

ΙΩΑΝΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΓΛΩΣΣΗΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΡ. ΣΤΑΜΑΤΑΚΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ - ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΗΣ

« ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΜΗΘΕΥΤΙΚΗ »

Ι. ΣΙΔΗΡΟΦΑΓΗΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΑΘΗΝΑ - ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 28
1999

Copyright ΔΡΑΚΟΥ Ι. ΣΤΑΜΑΤΑΚΟΥ, 1972

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Τόν Κλασσικόν μας Πολιτισμόν οί "Έλληνες πρέπει νά τόν διαφυλάξωμεν ώς κόρην ὀφθαλμοῦ. Τοῦτο δέν σημαίνει, ὅτι πρέπει νά τόν ἀσφαλισωμεν ἐρμητικῶς κεκλεισμένον εἰς τὰ ἐρμάρια τῶν ἰδιωτικῶν καί δημοσίων Βιβλιοθηκῶν, ἀλλ' ὅτι ἀντιθέτως πρέπει νά τόν μεταβάλωμεν ἀπό δύναμιν εἰς ἐνέργειαν, ἀπό παρελθόν εἰς παρόν, εἰς βάθρον καί κριτήριον τοῦ παρόντος.

Παλαιότερον οἱ φθονοῦντες ἡμᾶς τοὺς "Έλληνες — ἐχθροί καί φίλοι — διὰ τήν ὄντως θείαν αὐτῆν κληρονομίαν μας, ὁμοίαν τῆς ὁποίας δέν ἔχει νά ἐπιδείξῃ ἡ ἀνθρωπίνη γνῶσις, εἶχον κατορθώσει νά μάς κάμουν νά ἀποφεύγωμεν πᾶσαν ἐκδήλωσιν ἔθνικῆς ὑπερφανείας διὰ τήν κλασσικήν μας κληρονομίαν. Καί τὸ εἶχον κατορθώσει μέ τὸ σύνθημα τῆς **προγονοπληξίας**. Καί εἶχον κατορθώσει ἀκόμη νά ἐμπλέξουν εἰς τὰ καταχθόνια κατὰ τῆς Ἑλλάδος σχέδιά των ἀρκετοὺς Νεοέλληνας, οἱ ὅποιοι ἀναιδέστατα καί ἐγκληματικῶτα ἐφώναζον «κάτω ἢ προγονοπληξία»! Καί οἱ πάντες, ἄλλος ὀλιγώτερον καί ἄλλος περισσότερον, ἐφροντίζομεν νά μὴ φαινόμεθα προγονόπληκτοι.

Ἄλλα σήμερον δέν φοβούμεθα τὰ συνθήματά των, διότι τὰ συνεχῆ ἀπὸ τοῦ 1940 καί ἐφεξῆς **«Ἑλληνικά θαύματα»** ἀπέδειξαν, ὅτι εἴμεθα ἐφάμιλλοι τῶν προγόνων μας, ἀντάξιοι ἀπόγονοί των, καί δέν διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νά χαρακτηρισθῶμεν προγονόπληκτοί· διότι τοιοῦτοι εἶναι ὄσοι, οὐδέν ἔχοντες νά ἐπιδείξουν ἴδιον, ἐκμεταλλεύονται τήν αἴγλην τῶν προγόνων των. Καί οὕτω ὁ ἔθνικὸς ὀργανισμὸς κατάρθρωσε νά ἀντιδράσῃ νικηφόρως καί νά ἐξουδετερώσῃ τὸ τόσο τεχνηέντως ἐγγυθὲν εἰς αὐτόν δηλητήριο.

Καί ὑπερήφανοι πλέον οἱ "Έλληνες, μέ συνειδησιν τῆς ἀξίας μας καί μέ αὐτοπεποίθησιν, ἔχομεν καθῆκον νά ἀναμέλψωμεν εὐχαριστήριο παιᾶνα πρὸς τὸ ἐνδοξον παρελθόν μας. Διότι καί ἡ σημερινή μας Δόξα εἰς ἐκεῖνο ὀφείλεται. Διότι τὰ μοναδικὰ καί ἀσύλληπτα εἰς μεγαλεῖον—συνεχῆ δὲ— **ΟΧΙ**, τὰ ριπτόμενα κατὰ πρόσωπον τοῦ ἐκάστοτε βαρβάρου ἐπιδρομέως, εἶναι ἡ ἀπάντησις τῆς **αἰωνίας Ἑλλάδος** διὰ στόματος τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐκάστοτε χύνοντες τὸ αἷμά των εἰς τὰς ὀροσειράς τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1940 μέχρι σήμερον δέν εἶναι οἱ κοινοὶ πολεμισταὶ τῶν ἄλλων λαῶν. Ἄρ' ἤς σιγμῆς ἠχήσῃ τὸ πολεμιστήριο σάλπισμα τῆς ἐφόδου δέν πολεμοῦν αὐτοί, ἀλλὰ δι' αὐτῶν οἱ Μαραθωνομάχοι, οἱ τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα, οἱ Σουλιῶται, οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ Μεσολογγίου, τὰ παλληκάρια τοῦ Ἀνδρόουτσου τῆς Γραβιάς, οἱ πατέρες των τοῦ 1912—13, οἱ... οἱ... Μὲ μίαν λέξιν, **ὁ θρίαμβος τοῦ παρόντος ὀφείλεται εἰς τὸ παρελθόν, καί δι' εἰς τὸ ἀπώτατον, εἰς τὴν Κλασσικὴν Ἑλλάδα**.

Μόνον ὁ μελετητὴς τοῦ Κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ δύναται νά ἐξηγήσῃ τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμα. Πρόκειται δὲ ὄντως περὶ θαύματος, καί τοῦτο πρέπει νά καταστῇ συνειδησις ἴδια ἐκείνων, οἵτινες πρόκειται νά μάς διαδεχθοῦν εἰς τὴν ἐνδοξον αὐτὴν γωνίαν τῆς Γῆς. Διότι εἰς τὸν μήπω, δυστυχῶς, λήξαντα δεῦτερον Παγκόσμιον πόλεμον μόνον ἡ Ἑλληνικὴ Νίκη ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς πραγματικῆς νίκης, νίκης τῆς ψυχῆς καί οὐχί τῆς ὕλης. Δέν δύναται νά χαρακτηρισθῇ νικητὴς ὁ οἰσοζήποτε σιδηρόφρακτος πολεμιστὴς, ὁ μαχόμενος κατὰ γυμνοῦ ἀντιπάλου ὑπὸ τὴν σκιάν των καλυπτόντων τὸν οὐρανόν καί ἀνασκαπτόντων διὰ βομβῶν τὴν Γῆν περωτῶν του δαιμόνων. Πραγματικὸς νικητὴς, νικητὴς κινῶν τὸν θαυμασμόν καί τῶν ἐχθρῶν του ἀκόμη, εἶναι ὁ γυμνὸς Ἑλληὴν ὁ νικῶν τοὺς σιδηροφράκτους ἐπιδρομεῖς, ὁπλοὺς Δαβίδ νικῶν κατὰφρακτον Γολιάθ. Ὁ Ἑλληὴν, ὁ ὁποῖος ἤτρουτο νικήσῃ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν εἶχεν ἤδη καταγάγῃ τὴν ὑπέροχον νίκην του μέ τὰ δύο **«ΟΧΙ»** ποῦ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον δύο πανόπλων αὐτοκρατοριῶν, πρὸ τῶν ὁποίων ἔτρεμεν ἐκλιπαρῶν τὴν εὐνοιάν των σύμπας ὁ ἄλλος Κόσμος. Αὐτὰ τὰ δύο **ΟΧΙ** (ἢ εἰς τὰ τρία αὐτὰ γράμματα συγκέντρωσις τοῦ αἰωνίου ἑλληνικοῦ συνθήματος **«Ἐλευθερία ἢ θάνατος»**), αὐτὰ εἶναι ἡ **ΝΙΚΗ**, αὐτὰ εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν **ΘΑΥΜΑ**. Καί τὸ θαῦμα αὐτό, τὸ ἀσύλληπτον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, διὰ τὸν Ἑλληνα εἶναι λιαν νοητόν, **διότι εἶναι ὁ φυσικὸς κερπὸς τοῦ Κλασσικοῦ μας Πολιτισμοῦ**.

Εἶναι ἐπομένως ἐξόφθαλμος ἢ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας σημασία τῶν κλασσικῶν σπουδῶν. Καί ἐγκλημα ἔθνικῆς προδοσίας ἢ προσάθεια ποσοτικῆς καί ποιοτικῆς μειώσεως τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ὄλοι οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ ἔχουν τάξει ταύτας ὡς τὸν ἀκρογωνναῖόν ἴδιον τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ πολιτισμοῦ των.

Ἐάν τώρα ἐρωτήσωμεν—καί πρέπει νά τὸ κάμωμεν—πῶς ἀντιμετωπίζομεν οἱ Ἑλληνας τὸ πρόβλημα τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, φοβούμεθα ὅτι μία εἰλικρινῆς ἀπάντησις θὰ ἦτο ἀπογοητευτικὴ. Διότι ἐν ᾧ τὸ κράτος—διὰ τῶν Νόμων—ἔχει δώσει εἰς τὰς κλασσικὰς σπουδὰς τὴν πρέπουσαν θέσιν, ἐν τῇ πραγματικότητι τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πενιχρότατα. Ὁ μέσος Ἑλληὴν πολίτης θὰ ἠδύνατο νά ἀποφάνθῃ—καί μέ τὸ δίκαιόν του—ὅτι ἡ κλασσικὴ παιδεία ἐχρεωκόπησεν, προκαλούμενος δὲ θὰ ἠδύνατο νά παρατάξῃ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, ἀρῶμενος ταῦτα ἀπὸ τὴν κατιοῦσαν, ἣν ἀκολουθεῖ ἡ νεολαία μας, εἰς **βαθμὸν λιαν ἀνησυχητικόν ἐνίστε**. Καί ἡ μὲν διαπίστωσις ὅτι ἡ νεολαία μας νοσεῖ πῶς

δέν είναι εσφαλμένη, τὸ συμπέρασμα ὅμως, ὅτι ἡ διαπίστωση αὐτὴ ἀποδεικνύει χρεωκοπίαν τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, εἶναι ἄδικον. Διότι εἰς τὴν πραγματικότητα ἀσκοῦμεν κακῶς τὴν καλλιέργειαν τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν, ὅτι δέν τὰς καλλιερгоῦμεν παντελῶς.

Ἐάν, ὅπως πᾶσαν προσπάθειαν, οὕτω καὶ τὴν κλασσικὴν παιδείαν τὴν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων της, ἀσφαλῶς δέν θὰ πρέπη νὰ εἶμεθα ἱκανοποιημένοι. Διὰ νὰ δειχθῇ τοῦτο σαφέστερον, δέν ἔχομεν παρὰ νὰ σκεφθῶμεν, πῶς θὰ ὠνευρεῖτο πᾶς τις τὴν οἰκείωσίν του μετὰ τὴν κλασσικὴν μας κληρονομίαν, καὶ νὰ ἀποβλέψωμεν ἔπειτα πρὸς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα.

Ὁ κλασσικὸς Πολιτισμὸς, ἡ κλασσικὴ σκέψις, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι διάχυτος ὑπὸ τὸν ἴδιον αὐτὸν Οὐρανόν, κάτω ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐδημιουργήθη. Διὰ τὴν μεγάλην μᾶζαν τοῦ λαοῦ, τὴν μὴ εὐτυχήσανσαν νὰ καθίσῃ εἰς τὰ θραγῆα τῆς κλασσικῆς (τῆς μέσης) ἐκπαιδεύσεως, θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν οἱ κλασσικοὶ Συγγραφεῖς ἐν μεταφράσει. Θὰ ἔπρεπε ὁ μέσος Ἕλληνας πολίτης νὰ ἀνδροῦται μετὰ αὐτοὺς ὡς κύριον ἀνάγνωσμά του καὶ νὰ ζῆ εἰς τὴν ἀτμόσφαιράν των, ὑποβάλλων οὕτω τὴν ψυχικὴν του διάπλασιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὑπεροχωτέρων προτύπων.

Οἱ ξένοι ἔχουν πρὸ πολλοῦ (ἀπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως) διαγνώσει τὴν μορφωτικὴν δύναμιν τῶν κλασσικῶν μας, καὶ ἔχουν μακρὰν σειρὰν μεταφράσεών των διὰ τοὺς πολίτας των. Οἱ Ἕλληνες δέν τὸ κατωρθώσαμεν ἀκόμη. Καὶ ὁ μέσος Ἕλληνας τῆς μεγάλης μᾶζης, ὁ ἔχων βιολογικῶς κληρονομίαν τὰς ἰδιότητας τῶν κλασσικῶν προγόνων του, εἶναι ἐστερημένος τῆς διὰ τῆς μελέτης ἐκείνων ἐπιτυχανομένης ἐπιμορφώσεως καὶ ἐξελίξεως τῶν ἰδιοτήτων του αὐτῶν. Καὶ ἐν ᾧ καθημερινῶς ἀντικρούει τὰ ὑπολείμματα τῶν ἔργων τοῦ Ἰκτίου καὶ τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους καὶ ὄλων τῶν ἄλλων δαιμονίων ἐκείνων καλλιτεχνῶν, δέν ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ γίνεταί ἀκροατὴς τοῦ Σωκράτους, τοῦ Δημοσθένους καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ψυχοπλαστῶν δημιουργῶν ἔργων τοῦ λόγου.

Διὰ τοὺς ἀποφοίτους τοῦ Γυμνασίου (ἐμπόρους, Βιομηχάνους, παντὸς εἶδους ἐπαγγελματίας) καὶ διὰ τοὺς ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν ἄλλων ἀνωτάτων Σχολῶν προερχομένους ἐπιστήμονας ὄλων τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Τέχνης, πρέπον θὰ ἦτο, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς καὶ ἀναπαύλας ἐκ τῶν εἰδικῶν ἀσχολιῶν των νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνοίξουν οἰονδήποτε τόμον οἰουδήποτε Συγγραφῆος τῆς ἐκλογῆς των, καὶ νὰ ἐντρυφήσουν εἰς τὸ περιεχόμενόν του κατὰ τρόπον πλατύτερον καὶ βαθύτερον ἀπὸ τὸν κοινὸν πολίτην τὸν ἀναγινώσκοντα ἀρχαίον Συγγραφῆα ἐν μεταφράσει. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των λεξικά καὶ εἰδικὰ βοηθήματα διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀναγομένην εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν κλασσικὸν καθόλου πολιτισμὸν (Μυθολογίαν, Ἱστορίαν, Γεωγραφίαν, Δημόσιον καὶ Ἰδιωτικὸν Βίον). Ἡ μύησις των εἰς τὸν κλασσικὸν Πολιτισμὸν θὰ ἔπρεπε καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι πολὺ πλατύτερα καὶ βαθύτερα ἀπὸ τὴν τοῦ μέσου πολίτου τῆς μεγάλης μᾶζης. Διότι ὅπως ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας μιᾶς ἐκθέσεως παρελαύνουν μὲν πάντες οἱ ἐπισκέπται, ἢ ἀπόλαυσις ὅμως ἐκάστου εἶναι διάφορος ποιοτικῶς, οὕτω καὶ μεταξὺ τῶν μελετητῶν ἐνός ἀρχαίου Συγγραφῆος ὑπάρχει καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχη διαφορά κατανοήσεως, ἐμβαθύνσεως καὶ ὠφελείας.

Οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ μετάφρασις δέν δύναται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸ πρωτότυπον. Ὅσον καὶ ἂν μία μετάφρασις εἶναι ἐπιτυχὴς (θὰ παραμένῃ δὲ πάντοτε μέγα πρόβλημα ἡ ἐπιτυχία τῆς μεταφράσεως), δέν ἔχει τὴν γοητείαν τοῦ πρωτοτύπου, ἐκάστου πρωτοτύπου. Ἡ γλῶσσα ἐκάστου Συγγραφῆος ἔχει τὴν προσωπικὴν του σφραγίδα, εἶναι μέρος τοῦ εἶναι του, καὶ δέν ἠμπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον (ἀκόμη καὶ σύγχρονόν του) χωρὶς νὰ χάσῃ κάτι ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν της. Γράφων ἕκαστος τῶν πρωτοτύπων ἐκείνων δημιουργῶν δέν ἀπεμιμῆτο οὔτε ἐπιττάκιζεν, ἀλλὰ ἐναποθέτων κατὰ τρόπον πηγαῖον τὰς πηγαίας σκέψεις του ἔπραττε τοῦτο κατὰ τὸν ἰδικόν του τρόπον καὶ κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπῆρχετο εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του. Οὔτε ἄλλος, οὔτε καὶ ὁ ἴδιος ἄλλην στιγμὴν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἰδανικὸν τύπον ἐκφορᾶς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Πλάτων ἐβασανίσθη οὐκ ὀλίγον ἕως οὗ διατυπώσῃ τὰς πρώτας λέξεις τῆς Πολιτείας του, μεταβαλὼν 4—5 φορὰς τὴν σειρὰν τῶν λέξεων. Καὶ ἦτο ὁ Πλάτων. Δύναται τις ἄρα νὰ ἀναλογισθῇ, πόσην ἐπιτυχίαν δύναται νὰ ἀναμένῃ κανεὶς ἀπὸ μίαν μετάφρασιν εἰς νέαν γλῶσσαν, οἰονδήποτε, ἔστω καὶ Νέαν Ἑλληνικὴν. Πῶς νὰ ἀποδοθῇ τοῦ Θουκυδίδου τὸ ὕφος, τὸ βαρὺ, σεμνόν, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ πηγαῖον, πληττον τὰς χορδὰς τῆς καρδίας, καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τοὺς κανόνας τῆς κατὰ τὴν λογικὴν πλοκῆς τοῦ λόγου; Πῶς νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἀπλοϊκὴ, πρωτόγονος καὶ παιδικῶς ἀφελὴς ἀφήγησις καὶ περιγραφή τοῦ Ὀμήρου; Εἶναι πράγματα ἀνέφικτα διὰ αὐτά. Μορφή καὶ περιεχόμενον συμβαδίζουσιν, ἀπαιτῶνται ἐν ἁρμονικόν ὄλον καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς των ἀνατρέπει τὴν ἁρμονίαν. Συμβαίνει καὶ μετὰ αὐτὰ κάτι ἀνάλογον μετὰ ὅτι θὰ συνέβαινε, ἐάν παριστάμεθα εἰς παράστασιν τραγωδίας τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς ὑπὸ ἡθοποκῶν φερόντων σημερινὰς ἀμφιέσεις.

Πληρῆς λοιπὸν ἀπόλαυσις μόνον ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ τοῦλάχιστον τῆς βοηθείας καὶ τοῦ πρωτοτύπου, εἶναι δυνατή. Ἄν ἦτο δυνατὴ καὶ πρέπουσα ἡ ἀντικατάστασις τοῦ πρωτοτύπου διὰ μεταφράσεως, θὰ ἀπετέλει μωρίαν διὰ τοὺς ξένους ἢ ουστηματικὴ διδασκαλία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων ἔργων εἰς τὰ Γυμνάσια καὶ τὰ Πανεπιστήμιά των. Θὰ τοὺς ἦτο δυνατόν νὰ τὰ μεταφράσουν εἰς τὴν ἐθνικὴν τῶν γλῶσσαν καὶ νὰ διδάσκουν τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ἀπληλαγμένοι τῶν δυσχερειῶν, ὅς ἐνέχει ἡ διδασκαλία τοῦ πρωτοτύπου. Καὶ ὅμως, παρὰ τὸ πλῆθος τῶν μεταφράσεων, τῶν προοριζομένων διὰ τὸν κόσμον τῶν διανοουμένων, τῶν χρόνου φειδομένων, ἡ διδασκαλία ἐμμένει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγρα-

φών εν τῷ πρωτοτύπῳ. Τόσον λοιπόν μωροί εἶναι ἐκεῖνοι καὶ τόσον σοφοί οἱ τὰ ἀντίθετα παρ' ἡμῖν προπαγανδίζοντες;

Ἐν ᾧ λοιπόν τοιαύτῃ δὴ ἐπρεπε νὰ εἶναι ἡ κατάστασις, νὰ ὑπάρχουν δηλ. οἱ Κλασσικοὶ Συγγραφεῖς ἐν μεταφράσει διὰ τὸ πολὺ Κοινόν, ἐν πρωτοτύπῳ δὲ μετὰ καταλλήλων βοηθητικῶν Λεξικῶν διὰ τὸν κόσμον τῶν διανοουμένων, εἰς τὴν πραγματικότητα οὔτε μεταφράσεις τοῦ συνόλου ἐκάστου Συγγραφέως ἔχομεν οὔτε στερεότυπα κείμενα καὶ κατάλληλα βοηθητικὰ Λεξικά. Σχετικὴ προσπάθεια τριῶν ἐκδοτικῶν οἰκῶν ἀρξαμένη κατὰ τὰ τελευταῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἔτη ὑπὸ καλοῦς οἰωνούς, καὶ ἀντιμετωπίζουσα τὸ πρόβλημα τῶν Κλασσικῶν ἐν μεταφράσει, ἀνεκόπη δυστυχῶς λόγῳ τοῦ πολέμου. Οὕτω οἱ Ἕλληνες, τερματίζοντες τὴν εἰς τὰ οἰασθήποτε βαθμιδος θρανία φοίτησίν μας, τερματίζομεν συγχρόνως καὶ κάθε ἐπαφὴν μετ' τὸν κλασσικὸν πολιτισμὸν μας.

Ἄλλὰ διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς ἀποξενώσεως τῶν διανοουμένων Ἑλλήνων (τοιούτους δὲ θεωροῦμεν καὶ τὴν φοιτήσαντας εἰς τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν Σχολεῖον) ἀπὸ τὴν Προγονικὴν Σοφίαν — τὴν κληρονομίαν αὐτὴν, τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἐπιτέτερα ἐπὶ τῆς Γῆς—δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ὑπεύθυνον τὸ Σχολεῖον. Εἶναι μάλιστα ὁ ἀρχικῶς ὑπαίτιος τοῦ κακοῦ, ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ· καὶ ἂν τὸ κακὸν δὲν διορθωθῇ εἰς τὴν ρίζαν του, δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ἀλλαχού τὴν θεραπείαν.

Τὸ Σχολεῖον οὐ μόνον δὲν ὑποβοηθεῖ θετικῶς τὴν ὑπὸ τῶν τροφίμων του ἀφομοίωσιν τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ εἰς ὅσον καὶ ὅσον δὴ ἐπρεπε βαθμὸν, ἀλλὰ καὶ συντελεῖ ἀρνητικῶς εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν των, οὐχὶ δὲ σπανίως εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπέχθειάν των.

Διότι ἐν ᾧ συνεχῶς τονίζομεν. εἰς ὄλους τοὺς τόνους καὶ δι' ὄλων τῶν μέσων, ὅτι ὁ κύριος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν εἶναι ἡ **γνώσις** (πρόσκτησις, ἀφομοίωσις, ἢ εἴπατέ το ὅπως ἄλλως θέλετε) **τῆς οὐσίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ**, καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ κυρίως ἡ γλωσσικὴ διδασκαλία, εἶναι μέσα — ἀπαραίτητα θεβαίως, πάντως ὅμως **μέσα** — πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, εἰς τὴν πρᾶξιν τὸ **μέσον** ἐγίνε **σκοπός**, καὶ ὁ σκοπός... «παρελείφθη ὡς εὐκόλως ἐννοούμενος». Ἡ Γλωσσικὴ Διδασκαλία («στάδιον δόξης λαμπρόν», φαίνεται) ἐδέριεψε καὶ κατέπτε τὸ ὠρολόγιον πρόγραμμα τῆς Διδασκαλίας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Τὰ κείμενα τῶν Κλασσικῶν ἀντιμετωπίθησαν ὡς ἀπλῆ Χρηστομάθεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐμπέδωσιν τῶν Γραμματικῶν καὶ Συντακτικῶν γνώσεων. Οἱ κατέχοντες τὰ Γραμματικὰ καὶ Συντακτικὰ στοιχεῖα τῆς Γλώσσης ἀφωσιώθησαν ὀλοψύχως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῆς σοφίας των, οἱ δὲ μὴ κατέχοντες ἐπαρκῶς ταῦτα εἰμίθησαν κατ' ὄλιγον τὸ ἔργον των καὶ ἔπαυσαν οὐσιαστικῶς νὰ διδάσκουν Ἀρχαία Ἑλληνικά. Οἱ βαίνοντες ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς ἀληθείας ἀπέμειναν δυστυχῶς ὄλιγοὶ καὶ περιέπεσαν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐξαιρέσεων, μὴ δυνάμενοι ἐπομένως νὰ ἀλλοιώσουν τὸν κανόνα.

Ἐπὶ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἡ διδασκαλία τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀστοχεῖ τοῦ σκοποῦ τῆς, τῆς μεταλαμπαδεύσεως τ.ἔ. τοῦ κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ, οἱ δὲ τυχόντες κλασσικῆς Παιδείας μαζί μετ' τὸ τέρμα τῶν Γυμνασιακῶν τῶν σπουδῶν. τερματίζουν καὶ κάθε ἐπαφὴν των μετ' τοὺς Ἀρχαίους Συγγραφεῖς. Διότι ἢ ἐπὶ τόσα ἔτη διδασκαλία ἀρχαίων Συγγραφῶν δὲν τοὺς κατέστησεν ἱκανούς νὰ δύνανται καὶ μόνον των νὰ κατανοοῦν τὰ κείμενα τῶν Συγγραφῶν τῆς βοηθεῖα καταλλήλων βοηθημάτων.

Οἱ λόγοι τῶν ἐλάχιστα ἱκανοποιητικῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων εἶναι πολλοί, ἀλλ' ὁ κυριώτερος—ἢ ἐκ τῶν κυριωτέρων—εἶναι ἡ ἔλλειψις **καταλλήλων** βοηθημάτων. Τονίζομεν τὴν λέξιν **καταλλήλων**, διότι βοηθηματὴ μὴ κατάλληλον εἶναι προτιμότερον νὰ λείπῃ ἢ ὑπαρξῆς του προκαλεῖ μεγαλύτεραν ζημίαν παρὰ ἡ ἀνυπαρξία του. Πράγματι, ἂν ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν μαθητῶν μας, δὴ εὐρωμεν μόνον τὸ ἐγκεκριμένον ἐγχειρίδιον καὶ 1—2 μεταφράσεις, ἐφωδιασμένας, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐσχάτως συνήθειαν, μετ' ἀφρόνους γραμματικὰς καὶ συντακτικὰς παρατηρήσεις (τὰ σύνεργα δηλ. τῆς τεχνολογίας). Λεξικὸν **κατάλληλον διὰ μαθητικὴν χρῆσιν** δὲν ἔχουν, διότι καὶ δὲν ὑπάρχει. Ἐάν εἰς τὴν Πατρικὴν Βιβλιοθήκην εὐρίσκειται Λεξικὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς (οἰονδήποτε ἐκ τῶν ὑπαρχόντων πολυτόμων) διὰ τὸν **αἰουδαζόντα** υἱὸν εἶναι ὡς νὰ μὴ ὑπάρχῃ, διότι τοῦ εἶναι **ἀδύνατον** νὰ τὸ χρησιμοποίησιν διὰ τὴν χρησιμοποίησίν του δὴ κατηνάλισκεν ὑπερβολικὰ πολὺν χρόνον, καὶ οὔτε τὸν χρόνον τοῦτον διαθέτει, οὔτε, καὶ ἂν τὸν διέθετε, δὴ εἶχε τὸν ἠρωτισμὸν νὰ κολυμβᾷ μέσα εἰς μακροσκελῆ (πολλάκις πολύστηλα) λαβυρινθώδη λήμματα χωρὶς νὰ εἶναι καὶ **θέβαιος** ὅτι δὲν δὴ τοῦ διαφύγῃ τὸ ἀναζητούμενον.

Ἄλλ' ἢ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς δὲν κατανοοῦνται ἀνευ τῆς **ουστηματικῆς χρήσεως γλωσσικοῦ Λεξικοῦ καὶ Λεξικοῦ προσώπων καὶ πραγμάτων**. Τὸ σῶλιον ἢ ἡ μετάφρασις παρέχει τὴν δι' ἐκάστην περίπτωσιν ἀναγκαίαν ἢ χρῆσιμον πληροφορίαν, ἐν ᾧ τὸ Λεξικὸν παρέχει συνολικὴν καὶ καθολικὴν εἰκόνα τῆς λέξεως ἢ τῆς ἐννοίας ἢ τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ἐκάστοτε πρόκειται. Καὶ ἐπομένως διὰ τῆς ουστηματικῆς καταφυγῆς εἰς τὸ Λεξικὸν οἱ καθολικὰ αὐτὰ εἰκόνας γίνονται κτῆμά μας. Ἀλλὰ διὰ τὴν ουστηματικὴν αὐτὴν χρῆσιν—τὰ πολυτομα λεξικά καταντοῦν ἀχρηστοὰ διὰ τὸν σπουδαστὴν. Ἐκεῖνα ἐγράφθησαν διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ πρὸς χρῆσιν τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων.

Ὁ **μαθητὴς** τοῦ Γυμνασίου καὶ ὁ **Φοιτητὴς** οὔτε τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν χρῆσιν πολυτόμων Λεξικῶν **χρόνον** διαθέτουν, οὔτε τὴν **ὑπομονὴν** καὶ **ἐπιμονὴν**, ποὺ ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν περιπλάνησιν ἀνά τὰ λαβυρινθώδη λήμματα, εἶναι δυνατόν νὰ ἐξοικονομήσουν. Τὰ αὐτὰ δὲ ἐν τινι μέτρῳ ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς διδάσκοντας, ἀσφαλῶς δὲ καὶ κατὰ μείζονα μάλιστα λόγον διὰ πάντα Ἕλληνα **φειδόμενον χρόνου** (δημοσιογράφον, ὑπάλληλον, λόγιον κ. τ. π.).

Ὁ ἐργαζόμενος συστηματικῶς ἐπὶ τῶν κειμένων τῶν Ἀρχαίων Συγγραφέων μόνον διὰ μονοτόμου Λεξικοῦ εἶναι δυνατόν νὰ ἐξυπηρετηθῆ δετικῶς. Καὶ ὅλοι εὐγνωμονοῦμεν τὸν ἀείμνηστον Κομμανοῦδην ἢ τὸν Τσακαλόπουλον π. χ. διὰ τὸ μονότομον Λατινοελληνικὸν λεξικὸν των, ἢ τὸν ἀείμνηστον Πανταζίδην διὰ τὸ μονότομον Ὀμηρικὸν του. Μὲ αὐτὰ ἐμάθομεν Λατινικὰ καὶ Ὀμηρον.

Ἀπὸ τήν διαπίστωσιν λοιπὸν αὐτὴν τῆς ὑφισταμένης ἀνάγκης παρακινούμενοι προέβημεν εἰς τὴν συγγραφὴν καὶ ἐκδίδομεν νῦν τὸν **ΤΡΙΤΟΜΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ**. Ἦγοι:

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ: ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ὅπως διασφύζεται αὐτὴ εἰς τὰ σφζόμενα κείμενα τῶν Συγγραφέων τῶν μέχρι τοῦ 1000 περίπου μ. Χ. ἀκμασάντων.

Διὰ τοῦ μονοτόμου τούτου Λεξικοῦ ὁ μαθητὴς, ὁ σπουδαστής, ὁ οἰοσδήποτε τέλος μελετητὴς τῶν Κλασσικῶν ἀποκτᾷ τὴν μόνον κατάλληλον διὰ τὴν ἐργασίαν του Λεξικόν· διότι αὐτὸ τοῦ παρέχει ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς ὅ,τι ζητεῖ, ὅ,τι τοῦ χρειάζεται, ἐν ᾧ τὸ πολύτομον Λεξικόν, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι κατορθώνει κάποτε νὰ τὸ ἀγοράσῃ, τελικῶς ἀποβαίνει ἀχρηστον δι' οὓς λόγους ἀνεπέψαμεν ἀνωτέρω· διότι δηλ. ἡ χρησιμοποίησίς του ἀπαιτεῖ χρόνον ποῦ δὲν μᾶς περισσεύει, καὶ διότι ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ζητουμένου δὲν εἶναι πάντοτε ἀσφαλῆς λόγῳ τοῦ πληθωρικοῦ ὕλικου των.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ: ΚΛΑΣΣΙΚΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ (πλουσιῶς εἰκονογραφημένον), περιέχον **πρόσωπα** καὶ **πράγματα** ἀπὸ τῆς μυθικῆς ἐποχῆς μέχρι τῶν Σταυροφοριῶν (12 αἰῶνος μ. Χ.), τ. ἔ. σύμψασαν τὴν Μυθολογίαν, Ἱστορίαν, Γεωγραφίαν, καὶ σύμπαντα τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον.

Ὁ τόμος οὗτος ἀποτελεῖ πλήρες ὄσον καὶ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ προηγουμένου. Διότι ἐκεῖνος περιορίζεται εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν λέξεων, οὐδεμίαν δὲ παρέχει πληροφροσίαν περὶ τῶν ὑπὸ Συγγραφέων μνημονευομένων προσώπων καὶ τόπων, οὔτε καὶ ἀσχολεῖται περισσώτερον (πέραν δηλ. τῆς ξηρᾶς ἐρμηνείας) περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων πραγμάτων (Realien). Πάντα ταῦτα, τὸ μεῖζον δηλ. τμῆμα τοῦ κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ (**Μυθολογία, Ἱστορία, Γεωγραφία, Δημόσιος καὶ Ἰδιωτικὸς Βίος**), εἰς τὸν δευτέρον τοῦτον τόμον (τὸν καὶ ὀγκωδέστερον ἐπομένως) περιλαμβάνονται.

Ἡ πλουσία εἰκονογράφος του δὲν ἐπιτυχάνει μόνον ὅ,τι εἶναι τὸ μέγα προσὸν τῆς εἰκόνας, τὴν αἰσθητοποίησιν δηλ. τῶν εἰκονιζομένων, ἀλλὰ μᾶς καθιστᾷ γνωστὸν καὶ τὸ ἕτερον σκέλος τῆς κλασσικῆς δημιουργίας, δηλ. **τὰ ἔργα τῆς Τέχνης**. Οὕτω ἡ ἀρχαιομάθεια τοῦ σπουδαστοῦ ὀλοκληρώνεται, μὴ περιοριζομένη εἰς τὰ ἔργα τοῦ λόγου μόνον. Ἄλλ' ἡ εἰκονογράφος δὲν περιορίζεται εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀρχαίας Τέχνης· παραλλήλως περιλαμβάνει καὶ πᾶν ἀξιόλογον ἔργον τῆς **νεωτέρας Τέχνης**, ἐφ' ὅσον τὸ θέμα του ἔχει ληφθῆ ἐκ τοῦ κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἄξιον ἰδιαίτερας μνείας θεωροῦμεν τὸ ὅτι ἰδιαίτερα κατεβλήθη φροντίς διὰ τὰ εἰς τὸν Τόμον τοῦτον ἀνήκοντα στοιχεῖα τῆς **Ἀγίας Γραφῆς**, καὶ τὸ ὅτι περιλαμβάνεται ἐκ τοῦ **Ρωμικοῦ Πολιτισμοῦ** ὅ,τι σχεῖσιν ἔχει πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καθὼς καὶ ὁ **Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς** μέχρι τῶν Σταυροφοριῶν.

Μέγα προσὸν τοῦ Τόμου τούτου εἶναι ἐπίσης τὸ ὅτι ἐκτός τῆς βιογραφίας καὶ τῶν ἄλλων πληροφροσιῶν περὶ ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν Συγγραφέων περιέχει καὶ **περιληπτικὴν ἀνάλυσιν τῶν ἔργων του**, εἰς τρόπον ὥστε ὁ καταφεύγων εἰς τὸν Τόμον τοῦτον νὰ ἀποκτᾷ ἀξομερῆ εἰκόνα τῆς πνευματικῆς τοῦ Συγγραφέως δημιουργίας. Τοῦτο εἶναι σημαντικώτατον, διότι μὲ τὴν **ἀντιπαραστάσιν μεταφράσεων** τῶν Κλασσικῶν, μὲ τὴν **σπάνιν τῶν Κειμένων** καὶ τὴν **ἀδυναμίαν τῆς κατανοήσεώς των** (ὡς γνωτέρω ἐξετέδη), μὲ τὸ **πολλοστημόριον τῆς διδασκομένης**· ἐν τοῖς Γυμνασίοις ἐξ ἐκάστου Συγγραφέως **ἕλης**, οἱ σπουδασταὶ μας ἔχουν παντελῆ **ἀγνοίαν τοῦ συνολικοῦ ἔργου ἐκάστου**, οὐδαμῶθεν δ' ἄλλοθεν εἰς ἀδυναμίαν νὰ λάβουν γνῶσιν αὐτοῦ κατὰ τρόπον συστηματικόν. Εἶναι δὲ περιττὸν νὰ τονισθῆ ἐνταῦθα, πόσῃν σημασίαν ἔχει ἡ γνῶσις τοῦ ὅλου ἔργου ἐκάστου Συγγραφέως καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ γνῶσις τοῦ περιεχομένου συμπᾶσης τῆς Ἀρχαίας «Γραμματείας».

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ: ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ, περιέχον πάσας τὰς λέξεις τῆς Νέας Ἑλληνικῆς μετὰ τῶν ἀντιστοίχων τῆς ἀρχαίας (λέξεων, περιφράσεων, τῆς συντάξεως αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν συνωνύμων των).

Τὴν παρ' ἡμῖν ἔλληψιν τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἀσθανόμεθα ἀνά πᾶσαν στιγμὴν πάντες ἀνεξαιμῶς οἱ Ἕλληνας, τὸ δὲ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν **ἀντίστοιχα** τῶν κυριωτέρων **ξένων γλωσσῶν** (Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς) ἀποτελεῖ τρανὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι τὴν **ἀνάγκην τοῦ Λεξικοῦ τούτου** ἔχουν ἀπὸ αἰῶνων ἀναγνωρίσει οἱ **ξένοι**.

Οὕτω ἡ συγγραφὴ του ἀποβαίνει καὶ **ζήτημα τιμῆς** διὰ τοὺς Ἕλληνας. Ἀλλὰ καὶ πολυτιμώτατον εἶναι τῷ ὄντι τὸ Λεξικόν τοῦτο. Ἄν τις ἀναλογισθῆ, ὅτι ὁ πρῶτος Τόμος παρέχει μόνον τὰς **σημασίας** ἐκάστης ἀρχαίας λέξεως, ἐν ᾧ ὁ τρίτος Τόμος παρέχει **πάσας τὰς συνωνύμους** τῆς ἀρχαίας, τὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς ἐκάστην λέξιν τῆς Νέας Ἑλληνικῆς, οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλὰ καὶ **τὰς συντάξεις των**, ἐννοεῖ εὐθύς, ὅτι ὁ **πρῶτος Τόμος εἶναι πληρέστερος τοῦ πρώτου καὶ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχαίαν Γλῶσσαν, διότι μᾶς δίδει περισσώτερον σύνθετον τὴν εἰκόνα τῆς**.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Εἰς τόν τόμον τούτον περιέχονται καί ἐρμηνεύονται αἱ λέξεις τῶν Συγγραφέων (ποιπτῶν καί πεζογράφων), τῶν ἀκμασάντων μέχρι τοῦ 1000 μ.Χ.. Ἰδιαιτέρα δέ κατεβλήθη φροντίς διὰ τὸ λεξιλόγιον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὡς **λήμματα** κατετάχθησαν καί ὀλοοὶ οἱ τύποι (ρηματικοὶ ἢ ὀνοματικοί), δι' οὓς ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν προέλευσίν των (π.Χ. **ἀγῆ**· ἐπ.·τύπος ἀντὶ **ἑᾶγῆ**, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ὁρ. β' τοῦ **ἀγγυμι**—**ἀγγεράται**, **ἀγγεράτο**, ἐπ. γ' πληθ. παθ. πρκ. καί ὑπερσ. τοῦ **ἀγείρω**).

Διὰ κεφαλαίων γραμμάτων ἐξετυπώθησαν αἱ λέξεις—λήμματα, ἐξ ὧν ὡς ἀπὸ ριζικῶν τύπων προῆλθον αἱ ἑτυμολογικῶς ἀνήκουσαι εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν (βλ. ΜΟΥΣΑ, ΒΑΛΛΩ, "ΑΓΩ).

Τὰ συνθετικά ἐκάστης τῶν συνδέτων λέξεων—λήμμάτων, ὅσα καὶ ἂν εἶναι, διακρίνονται συστηματικῶς ἀπ' ἀλλήλων διὰ μικρὰς πύλας. Τοῦτο, καίτοι καταστῆν ἐνίοτε ἀντιασθητικόν, ἐτηρήθη; διότι ἐπεδιώχθη ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερα σαφήνεια καὶ ταχύτερος προσανατολισμὸς περὶ τὴν προέλευσιν τῆς λέξεως. Δὲν ἀποκλείεται ἐν τούτοις νὰ παρημελήθη ἐνίοτε ἡ τήρησις τῆς ἑρχῆς αὐτῆς, ὅπου τὸ πρῶτον ἦτο ἐξόφθαλμον. Εἰς τὰς ἀπὸ **ρ** ἢ ἄλλο σύμφωνον (ἀποβαίνον διπλοῦν λόγῳ ἀφομοίωσης) ἀρχομένης λέξεως—ὡς δευτέρα συνθετικά—ἡ διοχωριστικὴ εὐτὴ γραμμὴ (**εὐ** **ὕφεν**) ἐτέθη κατὰ παράθεσιν τῶν κανόνων τοῦ συλλαβισμού πρὸ τῶν δύο ὁμοίων συμφώνων, καὶ οὐχὶ μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ δυσχερανθῇ ἡ ἐπισημάνσις τῶν συνθετικῶν (: **ἀπο-ορίπτω** ἀντὶ **ἀποο-ορίπτω**).

Ἐπὶ παντὸς λήμματος περιέχοντος διχρόνον (α, ι, υ), σημειοῦται ἀνελλιπῶς ἡ προσωδία τοῦ διχρόνου, ἐκτὸς ἐάν εὐτὴ εἶναι φανερά, ἀπὸ τὸν τόνον τῆς λέξεως π.χ.' καὶ πάλιν ὁμοῦς ἡ προσωδία τοῦ αὐτοῦ διχρόνου σημειοῦται εἰς τὸν ἴσον ἢ παράγωγον, ὅπου ὁ τόνος δὲν βοηθεῖ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς. Δὲν σημειοῦται μὲν π.χ. ἡ βραχυτὴς τοῦ διχρόνου **ι** εἰς τὴν **λ**. **ὀλίγος**, διότι ἡ ὄξεσις τῆς παραληγούσης μονουχί βοᾷ περὶ αὐτῆς, δὲν παραλείπεται ὁμοῦς αὕτη εἰς ὅσας τὰς ἐξ αὐτῆς παραγωγῶς ἡ συνδέτου λέξεις, ὅπου ὁ τονισμὸς δὲν μαρτυρεῖ περὶ αὐτῆς (**ὀλίγαις**, **ὀλίγοτός**, **ὀλίγάνθρωπος**, **ὀλίγόπιτος** κ.λ.π.).

Ὅσάκις ἡ προσωδία τοῦ διχρόνου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σημειωθῇ εὐθύς ἐπὶ αὐτοῦ διὰ τεχνικούς λόγους (δι' ἔλλειψιν τυπογρ. στοιχείων, ὅπως π.χ. εἰς τὰ **ᾶ** ἢ **ῆ** κλπ.), τὸ πρᾶγμα ἐξηλῶθη κατ' ἄλλον τρόπον· ἀπεμονώθη **η** λ. τὸ διχρόνον ἐντὸς ἀγκυλῶν εὐθύς μετὰ τὸ λῆμμα, καὶ ἀπηλλαγμένον τόνου ἢ πνεύματος ἢ καὶ ἀφοτέρων. ἐφωδίασθη μὲ τὸ σύμβολον τῆς προσωδίας μόνον (: [**ᾶ** ἢ **ῆ**, **ῆ**, **ῆ**, **ῆ**, **ῆ**]).

Ἡ δὴλωσις τῆς προσωδίας δὲν περιορίζεται εἰς μὴ τὰ λήμματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τύπους περὶ ὧν γίνονται λόγος ἐντὸς τοῦ λήμματος, ὁσάκις περιστάτω ἀνάγκη (π.χ. **ἄσας**, **ἄσεν**, **ἄσαν**, **ἄσάμην**, **ἄσᾶτα**, τοῦ λήμματος **ἄσᾶ**).

Μετὰ τὸ λῆμμα καὶ τοὺς τύπους του (ἴδια ρηματικούς) παρέχεται ἐντὸς παρενθέσεως ἡ λέξις, ἐκ τῆς ὁποίας παράγεται (προκειμένη δὲ περὶ λημάτων συνδέτων λέξεων, παρέχονται ἐν παρενθέσει τὰ συνθετικά τῆς λέξεως). Ἡ ὑποδήλωσις τῆς παραγωγῆς ἐν παντὶ λήμματι εἶναι χρησιμωτάτη, διότι καταφεύγων τις εἰς τὴν ριζικὴν λέξιν ἀνευρίσκει τὴν πληρῆ ἑτυμολογίαν τῆς λέξεως. Δι' ἐνὸς μόνου παραδείγματος τοῦ πρᾶγμα καθίσταται σαφές: Εἰς τὸ λῆμμα **ἀγοράξω** δηλοῦται ἐν παρενθέσει ἡ ἐκ τοῦ λήμματος **ἀγορά** προέλευσις. Προσφεύγων τις εἰς τὸ λῆμμα **ἀγορά** πληροφορεῖται ὅτι ἡ **λ**. **ἀγορά** παράγεται ἐκ τοῦ **ἀγείρω**, ὅπου πάλιν προσφεύγων πληροφορεῖται τὴν ἐκ τοῦ **ἀγω** παραγωγὴν του. Ἐκεῖ τέλος, εἰς τὴν ριζικὴν (ἀπλήν) **λ**. **ἀγω**, εὐρίσκει τὴν ἑτυμολογίαν τῆς λέξεως.

Ποίαν σημασίαν ἔχει ἡ γνώσις τοῦ ποθεν παράγεται ἐκάστη λέξις, καὶ μετὰ τίνων ἄλλων συνανθῆκει εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν ὡς ὁμόρριδος των, εἶναι περιττόν νὰ τονιοθῇ ἐνταῦθα. Ἐν τούτοις εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξάρωμεν τὴν γοητεῖαν, ἣν ἡ τοιαύτη ἑτυμολογικὴ τῆς γλώσσης ἔρευνα ἀσκεῖ ἐπὶ τῶν διδασκομένων.

Καὶ ὁκολουθεῖ τὸ οὐσιωδέστερον τμήμα τοῦ λήμματος, τὰ **ἐρμηνεύματα**, αἱ σημασίαι, ἃς διὰ μέσου τῶν εἰδῶν προσέλαβεν ἐκάστη λέξις. Κατεβλήθη κατ' ἀρχὴν φροντίς, καὶ προσπίπτει αὕτη εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀναγνώστου κατὰ τρόπον ἄμεσον, ἡ διόρθωσις τῶν σημασιῶν καὶ ἡ κατάταξις των νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ κατατοπίζεται αὐτομάτως μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, ὅπου δᾶ ῥίψη εἰς τὸ λῆμμα. Εἰς τοῦτο βοηθοῦν τὰ μέγιστα τὰ καταλληλὰ (καὶ καταλλήλου μεγέθους καὶ χρώματος) τυπογραφικὰ στοιχεῖα τῶν ὑποδιαίρέσεων (ἐννοοῦμεν τὰ I, II... A, B... 1, 2... α, β...). Οὕτω σημασίαι, ἐλαφρῶς ἀπ' ἀλλήλων διαφέρουσαι, χωρίζονται μεταξὺ των διὰ ἐλαφροῦς διπλῆς καθέτου (||)· εἰ περισσότερο ἀφιστάμεναι ἀπ' ἀλλήλων κατανέμονται εἰς ἰδιαιτέρας ομάδας, αἵτινες διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς διαφορᾶς, ἄλλοτε διὰ τῶν α, β... κλπ., ἄλλοτε διὰ τῶν 1, 2... ἄλλοτε διὰ τῶν Α, Β... καὶ ἄλλοτε διὰ τῶν I, II.

Ἡ παράθεσις τῶν σημασιῶν δὲν γίνεται εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε, ἀλλὰ παρατίθενται αὐταὶ κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἐξελιξεως, ἀπὸ τῆς βασικῆς—πρωταρχικῆς σημασίας καὶ ἐφεξῆς, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ ζῆναται νὰ παρακολουθῆσθαι τὴν ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐννοίας ἐκάστης λέξεως.

Πρὸς ἀκριβέστερον καὶ πληρέστερον καθορισμὸν τῆς σημασίας τῶν λέξεων παρατίθενται ἐνίοτε λέξεις ἢ ἐκφράσεις συνώνυμοι καὶ ἀντιθετοί. Πάν δὲ οὐχνὰ παρατίθενται αἱ ἐπὶ ἐκάστης σημασίας ἀντίστοιχοι λέξεις ἐκ τῆς Λατινικῆς, ὅπου συντελεῖ οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῶν γνώσεων τῶν σπουδαστῶν ἐξ ἀφοτέρων τῶν κλασσικῶν γλωσσῶν.

Αἱ καθαρῶς ἑτυμολογικαὶ πληροφορίαι (ὅπου καὶ ὁσάκις ὑπάρχουν τοιαῦται) παρέχονται εἰς τὸ τέλος τοῦ λήμματος, ἐν ἰδιαιτέρᾳ μὲν παραγράφῳ αἱ ὅπως οὐκ ἐκτενεῖς, ἐν συνεχείᾳ δὲ τοῦ λήμματος καὶ ἐντὸς ἀγκυλῶν αἱ βραχύτεραι ἑτυμολογικαὶ νύξεις.

Τύποι ρηματικοὶ ἢ ἄλλα παράγωγα τοῦ λήμματος (ὅπως τὰ ἐπιρ. π.χ.) μόνον κατὰ τὴν κατάληξιν διαφέροντες αὐτοῦ, δὲν ἐπαναλαμβάνονται ἐν τῷ συνόλῳ των, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἐκάστη διαφέρον τέρμα των, τὸ δὲ πρὸ τοῦ τέρματος τμημὰ των, τὸ συμπῆπτον πρὸς τὸ τοῦ λήμματος, ἀναπληροῦνται εἰς μίαν ὀριζοντίου κεραία: π.χ. **ἀγαπάω** μελ. —**ἦσω** (= **ἀγαπήσω**)· **ἀγαθός**, ἐπιρ. —**ὡς** (= **ἀγαθῶς**).

ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ

άγγλ. = άγγλικόν
 άθρ. (άθρ.) = άθροιστικόν
 αϊολ. = αϊολικός, αϊολικῶς
 αϊτ. = αϊτιατική
 άλλ. = άλλιτον
 άμτ. = άμετάβατον (-τως)
 άντιθ. = άντίθετος (τως)
 άνόμ. = άνόμαλος
 άνωτ. = άνωτέρω
 άόρ. = άόριστος
 άποθ. = άποθετικόν
 άπολ. = άπολύτως
 άπόστ. = άπόσπασμα
 άπροσ. = άπρόσωπον (-ως)
 άπρφ. = άπαρφεματον
 άριθμ. = άριθμητικόν
 άρσ. = άρσενικόν
 άρχ. = άρχαίος, άρχικῶς
 άρχαιότ. = άρχαιότερος (-ον)
 άττ. = άττικῶς (-κῶς)
 άχρ. = άχρηστος
 βεδ. = βεδική (vedique)
 βλ. = βλέπε
 βλ. λ. = βλ. λέξι
 όστ. = όστανική
 breton = bretonική
 gaél = gaelique = Γκαελική
 ('Ιρλανδ-ρωματική)
 gall. = gallois (κλάδος Κελ-
 τική)
 gaul. = gaulois (κλάδος Κελ-
 τική)
 γεν. = γενική
 γερμ. = γερμανική
 γοτθ. = γοτθική
 δηλ. = δηλαδή
 όστ. = όστική
 θυϊκ. = θυϊκῶς
 θιωρ. = θωρικῶς (-κῶς)
 ε. ά. = ένθα άνωτέρω
 'Εβδ. = 'Εβδομήκοντα (ή με-
 τάφρασις τῶν 'Εβδ.)
 εἰδ. = εἰδικῶς (-κῶς)
 έκτατ. = έκτεταμενος
 ελλ. = ελληνική
 ένεργ. = ενεργητικός
 έν. = ένστικός
 έν(ικ.) = ένικός (-κῶς)
 ένν. = έννοείται, έννοουμένον
 ένν. = ένικός (-κῶς)
 έπεκτ. = έπεκτεταμένος
 έπιθ. = έπίθετον, έπίθετικός
 έπίρ. = έπίρρημα
 έπιτ. = έπιτακτικός (-κῶς)
 έπιφ. = έπιφώνημα

έπμ. = έπομένως
 έτυμολ. = έτυμολογία (-κῶς)
 εύκτ. = εύκτική
 εύφων. = εύφωνικόν
 έφ. = έφειτικόν
 franc. = francique (= φραγ-
 κική)
 fris. = frison (φρισσική)
 hér. = héracléen (= 'Ηρακλε-
 ωτική)
 Ζενδ. = Ζενδική (Zend.)
 θαμ. = θαμιστικόν
 θέμ. = θέμα
 θεματ. = θεματικός
 θηλ. = θηλυκόν
 ίαπ. = ίαπετική
 ιδιατ. = ιδιατέρω
 'Ιλ. = 'Ιλιός
 'Ιρλ. = 'Ιρλανδική (irlandais)
 'Ισλ. = 'Ισλανδική (islandais)
 κ. ά. = και άλλαχού
 κ. ά. = και άλλοι (-αι, -α)
 κ. ά. τ. = και άλλα ταύτα
 Κ. Δ. = Καινή Διαθήκη
 κ. έ. = και έξής
 κλητ. = κλητική
 κτλ. = και τὰ λοιπά
 κυρ. = κυρίως
 λ. = λέξις
 λατ. = λατινικόν, λατινιστ.
 lell. = lelle (Λεττική ή Λετ-
 τονική)
 lit. = lituanien = Λιθουανική
 Μ. Ε. = μέγα έτυμολογικόν
 μέλλ. = μέλλον
 μέσ. = μέσος
 μόρ. = μόριον
 μτθ. = μεταθετικός
 μτρν. = μεταγενέστερος
 μτφρ. = μεταφορικός (-κῶς)
 μτχ. = μετοχή
 norr. = norrois (= παλαιά
 Σκανδιναυική)
 norv. = norvegien (= Νορβγ-
 γική)
 δ βλ. = δ βλέπε
 'Οδ(ύσ.) = 'Οδύσεια
 'Ομ. = 'Ομηρος
 όν. = όνομαστική
 όνοματ. = όνοματοποιία
 όρ(ιστ.) = όριστική
 ούδ. = ούδέτερον
 ούσ. = ούσιαστικόν
 Π. Δ. = Παλαιά Διαθήκη
 παθ. = παθητικός (-κῶς)

παρατ. = παρατατικός
 παρακ. = παρακαίμενος
 πιθ. = πιθανός
 πλγθ. = πλγθυντικός (-κῶς)
 ποιητ. = ποιητικός (-κῶς)
 πρβλ. = παράβαλε
 πρθ. = πρόθεσις
 προσδ. = προσδορισμός
 προστ. = προστακτική
 π. χ. = παραδειγματός χάριν
 ρ. = ρήμα
 ρημ(ατ.) έπιθ. = ρηματικόν έπίθετον
 ρίζ. = ρίζα, ριζικόν
 σ(ελ.) = σελίς
 σημ. = σημασία, σημαίνει
 σπαν. = σπανίος
 σπανιώτ. = σπανιώτερον
 στρ. = στρωματικόν
 συγγ. = συγγενής
 συγκεκ. = συγκεκομμένος
 συγκρ. = συγκριτικός
 συλλ. = συλλαβή
 σύνδ. = σύνδεσμος
 συνεκδ. = συνεκδοχικός
 συν. = συνήθως
 συνθέςτ. = συνηθέστερον
 συνζυρ. = συνζυγμένος
 συντετμ. = συντετμημένος
 συνών. = συνώνυμος
 συσχ. = συσχητικόν
 συχν. = συχνάκις
 Σχολ. = Σχολιαστής
 τ. έ. = τούτ' έστι
 τροπ. = τροπικός (-κῶς)
 ύπερθ(ετ.) = ύπερθετικός (-κῶς)
 ύπερσ. = ύπερσυντακτικός
 ύποτ. = ύποτακτική
 ύποκ. = ύποκαίμενον
 ύποκωρ. = ύποκωριστικόν

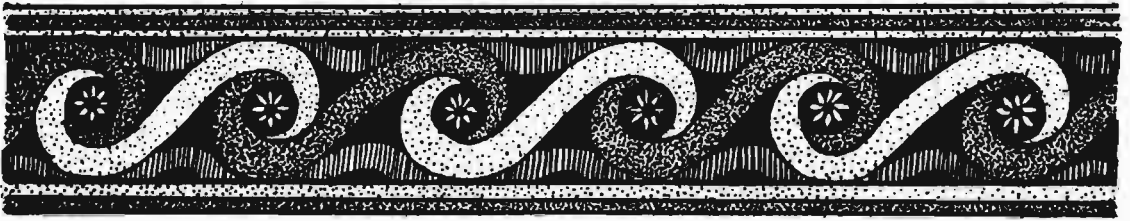
Συμπεφωνημένα σημεία

* δηλοῖ τύπον ύποθετικόν, οὔτι-
 νος ἢ ἵπαρξίς δὲν μαρτυρεῖται
 ὑπὸ Κε:μένου τινός.

< δηλοῖ ὅτι ἡ ἀριστερὰ του και-
 μένη λέξις παράγεται ἐκ τῆς
 καιμένης δεξιᾶ του.

> άντιθέτως, δηλοῖ ὅτι ἡ δεξιᾶ
 του καιμένη λέξις παράγεται ἐκ
 τῆς καιμένης ἀριστερᾶ του.

|| δηλοῖ, ὅτι ἡ μετ' αὐτὸ ἀκο-
 λουθοῦσα σημασία εἶναι κατὰ
 τι διάφορος τῆς προηγούμενης.

A

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ : Τό γράμμα τούτο είναι τό άρχικόν ού μόνον του 'Ελληνικού άλφαβήτου αλλά και όλων τών γνωστών άλφαβήτων. Τό θνομά του κατά τήν Φοινικικήν περίοδον ώμοιαζε πρός τό 'Εβραϊκόν θνομα **aleph**, εις δε τήν 'Ελληνικήν παρελήφθη υπό τό θνομα **άλφα** (διότι, ώς γνωστόν, τά όνόματα τής 'Ελληνικής λήγουν εις φωνήεν και έκ τών συμφώνων μόνον εις -ν, -ρ, -σ). 'Εσήμαινε δε ή λέξις άλεφ «βώδι». Και πράγματι άν άντιστρέψωμεν τό κεφ. Α ή γράψωμεν πλαγίως τό μικρόν α, βλέπομεν ότι τά δύο σχήματα **Α** **α** αποτελούν γραμμικά παραστάσεις κεφαλής βοός μετά κεράτων. Δέν πρέπει δε νά λημονώμεν, ότι τά πρώτα γράμματα ήσαν σχήματα ζώων ή άλλων φυσικών άντικειμένων, έξελιχθέντων κατά μικρόν εις χονδροειδή σκίτσα τών ίδιων μορφών. Εις τό Φοινικικόν όμως άλφάβητον τό γράμμα τούτο δέν παρίστα φωνήεν, όπως εις τό 'Ελληνικόν, αλλά σύμφωνόν τι ή πνεύμα' διότι τό Φοινικικόν άλφάβητον, όπως και όλα τά Σημιτικά, δέν είχαν ιδιαίτερα σύμβολα διά τά φωνήεντα. 'Αλλ' ή άποψις, ότι οι 'Ελληνες παρέλαβον τό άλφάβητον κατ' ευθείαν παρά τών Φοινίκων, έχει άρχίσει νά χάνη έδαφος. Είναι δυνατόν, επομένως, τό γράμμα τούτο νά παρίστα φωνήεντα φθόγγων και προ-του παραληφθη υπό τών 'Ελλήνων.

'Εξελίξις του σχήματος του άλφα από τό σχήμα τής κεφαλής βοός.

Τό σχήμα του **άλφα** υπέστη παραλλαγός κατά την διαδρομήν τής ιστορίας του : Εις τό Φοινικικόν άλφάβητον είχε τό σχήμα **Α**· εις τό Λυδικόν του 5ου αιώνος π.Χ. εμφανίζεται ώς **Α**· εις τό Καρικόν ώς **Α** ή **Δ**. Κατά τήν αρχαιότεραν φάσιν του 'Ελληνικού άλφαβήτου, εις τό άλφάβητον τής Θήρας του 19ου ή 18ου αιώνος π.Χ., είχε τό σχήμα **Α** ή **Δ**· εις τό 'Ελληνικόν άλφάβητον τής Κλασικής έποχής τό σύνθηδες σχήμα του ήτο **Α**. Εις τό Λατινικόν και 'Ιταλικόν άλφάβητον τά αρχαιότερα σχήματα του άλφα ήσαν **Α** και **Α**· κατά τά μέσα του 2ου αιώνος μ.Χ. συναντάται τό σχήμα **Λ**, όπερ άσφαλώς είναι ό πρόγονος του σημερινού **a** τής μικρογραμμάτου γραφής, άφ' ου προηγουμένως είχε προσλάβει τό σχήμα **λ** (κατά τόν 4ον αιώνα μ.Χ.) και τό σχήμα **λ** (κατά τόν 8ον αιώνα μ.Χ.). Κατωτέρω παραδέτομεν πίνακα σχημάτων του άλφα τών επί μέρους ελληνικών άλφαβήτων κατά ώριωμένην περίοδον.

Α, α, άλφα, τό, άκλ., πρώτον γράμμα του 'Ελληνικού άλφαβήτου. 'Ως αριθμητ. **α**'=1 (εις και πρώτος), **α**=1000 (χιλιοι και χιλιστός). 'Εν μετρ. χρήσει σημ. τήν αρχήν, ώς εν τῷ **Κ. Δ.** «**εγώ είμι τό Α και τό Ω, ή αρχή και τό τέλος, ό πρώτος και ό έσχάτος**» 'Αποκάλ. 'Ιωάν. **Α**', 8 και 11-**ΚΑ**', 6—**ΚΒ**', 13.

Κυριώτερα μεταβολάι : 'Εν τῷ 'Ιων. διαλ. **α** > **η** (**σο-φία** > **σο-φίη**) ή Δωρ. διαλ. εμφανίζει αντίθετως **α** αντί **η** **ι** **αδύς** < **η-δύς** (έκτός τών περιπτώσεων συναίρεσως : **τολμήτε** < **τολμάτε**).

'Ως προθεματικόν άχώριστον μόριον εν συνθέσει μετά λέξεων, τών όποιων μεταβάλλει κατά διαφόρους τρόπους τήν έννοιαν, και δη :

Ι **α** στερητικόν έκφράζον έλλειψιν, στέρησιν, άπουσίαν, και γενικώς τό αντίθετον του δηλούμενου υπό του ύπο-

λοιπού μέρους τής λέξεως : **α-σοφος**, **α-νομος**, **α-κακος**, **α-παις**, **α-καρπος**.

'Ως τοιούτων είναι βραχύ, έκτός ώρισμένων περιπτώσεων, καθ' ός έκτείνεται διά λόγους μετρικούς. 'Υπό τών μορφών αυτήν πάντοτε μετά λέξεων άρχομένων από συμφώνου ή **φ** άλλως προσλαμβάνει τόν τύπον **αν** (β βλ.). Βλ. και **νή**.

'**Ε**τυμ. : 'Ο αρχικός τύπος του στερητ. **α** ήτο **ανά**, ως μαρτυροῦσι τά **ανά-(F)ελπτος**, **ανά-(F)εδνος** κ.ά. : συνήθως πρό φων. (μη μεσολαβόντος **F**) μένει **αν-ι** **αν-αίτιος**, **αν-ατος**, **αν-ώδυνος**· και πρό φων. όμως παραμένει ένίστε **α**- (βασίς ή λ. ήρχιζεν άλλοτε από **F**) : **α-(F)λκων**, **α-(F)ελπτος**, **α-(F)εργος**. 'Εκ του τύπου **αν**- παράγεται τό **ανευ** Δωρ. **άνεις**· πρβλ. σανσκρ. **αν-**, **α-**, γοιθ. **inuh**, παλ-γερμ. **anu**, **ane** (γερμ. **ohne**), λατιν. **in-**, άγγλ. και

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ	Εποχή κατά προσέγγισιν	Σχήμα του άλφα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	1.200 π.Χ.	
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	
ΘΗΡΑΙΚΟΝ	700—600	
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	600	
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	
ΙΟΝΙΚΟΝ	403	
ΑΡΧΑΙΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	

γερμ. un- (λατ. In-ops, ἀγγλ. un-able, γερμ. un-claf.

■ **ἄ ἀθροισικόν** (ἄ- και δ-), συγγ. τῆ σανσρ. sa-, sam, λατ. cum και τῆ ἑλλ. ἄμα· σμ. ἐνόηθη, ὁμοιότητα, ἔνωσις, τό ὅμοιο: **ἄ-κωιεις** (=ἡ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀνδρός τὴν κοίτην ἔχουσα), **ἄ-λοχος**, **ἄ-δελφός**· **ἄ-πας**· **ἄ-τάλαντος** κ.ά. Τὸ δασὺ πνεῦμα (τὸ και ὀρθότερον) ἀξοφανίζεται λόγῳ ἀνομοιόσεως εἰς τὰ **ἄ-λοχος**, **ἄ-δελφός**, **ἄ-κόλουθος**, κατ' ἀναλογίαν δὲ πρὸς ταῦτα ὁ τύπος **ἄ-** ἐπεξετάθη και εἰς τὰ: **ἄ-πεδος**=ἐπίπεδος, ἴσος, **ἄ-γάλαξ** ἢ **ἄ-γάλακτος** κ. ἄ.

■ **ἄ ἐπιτατικόν**, σμ. ὅτι και **ἄγαν**, ἦτοι πολὺ, παρὰ πολὺ (λίαν, πάνυ, σφόδρα), ἐπιτείνει δὲ τὴν ἔνωσιαν τῆς λέξεως, μεθ' ἧς συντίθεται: **ἄ-χανῆς** (= ὁ ἄγαν κεχρημένος), **ἄ-σπερῆς**, **ἄσκηλῆς**, **ἄ-τενῆς** ἢ στενοτάτη σχεῖς τοῦτο πρὸς τὸ ἀθροισικόν εἶναι προφανῆς, καί-τοι κατὰ τινὰς προήλθεν ἐκ τοῦ στερητικῶ.

■ **ἄ εὐρωνικόν** (ἢ και **πλεοναστικόν** καλούμενον), ἐπιπρεζῶν μόνον τὸν ἀκούομενον ἦχον ἄλλ' οὐχί και τὴν σημασίαν τῆς λέξεως: **ἄ-βληρὸς** (ἀντι **βληρὸς**), **ἄ-σπαίρω** (ἀντι **σπαίρω**), **ἄ-στεροπῆ** (ἀντι **στεροπῆ**)· πρβλ. τὰ νεώτερα **ἀγινάρα** (ἀντι **κινάρα**), **ἀπήγανος** (ἀντι **σπήγανος**) κ.ά..

ἄ, ἄ ἢ **ἄα**, ἐπιφωνήματα ἐκφραστικὰ ποικίλων ἰσχυρῶν συναισθημάτων, ἀντίστοιχ. τῆ λατίν. ah: ἄ δεῖε! (Ὁμ.).

ἄ ἄ, ἐπιφωνήματα γέλωτος (= ὀ χῆ), γράφομεν και **ἄ ἄ**. **ἄ** ὄρω. τύπος τοῦ θηλ. ἄρρω. **ἦ**. 2) **ἄ** ὄρω. τύπος τοῦ θηλ. τῆς ἀναφοράς. ἀντων. **ἦ**. 3) **ἄ** ὄρω. τύπος τῆς δοτ. **ἦ**.

ἄ-ἄτος (α στερητ.+ἄω) = ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βλαφθῆ, ἀπαρβίαστος (π. χ. περὶ τῆς **Στυγῆς**, εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ὠρχίζοντο οἱ θεοί)· ἐν τῇ περιφράσει ὅμως ἄεθλος **ἄάτος** καταντᾷ γὰ σμ. ἐπικίνδυνος, δύσκολος. Τὸ μετρ. σχῆμα ἐν μὲν τῇ ἴλ. εἶναι **ἄ**, ἄλλ. δὲ **ἄ**. Ὅτι περιεῖχε **F** (**ἄάφατος**) δεῖκνυται ἐκ τῆς παρ' Ἑσυχ. λακων. τύπου **ἄάφατος**. Πρβλ. **ἄάω**, **ἄη**.

ἄ-ἄγῆς, ἐς (α στερ.+ἄγνυμι)=ἄδραστος, μὴ δυνάμενος νὰ δραυοθῆ, σκληρός, ἰσχυρός, στερεός· ὅτι ἀρ. **ἄφαγῆς** πρβλ. **ἄγνυμι**.

ἄ-ἄδης, ἐς· βλ. **ἄηδης** (πρβλ. Ἑσυχ. **ἄαδῆς-ἄηδῆς**).

ἄάξω (βλ. ἄωα, **ἄμμι**)· ἐκέπημε πνοὴν με ἀνοικτὸν τὸ στόμα, χουχουλιάζω, ὀχνίζω (λ. ὠνοικτοπεπ.)· διαφορὸν τοῦ **φυσᾶω**: Ἀριστοτ. πρβλ. 34,7 **φυσᾶω**· **μὲν γὰρ φυσᾶω, ἀάξουσι δὲ θεζομῶν**· ὁ μὲν γὰρ **φυσᾶω** κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἄθροῶς, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος, ὁ δὲ **ἄάξω** ἀθροῶν ἐκπνεῖ, διὸ **θεζομῶν**. **ἄανθα** ἢ **ἄάνθα**, ἦ· εἶδος ἐγώπιου.

ἄ-ἄπτος, ὄν (α στερητ.+ἄπτομαι)· ὄν δὲν δύναιται τις νὰ ἐγγίῃ, ἀπροσέλαστος ἢ ἀήτητος, ἀπροσμάχητος ἢ κατ' ἄλλ. ὁ μετὰ τεραστίας δυνάμεως ἀπτόμενος, ὁ λίαν ἰσχυρός. Εἰς τινὰς περιπτώσεις (και ὁ ἢ ἐν ἴλ. A567) διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Bechtel, Lexil. σ. 1, εἰς **ἄεπτος** (ἄεπτος=ἄσπετος, ἄρρητος).

ἄσα, **ἄσάμην**, **ἄσάθην**· βλ. **ἌΑ'Ω**.

ἄσῆμος· τὸ **ἄάζειν**, (δ βλ.).

ἄ-ἄσπετος, ὄν· ποιητ. ἐκτετ. **ἄσπετος** (δ βλ.).

ἄ-ἄσχετος, ὄν· ποιητ., ἐκτετ. **ἄσχετος** (δ βλ.).

ἄσται, ἐπ. ἀντι **ἄσται** ἐκ τοῦ **ἄωΔ** (=κορέννυμι), παρ' Ἑσ. ἄσπ. 101.

ἄάτος, ὄν· συνηρ. **ἄτος** (α στερητ.+ἄωΔ)· ἀχόρτατος, ἀκόρρετος: **ἄτος πολέμοιο**=ὁ μὴ χορταίνων τὸν πόλεμον, ὁ ἀχόρτατος εἰς τὴν μάχην.

ἌΑ'Ω (Α) (βλ. ἄωΓ)· καλ. ἐπ. ῥ., οὐ ἀπαντᾷ κυρ. ὁ ἐνεργ. ἄρ. α' ἄσασα και (συνηρ. ἄσ.), μεθ. ἄρ. **ἄσάμην** (συνηρ. **ἄσάμην**), και παθητ. ἄρ. **ἄάσθην**· ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ γ' ἐν. μεθ. φ. **ἄάται** (πάντες δ' οἱ τύποι οὗτοι παρ' Ὁμ.)· πλήττω, κτυπῶ ἢ βλάπτω· εἰδικ. βλάπτω τινὰ διανοητικῶς, πνευματικῶς, τὸν ἀποπλανῶ, τὸν μωραίνω, τὸν ξεμμαλίζω. Τὰς αὐτὰς σμ. ἔχει και ἐν τῇ μεθ. φων.—Συνήθως ὅμως τὸ μέσ. και παθ. **ἔ-χουσι** ἀρ. σ. σμ. βαδίζω τὴν πεπλανημένην, παραπλῶμαι, μωραίνομαι, συνταρδῶσομαι, πηγαίνω «κακῆν κακῶς», πλανῶμαι, ἀμαρτάνω, ἐνεργῶ ἀφρόνως, κατὰ τὸ ὅσον μωρόν. [Παρ' Ὁμ. **ἄσασα**, **ἄσασεν**, **ἄσασαν**· ὅ. **ἄσάμην**, ἀλλ' ὅμως **ἄσάστω**].

Ἐτυμ.: **ἄω**· **ἄάω**· πρβλ. τὸ παρὰ Πινδ. **ἄάτα** και τὰ παρ' Ἑσυχ. **ἄάτασθα**· **βλάπτωσθα**· και **ἄάγνημα**· **βέβλαμμαι**· προφανῶς ἐξ ἰαπ. βάσσεως ἀνα- (καθ. συγγ. και ἢ λ. **ἄσασθ**).

ἄάω (B)=ἄω, (βλ. ἄωΔ)· ἰκανοποιῶ ἢ κορέννυμι (τούτου γ' ἐν. παρ' Ἑσ. **ἄσασθ**).

ἄἄω· ὄρω. ἀντι **ἦβη**.

ἄ-ἄδῆς, ἐς (α στερ.+**βάθος**)· ὁ ἀνευ βάθους, ὁ μὴ βαθύς.

ἄ-ἄδέω (βλ. **ἄβακῆς**)· εἶμαι ὀδαλος, ἄφρωνος.

ἄ-ἄθακῆς, ἐς (α στερ.+**βάξω**)· ὀδαλος, ἄφρωνος, λατ. **ihfans**.

Ἐτυμ.: Κατὰ τὸν Bechtel, lex. σ. 3 (βᾶ- τοῦ **βάκω**, **ἔβᾶκον**, **βέβᾶκα** (πρβλ. παρ' Ἑσυχ. «**βακόν**» **πεσόν**. **Κρητες**). Κατὰ ταῦτα βασική σμ. τοῦ **ἄβακῆς**=ἀνι-σχητός, ἀδύνατος (μὴ βαρύς), ταύτης δ' ἀπότοκος ἢ «**ἦσχυος**».

ἄἄκινον· ὄπωκωρ. τοῦ **ἄβαξ**.

ἄἄκίσκος, ὁ ὄπωκωρ. τοῦ **ἄβαξ**· μικρὸς λίθος ἢ ψήφος τῶν ψηφιδωτῶν, λατ. **tessera ἢ tessella**.

ἄ-ἄάκχυτος, ὄν (α στερ.+**βακχεύω**)· ὁ μὴ μεμυρημένος εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Βάκχου, ὁ ἀνευ βακχικῆς μῆνης, ὁ στεροῦμενος ἐμπνεύσεως και ἐνδουσιασμοῦ, ὁ στεροῦμενος χαρῶς.

ἄἄλε, κυρ. **ἄ ἄάλε**, ἐπιφών. ἐκφράζων θαυμασμὸν (ὡς τὸ ὄρωλον), λατ. **u'nam**.

ἄἄάλε (και **ἄἄάλα**, **ἄἄάλα**)· ἐπιφ. σχετλ.· φεῦ, βαβαί.

ἄ-ἄα ἰθάκευτος, ὄν, (α στερ.+**βαμβακεία**=**φαρμακεία**)· ὁ ἀνευ βαμβακείας δηλ. φαρμακείας ἢ ὄνευ ἄρτύματος.

ἄ ἄάναιστος, ὄν· ὁ μὴ θάνατος, ἐλευθέριος.

ἄἄἄς, ἄκος, ὁ· λατ. abacus· πίναξ, τράπεζα, σάνις, κυρ. πρὸς ἰχθυογράφην μαθηματικῶν τύπων ἢ γεωμετρικῶν σχημάτων· 2) σάνις παιγνιδίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπικίττω **πεσσῶς** (τὸ **πεντέγραμμα**). 3) ὀσκος, τρυβλίον· ὄπωκωρ. **ἄβάκιον**, **ἄβακίσκος** ἢ βλ.

ἄ-ἄάπτιστος, ὄν (α στερ.+**βαπτίζω**)· ὁ μὴ βαπτισθείς, «ἄβάπτιστος» ἢ τὸν ἐπίστον δὲν δύνεται τις νὰ βαπτίσῃ ἢ ὁ μὴ θυζόμενος· λατ. **immersabilis**.

ἄ-ἄἄρῆς, ἐς (α στερ.+**βάρος**)· ὁ μὴ βαρύς, ἐλαφρὸς ἢ ὁ μὴ ἐνοχλητικός, μὴ ὀχληρός, ἀνεπαθής.

ἄ-ἄἄσανιστος, ὄν (α στερ.+**βασανίζω**)· ὁ μὴ ἐξετασθείς διὰ βασάνου, ὁ μὴ βασανισθείς ἢ ὁ μὴ ἐρωτηθείς ἢ ἀνεξετάστος. Ἐπίρ. **ἄβασανιστός**· ἀνεξετάστος, ἀνευ δοκιμασίας, ἀνευ ἐρωτήσεως.

ἄ-ἄἄσίλευτος, ὄν (α στερ.+**βασιλεύω**)· ὁ μὴ κυβερνώμενος ὑπὸ βασιλείας, ὁ μὴ βασιλευόμενος.

ἄ-ἄἄσκαννιστος, ὄν· ὁ μὴ φθονούμενος, ὁ ἐκτός βασκανίας ἢ φθόνου.

ἄ-ἄἄσκανός, ὄν (α στερ.+**βασκαίνω**)· ὁ ἀπυλαγμένος φθόνου, ὁ μὴ φθονῶν.

ἄ-ἄἄσκαντος, ὄν (α στερ.+**βασκαίνω**)· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς φθόνον, μὴ φθονούμενος ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς βασκανίαν. Ἐπίρ. **ἄβασκαντός**· ἀνευ φθόνου.

ἄ-ἄἄστακτος, ὄν (α στερ.+**βαστάζω**)· ὄν δὲν δύναιται τις νὰ βαστάσῃ, ὁ ἀνυπόφορος.

ἄ-ἄἄτάς· ὄρω. **ἦβητής** (βλ. **ἦβητής**).

ἄἄατόμαι· παθ. καθίσταμαι ἄἄατος, τ. ἔ. ἐρημος (Ἐβδ.).

ἄ-ἄἄτος, ὄν (και ἦ, ὄν) (α στερ.+**βαίνω**)· ἀπάτητος, ὄν δὲν δύναιται τις νὰ πατήσῃ, ἐφ' οὗ δὲν δύναιται τις νὰ βασίῃ ἢ ὄν δὲν δύναιται τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπροσέλαστος, ἀπρόσιτος ἢ ἀδιάβατος (ἐπὶ πωταμῶν π.χ.). Ἐπίρ. ἰερῶν τόπων, ὁ ἀπάτητος, ὄν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πατήσῃ τις, ἰερός και ἀπροσέλαστος ἢ ὄν καθαρὸς, ἀγνός. 2) ὄς ὄς. τὸ **ἄβατον**=τὸ **ἄδυστον**. 3) ἐπὶ ἵππου, ὄν δὲν ἵππευοῦ τις ἢ ἐπὶ θηλείω ζῴων, ἀβάτετος.— ἢ ἐνεργ. **ἄβατος πόνος**=πόνος κωλῶν τὸ περιπατεῖν, τ. ἔ. ποδόγρο.

ἄἄἄ, ἐβρ. λ. = **πατήω** (Εβραϊκ. **מִיָּד**· ἰδ' 36).

ἄ-ἄἄέλυκτος, ὄν (α στερ.+**βδέλλωσσω**)· ὄν δὲν βδέλλωσεται τις.

Ἄδδῆριτης, -ον, ὁ ἐξ Ἀδδῆρων τῆς Θράκης· ἀλλ'· **Ἀδδῆριται** ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων (ὡς και ὄφ' ἡμῶν νῦν) και οἱ εὐήθεις, οἱ ἡλίθιοι· Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ἀδδῆριτικός, ἦ, ὄν, ἐπιθ.· ὁ ἡλίθιος ὡς Ἀδδῆριτης.

ἄ-ἄἄθαιος, ὄν (α στερ.+**βέβαιος**)· ἄστατος, ἄσταθής, ἀδέβαιος ἢ κλυμαίνόμενος, ταραντευόμενος. 2) ὄς. τὸ **ἄβέβαιον**=ἡ ἀβεβαιότης.

ἀ-θέηλος, ον (α στερ.+βέηλος) ὁ μὴ βέηλος, ἱερός, ἀπαροβίσστος.

ἀ-θέλιτερ' α, ἡ' μωρία, εὐθραία, ἀπλοϊκότης. ἐκ τοῦ **ἀ-θέλιτερος, α, ον** (α στερ.+βέλιτερος) κυρ. ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον λείπει τὸ καλύτερον, ὅθεν ὁ μὴ ἱκανὸς διὰ τίποτε, μηδαμινός, ἀνεπίδεκτος βελτιώσεως || εὐθραία, μωρός.

ἀθήνα, ἡ' ἐκ τοῦ λατιν. **avena** = ἀγίλιωψ ἢ βρόμιος, βρόμι.

ἀ-θίαστος, ον (α στερ. + βειζομαι) ὁ μὴ βεθιασμένος, μὴ διὰ τῆς θίας γινόμενος, ἐκούσιος || φυσικός, ἀπροσποίητος.

ἀθίβλασθον, τό κρίνον, ἡμεροκαλλίς || στάχυς λευκός.

Ἄθιοι, (παρὰ τῷ ἐκκλητ. **Θεοδορητῶ**) = οἱ μοναχοὶ «οἱ ἄθιοι καὶ ἀνέστιχοι καὶ ἄσαρκοι, μικροῦ δὲ ἀναίμονος καὶ θεῶ κατὰ τοῦτο πλησιάζοντες».

ἄ-θιος, ον (α στερ.+θίος)=**ἀθίωτος** (ὁ βλ.) || μετὰ τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ζῆρη ἢ νὰ ἐπιζῆρη || ἀνυπόφορος || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συντηρηθῆ, ἀπορος, μὴ ἔχων πόρους ζωῆς.

ἀ-θίωτος, ον (α στερ.+θίωτος)=**ἄθιος** (ὁ βλ.).

ἀ-θίωτος, ον (α στερ.+βιωτός τοῦ βίωω) = **ἄθιος** (ὁ βλ.): **βίος ἄβ.**=*vita non vitalis*=ζωὴ τὴν ὅποια δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνυπόφορος, ἀφόρητος.

ἀ-θιάθεια, ἡ' ἡ ἑλλησιψία θλάθης, ἀκερασιότης (λατ. *incolumitas*), ἀσφάλεια. 2) ἐνεργ. τὸ μὴ θλάπτειν, ἀζώωτης (λατ. *innocentia*) ἐκ τοῦ

ἀ-θιάθης, ἐς (α στερ.+βιάθῃ) ἄνευ θιάθης: — 1) ὡς παθ. = ὁ μὴ βεθλασμένος, ὁ μὴ ὑποστάς θλάθην (λατ. *incolumitas*). — II ὡς ἐνεργ. ὁ μὴ θλάπτων, ἀθῶος, ἄκακος (λατ. *innocens, innocens*) || ὁ ἀποσοβῶν ἢ προλασθῶν τὴν θλάθην. Ἐπίρ. **ἄθλαβῶς**, ἐπιτκ. **ἄθλαβέως**=χωρίς νὰ προσηνῆται θλάθῃ || ἄνευ ὀδετήσεως, ἄνευ παραδόσεως, ἀθῶως.

ἀ-θλαθία, ἡ' παρὰ ποιητ. ἀντὶ **ἀθιάθεια**.

ἀ-θλαπτος, ον=**ἄθλαβῆς**.

ἀ-θλαστῶν δὲν βλαστάνω, βλαστάνω ἀτελῶς.

Ἐκ τοῦ

ἀ-θλαστος, ον (α στερ. + βλαστάνω) ὁ μὴ βλαστάνων, ἀτελῶς βλαστάνων. — ὡς. καὶ **ἀθλαστής** καὶ **ἀθλαστήτης**.

ἀ-θλασφημητός, ον ὁ μὴ θλασφημηθείς, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς θλασφημίαν.

ἀ-θλαυτος, ον (α στερ.+θλαύτη) ὁ ἄνευ ἐμβάδων, ἀνυπόδητος, γυμνός, ἔχων τοὺς πόδας.

ἀ-θλεμής, ἐς (α στερ.+θλεμείνω) ὁσθενής, ἀδύνατος, ἀτολμος (λατ. *impotens*). — Ἐπίρ. **ἄθλεμῆως** (πίνων)=ἀκρατῶς πίνων.

ἀ-θλεννής, ἐς (α στερ.+θλέννα) ἄνευ θλέννης (τ.ἔ. μύτης) ὅπως ὠνομάζετο καὶ εἶδος ἰχθύος, ἢ ραφίς ἢ βελόνη.

ἀ-θλεπής, ἐς (α στερ.+θλέπω) ἀνάξιος τοῦ θλέπεσθαι, ὄξειοκαταφρόνητος, ποταπός, οὐτιδανός, φουλόξ.

ἀ-θλεπτῶν δὲν βλέπω, βλέπω κακῶς || παραβλέπω, παραμελῶ || σφάλωμαι.

ἀ-θλέπημα, τό παρόραμα, σφάλμα.

ἀ-θλεφάρος, ον ὁ ἄνευ βλεφάρων.

ἀ-θλεψία, ἡ' τὸ μὴ θλέπειν, ἡ τυφλότης || ἡ τυφλωσις.

ἀ-θλής, -ῆτος, δ, ἡ (α στερ. + βάλλω) ὁ μὴ θληθείς, ὁ μὴ βεθλημένος (ἐπὶ βελῶν μὴπω χρησιμοποιοῦντων).

ἀ-θλητος, ον (α στερ.+βάλλω) ὡς παθ. ὁ μὴ βεθλημένος (μὴ τετραμένος) δι' ἀκοντίου ἢ θέλους || ὁ μὴ ριφθείς: **ἄθλητα βέλη**=τὰ μὴ ριφθέντα εἰς τρωῶν (Σουτθ.).

ἀ-θληχῆς, ἐς (α στερ.+θληχῆ) ἄνευ θελασμάτων || ὁ μὴ ἔχων πρόβαστα.

ἀ-θληχρός, ἐς, γεν. -έος' σπαν. τύπος τοῦ **ἀθληχρός** (ὁ βλ.).

ἀ-θληχρός, ἄ, ὄν (α εὐφων.+θληχρός) ὁσθενής, ἀδύνατος, ἀνυπεράσπιστος. — ἐπὶ τοῦ θανάτου σημ. εὐκόλος, φυσικός, μὴ θίσιος.

Ἐτυμ. Συνών. τῷ **θληχρός** δι' ἐτυμολ. βλ. **μαλακός** καὶ **βιάξ** κατὰ Bechtl., lexil. συγγ. τῷ **θωρ. μολόχα**, ἀττ. **μολόχη-μαλάχη** (βληχ-μληχ-).

ἀ-θληχρώδης, ἐς=**ἀθληχρός** (ὁ βλ.).

ἄθλος, τό ἄγγειον ἀμέλγματος, ὄμολγούς, κοιν. καρδάρα.

ἀ-θωατί' θωρ. ἀντὶ **ἀ-θωητί**.

ἀ-θῶτος' θωρ. ἀντὶ **ἀ-θῶτος**.

ἀ-θωηθσία, ἡ' ἡ ἑλλησιψία βοηθείας (Π. Διαθ.).

ἀ-θωήθητος, ον (α στερ.+θωήτω) ὁ ἄνευ βοηθείας, ὃν δὲν δύναται τις νὰ βοηθῆρη || ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος βοήθειαν, μὴ δυνάμενος νὰ σωθῆ, ἀνίκατος. 2) ἐπὶ προσ. ἀνίκανος.

ἀ-θωητή (θωρ. **ἄθωητή**) ἐπίρ. (α στερ.+θωάω) ἄνευ βοῆς, ἐν σιγῇ || ἄνευ προσκλήσεως, ἀπροσκλητῶς.

ἀ-θῶτος, ον (θωρ. **ἄθῶτος**) (α στερ.+θωά-ω) ἄνευ βοῆς, ἡσυχος, σιγηλός, σιγῶν, ἀφωνος || ἀπρόσκλητος. — II ἄκλαυτος, ἀθρήνητος.

ἀ-θωλέω=**ἀντιβωλέω** συναντῶ.

ἀθόλλα, ἡ (λατ. *abolla*) = παχὺ μάλλινον ἐπανωφόριον.

ἄ-θολος, ον (α στερ. + βάλλω) ἐπὶ νέων ἵππων, ὁ μὴ ἀλλάξας (**βεβληκῶς**) ἀκόμη τοὺς πρώτους ὀδόντας || ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γηραιῶν, ὁ μὴ ἀλλάζων (**βάλλων**) πλεον αὐτοῦς. — II ὡς ὄσο. **ἡ ἄθολος**= τὸ ἴματιον ἵππῶς=λατ. *abolla* (ἐν τῷ σημ. ταύτῃ τὸ α εἶναι ἴσως λαϊφάνον τῆς **ἀμπί'** τὸ ριπτόμενον περὶ τὸ σῶμα).

ἀ-θόρβορος, ον (α στερ.+θόρβορος) ὁ ἄνευ θόρβου.

ἄθος' ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ **ἄθός**=**ἡθός** (ὁ βλ.).

ἀ-θσοκῆς, ἐς (α στερ.+θόσσω) **ἄθσοκητος** (ὁ βλ.) ὁ μὴ φαγῶν, νῆστις.

ἀ-θσοκητός, ον (α στερ.+θόσσω) ἐπὶ ὄρεων π.γ., ἔνθα δὲν ζύνονται τις νὰ θσοκήρη || γεν. ἄνευ θσοκῆς, ἀθσοκητός.

ἀ-θσότῆνος, ον ὁ ἄνευ φυτῶν ἢ βλαστήσεως.

ἀ-θσοκόλητος, ον (α στερ. + θσοκόλω) ὁ μὴ ἐπιτηρούμενος (ὑπὸ **θσοκόλου** τρόπον τινά) || παρημελημένος, ὃν δὲν λαμβάνει τις ὑπ' ὄψιν.

ἀ-θούλευτος, ον ὁ κακῶς βεβουλευμένος, ἀστοχαστος, ἀπερισκεπτος. — ἐπίρ. -τως = **ἀπερισκέπτως** (Ἔβδομ.).

ἀ-θουλέω, ἡσώ οὐ **θούλωμαι**, δὲν δέλω (ἐκ τοῦ **ἄθουλος**=ὁ μὴ δέλων, καὶ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ρ. **θούλωμαι** μετὰ τοῦ α στερ. ἐν ἀρχῇ).

ἀ-θούλητος, ον (α στερ.+θουλωμαι) ὁ μὴ δέλων, ἀκούσιος || ἀνεξάρτητος τῆς δελήσεως, ἀσύμφωνος πρὸς τὴν δέλῃσιν || ὁ μὴ κατ' εὐχήν, δυσάρεστος' ἐπίρ. **ἀθουλήτως**.

ἀ-θουλία, ἡ' ἑλλησιψία **θουλής**, σκέψεως || ἑλλησιψία ἀποφασιστικότητος || ἀπερισκεψία, ἀσυνεσία = **δυσθουλία** ἐκ τοῦ

ἀ-θουλος, ον (α στερ.+θουλή) ὁ ἄνευ **θουλής** (σκέψεως), ἀπερισκεπτος, ἀσύνετος || ὁ κακῶς σκεπτόμενος, ἀντιθ. τῷ **εὐθουλος** || =**δυσθουλος**, κακόθουλος. — ἐπίρ. **ἀθούλως**, ὑπερθ. **ἀθουλότατα**.

ἀ-θούτης, -ου (α στερ.+θουῆς) ὁ μὴ ἔχων θῶδια || ἀκτῆμων, πτωχός.

ἄθρα, ἡ (**ἄθρός**) ἡ εὐνοουμένη θούλη, λατ. *delicata* (μτγν.).

ἄθραμίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ ἐπομ.

ἄθρᾶμις, -ίδος, ἡ' ἰχθύς θαλάσσιος καὶ τοῦ Νείλου.

ἄ-θρεκτος, ον (α στερ.+θρεχῶ) ὁ μὴ θεβρεχόμενος, ὁ μὴ θρεχθείς, θεροχός.

ἄ-θρῖθης, ἐς (α στερ. + θρεῖθω) ὁ ἄνευ θάρους, ὁ μὴ θαρῦς, ὁ μὴ ἔχων **θρεῖθος**.

ἄθρο-θᾶτης (**ἄθρός+θαίνω**) ὁ ἀθρῶς θαίνων, ὁ θαδίζων μαλακά, ἀπαλά, καμαρωτά.

ἄθρο-θίος=**ἄθροδίατος** (ὁ βλ.).

ἄθρο-γῶος, ον (**ἄθρός+γῶος**) ὁ θρηγῶν ὡς γυνὴ (κυρ. ὁ μαλθακὸς γῶος καὶ θρήγῶνος ἐκφέρων).

ἄθρο-δαίς, δ, ἡ' πολυτελής.

ἄθρο-δίωιτα, ἡ' πολυτελής, πολυδάπανος βίος.

ἄθρο-δαίαιτος, ον (**ἄθρός+δαίαιτα**) ὁ ζῶν μαλθακῶς, δηλυπρεπῶς || ζῶν πολυτελῶς, πλουσίως || τὸ **ἄθροδίατον**=ἡ δηλυπρέπεια, ἡ ἐκδήλυνσις.

ἄθρο-κόμης, -ου (**ἄθρός+κόμη**) ὁ ἔχων **ἄθραν** (πλουσίαν, ἀφρόνον) τὴν κόμην (ἢ τὰ φύλλα, ἐπὶ φυτοῦ).

ἀ-θρόμιος, ον (α στερ.+θρόμιος) ὁ ἄνευ οἴνου'

κυρ. ἄνευ Βάκχου **αβρομίας γὰρ ὁ Διόνυσος** Ἔτυμ. Μ., **αβρομίας γὰρ ὁ Βάκχος, ὁ καὶ ἔφορος τοῦ οἴνου κατὰ Ἑλληνας** Ἄντ. Σιδ. Ἄνθ. 6,291.

ἄβρομος, *ον* (α ἀβρ.+βρομίας) ὁ πολὺ ἢ δυνατὰ βρέμων, ὁ ἐκφέρων μέγαν βρόμον, θορυβώδης. —

|| **ἄβρομος** (α στερ.+βρόμος) ἀδόρυβος.

ἄβρο-πέδιλος, *ον* (ἄβροδ+πέδιλον) ὁ φορῶν ἀβρά (μαλακὰ, ἐλαφρὰ) πέδιλα.

ἄβρο-πηνος, *ον* (ἄβροδ+πηνη) ὁ ἔχων λεπτὴν ὑφήν, ὁ ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος (ποιητ).

ἄβρο-πλουτος, *ον* (ἄβροδ+πλουτος) ὁ πλουσίως δαψιλής.

ἄβρο-πους (ἄβροδ+πούς) ὁ ἀβροῦς ἔχων πόδας, ὁ περιπατῶν ἀβρός.

ἌβροϚ, *ά, όν* (καὶ **ἀβρός, όν**) λεπτός, κομψός, ὠρατός || μαλθακός, λεπτεπίλεπτος || χαρίεις, εὐχάριτος || πολυτελής, λαμπρός, μεγαλοπρεπής.

Ἔτυμ.: ἀδελ. κατὰ τινὰς συγγ. τῆ ἡβη.

ἀβροσύνη, ἡ=ἀβρότης.

ἀβροτάζω, μέλ. -άζω (ἀπαντᾷ μόνον ὁ τύπος ἀβροτάζομεν ἀντὶ -ωμεν, α' πληθ. ἀορ. α' ἴκ.) ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω, μετὰ γαν. ἔπιτκ. ῥ. ἐσηηματισμένον ἐκ τοῦ ἀμβροτεῖν=ἀμαρτεῖν, (-ρο- ἀντὶ -ρα- εἶναι Αἰολισμός), ἀποβληθέντος τοῦ μ ὡς ἐν ταῖς λέξε. ἀμβροτος-ἀβροτος, ἀμπλακεῖν-ἀπλακεῖν. Πρβλ. καὶ ἀμαρτάνα.

ἀβρότης, ἡ (ἀβρός) τὸ νὰ εἶναι τις ἀβρός, τρυφερότης, τρυφολότης || κομψότης, λαμπρότης, πολυτέλεια, μεγαλοπρέπεια.

ἀβρό-τιμος, *ον* (ἄβροδ+τιμή) ποιητ. κομψός, πολυτελής, δαπανηρός.

ἀβροτόνινος, *η, ον* παρεσκευασμένος ἐξ ἀβροτόνου || ἀβροτ. μύρον, ἔλαιον.

ἀβροτονίτης οἶνος παρεσκευασμένος με ἀβροτόνον.

ἀβροτόνον, τὸ (ὡς ἡ ἀβρ.) εὐώδες καὶ ἀρωματικὸν φυτὸν (ἀρτεμισία, ἀφιδιά) λατιν. abrotonum, γαλλ. *aurone*.

ἄβροτος, *ον* (καὶ *η, ον*) (α στερ.+βροτός) =ἀμβροτος, ἀμβρόσιος, ἀθάνατος, θεῖος, ἱερός. 2) ἄνευ ἀνθρώπων, ἔρημος ἀνδρῶν.

[ἐσχηματισθὲν δὲ τὸ ἄβροτος ἀντὶ τοῦ ἀμβροτος ἐξ ἐπιπέρας τοῦ βροτός].

ἀβρο-φυής, *ές* (ἀβρός+φύω) ὁ ἀβρός τὴν φύήν, ὁ λεπτῆς φύσεως.

ἀβρο-χαίτης, *ου, ό* (ἀβροδ+χαίτη) = ἀβροκόμης (ὁ βλ.).

ἀβροχία, ἡ (βλ. ἀβροχος) ἑλλειψὶς βροχῆς, ἀυχμός, ξηρασία.

ἀβρο-χίτων, *ί, ἡ*, (ἀβρός+χίτων) ὁ ἀβρόν χιτῶνα φέρων || ὁ πολυτελῶς ἐνδεδυμένος || ὁ μαλακὰ σκεπάσματα ἔχων (ἐπὶ εὐνής π.χ.).

ἀβροχος, *ον*, (α στερ.+βροχῶ) ὁ μὴ θεδρεγμένος (=ἀβρεκτος ὁ βλ.) || ὁ ἄνευ βροχῆς, ἄνευ ὕδατος, ξηρός.—ἐπίρ. ἀβρόχως.

ἀβρυνα, τὰ = τὰ οὐκάνια.

ἀβρῦνα, μέλ. ἀβρῦνῶ, ἀβρ. α' ἡβρῦνα (ἀβρός) καθιστῶ τινὰ ἀβρόν (καλλωπίζω, μαλθακύνω) || μεταχειρίζομαι μετὰ λεπτότητος—ἐν τῷ πεζῷ μόνον μέσ.

=κομψεύομαι, καλλωπίζομαι, σχ.=θρύπτομαι (ὁ βλ.) —π.θ.=ζῶ μαλθακῶς || γίνομαι ἀκόλαστος || μετὰ ζοτ. ὑπερφανεύομαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, διὰ τι.

ἀβρωμία=ἐλλειψὶς θυσιώδης.

ἀβρωμος, *ον* ὁ ἄνευ κακῆς ὁσμῆς.

ἀβρώς, ὠτος, ὁ, ἡ=ἀβρωτός (ὁ βλ.).

ἀβρωσία, ἡ ἡ ἑλλειψὶς βρώσεως, τροφῆς (=ἀσιτία πρὸς βρωσος), νηστεία.

ἀβρωτος, *ον* (α στερ.+βιβρωσκω) ὁ μὴ ἔχων φάγει, νηστὶς || νηφάλιος.— || ὡς παθ. ὁ μὴ τραγόμενος || ἀφάγωγος || ἀκατόλληλος πρὸς βρώσιν.

ἀβύθητος, *ον* (α στερ.+βυθός) ὑπέρμετρος.

ἀβύθος, *ον* = ἀβυσσος (ὁ βλ.).

ἀβυρτάκη, ἡ καρύκεμα ἐκ πράσων, καρδάμων κ.ἄ.

ἀβυσσος, *ον* (α στερ.+βύσσος) ὁ ἄνευ βύθου, ἀπύθμενος || ὁ μὴ μετρούμενος || γενικῶς ἀκαταμέτρητος, ἀνεξιχνίαστος || πελώριος, τεράστιος.— || ὡς ἑλ. ἡ ἀβυσσος βάρανρον ἀπύθμενον, ἄβυσσος,

ἀβυλό-κοπος, *ον* ὁ μὴ βυλοκοπηθείς, ἀσάβρο- νιστος.

ἄγα, ἡ δαυρ. ἀντὶ ἄγη.

ἀγάσασθαι, **ἀγάσασθε** (βλ. ἄγαμαι).

ἀγαγεῖν ἀπρφ. ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ ἄγω' ἄγαγον ἐπ. τύπος ἀντὶ ἡγαγον (ἐνεργ. ἀόρ. β').

ἀγάζομαι ποιητ. τύπος τοῦ ἄγαμαι μέσ. τοῦ ἀγάζω' ἀγανακτῶ, εἶμαι θυμωμένος [δὲ ἔτυμολ. βλ. ἄγαν].

ἀγάθεος=ἡγάθεος (ὁ βλ.).

ἀγάθης, *-ίδος*, ἡ σφαῖρα νήματος, κουβάρη.

ἀγαθο-γονία, ἡ γέννησις ἀγαθοῦ.

ἀγαθο-δαιμονέω καθιστῶ εὐδαίμονα.

ἀγαθο-δαιμονισταί συμποσιασταὶ πίνοντες εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ Δαίμονος (ἐπιμ. ὄλιγον πίνοντες).

ἀγαθο-δότης, *-ου, ό* ὁ δότηρ ἀγαθοῦ.

ἀγαθο-εἰδής (ἀγαθός+εἶδος) ὁ φαινόμενος ὡς ἀγαθός, ἀγαθοφανής.

ἀγαθο-εργεῖω, καὶ συνηρ. ἄγαθουργέω πράττω τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν.

ἀγαθο-εργία, συνηρ. **ἀγαθουργία**, ἡ καλὴ ἢ εὐγενὴς πράξις, εὐεργεσία, κοιν. ἀγαθοεργία. Ἐκ τοῦ ἀγαθο-εργός, συνηρ. ἀγαθουργός, ὄν (ἀγαθός+εργον, ἐργάζομαι) ὁ πράττων τὸ ἀγαθόν, εὐεργετικός οἱ ἀγαθοεργοί, ἐν Σπάρτῃ=οἱ πέντε παλαιότατοι ἱππεῖς, ἀποστελλόμενοι εἰς πρεσβείας ὑπὸ τῆς πολιτείας.

ἀγαθο-ποιεῖω=ἀγαθο-εργεῖω (ὁ βλ.) καὶ ἀγαθο-ποιία, ἡ=ἀγαθο-εργία (ὁ βλ.). Ἐκ τοῦ ἀγαθο-ποιός, ὄν (ἀγαθός+ποιῶ)=ἀγαθοεργός.

ἀγαθο-ρρῦτός, *ον* (ἀγαθός+ρῦω) ὁ ῥέων ἀγαθὰ (ἐπὶ πηγῆς, ἐξ ἧς ῥεῖ τὸ ἀγαθόν).

ἌΓΑΘΟϚ (Ἄγαν), ἡ, ὄν καλός εἰς τὸ εἶδος του, ἀντίθ. τῷ κακός 1) Παρ' Ὀμ. συνήθως ἐπὶ ἡρώων, γενναῖος, εὐγενής || βραδύτερον ἐν ἡθικῇ ἔννοια: καλός, ἐνάρετος,—2) ἐπὶ παραμάτων, καλός εἰς τὸ εἶδος του, χρήσιμος οὐδ. τὰ ἀγαθὰ=τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ἀγαθὰ, πλοῦτος, ὡς. ἕρσαυροί, ὕλικα ἀγαθὰ (ἀλλὰ καὶ πνευματικὰ) || τὰ ὑπάρχοντα, ὑποστατικόν || τὸ ἀγαθόν = λατιν. *summu bonum*. — Σχηματίζει ἀνώμαλα παραθετικὰ οἱ ἐν χρήσει τύποι συγχετ. βαθμοῦ εἶναι βελτίων, ἀμείνων, κρείσσων, λωίων (λῶων) ποιητ. τύποι συγχερ. βέλτερος, λωύτερος, ὡς. φέριτερος. Ἰσπερθ. βέλτιστος, ἀριστος, κράτιστος, λωίστος (λῶστος), παρὰ ποιητ. βέλτατος, φέριτατος, φέριστατος ἐν κοινῇ χρήσει τὸ ἐπίρ. εὐ=καλός. [σχοταστικὴ ἔτυμολ.]

ἀγαθότης, ἡ καλωσύνη, τὸ νὰ εἶναι τις ἀγαθός.

ἀγαθουργεῖω συνηρ. τύπος τοῦ ἀγαθο-εργεῖω.

ἀγαθουργία βλ. ἀγαθο-εργία.

ἀγαθουργός βλ. ἀγαθο-εργός.

ἀγαθό-φρων, *ον, ό*, ἡ (ἀγαθός+φρήν) ὁ ἀγαθὰς τὰς φρένας ἔχων, ὁ ἀγαθὰς διαδέσεις ἔχων, ὁ καλὸς διατεθειμένος.

ἀγοθύνω, (ἀγαθός) καὶ ἀγαθῶν κάμνω τινὰ ἀγαθόν, τὸν ἐξυψύνω || πράττω τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, εὐεργετῶ—ὡς παθ. εἶμαι εὐθυμος, ἀγύλλομαι.

ἀγαθωσύνη, ἡ (ἀγαθός) ἀγαθότης, καλωσύνη.

ἀγαίομαι (ἀγῆ) παρὰλλ. τύπος τῶν ἄγαμαι, ἀγάομαι, μόνον ἐν κακῇ σημ. ἀγανακτῶ, δυσανασχετῶ, ὀργίζομαι.

ἀγα-κλής, *ές* (ἀγαν+κλέος) ἀγαν ἐνδοξος, περίφημος, ἐξακουστός (=ἀγα-κλειτός) γεν. ἀγανκλήος συντετμ. ποιητ. τύποι: αἰτ. ἐν. ἀγανκλέα, πληθ. ἀγανκλέας, ὁστ. ἐν. ἀγανκλέϊ.

ἀγα-κλειτός, *όν*, ὄν=ἀγανκλήος (ὁ βλ.).

ἀγα-κλύτος, ὄν (ἀγαν+κλυτός) = ἀγανκλήος, ἀγανκλειτός (ὁ βλ.) λατ. *inclutus*.

ἀγα-κτιμένη, (ἀγαν+κτιζω), ποιητ. θηλ.=εὐκτιμένη, καλῶς ψυχοδομημένη, καλὴν τοποθεσίαν ἔχουσα.

ἀγάλακτια=ἀγαλαξία ἑλλειψὶς γάλακτος, τὸ μὴ ἔχειν γάλα

ἀγάλακτος, *ον* (α στερ. + γάλα) ὁ ἄνευ γάλακτος || στεφίτης (ὁ μὴ παρέχων γάλα).— || ὁ μὴ θηλάζων γάλα, ἀπογαλακτισμένος (ἀποκομμένος), λατ. *lacte depulsus* Παρ' Ἦουχ. ἀγάλακτος=ὁμόδηλος, ὁμόγαλακτος (α ἀβροστ+γάλα).

ἀγαλλίαμα, τὸ=τῷ ἔπει.

ἀγαλλίσεις, ἡ ὑπερβολικὴ χαρὰ. Καὶ **ἀγαλλισμός**, ὁ=ἀγαλλίασις (δ βλ.). Ἐκ τοῦ **ἀγαλλίω**, ἄρ. ἡγαλλίωσα ὡς. ὡς ἀποθ. ἀγαλλισάομαι, μέλλ.—*ἴσσομαι* ἐντονώτ. τύπος τοῦ ἀγάλλομαι ἰδοκίμαζω ὑπερβολικῆν χαρὰν.

ἌΓΑΛΛΙΣΤ, -ίδος·φυτὸν βολβώδες τοῦ γένους τῶν ὑσάκινθων ἢ ἱρις, ξιφροειδὲς κρίνον (σπαθόχορτο).

ἀγάλλοχον, τό· λατ. *agallochum* ἡ πικρά ἀλόη.

ἌΓΑΛΛΩ, μέλλ. ἀγάλλω, ἄρ. ἡγήλα, (ἀπαρ. ἀγήλας) = ἀγλαὸν ποιῶ, καθίστημι τινὰ ἐνδοξον, τὸν μεγαλύνω, τιμῶ, εἰδ. ἐπὶ θεῶν ἢ ὡς. κοσμῶ, στολιζῶ.—Κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς παθ. ἀγάλλομαι, καυχῶμαι, εὐφραίνομαι, χαίρω ἢ μεγαλαυχῶ ἐπὶ τινὶ (μετὰ δεσ.). [δ:] ἔτυμολ. βλ. ἄγαν.]

ἀγαλμα, -ατος, τό (ἀγάλλω)· *εἰπῶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται*· Ἡσυχ., καύχημα ἢ ἀγαλλίασις, χαρὰ ἢ στόλισμα, κόσμημα ἢ εὐπρόσδεκτον δῶρον ἰδία διὰ τοὺς θεοὺς· ἔθεν 2) ὁμοίωμα θεοῦ ὡς ἀντικείμενον λατρείας. 3) κῶδε ἀνδρός ἢ ἀγαλμα ἢ εἰκὼν [δ:] ἔτυμολ. βλ. ἄγαν].

ἀγαλματίας, -ον, ὁ· εὐειδής, ὠρατος ὡς ἀγαλμα. **ἀγαλμάτιον**, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀγαλμα. **ἀγαλματοποιία**=ἀγαλματοποιία. **ἀγαλματοποικῆ**=ἀγαλματοποιή. τέχνη. **ἀγαλματοποικόν** (χρῆμα ἢ ἀργύριον) ἐν ἐπιγρ. Ἀθην. **ἀγαλματοποιός**, -οῦ, ὁ (ἀγαλμα+ποιῶ) ὁ κατασκευαστὴς ἀγάλματος, λιθοξόος, γλύπτης, ἀνδριανοποιός.

ἀγαλματοτυπεῖς=ἀγαλματοποιοί.

ἀγαλματοουργία=ἀγαλματοποιία.

ἀγαλματοργικῆ=ἀγαλματοποιητικῆ.

ἀγαλματοργός, ὁν (ἀγαλμα+εργω) = ἀγαλματοποιός.

ἀγαλματοφορέω φέρω εἰκόνα τινὰ ἐν τῷ νῶ, ἔχω ἐντετυπωμένην τὴν εἰκόνα τίνος ἐντὴ μνήμη μου. **ἀγαλματόν**· μεταβάλλω εἰς ἀγαλμα.

ἀγαλμο-τύπος, ὄν ὁ σχηματίζων ἀγαλμα.

ἌΓΑΛΜΑΙ (β' πληθ. ἐν. ἀγάσθε, ἐπ. ἀγάσθε· ἀπαρ. ἀγασθαι ἐπ. ἀγάσθαι· παρτ. ἡγάμην ἐπ. β' πληθ. ἡγάσθε· μέλλ. ἀγάσομαι ἐπ. ἀγάσομαι· ἄρ. α' σχηματίζε· κατὰ τὸ πλεῖστον παθητ. ἡγάσθην, ἀλλά καὶ μέσ. ἡγασάμην ἐπ. ἡγασάμην, ἀγασάμην) ἀποθ. :—1) θαυμάζω ἢ ἐκπλήττομαι, παροξενεῖομαι (λατ. *admirari*) ἄγ. τι(να), ἀλλά καὶ τινι. — II ἐν κακῇ σήμ. φθονῶ ἢ ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι· ἄγ. τί, τινί, περὶ τίνος. Ὁ Ὀμηρὸς ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ χρησιμοποιοῖ μόνον τὸν ἄρ. α' ἡγασάμην, καὶ ὡς ἐν. ἀγάσομαι ἢ ἀγαλομαι [δ:] ἔτυμ. βλ. ἄγαν].

ἀ-γάμενος, ἐπίρ. μτχ. ἐκ τοῦ ἀγαμί· μετὰ θαυμασμοῦ, μετὰ θερμῆς συγκαταθέσεως.

ἀγάμητος, ὄν· σπανιὴν. τύπος τὸν ἀγαμος.

ἀ-γάμια, ἡ· τὸ ζῆν ἀγάμια, ὡς ἀνύπανθρος· ἀγαμί-ου δίκη (ζημία) = κατηγορία κατὰ (τιμωρία) ἀγάμου, διότι ἐμείνεν ἀγαμος (παρὰ Σπαρτιάταις). Ἐκ τοῦ

ἀ-γάμος, ὄν (α στερ.+γάμος) ἀνύπανθρος, ἀνύμφετος, ὁ μὴ ἔχων (λαβὼν) γυναῖκα (καὶ κοιν. ἀγαμος), λατ. *coelebs*· κυρ. λέγεται· ἐπὶ ἀνδρῶς, ἐπὶ δὲ γυναικὸς ἐλέγεται **ἄνανδρος**· παρὰ Τραγ. συνήθη ἢ φράσις γάμος· ἀγαμος=ὄλεδριος γάμος (κυρ. γάμος πού δὲν εἶναι γάμος), πρβλ. βίος ἄβιος.

ἌΓΑΝ (ἀγᾶν, ἀλλά μτγν. καὶ ἀγᾶν ἐνίστη), ἐπίρ. πολύ, λίαν, παρὰ πολύ· γενικός ἀγᾶν παρὰ Δωρ. καὶ Ἄττ., λίην δὲ ἐπ. καὶ Ἰων., λατ. *prorsus*.—II μετὰ κακῆς σήμ. πολύ, ὑπερβολικὰ πολύ, παρὰ πολύ (λατ. *nimis*), ὡς ἐν τῷ ρητῷ *μηδὲν ἄγαν* (λατ. *ne quid nimis*).

Ἐτυμ. ἰ ἐπεκτ. ρίζα ἀγα- (*γηα, πρβλ. μέγα· ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀγα- προήλθον καὶ τὰ ἀγάζω, ἀγάζομαι· δὲν εἶναι ἕνα ὡς. καὶ τὰ ἀγαλομαι, ἀγῆ, ἀγαμαι, ἀγάλλω, ἀγαλμα. Ἐκ τῆς αὐτῆς ριζικῆς βάσεως προήλθον καὶ τὰ ἀγανός, ἀγαπάω, ἀγαπάζω. Κατ' ἄλλους ἢ ριζ. βάσις ἀγα- ἔχει μάλλον σχέσηιν πρὸς τὴν ρίζ. ἀγ- τοῦ ἀγω.

ἀγᾶνδκτέω, μέλλ. -ήσω, (ἀγᾶν)· αἰδοῦμαι αφοδρόν ἐρεδισμόν ἢ δυσανασχετῶ, ὀργίζομαι, δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι (κοιν. ἀγανακτῶ).

Ἐτυμ. ἰ ἀδελ.· κατὰ τινος ἐκ τοῦ ἀγα- (*γηα (βλ. ἄγαν)· ἔνεγκαι, πρβλ. χαλεπῶς φέρειν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀγᾶνδκτησις, -εως, ἡ· κυρ. φυσικός ἐρεδισμός καὶ πόνος ἢ δυσανασχέτησις, κυν. ἀγᾶνδκτησις, δυσαρέστησις· λατ. *dolor, indignatio*.

ἀγᾶνδκτητός, ἡ, ὄν (ἀγᾶνδκτέω)· εὐερέδιτος, ὀργίλος, μεψίμοιρος.

ἀγᾶνδκτητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγᾶνδκτέω· ἐρεδιστικός, ἐνοχλητικός (κυρ. ὁ προκαλῶν ἀγᾶνδκτησίαν).

ἀγᾶνδκτητικός, ἡ, ὄν=ἀγᾶνδκτητικὸς (δ βλ.).

ἀγᾶνδσι· ποιητ. ἀντὶ ἀγᾶνδσι, δοτ. πληθ. θηλ. τοῦ ἀγᾶνδσι.

ἀγᾶν-νίφος, ὄν (ἀγᾶν+νίφω)· ὁ ἀγᾶν νιφόμενος, χεῖνὸν κεκαλυμμένος, χιονοσκεπής (συν. κοσμ. ἐπιθ. τοῦ Ὀλύμπου).

ἀγᾶν-θλέφαρος, ὄν (ἀγᾶνδ+θλέφαρον)· ὁ γλυκεῖς ἔχων ὀφθαλμοὺς.

ἀγᾶν-ἄνδρειος, α, ὄν, δωρ. τύπος ἀντὶ ἀγᾶνδρειος (δ βλ.).

ἀ-γᾶνός, ἡ, ὄν (α ἀθροιστ.+γᾶνος, γᾶνός, γᾶνυμαί)· ἥπιος, γλυκύς, προσηνής· ἰδία ἐπὶ τῶν θεῶν τῆς Ἀρτέμιδος, τὰ ὅποια προσκάλουν ταχὺν καὶ ἀνώδυνον θάνατον. Μόνον ποιητ.· πρβλ. τὸ τῆς νέας γλώσσης ἀγᾶνός, «ἀγᾶνὸ πανί»=ἀραιόν, τ. ἔ. μαλακόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ακουστό» ὅπερ εἶναι σκληρόν. [δ:] ἔτυμ. βλ. ἄγαν].

ἀγᾶν-φρονέω φρονῶ ἀγᾶν, εἰμί ἀγᾶνδφρων, πρῶς, εὐγενής.

ἀγᾶν-φροσύνη, ἡ· ἡπιότης, εὐγένεια τρόπων· ἐκ τοῦ

ἀγᾶν-φρων, ὄν, γεν. -ονος (ἀγᾶνδ+φρήν) ὁ γλυκὺς τοὺς τρόπους ἢ φιλόφρων.

ἀγᾶν-ὤπις, -ίδος, ἡ (ἀγᾶνδ+ὤψ)· ἡ ἔχουσα γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς ἢ ῥιπτουσα γλυκεῖα θλέμματα.

ἀγᾶν-ὄρω, -ορος, ὁ, ἡ· δωρ. τύπος ἀντὶ ἀγᾶνδρος (δ βλ.).

ἀγᾶνομαι· ἐπ. τύπος τοῦ ἀγαμαι, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ μτχ. ἀγᾶνομενος μετὰ ἐνεργ. σήμ. (=θαυμάζων) ἢ φοβούμενος ἢ φθονῶν.

ἀγαπάζω, μέλλ. -άσω (βλ. ἀγαπάω).

ἀγαπάτος, ὄν· δωρ. τύπος ἀντὶ ἀγαπητός (δ βλ.).

ἀγάπᾶς, [ᾶ-] μελλ. -ήσω ἄρ. ἡγάπησα, ἐπ. ἀγάπησα· πρβλ. ἡγάπηκα (πρβλ. ἀγαμαι, ἀγάζομαι)—ἐπὶ προσ. ὑποδέχομαι τινὰ, περιποιούμαι τινὰ· ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ ὁ Ὀμ. χρησιμοποιοῖ τὸν τύπον ἀγαπάζω καὶ μέσ. ἀγαπάζομαι.—σῆμ. ὡς. χαιρετίζω τινά.—Iσν. σῆμ. εἶμαι εὐχαριστημένος μετὰ τινά, ἀγαπῶ μετὰ τρυφερότητος.—II ἐπὶ πραγμ. εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος μετὰ τινά, εἶμαι ἱκανοποιημένος ὅπο τι μετ' ἀπαρ. σῆμ. συνηθίζω νά... ὡς τὸ φιλέω.

Ἐτυμ. ἰ ἀδελ.· βλ. ἄγαν· κατὰ τινος ἐκ τοῦ ἐκεί ἀγα+ρίζ. πα.=λαμβάνω, φυλάσσω, προφυλάσσω, πρβλ. πάσομαι=ἀποκτῶ. Ἐκ τούτου τὸ

ἀγαπεύντες, ἰων. τύπ. ἀντὶ ἀγαπῶντες.

ἀγάπη, ἡ (ἀγαπάω)· ἡ ψυχικὴ κλίσις καὶ συγγένεια, ἢ αἰσθητικὴ τῆς διὰ τὸν ἀδελφόν του π.χ., εἶτα δὲ διὰ πάντα ἄλλον συνάνθρωπόν του ἢ φιλανθρωπία.

ἀγάπημα, τό (ἀγαπάω) (λατ. *dellctia*)· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης.

ἀγαπᾶ-ἡνωρ, -ορος, ὁ (ἀγαπάω+ἄνηρ)=ἡ ἡγορῆν ἀγαπῶν (ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀνδρισμόν), ἀνδροπρεπής.

ἀγάπησις, -εως, ἡ (ἀγαπάω)· τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης, συμπάθεια.

ἀγαπησμός, ὁ· σπανιὴν. τύπος τοῦ προηγ.

ἀγάπητέος, α, ὄν· ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγαπάω· ὄν πρέπει τις νὰ ἀγαπήσῃ, δεῖ πρέπει νὰ ἀγαπᾶται, εἶναι ἀξίος τῆς ἀγάπης ἢ μετὰ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ εἶναι τις εὐχαριστημένος.

ἀγάπητικός, ἡ, ὄν (ἀγαπάω)· ὁ ρέπων πρὸς τὸ ἀγαπᾶν, ἐρωτύλος ἢ φιλόσοτος, Ἐπίρ. -ὤς = εὐχαριστῶς, ἀσμένως.

ἀγάπητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγαπάω· ἡγαπημένος, προσφιλής ἢ ἀξιαγάπητος, ἀξίος ἀγάπης. 2) πρᾶγμα μετὰ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ εἶναι τις εὐχαριστημένος (ὡς τὸ ἐλάχιστον κακόν)· ἀγαπητόν (δοτε) = πρέπει νὰ εἶναι τις εὐχαριστημένος...—III ἐπίρ. ἀγαπητῶς· εὐχαριστῶς, ἀσμένως, προθύμως· ἀγαπητῶς ἔχω = εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀρκούμαι, γεμ. σῆμ. ἔτι· καὶ τὸ ἀγαπῶ. 2) Ἐν τῷ ἄττ. πρᾶξ. λόγῳ

σημ.: τόσον μόνον ὅσον ἀκριβῶς ἄρκει διὰ νὰ εὐχρηστούνη τινά, δηλ. μόλις ἀκριβῶς, μόλις καί μετὰ βίας (βλ. *μόλις*).

ἀγαπητῆς, -ίδος, ἡ: γυνὴ συνοικοῦσα κληρικῶ, ἀγαπητικιά.

ἀγαπώντως: μετγ. τύπος τοῦ *ἀγαπητῶς*.

ἀγαρίκον, τό λατ. *agaricum*, εἶδος σπογγοειδούς ζύλου, καταλλήλου διὰ φάρμακα (κων. ἴακα).

ἀγαρρῆς, ἡ (*ἀγείρω*): συνάδροις (ἐν ἐπιγρ.).

ἀγά-ρρος, ον, συνηρ. **ἀγάρρους** (*ἀγαν+ῥέω*): ὁ ὀρμητικῶς, ἰσχυρῶς, ῥέων.

ἀγασθαι, ἐν. ἀπρ. τοῦ *ἀγαμαι*.

ἀγασθεῖς, μετγ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἀγαμαι*.

ἀγα-σθενής, ἔς (*ἀγαν+σθένος*): λίαν ἰσχυρός.

ἀγασμα, τό (*ἀγαμαι*): τὸ θαυμαζόμενον, ἀντικει- μένον θαυμασμοῦ, θαύμα.

ἀγάσσομαι, ποιητ. *ἀγάσσομαι*, μέλλ. τοῦ *ἀγαμαι*.

ἀγάσσοτο, ποιητ. τύπ. ἀντὶ *ἡγάσατο*, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *ἀγαμαι*.

ἀγά-στάχης, υ (*ἀγαν+στάχης*): λίαν εὐφορος εἰς στάχυς.

ἀγά-στονος, ον (*ἀγαν+στένω*): ὁ βαρέως (θαδέ-ως, *ἀγαν*) στενάζων, βαρύστονος, βαρυστενάζων || ὀλούζων || ἐπὶ τῶν κρυμτῶν: ὑποκόφως ροχθῶν.

ἀγαστός, ἡ, ὄν (*ἀγαμαι*): θαυμάσιος, θαυμαστός, ἀξίος θαυμασμοῦ. Ἐπίρ. *ἀγαστῶς*.

ἀ-γάστρω, -ορος, (α ἀβρῶσι.τ. + *γαστήρ* πρβλ. *ἀ-δελ-φός*): ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός || γεν. ὁ συγγενῆς, ὁ πλησίον.

ἀγασυλλίς, -ίδος, ἡ: φυτόν τι (λατ. *heracleum gummiferum*).

ἀγά-συρτος = ἐπίσειουμένος, ρυπαρός.

ἀγάσῳς: λακ. πλ.ηθ. αἰτ. τοῦ *ἀγαθός*.

ἀγάτός, ἡ, ὄν, ποιητ. τύπος ἀντὶ *ἀγαστός*, ὡς *θαυματὸς ἀντὶ θαυμαστός*.

ἀγαυός, ἡ, ὄν (*ἀγαμαι*): ἐπιφανής, ἔνδοξος, λαμ- πρός, εὐγενής.

Ἐτυμ. ικατά τινας τὰ *ἀγανός, ἀγαυρός*, καθὼς καὶ τὰ *ἀγαίωμα, ἀγαμαι, ἀγῆ* εἶναι συγγενῆ πρὸς τὰ *γαῦρος, γαῖω, γηθέω, γάνυμαι, γάνος*. Κατ' ἄλλους ἡ βῆσις *ἀγαν-* τῶν *ἀγανός, ἀγαυρός* εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν βῆσιν *ἀγα-* τοῦ *ἀγαμαι* (βλ. *ἀγαν*) ἡ σχέσις *ἀγα-*: *ἀγαν-* ἀπαντῶ καὶ ἐν τοῖς: *ἐλαῦ-νω*: *ἐλα-τός, ἄρου-ρα*: *ἀρό-ω*.

ἀγαυρίσμα, τὸ ἄροιστήριον, ἀναίδεια (Ἐβδουμ.).

ἀγαυρίαι, μεγάλας γαυρίαι καὶ ἐπαίρομαι.

ἀγαυρός, ἂ, ὄν συγγ. τῶ *ἀγανός* (α εὐφ.+*γαῦρος*) μεγαλοπρεπῆς || ἀγέρωχος, υπερήφανος (*λίαν γαῦ-ρος*) ὑπερθ. ἐπίρ. *ἀγαυρότατα*.

ἀγά-φρεγκτος, ον (*ἀγαν+φρέγγομαι*): ὁ μεγαλο- φῶνως φρεγγόμενος, μεγαλόφωνος.

ἀγάω = *ἀγάζομαι* (β βλ.).

ἀγγᾶρεία, ἡ: ἀγγελία, εἰδησις.

ἀγγᾶρεύω, μέλλ. -σω (βλ. *ἀγγαρος*): ἔξαποστέλλω τινά ὡς ταχυδρόμον, ὡς ἀγγελιαφόρον || ἀναγκάζω τινά νὰ ἰπρητεῖται ὡς ταχυδρόμος || γεν. ἀναγκάζω τινά εἰς ὑπηρεσίαν.

ἀγγᾶρήτιος, ὁ, ἰων. τύπος = *ἀγγαρος* (β βλ.). τὸ *ἀγ-αρήτιον* = τὸ ἔργον τοῦ *ἀγγάρου*.

ἀγγαρος, ὁ (περσικὴ λέξις) βλ. *ἀγγελος*) ἐπιππος ταχυδρόμος (τοιοῦτοι ὑπῆρχον ἐγκατεστημένοι εἰς ὠ- ρισμένους σταθμούς καθ' ὅλην τὴν Περσίαν διὰ τὴν με- ταφορὴν τῶν βασιλικῶν παραγγελιῶν).

ἀγγελίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ *ἀγγεῖον*.

ἀγγελιο-θήκη, ἡ: ἀποθήκη ἀγγέλων.

ἀγγελιο-λόγος: λαμβάνω φλέβα καὶ ἐνεργῶ ἐγ- χεῖρισιν ἐπ' αὐτῆς (ἱατρ. ὄρος).

ἀγγελιο-λογία, ἡ: διδασκαλία περὶ τῶν ἀγγέλων τοῦ σώματος (λ. ἱατρ.).

ἀγγεῖον, τό, ἰων. *ἀγγίον* (*ἀγγος*): δεῖτι καὶ σῆμ. λέγμεν ἀγγεῖον, δοχεῖον, κάδος (τεπόζιτο) ἱατρ. ἀγ- γεῖα λέγονται: α: φλέβες, ἀρτηρίαι κλπ. αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

ἀγγεῖο-σέλινον, τό: εἶδος σελίνου.

ἀγγεῖο-ώδης, ες (*ἀγγεῖον + εἶδος*): ὁμοιος πρὸς ἀγγεῖον, κοίλος.

ἀγγελιά, ἡ: ἰων. -*ιλη* (*ἀγγελος*): εἰδησις, εἰδοποίη- σις, ἀγγεῖμα || τὰ νέα: *ἀγγελίη ἐμῇ* = εἰδησις, ἀγ- γεῖμα περὶ ἐμοῦ *ἀγγελίης ἐλθεῖν* = ἐλθεῖν ἐξ αἰτίας

ἐνός ἀγγέλματος. 2) Προκήρυξις, διαταγή, πρό- σταγμα.

ἀγγελί-αρχος, ὁ = *ἀρχάγγελος*.

ἀγγελια-φόρος, ἰων. ἀγγελιη-φόρος, ὁ (*ἀγγελία + φέρω*): ὁ κομιότης εἰδήσεως, ἀγγελίας, δεῖτι καὶ σῆ- μερον λέγεται ἀγγελιαφόρος.

ἀγγελιακός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων (ὀρμόζων) εἰς ἀγ- γέλους.

ἀγγελιώτης, -ου, ὁ (*ἀγγελία*): ἀγγελιαφόρος.

ἀγγέλλω, μέλλ. *ἀγγεῶ*, ἐπ. *ἀγγεῶ*: ἀορ. α' *ἡγγει- λα*: παρὰκ. *ἡγγελα*, παθ. πρκ. *ἡγγεμαι*: παθ. ἀορ. α' *ἡγγέλθην* (*ἄγω*) φέρω, μεταφέρω εἰδησιῶν, ἀγγεῖμα, εἰδήσεις, νέα || προκηρύσσω, διακηρύσσω, εἰδοποιῶ, ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ, λέγω, διηγούμαι. — Μέσ. *ἀγγέλλομαι* = (ἀναγγέλλω) ἀγγέλλω ἐμαυτὸν, περὶ ἐμαυτοῦ. — Παθ. *ἀγγέλλομαι*: ἀναγγέλλομαι, δίδεται ἀγγελία περὶ ἐμοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀγγελμα, τό: ἀγγελία, εἰδησις, εἰδήσεις, νέα.

ἀγγελο-θεοσία, ἡ: θεοσις ἀγγέλου, ἡ εἰς ἀγγέλου

τῶν μετὰδεσις.

ἀγγελο-κόμιστος, ον: ὑπόσχεσις κομισθεῖσα ὑπὸ ἀγγέλου.

ἀγγελο-πλήρωτος, ον: πλήρης ἀγγέλων.

ἀγγελο-πλοκος, ον: ὁ ὑπ' ἀγγέλων πλεχθεὶς.

ἀγγελος, ὁ, ἡ (*ἀγγέλλω*): ἀγγελιαφόρος, ἀπε- σταλμένος. — II ἀγγελιαφόρος ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, δεῖτι καὶ σῆμερον νοοῦμεν λέγοντες *ἀγγελος*.

Ἐτυμ.: δὲν εἶναι ἕξη πρὸς τὴν περσ. λέξιν *ἀγγα- ρος* (β βλ.).

ἀγγελτικός, ἡ, ὄν: ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγγέλλειν.

ἀγγηῖον, τό: ἴων. ἀντὶ *ἀγγεῖον*.

ἀγγο-θήκη, ἡ: θῆκη ἀγγέλων, θεοσις ἐνθα ἐτο- ποδέτου ἀγγεῖα.

ἄΓΓΟΣ, -εος, τό: δοχεῖον παντός εἰδους, πίθος, χύτρα, κάδος || κασσέλα, κιβώτιον, κυτίον, θῆκη.

ἄγδην, ἐπίρ. (*ἄγω*) συρτά, «τραβηχτά», «οθα- ριχτά».

ἄγε, ἄγετε, κυρ. Προστ. τοῦ *ἄγω* χρησιμοποιοῦμα- να ὡς ἐπίρ. ὅπως ἡ Προστ. *φέρε*: ἔμπρός! ἔλα! κάμε γρήγορα! λοιπὸν! ἐν τῇ νέᾳ διασώθησιν ὡς «δε, δετε».

ἄ-γειος, ον (γῆ): ὁ ἀνευ γῆς.

ἀγείρω: ἀορ. α' *ἡγεῖρα*: πρκ. *ἡγήερα* (*ἄγω*) φέ- ρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναδρούζω ἐπὶ τὸ αὐτό, συγκεν- τρώνω, συμμαρζεύω. — II παθ. *ἀγέρομαι*: παθ. ἀορ. α' *ἡγέρθην*, ἐπ. γ' πλ.ηθ. *ἡγέρθεν*: πρκ. *ἡγήεραμαι*, ἐπ. γ' πλ.ηθ. *ἡγγέρεται*: ἐπ. γ' πλ.ηθ. ὑπερσ. *ἡγγέρετο*: ἔρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, συναδρούζομαι, συναδρούζο- μαι ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ ἀπαντῶσι καὶ ἐπ. ἀορ. β' μέσ. *ἀγέ- ροσθαι, ἀγέροτο*, μετγ. συντετρ. *ἀγρόμενος, ἡ, ον* = σνηδροισμένος, συγκεντρωμένος.

Ἐτυμ.: τὰ *ἀγείω, ἀγορά, ἀγυρμός, ἀγύρτης, ἄγυ- ρεις, παν-ἡγυρσι* συνανήκουσιν ἐτυμολ. μετὰ τῶν ἐκ τι- νος ρίζ. *γᾶρ*: *γάργαρα* = σωρός, *γαργαίρω* = βρῖθω, μυρμηκίω, *γέγερα* («= πολλὰ» Ἡσυχ.), λατ. *greg, gregatim, e-gregius*. Τὸ α- (τῶν *ἀγείρω, ἀγορά*) ἐν σχέσει πρὸς τὸ λατ. *grex* θεωρεῖται ὡς <ἐκ τινος λατ. η > -en = ἐντός.

ἄ-γείτων, ον, γεν. -*ονος* (α στερ.+*γείτων*): ὁ ἀνευ γείτωνος || μονήρης, ἀπομεμονωμένος || ἐρημος.

ἀγελᾶδόν, δωρ. ἄτυχος τοῦ *ἀγελῆδόν* (β βλ.).

ἀγελάζομαι, (*ἀγέλη*) ζῶ ἀγελῆδόν (ἐν ἀγέλη), συναγελάζομαι, εἶμαι ἀγελαιός.

ἀγελαιο-κομική, ἡ (ἐνν. *τέχνη*) (*ἀγέλη+κομέω*): ἡ τέχνη τοῦ διατρέφειν καὶ συντηρεῖν ἀγέλην κτηνῶν.

ἀγελαιός, α, ον (*ἀγέλη*): ἀνήκων εἰς ἀγέλην || τρεφόμενος, βόσκων, εἰς τὸ ὑπαίθριον. — III ὁ ἐν ἀγέ- λαις διάγων, «ἀγελαιός». 2) ὁ τῆς ἀγέλης ἢ τοῦ σω- ροῦ τρόπον τινά, τοῦ δχλου, ὁ κοινός καὶ ἄσημος.

ἀγελαιο-τροφία, ἡ: (*ἀγέλη + τρέφω*): τὸ τρέφειν ἀγέλας.

ἀγελαιο-τροφικός, ἡ, ὄν: ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀγελαιοτροφίαν.

ἀγελαιο-τρόφος, ον (*ἀγέλη+τρέφω*): ὁ τρέφων ἀγέλας.

ἀγελ-αρχέω: ὄρχω ἀγέλης.

ἀγελ-ἀρχης, -ου, ὁ (*ἀγέλη+ἀρχω*): ὁ ἀρχηγός ἀ- γέλης || ὁδηγός ὁμάδος.

ἀγέλας, -άδος, ἡ (ἀγέλη) ἀνήκουσα εἰς ἀγέλην. **ἀγέλασμα**, -ατος, τό (ἀγέλασμαι) σωρός, ἄδραιομα, πλῆθος.

ἀ-γελαστί, ἐπίρ. (α στερ.+γελάω) χωρίς γέλωτα, σοβαρῶς, χωρίς ἀστεία.

ἀγέλαστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀρεσκομένος νά ζῆ ἐν ἀγέλη, κοιωνικός.

ἀ-γέλαστος, ὄν (α στερ.+γελάω) ὁ μὴ γελῶν, σοβαρός, σκυθρωπός, δύσθυμος.— || ὁ μὴ περιγελῶμενος, ὄν δέν δύναται τις νά ἐμπαίξῃ || οὐχί ἀξίος γέλωτος, οὐχί μικρός καί ἀνάξιος.

ἀγελείη, ἡ (ἀγω+λεία) ἐπ. ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ ἀγει τὴν λεῖαν (πρβλ. λῆτις), ἡ φέρουσα τὸ λάφυρα, λαφυραγωγούσα.

ἀγέλη, ἡ (ἀγω) ἄδραιομα («κοπάδι») βοῶν καί ἄλλων ζῴων, λατ. *armentum*, *grex*.—μτγν. πᾶσα ὁμάς [δι' ἐτυμολ. βλ. *ἄγω*].

ἀγεληδᾶ, ἐπίρ.=ἀγεληδόν.

ἀγεληδόν, ἐπίρ. (ἀγέλη) καί ἀγεληδᾶ· κατ' ἀγέλας, ἡ καθ' ὁμάδας.

ἀγέληθεν, ἐπίρ. (ἀγέλη) ἐκ τῆς ἀγέλης.

ἀγελη-τρόφος, ὁ ὁ τρέφων (ἐχων) ἀγέλην (ἐπὶ τῶν ἡ βοῶν).

ἀγέληφι, ἐπ. δοτ. τοῦ ἀγέλη.

ἀγγελιάζω συνέρχομαι δίκην ἀγέλης.

ἀγγελικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀγέλην, ἀγελαιῖος.

ἀ-γέλιος, ὄν· ὁ μὴ γελῶς.

ἀγέλο-κόμος (ἀγέλη+κομέω) ὁ περιποιούμενος ἀγέλην.

ἀγεμόνευμα, ἀγεμονεύω, ἀγεμών· ζωρ. τύποι ἀντί τῶν ἀττ. ἡγεμόνευμα κλπ. ἄ βλ.

ἄγεν, ζωρ. καί ἐπ. ἀντί τοῦ ἀττ. *ἐάγησαν* (γ' πληθ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἀγνυμι). 2) ἄγεν ἐπ. γ' ἐν. ἀντί ἡγεν, πρτ. τοῦ ἄγω.

ἀ-γενεα-λόγητος, ὄν (α στερ.+γενεαλογέω) ὁ ἀνευ γενεαλογίας, ὁ ἀγνώστου καταγωγῆς.

ἀ-γένεια, ἡ (ἀγενής) ταπεινὴ κατογωγῆ||χαμέρπεια.

ἀ-γένειος, ὄν (α στερ.+γένειος) ὁ στερούμενος γενεῖου (οπανός) || παιδαριώδης. — (ἐν ἐπιγρ.) ὁ μὴ ἔχων γενεάν (προγόνους).

ἀ-γενής, ἐς (α στερ.+γένος, γενέσθαι) ὁ μὴ γενόμενος, ἀγέννητος, μὴ δημιουργηθεῖς· συνθέστ. ὁμῶς ἐν τῇ ἐπομ. σημ.— || ὁ ἐξ ἀδήμου οικογενείας, ταπεινῆς καταγωγῆς, ταπεινός, ποταπός (ἀντίθ. τῷ ἀγαθός). — || Παρὰ τῷ ἴσ. ἀπαις, μὴ δημιουργήσας οικογένειαν.

ἀ-γέννητος, ὄν (α στερ.+γενέσθαι) ὁ μὴ γεννηθεῖς, μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθεῖς.— || Ἐπί πραγμ. σημ. τὰ μὴ γενόμενα, μὴ συμβάντα, λατ. *infecius* || μτγρ. ψευδής, ἀβάσιμος, ἀνυποστατός.

ἀ-γενεία, (ἀγενής) ὁ ποταπός τρόπος τοῦ φέρεσθαι.

ἀ-γεννής, ἐς—ἀγενής.— || Ἐπίρ. ἀγεννώς.

ἀ-γέννητος, ὄν (α στερ.+γεννάω) ὁ μὴ γεννηθεῖς, μὴ παραχθεῖς (ὡς τὸ ἀγέννητος) || ὁ ἀνευ καταγωγῆς.— || ἀγενής || (ὁ βλ.). ὁ ταπεινῆς καταγωγῆς, ταπεινός, ποταπός.

ἀγεννίζω πράττω, ἐνεργῶ ὡς ἀγενής.

ἀγέομαι, ζωρ. τύπος ἀντί ἡγέομαι.— || Ἄγέομαι ἀντί τοῦ ἄγομαι (ἰων.).

ἀ-γέραστος, ὄν (α στερ.+γέρας) ὄνευ δώρου τιμῆς, ἀδράβευτος || ὁ μὴ ἀνταμειφθεῖς.

ἀγέρεσθαι, ἐπ. μέσ. ἄορ. β' ἀπφρ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγερθεν, ἐπ. τύπος ἀντί ἡγέρθησαν (γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀγείρω).

ἀγερμός, ὁ (ἀγείρω) συναγερμός || συλλογῆ χρημάτων || δημοσιονόμος σοφίας.

ἀγέρομαι μτγν. τύπος τοῦ ἀγείρομαι.

ἀγέροντο, γ' πληθ. ἐπ. μέσ. ἄορ. δ' τοῦ ἀγείρω.

ἀγέροχος ὄν = ἀγέρωχος (ὁ βλ.).

ἀγέρσις, εως, ἡ (ἀγείρω) συνάδραιοις || ἐπιθεώρησις.

ἀγέρτης (ἐπιγρ.) ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ φόρου.

ἀγερωχία, ἡ ὑπεροψία, ὑπερηφάνεια.

ἀγέρωχος, ὄν [ἄγ·] ἐν καλῇ ἐνν.: μεγαλόφρων, μεγαλοπρεπής, ὑπερήφανος, ἀρχοντικός || ἐν κακῇ ἐνν. ὑπερφίαλος, ὑπεροπτικός, ὑβριστικός, φαντασμένος, ἀλαζών. Ἐπίρ. ἀγέρωχος.

**Ετυμ.*: κατὰ τινες <α-γερα-οχος (α- ἐπιτατ.) κατ' ἄλλ. (<ἀγερο-οχος (ἀγείρο-οχος, ἀγέρω-οχος) = ὁ συν-ἀδραιοζών ὄρματα, ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρματος μαχόμενος.— ἡ <ἀγείρειν τὴν δόχην=συνάγειν τὴν συγκομιδὴν.— ἡ <ρίζ. gar=κραυγάζειν (α- ἐπιτατ.) = ἀγέρωχος ἐξελιχθὲν εἰς ἀγέρωχος διὰ μετρικοῦς λόγους (βιότ. ἡ λ. καίται ἐν τέλει στίχου, τὸ δὲ -ε- κατορθώνει τὴν ἀποφυγὴν τοῦ σπονδεῖου) εἰς τὸν πέμπτον πόδα.

ἀγέσκον, ἰων. πρτ. τοῦ ἄγω.

ἀγέ-στράτος, ὁ, ἡ (ἀγω+στρατός) ὁ ὄγων στρατόν, ὄδρηγός στρατοῦ.

ἀγέτης, ὁ, ζωρ. τύπος ἀντί ἡγέτης.

ἀ-γευστος, ὄν (α στερ.+γεύομαι) ὁ μὴ γευόμενος || ὁ ἀνευ γεύσεως πράγματός τινος (μετὰ γε·).

ἀγέ-χορος ὁ ἄγων τὸν χορόν.

ἀ-γευ-μέτροτης, ὄν· ἐπὶ προσ. ὁ ἀγνώων γεωμετρίαν. 2) ἐπὶ προβλημάτων, τὰ μὴ γεωμετρικά.

ἀ-γεωργησία, ἡ· κακὴ τῆς γῆς ἐπιμέλεια.

ἀ-γεωργητος, ὄν· ὁ μὴ καλλιεργηθεῖς (ἐπιγρ.).

ἀγη, ἡ (ἀγαμαι) ἐν καλῇ ἐνν. θαυμασμός, ἐκπληξίς || φόβος || σεβασμός. 2) ἐν κακῇ ἐνν. φθόνος, μίσος, πείσμα || ζήλοτυπία (ἐπὶ θεῶν).

ἀγή, ἡ (ἀγνυμι) δραῦσμα, σύντριμμα, κομμάτι, σκίζα. 2) περιοχὴ ὅπου δραῦνται τὰ κύματα. [βι' ἐτυμ. βλ. ἀγνυμι].

ἀγη, ἐπ. τύπος ἀντί ἐάγη, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ., ε' τοῦ ἀγνυμι=δραῦω.

ἀγηγέραται, ἀγηγέρατο, ἐπ. γ' πληθ. παθ. πρκ. καί ὑπερσ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγήγερα, -μαί· ἐνεργ. καί παθ. πρκ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγήλαι ἀπφρ. τοῦ ἄορ. α' τοῦ ἀγάλλω.

ἀγ-ηλάτέω, -ήσω (ἀγος+ελαύνω) ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, τὸ ἄγος (τὸ μίσμα) ἢ τὸν ἐναγῆ (τὸν μολυσμένον), λατ. *piaculum exigere* (πρβλ. ἀνδρηλατέω).

ἀγ-ηλάτος, ὄν (ἀγος+ελαύνω) ὁ ἐλαύνων (ἀποδιώκων, ἀπομακρύνων) τὸ ἄγος (τὸ μίσμα).

ἀγημα, τό (ἀγω) τμήμα στρατοῦ, ἰδία ἐν Μακεδαιμονίᾳ (καί λατ. *agema*, -his = Μακεδονικὴ φρουρά).

ἀγ-ηνόρειος, (ζωρ. ἀγανόρειος), α, ὄν = ἀγῆνωρ (ὁ βλ.).

ἀγ-ηνωρέω ὑπερηφανεύομαι.

ἀγ-ηνορία, ἡ· ἀνδρικότης, ἀνδρικὸν φρόνημα, ἀνδροπρέπεια || ἀνδρεία.

ἀγ-ήνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (ἀγαν+ἀνήρ), ζωρ. ἀγάνωρ· ἀνδροπρεπής, ἀνδρεία, ἥρωικός || ὡς. πείσμων, ἰσχυρογνώμων, ἀλαζών || ἐνίοτε σημ. μεγαλοπρεπής, λαμπρός.

ἀγήοχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ ἄγω.

ἀ-γήραντος, ὄν = τῷ ἐπομ.

ἀ-γήραος, ὄν (α στερ.+γήρας) ὁ μὴ γηράσκων || γενικῶς ὁ μὴ παρακμάζων, ὁ μὴ θνήσκων. Συνηρ. ἀγήρωσ, ὄν (αἰτ. ἐν. ἀγήρων ἢ ἀγήρω) ὄνομ. εὐν. ἀγήρω, ὄνομ. καί αἰτ. πληθ. ἀγήρωσ).

ἀ-γήρατον, τό· ἄρματικὸν φυτόν, ἴσως τὸ μυριόφυλλον (*achillea ageratum*).

ἀ-γήρατος, ὄν=ἀγήραος (ὁ βλ.)— Ὡς οὖσ. ὁ ἀγήρατος = εἶδος λίθου, εἰ' οὐ εἰ ὑποδηματοποιεῖ ἐστίλπνουν τὰ γυναικεῖα ὑποδήματα.

ἀ-γηρο-κόμητος, ὄν· ὁ μὴ γηροκομούμενος.

ἀ-γήρωσ, ὄν, συνηρ. ἀγήραος (ὁ βλ.).

ἀγής, ἐς (ἀγος) ἐπικατάρατος, μισρός.— || ἐπὶ καλῆς σημ.=εὐαγής, λαμπρός, καθαρός.

ἀγησί-χορος, ὄν (ἀγέομαι ζωρ. ἀντί τοῦ ἀττ. ἡγέομαι+χορός) ὁ ἡγούμενος τοῦ χοροῦ.

ἀγητήρ, -ῆρος, ζωρ. ἀντί ἡγητήρ.

ἀγητός, ἡ, ὄν (ἀγαμαι) = ἀγαστός· θαυμασίος, ἀξιοθαύμαστος [ἄγ·].

ἀγιαζώ, (ἀγίος) καθαγιαζώ, ἀφιερώνω.

ἀγιασθήτω· Προστ. γ' ἐν. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀγιαζώ.

ἀγίασμα, τό· γεν. -ατος (ἀγιαζώ)· ὅτι εἶναι καθηγισμένος, καθηγισμένη θείος, τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ (τὸ ἄδυτον, ἡ ἀγία τράπεζα τοῦ ναοῦ), ναός.

ἀγιασμός, -οῦ, ὁ (ἀγιαζώ) ἡ ἀφιέρωσις, ὁ καθαγιασμός.

ἀγιαστήριον, τό=ἀγίασμα (ὁ βλ.).

ἀγιστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ προωρισμένος εἰς καθιέρωσιν.

ἀγια-φόρος, *ον*=*ιεραφόρος* (ἐπιγρ.).

ἀγιαχάς ἰ επιφών. *χαράς*=ἰώ, ἰώ, ἰαῦ! (παρὰ Κων. Πορφυρ.).

ἀ-γίγартος, *ον* ἐπί σταφυλῶν, ὁ ἄνευ γιγάρτων (κόκκων, κουκουτοῖων).

ἀγίζω, ἄττ. μέλλ. *ἀγῶ* (ἀγιος) καθαγιαίζω, καθιστῶ τι ἱερόν, ἀφιερώνω λατ. *dedicare*. [δι' ἔτυμ. βλ. ἀγιος].

ἀγίνεω, μέλλ. *-ήσω* (ἐπ. ἐν. ἀπρφ. ἀγινέμεναι* πρτ. ἡγίνεον, ἴων. ἀγίνεσκον) ἐπεκτετ. ἴων. τύπος τοῦ ἄγω=ὀδηγῶ, φέρω (διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀγινέω ἐκ τοῦ ἄγω πρβλ. τὸν σχηματισμὸν τοῦ τῆς νέας «ἀρχινῶ» ἐκ τοῦ ἀρχω).—Μέσ. ἀγινέομαι = στέλλω νὰ μοῦ φέρον.— II φέρω καρποῦ. [δι' ἔτυμ. βλ. ἄγω].

ἀγιο-γράφος, *ον* (ἀγιος+γράφω) γεγραμμένος ὑπὸ ἁγίου (τῆ ἐμπνευσι τοῦ ἁγίου πνεύματος) τὰ ἀγιο-γράφα (ἐνν. βιβλία)=αἱ ἅγια Γραφαί, τ. ἔ. οἱ ψαλμοὶ καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν Νόμον καὶ τοὺς Προφήτας.

ἀγιο-λεκτέω, *-ήσω* (ἀγιος+λέγω) καλῶ ἱερωμένον τινὰ διὰ τῆς προσωνυμίας «ἀγίε».

ἀγιο-ποιός, *όν** ὁ ποιῶν ἅγιον, ἱερὸν ἢ ὁ ἀγιαίζων.

ἀγιος, *α, ον* (ἀγος ἄγ-) ὁ ἀφωσιωμένος, ὁ καθιερωμένος εἰς τοὺς θεοὺς (λατ. *sacer*), καθιερωμένος, ἱερὸς ἢ ἐπί προσ. εὐσεβῆς, ἄγνος ἢ ὡς οὐσιας. τὸ ἀγιον =ναός.— II ἐνλίτε σημ. ἐπικατάρτος, ἐναγής, μιαρὸς (ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὸ λατ. *sacer*). *Ἐν τῇ παλαιότερᾳ ἀττικῇ μετεχειρίζοντο τὸ ἀγνος ἀντὶ τοῦ ἀγιος.

*Ἐτυμ.: ἀγιος, ἀγίλω, ἄγος, ἄζομαι (*ἀγιομαι, ἀγνός, ἀγνίλω, ἀγνεύω, πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἀνασφρ. ρίζ. *jağ-: jağ-a-mi*)=λατρεύω, θυσιάζω. Πρβλ. καὶ τὰ ἐν λ. ἄγος λεγόμενα.

ἀγιοτήης, *-ητος*, ἡ (ἀγιος) ἱερότης, ὀσιότης, ἀγιοσύνη (β βλ.).

ἀγιοσμός, *-οῦ*, ὁ = ἐναγισμός, ἀφιέρωμα εἰς τοὺς νεκρούς.

ἀγιοστεία, ἡ (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.) ἱεροτελεστία, λατρεία ἐν τῷ ναῷ, λειτουργία.— II ἀγιοσύνη. Ἐκ τῆς.

ἀγιοστεύω, μέλλ. *-εύσω* (ἀγίλω) ἐπιτελῶ ἱεράς τελετάς, τελετουργῶ ἢ ὅθεν εἶμαι εὐσεβῆς, θεοσεβῆς, ζῶ εὐσεβῶς.— II ἐνεργ. καθαίρω, ἐξαγνίζω ἢ νομίζω τὸ ἅγιον.

ἀγιώδης, *ες*=ἀγιος, *ον* (β βλ.).— ἐπίρ. ἀγιωδῶς = κατὰ ἅγιον τρόπον.

ἀγιοσύνη, ἡ (ἀγιος)=ἀγιοτής (β βλ.).

ἀγκ- ποιητ. συγκεκ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνακ-ἐπί συνθετῶν τῆς προθ. ἀνά μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ κ: π.χ. ἀγκεισθαί ἀντὶ ἀνα-κεισθαί.

ἀγκάζομαι, μέλλ. *-άσομαι*, ἀποθ. (ἀγκάς, ἀγκή) λαμβάνω, σηκώνω, εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

ἀγκάθρασις=ἀνακάθρασις (ἐπιγρ.).

ἀγκάθευ, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ ἀγκάς* εἰς τὸν βραχίονα, τ. ἔ. στηριζόμενος, ἀναπαυόμενος, εἰς αὐτόν (λατ. *cubito presso*) ὡς. εἰς τοὺς βραχίονας (ἀγκάλην).

ἀγκάλεω, ποιητ. τύπος τοῦ ἀνακαλέω.

ἀγκάλη, ἡ (ἀγκή) ὁ κεκαμμένος βραχίον, συνήθως κατὰ πληθ.— II μετρ. περὶ παντὸς ὅπου περισφιγγεῖ τῆ, ὅπως π.χ. οἱ βραχίονες (ἡ ἀγκάλη) τῆς θαλάσσης κλπ. Πρβλ. λατ. *angulus*, ἀγκύλος. [δι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγκάλιδ-ἀγυγός, *όν** ὁ φέρων ἀγκάλιδα (ἡ τοὶ ἱεράτιον. ἐπὶ φορητῶν ζῶων* ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται ἀγκάλιδ-φόρος).

ἀγκάλιζομαι, ἄττ. μέλλ. *-ζοῦμαι** ἄορ. α' ἡγκαλι-σάμην* πρκ. ἡγκάλομαι* ἀποθ. (ἀγκάλη)= ἀγκάζομαι (β βλ.).

ἀγκάλις, *-ίδος*, ἡ ὄποκορ. τοῦ ἀγκάλη, «ἀγκάλι-τοσα» ἐν τῷ πληθ. ἀγκάλιδες = ἀγκάλαι.— II δέσμη, δερμάτι (ὅσον χωράει εἰς τὴν ἀγκάλα).

ἀγκάλισμα, τὸ (ἀγκάλιζομαι) ὅτι περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἀγκάλην, ὅτι ἐναγκαλιζέται τις.— II ἡ πρῆξις τοῦ ἐναγκαλιζεσθαι, τὸ ἀγκάλισμα.

ἀγκalos, ὁ (ἀγκάλη) ὅτι χωρεῖ εἰς μίαν ἀγκάλην. ἡ ἀγκάλια* ἢ δέμα πληροῦν ἀγκάλην, ἀγκάλις.

ἀγκάς, ἐπίρ. (ἀγκή) εἰς τὴν ἀγκάλην, εἰς τὰς ἀγκάλας.

*Ἐτυμ.: Κατὰ τινες εἶναι κυρ. δοτ. πληθ. τοῦ ἀγκών ἀντὶ τοῦ πλήρους ἀγκάσι (πρβλ. φροῖν φρασί) κατ' ἄλλους γραπτέον ἀγκάσ' ἀντὶ τοῦ πλήρους ἐπιγρ. ἀγκάσε. Ἐκ τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν θεωροῦντι τινες τὸ ἐπίρ. τοῦτο ὡς αἰτ. πληθ. τοῦ ἀγκή=ἀγκάλη, στηριζόμενοι εἰς τὸ παρ' Ἡσυχ. «ἀγκάσι ἀγκάλας».

ἀγκεία, ἡ λόγχη.

ἀγκειμαι, ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀνά-κειμαι.

ἀγκέντουμ=λατ. *ancentum* = σίκυς ἄγριος (λατ. λ. παρὰ Διοσκ.).

ἌΓΚΗ, ἡ=ἀγκος ἢ ἀγκάλη (β βλ.).

ἀγκ-κνήσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνα-κνήσω.

ἀγκίλιον, τὸ εἶδος πέλης, μικρὰς ἀσπίδος (ἐκ τῆς λατ. λ. *ancile*).

ἀγκίλλα (λατ. *ancilla*) δούλη.

ἀγκιστρεία, ἡ (ἀγκιστρον) ἡ δι' ἀγκίστρου ἀλιεῖα.

ἀγκιστρευτικός, ἡ, ὄν (ἀγκιστρον) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλιεῖαν ἢ κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀλιεῖαν τὸ ἀγκιστρευτικόν = ἀγκιστρεία (β βλ.).

ἀγκιστρεύω (ἀγκιστρον) ἀλιεύω δι' ἀγκίστρου ἢ δελειάζω.

ἀγκίστριον, τὸ (ὄποκορ. τοῦ ἀγκιστρον) μικρὸ ἀγκίστρι.

ἀγκιστρό-δετος, *ον* (ἀγκιστρον + δέω) ὁ ἔχων προσδεδεμένον ἐπάνω του ἀγκίστρι, δεδεμένος μετ' ἀγκίστρου (ἐπὶ τοῦ καλῶτος τοῦ ψαρεύματος).

ἀγκιστρο-ειδής, *ες* (ἀγκιστρον+εἶδος), ἡ ἀγκιστροῦδης* ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκίστρου, κεκυρτωμένος ἀγκίστρου, τὸ (συγγ. τῷ ἄγκος, ἀγκύλος) «ἀγκίστρι» ψαρεύματος, ἀγκιστρον ἢ ἀγκιστρον ἀτράκτου. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγκιστρόω, (ἀγκιστρον) καθιστῶ τι ἀγκιστρωτόν ἢ ἀγκιστρῶνα (συλλαμβάνω δι' ἀγκίστρου).

ἀγκιστρώδης, *ες*=ἀγκιστροειδής.

ἀγκιστρώτης, ἡ, ὄν* ὁ ἔχων ἀγκιστροειδέις ἀκίδας.

ἀγκ-κλιμα, τὸ ποιητ. ἀντὶ ἀνάκλιμα (β βλ.).

ἀγκ-κλίνω ποιητ. ἀντὶ ἀνα-κλίνω (β βλ.).

ἀγκοῖνη, ἡ (ἀγκών) ποιητ. ἀντὶ ἀγκάλη, ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ.=οἱ κεκαμμένοι βραχίονες, ἀγκάλαι.—μετρ. πᾶν ὅτι περιπίπτουσαί τι σφιγγεῖται (πρβλ. ἀγκάλη). [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγκ-κομίζω, ποιητ. ἀντὶ ἀνα-κομίζω.

ἀγκ-κονίω, ἀντὶ ἀνα-κονίω* ἐγείρω κονιορτόν κατ' ἄλλους ἀγκονίω = ἐγκονέω = ἐπισπέιδω.

ἌΓΚΟΣ, *-εος*, τὸ καμπὴ ἢ κοίλωμα, ἰδίως τοῦ ἄγκυλος ἢ ὅθεν ὀρεινὴ φάραγξ, λαγκάδι, κοιλιάς. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγκ-κρεμάσας, ποιητ. ἀντὶ ἀνακρεμάσας (μετ. ἄορ. α' τοῦ ἀνακρεμάννυμι).

ἀγκ-κρίσις, ποιητ. ἀντὶ ἀνά-κρῖσις.

ἀγκ-κρούομαι, ποιητ. ἀντὶ ἀνα-κρούομαι.

ἀγκτήρ, *-ῆρος*, (ἀγκῶν) ἐργαλεῖον (βελόνη) ραφῆς πληγῆς, λατ. *fibula*.

ἀγκτηριάζω συρράπτω βι' ἀγκτηῆρος.

ἀγκτηριασμός, ὁ συρραφὴ δι' ἀγκτηῆρος.

ἀγκυλόομαι ἐξσκορνίζω. τι ὡς ἀκόντιον, λατ. *lorquere jaculum*.

ἀγκύλη, ἡ* κυρ. ἡ καμπὴ τοῦ βραχίονος (τῷ ἀγκώνος) πρβλ. ἀγκάλη.— II ἡ δηλεία σχοίνου, βρόχος* εἰδικ. ὁ μῶς ἀκόντιου, βι' οὗ τοῦτο ἠκοντιζέτο, λατ. *amentum* ἢ ὡς. καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀκόντιον. 2) κῶδε ἴμας ἢ χορδὴ, νευρὸς, π.χ. τὸ λωρίον ἐνὸς κωνηγετικού κυνός, ἡ νευρὰ τῶσον. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγκυλήτος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγκυλόομαι* ὁ βαλλόμενος (ριπτόμενος, ἐκφευδονίζόμενος) ἀπὸ τοῦ κεκαμμένου βραχίονος.— ὡς οὖς. τὸ ἀγκυλητόν = τὸ ἀκόντιον.

ἀγκυλιδωτός, ὄν* ὁ ἔχων δηλείαν διὰ λαθῆν.

ἀγκύλιον, τὸ ὄποκ. τοῦ ἀγκύλη* μικρὸν ἀκόντιον. 2) κρικός ἄλωσος.— II τὰ ἀγκύλια* οὗτω ἐξέλληνιζόντο τὰ ρωμ. *ancilla*.

ἀγκυλίς, *-ίδος*, ἡ* ἀγκιστρον, ἀκίς ἀγκιστροειδής.

ἀγκυλό-γλωσσος, *ον** ὁ ἔχων ἀγκύλην εἰς τὴν γλῶσσαν (δηλ. γλωσσοδέτην).

ἀγκυλο-γλώχιν, *-ινος*, ὁ (ἀγκύλος+γλώχης) ὁ ἔχων κυρτὰ κέντρα, πλῆκτρα (ἐπὶ τοῦ μαχομένου ἀ-λέκτορος).

ἀγκυλο-γνώμων, *ον, -ονος*, ὁ ἔχων τὴν γνώμην σκολιάν, δολερὸς, πανούργος.

ἀγκυλό-δειρος, *ον' (δειρή)* ὁ ἔχων κεκυρτωμένον τὸν αὐχένα.

ἀγκυλό-δοσος, *-οσος, ὁ, ἡ (ἀγκυλος+δοσός)* ὁ ἔχων κυρτὸς, σκολιὸς, ὀδόντας (στραβοδόντης) || ἀκιδωτὸς ἐπὶ δπλων, δρεπανοειδής.

ἀγκυλο-μήτης, *-ου, ὁ, ἡ (ἀγκυλος+μήτης)* ὁ σκολιὰ δουλεύομενος, πανούργος, κρυψίνους.

ἀγκυλό-πους, *-πουον (ἀγκυλος+πούς)* ὁ ἔχων κυρτοὺς πόδας (στραβοπόδης) : *δίφρος ἀγκυλόπους* = τῆ ρωμ. *sella curulis*.

ἀγκυλος, *η, ὄν (ἀγκος, πρβλ. λατ. angulus, uncus ἀγκάλη)* κεκυρτωμένος, κυρτὸς, καμπύλος (ἐπὶ τόξου) || ἀγκιστρωτὸς (π.χ. ἐπὶ τοῦ ῥάμφους τοῦ ἀετοῦ) —

|| *μτφρ.* σκολιὸς, πανούργος, περιπόλος (ἕφρος λόγου π.χ.), ἀλλὰ καὶ μετὰ καλῆς σημ. Πτολορευόμενος (πάλιν ἐπὶ βφους). Ἡ λ. σφίεται καὶ ἐν τῇ νέφ. «ἀγκούλα» = *ἀγκύλη* τ. ἔ. ῥάβδος με καμπύλον τὸ ἐν ἄκρον, λεγομένη ἄλλως καὶ «μαγκούρα». [Ἰδ' ἐτυμ. βλ. *ἀγκών*].

ἀγκυλό-τοξος, *ον (ἀγκυλος+τόξον)* ὁ ἔχων κυρτόν, καμπύλον, τόξον, καμπυλοτόξος.

ἀγκυλό-φρων, *ὁ, ἡ = ἀγκυλομήτης* (ὁ βλ.).

ἀγκυλο-χείλος, *-ου, ὁ (ἀγκυλος+χείλος)* ὁ ἔχων κυρτόν (ἀγκιστρωτόν) χεῖλος (ἢ ῥάμφος, ἐπὶ πτηνῶν).

ἀγκυλο-χήλης, *ου, ὁ (ἀγκυλος+χήλη)* ὁ ἔχων κεκυρτωμένους χηλὰς.

ἀγκυλόω, μέλ. *-ώσω* παθ. *πρκ. ἡγκύλωμαι (ἀγκύλος)* κυρτώνω, κάμνω τὶ ἀγκιστρωτόν, τὸ στραβῶνω Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀγκυλό-ωνυξ, *-υχος, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων γαμψοὺς (κυρτοὺς) ὄνυχας.

ἀγκυλωσις, *ἡ* ἰατρ. ὄρος, κύρτωσις, σκληρύνσις τῶν ὀρθρων τοῦ σώματος.

ἀγκυλωτός, *ἡ, ὄν (ἀγκυλώω)* ἐπὶ ἀκοντίων, ἐφωδισμένοις μετ' *ἀγκύλην* (λωρίον) || καμπύλος, κυρτὸς, στραβός.

ἀγκυρᾶ, *ἡ (ἀγκος, ἀγκών)*, λατ. *ancora* ἡ ἀγκυρα (ὅπως καὶ σήμερον λέγεται), ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ σχήματός της παρὰ Πινδ. τὸ πρῶτον. *διότι παρ' Ὀμ.* ἀπαντᾷ ἡ λ. *εὐναί* = ἀγκυραὶ (κρ. πρόκειται ἐκεῖ περὶ μεγάλων δρωσῶν λίθων ριπτομένων εἰς τὴν θάλασσαν ἀντὶ ἀγκυρῶν). [Ἰδ' ἐτυμ. βλ. *ἀγκών*].

ἀγκυρίζω, ἄττ. μέλ. *ἰώ* ἄρ. *α' ἡγκυρίζω (ἀγκυρα)* ἀγκιστρῶνω || συλλαμβάνω τὶ ὠσάν δι' ἀγκίστρου.

ἀγκυρίον, τὸ (ἴσκι. τοῦ *ἀγκυρα*) — μικρὰ ἀγκυρα. — || *ἀγκύρια* (ἐνν. *περίματα*) = τὰ καλῶς τῆς ἀγκυρας.

ἀγκυρο-βολέω ριπτῶ ἀγκυραν || ἐξυσταλίζω σὶ ἀγκύρας || στερεῶνω ἀσφαλῶς.

ἀγκυρο-βόλιον, τὸ τὸ μέρος ἐνθα δύναται νὰ ἀγκυροβολήσῃ τις, ὄρμος.

ἀγκυρο-ειδής, *ἔς* ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀγκύρας.

ἀγκυρο-ουχία, *ἡ (ἀγκυρα+ἔχω)* τὸ νὰ κρατῆται τι ἀκίνητον (καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ) διὰ τῶν ἀγκυρῶν, ἀσφαλῆς ὄραγμα : *ἐν ἀγκυροουχίαις*, ὅταν τις εἶναι ἀσφαλῶς ἡγκυροβολημένος.

ἀγκυρωτός, *ἡ, ὄν* ρημ. ἐπιθ. ὡς ἐκ ῥ. *ἀγκυρόω* κεκαμμένος ὡς ἀγκυρα. — || ὁ ὡς δι' ἀγκύρας ἡσφαλισμένος.

ἄΓΚΩΝ, *-ωνος, ὁ, ἡ* καμῆ (λύγισμα ἢ κοιλότης) τοῦ βραχίονος, ὁ κεκαμμένος βραχίον (βλ. *ἀγκάλη*) || ὁ ἀγκῶνας ἢ ἀγκωνας (κρινῶς) θθεν : || Κάθε καμῆ, κάθε γωνία (ὅπως ἡ κμπτῆ ποταμοῦ, ἡ γωνία τοῦ ξυροῦ, ὁ κόλπος θαλάσσης, πρβλ. τὸ τῆς νέας «*ἀγκωνῆ*» || ὡς. τὰ κυρτὰ κέρατα τῆς κιδάρας. (Πρβλ. καὶ λατ. *ancon*, *-onip*, παρὰ Βιτρ.)

Ἐτυμ. : Τὰ *ἀγκών, ἀγκοῖνη, ἀγκάλη, ἀγκος, ἀγκύλος, ἀγκύλη, ἀγκιστρον, ἀγκυρα, ὄγκος* ἀνάγονται εἰς *σανσκρ. ρ. ankāh* = καμπυλῶ : ἢ μεταξὺ βραχίονος καὶ ἰαχίου, ἀγκάλῃ πρβλ. λατ. *anc-us* = ὁ ἔχων κεκυρτωμένον βραχίον, *unc-us* = γάντιος, *ἀγκιστρον*, *adunc-us* = ἀγκιστρωτός, κυρτὸς, *uncinus, unguis* = δακτυλίδιον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀγκυνίσκος, ὁ ὑποκορ. τοῦ *ἀγκών*.

ἀγλά-ἔθειρος, *ον (ἀγλαός+ἔθειρα)* ὁ ἔχων σπιληνὴν, λαμπράν, τὴν κόμην.

ἀγλάτα, *ἡ (ἀγλαός)* λαμπρότης, καλλονή, μεγα-

λοπρέπεια || *θεῖον* χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς ἀντιθ. πρὸς *παν* *δ*, τι εἶναι ὀλισιτικῶς χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον : παμπώδης ἐπιδειξίς, ἐπιδεικτικότης, ματαιότης, καὶ κατὰ πληθ. τὰ μάταια πράγματα || ὡς. ἑορταστικὴ χαρὰ, θρίαμβος, καὶ κατὰ πληθ. ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις. [Ἰδ' ἐτυμ. βλ. *ἀγλαός*].

ἀγλαϊεῖσθαι ἄπρφ. μέσ. μέλλ. τοῦ *ἀγλαίεω* μετὰ παθ. σημ.

ἀγλαίω, ἄττ. μέλ. *-ἰώ* ἄρ. *α' ἡγλαίωσα (ἀγλαός)* καθιστῶ λαμπρόν, σπιληνόν, στολίζω, λαμπρύνω, καλλωπίζω || ὡς. *ἰδω* τι ὡς κόσμημα. — ὡς παθ. *στολίζομαι* μετ' τι, ὑπεροφανεύομαι διὰ κάτι, εὐφραίνομαι διὰ τι. [Ἰδ' ἐτυμ. βλ. *ἀγλαός*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀγλαΐσμα**, τὸ στόλισμα, κόσμημα, σέμνωμα πρβλ. *ἀγαλμα*.

ἀγλαΐσμός, ὁ = *ἀγλαΐσμα* || λαμπρότης, καλλωπισμός.

ἀγλαό-βοτρυς, *υ, -υος (ἀγλαός+βότρυς)* ὁ ἔχων λαμπροὺς βότρους.

ἀγλαό-γυιος, *(ἀγλαός+γυῖον)* ὁ ἔχων ἀγλαὰ (ῥατα) μέλη (σώματος).

ἀγλαό-δενδρος, *ον (ἀγλαός+δένδρον)* ὁ ἔχων ῥατα δένδρα.

ἀγλαό-δωρος, *ον (ἀγλαός+δῶρον)* ὁ παρέχων (χορηγῶν) ἀγλαὰ δῶρα.

ἀγλαό-θρονος, *ον (ἀγλαός+θρόνος)* ὁ ἔχων λαμπρὸν θρόνον.

ἀγλαό-θῦμος, *ον* ὁ ἔχων εὐγενῆ ψυχὴν.

ἀγλαό-καρπος, *ον (ἀγλαός+καρπός)* ὁ φέρων (παράγων) λαμπροὺς (ἐξαιρετικῆς ποιότητος) καρπούς.

ἀγλαό-κούρος, *ον (ἀγλαός+κούρος)* πλούσιος εἰς λαμπροὺς κούρους (νεανίας), ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ λαμπροὺς νεανίας.

ἀγλαό-κωμος, *ον (ἀγλαός+κῶμος)* ὁ λαμπρύνων τὸν *κῶμον* (τὴν ἑορτὴν, τὰς διασκεδάσεις).

ἀγλαό-μητις, *-ιος, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων λαμπράν σοφίαν (*ἀγλαός+μητις*).

ἀγλαό-μορφος, *ον (ἀγλαός+μορφή)* ὁ ἔχων ὠραῖαν μορφήν.

ἀγλαό-παις, *ὁ, ἡ (ἀγλ.+παῖς)* ὁ ἔχων ῥατα τέκνα.

ἀγλαό-πεπλος, *ον (ἀγλ.+πέπλος)* ὁ ἔχων ῥατὶον πέπλον.

ἀγλαό-πηχυς, *υ, γεν. -υος (ἀγλ.+πέχυς)* ὁ ἔχων ῥατὶον πήχεις (δηλ. βραχίονας).

ἄΓΛΑΨ, *ἡ, ὄν (καὶ -ός, ὄν)* λαμπρός, μεγαλοποεπής, ῥατὸς, ἐξαιρετος, περιφημος || ἐπὶ ἀνθ. ἐξασκουτός, εὐγενής, περιφημος μετὰ *δοτ.* = περιφημος διὰ τι. Ἐπιτ. *ἀγλαΨ* (συγγ. τῆ *αἴγλη, ἀγάλλομαι*).

Ἐτυμ. : *ἀγλαός* (**ἀγλαφος* πρβλ. *γλαυκός*).

ἀγλαό-τρίαινης, *ου, ὁ (αὐτ. ἀγλαοτρίαιναν)* (*ἀγλαός+τρίαινα*) ὁ Θεὸς μετ' τὴν λαμπρὰν τρίαῖναν (ὁ Ποσειδῶν).

ἀγλαό-φωτις, *-ιδος, ἡ (ἀγλ.+φῶς)* εἶδος φυτοῦ, *aglaophotis* = παιωνία (γρ. καὶ *ἀγλαοφῶτις*).

ἀγλαυρος, *ον = ἀγλαός* (β βλ.).

ἀγλαΐ-ῶψ, *-ῶπος, ὁ, ἡ (ἀγλαός+ῶψ)* ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς || γεν. *λάμπων, ἀστράπτων*. — θηλ. *ἀγλαΐπις*.

ἀ-γλευκός, *ἔς (α στερ.+γλευκός)* ὁ μὴ γλυκύς, ἀ-γλυκός, ὀξίνος (κοιν. ξινός), δριμύς || τραχὺς, αὐστηρός.

ἀ-γληνός, *ον (α στερ.+γληνή)* ὁ ἄνευ *γλήνης*, ἢ. τυφλός.

ἄΓΛΙΣ, γεν. *ἀγλιθός*, ἐν χρήσει κατὰ πληθ. μόνον *ἀγλιθές* = κεφαλὴ ὀκροδου (ὡς ἀποτελουμένη ἀπὸ πολλὰ τεμᾶκια, σκελίδια).

Ἐτυμ. : πιθανῶτ. ἀρχικῶς ἦν **ἀ-γλιθ-* (= πλούσιος εἰς βολβούς) *ἀ-* ἐπιπατ. (ἰαπετ. **σηη-* : πρβλ. *ἀδελφός* ἀντὶ **ἀ-δελφός*, *ἀκόλουθος* ἀντὶ **ἀ-κόλουθος*, *ἀθρόος* ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ *ἀθρόος*).

ἀ-γλισχρός, *ον* ὁ οὐχὶ γλίσχρος, δηλ. οὐχὶ κολώδης, ὁ ὀλισηρός.

ἀ-γλυκός, *ἔς = ἀγλευκός* (β βλ.).

ἀ-γλωσσία, *ἡ (ἄττ. ἀγλωστία)* βωβότης, ἀφασία, ἀλαλία ἀντιθ. τῆ *εὐγλωσσία*. Ἐκ τοῦ

ἀ-γλωσσος, *ον, ἄττ. ἀγλωττος (α στερ.+γλώσσα)* ὁ ἄνευ γλώσσης, ὁ μὴ ἔχων γλώσσαν || βωβός, βρω-

νος, ἄλαλος, λατ. *elinguis*.— II ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν=βάρβαρος (βλ. βλ.).

ἄγμα, τό (καί **ἀγμα**) (*ἀγνυμι*) θραύσμα, κομμάτι, ἀπόσπασμα.

ἄγμος, ὁ (*ἀγνυμι*) θραύσις, κάταγμα (δοτοῦ π.χ.).— II ῥήγμα κρημνοῦ (κοιν. σπηλιθά), κρημνός.

ἄ-γναμπτος, *ον* (α στερ.+*γνάμπτω*) ὁ μὴ καμπτόμενος, ἄκαμπτος, ἀλύγιτος.

ἄ-γναπτος, *ον* (α στερ.+*γνάπτω*)=τῷ ἐπ.— II ὡς ἀκάδατος, ἀπλutos (ὁ μὴ καθαρισμένος).

ἄ-γνάφος, *ον* (α στερ.+*γνάπτω*) ἐπὶ ὑφασμάτων, τό μὴ ξανθὸν εἰσέτι, ἄρα νέον, καινούργος.

ἀγνεία, (*ἀγνεύω*) καθαρότης, ἀγνότης.— II αὐστηρά τήρησις δρησκευτικῶν καθηκόντων.

ἀγνευμα, τό (*ἀγνεύω*) ἀγνότης, ἀγνή διαγωγή.

ἀγνευτικός, *ή, ὄν* ὁ διατηρῶν καθαρότητα || καθαρτικός ἐκ τοῦ

ἀγνεύω, μέλ. -*εύσω* (*ἀγνός*) μετ' ἀπαρ.= ἐπιτηρῶ αὐστηρῶς νά... θεωρῶ τὴν ὡς ζητήμα δρησκευτικόν || ὡς ἀπολ. σημ. διατηρῶ ἑμαυτὸν, διατηροῦμαι, καθαρός, ἀμόλυντος, ἀγνός μετὰ γεν. διατηρῶ ἑμαυτὸν καθαρὸν (*ἀγνόν*) ἀπὸ τι.

ἀγνίζω, ἄττ. μέλλ. -*ίω* ἄορ. α' ἡγνισα (*ἀγνός*) καθιστῶ τινα ἀγνόν, ἐξαγνίζω, ἀποκαθαίρω (λατ. *lustrare*).— II θυσιάζω, κατακαίω (π.χ. τὸ θῦμα). [δὲ ἔτυμ. βλ. *ἄγιος*].

ἀγνίος, *α, ὄν* (*ἀγνος*) κατεσκευασμένος ἐξ ἄγνου (τ. ἔ. λυγαριᾶς), λυγιῶν (πρβλ. λατ. *agnus castus*).

ἀγνισμός, τό (*ἀγνίζω*) μέσον ἐξαγνισμού, ἐξαγνισμός, ἐξιλείωσις.

ἀγνιστός, ὁ (*ἀγνίζω*) καθαρισμός, ἐξαγνισμός, ἐξιλείωσις.

ἀγνιστέος, *α, ὄν* ρημ. ἐπιθ. ὅς πρέπει νά ἐξαγνισθῇ.

ἀγνίτης, -*ου, ὁ* (*ἀγνίζω*) ὁ ἐξαγνίζων, καθαρίζων.

ἀγνότης, ἐπ. *ἀγνοίεω* μέλ. -*ήσω* ἄορ. α' ἡγνόησα, ἐπ. *ἀγνοίησα*, Ἰων. καὶ ἐπ. γ' ἐν. *ἀγνώσασκε* πρξ. ἡγνόηκα παθ. ἄορ. α' ἡγνόηθη πρξ. ἡγνόημαι (ἴσασί παραχρόμενον ἐκ τινος *ἀ-γνοος*=*ἀ-νοος*) δὲν γνωρίζω, δὲν ἀντιλαμβάνομαι, διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ τινός (λατ. *ignorare*). Παρ' Ὀμ. ἀπαντὰ πλειστακίς ἢ φράσις *οὐκ ἀγνοίησεν*=ἀντελήφη ἢ ἐνόησε καλῶς, ἐγνώρισε καλῶς.—παθ. εἶμαι ἀγνωστος=ἀπολ. σφάλματα, πλανῶμαι, ἔχω λάθος, κάμνω λάθος ὅθεν ἢ μτχ. *ἀγνώων*=κατὰ λάθος. Ἐξ ἀντοῦ

ἀγνόημα, τό σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, παράθλεις, παραδρομή καὶ

ἄγνοητικός, *ή, ὄν* ὁ ρέπων εἰς τὰ ἐξ ἀγνοίας ἀρ' ἄλλα, πεπλανημένος.

ἀγνοιά, *ή* (*ἀγνοίω*) ἔλλειψις κατανοήσεως, ἀγνοία, ἀμάθεια.— II =ἀγνόημα, σφάλμα ἐξ ἀγνοίας (παρὰ ποιητ. ἐνίοτε *ἀγνοιά* πρβλ. *ἄνοια*).

ἀγνοίω, ποιητ., *ἰδίᾳ* ἐπ., ἀντὶ *ἀγνοέω*.

ἀγνοίησι, (Ῥδ. ω 218) γ' ἐν. ἄορ. α' Εὐκτ. τοῦ *ἀγνοέω* γραφόμενον ὅμως *ἀγνοίησι* εἶναι γ' ἐν. ἔνεστ. Ἰποτ.

ἀγνοοῦντως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μτχ. τοῦ ἔνεργ. ἐν. τοῦ *ἀγνοῶ* ἐξ ἀγνοίας, ἀμαθῶς.

ἀγνό-ρῦτος, *ον* (*ἀγνός*+*ρέω*) ὁ ἀγνὸς ρέων, διασυχής (ποιητ. τύπος μεθ' ἑνός ρ λόγφ τοῦ μέτρου, παρ' Αἰσχ.).

ἀγνός, *ή, ὄν* (συγγ. τοῖς *ἄζω, ἄγιος, ἄγος*) καθαρός, ἄγιος, ἀμόλυντος || ὄσιος, ἱερός, καθηγιασμένος.— II μετὰ γεν. καθαρὸς ἀπὸ τι. [δὲ ἔτυμ. βλ. *ἄγιος*].— ἐπίρ. *ἀγνώσ*.

ἄΓΝΩΣ, *ή, ἄττ.* ὁ=λύγος, λυγαριῶ || ὑψηλὸν δένδρον, ὅμοιον πρὸς τὴν ἰτέαν (*agnus castus*) ἐν Σκύρω καὶ σήμερον ἐπὶ τῆ λυγαριᾶ λέγεται *ἄγνος*.— II Παρ' Ἀθην. ὄνομα ἰχθύος.— III καὶ εἶδος πτηνοῦ.

ἄγνος, ἄθεθ. ἔτυμ. πάντως τὸ λατ. *agnus castus* ἀποτελεῖται συγχρόνως ἀπὸ μίαν παρετυμολογίαν (τοῦ *ἄγνος* παρερμηνευθέντος ὡς *ἀγνός*) καὶ ἀπὸ ἓν θᾶνειον *castus*=ἀγνός, καθαρός. Ἐξετίθηθη δηλ. πρὸς τὴν ἀρνεῖν ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ὀνόμ. πρὸς τὸ ἐπίθ. *ἀγνός* διότι πάντως τοῖς κλάδοις τῆς λυγαῖας μεταχειρίζοντο ὡς ὑπόστρωμα αὐ ἐν τοῖς θεοσφορίοις ἀγνεύουσι γυναῖκες. Διότι κατὰ κυριολεξίαν λαμβανόμενον τὸ *agnus castus* (=ἱερός ἀμόνος) οὐδένα λόγον ἔχει ἐνταῦθα.

ἀγνότης, -*ητος* (*ἀγνός*) καθαρότης, ἐξαγνισμός, ὀδωότης.

ἄΓΝΥ ΜΙ (γ' θυξ. *ἀγνυτον* μέλλ. *ἄζω ἄορ. α' ἄζα*, ἐπ. *ἡζα*, Προστ. *ἄζων*, ἀπρφ. *ἄζαι* μτχ. *ἄζας* παθ. ἄορ. β' *ἄαγην* (βλ. ἐν τέλει) πρξ. *ἄζαι*, Ἰων. *ἄηγα*) θραύω συντριβῶ, θρυμματίζω || λυγίζω (λατ. *frango*).

— II παθ. μετὰ ἔνεργ. πρξ. *ἄαγα* θραύομαι, συντριβόμαι || ἐπὶ ἤχων: σκορπίζω γύρω || ἐπὶ ποταμοῦ: ρέω ἔλικο-εἰδῶς (κατὰ τεθλασμένην κοίτην, ζίκ-ζάκ).

ἄγνυμι: τὸ *ἄ* ἐν τῷ πρξ. *ἄαγα*, ἰων. *ἄηγα* ἄλλ' ἐν τῷ παθ. ἄορ. β' *ἄαγην* ἄ παρ' Ὀμ., καὶ *ἄ* παρ' ἄττ. βλ. *κατάγνυμι*.— *ἀγνυμι* < **Γαγνυμι* < **Γαγγνυμι* ἐν τῷ ἰαπετ. γλῶσση ὑπὸ ὠρισμένως συνθήκας ἐξέπεσε τὸ *γ* (=ρ) τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξε. συμπλέγματος ἀφώνου + *γ*: λατ. *fungor*: *fruo*, *fruges* **Γαγνυμι*: *Γαγγνυμι* πρβλ. *ποτί: προτί*.

ἀγν-ώδης, *ες* (*ἀγνος*+*είδος*) ὅμοιος ἀγνώ (λύγω).

ἀ-γνωμονεύομαι=*ἀγνομονέομαι* (παρὰ Πλωτ.).

ἀ-γνωμονέω, μέλ. -*ήσω* (*ἀγνώμων*) ἐνεργῶ ἄνευ κρίσεως, ἀσυνέτως || ἐνεργῶ ἀμαθῶς, ἀνοήτως ἢ ἀδίκως || εἶμαι ἀγνώμων, ἀχάριστος.

ἀγνώμων, ἐπ. τοῦ *ἀγνώμων* ἀναισθητός.

ἀ-γνωμοσύνη, *ή*: ἔλλειψις αἰσθήσεως, σκέψεως ἢ κρίσεως, ἀναισθησία, ἀκρισία. — I ἀναισθησία, ἀγνοία, ἀμάθεια.— II ἀνόητος ὑπεροφία, ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια.— III ἀδίκια, σκληρότης πρξ. *iniquitas* κατὰ πλθ. παρανοήσεις. Ἐκ τοῦ

ἀ-γνώμων, *ον* γεν. -*ονος*, ὁ, *ή* (α στερ.+*γνώμη*) ὁ στερούμενος σκέψεως ἢ κρίσεως || ἀναισθητός, παράλογος, ἀκριτος, ἀνόητος ἰσχυρογνώμων.— II ἀναισθητός, ἀφιλόστοργος, τραχὺς, ἀδικός.

ἀ-γνώριστος, *ον* ὁ μὴ γνωσθείς, ἀνεξακριβωτός.

ἀ-γνώως, -*ώτος*, ὁ, *ή* (α στερ.+*γνώωναι*) μετὰ παθ. σημ. ὁ ἀγνωσούμενος, ἀγνωστος. 2) ἀφανής, ἀσφής || ἀγενής.— II μετὰ ἔνεργ. σημ. ὁ μὴ γινώσκων, ἀγνοῶν, ἀνίδεος ἀπὸ τι.

ἀγνώως, ἐπίρ. τοῦ *ἀγνός*.

ἀγνώωσια, *ή* (*ἀγνώω*) ἀγνοία, ἔλλειψις γνώσεως.— II τὸ νά εἶναι τις ἀγνωστος, ἀφάνεια.

ἀγνώσασκε, *ή* *ἀγνώσασκε*, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ *ἡγνόησε*, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ *ἀγνοέω*.

ἀγνώσω ἐν. ἐσχηματ.: σμένος ἐκ τοῦ προηγ. = *ἀγνοέω*.

ἀ-γνωστος ἢ *ἀγνωτος*, *ον* (α στερ.+*γινώσκω*) ὁ μὴ γνωστός || περι οὐ δὲν ἤκουσέ τις, ληρομημένος. 2) ὄν δὲν δύναται τις νά γνωρίσῃ.— II ὡς ἔνεργ. ὁ μὴ γνωρίζων, ὁ ἀνίδεος περὶ τίνος.

ἀγνωτίδια, *τά* εἶδος ἰχθύων (κοινῶς *μυλλοκόπια*).

ἀγ-ξηρᾶναι ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἀνα-ξηραίνω*.

ἀ-γοητεύτος, *ον* ὁ μὴ γοητευόμενος ἢ ἀπατάμενος.— II ἐνεργ. ὁ ἄνευ δόλου.

ἀ-γόνάτος, *ον* (α στερ.+*γόνυ*) ὁ ἄνευ γόνάτος || ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἄνευ κόμβων ἢ ἄρμων.

ἀ-γονέω εἶμαι ἀγονος ἢ ἄκαρπος.

ἀ-γονία, *ή*: ἄκαρπία, ἀφορία, στεῖρωσις ἐκ τοῦ

ἀ-γονος, *ον* (α στερ.+*γονή*) ὡς παθ. ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγέννητος.— II ὡς ἔνεργ. ὁ μὴ γεννῶν, ὁ μὴ παρᾶγον, ἄκαρπος, ἀφορος, στεῖρος μετὰ γεν. ὁ μὴ παράγον εἶδος τι (μὴ παραγωγικὸς πράγματός τινος), ἐνδεής τίνος τόκος *ἀγονος* (= ἄκαρπος ἐργασία, ὅτι ἢ μήτηρ ἀποθνήσκει προτοῦ γεννηθῆ τὸ παιδί).

2) ὁ ἀπομείνας ἄνευ τέκνων, ἄτεκνος.

ἀ-γούς, *ον* (α στερ.+*γούς*) ὁ μὴ θρηνηθείς, ἄκλαυστος.

ἀγορά, *ή*, ἐπ. καὶ ἰων. *ἀγορή* (*ἀγείρω*) πᾶσα συγκέντρωσις, ἰδίᾳ ὅμως συγκέντρωσις τοῦ λαοῦ. ἐν ἀντι-δισταστικῇ πρὸς τὴν *Βουλῆν* (τὴν συνέλευσιν τῶν ἀρχόντων, τῶν εὐγενῶν δηλ. ἢ γερόντων).— II Ὁ χώρος τῆς συνελύσεως (ὁ τόπος δηλ., ἐν ᾧ συνήρχετο ἢ συνέλ.). χρησιμοποιοῦμενος οὐ μόνον ἐν δὲ δημοκρατίας συζητήσεως, ἐκλογῆς καὶ δίκης, ἀλλὰ καὶ δι' ἀγοραπωλησίας καὶ παντός εἶδους ἄλλας συναλλαγῆς (λατ. *forum*) || εἰδικώτερον πλατεῖα ἀγορᾶς.— III Ἀγορεύσις λαμβάνουσα χώραν ἐν τῇ ἀγορᾷ, δημηγορία, ρητορεία, εὐχλωττία (λατ. *concia*).— IV Πράγματα πλουόμενα ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἰδίᾳ ζωοτροφία, τῶν ἰων. (*anpona*) ἀγορᾶν *περὶχεῖν* (λατ. *commeatium offerre*).— V Πρὸς καθορισμὸν χρόνου: *ἀγορὰ πλήθουσα* ἢ *ἀγορῆς πλήθωρη*

(ἀπό τῆς δεκάτης περίπου πρὸ μεσημβρίας μέχρι τῆς δωδεκάτης μεσημβρινῆς, ὁπότε ἡ ἀγορὰ ἦτο πλήρης καὶ διεξήγοντο αἱ πλεισταὶ συναλλαγαί) ἀντίθ. τῆ ἀγορῆς διέλιυσις=αἱ εὐδὴς μετὰ τὴν μεσημβρίαν ὥραι, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἀπέρχοντο ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὰς οἰκίας των. [δ'] ἔτυμ. βλ. ἀγείρω].

ἀγοράσασθε, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀγοράσασθε, δ' πληθ. ἐν. Ὅριστ. τοῦ ἀγοράσασθε (ἀγοράσασθε).

ἀγοράζω, [ἀγ-] μέλ. -άσω· ἀόρ. ἡγόρασα· πρκ. ἡγόρακα· παθ. ἀόρ. ἡγοράσθην· πρκ. ἡγόρασμαι (ἀγορά)· εὐρίσκομαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, συχνάζω εἰς αὐτήν· ὅθεν 2) διεξάγω ἀγοραπωλησίας ἐν τῇ ἀγορᾷ, δηλ. ἀγορῶζω ἢ πωλῶ, ἄρα ἀγοράζω (ὡς καὶ νῦν λέγομεν). — Μέσ. ἀγοράζω τι δὲ ἑμαυτόν. 3) (περὶ ἄκνηρῶν καὶ ἀργασιῶν ἀνθρώπων) περιφέρομαι ἀργός εἰς τὴν ἀγορὰν, διημερεύω ἐκεῖ ἀσοκόπως (περὶ βλ. ἐπ.).

ἀγοραῖος, ον [ἀγ-] ὁ ἐν τῇ ἀγ., ὁ ἐκ τῆς ἀγ., ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐπιθ. διαφόρων θεῶν. — II ὁ συχνόζων εἰς τὴν ἀγορὰν· — οἱ ἀγοραῖοι (ἄνθρωποι) = 1) μεταπράται, «ἐμποροὶ τοῦ ποδαριοῦ», μικροπωληταί. 2) ἀργόχοιοι, ἔργου, διημερευόντες ἄνευ ἐργασίας εἰς τὴν ἀγορὰν (λατ. circumforanei, subrostrani), καὶ γενικῶς, ὁ κοινὸς ὄχλος· ὅθεν ἡ λέξις χρησιμοποιοῦται ἐπὶ πραγμάτων ἀσήμων, ταπεινῶν, χυδαίων «προστύχων». — III Ἐνικῶς, κατάλληλος διὰ τὴν ἀγορὰν, πεπειραμένος διὰ τὰς δημοσίας ἀγορεύσεις ἢ δραστηρίους, «κοπάτος» ἢ ἡ ἀγοραία, (ἐνν. ἡμέρα) = ἡ δικάσιμος.

ἀγορᾶ-νομέω· εἶμαι ἀγορανόμος.
ἀγορᾶ-νομία, ἡ, ὁ ἀξίωμα τοῦ ἀγορανόμου.
ἀγορᾶ-νομικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγορανόμον, ἢ ὁ κατάλληλος διὰ τὸν ἀγορ. ἢ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ· λατ. aedilicūs.

ἀγορᾶ-νόμιον, τό· τὸ οἰκῆμα (ἢ τὸ δικαστήριον) τοῦ ἀγορανόμου.

ἀγορᾶ-νόμος, ον· ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐρίσκομενος.
ἀγορᾶ-νόμος, ὁ (ἀγορᾶ+νόμος) ὑπάλληλος (ἀρχων) τῆς ἀγορᾶς, ὁ ἑσπῆτος ἐρρυθμῆς τὰς ἐν αὐτῇ ἀγοραπωλησίας, ὅπως ἀκριβῶς παρὰ Ρομ. δ aedil's.

ἀγοράσαι, ἐπ. ἀόρ. ἀ' ἀγοροσάμην· ἀποθ. (ἀγορά)· παρευρίσκομαι εἰς τὴν συνέλευσιν, συμμετέχω εἰς τὰς συζητήσεις ἢ ὡς ὀμιλῶ εἰς τὴν συνέλευσιν, δημηγορῶ· λατ. concionari.

ἀγοράσδω, θωρ. τύπος ἀντὶ ἀγοράζω.
ἀγοράσειω, ἔφετ. τοῦ ἀγοράζω· ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσω, λατ. empturio.

ἀγοράσια, ἡ, τὸ ἀγοράζειν ἢ τὸ ἀγορασεῖν.
ἀγοράσις, -εως, ἡ (ἀγοράζω) = ἀγορασία, τὸ ἀγοράζειν, ἢ ἀγορὰ πράγματός τινος ἢ ἡ πώλησις.

ἀγοράσμον, τό (ἀγοράζω)· τὸ ἀγοραζόμενον ἢ πωλούμενον· ἢ κατὰ πληθ. τὰ ἐμπορεύματα.

ἀγορασμός, ὁ τὸ ἀγοράζειν (καὶν. ψώνισμα). — II τὸ ἀγορασεῖν.

ἀγοραστής, -οῦ, ὁ (ἀγοράζω) ὁ δοῦλος δὲ εἶχεν ὡς ἔργον νὰ ἀγοράζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὁ «ψωνιστής», ὁ προμηθευτής, λατ. obsolator.

ἀγοραστικός, ἡ, ὄν (ἀγοράζω) ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικός ἢ ἐπιχειρηματικός ἢ ἡ ἀγοραστική (ἐνν. τέχνη) = τὸ ἐμπόριον.

ἀγορατρός, ὁ = πωλαγόρας (ἐνν. ἐπιγρ. Δελφῶν).
ἀγόραχος, ἡ· γυνὴ κατέχουσα ἀξίωμα τί, ἐν Πελοπον. πόλει (ἐπιγρ.).

ἀγορευτήριον, τό· τόπος ἀγορεύσεων. (ἐπιγρ.).
ἀγορευτός, ἡ, ὄν· περὶ τοῦ ὁποῦ δύναται τις νὰ ὀμιλήσῃ.

ἀγορεύω, πρκ. ἡγόρευον, ἐπ. ἀγόρευον· μέλ. -εῦσω· ἀόρ. ἡγόρευσα, ἐπ. ἀγόρευσα· πρκ. ἡγόρευκα· μέσ. ἀόρ. ἡγορευσάμην· παθ. ἀόρ. ἡγορευθην· πρκ. ἡγόρευμαι (ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἄττ. εἶναι ἐν χρήσει ὁ μέλ. ἐρῶ, πρκ. εἶρακα, ἀόρ. εἶπον)· (ἀγορά) ὀμιλῶ ἐν τῇ συνουσίᾳ, δημηγορῶ ἢ διατυπῶν τὴν γνώμην μου ἢ γενικῶς, ὀμιλῶ· κακὸν (ἢ κακῶς) ἀγορεύειν τινὰ = ὀμιλῶ κακῶς περὶ τινος, τὸν κακολογῶ. 2) προκηρύσσω, διακηρύσσω.

ἀγορή, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀγορά· ἐκ τούτου τὸ
ἀγορήθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς συνουλεύσεως ἢ ἐκ τῆς ἀγορᾶς· καὶ τό

ἀγορήνδε, ἐπίρ. εἰς τὴν συνέλευσιν ἢ εἰς τὴν ἀγορὰν.

ἀγορήσατο, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἡγορήσατο, γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. ἀ' τοῦ ἀγοράσασθε.

ἀγορητής, ὁ (ἀγοράσασθε) ὀμιλητής, ρήτωρ, ἀγορητής.

ἀγορητής, -ύος, ἡ (ἀγοράσασθε)· τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, ἢ ρητορικὴ δεινότης, εὐγλωττία.

ἀγορήφι, ἐπίρ. ἐν τῇ ἀγορᾷ.

ἀγορός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀγορά.

ἄγος ἢ ἄγος, -εος, τό (ἄζομαι)· πᾶν ἀντικείμενον δρακευτικῆς εὐλαβείας καὶ φόβου· ὅθεν: 1) μίσσημα, ἐνοχῆ (λατ. piaculum) ἢ ὡς ἡ κατὰρὰ πού ἐπισκολεῖται μετὰ τὸ μίσσημα καὶ τὴν ἐνοχῆν. 2) τὸ ἐπικατάρατον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὀδύλυγμα, ἀνοσιούργημα. 3) ἡ πρὸς ἐξαγνισμόν προσφερομένη θυσία.

ἔτυμ.: δι' ἔτυμ. τοῦ ἄγος βλ. ἄγιος. — ἄγος, ἐν-αγ-ῆς, ἄγ-ιος = μαρτὸς πάντα ταῦτα καὶ μετὰ φιλοῦ πνεύματος· ἄγος φιλοῦμενον εἶναι Ἰων. καὶ παρὰ Θουκ. ἄγιος = μαρτὸς μαρτυρεῖται ρητῶς ἐν Μεγ. ἔτυμολ. Ὁ Kurtius δέχεται δύο ρίζας αγ-: ἐκ τῆς πρώτης ρ. ἀγ- παράγει τὰ θασυνόμιστα ἄγιος, ἄγνος, ἄζομαι, τὰ ἔχοντα καλὴν σημασίαν (περὶ ὧν βλ. ἐν λ. ἄγιος)· ἐκ τῆς δευτέρας β. ἀγ- παράγει τὰ μετὰ κακῆς σημ. φιλοῦμενα: ἄγος, ἀγῆς, ἐναγῆς (περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνταῦθα).

ἀγός, ὁ (ἄγω)· ἀρχηγός, ὀδηγός, ἡγεμών, ἡγέτης [β'] ἔτυμ. βλ. ἄγω].

ἀγοστός, ὁ [ἀγ-] ἡ παλάμη τῆς χειρός. — II ὁ κεκαμμένος βραχίλιον (ὡς δ' ἀγκῶν, ἀγκοίτη) συγγ. τῆς ἀγκῶν, ἀγνυμι.

ἔτυμ.: ἀγοστός (<ἀγοστός) (περὶ βλ. ἀγείρω, ἀγυρῆς)· περὶ βλ. παλ.-σλαβικ. grusl = δρᾶξ, φρούχτα.

ἄΓΡΑ (Α), ἰων. ἄγρη, ἡ· τὸ συλλαμβάνειν, ἢ θῆρα (κυνήγιον)· ἄγρην ἐρέπειν = ἐξέρχεσθαι εἰς ἄγρην (κυνήγιον) ἢ ὡς ὁ τρόπος τοῦ ἀγρεύειν (τοῦ συλλαμβάνειν τὸ θῆραμα). — II αὐτὸ τοῦτο τὸ συλλαμβανόμενον κατὰ τὴν θῆραν, τὸ θῆραμα, ἢ λεία ἢ ἐπὶ πτηνῶν ἢ ζῴων, «τὸ κυνήγι» ἢ ἐπὶ ἰχθύων, τὸ περιεχόμενον τῶν δικτύων [β'] ἔτυμ. βλ. ἄγω].

ἄΓρα (Β), ἡ· ἐπών. τῆς Ἀρτέμιδος, παρὰ τὰ ἄγραστῆρα, ἄγραία.

ἀγρᾶ-δε, ἐπίρ. = ἀγρόν-δε.

ἀγραῖος, α, ον (ἄγρα) ὁ τῆς ἀγρας, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἀ-γραμμᾶτια, ἡ· ἀπαίδευσις, ἀμάθεια· ἐκ τοῦ ἀ-γράμματα, ον (α στερ.+γράφω)· ὁ μὴ γνωρίζων «γράμματα», ἀπαίδευτος, «ἀγράμματος» (λατ. illiteratus), ἰδιὰ ὁ μὴ γνωρίζων γραφὴν ἢ ἀνάγνωσιν. — II = ἀγραφος, μὴ γεγραμμένος.

ἀ-γραπτος, ον, (α στερ.+γράφω)· ὁ μὴ γεγραμμένος, ἀγραφος ἢ ἀγραπτα νόμιμα = ὁ μὴ καταγεγραμμένος ἡθικός νόμος· περὶ βλ. ἀγραφος.

ἀγρ-αυλέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι ἄγραυλος (β βλ.), διαμένω εἰς τοὺς ἀγρούς (ἐπὶ ποιμένων).

ἀγρ-αυλῆς, ἐς· = ἀγραυλος (β βλ.).

ἀγρ-αυλία, ἡ· ἡ κατάσταση τοῦ ἀγρᾶλου (β βλ.) ἢ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐν τῷ ἀγρῷ.

ἀγρ-αυλος, ον (ἀγρῶς + αὐλή)· ὁ διαμένων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροῖκος (ἐπὶ ποιμένων) ἢ ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροτικός.

ἀγραφία, ἡ· τὸ μὴ γραφένον ἐπιστολάς ἢ τὸ μὴ ζωγραφεῖν (= γράφειν).

ἀγραφίου γραφή, ἡ· καταγγελία κατὰ ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου, δασαίς ἐξηλείφοντο τὰ ὀνόματα των ἐκ τῶν καταλόγου πρὶν ἢ ἀποτίσασιν τὴν ὀφειλήν.

ἀ-γραφός, ον = ἀγραπτος (β βλ.), ὁ μὴ γεγραμμένος· ἀγραφοὶ νόμοι ἔκαλοῦντο οἱ μὴ καταγεγραμμένοι, ἦσαν δ' οὗτοι: 1) οἱ φυσικοὶ νόμοι, ὁ ἡθικός νόμος. 2) οἱ ἐκ τῶν ἐθῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐθῶν στηριζόμενοι νόμοι. — II ὁ μὴ καταγεγραμμένος, μὴ περιλαμβανόμενος, εἰς γραπτὸν κατάλογον.

ἀγρει, ἀγρεῖτε, β' ἐν. καὶ πληθ. Πρστ. τοῦ ἀγρέω· παρ' Ὀμ. ὡς ἐπίρ., ἀκριβῶς ὅπως οἱ τύποι ἀγε, ἀγεε! = ἔλα! ἐμπρός! σύντομα! γρήγορα!

ἀγρείος, α, ον (ἀγρός) ὁ τοῦ ἀγροῦ, ἀγροτικός ἢ

ώσ. ἄξεστος, σκαιός, τραχύς, ὡς τὸ *ἀγρειοκός* (β βλ.).
Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀγρειοσύνη, ἡ· σκαιότης || ἡ ζωή τοῦ ἄξεστου, τὸ ἄγροϊκοῦ.

ἄγρει' ὄνα, ἡς, ἡ· βωλοκόπος (κοιν. τσουγκράνα), δίκρανον (καὶ *ἀγρίφην*).

ἀγρέμιος, ὄν (*ἀγρα*)· ὁ συλληφθεὶς κατὰ τὴν ἄγραν (κατὰ τὸ κυνήγιον).

ἀγρεμών, -όνος, ὁ· θηρευτής, κυνηγός.

ἀγρεσία, ἡ = *ἀγρα*· λάφυρον (θήραμα) συλληφθέν εἰς τὸ κυνήγιον.

ἀγρευμα, τὸ (*ἀγρεύω*)· τὸ συλληφθέν ἐν θήρῃ, θήραμα, λεία, λάφυρον. — || δίκτυον, γυν. μέσον θηρευτικόν.

ἀγρεύς, *έως*, ὁ (*ἀγρεύω*)· κυνηγός, ἐπιθ. θεῶν || εἰδώς ἰχθύος.

ἀγρευτήρ, -ῆρος, ὁ = *ἀγρευτής* (β βλ.).

ἀγρευτήριον ψυχῶν (παρὰ Θεοδ. Στουδ.).

ἀγρευτής, ὁ· *κυνηγός*, ὡς καὶ τὸ *ἀγρεύς* (β βλ.). — || ὡς ἐπιθ. χρησιμοποιοῦμενον ἐπὶ κυνηγίου ἢ ψαρεύματος: *ἀγρευταὶ κύνες* = κυνηγικαὶ κύνες· *ἀγρευτῆς κάλαμος* = καλαμιδοὶ (καλδοὶ ψαρευματοῦ).

ἀγρευτικός, ἡ, ὄν (*ἀγρεύω*)· ἐπιτήδειος δι' ἄγραν, ἡσκημένος εἰς τὸ κυνήγιον.

ἀγρευτός, ἡ, ὄν· ὁ συλληφθεὶς.

ἀγρεύω, μέλ. -εύω (*ἀγρα*)· κυνηγῶ, συλλαμβάνω ἐν θήρῃ, «πιάνω» μτφρ. ἐπιδιώκω τι, κυνηγῶ κάτι, μετ' ἐπιμονῆς.

ἀγρεύω, αἰολ. τύπος τοῦ *ἀγρεύω* (β βλ.): ὡς βλ. καὶ *ἄγρει*, *ἀγρεῖτε*.

ἀγρη, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀγρα*.

ἀγρηθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς θήρας.

ἀγρητόν, τό· δίκτυον || δικτυοειδὲς ἐπιβλήμα ἐξ ἔριων χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν σπαδῶν τοῦ Βάκχου.

ἀγριαίνω, μέλ. *ἀνώ-* ἄορ. *ἡγροῖα* (*ἀγριος*)· 1) ὡς ἀμτθ. σημ. εἶμαι ἄγριος, ἐξοργίζομαι, ἐξερεδίζομαι, ἀντιθ. τῷ *ἡμεροῦσθαι*. 2) ὡς μετθ., δηλοῦν τὸ προκαλοῦν αἰτιον, σημ. κόμνω τινά νά ὀργισθῆ, ἐξοργίζω, ἐξερεδίζω, τινά ἢ τι.

ἀγρι-ἀμπελος, ἡ· ἀγρία ἄμπελος, ἀγριοκλήμα.

ἀγριάς, -άδος, ἡ = *ἀγρία* (θῆλ. τοῦ *ἀγριος*).

ἀγρίαῶ· εἶμαι ἄγριος.

ἀγριδίον, τό, (ὑποκρ. τοῦ *ἀγρός*), λατ. *agellus*· μικρὸς ἀγρός.

ἀγρι-ἐλαίος, ὄν (*ἀγριος*+*ἐλαία*)· ὁ ἐξ ἀγρίας ἐλαίας || ὡς οὖσ. ἡ *ἀγριέλαιος* = ἡ ἀγρία ἐλαία (λατ. *oleaster*).

ἀγρίζομαι· ἐρεθίζομαι.

ἀγριαίος, α, ὄν· ἄγριος, ἀντιθ. τῷ *ἡμερος* || τὰ *ἀγριαῖα* = ἡ σὰρξ ἀγρίων ζῶων, «κυνήγι».

ἀγριο-δαίτης, ὁ (*ἀγριος*+*δαίνυμαι*)· ὁ τρώγων ἀγρίου καρπούς.

ἀγριόεις, -εσσα, -εν = *ἀγριος*.

ἀγριο-ποιός, ὄν (*ἀγριος*+*ποιέω*)· ὁ καθιστῶν τινα (ἢ τι) ἄγριον, ὁ ἐξαγριῶν || περὶ ποιητοῦ, ὁ ἀγρίαν ποίησιν ποιῶν, ὁ περιγράφων ἀγρίου χαρακτήρα.

ἀγριος, α, ὄν (καὶ -ος, -ον) (*ἀγρός*)· ὁ ζῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, ζῶν ἀγρίως, «ἀγριος». Ἐξ αὐτοῦ: Ἐπὶ ζῶων, ἀντιθ. τῷ *τιθασός* καὶ *ἡμερος*, ἦτοι ἄγριος (λατ. *ferus*)· περλ. τὸ τῆς νέας «ἀγριμι, ἀγριμικόν» *σὺς ἀγριος* = ἀγριοκαρπός. 2) ἐπὶ ὀνδρωων, ἀγριος, ἀντιθ. τῷ *ἡμερος*. 3) ἐπὶ -χωρῶν, ἀγρία, ἀκαλλιέργητος (λατ. *horridus*), ἀγέωργητος. — || ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων: 1) ἐν ἡθικῇ ἐνν. ἄγριος, τραχύς, κακός, χαλεπός (λατ. *ferus, ferox*)· 2) παρ' ἄτ. ὡς ἀντιθ. τῷ *ἀστεῖος* (= ὁ ὀνδρωπος τοῦ ἀστεως), ὅπως τὸ λατ. *rusticus* ἀντιθ. τῷ *urbanus*) ἀγριοίκος, τραχύς· 3) ὡς ἐπὶ παντός βιαίου πάθους, ἀγριος, σφοδρός, μανιῶδης· βλ. *ἀγρός*. — || ἐπίρ. *ἀγριάς* (ὡς κατ' οὐδ. κληθ. *ἀγρια*)· μετ' ἄγριον, βίαιον, τρόπον. Ἐκ τούτου

ἀγριότης, ἡ (*ἀγριος*)· ἀγριότης, βιαιότης, σκληρότης, θηριωδία, λατ. *feritas*.

ἀγριο-φώνος, ὄν (*ἀγριος*+*φωνή*)· ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνὴν ἢ γλῶσσαν, κατὰ τὸ *βαρβαρό-φώνος*.

ἀγριῶω, μέλ. -ώσω ἄορ. *ἡγροῖα*· παθ. ἄορ. α' ἡ *γρειώθη*· περλ. *ἡγροῖμαι* (*ἀγριος*)· καθιστῶ (τινα ἢ

τι) ἄγριον, θηριώδη (-ες). — || Κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς παθ., ἐξαγριοῦμαι, καθίσταμαι ἄγριος, ἐν δὲ τῷ περλ. *ἡγροῖμαι* = εἶμαι ἄγριος, ἐπὶ φυτῶν κλπ. — ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι σκληρός, ὠμός, ἄγριος (λατ. *efferrari*).

ἄγριακα, ἐπών. Ἀθηνᾶς.

ἀγρίτης, -ου, ὁ (*ἀγρός*)· ὁ χωρικός.

ἀγρίφην, ἡ = *ἀγρεῖφην* (β βλ.).

ἀγρι-ώδης, *ες* (*ἀγριος*+*είδος*)· ὁ ἔχων ἀγρίαν τὴν φύσιν, ὁ ἀγρίας μορφῆς.

ἀγριώνιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Βάκχου. — τὰ *Ἀγριώνια* = ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

ἀγρι-ωπός, ὄν (*ἀγριος*+*ὤψω*)· ὁ ἔχων ἀγρίαν τὴν ὤψιν, ὁ ἔχων ἄγριον τὸ βλέμμα.

ἀγρο-βόας, ὁ· ὁ ἀγροίικως βοῶν, δηλ. ἀγροίικως φεγγόμενος.

ἀγρο-βότης, ὁ (*ἀγρός*+*βόσκω*)· ὁ βόσκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁ διαμένων εἰς τὴν ὑπαίθρον (εἰς τοὺς ἀγρούς).

ἀγρο-γείτων, -ονος, ὁ (*ἀγρός*+*γείτων*)· ὁ γειτνιαζων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀντιθ. τῷ *ἀστυγείτων* (β βλ.).

ἀγρο-διαίτος, ὄν (*ἀγρός*+*δαίτα*)· ὁ ζῶν εἰς τοῦ; ἀγρούς.

ἀγρο-δότης, ὁ (*ἀγρα*+*δίδωμι*)· ὁ δίδων, παρέχων, ἄγραν (θήραμα, λείαν).

ἀγροδεν, ἐπίρ. τοῦ *ἀγρός*· ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἐκ τῆς ἐξοχῆς.

ἀγροδί, ἐπίρ. ἐν τοῖς ἀγροῖς.

ἀγρο-οικία, ἡ (*ἀγρειοκός*)· τραχύτης, ἀγένεια. — || ἀγροτική ζωή, οἱ ἀγροὶ || κατὰ πληθ. σημ. ἐξοχικαὶ οἰκίαι.

ἀγρο-οικίζομαι, ἀττ. μέλλ. -οῖμαι, ἀποθ. εἶμαι ἀγροίικος, φέρομαι ἀγροίικως. Ἐκ τοῦ

ἀγρο-οικός, ὄν. (*ἀγρός*+*οἰκέω*)· ὁ ζῶν εἰς τοὺς ἀγρούς ἀγρότης, χωρικός· ὅθεν: 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, χωρικός, καὶ μτφρ. σκαιός, ἄξεστος, τραχύς ἀντιθ. τῷ *ἀστεῖος*. 3) Ἐπὶ κτηνῶν, ὁ γινόμενος, παραγόμενος, εἰς τοὺς ἀγρούς, κατωτέρας ποιότητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς *γενναίους* καρπούς, δηλ. τοὺς εὐγενεῖς, ἀνωτέρας ποιότητος, ἐλεκτούς. 4) ὡς ἐπὶ χώρας ἢ γῆς, τραχεῖα, ἀγέωργητος, ὡς τὸ *ἀγριος* (β βλ.).

ἀγροικό-σοφός, ὄν· ὁ ἀγροίικως σοφός, ὁ ἔχων ἄξεστον τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν.

ἀγροικό-τόνον· μέλος ἀγροίικως ἤχοῦν.

ἀγροίικως· ἐπίρ. τοῦ *ἀγρειοκός*· τραχέως, ἄξεστως.

ἀγροιώτης, -ου, ὁ· ποιητ. τοῦ *ἀγρότης*· ἄνθρωπος τῶν ἀγρῶν, «ἀγρότης», χωρικός. — || ὡς ἐπιθ., ἀγροτικός, ἄξεστος.

ἀγρο-κῆπιον, τό· ἀγρός διατηρούμενος ὡς κῆπος.

ἀγρο-κόμος, ὁ (*ἀγρός*+*κομέω*)· ὁ οἰκονόμος, ἐπιστάτης, ἀγρῶν (κτημάτων).

ἀγρόμενος, ἡ, ὄν, μτχ. ἐπικ. μέσ. ἄορ β' τοῦ *ἀγείρω*· συγκεντρωθεὶς.

ἀγρόν-δε, ἐπίρ. τοῦ *ἀγρός*· εἰς τὸν ἀγρόν, εἰς τὴν ἐξοχήν.

ἀγρό-νόμος, ὄν (καὶ -ῆ, -ον) καὶ *ἀγρο-νόμος* (*ἀγρός*+*νόμος*)· ὁ ἐν ἀγροῖς διάγων, ἀγροτικός || ὡς = *ἀγριος* (β βλ.). — ὡς οὖσ. ὁ *ἀγρονόμος* (νέμω) = ὄρχων ἐν Ἀθήναις ἐπιβλήπων τὰς γαίας τοῦ Δημοσίου.

ἄγρο'ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἄγρο-ς, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἡ ὑπαίθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια.

ἀγρότης, ὁ, θηλ. *ἀγρότις*, -ιδος, (ἀγρός) ἄνθρωπος τῆς ὑπαίδρου, χωρικός, χωριάτης 2) ὡς ἐπίθ., ὁ ζῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροτικός. [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ἀγρός*.
ἀγρο-φύλαξ, -άκος, ὁ (ἀγρός + φύλαξ) ὁ φυλάττων, ἐπιτηρῶν τοὺς ἀγρούς.

ἀγροκτος, *ον* (α στερ.+γροῦ) ἄρρητος, περὶ οὗ δέν δύναται τις νὰ εἰπῇ οὐδὲ γροῦ.

ἀγρο-υπνέω, μέλ.-ήσω (ἀγροπνος) εἶμαι ἀγροπνος, ἀπνος, δέν κοιμοῦμαι, ἐρηγορῶ || ἐπαγροπνῶ, ἐπιτηρῶ: *ἀγροπνεῖν τινα ἢ εἰς τι* = ἐπαγροπνῶ ἐπάνω εἰς τινα (τι), εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τινα (τι), προσέχω (τινὰ, τι) [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ἀγροπνος*].

ἀγρο-υπνητικός, ἢ, ὄν' ἀγροπνος, ὁ μένων ἐξυπνος, ἀπνος.

ἀγρο-υπνία, ἢ, ἀπνία || ἐπαγροπνησις (βλ. *ἀγροπνος*).
ἀγρο-ὑπνος, *ον* (ἀγρέω + ὑπνος) κυρ. ὁ θηρεύων, ἐπιτήρῶν, ὑπνον' ὄθεν ἀπνος, ὁ μὴ κοιμώμενος || ὁ ἐπαγροπνῶν.

ἔτυμ.: ἢ ἔτυμολ. τῆς λ. *ἀγροπνος* ἀνεζητήθη κατὰ ἄλλω ἀντιθέτου κατεσθῆναι: *ἀγρέω* + ὑπνος (βλ. ἐν ἀρχῇ). Κατ' ἄλλους ὅμως τὸ *ἀγροπνος* ὑπενθυμίζει τὸ *ἀγραιλος* (ἐπίθ. τῶν βοῶν, ποιμένων κλπ., οἵτινες διανουκτεροῦν εἰς τοὺς ἀγρούς) καὶ τὸ *ἀγροῖνος* (ὁ διαμένων εἰς τοὺς ἀγρούς), καὶ ὄθεν νὰ ἐρμηνεύεται (τὸ *ἀγροπνος* δηλ.) ὁ κοιμώμενος εἰς τοὺς ἀγρούς (ἐπὶ βοσκῶν, πολεμιστῶν). Βεβαίως ἢ δευτέρα εἶναι ἀσφαλμένη.

ἀγροπν-ὠδης, *ες* (ἀγροπνος + εἶδος) ὁ ποιῶν τινα ἀγροπνον, ὁ ἐπιφέρων ἀγροπνίαν.

ἀγρώσσω = ἀγρεύω (βλ. βλ.).

ἀγρώστης, ὁ (ἀγρός) = ἀγρότης (βλ. βλ.). — II (*ἀγρα*) ὁ κυνηγός. — θηλ. *ἀγρώστις*, -ιδος, ἢ ἢ κυνηγός, ὡς ἐπίθ. ἢ κυνηγετική.

ἀγρώστις, -ιδος, -ιος, καὶ -εως, ἢ (βλ. *ἀγρώστης*) εἶδος βοτάνης, κοιν. «ἀγριάδα», «γραιοῖδι» [τὸ ἐν ἀρχῇ ἀ-εἶναι προθεματικόν] βλ. *γραιοῖτις* = χλόη καὶ γρᾶω = ροκανίζω. — Κατ' ἄλλους *ἀγρός* + **ἔστις* (ἐκ β. ἐδ. = τρώγειν)].

ἀγρώστωρ, -ορος, ὁ = ἀγρώστης (βλ. βλ.).

ἀγρότης, ὁ = ἀγρότης (βλ. βλ.): ὡς ἐπίθ. = ὁ ἄνθρωπος τῶν ἀγρῶν, ἄγριος.

ἀγυιά, ἢ [ἀγ-] (*ἀγῶ*) ἐπὶ πόλεων, ὁδός, λεωφόρος. — κατὰ πληθ. πόλις.

ἔτυμ.: Ἀρχικῶς ἢ το μτχ. θηλ. τοῦ *ἀγῶ* (ἐνν. ὁδός) ἄνευ ἀναστ. πλ.: βλ. τὰ τῆς αὐτῆς κατηγορίας *ἀθύσια*, *ἄρπυια*, *Ἐλευθῦσια* κ. ἀ. — Ἐκ τούτου τὸ

ἀγυιαῖος, α, *ον* (ἀγυιά) ὁ τῶν ἀγυιῶν (τῶν ὁδῶν ἢ τῶν λεωφόρων).

ἀγυιατῆς, ὁ (ἀγυιά) = Ἀγυιεύς (βλ. βλ.) κλητ. Ἀγυιαῖτα.

ἀγυιατῆς, -ιδος, ἢ ἢ θηλ. τοῦ προηγουμ. γειτόνισσα. — II ὡς ἐπίθ. *ἀγυιατῆδες θεραπεῖαι* = ἡ λατρεία τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀγυιεύς (βλ. Ἀγυιεύς).

Ἀγυιεύς, -εως, ὁ (ἀγυιά) ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς φρουροῦ καὶ προστάτου τῶν ὁδῶν καὶ λεωφόρων.

ἀγυιο-πλαστέω (ἀγυιά + πλάσσω) οἰκοδομῶ κατὰ ὁδοῦς ἢ σειράς.

ἀ-γυιος, *ον*, (α στερ.+γυῖον) ὁ ἄνευ μελῶν, ὁ ἀδύνατος εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος.

ἀ-γυμνάσια, ἢ ἢ ἔλληφις ἀσκήσεως, ἐκγυμνάσεως.

ἀ-γυμναστος, *ον* (α στερ.+γυμνάζω) ὁ μὴ γεγυμνασμένος, μὴ ἠσκημένος, ἀνάσκητος || *ἀγυμναστός τινος* (καὶ *ἀγ. εἰς τι, πρὸς τι*) = ὁ μὴ ἠσκημένος εἰς τι, ἄπειρος τινος. 2) ἀνεὐχλητος, μὴ κατατρυχόμενος ἀπὸ τι. — Ἐπίρ. *ἀγυμναστικῶς ἔχειν πρὸς τι* = δέν εἶμαι ἠσκημένος εἰς τι.

ἀ-γυναιξ, ὁ (α στερ.+γυνή) ὁ ἄνευ γυναικός, ὁ μὴ ἔχων σύζυγον.

ἀγῦρις, -ιος, ἢ αἰολ. τύπος τῆς λ. *ἀγορά* (βλ. βλ.). [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ἀγείρω*].

ἀγυρμός, ὁ, (ἀγείρω) συνάδροισις, συλλογή [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ἀγείρω*].

ἀγυρτάξω, (ἀγύρτης) συλλέγω διὰ τῆς ἐπαιτείας.

ἀγυρτέω εἶμαι ἀγύρτης.

ἀγύρτης, ὁ (ἀγείρω) κυρ. ὁ συλλέγων, ὁ συλλέκτης || ὄθεν: ὁ ἐπαίτης, «ἀγύρτης», ἀπατεῶν, κερταγάρης, «ταρλατάνος» [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ἀγείρω*]. Ἐκ τούτου τέ

ἀγυρτικός, ἢ, ὄν' (ἀγύρτης) ὁ ἔχων χαρακτῆρα ἀγύρτου, ἀλήτης, κατεργάριος, ταρλατάνικος.

ἀγύρτρια, ἢ ἢ θηλ. τοῦ *ἀγυρτήρ* = ἀγύρτης (βλ. βλ.).

ἀ-γυψος, (α στερ.+γύψος) ὁ ἄνευ γύψου, ἀγύψωτος (π.χ. οἶνος).

ἀγ-χάζω, ποιητ. ἀντὶ *ἀναχάζω* = *ἀναχάζομαι*: ἀποχωρῶ || ὑποχωρῶ.

ἀγ-χαλάω = *ἀναχαλάω* (βλ. βλ.).

ἀγχ-αυρος, *ον* (ἀγχι+αὔριον) ὁ ἐγγύς τῆς αὔριον, ἐγγύς τῆς πρωίας.

ἀγχε-μαχος, *ον* (ἀγχι+μάχομαι) ὁ μαχόμενος ἐκ τοῦ συστάδην, «οτῆδος πρὸς στήθος» || *ἀγχεμαχα δπλα* = ὄπλα κατὰλληλα διὰ μάχην ἐκ τοῦ συστάδην.

ἀγχ-ήρης, *ες* ὁ καλῶς συναρμοζόμενος, γειτνιάζων, ὁ πλησίον.

ἈΓΧΙ, τοπ. ἐπίρ. = ἐγγύς, πλησίον, κοντά, πολὺ κοντὰ (μετὰ γέν.) — Συγκρ. *Ἀγχιον καὶ ἄσσαν* ὑπερθ. *Ἀγχιστα, ἀγχοτάτω*. Πρὸς. *ἀγχοῦ, ἀγχιστος, (ἀγχι)*.

ἔτυμ.: εἰς πάντα ταῦτα: *ἀγχι, ἀγχοῦ, ἀγχοῖτι*, συγκρ. *ἄσσαν* (**ἄσσανον* **ἀγχιον*) ὑπόκειται ἢ ρίζ. τῆς Ἰαπ. *aḡiḡh-* πρὸς. ἐν *Ἀγχω*.

ἀγχι-ἄλος, *ον* (καὶ -η, -ον), (ἀγχι+ἄλς) ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης (ἐπὶ πόλεω) || ἄλλ' ἐπὶ νήσων σημ. ἢ πλησίον τῆς θαλάσσης, δηλ. γύρωθεν περιβαλλομένη ὑπὸ θαλάσσης, τρόπον τινὰ ἀμφί-αλος.

ἀγχι-θάθης, *ες* (ἀγχι + θάθος) ὁ θαθύς καὶ εἰς τὰς ἀκτὰς ἀκόμη || γεν. θαθύς, ὑψηλός.

ἀγχι-γάμος, *ον* ὁ ἐγγύς τοῦ γάμου ὦν.

ἀγχι-γειτών, *ον*, γεν. -ονος (ἀγχι + γείτων) γειτνιάζων, γειτονικός, κοντινός.

ἀγχι-γυός, *ον* (ἀγχι+γυός) ὁ γειτονικῆς χώρας, πλησιόχωρος || ὁ παρὰ τὴν ξηρὰν.

ἀγχι-θάλασσαν, *ον* ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν.

ἀγχι-θάνης, *ες* ὁ ἐγγίζων εἰς τὸν θάνατον.

ἀγχι-θεός, *ον* (ἀγχι+θεός) ὁ πλησίον τῶν θεῶν, τ. ἐ. ὁ ὅμοιος πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ ὁ διαμένων μετ' αὐτῶν.

ἀγχι-θρονος, *ον* ὁ καθήμενος πλησίον.

ἀγχι-θύρος, *ον* (ἀγχι+θύρα) ὁ πλησίον τῆςθύρας, γειτονικός.

ἀγχι-κέλευθος, *ον* ὁ παρὰ τὴν ὁδόν.

ἀγχι-κρημνος, *ον* ὁ παρὰ τὸν κρημνὸν ἢ τὴν ἀκτὴν.

ἀγχι-λωψ, -ωπός, ὁ ἀπόστημα παρὰ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔσωθεν.

ἀγχι-μάχητής, ὁ = ἀγχεμαχος (βλ. βλ.).

ἀγχι-μολέω ἔρχομαι πλησίον ἐκ τοῦ

ἀγχι-μολος, *ον*, (ἀγχι + μολεῖν) ὁ ἐρχόμενος πλησίον πάντοτε κατ' οὐδ. ὡς ἐπίρ. *ἀγχιμολον ἐλθεῖν ἢ στήναι* = πλησίον, ἐγγύς, ἐλθ. ἢ στ. *ἐξ ἀγχιμολοιο* = ἐκ τοῦ πλησίον.

ἀγχιμος, *ον* (ἀγχι) = πλησίος.

ἀγχι-νεφής, *ες* (ἀγχι + νέφος) ὁ πλησίον τῶν νεφῶν.

ἀγχι-νοῖα, ἢ (ἀγχι+νοῖα) ἐτοιμότης πνεύματος, ὀξύνοια, εὐφυῖα (λατ. *sagacitas*).

ἀγχι-νοός, *ον*, συγκρ. *ἀγχι-νοους, ουν* (ἀγχι+νοῦς) ὁ ὀξύς τὸν νοῦν, εὐφυής (λατ. *sagax*).

ἀγχι-νωψ, -ωπος, ὁ εἶδος λεπτοῦ καλαμοειδοῦς φυτοῦ (βλ. Διοσκ. ἐν λ. *φοῖνιξ*).

ἀγχιον, συγκρ. ἐπίρ. τοῦ *ἀγχι* πλησιέστερον, ἐγγύτερον.

ἀγχι-πλοος, *ον*, συγκρ. *ἀγχι-πλους, ουν* (ἀγχι+πλοῦς) ὁ ἐγγύς ὦν διὰ θαλάσσης || ὁ ταχέως διαπλεόμενος: *ἀγχιπλους πόρος* = σύντομον ταξίδιον.

ἀγχι-πολις, ποιητ. *ἀγχι-πολις, -εως*, ὁ, ἢ (ἀγχι+πόλις) ἢ ἐγγύς τῆς πόλεως διαμένων, πλησιόχωρος.

ἀγχι-πορος, *ον* (ἀγχι + πορεύομαι) ὁ πλησίον διερχόμενος, πλησίον εὐρισκόμενος

ἀγχι-πους, ὁ, ἢ. -πουον, τὸ ὁ πλησίον ἔχων τὸν πόδα, ἐγγύς εὐρισκόμενος.

ἀγχι-πτολις, ποιητ. ἀντὶ *ἀγχι-πολις*.

ἀγχι-ρροός, *ον*, συγκρ. -ροους ὁ ρέων πλησίον.

ἀγχι-σπορος, *ον* (ἀγχι+σπειρώ) ὁ ἀγχι ἐσπαρμένος, ὁ ἐγγύς κατὰ τὸ γένος, συγγενής.

ἀγγιστα, (βλ. ἀγγιστος).
ἀγγιστεία, ἡ (ἀγγιστεύω) ἑγγύτης συγγενείας, συγγενεία.— || δικαίωματα συγγενείας, δικαίωματα κληρονομίας.

ἀγγιστεία, τὰ=ἀγγιστεία (8 βλ.).
ἀγγιστεύς, -έως (ἀγγιστεία) ὁ πλησιέστερος συγγενής, στενὸς συγγ. || ὁ (νόμιμος) κληρονόμος.
ἀγγιστεύω, μέλ. -εύω (ἀγγιστος) εἶμαι πλησίον τινός (μετὰ δοτ.) || κυρ. σημ. εἶμαι ὁ πλησιέστερος συγγενής, εἶμαι ὁ κληρονόμος.

ἀγγιστήρ, -ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀγγιστεύς (8 βλ.):
ἀγγιστήρ τοῦ πάθους = ὁ ἄμεσος πρόξενος τοῦ πάθους.

ἀγγιστικός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγγιστείαν, συγγενικός.

ἀγγιστίνος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἀγγιστός· ἑγγύς τινος, κολλητός, πυκνός || κατὰ σωρούς.

Ἔτυμ. : ἐπειδὴ ἡ σημασία του υποδηλοῦ, δεῖ μάλλον ἐκ τοῦ ἀγγι παρά ἐκ τοῦ ἀγγιστος παράγεται, θεωροῦσά τινες τὸ ἀγγιστίνος ὡς σύνθ. <ἀγγι+στίνος (στοιχέλον συγγ. τῆ ρήμ. σῆι-, ὅπερ ἐν τῇ ἑλλ. ἀπαντᾷ ὡς σῆιασ, ἰων-αττ. σῆατῶ καὶ ἄλλοτε σῆαῖς), λατ. stiria.

ἀγγιστός, ὄν, ἐπιθ. ὑπερθ. (ἀγγι) ὁ ἑγγύτατος, πλησιέστατος || ὁ ἐπόμενος: ἀγγιστος γένει = πλησιέστατος συγγενής ὀδ. ἀγγιστος ἢ ἀγγιστεία (ὑπερθ. ἐπίρ.)=ἑγγύτατα: ἀγγιστα εἰσικας = ὁμοιάζειν παρά πολύ: οἱ ἀγγιστα = οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς· συν. μετὰ γεν. ὡς ἀγγιστά τινος=ἑγγύτατα εἰς τινα.— || ἐπὶ χρόνου, ἔσχατος, τελευταῖος (λατ. proximus).

ἀγγί-στροφος, ὄν (ἀγγι+στρέφω) ὁ στρεφόμενος ἑγγύς, ὁ ταχέως περιστρεφόμενος (ἐπὶ πτηνοῦ).
2) ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος, εὐμετάβλητος, αἰφνίδιος || κατ' ὀδ. πλθθ. ἀγγίστροφα ὡς ἐπίρ.=αἰφνιδίως.

ἀγγι-τέλειστος, ὄν' ὁ πλησιάζων εἰς τὴν τέλεισιν, τὸ τέλος.

ἀγγι-τέλης, ἐς, ὁ πλησίον τοῦ τέλους.
ἀγγι-τέμων, ὄν, γεν. -ονος, (ἀγγι + τέμω) ὁ ἑγγύς τῶν συνόρων, συνορευών || γειτονικός.

ἀγγι-τοκος, ὄν (ἀγγι+τόκος) ὁ ἑγγύς ὢν τοῦ τοκετοῦ, ἐπίτοκος (ἐτοιμόγεννος).

ἀγγι-φάνης, ἐς, ὁ πλησίον φαινόμενος.
ἀγγι-φρων, ὄν (ἀγγι+φρῆν)=ἀγγίλους (8 βλ.).

ἀγγι-φύτος, ὄν' ὁ πλησίον πεφυτευμένος.
ἀγγχόθεν, ἐπίρ. (ἀγγχού) ἐκ τοῦ πλησίον.

ἀγγχόθι, ἐπίρ.=ἀγγχού (8 βλ.) ἑγγύς, πλησίον (μετὰ γεν.).

ἀγγχονάω, (ἀγγχόνη) ἀπαγγονίζω.
ἀγγχόνη, ἡ (ἀγγχῶ) πνίξιμον, στραγγάλισμα, κρέμασμα, κρεμάλα, ἀπαγγονισμός, ἀγγχόνη: κρεῖσσον ἀγγχόνης=χειρότερον ἀπὸ κρέμασμα· ἀγγχόνης πέλας = ὡσάν ἀγγχόνη (τόσον κακὸν ὅσον καὶ ἡ ἀγγ.) 2) ὁ θρόχος τῆς ἀγγχόνης, τὸ σχοινίον τὸ χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ἀπαγγονισμόν.

ἀγγχονομαίος, α, ὄν' ἀγγχ. μόρος = θάνατος δι' ἀγγχόνης.

ἀγγχόνις, α, ὄν (ἀγγχόνη) ὁ κατάλληλος πρὸς στραγγάλισμα, ἀπαγγονισμόν.

ἀγγχορεύω, ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀνα-χορεύω.
ἀγγχόσε, ἐπίρ.: πρὸς τὰ πλησίον.

ἀγγχόστατος, ἡ, ὄν ὑπερθ. ἐπιθ. (ἀγγι) ἑγγύτατος, πλησιέστατος || ἐπόμενος· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπίρ. ἀγγχόστατος=ἀγγιστεία, μετὰ γεν.: οἱ ἀγγχόστατος προσήκοιτες=οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς.

ἀγγχότερος, α, ὄν, συγκριτ. ἐπιθ. (ἀγγι) ἐγγύτερος.

ἌΓΧΟΥ=ἀγγι· ἑγγύς, πλησίον ἀπολ. ἢ μετὰ γεν., ὡς μετὰ δοτ.: πρβλ. ἀγγι. [βι] ἔτυμ. βλ. ἀγγι].

ἀγγχ-ουρος, ὄν ἰων. ἀντὶ ἀγγχορός· ὁ γεινιάζων, συνορευών.

ἌΓΧΩ, (λατ. angō <*anghō), πρτ. ἤγγον· μέλ. ἀγγῶ ἀόρ. ἤγγα· λατ. angō· πιέζω σφιγκτῶ, σφιγγῶ, ἱεῖα τὸν λαμῶν || ἀποπνίγω, κρεμῶ, στραγγαλίζω.

Ἔτυμ. : ἐν πᾶσι τοῖς κατωτέρω: ἀγγῶ, ἀγγχόνη, ἀγγχέθι, ἀγγι (βλ. λ.) ὑπέκκειται ἢ ἰαπ. β. aŋgʰh—

σοσφιγγῶ, συμπίεζω ὡς· εἰς τὰ λατ. angō, angustus,

angor, anxius· ὡς· εἰς τὰ ἑλλ. ἀχ-νυ-μαι, ἀχ-ο-μαι, ἀχ-εύω, ἀχ-ος, ἀχθ-ος, ἀχθ-ομαι.

ἀγγχ-ώμαλος, ὄν (ἀγγι + ὀμαλό·) ὁ σχεδὸν ἴσος· ἀγγχώματος μάχη=ἀμφίρροπος μάχη. Ἔπίρ. ἀγγχώματος, ὡς· ἀγγχώματα=κατὰ τρόπον ἀμφίρροπον (λατ. aequo Marie).

ἌΓΩ, λατ. ago· πρτ. ἤγον, ἐπ. ἄγον, ἰων. ἀγεσκον· μέλ. ἄξω· ἀόρ. β'. ἤγαγον, ἀπρφ. ἀγαγεῖν· σπανιῶτ. ἀόρ. α'. ἤξα, ἀπρφ. ἄξαι, ἐπ. ἀξέμεν ἢ ἀξέμεναι· πρκ. ἤχα, καὶ μετ' ἀναδιπλ. ἀγροχα.—Μέσ. μέλ. ἄξομαι· ἀόρ. α' ἤξάμην, ἀόρ. β' ἤγαγόμην.—Παθ. μέλ. ἀχθῆσομαι ἀλλ' ἐνόστε μετὰ παθ. σημ. καὶ ὁ μέσ. ἄξομαι· παθ. ἀόρ. α' ἤχθην· πρκ. ἤγμαι· ρημ. ἐπιθ. ἀκτέον (8 βλ.).

ἌΓΩ· ἔγω (ὀδηγῶ), μεταφέρω (κυρ. ἐπὶ προσ.· ἐπὶ δὲ ἀψύχων τὸ φέρω): ἄγειν καὶ φέρειν=ἀπάγειν ἐκ τινος χώρας τὴν λείαν (τ. ἔ. κτήνη καὶ πᾶν τὸ κινητόν), ἄλλοτε δὲ σημ. ληλατεῖν (λατ. agere ei ferre) || ἄγειν εἰς δίκην (ἢ δικαστήριον) ἢ ἄγειν ἐπὶ τοὺς δικαστὰς=ἐνάγειν (καταγγέλλειν) τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (λατ. rapere in jus). 2) ὀδηγῶ πρὸς τι μέρος, ὀδηγῶ πρὸς τὰ ἐμπρός: ἄγεν θανάτοιο τέλοσδε=ὠδήγει πρὸς τὸν θάνατον· μετ' ἀπρφ. ἄγει θανεῖν=ὀδηγεῖ πρὸς θάνατον || βθεν: ὀδηγῶ, διοικῶ (ὡς στρατηγός, ἡγούμεναι) || ὀδηγῶ, κατευθύνω (ὡς οἱ θεοὶ) κλπ. 3) ἀνατρέφω, διαπαιδαγωγῶ (καλῶς ἢ κακῶς τινα). 4) ἄγω κατὰ μήκος, τραβῶ κατὰ μήκος, κατασκευάζω π.χ. τεῖχος (τεῖχος ἄγειν=λατ. murum ducere). 5) τελῶ, τρωῶ· ἄγω (ὡς καὶ τὸ λατ. agere ἐνόστε=celebrare) εορτήν π.χ.=εορτάζω· ἄγειν εἰρήνην, ἄγειν σπονδὰς=διατελεῖν ἐν εἰρήνῃ, ἐν συνδηκαίς· βίον ἄγειν=λατ. vitam agere=ζῆν. 6) Συνών. τῆ ἡγούμαι (=νομίζω, θεωρῶ, ὡς τὸ λατ. ducere): ἐν τιμῇ ἄγειν ἢ ἀγεσθαί τινα=θεωρῶ τινα ἐντίμον, τὸν τιμῶ, τὸν ὑπολήπτομαι· περὶ πλείστον ἄγειν = ἐκτιμῶν τὰ μέγιστα· θεοὺς ἄγειν=πιστεύειν εἰς θεοὺς. 7) Συνών. τῆ ἔλκειν ἐν τῇ σμῆ. τοῦ: ἔχω τόσον βάρος, ζυγίζω: ἄγειν μῶν, τριακοσίους δαρεικοὺς κλπ.=ζυγίζω βάρος μίως μνάς κλπ. (ἐνθα ἢ αἰτ. ἐγλοῖ τὸ βάρος, πρὸς τὸ ἐποῖστον ἰσοστατεῖ τὸ ζυγίζομενον βάρος, ἢ τὸ ἐποῖστον ἔλκει διὰ τὸ ἴδιον τοῦ βάρους πρὸς τὰ κάτω). — || Μέσ. ἄγομαι=ἀπσκομίζω, λαμβάνω, δι' ἑμαυτόν: χρυσοῦν καὶ ἀργυρον οἶκαδ' ἄγεσθαι. 2) ἄγομαι γυναῖκα — λατ. uxorem ducere=λαμβάνω δι' ἑμαυτόν συζυγον, συζεύγνυμαι, νυμφεύομαι || καὶ ἀπρλ. ἄγομαι = νυμφεύομαι ἀλλ' ὡς· καὶ ἐπὶ πατρὸς. ὅς ἄγεται (=ἐκλέγειν) σῆζυγον διὰ τὸν υἱὸν τοῦ· 3) διὰ στόματος ἄγομαι μῦθον=ἀφίνω νὰ δ. ἔλθῃ διὰ τοῦ στόματός μου λόγος, προφέρω, ἐκφράζω. 4) ἄγομαι τι εἰς χεῖρας λαμβάνω, ἐπιχειρῶ.

Ἔτυμ. : ἄγω, ἀγίνεω, ἀγός, ἀκτω, ἀγών, ἀγνιά, ὄγμος, ἄγω κ.ά.: ὡς· τὰ λατ. ago, agmen, actor, aclus, actio κ. ἄ. ἀνάγονται· εἰς ἰαπ. ρ. ἄγ· *ἀγο = ὠδῶ, ὀδηγῶ, σασοκρ. ἀγάμαι=ἄγω, ἐλάυνω, βλ. ὄγμος.

ἀγωγαῖος, ὄν (ἀγωγή) ὁ χρησιμεύων διὰ νὰ ὀδηγῇ τις δι' αὐτοῦ, λεγόμενος π. χ. περὶ τοῦ περιλαίμιου ἢ τοῦ ἱμάντος τοῦ κυνός.

ἀγωγεῖον, τό· οἰκία μαστροποῦ, προαγωγέως, οἴκος ὀπωλείας, πορνεῖον, καταγύγιον.

ἀγωγεύς, -έως, ὁ (ἀγω = ὀδηγῶ) ὁ ὀδηγός, ὁ ἔλκων, ὁ σύρων.—|| τὸ δι' οὐ τις ἄγει, ὀδηγεῖ, τ. ἔ. λωρῖον, ἱμάς, χαλινός.

ἀγωγή, ἡ (ἀγω) τὸ ἀπάγειν, τὸ μετακομίζεῖν || ὡς· ἐν ἀμτθ. ἐνν.=μετακίνησις. 2) τὸ φέρειν μέσα εἰς τὴν (εἰσαγωγῆ), ἢ τὸ φέρειν πρὸς τὴν (προσάγωγη) || ἐμφανίζειν τὴν ἐνώπιον συνειλευσεως. 3) τὸ ἄγειν πρὸς τι σημεῖον, καθοδήγησις, διεύθυνσις || ἢ διοίκησις (ἐνὸς στρατοῦ π. χ.), ἢ τακτοποίησης, διευθετήσις (τῶν δημόσιων πραγμάτων π.χ.). 4) ἀνατροφή, μόρφωσις, «ἀγωγή» καὶ ἐν ἀμτθ. σημ. συμπεριφορά, τρόπος τοῦ ζῆν.

ἀγώγιμος, ὄν (ἀγω) εὐκόλος εἰς τὸ νὰ ἄγεται (ὀδηγῆται, μεταφέρεται) || τὰ ἀγώγιμα=πράγματα δυνάμενα νὰ μετακομισθοῦν, ἐμπορεύματα.— || ἐπὶ προσ., ὁ καταδικασμένος, ὁ φυγόδικος, ἢ ὁ παρα-

δεδομένος εἰς δουλείαν. — III εὐκόλως ἀγόμενος, εὐάγνος, φιλόφρων.

ἀγώνιον, τό (ἀγω): τό φορτίον ἀμάξης.

ἀγωγός, ὄν (ἀγω): ὁ ὄγων, ὁ ὀδηγῶν ἢ ὡς οὐα. ὁ ἀγωγός = ὁ ὀδηγός ἢ ἀγωγοί = συνοδία (κυρ. σὶ συνοδεύοντες φύλακες). — II ὁ ἄγων (ὀδηγῶν) πρὸς τι μέρος. — III ὁ ἔλκων πρὸς ἑαυτόν, ἔλκυστικός, ὁ προσελκύν (μετὰ γεν.) ἀπόλ. ἔλκυστικός, προσελκυστικός ἢ τὸ ἀγωγόν = τὸ ἐπαγωγόν, τὸ ἔλκυστικόν.

ἌΓΩΝ, -ῶνος, ὁ συνάδροισις, συνελεύσεις (ὡς τὸ ἀγορά, ὁ βλ.). κυρ. συγκέντρωσις ἀνδρῶπων πρὸς παρακολούθησιν ἀγώνων. 2) Τόπος συνελεύσεως (συγκέντρωσεως) ἢ τόπος, ἐν ᾧ διεξήγοντο ἀγῶνες, κονίστρα, οἰκίδιον. — II Ἡ συγκέντρωσις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς μεγάλους ἔθνικούς τῶν ἀγῶνας: ἀγῶν Ὀλυμπίας, ἢ Ὀλυμπιακὸς ἀγῶν κλπ. ἢ ὁθεν ὁ συναγωνισμός, ἢ ἀμιλλα, ὁ ἀγῶν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν βραβεῖον κατὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτούς. 2) Γενικῶς, κάθε ἀγῶν, κάθε προσπάθεια, κάθε ἀμιλλα, ὅπως π. γ. ἀγῶν περὶ τῆς ψυχῆς. 3) μάχη. 4) δικανικός ἀγῶν, δίκη. 5) μετρ. ἀγῶν λόγους = καιρὸς διὰ λόγους· ἀγῶν μάχης = καιρὸς διὰ μάχην κλπ. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγω].

ἀγων-ἀρχής, ὁ (ἀγῶν + ἀρχω): ὁ προϊστάμενος, ὁ κριτής, ἀγωνισματοσ.

ἀγωνία, ἡ: ἀμιλλα, συναγωνισμός, διὰ τὴν νίκην. 2) γυμναστικὴ ἔσκησις, πάλη. 3) ψυχικὴ (διανοητικὴ) ἀγωνία, στενοχωρία, ἀδημονία, ταραχὴ.

ἀγωνιάτης, -ου, ὁ: νευρικός ἐνδρωπιος ἀνήσυχος.

ἀγωνιάω πρτ. ἡγωνιών· μελ. -ἄσω· ἀόρ. α' ἡγωνιάσα· πρκ. ἡγωνιάκα· ἔχω ἐμπλακὴ εἰς ἀγῶνα, συναγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι (ὡς τὸ ἀγωνίζομαι). — II παλοῖα, προσπαθῶ ἐπιμόνωσ ἢ εἶμαι ἐν ἀγωνίᾳ διὰ τι.

ἀγωνίζομαι (βλ. ἀγωνίζομαι).

ἀγωνιεύω = ἀγωνιάω (ὁ βλ.).

ἀγωνίζομαι, μελ. -ίσομαι, ἄττ. -λοῦμαι, ἀόρ. α' ἡγωνισάμην (διὰ τοὺς παθητ. τύπους βλ. σημασ. II 2) (ἀγῶν): ἀμιλλῶμαι διὰ βραβεῖόν τι (κυρ. εἰς δημοσίους ἀγῶνας): ἀγωνίζομαι στάδιον = συμμετέχω εἰς ἀγῶνα δρόμου· ἀγ. περὶ τινος = ἀμιλλῶμαι διὰ τι βραβεῖον· ἀγ. τινὶ ἢ πρὸς τινα = διεξάγω ἀγῶνα ἐναντίον τινός. 2) Μάχομαι. 3) Ἐπὶ ποιητ. ἀγῶνων, ἀγωνίζομαι ἐπὶ τῆς οκνησῆς διὰ τὸ βραβεῖον. — II Διεξάγω δικαστικὸν ἀγῶνα κατὰ τινος· ἀγ. δίκην, γραφὴν = ὑπεροσιζῶ ὑπόθεσιν ἐν δικαστηρίῳ μέχρι τέλους· ἀγ. φόνου = ὑπερασπιζῶ ἑμαυτόν κατὰ κατηγορίας ἐπὶ φόνῳ· 2) ἐν παθ. ἐνν. ἐμπλέκομαι εἰς ἀγῶνα, ἀλλά σχεδόν μόνον κατὰ πρκ. π. γ. πολλοὶ ἀγῶνες ἀγωνίζονται (ἀντὶ ἡγωνισμένοι εἰσὶ) = πολλοὶ μάχη ἔχουσι διεξαχθῆ. Μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ ὁ Παθ. ἀόρ. ἡγωνισθῆν.

ἀγωνικός, ἡ, ὄν· ὁ ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγῶνας.

ἀγώνιος (Α), ον (ἀγῶν): ὁ ἐποπτεύων τὸν ἢ τοὺς ἀγῶνας (ἐπιθ. τῶν θεῶν). — Σχολὴ ἀγώνιος = ἡ ὀπὸ τῆς μάχης ἀνάπαυλα.

ἀ-γώνιος (Β) (α στερ. + γωνία): ὁ μὴ ἔχων γωνίας.

ἀγώνισις, ἡ (ἀγωνίζομαι): τὸ ἀγωνίζεσθαι περὶ βραβεῖου.

ἀγώνισμα, τὸ (ἀγωνίζομαι): πάλη, ἀμιλλα, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ βραβεῖου ἢ γενικῶς, ἀμιλλα, ἀγώνισμα, ἀγῶν, πάλη. Κατὰ πληθ., κατορθώματα, ἀνδραγαθήματα. — II ἀντικείμενον πρὸς ἐπίδωξιν, τὸ μέλημα τῶν ἀγῶνων ἢ τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, ἢ διάκρισις, ἄδλον. — III τὸ μεθ' οὗ κατέρχεται τις εἰς τὸν ἀγῶνα, π. γ. ρητορικὸν γύμνασμα.

ἀγωνισμός, ὁ (ἀγωνίζομαι): ἀνταγωνισμός, ἀμιλλα.

ἀγωνιστέον· ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγωνίζομαι = πρέπει νὰ ἀγωνισθῆ τις.

ἀγωνιστήριος, α, ον (καὶ -ος, -ον) = ἀγωνιστικός. — II τὸ ἀγωνιστήριον = τόπος συνελεύσεως.

ἀγωνιστής, ὁ (ἀγωνίζομαι): ὁ ἀγωνιζόμενος, ὁ συναγωνιζόμενος, ὁ ἀντίπαλος, κυρ. κατὰ τοὺς ἀγῶνας ἢ συνηγορος, δικηγόρος ἢ ὡς ὑποκριτής, ἡθοποιός, ὅθεν πρωτ-αγωνιστής, δευτερ-αγωνιστής κλπ. 2) πρωταθλητής.

ἀγωνιστικός, ἡ, ὄν (ἀγωνίζομαι): ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγῶνα ἢ ὁ ἱκανός, κατάλληλος πρὸς ἀγῶνα ἢ πάλην ἢ ὡς. ὁ ἱκανός πρὸς νίκην, κατάλληλος διὰ τὴν νίκην. — ἡ ἀγωνιστικὴ (ἐνν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, ἡ τέχνη τοῦ κερδίζειν τὸν ἀγῶνα. — ἐπίρ. **ἀγωνιστικός**: ἀγωνιστικῶς ἔχω = εἶμαι διατεθειμένος, ἔχω διαθέσεις, πρὸς μάχην (ἀγῶνα, πάλην κλπ.).

ἀγωνα-θεσία, ἡ: τὸ ἔργον (ἢ ὑπηρεσία) τοῦ ἀγωναθέτου (ὁ βλ.).

ἀγωνα-θετέω, μελ. ἡσῶ· εἶμαι κριτής ἢ ρυθμιστὴς τῶν ἀγῶνων, διευθύνω τοὺς ἀγῶνας ἢ γενικῶς, διευθύνω, προάγω, παροτρύνω εἰς ἢ κρίνω, ἀποφασίζω (περὶ τινος). Ἐκ τοῦ

ἀγωνα-θέτης, ὁ (ἀγῶν + τίθημι): ὁ προεδρεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ ὁ κριτής τῶν ἀγῶνων ἢ γενικῶς, κριτής.

ἀγωνα-θετικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὴν διατάξιν καὶ διευθύνωσιν τῶν ἀγῶνων.

ἀγωνα-θήκη, ἡ = ἀγωναθεσία.

ἀγωνα-λογία (ἀγῶν + λέγω): ἐξεζητημένη συζήτησις.

ἀ-γυνος, ον = ἀγώνιος, ὁ μὴ ἔχων γωνίας.

ἀ-δαγμός, ὁ, ἴων. τύπος ἀντὶ δαγμός· κνησμός, φαγοῦρα, δηγμός (βλ. δαγμός).

ἀ-δαός, ον (δάς)· ὁ ἀνευ δαός.

ἀ-δάημονία (ἢ ἀδαημοσύνη) ἡ: ἀγνοία, ἀμάθεια, ἀνεπιτηδειότης εἰς τὸ πράττειν τι. Ἐκ τοῦ

ἀ-δάημων, ον (α στερ. + δαῖναι): ὁ μὴ γινώσκων, ὁ ἀπειρὸς τινος (μετ. γεν.): μάχης ἀδαήμων ἢ ἀλλ' ὅμως ἀδαήμων κακῶν = ὁ μὴ γνωρίσας κἄν τὴν δυστυχίαν.

ἀ-δάης, ἐς (α στερ. + δαῖναι) = ἀ-δαήμων (ὁ βλ.): μετ' ἀπαρ. = ὁ μὴ γνωρίζων πῶς νά... [βι' ἔτυμ. βλ. δέδαι].

ἀ-δάητος, ον (α στερ. + δαῖναι): ἀγνωστος.

ἀ-δαίετος, ον (α στερ. + δαίω): ἄδιαίρετος.

ἀ-δαίικτος, ον· ἄφθαρτος.

ἀ-δαίσιος, ον (α στερ. + δαίσιος), δωρ. τύπος ἀντὶ ἀθήσιος (ὁ βλ.).

ἀ-δαίσιος, ον (α στερ. + δαίνυμαι): ὁ μὴ τρωγόμενος, τὸν ὁποῖον δέν εἶναι δεμιτόν νὰ φάγη τις.

ἀ-δακρύς, υ, γεν. -υος (α στερ. + δάκρυ) = ἀδάκρυτος I (ὁ βλ.). — II = ἀδάκρυτος II (ὁ βλ.).

ἀ-δακρυτὴ ἐπίρ. ἀνευ δακρύων. Ἐκ τοῦ

ἀ-δακρύτος, ον (α στερ. + δακρῦω)· ἀνευ δακρύων· ὁθεν: I μετ' ἐνεργ. σημ. ὁ μὴ χύνων δάκρυα, ὁ μὴ κλαίων διὰ τινα. — II ὡς παθ., ὁ μὴ θρηνηθεὶς, ὁ μὴ κλαυθεὶς.

ἀ-δάλης, ἐς, δωρ. τύπος ἀντὶ ἀ-δήλητος (ὁ βλ.).

ἀδάμας/τίνος, ον (ἀδάμας): ὁ ἐξ ἀδάμαντος, ἐκ χάλυβος ἢ ὁθεν, σκληρὸς ὡς ἀδάμας ἢ μετρ. σκληροτράχηλος, ἰσχυροχρῶμος. Περβλ. λατ. adamantinus ἢ adamantinus. Ἐπίρ. -νωος.

ἀδαμάντιος, ὁ = τῆ προηγ. (ὡς ἐπών. τοῦ Ὁριγ. παρ' Εὐσεβ.).

ἀδαμαντό-δετος, ον (ἀδάμας + δέω): οἰδηρόδετος, (κυρ. διὰ δεομένων ἐκ χάλυβος δεδεμένος).

ἀδαμαντο-πέδιλος, ον· ὁ ἔχων βάσιν ἀδαμαντίνην, δηλ. στερεάν.

ἀ-δάμας, -αντος, ὁ (α στερ. + δαμάω): κυρ. ἀδάματος, ἀκαταγώνιστος: ὁθεν: I ὡς εὐσ. ὁ ἀδάμας, τὸ σκληρότερον τῶν μετάλλων, πιεσῶς ὁ χάλυψ ἢ ὡς. τὸ διαμάντι, ὁ πολύτιμος λίθος. — II ὡς ἐπιθ. ἀδυσώπητος, ἀκαμπτος, ἀλύγιοςτος. Περβλ. λατ. adamant, -antis.

ἀ-δάμαστος, ον (στερ. α + δαμάω), κυρ. ἐπὶ ἴππων ὁ μὴ δαμασθεὶς (μὴ ἡμερωθεὶς ἔτι), ἀτιδάσευτος, ἢ μὴ δαμαζόμενος (βαρεῖτο ἄλογο) ἢ μετρ. ἀδυσώπητος, ἀλύγιοςτος [βι' ἔτυμ. βλ. δαμάω].

ἀ-δαμάτος, ον, παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἀντὶ τοῦ προηγ. (βλ. ἀδάμαστος) ἢ καὶ ἐπὶ θηλέων, ἀνύπανδρος, ἀζευκτος. [ἀδά-, ἀλλά καὶ ἀδά-, ὡς ἐν τῇ ἀθάνατος].

ἀδᾶν, αἰολ. ἀντὶ ἀθῆν (ὁ βλ.).

ἀ-δάπανος, ον, (α στερ. + δαπάνη)· ἀνευ δαπάνης μὴ ἀπαίων δαπάνην, ὁ μὴ κοσιζῶν τίποτε ἢ ἐπ. προσώπων, ὁ μὴ δαπανῶν. Ἐπίρ. ἀδαπάνως = ἀνευ δαπάνης.

ἀδάρκη, ἡ (ἡ ἀδάρκης, ὅ)· *καλαμάχη* (ἀλιμυρὸν κενεῖται ἐπὶ τῶν κρητῶν τῶν ἐλθόντων).

ἄδας, "Αἰδας" θωρ. ἀντὶ ἄδης, "Αἰδης".

ἄ-δασμος, *ον* (α στερ.+δασμός)· ὁ ἐλεύθερος, ἀπὸ ἀλλοτρίων, δασμῶ.

ἄ-δαστος, *ον* (α στερ.+δάσασθαι), ἀόρ. ἀ' τοῦ *δατέομαι*· ἀμέριστος, ἀμοίραστος.

ἀδαχῶ· = κνήδω, τσουγκρανίζω.

ἀδδεές, ἐπ. κλητ. τοῦ *ἀδεής* (ὁ βλ.).

ἀδδηκότες, ποιητ. ἀντὶ *ἀδδηκότες*, μτχ. πρκ. τοῦ *ἀδέω* (ὁ βλ.).

ἀδδην, ποιητ. ἀντὶ *ἀδδην* (ὁ βλ.).

ἀδδῆσαι, εὐκτ. ἀόρ. ἀ' τοῦ *ἀδέω* (ὁ βλ.).

ἀδδη-φάγος κλπ. βλ. *ἀδδηφ*.

ἀδδιδε, -ἔχος, ἡ· μέτρον τεσσάρων χοινίκων.

ἄδε, ὄν. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ *ἀνδάνω* (ὁ βλ.).

ἀδέα, θωρ. τύπος ἀντὶ τοῦ *ἡδεῖα*, θηλ. τοῦ *ἡδύς* ὡς. θωρ. αἰτ. ἄρσ. καὶ θηλ.

ἄ-δεής (Α), (ἐπ. *ἄ-δειής*), *ές*, ἐπ. κλητ. *ἀδδεές* (α στερ. + *δέος*)· ἀφοβος, ἀναιδής. 2) ἀφοβος, ὁ μὴ ἔχων φόβον, ἀσφαλής· τὸ *ἀδέες* = ἡ ἀσφάλεια· ἐπίρ. *ἀδέως* = ἀνευ φόβου ἢ διαταγῶν, μετὰ θάρρους. — II ὁ μὴ προξενῶν φόβον, μὴ φοβερός.

ἄ-δεής (Β), (α στερ.+δέομαι)· ὁ μὴ ἐν ἐνδείᾳ ὢν.

ἄ-δέητος, *ον* (α στερ.+δέομαι)· ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκη τινός, ὁ μηδενὸς δεόμενος.

ἀδεία, ἡ (*ἀδείης*)· ἀπαλλαγὴ ἀπὸ φόβου, ἀφοβία, ἀσφάλεια· *ἀδείαν δίδοναι*, *παρέχειν* κλπ. = παραχωρεῖν ἀμνηστῖαν· *ἐν ἀδείᾳ εἶναι* = αἰσθάνεσθαι ἐαυτὸν ἀσφαλῆ (ἐν ἀσφαλείᾳ)· *μετ' ἀδείας* = μετὰ υποσχέσεως περὶ ἀσφαλείας.

ἀδειγάνες, οἱ· ἐπώνυμον ἀρχόντων τινῶν τῆς Σελουκαίας.

ἄ-δειής, *ές*, ἐπ. τύπος ἀντὶ *ἄ-δεής*.

ἄ-δεικτος, *ον*· ὁ μὴ δειχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ δειχθῆ, ἀγνωστος.

ἄ-δειμάντος, *ον* (α στερ.+δειμαίνω)· ἀπότητος, ἀτρόμητος· *ἀδείμ. τινος* (μετὰ γέν.) = ἀνευ φόβου περὶ τινός· ἐπίρ. *ἀδειμάντως* = ἀφόβως (*ἀδέως*).

ἀδείν, ἀρπφ. ἀόρ. β' τοῦ *ἀνδάνω* (ὁ βλ.).

ἄ-δειπνος, *ον* (α στερ.+δείπνον)· ὁ μὴ δειπνήσας ἔτι || ὁ ἀνευ τροφῆς, νηστικός.

ἄ-δεισι-θόας, ὁ (α στερ.+δέος=φόβος + βοή) = ὁ μὴ φοβούμενος τὴν θοήν, ἀφοβος, ἄτρομος.

ἄ-δεισι-δαιμονία, ἡ· ἐλευθερία ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς δεισιδαιμονίας.

ἄ-δεισι-δαιμων, *ον*· ὁ ἀνευ δεισιδαιμονίας.

ἄ-δεισι-δέος, *ον*· ὁ μὴ φοβούμενος θεόν («ἀ-θεοφοβος»), ἀσεβής.

ἄ-δέκαστος, *ον* (α στερ.+δεκάζω)· ὁ μὴ δεκαζόμενος, μὴ δωροδοκούμενος· ἐπίρ. *ἀδεκάστως*.

ἄ-δεκάτευτος, *ον* (α στερ.+δεκατέω). μὴ δεκατευόμενος (βλ. *δεκάτη*) || μὴ φορολογούμενος, ἀφορολόγητος.

ἄ-δεκτος, *ον* (α στερ.+δέχομαι)· ὁ μὴ γενόμενος δεκτός || ὁ μὴ πιστευόμενος. — II ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ δεχόμενος, ὁ ἀνεπίδεκτός τινος.

ἀδελφά, ἡ, θωρ. τύπος ἀντὶ *ἀδελφή*.

ἀδελφεή, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀδελφή*.

ἀδελφείος, ὁ, ἐπικ. τύπος ἀντὶ *ἀδελφός*.

ἀδελφο-κτόνος, *ον*, ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀδελφοκτόνος*.

ἀδελφός, ὁ, ἐπικ. καὶ ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀδελφός*.

ἀδελφή, ἡ, θηλ. τοῦ *ἀδελφός*.

ἀδελφίδεός, -ου, καὶ συνηρ. *ἀδελφιδεός*, -ου, ὁ (*ἀδελφός*)· υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, τ. ἔ. ἀνεψιός.

ἀδελφιδέη, ἡ, ἀττ. συνηρ. τύπος ἀντὶ *ἀδελφιδέη* (*ἀδελφός*)· θυγατὴρ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς τ. ἔ. ἀνεψιά.

ἀδελφίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ *ἀδελφός*· μικρός (νεώτερος) ἀδελφός.

ἀδελφίζω, ἀττ. μέλλ. -ιῶ (*ἀδελφός*)· «υἱοθετῶ» τινὰ ὡς ἀδελφόν· καθιστῶ τινὰ ἀδελφόν.

ἀδελφικός, ἡ, *ον*· ὁ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, ὡς καὶ νῦν· ἐπίρ. -ῶς.

ἀδελφίξ, ἡ· ἀδελφότης, στενὴ συγγένεια.

ἀδελφο-γαμία, ἡ· γάμος μεταξὺ ἀδελφῶν.

ἀδελφο-ζῶτα, ἡ· τὸ ζῆν ἀδελφικῶς.

ἀδελφό-θεος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ ἀποστ. Ἰακώβου.

ἀδελφο-κτόνος, *ον*, ἰων. *ἀδελφοκτόνος* (*ἀδελφός* + *κτείνω*)· ὁ φονεύων ἀδελφόν ἢ ἀδελφήν.

ἀδελφό-παις, ὁ, ἡ· παῖς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς.

ἀδελφο-ποιός, *ον*· ὁ παραδεχόμενος τινὰ ὡς ἀδελφόν.

ἀδελφο-πρεπῶς, ἐπίρ.· ὡς ἀρμόζει εἰς ἀδελφόν («Ἐθδομ.»).

ἀδελφός (α ἀθροιστ.+δελφός)· I ὡς οὐσιαστ. *ἀδελφός*, ἰων. *ἀδελφός*, ἐπ. *ἀδελφείος*, ὁ (ὁ, τι καὶ νῦν)· κατὰ πλθθ. *ἀδελφοί* = ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί· (λατ. παρὰ Τρεντ. *adephi* ἢ *adepho*). — II ὡς ἐπιθ. *ἀδελφός*, ἡ, *ον* = ἀδελφικός (ἐπὶ ἀρρένων καὶ θηλέων) || ὅθεν, ὡς καὶ τὸ λατ. *geminus*, ἐπὶ παντὸς διπλοῦ πράγματος ἢ ζευγῶν. κατὰ ζεύγη, διδυμοσ || ὡς. ὁ δίδυμος ἐνὸς πράγματος σῆμ. ἐντελῶς ὅμοιος πρὸς αὐτό.

Ἔτυμ.· δι' ἔτυμολ. βλ. *δελφός*, *δελφάξ*· ἡμῖν. *ἀδελφός* (* *ἀδελφεj-ος* (* *ἀδελφεσος* (* *δελφός*+ἄθρ. α. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀδελφότης, *ητος*, ἡ (*ἀδελφός*)· ἀδελφουσία, ἀδελφικὴ ἀγάπη. 2) Σύνολον ἀδελφῶν ἐν πνεύματι, «ἀδελφότης».

ἄ-δέματος, *ον* (α στερ.+δέμας)· ὁ μὴ ἔχων δέμας θηλ. σῶμα.

ἄ-δέμνιος, *ον* (α στερ.+δέμνια)· ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον μετὰ τινός.

ἄ-δενδρος, *ον* (α στερ.+δένδρον)· ἀνευ δένδρων.

ἄδανο-ειδής, *ές* (*ἀδην+ειδής*)· ὁ ὅμοιος ἀδένι, ἔχων εἶδος ἀδένης.

ἄ-δέξιος, *ον* (α στερ.+δεξιός)· ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος.

ἄ-δερκής, *ές* (α στερ.+δέρκομαι)· ὁ μὴ ὀρώμενος, ὀρόρατος, ἀφανής.

ἄ-δερκτος, *ον*, (α στερ.+δέρκομαι)· ὁ μὴ βλέπων ὀρόματος· ἐπίρ. *ἀδέρκτως* = χωρὶς νὰ θλέπη τις.

ἄ-δέσμιος, *ον* = τῷ ἐπομ.

ἄ-δέσμος, *ον* (α στερ.+δεσμός)· ὁ ἀνευ δεσμῶν, ὁδδεσμευτός· *ἀδέσμος φυλακῆ* = λατ. *libera custodia*, ἐπὶ φυλακισμένων (ἢ αἰχμαλώτων) παραμενοντων ἀνευ δεσμῶν, ὁθθέντος «τοῦ λόγου τῆς τιμῆς των».

ἄ-δέσποτος, *ον* (α στερ.+δεσπότης)· ὁ μὴ ἔχων δεσπότην, κύριον || ἀνώλυμος (ἐπὶ γραπτῶν φερόμενων ἀνευ συγγραφέως-δεσπότητος).

ἄ-δέτος, *ον* (α στερ.+δέω)· ὁ μὴ δεδεμένος, λυτός || ἐλεύθερος.

ἄ-δευκής, *ές* (α στερ.+δεύκος)· μὴ γλυκός, δξίνος, πικρός (*δέυκος γὰρ τὸ γλυκός*)· λατ. *acerbus*.

Ἔτυμ.· Ἐκτός τῆς προμηθεύσεως ἔτυμ. παρὰ τὸ α στερ. καὶ *δευκής* = γλυκός, ἡ *δεύκος* = γλεῦκος, ὑπάρχει καὶ ἄλλη συμφωνοτέρα πρὸς τοὺς Σχολιαστάς, οἱ σχεδὸν πάντοτε ἐρμηνεύουσι *ἀδευκής* = ἀπρόδοτος, ἀπροδοκῆτος, αἰφνίδιος. Κατὰ ταύτην ὑπόκειται θάσις *deuko* = φροντίζειν (πρβλ. *ἀδευκεί· φροντίζειν* «Ἡσύχ.»)· *ἐνδευκώς* = ἐπιμελῶς, *ἄ-δευκής*, *Πολυ-δευκής*, (= ὁ πολὺ φροντίζων), *Δευκαλίον*.

ἄ-δέψητος, *ον* (α στερ.+δewώ)· ἀκατέργαστος.

ἌΔΕΨ (Α)· τέρπω, ἀπρηχαιωμένος ἐνεστ., ἐκ τοῦ ὁποῦ τοῦ *ἀνδάνω* σχηματίζει τὸν μέλλοντά του, τὸν ἀόρ. β' καὶ τὸν πρκ. (βλ. *ἀνδάνω*).

ἌΔΕΨ (Β)· εἶμαι κεκορημένος, χορτασμένος || αἰσθάνομαι ἀηδῖαν· ἀπρηχαιωμένος ἐνεστ. ἐκ τοῦ ὁποῦ προέρχονται οἱ τύποι τῆς Ἐῦκτ. ἀόρ. ἀ' *ἀδδῆσαι* ἢ *ἀδῆσαι*, καὶ μτχ. παρακ. *ἀδδηκότες* ἢ *ἀδδηκότες* = χορτασμένοι· πρβλ. *ἄω* = λατ. *satio*, *ἄδην*.

ἄ-δήϊος, (συνηρ. *ἄ-δῆος*, θωρ. *ἄ-δάϊος*), *ον* (α στερ.+δῆϊος)· ἀπολέμητος, ἀπόρθητος, ἀπρόσβλητος (καὶ μὴ προσβεβλημένος, μὴ κατεστραμμένος).

ἄ-δηκος, *ον* (α στερ.+δάκνω)· ὁ μὴ διχθεὶς, ὁ μὴ καταφαγθεὶς ὑπὸ ακαλήκων || ἀβλαβής, ὃν δὲν ἐπέπληξε τις, ἀψεκτός. 2) ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ δάκνων.

ἀδηλέω (*ἀδηλος*)· διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ περὶ τινός πράγματος.

ἄ-δήλητος, *ον* (αστερ.+δηλέομαι)· ὁ μὴ θλαβείας, ἀβλαβής.

ἀδηλία, ἡ (*ἀδηλος*)· ὁβεβαιότης (= *ἀδηλότης*, ὁ βλ.).

ἄ-δηλος, *ον* (α στερ.+δῆλος)· ὁ μὴ δῆλός, μὴ φανερός, μὴ γνωστός, ἀγνωστος, ὀφονής || δσημος.

ἀδελότης, -τητος, ἡ (ἀδελος) ἀβεβαιότης (= ἀ-ἀηλία, ὁ βλ.).

ἀδελό-φλεβος, ον' ὁ ἔχων ἀοράτους φλέβας.

ἀ-δελόω ποιῶ τί(να) ἀδελον.

ἀ-δημιούργητος, ον' ὁ μὴ εἰργασμένος ὑπὸ ἐργατῶν, ἀκατεργαστος || πρᾶξις, ὥμοσις.

ἀ-δημο-κράτητος, ον' ὁ μὴ δημοκρατούμενος.

ἀδημονέω, μελ. -ήσω εὐρίσκομαι, διατελῶ, εἰς μεγάλην στενοχωρίαν (ἢ ἀγωνίαν) διὰ πρᾶγμα τι, ἀγωνιῶ, ἀδημονῶ [ἀβ. ἄτυμ.].

ἀδημονία, ἡ· μεγάλη στενοχωρία ἢ ἀγωνία, ἀνησυχία.

ἀ-δημος, ον=ἀπόδημος (ὁ βλ.).

ἀδημοσύνη, ἡ=ἀδημονία (ὁ βλ.).

ἄδην, ἐπ. ἄδην, ἀτ. ἄδην, ἐπὶρ. (*ἀδέω), λατ. salis ἄρκεται, μέχοι κόρου, ἀφθόνως: **ἔδμεναι ἄδ-δην**=τρώγειν κατὰ κόρον (ἐπὶ ἔππων)· **ἄδην πολέμοιο**=φθάνει πιά ὁ πόλεμος· **ἄδην ἔχειν τινός**=ἔχω ἄρκετά ἐκ τίνος πράγματος (εἶμαι κεκορεσμένος ἐξ αὐτοῦ).

ἄτυμ. : ἄδην <ἄ-δην, ἀ- <sa, πρβλ. ἄ-ατος, ἄ-τος, ἀ-μεναι, ἀ-σαι, λατ. sa-lur, sa-lis, sa-tie-s, sa-tie-las, sa-tia-t-e (πρβλ. γερμ. salt). Τὸ δασύ πνεῦμα εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ σ παρ' Ὀμ. διεσώθη μόνον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀριστάρχου ἄ-δην (βλ. 203), τὸ δὲ ἄ-ατος ἢ ἄ-τος <ἀ-σα-τος (οὐχὶ ἄν-ατος). Τὸ -δην εἶναι ἐπιπρ. κατὰ λ. **ἄδην, -ένος, ὁ** δ, τι καὶ νόη.

ἀ-δηνής, ἐς (α στερ.+δῆνος) ἀμαθής, ἄπειρος.

ἀ-δηρίας, εως, ὁ, ἡ (α στερ.+δῆριες) ὁ ἄνευ ἀγῶνος, ἄμαχος, ἀπόλεμος (=ἀδήριος, ὁ βλ.).

ἀ-δῆριτος, ον (α στερ.+δῆριος) ὁ ἄνευ ἀγῶνος ἢ μάχης, ἄμαχος, ἀπόλεμος.-- || ἄκατμάχητος, ἀσυναγώνιστος.

ἄδης ἢ Ἄιδης, -ου, ὁ, ἀτ., ἄλλὰ καὶ Ἄϊδης [~ ~], -αο καὶ -εω ὁ ἄδης, ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου, ὁ Πλούτων· **εἶν** (καὶ εἰς) **Ἄϊδαο**, ἀτ. **ἐν** καὶ **ἐς Ἄϊδου** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ὀνόματος) = ἐν τῷ οἴκῳ (εἰς τὸν οἶκον) τοῦ Ἄδου.-- || **μετγ.** ὁ τάφος, ὁ θάνατος. | ἐκ τοῦ στερ. α+Φιδ τοῦ **ἰδεῖν**· βλ. ἐν τούτοις καὶ **αἰδολος**].

ἀδήσειε, Εὐχτ. ἀόρ. α' τοῦ ἀδῆν (ὁ βλ.).

ἀδήσω, μέλλ. τοῦ ἀνάδνω (βλ. λ.).

ἀδη-φάγος· εἶμαι ἀδηφάγος, λαίμαργος.

ἀδη-φάγια, ἡ· πολυφαγία, λαίμαργία· ἐκ τοῦ

ἀδη-φάγος, ον (ἀδην+φάγειν) ὁ τρώγων κατὰ κόρον, πολυφάγος, παμφάγος, λαίμαργος || **μετφ.** ὁ πολυδύπανος (ὁ καταναλωτικὸν πολλὰ χρήματα).

ἀ-δῆμωτος, ον (α στερ.+δῆμω) ὁ μὴ δημῶδεις, μὴ ἐρημῶδεις, μὴ πορθηθεῖς || ἀπόρθητος.

ἀ-διά-βάτος, ον (α στερ.+διαβαίνω) ὁ μὴ διαβατός, ὃν δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ.

ἀ-διά-βεβαίωτος, ον· περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης.

ἀ-διά-βλητος, ον (α στερ.+ διαβάλλω) ὁ μὴ συκοφαντηθεῖς || ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς συκοφαντίας || ὁ μὴ προσέχων εἰς συκοφαντίας.

ἀ-διά-βολος = τῷ προηγ.

ἀ-διά-βροχος, ον ὁ μὴ διαπερασθεῖς ὑπὸ τῆς βροχῆς.

ἀ-διά-γνωστος, ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαγνώσῃ, νὰ διακρίνῃ.

ἀ-δι-άγωγος, ον· μεθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ζῆσῃ.

ἀ-διά-δραστός, ον (διδράσκω) ὁ μὴ διαφεύγων, θέβαιος || ἀναπόφευκτος, ἄφωτος.

ἀ-διά-δρατος, ον (α στερ.+διαίθημι) ὁ μὴ διατεθειμένος (διατεταγμένος) || ὁ μὴ καταλιπὼν διαθήκην.

ἀ-δι-αίρετος, ον ὁ μὴ διαίρεθεῖς, μὴ διαίρετός.

ἀ-διά-κόνητος, ον· ὧ τις δὲν διακονεῖ, δὲν ὑπακούει.

ἀ-δια-κόσμητος, ον ὁ μὴ διακεκοσμημένος, μὴ διατεταγμένος.

ἀ-διά-κρίτος, ον (α στερ.+διακρίνω) ὁ μὴ διακρινόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ, νὰ διαχωρίσῃ || ἀκατανόητος, ἀδιανόητος. 2) ἀνημποδιστός.

ἀ-διά-λεπτος, ον (α στερ.+διαλεπῶ) ὁ ἄνευ διαλειμμάτων, ἀδιάκοπος, ἀκατάπαυστος, συνεχής, ἐπὶρ. -ως.

ἀ-διά-ληπτος, ον ἀχώριστος, ἀδιάκοπος.

ἀ-δι-άλλακτος, ον (α στερ.+διαλλάσσω) ὁ μὴ συνδιαλλασσόμενος, μὴ συμφιλιούμενος, μὴ δεχόμενος συμφιλίωσιν, «ἀδιάλλακτος». Ἐπίρ. **ἀδιαλλάκτως ἔχειν**=εἶμαι ἀδιάλλακτος.

ἀ-διά-λύτος, ον (α στερ.+διαλύω) ὁ μὴ διαλελυμένος || ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαλύσῃ. 2) **ἀδιάλλακτος** (ὁ βλ.). Ἐπίρ. **ἀδιαλύτως ἔχειν**=εἶμαι ἀδιάλλακτος.

ἀ-δια-νόητος, ον (α στερ.+διανοέομαι) ὁ μὴ κατανούμενος, ἀκατανόητος.-- || ἐνεργ., ὁ μὴ κατανόων, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, θλάξ.

ἀ-διαντος, ον (ὦσ. -η, -ον) (α στερ.+διαίνω) ὁ μὴ βεβρεγμένος, ἄβρεκτος.--τὸ **ἀδιαντον**, εἶδος φυτοῦ (κοιν. πολυτρίχτι).

ἀ-διά-ξεστος, ον μὴ ἐξεσμένος, ἄξεστος.

ἀ-διά-παιστος, ον (α στερ.+διαπαύω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπαύσῃ, ἀδιάκοπος, ὀρηκτικός.

ἀ-διά-πλάστως, ον (α στερ.+διαπλάττω) ὁ μὴ διαπλασθεῖς (μὴ λαθῶν σχῆμα, ἀδιαμόρφωτος).

ἀ-διά-πνευστος, ον ὁ μὴ διαπνεόμενος, μὴ ἰδρώνων || ἄνευ ἀναπνοῆς, ἀδιάκοπος.

ἀ-διά-πτωτος, ον (α στερ.+διαπίπτω) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σφάλμα, ἀλάθηςτος, ἀναμάρτητος, ἀμειμπτος. Ἐπίρ. -ως.

ἀ-δι-ἀρδρωτος, ον (α στερ.+διαρδρῶ) ὁ μὴ διηρδρωμένος, ἀσύνδετος || ἀναρδρος.

ἀ-διά-οπιστος, ον (α στερ.+διαοπάω) ὁ μὴ διεσπασμένος, μὴ χωρισμένος εἰς δύο || ἄρραυστος· Ἐπίρ. -ως.

ἀ-διά-στάτος, ον (α στερ.+διαίστημι) ὁ ἄνευ διαστάσεων.-- || ἄνευ διαλειμμάτων, συνεχής.

ἀ-διά-στροφος, ον ὁ ἀνεπίδεκτος στροφῆς || ὁ μὴ διεστραμμένος, μὴ διεφθαρμένος.

ἀ-διά-τρεπτος, ον (α στερ.+διατρέπω) ἀκίνητος, ἰσχυρογνώμων, σκληροτράχηλος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀ-δια-τρεψία, ἡ (ἀδιατρέπτος) ἀκίνησις, ἰσχυρογνωμοσύνη.

ἀ-διά-φθαρτος, ον (α στερ.+διαφθείρω) = **ἀδιάφθορος** (ὁ βλ.).

ἀ-δια-φθορία, ἡ· ἔλλειψις διαφθορᾶς, ἀκεραιότης. Ἐκ τοῦ

ἀ-διά-φθορος, ον (α στερ.+διαφθείρω) ὁ μὴ διεφθαρμένος, καθαρὸς, ἄγνος || ἀδέκαστος.-- || ἀφθαρτος, μὴ ὑποκείμενος εἰς φθοράν.

ἀ-διά-φορος, ον (α στερ.+διαφέρω) ὁ μὴ διαφέρων, μὴ διαφορετικός, ἀπαράλλακτος || ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος, ἀδιάφορος.

ἀ-διά-ψευστος, ον (α στερ.+διαψεύδω) ὁ μὴ ἀπατηλὸς || ἀλάνθαστος.

ἀ-διδάκτος, ον (α στερ.+διδάσκω) ἐπὶ προσ., ὁ μὴ διδασθεῖς, ἀμαθής, ἄξεστος.-- || ἐπὶ πραγμ., τὸ μὴ διδασκόμενον ἢ μὴ δεδιδαγμένον || ὦσ. τὸ μεμαθημένον ἄνευ διδασκαλίας.

ἀ-δι-εξ-έργαστος, ον (α στερ.+διεξεργάζομαι) ὁ μὴ ἐξεργασμένος, μὴ ἐπεξεργασμένος || ἀτελής, μὴ τελειωμένος.

ἀ-δι-εξέταστος, ον ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος εξέτασιν (Ἐξέτασ.).

ἀ-δι-εξ-ήγητος, ον ἀπερίγραφτος || ἀδιέξοδος

ἀ-δι-εξ-οδος, ον, (α στερ.+διέξοδος) ὁ ἄνευ διεξόδου, ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (τοπικῶς) || ὃν δὲν δύναται τις νὰ διεξέλθῃ.-- || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ διὰ μέσου τινός, νὰ εὐρῇ διέξοδον.

ἀ-δι-έργαστος, ον (α στερ.+διεργάζομαι) ὁ μὴ ἐπεξεργασμένος, ἀτελειώτως εἰσέτι (=ἀδιεξέργαστος, ὁ βλ.).

ἀ-δι-ερευνητος, ον (α στερ.+διερευνάω) ὁ μὴ διερευνηθεῖς || ὃν δὲν δύναται τις νὰ διερευνήσῃ || ἀνεξέταστος.

ἀ-δι-ήγητος, ον. (α στερ.+διηγέομαι) ἀπερίγραφτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διηγήθῃ, νὰ περιγράψῃ.-- || ὁ τι δὲν διηγῆθη τις.

ἀ-δι-ήθητος, ον ὁ μὴ διηθηθεῖς, μὴ στραγγισθεῖς.

ἀ-δικαιο-δέτητος, ον· ἔνθα οὐδεμιᾶς δικαιοσύνης δύναται νὰ τύχῃ τις.

ἀ-δίκαστος, ον, (α στερ.+δικάζω) ὁ μὴ δικασθεῖς,

ἀνεκδικαστος, χωρίς να εκδοθή κρίσις, (ἀπόφασις), ὁ καθ' οὐ δὲν ἐξεδόθη ἀπόφασις.

ἀδικειμένος, τύπος τῆς Βοιωτ. διαλ., ἀντί *ἡδικημένος*, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἀδικέω*.

ἀδικέω, πρτ. *ἡδίκεον*, ἰων. *ἡδίκευν*· μέλ. -ἦζω· *ἀόρ. α' -ἦσα*· πρκ. *ἡδίκεκα*· παθ. μετά μέσ. μέλλ. *ἀδικήσομαι*· πρκ. *ἡδίκεμαι* (ἀδικέω)· πράττω, διαπράττω, ἀδικίαν, εἶμαι ἀδικός.— **II** μτθ. μετ' αἰτ. προσ.=κάνω ἀδικον εἰς τινα, ἀδικῶ τινα, θλάπτω τινά, ζημιῶ τινα || μετά θιπλῆς αἰτ.: *ἀδικῶ τινά τι*=ἐδικῶ, θλάπτω, τινά εἰς τι.— παθ. ἐδικούμαι, θλάπτομαι (ὑπό τινος).

ἀδική, ἡ· ἀκαλήφη· κνίδη (κοιν. τσοκνίδα).

ἀδικημα, τό (*ἀδικέω*)· ἀδικος πράξις, ἀδικημα, θλάβη (λατ. injuria)· μετά γεν. προσ. *ἀδικημά τινος*=ἀδικία, θλάβη, προξενηθεῖσα εἰς τινα.

ἀδικητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀδικέω*· πρέπει νά πράττη τις ἀδικίαν.

ἀδίλητικός, ἡ, ὄν (*ἀδικέω*)· ρέπων εἰς τό ἀδικεῖν, ἐπιθλαθής.

ἀδικήω, Αἰολ. ἀντί τοῦ *ἀδικέω*.

ἀδικία, ἡ (*ἀδικέω*)· ἀδικος πράξις, ἀδικία, ἔλλειψις δικαιοσύνης || προσβολή || = *ἀδικημα* (ὁ βλ.).

ἀδικίον, τό=*ἀδικημα*, ἀδικος πράξις.— *ἀδικίον γεραφή*=καταγγελία κατά τῶν θλαπτόντων τῶν δημόσιον.

ἀδικο-δοξέω, (*ἀδικος+δόξα*)· ἐπιζητῶ δόξαν δι' ἀδικίαν μέσων. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἀδικο-δοξία, ἡ· τό θηρεύειν δόξαν δι' ἀδικίαν μέσων || ἀδικός ἰδέα || κακός σκοπός.

ἀδικο-μάχη, ἡ· μάχημι διά τρόπον οὐχί δικαίου.

ἀδικο-μάχια, ἡ· ἀδικός τρόπος τοῦ μάχεσθαι.

ἀδικο-μηχανός, ὄν· ὁ ἀδικίαν μηχανώμενος.

ἀδικο-πραγέω, (*ἀδικος+πράττω*)· πράττω (ἐνεργῶ) ἀδικῶς || εἶμαι *ἀδικοπραγής* (=ἀδικός).

ἀδικο-πράγμα, τό· ἀδικός πράξις.

ἀ-δικός, ὄν (α στερ.+*δική*), ἐπί προσ. και· πρκαμ., ὁ πράττων τό ἀδικον, ἀδικίαν, ὁ μὴ δικαίος, ὁ ἀδικός || *ἄδικος εἶς τι*=ἀδ. ὡς πρὸς τι || *ἀδ. περὶ τινα*=ἀδ. ἐν σχέσει πρὸς πρόσωπόν τι || *ἄδικος λόγος*=ὑπεράσπισις ἀδικήματος || *ἀδικῶν χειρῶν ἄρχω*=πρώτος ἐνῶ διαπράττω παρανόμους πράξεις βίας, ἀρχίζω νά ἐπιτιθεμαι, νά ἀδικῶ || *ἄδικος πλοῦτος*=ἀδικῶς κτηθέν κέρδος.— **II** κακός, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ἀπίστος (ἐπί ἴππου π.χ.).— **III** *ἄδικος ἡμέρα*, τ. ἔ. ἄνευ δικῶν, ἡμέρα καθ' ἣν τὰ δικαστήρια εἶναι κλειστά, ἀργουσία (λατ. dies nefastus). Ἐπίρ. *ἀδικῶς*=ἄνευ δικαίου, ἀδικῶς, παραλόγως.

ἀδικό-τροπος, ὄν· ὁ ἔχων ἀδικον τρόπον.

ἀδικό-χειρ, ἡ, ἡ· ὁ ἔχων ἀδικον χεῖρα.

ἀδικο-χρήματος, ὄν· ὁ ἔχων χρήματα ἀδικῶς κτηθέντα.

ἀδινός, ἡ, ὄν καὶ *ἀδινός* [ἄδ-] (*ἄδην*)· στενός, πυκνός, παχύς· *θθεν*: **I** συμπεπυκνωμένος, πεπιεσμένος. **2**) σφοδρός, βίαιος || βροντώδης, κυρ. ἐπὶ ἤχων.—*Συνηθέστ. ὡς ἐπίρ. ἀδινῶς*, ὡς οὐδ. *ἀδινὸν καὶ ἀδινά*=σφοδρῶς, βίαιως, δυνατὰ συγκρ. *ἀδινώτερον*. [Νεώτεροί τινες Ἰλωσσοὶ δὲν δέχονται τὴν μετά τοῦ *ἄδην* ἐτυμολ. συναφείαν καὶ θεωροῦσι τὸ *ἀδινός* ὡς *ἀθεῖς*, ἐτυμολογίας].

ἀ-δι-όδευτος, ὄν· ὁ δι' οὐ δὲν δύναται τις νά διέλθῃ.

ἀ-δι-οίκητος, ὄν (α στερ.+*διοικέω*)· ὁ ἄνευ διοικήσεως, ἀκυβέρνητος, ἀτακτοποιήτος.

ἀδιον, θωρ. τύπος ἀντί *ἡδιον*, οὐδ. συγκρ. τοῦ *ἡδύς*.

ἀ-δι-οπος, ὄν· ὁ ἄνευ κυβερνήτου (ἐπὶ πλοίου).

ἀ-δι-όρατος, ὄν· ὁ μὴ διορῶμενος, ὁ δι' οὐ δὲν δύναται τις νά ἴδῃ.

ἀ-δι-όρθωτος, ὄν (α στερ.+*διορθόω*)· ὁ μὴ διορθωμένος ὁ δὲν δύναται τις νά διορθώσῃ, ἀνεπαρθρωτός.

ἀ-δι-όριστος, ὄν· ὁ μὴ ὀριζόμενος, ὀρίστος.

ἀ-δι-στακτός, ὄν (α στερ.+*διαστάζω*)· ὁ μὴ ἀμφιβαλλόμενος, περὶ οὐ δὲν διατάζομεν, ἀναμφίβολος.— **II** ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ διατάζων, μὴ ἀμφιβάλλων. Ἐπίρ. *ἀδίστακτως*=ἄνευ διαταγῆς.

ἀ-δι-ύλιτος, ὄν· ὁ μὴ ὑλιουθεῖς, μὴ στραγγιζθεῖς.

ἀ-δημος, ὄν (α στερ.+*δίψω*)· ὁ μὴ διψῶν, μὴ ὑποφέρων ἐκ δίψης.— **II** ἐνεργ., ὁ καταπαύων, σθεννύων, τὴν δίψαν.

ἀ-δημῆς, -ἦτος, ὁ, ἡ=*ἀδημος* (ὁ βλ.).

ἀ-δημίτις, -ιδος, αἰτ. *ἀδημίειν*, θηλ. τοῦ *ἀδημῆς*.

ἀ-δημητός, ἡ, ὄν (α στερ.+*δαμάω*), ποιητ. ἀντί τοῦ *ἀδάματος*=ἀδάμαστος, ἀκαταγώνιστος || ἀζευκτος, ἀτιθάσευτος || ἐπὶ κτηνῶν, βαρβάτος, ὄγριος || ἐπὶ νεανίδων, ἄγαμος, ἀνύπανδρος.

ἀδμολίη, ἡ· ἡ ἀβεβαιότης.

ἀδμωνες ἢ *ἀδμωνες*, οἱ· εἰδὸς θαλασσίου ἰχθύος.

ἄδο-βάτης, ὄν (ἄ-ἦζ+*βαίνω*)· ὁ καταβάς εἰς τὸν κάτω κόσμον (ζῆδην).

ἄδοι, γ' ἐν. Εὐκτ. ἀόρ. θ' τοῦ *ἀνδάνω*.

ἀ-δι-αστως (*δοιάω*)· ἀνευδοιάστως.

ἀ-δόκητος, ὄν (α στερ.+*δοκέω*)· ἀπροσδόκητος, μὴ ἀναμενόμενος· τό *ἀδόκητος*=τό ἀπροσδ., ἡ ἐκπληξίς.— **II** ὡς ἐνεργ. ὁ μὴ προσδοκῶν, ὁ μὴ ἀναμένων.— Ἐπίρ. *ἀδοκήτως* (ὡς ἐπίρ. ἀπαντᾷ καὶ τό οὐδ. *ἀδόκητα*)=ὄπροσδοκῆτως· τὴν αὐτὴν σήμ. ἔχει· καὶ ἡ περιφρ. ἀπὸ τοῦ *ἀδοκήτου*.

ἀ-δοκίμαστος, ὄν (α στερ.+*δοκιμάζω*)· ὁ μὴ δοκιμασθεῖς, ὁ μὴ ἐξετασθεῖς, ἀδοκίμαστος, ἀνεξετάστος.

ἀ-δοκίμος, ὄν (α στερ.+*δοκίμοι*)· μὴ δοκίμος, μὴ συνάμενος νά ὑποστῇ δοκιμῆ || κίβδηλος || ἀσημος, ἀφανής, τῆς σειρᾶς ἀνδρωπος.— **II** ἀπόβλητος ὡς κίβδηλος, ἐξώλης.

ἀδο-λεσχέω, μέλ. -ἦσω [ἄδ-]· φλυαρῶ, ληρῶ, ὀμιλῶ ἄσκοπα. Ἐκ τοῦ

ἀδο-λεσχη, -ου, ὡς *ἀδό-λεσχος*, ὁ (ἄ-ος+*λέσχη*) [ἄδ-]· φλύαρὸς μέχρι κόρου καὶ ἠθιδίος.— **II** Ἐν καλῇ σήμ., ὀξύνομος, λεπτὸς τὴν σκέψιν.

Ἐτυμ.: Καὶ τούτου ἡ ἔτυμ. ἀσαθής· κατὰ τινὰς *ἀδολεσχῆς* (**ἀδο-λεσχῆς* (πρβλ. δημηρ. *ἄδη*· καὶ *ἄδην* (**ἄδφην*, *ἄδθηκότες*). Κατ' ἄλλους τὸ α συνθ. *ἀδο-* (*ἀφάδο-* (πρβλ. *ἄδος*, *ἀαδῆς*=δυσάρετος). — *ἀδο-* (**ἀ-σφαδο-*·—**H**: *ἀδολεσχῆς* (*ἀηδο-λεσχῆς*=οὐ ὁ λόγος εἶναι δυσάρετος (πρβλ. *ἄκαν* <*ἄκων*, *ἄθλον* <*ἄεθλον*, *ἄδων* <*ἄηδών*). *Λέσχη* ἐκ ρ. *λεγ-* τοῦ *λέγω* καὶ σήμ. κατ' ἀρχὴν αἰθουσα διαλέξεων (πρβλ. *Λέσχης*, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔπους «Ἰλλίου Πέριος»). Ἐκ τούτου τὸ

ἀδο-λεσχητός, ἡ, ὄν (*ἀδολεσχία*)· ὁ ρέπων εἰς τὸ φλυαρεῖν, κοῦφος, φλύαρὸς.

ἀδό-λεσχος, ὄν=*ἀδολεσχῆς* (ὁ βλ.).

ἀ-δόλος, ὄν (α στερ.+*δόλος*)· ὁ ἄνευ δόλου, ἄνευ ἀπάτης, τίμιος, ἀδόλος, εἰλικρινής || *παρὰ τοῖς αἰτ. συν. ἐπὶ συνθηκῶν*, ἡ ἄνευ ἀνελικρινῶν προθέσεων συνθήκη.— **II** Ἐπὶ ὕργων. ἀμύχη, ἀνόδευτος, ἀγνός. Ἐπίρ. -ως=ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης.

ἄδον, ἐπ. τύπος ἀντί *ἔαδον*, ἀόρ. θ' τοῦ *ἀνδάνω*.

ἄδον, ποιητ. πρτ. τοῦ *ἄδω*.

ἀ-δόνητος, ὄν (α στερ.+*δονέω*)· ὁ μὴ δονούμενος, μὴ κλονιζόμενος, ἀκλόνητος, θαλάευτος.

ἄδονίς, -ιδος, ἡ, ποιητ. ἀντί *ἀηδονίς* (ὁ βλ.).

ἀ-δόςαστος, ὄν (α στερ.+*δοξάζω*)· ὁ μὴ ἀναμενόμενος, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος.— **II** ὁ μὴ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς ἀτομικῆς γνῶμης τινός, τ. ἔ. βέβαιος.— **III** ἐνεργ. ὁ μὴ νομίζων, ἀλλὰ γινώσκων μετά βεβαιότητος.

ἀ-δοξέω, μέλ. -ἦσω (*ἄδοξος*)· δὲν ἔχω καλὴν φήμην, διατελῶ ὑπὸ δυσφήμῃ.— **II** ὡς μτθ., δὲν ἐκτιμῶ, δὲν θεωρῶ ἄξιον τιμῆς, περιφρονῶ τινα.

ἀ-δόξημα, τό=*ἀδοξία*.

ἀ-δοξία, ἡ· ἡ κακὴ φήμη || ἀσημότης || καταφρόνησις.

ἀ-δοξο-ποιήτος, ὄν (α στερ.+*δοξάπτω*)· ὁ μὴ ὀδηγούμενος ὑπὸ *δόξης* (=γνώμης) τινός, ἄλογος.

ἀ-δοξος, ὄν (α στερ.+*δόξα*)· ὁ ἄνευ δόξης, ἀνεπέρβλητος, ἐπονείδιστος. **2**) ἀφανής, ἀσημος.

ἀ-δορπος, ὄν (α στερ.+*δορπον*)· ὁ ἄνευ τροφῆς, μὴ φαγῶν, νήστις.

ἀ-δορυ-φόρητος, ὄν (α στερ.+*δορυ+φέρω*)· ὁ ἄνευ δορυφόρων, ἄνευ σωματοφυλάκων.

ἌΔΟΣ, -εος, τό· κόρος, χορτασμός. || ἠθιδία.

ἄδος, -εος, τό, θωρ. τύπος ἀντί *ἡδος* (ὁ βλ.). ἡ δονή, χαρὰ.

ἄ-δοτος, ὄν (α στερ.+*δίδωμι*)· ὁ ἄνευ δῶρων, μὴ λαθῶν δῶρον.

ἀ-δούλευτος, ον· ὁ μὴδέποτε γενόμενος ζούλος.
ἀ-δουλος, ον (α στερ.+δοῦλος)· ὁ ἄνευ δούλων, ὁ μὴ ὑπηρετούμενος, μὴ φυλασσόμενος, ὑπὸ δούλων ἢ μόνος, ἔρημος ἢ πένθος.

ἀ-δούλωτος, ον (α στερ.+δουλόω)· ὁ μὴ ὑποταγμένος, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος ἢ ἐλεύθερος, ἀσκαλβώτος.

ἀ-δούπητος, ον (α στερ.+δουπέω)· ἀδόρυβος, ἄνευ δούπου (κρότου).

ἀ-δράνεια, ἡ, ἐπ. ἀδρανίη· ἀπραξία, ἀκίνησια, «ἀδράνεια». Ἐκ τοῦ

ἀ-δράνης, ἐς (ἢ ἀ-δράνης) (α στερ.+δραίνω)· ἀργός, μὴ δρών ἢ ὀκνηρός, ἀφροντής ἢ ἀσθενής, ἀδύνατος.

Ἀδράστεια, ἰων. Ἀδρήστεια, ἡ· ὄνομα τῆς Νεμέσεως, ἐκ τινος ἔωμοῦ ἱερῆθεντος πρὸς τιμὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου· μετν. ὡς ἐπιθ. τῆς Νεμέσεως=ἦν δὲν δύνανται τις νὰ διαφύγη (ἀναπόδραστος, ὡσεὶ ἐκ τοῦ διδράσκω)· πρβλ. ἐπ.

ἀ-δραστος, ἰων. ἀ-δρατος, ον (α στερ.+διδράσκω)· ὁ μὴ ἀποδιδράσκων, μὴ δραπετεύων, μὴ διατεθειμένος νὰ ἀποδράσῃ.

ἀδράχην, ἡ· εἶδος δένδρου, συχνὰ συγχεόμενον πρὸς τὸ ἀνδράχην.

ἀδρ-επήβολος, ον = μεγαλεπήβολος, ὁ μέγιστος (ἀδρᾶ) ἐπιδικῶν καὶ κατορθῶν.

ἀ-δρεπτος, ον (α στερ.+δρέπτω)· ὄν δὲν ἔδρεψέ τις, ἄκοπος, ἀτύχητος.

ἀδρέω· γίνομαι ἄδρός, ἴτι· ὠριμάζω.

ἀ-δρηστος, ον, ἰων. ἀντι ἀδρατος.

Ἀδρίας, -ου, ἰων. Ἀδρίας, -εω, ἴ· ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Ἐκ τούτου τὸ

Ἀδριατικός καὶ **Ἀδρινός, ἡ, ὄν**· ὁ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

ἀ-δριμύς, υ (α στερ.+δριμύς)· ὁ μὴ δριμύς, μὴ ὀξύς ἢ μὴ αὔστηρος.

ἀδρό-βωλος, ον (ἀδρός+βῶλος)· ὁ ἔχων ἀδρούς (τ. ἔ. στερεοῦς) ἐώλωτο.

ἀδρ-μερής, ἐς (ἀδρός+μέρος)· ὁ ἐξ ἀδρῶν (τ. ἔ. μεγάλων) μερῶν συνιστάμενος.

ἀδρόμοι, παθ. (ἀδρός)· ὠριμάζω ἢ γίνομαι ἀδρός, ἰσχυρός.

Ἄδρως, ἄ, ὄν· κυρ. χονδρός, πυκνός, παχύς, ὀγκώδης.--θβεν· εὐτρεφής, ὠριμος ἢ καλοκαμωμένος, ὠραίος ἢ παχύς, πλατύς ἢ γενικῶς, ἰσχυρός, γενός, ἐξοχος ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν [σχοτ. ἐτυμ.]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀδρόσνη, ἡ· τῆ ἐπομ.

ἀδρότης, -τητος, ἡ καὶ **ἀδρότης (ἀδρός)**· πάχος, μεστότης ἢ ὠριμότης, σφριγός κυρ. τοῦ σώματος.-- ἢ ἀφθονία, πλημμονή.

Ἔτυμ.· Ἐκτός τῆς μετὰ τοῦ ἀδρός ἐτυμολ. συναφείας ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐτυμ. ἐκδοχῆ. Κατ' αὐτὴν ἀδρότης (<ἄδρως <ἄδρως, ἐκ τοῦ ἀνῆρ, πρβλ δρῶν <ἄδρως=ἄνθρωπος. Ἐπειδὴ ὁμοίως κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην μὲν ἀνεμῆνεντον τὸ ἀρχικόν α τοῦ ἀδρότης, προβάλλεται ἢ ὑπόνοια, μῆπως πρόκειται περὶ οὐα δρότης <ἄδρως ἢ δροτής, ὅποτε ὁ δμηρ. στίχος θὰ ἀνεγίνωσκετο: λιποῦσα δροτήτα καὶ ἡβην.

ἀδρόω = ἀδρῶνω (ὁ βλ.).

ἀ-δρῶνός, -άδος, ἡ (α ἀδρ.+δρῶς)=Ἀμαδρῶνός.

ἀδρῶναις, -εως, ἡ· ὠριμανοίς.

ἀδρῶνω (ἀδρός)· καθίστω τι ὠριμον. — παθ. ὠριμάζω, γίνομαι ὠριμος (κυρ. ἐπὶ καρποῦ ἢ σιτηρῶν).

ἀ-δρῦπος, ον (α στερ.+δρῦπτω)· ὁ μὴ σπαράσσων.

ἀ-δρῦς· ὁ μὴ ἔχων δρῦς (δηλ. δένδρα), ἄδενδρός.

ἀδῦ-γλασσοί, ἡ (α στερ.+δύναμις)· ἔλλειψις δυνάμεως, ἰσχύος, «ἀδυναμία», ἐξάντητος ἢ πενία.

ἀ-δύνάμος, ον=ἀδύνατος.

ἀ-δυνάσις, ἡ=ἀδυναμία.

ἀ-δυνάτιος, μέλ. -ήσω (ἀδύνατος)· στεροῦμαι δυνάμεως, δὲν ἔχω δύνάμιν, δὲν ἔχω τὴν ἱκανότητα ἢ τὴν δεξιότητα πρὸς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-δυνάτιος, ον· ὁ μὴ ἔχων τὴν δύνάμιν, ὁ ἀνίκανος νὰ πράξῃ τι (μετ' ἀπρφ.). 2) ἀπολ. ὁ ἄνευ ἰσχύος, ἄνευ δυνάμεως ἢ ἀσθενικός ἢ ἐπὶ πραγμ., τὸ

μὴ δυνάμενον νὰ κάμῃ τι, ἀνίκανον.—τὸ ἀδύνατον = ἔλλειψις ἰσχύος.— ἢ παθ., ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀνεκτέλεστος, «ἀδύνατος» ἢ τὸ ἀδύνατον = ἡ ἀδυναμία.— ἢ ἐπὶρ. ἀδυνάτως = ἄνευ δυνάμεως, ἀσθενῶς.

ἀδύς, ἑα, ὕ, δωρ. ἀντι ἡδύς (ὁ βλ.).

ἀ-δυσ-ώπητος, ον· ὄν δὲν δύναιται τις νὰ κάμῃ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του ἢ ἀνεξίληκτος ἢ ἀναίσχυντος.

ἀ-δύτος, ον (α στερ.+δύω)· τόπος, εἰς ὃν δὲν εἶναι ἐπιτεταμένον νὰ εἰσέρχεται πᾶς τις ἢ ὅθεν ὡς ὅς. τὸ ἀδύτον = τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ βωμός (ἀγία Τράπεζα), λατ. adytum, λεγόμενον ὡς καὶ ὁ ἀδύτος.

ἄδω, ἀττ. συνηρ. ἀντι τοῦ ἀεῖδω (ὁ βλ.).

ἀ-δῶμητος, ον (α στερ.+δωμάω)· ἄκτιστος.

ἀδῶν, -όνος, ἡ, δωρ. τύπος ἀντι ἀηδῶν, τὸ ἀηδόνι.

Ἀδῶνια, τά· ὁ θρηγῶν διὰ τὸν Ἀδωνιν.

Ἀδωνιάζω· ἐορτάζω, τελεῶ, τὸ Ἀδωνία. Ἐκ τούτου τὸ

Ἀδωνιασμός, ὁ· ὁ θρηγῶν ὁ δ.ἄ τὸν Ἀδωνιν.

Ἀδωνις, -ιδος, ὁ· ὁ Ἀδωνις 2) Ἀδωνιδος κήποι· χύτραι (ἢ ἄλλα δοχεῖα), ἐντός τῶν ὁποίων ἐσπείροντο καὶ ἐκαλλιερῶντο διὰ τὸ Ἀδωνία πολύτριχον καὶ ἄλλα βοτάναι ταχέως αὐξανόμεναι [ἄ].

ἀ-δῶρητος, ον (α στερ.+δωρέομαι)=ἀ-δωρός (ὁ βλ.).

ἀ-δωρία, ἡ=ἀδιαφθορία (βλ. λ.), τὸ ἀδωροδόκητον.

ἀ-δωρο-δόκητος, ον (α στερ.+δωροδοκέω)=τῆ ἐπ.

ἀ-δωρο-δόκος, ον· ὁ μὴ δεχόμενος δῶρα, μὴ δωροδοκούμενος ἢ διάφθορος.

ἀ-δωρος, ον (α στερ.+δῶρον)· ὁ ἄνευ δῶρων, μὴ λαμβάνων δῶρα, ἀδωροδόκητος, ἀδιάφθορος ἢ ἀδωρα δῶρα = δῶρα ποῦ δὲν εἶναι δυντῶς δῶρα, κατὰ τὸ βίος ἀβίωτος.— ἢ ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ δίδων δῶρα ἢ ἄκαρος.

ἀ-δῶτης, -ου, ὁ (α στερ.+δίδομαι)· ὁ μὴ δίδων τίποτε.

ἀέ, δωρ. τύπος ἀντι ἀεῖ [ἄ].

ἀ-εδνος, ον (α στερ.+ἔδνα)· ἄνευ προικός, ἀφεργός.

ἀ-εδνωτος, ον (α στερ.+εδνώω)· = τῆ προηγ. ἢ μὴ μνηστειθεῖς.

ἀεθλεύω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλεύω.

ἀεθλέω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλέω· ἰων.πρτ. ἀέθλεον.

ἀεθλητής, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλητής.

ἀεθλιον, τό, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλον (ὁ βλ.)· κυρ. οὐδ. ἐκ τοῦ

ἀέθλιος, ον (ὡς. -α, -ον) (ἀέθλον)· ὁ ἀγωνιζόμενος διὰ τὸ βραβεῖον ἢ ἀέθλιος ἵππος=ὁ ἵππος τῶν ἵπποδρομιῶν ἢ ἀέθλιον μῆλον=τὸ μῆλον τῆς ἐριδος.

ἀεθλον, τό, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλον (ὁ βλ.).

ἀεθλο-νίκια, ἡ=νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσιν.

ἀεθλος, ὁ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλος (ὁ βλ.).

ἀεθλοσύνη, ἡ· ἀγών, ἔμμιλλα.

ἀεθλο-φόρος, ον, ἐπ. καὶ ἰων., ἀντι ἀθλοφόρος.

ἀεῖ, ἐπὶρ.· πάντοτε, διὰ παντός, αἰώνως· δεῦρ ἀεῖ= ἀπὸ ἀνέκαθεν μέχρι σήμερον ἢ ὡς. εἰς ἀεὶ ἢ εἰσαεῖ= διὰ πάντοτε ἢ ὁ ἀεὶ κρατῶν=ὁ ἐκάστοτε κρατῶν ὁ ἀεὶ βασιλεὺς=ὁ ἐκάστοτε βασ. Ἐκτός τοῦ ἀττ. τύπου ἀεῖ λίαν συνήθεις εἶναι καὶ οἱ ἰων. καὶ ποιητ. τύποι, ἀεῖ καὶ αἰέν· ὡς. δωρ. τύποι αἰέας, ἀεῖ καὶ ἀεῖ [δι' ἐτυμολ. βλ. αἰεῖ].

ἀεῖ-θλαστής, ἐς· ὁ διαρκῶς θλαστάνων.

ἀεῖ-θλαστήσις, -εως, ἡ· ἡ συνεχῆς, ἡ αἰώνια θλαστήσις.

ἀεῖ-θολος, ον (ἀεῖ+θάλλω)· ὁ συνεχῶς θαλλόμενος, ριπτόμενος.

ἀεῖ-θρηγής, ἐς (ἀεῖ+θρῶν)· ὁ ἀεὶ ἀναθρῶν.

ἀεῖ-γενετήρ, -ήρης· ὁ ἀεῖποτε παράγων.

ἀεῖ-γενετής, ποιητ. αἰεῖ-γενετής, -ου, ὁ (αἰεῖ· γενεσθαι), ἐπιθ. τῶν θεῶν τοῦ Ὀμήρου, ὡς τὸ αἰέν ἔόντες· αἰώνως ὑπάρχων, ἀθάνατος.

ἀεῖ-γενής, ἐς, ἀττ. τύπος ἀντι τοῦ ἀεῖ-γενετής (ὁ βλ.).

ἀεῖδε, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. ἢ β' ἐν. πρσοτ. τοῦ ἀεῖδω.

ἀ-εῖδελος, ον (α στερ.+εἶδω)· ἀόρατος, σκοτεινός.

ἀ-εῖδής, ἐς (α στερ.+εἶδω)· ἀόρατος, ἄνευ σωματικῆς μορφῆς, ἀσώματος, ἀύλος.— ἢ (α στερ.+εἶδεναι)· ἀγνωστος, ἄσημος.

ἀεῖ-δίνητος, ον (ἀεῖ+δινέω)· ὁ αἰώνως δινούμενος, περιστρεφόμενος.

αεί-δρομος, ον ὁ αεί τρέχων.

ἌΕΙ'ΔΩ, ἄττ. συνηρ. *ἄδω* πρτ. *ἤειδον*, ἐπ. *ἄειδον*, ἄττ. *ἤδον*· μέλλ. *ἄεισομαι*, ἄττ. *ἤσομαι*, δωρ. *ἄσευμαι*· σπκν. *ἄεισω*, ἄττ. *ἤσω*, δωρ. *ἤσῶ*· ἄδρ. *ἄ' ἤεισα*, ἐπ. *ἄεισα*, ἄττ. *ἤσα*.—Παθ., ἄδρ. *ἄ' ἤσθην*· πρκ. *ἤσμαι*.—τραγουδῶ, ψάλλω || ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ παντός εἰδους φωνῆς καὶ ἤχου: κράζω, τερετίζω, κρώζω κλπ. (ἐπὶ ἀλεκτοροῦ, χελιδόνος, γλαυκῆς, βατράχου κλπ.) || ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἤχων, π.γ. τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, τοῦ συριγμοῦ, ὃν παράγει ὁ ἀνεμος ἢ λίθος ριπτόμενος.— || Μτθ.: 1) μετ' αἰτ. πράγμ. ψάλλω τι, ψάλλων διηγοῦμαι τι· 2) μετ' αἰτ. προσ. ψάλλω, ἐπαίνω, τινα, λατ. *canere*. 3) Παθ., ἀντηγῶ ἐκ τῶν ἄσματων.

Ἔτυμ.: *ἄειδω* <ἄειδω, ἀοιδῆ> ἄδῆ, ἀοιδός, ἀοιδίμος (= ὄξιος ἀοιδῆς) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ Brugmann, ὅστις ἐν τῇ ρίζ. Feup- (τῶν ἐπιγρ. τύπων *Feipantai*, *προφειπάτω*, *εἰπέιν*) ἐβλεπε ἀνομοίωσιν ἐκ τίνος ῥ. *Feup-* (<ve-nq-ν> *veq-* (*Ἔπος*), ἔ *Wackernagel* θεωρεῖ τὸ *ἄειδω* παραχθέν κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ **ἄφειδω*, συγγ. τῷ *αὐδή*, *ὑδέω*=*ἔδω*, ὀνομάζω (πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. *ὑδ-ης*· *συνετός* ἢ *ποιητής*· πρβλ. ὡς *ὑδνης*· *εἰδός*, ἔμπειρος)· ἐν τοῖς λοιποῖς τὸ *α* εἶναι προβληματικόν.

αεί-ζωος, ον, ἄττ. συνηρ. **αεί-ζως, ον** (ἀεί+ζωή) ὁ αείζων, αἰώνιος.— || τὸ *αείζωον*=φυτόν αἰδαλῆς (λατιν. *sempervivum*).

αεί-θάλης, ἐς (ἀεί+θάλας) ὁ πάντοτε θάλλων || ὁ πάντοτε ζωηρός, ἀθάλας.

αεί-θάνης, ἐς (ἀεί+θνήσκω) ὁ αἰείποτε θνήσκων || ὁ πάντοτε φοβούμενος θάνατον.

αεί-θεήρ, καλεῖται παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Κρατύλῳ ὁ αἰθέρ *ὡς αἰεὶ περὶ τὸν ἀέρα θέων*.

αεί-θερῆς, ἐς (*θέρω*) ὁ πάντοτε δερμαίνων.

αεί-θουρος, ον (*θούρος*) ὁ πάντοτε πολεμικός.

αεί-θρύλιτος, ον ὁ αεί θρυλούμενος.

αεί-καρπος, ον ὁ αεί καρποφορῶν, πάντοτε καρποφόρος.

αεί-κεῖη, ἢ -λη, ἄττ. συνηρ. **αἰκία**, ἢ ἀνάρμοστος μεταχειρίσις, κάκωσις || προσβολή, ὕβρις.

ἄ-ικέλιος, α, ον, (ὡς *-ος, -ον*), ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἔπομ.· συνηρ. **αἰκέλιος**. Ἐπίρ. *-ίως* (βλ. *αἰκίης*).

ἄ-ικίης, ἐς, ἄττ. συνηρ. **αἰκίης, ἐς** (α στερ.+εἰκίης) ἀνάρμοστος, ἀπρεπής || εὐτέλης || ἀξιολύπητος, ἐπαίσχυντος· τὸ οὐδ. *αἰκίης* κείναι ὡς ἐπίρ.=κατὰ ἀνάρμοστον τρόπον.

ἄ-ικίη, ἢ = αἰκίη (δ βλ.).

ἄ-ικίω, (αἰκίης), ἄττ. συνηρ. **αἰκίω**, ἄττ. μέλ. *αἰκίω*· ἄδρ. *ἄ' ἤεικισα*, ἐπ. *ἄεικισσα*· ἐπ. παθ. ἄδρ. *ἄ' ἤεικισθη*· μεταχειρίζομαι τινα κατὰ ἀνάρμοστον τρόπον, προσβάλλω, τὸν κακομεταχειρίζομαι || βλάπτω, ἀδικῶ, τινα.

αεί-κίνητος, ον (ἀεί+κινέω) ὁ διαρκῶς κινούμενος, ὁ διατελῶν ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει.

αείκισθημεναι, ἄπρρ. παθ. ἄδρ. *ἄ' τοῦ αἰκίω*.

αείκισσα, αἰκισσάμην, ἐπ. ἄδρ. *ἄ' ἐνεργ.* καὶ μέν. τὸ *αἰκίω*.

αείκιω, ἄττ. μέλλ. τοῦ *αἰκίω*.

αεί-κύμαντος, ον ὁ αεί κυμαινόμενος.

αεί-κωμος, ον (ἀεί+κωμάω) ὁ αεί κωμάζων, ὁ πάντοτε εὐθυμῶν.

αείκω, ἰων. αἰκίω, ἐπίρ. τοῦ *αἰκίης*· ἐπὶ οἰδίστως.

αεί-λάλος, ον (ἀεί+λαλέω) ὁ αεί λαλῶν, φλυαρῶν.

αεί-λαμπής, ἐς ὁ αεί λάμπων.

αεί-λίθης, ἐς (ἀεί+λείβω) ὁ αεί (συνεχῶς) βέων.

αεί-λιγνος, ον ὁ αἰείποτε λαίμαργος.

αεί-λογία, ἢ ἀττικὸς δικανικὸς ὄρος: *τὴν αἰτιολογίαν παρέχω, προτείνομαι*=παρέχω, προτείνω, ἀδιάλειπτον δικαστικὴν ἔρευναν. Ἐκ τοῦ

ἄ-λόγος, ον (ἀεί+λέγω) ὁ διαρκῶς ὀμιλῶν, διηγούμενος, φλυαρῶν.

ἄ-λοιος, ον (α στερ.+εἴλω) ἀνήλιος, μὴ δερμαίνόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

αεί-μακάριστος, ον ὁ πάντοτε ἄξιος νὰ μακαρίζεται, ἄξιομακάριστος.

αεί-μαργος, ον ὁ αεί λαίμαργος || πλεονέκτης.

αεί-μνήμων, ον ὁ ἔχων ἀπέραντον μνήμην (ἀεί μνημημένος).

αεί-μνηστος, ον καὶ *-η, ον* (ἀεί+μνηστικός) ὁ αεί μνημονευόμενος || ὁ ἄξιος διαρκούς μνήμης, αἰώνιος

αεί-ναής, ἐς=τῷ ἔπομ.

αεί-ναος, ον, συνηρ. **αεί-ναος, ον** (ἀεί+νάω)=ἀ-έναος (δ βλ.), ὁ αἰωνίως βέων.

αεί-ναύται, οί· Μιλήσιοι ἄρχοντες συνεδριάζοντες ἐπὶ πλοίου.

αεί-νηστος, -ιος, ὁ, ἢ ὁ πάντοτε νηστεύων.

αεί-πάθης, ἐς ὁ αεί πάσχων.

αεί-πάρθενος, ον ἢ αεί παρθένος.

αεί-πλάνης, ἐς· τῷ ἔπομ.

αεί-πλάνος, ον (ἀεί+πλανῶμαι) ὁ αἰείποτε περιπλανώμενος.

αεί-πόδητος, ον ὁ αεί ποδητός.

αείρα, ἐπ. τύπος ἀντὶ *ἤειρα*, ἄδρ. *ἄ'* τοῦ *αείρω*.

αείραι, ἄπρρ. ἄδρ. τοῦ *αείρω*.

αεί-ρεῖται, ἢ λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος (Κρατ. 415Δ), ἵνα ἐτυμολογηθῆ ἢ λ. *ἀρετή*.

αεί-ροος, ον, συνηρ. **αεί-ρους, ον**=τῷ ἔπομ.

αεί-ρύτος, ον (ἀεί+ρέω) ὁ αἰωνίως βέων.

ἌΕΙ'ΡΩ, ἄττ. *αἰρῶ*· μέλ. *ἄρω* [ᾶ], συνηρ. ἐκ τοῦ *ἄρω*· ἐνεργ. ἄδρ. *ἄ' ἤειρα*, ἐπ. *ἄειρα*.—Μέσ. μέλ. *ἄρωμαι* [ᾶ], συνηρ. ἐκ τοῦ *ἄρωμαι*· ἄδρ. *ἄ' ἤειράμην*.—Παθ. ἄδρ. *ἄ' ἤερθην*, ἐπ. *ἄερθην*· πρκ. *ἤεροιμαι*· ἐπ. γ' ἐν ὑπερσ. *ἄωρτο* διὰ τοὺς ἄττ. τύπους βλ. *αἰρῶ*—σηκώνω, ὑψώνω, ἐγείρω, κυρ. σηκώνω κάτι διὰ νὰ τὸ φορτωθῶ καὶ νὰ τὸ μεταφέρω κἀπου ἄλλου || μεταφέρω τι ὡς λάφυρον || ἄλλ' ὡς. σημ. καὶ ἐγχειρίζω, προσφέρω.—Μέσ. σηκώνω, ὑψώ, τι δι' ἑμαυτόν, τ. ἔ. ἀποκομίζω, κερδίζω, λαμβάνω δι' ἑμαυτόν.—2) ὑψώνω, σηκώνω, ἐπ. *ἄερασθαι τὰ ἴστια*.—Παθ. εἶμαι ἐξηρητημένος, κρέμαμαι: *μάχαιρα παρὰ ξίφος κωλεῖον ἄωρτο*=ἡ μάχ. ἐκρέματο παραπλευρῶς τῆς θήκης τοῦ ξίφους. 2) ὑψοῦμαι, φέρομαι, μεταφέρωμαι: *ὑψόσ' ἀερεθείς*.

Ἔτυμ.: *αἰρῶ* (**αερζω*, *αἰρῶ* (**Farjw* μετ-ἡσρος) ἄττ. μετ-ἔωρος. Κατὰ τινὰς παρὰ τὸ *αἰρῶ*=ὑψώνω ὑπάρχει καὶ *αἰρῶ*=προσδένω, εἰς τὸ ὅποτον ἀνήκουν τὰ: *τετρά-ορος* (ἄττ. *τέτρωρος*), *συν-ἄορος* (ἄττ. *συν-ἄορις*), *παρά-ορος*, (*παρή-ορος*)=παρεζευγμένος, *ἀπά-ορος*=χωρισμένος, *κατά-ορος*=ἐξηρητημένος (ἔξ οὗ ἄττ. *κατωρις*=ταινία κρεμαμένη κάτω ἀπὸ τὸν στέφανον), *ἀορτήρ*, *ἄορ* (=ξίφος, τ. ἔ. πράγμα ἐξηρητημένον). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπὸκειται βάσις Ἰαπ. *aver-*, καὶ δι' ῥ. *ver-* ἢ *sver-*=προσδένειν, συνδέειν μετὰ προδεματ. ἀ-

αἰσα, ἐπ. ἄδρ. *ἄ'* τοῦ *αείδω*.

αἰσαι, μετχ. ὄνομα πληθ. θηλ. τοῦ *ἄημι*.

αἰσαι, γ' πληθ. τοῦ *ἄημι*.

αἰσί-σιτος, ον ὁ αεί αἰτούμενος, πάντοτε τρεφόμενος (ἐπὶ τῶν αἰτιζομένων ἐν Πρωτανείῳ).

αἰσί-σκωψ, λατ. *slrix aluco*· εἶδος νυκτοκόρακος ἢ γλαυκός (σκῶψ), κληθεὶς οὕτω διότι θέν ἀπὸ ζήμει.

αἰσίμα, τό, ποιητ. καὶ ἰων. τύπος τοῦ *ἄσμα*, ὡς τὸ *αείδω* ἀντὶ *ἄδω*.

αἰσίσομαι, μέλλ. τοῦ *αείδω*.

αἰσί-σός, ον ὁ αἰείποτε ἀσφαλής.

αἰσί-στρεφής, ἐς ὁ διηνεκῶς στρεφόμενος.

αἰσίσορον· λ. πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος (Κρατ. 416B) πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς λ. *αἰσχος*.

αἰσίτας· Βουιτ. ἀντὶ ἀετός.

αἰσί-φάνης, ἐς (ἀεί+φανῆναι) ὁ αἰείποτε λάμπων ἢ ὀρατός, ἐπὶ ἀστέρων, καὶ δι' ἐπὶ τοῦ πολ. κού ἀστέρος.

αἰσί-φεγγής, ἐς ὁ αεί φέγγων.

αἰσί-φθογγος, ον ὁ αεί φθειγόμενος.

αἰσί-φλεγής, ἐς ὁ αεί φλέγων.

αἰσί-φρουρος, ον (ἀεί+φρουρά) ὁ αεί φρουρῶν, αἰ ἀγρυπνῶν || αἰώνιος || ὁ αεί φρουρούμενος.

αἰσί-φύγία, ἢ (ἀεί+φυγή)· ἐξορία διὰ θίου.

αἰσί-φυλλάς, ἢ (ἀεί+φύλλον)· τὸ αεί ἔχειν φύλλα, τὸ αἰδαλῆς.

αἰσί-φυλλος, ον αἰδαλής.

αἰσί-φωτός, ον ὁ πάντοτε φωτεινός.

αἰσί-χάνης, ἐς ὁ αεί χάλων.

αἰσί-χρόνιος, ον (ἀεί+χρόνος)· αἰώνιος.

αἰσί-χρυσον, τό αἰζῶον τὸ μέγα (Διοσκ. Δ 88).

ἀεκαζόμενος, η, ον (ἀέκων)· ὁ μὴ θέλων, ἀκούσιος, ἄκων || ἀνδιδοτάμενος ἢ πᾶλλ' ἀεκαζόμενος = multa reluctans (τοῦ Βεργιλίου).

ἀ-εκήλιος, ον ἀντί ἀεικέλιος (δ βλ.) [εἶναι προφανές ὅτι ἐοχηματίσθη οὕτω ὑπὸ τὴν ἐπιβρασιον τοῦ ἔκηνλος].

ἀ-έκτητι, ἡ ἀεκτητή (ἀέκων), ἐπικ. ἐπίρ.· παρά τὴν θέλησιν, παρ' ὄμ. συχν. μετὰ Γεν.: σεῦ ἀέκτητι=λατ. te invito θεῶν ἀέκτητι=λατ. Diis non propitiis.

ἀ-εκούσιος, ον καὶ -α, -ον, ἀττ. συνηρ. ἀκούσιος, ον (α στερ.+ἐκούσιος)· παρά τὴν θέλησιν, ἐναντίον τῆς θελήσεως, ἠναγκασμένοι, μὴ ἐδελοντῆς [δ' ἔτυμ. βλ. ἀέκων].

ἀ-έκων, ἀττ. συνηρ. ἄκων [ᾱ], -ουσα, -ον (α στερ.+ἐκῶν)· παρά τὴν θέλησιν, ἀκούσιος || ἠναγκασμένος [ἄνευ σχεδίου ἢ προθέσεως].

ἔτυμ.: ἀέκων <*ἄ-Ἔκων ἀκούσιος <ἀ-εκούσιος <ἀ-Ἔκούσιος ἐν ἐπιγρ. ἀκούσι(α) (ἀ-ἕκ-, τοῦ ὁποίου τὸ δασύ πνεῦμα ὀφείλεται εἰς τὸ ἠ τοῦ β' συνθ. (πρβλ. φρουρός <*προ-ἠορός).

ἀ-έλικτος, ον (α στερ.+ἐλίσσω)· ὁ μὴ εἰλιγμένος, μὴ συνεστραμμένος.

ἀέλιος, δωρ. τύπος ἀντί ἠέλιος, ἥλιος.

ἄελλα, ἐπ. ἀέλλη, -ης, ἡ (ἄω, ἀήμι) [ᾱ-]· θυελλώδης ἄνεμος, ἀνεμοστρόβιλος. 2) μτφρ. ἐπὶ πάσης στροβιλοειδοῦς κινήσεως [δ' ἔτυμ. βλ. ἀήμι, ἀήρ].

ἄελλαίος, α, ον (ἄελλα)· θυελλώδης, ταχύς ὡς θύελλα.

ἄελλάς, -άδος, ἡ=ἀελλαίος (δ βλ.).

ἄελλήεις, -εσσα, -εν=ἀελλαίος (δ βλ.).

ἄελλῆς, ἐς (ἄελλα)· περιδινόμενος, στροβιλιζόμενος [ἀελλῆς <*στῆ-Ἔελλῆς· πρβλ. εἶλω καὶ ἀολλῆς].

ἄελλο-θρόμας, ὁ· ταχύς ὡς ἡ ἄελλα (ἡ θύελλα).

ἄελλο-θρίξ, -τριχος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων τρίχας κυμαινόμενες εἰς τὸν ἄερα.

ἄελλο-μάχος, ον (ἄελλα+μάχομαι)· ὁ μαχόμενος, παλαιῶν, κατὰ τῆς θύελλης.

ἄελλο-πος, ὄμηρ. τύπος τοῦ ἔπομ.

ἄελλο-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γυν. -ποδος (ἄελλα+πούς)· ὁ ταχύς κατὰ τοὺς πόδας ὡς ἡ θύελλα, ταχύς ὡς ἄνεμος || ἐπὶ Ἰππων, πρβλ. τὸ ἐν Κύπρῳ «ἀνεμοπόδας». Ἐβρηταὶ μόνον ἐν τῷ ἐπ. τύπῳ ἄελλο-πος, φε καὶ τὰ ἀρτί-πος = ἀρτίπους, πολυύ-πος = πολυπούς· δοτ. πληθ. ἀελλοπόδεσσι.

ἄελλῶ, -δος (οὐς), ἡ· ταχεῖα ὡς ἄελλα (θύελλα)· ὄνομα μᾶς τῶν Ἀρπυιῶν || ὄνομα κυνηγετ. κυνός.

ἀελπτεύω (ἀελπιτός)· εἶμαι ἄνευ ἐλπίδος, δὲν ἔχω ἐλπίδας, εἶμαι ἀπηλπισμένος.

ἀ-ελπτής, ἐς (α στερ.+ἐλπομαι)· περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ἐλπίδα, ἀπροσδόκητος.

ἀελπίτῆ, ἡ· ἀπροσδόκητον γεγονός: ἐξ ἀελπίτης = λατ. ex insperato = ἀπροσδοκῆτως. 2) ἀπόγνωσις, ἀπελπίσια. Ἐκ τοῦ

ἀ-ελπιτός, ον (α στερ.+ἐλπομαι)· ὁ μὴ ἐλπιζόμενος, μὴ προσδοκώμενος, ἀνελπίστος, ἀπροσδόκητος || περὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀπελπίσια, εἶναι τις ἀπηλπισμένος· οὐδ. πληθ. ἀελπιτα ὡς ἐπίρ. = ἀνελπίστος, ἀπροσδοκῆτως.— || ἔνεργ. ὁ μὴ ἐλπίζων, ἀπηλπισμένος.

ἀελπιτῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀελπιτῆς (καὶ ἀελπιτῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀελπιτός) = ἀνελπίστως, ἀπροσδοκῆτως, λατ. insperato.

ἄεμμα, τό, ἐπικ. ἀντί ἄμμα (δ βλ.)· νευρά τόξου || αὐτὸ τὸ τόξον.

ἀεναό-θρυτος πηγῆ· ἡ ἀενάως ρέουσα.

ἄε-νάος, ον (ἀεῖ+νάω), καὶ ἐπ. ἀεῖ-ναος, συνηρ. ἀεῖ-ναος, ὡν· ὁ ἀεῖ ρέων· γεν., αἰώνιος, ἀστεφρευτος, οὐδέποτε παύων· ἐπίρ. ἀενάως [ἀεναός <*αιFe +ναῖε (<ῤεε, βλύει> Ἡσυχ.)· αιFe = αἰε (<Ἡροδ.) = αἰεῖ, ἀεῖ].

ἀε-νάων, -ουσα, -ον=ἀεναός (δ βλ.).

ἀέντες, μτχ. πληθ. τοῦ ἀήμι.

ἀεζί-βιος, ον (ἀέζω+βίος)· ὁ αὐξανόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου.

ἀεζί-γυιος, ον (ἀέζω+γυῖον)· ὁ ἀέζων (ισχυροποιῶν, ἐνδυναμώνων) τὰ γυῖα (τὰ μέλην τοῦ σώματος).

ἀεζί-κακος, ον· ὁ αὐξων (πληθύνων) τὰ κακὰ.

ἀεζί-κερως· ὁ συντελών πρὸς αὔξησιν τῶν κερμάτων.
ἀεζί-νοος, ον, συνηρ. ἀεζί-νοους, ουν (ἀέζω + νόος)· ὁ ἀέζων (ἐνισχύων, ἐνδυναμώνων) τὸν νοῦν.
ἀεζί-τοκος, ον· ὁ αὐξων (τρέφων) τὸν τόκον (δθλ. τὸ ἐμβρυον).

ἀεζί-τροφος, ον· ὁ ὑποτρέφων τὴν αὔξησιν.

ἀεζί-φυλλος, ον (ἀέζω+φύλλον)· ὁ τρέφων, αὐξων, φύλλα, ὁ φυτρῶνων φύλλα, πολυφύλλος, ἔχων ἄφθορον φύλλωμα.

ἀεζί-φύτος, ον (ἀέζω+φύτον)· ὁ ἀέζων (τ. ἔ. τρέφων) τὰ φυτὰ.

ἌΕΞΩ, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί αὐξω, αὐξάνω, λατ. augeo· παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πρτ.· μτγν. ποιηταὶ χρησιμοποιοῦν καὶ μέλ. ἀεξήσω, ἀόρ. α' ἀεξήσαι, μέσ. μέλλ. ἀεξήσομαι, παθ. πρκ. ἠέξημαι· κάρμυν τὴν αὐξήσῃ, νὰ μεγαλώσῃ || τρέφω, προάγω, ἰσχυροποιῶ || ἐξυψώνω || πολλαπλασιάζω.— Παθ. καὶ μέσ. αὐξάνομαι, γίνομαι μέγας || εὐήμερῶ, εὐδοκίμῳ [ἀ(Ἔ)ξω (*aveq-s=augere· πλεῖον ἐν αὐξω, αὐξάνω)].

ἄ-επτος, (α στερ.+ἐπτομαι)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀκολουθήσῃ (ἐπὶ νεογνῶν ζώων).

ἀ-εργεῖη, ἡ -ετη, ἰων. ἀντί ἀεργία (δ βλ.).

ἀ-εργηλός, ἡ, ὄν=ἀεργός.

ἀ-εργῆς, ἐς = ἀεργός.

ἀ-εργία, ἰων. -ετη, ἡ· τὸ μὴ ἐργάζεσθαι, βραθυμία, ὀκνηρία. 2) ἐπὶ ἀγρῶν, τὸ νὰ μὲνῃ ἀκαλλιέργητος (χέρσος) ἢ ἔρημος. Ἐκ τοῦ

ἀ-εργός, συνηρ. ἀργός, ὄν (α στερ.+*εργω)· ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὀκνηρός· ἐπίρ. ἀργῶς.

ἀέρδην, συνηρ. ἄρδην, ἐπίρ. (ἀεῖρω)· σηκωτὰ.

ἀερθεῖς, μτχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἀεῖρω.

ἄερθεν, δωρ. καὶ ἐπ. ἀντί ἠέρθησαν, γ' πληθ. παθ. ἀόρ. τοῦ ἀεῖρω· ἀέρθη γ' ἐν. τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

ἀερίζω (ἀήρ)· εἶμαι ὡς ἀήρ || εἶμαι λεπτός ὡς ὁ ἀήρ || γλαυκόχρους ὡς ὁ ἀήρ, ἔχω «οὐρανί» χρῶμα.

ἀερίνος, ἡ, ον· ἀερῶδης, ὁμοῖος ἀερί || γλαυκός ὡς τὸ στερέωμα.

ἀερί-οικος, ον· ὁ κατοικῶν ἐν τῷ ἀερί.

ἄεριος, ον καὶ -α, -ον, ἰων. ἠέριος, ἡ, ον (ἀήρ, ἠε, ἠε)· ὁ ἐν ὀμίχλῃ, ἢ ἐν τῇ πυκνῇ ἀτμοσφαίρῃ (τῆς πρῶτης) || συννεφώδης.— || ὁ ἐν τῷ ἀερί, μετέωρος, αἰθέριος.

ἀερίτις, ἡ· ἰδιόρ. θηλ. τοῦ ἀερίου (δ βλ.).

ἄ-ερκτος, ον (α στερ.+εργω)· ἄφρακτος, ἀνοικτός.

ἀερο-βάτες, μέλ. -ήσω· βαδίζω ἐν τῷ ἀερί, περιπατῶ εἰς τὸν ἄερα || «ἀερα κοπανίζω». Ἐκ τοῦ

ἀερο-βάτης, ὁ (ἀήρ+βαίνω)· ὁ ἀεροβατῶν, βαδίζων εἰς τὸν ἄερα.

ἀερο-δίνης, ἐς, ἰων. ἠερο-δινῆς, ἐς (ἀήρ+δινέω)· ὁ περιδινόμενος εἰς τὸν ἄερα.

ἀερο-δόνητος, ον (ἀήρ+δονέω)· ὁ ἀνατινασόμενος εἰς τὰ ὕψη, ἰπτάμενος.

ἀερο-δρομέω, μέλ. -ήσω· ταξιδεύω εἰς τοὺς αἰθέρας. Ἐκ τοῦ

ἀερο-δρόμος, ον· ὁ διατρέχων, διασχίζων, τὸν ἄερα.

ἀερο-ειδής, ἐς (ἀήρ + εἶδος)· ὁ ὅμοιος μὲ ἄερα, ἢ μὲ τὸ στερέωμα || ὀμιχλώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ ὀμίχλης (βλ. ἠεροειδής).

ἀερο-κόραξ, -ἄκος, δ' ἑναερίος κόραξ, ἀερόφοιτος κόραξ (τ. ἔ. φανταστικὸν δν), παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἰστ. 1,16.

ἀερο-κύνωψ, -ωπος, δ' ἀερόφοιτος (ἑναερίος) κύνωψ (φανταστικὸν δν).

ἀερο-μάχη, ἡ (ἀήρ+μάχη)· μάχη εἰς τὸν ἄερα, ἀνεμοπόλεμος.

ἀερό-μελι, -ιτος, τό· μελιτώδης δρόσος (aerium meli τοῦ Βεργιλίου) λέγεται ὡς καὶ ὄν μελί καὶ δροσόμελι.

ἀερο-μετρέω, μέλ. -ήσω (ἀήρ + μετρέω)· μετρῶ τὸν ἄερα || τ. ἔ. χάνω τὸν καιρὸν μου, χάνομαι, εἰς ματαίας ἐρεῦνας καὶ ἐνασχολήσεις.

ἀερο-μίγης, ἐς· ἀναμεμιγμένος μετ' ἀέρος.

ἀερό-μυθος, ον· ὁ λέγων λόγους τοῦ ἀέρος, ὁ φλυαρῶν ματαίως.

ἀερο-νηχής, ἐς (ἀήρ+νήχομαι)· ὁ νηχόμενος (δθλ.

κολυμβῶν) εἰς τὸν ἀέρα, ἐπὶ τῶν νεφῶν λεγόμενον.

ἀερο-νομέω, κινούμαι ἐν τῷ ἀέρι.

ἀερόομαι, γίνομαι ὄρη.

ἀερο-πορέω=πορευομαι ἐν τῷ ἀέρι.

ἀερο-πόρος, *ον* (ἀήρ+πορευομαι)· ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος (ἀνά τοὺς αἰθέρας).

ἀερό-φοίτος, *ον* (ἀήρ+φοιτάω)· συνών. τῆ προηγ. (ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος), κυρ. ὁ φοιτῶν (συναχάων) εἰς τὸν ἀέρα.

ἀέρρω, αἰολ. ἀντι ἀείρω (β βλ.).

ἀερί-κάρηνος, *ον* (ἀερίω+κάρηνον)· ὁ αἴρων τὴν κεφαλὴν, ὁ κρατῶν αὐτὴν ὑψηλά, ὑψαύχην.

ἀερί-λοφος, *ον*· ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον.

ἀερί-μοχος, *ον*· ὁ ἀείρων (κινῶν) μάχην.

ἀερί-νόσος, *ον*· ὑψηλόφρων, υπερέφρων || ὁ ἀνυψῶν, διεγείρων, τὸν νοῦν.

ἀερί-πότης, -ου, δ, καὶ **ἀερί-πότητος**, *ον* (ἀείρω+ποτάομαι)· ὁ ὑψηλὰ πετῶν, ὑψιπέτης.

ἀερί-πότητος, *ον*=τῆ προηγ.

ἀερί-πους, *πουν*, δ, ἡ, γεν. -ποδος (ἀείρω + ποὺς) ὁ αἴρων ὑψηλὰ τὸν πόδα (τοὺς πόδας), καλπάζων, ζωηρῶς ἀναπηδῶν.

ἀεράζω, ποιητ. τύπος τοῦ ἀείρω· σηκῶν ὑψηλὰ· πρτ. **ἤεραζον**.

ἀεράτω=ἀεράζω (β βλ.), ἀόρ. α' **ἤερασα**· παθ. π.χ. **ἤεραμαι**.

ἀερ-ώδης, *ες* (ἀήρ+είδος)=ἀεροειδής (β βλ.).

ἀές, θωρ. τύπος τοῦ ἀεὶ [ἄ].

ἄεσα, α' πληθ. **ἄεσαμεν** καὶ **ἄσαμεν**, γ' πληθ. **ἄεσαν**, ἀπρφ. **ἄεσαι**· ἀόρ. α' πῆθ. Ἐκ τίνος ἀπρηχαιωμένης ῥίζης ἔνεστ. **ἄεω**=**εὔδω**=κοιμούμαι· οὐδεὶς ἄλλος χρόνος ἀπαντᾷ. Συγγ. τῆ **ἄημι**, **ἰαύω**, **ἄωτέω** [ἀθεβ]. ἔτυμ.· κατὰ τινὰς ὑπόκειται ἰαυ. β' *aves—ἀποτελοῦσα ἐπέκτασιν τῆς β. αυ- (βλ. αὐλή)].

ἄσει-φροσύνη, ἡ· ἀφροσύνη, ἀνόητος ἰδέο, μωρία. Ἐκ τοῦ

ἄσει-φρων, *ον*, γεν. -ονος, (ἄαω+φρήν) ὁ βλαβεῖς, τετραραμένος, τὰς φρένας, φρενοβλαβής, μωρός, ἀνόητος [κατὰ τὸν Becht. lexil. 14 γραπτ. **ἀασίφρων** (ἡ λ. παρὰ Φωτίω)].

ἀετίδευς, -έως, δ' νεογνὸν ἀετοῦ.

ἀετίτης, **λίθος**· ἀετολίθος, λίθος εὐρισκόμενος ἐν τῇ φωλεῇ τοῦ ἀετοῦ (Αἰλ. Ζ. 1. 35).

ἀετό-μόρφος, *ον*· ὁ ἔχων μορφήν (ἢ σχῆμα) ἀετοῦ. **ἄετο**, -Σ ἢ **αἰετός**, ὡς. ποιητ. **αἰητός**, δ' ἀετός, λατ. aquila.— || ἀετός ὡς σημαία (παρὰ Πέρσαις) [ἄ]. **ἔτυμ.**· ποιητ. **αἰετός** ἀττ. **ἀετός**· ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. **αἰβετός**· **Περγαῖοι** συνάγεται διὰ **αἰετός** < *αἰφετός < *afjetos· Ὡς. καὶ τὸ σχεδὸν συνών. **οἰωνός** < *afjwonos κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ ἀρχικοῦ α- πρὸς τὸν φθόγγον τῆς ἐπομ. συλλ.· πρβλ. ἡμῶρ. λατ. avis· afjetos, avis afjwonos ἀναγόνται εἰς κοινήν ἰαυ. βᾶσιν **avje**-(<avei=πηγνόν· πρβλ. καὶ τὰ ἐν **αἰδός**).

ἀετο-φόρος, *ον* (ἀετός+φέρω)· λατ. aquilifer· ὁ φέρων τὸν ἀετὸν (τὴν σημαίαν).

ἀετ-ώδης, *ες* (ἀετός+είδος)· ὁμοιος πρὸς ἀετὸν.

ἀέτωμα, τό τὸ ἀέτωμα ναῶν, τὸ τῆς ὀροφῆς τρίγωνον, λατ. fastigium.

***ΑΕΨ**· κοιμούμαι, βλ. **ἄεσα**.

***ΑΖΑ**, ἡ. κυρ. σημ. ξηρασία, καῦμα, θερμότης || ὡς. μούχλα, σκωρία (βλ. **ἄζω**) [β] ἔτυμ. βλ., **ἄζω**].

ἄζαινω, (ἄζω)· ξηραίνω, καταξηραίνω.

ἄζάλετος, α, *ον* (ἄζω)· παθ. ἀπεξηραμμένος, ξηρός, καψαλισμένος || ὅθεν τραχύς, σκληρός.— || ἐνεργ., ὁ ξηραίνων, καψαλίζων.

ἄζάνω (ἄζω)=**ἄζαίνω**· ξηραίνω, ἀποξηραίνω.

ἄ-ζηλία, ἡ· ἔλλειψις ζηλοτυπίας || ἀπλότης, ἀπλοϊκότης. Ἐκ τοῦ

ἄ-ζηλος, *ον*=**ἄζηλωτος**= ὁ μὴ ἀξιοζήλευτος, ἀξολύπητος, ἀξιοβρήννητος || ἀσημαντος, μικροῦ ἀξιος.— || ἐνεργ.. ὁ μὴ φθονῶν.

ἄ-ζηλό-τύπητος, *ον* (α στερ. + ζηλοτυπέω)· ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς ζηλοτυπίαν, μὴ ζηλοτυπούμενος.

ἄ-ζηλό-τυπος, *ον* (α στερ.+ζηλοτυπέω)· ὁ μὴ ζηλοτύπος, μὴ ζηλοτυπῶν.

ἄ-ζήλευτος, *ον* (α στερ.+ζηλώω)· ὁ μὴ ἀξιοζήλευτος, μὴ ζηλευτός (=ἄζηλος, β βλ.).

ἄ-ζήμιος, *ον* (α στερ. + ζημία)· ὁ ἀπληραμένος ζημίας, χρηματικῆς τιμωρίας, ὁ δουραίνῃ ἄνευ ζημίας, χωρὶς νὰ ὑποστῇ θλάθην || ὁ μὴ ἀξιος τιμωρίας.— ἐπὶρ. **ὡς** = ἀτιμωρήτως, μετὰ ἀτιμωρησίας.— 2) ὁ μὴ φθάνων μέχρι τιμωρίας, ἀβλαβής, ἄκακος, ἀδῶος.

ἄζησία, ἡ· ἐπών. τῆς Δήμητρος, πῆθ. ἀντι τοῦ **αὐ-ξησία** (β βλ.).

ἄζηται, γ' ἐν. παθ. ἔνεστ. ὑποτ. τοῦ **ἄζω**.

ἄ-ζήτητος, *ον* (α στερ. + ζητέω)· ἀνεξέταστος, ὁ μὴ ἐξετασθεὶς, ἀνερεύνητος,

ἄζηχῆς, *ες*· συνεχῆς, ἀδιάλειπτος, ἀπαυστος || συγχ. ὡς ἐπὶρ. **ἄζηχῆς**=ἀκαταπαύστος, ὑπερμέτρως, ὑπερβολικὰ || σκληρός, τραχύς.

ἔτυμ.· **ἄζηχῆς** < *ἄ-ζα-εχῆς < ἄ-δια-εχῆς (πρβλ. Ἡσυχ. **ἄ-ζ-εχῆς**· **ἀδιάλειπτος**)· ἡ **ἄζηχῆς** < *ἄδ-ζαχῆς = ὁ σπεύδων πρὸς τι (ὅπου *ad=λατ. ad). Κατ' ἄλλους β' συνθ. εἶναι τὸ **ἡχῆ** (= ὁ σφόδρα ἀντηχῶν).— Κατ' ἄλλους α' συνθ. **ἄζα**=ξηρότης, τραχύτης.— **ρίζ.** -ζα- (= ἄζαν, σφ' ὀδρα).

***ΑΖΟΜΑΙ**· βλ. **ΑΖΩ**.

ἄ-ζύγος, *ον*=**ἄ-ζυγῆς**, δ, ἡ (α στερ.+ζυγῆναι)· ἄζευκτος, ἀσύζευκτος, ἀταίριστος || ἀνυπανδρος

ἄ-ζυμός, *ον* (α στερ.+ζύμη)· ἄνευ ζύμης, ἄζύμωτος || τὰ **ἄζυμα**=ἡ ἐορτὴ τῶν ἀζύμων, καθ' ἣν ἤσθη-ον μόνον ἄζυμα.

ἄ-ζυξ, -ῆνος, δ, ἡ (α στερ. + ζυγῆναι)· ἄζευκτος, ἀσύζευκτος || ἐπομ. θγαμος, ἀνυπανδρος.

***ΑΖΩ**· ξηραίνω, ἀποξηραίνω, καψαλίζω.— Παθ. ἀποξηραίνομαι, καψαλίζομαι || ἀπομοραίνομαι, λυώνω (ἀπὸ λύπην π.χ.).

ἔτυμ.· **ἄζα**, **ἄζω**, **ἄζαλέος** ἀναγόνται εἰς ἰαυ. ρ. *azd-, ἣτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν κατὰ ἐν -d- τῆς β. α- τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τοῖς λατ. areo, aridus, ardeo (πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. **ἄδδανον**· **ξηρόν**. **Δάκωνες**, ὅπου -δδ- <zd)· Κατ' ἄλλους τὸ **ἄζω** εἶναι παραλλήλος τύπος τοῦ **αὐω** Α (ἄζω < ἄ(F)-jω).

***ΑΖΩ**, κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἀπῶθ. **ΑΖΟΜΑΙ**, μόνον δὲ κατὰ ἐν. καὶ πρτ.· σέβωμαι, φοβοῦμαι, τοὺς θεοῦς π.χ. ἡ τοὺς γονεῖς || ὡς. **ἄζομαι** + **ἄπρφ**. = φοβοῦμαι νὰ κάμω τι, δὲν τὸ κάμνω ἐκ φόβου || **ἄζομαι μῆ**...=φοβοῦμαι μὴπως.— Ἄπολ. φοβοῦμαι, κατέχομαι ἀπὸ φόβου, κατὰπληξιν. Πρβλ. **σέβω**. [β] ἔτυμ. βλ. ἄγιοσ].

ἄ-ζωία, ἡ (ἄζωος)· ἔλλειψις ζωῆς.

ἄ-ζωος, *ον* (α στερ.+ζωή)· ὁ ἄνευ ζωῆς.— || (α στερ.+ζῶον)· ὁ μὴ ἔχων ἐν ἑαυτῷ σκώληκος (ἐπὶ ἐύλοσ).

ἄ-ζωστος, *ον* (α στερ.+ζῶννυμι)· ὁ μὴ ἐζωσμένος, ἄζωστος, ἄνευ ζώνης.

ἄη, γ. ἐν. πρτ. τοῦ **ἄημι** (ὁ βλ.)· **ἄετνει**, **ἐφύσα**· Ἡσυχ.

ἄ-ηδῆς, *ες* (α στερ.+ἡδος)· δυσάρεστος (εἰς τὴν γεῦσιν), ἀνοῦσιος, ἀνοστος || ἐνοχλητικὸς || ἐπὶ προσ., ψυχρός, ὄχληρός, δῦστροπος. Ἐκ τούτου τὸ

ἄ-ηδίᾱ, ἡ (ἄηδῆς)· τὸ νὰ εἶναι τις οὐχὶ εὐχάριστος, δυσάρεστος, ἀπεχθῆς.— || δυσάρεσκεια, ἀπέχθεια, μῖσος.

ἄηδίζομαι, (ἄηδῆς)· αἰσθάνομαι ἀηδῖαν.

ἄηδίζω, (ἄηδῆς)· προεῖναι πρὸς ἀηδῖαν.

ἄηδισμός, δ'·=ἄηδῖα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λ. ἡδονή.

ἄηδονιδεύς, -έως, ἐπ. γεν. -ῆος, δ'· νεορὰ ἀηδῶν («τὸ ἀηδονάκι»).

ἄηδόνιος, *ον* (ἄηδῶν)· ὁ τῆς ἀηδόνος, ἀνήκων εἰς τὴν ἀηδόνα.

ἄηδόνις, -ίδος, ἡ·=ἄηδῶν.

ἄηδῶ, -οῦς, ἡ·=ἄηδῶν (ὁ βλ.).

ἄηδῶν, ἡ· ἀττ. δ, γεν. **ἀηδῶνος** ἢ **ἀηδοῦς** (ἀείδω)· ἀηδῶνι· κυρ. σημ. ἡ ἄδουσα, ἡ ψάλτρια.

ἔτυμ.· Ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. **ἄβηδόνα**· **ἀηδόνα**, τοῦ αἰολ. **ἀηδῶ**=**ἀείδω**, φαίνεται διὰ εἶχε τὸ F καὶ συνανήκει τοῖς: **ἀείδω**, **αὐδή**, **ὑδέω**, **ὑδω**, ὅπου βλ. πλείονα.

ἄηδῶς, ἐπὶρ. τοῦ **ἀηδῆς** (ὁ βλ.)· **ἀηδῶς ἔχω τι**=διατελῶ ἐν δυσάρεστῳ σχέσει πρὸς τινα, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὑποφέρω.

ἀ-ἡθεια, ἡ, ἰων. **ἀηθῆτι** (ἄηθης)· τὸ ἀσυνήθιστον, καινοτομία || τὸ νὰ μὴ εἶναι τις συνήθισμένος εἰς ἐν

πράγμα||**ἀήθεις** *τινος* (πράγμ.)=ἀπειρία πράγμ. τινος.
ἀήθεις, ποιητ. ἀντί τοῦ *ἀήθως* = εἶμαι ἀσυνήθιστος εἷς τι (μετά γεν.). ἢ πρτ. *ἀήθεσσαν*.

ἀήθης, *ες* (α στερ., + ἥθος)· ὁ μὴ συννηθισμένος, ἀσυνήθιστος||παράδοξος.— Ἐπίρ. *ἀήθως*. 2) ὁ μὴ συννηθισμένος εἷς τι (μετά γεν.).— || ὁ μὴ ἔχων ἥθος (ἢ χαρακτηρισμόν).

ἀηθίζομαι, ἀποθ. (*ἀήθης*)· εἶμαι ἀσυνήθιστος.

ἀηθίη, ἡ = *ἀήθεια* (β βλ.).

ἀήθως, ἐπίρ. τοῦ *ἀήθης*· ἀσυνήθως, ἀπροσδοκῆτως.

ἄημα, τὸ (*ἄημι*)· φύσημα, πνοή ἰσχυρά, ἄνεμος.

ἄημεναι, ἐπ. τύπος ἀντί *ἄηναι*, ἀπρφ. τοῦ *ἄημι*.

ἌΗΜΙ, ἦ ἐν. *ἄησι*, ἦ δυνί. *ἄητον* (οὐχὶ *ἄετον*), ἦ πληθ. *ἄησι*· πρστ. ἦ ἐν. *ἄητω*· ἀπρφ. *ἄηναι*, ἐπ. *ἄημεναι*· μτχ. *ἄηεις*· ἐπ. ἦ ἐν. πρτ. *ἄη*, ἦ πληθ. *ἄεσαν*. — Παθ. *ἄημαι*, μτχ. *ἄημενος*· ἐπ. ἦ ἐν. πρτ. *ἄητο*· πνεύσφοδρός, φυσώ (ἐπί ἀνέμου)||οἱ παθ. τύποι ἐνίστασι σγμ. πληττομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, συχνότ. ὁμοῦ σγμ. κυμαίνομαι, φέρομαι τῆδε κάκεισε ὡσεὶ ἐν τῷ ἀνέμῳ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοδέρνομαι || ὅθεν διασκορπίζομαι τῆδε κάκεισε.

Ἔτυμ.: ἐξ ἰαπ. ῥ. αν-ε, ἕλλ. αF(ε)- προήλθον τὰ: ἄ-ω, = πνεύμ, ἄ-ος = πνεύμα (Ήσυχ.), ἄη-μι = πνεύμ, ἄη-της = ἄνεμος, ἄ-ελλα (αιολ. αὐ-ελλα<ἄ(F)ελλα), ἄ-ἦρ (θεμ. ἄφερ, αιολ. αὐῆρ. δωρ. ἄβῆρ, νεοελλ. ἄγερως), αὐ-ρα = πνοή, ἀάξω = ἀναπνεύω, ἀσθ-μα—λατ. *ven-tus* (πρβλ. *σανκρ.* *vāmi*—φυσώ, *vātas*=ἄνεμος, *vājus*=ὄηρ)· βλ. καὶ *ἄελλα*, *ἄῆρ*, *ἄωρος*.

ἄηναι, ἀπρφ. τοῦ *ἄημι*.

ἄῆρ, ἄερος, ἦ, ἀτ. δ' ἰων. καὶ ἐπ. *ἄῆρ* ἢ *ἡῆρ*, *ἡῆρος*, ἡ· λατ. *aēr*, -ris (αιτ. *aera*)· ἄῆρ προήλθεν ἐκ τοῦ *ἡῆρ* κατ' ἀνομοιωσιν (πρβλ. γεν. *ἡῆρος* καὶ *δημηρ. δισ-ἡῆς*)· ἐκ δὲ τῆς γεν. *ἡῆρος* προήλθε τὸ μτγν. ἰων. *ἡῆρ*—Παρ. ὁμ. καὶ Ἡσ. τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ αἰθέρος, ἢ ἀτμόσφαιρα, ἢ ὁ πυκνός, ὀμιχλώδης, αἴθρ, ὁ περιβάλλων τὴν γῆν, ἀντίθ. τῷ *αἰθήρ* (= ὁ καθαρός ἄλλων τῶν ὑψηλοτέρων στρωμάτων· βλ. κυρ. ἰλ. ε 288) || ἐνεσθθεν: ὀμιχλώδες σκότος, ὀμιχλή, σκότος || ἄλλ' ἄ μεγν. γενικῶς σγμ. αἴθρ. (Ἐκ τοῦ **ἄω*, *ἄημι*) [ἄ] ἐτυμ. βλ. *ἄημι*.

ἄῆσις, -εως, ἡ (*ἄησι*)=ἄημα=φύσημα.

ἄ-ἡσητος, ἀτ. *ἄ-ἡσητος*, *ον* (α στερ.+ἡσασάομαι)· ὁ μὴ νικηθεὶς, μὴ καταβληθεὶς || ἀκατάβλητος, ἀκαταγώνιστος.

ἄῆσῦλος ἀντί *αἰσῦλος* (β βλ.)· πονηρός, φαῦλος, κακοῦθης.

ἄῆσῦρος, *ον* (**ἄω*, *ἄημι*)· ἔλαφρός ὡς αἴθρ || μικρός.

ἄῆτέομαι (*ἄῆτης*)· πέτομαι, ἴπταμαι.

ἄῆτη, ἡ = (*ἄῆτης*) (β βλ.).

ἄῆτης, -ου, ἔ (*ἄω*, *ἄημι*)· θιαία πνοή ἀνέμου, φύσημα || δύελλα || ἄνεμος.

ἄῆτό-ρρος, *ον* (καὶ συνηρ. -*ρρους*)· ὁ παράγων *ἄῆτας* (λ. ἐπινοήθεισα ὑπὸ τοῦ Πλάτ. ἐν Κρατ.).

ἄῆτος, *ον*· παλαιότητα λέξις ἀπαντῶσα μόνον παρ' Ὁμ. (Φ 395), πθ. ἐκ τοῦ *ἄημι*, ὅθεν ἀρχικῶς ἐσθμ. θυελλώδης, ὀρμητικῆς, καὶ ἐνεσθθεν, βίαιος, ἄγριος, τρομερός (πρβλ. *αἰήτος*) 2) (ἐκ τοῦ *ἄω* B) ἄκρορεοτός, ἀχόρτατος

ἄῆτω, ἦ ἐν. πρστ. τοῦ *ἄημι*.

ἄ-ἡχος, *ον*· ὁ ἄνευ ἡχου (ἐπὶ φωνῆς π.χ.).

ἄ-θαλάσσευτος, *ον*=*ἀθαλάσσωτος*, ὁ μήπω ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν.

ἄ-θάλαστος, ἀτ. -*ττος*, *ον* (α στερ.+*θάλασσα*)· ἄνευ θαλάσσης, μακρὰν τῆς θαλ., μεσόγειος || ἀμιγῆς θαλασσίου ὕδατος (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. *vinum maris experts*).

ἄ-θάλάσσωτος, ἀτ. -*ττωτος*, *ον* (α στερ.+*θαλασσώω*)· ὁ μὴ θαλασσινός, ἀπειρος τῆς θαλάσσης, ἀσυνήθιστος εἰς τὴν θάλασσαν.

ἄ-θάλλης, *ες* καὶ *ἀθαλλῆς* (α στερ.+*θάλλος*)· ὁ μὴ θάλλων, μὴ θαλερός.

ἄ-θαλίης, *ες* (α στερ.+*θάλιος*)· ὁ ἄνευ θάλπους (θερμότητος).

ἄ-θαμβός, *ες* (α στερ.+*θάμβος*)· ἀφοβός, ἄτρομος.

ἄ-θάνεσις, ἡ (*ἀθάνατος*)· τὸ μὴ ἀποδνήσκειν, ἀθάνασις.

ἄ-θάνητιζω (*ἀθάνατος*)· ποιῶ τινα ἀθάνατον, ἀπαθανάτιζω τινά. — Παθ., γίνομαι ἀθάνατος, ἀπαθανάτιζομαι, εἶμαι ἀθάνατος.— || θεωρῶ ἑμαυτὸν ἀθάνατον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἄθάνητισμός, ὁ = ἀθανασία || τὸ χάρισμα τῆς ἀθανασίας ἢ ἡ πίστις πρὸς τὴν ἀθανασίαν.

ἄ-θάνωτος, *ον*, καὶ -*η*, -*ον*· ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς θάνατον, «ἀθάνατος», μὴ θνήσκων || ἀντίθ. τῷ *θνητός* καὶ *βροτός*.— ὅθεν *ἀθάνατοι*, οἱ = οἱ Θεοὶ || ὡς. *σῶμα ἀθανάτων* ἐκαλεῖτο τμήμα στρατοῦ, τοῦ ὁποῦ ὁ ἀριθμὸς διετηρεῖτο ἀναλλοίωτος, διότι πᾶς ὁ πύτων ἀνεπληροῦτο ἀμέσως καὶ αὐτομάτως τρόπον τινα δι' ἄλλου ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένου||ἐπὶ πραγμ., αἰώνιος.

ἄ-θάνης, *ες*· ὁ μὴ ἀποδνήσκων.

ἄ-θαπτός, *ον*, (α στερ.+*θάπτω*)· ὁ μὴ ταφείς, μὴ τεθαμμένος.— || ὁ μὴ θῆσις ταφῆς.

ἄθῆρη, ἡ (καὶ *ἀθήρη*)· χονδροαλεισμένος σῆτος (χόνδρος), καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ πηκτός ζυμὸς (κουρκουσί-τι) πρβλ. λατ. *ador* = ἀσπροσίτι, κοιν. «ζεζιά» [δ'] ἐτυμ. βλ. *ἀθήρη*].

ἄ-θαρήης, *ες* (α στερ.+*θάρος*)· ὁ ἄνευ θάρρους, ἀποθαρρυνθείς, ἀποτεθαρρηνένος, ἄτολμος.

ἄ-θαυμαστία, ἡ· ὁ χαρακτήρ τοῦ *ἀθαυμάστου*(βλ. λ.).

ἄ-θαύμαστος, *ον* (α στερ.+*θαυμάζω*)· ὁ μὴ θαυμάζων, μὴ ἐκπληροσόμενος διὰ τίποτε· ἐπίρ. -*τως*.

— || ὁ μὴ θαυμαζόμενος, ὁ δὲ οὐδεὶς θαυμάζει.

ἄ-θεάμων, -*ων*· ὁ μὴ θεώμενος.

ἄ-θεάτος, *ον*, (α στερ.+*θεάομαι*)· ὁ μὴ ὀρώμενος, ὄρατος, ἀθέατος, ἀθεάσιος||μυστικός.— || ἀνεργ., ὁ μὴ ὀρών, μὴ βλέπων, τυφλός πρὸς τι.

ἄθεεῖ, ἐπίρ. (*ἄθεος*)· ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ.

ἄ-θεισίη, ἡ· ἔλλειψις ὀράσεως, τυφλότης.

ἄ-θειαστος, *ον* (α στερ.+*θειάζω*)· ὁ στερούμενος θείας ἐμπνεύσεως, μὴ ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

ἄ-θειλής, *ες*, ὁ· ὁ μὴ θελήσμενος, ἀκαταπράυντος.

ἄ-θέλειος, *ον* (α στερ.+*θέλω*)· ἀμφ. γρ. παρ' Αἰσχ. = ἀθέλητος, ὁ μὴ θέλων, ἀκούσιος.

ἄ-θεικτος, *ον* (α στερ.+*θέλω*)· ἀκαμπτος, ἀδυσώπητος, ἀκαταπράυντος.

ἄ-θεμις, -*ετος*, ὁ, ἡ· ἄνομος, παράνομος.

ἄ-θεμιστιος, **ἄ-θεμιστος** καὶ **ἄ-θεμίτιος**, *ον* (α στερ.+*θέμις*)· ἄνομος, ἄνευ νόμου ἢ κυβερνήσεως, ἄθεος, ἀσεβής, ἀνόσιος, λατ. *nefarius*. Ἐπίρ. -*τως*.

ἄ-θεμιτο-γαμέω=ἐρχομαι εἰς ἀθέμιτον (παράνομον) γάμον.

ἄ-θεμίτος=*ἀθέμιτος* (β βλ.).

ἄ-θεμιτο-φαγέω=τρώγω φαγητὰ μὴ ἐπιτρεπόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου.

ἄ-θεμιτο-φάγος, *ον*· ὁ τρώγων ἀθέμιτα φαγητὰ.

ἄ-θεος, *ον* (α στερ.+*θεός*)· ὁ ἄνευ θεοῦ, ὁ ἀρνούμενος τοὺς θεοὺς || γενικῶς ἄθεος, ἀσεβής. — || ἐγκαταλείψμενος ἄπὸ τοῦ θεοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἄ-θεότης, -*τητος*, ἡ· τὸ μὴ πιστεῦειν εἰς θεόν, ἀθεΐα, ἀσέβεια.

ἄ-θεράπευσία, ἡ· ἔλλειψις περιποιήσεως ἢ φροντίδων· μετὰ γεν., παραμέλησις πράγματός τινος. Ἐκ τοῦ **ἄ-θεράπευτος**, *ον* (α στερ.+*θεράπεύω*)· ὁ μὴ τυγχάνων ἢ μὴ τυχῶν περιποιήσεων, ὁ παραμεληθεὶς ἢ παρημελημένος.— || ὁ μὴ ἰαθεὶς, ἀνίατος (ἀγιάτρευτος).

ἄ-θερίζω· ἐπ. ἀόρ. α' *ἀθέριξα* ἢ *ἀθέρισα* (α στερ.+*θέρω* = *θεραπεύω*)· ἢ περιφρονῶ, καταφρονῶ, ἀδιαφορῶ (λατίν. *nihil curare*). [κατ' ἄλλους ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἀρχ.ινδ. *adhara*=περιφρονεῖν].

ἄ-θερίστιος, *ον*· ἀφρόντιστος, παρημελημένος. — 2) ἀδιάφορος, ἀμελής, παραμελῶν.— || ὁ μὴ δερισμένος.

ἄ-θερμαντός, *ον* (α στερ.+*θερμαίνω*)· ὁ μὴ θερμανθεὶς, μὴ θερμασμένος || μὴ ἐξεγειρόμενος ὑπὸ ποδῶν.

ἄ-θερμος, *ον*· ἄνευ θερμότητος.

ἄθερ-ώδης, *ες* (*ἀθήρη*+*είδος*)· ὁ φέρων ἀθέρας ὡς ὁ στάχυς τοῦ αἴτου.

ἄ-θεσία, ἡ (*ἄθετος*)· ἀστασία, ἀστάθεια || παρασπονδία, ἀπιστία.

ἄ-θεσιμό-θιος, *ον*· ὁ διάγων παράνομον βίον.

ἄ-θεσμος, ον (α στερ.+*θεσμός*)· ὁ μὴ ἔχων θεομῶς, παρὰ τοὺς θεσμούς, ἄνομος, παράνομος.

ἄ-θέσφατος, ον' (τόσον μέγας, ὥστε) οὐδὲ θεός δύναται νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ, νὰ τὸν περιγράψῃ || ἀνεξαρτητος, ἀπεριγραπτος, ἄρητος || ὄθεν, ὑπερφυσικῶς μέγας, τεράστιος, πελώριος.

ἄ-θετέω, μέλ. -*ήσω* (*ἄθετος*)· θέτω κατὰ μέρος, ἀμελῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ.— || ὄβελίζω ὡς νόθον, ἀπορρίπτω (ἐπὶ Ἰραμματι.).— || ἄνεπαστατῶ.

ἄ-θέτησις, ἦ, γεν. -*εως*· κατάργησις, ἀπόρριψις.
ἄ-θετος, ον (α στερ.+*τίθημι*)· ὁ μὴ τοποθετημένος, ἀτοποθέτητος, τεθείς κατὰ μέρος, ἀχρηστος, ἀνωφελής.—ἐπίρ. *ἄθέτως* = *ἄθεσμως*=παράνομως.

ἄ-θεωρησία, ἦ· ἔλλειψις θεωρήσεως.

ἄ-θεωρητί, ἐπίρ.· ἄνευ θεωρίας, ἀμελῶς.

ἄ-θεώρητος, ον (α στερ.+*θεωρέω*)· ὁ μὴ θεωρούμενος, ἀόρατος || ἀνεξερεύνητος. 2) ὁ μὴ στηριζόμενος ἐπὶ ἐπιστημον. θεωριῶν, ὁ ἀνεπιστήμων, ἀνίδεος.

ἄ-θέως (ἐπίρ. τοῦ *ἄθεος*)· κατὰ ἄθεον, ἄσεβῃ, τρόπον.

ἄ-θληής, ἐς (*θληή*)· ὁ μὴ θηλάσας.

ἄ-θληος, ον (α στερ.+*θληή*)· ὁ μὴ θηλασθεὶς, ἀθύζακτος || ὁ μόλις ἀπογαλακτιθεὶς (λατ. *jam lacte depulsus*).

ἄ-θλήλυντος, ον (α στερ.+*θηλύων*)· ὁ μὴ γυναικώδης, μὴ ἐκδηλυνθεὶς, μὴ ἐκτεδηλυμένος || ἀνδρικός, ἀρρενωπός.

ἄ-θληυς, υ (α στερ.+*θήλυς*)· ὁ μὴ γυναικωτῶς || ὁ μὴ ἀρμόζων εἰς γυναικὰ.

Ἄθηνά, -ās, ἦ, συνηρ. τύπος τοῦ *Ἄθηνά* ἢ *Ἄθηναιά*, ἰων. *Ἄθήνη*, *Ἄθηναιή*, δωρ. *Ἄθᾶνα*, *Ἄθᾶναία*, ἀιολ. *Ἄθηνά* ἢ θεὰ Ἄθηνᾶ, λατ. *Mi-phe-na*, ἡ προστάτις τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄθηνᾶζε, ἐπίρ.· εἰς, πρὸς, τὰς Ἀθήνας.

Ἄθηναι, -ων, αἶ· ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἐν χρήσει κατὰ πληθ., (ὡς *Ὀψῆα*, *Μυκηναίαι*), εἰσὶ συνίσταται ἐκ πολλῶν μερῶν (τῶν *δήμων*).

Ἄθηναια, τᾶ· ἀρχαιότερον ὄνομα τῶν Παναθηναίων.

Ἄθηναιζῶ· εἶμαι Ἀθηναῖος || εἶμαι σοφός ὡς ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἀθηναιον, τὸ (*Ἀθηνᾶ*)· ὁ ναός τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀθηναῖος, α, ον (*Ἀθηνᾶ*)· ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ἀθήνας, «Ἀθηναῖος».

Ἀθῆνη=Ἀθηνᾶ (ὁ βλ.) || Ἀθῆναι.

Ἀθῆνηθεν, ἦ -θε, ἐπίρ.· ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀθῆνησιν (καὶ *Ἀθήνησιν*), ἐπίρ.· ἐν Ἀθήναις.

Ἀθηνᾶιῶ· σφῶδρα ἐπιδυμῶ νὰ εἶμαι εἰς τὰς Ἀθήνας, ποδῶ τὰς Ἀθήνας.

Ἀθηνῶθεν, ἐπίρ.· ἐξ Ἀθηνῶν.

ἌΘΗΡ, -έρος, ὅ· τὸ γένειον τοῦ στάχυος τοῦ σίτου, ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ στάχυς (λατ. *spica*).— || ἡ αἰχμή ἢ ἡ ἀκίς τοῦ ὀπλου [ᾶ].

Ἔτυμ.· Αἶ λ. *ἄθηρ*, *ἄθερινη* (μικρὸς ἰχθύς εἰδους σαοδίνης), *ἀνθήριξ* (ὁ βλ.), ἀντὶ *ἄθεριξ*, κατ' ἐπήρκειν ἐκ τοῦ *ἄνθος*, *ἄθερηξ* (ρῖζα)=*ἀκανθώδης*, ἴσως δὲ καὶ ἡ λ. *ἄθαρη* (ὁ βλ.); ὅλαι αὐταὶ ἀνάγονται εἰς τὴν ἰαπ. λ. **adhor*, κοπ. **adheri* (=τὸ γένειον τοῦ στάχυος). Εἰς τὴν αὐτὴν λ. ἀνάγεται καὶ ἡ λατ. *ador* (=ἀποροσίτι, «εἰά»).
ἄ-θρηάτος, ον (α στερ.+*θρηάω*)· ὁ μὴ θηρευθεὶς, ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ συλλάβῃ ἐν θήρᾳ.

ἄ-θρηυτος, ον (α στερ.+*θρηέω*)· ὁ μὴ θηρευθεὶς.

ἄθρη-λοιγός, ὁ (*ἄθηρ+λοιγός*)· ὁ καταστρέφων τοὺς ἀδέρους τοῦ στάχυος (λικτηρήριον, τ. ἐ. λιχνηστήρι). Ἡσυχ. *ἀτὸ λεγόμενον πτύον, οἶον ἀθερολογόν, τὸ τῶν ἀθέρων δλοθρευτικόν· ἀθέρεις δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχίων*. Ἠβελ. *ἄθηρόβρωτος*.

ἄθρηό βρωτος, ον (*ἄθηρ+βιβρώσκω*)· ὁ καταθιθρώσκων (καταστρέφων) τοὺς ἀδέρους τοῦ σίτου· *ἄθρηόβρωτον ὄργανον*=τὸ πτύον δι' οὗ ἐλίκμων (ἐλιχίζον) τὸν σίτον.

ἄ-θρηος, ον (α στερ.+*θῆρ*)· ὁ ἀνευ ἀγρίων ζῴων, ὁ μὴ ἔχων θηρία ἢ κυνήγια (τ. ἐ. θηρόματα).

ἄ-θησαύριστος, ον (α στερ.+*θησαυρίζω*)· ὁ μὴ θησαυρισθεὶς, ἀναποταμίευτος || ὁ μὴ κατάλληλος

πρὸς ἀποθησαύρισην, ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποθησαυρίσῃ.

ἄ-θίγης, ἐς (α στερ.+*θιγεῖν*)=*ἄθικτος* (ὁ βλ.).

ἄ-θικτος, ον (α στερ.+*θιγγάνω*)· ὁ μὴ ἐγγισθεὶς, ἀνέγγιχτος, ἀνεπαφός, μὴ ψουθεὶς || μετὰ γεν. || ὁ μὴ ψουθεὶς ὑπὸ τινος πράγματος || *κερδῶν ἄθικτος*=ὁ μὴ διαφθειρόμενος ὑπὸ τοῦ κέρδους, ἀφιλοκερδής || ὡς. καὶ μετὰ δοτ. *νόσοις ἄθικτος*=ὁ μὴ θιγείς ὑπὸ νόσων, ἢ μὴ θιγόμενος ὑπὸ νόσων. 2) ὃν δὲν πρέπει νὰ ἐγγίσῃ τις, ἱερός, ἅγιος.— || *ἐνεργ.*, ὁ μὴ ἐγγίζων, μὴ ψαύων.

ἄ-θλαστος, ον' ὁ μὴ θλάμενος, ὁ μὴ τεθλασμένος.

ἄθλεύω, συνηρ. τύπος τοῦ ἐπ. *ἄεθλέω* μέλ. -*εύσω* (*ἄθλος*)· ἀγωνίζομαι διὰ βραβεῖον, μάχομαι, παλαίω. 2) κοπιᾶζω, προσπαθῶ, ἀντέχω, ὑπομένω || ὑποφέρω.

ἄθλέω, (καινόν. τύπος τοῦ ἄθλεύω), μέλ. -*ήσω* ἄθρ. *ἄ' ἡθλήσα'* πρκ. *ἡθλήκα* (*ἄθλος*)· ἀγωνίζομαι διὰ βραβεῖον, μάχομαι. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω.— || εἰ-μαὶ ἀθλητής.

ἄθλημα, τὸ (*ἄθλέω*)· ἀγών, ἀμιλλα, προσπάθεια.— || ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐργάζεται τις.

ἄθλησις, -εως, ἦ (*ἄθλω*)· ἀγών, ἀμιλλα||οκληρὰ προσπάθεια, ἀγών, δοκιμασία, δυσχέρεια.

ἄθλητήρ, -ῆρος, ὁ· ἀρχαιότερος τύπος τοῦ *ἄθλητής*.

ἄθλητής, συνηρ. τύπος τοῦ *ἄεθλητής*, -*ου*, ὁ (*ἄθλέω*)· ἀγωνιστής, ὁ ἀγωνιζόμενος χάριν βραβεῖου, πρωταθλητής· λατ. *athleta*.— Ἰωνικῶς, ὁ ἡσκημένος εἰς τι, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τι, δεινός εἰς τι || ὁ ἐμπειρος πράγματός τινος (μετὰ γεν.).

ἄθλητικός, ἦ, ὄν'· ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος, κατὰ ἀλλοῦς διὰ) ἀθλητήν.

ἄ-θλίβης, ἐς (α στερ.+*θλίβω*)· ὁ μὴ πιεοδής || ὁ μὴ ὕλασθεὶς.— || *ἐνεργ.* ὁ μὴ πιέζων.

ἄ-θλίβιος, ον' = ἀθλιπτος.

ἄθλιος, α, ον, καὶ -ος, -ον, συνηρ. τύπος τοῦ *ἀθλιος* (*ἄεθλον, ἄθλον*)· ὁ ὑποκείμενος εἰς τοὺς μόχθους τοῦ ἀγῶνος, ὁ ἀγωνιζόμενος διὰ τὸ βραβεῖον || ἐντέθεν γενικῶς, ταλαιπωρούμενος, «ἄθλιος», ἔλεεινός (λατ. *miser*). Ἐκ τούτου τὸ

ἄθλιότης, -τητος, ἦ (*ἄθλιος*)· δυστυχία, ἔλεεινότης «ἄθλιότης».

ἄ-θλιπτος, ον' = *ἄθλιβης* (ὁ βλ.).

ἄθλο-θεσία, ἦ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀθλοδέτου.

ἄθλο-θετέω (*ἄθλον+τίθημι*)· ὀρίζω βραβεῖα || προτείνω βραβεῖον || προσφέρω ἀμοιβάς.— || διευ-θύνω, κυβερνῶ.

ἄθλο-θετήρ, -ῆρος, ὁ (*ἄθλον+τίθημι*)· ὁ ἐπιδικάζων, ὁ ἀπονέμων, τὸ βραβεῖον, ἦτο· = *ἄθλοθέτης* (ὁ βλ.).

ἄθλο-θέτης, -ου, ὁ (*ἄθλον+τίθημι*)· ὁ ἐπιδικάζων, ὁ ἀπονέμων, τὸ βραβεῖον || ὁ κριτὴς τῶν ἀγῶνων· πρκ. *καὶ βραβεύς*.

ἌΘΛΟΝ, τὸ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπικ. *ἄεθλον* τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, ἐπαθλον||γεν., δῶρον||ἀνταμοιβή.— || κατὰ πληθ. *καταντῆ καὶ συνών. τῷ ἄθλος* = ἀγών, πάλη.

Ἔτυμ.· ἀτ. *ἄθλον* (ἄ) *εθλον*, *ἄθλος* (ἄ) *εθλος*, *ἄθλεύω* (ἄ) *εθλεύω*, *ἄθλέω* (ἄ) *εθλέω*, *ἄθλητήρ*, *ἄθλιος* (ὁς ἀγωνίζεται, παλαίει ἐπιμ. δυστυχής): Ἰάντα καὶ τα συνάπτονται ἐτυμολ. πρὸς τὰ λατιν. *vas* (va) *(d)s vadis*=ἐγγυητής, μάρτυς, *vadimonium*=ἐγγύησις, *vador* 1 = ὑποχρεῶ τινα ὡς ἐγγυητήν, *praes*, γεν. *praedis* (**praevades*)=ἐγγύησις (πρκ. παλ. λατ. *praevidēs* (**praevades*) ὡς πρὸς τὸ παλ. Γερμ. *welte*=ἐνέχυρον βραβεῖον ἀγῶνος, ἄγωνισμα. Ἡ ἐτυμολ. συνάφεια τούτων ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν σημασιῶν των (ἀγώνισμα, ἐνέχυρον, ἐγγύησις). Τὸ *α* εἶναι προθεματικόν (ὡς ἐν λ. ἄ-ερα κ. ᾶ.). Τὸ κύρ. θέμα=*εθ-*, λατ. *vad-*. — Ἐσαφελμένη θεωρεῖται ἡ ἐτυμ. τοῦ *ἄεθλον* ἐκ τοῦ *ἄερω*.

ἌΘΛΟΣ, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπ. *ἄεθλος*· ἀγών εἶτε ἐν πολέμῳ εἶτε ἐν ἀθλοπαιδίᾳ || κυρ. ἀγών, ἀμιλλα, διὰ βραβεῖον||πάλη, κακοπάθεια, κόπος, μόχθος [δι' ἐτυμ. βλ. *ἄθλον*].

ἄθλοσύνη, ἦ=*ἄθλος*.

ἄθλο-φόρος, ον (*ἄθλον+φέρω*)· ὁ ἀποκομίζων τὸ βραβεῖον νικητῆς (ἐπὶ ἔπλων π.χ.).

ἄ-βολος, ον (α στερ.+*θολός*)· ὁ μὴ βολός, μὴ τεδολωμένος, καθαρός.

ἄ-βόλωτος, ον (α στερ.+*θολώω*)· μὴ τεδολωμένος, μὴ τεταραγμένος, διαυγής, καθαρός.

ἄ-θορύβητος, ον (α στερ.+*θορυβέω*)· ὁ μὴ τεδορυβημένος, ἀτάραχος.

ἄ-θόρυβος, ον (α στερ.+*θόρυβος*)· ὁ ἄνευ θορύβου, ἀτάραχος, ἤσυχος· ἐπιρ. -βως.

ἄθραγένη, ἡ· εἶδος δένδρου, ἐξ οὗ ἐλαμβάνετο προσάναμμα (ἴσκα).

ἄ-θρακτος (α στερ.+*θράσσω*)·=ἀτάρακτος (β βλ.).

ἄ-θράνευτος, ον·=ἀστρωτός· πιθ. ἄνευ προσκεφαλαίων.

ἄ-θραυστος, ον (α στερ.+*θραύω*)· ὁ μὴ τεδραυσμένος, ἀκέραιος· ἴδεν δέν δύναται τις νά θραύσῃ.

ἌΘΡΕΨ, ἀττ. *ἄθρεω*· μέλ. -ήσω· ἄθρ. α' *ἡθρησα*· βλέπω τι μετὰ προσοχῆς, προσβλέπω, παρατηρῶ.—

2) μτγν. ἐπὶ τοῦ νοῦ, σκέπτομαι, ἐξετάζω, ἀναμετρῶ, σταθμίζω. Κυρ. κατὰ προστ. ἐνεστ. καὶ ἄορ. α': *ἄθρει, ἄθρῳ*·=κῦτταζε, βλέπε, σκέψου.

Ἔτυμ.· τινὲς συνάπτουν τοῦτο πρὸς τὸ σανσκρ. *dhāraṅali*=κρατεῖν, καὶ τὸ ἔλλ. *θρησασθαι*=καθῆ-ροθαι (τοῦ *θράω*), τὸ δὲ ἐν ἀρχῇ α· εἶναι ἄπλως προ-ηματικόν· ἄλλοι δέχονται ὡς. τὸ προθεμ. α· μετὰ τινος ἰαπ. ῥ. *dher-* (θερ-), ἣν δέχονται καὶ ἐν τῇ λ. *ἄ-θρός*.

ἄθρητέον, ρημ.· ἐπιθέτον τοῦ *ἄθρεω*· πρέπει νά σκεφθῇ τις.

ἄθροίζω ἢ ἄθροίζω· μέλ. -σω, ἄθρ. α' *ἡθροισα*. Παθ. ἄθρ. α' *ἡθροίσθη*· πρκ. *ἡθροισμαι* (*ἄθρός*)· συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συλλέγω, κυρ. συνάγω στρατ. δυνάμεις, στρατολογῶ.—Παθ., συναθροίζομαι, συναγομαι, συμπυκνοῦμαι.

ἄθροισις, -εως, ἡ (*ἄθροίσις*)· συνάθροισις, συγ-κέντρωσις, συλλογῆ· ἢ στρατολογία.

ἄθροισμα, τὸ (*ἄθροίσις*)· τὸ συνηθροισμένον, συγκέντρωσις, συλλογῆ.

ἄθροισματικός, ἡ, ὄν· ὁ μετὰ πολλῶν ἄλλων ἵσαιοῦμενος, ἀγελῆσις.

ἄθροισμός, ὁ = *ἄθροισις*· συμπύκνωσις.

ἄθροιστέον, ρημ.· ἐπιθ. τοῦ *ἄθροίζω*· πρέπει νά ἀθροίσῃ (νά συλλέξῃ) τις.

ἄ-θρονος, ον· ὁ μὴ ἔχων θρόνον (δηλ. ἐπισκοπικόν).

ἄ-θρός, α, ον (καὶ -ος, -ον), ἀττ. *ἄθρός*, καλ. ἀττ. *ἄθρους, -ουν*· συγκρ. *ἄθροῦτερος*, μτγν. *ἄθροῦ-στερος* (*ἄμα+θρός*)· συγκεντρωμένος, συμπυκνω-μένος κατὰ σωρούς· *ἄθροει*=κατὰ σωρούς. — ἢ ὅλα ἄμα ἐφάπαξ, μὴ γιά πάντα· τὸ *ἄθροον* = ἡ ὅλη δύναμις, ὁ ὄγκος· *ἄθροά πάντ' ἀπέτειον*· ἐπλήρω-σε τήν ποιήν δι' ὅλα διὰ μιᾶς (ἐφάπαξ). — Ἐπιρ. *ἄθρον* καὶ *ἄθροος*=διά μιᾶς, αἰφνιδίως. — ἢ ἀπει-ρος, πολυπληθής ἢ ὡς. συνεχῆς, ἀδιάλειπτος.

Ἔτυμ.· ἀρχικῶς ἦτο *ἄθροφοι, ἐξ οὗ κατ' ἀνομοίω-σιν προήλθεν ὁ τύπος *ἄθροοι* (μετὰ ψιλοῦ πνεύματος), εἶτα δ' ἐκ νέου *ἄθροοι* (μετὰ δασείας) ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ἀρχικοῦ α τοῦ ἄπαντες, ἡ· καὶ κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς τὸ δασυνόμενα (πρβλ. *Θέθεις, θυφλός* κλπ.).

ἄθροότης, -ητος, ἡ (*ἄθροός*)· τὸ νά εἶναι ὅλοι (ὅλα) μαζί.

ἄ-θρύλλητος, ον· περὶ οὗ δέν γίνεται πολὺς λόγος.

ἄ-θρυπιτος, ον (α στερ.+*θρύπτω*)· ἄθρυστος, ἀ-φθαρτός.— ἢ ὁ μὴ ἐκνευρισμένος ἢ μὴ ἐκλελυμέ-νος, ὁ οὐχὶ ἔκφυλος.

ἄ-θρυμία, ἡ (*ἄθρυπιτος*)· λιτότης τοῦ θίου.

ἄ-θρυμῆς, μέλ. -ήσω (*ἄθρυμος*)· εἶμαι ἄθρυμος, βα-ρύθυμος, ἀποκαρδιωμένος, διά τι.

ἄ-θρυμῆτέον, ρημ.· ἐπιθ. τοῦ *ἄθρυμῆω*· πρέπει νά ἄ-θυμῇ τις.

ἄ-θρυμία, ἡ (*ἄθρυμος*)· ἔλλειψις δάρρους, ὀλιγο-ψυχία, μικροψυχία, λιποψυχία ἢ βαρυθυμία, ἀπο-θάρρυνσις.

ἄ-θρυμιάτος, ον· ὁ μὴ ἐκπέμπων ἀναθυμιάσεις.

ἄ-θρυμῶς, ον· ὁ ἄνευ *θρυμοῦ*, ὁ σπερούμενος δάρ-ρους ἢ ἐμπνεύσεως ἢ ἄθρυμος, λιπόψυχος. Ἐπιρ. *ἄ-θύμω*ς ἔχω = εἶμαι ἀποθαρρυσμένος, δέν ἔχω διά-θεσιν διά τι.

ἄ-θυριδίωτος, ον (α στερ.+*θυρίζω*)· ὁ ἄνευ θυρί-δος (παράθυρου).

ἄθυμα, τὸ (*ἄθύρω*)· παιγνίδιον, ἄθυμα.

ἄθυματίον, τὸ, ἕποκος. τοῦ προηγ. (*ἄθυμα*)· μικρόν ἄθυμα, παιγνίδιον.

ἄ-θυρο-γλωττία, ἡ· ἀναιδής φλυαρία· ἐκ τοῦ

ἄ-θύρο-γλωττός, ον (*ἄθυρος+γλωττα*)· ὁ μὴ δυ-νάμενος νά κρατήσῃ τήν γλῶσσαν ἐντός τῶν θυ-ρῶν ἢ ἄθυρόστομος, ὁ ἔχων ἀπύλωτον στόμα ἢ φλύαρος.

ἄ-θύρος, ον (α στερ.+*θύρω*)· ὁ ἄνευ θύρας ἢ μετρ. ἐλεύθερος, ἀνοικτός, ἀκώλυτος.

ἄ-θυρο-στομία, ἡ=*ἄθυρογλωττία* (β βλ.).

ἄ-θύρο-στομος, ον (*ἄθυρος+στόμα*)=ἄθυρογλω-σσος (β βλ.) ἢ *ἄθυρ. ἡχώ*=ἀδιακόπως λαλοῦσα, ἀνι-λαλοῦσα, πολυλάλητος.

ἄ-θυροισις, -εως, ἡ (*ἄθύρω*)· παιδιὰ, παιγνίδιον.

ἄ-θυροισις, ον (α στερ.+*θύρω*)· ὁ ἄνευ θύρου.

ἌΘΥΡΩ· παίζω, διασκεδάζω ἐμαυτόν, διασκε-δάζω.— ἢ μετὰ αἰτ. παίζω τι (*παίγνιον* τι κτλ.), κό-μω τι παίζων [ἄθῦ·] [ἀθεε. ἐτυμολ.]

ἄ-θύρωτος, ον (α στερ. + *θύρέω*)=ἄθυρος· ὁ μὴ κεκλεισμένος διὰ θύρας.

ἄ-θύτος, ον (α στερ.+*θύω*)· ὁ μὴ θυσιασθεῖς, ὅς δέν πρέπει νά θυσιασθῇ, ἀκατόλλητος πρὸς θυ-σίαν ἢ ὁ μὴ γενόμενος δεκτός κατὰ τήν θυσίαν (λατ. *sacra inauspicata*) ἢ γενικῶς, ὁ μὴ διὰ θυσί-ας ἐγκαινισμένος (καθγιασμένος).— ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ θύων, ὁ μὴ προσφέρων θυσίαν.

ἄ-θύφος, ον (α στερ.+*θύφω*)· ὁ μὴ τιμωρηθεῖς, ἀ-πειρακτός. 2) μετὰ γενν., ὁ ἄπληγαιμένος ποιητής διά τι, ὀναίσιος, μὴ ἔνοχος, μὴ ἄξιος τιμωρίας· *ἄθύφος πηλῶν*.— ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, ἄκακος, ἀβλαβής.

ἄ-θύπευτος, ον (α στερ.+*θύπεύω*)· ἄνευ κολα-κείας, ἀκολάκευτος ἢ ὅς δέν δύναται διὰ θωπειῶν νά καταπραυνθῇ, ὁθεν τραχύς, ἀκαμπτός, σκληρός. | ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ θωπεύων, ὁ μὴ κολακεύων.

ἄ-θωράκιστος, ον (α στερ.+*θωράκίζω*)· ὁ ἄνευ θώρακος, ὁ μὴ τεθωρακισμένος.

ἄ-θωρήκτος, ον (α στερ.+*θωρήσσω*) = *ἄθωρά-κιστος* (β βλ.).

Ἄδως, ω, ἐπ.· *Ἄθωως*, -όω, δ'· τὸ ὄρος Ἄδως (νῦν *ἄγιον ὄρος*, ἔ· Ἄδωνας).

αἰ, σύνδ. ἐπ., θωρ. ἡ, ἀντι *εἰ* (β βλ.).

Ἔτυμ.· *αι* (**ai* ἰαπ. καὶ εἶναι κυρ. θηλ. τοπ. δ'εωρ. τύπος ἡ (**ε*, θηλ. ὄργαν. ἐν. *εἰ* εἶναι τοπ. οὐδ. ἐν. ἔθμα **ο*, πρβλ. σανσκρ. *a-smāi*· *αι* δέν παρμάγεται· ἐκ τοῦ **σ* *σ* *σ* *σ*, ὅπερ θά ἦτο συγγ. τῷ λατ. *si*).

αἰ'· συνήθως διπλοῦν *αἰ αἰ* (βλ. *αἰαῖ'*)· ἐπιφών. ληψῆς. **αἰ'**, ἐπιφώνημα ἰσχυρῆς ἐπιθυμίας, εὐχῆς (=ὦ! ὦ! εἶδε! μοκράν νά ἦταν, νά γινόταν, αὐτό! λατ. *uñam* παρ' Ὀμ. πάντοτε *αἰ γάρ* καὶ *αἰ γάρ*). Βλ. *αἰθε*.

Αἰ'Α, ἡ, γεν. *αἴης*, ποιητ. ἀντι *γαῖα*, *γῆ*=γαῖα, γῆ, χῶρα.

Ἔτυμ.· Συνήθως θεωρεῖται ὡς ἑτέρα γραφή τοῦ *γαῖα*, ἐσφαλμένος ὄμως. Ἐκ τῶν πολλῶν ἐτυμολογιῶν πιθανοτέρα φαίνεται ἐκεῖνη καθ' ἣν *αἰα* (**αἰα* *αἰα*, ὅπερ εἶ-ναι ἰσοδύναμον τῷ λατ. *avia* = μεγάλη μήτηρ (πρβλ. *avus*), διότι ἡ γῆ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν πρόγονος πάν-των τῶν ζώντων πλασμάτων.

αἰγάμα, τὸ· θρηνώδης κραυγῆ, θρηῶς. Ἐκ τοῦ

αἰάζω, μέλ. αἰάζω· κραυγάζω *αἰαῖ* ἢ *ἄχ!* ἢ θρηῶν, καὶ μετ' αἰτ. θρηῶν τι. [*αἰάζω, αἰγάμα* <*αἰ*, ἡ *αἰα*, ὅπερ εἶναι ἐπιφώνημα πόνου].

αἰαῖ, ἐπιφ. θλιψέως· *ἄχ!* φεῖ! ἄλλοίμονον!· λατ. *va e!*

Αἰάκειος, α, ον· ἀνήκων τῷ Αἰάκῳ.

Αἰακίδης, -ου, δ'· υἱὸς τοῦ Αἰάκου.

αἰακτός, ἡ, ὄν, ρημ.· ἐπιθ. τοῦ *αἰάζω*· ἀξιοδρή-νητος, ἄξιος οἰμωγῆς. — ἢ ὁ θρηῶν ἢ ἔλεεινός.

αἰανής, ἰων.· *αἰανής, ἐς*, πιθ. ἐκ τοῦ *αἰεῖ*, δ'ὸ κυρ-σημ. αἰώνιος, οὐδέποτε τελειῶνων ἢ ὁθεν ὀκληρός, ἀνιαρός, ἀπεχθής, ὀδυνηρός ἢ εἶτα γενικῶς, φοβε-ρός, φρικτός.

Ἔτυμ.· τινὲς δέχονται δύο *αἰανής*: α' *αἰανής*=ὀ-δυνηρός, λυπηρός, ἔλεεινός (καὶ *αἰανός*). Ἰεῦ·ο ἢ (**αιανός* (πρβλ. λατ. *aerumna*=μόχθος, κάματος) ἢ (**αιφασ-νος* (ὁ τύπος *αἰανής* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κατωτέρω δμῶνυμὸν του β') ἢ <*αιε*-*ανής* (=ὁ ἔ-

χων τρομοκτικήν τήν ὄψιν, πρβλ. λατ. saevus).— β' *αιανής* (= αἰώνιος) (**αιφασ-νής*, πρβλ. *αι(φ)ών, αι(φ)εί*).

Αιαντίδης, -ου, δ (*Αίας, -αντος*)· υἱός τοῦ Ἀθαντος, ἀπόγονος τοῦ Αἴ.— Ἐν Ἀθήναις, πολίτης τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, λαβούσης τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἥρωος.

αιανῶς, ἐπίρ. (*αιανής*)· διὰ πάντοτε, αἰωνίως, ἔσσει.

Αἴας, -αντος, δ, ἐπ. κλητ. Ἀϊαν' (ὁ ἥρωος Αἴας).

αἰθοί, ἐπιφ. ἀηθίας ἢ θαυμασοῦ· ὤφρου! ἢ ἀλλά καὶ γέλωτος· *αἰθοῖ, βοῖ*.

αἰγ-αγρος, δ (*αἰξ + ἀγρός*)· ἡ ἀγρία αἰξ (λατ. capra aegragros).

Αἰ-γάθεν, θωρ. ἀντὶ τοῦ *Αἰγῆθεν*, ἐπίρ.· ἐκ τῆς πόλεως Αἰγῶν (τῆς Ἀχατίας ἢ τῆς Εὐβοίας).

Αἰγαῖος, α, ον' ὁ τοῦ Αἰγαίου ἢ *αἰγαῖον πέλαγος*, καλούμενον καί· δ *Αἰγαῖον, -ωνος* ἢ *αἰγαῖος* (θηλ. πόντος)=τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

αἰγανέη, ἡ (*αἰξ*?) θηροειδική λόγχη, ἀκόντιον.

Ἔτυμ.· κυρ. *αἰγανέη*=δρύου ἐκ ξύλου δρύος (πρβλ. γοτθ. *aiks, παλ-γερμ. eih=δρύς, λατ. aesculus (*aegsculus=στρεβλόδρυς, ἑλλ. *αἰγίλων* (σιδος δρύος), *αἰγίς*=ἀσπις τοῦ Διὸς (μήπως ἐκ ξύλου δρύος;)· πρβλ. καὶ *αἰγλή*.—Διὰ τοὺς δεχομένους ἔτυμολ. σχέσιν πρὸς τὸ *αἰξ*, *αἰγανέη*=ἀκόντιον διὰ τὰς αἰγας.— Κατ' ἄλλους συγγ. τῷ *αἰγμή*).

αἰγῶνη, ἐπίρ. (*αἰσσω*)· ὀρηκτικῶς, μεθ' ὀρηκῆς, ταχέως.

αἰγίος, α (λων, ἡ), ον (*αἰξ*)· τύπος ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ *αἰγός*· ὁ ἐξ αἰγός (ἢ αἰγῶν), «κατοικησίους», λατ. caprinus ἢ ὡς οὗα. *αἰγίλη* (ἐνν. *δορά*), ἡ=δέρμα αἰγός.

Αἰγίος, α, ον' ὁ τοῦ Αἰγέως ἢ ὁ ναός τοῦ Αἰγέως.

ΑἰΓΕΡΙΟΣ, ἡ· ἡ σκούρα λεύκη (τουρκ. *καβάκι*), λατ. *psyllus*· πρβλ. *λεῦκη* (πρβλ. τὴν ἐν τῇ Γαλιτικῇ διακρίσει· *αἰγερός*=*peuplier noir*, *λεῦκη*=*peuplier blanc*).

Ἔτυμ.· ἔστιν συγγ. πρὸς τὴν ἐν λ. *αἰγανέη* μνημοευόμενα.— Κατ' ἄλλους ἢ ρ. *αἰγ*—ἐκ τοῦ *αἰσσω* σημ. κυρ. δόνησιν, κλονισμόν, σεισμόν, ὅθεν *αἰγερός* διότι τρέμουν τὰ φύλλα της καὶ τα. *ropulus* ἐκ τοῦ *πάλλω* (ἢ) Τὴν δὲ (κατ)αἰγίδια καὶ τὰ κύματα (*αἰγας*) συσχετίζουν μετ' ὅν σεισμόν τῆς γῆς, ἐξ οὗ προκαλοῦνται.

αἰγερο-φόρος, ον' ὁ φέρων (παράγων) αἰγερίους, τόπος ἐν ᾧ φύονται αἰγερίοι (ἢ Βοιωτία π.χ.).

αἰγερίων, -ωνος, δ· δόσιος ἐξ αἰγερίων.

αἰγ-ελάτης, -ου, δ (*αἰξ + ἐλάτων*)· ὁ αἰγοβοσκός.

αἰγίος, α, ον, =*αἰγίος* (β βλ.).

αἰγερός, ἡ· *αἰγερός* (β βλ.).

αἰγιαῖος (*αἰξ*)· ὁμιλῶ περὶ αἰγῶν.

αἰγιαλίτης, -ου, δ, θηλ. -ίτης, -ιδος· ὁ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἔκ τοῦ

αἰγιαλός, δ (*αἰσσω + ἄλις*)· κυρ. ἔνθα ἢ θάλασσα ὀρμῆ ἢ παραλία, ἀκροθαλασσιά (κοιν. γιαιλός) ἢ μωδιά.

Ἔτυμ.· Παρ' Ἡσυχ. *αἰγίος* τὰ κύματα *Διοριεῖς*· πρβλ. *κατ-αἰγίω* = ἐφορμῶ μετὰ μανίας, ἀνασκρ. *ἔ'jahi*=κινούμαι, δονούμαι, συνταράσσομαι, ἑλλ. *αἰξ*, ἄρμ. *aic*=αἰξ· πρβλ. καὶ *αἰγλή*.—Ἐν τῇ φράσει· *αἰγίος κύματα* ἢ λ. κεῖται ἐν μτφρ. ἐνν. πρβλ. καὶ τὴν παρ' ἡμῖν σήμερον συνήθειαν νὰ παρομοιάζωμεν τὰ ἀφρισμένα κύματα πρὸς κοπάδια πρόβατα· ὡς, οἱ Γάλλοι ὀνομάζουν τὰ τοιαῦτα κύματα *moutons* (π.ε.λ. τὰς φράσεις· *la mer moutonne, le ciel se moutonne, mer moutonneuse* κλπ.— Κατὰ τὸν Bechli. lex. 16 τὸ β' συνθ. (ἄλλομαι (=ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων καταρραντιζόμενος), καίτοι δέχεται ὅτι ἀντίκειται πρὸς τοῦτο ὁ τονισμός.— Κατὰ τὰ ἀρχ. σχολία εἰς Ὅμ. *αἰγιαλός* (*αἰαν ἐγγυός ἄλός ἔχων*).—Δὲν λείπει καὶ ἡ συσχέτισις πρὸς τὴν β. *Fay*-τὸ *ἄγγυμ*.— Κατὰ τινὰς τὸ β' συνθῆ, εἶνα· τὸ θέμ. *άλ-*, *σαλ-* (τοῦ *ἄλλομαι*. λατ. *salire*) ἢ -ιαλος (τρέπον τινὰ ὡς κατάλλ).

αἰγιαλ-ώδης, ες (*αἰγιαλός + εἶδος*)· ὁ συχνάζων εἰς τὸν αἰγιαλόν.

αἰγί-θάτης, δ (*αἰξ + θάινω*)· ὁ βατεῦων αἰγας (ἐπὶ τράγου).

αἰγί-θοσις, -εως, ἡ (*αἰξ + θόσκω*)· βοσκή, νομή, αἰγῶν.

αἰγί-θότης, -ου (*αἰξ + θότης*)· ὁ θόσκων (τρέφων) αἰγας.

αἰγί-θοτος, (*αἰξ + θόσκω*)· ὁ θοσκόμενος, ἐσθιόμενος, ὑπὸ αἰγῶν ἢ κατὰλληλος πρὸς θοσκήν αἰγῶν.

αἰγίω (*αἰγίς*)· σχίζω εἰς δύο.

αἰγί-θαλλος, δ (καὶ *αἰγί-θαλος*)· πτηνὸν πολέμιον τῆς μελίσης (μελισοσφάγος), λατ. *parus*.

αἰγίθος καὶ *αἰγίοθος*, δ· πιθ. τὸ στρουθιον.

αἰγί-κνημος, ον (*αἰξ + κνήμη*)· ὁ αἰγός κνήμας ἔχων.

αἰγί-κορεῖς, -έων, οἱ (*αἰξ + κορέννυμι*)· οἱ τρέφοντες αἰγας, αἰγοβοσκοί. [Κατὰ Kurtius τὸ β' συνθ. εἶναι ὄχι τὸ *κορέννυμι* ἀλλὰ *-κολεῖς* ρ (λ πρβλ. *αἰ-πόλος, βου-κόλος*).

αἰγί-λιψ, -λπος, δ, ἡ (*αἰξ + λιπεῖν*)· κυρ. ὁ ἐγκαταλειμμένος καὶ ὑπὸ τῶν αἰγῶν ἀκόμη, ὅθεν ἄποκρημος, ἀπότομος, ὀρθιος.

Ἔτυμ.· κατ' ἄλλην ἔτυμολ. τὸ β' συνθ. *-λιψ* οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ *λεῖπω*, ἀλλὰ συνάπτεται πρὸς τὰ λειθωαν.. *lipū lipī* ἢ σημαίνων ἀναβαίνειν, ἀναρριχᾶσθαι· κατὰ ταῦτα *αἰγί-λιψ*=ὁ μὴ προσιτός παρὰ μόνον εἰς αἰγας· ὅπου μόνον αἰγες ἀναρριχῶνται (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «*ἀλιψ* πέτρα», ὅπου ἀσφαλῶς τὸ *ἀλιψ*=ἀπρόσιτος.— Κατ' ἄλλους *αἰγί-λιψ*=*αἰξ + λίπτω* (=ἐπιθυμῶ)=λατ. *ventis petitus*=ὁ ποδοῦμενος ὑπὸ τῶν θυελλῶν, ἀνεμόδαρτος.

αἰγίλος, ἡ (*αἰξ*)· χόρτον ἀγαπώμενον κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν αἰγῶν.

αἰγίλωψ, -ωπος (ποιητ. -οπος)· εἶδος θρόμου (κοιν. *βόμης*), ἀγριος θρόμος, λατ. *avena sterilis*.

— II εἶδος δρύος μετὰ γλυκέος καρποῦ.— III ἀπόστημα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, δακρυοχόος συριγξ.

αἰγί-νομεύς, -έως, δ=*αἰγινόμος*, αἰγοβοσκός.

αἰγί-νόμος, ον (*αἰξ + νέμω*)· ὁ νέμων (θόσκων) αἰγας· ὡς οὗα.=αἰγοβοσκός.— II *αἰγί-νομος* (προπαρξ.) ὡς παθητ. ὁ θοσκόμενος ὑπὸ αἰγῶν (ὁ ἐσθιόμενος ὑπὸ αἰγῶν).

αἰγί-οχος, ον (*αἰγίς + ἔχω*)· ὁ φέρων (ἢ κραδαίνων) τὴν αἰγίδα (ἐπών. τοῦ Διός) [δ σχηματισμός κατὰ τὸ *γαῖη-οχος*, λατ. *γαίφαχος*].

αἰγί-πᾶν, -ανος, δ· τραγὸ-Παν, τραγόπους *Πᾶν* (ὁ τῶν Ρωμ. *Silvanus*).

αἰγί-πλαγκτος, ον (*αἰξ + πλάζομαι*)· ἐφ' οὗ περιπλανῶνται αἰαίγες ἀντεῦθεν καὶ τὸ θρος *Αἰγίπλαγκτον* παρὰ τὰ Μάγαρα.

αἰγί-πόδης, -ου, δ (*αἰξ + πόδις*)· ὁ ἔχων πόδας αἰγός.

αἰγί-πους, δ, ἡ, -ουν, τό, γεν. -ποδος = *αἰγιπόδης* (β βλ.).

αἰγί-πύρος, δ (*αἰξ*)· φυτὸν μετ' ἐρυθρόν ἄνθος, λίαν ἀγαπητὸν εἰς τὰς αἰγας (γιδοδότανον)· καὶ κατ' οὐδ. τὸ *αἰγίπυρον*.

αἰγίς, -ίδος, ἡ· (καὶ λατ. *aegis*, -idis) ἢ «αἰγίς», ἡ τρομερὰ θηλ. ἀσπίς τοῦ Διός, περιγραφομένη ἐν ἴλ. Ε 738' (ἐκ τοῦ *αἰσσω* = κινούμαι βιαίως, ὀρμῶν) ὅθεν 2) μτφρ. ὀρηκτικὴ θύελλα, καταιγίς, τρομερὰ ὡς ἡ σεισθεῖσα *αἰγίς*.— III (ἐκ τοῦ *αἰξ*)· δέρμα αἰγός, γιδοτόμαρον, γιδοπροβία.

Ἔτυμ.· Κατὰ τὰ ἐν λ. *αἰγανέη* λεχθέντα *αἰγίς*=ἀσπίς τοῦ Διός (ἐκ δρύος;). Ἡ συνήθως κυκλοφοροῦσα ἔτυμολ. ἐκ τοῦ *αἰξ* (καθ' ἣν *αἰγίς*=ἀσπίς ἐκ δέρματος αἰγός) δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀσφαλῆς. Ἀσφαλέστερον ὑπόκειται ριζ. *aig-* (περὶ ἧς βλ. ἐν *αἰγλή*). Εἶναι φυσικὸν ὅμως ὅτι κατὰ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς ριζῆς ταύτης «τὸ ἔτυμολογικὸν αἰσθημα ἐθολώθη κάπως ἀπὸ τὴν συσχέτισιν μετ' ἐνόσας στενῶς συνδεδεμένας μετὰ τὸ δῶνονμα, καὶ ὅτι μία λέξις ὡς ἡ *αἰγίς* ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ λαβὴν πρὸς διαφόρους παραστάσεις, συνεργούσης καὶ τῆς μυθολογικῆς φαντασίας τοῦ λαοῦ».

αἰγίσκος, δ, ὁποκορ. τοῦ *αἰξ*=νεαρό αἰξ.

αἰγλάεις, θωρ. τύπος ἀντὶ *αἰγλήεις*.

αἰγλάω (*αἰγλή*)· ἀκτινοβολῶ, λάμπω φαειδῶς.

αἰγλάς, -άντος, κατὰ συναρπ. ἐκ τοῦ *αἰγλάεις*.

ΑἰΓΓΑΗ, ἡ· τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ ὅθεν κἀδε λαμπρὸν φῶς, λάμψις, ἀκτινοβολία, στίλβνότης, φέγγος. 2) μτφρ. λαμπρότης, δόξα.

Ἔτυμ.· κανον. ἐκ β. *aig* (*αιγ*)=σειῶ, πάλλω, ἔξακοντίω (ἐξ ἧς ἑλλ. *αἰγανέη, αἰγίς, καταιγίς* ἢ βλ.)· πρβλ. ἀκόμη καὶ *αἰγες*=κύματα· πρωταρχικὴ ἄρα σημ.

τῆς λ. εἶναι ἀπότομος κίνησις κραδασμός, δόνησις, σπινθηροβολία· πρβλ. σασακρ, **iwg-ali** = κινουῦμαι, **ē'jali** = δονοῦμαι. Αἴ ἔνν. **φῶς-κραδασμός** εἶναι συναφεῖς, διότι τὸ φῶς ἐξυπακούει τρομώδη κίνησιν· ἄνευ αὐτῆς δὲν γίνεται αἰσθητόν. Κατὰ τινὰς τὸ **αἰγλή** εἶναι σύνθετον, ὡς τὸ **ε'** συνθ. **-γλα** (<**γέλα** (τοῦ **γελᾶν**)_ε καθ' ἑν ἀκριβῶς τρόπον τὸ **ε'** συνθ. **-κλή** (τοῦ **δμο-κλή**) <**καλε** τοῦ **καλέσαι**. Πόσον δὲ σχετικαί εἶναι αἱ ἔνν. τῆς **αἰγλή** καὶ τοῦ **γελᾶν** δεῖκνυται ὁ δημηρ. στ. Τ362: **αἰγλή δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς**. Ἐνεργητικὸν παραμένει τὸ **α'** συνθ. Ἐκ τούτου τὸ

αἰγλήεις, -εσσα, -εν (αἰγλή·) λάμπων, ἀκτινοβολῶν. **αἰγλήτης, ου, δ'** ὁ φωτοβόλος, ὁ ἀκτινοβολῶν (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

αἰγλή-φόρος, ου (αἰγλή+φέρω)· ὁ φέρων αἰγλήν, αἰγλήεις, λάμπων.

αἰγλο-βολέω, (αἰγλή + βάλλω)· θάλλω ἀκτίνας φωτός, ἀκτινοβολῶ.

αἰγλο-φάνης, ἐς, (αἰγλή+φανῆναι)· ἀκτινοβόλος, φωτοβόλος, σπιλιπνός, λαμπρός.

αἰγο-βάτης, -ου, δ'=**αἰγιεβάτης** (β βλ.).

αἰγο-βοσκός, ὄν (αἰξ+βόσκω)· ὁ βόσκων αἰγας· καὶ ὡς οὐα. **αἰγοβοσκός, δ'** (β, τι καὶ σήμερον).

αἰγο-διῶξ, -ωκος (αἰξ+διώκω)· ὁ τὰς αἰγας διώκων.

αἰγό-δορο, ι, ον (αἰξ+δορά)· ὁ ἐκ δοράς (δέρμα-τος) αἰγός.

αἰγο-θήλας, -ου (αἰξ+θηλάζω)· ὁ ἀμέλων τὰς αἰγας (εἶδος γλαυκός, λατ. *caprimulgus Europaeus*).

αἰγο-θήρας (αἰξ + θηράω)· ὁ θηρεύων ἀγρίας αἰγας.

αἰγό-κερας, -ατος, τό εἶδος μαράθου (*foenum Graecum*).

αἰγο-κερεύς, -έως, δ'=τῆ **ἔπου**.

αἰγό-κερως, ων, γεν. -ω, ὡς. αἰγοκέρως, -ωτος, δ (αἰξ — κέρας)· ὁ ἔχων κέρατα αἰγός (τράγου).— **||** ὡς οὐα. **αἰγοκέρως, δ=ὁ** γνωστός ἀστερισμός τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.

αἰγο-κέφαλος, δ' ἴσως ἡ κερασοφόρος γλαυξ (λατ. *Sirix otus*).

αἰγ-ὄλεθρος, ον (αἰξ + ὄλεθρος)· ὁ ὄλεθριος εἰς τὰς αἰγας· ἴσως τὸ *azalea pontica* (φυτὸν θηλητηριώδες).

αἰγο-μελής, ἐς (αἰξ+μέλος)· ὁ ἔχων μέλη τράγου.

αἰγο-νομεύς, -έως, ἰων. -ῆος, δ'=**αἰγινομεύς** (β βλ.).

αἰγο-νόμος, δ=αἰγινόμος (β βλ.): αἰγοβοσκός.

αἰγο-όνυξ, -ύχος, δ ἡ (αἰξ+ὄνυξ)=**αἰγωνύξ** (β βλ.).

αἰγο-πίθηκος, δ' εἶδος τράγου, ἔχοντος μορφὴν (ἢ γένειον) πιθήκου.

αἰγό-πλάστος, ον· ὁ ἔχων σχῆμα αἰγός.

αἰγο-πόδης, δ=αἰγιπόδης (β βλ.).

αἰγο-πρόσωπος, ον (αἰξ+πρόσωπον)· ὁ ἔχων πρόσωπον αἰγός (γιδροπρόσωπος).

αἰγο-σκελής, ἐς· ὁ ἔχων σκέλη αἰγός.

αἰγο-τρίχης, μέλ. -ῆσω (αἰξ+θρίξ)· ἔχω τρίχας αἰγός.

αἰγό-τριψ, -ίβος, δ, ἡ (αἰξ+τριβω)· πεπατημένος ὑπὸ αἰγῶν.

αἰγο-φάγος, ον (αἰξ+τρώγω)· ὁ ἐσθίων αἰγας.

αἰγ-ὄφθαλμος, δ' αἰγός ὀφθαλμός (εἶδος πολυτίμου λίθου).

αἰ-γυπίος, δ (αἰξ+γύψ)· εἶδος γυπός, λατ. *vultur barbatus*.

Ἔτυμ.: **αἰ-γυπίος, α'** συνθ. **αἰ=αἰξ** ὡς ἐν τῇ **αἰ-πόλος** (=αἰξ+πολέω). **αἰγυπίος** καὶ **γύψ** διαφέρουσι, καθ' ὅσον **αἰγυπίος** εἶναι **γύψ αἰγῶν** (γυπαέτος) λατ. *vultur barbatus*, ὅστις ἀρπάζει ζῶντα ζῷα, ὁ δὲ **γύψ** λατ. *vultur cinereus* τρέφεται ἀπὸ νεκρᾶ πτώματα. Ἡ ὑποτιθεμένη ἀναλογία πρὸς τὸ γερμ. *Lammgerier*=γύψ προβάτων (ἀμνῶν) συντέλεισεν εἰς τὸ νὰ θεωρηθῇ τὸ **αἰγυπίος** σύνθ. ἐκ τοῦ **ἄξ** (πρόβάτων) + **γύψ**, λίαν ἀπιθάνως.

Αἰγυπτιάζω, μέλ. -άσω εἶμαι ὡς Αἰγύπτιος, μιμουμαι τοὺς Αἰγ. 2) ὀμιλῶ τὴν Αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν.

Αἰγυπτιακός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος διὰ) τοὺς Αἰγυπτίους.

Αἰγυπτιστί (καὶ **Αἰγυπτιστέ**), ἐπίρ.· εἰς τὴν Αἰγυ-

πτιακὴν γλῶσσαν.— **||** κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, τ. ἔ. πανούργως, δολίως.

Αἰγυπτιώδης, ἐς· ὁμοιος Αἰγυπτίω.

Αἰγυπτο-γενής, ἐς (**Αἰγυπτος** + **γένος**)· ἐξ Αἰγυπτιακοῦ γένους, Αἰγύπτιος τὸ γένος.

Αἰγυπτος, δ' ὁ ποταμός Νεῖλος. 2) ὁ βασιλεὺς Αἰγυπτος.— **||** **Αἰγυπτος, ἡ** (ἡ γνωστὴ χώρα).

αἰγωλίος (καὶ **αἰγώλιος**), **δ'** εἶδος μικρᾶς γλαυκός.

αἰγ-ὠνύξ, -ύχος, δ, ἡ (αἰξ+ὄνυξ)· ὁ ἔχων δυνάχας αἰγός.

αἰγ-ὠνυχον, τό· ὁ δυνεὶ τῆς αἰγός, φυτὸν τι, δπερ καὶ **λιθόσπερμον** ἐκαλεῖτο.

αἰγ-ωπός, ὄν'· ὁ ἔχων αἰγός ὀφθαλμούς (ἐπι ἀνθρώπων || ὁ δμοιος τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς αἰγός (ἐπι ὀφθαλμῶν).

Ἄιδας, ἀττ. τύπος ἀντὶ Ἀΐδης, Ἀΐδης.

αἰδεῖο, ἐπ. τύπος ἀντὶ **αἰδεο, αἰδου**, Προστ. ἐν τοῦ **αἰδέομαι**.

Αἴ΄ ΔΕ΄ ΟΜΑΙ· μέλ. **αἰδέομαι, ἐπ. αἰδέοσομαι**· ἄορ. **α' ἡδέσάμην**· ἐπ. Προστ. **αἰδέσομαι**· παθ. ἄορ. **α' ἡδέσθη, ἐπ. γ'** πληθ. **αἰδέσθεν**· Ἀποθετ.: αἰσθάνομαι ἐντροπήν, ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι || ὡς μετ' αἰτ. προσ. σέβομαι, φοβοῦμαι, τίνα (φοβοῦμαι δηλ. μήπως σχηματιστῆ τις κακὴν γνώμην) || μετ' ἀπρφ. ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, νά κάμω τι. 2) ὡς ἀττ. **δικανικός δρος**, αἰσθάνομαι οἶκτον διὰ τίνα, ἐνευθεν συγχωρῶ, διαλλάττομαι πρὸς τίνα, κυρ. κατὰ τὸν ἄορ. **α' αἰδέσασθαι**.

Ἔτυμ.: **αἰδέομαι** (<***αἰσθ-ομαι, αἰδώς, αἰδέ(σ)ομαι** (ὡς τὸ **αἰδομαι**) **αἰδίομαι, αἰδοῖος**· πάντα ταῦτα εἶναι δμῶριζα· ὅτι δὲ ἡ ρίζα εἶχε σ (**αἰσθ-**) δεῖκνυται τὸ γοτθ. *aistan* = σέβομαι, λατ. *aesumare* (<ἰαπ. ***aiz-dilumare**).

αἰδέσθεν, ἀντὶ αἰδέσθησαν, γ' πληθ. παθ. ἄορ. **α'** τοῦ **αἰδέομαι**.

αἰδέσθητι, Προστ. ἄορ. **α'** τοῦ **αἰδέομαι**.

αἰδέσιμος, ον (**αἰδέομαι**)· σεβάσιμος, προκαλῶν σεβασμόν.

αἰδέσις, -εως, ἡ (**αἰδέομαι**)· σεβασμός, συμπάθεια.

αἰδέσομαι, ἐπ. μέλλ. τοῦ **αἰδέομαι**.

αἰδέστος, ἡ, ὄν (**αἰδέομαι**)· σεβαστός.

ἀ-ΐ-δηλος, ον (α στερ.+ἰδεῖν, -λ-)· ὁ καρδιῶν τι ἄορατον, ὅθεν ὁ ἐξαφανίζων, καταστρέφων.— **||** παθ., ὁ μὴ ὀράμενος, ἄορατος, ἀγνωστος, σκοτεινός. [**αἰδηλος** (<***αἰδέω**, ὡς **ἔγιηλος** (<**ἔγιω**).

αἰδημων, ον, γεν. -ωνος (**αἰδέομαι**)· ὅστις αἰσχύνεται, ὁ ἐντροπαλός, αἰσχυνηλός, κόσμιος· ὑπερθ. **αἰδημονέστατος**· ἐπίρ. **αἰδημόνος**.

ἀ-ἰδής, ἐς (α στερ.+ἰδεῖν)· ἄορατος, ἄφαντος || κατεστραμμένος. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ὀρῶν, τυφλός.

Ἄιδης, -εω, δ, ἀττ. Ἀΐδης ἢ Ἀΐδης, -ου (**αἰδής**)· ὁ Ἄδης, ὁ Θεὸς τοῦ κάτω κόσμου, λατ. *Pluto*. [βλ. **ἄιδης** καὶ **αἰδός**].

αἰδιάζω· εἶμαι αἰδῖος (αἰώνιος).

αἰδῖος, ον (**αἰεί**), ἀντὶ **αἰεῖδιος**· ὁ αἰώνιος, παντοτινός.

αἰδιότης, -ητος, ἡ· αἰωνιότης.

ἀ-ἰδνός, ἡ, ὄν (α στερ.+ἰδεῖν), ποιητ. τύπος ἀντὶ **ἀ-ἰδής**· ἄορατος, κρυμμένος, ἀμαυρός.

αἰδοιέστερος, -έστατος· παραθετ. τοῦ **αἰδοῖος**.

αἰδοῖον, τό, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ. τὰ **αἰδοῖα**· τὰ γεννητικὰ μόρια (ὄργανα), λατ. *puenda*, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.— **||** **αἰδοῖον θαλάσσιον**=λατ. *penultima*=εἰδος θαλασσίου...ζώου.

αἰδοῖος, α, ον· συγκρ. **αἰδοιότερος** καὶ **-έστερος**, ὑπερθ. **-έστατος** (**αἰδέομαι**)· ὁ θεωρούμενος μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, σεβαστός, σεβάσιμος, σεμνοπρεπής || ἐπι γυναικῶν, ἡ ἄξια σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας, τρυφερά || ἐπι πραγμάτων πολυτίμων, ἐξοίρετος.— ὡς ἐνεργ., ὁ δεικνύων σεβασμόν, ὁ αἰδήμων, αἰσχυντηλός, κόσμιος. 2) σεμνός, εὐσεβής.

αἰδοι-ώδης, ἐς (**αἰδοῖον** + **εἶδος**)· ὁμοιος τοῖς αἰδοῖος.

αἰδοῖως, ἐπίρ. τοῦ **αἰδοῖος**· σεμνῶς, κοσμίως, μετὰ σεβασμοῦ.

Αἴ΄ ΔΟΜΑΙ, πρτ. **αἰδόμεν**, ἐπ. ἀντὶ **αἰδέομαι, ἡδέομην** (β βλ.) [δι' ἔτυμολ. βλ. **αἰδέομαι**].

Ἄϊδος, Ἄϊδι, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἄϊδος, ἐκ τινος παλαιᾶς (ἀρχαῖα) εἰσαγωγῆς ὀνόματι. Ἄϊς Ἄϊδος—δε καὶ εἰς Ἄϊδος—εἰς τὰ ἐνδιαπρήματα τοῦ Ἄϊδου· εἰν Ἄϊδος (ἐνν. οἴκω) = ἄττ. ἐν Ἄϊδου = ἐν τῷ Ἄϊδι [ἄϊδ- ἀλλ' ἐνλίτε α-].

αἰδῶ-φρων, ον, γεν. -ονος (αἰδῶ+φρῆν) ὁ αἰσθανόμενος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ σεβασμόν, οἰκτιρῶν, εὐσπλαγγῶν.

ἄϊδρείη, ἡ -τη, ἡ ἐπ. καὶ ἰων. λέξις (ἄϊδρεῖς) ἔλλειψις γνώσεως, ἄγνοια ἐπ. δοτ. πληθ. ἄϊδρεῖσι.

ἄϊδρις, ι, γεν. -ιος καὶ -εος (α στερ. + ἴδρις) ὁ μὴ γινώσκων, ἄγνων, ἀδαής, ἀπειρος.

αἰδρο-δικης, -ον, δωρ. -δικας, -α, ὁ (αἰδρις+δίκη) ὁ ἄγνων τὸ δίκαιον ἢ τὸν νόμον, ἀνομος, τραχὺς, ἀκληρὸς, ἄκριτος.

ἄϊδρῦτος, ον = ἄν-ιδρῦτος ὁ μὴ ἔχων μόνιμον κατοικίαν, ἀσταθῆς, πλάνης. 2) ἐπὶ πλεούσῃ νήσου.

Ἄϊδωνεύς, ὁ, ἐπεκτετ. ἐπ. τύπος τοῦ Ἄϊδος.

Αἰᾶ, ἡ -ας, ἡ -ας, συνηρ. -οῦς, ἡ, τὸ αἰδοῦμα τῆς αἰδοῦς, ἐντροπή, συστολή, συναίσθησις αἰδοῦς ἢ τιμῆς || κοσμιότης || σεβασμός πρὸς τοὺς ἄλλους, σέβας.— || πᾶν ὅτι προκαλεῖ ἐντροπὴν ἢ σεβασμόν, καὶ οὕτω: 1) αἰσχύνη, σκάνδαλον || αἰδώς, Ἄργεῖος = ἐντροπή σας, Ἄργ. 1) 2) = τὰ αἰδοῖα (β βλ.). 3) ὄχιπροπέεια, μεγαλειον, μεγαλοπρέπεια.

αἰεῖ, ἰων. καὶ ποιητ. τύπος, ἀντὶ αἰεῖ (πρβλ. αἰών, λατ. aevum, aetas).

Ἔτυμ.: αἰεῖ (αἰεῖ) ἄττ. αἰεῖ, διαλ. αἰές, αἰέν, αἰή· αἰεῖ (*αἰεῖσι τοπ. αἰ(ε) ἐν εἶναι τοπ. τοῦ αἰ(ε)-ὦν· αἰῶ (*αἰφῶσα = αἰέν· αἰή εἶναι ὄργαν. ἐν. θέματος αἰφο-· αἰών ~ λατ. aevum (πρβλ. aetas < aevitas, aeternus < aeviternus). Πάντα δὲ ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. θέμ. *aivo- (βλ. καὶ αἰόλος).

(Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ αἰεῖ, τὰ παραλειπόμενα ἐνταῦθα, βλ. ὅπου τὴν λ. αἰεῖ καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ).

αἰετι-γενέτης, ὁ, ποιητ. τύπος ἀντὶ αἰετι-γενέτης ὁ πάντοτε (ἀνεκαθεν) ὑπάρχων, αἰώνιος, ἀθάνατος.

αἰετι-γενής, ἐς = τῷ προηγ.

αἰέλ-ουρος, ὁ, ἡ ἰων. λέξις ἀντὶ αἰλουρος (β βλ.).

Ἔτυμ.: Πρβλ. τὸ παρὰ Μεγ. Ἔτυμ. «αἰλουρος παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ ἀνάγειν τὴν οὐρανὸν καὶ κινεῖν» εἶναι δὲ σαφές ὅτι τὸ αἰόλος (β βλ.) προήλθεν ἐκ τοῦ αἰεῖδος κατ' ἀφομοίωσιν, μεζολαβάνοντος τοῦ αἰολός· τὸ τέμα πάντως τῆς λέξ. διεμορφώθη εἰς ἐπιδράσεως τῆς λ. οὐρά. Ἔβλ. αἰλουρος καὶ αἰόλος.— Κατ' ἄλλους τὸ αἰεῖουρος προήλθε κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *αἰέρουρος, τοῦ ὁποῦ τοῦ α' ἤμισυ (*αἰεφερο-) *αἰεφερο (κατ' ἀνομ.).

αἰέν = αἰεῖ.

αἰέν-υπνος, ον (αἰέν+ὑπνος) ὁ ναυουρίζων τινὰ εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον.

αἰές, δωρ. τύπος ἀντὶ αἰεῖ, αἰεῖ.

αἰετιδόν, ἐπίρ. ὡς ὀρετός.

αἰετιαῖος, α, ον (αἰετός) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὄετωμα, τεθειμένος ἐν τῷ ἐτώματι.

αἰετιος, ον = αἰετιος (β βλ.) || Παροιμία: αἰετιον χάρην ἐκτίσω, ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποδιδόντων τὰς ἀεργεσίας.

αἰετοίς, -εσσα, -εν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τοῦ αἰετοῦ.

αἰετός, ὁ, ἐπεκτετ. τύπος ἀντὶ αἰετός (β βλ.).

αἰετής, -εσσα, -εν· μτρν. τύπος τοῦ αἰετός (β βλ.).

αἰετήσιος, ἐπεκτ. τύπος τοῦ αἰετός (β βλ.).

ἄϊζηλος, ον = ἄϊζηλος (β βλ.) ὁ ὀρατός διὰ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ δ εἰς ζ πρβλ. ἀρίζηλος || ἀρίζηλος.

αἰζῆς, ὁ· ὄραστήριος, σφριγών, πλήρης σωματικῆς ῥώμης, εὐρωτός || ἀπλῶς ἀνὴρ. [Ἄθεβ. ἐτυμολ. ἀνάγεται εἰς οὐα. αἰζα (πρβλ. σχόλιον παρ' Ἡσ. αἰεζᾶεν· εὐτραφέες βλάστημα)].

αἰητής, ἰων. ἀντὶ αἰανής (β βλ.).

αἰητος, ὡς τὸ ἄητος (β βλ.)· τρομερός, πελώριος, πανίχυρος. [κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀητός (τοῦ ἄγραμτος)· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἄημι-ἄητος καὶ κατ' ἑκτασίαν ἀητος· βλ. καὶ ἄητος].

αἰητός, ὁ, δωρ. τύπος τοῦ αἰετός, αἰετός (β βλ.).

αἰθαλίος = αἰθαλέος (β βλ.).

αἰθαλέος, α, ον (αἰθαλή)· πλήρης καπνοῦ (καπνῖος).

αἰθαλή, ἡ (αἰθῶ) = αἰθαλός· καπνία, «ἀθάλη» ὡς καὶ νῦν λέγεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς πατριδος μζ.

αἰ-θαλής, ἐς = αἰεθαλής (β βλ.).

αἰθαλίω, -ωνος (αἰθαλός)· μαυρωπός, μελαψός, σκοτεινός.

αἰθαλέεις, -όεσσα, -όεν, συνηρ. αἰθῶλου, -οῦσα, -οῦν (αἰθαλός)· αἰθαλώδης, πλήρης αἰθαλής (καπνῖος), τεφρόχρους.— || φλογερός, καίων.

Αἰᾶ ἡ -ας, ὁ ὡς τὸ λιγνός, φλόξ καπνίζουσα, πυκνός καπνός τοῦ πυρός, καπνία. Ἐκ τούτου τὸ

αἰθαλόω, μέλ. -ώσω (αἰθαλός)· κατακαίω μέχρι αἰθαλής || ῥυπαίνω δι' αἰθαλής ἢ καπνοῦ.— || κατὰ, κατακαίωμαι, γίνομαι αἰθαλή, καταστρέφομαι διὰ τοῦ πυρός, ὁποτεφροῦμαι.

αἰθαλ-ώδης, ἐς (αἰθαλή + εἶδος)· πλήρης αἰθαλής, μέλας.

αἰθαλώσις, -εως, ἡ· τὸ ἐγείρειν ἀτμὸν ἢ καπνόν.

αἰθαλωτός, ἡ, ὁν (αἰθαλή)· κεκαυμένος μέχρι τέφρας.

αἰθε, δωρ. καὶ ἐπ. τύπος τοῦ εἶθε· μακάρι νά! ὄμποτε! λατ. uinam, μετ' ἀπρρ.

αἰθερ-εμ-θάτέω, (αἰθήρ + ἐμβαιτέω) = αἰθεροβατέω (β βλ.) = βαδίζω εἰς τοὺς αἰθέρας, ἀεροβατῶ.

αἰθέριος, α, ον, ἡ -ος, -ον (αἰθήρ) λατ., aetherius ὁ τοῦ αἰθέρος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰθέρα, τ.ε. εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας (ὡς ἀντίθ. τῷ ἡέριος), καὶ οὕτω: 1) ὑψηλὰ εἰς τὸν ἄερα, εἰς τὰ ὕψη. 2) αἰθέριος, οὐράνιος.

αἰθερι-ώδης, ἐς (αἰθήρ + εἶδος) = αἰθερωδής (β βλ.).

αἰθερο-βάτέω, (αἰθήρ + βατέω) = αἰθερεμβατέω (β βλ.).

αἰθερο-βόσκας, -ον (αἰθήρ + βόσκω) ὁ ζῶν ἐν τῷ αἰθέρι.

αἰθερο-δρομέω· διατρέχω δρομαίως τὸν αἰθέρα. Ἔκ τοῦ

αἰθερο-δρόμος (αἰθήρ + δραμεῖν) ὁ τὸν αἰθέρα διατρέχων· ο ταξιδεῦν εἰς τοὺς αἰθέρας.

αἰθερο-εἰδής, ἐς = αἰθερωδής (β βλ.).

αἰθερο-λαμπής, ἐς (αἰθήρ + λάμπω) ὁ λάμπων ἐν τῷ αἰθέρι.

αἰθερο-λόγος, ον· ὁμιλῶν περὶ αἰθέρος καὶ τῶν ὁμοίων.

αἰθερο-νόμος, ον (αἰθήρ + νόμομαι) = αἰθεροβόσκας (β βλ.).

αἰθερο-νωμάω· κυριαρχῶ ἐν τῷ αἰθέρι.

αἰθερ-ώδης, (αἰθήρ + εἶδος) ὁμοῖος αἰθέρι.

αἰθήεις, -εσσα, -εν (αἰθῶ) = αἰθαλέεις (β βλ.).

αἰθήρ, -έρος· λατ. aether, -eris· (παρ' Ὀμ. πάντοτε ἡ, ἐν τῷ ἄττ. περὶ λόγῳ πάντοτε ὁ, παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς ἄττ. ποιητ. κατ' ἄμρ.) (αἰθῶ) ὁ αἰθήρ, τὸ ἀνώτατον καὶ καθαρῶτατον στρώμα τοῦ ἀέρος, ἀντίθ. τῷ ἄηρ (= τὸ καθ' ἑαυτὸν στρώμα τοῦ ἀέρος, ἢ ἀτμόσφαιρα), βλ. ἄηρ || ὁθεν ὁ καθαρὸς οὐρανός ἢ τὸ στερεώμα, ὡς διαμονὴ τῶν θεῶν. Πρβλ. ἄηρ. [δι' ἐτυμ. βλ. αἰθῶ].

αἰθής, ἐς (αἰθῶ)· καίων, φλέγων.

Αἰθιοπῆας, ἄνωμαλος αἰτ. πληθ. τοῦ Αἰθίοψ.

αἰθιοπίζω = ὁμιλῶ ὡς Αἰθίοψ, εἶμαι ὡς Αἰθίοψ.

Αἰθιοψ, -οπος, ὁ, θηλ. Αἰθιοπίς, -ίδος (αἰθῶ + ψ) κυρ. ὁ ἔχων κεκαυμένον τὸ πρόσωπον, μαῦρος || Ἀράβης, «Αἰθίοψ». [δι' ἐτυμ. βλ. αἰθῶ].

αἰθόλιε, -ικος, ἡ· ἔγκαιμα, φλύκταινα ἐκ καύματος.

αἰθός, τὸ καὶ ὁ (αἰθῶ)· καίουσα δερμότης, καύσων || πυρά.

αἰθός, ἡ, ὁν (αἰθῶ)· κεκαυμένος || πυρώδης, ἔχων τὸ χεῶμα πυρός || φλογερός.

αἰθουσα (ἐνν. στοά), ἡ (αἰθῶ) ἡ στοά ἢ τὸ πρόθυρον (πρόσθιον) οἰκίας· κατὰ τὸ πλεῖστον αὕτη ἔβλαπτε πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημέριαν, διὰ νὰ εἶναι εὐήλως (ἔθεν καὶ τὸ ὄνομα, διότι αἰθουσα κυρ. εἶναι μτχ. ἐν. τοῦ β. αἰθῶ).

αἰθ-οψ, -οπος (αἰθός+ψ) ὁ φλογεράν ἔχων τὴν διψιν, ὁ ἀστράπτων (ἐπὶ μεταλλῶν) ἀφρίζων, πομφολύτων (ἐπὶ οἴκῳ). — || μτρν. πυρώδης, φλογερός, θερμός || ὄξύς, τολμηρός. [δυσλ. αἰθ. *οψν-, ἔλλ. δ. νομαί, λατ. oculius]· βλ. αἰθῶ.

αἶθρη, μτγν. *αἶθρα*, ἢ (*αἰθήρη*)· καθαρὸς οὐρανός, λαμπρὸς καιρὸς (*εὐδαιος*), λατ. *sudum*.

αἰθρη-γενετής, -ου, ὁ = *αἰθρηγενής*.

αἰθρη-γενής, ἐς (*αἰθρη+γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ αἰθέρος.

αἰθρήεις, -εσσα, -εν· = *αἰθρηιος* (β βλ.).

αἰθρία, ἢ = *αἶθρη* (β βλ.) || ἀπολ. κατὰ γεν. *αἰθρίας* (ἐνν. οὐσης) = μετὰ κολόν καιρὸν (λατ. *per purum*). — || ὁ ἀνοικτός (ξαστερός) οὐρανός.

αἰθριάζω, ἢ -ιάω (*αἰθρία*)· εἶμαι καθαρὸς, γίνομαι καθαρὸς (ἀνέφελος)· ὡς ἐνεργ. καθιστῶ τινα (τὸν οὐρανόν) αἰθριον (ξεστεριάζω). Πάντα ταῦτα κυρ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

αἰθριάω· ἐκδέτω εἰς τὸν ἀέρα, ψυχραίνω.

αἰθριο-κοιτώ, μέλ. -ήσω (*αἰθρία+κοίτη*)· κοιμῶμαι εἰς τὸ ὑπαιθρον.

αἰθριος, ον (*αἶθρη*)· καθαρὸς, λαμπρὸς, ἀνέφελος. — || ὁ τηρούμενος εἰς τὸν ἀνοικτὸν χῶρον (ὑπαιθρον) || ὁθεν, ψυχρός, παγερός. — || τὸ *αἶθριον* = λατ. *atrium* = πρόδομος.

αἰθρο-ώδης, ἐς· ὁμοίος τῷ ἀνέφελῳ οὐρανῷ.

αἰθρο-βάτης, -ου, ὁ· ὁ βαίνων ἐπὶ (διὰ) τοῦ αἰθέρος (ἐπὶ τοῦ Αἰθριδος). — || σχινοβάτης.

αἰθρο-βολέω· ῥίπτω λάμπην ἐπὶ τι, φωτίζω τι.

αἰθρο-δότης, ον· ὁ διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος δοῦναι.

αἰθρο-πλάνης, ἐς· περιπλανώμενος ἐν τῷ αἰθέρι.

αἰθρο-πολεύω· πλανῶμαι, ἀναστρέφομαι, ἐν τῷ ἀέρι.

αἰθρος, ὁ = *αἶθρη* (β βλ.)· κυρ. ὁ καθαρὸς καὶ παγερός ἀήρ τῆς πρωΐας.

αἰθρο-τοκος, ον· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι γεννηθεὶς.

αἰθρο-ωπός, ὄν = *αἶθρηιος* (β βλ.).

αἶθυγμα, -ατος, τὸ (*αἰθύσσω*)· σπινθήρ.

Αἶΰθια, ἢ· θαλάσσιον πτηνόν, εἶδος ἀέρου πιθωνός (λατ. *Iarus marinus* ἢ *Iarus argenteus*). — || μτγρ. πλοῖον. [πιθανόν. εἶναι κυρ. ἐπιθ. θηλ. τοῦ **αἰθεύς* = *αἰθής* (βλ. *αἶθω*) ἐνν. τοῦ οὐα. *δυναίς*].

αἰθιοῦ-δρεπτός, ον· ὁ ἐσθίων *αἰθυσίας* (βλ. λ.) καὶ τρεφόμενος ἐξ αὐτῶν.

αἰθυκτήρ, -ήρος, ὁ (*αἰθύσσω*)· ὁ ὀρμῶν διαίως διὰ μέσου τοῦ ἀέρος (ἐπὶ ἀγρῶν θηρίων, βελῶν κλπ.).

αἰθυσω, μέλ. -ύξω (*αἶθω*)· δέτω τι εἰς διαίαν κίνησιν || ἀνάπτω, διεγείρω. — Παθ. κινεῖμαι ὀρμητικῶς, σείομαι, σπινθηροβολῶ, καίομαι.

Αἶΰθον, μόνον κατὰ ἑνεστ. καὶ παρτατ. *ἤθον* (πρβλ. λατ. *aestus* = καύσων)· ἐναῖω, ἀνάπτω, ἀναφλέγω. — Παθ. καίομαι, φλέγομαι. 2) σπαν. ἀμτβ. = καίομαι, φλέγομαι, φέγγω.

Ἔτυμ.· Πάντα ταῦτα τὰ: *αἶθω*, *αἰθός* = κεκαυμένος, *αἰθος* = καύσων, πυρὰ, *αἶθων*, *αἶθωψ*, *αἰθίω* = σπινθηρός, *αἰθής* = πυρακτωμένος, *αἶθουσα* (ὡς λάμπουσα τρόπον τινί), *αἰθαίλη*, *αἶθαλος* = κωνία, καπνός, *αἰθαλίω*, *αἰθήρη* (βλ. λ.), *αἰθύσσω*, *αἶθρα* κ. λ. ὡς. τὰ λατ. *aestus*, *aestas*, *aedes*· πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὸ *sanskr. e'dhah* = ξύλο διὰ προσάναμμα, τ. ἔκ. β. **aidh-* ἢς ὁ ἀσθενὴς τύπος εἶναι **idh-* πρβλ. *sanskr. iddh-* = ἀνάπτω, *iddhas* (μτγ.) = ἀναμμένος κ. ἀ., ὡς καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀτῆς ἀσθ. β. ἔλλ. *ἰθαρός* = καθαρός, *ἰθαίρεσθαι* = δερμαίνεσθαι παρ' Ἑσυχ.· ἔπομ. ἔλλ. ριζ. *αἶθ-*, *ἰθ-*, λατ. ρ. *aed-* (*aedes* κυρ. σμμ. ἐστία πυρός) πρβλ. ἀρχ. ἰρλ. *aed* = πῦρ· πρβλ. ὡς. τὸ παρ' Ἑσυχ. *αἶθις*· *Ἐσθάρα Μακεδόνες* καὶ *αἶθιας Ἐσθάρα*, *βωμὸς Μακεδ.*· ὡς. *αἶθραία*· *αἶθρα Μακεδόνες*, *αἶθρ' οὐρανός Μακεδόνες*· πιθανώτατα ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ *Αἶθνα*.

αἶθωψ, -ωνος, ὁ (*αἶθω*)· κυρ. ὁ φλέγων, καιόμενος. — || ἐπὶ μετάλλων, ἀπαστρόπτων, ὀκτινοβολῶν. — || ἐπὶ ζῴων, φλογερῶν, ἀγριοῦ, ζωηρός, θυμοειδῆς || ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ζῴων, ὑπόξανθος, πυρῶδης (πρβλ. λατ. *aestuosus*, *fulvus*, *rufus*).

αἶ-κα, σύνδ., ὄψρ. ἀντὶ τοῦ *εἶ κε*, *εἰάν* μετὰ ὄψρ. (= ἄν ἰσως).

Αἶκα' Ἄλω, μέλ. *αἰκάλω*, (*αἶκαλος*)· κυρ. ἐπὶ κύνος, σείω τὴν οὐρὰν κολακευτικῶς || δωπεύω, καλοπιάνω.

αἶκαλος ἢ **αἰκάλος**· κόλαξ (κατὰ Ἑσυχ.).

αἶ-κε, **αἶ-κεν**, σύνδ. ἐπ. καὶ ὄψρ. ἀντὶ *εἰάν*.

αἰκία, ἢ = *αἰκία* (β βλ.).

αἰκέλιος, ον = *αἰκέλιος* (β βλ.).

αἰκή, ἢ (*αἰσσω*)· ὀρμητικὴ κίνησις, ὀρμή, σπουδῆ (λατ. *impetus*) [ἔ]. [*αἰκ-*: *κορυθ-αἰξ*, *πολυ-αἰξ*, πρβλ. *αἰσσω* (**ai-k-jaw*)].

αἰκής, ἐς, ποιητ. ἀντὶ *αἰκής*, καὶ κατὰ συναίρ. *αἰκής*· ἀπρεπής, ἀτοπος· ἐπιρ. *αἰκῶς* = κατὰ ἀπρεπῆ τρόπον. [αττ. *αἰκής* (**αἰκής* ἢ *αἰκής*) (δὲ τὸ *αἰκία* πρβλ. Ἰβρδ. *αἰκειή* (**αἰκειο-jā*)) *αἰκίζω* (**αἰκίζω*) βλ. *αἰκίων*].

αἰκία [ἔ], ἢ, ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἰων. *αἰκειή*· προσβλητικὴ μεταχειρίσις, κάκωσις, προσβολή, κακομεταχειρίσις || συχὰ ὡς. κατὰ πληθ. πληγαί, καταπήματα, μιστιγώματα. [δὲ' ἔτυμ. βλ. *αἰκής*].

αἰκίζω, (βλ. *αἰκής*)· μεταχειρίζομαι προσβλητικῶς, προσβάλλω, κομποῦμαι (μὲ πληγὰς κυρ.), βασανίζω, τυραννῶ. Κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς μέσ. *αἰκίζομαι*, μέλλ. *-ίσομαι*. ἀττ. *-ιοῦμαι* ἄορ. *α' ἡμισάμην*· ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν. καὶ ὡς ἐνεργ. — Παθ. *αὐρ. α' ἡμισάμην*, πρκ., *ἡμισομαι*· ὑφίσταμαι αἰκίαις, βασανίζομαι [δὲ' ἔτυμ. βλ. *αἰκής*].

αἰκισμα, -ατος, τὸ (*αἰκίζω*)· κάκωσις, βάσανος, βασάνισμα. — || κατὰ πληθ. *αἰκίσματα* = πτώματα, ἡκρωτηριασμένα.

αἰκισμός, ὁ, (*αἰκίζω*) = τῷ προηγ.

αἰκιστικός, ἢ, ὄν (*αἰκίζω*)· ἐπιρρηπῆς εἰς τὸ *αἰκίζειν*.

αἰκλον ἢ *αἰκλον*· τὸ ἐσπερινὸν φαγητὸν ἐν Σπάρτῃ.

αἰκλήρ, -ήρος, ὁ (*αἰσσω*)· ὁ ὀρμητικῶς φερόμενος.

αἰκτός, ἢ, ὄν (*αἰσσω*)· ὀρμητικός.

αἰ-ἴκτος, ον (α στερ. + *ἰνέομαι*)· ἀπροσπέλατος.

αἰ-λίνο, ὁ· θρηνώδης μοιρολόγι (κυρ. θρηνώδης ἀναψώνησις ἐκ τοῦ *αἰλίνο* = ἄχ! τὸν λῖνον!) 2) Καὶ ὡς ἐπιθ. *αἰλίνο*, ον = θρηνώδης καὶ λατ. *aelinus*.

Ἔτυμ.· Ἡ ἔτυμολ. συσχέτισις πρὸς τὸν *λίνο* ἀνήκουσα εἰς τὸν Πανυσαν. (ΙΧ, 29, 8) δὲν λαμβάνεται ὁμοίως ὡς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν γλωσσολόγων, ὅτινας χαρακτηρίζουν τὴν λ. ὡς ἀγνώστου ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς πρόκειται περὶ σημειτικῆς θρηνώδους ἀναφωνήσεως ἐξελληνισθείσης (**elānu* ἢ **ojlānu*), ἀλλ' ὡς ἄλλων καὶ ἡ ἐκδοχὴ αὐτῆ θεωρεῖται ἀδόξιστος. ἴσως εἶναι Φρυγικῆς προελεύσεως δι' ὄν λόγον καὶ ἡ λ. *ἐλεγος* (β βλ.).

αἰλ-ουρος ἢ *αἰέλ-ουρος*, -ου, ὁ ἢ (*αἰόλος+οὐρά*)· γαλῆ, γάτα (κληθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς κυματοειδοῦς κινήσεως τῆς οὐρᾶς) [δὲ' ἔτυμ. βλ. *αἰέλουρος*].

Αἶμα, -ατος, τό· τὸ αἷμα ὡς καὶ νῦν, καὶ «γαῖμα» ἐνιαχοῦ μετὰ F· κατὰ πληθ. σμμ. κρουοῖ αἷμα, αἷματοχυσία || φρόνος· *εἰργασταί μητρῶν αἷμα* = ἔχει χυθῆ μητρικόν αἷμα || *αἷμα πρᾶττειν* = χύνειν αἷμα || *ἐφ' αἷμα φεῦγειν* = ἐξορία λόγῳ ἀνθρωποκτονίας. — || ὡς τὸ λατ. *sanguis*, συγγένεια ἐξ αἵματος [ἀεθ. ἔτυμολ.].

αἰμ-αγωγός, ὄν (*αἷμα+αγω*)· ὁ ἐξάγων αἷμα.

αἰμᾶ-κορίαί, ἢ *αἷμα-κουρίαί*, -ῶν, αἰ (*αἷμα* + *κορέννυμι*)· προσφοροί (θυαῖαι) αἵματος, γινόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου πρὸς κατευνασμόν (ἐξιλίωσιν) τῶν ψυχῶν.

αἱμακτός, ἢ, ον, ρηματ. ἐπιθ.· τὸ *αἰμάσσω*· λερωμένος με αἷμα, αἰμόφυτος || ὄποτελούμενος ἐξ αἵματος.

αἱμᾶλέος, α, ον (*αἷμα*)· αἱματοῦδης, αἱματοχόρος.

αἱμαλ-ωπίς, -ίδος, ἢ· θρόμβος αἵματος.

αἱμᾶλ-ωψ, -ωπος, ὁ (*αἱμᾶλέος*)· μᾶζα αἵματος || μέρος τοῦ σώματος ἔχον πεπηγὸς αἷμα. — || ὡς ἐπιθ., ὁ φαινόμενος ὡς πεπηγὸς αἷμα.

αἱμαξίς, -εως, ἢ· ἀφαιμαξίς.

αἱμάς, -άδος, ἢ (*αἷμα*)· ἐξόρμησις, ρεῦμα αἵματος.

αἱμᾶσιᾶ, ἢ· τοίχος ἐκ ξηρῶν (ἀνεμ. συγκαλλητικῆς θηλ. ὕλης) λίθων, ξηρότοιχος, ξηροτρόχαλος, λατ. *maceria* || γεν. φράγμα (ἀεθ. ἔτυμολ.).

αἱμασιο-λογέω· κτίζω τοίχους.

αἱμᾶσι-ώδης, ἐς, (*αἱμασιᾶ + εἶδος*)· ὁ ὁμοίος τῇ *αἱμασιᾶ* (β βλ.).

αἱμάσσω, ἀττ. *αἱμάττω*· μέλ. *-άξω* ἄορ. *α' ἡμαξα* (*αἷμα*)· καθιστῶ τι αιματηρόν, τὸ κηλιδῶν με αἷμα || ὄψρ. πληγῶν, τραυματίζω, χύνω αἷμα || φονεύω,

σφάζω. 2) ὡς ὄρος ἱατρ. ὀφαιμάσσω.—Παθ., κυλλομαι εἰς τὸ αἷμα, σφάζομαι, φονεύομαι.— || ἀμτθ. εἶμαι αἱματώδης, ἐρυθρός ὡς αἷμα.

αιμάτ-εκ-χουσία, ἡ (αἷμα+ἐκχέω) ἡ χύσις αἵματος, αιματοχουσία.

αιμάτηρός, ἄ, ὄν (αἷμα) αἱματωμένος, λερωμένος ἀπὸ αἵμα, φόνιος, φονικός.— || συνιστάμενος ἐξ αἵματος.

αιμάτη-φόρος, ὄν (αἷμα+φέρω) ὁ φέρων, προκαλών, αἷμα, πρόξενος αἵματος, φονικός.

αιματία, ἡ ζυμὸς ἐξ αἵματος, ὁ μέλας ζυμὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ παρασκευαζόμενος ἀπὸ αἵμα.

αιματίαια (αἷμα) κηλιδῶ δι' αἵματος || κεντῶ, ἐξ-ἀγω αἷμα.

αιματικός, ἡ, ὄν ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αἷμα.— || = ἔναιμος (ὅ βλ.), ἐπὶ τῶν ἐχόντων αἷμα ζῶων (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀναιμος).

αιμάτινος, ἡ, ὄν ἐξ αἵματος, αιματώδης.

αιματίτις, -ίδος, ἡ ἱματίσιον αιματοχρουν.

αιματίτης, -ου, ὁ ὅμοιος αἱματι || λίθος αιματίτης = αιμοστάτης, ἐρυθρὸς λίθος περιέχων σιδηρον || αιματίτις φλέψ=ἀγωγὸς οἴματος.

αιμάτο-ειδής, ἐς ὅμοιος αἱματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα.

αιμάτος, -εσσα, -εν (αἷμα) αἱματωμένος, σκεπασμένος με αἷμα, πλήρης αἵματος. 2) αιματοχρουν, ἡ ἀποτελούμενος ἀπὸ αἷμα. 3) αιματηρός, φονικός.

αιμάτο-λοιχός, ὄν (αἷμα+λείχω) ὁ λειχων αἷμα || ἔρωσ αιματολ. = ἔρωσ διψῶν αἷμα.

αιματο-πειητικός, ἡ, ὄν ὁ ποῖων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν (παράγειν) αἷμα.

αιματο-ποσία ἢ **αιμο-ποσία** τὸ πίνειν αἷμα.

αιματο-πους, ὁ πτηνὸν ἔχον πόδας αιμοχρουν.

αιματο-πτυσσας, ὄν ὁ πάσχων αιματοπτυσσαν.

αιματο-πώτης, -ου, ὁ καὶ πώτης (αἷμα+πίνω) ὁ πίνων, ῥοφῶν, αἷμα.

αιματο-ρόφος, ὄν (αἷμα+ῥοφέω) ὁ ῥοφῶν αἷμα.

αιμάτο-ρρύτος, ὄν, (αἷμα+ῥέω) ὁ ῥέων αἷμα.

αιμάτο-στάγης, ἐς ἡ αιμο-σταγής (αἷμα+στάζω) ὁ στάζων αἷμα.

αιματο-σφαγής, ἐς (αἷμα+σφάζω) ὁ ραντισμένος ἀπὸ τὸ αἷμα φονευθέντος.

αιμάτο-φυρτος, ὄν (αἷμα+φύρω) ὁ πεφυρμένος αἱματι, αιματοκυλιόμενος.

αιμάτο-χάρμης, -ου, ὁ (αἷμα+χαίρω) αἰμοχαρής, ὁ εὐρισκων ἠδονῆν (χαίρων) εἰς τὸ αἷμα, διψῶν αἷμα.

αιμάτώ, μέλ. -ώσω ἄορ. ἄ ἡμάτωσα.—Παθ. πρκ. ἡμάτωμαι (αἷμα) μτθ. αιματῶν, καθαιμάσσω || σφάζω, φονεύω.

αιμάτ-ώδης, ἐς (αἷμα+εἶδος) ὁ φαινόμενος ὡς αἷμα, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα. 2) ἐκ τῆς φύσεως τοῦ αἵματος.

αιμάτ-ωπός, ὄν, καὶ αιματ-ών, -ῶπος, ὁ, ἡ (αἷμα+ῶψ) ὁ ἔχων ὄψιν αιματίνην, ἡ φονικὴν, ὁ ἔχων δλέμμα αιματώδες.

αιμάτωσις, -εως, ἡ (αιματώ) ἡ εἰς αἷμα μεταβολή.

αιμάτ-ώψ, -ῶπος, ὁ, ἡ=αιματωπός (ὅ βλ.).

αιμηρός, ἄ, ὄν = αιματηρός (ὅ βλ.).

αιμιον, τό λεκάνη (γεν. δοχεῖον) δι' αἷμα.

αιμο-θάρης, ἐς θάρυς ἐκ πόσεως αἵματος.

αιμο-θάφης, ἐς (αἷμα+βάπτω) ὁ βεβαμμένος, βεβαπτιόμενος, εἰς τὸ αἷμα (βουτηγμένος εἰς τὸ αἷμα).

αιμο-θόρος, ὄν (αἷμα+θορά) ὁ θιβρώσκων, δηλ. μυζῶν, αἷμα || ὁ λαίμαργος δι' αἷμα.

αιμο-δαίτω ἐντροφῶ ἔοδιον (πίνων) αἷμα.

αιμό-διψος, ὄν (αἷμα+δίψω) ὁ διψῶν δι' αἷμα.

αιμο-ειδής=αιματοειδής.

αιμό-κερχον, τό ὄλιγος θῆξ μεθ' αιμοπτυσας.

αιμο-λαπίτις, ἡ ἡ τὸ αἷμα μυζῶσα.

αιμο-μεϊξία, ἡ σαρκικὴ μεϊξίς μετὰ συγγενούς ἐξ αἵματος.

αιμο-ρράγης, ἐς (αἷμα+ῥαγῆναι) ὁ ῥέων ῥοφον αἷμα, ὁ πάσχων ἀπὸ ἀκατάσχετον αιμορραγίαν.

αιμο-ρράγιός, ἡ, ὄν ὁ ὑποκείμενος εἰς αιμορραγίαν.

αιμό-ρράντος, ὄν (αἷμα+ῥαίνω) ὁ ῥαντισμένος με αἷμα.

αιμο-ρροέω, μέλ. -ήσω (αἰμόρροος) πάσχω ἐξ αιμορραγίας (ἔχω αιμόρροϊαν, ὅ βλ.), χάνω αἷμα. Ἐκ τούτου τὸ

αιμό-ρροια, ἡ αιμορροία, αιμορραγία, ροή αἵματος.

αιμο-ρροϊκός, ἡ, ὄν ὁ ὑποκείμενος εἰς αιμόρροϊαν, ὁ προξενῶν αὐτήν.

αιμό-ρροος, ὄν (αἷμα+ῥέω), καὶ κατὰ συναίρ. αιμόρροος, ὄν ὁ ἐξ οὗ ῥεῖ αἷμα.

αιμό-ρρύσις, -εως, ἡ=αιμόρροια (βλ. λ.).

αιμό-ρρύτος, ὄν (αἷμα+ῥέω) ὁ ῥέων αἷμα, ὁ ἐξ οὗ ῥεῖ αἷμα.

Αἴμοζ, ὁ (καὶ αἰμός) ἄκανθα, δρυμός.

αιμο-στάγης, ἐς=αιματοσταγής στάζων αἷμα.

αιμό-στασις, -εως, ἡ μέσον καταπαύον τὸ αἷμα || φυτόν ἐν χρήσει ὡς στυπτικόν.

αιμο-φθός, ὄν ὁ φοδούμενος τὸ αἷμα (τ. ἔ. τὴν αιμορραγίαν).

αιμο-φόρυκτος, ὄν (αἷμα+φορύσσω) μεμολυμέννος δι' αἵματος, αιμόφυρτος, αιματοκυλιόμενος πρβλ. αιμόφυρτος.

αιμό-φυρτος, ὄν=αιματοφυρτος (ὅ βλ.).

αιμόω=αιματώω (ὅ βλ.).

αιμυλία, ἡ (αἰμύλος) ὁ δελκτικός τρόπος || δοληρός τρόπος.

αιμύλιος, ὄν (αἰμύλος) κολακευτικός, χαριτολογῶν || ἔλκυοτικός, πανούργος, δόλιος.

αιμύλο-μήτης, -ου, ὁ (αἰμύλος+μήτις) ὁ κολακευτικά, ἔλκυοτικά, τεχνάσματα μετεροχόνης.

αιμύλο-πλόκος, ὄν ὁ πλέκων δόλον, ὀπάτην.

Αἰμύλοσ, ἡ, ὄν (καὶ -ος, -ον) ὁ κολακευτικός, ἔλκυοτικός, ὁ κολοπιάνων || δόλιος, πανούργος.

αιμύλο-φρων, ὁ δόλια φρονῶν.

αιμωδέω «μουδιάζω», αἰσθάνομαι τοὺς ὀδόντας αιμωδιῶντας || ὑποφέρω ἀπὸ οὐλίτιδα.

αιμώδης, ἐς=αιματώδης, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα.— || ὁ πάσχων ἀπὸ οὐλίτιδα.

αιμωδία, ἡ νόσημα τῶν οὐλων.

αιμωδιάω ἔχω τοὺς ὀδόντας αιμωδιῶντας, «μουδιάζω».

αιμων, -ονος, ὁ=δαίμων, δαήμων || εἰδήμων, ἐπιτήδειος, ἐμπειρός.— || (αἷμα) πλήρης αἵματος, αιματώδης, αιματηρός.

Ἔτυμ. : ἀεθ. ἔτυμολ. κατ' ἄλλους σημ. κυρ. ἀπλητος, σφόδρα ποδῶν τι καὶ κατ' ἄλλους σημ. ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἶς τι. Ἡ δευτέρα ἐκδοχή, καθ' ἣν αἷμων=δαίμων, δαήμων, στηρίζεται εἰς τὸ ἐβραϊκὸν ἄμση=καλλιτέχνης καὶ εἶναι παλαιὰ ἔτυμολ. τῆς λ. μὴ γνησμένη δεκτῆ. Ἡ πρώτη ἐκδοχή καθ' ἣν σημ. ἀπλητος ἐξυπακούει βεβαίως τὴν ἐκ τῆς λ. αἷμα παραγωγὴν τῆς.

αιμ-ωπός, ὄν=αιματ-ωπός (ὅ βλ.).

αιν-ἄρετής, -ου, ὁ (αινόσ+ἄρετή) ὁ σφόδρα γενναῖος (σφόδρα ἐνάρετος).

Αἰνεσίας, -ου, ὁ ἔπ. γεν. Αἰνεῖο ἢ Αἰνεῖο.

αινεσις, -εως, ἡ (αινέω) ἔπαισις.

αινετός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ αἰνέω ὁ ἐπηνυμένος, ὁ δῆλιος ἐπαίνου, ἀξιεπαίνου. Ἐκ τοῦ

αινέω πρτ. ἤνεον συνηρ. ἤνον, ἰων. αἰνεον μέλ. -ήσω, ἀττ. -έσω ἄορ. ἄ ἤνησα, ἀττ. ἤνεσα, ἰων. αἰνεσα πρκ. ἀττ. ἤνεκα. — Μέσ. ἄορ. ἤνεσάμην. — Παθ. ἄορ. ἤνέθη, πρκ. ἤνημαι κυρ. λέγω, ὀμιλῶ περί τινος || ἀλλὰ συνήθως ὀμιλῶ ἐπαινετικά περί τινος, ἐπαίνῳ, ἐπιδοκιμάζω, μετ' αἰτ.=λατ. laudare. 2) ἐπιτρέπω, συνιστῶ. 3) εἶμαι εὐχαριστημένος μετ' τι, συγκατανεύω εἶς τι, συναίνω (ὡς τὸ ἀγαπῶ). 4) ἀρνούμαι εὐγενῶς, ἀποποιούμαι (ὡς καὶ τὸ λατ. laudare).— || ὑπισχοῦμαι, ὑπόσχομαι, τάζω. [δὲ ἔτυμ. βλ. αἰνος].

Αἰνῆ, ἡ=αἰνος (ὅ βλ.) ἔπαισις, φήμη, δόξα. [δὲ ἔτυμ. βλ. αἰνος].

αἰνημι, αἰολ. τύπος ἀντι αἰνέω.

αἰνήσι, ἰων. τύπος ἀντι αἰναῖς, δοτ. κληθ. τοῦ αἰνός.

αἰνητός, ἡ, ὄν, ποιητ. τύπος ἀντι αἰνετός (βλ. αἰνώ).

αἰνιγμα, τό, γεν. -ατος (αἰνίσσομαι) λόγος ἀσαφής, σκοτεινός, αἰνιγμα πρ. συν. κατὰ πλθθ. διὰ (ἡ

εξ) *αινιγμάτων*, *ἐν αἰνιγμασιν* = αἰνιγματώδης, ἀσαφώς, σκοτεινῶς. Καὶ λατ. *aenigma -atis*. [δι' ἔτυμ. βλ. *αἰνός*].

αινιγματίας, δ = τῷ ἐπομ. (δ βλ.).

αινιγματ-ώδης, -*ες* (*αινιγμα* + *εἶδος*)· ὁμοιάζω μὲ αἰνίγμα, σκοτεινός, ἀσαφής.

αινιγμός, δ' (*αἰνίσσομαι*)· τὸ ὁμιλεῖν ἐν αἰνιγμασίν· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν πληθ. ὡς καὶ ἡ λ. *αἰνιγμα*. [δι' ἔτυμ. βλ. *αἰνός*].

αἰνίζομαι, ἀποθ. = *αἰνέω* (δ βλ.) [δι' ἔτυμ. βλ. *αἰνός*].

αινικτῆρ, -*ῆρος*, δ' ὁ ἀσαφῶς (μυστηριωδῶς) λαλῶν.

αινικτήριος, *ον* (*αἰνίσσομαι*)· αἰνιγματώδης ἐπίρ. -*ως* = αἰνιγματώδης.

αινικτός, ἡ, *όν*· ὁ ἐκπεφρασμένος ἐν αἰνιγμασιν, αἰνιγματικός, ἀλληγορικός. Ἐκ τοῦ

αἰνίσσομαι, ἀπ. *αἰνίττομαι*, μελ. -*ίζομαι*· ἀποθ.

α' *ἡνιξάμην*· ἀποθ. (*αἰνός*)· ὁμιλῶ σκοτεινῶς, ἦτοι αἰνιγματώδης, δι' αἰνιγμάτων· ὑπαινίσσομαι, ὑπονοῶ, τι, ὑποδηλῶ τι (ἐπὶ πραγμ.).— II Ἐν παθητ. ἐνν., παθ. ἀποθ. α' *ἡνιχθην*, πρ. *ἡνιγμαι*· γίνεταί λόγος περὶ τίνος κατὰ τρόπον αἰνιγματικόν [δι' ἔτυμ. βλ. *αἰνός*].

αἰνο-δάκρυτος, *ον*· ὁ *αἰνῶς*; *βεβακρυμένος*, δεινῶς μαϊνόμενος.

αἰνο-δίας, *λων*. *αἰνο-βίης*, -*ου*, δ (*αἰνός* + *βίος*)· ὁ σφόδρα ἰσχυρός.

αἰνο-γᾶμος, *ον* (*αἰνός* + *γαμέω*)· ὁ συνάψας ὀλέθριον, δεινόν, γάμον.

αἰνο-γένεθλος, *ον*· ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννηθεὶς.

αἰνο-γένειος, *ον* (*αἰνός* + *γένυς*)· ὁ ἔχων φοβεράς σιαγόνας.

αἰνο-γίγας, -*αντος*, δ' φοβερός γίγας.

αἰνόθεν, ἐπίρ. τοῦ *αἰνός* = ἐξ *αἰνοῦ* ἐν τῇ φράσει *αἰνόθεν αἰνῶς* = ἀπὸ τρόμου εἰς τρόμον, τρομερώτατα.

αἰνό-θρυπτος, *ον* (*αἰνός* + *θρύπτωμαι*)· ὁ δεινῶς ἐκνευρισμένος, τρομερὰ μαλακός.

αἰνο-λαμπής, *εἰς* (*αἰνός* + *λάμπω*)· ὁ φοβερὰ λάμπων.

αἰνό-λεκτρος, *ον* (*αἰνός* + *λέκτρον*)· ὁ εἰς φλέθριον γάμον ἐλθών.— II ὁ φοβερῶν ἔχων κλίνην ἢ κλίτην (περὶ τῶν σπηλαίων τῆς Ἐχιδνῆς).

αἰνο-λέων, -*οντος*, δ (*αἰνός* + *λέων*)· φοβερός λέων.

αἰνό-λίγος, *ον* (*αἰνός* + *λίγος*)· ὁ ἔχων ὀλεθρίαν μοῖραν, δύσμοιρος (κυρ. ὁ ἔχων δυστυχῆς τὸ λίνον, τὸ νῆμα, τῆς ζωῆς).

αἰνό-λύκος, δ (*αἰνός* + *λύκος*)· φοβερός λύκος.

αἰνο-μάνης, *εἰς*· ὁ φοβερός μαϊνόμενος.

αἰνό-μορος, *ον* (*αἰνός* + *μός*)· δύσμοιρος, καταδικασμένος εἰς κακὸν τέλος.

αἰνο-πάθης, *εἰς* (*αἰνός* + *παθεῖν*)· ὁ ὑποφέρων φοβερά παθήματα.

Αἰνό-παρίς, δ (*αἰνός* + *Πάρις*)· ὁ δυστυχῆς Πάρις· πρβλ. *Δύσπαρις*.

αἰνο-πάτηρ, -*ἔρος*, δ (*αἰνός* + *πατήρ*)· δυστυχῆς πατήρ.

αἰνο-πέλωρος, *ον*· δεινῶς πελώριος || ὄγαν τερατώδης.

αἰνο-πλήξ, -*ῆγος*, δ, ἡ· ὁ δεινῶς πλήττων.

αἰνό-πομπος, *ον*· *αἰνόμορος* (δ βλ.).

ΑἰΪΝΟΣ, δ' διήγημα, μῦθος *αἰνον αἰνεῖν* = διηγέσθαι, ἀρηγεῖσθαι, ἱστορεῖν, μῦθον (ὡς τοῦ Αἰσώπου) || *γεν.*, λόγος, παροιμία.— *μτγν.* τὸ λεγόμενον πρὸς ἑπαῖνον τίνος, ἑπίνοια.

Ἔτυμ.: βασική σημ. τῆς λ. = λόγος ἔχων ὠρισμένην σημασίαν, λόγος σημαντικός· ἐκ ταύτης ἐξεπηγήσαν δύο σημ. (ἀρηγήσις ἢ ἀλληγορία—ἐγκώμιον ἢ ἑπαινος) *αἶνη* (βλ. λ.), *αἰνίζομαι* (βλ. λ.), *ἀν-αἰνομαι* (βλ. λ. *ἀν=ἀνα-*) *αἰνίττομαι*, *αἰνίγμα*, *αἰνιγμός* (βλ. τὰς λ.)· πρβ. γοτθ. *ai-þ-s*, παλ. γερμ. *ei-d* = ὄρκος, μεσ-ἱρλ. *o-eih* = ὄρκος (λατ. **oitis*, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ *αἰνος* ὡς ἀσέειν ἔχει τὸ ἔλλ. οἴτος (μοῖρα) ὡς τὸ *αἶσα* (μεριδίον παρεχόμενον ὑπὸ τῆς μοίρας).

ΑἰΪΝΟΣ, ἡ, *όν*, φ. λέξις = *δεινός*, φοβερός, σκληρός, τρομερός, επικτικός || ἐπὶ *προσ.*, τρομερός, φοβερός, κυρ. ἐπὶ τοῦ Διός.— οὐδ. πληθ. *αἰνά* ὡς ἐπίρ. = φοικτώως, φοβερά, καὶ ὑπερθ. ἐπίρ. *αἰνότατον* = φοικτότατα [ἀεθ. ἔτυμολ. κατὰ τινὰς *αἰνός* (**αἰθ-νός* πρβλ. *αἰθ-ομαι*)].

ἄ-ἴνος, *ον* [τ] (*α* σαρ. + *ἴς*)· ὁ ἀνευ ἰνῶν ἢ ἀγγείων.

αἰνό-στολος, *ον*· *δεινόστολος* (δ βλ.).

αἰνο-τάλας, -*ἄνος*, δ = ὁ πλεῖστον ὄσον ὀδλιος.

αἰνότης, -*ητος*, ἡ (*αἰνός*)· δεινότης.

αἰνο-τίταν· ὁ δεινός Τίταν.

αἰνό-τλητος, *ον*· ὁ δεινῶς ἀφόρητος.

αἰνο-τόκεια, ἡ, θηλ. ἐπιθ. τοῦ *αἰνοτόκος* (*αἰνός* + *τόκος*)· ἡ ἀτυχῆς ἐν τῇ μητρότητι, ἢ πρὸς δυστυχίαν τεκούσα.

αἰνο-τόκος, *ον* (*αἰνός* + *τίκτω*)· ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννήσας.

αἰνο-τύραννος, δ (*αἰνός* + *τύραννος*)· φοβερός τύραννος.

ΑἰΪΝΥΜΑΙ, ἔλλειπτ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ καὶ παρατ. ἀνευ ἀδῆψ. (ὡς τὸ *ἀρτυμαι*) λαμβάνω, βάλλω χεῖρα εἰς τι, πίνω, μετὰ γεν. (πρβλ. *ἀπαίνυμι* = ἀφαίρω) || ἔθεν, ἀπολαύω, τρέφομαι ἀπὸ τι.

αἰνώ = *πίσσω* = κοσκινίζω, λικμῶ (λικνίζω).

αἰνῶς, ἐπίρ. τοῦ *αἰνός*· τρομερὰ, φοικτὰ, τ.ε. παρὰ πολὺ, ὑπερβολικὰ· *αἰνῶς πικρός* = τρομερὰ πικρός.

αἰξ, *αἰγός*, δ, ἡ· δοτ. πληθ. *αἰγῶν* (*αἰσσω*)· «γῖδα, κατ' οἶκα»· *αἰξ ἀργία* (ἢ *ἀργιος*) = *αἰγαργος* || δ *αἰξ* = τράγος || *αἰγῶς* = τὰ μεγάλα κύματα.

Ἔτυμ.: *αἰξ*—*αἰγός*, *αἰγῆος* = ἐκ δέρματος αἰγός, *αἰγῶν* = σταύλος δι' αἰγας, *αἰγ-αργος* = ἀργία αἰξ· ἡ παλαιὰ ἔτυμολ. ἐκ τοῦ *αἰσσω* (θέμ. *αἰκ-*) θεωρεῖται νῦν ὡς ἐσφαλμένη. Συγγ. πάντως φαίνεται τὸ ἀρμ. *aic* = αἰξ, τὰ σκωτσ. *agás* = τράγος, *agā* = οἶξ. Τὸ *ε* τοῦ θέμ. *αιγ-* προέρχεται μᾶλλον δι' ἐπενηθέσεως ἐκ τίνος ἀρχικῶς (θέματος *αιγ-*).

αἰξ, -*ικος*, ἡ (*αἰσσω*) = *αἰκῆ* (δ βλ.).

αἰξασκε, ἐπ. γ' ἐν ἀορ. τοῦ *αἰσσω*.

αἰξάφας, δ' εἶδος πλακουντίου.

αἰξῶ, μέλλ. τοῦ *αἰσσω*.

αἰξωνόουμαι· βλασφημῶ, κακολογῶ.

αἰολάομαι· κινουμαι τῆδε κάκεῖσε || εἶμαι ἀνήσυχος.

Αἰολεύς, -*έως*, δ' κάτοικος τῆς Αἰολίδος.

αἰολεῶν· ποικίλλω.

αἰολίας, -*ου*, δ' ἰχθύς τις πλήρης στιγμάτων.

αἰολίζω = *αἰδῶλω* (δ βλ.).

ΑἰΪΪΛΛΩ· κινῶ τι ταχέως τῆδε κάκεῖσε || ποικίλλω.— Παθ., μεταβάλλω χρώμα ἢ χροῖαν· *δμψακῆς αἰδῶλονται* = αἰ ὄρωρο σταφυλὰ ἀρχίζουσαν ἐν ἀλλοσσοῦν χρώμα καὶ νά ὠριμάζουσαν (λατ. *variegantur*).

αἰολό-βουλος, *ον*· δόλιος.

αἰολο-βρόντης, -*ου*, δ (*αἰδῶλος* + *βροντή*)· ὁ πανταχῶς κεραυνοβόλος (Ζεὺς) || κυρ. ὁ τὸν κεραυνὸν ὀφιοειδῶς (τῆδε κάκεῖσε) ἐπίσειων καὶ θροντῶν Ζεὺς.

αἰολό-δακρυς, *υ*· ὁ πολὺ δακρῦων.

αἰολό-δεῖρος, *ον* (*αἰδῶλος* + *δειρῆ*)· ὁ ἔχων πεποικιλμένον τὸν τράχηλον.

αἰολό-δωρος, *ον*· ὁ ποικίλα δῶρα δωρούμενος.

αἰολο-θώρηξ, -*ηκος*, δ (*αἰδῶλος* + *θώρηξ*)· ὁ ἔχων ἀπαστράπτοντα δῶρακα.

αἰολό-μητις, -*ιος*, δ, ἡ (*αἰδῶλος* + *μητις*)· πλήρης ποικίλων δῶλων, ποικιλόφρων, παμπόνηρος, πολυμήχανος.

αἰολο-μίτρης, -*ου*, δ (*αἰδῶλος* + *μίτρα*)· ὁ ἔχων λάμπουσαν, ἀπαστράπουσαν *μίτραν* (ζώνην, διότι ἀστὴρ ἦτο ἐνισχυμένη διὰ μεταλλίτων πλακῶν)· πρβλ. *αἰολοθώρηξ*.— II ὁ ἔχων πεποικιλμένην τιάραν (σαρκί).

αἰολό-μολπος, *ον*· ὁ ποικίλα μέλπων, ἐκπέμπων ποικίλην μουσικήν.

αἰολό-μορφος, *ον*· ποικιλόμορφος.

αἰολό-μῦθος, *ον*· ὁ ποικίλως (τ. ε. μετὰ πανουργίας) λαλῶν.

αἰολό-νωτος, *ον*· ὁ ἔχων ἐστιγμένα τὰ νῶτα.

αἰολό-πέπλος, *ον*· ὁ ἔχων πέπλον πλήρη ποικιμάτων·

αἰολό-πῶλος, *ον* (*αἰδῶλος* + *πῶλος*)· ὁ ἔχων ταχυπόδας ἵππους.

ΑἰΪΪΛΟΣ, ἡ, *ον*· ταχέως κινούμενος, εὐκίνητος || ἐπὶ σκαλῆκων, σαλεύων, ἀναπηδῶν || ὡς ἐπιθ. ὀπλων, εὐκόλως κινούμενος, εὐμεταχειρίστος, εὐκόλως διευθυνόμενος (λατ. *habilis*).— II ὁ μεταβάλλων τὸ χρώμα, ἀπαστράπτων, στίλβων· *αἰόλη νῆξ* = κατὰ

οτικτος ἐξ ἀστέρων (πρβλ. Κικέρ. *caelum astris distinctum*).— III μτφρ. 1) εὐμετάβλητος, εὐκίνητος, ἄστατος. 2) δόλιος, πανοργος, ὀλιθηρός.

Ἔς κύρ. ὄνομα προπαραξέυτονον *Αἴολος, -ου*, ὁ Θεὸς τῶν ἀνέμων, κυρ. ὁ ὀρηκτικός, εὐμετάβολος.

Ἔτυμ. : *αἰόλος* (**αιολός* (**αιελός* (βλ. *αἰέλουρος*)) ἰαπ. β. **aj-* (=ὀρηκτικότητα, ταχύτης, ἐξ ἧς *σανσκρ. ὄναη* (=ταχύς, ὀρηκτικός) *αγύη* (=εὐκίνητος)). Τῆς αὐτῆς προελεύσεως εἶναι καὶ τὰ *αἴσω*, ἄττ. *ἄσω-ἄττω* (**αιφικω* (=ὀρμῶ), *αἴκη* (ὀρμή), *κορυθ-αἴξ* (βλ. λ.), *πολυ-αἴξ* ὡς. αἰ. : *Ἀιδης, Ἀΐδης, Ἀΐδης* (**αιφιδ*=ὀρηκτικός, βίαιος (ἐπιθ. τοῦ *δαίμονος* τ.ἔ. τοῦ θεοῦ, τοῦ θανάτου) : *Ἀΐδης* : λατ. *saevus* τῆς αὐτῆς προελεύσεως εἶναι ὡς. τὰ *δηρ. αἴητος, ἄητος* (=πε-λῳός, τρομερός) καὶ τὰ *φριγῆκ ὀνόματα Αἶ(Φ)ας, Αἰανός* τῆλος τὸ *αἰφετός* (πρβλ. *ἰεραξ Φιραξ, (Φ)ἰρηξ* καὶ (Φ)ἰερός (=ταχύς), (Φ)ἰεμαι).

αἰολό-στομος, ον (*αἰόλος+στόμα*) : ὁ ποικίλα καὶ ὀβέβαια σημαίνων, πολυσημαντός, αἰνιγματώδης.

αἰολό-φύλος, ον : ὁ ἐκ ποικίλων φύλων συνιστάμενος.

αἰολό-φωνος, ον : ποικιλόφωνος, ποικίλως τροποῖων τὴν φωνήν.

αἰολό-χρως, -χρωτος, ὁ, ἡ (*αἰόλος+χρῶς*) : ὁ ἔχων κατάστικτον δέρμα || ὁ ἔχων ποικίλον χρῶμα.

αἰονάω : γυραίνω, μουσκεύω (*καταιονάω*).

αἰόνημα, -ατος, τό : κατάβρεγμα, μούσκευμα.

αἰόνησις, -εως, ἡ : καταδύνησις, κατάβρεγμα.

φόσις, ὁστ. πλῆθ. τοῦ *ἡιόν*.

αἰπεινός, ἡ, ὄν (*αιπύς*) : ὑψηλός, ἀπότομος, ὑψηλά κείμενος (ἐπὶ πόλει) || μτφρ. ἐπηρμένος. 2) δυσἀπόκτητος (κυρ. εἰς ὄν δυσκόλως τις ἀναρριχάται).

αἰπήεις, -εσσα, -εν, ποιητ. τύπος ἀντὶ *αἰπεινός* (βλ. βλ.).

αἰπολέω, μέλ. -ῆσω (*αιπόλος*) : εἶμαι αἰπόλος (αἰγοδοσκός), βόσκω αἰγας.— Παθ. βόσκομαι, ὀδηγοῦμαι εἰς τὴν βόσκην, βόσκω.

αἰπολικός, ἡ, ὄν (*αιπόλος*) : ὁ ἀνήκων εἰς (τὴν κατάλληλον διὰ) αἰπόλον.

αἰπόλιον, τό (*αιπόλος*) : ἀγέλη αἰγῶν.— II βόσκη, νομή, αἰγῶν.

αι-πόλος, ἀντὶ *αἰγο-πόλος*, ὁ (*αιξ+πολέω*) : αἰγοβόσκος, γίδοβοσκός.

Ἔτυμ. : Τὸ β' συνθ. τῆς λ. *βου-κόλος* καὶ τὸ β' συνθ. τῆς *αι-πόλος* θεωροῦνται συνήθως ὡς παραλλαγαὶ μιᾶς πρωταρχικῆς **αιολος*, κατὰ μετὰπτωσιν ἐκ ρ. *quel-*, ὑποκειμένης εἰς τὰ : *πέλω, πέλομαι, πολέω*, *πολεύω*, λατ. *colo*. Ταῦτα ἰσχύουν καὶ διὰ τὰ : *θαλαμη-πόλος, θεη-πόλος, ἀμφί-πόλος, μουσο-πόλος—θεη-κόλος, θεο-κόλος* κ. ἄ. ἡ διαφοροποιήσις ἀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὸ σύμπλεγμα *-αν-* τῆς ἰαπετ. ἀποθιδεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἄλλοτε διὰ τοῦ *-π-* καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ *-κ-*.

ΑἰΨΩ, -εος, τό : ὕψωμα, ὀκρῶρεια, κρηνός ἀπότομος : *πρὸς αἰπος ἰέναι*=ἀναβαίνειν ὕψωμα.

ΑἰΨΩΨ, ἡ, ὄν, ἐπ. τύπος ἀντὶ *αιπύς* : ὑψηλός, ὑψηλά κείμενος (ἐπὶ πόλει) : *αιπὰ ἔεσθρα* = ρεῖθρα (χείμαρροι) καταπίπτοντα ἀποτόμως ἀφ' ὑψηλοῦ.

Αἰψήμιος, ον (*αιπύς+δέμω*) : ὁ ὑψηλὰ ὠκοδομημένος.

αι. -ιοιωτής, -οῦ, ὁ : ὁ πανοῦργος εἰς ὕψιστον βαθμόν.

αιπύ-λοφος, ον : ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον.

αιπύ-μητης, -ου, ὁ (*αιπύς+μητής*) : ὁ ὑψηλὰ νοιματοῦ ἔχων.

αιπύ-νοος, ον=τῆ προηγ. (περὶ τοῦ Ὁσπιδος).

αιπύ-νωτος, ον (*αιπύς+νωτός*) : ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὰ νῦτα || ὁ κείμενος εἰς τὴν ὀκορήνμου κορυφῆς (ὀρεινῆς ράχεως).

αιπυ-πλάνης, ἐς : ὁ εἰς τὰ ὕψη περιπλανώμενος.

ΑἰΨΥΣ, -εἰα, -ύ : ὑψηλός καὶ ἀποκρημένος (ἐπὶ πόλει) κειμένων ἐπὶ ἀποκρήνμων βράχων) : *βρόχος αἰπύς*=βρόχος κρεμάμενος καδέτως. 2) μτφρ. παντελής, ολοκληρωτικός : *αιπύς διεθρος*=ὀλοσχερῆς καταστροφή (βιότι ἡ ἔνοχη τοῦ θλάθρου, τοῦ θανάτου, εἶναι στενῶς συνδεθεμένη μετὰ ἀπὸ ἀποκρήνμου μέρους κατὰπτωσιν) : *αιπύς χόλος*=πυργουμένη, ὀγκουμένη,

ὀργή. 3) μτφρ. τραχύς, δύσκολος : *αἰπύ οἱ ἐσοῦται*=ὅα εἶναι δι' αὐτὸν δύσκολον ἔργον.

αἶρα, ἡ : σφύρα (σιδηρουργοῦ).— II τὸ γνωστὸν παράσιτον τοῦ σίτου (κυρ. *αἶρα* ἢ *ἡρα*), λατ. *lolium*.

αἰράριον, τό =λατ. *aerarium* =θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον.

αἰρεσι-άρχης, -ου, ὁ : ὁ ἀρχηγός αἰρέσεως (σχολῆς) τίνος, συν. θρησκευτικῆς.

αἰρέσιμος, ον (*αἰρέω*) : ἄλωτός, ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῆ (νὰ κυριευθῆ).

αἰρεσιο-μάχος, -ου, ὁ : ὁ ὑπὲρ αἰρέσεως τίνος μαχόμενος.

αἰρεσις, -εως, ἡ (*αἰρέω*) : ἡ κατάληψις, κατάκτησις (κυρ. πόλεως).— II (*αἰρέομαι*) : τὸ ἐκλέγειν, ἐκλογῆ (κυρ. τὸ λαμβάνειν δι' ἑμαυτὸν) : *αἰρεσιν δίδοναι*=παρέχειν τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς : *αἰρεσιν λαμβάνειν*=λαμβάνειν, ἔχειν, δικαίωμα ἐκλογῆς. 2) ἐκλογὴ ἀρχόντων.— III ἐκλογὴ, σχέδιον, σκοπός, πρόθεσις. 2) φιλοσοφικῆς αἰρέσεως ἢ φιλοσοφικῆς Σχολῆς.— 3) πᾶσα αἰρεσις (θρησκευτικῆς π.χ.).

αἰρετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *αἰρέω* : πρέπει τις νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ.— II *αἰρετέος, α, ον* : ὄν πρέπει νὰ κυριεύσῃ τις || ὄν πρέπει νὰ προτιμήσῃ τις, νὰ ἐκλέξῃ || ἐπιθυμητός.

αἰρετιζῶ, μέλ. -ῖσω (*αιεῖω*)=ἐκλέγω.— II ἀνήκω εἰς τὴν αἰρεσίαν.

αἰρετικός, ἡ, ὄν (*αἰρέω*) : ἰκανός πρὸς ἐκλογὴν, ἰκανός νὰ ἐκλέξῃ. 2) *αἰρετικός* (ὡς καὶ νῦν λέγεται τις).

αἰρετισμός, ὁ=*αἰρεσις* (βλ.).

αἰρετιστής, -οῦ, ὁ : ὁπαδός, μμητής, αἰρέσεως || ὁ ἀνήκων εἰς αἰρεσίαν.

αἰρετός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *αἰρέω* : ὁ δυνάμενος νὰ καταληφθῆ ἢ κατακτηθῆ.— II (*αἰρέομαι*) ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῆ, ἐκλέξιμος, ἐκλεκτέος || ποθητός, ἐπιθυμητός. 2) ἐκλεχθεὶς.

ΑἰΡΕΨΩ πρτ. *ἡρεον*, ἰων. *αἰρεον* μέλ. *αἰρήσω* : πρτ. *ἡρηκα*, ἰων. *ἀραιρηκα* : ἰων. ὑπερσ. *ἀραιρηκαε*.— Μέσ. μέλ. *αἰρήσομαι* : ἄβρ. *αἰ ἡρησάμην*.— Παθ. μέλ. *αἰρεθῆσομαι*, καὶ *αἰρήσομαι*, ἄβρ. *αἰ ἡρέθη* πρτ. *ἡρημαι* : ὑπερσ. *ἡρήμην*.— Ἔς. ἐκ β. **ΕΛ-ἀβρ. β' εἰλον*, ἰων. γ' ἐν. *ἔλεσκε*, ἀπρφ. *ἐλεῖν* : μέσ. μέλ. *ἐλοῦμαι* : ἄβρ. β' *εἰλόμην* : ἐπ. γ' ἐν. *γέντο* ἀντὶ *ἔλετο* : σπαν. ἄβρ. *αἰ εἰλάμην*.— Ἔς ἐνεργ. λαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς, παίρνω || δρᾶττομαι, ἀρπάζω 2) ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω.— II λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω, κατακτῶ || ὑπερισχύω||φρονεῶ 2) συλλαμβάνω, πίνω || κερδίζω μετὰ τὸ μέρος μου || δελεάζω, παραπλανῶ. 3) γενικῶς, κερδίζω, κτῶμαι. 4) ὡς ἄττ. δικανικός δρος, ἀποδεικνύω τινὰ ἔνοχον ἐγκλημάτων, ἐπιτυχᾶν τὴν καταδίκην του : *αἰρεῖν δίκην* ἢ *γραφὴν* = λαμβάνειν ψήφον πρὸς καταδίκην τοῦ ἀντιπάλου, κερδίζει τὴν δίκην : *δίκην αἰρεῖν τινα*=καταδικάζειν τινὰ διὰ δίκης. 5) ὁ λόγος *αἰρεῖ* (λατ. *ratio evincit*)=ὁ ὀρθὸς λόγος (ἢ ἡ συζήτησις) ἀποδεικνύει.— III συναρπάζω διὰ τοῦ νοῦ, ἀντιλαμβάνομαι, κατανοῶ.

Μέσ. *αἰρέομαι*=λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν.— II λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, ἐκλέγω||θην, λαμβάνω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ (τι ἀπὸ ἄλλου) || ὡς. *μᾶλλον αἰροῦμαι*=λαμβάνω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ (=λατ. *proliis malle*). 2) ἐκλέγω διὰ ψήφου, ἐκλέγω (δι' ἀξίωμα τι).

Ἔτυμ. : ἄτυμολογικῶς συνάπτεται ὑπὸ τινων πρὸς τὸ ἑλλην. *δρμή* ἢ βασική σημ. τοῦ *αἰρέω* εἶναι «κινουμένη ζωνῆρως πρὸς τι» κατὰ τοὺς ἰθιους προήλαθεν ἐκ τούτο ὄνομ. **αἶρα* (πρβλ. *σανσκρ. sirā* = ποταμός) : ἰαπ. **sr̥t̥*, **sr̥t̥* (=ἀφθονία).

Ἄϊρος, ὁ : **Ἰρος ἄϊρος* (Ἰός. Σ. 73) = Ἰρος δυστυχῆς (κατὰ τὸ *δῶρα ἄδωρα, Πάρις δυσπαρῆς* κλπ.).

ΑἰΨΩ, ἄττ. τύπος ἀντὶ τοῦ *αἰρέω* : μέλ. *αἰώ* [αἰ] : ἄβρ. *ἡρα*, προστ. *ἄρον*, ἀπρφ. *ἄραι* : πρτ. *ἡρακα*.— Μέσ. πρτ. *ἡρόμην*, μέλ. *ἄρομαι* [αἰ] : ἄβρ. *αἰ ἡράμην* : ἄβρ. β' *ἡρόμην*, ἐπ. *ἄρόμην* : παθ. μέλ. *ἄρθῆσομαι*, ἄβρ. *αἰ ἡρθῆ* πρτ. *ἡραμαι*. Πρβλ. λατ. *aerō*, -onis (Πλιν.)=σκάκος μεταφορῶν—*aerumna*=μόχθος, κακουχία, ταλαιπωρία.

Ἔνεργ., σηκώνω, ὑψώνω, μεταφέρω : *αἰρεῖν πό-*

δα=περιπατεῖν' αἰρεῖν σημεῖον = σηκώνω, ὑψώνω, σημαίνω αἰρεῖν ναυς= τὰ ἀνοίγω (θῆλ. τὰ πλοῖα) εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. *0θην: 2) ἀμτθ. ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ: αἰρεῖν ταῖς ναυσὶν = ἀποπλέειν' αἰρεῖν τῷ στρατῷ = ἐκκινεῖν, ἀναχωρεῖν.— Παθ. ἀνυψοῦμαι: ἀναβαίνω.— || ἐξυψῶ διὰ λόγων, ἐξυμνῶ, ἐξεγκώνω: αἰρεῖν θυμὸν=ἐξυψώνω τὸ φρόνημά τινος (λατ. tollere).— Παθ. ἐξυψώνομαι, φθάνω μέχρις ἐνός ὕψους, αὐξάνω.— || σηκώνω καὶ μετακινῶ, ἀφαιρῶ || δέτω τέρμα εἰς τι || μτρν. φονεύω.

Μέσση, σηκώνω. ὑψώνω τι δι' ἐμαυτὸν || δθεν, ἀποκομίζω, ἀποκτῶ, κερδίζω.— || παίρνω ἐπάνω μου, ὑψοῦμαι, ὑπέχω, σηκώνω. 2) ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω.— || Ἐπὶ ἡχων, αἰρεσθαι φωνήν = ὑψώνειν τὸν τόνον τῆς φωνῆς. IV ὡς τὸ ἐνεργ. λαμβάνω ἐκ τοῦ μέσου, ἀφαιρῶ. [βλ. ἐτυμολ. βλ. ἀείρω].

*Αἴς ἀπρχ. ὄνομ. ἀντὶ τοῦ *Αἰδης (β βλ.).

Αἴσα, ἡ, ὡς κύριον ἐν. (πρβλ. Μοῖρα) ἡ θεότης τοῦ πεπωμένου (λατ. Parca).— || ὡς πρόσχημα ἡ ἀπόφασις τῆς Μοίρας, ὁ ὑπὸ θεοῦ τινος ταχθεὶς προορισμός: Αἰὸς αἴσα=ἡ μοῖρα (ἡ ἀπόφασις) ἡ ἀποφασισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διός. 2) Ἡ δι' ἕνα ἕκαστον ὀριθεῖσα τύχη, ἡ μοῖρα, τὸ πεπωμένον: κακῆ αἴση=κατὰ κακὴν τύχην, κατὰ κακὴν μοῖραν || τὸ μεριδίον τινος εἰς τι πρᾶγμα, ὁ λαχνός του: ληΐδος αἴσα=τὸ μεριδίον τινος εἰς τὰ λάφυρα. 3) τὸ ἀπειλόμενον εἰς τινα, τὸ πρέπον ἤ τὸ δίκαιόν του: κατ' αἴσαν (ὡς τὸ κατὰ μοῖραν)=προσηκόντως, πρεπόντως, δικαίως.

*Ετυμ.: αἴσα (& αἴσα (πρβλ. Φίστος) <*αικσα (πρβλ. λατ. aequus) συναγίχων δὲ μετὰ τοῦ αἴσα τὰ αἴσιος, αἴσιμος, ὡς καὶ τὰ αἰσμητής, αἰσμηνάω (βιαλ. ἀντὶ αἰσμηνάω).

αἰσάλων, -ωνος, δ' εἶδος ἱέρακος (ἴσως τὸ κτειλοῖεράκος) λατ. falco aesalon.

αἰσάνομαι, πρτ. ἡσθάνομην' μέλλ. αἰσθήσομαι' ἀόρ. β' ἡσθόμην, μτρν. ἀόρ. α' ἡσθασάμην' Ἀποθ. (αἴω, αἴσθω).— ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων, καὶ ἐπομ. ἀλλοτρεῶς σημ. ψηλαφῶ, ἐγγίζω, ἀλλοτρεῶς θάβω, ἀλλοτρεῶς ὀκούω τὴν μονθάνω. Συν. μετὰ αἰτ., ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ γεν. ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων, λαμβάνω γνῶσιν πρᾶγματος τινος.

*Ετυμ.: ἐτυμολ. ἀνίχει τῷ ἀτῶ A (=ἀκούω) = *ἀφῶω (πρβλ. ἐπ-αἴσιος, ἡισ(α)σ) ἐκ τῆς αὐτῆς β. εἶναι καὶ τὸ λατ. audio <*aviz-d- (ἡ ἐναλλαγὴ μετὰ τῶν λατ. -dh- (ἔλλ. -θ-) καὶ -d- (λατ. -d-) εἶναι συγχῆ εἰς τὰ προσφύματα). Ἐκ τούτου τὸ

αἰσθημα, τό, γεν. -ατος' τὸ διὰ τῶν αἰσθήσεων γινόμενον γνῶστων (πρᾶγμα) || ἡ ἀντίληψις ἡ κατανόησις πρᾶγματος τινος.

αἰσθησις, -εως, ἡ (αἰσθάνομαι) ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις, κυρ. ἡ διὰ τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ καὶ ζιὰ τῆς ὁράσεως. ἀνοῆς κλπ., ἡ συναίσθησις ἐνός πρᾶγμ.: αἰσθησὶν ἔχειν νινός = ἔχειν ἀντίληψιν πρᾶγματος τινος αἰσθησὶν παρέχειν=δίδειν, παρέχειν, τὰ μέσα τῆς ἀντίληψεως.— || κατὰ πληθ. αἰ αἰσθησις.— || III (ὡς τὸ αἰσθημα, ἐπὶ ἀντικειμ. σημασ.) ἡ ἀντίληψις, ἡ ἐντύπωσις || προκειμένου περὶ κυνηγίου αἰσθησις=ὁσμή.

αἰσθητήριον, τό (αἰσθάνομαι) ὄργανον αἰσθήσεως.

αἰσθητής, δ (αἰσθάνομαι) ὁ αἰσθανόμενος, ἀντιλαμβανόμενος, ἐννοῶν.

αἰσθητικός, ἡ, ὄν (αἰσθάνομαι) ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψιν, εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος. 2) παθ., ὁ εὐκόλως γινόμενος αἰσθητός, εὐδιάκριτος, εὐνόητος.

αἰσθητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ αἰσθάνομαι' ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιληπτός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ νοητός.

αἰσθόμαι=αἰσθάνομαι (β βλ.).

αἰσθῶ, (*ἄω, ἄμη) ἐκπνέω, ἀποπνέω (λατ. ex-spīro): θυμὸν αἰσθε = ἀπέβαλλε τὴν ψυχὴν, ἐξέπνεεν.

αἰσιμία, ἡ: εὐτυχία. Ἐκ τοῦ αἰσιμος, ὄν (καὶ -η, -ον) (αἴσα), λατ. fatallis' προωρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, μοιραῖος, πεπωμένος: αἰσιμον ἡμαρ=ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τοῦ

θανάτου.— || εὐχάριστος εἰς τὴν μοῖραν, πρέπων, κατάλληλος, δίκαιος, ὀρθός: αἰσιμα εἰδώς=γνωρίζων τί εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον.

αἴσιος, ὄν, ὡς. -α, -ον (αἴσα) ὁ κατὰ προμηνύων, εὐοίωνος, τυχερός, εὐτυχῆς || κατάλληλος, ἐπίκαιρος (εἰς κατάλληλον καιρὸν ἐρχόμενος).

αἴσις, ἡ: καύσις.

ἄ-ἴσος, ὄν (α στερ.+ἴσος)=ἄν-ισος=ἄνισος, ἀνόμοιος.

*Αἴ-ἴσῳ, ἀττ. ἄσσω ἢ ἄστω' πρτ. ἡἴσσον, ἀττ. ἡσσον, ἰων. αἴσσεσκον' μέλ. αἴξω, ἀττ. ἄξω' ἀόρ. ἡἴξα, ἀττ. ἡἴξα, ἰων. αἴξασκον.— Μέσ. ἀόρ. α' ἡἴξάμην.— Παθ. ἀόρ. ἡἴχθην, ἰων. αἴχθην' κινούμαι μετὰ ταχέως, ὀρμητικῆς, κινήσεως, ὄρμω || ῥίπτομαι, ἐπέρχομαι μετὰ φορᾶς || ἀπαστράπτω (λατ. ruere, impetu ferri) ὅστω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀόρ. αἴξασθαι καὶ ἐν τῷ παθ. ἀόρ. α' αἴχθῆμαι. 2) μτρν ἐπιδιώκω τὴν ἐκθύμω.— || μτθ. κινῶ τι ταχέως [παρ' Ὀμ. α' παρὰ τοῖς τραγ. ἂ ὁσάκις ἢ λ. εἶναι τρισύλλ.].

*Ετυμ.: αἴσσω <*Fai-Fix-jow καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἐν ἀρχῇ F λόγῳ ἀνομοιώσεως *αἰ-Fix-jow, ἀξ λατ. β. avī (πρβλ. καὶ σανσκρ. ve-vij-ya-te = ἐφορμῶ). Βλ. καὶ ἐν αἰόλος.

ἄ-ἴστος, ἀττ. συνγρ. ἄστος, ὄν (α στερ. + ἰδεῖν) ὁόρατος, ἀγνωστος, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἴδῃ ἢ νὰ ἀκούσῃ || ἐπομ. ἐξηφανισμένος, κατεστραμμένος (πρβλ. αἰ-ἴηλος).— || ἐνεργ. ὁ μὴ θλέπων ἢ μὴ γινώσκων || ὁ ἀνίδεος πρᾶγματος τινος (μετὰ γεν.).

αἰστώ, ἀττ. αἰστώω' μέλλ. -ώσω' ἀόρ. α' αἰστώωσα, ἀττ. ἡστώωσα.— Παθ. ἀόρ. α' ἡστώσθην, ἰων. αἰστώσθην (αἰστώω) καθιστῶ τινα ὄφραντον, ἐξαφανίζω, καταστρέφω || φονεύω.

αἰστωρ, -ορος, δ, ἡ (ἄ-ἴστος) ὁ ἀγνωῶν, μὴ ἔχων πείραν, ὀπειρος, ἀμαθής.

αἰστώσιαι, Ἐὐκτ. γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ αἰστώω.

αἰστωτήριος, ὄν (αἰστώω) καταστρεπτικός, ἀφαιστωτής.

αἰσθητήρ, -ῆρος, δ' ἐν ἴλ. Ω 347 ὡς ἐπιθ. τοῦ κοῦρος' κατ' ἄλλην ἀνάγν. αἰσμητήρ (κοῦρος) = ἡγεμονικός νεανίας' οἱ τηροῦντες τὴν γρ. αἰσθητὴ ἄλλοι μὲν ἐρμηνεύουν βοσκός (ἐκ τοῦ αἰσσω), ἄλλοι δὲ εὐτυχῆς, πλούσιος (ἐκ τοῦ αἴσα, αἴσιος).

αἰσυλο-εργός, ὄν = δ' αἰσυλα ῥέζων, δ αἰσυλα (παράνομα καὶ ἀδίκαια) ἐργαζόμενος.

αἰσυλος, ὄν, ἀντίθ. τῷ αἰσιμος' ἀπρεπής, κακός, ἀσεβής.

*Ετυμ.: ἀσεβ. ἐτυμολ. εἶναι βεβαίως ἀπαράδεκτοι αἰ παρὰδεδομένοι ἐτυμολ., καθ' ὅς αἰσυλος' ἀφαῖσυλος (ἐκ τοῦ αἴσα) ἡ α- στερ.+ἴσος = λατ. Iniquus. Ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι περιέχει -ου<-τυ-.

αἰσμηνάω, μέλ. -ἡσῶ (αἴσα) δίδω εἰς τινα τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν μέρος ἐκ τινος πρᾶγματος || ἐπομ. ἄρχω, κυβερνῶ, μετὰ γεν. Ἐκ τούτου τὸ

αἰσμητής, -ου, δ' ὁ ῥυθμιζὼν τὰ τῶν ἀγώνων, κριτῆς τῶν ἀγ. || διαιτητής, ἐκλεγόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ.— || κυβερνήτης, βασιλεὺς, κυρ. ἡγεμὼν ἀρετός, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενος || γενετικός, πρόεδρος, διευθυντής, ἐφορος, ἐπόπτης.

αἰσχο-κερδής, ἐς = αἰσχροκερδής (β βλ.).

αἰσχρό-μυθος, ὄν = αἰσχρομυθος (β βλ.).

αἰσχρό-φημος, ὄν = αἰσχροφήμος (β βλ.).

αἰσχήμων' ἐτ. γρ. τοῦ αἰσχροφῆμων (β βλ.).

αἰσχίων, αἰσχίον, γεν. -ονος, καὶ αἰσχιστος, ἡ, ὄν' παραθετικὰ τοῦ αἰσχρός, σχηματιζόμενα ἐκ τοῦ αἰσχος.

Αἴ-σχολ, -εος' αἰσχύνη, ἐντροπή, δνειδος.— || δυσμορφία, ἀσχημία (εἶτε τοῦ πνεύματος εἶτε τοῦ σώματος).

*Ετυμ.: αἰσχος' αἰδ-χος, αἰσχρός' αἰδ-χρός' πρβλ. γοθ. alwiskl' aignvis- k (ἐπομ. αἰσχος <*aignvzghos <*aignvhs-gos). Δὲν λείπεται καὶ οἱ συσχετιζόμενοι πρὸς τὰ αἰανός, αἰανής (β βλ.). αἰσχῶ' ἡμαρτ. τύπος ἀντὶ τοῦ αἰσχύω (β βλ.). αἰσχρό-μυθος, ὄν' ὁ αἰσχρὸς λαλῶν. αἰσχρό-φημος, ὄν' ὁ αἰσχρὸν φημὴν ἔχων. αἰσχροφῆμων, ὄν, γεν. -ονος' ἀναίσχυντος, ἐπαίσχυντος, ἀκόλαστος. αἰσχρο-γελως, -ατος, δ, ἡ' ὁ αἰσchrῶς γελοῖος.

αισχρο-διδάκτης, ον· ὀδιδάσκων αἰσχρά πράγματα. **αἰσχρο-επέω**, (αἰσχροῦς + ἐπος)· μεταχειρίζομαι αἰσχράν γλῶσσαν.

αἰσχρο-εργέω (αἰσχροῦς + *ἐργω) = αἰσχροεργέω (δ βλ.).

αἰσχρο-κέρδεια, ἡ· αἰσχρά κερδοσκοπία, ἡ ἄνομος ἐπιθυμία κέρδους, τὸ αἰσχρόν κέρδος. Ἐκ τοῦ **αἰσχρο-κερδέω**· εἶμαι αἰσχροκερδέης.

αἰσχρο-κερδής, ἐς (αἰσχροῦς+κέρδος)· αἰσχρά κέρδη ἐπιδιώκων, αἰσchrός κερδοσκόπος || ἀπληστος. Ἐπίρ. -ῶς.

αἰσχρο-λογέω (αἰσχρολόγος)· εἶμαι αἰσχρολόγος, λέγω αἰσχροτήτας (βλ. καὶ αἰσχροεπέω).

αἰσχρο-λογία, ἡ· αἰσχρά γλῶσσα, ἀχρειολογία || ὕβρις, λοιζορία. Ἐκ τοῦ

αἰσχρο-λόγος, ον (αἰσχροῦς+λέγω)· ὁ λέγων αἰσχροτήτας, ἀχρειολόγος || ὁ ἔχων αἰσχρόν στόμα || ὕβριστής.

αἰσχρο-μητις, -ιος, ὁ, ἡ (αἰσχροῦς + μῆτις)· ὁ αἰσχρά σχέδια ἔχων ἢ καταστρώων.

αἰσχρο-μυθέω = αἰσχροεπέω (δ βλ.), ἐπι παραφροσύνης γυναικίως (παρ' Ἰππ.).

αἰσχρο-πάθεια, ἡ· τὸ πάσχειν αἰσχρά || αἰσχρά πάθη· Ἐκ τοῦ

αἰσχρο-πάθης, ἐς (αἰσχροῦς+πάθος)· ὁ ὑποκειμενος εἰς αἰσχράν καὶ κακοήθη μεταχείρισιν.

αἰσχρο-ποιέω· ἐνεργῶ αἰσchrῶς.— || μετέτ. ἀτιμάζω, καταισχύνω, τινά !

αἰσχρο-ποιός, ὄν (αἰσχροῦς + ποιῶ) = ὁ αἰσχρά ποιῶν, ὁ ἐνεργῶν κατὰ τρόπον αἰσχρόν (ἐπαίσχυντον).

αἰσχρο-πράγέω = αἰσχροποιέω (δ βλ.).

αἰσχρο-πράγία, ἡ = αἰσχροποιία (δ βλ.).

αἰσχρο-πράγος, ον· ὁ αἰσχρά πράττων.

αἰσχρο-πρεπής, ἐς· ὁ ἔχων δυσειδές τὸ ἔξωτερικόν.

αἰσχρο-ρρημονέω = αἰσχροεπέω (δ βλ.).

αἰσχρο-ρρημοσύνη = αἰσχρολογία (δ βλ.).

αἰσχρο-ρρήμιος, ον = αἰσχρολόγος (δ βλ.).

αἰσchrός, ἄ, ὄν. καὶ -ός, -όν (αἰσchrός)· παρ. Ὀσμ. ὁ προκαλὼν αἰσχύνῃν, ἐπινοεῖδιστος· αἰσchrὰ ἔπεα = ὕβριστικοὶ λόγοι.— || ἀντιθ. τῷ καλός· 1) ζῦμορφος, ὁσχημος, ἀνόπηρος. 2) ἐπὶ ἡθ. ἐνν. κακοήθης, ἐπαίσχυντος, ἀπρεπής, φαῦλος· τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσchrὸν = λατ. honestum et turpe = ἀρετὴ καὶ κακία.— Ἀντὶ τῶν ὁμαλῶν παραθετ. αἰσchrότερος—αἰσchrότατος εἶναι ἐν χρῆσει οἱ τύποι αἰσchrῶν—αἰσchrιότης. Ἐκ τούτου τὸ

αἰσchrότης, -ητος, ἡ· ὁσχημία, δυσμορφία. 2) ἐντροπή, ἀτιμία, κακοήθεια, ἀσελγεία, ἀκολασία.

αἰσchrουργέω· συνήρ. ἀντὶ αἰσchrουεργέω· πράττω αἰσχρά ἔργα (λατ. masturbare).— || Παθ. τὰ αἰσchrουργόμενα = τὰ διαπραττόμενα κατὰ τρόπον αἰσχρόν.

αἰσchrούργημα, τό = τῷ ἐπομ.

αἰσchrουργία, ἡ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ αἰσchrου-εργία (αἰσchrὸς+ἐργον)· αἰσχρά πράξεις || ἐπαίσχυντος ἀγωγὴ.

αἰσchrῶς, ἐπίρ. τοῦ αἰσchrός· κατὰ τρόπον αἰσχρόν.

αἰσchrύνῃ, ἡ (αἰσchrός)· ἐντροπή, ὄνειδος, ἀτιμία.— || ἐντροπή, αἰσchrύνῃ, διὰ κακῆν πράξιν (λατ. pudor) || γενικώς, ἐντροπή, αἰδώς, αἰσchrημα αἰδούς, [ῆ].

αἰσchrυνομένη, ἡ· εἶδος βοτάνης, τῆς ὁποίας τὰ φύλλα συστέλλονται, θανάτ. τὰ ἐγγίση τῆς.

αἰσchrυνομένος, ἐπίρ. ἐκ τοῦ αἰσchrύνω· μετ' αἰσchrύνης.

αἰσchrυντέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ αἰσchrύνωμαι = πρέπει τις νά αἰσchrύνεται.

αἰσchrυνηλία, ἡ· αἰδημοσύνη (δ βλ.).

αἰσchrυνηλός, ἡ, ὄν (αἰσchrύνωμαι)· ἐντροπαλός, αἰδῆμων, κόσμιος.— || ἐπὶ πραγμ. ὁ προξενῶν αἰσchrύνῃν, ἀξιος αἰσchrύνης.

αἰσchrυνηρ, -ῆρος, ὁ (αἰσchrύνω)· ὁ ἀτιμάζων, ὁ καταισχύνων || ὁ μοιχός.

αἰσchrυνηρός, ἄ, ὄν = αἰσchrυνηλός (δ βλ.).

αἰσchrύνω, μέλ. αἰσchrύνω, ἰων. ἕνωω ἄρ. α' ἡσchrύνα· πρκ. ἡσchrύνα.— Παθ., μέσ. μέλ. μετὰ καθ. σημ. αἰσchrύνωμαι· ὡς. αἰσchrυθήσομαι· ἄρ. ἡσchrυθήνη· πρκ. ἡσchrύμαι (αἰσchrός)· ποιὺ ὁσχημον, δυσειδῆ, παραμορφώνω. 2) ἐπὶ ἡθ. ἐνν. καταισχύνω, ἀτιμάζω, ἀμαυρῶ.— || Παθ. καταισχύνομαι, αἰσchrάνομαι ἐντρο-

πὴν· ἀλλὰ συχνότε. αἰσchrάνομαι ἐντροπήν διὰ πράγματι (μετὰ αἰτ. πράγμ.) || ὡς. καὶ μετ' αἰτ. προσ. = αἰσchrάνομαι ἐντροπήν ἐνώπιόν τινος· μετὰ μετχ., ἐντρέπομαι διότι πράττω τι (διότι ἔχω πράξει τι) || ἐν ᾧ μετ' ἄπαρ., ἐντρέπομαι νά πράξω τι, δὲν πράττω ἢ ἀπὸ ἐντροπήν.

αἰσchrύνωμαι, τό = αἰδοῖον (Ἐβδ

αἰτέ, θωρ. ἀντὶ εἰτέ.

Αἰτέω· πρτ. ἤτεον, ἰων. αἰτεον· μέλ. αἰτήσω· ἄρ. α' ἤτῃσα· πρκ. ἤτῃκα· ζητῶ νά λάθω, ἐπαίτῶ || συν. μετὰ αἰτ. πράγμ. ζητῶ τι, ζητῶ παρακλητικῶς, ἐκλιπαρῶ, ἀπαίτῶ, ἀξίω, τὶ δδὼν αἰτεῖν = ζητεῖν τῆν ἄδειαν πρὸς ἀναχώρησιν || μετ' αἰτ. προσ., παρακαλῶ τινα· αἰτῶ τινά τε = παρακαλῶ τινα διὰ τὶ μετ' ἄπαρ., παρακαλῶ τινα νά πράξῃ τι (κυρ. τοῦ ζητῶ νά πράξῃ τι).— Μέσ., ζητῶ τὶ δι' ἑμαυτόν, πρὸς ἴδιον μου χρῆσιν ἢ σκοπὸν, ἀποιτῶ (λατ. vindicare sibi).

— Παθῆτ. ζητούμαι, παρακαλοῦμαι, ὑπὸ ἄλλου (διὰ τὶ πράγματι) ἐπὶ πράγμ., ζητεῖται τὶ ὑπὸ τινος.

αἰτήμα, -ατος, τό (αἰτέω)· τὸ ζητούμενον || αἰτήσις, παράκλησις, ἀπαίτησις.

αἰτηματικός, ἡ, ὄν· διατεθειμένος νά αἰτήσῃ τι.

αἰτηματώδης, (αἰτήμα+είδος)· ὁμοιος αἰτήματι.

αἰτήμι, αἰολ. ὄνομα ἀντὶ αἰτέω (δ βλ.).

αἰτήσις, -ου, θωρ. αἰτίας, -α, ἡ -εω· ὁ εὐνοοῦμενος, ἐρώμενος. [πιθ. ἐκ τοῦ αἰώ καὶ σημ. ὁ ἀκούων, ὁ δίδων ἀκρόασιν· ἀντιθ. τῷ εἰσπνήλας ἢ εἰσπνηλος (= ὁ ἐραστής, ὁ ἐρώων)].

αἰτήσις, -εως, ἡ (αἰτέω)· παράκλησις, ἀπαίτησις.

— || ἐν τῇ λογικῇ, αἰτήμα, λήψις τινος ὡς δεδομένου.

αἰτητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ αἰτέω· πρέπει τις νά αἰτῇ.

αἰτητής, -ου, ὁ· αἰτών, ἀπαίτητής.

αἰτητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀγαπῶν νά ζητῇ, ἀπαίτητικός.

αἰτητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ αἰτέω· ὁ ἐζητημένος, ὃν δύναται τις νά ζητήσῃ ἢ ἐπαίτησῃ.

Αἰτί'Α, ἡ· αἰτία, ἀφορμὴ || ἀρχή (πρωταρχική) || λόγος, ἀφορμὴ || περιστατικόν τι, εὐκαιρία· αἰτίαν παρῆειν = δίδειν εὐκαιρίαν.— || ἡ εὐκαιρία διὰ κακόν τι, μομφή, κατηγορία, ψόγος, σφάλμα, ἐνοχή (λατ. crimen) || διαμαρτυρία, ἐπιπλήξις (φίλου τινός)· αἰτίαν ἔχειν = λατ. crimen habere = κατηγοροῦμαι· αἰτίαν ὑπέχειν = διατελεῖν ὑπὸ κατηγορίας· ἐν αἰτία ἔχειν τινά = θεωρεῖν τινα ἔνοχον· τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν τινί = ἀποδίδειν τὸ σφάλμα εἰς τινα· ἀπολύειν τινά τῆς αἰτίας = τὸν ἀπαλλάσσω τῆς κατηγορίας, τὸν ἀδωώνω.

Ἐτυμ. : αἰτία, αἰτίος (ἐνθα τὸ -τι- διετηρήθη πρὸ τοῦ -ο- μὴ τραπέν εἰς -σι- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ θηλ. αἰτία καὶ πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως πρὸς τὸ αἰσιος).

αἰτιάομαι· εἶναι συγγενῆ πρὸς τὸ αἰνυμι = λαμβάνω, δπως καὶ τὸ ἔξαισιος = ἐπιπλεκτός, τ.ε. αἰτία (<*αἰντία, αἰτίος (<*αἰντιος. Κατ' ἄλλους, ἡττον ὀρθῶς, εἶναι τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ αἰτέω ρίζης, καίτοι ἡ σχέσις τῶν ἐνωτιῶν εἶναι ἀσαφής.

αἰτιάσθαι, ἀπρφ. ἐπ. ἐν. τοῦ αἰτιάομαι (δ βλ.).

αἰτιάομαι, παθ. (αἰτία)· κατηγοροῦμαι ἔνοχοποιοῦμαι.

αἰτίδω, -ατος, τό· κατηγορία, ἀπόδοσις ἔνοχῆς. Ἐκ τοῦ

αἰτιάομαι, μέλ. -ἄσομαι· ἄρ. α' ἡτιᾶσθην, ἰων. αἰτιήσθην· (αἰτία).— || ὡς ἀποθ., δίδω τὸν τρόπον τινά τῆν αἰτίαν ἢ τῆν εὐκαιρίαν || κυρ. ἐπὶ σφάλματος· μέμφομαι, κατηγορῶ, ψέγω, θεωρῶ ἔνοχον· αἰτιᾶμαι τινά τινος = κατηγορῶ τινα διὰ τι.— || ὡς παθ. (μετὰ μέλλ. αἰτιᾶθήσομαι, ἄρ. α' ἡτιᾶθην, πρκ. ἡτιᾶμαι)· κατηγοροῦμαι, ἔνοχοποιοῦμαι. Ἐκ τούτου τὸ

αἰτιᾶσις, -εως, ἡ· παράπονον, κατηγορία.

αἰτιᾶτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ αἰτιάομαι· πρέπει τις νά αἰτιάται.

αἰτιατός, ἡ, ὄν· ρημ. ἐπίθ. τοῦ αἰτιάομαι· ὁ παραγόμενος ἐκ τινος αἰτίας, ἀποτέλεσμα τὸ αἰτιατόν = τὸ ἀποτελέσμα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ αἰτίον.

αἰτίω (αἰτέω)· ζητῶ ἢ ἐπαίτῶ πρὸς ἄλλο τι (μετὰ αἰτ. πράγμ.)· μετ' αἰτ. προσ., ἐπαίτῶ, ἐκλιπαρῶ.

αἰτιολογέω· ἐρευνῶ, ἀναζητῶ τὴν αἰτίαν πράγματός τινος || εὐρίσκω καὶ ἐκθέτω τὴν αἰτίαν || ἐξηγῶ, δικαιολογῶ.

αίτιο-λογητέον· ρημ. ἐπιθ. πρέπει νά ἀναζητήσῃ τις τὰς αἰτίαι, νά αἰτιολογήσῃ (δικαιολογήσῃ) τὸ πρᾶγμα.

αἰτιο-λογία, ἡ ἐκδρασις τῆς αἰτίας πράγματός τινος.
αἰτιο-λογικός, ἡ, ὄν' ἔτοιμος πρὸς αἰτιολογίαν, ὁ ἐρευνητὴν τὰς αἰτίας.

αἴτιον, τό, οὐδ. τοῦ **αἴτιος**=**αἰτία** (δ βλ.).
αἴτιος, α, ον (καὶ σπανιῶτ. -ος, -ον) ὁ παρέχων τὴν αἰτίαν, τὴν εὐκαιρίαν διὰ τι||έπομ. ὁ ὑπεύθυνος διὰ τί, ὁ ἐνεχόμενος εἰς τι, ὁ ἄξιος μομφῆς διὰ τι|| συχνότ. ὁμοῦ μετὰ κακῆς σημ., ὁ προξενῶν κακόν, ὁ ἀξιόμειπτος, ὁ ἔνοχος.—'Ως οὕα. δ **αἴτιος**=λατ. **reus** = ὁ κατηγορούμενος, ὁ δράστης, ὁ ὑπόδικος.— **Τὸ αἴτιον**=ἡ αἰτία ἐνός πράγματος (ὡς καὶ τῆμ. τὸ αἴτιον—τὰ αἰτία).

αἰτιώνται, ἐπ. γ' πληθ. ἐν. ὄριστ. τοῦ **αἰτιάομαι**.
αἰτίωον, **αἰτιόωτο**, ἐπ. β' καὶ γ' ἐν. ἐν. ἐκτ. τοῦ **αἰτιάομαι**.

αἰτίσσα· ἐπίρ. ἄορ. α' τοῦ **αἰτίωον**.
αἰτι-όδης, ες (**αἴτιος**+**είδος**) ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν αἰτίαν.

Αἰτναίος, α, ον ὁ ἐκ τῆς Αἰτνης, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Αἰτναν (ἐπὶ Ἰππων π.χ., Αἰτναίος, Σικελικός) λατ. **Aetnaeus**. 2) πλωρίδιος, ὡς ἡ Αἴτνα.— || **Αἰτναίος**, δ' θαλάσσιος ἰχθύς.

αἰτρία, ἀντι **αἰθρία**· θαρραριστός παρ' Ἀριστοφ.
Αἰτυλ-αρχία, ἡ· ἄρχη ἢ δυναστεία ἐπὶ τῶν Αἰτυλῶν.

Αἰ' ὄνησι, ἐπίρ.=**ἄφρων**, **ἄφρωνος**· ἐξαίφνης, αἰφνιδίως. [δὲ ἔτυμολ. βλ. **αἰψα**]. Ἐκ τούτου τὸ **αἰφνίδιος**, ον ὁ μὴ προβλεφθεὶς, ἀπροσδόκητος, ἐξαφνικός || ταχύς. Ἐπίρ. **αἰφνιδίως** (καὶ **αἰφνίδιον**) = ἐξαφνικά.

ἀίχθηται· ἀφρ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **αἰσσω**.
ἀίχθηται· γ' ἐν. θυϊκ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **αἰσσω**.

αἰχμάζω, μελ. -άσω· ἄορ. α' **ἡχμασα** (**αἰχμή**)· ῥιπτω τὸ δόρυ (τὴν **αἰχμὴν** κυρ.), μάχομαι μετὰ τὸ δόρυ.— || ὄπλιζω τινά με δόρυ.

αἰχμ-ἄλωσις, ἡ (**αἰχμάλωτος**)· κυρ. ἡ διὰ τῆς αἰχμῆς ἄλωσις, ἡ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτίσις, «αἰχμαλωσία».— || ὄσωμα αἰχμαλωτῶν.

αἰχμάλωτευμα, τό· τὸ ἐν τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθὲν ἢ ὄραπγέν.

αἰχμ-ἄλωτεύω, μελ. -εύσω (**αἰχμάλωτος**)· ποιῶ τινά αἰχμαλωτῶν πολέμου, αἰχμαλωτίζω τινά.

αἰχμ-αλωτίζω, μελ. -ίω = **αἰχμαλωτεύω** (δ βλ.). ὄσο. ἀποθ. **αἰχμαλωτίζομαι** (μετὰ τῆς ἀγῆς ὡς τὸ ἐνεργ. σημ.) μελ. -ίσομαι, ἄορ. α' **ἡχμαλωτισάμην**· πρκ. **ἡχμαλωτίζομαι**.

αἰχμ-αλωτικός, ἡ, ὄν (**αἰχμάλωτος**)· ὁμοζῶν εἰς (κατὰ ἄλληλον δι') αἰχμάλωτον.

αἰχμ-ἄλωτις, -ίδης, ἡ (θηλ. τοῦ **αἰχμάλωτος**)· γυνὴ αἰχμάλωτος Ἐκ τοῦ

αἰχμ-ἄλωτος, ον (**αἰχμῆ**+**ἄλωτος**)· δ τῆ **αἰχμῆ** **ἄλωτος**=ὁ συλληφθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, τ.ἔ. ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ ἢ ἐν χρήσει καὶ ὡς ὄσιαστ. **οἱ αἰχμάλωτοι** = οἱ συλληφθέντες ἐν πολέμῳ. **Τὰ αἰχμάλωτα**=ἡ λεία, τὰ λάφυρα.

αἰχμή, ἡ (**αἰσσω**)· ἡ αἰχμή, τ. ἔ. τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, λατ. **cuspis**.— || τὸ δόρυ || ὡς. **ράβδος** ἢ σκήπτρον. 2) ὡς περιληπτ. ὄν., ὄσωμα ἀνδρῶν ὠπλισμένων διὰ δόρατων (δορυφόρων), ἀκριθῶς ὄσωμα **ἀσπίς**=ὄσωμα ἀσπιδοφόρων. 3) πόλεμος, μάχη 4) ὡς. φιλοπόλεμον πνεῦμα. πολεμικόν μένος.

Ἐτυμ.· **αἰχμῆ**, **αἰχμητής**, **αἰχμάζω**, **αἰχμ-ἄλωτος** (πρβλ. «αἰκλοῖ αἰ γωνίαι τοῦ θέλου» Ἡσυχ.)· **αἰχμή** <*aiksmā. Κατὰ **Curtius** **αἰχμή** προήλθεν ἐκ τοῦ **ἀκ-μῆ** (πρβλ. ἄκ-Is, ἄκ-ωκή, λατ. **ac-uo**, ἐκ π. ἀκ-).

αἰχμητής, -εσσα, -εν (**αἰχμή**)· ὠπλισμένος δι' αἰχμῆς (τ. ἔ. δόρατος).

αἰχμητά, δ, ἐπικ. τύπος τοῦ **αἰχμητής**.
αἰχμητής, -οῦ, δ (**αἰχμή**)· ὁ δόρυ φέρων, ὁ πολεμικός.— || ὡς ἐπιθ., φιλοπόλεμος, πολεμικός, γενναίος· θηλ. **αἰχμητίς**, **αἰχμητί-ιδος**.

αἰχμ-δέτος, (**αἰχμή**+**δέω**=**ξένω**)· ὁ δεδεμένος ἐν πολέμῳ (=αἰχμάλωτος).

αἰχμ-φόρος, ον (**αἰχμή**+**φέρω**)· ὁ φέρων δόρυ.— 2) ἐπὶ σωματοφυλάκων ὡς τὸ **δορυφόρος**.

ΑἰΨα, ἐπίρ. ταχέως, μετὰ ταχύτητος, αἰφνιδίως. Πρβλ. τὸ τῆς νέας «**ἀψα**»=ταχέως καὶ «**ἀψύς**»=ταχύς [**αἰψα**, **αἰψηρός** (καὶ **λαίψηρός**)· **αἰφνης**, **ἐξαίφνης**, **αἰφνίδιος** (κατὰ τιναις καὶ τὸ **αἰπος**)· πάντα ταῦτα συνανήκουν ἔτυμολ. ὑποκειμένης ἔτυμολ. τινος βάσεως **aJeag-**].

αἰψηρο-κέλευθος, ον (**αἰψηρός**+**κέλευθος**)· ὁ ὀρηκτικῶς κινούμενος, ὁ ταχέως βαδίζων (ἐπιθ. τοῦ Βορέου).

αἰψηρός, ἄ, ὄν (**αἰψα**)· ταχύς, ὀρηκτικός, αἰφνίδιος.
ΑἰΨῶ (A) ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. **ἄϊον**· ἀντιλαμβάνομαι (βιά τῆς ἀκοῆς, ἀκούω) ἢ ἄλλ' ὡς καὶ βλέπω, παρατηρῶ || γενικῶς ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, γιγνώσκω (μετὰ γεν., ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ.) [ἄ ἢ ἄ, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου].

Ἐτυμ.· **αἰψω** (***αἰψω** (καὶ **ἐπαἰψω** ἐνταῦθα ἀνήκει)· πρβλ. **σασσοκρ. ἀνίη-**, **ανάμη** (=παρατηρῶ, εὐνῶ), ἔλλ. αἰσθάνομαι (<**αἰψω-θ-**), λατ. **audio** (***aviz-dio**) πρβ. καὶ **au-ris**. Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰσπ. **ανῖ** (=παρατηρῶ προοεκτικῶς, προσέχω εἴστι), **ave** **ανάμη** =προσέχω.

ΑἰΨῶ (B) [ἄ ἢ ἄ], ἐν χρήσει μόνον κατὰ πρτ. **ἄϊον** [ἄ] =**ἄμη** (δ βλ.)· ἀποπνεύω, ἐκπνεύω.— 2) =**αἰσθῶ** (δ βλ.)· ἀποπνεύω, ἐκπνεύω, ὁποδνήσκω· **φίλον αἰῶν ἡτορ** = ἐξεπνεον, παρέδιδον τὸ πνεῦμα.

αἰῶν, -όνος, ἡ, δωρ. τύπος ἀντὶ **ἡῶν**. [ἄ].
Αἰῶν, -όνος, ὁ καὶ ἡ, ἐνλίπε μετὰ συντετα. αἰτ. **αἰῶν** (δ,τι τὸ λατ. **AEVUM**, ἄρα ἀρχ. **αἰφῶν**)· πρβλ καὶ **αἰεῖ**, λατ. **aetas** (<**aeonitas**), **aeternus** (<**aeoniternus**)· διάστημα ἡ περιόδος χρόνου || τὸ χρονικόν διάστημα τῆς ζωῆς τινος, ἡ ζωῆ.— 2) Ἐπὶ μακροτέρου χρονικοῦ διαστήματος, ἐποχή, γενεά, αἰών.— 3) ὅτελειώτως μακρόν διάστημα χρόνου, αἰωνιότης.— || ἡ ἐποχὴ τινός, ἡ ἡλικία του.

Ἐτυμ.· **αἰεῖ** τοπ., **αἰέν** κ.λ. δμῶρ. τῷ **αἰών**· πρβλ. γοτθ. **aiws** (=χρόνος) παλ-γερμ. **ēwa** (=μακρὸς χρόνος), **ewig** (=αἰώνιος)· πρβλ. ὡς. **σασσοκρ. āyuh** (=ζωῆ, βίος)· βλ. καὶ **αἰεῖ**, **αἰόλος**.

αἰωνίζω· εἶμαι αἰώνιος.

αἰώνιος, ον, καὶ -α, -ον (**αἰών**)· ὁ ἐπὶ αἰῶνα διαρκῶν, «αἰώνιος», ἀέναντος (πρβλ. λατ. **aeternus**).

αἰωνο-τύκος, ον (**αἰών**+**τίκτω**)· ὁ τὴν αἰωνιότητα γεννῶν.

αἰωνο-χαρῆς, ες (**αἰών**+**χαίρω**)· ὁ χαίρων αἰωνίως.

αἰώρα, ἡ (**ἀείρω**)· μηχανὴ δι' ἧς ὄσωμα κρατῶνται μετέωρα, κρεμάδρα || τὸ σχοινίον τῆς ἀγχοῦνης, ὁ βρόχος) ἢ εἶδος ὀχημάτων ἐπὶ ἐλατηρίων.— || ἡ αἰώρησις ἐν τῷ κενῷ, ταλάντσεις [**αἰώρα** <***Fai-Faera**, σχηματισμός μετὰ ἀναδιπλώσεως καὶ τοῦ ἰδίου βαθμοῦ μακρότητος μετὰ τὰ θηλ. ὀνόματα, ἢ χρημειοῦν ὡς βίος διὰ τὰ **νομάω**, **ποιτάωμαι**, **στρωφάω**, **τρωπάω**· βλ. καὶ **ἀείρω**].

αἰωρέω, μελ. -ῆσω (**ἀείρω**)· ὑψίωω καὶ κρεμῶ, ὄψωω κρεμασμένον || ὄσω μετεωρίζω, ταλαντεύω, τὸ «κουνάω εἰς τὸν ἀέρα».— Συχνότ. ὡς παθ. **αἰωρέομαι**, ἄορ. α' **ἡωρηθήην**· ἐξαρτώμαι, κρέμομαι || **δο**νοῦμαι, **πάλλομαι** || κινούμαι εἰς τὸν ἀέρα (ἐξηρητημένος ἀπὸ κάπου) || πτερυγίζω γύρω.— 2) **Μετρ.** εἶμαι μετέωρος (λατ. **suspensus esse**), διατελῶ ἐν ἐκκρεμότητι, ἐν ἀμφιταλαντεύσει, ἀμφιταλαντεύομαι ἄλλ' **αἰωρεῖσθαι ἐν τινι**=ἐξαρτάσθαι ἐκ τινος προσώπου (λατ. **pendere ab aliquo**)· **αἰωρεῖσθαι ὑπὲρ μεγάλων** = ῥιψοκινδυνεύειν διὰ μεγάλα πράγματα. Ἐκ τούτου τὸ

αἰώρημα, -ατος, τὸ (**αἰωρέω**)· πᾶν δ,τι εἶναι κρεμασμένον καὶ αἰωρεῖται εἰς τὸν ἀέρα || τὸ κρεμάμενον σχοινίον τῆς ἀγχοῦνης, ἡ ὁ βρόχος τῆς ἀγχοῦνης.— || τὸ νά εἶναι τις κρεμασμένος καὶ νά αἰωρῆται, ἡ αἰώρα || τὸ αἰωρεῖν || τὸ παραπέτασμα.

αἰώρησις, -εως, ἡ (**αἰωρέω**)· τὸ κρέμασμα, τὸ κρατεῖν τὴν εἰς τὸν ἀέρα μετέωρον.

αἰώρητός, ἡ, ὄν' (καὶ **αἰώρητος**, -ον), ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **αἰωρέω**· μετέωρος, κρεμάμενος, περιπιτάμενος.

αἰωρία=**αἰώρησις** (β βλ.).

ἀκᾶ, (ἀκή B), ἐπίρ. δωρ.=**ἀκήν**=μαλακῶς, ἡσυχῶς (γραφ. καὶ **ἀκᾶ**).

Ἀκάδημειά, ἡ, γραφ. ὡς. καὶ **Ἀκαδημία** [Γ]=**γυ-**

μνάσιον ἐν τοῖς προαστείοις τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, διό καί οἱ ἀποτελοῦντες τήν Πλατωνικήν Σχολήν ἑκαλοῦντο Ἀκαδημιακοί. Ἐκλήθη οὕτω ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἀκαδήμου. [Πρβλ. λατ. Acadēmia, Academicus].

Ἀκαδημιακός, ἡ, ὄν (παρὰ Πλουτ.) τῆς Ἀκαδημίας, Ἀκαδημιακός.

ἄ-κἀ-αἰρέτος, ὄν (καθαίρετώ) ὄν δὲν δύναται τις νά καταβάλῃ.

ἀκαθαρσία, ἡ, (ἀκάθαρτος) ῥυπαρότης, «ἀκαθαρσία». — II ἐν ἡθ. ἐνν. κακοῆθεια, διαφθορά, αἰσχρότης.

ἀκαθάρτης, -ητος, ἡ=τῷ προηγ.

ἀκαθάριζομαι γίνομαι ἀκάθαρτος (Ἔβδ).

ἄ-καθάρτος, ὄν (α στερ.+καθαίρω) ῥυπαρός, μὴ καθαρὸς || μεμολυσμένος, ἠθικῶς ἀκάθαρτος, μὴ ἄγνός. Ἐπίρ. -τως.

ἄ-καθαρτο-φαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἀκάθαρτα.

ἄ-καθεκτέομαι καταλείπομαι ἀργός, οὐ κατέχομαι.

ἄ-κἀδεκτος, ὄν (α στερ.+καθέξω τῷ κατέχω) ἀσυγκράτητος, ἀκατάσχετος.

ἀκαθῆκων, -οντος ἀκαθήκονσαι διαθήκαι=ἀσεβεῖς διαθήκαι (Νεαρχῶν Ἰουστιν.).

ἄ-κἀθιστος, ὄν ὁ μὴ καθιζόμενος, ὁ ἀεὶ κινούμενος. 2) «δ ἀκἀθιστος ὕμνος» κατασκευαστικὴ τελετὴ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, τελοῦμένη κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν εἰς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας τῆς Κων/πόλεως ἐκ τῆς πολιτορκίας τῶν Ἀδάρων (ἐπὶ Ἡρακλεῖου τῷ 625 μ. Χ.).

ἄ-καθ-οσίωτος, ὄν ὁ μὴ κεκαθαρμένος.

ἀκαινα, -ης, ἡ (ἀκή, ἀκίς) = ἄκανθα, βούκεντρον (λατ. stimulus). — II ῥάβδος μήκους δέκα ποδῶν, πρὸς καταμέτρησιν γαιῶν (λατ. acina, acina).

ἀκαιρέομαι, μελ. -ῆσομαι (ἀκαιρός) εἶμαι ἄνευ εὐκαιρίας, δὲν ἔχω καιρόν.

ἀκαιρέομαι, ἀποθ' φέρομαι ἀκαιρῶς, ἀπρεπῶς.

ἀκαιρία, ἡ (ἀκαιρός) ἡ ἀκατάλληλότης τοῦ καιροῦ, ἀκατάλληλος καιρὸς || ἔλλειψις εὐκαιρίας. — II ὄχληρότης, φορτικότης, ἔλλειψις διακρίσεως, ἀδιακρίσια.

ἄ-καιρο-λόγος, ὄν ὁ ὁμιλῶν (φλυαρῶν) ἀκαιρῶς.

ἄ-καιρο-ρρήμων, ὄν = ἀκαιρολόγος (ὁ βλ.).

ἄ-καιρός, ὄν ὁ μὴ ἐν καιρῷ, ὁ μὴ ἐν καταλήλῳ καιρῷ γινόμενος, ἀκαιρός: ἐς ἀκαιρα πονεῖν = λατ. operam perdere = χάνω τὸν κόπον μου. — Ἐπί προσ., φορτικὸς, ἐνοχλητικὸς, ὄχληρός, λατ. molestus, ineptus || μετ' ἀπρφ. ὁ μὴ κατάλληλος, ἀρμόδιος νά πράξῃ τι.

ἀκακίης, -ίδος ἡ λευκὴ μυρική.

ἄ-κάκης, ἐς, ποιητ. ἀντὶ ἀκακος (ὁ βλ.).

ἀκἀκητῆ, ἐπ. τῆπος ἀντὶ ἀκακίη=ἀκακος (ὁ βλ.) φιλόφρων, καλοκάγαθος (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Προμηθέως). 2) ὁ σῶζων, σωτὴρ (πρβλ. ἀκος=φάρμακον, Ιατρικόν). 3) ἐπίθετος, πολυμήχανος (πρβλ. λατ. acutus, καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. ἀκακίης συνίεις, ἀκακίει' συνίει').

ἀκάκία, ἡ, ἔλλειψις κακίας, ἀθωότης. Ἐκ τοῦ

ἄ-κακο-ποιός, ὄν ὁ μὴδὲν κακὸν ποιεῖν.

ἄ-κακός, ὄν ὁ μὴ κακός, ἄνευ κακίας, ὁ μὴ γινώσκων τὸ κακόν, ἀθῶος, πρῶος || κωρ. ὁ ἄνευ κακεντρεχείας, ἄνευ μνησικακίας. Ἐπίρ. ἀκάκως.

ἄ-κἀκῶτος, ὄν (α στερ.+κακῶ) ὁ μὴ κακῶδεις, ἀθλαθής. — II ὁ μὴ ἠττηθείς, μὴ ὑποταχθείς.

ἀκάλανθις, -ίδος, ἡ, λατ. acalanthis ἡ ἀκανθίς (εἶδος πεττινοῦ) (πρβλ. Ἡσυχ. ἀκαλανθίς ἀκανθυλλίς).

Ἔτυμ.: ἀκαλανθίς <*ἀκαν-ανθίς (-ν-) -λ- κατ' ἀνομοίωσιν, ὅπως λάραγξ <γάρναξ, λυμῶς (παρ' Ἡσυχ.) <*λυμῶς, ἵταλ. veleno <veneno) διότι τὸ ἀκαλανθίς ἀκαν-ἀκανός+ἄνθος (πρβλ. ρ. ἀκ-), μετὰ ἀναλογικῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀκαλήρη (ὁ βλ.).

ἀκάλα-ρρείτης, -ου, ὁ (ἀκαλότ-ῆεω) ὁ μαλακῶς, ἡσυχῶς, ῥέων || ἀκύμαντος.

Ἔτυμ.: καὶ ἀκάλα-ρροος <ἀκαλότ-ῆεω (<*srevo ἐξ οὗ ἐξηγητέα: τὸ διπλόηον ρρ) πρβλ. ἡκα (=ἡρέμα), καὶ τὰ παρ' Ἡσυχ. ἀἡκαῖος ἀσθενής, ἀἡκαλέον πρῶος καὶ τὸ παρὰ Μεγ. Ἔτυμ. ἀἡκαλον ἡσυχον.

ἌΚΑΛΗ'ΦΗ, ἡ κνίδι, τσουκνίδα (λατ. urtica) || τὸ δῆγμα, τὸ κέντρισμα, ὡς τὸ τῆς τσουκνίδας [ἀκά].

ἄ-καλλῆς, ἐς, γεν. -έος (α στερ.+κάλλος) ὁ ἄνευ δελγῆτρων.

ἄ-καλλ-ιέρητος, ὄν (α στερ.+καλλιερέω) ὁ μὴ γενόμενος δεκτὸς ἐν θυσίᾳ, οὐ αἱ θυσαίαι δὲν ἀπέθρηναν καλά, ὁ κακὸν οἰῶντων λαθῶν.

ἄ-καλλῶπιστος, ὄν (α στερ.+καλλωπίζω) ὁ μὴ κεκαλλωπισμένος, ἀστόλιστος.

ἄ-κἀλυπτος, ὄν (α στερ.+καλύπτω) ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀσέκαστος.

ἄ-κἀλύφῆς, ἐς = ἀκἀλυπτος (ὁ βλ.).

ἄ-κἀμαντο-λόγης, -ου, ὁ (ἀκάμας + λόγῃ) ὁ ἀκάματος (ἀκούραστος) ἐν τῇ χρήσει τῆς λόγῃς.

ἄ-κἀμαντο-μάχη, -ου, ὁ (ἀκάμας+μάχη) ὁ ἀκάματος (ἀκούραστος) ἐν τῇ μάχῃ.

ἄ-κἀμαντό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, γεν. -οδος (ἀκάμας + πούς) ὁ ἀκάματος (ἀκούραστος) εἰς τοὺς πόδας.

ἄ-κἀμαντο-ρρός, ὁ ὁ ἀκαμάτως ῥέων.

ἄ-κἀμαντο-χάρμας, ὁ (ἀκάμας+χάρμη) ὁ ἀκάματος (ἀκούραστος) εἰς τὴν μάχην (τὸν πόλεμον).

ἄ-κάμας, -ατος, ὁ (α στερ.+καμῆν) ὁ ἀκατάπονητος, μὴ ἀναπαυόμενος (πρβλ. λατ. Acamās, -antis, υἱὸς τοῦ Θηγεῶς).

ἄ-κἀμάτος, ὄν, καὶ -ῆ, -ον (α στερ.+κάματος) ὁ μὴ αισθανόμενος κόπῳσιν || ἔθεν ἀκούραστος, μὴ ἀναπαυόμενος (πρβλ. ἀκάμας). — ὀδ. ἀκάματα ὡς ἐπίρ. = ἄνευ κοπῳσεως.

ἄ-καμπτος, ὄν (α στερ.+κάμπτω) ὁ μὴ καμπτόμενος, ἀλύγιστος || ἔξ οὐ οὐδεὶς ἐπανακάμπτει. — II ὁ μὴ λυγίζων, μὴ ὑποχωρῶν, ἀδυσώπητος, σκληροτρόχηλος.

ἄ-καμπσία, ἡ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκάμπτου.

ἄκαν, -ανος, ὁ = τῷ ἐπομ. (μόνον παρ' Ἔβδ.).

ἄκανθα, ἡ, γεν. -ης (ἀκή) «ἀγκάδι», ἄκανθα, κέντρον, ὄθεν: 1) φυτὸν ἀκανθῶδες, γαιθουράγκαθο ὡς ἀκανθῶδες δένδρον (ἀκακία, γαζία). — 2) ἡ σπονδυλικὴ στήλη (τῶν ζῳῶν ἢ τῶν ἰχθύων). — 3) μετφρ. ἀκανθῶδες (τ.ἔ. δυσκολοὶ καὶ δύσλογοι) ζήτημα (πρβλ. τὸ τῷ Κικέρ. spineae disserendi).

ἀκανθῶν, -ῶνος, ὁ τόπος κατάφυτος ἐξ ἄ-κανθῶν (λατ. dumetum).

ἀκανθῆεις, -εσσα, ἐν = ἀκανθῶδης.

ἀκανθῆρός, ἄ, ὄν ὁ πλήρης ἀκανθῶν (ἐπί τι-ων ἰχθύων).

ἀκανθίας, -ου, ὁ πλήρης ἀκανθῶν ὄθεν: 1) εἶδος καρχαρίου (πιθ. τὸ λατ. squalus acanthias). 2) εἶδος ἀκρίδος. 3) ἀκανθῶδες ἀσπάραγος.

ἀκανθίζω συλλέγω ἀκάνθας.

ἀκανθικός, -ῆ, ὄν = πλήρης ἀκανθῶν.

ἀκἀνθίνος, ἡ, ὄν (ἀκάνθα) ἔξ ἀκανθῶν, ἀγκάθωτος. — II ἔξ ἑλῶν ἀκάνθων (ἀκακίας).

ἀκἀνθιον, τὸ ὑποκωρ. τοῦ ἀκάνθα. 2) εἶδος ἀκάνθης (γαιθουράγκαθο).

ἀκάνθις, -ίδος, ἡ (ἀκάνθα) μικρὸν πτηνόν, κοιν. καρδερίνα (λατ. fringilla carduelis ἢ fringilla linaria). — ὡς θηλ. ἐπίθ. ἀκανθῶδης.

ἀκάνθιων, -ονος ὁ ὑπερῆς (ἀκάνθοχοιρος).

ἀκάνθο-δάτης, -ου, ὁ θηλ. -βάτις, γεν. -ίδος, ἡ (ἀκάνθα+βαίνω) ὁ βοσδίζων ἐπὶ ἀκανθῶν.

ἀκάνθο-βελῆς, ἐς ὁ τραχύς, ὀξύς, ἔνεκα τῶν ἀκανθῶν.

ἀκάνθο-βλαστος, ὄν ὁ βλαστάνων ἀκάνθας.

ἀκάνθο-βόλος, ὄν (ἀκάνθα+βάλλω) ὁ ἐκβάλλων (ἐκφύων) ἀκάνθας. — II ὁ ἀκ- = χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν ὄσταιριων ἢ ἀκανθῶν.

ἀκάνθο-λογία, ἡ συλλογὴ ἀκανθῶν, τὸ συλλέγειν ἀκάνθας.

ἀκάνθο-λόγος, ὄν (ἀκάνθα+λέγω) ὁ συλλέγων ἀκάνθας, τ. ἔ. ἀκάνθῳδῃ ζητήματα (ἐπίθ. τῶν Γραμματικῶν ὡς συλλεγόντων λεπτολογίας) || λογομαχῶν, σμικρολόγος συζητητής.

ἀκάνθοδομαι (ἀκάνθα) γίνομαι ἀκάνθῳδης.

ἀκάνθο-πῆξ, -ῆγος, ὁ, ἡ ὁ ὑπὸ ἀκάνθων ἰχθύος πληγῳδεις ('Ὀδυσ. ἀκ-δνομα δρᾶματος τοῦ Σοφοκλ.).

ἌΚΑΝΘΟΣ, ἡ καὶ ὁ, λατ. acanthus εἶδος φυτοῦ, ἀρκουδόβατος (μελάμφυλλον), οὗ τὸ σχῆμα ἐμμυ-

ἦσαν ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου.
ἀκανθο-στεφής, ἐς' ἐπὶ ἰχθύος ἔχοντος ἀκανθώδη τὰ νῦτα.

ἀκανθο-τόκος, ον' ὁ ἀκάνθας τίκτων.
ἀκανθο-τρέφως, ον' ἡ τρέφουσα μόνον ἀκάνθας χέρσος.

ἀκανθο-φαγέω ἀκάνθας ἐσθίω.
ἀκανθο-φάγος, ον' ὁ ἐσθίων ἀκάνθας.
ἀκανθο-φέρεω, φέρω ἀκάνθας.
ἀκανθο-φόρος, ον' ὁ φέρων (ἔχων) ἀκάνθας ἢ ὁ παράγων ἀκάνθας.

ἀκανθο-φιέω, φῶ (φέρω, παράγω) ἀκάνθας.
ἀκανθουλίας, -ίδος, ἡ; ὑποκορ. τοῦ ἀκανθίης· εἶδος καρδερίας («σκαθί»), λατ. *aegithalus penulinius*. 2) ἄγριος ἀσπάραγος.

ἀκανθ-ώδης, ἐς (ἀκανθα+εἶδος)· πλήρης ἀκανθῶν, ὄγκωδωτός ἢ μτφρ. δύσκολος.

ἀκάνιζω (ἀκανος)· εἶμαι ὡς ἀκανος (βλ. λ.)· φέρω κεφαλᾶς ἀκανθῶδεις ὡς ὁ ἀκανος.

ἀκανικός, ἡ, ὄν' ὁμοίος τῷ ἀκάνω.
ἀ-κάνονιστος, (κανονίως)· ὁ μὴ κανονικός, ἐναντίος εἰς τοὺς κανόνες τῆς ἐκκλησίας. — Ἐπιρ. -τως=παρὰ τοὺς κανόνες τῆς ἐκκλησίας.

ἀκανος, ὁ (ἀκή, ἀκίς)· εἶδος ἀκάνθης, ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ καρπῶν τινῶν, ὡς-τοῦ Ἄνανθ.

ἀκαν-ώδης, ἐς' ὁμοίος ἀκάνω.
ἀ-κἀπλήτευτος, ον' ἄμετοχος καπηλικῶν δόλων, εἰλικρινής.

ἀ-κἀπηλος, ον = τῷ προηγ.
ἀ-κἀπνιστος, ον (α στερ.+καπνίζω)· ὁ μὴ καπνιζόμενος, μὴ καπνισμένος.

ἀ-καπνος, ον (α στερ.+καπνός)· ἄνευ καπνοῦ, ὁ μὴ καπνίζων ἢ ὁ μὴ παράγων καπνόν.

ἀ-κἀπνωτος, ον' ἀπηλλαγμένος καπνοῦ.

ἀ-κἀρδιος, ον (α στερ.+καρδία)· ὁ μὴ ἔχων καρδίαν ἢ μτφρ. ἄνευ θάρρους (λατ. *excors*).— ἢ ἐπὶ ἐξῆλου, ὁ ἄνευ ἐντεριώνης.

ἀ-κἀρήνος, ον (α στερ.+κἀρήνον)· ὁ ἄνευ κεφαλῆς, ἀκέφαλος.

ἀ-κἀρῆς, ἐς (α στερ.+κἀρῆναι τοῦ κείρω)· κυρ. ἐπὶ κόμης πολλῆ μικρᾶς, ὥστε νὰ μὴ θῦνται ἢ νὰ μὴ πρέπη νὰ καρῆ ἢ γενικῶς, κοντός, βραχύς, σμικρός, μικροσκοπικός ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἀκαρές=μία χρόνου στιγμή· ἐν ἀκαρεῖ χρόνου =εἰς μίαν στιγμήν· ἀκαρῆ διαλειπών (ἐνν. χρόνον) =ἀναμείνας ἐπὶ μίαν στιγμήν· οὐδ' ἀκαρῆ (ἐπιρ.)=οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, ὅλως διόλου. — Ἄλλ' ἐπίσημ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀκαρές=τεμνάχιον.

Ἐτυμ.· Ἡ ἐκ τοῦ α στερ.+καρ- τοῦ κείρω ἐ-νμ. ἐνισχύεται· καὶ ἐκ τοῦ παρὰ τῇ Ἡσυχ. ἀκαρές· τὸ βραχύν, ὁ οὐδὲ κείρει οἶόν τε.— Ἐπὶ τοῦ Prellwitz προετύθη καὶ ἄλλη ἔτυμολ. (μὴ γενομένη ὁμοῦς ζεχνῆ) ἐκ τοῦ ἀ- ἀθροιστ. (<*smi-+κῆρ (=δλεθρος). κεραιζω (=διαρράζω) (πρβλ. λατ. *caries*=οσπρότης).

ἀκαρι, τό, εἶδος μικροσκοπικοῦ ζῴφιου συνήθως ἐν τῷ κηρῷ εἰρισκομένου.

ἀκαριαῖος, α, ον, (ἀκαρῆς)· στιγμιαῖος, βραχύς.

ἀκαρνα, -ης, ἡ; εἶδος ἀκάνθης.

ἀκαρπέω εἶμαι ἄκαρπος.

ἀ-κἀρπιστος, ον (α στερ.+καρπίζω)=ἀκάρπωτος, ἔνθα οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς δερσιμόν, ἄκαρπος, ἄγονος (ἐπὶ τῆς θαλάσσης) ἢ ἀνωφελής.

ἀ-καρπος, ον' ὁ μὴ φέρων (παράγων) καρπούς ἢ ἄφορος, ἄγονος ἢ μτφρ. ἀνωφελής, ἄχρηστος.— ἢ μετὰ ἐνεργ. σημ., ὁ ποῖων τινα ἄκαρπον, ἄγονον, καταστρεπτικός.— Ἐπιρ. —σως.

ἀ-κἀρπώτος, ον (α στερ.+καρπώω)· ὁ μὴ γενόμενος καρποφόρος, ὁ μὴ παράγων καρπούς, ὁ ἄνευ καρπῶν, ἄγονος ἢ ἐπὶ χρησμοῦ, ὁ μὴ ἐκπληρωθεὶς.

ἀ-καρτέρηςτος, ον' = ἀνυπόφορος.

ἀ-καρτος, ον (α στερ.+κείρω)· ὁ μὴ κεκαρμέυτος, ἀκούρευτος.

ἀ-καρφής, ἐς (α στερ.+καρφω)· ὁ μὴ ἐξηραμμένος.

ἀκασκά καὶ ἀκασκά, (ἀκή 2)· ἐπιρ.· ἄνευ θορύβου, ἡσυχῶς, [πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχ. «ἀκασκα» ἡσυχῶς, μαλακῶς, βραδέως». Συγγ. τῷ ἡκα (β βλ.).] εἰς αὐτοῦ

ἀκασκαῖος, α, ον (ἀκασκα)· ἡσυχος, ἄβρός, λεπτός (βλ. ἀκασκα).

ἀκάτα· ἑσφαλ. ἀνάγν. ἐν Αἰσχ. Ἄγ. 985 (ὁ Ahrens ἀνάγν. ἀκτά).

ἀ-κατά-θλητος, ον (α στερ.+καταβάλλω)· ὁ μὴ καταβαλλόμενος, ἀκατανίκητος ἢ ἀναμφισβήτητος (π. χ. λόγος).

ἀ-κατ-αγγεῖωτος, ον' ὁ μὴ ἔχων ἄγγετα.

ἀ-κατ-ἀγγελτος, ον' ὁ μὴ προκηρυχθεὶς.

ἀ-κατά-γνώστος, ον (α στερ.+καταγιγνώσκω)· ὄν δὲν πρέπει νὰ καταδικάσῃ τις ἢ ἀδῶς.

ἀ-κατ-αγώνιστος, ον=ἀκατανίκητος (β βλ.).

ἀ-κατά-δέκαστος, ον' ὁ μὴ δεκαζόμενος.

ἀ-κατά-δεκτος, ον' ὁ μὴ ἀποδεκτός.

ἀ-κατά-ζητήτως, ἐπιρ.=ἀνεξετάτως (β βλ.).

ἀ-κατά-θύμιος, ον=δυσάρεστος.

ἀ-κατά-αίσχυντος, ον' ὁ μὴ καταίσχυνθεὶς.

ἀ-κατ-αιτιάτος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταγορήσῃ ἢ ἀδῶς.

ἀ-κατά-κάλυπτος, ον (α στερ.+κατακαλύπτω)· ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀσκέπαστος.

ἀ-κατά-καυστος, ον' ὁ μὴ κατακαεὶς.

ἀ-κατά-κλυστος, ον' ὁ μὴ κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων.

ἀ-κατά-κόσμητος, ον' ὁ μὴ κατακεκοσμημένος, ἄτακτος.

ἀ-κατά-κρίτος, ον (α στερ.+κατακρίνω)· ὁ μὴ κατακριθεὶς, μὴ καταδικασθεὶς.

ἀ-κατ-ακτος, ον (α στερ.+κατάγνυμι)· ὁ μὴ θραυόμενος, ὄν δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ.

ἀ-κατά-ληκτος, ον (α στερ.+καταλήγω)· ὁ ἄνευ τέλους, ἀδιάλειπτος ἢ ἐπὶ στίχων, ὁ ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα ὀλόκληρον.

ἀ-κατά-ληπτος, ον δὲν ἐννοῶ.

ἀ-κατά-ληπτος, ον (α στερ.+καταλαμβάνω)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταληφθῇ, νὰ κυριευθῇ. — ἢ ἀκατανόητος.

ἀ-κατ-ἀλλακτος, ον (α στερ.+καταλλάσσω)· ὁ μὴ καταλλασσόμενος, μὴ συμβιβασζόμενος, ἀσυμβίβαστος, ἀδιάλλακτος.

ἀ-κατάλληλος, ον εἶ,τι καὶ νῦν, ὁ μὴ κατάλληλος, ἀνάρμοστος ἢ ἀσυμφωνος, ἑτερογενής.

ἀ-κατά-λύτος, ον (α στερ.+καταλύω)· ὁ μὴ καταλυόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ καταλυθῇ, ἀδιάλυτος, ὀκατόρητος ἢ ἄφρατος.

ἀ-κατά-μάθητος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ μάθῃ, νὰ κατανοήσῃ.

ἀ-κατά-μάχητος, ον (α στερ.+καταμάχομαι)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ ὑποθήξῃ, ἀνυπότακτος, ἀκατανίκητος, «ὀκαταμάχητος».

ἀκατά-μαχος, ον=τῷ προηγ.

ἀ-κατά-μέγρηςτος, ον' ὁ μὴ καταμετρηθεὶς, ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταμετρήσῃ.

ἀ-κατ-ανάγκαστος, ον' ὁ μὴ ἀναγκαστικός, μὴ ἠναγκασμένος, ἐκούσιος.

ἀ-κατά-νίκητος, ον' εἶ,τι καὶ νῦν, ἀήττητος.

ἀ-κατά-νόητος, ον (α στερ.+κατανόω)· ὁ μὴ κατανοούμενος, ἀκατάληπτος, «ἀκατανόητος».

ἀ-κατά-παυστος, ον (α στερ.+καταπαύω)· ὁ μὴ σταματῶν (ὁ μὴ ἀναπαυόμενος), ἀδιάκοπος, ἀδιάλειπτος ἢ συνεχής, παντοτινός ἢ εἶ,τι δὲν δύναται τις νὰ καταπαύσῃ ἢ ὁ μὴ ἱκανός νὰ σταματήσῃ ἀπὸ ἐν πράγμα.

ἀ-κατά-πληκτος, ον' ὁ μὴ καταπλησσομένος, ἀτρόμητος.

ἀ-κατά-πληξία, ἡ; τὸ μὴ καταπλήττεσθαι, ἀφοβία.

ἀ-κατά-πολέμητος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταπολεμήσῃ.

ἀ-κατά-πόνητος, ον' εἶ,τι καὶ νῦν, ὁ μὴ καταπονοόμενος.

ἀ-κατά-πότος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταπίῃ ('Εβδ.).

ἀ-κατ-ἀργητος, ὁ μηδέποτε ἀργῶν, ἀκάματος.

ἀ-κατ-ἀρδευτος, ον' ὁ μὴ καταρδευθεὶς, ἀπότιος.

ἀ-κατά-σβεστος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ κατασβέσῃ.

ἀ-κατα-σήμαντος, ον ἀσφράγιστος, ἀγραφος: *ἀκατασήμαντον ἔνταλμα* = προφορική παραγγελία.
ἀ-κατά-σκεπτος, ον ἀπερίσκεπτος (Ἑκκλησ.).
ἀ-κατα-σκεύαστος, ον ἀκατέργαστος, οὐχί ἐπιμελῶς κατεργασμένος, τραχύς.— || ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος λεπτήν ἐπεξεργασίαν.
ἀ-κατά-σκευος, ον ὁ ἄνευ προετοιμασίας, ἀτεχνος.— || ἀπλοῦς ἀρχαϊκός, ἀρχέγονος.
ἀ-κατα-σκήνωτος, ον ἀκατάλληλος πρὸς κατασκήνωσιν.
ἀ-κατα-σκόπητος, ον ὄν δὲν δύναται τις νὰ θεωρῇ ἀτενώς.
ἀ-κατά-σκοπος, ον ἀσκεπτος.
ἀ-κατά-σκώπτος, ον μὴ ὑποκείμενος εἰς σκώματα.
ἀ-κατα-σόφιστος, ον ὁ μὴ ἠττώμενος διὰ σοφισμάτων.
ἀ-κατα-στάσις, ἡ (*ἀκατάστατος*): ἀστασία, ἀταξία, ἀστάθεια, οὐχυσία.
ἀ-κατα-στατέω· εἶμαι ἀκατάστατος, ἀστατος.
ἀ-κατά-στάτος, ον (α στερ.+*καθίστημι*): ἀστατος, ἀσταθής || ἀτακτος, «ἀκατάστατος», ἀκατακθιστος || ἀνήσυχος. Ἐπίρ. *ἀκαταστάτως ἔχειν* = εἶμαι ἀστατος.
ἀ-κατά-στροφος, ον ὁ μὴ ὀδεποτε τελευτῶν.
ἀ-κατα-σχεσία, ἡ τὸ ἀκατάσχετον καὶ ἀκυβέρνητον.
ἀ-κατά-σχετος, ον (α στερ.+*κατέχω*)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἀναχαιτίσῃ, νὰ σταματήσῃ, ἀκράτητος, ἀκαθέκτος || ἀπειθής, ἀπειθάρχητος. Ἐπίρ. *-τως*.
ἀ-κατά-τακτος, ον ὄν δὲν δύναται τις νὰ κατατάξῃ, νὰ προσδιορίσῃ.
ἀ-κατά-τρητος, ον (α στερ.+*κατατετραίνω*)· ὁ μὴ διατρυπηθεὶς.
ἀ-κατά-τριπτος, ον ὁ μὴ φθειρόμενος διὰ τῆς τριβῆς.
ἀ-κατα-φρόνητος, ον (α στερ.+*καταφρονέω*)· ὄς δὲν πρέπει νὰ καταφρονῇ || ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταφρονήσῃ || σπουδαῖος, σημαντικός (λατ. *haud spernendus*).
ἀ-κατα-φροσύνητος, ον ἀπεπτος, ἀχώνευτος.
ἀ-κατά-ψεκτος, ον ὄν δὲν δύναται τις νὰ ψεύγῃ, ἀμεμπτος.
ἀ-κατά-ψευστος, ον ὁ μὴ ψευδής, μὴ μυθώδης.
ἀ-κατ-έργαστος, ον ὄν δὲν κατεργάσθη τις, ἄμορφος || ἀπεπτος, δύσπεπτος, ἀχώνευτος.
ἀκάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *ἀκατος* (δ βλ.): ἐλαφρὰ λέμβος, ἐλαφρὸν πλοῖον, κυρ. ἐπὶ πειρατικῶν (λατ. *actuaria*).— || μικρὸν Ἰσθιον (πανί).
ἀ-κάτ-οπτος, ὁ μὴ παρατηρηθεὶς.
ἌΚΑΤΟΣ, ἡ (δ, παρ' Ἡρόδοτ.)· ἐλαφρὸν πλοῖον, (λατ. *actuaria*), λέμβος || κυρ. φορητὸν πλοῖον || γεν. πλοῖον [ἄκᾱ].
Ἔτυμ.: ἀκατος (< ἀκπ-τος, πρβλ. ἀκόνη, ἀκαινα, ἀκανος κλπ., μεθ' ὧν ἀνάγεται εἰς β. ακ- λόγω τοῦ αὐχηματιοῦ τῆς πρῶρας.
ἀ-κατ-ούλωτος, ον ὁ μὴ ἐπουλωθεὶς.
ἀ-κάτιτος, ον (α στερ.+*κάπτω*)· ὁ ἄνευ σανδαλῶν, ἀνυπόδητος.
ἀ-καυλος, ον ὁ ἄνευ καυλοῦ.— || ἐπὶ πτεροῦ μὴ ἔχοντος κάλαμον.
ἀ-καυστος, ον (α στερ.+*καίω*)· ὁ μὴ κεκαυμένος || ὄς δὲν ζύγεται νὰ καίῃ.
ἀ-καυτηρίαστος, ον ὁ μὴ καυτηριασθεὶς, μὴ στιχθεὶς δι' ἐγκύματος (ἐπὶ ἵππου).
ἀκαχέιστο ἢ *-ήατο*, ἐπ. τύπος ἀντὶ *ἡκάχητο*, γ' πλθ. ὑπερσ. παθ. τοῦ *ἀχέω* (δ βλ.).
ἀκάχησα, ἐπ. ἀντὶ *ἡκάχησα*, ἀναδιπλ. ἀορ. α' τοῦ *ἀχέω*.
ἀκαχέσθαι, ἀκαχήμενος, ἀκρφ. καὶ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ *ἀχέω* ἡκάχημαι.
ἀκάχησι, ἀναδιπλ. μέλ. τοῦ *ἀχέω* (δ βλ.).
ἀκάχηται, ὑποστ. τοῦ ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἀχέω* (δ βλ.).
ἀκάχίζω, ἀναδιπλ. τύπος τοῦ *ἀχέω*· λυπῶ, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ τινα.— Παθ. λυποῦμαι, πικραίνομαι. Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ἀχόμαι*].

ἀκαχήμενος, ἡ, ον (*ἀκή*)· μυτερός, ὄξειαν ἔχων ἀκμήν (μτχ. παθ. πρκ. ὡσεὶ ἀπὸ *ρήμ.* **ἀκω* = ὄξυνω, τῆς *ἰσοίας* ὁμοῦ μτχ. ὀδθεὶς ἐνεστ. ὄριστ. εἶναι ἐν χρήσει.
Ἔτυμ.: ἀκαχήμενος < ἀκακόμενος, ἐκ τῆς λατ. β. *ak-* ἢ *aq-*, ἐξ τῆς καὶ τὰ: *ἀκανθα*, *ἀκανθος*, *ἀκανθίς*, *ἀκανίζω*—*ἀκή*, *ἀκίς*, *ἀκμή*—*ἀκόνη*—*ἀκρος*, *ἀκρίς*, *ἀκρᾶ*, *ἀκρίς*—*ἀκωή* (κατὰ τὸ *ἀγωγή*), *ἀκων* (= ἀκόντιον), *ἀκονίζω*—καὶ εἰς τῆς κατὰ μεταπτώσιν ἐκ τῆς *ακ-* β. *οκ-*: *ὄξυς*, *ὄξος*, *ὄξινη*—λατ. *acer*, *acies*, *acus*, *acuo*, *acumen* κ.ά.
ἀκάχοιτο, εὐκτ. ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἀχέω*.
ἀκάχοντο, ἐπ. τύπος ἀντὶ *ἡκάχοντο*, ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἀχέω*.
ἀ-κέαστος, ον (α στερ.+*κεάζω*)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ σχίσῃ ἢ νὰ χωρίσῃ, πρβλ. Ἡουχ. «*ἀκέαστος*· *ἀκλαστός*».
ἀκειόμενος, ἐπ. τύπος τῆς μτχ. τοῦ παθ. ἐνεστ. τοῦ *ἀκεῖμαι* (δ βλ.).
ἀκειρε-κόμας, -ου, δ = *ἀκερσεκόμης* (δ βλ.).
ἀ-κεῖρό-κομος, ον ἀκούρευτος.
ἀ-κεκρυμμένος· μὴ κεκρυμμένος, φανερός.
ἀ-κέλευστος, ον (α στερ.+*κελεύω*)· ὁ μὴ κελευοδεις, μὴ διαταχθεὶς, μὴ παρακινήθεὶς.
ἀ-κέλυφος; ον· ὁ μὴ ἔχων κέλυφος, ἦτοι σκληρὸν φλοιὸν (ἐπὶ καρπῶν).
ἀ-κενό-δοξος· ὄνευ ματαιόφρονος κενοδοξίας.
ἀ-κενος, ον = ἄνευ κενοῦ.
ἀ-κενό-σπουδος, ον· ὁ ἀποφεύγων ματαίας ἀσχολίας.
ἀ-κένητος, ον (α στερ.+*κεντέω*)· ὁ μὴ κεντηθεὶς (διὰ βουκέντρου) || ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκη κέντρου.
ἀ-κεντρος, ον (α στερ.+*κεντρον*)· ὁ μὴ ἔχων κέντρον (κεντρί, ἐπὶ κηφῆων π.χ., ἀλέκτορος κλπ.) || μτφρ. ὁ ἄνευ δραστηριότητος, ἄνευ δυνάμεως.— || ὁ μὴ κεντρικός.
ἀκέσμαι· ἐπ. πρκ. *ἀκεδόμεν*· μέλ. *ἀκέσομαι*, ἐπ. *ἀκέσομαι*, ἄττ. *ἀκούμαι*· ἀορ. α' ἡκεσάμην, ἐπ. πρστ. *ἄκεσαι*· ἀποθ. (*ἄκος*)· θεραπεύω, περιποιῶμαι, φροντίζω· 2) καταπύω, σιγαμῶ (π.χ. *δίψαν*). 3) Ἰενικῶς, ἐπιδιορθῶν, ἐπισκευάζω || καρικῶν (ὑγᾶσματα, ἐνδύματα κλπ.)· [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *ἄκος*].
ἀ-κέραιος, ον (α στερ.+*κεράννυμι*)· ὁ μὴ ἀναμειγμένος, ἀμιγής, καθαρὸς || καθαρὸς κατὰ τὸ γένος || ἄδολος, εὐλικρινής || ὀλόκληρος (λατ. *integer*).— || (βλ. *ἀ-κῆριος*)· ἀθαλάς, ἀλεηλάτης (ἐπὶ χωρῶν) || γεν., μὴ μειωμένος, ἀγγιχτός, ἀπείρακτος || ὄροσερός, ἀνθηρός, δραστήριος. [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *κεράννυμι* καὶ *ἀκῆριος*].
ἀκεραϊότης, ἡ· ὅτι καὶ *νῦν*, ὀλότης || χρηστότης, εὐλικρινεία.
ἀ-κέραστος, ον (α στερ.+*κεράννυμι*)· ἀμιγής, καθαρὸς ἀπὸ κάθε ἄλλο πράγμα.
ἀ-κέρῶτος, ον (α στερ.+*κέρως*)· ὁ ἄνευ κερῶτων.
ἀ-κέραινος, ον = τῷ ἐπομ.
ἀ-κεραυνώτος, ον (α στερ.+*κεραυνώω*)· ὁ μὴ πληγθεὶς διὰ κεραυνοῦ, ἀκεραυνοδόλητος.
ἀ-κέρδειά, ἡ (*ἀκερδής*)· ἡ ἑλληψις κέρδους, ἀπώλεια, ζημία. Ἐκ τοῦ
ἀ-κερδής, ἐς (α στερ.+*κέρδος*)· ὁ ἄνευ κέρδους || ὁ φέρων ζημίαν, ἐπικῆμιος (μὴ φέρων κέρδος).— || ὁ μὴ ὦν ἀπληροσ κέρσους. Ἐπίρ. *ἀκερδῶς* = ἄνευ κέρδους, ὄρωραν.
ἀ-κέρκιστος, ον (α στερ. *κερκίζω*)· ἀνύφαντος, μὴ ὑφασμένος.
ἀ-κερκος, ον (α στερ.+*κέρκος*)· ὁ ἄνευ οὐράς.
ἀ-κερματία, ἡ (α στερ.+*κέρμα*)· ἑλληψις κερμάτων, χρημάτων, ἀναπαροδία.
ἀ-κερως, ον = *ἀκερως* (δ βλ.).
ἀ-κερσε-κόμης, -ου, ὁ (α στερ.+*κερσε-κόμη*)· ὁ ἔχων τὴν κόμην μὴ κεκορμένην, ἀκούρευτος (ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος) || ὡς, ὁ αἶψι νέος ἢ νεάζων, διότι οἱ νεανῖαι τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ἔτρεπον μακρὰν κόμην μέχρις ἀνδρικής ἡλικίας.
ἀ-κερχνος, ον = ἄνευ κέρχων (= βραχνάδος).— || ἐνεργ. ὁ θεραπεύων τὴν βραχνάδα.
ἀ-κέρως, ον, γεν. *-ως*, καὶ *ἀκέρωτος, ον* = *ἀκέρως* (δ βλ.).

ἀκέσασθε, Προστ. ἀόρ. α' τοῦ ἀέμομαι.
ἀκεσία, ἡ = ἀκεσις (δ βλ.).
ἀκεσί-μύροτος, ον' ὁ θεραπεύων βροτούς (περὶ τοῦ Ἀσκλ.).
ἀκέσιμος, ον (ἀέμομαι) ὑγιεινός, θεραπευτικός.
ἀκεσί-νοσος, ἐπ. ἀκεσί-νοσος, ον (ἀέμομαι+νόσος) ὁ θεραπεύων τὰς νόσους.
ἀκέσιος, ον' ὁ θεραπεύων (ἐπών. τοῦ Ἀπόλλ.).
ἀκεσί-πνοος, ον' ὁ καταπραίνων πόνους, ἐλατῶν κόπον.
ἀκεσίς, -εως, ἡ (ἀέμομαι)· θεραπεία, περιποίησης, ἐπιδιόρθωσις ἢ ἱατρικόν (εἶδος ἐμπλάστρου) [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἄκεσμα, τὸ (ἀέμομαι)· ἱατρικόν, θεραπεία [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκέσομαι, μέλ. τοῦ ἀέμομαι.
ἀκέσσω· διὰ τῆς ἀπὸ τούτου ἀρχομένης λέξεως βλ. ἐν ἄεσω.
ἀκεστήρ, -ῆρος, ὁ (ἀέμομαι)· ὁ θεραπευτής, ὁ ἐπιδιορθωτής, ὁ ἱατρεύων, ὁ ἱατρὸς ἀκεστήρ χαλινός (ὡς εἰθ.) = ὁ χαλινός ὅστις δαμάζει τὸν ἵππον τὸ δαμαστικός δηλ. τοῦ ἵππου) [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκεστής, -οῦ, ὁ = ἀκεστήρ (δ βλ.)· διορθωτής ἐσχισμένω ἱματίων (βλ. ἀέμομαι β) [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκεστική (τέχνη), ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀκεστού (τ. ε. τοῦ διορθωτοῦ ἱματίων) (βλ. ἀκεστής—ἀκεστήρ).
ἀκεστίς, -ίδος, ἡ· ράβδος σιδηρᾶ (τῶν μεταλλουργῶν).
ἀκεστορία, ἡ (ἀέστορ) ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν.
ἀκεστός, ἡ, ὄν (ἀέμομαι) = ἀκέσιμος ἢ θεραπεύσιμος ἢ τοῦ ὁποῦ ἐκκόλως δύναται νὰ ἀνορθώῃ τὸ φρόνημα, δες εὐκόλως ἀναζωογονεῖται.
ἀκέστρα, ἡ· ἡ μεγάλη βελόνη ραφῆς, «σακκοράφα» [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκέστρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἀκεστής· ράπτρια ἐμπαλωματοῦ.
ἀκεστρίς, -ίδος, ἡ· δηλ. τοῦ ἀκεστήρ (βλ. λ.).
ἀκεστρον, τὸ (ἀέμομαι)· φάρμακον, ἱατρικόν [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκεστύς, -ύος, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀκεσις (δ βλ.).
ἀκέστωρ, -ορος, ὁ (ἀέμομαι)· ὁ θεραπεύων, ὁ σωτὴρ [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκεσ-φορία, ἡ· θεραπεία, σωτηρία.
ἀκεσ-φόρος, ον (ἀκος+φέρω)· ὁ φέρων θεραπείαν, ὁ θεραπεύων.
ἀκεσ-ώδυνος, ον (ἀέμομαι+ὀδύνη)· ὁ ἱατρεύων τὰς ὀδύνας, ὁ καταπαίνων τούς πόνους, παυσίπνοος.
ἀ-κεφάλος, ον (α στερ.+κεφαλή)· ὁ ἀνευ κεφαλῆς ἢ ὁ ἀνευ ἀρχῆς.
ἀκέων, ἀκέουσα (ἀκὴν)· μηχανικός τύπος χρησιμοποιοῦμενος παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ· ἡ σούχως, ἀδορῦβως, σιωπηλῶς ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ὄνομα ἐνικ. ἔστω καὶ ἂν τὸ ρῆμα καίται κατὰ πληθ. ἀρ.: ἀκέων δαίνυσθε=τρώγετε ἐν σιγῇ.—δ θυξ. ἀπαντᾷ ἀπαξ (ἀκέοντε), ὁ δὲ πληθ. οὐδέποτε. Καίτοι ἀπαντᾷ τὸ θηλ. ἀκέουσα, ἐν τούτοις τὸ ἀρ. ἀκέων εὐρῆται συνημμένον καὶ μετὰ θηλ.: Ἀθηναίη ἀκέων ἦν.
Ἐτυμολ.: ἀκέων ἀκὴν (δ βλ.), δωρ. ἀκᾶ (ὄργαν. παρὰ Πινδ.) πρβλ. δημ. ἦκα (ἡρέμωξ, ἡσούχως, ἐλαφρῶς), ἦκιστος (= ὁ πλέον ἀργός, βραδύς), ἀττ. ἦκ-ιστος, ἦκτων.
ἈΚΗ', ἡ· οὐσιαστικόν, ἀναφερόμενον ὑπὸ πλαισίων Γρωμ. αἰτικῶν ὡς ἔχον τρεῖς σημασίας: 1) αἰχμή, κόψις (δθεν τὰ: ἀκίς, ἀκωνή, ἀκμή, αἰχμή, ἀκόνη, ἄκρος, καὶ τὰ λατ. acies, acuo). 2) σιγή, σιωπή, ἡ-συχία (δθεν τὰ: ἀκὴν, ἀκέων, ἀκᾶ, ἀκασκα). 3) θεραπεία (δθεν τὸ ἀέμομαι, ἰσως δὲ καὶ τὰ αἰκαλος, αἰκάλλω) [δ' ἔτυμ. βλ. ἀνακχύνω].
ἀκῆδει, ἐπίρρ.=ἀκηδῶς (βλ. ἀκηδής).
ἀκῆδεια, ἡ (ἀκηδής)· ἀμέλεια, ἀφροντισία, ἀδι-σφορία.
ἀ-κῆδεστος, ον (α στερ.+κηδέω)· περὶ οὗ οὔδεις ἐφρόντισον, ἀφρόντιστος ὁ δταφος, μὴ τυχῶν τῶν προσκοουσῶν τελετῶν τῆς ταφῆς. Ἐκ τούτου τὸ **ἀκῆδέστωξ**, ἐπίρρ. τοῦ ἀκῆδεστος, ἀλλὰ μετὰ ἐνεργ. σημ.· ἀνευ φροντίδος δι' οἰονδήποτε ἢ ἀνευ τύψεων συνειδήσεως, ἀπανθρώπως, ἀσπλαγχνως.

ἀ-κῆδευτος, ον' ὁταφος.
ἀκῆδέω, μέλ. -ῆσω, ἀόρ. α' ἡκῆθησα, ἐπ. ἀκῆθεσα· δὲν λαμβάνω φροντίδα περὶ τίνος, παραμελῶ ἢ δὲν διδῶ προσοχήν, περιφρονῶ, μετὰ γεν. Ἐκ τοῦ:
ἀ-κῆδής, ἐξ (α στερ.+κηδός) ὡς παθ., περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις ἢ ἀκῆδευτος, ὁταφος.— ἢ ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ φροντίζων διὰ τίποτε, ὁ μὴ σκετιζόμενος διὰ τίποτε (λατ. securus). 2) ἀφροντίς, ἀμέλεια, ἀδιάφορος.
ἀ-κῆδία, ἡ·=ἀκῆδεια (βλ. λ.).
ἀ-κῆδισμός, ὁ· πράξις τοῦ ἀκηδιῶντος, ἀκηδία (βλ. λ. λ.), ἀμέλεια.
ἀ-κῆδιστής, ὁ· ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀκηδιαν (βλ. λ.).
ἀ-κῆδία· εἶμαι ἀφροντίς, ἀπερισκεπτός· 2) εἶμαι ἀποναρκωμένος, κατεξηληθμένος ('Εξδ.).
ἀκῆκος· ἀττ. πρκ. τοῦ ἀκούω.
ἀ-κῆλητος, ον, (α στερ.+κῆλέω)· ὁ μὴ κατακ-λουόμενος, μὴ γοητευόμενος ἢ θθεν, ἀδυσώπητος, ἀν-ένδοτος, μὴ καταπραυνόμενος, σκληρός.
ἀ-κῆλίδωτος, ον· ἀνευ κηλίδος, καθαρὸς ἢ ἀγνός (ἐκκλ. γ. σ.).
ἀκημα, τὴ=ἄκεσμα (δ βλ.)· θεραπεία, ἴαμα, φάρμακον.
ἀ-κῆματος, ον' ὁ μὴ ἔχων κῆμόν, μὴ πεφίμω-μένος.
ἀκῆν, κυρ. αἰτ. τοῦ ἀκῆ2, (δ βλ.), ἀλλὰ μόνον ὡς ἐπίρρ. ἐν χρήσει· ἡσυχως, σιωπηλῶς, ἀδορῦβως [δ' ἔτυμ. βλ. ἀκέων].
ἀ-κῆπευτος, ον' ὁ μὴ ὢν ἐν κῆπῳ, ὄγιος.
ἀ-κῆπος, ον' ὁ ἀνευ κῆπου.
ἀ-κῆρασιος, ον (α στερ.+κεράννυμι) ἢ ὁ μὴ ἀνά-μεικτος, ἀμιγής, καθαρὸς ἢ ἔστω. ὀδικτος, ἀνεγγίχτος, λατ. iniegar ἢ γεν., ἀγνός, πρόσφατος, νωπός [ἀκη-ράσιος ἀντὶ ἀκηράσιος δ ἐκ τοῦ ἀκηρατος].
ἀ-κ' ῥάτος, ον (α στερ.+κεράννυμι)· ὀμιγής, ἀ-μόλυντος, καθαρὸς ἢ ἐπὶ προσ., μὴ διεφθαρμένος, ὀμόλυντος, τίμιος, εὐδύς ἢ μετὰ γεν., ἀγνός ἀπὸ τι, ὁ μὴ μολυνθεὶς ἀπὸ τι.— ἢ (βλ. ἀ-κῆριος Α) ἀκέραιος, ὀλόκληρος ἢ δραστήριος, ἀνδρῆρος, ὀδύματος.
Ἐτυμ.: ἀκῆρατος=ὀμιγής [δ' ἔτυμ. βλ. κεράννυμι].
ἀ-κῆρατος=ἀκέραιος πρβλ. ἀ-κῆριος Α, ἀ-κῆρατος (ἐν πάσι τούτοις α στερ.)· πρβλ. ὡς κῆρι(=θάνατος), κῆραίνω(=βλάπτω, ζημιῶ), λατ. caries, cariosus.
ἀ-κῆριος, ον (Α) (α στερ.+κῆρη)· ὁ μὴ θλασθεὶς ὑπὸ τῶν Κηρῶν (= Ἐρινύων), ὀβλαθής.— ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, ὀβλαθής, ἄκακος [δ' ἔτυμ. βλ. καὶ ἀκῆρατος II].
ἀ-κῆριος, ον (Β) (α στερ.+κῆρη)· ὁ ἀνευ καρδίας ἢ τὸλμης, ἄκαρδος, ἄτολμος, δειλός, ἀδύμος (λατ. vecors).
ἀκῆρότατος, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀκηρατώτατος, ὑπερθ. τοῦ ἀκῆρατος.
ἀκῆρκεῖ καὶ **ἀκῆρκεῖ**, ἐπίρρ.· ἀνευ προκηρύ-ξεως, ἀπροκηρύκτως ἢ κυρ. ἀνευ σημαίας ἀνακω-χῆς. Ἐκ τοῦ
ἀ-κῆρκευτος, ον (α στερ.+κῆρῶσω)· ὁ μὴ προ-αγγελθεὶς, μὴ προκηρυχθεὶς: ἀκῆρκευτος πόλεμος=αἰφνίδιος πόλ. (χωρὶς προεἰδοποίησιν), ἡ πόλεμος, καθ' ὃν οὔδεις κῆρυξ ἐγένετο δεκτός, ἀπονοδος, ἀμειλικτος. 2) ὀδοξος, ὀγνωστος. 3) περὶ οὗ δὲν ἐκόμιον ἀγγελίαν κῆρυξ, δὲν ἔσειλῃ τις εἰ-δήσει. Ἐκ τούτου τὸ
ἀκῆρκευτος, ἐπίρρ.=ἀκῆρκεῖ (δ βλ.).
ἀ-κῆρωτος, ον (α στερ.+κῆρῶω)· ὁ μὴ κεκαλυμ-μένος διὰ κηροῦ, μὴ ἀηλιμμένος κηρῶ, ἀκῆρωτος.
ἀκῆρξέσθαι ἢ **ἀκῆρξάται**, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀκῆ-χηται, γ' πληθ. τοῦ ἀναεῖπλ. παθ. πρκ. τοῦ ἀκῆω.
ἀκῆρξέμενος, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀκαχημένος, μετχ. τοῦ ἀναεῖπλ. παθ. πρκ. τοῦ ἀκῆω.
ἀ-κιδήλευτος, ον = τῷ ἐπομ.
ἀ-κιδήλεος, ον (α στερ.+κιδήλος)· ἀνόθευτος, γνήσιος ἢ ὡς. ὀδοξος, τίμιος.
ἀ-κιδνός, ἡ, ὄν (καὶ ἀκιδνός, ἀεθ. ἐτυμολ.)· ἀ-δύνατος, ἀσθενής, μαρμαμένος· παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ συγκρ. ἀκιδνότερος.
ἀκιδ-ώδης, (ἀκίς+εἰδος)· ὁμοιάζων πρὸς ἀκίδα, ἔχων ὄξεταν ἄκραν, ὄξυς.
ἀκιδωτός, ἡ, ὄν=τῷ προηγ.

ἀκίθαρις, ἰ, γυν. -ιος (α στερ.+κίθαρα) ἄνευ κίθαρος ἢ ἄνευ κιθαρίσματος.

ἀκίκυς, -υος, ὁ, ἡ (α στερ. + κίκυς) ἄνευ οδώνου, ἄνευ δυνάμεως, ἀδύνατος.

ἀκίναγμα, τό (καὶ -γμός, ὅ) τίναγμα.

ἀκινάκης, -ου ἢ -εος, ὁ (λατ. ακινηξες), Περσικὴ λέξις· βροχῦ καὶ εὐδύ ξίφος.

ἀκινδύνος, ον ὁ ἄνευ κινδύνου, ἀππλλαγμένος κινδύνου, ἀσφαλής ἢ ἔπομ. ὁ ἀποφεύγων κινδύνους, ἀνανδρός. Ἐπίρ. -ως.

ἀκινδυνότης, -ητος, ἡ· τό μὴ εἶναι ἐν κινδύνῳ, ἑλλειψίς κινδύνου.

ἀκινδυν-ώδης, ες ὁ μὴ ἔχων ὄψιν ἐπικινδύνου.

ἀκινήεις, -σσα, -εν=ἀκίνητος (ὁ βλ.).

ἀκίνησία, ἡ· τό μὴ κινεῖσθαι, ἑλλειψίς κινήσεως.

ἀκίνητέω=εἶμαι ἀκίνητος.

ἀκίνητιζω=ἀκίνητέω (ὁ βλ.).

ἀκίνητος, ον (σπαν. -η, -ον) (α στερ.+κινέω) ὁ μὴ κινούμενος, ἀκίνητος ἢ ἐντεθεῖται, ὄργος, ὀκνηρός, νωδρός. 2) ἀμετάβλητος, σταθερός, ἰσχυρογνώμων.— ἢ ἀμετακίνητος, ὅν εἶναι δύσκολον νά κινήσῃ τις. 2) ὅν δὲν ἐπιτρέπεται νά κινήσῃ τις ἢ νά ψαύσῃ ἢ ἀπαρβαστοῦ, ἱερός (λατ. non movendus) ἢ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νά διαδοθῇ, ἀπόρρητον (ἀκίνητα ἔπη).

ἀκίνυος, ὁ· στέφανος ἐξ ἀκίνου.

ἀκίνος, ὁ· εἶδος βασιλικῆς πυκνοφύλλου καὶ λίαν εὐώδους.

ἀκίος, ον (α στερ.+κίος) ὁ ἄνευ σκωλήκων, ὁ μὴ σκωληκοφαγώμενος ἢ ἀβλαβής, ὑγιής. Ἰπερβ. ἀκιάτατος.

ἀκίρος, ὄν=ἀκινδύς (ὁ βλ.)· κατ' ἄλλους ἀκίρος.

ἄκις, -ίδος, (ἀκή, λατ. acies)· αἰχμή, μύτη, ὀκκῆ ἢ μύτερον ἐργαλεῖον ἢ μπερ. κέντρον (κέντρον, κίνητρον): **πόθων ἀκίδος**=τό **κέντρον** (βλ. λ.) τῶν ἐπιδυμιῶν.

ἀκίχητος, ον (α στερ.+κίχων) ὁ ἀνέφικτος, ὅν δὲν δύναται τις νά φθάσῃ ἢ ἐπὶ προσ., ὅν δὲν δύναται τις νά φθάσῃ διὰ τῆς προσευχῆς ἢ παρακλήσεως, ὀδυσσπητος, ἀκαπίτος.

ἀκκίζομαι, ἀποθ. (ἀκκώ)· προσποιεῖσθαι ἀδιαφορίαν, κάρων πῶς δὲν θέλω τι (ἔπερ θμω; τοῦναντίον ἐπιθυμῶ σφόδρα) ἢ κάρων νόζια, κάρων τασκίματα, ὑποκρίνομαι τὸν σεμνόν (κυρ. ἐπὶ κορασιῶν, εἴθεν σεμνῶν) ἢ γανικῶς, προσποιεῖσθαι.

ἀκκλήσιος, ὁ· ἰχθύς περιήλιτος παρ' ἀρχαίους, εἶδος ὄζυ-ρύγχου (λατ. acipenser).

ἀκκισμός, ὁ· προσπολήσις ἀδιαφορίας ἢ σεμνοτυφία, ψευδοκοσμιότης.

ἀκκώ, ἡ, γυν. ἀκκωῖς· ἐμπαμπύλα, «οκκίαχτρο» ἢ φανταστικόν φόβητρον, δι' οὗ αἱ τροφοὶ ἐφόβιζον τὰ παῖδια.— Κατ' ἄλλους, μωρὸν γύναιον.

ἀκλαγγί, (κλαγγή) ἄνευ κλαγγῆς, ἄνευ δορυβου.

ἀκλάρωτος, ὄν. τύπος ἀντὶ ἀκλήρωτος (ὁ βλ.).

ἀκλαστός, ον (α στερ.+κλάω)· ἄδραυστος.

ἀκλαυστος, ον (ἢ ἀκλαυτος), ον (α στερ.+κλαίω)· παθ., ὁ μὴ κλαυθεῖς, μὴ θρηνηθεῖς, ἀκλαυτος (ἰδίᾳ κατὰ τὸν ἐνταφιασμόν).— ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ κλαίων, μὴ δακρύων.

ἀκλεής, ες, γυν. -έος· αἰτ. ἀκλεῖᾶ, ἰων. ἀκλεῖῃ, ποιητ. ἀκλεῖᾶ (α στερ.+κλέος) ὁ ἄνευ φήμης, ὀδοξος, ὀσησος· οὗδ. ἀκλεῖς ὡς ἐπίρ.=ὀδοξῶς.

ἀκλεῖα, ἡ (ἀκλεῖς)· ὀδοξία, δυσφημία.

ἀκλεῖς, ες, ἔπ. τύπος ἀντὶ ἀκλεῖς (ὁ βλ.).— Ἐπίκ. ἐπίρ. ἀκλεῖς ὡς=ἀκλεῖς (βλ. λ.).

ἀκλειστός, ον, ἰων. ἀκλήϊστος, ἄττ. συνήρ. ἀκλήϊστος (α στερ.+κλείω) ὁ μὴ κεκλεισμένος, μὴ μανδαλωμένος, μὴ στερεωμένος.

ἀκλειπτός, ον ὁ μὴ κλειπτός, μὴ ἀπατών.

ἀκλεῖω, ἐπίρ. τοῦ ἀκλεῖς=ὀδοξῶς.

ἀκλήεις, ες, ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀκλεῖς (ὁ βλ.).

ἀκλήϊστος, ἰων. τύπος ἀντὶ ἀκλειστός (ὁ βλ.).— ἢ (κλεῖζω) ὀδοξος ἢ ἀνώνυμος.

ἀκλήματος, ον (α στερ.+κλήμα) ὁ μὴ προερχόμενος ἐκ τῆς ἀμπέλου.

ἀκλήρῳ εἶμαι ὀκλήρος ἢ εἶμαι ὀτυχής.

ἀκλήρημα, -ατος, τό· ἄπώλεια, ἀτύχημα.

ἀκλήρη, ἡ· ἀτύχη·

ἀκλήρος, ον (α στερ.+κλήρος) ὁ ἄνευ κλήρου (λαχνοῦ) ἢ μερίδος, πτωχός, ἐνδεής. 2) ὁ ἄνευ κλήρου ἢ συμμετοχῆς εἰς τι πρᾶγμα (μετὰ γυν.).— ἢ ὁ μὴ διὰ κλήρου διανεμηθείς, ἀκλήρωτος, ἀδιανέμης, ὁ ἄνευ ἰδιοκτητίας. Περβ. καὶ τὸ τῆς νῆας «ἀκλήρος»=ὁ ἄνευ «κλήρας», τ. ἔ. ἄνευ ἀπογόνου.

ἀκλήρωται (ἢ -εῖ)· ἄνευ τῆς χορήσεως κλήρου.

ἀκλήρωτος, ον (α στερ.+κλήρω) ὁ ἄνευ κλήρου ἢ μερίδος ἐν τινὶ πράγματι (μετὰ γυν.).— ἢ ὁ μὴ διὰ κλήρου διαμοιρασθείς.

ἀκλήρστος, ον, ἄττ. τύπος ἀντὶ ἀκλειστός (ὁ βλ.).

ἀκλήτι, ἐπίρ. ἄνευ προσκλήσεως.

ἀκλήτος, ον (α στερ.+κλέω) ὁ μὴ προσκεκλημένος, ὀκλόστος.

ἀκλίνης, ες (α στερ.+κλίνω) ὁ μὴ κλίνων πρὸς τινα τῶν πλευρῶν, μὴ παρεκκλίνων ἢ ἀσάλευτος, σταθερός.

ἀκλίσις, ἡ· τό εἶναι τι (να) ἄκλιτον.

ἀκλόνος, ον ὁ μὴ κλονιζόμενος.

ἀκλόπος, ον ὁ μὴ κλαπεῖς.— ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δελεασμόν ἢ ἀποπλάνησιν.— ἢ ὁ μὴ λάθρα ὑποκεκρυμμένος.

ἀκλυδώνιστος, ον ὁ μὴ κλυδωνιζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων ἢ ὁ προφυλασσόμενος ἀπὸ τῆν τρικυμῖαν.— ἢ ἐπίρ. -στος=ἄνευ κλυδωνισμοῦ.

ἀκλυστός, ον, σπαν. καὶ -η, -ον (α στερ.+κλύω) =ἀκλυδώνιστος ὁ μὴ κλυδωνιζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκύμαντος. 2) ὁ μὴ κατακλυζόμενος, μὴ περιβρεχόμενος, ὑπὸ τῶν κυμάτων.

ἀκλύτος, ον (α στερ.+κλύω) ὁ μὴ ἀκουσθεῖς.

ἀκλών, ὁ, ἡ· ὁ ἄνευ κλώνων (κλάδων).

ἀκλωστός, ον (α στερ.+κλώω) ὁ μὴ κεκλωσμένος.

ἀκμάζω, μέλ. -άσω (ἀκμή)· εἶμαι ἐν πλήρει ἀνθήσει (ἀκμή), εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, εἶμαι ὠριμος (τέλειος) ἄνδρας, πλήρως σφόδρους καὶ δυνάμεως ἢ ὄθων, ἀκμάζω, εἶμαι πλούσιος ἀπὸ πρᾶγμ· τι· ἀκμάζειν πλοῦτα κλπ. ἢ μετ' ἀπρφ., εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός διὰ νά πράξω τι ἢ ἀλλ' ἀπρφ. μετ' ἀπρφ.=εἶναι ὁ πλέον κατάλληλος καιρὸς νά γίνῃ τι.

ἀκμαῖος, α, ον (ἀκμή) ὁ ἐν πλήρει ἀκμῇ, ὁ ζωηρός, ῥωμαλέος, πλήρης ζωῆς, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του· ἀκμαῖος φύσει=εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἰσχύος του.— ἢ ἐγκαίρως, εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν (λατ. opportunus).

ἀκμαστής=ἀκμαῖος (ὁ βλ.).

ἀκμαστικός, ἡ, ὁ=ἀκμαῖος (ὁ βλ.).

ἀκμή, ἡ (ἀκμή· λατ. acies)· αἰχμή, ὄξυ σημεῖον ἢ κόψις ἢ παρομ. ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς=κυρ. εἰς τὴν κόψιν τοῦ ξυραφιοῦ, τ. ἔ. εἰς τὸ κρισμώτερον σημεῖον ἢ ἀμπιξέξιο ἀκμαί = τὸ δάκτυλον ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὡς καὶ ποδῶν ἀκμαί. 2) Τὸ ὕψιστον ἢ σπουδαιότατον σημεῖον παντὸς πράγματος, τὸ ἄνθος, ἢ ἀκμή, τὸ ζενίθ, κυρ. ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου· ἀκμή ἢ βῆς=λατ. flos aetatis· ἀκμή θέρους=τὸ μέσον τοῦ θέρους.— Γενικῶς, ἰσχύς, δύναμις, ζωτικότης. 3) συνών. τῆ καιρός, τ. ἔ. ἡ καταληγτοτέρα στιγμή ἢ ἀκμή (ἐνν. ἐστι) μετ' ἀπρφ.=εἶναι ἢ κατάλληλος στιγμή νά... ἢ ἐπ' ἀκμῆς εἶναι+ἀπρφ.=εἶμαι εἰς τὸ σημεῖον (εἰς τὴν ἀκμὴν) νά (πράξω τι). [δι' ἔτυμ. βλ. ἀναχμῆτος].

ἀκμήν, κυρ. αἰτ. τῶ ἀκμή ἐν ἐπίρ. χρήσει εἰς μίαν στιγμήν, ἀμέσως, τώρα δά, πρὸ μίας στιγμῆς ἢ ἀκόμη τώρα, ἀκόμη (ὅπως τὸ ἐπι).

ἀκμηνός, ἡ, ὄν (ἀκμή)· ἀκμαῖος, ἐν πλήρει ἀναπτύξει, ἐν πλήρει θαλερότητι.

ἀκμηνος, ον ὁ νηστεύων, ἀπεχόμενος τροφῆς [ἀθεῖ. ἐτυμολ.· περβ. αἰολ. ἀκμα = νηστεία, ἐνδεῖα (παρ' Ἡουχ.)].

ἀκμής, -ῆτος, ὁ, ἡ, (α στερ.+κμάω) = ἀκμάς (ὁ βλ.)· ἀκούρατος, ἀκαταπόνητος (κυρ. ὁ μὴ κμάων=μὴ ἀποκμάων), ζωηρός.

ἀκμηται (καὶ -τή), ἐπίρ.=ἄνευ κόπου, εὐκόλως.

ἀκμητός, ον (α στερ.+κμάω) = ἀκμής (ὁ βλ.) ὁ μὴ ἀποκμάων, ἀκούρατος. ἢ ὁ μὴ προξενῶν κόπον.

ἀκμό-δετον, τὸ (*ἀκμων*+*τέθημι*)· τὸ ὑπόδαρτον τοῦ ἀκμονος (τ. β. τὸ ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου στερεώ- νεται τὸ ἀμόνι).

ἀκμόδιον, τὸ ὄποκορ. τοῦ ἐπομ.

ἌΚΜΩΝ, -ωνος, δ' τὸ «ἀμόνι» τοῦ σιδηρουροῦ, λεγόμενον καὶ σήμερον *ἀκμων* (λατ. *Incus*).

Ἔτυμ. ἰ πρβλ. *σανακρ. άspan* (=λίθος σφενδόνης, λίθος μετεωρικός), *παλ. Περσ. asman-* (=λίθος, οὐ- ρανός, διότι ὁ οὐράνιος θόλος ἐφαινετο ὡς λίθινος), *Λιβ. akmú* (=λίθος)· *Λιβ. aszmú* (=κοπτερός)· ἐκ τῆς συγχρίσεως τούτων μεταξύ των συνάγεται ὅτι ἔπληξε κάποιος συμφορμὸς μεταξύ τῆς β. *ak-* (ac-) = αἰχημρός (πρβλ. *Λιβ. aszmú* = κοπτερός, αἰχημρός· ἑλλ. ἀκίς, ἀκή, ἀκική) καὶ β. *aq-* (*aqmen*=λίθος, *Λιβ. akpmú*= λίθος). "Ὅστε πάντα ταῦτα ἀνάγονται τελικῶς εἰς τὴν αὐτὴν ρ. ακ- (βλ. ἀκαχήμενος). Ἡ ἀνάμειξις φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ παρ' Ἡσυχ. «ἀκμων» οὐρανός, ἀκμονίδαι· οἱ οὐρανίδαι» — «ἀκμονα» ἀλετριβανον (= γουβί) Κύ- πριον».

ἀ-κναμπτος, ἀκναπτος, ἀκνάφος=ἀγναμπτος, ἀγναπτος κλπ. (βλ. λ. λ.).

ἀ-κνημος, ον (αστερ.+*κνήμη*)· ἄνευ γαστροκνημίας.

ἀ-κνησμος, ον· ἄνευ κνησμών, ἐρεθισμοῦ ἢ φα- γούρας.

ἀκνησις, -ιος, ἡ (*ἀκνανος*)· ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ζώων.

ἀκνησιός, ἡ· χαμελαία.

ἀ-κνισσος, ἡ μάλλον ὀρθὸς **ἀκνίσος, ον** (α στερ. +*κνίσσα*)· ὁ ἄνευ κνίσσης, κυρ. ὁ ἄνευ τοῦ πάχους τῶν θυμάτων ἢ ἰσχνός, ἀδύνατος.

ἀ-κνισωτός, ον (*ἀκνισος*)· ὁ ἄνευ κνίσσης τῶν θυσιῶν.

ἀκοή, ἐπ. *ἀκουή*, ἡ (*ἀκούω*)· ἡ ἀκοή, ἦτοι: ἢ ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς ἢ τὸ οὖς· κυρ. κατὰ πλ.θ. *ἀκο- αῖς δέχεσθαι*=ἀκούειν κλπ.— ἢ τὸ ἀκούειν, τὸ ἀ- κροῦσθαι τῆ: *ἀκοῆς ἀξίος*=δξιος ἀκροάσεως.— ἢ τὸ ἀκούσθαι, εἰδήσις, λόγος, φήμη: *ἀκοῆ εἰδέναι τι* = γινώσκω ἐν πράγματι τὴ ἐκ φήμης (διαδόσεως).

ἀ-κοίλιος, ον· ὁ ἄνευ κοιλότητος. 2) ὁ ἄνευ κοιλίας.

ἀ-κοίλος, ον· ὁ μὴ κοίλος.

ἀ-κοίμητος, ον (α στερ.+*κοίμαι*)· ὄπνιος ἢ ὁ μὴ ἀναπαυόμενος (ἐπὶ τῆς θαλάσσης).

ἀ-κοινο-νόητος, ον· ὁ ἐστερημένος τοῦ κοινοῦ νοῦ.

ἀ-κοινος, ον· ὁ μὴ κοινός.

ἀ-κοινωνία, ἡ· ἡ ἔλλειψις κοινωνίας ἢ κοινό- τητος τῶν ἀγαθῶν.— ἢ τὸ μὴ εἶναι τινα κοινωνι- κόν.— ἢ ἀφορισμός ἀπὸ τῆς ἱερᾶς κοινωνίας (ἐκκλ.τ.α.).

ἀ-κοινωνήτος, ον (α στερ.+*κοινωνέω*)· ὁ μὴ γινό- μενος κοινός, οὗ δὲν μετέχει τις μετὰ τινος ἄλλου.— ἢ ὡς ἐνεργ. ὁ μὴ μετέχων εἰς τι, ὁ μὴ κοινωνός εἰς τι ἢ ὄθεν, ὁ μὴ κοινωνικός, ἀντικοινωνικός, μισ- ἀνδρῶπος.

ἀ-κοίτης, -ου, ὁ (ἀδρ. α=*ἀμα*+*κοίτη*)· ὁ ὀμοκοί- τητος, μετέχων τῆς κοίτης, σύνευνος, σύζυγος ἢ θηλ. *ἀκοίτης, -ιος, ἡ*· ἡ σύζυγος, ἡ γυνή.

Ἔτυμ. ἰ *ἀ-κοίτης* (<σπ+*κοίτη* (πρβλ. *κειμαι*)· θὰ εἶδει νὰ ἀναμείνωμεν *ἀκοίτης*· ἡ φιλικῶς ἀφελεται εἰς ἰδιορρυθμίαν τῆς ἰων. διαλ. ἡ εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνὸν. *ἀλοχος*· πρβλ. *ἀ-ἄθροιστ.*).

ἀ-κοιτός, ον· ὁ μὴ ἔχων κοίτην ἢ ὁ μὴ ἔχων ὑπο- στάθμην (περὶ τοῦ μέλιτος τοῦ μὴ ἔχοντος ὑποστάθμην).

ἀ-κολάκευτος, ον (α στερ.+*κολακεύω*)· ὁ μὴ κολα- κευόμενος, μὴ παρασυρόμενος διὰ κολακειῶν.— ἢ ὡς ἐνεργ. παρὰ μέτρην, ὁ μὴ κολακεύων.

ἀ-κόλακος, ον· ὁ μὴ κολακεύων.

ἀ-κόλαπτος, ον· ὁ μὴ κεκολλημένος, μὴ ἔχων ἐκκολληθῆ.

ἀ-κόλασις ἡ (*ἀκόλαστος*)· τὸ ἀκόλαστον, ἡ πα- ραλοσία, ἀκράτεια ἢ τὸ ἀχαλίνωτον, ἄσωτεία. Ἄντιθ. τῷ *σωφροσύνη*.

ἀκόλασταίω, (ἀκόλαστος)· εἶμαι ἀκόλαστος, ἀ- κρατῆς, ἄσωτος ἢ διὰ γὰ μίαν ζωὴν ταραχῶδη.

ἀ-κόλαστημα, -ατος, τὸ· πράξις ἀκόλασιος.

ἀ-κόλαστος, ον (α στερ.+*κόλασις*), λατιν. *non ca- stigatus*· κυρ. ὄν δὲν δύναται τις νὰ κολάσῃ (νὰ χαλιναγωγῆ) ἢ ἀσελήγης, ἀπειθάρχητος, ἀχαλίνω-

τος ἢ ὡς ἀμόρφωτος. 2) ἀκρατῆς ἀντιθ. τῷ *σώ- φρων*. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκολάστως· ἐπιρ. ἀκρατῶς, ἀχαλινώτως, «ἀκο- λάστως». Συγρ. *ἀκολαστοτέρως ἔχειν πρὸς τι*=εἶμαι ὑπερβολικὰ ἀκρατῆς εἰς τι.

ἀκολλητί, ἐπιρ. τοῦ ἐπομ.

ἀ-κόλλητος, ον· ὁ μὴ κεκολλημένος, ὁ μὴ προσ- ρητημένος ἢ ἀσυνάρτητος, ἀσύναπτος.

ἀ-κόλλος, ον· ὁ ἄνευ κόλλας, ὁ μὴ προσκολ- λώμενος εἰς τι.

ἀ-κολλύβιστος, βλ. ἐν λ. *κόλλυβος* ἢ.

ἀ-κόλος, -ου, ἡ (α στερ.+*κόλον*)· ὀμ·κρότατον τε- μάχιον, «κομματάκι, ψίχουλο».

Ἔτυμ. ἰ ἐτυμολ. συνάπτουσι τοῦτο μετὰ τοῦ *σανακρ. ac-náli*=τρώγιος, ρ. *ac-* (βλ. καὶ ἐν λ. *κῶμος*). Ἄλ- λοι θεωροῦσι τοῦτο σύνθ. ἐκ τοῦ στερ. *α+κόλον* (*ἀ-κο- λο-ς*)· πρβλ. λατ. *cello* (=ἀναποδογυρίζω, τέμνω κλπ.).

ἀκολουθέω, μέλ. -ῆσω (*ἀκόλουθος*)· ἀκολουθεῖν, πηγαίνω εἰς τὸν δρόμον ἔπειτα ἀπὸ ἑνα ἢ μαζί με ἑνα.— ἢ μτφρ. ἀκολουθεῖν τινα εἰς τι, ὑπακοῦν τινα εἰς τι πράγμα. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκολουθήσις, -εως, ἡ· ἡ ἀκολουθία, παρακολού- θησις, συνέχεια.

ἀκολουθητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀκολουθέω*· πρέπει τις νὰ ἀκολουθήσῃ.

ἀκολουθητικός, ἡ, ὄν· ὁ διατεθειμένος νὰ ἀκο- λουθῆ ἢ ὁ εὐκόλως πειθαρχῶν.

ἀκολουθία, ἡ (*ἀκολουθίω*)· παρακολούθησις, πε- ριποιήσις ἢ συνοδεία θεραπόντων.— ἢ συμφωνία, συμμόρφωσις πρὸς τι.

ἀκολουθίσκος, ὁ· ὄποκορ. τοῦ *ἀκόλουθος*· μικρός ὑπηρέτης.

ἀ-κόλουθος, ον (α ἀδρ.+*κέλευθος*)· ὁ ἀκολου- θῶν, ὑπηρετῶν εἰς τι.— ὡς οὖσα. *ἀκόλουθος, ὁ*· ὁ ἀ- κόλουθος, ὑπηρετῆς ἢ *οἱ ἀκόλουθοι*=οἱ ἀκολου- θούντες τὸ στρατεύμα, τὸ σκευοφόρα.— ἢ μτφρ. ὁ ἀκολουθῶν εἰς τι, ὁ σύμφωνος εἰς τι, συμφωνῶν μετὰ τινα εἰς τι, κατάλληλος πρὸς τι (μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ δοτ.). Ἐπιρ. -*θως*+*δοτ.*=συμφωνῶς πρὸς...

Ἔτυμ. ἰ *ἀ-κόλουθος* (<*σπ+*κέλευθος*· σπ+*-*)· ἀ ἄ- θροιστὰ τὸ ὄποσον ἐν τῇ προκειμένῃ λ. ἐτρέπη εἰς *ἀ* (ψι- λούμενον) κατ' ἀνομοίωσιν πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν *δρατῆ* θ (πρβλ. *ἀ-λοχος*, θ βλ.)· *ἀ-κόλουθος* ἀντι *ἀ-κέλευθος*; κατὰ φθογγικὴν διαφοροποίησιν, ἐμφανιζομένην ἦδη ἐν τῇ Ἰαπετικῇ γλώσσῃ, πρβλ. λατ. *terra*: *extorris*=ἐξό- ριστος· *κέλευθος*: λατ. *callis* (=ἀτραπός): *Λιβ. kēllis* (=ὁδός)· βλ. *κέλευθος*.

ἀκολουτέω, βαρβαρισμός ἀντι *ἀκολουθέω* (παρ' Ἄριστοφ.).

ἀ-κόλπος, ον· ἄνευ κόλπου (θηλ. κοιλίας).

ἀ-κόλυμβος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κολυμβῆ.

ἀ-κομιστία, ἐπ. -*λίη* [Ἔ], ἡ· ἔλλειψις περιποιήσεως, φροντίδος. Ἐκ τοῦ

ἀ-κόμιστος, ον (α στερ.+*κομίζω*)· ὁ μὴ τυχῶν περιποιήσεων, ὁ μὴ ὑπηρετηθείς.

ἀ-κόμμωτος, ον· ὁ μὴ κεκομμωμένος, ἀκαλλώ- πιστος.

ἀ-κομος, ον (α στερ.+*κόμη*)· ὁ ἄνευ κόμης, φα- λακρός ἢ ἐπὶ δένδρων, ὁ στερούμενος φύλλων.

ἀ-κόμπαστος, ον (α στερ.+*κομπάζω*)· ὁ μὴ κομ- πάζων πρβλ. (*ἀκομπτος*).

ἀ-κομπος, ον· ὁ μὴ κομπάζων (βλ. *ἀκόμπαστος*), κυρ. ὁ ἄνευ κόμπων (=κομψασμών).

ἀ-κόμπευτος, ον· ὁ μὴ κομψεύμενος, ἀνεπιτή- δευτος, φυσικός.

ἀ-κομψός, ον (α στερ.+*κομψός*)· ὁ μὴ κομψός, ἀκαλλώπιτος, ἀπλοῦς καὶ ἀπερίττος, ἀφελῆς (λατ. *simplex*).— ἢ ἀγροικός τὴν γλῶσσαν.

ἀκονάω, μέλ. -ῆσω (*ἀκόνη*)· ἀκονίζω, ὀξύνω ἢ παροξύνω, ἐξερεθίζω.

ἀ-κόνδυλλος, ον (α στερ.+*κονδύλη*)· ἄνευ γρον- δοκοπήμάτων.

ἀκόνη, ἡ (*ἀκή*)· πέτρα πρὸς ἀκόνησιν, τὴ καὶ νῦν λεγόμενον «ἀκόνι» (λατ. *cos*).

Ἔτυμ. ἰ *ἀκόνη, ἀκονάω* βλ. ἐτυμολ. ἐν λ. *ἀκαχμέ- νος*· πρβλ. *σανακρ. άspan- άspan-* (=λίθος σφενδόνης),

Gaul. *acaunum* (= λίδος), Κελτ. **ak-ulēna* (= ἀκόνι) πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὴν Ἰαπ. ρ. *ak-* (βλ. *ἀκαχμένος*), ἐξ ἧς ἐρχεται ἡ βλαστική *akō, akōn*, (πρβλ. *ἀκανός κώνος*): λατ. *calus* (ἡκονημένος) (**kalōs, Calō*, αἰτ. *cōtem* κλπ.

ἀκονίας, -ου, ὁ εἶδος ἰχθύος.

ἀκονιάτος, ον (α στερ.+κονιάω) ὁ μὴ κεκονι-
αμένος, μὴ ἀσπριασμένος δι' ἀσδέατου.

ἀκόνιον, τό φάρμακον θεραπευτικόν ὀφθαλμι-
κοῦ τινος νοσήματος.

ἀκονιορτος, ον (α στερ.+κονιορτός) ὁ ἄνευ
κονιορτοῦ (ἀντίθ. τῷ *κονιορτώδης*).

ἀκονίτι, ἑπίρ. τοῦ *ἀκονίτος* (α στερ.+κονιάω)
ἄνευ τοῦ κονιορτοῦ τῆς κονίστρας || ὅθεν ἄνευ ἀγῶ-
νος, ἄνευ μόχθων ἢ προσπάθειας (λατ. *sine pul-
vere*).

ἀκονιτικός, ἡ, ὄν' ὁ ἐξ ἀκονίτου κατασκευα-
σμένος.

ἀκόντιον, τό δηλητηριώδες φυτόν, κληθέν οὕτω
«διὰ τὸ προσφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκονίαις καλουμένῳ,
ὄντι περὶ Ἡράκλειαν» Στ. Βοζ.: πρβλ. λατ. *aconitum*.

ἀκόντιος, -ον (α στερ.+κονιάω) ὁ ἄνευ κονιορ-
τοῦ (ἀγῶνος καὶ πάλης).

ἀκοντι μτρν. τύπος τοῦ *ἀέκοντι*.

ἀκοντί· ἑπίρρ. τοῦ *ἀκων*· ἀντὶ *ἀκοντί*.

ἀκοντίας, -ου, ὁ (*ἀκων*) εἶδος ὄφραως ταχέως
ἀναπηδώντας (λατ. *Jaculus*, κοιν. «σαγίτα»).— ||
μετέωρον, συν. κατὰ πληθ.

ἀκοντίω, μέλ. -ίω, ἀττ. -ιδῶ· ἄφρ. *ἡκόντισσα*, ἐπ.
ἀκόντισσα (*ἀκων*)· ἐξακοντίω τὸ ἀκόντιον || ὄσα
ρίπτω, ἐκαφενδονῶ, ἀκοντίζω || μετὰ γεν. προσ., ἐναν-
τίον τοῦ ὁποίου ἐρριπιτέ τις τὸ ἀκόντιον || μεθ' ὄμ.
μετὰ αἰτ. προσ.: πλήττω διὰ τοῦ ἀκοντίου, τραυμα-
τίζω.—Καὶ ὡς παθ.· πλήττομαι, πληγῶνομαι. 2) ἐκ-
πέμψω ἀκτίνας, φεγγοδοῶ (ἐπὶ τῆς σελήνης).—ἀμτθ.
ὄρμω ἢ διαπερῶ.

ἀκόντιον, τό, ὄπκορ. τοῦ *ἀκων*· δόρυ, ἀκόντιον.

ἀκόντισις, ἡ (*ἀκοντίζω*)· τὸ ρίπτειν ἀκόντιον,
ἐξακόντισις ἀκοντίου.

ἀκόντισμα, τό (*ἀκοντίζω*)· τὸ ριπτόμενον ἀκόν-
τιον.— || ἡ ὀπότασις, ἣν διατρέχει τὸ ριπτόμενον
ἀκόντιον: ἐντὸς *ἀκοντίσματος*.

ἀκοντισμός, ὁ=*ἀκοντίσις* (β βλ.).

ἀκοντιστήρ, -ῆρος, ὁ, καὶ **ἀκοντιστής**, -οῦ, ὁ
(*ἀκοντίζω*) ὁ ρίπτων ἀκόντιον, «ἀκοντιστής».

ἀκοντιστήρια, τὰ μηχαναὶ ἐξακοντίζουσαι μεγά-
λους λίθους.

ἀκοντιστικός, ἡ, ὄν (*ἀκοντίζω*)· ὁ ἐξηρακηνός,
ἐμπειρος, ἐπιτήδειος, εἰς τὸ ρίπτειν τὸ ἄκόντιον.

ἀκοντιστός, -τός, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀκόντισις*·
τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἀκοντίου, ἀμίλλα εἰς τὸ ρίπτειν
τὸ ἀκόντιον.

ἀκοντο-βόλος, ον' ὁ ρίπτων τὸ ἀκόντιον.

ἀκοντο-δόκος, ον (*ἀκων*+δέχομαι)· ὁ δεχόμε-
νος τὸ ἀκόντιον (τ. ἔ. πληγὴς δι' ἀκοντίου), ἢ ὁ
φυλαττόμενος (τ. ἔ. ἀποφεύγων) τὸ ἀκόντιον.

ἀκοντο-φόρος, ον' ὁ φέρων ἀκόντιον.

ἀκόος, ὄν=*ἀκουστικός* (β βλ.).

ἀκοητή, ἑπίρρ. τοῦ *ἀκοπος*.

ἀκοπία, ἡ (*ἀκοπος*): ἡ ἑλληψις (ἢ ἀποφυγή) κόπου.

ἀ-κοπος, ον (α στερ.+κόπος) ὁ ἄνευ κόπου, ἐπο-
μένος: || παθ., ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς κόπωσιν, μὴ
κουραζόμενος, ἀκούραστος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ κουρά-
ζων, μὴ προξενῶν κόπον, εὐκόλος. 2) ὁ ἀπομα-
κρῶν τὸν κόπον, ἀναψυκτικός.

ἀκρέστατος = ἀναδέστατος, αὐθαδέστατος,
(ὑπερθ. εἶτε ἐκ τοῦ *ἀ-κορής* = ἀκρέστος, εἶτε συντε-
τημένος τύπος τοῦ *ἀκορσεκότατος* τοῦ *ἀκόμεστος*, ὡς
τὸ *μέσατος*, *νέατος* βλ. λ. λ.).

ἀκρέστατος, ον (α στερ.+κορέννυμι)· ἀχόρτα-
στος, ὁ μὴ στοματῶν, μὴ κορεννύμενος, ἀνεξάν-
τηλος || μετὰ γεν. ὁ μὴ χορταίνων ὑπὸ τι.— || ἐνεργ.,
ὁ μὴ παρέχων κόρον || ὁ μὴ προξενῶν ἡδῖαν.

ἀ-κρέστος, ον=*ἀκόμεστος*.

ἀ-κορής, ἐς=*ἀκόμεστος*, β βλ.

ἀ-κρήτος, ον (α στερ.+κορέννυμι)· ἀκόμεστος,
ἀχόρταστος (μετὰ γεν. πράγμ.) βλ. *ἀκόμεστος*. 2)

(α στερ.+κορῆω) ὁ μὴ σαρωθεῖς, ἀσάρωτος || ἀκα-
θάρστος, ἀκαλλώπιστος.

ἀκορία, ἡ (*ἀκορος* Β)· τὸ μὴ ἐσθίειν μέχρι χορ-
τασμοῦ, ἐγκράτεια ἐν τῷ ἐσθίειν.

ἀκορίτης οἶνος, ὁ οἶνος κατασκευασμένος μετ'
ἀκόρου (Α) (βλ. λ.).

ἀκορνα, ἡ· φυτὸν ἀκανθώδες (*Cnicus Acarna*).

ἀκορος, (Α) ἡ· εἶδος φυτοῦ, καὶ σήμερον ἐπὶ οὕτω
δομαζόμενον (*acorus calamus*, κατὰ δὲ τὸν Sprengel
iris pseudacorus) ἡ· ῥῆξαι του καλεῖται τὸ *ἀκορον*.

ἀ-κορος, ον (Β)=*ἀκόρητος* (β βλ.)· μτρν. ὀδιάκο-
ρος, ἀκατάπαυστος.

ἀ-κόρυφος, ον (α στερ.+κορυφή) ὁ ἄνευ κορυ-
φῆς, ἄνευ ἀρχῆς.

ἌΚΟΣ, -εος, τὸ (πρβλ. *ἀκείμαι*)· θεραπεῖα, ἀνα-
κούφισις, ἰασις, ἰατρικὸν, βοήθεια, καταφυγή δι' ἐν
πράγμα ἢ ἐναντίον ἐνός πράγματος (μετὰ γεν.): *ἄ-
κος τέμνειν*=παρασκευάζειν φάρμακον.

Ἔτυμ.: *ἄκος*, *ἀκείμαι*, *ἀκείτωρ*, *ἀκείτης*, *ἀκε-
στορον*, *ἀκείστρο* συναντήκουσιν ἐτυμολ. καὶ ὑπὸ τινῶν
ἀνάγονται εἰς τὴν ἰαπ. ρ. *ak* (ακ-) καὶ θεωροῦνται·
ἐτυμολ. συγγενῆ πρὸς τὰ ἐν *ἀκαχμένος* ἐτυμολογούμε-
να· πιθανῶς διότι ἡ πρωτόγονος θεραπεῖα ἢ το χειρουρ-
γικῆς μᾶλλον φύσεως, τὰ δὲ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ἦσαν
κυρ. αἰχμηρὰ ἢ κοπιερά.

ἀ-κοσμέω, μέλ. -ήσω (*ἀκοσμος*)· εἶμαι ἐν ἀταξίᾳ,
πράττω ὄκωσμα, ἀπρεπῆ || προσβάλλω.

ἀκοσμήεις, εσσα, εν'=*ἀκοσμος* (βλ. λ.).

ἀ-κόσμητος, ον (α στερ.+κοσμέω)· ἀδιακόσμητος,
ἀτακτοποίητος, ἐν ἀταξίᾳ διατελών, ἀκάνοσιος.

2) ἀστόλιος, μὴ ἐπιπλωμένος.

ἀ-κοσμία, ἡ· ἀταξία, ἀκαταστασία || ὑπερβολή, ἀ-
σωτεία, ἀπειθαρχία, ὑβριστικὴ διαγωγή. Ἐκ τοῦ

ἀ-κοσμος, ον (α στερ.+κόσμος) ὁ ἄνευ κόσμου
(=τάξεως), ἀτακτος, ἀκατάστατος || ἐπὶ ἡθικῆς ἐνν.
ἀπειθαρχος, ἀνυπότακτος, ἀτίθασος.— || *Ἄκω-
σμος*=ἀτάκτως.— || *κόσμος ἀκοσμος* (κατὰ τὸ *γέ-
μος ἄγαμος*, *δῶρον ἄζωρον* κλπ.)=κόσμος (θηλ. τάξις)
ποῦ κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ κόσμος.

ἀκοστώ ἢ *ἀκοστέω*, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μτρ.
ἀορ. α' *ἀκοστήσας*=καλοφαγῶμενος (παχύς) || παρα-
φαγῶμενος (δηδισίας, «κριθιάσας» ἐπὶ ἵππου). Ἐκ τοῦ
ἌΚΟΣΤΗ, ἡ· ἡ κριθία.

ἀκουάζομαι, ἀποθ. = *ἀκούω* = «ἀφουγκράζομαι»,
ἀκροῶμαι (μετὰ γεν.).— || καλοῦμαι, προσκαλοῦμαι·
δαιτὸς ἀκούάζεσθον=εἶσθε προσκεκλημένοι εἰς τὴν
εὐωχίαν (ὡς τὸ *καλεῖσθαι* λατ. *vocari*).

ἀκουή, ἡ, ἐπ. ἀντὶ *ἀκοή* (β βλ.): *πατὴρ ἀκουή*=
νά περὶ τοῦ πατρὸς.— || ἡχος.

ἀ-κουρος, ον (α στερ.+κούρος) ἄνευ τέκνων, ἀ-
τεκνος, ἄπαις || ὁ ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου.— ||
(α στερ.+κουρά) ὁ μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος.

ἀκούσειαν, αἰολ. τύπος ἀντὶ *ἀκούσαιεν*, γ' πληθ.
ἐνεργ. ἀορ. α'. Ἐῶκτ. τοῦ *ἀκούω*.

ἀκουσιώ, ἐρετ. τοῦ *ἀκούω*· ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούω.

ἄκουσία, ἡ· ἀκούσιος ἐνέργεια ἢ πράξις.

ἀκουσιάζομαι, (κατὰ παθ. ἀορ. α')· πράττω τι ἀ-
κουσίως ('Εβθ.).

ἀκουσί-θεος, ον (*ἀκούω*+θεός) ὁ εἰσακουθεῖς
ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

ἀκούσιμος, ἡ, ον (*ἀκούω*)· ὄν δυνατόι τις νὰ ἀ-
κούσῃ, ὄκουστος.

ἀκούσιος, ον, ἀττ. συνηρ. τύπος ἀντὶ τοῦ *ἀκού-
σιος* (β βλ.)· ὁ μὴ θέλων, ὁ πράττων τι παρὰ τὴν
θέλησίν του, ἐξανγκασθεῖς διὰ τῆς βίας.— Ἐπίρρ.
-ως=οὐχὶ δειληματικῶς, παρὰ τὴν θέλησιν, κατὰ
οὐχὶ εὐπρόσδεκτον τρόπον ὑπερθ. *ἀκουσιώτατα*.

ἀκουσις, -εως, ἡ· τὸ ἀκούειν.

ἀκουσμα, τό (*ἀκούω*)· τὸ ἀκουσθῆν, ἡχος. 2)
λόγος, φήμη, εἰδησις, μῦθος. [ἄ]. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκουσματικός, ἡ, ὄν (*ἀκουσμα*)· ὁ πρὸδμος νὰ
ἀκούσῃ: *οἱ ἀκουσματικοὶ* = οἱ δόκιμοι τῆς Σχολῆς
τοῦ Πυθαγόρου.

ἀκουσματίον, τό· μικρὸν *ἀκουσμα* (β βλ.).

ἀκουστέον, καὶ *ἀκουστέα*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ἀκούω*·
πρέπει νὰ ἀκούσῃ τις ἢ νὰ δῶσῃ παρασχῆν εἰς τι
(«νὰ βάλῃ αὐτὸ») (μετὰ γεν.). 2) *ἀκουστέος* = ὑπα-

κουστέος, εἰς δὲν πρέπει νά ὑπακούη τις, ὁστις πρέπει νά ὑπακούηται.

ἀκουστήριον, τό· τὸ ἀκρατήριον. 2) ἀφουσα ἀκροάσεως μαθημάτων ἢ διωλέξεων.

ἀκουστής, -οῦ, ὁ (ἀκούω)· ὁ ἀκούων, ὁ ἀκροαζόμενος, ὁ προσέχων εἰς τι ἢ μαθητή.

ἀκουστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος) διό) τὴν αἰσθησιν τῆς ἀκοῆς: *ἀκουστικὸς πόρος*—ὁ ἀκουστικός σωλήν τοῦ ὕδωτος ἢ τὸ ἀκουστικὸν—ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς. 2) = *ἀκουσματικὸς* (βλ. λ.). 3) *ἀκουστός* (βλ. λ.).

ἀκουστός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀκούω· ὁ ἀκουσθεῖς, ὁ ἀκουόμενος, ὁ δυνάμενος νά ἀκουσθῆ ἢ ὁ,τι πρέπει νά ἀκουσθῆ.

ἀκουτίζω, μέλ. -ίζω, ἀττ. -ῶ· κάμνω τινά νά ἀκούσῃ (Ἐβδ.).

ἈΚΟΥΨΩ, μέλ. ἀκούσσομαι· ἀόρ. α' ἤκουσα· πρκ. ἀττ. ἀκήκοα, ὄρωρ. ἀκουκα· ὑπερρ. ἀκηκόειν, ἀττ. ἀκηκόη.—Πλθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι· ἀόρ. α' ἤκουσθη· πρκ. ἤκουσμαι· ἀκούω, συγτασόμενον μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ. 2) ἀπολ., ἀκούω, «παρέχω ὠτα», «βάλλω αὐτί»: *ἀκούετε λεῶ*—ἀκούσατε, προσέξατε, ὡ ἀνδρωποι («ἀκούσατε, κόμω»).— ἢ προσέχω εἰς τι, διδω προσοχήν εἰς τι, κατὰ τὸ πλείστον μετὰ γεν. σπανίως. μετὰ ζστ. *ὁπάτε σημ.* ὑπακούω.— ἢ ὡς παθ. τοῦ εἶ (κακῶς) λέγειν τινα, σημ. ἀκούω ἑμαυτὸν καλοῦμενον κακῶς ἢ κακῶς, ἐπιπίνοῦμαι ἢ κακολογοῦμαι, θεωροῦμαι (καλὸς ἢ κακός) ἢ μετὰ ἐπιθ. ἢ οὐσ.: *ἀκούειν κακῶς* (λατ. malus audire) ἢ μετὰ ἐπιρ.: *εἶδ (κακῶς) ἀκούειν* (λατ. bene, male, audire).

Ἔτυμ.: ἀκούω, ἀκοή (<ἀκουσῆ, ὑπ-ἤκουσ, λακ. ἐπ-ἄκουσ>· ἀκούω (<ἀκουσῶ ἐκ τοῦ συνθέτου *ἄκ ουσ (=ὁ ἔχων τὸ οὖς ἠκονημένον, τ. ἔ. μετ' ἐντάσεως ἐστραμμένον πρὸς τι) (ῆ. ακ+οῦς)> βλ. οὖς (=*ὄος (<*οῦσος: λατ. auris)> ὑπὸ τινων ἀπορρίπτεται ἢ ἀνωτέρω ἔτυμ. ἐκ τῆς ῆ. ακ-(ακ-)+οῦς καὶ ἡ λέξ. ἀνάγεται εἰς τι πρωταρχικόν *stīn-kous-jo (πρβλ. καὶ κοῶω=παρτατρῶ (<κοῦῶ (<*οκοῦῶ βλ. θυο-σκόος)).

ἄκρα, ἰων. ἀκρη, ἡ (κρη. θηλ. τοῦ ἄκρος): τέρμα, κορυφή, κρη. τὸ ὑψιστον σημεῖον, ἡ κορυφή τοῦ λόφου π. χ., ἀκρωτήριον ἢ προύριον, ἀκρόπολις (λατ. arx.) ἢ κατ' ἀκρῆς *πέρθειν*, ἀττ. κατ' ἀκρας *πέρθειν* = *πορθεῖν* (καταστρέφειν) ἀπὸ κορυφῆς μέχρι δεμελῶν, τ. ἔ. ἐντελῶς, ὅλως διόλου (λατ. funditus evertere).

ἀκράντος, ον (κραιαίνω)=*ἀκραντος* (βλ. λ.): ἔνευ ἀποτελέσματος, ἀνεκτέλεστος, ἄκαρπος (λατ. irritus).

ἀκράνης, ἐς (α στερ.+κραιεῖν τοῦ κραιζω)· ὁ μὴ κραιζων, ἐπι· κωνῶν ὁ μὴ ὑλακτῶν, μὴ γαυγίζων.

ἀκράθαντος, ον (α στερ.+κραιθαίνωμαι)· ἀσειστός, ἀκρη, συνηρ. τύπος τοῦ ἀκρατία, αἰτ. ἀρα. τοῦ ἀκραῆς (βλ. λ.).

ἀκρ-αῆς, ἐς (ἀκρος+αῆμι)· ὁ πνέων σφοδρῶς, ἰσχυρὸς ἀνεμος (περὶ ὀριστημένων ἀνέμων, βορρᾶ, ζεφύρου π. χ.).

ἀκραίος, α, ον· ἄκρος: τὰ ἀκραία—τὰ ἄκρα τοῦ σώματος.— ἢ ὁ κατοικῶν εἰς τὴν ὄψη, ἐπιθ. Ἦρας, Ἄφροδίτης, Ἀρτέμιδος, Ἀθηνᾶς κ. ἄ.

ἀκραιπάλος, ον· ἔνευ *κραιπάλης*, ἔνευ ζάλης ἀπὸ μέθην. 2) ἐπὶ οἴνου μὴ προσενσόντος ζάλην. 3) ἐπὶ τινων βοτάνων (π.χ. κρόκου), τὰ ἔπινα ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ἀντίδοτα κατὰ τῆς κραιπάλης.

ἀκραφνής, ἐς, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀκραισιο-φραῆς (*ἀκραισιος+φραῆναι*)· ἀκραιος, ἀμιγής, καθαρὸς ἢ ἄβη: ἢ δδικτος, ἀθάλας, ὀλόκληρος (λατ. integer) ἢ μετὰ γεν. ἀνεγγίχτος ἀπὸ πράγματι.

Ἔτυμ.: κατὰ τὴν κοινῶς ἐπικρατοῦσαν ἔτυμολ. *ἀκραιφνης* (<ἀκ(ε)ραι(ο)φ(α)νης> κατ' ἄλλους <ἀκρος+αἰφνης> καὶ κατ' ἄλλους τέλος <α στερ.+*κραιφνος (=τραῦμα, θλάση), τοῦ ἑποίου ὅμως δὲν εἶναι βεβαία ἢ ὑπερβ. >

ἀκραντος, ον (α στερ. + κραινω)· ἀνεκπλήρωτος, ἀνεκτέλεστος, ἄκαρπος ἢ ὀνηρὸς, νωθρὸς.— ἢ ἀτελεῖτης, ἀτελεῖστος.

ἀκρ-αξόνιον, τό (ἀκρος+αξων)· τὸ ἄκρον τοῦ ὀξονος.

ἀκρᾶσία, ἡ (Α), ἰων. -ησίη (<ἀκρᾶτος>)· κακὴ μετ' εἰς, κακὴ σύγκρασις θερμοκρασιῶν, ἀντ. τῆ *εὐκρασία* (βλ. λ.).

ἀκρᾶσία, ἡ (Β) (<ἀκρᾶτής>)· ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀκρατοῦς, ἀκράτης, ἀκολασία (λατ. improbitas), ἀντ. τῆ *εὐκρατία*.

ἀκρᾶτεια, ἡ· παλαιότερος τύπος τοῦ προσηγουμ. ἔλλειψις ἰσχύος, ἀδυναμία.— ἢ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀκρατοῦς, ἔλλειψις αὐτοκυβερνήσεως.

ἀκρᾶτεστερος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ἀκρᾶτος (βλ. βλ.).

ἀκρᾶτεύομαι, (<ἀκρᾶτής>), ἀπεθ.=οὐκ *εὐκρατεύομαι*, δὲν εἶμαι ἐγκρατής, δὲν ἔχω ἐγκράτειαν.

ἀκρᾶτευτικός, ἡ, ὄν· ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἀκρᾶτειαν.

ἀκρᾶτέω, εἶμαι *ἀκρᾶτής* (βλ. λ.).

ἀκρᾶτής, ἐς (α στερ.+κρᾶτός)· ὁ ἀνίσχυρος, στερούμενος δυνάμεως ἢ ὁ μὴ ἔχων δύνανμιν ἢ ἐξουσίαν ἐπὶ τινος πράγματος: *ἀκρᾶτῆς ὀργῆς*—λατ. impotens irae.—Κρη. ἐπὶ ἡθ. ἔνν. ὁ μὴ ἔχων δύνανμιν ἢ ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὁ μὴ δυνάμενος νά κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν παθῶν του, ἀχαλίνωτος, ἀκράτητος (λατ. impotens sui).

ἀκρᾶτησία, ἡ· ἔλλειψις ἐλέγχου (χαλιναγωγίας), ἀκράτεια.

ἀκρᾶτητος, ον· ἀσυγκράτητος, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, ἀχαλινωγ-ῆτος.— ἢ ἀκατανόητος (ἐκκλ.) —Ἐπιρ. -τως καὶ -τί=*ἀκρατῶς* (βλ. λ.).

ἀκρᾶτία, ἡ·=ἀκράτεια (βλ. λ.).

ἀκρᾶτίζομαι, ἀττ. μέλ. -οῦμαι. ἀποθ. πίνω ἄκρατον (ἀμιγῆ) οἶνον (<ἀκρᾶτος=λατ. merum).— ἢ προγευματίζω, διότι τὸ πρόγευμα συνίστατο ἐκ τεμαχίου ἄρτου ἐμβεδεσπιτιζόμενον εἰς οἶνον. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκράτισμα, τό (καὶ *ἀκρατισμός*, δ) τὸ πρόγευμα.

ἀκρᾶτιστος, ον· ὁ ἔχων π.ογευματίσει.

ἀκρᾶτο-κῶδων, -ωνος, ὁ· ὁ πίνων ἄφρονον ἄκρατον (οἶνον) ἀπὸ τὴν «κανάτας», «κρασοπατέρας».

ἀκρᾶτο-πηγῶ-θρυῶτος, ον· ὁ βρῦν (δηλ. ἀναβλύζων) ἐξ ἀκράτου (δηλ. ἀγνῆς) πηγῆς.

ἀκρᾶτο-ποσία, ἡ, ἰων. *ἀκρητοποσία*, ἡ ἢ πόσις ἀκράτου οἴνου. Ἐκ τοῦ

ἀκρᾶτο-πότης, -ου, ἰων. *ἀκρητο-πότης*, -εω, ὁ (<ἀκρᾶτος+πίνω>) ὁ πίνων ἄκρατον (ἀμιγῆ, δηλ. ἀπηλλαγμένον ὕδατος) οἶνον.

ἀκρᾶτος, ἰων. *ἀκρητος*, ον· παραθετ. *ἀκρᾶτεστερος*, -έστατος (α στερ.+κρᾶτῆννυμι)· ἀμιγῆς, καθαρὸς, ἀγνός, ἀνὸδευτος, ἄδολος ἢ κρη. ἐπὶ οἴνου: *ἀκρατος* (ἔνν. οἶνος), ὁ· οἶνος ἄνευ ὕδατος (λατ. merum) «κρασί ἀκρᾶτος» ἢ καὶ νῦν λέγεται ἢ μτφρ. *ἀκρατος νοῦς*=καθαρὰ, διαυγής, διάνοια. 2) ἐπὶ πρσω. θερμὸς, ἀκρατής, ἀκράτητος, ὑπερβολικὸς ἢ βίαιος

ἀκρᾶτότης, -ητος, ἡ· ἡ ἀμιγῆς κατάστασις (οἶνον π.χ. μέλιτος κλπ.).

ἀκρᾶτο-φόρος, ὁ (καὶ κατ' οἶθ. τὸ *ἀκρατοφόρον*)· δοχεῖον δι' ἄκρατον οἶνον.

ἀκράτωρ, -ορος, ὁ=*ἀκρᾶτής*· ὁ ἄνευ ἐλέγχου.

ἀκράτῶς, ἐπιρ. τοῦ ἀκρᾶτῆς (βλ. βλ.)· ἄνευ ἐλέγχου *ἀκρατῶς ἔχω*=εἶμαι ἀκρατής, ἀκόλαστος.

ἀκράτῶς, ἐπιρ. τοῦ ἀκρᾶτος· ἀμιγῶς, καθαρῶς.

ἀκρᾶ-χολέω, μέλ. -ήσω (<ἀκρᾶχολος>)· εἶμαι ὀργίλος, ὀξύθυμος.

ἀκρᾶ-χολία, ἡ· τὸ νά εἶναι τις *ἀκρᾶχολος*, δηλ. ὀργίλος, εὐέξαπτος. Ἐπὶ τοῦ

ἀκρᾶ-χολος, ἰων. *ἀκρη-χολος*, ον (<ἀκρατος+χόλος>)· ὁ ταχέως ἢ ἀφηνιδίως ὀργιζόμενος, εὐερέδιστος, ὀργίλος: *κῶων ἀκρᾶχολος*=ὀξύθυμος, ἀγρίο-σκυλος.

Ἔτυμ.· ἀκριβέστερον *ἀκρᾶ-χολος* (<ἀκρατ-χολος (<ἀκρᾶτος χόλος>) ὁ μτγν. τύπος *ἀκρᾶ-χολος* ἔδημιουργήθη κατὰ παρετυμολογίαν, ἐξ ἐπιρᾶσεως τοῦ ἐπιθ. *ἀκρος*).

ἀκρεμονικός, ἡ, ὄν· ὡς *ἀκρέμων* (βλ. λ.), ὡς κλάδος. Ἐπὶ τοῦ

ἀκρέμων, -ονος, ὁ (<ἀκρος>), ἡ ὀρθότ. *ἀκρεμών* ἢ ἄκρα ἐνός κλάδου, μικρὸς κλάδος, κλωνοράκι, βλαστός.

ἀκρ-έσπερος, ον (<ἀκρος+εσπέρα>)· κατὰ τὴν ὀρχήν τῆς ἑσπέρας.

ἀκρ-ήθης, -ου, ὁ, καὶ ἀκρ-ηθός, ον (ἀκρος+ήθης)· εἰς τὴν πρώτην νεότητα, εἰς τὸ ἔαρ τῆς νεότητος ἢ παρὰ πολὺ νέος.

ἀκρήθεμος, ον· ἄνευ κρηθέμενου (βλ. λ.), δηλ. ἄνευ κεφαλοδέσμου.

ἀκρητός, ον· ὁ ἄνευ κρήνης, ἄνευ πηγῆς ὕδατος.

ἀκρητός, ον· ἰων. τύπος ἀντὶ ἀκρᾶτος (βλ. λ.).

ἀκρητό-χολος, ον· ὁ προξενούμενος ὑπὸ ἀμιγροῦς χολῆς.

ἀκρη-χολία, ἀκρη-χολος, ἰων. τύποι ἀντὶ ἀκραχολία, ἀκράχολος (βλ. λ.).

ἀκρια, τὰ—ἀκρια: ἀκρια ρινόσ.

ἀκριας, πληθ. αὐ. τοῦ ἀκρίας (βλ. λ.).

ἀκριδάς=ἀκριβών (βλ. λ.) (Ἐβδ.).

ἀκριδάσμα, τὸ—ἀκριδάσμος, ὁ (Ἐβδ.)· = ἀκριβωμά, ἀκριβωσις (βλ. λ. λ.).

ἀκριδάσθης, -οῦ, ὁ (Ἐβδ.)· ὁ ἐκ τοῦ πλησίον ἐρευνῶν τὰ πράγματα.

ἀκριθεία, ἡ· ἀκριθεία, λεπτομέρεια ἢ μετὰ προσοχῆς ἐκτέλεσις εἰσοδηποτε· πράξεως ἢ τελειότης. — ἢ αὐστηρότης, ἀκριθεία ἢ φειδωλότης, λιτότης. Ἐκ τοῦ

ἀκριθῆς, ἐς· ἀκριθῆς, ὀηκριθωμένος, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του ἢ ἐπὶ σκέψεων, καθαρὸς, καθωρισμένος, ἀκριθῆς. — ἢ ἐπὶ προσώπων, ἀκριθῆς, αὐστηρός, προσεκτικός, ὑπερακριθῆς ἢ ὡς. λιτός, φειδωλός, φιλάγγυρος.

Ἔτυμ. ἰ ἀδεῖ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἀκριθῆς (*ἀκρο-κρηθῆς=ὁ ἐξετάζων (κρίνων) μετὰ ἐξυτήτος, (μεγάλῃς προσοχῆς) κατὰ ἀπλοποιῆσιν (πρβλ. ἀμφορεύς (ἀμφι-φορεύς). Κατ' ἄλλους <ἀκρ-εθ-ης (=ὁ ἔχων ὄξειαν ὄρασιν)· κατ' αὐτοὺς ἔχουσαν μετὰπτωσιν βάσειος ὀ (ἰ)γν.· ἰγν- παρουσιαζομένην καὶ εἰς ἄλλα, πρβλ.: πῶνω-πινω, ὄπωπα - παρθενοπίτης· ὡς πρὸς τὸ β (τοῦ -εθ) ἀντὶ τοῦ ἀναμενομένου π πρβλ. ἀττ. ἀβλαβῆς, ἀβλάβεια, ἰων. ἀβλαβὴ πρὸς τὰ ἀβλοπέ, ἀβλοπία, καταβλαπέσθαι (ἐν ἐπιγρ. Γόρτυνος).

ἀκριθο-δικαίος, ον· ὁ εἰς ἄκρον δίκαιος, ὁ αὐστηρὸς δικάζων ἢ ὁ ὑπερβολικὸς ἐν τῇ κατακρίσει τῶν κακῶς ἐχόντων.

ἀκριθό-λεκτος, ον· ὁ λεχθεὶς μετ' ἀκριθείας (Ἐκκλ.).

ἀκριθο-λογέομαι (ἀκριθολόγος), ἀποθ.· εἶμαι ἀκριθῆς, φροντισμένος, φειδωλός, εἰς τοὺς λόγους ἢ μετ' αἰτ. πράγμ. σταθμίζω τὴν ἐπακριβῶς, αὐστηρῶς ἢ ἐρευνῶ ἀκριθῶς. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκριθολογητέον, ῥημ. ἐπιθ.· πρέπει τις μετ' ἀκριθείας νὰ σταθμίσῃ.

ἀκριθο-λογία, ἡ· ἡ αὐστηρὰ ἀκριθεία εἰς τοὺς λόγους.

ἀκριθο-λόγος, ον (ἀκριθῆς + λόγος)· ὁ ἐκριθῆς εἰς τοὺς λόγους.

ἀκριθῶ, μελ. -ώσας (ἀκριθῆς)· ποιῶ τι μετ' ἐντελοῦς ἀκριθείας ἢ τακτοποιῶ ἐν ἀκριθείᾳ καὶ λεπτομερεῖᾳ ἢ ἀλλὰ συνήθως, ἐξετάζω ἢ ἐννοῶ τὴν ἐντελῶς (καθ' ὀλοκληρίαν) ἢ ἐκφράζω τὴν ἐπακριβῶς.— Ὡς παθ., γίνεσθαι τὴν ἀκριθῶς ἢ τελείως.

ἀκριθώμα, τὸ (ἀκριθῶ)· ἀκριθῆς γνῶσις.

ἀκριθῶς, ἐπιρ. τοῦ ἀκριθῆς· ἀκριθῶς, ἐπακριβῶς, λεπτομερῶς.— ἢ μετὰ φειδωλότητος, μετὰ δυσκολίας: ἀκριθῶς καὶ μόλις=λατ. vix ac ne vix quidem=μετὰ μεγίστης δυσκολίας.

ἀκριθώσις, ἡ (ἀκριθῶ)· ἀκριθῆς τήρησις.

ἀκριθωτέον, ῥημ. ἐπιθ.· πρέπει τις ἀκριθῶς, αὐστηρῶς, ἢ ἐξετάσει.

ἀκριθίων, τὸ ὄπωπρ. τοῦ ἀκρίας (βλ. λ.).

ἀκριθο-θήκη, ἡ (ἀκρίας + τίθημι)· κλωβίον δι' ἀκρίδας.

ἀκριθο-φαγέω· ἐσθίω ἀκρίδας (Κ. Δ.).

ἀκριθο-φάγος, ον· ὁ ἐσθίων ἀκρίδας.

ἀκριζῶ (ἀκρος)· ἐσθίζω ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ἢ κόπτω τὸ ἄκρον (πρβλ. ἐξακρίζω).

ἄκριας, -ιος, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ ἀκρᾶ· κορυφῆ ὑψώματος, κορυφῆ ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀκριας ἠγεμόσεσσι=αὶ ἀνεμῶδες κορυφαί τῶν ὄρων (πρβλ. τὸ ἴσ. ἴσας «στὴν ἄκρια») [βι' ἔτυμ. βλ. ἀναχμένοσ].

ἄκρ'ἱς, -ίδος, ἡ· ἡ ἄκριας, «ἀκρίδα», λατ. gryllus [βι' ἔτυμ. βλ. ἀναχμένοσ].

ἀκρίσ'α, ἡ (ἀκριατος)· ἑλληφίσις σαφηνείας καὶ τάξεως, σύγχυσις.— ἢ ἑλληφίσις κρίσεως, ἐσφαλμένη κρίσις.— ἢ ὁ ἀναποφάσιτος χαρακτήρ νόσου, μὴ σημεϊούσης τὴν κρίσιν φάσιν τῆς.

ἀκρίτί, ἐπιρ. τοῦ ἀκριατος (βλ. λ.).

ἀκρίτό-θυσλος, ον· ὁ μὴ ἔχων δύναμιν κρίσεως ἐν τοῖς βουλευμασιν αὐτοῦ.

ἀκρίτό-γυιός, ον (ἀκριατος+γυῖον)· ὁ ἔχων συγκεχυμένον, ἀσταθές, θῆμα.

ἀκρίτό-δάκρυς, υ, γυν. -υός (ἀκριατος+δάκρυ)· ὁ χύνων κρουνούς δακρύων, ἔφθονα δάκρυα.

ἀκρίτό-μῦθος, ον (ἀκριατος+μῦθος)· ὁ ὀπεριοκέπτως λαλῶν.— ἢ δυσερμηνεύτος.

ἀκρίτος, ον (α στερ. + κρίνω)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ, μὴ τεκτοποιήσας, συγκεχυμένος, ἄτακτος ἢ ἀσπρίθης. 2) διαρκῆς, συνεχῆς, ἀδιάλειπτος ἢ ἐπὶ ἐρέσει, συνεχῆς, συνεχόμενος.— ἢ ἀκριτος, ἀδικαστος (ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων): ἀκριτόν τινα κείναι=καταδικάζειν τινὰ εἰς θάνατον ἄνευ δίκης (λατ. incicta causa). — ὡς. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην.— ἢ Ἐνεργ., ὁ μὴ παρέχων κρίσιν, μὴ δυνάμενος νὰ κρίνῃ. 2) ὁ μὴ ἐξασκῶν κρίσιν, μὴ κάμνων διάκρισιν.

ἀκρίτό-φύλλος, ον (ἀκριατος + φύλλον)· ὁ ἔχων φύλλα μὴ διακρινόμενα ἀπ' ἀλλήλων, πυκνόφυλλος.

ἀκρίτό-φύρτος, ον (ἀκριατος+φύρτω)· ὁ πεφυρμένος (ἀναμειγμένος) κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἴσχυρῇ νὰ γίνῃ διάκρισις, ὁ πολὺ «μπερδεμένος».

ἀκρίτό-χειρός, ον· ὁ ἔχων ἀναριθμητοὺς χεῖρας.

ἀκροάζομαι, ἀποθ.=ἀκροάομαι (βλ. βλ.).

ἀκροάμα, τὸ (ἀκροάομαι)=λατ. acroama=πᾶν τὸ ἀκουόμενον εὐχαρίτως, πᾶν τὸ ἀναγινωσκόμενον, ἢ ὀπαγγελόμενον, ἢ παριστώμενον ἀπὸ σκηνῆς, ἢ ἄδόμενον ἢ μουσικὸν δρᾶμα.

ἀκροαματικός, ὁ, ὄν· ὁ προφορικὸς, ὁ προκωριζόμενος δι' ὀκράσιν μόνον: ἀκροαματικαὶ διδασκαλῖαι=οὐ ὑψηλότεραι καὶ βαθύτεραι διδασκαλῖαι τῶν φιλοσόφων. μεταδιδόμεναι προφορικῶς.

ἄκροα'ομαι· πρτ. ἠκροάωμην· μέλ. -άσομαι [ᾱ]· ἀόρ. α' ἠκροασάμην· πρκ. ἠκροάμαι. Ἄποθ.· τείνω τὸ οὖς, προσέχω, εἶς τι, κυρ. ἀκούω ἢ παρακολουθῶ μαθητά: ὁ ἀκροάμενος=ὁ ἀκροατής, σπουδαστής.— ἢ ὑπακούω.

ἀκροάσις, -εως, ἡ (ἀκροάομαι)· τὸ ἀκούειν ἢ προσέχειν εἰς τινὰ (τι). 2) ὑπακοή πρβλ. λατ. acroasis.

ἀκροατέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀκροάομαι· πρέπει τις νὰ ἐκροᾶται (δίδῃ προσοχήν).

ἀκροατήριον, τὸ (ἀκροάομαι)· τόπος ἀκροάσεως, αἰθουσα διδασκαλίας, μαθημάτων.— ἢ τὸ σύνολον τῶν ἀκροατῶν, «ἀκροατήριον».

ἀκροατής, -οῦ, ὁ (ἀκροάομαι)· ὁ ἀκούων, ὁ ἀκροατής ἢ μαθητής.

ἀκροατικός, ἡ, ὄν (ἀκροάομαι)· κατάλληλος δι' ἀκρόσιν ἢ παρακολουθῆσιν μαθημάτων· πρβλ. λατ. acroaticus· μισθὸς ἀκροατικὸς (λατ. honorarium)=τὰ δίδακτρα.

ἀκρο-θάμνω, ον (ἀκρος+βαίνω)· ὁ θάμνω ἐπὶ τῶν ἔκρων (ποδῶν), ὁ περιπατῶ ἐν ἀκροποδητί.

ἀκρο-θάρῶ, μελ. -ήσω· ἔχω τὸ ἄνω ἄκρον θαρύτερον τοῦ δέοντος σχετικῶς πρὸς τὸ κάτω.

ἀκρο-θᾶτέω (ἀκρος + βαίνω)· περιπατῶ ἐπὶ τῶν ἄκρων ποδῶν (ἀκροποδητί)— ἢ ἀναβαίνω εἰς ὄρη.

ἀκρο-θατικός, ἡ, ὄν· ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς ἀνάβασιν (λατ. scapsorius).

ἀκρο-θατός, ον=ἀκροθάμων.

ἀκρο-θαφῆς, ἐς (ἀκρος+βαφῆναι)· βεβαμμένος εἰς τὸ ἄκρον ἢ ἐλαφρᾶ.

ἀκρο-θελής, ἐς (ἀκρος+βέλος)· ὁ ἔχων ὄξειαν αἰχμὴν εἰς τὸ ἄκρον.

ἀκρο-θελής, -ίδος, ἡ· αἰχμὴ βέλους ἢ ὀβελὸς («σοῦβλα»).

ἀκρο-θλαστός, ον· ὁ ἀναφών ὀλοστοῦς κατὰ τὸ ἄκρον.

ἀκρο-θολέω, (ἀκροθόλος)· εἶμαι ἀκροθόλος (σφενδονήτης) ἢ ἀψιμαχῶ.

ἀκροβολής, ἑς—*ἀκροβελής* (βλ. λ.).
ἀκρο-βολία, ἡ; τὸ σφενδονᾶν, τὸ ρίπτειν μακρό-
 δεν ἢ ἀψιμαχία.
ἀκρο-βολίζομαι (*ἀκρο-βολέω*) ἀποθ. ρίπτω ἢ μά-
 χομαι μακρόδεν ἢ ἀψιμαχῶ. Ἐκ τούτου τὸ
ἀκρο-βόλιαις, -εως, ἡ; ἀψιμαχία.
ἀκρο-βόλισμα, -ατος, τό—*προσηγ.*
ἀκρο-βολισμός, ἑ—*ἀκροβόλιαις* (8 βλ.).
ἀκρο-βολιστής, -οῦ, ἑ—*ἀκροβόλος* (8 βλ.).
ἀκρο-βόλος, ὁ (*ἀκροστ+βαλεῖν*) ὡς οὐσιαστ. ὁ ρί-
 πτων ἀπὸ μακράν, σφενδονήτης, ἀψιμαχῶν ἢ ἀλλ.
 ἕως: ἢ ὡς ἐπιθ. *προπαραστ.* **ἀκρό-βολος, ον**—ὁ μα-
 κρόδεν πληγείς.
ἀκρο-βυστήρ, ἑ—*ἀκροβυστός* (βλ. λ.).
ἀκρο-βυστία, ἡ (*ἀκροβυστός*) ἡ ἄκρα τοῦ δερ-
 ματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῦιο λατ. *praepitium*.— ἢ ἡ
 κατάστασις τοῦ ἔχοντος ἀκροβυστίαν, τὸ νὰ εἶναι
 τις ἀπερίτμητος (Λγ. 1ρ.).
ἀκρό-βυστος, ον (*ἀκροστ+βύω*) ὁ μὴ περιτεμη-
 μένος, ὁ ἔχων ἀκροβυστίαν, εἰς δὲν δὲν ἔχει γίνε
 περιτομή.
ἀκρο-γένειος, ον ὁ ἔχων τὸ γένειον (τὸ ἐπη-
 γούριον) προτεταμένον ἢ δεξιόν.
ἀκρο-γωνιαῖος, ον (*ἀκροστ+γωνία*) ὁ ἐν τῇ ἐ-
 ρχάτῃ γωνίᾳ *ἀκρογ.* *λίθος* = ὁ γωνιαῖος θεμέλιος
 λίθος.
ἀκρο-δετος, ον (*ἀκροστ+δέω*=δένω) ὁ δεδεμέ-
 νος εἰς τὸ ἄκρον ἢ τὴν κορυφήν.
ἀκρο-δικαιοσύνη, ἡ; τὸ νὰ εἶναι τις ἀκριβοδίκαιος.
ἀκρό-δρυα, τὰ (*ἀκροστ+δρύω*) τὰ ὀπωροφόρα δέν-
 δρα.— ἢ ὀπῦραι, καρποί, κρη. καρποὶ ἔχοντες σκλη-
 ρὸν τὸ κέλυφος.
ἀκρο-ἐλικτός, ον (*ἀκροστ+ἐλίσσω*) ὁ ἐλιγμένως,
 κουεστραμμένος, τυλιγμένος) κατὰ τὸ ἄκρον.
ἀκρό-ξεστος, ον (*ἀκροστ+ξέω*) ὁλίγον βρασθεὶς
 ἢ ξεσταθεὶς.
ἀκρό-ζυμος, ον ὁ ὀλιγὴν ζύμην ἔχων.
ἀκρόθεν, ἐπιρ. ἐκ τοῦ ἄκρου, ἐκ τῆς κορυφῆς.
ἀκρόδι, ἐπιρ. κατὰ τὴν ἀρχήν.
ἀκρο-θιγής, ἑς (*ἀκροστ+θίγειν*) ὁ ἐγγιζων τὴν
 ἐπιφάνειαν ἢ ἐλαφρῶς.
ἀκρό-θινα, τὰ βλ. *ἀκρο-θίνιον*.
ἀκρο-θινιάζομαι, ἀποθ. (*ἀκροθίνιον*) λαμβάνω
 τὰ *ἀκροθίνια* (τὸ κάλλιστον δηλ. μέρος) ἢ ἐκλέγω
 δι' ἑμαυτὸν.
ἀκρο-θίνιον, τὸ (*ἀκροστ+θίς*), κατὰ τὸ πλεῖστον
 ἐν πλ.θ. *ἀκροθίνια* καὶ *ἀκροθίνα* κυρ. τὸ ἀνώτα-
 τον μέρος ἑνὸς σωροῦ, ἢ κορυφή τοῦ σωροῦ ἢ ἴσομ.
 τὸ ἐκλεκτότερον τμήμα τοῦ σωροῦ ἢ θεν, οἱ πρώ-
 τοι καρποὶ τοῦ ἄγρου, τῆς λείας κλπ. ὡς τὸ *ἀπαρ-
 χαί*.— κυρ. εἶναι οὗδ. τῶν ἐπιθ. *ἀκροθίνιος*, ὁπόθεν
θύη ἀκροθίνια—προσφοραὶ ἐξ ἀπαρχῶν.
ἀκρο-θώραξ, -άκος, ὁ, ἡ (*θύησθω II*) ὁ ἐν με-
 τρία μέθῃ διατελών, ἡμιμέθυσος. 2) ὁ εἰς τὸ ἐπ-
 ακρον μεθυσμένος.
ἀκρό-καρπος, ον ὁ παράγων καρπὸν ἐπὶ τῆς
 κορυφῆς.
ἀκρο-κελαινιά, (ἀκροστ+κελαινός) ἐν χρήσει μόνον
 κατὰ ἐπιθ. μετ. *ἀκροκελαινιῶν*=καθιστάμενος
 μέλας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.
ἀκρο-κιόνιον, τὸ (*ἀκροστ+κίων*) τὸ κιονόκρανον.
ἀκρο-κνεφαίος, ον καὶ *ἀκρο-κνεφής, ἑς* (*ἀκροστ+
 κνεφᾶς*) ὁ ἐν τῇ ὀρχῇ ἢ τῷ τέρματι τῆς νυκτός,
 κατὰ τὸ λυκόφως «κατὰ τὰ σουροπώματα» ἢ κατὰ
 τὸ λυκαυγές «κατὰ τὰ χαράματα».
ἀκρό-κομος, ον (*ἀκροστ+κόμη*) ὁ ἔχων κόμην
 ἐπὶ τῆς κορυφῆς.— ἢ ὁ ἔχων φύλλα εἰς τὴν κορυ-
 φήν, πυκνόφυλλος.
Ἀκρο-κόρινθος, ὁ ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.
ἀκροκόρινον, τό εἶδος βολβοῦ.
ἀκρο-κῦματός, μέλ. -ώσω (*ἀκροστ+κῦμα*) πλέω
 ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων.
ἀκρο-κώλιον, τό συν. κατὰ πλ.θ. τὰ *ἀκρ.* = τὰ
 ἄκρα τοῦ σώματος.
ἀκρό-λίθος, ον (*ἀκροστ+λίθος*) ὁ ἔχων τὰ ἄκρα
 κατεσκευασμένα ἐκ λίθου, ἐπιθ. *ἐυλίθων ἀγαλμάτων*
 ἢ ἀνδριάντων, μὲ κεφαλὴν χειρῶν καὶ πόδας ἐκ μαρμάρου.

ἀκρο-λίγιον, τὸ (*ἀκροστ+λίγιον*) τὸ ἄκρον δικτύου.
ἀκρο-λογέω (*ἀκρος+λέγω*) συλλέγω τὰς ἄκρας,
 κορφολογῶ.
ἀκρο-λοφία, ἡ ὄρασειρά, ὄρεινὴ χώρα.
ἀκρο-λοφίτης, -ου, ὁ (*ἀκροστ+λόφος*) ὄρεινός, ὁ
 διαμένων εἰς τὰς κορυφὰς τῶν λόφων (ὄρεων).
ἀκρό-λοφος, ον (*ἀκροστ+λόφος*) ὁ ἔχων ὑψηλὸν
 τὸν λόφον, τὴν κορυφήν.— ὡς οὐσα. ὁ *ἀκρόλοφος*=
 ὄρεινὴ ράχις (κορυφή) κυρ. ἢ κορυφὴ τοῦ λόφου.
ἀκρο-λύτew, (ἀκροστ+λύω) λύω μόνον κατὰ τὰ
 ἄκρα: *ἀκρολ.* *ζώνην*=παίζω μὲ τὰ ἄκρα τῆς ζώνης,
 ὡσεὶ λύων αὐτήν.
ἀκρο-μαλλος, ον ὁ ἔχων πυκνὸν καὶ ἀφθονον
 μαλλίον, οἰνεὶ μακρόμαλλος.
ἀκρο-μάνης, ἑς (*ἀκροστ+μάνηαι* τοῦ *μάνομαι*)
 ὁ εἰς τὸ ἄκρον ὄστων τῆς μανίας διατελών, ὁ ἄ-
 κρως (εἰς τὸ ἔπακρον) μαινόμενος.
ἀκρο-μάστιον, τὸ (*ἀκροστ+μαστός*) τὸ ἄκρον τοῦ
 μαστοῦ, ἡ θηλή.
ἀκρο-μέθυσος=ἀκροθώραξ (βλ. λ.).
ἀκρο-μόλυβδος, ον (*ἀκρος+μόλυβδος*) ὁ ἔχων
 μόλυβδον κατὰ τὸ ἄκρον, ὁ μολυβδωμένος εἰς τὸ
 ἄκρον (ἐπιθ. βικτιῶν).
ἀκρον, τό, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀκρος*: τὸ ὑψιστον ση-
 μεῖον: I κορυφὴ ὄρους ἢ ἄκρα γῆς, ἀκρωτήριον ἢ
 τέλος, ἐσχατία.— II μετρ. ὁ ὑψιστος βαθμὸς, τὸ ὑ-
 ψος ἑνὸς πράγματος.— III κατὰ πλ.θ. *ἀκρα* ἐπὶ προσ.
 =οἱ ἄρχοντες.— IV ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὰ *ἀκρα*
 εἶναι ἢ μελέων καὶ ἐλάσεων πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ
 κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μέσον ὄρον ἢ πρότασιν.
ἀκρο-νύγως, (ἀκροστ+νύσσω), ἐπιρ. κατὰ τρόπον
 καθ' ὃν ἐφάπτονται τὰ ἄκρα.
ἀκρό-νυκτος, ον (καὶ *ἀκρονύκτιος*) ὁ κατὰ τὴν
 ἀρχὴν τῆς νυκτός, πρὸς ἑσπέραν (πρβλ. καὶ *ἀκρό-
 νυχος* B).
ἀκρό-νυξ (-νυκτος), ἡ ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός (= *ἀ-
 κρονηχία*).
ἀκρο-ονυχί, ἐπιρ. (*ἀκροστ+δονυξ*) μὲ τὸ ἄκρον τοῦ
 δονυχος.
ἀκρο-νυχία, ἡ=ἡ ἀκρονύξ (βλ. λ.).
ἀκρο-όνυχος, ον (A) (*ἀκρος+δονυξ*) = *ἀκρονύχος*
 (8 βλ.).
ἀκρό-νυχος, ον (B) (*ἀκροστ+νύξ*) κατὰ τὴν ἀρ-
 χὴν τῆς νυκτός, κατὰ τὸ θρόδιον.
ἀκρο-ξιφίς, ἡ (καὶ *ἀκροξιφίδιον, τό*) ἡ ἄκωκὴ
 τοῦ ξίφους.
ἀκρο-πάγης, ἑς ὁ ἑστερευμένος, καρφωμένος,
 κατὰ τὸ ἄκρον.
ἀκρό-παθος, ον ἑσφ. γρ. ἀντὶ *ἀκρόπλοος* (βλ. λ.).
ἀκρό-παστος, ον (*ἀκροστ+πάσσω*) ὁ ἐρραντισμέ-
 νος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ μόλις ἀλατιθεὶς.
ἀκρο-πάχης, ἑς παχὺς κατὰ τὸ ἄκρον.
ἀκρο-πενδής, ἑς (*ἀκρος+πένθος*) ὁ εἰς ἄκρον
 πενθῶν, ὁ βωρέως τεθλιμμένος.
ἀκρό-πηλος, ον (*ἀκροστ+πηλός*) πηλώδης (λα-
 σπώδης) κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν.
ἀκροπις, (γλώσσα) ἡ ἀνίκανος νὰ διαρθρωθῇ,
 ὀδιόρθρωτος (ἄμφ. γρ.).
ἀκρό-πλοος, ον, συνηρ. -*πλους, -οον* ὁ πλέων
 (ἢ νηχόμενος) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ὁ
 διατρέχων τὴν ἐπιφάνειαν.
ἀκρο-ποδητή, ἐπιρ. (*ἀκροστ+ποῦς*) ἐπὶ τῶν ἄκρων
 ποδῶν, «στὶς μύτες τῶν ποδιῶν» ἢ λάθρα.
ἀκρο-πολεύω διέρχομαι τὸ ἄκρον, τὴν κορυφήν.
ἀκρό-πολις, -εως, ἡ (*ἀκροστ+πόλις*) ἡ ὄνω πό-
 λις, τὸ ὑψηλότερον μέρος (τμήμα) τῆς πόλεως ἢ θ-
 θεν προύριον, ἀκρόπολις ἢ παρ' ἄτε. κυρ. ἡ ἀκρόπο-
 λις τῶν Ἀθηνῶν, ἣτις ἀχρησιμοποιοῦτο καὶ ὡς θη-
 σαυροφυλάκιον.— II μετρ. ἐπὶ ἀνδρῶν: *πέργος* ἀμυν-
 τικός. 2) τὸ σπουδαιότατον σημεῖον.
ἀκρο-πόλος, ον (*ἀκροστ+πολέω*) ὁ ὑψηλὰ δια-
 τρήτων, ὑψηλὰ ἀιρόμενος ἢ γεν., ὑψηλός.
ἀκρο-πόρος, ον (*ἀκρος+πέλω*) ὁ διὰ τοῦ ἄ-
 κρου (τῆς αἰχμῆς) διατρύπων, ὁ διαπερῶν διὰ μέ-
 σου, ὁ διερχόμενος διὰ μέσου.— III *προπαραστ.* *ἀκρό-
 πορος*—ὁ ἔχων πόρον (δνοίγμα) κατὰ τὸ ἄκρον.
ἀκρο-ποσθία, ἡ ἢ *ἀκροβυστία* (βλ. λ.), τὸ ἄκρον

τοῦ ἔξερματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰζοίου, λατ. *praeruptium*.
ἄκρο-πότης, -ου, ὁ· ὁ καθ' ὑπερβολὴν πίνων.
ἄκρο-πούδις, ἐπὶρ. = *ἀκροποδηεῖ* (βλ. λ.).
ἄκρο-πους, ὁ· τὸ ἄκρον τοῦ ποδός.
ἄκρο-πρεμνον, τό· τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου (βλ. λ.).
ἄκρο-πρῶρον, τό· τὸ ἄκρον τῆς πρώρας πλοίου.
ἄκρο-πτερον, τὸ (*ἀκρος+πτερόν*)· τὸ ἄκρον τῆς πτέρυγος.

ἄκρο-πτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ *ἀκρόπολις* (βλ. λ.).
ἄκρο-ρριζος, ὄν (*ἀκρος+ρίζα*)· ὁ μὴ καταβάλλων βαθεῖα ρίζας.

ἄκρος, α, ὄν (*ἀκρή*)· ὁ εἰς τὸ ἄκρον, τ. ἔ. ἢ εἰς τὸ ἐξώτατον σημείον (λατ. *extrēmus*), ἢ εἰς τὸ ἀνώτατον (ὕψιστον, λατ. *summus*) || *ἄκρα χεῖρ*, *ἄκροι πόδες* κλπ. = τὰ ἄκρα τῆς χειρός (δάκτυλοι), τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν (δάκτυλοι) κλπ. || *πόλις ἀκροη=ἀκρόπολις* || *ἕδωρ ἄκρον* = ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος || ὡς. *ἐπ' ἄκροις* (ἐνν. *δακτύλοις*) ἢ *ἐπ' ἄκρων* (ἐνν. *δακτύλων*) = *ἀκροποδηεῖ* || *οὐκ ἐπ' ἄκρας φρενός* = οὐχὶ ἀπὸ τῆν ἐπιφάνειαν τῆς καρδίας, τ. ἔ. ἀπὸ μέσης καρδίας || *ἄκροις λαίφρον* = *κρασπέδος* = μὲ τὰ ἄκρα τοῦ ἰστίου, τ. ἔ. μὲ συνεσταλμένα τὰ ἰστία, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀρμῆς τοῦ ἀνέμου.— || ἐπὶ χρόνου, *ἄκρο ἐσπέρα* = τὸ τέλος τῆς ἐσπέρας (τὸ σουρούπιωμα).— || ἐπὶ βαθμοῦ, ὁ ὕψιστος (ἀνώτατος) εἰς τὸ εἶδος του, ὁ πρώτος, ἐξοχος, ὑπέροχος: *ἄκροι Δαναῶν*, *ἄκροι ποιητῶν* = οἱ πρώτοι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, οἱ πρώτοι μεταξὺ ποιητῶν || *ψυχὴν οὐκ ἄκρος* = οὐχὶ ἰσχυρὸς τὸν νοῦν.— IV τὰ οὐδ. *ἄκρον* καὶ *ἄκρα* καίνται καὶ ἐπιρ. = λίαν, ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολὴν· βλ. *ἄκρας* (πρβλ. λατ. *acer, acies, acus, acuo*) [ἴ· ἔτυμ. βλ. *ἀναχμένο*].

ἄκρο-σάπης, ἐς (*ἀκρος+σάπαι*)· ὁ ἔχων ὑποστῆ οἰψὶν ἐπιφανειακῶς μόνον, ἤτοι ἐλαφρῶς.

ἄκρο-σιδήρος, ὄν (*ἀκρος+σίδηρος*)· ὁ ἔχων σιδηροῦν ἄκρον (αἰχμὴν), ὁ ἔχων αἰχμὴν ἐκ σιδήρου.

ἄκρο-σοφός, ὄν (*ἀκρος+σοφός*)· ὁ ἄκρος ἐν σοφίᾳ, ὁ ἄκρος (λίαν) σοφός.

ἄ-κροσσός, ὄν (α στερ. + *κροσσός*)· ὁ ἄνευ κροσσῶν.

ἄκρο-στήθιον, τό· τὸ στήθος.

ἄκρο-στιχίς, -ίδος, ἡ· βραχὺ ποίημα, ἐν ᾧ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν στίχων ἀποτελοῦν λέξιν.

ἄκρο-στίχον, (καὶ *ἀκροστίχον*) τό· = *ἀκροστιχίς*.

ἄκρο-στόλιον, τό (*ἀκρος+στολή*)· ἡ ἄκρα τῆς πρώρας μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ κοσμημάτων. Κυρ. = *ατὸ ἄκρον τοῦ στολίου*, *στόλιον δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ δεηκὸν μέχρι τῆς πρῶρας ἔυλον*, *ἐνθα τὸ τῆς νεῶς ἐπιγράφεται ὄνομα*. Ἐτυμ. Μ.— || ὡς. = *ἄπλαστον* (βλ. λ.).

ἄκρο-στόμιον, τό· τὰ ἄκρα τῶν χειλέων.

ἄκρο-σφαίρια, τά· τὰ στρογγύλα ἄκρα τῶν δακτύλων.

ἄκρο-σφάλις, ἐς (*ἀκρος+σφάλῃναι* τοῦ *σφάλλω*)· ὁ ὑποκειμένος (ρέπων) εἰς τὸ σφάλλεσθαι (σκοντάπειν), ἐπισφαλής.— || ἔνεργ. ὁ ἰκανὸς νὰ καταρρίψη τινὰ, ὁ ἐπικίνδυνος.

ἄκρο-σχιδής, ἐς· ἐσχισμένος, διηρημένος, κατὰ τὸ ἄκρον.

ἄκρο-τελεύτιον, τό (*ἀκρος+τελευτή*)· τὸ ἄκρον, ἢ παρυφή, τὸ «κενάρι» παντὸς πράγματος, κυρ. ἐπὶ στίχου || *ἐντεῦθεν*, τὸ περιδοκίως ἐπαναλαμβανόμενον μέρος τοῦ ἔσματος.

ἄκρο-τενής, ἐς (*ἀκρος+τείνω*)· ὁ ἐκτεινόμενος ὑψηλά.

ἄκροτης, -τητος, ἡ (*ἀκρος*)· ἐσχατιά, ἄκρα || κορυφή, κολοφών, ἐξοχότης, ἐντέλεια.

ἄ-κρότης, ὄν (α στερ. + *κροτέω*)· ὁ μὴ κτυπηθεὶς, μὴ πατηθεὶς, καλῶς, περὶ γῆς.— || ὁ μὴ κτυπηθεὶς συγχρόνως μετὰ τινος ἄλλου, ἀσύμφωνος.

ἄκρο-τομέω (*ἀκρος+τεμεῖν*)· τέμνω τὰς ἄκρας (τὰς κορυφάς, ἐπὶ θεριαμοῦ), δερίζω τῆν ἐπιφάνειαν. Ἐκ τοῦ:

ἄκρο-τομος, ὄν (*ἀκρος+τεμεῖν* τοῦ *τέμνω*)· ὁ τετμημένος κατὰ τὸ ἄκρον, ὁ ἀποτόμως ἀποκεκομμένος, ἀποτόμος || ἐπὶ λίθου, οὐδύς.

ἄκρο-τονος, ὄν (*ἀκρος+τείνω*)· ὁ εἰς ἄκρον τεταμένος, νευρώδης, ἰσχυρός.

ἄκρο-ουλος, ὄν· ὁ κατὰ τὸ ἄκρον οὔλος (αγουρός).
ἄκρο-ουρανία, ἡ· ἡ τοῦ οὐρανοῦ ἀκρόπολις.
ἄκρο-ουχέω, (*ἀκρον+εχω*)· κατέχω τὰ ἄκρα, διαμένω εἰς τὰς κορυφάς.

ἄκρο-φάης, ἐς = *ἀκροφανής* (βλ. λ.).
ἄκρο-φαληριάω· λάμπω (ἢ εἶμαι λευκός) κατὰ τὴν κορυφήν.

ἄκρο-φάνης, ἐς (*ἀκρος+φανῆναι*)· ὁ ὄρτι ἀνατέλλων || ὁ φαιδρῶς λάμπων.

ἄκρο-φύης, ἐς (*ἀκρος+φύω*)· ὁ φυεὶς κατὰ τὸ ἄκρον κλάδου.— || ὁ ὑψηλὴν ἔχων τὴν καταγωγὴν (τὴν ἀνατροφὴν), ὁ ἔχων μεγάλα φυσικὰ προτερήματα.

ἄκρο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ· ὁ φύλαξ ἀκροπόλεως (ὁ διοικητὴς ἀκροπόλεως).

ἄκρο-φυλλος, ὄν (*ἀκρος+φύλλον*)· ὁ ἔχων φύλλα κατὰ τὴν κορυφήν.

ἄκρο-φύσιον, τὸ (*ἀκρος+φύω*)· τὸ ἄκρον, τὸ στόμιον, τοῦ φυσητήρος || τὸ ρύγχος ἢ ὁ σωλὴν τῶν φυσητήρων.

ἄκρο-χάλις, ὁ, ἡ· = *ἀκροθώραξ* (βλ. λ.).

ἄκρο-χανής, ἐς (*ἀκρος+χαίνειν* τοῦ *χαίνω*)· ὁ χαίνων κατὰ τὸ ἄκρον (θηλ. τὴν κεφαλὴν) || ὁ εὐρέως χάσκων.

ἄκρο-χειρ, -χειρος, ἡ (*ἀκρος+χείρ*)· ἀντὶ *ἄκρα χεῖρ* = τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ καὶ κάτω μέρος τῆς χειρός.

ἄκρο-χειρίζομαι, (*ἀκρος+χείρ*), ἀποθ.· ἀγωνίζομαι ἐκ τοῦ συστάθην, τόσον ὅσον φθῶν· ἀπὸ τῶν χεῖρες τῶν ἀντιπάλων (περὶ ἐνός αἵδους πάλης, καθ' ὃ οἱ παλαιότες συνεπλέκοντο μὲ τὰς χεῖρας καὶ οὐχὶ μὲ δόλοῦντα τὰ σώματα τῶν) (βλ. καὶ *ἀκροχειρίζω*).

ἄκρο-χειρίζω· δρόττομαι διὰ τῶν χειρῶν (βλ. *ἀκροχειρίζομαι*).

ἄκρο-χειρισίς, ἡ· = *ἀκροχειρισμός* (βλ. λ.).

ἄκρο-χειρισμός, ὁ· τὸ παλαίειν διὰ τῶν χειρῶν.

ἄκρο-χειριστής, ὁ· ὁ παλαίων διὰ τῶν χειρῶν.

ἄκρο-χειρον, τό· τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

ἄκρο-χλίθρος, ὄν· χλιαρός, μόλις θερμός.

ἄκρο-χολέω, -χολία, -χολός· βλ. *ἀκραχολ-*.

ἄκρο-χορδον-ώδης, ἐς· ὁ πάσχων ἐξ *λεροχορδόνου* (βλ. λ.).

ἄκρο-χορδών, -όνος, ἡ (*ἀκρος+χορδή*)· σάρκωμα ἔχον λεπτὸν λαιμόν (κρεατοελιά).

ἄκρο-ψίλος, ὄν· γυμνός ἢ φαλακρός κατὰ τὴν κορυφήν.

ἄ-κρυπτος, ὄν (α στερ. + *κρύπτω*)· ὁ μὴ κεκρυμμένος.

ἄ-κρύσταλλος, ὄν· ὁ ἄνευ κρυστάλλου, ἄνευ πάγου.

ἄκρο-ωλένιον, τό (*ἀκρος+ὠλένη*)· τὸ ἄκρον τῆς ὠλένης (τὸ ἄκρον τοῦ ὀγκῶνος).

ἄκρο-ωμία, ἡ (*ἀκρος+ὄμιος*)· τὸ ἄκρον τοῦ ὤμου, ἢ ἀπόφυσις.

ἄκρο-ωμῖς, -ίδος, ἡ· = *ἀκρωμία*.

ἄκρο-ωμίτης, -ου, ὁ· ἐπόπτης σχολείων.

ἄκρων, -ωως, ὁ (καὶ *ἀκρωνάριον*, τό) = *ἀκροκόλιον* (βλ. λ.).

ἄκρωνία, ἡ, πηλ. = *ἀκρωτηριασμός* (βλ. λ.).

ἄκρο-ωνυχία, ἡ (*ἀκρος+δυνυῖ*)· τὸ ἄκρον τοῦ δυνυχος || *δθεν*, κάθε ἐσχατιά, ἢ ράχιν (κορυφή) ὄρους, ἀκρόρεια.

ἄκρο-ώνυχος, ὄν (*ἀκρος+δυνυῖ*)· ὁ μὲ τοὺς δυνυχας, χηλάς, ὄπλας κλπ. ἐγγίξων || ὁ ἔχων δυνυχας, χηλάς, ὄπλας κλπ.

ἄκρο-ώρεια, ἡ (*ἀκρος+ὄρος*)· ἡ ἄκρα (τ. ἔ. ράχιν ἢ κορυφή) ὄρους.

ἄκρο-ωρία, ἡ (*ἀκρος+ὄρα*)· χαραυγὴ.

ἄκρως, ἐπίρ. τοῦ ἐπιθ. *ἀκρος*· λίαν, καθ' ὑπερβολὴν.

ἄκρωτηριάζω, μελ. *-σων ἄβρ. α' ἡκρωτηριάσα*· παθ. πρκ. *ἡκρωτηριάσμαι* (*ἀκρωτηρίζω*)· ἐποκόπτω τὰ ἄκρα, κυρ. χεῖρας καὶ πόδας, καθιστῶ ἀνάπηρον, παραμορφῶν.

ἀκρωτηριασμός, ὁ· πῆρωσις, κολόβωσις.

ἀκρωτήριο, ὄν (*ἀκρος*)· κάθε κατακορυφῶς ἢ ὀριζοντιῶς προεξέχον μέρος || *ἄκρ. οὐρεος* = κορυφὴ ὄρους || *ἄκρωτ. νηδός* = ἐμβολὸν πλ' ὄν (λατ. *costa*).— || κατὰ πληθ. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος (χεῖρες καὶ πόδες) || αἱ γωνίαι ὀστέωματος (θηλ. ἢ κορυφὴ καὶ τὰ

ἄκρα αὐτοῦ). 2) κατὰ ἐν. «ἀκρωτήριον» (ἑηράς).

· **ἀκτάζω** (ἀκτῆ) λ. μέλ. -σω ἐστίωμαι παρά τὴν ἀκτῆν, διασκεδάζω (= λατ. in actis esse, convariari).

ἀκταινῶ = ἀκταίω (β δλ.).

· **ἀκταίω**, φαίνεται δι. εἶναι ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἄγω· θέτω εἰς κίνησιν, ἐγείρω, ὑψώνω, ἢ (ὡς ἀμτβ.) κινούμαι ταχέως· [τ. ἔ. ἄγω—ἀκτός] ἀκταίω, κατὰ τὰ: ἀπόλαστος· ἀπολασταίω, ἀλαστος· ἀλασταίω].

· **ἀκταίος**, α, ον (ἀκτῆ) λατ. actaeus· ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ παραλίας.—II· **Ἀκταία** (ἐνν. γῆ) ἢ παραλιακὴ χώρα, παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, ἣτις ἐκαλεῖτο ὦσα καὶ ἀκτῆ.

· **ἀκταντος**, ον (α στερ.+κτείνω)· ἀφόνευτος.

· **Ἄκτε'Α**, ἢ (καὶ συνγρ. ἀκτῆ)· κουφοξυλιά (δένδρον, λατ. sambucus nigra).

· **ἀκτέωνος**, ον (α στερ.+ κτέανον)· ὁ ἄνευ κτημάτων, ἀκτῆμων.

· **ἀκτενίστος**, ον (α στερ.+κτενίζω)· ὁ μὴ κτενιζόμενος ἢ ἡμελημένος, ἀφύλακτος.

· **ἀκτέον**, ρημ. ἐπιθ. τῷ ἄγω· πρέπει τις νὰ ἄγῃ εἰρήην ἀκτέον=πρέπει νὰ ἔχη τις (νὰ διατηρῆ) εἰρήνην.— II ἀμτβ. πρέπει τις νὰ βαδίξῃ.

· **ἀκτερείστος**, ἢ ἀκτερείστος, ον (α στερ.+ κτερεῖζω ἢ κτερίζω)· ὁ μὴ τυχὼν κτερισμάτων ἢ ὁ μὴ ταφεὶς μετὰ νεκρικῶν τιμῶν (μεγαλοπρεπῶς).

· **ἀκτῆ**, ἢ (A) (ἄγνυμι)· τὸ μέρος ὅπου θραύονται τὰ κύματα, τ. ἔ. ἀκροθαλασσίᾳ, θραχώδης ἢ ἀμώδης. Κατὰ πληθ. ἀκταὶ προβλήτες = προεξέχοντες βράχοι (κρηνοί). 2) Γλώσσα γῆς θροχομένη ὑπὸ θαλάσσης.— II Γενικῶς, κάθε ὕψωμα, προεξέχουσα θέσις ἢ ρόχις, ὅπως ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιφάνειας τῆς θαλάσσης ἢ παραλίας (λατίν. ora).

· **Ἐτυμ.**· Κοινῶς παράγεται ἐκ τοῦ ἄγνυμι, ὡς τὸ ρηγμῖν ἐκ τοῦ ῥήγνυμι· ἀλλ' εἰς τὸ ἀκτῆ δὲν ὑπάρχει ἴχνος F (ἀντιθέτως ὑπάρχει εἰς τὸ ἄγνυμι). Πιθανώτερα ἢ ἔτυμολ. ἐκ τῆς λατ. ῥ. aĉ-(ac-, ak- =μυτερός, βλ. ἐν ἀκαχμένος)· πρβλ. ἀκραι ἠιόνες (=ἀκτῆ).

· **ἀκτῆ**, ἢ (B) (ἄγνυμι)· λατ. acta, κυρ. θηλ. τῷ ἐπιθ. ἀκτός (=τεδραυμένος, ἀλεσμένος) ἀλεσμένος οἶτος (λατ. molis) ἢ ἀλευρον καὶ ὁ ἐξ αὐτῶ κατασκευαζόμενος ἄρτος.

· **Ἐτυμ.**· Παλαιοὶ σχολιασταὶ συνάπτουσι τοῦτο πρὸς τὸ ἄγνυμι, ἀλλ' ἐν τῇ λ. ἀκτῆ δὲν ὑπάρχει ἴχνος F (τοῦ Fαγνυμι).—ἀκτῆ· Κυπρ. ἀκοστά, λατ. acus (=δέμα οἴτου), ἑλλ. ἀχνη (*ακονα (βλ. λ.), ἀχρον. Ἐκ τοῦ παρ' Ἑσυχ. «ἀκτῆ τροπή» ἤθησαν τινες εἰς τὸ νὰ θεωρήσουν τὴν ἀκτῆ συνγρ. τῷ ἀκτός (βλ. λ.) καὶ τῷ σανσκρ. aṣṣṭi = τρώγειν.

· **ἀκτμοσύνη**, ἢ πενία.

· **ἀκτῆμων**, ον, γυν. -ονος (α στερ.+κτῆμα)· ὁ ἄνευ κτημάτων, ἄνευ ἰδιοκτησίας, μετὰ γυν. ἀκτῆμων χρυσοῦ=μὴ ἔχων χρυσοῦν.

· **ἀκτῆτος**, ον (α στερ.+κτάομαι)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ ἢ ὁ μὴ ἄξιός νὰ ἀποκτηθῇ.

· **ἀκτινεσσιν**, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀκτίσιν (δοτ. πληθ. τοῦ ἀκτίς).

· **ἀκτινῶδον** (ἀκτίς) ἐπιρ. ἐν εἴδει ἀκτίνος.

· **ἀκτινοβολέω**, (ἀκτίς+βάλλω)· θάλλω (διασκορπίζω) ἀκτίνας.—Παθ. δέχομαι τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

· **ἀκτινοβολία**, ἢ (ἀκτίς+βάλλω)· ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων.

· **ἀκτινογράφια**, ἢ· πραγματεία περὶ ἀκτινοβολίας.

· **ἀκτινοεἰδής**, εἶς = ἀκτινώδης (βλ. λ.).

· **ἀκτινολαμπέω** = ἀκτινοβολῶ (βλ. λ.).

· **ἀκτίνος**, ἢ, ον· ὁ ἐκ ξυλοῦ ἀκτῆς (βλ. ἀκτέα).

· **ἀκτινοφόρος**, ον (ἀκτίς+φέρω)· ὁ φέρων ἀκτίνας.—ὡς οὖν, εἶδος ἀκτινωτοῦ ὀστρακοδέερμου (κοχλίου), κοιν. πενταδακτύλου ἢ ἑλικος καλουμένου (λατ. pecten).

· **ἀκτινῶδης**, εἶς· ὁμοίος πρὸς ἀκτίνας.

· **ἀκτινωτός**, ἢ, ὄν· ὁ ἔχων ἀκτίνας (radius).

· **ἀκτιον**, τό = ἀκτῆ (A).

· **ἀκτιος**, ον (ἀκτῆ) A· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκτῆν ἢ κατοικῶν εἰς τὴν παραλίαν.

· **ἀκτίς**, -ῖνος, ἢ «ἀκτίς» (θημ. ἀκτίνα, ἀκτίδα) κυρ. τοῦ ἡλίου ἢ μέσσα ἀκτίς = μεσημβρία ἢ ὦσα. φλόξ πυρός καὶ ἀστραπή ἢ μτφρ. λαμπρότης, σίγλη, δόξα.— II ὡς

τὸ λατίν. radius, ἢ ἀκτίς τροχοῦ. [πρβλ. συνών. σανσκρ. ακτή, λιθ. anksil].

· **ἀκτίτης**, -ον, ὅ (ἀκτῆ)· ὁ διαμῆνων εἰς τὴν παραλίαν.

· **ἀκτίτος**, ον (α στερ.+κτείζω)· ἀκαλλιέργητος.

· **ἄκτωρ**, -ορος, ὁ (ἄγω)· ὁδηγός, ἀρχηγός [β' ἔτυμ. βλ. ἄγω].

· **ἀκυβέρνητος**, ον (α στερ.+κυβερνάω)· ὁ ἄνευ κυβερνήτου, ὁ μὴ πηδαλιουχούμενος.

· **ἀκύβευτος**, ον· ὁ μὴ διακινδυνεύων τι εἰς τοὺς κύβους ἢ φρόνιμος.

· **ἄκυβος**· βλ. ἄκνυτος.

· **ἀκύκλιος**, ον· ὁ μὴ διελθὼν τὸν κύκλον τῶν σπουδῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐγκύκλιος.

· **ἀκύκλωτος**, ον· ὁ μὴ κυκλωθεὶς, μὴ κεκυκλωμένος.

· **ἀκύλητος**, ον· ὁ μὴ μεμιγμένος, μὴ «ἀνακατωμένος».

· **ἀκύλιστος**, ον· ὄν δὲν δύναται τις νὰ κυλίῃ τῆδε κάκεισε.

· **ἌΚΥ'ΛΟΣ**, ἢ φαγώσιμο θαλανίδι, καρπὸς τοῦ πρίνου [συγγ. ἴσως τῆ σανσκρ. ῥ. ac-, aṣṣṭi = τρώγειν· πρβλ. ἀκολος].

· **ἀκυλίον**, τό· ἡ λυχνίς (βλ. λ.).

· **ἀκῦμαντος**, ον (α στερ.+κυμαίνω)· ὁ μὴ πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων ἢ ὁ ἄνευ κυμάτων, ἡσυχός.

· **ἄκῦμος**, ον = ἀκῦμαντος (β βλ.). ἢ μτφρ. ἡρεμος, ἡσυχός.

· **ἀκῦμων**(A), ον, γυν. -ονος (α στερ.+κῦμα) = ἀκῦμαντος (β βλ.).

· **ἀκῦμων**(B), ον, γυν. -ονος (α στερ.+κῦω)· ὁ ἄνευ καρποῦ, ἄνευ (ἀπο)γόνου, στεῖρος.

· **ἀκυρο-λογέω**· ὁμιλῶ οὐχὶ ὀρθῶς.

· **ἀκυρο-λογία**, ἢ· ἡ μὴ κυριολεξία, ἀκατάλληλος φράσις, καταχρηστικὴ.

· **ἄκυρον**, τό· εἶδος βοτάνης.

· **ἄκυρος**, ον (α στερ.+κῦρος δι' ἔτυμ. βλ. κῦριος)· ὁ ἄνευ κύρους, ὀθεν· I ἐπὶ νόμων, ἀποράσεων κλπ., ὁ μὴ ἰσχύων πλέον, ὁ ἀκυρωθεὶς, καταργηθεὶς· ἀκυρος γίνομαι, εἰμί = δὲν ἔχω ἰσχύον, καθίσταμαι ἄκυρος, τίθεμαι κατὰ μέρος.— II ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων δικαίωμα ἢ ἐξουσίαν, μετὰ γυν.

· **ἀκυρόω**, μέλ. -ώσω· ἀκυρώνω, καταργῶ.

· **ἀκυρώσις**, -εως, ἢ· ἀδέτησις.

· **ἀκυρωτέον**, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει νὰ ἀκυρώσῃ τις.

· **ἀκυρωτός**, ον, ρημ. ἐπιθ.· ὁ μὴ ἐπικυρωθεὶς, μὴ κεκυρωμένος.

· **ἀκῦτος**, ον, καὶ ἄκυθος (κῦω)· ὄκαρπος.

· **ἀκωδώνιστος**, ον (α στερ.+κωδωνίζω)· ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος.

· **ἄκωκή**, ἢ (ἀκῆ)· ἀλχημῆ, ἄκρα (λατ. acies).

· **Ἐτυμ.**· ἀκωκή, ἄκων, ἀκωνεῖζω· ἔτυμ. βλ. ἐν ἀκαχμένος· διὰ τὸν σχηματισμὸν πρβλ. ἀγωγή.

· **ἀκωλίστος**, ον· ὁ μὴ διαιρούμενος ἢ μὴ διαιρεθεὶς εἰς κῶλα.

· **ἀκῶλος**, ον (α στερ.+κῶλον)· ὁ ἄνευ κῶλων (ἦτοι: μελῶν τοῦ σώματος), ἠκρωτηριασμένος.— II κακῶς συναρθρωμένος, βραδυκίνητος.

· **ἀκῶλύτος**, ον, (α στερ.+κωλύω)· ὁ μὴ κωλυόμενος, μὴ ἐμποδίζόμενος. Ἐπίρ. -εως = ἄνευ ἐμποδίων.

· **ἀκῶμαστος**, ον· ἄνευ εὐθυμίας.

· **ἀκωμῶδης**, ον (α στερ.+κωμῶδέω)· ὁ μὴ κωμῶδης, μὴ καταστάς ἀντικειμένον διακωμῶδῆσεως ἢ γενικῶς, ὁ μὴ ἐμπαίχθεὶς.

· **ἄκων**(A), -οντος, ὁ (ἀκῆ)· ἀκόντιον, δόρυ, μικρότερον καὶ ελαφρότερον τοῦ ἔγκους [β' ἔτυμ. βλ. ἀκαχμένος].

· **ἄκων**(B), ἀκουσα, ἄκων, γυν. -οντος, ἄττ. συνγρ. τύπος ἀντὶ ἀέκων· ἐναντίον τῆς δελησεῶς τινος, παρὰ τὴν θέλησιν, διὰ τῆς βίας.—II = ἀκούσιος (β βλ.), ὀδέλητος. [β' ἔτυμ. βλ. ἀέκων].

· **ἀκῶνηςτος**, ον (καὶ ἀκῶνιστος) (α στερ.+κῶνος)· ὁ μὴ ἀλειμμένος μετὰ πίσσαν, ὀπισσωτός.

· **ἀκῶνος**, ον (α στερ.+κῶνος)· ὁ ἄνευ κωνικῆς κορυφῆς.

ἀ-κώνωπος, ον (α στερ. + κώνωψ) ὁ ἄνευ κωνώπων.

ἀ-κωπος, ον (α στερ. + κώπη) ὁ ἄνευ κωπῶν.

ἀλέθ-αρχέω εἰμαι ἀλαθόρχης (βλ. λ.).

ἀλέθ-αρχης, ὁ βλ. ἀραβάρχης.

ἀλαθ-αρχία, ἡ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀλαθάρχου (βλ. λ.).

ἀλαθασίτης, ὁ (ἐνν. λίθος) τιτανώδης ἀλαθαστρος.

ἀλάθαστο-θήκη, ἡ (ἀλάθαστος + θήκη) θήκη διὰ κοσμήματα ἐξ ἀλαθαστροῦ.

ἀλάθαστος, ὁ, ἀλαβατίτης, ὁ, ἀλαβάσιον, τό' ἀττ. τύποι ἀντὶ ἀλάθαστρος κλπ. (βλ. λ.).

ἀλαθαστο-φόρος, ον ὁ φέρων (κομίζων) ἀγγεῖα ἐξ ἀλαθαστροῦ.

ἀλαθαστρίτης, ὁ βλ. ἀλαβατίτης.

ἀλαθαστρο-εἰδώς, ἐπίρ. ἐν εἰσει ἀλαθαστροῦ.

ἀλάθαστρος, ὁ (καὶ ἡ) καὶ ἀλάβατρον, τό' λίθος τιτανοειδής (λατ. calcareus), κοιν. «ἀλάθαστρο». —

|| πᾶν τὸ ἐκ τοιούτου λίθου κατασκευασμένον, δοχεῖον (ἀγγεῖον) ἐξ ἀλαθαστροῦ, μυροθήκη.

Ἔτυμ. : α στερ. + λαβή (πρβλ. σχολ. Ἄραρ. 1061 «ἐστὶ λήκυθος ἢ ὡσα μὴ ἔχουσα, ἧς οὐκ ἐστὶ λαβήσθαι»). Κατ' ἄλλους ἡ λ. εἶναι ξηνική, προσελύσας (τὸ ἀρχαιότερον σχετικὸν χωρὶον εἶναι τοῦ Ἡρόδ. III 20, ἐνθα ὁ Καμβύσης ἀποστέλλει τῆ Βασιλεῖ τῶν Λιθιόπων μύρον ἀλάθαστρον) πρβλ. ἀραβ. al-Basra = λίθος τοῦ Basra.

ἀλάθης (καὶ ἀλλάθης), -πτος, ἡ' ἰχθύς τις τοῦ Νείλου.

ἀλαθί, ἐπίρ. ἄνευ λαθίς.

ἀλά-θε (ἀλς), ἐπίρ. εἰς (πρός) τὴν θάλασσαν. Παρ' Ὀμ. ἀπαντᾷ καὶ εἰς ἄλλαθε.

ἀλά-δρομος, -ου, ὁ (κατὰ τινας ἐκ τοῦ ἄλλομαι + δρόμος) ὁ δὲ ἀλμάτων δρόμος || (κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀλς + δρόμος) ἀγώνισμα δρόμου ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

ἀλαζονεία, ἡ (ἀλαζών) ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀλαζόνος, ματαιοδοξία, κομπασμός, ἀγυρτεία.

ἀλαζόνευμα, τό καύχημα, κομπασμός. Ἐκ τοῦ ἀλαζονεύομαι, μέλ. -εύομαι, ἀποστ. κομπάζω, μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ || μεταχειρίζομαι ψευδεῖς ἰαχυρισμούς, ὑποκρίνομαι.

ἀλαζονίας, -ου, ὁ κομπαστής, κομπορρήμων, ἀλαζών.

ἀλαζονικός, ἡ, ὄν διατεθειμένος πρὸς κομπορρημοσύνην, ἀλαζών, «φαντασιμένος».

ἀλαζονο-χάνο-φλύαρος, ὁ κομπορρήμων, μάταιος, φλύαρος.

ἀλαζών, -όνος, ὁ, ἡ (ἀλη) κυρ. ὁ ἀνὰ τὴν χώραν ἀλόμενος (πλανάμενος), ἀγύρτης ὁ θεν: ψευδὸς κομπάζων, ἀπατεῶν, ἀγύρτης. — || ὡς ἐπιθ. ἀπατεῶν, μεγαλαυχῶν, κομπορρήμων (λατ. gloriosus) θερπθ. ἀλαζονέστατος ἡ -ίστατος, [δ:] ἔτυμ. ἑλ. ἀλη πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «ἀλαζα' αἰσχρά» καὶ «ἀλαζονεύομαι' ψεύδεσθαι ἢ αἰσχύνεσθαι. Ταραντίοι».

ἀλάθεια, ἀλάθης, θωρ. τύποι ἀντὶ ἀλήθεια, ἀληθής.

ἀλάθεις, θωρ. μτχ. καθ. ἀορ. α' τοῦ ἀλίομαι (βλ. λ.).

ἀλάθειος, ἐπίρ. θωρ. ἀντὶ ἀληθείος = ἀληθῶς.

ἀ-λάθητος, ον = ἀληθτος (βλ. λ.) ὃν οὐδὲν λανθάνει, τοῦ ὁποῦ τὴν προσοχὴν οὐδὲν διαφεύγει.

ἀλαί, αἶ ἀλοπήγια (λατ. salinae).

ἀλαί, τὰ ἀγνώστὰ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.

ἀλαίνω=ἀλίομαι (βλ. λ.) περιπλανώμαι.

ἀλαίος, ὄν ἀραβ. γρ. ἀντὶ ἀλεός (βλ. λ.).

ἀλακάτα, ἡ, θωρ. τύπος ἀντὶ ἡλακάτη.

ἀλακάτιον, τό (ἡλακάτη), λατ. ballista (ποκορ. τοῦ ἀλακάτα (βλ. λ.).

ἀλάλά, θωρ. τύπος ἀντὶ ἀλαλή (βλ. λ.).

ἀλάληγή, ἡ (ἀλαλάζω) ἀλαγαμός || πολεμικὴ κραυγή.

ἀλάλαγμα, τό = ἀλαλαγμός (βλ. λ.).

ἀλάλαγμός, ὁ = ἀλαλαγή (βλ. λ.) || γεν., μέγας θόρυθος.

ἀλάλαζω, μέλ. ἀλαλάζομαι' ἀορ. α' ἡλάλαξα, ποιητ. ἀλάλαξα (ἀλαλή) ἐγγίρω πολεμικὴν κραυγὴν (κυρ. φωνάζω ἀλαλά) γεν., κραυγάζω δυνατὰ εἰς ἐνδει-

ξιν χαρᾶς: *νίκην ἀλαλάζειν* = ἐγγίρειν κραυγὴν νίκης.

ἀλάλαι (καὶ ἀλαλαλαί) ἐπιφ. χαρᾶς ἐν τῇ φρ. «ἀλαλαί ἡ παιῶν» (Αἰριστοφ. Ὀρν. 1763, Λυσ. 1291).

ἀλάλη, θωρ. ἀλάλά, ἡ' ἀναματ. λέξεις, ἐκ τοῦ ἐπιφ. ἀλαλα / τῆς ἡχηρᾶς κραυγῆς || πολεμικὴ κραυγή, εἴτα κατὰ προσωποποίησην παρὰ Πινδαρόν (ἀποστ. 225) καί-ται ἡ ἀλαλά ὡς θυγάτηρ τοῦ θεοῦ Πόλεμον (πρβλ. τὰ σανσκρ. ἐπιφων. alalā arē ararē).

ἀλάλημαι, τύπος πρκ. τοῦ ἀλάομαι, ἀλλ' ἐν χρήσει: μόνον μετὰ σημ. ἀνεστ. περιπλανώμαι, περιφέρομαι γύρω, ὡς ἐπαίτης.

ἀ-λάλητος, ον (α στερ. + λαλέω) ὄρητος, ἀνέκφραστος.

ἀλάλητός, -οῦ, ὁ (ἀλαλή) πολεμικὴ κραυγή, κραυγὴ νίκης || ὡς. κραυγὴ οἰμωγῆς, πόνου, θρήνου.

ἀλάλητύς, -ύος, ἡ = ἀλαλητός (βλ. λ.).

ἀλαλία, ἡ πονηρία, ἀταξία.

ἀλαλκεῖν ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀλέξω (βλ. λ.).

ἀλαλκόμεναι, -όμενοι, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. ε' τοῦ ἀλέξω (βλ. λ.).

Ἀλαλκο-μενήτης, -/δος, ἡ (ἀλαλκεῖν + μένος) ἡ πολιοῦχος (ἢ προστατίας) θεᾶ (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Ἀλαλκομένιος, ὁ Βοιωτικὸς μῦθ., ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀττικόν Μαιμακτηριώνα (15 Ν) ἑρίου = 15 Δ) ἑρίου).

ἀλαλκτήριον, τό (ἀλαλκεῖν) θεραπεία, ἰατρικόν.

ἀ-λάλος, ον (α στερ. + λάλος) ὁ ἄνευ λαλίας, θω-δός, θναυδός.

ἀλάλυγε, -υγγος, ἡ λυγμός, πνιγμός.

ἀλαλύκτημα τύπος ἀναδιπλ. πρκ. (ὡσαὶ ἀπὸ ἀνεστ. ἀλυκτέω) (ἀλύω), ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον μετὰ σημ. ἀνεστ. (δπωρ. καὶ ὁ ἀλάληται) περιπλανώμαι, περιφέρομαι ἐν ὄδημονίᾳ || ἀνησυχῶ, στενοχωροῦμαι || καθ. Ἡσυχ. ἀτεθορύβημαι ἀπὸ τοῦ κατὰ διάνοιαν ἀλάσθαι».

ἀ-λάμπετος, ον (α στερ. + λάμπω) ὁ ἄνευ φωτός, σκοτεινός. 2) μτφρ. ὀσημος, ὀδοξος.

ἀ-λαμπής, ἐς = ἀλάμπετος || ἀλαμπής ἡλίου = ἄνευ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου.

ἀλαμπία, ἡ ἑλλειψὶς φωτός, λάμπυς.

ἀ-λάξευτος, ον (α στερ. + λαξεύω) ὁ μὴ λαξευμένος.

ἀλάομαι, πρτ. ἡλώμην' ἀορ. α' ἡλήθην, ἐπ. ἀλή-θην' πρκ. ἀλάλημαι. Ἀποθ. (ἀλη) (πρβλ. λατ. ambulo) περιπλανώμαι, περιφέρομαι, παραπλανώμαι || ἀνίστα μετ' αἰτ. ἀλάσθαι γῆν = περιπλανώμαι ἀνὰ τὴν χώραν || ὡς. περιπλανώμαι μακρὰν τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐξόριστος. — || μτφρ. περιπλανώμαι διανοητικῶς (ὁ νοῦς μου τριγυρίζει), εὐρίσκομαι ἐν ἀπορία.

ἀλάος, ὄν ὁ μὴ θάπην, τυφλός || ἀλαοί (ὡς ἀντίθ. τῆ δεδροκότες) = οἱ νεκροὶ || ἀλαὸν ἔλκος ὀμμά-των = πληγὴ προκαλοῦσα τύφλωσιν. — || σκοτεινός, ἀμαυρός.

Ἔτυμ. : ἀλαός, ἀλαίος (= ὀρότος), ἀλαόω (βλ. λ.).

ἀλαωτής (= τυφλότης), ἀλαοσκοπέη (= τυφλὴ ἐπαγού-πνησις, τ. ἔ. ματαία) συνήθως ἐπιμοροῦνται ἐκ τοῦ α στερ. + λάω (= θάπην) βλ. λάω. Κατ' ἄλλους ἀλαός < *ἡλιανός, ὅθ συγγ. τὸ ἑλλ. μελεός = μάταιος κατ' ἀ-λ-λους < *θαυτός πρβλ. λατ iustus (= τυφλός, σκοτεινός) < *Iousqós < *Iousqós (βάσις αἰξῶς).

ἀλάο-σκοπία, ἡ, καὶ -πιή (ἀλαός + σκοπέω) τυ-φλὴ σκοπία, τ. ἔ. ἀνυκρηλὴ, ἀπρόσεκτος, ἐπαγρύ-πνησις.

ἀλάόω, μέλ. -ώσω' ἀπρφ. ἀορ. α' ἀλαώσαι (ἀλαός) ἀποτυφλώνω, καθιστῶ τυφλόν.

ἀλάπαδῶς, ἡ, ὄν (ἀλαπάξω) ὁ εὐκόλως κατα-βαλλόμενος, εὐπόρθητος ὁ ἐξηροδημένος || ἀνί-σχυρος, ἀδύνατος.

ἀλαπαδνοσύνη, ἡ ὀδυναμία (βλ. ἀλαπαδῶς).

ἀ-λαπάξω, ἐπ. πρτ. ἀ' α' ταξόν' μέλ. ἀλαπάξω' ἐπ. ἀορ. ἀλάπαξα (α εἴφων. + λιπάξω) ὀδεϊάζω (κενῶ), ὀποξηραίνω, ἐξαντλῶ, κκ διὰ τῶ πτωχόν || κυρ. ἀδει-άζω τὴν δύναμιν καὶ ἰσχύν τινος ὁ κατανικῶ, φονεύω.

Ἔτυμ. : ἀλαπάξω (α προθεμ. + λιπάξω (= ὀδεϊάζω) ἀλαπαδῶς (= ὀδονοδότης, λεπτός, ἰσχνός) λαπαρός (= μαλθακός, χαλκός) λαπάρα ἰων. λαπαρή = ἑλλει-ψὶς ὀστών τῶν πλευρῶν πρβλ. σανσκρ. aipah = μι-κρός, μέτριος), λιθ. alpi (= ἔξασθενής), aipnas (= ὀδύνατος, ἰσχνός).

άλας, -ατος, τὸ (άλις) τὸ ἀλάτι.
ά-λαστῆς (άλαστῆς) εἶμαι πλήρης ὀργῆς (κυρ. δὲν δύναμαι νά λησμονήσω τι) || μισῶ || ἀγανακτῶ. [δι' ἔτυμ. βλ. άλαστος].

άλαστορία, ἡ, κακία, πονηρία.
άλαστορος, ον (άλαστωρ) ὁ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν άλαστορος διατελῶν, ὁ ὑποφέρων σκληρῶς (βλ. ά-λαστος).

ά-λαστος, ον (α στερ.+λαθεῖν τοῦ λανθάνομαι), ἰων. άληστος ὁ μὴ λησμονούμενος, ὃν δὲν δύναται τις νά λησμονήσῃ, ἀλησμόνητος, ἀφόρητος, ἀ-παυστος || ἀπεχθής, κατηραμένος.

Έτυμ. : τοῦτο καὶ τὰ εἶς αὐτοῦ συνήθως ἔτυμολογούνται ἐκ τοῦ α στερ.+λαθεῖν τοῦ λανθάνω. *Άλλοι (Kurtius) ἀνάγκουσι ταῦτα εἰς β. αλ- τοῦ άλη, άλάουαι (ἔ βλ.). *Άλλοι άλλως: διότι (κατ' αὐτούς) κυρίως σημαίνουν: άλαστος=ἀνυπόφορος, κακός, δυσάρεστος· άλαστῆς=ἀγανακτῶ· άλαστωρ=πνεῦμα κακόν, ἐκδικητής τοῦ ἐγκλήματος, κόλασις || μισαρός, ἀποτροπῆς || εἰς ὃ Boisack παράγει τὸ άλαστος <*elphdhis καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰ σανσκρ. rādhyati=εἶμαι ὑπήκοος, μτχ. raddhāh, radhrāh (= πτωχός, δυστυχής), raddha (<radh-tar- (=δραστής), Russ. Ijad=κακόν ἐργαλεῖον, Ijadāsij=ἀδύνατος, ἀδέξιος, κακός, ἔλεινός, Ἐκ τούτου τὸ

ά-λάστωρ, -ορος, ὁ (α στερ.+λανθάνομαι) ὁ μὴ λησμονῶν, ἡ τιμηρός (ἐκδικητικῆ) θεότης (λατ. deus vindex), μετὰ ἡ ἄνευ τῆς λ. δαίμων || ἔπειτα γενικῶς, ὁ ἐκδικητής, διώκτης, βασανιστής || βουκόλων άλάστωρ=ἡ πληγὴ (κυρ. ὁ τιμηρός) ἰων βουκόλων.— || Μετὰ παθ. ἔνν., ὁ πάσχων ἐκ θείας ἐκδικήσεως || ἀμαρτυλός, μεμιασμένος, κακοποιός, κατηραμένος [δι' ἔτυμ. βλ. άλαστος].

άλάτας, ὁ, ὄρωρ. τύπος ἀντὶ άλητης.
άλατίνας, ἡ, ὄρωρ. τύπος ἀντὶ άλητείας.
άλάτινος, η, ον (άλας) πεπονημένος ἐξ ἄλατος (π.χ. λίθος).

άλάτιον, τό ὑποκορ. τοῦ άλας· πρβλ. τὸ τῆς κοινῆς «άλάτι».

άλατο, ὄρωρ. γ' ἄν. ἄορ. α' τοῦ ἄλλομαι (βλ. λ.).
άλατο, γ' ἄν. ἐπ. πρτ. τοῦ ἄλόομαι (β βλ.).
ά-λατόμητος, ον (α στερ.+λατομέω) ὁ μὴ λατομηθείς, μὴ κοπέλις.

άλατο-πωλία, ἡ τὸ ἐμπόριον τῆς πωλήσεως ἄλατος.

ά-λάχανος, ον ἄνευ λαχάνων.
άλα-ώπης, -ίθος, ἡ ὄρωρ. τοῦ ἔπομ.
άλα-ώπός, ὄν ὁ ἔχων τυφλοὺς ὀφθαλμούς, σκοτεινός (λατ. caecus).

άλαωτός, -ίθος, ἡ (άλαώω) τύφλωσις, τυφλότης.
άλα-ώψ, -ώπος, ὁ, ἡ=άλαωτός (βλ. λ.).
άλαῶται, -ων, οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ ἰπποδρόμου (τοῦ Βυζαντίου) ἐνδεδυμένοι λευκά.

άλαθλον, τό=γλήχων (βλ. λ.)=εγληχούνις.
άλεγινός, ἡ, ὄν (άλγος) ὁ προξενῶν ἄλγος, ὀδυνηρός, λυπηρός· ἔπρ. -ῶς.— || μετὰ παθ. σημ. ὁ αἰσθανόμενος ἄλγος, θραῆς ὑποφέρων. Διὰ παραθ. βλ. άλγίως.

άλεγσί-δυρος, ον (άλγος+δῶζον) κυρ. ὁ δωρούμενος ἄλγῃ, ὁ προξενῶν πόνους.
άλεγσί-θύμος, ον (άλγος+θύμός) ὁ θλίβων, ὁ λυπῶν, τὴν καρδίαν.

άλέγω, μέλ. -ήσω· ἄορ. α' ἡλιγησα (άλγος) αἰσθάνομαι σωματικόν πόνον, ὑποφέρω ἀπὸ πόνου || εἶμαι ἀσθενής.— || Μετρ. αἰσθάνομαι ψυχικόν πόνον, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι || πονῶ, ὑποφέρω, διὰ πράγμα τι.

άληθδών, -όνος, ἡ (άλέγω) ἀσθημα πόνου, πόνος, ὀδύνη (τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς).
άληγμα, -ατος, τό (άλέγω) ἀσθημα ἄλγους, ὀδυνηρόν αἰσθημα ὃ αἰσθάνεται τις ἢ προξενεῖ.

άληγρός, ἄ, ὄν (άλγος) πλήρης ἄλγους, ὀδυνηρός (ΈΒδ.).

άληγ-τις, -εως, ἡ (άλέγω) ἀσθηγῆς πόνου.

άλγίνοεις, εσσα, εν (άλγος) ὀδυνηρός, άλγεινός (πρβλ. άλεγινός).

άλγινος, ον, γεν. -ονος, καὶ άλγιστος, η, ον=ἀνώ-

μαλα παραθ. τοῦ άλεγινός, ἀσχηματισμένα ἐκ τοῦ ὄσο. άλγος (ὄπως καλλίων, κάλλιστος ἐκ τοῦ ὄσο. κάλλος) [ἔ ἔπ. ἀλλ' ἔ ἄττ.].

***ΑΛΓΟΣ**, -εος, τό πόνος (λατ. dolor) σωματικῶς ἢ ψυχικῶς || πόνος, θλίψις, ὀδύνη, στενοχωρία.— || μετρ. πᾶν ὄτι προξενεῖ πόνον.

Έτυμ. : δι' ἔτυμ. βλ. άλέγω· διότι άλγος· άλέγω εἰρίσκονται ἐν οἴα σχέσει τὸ ζεῖλος άληγῆ· άλέξω. Ἐκ τούτου τὸ

άλγυνω, μέλ. -ήνω· ἄορ. α' ἡλγῶνα.— Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. άλγυνοῦμαι· ἄορ. α' ἡλγύνθην· προξενῶ πόνον, λυπῶ, θλίβω.—Μετὰ παθ. σημ. αἰσθάνομαι πόνον, πονῶ, ὑποφέρω, θλίβομαι, λυποῦμαι, διὰ τι.

άλδαίνω, ἄορ. ἔ' ἡλδᾶνον· κάμνω τι νά αὐξηθῆ. τρέφω, ἐνισχύω || ἡλδανω μέλας = ἐνεδυνάμωσε τὰ μέλη του || αὐξάνω, πληθύνω, πολλαπλασιάζω. Μόνον παρὰ ποιητῆς ἐν χρῆσει.

Έτυμ. : ἐκ τοῦ *άλω, λατ. alo· altus = ὕψηλός (πρβλ. ἔλλην. άν-αλτος=ἀχόρταγος), ali-mentum, a-lesco, ad-ultus· βλ. καὶ άλδήγω.

άλδῆεις, εσσα, εν· αὐξανόμενος, πληθύνόμενος.
άλδῆσκω αὐξάνομαι, γίνομαι ἰσχυρός, εὐδοκίμῶ.— || ὡς μεθ.=άλδαίνω (ἐκ ριζ. *ΑΑ—, ὡς ἐν τῷ λατ. alo)· βλ. άλδαίνω.

άλδισκάνω=άλδησκω (βλ. λ.).
άλδομαι=άλδησκω (βλ. λ.).

άλέα (Α), ἰων. άλέη, ἡ (άλη, άλόομαι, άλεύω) ἄλυξίς (βλ. λ.), διαφυγῆ, ἀποφυγῆ || μετὰ γεν. πραγμ. διαφυγῆ ἀπὸ τι || προφυλακτήριον, σκέπη, ἀπὸ τι.

Έτυμ. : ἄλέα, άλένιοι, άλεείνω, άλεύω, ἰων. άλεωρή=μέσον διαφυγῆς· τῆς αὐτῆς ἔτυμ. προσλεύσεως πρὸς τὰ άλύσκω (<*αλυσκωα (πρβλ. μελ. άλύξω ἄορ. ἡ-λυξα), άλυσκάω) ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπετ. ὁάσις aleu (περὶ ἧς βλ. άλη).

***ΑΛΕΑ** (Β), ἰων. άλέη, ἡ=εἴλη (β βλ.)· δερμότης (ἀπὸ τὸν ἦλιον ἢ ἀπὸ πυρᾶν).

Έτυμ. : ἄλέα (μετὰ δασέος πνεύματος) τοῦτο καθὼς καὶ τὰ εἶς αὐτοῦ άλεάζω, άλεαίνω, άλεεινός εἶναι τῆς αὐτῆς ρ. πρὸς τὰ εἴλη, εἰλῆνη, ἦλιος (β βλ.)· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπ. ὁάσις snei=καίω, φλέγω, πρβλ. ἀγγλοσξ. swelan=εἶμαι θερμός. Ἐκ τούτου τὸ

άλεάζω (άλέα Β) εἶμαι θερμός.

άλεαίνω (άλέα Β) θερμαίνω, ἠλιάζω || ἀμτέ., ζεσταίνομαι, γίνομαι θερμός, εἶμαι θερμός [δι' ἔτυμ. βλ. άλέα Β].

άλεαντικός, ὁ, ὄν· κατάλληλος πρὸς θερμαίνω.
άλεασθαι, άλεασθε, ἄορρ. ἐπ. ἄορ. α', καὶ προστ. τοῦ αὐτοῦ γρ. τοῦ ῥήμ. άλεομαι.

άλεγινός, ἡ, ὄν (άλέγω, πρβλ. άλεγινός) ὀδυνηρός, θλιβερός, δυσάρεστος, δύσκολος || μετ' ἀπφρ. ἔπτοι· άλεγινοὶ δαμήμεναι=δύσκολοι εἰς τὸ νά δαμασθοῦν.

άλέγη, ἡ· σκιά.
άλεγίζω, ἐν χρῆσει κατ' ἔνεστ. καὶ ἐπ. πρτ. μόνον άλέγιζον (άλέγω) βασανίζω ἑμαυτὸν διὰ τι, φροντίζω περὶ τίνος, μεριμνῶ διὰ τι (μετὰ γεν. πράγμ).

άλεγύνω, κυρ. ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ πρτ. (άλέγω). — Ἐν τῇ Ὀδυσ. άλεγ. δαῖτα (καὶ δαίτας) = φροντίζω διὰ τὴν εὐωχίαν || ἔπειτα γενικῶς, προπαρασκευάζω δεῖπνον διὰ φιλοξενουμένου.

ά-λέγω (α ἄορ. + λέγω), ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἔν. στενοχωρῶ, βασανίζω, ἑμαυτὸν, φροντίζω, μεριμνῶ || κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως : οὐκ άλέγω = δὲν με μέλει, δὲν φροντίζω || σπαν. ἄνευ ἀρνήσεως : Δεῖται άλέγουσι κιοῦσαι = εἶναι πολὺ προσεκτικαὶ εἰς τὸν δρόμον των || ὡς. μετὰ αἰτ. ἡ γεν., φροντίζω δι' ἔν προσσωπον ἢ δι' ἔν πράγμα.—παθ., άλέγομαι ἔν τινι = ὑπολογίζομαι, συγκαταλέγομαι μεταξῶν..

Έτυμ. : Ἡ κοινῶς παραδεδομένη ἔτυμολ. ἔς τοῦ α ἄορ. ἡ προθ.+λέγω δὲν ἱκανοποιεῖ πάντας. Ἄλλοι δὲν δέχονται σύνθεσιν ἀλλὰ ἰαπετ. ὁάσιν aleg- κοινήν εἰς πάντα τὰ κατωτέρω: άλέγω, άλεγίζω, άλεγύνω (=ἀνηγνώχῳ περὶ τίνος) λατ. neglego, diligo, diligens, religio· άλγος, άλεγεινός (<*elegenos) καὶ άλεγινός. δνα-ηλεγής (=ὀδυνηρός), άλέγω λατ. algeo, άλγύνω, άληθδών, άληγμα, άληγῆσις, άληγρός. Κατὰ ταῦτα ά-λέγω (<*elgō, άλγος <*algos) ὑπερβολικῶν μετασχημα-

τισμόν τῆς βάσεως παρουσιάζει τὸ παρ' Ἑσυχ. ἀλαγει-
νὰ θεινά.

ἄλεινός, ἡ, ὄν (ἀλέα Β)· θερμός, προσηλιακός, εὐήλιος. [δὲ ἔτυμ. βλ. ἀλέα Β].

ἄλεινω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. = ἀλόμαι, ἀλεύομαι (ἀλέα Α, ἄλη)· ἀποφεύγω.

ἀλήη, ἡ, ἴων. ἀντι ἀλέα (δ βλ.).

ἀλεῖς, ες' συνών. τῷ ἀλεινός (δ βλ.).

ἀλεία, ἡ=ἀλεία βλ. λ. (ὡς τὸ ὕγεια ἐκ τοῦ ὕγεια).
ἀλείαρ, -ἄτος, τὸ (ἀλέω)· ἀλεσμένος σίτος, ἀ-
λευρον.

ἀλείμμα, -ατος, τὸ (ἀλείφω)· πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει
ὡς ἀλοιφή, ἀλοιφή, πάχος, ἔλαιον.

ἀλείμματιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ προηγ.

ἀλείμματ-ώδης, ες (ἀλείμμα+εἶδος)· ὁμοίος πρὸς
ἀλείμμα (πρὸς ἀλοιφήν).

ἀλείπτειν=δεῖ ἀλείφειν.

ἀλείπτηρ, -ῆρος, ὁ=ἀλείπτῃς (βλ. λ.).

ἀλείπτηριον, τὸ μέρος ἐνθα ἠλείφοντο οἱ ἀγυ-
νιζόμενοι (ἐν τοῖς Γυμνασίοις, ἢ ἐν τοῖς βωμαῖκοῖς
βαλανείοις).

ἀλείπτης, -ου, ὁ (ἀλείφω)· ὁ ἀλείφων ἢ προγυ-
μαστήρ, προπονητής, διδασκαλός, (κυρ. εἰς Σχο-
λῆν πάλης).

ἀλείπτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀλείπτην,
ἢ ὁ κατ'ἀλλήλου δι' αὐτόν, ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀσκηθεῖς.—
Ἡ ἀλείπτεικῆ (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ ἀλείπτου, τοῦ
προγυμναστοῦ.

ἀλείπτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. (ἀλείφω)· ἀηλιμμέ-
νος, ἐπιδεκτικός ἀλοιφῆς, ἐπαλείψεως.

ἀ-λείπτος, ὄν (ἀ στερ.+λείπω)· ὁ μὴ ἀφεθεῖς ὀ-
πίσω, μὴ ὑπολειφθεῖς ἢ ἀήττητος.

ἀλείπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἀλείπτῃς (βλ. λ.).

ἀλείπτρον, τὸ διάφ. γρ. ἀντι ἐξάλειπτρον (βλ. λ.).

ἀλείς, εἶσα, ἐν' μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ εἶλω.

ἄλεισιον, τὸ (ἀ στερ.+λείος)· τετορνευμένον πο-
τήριον ἢ γεν.—ποτήριον.

ἀλείτης, -ου, ὁ (ἀλη)· ὁ παραπλανῶν τινα, ἢ ὁ
ἴδιος παρεκκλίνων τῆς εὐθείας, παραβάτης, ἀμαρ-
τωλός.

ἀ-λείτουργητος, ὄν (ἀ στερ.+λείτουργία)· ὁ ὀπ-
ηλλαγμένος λειτουργῶν (τ. ἔ. δημοσίων ὑπηρεσιῶν).

ἀλείφα, τὸ=ἀλείφαρ (βλ. λ.).

ἀλείφαρ, -ἄτος, τὸ (ἀλείφω)· ἀλοιφή, «ἀλείμμα»,
ἔλαιον, χρησιμοποιοῦμενον ἴδια κατὰ τὰς ἐπιτηδεύσεις
τελετὰς καὶ θυσίας.— ἢ Ἰνικῶς, πᾶν χρησιμεῖον πρὸς
ἐπίχρισιν, πίσσα, ρητίνη.

ἀλειφατῆς ἄρτος· ἄρτος ὠπτημένος μετὰ ἐλαίου ἢ
λίπους.

ἀλειφό-βιος, ὄν· ἐδ̄ περὶ παλαιστῶν ἀναστρε-
φόμενος καὶ ὑπηρετῶν καὶ τοῦτο ἔχων ὡς πόρον
ζωῆς (περιφρονητικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀλείπτου).

2) γεν. πτωχός.

ἌΛΕΙ'ΘΩ, μέλ. -ων ἄορ. α' ἠλείψα, ἐπ. ἀλείψα·
πρκ. ἀλήλψα.— Παθ. ἄορ. α' ἠλείφθη, ὡς. ἄορ. β'
ἠλίφην [Υ'] πρκ. ἀλήλψμαι· ἀλείφω ἢ χρίω δι' ἐ-
λαίου (τὸ δέρμα). Παρ' Ὅμ. ἀλείψαι (ἢ ἀλείψασθαι)
λίπ' ἐλαίω (συνάπτεται δηλ. πάντοτε μετὰ τῆς δοτ.
ἐλαίω ἢ λ. λίπα, ἦν βλ.) ἢ κυρ. ἐπὶ ἐπαλείψεως διὰ
γυμνασιακὰς ἀσκήσεις ἢ οἱ ἀλειφόμενοι=οἱ ἀθληταί.—
ἢ (ὡς τὸ ἐπαλείφω) ἐπιχρίω: οὐατ' ἀλείφω = ἐπι-
χρίω (βουλώνω) τὰ ὦτα.

ἔτυμ.: ἐκ ριζ. λειπ- μετὰ προθ. α (βλ. ἐν λίπος,
λειπαρός, λειπαρής) πρβλ. λείος (δ βλ.) ὡς. ἀλείφαρ,
ἀλείμμα, ἀλοιφή. Ἐν πᾶσι τούτοις τὸ βασύ -φ- εἶναι
ὑστερογενές. Ἐκ τούτου τὸ

ἀλείψις, -εως, ἡ τὸ ἀλείφειν, ἐπάλειψις, βαφή.

ἀλεκτορίδεις, -είως, ὁ (ἀλέκτωρ)· κοτόπουλο.

ἀλεκτόριον, τὸ=τῷ προηγ.

ἀλεκτορίς, -ίδος, ἡ (ἀλέκτωρ), θηλ. τοῦ ἀλέκτωρ·
δούκις.

ἀλεκτορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀλέκτωρ· πετεινάρι.

ἀλεκτορο-φυνία, ἡ (ἀλέκτωρ+φυνή)· τὸ κρᾶξι-
μο τοῦ πετεινοῦ ἢ ἡ ὦρα καθ' ἣν φωνεῖ ὁ ἀλέκτωρ,
ἢ κλ. ἡ τρίτη φυλακὴ τῆς νυκτός.

ἄ-λεκτος, ὄν (ἀ στερ.+λέγω)· ἀπερίγραφτος, ἀνέκ-
φραστὸς, ἄοριστος.

ἄ-λεκτρος, ὄν (ἀ στερ. + λέκτρον)· ὁ ὄνου λέ-
κτρον (κοίτης), ὄγαμος· ἀλεκτρα γάμων ἀμιλλήματα
=δυστυχῆς (ἀτυχῆς) ἐπιθυμία γάμου (παράνομος
γάμος)· ἀλεκτρα ὡς ἐπὶρ.=δένει γάμου.

ἀλεκτρυάϊνα, ἡ· ὄρνις (κομικὴν θηλ. τοῦ ἀλεκ-
τρῶν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ λέαινα: λέων).

ἀλεκτρούνοιος, ὄν· ἀνήκων εἰς ἀλέκτορα.

ἀλεκτροουο-τρόφος, ὁ· ὁ τρέφων ἀλεκτρούνας.

ἀλεκτρουν-ώδης, ες'· ὁμοίος πρὸς ἀλεκτρυόνα.

ἀλεκτρουο-πώλης, -ου, ὁ=ὁ πωλῶν ἀλεκτρούνας,
δρινοῦδας.

ἀλεκτρουο-πώλιον, τὸ (ἢ —πωλήτηριον)·=ἀγο-
ρὰ πουλερικών.

ἀλεκτρουο-φώνιον, τὸ=ἀλεκτοροφωνία (βλ. λ.).

ἀλεκτρυ-ώδης, ες'· ὁμοίος πρὸς ἀλεκτρυόνα.

ἀλεκτρυών, -όνος, ὁ, ἡ (ἀλέκτωρ)· πετεινός ἢ
δούκις.

ἌΛΕ'ΚΤΩΡ (Α), -ορος, ὁ· πετεινός (λατ. gallus)
πρβλ. τὸ τῆς νέας «ἀλέκτορας ἢ ἀλόχτερας» κατὰ
μετάθεσιν τῶν φωνηέντων.

ἔτυμ.: ἢ συνήθως ἔτυμολ. ἐκ τοῦ α ἀθρ.+λέκτρον
δὲν ἱκανοποιεῖ. Πιθανώτερον ἡ γνώμη τοῦ *Kreischmer*,
καθ' ἣν ὑπάρχει ταυτότης μεταξὺ τῶν ὀσθ. ἀλέκτωρ,
ἀλεκτροῦν καὶ τῶν κυρ. ὀνομ. Ἄλέκτωρ, Ἀλεκτροῦν
(ἀλέξω (=ἀπομακρύνω) πρβλ. ἀλεξητήρ, ἀλεκτήρ=πα-
λαιστής. Εἶναι φανερός ὁ πολεμικὸς χαρακτήρ καὶ τοῦ
πτηνοῦ, ἐπομ. καὶ τὸ ἔνομα τούτου ἐκ τοῦ ἀλέξω προ-
έρχεται.

ἀλέκτωρ (Β), -ορος, ὁ (ἀ στερ.+λέγω) = ἀλεκτρος
(βλ. λ.).

ἌΛΕ'ΚΩ, σπαν. τύπος τοῦ ἀλέξω ἀπωθῶ, ἀπομα-
κρύνω (τινί τε).

ἀλ-έλαιον, τὸ ἀλατιῶν ἔλαιον.

ἀλέματος, ὄν· ἀντι ἠλέματος (δ βλ.).

ἀλεν, ὄν, καὶ ἐπ. τύπος ἀντι ἐάλησαν, γ' πληθ.
παθ. ἄορ. β' τοῦ εἶλω.— ἀλλ' ὁμοῦς ἀλεν οὐδ. μτχ.
ἄορ. β' (βλ. ἀλείς).

ἀλεξ-αἰθρίας, ὄν (ἀλέξω + αἰθρία)· ὁ προφυλάσ-
σων ἀπὸ τοῦ ψύχους (πρβλ. Ἑσυχ. ἀλεξαιθριον,
θερμὸν σκέπασμα, Σοφοκλ. Ἄμφισαράφ).

ἀλεξανδρίως, μέλ. ἴσω· εἶμαι ὡς ὁ Ἀλέξαν-
δρος, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ἀλέξ-ανδρος, ὄν (ἀλέξω + ἀνήρ), ἐπιθ. ὁ ἀλέξων
(ἀμύνων, προφυλάττων) τοῦς ἄνδρας.— ἢ ὡς κύρ.
ἄνομα, τὸ σύνθετος ὄνομα τοῦ Παρίδου ἐν τῇ Ἰλιάδι ἢ
Ἄλέξ. ὁ μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου.

ἀλεξ-ανεμία, ἡ· ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνεμίου προφύλαξις.

ἀλεξ-άνεμος, ὄν (ἀλέξω+ἄνεμος)· ὁ ἀποκρούων
(κρατῶν μακρὰν) τοῦς ἀνέμους ἢ προφυλάσων ἀπὸ
τῶν ἀνεμών.

ἀλέξαρ, τὸ=τὸ δειλινόν.

ἀλέξασθαι· ἀπρφ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀλέξω.

ἀλέξμεναι, -έμεν, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ ἀλέξω.

ἀλέξημα, τὸ (ἀλέξω)· ὑπεράσπισις, προφύλαξις,
βοήθεια.

ἀλεξ-ήνωρ, -ορος, ὁ (ἀλέξω + ἀνήρ)· ὁ βοηθῶν
ἄνδρα, περὶ ἱατροῦ.

ἀλεξήσεις, γ' ἐν. ἄορ. α' ἐνκτ. τοῦ ἀλέξω.

ἀλεξήσις, -εως, ἡ (ἀλέξω)· ἀποκρούσις, προφύ-
λαξις, ὑπεράσπισις ἢ ἀντοχή.

ἀλεξήσω μέλλ. τοῦ ἀλέξω.

ἀλεξητήρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἀλεξητήρ (δ βλ.).

ἀλεξητήρ, -ῆρος, ὁ (ἀλέξω)· ὁ κρατῶν μακρὰν,
ἀποκρούων ἢ βοηθῶν, ὑπερασπιστής, φύλαξ, φρου-
ρός· ἀλεξητήρ μάχης = πρόμαχος (κυρ. ὁ κρατῶν
τὴν μάχην μακρὰν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ στρατεύμα).

Ἐκ τούτου τὸ

ἀλεξητήριος, α, ὄν· ἱκανὸς νὰ κρατῇ μακρὰν,
νὰ ὑπερασπίσῃ ἢ νὰ βοηθῇ, κυρ. ὡς ἐπιθ. τῶν θεῶν
(ὡς τὸ λατ. *averruncus*).— ἢ ἀλεξητήριον (ἐνν. φάρ-
μακον), τὸ ἱατρικόν (φάρμακον) ἢ προφύλαξις, προ-
στασία (μέσον προφυλάξεως).

ἀλεξητῶρ, -ορος, ὁ=ἀλεξητήρ (δ βλ.).

ἀλεξι-ἄρη, ἡ (ἀλέξω+ἀρά)· ἀρὰ ἀπομακρύνουσα
τὴν ἀρὰν, ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ κατάραν ἢ ἡ (ἐκ
τοῦ ἀλέξω+ἄρης)· ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ θανάτου
καὶ ὀλεθρου.

ἀλεξι-θέλεμνος, *ον'* (ἀλέξω+θέλεμνος)· ὁ κρατῶν μακρὰν (ἀπομακρύνων) τὰ βέλη.

ἀλεξι-γάμος, *ον'* (ἀλέξω+γάμος)· ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον.

ἀλεξι-κάκος, *ον'* (ἀλέξω+κακόν)· ὁ ἀπομακρύνων τὸ κακόν·

ἀλεξι(μ)-θροτος, *ον'* (ἀλέξω+θροτός)· ὁ προστατεύων τοὺς θροτούς (δηνητούς).

ἀλέξιμον, τό=ἀλεξητήριον (βλ. λ.).

ἀλεξι-μορος, *ον'* (ἀλέξω+μόρος)· ὁ τὸν θάνατον ἀποδιώκων, ἀπομακρύνων.

ἀλεξις, -εως, ἡ· βοήθεια.

ἀλεξι-φάρμακος, *ον'* (ἀλέξω+φάρμακον)· ὁ ἀπωδῶν τὸ δηλητήριον, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἀντιδοτόν.—**II** οὐδ. ἀλεξιφάρμακον, τό=ἀντιδοτόν κατὰ τοῦ δηλητηρίου (κωρ. τὸ ἀπωδοῦν, ἐξουδετεροῦν τὸ δηλητήριον), λατ. remedium.

ἌΛΕΞΩ· οἱ τύποι τῶν χρόνων σχηματίζονται ἐν μέρει μὲν ἐκ τοῦ ἀλέξω, ἐν μέρει δὲ ἐκ τοῦ ἀλέκω· μέλ. ἀλεξήσω· γ' ἐν. ἐνεργ. ἀορ. α' εὐκτ. ἀλεξήσειε· μέσ. μέλ. ἀλεξήσομαι· ἀλλὰ καὶ μέλ. ἀλέξω· ἀορ. α' ἤλεξα· μέσ. μέλ. ἀλέξομαι· ἀορ. α' ἤλεξάμην· — ὡς. ἐπ. ἀορ. ε' ἄνευ ἀγῆς. (ὡσεὶ ἐκ τοῦ *ἄλικω) ἄλικον, ἀπφ. ἀλικεῖν, -έμεναι, -έμεν, μτχ. ἀλικῶν· ὁπόθεν πάλιν σχηματίζεται μέλ. ἀλικαλκῶ· ὀπομακρύνω, ἀποτρέπω, ἀποκρούω || ὅθεν ὑποσηριζῶ, ὑπεροσπίζω, βοηθῶ. Σύνταξις· μετὰ δοτ. προσ.· ἀλέξειεν τινί (προσ.)—μετ' αἰτ. πράγμ. ἀλέγειν τι· Ζεὺς τὸ γ' ἀλεξήσειε = ὁ Ζεὺς ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποτρέψῃ. (Ἀλλὰ συχνοτάτα καὶ μετὰ τῶν δύο συντάξεων (μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ.) συγχρόνως· ἀλέγειν Δαναοὺς κακὸν ἤμαρ=ἀποτρέπειν ἀπὸ τοὺς Δαναοὺς τὴν ἡμέραν τοῦ ὀλέθρου· πρβλ. ἀλαλκε.—Μέσ. ἀλέξομαι τινα=ἀποκρούω, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὑπεροσπίζω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός (λατ. defendere) ὡς. ἀπολ. ἀλέξομαι=ἀλέξω (ὑπεροσπίζω) ἐμαυτόν.—**II** ὡς μέσον ὡς. ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω. [Ἐκ τῆς λατ. β. *aleq- ἐξ ἀσθενεστερας μορφῆς τῆς ὀποιας παράγεται καὶ τὸ ἀλήκῃ].

ἀλέομαι, συνηρ. ἀλεύμαι, ὡς. ἀλεύομαι· γ' ἐν. εὐκτ. ἀλέοιτο· μτχ. ἀλεύμενος· πρὸ πάντων ὅμως παρ' Ὀμ. ἐν χρῆσι· κατὰ τὸ γ' ἐν. ἀορ. α' ἠλεύατο ἢ ἀλεύατο· προστ. ἀλεύαι, ἀλεύαθε· ἵπστ. ἀλέγεται ἢ ἀλεύεται· εὐκτ. ἀλείται· ἀπφ. ἀλέασθαι, ἀλεύασθαι· μτχ. ἀλεύάμενος. Ἄποθ. (ἀλεύω)· ἀποφεύγω συν. μετ' αἰτ. πραγμ. ἀλέομαι βέλος, θάνατον, σπαν. μετὰ αἰτ. προσ. || ὡς. μετ' ἀπφ.=ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, παραλείπω νὰ τὸ πράξω, δὲν τὸ πράττω || ἀπολ. (δια)φεύγω, φεύγω μετὰ πάσης δυνατῆς σπουδῆς, πετώ (διὰ νὰ προφυλαχθῶ) || παραμελῶ· πρβλ. ἀλεῦ.

ἀλεοτής, -ητος, ἡ (ἀλής)· συνάδροισις, ὡς τὸ ἀήροισις.

ἀ-λεπίδωτος, *ον'* (α στερ. + λεπίς)· ὁ ἄνευ λεπίδων, χωρὶς λέπια.

ἀ-λέπιστος, *ον'* (α στερ. + λεπίς)· ὁ ἄνευ λεπίδων.—**II** ὁ μὴ ἀπολεπισθεὶς, μὴ ἀποφλοιωθεὶς, ἀκαθάριστος.

ἄλεσις, -εως, ἡ (ἀλέω)· τὸ ἄλεσμα.

ἄλεσαν, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἤλεσαν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ ἀλέω.

ἀλεστοέν, βῆμ. ἐπιθ. τοῦ ἀλέω· πρέπει τις νὰ ἀλέσῃ.
ἄλεται, ἐπ. ἀντὶ ἀλέγεται, γ' ἐν. ἀορ. ε' ἵπστ. τοῦ ἀλλομαι=πηδῶ.

ἀλέτης, -ου, ὁ (ἀλέω)· ὁ ἀλεστής, ὁ ἀλέθων, ὁ μυλωνάς || ἀλέτης ὄνος=μυλόπετρα.

ἀλετός, ὁ (ἀλέω)· τὸ ἀλέδειν, τὸ ἄλεσμα.

ἀλετρώω, μέλ. -εύσω· ἐκτετατ. τύπος τοῦ ἀλέω = ἀλέδω.

ἀλε-τρίθῳνος, ὁ (ἀλέω + τρίβω)· τὸ ἀλέδον ἢ κατατριβόν, δοιδῶς, τριπτήρ, (κωιν. γουδοχέρι).

ἀλετρίς, -ίδος, ἡ (ἀλέω)· δούλη ἀλέδουσα σίτον (λατ. mollitrix). 2) παρθένος ἐν Ἀθῆναις ἀλέδουσα διὰ τὰ πόσινα τῆς Ἀθῆνας.

ἀλετών, -ώνος, ὁ=ἀλέτης ὄνος=ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.

ἀλεῦ ἢ ἄλευ, πιθ. συντεμ. τύπος ἀντὶ ἀλέου, προστακτ. τοῦ ἀλέομαι· ἀπόφευγε! παῦε!

ἀλευάμην, ἀορ. α' τοῦ ἀλέομαι.

ἀλευρίτης, ἄρτος, ὁ = ἄρτος ἐξ ἀλεύρων (ἐκ σίτου).

ἀλευρο-μαντεῖον, τό· πρόρρησις δι' ἀλεύρου.

ἀλευρό-μαντις, -εως, ὁ· ὁ ἐξ ἀλεύρου προλέγων τὰ μέλλοντα.

ἀλευρον, τό (ἀλέω)· ἄλευρον ἐκ σίτου, σιτάλευρον, συν. κατὰ πληθ. ἄλευρα, διακρινόμενα ἀπὸ τῶ ἀλφριτα (=κριθᾶλευρα).

ἀλευρ-ῶδης, ες (ἀλευρον + εἶδος)· ὁμοίος πρὸς ἄλευρον.

ἀλεύω, μέλλ. ἀλεύσω, ἀορ. α' ἤλευσα, χρησιμ. ποιούμενον ὡς ἐνεργ. τοῦ ἀλέομαι ἢ ἀλεύομαι (βλ. ἀλέομαι)· ἀπομακρύνω, κρατῶ μακρὰν.

ἌΛΕΩ, πρτ. ἤλων· μέλλ. ἀλέσω· ἀορ. α' ἤλεσα ἐπ. ἄλεσσα· πρτ. ἀλήλεσα, καθ. πρτ. ἀλήλομαι ἢ ἀλήλομαι· ἀλέδω, συντριβῶ, κοπανίζω (λατ. molere).

Ἔνυμ.· ἀλέω, ἄλητον (ἄλευρον), ἀλέται λίθοι (μυλόπετρες), ἄλετος καὶ ἀλετός (=ἄλεσμα) ἀλετρις (=μυλωνοῦ), ἀλετρεύω (ἀλέδω), ἄλευρον (<ἄλε-φρον) ἄλη(φ)αρ (καὶ πληθ. ἀλήφατα) x εἰ· πάντα ταῦτα ἐκ β. αλ- (πρβλ. Ἄρμ. alam=ἀλέδω, alauri<*alatrio=μύλος, aleur=ἄλευρον). Ἡ συσχέτισις τῆς β. ἀλ- πρὸς τὴν β. Fel- τοῦ εἰλω δὲν ἐπιδοκιμάζεται, διότι τὰ παραγωγα τῆς β. ἀλ- δὲν πέρχουν ἴχνος β. Ὀρθότερα συνάπτεται βπ' ἄλλων ἢ β. ἀλ- τοῦ ἀλέω πρὸς τὴν β. τῶν λ. molo=ἀλέδω, mola=μυλόπετρα, ἔλλ. μύλλω μύλη, ἄρμ. malem, γοθ. malan, πκλ. ἰρλ. melim· ἡ τ. αλ- (*ηλ-, κοινῇ ἑάσις mei (=ἀλέδω), εἰς ἧς ἐξέπεσε τὸ μ· διὰ τὰ παραγωγα τῆς Ἑλληνικῆς.

ἀλεωρή, ἀτ. ἀλεωρῶ, ἡ (ἀλέομαι)· ἀποφυγή, δις φυγή. 2) μέσον, πρόπος, ἀποφυγῆς (διαφυγῆς· ὑπεράσπισίς τινος ἐναντίον προσ. τινός ἢ πράγμ. δῆτ'ων ἀνδρῶν ἀλεωρῆ)· ἀπολ. βοηθία, συνδρομή.

ἌΛΗ, ἡ (ἀλάομαι)· ἀδιόκριτος περιπλάνησις.—2) μετφ. περιπλάνησις τοῦ πνεύματος, σύγχυσις παραφροσύνη (λατ. error mentis).

Ἔνυμ.· τῆς αὐτῆς β. εἶναι τὰ· ἀλη, ἀλάομαι, ἀλαίνω (= περιπλανῶμαι), ἀλήτης, ἀλητεύω, λατ. am-ulare. Βλ. καὶ ἀλαζών, ἀλῶ, ἠλέος, ἠλάσκω.
ἀλή, ἡ, μόνον κατὰ πληθ. ἀλαί (=λατ. salinae) ἀλυκαί,

ἀλ-ηγός, ὄν· ὁ μεταφέρων ἄλας.

ἀλήθειά, ποιητ. ἀληθειᾶ, ἡ (ἀληθής)· ἀλήθεια.

2) πραγματικότης, πραγματικὴ ἀλήθεια || ἡ ἐπαλήθευσις.—**II** ὁ χαρακτῆρ τοῦ λέγοντος τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρίνεια.

ἀληθέστερον, -έστατα, παραθετικά τοῦ ἀληθῶς·

ἀλήθεισις, ἡ· φιλαλήθεια, εἰλικρίνεια.

ἀληθευτής, -οῦ, ὁ· φιλαλήθης, εἰλικρινής.

ἀληθευτικός, ἡ, ὄν· φιλαλήθης, εἰλικρινής.

ἀλητεύω, μέλ. -εύσω (ἀληθής)· ἐπὶ προσ., λέγω τὴν ἀλήθειαν, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι φιλαλήθης || ἐπὶ πραγμ., εἶμαι, ἡ ἀποδεικνύομαι, ἀληθῆς || ἐπὶ μαντεῶν, ἐν καθ. φωνῇ = ἐπαληθεύω, ἐκπληροῦμαι.—ἀλήθειουσαν πάντα=λέγε τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσιν.

ἄληθης, ἐς (α στερ.+λήθω=λανθάνω)· ὁ μὴ κεκρυμμένος ἢ μὴ ἀποκρυπτόμενος, ἄρα πραγματικός, ἀντίθ. τῶ ψευδῆς ἢ φαινομενικός.—Ἐπὶ προσ., φιλαλήθης, εἰλικρινής, τίμιος || ἐπὶ πραγμ., πραγματικός. 2) τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. μετὰ εἰρων. σημ. ὡς προστακτ. ἀληθεῖς; = πράγματι; λατ. itane? Ἐν φτὸ δῆυτόνον τὸ ἀληθές=ἐν πᾶσιν ἀληθείᾳ, πράγματι (λατ. revera).

ἀληθίζομαι, ἀποθ.=ἀληθεύω.

ἀληθίνο-λογία, ἡ· τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν.

ἀληθίνο-πίπερος, ὄν· ὁ κατὰ τὸ χρῶμα ὁμοίωτος πρὸς κοκκινόπιπερον· ἀληθινοπίπεροι κίονες=οἱ ἐκ πορφυροῦ λίθου.

ἀληθίνος, ἡ, ὄν (ἀληθής)· ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν.—Ἐπὶ προσ., φιλαλήθης, ἀξιόπιστος, εἰλικρινής || ἐπὶ πραγμ., πραγματικός, ἀληθινός, γνήσιος. Ἐπίρ. -νός.

ἀληθο-γνώσις, ἡ (ἀλήθεια + γνώσις)· ἡ γνώσις τῆς ἀληθείας.

ἀληθό-μαντις, -εως, ὁ, ἡ (ἀληθής+μάντις)· μάντις (προφήτης) τῆς ἀληθείας (πρβλ. κακόμεντις).

ἀληθο-μυθέω· λαλῶ ἀλήθειαν.

ἀληθό-μῦθος, *ον* (ἀλήθεια + μῦθος) ὁ λαλῶν τὴν ἀλήθειαν.

ἀληθο-ποιέω ποιῶ ἀληθῆ, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τι ἀληθές.

ἀληθο-ορκέω ὀρκίζομαι ἀληθῶς.

ἀληθο-σοφία, ἡ ἀληθὴ σοφία.

ἀληθούνη, ἡ ποιητ. ἀντὶ ἀλήθεια.

ἀληθότης, -ητος, ἡ ἀλήθεια.

ἄληθω, μέλ. -ήσω=ἄλεω (ἀλέδω).

ἀληθῶς, *λων*, -έως, ἐπὶ τοῦ ἀληθῆς πραγματικῶς, ἀληθῶς || ὡς. ὡς ἀληθῶς. — Συγκρ. ἀληθέστερον, ὑπερβ. ἀληθέστατα.

ἄληθον πεδίον, τὸ (ἀλη) χῶσα (κυρ. πεδ.:ἄς) τῶν περιπλανήσεων (ἐν Λυκίᾳ ἢ Κιλικίᾳ).

ἀ-λήθιος, *ον* (α στερ. +λήθιον) ὁ ἀνευ γαιῶν πρὸς παραγωγήν σιτηρῶν, ἀνευ ἀγρῶν || πτωχός. Ἐν Ἰλ. I 125 συνάπτεται: ἀλήθιος...ἀκτιμῶν (ὡς ἀλλ. τὰ ἀντίθετα: πολυλήθιος...πολυκτιμῶν, Ε 612).

ἀ-λήστος, *ον* (α στερ. + λήζω) ὁ μὴ ληζόμενος, μὴ λεηλατούμενος.

ἀ-ληκτος, ἐπ. ἄλληκτος, *ον* (α στερ. +λήγω) ὁ μὴ λήγων, ἀκατάπαυστος, διαρκής· ἄλληκτος θυμὸς = ὀργὴ ἀκαταπαύστου· ἄλληκτος χόλος = ὀργὴ ἀμείωτος, ἀδιάκοπος.

ἀλήλεκα, **ἀλήλεσμαι**, ἡ -εμαι, ἀττ. ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ ἀλέω=ἀλέδω.

ἀλήλιφα, **ἀλήλιμμα**, ἀττ. ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ ἀλέφω.

ἄλημα, τὸ (ἀλέω), κυρ. τὸ ἀλεσμένον, λεπτὸν ἄλευρον || μτρφ. ὁ παμπόνηρος ἄνθρωπος, ἀπατεῶν.

ἀλήμεναι, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀλήναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. 6' τοῦ εἶλω.

ἀλημοσύνη, ἡ (ἀλη) περιπλάνησις, τὸ περιφέρεσθαι.

ἄλημων, -ονος, ὁ, ἡ (ἀλάομαι) ὀλήτης, πλάνης (περιπλανάμενος).

ἀλήναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. 6' τοῦ εἶλω

ἄληξ, -ηγρος, ε' εἶδος ὄσπριου.

ἄληπτος, *ον* (α στερ. +λαμβάνω) ὁ μὴ συλλαμβανόμενος, δυσκόλως συλλαμβανόμενος. — συγκρ. ἀληπτότερος = ὀλιγώτερον εὐπρόσβλητος. — 2) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος.

Ἄ-ΛΗΨ, ἡ ἀλής, ἐς, ἐπ. καὶ *λων*. ἐπιθ.=ἀττ. ἀ-θρόος· ἡθροισμένοι ἐς ἕν ὄλον (λατ. confertus).

Ἐτυμ.: ἕκ βίξ. ἀλ- συγκ. τῆς β. *φελ*- τοῦ εἶλω, οὗ πρβλ. παθ. ἄορ. 6' εἶλην, ἀπρφ. ἀλήναι, ὑπόθεν καὶ τὰ ἀελλῆς, ἀολλῆς πρβλ. καὶ εἶλλω, ἄλις, ἄλια, ἀλιεῖα=ἡλιαία.

ἄλησις, -εως, ἡ (ἀλάομαι) =ἀλη (βλ. λ.) περὶ τῆς τροχίᾳς τοῦ ἡλίου. — III (ἀλέω)=τὸ ἀλήθειν (πρβλ. ἀ-λεῖσις).

ἀλησμός, ὁ (ἀλέω) τὸ ἀλήθειν, τὸ συντρίβειν.

ἀ-λήστευτος, *ον* (α στερ. + ληστεύω) ὁ μὴ ληστευθεὶς, μὴ ὑποστάς διαρπαγῆν.

ἀ-ληστος βλ. ἄλαστος.

ἄληται, γ' ἐν μέσ. ἄορ. 6' ὑποτ. τοῦ ἄλλομαι.

ἀλητεία, *θωρ*. ἀλάτεία, ἡ περιπλάνησις. Ἐκ τοῦ ἀλητεῖω, μέλ. -εῦσω (ἀλήτης) περιφέρομαι ὡς ἀλήτης, ζῶ ἀλητικῆν ζωὴν.

ἄλήτης, -ου, ὁ (ἀλάομαι) ὁ περιφερόμενος, ὁ πλάνης, ἀγυρτής. 2) ὡς ἐπιθ., ἀγυρτικός, ἀλητικός.

ἀλήτιμος, *ον* (ἀλήτης) πλανώμενος.

ἀλητο-ειδής, ἐς ὅμοιος ἀλεύρω, ἔχων τὸ χρῶμα ἀλεύρου.

ἄλητον, τέ=ἄλευρον (βλ. λ.).

ἀλητός (Α), ε' (ἀλέω) ἀντὶ ἀλετός· τὸ ἀλέθειν εἰς τὸν μύλον.

ἀλητός (Β), ἡ, ὄν· ἀλεσόμενος.

ἀλητῆς, -ύος, ἡ' ελ. ἀλη.

ἀλθαία, ἡ· ἐλώδης μαλάχη, *καιν*. νερομολόχα.

ἀλθαίνω θεραπεύω· ελ. ἀλθαμαε.

ἀλθεεῖς, -εως, ἡ· θεραπεία.

ἀλθεσθῆρια, τὰ (ἀλθαίνω)· ἱατρικά, θεραπευαί.

ἀλθηεῖς, *εσσα*, ἐν· θεραπεύω, ὑγεινός.

ἀλθητικός (ἡ ἀλθικός) βλ. ἀλθαίνω, ἀλθομαε.

ἄλθωμα, ἐπ. πρκ. ἀλθόμην· μέλλ. ἀλθήσομαι· καθίσταμαι ὑγιής, θεραπεύομαι· ἀλθετε χεῖρ. [Ἐκ

β. αλθ- πρβλ. *σανακρ*. *ardh-* (= δόλλω, ἀκμόζω), *ardhukas* (ἀκμόζων), *Zenb. ared* (αὐξάνομαι)].

ἄλια, *λων*. ἀλίη, ἡ (ἀλής)· συνέλευσις, συγκέντρωσις λαοῦ, *θωρ*. καὶ *λων*. λέξις ἀντὶ τῆς ἀττ. Ἐπικλησία.

ἄλια, ἡ (καὶ ἄλια) (ἀλς)· ὀλατοδῆκη ἢ ἰγδῖον (*καιν*. γουδῖ) πρὸς τρίψιμον ἄλατος.

ἀλιάδαι, -ῶν, οἱ· ναῦται, «θαλασσινοί».

ἀλί-ἄετος, ποιητ. ἀλιαετος, ὁ (ἀλς+ἄετός) «θαλασσαετός».

ἀλί-ἄης, ἐς (ἀλς+ἄημι) ὁ πνέων πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης (βλ. λ. λ.).

ἀλιαία, ἡ=ἀλια, ἡλιαία (βλ. λ. λ.).

ἀλιακός, ἡ, ὁν *θωρ*. ἀντὶ ἡλιακός.

ἀλί-ανθής, ἐς (ἀλς+ἄνθος)· ἀλιπόρφυρος· κυρ. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχων τὸ ἀνθηρὸν αὐτοῦ χρῶμα.

ἄλιας, -άδος, ἡ (ἀλς)· ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης· ἡ ἠ ἀνήκουσα εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλιας (ἐνν. κύμβη)=ἀλιευτικὸν ὄκατιον.

ἄλιαστής, *θωρ*.=ἡλιαστής (βλ. λ.).

ἀ-λίαστος, (α στερ. +λιάζομαι)· ἄκαμπος || ἀκατάπαυστος || ὃν δὲν δύναται τις νά καταπαύσῃ ἢ μετατρέψῃ || ἐπὶ πρσα. ἀτρόμητος, ἀκατάβλητος || οὗδ. ἀλιαστον ὡς ἐπὶρ.=ἀκαταπαύστως.

ἀ-λίθάνωτος, *ον*· ὁ μὴ τιμηθεὶς διὰ λίθων τοῦ, διὰ θυμιάματος.

ἀλί-θαπτος, *ον* (ἀλς+θάπτω, βλ. καὶ ἀλιβαφής)· ὁ δεβαπτιζόμενος, βεβυθισμένος ἐν τῇ θαλάσῃ, ὁ ἐν αὐτῇ πνιγείς.

ἀ-λίθας, -αντος, ὁ νεκρός, πῶμα νεκροῦ [ἀ βεβ. ἐτυμ.].

ἀλί-θάτος, *ον*. *θωρ*. ἀντὶ ἡλί-βατος (βλ. λ.).

ἀλί-θαφής, ἐς (ἀλς+θάπτω)=ἀλίβαπτος· ὁ δεβαπτιζόμενος (βυθισμένος) εἰς τὰ κύματα.

ἀλιδῶν, *ατλ*. ἀντὶ ἀλιδύω = καταδύω εἰς τὴν θάλασσαν.

ἀλί-θρεκτος, *ον* (ἀλς+θρέχω)· ὁ βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

ἀλί-θρομος, *ον* (ἀλς + θρέμω)· ὁ θορυβῶν ὡς ἡ θάλασσα.

ἀλί-θροχος, *ον*=ἀλίθρεκτος (βλ. λ.).

ἀλί-θρωτος, *ον* (καὶ ἀλί-θρός, -ῶτος) (ἀλς + βι-θρῶσκω) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βιθρωσκόμενος.

ἀλί-γδουπος, *ον*, ποιητ. ἀντὶ ἀλλ-θουπος (βλ. λ.).

ἀλί-γείτων, -ονος, *ον*· ὁ γείτων τῆς θαλάσσης, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν.

ἀλί-γενής, ἐς· ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεὶς.

ἄλιγκιος, *α*, *ον*· ὁμοιάζων, ὅμοιος [ἀβεβ. ἐτυμ.].

ἀ-λιγύ-γλωσσος, *ον*· ὁ μὴ ἔχων λιγυρὰν φωνήν, ὁ μὴ ἔχων καθαρὸν ἦχον φωνῆς.

ἀλί-δινητής, ἐς (ἀλς+δινέω)· ὁ περιδινηθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

ἀλί-δονος, *ον* (ἀλς+δονέω)· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιδινούμενος, περικυλινδούμενος.

ἀλί-δουπος, *ον*· ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ δουπῶν (ἠχῶν).

ἀλί-δρομος, *ον*· ὁ διατρέχων τὴν θάλασσαν.

ἄλιεῖα, ἡ (ἀλιεύς)· τὸ ἀλιεῦν, ἡ ἀλιευτικὴ τέχνη.

ἀλί-ειδής, ἐς· ὁ ὅμοιος τῇ θαλάσῃ κατὰ τὸ χρῶμα.

ἀλί-εργής, ἐς (καὶ ἀλι-εργός)· ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ, ὁ ἀλιεύων. — II ἀλουργής=πορφυροῦς.

ἀλί-ερκής, ἐς (ἀλς+ἔρκος)· ὁ ὑπὸ θαλάσσης περιεφραγμένος, περιβαλλόμενος ὑπὸ θαλάσσης.

ἀλιεῦμα, τὸ (ἀλιεύω)· ἄγρα ἰχθύων.

ἀλιεύς, *γεν*. -έως, *λων*. -ήσος, ὁ (ἀλς, ἄλιος)· ὁ ἀσχολούμενος μετὰ τὴν θάλασσαν, καὶ οὕτω: I ἀλιεύς, (ψαράς). — II θαλασσινός, ναυτικός, ναυτής || μετ' ἄλλων οὕα. ἐρέτας ἀλιεῖας=ναυτικούς κωπηλάτας.

ἀλιευτής, ε' βλ. ἀλιεύς.

ἀλιευτικός, ἡ, ὁν (ἀλιεύω)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁ κατάλληλος διὰ) τὴν ἀλιεῖαν.

ἀλιεύω, μέλ. -σω (ἀλιεύς)· εἶμαι ἀλιεύς, ἀλιεύω (ψαρεύω).

ἄλιζω (Α), μέλ. ἀλίω· ἄορ. ἡλιζα. — παθ. ἄορ. α' ἡλιζοθην· πρκ. ἡλιζομαι, *λων*. ἄλιζομαι (ἀλής)· συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω, συγκεντρώνω. — παθ. συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγομαι, συναντῶμαι.

ἄλιζω (B), μέλ. *ἄλιζω* (*άλιζ*) ἄλατιζω. — II παρέχω ἄλυμρον τροφήν.
ἄλι-ζωνος, *ον* (*ἄλιζ+ζώνη*) ὁ περιεζωσμένος ὑπὸ τῆς θαλάσσης.
ἄλι-ζωος, ὁ ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐν τῇ θαλάσσει.
ἄλιη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *ἄλια* (βλ. λ.).
ἄλι-ηγής, *ες* (*ἄλιζ+ἄγνυμι*) ὁ ἐφ' οὗ θραύεται ἡ θάλασσα.
ἄλι-ήρης, *ες* (*ἄλιζ+ἑρέσσω*) ἡ κώπη, «*ἢ ἑρέσσωσι κατὰ τὴν θάλασσαν*», δι' ἧς κωπηλατοῦσι.
ἄλιησι, ἐπ. ζοτ. πληθ. τοῦ *ἄλιη*.
ἄλιητος, -ορος, ὁ ποιητ. ἀντὶ *ἄλιεύς* (βλ. λ.).
ἄλι-ηχός, *ές* ὁ ἤχων ὡσερ ἡ θάλασσα πρὸς ἀλλήλους.
ἄλιθιος, δωρ. ἀντὶ *ἡλίθιος*.
ἄ-λιθός, *ον* (α στερ.+*λίθος*) ὁ ἄνευ λίθων, οὐχὶ πετρῶδης. — II ὁ μὴ πάσχων ἐκ λιθιάσεως.
ἄλικάκαθον, τὸ=*ἀναγαλλίς* («περδικούλι» ἐν Ζακύνθῳ), στρογγύλον, δορκύνιον.
ἄλικία, ἡ, δωρ. ἀντὶ *ἡλικία*.
ἄλι-κλυστός, *ον* (*ἄλιζ+κλύω*) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, προσβαλλόμενος, περιδρεχόμενος. 2) ὁ ὑψηλά κύματα εἰσέρων.
ἄλι-κμητός, *ον* (*ἄλιζ+κμάμω*) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ταλαιπωρούμενος, καταπονόμενος.
ἄλι-κνήϊς, -ίδος, ἔ, ἡ: *ἄμαξα ἄλ*—ἄμαξα φερόμενη ἐπὶ τῆς θαλάσσης.
ἄλικός, α, *ον* δωρ. ἀντὶ *ἡλικός*.
ἄλι-κρηπίς, -ίδος ὁ, ἡ: ὁ παρὰ τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης.
ἄλι-κρόκαλος, *ον* ὁ πλήρης χαλίκων.
ἄλι-κτύπος, *ον* (*ἄλιζ+κτυπέω*) ὁ ἐν τῇ θαλάσσει ἤχων, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κλυδωνιζόμενος, πληττόμενος (θαλασσοδαρμένος), ἐπὶ πλοίων. — II ὡς ἔργον, ὁ δειρῶν, βρυχώμενος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης (ἐπὶ τῶν κυμάτων). Ἐν τῷ ἀνεργ. σήμ. ἐρθότ. *ἄλικτύπος*.
ἄλι-κῦμων, *ον*, γεν. -ονος (*ἄλιζ+κῦμα*) ὁ περιβαλλόμενος, περιδρεχόμενος, ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης.
ἄλικώδης, βλ. τὸ ἐρθότ. *ἄλικωδής*.
ἄλι-μέδων, -οντος (*ἄλιζ+μέδω*) ὁ ἄρχων τῆς θαλάσσης, ποντοκράτωρ, θαλασσοκράτωρ (ὁ Ποσειδῶν).
ἄ-λιμενία, ἡ ἡ ἔλλειψις λιμένων. Ἐκ τοῦ
ἄ-λίμενος, *ον* (α στερ.+*λιμήν*) ὁ ἄνευ λιμένος (λατ. *importuosus*) γενικῶς, ὁ μὴ παρέχων καταφύγιον (βουλον), ὁ σφιλοδέξενος. Ἐκ τούτου τὸ
ἄ-λίμενότης, ἡ ἡ ἔλλειψις λιμένων (βλ. *ἄλιμενία*).
ἄλιμος (A), *ον* (*ἄλιζ*) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλάσσιος (λατ. *marinus*). — II ὡς οὖς. τὸ *ἄλιμον*=θάμνος φυόμενος παρὰ τὴν θάλασσαν (κοιν. ἀρμυρήθρα) ὡς. καὶ *δ ἄλιμος*=θάμνος φυόμενος καὶ αὐτὸς παρὰ τὴν θάλασσαν «*φραγμαίτης ὑπόλευκος, οὐκ ἔχων ἀκάνθας, φύλλα δὲ ἐλαία παραπλήσια, πλατύτερα μέρη καὶ ἀπαλώτερα*» (Διοσκ.).
ἄ-λιμος (B), *ον* (α στερ.+*λιμός*) ὁ ἀποδιώκων τὴν πεῖναν.
ἄ. ι. μῦρήεις, *εσσα*, *εν* (*ἄλιζ+μύρω*) ὁ χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν (ἐπὶ ποταμῶν).
ἄλι-μῦρής, *ές*=*ἄλιμυρήεις* (βλ. λ.). — II = *ἄλιος* (A) (βλ. λ.).
ἄλινδῶ=*ἄλινδῶ* (βλ. λ.).
ἄλινδῆθρα, ἡ (*ἄλινδέω*) «κυλιάτρα», τόπος ὅπου οἱ ἵπποι κυλίνονται (λατ. *volutabrium*).
ἄλινδησις, -εως, ἡ ἡ ἐν κόνει *κυλίνδησις*, τὸ κύλισμα, ἄσκησις τῶν παλαιόντων νά κυλίνονται εἰς τὸ ἔδαφος.
ἄλινδῶ, καὶ *ἄλινδέω*, ἀορ. α' *ἡλιστα*, ἀπρφ. *ἄλισαι* πρῶ. *ἡλιστα* κυλιῶ. (ἐπὶ ἵππου). — Παθ. *ἄλινδέομαι ἢ ἄλινδομαι*: κυλιομαι ὡς ὁ ἵππος ἢ ὡς. περιφέρουσι πέρα-δῶδε, περιπλανώμαι.
Ἐτυμ. ἰ τῆς αὐτῆς ρ. πρὸς τὸ *ἄλιζω* κ. ἄ., ἐκ κοινης λατ. θέσεως *νεοὶ ἀναλλάσσομένης μετὰ τῆς νεο* (πρὸς λατ. *volno*).

ἄλι-νήκτηρα, ἡ (*ἄλιζ+νήχω*) ἠηλ. ὡσεὶ ἀε ἄρα.

ἄλι-νηκτήρ ἡ νηχομένη (κολυμβῶσα) ἐν τῇ θαλάσσει.
ἄλι-νηχός, *ές* (*ἄλιζ+νήχω*) ὁ νηχόμενος (κολυμβῶν) ἐν τῇ θαλάσσει.
ἄλινης (A), ἡ, *ον* (*ἄλιζ*) ὁ κατασκευασμένος ἐξ ἄλατος (ἀπὸ ἄλας), ἄλατινος.
ἄ-λίνος (B), *ον* (α στερ.+*λίνοσ*) ὁ ἄνευ δικτύου, ἄνευ κυνηγετικῶν ἐργαλείων (παγίδων).
ἄλινος, -εως, ἡ (*ἄλινω*) τριβή, λέανσις, στίλβωμα.
ἄλινω (*ἄλιεω*) *λε-τείνωσ*, τριβῶ ἢ ἀλείφω.
ἄλιε, δωρ. ἀντὶ *ἡλιε* (βλ. λ.).
ἄλιε, -ίκος, ὁ χόνδρος.
ἄλι-ξαντός, *ον* (*ἄλιζ+ξαντός*) ὁ ξαινόμενος, κατατρωγόμενος, ὑπὸ τῆς θαλάσσης.
ἄλιος (A), α, *ον* (*ἄλιζ*), *ι.αί. -ος -ον* θαλάσσιος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλα., ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς θαλ. (λατ. *marinus*).
ἄλιος (B), ὁ, δωρ. ἀντὶ *ἡλιος* [ἄ].
ἄλιος (Γ), α, *ον*=*μάταιος* (ὁ βλ.) ἄκαρπος, ἀνωφελής ἢ ὀκνηρός, νυθρὸς ἢ ὡς. τὸ οὐδ. κείμενον ἐπιρ. *ἄλιον*=ματαιῶς [ἄ].
Ἐτυμ. ἰ Ἀβελ. ἔτυμ. συγγ. πάντως τῷ *ἡλίθιος*, *ἡλεός*=ἔσφρων (καίτοι δὲν ἐρμηνεύεται τὸ δαυὸ πνεῦμα).
ἄλιο-τρεφής, *ές* (*ἄλιος*+*τρέφω*) ὁ ἐν τῇ θαλάσσει τρεφόμενος, θαλασσοόδιος.
ἄλιώω, μέλ. -ώσω ἀορ. α' *ἡλίωσα*, ἐπ. *ἄλιωσα* (*ἄλιος*+*ί*) ματαιῶς, καθιστῶ μάταιον, ἄκαρπον ἢ ἀπεργαστέω. 2) = *ἀϊστόω* (βλ. λ.), καταστρέφω.
ἄ-λίπαρής, *ές* (α στερ.+*λίπαρῶ*) ὁ μὴ κατάλληλος δι' ἱκέτιον, ἀνάρμοστος εἰς ἱκετεύοντα.
ἄλι-παστός, *ον* (*ἄλιζ+πάσσω*) πεπασμένος δι' ἄλατος.
ἄλι-πέδιον, τὸ (*ἄλιζ+πέδιον*) πεδίον παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀμώδης πεδιάς (πεδινή ἔκτασις), κυρ. δ' ἐκαλεῖτο οὕτω ὁμαλὸν καὶ παραθαλάσσιον πεδίον τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Πειραιᾶ.
ἄ-λίπης, *ές* (α στερ.+*λίπος*) ὁ ἄνευ λίπους, ἄπαχος, ἰσχνός. — II (*λεῖπω*, *λιπεῖν*) ἀδιάκοπος, συνεχής.
ἄλι-πλαγκτός, *ον* (*ἄλιζ+πλάσσω*) ὁ περιπλανώμενος εἰς (ἢ παρὰ) τὴν θάλασσαν.
ἄλι-πλακτός, δωρ. τύπος ἀντὶ *ἄλιπληκτός* (ὁ βλ.).
ἄλι-πλάνης, *ές* (*ἄλιζ+πλάνη*) ὁ περιπλανώμενος ἐν τῇ θαλάσσει, ὑπὲρ τὴν θάλασσαν. Ἐκ τούτου τὸ **ἄλι-πλάνια**, ἡ (*ἄλιπλάνη*) ἡ περιπλάνησις εἰς τὴν θάλασσαν, ταξιδίον πλήρες περιπλάνησεων.
ἄλι-πλάνος, *ον* = *ἄλιπλάνης* (βλ. λ.).
ἄλι-πληκτός, δωρ. *ἄλιπληκτός*, *ον* (*ἄλιζ+πλήσσω*) θαλασσοπληκτός, θαλασσοδαρμένος (κυρ. ὁ πληττόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης), ὁ μαστιγούμενος ὑπὸ τῆς θαλ., ἐπὶ νήσων).
ἄλι-πλήξ, -ήγος, ὁ, ἡ: τῷ προηγ.
ἄλι-πλόος, *ον*, συγγρ. *ἄλι-πλόος*, *ον* (*ἄλιζ+πλέω*) ὁ πλέων ἢ ὁ βυθισμένος εἰς τὴν θάλα., ὁ κεκαλυμμένος μὲν ὕδωρ.
ἄλι-πνοός, *ον* (*ἄλιζ+πνέω*) ὁ ὁσμὴν ἔχων θαλάσσης.
ἄλι-πόρος, *ον* (*ἄλιζ+πέρω*) ὁ διαπερῶν τὴν θάλα., ὁ διὰ τῆς θαλάσσης πορευόμενος, ὁ διαπλέων τὰς θαλ., ὁ αὐλακῶν τὴν θάλα.
ἄλι-πόρφυρος, *ον* (*ἄλιζ+πορφύρω*) ὁ διὰ θαλάσσης πορφύρας βεβαμμένος, ὁ βαθέος πορφύρου χρώματος.
ἄλι-πτόητος, *ον* (*ἄλιζ+πτοῖω*) ὁ πτοούμενος ἀπὸ τῶν ρόχων τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης.
ἄλι-ρράνης, *ές* (*ἄλιζ+ῤαγγῆναι* τοῦ *ῤαγγυμι*) ὁ θραύων τὰ κύματα ἢ παύει. ὁ καθ' οὗ (ἐφ' οὗ) θραύονται τὰ κύματα.
ἄλι-ρραίστης, ὁ (*ἄλιζ+ραίω*) ὁ ὡς μαινόμενος διασχίζων τὴν θάλασσαν, κηταστρεπτικός.
ἄλι-ρράντος, *ον* (*ἄλιζ+ῤαίνω*) ὁ ὑπὸ θαλάσσης βαντιζόμενος, θαλασσοβρεγμένος, θαλασσοβρεκτός.
ἄλι-ρρηκτός, *ον* = *ἄλιεργής* (ὁ βλ.).
ἄλι-ρρόδιος, *ον* καὶ -ῆ, -ον (*ἄλιζ+ῤόδος*) ὁ ὑπὸ τοῦ ῤόδου (ῤόχου) τῶν θαλασσίων κυμάτων περιβαλλόμενος ἢ προσβαλλόμενος, ὁ ὑπὸ θαλάσσης πληττόμενος.

ἀλίρροδος, *ον*—*ἀλιρρόθιος* (8 βλ.).
ἀλίρροις, *ον* (*ἀλιρροίς*)=*ἀλιρρόθιος* (8 βλ.).
ἀλίρρυτος, *ον* (*ἀλιρρύτος*) ὁ ὑπὸ θαλάσσης περιρρέομενος (περιέρχόμενος).

Ἄλις, *ἑπίρ.* (*ἀλής*)· σωρηδόν, κατὰ σωρούς, κατὰ πλήθη, ἐν ἄφθονίᾳ (λατ. *affluens*) || ἰκανῶς, ἄρκετᾶ (λατ. *satis*) || ὡς. μετὰ γεν. *ἄλις ἀργύρου*=ἄρκετᾶ ἀπὸ ἀργυρον (λατ. *satis argenti*)· *ἄλις ἔχω τιτὸς*=ἔχω ἄρκετον μέρος ἕκ τινος πράγματος.

Ἐτυμ.: *ἄλις* (**Falies* (τὸ ἐν ἀρχῇ *F* μαρτυρεῖται ἐκ τῆς ὁμηρ. χρήσεως καὶ ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Ἡσυχ. *αγάλι· ἰκανόνος*· Συγγρ. τῆ βίβλ. *Fel*· (βλ. *εἴλω*)· ἢ *ἄλις* (**oFalis*, ἐκ θεματ. δάσεως *svēl* (πρβλ. *ἐλίσω*).

ἄλιαι, *ἄπρφ.* ἄορ. α' τοῦ *ἀλίω*.

ἀλισγεί, μέλ. -*ήσω*· μιάινω, μολύνω. Ἐκ τούτου τὸ **ἀλισγέω**, -*ατος*, τὸ (*ἀλισγέω*)· μόλυναι, μίασμα.

ἄλισκομαι, ἑλλειπτ. παθ., ὡς ἄνεργ. τοῦ ἐποίου λαμβάνεται τὸ *αἰρῶ* (βλ. *αἰρέω*) πρτ. *ἄλισκόμην*· μέλ. *ἀλίσκομαι*· ἄορ. β' ἤλων, καὶ ἄττ. *ἄλιων*· ὑποτ. *ἄλιω*, ἐπ. *ἄλιω*· ἐντ. *ἄλιῶν*, ἐπ. *ἄλιῶν*· ἄπρφ. *ἄλιωναι* [ἄ]· μτχ. *ἄλιός*· πρτ. *ἤλωκα*, καὶ ἄττ. *ἔαλωκα* [ἄ]· ὑπερτ. *ἤλωκεν*· λαμβάνομαι, καταλαμβάνομαι, κατακτῶμαι, πίπτω (περιέρχομαι) εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. 2) συλλαμβάνομαι. 3) θηρεύομαι, ἀγρεύομαι, συλλαμβάνομαι, πίναμοι (ἐν κυνηγίῳ) || ὡς ἄπολ. κατανικόμην, καταβάλλομαι. 4) σπαν. ἐν καλῇ γημ., κερδίζομαι, ἀποκτῶμαι, κατορθοῦμαι.— || συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀποκαλύπτομαι πράττων τῷ ὡς ἄττ. *δικαν*, ἄορ. κηρύσσομαι ἔνοχος, καταδικάζομαι, μετὰ γεν. πρᾶγμ.: *ἄλιῶνα κλοπῆς*=καταδικάζομαι ἐπὶ κλοπῇ. [*ἄλισκομαι* <**Faliskoμαι* ρ. *Fal*- καὶ *Fel*· (πρβλ. *ἐλίσιν*)· Ριζ. βᾶσις ἰαπ. *evēl* (πρβλ. *εἴλωτες* (**ēFēlowtes*)].

ἄλιω, τὸ ἔνυδρον τι φυτῶν.

ἀλισμάργος, *ον*· ὁ ὡς ἡ θάλασσα ἤχων.

ἀλισμηκτός, *ον* (*ἀλισμηκτός*)· ὁ ὑπὸ θαλάσσης σμηχόμενος (τ. ἔ. λουόμενος).

ἀλισμός, ὁ τὸ ἀλίσσημα.

ἀλισπαρτός, *ον* (*ἀλις + σπαίρω*)· ὁ ἐσπαρμένος (δηλ. πεπασμένος) δι' ἄλατος.

ἀλιστέφανος, *ον*=τῷ ἔπομ.

ἀλιστέφης, *ἔς* (*ἀλις + στέφω*)· ὁ περιστεφόμενος (περιβρεχόμενος, περιεζωμένος) ὑπὸ θαλάσσης.

ἀλιστένος, *ον* (*ἀλις + στένω*)· ὁ στενάζων (ἠχῶν, ἀντηχῶν) ὡς ἡ θάλασσα.

ἀλιστός, *ἡ*, *ον* (*ἀλιζῶ*)· ἀλατιστός, ἀλατισμένος, ἐν ἄλμῃ διατηρούμενος.

ἄλιστος, βλ. *ἀλλιστος*.

ἀλιστρεπτός, *ον* (*ἀλις + στρέφω*)· ὁ τῆδε κάκειο· περιστρεφόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ (ὑπὸ τῶν κυμάτων φερόμενος).

ἄλιταῖνω, μέλ. *ἀλιτήσω*· ἄορ. β' ἤλιτων, ἄπρφ. *ἀλιτεῖν*· μτγ. καὶ ἄορ. α' ἤλιτσα.—Μέσ. ἄορ. β' ἤλιτομένην, γ' πληθ. ἐπ. *ἀλιτοντο*, ἄπρφ. *ἀλιτέσθαι*· βλ. *ἀλιτήμενος* (*ἄλη*)· ἁμαρτάνω εἰς τινα ἢ φέρομαι προσβλητικῶς πρὸς τινα || παραβαίνω τῷ || σφάλω, παραπλανῶμαι.

ἄλιτανεύτος, *ον* (α στερ. + *λιτανεύω*)· ὁ μὴ συγκινούμενος ἀπὸ ἰκεσίας, ἀδυσώπητος, ἀπρόσιτος εἰς λιτανείας.

ἀλιτεῖν, ἄπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλιταίνω*.

ἀλιτενής, *ἔς* (*ἀλις + τείνω*)· ὁ ἐκτεινόμενος παρὰ τὴν θάλασσαν || ὄθεν, ἐπίπεδος, ἰσοπέδος || χαμηλός.

ἀλιτέρων, *ον*, γεν. -*ονος* (*ἀλις + τέρω*)· ὁ ὀριζόμενος (συνορευόμενος) ὑπὸ θαλάσσης, ὁ θερματιζόμενος (ἔχων τὰ τέρματά του, τὰ ὄριά του) εἰς τὴν θάλασσαν.

ἀλίτημα, τὸ -*ατος* (*ἀλιτεῖν* τοῦ *ἀλιταίνω*)· ἁμαρτήμα, σφάλμα.

ἀλίτημενος, μτγ. μέσ. ἐν. τοῦ *ἀλιταίνω*, μετὰ τοῦ -*ατος* καὶ -*ατος*· ὡς ἀπὸ ρῆμ. *ἀλίτημι*. Πρβλ. *τιθήμενος*, ἐπ. ἀντι· *τιθέμενος*.

ἄλιτήμερος, *ον* (*ἀλιτεῖν*· *ἡμέρα*)· ὁ πλανηθεὶς (ἀποτυχῶν, ἀστοχῆσας) ὡς πρὸς τὴν ὠρισμένην ἢ μέραν (ἢ ὠρισμένον χρόνον) || ὄθεν. ὁ προῶρως γεννηθεὶς.

ἀλίτημοσύνη, ἡ·=*ἀλίτημα* (βλ. λ.).

ἀλίτημων, *ον* γεν. -*ονος* (*ἀλιτεῖν*)· ἁμαρτωλός, ἀνόσιος, κακοήθης (πρβλ. τὸ ἑπόμεν.).

ἀλίτηριος, *ον* καὶ *ἀλιτηρός* (*ἀλιτεῖν*)· ἁμαρτάνων, ἁμαρτωλός, ἔνοχος || *ἀλιτ.* *τιτὸς*=ἁμαρτάνων εἰς βάρος τινός.— ||=*ἀλάστωρ* (βλ. λ.).

ἀλίτηριώδης, *ἔς* (*ἀλιτήριος + εἶδος*)· κατηραμένος, βδελυκτός, ὀλέθριος.

ἀλίτηρός, *ον*·=*ἀλιτήριος* (βλ. λ.).

ἀλίτης, -*ου*, ὁ· θαλάσσιος.

ἀλίτοντο, ἐπ. γ' πληθ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλιταίνω*.

ἀλιτό-ξενος, *ον* (*ἀλιτεῖν*· *ξένος*)· ὁ ἁμαρτάνων, ἄσεβῶν εἰς βάρος τοῦ φιλοξενουμένου, τοῦ ξένου (=φίλου).

ἀλιτο-φροσύνη, ἡ (*ἀλιτεῖν*· *φροῆν*)· ἀνοσίον, ἀσεβές φρόνημα.

ἀλιτραίνω, ἐπ. ἀντι· *ἀλιταίνω* (ὁ βλ.).

ἀλι-τρέφης, *ἔς* (*ἀλις + τρέφω*)· ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ τραπεῖς.

ἀλιτρέω=*ἀλιταίνω* (βλ. λ.).

ἀλιτρία, ἡ (*ἀλιτρός*)· ἁμαρτία, ἀνοσιότης || βλάβη.

ἀλιτρό-βιος, *ον* (*ἀλιτρός + βίω*)· ὁ ζῶν βίον ἀλιτήριον, μοχθηρῶς, κακῶς, ὁ φαῦλος.

ἀλιτρο-δικής, -*ου*, ὁ· ὁ δικάζων κατὰ ἀλιτήριον τρόπον.

ἀλιτρό-νοος, *ον* (*ἀλιτρός + νόος*)· ὁ ἔχων ἁμαρτωλόν (φαῦλον) φρόνημα, ὁ ἀσεβῶς σκεπτόμενος.

ἀλιτρός, *ον*, συγκμ. τύπος ἀντι *ἀλιτηρός* (*ἀλιτεῖν* τοῦ *ἀλιταίνω*)· ἁμαρτωλός, ἁμαρτάνων || ὡς οὗτος. *ἀλιτρός*, δ=ἁμαρτωλός, ἀπατεῶν.

ἀλιτροσύνη, ἡ·=*ἀλιτρία* (βλ. λ.).

ἀλι-τροφός, *ον* (*ἀλις + τρέφω*)· ὁ ἀποζῶν. ἐκ τῆς θαλάσσης || ὁ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ θαλάσῃ (ἐπὶ ἄλιτων).

ἀλι-τροχός, *ον* (*ἀλις + τρέχω*)· ὁ διὰ μέσου τῆς θαλάσσης τρέχων (ὄρμυς).

ἀλι-τρύτος, *ον* καὶ ἄη. -*ον* (*ἀλις + τρύω*)· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τρυχόμενος, καταπονούμενος, κατασκοτωμένος ἀπὸ τῆν θάλασσαν.

ἀλι-τύπος, *ον* (*ἀλις + τύπτω*)· ὁ τυπόμενος ὑπὸ τῆς θαλ., θαλασσοδαρμένος, θαλασσοκτυπημένος || ὡς οὗτος. *ὁ ἀλιτύπος*=ναυτικός, θαλασσινός, ναύτης.

ἀλι-τύρος, ὁ (*ἀλις + τυρός*)· ἀλατισμένος τυρός.

ἀλιφῆναι, ἄπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλιφῶ*.

ἀλι-φθέρω (*ἀλις + φθείρω*)· διὰ ναυαγίου καταστρέφω, γεν. καταστρέφω.

ἀλι-φθορία, ἡ· ναυάγιον (κυρ. φθορά ἐν θαλ.). Ἐκ τοῦ

ἀλι-φθόρος, *ον* (*ἀλις + φθείρω*)· ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ἐν τῇ θαλάσῃ) φθείρων (καταστρέφων) || ὡς οὗτος. *ὁ ἀλιφθόρος*=πειρατής.

ἀλι-φλοῖος, ὁ, ἡ (*ἀλις + φλοῖος*)· θαλάσσιος φλοῖος (εἶδος δρυός).

ἀλι-φροσύνη, ἡ (*ἀλις + φροῆν*)· ἰκανὴ φρόνησις.

ἀλι-χλαίνος, *ον* (*ἀλις + χλαίνω*)· ὁ πορφύραν περιβεβλημένος (πρβλ. *ἀλιπόρφυρος*).

ἄλιως, ἐπίρ. τοῦ *ἄλιος* I=ματαίως.

ἀλκάεις, -*εντος* δωρ. ἀντι· *ἀλκήεις* 8 βλ.

ἀλκαία, ἡ· ἡ οὐρά τοῦ λέοντος (κυρ. θηλ. τοῦ *ἀλκαῖος*, ὁ βλ.).

Ἄλκαϊός, ἡ, ὄν (*Ἄλκαῖος*)· «μέτρον Ἄλκαϊκόν» =χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἄλκαίου.

ἀλκαῖος, α, *ον* (*ἀλκή*)· ἰσχυρός, δυνατός, κραταιός.

ἀλκαρ, τὸ ἐν χρήσει κατ' ὄνομα καὶ αἰτ. μόνον (*ἀλκή*)· φυλακτήριον, προφύγιον, προστασία, δμνα.

ἀλκάς, -*αντος* (καὶ *ἀλκάς*), ἡ, ἡ, δωρ. συγγρ. τύπος ἐκ τοῦ *ἀλκαῖος*=*ἀλκήεις* (ὁ βλ.).

ἀλκέα, ἡ· εἶδος ἀγρίας μαλάχης.

ἀλκεῖα, ἡ· φυτὸν τὴν δηλητηριώδες.

ἀλκή, ἡ, (βλ. *ἀλκαῖος*)· σωματικὴ δῶμη, δύναμις, εὐτολμία, εὐναιμις, ἰσχύς· ἐν τῷ πληθ. αἱ *ἀλκαί*=κατορθώματα, δυνάμεις, τολμηρὰ ἔργα.— || φρόνημα, πνευματικὴ, ψυχικὴ, ἰσχύς, ἀνδρεία.— || προφύγιον, ὑπεράσπισις, δμνα || ὄθεν. -δοθήδεια, ὑποστήριξις.— || *ἀλκῶν*, μάχη, συμπλοκή. [βλ. τὴν ἐτυμολ. τούτου καὶ τῶν ἐξ' αὐτοῦ παραγῶγων βλ. *ἀλέξω*].

ἄλκη, ἡ· εἶδος ἐλάφου ἐχούσης πλατέα καὶ μεγάλη κέρατα (λατ. *alces*).

ἀλκήεις, *εσσα*, εν' ὄρω. *ἀλκήεις* (καὶ κατὰ συναίρ. *ἀλκῆς*), γεν. *ἀλκῆντος*, (*ἀλκή*) ἰσχυρός, γενναίος, πολεμικός.

ἀλκή, ἑτερόκλ. ἐπ. δοτ. τοῦ *ἀλκή*, ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *ἀλξ*. **ἀλκί-μάχος**, εν' (*ἀλκή*+*μάχος*)· ὁ γενναίως μαχόμενος.

ἀλκίμος, εν, καὶ -η, -ον (*ἀλκή*)· ἰσχυρός, βωμολέος, γενναίος.

ἀλκίμότης, ἡ=*ἀλκή*.

ἀλκί-φρων, εν γεν. -ονος (*ἀλκή*+*φρῆν*)· ὁ ἀλκίμον ἔχων τὴν φρένα, γενναῖον τὸ φρόνημα, γενναίωφρων, μεγαλόψυχος, θαρραλέος.

Ἀλκμανικός, ἡ, εν' (*Ἀλκμάν*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀλκμάν, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀλκμάνος.

ἀλκτῆρ, -ῆρος, δ (*ἀλαλκείν* τοῦ *ἀλέξω*)=*ἀλεξήτηρ* (δ βλ.)· ὁ ἀπομακρύνων, ἀποκρούων ἢ προστατεύων τὸ ἀπὸ τίνος, ὑπερασπιστής, προστάτης.

ἀλκτῆριος, α, εν (*ἀλκτῆρ*)· ὁ βοηθῶν, ὁ θεραπεύων.—|| ὡς. τὸ *ἀλκτῆριον* = βοήθεια ἢ φάρμακον, ἀντιδοτὸν κατὰ τὴν.

ἀλκυόνειον (καὶ -ιον), τό· εἶδος οπιογοοειδοῦς ζωοφύτου, ὁμοιάζοντος πρὸς φωλεᾶν χελιδόνος (ἐξ οὗ καὶ ὀνομασθῆ ὄντω).

ἀλκυόνιδες, αἱ (μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ *ἡμέρας*) (*ἀλκυών*)· ἡμέραι τῆς ἀλκυόνος, τ. ἔ. αἱ 14 ἡμέραι τοῦ χειμῶνος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁπλιῶν ἢ ἀλκυῶν κτίζει τὴν φωλεᾶν τῆς, καθ' ὅσον κατ' αὐτάς ἐπικρατεῖ γαλήνη. Βλ. καὶ *ἀλκυονίς*.

ἀλκυονίς, -ίδος, ἡ· ὄνομα τοῦ *ἀλκυών*, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ καὶ κτεῖται ἐνίοτε. Βλ. καὶ *ἀλκυονίδες*.

Ἀλκυῶν, -όνος, ἡ· θαλάσσιον πτηνὸν ἰχθυοφάγον, (θαλασσοπούλι, ψαροπούλι)· λατ. *alcyon*, -inis ἀλλὰ καὶ *alcyon*, -onis.

Ἔτυμ.· Ὁ ἀπ. τύπος *ἀλκυών* ἔτυμολ. συνήθως ὡς σύνθετος ἐκ τοῦ *ἀλξ*+*κυνέω*, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἔτυμ. ἐκ τῆς ἰαπ. β. *alek*-, *alk*- (ἐξ ἧς καὶ ἡ λ. *ἀλέκτωρ*, δ βλ.). Κατ' ἄλλους *ἀλκυών* (<**σφαλκυών* (πρβλ. παλ. γερμ. *swalawa* = χελιδών). Πρὸς ταύτην ὁμοίαν δὲν συνάδει ἡ λατ. ὀνομασία *alcedo*, ἧς ἡ ἀρχὴ δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τῆς τοιαύτης ἀφετηρίας.

Ἄλλα, συνδ. (κυρ. οὐδ. πληθ. τῆς ἀντων. *ἄλλος* μετὰ καταθετικῶν) τοῦ τόνου· *ἄλλα* -*ἄλλά*· κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλοιῶς.—|| πρὸς ἐναντίωσιν ἀπλῆς προτάσεως (λατ. *autem*).—|| πρὸς ἐναντίωσιν ὀλοκλήρου περιόδου ἢ κώλου (λατ. *at*)=*ἄλλ*· ὁμοίως.—|| Ἐνίοτε συνάπτεται καὶ μετὰ Πρῶτ. ἀκόμη πρὸς ἔντονον παρῶρυσιν, ἐνθάρρυσιν κλπ. (ὡς τὸ λατ. *landem*): *ἄλλ' ἔθε*, *ἄλλ' ἄγε*.—|| Ἡνωμένοι μετ' ἄλλων τινῶν μορῶν: *ἄλλ' οὖν* (= *ἄλλ'* ὁμοίως, ὅπως ὀδήποτε)—*ἄλλὰ γὰρ* (= *ἄλλὰ* τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ πράγματι, βεβαίως) (λατ. *enimvero*).

ἀλλάγηδην, ἐπίτρο.=κατ' ἐναλλαγὴν, ἐναλλάξ.

ἀλλάγη, ἡ (*ἀλλάσσω*)· τὸ ἄλλαγμα, τὸ λαμβάνειν ἄλλο ἀντ' ἄλλου, ἀλλαγὴ ἢ ἀνταλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ ἐμπορευμάτων.

ἀλλάγιον, τό (*ἀλλάγη*)· ἀνταλλαγὴ αἰχμαλώτων. 2) ἡ σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως.

ἄλλαγμα, -ατος, τό (*ἀλλάσσω*)· πᾶν τὸ λαμβανόμενον ἢ διδόμενον ἐπ' ἀνταλλαγῆς ἢ ἡ τιμὴ ἑνὸς πράγματος.

ἀλλαγμός, δ'=τῷ προηγ.

ἀλλακτέον (*ἀλλάσσω*), ρημ. ἐπιθ.· πρέπει νὰ ἀλλάξη τις.

ἀλλακτικός, ἡ, εν'· ὁ κατάλληλος εἰς ἀνταλλαγὴν· *ἀλλακτικὴ* (ἐνν. *τέχνη*) = ἡ τέχνη τῆς ἀνταλλαγῆς.

ἀλλαντο-εἰδής, ἔς· ὁ ἔχων σχῆμα ἀλλάντος (βλ. λ.).

ἀλλαντο-ποιός, ὄν· ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἀλλάντας.

ἀλλαντο-πωλέω· πωλῶ ἀλλάντας (λουκάνικα).

ἄλλαντο-πώλης, -ου, δ (*ἀλλᾶς*+*πωλέω*)· πωλητὴς ἀλλάντων (λουκάνικα).

ἀλλάξαι, **ἀλλάξασθαι**· ἀπρφ. ἐνεργ. ἄορ. α' καὶ μέσ. ἄορ. α' τοῦ *ἀλλάσσω*.

ἀλλοσις, -εως, ἡ (*ἀλλάσσω*)· ἀλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ, συναλλαγὴ.

ἌΛΛΑΨ, -ἄντος, δ· λουκάνικον.

ἀλλάσσω, ἀπ. -τω, μέλ. -ἄξω ἄορ. α' ἤλλαξα. πρκ. *ἤλλαξα*.—Παθητ. μέλλ. α' *ἀλλαχθήσομαι*, μέλλ. β' *ἀλλαγήσομαι*· ἄορ. α' *ἤλλάχθην*· ἄορ. β' *ἤλλάγην*.

Πρκ. *ἤλλαγμα*· (*ἄλλος*) καθιστῶ τὸ ἄλλο (διςφορετικόν) ἀπὸ ὅ,τι πράγματι εἶναι, μεταβάλλω, ἀλλάζω, ἄλλοιῶ.—|| δίδω πρὸς ἀνταλλαγὴν, ἀνταλλάσσω τὴ μετ' ἄλλο, ἀνταποδίδω. 2) ἀλλάζω τὴ, κατ' ἔπομ. παραιτῶ, ἐγκαταλείπω, τι.—|| λαμβάνω τὴ δι' ἀνταλλαγῆς, ἀνταλλάσσω ἢ *ἀλλάσσω τί τινος* ἢ ἀντί τινος=ἀνταλλάσσω ἐν πράγμα μετ' ἄλλο. 2) ἀπέρχομαι εἰς νέαν θέσιν (ἀλλάσσω θέσιν) μετὰ αἰτ. τόπου (ὡς τὸ λατ. *mutare*).—|| **IV** Μέσ., ἀλλάσσω ἢ μεταβάλλω ἑμαυτὸν, ἀλλὰ συχνότ. ἀνταλλάσσω τὴ δι' ἑμαυτὸν (τ. ἔ. δίδω τὴ καὶ λαμβάνω ἄλλο τὴ δι' ἑμαυτὸν), ἀνταλλάσσω ἢ συναλλάσσομαι ἢ ἐντεῦθεν ἐμπορεύομαι, διεξάγω δοσοληψίας, εἶτε ὡς πωλητῆς εἶτε ὡς ἀγοραστῆς.—Καὶ οὕτω σημ. εἶτε 1) ἀγοράζω, εἶτε 2) πωλῶ.

Ἀλλάχῃ, (καὶ -χῆ), ἐπίρ. (*ἄλλος*)· ἀλλαγῶ, ἄλλοῦ κάπου, εἰς ἄλλο μέρος (λατ. *alibi*)· *ἄλλοτε ἀλλάχῃ* = «τῇ μιᾷ ὥρᾳ ἐδῶ καὶ τὴν ἄλλη ἐκεῖ».

ἀλλάχθεον, ἐπίρ. (*ἄλλος*)· ἀπὸ ἐν ἄλλο μέρος, ἄλλοθεν ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.

ἀλλάχθοθι, ἐπίρ. (*ἄλλος*)· ἀλλαγῶ, ἐν ἄλλῳ τόπῳ, κάπου ἄλλοῦ.

ἀλλάχθος, ἐπίρ.· εἰς κάποιον ἄλλο μέρος, πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς κάπου ἄλλοῦ.

ἀλλάχου, ἐπίρ.· ἐν ἄλλῳ τόπῳ, κάπου ἄλλοῦ (λατ. *alibi*).

ἄλλεγον, *ἀλλέξαι*, ἐπ. τύποι ἀντὶ *ἀνέλεγον*, *ἀναλέξαι* (βλ. *ἀναλέγω*).

ἄλλ-επ-ἀλληλος, εν'· ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἢ τὸ *ἀλλεπάλληλον*=ἐπισώρευσις.

ἄλλη, ἐπίρ. κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ *ἄλλος*.—|| ἐπίρ. τοπ.: 1) ἐν ἄλλῳ τόπῳ, κάπου, ἄλλοσθ (λατ. *alibi*). 2) εἰς ἄλλο μέρος, πρὸς κάπου ἄλλοῦ (λατ. *aliosum*).—|| ἐπίρ. τροπ., κατ' ἄλλον τρόπον, κάπως ἄλλοιῶς (λατ. *alias*).

ἄλλ' ἢ, τ. ἔ. *ἄλλο ἢ*=*ἄλλὰ*· παρεκτός, ἐκτός, πλήν.

ἄλλ-ηγορέω (*ἄλλος*+*ἀγορεύω*)· ὁμιλῶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὡστε ὑπαινίσσομαι κάτι διάφορον ἀπὸ τὸ πράγματι λεγόμενον ἢ ἐκφράζομαι (ἢ ἐρμηγεύω) ἀλληγορικῶς.

ἄλλ-ηγορητέος, α, εν=*δὲν δεῖ ἀλληγορεῖσθαι*.

ἄλλ-ηγορητός, -οῦ, δ· ὁ ἀλληγορικῶς ἐρμηνευτός, ἀλληγορητικός ἐρμηνευτός.

ἄλλ-ηγορία, ἡ· εἰκονικὴ ἔκφρασις ἢ ἔκθεσις πραγματός τινος ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἑτέρου.

ἄλλ-ηγορικός, ἡ, ὄν· ὁ κατάλληλος δι' ἀλληγορίαν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀλληγορίαν.

ἄ-ἀληκτος, εν ποιητ. ἀντὶ *ἄληκτος* (βλ. λ.).

ἀλληλ-αἰτίρι, α'· οἱ ὄντες αἰτίοι ἀλλήλων.

ἀλληλ-ανεμίαι, ἡ· ἀνεμομαχία.

ἀλληλ-ἐγγυοί, α'· οἱ δι' ἀλλήλους ὑπόχρεοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, οἱ δι' ἀλλήλους ὑπόλογοι.

ἀλληλ-ἐγγύως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. δι' ἀμοιβαίας ἐγγυήσεως.

ἀλληλ-ἐνδετοί, α'· οἱ πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένοι.

ἀλληλο-βάσις, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἐπίβασις, ἀμοιβαία ἀρσενοκοιλία.

ἀλληλο-γονία, ἡ· τὸ ἐξ ἀλλήλων γίνεσθαι ἢ παράγειν.

ἀλληλο-δρόμοι, α'· οἱ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον τρέχοντες.

ἀλληλο-κτονέω· τὸ κτείνειν (φονεῦειν) ἀλλήλους.

ἀλληλο-κτονία, ἡ· ἀμοιβαῖος φόνος.

ἀλληλο-κτόνοι, α'· οἱ φονεῦοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

ἀλληλο-μάχοι, α'· οἱ μαχομένοι πρὸς ἀλλήλους.

ἀλληλο-πενθεῖς, ἡ· οἱ πενθοῦντες ἀλλήλους.

ἀλληλό-πλοκοί, α'· οἱ πρὸς ἀλλήλους πεπλεγμένοι.

ἀλληλο-σύμμαχοι, α'· ἀμοιβαῖοι σύμμαχοι.

ἀλληλό-τροποί, α'· οἱ ἀνταλλάσσοντες μορφάς.

ἀλληλο-τρέφοι, α'· οἱ τρέφοντες ἀλλήλους.

ἀλληλο-τύπια, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως πλήττεσθαι ἢ τραυματίζεσθαι.

ἑλληλοῦτα ἑβρ. (χαλλελοῦγια) = αἰνεῖτε τὸν Κύριον (τῶν Ἰαώ).

ἑλληλο-ουχία, ἡ, τὸ ἀμοιβαίως συνέχεοθαι.

ἑλληλο-οὔχοι, α' οἱ ἐχόμενοι ἀλλήλων.

ἑλληλο-φάγος: καὶ ἰχθύες ἑλληλοφαγοῦσι = τρώγουσιν ἀλλήλους.

ἑλληλο-φαγία, ἡ, τὸ ἀλληλοφάγωμα, τὸ νὰ τρώγῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Ἐκ τοῦ

ἑλληλο-φάγος, ον (ἀλλήλων+φάγειν), ἰδια κατὰ πληθ. ἀλληλοφάγοι=οἱ ἐσθιόντες ἀλλήλους, ἀλληλοτρώγοι.

ἑλληλο-φθονία, ἡ, τὸ φθονεῖν ἀλλήλους, ἀμοιβαίως φθόνος.

ἑλληλο-φθόρεω: -ρεῖν=τὸ φθεῖρειν ἀλλήλους.

ἑλληλο-φθορία, ἡ, ἀμοιβαία φθορά. Ἐκ τοῦ

ἑλληλο-φθόρος, ον (ἀλλήλων+φθειρω), κυρ. κατὰ πληθ. οἱ φθειρόντες ἀλλήλους.

ἑλληλο-φονία, ἡ, ἀμοιβαίως φόνος, ἀλληλοκτονία.

ἑλληλο-φόνος, ον (ἀλλήλων+φόνω), κυρ. κατὰ πληθ. οἱ ἀλλήλους φονεύοντες, ἀλληλοσκοπώνοι.

ἑλληλο-φόντης, ὁ=τῷ προηγ.

ἑλληλο-φύης, ἐς, συν. κατὰ πληθ. ἀλληλοφυεῖς=οἱ ἐξ ἀλλήλων φυόμενοι.

ἑλληλο-χρεοί, α' οἱ χρεωστοῦντες ἀλλήλοις.

ἑλλήλων, γεν. πληθ. ἄνευ ὀνομ. ἑστ. ἀλλήλοισι, -αῖς, -οις· αἰτ. ἀλλήλους, -ας, -α (ἄλλος). Κατὰ ἀναδίπλωσιν ἐκ τοῦ ἄλλος (ἀντίστοιχα τῶν λατίν. alter alterius, alter alteri, alter alterum). [Δι' ἑτυμ. βλ. ἄλλος].

ἑλλήλω, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ ἀλλήλων) ἀμοιβαίως.

ἑλλην, αἰτ. θηλ. τοῦ ἄλλος ἐν χρήσει ὡς ἐπίρ. (ἐνν. ἑδόν)· εἰς ἄλλο μέρος, πρὸς ἄλλον τόπον, ἄλλοσε.

ἑλλήν-ἄλλος, ον· καὶ πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὁκανόνιστος, ἄτακτος.

ἑλλαί, -ῖνος, ἡ (λατ. allicula) ἀνδρικὸν ἐπιανωφώριον.

ἑ-λλιστος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἑ-λλιστος (α στερ.+λλισσομαι) ὀδυσώπητος.

ἑ-λλιτάνευτος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἑ-λλιτάνευτος (α στερ.+λλιτανεύω) ὀδυσώπητος.

ἑλλο-θλάστητος, ον· ὁ ἄλλοθι θλαστήσας, ἄλλαχοῦ γεννηθεὶς.

ἑλλο-γενής, ἐς (ἄλλος+γένος) ὁ ἐξ ἄλλου γένους ἢ φυλῆς ἢ ξένος, ἄλλοδαπός.

ἑλλο-γλωσσία, ἡ, ἡ χρήση ξένης γλώσσης, διαφορά γλώσσης.

ἑλλο-γλωσσος, ον (ἄλλος+γλώσσα) ὁ ξένης γλώσσης, ξενόγλωσσος ἢ ξένος.

ἑλλο-γνώω, ἰων. μτχ. ἀόρ. α' ἑλλογνώσας (ἄλλος+γνώω, γνο-, -γνώσας) ἐκλαμβάνω τινὰ ἢ τὴν ὡς ἄλλον (ἢ ἄλλον), παραγνώριζω, κάμνω λάθος. — ἢ εἰμαι ἔξω φρενῶν.

ἑλλο-γνώμων, ον (ἄλλος+γνώμη) ἀσταθής, εὐμετάβολος ἢ ὁ ἔξω φρενῶν.

ἑλλο-γνώω, ὠτος, ὁ, ἡ=τῷ ἐπρμ.

ἑλλό-γνώτος, ον (ἄλλος+γινώσκω) κατὰ λάθος ἐκλήφθεις ὡς ἄλλος ἀντ' ἄλλου ἢ κακῶς γινωσκόμενος ἢ ἄγνωστος, ξένος, ἄλλοδαπός.

ἑλλο-δῆπός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλον λαόν ἢ ἄλλην χώραν, ξένος ἢ ἄλλοδαπῆ (ἐνν. γῆ) = ἐν ξένη χώρα.

Ἐτυμ.: Ἡ ἑτυμολ. τοῦ -δαπός ἀβεβαία. Κατ' ἄλλους συλλαβιστέον ἄλλοδ-απός (ἄλλοδ=λατ. aliud), οὗ τὸ ἑ συνθ. -απός (ἦχος (πρβλ. long- iniquus). Τῆν δευτέραν ταύτην ἑτυμολ. (ἄλλοδ-απός) στηρίζουσι τὰ: ποδ-απός (ποδ=quod), ἡμεδ-απός, ἕμεδ-απός (ἡμεδ=σανοκρ. asmad, ἕμεδ=σανοκρ. yuspad).

ἑλλο-δῆμια, ἡ, (ἄλλος+δήμος) ἡ διαμονή ἐν ξένη χώρα ἢ ἡ ξένη χώρα.

ἑλλο-δοξέω, μέλ. -ήσω (ἀλλόδοξος) ἐμφαλμένως ἐκλαμβάνω πράγμα τὴν ἀντὶ ἄλλου. Ἐκ τούτου τὸ

ἑλλο-δοξία, ἡ, τὸ ἐμφαλμένως ἐκλαμβάνειν τὴν ὡς ἄλλο ἀντὶ ἐκείνου ὃ πράγματι εἶναι.

ἑλλό-δοξος, ον (ἄλλος+δοξία) ὁ ἔχων ξένην ἢ ἐμφαλμένην γνώμην.

ἑλλο-εθνής, ἐς ὁ ἄλλου ἔθνους, ὁ ἀνήκων εἰς ξένον ἔθνος.

ἑλλο-εθνία, ἡ (ἄλλοεθνής) διαφορά ἐθνικότητος. **ἑλλο-εἰδής**, ἐς (ἄλλος+εἶδος) ὁ ἄλλου (διαφόρου) εἶδους, ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) μορφήν, ὁ διαφόρος φαινόμενος.

ἑλλοθ' κατ' ἐπ. ἐκθλιφν. τοῦ ἑλλοθι.

ἑλλοθεν, ἐπίρ. (ἄλλος) ἀπὸ ἄλλο μέρος ἢ τόπον (λατ. aliunde).

ἑλλοθι, ἐπίρ. (ἄλλος) ἀλλαχοῦ, ἄλλου, ἐν ἄλλῳ τόπῳ (λατ. alibi). — ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, ἐν ἄλλῃ περιπτώσει (λατ. alias).

ἑλλο-θροος, ον, κατὰ συναίρ. ἀλλόθροος, -ουν (ἄλλος+θρόος) ὁ ὁμιλῶν ξένην γλῶσσαν, ξένος.

ἑλλο-οἰνία, ἡ (ἄλλος+οἶνος) ἀλλαγὴ οἴνων, τὸ πίνειν οἴνους διαφόρων εἰδῶν.

ἑλλοῖος, α, ον (ἄλλος) ὁ ἄλλου εἶδους ἢ ποιοῦ, διαφορῆτικός, ἀλλοιώτικος, «ἄλλος». — Συγκρ. ἀλλοίωτος.

ἑλλοῖο-στροφος, ον' (ἐν τῷ Μετρ. κῆ) ὁ ἔχων ἀκανονίστους στροφάς, ὁ μὴ συνιστάμενος ἐκ διαδοχικῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν.

ἑλλοῖο-σχήμων, ον' ὁ ἔχων ἄλλοῖον (διάφορον) σχῆμα.

ἑλλοῖότης, -ητος, ἡ, διαφορά.

ἑλλοῖο-τροπέω, (ἡ -έομαι) ποικίλλω, μεταβάλλομαι ἢ μτθ. μεταβάλλω, ἄλλοιῶ.

ἑλλοῖο-τροπία, ἡ, ὁ ἄλλοῖος τρόπος.

ἑλλοῖο-τροπος, ον' ὁ ποικίλος τοὺς τρόπους, εὐμετάβολος.

ἑλλοῖο-φωνία, ἡ, ἀλλογλωσσία.

ἑλλοῖο-χρεος, ον, συναρ. -χρεος, -ουν' ὁ ἔχων ἄλλοτον (μεταβεβλημένον) τὸ χροῦμα.

ἑλλοῖώω, μέλ. -ώσω ἀόρ. α' ἑλλοῖώωσα. — Παθ. πρκ. ἑλλοῖώομαι (ἄλλοῖος) καθιστῶ τι ἄλλοῖον (διάφορον), μεταβάλλω, ἄλλοιῶνω. — Παθ. γίνομαι διαφορῆτικός, μεταβάλλομαι ἢ κυρ. μεταβάλλομαι ἐπὶ τὰ χεῖρω. 2) ἀποξενοῦμαι 3) ἀλλοφρονῶ, παραφρονῶ.

ἑλλοῖως, ἐπίρ. τοῦ ἑλλοῖος κατ' ἄλλον τρόπον.

ἑλλοῖωσις, -εως, ἡ, μεταβολή, τροποποίησις 2) παραφροσύνη.

ἑλλοῖωτικός, ἡ, ὄν' κατάλληλος πρὸς ἑλλοῖωσιν.

ἑλλοκα, αἰολ. ἀντὶ ἑλλοτε.

ἑλλοκῆτῖα, ἡ, «ἄλλοκοτῖα».

ἑλλόκοτος, ον (ἄλλος) ὁ ἀσυνήθους εἶδους, φύσεως, παράδοξος, τερατώδης ὁ ὢς ὁ ὄλιος διόλου μεταβεβλημένος. Ἐπίρ. ἑλλοκοτίας.

ἑΛΛΟΜΑΙ (λατ. SAL-IO) μέλ. ἀλοῦμαι ἀόρ. α' ἑλλομαι, ἀπρφ. ἑλλοσθαι· ἀόρ. β' ἑλλομαι· ἐπ. συγκεκ. β' καὶ γ' ἐν. (ἀνευ βασίως πνεύμ.) ἄλλο, ἄλλο γ' ἐν. ὑποτ. ἑλλομαι, ἐπ. ἑλλομαι· ἀπρφ. ἑλλοσθαι· μτχ. ἑλλόμενος, ἐπ. ἑλλόμενος. Ἄποθ.: (ἀνα)πηδῶ, τινάσσομαι, σκιρτῶ.

Ἐτυμ.: ἑλλομαι· *saljomai πρβλ. ἰαπ. selēi=κινῶ, ἀνακρ. ρ. sar-: sár-ā-mi=τρέχω, γλιστρῶ, λατ. salio, saltus, salto, salax· τῆς αὐτῆς ρ. πρὸς τὸ ἑλλομαι εἶναι καὶ τὰ: ἑλ-μα, ἑλ-μας, ἑλ-τηρ, ἑλ-τε-κός.

ἑλλο-μορφέω· μεταμφιέζω ἑμαυτόν, μεταμφιέζομαι, μεταβάλλομαι.

ἑλλό-μορφος, ον' ὁ ἔχων ἄλλοῖαν τὴν μορφήν.

ἑλλο-πάθεια, ἡ ἢ κατάστασις τοῦ ἑλλοπαθοῦς.

ἑλλό-πιστος, ον' ὁ ἄλλην πίστιν ἔχων, ὁ μὴ Χριστιανός.

ἑλλο-πρόσ-ἄλλος, ὁ τ. ἑ. ἄλλοτε πρὸς ἄλλον (ὁ κλίνων ἄλλοτε πρὸς τὸ ἐν μέρος καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἄλλο), ἡ, ὁ λέγων ἄλλο πρὸς ἄλλον, δὴ ὅθεν (παραλειπομένης τῆς μτχ. ἑλλαν) ἀπομένει ἢ περιφραστικῶς «ἑλλοπρόσ-ἄλλο», ἔχουσα τὴν ἑψιν αἰτ., ἐξ ἧς τελικῶς ἐσχηματίσθη ἡ ὀνομ. ἑλλοπρόσ-ἄλλος ἢ ἀβεβαίως, εὐμετάβολος.

ἑΛΛΟΣ, ἡ, ο, (λατ. ALIUS) ἄλλος: 1) ἄλλος τις (ἢ τις ἄλλος) = κάποιος ἄλλος, οἰοσθῆποτε ἄλλος|εἶ τις ἄλλος (λατ. si quis alius) = ὁποῖοσθῆποτε ἄλλος. 2) Συγκρ. ἡ ἀντων. ἄλλος εἰρηται συνημμένη μετὰ τινος τῶν πτώσεων τῆς ἡ μετ' ἐπίρρ. παραγομένου ἐξ αὐτῆς: ἄλλος ἄλλο λέγει, ἄλλος ἄλλη ἐπαίπει, παρὰλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου. 3) μετὰ τοῦ ἄρθρ. ὁ ἄλλος = ὁ ὑπόλοιπος, ἐκτὸς τοῦ μνημονευθέντος· κατὰ πληθ. οἱ ἄλλοι = ὅλοι οἱ ἄλλοι, οἱ ὑπόλοι-

Ποι (λατ. *celeri*) τὰ ἄλλα (λατ. *caetera, reliqua*) παρὰ τοῖς ἀττ. συχν. χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐπίρ. = κατὰ τὸ λοιπὸν, διὰ τὰ λοιπὰ—*οἷ τε ἄλλοι καί=* ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ κυρίως... ἐπίσης ἄλλως τε καί = καὶ δι' ἄλλους λόγους (καὶ κατ' ἄλλον τρόπον) καί... (κυριώως). 4) ἡ ἄλλος συνάπτεται μετ' ἀριθμητικῶν, στὰν σμῆ. ἔτι, ἀκόμη, ἐπὶ πλέον· *πέμπτος ποταμὸς ἄλλος=* ἕνας πέμπτος ποταμὸς ἀκόμη.—|| Σπανιώτ. ὡς τὸ ἄλλοτος=ἄλλου εἴδους, διάφορος· ὅθεν: 1) ἄλλος ἀπὸ ὄ,τι εἶναι γνωστὸν, διαφορετικός, παράξενος. 2) ἄλλος ἀπὸ ὄ,τι εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα, ψευδής, μὴ πραγματικός.

Ἔτυμ.: ἄλλος (Κυπρ. *allos* (*alius*) ἐκ ρ. *αλλ-*, εἴς τῆς καὶ τὰ: *ἀλλά, ἄλλοτος, ἀλλότριος, ἀλλήλων, ἀλλασσώ* ὁμόρρ. εἶναι καὶ τὰ λατ. *alius, aliquis, alienus* γοτθ. *alis* (ἄλλος), *aljahro* (ἀλλαχθῶθεν) κ. ἄ. ἀλλήλων, δωρ. ἄλλᾶλων (ἄλλος-ἄλλον, εὐτ.κ. ἄλλω-ἄλλω, πληθ. ἄλλα-ἄλλα) (κατὰ κρᾶσιν) **ἀλλᾶλλ-*, καὶ εἶτα κατ' ἀνομοιωσιν *ἀλλᾶλ-* τῆς αὐτῆς ρ. εἶναι: καὶ τὸ *allo-* ἐν τῇ *allo-broges* Ἄλλο-*τριες*.

ἄλλοσε, ἐπίρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλον τόπον, πρὸς ἄλλο μέρος || εἰς ξένας χώρας (λατ. *aliostrum*).

ἄλλοτε, ἐπίρ. (ἄλλος + *τε*)· αιολ. *ἄλλοτα*, δωρ. *ἄλλοκα*· ἐν ἄλλω χρόνῳ, κατ' ἄλλην ὥραν, ἄλλοτε, ἄλλην φοράν· *ἄλλοτε... ἄλλοτε=* τῆ μιά φορά... καὶ τὴν ἄλλη...

ἄλλο-τέρμων, ον (ἄλλος + *τέρμα*)· ἀλλότριος, ξένος· *ἀλλοτέρμων γῆ*.

ἄλλο τι; ἐπίρ. (ἐν ἑρωτ. προτ. κατὰ τὸ πλεῖστον) (ἄλλος + *τις*)· ὁ,τιδὴποτε ἄλλο; (λατ. *numquid aliud?*) Ὅσαίς ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἦ, ἡ πρώταις εἶναι ἐλλειπτική· *ἄλλο τι ἢ πεινήσουσι*; = *ἄλλο τι πείσονται ἢ πεινήσουσι*; = θὰ πάθουν τίποτε ἄλλο ἢ θὰ πεινάσουν; ἐνίοτε ἁπλοῦς παραλείπεται τὸ ἦ.

ἄλλοτριάζω, (ἄλλότριος) εἶμαι ἀποξενωμένος || διακείμαι ἐχθρικός (ἄλλοτριάζω) πρὸς τινα.

ἄλλοτριό-γαμος, ον· ὁ τὸν ἀλλότριον γάμον θηρεύων.

ἄλλοτριό-γνῶμος, ον (ἄλλότριος + *γνώμη*)· ὁ περὶ ἄλλων πραγμάτων σκεπτόμενος, ὁ ἀλλαχοῦ ἔχων ἐστραμμένον τὸν νοῦν, ἀφηρημένος.

ἄλλοτριό-ἐπίσκοπος, ὁ (ἄλλότριος + *ἐπίσκοπος*)· ὁ ἐπίσκοπῶν (περιεργαζόμενος) τὰ ἀλλότρια.

ἄλλοτριό-λογέω, ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ξένων πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

ἄλλοτριό-μορφο-δαίτιος, ον· ὁ ἀεὶ μεταβάλλων μορφήν, οἰχήμα (ἐπὶ τῆς γῆς λεγόμενον).

ἄλλοτριό-νομέω· κατατάσσω τὰ πράγματα ἐξω τῆς οἰκείας θέσεως. 2) ἀποδέχομαι ξένα ἔθιμα.

ἄλλοτριό-παργέω (ἄλλότριος + *πράσσω*)· ἀναμειγνύομαι εἰς ἀλλοτρίαν (ξένας) ὑποθέσεις Ἐκ τούτου τὸ

ἄλλοτριό-πρᾶγία, ἡ (ἄλλοτριόπαραγέω)· πολυπραγμοσύνη, φιλοπραγμοσύνη (τὸ ἀναμειγνύεσθαι εἰς ξένας ὑποθέσεις).

ἄλλοτριό-πραγμονέω=*ἄλλοτριόπαραγέω* (βλ. λ.).

ἄλλοτριό-πραγμοσύνη, ἡ· τὸ νὰ ἀναμειγνύεται τις εἰς ξένας ὑποθέσεις.

ἄλλοτριό-πράγιον, ον· ὁ ἀσχολούμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, περίεργος.

ἄλλότριος, α, ον (ἄλλος)· ὁ ἐξ ἄλλου ὦν, ἡ ἀνήκων εἰς ἄλλον (λατ. *alienus*), ἀντίθ. τῇ ἴδιος· *ἄλλοτριῶν χαρίσασθαι*=χαρίζω τὰ ξένα πράγματα || *ἄλλοτριῶν γναθμοῖς γελᾶν* = γελῶ με πρόσωπον παραμορφωμένον, οἰοεὶ ξένον (πρβλ. τὸ τοῦ Ὅρ. *alienis malis ridere*).—|| ξένος, ἀλλοδαπός (λατ. *peregrinus*) || ἐντεῦθεν, παρὰδοξος || ὡς. ἀποξενωμένος, ἐχθρικός.

ἄλλοτριότης, -ητος, ἡ (ἄλλότριος) ἀποξένωσις.

ἄλλοτριό-φάγος, ον· ὁ ἐσθίων ξένον ἄρτον.

ἄλλοτριό-φρονέω· ἀλλότρια φρονῶ, διακείμαι δυσμενῶς.

ἄλλοτριό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ (ἄλλότριος + *χρῶς*)· ὁ ἄλλου χρώματος, ὁ μεταβάλλων χρώμα.

ἄλλοτριό-χωρος, ον· ὁ ἐκ ξένης χώρας ὢν.

ἄλλοτριῶν, μελ. -ώσω· καθιστῶ τι ξένον, ἀποξενῶν || καθιστῶ ἐχθρικός, δυσμενῶς διατεθειμέ-

νον.—Παθ. ἀποξενοῦμαι, γίνομαι ξένος || κατατῶν ἐχθρός.—|| κἀμνω τι (τινὰ) νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἄλλου.—Παθ. περιέρχομαι, πίπτω, εἰς χεῖρας ἄλλου. Ἐκ τούτου τὸ

ἄλλοτριῶς (ἐπίρ. τοῦ ἀλλότριος)· *ἄλλοτριῶς ἔχειν ἢ διακείσθαι πρὸς τινα=* διακείμαι ἐχθρικός πρὸς τινα || παραδόξως.

ἄλλοτριῶσις, ἡ, -εως· ἀποξένωσις.

ἄλλό-τροπος, ον· ὁ ἔχων ἄλλους τρόπους || παράξενος, ἀλλόκοτος.

ἄλλο-τρόπος, ἐπίρ. τοῦ προηγ.· κατ' ἄλλον τρόπον.

ἄλλο-τύπως, -ον· ὁ διαφορετικῶς ἐσχηματισμένος.

ἄλλου, ἐπίρ., κοιν. ἄλλου (πρβλ. *ἀλλαχού*)· ἐν ἄλλῳ τόπῳ, κάπου (λατ. *alibi*).

ἄλλο-φάνης, ἐς· ὁ ἄλλως φαινόμενος, διάφορος.

ἄλλο-φάσσω· ἄλλογῶν, παραφρονῶ.

ἄλλό-φάτος, ον (ἄλλος + **φένω*)· ὁ ὑπὸ ἄλλων φονευθεὶς.—|| (φαινόμεναι)· = *ἀλλοφανής*.

ἄ-λλοφος, ἐπ. ἀντὶ *ἄ-λοφος*.

ἄλλο-φρονέω, μελ. -ήσω (ἄλλος + *φρονέω*)· εἶμαι ἄλλης σκέψεως, σκέπτομαι ἄλλα, φρονῶ ἄλλως || οὐδέμειαν σημα. ἀποδίδω εἰς τι.—|| Σκέπτομαι διαφορετικὰ ἀπὸ ὄ,τι θὰ ἐπρεπε || σκέπτομαι μὴ ὀρθῶς. 2) εἶμαι ἀπὼν (δικονομικῶς δηλ.) ἢ δὲν προσέχω || ὡς. εἶμαι ἀναίσθητος, εἶμαι ἀλλόφρων, χάνω τὰς αἰσθήσεις μου.

ἄλλο-φροσύνη, ἡ· ἡ κατάσταση τοῦ ἀφηρημένου, ἡ τοῦ ἔχοντος τεταραγμένης τὰς φρένας.

ἄλλό-φρων, -ωνος, ὁ, ἡ· ὁ ἄλλως φρονῶν, ὁ ἄλλην γνώμην ἔχων.

ἄλλο-φυῆς, ἐς (ἄλλος + *φυή*)· ὁ ἄλλης φυῆς (ἄλλης φύσεως), ὁ ἔχων φύσιν εὐμετάβολον.

ἄλλο-φυλέω (ἄλλόφυλος)· ἀσπάζομαι ξένα ἔθιμα (ξένην θρησκείαν) ('Εβδ.).

ἄλλό-φύλος, ον (ἄλλος + *φυλή*)· ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην φυλὴν, ξένος (λατ. *alienigena*) || ἄλλου εἴδους.

ἄλλο-φωνέω· ὁμιλῶ ξένην γλῶσσαν.

ἄλλο-φωνία, ἡ· σύγχυσις γλωσσῶν.

ἄλλό-φωνος, ον· ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν ('Εβδ.).

ἄλλο-χρεῖς (ἄλλόχρεος)· ἀλλόσασ χρῶμα.

ἄλλό-χρῶσις, ἡ· ἀλλαγὴ χρώματος.

ἄλλό-χρῶς, ον, συνγρ. *ἄλλόχρως*, ον (ἄλλος + *χρῶσις*)· ὁ ἄλλου χρώματος, ὁ ἔχων μεταβεβλημένον τὸ χρῶμα.

ἄλλό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ = *ἄλλόχρεος* (βλ. βλ.)· ξένος || ὁ φαινόμενος παρὰδοξος.

ἄλλυδεις, ἐπίρ. (ἄλλος) = *ἄλλοσε* (βλ. βλ.)· παρ' Ὅμ. πάντοτε συνημμένον μετὰ τοῦ ἄλλος· *ἄλλυδεις ἄλλος=* ἄλλος ἐξῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

ἄλλύεσκε, ἄλλύουσα [θ], ἐπ. τύποι ἀντὶ *ἀνέλυε*, *ἀναλύουσα* (βλ. *ἀναλύω*).

ἄλλως, ἐπίρ. τοῦ ἄλλος· κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοίως, διαφορετικὰ || *ἄλλως πως=* ἀλλοίως κάπως || *ἄλλως τε καί=* καὶ κατ' ἄλλον τρόπον (ἢ καὶ δι' ἄλλους λόγους) καὶ πρὸ πάντων (διότι).—|| διαφορετικὰ ἀπὸ ὄ,τι || ἐντεῦθεν ἐπὶ καλῆς σημ., καλλίτερον. 2) διαφορετικὰ ἀπὸ ὄ,τι θὰ ἐπρεπε || ἀσκόπως || παραλόγως || ὡς. ματαίως || διὰ τίποτε (ὡς τὸ *προτίνα*, λατ. *gratis*)· ὅθεν = *μόνον*, ἄπλως.

ἄλμα, τὸ (ἄλλομαι)· πήδημα, σκίρτημα.

ἄλμα, τὸ (ἄλδω)· = *ἄλλος* (βλ. λ.).

ἄλμαϊα, ἡ· ἄλμη (βλ. λ.).

ἄλμαϊνομαί· καθίσταμαι ἄλμυρός.

ἄλμαϊνο-πώλης· ὁ πωλὼν ἄλμαϊστα.

ἄλμᾶς, -άδος, ἡ· ἡ ἐν τῇ ἄλμῃ διαμείνουσα, ἐλαία τῆς ἄλμης.

ἄλμαϊάς, ὁ· πηδητής, πάσχων οπασμωδικῶς κινήσεις.

ἄλμᾶς (ἄλμη)· εἶμαι ἢ γίνομαι ἄλμυρός.

ἄλμευσις, ἡ· τὸ δέτειν τι εἰς ἄλμην.

ἄλμευτής, ὁ· ὁ *ἄλμειών* (δέτων εἰς ἄλμην, ἐκάμνων τουρασιά) καρπούς καὶ λαχανικά.

ἄλμῶς (ἄλμη)· βάλλω εἰς ἄλμην.

ἄλμη, ἡ (ἄλς)· θαλάσσιον ὕδωρ ἀποξηρανθὲν || ὡς. ἡ θάλασσα. 2) ἀλατισμένο νερὸ («ἄρμη, σαλαμούρα»).—|| ἄλμυρότης.

ἄλμῆεις, -εσσα, -εν (ἄλμη)· *ἄλμυρῶς* (βλ. βλ.).

ἀλμο-πότης, -ου, ὁ ὁ πίνων ἄλμην.
ἀλμυρίζω, ἔχω ἄλμυρόν γευσίν.
ἀλμυρίς, -ίδος, ἡ (ἄλμη) ἡ πᾶν τὸ ἄλμυρόν ἢ ἄλμυρόν φαγιτόν ἢ κατὰ πληθ. **ἀλμυρίδες** (αί) = περιοχὴ τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιῶς.
ἀλμυρός, ἄ, ὄν (ἄλμη) ὁ ἄρμυρός, ἀλατισμένος.
2) μτφρ. πικρός, δυσάρεστος τῆν γευσίν (ὡς τὸ λατ. *amarus*).
ἀλμυρότης, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ ἄλμυροῦ.
ἀλμυρο-φόρος, ὄν ὁ φέρων (παράγων) ἄλμυρά.
ἀλμυρ-ώδης, ες ὁ ἄλμυρίζων, ὑφάλμυρος.
ἀλμ-ώδης, ες = **ἀλμυρῶδης** (βλ. λ.).
ἌΛΟΑΨ, ποιητ. **ἀλοαΐα** γ' ἐν. ἐπ. πρτ. **ἀλοαΐα** μέλ. **ἀλοήσω** ἄορ. α' **ἡλόησα**, ἐπ. **ἡλοήθησα**.—Παθ. ἄορ. α' **ἡλοήθη** πρκ. **ἡλόημαι** ἄλωνίζω, **ἀλωνοτριβέω** (βλ. λ.), **βραβδίζω** (πρβλ. **ἀλώη**).
ἄ-λοβος, ὄν (α στερ.+**λοβός**) ὁ ἄνευ λοβοῦ (ἐπὶ τοῦ ἥπατος τῶν θυμάτων).
ἀ-λογέω, μέλ. -ῆσω (**ἄλογος**) οὐδένα λόγον δίδω (δὲν λογαριάζω, δὲν δίδω καμμίαν προσοχήν) εἷς τι πράγμα (λατ. *rationem rei non habere*). **2)** εἶμαι ἔξω φρενῶν, «χάνα τὰ λογικά μου». Ἐκ τούτου τὸ
ἀλόγημα, τό· σφάλμα, πλάνη, ἀτύχημα.
ἀλογητέον ῥημ. ἐπιθ. δὲν πρέπει νά διδῆ τις προσοχήν εἷς τι.
ἀ-λογία, ἡ (**ἀλογέω**) ἑλλειψίς φροντίδος, προσοχῆς, ἐκτιμήσεως ἢ ἀδιοφορία ἢ περιφρόνησις. — **II** ἑλλειψίς λογικῆς, σύγχυσις, ἀφροσύνη, μωρία.
ἀ-λογισταίνω συλλογίζομαι παραλόγως.
ἀ-λογιστέω εἶμαι ἀσυλλογιστός, μωρός.
ἀ-λοιστία, ἡ ἡ ἀπερισκεψία. Ἐκ τοῦ
ἀ-λόγιστος, ὄν (α στερ.+**λογίζομαι**) ὁ μὴ λογιζόμενος (συλλογίζομενος), ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος, μωρός.— **II** ἀλογισταστος, ὄν δὲν ὑπολογίζει τις. **2)** τὸν ὅποσον δὲν πρέπει νά λαμβάνη τις ὑπ' ὄψιν ἢ ἄσχημα, τιποτένιος.
ἄ-λογος, ὄν (α στερ.+**λόγος**).—**I** ὁ μὴ ἔχων λόγον, ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος. **2)** ὄν δὲν δύναται τις νά παραστήσῃ διὰ λόγου, ἀπεριγράπτος, ἀνέκφραστος (λατ. *infandus*).— **II** ὁ ἄνευ λόγου, ἄλογος, παράλογος. **3)** ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὸν λόγον (τὴν λογικὴν) ἢ ἀντίθετος πρὸς τὴν λογικὴν, ἀλλόκοτος, ἀκατανόητος. **3)** ὄν δὲν ὑπελόγιζέ τις, ἀπροσδόκητος.
ἀλογ-ώδης, ες ὁ φαινόμενος ἄλογος.
ἌΛΟΨ, ἡ εἶδος φυτοῦ, καλούμενον καὶ σήμερον **ἀλόη**.
ἀλοηδάριον, τό· καθαρτικὸν φάρμακον κατασκευαζόμενον ἐκ τῆς ἀλόης.
ἀλοητής, ὁ (ἀλοάω) ἄλωνιστής.
ἀλοητός, ὁ (ἀλοάω) τὸ ἄλωνισμα ἢ ὁ καιρὸς τοῦ ἄλωνισμού.
ἀλόθεν, ἐπίρ. (ἄλς) ἀπὸ τῆν θάλασσαν.
ἀλο-θήκη, ἡ ἡ ἀλατοδοχεῖον.
ἀλοία, γ' ἐν. ἐπ. πρτ. τοῦ **ἀλοαΐα** (βλ. λ.).
ἀλοία, ποιητ. ἀντὶ **ἀλοάω** (βλ. λ.).
ἀ-λοιδορῆτος, ὄν (α στερ.+**λοιδορέω**) ὁ μὴ λοιδορῆς, μὴ ὑβρισθεὶς ἢ τὸν ὅποσον δὲν πρέπει νά ὑβρίσῃ τις.— **II** ἐνεργ. ὁ μὴ λοιδορῶν (= **ἀλοιδορός**).
ἀ-λοιδορός, ὄν ὁ μὴ λοιδορῶν, μὴ ὑβρίζων.
ἀλοίην, ἐνκτ. ἄορ. β' τοῦ **ἀλίσκομαι**,
ἀλοιστήρ, -ῆρος. ὁ (ἀλοαΐα) ὁ ἄλωνίζων, ὁ κατατριβῶν.
ἀλοισμός, ὁ = **ἀλειμμα** (βλ. λ.).
ἀλοιστηρός = **ἀλειτηρός** (βλ. λ.).
ἀλοίτης, ὁ, θηλ. **ἀλοίτις** βλ. **ἀλείτης**.
ἀλοίτης βλ. **ἀλείτης**.
ἀλοϊφάσις, α, ὄν (**ἀλοϊφή**) κατάλληλος πρὸς ἐπιλείψιν.
ἀλοϊφάω = **ἀλείφω**.
ἀλοϊφεῖον, τό· τὸ πρὸς **ἀλοϊφήν** (= ἐπάλειψιν) κατάλληλον ἐργαλεῖον τῶν **ἀλειπτῶν** ἢ ὁ χώρος εἰς τὸν ὅποσον ἐγίνετο ἡ ἐπάλειψις.
ἀλοϊφή, ἡ (**ἀλείφω**) πᾶν πρᾶγμα, δι' οὗ δύναται τις νά χρίσῃ ἢ νά ἀλείψῃ, χοιρινόν λίπος (λαρδί) ἢ ὡς ἔλασιον ἐπιχρίσεως, ἀλοϊφή, ἄλειμμα ἢ γενικῶς,

κάθε ἀλοϊφή, πρᾶγμα, γόνωμα, ἐπίθεμα ψιμυθίου ἢ βαφῆς, χρωματισμός.— **II** ἐπάλειψις, χρωματισμός.— **III** ἐξάλειψις, ἀπάλειψις (λατ. *litura*).
ἀλοκίζω, μέλ. -σω (**ἀλοξ**) χαράσσω ἢ ἀνοίγω αὐλοκάς, αὐλακίζω ἢ γράφω ἢ σὺρω, ἰχνογράφω.
ἄλόντε, μτχ. θυέκ. ἄορ. β' τοῦ **ἀλίσκομαι**.
ἌΛΟΞ, -οκος, ἡ, ποιητ. τύπ. τοῦ **ἀύλαξ**, οὐδέποτε ἐν χρήσει κατ' ὄνομ. ἐν. τὸ αὐλάκι, ἡ αὐλακία τοῦ ὄργωματος ἢ ὄργωμένο χωράφι, ἀγρός σίτου. **2)** εἷς τὸ δέσμα, τομὴ τραύματος, πληγῆ.
Ἔτυμ. **I** Παρ' Ὅμο. ἀπαντᾷ μόνον ἡ αἰτ. **ἄλκα** ἐξ ὀνομ. ***ἄλξ**, **ἀλοξ** παρὰ Τραγ., **ἀύλαξ** παρὰ Πινδ. ἄορ. **ἄλαξ** ὁ ἄμην. τύπος θαυμάσιος κοινότητος ριζῆς πρὸς τὰ **δλκός**, **δλκῆ** λατ. **sulcus** (ἐκ τοῦ **ἐλκω**), ἄρα πάντα ταῦτα ἐκ ρ **Felκ-** δι' ἀναπτύξεως φων. ἐσχηματίσθη τὸ **αὐλακ** (**ἄφλακ** καὶ **ἀλοκ** (**ἄφλοκ** (ἐκπεσόντος τοῦ **F**), ἀμφότερα μετὰ προθεμ. α).
ἀλο-πήγιον, τό = **ἀλυκῆ** (βλ. λ.).
ἀλο-πηγός, ὄν (**ἄλς** + **πήγνυμι**) ὁ κατασκευάζων ἄλος.
ἀ-λόπιστος, ὄν (**ἄ-λοπος**) ὁ μὴ ἀπολεπισθεὶς, ἀεσφλούδιστος.
ἄ-λοπος, ὄν, (α στερ.+**λέπω**) ἄλειπτος, ἀκαθάριστος, «ἀλανάριστος» περὶ **λινοκαλάμης** βλ. καὶ **ἀλέπιστος**.
ἄλοσ-ἀνθινος, ἡ, ὄν ὁ ἴνος ἀναμειγμένος μετ' **ἀνθους** **ἄλδς** (δηλ. καθάρτητα τριμμένου ἄλατος) καὶ χορησιμῶν ὡς λαπτρότων.
ἄλοσ-ανθον, τό = **ἄλμη** (κατ' ἄλλας γρ. **ἄλδς ἄνθος**).
ἄλοσ-ἀχνη, ἡ (κατ' ἄλ. **ἄλδς ἀχνη** = θαλάσσης ἀφρός) ζώοφυτον τοῦ γένους τῶν **ἀλκονοειῶν**.
ἄλοσκόροδον, τό = κάππαρις.
Ἄλοσ-ὑδνη, ἡ (**ἄλς** + **ὑδνης**) ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα, τέκνον τῆς θαλάσσης, ἐπιθ. τῆς Ἄφροδίτης καὶ τῆς Θέτιδος. Πρβλ. καὶ τὸ ἐν Κρήτῃ **ἄλουπουδερός** = καταβρεγμένος, καταμουσκευμένος.
ἄλό-τριψ, -ῆτος, ὁ (**ἄλς** + **τρέβω**) τριπτήρ (γουδί) πρὸς κοπάνισμα καὶ τρίψιμον ἄλατος.
ἄλ-ουργής βλ. **ἀλουργός**.
ἄλ-ουργία, ἡ ἡ πορφυροῦς ἱματισμός.
ἄλ-ουργιαῖος, α, ὄν ὁ **ἀλουργός** (βλ. λ.).
ἄλ-ουργικός, ἡ ὄν ὁ πορφυροβαφής.
ἄλ-ουργίς, -ίδος, ἡ (**ἀλουργός**) φόρεμα, ἐσθῆς, χρώματος πορφυροῦ.
ἀλουργο-βαφής, ες ὁ πορφυροβαφής.
ἀλουργο-πώλης, -ου, ὁ ὁ πωλῶν πορφύραν βλ. **πορφυροπώλης**.
ἀλουργο-πωλική (ἐνν. **τέχνη**) τὸ ἐπάγγελμα τοῦ **ἀλουργοπώλου**.
ἄλ-ουργός, ὄν, καὶ **ἄλ-ουργής**, ες (**ἄλς** + ***εργω**) κυρ. ὁ κατασκευασμένος ἐν τῇ θαλάσσει ἢ παρὰ τὴν θάλα., ἀλλὰ πάντοτε πρὸς θαλασσιον τῆς ἐννοίας τοῦ ἐκ γνησίας πορφύρας πορφυροῦ χρώματος, πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐκ τῶν κατ' ἀπομίμησιν χρωμάτων ἢ ἀλιπόρφυρος, βεβαμμένος μετὰ γνησίαν θαλασσίαν πορφύραν.
ἀλουργο-ὑφής, ες (**ἀλουργός** + **ὑφαίνω**) ὁ διῦφασμένος διὰ πορφυρῶν νημάτων.
ἀλουργο-φορέω φορῶ πορφύρα ἱμάτια.
ἄλους, **ἀλοῦσα**, μτχ. ἄορ. β' τοῦ **ἀλίσκομαι**.
ἄ-λουσία, ἡ (**ἀλουτος**) ἡ ἑλλειψίς λουσίματος, ἀπλυσία.
ἄ-λουτέω εἶμαι **ἀλουτος** (βλ. λ.), δὲν λούομαι.
ἄ-λουτος (α στερ.+**λούω**) ὁ μὴ λελουμένος, ἀπλυτος, ἀκάθαρτος.
ἄ-λοφος, ἐπ. **ἄλ-λοφος**, ὄν ὁ ἄνευ λόφου (λοφίου, περικεφαλαίας).
ἄ-λόχευτος, ὄν (α στερ.+**λοχεύω**) ὁ τεχθεὶς ἄνευ **λοχέας** (βλ. λ.), περὶ τῆς Ἄθηνᾶς. — **II** ἄνευ ὠδίνων τοκετοῦ, παρθένης.
ἄ-λοχος, -ου, ἡ (α ἄορ.+**λόχος**, πρβλ. **ἀκοίτης**) ἡ συμμετέχουσα τῆς αὐτῆς κλίνης μετὰ τινος, ἡ σύζυγος ἢ ὡς. παλλακίς.— **II** (α στερ.+**λέχος**) ἄγαμος, ἀνυπανδρός.
ἄλου, ἐπ. τύπος ἀντὶ **ἀλάου**, ἐν. Προστ. τοῦ **ἀλάομαι**.
ἀλμυστός, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ **ἀλμυτός** (μὴ ἀπαντῶντος ὡς ἀπλοῦ ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ συνθ. **ἐπαλμυτός**)

ὁ βλ.) ἡδιστος, γλυκύτατος || φίλτατος, προσφιλέστατος.
“ΑΛΣΙ (Α), γεν. ἄλος, ὁ (λατ. SAL, πλθθ. sales=ἄ-
 λες) καθ’ ἑνικ., κόκκος ἢ βῶλος ἄλατος || ἐν τῷ πλθθ.,
 τὸ κοινὸν μαγειρικὸν ἄλας ἀλάτι, ὅπως παρασκευ-
 ἀζεται διὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν.

Ἔτυμ. : ἐκ ρ. αλ· ἄλ-ας, ἄλ-ή, ἄλ-μη, ἄλ-μυρός,
 ἄλ-ίζω· πρὸλ. σανσκρ. saras (sal), λατ. sal, sal-inus,
 sal-sus, γοτθ. salt (=ἄλας), saltum=ἄλίζω, παλ-γερμ.
 sulza (salsugo).

“ΑΛΣΙ (Β), γεν. ἄλος, ἡ ἢ θάλασσα [ἄ].

ἄλσασις, α, ον ἰσθμίων εἰς ἄλας.

ἄλσιδες, -ων, αἱ (ἄλσις) νύμφαι τῶν ἄλσων.
ἄλσινη, ἡ ἄγν. φυτὸν φυτόνον εἰς σκιερούς καὶ
 δασώδεις τόπους, ἰσως εἶδος τῶν *cerastium*. Κατὰ τὸν
 Διοσκ. εἶναι ἡ ἄλλως λεγομένη *μουσατίς*.

ἄλσις, -εως, ἡ (ἄλλομαι) πῆδημα, ἀναπήδησις.

ἄλσις, -εως, ἡ (ἄλδαινω) αὐχίσις.

ἄλσο, ἄλτο· ἐπ. β’ καὶ γ’ ἐν. ἄορ. β’ τοῦ ἄλλομαι.

ἄλσο-κομέω, ἄλσο-κομική (ἐνν. *τέχνη*), **ἄλσο-
 κομικός**· βλ. ἄλσοκόμος.

ἄλσο-κόμος, ὁ (ἄλσοσ+κομέω) ὁ συντηρῶν, ὁ
 περιποιούμενος ἄλας (δάσος).

“ΑΛΣΙΟΣ, -εος, τὸ τόπος πλήρης δένδρων καὶ
 χλόης, δάσος || κυρ. ἱερὸν ἄλας || ὡς. καὶ ἄδενδρον
 μέγρος δάσους.

Ἔτυμ. : κατὰ τινὰς ἐξ ἧς ριζ. καὶ τὸ ἄλδαινω (δ
 βλ.) κατ’ ἄλλους ἐκ β. αρδ· (πρὸλ. ἀρδένω). μαρτυρεῖ
 δ’ ὑπὲρ τούτου τὸ παρ’ Ἡσυχ. *ἄρσοα· λειμῶνες*·
 ἄλλοι παραουρόμενοι ἐκ τοῦ γερμ. Wald παράγουσι
 τὸ ἄλσοσ (*Falos < *Faltos, ἐσφαλμένως ὁμωσ διότι
 ἡ λ. δὲν εἶχε F. Ὁρθότερον ἰσως ὁ Boisack παραγεῖ
 τὴν λ. ἐκ τινος ἰαπ. *alqinios) *ältjos) ἄλσοσ, μαρτυ-
 ρεῖ δ’ ὑπὲρ τῆς ἐτυμολ. ταύτης καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄλ-
 σοσ τῆς Ὀλυμπίας *“Αλσις*.

ἄλσο-ώδης, ες (ἄλσοσ+εἶδος) ὁ ὁμοῖος πρὸς ἄλ-
 σοσ, δασώδης.— || ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐν ἄλασι φυόμενος.

ἄλσωμα, τό=ἄλσοσ.

ἄλτήρες, οἱ (ἄλλομαι)· βάρη τὰ ὅποια ἔφερον
 οἱ πηδῶντες πρὸς ἔντασιν τῆς φορᾶς.

ἄλτικός, ἡ, ὄν (ἄλλομαι)· ὁ ἰκανός, ἄξιος εἰς τὸ
 ἄμα, εὐκίνητος.

“Αλτις, -εως, ἡ τὸ ἱερὸν ἄλας τοῦ Διὸς ἐν
 Ὀλυμπίᾳ.

ἄλτικατος, ἡ, ον ἄλατισμένος.

ἄλτικία, ἡ ἄλατισμα, ἄλμεισις.

ἄλτικη, ἡ=ἄλτις, ἄλτωμός (βλ. λ. λ.).

ἄλτικίς, -ίδος, ἡ (ἄλτις) ἄλμυρὰ πηγὴ.— || ἄλμυρότης.

ἄλτικός, ἡ, ὄν (ἄλτις) ἄλμυρός.

ἄλτικότης, -ητος, ἡ ἄλμυρότης.

ἄλτικρός, ἂ, ὄν ἄλτικρός, θερμός, χλιαρός.

ἄλτικράζω, μέλ. -άσω (ἄλτω) ἀνησυχῶ, ἀδημονῶ·
 ὡς. παθ. πρκ. ἄλαλτικημαι, ὡσεῖ ἐξ ἔνεστ. ἄλτικτέω.

ἄλτικτο-πέδη, ἡ (ἄλτικτος || + πέδη)· ἀδιάλυτος
 δεσμός || συν. κατὰ πλθθ. ἄλτικτοπέδαι = δεσμὰ θλί-
 βοντα ἢ παρενοχλοῦντα.

Ἔτυμ. : ἡ συνήθ. ἔτυμ. ἐκ τοῦ ἄλτικτος=ἄλιτος δι-
 καλῶς πολεμεῖται, διότι θὰ εἶδει νὰ σχηματίζεται ἄλ-
 τοπέδαι· διὸ ὑπὸ τινων προτιμᾶται ἡ ἐκ τοῦ ἄλτωσσω—
 ἄλτω παραγωγῆ· δεδομένου ὅτι ἡ ἰαπ. ρ. *lug=δραῦ-
 ἰν (πρὸλ. σανσκρ. ruja || =δραῦν) ἄλτικτοπέδη (α στερ.
 +λτικτός+πέδ· (πρὸλ. πούσι). ἰσως καὶ διὰ τὸ ἄλτικτος
 θὰ ἠδύνατο ἐν μέρει νὰ ἰσχύσῃ ἡ τελευταία αὕτη ἔτυμ.

ἄλτικτος, ον (ἄλτω)· τεταραγμένος, στενοχωρη-
 μένος || κατ’ ἄλλους ἀναποφρευκτός, ὄν οὐ δύναται
 τις φυγεῖν (ἐπότε οὐχὶ ἐκ τοῦ ἄλτω).— || (α στερ.+
 λτω)=ἄλτικο· ἀδιάλυτος (βλ. καὶ ἄλτικτοπέδη).

ἄλτικ-ώδης, ες (ἄλτικός + εἶδος)· ὁ ὡς ἄλας, ἄλ-
 μυρίζων.

ἄ-λύμαντος, ον (α στερ. + λυμᾶντω)· ἄβλαπτος,
 μὴ παθῶν βλάβην, σῶος.

ἄλύξαι· ἀπρφ. ἄορ. α’ τοῦ ἄλύσσω.

ἄλυξις, -εως, ἡ (ἄλύσσω) διαφυγῆ, ἀποφυγῆ.

ἄ-λύπητος, ον (α στερ.+λύπῆω)· ὁ μὴ πικραμέ-
 νος, μὴ στενοχωρημένος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ λυπῶν,
 ὁ μὴ στενοχωρῶν.

ἄ-λύπια, ἡ (α στερ.+λύπη)· ἡ ἔλλειψις λύπης, πό-
 νου.— || τὸ μὴ προξενεῖν λύπην εἰς τίνα.

ἄ-λύπος, ον (α στερ. + λύπη)· ὁ ἀπηλλαγμένος
 λύπης ἢ στενοχωρίας, μὴ βασανισμένος, ἀμεριμνος.
 — || ἐνεργ. ὁ μὴ λυπῶν, μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν, ἄ-
 κακος, ἄβλαβής.

ἄ-λύρος, ον (α στερ. + λύρα)· ὁ δνευ λύρας, μὴ
 συνοδευόμενος ὑπὸ λύρας || ὅθεν, πένθιμος.

ἄλυς, -υος, ὁ (ἄλτω)· ἀργία, ἀπραξία || περιπλάνη-
 οἰς || πληγίς, ἀνία.

ἄλυσηδόν, ἐπίρ.· ἐν ἄλυσεσιν.

ἄλυσθαίνω, (ἄλτω)· εἶμαι ἄδενδής, ἀδύνατος.

ἄλυσιδῶω ἄλυσιδῶνω. Ἐκ τούτου τὸ

ἄλυσιδωτός, ἡ, ὄν (ἄλυσις, ἄλυσιδῶω)· κατεσκευ-
 ασμένος ἐν εἰδῇ ἄλυσεως.

ἄλυσις, -εως· ἡ ἢ ἄλυσιδα (ἀθεβ. ἐτυμολ.).

ἄλυσις, -εως, ἡ (ἄλτω)· στενοχωρία, ἀγωνία.

ἄ-λύσι-τέλεια, ἡ· βλάβη, ζημία· ἐκ τοῦ ἐπομ.

ἄ-λύσι-τελής, ἐς ἀνωφελής, ἀσύμφορος || ὅθεν,
 βλαβερός. Ἐπίρ. -λώσ.

ἄλυσκαζῶ, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἄλύσσω, ἐν χρῆσει
 μόνον κατ’ ἔνεστ. καὶ πρτ.

ἄλυσκάνω, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἄλύσσω.

ἄλύσσω, μέλ. ἄλύξω καὶ ἄλύξω· μ. ε’ ἄορ. α’ ἤλυξα,
 ἐπ. ἄλυξα (ἄλῶ ἢ ἄλτω)· ἄπ. φ. ὕγω, διαφεύγω,
 ἔγκαταλείπω.

ἄλυσμός, ὁ (ἄλτω)· ἀγωνία, ἀνησυχία.

ἄλυσο-ώδης, ες (ἄλυσομός+εἶδος)· ἀνησυχός.

ἄ-λυσοσόν, τὸ (α στερ. + λύξω)· φυτὸν χρησιμο-
 ποιούμενον κατὰ τῆς λυγγός (τοῦ λόξυγγα).

ἄ-λυσοσός, ον (α στερ.+λύσοσ)· *ἄλυσος πηγὴ*· ἐν
 Ἄρκαδίᾳ, θεραπεύουσα τὴν λύσαν.

ἄλύσω, μέλ. ἄλύξω (ἄλτω)· εἶμαι ἀνησυχός, δὲν
 εὐρίσκω ἠσυχίαν.

ἄ-λύτος, ον (α στερ.+λύω)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
 λυθῇ ἢ νὰ διασπασθῇ, ἀδιάρρηκτος, ἀδιάλυτος || συν-
 εχής, ἀδιάλειπτος, ἀδιάκοπος.— || ὁ μὴ χαλαρός,
 μὴ διαλελυμένος.

ἄ-λύτρωτος, ον· ὁ μὴ λυτρωθείς, ἢ ὁ μὴ δυνά-
 μενος λυτρωθῆναι.

ἄ-λυχνός, ον· ὁ δνευ λύχνου ἢ φωτός.

“ΑΛΥ’Ω, ἀτ. ἄλτω, ἐν χρῆσει μόνον κατ’ ἐν. καὶ
 πρτ. (ἄλῃ, ἄλῶμαι)· περιπλανῶμαι || μετὰ ψυχικῆς ἐνν.,
 εἶμαι κακόκεφος, εἶμαι στενοχωρημένος, τεταρα-
 γμένος || εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ («τὰ ἔχω χαμένα»,
 ὡς τὸ ἀπορῶ) || σπανιῶν. εἶμαι ἐκτός ἐμαυτοῦ (ἔξω
 φρενῶν), εἶτε ἀπὸ ὑπερβολικῆν λύπην εἶτε ἀπὸ ὑπερ-
 βολικῆν χαρὰν [ὑ παρ’ Ὀμ., ὦ παρ’ ἀτ.].

ἄλφα, τὸ (ἄλφαιτον)· ὄνομα τοῦ πρώτου γράμματος
 τῆς Ἑλλ. ἀλφάβητου (βλ. α).

“ΑΛΦΑ’ΝΩ, ἄορ. β’ ἤλφον, γ’ ἐν. Ἐδκτ. ἄλφοι· παρ-
 ἄγω, ἀποφέρω, εἰσφέρω || κερδίζω, ἀποκομίζω, ἀπο-
 κτῶ || μτφρ. φθόνον ἄλφον = ἐπιούρω τὸν φθόνον.

ἄλφειν, ἀπρφ. ἄορ. β’ τοῦ ἄλφάνω.

ἄλφεισι-βοῖος, α, ον (ἄλφειν + βοῦς)· ὁ κομίζων
 βοῦς || ἐντεθῆεν ἐπὶ παραδένων, τῶν ὀπίων οἱ γονεῖς
 ἐλάμβανον πολλοὺς βοῦς, ὡς δῶρα ἀπὸ τούτων θαυμα-
 στάς τῶν θυγατέρων των (παρθένου ἄλφεισίοιοι =
 παρθένου πολυφρονου).

ἄλφή, ἡ παραγωγὴ, κτήσις, κέρδος.

ἄλφηστής, -οῦ, ὁ (ἄλφειν), πάντοτε ἐν τῇ φρά-
 σεῖ *ἄνερες ἄλφησται* = ἀνδρες θηρησῶντες κέρ-
 дос, ἐπιχειρηματικοί, δραστήριοι, τολμηροί, κυρ. ἐπὶ
 ναυτιλικῶν καὶ ἐμπορευομένων.

ἄλφηστικός, ὁ = ἄλφηστής (βλ. λ.).

ἄλφι, τό, ποιητ., ἀκλ.· συντετρ. τύπος τοῦ ἄλφαιτον
 (βλ. λ.).

ἄλφιτ-ἄμοιθός, ὁ (ἄλφιτον+ἄμείβω)· ἄλφιτοπώ-
 λης, πωλητὴς ἀλεύρων, ἔμπορος ἀλεύρων.

ἄλφιτεία, ἡ· ἄλφιτοποιία, (βλ. λ.).

ἄλφιτειον, τό· μύλος πρὸς ἄλσειν ἀλεύρων.

ἄλφιτεύς, -εως, ὁ· μυλωθρός ἀλέδων κριθάς.

ἄλφιτεύω, βλ. ἄλφιστεύω.

ἄλφιτηδόν, ἐπίρ.· ὡς ἄλφιτα || μτφρ. ἐπὶ καταγμά-
 τω, εἰς συντρίμμα, σκόνην.

ἄλφιτηρός, ἂ, ὄν· ἔξ ἄλφίτων, ὁ ἀνήκων εἰς ἄλφιτα.

ἄλφιτο-ειδής, ἐς· ὁμοῖος πρὸς ἄλφιτα.

ἄλφιτό-μαντις, -εως, ὁ· ὁ προφητεύων τὰ μέλ-
 λοντα ἐξ ἄλφίτων (χονδροκοπαντισμένης κριθῆς).

***ΑΛΦΙΤΟΝ** [Γ], τό ἄλευρον ἀπὸ χονδροκοπανισμένην κριθὴν (λατ. *polenta*) || καθ' ἐν. μόνον ἐν τῇ φράσει *ἀλφίτου ἀκτῆ*—κριθάλευρον || ἀλλαχῶ κατὰ πληθ. *ἄλφιστα*—χονδροαλεσμένη κριθή, «πληγούρι», δηλ. χόνδρος ἐκ κριθῆς, καὶ πλακούντες ἢ ζυμαίος, κατασκευαζόμενος ἐξ αὐτῆς. 2) μτρφ. ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, ἢ περιουσία τινός *πατρῶα ἄλφιστα*—τό «πατρικό ψωμί», ἢ πατρική κληρονομία. [ἐκ τοῦ *ἀλφός* = λευκός, πρβλ. λατ. *albus*].

ἀλφίτο-ποιία, ἡ=ἀλφίτεία=παρασκευή ἀλφίτων (κριθαλεύρου). Ἐκ τοῦ

ἀλφίτο-ποιός, ὁ (*ἀλφίτου+ποιέω*)· ὁ παρασκευαστής ἀλφίτων (κριθαλεύρου).

ἀλφίτο-πώλης, -ου, ὁ=ἀλφίταμοιβός (βλ. λ.).

ἀλφίτο-σιτέω, μέλ.—*ἡσώ* (*ἀλφίτου+σιτέω*)· τρώγω κριθιδιον ἄρτον, ζῶ με κριθάλευρον ἢ με ἄρτον ἐκ κριθαλεύρου.

ἀλφίτο-φάρος, -ου· ὁ τρώγων κριθιδιον ἄρτον. **ἀλφίτο-χρῶς** -ωτος, ὁ, ἢ· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κριθαλεύρου.

Ἀλφίτώ, ἡ, γεν. -ότος=οὔς· φάντασμα ἢ φόβητρον δι' οὐ αἱ τροφοὶ ἐφόβιζον τὰ παιδία (πρβλ. Ἀκκά).

ἀλφός, γ' ἐν. εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλφάνω*.

ἀλφός, ὁ ὑπόλευκος λέπρα τοῦ προσώπου, λατ. *VI-IIIgo* (εἰς καὶ *ἀλοροπεδόσπος* = ὁ ἔχων λευκὸν τὸ πρόσωπον, *ἀλφός-ρυγχός* = ὁ ἔχων λευκὸν τὸ ρύγχος).

Ἐτυμ. : ἐκ ρίζ. *αλφ-* πιθανῶς. παράγεται καὶ τὸ *ἀλφισον* λόγῳ τῆς λευκότητος τοῦ ἀλεύρου, πρβλ. *ἀλφιστόχρως*, *ἀλφιστός*, πρβλ. καὶ γοτθ. *hvalfr* (ἀγγλ. *wheat* = σῖτος) πρὸς τὸ *hveits* (ἀγγλ. *white* = λευκός) λατ. *albus*, παλ-γερμ. *elbiz* (κύκνος)· κατὰ *Curtius* ἐκ τῆς αὐτῆς β. παράγονται πιθανῶς καὶ τὰ κύρια ὀνόματα *Ἀλπισίος*, *Alpes*, *Eibe*.

ἀλφ-ώδης, ες (*ἀλφός*)· λεπρός.

ἄλω, αἰτ. τοῦ *ἄλωος* (βλ. βλ.).

ἄλω, ὄποτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*.

ἄλωα (ἢ *Ἀλφα*), τά, γεν. -ων (*ἄλωος*)· ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ὡς θεᾶς τῆς γεωργίας, ἑορτὴ τῆς συγκομιδῆς.

ἄλωαίος, α, ον (*ἄλωος*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄλωνιον. *Ἀλωαία* ἐπιθ. τῆς Δήμητρος.

ἄλωάς, -άδος ἢ *Ἀλωίς*, -ίδος, ἡ=ἄλωαία (βλ. λ.).

ἀ-λώθητος, ον (α στερ.+λώθη)· ὀβλαπτος, ἄμωμος.

ἀλ-ώδης, ες (*ἄλς+εἰδός*)· ὁμοιος πρὸς ἄλως.

ἀλωεῖνός, ἡ, ὄν (*ἄλωος*)· χρησιμοποιούμενος εἰς τὸ ἄλωνισμα.

ἀλωεύς, -εως, ἐπ.-ῆτος, ὁ (*ἄλωῆ*)· ὁ ἐργαζόμενος ἐν ἄλωῃ (εἰς τὸ ἄλωνι), ἄλωνιστής, γεωργός || ἀμπελοουργός.

ἄλωῆ, ἡ, ὄνορ. *ἄλωά*, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἄττ. *ἄλωος* (βλ. βλ.)· — I ἄλωνιον. — II κάθε ἰσοπεδωμένον γῆπεδον, κῆπος, φυτεία, ἀμπελῶν κλπ. (βλ. *ἄλωα*).

ἄλωῆ, ἐπ. ἀντὶ *ἀλφῶ*, γ' ἐν. ὄποτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*. — II *ἀλφῆ*, ἐπ. ἀντὶ *ἀλωῆ*, γ' ἐν. εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*.

ἀλώιος, α, ον=ἀλωεῖνός (βλ. λ.).

ἀλωίτης, -ου, ὁ (*ἄλωῆ*)=ἀλωεύς (βλ. βλ.), γεωργός κηπουρός.

ἀλόμεναι, ἐπ. ἀντὶ *ἀλῶναι*, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*.

ἀλόμενος, ἡ, ον, μτρφ. τοῦ *ἀλάομαι*.

ἄλων, -ωνος, ἡ=ἄλωος (βλ. βλ.).

ἄλῶναι, ἀπρ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*. [ᾗ].

ἀλῶνεομαι, ἀποθ.· ἐργάζομαι ἐν ἄλωνίῳ.

ἀλ-ώνητος, ον· ὁ ἀγορασθεὶς δι' ὀλίγου ἄλατος, εἰ μ' ἓνα κομμάτι ἄλατος.

ἄλωνία, ἡ=ἄλωος, ἄλωνιον.

ἄλωνιον, τό ὄνοκορ. τοῦ *ἄλωος*.

ἄλωνο-τριθέω· τρίθω ἐν τῷ ἄλωνίῳ.

ἄλω-φυτός, ον (*ἄλωος+φύω*)· ὁ ἐκ τοῦ ἀμπελῶνος φυόμενος.

ἀλωπέκτιος, α, ον· τῆς (ἐξ) ἀλώπεκος. — II *ἀλωποικία* (συννηρ. *ἀλωπεκία*) ἐνν. *δορά* = δέρμα ἀλώπεκος.

ἀλωπεκία, ἡ, αἰτ. συννηρ. τύπος ἐκ τοῦ Ἰων. *ἀλωπεκία* (ἐνν. *δορά*) (*ἀλώπηξ*)· δέρμα ἀλώπεκος.

ἀλωπεκία, ἡ· νόσος τῶν ἀλωπέκων (ψώρα), γεν. ψώρα.— II φωλεὰ ἀλώπεκος.

ἀλωπεκίας, -ου, ὁ (*ἀλώπηξ*)· ὁ ἐστιγματισμένος διὰ σημείου ἀλώπεκος.— 2) ἰχθύς ὁμοιος μετ' ἀλώπεκα, σκυλόψαρον (λατ. *squalius vulpes*).

ἀλωπεκίσις, ἡ· βλ. *ἀλωπεκία*.

ἀλωπεκιδεύς, -εως, ὁ· νεογνὸν ἀλώπεκος, νεο-ἀρὰ ἀλώπηξ.

ἀλωπεκίζω (*ἀλώπηξ*)· μιμοῦμαι τὴν ἀλώπεκα || εἶμαι πανούργος (ὡς ἀλώπηξ)· λατ. *vulpinari*.

ἀλωπέκιον, τό ὄνοκορ. τοῦ *ἀλώπηξ*· μικρὰ ἀλώπηξ.

ἀλωπεκίς, -ίδος, ἡ (*ἀλώπηξ*)· νόσον ζῶων, μεταξὺ ἀλώπεκος καὶ κυνός, παραγόμενον διὰ διασταυρώσεως τῶν δύο εἰδῶν (λευκόκυλο). — II κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ δέρματος ἀλώπεκος.— III εἶδος ἀμπέλου τῆς ὁποίας οἱ θότρους ὀμοιάζουν πρὸς οὐρανὸν ἀλώπεκος.

ἀλωπέκ-ουρος, ὁ· οὐρὰ ἀλώπεκος, εἶδος χόρτου.

***ἈΛΩΠΗΞ**, -εκος, ἡ· ἀλεπού (λατ. *vulpes*) || μτρφ. ἐπὶ ἀνθρώπων. [τινὲς συσχετίζουσιν ἐτυμολ. τοῦτο πρὸς τὸ *σανσκρ. Iōp-ḥas* = ὁ ἐσθίων θνητοίματ' ἄλλοι θε-χοντα: ὡς ὡς προθεματ. τὸ *a-* καὶ συσχετίζουσιν τὸ β' συνθ. πρὸς τὸ Λαθ. *lape*. Πρβλ. λατ. *vulpes*].

ἀλωπός, ὁ=ἀλώπηξ.— II ὡς ἐπιθ.=*ἀλωπεκιδής*.

ἄλωος, -ω, ἡ· γεν. *ἄλω* ἢ *ἄλωος*· αἰτ. *ἄλω*, *ἄλων*, ἢ *ἄλωα*· πληθ. ἐν. ἄλω· τὸ ἄλωνιον.— II ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σεληνῆς (λέγω τοῦ κυκλοτεροῦς σχῆματρός) (βλ. *ἄλωῆ*, *ἄλωα*).— III καλὴ πτηνοῦ.

ἄλωσιμος, ον (*ἄλῶναι*)· εὐλόωτος, ὄν εὐκόλως δύνανται τις νὰ συλλάβῃ, νὰ κερδίσῃ ἢ νὰ κατακτήσῃ. 2) ἐπὶ τοῦ νόθ, εὐληπτος, εὐκολοπόνητος.— II (*ἄλωσις*)· ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκειμένος, ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἄλωσιν (ἐκπόρθησιν, κατάκτησιν).

ἄλωσις, -εως, ἡ (*ἄλῶναι*)· κυριεύσις, κατάκτησις.— II ὡς *δικανικὸς ἄρος*, καταδίκη.

ἄλωσομαι, μέλ. τοῦ *ἀλλοσκομαι*.

ἄλωτός, ἡ, ὄν, ρήμ. ἐπιθ. τοῦ *ἄλῶναι*· ὁ δυνάμενος νὰ *ἄλωῃ* (συλλαβῆθῃ, κυριευθῇ, κατακτηθῇ) || κατορθωτός, ἐφικτός.

ἀ-λώφτος, ον (α στερ.+λωφάω)· ἄνευ διακοπῆς, συνεχής, ἀδιόλειπτος.

ἄλω, ἐπ. ἀντὶ *ἄλῶ*, ὄποτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*.

ἄμ, ἀντὶ ἀνά (πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ π, β, φ): *ἄμ πεδίον* = ἀνά *πεδίον*. — ἀλλ' *ἄμ* ἀντὶ *ἄμα*.

***ἈΜΑ**, I ἐπίρ., ἀμέσως, διὰ μίδς, συγχρόνως (λατ. *simul*). — II ὡς πρὸθ. μετὰ ὄποτ.· συγχρόνως με..., μαζὶ με...

Ἐτυμ. : *ἄμα* (<σῖγμα > βάσις *sem* (βλ. καὶ ἄ θήροιστ., *εἶς*, *ὀμός*)· ὀμόρρ.: ἔλλ. *δμάς*, *δμοῦ* (*δμόθεν*, *δμόσε*), *δμοίσις*, *δμαλός*· λατ. *sim-ul*, *sim-ilis*, *simul-tas*, *simul-o*· *σανσκρ. samá-s* = ὀμαλός, ἴσος· *samá-m* = ὀμοῦ, *sam* (πρὸθ.=μετὰ)· παλ. — γερμ. *sama*, *samí*, *zusammen*, ἀγγλ. *same*.

ἄμα, ὄνορ. ἀντὶ *ἄμα*.

ἀ-μαγειρευτός, ον (α στερ.+μαγειρεύω)· ὁ μὴ μαγειρευθεὶς ἢ μαγειρευτός μὴ μαγειρευδὸν πλέον.

Ἀμαζών, -όνος, ἡ, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ. αἰ *Ἀμαζόνες*· ὡς καὶ *Ἀμαζονίδες*. [Ἰρανικὴ λέξις **hamazan* = πολεμιστής].

ἀμαθθαίνω (*ἀμαθής*)· εἶμαι ἀμαθῆς, ἀπαίδευτος || εἶμαι ἀνόητος.

ἀμαθία, ἡ· βλ. *ἀμαθία*.

ἀ-μάθης, ἐς (α στερ.+μαθεῖν)· ὁ ἀγράμματος, μὴ διδαχθεὶς || μωρός, βλάξ, ἡλίθιος || ὡς. τραχὺς, ἀγενής, ἄξεστος, ἀγροτικός || ὡς. ὁ μὴ ἔχων γνῶσιν πράγματός τινος.— II παθητ. ὁ μὴ δεδιδαγμένος, ἀγνοούμενος, ἀγνωστος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀμάθια, ἡ· ἑλλειψὶς γνῶσεως, ἀγνοία.

ἀμαθίτης, -ίδος, ἡ (*ἀμαθός*)· εἶδος κογχύλης

ζώσης εἰς τὴν ἄμνον.

ἀμαθόεις, -όεσσα, -όεν, κατὰ συναίρ. *ἀμαθοῦς*,

-οῦσα, -οῦν (*ἀμαθός*) = ἐπ. *ἡμαθόεις*· ἀμμάωδες.
***ἈΜΑΘΟΞ**, ἡ (*ἄμμος*)· ὄμορος, ἔδορος ἀμμάωδες [ἄμαθος (*ἄμαθος*) (**σάμαθος*, πρβλ. γερμ. *Sand*· βλ. *ψάμαθος*, *ψάμμος*].

ἀμάθῳ, (*ἄμαθος*)· ἰσοπεδῶν τι μετ' τὴν ἄμνον (τὸ κατεδαφίζω ὡσπου νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἐπίπε-

δον τῆς ἄμμου) || μεταβάλλω τι εἰς κόνιν (χῶμα), καταστρέφω παντελῶς.

ἀμαθ-ώδης εἰς (ἀμαθος + εἶδος)· ὅμοιος πρὸς ἄμμον || πλήρης ἄμμου, ἀμυθῶδης.

ἀμαθῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀμαθῆς· κατὰ τρόπον ἀμαθῆ· ἀμαθῶς ἔχω = διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ. εἶμαι ἀμαθῆς.

ἀ-μαίετος, ον (α στερ. + μαία)· ἢ μὴ λαθοῦσα ποτε ἀνάγκην μαίας, τ. ἔ. κόρη, παρθένας. — ἢ ἄνευ τῆς βοήθειας μαίας.

ἀ-μαίμακτος, η, ον (καὶ -ος, -ον)· ἐκτετριμ. τύπος τοῦ ἀμαχος· ἀκαταμάχητος, ἀκαταγώνιστος, φοβερός, πελώριος.

Ἔτυμ.· ἢ ἐτυμολ. σχέσις τοῦ πρὸς τὰ ἀμαχος, ἀ-μάχτος, ἀμάχητος εἶναι ἀναμικροβήτητος· τὸ α εἶναι στερ. ἢ συλλ. -μαί- ἐπιτακτικῶς ἀναδύπλασιασμός, ἢ δ' ἐναλλαγὴ τῶν κίχ· εἶναι αὐτῆ αἰσθητῆ ἢ ἐμφανιζομένην μεταξὺ τῶν δέχομαι (ἰων. δωρ., λεσθ.) καὶ δέχομαι (ἀτ.).

ἀ-μακάριστος, ον· ὁ μὴ μακαριζόμενος, ὁ μὴ ἄξιος μακαρισμοῦ.

ἀ-μαλακιστία, ἴ· ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ μαλακνομένου, σκληρότης.

ἀ-μάλακτος, ον (α στερ. + μαλάσσω)· ὁ μὴ μαλασόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ τύχη κατεργασίας 2) ἀμετρίαστος || μετρ. τραχύς. — ἢ ἀκαμπτος, σκληρός, σκληρόκαρδος.

ἀμάλλαπτο = ἀμάλδυνω (βλ. λ.)· καταστρέφω, ἐξ-αλείφω.

ἀμαλδύνω, ποιητ. ἀντι ἀμαλύνω (ἀμαλός)· κυρ. ἀπαλύνω, ποιῶ τι μαλακόν || ἐντέθην, συντρίβω, καταστρέφω, ἐξοφανίζω 2) μετρ. κρύπτω, «καμουφλάρω», καθιστῶ τι ἀγνώριστον.

ἄμλλη, ἴ· = ἄμλλα (βλ. λ.).

ἀ-μάλδακτος, ον (α στερ. + μάλθασσω)· ἀμάλακτος· ὁ μὴ μαλακνοῦναι, πρᾶυθνείας || ἀμετρίαστος || σκληρός (μὴ μαλασσοόμενος).

Ἀμάλθεια, ἰων. -αίη, ἴ· ἢ αἴξ Ἀμάλθεια, τῆς ὀπίας τὸ γάλα ἐθήλασεν δ' Ἰεῦς. Κατὰ τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν ἐκ τοῦ κέραιος τῆς αἰγῆς ταύτης ἔρρεε πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι ὁ κάτοχος τῆς. ἔθεν καὶ ἡ παροιμιώδης ἔκφρασις «κέραις Ἀμάλθειας» = κέραις ἀφρονίας.

ἀμαλλα, ἴ (ἀμάω)· δέση ἀσταχῶν, δράγμα, χειρόβολον [ἄμ-].

ἀμαλλο-δέτηρ, ἦρος, ὁ (καὶ ἀμαλλο-δέτης) (ἀ-μαλλα + δέω)· ὁ δένων τὰ δεμάτια (δράγματα) τῶν σταχῶν, δερματιστής.

ἀμαλλο-τόκεια, ἴ· ἢ ἀμάλλας τίκετοῦσα, δηλ. ἡ παράγουσα δέμας ἀσταχῶν· (ἰδιόρ. θηλ. τοῦ ἀμαλλο-τόκος, ον = ὁ παράγων ἀμάλλας, δηλ. δεμάτια ἀσταχῶν).

ἀμαλλο-φόρος, ον (ἀμαλλα + φέρω)· ὁ φέρων ἀμάλλας (δεμάτια) ἀσταχῶν.

ἀμάλλος, ἄτ. ἀμαλός, ἴ, ὄν = ἀπαλός (β βλ.)· μαλακός, τρυφερός (λατ. tener). 2) ὀδύνατος, ἀσθενής.

Ἔτυμ.· ἄτ. ἀμαλός· παράγεται ἐκ β. μαλ-, ἐξ ἧς καὶ τὰ : μαλ-ακός, μαλ-θακός, ἀμβλύς, βλάξ (β βλ.), μώλως, μωλυρός· λατ. mollis, mollities, mollis· τὸ α ἐν ἀρχῇ εἶναι εὐφων. ὡς ἐν τῷ ἀβληχερός (α εὐφ. + βληχερός).

Ἀμάρδιος, -νος (-νδος), ἴ· κληῖμα ἀμπέλου βασταζομένης ὑπὸ δύο στύλων, ἐφ' ὧν ἐξασπύονται || εἶδος σταφυλῆς.

ἀμαρῆλις, -ίδος, ἴ· = ἐπιμηλις· μέσιλον (= μούσιμουλον) πρβλ. Ἦσυχ. «ἀπίου γένος ἢ μήλου ἢ μωσπίλου», Ἐδοτ. : «σύνων τὸ ἄμα μήλω ἀνθοῦ», Ἀθην. : «καὶ δὲ ἀμαρῆλιδες οὐκ εἰσιν ἄπιοι, ὡς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι ἦδιον καὶ ἀπύρρον».

ἀμάνδθαλος = ἀφανής, ὡς εἰ ἦτο ἀμάλδανος ἐκ τοῦ ἀμαλδύνω.

ἄμάνιται, -ῶν, οί· εἶδος μυκῆτων «μανιταρίων». **ἄ-μάντευτος, ον**· ὁ μὴ προμαντευθεῖς, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ προμαντεύσῃ ἢ νὰ ἀνιχνεύσῃ. — ἢ ἐναργ. ὁ μὴ προμαντεύων, μὴ ἀνιχνεύων (ἐπι κωνθ. στερουμένων ὁσφρήσεως).

ἄ-μαντις, ι· ἀμαντις μαντικῆ· ἢ μὴ μαντεύουσα

ἄμαξα, ἄτ. ἄμαξα, ἴ (ἄγω)· ἄμαξι, ἄμαξα || κάρρο, φορτηγὸ ἀμάξι. 2) ἡ ἄμαξα τοῦ ἀρότρου (λατ.

currus). 3) ὁ ἀστερισμὸς ἄμαξα (ἢ Μεγάλη Ἄρκου)· 4) ἄμαξιτὸς δρόμος.

ἀμαξαίος, α, ον (ἄμαξα)· ὁ ἀνήκων εἰς ἄμαξαν, ἴ, ὅμοιος ἀμάξι.

ἀμαξεύομαι, παθ. διατρέχομαι δι' ἄμαξων, διασχιζομαι δι' ἄμαξιτῶν ὁδῶν· βλ. καὶ ἀμαξεύω.

ἀμαξεύς, -έως, ὁ (ἄμαξα)· ἀμαξηλάτης.

ἀμαξεύω· διέρχομαι δι' ἀμάξης || μετρ. μοχθῶ 2) εἶμαι ἀμαξηλάτης.

ἀμαξ-ήλατος, ον (ἐνν. ὁδός)· (ἄμαξα + ἐλαύνω)· ἴ, διατρεχομένη, διασχιζομένη, ὑφ' ἄμαξων.

ἀμαξ-ήρης, εἰς (ἄμαξα + ἄρω τοῦ ἀραρίσκω)· προσηροσμένος· ἴ ἀνήκων εἰς ἄμαξαν.

ἀμαξιαίος, α, ον (ἄμαξα)· ἄρκετὰ μέγας διὰ νὰ γεμίσῃ μίαν ἄμαξαν (ἐπι λθων π.χ.) || γεν. ὁ κατάλληλος διὰ μίαν ἄμαξαν.

ἀμαξικός, ἴ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς ἄμαξαν.

ἀμάξιον, τό = τῷ ἐπιρ.

ἀμαξίς, -ίδος, ἴ, ὑποκορ. τοῦ ἄμαξα· μικρὸ ἀμάξι (λατ. plottellum) || ἀμαξάκι (παιδικὸν παιγνίδιον).

ἀμαξίτης, -ου, ὁ (ἄμαξα)· ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἄμαξαν.

ἀμαξ-ίτιος, ὄν (ἄμαξα + εἶμι)· διαβατὸς δι' ἄμαξων (ἀμαξοπόρευτος) || ὡς οὖν. ἀμαξιτὸς (ἐνν. ὁδός), ἴ = λεωφόρος δι' ἀμάξας.

ἀμαξο-θίος, ον· ὁ ἐφ' ἀμάξης θίων (βηλ. διάγων τὸν θίον) (ἐπι τῶν νομαδικῶν φυλῶν).

ἀμάξ-οικος, ον (ἄμαξα + οἰκέω)· ὁ ἔχων ἄμαξαν ὡς οἶκον, ὁ κατοικῶν ἐν ἀμάξῃ.

ἀμαξο-κυλιστής, -οῦ, ὁ (ἄμαξα + κυλίω)· ὁ κατακυλινδῶν (βηλ. καταστρέφω) ἀμάξας.

ἀμαξο-πηγία, ἴ· ἡ τέχνη τοῦ ἀμαξοπηγοῦ (βλ. λ.), ἢ κατασκευὴ ἄμαξων.

ἀμαξο-πηγός, ὁ (ἄμαξα + πηγνύμι)· ὁ κατασκευάζων ἀμάξας, ἀμαξοποιός.

ἀμαξο-πληθής, εἰς (ἄμαξα + πλήθος)· ἄρκετὰ μέγας διὰ νὰ πληρῶσῃ (γεμίσῃ) μίαν ἄμαξαν (πρβλ. ἀμαξιαίος).

ἀμαξο-τροχία, ἴ (τροχός, τροχιά)· ἡ γραμμὴ ἢ χαράσσει ὁ τροχός τῆς κινουμένης ἀμάξης, τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν.

ἀμαξο-τροχός, ὁ· τροχός ἀμάξης.

ἀμαξο-ουρηγία, ἴ = ἀμαξοπηγία (βλ. λ.).

ἀμαξο-ουρηγός, ὄν (ἄμαξα + ἔργω) = ἀμαξοπηγός (βλ. λ.).

ἀμαξο-φόρητος, ον· ὁ φερόμενος ἐν ἀμάξῃ.

ἄμαρ, -ατος, τό, δωρ. τύπος ἀντι ἡμαρ.

ἌΜΑΡΑ, ἴ· αὐλαξ, δῖωρος, ὀχετός, ὑδραγωγέον, [ἄμᾶρα].

ἀμαράκινος, η, ον· ὁ ἐξ ἀμαράκου (βλ. λ.).

ἀμαράκεκις, ησ, εν· ὅμοιος πρὸς ἀμαράκον (βλ. λ.).

ἀμαράκον, τό (καὶ ἀμαράκος, ὁ), λατ. amara-cum, amaracus· πιθανῶς βολεθῶδες φυτὸν. — ἢ Περσικόν (ἢ Αἰγυπτιακόν) ἀμαράκον = τὸ κυρ. σάμψυχον (βλ. λ.), κοιν. ματζουράνα.

ἀμαράντινος, η, ον = ἀμαράντος (β βλ.).

ἄ-μαράντος, ον (α στερ. + μαράντω)· ὁ μὴ μαραινόμενος, μὴ φθειρόμενος (καὶ λατ. παρ' Ὀβιδ. amaranthus). — ἢ Ὡς οὖν. ὁ ἀμαράντος = τὸ γνωστὸν ἄνθος, ὁ ἀμάραντος, ὡς οὐδέποτε μαραίνόμενος.

ἀμάρευμα, τό· τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ τῶν ὀχετῶν || μετρ. τὸ κατακάθι τῆς κοινωνίας.

ἀμαρεύω (ἀμάρα)· διοχετεύω τὸ ὕδωρ δι' ἀμάρας πρὸς ἀρδευσιν, ἀρδεύω.

ἀμαρῆτιον, τό (ὑδωρ)· τὸ ὕδωρ τῆς ἀμάρας (βλ. λ.).

ἀμαρῆ-σκαπτήρ, ὁ· ὁ σκάπτων ἀμάρας (βλ. λ.).

ἀμ-ἀρδρῆτις, -ίδος, ἴ· ἄρδρῆτις γενική, ὄλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

ἀμαρσίατος, α, ον (ἀμάρα)· ὁ δι' ἀμάρας (ὁ) ὀχετοῦ) ρέων.

Ἀμάριος, ἐκῶν. τοῦ Διὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. — ὡς κύρ. ὄν. τὸ Ἀμαρίον = ναδὸς τοῦ Διὸς, ἐν ᾧ συνήρχοντο τὰ μέλη τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας καὶ ἀεχρημάτιζον τὰ κοινὰ κατὰ τὸν Στράβωνα.

ἌΜΑΡΤΑΝΩΜΗΙ· ἀμαρτήσομαι, μετρ. -ήσω· ἄρ. α' ἡμάρτησα· ἄρ. β' ἡμάρτων, ἄρρφ. ἀμαρτεῖν, ἐπ.

διὰ μεταθέσεως φθόγγων (καὶ μετὰ μετὰξὺ φωνήεντος β) **ἡμ-β-ροτον**· πρκ. **ἡμάρτηκα**.—Παθ. ἄορ. α' **ἡμαρτή-θην**· πρκ. **ἡμάρτημαι**· ἄποτυγχάνω, ἄστοχῶ, ἄποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ (μετὰ γεν.)· ἐντεῦθεν 2) γενικῶς, δὲν κατορθώνω καὶ πράξω τι, σφάλλωμαι, διαπράττω σφάλμα || στεροῦμαι τινος, χάνω τι. — || ἀπολ. ἄποτυγχάνω, πρᾶττω τὸ κακόν, σφάλλω, ἁμαρτάνω.

Ἔτυμ.· συνήθ. ἔτυμολ. ἐκ τοῦ α στερ. καὶ β. **σμαρ-** (πρβλ. **εἴμαρται**, τοῦ σ- ἐξηγοῦντος τὸ δασύ πνεῦμα), **ἡμερ-** (πρβ. **μέλωρ**, **μέρος**) καὶ σμ. κυρ, ὁμοιωρ, εἶμαι ἀμέτοχος. Πρβλ. σανσκρ. मृशā = ἐσφαλμένως मृश्याति = ἀμελεῖν, λησμονεῖν. *Ἦτοι **ἁμαρτάνω** <*ἁ-ἡμαρ- <ἀμαρτ- <*α-smṛt-, βάσις smer (πρβλ. <ἀσμορ- <δύστηνος>· Ηούχ. <*κάσμορος, *ἡμορος>· ἁμοιρος> <*ἁ-σμορ- *ἡμορίς>· ἐστρημένη>.

ἁμαρτὰς, -άδος, ἡ=ἁμαρτία (δ βλ.).
ἁμαρτεῖν, ἀπφρ. ἄορ. β' τοῦ ἁμαρτάνω.
ἁμαρτή ἢ **ἁμαρτή**, ἐπίρ. (ἁμα)· μαζί, συγχρόνως, ἀμέσως, διὰ μιᾶς [ἁμ-]. [ἁμα+τ. ἁρ- (πρβλ. *ἄρω)· ὀργανική πτώσις τοῦ *ἁμαρτός = σύγχρονος, συμπήπτων].

ἁμάρτημα, τὸ (ἁμαρτεῖν)· ἄποτυχία, σφάλμα, ἁμάρτημα.

ἁμάρτησις, -εως, ἡ=ἁμάρτημα.
ἁμαρτήσομαι, μέλ. τοῦ ἁμαρτάνω.
ἁμαρτητικός, ἡ, ὄν (ἁμαρτεῖν)· ὁ βέπων εἰς ἄποτυχίαν ἢ εἰς ἁμαρτίαν.

ἁμαρτία, ἡ (ἁμαρτεῖν)· ἄποτυχία, σφάλμα, ἁμάρτημα.

ἁμαρτί-γαμος, ὄν (ἁμαρτάνω + γάμος)· ὁ ἁμαρτάνων (ἄποτυχῶν) τοῦ γάμου.

ἁμαρτί-νοος, ὄν (ἁμαρτεῖν+νόος)· ὁ ἔχων νοῦν ἁμαρτάνοντα, συγκεχυμένον.

ἁμαρτιον, τό=ἁμάρτημα (β βλ.).
ἁμαρτο-επής, ἐς (ἁμαρτεῖν+ἔπος)· ὁ σφαλλόμενος (ἄποτυγχάνων) ἐν λόγοις, ὁ ὁμιλῶν ἀπερικέπτως, ἀνοήτως || ὁ παραληρών.

ἁμαρτο-λόγος, ὄν· ὁ ἡμαρτημένως ὁμιλῶν.
ἁμαρτον, ἐπ. ἄορ. β' τοῦ ἁμαρτάνω (β βλ.).

ἁμαρτύριος, ὄν (α στερ.+μαρτύρεω)· ὁ ἔδωκε μάρτυρος || ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν μαρτύρων.

ἁμαρτύριος, ὄν (α στερ.+μάρτυρος)· ὁ ἔδωκε μάρτυρος, μὴ μεμαρτυρημένος, μὴ ἀποδεικνυόμενος διὰ μαρτύρων.

ἁμαρτωλή, ἡ=ἁμαρτία.
ἁμαρτωλός, ὄν (ἁμαρτάνω)· ὁ πλήρης ἁμαρτιῶν, ὁ σκληρυνθεὶς ἐν ἁμαρτίαις. — || ὡς οὗς. ὁ **ἁμαρτωλός** (ἐκκλ. ἡθ.).

ἁμαρτυγή, ἡ (ἁμαρτύσσω)=**μαρμαρτυγή**· ἄκτινοβόλησις, σπινθηροβόλησις, λάμψις, ἐπὶ πραγμάτων ἐδρασκόμενος ἐν κινήσει [ῥ, ἀλλ' ἐν ἐπ. σ].

ἁμαρτυγμα, τό· λάμψις, ἄκτινοβολία, σπινθηροβολία, σπινθηρισμός, ταχέα κίνησις. Ἐκ τοῦ ***AMARUTSIO**, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. μόνον· σπινθηροβολῶ, ἄκτινοβολῶ, ἐκπέμπω μαρμαρυγὰς, λάμπω [μα].

Ἔτυμ.· ἐκ ρίζ. **μαρ-** μετὰ εὐφων. α- ἐν ἀρχῇ· πρβλ. ἔμορ. **μαρμαίρω**, **μάμαρος**, **μαρμαρυνή**· ἁμαρτύσσω <*ἁμαρτυκῶ> πρβλ. σανσκρ. मारृति = ἄκτις φωτός.
ἁμάς, δωρ. ἀντὶ **ἡμάς**.

ἁμασσητός, ὄν (α στερ.+μασάομαι)· ὁ μὴ μοσηθεὶς ('Εβδ.).

ἁμαστίγωτος, ὄν· ὁ μὴ μαστιγωθεὶς.
ἁματαιότης, ἡ· ἡ ἑλλειψὶς ματαιότητος.

ἁμα-τροχάω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὴν ἐπ. μετ. **ἁματροχάων** (ἁμα+τρέχω)· τρέχω ὁμοῦ, τρέχω μαζί μὴ κάποιον. Ἐκ τούτου τὸ

ἁμα-τροχία, ἡ· τὸ ὁμοῦ τρέχειν ἢ ἡ σύγκρουσις τῶν τροχῶν.

ἁμαυρίσκω=ἁμαυρόω.
ἁμαυρό-βιος, ὄν (ἁμαυρός+βίος)· ὁ ἁμαυρόν βίον διάγων, ὁ ζῶν ἐν τῷ σκότει.

ἁμαυρός, ἄ, ὄν· σκοτεινός, δολός, ἁμυδρός, ἀσαφής, ἀδύνατος. 2) μὴ ἔχων φῶς || ἐντεῦθεν, τυφλός, ἀόμματος, σκοτεινός. — || μετφ. ἁμυδρός, ἀσαφής, ἀβέβαιος. 2) ὁσημος, ἄφανής, ἄγνωστος.

Ἔτυμ.· ἔτυμ. ἀβεβ.· ἐκ πρώτης δέψεως φαίνεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ στερ. α+μαρ- τοῦ **μαρμαίρω** (ἀντὶ τοῦ ἁμαρτός τρόπον τινά) καὶ σμ. ὁ μὴ λάμπων, ὁ μὴ σπινθηροβόλων (**μὴ μαρμαίρων**)· ἀλλ' οὕτως μένουσι ἀνεσμήνηντα τὰ **μαυρός**, **μαυρόω**. Κατ' ἄλλους τὸ α- δὲν εἶναι προθεματικόν ἀλλ' ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὀλης βάσεως· διότι καὶ τὸ **μαυρόω** σμ. ὅτι καὶ τὸ **ἁμαυρόω** (τ.ἐ. σκοτίζω, τυφλόω), ἐναλλάσσονται δὲ ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου· ἄλλως τε καὶ **μαῦρος**=ἁμαυρός· κατ' ἄλλους τέλος τὸ α- εἶναι προθεματικόν, ἢ δὲ ρίζ. **μαρ-** ἐνέχει τὴν ἔνν. τῆς σκοτεινότητος. Κατὰ τοὺς τελευταίους ἐπεμ. ἢ λ. δὲν ἔχει σχέσηιν μὲ τὴν ρ. **μαρ-** τοῦ **μαρμαίρω**. Κατὰ τὸν Becht. lexii 35 ἡ βασικὴ σμ. εἶναι «ἀδύνατος», ὅστερογενῆς δὲ ἡ τοῦ τυφλόω.

ἁμαυρότης, -ητος, ἡ· =ἁμυδρότης, σκοτεινότης.
ἁμαυρο-φάνης, ἐς (ἁμαυρός+φαίνωμαι)· ὁ ἁμυδρῶς φαινόμενος.

ἁμαυρόω, μέλ. -ώσω (ἁμαυρός)· ἄορ. α' **ἡμαύρωσα**· πρκ. **ἡμαύρωκα**· καθιστῶ τι σκοτεινόν, ἁμυδρόν, ἀσαφές. — Ἰκατὸ τὸ πλεῖστον ὡς παθ. καθίσταμαι σκοτεινός, ἀσαφής || ὡς. ἀφανίζομαι. — || μετφ. ἐπισκιάζω || ἐξαδυνατίζω, ἁμβλύνω, μειῶ, ἐξαλείφω.

ἁμαύρωμα, τό· ἁμαύρωσις, ἐπισκότησις (ἐπὶ τοῦ ἡλίου).

ἁμαύρωσις, -εως, ἡ· ἐπισκότησις. 2) ἁμβλύτης νοῦ, νωδρότης. — || δυσφημία κατὰ τῆς τιμῆς ἢ ὑπολήψεως τινος.

ἁμαυρωτικός, ἡ, ὄν· ὁ δυνάμενος νά προεξηγήσῃ ἁμαύρωσιν.

ἁμαχαιρός, ὄν (α στερ.+μάχαιρα)· ὁ ἔδωκε μάχαιρας.

ἁμαχεῖ, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἁμαχος· ἄνευ μάχης, ἄνευ ἀντιστάσεως (ἐσφαλ. γρ. **ἁμαχέ**).

ἁμαχέτος, ὄν ποιητ. ἀντὶ **ἀμάχητος**.
ἁμάχητί, ἐπίρ. τοῦ ἁμάχητος· ἄνευ μάχης.

ἁμάχητος, ὄν (α στερ.+μάχομαι)· ἀκαταμάχητος, ἀήττητος. — || ὁ μὴ λαθὼν μέρος εἰς μάχην, ἄμαχος.

ἁμάχι, ἐπίρ. τοῦ ἁμαχος· ὀρθότ. **ἁμαχεῖ** (β βλ.).

ἁμάχος, ὄν (α στερ.+μάχη)· ὁ ἔδωκε μάχης, καὶ οὕτως: 1) ὁ καθ' οἰοῦ οὐδεὶς μάχεται, ἀκαταμάχητος, ἀκαταγώνιστος, ἀήττητος (ἐπὶ προσ.) || ἐπὶ τόπων, ἀπόρρητος. — || ἐνεργ., ὁ μὴ πολεμήσας, μὴ λαθὼν μέρος εἰς μάχην. 2) ὁ μὴ ἔχων διάδωκεν πρὸς μάχην, μὴ φιλόνοικος, φιλήσυχος.

***ΑΜΑΩ**· συνήρ. παρὰ **ἡμων**· μέλ. **ἁμήσω**· ἄορ. α' **ἡμησα**.—Παθ. ἄορ. α' **ἡμήθη**· πρκ. **ἡμημαι**· θεριζῶ || ὡς. συνάγω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, μαζεύω, ὅπως κάμνει ὁ θεριστὴς τοὺς θεριζομένους στάχεις. 2) τέμνω, ἀποκόπτω. 3) κατακόπτω, κατασφάζω [γεν., ἁ ἐπ., ἁ ἄττ.].

Ἔτυμ.· <ἁμα, δωρ. ἁμά, πρβλ. γερμ. sammeln. Τὸ φιλὸν πνεῦμα ὁμοῦς (ἀντὶ τοῦ δασέος) ἡγαγεν ἄλλους εἰς τὴν συχέταισιν πρὸς τὸ λατ. **metere**, γερμ. **mähen** (ὅπότε τὸ α- εἶναι ἄπλως προθεματ.). Ἄλλοι τέλος δέχονται δύο ῥήμ.: μέσ. **ἁμάομαι** (<ἁμα) καὶ ἐνεργ. **ἁμάω** (μὲ τὴν δευτέραν ἔτυμολ.). Ἄλλοι τέλος θεωροῦσι τὸ **ἁμάομαι** συγγ. τῷ **ἄντολος**. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. **αμ-** παράγονται καὶ τὰ: **ἁμητός** ἢ **ἁμητος**, **ἁμάλη**, **ἁμαλλα**.

ἁμβ- ἀντὶ **ἀναβ-** ἐν ἀρχῇ λέξεων.

ἁμβασία, ἐπ. ἀντὶ **ἀναβαίη**, γ' ἐν. Εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ **ἀναβαίνω**.

ἁμ-βαλλόμεθα, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ **ἀναβαλλόμεθα**.

ἁμ-βάσις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἀνά-βασις**.

ἁμβη, ἡ, ἰων. ἀντὶ **ἁμω**.

ἁμβίξ, -ίξος, ὁ· ἐκπιπασ, ποτήριον. 2) τὸ σέπασμα ὀποστακτικοῦ λέβητος.

ἁμβλακεῖν, **ἁμβλακίσκω**, δωρ. καὶ γεν. ἀρχαϊότ. τύποι ἀντὶ **ἁμπλ-**.

ἁμ-βλήδην, ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἀναβλήδην** (**ἀναβάλλομαι**)· μετὰ αἰφνιδίω ἐκρήξω, ἀδρόως. — || βραδέως.

ἁμβλίσκω καὶ **ἁμβλόω**, μέλ. **ἁμβλόσω**· ἄορ. α' **ἡμβλώσα**· πρκ. **ἡμβλώκα** (**ἁμβλύς**)· προξενῶ (ἢ ἔχω) ἐξἁμβλωσιν (ἀποβόλην, ἔκτροσιν) || ἀποβάλλω, κάμνω ἐκτροσιν. [ἁμβλίσκω <ἁμλ-ίσκω (πρβλ. ἁμαλός, **μαλακός** βλ. **ἁμβλύς**)].

ἀμβλυ-γώνιος, *ον* (ἀμβλύς+γωνία)· ὁ ἔχων ἀμβλείας γωνίας.

ἀμβλυ-ήκοος, *ον* (ἀμβλύς + ἀκοή)· ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν ἀκοήν.

ἀμβλυνητήρ, -ήρος, ὁ· ὁ ἀμβλύνων, ἐξασθενῶν.

ἀμβλύνω, μέλ. -ῦνῶ· ἄορ. α' ἡμβλύνα.—Παθ. μέλ. ἀμβλυνθήσομαι· ἄορ. α' ἡμβλύνθη· πρκ. ἡμβλυμαι (ἀμβλύς)· ἀποστομῶν, ἀφαιρῶ τὸ ὄξύ (τὸ κοπτερόν) μέρος ἀπὸ τινος || ἐξαδυνατιζῶ, ἐλαττώ τὴν ὀξύτητα (τὴν δραμύτητα, τὴν ζύναμιν), λατ. *hebetare*.—Παθ. καθίσταμαι ἀμβλύς, χάνω τὴν κόψιν...

ἀμβλυόεις, *εσσα, εν'* σκοτεινός, ἀμαυρός.

ἀμβλυό-χρους, *ουν'*· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἀμβλύ, πελιδνόν.

ἌΜΒΛΥΨ, *εἶα, ύ'* ὁ μὴ ὄξύς, ἀποστομωμένος, τοῦ ὁποῖο ἀφηρέθη τὸ ὄξύ ἄκρον (λατ. *hebes*) || μτρρ. ἀμαυρός, θαμβός, ἀδύνατος || ἐπι προσ., ὁ ἀποβαλὼν τὴν ὀξύτητα τῆς ἀντιλήψεως, ἀδρανής, νωδρός, ἀποβλακωμένος. [ἀμβλύς < ἀμ-ύς, πρβλ. ἀμαλός].

ἀμβλυΐτης, -ήτος, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὀξύτητος || νωδρότης, ἀδυναμία.

ἀμβλυγμός, ὁ (ἀμβλυώτω)· ἀμυδρά ἢ ἀδύνατος ὄψις.

ἀμβλυ-ωπέω=ἀμβλυώσω (βλ. λ.).

ἀμβλυ-ωπία, ἡ· ἀμβλεῖα (ἀδύνατος) δρασις.

ἀμβλυ-ωπός, *ον*=ἀμβλυωπός (ὁ βλ.).

ἀμβλυώσω, ἄττ. -ττω (ἀμβλύς)· ἔχω ἀμβλεῖαν (ἀσθενή) τὴν ὄρασιν, εἶμαι μύψ ἢ εἶμαι (γίνομαι) τυφλός, δὲν βλέπω καθόλου (σκοτεινιάζει τὸ φῶς μου).

ἀμβλυθρίδιον, τό· παθ., τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος, ἐξάμβλωμα, προῶρας γεννηθὲν ἔμβρυον.— || ἐνεργ. ὁ προσενὼν ἀμβλωιν, ἐπι φαρμάκων, τὸ ἐνεργοῦν ἀμβλωιν (ἀποβολήν).

ἀμβλωμα, τό (ἀμβλίωκα)· ἀποβολή.

ἀμβλω-ωπός, *όν, και ἀμβλ-ώψ, -ώπος*, ὁ, ἡ (ἀμβλύς+ώψ)· ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν τὴν ὄρασιν, κοντόφθαλμος, μύψ || ἀμυδρός, ἀσαφής, ἐπισκοτιοδεῖς, σκοτεινός.

ἀμβλωσιμος, *ον* (ἀμβλωσις)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) ἐξάμβλωσιν (ἀποβολήν).

ἀμβλωσις, -εως, ἡ (ἀμβλίωκα)· ἐξάμβλωσις, ἀποβολή.— || ἡ φθορά τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ἐκπλαστικμάτων τῆς ἀμπέλου.

ἀμβλωσκα=ἀμβλυώσω (βλ. λ.).— || =ἀμβλίωκα (βλ. λ.).

ἀμβλωσμός, ὁ=ἀμβλωμα (βλ. λ.).

ἀμβλωσώω=ἀμβλυώσω.

ἀμβλωτικός, ἡ, ὄν· ὁ κατάλληλος διὰ νά προκαλεῖ ἀποβολήν ἐμβρύου.

ἀμθο-ειδής, *ες* (ἀμβων+ειδός)· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀμβωνος, ὁ προσέχων τὴς ἀμβων.

ἀμ-βολά, ἡ, ποιητ. ἀντι ἀναβολή (βλ. λ.).

ἀμ-βολάδην, ἐπίρ. ποιητ. ἀντι ἀνα-βολάδην (ἀναβάλλω)· μετὰ κοχλασμοῦ (παφλασμοῦ).— || (ἀναβολή)· ἐν εἶδει προοιμίου ἢ προανακρούσματος.

ἀμ-βολαδῖς, ἐπίρ. ποιητ. ἀντι ἀναβολαδῖς· ζώηρως, μετὰ δυνάμεως.

ἀμ-βολάς, ἀντι ἀνα-βολάς, -άδος, ἡ (ἀναβάλλω)· γῆ ἀμβολάς = χῶμα ἐξηγμένον ἐξ ὀρύγματος καὶ σεσωρευμένον πλησίον αὐτοῦ, ἀνάχωμα.

ἀμ-βολι-εργός, *ον* (ἀναβάλλω+εργον), ποιητ. ἀντι ἀναβολι-εργός· ὁ ἀναβάλλων τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὀκνηρός.

ἀμ-βολίη, ἡ, ποιητ. ἀντι ἀνα-βολία· ἀναβολή, ἀργοπορία.

Ἄμβλο-γῆρα, ἡ· ἡ ἀναβάλλουσα τὸ γῆρας, ἡ διατρούσα τὴν νεότητα ἐπὶ μακρόν (ἐτώνυμον τῆς Ἄφροδίτης ἐν Σπάρτῃ).

Ἄμ-βροσία, ἰων. -ίη, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ἀμβροσίος)· ἡ «ἀμβροσία», ἡ τροφή τῶν θεῶν (τὸ δὲ ποτόν τῶν θεῶν ἐλέγεται *νέκταρ*). Πρβλ. καὶ λατ. *ambrosia*.

Ἄμ-βρόσιος, *α, ον*, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἄμ-βροτος· ἀθάνατος, θεῖος, δεῖος φύσεως.—'Ἐπὶ πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς τοὺς θεούς, ἀμβρόσιος, θεῖος, δεῖος κάλους. Πρβλ. καὶ λατ. *ambrosius*.

ἀμβροτεῖν, ἐπ. ἀντι ἀμαρτεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀμαρτάνω.

ἄμ-θροτος, *ον* (α στερ.+βροτός)· ἀθάνατος, θεῖος [εἰ· ἐτυμ. βλ. βροτός].

ἄμβυξ, -ῦκος, ὁ· ἰων. =ἀμβιξ.

ἄμβων, -ωνος, ὁ· ἰων. ἄμδη· ἡ ράχις ἢ ἡ ὄφυς ὄρους || γν. πᾶν τὸ ἐξέχον, τὸ ἀποτελοῦν ἐξόγκωμα.

ἀμ-θώσας, ἰων. ἀντι ἀναβοήσας, μτρ. ἄορ. α' τοῦ ἀναβοάω.

ἄμέ ἢ ἀμέ, ὄωρ. ἀντι ἡμᾶς.

ἀ-μέγατος, *ον* (α στερ.+μεγαίρω)· ὁ μὴ φθονούμενος, ἀνεπιφθονος, θλιβερός || δυστυχής || ἄθλιος.—ὡς ὄνειδι:σμές, κακόμοιρος, ἀξιοδρήνητος || ὡς φρικτός.

ἀ-μεγέθης, *ες* (α στερ.+μέγεθος)· ὁ μὴ ἔχων μέγεθος, ἐλλιπής κατὰ τὸ μέγεθος || ὁ ἀνευ μεγαλοπρεπείας.

ἀ-μεθ-έλκτως, ἐπίρ.· διχα μεδοκῆς, ἀνευ περισπασμῶν.

ἀ-μεθ-εξία, ἡ· τὸ μὴ μετέχειν τινός.

ἀ-μεθ-όδευτος, *ον'*· ὄν δὲν δύναται τις νά μεθοδευθῆ (νά ἀπατήσῃ).

ἀ-μεθοδεύτως, ἐπίρ.· ἀνευ μεθόδου, ἀνευ πανουργίας.

ἀ-μεθ-οδος, *ον'*· ἀνευ μεθόδου, ἀνευ σχεδίου.

ἀ-μέθυσον, τό· =ἀμέθυστος II.

ἀ-μέθυστινος, *ον'*· ὁ ἐξ ἀμεθύστου (πρβλ. λατ. *amethystinus*). Ἐκ τοῦ

ἀ-μέθυστος, *ον* (α στερ.+μεθύω)· ὁ μὴ μεθυόμενος.— || ὡς ὄψ. ἀμέθυστος, ἡ (ἢ τὸ ἀμέθυστον)· πᾶν φάρμακον κατὰ τῆς μέδης: 1) εἶδος φυτοῦ, 2) ὁ πολύτιμος λίθος ἀμέθυστος. Πρβλ. λατ. *amethystinus*.

ἌΜΕΙΨΩ, ἐπ. πρτ. ἀμειβον· μέλ. ἀμείψω· ἄορ. α' ἡμειψα.— I ἐνεργ. ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω: *χάλκεια χρυσεῖων τεύχεα ἀμείβειν* = ἀνταλλάσσειν χρυσά ὄπλα μὲ χάλκινα (δίδειν χρυσά καὶ λαμβάνειν χάλκινα) || κυρ. ἐπὶ τόπου, ἀλλάσσω τὸν τόπον, τ.ε. διέρχομαι, διαβαίνω: ὡς τὸ λατ. *mutio*, εἴτε ἐν τῇ ἐνν. τοῦ ἐγκαταλείπω ἕνα τόπον, ἀπέρχομαι ἐξ αὐτοῦ, εἴτε τοῦ μεταβαίνω εἰς αὐτόν.— II ἀμτβ. κατὰ μτρ. : ἐν ἀμειβοντι=ἀμοιβαδῖς=κατ' ἐναλλαγὴν, διαδοχικῶς || οἱ ἀμειβοντες=αἱ δοκοὶ (τῆς ὄροφης) αἱ σταυροειδῶς συναντῶμεναι.— III μέσον ἀνταλλάσσω τι μὲ τι ἄλλο, πράττω τι ἐκ διαδοχῆς, κατ' ἐναλλαγὴν. 2) ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ. 3) ἀνταποδίδω, ἐκδοικῶμαι. 4) ὡς τὸ ἐνεργ. ἀλλάσσω, κυρ. ἐπὶ τόπου, τ.ε. ἐξέρχομαι ἢ εἰσέρχομαι || μτρρ. ὑπερτερῶ.

Ἔτυμ.: ἀμείβω καὶ ἀμείω (παρὰ Πινδ.) συνήθως ἐτυμολ. ἐκ β. μεφ- ἢ μαφ-, εἰς ἧς καὶ τὰ λατ. *moveo, mutio, mutius* κλπ. (πρβλ. *σανοκρ. miv-, miv-ā-mi* = *moveo*) μετὰ προθεσ. α· ἄλλοι ἐν τοῦτοις ἐτυμολογοῦσι τοῦτο εἰς ἰατ. *ameigw- (β(-gv-)) καὶ συσχετίζουσι πρὸς τὸ λατ. *migrare*, παλ.-σλαβ. *miglivu-* (= λατ. *mobilis*), μέυα (=ἀλλαγῆ).

ἀ-μειδής, *ες*=ἀμειδήτος (βλ. λ.).

ἀ-μειδήτος, *ον* (α στερ.+μειδάω)· ὁ μὴ μειδιῶν, κατηφής.

ἀ-μεικτός, *ον* (α στερ.+μείγνυμι)· ὀρδοτέρα γραφή, ἀντι ἀμικτός, β βλ.— ἐπίρ. ἀμεικτως, ὑπερβ. ἀμεικτότατα.

ἀ-μειλικτός, *ον* (α στερ.+μειλίωω)· ὁ μὴ ἀπαλυνθεὶς, τραχύς, σκληρός.

ἀ-μειλίχος, *ον*=τφ προγγ., τραχύς, αὐστηρός, δριμύς || ἄδυσώπητος, ἄκαμπτος.

ἀμείων, *ον*, γν. -ωνος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός· καλλίτερος || ἐπι προσ., ἰκανώτερος, εὐρωστότερος, ἰσχυρότερος. γενναιότερος.

Ἔτυμ.: κατὰ τινος ἀμεινον(α στερ.+ρ. μει=ἐλαττώωνειν (πρβλ. *μείλων, μινύθω*), ἐπομ. ἀμείων κυρ. =οὐχὶ ὀλιγώτερος, οὐχὶ ὀλιγώτερον καλός. Κατὰ τινος συγγ. τφ λατίν. *amoenus*.

ἀ-μειξία, ἡ· βλ. ἀμείξια.

ἌΜΕΙΨΩ=ἀμέρω (β βλ.) [ἀμείρω(α στερ.+μέρος)] ἀμειψόμενος, ἀμειψασθαι, τύποι μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀμείβω.

ἀμειψι-κοσμή, ἡ· =μετακόσμησις (βλ. λ.).

ἀμειψιρρυσμέω (ρυσμός = ρυθμός)· ἀλλάσσει σχήμα, μεταμορφοῦμαι.

ἀμειψιρρυσμία, ἡ· ἀλλαγὴ σχήματος.

ἀμειψίς, -εως, ἡ (ἀμείβω)· ἀλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ || διαδοχὴ || ἀνταπόδοσις || ἀπόκρισις.

ἀμειψι-χρoος, ον· ὁ μεταβάλλων τὴν χροιάν.

ἀμειώσις, ον (α στερ.+μειώω)· ὁ μὴ μειούμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μειώσῃ.

ἀμειλάθρος, ον· ὁ ἔνδευ μελάθρου, τ. ἔ. δοικος.

ἌΜΕΛΓΩ, μέλ. -ζω (λατ. MULGERE)· «ἀρμέγω».

|| ἐκθλίβω, ἐκμυζῶ, ἐξάγω διὰ πίεσεως || μτφρ. ἀποξηραίνω, ἐξαντλῶ.—ροφῶ, πίνω.

Ἔτυμ.· ἀμέλγω, ἀμολγεύς, ἀμελκτήρ παράγονται ἐξ ἰαπ. βάζεως amelg, ἔκ. ρ. melg- (μελγ-) καὶ προ-εμιατ. α- (πρβλ. λατ. mulceo, mulcitra, mulco—σανσκρ. marg-, marg'-a-mi = ἀποτριβῶ, ἀποσπογγίζω), πηλ-γερμ. milch-u· βλ. καὶ ἀμέρω.

ἀμέλει, Πρoστ. τοῦ ἀμελέω· μὴ σέ μέλει, δὲν πειράζει || ὅθεν ὡς ἐπίρ. ἀναμφιβόλως, ἐξάπαντος, φυσικά.

ἀμέλεια, ἡ (ἀμελής)· ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, ἀφροντία.

ἀμελετησία, ἡ· ἔλλειψις ἀσκήσεως ἢ μελέτης, ἔλλειψις προσοχῆς. Ἐκ τοῦ

ἀμελέτης, ον (α στερ.+μελετάω)· ὁ μὴ ἀσκηθεὶς, ἀνάσκητος, ἀπροπάρσκευτος.

ἀμελέω, μέλ. -ήσω· ἄρ. α' ἡμέλῃσα, ἔπ. ἀμέλῃσα· πρκ. ἡμέλῃκα (ἀμέλῃς)· εἶμαι ἀμελής, ἀφροντις, ἀδιάφορος. 2) παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, περιφρονῶ. 3) παραδλέπω, καὶ ἐπιρ. ἀφίνω, ἀνέχομαι, ὑπομένω. 4) παραμελῶ νὰ πράξω τι (μετ' ἀπρφ.)—παθ., παραμελοῦμαι, περιφρονοῦμαι.

ἀμελής, ἐς (α στερ.+μέλει)· ἀμελής, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος.— || παθ. παρημελημένος, περὶ οὗ οὐδὲς φροντίζει.

ἀμελητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀμελέω· πρέπει νὰ παραμελή τις.

ἀμελητής, -οῦ, ὁ· ὁ παραμελῶν, ὁ ὀλιγωρῶν.

ἀμελητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων ροπήν πρὸς τὴν ἀμείλειαν.

ἀμελήτος, ον (ἀμελέω) ὡς τὸ ἀμελής, ἡτο: παρημελημένος, ἀνάξιος φροντιδός.

ἀμελία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀμείλεια· ἀδιαφορία.

ἀμελέκτεον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀμέλω· δεῖ ἀμελεῖν.

ἀμελκτήρ, -ήρος, ἐ· ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμέλωσιν.

ἀμελκτός, ὄν· ὁ ἡμελγόμενος ἢ ὄστις δύναται νὰ ἀμελῃθῇ.

ἀμείλλητος, ον (α στερ.+μέλλω)· ὁ μὴ ἀναβληθεὶς, ὃς δὲν πρέπει νὰ ἀναβληθῇ, ἀνυπερέθετος.— Ἐπίρ. -τως, ὡς. ἀμελλῆτι=ἀνυπερέθετως.

ἀμελξίς, -εως, ἡ (ἀμέλω)· τὸ ἄρμεγμα.

ἀμελ-ψήθητος, ον· ὁ ἔνδευ μελψήθης.

ἀμελῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀμελής· κατὰ τρόπον ἀμελῆ || ἀδιαφόρως, μετὰ ἀδιαφορίας || ἀμελῶς ἔχω = εἶμαι ἀμελής (ἀδιάφορος).

ἀμειμπτος, ον (α στερ.+μέμφομαι)· ἄψυγος, ἄμωμος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεμψθῇ || ἐπὶ πρκρμ., τέλειος εἰς τὸ εἶδος του.—ἐπίρ. ἀμειμπτως=κατὰ τρόπον ἀμειμπτον, πού νὰ μὴ χωρῆ μομφῇ.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ψέγων, μὴ μεμφόμενος, μὴ εὐρίσκων ψεγάδι, ἐλάττωμα || ὁ ἐντελὴς εὐχαριστιμένος.

ἀμειψίς, ἐς· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ παθ. ἐνν.=ἀμειπτος I (βλ. λ.). 2) ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνεργ. = ἀμειπτος II (βλ. λ.).

ἀμειψία, ἡ (ἀμειψής)· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμειμπτου || τὸ μὴ μεμφοσθαι || ἀπαλλαγὴ ἀπὸ μομφῆς.

ἀμειψι-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψί-μοιρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἌΜΕΡΓΩ, μέλ. -ζω· δρέπω, κόπτω (λατ. decerpere) [ἄ] [ἐκ προθεμ. α καὶ ῥ μεργ- (ἦτοι ἐξ ἰαπ. βάζεως amerg- συγγεν. τῆς βάζεως amelg- ἔλ. ἀμέλγω) ἐξ ἧς παράγονται τὰ ἀμέρωγ, ἀμοργός, ἀμωργή, ἀμωργυμ (μετὰ προθεμ. ο-), λατ. mergae, merges, sanxcr. m[ǰ]-ǰí=καθαρίζω, σπογγίζω].

ἀμέρδω, μέλ. -σω· ἄρ. α' ἡμερσα, ἔπ. ἀμερσα· παθ. ἄρ. α' ἡμέρθην (πιθ. α στερ.+μέρος)· ὄπιστε-ρῶ τινα ἀπὸ τὸ μεριδίον του, τοῦ τὸ ἀφαιρῶ.— Πηθ. ἀποστεροῦμαι τινας, χάνω τι [ἀμέρδω < *ἀμερζω < *αμερσῶ < *αμεργζω, τῆς αὐτῆς ἐτημολ. μετ' ἄμερζω. Διὰ τὸ ἀπλοῦν μέρδω πρβλ. τὸ παρ' Ἑναγ. «μέρδει» κωλύει, βλάπτει καὶ «μερθεῖσα» στερεθεῖσα].

ἀμερής, ἐς (α στερ.+μέρος)· ὁ μὴ διηρημένος || μὴ μεριζόμενος, ἀδιαίρετος (ἐλ. ἀμεριστός).

ἀμερίμνος, ον (α στερ.+μέριμνα)· ἀπηλλαγμένος μεριμνῶν, ἀφροντις, ξένοιαστος, ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος διὰ τι.— || παθ. παρημελημένος, δι' ὃν οὐδεὶς μεριμνᾷ.— || ὁ ἀποδιώκων, ἀποφεύγων, τὰς μερίμνας.

ἀμερίος, ὄμρ. ἀντὶ ἡμέριος.

ἀμερίστος, ον (α στερ.+μερίζω)· ἀδιαίρετος, μὴ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ, ἀδιανέμητος (ἐλ. καὶ ἀμερής).

ἀμερμηρεῖ, ἐπίρ. ἀμερίμνος, ἀδιαφρόνως, ἀμελῶς.

ἀμερό-κοίτος, ὄμρ. ἀντὶ ἡμερό-κοίτος.

ἀμερος, ὄμρ. ἀντὶ ἡμερος.

ἀμερσε, ἀμέρσαι, ἴ· ἐν. καὶ ἀπρφ. ἄρ. α' τοῦ ἀμέρδω (ὁ βλ.).

ἀμερσι-γᾶμος, ον· ὁ ἀποστερῶν τινα τοῦ γαμηλίου δεσμοῦ.

ἀμερσι-νοος, ον· ὁ ἀποστερῶν τινα τοῦ νοῦ, ὁ καθιστῶν τινα παράφρονα.

ἀμές ἢ ἀμείς, ὄμρ. ἀντὶ ἡμεῖς.

ἀμετα-βλησις, ἡ· τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι.

ἀμετά-βλητος, ον (α στερ.+μεταβάλλομαι)· ὁ μὴ μεταβαλλόμενος.

ἀμετά-βολος=ἀμετάβλητος, ὁ ἐλ.

ἀμετά-γνώστος, ον· ἀμετάβλητος, ἄκαμπος, ἀδυσώπητος.

ἀμετά-γραφος, ον· ὁ μὴ μεταγραφεὶς, οὗ δὲν ὑπάρχει ἀντίγραφον.

ἀμετά-δοτος, ον· ὁ μὴ μεταδιδούς τινί τι· ὁ μὴ μετέχων (τ. ἔ. ὁ ἀφωρισμένος ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας) (ἐκκλ.).

ἀμετά-θετος, ον (α στερ.+μετατίθημι)· ὁ μὴ μετατιθέμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος.

ἀμετα-κίνητος, ον (α στερ.+μετακινέω)· ὁ μὴ μετακινούμενος, ἀμετάβλητος.

ἀμετά-κλαστος, ον (α στερ.+μετακλάω)· ὁ μὴ μετακλόμενος, ἄκαμπος || ἀναλλοίωτος.

ἀμετά-κλήτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ μετακαλέσῃ || ἀκατάσχετος.

ἀμετα-κλίνης, ἐς· ἄκαμπος.

ἀμετά-κλωστος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ μετακλώσῃ.

ἀμετ-ἀλλάκτος, ον· ὁ μὴ μεταλασσόμενος, ἀμετάβλητος.

ἀμετα-μέλητος, ον (α στερ.+μετα-μέλει)· περὶ οὗ δὲν μεταμελεῖται τις.— || ἐνεργ., ὁ μὴ μεταμελούμενος, μὴ μετανόων, ἀμετάβλητος.

ἀμετα-νόητος, ον (α στερ.+μετανόω)· περὶ οὗ δὲν μετανοεῖ τις.— || ἐνεργ., ὁ μὴ μετανόων.

ἀμετά-πιστος, ον (α στερ.+μεταπίσθω)· ὁ μὴ μεταπειθόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πείσῃ, δ-πως μεταβάλῃ γνώμην.

ἀμετά-πλαστος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεταπλάσῃ ἐκ νέου ἢ νὰ ἀλλοιώσῃ.

ἀμετά-πταιστος, ον· ὁ μὴ υποπίπτων εἰς πταῖσμα, ἀναμάρτητος.

ἀμετα-πτωσία, ἡ=τὸ ἀμετάβλητον, ἡ σταθερότης τοῦ ἀμεταπτώτου.

ἀμετάπτωτος, ον (α στερ.+μεταπίπτω)· ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ὁ μὴ μεταπίπτων, ἀμετάβλητος.

ἀμετα-σάλευτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ κινήσῃ ἢ νὰ σείσῃ, ἀσάλευτος, ἀκίνητος.

ἀμετά-στατος, ον (α στερ.+μεθίστημι)· ὃν δὲν

δύναται τις νά μεταστήσῃ, νά μετακινήσῃ || ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος.

ἀ-μετα-στρεπτεῖ (ἢ -τί), ἐπίρ. (α στερ. + μεταστρέφω)· χωρίς νά στραφῆ τις ὀπίσω, ἀμεταστρέπτως, κατ' εὐθείαν ἐμπρός.

ἀ-μετά-στροφος, ὄν (α στερ. + μεταστρέφω)· ὁ μὴ μεταστρεφόμενος, ἀμετάβλητος ἀναλλοίωτος.

ἀ-μετά-σχετος, ὄν· τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι δυνατόν νά μετασχηματισθῆ.

ἀ-μετά-σχηματίστω, ἐπίρ.· ἄνευ μετασχηματισμοῦ.

ἀ-μετά-τρεπτος, ὄν (α στερ. + μετατρέπω) = ἀμετάστροφος (βλ. λ.).

ἀ-μετά-τροπος, ὄν = ἀμετάτρεπτος (βλ. λ.).

ἀ-μετα-φόρητος, ὄν· ὄν δὲν δύναται τις νά μεταφέρῃ.

ἀ-μετα-χειρίστος, ὄν· ὁ μὴ μεταχειρισμένος, μὴ χρησιμοποιημένος, καινούργιος || ὄν δὲν δύναται τις νά μεταχειρισθῆ, δυσμεταχειρίστος.

ἀμέτερος, ὄν· ἀντί ἡμέτερος.

ἀ-μετ-εὔριστος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων νοῦν μετέωρον, σταθερός.

ἀ-μέτ-οχος, ὄν· ὁ μὴ μετέχων εἷς τι, μὴ λαμβάνων μέρος (μὴ ἔχων μέρος) εἷς τι.

ἀ-μέτρητος, ὄν (α στερ. + μετρέω)· ὁ μὴ δυνάμενος νά μετρηθῆ, ὄν δὲν δύναται τις νά μετρήσῃ || μέγας, ἀπειρος (λατ. immensus) || ἀναριθμητος, ἀνεξάντλητος.

ἀ-μετρο-βαθής, ἐς· ὁ ἔχων ἀμέτρητον βάθος.

ἀ-μετρό-βιος, ὄν (ἀμέτρος + βίος)· ὁ ἀνυπολόγιστου ζωῆς, λίαν μακρόβιος.

ἀ-μετρο-επιής, ἐς (ἀμέτρος + ἐπος)· ὁ ἀμετρος εἰς τοὺς λόγους, ὁ μὴ μετρῶν τὰ λόγια του, ἀδυρόστομος, ἀχαλίνωτος εἰς τὴν γλώσσαν, φλύαρος.

ἀ-μετρό-κακος, ὄν· ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κακός.

ἀ-μετρο-παθής, ἐς· ὁ ὑπερβολικὸς εἰς τὰ πάθη του.

ἀ-μετρο-πότης, -ου, ἐ· ὁ ἀμέτρως (ἀνευ μέτρου, ὑπερβολικὰ) πίνων.

ἀ-μετρος, ὄν (α στερ. + μέτρον)· ὁ ἀνευ μέτρου, ἀπειρος, ἀπερίοριστος, ὑπερβολικὸς, ἀκατάπαυστος. — ἐν. ἡθ. ἐνν. μὴ κόσμιος, ἀκρατής. — ἐπίρ. ἀμέτρως = ἀνευ μέτρου, ἀτελειῶτα.

ἀμευσι-επιής, ἐς· ἀμευσι. φρονις = ἡ ἀδιαλλάσσοσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις (Ἡσυχ.).

ἀμεύσιμος, ὄν (ἀμεύομαι) = πορεύσιμος (βλ. λ.).

ἀμευσι-πορος, ὄν (ἀμεύω + πόρος) = τριόδος (λατ. trivium)· ὅπου τρεῖς ὁδοὶ διασταυροῦνται (κυρ. ὁ ἔχων ἐναλλάσσοντας, διασταυρούμενους, πόρους).

ἀμεύω, αἰολ. ἀντί ἀμείβω· ἀπρ. μέσ. ἀορ. α' ἀμεύοσθαι· ὑπερτερῶ, νικῶ || διαβαίνω, διέρχομαι, διαπεραιώνομαι [δ·] ἐτυμ. βλ. ἀμείβω].

ἌΜΗ, ἢ· πτόν ἢ σκαπάνη, δிக்கελλα (ἀμάω). 2) κῶδος, πρόσ ἀντιληθιν ὕδατος (κουβάς) (λατ. hama). 3) καλιοτήριον, βωλοκόπος, «τσουγκράνα».

Ἔτυμ.: ἐν τῇ α' σημασίᾳ, εἶναι παράγωγον τοῦ ἀμάω = συλλέγω, θερίζω, ὡς καὶ τὰ: ἀμητος, ἀμητός, ἀ-μαλλα, ἀμάλη (πρβλ. λατ. am-p-la = ansa = δρόξ, δερμάτι, manus: μάρη (= χεῖρ) -- melere γερμ. mähenn) τὸ ἐν ἀρχῇ α· εἶναι ἐπομ. προθωματικόν. — ἐν τῇ β' σημασίᾳ, εἶναι τῆς αὐτῆς ἐτυμολ. πρὸς τὸ ἀμῆς) λατ. ama) γερμ. ohm· πρβλ. σανσκρ. amatram = λαγήνος, ἀρμ. aman = ἀγγεῖον (βάζο)· λατ. ampla < am-la.

ἀμῆ, ἀτ. ἀμῆ, ἐπίρ. κυρ., ἀντί ἀμῆ, ὄστ. θηλ. τοῦ ἀμῶς = τίς· κατὰ τινά τρόπον, κάπως: ἀμηγέτη = κατὰ κάποιον τρόπον, «ἔτσι ἢ ἄλλοιῶς». [ἄ]. [δ·] ἐτυμ. βλ. ἀμῶς].

ἀμῆν, ἐδρ. ἐπίρ. = ἄληθως, τῶ ὄντι, γένοιτο || ὡς. καὶ ὡς ὄστ. τὸ ἀμῆν = ἡ θεοῦ (Κ. Δ.).

ἀμῆνιον, τό· ἐτέρα γρ. τοῦ ἀμῆμιον (βλ. λ.).

ἀ-μηνις, -ιος, ὁ, ἢ = τὸ ἐπομ.

ἀ-μηνίτης, ὄν (α στερ. + μηνίω)· ὁ μὴ ὦν ὠργιζόμενος ἢ ὀργίλος.

ἀ-μηνῦτος, ὄν· ὁ μὴ μνηθεῖς.

ἌΜΗΣ, -ητος, ὁ· εἶδος γαλακτοῦχου πιακοῦντος (γαλατόπηττα).

ἀμησάμενος, μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἀμάω (βλ. λ.).

ἄμητήρ, -ῆρος, ὁ (ἀμάω)· θεριστής || μτφρ. ὁ καταδραφίζων, ὁ καταστροφεὺς.

ἀμητήριον, τό· δρέπανον.

ἀμητικός, ἢ, ὄν (ἀμητος)· ὁ ἐκ τοῦ θερισμοῦ, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θερίζειν.

ἄμητος, ὁ (ἀμάω)· ὁ θερισμὸς || ὡς. ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. — || ἡ συγκομιδῆ, ἐσοδεία, (κατὰ τινας ἐρθότερον ἐν τῇ σημ. ταύτῃ γραπτ. ἀμητός).

ἀ-μήτωρ, -ορος, ὁ, ἢ (α στερ. + μήτηρ)· ὁ ἀνευ μητρός, ὄρφανὸς μητρός. — || ὁ μὴ ὁμοῖος πρὸς μητέρα, ἀφιλόστοργος.

ἀ-μηχανέω, πρτ. ἡμηχάνουν· μέλ. -ῆσω (ἀμήχανος)· εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, τὰ ἔχω χαμένα, δὲν ἠξεύρω τί νά κάμω || ὡς. σπερούμαι.

ἀ-μηχανής· βλ. ἀμήχανος.

ἀ-μηχανία, ἢ, ἰων. ἀμηχανίη (ἀμηχανέω)· ἔλλειψις μέσων ἢ πόρων (μηχανής), ἔνδεια || στενοχωρία. — || ταλαιπωρία, μόχθος.

ἀ-μηχανο-εργός, ὄν· ὁ μὴ ἐπιτήδειος πρὸς ἐργασίαν.

ἀ-μηχανο-ποιέομαι· ἀνεπιτηδείως τρέπομαι πρὸς τὸ ἔργον.

ἀ-μηχάνος, ὄν (α στερ. + μηχανή)· ὁ ἀνευ μέσων ἢ πόρων, ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀμηχανίᾳ, ὁ μὴ εὐρίσκων καταφύγιον || ὁ σπερούμενος ἀρωγῆς. — || συνηθιστ. ἐν παθ. ἐνν. ἀπραγματοποιήτος, ἀδύνατος, δύσκολος || ἀκαταγώνιστος || ὡς. ἀνεξήγητος, ἀνεργίμυτος.

ἀμηχανόωσι, ἀμηχανῶν, ἐπ. γ' πληθ. καὶ μτχ. ἐν. ὡσεὶ ἐκ ρήμ. ἀμηχανῶ.

ἀμία, ἢ (καὶ ἀμίας, δ')· ὁ ἰχθύς γόμφος, ἢ γομφόριον, κοιν. «γούφαρι».

ἀ-μιάντος, ὄν· (α στερ. + μιάνω)· ὁ μὴ μιανθεῖς, ἀγνός, καθαρός.

ἀ-μίγής, ἐς (α στερ. + μίγνυμι)· ὁ μὴ μεμιγμένος, ἀμεικτός, καθαρός.

ἀμίδιον, τό· ὑπόκορ. τοῦ ἀμῆς (βλ. λ.).

ἀμι-θεος, ἔωρ. ἀντί ἡμί-θεος.

ἀμιθρέω, ἀμιθρός· ἐπίκ. ἀντί ἀριθμέω, ἀριθμός.

ἀμικτο-μιάνο· = ἄγνος (βλ. λ.).

ἀ-μικτος, ὄν (ὀρθότ. ἀμεικτός) (α στερ. + μίγνυμι, ὀρθότ. μίγνυμι)· ὁ μὴ ἀνάμεικτος, μὴ ἀναμειγμένος, καθαρός. — || Ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ἀναμειγνυδόμενος μετ' ἄλλων, ἀντικοινωνικός, ἀκωνώνητος, ἀπροσπέλαστος, σκαιός, ἀγνος. — || ὁ μὴ δυνάμενος νά ἀναμειχθῆ, ἀσυμβίβαστος. — Ἐπίρ. ἀμικτως, ὑπερβ. ἀμικτότατα, (ὀρθότ. ἀμεικτως, ἀμεικτότατα).

ἌΜΙΛΛΑ, -ης, ἢ· συναγωνισμὸς πρὸς ὑπεροχὴν, ἀνταγωνισμὸς || γενικῶς, ἀγών, πάλη, [ἄ].

Ἔτυμ.: ἀμίλλα (< *s̥m̥il-ja, (ἢ) < (λατ. *sm̥il-ja), πρβλ. λατ. similis, simulas, samarāh (πολαίω, ἀγωνίζομαι), παλ. Περσ. hamara (= πάλη, ἀγών)· βλ. καὶ ἄμα. Ἐκ τούτου τὸ

ἀμιλλάομαι, μέλ. ἢ· ὄσομαι· μέσ. ἀορ. α' ἡμιλλησάμην καὶ παθ. ἡμιλληθήην· πρκ. ἡμιλλημαι· ἀποθ. — συναγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι μετ' κάποιον (λατ. amulari). — || γεν., προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι διὰ τι, ἐπιδικῶ τι μετὰ πάσης προθυμίας.

ἀμιλλημα, τό (ἀμιλλάομαι)· ἀγών, ἀνταγωνισμὸς, πάλη.

ἀμιλλητέον, ρημ. ἐπίθ.· πρέπει τις νά ἀνταγωνισθῆ. **ἀμιλλητήρ**, -ῆρος, (ἀμιλλάομαι)· ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος.

ἀμιλλητικός, ἢ, ὄν· ὁ ρέπων πρὸς τὴν ἑμιλλαν, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἑμιλλαν.

ἀ-μιμητό-θιος, ὄν, (ἀμιμητος + θιος)· ὁ ἀμιμητος εἰς τὸν βίον του, οὐ τὸν βίον δὲν δύναται τις νά μιμηθῆ || ὁ μὴ δυνάμενος νά μιμηθῆ τὸν βίον τινός.

ἀ-μίμητος, ὄν (α στερ. + μιμέομαι)· ὄν δὲν δύναται τις νά μιμηθῆ. — || ὄν δὲν ἐμιμήθη τις.

ἀ-μῆξια, ἢ, ἰων. ἀμῆξη (ὀρθότ. ἀμῆξια) (ἀμεικτος)· τὸ ἀμεικτόν (τὸ νά μὴ εἶναι τις ἀνάμεικτος), ἢ καθαρότης. 2) ἢ ἔλλειψις ἐπιμειξίας, ἐπικοινωνίας, ἢ ἀκωνωνησία.

ἀμ-ιππος, ὄν (ἄμα + ἵππος)· ὁ ἄμα τῶ ἵππῳ πορεύόμενος, τ. ἢ. ταχύς ὡς ἵππος. 2) ἀμιπποι, οἱ = πεζοὶ ἀνάμεικτοὶ μετ' ἵππευς.

'ΑΜΙ'Σ, -ίδης, ἡ· οὐροδοχείον.

ἀ-μίσῃς, ἐς (α στερ.+μίσος)· ὁ ἀπῆλλαγμένος μίσους, μὴ μισητός. Συγκρ. *ἀμισέστερος*.

ἀ-μισθί, ἐπίρ. τοῦ *ἀμισθος*· ἄνευ ἀμοιβῆς, ἄνευ πληρωμῆς μισθοῦ.

ἀ-μισθος, ον, (α στερ.+μισθός)· ὁ μὴ ἔμισθος, ἄνευ πληρωμῆς, ἡ ἀμοιβῆς. 2) παθ. ὁ μὴ μισθούμενος. 3) ἐνεργ. ὁ μὴ πληρώνων.

ἀ-μισθωτος, ον (α στερ.+μισθώω)· ὁ μὴ μισθωθείς, μὴ μισθωμένος, μὴ ἐνοικιασμένος ἢ μὴ ἀποφῶρων εἰσόδημα.

ἀ-μισία, ἡ· τὸ νὰ μὴ μισῆται τις.

ἀ-μιστύλλευτος, ον· (καὶ *ἀμιστύλλος*)· ὁ μὴ κατακοπέεις εἰς μικρὰ τεμάχια.

ἀ-μισχος, ον (α στερ.+μίσχος)· ὁ μὴ ἔχων μίσχον.

ἀ-μίτρος, ον· ὁ ἄνευ μίτρας (διαδήματος τῆς κεφαλῆς ἢ ζώνης).

ἀ-μίτρο-χίτωνες, οἱ (α στερ.+μίτρα+χίτων)· οἱ μὴ φέροντες ζώνην (*μίτραν*) ἐπὶ τῶν χιτῶνων των, οἱ ἀζώστους ἔχοντες τοὺς χιτῶνας.

ἀ-μίτρωτος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα, μὴ ἔχων περιδεδεμένην τὴν κεφαλὴν του μέ ταινίαν.

ἀ-μιχθάλαιος, εσσα, ἐν· ἐκτετ. τύπος τοῦ *ἀμικτος*· ἀπροσπέλαστος, ἀπρόσιτος ἢ ἄξενος, ἀφιλόξενος.

Ἔτυμ.: ἄλλοι ἐτυμολογοῦσι τοῦτο καθ'ὄν τρόπον καὶ τὸ *δμίχλη* (ὁ βλ.) καὶ ἐρμηνεύουσιν *δμιχλώδης*· βλ. *δμίχλη*.

ἀμμ-, ποιητ. ἀντὶ *ἀναμ-*. Διὰ τὰς λ., αἱ δὲν ἔχουσι περὶληφθῆ ὑπὸ τὸ *ἀμμ-*. ὑπὸ τὸ *ἀναμ-*.

ἄμμα, -ατος, τὸ (*ἄπτω*)· πᾶν ὃ,τι εἶναι δεδεμένον ἢ ἐγίνετο πρὸς δεξιόν, ἦτοι: 1) κόμβος 2) βρόχος, «θηλειά». 3) σχοινίον, ταινία, ἱμάς.

ἄμμε, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ *ἡμᾶς*.

ἀμ-μένω, ποιητ. ἀντὶ *ἀνα-μένω* (ὁ βλ.).

ἄμμες, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ *ἡμεῖς*.

ἀμ-μέσον, ποιητ. ἀντὶ *ἀνά μέσον*.

ἄμμένων, αἰολ. ἀντὶ *ἡμῶν*.

ἄμμι, τό, ἀφρικανικὸν φυτὸν.

ἄμμι, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ *ἡμῖν*.

ἄμμία, ἡ· ὑποκορ. τοῦ *ἄμμα*· «μητερούλα», πρβλ.

Ἡσυχ. *κάμια*, *μήτηρ*, *τροφός*.

ἀμ-μίγα, ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ *ἀνά-μιγα*.

ἀμ-μίδην, ἀντὶ *ἀναμίδην*, βλ. καὶ *ἄμμιγα*.

ἄμμινος, η, ον·= *ψάμμινος*, ἀμμώδης.

ἀμ-μίζας, μτχ. ἐπ. ἀορ. α' ἀντὶ *ἀναμίζας* τοῦ *ἀναμίζνυμι*.

ἄμμιον, τὸ (*ἄμμος*)· κινυθάρι ἐν τῇ ἀμμώδει αὐτοῦ καταστάσει (λατ. *minium*).

ἄμμίτης, ὁ, καὶ **ἄμμίτις**, ἡ (ἐνν. *λίθος*)· ἀμμόλιθος.

ἀμ-μνάσει, *ἀμ-μνάσειεν*, δωρ. ἀντὶ *ἀνα-μνήσει*, *ἀνα-μνήσειεν*, μέλ. καὶ ἀορ. α' τοῦ *ἀναμνησικω*.

ἄμμο-θάτης (*βαίνω*)= *ἄμμοθῆτης* (βλ. λ.).

ἄμμό-γειος, ον· ὁ ἔχων ἀμμώδη γῆν.

ἄμμό-δρομος, ὁ· ἀμμώδης τόπος πρὸς ἵπποδρομίαν.

ἄμμο-δύτης, -ου, ὁ (*ἄμμος*+*δύω*)· ὁ εἰς τὴν ἄμμον εἰσοδῶν (εἶδος θρωῆς).

ἄμμο-κονία, ἡ· ἄμμος μεμιγμένη μετ' ἀσβέστου.

ἄμμό-νιτρον, τό· ἄμμος μεμιγμένη μετὰ νίτρου (διὰ τῆς τήξεως ἀμφοτέρων τούτων παράγεται ἡ βλαξ).

ἄμμο-πλύσια, ἡ· τὸ πλύσιμον τῆς ἄμμου.

ἄμμορία (Α), ἡ, ἰων. -ίη (*ἄμμορος*)· κακὴ μοῖρα, «ἀμοιρία».

ἄμμορία (Β), ἡ·= *δμορία* (βλ. λ.), ἐπίρ. παρὰ Δημ. 7, 40.

ἄμμορορος, ον, ποιητ. ἀντὶ *ἄμμορος*· ὁ ἄνευ μεριδίου εἰς τὴν, «ἀμοιρορος», ἀμέτοχος ἢ ἀπολ. ἀτυχος, δυστυχῆς.

ἄμμορος, ἡ *ἄμμος*, ἡ· ὅτι, καὶ σήμερον καλοῦμεν ἄμμον ἢ ἄμμοδος ἔδαφος, οἰκίος ἵπποδρομίου, βλ. *ψάμμος* [*ἄμμος* <*ἄμαθος*+*ψάμμος*, καθ' ὃν λόγον *ψάμαθος* <*ψάμμος*+*ἄμαθος*· πρβλ. *ψάμμος*, *ψάμαθος*, *ἄμαθος*].

ἄμμό-τροφος, ον (*ἄμμος* + *τρέφω*)· ὁ τρεφόμενος, αὐξάνομενος, ἐν τῇ ἄμμῳ.

ἄμμό-χρῦσος, ὁ· εἶδος πολυτίμου λίθου παρεμφοροῦς πρὸς ὄγκον ἄμμου μετὰ χρυσῶν φλεβῶν.

ἄμμο-χυσία, ἡ· ἐπιχυσίς δι' ἄμμου.

ἄμμό-χυστος, ον (*ἄμμος*+*χώννυμι*)· ὁ κεχωσμένος δι' ἄμμου.

ἄμμο-ώδης, ἐς (*ἄμμος* + *εἶδος*)· πλήρης ἄμμου, «ἄμμώδης».

ἄμμων, -ωνος, ὁ· ὁ Λιθικός Ζεὺς Ἄμμων (πιρ. Αἴγυπτ. *ἄμμῶν*).

ἄμμωνιάς, -άδος, ἡ (καὶ *ἄμμωνίς*, -ίδος)· (*Ἄμμων*)· ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Δία Ἄμμωνα, τ.ε.· Ἀφρικανική, Λιβυκή.

ἄμνάμος, ὁ (καὶ *ἄμνάμων*, ὁ) (*ἄμνός*)· ἀπόγονος ἢ υἱὸς ἢ ἐγγονος.

ἄ-μνάμων, δωρ. ἀντὶ *ἄμνήμων*.

ἄμνάς, -άδος, ἡ, θηλ. τοῦ *ἄμνός*.

ἄμναστέω, *ἄμναστος*, δωρ. ἀντὶ *ἄμνηστέω*, *ἄμνηστος*.

ἄμνεῖος, α, ον (*ἄμνός*)· ὁ ἀνήκων εἰς ἄμνόν, «ἀρνῖσιος».

ἄμνή, ἡ, θηλ. τοῦ *ἄμνός*, κοιν. ἡ ἄμνάδα, ἀρνάδα.

ἄμνημόνευτος, ον (α στερ. + *μνημονεύω*)· ὁ μὴ μνημονευθείς, λησμονημένος ἢ ὁ περὶ οὗ δὲν ἐμνημόνευσε τις (δὲν τὸν ἐσκέφθη τις).

ἄμνημόνευ, μέλ. -ήσω· ἀορ. α' *ἄμνημόνευσα*· εἶμαι *ἄμνήμων*, ἐπιλήθμων, λησμονῶ ἢ δὲν κάμνω λόγον περὶ τίνος, δὲν ἀναφέρω περὶ αὐτοῦ, τὸ παρερχομαι ἐν οἰγῇ (μετὰ γεν.).

ἄμνημοσύνη, ἡ· ἡ ἐπιληθμοσύνη. Ἐκ τοῦ

ἄμνήμων, ον, γεν. -ωνος (α στερ.+*μνήμη*)· ὁ στερούμενος μνήμης, ἐπιλήθμων.— 2) Παθ. ὁ λησμονημένος, μὴ μνημονευθείς.

ἄμνησία, ἡ· ἐπιληθμοσύνη.

ἄμνησι-κάκεω· εἶμαι ἀμνησικός. 2) Παθ. ἀπολαύω ἀμνησίας.

ἄμνησι-κάκητος, ον· ὃν δὲν ἐνδυμεῖται τις μετὰ κακῶν αἰσθημάτων, μετὰ μίσους καὶ τάσεως ἐκδικήσεως.

ἄμνησι-κάκία, ἡ· ἡ συγχώρησις.

ἄμνησι-κάκος, ον· ὁ μὴ μνησικακῶν, μὴ φυλάττων πάθος ἐκδικήσεως, ἄκακος.

ἄμνηστευτος, ἡ (α στερ.+*μνηστεύω*)· ἡ μὴ μνηστευθεῖσα, μὴ ζητηθεῖσα εἰς γάμον ἢ ἡ μὴ νομίμως ὑπανδρευθεῖσα (ἀλλὰ συζῶσα ὡς παλλακίς).— ἐπίρ. *ἄμνηστεύω*=ἄνευ νομίμου μνηστεύσεως.

ἄμνηστέω (*ἄμνηστος*)·= *ἄμνημονέω*· εἶμαι ἀμνήμων (ἐπιλήθμων), λησμονῶ.— Παθ. λησμονοῦμαι.

ἄμνηστία, ἡ· λησμοσύνη, λήθη ἢ ὄθην, συγχώρησις ἀδικήματος, «ἀμνηστία». Ἐκ τοῦ

ἄμνηστος, ον (α στερ.+*μνάσμαι*)· ὁ λησμονημένος, ὃν δὲν ἐνδυμεῖται τις πλεόν. 2) ἐνεργ. = *ἄμνηστών*, ὁ μὴ ἐνδυμώμενος.

ἄμνήσω, ποιητ. μέλ. ἀντὶ *ἀναμνήσω*.

ἄμνίον, τό· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ συνεκέντρωνον τὸ αἷμα τῶν σφοδρῶμενων ἱερῶν.

Ἔτυμ.: ἀθεῖ. ἐτυμολ. κατὰ τινὰς *ἄμνιον* <*ἄσμβνιον*, ἐκ τίνος οὗ. **ασμβν* ἐκ τοῦ ἰαπετ. *saibgnen*=αἷμα, πρβλ. λατίν. *sanguen*, *sanguis*=αἷμα.— Κατ' ἄλλους *ἄμνιον* εἶναι ὑποκορ. τοῦ *ἄμμων*=κύπελλον ὃ συλλέγει (ἢ ψιλώσις κατὰ τὴν ἰων. διαλ.).

ἄμνίς, -ίδος, ἡ= *ἄμνη* (ὁ βλ.).

ἄμνο-κῶν, -οῦντος, ὁ (*ἄμνός* + *κοῦω*)· ὁ ἔχων νοῦν προβάτου, «προβατόμυαλος», τ.ε. ἡλίθιος.

ἄμνο-Σ, ὁ καὶ ἡ· *ἄρνιον*· κλίνεται ὡς ἐξῆς· γεν. *ἄρνός*, δοτ. *ἄρνι*, αἰτ. *ἄρνα*—*ἄρνες* κλπ. ὡσεὶ ἀπὸ ὀνομ. **ἄρς*· (βλ. *ἄρνος*).

Ἔτυμ.: συνήθως ἐτυμολ. ἐκ τοῦ *ἄφι-νός* (πρβλ. *σανσκρ.* *avis* = λατ. *ovis* (ἔλλ. *δῖς*), *avilla*—τὸ δὲ *ἄφινός*) *ἄβνός* (ὅπως *ἀκριθῶς* καὶ τὸ *σεβνός*) *σεμνός*· κατ' ἄλλους πιθανώτερον *ἄμνός* <*ἄβνός*, ἀλλὰ τοῦτο οὐδέμιν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ *ovis*, *avis*(*δῖος*)· *ἄβνός* <ἰαπ. **agnvos* (πρβλ. λατ. *agnus*, παλ.-σααδ. *agne*).

ἄμνο-φόρος, ον, ἐσφακλμ. γραφὴ ἀντὶ *μαννοφόρος* (ὁ βλ.) (θᾶ εἰσῆμ. ἢ φέρουσα, δηλ. ἐν γαστρὶ, ἄμνόν).

ἄμνογητί, ἐπίρ. τοῦ *ἀμνογῆτος*· ἄνευ μόχθου ἢ προσπαδείας, ἀπόνως.

ἄμνογητος, ον (α στερ. + *μογέω*)· ὁ μὴ καταπονούμενος, ἀκαταπόνητος, ἀκούραστος.

ἄμμόθεν, ἀτ. *ἀμόθεν*, ἐπίρ. (*ἄμμός*)· ἀπὸ τίνος τόπου, ἀπὸ κάπου.

ἀμόδι ἢ **ἀμοθει**, ἐπίρ. (ἀμός)* κάπου.
ἀμοί, ἐπίρ. (ἀμός)* πρὸς κάποιο μέρος, πρὸς κάπου.
ἀμοιβαῖος, α, ον=ἀμοιβαῖος (β βλ.).
ἀμοιβάδις, ἐπίρ. (ἀμοιβή)* ἐκ διαδοχῆς, κατὰ σειράν (λατ. alternatim).

ἀμοιβάζω* ἀνταλλάσσω.
ἀμοιβαῖος, ον, ὤσ. -ῆ, ἢ -α, -ον (ἀμοιβή)* ἐναλλάξ γινόμενος ἢ ἀνταποδιδόμενος, ἀνταλλάσσόμενος, ἀμοιβαῖος || ἐπὶ ποιητ. στίχων, τὰ ἀμοιβαῖα = στίχοι ψαλλόμενοι ἢ ἀπαγγελλόμενοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ, ὁ εἰς ὡς ἀπόκρισις εἰς τὸν ἄλλον (carmen amoebeum). — II ὁ ἀνταποδίδων τὰ ἴσα, ἀντιμεμπτικός.—ἐπίρ. -ως=εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀμοιβάς, -άδος, ἢ κυρ. ἰδιόρρ. θηλ. τοῦ ἀμοιβαῖος* **χλαῖνα ἀμοιβάς**=χλ. δι' ἀνταλλαγῆν.

ἀμοιβή, ἢ (ἀμείβω)* ἀνταπόδοσις, ἐπιστροφή || δθεν, ἀποζημίωσις, ἐξιλέωσις || ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις. 2) ἀπόκρισις, ἀπάντησις.— II ἀλλαγῆ, ἀνταλλαγῆ, ἀνταλλαγῆ ἐμπορευμάτων.

ἀμοιβήδις, ἐπίρ. (ἀμοιβή)* ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.
ἀμοιβηδόν, ἐπίρ.=τῷ προηγ.

ἀμοιβάς, ὁ (ἀμείβω)* ὁ διαδεχόμενός τινα, ἀντικαταστάτης, διάδοχος. — II ὡς ἐπίθ., εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀνταλλαγῆν.

ἀ-μοιρέω* δέν ἔχω μερίδιον εἰς τι πρᾶγμα. Ἐκ τοῦ **ἀ-μοιρος**, ον, (α στερ.+μοῖρα)* ὁ μὴ ἔχω μερίδιον εἰς ἕν πρᾶγμα, ὁ ἀπεστειρωμένος πρᾶγματος τινος.—II ἀπολ. ἀτυχῆς, δυστυχῆς (πρβλ. ἀμμορος).

ἀμοιχεύτως, ἐπίρ. ἄνευ μοιχείας.
ἀμοιχαῖος α, ον (ἀμέλγω)* ὁ ἐκ γάλακτος κατεσκευασμένος (πρβλ. ἀμοιχός).

ἀμοιχεύς, -έως, ὁ (ἀμέλγω)* ἀγγεῖτον πρὸς ἀμελεῖν, καθίσκος, «καρδάρη» (λατ. mulctra).

ἀμοιχός, ὁ (ἀμέλγω)* ἡ ὥρα τοῦ ἀμέλγματος, τ. ἔ. τὸ λυκόφως ἢ τὸ λυκαυγές || αἱ 4 ὥραι εἴτε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἴτε μετὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ, καὶ οὕτω γενικῶς, ἢ νύξ.

***Ἔτυμ.**: δι' ἔτυμολ. βλ. ἀμέλγω* ἐν τούτοις ἢ ἐκ τούτου ἔτυμολ. καὶ ἡ ἀναγραφομένη ἀνωτέρω σημασία χαρακτηρίζεται ἐπιστημονικῶς ἀστήρικτος καὶ αὐτόχρημα ἀλλόκοτος. Διὰ τὴν ὀρθὴν ἔτυμολ. τῆς λ. ἐπεστράτευσαν τὰ νεοελλ. «μοῦργος» = μέλας, «μοῦργι» = τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας καὶ «μοῦργίζει» = ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ, ἀνάγουν δὲ πάντα ταῦτα εἰς ρ. μαρκ-, μαρκ- (πρβλ. ἰσλανθ. myrkf=σκοτεινός).

ἀ-μόλυτος, ον (α στερ.+μολύνω)*=ἀμίαντος (βλ. λ.). — II ἕνεργ., ὁ μὴ μολύνων, μὴ καταλείπων σημεῖόν τι ἢ κηλῖδα.

ἀ-μοιφός, ον (α στερ.+μοιφή)* ἀμεμπτος. — II ἕνεργ. ὁ μὴ ἔχων τι διὰ τὸ ὄψιον νὰ παραπονεθῇ.

ἀ-μονάδιτος, ον* ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναχθῇ εἰς μονάδα.

ἀμόρα, ἢ* εἶδος γλυκέος πλακοῦντος.

ἀμορβαῖος, ον ἀγροτικός, ποιμενικός || σκοτεινός.

ἀμορβάς, -άδος, ἢ* θηλ. τοῦ ἀμορβός (βλ. λ.).

ἀμορβός, -οῦ, δ* ὁ ἀκόλουθος, ὁ ὑπηρετής || κυρ. βοσκός, ποιμῆν, χοιροβοσκός. — II ὡς ἐπίθ., σκοτεινός.

ἀμόργης, -ου, δ (ἀμέργω)* τὸ ὕδατῶδες ρευστὸν τὸ ἐξερχόμενον ἀπὸ τὰς ἐλαίας κατὰ τὴν συνδλιψίν των πρὸς ἐξαγωγήν ἐλαίου (λατ. amurca) μτγ. ἀμόργη (κοιν. «μοῦργα»).

ἀμοργίδιον, τό ὑπεκορ. τοῦ ἀμοργίς (βλ. λ.).

ἀμόργινος, ον* κατεκοσμημένος ἐξ ἀμοργί-δος, ἥτοι ἐκ λεπτοῦ λίγου ἐξ Ἀμοργοῦ.

ἀμοργίς, -ίδος, ἢ* λεπτὸν λίνον ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ.

ἀμοργός, δ (ἀμέργω)* ὁ συνδλιβων, ὁ ἀποστραγγίζων, ὁ ἐκμυζῶν || «λαμπτήρες ἀμοργοὶ ἀνέμων» = λαμπτήρες προφυλάσσοντες τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ ανέμου.— II = ἀμοργίς (βλ. λ.).

ἀμοριτής, δ, ἄρτος = ἀμόρα (βλ. λ.).

ἀ-μορζος, ον (α στερ.+μόρζος)* ἄνευ μεριδίου εἰς τι (βλ. ἀμοιρος), ἐνδεής τινος.— II ἀπολ. δυστυχῆς, ἀτυχῆς, ἐλεεινός.

ἀ-μορζία, ἢ ἑλλειψίς μορφῆς ἢ σχήματος, τὸ ἁμορφον.— II ὁμομορφία, ἄσχημία. Ἐκ τοῦ

ἀ-μορφος, ον (α στερ.+μορφή)* ὁ ἄνευ μορφῆς, σχήματος, κακοσχηματισμένος, παραμορφωμένος, κακόμορφος, δύσμορφος || ἀπρεπής, ἀνάριτος. Σὺγκρ. ἀμορφότερος.

ἀ-μορφύνω, (ἀμορφος)* καθιστῶ τι κακόμορφον, δύσμορφον, τὸ ἄσχημίζω.

ἀ-μορφωτός, ον (α στερ.+μορφώω)* ὁ μὴ λαβὼν μορφήν ἢ σχῆμα, ἀδιατύπων, ἄσχηματίτος.

ἀμορφώτως, ἐπίρ.* ἄσχηματίτως.

***ἄμός**, ἢ ἄμός, ἢ, ὄν, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντι ἡμός, ἡ-μέτερος (λατ. poster).

***ἄμός**, παρ' ἀπὸ ποιητ. ἀντι ἑμός.

***ἄμός**, ἀττ. ἄμός, παλαιότερ. τύπος ἀντι εἰς, καὶ οὕτω = εἰς ἄλλα ἐν γρήσει μόνον εἰς τοῦς ἐπίρ. τύπους ἄμη, ἀμόθεν, ἀμοῦ, ἀμῶς.

ἄμωρ, δωρ. ἀντι ἡμωρ=ῶς, ὄτε.

ἀ-μοτος, ον* ἀκόρεστος, λαίμαργος || ἄγριος || οὐδ. ἀμωτον ὡς ἐπίρ.=ἀκορέστος, ἀδιακόπως.

***Ἔτυμ.**: ἀθεδ. ἐτυμολ. ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς β. με τὸ μέμονα (β βλ.) καὶ α ἐπιταρ. ἐν ἀρχῇ. Κατ' ἄλλους ἔχει μᾶλλον τὴν σημ. τοῦ ἀκαταπρόντητος καὶ συσχετίζεται πρὸς τὰ ἐλλ. μῶλος, μῶλις καὶ τὰ λατ. moles, molestus).

ἀμοῦ, ἀττ. ἀμοῦ, ἐπίρ. τοῦ ἀμός* κάπου.

ἀ-μουσία, ἢ (ἀμωσος)* ἑλλειψίς ὁμωνίας, ἑλλειψίς παιδείας || τραχύτης, ἀγροικότης

ἀ-μουσο-λογία, ἢ* τὸ ἀπαιδεύτως καὶ ἀμούσως λαλεῖν.

ἀ-μουσος, ον (α στερ.+μωῦσα)* ἄνευ τῶν Μουσῶν, ἄνευ κλίσεως πρὸς τὰς καλὰς τέχνας || ἀπολίτιστος, ἄξεστος, τραχὺς, ἀγροικός || ἐπὶ πραγμ., ἀκατέργαστος, χυδαῖος, χονδροειδής. — II ὁ μὴ γνωρίζων μουσικὴν || ἐπὶ ἥχων. ὁ παράχορος, μὴ ἁρμονικός.
ἀμουσότης, ἢ* ἀμουσία (βλ. λ.).

ἀ-μοχθεῖ, (καὶ—θξ), ἐπίρ. τοῦ ἀμοχθος* ἄνευ μόχθου ἢ κόπου.

ἀ-μοχθητός, ον (α στερ. + μοχθέω) = τῷ ἐπρω.

ἀ-μοχθος, ον (α στερ.+μόχθος)* ἀπηλλαγμένος μόχθου ἢ φροντίδος.— II ὁ μὴ κουρασμένος.

ἀμπ-, ποιητ. συντεμ. τύπος ἀντι ἀναπ-, ὑπὸ τὸ δ-πατον δέον νὰ ἀναζητηθῶσι πολλὰ λέξεις ἀρχόμεναι ἀπὸ ἀμπ-

ἀμ-παλιν-ορρος, ἐπιτ. τύπος τοῦ παλινόρρος (βλ. λ.).

ἀμ-παλος, βλ. ἀνάπαλος.

ἀμ-πεδῖον, ἀμ-πεδιήρης, ἀμ-πέλαγος, θῦ ἔδει νὰ γράφονται ὀρθῶς. ἀμ πεδίον, τ. ἔ. ἀνὰ πεδίον κλπ.

ἀμ-πείραντες, μτγ. ἐπ. ἀρ. α' τοῦ ἀναπείρω.

ἀμ-πέλαγος, ἀντι ἀνὰ πέλαγος.

ἀμπελ-άνθη, ἢ* οἰνάνθη.

ἀμπελ-εργάτης, δ* ἀμπελουργός.

ἀμπελεῶν, -ῶνος, δ, ποιητ. ἀντι ἀμπελών.

ἀμπελικός, ἢ, ὄν* ὁ τῆς ἀμπέλου, ὁ εἰς ἄμπελον ἀνήκων.

ἀμπελίτις, ον, ὤσ. -ῆ, -ον καὶ ἀμπέλειος (ἀμπελος)* ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀμπελον.

ἀμπέλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀμπέλου.

ἀμπελίς, -ίδος ἢ=τῷ προηγ. νεορὰ ἄμπελος. — II εἶδος πτηνοῦ (βλ. ἀμπελίον). — III εἶδος θαλασσοφύτου.

ἀμπελίτις, ἢ* γῆ ἀμπ.=ἀσφαλτῶδες χῶμα χρησιμεῖον πρὸς θεραπείαν τῆς φθειρίσεως τῆς ἀμπέλου.

ἀμπελίων, δ* εἶδος ὠδικοῦ πτηνοῦ.

ἀμπελο-γενής, ἐς* ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῆς ἀμπέλου.

ἀμπελό-δεσμος, δ* Σικελικὸν φυτὸν, δι' οὗ περιέδενον τὰς ἀμπέλους.

ἀμπελόεις, ἔσσα, εν (ἀμπελος)* πλούσιος εἰς ἀμπέλους, πλήρης ἀμπέλων 2) = ἀμπέλιος (βλ. λ.).

ἀμπελο-εργός, ὄν=συνηρ. ἀμπελουργός, ὁ βλ.

ἀμπελο-καρπον, τό* τὸ φυτὸν ἀπαρίνη (β βλ.).

ἀμπελο-κόμος, δ, ἢ* ἀμπελουργός.

ἀμπελο-λεύκη, ἢ* ἀγρία ἀμπελος.

ἀμπελο-μειξία, ἢ* (ἀμπελος+μειξίς)* ἀνόμειξις ἀμπέλου (γραπτ. ἀμπελομειξία).

ἀμπελό-πρασον, τό* ἀγριόπρασον, κοιν. «πρασουλίδα» ἢ «πρασιλίθρα»

***ΑΜΠΕΛΟΣ**, ἡ τὸ κλήμα (λατ. vitis) || «ἀμπέλι». ***Έτυμ.**: συνήθ. έτυμολ. ἐκ τῆς ἀμφί (αἰολ. ἀμπί) + ελ· (Ψελ· πρβλ. εἰλίωσι, εἰλίξ, εἰλίω). *Άλλοι θεωροῦν τὴν λ. θρακικὴν ἢ συγγ. τῆ ἑλλ. λ. ἀμπ-ρον (= σχοινοτενής, προεκτεταμένος, ἔνν: συμβιβαζόμενοι πρὸς τὰς φύσ. ιδιότητάς τῆς ἀμπέλου)· κατ' ἄλλους ἢ λ. εἶνα: ἑβραϊκῆ (enēb=οσαφυλῆ). Κατ' ἄλλους τέλος ἀμπέλος (< *aǫgvelo- (χανον. θαθίλι, μετὰ τῆς παραλήλου ἀγκύλος, ἀγκύλη· πρβλ. ἀγκών, ὄγκος, λατιν. uncus, ancus κλπ.)· τὸ σανσκρ. aṭkurāh=ἀγκύλος ἢ ἀμπελος.

ἀμπελο-ουργεῖον, τό· ἀμπελών.

ἀμπελο-ουργεύω, (ἀμπελουργός)· καλλιεργῶ ἀμπέλους, κλαδεύω ἀμπέλους.

ἀμπελο-ουργία, ἡ ἢ καλλιεργεῖα, ἡ περιποίησης ἀμπέλων.

ἀμπελο-ουργικός, ἡ, ὄν' ὁ κατάλληλος διὰ τὴν καλλιεργεῖαν ἀμπελώνων. — ***Η ἀμπελουργικῆ** (ἔνν. τέχνη) ἡ τέχνη τῆς καλλιεργείας τῆς ἀμπέλου.

ἀμπελο-ουργός, ὁ (ἀμπελος+ἔργον)· ὁ καλλιεργῶν ἀμπέλους.

ἀμπελο-φάγος, ὄν' ὁ διαθιβρώσκων, ὁ φθειρών, τὸς ἀμπέλους.

ἀμπελο-φύτωρ, -ορος, ὁ (ἀμπελος+φύω)· ὁ φυτεῦν ἀμπέλους (ἐπιθ. τοῦ Βάνχου).

ἀμπελών, -ώνος, ὁ (ἀμπελος)· τὸ «ἀμπέλι».

ἀμ-πεπαλῶν, ἐπ. τύπος ἀντι ἀνα-πεπαλῶν, μτχ. ἀναπιπλ. ἀορ. β' τοῦ ἀνα-πάλλω.

ἀμπερέξ, ἐπίρ. ἀπαντῶν μόνον ἐννοηθ. δι-αμπερέξ(ἔβλ.).

ἀμ-πέτασον, ἀμ-πετάσῃ, ποιητ. προστ. ἀορ. α' καὶ μτχ. ἀορ. α' τοῦ ἀνα-πετάσνυμι.

ἀμ-εσχόνη, ἡ (ἀμπετόνη)· λεπτόν ἐπανωφόριον || γεν. ἔνδυμα.

ἀμ-εσχόνιον, τό ὑποκορ. τοῦ ἀμπετόνη (βλ. λ.).

ἀμ-εσχόνον, τό=ἀμπετόνη (βλ. λ.).

ἀμ-έχω καὶ ἀμ-ίσχω· ἐπ. πρτ. ἀμπεχον' μέλ. ἀμφέξω· ἀορ. β' ἡμπεχόνω, ἀπρφ. ἀμπιχεῖν, μτχ. ἀμπισχόνω. — Μέσ. ἀμπέχομαι καὶ ἀμπίσχομαι· πρτ. ἡμπειχόμεν'· μέλ. ἀμφέξομαι· ἀορ. β' ἡμπεσχόμεν, μτχ. ἀμπισχόμενος (ἀμφί+έχω)· περιβάλλω, καλύπτω (λατ. cingere). — II περιπίδημι, ἔνδυθω (λατ. circumdare, induere)· βλ. ἀμπισχεύομαι.

ἀμ-πῆδησε, ἀντι ἀνεπῆδησε.

ἀμ-πίμπλημι, ἀντι ἀνα-πίμπλημι.

ἀμ-ισχεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀμ-έχω.

ἀμ-ισχνέομαι = ἀμπέχομαι (ὁ βλ.)· περιτίθεμαι, περιβάλλομαι, ἔνδυθωμαι (λατ. circuminduo).

ἀμ-ίσχω· βλ. ἀμπέχω.

ἀμπλάκειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀμπλακίσκω (βλ. λ.).

ἀμπλάκημα, -ατος, τό (ἀμπλακεῖν)· σφάλμα, πλάγη, ἀμάρτημα.

ἀμπλάκητος, ὄν καὶ -τός (ἀμπλακεῖν)· ἀμαρτωλός, φορτωμένος ἀπὸ ἐνοχλήν, ἐνοχος.

ἀμπλακία, ἡ=ἀμπλάκημα (ὁ βλ.).

ἀμπλάκιον, τό=ἀμπλάκημα (ὁ βλ.).

ἀμπλακίσκω, μέλ. ἀμπλακήσω· πρτ. ἡμπλάκηκα· ἀορ. β' ἡμπλάκων. — II αθ. πρτ. ἡμπλάκημαι· συνών. τῆ ἀμαρτάνω· ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ || ὑπολείπομαι τινος || δὲν κατορθώνω νὰ πράξω τι.

***Έτυμ.**: ἀβελ. έτυμολ.· δεδομένον ὅτι τὰ χειρόγρ. παρέχουσι ἐκ παραλήλου ἀμφοτέρους τοὺς τύπους ἀμβλακίσκω—ἀμπλακίσκω (ζωρ. τὸ πρῶτον, ἀτ. τὸ δεύτερον) έτυμολ. τινές τούτο ὡς καὶ τὸ βλάξ (ὁ βλ.), καὶ μαλακός (ὁ βλ.)· ἄλλοι ὅμως ἀποκροῦν τὴν έτυμ. αὐτῆν θεωροῦντες τὸ π πρωταρχικόν.

ἀμ-πνεῖω, ἐπ. ἀντι ἀναπνεῖω.

ἀμ-πνευμα, ἀμ-πνεύομαι κλπ. ποιητ. ἀντι ἀναπνεύω.

ἀμ-πνύε, γ' ἐν. Πρστ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ἀνα-πνεύω.

ἀμ-πνύθην, ἐπ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀναπνεύω.

ἀμ-πνύτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἀμπνεύω.

ἀμ-πόνων ἀντι ἀνα πόνων.

ἀμ-πρευτής, ὁ ὁ σύρων. Ἐκ τοῦ ἀμπρεύω· σύρω, ἔλκω.

ἀμ-πτάμενος, ἀμ-πταῖν (βλ. ἀναπέτομαι).

ἀμυκάξω· παθ. ἀορ. α' ἀμυκιάσθην (ἀμυξῆ)· περιβάλλω (περιδένω, ἀναδέω) τὴν κόμην διὰ ταινίας (ἀμυκνός) || γεν., δένω, συνάπτω.

ἀμυκτῆρ, -ῆρος, ὁ=ἀμυξῆ (ὁ βλ.)· ταινία κλπ. || ὡς. τὸ προμετωπίδιον τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων. Ἐκ τούτου τὸ

ἀμυκτῆριος, α, ὄν, ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων (κυρ. κατ' οἴδ. ὡς οὗσ. τὸ ἀμυκτῆριον=ἀμυκτῆρ ὁ βλ.).

ἀμυξῆ, -ύκος, ὁ (ἀλλὰ καὶ ἡ) (ἀμυξῆ)· ταινία ἢ διάδημα πρὸς ἀνάδεισιν τῆς κόμης, κεφαλόδεσμος. — II ταινία ἢ προμετωπίδιον τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων || ὡς. χαλινός. — III πᾶν τὸ στρογγύλον, κυκλοειδές || τροχός [κατ' ἄλλους συγγ. τῆ ἀντυξῆ μεθ' οὗ ἔχει τὴν αὐτὴν περίπου σημασ.].

ἀμ-πώλημα, (ζωρ. ἀντι ἀναπώλ-), τό· χρηματικῆ ἐγγύησις, καταβαλλομένη εἰς τὸ κράτος πρὸς ἀσφάλειαν μελλούσης ζημίας ἐκ μισθώσεως.

ἀμ-πωτίξω· ἀποσχομαι (ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μετὰ τὴν πλημμυρίδα).

ἀμ-πωτικός, ἡ, γεν. -εως, ἰων. -ιος (μτγν καὶ -ιδος), συντετμ. τύπος ἀντι ἀναπώτις (ἀναπίνω)· ἡ ἀπορροφῆσις, ἀναρρόφησις || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ γνωστῆ «ἀμπωτικός», τὸ τράθηγμα δηλ. τῶν θαλασσίων ὑδάτων πρὸς τὰ μέσα, τὸ ἀντίθ. τῆς παλιρροίας. [ἀμπω-τιξ (< ἀμ- (=ἀνὰ)+πωτιξ)· βάσις ρῶι: ρῶι (πρβ. ἑλλ. πῶνω-πίνω, λατ. rōtus, rōtor)].

***ΑΜΥΓΔΑ ΛΕ'Α** συγγρ. -αλη, ἡ τὸ γνωστὸν δένδρον, ἢ ἀμυγδαλιά.

***Έτυμ.**: κατὰ τινὰς έτυμ. ἐκ τοῦ μύσσω, μύξα, δένδρον μυξῶδες (θλενωδές)· πρβλ. λακων. μύκηρος, μούκηρος πρτ' Ἡσυχ.=κάρουν, ἀμύγδαλον. Κατ' ἄλλους ἀ-μυγδ-άλ-η = Ἐβρ. meged' εἰ ἡ magd' εἰ = πολῦτιμον δῶρον τοῦ θεοῦ.

ἀμυγδάλεος, α, ὄν=ἀμυγδαλεῖς· ὁ ἀνήκων εἰς ἀμύγδαλα ἢ εἰς ἀμυγδαλήν, ἢ ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἀμυγδάλων.

ἀμυγδάλη, ἡ· = ἀμύγδαλον.

ἀμυγδάλινος, ἡ, ὄν· ἀποτελούμενος ἢ κατασκευασμένος ἐξ ἀμυγδάλων.

ἀμυγδάλιον, τό ὑποκορ. τοῦ ἀμυγδάλη (βλ. λ.).

ἀμυγδαλίς, -ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ ἀμυγδάλη (βλ. λ.).

ἀμυγδαλίτης, ὁ=τῆς ἐπομ.

ἀμυγδαλο-ειδής, ἐς'· ὁμοῖος πρὸς ἀμύγδαλον ἢ πρὸς ἀμυγδαλήν.

ἀμυγδαλεῖς, εσσα, εν=ἀμυγδαλεός (βλ. λ.).

ἀμυγδαλο-κατ-άκτης, ὁ· ἀμυγδαλοδραύστης, δργανον πρὸς θραύσιν ἀμυγδάλων.

ἀμύγδαλον, τό· ἔσφαλ. γρ. ἀντι ἀμυγδάλη (βλ. λ.).

ἀμυγμα, -ατος, τό (ἀμύσσω)· τὸ τράθηγμα. τὸ ξέσχισμα, ἢ ἀπόσπασις διὰ τῶν ὀνύχων, τὸ «γκρα-τζούνισμα».

ἀμυγμός, ὁ (ἀμύσσω)· τὸ ἀμυγμα (ὁ βλ.), ξέσχισμα, ἢ κατακρεοῦρησις, σπαράγμός.

ἀμύδις, ἐπίρ.=ἀμα (ὁ βλ.)· ἐπὶ γρόνον, μαζί, συγχρόνως, τὴν ἴδια ὥρα. Συγνῶτ. ἐπὶ τόπου, μαζί, ὁμοθ.

***Έτυμ.**: ἀμυδῖς ἐκ τοῦ ἀμα, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἄλλυδις (< ἄλλο(δ), Ἄρακθ. ἄλλω (τὸ ψιλόν πνεῦμα καὶ τὸ -υ· εἶναι ἰσορροπία: τῆς αἰολ. εἰαλ.).

ἀμυδρήεις, εσσα, εν=ἀμυδρός (βλ. λ.).

ἀμυδρόομαι, γίνομαι ἀμυδρός ἢ ἀσπῆς, ἢ δυσδιάκριτος.

***ΑΜΥΔΡΟΣ, α, ὄν**, συγγ. (κατὰ τὴν σημασίαν) τῆ ἀμαυρός· σκοτεινός, θολός, ἀδύνατος, μόλις διακρινόμενος, δυσδιάκριτος. Ἐπίρ. ἀμυδρῶς· ὡς ἐπίρ. καίτοι καὶ τὸ οὐδ. ἀμυδρόν.

ἀμυδρότης, -ητος, ἡ· ἀσάφεια.

ἀμύδρωσις, -εως, ἡ· τὸ καθίσταν τι ἀμυδρόν ἢ ἀσάφως.

ἀ-μύελος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων μυελόν («μεδοῦλι»).

ἀ-μύητος, ὄν (α στερ.+μύνω)· ὁ μὴ μεμυημένος, ἀκατήχητος || ἀνόσιος, βέβηλος.

ἀ-μύθητος, ὄν (α στερ.+μύθεομαι)· περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ διηγηθῆ, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος, ἀνεκδιήγητος || ἀναριθμητος.

ἀ-μύθος, ὄν· ὁ δνευ μυθικῶν διηγήσεων.

ἀ-μύκτητος, ὄν (α στερ.+μύκτομαι)· ἄνευ μυκηθμοῦ, τόπος ἐν ᾧ δὲν ἀκούεται μυκηθμός ζῶων, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχουν μύκματα ζῶα.

***Αμύκλαι, -ῶν, αἱ**· πόλις Λακωνικῆ, περιφρῆμος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος. — β κατ. Ἀμυκλαίος ἡ

Ἀμυκλαῖος—**Ἀμυκλαῖον**, τὸ (ἔνν. *Ιερὸν*) ὁ ναὸς τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος.

ἀμύκλαι, ἀί (καὶ *ἀμυκλαίδες*) εἶδος ἐμβάδων (πεδῖλων), ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως.

ἀμυκλαῖος ὁμιλῶ τὴν διάλεκτον τῶν Ἀμυκλῶν (τῆν Λακωνικήν).

ἀ-μύκτηρ, -ηρος· ὁ ἀνευ μυκτῆρων, ἀνευ ρινός.
ἀμυκτικός, ἢ, ὄν (*ἀμύσσω*) ἐπιτήδειος, κατάλληλος πρὸς τὸ ἀμύσειν, σπαράσσειν τὰς σάρκας.— ἐπὶ φαρμάκων, ἐρεθιστικός.

ἀμύλιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ *ἀμυλος* (βλ. λ.).
ἀ-μύλος, ὄν (α στερ. + *μῆλη*) ὁ μὴ ἀλεσεῖς ἐν μύλῳ || δθεν, ὁ ἐκ λεπτοτάτου ἀλεύρου (θιότι τὸ ἀλεσύρι τοῦ μύλου δὲν εἶναι πολὺ λεπτόν).— ὡς οὗτ. *ἄμυλος*, δ=πλακοῦς ἐκ λεπτοτάτου ἀλεύρου, οὗτω καλούμενος ἐκ τοῦ ἀλεύρου, τοῦ μὴ ἀλεσμένου εἰς κτηνὸν μύλον || ὡς οὗτ. τὸ *ἄμυλον* (ἔνν. *ἄλευρον*)· ἀχνη ἀλεύρου, λεπτότατον ἄλευρον.

ἄμύμων, ὄν, γεν. -ονος (α στερ.+*μῶμος*) ἄμμος, ἄψοχος, ἔξοχος, λαμπρός.

Ἔτυμ.· ἀμύμων (α στερ.+*ι*απ. εἰς: *μῶμ* = ἔλλ. *μῶμος* (ὁ βλ.), *μῶμα*, *μῶμέομαι* (αἰολ. *μῶμαρ*=*μῶμαρ*· καὶ δὴ ἐκ τοῦ αἰολ. τύπου παράγεται τὸ *ἄμύμων*).
ἄμύνα, ἢ (*ἀμύνω*) ἀπόκρουσις προσβολῆς, ὑπεράσπισις || ἐκδικησις, ἀνταπόδοσις.
ἀμύνάδε, **ἀμύνάθειν**, γ' ἐν. ὄρ. καὶ ἀπρφ. ποιητ. ἄορ. β' τοῦ *ἀμύνω*.

ἀμύνάθου, β' ἐν. ποιητ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἀμύνω*.
ἀμύνάθω· ἔκτετ. τύπος τοῦ *ἀμύνω* (βλ. λ.) ὑπερασπιζῶ, βοηθῶ.— || μέσον, ἀπωθῶ, ἀποκρούω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποκρούω.

ἀμύναι, **ἀμύνασθαι**, ἀπρφ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. α' τοῦ *ἀμύνω*.

Ἀμύνιας, -ου, δ' κύρ. ὄν. χρησιμοποιούμενον καὶ ὡς ἐπιθ. (*ἀμύνω*) ἔτοιμος πρὸς ἀμύναν || ἀμυντικός.
ἀμυνον, Προστ. ἄορ. α' τοῦ *ἀμύνω*.

ἀμυντέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀμύνω*· πρέπει νὰ βοηθῇ τις || ἐν τῇ αὐτῇ σημ. καὶ ὁ τύπος *ἀμυντέα*. — || ἵστέπει νὰ ἀποκρούῃ τις.

ἀμυντήρ, -ηρος, δ' (*ἀμύνω*) ὁ ὑπερασπιστής.
ἀμυντήριος, ὄν (*ἀμύνω*) κατάλληλος πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀμυντικός || *ἀμυντήρια δέπλα* = ἀμυντικά ὄπλα.— || *ἀμυντήριον*, τό, ὡς οὗτ. = τὸ μέσον πρὸς ἀμύναν ἢ ὑπεράσπισιν.

ἀμυντικός, ἢ, ὄν (*ἀμύνω*) ἱκανὸς πρὸς ἀμύναν || κατάλληλος (ἱκανὸς) πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ ἐκδικησιν.
ἀμύντωρ, -ορός, δ=*ἀμυντήρ* (ὁ βλ.)· βοηθός, ὑπερασπιστής, ἐκδικητής.

ἈΜΥΝΩ [θ], ἐπ. πρτ. *ἄμυνω*· μέλ. *ἀμύνω*, ἰων. *ἀμύνεω* ἄορ. α' *ἡμῖνα*, ἐπ. *ἄμύνα*· ποιητ. ἄορ. β' *ἡμύνάθων*. — κρατῶ μακράν, ἀπομακρύνω, ἀπωθῶ (λατ. *defendo*) || ὑπερασπιζῶ, μάχομαι ὑπὲρ τινος, βοηθῶ || σπαν. ἀνταποδίδω.— || Μέσον: κρατῶ τινα μακράν ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποκρούω τινά ἀπ' ἑμαυτοῦ || ὑπερασπιζῶ ἑμαυτόν ἐναντίον τινός. 2) ἐκδικοῦμαι ἑμαυτόν ἢ ἄλλον τινά || ἀνταποδίδω, τιμωρῶ.

Ἔτυμ.· *ἀμύνω* (*ἄμυνα*, *ἀμύντωρ*, *ἀμυντήρ*, *Ἀμύντας*, *Ἀμύνιας*) <α προθεμ.+*μυν*- πρβλ. *μύνη*=πρόφασις πρὸς ἀναβολήν, *εμύνασθαι*· προφασίζεσθαι· Ἑσυχ.· πρβλ. *μῦρρ*. λατ. *muniō*, *moenia*, *munus*, *impunus*, *com-munis*, *muni-ceps*.

ἀμύεις, -εως, ἢ (*ἀμύσσω*) τὸ ξέσχισμα (κυρ. δὲ ὄνυχων), τὸ γρατζούνισμα, τὸ σπαράσσειν.

ἀ-μυος, ὄν (α στερ.+*μύς*) ὁ μὴ ἔχων μύς, ἦτοι μωνός.

ἀ-μύσακτος, ὄν (α στερ.+*μυσάττω*) ἀβδέλυκτος, ἀμίαντος, ὁ μὴ μίαινω.

ἈΜΥΣΙΩ, ἄττ. -τω· ἐπ. πρτ. *ἀμυσσον*· μέλ. *ἀμύσω* ἄορ. α' *ἡμύσα*· κατασχίζω, ἐτσουγγρανίζω, τραυματίζω || κατακομματίζω.— || μτφρ. *θυμὸν ἀμύξεις χάωμενος*=δὴ κατασπαράξῃς τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τὴν λύπην σου [ἄ].

Ἔτυμ.· *ἀμύσσω*, *ἀμύχη*, *ἀμυγγός*, *ἀμυχμός*, *ἀμύεις*, *ἀμυγμα*, *ἀμυνταῖος* (α προθεμ.+*μυκ*- πρβλ. λατ. *muc-rō*, ἰσως δὲ συγγ. καὶ τῷ *νύσσω*) πρβλ. πρ' Ἑσυχ. *ἄμυκαλαί*· αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν παρὰ τὸ ἀμύσειν.— **ἀ-μυστί**, ἐπὶρ. (α στερ. + *μύω*) κυρ. χωρὶς νὰ κλεί-

σῃ τις τὸ στόμα, τ. ἔ. «μονορροῦφι». Ἐκ τούτου τὸ **ἀ-μυστίξω**, μέλ. -σω· πρκ. *ἡμύστικα*· πίνω ἀπνευστί («μονορροῦφι»), πίνω πολὺ διὰ μιᾶς || μεθύω. Ἐκ τοῦ **ἀ-μυστις**, -ιος καὶ -ιδος, ἢ (α στερ.+*μύω*) μακρὰ καὶ διὰ μιᾶς πόσις, πολυποσία, φιλοποσία.— || εὐμέγεδες ποτήριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἑσραῖν.
ἀ-μυσχρός, ἄ, ὄν (α στερ.+*μύσος*)· ἀμίαντος, ἀμόλυντος.

ἀμύχη, ἢ=*ἀμύεις* (ὁ βλ.).
ἀμύχιατος, α, ὄν (*ἀμύχη*) ὁ φέρων ἀμυχὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὀλίγον ἐξεομένος || μτφρ. ἐπιπόλαιος.
ἀμυχμός, δ=*ἀμύεις* (βλ. λ.).
ἀμύχ-ώδης, ες (*ἀμυχή+εἶδος*)· ὁμοῖος πρὸς ἀμυχήν.

ἀμύω· βλ. *ἡμύω*.
ἀμφ-, *παλαιός* καὶ συντετρι. ποιητ. τύπος ἀντὶ *ἀναφ-* (πρβλ. *ἀμψ-*) || ἀλλὰ συνηθέστ. ἀντὶ τῆς *ἀμφί* πρὸς φων.

ἀμφ-άγαμαι· περισταταί καὶ θαυμάζω.

ἀμφ-ἀγάπάξω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. (*ἀμφί+ἀγαπάω*)· ἐναγκαλιζομαι μετὰ στοργῆς, χαιρετίζω θερμῶς, μεταχειρίζομαι τινα φιλικώτατα.

ἀμφ-ἀγάπαω=*ἀμψαγαπάω*.
ἀμφ-ἀγείρω, ἐπ. μέσ. ἄορ. β' *ἀμψαγερόμην* (*ἀμφί+ἀγείρω*)· συλλέγω, συναδροίζω, πέριξ.— Μέσ. συναδροίζομαι πέριξ.

ἀμφ-ἀγερέδομαι καὶ *-αγέρομαι*, ποιητ. ἀντὶ *ἀμψαγερόμαι* (ὁ βλ. ἐν *ἀμψ-αγείρω*).

ἀμφ-φάδην (καὶ *ἀμψαδά*), ἐπὶρ.=*ἀμψαδὸν* (ὁ βλ.).
ἀμφ-φάδιος, α, ὄν (*ἀμψαδός*, ποιητ. ἀντὶ τοῦ *ἀναφάδιος*, ἔ δὲν ἀπκντῆ) δημόσιος, φανερός, γνωστός.— *ἀμψαδίην* ὡς ἐπὶρ.=δημοσία, φανερά (= *ἀμψαδὸν*, ὁ βλ.), λατ. *palam*.

ἀμφ-φάδόν, ἐπὶρ. (ποιητ. ἀντὶ *ἀναφάδον*=ἀναφανδόν)· δημοσία, φανερά, ἀνευ μεταμορφώσεως («ἀκαμουφλάριστος»). [*ἀμψαδὸν*, *ἀμψαδά*, *ἀμψαδὸν* <*ἀμψ*=ἀνά)+*φα-* (τὸ *φαίλω*)]. Ἐκ τοῦ

ἀμφ-φάδος, ἢ, ὄν (*ἀναφάινω*)· δημόσιος, φανερός, γνωστός, πασίγνωστός.

ἀμφ-φαίνω, ποιητ. ἀντὶ *ἀναφάινω*.

ἀμφ-φίσομαι, παθ. (*ἀμφί+φίσσω*)· ἐφορμῶ κύκλω πανταχόθεν || πτερυγίζω ἢ κυματίζω γύρω.

ἀμφ-αιωρέω· κἀμνω ὥστε νὰ περιπλέωσι.
ἀμφ-ἀκανθός, ὄν (*ἀμφί+ἀκάνθα*)· ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ ἀκανθῶν.

ἀμφ-ἀκής, ζωρ. ἀντὶ *ἀμψήκης* (βλ. λ.).
ἀμφ-ἀλλάξω· φωνάζω πέριξ.

ἀμφ-ἀλάλημαι· περιπλανώμαι, περιφέρομαι.
ἀμφ-ἀλειφῶ· ἀλειφῶ πέριξ.

ἀμφ-ἀλλάξω, ἐπὶρ. ἐπιτετ. *ἀλλάξω*· ἐναλλάξ, ἐκ διαδοχῆς.

ἀμφ-ἀλλάσσω· μεταβάλλω, ἀλλάσσω ἐντελῶς.
ἀμφ-φανδόν, ἐπὶρ., ποιητ. ἀντὶ *ἀναφανδόν*.

ἀμφ-φάνειν, ποιητ. ἀντὶ *ἀναφανεῖν*, μέλλ. ἀπρφ. τοῦ *ἀναφάινω*.

ἀμφ-ἀράβέω, μέλ. -ήσω (*ἀμφί+ἀραβέω*)· κροταλίζω ἢ κωδωνίζω (ἦχη) γύρω.

ἀμφ-ἀράβιζω, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. μόνον=*ἀμψαραβέω* (ὁ βλ.).

ἀμφ-ἀρίστερος, ὄν· ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἀρίστερός, τ. ἔ. ὁλως ἀδέξιος καὶ ἀνεπιτήδειος.

ἀμφ-φάσις, ἢ, ποιητ. ἀντὶ *ἀφασία*· «ἀφασία» τὸ νὰ χάσῃ τις τὴν φωνὴν του, εἶτε ἀπὸ φόβον εἶτε ἀπὸ κατάπληξιν εἶτε ἀπὸ ὄργην.

Ἔτυμ.· *ἀμψασιή* (*ἀμψ*=ἀνά·, ἀν·, α- στέρητ.)+*φα-* (τοῦ *φημί*)· ὡς πρὸς τὰς διαφόρους μορῶς τοῦ στέρητ. α πρβλ. *ἀνά-εδνος*, *νά-ποινος*, *νη-κροδῆς* (θιότι: α- <*ψ-)>αν·, να·), *ἀν-ὑπαρκτος*, *ἀ-θάνατος*.

ἀμφ-αυεῖς, -εως, ἢ (*ἀμφί+αυεῖν*)· ἡ παραβλάστησις περὶ τὸ λείον μέρος τοῦ στελέχους τῆς ἐλάτης, τῆς ὁποίας ἀπεκόπησαν οἱ κλάδοι (λεγομένη καὶ *ἀμψίγνα* ἢ *ἀμψιγνά*).

ἀμφ-αὔτέω· περιχῶ.

ἀμφ-ἀφάσσαι, ἐπ. ἀντὶ *ἀμψαφᾶσθαι*, ἀπρφ. μέσον ἐνεστ. τοῦ *ἀμψαφάω* (ὁ βλ.).

ἀμφ-ἀφάω, καὶ μέσ. *ἀμψαφάωμαι* (*ἀμφί+ἀφάω*)· ψαύω, ψηλαφῶ ὀλόγυρα || περιδάλω || χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι (λατ. *tractare*).

ἀμφ-αφών, -όωσα, ἐπ. ἀντὶ ἀμφαφών, -ώσα·
μτχ. ἐν. τοῦ ἀμφαφών (δ βλ.).

ἀμφ-αφώνωτο, γ' πληθ. ἐπ. μέσ. πρτ. τοῦ ἀμφαφών.

ἀμφ-έδετο, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἀμφι-τίθημι.

ἀμφ-εϊκόσ, -άδος, ἡ' (ἐνν. ἡμέρα) ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν εἰκοστήν, ἢ εἰκοστὴ πρώτη ἡμέρα.

ἀμφ-ελελιζώ κινῶ τῆδε κἀκεῖσε.—|| παθ. κινουίμαι, κυμαίνουμαι, τῆδε κἀκεῖσε.

ἀμφ-ελικτός, ὄν, (καὶ ἀμφέλ-), ποιητ. ἀντὶ ἀμφιελικτός· περιτυλιγμένος, συσπειρωμένος.

ἀμφ-ελίσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ζω, ποιητ. ἀντὶ ἀμφιελίσσω· περιτυλίσσω, συμπύσσω, συστρέφω.

ἀμφ-έλκω· περιέλκω, οὐρῶ περίξ.

ἀμφ-ελυτόω· περικαλύπτω.

ἀμφ-εμρῶνος, μτχ. ποι. πρτ. τοῦ ἀμφιέννυμι.

ἀμφ-ενέπω, ἐπιτ. τύπος τοῦ ἐνέπω (βλ. λ.).

ἀμφ-έπω, ποιητ. ἀντὶ ἀμφι-έπω (δ βλ.).

ἀμφ-ερείδω· στήριζω ὀλόγυρα.

ἀμφ-ερέφω, μέλ. -ψω (ἀμφι+ἐρέφω)· καλύπτω, σκεπάζω, περίξ, κατακαλύπτω.

ἀμφ-ερκής, ἐς· περιπεφραγμένος ὀλόγυρα.

ἀμφ-ερυδραίνω· κατακοκινίζω.

ἀμφ-έρχομαι, ἀόρ. β' ἀμφ-ήλυθον ἢ ἀμφήλυθον· ἀποθ. (ἀμφι+έρχομαι)· ἔρχομαι γύρω ἀπὸ ἑνα, τὸν περιτριγρίζω.

ἀμφ-έρω, ποιητ. ἀντὶ ἀνα-φέρω.

ἀμφ-έσταν· ἐπ. γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ ἀμφ-ίστημι.

ἀμφ-έστασι, ἀντὶ ἀμφ-εστήκασι, γ' πληθ. πρτ. τοῦ ἀμφίστημι.

ἀμφ-φεύγω, ποιητ. ἀντὶ ἀνα-φεύγω.

ἀμφ-εχάνω, ἀόρ. β' τοῦ ἀμφι-χαίνω.

ἀμφ-εχύθη, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἀμφι-χέω.

ἀμφ-εχύτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἀμφι-χέω.

ἀμφ-ήκης, ἐς (ἀμφι+ἀκή)· ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος, ἀμφίστομος, δικόπος, κωπερός καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. (Ἐπί ἀστραπήσ· δικρανωτή (διχαλωτή).—μτφρ. ἀμφήκης γλώττα = γλώσσα ἣτις κόπτεται κατὰ δύο τρόπους, δύναται ἐπὶ πρὸς ἄνω ἢ ὑπερακτινίζω καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδικον || ἀμφίβολος, διαφορούμενος (χρησμός π.χ.).

ἀμφ-ήλυθε, γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ ἀμφέρχομαι.

ἀμφ-ημερινός, ἡ, ὄν· καθημερινός.

ἀμφ-ηρεφής, ἐς (ἀμφι+ἐρέφω)· σκεπασμένος ἐκατέρωθεν ἢ περίξ, καλῶς ἐστεγασμένος· πρβλ. τὸ παρὰ Φωτίου «ἀμφοτέρωθεν ἐστεγασμένον».

ἀμφ-ήρης, ἐς (ἀμφι+ἐρέσσω)· ὁ ἔχων κώπας εἰς ἀμφοτέρας τὰ πλευράς. 2) (ἀμφι+ἄρω)· ὁ ἐκατέρωθεν συνηροσμένος ἢ συνδεδεμένος || πανταχόθεν καλῶς ἠρροσμένος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀμφ-ηρικτός, ἡ, ὄν=ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος· ἔλαφρον ἐφόλκιον, ἐν τῷ ὀπίω ἕκαστος ἐρέτης ἐκωπηλάτει μὲ δύο κώπας, ἢ ἀπλῶς δίκωπον.

ἀμφ-ήριστος, ὄν (ἀμφι+ἐρίζω)· ὁ ἐκατέρωθεν ἀμφιστήτουμένος, διαφιλονικούμενος. 2) ἰσάπαλος εἰς τὸν ἀγῶνα.

ἈΜΦΙ, πρόθ. μετὰ γεν., δοτ., καὶ αἰτ.—Ἡ ριζική σημασία εἶναι· κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, ἐκατέρωθεν, περίξ, γύρω.—|| μετὰ γενικῆς· περὶ τίνος, ἐνεκά τίνος, διὰ τι, χάριν πράγματός τίνος || ἐν σχέσει πρὸς τι, ἀναφορικῶς πρὸς τι. 2) ἐπὶ ἐπὶ τόπου, περίξ, ὀλόγυρα.—|| μετὰ δοτικῆς· 1) ἐπὶ τόπου, περίξ, γύρω, ὀλόγυρα || πλησίον, ἐγγύς, ὁμοῦ. 2) δῶκεν δὲν πρόκειται· περὶ τοιαύτης σχέσεως, περὶ τίνος, διὰ τι, διὰ λογαριασμόν πράγματός τίνος || ἐν σχέσει πρὸς τι, ἀναφορικῶς πρὸς τι. 3) διὰ μέσου τίνος.—|| μετὰ αἰτιατικῆς, ἐπὶ τόπου, περίξ, ὀλόγυρα, ἐπὶ τῆς συντάξεως τῆς συνυποδηλούται· κινῆσις.—|| ἄνευ πτώσεως, ὡς ἐπίρ, περίξ, γύρω, ὀλόγυρα, πανταχόθεν, ἀπὸ πάσης πλευράς.—|| ἐν συνθέσει, περίξ, ἐκατέρωθεν, πανταχόθεν.

Ἐτυμ.· λατ. ambi-, amb-, Gaul. ambi- παλ. ἱβλ. imb-, imm-, Gall. am-, παλ. γερμ. umbi, παλ.-ισλ. umb, um· σανασκ. abhi. Ἐπομ. πρόκειται· περὶ ἱαπ. ρ. ambh-amb- ἑλλ. ἀμφ· ἑλλ. ἀμφι, ἀμφις, ἀμβω, ἀμπε· σανασκ. abhitas—λατιν. ambages, ambiguous, ambulo,

amplior. Βασιική σημασία. =κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, ἐκατέρωθεν, περίξ.

ἀμφι-άγγυμαι, παθ.· δραύομαι ὀλόγυρα, περιδραύομαι.

ἀμφιάζω, μέλ. -άσω, ἀόρ. ἡμίρσια, πρτ. ἡμίρσια-κα.— μέσ. μέλ. -άσομαι, ἀόρ. ἡμιασάμην, πρτ. ἡμφί-ασμαι· παρὰ Ἠλίου. παρὰλλ. τύπος ἀμφιάζω.—(ἐκ τῆς πρῆθ. ἀμφί, ὅπως ἐκ τῆς ἀντὶ τὸ ἀντιάζω). Σημ. ὅτι καὶ τὸ ἀμφιέννυμι (βλ. λ.). δηλ. περιβάλλω τινὰ δι' ἡματίων, ἐνδύω.

ἀμφι-ἄλος, ὄν (ἀμφι+ἄλς)· ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ θαλάσσης, κυρ. ὁ ἔχων τὴν θάλασσαν ἐκατέρωθεν, ὁ μεταξὺ δύο θαλάσσεων (λατ. bimaris).

ἀμφι-ἀνακτεῖς, ὄν· οὕτως ἐπινοημάζοντο σκαπτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. οἱ διθυραμβοποιοί, διότι εἰς τὰ προοίμια τῶν διθυραμβῶν τῶν περιελάμβανον ἀστεροτύπως τὴν φράσιν «ἀμφίμοι αὐθις ἀνακτα...» Ἐκ τούτου τὸ **ἀμφι-ἀνακτιζώ**· προοιμαίζομαι ὡς οἱ ἀμφιά-νακτες (βλ. λ.).

Ἀμφιάρως, -ου, (ἀττ. Ἀμφιάρως, -ω), καὶ Ἀμφιάρως· ὁ θηβαῖος ἥρωας καὶ οἰωνόμαντις.

ἀμφ-ἄσις, -εως, ἡ (ἀμφιάζω)· περιβολή, ἐνδυμα.

ἀμφίσσισμα, τό= τὸ ἀμφίσεμα (βλ. λ.), ἐνδυμα (Ἐβδ.).

ἀμφισσμός, ὄν = ἀμφιάσις (βλ. λ.).

ἀμφ-ιάχω (ἀμφι+ιάχω)· φωνάζω ὀλόγυρα || περιπταίμαι κραυγάζων, ἐν ἀνωμαλ. μτχ. πρτ. ἀμφιάχως, -νία.

ἀμφι-θαίνω, μέλ. ἀμφι-βήσομαι, πρτ. ἀμφι-βέβηκα· περιπατῶ ὀλόγυρα, περιτριγρίζω, περιέρχομαι.

2) διασκελιζώ, (περιβαίνω) || ὄθεν, προστατεύω, προφυλάσσω.—|| περιβάλλω, περιζώνω, περικαλύπτω, περιτυλίσσω.

ἀμφι-θάλλω, μέλ. -βάλλω· πρτ. -βέβηκα. Μέσ. ἰων. μέλ. -βαλεῦμαι· ἀπφ. ἀόρ. β' -βαλέσθαι· ρίπτω ἢ τοποθετῶ ἐπὶ τίνος προσώπου, ἐνδύω τινὰ (λατ. circumdare).—Μέσ. περιβάλλω ἑμαυτόν, περιβάλλομαι, περιπίθεται (λατ. accingi). 2) κυρ. ρίπτω τὰς χεῖρας περὶ τινος, τὸν περιπτύσσομαι, τὸν ἐναγκαλιζομαι || ὡς ἀρπάζω. 3) περιβάλλω, περιζώνω || ἄλλ' ὡς καὶ πλήττω τινὰ πανταχόθεν.—|| ἀμτθ. μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον· οὕτω καὶ ὡς μέσον.

ἀμφι-θάς· μτχ. ἀόρ. β' τοῦ ἀμφι-βαίνω.

ἀμφι-θάσις, ἡ (βλ. ἀμφισθασία).

ἀμφι-θάσις, -εως, ἡ (ἀμφι-βαίνω)· κύκλωσις, περιζώσις.

ἀμφι-θάσκω=ἀμφιβαίνω (βλ. λ.).

ἀμφι-θίος, ὄν (ἀμφι+θίος)· ὁ διαβίων ἔν τε τῇ ἔρησά καὶ ἐν τῇ θαλάσση.

ἀμφι-θλημα, -ατος, τὸ (ἀμφιβάλλω)· πᾶν τὸ ἐρριμμένον περίξ || περιφραγμα, περιβολός.—|| ἐνδυμα.

ἀμφι-θληστρεῖω· ἀγρεύω δι' ἀμφιβλήστρου (Π.Δ.).

ἀμφι-θληστρικός, ἡ, ὄν· κατάλληλος δι' ἀμφιβληστρῶν, χρησιμεύων δι' αὐτό.

ἀμφι-θληστρον, τὸ (ἀμφιβάλλω)· πᾶν τὸ ριπτόμενον περίξ, ὀλόγυρα. 1) ἀλιευτικὸν δίκτυον (πεζόβολος). 2) ἐνδυμα. 3) πέδη, δεσμός. 4) ἐπὶ τοῖχων, περιβολός, φράκτης.

ἀμφι-θλητος, ὄν (ἀμφι-βάλλω)· ὁ τιθέμενος ἢ ριπτόμενος περὶ τὸ σῶμα.

ἀμφι-θόητος, ὄν (ἀμφι+θόαω)· ὁ περίξ θοῦμενος, περιηρούμενος, ἀντηχῶν. 2) περίφρησις, ἐξ-ακουστός.

ἀμφι-θολεύς, ὁ (ἀμφιβάλλω)=ἀλιεύς (βλ. λ.) Ἐβδ.

ἀμφι-θολή, ἡ (ἀμφιβάλλω)· τὸ ρίψιμον (π.χ. δίκτυου).

ἀμφι-θολία, ἡ (καὶ λατ. παρὰ Κικ. amphibolia)· (ἀμφίβολος)· ἡ κατάσταση τοῦ ἐκατέρωθεν προσβαλλομένου.—|| ἀβεβαιότης, διαταγμός. Ἐκ τοῦ

ἀμφιθο-λογία, ἡ· ἀμφίβολου λόγος.

ἀμφι-θολος, ὄν (ἀμφιβάλλω)· ὁ τιθέμενος γύρω, περίξ, ὁ περίξ ἐρριμμένος || ὄθεν· τὸ ἀμφίβολον=ἐνδυμα.—|| ὁ πληγείς ἢ προσβληθείς ἐκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν. 2) ὡς ἐνεργ., ὁ πλήττων διὰ τῶν δύο ἄκρων, δίκωπος, διαπλην ἔχων αἰχμήν.—|| ἀμφίβουλος ἀβέβαιος, διατακτικός.

ἀμφι-θόσκοι, ἀποθ.=περιβόσκοι, διαβιβρώσκω πανταχόθεν.

ἀμφι-βουλος, *ον* (ἀμφι+βουλή)· δίγνυμος, ἀμφι-ρέπων, διατάζων.

ἀμφι-βράγχια, *τά*· οἱ περὶ τὰ παρῖσθια τόποι, ἢ περὶ τὴν θάσιν τῆς γλώσσης χώρα.

ἀμφι-βράχης, *εἰα, υ'*· ὁ βραχὺς κατ' ἀμφότερα τὰ ἄκρα (ἦτοι ὁ μετρικός πούς).

ἀμφι-βροτος, *η, ον* καὶ *-ος, -ον* (ἀμφι+βροτός)· ὁ καλύπτων ὀλόγυρα τὸν θνητόν, ὅπως π.χ. προκειμένου περὶ μεγάλης ἀπίδος, τῆς ὁποίας εἶναι συνήθως ἐπιθ. (ἀμφιβρότη).

ἀμφι-βροχος, *ον* (ἀμφι+βρέχω)· ὁ καθ' ὀλοκληρίαν θεβρεγμένος, διάβροχος, κάθυρος.

ἀμφι-βωμῖος, *ον* (ἀμφι+βωμῖος)· ὁ περὶ τὸν βωμόν.

ἀμφι-βωτος, *κατὰ συναίρ.* ἐκ τοῦ ἀμφιβότος· περὶ βόττος.

ἀμφι-γάνυμαι, ἀποθ.=ἀμφιγηθέω (βλ. λ.).

ἀμφι-γηθέω· χαίρω ὑπερβολικά, εἶμαι περιχαρής.

ἀμφι-γνώω, *πρτ. ἡμφεγνόου*· μέλ. ἀμφιγνώσσω· ἄορ. α' ἡμφεγνόησα.—Παθ. *μτχ. ἄορ. α' ἀμφιγνοθήεις* (ἀμφι+γνώω, αἰολ. ἀντι γνόω)· εἶμαι δίγνυμος περὶ ἑνός πράγμ., ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ, δὲν τὸ γνωρίζω ἀσφαλῶς ἢ δὲν τὸ ἐννεῶν κατὰ τρόπον ἀναπισθῆναι, ἀμφιταλαντεύομαι.—Παθ. εἶμαι διγνώστος, ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ ἐμοῦ.

ἀμφι-γνώμων, *ον*· ὁ ἀμφιβόλου γνώμης (Βυζ.).

ἀμφι-γότης, *ον* (ἀμφι+γούω)· πανταχόθεν ὑπὸ γόνων περιβαλλόμενος (περιγυρόμενος).

ἀμφι-γυήεις ὁ (ἀμφι+γυῖος)· ὁ κατ' ἀμφότερα τὰ σκέλη (τοὺς πόδας) χλωρός, γεν. χλωρός, ἐπιθ. τοῦ Ἑρατοῦ.

Ἔτυμ.· γυῖος=στραβόξυλο τοῦ ἄροτρου, καὶ μτφρ. τὸ στραβὸ πῶδι (πρὸδ. γανσός — βλαισός ἀντίθετα· γανσός=ὁ ἔχων πόδας κεκαμμένους πρὸς τὰ ἔξω βλαισός = ὁ ἔχων στραβά πόδια πρὸς τὰ μέσα)· ἔπομ. ἀμφιγυήεις ἐκεῖνος πού τὰ δύο του πόδια μοιάδων σάν στραβά κούτσουρα.

ἀμφι-γυός, *ον* (ἀμφι+γυῖον)· κυρ. ὁ ἔχων μέλη ἐκατέρωθεν τοῦ σώματος. — Παρ' Ὀμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ θρόνατος (ἀμφιγ. ἔγχοσ, ὄρυν) σημ. δόρου ἔχον δύο αἰχμάς, ἔχον καὶ τὰ δύο ὄκρα ὀξεία, μυτερὰ παρὰ Σοφ. ἐπὶ ἀνθρ., καλῶς ἠσκημένος, καλῶς ἐξωπλισμένος.

ἀμφι-δαίω· ἀνάπτω ὀλόγυρα.— ἀμτβ. κατὰ πρκ. ἀμφι-δέδηα, ὑπερσ. -δεδήειν, καίω, φλέγομαι, ὀλόγυρα.

ἀμφι-δάκνω, μέλ. -δήξομαι· δαγκάνω ὀλόγυρα.

ἀμφι-δάκρυτος, *ον* (ἀμφι+δακρύνω)· ὁ προκαλῶν δάκρυα ὀλόγυρα ἢ πλήρης δακρύων, πολυδάκρυτος ἢ πολυδρῆνιτος.

ἀμφι-δάσως, *εἰα, υ* (ἀμφι+δασύς)· ὁ πανταχόθεν δασύτριχος, λάσιος.

ἀμφι-δαίαι, *αἰ* (ἀμφι+δαίω)· πᾶν τὸ περιδενόμενον γύρω, περιβραχιόνιον, περισφύριον.

ἀμφι-δέδηα, -δεδήειν, πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἀμφι-δαίω.

ἀμφι-δέμω· περιοικοδομῶ.

ἀμφι-δέξιος, *ον*· ὁ ἔχων ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεξιάς (θῆλ. ὁ ἀμφοτέρας ἐξ ἴσου, ὡς τὴν δεξιάν, μεταχειριζόμενος), ἴλιαν ἐπίδεξιος (λατ. *ambidexter*). 2) ἀμφίβολος (λατ. *anceps*), διφορούμενος ἢ δίκοπος, δίστομος. 3) ἐνίοτε ἀπλῶς ὡς τὸ ἀμφοτέρος· ἀμφιδέξιοι ἀκμαί=αἱ δύο χεῖρες.

ἀμφι-δέρκομαι, πρκ. -δέδορκα, ἀποθ.· κυττάζω ὀλόγυρα, περιδεῶμαι, περισκοπῶ.

ἀμφι-δέτης, ὁ (ἀμφι+δέω)· δεσμός τοῦ τραχήλου διὰ τοὺς βούς, περιτραχήλιον.

ἀμφι-δέτος, *ον* (ἀμφι+δέω)· ὁ δεδεμένος ὀλόγυρα, περιδεδεμένος.

ἀμφι-δέω· δένω ὀλόγυρα.

ἀμφι-θηρίαομαι (ἀμφι+θηρίαομαι)· μάχομαι περὶ τίνος.

ἀμφι-θηρίτος, *ον* (ἀμφι+θηρίαομαι)· ὁ φιλονεικούμενος, ἀμφισθητούμενος, ἀμφίβολος, ἀμφίρροπος.

ἀμφι-διαίνω· περιβρέχω, βρέχω (ὕγραίνω) ὀλόγυρα.

ἀμφι-δινέω, μέλ. -ῆσω· περιστρέφω, τυλίσσω τι, ὀλόγυρα. Ὅθεν ὁ παθ. πρκ. ἀμφιδεδίνημαι = εἶμαι στενῶς προσηρμοσμένος.

ἀμφι-δοκεύω, μέλ. -εῦσω· παραμονεύω, ἐνεδρεῦω, ἀγρόπνως παραφυλάττω.

ἀμφι-δομος, *ον*· ὁ ὠκοδομημένος ἐν εἴδει ἀμφιδεάτρου,

ἀμφι-δομος, μέλ. -ῆσω· περιστρέφω γύρω, στροφοδινῶ ἢ ἀναταράσσω θιαύς, ἐξεγειρώ.

ἀμφι-δοξέω· εἶμαι δίγνυμος, διατακτικός, διατελῶ ἐν ἀμφιβολίᾳ, διατάζω.—Παθ. ἀμφιδόλομαι, ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ ἐμοῦ. Ἐκ τοῦ

ἀμφι-δόξος, *ον* (ἀμφι+δόξα)· διφορούμενος, ἀμφισθητούμενος ἢ ὡς ἀνεργ. ὁ ἔχων ἀμφίβολον καὶ οὐχὶ βεβαίαν καὶ καθωρισμένην γνώμην.

ἀμφι-δορος, *ον* (ἀμφι+δέρω)· ὁ γδαρμένος ὀλόγυρα, ἐντελῶς.

ἀμφι-δοχημός, *ον* (ἀμφι+δοχή)· τόσου μεγέθους ὥστε νὰ ἤμπορῇ κανεὶς νὰ τὸν πᾶσιν μὲ τὴ χούφτα, χειροπληθῆς (κυρ. ἐπὶ λίθων).

Ἀμφι-δρόμια, *τά*· ἑορτὴ ἐν Ἀθῆναις, κατ' ἦν ἐδίδοτο ὄνομα εἰς ἀρτιγέννητον βρέφος· ἢ ὀνομασία ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὸ βρέφος περιεφέρετο ἐν πομπῇ περὶ τὴν ἐστίαν.

ἀμφι-δρομος, *ον* (ἀμφι+δραμεῖν)· ὁ τρέχων τριγύρω (κυρ. ὁ τρέχων πρὸς τι μέρος καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφων πάλιν).

ἀμφι-δρῦπτομα· κατασχίζομαι (κατασπαράσσομαι) πανταχόθεν.

ἀμφι-δρῦπτος, *ον*=ἀμφιδρυπος (βλ. βλ.).

ἀμφι-δρῦφής, *ἐς* (ἀμφι+δρῦφήναι τοῦ δρῦπτω)· ὁ κατασχισμένος (γρᾶτζουινόμενος) εἰς ἀμφοτέρας τὰς πορείας. — ἢ ὡς ἀνεργ., ὁ σπαράσσω ἀμφοτέρας τὰς πορείας.

ἀμφι-δρῦφος, *ον*, (ἀμφι+δρῦφήναι, τοῦ δρῦπτω)· ὁ ἐσχισμένος ἐκατέρωθεν, ὡς τὸ προηγ.

ἀμφι-δύμος, *ον*· πρβ. δι-δυμος (ἀμφι+δύομαι)· ὁ προσιτός ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, διδυρος, δύο εἰσόδους ἔχων ἢ διδύμος, διπλοῦς, διπλῆς φύσεως.

ἀμφι-δύω, μέλ. -θῶω· περιενδύω, ἐνδύω, περιβάλλω.—Μέσ. περιβάλλω ἐμαυτόν, ἐνδύομαι.

ἀμφιέζω· ἄλλ. γρ. τοῦ ἀμφιάζω.

ἀμφι-εκτον, τό· μέτρον τι μεταξὺ τοῦ ἡμιέκτου καὶ τοῦ ἀμφορέως (βλ. πίν. μέτρων καὶ σταθμῶν ἐν Κλ. Ἐγ. Α.).

ἀμφι-ελικτός, *ον* (ἀμφιελίσσω), καὶ ἀμφιελικτος· ὁ κύκλω περιστρεφόμενος ἢ ὁ κύκλω τυλιγμένος, περιεστραμμένος.

ἀμφι-έλισσα, ἡ, γεν. -ίσης· θῆλ. ἐπιθ. τῆς νηός· ἡ ἐκατέρωθεν κυνηλατουμένη, διὰ κωπῶν ἐλαυνομένη ἢ ἡ ἰσχυρομένη, κυμαινομένη τῆδε κάκετσε, λικνιζομένη. Ἐκ τοῦ

ἀμφι-ελίσσω· περιτυλίσσω.

ἀμφι-έννυμι καὶ ἀμφι-έννύω· μέλ. ἀμφιέσω, ἀπτ. ἀμφιῶ· ἄορ. α' ἡμφιέσω, ἐπ. ἀμφιέσω.—Παθ. ἄορ. α' ἡμφιέσθη· πρβ. ἡμφιέσμαι, ποιητ. ἀμφιέμαι· περιβάλλω, ἐνδύω, τινά (λατ. *induere*).—Παθ. ἐνδύομαι, φορῶ, κυρ. κατὰ πρκ.—III Μέσ. ἀμφιέννυμαι· ἄορ. α' ἡμφιέσασθην, γ' πληθ. ἀμφιέσαντο, προστ. ἀμφιέσασθε· ἐνδύω ἐμαυτόν, ἐνδύομαι.

ἀμφι-έπω, ποιητ. ἀμφ-έπω· ἄορ. β' ἀμφι-επον καὶ ἀμφ-επον (ἀμφι+έπω)· πηγαινοέρχομαι γύρω ἀπὸ τι.— II ἀσχολοῦμαι γύρω ἀπὸ τι, φροντίζω περὶ τίνος ἢ τιμῶν τινα ἢ τι ἢ κυρ. περιποιῶμαι, ὑπερσποίζω, προστατεύω.— III Μέσ., παρακολοῦδω καὶ συνωδοῦμαι περὶ τίνος.

ἀμφι-εργος, *ον*· λέξ. γεωργ. περὶ τοῦ ἀγροῦ κατὰ τὴν περιῶδον τῆς σποράς, ὅποτε οὔτε ποτισμένος εἶναι καλὰ ἀπὸ βροχᾶς οὔτε ὁ ἥλιος τὸν ζεσταίνει πολὺ (πρὸς θεοφρ.).

ἀμφιέσαν, ἀμφιέσαντο, ἐπ. γ' πληθ. ἄορ. α' τοῦ ἀμφι-έννυμι.

ἀμφι-εσμαι, τό (ἀμφιέννυμι)· ἐνδυμα, περιβολὴ (ἰβλως κατὰ πληθ.).

ἀμφι-εσμός, ὁ = ἀμφιέσμα.

ἀμφι-έτες, ἐπιθρ. (ἀμφι+έτος)· κατ' ἔτος, ἐτήσιως.

ἀμφι-έτηρος, *ον* (έτος)· ἐτήσιος.

ἀμφι-ετής, ἐς = τῷ προηγ.

ἀμφ-ιζάνω, (ἀμφι+ιζάνω)· (κατα)κάθημαι ὀλόγυρα ἢ ἐπὶ τίνος, περικάθημαι, ἐπικάθημαι (ὅπως περικάθηται καὶ ἐπικάθηται ἡ κόνις).

άμφι-ζευκτος, ον (άμφι+ζεύγνυμι)· ό έξευγμέ-
νος έξ άμφοτέρων τών πλευρών.

άμφι-ζέω· θράζω όλόγυρα (έπι κυμάτων).

άμφι-ζωστος, ον (άμφι+ζώννυμι)· ό περιεζω-
σμένος.

άμφι-θάλασσος, ον, άττ. -τος (άμφι+θάλασσα)·
ό περιβαλλόμενος, ή περιβεβλημένος, υπό θαλάσ-
σης || ό παρά τήν θάλασσαν.

άμφι-θάλής, ές· ό θάλασσος (άνθίζων, άκμάζων)
έξ άμφοτέρων τών πλευρών (ιδία έπι τέκνων έχόν-
των άμφοτέρους τούς γονείς έν ζωή) || ό έν άφρονία
ζών, πλούσιος. Έκ τοῦ

άμφι-θάλλω, πρκ. άμφιτέθηλα· θάλλω, άνθίζω,
όλόγυρα || είμαι έν πληρει άκμής.

άμφι-θάλω· θερμαίνω πανταχόθεν, θερμαίνω
έντελώς.

άμφι-θέατρον, τό (άμφι+θέατρον)· κυκλοτερές
θέατρον, εύτως ώστε να υπάρχη θέα πανταχόθεν.

άμφι-θετος, ον (άμφι+τίθημι)· ό θυνάμενος να
τεθῆ (τοποθετηθῆ) εκατέρωθεν || έπι φιάλης, δυνα-
μένης να σταθῆ εκατέρωθεν, ή άμφοτέρωθεν τε-
τορευμένης και λαθιάς έχούσης (πρβλ. άμφιφορεῦς,
άμφικύπελλος).

άμφι-θέω, μέλ. -θεύσομαι· τρέχω τριγύρω, πε-
ριτρέχω.

άμφι-θηγής, ές=τῆ έπιμο.

άμφι-θηκτος, ον (άμφι+θήγω)· ό τεθηγμένος,
ήκονημένος εκατέρωθεν, δίτομος, δίκοπος.

άμφι-θλάσις, ή πλείσις γινόμενη πανταχόθεν.

άμφι-θλασμα, τό· θλάσμα τῆς σαρκός περι τās
πλευράς.

άμφι-θλάω· συνθλίβω μέρος τι τοῦ σώματος.

άμφι-θνήσκω· έπι σαρκός, νεκροῦμαι περι τινα
πληγῆν.

άμφι-θούζω· περιτρέχω, όρμώ περίεξ.

άμφι-θορείν· άπρμφ. άορ.β' τοῦ άμφιθρόσσω (δλ.λ.).

άμφι-θούκος, ον· ό περι τόν θρόνον ών.

άμφι-θρεπτος, ον (άμφι+τρέφω)· ό πεπηγώς
τριγύρω (έπι τοῦ αίματος).

άμφι-θρυπτος, ον· ό περιδραῦν, περισυντρίβων,
περιτρώγων (περι φαρμάκου τῆς λιθιάσεως τών νε-
φρών) άμφ. γρ. παρ' Άρετ.

άμφι-θρώσκω· ηηδῶ, σκιρτώ, όλόγυρα.

άμφι-θύρος, ον (άμφι+θύρα)· ό έχων διπλήν
θύραν, διθύρος (μίαν δηλ. θύραν εκατέρωθεν) || ώς
εύς. τό άμφιθύρον=πρόδρομος αἰθουσα || έν τῇ έκκλ.
γλ. παραπέτασμα πρό τῆς θύρας τοῦ ναοῦ.

άμφι-καδ-έζομαι· περικάδημαι.

άμφι-κάδ-ημαι· περικάδημαι.

άμφι-καίνυμαι· άμφικέκαστο τεύχεσι = ήτο κα-
ταστόλιος μέ δπλα.

άμφι-κάλυπτω, μέλ. -νω· σκεπάζω όλόγυρα, πε-
ρικαλύπτω, περιτυλίσσω || σαβανώνω.— || θέτω τι
πέριξ ώς κάλυμμα, πέπλον, σκέπην || τό περιτυλίσσω.

άμφι-κάρηνος, ον· ό έχων δύο κεφαλάς.— || ό
περι τήν κεφαλήν.

άμφι-κάρης, ές· = τῆ προηγ.

άμφι-καρπος· ον· ό πανταχόθεν καρποφορῶν.

άμφι-καρστις, ή -καυτις, -εως, ή (άμφι+καίω)
= «ώριμη κριθῆ» (Εὔστ.)— Παρά τοῖς Κωμ. τό αἰδοῖον.

άμφι-κεάζω· έπ. άορ. α' μτχ. άμφικεάσας· σχίζω
εκατέρωθεν, διασχίζω, κόπτω, είς δύο.

άμφι-κειμαι, χρησιμοποιοῦμενον ώς παθ. τοῦ άμ-
φιτίθημι· περικειμαι, έπικειμαι, κειμαι πολύ κοντά
εις τι || στηρίζομαι έπάνω εις τι.

άμφι-κείρω, μέλ. -κερῶ· περικείρω, κουρεύω τρι-
γύρω, όλόγυρα.

άμφι-κέλευθος, ον· ό εκατέρωθεν έχων κελεύ-
θους (όδοῦς).

άμφι-κερυς, ον· ό έχων δύο κέρατα.

άμφι-κέφαλος, έπ. -κέφαλλος, ον (άμφι+κεφαλή)
δικέφαλος (κρυ). ό έχων κεφαλάς εκατέρωθεν.

άμφι-κίνυρομαι· περιέρχομαι δρονηολογών.

άμφι-κίων, ον, γεν. -ονος (άμφι+κίω)· ό έχων
κίστας πέριξ (=περίστολος).

άμφι-κλαστος, ον (άμφι+κλάω)· τεδραυσμένος
όλόγυρα.

άμφι-κλαυτος, ον· γύρω από τόν όποσον κλαούσιν.

άμφι-κλίνης, ές (άμφι+κλίνω)· ό εις άμφότερα
τά μέρη κλίνων, άσταθής, άβέβαιος.— έπιρ. άμφι-
κλινώς έχω=άμφιβάλλω, είμαι έν άμφιβολία.

άμφι-κλύζω· περικλύζω, καταπλημμυρῶ.

άμφι-κλυστος, ον (άμφι+κλύζω)· ό περικλυζό-
μενος εκατέρωθεν (γύρωθεν) υπό θαλάσσης.

άμφι-κνεφής, ές· ό σκοτεινός πανταχόθεν.

άμφι-κοίλος, ον· ό πανταχόθεν κοίλος.

άμφι-κολλάω· κολλῶ πέριξ, όλόγυρα.

άμφι-κολλος, ον· ό κατ' άμφοτέρας τās πλευράς
κεκολλημένος.

άμφι-κομέω, μέλ. -ήσω· περιποιοῦμαι καθ' όλας
τās πλευράς (ή περιπ. λίαν έπιμελώς).

άμφι-κομης, ον, (άμφι+κόμη)· ό έχων κόμην
(μαλλιά) όλόγυρα, ό πλούσιος εις κόμην || έπι δέν-
δρων, πυκνόφυλλος.

άμφι-κοπος, ον (άμφι+κοπήναι τοῦ κόπτω)· δι-
κοπος, δίτομος.

άμφι-κουρος, ον (πρβλ. περίκουρος)· έπι κορμού
δένδρου, ό κλαδευμένος, οὔ άφήρεσαν τούς γύρω
κλάδους || ό εκατέρωθεν εκκαρμένος.

άμφι-κράνος, ον (άμφι+κράω) = άμφικράνηος,
άμφικέφαλος (β βλ.).— || ό περιβάλλον ή περιστρέ-
φων τήν κεφαλήν.

άμφι-κρέμαμαι, παθ. κλινόμενον ώς τό δύναμαι
(άμφι+κρεμάννυμι)· κρέμαμαι όλόγυρα, περικρέμα-
μαι || πτερυγίζω όλόγυρα. Έκ τούτου τό

άμφι-κρεμής, ές· ό κρεμόμενος πέριξ τινός || ό
κρεμόμενος περι τούς ώμους.

άμφι-κρημνος, ον, (άμφι+κρημνός)· ό έχων κρη-
μνούς όλόγυρα, ό έν μέσω κρημνών.

άμφι-κρηνος, ον, ίων. άντι άμφικραῖνος (β βλ.)· ό
περιβάλλον τήν κεφαλήν.

άμφι-κρύπτω· κρύπτω τι πανταχόθεν, περικα-
λύπτω.

άμφι-κτίονες, -ων, οί (γραρ. και -κτύονες) (άμφι
+κτίζω)· οί πέριξ (ή έγγύς) οίκουντες (βλ. και σε-
ρικτίονες). Έκ τούτου τό

Άμφι-κτύονες, -ων, οί· οί γνωστοί έν τῇ 'Ιστορίᾳ
τῆς Αρχαίας Έλλάδος **Άμφικτύονες**, τά μέλη μιάς
Βουλῆς τρόπον τινά, άποτελουμένης από άπεσταλμέ-
νους όλων τών Έλλ. πόλεων.— || ό Πρόεδρος τών
Πυθικῶν άγώνων. Έκ τούτου τό

Άμφικτυονία, ή (και -εία) ή άμφικτυονική ένω-
σις || γεν. πάσα όμοσπονδία, σύνδεσμος.

Άμφικτυονικός, ή, όν· ό άνήκων εις τούς Άμ-
φικτύονας, ή εις τήν ένωσιν αὐτῶν.

Άμφικτυονίς, -ίδος, ή θηλ. τό **Άμφικτυονικός**·
I Άμφ. (ένν. πόλις) πόλις-μέλας τῆς Άμφικτυονίας.

II όνομα τῆς Άρτέμιδος (ή Δήμητρος) έν Άνθήλῃ,
ένθα συνήρχετο τό Άμφικτ. Συνέδριον.

άμφι-κυκάω· άνακυκῶ, άνακινῶ, άνακατεύω.

άμφι-κυκλόδομαι, μέσ.· περικυκλώνω.

άμφι-κυλίδω, μέλ. -κυλίω [τ]· περικυλίω, ή κυ-
λίω τι έπάνω εις άλλο.

άμφι-κύμων, ον, γεν. -ονος = άμφικλυστος (βλ.λ.).

άμφι-κυνέω· καταφιλόω.

άμφι-κύπελλος, ον (άμφι+κύπελλον), παρ' Όμ.
πάντοτε μετά τοῦ **δέπας**· διπλοῦν ποτήριον, τοιοῦτον
ώστε να δύναται εκατέρωθεν να σταθῆ ως ποτήριον
(πρβλ. άμφίθετος).

άμφι-κυρτόδομαι, παθ.· περικυρτοῦμαι, είμαι άμ-
φικυρτος (περι τῆς σεληνης).

άμφι-κυρτος, ον (άμφι+κυρτός)· ό εκατέρωθεν
κυρτός.

άμφι-λάλος, ον (άμφι+λάλος)· ό φλυαρῶν παν-
ταχοῦ (ή κατ' άλλους) ό λαλών εις δύο γλώσσας, ό
άναμειγνύων ελληνικά και θαρβαρικά).

άμφι-λαμβάνω· λαμβάνω (ή κρατῶ) τι και μέ τά
δύο χέρια, τό άγκαλιάζω σφιγκτά. Έκ τούτου τό

άμφι-λάφης, ές (άμφι+λαβείν)· κυρ.=ό άμφιλα-
βῆς = περιλαμβάνων || ό πανταχοῦ έξαπλούμενος ||
όθεν περιεκτικός, εύρύχωρος, έκτεταμένος || ως. ύ-
περβολικός, ύπερμεγέθης || βίαιος.

άμφι-λάχαινω· περισκάπτω, ή διά τῆς σκαπάνης
περικαθαίρω.

ἀμφι-λέγω, μέλ. -ξω· ὀμιλῶ κατὰ δύο πλευράς (δύο ἀπόψεις) || ὄβην, ἀμφισβητῶ, φιλονεικῶ.

ἀμφι-λείπω· καταλείπω ὀλόγυρα, ἐγκαταλείπω ἐντελῶς.

ἀμφι-λεκτος, ὄν (ἀμφιλέγω)· ὁ συζητούμενος ὑπὸ πολλῶν ὀλόγυρα || ἀμφισβητούμενος, φιλονεικούμενος, ἀμφίβολος.—|| ὡς ἔνεργ., ὁ ἀμφισβητῶν, φιλονεικῶν, δῦστροπος.

ἀμφι-λίνοσ, ὄν· λινόδετος, δεδεμένος διὰ λινού δεσμοῦ ἢ ταινίας.

ἀμφι-λίπης, ἐς· ὁ κατ' ἀμφοτέρα τὰ ἄκρα ἐλλιπής (ἐπὶ μέτρων).

ἀμφι-λιχμάζω· περιλείχω, λείχω (γλύφω) ὀλόγυρα.

ἀμφι-λογέομαι, ἀποθ.· ὡς τὸ ἀμφιλέγω (βλ. λ.)· ἀμφισβητῶ, ἐρίζω, φιλονεικῶ.

ἀμφι-λογία, ἡ· ἀμφισβήτησις, φιλονεικία, συζήτησις || ἀμφιβολία. Ἐκ τοῦ

ἀμφι-λογος, ὄν (ἀμφι+λέγω)· παθητ. ἀμφισβητούμενος, ὑπὸ συζήτησιν, ἀμφίβολος.—|| ὡς ἔνεργ. φιλόδεικος, ἐριστικός.

ἀμφι-λοξος, ὄν· ὁ κλίνων κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη.

ἀμφι-λοφος, ὄν (ἀμφι+λόφος)· ὁ περιβάλλων τὸν αὐχένα (τὸν τράχηλον).

ἀμφι-λύκη νόξ, ἡ (ἀμφι+λύκη, λατ. lux)· τὸ λυκαυγές τῆς πρωίας (ἢ καὶ τὸ λυκόφωσ τῆς ἑσπέρας).

Ἔτυμ.· δι' ἔτυμολ. βλ. *λύκη, λευκός*· κατὰ τὸ ἀμφι δειλὴν δύναται καὶ τὸ ἀμφιλύκην νά νοηθῆ ὡς· ἀμφι τὴν λύκην (πρὸ βλ. καὶ ἀμφιμαίωμαι).

ἀμφι-μαλλος, ὄν· ὁ ἀμφοτέρωθεν μαλλωτός.

***ἀμφι-μάομαι**, (ἀμφι+μάω)· ἀνυπαρκτος ἔνεστ. τοῦ ἐπ. ἀρ. α' ἀμφιμασάμην· καθαρίζω ὀλόγυρα διὰ σπάγγου (πρὸ βλ. καὶ ἀμφιμαίωμαι).

ἀμφι-μάρπτω· συναρπάζω τι πανταχόθεν || ψηλαφῶ || μεταχειρίζομαι.

ἀμφι-μάσχαλος, ὄν (ἀμφι+μασχάλη)· ὁ καλύπτων, περιβάλλων, ἀμροτέρας τὰς μασχάλας (δηλ. τοὺς βραχιόνια) || ὁ ἔχων δύο χεῖριδας.

ἀμφι-μάτορες, ὄν. ἀντὶ ἀμφι-μήτορες (δ βλ.).

ἀμφι-μάχητος, ὄν· περιμάχητος, περὶ οὗ μάχονται πανταχόθεν. Ἐκ τοῦ

ἀμφι-μάχομαι, μέλ. -μάχομαι· ἀποθ.— μάχομαι ἐλ γυρα: 1) προσβάλλω, ἐφορμῶ. 2) ἀγωνίζομαι τε εἰ τινος.

ἀμφι-μέλας, αἶνα, αν· ὀλόγυρα μέλας, ὁ περιεζωομένος ἀπὸ σκοτιάδι.

ἀμφι-μέλει· μόνον ἐν τῇ παρακ. ἀμφιμέμηλε ἀπαντῶν παρὰ Κόν. Σμυρν. ἀλλά σοι ἀμφιμέμηλε θράσος· μόνον περὶ θράσους μέλει σοι (νοιάζεσαι, σκοτίζεσαι).

ἀμφι-μέμυκε, ἔν. ἔνεργ. πρκ. τοῦ ἀμφι-μυκάομαι.

ἀμφι-μζρίζομαι, παθ., διαμερίζομαι ἐντελῶς.

ἀμφι-μηλον, τό· μήλη, δηλ. καδετήρ, μέ σφαιρίδια ἐκατέρωθεν.

ἀμφι-μήτορες, οἱ, αἱ (ἀμφι+μήτηρ)· ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαὶ ἐκ διαφόρων μητέρων (ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός).

ἀμφι-μήτρια, ὄν (μήτρα)· ὁ περὶ τὴν μήτραν, ἐν ἀσχέσει πρὸς τὴν μήτραν. 2) τὰ ἀμφιμήτρια = ὁ πυθμὴν τοῦ πλοίου, τὰ παρὰ τὴν τροπὴν μέρη τοῦ πλοίου, τὰ ἄλλως λεγόμενα καὶ ἐγκοιλία.— || (μήτηρ)· ὁ ἐκ διαφόρου (ἐξ ἄλλης) μητρός.

ἀμφι-μίγνυμι, (ῥθθό. -μίγνυμι)· ἀναμειγνύω καλῶς.

ἀμφι-μυκάομαι, ἔνεργ. πρκ.— μύμυκα· ἀποθ.: μυκῶμαι, ἀντηχῶ μέ τούς μυκηθμούς μου ὀλόγυρα (κυρ. ἐπὶ βοῶν): δάπεδον ἀμφιμέμυκε (Ὁδ. Κ 227) = τὸ ἔδαφος ἀντήχει ὀλόγυρα (ῶσει ἀπὸ μυκηθμύς) ἀπὸ τὸ ἄσμα τῆς Κίρκης.

ἀμφι-νάω· περιρρέω.

ἀμφι-νεϊκής, ἐς (ἀμφι+νεϊκος)· ὁ καταστὰς ἀντικείμενον διαπληκτισμῶν, φιλονεικίας || περιμάχητος, περιζήτητος.

ἀμφι-νεϊκήτος, ὄν (ἀμφι+νεϊκῶ) = ἀμφινεϊκής (δ βλ.)

ἀμφι-νέμομαι, μέσον· διαμένω, κατοικῶ, πέριξ

(κυρ. ὁμως ἐπὶ πτηνῶν, βόσκομαι, βόσκω τριγύρω).— || ἐπὶ πυρός, ἐξαπλοῦμαι, ἐπεκτείνομαι.

ἀμφι-νεύομαι· νεύω, κλίνω τὴν κεφαλὴν πότε πρὸς τὸ ἓν μέρος καὶ πότε πρὸς τὸ ἄλλο.

ἀμφι-νοέω, μέλ. -ήσω· σκέπτομαι κατὰ δύο τρόπους, εἶμαι διγνώμος, ἀμφίβαλλω. Ἐκ τοῦ

ἀμφι-νοος, ὄν· ὁ νοῶν τὸ ἀμφοτέρωθεν, τ. ἔ. ἀγγίλους, συνειτός || πολύτροπος, πολυμήχανος.

ἀμφι-νωμάω· περικυκλῶ, περιβάλλω || διαιρῶ, χωρίζω εἰς δύο.

ἀμφι-ξέω, μέλ. -έσω· περιξέω, περιλεαίνω.

ἀμφι-ξοος, ὄν, κατὰ συναρ. ἀμφίξους, -οον (ἀμφι+ξέω)· ὁ ξέων, λεαίνων, δλόγυρα.

ἀμφίον, -ον (καὶ ἀμφιον), τό = ἀμφίωμα (βλ. λ.).

ἀμφι-ορκία, ἡ· ὁ ἀμοιβαίος ὄρκος, δηλ. ὄρκος ἐπιβαλλόμενος εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους.

ἀμφι-πάγης, ἐς (ἀμφι+πήγνυμι)· ὁ πανταχόθεν καλὰ ἔστερωμένος.

ἀμφι-παίζω· παίζω πέριξ.

ἀμφι-παλτος, ὄν (ἀμφι+πάλλω)· ὁ ἀντηχῶν (κυρ. ὁ πανταχόθεν παλλόμενος).

ἀμφι-πάλυνω· παλύνω (δηλ. πασπαλίζω) ὀλόγυρα, περιρραίνω.

ἀμφι-πάτάσσω, μέλ. -ξω· πατάσσω, πλήττω, εἰς (ἢ ἀπὸ) ὄλας τὰς πλευράς.

ἀμφι-πεδάω· περιδεσμεύω.

ἀμφι-πέδος, ὄν (ἀμφι+πέδον)· ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ πεδιάδος.

ἀμφι-πέλομαι, ἀποθ.· ὑπάρχω πανταχοῦ || περιηχῶ (ἐπὶ μουσικῆς).

ἀμφι-πένομαι, ἀποθ.· εἶμαι ἀπησοχημένος περὶ τι (τινα) || φροντίζω περὶ τινος, προσέχω εἰς τι (τινα).

ἀμφι-περι-αιυρέομαι· περικρέμαμαι.

ἀμφι-περι-έπομαι· μεταχειρίζομαι.

ἀμφι-περι-ίπταμαι· πέτομαι πέριξ.

ἀμφι-περι-ίσταμαι· ἴσταμαι πέριξ, ὀλόγυρα.

ἀμφι-περι-κραδάω· κραδαίνω ὀλόγυρα.

ἀμφι-περι-κρουνίζω· ἀναβλύζω πανταχόθεν.

ἀμφι-περι-κτιονες, -ων, οἰ· c1 πέριξ οἰκόνυτες· βλ. *περικτιονες, ἀμρικτιονες*.

ἀμφι-πέριξ, ἀπρ.· ὀλόγυρα, πέριξ.

ἀμφι-περι-πλάζω· κάμνω τινὰ νά περιπλανᾶται ὀλόγυρα.

ἀμφι-περι-πλάσσομαι· σχηματίζομαι πέριξ ὡς τις τύπος.

ἀμφι-περι-πλέγδην, ἐπρ. (ἀμφι+περιπλέκω)· περιπλεγμένως (περιπλεχτὰ) ἀπὸ παντοῦ.

ἀμφι-περι-πτώσσω· ζαρῶνω ἀπὸ τὴν τρομάρα μου, τρέμω δλόκληρος.

ἀμφι-περι-σκαίρω· διασκιρτῶ, περιπηδῶ, πηδῶ ὀλόγυρα.

ἀμφι-περι-στείνομαι, (στείνος (στενός)· στενοχωροῦμαι (συνωδοῦμαι, συνδιδίωμαι) πανταχόθεν.

ἀμφι-περι-στέφω· δέτω τὴν πέριξ ὡς στέφανον.

ἀμφι-περι-στρωφάω (βαμιαστ. τοῦ -στρέφω)· περιστρέφω τι διαρκῶς περὶ ὄλα τὰ μέρη (πρὸς ὄλας τὰς κατευθύνσεις).

ἀμφι-περι-σφίγγω· περισφίγγω τι ὀλόγυρα.

ἀμφι-περι-τρομέω· τρέμω δλόκληρος.

ἀμφι-περι-τροχάζω· περιτρέχω.

ἀμφι-περι-τρύζω· τιτρίζω («ταϊτουρίζω») ὀλόγυρα (ὡς ἡ χελιδὼν π. χ.).

ἀμφι-περι-φθίνυθω (ἀμφι+περι+φθίνω)· φθίνω (λυύνω) ὄλας διόλου τριγύρω, φθειρομαι ἐντελῶς.

ἀμφι-περι-φρίσσω· φρικῶ ἐντελῶς.

ἀμφι-πεσῶν, οὔσα, ὄν, μτχ. ἀρ. β' τοῦ ἀμφι-πίπτω (βλ. λ.).

ἀμφι-πετάννυμι· ἀναπετάννυμι, ἐξαπλώνω, ἀνοίγω, ὀλόγυρα.

ἀμφι-πέτομαι, ἀποθ. = περιπέτομαι, πετῶ ὀλόγυρα.

ἀμφι-πήγνυμαι· στερεοῦμαι ὀλόγυρα.

ἀμφι-πίάζω, μέλ. -άζω (θωρ. ἀντὶ -πιέζω)· συμπίεζω ὀλόγυρα || περιπτύσσομαι σφικτὰ.

ἀμφι-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι· πίπτω πέριξ, περιπτύσσομαι περιπαδῶς (θερμῶς), ἐναγκαλιζομαι.

ἀμφι-πίτνω = ἀμφι-πίπτω (δ βλ.).

ἀμφι-ταρβής, ἐς (τάρβος)· ὁ πανταχόθεν δορυ-
 βούμενος.
ἀμφι-τεθείς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀμφι-τίθημι.
ἀμφι-τείνω· τευντών και ρίπτω γύρω.
ἀμφι-τεῖρω· κατατυραννῶ.
ἀμφι-τειχίης, ἐς (ἀμφι + τεῖχος)· ὁ περιβάλλων
 τὰ τεῖχη.
ἀμφι-τέμνω, ἰων. -τάμνω· περικόπτω, διακόπτω.
ἀμφι-τερμος, ὄν (ἀμφι + τέρμα)· ὁ πανταχόθεν
 περιοριζόμενος.
ἀμφι-τεύχω· κατασκευάζω ὀλόγυρα.
ἀμφι-τίδημι, Προστ. ἀμφι-τίθει· μέλ. -θήσω· ἄορ.
 α' -έθηκα· ἄορ. β' ἀμφέθη· παθ. ἄορ. α' ἀμπετέ-
 θην· τοποθετῶ πέριξ, περιβάλλω. — Μέσον, περι-
 βάλλομαι.
ἀμφι-τινάσσω, μέλ. -άζω· τινάσσω πέριξ.
ἀμφι-τιτυβίζω· «τουριζῶ», τιτυβίζω, ὀλόγυρα
 (ἐπὶ πτηνῶν).
ἀμφι-τομος, ὄν και ἀμφι-τόμος (ἀμφι + ταμείν
 τοῦ τέμνω)· ὁ κόππων ἑκατέρωθεν, διτομος, δι-
 κοπος.
ἀμφι-τορνος, ὄν (ἀμφι + τορνῶ)· καλῶς, παντα-
 χόθεν, τετορνευμένος, ὀλοστρόγγυλος.
ἀμφι-τορνυτός, ἦ, ὄν· περιφερής.
ἀμφι-τρέμω· τρέμω ὀλόγυρα, τρέμω οὐγκορμος.
ἀμφι-τρέχω· τρέχω γύρω, περιτρέχω, περιβάλλω,
 περικυκλῶ.
ἀμφι-τρέχω, -ῆτος, δ, ἦ·=ἀμφίτρητος (ᾗ βλ.).
ἀμφι-τρήτος, ὄν (ἀμφι + τρέω τοῦ τετραίνω)· ὁ
 πέρα-πέρα τρυπημένος, διάτρητος (ὑπὸ τῆν ἔννοιαν
 τῶν δύο εισόδων, ἐπὶ σπηλαιῶν π. χ.).
ἀμφι-τριψ, -ιβος, δ (ἀμφι + τρίβω)· ὁ ὀλόγυρα
 τριβόμενος ἢ τριμιμένος || μττρ. ὡς τὸ περιτρίμμα,
 πανοῦργος.
ἀμφι-τρομέω, μέλ. -ῆσω (ἀμφι + τρέμω)· τρέμω δ-
 λος διὰ τινα, περὶ τινος (μετὰ γεν.).
ἀμφι-τροχῶ· ἀμφιτρέχω, περιβάλλω, περιφύομαι.
ἀμφι-τυπος, ὄν (ἀμφι + τύπτω)· δίκωπος, διτομος.
ἀμφι-φάειν (ἀμφι + φάω)· λάμπω ὀλόγυρα.
ἀμφι-φάης, ἐς (ἀμφι + φάος)· ὁ πανταχοῦ φαινό-
 μενος, πανταχοῦ ὀρατός π.βλ. ἀμφιφανής.
ἀμφι-φάλος, ὄν· ὁ ἔχων φάλους (κατ' ἄλλους γρ.
 φάλους) ὀλόγυρα (ἐπὶ κυνέης π.χ., τ. ἔ. περικεφα-
 λαίας, ἐχούσης περὶ ἐαυτῆν φάλους) [κατὰ τὸν
 Becht. lexii. 42 β' συνθ. εἶναι τὸ ἐπίθ. φάλος=φέγγων,
 λάμπων (π.βλ. α' συνθ. τῶν λ. φαλακρός, φάλ-ανθος·
 φάλος συγγ. τῆ φάλαρα, φαληρία)].
ἀμφι-φάνης, ἐς (ἀμφι + φανῆναι)· ὁ ὀρατός ὀλό-
 γυρα, φαινόμενος πανταχόθεν.
ἀμφι-φέρομαι· φέρομαι ὀλόγυρα, περιστρέφομαι.
ἀμφι-φλασμα, τό=ἀμφιφλασμα (βλ. λ.).
ἀμφι-φοβέομαι, παθ. (ἀμφι + φοβέω)· φοβοῦμαι ἢ
 τρέμω ὀλόγυρα (ὀλόκληρος).
ἀμφι-φορεύς, -έως, ἐπ. -ῆτος, δ (ἀμφι + φέρω)·
 μεγάλη ὑδρία με δύο λαβάς (κατὰ ἀπλολογίαν ἀμ-
 φορεύς δ βλ.).
ἀμφι-φράζομαι, μέσ. σκέπτομαι (περὶ τινος) ἀπό
 πάσης ἀπόψεως, τὸ ἐξετάζω ὀλόγυρα.
ἀμφι-φύα, ἦ (φύω)· = ἀμφυφίς (βλ. λ.)· και ἀμ-
 φι-φύα.
ἀμφι-φῶν, -ᾶντος, δ (κυρ. μτχ. τοῦ ἀμφιφάω)·
 πλακοῦς προσφερόμενος τῆ Ἄρτεμιδι ἐν Μουνηία
 μεταξὺ δύο φάτων, δηλ. μεταξὺ τῆς Δύσεως και
 τῆς Ἀνατολῆς.
ἀμφι-φῶς, δ· ὁ ἔχων ἑκατέρωθεν φῶς.
ἀμφι-χαίνω, ἄορ. β' ἀμφέχων· χάσκω παντα-
 χόθεν, ἀπειλῶ νὰ καταπίω || χάσκω εὐθέως.
ἀμφι-χαιτος, ὄν· ὁ ἔχων φύλλα ὀλόγυρα.
ἀμφι-χάνης, ἐς· ὁ χαινῶν πανταχόθεν.
ἀμφι-χάρασσω· χαράσσω πέριξ.
ἀμφι-χάσκω=ἀμφιχαίνω (βλ. λ.).
ἀμφι-χέω, μέλ. -χεῶ· ἄορ. α' ἀμφέχεα· παθ. ἄορ.
 α' ἀμφεχέθη· ἐπ. γ. ἐν. παθ. ἄορ. β. ἀμφεχέτο· πρκ.
 —κένυμαι· χύνω γύρω, περιχέω, περιχύνω. Παθ.
 περιχύνομαι || ἐναγκάζομαι.
ἀμφι-χολόδομαι, παθ. εἶμαι ὠργισμένος ἐνεκά
 τινος.

ἀμφι-χορεύω, μέλ. -σω· χορεύω ὀλόγυρα.
ἀμφι-χρίομαι· περιχρίομαι.
ἀμφι-χρῦσος, ὄν (ἀμφι + χρῦσός)· ἐπιχρυσωμένος
 ὀλόγυρα.
ἀμφι-χυθείς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀμφι-χέω (βλ. λ.).
ἀμφι-χῦτος, ὄν (ἀμφιχέω)· περιεχυμένος παν-
 ταχόθεν, τριγύρω συσσωρευμένος.
ἀμφι-χῶλος, ὄν· ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πό-
 δας χῶλός.
ἀμφ-ὀδευτικός, ἦ, ὄν· ὁ ἑκατέρωθεν ὀδευτικός.
ἀμφ-ὀδικός, ἦ, ὄν· ἐνόδιος
ἀμφ-ὀδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἐπομ. και μεθπ.
ἀμφ-ὀδον, τό (ἀμφι + ὀδός)· τμήμα πόλεως (συν-
 οίκια) περιβαλλόμενον ἀπὸ ὁδούς (λατ. vicus)· βλ.
 ἀμφοδος.
ἀμφ-ὀδος, ἦ (ἀμφι + ὀδός)· ὀδός περιάγουσα περὶ
 συνοικίαν τινὰ ἢ γεν. γύρω ἀπὸ τμήμα τῆς πόλεως
 (περιφερικός δρόμος).
ἀμφ-ὀδους=ἀμφώδων (βλ. λ.).
ἀμφορεᾶ-φορέω· φέρω ἀμφορεῖς.
ἀμφορεᾶ-φόρος, ὄν· ὁ φέρων ἀμφορεῖς.
ἀμφορείδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἐπομ.
ἀμ-φορεύς, -έως, δ (και λατ. amphora, κατὰ ἀ-
 πλοσοίτην ἀντὶ τοῦ ἀμφο-φορεύς δ βλ.)· ὑδρία ἢ ὄνα.
 ὑδρία με δύο λαβάς ἐν ἢ ἐναπετιθέτο τέφρα νε-
 κροῦ || ὡς μέτρον βουζων = τῆ μετρητής, τ. ἔ. 1¹/₂,
 τῆς ῥωμ. amphora, ἢ πέρλιον 9 γαλλῶνια (39,39
 λίτραι). Βλ. πῶν. μέτρων και σταθμῶν ἐν Κλ. Ἐ. Α.
ἀμφορίσκος, δ· ὑποκορ. τοῦ ἀμφορεύς.
ἀμφορίτης ἄγων· ἄγων δρόμου καθ' ὃν οἱ
 δρομεῖς ἐβάσταζον ἀμφορέα, και τὸ ἐπαθλον δὲ
 ἦτο ἐπίσης ἀμφορεύς.
ἀμφοτεράκις, ἐπίρ.· = ἀμφοτέρως, κατὰ δύο
 τρόπους.
ἀμφοτέρη, ὡς ἐπίρ. (ἀμφοτέρως)· και κατὰ τοὺς
 δύο τρόπους (λατ. utrimque).
ἀμφοτερίζω· εἶμαι κατὰ δύο τρόπους χρήσιμος.
ἀμφοτερο-βλεπτός, ὄν· ὁ κατ' ἀμφοτέρα τὰ
 μέρη βλέπων, προφυλακτικός, ἀναποφάσιτος.
ἀμφοτερο-γύλωσος, ὄν· ὁ δίγλωσσος, ὁ κατ'
 ὀμοτέρους τοὺς τρόπους ὀμιλῶν, διττῶς λαλῶν.
ἀμφοτερο-δέξις, ὄν· = ἀμφιδέξις (βλ. λ.).
ἀμφοτερο-δεξιότης, ἦ·=ἐπιδεξιότης,
ἀμφοτερο-πλους, -ονν· ὁ ἀμφοτέρωθεν πλευ-
 στός. 2) ὡς ὄνα. τὸ ἀμφοτεροπλοῦν (ἐνν. ἀργύριον ἢ
 δάνειον)=ναυτοδάνειον ἐπὶ ὑποθηκεύσει τοῦ πλοίου,
 ὀπότε ὁ δανειστής διέτρεχε τὸν κίνδυνον δι' ἀμφο-
 τέρα τὰ ταξίδια (τοῦ ὀπλοῦ και τῆς ἀπάρτροφῆς).
ἀμφοτέρος, α, ὄν (ἀμφω), λατ. uterque· και ὁ
 εἷς και ὁ ἄλλος· κατ' ἀμφοτέρα = ἀμφοτέρωθεν,
 και κατὰ τὰς δύο πλευράς (ἀπόψεως, μέρη) (λατ.
 utrimque)· ἐπ' ἀμφοτέρα=πρὸς ἀμφοτέρα τὰ μέρη
 (λατ. in utramque partem). Ἐκ τούτου τὸ
ἀμφοτέρωθεν, ἐπίρ.· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν,
 ἢ κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη (λατ. ex utraque parte,
 utrimque)· και ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα.
ἀμφοτέρωδι, ἐπίρ.· κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη.
ἀμφοτέρως, ἐπίρ.· κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρό-
 πους. Καί.
ἀμφοτέρως, ἐπίρ.· πρὸς (εἷς) ἀμφοτέρα τὰ μέρη.
ἀμφ-ουδῖς, ἐπίρ. (ἀμφι + οὐδῖς)· ἀπὸ τὰ ἔδαφος,
 ἀπὸ χαμαί, πάλιν πρὸς χαμαί, τ. ἔ. γύρω ἀπὸ χῶμα.
Ἐτυμ.· Κατὰ τὸν Becht. lexii 42 γραπτέον ἀμφοδῖς
 = ὀπὸ τὰ δύο αὐτιά, διότι αὐτῆ ἢ ἐνν. ἀρμόζει εἰς τὸ
 ἄμην. χωρίον ρ. 233-7· ἀμφοδῖς (ἀμφοφῶδῖς (π.βλ. τὸ
 παρ' Ἡουχ. ἀξωβάδια· ἐνώτια. Δάκωνες)· βλ. και
 ἐνωπαδῖς=κατὰ πρόσωπον).
ἀμφ-φράσσαιτο, ποιητ. Ἐκτ. ἄορ. α' ἀντὶ τοῦ ἀνα-
 φράσσαιτο (τοῦ ἀναφράζομαι).
ἀμφ-υλάω· περιυλακτῶ, ὑλακτῶ τινα.
ἀμφ-ὑπαρκτός, ὄν· ὁ ἀμφοτέρωθεν ὑπάρχων.
ἀμ-φύω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναφύω.
ἌΜΦΩ, τὰ, τὰ, τῶ, ὡς οἶ, αἶ, τὰ· Γεν. και Δοτ.
 ἀμφοῖν· και οἱ δύο ὀμοῦ, ἀμφοτέροι (λατ. AMBO).
 [τῆς αὐτῆς ρῖς. με τῆν πρόθεσιν ἀμφί, ἦν βλ.].
ἀμφ-ὀβολός, δ (ἀμφι + ὀβολός)· ἀκόντιον ἢ ὀδε-
 λός (σοῦδλα) με διπλῆν αἰχμῆν.

ἀμφύδων, -οντος, δ, ἡ (ἀμφι+δούος) ὁ ἔχων ὀδόντας εἰς ἀμφοτέρας τὰς σιαγόνας.— ὡς οὐς. ὁ δνος.

ἀμφύως, ες (ἀμφι+οὐς)=ἀμφ-ωτος (β βλ.) ὁ ἔχων δύο ὦτα, τ. ἔ. δύο λαβὰς.

ἀμφ-ωτις, -ιδος, ἡ (ἀμφι+οὐς) καὶ ἀμφωτίς· καδίσκος με δύο λαβὰς (δίωτος) || μάλλινον ἢ δερμάτινον κάλυμμα τῶν ὠτων, προφυλακτῆριον τῶν πικτῶν.

ἀμφ-ωτος, ον (ἀμφι+οὐς)=ἀμφώης (β βλ.) ὁ ἔχων εὔω ὦτα, ἤτοι δύο λαβὰς.

ἀμφεν ἀντὶ ἀμόοιεν, γ' πληθ. ἐν. Εὐκτ. τοῦ ἀμῶ (β βλ.).

ἀ-μώμητος, ον (α στερ.+μωμέομαι) ὁ μὴ μωμηθεὶς (μὴ ψεφθεὶς), ἀμεμπτος, ἀψογος· ἐπίρ. -τως=ἀψόγως.

ἀμωμῖς, -ιδος, ἡ εἶδος φυτοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ ἀμωμον (βλ. λ.).

ἀ-μωμον, τὸ (λατ. amomum) Ἰνδικὸν ἀρωματικὸν φυτόν.

***Ετυμ.** : πρβλ. *Εβρ. *hamōm. Τὸ δὲ **κιννάμωμον** ἐκλήθη οὕτω (ἀντὶ τοῦ **κιννάμωνον**) κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ ἀμωμος=ἀψογος· πρβλ. *Εβρ. qinnāmōn, κοιν. κανέλλα.

ἀ-μωμος, ον (α στερ. + μῶμος) ὁ ἀνευ μώμου, τ. ἔ. ἀνευ φόγου, ἐλαττώματος, ἀψογος.

ἀμωμότης, ἡ ἀγνότης.

ἀμωρέα, ἡ εἶδος ραφανίδος.

ἀμῶς, ἄτ. ἀμῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἀπηρχ. ἀμῶς=τις, κυρ. ἐν συνθέσει: ἀμωσγέπως (ἢ ἀμῶς γέ πως)=κατὰ ἓνα οἰονδῆποτε τρόπον [< *s̄iḥm_ βλ. ἀμῶς· πρβλ. σανσκρ. samah, γοτθ. sum-s].

ἀμωτον, τό = κασάτειον (βλ. λ.).

***AN**, τροπολογικόν (ἢ δυνητικόν) μόριον, χρησιμοποιοῦμενον ὡς τὰ ἐπ. καὶ λυρ. μόρια **κε, κεν** (ὠρωρ. κᾶ). Ἡ χρῆσις τοῦ μορίου τούτου εἶναι ποικίλη, ἢ δὲ σημ. αὐτοῦ ὁρίζεται ἐκαστοτε ὑπὸ τῆς συντάξεως, ἐν ἣ ἀπαντᾷ. Τὸ ἄν ἔχει βραχὺ τὸ α. Οὐδέποτε συντάσσεται μετὰ ἀνεστ. ἢ πρκ. ὄριστ. οὔτε μετὰ προστακτ.

Δύο χρήσεις τοῦ ἄν δύνανται νὰ διακριθῶσι: Α' ***Ἐν τῇ ὑποθέσει**, ἐν συνδυασμῷ μετὰ λέξεων ὑποθετ., ἀναφορ., χροιν. καὶ τελικῶν. Β' ***Ἐν τῇ ἀποδόσει**. Καὶ δῆ!

Α'. ΕΝ Τῇ ΥΠΟΘΕΣΕΙ. **I. ΜΕΘ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ.** Ὁ ἄν ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ μόριον, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται τὸ ρῆμα, παρὰ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ρῆμα. Γενικῶς μεθ' ἵποτ. τὸ μόριον ἄν ἀναφέρεται εἰς μελλοντικὴν ἔννοιαν, συν-ὀθεῖαι δὲ ἢ τὸν ὑποθ. εἰ (καὶ λέγεται δι' αὐτὸ εἰδικώτερον ὑποθετικὸς ἄν), ἢ ἀναφορ. καὶ χροιν. λέξεις (ἐνίοτε δὲ καὶ τελικοὺς συνδ.), ὅπότε λέγεται ἀοριστολογικὸς ἄν: εἰ+ἄν=εἰάν, ἦν, ὅς ἄν, πρὶν ἄν, ἕως ἄν, ἕως ἄν, ἐπει+ἄν=εἰπειᾶν, ὅποτε+ἄν=ὀπότεν. Τὸ ἄν ὡς ὑποθ. μὲν ἐμφαίνει τὸ προσδοκώμενον, ὡς ἀοριστολογ. δὲ σημαίνει ἀόριστον ἐπανάληψιν: ὅς ἄν=οἰσοδῆποτε, ὅποιος καὶ ἄν· ὅπου ἄν = εἰς ὅποιονδῆποτε μέρος· ὀπότεν = εἰς ὅποιονδῆποτε περίστασιν.— **II ΜΕΤ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ**, σπαν. παρὰ ποιηταῖς, ὡς μεθ. ἵποτ. Ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ τὸ μόριον ἄν δὲν ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῷ ρήματι τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἔχει ἔννοιαν ἀοριστολογικὴν (καθὼς καὶ ὁ κεν): ὡς κε... **δολεῖ δ' ὃ κεν ἐθέλλῃ**=ᾧστε νὰ δυνῆθῃ νὰ δώσῃ αὐτὴν εἰς δύνατα δᾶ ἦδελεν.— **III ΜΕΘ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ** εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ εἰ, ἀλλὰ σπαν. καὶ μόνον παρὰ ποιηταῖς: μετὰ Ὅριστ. μᾶλλ. ὡς μετὰ ἵποτ. (*οἶ κέ με τιμήσουσι), ἀπαξ δὲ μετὰ Ὅριστ. παρῶν χρόνου (Ἰλ. Ψ 526): **εἰ δέ κεν εἶ προτέρω ἐγένετο δρόμος**.

Β'. ΕΝ Τῇ ΑΠΟΔΟΣΕΙ. Ἐν ταύτῃ ὁ ἄν ἀνήκει εἰς τὸ ρῆμα, καὶ δηλοῖ ὅτι ἢ ἐν τῷ ρήματι περιεχομένη ἔννοια ἐξαρτᾶται ἐκ τινος ὄρου ἐκφραζομένου ἢ ὑπονοουμένου. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ ἄν λέγεται συν. **δυνητικὸς**, καὶ τίθεται ἵνα μετριάσῃ τὴν δογματικότητα τῆς Ὅριστικῆς. Ὁδῶ: **ἤλθεν**=ἦλθε (λέγεται δηλ. ὡς κατὶ τὸ συμβᾶν, ὡς πραγματικὸν καὶ βέβαιον, καὶ οὐχὶ ὑπὸ δρους) ἐν ᾧ **ἤλθεν ἄν**=δᾶ εἶχεν ἔλθῃ, ἦδοντο νὰ εἶχεν ἔλθῃ (λέγεται δηλ. τοῦτο ὡς κατὶ τὸ ὄπισον συμβαίνει ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ, ὑπὸ ὄρου δμως,

εἴτε ρητῶς ἐκφραζομένους εἴτε ὑπονοουμένους. Ὅμοιος: **ἔλθοι**=εἶθε νὰ ἔλθῃ—ἐν ᾧ: **ἔλθοι ἄν**=δᾶ ἦρχετο (ὑπὸ τινος ὄρου), καὶ ἐπομ. δυνατὸν νὰ ἔλθῃ.

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ (δηλ. ἐν τῇ ἀποδόσει) ὁ ἄν εἰδικώτερον συντάσσεται:

I ΜΕΘ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ, καὶ δῆ: 1) **μετὰ μέλλ.** (ἀλλὰ μόνον παρὰ ποιηταῖς), ὅτε ὁ ἄν (ἢ ὁ κεν) δηλοῖ ὅτι θὰ συμβῇ τι ἀσφαλῶς, ἢ ἀπροηγουμένως συμβῇ κατὶ ἄλλο: **ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὃν κεν ἴκωμαι** = καὶ ἀσφαλῶς θέλει θυμώσει ἐκεῖνος εἰς τὸν ὄποιον (εἰς ὄποιον) θέλω ὑπάγει.— 2) **Μετὰ παρατ.** ὁ ἄν (κεν) δηλοῖ τὴν συχὴν ἐπανάληψιν πράξεώς τινος ὑπὸ ὠρισμένων συνθήκων (κατὶ ποῦ θὰ συνέβαινε πάντοτε...): **ἔλεγεν ἄν**=δᾶ ἔλεγεν (ὁσάκις δηλ. δᾶ εὕρισκεν εὐκαίριαν)—**κλαίσκεν ἄν**=δᾶ ἐξήκολούθει νὰ κλαίῃ (ἄν...)— 3) **Μετὰ ἀορίστου** ὁ ἄν ἐκφράζει τι τὸ ὄποιον θὰ εἶχε συμβῇ εἰς μίαν ὠρισμένην περίστασιν (ὑπὸ κάποιου ὄρου): **εἶπεν ἄν**=δᾶ εἶχεν εἶπει.— **II ΜΕΘ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ**, ἀλλὰ μόνον παρὰ ποιηταῖς ἢ ἐπ. ἵποτ. ἀλλῶς τε ἐν κυρταῖς προτάσεσιν χρησιμοποιεῖται ὡς ὁ μέλλ. τῆς Ὅριστ., διὸ καὶ προσλαμβάνει τὸν ἄν (κεν) ὡς ἐκεῖνος: **εἰ δέ κε μὴ δῶσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι**=ἄν ὄμως δὲν δώσῃ, δᾶ τὴν πάρω μόνου μου.— **III ΜΕΤ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ** τὸ μόριον ἄν μετὰ τῆς ἐγκλίσεως ταύτης μετατρέπει τὴν εὐχὴν τῆς ἀπλῆς Εὐκτικῆς εἰς βεβαίωσιν ὑπὸ δρους. Οὐδέποτε συντάσσεται μετὰ Εὐκτικῆς μέλλοντος. Ἡ τοιαύτη σύνταξις δηλοῖ, ὅτι ἄν ἢ διὰ τῆς ὑποθέσεως ἐκφραζομένη ἔννοια ἦτο δυνατῆ, ἢ ἔννοια τῆς ἀποδόσεως θὰ ἐπηκολούθει ὡς ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα: **εἰ ἐνγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, εἰλοῖμην ἄν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν**=εἰάν...δᾶ προετίμων τότε ἐξάπαντος νά... ἄνιotes ἢ δυνητικῆ Εὐκτ. ἐν τῇ ἀποδόσει κεῖται ἀντὶ ἐμμέσου καὶ ἠλιας προσταγῆς, ἢ ἀντὶ παρακλήσεως: **χωροῖτ' ἀνείσω**=ὄριστε μέσα, περάστε· **κλύοις ἄν ἦδη**=ἔκωσε τώρα, σὲ παρακαλῶ **κομίζεις ἄν σεαυτὸν**=ἀδειασθε μᾶς τὴ γωνιά» (κυρ. «ἠμπορεῖς νὰ μᾶς ὀδειασθῇ τὴ γωνιά»).— **IV ΜΕΤ' ΑΠΑΡΕΘΕΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΟΧΗΣ**, τὰ ὅποια τότε (μετὰ τοῦ ἄν δηλ. συντεταγμένα) ἰσοδυναμοῦσι πρὸς δυνητικὴν Ὅριστικὴν ἢ δυνητικὴν Εὐκτικὴν. Τίθεται δὲ **ἀπρφ.** ἢ **μχ.** μετὰ τοῦ ἄν ἀντὶ Ὅριστ. ἢ Εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, ὁσάκις προηγείται ρῆμα συντασσόμενον μετ' ἀπρφ. (δοξαστικόν, λεκτικόν, βουλητικόν, δυνητικόν) ἢ συντασσόμενον μετὰ μτχ. (γνωστικόν, αἰσθητικὸν ἢ σθητικὸν κλπ.). Ἐστῶσαν δύο παραδείγματα πρὸς διευκρίνησιν: **ρησιν αὐτοῦς ἔλευθέρους ἄν εἶναι εἰ τοῦτο πράξειαν**=λέγει ὅτι δᾶ ἦσαν ἐλεύθεροι, ἐάν ἦδελον πράξει τοῦτο (τὸ ἀπρφ. λόγῳ τῆς ἐξαρτησεως τοῦ ἐκ τοῦ φησιν)— **οἶδα αὐτοῦς ἔλευθέρους ἄν δυνατας εἰ ταῦτα πράξειαν**=γνωρίζω ὅτι δᾶ ἦσαν ἐλεύθεροι ἄν ἦδελον πράξει ταῦτα (ἐνταῦθα **μτχ.+ἄν** λόγῳ τῆς ἐξαρτησεως ἐκ τοῦ οἶδα). Εἰς ἀμφοτέρων τᾶς περιπτώσεως τὸ δυνητ. ἀπρφ. **εἶναι ἄν** καὶ ἢ δυνητ. μτχ. **δυνατας ἄν** ἰσοδυναμοῦσι πρὸς δυνητ. Εὐκτ. **εἶεν ἄν**. Ἐάν ἀντὶ τοῦ **πράξειαν** τεθῇ ἡ Ὅριστ. **ἔπραξαν**, τότε τὸ δυνητ. ἀπρφ. καὶ ἢ δυνητ. μτχ. (**εἶναι ἄν**—**δυνατας ἄν**) κεῖνται ἀντὶ δυνητ. Ὅριστ. **ἦσαν ἄν**.

Γ'. ΓΕΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ. **I ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἄν.** Ἐν τῇ **ὑποθέσει** ὁ ἄν, ὁσάκις δὲν εἶναι συγχωνωμένον μετὰ τῶν σχετικῶν μορίων (εἰάν, **δταν**, **εἰπειδὴν** κλπ.), χωρίζεται ἀπ' αὐτῶν μόνον διὰ μονοσυλλάβων λέξεων (**μέν, δέ, καί, τε, γάρ, νυ, περ.** κλπ.). Ἐν δὲ τῇ **ἀποδόσει** ὁ ἄν κεῖται ἢ πληροῖον τοῦ ρήματος, ἢ κατόπιν ἄλλης τινὸς ἐμφαντικῆς λέξεως, **ὶδία δ' ἀναφορ.**, ἐρωτημ. καὶ ἀρνητ. λέξεως ἢ ἐπιθ. ἢ ἐπίρ. Διὰ τοῦτο, ὁσάκις ὑπάρχουσιν ἐν τῷ λόγῳ δύο ἢ καὶ πλείονες ἐμφαντικαὶ λέξεις, ὁ ἄν δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ δις (ἢ καὶ τρίς), ὅπότε ὁ πρῶτος προῖεάζει τρόπον τινὰ περὶ τοῦ ἀπλῶς δυνατοῦ καὶ ἐνδεχομένου τῆς ἐπομένης ιδέας, ὁ δὲ δευτέρος (καὶ τρίτος) σαφηνίζει τὸ προῖεπηλωθὲν δυνατὸν γενέσθαι. Ἡ τοιαύτη ἐπανάληψις τοῦ ἄν γίνεται κυρίως ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ εὐθέως ἐξ ἀρχῆς, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ πραγματικότητος ἀλλὰ ἀπλῶς περὶ τοῦ δυνατοῦ γενέσθαι, ἢ ὅταν μετὰ τὸν ἄν παρεμβληθῶσι πλείονες λέξεις καὶ λησμονηθῇ ὁ τρόπος τινὰ: **ὄσ' ἄν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσοιμ' ἄν**—**κοῦκ ἄν γυναικῶν ἡσσόνες καλοῖμ' ἄν**

ἀν.— **II ΠΑΡΑΔΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ.** Ἐνλίτε ἐλλείπει τὸ ρῆμα εἰς δ' ἀνάθηθι δ' ἀν, καὶ πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ. Σύνθηθι δ' εἶναι τοῦτο ἰδίᾳ εἰς τὰς περιφράσεις πῶς γὰρ ἀν ; (ἐνν. εἴη) — πῶς οὐκ ἀν ; (ἐνν. εἴη) — ὡςπερ ἂν εἰ (ὡςπεραεῖ): φοβούμενος ὡςπερ ἂν εἰ παῖς (=ὡςπερ ἂν ἐφοβήθη εἰ παῖς ἦν) — ὡς ἐμοῦ οὐν ἰόντος δῶποι ἂν καὶ ὑμείς (ἐνν. ἴοιτε). — **III ΠΑΡΑΔΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ΑΝ.** Ὑσάκις ἢ ἀπόδοσις ἀποτελεῖται ἐκ πλειόνων ὁμοταγῶν προτάσεων κατὰ τὴν αὐτὴν ἐγκλίσειν ἐκφορομένων, ὃ ἂν συνήθως τίθεται μόνον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐξυπακούεται ἐν ταῖς λοιπαῖς.

ἀν, σύμβ. (ἰων. αττ.) = εἰ, μετὰ ἴπκτ. [ā] [᾿αν <*αι-ἀν (βλ. εἰάν) πρὸλ. λατ. an, γοιθ. an.].

ἀν- ἢ ἀν-, συντετρ. ἐπ. τύπος τῆς προθ. ἀνά [ā] ἰδίᾳ πρὸ τῶν ὁδοντοφώνων: ἀνάδαιω = ἀναδαῖω (πρὸ τῶν οὐρανικῶν αγ: ἄγ γύαλα=ἀνά γύαλα, καὶ πρὸ τῶν χειλικῶν αμ: ἄμ βωμοῖσι = ἀνά βωμοῖσι, ἄμ πέτραις=ἀνά πέτραις, ἄμ-μένω=ἀναμένω) βλ. ἀνά.

ἀν, συντετρ. τύπος ἐκ τοῦ ἀνα (βλ. λ.) ἀντὶ ἀνέστη (δῶκε ἔνι ἀντὶ ἐνεσσεῖ) ἔσθη ὀρθιος, ἐσηκώθη.

ἀν-, ἐνλίτε ἀντὶ τοῦ α στερ. πρὸ φωνήεντος: ἀν-αί-τιος, ἀν-ώδυνος (βλ. α- στερ.).

'ΑΝΑ, Πρὸθ. συντασσομένη μετὰ Γεν., Δοτ. καὶ Αἰτ., χρησιμοποιομένη καὶ μετὰ τὰς μορφὰς ἀν-, ἀγ-, ἄμ- (ἀναλόγως τοῦ ἀρχικοῦ συμφ. τῆς ἐπεμ. λ.: πρὸ ὄδοντ. ἀν-, πρὸ οὐραν. αγ-, πρὸ χειλ. ἄμ- βλ. ἀνωτ. ἀν- ἢ ἀν-) ἐν τῇ γενικῇ τῆς σημασίᾳ εἶναι ἀντὶθ. τῆς προθ. κατὰ. — **I Μετὰ Γενικῆς:** ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι' μόνον ἐν τῇ ὄδω. καὶ δὴ ἐν φράσεσιν, οἷα ἢ ἀν δ' ἄρα τῆς βαῖνις=ἐπέβαιναν, ἐπεβίβαζτο ἐπὶ τοῦ πλοίου, κ. ἄ.— **II Μετὰ Δοτικῆς:** ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι (ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς κινήσεως): ἀν ἵπποις—ἄμ βωμοῖσι—ἀνά τὰ ναυαὶ καὶ σὺν δῦλοις—ἄμ πέτραις.— **III**

Μετὰ Αἰτιατικῆς: ἢ σύνταξις αὕτη εἶναι ἢ συνηθετέρα τῆς ἀνά (μετὰ συνυποδηλουμένης κινήσεως πρὸς τὰ κάτω).

1) ἐπὶ τόπου· ἐπάνω, πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀπὸ κορυφῆς τὴν κορυφῆν, καθ' ὄλην τὴν ἔκτασιν: ἀνά τὴν Ἑλλ.—ἀνά στρατόν—ἀν' ὄμιλον— ἀνά τὸν ποταμόν. 2) ἐπὶ χρόνου· καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τινος: ἀνά νύκτα—ἀνά πᾶσαν τὴν ἡμέραν— ἀνά τὸν πόλεμον.— Ἐνλίτε καίτοι μετὰ διανομητικῆς ἐνν.: ἀνά πᾶσαν τὴν ἡμέραν = κἀδε ἡμέραν—ἀνά πᾶν ἔτος. 3) Μετὰ τῶν ἀρεθμητικῶν σμμ. διανομῆν ἢ μερισμόν: κρέα εἰκοσὶν ἂν ἡμιβολιαῖα = 20 τεμάχια κρέατος πρὸς ἦμισον ὀβολὸν ἕκαστον—τῶν ἀν' ὀκτώ τῶβολοῦ = ἐκ τῶν πωλουμένων ὀκτὼ εἰς τὸν ὀβολόν—ἀνά πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας=ᾠδουσαν 5 παρασ. τὴν ἡμέραν—ἔλαβον ἀνά δηνάριον= ἐν δηνάριον ἕκαστος.— **IV Ὡς ἐπίρρημα:** ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπως διόλου, εἰς ὄλην τὴν ἔκτασιν ἐκεῖ ἐπάνω: μέλανες δ' ἀνά βότερας ἦσαν = ἐπάνω δὲ καθ' ὄλην τὴν ἔκτασιν ἦσαν «τσαμπιά» ἀπὸ μαῦρα σταφύλια.— **V Ἐν συνθέσει:** ἐπάνω εἰς, πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐπάνω, (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατά): ἀναβαίνω, ἀναβλέπω, ἀνίστημι· ἐντεῦθεν πηγάζει ἢ ἐνν. τῆς ἀντίθεσος ἢ ἐνισχύσεως (: ἀνακρίνω), τῆς ἐπαναλήψεως (: ἀναδιδάσκω, ἀναγιγνώσκω): ὡς. καὶ ἢ ἐνν. τοῦ ὀπίσω: ἀναχωρῶ, ἀνανεῶ, ἀναποδίξω (λατ. re-, retro-) ἢ τελευταία αὕτη ἐνν. πηγάζει ἐκ φράσεων οἷα ἢ: ἀνά ῥόνον=πρὸς τὰ ἐπάνω, δηλ. ἐναντίον τοῦ ρεύματος, ἦτοι πρὸς τὰ ὀπίσω. [ἀνά] [ἀνά<λατ. *an] πρὸλ. ἕλλ. ἀνω, λατ. an-helare, γοιθ. anā, ὁσκ. ομβρ. an-].

ἀνα, ἀντὶ ἀνά-στηθι· ἐγέρθητι! «σὴκω!» (γεγρῆμ- μένον κατ' ἀναστροφήν).

ἀνα, κλητ. τοῦ ἀναξ (βασιλεύς), ἀείποτε μόνον ἐπὶ προσφωνήσεως θεῶν.

ἀνάθᾱ, ἄττ. ἀντὶ ἀνάβηθι, Προστ. ἄορ. β' τοῦ ἀναβαίνω.

ἀνα-θᾶδην, ἐπίρ. (ἀναβαίνω) ἀναβαίνοντες· ἐπάνω, ὑψηλά, «όντας» ἐπάνω, ὑψηλά (ἀντιθ. τῷ κατα-βάδην) || μετὰ τὰ πόδια ἀνω.

ἀνα-θᾶδόν, ἐπίρ. δι' ἐπιβάσεως, «καβαλλικευτά».

ἀνα-θαδμικός, ἢ, ὄν' ὁ θαδμηδόν, δηλ. κατὰ θαδμηδὸς ἀναβαίνων.

ἀνα-θαδμικός, -ίδος, ἢ ἢ θαδμικός (τὸ σκαλοπάτι) ('Εἰδ.).

ἀνα-θαδμικός ὁ (ἀναβαίνω) κλίμαξ (κυρ. μέσον ἀναβάσεως), σκαλοπάτι (θαδμικός). — **II Ἐν τῇ ἔκκληθ.** γλώσσῃ ἀναβαθμοὶ εἶναι διάφορα ἀντιφωνικὰ τροπάρια· πᾶς ἡχος ἔχει τοὺς ἀναβαθμοὺς του· οἱ ἀναβαθμοὶ διαίρουνται εἰς τρία μέρη, ἅτινα καλοῦνται ἀντίφωνα.

ἀνα-θάδρα, ἢ (ἀνά+θάδρον) ἀνεμόσκαλλ|ῦψη-λὸν κᾶδισμα.

ἀνα-θαίνω, μέλ. -βήσομαι· ἄορ. β' ἀνέβην· ὡς. μέσ. ἄορ. α' ἀνεβήσομην, ἐπ. γ' ἐν. ἀνεβήσετο· πρκ. ἀνα-βέβηκα.— **I** ἄμτθ. ἀνεβαίνω, πηγαίνω ἐπάνω, βαίνω πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναβαίνω εἰς πλοῖον, ἐπιβαίνω, ἐπιβιβάζομαι πρὸς ἀπόπλουν.— **II** ἐν τῷ ἄορ. α' ἀνέβησα ἔχει μετ. σημ., κἀμὴν τινὰ νὰ ἀναβῆ, τὸν ἀνεβάζω, κυρ. τὸν ἐπιβιβάζω ἐπὶ πλοίου.— **Παθ.** μετ. ἄορ. α' ἀναβαθείς· ἵππος ἐφ' οὐ ἔχει τις ἀναθῆ (ἵππεύσει)· οὕτω καὶ ἡ μετ. πρκ. ἀναβεβήσας (ἐπὶ ἵππων), ὁ ἔχων ἤδη τὸν ἵππεά ἐπὶ τῆς ράχεως.

ἀνα-θακχεύω, μέλ. -σω (ἀνά + Βάκχος)· διεγείρω, ἐξάπτω, εἰς θακκικήν μανίαν, καθιστῶ τινα ἐκμανῆ, τὸν ἐνδουσιάζω. 2) ἄμτθ. περιέρχομαι εἰς θακκικήν μανίαν, καταλαμβάνομαι ἀπὸ θακκικὸν ὄιστρον.

ἀνα-θακχιῶς=ἀν-θακχεύω (8 βλ.).

ἀνα-θάλλω, μέλ. -βαλῶ· πρκ. -βέβηκα· ρίπτω ἐπάνω, ἀναθιβάζω.— **II** ρίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναστέλλω, «ἀναθάλλω». — Μέσον, ἀνακρούομαι, ἀνακρούω, προανακρούω, κἀμὴν ἔναρξιν τοῦ ᾄδειν.— **III** ἀναθάλλω, ἐπιβραδύνω, καθυστερῶ, ἀργοπορῶ (ὡς ἐνεργ. καὶ μέσ.). — **IV** ὡς μέσ., ρίπτω τὸ ἱμάτιόν μου ἢ τὸ ἐπιμαφόριόν μου ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου, ἐνδύομαι.

ἀνα-θαπτίζω, μέλ. -σω· βυθίζω κατ' ἐπανάληψιν || θαπτίζω ἐκ νέου.

ἀνα-θάπτω· θάπτω (θρέχω) ἐκ νέου. 2) θάπτω (κηλιδώνω) τὰς χεῖρας μου.

ἀνα-θάς, ἄσα, ἄν, μετ. ἄορ. β'. τοῦ ἀναβαίνω.

ἀνα-θάσιμος, ὄν' εἰς τὴν δύναται τις νὰ ἀναβῆ.

ἀνα-θάσιον, τό=ἀνάβασις (βλ. λ.) || φυτόν τι παρὰ Διοσκ. λεγόμενον καὶ ἵππουρις.

ἀνά-θάσις, -εως, ἢ (ἀναβαίνω) τὸ ἀνέρχεσθαι, ἀναβαίνειν, τὸ ἀνέβασμα. 2) ἐκστρατεία ἀπὸ τὰ παράλια πρὸς τὰ μεσόγεια, κυρ. πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀσίας, ὡς ἐκστρατεία τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἢν περιγράφει ὁ Ξενοφῶν ἐν τῇ «Ἀναβάσει» του. 3) Ἡ ὑψωσις (ἐξόγκωσις) τῆς στάθμης τῶν ὑδάτων ποταμοῦ.— **II** Ὁδὸς φέρουσα πρὸς τὰ ἀνω, ἀνάβασις (δηλ. ἀνηφορικὸς δρόμος) πρὸς τὴν κορυφῆν ὄρους π. χ. ἢ πρὸς πύργον.

ἀνα-θάσμος, δ'=ἀναβαθμὸς (βλ. λ.).

ἀνα-θασαρεύω=ἀναβακχεύω (βλ. λ.).

ἀνα-θαστάζω· ἀνεγείρω, σηκώνω ἐπάνω, θαστάζω, φέρω.

ἀνα-θαστακτῆρ, -ῆρος, δ' ὁ ἀναθαστάζων, ὁ ὑποθαστάζων.

ἀνα-θαστασις, -εως, ἢ· τὸ ἀναθαστάζειν.

ἀνα-θατέος, α, ὄν' δν πρέπει νὰ ἀναβῆ τις.

ἀνα-θατήριον, τό (ἐνν. ἔερόν)· δυοῖα ἦν ράλλον ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιθασθῶσι πλοίου πρὸς ἀπόπλουν || ὑπόθαστρον, ὑποπόδιον.

ἀνα-θάτης, ποιητ. ἀμβάτης, ὄν, ὁ (ἀναβαίνω)· ὁ ἀναβαίνων, ὁ ἀναβάς· ἰδίως ὁ ἱππεύς, ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ ἵππου. Ὡς. ἀναβάτης ἐλέγχετο καὶ ὁ «ἵππος ὀχευτήρ», τὸ βαρβάτο δηλ. ἄλογο.

Ἀναβατιανός, δ' οὕτω ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Κατακτινῶν βιβλίον τι περιέχον εἰς εἶδεν ὁ Παῦλος καθ' ὃν ἀνέβη κἀμὴρ εἰς τρίτον οὐρανόν.

ἀνα-θάτικός, ἢ, ὄν (ἀναβαίνω)· ὁ ἠοκῆμένος εἰς τὸ ἀναβαίνειν, ὁ ἔμπειρος ἀναβάτης. 2) ὁ θαδμηδὸν ἀνερχόμενος πυρετός.

ἀνα-θῆτός, ποιητ. ἀμβατός, ὄν (ἀναβαίνω)· ὁ ἐφ' οὐ ζῦννται τις ν' ἀναβῆ, εὐκολοανέβατος. 2) ἐν τῇ χριστ. γλώσσ. ἐνζυμος ἄρτος.

ἀνα-θῆθηκα· πρκ. τοῦ ἀναβαίνω.

ἀνα-θῆβρῦχεν, πρκ. ἐνὸς ἀπηρχαιωμ. *ἀναβρῦχ· ἀναπηδῶ, ἀνακολλάζω.

ἀνά-θηθι, ἀνα-βῆναι, Προστ. καὶ Ἀπφρ. ἄορ. β' τοῦ ἀναβαίνω.

ἀνά-δηξις, ἡ· ἀπόχρεμψις.

ἀνα-δησσω = *βήχω*· ἐκβάλλω φλέγματα ἐκ τῶν πνευμόνων.

ἀνα-θιβάζω, μέσ. μέλ. *ἀνα-βιβάσομαι*, ἄττ. *-βι-βῶμαι*· ἄορ. *ἀ' ἀνεβίβασα*, μέσ. *-ασάμην*· ἐνεργ. τοῦ *ἀναβαίνω*· κάμνω τινά νά ἀναβῆ. 1) ἀναθιβάζω τινά ἐπὶ τῶν νώτων ἵππου («τὸν ἀνεβάζω ἐπάνω στὸ ὄλογο»). 2) οὐκω πλοῖον ἀπὸ τὴν δάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν (τὸ «εὐγάζω στὴ στεριά»). 3) Μέσ. *ἀναβιβάζομαι τινά ἐπὶ τὴν ναῦν* = τὸν ἐπιθιβάζω εἰς τὸ πλοῖον διὰ ταξίδιον 4) ὡς δικανικός ὄρος, προσάγω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μάρτυρα, τὸν προσκαλῶ εἰς τὸ δικ. ὡς μάρτυρα, ἢ καὶ τὸν ἀνεβάζω (τὸν καθίζω) εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-θιβάστέον, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει τις νά ἀναθιβάσῃ (*δεῖ ἀναβιβάσκειν*).

ἀνα-θιδρώσκω καταβροχοδίζω.

ἀνα-θιῶω, μέλ. *ἀναβιῶσομαι*· ἄορ. *θ' ἀνεβίωον*, ἀπρφ. *ἀναβιῶναι*, σπαν. ἄορ. *ἀ' ἀνεβίωσα* (*ἀνα+βίος*)· ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ἀναζῶ ἐκ νέου.

ἀνα-θίωμα, τό· = τῷ ἔσομ.

ἀνα-θίωσις, *-εως*, ἡ (*ἀναβιῶω*)· ἡ ἀνάκτησις τῆς ζωῆς, ἡ ἀνάρθωσις.

ἀνα-θιῶσκομαι, ἄορ. *ἀ' ἀνεβιῶσάμην*, ἀποθ.· ἐπαναφέρω τινά εἰς τὴν ζωὴν ἢ ὡς παθ. = *ἀναβιῶω* = ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, «ξαναζωντανεύω».

ἀνα-θλαστάνω, μέλ. *-βλαστήσω*· ἄορ. *θ' ἀνέβλαστον*· θλαστάνω ἐκ νέου, ἀναδίδω νέους θλαστούς (ἐπὶ φυτῶν) ἢ ἐπὶ πόλεως, ἀκμύζω.

ἀνα-θλάσθημα, τό· τὸ ξαναφύτρωμα, νέος θλαστός, παραφυάς.

ἀνα-θλάσθησις, *-εως*, ἡ· ἡ ἐκ νέου θλάσθησις.

ἀνά-θλεμμα, *-ατος*, τό· θλέμμα ῥιπτόμενον πρὸς τὰ ἄνω, τὸ θλέπειν (ἀνασκοπεῖν, ἐξετάζειν) πρὸς τὰ ἄνω (ἢ πρὸς τὰ ὄπισω).

ἀνά-θλέπω, μέλ. *-ψω*· θλέπω πρὸς τὰ ἄνω, σηκῶν τὸ θλέμμα. 2) στρέφω τὸ θλέμμα πρὸς τὰ ὄπισω (πρὸς τὸ παρελθόν)· λατ. *respicere*.—|| θλέπω ἐκ νέου, τ. ἔ. ἀνακτῶ τὴν ὄρασίν μου. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνά-θλεψις, *-εως*, ἡ (*ἀναθλέπω*)· ἡ ἀνάκτησις τῆς ὄρασεως.

ἀνα-θληθῆν, ποιητ. συντετμ. τύπος *ἀμβληθῆν*. ἐπίρ. (*ἀναβάλλομαι*)· μετὰ αἰφνιδίῳ ἐκρήξεων, ἀθρόως. 2) μετὰ ἀναβολῆν τινά, ὄψε, σχολαίως, βραδέως. 3) ἐναλλάξ.

ἀνα-θληδόν, ἐπίρ.· ὡς δταν περιβάλληται τις ἱμάτιον.

ἀνά-θλησις, *-εως*, ἡ (*ἀναβάλλω*)· ἀναβολή, παρτάσις, καθυστέρησις.

ἀνα-θλύω, μέλ. *-ύσω*· ἄορ. *ἀ' ἀνέβλυσα*· ἀναπέμπω, ἀναδίδω, ἀναθλύζω, χύνω πρὸς τὰ ἄνω· *ἀναθλύζειν ελαιον*. 2) ἀμτβ. χύνομαι μεθ' ὀρυμῆς, ἐξορμῶ, ἀναθλύζω, πλημμυρῶ, ἐκχειλίζω, «ξεχειλίζω».

ἀνά-θλύσις, *-εως*, ἡ· ἐπὶ πηγῶν, ἡ ἀνοδος, ἐκροή ὕδατος, ἀνάθλυσις λεγόμενον καὶ σήμερον ἔτι.

ἀνα-θλυστάνω = *ἀναθλύζω* (βλ. λ.).

ἀνα-θλύω = *ἀναθλύζω* (βλ. λ.).

ἀνα-θλύσκω, ἄορ. *θ' ἀν-έμολον*· ἀνέρχομαι ἢ προχωρῶ πρὸς τὰ ὄπισω.

ἀνα-θόημα, τό· = *ἀναβόησις* (βλ. λ.).

ἀνα-θόωω, μέλ. *-ήσομαι*· ἄορ. *ἀ' ἀνεβόησα*, ἰων. ἀπρφ. *ἀμβῶσαι* (ἀντὶ *ἀναβοῆσαι*)· φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, ἀνακράζω ἢ μετ' αἰτ. πράγμ. κραυγάζω τι, ἢ θρηγῶ γοερῶς ἐπὶ τινι.—|| μετὰ αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι τινά.

ἀνα-θόημα, τό· = *ἀναβόημα* = *ἀναβόησις* (βλ. λ.).

ἀνα-θόησις, ἡ· κραυγὴ δυνατὴ, τὸ μεγαλοφώνως κραυγάζειν, ξεφωνητό.

ἀνα-θορέωω· ἀνασκάπτω, ἐκσκάπτω.

ἀνα-θοράδῆν, ποιητ. ἀμβολάδῆν, ἐπίρ. (*ἀναβολή*)· «ἀνακοχλάζοντας». — || ὡς προσομιον ἢ προσνάκρουσμα μουσικοῦ μέλους. — || μετὰ ἀναβολάς, σιγά-σιγά (πρβλ. *ἀναβλήθῆν*).

ἀνα-θόλασις, ἡ· ἄδιον, τὸ (*ἀναβάλλω*)· μανθῦας.

ἀνα-θολάς, *-άδος*, ἡ (καὶ συντετμ. *ἀμβολάς* ἢ βλ.)

(*ἀναβάλλω*)· χῶμα ἐρριμμένον ἐπάνω εἰς τι, ἀνάχωμα, ἐπίχωμα.

ἀνα-θολεύς, *-έως*, ὁ· ὁ βοηθῶν τινά νά ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἵππου.

ἀνα-θολή, ποιητ. *ἀμ-βολή*, ἡ (*ἀναβάλλω*)· πᾶν ὅ,τι εἶναι συσσωρευμένον ἐπάνω, χωματοβούνη. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐρριμμένον γύρω ἀπὸ τι, ἐπανωφόρη, ἐπενδύτης. — || ἀνύψωσις τῆς φωνῆς, προσομιον, προσνάκρουσμα. 2) ἀναβολή, παράτασις, ἐπιβράδυνσις, καθυστέρησις.

ἀνα-θολία, ἡ, ποιητ. *ἀμβολία* (*ἀναβολή*)· ἀναβολή, χρονοτριβή.

ἀνα-θολίδιον, τό· πήρα (σακκούλι) κρεμασμένη ἐκ τῶν ἀναβολέων.

ἀνα-θορροῦζω· γογγύζω μετὰ κραυγῆς, «μουρμουρίζω δυνατά».

ἀνα-θουκολέω· ἔξεπατῶ.

ἀνα-θράζω, ἀμτβ.· θράζω, ἀφρίζω ἔλ. καὶ *ἀναβράσσω*.

ἀνά-θρασις, ἡ (καὶ *ἀναβρασμός*, ὁ, καὶ *ἀνάβρασμα*, τό)· τὸ θράζειν, τὸ ἀνακοχλάζειν.

ἀνα-θράσσω, ἄττ. *-ετω*· παθ. ἄορ. *ἀ' ἀνεβράσθη*· θράζω τι ἐντελῶς, καλὰ ἢ τὸ κάμνω νά κοχλάζῃ, νά ἀφρίζῃ, νά θράζῃ. Ἐκ τούτου τὸ **ἀνά-θραστος**, ὄν· ἔσθρασμένος.

***ἀνα-θράχω**, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. ἄορ. *θ' ἀνέβραχεν* (ἰ β λ.).

ἀνα-θρέχομαι, παθ.· θρέχομαι ἐκ νέου.

ἀνα-θρομέω· θροντῶ ἠχηρῶς.

ἀνα-θροντάω· θροντῶ μετὰ πατάγου.

ἀνα-θροχίζω· ἐξάγω διὰ θρόχου τὰς βλεφαρίδας (τὰ τσίνορα).

ἀνα-θροχισμός, ὁ· ἡ διὰ θρόχου ἐξαγωγή τῶν βλεφαρίδων ἢ ἐχειρήσις πρὸς θεραπείαν τριχιάσεως.

***ἀνα-θρόχω**, ἄορ. *ἀ' ἀνέβροξα*, ἔνκτ. *ἀναβρόξειε*· πρξ. *ἀναβέβροχα*· καταπίνω πάλιν, ἀναρροφῶ, καταρροφῶ (ἐπὶ τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος τοῦ καταπινομένου καὶ ροχθούτου εἰς τὴν Χάρθουδιν) ὡς. παθητ. μτχ. ἄορ. *θ' ἀνα-βροχέεις*, *-εῖσα*, *-έν* = ὁ ροφθεῖς πάλιν πρὸς τὰ κάτω. Ἰβελ. *καταβρόχω*, *βρόχω*.

ἀνα-θρυάω, ἄορ. *ἀ' ἀνεβρύαξα*· φωνάζω δυνατὰ ἀπὸ χαράν, χρεμετίζω ἠχηρῶς (ἐπὶ ἵππων).

ἀνά-θρυτον, τό· ὕδωρ ἀναθρύον ἐκ σωλῆνος.

ἀνα-θρυχάομαι, ἀποθ.· θρυχῶμαι δυνατὰ (μουγγίζω δυνατὰ).

***ἀνα-θρύχω**· ἔλ. *ἀναβέβρυχε*.

ἀναθρύω· ἔλ. *ἀναβύω*.

ἀνά-θρῳσις, *-εως*, ἡ· καταβρόχθισις.

ἀνα-θρωτικός, ἡ, ὄν· ὁ καταβροχοδίζων.

ἀνα-θῶσαι, ἰων. ἀντὶ *ἀναβοῆσαι*, ἀπρφ. ἄορ. τοῦ *ἀναβοῶω*.

ἀνά-γαίον, τό· = *ἀνώγαίον*.

ἀνα-γαλλίς, *-ίδος*, ἡ· φυτὸν τι, εἶδος γαλατιδαίς.

ἀνα-γαργαρίζω (καὶ *-λίζω*)· κάμνω γαργάραν.

ἀνα-γαργάρισμα, τό· γαργάρα.

ἀνα-γαργάριστον, τό (καὶ *-λικτον*)· φάρμακον διὰ γαργάραν.

ἀν-αγγέλλω· διὰ τοῦ χρόνου ἔλ. *ἀγγέλλω*· φέρω ὄπισω νέα περὶ τινος πράγματος, φέρω εἰδησεις, ἀγγέλλω (λατ. *renuntiare*).

ἀν-ἀγγελος, ὄν· ἀνευ ἀγγέλου, ὁστις νά ἀναγγεῖλη.

ἀν-ἀγγελτος, ὄν· ὁ μὴ ἀναγγελεῖς, ἀπόρητος.

ἀνά-γειος, ὄν· ὁ ἀνά τὴν γῆν, ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν.

ἀν-αγείρω· συναθροίζω ἐκ νέου.

ἀνα-γελῶω, μέλ. *-γελῶσομαι* [ἄ]· ἄορ. *ἀ' -εγέλασα*· γελῶ δυνατὰ.

ἀνα-γεννάω, μέλ. *-ήσω*· γεννῶ ἐκ νέου, ἀναπαράγω, ξαναγεννῶ.

ἀνα-γέννησις, ἡ· ἀνάπλασις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ ἀσεβότης εἰς εὐσεβῆ (Ἐκκλ.).

ἀνα-γεννητικός, ἡ, ὄν· ἰκανὸς νά ἀναπαραγάγῃ.

ἀν-ἀγέομαι, ὄν· ἀντὶ *ἀν-ηγέομαι*.

ἀνα-γεύω, μέλ. *-σω*· ἄορ. *ἀ' ἀνέγευσα*· δίδω εἰς τινά νά γευθῇ, νά δοκιμάσῃ.

ἀν-ἀγής, ἔς (α στερ.+ἄγος)· ὁ μὴ ἐναγής, καθαρὸς, ἀγνός.

ἀνα-γνώσκειν, ἀποθ. φωνάζω δυνατά.
ἀνα-γινώσκω, μτγν. ἀνα-γινώσκω· μέλ. ἀναγνώσσομαι, ἀόρ. β' ἀνεγνων· πρκ. ἀνεγνονα· γνωρίζω ἐπακριβώς. 2) γνωρίζω ἐκ νέου, ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ τι ὡς ἰδικόν μου (λατ. agnoscere). 3) διακρίνω, διαστέλλω, ἀντιδιαστέλλω|μετέθεθεν, διαβάζω. || ἐν τῇ ἰων. διαλ. δ' ἀόρ. α' ἀνεγνοσα ἔχει μεταβ. σημ.: ἔπεισα τίνα νά πράξη τι' ὡς. δ' παθ. ἀόρ. α' ἀνεγνώσθη=ἐπεισθῆν, καί δ' πρκ. ἀνεγνοσομαι= ἔχω πεισθῆ, εἶμαι πεπεισμένος (νά πράξω τι).

ἀναγκάζω, μέλ. -άσω· πρκ. ἡνάγκαινα (ἀνάγκη)· βιάζω, ἐξαναγκάζω || ἐξαναγκάζω, κυρ. πειθῶν δι' ἐπιχειρημάτων || ὡς. ἐξαναγκάζω διὰ βασανιστηρίων, ἐπομ. κατατρώχω τινά, ἐνοχλῶ τινά. 2) ἀποδεικνύω τήν ὑπαρξίν ἀνάγκης. 3) μετά θ:πλ.ῆς αἰτ., ἀναγκάζω τινά νά πράξη τι.

ἀναγκαῖον, ἦ, ἐπ. καί ἰων. ἀντὶ ἀνάγκη (βλ. λ.).
ἀναγκαῖον, τό· κυρ. τό οὐδ. τοῦ ἐπιθ. οὐσ. λαμβανόμενον· τόπος περιορισμοῦ, εἰρκτή, φυλακή. 2) αἰδοῖον. 3) ἀφοδευτήριον.

ἀναγκαῖος, α, ον, ὡς. -ος, -ον (ἀνάγκη)· ὁ ἐξ ἀνάγκης ἢ διὰ τῆς βίας (ὣν ἢ γινόμενος): | ἐνεργ., ὁ ἐξαναγκάζων, πιέζων, ἀσκῶν βίαν: ἡμαρ ἀναγκαῖον=ἡ ἡμέρα τῆς βίας, τοῦ ἐξαναγκασμοῦ=δοῦλιον ἡμαρ=ὁ βίος τοῦ σκλαβωμένου. 2) πιστικός, πιστικός. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἀναγκαστικός, ὑποχρεωτικός (νά γίνῃ).— || Παθητ. ἐξηναγκασμένος, πεισθείς || ἐπομ. δυστυχῆς, βασανισμένος. 2) ἀναγκαῖος: τὰ ἀναγκαῖα=τὰ πρὸς τὸ ζῆν || ὡς. ὁ ἀπολύτως ἀναγκάσιος, ἀπαραίτητος, ὁ μόλις ἀρκῶν. 3) ὁ συνδεδεμένος δι' ἀναγκάσιον ἢ τοι φυσικῶν δεσμών, τ. ἔ. ὁ ἐξ αἵματος συγγενῆς || ὡς οὐσ. οἱ ἀναγκαῖοι=οἱ συγγενεῖς (λατιν. necessarii).

ἀναγκαῖότης, -ητος, ἦ, συγγένεια ἐξ αἵματος. 2) ἀνάγκη.

ἀναγκαῖως, ἐπίρ. τοῦ ἀναγκαῖος· κατ' ἀνάγκην, διὰ τῆς βίας· ἀναγκαῖως ἔχει = εἶναι ἀναγκαῖον· βπερθ. ἀναγκαιότατα.

ἀνάγκασμα, τό· ἐπιβολή βίας, καταναγκασμός.
ἀναγκασμός, ὁ· ἀνάγκασμα (βλ. λ.).
ἀναγκαστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναγκάζω= δεῖ ἀναγκάζειν=πρέπει νά ἀναγκάσῃ τις.

ἀναγκαστέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. ἐπὶ τοῦ ὁποῦο πρέπει νά ἐπιβληθῇ βία ἢ καταναγκασμός.

ἀναγκαστήρ, -ῆρος, ὁ· ὁ ἐπιβάλλων ἀνάγκην, ὁ ἐκβιάζων.

ἀναγκαστήριος, α, ον·=ἀναγκαστικός (βλ. λ.).

ἀναγκαστικός, ἦ, ὄν (ἀναγκάζω)· καταναγκαστικός, ὑποχρεωτικός.

ἀναγκαστός, ἦ, ὄν· ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναγκάζω· ὁ ἀναγκαζόμενος, ἐξηναγκασμένος, ὁ ἐκτελῶν τι παρά τήν θέλησίν του.

ΑΝΑΓΚΗ, ἰων. καί ἐπ. ἀναγκαῖη, ἦ (λατ. necessitas)· ἐξαναγκασμός, βία, «ἀνάγκη» || οσχ. κατὰ ζοτ. ἀνάγκη ὡς ἐπίρ.=διὰ τῆς βίας, ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς. 2) ἀνάγκη, ὀφειλομένη εἰς φυσικὴν ἑλλειψίν ἢ ἐπιθυμίαν, ὅπως εἶναι ἢ πεῖνα. 3) πραγματικὴ, ὕλική, βία, ἐξαναγκασμός δι' ὕλικῆς βίας (ὅπως εἶναι π.χ. τὰ βασανιστήρια) || ἀντεῖθεθεν, σωματικὸν ἄλλοσ, κακοχία. || ὡς τοῦ λατ. necessitudo, ὁ δεσμός τοῦ αἵματος, ἢ συγγένεια.

Ἐτυμ.: Κατὰ τινὰς ἐξ ἧς ρ. καὶ τὸ ἀγγω (λατιν. angu, γερμ. eng, μετὰ ἐπιτ. α- ἐν ἀρχῇ) κατ' ἄλλοσ παράγεται ἐκ τινος λαπτε, βίαςος *anek-, aθk-, πρβλ. παλ-εβλ. ēcen, γαλλ. angen, μεσ-Βρεταν. anquen, τέλος λατ. nec-esse.

ἀναγκό-δακρυς, -υ· ὁ χύτων βεβιασμένα δάκρυα.

ἀναγκό-δέτησις, ἦ· βία, καταναγκασμός.

ἀναγκό-εἶτος, ον = ἀναγκοφάγος· ὁ τρώγων κατ' ἀνάγκην ὅ,τι ἀν εὖρη (ἐπὶ παρασίτων).

ἀναγκο-φρέω, τρώγω τι κατ' ἀνάγκην, κόμνω δάιταν.

ἀναγκο-φάγος=ἀναγκοτροφέος (βλ. λ.).

ἀναγκο-φάγος, ἦ· ἀναγκαστικὴ δάιτα.

ἀναγκο-φρέω, φέρω κατ' ἀνάγκην, ἀναγκάζομενος.

ἀν-ἀγκυλος, ον· ὁ δνευ ἀγκύλης (ἦτοι βρόχου),

δι' οὗ ἐλαμβάνετο καὶ ἐξηκοντίζετο τὸ ἀκόντιον.
ἀνα-γλυκαίνω· γλυκύνω || ὡς παθ., γίνομαι γλυκύς.

ἀνά-γλυπτος, ον·=ἀνάγλυπος (βλ. λ.).

ἀνα-γλυφή, ἦ· τὸ κατασκευάζειν ἀνάγλυπον.

ἀνά-γλύφος, ον· ὁ ἀναγεγλυμμένος κατὰ τρόπον ὥστε αἱ γλυφαὶ νά ἐξέχουν κατὰ τὸ ἥμισυ.— τὸ ἀνάγλυπον=ἡ ἀνάγλυφή (βλ. λ.).

ἀνα-γλύφω· ποιῶ ἀνάγλυφα, σκαλίζω.

ἀνα-γνώμπτω, μέλ. -ψω· παθ. ἀόρ. α' ἀνεγνάμφθη· κάμπτω (λυγίζω) πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πέριξ.

2) λύω, ἀφαιρῶ, τὸν δεσμὸν π.χ.

ἀν-αγνεία (α στερ.+ἀγνεύω)· βδελυρὰ κακία, ἀνοσιότης ('Εβθ.).

ἀν-ἀγνιστός, ον· ὁ μὴ ἠγνισμένος, ἀνόσιος, μὴ κεκαθαρμένος.

ἀνα-γνοίην, ἀνα-γνώμαι· Εὐχτ. καὶ Ἄπρφ. ἀόρ. β' τοῦ ἀνα-γινώσκω.

ἀν-αγνος, ον (α στερ.+ἀγνός)· οὐχὶ ἀγνός, μεμολυσμένος, ἀκάθαρτος, μισαρὸς || γενικῶς, ἀνίερος, ἔνοχος.

ἀνα-γνωρίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. γω· γνωρίζω ἐκ νέου, γνωρίζω πάλιν || ἀναγνωρίζω, ἀνομολογῶ.— || Ἐν τῇ τραγωδίᾳ ἀναγνωρίζω σημ. λαμβάνω γνώσιν προσώπου ἐν τοιαύτῃ περιπετείᾳ, ὥστε ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως νά πηγάζῃ ἡ λύσις τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-γνώρισις, -εως, ἦ· δ.τι καὶ νῦν λέγομεν.— || ἐν τῇ τραγωδίᾳ ὡς ἄγουσα εἰς τὴν λύσιν τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος.

ἀνα-γνωρισμός, ὁ·=ἀναγνωρίσις (βλ. λ.).

ἀνα-γνωριστικός, ἦ, ὄν· ὁ συντελῶν πρὸς ἀναγνώρισιν.

ἀνά-γνωσις, -εως, (ἀναγνώμαι τοῦ ἀναγινώσκω)·

=ἀναγνωρίσις, τὸ γινώσκειν δηλ. ἐκ νέου, «ἀναγνώρισις», ὁμολογία.— || ὡς καὶ νῦν, τὸ διάβασμα, ἡ «ἀνάγνωσις» || ἢ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ἀγάπη, μελέτη.

ἀνά-γνωσμα, -ατος, τὸ (ἀναγνώμαι τοῦ ἀναγινώσκω)· μέρος κειμένου συγγραφῆως ἀναγιγνωσκόμενον μεγαλοφώνως.

ἀνα-γνωστέον· πρέπει τις νά ἀναγνώσῃ.

ἀνα-γνώστης, -ου, ὁ· δούλος ἠσκημένος εἰς ἀνάγνωσιν, ἀναγνώστης καὶ σήμερον καλούμενος ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Μοναστηρίων.

ἀνα-γνωστικός, ἦ, ὄν· ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν || ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνάγνωσιν. 2) ὁ κατάλληλος πρὸς ἀνάγνωσιν (καὶ οὐχὶ δηλ. πρὸς ἀπαγγελίαν).

ἀν-αγόρευσις, -εως, ἦ· δημοσία ἀνακήρυξις, προκήρυξις. Ἐκ τοῦ

ἀν-ἀγορεύω, ἄττ. μέλ. ἀνερω· ἀόρ. β' ἀνεῖπον· φωνάζω δυνατά, διακηρύττω δημοσίᾳ.— Παθ., ἀνακηρύσσομαι || ὀνομάζομαι γενικῶς ἀπὸ δλους τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, παίρνω τὸ δνομα.

ἀνα-γραπτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναγράφω = δεῖ ἀναγράφειν=πρέπει νά ἀναγράψῃ τις (ἢ πόλις π.χ. ἐνα ὡς εὐεργέτην).

ἀνά-γραπτος, ον (ἀναγράφω)· ἀναγεγραμμένος (ἢ ἀντιγεγραμμένος) ἐπάνω εἰς τι (εἰς πίνακα π.χ.) καὶ ἐκτεθειμένος δημοσίᾳ || ἐγγεγραμμένος, καταχωρισμένος, εἰς ἐπίσημα βιβλία || ἐξωγραφημένος ἐν εἰκόني.

ἀνά-γράφος, -ίως, ὁ (ἀναγράφω)· ὁ ἐπὶ τῶν ἀναγραφῶν γραμματεὺς, ὁ ἐγγράφων εἰς πίνακας τοῦσ νόμους τῆς πόλεως || συμβολαιογράφος, δημόσιος γραμματεὺς (scriba publicus λατ.).

ἀνα-γράφῃ, ἦ· ἡ ἐγγραφὴ νόμων, συνθηκῶν κ.τ.δ. || ἡ ἀντιγραφή || τὸ ἀντιγεγραμμένον κείμενον, δημόσιον ἐγγραφον. Ἐκ τοῦ

ἀνα-γράφω, μέλ. -ψω· ἀόρ. α' ἀνέγραψα· «ἀναγράφω», ἐγχαράσσω εἰς πλάκας καὶ στήνων || γενικῶς, καταχωρίζω τι εἰς ἐπίσημα κείμενα (ἐγγραφα: συνθήκας, νόμους κλπ.).— || περιγράφω.

ἀνα-γρηγορέω· ἀνεγείρομαι, ἐξυπνῶ πάλιν, ἐκ τοῦ ὕπνου.

ἀν-αγρία, ἦ (α στερ.+ἀγρος)· περίοδος τοῦ ἔτους

καθ' ἦν εἶναι ἀπηγορευμένη ἢ δῆρα (κυνήγιον).

ἀνα-γρῶζω· ἐνίσχυμένον *γούζω*· τονδορῶζω, γογυζῶ, λέγω γού.

ἀνα-γυμνός· καθιστῶ γυμνόν, ἀποκαλύπτω «ξεγυμνώνω, ξεσκεπάζω».

ἀνάγυρος, -ου, ὁ (*anagyris foetida*) φυτόν δυσώδες καὶ ἐμετικόν (κοιν. βρωμοξυλιά) || ὡς. *ἀνάγυρις*, -ιος, ἡ, περὶ ἧς ὁ Διοσκ. λέγει· «βαρυσσομος ἰσχυρῶς ἄνθος κράμβη ἑοίκος· καρπὸς ἐν κερατίοις μικροῖς, τὸ σχῆμα νεφρῶν· ποικίλος, στερεός... ὁ δὲ καρπὸς ἐσοδιόμενος ἔμετον συντόνος ποιεῖ». *Ἐξ αὐτοῦ καὶ ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς **Ἀναγυροῦς*, διὰ τὸ αὐτῷ φρούμενον δυσώδες φυτόν.

ἀν-ἀγῶ· ὄπαγῶ, πνίγῶ, στραγγαλίζω.

ἀν-ἀγω, μέλ. *ἀνάξω*· ἄορ. ὅ' *ἀνήγαγον* (ἀνὰ+ἄγω) 1) ἄγω, ὀδηγῶ, ὄνω (ἀπὸ χαμηλοτέρου τόπου εἰς ὑψηλότερον), παρ' Ὅμ. ὁμως = ἄγω (φέρω, κομίζω, ὀδηγῶ). 2) *ἀνάγειν ναῦν*=ὀδηγεῖν τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ λιμένος (ἢ τῶν παραλίω) εἰς τὰ ἀνοικτὰ τοῦ πελάγους, καὶ εἶτα *ἀνάγειν ἢ ἀνάγεσθαι* ἀπολ. (ἀνευ θηλ. τοῦ ἀντικ. ναῦν) ἐν τῇ αὐτῇ ἔννοια. 3) ὀδηγῶ ἐπάνω, τ. ἔ. εἰς τὰ ἐνδότερα χώρας τινός. 4) ὀδηγῶ ὄνω ἐπὶ ἡθ. ἐνν., τ. ἔ. ἐξυψώνω, ἐξυμνῶ. 5) σηκώνω ἐν τῇ ἐνν. τὸ ἀνατρέφω, μεγαλώνω, τινά, διαπαιδαγωγῶ.— || φέρω ὅπως, ἐπανάγω, ἐπαναφέρω.— || ἀμτφ. *ἀνάγω* (ἐνν. *ἐμαυτόν*)=ἀποσούρομαι, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ.

ἀν-αγωγός, -έως, ὁ (*ἀνάγω*)· κυρ. ὁ ὄγων (ὀδηγῶν) πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ἀναβιβάζων || ἐντεῦθεν, πᾶν τὸ δι' οὗ ὀδηγεῖ τις, ἱμάς, τελαμῶν κλπ.

ἀν-αγωγή, ἡ (*ἀνάγω*)· τὸ ἄγειν (ὀδηγεῖν) ἄνω || κυρ. τὸ ὀδηγεῖν πλοῖον εἰς τὰ ἀνοικτὰ. 2) τὸ ὀδηγεῖν ὀπίσω, ἢ ἐπαναφορά. 3) ἐξύψωσις. 4) ἀπόδοσις, κατὰ νόμον· ἐπιστροφή.

ἀν-αγώγισ (ἐνν. *ἱερά*), τὰ· θυσίαι καὶ προσφοραὶ γινόμεναι ἐπὶ τῇ ἀναγωγῇ (δηλ. ἐπὶ τῷ ἀπόπλω) || ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ἐν Σικελία.

ἀν-αγωγία, ἡ (α στερ.+ἄγωγη)· ἔλλειψις ἀνατροφῆς καὶ παιδεύσεως, ἀκολασία.

ἀν-αγωγικός, ἡ, ὄν (ἐκκλ.)· ὁ ἀνάγων (ὄνουψῶν) τὴν διάνοιαν εἰς ἐπουράνια πράγματα, μυστικός.

ἀν-αγωγίος, ὄν = τῷ *πρωτῷ*.

ἀν-αγωγός, ὄν· ὁ ἀνάγων πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ἀνυψῶν || ὁ ἀποκαθιστῶν.

ἀν-ἀγῶνος, ὄν (α στερ.+ἄγωγη)· ὁ ἀνευ ἀγωγῆς (καθοδηγήσεως) ἢ διαπαιδαγωγῆσεως || ὁ κακῶς ἀνατετραμμένος || ἐπὶ ἑπικῶν, κυνῶν κλπ., ὁ ἀτίθασος, ἀδάμστος.

ἀν-ἀγώνιστος, ὄν (α στερ.+ἀγωνίζομαι)· ὁ ἀνευ ἀγῶνος, ὁ οὐδέποτε ἀγωνιθεὶς περὶ βραβεῖου.

ἀνα-δαίνυμαι· ἀντεοδίω, δηλ. ἐσθίω τὸν ἐσθιόντα ὁμοῖόν μου: (παρὰ Θεοδ. Προβρ.) «*ἰχθύς δαίνυται ἄνδρα, ἀνήρ δ' ἀναδαίνυται ἰχθύν*» ἄμφορο δαιτυμόνες ἄμφοτέρων».

ἀνα-δαίω (Α)· μοιράζω ἐκ νέου || γεν., διαμοιράζω, ἢ διανέμω κατ' ἀναλογίαν τῶν κατοίκων νεοκτηθεῖσαν χώραν.

ἀνα-δαίω (Β) ποιητ. *ἀν-δαίω* = ἀνάπτω, ἀνακαίω, **ἀνα-δάκνω**· δάκνω ἐκ νέου· δάκνω ὀλόγυρα || ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω.

ἀνα-δάσασθαι, ἄρπφ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *ἀνα-δατέομαι*.

ἀνα-δάσμος, ὁ (*ἀναδάσασθαι*)· ἢ ἀνακατανομή, ἐκ νέου διαμοιρασμός || γεν., διαίρεσις, διανομή, κατανομή.

ἀνά-δαστος, ὄν (*ἀναδάσασθαι*)· ὁ ἐκ νέου διαιρεθεὶς καὶ διαμοιρασθεὶς || γεν. κατανεμηθεὶς, μοιρασθεὶς.

ἀνα-δατέομαι, μέλ. —*δάσομαι*· ἄορ. α' *ἀνεδασάμην*· μοιράζω ἐκ νέου, ἀνακατανέμω.

ἀνα-δέδρομα· πρκ. ὅ' τοῦ *ἀνατρέχω*.

ἀνά-δειγμα, -ματος, τό· μέσον ἐπιδείξεως || εἶδος ἐπιτομίου, χρησιμοποιομένου ὑπὸ τῶν δημοσίων κηρύκων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς φωνῆς των.

ἀνα-δείκνυμι καὶ *ἀναδείκνυω*· μέλλ. *-δείξω*, ἰων. *-δέξω*· σηκώνω ψηλὰ καὶ δείχνω, ἐπιδεικνύω.— || καθιστῶ τὴν γνῶσιν τοῖς πᾶσι (δημόσιον), διακηρύσσω, προκηρύσσω. *Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-δεικτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀναδείκνυμι* = δεῖ *ἀναδείκνυμαι* = πρέπει νὰ ἀναδείξῃ τις.

ἀνά-δειξις, -εως, ἡ· ἐπίδειξις, ἐκθέσις || διακήρυξις, προκήρυξις || ἐκλογὴ, διορισμός, ἀναγόρευσις.

ἀνα-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ *ἀνα-δέχομαι* (βλ. λ.).

ἀνα-δεκτικός, ἡ, ὄν· ἐπιδεκτικός.

ἀν-ἀδελφος, ὄν (α στερ.+ἀδελφός)· ὁ ἀνευ ἀδελφοῦ ἢ ὀδελφῆς.

ἀνά-δεμα, ποιητ. *ἄν-δεμα*, -ατος, τό (*ἀναδέω*)· *ἀνάδημα*, τ. ἔ. κεφαλόδεσμος (κορδέλλα τῶν μαλλιών).

ἀνα-δέμομαι· κτίζω ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ.

ἀνα-δενδράδιον, τό· τόπος κατάφυτος ἐξ ἀναδενδράδων || μικρὰ ἀναδενδράς.

ἀνα-δενδράς, -άδος, ἡ· ἡ ἄμπελος ἢ ἀναρριχώμενη ἐπὶ τῶν ξένδρων, κοιν. δενδρόκληϊα.

ἀνα-δενδρίτης οἶνος· οἶνος ἐξ ἄμπελου ἀναδενδράδος (βλ. λ.).— || θηλ. *ἀναδενδρίτις ἄμπελος* = *ἀναδενδράς*.

ἀνα-δενδρο-μαλάχη, ἡ· μαλάχη ὁμοία δένδρω. **ἀνα-δενδρόομαι**, ἐπὶ δένδρων· ἀναρριχῶμαι ἐπάνω εἰς δένδρον.

ἀνα-δέξαι, ἰων. ἀντὶ *ἀνα-δέξαι*, ἄρπφ. ἄορ. α' τοῦ *ἀνα-δείκνυμι*.

ἀνα-δέρομαι· ἄορ. ὅ' *ἀν-δέρακον* = *ἀναβλέπω*, τ. ἔ. βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνοίγω ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς (ξαναβλέπω), ἀνακτῶ τὸ φῶς μου.

ἀνα-δέρω, μέλ. *-δερω* = *ἀναξέω*, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, καὶ κυρ. τὴν ἐπὶ τρωμάτους σχηματιζομένην ἐπιδερμίδα (κοιν. κάρκαδο), λατ. *refricare ulcus* || ἐντεῦθεν, ἀναξέω παλαιὰς πληγὰς.

ἀνά-δεσις, -εως, ἡ (*ἀναδέω*)· τὸ συμμαζεῦειν καὶ δένειν ἐπάνω, τὸ ἀνασῆκμα.

ἀνά-δεσμα, τό· ἔλ. *ἀνάδεσμος*.

ἀνα-δεσμέω· δένω ἐπάνω, δένω ὑψηλὰ.

ἀνα-δέσμη, ἡ, καὶ *ἀνάδεσμος*, ὁ (*ἀναδέω*)· ταινία ἢ πλέγμα πρὸς *ἀνάδεσιν* (βλ. λ.) τῆς γυναικείας κόμης, κεφαλόδεσμος.

ἀνά-δεσμος, ὄ = *ἀναδέσμη* (βλ. λ.).

ἀνά-δετος, ὄν (*ἀναδέω*)· ὁ ἀναδεδεμένος, δεμένος ὑψηλὰ, ἀνασῆκμένος.

ἀνα-δέω· ὑγραίνω, μουσκεύω, ποτίζω, ἐμβάπτω εἰς ὕδωρ || ἀναμειγνύω.

ἀνα-δέχομαι, μέσ. μέλ. *-δέχομαι*· ἄορ. α' *ἀνεδέξαμην*—ἀλλ' ἐπ. παθ. ἄορ. ὅ' *ἀνεδέχημην*· πρκ. *ἀναδέχομαι*· ἀποθ. λαμβάνω (ἐπάνω), σηκώνω, ἀναλαμβάνω, παραλαμβάνω || ὡς. λαμβάνω τὴν ὀπίσω, ἐπινοοῖν τὴν (ἐπιστρέφόμενον). || λαμβάνω ἢ δέχομαι ἐπάνω μου, ὑπόκειμαι ὑποκύπτω, εἰς τι. 2) ἀναλαμβάνω νὰ πράξω τι, ὑπόσχομαι ὅτι θὰ πράξω τι || ὡς. εἶμαι ἐγγυητὴς διὰ τινά, ἐγγυῶμαι περὶ τίνος πράγμ.— || πρὶν ἐπιμένω τινα.

ἀνα-δέω, ποιητ. *ἀν-δέω*· μέλ. *-δήσω*· ἄορ. α' *-έδησα*· παθ. πρκ. *-δέθεμαι*· δένω ὑψηλὰ, δένω ἐπάνω καὶ γύρω, ἀνασῆκνῶ || στεφανώνω: *ἀναδεῖν τινα εὐαγγέλιον* = στεφανώνειν τινά διὰ τὰς καλὰς εἰδήσεις πού ἔφερεν.— || *ἀναδήσαι ἑαυτοὺς εἰς τινα* = ἀναφέρω, ἀνάγω, τὸ γένος μου (ἐμαυτόν) εἰς τὴν Ἱερῆτην θεὸν ἢ ἥρωα, ὡς ἀρχηγῆτην.— || Μέσον, προσδένω τι διὰ σχοινίου γύρω μου: *ἀναδούμενοι ἔλκειν* (τὰς ναῦς) = προσδένοντες τὰ πλοῖα καὶ σύροντες αὐτὰ, βυμουλκοῦντες || στεφανώνω ἐμαυτόν, στεφανώνομαι.

ἀνά-δημα, ποιητ. *ἄν-δημα*, -ατος, τό (*ἀναδέω*) = *ἀναδέσμη* (βλ. λ.), κεφαλόδεσμος.

ἀνά-δηξις, -εως, ἡ· δῆξις ἢ δηκτικὴ ἐνέργεια.

ἀνα-διδακτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀναδιδάσκω* = δεῖ *ἀναδιδάσκειν* = πρέπει νὰ διδάξῃ τις ἄλλως, ἢ διὰ καλλιτέρου τρόπου.

ἀνα-διδάσκω, μέλ. *ἄξω*· διδάσκω κατ' ἐπανόληψιν || διδάσκω κατ' ἄλλον τρόπον, ἢ διὰ καλλιτέρου τρόπου (λατ. *docere*) || ὡς. ἀπλῶς = *διδάσκω*. — Παθ. διδάσκομαι κατ' ἐπανόληψιν, ἄρα τελειότερον, βαθύτερον.— || ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ, ἐπεξηγῶ.

ἀνα-διδράσκω· ἀποδιδράσκω ἐκ νέου.

ἀνα-δίδωμι, ποιητ. *ἄν-δίδομι*· μέλ. *-δάσω*· δίδω

τι πρὸς τὰ ἄνω, ἀναδίδω, ἀποπνέω (δρμὴν π.χ.) || ἀναδίδω, παράγω, ἀποφέρω (καρπούς π.χ.) 2) ἀμεταβ., ἐπὶ πηγῶν ὕδατος, κυρὸς κλπ., ἐξορμῶ, πηγάζω, ἀναβλύζω.— || Δίδω γύρω, διανέμω ὀλόγυρα, διαμοιράζω || ὦσ. δίδω ὀπίω, ἀποδίδω, ἐπιστρέφω; ἀποκαδιστῶ.

ἀναδικάζω, ἀποφασίζω ἐκ νέου, δικάζω ἐφειβληθεῖσαν ὑπόδεισιν.— || μέσ. ἀνανεύνω δίκην μετὰ ἀναίρεισιν τῆς πρώτης ἀποφάσεως.

ἀναδικία, ἡ· ἀνανέωσις δίκης.
ἀνάδικος, ὄν (ἀνά+δίκη)· ὁ δικάσθεις ἐκ νέου, ἢ ἡ δίκη ἀνεθεωρήθη ἢ πρέπει νά ἀναθεωρηθῆ.
ἀναδινεύω, περιδινοῦμαι πέραξ.

ἀναδινεύω, ἀμτθ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, περιστρέφωμαι.
ἀναδιπλόω, μέλ. -ώσω (ἀνά+διπλοῦς); ποιῶ τι διπλοῦν, τὸ διπλώνω, διπλασιάζω, «τὸ ξαναῖευτερώνω».

ἀναδίπλωσις, -εως, ἡ; τὸ δίπλωμα || ἐπανάληψις || ἀναδιπλασιασμός.

ἀναδίφω, ζητῶ τι ἀναψηλαφῶν.

ἀναδιχάζω, δέν ὁμοφωνῶ, δέν συμφωνῶ.

ἀναδομέω=ἀναδέμω (βλ. λ.).

ἀναδονέω, ἀνακινῶ, ἀναπαράσσω, ἐξεγείρω.

ἀναδორά, ἡ· ἔλκυσις, ἀπόδοσις, τῆς ἐπίδερμίδος.

ἀνάδοσις, -εως, ἡ (ἀναδίδομαι)· ἀνάπτυξις, αὔξησις (φωτῶν π.χ.) || ἐκρηξις, ἐξόρμησις.— || μετθ. διανομῆ||ἐπὶ τροφῆς, πέψις|| μετθ. χώνευσις γνώσεων.

ἀναδοτικός, ἡ, ὄν· διανεμητικός, χωνευτικός, συντελεστικός πρὸς πέψιν.

ἀνάδοτος, ὄν (ἀναδίδομαι)· ὁ διδόμενος ὀπίω, ἀποδιδόμενος, ἐπιστρεφόμενος.

ἀνάδου, ἀντι ἀνάδοσο, Πρωστ. ἀορ. θ' τοῦ ἀναδίδομαι.

ἀναδουλόω, ἐπανάγω εἰς τὴν δουλείαν.

ἀναδοῦναι, ἀναδοῦναι, -οὔσα, -όν, ἀπρφ. καὶ μετθ. τοῦ ἀορ. θ' τοῦ ἀναδίδομαι.

ἀναδοῦνται, ἀναδοῦμενος, γ' πληθ. καὶ μετθ. μέσ. ἔνεστ. τοῦ ἀναδέω.

ἀναδοχή, ἡ (ἀναδέχομαι)· τὸ ἀναδέχεσθαι, ἢ ἀνάληψις, ἀπόδοχή: ἀναδοχὴ πόνων= ἢ ἀνάληψις κόπων, τάλαιπωριῶν.— || ἐγγύησις, ἀσφάλεια.

ἀνάδοχος, ὄν (ἀναδέχομαι)· ὁ ἐγγυητὴς || ὁ ἀναδεχόμενος ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ βαπτιζόμενον.

ἀναδραμεῖν, ἀπρφ. ἀορ. θ' τοῦ ἀνατρέχω.

ἀναδράμωμαι, ποιητ. ἀντι -μοῦμαι, μέλ. τοῦ ἀνατρέχω.

ἀναδρέπω=δρέπω || μέσ. συλλέγω.

ἀναδρομή, ἡ (ἀναδραμεῖν)· τὸ ἀνατρέχειν, τὸ ρεῖν (τρέχειν) πρὸς τὰ ἄνω (ἐπὶ τοῦ χυμοῦ τῶν φυτῶν). 2) αἰφνιδίως νυγμός πόνου.

ἀνάδρομος, ὄν· ὁ τρέχων πρὸς τὰ ἄνω (ἐπὶ ἰχθύος κατευθυνομένου πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, ἀντιθέτως δηλ. πρὸς τὸ ρεῖμα).

ἀναδύναι, ἀπρφ. ἀορ. θ' τοῦ ἀναδύομαι.

ἀναδύνω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

ἀναδύομαι, μέλ. -δύσομαι. Ἐποθ. μετὰ ἔνεργ. ἀορ. θ' ἀνέδῃν, πρκ. ἀναδέδῃνα (ἀνά+δύω)· ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, κυρ. ἐκ τῆς θαλάσσης || ἀπολ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνέρομαι, ἀνατέλλω || ἐπὶ πηγῶν, ἐκπηγάζω, ἀναβλύζω. 2) ἀποσούρομαι, ὀπισθοχωρῶ || μετὰ αἰτ. ἀποφεύγω || μετ' ἀπρφ. ἀναβάλλω νά πράξω τι, ἀποφεύγω νά τὸ πράξω.

ἀνάδυσσις, ἡ· ὑποχώρησις, διαφυγή.

ἀναδύνω, μετθ. ἀττ. ἔνεστ. τοῦ ἀναδέω.

ἀνάδενος, ἡ (ἀ στερ.+δένον)· ἡ ἄνω δῶρων ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ, ἄνω νυμφικῶν δῶρων.

Ἐτυμ.: στερ. ἀνα ἄνω ἐκθλίψις πρὸ τοῦ ε- διότι τὸ θ' συνθετ. εἶχε F: ἀνάFδενος (πρβλ. ἀνάελλπος) κατ' ἄλλους διορθωτέον εἰς ἀν-έδενος(ἀν-έFδενος(ἀ στερ.+έδνα, συχν. τύπου τοῦ έδνα.

ἀν-αείραι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἀν-αείρω.

ἀν-αείρω (ἀνά+αείρω)· σηκώνω ἐπάνω ἀπὸ τῆς γῆς, ἀνυψῶ.

ἀν-αέλιπος, ὄν (ἀ στερ.+έελπος τοῦ έλπομαι)· ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἀπροόπος.

ἀν-αέξω, αὐξάνομαι μεγεδύνω.
ἀν-αερίτω, ἐπεκτετ. ἀντι ἀν-αείρω (θ βλ.).
ἀναζάω, ἀπρφ. ἀνα-ζήν· μέλ. -ζήσω· ζῶ ἐκ νέου, ἀναζῶ, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν.

ἀνά-ζεσις, -εως, ἡ· ἢ θράσις, περὶ τῆς διαπύρου λάβας τῆς ἐκχεομένης ἐκ τῶν ἡφαιστείων.

ἀνα-ζευγνύμι καὶ -ύω, μέλ. -ζεύσω· ζευγνύω πάλιν || ἐντεθῆεν, προπαρασκευάζομαι διὰ νά ἐκκινήσω πάλιν, κυρ. μετὰ στρατοῦ, ἐξορμῶ, ἐκκινῶ || καὶ οὕτω ἐπὶ πλοίων, νῆας ἀναζ. = πάλιν ἀποπλέω. 2) ἀμτθ. ἀναζ. (ἐνν. στρατῶν κλπ.)=ἀφίνω τὴν θέσιν μου καὶ ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, διὰ νά μετακινηθῶ εἰς ἄλλο μέρος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνά-ζευξις, -εως, ἡ· ἐκκίνησις.

ἀνα-ζέω, μέλ. -ζέσω· θράζω, ἀνακοχλάζω, ἀναπαφλάζω.— || μετθ. κάμνω τι νά θράσῃ.

ἀνά-ζησις, ἡ· ἢ εἰς τὸν θλον ἀνάκλησις, ἀναβίωσις.

ἀνα-ζητέω, ζητῶ νά εὕρω, ἀναζητῶ, ἐξετάζω, ἀνερευνῶ (λατ. anquirere || ἀναζητῶ, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-ζήτησις, -εως, ἡ· ἀνερεύνησις, ἔρευνα, ἐξέτασις.

ἀνα-ζυγή, ἡ=ἀνάζευξις, θ βλ.

ἀνα-ζυγῶ, ὠδῶ πρὸς τὰ ὀπίω.

ἀνα-ζυμῶ, ἐπενεργῶ ὡς ἡ ζύμη, κάμνω τι νά φουσκῶσῃ.— || Πλθ. ζυμοῦμαι, φουσκῶνω.

ἀνα-ζύμωσις, -εως, ἡ· ἢ ζύμωσις.

ἀνα-ζωγράφω, ζωγραφῶ, σκιαγραφῶ.

ἀνα-ζωγράφωσις, ἡ· ἀναπαράστασις.

ἀνα-ζωγρέω, ἀνακαλώ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ἀναστήνω.

ἀνα-ζωγρησις, ἡ· ἀνάκλησις εἰς τὴν ζωὴν.

ἀνα-ζώννυμι, μέλ. -ζώσω· ζῶνω ὑψηλὰ, ἀνασηκῶν με τὴν ζώνην.

ἀνα-ζωο-ποιεῖω καὶ **ἀναζωῶ**, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν.

ἀνα-ζωπῦρέω, ἀναζωογονῶ, ἀναρριπίζω.— Παθ. ἀνακτῶ νέαν ζωὴν, ἀναζωογονοῦμαι.

ἀνα-ζωπύρησις, ἡ· ἀναζωογόνησις, ἀνάκτισις νέων δυνάμεων.

ἀνα-θάλλω, δερμαίνω ἐκ νέου, περιθάλλω.

ἀνα-θαρέω, ἀττ. -θαρρέω· ἀνακτῶ τὸ θάρρος μου, ἀναλαμβάνω θάρρος.

ἀνα-θαρούνω, ἀττ. -θαρρύνω· μετθ., πληρῶ με νέον θάρρος, ἐνθαρρύνω τινά ἐκ νέου, τοῦ δίδω νέον θάρρος.— || ἀμτθ.=ἀνα-θαροῦω (θ βλ.).

ἀνα-θαυμάζω, ἀποθαυμάζω.

ἀνα-θεάομαι, θεάομαι, θεωρῶ, ἐκ νέου.

ἀνα-θεῖναι, ἀνα-θεῖς· ἀπρφ. καὶ μετθ. ἀορ. θ' τοῦ ἀνα-τίθωμι.

ἀνά-θεμα, -ατος, τὸ (ἀνατίθωμι)· πᾶν τὸ ἀνατεθειμένον (ἀφιερωμένον) ἢ κατηγορούμενον (ἀφωρισμένον, ἐπάρατον). Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-θεμάτιζω, παραδίδω τι εἰς τὸ ἀνάθεμα||καταρῶμαι, θλασφωμῶ.

ἀνα-θεραπεύω, περιποιῶμαι μετὰ προσοχῆς.

ἀνα-θερμαίνω, δερμαίνω, ζεσταίνω, ἐκ νέου || παθ., γίνομαι ἐκ νέου δερμὸς, ξαναζεσταίνομαι.

ἀνά-θεσις, ἡ (ἀνατίθωμι)· τὸ ἀνατιθέναι, τὸ ἀφιερῶν.

ἀνα-θετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνατίθωμι· πρέπει τις νά ἀναβάλλῃ (δεῖ ἀνατιθέναι) || = ἀποδοτέον=πρέπει νά ἀποδώσῃ.

ἀνα-θέω, μέλ. -θεύσομαι καὶ -θευσοῦμαι· τρέχω ἐπάνω (ἐπὶ θένων, ἀναβλαστάνω) ἢ ὀπίω, ἐπανέρχομαι (ἐπιστρέφω).

ἀνα-θεωρέω, θάλλω πρὸς τι, ἢ παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς || θεάομαι ἢ παρατηρῶ ἐκ νέου.

ἀνα-θεωρησις, -εως, ἡ· ἢ ἀκριθὴς ἔρευνα.

ἀνα-θηλάζω, θυζαίνω, ροφῶ.

ἀνα-θηλέω, ὡς τὸ ἀνα-θάλλω (ἀνά+θῆλυς)· πάλιν θάλλω, ξαναγίνομαι πράσινος || ἀνθίζω, ἢ θλαστάνω ἐκ νέου.

ἀνά-θημα, -ατος, τὸ (ἀνα-τίθωμι)· πᾶν τὸ ἀνατεθειμένον (ἀφιερωμένον), κυρ. ἐπὶ ἀφιερωμάτων εἰς ναοὺς, ἀφιέρωμα. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ σμμ.

τοῦ στολισματος, κοσμήματος, εὐφροσύνης (συνών. τῆ λ. *ἀγαλλμα*, ὁ βλ.).

ἀνα-θηματικός, ἡ, ὄν' συνιστάμενος ἐξ ἀναθημάτων.

ἀνα-θηράω ἄνιχνεύω, ἐρευνῶ.

ἀνα-θλάω κατασυντρίβω εἰς τεμάχια.

ἀνα-θλίβω, μέλ. -ψω· θλίβω, πιέζω, ἰσχυρῶς || ἐξάγω ὑγρόν διὰ πίεσεως.

ἀν-θλόος, ὄν (α στερ. + *ἄθλος*)· ὁ ἄνευ ὄθλων, ἀπόλεμος.

ἀνα-θλόω· καθιστῶ τι θολόν || ἀναπαράσσω || λυπῶ, ἐνοχλῶ.

ἀνα-θλόωσις· ἡ· τὸ καθιστᾶν τι θολόν, θλόωσις, σύμμιξις.

ἀνα-θροεῖν, ἀπρφ. ἀορ. ὅ· τοῦ *ἀνα-θρώσκω*.

ἀνα-θρόνυμαι = *ἀναθρώσκω* (βλ. λ.).

ἀνα-θροῦβέω, μέλ. -ῆσω· κάμνω θόρυβον || ἐπικροτῶ θορυβιδῶς.

ἀνά-θρομα, -ατος, τὸ (*ἀνα-τρέφω*)· τὸ ἀνατραφέν, τὸ θρέμμα.

ἀνά-θρεπτος, ὄν' ὁ ἀνατραφεὶς, τρόφιμος (ἐπὶ θούλων).

ἀνά-θρεψις, ἡ· ἡ ἐκ νέου θρέψις.

ἀν-αθρέω (*ἀνά* + *ἄθρέω*)· ἐκλέπω πρὸς τὰ ἄνω || παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, θὲ τοῦ πλησίον.

ἀνα-θρηνέω θρηνηλογῶ μεγαλοφώνως.

ἀν-ἄθρησις, -εως, ἡ (*ἀναθρέω*)· ἡ ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις, παρατήρησις.

ἀνα-θρύπτομαι· τρυφῶ, ἡδυπαθῶ, διάγω βίον τρυφηλόν.

ἀνα-θρώσκω, ποιητ. καὶ ἰων. *ἀν-θρώσκω* μέλ. -θροῦμαι· ἀορ. *ἀνέθροον*, ἀπρφ. *ἀναθροεῖν*· ἀναπηδῶ, τινάσσομαι ἐπάνω, ἀνατινάσσομαι || πηδῶ ἐπάνω εἰς τι (εἰς τὸν ἵππον π. χ.).

ἀνα-θυάω ὀργῶ πάλιν πρὸς συνουσίαν (ἐπὶ χοίρων).

ἀνα-θυμίασις, -εως, ἡ· ὅτι καὶ *σύμερον*.

ἀνα-θυμιάω· ἐγειρῶ ἀναθυμιάσιν || παθ. ἐγειρομαι ἐν εἰδῆ καπνοῦ.—II μετ. ὑψώνων ἀτμούσιν.

ἀνα-θύω (Α)· ἀναπηδῶ, ὀρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλύζω.

ἀνα-θύω (Β)· θυσιάζω ἐκ νέου.

ἀν-αἰδεῖα, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. *ἀναιδεῖα* (*ἀναιδής*)· ἔλλειψις αἰδοῦς, αὐθάδεια, ἀναιοχυντία, ὀδιαντροπία.

ἀν-αἰδέομαι, ἀπρωθ. (*ἀναιδής*)· συμπεριφέρομαι ἀναιδῶς, ἄνευ αἰδοῦς, ἀναισχύνης.

ἀν-αἰδήμων, ὄν, γεν. -ονος· ἀναιδῆς, ἀναίσχυντος.

ἀν-αἰδής, ἐς (α στερ. + *αἰδώς*, *αἰδέομαι*)· ὁ ἄνευ αἰδοῦς, ἀναίσχυντος, αὐθάδης, θρασύς || Ἐπὶ πραγμ., ἀνηλεής, σκληρῶς || ὁ λίθος τοῦ Σιούζου καλεῖται *λαῶς ἀναιδής*=ἀναίσχυντος, ὀπλαγχνος.

ἀν-αἰδητός, ὄν'=τῆ προηγ.

ἀν-αἰδίχομαι=*ἀναιδεύομαι* (βλ. λ.).

ἀν-αἰδο-μάχας, ὅ ὁ μὴ συστελλόμενος ἐν τῇ μάχῃ, ὁ ἀφόβως μαχόμενος.

ἀν-αἰδύσσω· ἀνασεύω, ἀναρριπίζω (τὴν φλόγα π. χ.).

ἀν-αἰδῶ (*ἀνά*+*αἰθῶ*)· ἀνάπτω, ἀναφλέγω || ἀναλάμπω.

ἀν-αιμακτί, ἐπίρ. τοῦ ἐπ. *ἀναίμακτος*· ἄνευ αιματοχυσίας.

ἀν-αίμακτος, (α στερ.+*αἱμάσσω*)· ὁ ἄνευ αἵματος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα || ὁ μὴ κηλιδωθεὶς δι' αἵματος (λατ. *incruentus*).

ἀν-αίματος, ὄν=*ἀναιμος* (ὁ βλ.).

ἀν-αίμα, ἡ· ἔλλειψις αἵματος.

ἀν-αιμος, ὄν, καὶ *ἀν-αίμων*, -ον, γεν. -ονος (α στερ.+*αἷμα*)· ὁ ἄνευ αἵματος.

ἀν-αἰμό-σαρκος, ὄν' ὁ ἔχων θναιμον σάρκα (περὶ τοῦ τέττιγος).

ἀν-αἰμότης, ἡ=*ἀναίμα* (βλ. λ.).

ἀν-αἰμων, ὄν, -ονος=*ἀναιμος* (βλ. λ.).

ἀν-αιμακτί, ἐπίρ.=*ἀν-αιμακτι* (ὁ βλ.).

ἀν-αἰνομαι, πρτ. *ἡναινόμην*, ἐπ. *ἡναινόμην*, μέλ. *ἀνᾶνούμαι* (οὐχὶ ἐν χρήσει)· ἀορ. *ᾶνᾶνᾶμην*, ἀπρφ. *ᾶνᾶνᾶσθαι* (ἴππο. *ᾶνᾶνᾶται*). Ἀποθ. ᾶνοῦμαι, ἀπορριπῶ, περικρονῶ || μετ' ἀπρφ., ᾶνοῦμαι νᾶ πράξω

τι || ἐντεῦθεν, δικαιολογῶ ἑμαυτὸν διὰ τὴν μὴ ἐκτέλειν, ὀποκρησῶ || μετανῶν, ἐντρέπομαι ποὶ πράττω τι.

Ἔτυμ.· ἀδεῖ, ἔτυμολ. ἰδίχ ὡς πρὸς τὸ *ᾶ* συνθ., ᾶν δηλ. πρόκειται περὶ τῆς προθ. *ἀνά* ἢ περὶ τοῦ στερ. *αν-*· τὸ *ᾶ* συνθετ. ἀσφαλῶς εἶναι ἢ λ. *αἴνος*.

ἀν-αἰζας, μετχ. ἀορ. *ᾶ* τοῦ *ἀν-αἰσσω* (βλ. λ.).

ἀν-αἰρεθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. *ᾶ* τοῦ *ἀναιρέω*.

ἀν-αἰρεσις, -εως, ἡ (*ἀναιρέω*)· τὸ σήκωμα πτωμάτων, τ. ἔ. ὁ ἐνταφιασμός. 2) τὸ ἀναλαμβάνειν ἐπιχειρήσιν τινα (παίρνω τι ἐπάνω μου, τὸ ἀναλαμβάνω).—II καταστροφή, δλεθρος.

ἀν-αἰρετέον, ρημ. ἐπιθ. = *δεῖ ἀναιρεῖν* (βλ. *ἀν-αἰρέω*).

ἀν-αἰρετήριος=*ἀναιρετικὸς* (βλ. λ.).

ἀν-αἰρέτης, -ου, ὁ· καταστροφεὺς, ὄλοκφόνος.

ἀν-αἰρετικός, ἡ, ὄν' καταστρεπτικός, ὄναιρῶν.

ἀν-αἰρετός, ὄν (α στερ.+*αἰρέομαι*)· ὁ μὴ *αἰροῦμενος*, ὁ μὴ ἐκλέγων.

ἀν-αἰρέω, μέλ. -ῆσω· πρκ. *ἄνηρημα*, παθ. πρκ. *ἄνηρημαι* (βλ. *αἰρέω*)· σηκώνω ἐπάνω (λατ. *tollere*), καὶ οὕτω:—I ὀποκρίζω, κυρ. ἐπὶ *βραβεῖων* || ἀπλῶς, παίρνω ἐπάνω, σηκώνω.—II ἐξαφρανίζω, καταστρέφω (κυρ. αἰρῶ ἐκ τοῦ μέσου, ἐκποδῶν ποιοῦμαι) || ἐπὶ νόμων καὶ ἐθίμων, καταργῶ.—III ὑποδεικνύω, χρηροδοτῶ, ἀποκρίνομαι (κυρ. ἐπὶ ἀπαντήσεων, μαρτυριῶν) || ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπάντησιν.

Μέσον, λαμβάνω ἐπάνω μου, εἰς χεῖράς μου, σηκώνω δι' ἑμαυτὸν || ἐντεῦθεν, κερδίζω, ἀπολαμβάνω, δέχομαι || ὀπαιτῶ. 2) σηκώνω (ἐπάνω) νεκροῦς (πρὸς ἐνταφιασμόν), ἐνταφιάζω. 3) λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀναδέχομαι νεογεννηθέντα τέκνα (λατ. *tollere, suscipere, liberos*). 4) συλλαμβάνω (ἐν γαστρὶ). 5) λαμβάνω, σηκώνω, χρομάται ἐπὶ τόκω.—II ἀναλαμβάνω ἐπιχειρήσιν τινα, ἀναλαμβάνω τι, τὸ παίρνω ἐπάνω μου.—III ἀποσούρω, διαγράφω, ἀκυρῶ.

ἀν-αἰρῶ, μέλ. *ἀνᾶρῶ*· αἰρῶ ἄνω, ὀνυψῶ.

ἀν-αἰσθής, ἐς=*ἀναίσθητος* (βλ. λ.).

ἀν-αἰσθησία, ἡ (*ἀναίσθητος*)· ἔλλειψις αἰσθησεως ἢ ἀντιλήψεως, «ἀναίσθησια».

ἀν-αἰσθητός (*ἀναίσθητος*)· εἶμαι ἀναίσθητος || στεροῦμαι εὐαίσθησίας. Φέρεται ἐν τισὶ χειρογρ. καὶ *ἀναίσθητεύω* καὶ *ἀνασθηταίνω*.

ἀν-αἰσθητός, ὄν (α στερ.+*αἰσθέσθαι*, ἀορ. ὅ· τοῦ *αἰσθάνομαι*)· ὁ ἄνευ αἰσθησεως, ὁ μὴ αἰσθηόμενος. 2) ὁ στερούμενος τοῦ κοινου νοῦ, ἀνόητος.—II παθ., ὁ μὴ γινόμενος αἰσθητός, ὃν δὲν αἰσθάνεται τις.

ἀν-αἰσιμῶ, πρτ. *ἀναισίμουν*· ἀορ. *ᾶ* *ἀναισίμοσα*—παθ. ἀορ. *ᾶ* *ἀναισιῶσθην*· πρκ. *ἀναισίμομαι* (α στερ.+*αἰσιμος*)· τὸ ἀπλῶν *αἰσιμῶ* ὅν εἶναι ἐν χργῆσει· ἰων. ῥ.=ᾶττ. *ἀναλίσκω*=μεταχειρίζομαι, καταναλίσκω, δαπανῶ (ἐπὶ χρόνου), ἐξαντλῶ (ἐπὶ τροφίμων). Ἐκ τούτου τὸ

ἀν-αἰσιμῶμα, -ατος, τὸ (*ἀναισιμῶ*)· πᾶν τὸ καταναλισκόμενον, τὸ δαπανώμενον, δαπάνη.

ἄν-αἰσσω, ἄττ. *ἄν-ᾶσσω*, *ἄν-ᾶττω* (*ἀνά*+*αἰσσω*)· ἀναπηδῶ, ἐγειρομαι ταχέως, ὀρμῶ ἐπάνω, ἀνατινάσσομαι || μετ' αἰτ. πηδῶ ἐπάνω εἰς...

ἀν-αἰσχής, ἐς=*ἀναίσχυντος* (βλ. λ.).

ἀν-αἰσχυντέω (*ἀναίσχυντος*)· εἶμαι ἀναίσχυντος, ἀναιδῆς, συμπεριφέρομαι ἀναιδῶς.

ἀν-αἰσχύντημα, -ατος, τὸ· ἀναίσχυντος, ἀναιδῆς πράξις.

ἀν-αἰσχυντία, ἡ· ἔλλειψις αἰσχύνης, ἀναιδεια, ὀδιαντροπία. Ἐκ τοῦ

ἀν-αἰσχυντός, ὄν (α στερ.+*αἰσχύνη*)· ὁ μὴ αἰσχυόμενος, ἀναιδῆς, ξετοίπυτος || ἐπὶ πραγμ., ἀπεχθής, βδελύρος.

ἀν-αἰτήτος, ἡ, ὄν (α στερ.+*αἰτέω*)· ὁ μὴ αἰτηθεὶς, ἀζητήτος.

ἀν-αἰτιάτος, ὄν· ὃν δὲν αἰτιώμεθα, ἀκατηγόρητος.

ἀν-αἰτιο-λόγητος, ὄν· ὃν δὲν δύναται τις νᾶ αἰτιολογήσῃ.

ἀν-αἰτίας, ὄν (α στερ.+*αἰτία*)· ὁ ἄνευ αἰτίας,

δνευ δικαιολογίας, ἀβάσιμος.— || ἐπὶ προσ., μὴ ἔν-
οχος, ἀδῶς, ἄσφογος.

ἀν-αιωρέω ὑψώνω τι καὶ τὸ κρατῶ ὑψηλά.
ἀνα-καγχάζω (βλ. *καγχάζω*) γελῶ μετὰ καγ-
χασμοῦ (δυνατά).

ἀνα-κάθαίρω καθαρίζω ἐντελῶς.— Παθ., γίνο-
μαι ἄλλως διόλου καθαρός, ξεκαθαρίζομαι.

ἀνα-κάθαρσις, -εως, ἡ, τὸ ἀποκαθαίρειν || διευ-
κρίνησις σκοτεινοῦ χωρίου, ἐρμηγεία, ἐξήγησις.

ἀνα-καθαρτικός, ἡ, ὄν' ἐμετικός.

ἀνα-κάθημαι κάθημαι ὀρθά, ἐηλ. οὐχὶ πλαγίως,
οὔτε κύπτων.

ἀνα-καθίγγυμαι=τῷ ἐπομ.
ἀνα-καθ-ίζω καθίζω τι ὀρθιον.— Μέσο, κάθημαι
ἑθικός (ὁ ἔθιος).— || ἀμετέ., κάθημαι πάλιν (χάμω),
ξανακάθημαι.

ἀνα-καινίζω, μέλ. -ίω, ἀτ. -ιῶ ἄνανεώνω.

ἀνα-καινισμός, ὁ=ἀνακαινίσις.

ἀνα-καινο-ποιέω=ἀνακαινίζω (βλ. λ.).

ἀνα-καινουργέω=ἀνακαινίζω=ἀνανεώνω τι, τὸ
«ξανακαινουργιώνω».

ἀνα-καινόω (ἀνά+καινός) ἀνανεώνω, ἀποκαθι-
στῶ. Ἐξ τούτου τὸ

ἀνα-καίνωσις, ἡ, γεν. -εως (ἀνακαινώω) ἀνανέ-
ωσις, ἀνακαινίσις.

ἀνάκαιον, τό=ἀνακαίον (ἐλ. λ.): φυλακὴ, εἰρκτή.

ἀνα-καίω, ἀβρ. ἄ ἀνέκαυσα ἀνάπτω.— Μέσο, ἀνά-
πτω δι' ἑμαυτὸν || μετρ. φλογίζω, ἐξάπτω, διεγειρώ,
ἐνδαρρύνω || ἐν παθ. ἐνν. καίομαι, ἐξάπτομαι, φλέ-
γομαι, ὁπὸ θυμόν.

ἀνά-κάλέω, ποιητ. ἀγ-καλέω, μέλ. -έσω καλῶ,
προσκαλῶ, ἐπάνω, κυρ. τούς νεκρούς.— || προσ-
καλῶ, ἐπικαλοῦμαι, κατ' ἐπανάληψιν || θθεν: ἐπι-
καλοῦμαι τὴν βοήθειαν τῶν δειῶν. 2) προσκα-
λῶ, κλητεύω, εἰς τὸ δικαστήριον. 3) φωνάζω τινά
ὀνομαστικῶς.— || καλῶ τινα (νά ἔλθῃ) ὀπίσω, ἀ-
νακαλῶ τινα (ἐκ τῆς ἐξορίας).

ἀνα-καλινδέομαι ἀντι *καλινδέομαι*=*κυλινδέ-*
ομαι (βλ. λ.).

ἀνα-κάλυπτήρια, τὰ ἡ ἐορτὴ τῆς ἐκκαλύψεως,
καθ' ἣν ἡ νύμφη ἀφήρει τὸ πρῶτον τὴν παρθενικὴν τῆς
καλύπτραν καὶ ἐδέχετο δῶρα (ἔδνα) ἀπὸ τὸν νυμφίον.—
|| τὰ κατὰ τὴν τελετὴν αὐτὴν προσφερόμενα δῶρα,
τὰ λεγόμενα καὶ *ἔδνα ἡ ὀπιτήρια* πρβλ. καὶ *ἀνα-*
κάλυπτρα.

ἀνα-κάλυπτος, ὄν' ἀκάλυπτος ('Ἐβδ.).

ἀνα-κάλυπτρα, τὰ=ἀνακαλυπτῆρια (βλ. λ.).

ἀνα-κάλυπτω, μέλ. -ψω ἀποκαλύπτω, ξεσκεπά-
ζω.— || ἀμετέ. αἶρω κάλυμμα τι, ἀνοίγω.

ἀνα-κάλυψις, ἡ ἀποκάλυψις, ξεσκεπάσμα, φα-
νέρωσις.

ἀνα-κάμψις, ἡ κάμψις.

ἀνα-κάμπτηριον, τό τόπος πρὸς περιπατον.

ἀνα-κάμπω, μέλ. -ψω κάμπω, λυγίζω τι πρὸς
τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) ἀμετέ. (ἐνν. *ἔμαντόν*)=
λυγίζω ἐγὼ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπανακάμπω.

ἀνα-κάμψ-ερωτός, -ωτος, ὁ βοτάνη ἐχουσα τὴν
δύναμιν νά ἐπαναφέρῃ τὸν ἔρωτα.

ἀνα-κάμψι-πνοος, ὄν' ἐπανακάμπτων ἄνε-
μος, εἶδος ἀνεμοτροβίλου.

ἀνά-κάμψις, -εως, ἡ ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω κάμψις.

ἀν-ἀκανθος, ὄν (α στερ.+ἀκανθα) ὁ δνευ ἀ-
κανθῶν ἢ ὀσῶν || ὁ δνευ σπονδυλικῆς στήλης.

ἀνα-κάπτω, μέλ. -ψω «χάπτω», καταπίνω, κα-
ταβροχδίζω.

ἀνα-κατα-λήκτως=ἀκαταλήκτως (βλ. λ.).

ἀνά-καυσις, -εως, ἡ τὸ ἀνακαίειν, τὸ ἀνάπτειν,
ἡ πυρπόλησις.

ἀνα-καχλάζω θράζω μετὰ καχλασμοῦ, ἐξορμῶ.

ἀνά-καψις, -εως, ἡ κατάποσις, καταβρόχδισις,
«χάψιμον».

ἀνα-κέεται, ἰων. ἀντι *ἀνάκεινται*, γ' πληθ. τοῦ *ἀ-*
νάκειμαι (βλ. λ.).

Ἀνάκεια, τὰ, -ων ἐορτὴ τῶν Διοσκούρων βλ.
Ἀνάκειον, *Ἀνακες*.

ἀνά-κειμαι, ποιητ. *ἄγ-κειμαι* μέλ. -κείσομαι ἐν
χρῆσει: ὡς παθητ. τοῦ *ἀνατίθημι*: εἶμαι ἀνατεθειμέ-

νος (ἀφιερωμένος), κείμαι ὡς ἀφιέρωμα θεοῦ τινος
|| ὡς. ἔχω ἀνεγερθῆ, εἶμαι ἀνεγερμένος ὡς ἀν-
δρίας.— || ἀναφέρομαι εἰς τι, ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος.

Ἀνάκειον, τό ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, τοῦ Κά-
στορος δηλ. καὶ Πολυδεύκους βλ. *Ἀνακες*.

ἀνα-κείρω, μέλ. -ερω ἀνοίγω, οχίζω.

ἀνα-κέκλωμαι, ποιητ. ἀντι *ἀνα-καλέω* (βλ. βλ.).

ἀνα-κέλλδος, ὁ (ἀνά+κέλωμαι) δυνατὴ κραυγὴ
|| κρότος, ἦχος.

ἀνα-κέομαι, ἀποθ. διορθῶ, ἐπανορθῶ || θεραπεύω.

ἀνα-κεράννυμι καὶ -ῶν μέλ. -κεράσω ἀναμει-
γνύω ἐκ νέου || γεν. ἀνακατώνω, ἀναμειγνύω καλῶς.

Ἀνακες, οἱ ἀπύρχ. τύπος τοῦ *ἀνακτες*=οἱ βασιλεῖς
(Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης).

ἀνα-κεφαλαίω, μέλ. -ώσω (ἀνά+κεφαλή) συγ-
κεντρῶν εἰς περιληψιν, συγκεφαλαίωνω.

ἀνα-κεφαλαίωσις, -εως, ἡ συγκεφαλαίωσις, πε-
ρληψις.

ἀνα-κεφαλαιωτικός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
ἀνακεφαλαίωσιν.

ἀνα-κηκίω ἀναπηδῶ, ἀναβλύζω με ὀρμὴν || ὡς.
πάλλομαι βιαίως.

ἀνα-κήρυκτος, ὄν' ἀνακηρυχθεὶς.

ἀνα-κήρυξις, -εως, ἡ ἀνάφρησις, ἀναγόρευσις.

ἀνα-κηρύσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ύξω κηρύσσω δι-
μοσίᾳ, προκηρύσσω διὰ τοῦ κήρυκος, διακηρύσσω,
κυρ. ὡς κατακτητῆς (νικητῆς) || προσφέρω διὰ τῆς
φωνῆς τοῦ κήρυκος || καὶ οὕτω, ἐκδέτω τι εἰς δημο-
πρασίαν (εἰς τὸν κήρυκος).

ἀνα-κινδυνεύω, μέλ. -σω ὀρμῶ ἐκ νέου εἰς τὸν
κίνδυνον, ριψοκινδυνεύω πάλιν, διατρέχω νέον
κίνδυνον.

ἀνα-κινέω κινῶ πρὸς τὰ ἄνω || ταλαντεύω τῆ-
δε κάκεισε. 2) ἐξεγείρω, ἐξάπτω, ἀφυπνίζω (λατ.
suscitare). Ἐκ τούτου τὰ:

ἀνα-κίνημα, τό ἡ ἄνω καὶ κάτω κίνησις τῶν
βραχιόνων. Κα!

ἀνα-κίνησις, -εως, ἡ κραδασμός, αἰώρησις, τῆδε
κάκεισε. 2) ἐξαφίς, ἐξέγερασις, συγκίνησις. Κα!

ἀνα-κινήτικος, ἡ, ὄν' ὁ ἀνακινῶν, ὁ προξε-
νῶν ἀνακίνησιν.

ἀνα-κινῶμαι, ἀποθ.=ἀνακεράννυμι (βλ. λ.).

ἀνα-κλάζω, μέλ. -κλάξω ἀβρ. ἄ ἀνέκλαγον φω-
νάξω δυνατά, ἀναθοῶ, ἀνακραζῶ || ἐπὶ κυνός, ὑλα-
κτῶ, γαυγίζω.

ἀνα-κλαίω, μέλ. -κλαίωσμαι κλαίω φωναχτά,
ἀναθοῶ γοερῶς, ἐκρήγγυμαι εἰς γόους || ἐκοπῶ εἰς
δάκρυα || ὡς. κλαίω διὰ τι, θρηνῶ τι.

ἀνά-κλασις (Α) ἡ (ἀνακλάω) ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω
ἀνάκαμψις, ἀναστροφὴ || ἐπὶ φωτός, ἀντανάκλασις ||
ἐπὶ ἤχου, ἀντήχησις.

ἀνά-κλασις (Β) καὶ *ἀνάκλαυσις*, ἡ (ἀνακλαίω)
θρηῶσις.

ἀνα-κλασμός, ὁ=τῷ προσηγ.

ἀνά-κλαστος, ὄν (ἀνακλάω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κε-
κλασμένος, ἀντανεκλώμενος || ἐν τῇ Γραμμ. κλιτός.

ἀνα-κλαυθμός ἡ -κλαυθμός, ὁ=ἀνάκλαυσις (βλ. λ.).

ἀνά-κλαυσις (ἀνακλαίω)=θρηῶσις.

ἀνα-κλάω (Α) μέλ. *κλάσω* ἀβρ. ἄ ἀνέκλασσω λυγι-
ζω, κάμπω, πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω || κόμω
κομμάτια. 2) οὐρῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναστρέφω.—
|| ἐπὶ τοῦ φωτός ὡς παθ. ἀντανεκλώμαι || ἐπὶ ἤχου,
ἀντήχῶ.

ἀνα-κλάω (Β) ἀττ. ἀντι *ἀνακλαίω* (βλ. λ.).

ἀνά-κλημα, τό=ἀνάκλησις (βλ. λ.).

ἀνα-κληρῶ διανέμω ἐκ νέου διὰ κλήρου, ξα-
ναμοιράζω.

ἀνα-κλήρωσις, ἡ ἢ ἐκ νέου διανομὴ.

ἀνά-κλησις, -εως, ἡ (ἀνα-καλέω) πρόσκλησις,
ἐπίκλησις || κλήτευσις.— || ἀνάκλησις, κυρ. ἐκ τῆς
ἐξορίας.

ἀνα-κλητήρια, τὰ ἐορτὴ τῆς ἀναγορεύσεως τινος
ὡς Βασιλέως, διατελοῦντος μέχρι τῆς ἀναγορεύσεως
του ὑπὸ κηδεμονίαν.

ἀνα-κλητικός, ἡ, ὄν' ὁ προτρέπων ἢ συντελῶν
εἰς τι || ὁ κατάλληλος πρὸς ἀνάκλησιν.

ἀνά-κλιμα, τό ἀνωφεία.

ἀνα-κλιθῆσομαι, παθ. μέλλ. τοῦ ἀνακλίνομαι.
ἀνα-κλινθεῖς, μετγ. ἀνακλιθεῖς, ποιητ. παθ. ἄορ. α' τοῦ·
ἀνα-κλίνομαι, ποιητ. ἀγ-κλίνομαι· μέλ. -κλίνομαι ἄορ. α' ἀν-ἐκλίνομαι· κάμνω τι νὰ γέρνω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀκουμπῶ τι ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο.—Παθ., κεῖμαι, ἀνάκειμαι, θυθίζομαι ἢ στηριζομαι ὀπίσω.—|| ὠδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω (θῦραν π.χ.), θθεν, ἀνοίγω.
ἀνά-κλίσις, -εως, ἡ, τὸ ἐξάπλωμα, τὸ πλάγισμα.
ἀνα-κλισμός, ὁ τὸ ὀπίσθιον στήριγμα, τὸ ἐρειθίζονταν καθίσματος ἢ ἀνακλίντου.
ἀνά-κλιτος, ἡ, ον (ἀνακλίνομαι) ὁ ἀνακεκλιμένος, ὁ στηριγμένος ὀπίσω.
ἀνα-κλονέω· κλονίζω, κινῶ ἄνω καὶ κάτω.
ἀνα-κλύζω, μελλ. -ύσω· ἐπὶ τῆς θλάσεως, ἧτις ἀναταρασσομένη ἐφορμῶ. 2) ἀπολ., ἀναβρόζω, ὡς τὰ κύματα.
ἀνα-κλώθω· κλώθω ἐκ νέου τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τινος || μεταβάλλω τὴν μοῖραν του.
ἀνα-κνάπτω· λευκαίνω, καθαρίζω, ἀνακαινίζω παλαιὰ ἱμάτια.
ἀνα-κνάω· ἀνατρίβω.
ἀνα-κνισῶ· πληρῶ τι κνίσης, ἢ εὐωδίας, καθιστῶ τὴν εὐὼδον.
ἀνα-κογχυλίαιζω, μελ. -σω (ἀνά+κόγχη)· ἀνοίγω καὶ παραχαράττω μίαν σφραγίδα, πλαστογραφῶ. 2) = ἀναγαργαζῶ (βλ. λ.).
ἀνα-κογχυλιασμός, ὁ τὸ νὰ κάμνω τις γαργάραν.
ἀνα-κογχυλιαστόν, τὸ (ἐνν. φάρμακον) ἢ γαργάρα.
Ἄνακοι, -ων· = Ἄνακες (βλ. λ.).
ἀνα-κοινοῦ· μέλ. -ώσω· καθιστῶ τι κοινόν καὶ εἰς ἄλλον (λατιν. communicare aliquid cum aliquo) || ἐπικοινωνῶ μὲ τινα, τὸν συμβουλευομαι.—Μέσ. μετὰ παθητ. πρκ. -κεκοίνωμαι || κάτι τὸ ἴδικόν μου τὸ καθιστῶ κοινόν καὶ εἰς ἄλλους, τὸ μεταδίδω.
ἀνα-κοιρανέω· ἄρχω, κυβερνῶ, τυραννεύω, ἔν τινι τόπῳ.
ἀνα-κοκκύζω· φωνῶ «κουκουρίζω», ἐπὶ ἀλέκτορος.
ἀνα-κολλάω· ἐπικολλῶ ἢ συγκαλλῶ.
ἀνα-κόλλημα, τό· τὸ ἐπικεκολλημένον.
ἀνα-κόλλησις, ἡ, ὄν· ἡ πράξις τοῦ ἐπικολλῆναι.
ἀνα-κοληθητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἐπικόλλησιν.
ἀν-ἀκολουθία, ἡ, ἡ ἄλληλις ἀκολουθία, συνεχείας || τὸ ἀνακόλουθον (ἐλλήμα).
ἀν-ἀκόλουθος, ον· ὁ ἄνευ ἀκολουθίας, ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τὰ προηγούμενα.
ἀνα-κολπάζω, μελ. -σω (ἀνά+κόλπος)· ἀνασηκῶν τὸ φόρεμά μου, ὥστε νὰ οχηματίζεται κόλπος πτυχῶν, ἀναζώννυμαι «ἀνασκομπώνομαι» || ἀπολ. ἀναζώννυμαι (ἀνασκομπώνομαι).
ἀνα-κολυμβάω, μελ. -ήσω· ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀφ' οὗ καταθυθισθῶ || μεθ. ἀνάγω (ἀναβιβάζω) τι ἐκ τοῦ πυθμένος.
ἀνα-κομάω (ἀνά+κομάω)· κομῶ ἐκ νέου ἄποκτῶ ἐκ νέου μαλλιά (νέον φύλλωμα).
ἀνα-κομβόομαι· ἀνακομβώνομαι, κουμπώνομαι ἐκ νέου || τὸ ἐνεργ. ἀνακουμβόω = ξεκουμπώνω, ξεγυμνώνω.
ἀνα-κομιδή, ἡ, ἡ ἀνάκτησις ἐνὸς πράγματος, ἡ ἰσχυρὴ εἰς τὸ ἀνάκτησιν ἐκ τινος ἀδοθενείας.
ἀνα-κομιζῶ, ποιητ. ἀγ-κομιζῶ· μέλ. -ίσω, ἄττ. -ίσω ἄορ. α' ἀνεκόμισα· κομιζῶ ὄνω, φέρω ἄνω || κυρ. φέρωμαι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ρεύματος, ἢ ἐναντίον τοῦ ρεύματος.—Παθ., ὑπάγω ἄνω, ἀνέρχομαι.— || φέρω ἢ λαμβάνω ὀπίσω, ἀνακτῶ.—Μέσον μετὰ παθ. πρκ. φέρω τι ὀπίσω μετ' ἐμαυτοῦ || ἐπανακτῶ κάτι τὸ ἴδικόν μου || τὸ ξαναπαίρω πάλιν.—Παθ. γυρίζω ὀπίσω· ἐπανέχομαι.
ἀν-ἀκοντίζω, μέλ. -ίσω· ὀκοντίζω πρὸς τὰ ὄνω, ἀνασπίττω.— || ἀμετ. ἀναπηθῶ, ἐξάκοντιζομαι, ἐκσεινδονίζομαι, ἐπιπῶ τὸ αἶμα ἐκ τῆς πληγῆς.
ἀνα-κοπή, ἡ, τὸ κτυπῆν ὀπίσω || ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ὠθηθῆναι ἀνάρθρωσιν, ἐμπόδιον || ἀνάπαλις, ἀντικίπημα.
ἀνα-κόπτω· κτυπῶ, ἐκθιάζω ἢ ὀπωθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω || ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω.—Παθ., διακόπτομαι ἐμποδίζομαι, ἀναχαιτίζομαι.

ἀνα-κουφίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. -ίσω· ἀνασηκῶν, οσηκῶν ἐπάνω, ὑψώνω. 2) ἐλαφρύνω.—Παθητ. ἀνασηκῶμαι, ὑψώνομαι || ἐλαφρύνομαι ψυχικῶς, «ἀνακουφίζομαι». Ἐκ τούτου τὸ
ἀνα-κούφισις, -εως, ἡ· ἀνώψωσις, ἀνασηκῶμα || ἐλάφρυνσις || ἀνακούφισις ἀπὸ τινος πράγματος.
ἀνα-κούφισμα, -ατος, τό· ἐλάφρυνσις.
ἀνα-κράδαιον καὶ ἀνακράδῶν· σείω, σαλεύω.
ἀνα-κράδεύω· τῶ προσηγ.
ἀνα-κράζω, μέλ ἀνακράξομαι ἄορ. ὁ ἀνεκράξων· κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ, ὑψώνω τὴν φωνήν μου.
ἀνα-κράθεις, μετγ. παθ. ἄορ. τοῦ ἀνα-κεράννυμι.
ἀνά-κράσις, -εως, ἡ (ἀνακεράννυμι)· ἡ ἀνάμειξις, τὸ ἀνακάτωμα.
ἀνα-κραυγάζω, μέλ. -άσω· κράζω ἰσχυρῶς.
ἀνα-κραύγασμα, τό· μεγάλη, ἰσχυρὰ κραυγή.
ἀνακρέκομαι, ἀποθ. (κερέκω)· ἀρχίζω νὰ παίζω πλήττων διὰ τοῦ πλήκτρου ἐντατόν θρονον || ἐπὶ πτηνοῦ, χορδίζω, ρυθμίζω, τὴν φωνήν μου.
ἀνα-κρεμάννυμι, ποιητ. ἀγ-κρεμῶ· μέλ. -κρεμάσω ἄορ. α' ἀνεκρέμασα· κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι, κρεμῶ ὑψηλὰ, ἢ κρεμῶ τι ἀπὸ τι.—Παθ. εἶμαι κρεμασμένος (ἀπὸ τι) || μετγ. εἶμαι μετέωρος, ἐκκρεμῆς (λατιν. suspensus esse).
ἀνα-κρεμασμός, ὁ τὸ ἀνακρέμασμα, ἀνάρτησις.
ἀνα-κρήνημι· ἀνακρεμάννυμι.
ἀνα-κρίνω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. κρίνω)· ἐξετάζω καλῶς, ἀναζητῶ, ἀνακρίνω.— || ἐξετάζω ἐκ τῶν προτέρων, προανακρίνω.— Μέσ., ἀνακρίνεσθαι πρὸς ἑαυτοῦς = ἐρωτῶν ἄλληλους (ὁ εἰς τὸν ἄλλον), διαδικάζεσθαι, κρισολογεῖσθαι. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνά-κρίσις, ποιητ. ἀγκρίσις, -εως, ἡ· ἐξετάσις, ἀνάκρισις, ἔρευνα.
ἀνα-κροταλίζω· ἀνακροτεῖω (βλ. λ.).
ἀνα-κροτέω, μέλ. -ήσω· οσηκῶν πρὸς τὰ ὄνω (τὰς χεῖρας π.χ.) καὶ κτυπῶ ὄμου (συγκρούω) || ἀπολ. χειροκροτῶ μὲ ὑψωμένους τὰς χεῖρας, ἐπιδοκιμάζω, ἐπεφωμῶ, ζωηρῶς.
ἀνά-κρουσις, -εως, ἡ (ἀνακρούω)· ὠδῆσις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναχαίτισις || κυρ. τὸ ὠθεῖν ἐν πλοῖον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοχώρησις πλοῖου, «πρῦμναν κρούειν» τὸ κωπηλατεῖν πρὸς τὰ ὀπίσω.
ἀνα-κρουστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνακρούω· πρέπει τις νὰ ἀνακρούσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναχαιτίσῃ.
ἀνα-κρουστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς ἀνάκρουσιν, πρὸς ἀνακοπήν.
ἀνα-κρούω, μέλ. -σω· ὠδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, σταματῶ, ἀναχαιτίζω.—ὡς μέσον, ἐπὶ πλοῖον, ἀνακρούομαι πρῦμνην = ὠδῶ τὸ πλοῖον ὀπίσω, πρὸς τὴν πρῦμνην, ὀπισθοδρομῶ διὰ τῆς πρῦμνης (κωπηλατῶν) κατὰ τὸν τρόπον ὥστε τὸ ἔμβολον νὰ μὴν ἐστραμμένον πρὸς τοὺς χεῖροὺς) || ὡς μέσον καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ: πλήττω τὰς χορδὰς, κάμνω προανάκρουσμα, προανακρούω (πρὸ βλ. ἀναβάλλομαι).
ἀνα-κτᾶομαι, μέλ. -κτῆσομαι· πρκ. ἀνεκτῆμαι, ἀποθ. ἀνακτῶ, κτῶμαι πάλιν ἐπανορθώνω.— || ἔλκω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου, κερδίζω τὴν εὐνοϊάν τινος.
ἀν-ἀκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνάγω· πρέπει νὰ ἀναβιβῆσθαι (ἐξαγάγη) τις || πρέπει νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ἀναγάγῃ τις.
ἀνάκτησις, ἐπ. ἀντὶ ἀναξίς, δοτ. πληθ. τοῦ ἀναξίς.
ἀνά-κτῆσις, -εως, ἡ· τὸ ἀνακτᾶσθαι, τὸ ἀναλαμβάνειν, ἢ ἐκ νέου κτῆσις || ἀνάκτησις ἰσχύος, ἀνάρρωσις.
ἀνα-κτητικός, ἡ, ὄν· κατάλληλος πρὸς ἀνάρρωσιν.
ἀνα-κτιζῶ· κτιζῶ ἐκ νέου.
ἀνά-κτίσις, ἡ, ὄν· ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις, ἀναγέννησις.
ἀνακτίτης, ὁ πολυτίμος τις λίθος.
ἀνακτορία, ἡ (ἀνάκτωρ)· ἡγεμονία, κυριότης, κυβερνησις.
ἀνακτόριος, α, ον (ἀνάκτωρ)· ὁ ἀνήκων εἰς ἀνάκτα (τ.ε. κύριον ἢ βασιλέα), βασιλικός, ἀνακτορικός· ἀνακτόριον, τὸ = ἀνάκτορον (βλ. βλ.).
ἀνάκτορον, τό (ἀνάκτωρ)· ἐνδιαίτημα βασιλέως, παλάτι, «ἀνάκτορον» || ὡς ναός.

Ἄνακτο-τελέσται, -ῶν, οἱ (τελέω)· οἱ Πρόεδροι τῶν μυστηρίων, ἤτοι ἱερῶν τελειῶν, τῶν Κορυθάντων.

ἀνάκτωρ, -ορος, ὁ (ἀνάσσω)· ἀναξ, βασιλεὺς.

ἀνα-κυΐστω· ἔρχομαι πάλιν εἰς συνουσίαν.

ἀνα-κυκᾶω, μέλ. -ῆσω· ἀναταράσσω, ἀνακατώ-νω, ἀναμεγνύω || συγγέω.

ἀνα-κυκλέω· στρέφω τι γύρω ἐκ νέου || ἀμτθ. καὶ πρθ. περιστρέφομαι, ἔρχομαι γύρω πάλιν. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-κύκλησις, -εως, ἡ· ἡ κυκλικὴ ἐπάνοδος, περιστροφή, ἐπιστροφή, ἐπαναφορά || ἀναστάτωσις, ἐπ-ἀνάστασις.

ἀνα-κυκλικός, ἡ, ὄν· ὁ εὐκόλως ἀναστρέφομε-νος, ἐπὶ στήχου δυναμένου νὰ ἀναγνωσθῆ καὶ ἀναδρο-μικῶς.

ἀνα-κυκλώω· ἀνακυκλέω (βλ. λ.).

ἀνα-κύκλωσις, ἡ· ἀνακύκλησις (βλ. λ.)· περιστρο-φῆ || κατάλυσις, μεταβολή, ἀνατροπή.

ἀνα-κύλισμός, ὁ· τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω κυ-λίεσθαι.

ἀνα-κυλίω· κυλίω πρὸς τὰ ἄνω || κυλίω κατ' ἐπ-ανάληψιν.

ἀνα-κυμβάλιός (ἀνά + κύμβαλον)· κροτῶ ὡς κύμβαλον· *δίφροι ἀνεκυμβάλισον* = ἀνετρέποντο (ἀναποδογύριζαν) μετὰ πατάγου(ῆ)χου(ντες ὡς κύμβαλα).

ἀνα-κῦπῶς· ἀνατρέπω.

ἀνα-κῦπτω, μέλ. κύψω καὶ κύψομαι· ἄορ. α' ἀνε-κυψα· πρκ. ἀνακέκῦρα· σηκώνω) τήν κεφαλὴν || κυρ. ἀναδύομαι ἐκ τοῦ ὕδατος (ἀνέρχομαι ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδ.).—ἐντεῦθεν, ἐξέρχομαι ἀπὸ δύσ-κολον θέσιον, συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω.

ἀνα-κῦριώσις, ἡ· ἐπίσημος θεβαίωσις.

ἀνα-κυρτώω· κάμπω πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω.

ἀνα-κωδωνίζω· κτυπῶ τὴν καὶ τὸ δοκιμάζω διὰ τοῦ ἤχου, κωδωνίζω, ἤχῳ.

ἀνα-κωκῦω, μέλ. -ύσω· θρηγῶ μεγαλοφώνως || ἐκβάλλω ὀξείας κραυγὰς.

ἀνά-κωλος, ὄν (ἀνά+κῶλον)· κολοβός, βραχύς, «κοντός».

ἀνα-κωλύω· εἶργω, ἀπείργω, ἐμποδίζω.

ἀνα-κωμῶδέω· ἀναβιάζω ἐκ νέου ἐπὶ τῆς σκη-νῆς || ἐμπαίζω, κοροϊδεύω.

ἀνάκως, ἑπίρ.· ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς || ἀνα-κῶς ἔχειν τινός· φροντίζειν, μεριμνᾶν, περὶ τίνος (ἐκ τοῦ ἀνακος, ἐπιθ. τοῦ ἀναξ,=ἐπιμελητής, φρον-τιστής).

ἀνάκωχεύω (καὶ ὀρθότ. ἀνοκωχεύω, πρδλ. ἀνα-κωχή), μέλ. -σω· κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, κυρ. ἐπὶ πλοίων, κρατῶ τὸ πλοῖον ἠγκυροβολημένον, ἀλλ' ὁ-μως ἀνακωχ. τὸν τόνον τῶν πτελῶν = διατηρῶ τὴν ἐντασιν τῶν σχοινίων, τὰ διατηρῶ τεντωμένα. 2) ἀμτθ. ἀνακωχ. (ἐνν. ἑμαυτὸν) = παραμένω ἡσυχος, σταματῶ.

ἀνακαχῶ, ἡ· ἐσφαλμένος τύπος τοῦ ἀνοκωχῆ (ὁ βλ.).

ἀνα-λαβεῖν, ἀπρ. ἄορ. β' τοῦ ἀναλαμβάνω.

ἀνα-λάσσομαι, ἀποθ.· λαμβάνω πάλιν, ἀναλαμβάνω.

ἀνα-λακτίζω· λακτίζω ὅπουθεν || μτθ. ἀπολακτίζω τὴ, ἀπορρίπτω || περιφρονῶ.

ἀν-ἀλλάζω, ἄορ. α' ἀνηλάξα· ἐκβάλλω μεγα-λόφωνον κραυγῆν, ἰδία πολεμικῆν, κραυγάζω δυνατά.

ἀνα-λαμβάνω, μέλ. -λήψομαι· ἄορ. ὅ' ἀνέλαβον· πρκ. ἀνείληρα· λαμβάνω ἐπάνω (μου), παίρνω εἰς τὰ χεῖρα μου, γενικῶς λαμβάνω τινὰ (τὴ) μετ' ἑμαυτοῦ, παραλαμβάνω, «ἀναλαμβάνω». 2) ὑποδεύω. 3) ἀναλαμβάνω, κυρ. ὡς μέσ. ἀναλαμβάνω (ἐπιχειρή-σιν τινά), ἐπιχειρῶ· *πόλεμον ἀναλαβέσθαι*. 4) λαμ-βάνω ὀπίσω, ἐπανακτίζω· ἀναλαβεῖν λόγον.—|| λαμ-βάνω ὀπίσω, ἐπανακτῶ || ἐπανορθώνω, διορθώνω.—|| ἀναχακτίζω (ἐπὶ ἔππου).—IV προσελκύνω πρὸς τὸ μέρος μου, κερδίζω τὴν εὐνοίαν τινος.

ἀνα-λάμπω, μέλ. -λάμψω· ἐκπέμπω λάμψιν, φλό-γα, ἀναφλέγομαι, «παίρνω φωτῆς».

ἀνά-λαμπισ, ἡ· (ἀναλάμπω)· τὸ ἀναλάμπειν, τὸ ἐκλάμπειν.

ἀν-αληγῆς, ἐς· ἀνάληγτος (ὁ βλ.).

ἀν-αληγεία, ἡ· τὸ νὰ μὴ αἰσθάνεται τις ἄλγος, ἀναίδησις. Ἐκ τοῦ

ἀν-ἀληγτος, ὄν (α στερ.+ἀλέγω)· ἄνευ ἄλγους· I ἐπὶ προσ., ὁ μὴ αἰσθάνομενος (ἄλγος), ἀναίσθη-τος, σκληρόκαρδος, ἀσπλαγχνος.—ἐπίρ. -εως· ἀναι-σθητής.—|| ἐπὶ πραγμ.: 1) τὸ ἄνευ ἄλγους· ἀνά-ληγτα=πράγματα «χωρὶς θάσανα». 2) σκληρός, ἀν-ηλεής (ὡς παθ. δηλ., ὁ μὴ αἰσθάνομενος ἄλγος).

ἀν-ἀλδαίνω· τρέφω, αὐξάνω.

ἀν-ἀλδής, ἐς (α στερ. + ἀλδαίνω)· ὁ μὴ προκό-πτων, μὴ εὐδοκίμων «ἄρρωστί, ἰατρικός».

ἀν-ἀλδήσκω· ἀναφύρομαι, φυτρώνω, ξεφυτρώνω.

ἀνα-λεαίνω· λεαίνω καλῶς.

ἀνα-λέγω, ἐπ. πρτ. ἀλλεγον· μέλ. ἀναλέξω· ἄορ. α' ἀνέλεξα, ἐπ. ἀπρ. ἀλλέξαι· διαλέγω ἀπὸ χόμου, μαζεύω ἀπὸ χάμου.—Μεθ. διαλέγω ἀπὸ χάμου δι' ἑμ-αυτόν. 2) ἀναδιηγούμαι, ἀφηγοῦμαι.—|| διαβάζω δυνατῶ.

ἀν-ἀλειπτος, ὄν· ὁ μὴ ἀηλιμμένος.

ἀν-ἀλειψία, ἡ· τὸ οὐκ ἀλείφεσθαι.

ἀν-ἀλειψος, ὄν· ἀνάλειπτος (βλ. λ.).

ἀνα-λείχω, μέλ. -ξω· «γλείφω».

ἀν-ἀλήθης, ἐς (α στερ.+ἀληθής)· ὁ μὴ ἀληθής, ψευδής.

ἀνά-λημμα, -ατος, τὸ (ἀναλαμβάνω)· ὁ, γι μετα-χειρίζεται τὴς πρὸς διόρθωσιν ἢ ὑποστήριξιν, χει-ρουργικὴ ταῖνια ἀνηρημένη ἐκ τοῦ λαιμοῦ, ἵνα κρατῆ ὑψηλὰ πάσχον μέλους τοῦ σώματος.

ἀνα-ληπτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναλαμβάνω· πρέ-πει νὰ ἀναλάβῃ τις ἐκ νέου.

ἀνα-ληπτῆρ, -ῆρος, ὁ· καθίσκος πρὸς ἀντλήσιν, «κουβάς».

ἀνα-ληπτικός, ἡ, ὄν· ὁ συντελῶν πρὸς ἀνάρρωσιν.

ἀνα-ληπτρίς, -ίδος, ἡ· ταῖνια ἢ ἀνάδεσμος πρὸς ἀνάρτησιν πάσχοντος μέλους τοῦ σώματος.

ἀνά-ληψις, -εως, ἡ (ἀναλαμβάνω)· τὸ ἀναλαμ-βάνειν, ἀνάκτησις, τρόπος ἢ μέσον ἐπανακτῆσεως || ἐπανόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή.—|| τὸ νὰ ἔχη τις ἀναληφθῆ (ἀνέλθη) || ἡ ἀνοδος, ἡ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου.

ἀν-ἀλθής, ἐς (α στερ.+ἀλθῶμαι)· ἀνάστος, ἄδε-ρόπευτος || ὁ μὴ θεραπεύων.

ἀν-ἀλθηςτος, ὄν· ἀναλθής (βλ. λ.).

ἀνα-ἀικμάω· ἀποχωρίζω τὰ ἄχυρα ἀπὸ τὸν σῖ-τον διὰ λικμήσεως, «λιχνίζω».

ἀν-ἀλίπος, ὄν, ὄνορ. ἀντι ἀν-ἡλιπος· ἀνυπόδητος (ἐκ τοῦ ἡλιω=ὑπόδημα).

ἀν-ἀλίσκω, (ἡ ἀνα-Ἰαλίσκω) καὶ ἀναλῶω, μέλ. ἀ-ναλῶσω· ἄορ. α' ἀνήλωσα· πρκ. ἀνήλωκα ἢ ἀνάλωκα· παθ. μέλ. ἀναλῶθήσομαι· ἄορ. α' ἀνηλώθη ἢ ἀπα-λώθη· πρκ. ἀνήλωμαι ἢ ἀνάλωμαι· ὁ ἐν. ἀν-ἀλῶω εἶναι σπάν., καθὼς καὶ ὁ πρτ. ἀνάλων· ὀπαυῶν, ἐξο-δεύω, κυρ. μετὰ κακῆς σημασίας, κατασταλαῶ ὄσω-τεύων. Μτθρ. ἀναλ. ὑπνον=ἀπολαμβάνω τὸν ὕπνον μέχρι καταχρήσεως.—|| Ἐπὶ προσ., φονεύω, ἀφανίζω.

Ἔτυμ.· παρὰ τὴν ταυτότητα τῆς μορφῆς εἶναι λίαν ἀμφίβολον, ἂν ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ ἀλίσκομαι· εἰς τοῦτο ἀντιτίθενται· ἡ διαφοράς ποσότητος τῆς συλλ. ἀλ', ὁ ἐνεργ. τύπος, ἡ μεταθ. ἐνν. καὶ ἰδίᾳ ἡ διαφορά τῆς σημασίας.

ἀν-ἀλίστος, ὄν· ἀναλίσιτος, ἀνάλατος || ἀνόη-τος, μωρός.

ἀνα-ἀλιχόμοι· ἀναλείχω (βλ. λ.).

ἀν-ἀλκεια, ἡ· ἑλληψις ἀλκῆς, ὄδυναμία.

ἀν-ἀλκής, ἐς· ἀναλκῆς (ὁ βλ.).

ἀν-ἀλκις, -ίδος, ὁ, ἡ, αἰτ. -ἰδα ἢ -ιν (α στερ.+ἀλ-κή)· ὁ ἄνευ ἀλκῆς, ἄνευ δυνάμεως, ἀνίσχυρος || ἀπόλεμος.

ἀν-ἀλλακτος, ὄν· ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος.

ἀν-ἀλλοίωτος, ὄν (α στερ.+ἀλλοιόω)· ἀμετάβλητος.

ἀν-ἀλλομαι, ἀποθ.· πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ.

ἀν-ἀλμος, ὄν (α στερ.+ἀλμη)· οὐχὶ ἀλμυρός, ἀν-ἀλατος.

ἀν-ἀλμυρος, ὄν· ἀναλμος (βλ. λ.).

ἀνα-λογέω· εἶμαι ἀνάλογος.

ἀνα-λογητέον, ῥημ. ἐπιθ. δεῖ ἀναλογεῖν.

ἀνα-λογητικός, ἡ, ὄν· ἀνάλογος.

ἀνα-λογία, ἡ (ἀνά+λόγος)· συμμετρία, «ἀναλο-γία», ὀρθὸς λόγος, ὀρθὴ σχέση.

ἀνα-λογίζομαι, ἀποθ. λογαριάζω, ὑπολογίζω || συγκέφαλαιώνω || σκέπτομαι περί τινος. Ἐκ τούτου τὸ **ἀνα-λογιστέον**, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναλογίζομαι = **δεῖ ἀναλογισθεῖσθαι**.

ἀνα-λογιστικός, ἡ, ὄν' ὁ κρίνων ἐξ ἀναλογίας, ἀναλογικός.— || ὁ διδάσκων ἀναλογίαν.

ἀνά-λογος, ὄν (ἀνά+λόγος) ὁ σύμφωνος πρὸς τὸν προσήκοντα λόγον, ὁμοίος, σύμμετρος.

ἀν-αλος, ὄν (α στερ.+άλος) ὁ ἀνευ ἁλατος, ἀν-άλτος.

ἀν-άλω, σπάν. τύπος τοῦ ἀναλίσκω.

ἀν-άλτος, ὄν (α στερ.+άλτος) ὁ μὴ κορεννύμενος, ἀκόρετος, ἀπληροτός (λατ. inexplēbilis).

Ἔτυμ.: <ἀν-στερ.+άλτος>, πρβλ. λατ. alo, altus, παλ.-ἱρλ. alim = τρέφω, γοθ. ala = μεγεθύνω, παλ.-ἰσλ. ala = παράγω, τρέφω, γερμ. all = γέρων. Ἐκ τῆς β. ἀλ- αὐτῆς προήλθον περαιτέρω αἱ β. ἀλθ- (ἀλθωμαι = θεραπεύομαι, ἀλθ-αίνω, ἀλθ-ήσκω) καὶ ἀλδ- : ἀλδ-αίνω, ἀλδ-ήσκω.

ἀνα-λύζω (βλ. λύζω) κλαίω μετὰ λυγμῶν.

ἀνα-λύσις, -εως, ἡ (ἀναλύω) λύσις, ὁπολλαγή || διάλυσις, θάνατος ἢ λύσις προβλήματος.— || (ἐκ τοῦ π.κθ.) ἀναπόδιοις, ὀπισθοδρομῆσις.

ἀνα-λύτήρ, -ῆρος, ὄν' ὁ σωτήρ, λυτρωτής.

ἀνα-λύτικός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάλυ-σιν, πραγματευόμενος περὶ ἀναλύσεως.

ἀνά-λυτος, ὄν' ὁ δυνάμενος νὰ ἀναλυθῆ.

ἀνα-λυτρώω ὀπολυτρώνω.

ἀνα-λύω, ἰων. καὶ ἐπ. ἀλ-λύω· μέλ. -λυσω· πρκ. -λέλυκα, παθ. -λέλυμαι· λύω, διαλύω ἢ λύω, διαλύω, πάλιν ἢ ὡς. ἄπολύω, ἔλευθερῶνω.— || καταργῶ, ἀπαλλάσσομαι || καταπαύω, θέτω τέρμα εἰς τι.— || ἀντέ-, ἀναλύω (ἐνν. ἵππον, ναῦν κλπ.)=λύω (τὸν χαλινόν, τὰ πρυμνήσια καλωδία) πρὸς ἀναχώρησιν (ἀπόπλουον), καὶ ὅττω = ἀναχωρῶ, ἀποπλέω, ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι.

ἀνάλωκα, -ωμαί, πρκ. ἐνεργ. καὶ παθ. τοῦ ἀναλίσκω.

ἀνάλωμα, -ατος, τὸ (ἀνάλω) πᾶν ὃ, τι εἶναι ἀν-ηλωμένος (ἐξωδευμένον) || δαπάνη, κόστος, ἐξοδον || κατὰ πληθ., δαπάναι.

ἀνάλωσις, ἀναλώσασθαι· ἀόρ. α' τοῦ ἀναλίσκω.

ἀνάλωσις, -εως, ἡ (ἀνάλω) δαπάνη, κατανάλωσις.

ἀναλωτής, α, ὄν' ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναλίσκω ὄν' πρέπει τις νὰ ἀναλώσῃ.

ἀναλωτής, ὁ (ἀναλώω) ὁ ἀναλίσκων, ὁ δαπανῶν, ὁ σπάταλος.

ἀναλωτικός, ἡ, ὄν' ὁ προκαλῶν δαπάνας, δαπανηρός.

ἀν-άλωτος, ὄν (α στερ.+άλωναι τοῦ ἀλίσκομαι)· (ἐπὶ τόπων, φρουρίων), ὁ μὴ ἄλωθεις (κυριευθεῖς) ἢ ὁ μὴ ἀλίσκόμενος (ὄν δὲν δύναται τις νὰ κυριευθῆ) ἀπόρρητος. 2) ἐπὶ προσ., ὁ μὴ θύραμενος νὰ νικηθῆ δι' ἐπιχειρημάτων, ἀκατάβλητος || ἄδωροδοκῆτος. 3) ἐπὶ πραγμ., ἀνέφικτος.

ἀνα-λωφάω ἀνακουφίζομαι ἀπὸ τούτου πόνου.

ἀνα-μαιμάω μαινομαι καθ' ὄλην τὴν γραμμὴν || ἐπὶ πύρος π.χ., λυμαινόμεαι, νέμομαι, κατακαίω.

ἀνα-μαλάσσω μαλάσσω πάλιν, καθιστῶ τι μαλακόν διὰ μαλάγματος.

ἀνα-μανθάνω, μέλ. -μᾶθήσομαι· μανθάνω πάλιν ἢ ἐκ νέου, μανθάνω ἐπακριβῶς (ἐν λεπτομερείαις) || μανθάνω διαφορετικὰ || ἔρευνη, ἐξετάζω, λεπτομερῶς.

ἀνα-μαντεύομαι, ἀποθ. καθιστῶ τὰ μαντευθέντα ἄκυρα.

ἀν-μάξευτος, ὄν (α στερ.+ἀμαξεύω) ἀδιάβατος δι' ἀμάξας (ὄν δὲν δύναται νὰ διέλθωσιν ἄμαξαι).

ἀνάμαξις, -εως, ἡ· ἐκθλιψίς, ἐκπίεσις.

ἀνα-μαρμαίρω κινούμαι ταχέως ἐπὶ τῶν φασητή-ρων αἰδύροισι.

ἀν-μαρτησία, ἡ· ἔλλειψις ἄμαρτιας, ὀδωότης.

ἀν-μαρτήτος, ὄν (α στερ. + ἀμαρτεῖν) ὁ ἀνευ σφαλιμάτων (ὁ μὴ ἀμαρτάνων), ἀλάδητος || ἐπὶ θη-κῆς σπμ., ἀμεμπτος, ἀσφαγος, ἀνεπίλητος.— Ἐπίρ. -τως=ἀνευ πταίσματος.

ἀν-μαρτο-επής, ἐς' ὁ μὴ ἀμαρτάνων ἐν τοῖς λογίοις, ὁ μὴ λέγων ψεύματα.

ἀνα-μάσσομαι, ἀποθ. μηρυκῶμαι, «ἀναμασῶ» τὴν τροφήν, μασῶ ἐν συνεχείᾳ (λατ. ruminari).

ἀνα-μάσσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -ξω· ἀόρ. α' ἀνέμαξα· ἀποτριβῶ, ἀποσοπιγγίζω: ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀνα-μάξεις=ἔργον, τὸ ὅποιον οὐ δά ἀποτριψῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου (ὡσεὶ ἦτο κηλῆς).— || Μέσον, ζυμῶνω τὸ ψυμί μου.

ἀν-μάματος (α στερ.+νάμα)· θυνδρος.

ἀνα-μάχομαι, μέλ. -μαχοῦμαι, ἐνίοτε -μαχέσομαι ἢ -μαχῆσομαι ἀποθ.· μάχομαι ἐκ νέου, ἀνανεῶνω τὴν μάχην || ἐπανορθῶνω μίαν ἤτταν.

ἀν-ἀμ-βάτος, ὄν, ποιητ. ἀντι· ἀν-ἀνά-βατος (α στερ. + ἀναβαίνω) ἐπὶ ἵππου, ὃ ἐφ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἀναβῆ, ὃ δὲν δύναται τις νὰ ἵππεύσῃ, ἀδάμαστος.

ἀνα-μείγνυμι ὀρθότερα γραφῆ τοῦ ἀνα-μίγνυμι (ὃ βλ.).

ἀνά-μειξις, -εως, ἡ· ὀρθοτ. γρ. τοῦ ἀνάμειξις (ὃ βλ.).

ἀν ἀμέλγητος, ὄν' ὁ μὴ ἀμελχθεῖς, ὄν δὲν δύνα-ται τις νὰ ἀμέλξη.

ἀνα-μελέτῶ· ἐπαναλαμβάνω τὸ μελετηθέν, τὸ μελετῶ ἐκ νέου.

ἀν-ἀμελκτος, ὄν' ὁ μὴ ἀμελχθεῖς, «ἀνάρμεκτος».

ἀνα-μέλω, μέλ. -ψω· ἀρχίζω νὰ ῥῶω || ἀνυμνῶ.

ἀνα-μένω, ποιητ. ἀμμένω· μέλ. -μενῶ· ἀόρ. α' ἀνέμεινα· περιμένω διὰ..., ἀναμένω (τινὰ, τι) || ἀπολ., διατελῶ ἐν ἀναμονῇ.— 2) περιμένω, ὑπομένω, ὑποφέρω, ἀντέχω. 3) ἀναβάλλω, ἀργοπορῶ, βραδύνω.

ἀνα-μερίζω διαίρω.—μέσ., διαμερίζομαι.

ἀνα-μέρισις, ἡ· διαμερίσις.

ἀνά-μεσος, ὄν' ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ἐν τῷ κέντρῳ χῶρας τινός (λατ. mediterraneus).

ἀνά-μεστος, ὄν' γεμάτος ἐντελῶς, κατάμεστος.

ἀνα-μεστόω, μέλ. -ώσω· γεμίζω ἐντελῶς, πληρῶ ἐξ ὀλοκλήρου.

ἀνα-μεταξί, ἐπίρ.· ἀνά μέσον, μεταξί.

ἀνα-μετρέω, μέλ. -ῆσω· μετρῶ ἐκ νέου πάλιν, «ἐξανμετρῶ» || καταμετρῶ ἐκ νέου τὴν ὁδὸν ἢ διήλθον || γεν.κῶς. πράττω, ἢ λέγω τι κατ' ἐπανα-ληψιν, ἐπαναλαμβάνω.— || κάμνω ἀπολογισμὸν τι-νος, κάμνω ἐκτίμησιν πράγματός τινος, «ἀναμε-τρῶ» τι ἀπὸ μὴ ὑλικῆς ἀπόψεως. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-μέτρησις, -εως, ἡ· ἡ ἐκτίμησις πράγματός τινος, ἡ «ἀναμέτρησις» ἢ ἡ πᾶσις τῆς ἐκτιμήσεως, τοῦ ὑπολογισμοῦ (τῶν διαστάσεων π.χ.).

ἀνα-μηρυκῶμαι, ἀποθ.· ἀναμασῶμαι.

ἀνα-μηρύομαι, ἀποθ.· περιτυλίσσω, ἀνασούρω (ὡς ἐπὶ κλωστής).

ἀνά-μίγα, ποιητ. ἀμμίγα, ὡς. ἀνά-μιγδα, ἐπίρ.· ἀναμίξ, «ἀνακατωμένα».

ἀνα-μίγνυμι καὶ -ύω· μέλλ. ἀνα-μίξω· ἀόρ. α' ἀνάμειξα (καὶ ὀρθότ. ἀναμείγν- κλπ., διὰ τοῦ -ει-)· ἀνακατέω μαζί, ἀνακατῶνω, «ἀναμειγνύω».— || Μέσ., ἔχω κοινωνικὴν ἐπικοινωνίαν, ἐπικοινωνῶ, ἐ-νοῦμαι μετ' ἄλλων.

ἀνα-μικτός, ἡ, ὄν (ὀρθότ. -μεικτός)· ἀναμει-γμένος.

ἀνά-μικτος, ὄν (ὀρθότ. -μεικτος)· ὁ μὴ ἀναμε-μιγμένος.

ἀνα-μιμέομαι=ἀπομιμέομαι (βλ. λ.).

ἀνα-μνήσκω, μέλ. ἀναμνήσσω, ποιητ. ἀμνήσσω· ἀόρ. α' ἀνέμνησα· ὑπενθυμίζω τινὰ εἰς τινὰ (τινὰ περὶ τίνος πράγμ.) || μετ' ἀπφ., ὑπενθυμίζω τινὰ νὰ πράξῃ τι || ὡς. ἐπαναφέρω, ἀνακαλῶ, εἰς τὴν μνήμην, κά-μνω μνείαν πράγματός τινος.— Παθ. ἐνθυμοῦμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου.

ἀνα-μίμνω, ποιητ. ἀντι· ἀνα-μένω.

ἀνα-μίξ (ἀναμίγνυμι)· ἀνάκατα, ἀναμειγμένως, φύρδην-μίγδην.

ἀνά-μίξις, -εως, ἡ (καὶ ὀρθότ. ἀνάμειξις, βλ. ἀνα-μίγνυμι)· ἐπικοινωνία, ἀνοκῶμα || ἐπιμειξίσα.

ἀνά-μίσιγω, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντι· ἀναμίγνυμι.

ἀνα-μισθορνεύω ὑπηρετῶ ἐκ νέου ἐπὶ μισθῷ.

ἀνα-μισθόομαι, παθ.· μισθοῦμαι, ἐνοικιάζομαι, ἐκ νέου.

ἀνα-μισθωσις, ἡ· ἡ ἐκ νέου μισθωσις.

ἀν-αμμα, τὸ (ἀνάπτω)· πᾶν τὸ ἀνημμένον, τὸ φλεγόμενον.

ἀν-ἀμμάτος, ον (α στερ.+*ἄμμα*)· ὁ ἔνυ ἀμμάτων, δηλ. κόμβων.
ἀνα-μνησθεῖς, μτχ. παθ. ἄρφ. α' τοῦ *ἀναμιμνήσκω*.
ἀνά-μνησις, -εως, ἡ (*ἀναμιμνήσκω*)· ἡ ἀναπόλησις, ἡ εἰς τὴν μνήμην ἀνάκλησις, «ἀνάμνησις», ἐνδύμνησις.
ἀνα-μνηστικός, ἡ, ὄν· ὁ εὐκόλως ἀναμιμνησκόμενος.
ἀνα-μνηστός, ἡ, ὄν· οὗ τις δύναται νὰ ἀναμνησθῆ.
ἀνα-μολεῖν, ἄπρφ. ἄρφ. β' τοῦ *ἀναβλώσκω*.
ἀνα-μολύνω* ἐπι-τεταμ. μολύνω.
ἀνα-μονή, ἡ· τὸ ἐν ὑπομονῇ ἀναμένειν, ὑπομονή.
ἀνα-μορμολύττομαι* ἐμβάλλω τρόμον, ἐκφοβίζω.
ἀνα-μορμύρω* θορυβῶ παταγωδῶς, θρυχωῦμαι, μυκῶμαι || ἀναβράζω, ἀνακοχλάζω, (ἐπὶ τῆς θεολόγησ. π. χ.).
ἀνα-μορφῶ* ἀναμορφώνω, ἀνακαινίζω || μεταμορφώνω.
ἀνα-μόρφωσις, ἡ· ἡ ἐκ νέου μόρφωσις.
ἀνα-μοχλεύω (*ἀνά+μοχλός*)· ὑψώνω, σηκώνω, τι διὰ μοχλοῦ || ἀνοίγω τι διὰ τῆς βίας.
ἀν-ἀμπεχόνος, ον· ὁ ἔνυ ἀμπεχόνης, ἔνυ ἐπανωφορίου.
ἀν-ἀμπλάκτης, ον (α στερ.+*ἄμπλάκτης*)· ὁ μὴ πλανώμενος, μὴ σφαλλόμενος, μὴ ἀποτυγχάνων, ἀλάνθαστος, ἀπαιστος.
ἀν-ἀμπυξ, -υκος, ὁ, ἡ· ἔνυ ἀμπυκος, κεφαλοδέσμου, ταινίας.
ἀνα-μύρίζω* χρίω ἐκ νέου διὰ μύρου, «ξαναμυρώνω».
ἀνα-μυχοῖσθαι, ἀποθ.· ἀναστενάζω βαθέως || οἰμώζω, δέυρομαι.
ἀνα-μύω* ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀναβλέπω· ἀντιθ. τῆ *συμμύω*, *καμμύω* (βλ. λ. λ.).
ἀν-ἀμφ-ἡριστος, ον· ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμφίβολος.
ἀν-ἀμφί-βολος, ον· ὁ μὴ ἀμφίβολος, δετικός, βέβαιος.
ἀν-ἀμφι-δοξος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀμφιβόλους (διδορούμενος) ἰδέας.
ἀν-ἀμφι-εστος, ον· ὁ μὴ ἠμφισέμενος μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνός.
ἀν-ἀμφι-λεκτος, ον· τῆ ἐπομ.
ἀν-ἀμφι-λογος, ον (α στερ.+*ἄμφιλογος*)· ἀναμφίβολος, ἀναμφισβήτητος, ἀδιαφιλονεικῆτος.
ἀν-ἀμφισ-βήτητος, ον (α στερ.+*ἄμφισβήτητος*)· ὁ μὴ ἀμφισβήτηθείς, μὴ ἀμφισβητούμενος, περὶ τοῦ ὁποῦ δὲν ὑπάρχει (ἡ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη) ἀμφισβήτησις, ἀδιαφιλονεικῆτος, «ἀναμφισβήτητος». — || ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ ἀντιλέγων, μὴ ἀμφισβητῶν.
ἀν-ἀνάγκαστος, ον (α στερ. + *ἀναγκάζω*)· ὁ μὴ ἠναγκασμένος, προαιρετικός.
ἀν-ἀνδρία, ἡ (καὶ ἐνίεστε -εῖα)· ἔλλειψις ἀνδρισμοῦ, δειλία.— || ἡ κατάσταση τῆς ἀνυπᾶνδρου γυναικός. Ἔκ τοῦ *ἀνανδρος*.
ἀν-ἀνδρόμοι* καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς σαρκικὴν μετρίαν.
ἀν-ἀνδρος, ον (α στερ. + *ἀνήρ*)· I = *ἄνευ ἀνδρός* = ἄνευ συζύγου || ἄνευ ἀνδρῶν (δηλ. ἀνθρώπων γενικῶς), ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος, ἀκατοίκητος.— || μὴ ἀνδρετός, δειλός || ἀνάξιος ἀνδρός, ἀνάρμοστος εἰς ἄνδρα.
ἀν-ἀνδρῶν, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τινα *ἀνανδρον* (τ. ἔ. ἄνευ συζύγου) ἢ δειλόν || τὸν καθιστῶ ἀνίκανον, τὸν εὐνουχίζω. Βλ. καὶ *ἀνανδρόμοι*.
ἀν-ἀνδρωτός, ον· ἡ ἐστερημένη ἀνδρός, ἡ ἀπομείνασα χήρα.
ἀνα-νεάζω, μέλ. -άσω (*ἀνά+νεός*)· καθιστῶ τινα ἐκ νέου νέον || ἄμτδ., ἀνανεάζω ἑμαυτόν, καθίσταμαι πάλιν νέος.
ἀνα-νεέω, ποιητ. *ἀν-νεέω*· μοιράζω ἢ κατανέμω ἐκ νέου.— || μέσον, ἀριθμῶ, λογαριάζω, ἐκ νέου || ἀπαγγέλλω ἐκ στήθους, ἀποστηθίζω.
ἀνα-νεόμοι, ποιητ. *ἀν-νεόμοι*, ἀποθ.· ἀνέρχομαι, ἀνατέλλω.
ἀνα-νεόμοι, μέλ. -ώσομαι· ἄρφ. α' *ἀνεγεωσιά-*

μην, ποιητ. ἄπρφ. *ἀνεγέσασθαι*· ἀποθ.· ἀνανεώνω, ἀναζῶ, ἀναυωγονοῦμαι.
ἀνά-νευσις, -εως, ἡ— I (*ἀνα* στερ.+*νέομαι*)· ἀναβίωσις, ἐπάνοδος || κίνησις πρὸς τὰ ἄνω, *ἀνάδυσσις* (ἀντ. τῆ *κατάδυσσις*).— II (*νέω*)· ἀρνησις (ἀντ. τῆ *κατάδυσσις*).
ἀνα-νευστικός (*ἀνανεώω*)· ἀρνητικῶς.
ἀνα-νεύω, μέλ. -σω· ρίπτω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὄπισθον εἰς ἐνδειξιν ἀρνήσεως || ἔθεν, ἀρνοῦμαι, ἀπορρίπτω.
ἀνα-νέω, μέλ. -νεύσομαι· ἀναθεῶ, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.
ἀνα-νέωμα, τό· ἀνανεώσις (βλ. λ.).
ἀνα-νέωσις, -εως, ἡ (*ἀνανεόμαι*)· ἀνακαινισις (καινούργιωμα), ἀναγέννησις, ἐπάνορθωσις.
ἀνα-νεωτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ ἀνανεώη, νὰ ἀναζωπυρῆ.
ἀνα-νήφω, μέλ. -ψω· γίνομαι πάλιν νηφάλιος, ἐπανερχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, συνέρχομαι. 2) μτθ. ἐπαναφέρω τινά εἰς τὰς αἰσθήσεις του, τὸν κάμνω πάλιν νηφάλιον.
ἀνα-νήχομαι, ἀποθ.· = *ἀνανέω*, ἐπιπλέω || μτφρ. ἀναλαμβάνω ἀναρουνδῶ.
ἀνά-νηψις, ἡ· ἀνάρωσις, ἀναζωογόνησις.
ἀν-ἀνθέω* ἀνθίζω ἐκ νέου, ἐξακολουθεῶ δάλλων.
ἀν-ἀνθή, ἐς (α στερ.+*ἄνθος*)· ὁ ἔνυ ἀνθους.
ἀν-ἀνίος, ον (α στερ.+*ἀνία*)· ὁ ἔνυ ἀνίας, ὁ μὴ προξενῶν ἀνίαν.
ἀνα-νίσσομαι, ἀποθ.· = *ἀνανέομαι* (βλ. λ.).
ἀνα-νοέω* ἀναλογίζομαι, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου.
ἀνα-νομή, ἡ· ἡ ἐκ νέου διανομή, ἀναδασμός.
ἀνα-νοσεῶ* νοσῶ πάλιν, πίπτω πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν νόσον.
ἀν-αντα, ἐπίρ. τοῦ *ἀν-ἀντης*· ὑψηλά, ἀνωφερῶς, πρὸς τὰ ἄνω· ἀντιθ. τῆ *κάτ-αντα* (βλ. λ.).
ἀν-αντ-ἀγωνιστος, ον (α στερ.+*ἀνταγωνίζομαι*)· ὁ ἔνυ ἀνταγωνιστοῦ, ἄνευ ἀγώνος || ὁ πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀνταγωνισθῆ || ἀδιαφιλονεικῆτος.
ἀν-αντ-ἀπό-δοτος, ον· ὁ ἔνυ ἀποδόσεως.
ἀν-ἀντης, ἐς (*ἀνά+ἀντάω*)· ἀνηφορικῶς, ἀνωφερῆς, ἀπότομος· ἀντιθ. τῆ *κατ-ἀντης*· ἔθεν συνῶν. τῆ λατ. arduus, δύσκολος.
ἀν-αντί-βλεπτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλέψῃ.
ἀν-αντί-θετος, ον· πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀντεῖπῃ.
ἀν-αντί-λεκτος, ον (α στερ.+*ἀντιλέγω*) = τῆ ἐπομ.
ἀν-αντί-ρητος, ον (α στερ. + *ἀντερέω* τοῦ *ἀντιλέγω*)· ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀντιρήσεις. Ἐπίρ. -εως = ἄνευ ἀντιλογίας.
ἀν-αντί-τύπος, ον· ὁ μὴ παρέχων ἀντίστασιν, ὁ μὴ ἀνδιστάμενος.
ἀν-αντι-φωνησία, ἡ· τὸ μὴ ἀντιφωνεῖν, μὴ ἀποκρίνεσθαι.
ἀν-αντι-φώνητος, ον· ὁ μὴ ἀντιφωνηθείς, μὴ λαθὼν ἀπόκρισιν.
ἀν-αντλέω* ἀνέλκω ἢ ἐξάγω τὸ ὕδωρ δι' ἀντλίας.
ἌΝΑΞ, γεν. *ἄνακτος*, δ' ἐπ. δοτ. πληθ. *ἀνάκτεσσι*· κύριος, ἀρχων, βασιλεὺς (χρησιμοπ. ἐπὶ δλων τῶν θεῶν, καὶ κυρ. τοῦ Ἀπόλλωνος).— II κῶδε γήινος ἀρχων, ἡγεμῶν, ἀρχηγός, βασιλεὺς || ὡς. ἐπὶ τῶν υἱῶν ἢ συγγενῶν τῶν βασιλέων, καὶ γενικῶς ἐπὶ τῶν προυχόντων μὴδς πόλεως, ἐπὶ τῶν διαχειριζομένων τὰ κοινὰ ἐνός κράτους. 2) ὡς. ὁ οἰκοδεσπότης (λατ. herus, dominus). 3) γενικῶς, πᾶς δοτὶς εἶναι ὑπεύθυνος διὰ κάτι, ὡς *κώπης ἄνακτες*, *πύλης ἄναξ*, *δύλων ἄναξ* (πρὸβλ. *χειρ-ἄναξ*) [(*Ἄνα*- + *κτ*- (τοῦ κτῶμαι);)· πρὸβλ. σακκ. λ. *vanoti* = κερδοῖεῖν].
ἀνα-ξάινω* ξάινω (ξέω) ἐκ νέου || ἀνανεώνω || ἐξερεθίζω ἐκ νέου.
ἀνάξασθαι* ἄπρφ. μέσ. ἄρφ. α' τοῦ *ἀνάσσω*.
ἀνα-ξέω* ξέω καλῶς, ξέων λειάνω, σπλιθώνω.
ἀνα-ξηραίνω, μέλ. -ἄνω· ἄρφ. ἄρφ. α' *ἐξηράνω*, ποιητ. ἄπρφ. *ἐξηράναι*· καταξηραίνω, στεγνώνω.
ἀνα-ξηρανικός, -εως, ἡ· ἀποξηρανισις.
ἀνα-ξηραντικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀναξηραίνων, ὁ προκαλῶν ἀναξηραίνων.

ἀνα-ξήρασια, ἡ = ἀναξήρασις (βλ. λ.).
ἀναξία (Α), ἡ (ἀνάσσω)· διαταγή, κέλευσμα, ἐν-
τολή. 2) = βασιλεία.

ἀν-αξία (Β), ἡ· (α στερ. + ἀξία)· ἀναξιότης, ἔλλει-
ψις ἀξίας.

ἀναξί-αλος, ον (ἀναξ+ἄλος)· ὁ ἀνάσσει τῆς ἁ-
λός, ὁ βασιλεὺς τῆς θαλάσσης.

ἀναξί-θρόνταξ, ὁ· ὁ ἀναξ (κύριος) τῶν θρονῶν.

|| (ἀνάγω)· ὁ ἀνάγων τὰς θρονῆς.

ἀναξί-μολπος, ον (ἀνάγω + μολπή)· ὁ ἀνάγων,
διεγερῶν, τὰς μολπὰς. — || (ἀνάσσω)· ὁ ἀνάσσει
τῶν μολπῶν, ὁ πρωτεύων κατὰ τὴν ἀνάπεμψιν τῶν
μολπῶν.

ἀν-αξιό-λογος, ον· ὁ ἀνάξιος λόγος.

ἀν-αξιο-πάθεια, ἡ· τὸ ἀναξίως πάσχειν || ἡ ἢ διὰ
τὸ ἀναξιοπαθεῖν δικαία ἀγανάκτησις. Ἐκ τοῦ

ἀν-αξιο-πάθει (ἀνάξιος+παθεῖν)· δεινοπαθῶ παρ'
ἀξίαν || ἀγανακτῶ ὡς πάσχω ἀναξίως (ἐν ψ 2ηλ.
θα ἤξεια ἀντιθέτου τύχης).

ἀν-ἀξιος, ον, ὡς. -α, -ον (α στερ. + ἀξιος)· ὁ μὴ
ἀξιος, μὴ θεωρούμενος ἀξιος διὰ τι, μετὰ γεν. || ἀπολ.
ὁ δνευ ἀξίας, τιποτένιος, ἀχρηστος. 2) ὁ μὴ ἀ-
ξίζων νά πάθῃ κακὸν τὸ (δοτις δέν εἶναι πρέπον ἢ
δίκαιον νά πάθῃ κακὸν τι).

ἀν-αξιότης, ἡ· ὡς καὶ ὄνθ.

ἀναξί-φόρμιγξ, -ιγγος, ὁ, ἡ (ἀνάσσω+φόρμιγξ)
· ὁ κύριος (ἀρχων) τῆς λύρας (κυρ. δ ἀνάσσει τῆς
φόρμιγγος).

ἀν-αξίως· ἐπίρ. τοῦ ἀνάξιος· κατὰ τρόπον ἀν-
ἀξιον, ἀναξίως.

ἀνα-ξυνῶ (ἀνά+ξυνος) = ἀνακρινῶ (βλ. λ.).

ἀναξυρίδες, -ίδων, αἰ· περισκελίδες, ἀς ἐφόρου
οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ (λέξις Περσική).

ἀνα-ξῦω, μέλ. -ύσω· παθ. ἀόρ. ἀνεξύσθη· ἀπο-
ξέω, ἀπαλείφω.

ἀνάξω, μέλ. τοῦ ἀνάσσει.

ἀνα-οίγω, μέλ. -ξω, ποιητ. ἀντι ἀν-οίγω.

ἀνα-παιδεύω· παιδεύω (διαπαιδαγωγῶ, διδάσκω)
ἐκ νέου.

ἀνα-παιστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀ-
νάπαιστον.

ἀνά-παιστος, ον (ἀνα-παίω)· δ παιδόμενος πρὸς
τὸ ὄπισω, ἀναπαλλόμενος, ἀναπηδῶν || ὡς οὖο. ἀνά-
παιστος (ἐνν. ποῦς), ὁ· ὁ γνυστὸς μετρικός ποῦς, ὁ
ἀντίθετος τοῦ δακτύλου (ἔνν.), λατ. *anapaeus*.

ἀνα-παίω, μέλ. -σω· παῖω (κτυπῶ) πάλιν, κτυπῶ
πρὸς τὰ ὄπισω, ἀντικρουῶ, ὀποκρούω.

ἀνα-πάλαισις, -εως, ἡ· ἡ ἀνανέωσις τῆς πάλης,
οὐ ἀγῶνος.

ἀνα-πάλαιω· ἐπανορθῶ διὰ νέου ἀγῶνος.

ἀνα-πάλη, ἡ· χορὸς κατ' ἀπομίμησιν τῶν πέντε
ζῳονισμάτων τοῦ *πεντάθλου*.

ἀνά-πάλην, ἐπίρ. ὀπίσω πάλιν. — || ἐκ νέου πάλιν.
— || τούναντιον, ἀντιδέτως ἀντιστρόφως.

ἀνα-παλιν-δρομέω (παρ' Ἰπποκρ. ἐπὶ ἐπιδέσμου)
· ῥέρομαι πάλιν ὀπίσω εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

ἀν-απ-ἀλλακτος, ον· οὐ δέν δύναται τις νά ἀπ-
ἀλλαχθῆ.

ἀνα-πάλλω, ποιητ. ἀμπάλλω· μέλ. ἀναπάλλω· ἀόρ.
ἀ' ἀνέπηλα· ἐπ. μτχ. ἀόρ. β' ἀμπεπαλόν· πάλιν τῆ-
δε κάκετσε, κραδαίνω, θέτω εἰς κίνησιν. — Παθ. μετὰ
3η. ἀόρ. β' ἀνεπαλτο· ἀναπηδῶ, ἀνατινῶσομαι.

ἀνα-παλσις, εως, ἡ· τὸ ἀναπάλλεσθαι, ἀναπήδησις.
ἀνα-παριάζω· μεταβάλλω γνῶμην || ἀναπήδησις.

ἀν-απ-ἀρτιστος, ον· ὁ μὴ ἀπρτισμένος, ἀτελής.

ἀνά-πᾶς, -ᾶσα, -ᾶν = σύμπας (βλ. λ.).

ἀνα-πάσσω, μέλ. -ᾶσω· ἐπιπάσσω, πασπαλίζω
ἐπὶ τινος.

ἀνα-πάτεω· ἀνέρχομαι ὑπάγω ὀπίσω.

ἀν-απ-αύδητος, ον· ὁ μὴ ἀπαυδῶν, ἀκαταπόνητος.

ἀνά-παυλα, -ης, ἡ (ἀναπαύω)· ἀνάπαυσις, ἡρε-
μία, ἡσυχία, ἀνακούφισις, ξεκούρασμα ἀπὸ ἀσχο-
λίαν τινά || ἐπὶ φροντισμῶν, κατ' ἀναπαύλας διηρησθαι
= τὸ νά εἶναι διηρημένοι εἰς «θάραδες». — || τόπος
ἀναπαύσεως, ἀναπαυτήριον.

ἀνά-παυμα, τὸ· ἀνάπαυσις, ἡσυχία || τόπος ἀνα-
παύσεως, ἀναπαυτήριον.

ἀνά-παυσις, ποιητ. ἀμπαυσις, -εως, ἡ (ἀναπαύω)
· «ἀνάπαυσις», ἡσυχία, ἡρεμία, ἀνακούφισις || ξεκού-
ρασμα ἀπὸ κάτι || παύσις, λήξις, οταμάτημα.

ἀνα-παυστέον, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει τις νά ἀναπαυ-
θῆ, ἡ νά παύσῃ, νά οταματήσῃ.

ἀνα-παυστήριος, ἰων. ἀμπ., ον (ἀναπαύω)· ἀνή-
κων ἡ κατὰλληλος πρὸς ἀνάπαυσιν. — ὡς οὖο. τὸ
ἀναπαυ(σ)τήριον = τόπος ἀναπαύσεως || ὁ χρόνος,
ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως || ὡς. τὸ ἀναπ. (ἐνν. ση-
μεῖον) = ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος, τὸ σάλπισμα, πρὸς
ἀνάπαυσιν.

ἀνα-παύω, ἰων. ἀμ-παύω (διὰ τοὺς χρόνους βλ.
παύω)· κάμνω διακοπῆν, οταματῶ ἀπὸ ἐν πράγματι—
μτγέστ. παρέχω ἀνάπαυσιν, ἀνακουφίζω ἀπὸ κάτι. —

|| Μέσον, παύω ἀπὸ τοῦ νά κάμνω τι, ἀπέχω ἀπὸ τι,
ἐγκαταλείπω τι, διακοπῶ || ἀπολ. κάμνω τὴν ἀνά-
παυσίν μου, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι || ὡς. ἀποδνή-
σκω. 2) οταματῶ, ἀναπαύομαι. 3) ἀναλαμβάνω
δυνάμεις.

ἀνα-πειθῶ, μέλ. -πειῶω· ἀόρ. ἀ' ἀνέπεισα· ὑπερ-
νικῶ τὴν γνῶμην τινός, μεταβάλλω τὴν γνῶμην
του, τὸν μεταπειθῶ, τὸν πειθῶ νά κάμῃ τι παρὰ
τὴν θέλησίν του || ὡς. μετὰ κακῆς ἐνν., παραοῦρω,
ἀποπλανῶ, ἐξασπῶ.

ἀνα-πεινάω· πεινῶ ἐκ νέου, «ξαναπεινῶ».

ἀνά-πειρα, ἡ· ἀπόπειρα, δοκιμή.

ἀνα-πειράομαι, μέλ. -ήσομαι, ἀποθ.· δοκιμάζω ἡ
ἐπιχειρῶ ἐκ νέου, ἀποπειρῶμαι, κάμνω δοκιμῆν. —

|| ὡς ναυτικός καὶ στρατιωτικός ὄρος, ἐπαναλαμβάνω
ἡ ἐξακολουθῶ ἀσκήσεις, ἐξασκοῦμαι, ἐξασκῶ, γυ-
μνάζω.

ἀνα-πείρω, μέλ. -περῶ· ἀόρ. ἀ' ἀνέπειρα, ἐπ. μτχ.
ἀμπείρας· παθ. ἀόρ. β' ἀνεπάρην [-ᾶρ-]· πρκ. ἀναπέ-
παρμαι, ποιητ. ἀμπεπαρμαι (ἀνά+πείρω)· διαπερῶ,
σουβλιζῶ.

ἀνα-πεισθήριος, α, εν (ἀναπειθῶ)· καταπεισι-
τὸς || μεταπειθῶν, παραπλανῶν.

ἀνα-πεμπάζω καὶ -άζομαι· λογαριάζω ἐκ νέου ||
μτφρ. ἀναλογίζομαι, μελετῶ, σκέπτομαι ἐκ νέου
(κατὰ συνέχειαν).

ἀνα-πέμπω, ποιητ. ἀμ-πέμπω, μέλ. -πω (διὰ τοὺς
χρόνους βλ. πέμπω)· στέλλω ἐπάνω (πρὸς τὰ μεσό-
γεια) ἡ ἐκπέμπω. — Μέσ., πέμπω ἐκ μέρους μου. —
|| πέμπω ὄπισω, ἀνάγω.

ἀνα-πεπτάμενος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀνα-πετάννυμι.

ἀνα-πεσείω, ἀναπεσῶν, ἀπρφ καὶ μτχ. ἀόρ. β'
τοῦ ἀναπέπτω.

ἀνα-πέσσω, ἀττ. -τω· θράζω τι ἐκ νέου || ἀνα-
δερμαίνω.

ἀνα-πετάννυμι καὶ ἀναπεταγγύω, ὡς. ἀνα-πε-
τάω· μέλ. -πετάω, ἀττ. -πετῶ· ἀόρ. ἀ' ἀνεπέτασα, ποιητ.
Πρσοτ. καὶ μτχ. ἀμπετασον, ἀμπετασας· ἀναπτύσσω,
ἀνοίγω, ἀπλώνω, ξεδιπλώνω. — μτχ. παθ. πρκ. ἀναπε-
πιτῶμενος, η, ον = ἀνοικτός, ἐκτεταμένος.

ἀνα-πέτεια, ἡ· διαστολή, ἀνοιγμα.

ἀνα-πετής, ἐς· ἀναπεταμένος, ὀλάνοικτος.

ἀνα-πέτομαι, μέλ. -πέτομαι· ἀόρ. β' ἀνεπιτόμην
ἡ ἀνεπιτάμην, ποιητ. μτχ. ἀμπετάμενος· τοῦ ἐνεργ. τύ-
που ἀνεπιτήν ποιητ. εὔκτ. ἀμπεταίην (βλ. πέτομαι)·

πετῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνίπταμαι, ἀφίπταμαι, φεύγω.

ἀνά-πυσις, ἡ (ἀναπυνθάσομαι)· ἔρευνα, ἐρώ-
τησις.

ἀνα-πέφθη, πρκ. τοῦ ἀναφαίνω.

ἀνα-πήγνυμι ἡ -ύω· διαπερῶ, σουβλιζῶ || ἀνα-
οκολοπίζω, οταυρώνω.

ἀνα-πηδάω, ποιητ. ἀμ-πηδάω· μέλ. -ήσομαι· (βλ.
πηδάω)· πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ, ἀνατινῶ-
σομαι, ἀνασκρῶ || ἀναπηδῶ ἐπ' ἔργον = τινάσσο-
μαι ἐπάνω «γιά τὸ πάω στὴ δουλειά» || ἐπὶ πηγῶν, ἐκ-
πηγάζω, ἀναβλύζω. — || πηδῶ πρὸς τὰ ὄπισω.

ἀνα-πήδησις, -εως, ἡ· τὸ ἀναπηδῶν, ἀναπήδη-
σις, ἐξόρμησις.

ἀνα-πηνίζομαι, ἀποθ· ἐκτυλίσσω.

ἀνα-πηρία, ἡ· χλωδότης, πῆρωσις.

ἀνα-πηρόομαι· καθίσταμαι ἀνάηρος.

ἀνά-πηρος, ον (ἀνά+πηρός)· ἡκρωτηριασμένος,
κολοβός, «σακᾶτης».

ἀνα-πιδύω, μέλ. -*δυω*· κάμνω τι νά ἀναβλύσω || ἀμ.τβ. ἀναβλύζω, ἀνέρχομαι.

ἀναπίεζω· πρέζω πρὸς τὰ ὀπίσω·

ἀνα-πίμπλημι, μέλ. -*πλήσω*· ἄορ. α' ἀνέπλησα· πληρῶ μέτρι χειλέων, γεμίζω ἕως ἐπάνω (λατ. *ex-plere*) || ἐκπληρῶ, ἔκτελω, τελειώνω, συμπληρώνω.— || γεμίζω ἕως ἄνω, ἱκανοποιῶ, καταπραῦνω, κατευνάζω.— || πληρῶ τι ἐντελῶς ὀπί τι, κυρ. ἐπὶ τῆς ἄνω. τοῦ μολύνειν, μιάνειν || ἔθεν ὡς παθητ., μολύνωμαι κηλιδοῦμαι.

ἀνα-πίμπρημι ἔξογκῶ, φουσκώνω, || παθ. ἔξογκοῦμαι· πρβλ. ἀνα-*πρηθω*.

ἀνα-πίνω· πίνω, ροφῶ, ἀναρροφῶ || ἀπορροφῶ ἐκ νέου.

ἀνα-πιπράσκω πωλῶ ἐκ νέου.

ἀνα-πίπτω, μέλ. -*πεσοῦμαι*· ἄορ. β' ἀνέπεσον· πρκ. ἀνα-*πέπτωκα*· πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ || ἔθεν, ἀθυρῶ, τεμπελιάζω, ὀλιγωρῶ, δειλιῶ (λατ. *concidere animo*).

ἀνα-πίτνημι, ποιητ. ἀντὶ ἀναπετάγγνυμι (βλ. λ.).

ἀνα-πλάκητος, ον' = ἀναμπλάκητος (βλ. λ.).

ἀνα-πλανᾶσθαι = πλανᾶσθαι.

ἀνά-πλάσις, -*εως*, ἡ (ἀναπλάσσω)· ἡ ἐκ νέου πλάσις, ὁ ἐκ νέου σχηματισμός, μετάπλασις || μτρφ. ἀναγέννησις (ἐκκλητ.).

ἀνά-πλάσμα, τὸ (ἀναπλάσσω)· τὸ ἀναπλασθῆν, τὸ ἐκ νέου σχηματισθῆν || τύπος, πρότυπον, ἀνάστημα 2) ἀναπαράστασις, δημιουργημα τῆς φαντασίας.

ἀνα-πλάσμος, δ' = ἀνάπλασις (βλ. λ.).

ἀνα-πλάσσω, ἄττ. -*ετω*, μέλ. -*πλάσω*· ἄορ. α' ἀνέπλάσσω· πλάττω (σχηματίζω, διαμορφώνω) ἐκ νέου, μεταμορφώνω, μετασχηματίζω, ἀναχωνεύω || γενικῶς, «χύνω σέ καλοῦπι», δίδω μορφὴν (σχῆμα) || ἐπίνοω, ἐφευρίσκω, φαντάζομαι.— || ἐπαλείφω, ἐμπλαστῶνμαι.

ἀνά-πλαστος, ον' ὁ δυνάμενος νά πλασθῆ εἰς σχήμα τι, ὁ εὐπλαστος.

ἀνα-πλατύνομαι ἐπεκτείνωμαι εἰς πλάτος

ἀνα-πλέω, ἐπ. ἀντὶ ἀνα-πλέω (βλ. λ.).

ἀνα-πλέκω, μέλ. -*ξω*· πλέκω περὶ τι πρὸς τὰ ἄνω, περιπλέκω, περιερίσσω, τυλίσσω || στεφανώνω.

ἀνά-πλεος, α, ον' βλ. ἀνάπλεως.

ἀνά-πλευσις, -*εως*, ἡ· μόνον μτρφ. σῆψις καὶ κατασυντριβὴ τοῦ ὄσπου.

ἀνα-πλέω, μέλλ. -*πλεύσομαι* ἢ -*πλευσοῦμαι*· ἄορ. α' ἀνέπλευσα· ἰων. ἐν. ἀνα-πλώω· πλέω πρὸς τὰ ἄνω, πλέω πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ρεύματος (ἀντιθέτως πρὸς τὸ ρεῦμα) || ὡς. ἀποπλέω, πλέω πρὸς τὰ ἄνοικτὰ || ἐπιπλέω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.— || πλέω ὀπίσω πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἐπανέρχομαι || ἐπὶ ἰχθύος, κολυμβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπανέρχομαι.— || μτρφ. σήπομαι, πίπτω (ἐπὶ ὀδόντων).

ἀνά-πλευς, ον, γεν. -*ω*· ὡς. θηλ. ἀναπλέα· ἰων. καὶ ἄττ. ἀντὶ ἀνάπλεως· (ἀνά+πλέως = πλέως)· πλήρης ἕως ἄνω, ἐντελῶς γεμᾶτος ἀπὸ τι.— || μολυσμένος, μισαμένος, ἀπὸ τι.

ἀνα-πλήθω, ποιητ. ἀντὶ ἀνα-πλήθημι (βλ. λ.). 2) ἄμ.τβ. εἶμαι πλήρης.

ἀνα-πλημμυρέω· ὑπερεκχειλιζῶ.

ἀνα-πλημμύρω· κάμνω νά πλημμυρίσῃ τι.

ἀνα-πληρόω, μέλ. -*ώσω*· πληρῶ τὴν ἕως ἄνω, γεμίζω τὴν ἐντελῶς.— || γεμίζω πάλιν, συμπληρῶ, παρέχω τὸ ἔλλειπον.— || παθ., ἐπανέρχομαι εἰς τὸ πρότερον μέγεθος ἢ σχῆμα (ἐπὶ τοῦ ἡλίου κατόπιν ἐκλειψέως).

ἀνα-πλήρωμα, τὸ· συμπλήρωμα.

ἀνα-πληρωματιότης· ὁρθότ. ἀναπληρωτικὸς (βλ. λ.).

ἀνα-πλήρωσις, ἡ· συμπληρώσις || μτρφ. ἐκπλήρωσις, ἱκανοποίησις || ἀποκατάστασις, ἀνάκτησις.— || (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ πλημμύρισμα.

ἀνα-πληρωτέον, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει νά ἀναπληρωθῇ τις.

ἀνα-πληρωτικός, ἡ, ὄν' ὁ κατάλληλος πρὸς ἀναπλήρωσιν ἢ συμπλήρωσιν, συμπληρωματικός.

ἀνα-πλήρῃσι, ἀναπλήρῃσι, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἄορ. α' τοῦ ἀναπλήρημι (βλ. λ.).

ἀνα-πληστικός, ἡ, ὄν' (ἀναπλήρημι) ὁ κατάλληλος πρὸς ἀναπλήρωσιν, παραπληρωματικός, πλεοναστικός || μτρφ. μισαστικός, κολλητικός.

ἀνα-πλίσσω· μέλ. -*ξω*· ἀναπηδῶ, ἀνασκιρῶ.

ἀνα-πλοκή, ἡ (ἀναπλέκω)· πλοκή, πλέξιμον.— || (ἐν τῇ Μουσ.) συνδυασμός τόνων ἀνιόντων (ἀντιθ. τῆ καταπλοκή).

ἀνά-πλοος, συνηρ. ἀνάπλους, ὁ (ἀναπλέω)· τὸ πλέειν, πλοῦς, πρὸς τὰ ἄνω, κυρ. ἀντιθέτως πρὸς τὸ ρεῦμα || ὡς. ὀπόπλους πρὸς τὰ ἄνοικτὰ.

ἀν-απλώω, μέλ. -*ώσω*· «ξεδιπλώνω», ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω.

ἀνα-πλύνω· πλύνω ἐκ δευτέρου, «ξεαναπλύνω, ξεβγαῶζω».

ἀνά-πλύσις, -*εως*, ἡ· τὸ ἀναπλύνειν, τὸ ξεβγαλμα.

ἀν-ἀπλωσις, -*εως*, ἡ (ἀνὰ+ἀπλώω)· ἀνάπτυξις, ἐξ-ἐλιξις || ἐξήγησις.

ἀνα-πλωτάζω· ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, μεθ' ὀρμῆς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν (ἐπὶ ἐρυγῆς, δηλ. «ραψίματος»).

ἀνα-πλώω, ἰων. ἀντὶ ἀνα-πλέω (βλ. λ.).

ἀνα-πνεύω, ἰων. ἀμπνεύω, ἐπ. ἀντὶ ἀναπνέω (βλ. λ.).

ἀνά-πνευμα, τὸ (ἀναπνέω)· τόπος πρὸς ἀνάπαισιν, ἀναπαυτήριον.

ἀνα-πνεύσειε, γ' ἐν. Εὐκτ. ἄορ. α' τοῦ ἀναπνέω.

ἀνά-πνευσις, -*εως*, ἡ (ἀναπνέω)· τὸ ἀναπνέειν, ἀναπνοή, ἀνάσασμα || διακοπή, ἀνάπαυλα, ἀνακούφισις, ἀπὸ τι.— || εἰσπνοή.

ἀνα-πνευστικός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος, ἐπιτήδειος, διὰ) τὴν ἀναπνοήν.

ἀνα-πνευστός, ἡ, ὄν' παθητ., ὁ δυνάμενος νά ἀναπνευσθῆ, ὃν δύναται τις νά ἀναπνεύσῃ, ὁ κατάλληλος πρὸς ἀναπνοήν.

ἀν-ἀπνευστος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀπνευστος (βλ. λ.)· ὁ ἄνευ ἀναπνοῆς, μὴ ἀναπνέων, ἄπνους (κατ' ἄλλους: ἀνά-πνευστος ἀνά στερ. + πνευστός).

ἀνα-πνέω, μέλ. -*πνεύσομαι*· ἄορ. α' ἀν-ἐπνευσα·

«ἀναπνέω», ἀνασαίνω || κάμνω διακοπήν, ἀναπαύομαι (ξεκουράζομαι) ἀπὸ τι (βλ. τοὺς τύπους ἀμπνευ, ἀμπνέω, ἀμπνύνθη βλ. τὰς οἰκείας λ.).— || εἰσπνοή, ἀναπνέω (λατ. *respiro*).— || ἀπνοπνέω, ἐκπέμπω.

ἀνα-πνίγω· ἀποπνίγω.

ἀνα-πνοή, ποιητ. ἀμπνοή, ἡ (ἀναπνέω)· ἀνάκτησις τῆς πνοῆς || ἀνάπαισις, «ξεκούρασμα».— || εἰσπνοή, ἀναπνοή (λατ. *respiratio*).

ἀνά-πνοια, ἡ' = ἀναπνοή (βλ. λ.).

ἀνάπνυε, Πρστ. ποιητ. ἐν. τοῦ ἀναπνέω.

ἀν-ἀπό-βλητος, ον' ὁ μὴ ἀπόβλητος, τὸν ὀποῖον δὲν πρέπει νά ἀπορρίψῃ (νά ἀπολέσῃ) τις.

ἀν-ἀπό-γράφος, ον' ὁ μὴ ἀπογεγραμμένος (εἰς τὰ βιβλία τοῦ Ἱεραλεῖου).

ἀν-ἀπό-δεικτος, ον' ὁ μὴ ἀποδεδειγμένος, μὴ ἀποδειχθεὶς || ὁ μὴ δυνάμενος νά ἀποδειχθῆ || μὴ ἔχων χρεῖαν ἀποδείξεως (ἐπὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν ἢ ἀξιωματῶν).

ἀν-ἀπο-δήμητος, ον (σ στερ. + ἀποδημέω)· ὁ μὴ ἀποδημήσας, ὄταξ(δευτος).

ἀνα-ποδίξω, μέλ. -*ίσω*, ἄττ. -*ιῶ*· ἄορ. α' ἀνεπόδισα (ἀνὰ+πούς)· κάμνω τινά νά βαδίσῃ πρὸς τὰ ὀπίσω (νά ἀποδοδῶρησῇ) || τὸν γυρίζω (φωνάζω) ὀπίσω καὶ τὸν ἐρωτῶ || ἀναποδίξειν ἑαυτὸν = διορθῶναι ἑαυτὸν.— || ἄμ.τβ. βαδίξω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ.

ἀνα-ποδισμός (ἀναποδίξω)· ἐπιστροφή, ἐπάνοδος || ἀνάκλησις ('Εββ.).

ἀν-ἀπό-δοτος, ον' ὁ μὴ ἀποδοθεὶς ὀπίσω, ὁ μὴ ἀνταποδιδόμενος, ἀνταπόδοτος.

ἀνα-ποδοῦ = ἀναποδίξω II (βλ. λ.).

ἀν-ἀπό-δραστος, ον' ὃν δὲν δύναται τις νά ἀποφύγῃ, ἀναπόφευκτος.

ἀνα-ποίη· ποιῶ, παρασκευάζω || ἐπισκευάζω.

ἀνα-ποίητος, ον' ὁ πεποιημένος, κατεσκευασμένος, ἐκ τίνος πράγμ.

ἀνά-ποινος, ον (σ στερ.+ἀποινα)· ὁ ἄνευ ἀπολίνων, δηλ. λύτρων ἢ ἀνταμοιβῆς || οὐδ. ἀνάποινον ὡς ἐπρ. = ἄνευ ἀμοιβῆς, δωρεάν.

ἀνα-πολάζω· σαλεύω.

ἀν-ἀπό-λαυστος, ον (α στερ.+ἀπολαύω)· ὃν δὲν

δύναται τις ἢ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολούσῃ || ἄνεργ. ὁ μὴ ἀπολούων τινός.

ἀνα-πολεμέω, ἀνανεώνω τὸν πόλεμον, «ξαναπολεμῶ».

ἀνα-πολέω, ποιητ. ἀμπολέω κυρ. ἀναστρέφω τὸ χῶμα πρὸς τὰ ἄνω πάλιν || διασπῶ, διαχωρίζω, διὰ τοῦ ἀρότρου || ἐντεῦθεν, διεξέρχομαι ἐκ νέου, ἐπανεξετάζω, ἐπαναλαμβάνω, ἀναδεύρω, ἀνασκοπῶ.

ἀνα-πόλησις, -εως, ἡ· τὸ ἀναπολεῖν, φέρειν τι εἰς τὴν μνήμην.

ἀνα-πολητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναπολεῖν.

ἀνα-πολιζέω = ἀναπολέω, ἐν τῇ ἔνν. τοῦ ὀργώνω ἐκ νέου (ἐπὶ ἀγροῦ).

ἀν-απο-λόγητος, ον (α στερ. †ἀπολογέομαι)· ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀπολογία, ἀδικαιολόγητος· 2) ἔνεργ., ὁ ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν, ὁ μὴ ἔχων δικαιολογίαν.

ἀν-από-λυτος, ον· ὁ μὴ ἀπολελυμένος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπολυθῇ.

ἀνα-πομπή, ἡ (ἀναπέμπω)· ἀποστολή πρὸς τὰ ἄνω, δηλ. πρὸς τὰ μεσόγεια, ἢ πρὸς τὴν μητρόπολιν, ἢ πρὸς τὴν πρωτεύουσαν || **θησαυρῶν ἀναπομπή** = ἀνασκαφή, ἀνόρυξις, θησαυρῶν.

ἀνα-πόμπιμος, ον (ἀναπέμνω)· ὁ ἄνω ἢ ὀπίσω ἢ οἴκαδε πεμπόμενος || ἐν τῇ δικανικῇ γλ. ὁ ἐφεισβαλλόμενος, δηλ. ὁ παραπεμπόμενος εἰς ἕτερον δικαστήριον.

ἀνα-πομπός, ὁ (ἀναπέμνω)· ὁ πέμπων ἄνω ἢ ὀπίσω (ἐπιθ. τοῦ Ἄδου).

ἀν-από-νιπτος, ον (α στερ. †ἀπονίζω)· ἄνιπτος, ἄπλυτος.— || = τῷ ἐπομ.

ἀν-από-πλύτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποπλύνῃ, νὰ ἐξαλείψῃ.

ἀνα-πορεύομαι, ἀποθ.· πορεύομαι πρὸς τὰ ἄνω.

ἀν-από-σθεστος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποσθέσῃ.

ἀν-από-σπαστος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποσπάσῃ, ἀχώριστος.

ἀν-από-στάτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, ἀναποφευκτός.

ἀν-από-στρεπτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποστρέψῃ.

ἀν-από-στρομαί, ἀποθ. = ἀναπέτομαι (β βλ.).

ἀν-από-τευκτος, ον· ὁ μὴ ἀποτυγχάνων.

ἀν-από-τμητος, ον· ὁ μὴ ἀποτεμνόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποκόψῃ.

ἀνα-ποτνιασμός, ὁ· ἀναστεναγμός μετ' ἐπικλήσεως τῆς θείας προνοίας.

ἀν-από-τριπτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποτρίψῃ, ἀνεξόλεπτος.

ἀν-απούλωτος, ον· ὁ μὴ ἐπουλωθεὶς.

ἀν-απο-φέρω· φέρω ὀπίσω πάλιν.

ἀνά-πραξις, ἡ· ἀπαιτήσις καὶ εἰσπραξις (χρέους ἢ προστίμου).

ἀνά-πράσις, -εως, ἡ· μεταπώλησις.

ἀνα-πράσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω· ἀπαιτῶ, εἰσπράττω· ἀνπρ. ὑπόσχεσις = ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν μὴδ ὑποσχέσεως.

ἀνα-πρεσβεύω· ἀποστελλῶ πρέσβεις ἄνω (π. χ. εἰς Ρώμην).

ἀνα-πρήθω, μέλ. -σω· κυρ. θέτω πῦρ, ἀνάπτω, πυρπολῶ || μετρ. ἀναβλύζω, ἐκχέω, ἀναπέμνω, ἀφίλω νὰ ρεῖσθαι ἀφθόνως· **δάκρυα ἀναπρήσας** = ἀφίσας τὰ δάκρυά του νὰ ἀναβλύσῃ ποταμὸν.

ἀνά-πρισις, -εως, ἡ· τὸ πριόνισμα.

ἀνα-πρίω· πριονίζω.

ἀν-ασπτεόν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνάπτω· πρέπει νὰ προσάψῃ (προσάρτησιν) τις.

ἀνα-πτερόω· μέλ. ὦσω· ἀορ. α' ἀνεπτέρωσα· πρκ. ἀν-επτέρωκα· ἐφοδιάζω μὲ πτέρυγας, ἢ σηκῶν (ἀηλώνω) τὰς πτέρυγας πρὸς πτηῖον || γενικῶς, ἐγειρῶ, διεγείρω, ἐξεγειρῶ, ἀνορθῶ. 2) ἐπὶ τῆς διανοίας· ἐξάπτω τὸν νοῦν τινος, τὸν «ξεμυαλίζω», τὸν κόμνω ἐκτός ἑαυτοῦ.— || πρ. ἀναπτερόωμαι, ἐξάπτομαι, διατελῶ εἰς κατάστασιν ἐξάψεως.— || ἐφοδιζῶ μὲ νέας πτέρυγας.— || πρ. ἀποκτῶ νέας πτέρυγας.

ἀνα-πτερύγιζω· ἐγείρω ἢ ἀνοίγω τὰς πτέρυγὰς μου καὶ ἀφίπταμαι.

ἀνα-πτερωτός, ὁ· ὁ ἀναπτερόων.

ἀνα-πτήναι, ἀνα-πτάσθαι, ἀνα-πέσθαι, ἀπαρρ. τοῦ ἀνεπτήν, ἀνεπτάμην, ἀνεπτόμην, ἀορ. ὁ τοῦ ἀνα-πέτομαι.

ἀν-άπτης, ον, ὁ (ἀνάπτω II)· ὁ ἐξάπτων καὶ διεγείρων εἰς στάσιν, ταραξίας.

ἀνά-πτησις, -εως, ἡ· (ἀναπέτομαι)· ἡ πρὸς τὰ ἄνω πτήσις.

ἀνα-πτοέω· κατατρομάζω τινά.

ἀν-απτός, ἡ, ὄν (ἀνάπτω)· ὁ προσηρμοσμένος.

ἀν-απτος, ον (α στερ. †ἀπτομαι)· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ.

ἀνά-πυκτος, ον (καὶ ἀναπυκτός)· ὁ δυνάμενος νὰ ἀναπυκθῇ, νὰ ἀνοικθῇ.

ἀνά-πυξις, -εως, ἡ· τὸ ἀνοίγμα, ξετύλιγμα || ἐρμηνεία. Ἐκ τοῦ ἀναπτύσσω (βλ. λ.).

ἀνά-πύσις (ἀναπτύω)· ἡ ἀπόχρηψις φλεγμάτων.

ἀνα-πύσσω, μέλ. -ξω· II πρ. α' ἀνεπτύχθην, ἀορ. ὁ' ἀνεπτύγην [ῥ] (βλ. πτύσσω)· ἐκτύλισσω, «ξεδιπλῶνω», ἀνοίγω, κυρ. κυλινδρῶς παπύρων || ἐπομ. ὡς τὸ λατ. **enolvere**, ἐκτύλισσω πρὸς ἀνάγνωσιν || ὄθεν, ἐκτύλισσω, φέρω εἰς φῶς, ἀποκαλύπτω (λατ. **explicare**)— || ὡς στρατιωτ. ὄρος, **τὴν φύλαγγα ἀναπτύσσειν** = πτύσσειν (διπλῶναι) τὴν φύλαγγα πρὸς τὰ ὀπίω, τ. ἔ. καθιστᾶν τὴν φύλαγγα βαθυτέραν διὰ μετακινήσεως ἀνδρῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πτερύγων πρὸς τὰ ὀπίω || ἀλλ' ὁμοίως· **ἀναπτύσσειν τὸ κέρας** = ἐπεκτείνειν τὸ κέρας, ὥστε τὸ μέτωπον τῆς ἀλάχγος νὰ ἀξέσῃ εἰς μῆκος (λατ. **explicare**). Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-πύχη, ἡ (ἀναπτύσσω)· ἀνάπτυξις (βλ. λ.), ἀνοίγμα, ἐκτύλιξις, «ξεδιπλωμα», ἐξάπλωσις.

ἀνά-πύχος, ον (ἀναπτύσσω) = ἀνάπυκτος (βλ. λ.).

ἀνα-πύω, μέλ. -σω [ῥ]· πτύω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔξω (ἀποπτύω, ἐκπτύω) || γεν., πτυαλίζω, ραντίζω.

ἀν-άπτω, μέλ. -ψω· ἀορ. α' ἀνήψα· ἐξαρτῶ τι ἐπάνω ἀπὸ τι, προσδένω τι εἰς τι (ἐπάνω εἰς τι) ||

ἀγάματα ἀνάπτειν = ἀγ. ἀνατεθεῖναι = ἀναρτᾶν ἀγάματα ὡς ἀναθηματικά δῶρα, ἀφιερῶναι || **μῶμον ἀνάπτειν** = προσάπτειν, ἀποδίδειν, ὄνειδος ἐπί τινος.— || Μεσ. προσδένω ἐπάνω μου (ἢ δι' ἑμαυτὸν) :

ἀνάπτωμαι ναῦν = προσ ἄνω ἐπάνω μου πλοῖον καὶ τὸ ῥυμουκλῶ μακράν.— || Παθ., εἶμαι προσεδεμένος ἢ προσδένω ἑμαυτὸν ἐπάνω εἰς τι || προσκολλῶμαι εἰς τι.— || «ἀνάπτω», φέγγω, φλογίζω || μετρ. παροξύνω, πυρπολῶ.

ἀνα-πυνθάνομαι, μέλ. -πέσσομαι· ἀορ. β' ἀνεπθόμην· ἀποθ. ἀνερευθῶ, ἀνερωθῶ, ἐξετάζω, ζητῶ πληροφορίας || ὡς, μανθάνω δι' ἀνακρίσεως, δι' ἀναζητήσεως, πληροφοροῦμαι.

ἀνα-πύριζω = ἀνα-πτερόω (βλ. λ.), πυρπολῶ.

ἀνα-πύρῳ· ἀνάπτω, κάμνω τι νὰ ἀνάψῃ, πυρπολῶ.

ἀνά-πυστος, ον (ἀναπυνθάνομαι)· ὁ ἀναζητηθεὶς, ἐξακριβωθεὶς || πασίγνωστος «ἐξακουστός».

ἀνα-πυτίζω· ἀναβλύζω, ἀναδίδω.

ἀνα-πυλέω· πυλῶ ἐκ νέου, «ξαναπυλῶ».

ἀνα-πύλημα, τό θωρ. ἀμπύλημα· τὸ ἀναπυλούμενον.

ἀνα-πυμάζω (πῶμα)· αἶρω (σηκῶνω) τὸ πῶμα (σκέπασμα), ξεσκεπάζω.

ἀνά-πυτις, συντετρ. ἀμ-πυτις, γεν. -εως, ἰων. -ιως, ἡ (ἀναπύω)· βλ. ἀμπυτις.

ἀναρ— ἐν τοῖς συνθέτοις τῆς προθ. ἀνά μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ ῥ τὸ ἡμίφωνον τοῦτο διπλασιάζεται συνήθως, ὡς ἐν λ. **ἀναρ-επιζέω** κ. ἄ., καλτοὶ παρὰ ποιητ. καὶ ἐν τῇ ἰων. διαλ. ἐνίοτε δὲν συντελεῖται ὁ διπλασιασμός οὗτος.

ἀναρραϊρῆκός, ἰων. ἀντι ἀνηρηκός, μετρ. πρκ. τοῦ ἀναρῶ.

ἀν-αρῶμαι, ἀποθ.· ἀνακαλῶ κατάραν.

ἀν-ἀρβύλος, ον· ὁ ἀνευ ὑποδημάτων, ἀνυπόδητος.

ἀν-ἀργύρος, ον (α στερ. †ἀργυρος)· ὁ ἀνευ ἀργυρίου, ἀνευ χρημάτων.

ἀν-ἀρδευτος, ον· ὁ μὴ ἀρδευόμενος. ἀπείριστος, ξηρός.

ἀν-ἀρετος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀρετάς, ὁ μὴ ἐνάρετος, ὁ κακός.
ἀν-ἀρδρία, ῆ· ἡ ἄτονία τῶν ἄρθρων (ἐπὶ εὐνούχων).
ἀν-ἀρδρος, ον (α στερ. + ἀρδρον)· ὁ ἀνευ ἄρθρων (βηλ. μελῶν τοῦ σώματος) ἢ ἐξηρθρωμένος, ἐκνευρισμένος ἄτονος, ἀσυνάρτητος. 2) ἐπὶ ἤχων, ὁ μὴ ἠρθρωμένος, οὐκ ἐχρημένος.
ἀν-ἀριθμέομαι, μέλ. -ἡσσομαι· ἀπαριθμῶ, λογαρίζω, ὑπολογίζω ἢ ἀναλογίζομαι.
ἀν-ἀριθμητός, ον (α στερ. + ἀριθμητός)· τὸ ἔπομ.
ἀν-ἀριθμος, ον (α στερ. + ἀριθμός)· ὁ ἀνευ ἀριθμοῦ, μὴ δυνάμενος νὰ ἀριθμηθῆ, ἀμέτρητος, ἀπειρος, «ἀναριθμητός» ἢ ὁ ἀνευ δεσμῶν, περιορισμῶν, εἰς ἓν πρᾶγμα ἢ μετὰ γεν., ὁ μὴ λογαριάζων πρᾶγμα τι, ἀμετρος εἷς τι ἢ ὁ μὴ λογαριάζομενος, ἀσήμαντος.
ἀν-ἀριστέω, δέν λαμβάνω ἀριστον (βηλ. πρόγευμα), δέν προγευματίζω.
ἀν-ἀριστήτος, ον (ἀναριστέω)· ὁ μὴ προγευματίας, ἀπρογευματίας.
ἀν-ἀριστία, ῆ· τὸ μὴ λαμβάνειν ἀριστον (πρόγευμα).
ἀν-ἀριστος, ον (α στερ. + τὸ ἀριστον)· ὁ μὴ προγευματίας ἢ νῆσις ἢ νηφάλιος (βλ. ἀκράσιος).
ἀνἀρίτης, -ου, δ· νηρείτης (βλ. λ.).
ἀν-ἀρκτος, ον (α στερ. + ἀρχω)· ὁ μὴ ἀρχόμενος, μὴ ὑποταγμένος ἢ ὁ μὴ ὑποτασσόμενος (μὴ δεχόμενος) νὰ κυβερνηθῆ.
ἀν-ἀρμενος, ον (α στερ. + ἄρρω)· ὁ μὴ κατηγορησόμενος, μὴ ἐξηρημένος, ἀπαρκετος.
ἀν-ἀρμόδιος, ον· ὁ μὴ ἀρμόδιος.
ἀν-ἀρμος, ον· ὁ μὴ ἀρμόζων, ὁ μὴ προσαρμοζόμενος.
ἀν-ἀρμοστέω (ἀναρμοστός)· εἶμαι ἀναρμοστος, δέν προσαρμόζομαι, δέν ἀρμόζω ἢ (ἐπὶ μουσ. ὄργανῶν) ἡχῶ παραφώνως, κάμνω παραφωνίας.
ἀν-ἀρμοστία, ῆ· ἀκατάλληλότης ἢ (ἐπὶ ἤχων) παραφωνία, δυσαρμονία ἢ διαφωνία, διχόνοια.
ἀν-ἀρμοστος, ον (α στερ. + ἀρμόζω)· ἀκατάλληλος, ἀσύμφωνος ἢ ἐπὶ ἤχων, παράφωνος, πορᾶχορος ἢ ἐπὶ προσ., φορτικός, ἀλλόκοτος. 2) ὁ μὴ παροκευασμένος πρὸς τι.
ἀν-ἀρπάγην, ἐπὶρ.· διὰ βιαίας προσαγωγῆς, βιαίως.
ἀν-ἀρπάγη, ῆ· ἡ ἐκ νέου ἀρπαγή, ἀνάκτησις. Ἐκ τοῦ.
ἀν-ἀρπάζω, μέλ. -ξω, ἀττ. -άσω ἢ -άσομαι [ᾱ]· ἄορ. α' ἀνήρπασα· ἀρπάζω πρὸς τὰ ἄνω, «κάμνω τι ἀνάρπαστον».—II ἀρπάζει τι καὶ φεύγω, ἀπάγω, σύρω διὰ τῆς βίας, κυρ. ἐνώπιον τῶν ὀρχῶν (λατ. raperre in Jus).—III κυριεύω ἐξ ἐφόδου, καὶ οὕτω λαφυραγωγῶ ἢ γεν. μεταχειρίζομαι τὴν κατὰ τρόπον βίαιον, τοῦ φέρομαι βιαίως. Ἐκ τούτου τὸ
ἀν-ἀρπαστός, ὄν, καὶ -ῆ, ὄν (ὡς. ἀνάρπαστος, ον)· ὁ ἀναρπασθεὶς, ἀπαχθεὶς (κυρ. εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Περσίας) ἢ ὁ εἰς διαρπαγὴν ἐκτεθειμένος ἢ ὄν τις βιαίως μεταχειρίζεται.
ἀν-ἀρραγῆς, ἐς· ἀρραγῆς (βλ. λ.).
ἀνα-ἀρραίνω· ἀναβλύζω, ἀναπέμπω.
ἀνα(ρ)ραιηκῶς· μτχ. ἰων. πρκ. τοῦ ῥήμ. ἀναίρω (βλ. λ.).
ἀνα-ἀρράπτω, μέλ. -ψω· συρράπτω, καταρράπτω, ράπτω πρὸς τὰ ἄνω.
ἀνα-ἀρράφῃ, ῆ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ραφὴ (ἀντιθ. τῷ καταρραφῇ).
ἀνα-ἀρραφικός, ῆ, ὄν· ἐπιτήδειος πρὸς ἀναρραφὴν.
ἀνα-ἀρραψιδέω· ὄδω ὡς ραψιδός.
ἀνα-ἀρρέγγω· ἀρχίζω νὰ ρέγγω (νὰ ροχαλιζώ).
ἀνα-ἀρρέπω· ρέπω πρὸς τὰ ἄνω (ἐπὶ πλάστειγγος), ἀντιθ. τῷ καταρρέπω.
ἀνα-ἀρρέω, μέλλ. -ρεύσομαι (ἀνὰ + ῥέω)· ρέω πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγάς.
ἀνα-ἀρρηγμα, τό· τὸ ἀνερρωγός. 2) τὸ διάταγμα (λατ. edictum).
ἀνα-ἀρρήγγυμι ἢ -ῶω· μέλ. -ρῆξω· ἄορ. α' ἀνέρρηξα· οἰχίζω, διαρρηγγύω ἢ ἀνοίγω.—II προκαλῶ, προξενῶ, κυρ. κάμνω τι νὰ ἐκπαθῇ· ἀναρρηξίαι ἐπι—

λατ. rumpere voces. — Παθ. διαρρηγγύομαι, σπάζω, δραύομαι. — III ἀμτθ. ἐν τῇ σημ. τοῦ παθ. σπάζω, δραύομαι.
ἀνα-ἀρρηθῆναι, παθητ. ἄορ. α' τοῦ ἐνεργ. ἀερ. β' ἀνειπεῖν (βλ. λ.).
ἀνα-ἀρρήξας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ ἀναρρηγγυμι.
ἀνα-ἀρρηξίς, -εως, ῆ (ἀνα-ἀρρηγγυμι)· διάρρηξις.
ἀνα-ἀρρησις, -εως, ῆ (ἀναγορεύω)· ἀνακήρυξις, δημοσία διακήρυξις.
ἀνα-ἀρρίνον, τό· θριμύτι φυτόν, πιθ. τὸ κάρδαμον (nasturtium)· πρβλ. παρ' Ἀθην. (IX 369 B) «ραφανίς, γογγυλίς, ῥάφης, ἀναρρίνον, ὁμοία».
ἀνα-ἀρρίπζω· ἀνάπτω ἐκ νέου ἢ κάμνω ἄερα ὡς διὰ ριπίδιου.
ἀνα-ἀρρίπτω ἢ -ῶω, μέλ. -ρῆξω· ἄορ. α' ἀνέρρηξα· ρίπτω πρὸς τὰ ἄνω· ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῶ=ρίπτει πρὸς τὰ ἄνω τὴν θάλασσαν διὰ τῆς κώπης. — II ἀναρρίπτειν κίνδυνον = ἀναλαμβάνειν τὸν κίνδυνον πρᾶγματός τινος, διακινδυνεύειν, διατρέχειν τὸν κίνδυνον νά... ἢ ὡς. καὶ ἀνευ τῆς αἰτ. κίνδυνον· εἰς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναρρίπτειν=διακυβεύειν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα, παίζειν «ὅλα γιὰ ὅλα».
ἀνα-ἀρρίχάομαι, πρτ. ἀνερχώμην· μέλ. ἀναρρηχίσομαι· ἄορ. α' ἀνερχήσομαι· ἀποθ. «οκαρφαλῶν με χέρια καὶ με πόδια», «ἀναρρηχίωμαι».
ἀν-ἀρρήχισις, -εως, ῆ· ἔτι καὶ νῦν, τὸ σκαρφάλωμα.
ἀνά-ἀρρήψις, -εως, ῆ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ρίψις (ἐπὶ ἡφαιστείου).
ἀνα-ἀρροή, ῆ (καὶ ἀναρροή)· ἀνάρροια (βλ. λ.).
ἀνά-ἀρροια, ῆ (ἀναρρέω)· τὸ ρεῖν ὀπίσω, παλῖρροια, ἀμπωτις («φυρονεργία»·).
ἀνα-ἀρροιδέω· ἀναρροφῶ, καταπίνω πάλιν.
ἀνα-ἀρροίδησις, ῆ· ἡ ἀναρροφίς (τῶν ὑδάτων).
ἀνα-ἀρροίξω· ὀρμῶ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ φέρομαι ὑψηλὰ μετὰ ταχύτητος καὶ ροῖζου (ἐπὶ βελῶν).
ἀνα-ἀρροπία, ῆ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ροπή, κίνησις (περὶ τῶν χυμῶν), ἀντιθ. τῷ καταρροπῆ.
ἀνά-ἀρροπος, ον· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ρέπων (ὡς ἐπὶ πλάστειγγος) ἢ ὁ ἀποσυρόμενος, ὑποχωρῶν πρὸς τὰ ὀπίσω.
ἀνά-ἀρρους, -ου, δ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ροή (ἀντιθ. τῷ κατάρρους).
ἀνα-ἀρροφέω· ἀναρροιδέω (βλ. λ.).
ἀνα-ἀρροχδέω· ἀνακυλίομαι μετὰ ρόχθου (ἐπὶ τῶν χυμάτων).
ἀνα-ἀρρουδίζω· μεταβάλλω τὸν ρυθμὸν ἢ τελειοποιῶ.
ἀνά-ἀρρούσις, -εως, ῆ (ἀνὰ + ῥύω=ἔρύω)· τὸ ἀνασύρειν, ἀναρπάζειν ἢ διάσωσις, ἀπολύτρωσις. 2) ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουριῶν.
ἀνα-ἀρρῶω (ἀνὰ + ῥύω = ἔρύω)· ἀνέλκω τὴν κεφαλὴν τοῦ δύματος πρὸς τὰ ὀπίσω (διὰ νὰ τὴν ἀποκόψω), σφάζω ἢ θύω. 2) μέσ. ἀνασούρω ἢ ἀπολυτρώω, σῶζω ἢ ἐπανορθῶ.
ἀνα-ἀρρῶννυμι καὶ -ῶω· μέλ. ἀναρρῶσω· ἄορ. α' ἀνέρρῶσα· διδῶ νέας δυνάμεις, ἐνδυναμώνω πάλιν.—ἀμτθ. καὶ παθητ. ἀναλαμβάνω νέας δυνάμεις (σωματικὰς ἢ ψυχικὰς).
ἀνα-ἀρρῶομαι, ἀποθ.· ὀρμῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοχωρῶ. 2) μτχ. ἐνεργ. ἀναρρῶων=ἀπαθῶν, ἀποδιώκων πρὸς τὰ ὀπίσω.
ἀν-ἀρροισ, ον· ὡς. -α, -ον (α στερ. + ἄρροισ)· ὁ μὴ προσαρμοζόμενος πρὸς τι ἢ ὅθεν ἐχθρικός, δυσόλιγος, ἀπαίσιος, ἀσπονδος, ἀδυσώπητος, ἀδιάλκτος ἢ ἐπὶ πραγμ., διεστραμμένος, παρᾶδοξος, τερατώδης.
ἀν-ἀρρῶω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. ἀνήρρησα· κρεμάω ἐπάνω εἰς τι ἢ ἀπὸ τι, ἐξαρτῶ τι ἐκ τινος, τὸ προσδένω εἰς τι, τὸ κάμνω νὰ στηρίζεται εἰς τι.—Μέσον μετὰ παθ. πρκ. ἀνήρρημαι· προσδένω τι ἐπάνω μου, προσκολλῶ (τινα, τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, τὸν «παίρνω με τὸ μέρος μου» ἢ ὡς. ὑποτάσσω.—Παθητ., ὡς. μετὰ πρκ. ἀνήρρημαι· κρέμαμαι, ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, στηρίζομαι εἰς τινα· ἔτω πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνήρρηται=δοτικὸς ἔχει τὰ πάντα ἐξ ἑαυ-

τοῦ ἐξαρτώμενα ἢ ἀλλ' ὁμοῦ: **ἀνήρτηται**+**ἀπαρ.**—**ἔ**-**χει** προετοιμασθῆναι (πράξις τι).

ἀν-αρτέομαι, ἰων. ρήμ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. πρκ.: προτίθεμαι, σχεδιάζω, νὰ πράξω τι, εἶμαι ἀποφασισμένους νὰ πράξω τι.

ἀν-άρτησις, -εως, ἡ ἀνακρέμασις ἢ εἶδος βασιαισθηρίου.

ἀν-άρτιος, ον (α στερ.+**ἄρτιος**): ὁ μὴ ἄρτιος, τ. ἔ. περιττός ἢ ἀνώμαλος, ἀνισόπεδος ἢ ἀσυνήθης, ἀλλόκοτος ἢ ἐχθρικός (πρβλ. **ἄρτιος**).

ἀν-άρτυτος, ον' ὁ μὴ πάρεσκευασμένος, μὴ ἠρτυμένος, ἀνάτατος.

ἀν-άρτυω ἀντλῶ ὡς ἐκ φρέατος.

ἀν-αρχαίζω, μέλ. -σω' (α στερ.+**ἀρχαίζω**): καθίστω πάλιν ἀρχαῖόν, ἀρχαίον.

ἀν-ἀρχετος, ον' βλ. **ἀναρκετος**.

ἀν-αρχία, ἡ (**ἀναρχος**): ἡ ἔλλειψις ἀρχοντος, ἔλλειψις ἀρχῆς ἢ κατὰστασις λαοῦ διατελοῦντος ἀνευ κυβερνήσεως, «ἀναρχία».

ἀν-ἀρχομαι ἀρχομαι ἐκ νέου.

ἀν-ἀρχος, ον (α στερ.+**ἀρχή**): ὁ δνευ ἀρχῆς (ἐξουσίας) ἡ ἀρχηγός. 2) ὁ δνευ ἀρχῆς (ἐνάρξεως).

ἀνα-σάλεύω σαλεύω τι ἐκ τῆς θέσεώς του, μετακινῶ.

ἀνα-σθέννυμι ὀποσθεννύω ἢ ἀμβλύνω.

ἀνα-σειράζω, μέλ. -άσω (ἀνά+**σειρά**): ἔλκω πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τῆς σειρᾶς (τ. ἔ. τῆς ἀλύσεως) ἢ ἀναχαίττω ἢ ὀπάγω ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

ἀνα-σειρασμός, ὁ τὸ ἀνασείρειν τοὺς χαλινούς.

ἀνά-σεισις, -εως, ἡ'=**ἀνάσεισμα** (βλ. λ.).

ἀνα-σεισι-φαλλος, ον' ὁ τὸν φαλλὸν ἀνασεῖω.

ἀνά-σεισμα, τὸ (**ἀνασεῖω**): ἀπειλητικὴ ἀνάσεισις πράγματός τινος πρὸς ἐκφόβησιν.

ἀνα-σεισμός, ὁ ἀπειλή (βλ. **ἀνάσεισμα**).

ἀνα-σειώ, ποιητ. **ἀνασεῖω** μέλ. -σεῖω' σεῖω (τινάσω) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πάλιν τῆ-
δε κίεκεσε, κινῶ ἄνω-κάτω, ἀναταράσσω ἢ ἐξεγει-
ρω, ὑποκινῶ εἰς στάσιν.

ἀνα-σεσυρμένος μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀνα-σύρω.

ἀνα-σεύω κινῶ πρὸς τὰ ἄνω.—Παθητ. μετὰ ἐπιτ. ἀορ. β' **ἀνεσσύμην**, γ' ἐν. **ἀνεσσύτο** ἀναπηδῶ ἢ ἐξορμῶ.

ἀνα-σηκῶ ἀναπηδῶ τὸ ἐλλείπον διὰ τῆς προσδήκης θύρας ἢ ἀποζημιῶ, ὡς τὸ **ἀντισηκῶ** (βλ. λ.).

ἀν-ασθμαίνω ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας.

ἀνάσιλλος, ὁ (καὶ -**σλος**): μέρος τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς, ὠρθωμένον κατὰ τὸ μέτωπον (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Πάρθων).

ἀνά-σῆμος, ον (λατ. **resimus**): ὁ ἔχων τὴν ρῖνα σιμῆν (ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἄνω) ἢ γεν. ὁ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον ἐστραμμένους πρὸς τὰ ἄνω.

ἀνα-σῆμόν (λατ. **nasum supinari**): ὄσφραῖνομαι καὶ εἶτα ἀναστρέφω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ αὐστέλλω τὴν ρῖνα (ὅπως κἄνουν πρ. οἱ ὄνοι).

ἀνα-σκαίρω ἀνασκαίρω, ἀναπηδῶ.

ἀνα-σκάλλω ἀνασκάπτω.

ἀνα-σκάπτω, μέλ. -ψω' σκάπτω ἐξάγω, ἀνορύττω, «ἀνασκάπτω» ἢ ἐκρίζω, ξερίζων ἢ κατεδαφίζω.

ἀνα-σκεδάννυμι διασκορπίζω.

ἀνα-σκέπτομαι βλ. **ἀνα-σκοπέω**.

ἀνα-σκευάζω, μέλ. -άσω' πρκ. **ἀν-εσκεύακα**.—Παθ. ἀορ. α' **ἀνεσκευάσθην**, πρκ. **ἀνεσκευάσμαι**.—(ἀντίθ. τῷ **κατασκευάζω**) πάλιν σκευάζω ἢ συσκευάζω τὰς ὀπισκοκεύας (τὰ **σκεύη**), λατ. **vasa colligere** ἢ ἐνταῦθεν τὸ μέσ. **ἀνασκευάζομαι** ἐπὶ στρατοῦ = διαλύω τὸ στρατόπεδον, ἐκκινῶ. 2) ἀπογυμνῶν, κατεδαφίζω τόπον τινα.—Μέσ. ἀπογυμνῶ τὴν ἐμαυτοῦ οἰκίαν, παραλαμβάνω μαζί μου πᾶν ὅ,τι ἔχω. 3) ἐρημῶν, λεηλατῶ. 4) ὡς παθητ. (τεχνικός ὁρος) πτωχεύω **ἀνεσκευάμεθα**=εἰμεθα κατεστραμμένοι.

ἀνα-σκευή, ἡ' καταστολή, κατάπνιξις ἢ ἀναίρεσις ἐπιχειρημάτων.

ἀν-ασκησία, ἡ' ἔλλειψις ἀσκήσεως, ἐκγυμνάσεως.

ἀν-ἀσκητος, ον (α στερ.+**ἀσκέω**): ὁ μὴ ἠσκημένος, ἀγύμναστος.

ἀνα-σπίδνημι=**ἀνασκεδάννυμι** (βλ. λ.).

ἀνα-σκολοπίζω, μέλ. -ίσω' προσκλίνω (καρφώνω) ἐπὶ πασοῦλου, «παλοκύνω».—ἀπρφ. μέσ. μέλλ. **ἀνασκολοπιεῖσθαι** ἀπαντᾷ μετὰ παθητ. σημασ.—βλ. καὶ **ἀνασταυρῶ**.

ἀνα-σκοπέω, μέλ. **ἀνασπίνωμαι** ἀορ. **ἀν-εσκευάμην** παρατηρῶ τι, ἐπιθεωρῶ μετὰ προσοχῆς ἢ ἐρευνῶ μέσα εἰς τι.—ἢ ἀναθεωρῶ, ἀναλογίζομαι.

ἀνα-σοδέω κάμνω τινὰ νὰ ἀναπηδήσῃ, τὸν φοβίζω.

ἀνα-σπαράσσω, μέλ. -ξω' τραβῶ ἐπάνω ἢ ξεσχίζω, κομματιάζω.

ἀνά-σπᾶσις, ἡ' τὸ ἀνασπᾶν, ἡ συστολή.

ἀνα-σπαστήριος, α, ον' ἐπιτήδειος πρὸς ἀνάσπασιν.

ἀνά-σπαστος, ον (καὶ κατὰ ἔτυμ. **Μ. ἀνασπαστός**): ὁ ἀνασεσυρμένος, κυρ. ὁ ἐκτοπιζόμενος (ἐξοριζόμενος) ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ μεταβαίνων εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν. 2) (ἐπὶ θύρας), ἡ ἀσυρμένη (ἐλκομένη) πρὸς τὰ ὀπίσω, τ. ἔ. ἀνοικτὴ. Ἐκ τοῦ

ἀνα-σπάω, ποιητ. **ἀν-σπάω**, μέλ. -σπάω [ᾶ]' ἀορ. α' **ἀνεσπάσα** σύρω, ἔλκω, πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασύρω (π. χ. πλοῖον εἰς τὴν ξηράν). 2) ἀνασύρω, ἀναρροφῶ ἢ ἔλκω πρὸς τὰ ὀπίσω.—ἢ **τὰς σφραγῆς ἀνασπᾶν**=ἀνασηκῶν, ἀνυψῶν, τὰ φρούδια, καὶ ὅτιω προσλαμβάνω σοδρόν καὶ ἐπιβαητικὸν ὕψος ἢ **ἀδου**; **ἀνασπᾶν**=προφέρω, ἐκστομίζω, πομπῶδεις φράσεις.

ἀν-ασπις, -ιδος, ὁ, ἡ' ὁ μὴ ἔχων ἀσπίδα.

ἀνα-σπογγίζω καθαρίζω διὰ σπόγγου, σπογγίζω τελείως.

ἀνασσα, ἡ' θηλ. τοῦ **ἀναξ**: βασίλισσα, κυρία, δέσποινα.

ἀν-ἀσπῆτος, δωρ. ἀντὶ **ἀν-ἡσπῆτος** ἠτήτητος.

ἀνασσειασκε, ἡ -εσκε, ἰων. ἀντὶ **ἀνεσειε**, γ' ἐν. πρτ. τοῦ **ἀνασεῖω**.

ἀνά-σούτος, ον (**ἀνασεύομαι**): ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω ὀρμών, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω ὑ-
δοῦμενος.

ἀνάσω, πρτ. **ἡνασον**, ἐπ. **ἀνασον** μέλ. **ἀνάξω** ἀορ. α' **ἡναξα**, ἐπ. **ἀναξα** (**ἀναξ**): εἶμαι ἀρχων, αὐθ-
έντης, κύριος, δεσπότης ἢ κυβερνῶν, βασιλεύω.—
Μέσ. **τρεῖς ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν** (ἀπαξ, παρ' Ὀμ., γ 245)=βασιλεῦσαι ἐπὶ τριῶν γενεῶν.—Παθητ., **ἀνάσσομαι**=κυβερνῶμαι [δι' ἔτυμ. βλ. **ἀναξ**].

ἀν-ἄσω, ἄττ. ἀντὶ **ἀν-αἴσω** (βλ. λ.).

ἀνά-στα, ἀντὶ **ἀνά-στηθι**, Προστ. ἀορ. β' τοῦ **ἀνίστημι**.

ἀνά-σταδόν, ἐπιρ. (ἀνίστημι): ὀρδίως.

ἀνά-σταδῶν, ὁ ἡ σκηνή.

ἀνά-σταλάω ἐξέρχομαι κατὰ σταλαγμούς, στάζω (ἐπὶ πηγῆς).

ἀνα-σταλτικός, ἡ, ον' ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναστέλλειν, κωλύειν.

ἀνα-σταλύω ἀπεκτ. ἀντὶ τοῦ **σταλύω**, **ἀσταλύω** (βλ. λ.): ἀναστανάζω.

ἀνα-στάς, **ἀνα-στήναι**, μτχ. καὶ ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **ἀνίστημι**.

ἀνα-στάσιμος, ον' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἢ **ἀναστάσιμος ἡμέρα**=Κυριακή.

ἀνά-στάσις, γεν. -εως, ἰων. -ιος, ἡ': ἢ μετὰ ἀνεργ. σημ. (**ἀνίστημι**): τὸ νὰ κἀμῃ τίς τινα νὰ ἐγερθῆναι τὸ ἀφυπνίζειν' τὸ γείρειν νεκρόν. 2) τὸ νὰ κἀμῃ τίς τινα νὰ ἐγερθῆναι καὶ ἀφήσῃ τὸ μέρος ἐνθα ἴστατο ἢ μετατόπισις ἢ συνήθως μετὰ κακῆς σημασ., ἐρ-
ρήμωσις, ἀναστάτωσις, καταστροφή. 3) ἀνεγερσις, ἀνοικοδόμησις.—ἢ μετὰ παθητ. σημ. (**ἀνίσταμαι**), τὸ ἀνεγειρεσθαι, σηκῶνεθαι ἐπάνω, κυρ. εἰς ἔνδειξιν σεβασμῶ ἢ **ἀνάστασις ἐξ ὕπνου**=ἀφύπνισις ἢ ἀνάστασις ἐκ νεκρῶν, νεκρανάστασις.

ἀνα-στατήρ, -ῆρος, ὁ (**ἀνίστημι**): ὁ ἀναστατών, ὁ ἐρημῶνων, καταστρέφων.

ἀνα-στατής, -ου, δ'=**ἀναστατήρ** (βλ. λ.).

ἀνά-στατός, ον (**ἀνίσταμαι**): ὁ ἀναστατωθεὶς, ὁ ἀναγκασθεὶς νὰ ἐγερθῆναι καὶ νὰ ἀπέλθῃ, ὁ ἀποδι-
ωθεὶς ἐκ τῆς οἰκίας του καὶ τῆς πατρίδος του ἢ ὅθεν, ὁ ἐρημωθεὶς, λεηλατηθεὶς. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-στατόω, μέλ. -άσω' ἀναστατώνω, κάμνω ἄνω-κάτω, προκαλῶ σύγχυσιν.

ἀνα-σταυρῶ, μέλ. -ώσω (ἀνά+σταυρός)* παλουκῶν, πασσαλῶν ἢ προσολῶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ (ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν καρφῶν), σταυρώνω, ὡς τὸ ἀνασκοποῦμαι (βλ. λ.).— || σταυρώνω ἐκ νέου, ξανασταυρώνω.

ἀνα-σταύρωσις, ἡ ἢ ἀνασκολόπισις.

ἀνα-στάχυς (στάχυς)* ἀναφύομαι ὡς στάχυς.

ἀνα-στείβω* ἐπιτετ. *στείβω* (βλ. λ.).

ἀν-άστειος, *ον'* ὁ ἀνευ ἀστείων τρόπων, δηλ. ἀνευ ἐξηγησιμῶν τρόπων, ὁ ἀγροικός (λατ. *inurbanus*).

ἀνά-στείρος, *ον* (*στεῖρα*)* ἡ ναῖς ἢ ἔχουσα ὑψηλὴν πρῶραν.

ἀνα-στείλω* ἀνέρχομαι.

ἀνα-στέλλω, μέλ. -στέλω (διὰ τοῦς χρόνους βλ. *στέλλω*) στέλλω ἐπάνω, ἐγείρω, ἀνεγείρω σηκῶν.—Μέσον, ἀνασηκῶν καὶ ζῶν ἐπάνω τὰ ἐνδύματά μου. 2) κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω.—Παθητ., ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἀποσύρομαι. 3) φαινομενικῶς ἀμτβ. (ἐξῆπακ. τῆς αἰτ. *ἐμαυτόν*)* ἀποσύρομαι.

ἀνα-στενάξις, μέλ. -άξω=ἀναστένω (βλ. λ.).

ἀνα-στενᾶξις=ἀναστένω (βλ. λ.).

ἀνα-στενᾶχω* στενάχω μεγαλοφῶνως (διὰ τινα, μετ' αἰτ. προσ.) ἢ δρῶν μεγαλοφῶνως.

ἀνα-στένω* στενάχω δυνατά. 2) δρῶν δυνατά.

ἀν-άστερος, *ον'* ποιητ. ἀντὶ ἀναστέρος (βλ. λ.).

ἀνα-στέφω, μέλ. -ψω* στέφω, στεφανώνω.—Παθ., πρκ. *ἀνέστεμμαι κάρα* = ἔχω τὴν κεφαλὴν μου ἐστεμμένην.

ἀνα-στηλίτεω* γράφω τὶ ἐπὶ στήλης (διὰ νὰ τὸ γνηστοποιήσω διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ).

ἀνα-στηλόω* ἀνεγείρω τι ὡς μνημεῖον (ἢ ἐπὶ μνημείου).

ἀνα-στήλωσις, -εως, ἡ ἀνεγερσις μνημείου ἢ εἰκότος.

ἀνά-στημα, τὸ (*ἀνίσταμαι*)* ὕψος, μέγεθος (ἐπὶ δρῶσι) ἀνεγερσις οἰκοδομηματος.

ἀνα-στηρίζω, μέλ. -ξω* στερεώνω ἐπὶ στερεᾶς βάσεως.

ἀνα-στησιεύω, ἔφρετ. ἐκ τοῦ μέλλ. *ἀνα-στήσω* (τοῦ *ἀνίστημι*)* ἐπιθυμῶ νὰ ἐγείρω τι.

ἀνα-στοιχείω* διάλυω πάλιν εἰς τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα || παθ., ἀνακαινίζομαι, ἀναγεννώμαι.

ἀνα-στοιχείωσις, ἡ* διάλυσις, ἀνάπλσις, ἀναγεννησις.

ἀνα-στολή, ἡ (*ἀναστέλλω*)* τὸ ρίπτειν πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ἀναστέλλειν || ἀναχαιτῖσις || καταστολή, περιορισμός.

ἀνα-στολίζομαι* στολίζομαι ἐκ νέου.

ἀνα-στομῶ, μέλ. -ώσω* ἐφοδίζω μὲ στόμα, κάρνω ἀνοιγμα, ἀνοίγω *ἀναστομοῦν τάφρον*=ἀνοίγω, καθαρίζω, τάφρον (ξεφάρασα τάφρον).

ἀνα-στόμωσις, ἡ* ἀνοιγμα, ἐξοδος, ἐκβολή || ἢ ἀκόνησις, τὸ ἀκόνισμα.

ἀνα-στομῶτής, *ον'*=ἀναστομωτικός (βλ. λ.).

ἀνα-στομωτικός, ἡ, *όν'* ὁ προκαλῶν ἐκροὴν αἵματος ἢ ἀλλοῦ ὑγροῦ || διεγερτικὸς ὀρέξεως.

ἀνα-στοναχέω καὶ **ἀνα-στοναχίζω**=ἀναστένω.

ἀ-ναστοφάγος, *ον'* ὁ μὴ ἐσθίων τὸν *ναστόν* (=πλακοῦντα πρὸς θύσαν).

ἀν-αστράπτω=ἀστράπτω.

ἀνα-στράτεύω* καλῶ πάλιν εἰς ἐκστρατεῖαν || μέσ., πάλιν στρατεύομαι, ὑπηρετῶ πάλιν ὡς στρατιότης.

ἀνα-στράτοπεδεῖα, ἡ* τὸ ἀναστρατοπεδεύειν.

ἀνα-στράτοπεδεύω* μεταστρατοπεδεύω.

ἀνα-στρέφω, μέλ. -ψω* πρκ. παθ. *ἀνέστραμμαι** γυρίζω τι (νὰ) «ξανάστραφω», στρέφω τὸ ἄνω-κάτω (σκάπτων), στρέφω ἀνάποδα, ἀντιστρέφω.— || γυρίζω τι (νὰ) πρὸς τὰ ὀπίσω, γύρω ἢ περίε || *ἀνα-στρέφω πάλιν*=ἐπαναλαμβάνω || περισυλλέγω, συνσθροίζω. 2) ἀμτβ. (ἐνν. *ἐμαυτόν*)* στρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω.— || Παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. -στρέφωμαι* στρέφω ἐμαυτὸν γύρω ἐν τινὶ θέσει, παραμένω ἐκεῖ, διαμένω (ὡς τὸ λατ. *versari*)* *γαῖαν ἀναστρέφωμαι*=πηγαίνω καὶ διαμένω εἰς τινα χώραν.

2) ἀσχολοῦμαι περὶ τι. 3) περιστρέφομαι, περιοδικῶς ἐπανέρχομαι. 4) ἐπὶ στρατιωτῶν, περισυνάγομαι καὶ στρέφομαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ διὰ νὰ τὸν ἀντικρούσω.

ἀνα-στροφή, ἡ* τὸ στρέφειν ὀπίσω ἢ περίε, ἢ ἐπιστροφή, ὁ γυρισμός || τὸ κἀμνειν στροφήν (μεταβολὴν) κατὰ τὴν μάχην πρὸς φυγὴν ἢ ἀντίστασιν. 2) τὸ περιστρέφεσθαι ἐν τινὶ θέσει || ἐπομένως τὸ διαμένειν εἰς τι μέρος || ἢ θέσις, τὸ μέρος, ἔνθα διαμένει τις, διαμονή, κατοικία.

ἀνα-στροφία, ἡ*=τῷ προηγ.

ἀνα-στροφῶς, ἐπίρ.* ἀντιστρόφως, τάνάπαλιν.

ἀνα-στροφῆ, ἡ* λέξ. ἐπισημθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πατρ. ἐν Κρατ. 409C πρὸς ἐξήγησιν τῆς λ. *ἀστραπή* (ὅτι τὰ ὄπλα *ἀναστρέφει*).

ἀνα-στρωφάω, ποιητ. ἀντὶ *ἀνα-στρέφω** στρέφω πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν.

ἀνα-στυφέλιξω, ἐπιτετ. *στυφέλιξω* (βλ. λ.).

ἀνα-στυφῶ* γίνομαι κατηφής, μελαγχολικός || (παρὰ τοῖς Κομ.)=στυφώ (βλ. λ.).

ἀνα-συν-τάσσω* μεταβάλλω, τροποποιῶ (τὴν πολεμ. φρολογίαν).

ἀνά-συρμα, τὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ *ἀνασύρεσθαι* || *ἀνάσυρμα παρθένου*=κρύφις τοκετός.

ἀνα-σύρω, μέλ. -σῶ* ἀόρ. α' *ἀνέσῶρα** σύρω (πρὸς τὰ) ἄνω || σηκῶν ἐπάνω.—Μέσ., τραβῶ, σηκῶν, ἐπάνω τὰ ἐνδύματά μου, γυμνώνομαι.— || μέσ., ὀρπάζω, λαφυραγωγῶ.

ἀνα-σφάλω, μέλ. -σῶ* ἀόρ. α' *ἀνέσφηλα** ἀνεγείρομαι ἐκ τινος πτώσεως, ἀναλαμβάνω (ἐκ νόσου π. χ.).

ἀνα-σφηνῶ* συσφίγω διὰ σφηνῶν, σφηνώνω.

ἀνα-σφιγγῶ* κρατῶ καλῶς, κατέχω.

ἀνάσφορον, τό*=πτερίς (φυτόν).

ἀνα-σχεθεῖν, *συνθρ.* *ἀνασχεθεῖν*, ἀπρφ. τοῦ *ἀνέσχεθον*, ποιητ. ἄορ. β' τοῦ *ἀνέχω* (βλ. λ.).

ἀνά-σχεσις, ἡ (*ἀνέχω*)* τὸ ἀνέχεσθαι, ἀνοχή, ἐγκρατεῖα || ἀνατολή ἡλίου (πρβλ. *ἀνοχή*, *ἀνατολή*).

ἀνα-σχετικός, ἡ, *όν'* ὑπομένων, ὑπομονητικός, καρτερικός.

ἀνα-σχετός, ποιητ. *ἀσχετός*, *ὄν* (*ἀνέχομαι*)* ὄν δυνατὰ τις νὰ ἀνέχηται, νὰ ὑφίσταται, νὰ ὑπομένῃ, ἀνεκτός, ὑποφερτός.

ἀνα-σχιζῶ, μέλλ. -ίσω* ἀνοίγω, σχίζω, «εξεκοιλιάζω» || ἐκδέρω (γδέρνω).

ἀνα-σχιδουλεύω (καὶ -σχιδ-)* ἀνασκοποῦμαι.

ἀνα-σχών, μετ. ἀορ. β' τοῦ *ἀνέχω*.

ἀνα-σῶξω, μέλ. -ώσω* ἀόρ. α' *ἀνέσωσα* (ἀνά+σῶξω)* ἀνακτῶ πᾶν ὅτι εἶναι χαμένον.—Μέσον, ἀνακτῶ «ξανακερδίζω» δι' ἐμαυτόν. 2) ἐπαναφέρω, ἀποκαθιστῶ.—Παθ. ἐπιστρέφω σώως. 3) διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ (ἐν τῷ νῶ), ἐνθυμοῦμαι.

ἀνα-σωρεύω* συσσωρεύω.

ἀνά-σωσις, ἡ*=κομιδή (βλ. λ.).

ἀνά-σωσμα, τό* διάσωσις, διατήρησις.

ἀνα-σωσμός, ὁ=ἀνάσωσμα (βλ. λ.).

ἀνα-τάδην, ἐπίρ.*=ἐκτάδην.

ἀνα-τάνυω, ποιητ. *ἀντανύω** ἀνατείνω.

ἀνα-τάρασσω, ἀπρ. -ττω* μέλ. -τάρῶ* ἀνακατῶν, κινῶ (ζωηρῶς) ἄνω-κάτω καὶ θολώνω, συγχύζω || ἐντεῦθεν, ἐξεγείρω, προξενῶ ἔξαιψιν, διεγείρω εἰς μανίαν* μετ. παθ. πρκ. *ἀνατεταραγμένος*=συγκεχυμένος, ἐν συγχύσει, ἐν ἀταξίᾳ.

ἀνά-τασις, -εως, ἡ (*ἀνατείνω*)* τὸ ἀνατείνειν (ἐκτείνειν πρὸς τὰ ἄνω) || ἔντασις || τὸ ὑπομένειν πείναν, νηστεία.

ἀνα-τάσσω, ἀπρ. -ττω* μέλ. -τάξω* τακτοποιῶ (βάλλω εἰς τάξιν) τὶ ἐκ νέου.—Μέσ., ἐκ νέου διεξέρχομαι τί κατὰ τάξιν (κατὰ οἰαράν), ἐπαναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ ἐκ νέου || συντάσσω.

ἀνα-τάξις, ἡ, *ὄν* (*ἀνάτασις*)* ἀπειλητικός.

ἀνα-τέδραμμαι* παθ. πρκ. τοῦ *ἀνα-τρέφω*.*

ἀν-ἀτεῖ ἢ *ἀνατεῖ*, ἐπίρ. τοῦ *ἀν-ατεῖ* (βλ. λ.)* ἀνευ ἀτης, τ. ἔ. ἀπυρρηγί.

ἀνα-τείνω, ποιητ. *ἀν-τείνω** μέλ. -τενώ* ἀόρ. α' *ἀν-τέινα** τείνω (ἐκτείνω, τεντώνω) πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἐμπρός: *χεῖρα ἀνατείνειν* = ὑψώνω τὴν χεῖρα διὰ

νά ὀρκισθῶ, ὀρκίζομαι ὑψώνων τὴν χεῖρα—*μάχαιραν ἀνατεταμένους*—ἔχων τὸ ξίφος ἐξηγμένον (ὑψωμένον ἀπειλητικῶς).— II ἀμτβ. φθάνω ἐπάνω.— III ἐκτείνω, ἐπεκτείνω (π.χ. τὴν γραμμὴν τῆς μάχης).

ἀνα-τερίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. -ίω· κτιζῶ, ἔγειρω, νέα τεῖχη, ἢ ἐπιδιορθῶν τεῖχη. Ἐκ τούτου τὸ **ἀνα-τερισμός**, δ' ἡ ἀνοικοδόμησις νέων τεχνῶν. **ἀνα-τέλλω**, ποιητ. *ἀν-τέλλω*, μέλλ. -τελώ· ἄορ. α' *ἀνέτειλα*· κάμνω ἢ ἀφίνω τι νά ἀνατεῖλη, νά φυτρώσῃ (λατ. submitto) || ἐντεθεῖν, παράγω, φέρω εἰς φῶς.— III ἀμτβ. (ἐνν. *ἐμμαντόν*)· ἐγείρομαι, ἐρχομαι εἰς φῶς, «ἀνατέλλω», κυρ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης || ὡς. ἐπὶ τῶν πηγῶν ποταμοῦ, πηγάζω, ἐκπηγάζω || αὐξάνω, μεγαλύνω.

ἀνα-τέμνω, μέλ. -τεμῶ (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *τέμνω*)· κατακομματίζω, σχίζω καὶ ἀνοίγω (π.χ. τὸν νεκρὸν), ἀποκόπτω, ἐκρίζωνω.

ἀνα-τεταμένον, τό· ἡ παρὰ Διοσκ. *ἐλξίνη*. **ἀνα-τήκω**, μέλ. -ξω· τήκω, ἀναλύω || μτφρ. μαλακύνω, χαλαρώνω. 2) Παθ. τήκομαι, λιώνω (ἀμτβ.). **ἀνά-τηξις**, ἡ· τὸ λυσιμῶν.

ἀν-ἄτι ἐπίρ.·=ἀνατεῖ.

ἀνα-τίθημι, μέλ. -θήσω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *τίθημι*)· δέτω ἐπάνω, ἐπιδέτω, ἐπιρρίπτω (ὡς βάρος) || ἀλλὰ καὶ, ἀπονέμω, ἀποδίδω (μετὰ καλῆς σημ., ἐπὶ ἀπονεμομένης τιμῆς) || ἐμπιστεύομαι.— III ἐπιδέτω τι ὡς ἀναδημητικὸν δῶρον, ἀφιερῶν· ἐντεθεῖν τὸ ἀναθηματικὸν δῶρον *ἐλάγχετο ἀνάθημα*.— III τοποδετῶ ὀπίσω, μετατοπίσω || μετὰ γεν. = μετατοπίζω, μεταδέτω, ἔκ τινος (τόπου) || (*ἡμέρα*)... *προσθεῖσα, ἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν* = ἡμέρα... προσεγγίζουσα ἡμᾶς καὶ ἀπομακρύνουσα ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ θανάτου.— IV Μέσ., δέτω ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω 2) τοποδετῶ διαφορετικά, διευθετῶ ἐκ νέου || παρ' ἄττ. ἀνακαλῶ, παῖρνω ὀπίσω τὴν γνώμην μου.

ἀνα-τίκτω, τίκτω (γεννώ) ἐκ νέου. **ἀνα-τίμα**, μέλ. -ήσω· ὑψώνων τὴν τιμὴν. **ἀνα-τίναγμός**, δ' (*ἀνατινάσσω*)· ἰσχυρά, βία, ἀνατίναξις (δίασεισις).

ἀνα-τινάσσω, μέλ. -ξω· πάλλω, τινάσσω, ἄνω-κάτω, τῆδε-κάκεισε, κραδαίνω.

ἀνα-τιπράω, μέλ. *ἀνα-τρήσω*· διατριπῶ, τριπῶ. **ἀνα-τιλας**, μτχ. τοῦ *ἀνατλήναι* (βλ. λ.).

ἀνά-τιλασις=*ἀνάτλημα* (βλ. λ.). **ἀνά-τλημα**, τό· καρτέρησις, καρτερία, ὑπομονή.

ἀνα-τλήναι, ἀπφρ. τοῦ ἄορ. β' *ἀν-έτην* (μὴ ὑπάρχωντος ἐν χρήσει ἐνεστ. *ἀνάτλημι*, χρησιμοποιοῦμαι δ' ἀντὶ τούτου τοῦ *ἀνατολῆσαι*)· μέλ. *ἀνατλήσομαι*· φέρω, ὑποφέρω, ἀνέχομαι, ὑπομένω.

ἀν-ατιμίζομαι ἐξατιμίζομαι. **ἀνα-τοιχός** (*τοιχος*)· μεταπίπτω ἢ μετακυλίωμαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τοίχου (πλευρᾶς) τοῦ πλοίου εἰς τὸν ἄλλον (ἐπὶ ἐπιβατῶν).

ἀνα-τοκισμός, δ' ὄ,τι καὶ νῦν, ὁ τόκος ἐπὶ τόκου. **ἀνα-τολή**, ποιητ. *ἀντολή*, ἢ (*ἀνατέλλω*)· ἡ ὑψωσις, κυρ. τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης || «ἡ Ἀνατολή», ὡς τόπος ἔθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος (λατ. Oriens).

ἀνατολικός, ἢ, ὄν· ὡς καὶ νῦν.

ἀνατόλιος, ποιητ. *ἀντόλιος*, ἢ, ὄν·=τῷ προηγ.

ἀνα-τομάω, μέλλ. -ήσω· λαμβάνω νέαν τὸλμην, ἀνακτῶ θάρρος.

ἀνατολό-θλεπτος, ὄν· ὁ θλέπων ἢ τετραμμένος πρὸς Ἀνατολάς.

ἀνα-τομή (*ἀνατέμνω*)· ὁ διαμελισμός.

ἀνα-τομικός, ἢ, ὄν (*ἀνατομή*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατομικὴν.

ἀνά-τονος, ὄν· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεινόμενος.

ἀν-ἄτος, ὄν (α στερ.+*ἄτη*)· ὁ ἄνευ *ἄτης* (τ. ἔ. βλάβης), ὁ μὴ παδῶν θλάβῃν, μὴ τιμωρηθεῖς.— III ἐνεργ., ὁ μὴ προσενῶν θλάβῃν, ἀβλαβής, ἄκακος.

ἀνα-τρεπτόν· πρέπει νά ἀνατρέψῃ (νά ἀναίρεση) τις.

ἀνα-τρεπτικός, ἢ, ὄν· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀνατρέπειν, καταστρεπτικός. Ἐκ τοῦ

ἀνα-τρέπω, ποιητ. *ἀντρέπω*· μέλ. -τρέψω· ἄορ. α' *ἀντρέψα*· στρέφω πρὸς τὰ ἄνω ἢ φέρω τὰ ἄνω κάτω, ἀναποδογυρίζω. 2) τὰ κάμνω ἄνω - κάτω,

καταστρέφω, ἀφανίζω (λατ. evertere). 3) Παθητ. μετὰ μέσου μέλλ. -τρέψομαι· ρίπτομαι κάτω, ἀναποδογυρίζομαι || ὄδυμῶ, ἀποκαρδιώνομαι.

ἀνα-τρέφω, μέλ. -τρέψω· ἄορ. α' *ἀνέθρεψα*· τρέφω διὰ νά μεγαλώσῃ, μεγαλῶνω τινά, «ἀνατρέφω», διαπαιδαγωγῶ.

ἀνα-τρέχω, μέλ. *ἀναθρέξομαι καὶ ἀναθραμοῦμαι*· ἄορ. β' *ἀνθρέξομαι*· τρέχω πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) ἀνασκιρτῶ, τινάσσομαι ἐπάνω. 3) ὑψοῦμαι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἄνω: *ἀναδέδρομε πέτρῃ* (πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ.)· ὁ θράχος ἀνυψοῦται ἀπότομος. 4) βλαστάνω, ἀνέρχομαι πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ φυτῶν || ἔθεν καὶ ἐπὶ πόλεων, ἀναφαίνομαι, ἀναπτύσσομαι ταχέως.

ἀνά-τρεψις, ἡ· ἡ ἀνατροπή.

ἀνά-τρησις, -εως, ἡ (*ἀνά+τειράω, τετραίνω*)· δι-ἀτρησις, διατρήσεις || ἡ ἀνοιχθεῖσα ὀπή.

ἀνά-τρητος, ὄν (*ἀνατιτράω*)· διάτρητος, κατατριπημένος.

ἀνα-τριαίνω (*τριαίνα*)· ἀναταράσσω (ὡς διὰ τριαίνης).

ἀνα-τρίβω, μέλ. -ψω· τρίβω κατ' ἐπανάληψιν, τρίβω καλά, καθαρίζω, τρίβω καθαρὰ.— II κατατρίβω, συντρίβω || παθητ., τρίβομαι συντρίβομαι, φθειρομαι.

ἀνα-τρίζω· «ταυρίζω» δυνατά.

ἀνά-τρίμμα, τό (*ἀνατρίβω*)· τὸ τετριμμένον.

ἀνά-τριπτος, ὄν (*ἀνατρίβω*)· χνοῶδης.

ἀνά-τρίχος, ὄν (*θρέξω*)· ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἠνωρδωμένας.

ἀνά-τριψις, -εως, ἡ· ἡ τριβή, «τὸ τρίψιμον», ἐντριβή.

ἀνα-τροπέυς, -έως, ὁ (*ἀνατρέπω*)· ὁ ἀνατρέπων, ὁ καταστροφεύς.

ἀνα-τροπή, ἡ (*ἀνατρέπω*)· τὸ ἀναποδογύρισμα || καταστροφή.

ἀνα-τροφή, ἡ (*ἀνατρέφω*)· ὡς καὶ νῦν, ἀνατροφή.

ἀνα-τροχάω, ἀνατροχάω=ἀνατρέχω (βλ. λ.).

ἀνα-τρῦγάω· ἐπικρατολογῶ βότρυς (μετὰ τὸν τρυγητὸν τῆς ἀμπέλου).

ἀν-ἀττικός, ὄν· ὁ μὴ ἀττικός.

ἀνα-τύλισσω· ἐκτυλίσσω, ἀνελίσσω, ἀνοίγω.

ἀνα-τύπω· ἀποτυπῶ ἐκ νέου, σφραγίζω πάλιν || μέσ., σχεδιάζω τι κατὰ νοῦν.

ἀνα-τύωμα, τό· ἡ κατὰ διάνοιαν εἰκὼν πράγματός τινος, ἢ παράστασις του.

ἀνα-τύωσις, ἡ· διανοητικὴ ἀναπαράστασις.

ἀνα-τυράω, μέλ. *ἄσω*· ἀναταράσσω, ἀνακατώνω.

ἀνα-τύφομαι· ὑποκλίομαι, ἀνέγειρομαι.

ἀν-αύγητος, ὄν (α στερ.+*αὐγή*)· ὁ ἄνευ αὐγῆς, ἄνευ ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, σκοτεινός.

ἀν-αυδής, ἐς·=ἄναυδος (βλ. λ.).

ἀν-αυδήςτος, δωρ. *ἄτος*, ὄν (α στερ.+*αὐδάω*)·=ἄρητος=ἀνέκφραστος, λατ. infandus. 2) ἄφωτος, ἄλαλος.

ἀ-ναυδία, ἡ· ἀφασία, ἀφωνία.

ἀν-αυδός, ὄν (α στερ.+*αὐδή*)· ἀφωνος, ἄλαλος || ὁ ἐμποδίζων τὸ λαλεῖν, ἐπιβάλλων σιωπὴν.— II ἀνέκφραστος.

ἀν-αυλός, ὄν (α στερ.+*αὐλός*)· ἄνευ τῆς μουσικῆς τοῦ αὐλοῦ || ἐντεθεῖν μελαγχολικός, περιλυπος.

ἀ-ναυλόχητος, ὄν· ὁ μὴ εἰσερχόμενος εἰς ναυλοχὸν λιμένα (ἐπὶ μικροῦ πλοίου).

ἀ-ναυμαχίηςτος, ὄν· ὁ ἄνευ ναυμαχίας.

ἀ-ναυμαχίου γεφῆ· μῆνυσις κατὰ τριηράρχου μὴ λαβόντος μέρος εἰς ναυμαχίαν τινά (ἐπὶ δειλίᾳ).

ἀν-αυξής, ἐς· ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς αὐξήσιν, ὁ κωλύων τὴν αὐξήσιν.— II ἀμτβ. ὁ μὴ αὐξανόμενος.

ἀν-αυξισία, ἡ· μειωμένη αὐξήσις.

ἀν-αυξήτος, ὄν· ὁ μὴ αὐξάνων || ὁ ἄνευ αὐξήσεως.

Ἄναυρος, δ'· χεῖμαρρος ἐν Θεσσαλίᾳ.— II ὡς προσηγορ. *ἄναυρος*=ὄρεινός χεῖμαρρος, ὄρητικὸς χεῖμαρρος.

Ἄναυς, γεν. *ἄναος*, δ, ἡ (α στερ.+*ναῦς*)· ὁ ἄνευ πλοίων· εὐρηται μόνον ἐν Αἴσχ. Περσ. 680: *ναῖες ἄναες* πλοῖα ποῦ δὲν εἶναι πλέον πλοῖα (λατ. *naves naves*).

ἀν-αυτέω κραυγάζω μεγαλοφώνως.
ἀν-αύχην, -ενος, ὅ, ἡ· ὁ δνευ αὐχένος ἢ λαιμοῦ.
ἀν-αύω (καὶ ἀν-αῦω <ἀνά+αῦω=φωνάζω>)=ἀναυτέω (βλ. λ.).

ἀνα-φαίνω, ποιητ. ἀμφαίνω, μέλ. -φᾶνῶ· ἄορ. α' ἀνίφανα ἢ -ἐφᾶνα· κάμνω τὴ νά φανῆ (νά λάμπη, νά δώσει φλόγα) || φέρω εἰς φάσ, φανερώνω, γεννῶ, παράγω || διακηρύσσω, προκηρύσσω.— || Παθ. μετὰ μέσου μέλλ. ἀναφᾶνήσομαι, ἐνεργ. πρκ. ἀναπέφωνα· ἔχω φανερωθῆ, ἐμφανίζομαι ἐναργῶς || ὡσ. ἐπανεμφανίζομαι· εἶμαι φανερός ἢ καταδεικνύομαι ὅτι εἶμαι || ὅθεν, λογαριάζομαι, θεωροῦμαι.

· **Ἀνάφαιος**· ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος (ὡς τοῦ τὰ πάντα ἀναφαινόντος).

ἀν-αφαίρετος, ον· ὄν δέν δύναται τις νά ἀφαιρέσῃ.

ἀναφάλακρος, ον·=ἀναφάλαντος (βλ. λ.).

ἀναφάλαντίας, -ου, δ·=ἀναφάλαντος (βλ. λ.).

ἀναφάλαντίαςις, ἡ· ἡ φαλακρότης τοῦ ὑπεράνω τοῦ μετώπου μέρους τῆς κεφαλῆς.

ἀναφάλαντος, ον· ὁ ἔχων ἀτριχον τὸ ἄνω τοῦ μετώπου μέρος τῆς κεφαλῆς.

ἀναφαλάντωμα, τό·=ἀναφαλαντίαςις (βλ. λ.).

ἀνα-φάνας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ ἀναφαίνω· καταστήσας φανερόν (ποιήσας νά φαίνεται ὅτι...) || ἐλθῶν εἰς ὄψιν τινός, ἰδῶν τι.

ἀνα-φανδᾶ, ἐπίρ. (ἀναφαίνω)· φανερωῶ, καθαρά, ἀναφανδόν, δημοσίᾳ.

ἀνα-φανδόν, ἐπίρ.=τῷ προηγ.

ἀνα-φάνεις, μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἀναφαίνω (βλ. λ.).

ἀνα-φαντάζω=ἀναφαίνω (Βχσιλ.).

ἀνα-φέρω, ποιητ. ἀμφέρω· μέλ. ἀνοίσω· ἄορ. α' ἀνήνεκα, ἰων. ἀνήνεκα, ὡσ. ἄνοσα· φέρω ἢ μεταφέρω ἄνω, κυρ. εἰς τήν Κεντρικήν Ἀσίαν.—Παθητ., ἀνέρχομαι.— Μέσ., μεταφέρω ἄνω δι' ἑμαυτόν, ἢ μεταφέρω τὸ ὅ ἐἵναι ἰδικόν μου· ἀνανείκασθαι ἀπολ., ἀναπέμψω θαδῶν ἀναστεναγμόν. 2) ὑψῶνω, ἐξυψώνω, ἐξυμνῶ, ἐπαινῶ. 3) κρατῶ ὄρθιον, ὑποστηρίζω, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, τινα.— || ἄμθ., ἀνυψοῦμαι [ἐπεὶ οἱ ἀστερες].—|| φέρω ἢ μεταφέρω πρὸς τὰ ὀπίσω: 1) φέρω εἰς τὰ ὀπίσω εἰδησεις (νέα). 2) φέρω τινά ὀπίσω ἐκ τῆς ἐξορίας. 3) ἀνάγω, ρίπτω δηλ. τὴ εἰς τὸ παρελθόν ἐπὶ τινός, τὸ ἀνάγω, τὸ ἀναφέρω εἰς αὐτόν || ἀπολ., ἀναφέρω τὴ εἰς τινα, τοῦ τὸ καθιστῶ γνωστόν, τὸν συμβουλεύομαι. 4) ἐπαναφέρω εἰς τήν προτέραν του καταστάσιν, ἀποκαθιστῶ, ἀνορθῶ || ἄμθ. καὶ ὡς παθ., ἀνανεῶ ἑμαυτόν, ἀναλαμβάνω.

ἀνα-φεύγω, μέλ. -φεύξομαι· φεύγω πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰ ὀπίσω, διαφεύγω || (ἐπὶ φήμης)· βαθμηδόν ἐξαφανίζομαι.

ἀνα-φευκτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς φυγῆν (διαφυγῆν).

ἀνά-φευξις, ἡ (ἀναφεύγω)· τὸ φεύγειν ὀπίσω.

ἀνα-φῆναι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ ἀναφαίνω.

ἀν-ἀφῆς, ἐς (α στερ. + ἀφή)· ἀψαυστος, ἀνέγγιχτος, ὄν δέν δύναται τις νά ἐγγίσῃ || (ἐπὶ οἴνου)· ὁ μὴ ἔχων γεῦσιν, ἀνοῦσιος, ἀνοστος, ἀηδῆς.

ἀνα-φθέγγομαι, ἀποθ. ἀναφωνῶ μεγαλοφώνως, ἀνακραυγάζω. Ἔκ τούτου τὸ

ἀνά-φθεγγις, ἡ· ἀναφώνησις, ἀναδόησις.

ἀνα-φθερίζομαι, παθ.· καταστρέφομαι κυριολεκτικῶς.

ἀνα-φλάω, μέλ. -άσω· μαλάσσω διὰ τῆς χειρὸς τὸ αἰδοῖον (λατ. masturbare)· ὡς. ἀναφλασμός.

ἀνα-φλεγμαῖον, μέλ. -ἄνω· φλογίζομαι.

ἀνα-φλέγω, μέλ. -ξω· ἀνάπτω, ἀναζωπυρώνω || ὅθεν, πυρπολῶ, παροξύνω, ἐξόπτω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀνά-φλεξις**, -εως, ἡ· ὡς καὶ νῦν.

ἀνα-φλογίζω, μέλ. -σω=ἀναφλέγω (βλ. λ.).

ἀνα-φλογόω=τῷ προηγ.

ἀνα-φλόγωσις, ἡ=ἀνάφλεξις (βλ. λ.).

ἀνα-φλύω=ἀναπλύω (βλ. λ.).

ἀνα-φλύω· ἀνακοχλάζω, ὅπως τὸ βράζω ἐν ὕδωρ.

ἀνα-φοδέω, μέλ. -ήσω· ἐκφοδίζω, τρομοκραίω.

ἀνα-φοινίζω· ἐρυθρίζω, κοκκινίζω.

ἀνα-φοπιάω· ἐπανερχομαι, ἀνέρχομαι.

ἀνα-φοίτησις, -εως, ἡ· ἔνοδος.

ἀνα-φορά, -ᾶς, ἡ (ἀναφέρω)· ἡ πρὸς τὰ ἄνω μεταφορά, ἡ ἀνύψωσις. 2) ἄμθ. ἔγερσις, ἀνύψωσις.—|| μεταφορὰ πρὸς τὰ ὀπίσω: 1) τὸ ἀναφέρειν, διδίδειν ἀναφορὰν εἰς τινα περί τινος. 2) ὑποχώρησις, διακοπή, ἀνάπαυλα || συγχώρησις, ἄφρασις. 3) ἄμθ. ἀναδρομῆ, ἐπάνοδοσι || μέσον πρὸς ἐπανερχομῶν, πρὸς ἐπάνοδον εἰς τήν προτέραν κατάστασιν.

ἀνα-φορέυς, -εως, ὁ (ἀναφέρω)· ὁ ἀνέχων, ὁ ἀναβαστάζων || μακρόν ἐξυλον, «μανέλλα» πρὸς μετακρημίδην βάρων πραγμάτων.

ἀνα-φορέω=ἀναφέρω (βλ. λ.).

ἀνα-φορικός, ἡ, ὄν (ἀναφορέω)· ὁ ἔχων ἀναφορὰν (δηλ. σχέσιν) πρὸς τι, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τι || (ἐν τῇ Ἱατρικῇ) ὁ ἀναθιδάζων (ἀνάγων, πτύων) αἷμα, ἢ φλέγμα.

ἀνά-φορον, τό (ἀναφέρω)· πᾶν ὅ,τι μεταφέρει τις μαζί του || ζυγός ἢ ἐξυλον χρησιμοποιοῦμενα διὰ τήν μεταφορὰν.

ἀνα-φορτίζομαι· παθ. φορτῶνομαι.

ἀνα-φορύσσω, ἰων. ἀντι ἀναφυσάω (βλ. λ.).

ἀνα-φράγγυμι· ἀναφράσσω (βλ. λ.).

ἀνα-φράζομαι, μέλ. -σομαι, μέσον· παρατηρῶ ἐκ νέου, ἀναγνωρίζω.

ἀνα-φράσσω· φράσσω ἐκ νέου, ἀποφράττω, κλείω.

ἀνα-φρίσσω καὶ **ἀναφρίττω**· ἀνατριχιάζω, «σηκύνεται ἢ τρίχα μου».

ἀν-αφροδισία, ἡ· ἔλλειψις ἐρωτικῆς ἐρεθιστικότητος, ἀναισθησία πρὸς ἔρωτα.

ἀν-αφρόδιτος, ον (α στερ. + Ἀφροδίτη)· ἄνευ τῆς Ἀφροδίτης, ὁ μὴ ἀπολαύων τῆς εὐνοίας τῆς || ὁ ἀναίσθητος πρὸς ἔρωτα, ὁ μὴ ἐρεθιζόμενος || ὁ ἄνευ κάλλους, ἐπομῆνως διαχημῆρ.

ἀνα-φρονέω, μέλ. -ήσω· ἐπανερχομαι εἰς τὰς φρένας μου, εἰς τὰς ἀισθήσεις μου, συνέρχομαι.

ἀνα-φροντίζω· σκέπτομαι, μελετῶ, τὴν ἰστοριαν, μετ' ἀκριβείας (κυρ. κατ' ἐπιπέδῳ).

ἀν-αφρος, ον· ὁ μὴ περιέχων ἀφρόν.

ἀνα-φύγη, ἡ (ἀναφέρω)· τὸ φέγειν πρὸς τὰ ὀπίσω, διαφυγῆ, ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τινος.—|| ὑποχώρησις.

ἀνα-φυή, ἡ· θλάστημα, παραφυάς.

ἀνά-φυξις, ἡ=ἀναφυγή (βλ. λ.).

ἀνα-φύραω· ἀναμειγνύω, ζυμώνω.

ἀνα-φυρμός, δ· σύγχυσις.

ἀνα-φύρω, παθ. πρκ. ἀνα-πέφυρμαι· ἀναμειγνύω, συγχέω || μίαινω, μολύνω.

ἀνα-φυσάω, -ήσω· φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐκφυσῶ.—Παθ., εἶμαι πεφυσισμένος ἢ ἀλαζών.

ἀνα-φύσημα, τό (ἀναφυσάω)· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἀναφύσησις (ἀνέμου, πυρός) || ἀλαζονεῖα, σῆσις «φρούσκωμα».

ἀνα-φύσησις, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἄνω φύσημα τῶν ἥραισι τῶν || τὸ προανάκρουσμα (πρῶτον φύσημα) τῶν αὐλητῶν.

ἀνα-φυσιάω· φυσῶ ἢ ἀναβλύζω πρὸς τὰ ἄνω (ὡς δ δελφίν π. χ.).

ἀνά-φυσις, ἡ (ἀναφύομαι)· τὸ ἀναφύεσθαι, τὸ «ξαναφύτρωμα».

ἀν-αφύσω· ἀναρροφῶ.

ἀνα-φύτεύω· φυτεύω ἐκ νέου, «ξαναφυτεύω».

ἀνα-φύω, μέλ. -ύσω· κάμνω τὴ νά θλαστήσῃ, παράγω. Μέσ. μετὰ ἐνεργ. ἄορ. β' ἀνέφυν, πρκ. ἀναπέφωνα· ἀναβλαστάνω || θλαστάνω ἐκ νέου.

ἀνα-φυνέω, μέλ. -ήσω· ἀναβῶ, φωνάζω δυνατό, ἀνακηρύσσω, προκηρύσσω, ἔκ τούτου τὸ

ἀνα-φύνημα, τό· προκηρυξις, διακηρυξις.

ἀνα-φύνησις, -εως, ἡ· ὡς καὶ σήμερον.

ἀνα-φωτίς, -ίδος, ἡ· παράθυρον ἐν τῇ ὀροφῇ, φεγγίτης.

ἀνα-χάζω, μέλ. -άσω· μθ., κάμνω τινά νά ὑποχωρήσῃ, σῦρω πρὸς τὰ ὀπίσω.—Κατὰ τὸ πλεῖστον κεῖται ὡς ἀποθ. ἀνα-χάζομαι, μέλ. -άσομαι ἐπ. ἄορ. α' ἀνεχασάμην· ἀποσύρομαι, ὀπισθοχωρῶ, ὑποχωρῶ.

ἀνα-χαίνω, μέλ. -χάνομαι, ἄορ. β' ἀνέχαινον, πρκ. ἀνακέχην· ἀνοίγω τὸ στόμα μου εὐρέως, χάσκω εὐρέως.

ἀνα-χαίτιζω, μέλ. -ίω (ἀνά+χαίτη)· ἐπι. ἱππου, ρίπτω τὴν χαίτην ὀπίσω, σηκώνομαι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν.—μετὰ αἰτ., σηκώνομαι εἰς τὰ ὀπίσθια καὶ ρίπτω τὸν ἀναβάτην ἢ ἐνταῦθεν, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω ἢ ἐμποδίζω, ἀνακόπτω, σταματῶ.

ἀνα-χαίτισις, ἡ· ἢ παρακάλυσις, τὸ σταμάτισμα.
ἀνα-χαίτισμα, τό· ἡσ· κριαι νῦν, ἢ ὀπισθοχώρησις ἢ ἢ παρακάλυσις, ὁ περιορισμός.

ἀνα-χαλασμός, ὁ (ἀναχαλάω)· χαλάρωσις.
ἀνα-χαλαστικός, ἡ, ὄν· χαλαρωτικός.
ἀνα-χαλάω· χαλαρώνω, παραλύω.
ἀνα-χαλκεύω· χαλκεύω ἐκ νέου, κατεργάζομαι (ἐπι. μετάλλων).

ἀνα-χαραγή, ἡ (ἀναχαράσσω)· τὸ χάραγμα.
ἀνα-χάραξις, ἡ (ἀναχαράσσω)· ἀνόρθωσις, ἀνατροφή.

ἀνα-χαράσσω, αἰτ. -ττω· ἀποξύνω.
ἀνα-χάσκω=ἀναχαίνομαι.
ἀνα-χειρίζομαι, ἀποθ· κρατῶ ὀπίσω, κωλύω.
ἀνα-χειρο-τονέω· χειροτονῶ ἐκ δευτέρου.
ἀνα-χειρο-τόνησις, ἡ· ἢ ἐκ νέου χειροτονία.
ἀνα-χειρο-τονία, ἡ· τῆ· προηγ.

ἀνα-χέω, μέλ. -χεῶ· χύνω ἐπάνω, χύνω ἐν ἀφρονίᾳ.— II =ἀναχώννυμι (βλ. λ.).

ἀνα-χλαινώ· ἐνδύω, περιβάλλω, τινά με χλαίναν.
ἀνα-χλαινώ· χλαινώ, καθιστῶ χλιαρόν, ὑπόθερον.

ἀνα-χνοαίνομαι (ἀνά+χνόος), παθ· ἀποκτῶ τὸ πρῶτο χνούδι, τὰς πρώτας τρίχας τοῦ γενείου.

ἀνα-χοή, ἡ (ἀναχέω)· ἐκρήξις.
ἀνα-χορεύω, μέλ. -σω· ἀρχίζω τὸν χορόν.—ἀμτβ. ἀναπηδῶ, χοροπηδῶ (ἀπὸ χαράν).

ἀνα-χῶ· παλαιότ. τύπος τοῦ ἀναχώννυμι (βλ. λ.).
ἀνα-χράομαι καταναλίσκω. 2) διαχράομαι (βλ. λ.), ἀποκτείνω, φονεύω.

ἀνα-χρέμπτομαι, ἀναπτῶ (ἐκβάλλω φλέγμα) μετὰ θηχός, ἀποχρέμπτομαι. Ἐκ τούτου τὸ **ἀνά-χρημψις**, ἡ (ἀναχρέμπτομαι)· ἢ μετὰ θηχός ἀπόχρημψις.

ἀνα-χρώννυμι· διδω νέον χρῶμα, χρωματίζω ἐκ νέου.

ἀνά-χρωσις, ἡ (ἀναχρώννυμι)· τὸ μόλυσμα.
ἀνά-χῶμα, -ατος, τό (ἀναχέω)· ἀπέραντος ἑκτασις, τὸ ἀχανές.

ἀν-αχύρωτος, ὄν· ὁ ἀνευ ἀχύρων.
ἀνά-χῦσις, -εως, ἡ (ἀναχέω)· ἐκχυσις, ἐκροή, σπατάλη ἢ ὑπερβολή.

ἀνα-χωνεύσις, ἡ· τὸ ἀναχωνεύειν, ἢ μεταβολή.
ἀνα-χωνεύω· χωνεύω ἐκ νέου, ἀναλύω ἐκ δευτέρου.

ἀνα-χώννυμι, μέλ. -χῶσω· ἐπισωρεύω χῶμα, ἐπιχωματίζω, καλύπτω διὰ σωροῦ χῶματος.

ἀνα-χωρέω, μέλ. -ήσω· ὑπάγω ὀπίσω, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ.— III ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι εἰς τὸν νόμιμον κτήτορα.— III ὑποχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-χώρημα, τό (ἀναχωρέω)· ἀποχώρησις. Καὶ **ἀνα-χώρησις**, -εως, ἰων. -ιος, ἡ (ἀναχωρέω)· ἀποχώρησις, ὑποχώρησις, ἐπιστροφή. 2) τρόπος ἢ τόπος ἀποχωρήσεως, καταφύγιον, λατ. recessus.
ἀνα-χωρητέον· ρημ. ἐπιθ.=δεῖ ἀναχωρεῖν=πρέπει νά ὑποχωρήσῃ (νά ἀποσυρῆ) τις.

ἀνα-χωρητής, ὁ (ἀναχωρέω)· ὁ ἀποσυρθεὶς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀσκητής, μοναχός.
ἀνα-χωρητικός, ἡ, ὄν· ὁ διατεθειμένος νά ἀποχωρήσῃ.

ἀνα-χωρίζω, μέλ. -ίω, αἰτ. -ιῶ· κάμνω τινά νά ὑπάγῃ ὀπίσω, νά ἀποχωρήσῃ, νά ἀποσυρῆ, ἀποσύρω.

ἀνα-ψάλασσω· σχίζω, ἀνοίγω.
ἀνα-ψάω, μέλ. -ήσω· σπογγίζω.
ἀνα-ψηλαφάω· ἀναζητῶ, ἀνερευθῶ.

ἀνα-ψηφίζω, μέλ. -ίω, αἰτ. -τῶ (ἀνά+ψηφος)· θέτω τὴν εἰς ψηφοφορίαν ἐκ νέου. Ἐκ τούτου τὸ **ἀνα-ψηφίσαι**, -εως, ἡ· τὸ ἐκ νέου ψηφοφορεῖν, τὸ θέτειν τι ἐκ νέου εἰς ψηφοφορίαν.

ἀναψις, -εως, ἡ (ἀνάπτω)· τὸ ἀνάπτειν, τὸ ὄναμμα.

ἀνα-ψυκτήρ, -ῆρος, ὁ (ἀναψύχω)· ὁ παρέχων ἀναψυχὴν, ὁ ἀνακουφίζων.

ἀνα-ψυκτικός, ἡ, ὄν (ἀναψύχω)· δροισιτικός.
ἀνά-ψυξις, -εως, ἡ (ἀναψύχω)· τὸ δροοῖζειν, ἀναψυχογενεῖν ἢ ἀνάψυξις, ἀνακούφισις.

ἀνα-ψύχη, ἡ· τὸ δροοῖσμα, ἢ ἀναζωογόνησις ἢ τὸ ξεκούρασμα, ἢ ἀνακούφισις ἀπὸ ἐν πράγματι ἀνάψυξις. Ἐκ τοῦ ἀναψύχω.

ἀνα-ψύχω· ἐμψυχώνω πάλιν.
ἀνα-ψύχω, μέλ. -ψύξω.— Παθ. ἀορ. α' ἀνεψύχθη· ἀορ. β' ἀνεψύχην [ῥ] (ἀνά+ψύχος)· ἀποψυχραίνω, δροοῖζω, ἀναζωογονῶ διὰ καθαροῦ ἕρους ἢ γενικῶς, παιδρῶν: ναῦς ἀναψύχειν=διορθῶν, ἐπισκευάζω, πλοία, «τὰ καλαφατίζω, τὰ ξανακάνω γερά».—Μέσ., ἀναπνεύω δροσερόν ἀέρα ἐκ νέου, ἀναζωογονοῦμαι, ἀναλαμβάνω.

ἀν-δαίω, ποιητ. ἀντι ἀνα-δαίω (βλ. δλ.).
ἀνδάων, πρτ. ἡνδανον, ἐπ. ἐήνδανον, ἰων. ἐάνδανον· μέλ. ἀδήσω· ἀορ. β' εἶδον, ἐπ. εὔδον καὶ ἄδον [ᾱ]· πρτ. ἄδηκα, ὄσ. εἶδα, θωρ. εἶδα (ρίζ. 'ΑΔ-, ἐμφανιζομένη ἐν τῷ ἀορ. β' καὶ ἐν τῷ μέλλ.)· ἀρέσκω, εὐαρεστῶ, τέρω, εὐφραίνω, ὡς τὸ ἡδομαι· παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. πάντοτε μετὰ δοτ. προσ. ἀνδάνει μοι· ἀπροσ. ἀνάνει μοι ποιεῖν (ὡς τὸ λατ. placeat· ἐν ἀπὶ γρ. τὰ FeFaθηκότα=quae placuerunt).

Ἐτυμ.· ἐκ ῥ. ἀδ-⟨Fad-⟩ πρὸλ. σασκρ. svād-ᾱ-mi =καθιστῶ τι ἡδύ, svāde =εἶμαι εὐχάριστος, svād-ūs=ἡδύς· λατ. suavis (⟨suad-uis⟩ suadeo, suadus, γοτθ. suþs· παλ. γερμ. suozī = γερμ. süß. Ἐκ τῆς αὐ. τῆς ρ. παράγονται πιθανώτατα ἀκόμη καὶ τὰ ἑλλ. ἡδος, ἡδονή, ἡδύς, ἡδυ-μος, ἑδ-ανός, ἄσ-μενος.
ἀν-δεμα, **ἀνδεσμοί**, **ἀνδέχομαι**, **ἄνδημα**, ποιητ. τύποι, ἀντι ἀνά-δεμα, ἀνάδεσμος, ἀναδέχομαι, ἀναδέω, ἀνάδημα.

ἄνδηρον, τὸ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. ἄνθηρα, ὡσεὶ ἄνθηρα, τὰ· ἀνάχωμα δχθῆς ἢ τάφρου, πρόχωμα ἢ προσιὰ κήπου (δπαρέχουσα τοῦ ἐδάφους) ἢ κάδε ἐπίχωσις, ἑοκαμμένον καὶ συσσωρευμένον χῶμα.

ἀνδῆσάμενος, ποιητ. μτχ. ἀορ. α' τοῦ ἀναδέω.
ἀν-διχά, ἐπίρ. (ἀνά+δίχα)· χωριστά, εἰς δύο μέρη.— II ὡς πρὸθ. μετὰ γεν.=ἀμοις, χωρίς.

ἀν-διχάζω=ἀναδιχάζω (βλ. λ.).
ἀνδρ-ἀγᾶδέω, μέλ. -ήσω (ἀνήρ+ἀγαθός)· εἶμαι ἢ συμπεριφέρομαι ὡς ἀγαθός (γενναῖος) ἀνὴρ. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνδρ-ἀγᾶδημα, τό· γενναῖα πράξις.
ἀνδρ-ἀγᾶθία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ γενναίου (ἀγαθοῦ) ἀνδρός, γενναιότης, ἀνδρεία. Ἐκ τούτου τὸ **ἀνδρ-ἀγᾶθίζομαι**, μέλ. -ίσομαι, αἰτ. ἰσομαι· ἄποθ. ἐνεργῶ ἀνδροπρεπῶς, γενναίως, ἐντίμως ἢ ὑποκρίνομαι, προσποιεῖμαι, παίζω τὸν ρόλον ἀγαθοῦ (γενναίου) ἀνδρός.

ἀνδρ-ἀγᾶθικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀρμόζων εἰς γενναῖον ἄνδρα, ἀνδρεῖος.
ἀνδρ-ἀγρία, -ων, τὰ (ἀνήρ+ἀγρια)· τὰ λάφυρα φονευθέντος ἐχθροῦ (πρὸλ. ζω-ἀγρια, βο-ἀγρια, μοιχ-ἀγρια).

ἀνδραΐζομαι, παθ· γίνομαι ἄρην, μεταβάλλομαι εἰς ἄνδρα.

ἀνδράκας, (Α) ἐπίρ. (ἀνήρ)=κατ' ἄνδρα, «ἕνας - ἕνας», λατ. viritum ἢ γεν.· χωριστά, κεχωρισμένως.
ἀνδρακάς, (Β) -άδος, ἡ (ἀνήρ)· τὸ μεριδίον ἀνδρός, μερίς.

ἀνδραπόδεσσι, ἐτερόκλ. δοτ. τοῦ ἀνδράποδον, ἀντι ἀνδραπόδισις, ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. ἀνδράπους.

ἀνδρά-ποδίω, μέλ. -ίω, αἰτ. -ιῶ· ἀορ. α' ἡνδραπόδισα· παθ. μέλ. ἀνδραποδισθήσομαι, ἀλλὰ καὶ μεσ. ἀνδραποδιοῦμαι· ἀορ. α' ἡνδραποδίστην· πρτ. ἡνδραποδίσματα (ἀνδράποδον)· ποιῶ τινα ἄνδραποδον, περιάγω εἰς δουλείαν, ὑποδουλώνω, κυρ. πωλῶ ἐλευθέρους ἄνδρας ὡς ἀνδράποδα (δούλους), οὕτω δὲ εἶναι χειρότερον τοῦ δουλόω (λατ. vendere sub corona).—IIαθ., πωλοῦμαι ὡς δούλος.

ἀνδρά-ποδίσαις, -εως, ἡ· καὶ ἀνδραποδισμός, ὁ (ἀνδραποδίζομαι)· ἡ πώλησις ἐλευθέρου ἀνδρός ὡς

άνδραποδου (δούλου) || ύποδούλως || άνδρωποκλο-
πία (άρπαγή άνδρώπων).

άνδρᾶ-ποδισμός, δ' βλ. *άνδραπόδισις*.

άνδρᾶ-ποδιστής, -ου, δ' (*άνδραποδίζομαι*)· ο πω-
λητής άνδραπόδων, σωματέμπορος || ο άναρπάζων
άνδρώπων διά νά τούς πωλήσει ως δούλους.

άνδρᾶ-ποδιστικός, ή, όν' = *άνδραποδιστήριος*
(βλ. λ.)· ή *άνδραποδιστική* (ένν. τέχνη)· ή τέχνη του
άνδραποδίζειν, ή σωματεμπορία.

άνδρᾶποδο-κάπηλος, δ'· ο σωματέμπορος.

άνδρᾶ-ποδον, τό· ο δούλος, ο σκλάβος, κυρ. ο
αίχμαλωτισθείς έν πολέμω και πωληθείς ως δού-
λος· παρ' Όμ. άπαντᾶ καί ή δοτ. *άνδραπόδεσσι* ώσει
έξ όν. *άνδρᾶπου*.

άνδρᾶποδ-ώδης, ες (*άνδρᾶπόδο*+*είδος*)· δουλι-
κός, δουλοπρεπής (λατ. *servilis*), αντίθ. τῷ *έλευ-
θέριος*.

άνδρᾶποδωδία, ή· ή δουλοπρέπεια.

άνδρᾶποδ-ώνης, -ου, δ' (*ώνεομαι*)· ο έμπορος
δούλων.

άνδρᾶριον, τό, βποκορ. του *άνηρ*· άνδρωπίσκος,
άνδρειακλον || άνδρωπάριον, έλεεινός άνθρωπος.

άνδρᾶσι, δοτ. πληθ. του *άνηρ*.

άνδρ-αχθής, ες (*άνηρ* + *αχθος*)· ο έχων άχθος
(τ. έ. βάρος) άνδρός, ήτοι ο βαρύς όσον τό φορτί-
ον που δύναται νά μεταφέρει εις άνθρωπος.

άνδράχνη, ή· κοιν. «άντράκλα» || είδος κουμα-
ριᾶς (ή έλέγετο τότε καί *άνδραχος*).

άνδρεία, ίων. *-ηῆ*, ή (*άνηρ*)· ο άνδρισμός, ο άν-
δρικός χαρακτήρ, τό άνδρικό μένος, ή παλληκα-
ριά (λατ. *virtus, fortitudo*).

άνδρ-εικλον, τό (*άνηρ* + *εἶκλος*)· όμοίωμα, εί-
κόν, άνδρός || έγαλμα.— || χρώμα (ψιμύδιον) σαρ-
κόχρουν (έχων τό χρώμα τῆς ανθρωπίνης σαρκός).

άνδρ-εικλος, ον' δημοίος άνδρι (βλ. προηγ. λ.).

άνδρειόμοι· γίνομαι άνδρειος, «άνδρειώνομαι».

άνδρειος, α, ον, ίων. *άνδρηϊος*, η, ον (*άνηρ*)· ο
άνηκων εις άνδρα, άνδρικός, άρρηγ (έν αντίθ. προς
τό *θήλυς*) || οἶδ. τό *άνδρειον*=άνδρισμός, άνδροπρέ-
πεια.— || τά *άνδρεια* = τά δημόσια (κοινά) δεῖπνα
(τά συσσίτια) τών Κρητῶν, τούτο δ' ώσαύτως ήτο
καί τό αρχαιότερον όνομα τών Σπαρτιατικῶν *φειδιτί-
ων* (ή *φιλετιών*) βλ. λ. λ. Έκ τούτου τό

άνδρειότης, -ητος, ή'=*άνδρεια* (δ βλ.).

άνδρειώ· βλ. *άνδρειόμοι*.

άνδρει-φόντης, -ου, δ' (*άνηρ*+*θεινω*, **φένω*)· ο
άνδροφόνος, ο φονεύων άνδρας (κατά τό *άργει-
φόντης*)· παρ' Αισχ. *άνδρο-φόντης*.

άνδρειών, -ώνος, δ' ποιητ. αντί *άνδρεών* (βλ.
άνδρών).

άνδρ-εράστρια, ή· έμμανώς αγαπῶσα τούς άν-
δρας.

άνδρεσσι, έπ. αντί *άνδρᾶσι*, δοτ. πληθ. του *άνηρ*.

άνδρεύμενος, ίων. αντί *άνδρῶν*, μετχ. παθ.
ίν. του *άνδρῶ*.

άνδρεύομαι, άποθ.=*άνδρίζομαι*.

άνδρεών, -ώνος, δ' ίων. αντί *άνδρῶν* (βλ. λ.).

άνδρηϊή, ίων. αντί *άνδρεια*.

άνδρηϊος, η, ον, ίων. αντί *άνδρειος*.

άνδρ-ηλάτew, μέλ. ήσω· εκδιώκω (άπ-ελαύνω)
έκ του οίκου, εκ τῆς πατρίδος, ήτοι έξορίζω (κυρ.
ελαύνω άνδρα). Έκ του

άνδρ-ηλάτης, -ου, δ' (*άνηρ*+*ελαύνω*)· ο άποδιώ-
κων τινά εκ τῆς πατρίδος του || ο εκδικητής του
αίματος (έν περιπτώσει φόνου).

άνδρια, μετρ. τύπος του *άνδρεια* (δ βλ.).

άνδριαντίσκος, δ' βποκορ. του *άνδρειας*.

άνδριαντο-γλύφος, δ' ο γλύφων άνδριάντας.

άνδριαντο-ειδής, ές· δημοίος άνδριάντι.

άνδριαντο-πλαστική (ένν. τέχνη)· ή τέχνη του
πλάττειν άνδριάντας εκ πηλου ή άλλης εύπλά-
στου ύλης.

άνδριαντο-ποιέw, (*άνδριαντοποιέw*)· ποιῶ άν-
δριάντας, είμαι άνδριαντοποιός. Έκ τούτου τό

άνδριαντο-ποιία, ή· κατασκευή άνδριάντων, ή
τέχνη του άνδριαντοποιού, έγαλματοποιία.

άνδριαντο-ποιική, ή' (ένν. τέχνη)=τῷ προηγ.

άνδριαντο-ποιός, -ου, δ' (*άνδριαντ-ποιέw*)· ο κα-
τασκευαστής άνδριάντων, έγαλματοποιός.

άνδριανουργέw, -ργία, -ργός·=*άνδριαντοποιέ-
w*, -ία, -ος (βλ. λ. λ.).

άνδριας, -άντος, δ' (*άνηρ*)· τό όμοίωμα άνδρός,
έγαλμα.

άνδρίζw, μέλ. —*ίσω* (*άνηρ*)· ποιῶ τινά άνδρα, τόν
καθιστῶ άνδρικόν, τόν σκληραγωγῶ.—Παθ., άνδρου-
μαι, γίνομαι άνηρ, καθίσταμαι άνηρ, έρχομαι εις
ήλικίαν άνδρός||σκέπτομαι και ένεργῶ ως άνηρ.

άνδρικός, ή, όν (*άνηρ*)· ο άνηκων ή άρμόζων
εις άνδρα, άρρενωπός, «άνδρικός» || ώσ. επί πραγμ.,
ίσχυρός, σωματώδης, βρωμαλέος, εύρωστος.— Έπίρ.
άνδρεια=ως άνηρ, γενναίως· ύπερθ. *άνδρεια* α. α.

—|| ο έξ άνδρῶν άποτελούμενος.

άνδρῖον, τό, βποκορ. του *άνηρ*· άνδράριον, άν-
δρωπίσκος.

άνδρισμα, τό· άνδρικόν έργον, γενναία πρῶξις.

άνδρισμός, δ'=*άνδρεια* (βλ. λ.).

άνδριστέον, βημ. επίθ. του *άνδρίζw*· πρέπει νά
πράττει τις άνδρικός, νά παριστᾶ τόν άνδρα' (= *άν-
δρεια* πράττειν).

άνδριστής, -ου, δ' γενναίος άνηρ.

άνδριστή, επίρ.· κατά τόν τρόπον τῶν άνδρῶν,
άνδρικός.

άνδρο-θάτέw, μέλ. -ήσω (*άνηρ* + *βαίνw*)·= λατ.
raedico άρρενοκοιῶ.—οἶσ' *άνδροβάτης*· βλ. *άρρε-
νοκοίτης*.

άνδρο-θόρος, ον (*άνηρ*+*βιβρώσκω*)· άνδροφάγος.

άνδρῶ-θουλος, ον (*άνηρ*+*βουλή*)· επί γυναικός, ή
έχουσα φρόνημα άνδρός.

άνδρο-θρῶς, -ώτος, δ, ή (*άνηρ* + *βιβρώσκω*)·=
άνδροβόρος (βλ. λ.), ο διβρώσκων άνδρας (*άνδρο-
βόρος*), άνδρωποφάγος.

άνδρο-γένεια, ή (*άνηρ*+*γένος*)· ή καταγωγή εκ
του μέρους του άνδρός.

άνδρο-γίγας -αντος, δ'· ο γιγαντώδης, πελώριος
άνηρ.

άνδρο-γόνος, ον (*άνηρ* + *γενέσθαι*)· ο γεννῶν
άνδρας, τ. έ. άρρενας παιδας || πρόσφορος διά τήν
γέννησιν άρρένων.

άνδρῶ-γύνος, ον (*άνηρ*+*γυνή*)· ο άνηρ άμα και
γυνή (άρρηγ άμα και θήλυς), έρμαφρόδιτος || θη-
λυπρεπής, εκτεδηλυμμένος.—|| ως επίθ., επί λουτρῶν·
ο χρησιμοποιοούμενος από κοινου, ύπ' άνδρῶν και
γυναικῶν.

άνδρο-δαίκτης, ον (*άνηρ* + *δαίζw*)· ο φονεύων
τούς άνδρας, φονικός.

άνδρο-δάμας, -αντος, δ, ή (*άνηρ*+*δαμάw*)· ο δα-
μάζων τούς άνδρας || ο φονεύων άνδρῶπους.

άνδρο-δόκος, ον (*άνηρ* + *δέχομαι*)· ο τούς άν-
δρας δεχόμενος.

άνδρο-ειδής, ές· ο έχων είδος άνδρός, ο δημοί-
ος άνδρι.

άνδρο-θεά (καί *άνδροθέα*), ή (*άνηρ*+*θεά*)· ή άν-
δρώδης (άνδροπρεπής, άνδρική) θεά, τ.έ. ή Αθηνᾶ.

άνδρῶδεν, επίρ. (*άνηρ*)· έξ άνδρός, έξ άνθρώπων.

άνδρῶ-θηλυς, δ, ή'=*άνδρογύνος* 1.

άνδρο-θνής, -ήτος, δ' (*άνηρ*+*θνήσκω*)· ο ποιῶν
τούς άνδρας θνήσκειν, άνδροφόνος, φονικός. Βλ.
καί *άνδροκμής*.

άνδρο-κάπηλος, δ'· ο δουλέμπορος.

άνδρο-κάπραινα, ή· ή λάγνος γυνή, άκόλα-
στος γυνή.

άνδρο-κμής, -ήτος, δ, ή (*άνηρ*+*κάμνω*)· ο κατα-
πονῶν τούς άνδρας || ο άνδροκτόνος, φονικός. Βλ.
καί *άνδροθνής*.

άνδρῶ-κμητος, ον (*άνηρ*+*κάμνω*)· ο ύπ' άνδρῶν
(ύπ' άνθρωπίνων χειρῶν) είργασμένος (καμμημένος),
οἶοιε *άνδρῶδμητος*, πρβλ. *θεόδημος*.

άνδρο-κοιτέw (*άνηρ*+*κοίτη*)· επί γυναικός, συγ-
κοιμῶμαι μετ' άνδρός.

Άνδρο-κόρινθος, ή· οβτως έκαλεῖτο ύπό τινων
(πρβλ. Αθην. βδ1C) ή *Ηράκλεια*, τῆς οποίας οι άν-
δρες είχον τά πορνικά ήθη τῶν γυναικῶν τῆς Κορίνθου.

άνδρο-κτάσις, ή (*άνηρ* + *κτείνω*)· *άνδροκτονία*,
φόνος άνθρώπων, άνδρωποκτονία.

ἀνδρο-κτονέω, μέλ. -ήσω (ἀνδροκτόνος)· φονεύω ἄνδρας. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνδρο-κτονία, ἡ=ἀνδροκτασία (βλ. βλ.).
ἀνδρο-κτόνος, *ον* (ἀνήρ + κτείνω)· ὁ φονεύων ἄνδρας (ἀνδρώπους), ἀνδρωποκτόνος.
ἀνδρο-όλεθρος, *ον*· ὁ ἄγων εἰς ὄλεθρον ἄνδρας, ὁ καταστρέφων ἀνδρώπους.
ἀνδρο-ολέτειρα, ἡ (ἀνήρ+ὄλλυμι)· ἡ ἐξολοθρεύουσα ἄνδρας, φόνισσα.
ἀνδρο-ληψία, ἡ· ἡ σύλληψις ἀνδρῶν ἐνόχων φόνου ἐν τῇ ξένη· ἦτο Ἀθηναϊκὸς Νόμος (πρβλ. Δημ. 647, 24), ὁ ὁποῖος ἀπέτει τὴν σύλληψιν τριῶν ἀνδρῶν τῆς ἐνόχου καὶ μὴ ἐκτιθούσης τὸν φονέα πόλεως, ἵνα δικασθῶσιν ἀντὶ τοῦ φονέως. Ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο καὶ *ἀνδρολήμιον*.
ἀνδρο-λογέω (ἀνήρ + λέγω)· συλλέγω ἄνδρας, στρατολογῶ.
ἀνδρο-μάνης, *ες* (ἀνήρ+μαίνομαι)· ἐπὶ γυναικός, ἡ μαινομένη δι' ἄνδρας (πρβλ. *γυναικομανής*). Ἐκ τούτου τὸ
ἀνδρο-μάνια, ἡ· ἐμμανὴς ἐπιθυμία δι' ἄνδρα.
ἀνδρο-μάχος, *ον* καὶ -η, -ον (ἀνήρ+μάχομαι)· ὁ μαχόμενος κατ' ἄνδρῶν· ἐντεῦθεν τὸ κυρ. ὄνομα *Ἀνδρομάχη*.
ἀνδρόμομος, *α, ον* (ἀνήρ)· ἀνδρώπιος.
ἀνδρο-μήκης, *ες* (ἀνήρ + μήκος)· ὁ μήκος ἄνδρός ἔχων.
ἀνδρόμομος, *ον*=ἀνδρώδης (βλ. λ.).
ἀνδρο-πάγης, *ες*· συμπαγῆς ὡς ἀνὴρ, ἀνδρικός.
ἀνδρο-παῖς, ὁ (ἀνήρ + παῖς)· ὁ παῖς ὁ ᾄδῃ εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν ἐλθὼν, ἡ ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρεὺς ὢν || ὁ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς (Ἡσυχ.).
ἀνδρο-πλαστία, ἡ (ἀνήρ+πλασσω)· τὸ πλάττειν ἀνδρώπους (ἐκ μαλακῆς ὕλης).
ἀνδρο-πλήθεις, ἡ (ἀνήρ+πλήθος)· πλήθος ἀνδρῶπων.
ἀνδρο-ποιός, *όν*· ὁ ποιῶν ἄνδρας, ὁ ἐμπνέων αἰσθήματα ἀνδρική.
ἀνδρό-πορνος, ὁ· ὁ πορνευόμενος, ὁ κίναϊδος.
ἀνδρό-πρεπής, *ες* (ἀνήρ+πρεπέω)· ὁ πρέπων (ἀρμόζων) εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός, γενναῖος.
ἀνδρό-πρῦρος, *ον*· ὁ ἔχων ἀνδρικό πρόσωπον.
ἀνδρόσ-αιμον, τὸ (αἷμα)· φυτὸν ἐκβάλλον ὁπὸν αἱματόχροον, εἶδος ἀγρίου πιγάνου.
ἀνδρό-σίνης, -ιδος, ἡ (ἀνήρ+σίνωμαι)· ὁ τοὺς ἄνδρας *σινόμενος* (τ.ε. βλάπτων), ὁ ἐπιβλαθὴς εἰς τοὺς ἀνδρώπους.
ἀνδρό-σφιγξ, ὁ, ἡ (ἀνήρ+σφιγξ)· σφιγξ ἔχουσα προτομήν ἀνδρός (κυρ. ὄρησιν σφιγξ), ἐν ᾧ συνήθως αἱ σφιγγες εἶχον πρόσωπον γυναικός.
ἀνδρότης, -ητος, ἡ (καὶ ἀνήρ+θητός) = ἀνδρεία (βλ. εἰλ.)· ἀνδρουσύν, ἀνδρισμός.
ἀνδρο-τομέω (τέμνω)· ἐκτέμνω τοὺς ὄρησι, ὄρητομῶ, εὐνουχίζω.
ἀνδρο-τοξότης, ὁ· ὁ τοξέων τοὺς ἄνδρας.
ἀνδρο-τύχης, *ες* (ἀνήρ+τυχεῖν)· ὁ τυγχάνων ἀνδρός|| (ἐπὶ νεανίῳ) ἡ ἄξιουμένη συζυγία, ἡ λαμβάνουσα σύζυγον || *ἀνδροτυχῆς βίσιος*=ἔγγαμος βίσιος.
ἀνδρο-φάγος, μέλ. -ήσω· ἐσθίω ἄνδρας, εἶμαι ἀνδρωποφάγος. Ἐκ τούτου
ἀνδρο-φάγος, *ον* (ἀνήρ+φάγειν)· ὁ τρώγων ἀνδρώπους, ἀνδρωποφάγος· οἱ *Ἀνδροφάγοι* (=ἀνδρωποφάγοι) μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ἡρόδ. ὡς λαὸς Σκυθικός.
ἀνδρο-φθόρος, *ον* (ἀνήρ+φθειρώ)· ὁ φθεῖρων τοὺς ἄνδρας, ὁ προσενῶν φθοράν εἰς τοὺς ἀνδρώπους.—|| παθητ., *ἀνδρόφθορος*, *ον*: *αἷμα ἀνδρόφθορον*=αἷμα φονευθέντος ἀνδρός.
ἀνδρο-φονεύς, ὁ· = ἀνδροφόνος (βλ. λ.).
ἀνδρο-φονέω· φονεύω ἀνδρώπους|| γεν., φονεύω.
ἀνδρο-φονία, ἡ· ὁ φόνος ἀνδρῶν, ἀνδρωποκτονία. Ἐκ τούτου
ἀνδρο-φόνος, *ον* (ἀνήρ+φόνω)· ὁ φονεύων ἄνδρας· θηλ. ἡ *ἀνδροφόνος*=ἡ φονεύσασα τὸν σύζυγον τῆς.—|| ὡς νομ. ὄρος, ὁ ἀποδειχθεὶς ἔνοχος ἀνδρωποκτονίας, ἀνδρωποκτόνος.
ἀνδρο-φόντης, -ου, ὁ=ἀνδρεί-φόντης· ὁ φονεύων τοὺς ἄνδρας, ἀνδρωποκτόνος.

ἀνδρό-φρων, ὁ, ἡ· ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα φρόνημα ἀνδρός, ὡς τὸ *ἀνδρόβουλος* (βλ. λ.).
ἀνδρο-φυῆς, *ες*· ὁ ἔχων φυήν (ἢ φύσιν) ἀνδρός.
ἀνδρόω, μέλ. -ώσω (ἀνήρ)· ἀνατρέφω μέχρι τῆς ἀνδρικής ἡλικίας, μεγαλώνω.— Παθ., γίνομαι ἀνὴρ, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν.— || μεταβάλλω εἰς ἄνδρα.
ἀνδρο-ώδης, *ες* (ἀνήρ+είδος)· ὡς ἀνὴρ, ἀνδρικός, ἀνδ εἶος· ἐπὶρ. *ἀνδρωδῶς*, ὑπερθ. *ἀνδρωδίστατα*.
ἀνδρωθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. ἀ' τοῦ *ἀνδρόω*.
ἀνδρῶν, ἰων. *ἀνδρῶων*, -ῶνος, ὁ (ἀνήρ)· διαμερίσθησιν εἰς τὸν ἄνδρας *ἀνδρῶνιτις* (ὁ βλ.)· ἀντὶθ. *γυναικῶν*, *γυναικωνίτις*· πρβλ. καὶ λατ. παρὰ Πλιν. *andrōn*, -ῶnis.
ἀνδρῶνιτις, -ιδος, ἡ = ἀνδρῶν (ὁ βλ.).
ἀν-δύεται, ποιητ. ἀντὶ *ἀνα-δύεται*.
ἀνδωκε, ποιητ. ἀντὶ *ἀνέδωκε*, ἄορ. ἀ' τοῦ *ἀναδίδωμι*.
ἀ-νέαστος, ἡ (στερ. + νεάω)· ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ μὴ ἀροθῆσα μὴ γεωργηθεῖσα, ἀγεώργητος, ἀκαλλιεργητος.
ἀν-έθην, ἄορ. β' τοῦ *ἀνα-βαίνω*.
ἀν-εβιωσάμη, ἄορ. ἀ' τοῦ *ἀνα-βιώσκωμαι*.
ἀν-εβράχε, γ' ἐν. ἄορ. β' (ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει)· ἐπὶ ὄπλων, παταγῶν, κροτῶν, ἀντηχῶν, ἰσχυρός || ἐπὶ θυρῶν, τριζῶ δυνατά.
ἀν-έβωσε, ἰων. ἀντὶ *ἀν-εβόησε*, ἄορ. ἀ' τοῦ *ἀναβοῶ*.
ἀν-εγγραπτός, *ον*· ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος.
ἀν-εγγυος, *ον* (α στερ. + ἐγγύη)· ὁ ἀνευ ἐγγυήσεως, ἀνευ ἐγγυήτου, δι' ὃν οὐδεὶς ἔδωκεν ἐγγυήσιν || ὁ μὴ ἐπισημῶς μνηστευθεὶς || ὁ μὴ ἐκ νομίμου γάμου.
ἀν-εγειρώ, μέλ. -εγερώ· ποιητ. ἄορ. ἀ' *ἀνεγείρω*· σηκῶν (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ἀφυπνίζω, ἔξεγειρω || μτχρ. διεγειρώ, ἐνδορρῶν — Παθ., εἶμαι ἀφυπνισμένος, σηκῶνομαι. Ἐκ τούτου τὸ
ἀν-εγέρμων, *ον*, γεν. -ονος (*ἀνεγείρω*)· ἔξυπνος, ἀγρυπνος, ἐγρηγορός.
ἀν-εγερισ, -εως, ἡ (*ἀνεγείρω*)· τὸ ἀνεγείρειν || τὸ ἀνεγεῖ εἶσαι ἐκ τοῦ ὕπνου.
ἀν-εγερτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀνεγείρω*· *δεῖ ἀνεγείρειν*=πρέπει τις νὰ ἀνεγείρω, νὰ ἀφυπνίζω.
ἀν-εγερτήριον, τὰ ὄργανα εἰς τὴν ἀνάστασιν.
ἀν-εγερτής, ἡ, ὄν· ὁ ἀφυπνίζων, ὁ ἔξεγειρων.
ἀν-εγερτός, *ον* (α στερ.+ἐγείρομαι)· ὁ μὴ ἐνεοθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀξύπνητος.
ἀν-εγκέφαλος, *ον*· ὁ μὴ ἔχων ἐγκέφαλον.
ἀν-εγκλητῆ, ἐπὶρ. τοῦ ἐπιμ.
ἀν-εγκλητός, *ον* (α στερ.+ἐγκαλέω)· ὁ μὴ ἐγκαλούμενος, μὴ κατηγορηθεὶς || ὁ ἀνευ φόγου, ἀψογος, ἀμεμπτος.
ἀν-εγκλίτος, (α στερ.+ἐγκλίνω)· ὁ μὴ παρεκκλίνων, ἀμετάβλητος.
ἀν-εγκωμιστός, *ον* (α στερ.+ἐγκωμιάζω)· ὁ μὴ ἐγκωμισθεὶς.
ἀν-εγγαμψα, *ἀνεγνάμφθη*, ἄορ. ἀ' ἐνεργ. καὶ παθ. τοῦ *ἀναγνάμπτω*.
ἀν-εγγωκα, *ἀνεγγων*, παρακ. καὶ ἄορ. β' τοῦ *ἀναγινώσκω*.
ἀν-εγγωμα· μτχρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ *ἀνεγείρομαι*, σηματοειθεὶς ἐκ τοῦ ἄορ. *ἀνηγρόμη*.
ἀν-εγχείρητος, *ον*· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναλάβῃ.
ἀν-εγχώρητος, *ον*· ὃς οὐκ ἐγχωρεῖ γίγνεσθαι, δηλ. ἀδύνατος.
ἀν-εδάφιστος, *ον*· ὁ μὴ ἰσοπεδωθεὶς, ἀνισοπέδωτος.
ἀν-εδέγμεθα, ἀ' πληθ. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἀναδέχομαι*.
ἀν-εδεῖξα, ἄορ. ἀ' τοῦ *ἀναδείκνυμι*.
ἀν-εδεστος, *ον*· ὁ μὴ ἐδῶδιμος, μὴ ἐσθιόμενος.
ἀν-έδη, ἐπὶρ. (*ἀνίημι*)· ἀνέτως, χαλαρῶς, ἀνευ περιορισμῶν || ἀφροντίτως, ἀπροσεκτικῶς.— || ἀνευ περαιτέρω φροντίδος, ἀπλάς. [*ἀν-έ-δη* τοῦ *ἀν-ίημι*].
ἀν-έδρακεν, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *ἀναδέρομαι*.
ἀν-έδραμον, ἀνομαλ. ἄορ. β' τοῦ *ἀνατρέχω*.
ἀν-έδραστος, *ον*· ὁ μὴ ἐδραστὸς, ἀσταθῆς.

ἀν-εθύσαστο, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ ἀνα-δύομαι.
ἀν-εξέδνος, ἑλ. ἀνάεδνος.
ἀν-εξέρω, πρτ. ἀνεεργον, παλαιότη. ἐπ. τύπος ἀντί ἀνέρω, ἀνείρω (βλ. λ. λ.).
ἀν-εξήσα, ἀορ. α' τοῦ ἀναξάω.
ἀν-εξήσομαι καθίζω.
ἀν-εξελήσια, ἡ ἡ μή δέλτησις, ἔλληειψις θελήσεως.
ἀν-εξέλητος, ον (α στερ.+ἐθέλω) ὄν δέν θέλει τις, ἀνεπιθύμητος, ἀπεκτατός || ὄ ἄνευ θελήσεως, ὄ στερούμενος θελήσεως.
ἀν-έθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀνίημι. 2) ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ ἀνα-τίθημι.
ἀν-εθίζομαι ουνηθίζω (εἰς τι).
ἀν-εθιστέον δεῖ ἀνεθίζεσθαι=πρέπει νά ουνηθίζῃ τις εἰς τι.
ἀν-εθιστος, ον' ὄσυνήθιστος, ὄσυνήθης.
ἀν-εθιδος, ον (α στερ.+εἶδος) ὄ μή ἔχων εἶδος, δηλ. μορφήν, ὄμορφος.
ἀν-ειδωλο-ποιέω=εἰδωλοποιέω (βλ. λ.).—μέσον, σχηματίζω τήν εἰκόνα (ἡ ἰδέαν), πράγματός τινος.
ἀν-ειδωλος, ον' ὄ ἄνευ εἰδῶλων ἡ μορφῶν (ἐκκλ.).
ἀν-ειήν, εὐκτ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ ἀνίημι.
ἀν-εικαιότης, -ητος, ἡ' φρόνησις, διάκρισις.
ἀν-εἰκαστος, ον (α στερ.+εἰκάω) ὄν δέν δύναται τις νά εἰκάσῃ (νά ἐκφράσῃ δι' εἰκασίας), ὄ ἀπειρος.
ἀν-εικής, ἐς' περι ὄ δέν διαφιλονεικεῖ τις, ἀδιφιλονεικῆτος.
ἀν-εικόνητος, ον' ὄ μή δυνάμενος νά εἰκονισθῇ, νά παρασταθῇ 2ηλ. δι' εἰκόνας, ὄν δέν δύναται τις νά περιγράψῃ, νά παραστήσῃ.
ἀν-εἰλειθυσία, ἡ (α στερ.+Εἰλειθυσία) ἡ γεννηθεῖσα ἄνευ τῆς θοηθείας τῆς Εἰλειθυσίας, θεᾶς τοῦ τοκετοῦ (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ τῆς κατὰ τήν Μυθολογίαν ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός).
ἀν-εἰλέω, μέλ. -ῆσασ (βλ. εἴλω) περιτυλίσσω, περικλείω, στρέφω μαζί, στρουμῶνω || ἀνελίσσω, ξεδιπλώνω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω.—παθ. συνωστίζομαι, συμπέζομαι.
ἀν-εἰλήμα, τό (ἀνεἰλέω) στρόφος κωλικόπονος, στροφιμῶν τοῦ ἐντέρου, κόψιμο.
ἀν-εἰλήσις, ἡ' = τῷ προηγ.
ἀν-εἰλήφα, ἀν-εἰλήμμαι, ἐνεργ. καί παθ. πρκ. τοῦ ἀναλαμβάνω.
ἀν-εἰλιγμένως κεχωρισμένως, ἐν ἐκτάσει, λεπτομερῶς.
ἀν-εἰλιξις, ἡ (ἀνελίσσω) ἀνέλιξις, ἀνακύκλησις, ἀνάλυσις.
ἀν-εἰλίσσω, ποιητ. ἀντί ἀνελίσσω (βλ. λ.).
ἀν-εἰλλω ἡ ἀνεἰλω=ἀνεἰλέω (βλ. λ.).—μέσ., ὄπομακρύνομαι, ὄποσορομαι.
ἀν-εἰλον, ἀνεἰλόμην, ἐνεργ. καί μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀναεἰλέω.
ἀν-εἰμαρται, γ' ἐν. παθ. πρκ. (= οὐχ εἴμαρται) ὄ δέν εἶναι περσφωμένον.
ἀν-εἰμένως, ἐπίρ. τοῦ ἀνειμένως, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀνίημι' χαλαρῶς, ἐν ἀνέσει, ἀμελῶς || ἄνευ περιορισμῶν.
ἀν-εἰμι, (ἀνά+εἰμι) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω || ἀνάγομαι, τ. ἔ. ἀνοίγομαι εἰς τό πέλαγος || ὄσ. προχωρῶ ἀπό τῆς παρόλια (κάτω) πρὸς τῆ μέσογεια (ἄνω).— || πλησιάζω. προσέρχομαι ὡς ἰκέτης.— || ὑπὲρ ὄπως, ἐπανέρχομαι εἰς τήν πατρίδα, ἐπιστρέφω.
ἀν-εἰμῶν, ον, γεν. -ονος (α στερ.+εἶμα) ὄ ἄνευ ἐνδυμάτων, γυμνός.
ἀν-εἰπεῖν (ἀνά+εἰπεῖν), ἄπρφ. ἀορ. β' (ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει) παθ. ἀορ. α' ἀνεεργήθη (ὡσεῖ ἐκ ῥ. ἀναεργέω) πρκ. ἀν-εἰρημαί (ἐκ τοῦ τύπου ἀν-εργέω)—λέγω μεγαλοφώνως, προκηρύσσω, διακηρύσσω (ἰδίᾳ διὰ κήρυκος || διδῶ εἰδῶν, εἰδοποιῶ).
ἀν-εἰργω, μέλ. -ξω' κρατῶ ὄπως, ἀναστέλλω, ἀναχατίζω παρά ποιητ. πρτ. ἀνεεργον.
ἀν-εἰρημαί, παθ. πρκ. τοῦ ἀνεἰπεῖν (ὄ βλ.).
ἀν-εἰρηξις, ἡ (ἀν-εἰργω) παρακώλυσις, ἀπόκλεισις, ἐμπόδιον.
ἀν-εἰρομαι, ἐπ. καί ἰων. ἀνέρομαι (ἀνά+εἰρομαι, ἔρομαι) ἀνερωτῶ, ἀνακρίνω, ἐξετάω.

ἀν-ειρῶ, μέλ. -ύσω, ποιητ. καί ἰων. ἀντί ἀν-ερώω σύρω πρὸς τῶ ὄπως.
ἀν-εἶρω (διὰ τοῦ χρόνου βλ. εἶρω) συνδέω, συνάπτω, συμπλέκω, περιάπτω.
ἀν-εἶς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀνίημι.
ἀν-εἰσακτος, ον (α στερ.+εἰσάγω) ὄ μή εἰσαχθεῖς (εἰς τῆ μυστήρια), ἀμύητος.
ἀν-εἰσ-οδος, ον (α στερ.+εἰσόδος) ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος.
ἀν-εἰσ-φορία, ἡ (α στερ.+εἰσφέρω) ἀπαλλαγῆ ἀπό πολεμικούς φόρους.
ἀν-εἰσ-φορος, ον' ὄ μή εἰσφέρων, ὄ ἀππλλαγμένος πολεμικῶν (ἡ ἄλλων) εἰσφορῶν.
ἀν-εκάθεν, πρὸ συμφ. διὰ -θε ἀνω+ἐκάς, πρβλ. ἀνεκάς, ἐπίρ. τοπ. ἐκ τῶν ἄνω, ἄνωθεν πρβλ. ἄγ-καθεν.— || ἐπὶ χρόνον, ἐξ ἀρχῆς, ἀνέκαθεν.
ἀν-εκάς, ἐπίρ. (ἀνω+ἐκάς) πρὸς τῶ ἄνω, ἄνω, ὄψηλά, λατ. sursum.
ἀν-ἐκ-θάτος, ον (α στερ.+ἐκβαίνω) ὄ ἄνευ διεξόδου, ἀδιέξοδος (κυρ. ὄδεν δέν δύναται τις νά ἐξέλθῃ).
ἀν-ἐκ-θίαστος, ον' ὄν δέν δύναται τις νά ἐκθιάσῃ νά κατανηκῆσῃ.
ἀν-ἐκ-θῆμητος, ον' ὄ κατάλληλος πρὸς ἀποθῆμαν.
ἀν-ἐκ-δι-ήγητος, ον (α στερ.+ἐκδηγέομαι) ἀπεργιστοῦ, ἀνέκφραστος ἡ ἐξαιρετικός.
ἀν-ἐκ-δοτος, ον (α στερ.+ἐκδίδομαι) ἐπὶ κόρησ, ἡ μή δοθεῖσα εἰς ἄνδρα μή ὑπανδρευθεῖσα.
ἀν-ἐκ-δρομος, ον (α στερ.+ἐκδραμεῖν) ὄν δέν δύναται τις νά διαφυγῇ (ἀποφυγῇ), ἀναπόφρευκτος || ἀδιέξοδος.
ἀν-ἐκ-θυσις, ον' ὄν δέν δύναται τις νά ἐξελίωσῃ διὰ θυσιῶν.
ἀν-ἐκ-κλειστος, ον' ὄ μή ἀποκεκλεισμένος.
ἀν-ἐκ-κλήσιαστος, ον' ἄνευ ἐκκλησίας (δηλ. συνελύσεως) || ὄ ἀποκεκλεισμένος ἀπό τῆς ἐκκλησίας (ἐκκλήσις).
ἀν-ἐκ-λάλητος, ον (α στερ.+ἐκλαλέω) ἀπερίγραφτος ἀνέκ ραστος, ἀκατονόμαστος.
ἀν-ἐκ-λείπτος, ον (α στερ.+ἐκλείπω) ἀκατάπαυστος, ἀτελεύτητος || ἀλάδητος.
ἀν-ἐκ-λεκτος, ον' ὄ μή ἐκλεχθεῖς.
ἀν-ἐκλήθη, παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀνα-κλίνω.
ἀν-ἐκλίνα, ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ ἀνακλίνω.
ἀν-ἐκ-λίπης, ἐς' ἀνέκλειπτος (βλ. λ.).
ἀν-ἐκ-λόγητος, ον' ἀνεύθυνος, μή ὑπεύθυνος.— || ἀνυπολόγητος, ἀλογάριστος.
ἀν-ἐκ-πίμπλημι, μέλ. -εκπλήσω' π' ἠρῶ ἔως ἄνω, ἡ πληρῶ ἐκ νέου.
ἀν-ἐκ-πληκτος, ον (α στερ.+ἐκπλήσσω) ὄ μή ἐκπληττόμενος μή καταπλησσομένους, ἀπτόρητος, ὄπτορος, ἀτάραχος || τὸ ἀνεκπληκτον=ἡ ἀταραξία, ἀφοβία — || ἐνεργ. ὄ οὐδεμίαν προξενῶν ἐκπληξιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀν-ἐκ-πληξία, ἡ τὸ ἀτρόμητον, ἡ ἀφοβία.
ἀν-ἐκ-πλύτος, ον (α στερ.+ἐκπλύνω) ὄν δέν δύναται τις νά ἐκπλύνη, νά ἐξαλείψῃ ἀνεξάλειπτος.
ἀν-ἐκ-πόμπευτος, ον' ὄ μή ἐπιδεικνυόμενος.
ἀν-ἐκ-πτωτος, ον' ὄ μή ἐκπίπτων (μή ἀποστερούμενος) τινος.
ἀν-ἐκ-πύθος, ον' ὄ μή πυῶδης.
ἀν-ἐκ-πύρωτος, ον' ὄ μή πυρποληθεῖς.
ἀν-ἐκ-πυστος, ον' ὄ μή δρυλούμενος, κοινός || ὄ μή ἀνευρεθεῖς κατόπιν ἀναζητήσεων.
ἀν-ἐκράγον, ἀορ. β' τοῦ ἀνακραῖω.
ἀν-ἐκ-ρίζωτος, ον' ὄ μή ἐκρίζωθεῖς.
ἀν-εκτέος, -α, ον' ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνεχομαι' ὄν πρέπει τις νά ἀνεχθῆται.
ἀν-εκτικός, ἡ, ον (ἀνεχομαι) ὄ ἀνεχόμενος, ὄ ὑπομονητικός.
ἀν-ἐκ-τιτος, ον (α στερ.+ἐκτείω) ὄ ἀπλήρωτος.
ἀνεκτός, ὄν, μτχ. ἡ, ὄν (ἀνεχομαι) ὄν δύναται τις νά ἀνεχθῆται, νά ὑποφέρῃ || ὑποφερτός, «ἀνεκτός».—Ἐπίρ. ἀνεκτώς=ὑποφερτά, κατὰ τρόπον ποῦ νά τὸν ἀνεχθῆται τις.
ἀν-ἐκ-φρευκτος, ον' ὄν δέν δύναται τις νά ἀπο-

φύγη, ἀναπόφευκτος, ὁ μὴ ἀποφευγόμενος || ἀνεργ., ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαφύγῃ.

ἀν-εκ-φοίτητος, ον' ὁ μὴ συνηθισμένος νὰ ἐξέρχεται, ἀκονιωγῆτος.

ἀν-εκ-φορός, ον' ὁ μὴ εἰς φῶς ἐκφερόμενος, ὁ ἄροητος.

ἀν-εκ-φραστος, ον (α στερ.+ἐκφράζω)· ὄν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν, ἀπερίγραπτος.

ἀν-εκ-φυκτος, ον'=ἄφυκτος (βλ. λ.).

ἀν-εκ-χύμωτος, ον' ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ χυμὸν.

ἀν-έλαιος, ον' ὁ ἄνευ ἐλαίου.

ἀν-ελάττωτος, ον' ὁ μὴ ἐλαττούμενος.

ἀν-έλεγκτος, ον (α στερ.+ἐλέγχομαι)· ἀνεξέλεγκτος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐλεγχθῇ || ὁ μὴ ἐλεγχθεὶς, ἐξετασθεὶς, ἀνεξέταστος.

ἀν-ελεγκτία, ἡ' τὸ ἀνεξέλεγκτον.

ἀν-ελέγχομαι ἐξετάζω ἐκ νέου, ἐξελέγχομαι.

ἀν-ελεήμων, -ονος, ὁ, ἡ' (α στερ.+ἐλεήμων)· ὁ μὴ ἐλεήμων, ἀσπλαγχνος, ἀνοικτίρμων.

ἀν-ελέητος, ον (α στερ.+ἐλεος)· ἀνηλεῆς (βλ. ἀν-έλεος), ὁ ἄνευ ἐλέους.

ἀν-ελεῖν, ἀν-ελεῖσθαι, ἀπρφ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἀναιρέω.

ἀν-ελελίξω, σείω, κινῶ, ἐξεγείρω.

ἀν-έλεος, ον (α στερ.+ἐλεος)=ὁ ἄνευ ἐλέους, ἀν-ελεήμων, ἀσπλαγχνος.

ἀν-ελευθερία, ἡ' (ἀνελευθερος)· ἑλληϊψις ἐλευθερίας, ἐλευθερίου φρονήματος.

ἀν-ελευθεριότης, -ητος, ἡ'=ἀνελευθερία (β βλ.). *Ἐκ τοῦ

ἀν-ελεύθερος, ον (α στερ.+ἐλεύθερος)· ὁ οὐχὶ ἐλεύθερος, δουλοπρεπής, λατ. *illiberalis* || ἐπὶ χρήματι. ζήτημάτων, φειδωλός, φιλόργυρος, γλιόχορος.

ἀν-έλευσις, ἡ' (ἀνέρχομαι)· ἀνοδος, ἀνάληψις.

ἀν-ελήφθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀναλαμβάνω.

ἀν-ελίγμαι, τὸ (ἀνελίσσω) πᾶν ὅτι ἀνελίσσεται.

ἀν-ελίξις, ἡ' (διαφ. γρ. ἀν-είλιξις) (ἀν-ελίσσω) βλ. ἀνείλιξις || ἡ δὲ ἀραιώσεως εὐρυνσις τοῦ χοροῦ τῶν δραμάτων.

ἀν-ελίσσω, ἄττ. -τω, μέλ. -ξω (ἀνὰ+ἐλίσσω)· ἐκτυλίσσω «εἰς τυλίγω», ὡς τὸ λατ. *evolvere*, ἐπὶ εἰς τὴν γεγραμμένων ἐπὶ κυλίωδων (παπύρου τὴν περιγραμνῆς) || ὅθεν, ἀναγινώσκω καὶ ἀναπτύσσω, ἐρμηνεύω. 2) μτρφ. ἀνελίσσειν βίον (λατ. *versare vitam*)=ἐκτυλίσσω, περιδιῶ (διεξέρχομαι) τὴν ζωὴν τινος.

ἀν-ελκῆς, ἐς (α στερ.+ἐλκος)· ὁ μὴ ἔχων ἔλκη.

ἀν-ελκόμαι' γίνομαι ἐκ νέου ἐλκώδης.

ἀν-ελκτος, ον (α στερ.+ἐλκος)· ὁ μὴ ἐλκτός, ὁ μὴ ἐκτεινόμενος διὰ τὴν ἔλκωσιν.

ἀν-ελκτός, ἡ, ὄν (ἀνὰ+ἐλκος)· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀνεσορμένους.

ἀν-έλω, (καὶ -κῦω), μέλ. ἀν-έλω, παρ' ἄττ. ἀν-ελκῶω μετ' ἄορ. α' ἀνείλκωσα, παθ. πρκ. ἀνείλκωμαι ὡσεὶ ἔξ ἔνεστ. ἀν-ελκῶω' (ἀνὰ+ἐλκω)· ἔλκω (τραβῶ) πρὸς τὸ ἄνω, κρατῶ ὑψηλὰ || κυρ. ἔλκω πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν νευρὸν τῆς ὄψως εἰς νὰ ἀποκτήσῃ ὅλην του τὴν ἔντασιν || ἀνελκῶσαι ναῦς=σύρω τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηρὰν (ἄνω) || σύρω καὶ ἐξάγω εἰς τὸ φῶς, ἡ εἰς τὴν ἀνοικτήν αὐλήν.—Μέρον, ἔλκω πρὸς τὸ μέρος μου· ἀνελκῶσθαι τρίχας=«τραβῶ τὰ μαλλιά μου». || σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω.

ἀν-έλωτος, ον' ὁ ἄνευ ἐλκῶν.

ἀν-έλλην, ὁ, ἡ' ὁ μὴ Ἕλλην, ξένος.

ἀν-ελληνιστος, ον' ὁ μὴ ἐλληνηκός.

ἀν-ελληπής, ἐς' ὁ μὴ λείπων, συνεχής, ἀδιάκοπος.

ἀν-ελπῆς, -ιδος ὁ, ἡ' (α στερ.+ἐλπίζω)· ὁ ἄνευ ἐλπίδος, ἀπηλπισμένος (μηδεμίαν ἐλπίδα ἔχων).

ἀν-ἐλπιστος, ον (α στερ.+ἐλπίζω)· ὁ μὴ ἐλπιζόμενος, μὴ προσδοκώμενος, ἀπροσδοκῆτος.—|| ἐνεργ. 2) ἐπὶ: πραγμ., ὁ οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔχων, ἀπηλπισμένος. 2) ἐπὶ: πραγμ., ὁ μὴ παρέχων ἐλπίδας.—|| ἐπίρρ. -τως=ἄνευ ἐλπίδων· ἀνελπίτως ἔχω=εἶμαι ἀπηλπισμένος, εὐσκόκομαι ἐν ἀπελπισίᾳ.

ἀν-ἐλυτρος, ον (α στερ.+ἐλυτρον)· ὁ μὴ ἔχων ἔλυτρον (ἐγλ. περικάλυμμα) ἐπὶ τῶν περὶ τῶν ὡς αὐτὸ μέλισσα: (ἀν:τῆτος πρὸς τὰ κολεόπτρα).

ἀν-ἐμ-βάτος, ον (α στερ.+ἐμβαλῶ)· ὁ μὴ βατός, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος.—|| ἐνεργ., ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς τινα.

ἀν-εμέσητος, ον (α στερ.+νεμῶ)· ὁ ἀπληλαγμένος ψόγου (πταίσματος), ἄσφογος, ἀμεμπτος || ὁ μὴ ἀξιόμεμπτος.

ἀν-έμετος, ον' ὁ ἄνευ ἐμέτου.

ἀν-εμῶ' ἐξेमῶ, «ξερνῶ».

ἀ-νέμητος, ον (α στερ.+νέμω)· ὁ μὴ διανεμηθεὶς, μὴ δυνάμενος νὰ διανεμηθῇ, ἀδίαίρετος.—|| ὁ μὴ ἔχων μερῖδιον, συμμετοχὴν.

ἀνεμία, ἡ' (ἀνεμος)· ἡ ἐμπνευμάτωσις, τὸ «φούσκωμα».

ἀνεμιαῖος, α, ον (ἀνεμος)· ὁ πλήρης ἀνέμων, ἀνεμώδης.

ἀνεμίζομαι (ἀνεμος), παθητ. κινουῖμαι, παρασούρομαι, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

ἀνέμιος, ον'=ἀνεμιαῖος (βλ. λ.).

ἀν-εμνήσθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀναμνησῶμαι.

ἀνεμό-δρομος, ον (ἀνεμος + δραμεῖν)· ὁ ταχύς ὡς ἄνεμος.

ἀνεμόεις, -εσσα, -εν (ἀνεμος)· εὐάερος, πλήρης ἀνέμων || ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους || ὡς ὁ ἄνεμος, ταχύς ὡς ἄνεμος: [ᾶ], πρβλ. ἡνεμόεις.

ἀνεμο-μαχία, ἡ' μάχη κατ' ἀνέμων, σύγκρουσις πρὸς τοὺς ἀνέμους.

ἀνεμο-πόλεμος, ὁ' ἐλαφρὰ συμπλοκή, ἀκροβολισμός.

ἀνεμό-πους, ουν' ὁ ἔχων πόδας ταχεῖς ὡς ὁ ἄνεμος.

ἀνεμό-πτερος, ον'=ἀνεμόπους (βλ. λ.).

ἌΝΕΜΟΣ, ὁ' «ἀνεμος», ἄερος (λατ. *ventus*: πρβλ. καὶ *animus, anima*)· θύελλα ἀνέμοιο=ἀνεμοθύελλα, ἀνεμοστρόβιλος, καταιγίς || ἀνεμος κατὰ βορέαν ἐσσηκῶς=βόρειος ἀνεμος, προερχόμενος ἀπὸ βορρᾶ. Ὁ Ὀμηρὸς καὶ ὁ Ἡρόδοτος μνημονεύουσι 4 ἀνέμους: βορέαν, Εὐζόν, Νότον καὶ Ζέφυρον· ὁ Ἀριστοτέλης κατονομάζει δώδεκα ἀνέμους, οἵτινες ἐχρησίμευσον πρὸς καθορισμὸν τῶν διαφορῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος [ᾶ]. Ἄνεμοι: ἐξ ἰακπ. β. an-, πρβλ. σασνορ. an-i-mi=ἀναπνέω, an-as=πνοή, an-ila-s=ἀνεμος—λατ an-imus, an-i-ma—γοτθ. ahma = πνεῦμα, us-an-an=ἐκπνέω.—σασνορ. β. an-) ἔλλ. ἀν-: ἀν-ε-μος (παρ. Ἡ σα. «ἀν-ται' ἀνεμοί»).

ἀνεμο-σκεπής, ἐς (ἀνεμος + σκέπη)· ὁ σκέπων (προφυλάσων) ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

ἀνεμό-στροφος, ον' ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου (ἢ μετὰ τοῦ ἀνέμου) περιστρεφόμενος.

ἀνεμό-συρίς, -ιδος, ἡ' (ἀνεμος+σύρω)· δίνη, θύελλα, τυφῶν.

ἀνεμο-σφάραγος, ον' ὁ ἀντηχῶν εἰς τοὺς ἀνέμους.

ἀνεμο-τρεφής, ἐς (ἀνεμος+τρέφω)· τρεφόμενος (αὐξησὶν λαμβάνων) ὑπὸ τοῦ ἀνέμου (ἐπὶ τοῦ κύματος π.χ.)· ἔγχος ἀνεμοτρεφές=δῶρο κατασκευασθὲν ἀπὸ κλάδων δένδρου, καταστάντος ἰσχυροῦ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου (ἐκτεθειμένου εἰς τοὺς ἀνέμους, αὐξηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου).

ἀνεμο-φθόρητος, ον'=ἀνεμόφθορος (βλ. λ.).

ἀνεμο-φθόρος, ἡ' ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προξενουμένη φθορά ('Ἐβλ.).

ἀνεμό-φθορος, ον' ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φθαρείς, ἀνεμο-φθόρητος, (ἀνεμος+φέρω)· ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων παραιοφθής.

ἀνεμῶ, μέλ. -ώσω· παθ. πρκ. ἡνεμῶμαι (ἀνεμος)· ἐκθέτω εἰς τοὺς ἀνέμους.—|| Παθ., ἐπὶ κύματος, ἐξεγείρομαι, ἐξογκουῖμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

ἀν-ἐμ-πληκτος, ον (α στερ. + ἐμπλήσσω)· ὁ μὴ ἐκπληττόμενος, ἀτρήρητος, ἀδιατάρακτος.

ἀν-ἐμ-πόδιτος, ον (α στερ. + ἐμποδίζω)· ὁ μὴ ἐμποδίζόμενος, ἄνευ ἐμποδίου.—|| ἐνεργ., ὁ μὴ ἐν ἐμπόδιον παρέχων.

ἀν-ἐμ-πτωτος, ον' ὁ μὴ περιπίπτων εἰς τι.

ἀν-ἐμ-φάνιστος, ον' ὁ μὴ ἐμφανιζόμενος.

ἀν-ἐμ-φάτος, ον' ὁ ἄνευ ἐκφράσεως, ὁ μὴ ἐμφαίνων, μὴ ἐκφράζων τι.

ἀνεμ-ώδης, ἐς (ἀνεμος)· ὡς καὶ νῦν.

ἀνεμώκης, *ες* (ἀνεμος + ὤκῆς) ὁ ταχύς ὡς ἀνεμος.
ἀνεμώλιος, *ον* (ἀνεμος) ἀνεμώδης, τ. ε. ὁμοίος πρὸς ἀνεμον, ἄστατος ἢ μάταιος, ἄγονος ἄκαρπος.
Ἐνυμ. : (ἀνεμώλιος (πρὸ βλ. ἀνεμος) = ὁ ὢν ἔρμαιον τῶν ἀνεμών, ὁ «δι' εὐφωμίαν» (κατὰ τὸν Εὐστάθ.) ἐγένετο ἀνεμώλιος, ὡς *νάρναξ*) *λάρναξ*.
ἀνεμώνη, ἡ (ἀνεμος) τὸ γνωστὸν ἄνθος, ἡ «ἀνεμώνη» (κυρ. τὸ ἄνθος τοῦ ἀνέμου).
Ἀνεμῶτις, *-ιδος, ἡ'* ἡ καταπαύουσα τοὺς ἀνέμους (ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖς).
ἀν-εν-δεής, *ές* ὁ μὴ ἐνδεής, ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν ἢ πλοῦσιος, ἀφθονος, πλουσιοπάροχος.
ἀν-έν-δεκτος, *ον* (α στερ. + ἐνδέχομαι) ἀπαραδέκτος, ἀδύνατος.
ἀν-εν-δοῖστος, *ον* (α στερ. + ἐνδοιάζω) ὁ μὴ ἐνδοιαζόμενος, ἀναμφίβολος.
ἀν-έν-δοτος, *ον* ὁ μὴ ὑποχωρῶν (ὡς καὶ νῦν).
ἀν-ενεῖκα, ποιητ. ἀντι *ἀν-ήνεικα*, ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ ἀναφέρω *ἀν-ενεῖκατο* μέσ. ἀορ. α', *ἀν-ενεῖχθεις* μτχ. παθ. ἀορ. α'.
ἀν-ενεκτεόν, *ρημ.* ἐπιθ. τοῦ ἀναφέρω πρέπει νὰ ἀναφέρει τις.
ἀν-εν-εργής, *ές* ὁ μὴ ἐνεργῶν, ἀδρανής, μὴ ὢν ἀποτελεσματικός.
ἀν-ενεργσία, ἡ' ἡ κατάστασις τοῦ ἀνενεργοῦς, τὸ μὴ ἀποτελεσματικόν.
ἀν-ενέργητος, *ον* ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ἄνευ ἐνεργείας.
ἀν-ενήνοθε, βλ. *ἐνήνοθε*.
ἀν-ενθουσιαστος, *ον* ὁ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ.
ἀν-εν-θρονιάστος, *ον* ἡ κόγχη «*ἤτις οὐ καθ-ερέονται*» (Ἐκκλησί.).
ἀν-εν-νόητος, *ον* ὁ μὴ ἔχων τὴν ἐννοίαν τινος, ὁ μὴ ἐννοῶν τι.
ἀν-εν-όχλητος, *ον* ὡς καὶ νῦν.
ἀν-ένοχος, *ον* ὁ μὴ ἐνεχόμενος, ὁ μὴ ὑπεύθυνος.
ἀν-έν-τατος, *ον* (ἐντείνω) ὁ μὴ ἐντεταμένος.
ἀν-έντες, πληθ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀν-ίημι.
ἀν-έν-τευκτος, *ον* ὁ ἀπόρσιτος, ὃ οὐδεὶς δύναται ἐντυγχάνειν ἢ ἀδέκαστος.
ἀν-εν-τρεχής, *ές* ὁ μὴ ἔμπερος, ἀνεπιτήδειος.
ἀν-εξ-άγγελτος, *ον* ἀνεξομολόγητος.
ἀν-εξ-άλειπτος, *ον* (α στερ. + ἐξαλείφω) ὁ μὴ ἐξάλειφόμενος, ἀνεξίτητος.
ἀν-εξ-απάτητος, *ον* ὁ μὴ ἐξαπατῶμενος.
ἀν-εξ-ἀρνήτος, *ον* ὁ μὴ ἐξαρνούμενος τι.
ἀν-εξ-έλεγκτος, *ον* (α στερ. + ἐξελέγγω) ὁ μὴ τελεῖς ὑπὸ ἔργχον, ὁ μὴ ἐξελεγχθεὶς, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξελέγῃ ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποδειχθῇ ἢ ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐλεγχον, ἀντίρροισιν ἢ ἀψογος, ἀνεπίληπτος.
ἀν-εξ-ἐργαστος, *ον* (α στερ. + ἐξεργάζομαι) ὁ μὴ ἐξεργασμένος, ἀτελείωτος.
ἀν-εξ-ερεύνητος, *ον* (α στερ. + ἐξερευνάω) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξερευνῇ, «ἀνεξερευνήτος».
ἀν-εξ-έταστος, *ον* (α στερ. + ἐξετάζω) ὁ μὴ ἐξετασθεὶς, μὴ ἐρευνηθεὶς, ὄθασάνσιος.—ἢ *βίος ἀνεξ-έταστος* = ζωὴ ἄνευ ἐρεύνης.
ἀν-εξ-εύρετος, *ον* (α στερ. + ἐξευρίσκω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξεύρη.
ἀνεξί-κᾶκῶ, εἶμαι ἀνεξίκακος, μακρόδουμος.
ἀνεξί-κακία, ἡ (ἐκ τοῦ ἀνεξί-κακος ὃ βλ.) ὑπομονητικότης, μακροθυμία.
ἀνεξί-κάκος, *ον* (ἀνέχομαι + κακός) ὁ ἀνεχόμενος, ὑπομένων, τὰ κακά ἢ ὑπομονητικός, μακρόδουμος.
ἀν-εξ-ίκαστος, *ον* ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὴν ἑαυτ. ὑ. ἰκμάδα, ὁ μὴ ἀποξηρανθεὶς.
ἀν-εξ-ίλαστος, *ον* ἀνεξίλειτος.
ἀν-εξ-ίτητος, *ον* ὁ ἄνευ ἐξόδου, ἀδιέξοδος, ἀδιάβατος.
ἀν-εξ-ιχνίαστος, *ον* (α στερ. + ἐξιχνιάζω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξιχνιάσῃ, ἀνεξερευνήτος.
ἀν-εξ-οδος, *ον* (α στερ. + ἐξοδος) ὁ ἄνευ ἐξόδου, ἀπὸ τοῦ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ ἢ ὁ ἄνευ ἐπιπορεύσεως (λατ. irremediabilis).
ἀν-εξ-οιστος, *ον* = ἀνέφορος (βλ. λ.), ὃν δὲν

πρέπει τις νὰ ἐξενέγκῃ (νὰ φέρῃ εἰς φῶς, νὰ φανερώσῃ).
ἀν-εξ-ομολόγητος, *ον* ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς.
ἀνεοὶ ἢ *ἀνεοὶ* (βλ. ἀνεως).
ἀνέονται (βλ. ἀνέονται).
ἀν-εόρταστος, *ον* (α στερ. + εορτάζω) ὁ ἄνευ ἐορτῶν, ἄνευ ἐορταστικῶν ἀπολαύσεων.
ἀν-εόρτος, *ον* (α στερ. + εορτή) ὁ ἄνευ ἐορτῆς ἢ ἀνεορτος *ἱερῶν* = ἀμέτοχος ἐορταστικῶν τελετῶν.
ἀν-επ-άγγελτος, *ον* ὁ μὴ προκηρυχθεὶς ἢ ἀκλητος, ἄνευ προσκλήσεως.
ἀν-επ-αἰσθητός, *ον* (α στερ. + ἐπαίσθητομαι) ὃν δὲν αἰσθάνεται τις, ἀπαρτηρήτος.
ἀν-επ-αἰστος, *ον* (α στερ. + ἐπαῖω) ὁ μὴ ἀκουστός.
ἀν-επ-αἰσχύντος, *ον* (α στερ. + ἐπαισχύνομαι) ὁ μὴ ἔχων λόγον νὰ αἰσχύνεται ἢ ἀναίσχυντος.
ἀν-επ-αιτιάτος, *ον* ἀπηλλαγμένος πάσης κατηγορίας, ἄθῳος.
ἀν-επ-ακτος, *ον* (α στερ. + ἐπάγω) ὁ μὴ ἐπανερχόμενος ἢ ὁ ἄνευ ἐπακτῶν ἡμερῶν (ἐνιαυτός, μῆν).
ἀν-επ-άλλακτος, *ον* ὁ μὴ ἐπαλλάσσων, ὁ ἔχων τι οὐχ ἓν συνεχεῖ σειρά, ἀλλ' ἐναλλάξ.
ἀν-ἐπαλτο, ἐπ. ἀντι *ἀν-επάλετο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀναπάλλω μετὰ παθ. σημ. (βλ. ἀναπάλλω).
ἀν-επ-αμύνετος, *ον* ὁ ἄνευ ἀμύνετος.
ἀν-επ-αν-όρθωτος, *ον* ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἐπανορθούμενος, ἀδιόρθωτος ἢ ὁ μὴ χρειάζομενος διορθώσιν, τέλειος.
ἀν-ἐπαυσα, ἀορ. α' τοῦ ἀναπαύω.
ἀν-ἐπαφος, *ον* (α στερ. + ἐπαφή) ὁ δίκτος, ἀβλαβής.
ἀν-επ-αφρόδιτος, *ον* = ἀναφρόδιτος (βλ. λ.).
ἀν-επ-αχθής, *ές* (α στερ. + ἐπαχθής) ὁ μὴ ἐπαχθής, μὴ ὀχληρὸς, μὴ φορτικός ἐπιρ. *ἀνεπαχθῶς φέρω* = δὲν φέρω θαρέως, δὲν μοῦ κακοφαίνεται.
ἀν-επ-έγκλητος, *ον* ἀκατηγόρητος, ἄμειπτος.
ἀν-επ-ἐκ-τατος, *ον* ὁ μὴ ἐπεκταθεὶς, μὴ μηκυνθεὶς.
ἀν-ἐπεσον, ἀορ. β' τοῦ ἀναπίπτω.
ἀν-επηρέαστος, *ον* (α στερ. + ἐπηρέαζομαι) ὁ ἄνευ ἐπηρείας, ἄνευ ὕβρεως.
ἀν-επι-θασία, ἡ' τὸ ἀνεπίθαιτον, τὸ ἀπρόσιτον.
ἀν-επί-βάτος, *ον* ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναβῇ, ἄβατος, ἀδιάβατος ἢ ἀπροσπέλαστος.
ἀν-επί-βλητος, *ον* ὁ μὴ ἐπιβαλλόμενος, ἀμελής, ἀδιάφορος.
ἀν-επι-βουλεύτος, *ον* (α στερ. + ἐπιβουλεύω) ὁ ἄνευ ἐπιβουλῆς (κακῶν σχεδίων) ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ ἐπιβουλεύων τι (μὴ σχεδιάζων κακὰ δι' ἄλλον). 2) παθητ., ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπιβουλήν (καθ' οὗ δὲν σχεδιάζει τις κακὰ).
ἀν-επι-γνώμων, *ον* ὁ ἀγνοῶν τι, ὁ μὴ αἰσθανόμενος τι.
ἀν-επί-γνωστος, *ον* ὁ μὴ σαφῶς γινωσκόμενος.
ἀν-επι-γραφία, ἡ' ἡ ἔλλειψις ἐπιγραφῆς.
ἀν-επί-γραφος, *ον* ὁ ἄνευ ἐπιγραφῆς ἢ ὁ ἄνευ σαφῶν στοιχείων.
ἀν-επι-δεής = ἀν-ενδεής ὃ βλ.
ἀν-επί-δικτος, *ον* ὁ ἄνευ ἐπιδείξεως.
ἀν-επί-δεκτος, *ον* ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος τι ἢ ἀπαράδεκτος.
ἀν-επί-δετος, *ον* ὁ μὴ ἐπιδεθεὶς ἢ ὁ μὴ προσδεδεμένος.
ἀν-επί-δηλος, *ον* ὁ μὴ ἐπίδηλος, μὴ φανερός, ἀπαρτηρήτος.
ἀν-επί-δίκος, *ον* (α στερ. + ἐπίδικος) μὴ ἀμφισβητούμενος, ἀναμφισβήτητος ἢ ἐπὶ κληρονόμου, ὁ δι' αὐτὸν γάμον δὲν ὑπάρχει καμία ἀμφισβήτησις.
ἀν-επι-δόκητος, *ον* (α στερ. + ἐπιδοκέω) ἄπροσδόκητος, ἀπρόβλεπτος.
ἀν-επί-δοτος, *ον* ὁ μὴ ἐπιδοθεὶς, μὴ αὐξάνων, μὴ προσδεύων.
ἀν-επί-δύτος, *ον* ὁ μὴ δύων, ὁ ἄνευ δύσεως.
ἀν-επιείκεια, ἡ' ἡ ἔλλειψις ἐπιεικειᾶς, σκληρότης, τραχύτης. 2) ἐκ τοῦ
ἀν-επιεικῆς, *ές* (α στερ. + ἐπιεικῆς) ὁ μὴ ἐπιει-

κῆς, σκληρός, τραχύς || παράλογος· ἐπίρ. -κῶς.
ἀν-επί-θετος, ον' ὁ ἀνεπίθετος προσθήκης.
ἀν-επί-θεώρητος, ον' μὴ θεωρηθείς, μὴ ἐξετασθεὶς.
ἀν-επί-θόλωτος, ον' ὁ μὴ θολωμένος, καθαρός.
ἀν-επί-θύμητος, ον' ὁ μὴ ἐπιθυμητός || ὁ μὴ ἐπιθυμῶν, ὁ στερούμενος ἐπιθυμῶν.
ἀν-επί-κάλυπτος, ον' ὁ μὴ ἐπικαλυμμένος.
ἀν-επί-καμπτος, ον' ὁ μὴ ἐπικαμπτόμενος, μὴ ἐπικαμφθείς.
ἀν-επί-κλήτος, ον (α στερ.+ἐπικαλέω) ὁ μὴ κατηγορούμενος, μὴ ψεγόμενος, ἀνεπίληπτος, ἀψυγος. Ἐπίρ. -τως=ἀνευ ἐπικρίσεως, ἀνευ ψόγου.
ἀν-επικούρητος, ον' ὁ ἀνευ ἐπικουρίας, ἀνευ συνδρομῆς.
ἀν-επί-κρίσις, ἡ· τὸ μὴ ἐκρίνειν.
ἀν-επί-κρίτος, ον' ὁ μὴ κριθείς || περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ (νὰ ἀποφασίσῃ), ἄκριτος.
ἀν-επί-κρυπτος, ον' ὁ μὴ κεκρυμμένος.
ἀν-επί-κόλυτος, ον' ἄκωλυτος, ἀνεμπόδιτος.
ἀν-επί-ληπτος, ον (α στερ.+ἐπιλαμβάνω) ὁ εἰς ὃν οὐδὲν δύναται τις νὰ προσάψῃ, ἀδιάβλητος, ἀψυγος· ἐπίρ. -τως.
ἀν-επί-ληστος, ον (α στερ.+ἐπιλανθάνω) ὁ δὲν δύναται τις νὰ λησμονήσῃ, ἀλησμόνητος.
ἀν-επί-λόγιτος, ον' ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιτος.
ἀν-επί-λύτος, ον' ἐπιδοδεμένος.
ἀν-επί-μ(ε)ικτος, ον' ὁ μὴ ἐπιμειγνύμενος, μὴ ἀναμειγνύμενος μετ' ἄλλων, ἀκοινωνήτος.
ἀν-επί-μ(ε)ϊξία, ἡ· ἔλλειψις ἐπιμειξίας || ἔλλειψις ἐμπορικῆς συναλλαγῆς.
ἀν-επί-μονος, ον' ὁ μὴ ἐπίμονος, ἀσταθῆς.
ἀν-επί-νοησία, ἡ· τὸ ἀκατανόητον.
ἀν-επί-νόητος, ον' ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος || ἀνίκανος νὰ ἀντιληφθῇ.
ἀν-επί-ξεστος, ον (α στερ.+ἐπιξέω) ὁ μὴ ἐπιξεσθεὶς, μὴ λειανθείς || ἀτελής, μὴ συντελεσθεὶς.
ἀν-επί-πληκτος, ον (α στερ.+ἐπιπλήσσω) μὴ ἐπιπληττόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιπλήξῃ, ἀμemptos || ἐπὶ κακῆς σημ. ἀδιόρθωτος, ἀκόλαστος.— || ἐνεργ. ὁ μὴ ἐλέγχων, ὁ μὴ ψέγων.
ἀν-επί-πληξία, ἡ· ἀτιμωρησία, ἀκολασία.
ἀν-επί-πρόσθετος, ον' ὁ μὴ ἐπιπροσθούμενος, ὁ ἀνευ τινός ἐπιπροσθήσεως, ὃς οὐδὲν ἐπιπροσθεῖ.
ἀν-επί-ρρηκτος, ον (α στερ.+ἐπιρρῆζω) ὁ μὴ χρησιμοποιοηθεὶς ἐτι διὰ δυσίας, μὴ ἀφιερωθείς.
ἀν-επί-σήμαντος, ον' ὁ μὴ διακρινόμενος, ἀπαρτήρητος.
ἀν-επί-σημείωτος, ον' ὁ ἀνευ ἐπισημειώσεων, ὁ μὴ ἐξηγηθείς, ἀνεξήγητος.
ἀν-επί-σκεπτος, ον (α στερ.+ἐπισκέπτομαι) ὁ μὴ ἐξετάζων, ἀπρόσεκτος.— || παθ., μὴ ἐξεταζόμενος, ἀπαρτήρητος.
ἀν-επί-σκεψία, ἡ· ἔλλειψις ἐπισκοπήσεως, ἐξετάσεις, παρατηρήσεις.
ἀν-επί-σκιάστος, ον' ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, καθαρός, λαμπρός.
ἀν-επί-σκόπητος, ον' προημελημένος, ἀνεξερεύνητος, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ὃν οὐδεὶς ἐπισκοπεῖ.— || ὁ ἀνεξάρτητος ἀπὸ Ἐπισκόπου (ἐκκλ.).
ἀν-επί-σκοπος, ον' ἀνευ ἐπιθλέψεως.
ἀν-επί-σκόπητος, ον' ὁ μὴ ἐπισκοπιζόμενος.
ἀν-επί-στάθμευτος, ον' ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπιστάθμιν, βλ. ὁ μὴ ὑποχρεωμένος νὰ παρέχῃ σταθμὸν (κατοικίαν) εἰς στρατιώτας.
ἀν-επί-στασία, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἐπιστοσίας, ἀπειρικεψία.
ἀν-επιστάτης, ον' ὁ ἀνευ ἐπιστάτου, ἀνευ φύλακος.
ἀν-επίστατος, ον (α στερ.+ἐπίστημι) ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος || παθ. ἀπαρτήρητος.
ἀν-επιστημονικός, ἡ, ὄν' ὁ μὴ ἐπιστημονικός.
ἀν-επιστημοσύνη, ἡ· ἔλλειψις ἐπιστήμης (γνώσεως), ἀγνοία, ἀπειρία (ἔλλειψις πείρας) || ἔλλειψις ἐπιδεξιότητος. Ἐκ τοῦ
ἀν-επιστήμων, ον, γεν. -ογος (α στερ.+ἐπιστήμω) ὁ μὴ πιστόμενος, ὁ ἀγνοῶν || ἀνεπιτήδειος,

ἀνεπιστημονικός || μετ' ἀρρφ., ὁ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ κάμῃ τι· ἐπίρ. -μόγως.
ἀν-επιστρεπτεύω=οὐκ ἐπιστρέφομαι=δὲν φροντίζω, εἶμαι ἀδιάφορος.
ἀν-επί-στρεπτος, ον' = ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, δηλ. ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος, ἄμελής.
ἀν-επί-στρεφής, ἐς'=ἀνεπίστρεπτος (βλ. λ.) || ἀκαμπτος, ἀμειλίχτος.
ἀν-επιστρεψία, ἡ· ἡ ἔλλειψις προσοχῆς ἢ ἐνδιαφέροντος, ἀδιαφορία, ἀμέλεια.
ἀν-επισφάλλης, ἐς'=ἀσφαλής.
ἀν-επίσχυτος, ον (α στερ.+ἐπέχω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ σταματήσῃ, ἀσυγκράτητος.
ἀν-επί-τακτος, ον (α στερ.+ἐπιτάσσω) ὁ μὴ διατασσόμενος, ὁ μὴ ὑπαγόμενος εἰς οὐδένα. Ἐπίρ. -τως.
ἀν-επί-τάτος, ον' ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτείνῃ, ὁ μὴ ἐπιτεινόμενος || ὁ μὴ ἐπιτεταμένος, μὴ γεντωμένος, ἀτέντωτος, χαλαρός.
ἀν-επί-τευκτος, ον' ὁ μὴ ἐπιτυχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀνεπιτυχής.—ἐπίρ. -τως.
ἀν-επί-τέχνητος, ον' ὁ μὴ ἐντεχνος, ὁ ἀνευ σχεδίου.—ἐπίρ. ἀνεπιτεχνήτως=ἀνευ ἐπιτεχνήσεως
ἀν-επιτήδειος, ον, ἰων. ἀν-επιτήδεος, ἡ, ον (α στερ.+ἐπιτήδεις) ὁ δέξιος, ἀκατάλληλος, μὴ ἐπιδέξιος, «ἀνεπιτήδειος» || ὄχληρός || ἐπιβλαβής. 2) ἐπὶ προσ., θυμωρῶς διατεθειμένος, ἐχθρικός, μὴ φιλικός, τραχύς.
ἀν-επιτηδειότης, -ητος, ἡ· ἀνικανότης, ἔσχευρη, τὸ ἀκατάλληλον.
ἀν-επιτήδευτος, ον (α στερ.+ἐπιτηδέω) ὁ μὴ ἐπιτετηδευμένος, ἀφελής, ἀπλοῦς, ἀπροσοποίητος.— || ὁ μὴ ἠσκημένος, μὴ δεδοκιμασμένος.
ἀν-επί-τίμητος, ον (α στερ.+ἐπιτιμάω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτιμήσῃ (ἐπιπλήξῃ) || ἀτιμωρητος.
ἀν-επί-τύχης, ἐς'=ἀνεπίτευκτος (βλ. λ.).
ἀν-επί-φαντος, ον' ὁ ἀνευ πολυτελείας καὶ ἐπιδείξεως.
ἀν-επί-φθονος, ον (α στερ.+ἐπιφθονος) ὁ ἀνευ φθόνου ἢ ψόγου, θυμωρῶς || μὴ φθονερός· ἐπίρ. -τως.
ἀν-επί-φραστος, ον' ἀπαρτήρητος, ἀπροσδοκῆτος.
ἀν-επιχείρητος, ον' (α στερ.+ἐπιχειρέω) ἀπρόσβλητος, ἀπροσμάχητος || ὁ μὴ ἐπιχειρηθείς.
ἀν-επί-ψυγος, ον' ὁ μὴ ἐπίψυγος, ἀμemptos.
ἀν-ἐπνευσα, ἄορ. α' τοῦ ἀναπνέω.
ἀν-επ-ονειδιστος, ον' ὃν δὲν δύναται τις ἢ ἕνεϊδισθῆναι, νὰ ψέξῃ, ἀψυγος, ἀμemptos.
ἀν-επόπτετος, ον' ὁ μὴ γινόμενος ἐπόπτης, μὴ περιληφθείς εἰς τοὺς ἐπόπτας, ὁ μὴ μυηθεὶς τελείως εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.
ἀν-ἐπούλωτος, ον' ὁ μὴ ἐπ-ουλωθείς.
ἀν-επτάμην, ἀνέπτην, μέσο. καὶ ἐνεργ. λόρ. δ' τοῦ ἀνιπτῶμαι· πρὸς ἀνα-πέτομαι.
ἀν-ἐράμαι βλ. ἀνεράομαι.
ἀν-εράομαι, ἄορ. α' ἀνηράσθην, ἀποθ. (ἀνά + ἐράω) ἐρῶ ἐκ νέου, ἀγαπῶ ἐκ νέου, πάλιν.
ἀν-εραστία, ἡ· τὸ μὴ ἐράσιον.
ἀν-εραστος, ον (α στερ.+ἐράω) ὁ ἀνευ ἐρωτος, ὁ μὴ ἀγαπώμενος || ὁ μὴ ἄξιος ἀγάπης.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ἐρῶν, μὴ ἀγαπῶν.
ἀν-εργαστος, ον' (α στερ.+ἐργάζομαι) ὁ μὴ ἐξεργασμένος, ἀκατέργαστος, ἀτελής.
ἀν-εργής, ἐς' ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ἀνευ ἀποτελέσματος.
ἀν-εργος, ον (α στερ.+ἐργον) ὁ μὴ τελεσθεὶς, ἀνεκτελεστος : ἐργα ἀνεργα=λατ. facta infecta.
ἀν-εργω, παλαιῶν. τύπος τοῦ ἀν-είργω (βλ. λ.).
ἀν-ερεδίζω, μέλ. -ισω· ἐρεδίζω, προκαλῶ, παροξύνω, ἐκ νέου (κατ' ἐπανάληψιν).
ἀν-ερείδω· ὑποστηρίζω, στηρίζω τι ἐπὶ τινος.
ἀν-ερείκτος, ον, ὁ μὴ ἐρείκτος, μὴ τετριμμένος εἰς λεπτά μέρη, μὴ ἀληθεύμενος.
ἀν-ερείπομαι, (ἀνά+ἐρείπω) ἀποθ., ἐν χρῆσει μόνον παρ' ὄμ. ἐν τῷ γ' πλθθ. ἄορ. α' ἀνηρείπαντο· ἀναρπάζω καὶ ἀπάγω μακρὰν.

ἀν-έρευτος, ον' ὁ ἄνευ ἐρείσματος, ἀσπῆριτος. **ἀν-ερέπτομαι** πασσωδικῶς συστέλλομαι. **ἀν-ερεύω** ἀναπέμπω, ἐκβάλλω διὰ τοῦ στόματος || μέσ. (ἐπὶ ποταμῶν) ἐκβάλλω, χύνωμαι. **ἀν-ερευνάω, μέλ. -ήσω** ἀναζητῶ, ἐξετάζω, ἀνιχνεύω, «ἀνερευνάω». **ἀν-ερευνήσις, -εως, ἡ'** ἀναζητήσις. **ἀν-ερευνήτης, ον** (α στερ.+ἐρευνάω) ὁ μὴ ἀνερευνηθεὶς || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ερευνηθῆ, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἀνεύρη, νὰ ἀνερευνήσῃ. **ἀν-ερίδευτος, ον'** ἀδέκαστος, ἀδωροδόκτος. **ἀν-ερίναστος, ον** (α στερ.+ἐρίναζω, ἐρίνεός) (ἐπὶ σύκων), δταν ὠριμάζων χωρὶς νὰ ἔχωμεν κρυσμῶση εἰς τὴν συκὴν δλύνθους (ἀγρίας συκῆς). **ἀν-ερκής, ἐς** (α στερ.+ἐρκος) ἀπροσπάτετος, ἀφύλακτος. **ἀν-ερμάστιος, ον'** ὁ ἄνευ ἔρματος, «χωρὶς σαβοῦραν» (ἐπὶ πλοίων). **ἀν-ερμηνευτος, ον'** ὁ μὴ ἐρμηνευθεὶς ἢ μὴ ἐρμηνεύμενος, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἐρμηνεύσῃ, ἀνεξήγητος, ἀπερίγραπτος. **ἀν-έρωμαι, ἐπ. ἀν-είρωμαι** ἄορ. ἀνηρόμην, ἀποθ. (ἀν+ἐρέομαι) ἐρωτῶ, ἀνακρίνω. **ἀν-έρπω, ἄορ. α' ἀν-εἰρπύσσα** (ἴσως: ἐξ ἐν. ἀν-ερ-πύζω) ἔρπω, σύρομαι πρὸς τὰ ἄνω. **ἀν-έρρω, ἄορ. α' ἀνήρρωσα** ἀπέρχομαι, «πηγαίνω κατὰ διαβόλου» (μετὰ συνυποθηλουμένης τῆς ἀτυχίας, συμφορᾶς) ἀνερρε=«γκρεμοτοσκίου, ξεκουμπίσου», λατ. *abi in malam rem*. Βλ. ἐρρω. **ἀν-ερυδρίαστος, ον'** ὁ μὴ ἐρυδριῶν. **ἀν-ερυδριάω, μέλ. -άσω** [ᾶ] ἀρχίζω νὰ ἐρυδριῶ, «ξεροκοκκινίζω». **ἀν-ερίω, ἰων. ἀν-εἰζύω** μέλ. -ύσω ἔλκω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασύρω. **ἀν-έρχομαι, μέλ. ἀνελεύσομαι** ἄορ. β' ἀνήλυθον ἢ ἀνήλυθον πρ. ἀνελήλυθα ἀναβαίνω, ἀνυψοῦμαι, μεγαλώνω, αὐξάνω (ἐπὶ ζῴων) || ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω || ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀναφλέγομαι, ἀναλάμπω. — II πηγαίνω, ἐν ἔρχομαι, ὅπου, ἐπιστρέφω || ἐπανέρχομαι εἰς ἕν πράγμα. 2) ἀνέρχεσθαι εἰς τινα=ἀναφέρωμαι εἰς τινα, ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος. **ἀν-ερωνάτω, μέλ. ἤσω** ἐρωτῶ πάλιν ἢ κατ' ἐπιανάληψιν. **ἀν-ερωτητέον**=δεῖ ἀνερωτᾶν (βλ. ἀνερωτάω). **ἀν-έσαιμι, εὐκτ. ἐπ. ἄορ. α'** τοῦ ἀν-λήμι. **ἀν-έσαιν, γ'** πλ.θ. ἄορ. β' τοῦ ἀν-λήμι. **ἀν-έσαιντες, μέτ. τοῦ ἀνεῖσαι, ἄορ. α'** τοῦ ἀν-ίζω. **ἀν-έσαι, ἐπ. ἀντὶ ἀνήσει, γ'** ἐν. μέλ. τοῦ ἀνίημι. **ἀν-εσθίω** (ἐπὶ ἐλκῶν) βιβρώσκω, φθείρω. **ἀν-εσθία, ἡ'**=ἀνεσις (βλ. λ.). **ἀν-εσις, -εως, ἰων. -εσις, ἡ** (ἀνίημι) χαλάρωσις, «ξετέντωμα», ὅπως ἐπὶ τῶν χορδῶν λύρας, ἀνάπαυσις, ἀφροντισία, ἀδιαφορία ἀνεσις κακῶν=ἐλάττωσις τῶν συμφορῶν. 2) ἀπόλαυσις, ἀκολασία. **ἀν-έσσυτο, γ'** ἐν. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἀνα-σεύω (βλ. λ.). **ἀν-έστην, ἄορ. β'** τοῦ ἀν-ίστημι. **ἀν-έστιος, ον** (α στερ.+ἐστία) ὁ ἄνευ ἐστίας (κατοικίας) ἢ πατριδος, ἔρημος. **ἀν-έσχεδε, ἀνεσχέδομαι, ποιητ. τύποι** ἐπεκτ. ἀντὶ ἀέσχε, ἀνέσχομαι, ἄορ. β' τοῦ ἀν-έχω. **ἀν-ετάζω, μέλ. -σω** ἐξετάζω ἐξαντλητικᾶ, ἀνερωτῶ, ἀνακρίνω. **ἀν-εταίριος, ον** ὁ ἄνευ ἐταίρων, ἄνευ φίλων. **ἀν-ετασις, -εως, ἡ** (ἀνετάζω) ἐξετάσις, ἀνίχνευσις, ἔρευνα. **ἀν-ετείλα, γ'** ἐν. ἄορ. α' τοῦ ἀνα-τέλλω. **ἀν-ετέον**=δεῖ ἀνίεσθαι (τοῦ ἀνίημι)=πρέπει νὰ ἀφήσῃ (νὰ χαλαρώσῃ) τις. **ἀν-ετερύωτος, ον'** ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος. **ἀν-ετικός, ἡ, ὄν'** ὁ παρέχων ἀνεσιον. **ἀν-έτην, ἄορ. β'** τοῦ ἀνάτημι. **ἀν-ετοιμος, ον** (α στερ.+ἐτοιμος) ὁ μὴ ἐτοιμος. **ἀν-ετος, ον** (ἀνίημι) χαλαρωμένος, χαλαρός, μὴ τεταμένος, ἀπανος (κυρ. ἐπὶ τῶσσι). 2) ὀηλαγμένος οἰοῦθήποτε κόπου, περιφρομένος ἐλευθερίας (ἐπὶ τῶν ἀφεισρωμένων εἰς θεῶν) || ἐλευθερός. **ἀν-ετρήφην, παθ. ἄορ. β'** τοῦ ἀνα-τρήφω.

ἀν-ετύμο-λόγητος, ον' ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐτυμολογίαν, ὁ ἀγνώστου παραγωγῆς. **ἀν-ετύμος, ον'**=τῆ προηγ. **ἄνευ, πρῶθ. μετὰ γεν.** χωρὶς, ἄνευ ἄνευ θεῶν (λατ. sine Diis)=χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν ἄνευ τοῦ κραινοντος=λατ. *in jussu regis*=χωρὶς τὴν ἐγκρισιν τοῦ βασιλέως. 2) μακρᾶν ἀπό... 3) ἐν τῷ περὶ λόγῳ, παρεκτός, πλὴν, ἐξαιρουμένου (τοῦ, τῆς), ὡς τὸ χωρὶς. **ἄνευ: ἄνευ, ἀνευθε, Δωρ. ἀνευν, Ἡλ. ἀνευς, Μεγαρ. ἀνις** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ χωρὶς) παράγονται ἐκ στερ. προθεμ. μορίου ἀν- ὅ βλ. ἄνευ (*ἀνευ, γοτθ. *inu*, παλ-γερμ. *āno* (νεογερμ. *ohne*)). **ἀν-ευάζω** ἀνακράζω εὐα (ἐπιφθεγμα ἔμμου εἰς Διόνυσον) τιμῶ τινα διὰ τοιοῦτων ἐπιφωνήσεων, ἐπευφημῶ. **ἀνευθε, καὶ πρὸ φων. ἀνευθεν (ἀνευ):** 1) Πρῶθ. μετὰ γεν., ἄνευ, χωρὶς, δίχως. 2) μακρᾶν ἀπό. — II ἐπὶ, μακρᾶν, μακρᾶν ἀπό. **ἀν-εὔθετος, ον** (α στερ.+εὔθετος) ὁ μὴ εὔθετος, ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος, ἀκατάλληλος, ὀχληρός. **ἀν-εὔθυνος, ον** (α στερ.+εὔθύνω) ὁ μὴ ὑπεύθυνος, μὴ ἔχων νὰ δώσῃ λόγον, «ἀνεύθυνος» || ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ἐνοχος, ὁδῶς. **ἀν-εὔθυνος, ον** (α στερ.+εὔθύνω) ὁ μὴ εὔθυνός, μὴ καθιστάμενος εὔθους. **ἀν-ευκτος, ον** (α στερ.+εὐχομαι) ὃν δὲν εὐχεται τις, μὴ εὐκτός, ἀνεπιθύμητος. — II ἐνεργ., ὁ μὴ εὐχόμενος διὰ τι, ὁ μὴ παρακαλῶν. **ἀν-εὐλαβεία, ἡ'** ἡ ἔλλειψις εὐλαβείας, σεβασμοῦ || ἀμέλεια, ἀφροντισία. **ἀν-εὐλαβής, ἐς'** ὁ μὴδὲν φοβούμενος, ἀφοβός || ὁ μὴ εὐλαβῆς πρὸς τὰ δεῖτα. **ἀν-ευρεῖν, ἀορ. β'** τοῦ ἀνευρίσκω. **ἀν-ευρεσις, -εως, ἡ** (ἀνευρίσκω) ἡ ἐξεύρεσις, ἀνακάλυψις. **ἀν-ευρετέον, ρημ. ἐπιθ.** τοῦ ἀνευρίσκω πρέπει νὰ ἀνεύρη (νὰ ἀνακαλύψῃ) τις. **ἀν-εὔρετος, ον** (α στερ.+εὔρεσκω) ὁ μὴ ἀνευρεθεὶς, μὴ ἀνακαλυφθεὶς || ὁ μὴ ἀνευρισκόμενος, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἀνεύρη (ἀνακαλύψῃ). **ἀν-εὔρημα, -ατος, τό** ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις. **ἀν-ευρίσκω, μέλ. ἀνευρήσω** ἄορ. β' ἀνεύρον ἀνάττ. μέσ. ἄορ. α' ἀνευράμην παθ. ἄορ. α' ἀνευρέθημι ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω, «ἀνευρίσκω». — Παθ., ἀνευρισκομαι, ἀνακαλύπτομαι. **ἀ-νευρος, ον** (α στερ.+νεῦρον) ὁ ἄνευ νεύρων || ἀνειμένος, χλιαρός, ἄτονος, ἀδύνατος. **ἀν-εὔρυνσις, -εως, ἡ'** ἡ διεύρυνσις, ἡ διαστολή, τὸ δινοῖγμα. **ἀν-ευρύω** εὐρύνω, διανοῖγω, διαστελλῶ. **ἀν-εὔρυσμα, τό** (ἀνεύρω) ἡ διαπλάτυνσις. **ἀν-ευφημέω, μέλ. -ήσω** ἀνακράζω αὐθήμει, εὐφημεῖτε || ἀνακραυγάζω «ξεφωνίζω» || ὑπόδεχομαι μετ' ἐπευφημιῶν. **ἀν-ευφημητός, ον'** ὁ μὴ ἀνευφημηθεὶς, μὴ ἐπαινεθεὶς. **ἀν-εύχομαι, ἀποθ. ἀνακαλῶ, ἀποσύρω, παράκλησιν. ἀν-εφ-άλλομαι, ἀποθ.** ἀναπηδῶ κατὰ τινος. **ἀν-εφ-απτος, ον** (πρβλ. ἀνεπαφτος) ὃν δὲν διακαιοῦται νὰ ἀπαγάγῃ τις εἰς δοῦλον. **ἀν-εφ-εδος, ον'** ὁ ἄνευ ἐφέδρου (βλ. λ.). **ἀν-εφ-έλομαι** ἀνασύρω δι' ἐμαυτόν. **ἀ-νεφέλος, ον** ἐπ.κ. ἀννεφέλος (α στερ.+νεφέλη) ὁ ἄνευ νεφελῶν, σίδηρος, ἀκάλυπτος, φανερός. **ἀν-εφθος, ον'** ἄβραστος || (ἐπὶ πλίνθων) ὠμός, μὴ ὀπτός, ἄψητος. **ἀν-εφ-ικτος, ον** (α στερ.+ἐφικνέομαι) ὁ μὴ ἐφικτός, ἀφθαστος, ἀπρόσιτος. **ἀν-εφ-οδος, ον'** ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐφοδόν. **ἀν-εχ-έγγυος, ον** (α στερ.+ἐχέγγυος) ὁ μὴ παρέχων ἐγγύησιν || ὁ μὴ ἐμπνένων ἐμπιστοσύνην. **ἀν-έχσι** (βλ. ἀν-έχω) **ἀν-έχω, πρτ. ἀνείχω** ὡς ἀν-ίσχω, ἀνίσχω μέλ. ἀν-έξω, ὡς ἀνα-σχήω ἄορ. β' ἀν-έσχω, ποιητ. ἀν-έσχεθον πρ. ἀν-έσχηκα.—Παθ. ἄορ. α' ἀν-έσχεθην

πρ.κ. ἀνέσχημαι· ἀπαντᾷ καὶ γ' ἐν. ἐν. Ὅρ. ἀνέχησι ὡσαύτ' ἐν. ἀνέχημι· (ἀνά+έχω)· κρατῶ ὑψηλά, σηκώνω ὑψηλά, ἀνατείνω (π.χ. τὰς χεῖρας ἐν προσευχῇ ἢ ἐν μάχῃ) || κρατῶ ὑψηλά καὶ ἐπιδεικνύω εἰς τινα || ἀνέχειν φάος=κρατῶ ὑψηλά ὡς (λαμπάδα) || κυρ. ἐν τῇ φράσει ἀνεχε, πάρεχε, φῶς, ἡ ἀπλῶς ἀνεχε, πάρεχε = κράτει ὑψηλά τὴν ἀνημμένην λαμπάδα καὶ φέγγε εἰς τὴν πομπὴν τοῦ γάμου, κάμε γρήγορα, προπορεύου. 2) ἐκδειάζω, ἐγκωμιάζω, ἐπαίνω. 3) ἐπὶ χώρος: ἀνέχειν τὴν ἀκρῆν=προβάλλειν ἀκρωτήριον (ἀνέχει ἡ ἄκρα=προεξέχει τὸ ἀκρ.). 4) ὑποστηρίζω || ἐξακολουθῶ νὰ πράττω τι || μετὰ μτχ.: στέβας ἀνέχει=ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾷ || περὶ τῆς ἀηδόνος: ἀνέχειν κισσόν=διαμένειν συνεχῶς εἰς τὸν κισσόν, κατοικεῖν ἐν αὐτῷ.— || οὐγκρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἀνακόπτω: Ζεὺς ἀνέχων, ἀντίθ. τῷ ἴων (ὁ σταματῶν τὴν θροῦχὴν).— || ἀμτδ., σηκώνομαι ὑψηλά, ἀνυψοῦμαι, ἀνέρχομαι (κυρ. ὑπὸ τὸν τύπον ἀνίσχω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου) || ἐπὶ συμβάντων, συμβαίω, γίνομαι, λαμβάνω χώρον || μετὰ γεν.. ἀνατέλλω, ἀνέρχομαι, ἔκ τινος || συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω, ἔκ τινος. 2) προέρχομαι, προεκβάλλω, προεξέχω (κυρ. ἐπὶ ἀκρωτηρίου προσεξέχοντος πρὸς τὴν θάλασσαν). 3) διατηρῶ, ἐξακολουθῶ νὰ πράττω τι. Β'. Μέσον ἀν-έχομαι· μετὰ ἀνέχειν ἢ ἀνασχίσσομαι· ἀττ. πρτ. καὶ ἀόρ. β' μετὰ διπλῆς αἰθέσης. ἠνειχόμεν, ἠνεσχόμεν· κυρῶς κρατοῦμαι (κρατῶ ἐμαυτὸν) ὑψηλά || κρατοῦμαι ὀρθῶς ἐναντίον τινός (πράγμ.), ἀντέχω, ἀνδιόταμαι, βασιτῶ, διαρκῶ || οὕτω ἐν τῇ μτχ. ἀνεχόμενοι φέρουσι=φέρουν μετ' ὑπομονήν. 2) ἀνέχεσθαι ξείνους=ὑπομένειν (ἐπιτρέπειν) τὴν παρουσίαν ξένων, (καὶ οὕτω) ὑποδέχεσθαι αὐτούς.— || Κρατῶ ὑψηλά, ἀνατείνω, ὅ,τι εἶναι ἰδικόν μου: ἀνέχεσθαι χεῖρας = σηκώνω τὰς χεῖράς μου (πρὸς πάλιν, μάχην).— || σπανίως, συγκρατοῦμαι ἀπὸ ἄλλου (ἐπὶ νυκτερίδων, αἰτίνες κρέμονται ἢ μία ἀπὸ τῆν ἄλλην).

ἀν-έφανος, ον (α στερ.+έφανω)· (ἐπὶ ὑπαλμύρων ὑδατων) τὸ ἀκατάλληλον πρὸς εἴψηρον (βροσίμον) τροφῶν.

ἀνεψία, ἡ, θηλ. τὸ ἀνεψιός· ἐξαδέλφη, (ἢ μτγν. καὶ ἀνεψιά, ὡς καὶ ὕν).

ἀνεψιαδῆ, ἡ' θυγάτηρ πρώτου ἐξαδέλφου ἢ πρώτης ἐξαδέλφης (θηλ. τοῦ ἐσπομ.).

ἀνεψιόδου, -οῦ, δ' υἱὸς τοῦ πρώτου ἐξαδέλφου (ἢ πρώτης ἐξαδέλφης). Ἐκ τοῦ

ἌΝΕΨΙΟΨ, δ' πρώτος ἐξαδέλφος, γεν. ἐξαδέλφου (μτγν. ἀνεψιός, ὡς καὶ ὕν).

Ἐτυμ. : ἄκ ρ. νεπ-ι α-νεψιός (α- ἄθροιστ.), πρβλ. νεπ-οδ-ες = ἀπόγονοι· πρβλ. λατ. nepos, nepis — σανσρ. nāpāi, nāp-tar=ἀπόγονοι, θηλ. narpī=θυγάτηρ, ἔγγονῆ—Zenb. narpār, narpai=ἀπόγονοι, θηλ. narpī=συγγένεια, narpīya=οικογένεια—Γοτθ. niþjis āra., niþh-jō θηλ.=συγγενής — παλ.-γερμ. nepo, nifilla — παλ.-λιθ. nepolis (ἀνεψιός, ἔγγονος), nepis (=ἔγγονος)· Ἰαπ. *anepōlios.

ἀνεψιότης, -ητος, ἡ' ἢ συγγένεια τῶν πρώτων ἐξαδέλφων.

ἀν-έψυχθεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἀνα-ψύχω.

ἀν-έψω βράζω ἐκ νέου.

ἀνεψ ἢ ἀνεω· βλ. ἀνεως.

ἀν-έψω, ἀττ. πρ.κ. τοῦ ἀνοίγω, μτχ. ἀνεψώς,

πάντοτε ἀμτδ.

ἀν-έψωγον, πρτ. τοῦ ἀνοίγω.

ἀν-έψωγται (καὶ οὐχὶ ἀνεόγται), ἀντι ἀνεΐνται, γ' πληθ. παθ. πρ.κ. τοῦ ἀνίημι (ὡσαύτ' ἐξ ἐνεστ. ἀν-εύω)· ἔχουσιν ἀφιερωθῆ.

ἀν-έψωξα, ἀόρ. α' τοῦ ἀνοίγω.

ἀνεως, γεν. -ω, δ, ἡ' ἀττ. τύπος ἀπρηχαιωμένου ἐπιθ. ἀναως, ἀνάως (α στερ.+αῦω=φωνώζω)· ὁ ἄνευ κραυγῆς βουβός || ἀνεψ, ὄνομ. πληθ.

Ἐτυμ. : ἄλλος τύπος παραλλ. = ἀν-εφο-ς (τοῦ ἀν-ίημι) = χαλαρός, ἥσυχος (βοσκική σημ. = σιγηλός). Κατὰ τὸν Becht. lexil. 45 ἀνεως· ἀν-ηφο-ς (τοῦ ἡμί) = ὁ μὴ ὀμιλῶν.

ἀν-εψόχην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἀνοίγω.

ἀνη, ἡ (ἀνω)· ἐκτέλεσις (πρβλ. ἀνή· ἀνυσις καὶ πρᾶξις· Ἡτόχ.).

ἀν-ηθάω μέλ. -ήσω· γίνομαι νέος ἐκ νέου, λατ. repuerascere || φθάνω εἰς ἡβην, γίνομαι ἐφηβος· Ἐκ τούτου τὸ

ἀν-ηθητήριος, α, ον' ὁ κάμνων τινὰ πάλιν νέον, ἀνανεών.

ἀν-ηθος, ον (α στερ.+ήθη)· ὁ μὴ φθάσας ἀκόμη εἰς τὴν ἡβην, (τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου), ἀγένειος (ἀντίθ. τῷ ἐφηβος).

ἀν-ήγαγον, ἀόρ. β' τοῦ ἀν-άγω.

ἀν-ηγεμόνευτος, ον (α στερ.+ἡγεμονεύω)· ὁ ἄνευ ἡγεμόνος, ἄνευ ἀρχηγού, ἢ ὁδηγού.

ἀν-ηγεμονικός, ἡ, ὄν' ὁ μὴ προσήκων ἡγεμόνι.

ἀν-ηγέομαι, μέλ. -ήσομαι, ἀποθ. διηγούμαι, ἀφ-ηγούμαι, ἀναφέρω.

ἀν-ηθής, ἐς' = ἀηθής.— ἐπίρ. ἀνηθέως=ἀηδῶς.

ἀν-ήδονος, ον' ὁ μὴ προξενῶν ἡδονήν, ἀτερ-πής, ὀχληρὸς, δυσάρετος.

ἀν-ηδυντος, ον (α στερ.+ἡδύνω)· ὁ μὴ ἡδυσμέ-νος, μὴ ἡρτυμένος, μὴ ὠριμασμένος || δυσάρετος, ἀηδής, ἀπεχθής.

ἀν-ηδυστος, ον' = ἀνηδυντος (βλ. λ.).

ἀνήη, ἐπ. ἀντι ἀνή, γ' ἐν. ἀορ. β' ὑποτ. τοῦ ἀνίημι.

ἀνηθ-έλαιον, τό ἔλαιον τοῦ ἀνήθου.

ἀνηθίνος, ἡ, ον (ἀνηθον)· ὁ κατεσκευασμένος (παροσκευασμένος) ἔξ ἀνήθου.

ἀνηθίτης, (οἶνος)· οἶνος μεμιγμένος ἀνήθω.

ἌΝΗΘΟΝ, τό (ἢ ἀνηθον)· ὁ «ἀνηθος», λατιν. anethum· ἰων. ἀνησον ἢ ἀνησον· ποιητ. ἀνηθον ἢ ἀνηθον.

ἀν-ηθο-ποιήτος, ον' ὁ μὴ περιγράφων μετ' ἀκρι-βείας τὸν χαρακτήρα προσώπου || ὁ ἄνευ ἡθικῆς χαρακτήρος, ἀηθικός.

ἀν-ηῖσα, ἀόρ. α' τοῦ ἀν-αἰσσω (δ βλ.).

ἀν-ηῖον, ἐπ. ἀντι ἀνήειν, πρτ. τοῦ ἀνειμι.

ἀν-ήκα, ἀόρ. α' τοῦ ἀν-ίημι.

ἀν-ήκεστος, ον (α στερ.+ἀκείομαι)· ὁ μὴ θερα-πευόμενος, ἀνιάτος, ἀθεράπευτος: ἀνήκεστα ποι-εῖν τινα=προξενῶ εἰς τινα ἀνεπανόρθωτον συμ-φορὰν· ἀνήκεστα πάσχειν=ὑφίσταμαι παντελῆ δλε-θρον.— || ἐνεργ., ὁ προξενῶν ἀνεπανόρθωτον βλά-θην, ὀλεθριώτατος, θανατηφόρος· ἐπίρ. ἀνηκέστος διατιθέσθαι = μεταχειρίζομαι με ἀποτροπιαστικῆν σκληρότητα.

ἀν-ηκῆς, ἐς (α στερ.+ἄκος)· τῷ προηγ.

ἀν-ηκιδώτης, ον (α στερ.+ἀκιδωτός)· ὁ ἄνευ ἀ-κίδος, ἄνευ αἰμυγῆς.

ἀν-ηκοῖα, ἡ' τὸ μὴ ἀκούειν || ἀγνοία.

ἀν-ηκοός, ον (α στερ.+ἀκοή)· ὁ ἄνευ ἀκοῆς, κω-φός || ὁ μὴ ἔχων ἀκούσει περὶ τινος πράγμ., ὁ ἀ-γνοῶν αὐτό. 2) ὁ μὴ δέλων νὰ ἀκούσῃ, ἀπειθ-αρχος.— || ὁ μὴ ἀκουσθεῖς.

ἀν-ηκουστέω, μέλ. -ήσω· δὲν δέλω νὰ ἀκούσω, παρακοῦω || εἶμαι ἀπειθαρχος. Ἐκ τοῦ

ἀν-ηκουστίς, ἡ' ἔλλειψις ἀκοῆς, κώφωσις, κω-φότης.

ἀν-ηκουστος, ον (α στερ.+ἀκούω)· περὶ οὐ δὲν ἔχει τις ἀκούσει, πρωτάκουστος, τρομερός.— || ἐνεργ., ὁ μὴ δέλων νὰ ἀκούσῃ, ἀνυπάκοος.— Ἐδ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἀνήκουστον=ἔλλειψις ὑπακοῆς, παρακοή.

ἀν-ήκω, μέλ. -ξω (ἀνά+ήκω)· φθάνω ὑψηλά ἕως κάπου. 2) ἔχω φθάσει ὑψηλά ἕως ἐν σημεῖον: ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκειν = φθάνω (ἔχω φθάσει) εἰς ὑψιστον σημεῖον || ἀναφέρω, παραπέμπω, ἀποτεινο-μαι πρὸς τι πρόσωπον ἢ πράγμα (ἢ ἀνήκω εἰς αὐ-τό).— || ἐπανερχομαι.

ἀν-ηλάκκτος, ον' ὁ μὴ ἐξσηκημένος εἰς τὴν ἡλακτῆν, ἀδαῆς εἰς τὸ νῆδην.

ἀν-ηλάλαζον, ἀηλάλαξα, πρτ. καὶ ἀόρ. α' τοῦ ἀηλάλαζω (δ βλ.).

ἀν-ηλάτο, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ ἀνάλλομαι (δ βλ.).

ἀν-ηλάτος, ον (α στερ.+ἐλάτω)· ὁ μὴ ἐλατός, ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἐκτείνῃ διὰ σφρηλατῆσεως || μτφρ. ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπος.

ἀν-ηλεγής, ἐς' ὠμόφρων, σκληρός.

ἀν-ηλεής=ἀνελεής, ἀνελεος (& βλ.).

ἀν-ηλέητος, ον' ὁ μὴ ἐλεούμενος, ὄν οὐδεὶς ἐ-λεεῖ || ὁ ἀνάξιος ἐλέους.

ἀν-ήλεπτος, ον (α στερ.+ἀλείφω)· ὁ μὴ ἀλη-
λιμμένος.

ἀν-ηλεψία, ἡ ἡ κατάσταση τοῦ μὴ ἀληλιμμέ-
νου, ἀκαθαρσία.

ἀν-ηλής—*ἀηλής* (βλ. λ.).

ἀν-ηλιάζω, ἐκδέτω εἰς τὸν ἥλιον.

ἀν-ηλιαστός, ον· ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον.

ἀν-ηλικός, ον (α στερ.+ἡλιός)· ὁ μὴ φθάσας ἀ-
κόμη εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν.

ἀν-ήλιος, ον (α στερ.+ἡλιός)· ὁ ἄνευ ἡλίου, σκι-
ερός, σκοτεινός.

ἀν-ήλιπος, δωρ. *ἀνάλιπος, ον* (α στερ.+ἡλιω, εἴ-
δος ὑποδήματος, πέδιλον)· ὁ ἄνευ πεδίων, ἀνυ-
πόδητος, «ξυπόλυτος» (πρβλ. *ἡλίπος, ηλίπους*).

ἀν-ηλιφής, ἐς (καὶ *ἀνῆλιφος*)= *ἀνήλεπτος* (βλ. λ.).

ἀν-ηλύσις, -εως, ἡ (*ἀνέρχομαι*)· ἄνοδος, 2) ἐ-
πιτορφή.

ἀν-ήλωσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἀν-αλίσκω*.

ἀν-ήμελκτος, ον (α στερ.+ἀμέλω)· ὁ μὴ ἡμελ-
γμένος, «ἀνάρμεχτος», «ἀνόρμεγος».

ἀν-ήμερος, ον (α στερ.+ἡμέρος)· ὁ μὴ ἡμερος,
ἀγριός, ἀπίθασος || ἐπὶ φυτῶν, ἀγριός.

ἀνήνασθαι, ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ *ἀναίνομαι*, ἐκ τοῦ
αὐτοῦ δὲ χρόνου ἀπαντῶναι εἰ τύποι *ἀνήνωτο* γ' ἐν.
'Ορ., *ἀνήνηται* γ' ἐν. ἴσοτ.

ἀν-ηνεμία, ἡ=*ηνεμία*, γαλήνη. Ἐκ τοῦ

ἀν-ἡνεμος, ον (α στερ.+ἄνεμος)· ὁ ἄνευ ἀνέμου,
γαλήνιος, ἥσυχος || *ἀνήνεμος χειμῶνων* (ἀντί *ἄνευ*
ἀνέμου χειμῶνων)=ἄνευ τῆς πνοῆς τῶν θυελλῶν.

ἀν-ἡνίος, ον· ἀντί *ἀν-άνιος* (α στερ.+ *ἀνία*)· ὁ
ἄνευ πόνου.

ἀνήνοθε, ἐπ. πρκ. β' μετὰ σῆμ. ἀορ. ἀπαντᾷ παρ'
'Ομ. δις· *αἶμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς* (Λ 266)= αἶμα
ἀνέβλυσεν ἐκ τῆς πληγῆς—*κνίση ἀνήνοθεν* (ρ 270)
=ἡ κνίσια (ὀσμή) ἀνῆλθεν (ὡσεὶ ἐκ ρῆμ. * *ἀνέθω*=
ἀνέρχομαι, ὀσμομαι, πρβλ. *ἐνήνοχα*· * *ἐνέκω, ἐθῆ-*
δοκα· ἔδω. Κετ' ἄλλους τὰ ρῆμ. ταῦτα ἐσχηματίσθη-
σαν κατ' εὔθειαν ἐκ τῶν προθ. *ἀνά, ἐν* μετὰ τῆς κα-
ταλ. *εἶθω*).

ἀν-ἡνυστος καὶ ἀν-ἡνύτος, ον (α στερ.+ἀνύω)· ὁ
μὴ δυνάμενος νὰ τελειωθῇ, νὰ συμπληρωθῇ, ἀτε-
λειώτος, ἀνεκτέλεστος, ἀκατόρθωτος, μάταιος.

ἀν-ἡνύτος, ον= *ἀνήνυστος* (βλ. λ.) || ἀτελεῦτη-
τος, ἄνευ τέλους.

ἀν-ἡνωρ, -ορος, ὁ (α στερ.+ἀνήρ)· θανάδρος,
ἀνάξιος ἀνδρός, δηλυπρεπής, ψοφοδεής (ὡς τὸ *ἀν-*
ανδρός, βλ. λ.).

ἀν-ἡπται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἀνάπτω*.

ἀν-ἡπύω, μέλ. -σω = *ἀναφωνέω*· ἀνακράζω, φω-
νάζω δυνατὰ || ᾄδω.

'ΑΝΗ'Ρ, ὁ, γεν. *ἀνδρός*, 3ου. *ἀνδρεί*, αἰτ. *ἄνδρα*,
κλιτ. *ἀνερ'* πληθ. *ἄνδρες, -δρών, -δράσι, -δρας*. Ἐπ.
ὡς γεν. *ἀνέρος* κλπ., 2ου. πληθ. *ἄνδρεςσι*· «ἀνήρ»,
ἄνδρας (ἀντιθ. τῷ *γυνή*), λατ. *vir* (οὐχὶ *homo*).— II
ἄνδρωπος, ὡς ἀντιθ. τῷ *θεός*: *πατήρ ἀνδρῶν τε θε-*
ῶν τε.— III ἀνήρ, ὄριμος ἄνδρας, ἐν ἀντιθ. πρὸς
τὸν νεανίαν.— IV «ἄνδρας» μετ' ἐμφάσεως «πραγμα-
τικά ἄνδρας», ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ γενικόν *ἄν-*
θρωπος: *Πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες*.—
V οὐχὺς: *αἰγῶν ἀνήρ* (πρβλ. τὸ τοῦ Βιργιλ. *vir*
gregis).

Ἐτυμ.: ἐκ ῥ. *nar-, nar-* μετὰ προθεσμ. εὑφων. α-
καὶ ἀναφωμένου δ: α-*ν(δ)ρ-* (πρβλ. παρ' Ἑουσ. *δρωψ*
**νρ-ωψ*)· *ν(δ)ρ-ωψ*=ἀνήρ). Πρβλ. ὡς *σανκρ. nar,*
nar-as = ἀνήρ, *nar-ja-s*=ἀνδρικός, *ητ'-tama-s* ἄν-
δραιοτάτος—*Zenḍ. nar, para*=ἀνήρ, *paia*=ἀνδρι-
κός.— Ἄλλοι δέχονται ἰαπ. βίασιν *anḗr*. Παράγωγα:
ἀνδρεῖος, ἀνδρεία, ἰμ. *ἡνωρέη, ἀγ-ἡνωρ*, παρ' Ἑουσ.
«δρωψ' ἀνθρωπος» καὶ *«νωρεῖ' ἐνδρεῖσι», ἀνθρ-ω-*
πος=δρωψ (< *νερ-ωψ*)· *νρ-ωψ*· *ν(δ)ρ-ωψ*· *δρωψ*)·
πρβλ. καὶ *δρωπῆτα*=*ἀνδρωπῆτα*.

ἀνήρ, παρ' Ἄττ. κατὰ κράσιν, ἀντί δ *ἀνήρ*.

ἀν-ἡρέθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἀν-αίρεω*.

ἀν-ἡρεϊκός, ον· ἰων. ἀντί *ἀνέρεϊκτος* (βλ. λ.).

ἀν-ἡρέμητος, ον· ὁ μὴ ἡρεμῶν.

ἀν-ἡρεφής, ἐς (α στερ.+ἡρέφω)· ὁ ἄνευ ὀροφῆς.

ἀνήρης, ἐς (*ἀνήρ*)= *ἀνδρωδής* (βλ. λ.).

ἀν-ἡριθμός, ον, ποιητ. ἀντί *ἀν-ἀριθμός* (βλ. λ.).

ἀν-ἡρόμην, ἀόρ. β' τοῦ *ἀν-ἡρομαι* (βλ. λ.).

ἀνῆρός, ἄ, ὄν=*ἀνιαρός* (βλ. λ.).

ἀν-ἡροτός, ον (α στερ.+ἄρω)· μὴ ἡροτριωμένος,
ἀκαλλιέργητος || μετρ. ἐπὶ ἀγάμου γυναικός.

ἀν-ἡρημένως, ἐπίρ. (*ἀν-αρτάω*)· ἄνευ συνοχῆς,
ἀσυαρητῶς, χαλαρός.

ἀν-ἡρησα, ἀνήρημαι, ἐνεργ. ἀόρ. α' καὶ παθ.
πρκ. τοῦ *ἀν-αρτάω*.

ἀνησι-δώρα, ἡ (*ἀνήμι+δῶρον*)· ἡ ἀναπέμπουσα
δῶρα (ἐπίθ. τῆς Γῆς καὶ τῆς Δήμητρος).

ἀνησον ἢ ἀνητον, τό, ἰων. ἀντί *ἀνήθον* (βλ. λ.)

ἀν-ἡσοπτος (συνηθέστ. *ἀἡσοπτος*), δωρ. *ἀνάσοπτος*
καὶ *ἀἡσοπτος*, ἄττ. *ἄ-ἡσοπτος, ον* (α στερ.+ἡσοάω)
· ὁ μὴ ἡττηθείς, μὴ νικηθείς, μὴ καταβληθείς || ὁ μὴ
δυνατός νὰ νικηθῇ, νὰ καταβληθῇ, «ἀήττητος».

ἄ-νηστις, ὁ, ἡ=*ἡστίσις* (τὸ ἐν ἀρχῇ *α-* κεῖται πλε-
οναστικῶς ὡς ἐν τοῖς *στάχυς-ἄσταχυς, νόωνμος-ἀνώ-*
νυμος, γῆνεμος-ἀἡνεμος, ἡῆριθμος-ἀἡρηιθμος).

ἀνήτινος, ἡ, ον, δωρ. ἀντί *ἀνήθινος*.

ἀνητον ἢ ἀνητον, τό, δωρ. καὶ αἰολ. ἀντί *ἀνη-*
θον (βλ. λ.).

ἀν-ἡττητός, ον, ἄττ. ἀντί *ἀν-ἡσοπτος* (βλ. λ.).

ἀν-ἡφαιστός, ον (α στερ.+ ἡφαιστός)· ὁ ἄνευ
πραγματικοῦ πυρός || *πῦρ ἀνήφαιστον*, τ. ἔ. τὸ πῦρ
τῆς διχονοίας (οὐχὶ τὸ πραγματικόν).

ἀν-ἡφθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἀνάπτω*.

ἀν-ἡφθω, γ' ἐν. παθ. πρκ. Προστ. τοῦ *ἀνάπτω*.

ἀν-ἡχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἀνάγω*.

ἀν-ἡψα, ἀόρ. α' τοῦ *ἀνάπτω*.

ἀνθ-αιρέομαι, μέλ. -ἡσομαι· ἀποθ. (ἀντί+*αἰρέω*)·
ἐκλέγω τι ἀντί ἄλλου πράγματος || προτιμῶ, προ-
κρίνω, τινάτι ἀντί ἄλλου.— II διαφιλονεικῶ, ἐγεί-
ρω ἀσέβειους ἐπὶ τινος.

ἀνθάλιον, τό· φυτόν τι, τὸ κατὰ Λιναίον *cyre-*
rus esculentum (πρβλ. Plin. H. N. XXI 52).

ἀνθ-ἄλλοκομαι, μέλ. -αλώσομαι, παθ· συλλαμ-
βάνομαι ἢ φονεύομαι καὶ ἐγώ μὲ τὴν σειράν μου.

ἀνθ-ἄμιλλάσομαι (*ἀνθάμιλλος*), μέλ. *ἡσομαι*, ἀποθ·
ἀνταγωνίζομαι, συναγωνίζομαι, πρὸς τινα, εἶμαι
ἀνταγωνιστὴς του, ἀντίπαλός του.

ἀνθ-αμίλλησις, ἡ (οὐσ. τοῦ προηγ.)· ὁ ἀνταγω-
νισμός.

ἀνθ-ἀμιλλος, ον (ἀντί+ *ἀμιλλα*)· ἀνταγωνιστῆς,
ἀντίπαλος.

ἀνθ-ἀπτομαι, ἰων. *ἀντ-ἀπτομαι*, μέλ. -*ψομαι*·
ἀποθ· ἄπτομαι καὶ ἐγώ, βάλλω καὶ ἐγώ χεῖρα ἐπὶ
τινος, ἀναμειγνύομαι, ἐπεμβαίνω. 2) βάλλω χεῖ-
ρα, ἐπιτίθεμαι. 3) ἀντεπιτίθεμαι.

ἀνθ-αρπάξω· ἀρπάξω καὶ ἐγώ μὲ τὴν σειράν μου.

ἀνθεινός, ἡ, ὄν=*ἀνθινός* (βλ. λ.).

ἄνθειον, τό (*ἄνθος*)· ἄνθος (βλ. λ.).

ἄνθειος, α, ον· ὁ πλήρης ἀνθῶν.

ἀνθ-εκτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ἀνέχω*· πρέπει τις
νὰ κρατῆται στερεῶς ἀπὸ τι, νὰ προσκολλᾶται εἰς
τι || ὡς καὶ κατὰ πληθ. *ἀνθεκτέα*.

ἀνθ-εκτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἐχών τὴν ἰδιότητα νὰ *ἀν-*
τέχῃται τινος (νὰ πιάνεται ἀπὸ τι, νὰ προσκολλᾶ-
ται εἰς τι).

ἀνθ-ἐλιγμός, ὁ (*ἐλίσσω*), ἰων. *ἀντελιγμός*· ὁ πρὸς
τὸ ἀντίθετον μέρος ἐλιγμός. Παρὰ Βυζ. καὶ *ἀνθ-*
ἐλιγμα.

ἀνθ-ἐκόντως ἐχω τινί = ἔλκω κατὰ τὴν ἀντί-
θετον διεύθυνσιν, ἀνδίσταμαι κατὰ τινος.

ἀνθ-ἐλκω, μέλ. -ξω· ἔλκω, ούρω, ἐναντίον τινός.

ἀν-θεμα, -ατος, τό, ποιητ. ἀντί *ἀνά-θεμα* ἢ *ἀνά-*
θημα.

ἀνθεμίζομαι, ἀποθ. ἀνθολογῶ, δρέπω ἄνθη.

ἀνθεμίον, τό=*ἄνθος*· *ἀνθέμιον ἐστιγμένως*=κρ-
τάστικος μὲ ἄνθη (οχημάτα ἀνθῶν).

ἀνθεμῖς, -ίδος, ἡ = *ἄνθος* || εἶδος φυτοῦ ὡς τὸ
χαμαιμηλον.

ἀνθεμο-ειδής, ἐς=*ἀνθεμώδης* (βλ. λ.).

ἀνθεμώεις, εσσα, εν (ὡς καὶ θηλ. -*εις*)· πλή-
ρης ἀνθῶν, πολυσανθής, ἀνθισμένος || ἐπὶ σκευῶν
ἐκ μετάλλου, πεποικιλμένος μὲ ἀνάγλυφα ἄνθη.
'Ἐκ τοῦ

ἄνθεμον, τὸ (*ἄνθος*) = *ἄνθος* || ὄνομα φυτοῦ τινος, ὡς τὸ *ἀνθεμῖς* (βλ. λ.) || κατὰ πλ.θ. ὄνομα χοροῦ τινος παρ' Ἀθην. (629 E).

ἄνθεμο-ρρυτός, *ον* (*ἄνθεμον + ῥέω*) ὁ ἐκρέων ἐκ τῶν ἀνθέων, ὁ παραγόμενος ἐξ ἀνθέων.

ἀνθεμ-ουργός, *ον* (*ἄνθεμον + *εργω*) ὁ ἐργαζόμενος ἐπὶ τῶν ἀνθέων (ἢ μὲ ἀνθη), ἐπιθ. τῆς μελίσης ἀπεργαζομένης τὸ μέλι ἐκ τοῦ χυμοῦ τῶν ἀνθέων.

ἀνθεμους, *οὔσα, οὔν* συνηρ. *ἀνθεμώεις* (βλ. λ.).

ἀνθεμ-ώδης, *ες*, κατὰ συναρ. ἐκ τοῦ *ἀνθεμο-ειδής* (*ἄνθεμον + εἶδος*) πλήρης ἀνθέων, ἀνθηρός.

ἀνθεμωτός, *ἦ, ὄν* (ὡσεὶ ἐκ ρήμ. *ἀνθεμῶω*) ὁ πεποικιλμένος διὰ σχημάτων ἀνθέων.

ἀνθ-εξίς, *-εως, ἦ* (*ἀντέχομαι*) τὸ ἀντέχεσθαι τινος, ἢ περιπτύξις.

ἀνθ-έξομαι, μέσ. μέλ. τοῦ *ἀντ-έχω*.

ἀν-θεο, ἐπ. ἀντὶ *ἀνά-θου*, Προστ. μέσ. ἄορ. 6' τοῦ *ἀνατίθηναι*.

ἀνθερέων, *-ῶνος, ὁ* (*ἀνθέω*) τὸ «πηγούνη», δηλ. τὸ μέρος ἔθνα φέσται (ἀνθεῖ) ὁ πώγων (λατ. mentum).

ἀνθερίκη, *ἦ, καὶ ἀνθέρικος* 8' = *ἀνθέρειξ* (ὁ ἔλ.) ἢ καλὰμη (κοτσάνι) τοῦ ἀφοροδέλου || συνεκδ. ἀσφόδελος, καλαμιά.

ἀνθέρικος, ὁ βλ. *ἀνθερίκη, ἀνθέρειξ*.

ἀνθέρειξ, *-ικος, ὁ* (*ἀθήρη*) τὸ γένειον τῶν σταχῶν σίτου, στάχυς. 2) καλὰμη (πρβλ. *ἀνθερίκη*) [εἶναι προφανές· δεῖ σχηματίσθαι ὑπὸ τῆν ἐπήρεια τῆς λ. *ἀνθρος* βλ. *ἀθήρη*].

ἀν-θεσαν, ἐπ. ἀντὶ *ἀν-έθεσαν*, γ' πλ.θ. ἄορ. 6' τοῦ *ἀνατίθηναι*.

ἀνθεσι-ουργός, *ον* ὁ παράγων ἄνθη.

ἀνθεσι-πότατος, *ον* ὁ περὶ τὰ ἄνθη πετόμενος, πτερυγίζων.

ἀνθεσι-χρως, *-ωτος, ὁ, ἦ'* ὁ ἔχων χρῶμα ἀνθέων, ποικιλόχρωμος.

Ἀνθεστήρια, *-ων, τὰ* ἡ ἐορτὴ τῶν ἀνθέων, ἢ τριήμερος ἐορτὴ τοῦ Βάκχου ἐν Ἀθῆναις κατὰ μῆνα Ἀνθεστηριῶνα.

Ἀνθεστηριῶν, *-ῶνος, ὁ* ὁ μῆν Ἀνθεστηριῶν, ὁ δευτὸς μῆν τοῦ αἰτωκοῦ ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ δευτέρου ἡμισυ τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ Μαρτίου.

ἀνθεσι-οσιῶν *εσσιῶν* καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου τὸν ἐσσιῶσαντὰ με, ἀναποδίδω τὴν φιλοξενίαν.

Ἀνθεσι-φῶρια, *-ων, τὰ* ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἀπαχθείσης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν ᾧ συνέλεγε ἀνθη. Ἐκ τοῦ

ἀνθεσι-φῶρος, *ον* (*ἄνθος + φέρω*) ὁ φέρων ἄνθη, ἀνθοφόρος, πλήρης ἀνθέων.

ἀν-θετο, ἐπ. ἀντὶ *ἀν-έθετο*, γ' ἐν. μέσ. ἄορ. 6' τοῦ *ἀνατίθηναι*.

ἀνθέω, μέλ. *ἀνθήσω* ἀνθῶ, ἀνθίζω, εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου. Μετρ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης: *ἀνθεῖν νεκροῖς* = εἶμαι κατεσπαρμένος μὲ πτώματα || ἐπὶ χρωμάτων, εἶμαι λαμπρός, στίλβω || μετρ., ὁκμάζω: *ἀνθεῖν ἀνδράσι* = εἶμαι πλούσιος εἰς ἀνδρας || εἶμαι εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, εἰς τὸ κριοιμῶτατον σημεῖον (τῆς νόσου π.).

ἄνθη, ἦ = *ἄνθος* (ὁ βλ.) || ἢ ἄνθησις, τὸ ἄνθισμα φυτοῦ τινος ἢ ἀνθους.

ἀνθηδών, *-όνος, ἦ* (*ἀνθέω*) ἢ ἀνθώδης, δηλ. ἢ μέλισσα || εἶδος μεσπίλης «μουσομουλιάς».

ἀνθηλή, *ἦ* (*ἀνθηλὸς* ἀντὶ *ἀνθηρός*) ὁ χνουδωτός στάχυς, ἢ «φούντα» τοῦ καλῶμου (βλ. λ. *panicula*).

ἀνθηλίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ *ἀνθηλή* (βλ. λ.).

ἀνθ-ἡλιος = *ἀνθηλιος* (βλ. λ.).

ἀνθημῶν, *ον*, γεν. *-ονος* = *ἀνθηρός*.

ἀνθηρο-γραφέω γράφω μετ' ἀνθηροῦ ὕφους.

ἀνθηρο-πικίλιτος, *ον* πεποικιλμένος δι' ἀνθέων, διηνθισμένος.

ἀνθηρός, *ά, ὄν* (*ἀνθέω*) πλήρης ἀνθέων, ἀνθίζων || ὁθεῖν, ὄροσερός, νεαρός, σφριγῶν || μετρ. ὁ ὢν ἐν πᾶρει ἀκμῇ, τέλειος. 2) ὁ ἔχων ζωηρόν, λαμπρόν, χρῶμα. 3) ἐπὶ ὕφους, ἀνθηρός, γλαφυρός.

ἀνθησις, *-εως, ἦ'* βλ. *ἀνθη*.

ἀνθ-ησσάομαι, πρ. *ἀνθήσσομαι* π.θ. νικῶμαι

καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου, ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, μὲ τὴν σειρὰν μου.

ἀνθητικός, *ἦ, ὄν* (*ἀνθέω*) ὁ ἀνθῶν, ἀντὶ. τῷ *ἀνανθή*.

ἀνθη-φόρος, *ον* = *ἀνθησο-φόρος* ὁ φέρων ἄνθη.

ἀνθίας, ὁ εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἀγαλαίου, ὅστις ἐκκαλεῖτο καὶ *ἀθλοπίαις*, ἐπὶ δὲ καὶ *ἐρῶς ἰχθύς* (κατὰ τινὰς ὁ σημερ. *χάννος*).

ἀνθ-ιερῶω ἀφιερῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου || ἀντιλιτανεύω.

ἀνθίζω, μέλ. *-ίσω* (*ἄνθος*) στρώνω (στολιζῶ) μὲ ἄνθη || σκεπάζω μὲ ἄνθη || καὶ οὔτω, θάπτω μὲ χρώματα, χρωματίζω.— Π.θ. «ἀνθίζω», εἶμαι πλήρης ἀνθέων, εἶμαι χρωματισμένος || παθ. μετ. *ἠνθισμένος*, μετρ. περὶ τινος, οὐ ἢ κόμη εἶναι ραντισμένη μὲ λευκὰς τρίχας.

ἀνθικός, *ἦ, ὄν* ὁ ἀνήκων εἰς ἄνθη, ὁμοῖος μὲ ἄνθη.

ἄνθινος, *η, ὄν* (καὶ *ινός*) (*ἄνθος*) ἐξ ἀνθέων, ὁμοῖος μὲ ἄνθη, ἀνθίζων || ὄροσερός. Πρβλ. λατ. πρᾶ 1) λιν. *anthinus*.

ἀνθ-ιππάζομαι, μέλ. *-άσομαι* ἀποθ. φέρομαι (βηλ. ὄρωμ) ἔφιππος, ἵππεύω, κατὰ τινος.

ἀνθ-ιπάσια, ἦ εἰκονικὴ ἵππομαχία, καθ' ἣν οἱ ἵπποις ἐφορμῶσι κατ' ἀλλήλων, *ἀφύγοντες ἀλλήλους καὶ διώκοντες ταχέως* ('Ησυχ.).

ἀνθ-ιππεύω = *ἀνθιππάζομαι* (ὁ βλ.).

ἀνθ-ίστημι (*ἀντι-ίστημι*) | Ἐνεργ. ἐν τῷ ἐν. καὶ πρτ. ἐν τῷ μέλλ. *ἀναστήσω* καὶ ἄορ. *ἀ' ἀνέστησα* στήνω ἐναντίον, κυρ. ἐν μάχῃ στήνω τι(νά) καταπικρὸ ἄλλου τινός (λατ. *componere*), ἐπομ. συγκρίνω, παραβάλλω.— || ἀμτθ. ἐν μέσ. ἦ παθ. *ἀνθίσταμαι*, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. πρ. *ἀνθέστηκα*, ἄορ. 6' *ἀνέστην* ἴσταμαι ἐναντίον, ἐναντιοῦμαι, «ἀνθίσταμαι».

ἀνθ-θάφεύς, ὁ θαφεύς ἀνθηρῶν χρωμάτων.

ἀνθ-θάφης, *ές* ὁ θεσαμμένος εἰς ἀνθηρὰ χρώματα, ὁ λαμπρόχρωμος.

ἀνθ-θαρία, ἦ τὸ θάπτειν εἰς ἀνθηρὰ χρώματα.

ἀνθ-θαρικός, *ἦ, ὄν* ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνθοβαρίαν.

ἀνθ-θάφος, *ον* ὁ θαφεύς ἀνθηρῶν χρωμάτων.

ἀνθ-θάφης, *ον* = *ἀνθοθαφής* (βλ. λ.).

ἀνθ-βολέω, μέλ. *ἦσω* (*ἀνθόβολος*) σκεπάζω, κατακαλύπτω, μὲ ἄνθη.— Π.θ. ραίνομαι μὲ ἄνθη, ἔχω ἄνθη περιεχυμένα ἐπάνω μου.— || ἐπὶ δένδρων, ὁ ἀναζίδων ἄνθη, ὁ φύων ἄνθη, ὁ ἀνθοβολῶν.

ἀνθ-βόλησις, *-εως, ἦ'* τὸ ἀνθισμα, τὸ ἀνθοβόλισμα, τῶν φυτῶν, δένδρων.

ἀνθ-βολος, *ον* (*ἀνθος + βάλλω*) ὁ περιεχυμένος, κεκοσμημένος, μὲ ἄνθη.

ἀνθ-βοσκός, *ον* ὁ τρέφων ἄνθη.

ἀνθ-γραφέω = *ἀνθηρογραφέω* (βλ. λ.).

ἀνθ-διαίτος, *ον* (*ἄνθος + διαίτα*) ὁ ζῶν μὲ ἄνθη, ἀνούσιμος τὴν τροφήν του ἐκ τῶν ἀνθέων.

ἀνθ-δόκος, *ον* (*ἄνθος + δέχομαι*) ὁ δεχόμενος ἄνθη || δοχεῖον δι' ἄνθη.

ἀνθ-κάρηνος, *ον* ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐστεφανωμένην δι' ἀνθέων.

ἀνθ-κομέω, μέλ. *-ἦσω* περιποιούμαι, καλλιεργῶ, παράγω, ὄνθη. Ἐκ τοῦ

ἀνθ-κόμος, *ον* (*ἄνθος + κομέω*) ὁ φέρων, παράγω, ἄνθη, καλλιεργητὴς ἀνθέων. 2) ὁ ποικιλόχρους, ὁ ἔχων χρῶμα ἀνθηρῶν.

ἀνθ-κρατέω ἄρχω τῶν ἀνθέων (λέξις χλευασμένη ὑπὸ τοῦ Λουκ.).

ἀνθ-κροκος, *ον* (*ἄνθος + κρέκω*) ὁ πεπλεγμένος ἢ διασρασμένος (πεποικιλμένος) μὲ ἄνθη, ἢ ὁ κροκκαφής || ὁ μερικῶς χρωματισμένος (οὐχὶ ἐν ὅλῳ).

ἀνθ-ολκή, ἦ (*ἀνθέλω*) τὸ ἀνθέλκειν, ἢ πρὸς τὸ ἀντιθετὸν μέρος ἔλεις || ἀντιπαραξίς, ἀντίστοις.

ἀνθ-ολκός, *ον* = *ἀντιπροσπος* (βλ. λ.).

ἀνθ-λογέω, μέλ. *-ἦσω* (*ἀνθολόγος*) συλλέγω ἄνθη. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνθ-λογία, ἦ συλλογὴ ἀνθέων Ἀνθολογία ἐκλήθησαν συλλογαὶ μικρῶν ἑλλην. ποιημάτων (κυρ. ἐπιγραμμάτων), διαφόρων ποιητῶν, τὰ ὅποια οἱ ἐκδοταί

συνέλεξαν καὶ συνήρμωσαν εἰς ἓν βλον ἓν εἶδει ἀνθοθά-
σμη. Πρώτῃ τοιαύτῃ εἶναι ἢ τοῦ Μελεάγρου· ἔπειτα ἢ
Φιλίππου τοῦ Θεσσαλονικέως, καὶ ἀκολουθῶς ἢ τοῦ Ἀ-
γαθίου. Ἐχομεν ὡσαύτως τὴν τοῦ Κωνσταντίνου Κεφαλαῖ
(πρότερον Βατικανῆν καλουμένην καὶ νῦν Παλατινήν)
καὶ τὴν τοῦ Μαξίμου Παλαουδῆ.

ἀνθο-λόγιον, τό = ἀνθολογία (βλ. λ.).

ἀνθο-λόγος, ον (ἀνθος+λέγω)· ὁ συλλογεὺς ἀν-
θέων || ὁ περὶ τὰ ἄνθη ἀσχολούμενος.

ἀνθο-ομο-λογέομαι, κάμνω προφορικῆν συμφωνίαν μετὰ τινος. 2) ὁ-
μολογῶ ἢ ἀνταποδίδω καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν σειρὰν μου
εὐχαριστίας. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀνθο-ομο-λόγησις, -εως, ἡ· ἀμοιβαία συμφωνία.
2) ἐξομολόγησις, ὁμολογία, μαρτυρία.

ἀνθο-ομο-λογία, ἡ = τῷ προηγ.

ἀνθο-νομέω· νέμομαι ἄνθη, τρέφομαι δι' ἀνθέ-
ων, βόσκα ἀνθη. Ἐκ τοῦ

ἀνθο-νόμος (καὶ ἀνθό-νομος), ον (ἀνθος+νέμο-
μαι)· ὁ νεμόμενος (τρέφόμενος μετὰ ἄνθη).

ἀνθο-ὀπλιζῶ, μέλ. -ίω· ὀπλιζῶ ἐναντίον. — Παθ·
καὶ μέσ., ὀπλιζομαι, ὀπλιζῶ ἐμαυτόν, ἐνεντιόν.

ἀνθο-πνους, ουν· ὁ ἔχων πνοὴν ἀνθέων, ὁ ἀπο-
πνέων εὐωδίαν ἀνθέων.

ἀνθο-ποιός, ὄν· ὁ ποιῶν (παράγων) ἄνθη.

ἀν-θορε, ποι.ητ. ἀντὶ ἀνέθορε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ
ἀνα-θροσώω.

ἀνθο-ορμέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι ἠγκυροβολημένος
(προσωρμισμένος) ἀπέναντί τινος.

ἌΝΘΟΣ, -εος, τό· πᾶν ὄντι βλαστάνει «ξεφυτρώ-
ναι», νεαρόν βλάστημα, βλαστός || ἄνθος || ὡς. ἐπὶ
πραγμ., ὁ ἀφρός ὁ σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφα-
νείας ὕγρου: ἀνθος οἶνου (λατ. flos vini) | ἢ μού-
χλα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας παλαιῶν οἴνων. — || μετρ.
τὸ ἄνθος, ἢ ἀκμή, ἓνος πραγμ. ἡβηθς ἀνθος=ἡ ἀκμή
τῆς ἐφηδικῆς ἡλικίας || γενικῶς, χάρις, καύχημα, τι-
μὴ || ὡς. τὸ ἄκρον ἄκρον παντός πράγματος κακοῦ
ἢ καλοῦ 2) λαμπρότης (στιλπνότης) χρώματος, ὡς
ἢ τοῦ χρυσοῦ.—|| ἄνθος ἐκαλεῖτο καὶ μικρὸν πτηνὸν ἐκ
τῶν σκυληγορέων.

Ἔτυμ.· πιθανώτατα ἢ λ. ἀνθος καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πα-
ράγωγα: ἀνθίω, ἀνθεμον, ἀνθη (ἡ), ἀνθηρός, ἀνθε-
ρεών, ἀνθέρειξ κ. ἄ. εἶναι τῆς αὐτῆς β. μετὰ: ἀθήρ
(ὁ βλ.), ἀθήρη, ἴσως δὲ καὶ Ἀθήνη, Ἀθήναι, ἴτιοι ἐκ
β. αθ·, παρεντιθεμένου ἑνός -ν· πρὸ λ. ανσικρ. andhas
(=herba) ἴσως δὲ καὶ λατ. ador, adoreus.

ἀνθο-οσμία, ἡ· εὐωδία, ὄσμη.

ἀνθο-οσμίας, -ον, ὁ (ἀνθος+ὄσμη)· ὁ πλήρης εὐω-
δίας ἀνθέων (κυρ. ὁ ἔχων ὄσμη ἀνθέων) || γεν., ὁ
ἔχων γλυκεῖαν ὄσμη, ὡς ἐπιθ. τοῦ οἴνου.

ἀνθοοσύνη, ἡ (ἀνθος)· ἡ ἀνθησις, ἀνθηρὰ θλα-
σσις.

ἀνθο-φορέω, μέλ. -ήσω (ἀνθο-φόρος)· φέρω ἀν-
θη, παράγω ἄνθη || φέρω μέλι ἀπὸ τὰ ἄνθη (ἐπὶ
μελί-σάβν).

Ἄνθο-φόρια, τά = Ἀνθοσφόρια (ὁ βλ.). Ἐκ τοῦ
ἀνθο-φόρος, ον (ἀνθος+φέρω)· ὁ φέρων ἄνθη,
ὁ πλήρης ἀνθέων || ἀνθηρός.

ἀνθο-φύη, ἐς (ἀνθος+φυή)· ὁ ἔχων τὴν φυὴν
(φύσιν) ἀνθέων, ὁ ἔχων λαμπρὸν χρῶμα, ποικι-
λόχρους.

ἀνθο-χροία, ἡ· ἀνθηρὰ χροία.

ἀνθρακία, ἡ· κατασκευὴ ἀνθράκων. Ἐκ τοῦ ἀν-
θρακείω (βλ. λ.).

ἀνθρακέως, -εως, ὁ (ἀνθραξ)· ὁ παρασκευάζων
ἀνθρακας, ἀνθρακοκαστός. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνθρακευτής, ὁ = ἀνθρακεύς (βλ. λ.).

ἀνθρακευτός, ἡ, ὄν· ὁ κατάλληλος ὅπως διὰ
τῆς καύσεως μεταβληθῆ εἰς ἀνθρακα (ὁ μὴ φλο-
γιστός).

ἀνθρακεύω, μέλ. -σω· εἶμαι ἀνθρακεύς, κάμνω
ἀνθρακας || καίω μέλας ἀπανθρακώσεως.

ἀνθράκιά, -ᾶς, ἐπ. ἀνθρακίη, -ῆς, ἡ (ἀνθραξ)·
σωρός ἀνθράκων πεπυρακτωμένην, «θράκα». 2)
μαυρίλα ὡς ἢ ἐκ τῶν ἀνθράκων.

ἀνθρακίας, ὁ μέλας ὡς ὁ ἀνθραξ («μαῦρος οἶν
τὸ κάρθουε»).

ἀνθρακίω· πάσχω ἐκ τοῦ γνωστοῦ οἰδημάτος,
ὄπερ καλεῖται ἀνθραξ.

ἀνθρακίδες, αἱ· ὀπτοὶ ἰχθύες (ψητὰ ψάρια τῆς
ἐσχάρας).

ἀνθρακίζω (καὶ ἀνθρακώ)· καίω διὰ παρασκευ-
ῆν ἀνθρακος, ἀπανθρακίζω.

ἀνθράκιος, ἡ, ον· ὁ ἐξ ἀνθρακος, τοῦ πολυτί-
μου λίθου.

ἀνθράκιον, τό· ὄπκορ. τοῦ ἀνθραξ· εἶδος μέλα-
νος λίθου || τὸ μαγκάλι (πύραυλος ἐπὶ μικροῦ τρέ-
ποδος).

ἀνθράκίτης, -ου, ὁ· ὄνομα πολυτίμου λίθου.—
|| ἀνθρακίτης, ἡ· εἶδος ἀνθρακος.

ἀνθράκο-γράφια, ἡ· πρόχειρον ἰχνογράφημα
δι' ἀνθρακος.

ἀνθρακο-εἰδής, ἐς· ὁμοιος πρὸς ἀνθρακα, ἔχων
τὸ χρῶμα τοῦ ἀνθρακος.

ἀνθρακόεις, εσσα, εν· ὁ ἐξ ἀνθράκων.

ἀνθράκωμα, πρκ. ἡνθράκωμα, παθ. (ἀνθραξ)·
καίωμαι μέχρις ἀπανθρακώσεως, μεταβάλλομαι εἰς
ἀνθρακα, ἀπανθρακίζομαι.

ἀνθρακ-ὠδης, ἐς· ἀνθρακοειδής.

ἀνθράκωμα, τό· πῦρ ἐξ ἀνθράκων.

ἌΝΘΡΑΞ, -ἄκος, ὁ· ἐκάρθουος, ξυλάνθραξ, κα-
τὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. 2) λιθάνθραξ.— || πο-
λύτιμος λίθος, χρώματος βαθέως ἐρυθροῦ. 3) εἶδος
ἀποστήματος κακοῦθους καὶ διαεθρωτικοῦ.— || τὸ
κιννάβαρι.

ἀνθρηδών, -όνος, ἡ· εἶδος σφηκός.

ἌΝΘΡΗ'ΝΗ, ἡ· ἀγρία μελίσσα || σφήξ. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνθρήνιον, τό· φωλεὰ ἀγρίων μελισσῶν (ἢ σφη-
κῶν, «σφηκοφωλιά»).

ἀνθρηνι-ὠδης, ἐς· ὁμοιος ἀνθρηνίω (βλ. λ.).

ἀνθρηνο-εἰδής, ἐς· ὁμοιος ἀνθρηνή (βλ. λ.).

ἀνθρωπ-ἀρεσκός, ὁ (ἀνθρωπος + ἀρεσκώ)· ὁ
οπουδῶν ἀρέσκειν τοῖς ἀνθρώποις, φιλάρεσκος.

ἀνθρωπάριον, τό, ὄπκορ. τοῦ ἀνθρώπου· ἀν-
θρωπίσκος, «ἀνθρωπάριον».

ἀνθρωπέη, συνηρ. ἀνθρωπέη (ἐνν. δορά), ἡ· τὸ
δέρμα ἀνθρώπου.

ἀνθρώπειος, α, ον, ἰων. ἀνθρωπιῆος, ἡ, ον (ἀν-
θρωπος)· ὁ ἀνήκων εἰς ἀνθρώπων, ἀνθρώπινος || ὁ
ἀρμόζων εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἀνθρώπινος·
ἐπίρ. -ως=δι' ἀνθρώπων μέσων, κατὰ πᾶσαν ἀν-
θρωπίνην πιδανότητα.

ἀνθρωπέομαι· ἐνεργῶ ὡς ἀνθρώπος (καὶ οὐχὶ
ὡς θεός ἢ ὡς κτήνος).

ἀνθρωπιῆος, ἡ, ον, ἰων. ἀντὶ ἀνθρώπειος.

ἀνθρωπίζω, μέλ. -ίω (ἀνθρωπος)· ἐνεργῶ ὡς
ἀνθρώπος, φέρομαι ὡς ἀνθρώπος, εἶμαι φιλάν-
θρωπος.—|| Παθ., γίνομαι ἀνθρώπος.

ἀνθρωπικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀνθρώπων, ὁ
ἀρμόζων εἰς ἀνθρώπων, ἀνθρώπινος.

ἀνθρώπινος, ἡ, ον (ἀνθρώπος) καὶ -ος, -ον· ὁ
ἀνήκων εἰς ἀνθρώπων, ὁ ἐξ ἀνθρώπου, «ἀνθρώπι-
νος» || πᾶν τὸ ἀνθρώπινον=τὸ ἀνθρώπινον γένος ||
τὰ ἀνθρώπινα=αἱ τύχαι, ἢ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου.—
Ἐπίρ. ἀνθρωπίνως ἀμαρτάνειν=διαπράττω ἀνθρώ-
πινα (τ. ἔ. συγγνωστό) σφάλματα.

ἀνθρώπιον, τό· ὄπκορ. τοῦ ἀνθρώπου=ἀνθρωπί-
σος (ὁ βλ.).

ἀνθρωπίσκος, ὁ, ὄπκορ. τοῦ ἀνθρώπου· μικρόσω-
μος ἀνθρώπος, ἀνθρωπάριον (λατ. homuncio).

ἀνθρωπισμός, ὁ (ἀνθρωπίζω)· ἡ ἀνθρωπίνη μόρ-
φωσις, τὰ ἀνθρώπινα αἰσθητά.—|| ἡ ἐνανθρώπη-
σις, ἡ ἀνάληψις ἀνθρωπίνης φύσεως.

ἀνθρωπο-βορέω=ἀνθρωποπαγέω (βλ. λ.).

ἀνθρωπο-βορία, ἡ = ἀνθρωποπαγία (βλ. λ.).

ἀνθρωπο-βόρος, ον = ἀνθρωποφάγος (βλ. λ.).

ἀνθρωπό-βρωτος, ον· ὁ ὑπ' ἀνθρώπων βιθρω-
σκόμμενος.

ἀνθρωπο-γενής, ἐς, (καὶ γέννητος, ον)· ὁ ἐξ ἀν-
θρώπων γεννηθείς.

ἀνθρωπό-γλωσσος, ον (ἀττ. -ττος)· ὁ ὁμιλῶν ὡς
ἀνθρώπος, ὁ ἔχων γλῶσσαν ἀνθρώπου.

ἀνθρωπο-γνώφεϊον, τό· κωμικὸς ἀντὶ βαλανεῖ-
ον (βλ. λ.).

άνδρωπο-γονέω (γονή)· γεννώ, παράγω, άνδρώπους.

άνδρωπο-γονία, ή· ή γένεσις άνδρώπων.

άνδρωπο-γράφος, ον· ό ζυγραφών άνδρώπους.

άνδρωπο-δαίμων, -ονος, ό, ή (άνθρωπος + δαίμων)· άνδρωπος-θεός, τ. έ. ό άποθεωδεις άνδρωπος, ήρωσ || παρά μετρ. δαίμων λαθών μορφήν άνδρώπου, άνδρωπόμορφος.

άνδρωπό-δηκτος, ον· ό ύπ' άνδρώπου δηχθείς.

άνδρωπο-διδάκτος, ον· ό ύπ' άνδρώπου διδαχθείς.

άνδρωπο-ειδής, ές (άνθρωπος + ειδος)· ό έχων τήν μορφήν άνδρώπου, άνδρωπόμορφος.

άνδρωπό-θεος, ον· ό θεάνδρωπος, ό ενανδρωπήσας θεός.

άνδρωπο-θηρία, ή· θήρα (κυνήγιον) άνδρώπων.

άνδρωπο-θηρσία, ή· θάνατος (φθορά) άνδρώπων.

άνδρωπό-θύμας, ον· ό έχων θυμόν (δηλ. εύψυχίαν) άνδρώπου, ό γενναίος.

άνδρωπο-θύσις, ή· τός θυσιάζειν άνδρώπους.

άνδρωπο-θύτέω· θύω (θυσιάζω) άνδρώπους, προσφέρει αυτούς ύς θυσιαν.

άνδρωπο-κομικός, ή, όν (άνθρωπος+κομέω)· ό άνήκων εις τήν έπιμέλειαν του άνδρώπου || ή *άνθρωποκομική τέχνη*—ή τέχνη ή άσχολουμένη περι τήν φροντίδα διά τόν άνδρωπον.

άνδρωπο-κόμος, ον· ό έπιμελούμενος άνδρώπων.

άνδρωπο-κτονέω· διαφ. γρ. άντι *άνθρωποσφάγέω* (βλ. λ.).

άνδρωπο-κτόνος, ον (άνθρωπος + κτείνω)· ό κτείνων (φονεύων) άνδρώπους.—Προσπαρξ. *άνθρωπόκτονος*—ό φονευόμενος ύπό τών άνδρώπων· *βορά άνθρωπόκτονος*—τό τρώγειν φονευμένους άνδρώπους (άνδρώπινα πτώματα).

άνδρωπο-λάτρης, ό· ό λατρεύων θνδρωπον ή άνδρώπους.

άνδρωπό-λιγνος, ον· ό άγαπών νά προσκολλάται εις τόν άνδρωπον.

άνδρωπο-λογέω· όμιλώ περί τινος ώς περί άνδρώπου.

άνδρωπο-λόγος, ον· ό όμιλών περί άνδρώπου.

άνδρωπο-λοιγός, ό· = *άνθρωπο-ολέτης*, = ό έξολοθρεύων τούς άνδρώπους, ό θλεδρος τών άνδρώπων.

άνδρωπο-μάγειρος, ό, ή· γνωρίζων νά μαγειρεύη τόν άνδρωπον, δηλ. νά τόν καταγοιτεύη.

άνδρωπό-μίμος, ον· ό μιμούμενος άνδρώπους.

άνδρωπο-μορφή, ή· ή άνδρωπίνη μορφή.

άνδρωπό-μορφος, ον· ό έχων μορφήν άνδρώπου, άνδρωποειδής.—'Εντεύθεν *άνθρωπομορφιοι* και *μορφίται* (οί) έκαλούντο οί αίρετικοί, οί παραδεχόμενοι τόν θεόν ώς έχοντα μορφήν άνθρωπίνην· οί αυτοί έκαλούντο και *Αύδιανοί* άπό του αίρεσιάρχου *Αύδαίου*.

άνδρωπο-μορφώω· διδω μορφήν άνδρώπου.

άνδρωπο-νομικός, ή, όν (άνθρωπος+νόμος)· *άνθρωπονομική τέχνη*—ή τέχνη (ή μέθοδος) του νέμειν (δηλ. διαικείν) άνδρώπους.

άνδρωπό-νοος, οον (και συνηρ. —νοος)· ό έχων άνδρωπινον νοϋν, εύφυής.

άνδρωπόνοος· έχω τήν κατά διάνοιαν παράστασιν του άνδρώπου, τήν ιδέαν του άνδρώπου (έν άντιδιαστολή προς τήν πραγματικην αυτού ύπαρξιν).

άνδρωπο-πάθεια, ή· ή άνδρωπίνη φύσις.

άνδρωπο-πάθειω· έχω άνδρώπου πάθη ή αισθηματα.

άνδρωπο-πάθής, ές· ό έχων άνδρώπου πάθη ή αισθηματα.

άνδρωπο-ποιέω· ποιώ (ή σχηματίζω) άνδρωπον ή άνδρώπους.

άνδρωπο-ποιία, ή· ή δημιουργία άνδρώπων. 'Εκ του θ

άνδρωπο-ποιός, όν (άνθρωπος+ποιώ)· ό κατασκευαστής άνδρώπων.

άνδρωπο-πολίτης, ό· ό έν τώ άνδρώπω κατοικήσας (περί του θεού, 'Εκκλησ.).

άνδρωπο-πρεπής, ές· ό πρόπων (άρμόζων) εις άνδρωπον.

άνδρωπο-πρόσωπος, ον· ό έχων πρόσωπον (ή μορφήν) άνδρώπου.

άνδρωπο-ρραίστης, -ου, ό (άνθρωπος+ραΐω)· ό καταοιτρέφων τούς άνδρώπους.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ό· άνδρωπος (λατ. homo και ούχι vir)· πληθ. οί *άνθρωποι*, γεν. τό άνθρώπινον γένος || ούτω, *μάλιστα ή ήκιστα άνθρώπων*—τό πλείστον ή τό ελάχιστον μέρος έξ όλων τών άνδρώπων || ώς τό *άνθρ*, ούτω και τό *άνθρωπος* εϋρηται συνημμένον μετ' άλλου ούσα· *άνθρωπος οδίτης* = ό οδοπόρος. 'Ως άντιτιθέμενον τώ *άνθρ* εκφράζει ποιάν τινα περιφρόνησιν, ώς τό λατ. homo έν άντιδιαστολή προς τό vir· ούτω χρησιμοποιείται επί προσφωνήσεως δούλων· *ώ άνθρωπε*. Τό θηλ. *άνθρωπος*, ή (ώς τό θηλ. homo έν τή λατιν.)=γυνή.

Έτυμ.: Συνήθως έτυμολ. εκ του *άνθρ* (άνθρ-)+*ώψ* = ό έχων όψιν άνδρός· άλλως δέν ίκανοποιεί ή έτυμολ. αύτη, διότι δέν εξηγεί τήν τροπήν του θ εις θ· διό θεόνται *άνθρ-ωπος* (<*άνθρ-hawpos = ό έχων έμφάνισιν ή έξωτερικόν άνδρώπου (-hawpos συγγ. τώ γοτθ. saihan=όλεπειν, λατ. signum (<*seqno-m), έν ώ ή θασύτης του θ εξηγείται εκ του θασέος h έν άρχή του έ συνθ.—'Αλλοι παράγουσι τό *άνθρωπος* (<*μηθρ-ωπος (πρβλ. τό παρ' 'Εουχ. *μενθήρη*· φροντίς).— άλλοι παρασύρονται άπό γραφάς επιγρ.: *άνθρῶπος* (Γορτ.), *άτρώποισι=άνθρώποισι* (Παμφ.) και άνάγουσι τήν λ. εις τό β· *άνα-τρέπω* (πρβλ. *τροπάω*).—Κατ' άλλους *άνθρ-ωπος* = ό έχων τό πρόσωπον (ώψ) πωγωνοφόρον· πρβλ. *άναερέων*=πηγούνη (χώων φέρων τριχας δίκην άκανθών), διμηρ, *άνθέρειξ*=γένειον στάχυος, *άθήρη* (άσα.) (<?hther, *άνθρλοσος*=φραγκομαγδανός, *άνθρηνη*=κρηφήν (γενικώς *άνθρ*=κεντρί, βελόνη).

άνθρωπος, άντι. κατά κρῶσιν, άντι δ *άνθρωπος*.

άνθρωπο-σφάγέω, μέλ. —*ήσω* (*άνθρωπος+σφάτω*)· σφάζω ή θυσιάζω άνδρώπους.

άνθρωπό-σχημος, ον· ό έχων σχήμα άνδρώπου.

άνθρωπότης, ή· ή άνδρωπίνη φύσις, ή άφηρημένη έννοια του άνδρώπου

άνθρωπο-υπό-στατος, ον· ό έχων άνδρωπίνη ύπόστασιν.

άνθρωπο-ουργία, ή· — *ουργός*, όν (άνθρωπος + *εργω)· = *άνθρωποποιία*, *άνθρωποποιός*.

άνθρωπο-φάγέω, μέλ. —*ήσω* (*άνθρωποφάγος*)· τρώγω άνδρώπους ή άνδρωπίνους σάρκας. 'Εκ τούτου τό

άνθρωπο-φάγις, ή· τό έσθλειν άνδρώπους.

άνθρωπο-φάγιος, ον (άνθρωπος+φαγείν)· ό τρώγων άνδρώπους, *άνθρωποφάγιος*.

άνθρωπο-φάνής, ές· ό φαινόμενος ώς άνδρωπος.

άνθρωπο-φόρος, ον· ό φέρων (παράγων) άνδρώπους.

άνθρωπο-φύής, ές (άνθρωπος+φύη)· ό έχων φύσιν άνδρώπου.

άνθρωπό-φύτος, ον· ό έξ άνδρώπου φύς (γεννηθείς).

άν-θρῶσκω, ποιητ. και ίων. άντι *άνα-θρῶσκω* (β βλ.).

άνθ-υβρίζω, μέλ. —*ίσω*· ύβρίζω εις άνταπόδοσιν ύβρεως, άνταποδίδω τήν ύβριν.

άνθ-υλακτέω· υλακτώ έναντίον τινός.

άνθύλλιον, τό· ύποκορ. του άνθους, μικρόν θνδος. — II = *άνθυλλίς* (βλ. λ.).

άνθυλλίς, -ίδος, ή· φυτόν, κατά τινας τό *cressa Cretica*.

άνθ-υπ-άγω· (άντι+ύπάγω)· έναγω και έγώ, καταγγέλλω και έγώ εις τό δικαστήριον τόν ύπαγόντα με εις δίκην και άποτυχόντα.

άνθ-υπ-ακούω· ύπακούω και έγώ.

άνθ-υπ-αλλαγή, ή· άνταλλαγή.

άνθ-υπ-αλλάσσω (-ττω)· άνταλλάσω, λέγω άλλο άντι άλλου.

άνθ-υπ-αντάω· άνταπαντώ.

άνθ-υπ-άρχω· έχω έναντιαν ύπαρξιν.

άνθ-υπάτεια, ή· τό έξίωμα του άνδύπατου.

άνθ-υπάτεύω, μέλ. -*σω*· είμαι άνδύπατος. Και **άνθ-υπατικός**, ή, όν· ό του άνδύπατου.

άνθ-υπάτος, ό· ό άντι του ύπάτου (λατ. *proconsul*), *άνδύπατος*.

ἀνθ-ὑπ-εἰκώ, μέλ. -ξω (ἀντι + ὑπεἰκω)· ὑπέικω καὶ ἐγὼ μέ τήν σειράν μου, ὑποχωρῶ ἀμοιβαίως. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνθ-ὑπ-εἰξις, -εως, ἡ· ἀμοιβαία ὑποχώρησις.
ἀνθ-ὑπ-εκ-καίω· ἀνάπτω πῦρ ἐναντίον ἄλλου πυρός καὶ καταστρέφω αὐτὸ
ἀνθ-ὑπ-εξ-άγω· ἐξάγω ὃν εἶχον εἰσαγάγει.
ἀνθ-ὑπερ-βάλλω· ὑπερβάλλω καὶ ἐγὼ.
ἀνθ-ὑπερ-τέω· ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, ἀντιχαρίζομαι.
ἀνθ-ὑπο-βάλλω· φέρω ἐνστάσεις, ἀντερρωτῶ.
ἀνθ-ὑπο-κρίνομαι, μέλ. -κρίνομαι· ἀποθ. (ἀντι + ὑποκρίνομαι)· ὑποκρίνομαι, προσποιῶμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (εἰς ἀντιμετώπιαν ἄλλου ὑποκρινομένου). 2) ἀνταπαντῶ.
ἀνθ-ὑπο-λείπω· ἀφίνω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὡς ἀντιστήκωμα.
ἀνθ-ὑπ-ὀμνῶμι, μέλ. -ομῶσω (ἀντι ὑπόμνημι)· διδῶ καὶ ἐγὼ ἔνορκον διαβεβαίωσιν περὶ τοῦ ἐναντίου.
ἀνθ-ὑπ-οπτεύω (ἀντι+ὑποπτεύω)· ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ (ἀμοιβαίως).
ἀνθ-ὑπο-ορύσσω, μέλ. -ύξω· ἀνοίγω καὶ ἐγὼ ὑπόνομον πρὸς ματαίωσιν τῶν ὑπονομευτικῶν ἔργων τοῦ ἐχθροῦ.
ἀνθ-ὑπο-ουργέω (ἀντι + ὑποουργέω)· ἐξυπηρετῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπόδοσιν, ἀνταποδίδω εὐεργεσίαν, ἀντεργετῶ. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνθ-ὑπο-οὐργημα, τό, γεν. -ατος· ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας, ἐξυπηρέτησις γινομένη εἰς ἀνταπόδοσιν.
ἀνθ-ὑπο-φέρω· ἀνθυποβάλλω.— II ἀνταφαιρῶ.
ἀνθ-ὑπο-φορά, ἡ· ἐνστάσις τιθεμένη ὑπὸ τοῦ ἀγορευόντος καὶ ἀναιρούμενη ὑπ' αὐτοῦ.
ἀνθ-ὑπο-χώρησις, ἡ· ἀμοιβαία ὑποχώρησις.
ἀνθ-ὑφ-αἰρέω (ἀντι+ὑφαιρέω)· ἀφαιρῶ καὶ ἐγὼ (ἀμοιβαίως), ἀνταφαιρῶ, ἀφαιρῶ εἰς ἀνταπόδοσιν.
ἀνθ-ὑφ-ισταμαι, μέλ. -υποστήσομαι· ἀφ. β' -υπέστην (ἀντι + ὑφέστημι)· ὑποκαδιστῶ ἐμυτῶν εἰς τήν θεοῖν ἄλλω, ἀναλαμβάνω ἀντι ἄλλω.
ἀνθ-ὠδης, ες (ἀνθος+εἶδος)· ὁμοιάζων πρὸς ἄνθος, πλήρης ἀνθέων.
ἀνθ-ὠπλισμαί, παθ. πρκ. τοῦ ἀνθοπλίζω.
ἀνθ-ωρατίζομαι· ἀμιλλῶμαι πρὸς ἄλλον ὡς πρὸς τὸν ἐξωραϊσμόν.
ἌΝΙ'Α, ἰων. ἀνίη, ἡ· δλιψίς, λύπη, ἀμχανία, στενοχωρία, κόπος, ἀνησυχία || πρκ. ὄμ. μετὰ ἐνεργ. σμ. ἐπὶ προσώπου, *δαιτὸς ἀνίη* = ἡ ἐνόχλησις τοῦ συμποσίου μας. [παρ. ὄμ. ἀνίη, μεθ' ὄμ. ἀνία ἡ ἐντοτε ἀνία]. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνία, ἡ· ζωρ. ἀντι ἡνία· χαλινός.
ἀνιάζω, ἀφ. α' ἡνιάζω· προσενῶ ἀνίαν, λυπῶ, στενοχωρῶ.— II ἀμτβ. εἶμαι τεδλιμμένος ἢ λυπημένος, αἰσθάνομαι ἀνίαν.
ἀν-ἰάομαι, μέλ. -άσομαι [α]· ἀποθ. ἰῶμαι (=θεραπεύω) ἐκ νέου, διορθῶν, ἀποκαδιστῶ.
ἀνιάρως, ἄ, ὄν, ἰων. καὶ ἐπ. ἀνιηρός, ἡ, ὄν (ἀνιάω)· ὁ προσενῶν ἀνίαν, (δλιψίω), δλιβερός, ἐνοχλητικός· ἀνώμ. παραθ. ἀνιηρέστερος.— II ὁ τεδλιμμένος, ὀδυρμός, στενοχωρημένος. Ἐπίρ. -ρῶς [παρ. ὄμ. ἀνιηρός, μετρ. ὡς καὶ ἀνί-].
ἀν-ἰάτος, ὄν (α στερ.+ἰάομαι)· ὁ μὴ ἰατός, ἀδερῆευτος || ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀδιόρθωτος.— II ἐνεργ., ἀνωφελής, μάταιος (κυρ. ὁ μὴ θεραπεύων, μὴ ἰατρεύων).
ἀν-ἰατρος· ὁ μὴ ἰατρός, («κομπογιαννίτης»·
ἀν-ἰάχω (ἰάχω)· φωνάζω δυνατὰ, ἀναβοῶ.
ἀνιάω, μέλ. -άσω [α], ἰων. -ἡσω· ἀφ. α' ἡνιάσω, ζωρ. ἀνίασα· πρκ. ἡνιάκα.— Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. ἀνιάσομαι· ἀφ. α' ἡνιάσθην· πρκ. ἡνιάμαι (ἀνία)· προσενῶ ἀνίαν (δλιψίω), λυπῶ, δυσσορεστῶ.— Παθ., λυπόμαι, δλιβόμαι, σνενοχωροῦμαι ἀνιῶμαι τι = ἐνοχλοῦμαι εἰς πρὸς τι, διὰ τὴ συν. ἔμως μετὰ δοτ.— Παρ. ὄμ. ἀπαντᾷ ἰων. τύπος μετρ. παθ. ἀφ. α' ἀνιηθεῖς ὡς ἐπίθ. = μελαγχολικός ἀνθρώπος. [παρ. ὄμ. πάντοτε ἰ, μετρ. καὶ ἰ].
ἀνιηρός, ἄ (ἡ), ὄν· ἀνιηρός (βλ. λ).
ἀν-ιδεῖν, ἀφρ. ἀφ. β' ἔξ ἀρχαγευθέντος ἴκεσ.

***ἀν-εἶδω**=ἀναβλέπω, βλέπω πρὸς τὰ ἄνω.
ἀν-ἰδιος, ὄν· ὁ μηδὲν ἔχων ἴδιον, ὁ ἀκτῆμων (βλ. λ.), ὄσικος.
ἀν-ἰδίτι, ἐπίρ. = ἀνιδρωτί, δηλ. ἀπόνως, ἄνευ κόπου. Βλ. ἀνιδίω.
ἀν-ἰδίω· ἰδρῶνω τόσον ὥστε ὁ ἰδρῶς μουσκεύει καὶ τὰ ἐνδύματά μου. Βλ. ἀνιδρώω.
ἀν-ἰδρος, ὄν· βλ. ἀνιδρως.
ἀν-ἰδρῶς· ἰδρῶνω.
ἀν-ἰδρῦτος, ὄν (α στερ.+ἰδρῶω)· ὁ μὴ ἰδρυθείς, μὴ στερεωθείς, ἀκατάστατος, ἀνήσυχος, ἀεικινήτος || κυρ. ὁ μὴ ἔχων μόνιμον κατοικίαν (πατρίδα), περιπλανώμενος, ἀλήτης.
ἀν-ἰδρῶω· ἀνεγείρω, στήνω.
ἀν-ἰδρως, ὄν· ὁ ἄνευ ἰδρῶτος, ἀνιδρός. Ἡ γρ. ἀνιδρός εἶναι ἐσφαλμ.
ἀν-ἰδρῶσις, ἡ· τὸ ἰδρῶναι, τὸ ἰδρωμα.
ἀν-ἰδρωτί, ἐπίρ. τοῦ ἀν-ἰδρωτος· ἄνευ ἰδρῶτος || ἐπομ. νωχελῶς, θραδέως.
ἀν-ἰδρωτος, ὄν (α στερ.+ἰδρῶω)· ὁ μὴ ἰδρῶσας, ὁ μὴ γυμνάσας τὸ σῶμά του ἕως οὗ νὰ ἰδρῶσῃ.
ἀν-ἰεῖς, ἀνίη, β' καὶ γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀνίημι.
ἀν-ἰεῖς, β' ἐν. ἐν. τοῦ ἀνίημι.
ἀν-ἰεμαί, μέσ. καὶ παθ. τοῦ ἀνίημι.
ἀν-ἰέναι, ἀφρ. ἐν. τοῦ ἀνίημι=στέλλω πρὸς τὰ ἄνω. 2) ἀφρ. ἐν. τοῦ ἀν-εἶμι (τοῦ εἶμι)=ἀνέρχομαι.
ἀν-ἰερατος, ὄν· ὁ ἄνευ ἰεράς τελετῆς.
ἀν-ἰερος, ὄν (α στερ.+ἰερός)· ὁ μὴ ἰερός, μὴ ἡγιασμένος, ἀνόσιος, βέβηλος.— III ὁ μὴ καθιερωθείς.
ἀν-ἰερόω· ἀφιερῶ, ἀνατίθημι.
ἀν-ἰερωσις, -εως, ἡ· καθιέρωσις.
ἀν-ἰεσκε, ἰων. πρτ. τοῦ ἀν-ἰημι·
ἀν-ἰζω, ἀφ. α' ἀνεῖσα (ἀνὰ+ἰζω)· ἀνεγείρω.
ἀνιηθεῖς, ἰων. ἀντι ἀνιᾶθεῖς, μετρ. παθ. ἀφ. α' τοῦ ἀνιάω.
ἀν-ἰημι, πρτ. ἀν-ἰην· ὡς β' ἐν. ἐν. ἀνιῖς, β' καὶ γ' ἐν. πρτ. ἀνιῖς, ἀνίη· ἰων. γ' ἐν. ἀνιῖσκε (ὡσεὶ ἐξ ἐν. ἀνιῖω)· μέλ. ἀνήσω, ὡς ἀνέσω· ἀφ. α' ἀνήκα, ἰων. ἀνέκα, ὡς ἐπ. ἀνεσα· ἀφ. β' μὴ ἐν χρήσει κατὰ τὸν ἐν. Ὀριστ., ἀλλ' ἐν τῇ ἐπ. Ἰσοτ. ἀνήη ἀντι ἀνή, Εὐκτ. ἀνιῖη, ἀφρ. ἀνιῖαι, μετρ. ἀνιῖτες.— Παθ. ἀνιῖμαι· ἀφ. α' ἀνιῖθην· πρκ. ἀνιῖμαι· (ἀνὰ+ἰημι)· στέλλω ἄνω, ἀναπέμπω ἢ ἐξαποστέλλω || κάμνω νὰ ἀναπηδήσῃ, παράγω (ἐπὶ τῆς γῆς π.χ.) || κυρ. στέλλω ἄνω ἐκ τοῦ κάτω κόσμου (τῶν νεκρῶν).— II στέλλω ὀπίσω.— III ἀφίνω νὰ ὑπάγῃ. 2) ἀνιῖναι τινί=ἐξαπολύω τινὰ ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινός (ὡς τὸ λατ. immittere alicui) || ἐντεῦθεν γενικῶς, ἐξωδῶ, ἐξεγείρω. 3) ἀφίνω μόνον, ἐγκαταλείπω.— Μέσον ἀνιῖμαι=χαλαρῶνω, λύω, ἀπολύω.— Παθ., ἀφίνομαι ἐλευθερός νὰ ὑπάγῃ, πηγαῖνον ἐλευθερός || μετρ. παθ. πρκ. ἀνιῖμένος = ἐλευθερός νὰ πράττῃ ὅ, τι θέλει, καὶ νὰ μεταβαίη ὅπου καὶ ἂν θέλῃ· ἀνιῖμένος εἶς τι = ἐξ ὀλοκλήρου ἐνησυχολημένος μετ' ἐντεῦθεν IV ὡς τὸ λατ. remittere, χαλαρῶνω, κυρ. ἐπὶ τόξου, ἐκχορδίζω («ξεκουρδίζω»)· ἐπομ. παραμελῶ, ὑποχωρῶ, παραδίδω.— Παθ., εἶμαι χαλαρός, ἄτονος. V ἀμτβ. ἐνεργ. κοπάειν, χαλαροῦμαι, εἶμαι ὀδρανής (λατ. remisse agere).
ἀνιηρός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντι ἀνιηρός.
ἀνία, ζωρ. ἀντι ἡνία.
ἀν-ἰκανός, ὄν (α στερ.+ἰκανός)· ὁ μὴ ἰκανός, μὴ ἀρκετός, μὴ ἐπαρκής. 2) ὁ μηδὲν εὐρίσκων ἰκάνον, ἀκόρεστος.
ἀν-ἰκάνότης, -ητος, ἡ· τὸ μὴ ἐπαρκεῖν, ἔλλειψις ἰκανότητος.
ἀν-ἰκεῖ, ἡ ἀνίη, ἐπίρ.· ἄνευ νίκης.
ἀν-ἰκέτευτος, ὄν (α στερ.+ἰκετεύω)· ὁ μὴ ἰκετεύων (ἐνεργ.) || ὁ μὴ ἰκετευθείς (παθ.).
ἀν-ἰκίητος, ὄν (α στερ.+ἰκεῖω)· ὁ μὴ νικηθείς, μὴ νικώμενος, ἀήττητος.
ἀν-ἰκμάζομαι· ἀποβάλλω (χάνω) τὴν ἰκμάδα μου, ξηραίνομαι.
ἀν-ἰκμαντος· βλ. ἀνικμος.
ἀν-ἰκμος, ὄν (α στερ.+ἰκμάς)· ὁ ἄνευ ἰκμάδος, ξηρός.
ἀν-ἰλαστος, ὄν (α στερ.+ἰλάσσομαι)· ὁ μὴ ἐξίλε-

ωμένος || ἀνεξίλαστος, ἀνηλεής, ὃν δὲν δύναται τις νά καταπραύνη.

ἀν-ίλεως, ὄν, γεν. — ὠ, ἄττ. ἀντί **ἀν-ίλαος** (α στερ. + ἴλεως)· ἀνηλεής, ὁπλαγχῆνος.

ἀν-ίμαστος, ὄν· ἄμαστίγματος.
ἀν-ίμάω, μέλ. -ήσσομαι (ἀνά+ίμάω)· ἀνασύρω (ἀν-τλῶ) ὄδωρ διὰ δερματίνων λωρίδων (ἀντί σχοινίου) || γεν., σύρω ἐπάνω, ἀνασύρω, ἀνέλκω, ἀντλῶ.—Παθ. ὑψώνομαι, σηκώνομαι, ἀνασύρομαι· μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. καί ὡς ἀμτβ. (ἐνν. ἐμαυτόν).

ἀνίος, ὄν (ἀνία)=ἀνιαρόδ (β βλ.).
ἀν-ίουλος, ὄν (α στερ.+ίουλος)· ἀγένειος.
ἀνίοχος, ὄν, ἀντί ἡνίοχος (βλ. λ.).
ἀν-ιπέω, μέλ. -σω· ἀναδαινώ ἐφιππος (κυρ. ἱππεύω) πρὸς τὰ ἄνω.

ἀν-ιππος, ὄν (α στερ.+ἴππος)· ὁ ἄνευ ἵππου || ὁ μὴ ὑπηρετῶν ἐν τῷ στρατῷ ὡς ἐφιππος || ἐπὶ χωρῶν, ὁκατάλληλος δι' ἵππους.

ἀν-ιπτᾶμαι, ἀποθ.=ἀνα-πίτομαι (βλ. λ.).
ἀνιπτό-πους, ὄ, ἡ, ἴππων, τό, γεν. -ποδος (ἀνιπτος +πούς)· ὁ ἔχων τὸς πόδας ἀνιπτός (ἀπλύτους).
ἀ-νιπτος, ὄν (α στερ.+νίψω)· ἀπλυτός, «ἀνιπτος»· 2) ὃν δὲν δύναται τις νά ἀποπλύνῃ (νά ἐξαλειψῇ).

ἀνις, Βοιωτ. ἀντί τοῦ ἄνευ, ἐπίσης καὶ Μεγαρ.
ἀν-ισάζω, ἰσάζω, ἐξισώνω.
ἀν-ισάκις, ἐπίρ· οὐχ ἰσάκις.
ἀν-ισ-ἀριθμος, ὄν· ὁ μὴ ἰσάριθμος.
ἀνισάτον, τό· ἀρέφημα τοῦ ἀνήθου.
ἀν-ισο-ἐπί-πέδος, ὄν· ὁ ἔχων ἄνισον ἐπίπεδον.
ἀν-ισο-ἡλικος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ἴσην ἡλικίαν.
ἀν-ισίτης, -ου, ὁ (θηλ. ἀνισίτις, -ιδος, ἡ)· ὁ παρ-εσκευασμένος μετὰ ἄνισου καρποῦ (ἐπὶ οἴνου).
ἀν-ισο-γώνιος, ὄν· ὁ ἔχων ἄνισου γωνίας.
ἀν-ισο-ειδής, ἐς· ὁ ἔχων ἄνισον οἰχήμα.
ἀν-ισο-κράτεω· εἶμαι πάρα πολὺ ἀδύνατος διὰ τι πράγμα.

ἀν-ισό-μετρος, ὄν· ὁ ἔχων ἄνισον μέτρον πρὸς τινα.

ἀν-ισο-μήκης, ἐς· ὁ ἔχων ἄνισον μήκος.
ἀνίσον, τό· νῦν γλυκάνισον (συγγ. τῆ ἀνηδον).
ἀν-ισο-πλάτης, ἐς· ὁ ἔχων ἄνισον πλάτος.
ἀν-ισό-πλευρος, ὄν· ὁ ἔχων ἄνισου πλευράς.
ἀν-ισό-ρροπος, ὄν· ὁ μὴ ἰσορροπος.
ἀν-ίσοος, ὄν καὶ -η, -ον (α στερ.+ἴσοος)· ὁ μὴ ἴσος, «ἀνισοός», ἀνώμαλος || μτφρ. ὀδίκος [τ ἐπ., γ ἄττ.].
ἀν-ίσο-οθενής, ἐς· ὁ μὴ ἰσοοθενής.
ἀν-ίσο-τάχης, ἐς· ὁ ἀνίσως ταχύς, ὁ μὴ ἐξ ἴσου ταχύς.

ἀν-ισότης, -ητος, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἰσότητος.
ἀν-ισό-τιμος, ὄν· ὁ ἔχων ἄνισον τιμῆν.
ἀν-ισο-τοιχέω (τοίχος)· κλίνω περισσότερο πρὸς τὸ ἐν μέρος («ἐγέρνω»), εἶμαι ἐκτός ὑπηρεσίας.
ἀν-ισό-τονος, ὄν· ὁ ἄνισος κατὰ τὸν τόνον, κατὰ τὴν ἔντασιν.

ἀν-ίσο-ὑψής, ἐς· ὁ ἔχων ἄνισον ὕψος.
ἀν-ίσο-φύής, ἐς· ὁ ἔχων ἀνομοίαν φύσιν.
ἀν-ίσω, μέλ. -ώσω (ἀνά+ίσω)· καθιστῶ ἴσον, ἰσορροπῶ, ἐξισώνω || μέσ. καὶ παθ., εἶμαι (γίνομαι) ἴσος πρὸς τι || μτγν. (ἀνισοός)· κἀμνω τι ἴσισον.

ἀν-ίστα καὶ **ἀνίστη**, ἀντί ἀνάστηθι, Προστ. τοῦ ἀνίστημι.

ἀν-ιστάνω, μτγν. τύπος τοῦ ἐπομ.
ἀν-ίστημι (ἀνά+ἴστημι)· ἴ ἐνεργ. μτβ. ἐν τῆ ἐνεστ. καὶ προτ., ἐν τῆ μέλ. ἀναστήσω καὶ ἀόρ. α' ἀν-έστησα· στήνω ὄρθιον, κἀμνω τινά νά σηκωθῇ ὄρθιος, ἐγείρω || τὸν σηκώνω ἀπὸ τὸν ὑπνον (λατ. excitō), ἡ καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον (ἐγείρω ἐκ νεκρῶν) || μτγν. ἀνιδρύω, οἰκοδομῶ || ὦσ. καὶ οἰκοδομῶ ἐκ νέου. 2) ἐγείρω πρὸς ὄρθισιν || προκαλῶ ἐπανάστασιν. 3) κἀμνω τοὺς ἀνθρώπους νά μεταναστεύσουν (ἀναστάτους ποιῶ), τοὺς μεταφθεύω || καίτοι ἐν τῆ παθ. καὶ ἐν ταῖς ἀμτβ. χρόνοις συνήθως σημ. εἶμαι ἄνευ κατοίκων (ἀκατοίκητος), ἐρημνομαι || χώρα ἀνεστηκῆσα=χώρα ἐρημωθεῖσα || ὦσ. κἀμνω ἰκέτας νά σηκωθῶσιν καὶ νά ἐγκαταλείψουν τὸν ὁμιόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο ὡς ἰκέται. 4) ἐξ-

εγείρω πρὸς πόλεμον. || μτβ. εἶναι καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. α' ἀνεστησάμην πόλιν = ἀνήγειρα ἐμαυτῷ πόλιν. || Ἄμτβ. εἶναι τὸ παθ. ἀνίσταμαι, ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἀνέστην, ὁ πρ.κ. ἀνέστηκα καὶ ὁ ὑπερσ. ἀνεστήκειν· στέκομαι ὄρθιος, σηκώνομαι || τινάσσομαι ἐπάνω πρὸς ὄρθισιν· ἀνίσταμαι τινα=ἐγείρομαι διὰ νά ἐπιτεθῶ κατὰ τινος || σηκώνομαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ || σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὑπνον || ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν || ἐγείρομαι ἐκ τινος νόσου (ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης κατοπίν ἀσθενείας), ἀναλαμβάνω || ἐγείρομαι ὅπως ἀπέλθω, ἐκκινῶ.

ἀν-ιστορέω, μέλ. -ήσω· ἐρωτῶ νά μάθω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

ἀν-ιστορησία, ἡ· ὄγνωια τῆς ἱστορίας.
ἀν-ιστόρητος, ὄν (α στερ.+ἱστορέω)· ὁ ἄγνωων τὴν ἱστορίαν, ἀμαθής, ἀπαίδευτος. 2) ἄγνωστος (μὴ μνημονευόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ).

ἀν-ίστω ἀντί ἀν-ίστασο, Προστ. τοῦ ἀν-ίσταμαι.
ἀν-ισχάνω· βλ. ἀν-ίσχω.

ἀν-ισχίος, ὄν (α στερ.+ισχίον)· ὁ μὴ ἔχων σαρκώδη ἰσχία, ὁ ἔχων τὰ σκέλη ἄσαρκα (ἐπὶ πτηνῶν).
ἀν-ισχυρός, ὄν· ὁ μὴ ἰσχυρός, ὁ ἄνευ ἰσχύος.
ἀν-ισχυς, υ, γεν. -υος· ὁ ἄνευ σχύος.

ἀν-ίσχω (καὶ ἀνισχάω)=ἀν-έχω· ἐγείρω, σηκώνω ὑψηλά. 2) ἀμτβ. ὁ ἥλιος ἀνίσχει=ὁ ἥλιος ἀνατέλλει.

ἀν-ίσως, ἐπίρ. τοῦ ἀνίσω· οὐχ ἴσως, κατὰ ἄνισον τρόπον || ἀνωμάλως || ὀδίκως.

ἀν-ίσωσις, -εως, ἡ (ἀνισώω)· ἐξισώσις.

ἀν-ίτέον=δεῖ ἀνιέναι· πρέπει νά ἀνέλθῃ τις.

ἀν-ιύζω (ἀνά+ιύζω)· κρουγάζω δυνατὰ, φωνάζω ἀγρίως, («σκούζω»).

ἀν-ιχθύς, υ, γεν. -υος· ὁ ἄνευ ἰχθύων, ἡ ὁ ἔχων ὀλίγους ἰχθύς.

ἀν-ιχνευτός, ὄν· ὁ μὴ ἀνιχνευθεῖς.

ἀν-ιχνεύω, μέλ. -σω (ἀνά+ἰχνεύω)· ἀναζητῶ τὰ ἴχνη τινός, παρακολουθῶ (ἐπὶ θηρευτικοῦ κυνός) || γεν. ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω.

ἀν-ιχνος, ὄν· ὁ ἄνευ ἰχνῶν ἢ σημεῖων.

ἀν-ίφαλος, ὄν (α στερ. + ἴπτομαι)· ὁ μὴ παθῶν θλάβην.

ἀν-ίφατο, ἰων. ἀντί ἀνιάοιεντο, γ' πληθ. Εὐκτ. τοῦ ἀν-ιάομαι.

ἀνιῶδης, ἐς·=ἀνιαρόδ (βλ. λ.).

ἀν-ιώτος, ὄν (α στερ.+ἴω)· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σκωρίασιν.

ἀν-κριτήρ, ὄν·=ἀνακριτής.

ἀν-νεΐμη, ὑποτ. ποιητ. ἀόρ. α' τοῦ ἀνα-νέμο.

ἀν-νεΐται, ποιητ. ἀντί ἀνα-νεΐται γ' ἐν. τοῦ ἀνα-νέομαι.

ἀν-νέφελος, ἐπ. ἀντί ἀ-νέφελος (β βλ.).

ἀν-νεύσασθαι, ποιητ. ἀπφ. ἀόρ. α' τοῦ ἀνα-νέδομαι.

ἀννιβίζω· εἶμαι μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀννίβα.

ἀν-ξηραίνω, ποιητ. ἀντί ἀνα-ξηραίνω.

ἀν-ὀδευτός, ὄν· μὴ ὀδεύομενος, ἀδιάβατος.

ἀν-ὀδηγέω, μέλ. -ήσω (ἀνά+ὀδηγέω)· ὀδηγῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπανάγω.

ἀν-ὀδία, ἡ (α στερ.+ὀδός)· ὀδὸς ποῦ δὲν εἶναι ὀδὸς || περιοχὴ στερομένη ὀδῶν.

ἀν-ὀδμος, ὄν· ὁ ἄνευ ὀσμῆς, ὄσμος.

ἀν-ὀδοντος, ὄν·=ἀνόδους (βλ. λ.).

ἀν-ὀδος (Α), ὄν (α στερ.+ὀδός)· ὁ μὴ ἔχων ὀδόν, ἀδιάβατος, ἄβατος.

ἀν-ὀδος (Β), ἡ (ἀνά+ὀδός)· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὄγουσα ὀδός, ἀνήφορος || πορεία πρὸς τὰ μεσόγεια (κυρ. πρὸς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν).

ἀν-ὀδους, -οντιος, ὁ, ἡ (α στερ. + ὀδός)· ὁ ἄνευ ὀδόντων, νωδός.

ἀν-ὀδύρομαι, ἀποθ.· ὀδύρομαι μεγαλοφώνως, θρηνηλογῶ, κλαίω ὀδυρόμενος.

ἀν-ὀδυρτός, ὄν· ὁ μὴ ὀδυρόμενος, μὴ θρηνῶν.

ἀν-ὀζος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ὄζους ἢ ὁ ἔχων ὀλίγους (ἀντ. τῆ δζώδης).

ἀ-νόημα, τό, -ατος· ἀνόητος πρῆξις, ἀνοησία.

ἀ-νοήμων, ὄν, γεν. -ονος (α στερ.+νοέω)· ὁ ἄνευ νοῦ ἢ νοημοσύνης, ἀνάλοθος, ἀνόητος, ὄφρων.

ά-νοησία, ή· ότι και νόν.— II = **άκαταληψία** (βλ. λ.), τό άκατανόητον, άκατάληπτον.
άνοηταίνω* είμαι άνόητος, φέρομαι άνοήτως.
άνοητία, ή· άττ. αντί **άνοησία**.
ά-νόητος, ον (α στερ.+νόω)· πκθ., ό μη νοούμενος, άδιανόητος, άκατανόητος, όν δέν δυνατόι τις νά σκεφθῆ.— II ένεργ. ό μη έννοών, άνόητος, μωρός, παράλογος (λατ. *amens*).
ά-νόθευτος, ον* ό μη νοθευθείς, γνήσιος, καθαρός, άγνός.
ά-νοθος, ον* άνόθευτος, γνήσιος.
ά-νοια, έπ. **άνοίη**, ή (**ά-νω**)· έλλειψις νοϋ, νοήσεως, κατανοήσεως || μωρία.
ά-νοιγή, ή· τό άνοιγμα.
ά-νοιγνύμι και **ά-νοιγω**, έπ. **άνα-οίγω*** μέλ. **άνοιξω**, πρτ. μετά διπλής αύξ. **άνώγον**, ίων. **άνα-οίγεσκον*** άόρ. α' μετά διπλής ώς. αύξ. **άν-έωξα**, άττ. **ήνωξια**, ίων. **άνοιξα** ή **άνώξα*** πρκ. α' **άν-έωχα**, πρκ. β' **άν-έωγα**. — Παθ. **ά-νοιγνύμαι**, μέλ. **ά-νοιχθήσομαι**, μέλ. β' **άνοιγήσομαι**, μέλ. γ' **άνώξομαι*** άόρ. **άν-εώχθην**, άπφρ. **ά-νοιχθήναι*** (**άνα+οίγω**): 1) «άνοιγω». 2) μτφρ. φανερώω άποκαλύπτω, «έξοκεπόζω». 3) ώς ναυτικός όρος, άπολ. έξέρχομαι εις τό άνοικτόν πέλαγος, πλέω «πρός τά άνοικτά».—Παθ. «άνοιγομαι», είμαι άνοικτός.
ά-νοιγω, μέλ. -ξω= **ά-νοιγνυμι** (δ βλ.).
ά-νοιδαίνω και **άνοιδέω** (**άνα+οιδαίνω**)· μέλ. **άνοιδήσω*** πρκ. **άνώδηκα*** έξογκοῦμαι, φουσκώνω, «πρήσκομαι».
ά-νοιδανις, -εως, ή·= **άνοίδησις**.
ά-νοιδέω= **ά-νοιδάινω** (δ βλ.). Εξ αύτου τό **ά-νοίδησις**, ή· τό πρήξιμον, φούσκωμα.
ά-νοιδίσκω* κάμνω νά έξογκωθῆ, νά φουσκώσω (τούτου πκθ. τό **άνοιδέω**).
ά-νοικειος, ον (α στερ. + **οικειος**)· ό μη οικειος || ό μη φιλικός || ό μη άρμόζων, άνάρμοστος.
ά-νοικειότης, -ητος, ή· έλλειψις οικειότητος.
ά-νοικειώτος, ον* ό άνευ οικειότητος, άσχετος, άλλότριος.
ά-νοικίζω, μέλ. -ίσω, άττ. -ίω· οικίζω έκ νέου || άνοικοδομῶ — II κάμνω τινά νά αλλάξῃ κατοικίαν, τόν μετακινῶ από τήν πατρίδα του, μετοικίζω.— Παθ. και μέσ. μεταναστεύω (κυρ. προς τά άνω, προς τά μεσόγεια). 2) **άνοικίζειν πόλιν** = τήν άπογυμνώνω από κατοίκους, τήν έρημώνω.—III Παθ. κτίζομαι, ιδρύομαι, εις τά μεσόγεια, μακράν από τά παράλια.
ά-νοικισις, -εως, ή· τό μετοικίζειν προς τά μεσογειότερα.
ά-νοικισμός, δ= **άνοικισις** (βλ. λ.).—II ή έκ νέου κτίσις, άνακαινισμός, έπανόρθωσις.
ά-νοικο-δομέω, μέλ. -ήσω (**άνα+οικοδομέω**)· κτίζω, «άνοικοδομῶ».—II οίκδομῶ έκ νέου.—III περιτειχίζω, φράσσω διά τοίχου (ή τειχους).
ά-νοικο-νόμητος, ον* ό μη τακτοποιηθείς, ό μη ών έν τάξει, άτακτος.
ά-νοικος, ον (α στερ.+οίκος)· ό στερούμενος οικίας, άοικος || στερούμενος οικογενειακής έστίας.
ά-νοικτει (ή -τέ), έπέρ. = **άνοικτως**, άνευ οίκτου, άνοικτηρόνως.
ά-νοικτέον, ρημ. έπιθ. του **ά-νοίγω*** πρέπει νά άνοίξῃ τις.
άνοικτής, -ου, δ· ό άνοίγων.
ά-νοικτήμων, ον, -ονος, (α στερ.+οικτήμων)* ό μη οικήτρμων, άνηλεής, άσπλαγχνος.
ά-νοικτιστος, ον (α στερ.+οικτίζω)* όν ούδεις οικτείρει, ούδεις εύσπλαγχνίζεται.
ά-νοικτός, ή, όν (**ά-νοιγνυμι**)· ό μη κλεισιμένος, «άνοικτός».
ά-νοικτος, ον (α στερ.+οικτος)* ό άνευ οίκτου, άνοικτήρμων, σκληρός.— Έπίρ. -τως= άνευ οίκτου, άνευ έλέους.
ά-νοιμώζω, μέλ. -ώξομαι* οίμώζω (δρηνῶ) μεγαλοφώνως.
ά-νοιμωκτι, (και **άνοιμωκτει**) έπίρ. του **ά-νοιμωκτος*** άνευ δρηνῶν και οίμωγων || ώς. άνευ άνάγκης προς οίμωγας, τ. έ. άτιμωρητί.

ά-νοίμωκτος, ον (α στερ.+οίμώζω)* ό μη δρηνῶ-θείς, άκλαυστος, άδρηνήτος.
ά-νοινία, ή= **άοινία** (βλ. λ.).
ά-νοινος, ον= **άοινος** (βλ. λ.).
ά-νοίξαι, άπφρ. άόρ. α' του **άνοίγνυμι**.
ά-νοίξις, -εως, ή (**άνοίγνυμι**)· άνοιγμα, τό άνοίγειν. 'Η έποχή **άνοίξις** (= **εαρ**) ώνομάσθη ούτω, διότι κατά τήν έποχήν αύτήν άνοίγουν τά φυτά (άναδιδονται φύλλα, άνθη).
ά-νοιστέον, ρημ. έπιθ. του **άνα-φέρω*** πρέπει τις νά δώσῃ άναφοράν, νά άναφέρῃ, νά καταστήσῃ γνωστόν.
ά-νοιστός, ίων. **άνώιστος**, η, ον (**άναφέρω**, μέλ. **άνοίσω**)* ό άναφερθείς (ό περι ού έγένετο λόγος) || ό άνενεχθείς εις τινα διά τήν λήψιν άποφάσεως.
ά-νοιστρέω, μέλ. -ήσω (**άνα+οιστρος**)· κεντῶ με-χρι μανίας (βακχικής), οιστηρλατῶ, τρελλαίνω.
ά-νοιστρος, ον* ό άνευ οϊστρου, άνευ βακχικής μανίας.
ά-νοίσω, μέλ. του **άνα-φέρω**.
άνοιτο, γ' έν. πκθ. έν. του **άνω**.
ά-νοιχθῶσιν, γ' πλθ. παθ. άόρ. α' όποτ. του **ά-νοιγνυμι**.
ά-νοκωχέω (ήτερον όρθῶς **άνακωχέω**), μέλ. -σω (**άνοκωχή**)· κρατῶ όπίσω, σφυκρατῶ, σταματῶ, έμποδίζω || κρατῶ τό πλοῖον άνοικτά «στά πανιά». — II άμτθ. **άνοκωχέω** (έξυπακ. **έμαντόν**)=οταματῶ.
ά-νοκωχή, ή (και συν. ήτερον όρθῶς **άνακωχή**) (**ά-νοκωχα**, παρκα. του **άν-έχω**)· έσηχηματίσθη κατ' άναδι-πλωσιν έκ του **άνοχῆ** (πρβλ. **δκωχα** πρκ. του **έχω**)· στάσις, παῦσις, άνάπαυλα || ιδίως διακοπή των έχθροπραξιῶν, «άνακωχή».— II έμπόδιον, **κόλυμα**.
'Ετυμ. : ό όρθός τύπος είναι **ά-νοκωχή**, ό δέ μτγν. **άνακωχή** άρτείλεται εις παρετυμολ. έκ τῆς προθ. **άνα**. 'Εσηχηματίσθη δέ **ά-νοκωχή** κατ' άναδιπλασιασμόν (πρβλ. **έχω**, πρκ. **δκωχα**, **ά-ν-έχω** : **ά-δκωχα** : **ά-νοκωχή** ώς. **δι-οκωχή**, **συν-οκωχή**, **κατ-οκωχή**)· πρβλ. και **θνω** : **άρωγή**.
ά-νολβία, ή· ή κατάσταση του **άνόλβου** (=του μη εύτυχοῦς), ή έλλειψις όλβου, άθλιότης, δυστυχία.
ά-νόλβιος, ον= **ά-νόλβος** (δ βλ.).
ά-νόλβος, ον (α στερ.+δλβος)* ό μη δλβιος, ό μη έχων όλβον, έλεεινός, δυστυχής.
ά-νόλεθρος, ον (α στερ.+δλεθρος)* ό μη έξολοθρευθείς, μη κατεστραμμένος. Πρβλ. άττ. **ά-νόλεθρος** (=ό μη ύποκειμενος εις δλεθρον || ένεργ. ό μη προξενῶν δλεθρον, άθλαθής).
ά-νόλιγυρος, ον* ό μη όλιγυρος, μη άμελής.
ά-νόλισθανῶ* άόρ. **ώλισθον*** ό μη όλισθαίνων προς τά όπίσω, ό ύποστρέφων.
ά-νόλκη, ή (**άνέλεω**)* ή προς τά άνω έλιξις, τό σύρειν προς τά άνω.
ά-νόλολύζω, μέλ. -ύξω (**άνα+δλολύζω**)· άνακράζω μεγαλοφώνως, άλαλάζω από χαράν. 2) δρηνῶ μεγαλοφώνως, κλαίω μέ όλολυγμούς. || ένεργ. κάμνω τινά νά άλαλάξῃ.
ά-νόλοφυρῶμαι, άπφρ. (**άνα+δλοφύρομαι**)·= **άνοδύρομαι*** έκοπῶ εις όλοφυρμούς, εις δυνατός δρηνῶν.
ά-νόλυμπιάς, ή· όλυμπιάς μη έγγραφεύσα έν τῶ καταλόγῳ των όλυμπιάδων (πρόκειται περι τῆς 34 και 104 όλυμπιάδων, τάς όποίας οί 'Ηλείοι εκάλουν ούτω διά τόν μνημονευθέντα λόγον).
άνομα· βλ. έν λ. **άνω**.
ά-νόμαλιζω (**άνα+δμαλιζω**)· έπαναφέρω εις τό όμαλόν, έξομαλιζῶ, έξιζῶ.
ά-νόμάλωσις, ή (**άνα+δμαλώω**)· ή έξ ίσου διανομῆ πράγματός τινος, έξιζωσις.
ά-νόμβρέω, (**άνα+δμβρος**)· άναβλύζω οὔωρ.
ά-νόμβρηις, εσσα, εν (**άνομβρέω**)· πολυόμβρος.
ά-νόμβρία, ή, (α στερ.+δμβρος)* έλλειψις βροχῆς, ξηρασία.
ά-νόμβρος, ον (α στερ.+δμβρος)* ό άνευ βροχῆς.
ά-νόμέω, μέλ. -ήσω (**άνομος**)· ένεργῶ παρανόμω, κάμνω παρανομίαις.
ά-νόμηλικος, ον (α στερ.+δμηλιξ)* ό μη όμηλιξ.
άνόμημα, -ατος, τό (**άνομέω**)· παράβασις νόμου, άνομος πράξις.

ἀ-νομία, ἡ, ἰων. (ἀνομος)· παρανομία, παράνομος διαγωγή.

ἀν-ομιλήτος, ον (α στερ.+δμιλέω)· ὁ μὴ ἔχων ἐπικοινωνίαν μετ' ἄλλων, ἀκοινωνήτος. 2) μετὰ γεν. ὁ ἴμοιρός τινος, στερούμενός τινος.

ἀ-νόμιμος, ον· ὁ μὴ νόμιμος (ἔλ. ἀνομος).

ἀν-όμιχλος, ον· ὁ ἀνευ ὀμιχλῆς.

ἀν-όμμάτος, ον (α στερ.+δμμα)· ὁ ἀνευ ὀμμάτων (δφθαλμῶν).

ἀν-ομο-γενής, ἔς· ὁ μὴ ὁμογενής, ὁ διάφορος τὸ γένος.

ἀν-ομο-ειδής, ἔς· ὁ διάφορος τὸ εἶδος.

ἀν-ομο-ζήλος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὅμοιον ζῆλον (ἀντιβ. τῷ δμοζήλος).

ἀ-νομο-θέτητος, ον· ὁ ἀνευ νομοθετήσεως, ἀνευ νόμου, δτακτος ἢ ὁ μὴ κανονιζόμενος ὑπὸ νόμου.

ἀν-ομοιο-θέρης, ἔς· ὁ ἔχων ἄριστον ἕρως.

ἀν-ομοιο-γενής, ἔς· ὁ ἀνήκων εἰς διάφορον γένος, ὁ διάφορος τὸ γένος.

ἀν-ομοιο-ειδής, ἔς· ὁ διαφόρου εἰδούς, ἕτεροειδής.

ἀν-ομοιο-μερής, ἔς· ὁ μὴ ὁμοιομερής, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ οὐχὶ ὁμοίων μερῶν.

ἀ-όμοιος, ον· καὶ -α, -ον (α στερ.+δμοιος)· ὁ μὴ ὁμοιος, διάφορος, ἀνόμοιος.

ἀν-ομοιο-στροφος, ον· ὁ συσκειόμενος ἐξ ἀνομοίων στροφῶν.

ἀν-ομοιο-σχήμων, ον· ὁ ἔχων ἀνόμοιον σχῆμα.

ἀν-ομοιότης, -τητος, ἡ (ἀνόμοιος)· ἔλλειψις ὁμοιότητος, διάφορα.

ἀν-ομοιο-ουσιαστής, ὁ· ὁ δισχυριζόμενος ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι ἀνομοιοούσιος τῷ πατρὶ (Μ. Βασιλ.).

ἀν-ομοιο-ούσιος, ον· ὁ ἐξ ἀνομοίου (διαφόρου) οὐσίας (ἔκκλησι.).

ἀν-ομοιῶ (ἀνόμοιος)· καθιστῶ τι ἀνόμοιον, διάφορον.—παθητ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνόμοιος.

ἀν-ομοίωσις, -εως, ἡ· ἡ διαφοροποίησις, τὸ καθιστῶν τι ἀνόμοιον.

ἀν-ομο-λογεῖσθαι, μέλ. -ῆσομαι· πρκ. ἀνωμολόγημαι. Ἄποθ. (ἀνὰ+δμολογέω)· συμφωνῶ ἐπὶ τινος πράγματος.

ἀν-ομο-λογητέον· πρέπει νὰ ἀνομολογήσῃ τις, νὰ παραδεχθῇ.

ἀν-ομο-λογία, ἡ (ἀνομολογέομαι)· συγκατάθεσις.

2) (ἀν-ομλόγος)· ἀσυμφωνία.

ἀν-ομ-λόγος, ον· ἀσύμφωνος.

ἀν-ομο-λογούμενος, η, ον (α στερ.+δμολογέω)· ὁ μὴ συμφωνῶν, ἀσύμφωνος, ἀσυνεπής, ἀνακόλουθος ἢ ὁ μὴ γενόμενος παραδεκτός (μὴ ὁμολογηθείς).

ἀν-ομο-ούσιος, ον· ὁ μὴ ὁμοούσιος.

ἀ-νομος, ον (α στερ.+νόμος)· ὁ ἀνευ νόμου, παράνομος, ἀσεβής. Ἐπίρ. -μιας=παρανόμω. ἢ (νόμος II) ὁ μὴ κατὰ μουσικὸν νόμον γινόμενος, μὴ μελωδικός, ἄμουσος.

ἀν-όνητος, ὄνρ. ἀν-όνατος, ον (α στερ.+δνήμι)· ἀνωφελής, δχορητος ἢ ἀνόνητος τινος=ὁ μὴ ὠφελόμενος ἔκ τινος· εὐδ. πληθ. ἀνόνητα ὡς ἐπίρ. = ἀνωφελῶς, ματαίως.

ἀ-νόος, ον, κατὰ συναίρ. ἄνοος, ον (α στερ.+νόος)· ὁ ἀνευ νοῦ, ἀνόητος, μωρός, «ἄμυαλος».

ἀνοπαῖα, ἐπίρ., εἶτε (ἐκ τοῦ α στερ.+δψομαι, μέλ. τοῦ δρω)=ἀνοράτως, ἀπαρητηρήτως ἢ εἶτε (ἐκ τοῦ ἀνω+δπη)=πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, διὰ τῆς ὀπῆς τῆς στέγης.

Ἐτυμ. : ἐν Ὁδ. α 320 λέγεται περὶ τῆς Ἀθηνῶς ὅτι «δρῆν ὡς ἀνόπαια διέπτατο», ὅπου κείται ὡς θηλ. τοῦ ἐπιθ. ἀνόπαιος καὶ σμ. «ἀνὰ τῆ ὀπῆ» = εἰς τὸν φεγγίτην (κείται δηλ. ἐνταῦθα ὡς ἐπίρ. κατηγοροῦμ.). Ἐπίσης παρ' Ἡροδ. (VII 216) Ἀνόπαια καλεῖται τὸ μέρος τῆς Οἴτης καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀτραπός, ἡ καταστάσα περίφημος ἐκ τῆς προδοσίας τοῦ Ἐριάλτου (ἀκριδῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντίστοιχον ὀνομασίαν τῆς κατοικίας). Ἀνόπαιος καλεῖται ἐν μτφρ. ἔνν. καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς (Fragm. 51 D) ὡς ἀνωφερής, τ. ἔ. δύσκολος. Κατὰ τὸν Ἀριστ. ἀνόπαια ἢ πανόπαια = εἶδος ὄρετου.

ἀν-οπλος, ον (α στερ.+δπλον)· ὁ ἀνευ ὀπλου

(κυρ. ὁ ἀνευ μεγάλης ἀσπίδος, ἦτις ἦτο τὸ διακριτικὸν τοῦ δπλίτου), ὁ οὐχὶ θαρῶς ὠπλισμένος ἢ γεν., ὄπλος, «ξαρμάτωτος».

ἀν-οπτος, ον (α στερ.+δψομαι)· ἀόρατος, ἀθέατος.

ἀν-όρῆτος, ον, ὡς. ἀ-όρατος (α στερ.+δράω) = ἀνοπτος (β βλ.).

ἀν-οργάζω· ἀναζυμῶνω, πλάθω, μαλάσσω.

ἀν-όργανος, ον (α στερ.+δργανον)· ὁ ἀνευ ὀργάνων.

ἀν-όργητος, ον· ὁ ἀνευ ὀργῆς, ὁ μὴ ὀργιζόμενος.

ἀν-οργίαστος, ον (α στερ.+δργιάζω)· ὁ μὴ συν-οδεύμενος ἀπὸ ὀργια. — II ἐπὶ θεῶν, πρὸς τιμὴν τῶν ὀπιῶν δὲν λαμβάνουν χώραν (δὲν τελοῦνται) ὀργια.—III ὁ μὴ μηθεῖς εἰς ὀργια, ἀμύητος.

ἀν-οργος, ον· ὁ μὴ ὀργιζόμενος, ὁ ἀνευ ὀργῆς.

ἄνορέα, ἰων. ἡνορέη, ἡ (ἀνήρ)· ἀνδρεία, φρόνημα (πρβλ. ἀνόςρεος).

ἀν-ορέγω· ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω.

ἀν-όρεκτος, ον (α στερ.+δρεξις)· ὁ μὴ ἔχων δρεξιν ἢ ὁ μὴ κινῶν τὴν δρεξιν.

ἀν-ορεξία, ἡ· ἔλλειψις ὀρέξεως.

ἄνδρεος, α, ον (ἀνήρ)· ἀνδρεῖος, θαλαλλέος (πρβλ. ἀνορέα).

ἀν-ορθιάζω· φωνάζω δυνατὰ.— II ἀνεγείρω, ἀνορθῶνω.

ἀν-ορθῶς, ον· ὀρθῖος, εὐθύς (ἀνὰ+δρθῶς)·

ἀν-ορθῶς, μέλ. -ώσω (ἀνὰ+δρθῶω)· μετὰ διπλῆς αὐξ. παρ.τ. ἡνώρθουν, ἀόρ. α' ἡνώρθωσα· στήνω ὀρθόν, ἀνεγείρω, ἐκ νέου ἢ ἀποκαθιστῶ ἢ ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν ἀκμὴν, ἐπανορθῶ, διορθῶνω.

ἀν-όρθωσις, -εως, ἡ· ἐπανόρθωσις (βλ. λ.).

ἀν-ορμάομαι· τινάσσομαι ἐπάνω μετ' ὀρμῆς, ὀρμῶ μετὰ προθυμίας· νὰ πράξω τι.

ἀν-ορμίζω· ἐξάγω· κ τοῦ ὄρμου τὰ πλοῖα.— μέσ., ἐξέχομαι εἰς τὸ γέλαγος.

ἀν-ορμος, ον (α στερ.+δρμος)· ὁ ἀνευ ὄρμου (λιμένος) ἢ ἀριλόξενος.

ἀν-όρνυμι, μέλ. -όρω· διεγείρω, ἐξεγείρω, ἀρχίζω.

ἀν-ορούω, μέλ. -ούσω· ἀόρ. α' ἀν-όρουσα (ἀνὰ+δρούω, δρυνμι)· ἀνεγείρομαι, ἀναπηδῶ ἢ ἀναβαίνω ταχέως.

ἀν-όροφος, ον (α στερ.+δρόφος)· ὁ ἀνευ ὀροφῆς (στέγης) ἄστεγος, γρ. καὶ ἀνώροπος.

ἀν-όρο-πύγιος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὀρορπήγιον, θηλ. οὐράν.

ἀν-ορταλίζω, μέλ. -ίω (ἀνὰ+δρταλίζω)· κτυπῶ τὰς πτέρυγας καὶ κράζω (ὡς ὁ πεττινός) ἢ βαδίζω χοροπηδητὰ καὶ κορδωτός.

ἀν-ορύσσω, ἀττ.-τω· μέλ. -ξω (ἀνὰ+δρύσσω)· ἀναοκάπτω κἀτὶ τὸ θεοθαμένον, «ἐξελχώνων» ἢ ἀνασκάπτω τάφον· ἀνοίγω τάφον.

ἀν-ορχέομαι, μέλ. -ῆσομαι, ἀποθ.· ἀναπηδῶ καὶ χορεύω (ὀρχίζω ἢ χοροπηδῶ) ἀπὸ χαράν.

ἀν-ορχος, ον· ὁ ἀνευ ὀρχεων.

ἀ-νόσητος, ον· ἀνοσος (βλ. λ.).

ἀ-νόσια, ἡ (ἀνοσος)· ἔλλειψις νόσου, ὑγεία.

ἀν-όσιος, ον ἢ -α, -ον (α στερ.+δσιος)· ὁ μὴ δσιος, ἀνίερος, ἀναγνος, μιαρὸς (λατ. profanus) ἢ ἀνόσιος νέκυσ=πτῶμα νεκροῦ, ὁ δὲν ἔτυχε τῶν νενομισμένων τιμῶν. Ἐκ τούτου τὸ

ἀν-οσιότης, -ητος, ἡ· ἀνιερότης, ἀσέβεια.

ἀν-οσιουργέω (ἀνόσιος β βλ.+ἐργάζομαι)· πρῶτ-τω ἀνόσια.

ἀν-οσιούργημα, τό· ἀνόσιον ἔργον.

ἀν-οσιουργία, ἡ· ἀνόσιος πράξις.

ἀν-οσιουργός, ὄν (ἀνόσια ἐργαζόμενος)· ὁ πρῶτ-των ἀνόσια.

ἀν-οσμος, ον· ἀνοδος (βλ. λ.)· ὁ ἀνευ ὀσμῆς, ὄσμος.

ἀ-νόσος, ἰων. ἀ-νοσος, ον (α στερ.+νόσος)· ὁ ἀνευ νόσου, ὑγιής, πλήρης ὑγείας ἢ ἐπὶ πραγμ., ἀπληλαγμένος ἀπὸ κἀδε ἐλάττωμα, ὑγιής, εὐρωστος ἢ ἀνοσος κακῶν=ἀπρόσβλητος, ἀνεγγίχτος ἀπὸ συμφορᾶς.

ἀν-όστεος, ον (α στερ.+δστεῖον)· ὁ στερούμενος ὄστων (ὡς ὁ ὀκτάπους π. χ.).

ἀ-νόστητος, ον· ὁ μὴ νοστῶν, μὴ ἐπανερχόμε-

νος || τόπος έξ ου δέν δύναται τις νά επανέλθη.
άν-νόστιμος, ον (α στερ. + νόστιμος)· ό μη επιστρέφω, ός δέν δύναται ή δέν πρέπει νά επανέλθη. || ό μη έχων νοστιμάδα, ό μη θρεπτικός.
άν-νοστος, ον (α στερ. + νόστος)· ό άνευ επάνοδου, μη επιστρέφω ή μη επιστρέφας.— || ό μη νόστιμος, μη έχων νοστιμάδα.
άν-νόσπιτος, ον· ό μη κλαπέις, άσφαλής, βέβαιος.
άν-όσφρατος, ον· ό μη έχων όσμήν ή έχων όλίγην μόνον.
άν-νόπιτος, ον· μη νοτιζόμενος, μη ύγραινόμενος.
άν-οτοτύζω (άνά + ότοτοί)· αναλύομαι, έκσπώ εις θρήνους (άναφωνών ότοτοί).
άν-ούάτος ον (α στερ. + ούς)· ό άνευ ώτός, τ. έ. άνευ λαθής.
άν-νου-δέτητος, ον (α στερ. + νόυς + τίθημι)· ό μη νουθετηθείς || ό μη θέλων νά άκούση νουθεσίας.
άν-νους, συνγρ. άντι ά-νους.
άν-ουσίαστος, ον· = τώ έπρω.
άν-ουσίαις, ον (α στερ. + ούσία)· ό άνευ ούσίας (βηλ. περιουσίας ύλικής, χρηματικής).
άν-νουςος, ον, ίων. άντι ά-νουςος.
άν-ούτάτος, ον (α στερ. + ούτάω)· ό μη τρωθείς (τραυματισθείς) έκ του σύνεγγυς.
άν-ουτητί, έπίρ. έκ του προηγ. άνευ τραύματος, χωρίς νά τραυματισθί.
άν-ούτητος, ον· = άνούτατος (βλ. λ.).
άν-οφθαλμίαιος, ον· ό μη έχων όφθαλμίαν.
άν-οχεύς, ό (άνέχω)· ό κρατών τι πρός τά άνω, ό ύποθατάζων τι.
άν-όχευτος, ον· ό μη όχευθείς, ή ό μη όχευόμενος (έπί ζώνων, πτηνών κλπ.).
άν-οχέω· όχω πρός τά άνω, άνάγω, άνυψώ.
άν-οχή, ή (άν-έχω)· άναχαίσις, παύσις, διακοπή (κυρ. έπί έχθροπραξιών), άνακωχή.— || (άνέχομαι)· μακροθυμία, άνοχή.
άν-οχλέω· = άνοχλίζω (βλ. λ.).
άν-οχλησία, ή· άοχλησία (βλ. λ.).
άν-οχλητικός, έπίρ.· δι' ύποκινήσεως με μοχλόν.
άν-οχλίζω· άναμοχλεύω, άνακινώ.
άν-οχλος, ον· ό μη ένοχλών, μη όχληρός.
άν-οχμάζω, μέλ. -άσω· άνεγειρω, άνυψώ, κρατώ ύψηλά.
άν-οψία, ή (βλ. άνωπος)· ή έλλειψις όψου (βηλ. όψαριου) || έλλειψις προσφαγιου.
άν-οψος, ον (α στερ. + όψον)· ό άνευ όψου (βηλ. προσφαγιου).
άν-οπα, έπ. συντετρ. τύπος. Προστ. άντι **άνά-οπα**, **άνά-οπηθι**.
άν-οπάς, **άν-οπήμεναι**, έπ. τύποι άντι **άναοπάς**, **άναοπήναι**, μτγ. και άπρω. άορ. β' του **άνιστημι**.
άν-οπήσω, έπ. άντι **άνα-οπήσω**, μέλ. του **άν-ίστημι**.
άν-οπήτην, έπ. άντι **άναοπήτην**, γ' δουκ. άορ. β' του **άν-ίστημι**.
άν-οτρέψειαν, άντι **άνα-οτρέψειαν**.
άν-οσχεθείν, **άν-οσχεο**, έπ. τύποι άντι **άνα-οσχεθείν**, **άναοσχο**, άπρω. ένεργ. άορ. β' και Προστ. μέσ. άορ. β' του **άν-έχω**.
άν-οσχετός, έπ. άντι **άνα-οσχετός**.
άντα (άντι, άνην), έπίρ.· άπέναντι, καταντικρύ (πρωλ. τό της νέας άγγώντιας), κατά πρόσωπον, φανερά, λατ. **coram**.— || ως πρόθ. μετά γεν., άπέναντι τινος, άντικρύ τινος || **άντα παρεϊάων** = πρό των παρεϊών (έπί πέπλου) || άντιμέτωπος τινος || κατά τό πλείστον μετά έχθρικης σημ., έναντίον : **άντα Διός πολεμίζειν** [διά την έτυμολ. του **άντα**, **άντην**, **άντι-άω**, **άπ-αντάω**, **άντομαι** κ. ά. βλ. **άντι-άω**].
άντι-άγνάκτεω· άγνακτώ και έγώ (μέ την οσιράν μου).
άντι-άγάπάω· άνταγαπώ τόν αγαπώντά με.
άντι-άγοράζω, μέλ. -άσω· άγοράζω εις άντάλλαγμα τινος πωληθέντος.
άντι-άγορεύω, μέλ. -άσω· άγορεύω έναντίον τινός, άπαντώ || άντιλέγω.
άντι-αγρεύομαι· συλλαμβάνομαι και έγώ.
άντι-άγωνίζομαι, μέλ. -ίσομαι, άττ. -ίσομαι· ά-

ποθ. άγωνίζομαι κατά τινος, άμιλλώμαι πρός τινα (κυρ. έν πολέμω) || έρίζω, φιλονεικώ, πρός τινα· ως παθ. τίθεμαι έναντίον τινός ως άντίπαλος. Έκ τούτου τό
άντι-άγώνισμα, τό· ό άγών κατά τινος άλλου.
άντι-άγωνιστής, είμαι άνταγωνιστής, άντίπαλος.
άντι-άγωνιστής, -ού, ό· άντίπαλος.
άντι-άδικέω, μέλ. -ήσω· άδικώ, θλάπτω, εις άνταπόδοσιν (άντεκδικούμενος).
άντι-άδω· άδω και έγώ, άνταποκρινόμενος εις άλλου ώδην (κυρ. έπί ψδικών πτηνών, περδικων κ. ά.).
άντι-αείρω· = άντι-αίρω.— Μόνον ως μέσ.: **άνταείρεσθαι χείρας τινι** = άνυψώ τās χείρας έναντίον τινός, κινώ πόλεμον κατά τινος.
άντι-αθλος, ον (άντι + άθλος)· ό άγωνιζόμενος κατά τινος, άντίπαλος, άνταγωνιστής.
άντι-αίδομαι, μέλ. -έσομαι, μέσ.· **αίδομαι και έγώ** = άνταποδίδω τόν σεβασμόν.
άνταίος, α, ον (άντα)· ό σταθείς άπέναντι, άντικρινός, άντιμέτωπος, έναντίος : **άνταία** (ένν. **πληγή**) = τραύμα έπενεχθέν κατά μέτωπον (κατάστηθα).
2) έχθρικός, πολεμικός. || ό πρός όν στρέφεται τις ίκετεύων· **τά άν-αία θεών** = δεήσεις πρός τούς θεούς.
άντι-αίρω, μέλ. **άντι-αίρω**· **αίρω**· **άντι-ήρω**· έγείρω έναντίον. || άμτθ. (φαινομενικώς, διότι ένν. ή αϊτ. **χέιρας**)· άνθιστρωφισμός (έγείρομαι έναντίον τινός), λατ. **contra assurgere**.
άντι-αϊτέω, μέλ. -ήσω· ζητώ (άπαιτώ) εις άντάλλαγμα.
άντι-αϊτιάομαι· άντικατηγορώ.
άντι-αϊτίος, ον· άξιοκατηγόρητος και αυτός (-όπως και ό άλλος).
άντι-αϊχμαλωτεύω· = **άνταιχμαλωτίζω** (βλ. λ.).
άντι-αϊχμαλωτίζω· αϊχμαλωτίζω και έγώ πρός άντειδίκησιν.
άντι-αιωρέομαι· αϊωροῦμαι και έγώ.
ΑΝΤΑΚΑΓ' ΟΣ, ό· είδος μεγάλου ίχθύος διαιτημένον έν ποταμοίς.
άντι-άκολουθώ· άκολουθώ κατόπιν, συνοδεύω.
άντι-άκολουθία, ή· ή συνοδεία, τό άντακολουθείν.
άντι-άκοντιζώ· άκοντίζω έναντίον.
άντι-άκούω, μέλ. -ούσομαι· άκούω και έγώ μέ την σειράν μου, άκροώμαι, προσέχω, και έγώ τά εις άνταπόδοσιν των λόγων μου λεγόμενα.
άντι-ακροάομαι, μέλ. -άσομαι, άποθ. = **άντακούω** (β βλ.)
άντι-άλάάζω, μέλ. -άζω· άνταποδίδω τούς άλαλαγμούς, άλαλάζω και έγώ || άντηχώ, άντιπαλώ.
άντι-άλλαγμα, -ατος, τό· (**άνταλλάσσω**)· πάν ό, τι δίδεται ή λαμβάνεται πρός άνταλλαγήν, «άντάλλαγμα».
άντι-άλλατος, ον· ό άντηλλαγμένος άντι έτέρου.
άντι-άλλακτέον· **δει τινα άνταλλάξαι**· = πρέπει νά δώση τις εις άνταλλαγήν.
άντι-άλλακτος, ον· ό έχων ίσην άξίαν με άλλο πράγμα και δυνάμενος νά άνταλλαχθί με αυτό.
άντι-άλλάσσω, άττ. -ατω, μέλ. -ξω· **αίρω**· **άντι-άλλαξα**· δίδω ή λαμβάνω τι πρός άνταλλαγήν, άνταλλάσσω τι με άλλο.— Μέσον, λαμβάνω τι ως άντάλλαγμα δι' άλλο.
άντι-άμείβομαι, μέλ. -ψομαι, μέσον· δίδω ή λαμβάνω τι εις άνταλλαγήν, άνταλλάσσω. **2)** έπιβάλλω ποινήν εις άνταπόδοσιν (τιμωρίαν, λόγω) κακής διαγωγής, άνταποδίδω, τιμωρώ. **3)** άποκρίνομαι, άπαντώ με λέξεις. Έκ τούτου τό
άντι-άμειξις, -εως, ή· άνταπόδοσις, άνταλλαγή.
άντι-άμοιδή, ή· ό, τι και νθ.
άντι-άμύνομαι, μέσον· υπερασπίζω έμαυτόν έναντίον άλλου, άνθίσταμαι **2)** άνταποδίδω, άντεπεξέρχομαι.
άντι-ανα-διδάξω, μέλ. -βιβάσω και -βιβώ· **άνασθ-βάξω** και έγώ όμοιβαίως.
άντι-ανα-δοάω· **άναδοώ** και έγώ εις άπάντησιν, άντιφωνώ.
άντι-ανα-γινώσκω· άναγινώσκω βιβλίον άντι-παραβάλλον αυτό πρός άλλο.
άντι-αν-άγω, μέλ. -ξω· **όδηγώ** και έγώ **δνω** (ά-

νοικτὰ) ἐναντίον τινός ἢ κυρ. ἐπὶ πλοίων. ἀποπλέω (ἐνολογῶμαι) εἰς τὰ ἀνοικτὰ ἐναντίον ἐπερχομένων πλοίων ἢ γυν. ἐπιτίθεμαι, ἀντεπεξέρχομαι. 2) ἀναεἰσάζω ἀντὶ ἄλλου.

ἀντ-αν-αίρεισις, -εως, ἴ·=ἀνθυραίρεισις (βλ. λ.).
ἀντ-αν-αἰρέω· ἀντ-ποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου ἢ ντιφονεύω ἢ ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω.—παθ. ἐξαλείφομαι, ἀπαλείφομαι.

ἀντ-αν-ἀλάσσις, -εως, ἴ· ὅ,τι καὶ νῦν.

ἀντ-αν-ἀλάω· ὅ,τι καὶ νῦν.

ἀντ-αν-ἀκοπή, ἴ· ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνακοπή, ὑποστροφῆ.

ἀντ-αν-ἀκράζω· ἀνακράζω καὶ ἐγὼ εἰς ἀπάντησιν.

ἀντ-αν-ἀλίσκω, μέλ. -ανᾶλωσ' καταστρέφω καὶ ἐγὼ μετὴν σειρᾶν μου (εἰς ἀνταπόδοσιν προσγενομένης μοι καταστροφῆς).

ἀντ-αν-ἀμένω· ἀναμένω καὶ ἐγὼ (ἀντὶ νὰ λάβω θρασυτήρια μέτρα).

ἀντ-αν-ἀπαύομαι· ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ, ὅταν ἀναπαύωνται ἄλλοι.

ἀντ-αν-ἀπέμπω· πέμπω ὀπίσω.

ἀντ-αν-ἀπίμπλημι· πληρῶ (γεμίζω) καὶ ἐγὼ, ἢ γεμίζω ἐν ἀντιθέσει (πρὸς τίνα).

ἀντ-αν-ἀπλέκω, μέλ. -ξω· πλέκω καὶ ἐγὼ ὁμιλῶμενος πρὸς τίνα.

ἀντ-αν-ἀπληρῶ, μέλ. -ώσω· ἀναπληρῶ εἰς ἀντικατάστασιν (εἰς συμπλήρωσιν), ἀντικαθιστῶ.

ἀντ-αν-ἀπλήρωσις, ἴ· ἢ ἐκ νέου ἀναπλήρωσις.

ἀντ-αν-ἀστρέφω· ἀναστρέφω ὀπίσω.

ἀντ-αν-ἀφωνέω=ἀντιφωνῶ.

ἀντ-αν-ἀχωρῶ· ἄμοιβοίως διδῶ τόπον, ὑποχωρῶ.

ἀντ-αν-ἀδρος, ὄν (ἀντί+ἀνήρ)· ὁ ἀντὶ ἀνδρός, ἀντικαθιστῶν ἀνδρα.

ἀντ-αν-ἀειμι (ἀντί+ἀνά+εἶμι)· ἀνέρχομαι, ἀνυψοῦμαι, ἐναντίον ἢ φθάνω εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος μετὰ ἄλλο τι.

ἀντ-αν-ἀέχω· ἀνυψῶ καὶ ἐγὼ.

ἀντ-αν-ἀϊσῶ· καθιστῶ τὸ ἴσον καὶ ἐγὼ, συμπληρῶ.

ἀντ-αν-ἀίσωμα, -ατος, -τό· τὸ δι' οὐ ἐξισοῦται τι.

ἀντ-αν-ἀίσωσις, ἴ· ἐξισωσις.

ἀντ-αν-ἀίστημι (ἀντί+ἀνά+ἴστημι)· Ἰ ἐνεργ. μετ. ἐν τῷ ἐνεστ., πρτ., μέλ., καὶ ἀορ. α'· ἐγείρω τι ἐναντίον τινός ἢ ἀντὶ τίνος, ἀντιπιάσσω. ἢ ἀμτβ. ἐν τῷ παθητ. μετὰ τοῦ ἀορ. β' καὶ τοῦ ἐνεργ. πρκ'· ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἀντιπιάσομαι.

ἀντ-αν-ἀίγω (ἢ -οίγνυμι)· ἀνοίγω τι ἐναντίον τινός.

ἀντ-ἀξιος, α, ὄν· ἴσος κατὰ τὴν ὄξιν, ἰσάξιος, ἐφάμιλλος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀντ-ἀξιῶ, μέλ. -ώσω· ἀνταπαῖω, ἀπαῖω τι ὡς ἀντάλλαγμα ἢ ὀπαῖω τι μετὴν σειρᾶν μου.

ἀντ-ἀπ-ἀιτέω, μέλ. -ήσω· ἀπαῖω εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀντ-ἀπ-ἀμείβομαι, μεσον· ἀνταποκρίνομαι ἢ ὑπείκω, ὑπακούω καὶ ἐγὼ μετὴν σειρᾶν μου (ὑποχωρῶ ἀμοιβαίως).

ἀντ-ἀπάτάω· ὀπαῖω τὸν πειρῶμενον νὰ με ἀπατήσῃ.

ἀντ-ἀπ-ἀύγασμα, τό· ἀντανάκλασις φωτός ἢ δόξης.

ἀντ-ἀπειλέω· ἀπειλῶ καὶ ἐγὼ, ἐκφράζω καὶ ἐγὼ ἀπειλήν.

ἀντ-ἀπ-ἀερέκω· κρατῶ καὶ ἐγὼ μακρὰν, ἀποκρούω καὶ ἐγὼ.

ἀντ-ἀπο-ἀείκνυμι, μέλ. -δεῖξω· ἀποδεικνύω εἰς ἀνταπόδοσιν ἢ εἰς ἀπάντησιν.

ἀντ-ἀπο-ἀίδωμι, μέλ. -δῶσω· ἀορ. α'· ἀνταπέδωκα· δίδω ὅπισω καὶ ἐγὼ (μὴ τὴν σειρᾶν μου) πρὸς ἐξόφλησιν, πληρῶν ἀποτίμη.— ἢ ἀνταποδίδω, ἐπιστρέφω.— ἢ ἀμτβ. ἀνταποκρίνομαι, ἀντιστοιχῶ πρὸς τι.— ἢ παραδίδω μετὴν σειρᾶν μου ἢ ἐρμηνεύω καὶ ἐγὼ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀντ-ἀπό-ἀδομα, -ατος, τό· τὸ ἀνταποδιδόμενον, ἢ ἀνταμοιβή, ἢ ἀμοιβή. Καὶ

ἀντ-ἀπό-ἀδοσις, -εως, ἴ· τὸ ἀνταποδίδειν, «ἀντ-ἀπόδοσις», ἀνταμοιβή.

ἀντ-ἀπο-ἀδοῦναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀνταποδίδωμι.
ἀντ-ἀπο-ἀδύομαι· ἀντεπεξέρχομαι τινὶ ἐν τῷ ὄγῳ.

ἀντ-ἀπο-ἀνήσκω· καταδικάζομαι εἰς θάνατον ὡς φονεύς.

ἀντ-ἀπο-ἀκρίνομαι, μέσ., ἀπαντῶ ἐκ νέου ἢ ἀντιστοιχῶ.

ἀντ-ἀπο-ἀκτείνω, μέλ. -κτενῶ· φονεύω πρὸς ἀντεκδίκησιν.

ἀντ-ἀπο-ἀλαμβάνω, μέλ. -λήφωμαι· λαμβάνω ὀπίσω εἰς ἀντάλλαγμα, ἀπολαμβάνω ἀμοιβαίως.

ἀντ-ἀπ-ἀλλῶμι· καταστρέφω τὸν καταστρέφοντα, καταστρέφω (φονεύω) καὶ ἐγὼ εἰς ἀντεκδίκησιν.— Παθ. καὶ Μέσ. μετὰ ἐνεργ. παρκακ. β' -ἀλλῶμαι· καταστρέφομαι καὶ ἐγὼ μετὴν σειρᾶν μου.

ἀντ-ἀπο-ἀλογέομαι· ἀπολοῦμαι εἰς ἀπάντησιν.

ἀντ-ἀπο-ἀπέρδω· πέρδομαι ἐναντίον τινός.

ἀντ-ἀπο-ἀρῶ· προβάλλω πάλιν ἀπορίαν, ἀντιπροβάλλω ἀπορίαν.

ἀντ-ἀπο-ἀστέλλω· στέλλω ἀντὶ ἄλλου, στέλλω πρὸς ἀντάλλαγην ἢ στέλλω ὀπίσω ἢ παραπέμπω τινὰ πάλιν.

ἀντ-ἀπο-ἀστροφῆ, ἴ· τὸ στρέφειν (βλέπειν) πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.

ἀντ-ἀπο-ἀταφρεύω· ὀποχωρίζω διὰ τάφρων.

ἀντ-ἀπο-ἀτειχίζω· ἐγείρω τεῖχοςμα ἐναντίον ἄλλου τεῖχοςματος ἢ ὀχυρώματος.

ἀντ-ἀπο-ἀτίνω, καὶ -τίω, μέλ. -τίσω· ἀνταποδίδω (κυρ. ἀποτίω καὶ ἐγώ).

ἀντ-ἀπο-ἀφαίνω, μέλ. -φᾶνῶ· ἀνταποδεικνύω, ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρος.

ἀντ-ἀπτομαι, ἰων. ἀντί· ἀνθ-ἀπτομαι.

ἀντ-ἀπ-ἀθήω· ὠδῶ ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ὀπίσω.

ἀντ-ἀπ-ἀθησις, -εως, ἴ· ἀμοιβαία ἀπόδησις.

ἀντ-ἀπ-ἀωσις=τῷ προηγ.

ἀντ-ἀριθμῶ· παραβάλλω ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν, συγκρίνω ἀριθμούς.

ἀντ-ἀρκέω, μέλ. -έσω· ἀνθίσταμαι, ἀντέχω (εἰς τὴν ἐναντίον τινός ἀντίστασιν) ἢ εἶμαι ὀρκούντως καὶ ἐγὼ ἰσχυρὸς νὰ ἀντισταθῶ.

ἀντ-ἀρκτικός, ἢ, ὄν (ἀρκτος)· ὁ ἀντίθετος πρὸς τὸν ὀρκτικόν, ὁ μεσημβρινός.

ἀντ-ἀρσις, -εως, ἴ· ἐξέγερσις, ἐπανάστασις.

ἀντ-ἀσπάζομαι, μέλ. -άσσομαι· ἀποθ'· ἀντιχαιρετίζω ἢ ὑποδέχομαι καὶ ἐγὼ φιλοφρόνως, ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην.

ἀντ-ἀστράπτω· ἀστράπτω ἐναντίον τῆς ἀστραπῆς.

ἀντ-ἀυγάζω=ἀνταυγῶ (βλ. λ.), «λαμπροβλῶ».— ἢ μετβ. λαμπρύνω.

ἀντ-ἀυγασία, ἴ· ἀντανάκλασις φωτός.

ἀντ-ἀύγεια=τῷ προηγ. (ὅ,τι καὶ νῦν).

ἀντ-ἀυγέω, μέλ. -ήσω· ἀντανακλῶ φῶς, ἀντανακλῶ. Ἐκ τοῦ

ἀντ-ἀυγῆς, ἐς (ἀντί+αὐγή)· ὁ ἀντανακλῶν φῶς, σπινθηροβολῶν.

ἀντ-ἀυδάω, μέλ. -ήσω· ὀμιλῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀπαντῶ, ἀνταπαντῶ.

ἀντάω, ἰων. ἀντέω, μέλ. -ήσω· ἀορ. α'· ἤντησα (ἀντα, ἀντί)· ἐπὶ προσ., ἐρχομαι ἄπέναντι, ἐρχομαι ἀντιμέτωπος, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, συναντῶ ἢ ὡς. ἀντήσαι μάχη, δαιτὸς κλπ.=λαμβάνω μέρος, μετέχω, εἰς μάχην, συμπόσιον κλπ.

ἀντ-ἀβόλησα, ἀορ. α' τοῦ ἀντι-βολέω.

ἀντ-ἐγ-γράφω· ἐξαλείφω ὄνομα ἐγγεγραμμένον καὶ ἀντ' αὐτοῦ γράφω ἄλλο.

ἀντ-ἐγείρω· ἀνεγείρω ἢ οἰκοδομῶ τι εἰς τὴν δέσιν ἄλλου ἢ ἐγείρω τι ἐναντίον τινός.

ἀντ-ἐγ-κἀλέω, μέλ. -έσω· ἐγκαλῶ (κατηγορῶ) καὶ ἐγὼ, ἀντικατηγορῶ.

ἀντ-ἐγ-κλημα, τό· ἀντέγκλησις, ἀνταγωγῆ, ἀντικατηγορίαι.

ἀντ-ἐγ-χειρίζω· λαμβάνω τι ἀπὸ τινος καὶ τὸ ἐγχειρίζω εἰς ἄλλον.

ἀντ-ἐικάζω, μέλ. -άσσομαι· ἀορ. α'· ἤκασα· παρομοιάζω καὶ ἐγὼ πρὸς ἄλλο, λέγω ὅτι εἶναι ὅμοιον πρὸς ἄλλο.

ἀντ-τείνω, ποιητ. ἀντί ἀνα-τείνω.

ἀντ-εῖπον, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· ὁμιλῶ ἐναντίον ἢ εἰς ὁπάντην, ἀντιλέγω (πρβλ. *ἀντ-ερωῶ*, *ἀντι-λέγω*, *ἀντ-αγορεύω*).

ἀντ-εῖρομαι, ἰων. ἀντι *ἀντ-ερόμαι* (βλ. λ.).

ἀντ-εῖσ-άγω, μέλ. -ξω· εἰσάγω ἀντί τινος, ἀντικαθιστῶ.—|| εἰσάγω ἀμοιβαίως εἰς ὑπόρηγμά τι.

ἀντ-εῖσ-θάλλω, ἀμτβ. εἰσθάλλω καὶ ἐγὼ πρὸς ἀντεκδικῆσιν.

ἀντ-εῖσ-δρομή, ἡ· εἰσοδρομή (εἰσβολή) εἰς μέρος, ὁπόθεν ἀπεβλήθη ἄλλο τι.

ἀντ-εῖσ-ενεκτέον (*ἀντεισφέρειν*)=δεῖ *ἀντεισφέρειν* ἢ *ἀντεισενεγκεῖν*. Βλ. *ἀντεισφέρειν*.

ἀντ-εῖσ-καλέω· εἰσκαλῶ καὶ ἐγὼ.

ἀντ-εῖσ-φέρω, μέλ. -εισοίσω· πληρώνω ἢ συνεισφέρω ἀντί ἄλλου τινός (πρβλ. *εἰσφορά*).—|| ὑποκαθιστῶ ἐν πράγματι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου.

ἀντ-εῖσ-θέω· κάμνω καὶ ἐγὼ ἐξόρμησιν || ἀντεπεξέρχομαι.

ἀντ-εκ-θάλιβω· ἐκθάλιβω καὶ ἐγὼ.

ἀντ-εκ-κλέπτω, μέλ. -ψω· κλέπτω καὶ ἐγὼ εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ὅσα μοῦ ἔκλεψαν (ἢ πρὸς ἀντεκδικῆσιν).

ἀντ-εκ-κόπτω, μέλ. -ψω· ἐκκόπτω («βγάζω») καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν, ἀντεκθάλλω.

ἀντ-εκ-πέμπω, μέλ. -ψω· ἐξαποστέλλω καὶ ἐγὼ || πέμπω ἐναντίον τινός.

ἀντ-εκ-πλέω, μέλ. -πλεύσομαι· ἐκπλέω ἐναντίον τινός (πλέοντος κατ' ἐμοῦ).

ἀντ-εκ-πλήσσω, μέλ. -ξω· κάμνω νά τρομάξῃ, ἐκφοβίζω τὸν ἐκφοβισαντά με.

ἀντ-εκ-πνέω· ἐκπνέω ἀμοιβαίως.

ἀντ-εκ-ρέω· ἐκρέω ἀμοιβαίως.

ἀντ-εκ-τάσσω (ἐνν. *στρατόν*)· ἀντιπαράτάσσω στρατὸν πρὸς μάχην.

ἀντ-εκ-τείνω, μέλ. -εκτενῶ· ἐκτείνω τι ἐναντίον (βηλ. ἐναντι) ἄλλου διὰ νά τὸ ἐξισώσω || ἐπομ. παραβάλλω τι μέ τι ἄλλο.

ἀντ-εκ-τίθημι· ἐκτίθημι τι ἀντί ἄλλου προεκτεθέντος || δημοσιεύω διάταγμα ἐναντίον ἄλλου διατάγματος.

ἀντ-εκ-τίνω· ἀντιπληρώνω, ἀνταποδίδω.

ἀντ-εκ-τίσις, ἡ· ἀνταπόδοσις, ποινή, τιμωρία.

ἀντ-εκ-τρέφω· ἐκτρέφω τὸν ἐκδρέψαντά με || ἐκτρέφω, καλλιεργῶ, εἰς ἐφάμιλλον.

ἀντ-εκ-τρέχω, μέλ. -ἐκθρᾶμοῦμαι· ἐξορμῶ ἐναντίον τινός ἐκδραμόντος κατ' ἐμοῦ.

ἀντ-εκ-φέρω· ἀντιτάσσω.

ἀντ-ελασθόμη, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *ἀντιλαμβάνω*.

ἀντ-ελαττόμοσι· ἡττώμαι ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος (ἀντιβ. τῷ *ἀντεπικρατῶ*).

ἀντ-ελαύνω· ἀντεπεξέρχομαι || ἐκπλέω ἐναντίον τινός.

ἀν-τέλλοισα, θωρ. ἀντι *ἀντέλλουσα*, θηλ. τῆς μετ. τοῦ *ἀνατέλλω*.

ἀν-τέλλω, ποιητ. ἀντι *ἀνα-τέλλω*.

ἀντ-ελπίζω, μέλ. -ίω, ἀττ. -ίω· ἐλπίζω ἐκ νέου εἰς ἀντιστάθμισμα ἀποτυχίας, συλλαμβάνω νέαν ἐλπίδα πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀποτυχίας.

ἀντ-εμ-θαίνω· ἐμβθαίνω ἀμοιβαίως καὶ προσαρμόζομαι (ἐπὶ *στροφίγγων* ἢ *ἀρθρώσεων*).

ἀντ-εμ-θάλλω, μέλ. -εμβᾶλῶ, ἀμτβ.· εἰσθάλλω καὶ ἐγὼ (εἰς τὴν χώραν τοῦ εἰσβαλλόντος εἰς τὴν ἰδικήν μου). 2) μετβ. ἐμβάλλω τι ἀντί τινος.

ἀντ-εμ-θιβάζω, μέλ. -άσω· ἐπιθιβάζω εἰς πλοῖον εἰς ἀντικατάστασιν, ἐπιθιβάζω τινὰ ὡς ἀντικατάστατην ἄλλου.

ἀντ-εμ-βολή, ἡ· ἀμοιβαία εἰσβολή.

ἀντ-εμ-παγῆ, ἡ· ἐν. παθ. ἀόρ. β' ὑποστ. τοῦ ἐπομ.

ἀντ-εμ-πήγνυμι, μέλ. -εμπήξω· ἐμπηγνέω καὶ ἐγὼ (ἀμοιβαίως).

ἀντ-εμ-πίμπλημι· πληρῶ τι καὶ ἐγὼ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν.

ἀντ-εμ-πίμπρημι, μέλ. -εμπρήσω· πυρπολῶ καὶ ἐγὼ πρὸς ἀντεκδικῆσιν.

ἀντ-εμ-πλέκομαι· περιπλέκομαι ὁμοῦ || ἐναγκαλιζομαι καὶ ἐγὼ, ἀποδίδω τὰς περιπτώξεις τινός.

ἀντ-εμ-πλοκή, ἡ· ἀμοιβαία ἐμπλοκή, συμπλοκή.

ἀντ-εμ-φαίνω, μέλ. -φᾶνῶ· ἰσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, ἀντιλέγω.

ἀντ-εμ-φάσις, ἡ· διάφορος ἐμφασίς || ἀντιθεσίς, διαφορὰ.

ἀντ-εν-δείκνυμαι, μέσ. παρέχω ἐναντίας ἐνδείξεις (ἐπὶ συμπτωμάτων).

ἀντ-εν-δειξις, ἡ· ἐναντία ἐνδείξεις, ἐμπόδιον, κώλυμα.

ἀντ-εν-δίδωμι, μέλ. -ενδώσω· ὑποχωρῶ καὶ ἐγὼ (ἀμοιβαίως), ἐνδίδω ἐναλλάξ εἰς τὸν ἔλκοντα (ἐπὶ *πριονιστῶν*).

ἀντ-εν-δύομαι· ἐνδύομαι τι ἀντι ἄλλου.

ἀντ-εν-έδρα, ἡ· ἐνέδρα ἐναντίον ἄλλης ἐνέδρας.

ἀντ-εν-εδρεύω· ἐνεδρεύω κατ' ἄλλου ἐνεδρευόντος ἐναντίον μου.

ἀντ-εξ-άγω, μέλ. -άξω· ἐξάγω τι καὶ ἐγὼ ἀντί τινος ἄλλου.— || ἐξάγω στρατεύματα κατ' ἐχθροῦ || ἀπολ. ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος.

ἀντ-εξ-αἶρω· ἐξυψώνω, μεγαλύνω ἀνταμιλλόμενος.

ἀντ-εξ-αἰτέω, μέλ. -ήσω· ἀνταπειτῶ.

ἀντ-εξ-αν-ίσταμαι· ἐξανίσταμαι ἐναντίον τινός.

ἀντ-εξ-ἀπάτω· ἐξάπατῶ καὶ ἐγὼ.

ἀντ-εξ-εἰμι (*εἰμι*)· ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, ἀντεπεξέρχομαι.

ἀντ-εξ-ελαύνω· ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος (κυρ. ἐξέρχομαι ἐπιπλέον ἐναντίον τινός).

ἀντ-εξ-έρχομαι, ἀποθ.=*ἀντέξειμι* (ὁ βλ.).

ἀντ-εξ-εστάω, μέλ. -σω· ἐξετάω τι παραβάλλων πρὸς ἄλλο.— Μέσον, ἀντιμετροῦμαι πρὸς τινα, ἀντιπαραβάλλομαι πρὸς τινα || διαμφισβητῶ τι πρὸς τινα, παρουσιάζομαι ὡς ἀντίδικος (ἐν *δικαστηρίῳ*).

ἀντ-εξ-ηγέομαι· ἐξηγουμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου.

ἀντ-εξ-ἠγῆσις, ἡ· ἐναντία ἐξήγησις.

ἀντ-εξ-ἱππεύω, μέλ. -σω· ἀντεπεξέρχομαι ἐπιπλέον ἐναντίον τινός ὁρμώντος ἐναντίον μου.

ἀντ-εξ-ίσταμαι· ὑποχωρῶ εἰς προσβολήν.

ἀντ-εξ-οπλίζω· ἐξοπλίζω ἐναντίον τινός.

ἀντ-εξ-ορμῶ· ἐξορμῶ ἢ ἐκπλέω ἐναντίον τινός.

ἀντ-εξ-ὄρμησις, -εως, ἡ (*ἀντι-ἐξορμάω*)· ἀντεπίθεσις || ὁ ἀπόπλους πρὸς ἐπίπλουν κατὰ τινος.

ἀντ-εξ-ωσις, ἡ· ἀμοιβαία ἐξωσις, ἐκβολή.

ἀντ-επ-αγγελία, ἡ· ἀμοιβαία ὑπόσχεσις.

ἀντ-επ-άγω, μέλ. -ξω· ὀδηγῶ τὸν στρατόν, ἢ (ἀμτβ.) προχωρῶ ἐναντίον τινός. || ἀντεπιβάλλω.

ἀντ-επ-ᾄδω· μεταχειρίζομαι ἐπιφθᾶς ἐναντίον τινός.

ἀντ-επ-αινέω, μέλ. -έσω· ἐπαινῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπόδοσιν ἐπαινῶν. || παθ. *ἀντεπαινοῦμαι* τινι =ἐπαινοῦμαι ἐν συγκρίσει πρὸς τινα.

ἀντ-επ-αν-άγομαι (*ἀντι+ἐπι+ἀνά+άγομαι*)· ἀποπλέω (ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος) ἐναντίον ἐπιπλέοντος ἐχθροῦ.

ἀντ-επ-σφιγῆμι· ἀπολύω τι ἐναντίον τινός, ἀφίνω τι νά ὀρμήσῃ ἐναντίον ἐπερχομένου ἐχθροῦ.

ἀντ-επ-εἰμι (*ἀντι+ἐπι+εἰμι*)· ἀντεπέρομαι, ἀντεπεξέρχομαι, κατὰ τινος (ἐπερχομένου ἐχθροῦ).

ἀντ-επ-εἰσ-άγομαι, παθ.· εἰσάγομαι ἢ εἰσερχομαι ἀντί ἄλλου ἐξερχομένου.

ἀντ-επ-εἰσ-ὄδος, ἡ· τὸ ἀντεπιοσέρχεσθαι, ἢ εἰσοδος εἰς θέσιν ἄλλου ἐξερχομένου.

ἀντ-επ-εἰσ-φέρωμαι· εἰσφέρωμαι ἀντί ἐτέρου.

ἀντ-επ-ελαύνω· ἀντεπιτίθεμαι ἢ ὀρμῶ κατ' ἐπερχομένου ἐχθροῦ.

ἀντ-επ-εξ-άγω (*ἀντι+ἐπι+ἐξ+άγω*), μέλ. -ξω· ὀδηγῶ (στρατόν) ἐξω || ἢ (ἀμτβ.) ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός.

ἀντ-επ-εξ-εἰμι (*εἰμι*)· ἀντεπεξέρχομαι (κυρ. ἐναντίον ἐπερχομένου ἐχθροῦ).

ἀντ-επ-εξ-ελαύνω, μέλ. -ελῶ· ἀντεπεξέρχομαι.

ἀντ-επ-εξ-έρχομαι, ἀποθ.=*ἀντεπέξειμι* (ὁ βλ.).

ἀντ-επ-εξ-ὄδος, ἡ· ἡ ἐξοδος (ἐκ πόλεως ἢ ὀχυροῦ) πρὸς ἀντιμετώπιον ἐπερχομένης ἐφόδου.

ἀντ-επ-έρχομαι· ἀντεπεξέρχομαι.

ἀντ-επ-ηχέω· διὰ κραυγῶν καὶ ὄδυσμων κάμνω θόρυβον πρὸς ἐνόχλησιν ἄλλων λαλούντων ἢ φθόντων.

ἀντ-επι-βουλεύω, μέλ. -σω· ἀντεπιβουλεύομαι τινα, εἰς τὰ ἰδικά του ἐπίβουλα σχέδια ἀντιτάσσω ἰδικά μου.

ἀντ-επι-γράφω· ἐπιγράφω τι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου (ἰδ. ἐξαλείφω).

ἀντ-επι-δείκνυμι, μέλ. -δείξω· ἐπιδεικνύω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου, ἀντιπαρουσιάζω.

ἀντ-επι-θεσις, ἡ· ἄμοιβαία ἐπίθεσις, ἄμιλλα.

ἀντ-επι-θύμω, μέλ. -ήσω· ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἄμοιβαίως. — παθ. *ἀντεπιθυμῆσθαι* τινος=εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐπιθυμητός διὰ τι, ἔχω τι τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖ ἄλλος.

ἀντ-επι-κἀλέω· ἀντεγκαλῶ, ἀντονειδίζω.

ἀντ-επι-κουρέω, μέλ. -ήσω· ἐπικυρῶ (βοηθῶ) καὶ ἐγὼ εἰς ἀναπόδοσιν τῆς παρεχομένης μοι βοήθειας.

ἀντ-επι-κράτεια, ἡ· ἡ ἐναλλάξ ἐπικράτεια, ἡ διαδοχικὴ ὑπερίσχυσις.

ἀντ-επι-κρατέω· ἐπικρατῶ τινος προσπαθόντος νὰ μὲ καταβάλλῃ.

ἀντ-επι-λαμβάνομαι· πίνω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου.

ἀντ-επι-μελέομαι, μέσ. μέλ. -ήσομαι· παθ. ἄορ. *ἀ' -επεμελήθη*, ἄποθ.· ἐπιμελοῦμαι (φροντίζω) καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου.

ἀντ-επι-νέω· ἐπινοῶ καὶ ἐγὼ ἀφ' ἐτέρου.

ἀντ-επι-πλέω· πλέω ἐναντίον ἄλλου πλέοντος κατ' ἐμοῦ.

ἀντ-επι-σκόπος, ὁ· ἀντίζηλος ἐπίσκοπος, ἐπιδιώκων τὴν ἔδραν ἄλλου.

ἀντ-επι-σκόπτω· ἐπισκόπτω καὶ ἐγὼ τὸν σκόψαντά με.

ἀντ-ἐπίσταμαι· ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου.

ἀντ-επι-στέλλω· πέμπω ἀπάντησιν προφορικὴν ἢ δι' ἐπιστολῆς.

ἀντ-επι-στολή, ἡ· ἐπιστολὴ εἰς ἀπάντησιν.

ἀντ-επι-στράτεύω, μέλ. -σω· ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός.

ἀντ-επι-στρέφω· ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἐπὶ λοιδοριῶν.

ἀντ-επι-στροφή, ἡ· στροφή πρὸς τὰ ὀπίσω.

ἀντ-επι-τάσσω, μέλ. -ξω· ἐπιτάσσω (διατάσσω) καὶ ἐγὼ, ἀντιδιατάσσω.

ἀντ-επι-τείνω· ἐπιτείνω πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν.

ἀντ-επι-τειχίζομαι, μέσ. μέλ. -ίσσομαι, ἄττ. -ιοῦμαι· παθ. πρὸς. *τετειχίσμαι*· ἄποθ.· ἐγείρω καὶ ἐγὼ ἐπιτειχίσματα (ὄχυράματα) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

ἀντ-επι-τίθημι, μέλ. -θήσω· ἐπιθέτω (ἐπιφέρω) καὶ ἐγὼ τι εἰς ἀντίποινα (εἰς ἀπάντησιν, εἰς ἐκδίκησιν) ἢ ἀντί τινός. || Μέσον, ἐπιτίθεμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, ἀντεπιτίθεμαι.

ἀντ-επι-φέρω· ἐπιφέρω ἄμοιβαίως, προσξενῶ.

ἀντ-επι-χειρέω· ἐπιχειρῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου || προσπαθῶ νὰ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον || ἀντεπιτίθεμαι.

ἀντ-ἐράμαι· βλ. *ἀντεράω*.

ἀντ-ἐράνιζω, μέλ. -ίσω (ἀντί+ἐρανος)· συνεισφέρω καὶ ἐγὼ τὸ ἀναλογοῦν μοι μέρος εἰς τὸν ἔρανον. — παθ. ἀντιπληρώνομαι, ἀνταμείβομαι.

ἀντ-εραστής, -οῦ, ὁ· ὁ ἀντίπαλος εἰς τὸν ἔρωτα, «ἀντεραστής».

ἀντ-ἐράω· ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ || ἀνταγωνίζομαι τινα εἰς τὸν ἔρωτα, εἶμαι ἀντεραστής.

ἀντ-ερείδω, μέλ. -σω· ἀντιστηρίζω, ἀντιστυλῶν. — || ἄμτθ. ἴσταμαι ἀσταθερός ἐναντίον τινός, ἀνδιόταμαι, παρέχω ἀντίστασιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀντ-ερείσις, -εως, ἡ (ἀντερείδω)· τὸ ἐρείδειν τι ἐναντίον τινός, ἀντίστασις, ἀντιπίεσις.

ἀντ-ερειστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἀντίστασιν.

ἀντ-ερίζω· ἀνδαμιλλῶμαι.

ἀντ-ἐρομαι, ἰων. -εἰρομαι· ἄορ. θ' -ηρόμην· ἄποθ.· ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου, ἀντερωτῶ.

ἀντ-ερόομαι, ἄποθ.· ἀντισταθμίζω || κυρ. κόμνω τι νὰ εἶναι ἴσου βάρους πρὸς τι || ἐπεμ. νὰ ἐχη ἴσην ἀξίαν (τὸ ἰσοσταθμίζω).

ἀντ-ερῶ, μέλ. ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει· πρὸς. *ἀντεῖρηκα* (πρὸς. *ἀντεῖπον*)· δὴ ἀντιλέξω, δὴ ἀντίπεω. — παθ. μέλ. *οὐδὲν ἀντεῖρησεται*=δέν δὰ δοθῆ καμμία δρῆσις.

ἀντ-έρως, -ωτος, ὁ· ὁμοιβαίος ἔρωτος, ὁ ἀνταποκρινόμενος ἔρωτος.

ἀντ-ερωτάω, μέλ. -ήσω· ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου.

ἀντ-ἔστην, ἄορ. θ' ὄριστ. τοῦ *ἀνθ-ίστημι*.

ἀντ-ευ-εργετέω, μέλ. ἡσω· ἀνταποξίδω εὐεργεσίαν.

ἀντ-ευεργετικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀνταποξίδῃ τὴν εὐεργεσίαν.

ἀντ-ευ-νοέω, μέλ. -ήσω· ἀνταποξίδω τὴν εὐνοίαν, εὐνοῶ τοῦ εὐνοοῦντός με.

ἀντ-ευ-ποιέω=ἀντενεργετέω (ἰδ. βλ.).

ἀντ-ευ-φημέω· ἀντεπαινώ.

ἀντ-ευ-φραίνω· εὐφραίνω τὸν προσξενήσαντα εὐφροσύνῃν εἰς ἐμέ.

ἀντ-εφ-εστιάω· ἐστίω (φιλεῶ, τροπεζῶν) καὶ ἐγὼ ἀνταποξίδω ἐστίαισιν (τραπέζωμα).

ἀντ-εφ-ευρίσκω· εὐφραίνω τὸν προσξενήσαντα ἐναντίον πάσης ἐφευρέσεως.

ἀντ-εφ-ίστημι· ἀντιτάσσω.

ἀντ-εφ-οδιάζομαι· ἐφοδιάζομαι μὲ ἄλλα πράγματα (ἀντί ἐφοδίων).

ἀντ-εφ-ορμάω· ἐφορμῶ ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινός.

ἀντ-εφ-όρμησις, ἡ· ἀντεπίθεσις.

ἀντ-έχω ἢ *ἀντ-ίσχω*, μέλ. *ἀνθέξω* (ἀντί+έχω ἢ ἴσχω)· κρατῶ τὴν ἀπέναντι ἢ ἔμπροσθεν || *χεῖρα κρατῶς ἀντέχειν*=κρατῶ τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου (ὥστε νὰ σκεπάζωνται οἱ ὀφθαλμοί). — || ἄμτθ. βαστῶ, ἀντέχω ἀνδιόταμος || ἀνδιόταμαι || ἄπολ. ἀντέχω, ἐπερι. ἐπικρῶ, εἶμαι ἀρετός. — || μέσον, κρατῶ τι ἔμπροσθέν μου πρὸς ἄμυναν κατὰ τινός || μετγ. μετὰ γεν. μόνον, κρατοῦμαι ἀπὸ τι, πιάνομαι ἀπὸ τι, προσκολλῶμαι εἰς τι.

ἀντέω, ἰων. ἀντι ἀντάω (βλ. λ.).

ἀντη, ἡ (ἀντομαι II)· προσευχή, ἵκεσία, παράκλησις.

ἀντήεις (βωρ. ἀντάεις), εσσα, εν (ἀντα)· ἐχθρικός.

ἀντ-ἡλιος, ὄν (ἀντι+ἡλιος)· ὁ κείμενος ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸν ἡλίον, τ. ἔ. πρὸς ἀνατολάς, ἀνατολικός || *δαίμονες ἀντήλιοι*=ἀγάλματα θεῶν βλέποντα πρὸς τὸν ἡλίον (τ. ἔ. ἰδρυμένα πρὸ τῶν πυλῶν, ἐν ὑπαίθρῳ). — || ὁμοίως πρὸς τὸν ἡλίον. — || *ἀντήλια*=σκιὰδια πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τὸν ἡλίον || *ἀντήλια* (ἢ *ἀνθήλια*)=τὰ παρῶπια τῶν ἵππων (θερμάτινα σκιὰδια, τιθέμενα ἐκαστέρωθεν τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τὰ μὴ βλέπουσιν πρὸς τὰ πλάγια). — ὁ τύπος *ἀντήλιος* εἶναι μεταγεν.

ἀντην, ἐπίρ. (ἀντί)· ἐναντι, ὀπέναντι, ἀντικρῶ.

2) κατὰ πρόσωπον, φανερά, ἐνώπιον ὄλων. 3) *ἀντην ἐρχεσθαι*=ἐπέρχομαι κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον τινός· *ἀντην βάλλεσθαι*=κτυπῶμαι κατὰ πρόσωπον, κατὰ μέτωπον («σῆθος πρὸς σῆθος»). [ἰδ' ἐτυμολ. βλ. *ἀντα*, *ἀντί*].

ἀντ-ἡνωρ, -ορος, ὁ, ἡ, (ἀντι+ἡνῆρ)· ὁ ἀντί ἀνδρός ὢν, ἀντικαταστάτης τοῦ ἀνδρός.

ἀντ-ηρέτης, -ου, ὁ (ἀντι+ἑρέτης)· κυρ. ὁ ἐρέσων (κωπηλατῶν) ἐναντίον ἄλλου || γεν., ὁ ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής, ἐχθρός.

ἀντ-ἡρης, ες (ἀντι+ἡρης, ἐπίθ. καταλ. ἐκ θεσμ. ἀρ. τοῦ ἀραρίσκω)· ὁ τεθειμένος (κείμενος) ἀπέναντι, ὁ ἀντικρινός· *πληγαὶ στέρων ἀντήρεις*=κτυπήματα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ στήθος.

ἀντ-ἡρίς, -ίδος, ἡ (ἀντερείδω)· ἔρεισμα, στήριγμα, ἀντιστήριγμα || δοκὸς χορημιεύουσα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐξωτερικῶν δοκῶν τῆς πύρας πλοίου (ἐν περιπτώσει συγχροσέσεως).

ἀντήσειε, γ' ἐν ἄορ. α' Εὐκτ. τοῦ ἀντάω.

ἀντ-ηχέω, θωρ. -ἄχέω, μέλ. -ήσω· ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ. — || ἄπολ., ἐπὶ μουσικῆς χορδῆς, ἀποτελῶ ἀντήχησιν.

ἀντ-ἡχησις, ἡ· τὸ ἀντηχεῖν, ὀπήχησις, ἀντίλαλος.

'ΑΝΤΙ', (πρὸς. λατ. *ante*), πρῶθ. μετὰ γεν.· βασική

σημ. καταντικρῶ, ἀπέναντι : ἰ ἐπὶ τόπου, κατέναντι, ἀπέναντι, πρό(τινος).—|| πρὸς δῆλωσιν ἀξίας, ἀντό-
 τρος πρὸς, ἰσοδύναμος πρὸς... (λατ. pro, instar) :
 ἀντί πολλῶν λαῶν ἔστι=εἶναι ἀντάξιος πολλῶν
 λαῶν (ἀξίζει διὰ πολλοὺς πολεμιστὰς) || ἐντεῦθεν : 1)
 εἰς ἀντάλλαγμα, εἰς ἀναπόδοσιν τινος (πρβλ. τὸ
 τῆς νέας ἀντίξ). 2) (πρὸς) χάριν τινός. 3) ἀντί
 τινος, διὰ τι. 4) πρὸς δῆλωσιν συγκρίσεως : ἐν
 ἀνθ' ἐνός=τὸ ἐν τεθειμένον ἀπέναντι τοῦ ἄλλου
 (συγκρινόμενον πρὸς τὸ ἄλλο). 5) μετὰ ρημ. ἰκ-
 σίας δηλωτικῶν (ὡς ἡ πρὸς μετὰ γεν.)=δι' ὄνομά τι-
 νος, πρὸς χάριν τινός (λατ. per).

Ἐν τοῖς συνθέτοις ἡ ἀντί σημαίνει 1) ἀπέναντι :
 ἀντί-πορος, ἀντι-βαίνω. 2) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τι-
 να, ἐναντίον τινός : ἀντι-λέγω, ἀντι-πολεμέω. 3)
 ἀμοιβαίότητα : ἀντι-δεξιόμοια. 4) ἀναπόδοσιν :
 ἀντι-βοηθῶ. 5) τὸ ἀντί τινος, ἀντικατάστασιν :
 ἀντι-βασιλεύς, ἀνθ' ὑπατος. 6) ἰσότητα, ὁμοίτη-
 τα, πρὸς : ἀντι-θεός, ἀντι-παῖς, 7) ἀντιστοιχίαν :
 ἀντι-μορφος.

Ἐτυμ. : ἐκ ρ. ἀντι- παράγονται τὰ ἑλλ. ἀντί, ἄντα,
 ἄντην, ἀντι-κρύ, ἀντι-κρύς, ἀντίος, ἐναντίος, ἀντο-
 μαι, ἀντάω, ἀντιάω, ἀντιάω, ἀντιάω, ἀντιάς—πρβλ. σανσρ.
 ἀντι=ἀπέναντι, anti-kás=ἐγγύς, anti-ká-m=ἐνώπι-
 ον τινος, anti-déná-s=ὀ ἀντίπαλός μας εἰς τὸ παι-
 γνίδι.—Πρβλ. ὡς λατ. ante, anterior, antiques—γοθ.
 and=κατὰ μῆκος, ἐναντίον, anda-vaúr-d=ἀπάντη-
 σις, anti-nahiti=παρὰμονή—παλ γερμ. ant-wort=
 ἀπάντησις—ἀγγλ.αξ. and-swar = ἀγγλ. answer =
 ἀπάντησις.

ἀντία, ἐπιρ.=ἀντην, 8 βλ. (κυρ. εἶναι οὐδ. πληθ. τοῦ
 ἀντίος).

ἀντιάσαν, ἀπρφ. ἐπ. ἐν. τοῦ ἀντιάω.
ἀντιάσθε, -θαι ἐπικ. τύπος τοῦ ἑ' πληθ. δριετ.
 καὶ ἀπρφ. μέσης φων. τοῦ ἀντιάω.

ἀντιάω, μέλ. -άσω, δωρ. -άξω· ἄορ. α' ἠντιάσα
 (ἀντί)· ἔρχομαι ἢ πηγαίνω πρὸς..., συναντῶ (ὡς
 ἐχθρὸς ἢ ὡς φίλος). 2) ἐπὶ πραγμ., ἀποκτῶ, ἀπο-
 λαμβάνω, τι.—|| πλησιάζω με ἰκεσίας, ἰκετεύω.

ἀντι-ἀνεῖρᾶ, ἡ, θηλ. ἑπιθ. (ἀντι-ἀνήρ)· ἰσάπαλος
 πρὸς ἄνδρα, ἴση πρὸς ἄνδρα, «ἀνδρογυναίκα» (ἐπὶ
 τῶν Ἀμαζόνων).

Ἐτυμ. : θηλ. τύπος ἀρα. εἰς -ἀνωρ ἢ -ἠνωρ (διότι
 ἢ βραχ. λήγουσα -ρᾶ δεικνύει, ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς ἀρα.
 εἰς -ος) πρβλ. δώτειρα, σώτειρα, θράστειρα· βλ. καὶ
 βοτάνειρᾶ, κυδιάνειρᾶ.

ἀντιάς, -άδος, ἡ' συν. κατὰ πληθ. ἀντιάδες = τὰ
 παρίσθημα (κοιν. ἀμυγδαλίται).

ἀντι-ἰαχέω· ἀντεκπέμω ἰαχὴν.
ἀντι-ἰάχω=τῆ προηγ.

ἀντιάω, μέλ. -άσω· ἐπ. ἐνεστ. ἀντιῶω, γ' πληθ.
 Προστ. ἀντιῶωντων, μτχ. ἀντιῶων, -ῶωσα, -ῶωτες,
 ἀπρφ. ἀντιάαν, μέσ. ἀπρφ. ἀντιάασθαι, (ἀντί, ἀν-
 τίος)· ἀπαντῶ, «ἀντικρύζω» (πρβλ. τὰ τῆς νέας «ἀ-
 γναντεύω»)· συναντῶ τινα ὡς φίλος ἢ ὡς ἐχθρὸς ||
 ἀντιπαραβάλλομαι, ἀντιμετρῶ ἑαυτὸν πρὸς τινα ||
 σπαν. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἔρχομαι πρὸς βοήθειαν. 2)
 ἐπὶ πραγμ., ὑπάγω πρὸς ἀναζητήριον πράγματός τι-
 νος (μετὰ γεν. πραγμ.) || ἐπὶ βέλους, βόλλω. κτυπῶ ||
 ἐπὶ θεῶν, ἔρχομαι νὰ συναντήσω ἀφίερωμα, τ. ἔ.
 νὰ τὸ δεχθῶ εὐμενῶς || οὕτω γενικῶς, μετέχω, ἀπο-
 λαύω, ἐνός πράγματος, λαμβάνω τι.—|| μετὰ δοτ.,
 συναντῶ τινα, συναντῶμαι μεί τινα.—|| μετ' αἰτ. τα-
 κτοποιῶ, ἐτοιμάζω, προπαρασκευάζω λέχος ἀντιῶωσα.
ἀντι-δᾶδην, ἐπιρ.· διὰ βαδίσματος ἐναντίον τι-
 νός, ἐξ ἀντιθέτου.

ἀντι-θαίνω, μέλ. -βήσομαι· ἄορ. ἑ' ἀντέβην· θαίνω
 ἐναντίον, ἀνδιόταμαι ἀντιπάσομαι || προκινδυνεύω
 ὑπὲρ τινός || ἀντιβὰς ἔλλαν=σπριφίς καλῶς τούς
 πόδας σου ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων τοῦ πλοίου νὰ
 κωπηλατήσῃς.

ἀντιβακχεῖος ἢ **παλιμβάκχεος** (πούς, ἐν τῇ Με-
 τρικῇ) : — (π. χ. λείποισθε), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν
βακχεῖον : — (π. χ. λιπόντων)

ἀντι-βάλλω, μέλ. -βάλλω· βάλλω (ἀκοντίζω) ἐναντί-
 ον τινός (ἢ ἀκοντίζω καὶ ἐγὼ με τὴν σειρὰν μου, ἀν-
 τικτυπῶ, ἀντακοντίζω).—|| ἀντιπαραβάλλω, συγκρίνω.

ἀντι-θᾶσις, -σεως, ἡ· ἀντίστασις, ἐναντίωσις.
ἀντι-θᾶτικός, ἡ, ον (ἀντι+θαίνω)· ἐναντίος,
 ἀντιθετός.

ἀντι-θιάζομαι, μέλ. -σομαι, ἀποθ.· ἀντιτάσσω
 βίαν εἰς τὴν βίαν, μεταχειρίζομαι βίαν ἐναντίον
 τῆς βίας.

ἀντι-θιβρώσκω· ἀντεσιδῶ.

ἀντι-θίην, ἐπιρ.· ἐναντίον, με βίαν κατὰ τῆς
 ἑίας, βιάως· κυρ. αἰτ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. ἀντίβιος (βλ. λ.).

ἀντι-θίος, α, ον, ὡς. -ος, -ον (ἀντι+θία)· ὁ ἀντι-
 τάσων βίαν ἐναντίον τῆς βίας· ἀντιβίοις ἐπέεσσι
 = με ἐριστικὸς λόγους (με εἰσπληκτισμούς) || οὐδ.
 ἀντίβιον ὡς ἐπιρ.=ἀντιβίην.

ἀντι-θλάπτω· θλάπτω τὸν θλάπτοντά με, ἀντα-
 ποδίδω θλάθην.

ἀντι-θλέπω, μέλ. -πω· θλέπω κατ' εὐθείαν πρὸς
 τινα, τὸν θλέπω κατὰ πρόσωπον.

ἀντι-θλεψίς, -εως, ἡ· τὸ ἀτενίζειν κατὰ πρό-
 σωπον.

ἀντι-θούα, μέλ. -βοήσομαι· ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ
 (ἐπὶ τῆς ἡχοῦς) || ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως.

ἀντι-θρηδέω, μέλ. -ήσω· βοηθῶ καὶ ἐγὼ (ἀμοι-
 βαίως), ἀνταποδίδω τὴν βοήθειαν.

ἀντι-θολέω, μέλ. -ήσω· ἄορ. α' μετὰ διπλῆς αὐξ.
 ἠγεβόλησα, ἐπ. ἀντεβόλησα (ἀντιβάλλω)· συγαντῶ
 κατὰ τύχην, ἀπαντῶ (κυρ. ἐν μάχῃ). || λαμβάνω
 μέρος εἰς τι, μετέχω τινός (μετὰ γεν, πράγμ.).— ||
 μετ' αἰτ. προσα., συναντῶ ὡς ἰκέτης, ἰκετεύω, πα-
 ρακαλῶ.

ἀντι-θολή, ἡ (ἀντιβάλλω)· παροβολή, ἀντιπαρα-
 θεσις.

ἀντι-θόλησις, -εως, ἡ (καὶ ἀντιβολία) (ἀντιβο-
 λέω)· παράκλησις, δέσις, ἰκεσία.

ἀντι-θολία, ἡ· βλ. ἀντιβόλησις.

ἀντι-θουμέω· βομβῶ καὶ ἐγὼ ἄφ' ἑτέρου.

ἀντι-θουλεύομαι, μέσ.· δίδω ἐναντίαν συμβουλήν.

ἀντι-θρίθω· καταβαρύνω ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους
 τῆς πλάστιγγος.

ἀντι-θροντάω· θροντῶ καὶ ἐγὼ δταν θροντᾶ
 ἐκεῖνος || ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινα.

ἀντι-γέγωνα, πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἀντιθῶω, φω-
 νάζω καὶ ἐγὼ εἰς ἀπάντησιν.

ἀντι-γενεᾶ-λογέω, μέλ. -ήσω· ἀνταγωνίζομαι
 τινα κατὰ τὴν γενεαλογίαν || ἀντικρούω τὴν γενε-
 αλογίαν τινός δι' ἄλλης.

ἀντι-γεννώω· γεννῶ ἀμιλλόμενος || μτρφ. ἀντ-
 παρουσιάζω.

ἀντι-γεραίρω· γεραίρω καὶ ἐγὼ || ἀνταποδίδω τι-
 μὴν ἀντί τιμῆς.

ἀντι-γηρο-τροφέω· γηροκομῶ τινα, τρέφω τινά
 εἰς τὸ γῆρας τοῦ πρὸς ἀναπόδοσιν τῶν τροφείων.

ἀντι-γνώμονέω· εἶμαι ἐναντίας γνώμης· Ἐκ τοῦ
ἀντι-γνώμων, ον, γέν. -ονος (ἀντι+γνώμη)· ὁ
 ἐναντίαν γνώμην ἔχων.

ἀντι-γραμμῶ, τό· = ἀντιγράφον.

ἀντι-γραφεύς, -εως, ὁ (ἀντιγράφω)· ὁ ἀντιγρά-
 φων || ὁ κρατῶν (τηρῶν) τὸν ἰσολογισμόν, ἐλεγκτής
 (λατ. contrafoelator).

ἀντι-γράφῃ, ἡ (ἀντιγράφω)· γραπτὴ ἀπάντησις.
 — || ὡς νομικὸς (δικανικὸς) δρος, κυρ. ἡ ἀπάντησις ἢ
 διδομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἢ ἀπολογία του ||
 ἄλλ' ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος (τοῦ κατηγοροῦ θηλ.),
 μῆγυσις, καταγγελία.

ἀντι-γράφος, ον· ὁ ἀντιγεγραμμένος, ὁ δις γε-
 γραμμένος, διπλοῦς || ἐντεῦθεν ὡς οὐα. τὰ ἀντιγραφα
 ἐν ἡ σημ. καὶ σήμερον ἀπαντᾷ ἢ λέξις. Ἐκ τοῦ

ἀντι-γράφω, μέλ. -πω· γράφω ἐναντίον τινός ἢ
 εἰς ἀπάντησιν, ἀπαντῶ.— Μέσον μετὰ παθ. πρκ. ἀν-
 τιγέγραμμαι (ὡς δικανικὸς δρος) εἰσάγω ὡς δικαιο-
 λογίαν, ὑπερασπίζω τινά ἐναντίον ἄλλου πρβλ.
 ἀντιγραφή.

ἀντι-δάκνω μέλ. -θήσομαι· παθ. πρκ. -δέδημαι·
 δάκνω καὶ ἐγὼ εἰς ἀναπόδοσιν, δάκνω τὸν δά-
 κνοντά με.

ἀντι-δάκτυλος, ὁ· ὁ ἀντίχειρ || (ἐν τῇ Μετρικῇ)
 ὁ ἀνεστραμμένος δάκτυλος, ἦτοι ἀνάπαιστος ()·

ἀντι-δανειστέον=δεῖ ἀντιδανείζειν.

ἀντι-δᾶπνᾶν· δαπανῶ ἀμοιβαίως εἰς τι·
ἀντι-δειπνός, *ον*· ὁ λαμβάνων τὴν θέσιν ἄλλου
κατὰ τὸ δεῖπνον.

ἀντι-δέομαι· δέομαι καὶ ἐγώ, ἀνδικετεύω.

ἀντι-δεξιόμοι, *μέσον*· δεξιόμοι τὸν δεξιούμε-
νόν με, δίδω καὶ ἐγώ τὴν δεξιάν εἰς χαιρετισμόν,
ἀνταποδίδω δεξιῶσιν, ἀντιχαιρετίζω.

ἀντι-δέρομαι, *ἀποθ.*· ἀντιβλέπω.

ἀντι-δέρω· δέρω καὶ ἐγώ με τὴν σειρὰν μου.

ἀντι-δέχομαι, *μέλ.*· *-δέχομαι*, *ἀποθ.*· δέχομαι
(λαμβάνω) τι εἰς ἀντάλλαγμα ἀντί ἄλλου.

ἀντι-δημ-ἀγωγέω, *μέλ.*· *-ήσω*· δημοκοπῶ καὶ
ἐγώ, εἶμαι ἀνταγωνιστὴς ἄλλου δημαγωγού.

ἀντι-δημιουργέω· δημιουργῶ, κατασκευάζω, τι
ἀμιλλώμενος.

ἀντι-δια-θαίνω, *μέλ.*· *-βήτομαι*· διαθαίνω καὶ
ἐγώ (ἐναντίον τοῦ διεκθάνω).

ἀντι-δια-θάλλω· διαθάλλω τὸν διαθάλλοντα.

ἀντι-δια-ζεύγνυμι· διαχωρίζω καὶ διχοτομῶ.

ἀντι-δι-αίρεισις, *ή* (ἐν τῇ Λογικῇ)· ἡ κατ' ἐναν-
τίωσιν διαίρεισις, ὑποδιαίρεισις.

ἀντι-δι-αίρω· διαίρω, χωρίζω εἰς ἀντίθετα.

ἀντι-διᾶκονος, *ον*· ὁ διακονῶν τῷ διακονοῦντι.

ἀντι-δια-κοσμέω· παρατάσσω ἐναντίον ἄλλου
παρατάσσοντος, ἀντιπαρατάσσω.

ἀντι-δια-λέγομαι· ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ ἐν συ-
ζητήσει.

ἀντι-δι-ἀλλάσσομαι· ἀνταλλάσσω αἰχμαλώτους.
— **||** ἀλλάσσω καὶ θέτω ἄλλο εἰς τὴν θέσιν του **||**
(ἐν διηγήσει) λέγω ἄλλο ἀντί ἄλλου.

ἀντι-δια-νυκτερεύω· διανυκτερεύω ἀπέναντί τι-
νος, ἐπίσης διανυκτερεύοντος.

ἀντι-δια-πλέκω· ἀντιτάσσω, ἀνταπαντῶ, ἀντι-
παρατηρῶ.

ἀντι-δια-στέλλω· διακρίνω ἐν πράγμα ἀπὸ ἄλλο
ἀντιπαραθέτων αὐτά **||** ἀντιτάσσω.

ἀντι-δια-στολή, *ή*· διακρίσις ἐξ ἀντιπαραθέσεως.

ἀντι-δια-τάσσομαι, *μέσ.*· ἀντιτάσσω, ἀντιπαρα-
τίθημι.

ἀντι-δια-τίθημι *μέλ.*· *-θήσω*· ἀνταποδίδω τὰ ἴσα.
(κυρ. διαθέτω, διευθετῶ καὶ ἐγώ). — Μέσ. διοθέτω
ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός, προνοσιάζω ἀντίστασιν.

ἀντι-διδάσκαλος, *ος*, *ος*, *ος*· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ
πληθ. ἐπὶ ποιητῶν ἀναεὶδαζόντων ἐπὶ τῆς σκηνης ὁμο-
ειδῆ ἔργα πρὸς ἀνταγωνισμόν.

ἀντι-διδάσκω, *μέλ.*· *-διδάξω*· διδάσκω καὶ ἐγώ
με τὴν σειρὰν μου, τὴν διδασκῶ τὸ ἐναντίον **||** ἐπὶ
δραματικῶν ποιητῶν, ἀναριθμῶ ἐπὶ τῆς σκηνης ἀν-
τίπαλον πρὸς ὁμότεχνον ποιητὴν ἔργον πρὸς δι-
εκδίκησιν τοῦ θραβείου.

ἀντι-δίδωμι, *μέλ.*· *-δώσω*· δίδω εἰς ἀνταπόδοσιν,
ἀνταπ. δίδω.—**||** ὡς δικανικὸς ὄρος, προτείνω (πρὸς
φέρομαι) νὰ ἀνταλλάξω τὴν περιουσίαν μου με τινα.
πρὸβ. ἀντίδοσις.

ἀντι-δι-έξ-εἰμι (*εἶμι*)· διεξέρχομαι καὶ ἐγώ (ἐκ
νέου), ἀπαριθμῶ.

ἀντι-δι-εξ-έρχομαι, *ἀποθ.*· ἀντεπεξέρχομαι κατὰ
τινος δοξασίας.

ἀντι-δικάζομαι· ἐγείρω δίκην κατὰ τοῦ ἐγεί-
ραντος κατ' ἐμοῦ δίκην.

ἀντι-δικέω, *μέλ.*· *-ήσω*· πρτ. *ἤντι-δίκουν* (τ. ἔ.
αὐξάνει ἐξωθεν καὶ οὐχὶ μετὰ τὴν πρόθ.) ἀλλὰ καὶ
ἤντιδίκουν (μετὰ διπλῆς αὐξ.)· *ἀφρ. α'* *ἤντιδίκησα*
καὶ *ἤντιδίκησα* (ὡς πρὸς τὴν αὐξῆσιν συμβαίνει ὅτι,
καὶ ἐν τῷ πρτ.)· εἶμαι ἐναγόμενος (κατηγορούμε-
νος) ἐν τινὶ δίκῃ, ἡ γενικῶς, εἶμαι ἀντιδικός. Ἐκ τοῦ

ἀντι-δικία, *ή*· ἡ ἀντιδικασία, δηλ. ἐναντίον τινός
διαδικασία, ἔρις, φιλονεικία.

Ἀντιδικο-μαριανίται, *οί*· αἰρετικοὶ δοξάζοντες,
δτι ἡ Μαρία μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἔγινε
πραγματικὴ σύζυγος τοῦ Ἰωσήφ.

ἀντι-δίκος, *-ου*, *ος* (ἀντι+δίκη)· ὁ ἀντίπαλος κατὰ
τινα δίκην, κυρ. μὲν ὁ κατηγορούμενος, ἀλλ' ἐνίοτε
καὶ ὁ κατήγορος· *οἱ ἀντιδικοί*· οἱ διάδικοι, τὰ δύο
μέρη(πρὸςσωπ.) τῆς δίκης **||** γενικῶς, ἐναντίος, ἐχθρὸς.

ἀντι-δι-ορύσσω, *ἀπ.*· *-ύττω*· σκάπτω ὑπόνομον
ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους.

ἀντι-δοκέω, *μέλ.*· *-δοκῆσω* ἢ *-δόξω*· εἶμαι ἀντιθέ-
του γνώμης.

ἀντι-δομή, *ή* (*δέμω*)· οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν
ἐναντίον ἄλλου ἢ ἀντί πεσόντος.

ἀντι-δοξάζω (*ἀντιδόξος*)· ἔχω ἐναντίαν *δόξαν*
(τ. ἔ. γνώμην).

ἀντι-δοξέω· τφ προηγ.

ἀντι-δοξός, *ον* (*ἀντι+δόξα*)· ὁ ἔχων ἐναντίαν
δόξαν (γνώμην)· ὁ τὰ ἐναντία δοξάζων.

ἀντι-δορός, *ον* (*ἀντι+δορά*)· ὁ ἔχων ὡς κάλυμ-
μα ἄλλο τι ἀντί δερματος.

ἀντι-δοσις, *-εως*, *ή* (*ἀντι+δίδωμι*)· ἀνταπόδοσις,
ἀνταλλαγή **||** ἀνταμοιβή. 2) Ἐν Ἀθήναις εἰδικὴ δια-
δικασία, καθ' ἣν πᾶς πολίτης, ἐπιφορτιζόμενος με *διη-*
μοσίαν τινὰ *λειτουργίαν* ἢ *εἰσφοράν*, ἠθύνετο νὰ προ-
τείνῃ οἰονδήποτε ἄλλον, τὸν ποῖον εθεώρει πλουσιώ-
τερόν του ἀλλὰ μὴ ἐπιφορτιζόμενον. ὑπεχρεοῦτο δ' ὁ
ἄλλος αὐτός ἢ νὰ δεχθῆ τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου προτει-
νομένην ἀνταλλαγήν περιουσιῶν ἢ νὰ ἀναλάβῃ αὐτός
τὴν ἐπιθάρσιν.

ἀντι-δοτός, *ον* (*ἀντιδίδωμι*)· ὁ διδόμενος εἰς
ἀντάλλαγμα **||** ὁ διδόμενος ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ
δηλητηρίου **||** ἐτεῦθεν ὡς οὗς. *ἀντιδοτός* (ἐνν. *δόσις*)
ἢ οὗς. τὸ *ἀντιδοτον* (λεγόμενον οὕτω καὶ *σήμερον*) =
ἀντιφάρμακον, θεραπεία, λατ. *antidotum*.

ἀντι-δουλεύω, *μέλ.*· *-σω*· εἶμαι ὡς δούλος εἰς
τινα ἄλλον **||** δέν εἶμαι εἰς καλλιτέραν κατάστασιν
ἀπὸ ἕνα δούλον **||** ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν.

ἀντι-δούλος, *ον*· ὁ ἀντί δούλου, ὁμοίος δούλω
|| ὃν μεταχειρίζεται τις ὡς δούλον.

ἀντι-δουπος, *ον*· ὁ ἀντηχῶν, ὁ ἀνταποδίδων
τὸν δούπον.

ἀντι-δράσσομαι, *ἀπ.*· *-ττομαι*· πιάνω, ἐγγίζω.

ἀντι-δράω, *μέλ.*· *-άσω*· ἀντενεργῶ, ἀνταποδίδω
τὰ ἴσα **||** ἀντεκδικούμαι.

ἀντι-δρομέω· τρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν.

ἀντι-δύνω· (ἐπὶ ἀπέτερος) δύω καθ' ἣν ὥραν ἄλ-
λος ἀσπῆρ ἀνατέλλει.

ἀντι-δυσ-χεραίνω· δυσχεραίνω κατὰ δυσχεραί-
νοντος.

ἀντι-δυσ-ωπέω· παρακαλῶ τὸν παρακαλοῦντα.

ἀντι-δωρεά, *ή*· ἀνταπόδοσις δωρεᾶς, ἀντα-
μοιβή.

ἀντι-δωρέομαι, *μέλ.*· *-ήσομαι*, *ἀποθ.*· χαρίζω, δω-
ρίζω καὶ ἐγώ, ἀνταποδίδω τὸ δῶρον.

ἀντι-ζεύγνυμι· ἀντιζευγνύω τί τινι, παραζευγνύω
τι με τι, συνάπτω (π. χ. λέξιν τινὰ με τὸν κατ'ἀλλη-
λον ὄρον προτάσεως).

ἀντι-ζητέω, *μέλ.*· *-ήσω*· ζητῶ καὶ ἐγώ εἰς ἀντάλ-
λαγμα **||** ζητῶ τὸν ζητούμενόν με.

ἀντι-ζύγος, *ον*· ὁ τελεῖς εἰς τὴν ἀπέναντι πλά-
στιγγα, ἰσοζυγῶν, ἀντίστοιχος.

ἀντι-ζωγρέω, *μέλ.*· *-ήσω*· πιάνω καὶ ἐγώ ζωντα-
νόν **||** σῶζω καὶ ἐγώ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλοτε ὄσαν-
τος τὴν ἰδικήν μου.

ἀντι-θάλλω· θάλλω (θερμαίνω) ἀμοιβαίως.

ἀντι-θάπτω, *μέλ.*· *-ψω*· θάπτω ἀπέναντι.

ἀντι-θεός, *η*, *ον*· ἰσόθεος, ὁμοίος πρὸς τοὺς
θεοὺς, ἴσος πρὸς τοὺς θεοὺς.—**||** ἀντίθετος πρὸς
τὸν θεόν, ἀσεθής **||** ὡς οὗς. ὁ *ἀντιθεός* = ἐχθρικός
δαίμων, ἐχθρική θεότης.

ἀντι-θεράπευω, *μέλ.*· *-σω*· φροντίζω, περιθάλπω,
καὶ ἐγώ εἰς ἀνταπόδοσιν, περιθάλπω τὸν περιθάλ-
ψαντά με.

ἀντι-θεσις, *-εως*, *ή* (*ἀντι-τίθημι*)· ἐναντίωσις,
ἀντίθεσις.

ἀντι-θετέον·=δεῖ *ἀντιτιθέναι*·=πρέπει νὰ ἐντι-
τάξῃ τις.

ἀντι-θετικός, *ή*, *ον*· ὁ ἔχων ἢ ἀποτελῶν ἀντι-
θεσιν. 2) ἀντίστοιχος.

ἀντι-θετός, *ον* (*ἀντιτίθημι*)· ἐναντίος **||** ὡς οὗς.
τὸ *ἀντιθετον*· ἀντίθεσις.

ἀντι-θέω, *μέλ.*· *-θέυσομαι*· τρέχω ἐναντίον, ἀντι-
θέτω **||** συναγωνίζομαι εἰς ἄγωνα δρόμου.

ἀντι-θήγω· ἀντακονίζω, ἀκονίζω ἐναντίον ἀκο-
νίζοντος.

ἀντι-θλίβω· θλίβω, ἀντιπιέζω.

ἀντι-δόκος, *ον* (θῶκος)· ὁ καθήμενος ἀπέναντι, ἀντίθρονος.

ἀντι-θρόεω· ἀντειγίρω θροῦν, θόρουβον.

ἀντί-θρονος, *ον*· ὁ καθήμενος ἀπέναντι, ὁ ἔχων ἀπέναντι τὸν θρόνον του || ἐντεθεῖν, ἀντίζηλος, ἀντίπαλος.

ἀντί-θροος, *ον*· ἀντηχῶν.

ἀντι-θρυ(λ)έω· ἀντιψιδυρίζω.

ἀντι-θυμοῦμαι· θυμῶν καὶ ἐγώ.

ἀντι-θυρετρος, *ον*· ὁ ἀντί θυρέτρου, ὁ ἀντικαθιστῶν εὐραν.

ἀντί-θύρος, *ον* (ἀντι+θύρα)· ὁ ἀπέναντι τῆς θύρας ὡς οὗσα τὸ ἀντίθυρον=τὸ ἀπέναντι τῆς θύρας ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας.

ἀντι-θύω· θύω καὶ ἐγώ με τὴν σειρὰν μου.

ἀντι-καθ-αιρέω· καθαιρῶ τινα ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ τὸν ἀντικαθιστῶ δι' ἄλλου.

ἀντι-καθ-έξομαι, (έξομαι) μέλ. -καθεδοῦμαι· ἀόρ. β' -καθεζόμεν. Μῆσ.: κάθημαι, στρατοπεδεύω, ἀπέναντι.

ἀντι-καθ-εὐδω, (εὐδω) μέλ. -ευδήσω· κοιμοῦμαι ἀπέναντι τινός || καθεῦθε πάλιν || καθεῦδω ἀντί ἄλλου.

ἀντι-κάθ-ημαι, (ήμαι), *ιων*. -κάθημαι, ἀποθ. = ἀντικαθέζομαι (8 βλ.).

ἀντι-καθ-ίζω· τοποθετῶ ἀπέναντι.—Μῆσον=ἀντικαθίζομαι (καθ-έξομαι)=κάθημαι ἀπέναντι || ἀντι-στρατοπεδεύω, λαμβάνω θέσιν ἀπέναντι.

ἀντι-καθ-ίστημι, *ιων*. ἀντικαθίστημι· μέλ. -καταστήσω: I ἐνεργ. μετ. ἐν τῷ ἐνεστ., πρτ., μέλλ. καὶ ἀορ. α' ἀντικαθιστῶ (κρρ. θέτω κάτω ἢ ἐγκαθιστῶ εἰς ἀντικατάστασιν) || στήνω τι ἐναντίον τινός, ἀντιτάσσω || ἐπάνεγιρω, ἐπαναφέρω.— II ἀμτβ. ἐν τῷ παθ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β' -κατέστην καὶ πρκ. -καθέστηκα· τίθεμαι εἰς τὴν θέσιν τινός, τὸν διαδέχομαι, τὸν παραγκωνίζω 2) ἀνίσταμαι.

ἀντι-καίω, ἀττ. -κάω· καιῶ τὸ καῦσάν με.

ἀντι-κακ-ουργέω· κακοποιῶ καὶ ἐγώ εἰς ἀντεκδικήσιν (διότι δηλ. ἐκάκοποιήδην).

ἀντι-κάκω· τῷ προηγ.

ἀντι-κάκωσις, -εως, ἡ (ἀντικακόω)· ἀνταπόδοσις κακώσεως, ἀμοιβαία κακοποιήσις.

ἀντι-κάλέω, μέλ. -έσω· προσκαλῶ καὶ ἐγώ με τὴν σειρὰν μου, προσκαλῶ τὸν προσκαλέσαντά με.

ἀντι-καλλ-ωπιζομαι· ἀμιλλώμενος καλλωπίζομαι καὶ ἐγώ.

ἀντι-καρτερέω· καρτερῶ, ἀντέχω ἐναντίον τινός.

ἀντι-κατα-βάλλω· ἀνταποδίδωμι.

ἀντι-κατ-άγω· φέρω τινα εἰς τὴν θέσιν τινός.

ἀντι-κατα-δύνω· (ἐπι ἀστέρας) δύνω (βασιλεύω) καθ' ἣν ὥραν ἄλλος ἀστήρ ἀνατέλλει.

ἀντι-κατα-θνήσκω, ἀόρ. β' -έθανον· ἀποθνήσκω καὶ ἐγώ || καταδικάζομαι καὶ θανατοῦμαι ὡς φονεύς.

ἀντι-κατα-λέγω· ἐκλέγω ἄλλον ἀντί τοῦ παυθέντος.

ἀντι-κατα-λείπω· καταλείπω τινα ἀντί ἄλλου τινός (ἀφίνω ἄλλον ἀντί ἄλλου, εἰς τὴν θέσιν ἄλλου).

ἀντι-κατ-αλλάγή, ἡ· ἀνταλλαγῆ.

ἀντι-κατ-άλλαγμα, τό· ἀντάλλαγμα, ἀνταπόδοσις.

ἀντι-κατ-αλλακτέον· πρέπει τις νὰ ἀνταλλάξη.

ἀντι-κατ-άλλαξις, ἡ· τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος.

ἀντι-κατ-αλλάω, ἀττ. -ετω, μέλ. -ξω· καὶ μέσ. -σομαι· ἀνταλλάσσω τι με ἄλλο.— Παθ., συνδιαλλάσσομαι, σύμφιλίωνομαι.

ἀντι-κατα-πλήσσω· καταπλήσσω τὸν καταπλήξατά με.

ἀντι-κατα-ρρέω· καταρρῶ καὶ ἐγώ με τὴν σειρὰν μου.

ἀντι-κατα-σκευάζω· ἀντικαθιστῶ || κατασκευάζω τι ἐναντίον ἄλλου κατασκευάσαντος.

ἀντι-κατά-στάσις, -εως, ἡ· ἡ ἀντίστασις || ἀπάντησις εἰς ἐπιχειρήματα (ἐν συζητήσει) || ἐναντιότης || ἡ ἀντικαταστάσις ὡς καὶ νῦν λέγεται καὶ νοσται.

ἀντι-κατα-στράτοπεδεύω· στρατοπεδεύω ἀπέναντι.

ἀντι-κατά-σχεσις, ἡ· ἡ βιαία συγκράτησις.

ἀντι-κατά-τάσις, ἡ· ἡ ἐπέκτασις δι' ἑλιξεως ἐκ τῶν ἀντιθέτων ἰκρων.

ἀντι-κατα-τάσσω· τάσσω τινα εἰς τὴν θέσιν ἐτέρου.

ἀντι-κατα-τείνω· ἐκτείνω ἑλκων πρὸς τὸ ἔτερον μέρος || μετφρ. διατείνομαι, διοχυρίζομαι (ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον).

ἀντι-κατα-τρέχω· κατατρέχω καὶ ἐγώ με τὴν σειρὰν μου, κάμνω ἐπιδρομὴν εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐπιδραμόντος κατὰ τῆς ἰδικῆς μου.

ἀντι-κατα-φρονέω· καταφρονῶ τὸν καταφρονήσαντά με.

ἀντι-κατ-ηγorew· κητηγορῶ τὸν κητηγορήσαντα.— II Παθ. ἐν τῇ Λογικῇ, τὸ νὰ δύνανται δύο ὄροι νὰ χρησιμεύουν ἐναλλάξ ὡς ὑποκείμενα καὶ ὡς κητηγορούμενα τῆς προτάσεως.

ἀντι-κατ-ηγορία, ἡ· κητηγορία ἐναντίον κητηγορίας.

ἀντι-κάτημαι, ἀντι-κατίζομαι, ἀντι-κατίσθημι, *ιων*. τύποι ἀντι τῶν ἀττ. ἀντικαθ- (ὀβς βλ.).

ἀντι-κείμαι, μέλ. -κείσομαι (λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ ἀντιτίθημι)· κείμαι (εἰσομαι τεθειμένος) ἀπέναντι τινός, ἀντιστοιχῶ. 2) εἶμαι ἐναντίος, ἀντιτάσσομαι, ἀνδίσταμαι.

ἀντι-κέλευθος, *ον*· ὁ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους τῆς ὁδοῦ.

ἀντι-κελεύω, μέλ. -σω· κελεύω καὶ ἐγώ.

ἀντι-κέντρον, τὸ (ἀντι+κέντρον)· τὸ χρησιμεῖον ὡς κέντρον («κέντρο»), ὡς κίνητρον, ἐλατήριον.

ἀντι-κηδεύω, μέλ. -σω· φροντίζω, περιποιούμαι, πρὸς ἀνταπόδοσιν κηδεύματος (δηλ. περιποιήσεως).

ἀντι-κηρύσσω, μέλ. -ύξω· προ(δ)ακηρύσσω καὶ ἐγώ εἰς ἀπάντησιν, εἰς τὸ κήρυγμα κήρυκος ἀπαντῶ δι' ἄλλου κηρύγματος.

ἀντι-κινέω· κινῶ τι ἐναντίον ἄλλου.— II μέσον, ποιῶ ἀντιθέτους κινήσεις, κινούμαι παρακολουθῶν τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ.

ἀντι-κίνησις, ἡ· ἡ ἐναντία κίνησις.

ἀντι-κλάζω, μέλ. -κλάξω· ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ.— ἀντήχῶ κατὰ τὴν κρούσιν ἐναντίον τινός (ἀντικλ. τινί).

ἀντι-κλαίω· κλαίω καὶ ἐγώ με τὴν σειρὰν μου, κλαίω ἀκούων ἄλλον κλαίοντα.

ἀντι-κλάω· ἀντανακλῶ, ἀντηχῶ, ἐπανερχομαι.

ἀντι-κλίνω· στρέφω ἀντιθέτως || ἀρνούμαι.

ἀντι-κνημίζω (ἡ -ιάζω)· τύπτω εἰς τὸ ἀντικνήμιον,

ἀντι-κνήμιον, τὸ (ἀντι + κνήμη)· τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς κνήμης (τὸ καλάμι τοῦ ποδίου).

ἀντι-κοίλον, τό· τὸ κοῖλον τοῦ ὑποκάτω μέρους τοῦ ποδός.

ἀντι-κολάζομαι, παθ.· κολάζομαι ὡς πράξας τι ὄξιν τιμωρίας.

ἀντι-κολάκεύω, μελ. -σω· κολακεῖω καὶ ἐγώ με τὴν σειρὰν μου.

ἀντι-κομίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ· κομίζω, φέρω ὀπίσω, εἰς ἀπάντησιν.

ἀντι-κομπάζω· κομπάζω ἐναντίον ἄλλου κομπάζοντος.

ἀντι-κοντόω· ὑποστηρίζω διὰ κοντοῦ, ἦτοι διὰ ξυλίνου ὑποστηρίγματος.

ἀντι-κοπή, ἡ· ἀνακοπή, ὠδησις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντίστασις.

ἀντι-κοπητικός, ἡ, ὄν· ὁ παρέχων ἀντίστασιν, ἀποκρουστικός, ἀπωθῶν.

ἀντι-κόπτω, μέλ. -ψω· ἀντικτυπῶ, ἀντικρούω || ἀμτβ. ἀνδίσταμαι, ἀντιτάσσομαι.

ἀντι-κορύσσομαι, ἀποθ.· ὀπλίζομαι (λαμβάνω τὰ δπλα) ἐναντίον τινός || ἀντιπαρασκευάζομαι πρὸς μάχην.

ἀντι-κοσμέω· κοσμούμενος ὁ ἴδιος κοσμῶ ἄλλον.

ἀντι-κοψις, ἡ (κόπτω)· ἐναντία νηοή.

ἀντι-κράτεω, μέλ. -ήσω· κρατῶ τινός (ἐξῶ τι) ἀντί ἄλλου τινός.

ἀντι-κρίνω· κρίνω τὸν κρίνοντα || συγκρίνω, παραβάλλω.— II ὀγυνίζομαι ἐναντίον τινός.

ἀντι-κρουσις, -εως, ἡ· ἡ ἐναντίον τινός κρούσις || ὀθεν, ἐμπόδιον, αἰφνιδια ἀναχαίσις. Ἐκ τοῦ

ἀντι-κρούω, μέλ. -σω· πλήττω ἢ ὠδῶ πρὸς τὰ

ὀπίω, σταματῶ, ἐμποδίζω. 2) ἀμτβ. εἶμαι ἐμποδίζω, ἐμποδίζω.

ἀντικρῶ καὶ **ἀντίκρους**, ἐπρ. (*ἀντί*, *ἀνετην*) ταῦτα δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημ.: **Ἄντικρῶ**=ἀπέναντι, ἐντελῶς ἀντιθέτως, «ἀντίκρῶ», «ἀντικρῶ». 2) Παρ' Ὁμ. ὄσ. καί=**ἀντίκρους**=κατ' εὐθείαν ἐμπρός, καθ' ὀλοκληρίαν (ἐντελῶς).— **Ἄντικρῶς** (οὐδέποτε παρ' Ὁμ.)=κατ' εὐθείαν, ἴσια. 2) ὅλως διόλου, καθ' ὀλοκληρίαν, ἀπροκαλύπτως, φανερώς, ὄνευ καμουφλαρίσματος ἢ ἐπιφυλάξεων (ἀνεπιφυλάκτως). 3) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, ἄμέσως, παραχρῆμα.

Ἔντυμ. δι' ἐτυμολ. βλ. *ἀντα*, *ἀντί*. τὸ θ' ἤμισυ *-κρ-υ* περιέχει τύπον μετεσχηματισμένον ἐκ τῆς βάσας τῆς ὑποκειμένης εἰς τὰς λ. *κέρως*, *κάρα*.

ἀντι-κτείνω, ἀνταποδίδω φόνον ἀντί φόνου.
ἀντί-κτῆσις, *-εως*, ἡ ἢ κτῆσις πράγματός τινος ἀντί ἄλλου.

ἀντι-κτόνος, *ον* (*ἀντί*+*κτείνω*)· ὁ φονεύων εἰς ἀνταπόδοσιν, ὁ ἀντεκδικούμενος διὰ φόνου.

ἀντι-κτύπέω, μέλ. *-ήσω* κτυπῶ, κροτῶ, ἐναντίον ἢ ἀντηχῶ.

ἀντί-κτυπος, *ον*· ὁ ἀντηχῶν.

ἀντι-κυδαίνω, ἀντεπανιδῶ.

ἀντι-κυμαίνομαι, παθ. κλυδωνίζομαι τῆδε κάτσε (ἐν μέσῳ κυμάτων ἀντιφρομένων).

ἀντι-κῦρῶ, μέλ. *-κῦρῶ* συναντῶ κατὰ τύχην.

ἀντι-κωλύω, ἐμποδίζω ἀνδιστάμενος.

ἀντι-κωμ-φιδῶ, μέλ. *-ήσω* διακωμωδῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου.

ἀντι-λαθῆ, ἡ (*ἀντί*+*λαμβάνω*)· λαθῆ (εχερούλι διὰ πίσσιμος), λατ. *ansa*.

ἀντι-λαγχάνω, μέλ. *-λήξομαι*· πρκ. *ἀντ-είληχα*· τραθῶ λαχνοῦς (κλήρου) διὰ τι, ἀποκτῶ (λαμβάνω) τι καὶ ἐγὼ διὰ κλήρου.

ἀντι-λάζομαι καὶ *-λάζομαι*, ἀποθ. λαμβάνω εἰς ἀντάλλαγμα (ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὸ ὑπ' ἐμοῦ διδόμενον. 2) κρατοῦμαι στερὰ ἀπὸ τι ἢ μετέχω εἰς τι.

ἀντι-λακτίζω, μέλ. *-ίσω*· λακτίζω ἐναντίον ἢ λακτίζω καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπόδοσιν δοθέντων μοι λακτισμάτων.

ἀντι-λαμβάνω, μέλ. *λήγομαι*· πρκ. *ἀντέληχα*· ἀορ. θ' *ἀντέλαβον*· λαμβάνω τι ἀντί τινος ἢ λαμβάνω καὶ ἐγὼ εἰς ἀντάλλαγμα.— **ἢ** μέσον μετὰ γεν., κρατοῦμαι ἀπὸ τι, ἀδράχων τι ἢ ὄθεν: 1) λαμβάνω τὸ μέρος τινός, βοηθῶ. 2) προσβάλλω ἀξιώσεις ἐπὶ τινός. 3) λαμβάνω μέρος εἰς τι πράγμα. 4) λαμβάνω τι ἀνὰ χεῖρας μὲ τὴν πρόθεσιν ἀνένυρου σφάλμα. 5) αἰχμαλωτίζω, θέλω. 6) συλλαμβάνω τι διὰ τοῦ νοῦ, «ἀντιλαμβάνομαι».

ἀντι-λάμπω, μέλ. *-ψω*· ἐκπέμπω καὶ ἐγὼ λάμπω.— **ἢ** ἀμτβ. ἀντανακλῶ φῶς, ἀντιφέγγω.

ἀντι-λαμψίς, *-εως*, ἡ ἢ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός.

ἀντι-λέγω, μέλ. *-λέξω*· λέγω ἐναντίον, ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀντι-λεκτέον, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει νὰ ἀντεπῆ τις (*δεῖ ἀντιλέγειν*). Καὶ

ἀντι-λεκτος, *ον* (*ἀντιλέγω*)· διαφιλονεικούμενος, δὲν δύναται τις νὰ ἀμφισβητήσῃ.

ἀντι-λεξις, ἡ ἀπόκρισις, ἀπάντησις.

ἀντι-λεσχάινω ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, φλυαρῶ ἐναντίον τινός.

ἀντι-λέων, *-οντος*, ὁ (*ἀντί* + *λέων*)· ὁμοιος πρὸς λέοντα.

ἀντι-ληπτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀντιλαμβάνομαι*· πρέπει νὰ βοηθῆ τις, ἢ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τι.— **ἢ** πρέπει νὰ ἀναχαίτῃ τις.

ἀντι-ληπτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἰκανὸς πρὸς ἀντιληψιν, ὁ δυνάμενος, νὰ ἀντιληφθῇ ἢ ὁ δυνάμενος νὰ βοηθήσῃ, βοηθητικός.— **ἢ** ὁ ἰκανὸς νὰ ἀναχαίτῃ.

ἀντι-ληπτῶρ, *-ορος*, ὁ (*ἀντιλαμβάνομαι*)· ὁ ἀντιλαμβανόμενος, ὑπερασπιστῆς, βοηθός ('Ἐκκλησι.).

ἀντι-ληψίς, *-εως*, ἡ (*ἀντιλαμβάνω*)· τὸ λαμβάνειν τι εἰς ἀντάλλαγμα.— **ἢ** (ἐκ τοῦ μέσου)· τὸ βάλλειν χεῖρα εἰς τι, κατ' ὁμοίωσιν: ἐπομ. ἀξιώσις ἐπὶ τινός πράγματος. 2) προστασία ἢ βοήθεια, συνδρομή. 3) ἐπίθεσις, ἐναντιώσις.

ἀντι-λίτανεύω· ἴκετεύω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου τὸν ἴκετεύοντά με.

ἀντι-λογέω, μέλ. *-ήσω*=*ἀντιλέγω* (β βλ.), ἀρνοῦμαι.
ἀντι-λογία, ἡ (*ἀντιλέγω*)· λογομαχία, συζήτησις (λατ. *di:ceptatio*)· γεν., ἐναντιώσις, ἀντίθεσις, ἐνστασις.

ἀντι-λογίζομαι, ἀποθ.· λογαριάζω ἐξ ἄλλου, ὑπολογίζω ἀφ' ἑτέρου.

ἀντι-λογικός, ἡ, ὄν (*ἀντιλέγω*)· ὁ ῥέπων πρὸς ἀντιλογίαν, ὁ κατάλληλος πρὸς ἀντιλογίαν, ἐριστικός, σοφιστικός.

ἀντι-λογος, *ον* (*ἀντιλέγω*)· ἀντιλέγων, ἐναντίος ἢ ἀντιφαστικός.

ἀντι-λοιδορέω, μέλ. *-ήσω*· λοιδορῶ τὸν λοιδοροῦντα, περιγελῶ, ὑβρίζω, εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀντι-λύπέω· προσενώλυπην εἰς τὸν λυπήσαντά με.

ἀντι-λύπησις, *-εως*, ἡ· τὸ λυπεῖν τὸν λυπήσαντα.

ἀντι-λύρος, *ον* (*ἀντί*+*λύρα*)· ὁ ἐν ἄρμονίᾳ πρὸς λύραν, ὁ ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὴν λύραν.

ἀντι-λυτρον, *-ου*, τὸ (*ἀντί*+*λύτρον*)· τὸ ὡς λύτρα διδόμενον, τὸ ἀντίτιμον ἐξαγορᾶς αἰχμαλώτου.

ἀντι-λυτρώω· ἀπολυτρῶν τὸν ἀπολυτρώσαντά με.

ἀντι-μαίνομαι, μέλ. *-μῆνησομαι*· μαίνομαι ἐναντίον τινός, ἢ μαίνομαι καὶ ἐγὼ (ὡς ἐκεῖνος).

ἀντι-μανθάνω, μέλ. *-μᾶθησομαι*· μανθάνω τι ἀντί ἄλλου ἢ ἀφίνω τὰ παλαιὰ καὶ μανθάνω νέα.

ἀντι-μαντεύομαι· μαντεύομαι καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου ἢ μαγτεύομαι ἐναντίον ἄλλης μαγτείας.

ἀντι-μαρτυρέω· μαρτυρῶ κατὰ τινος ἢ μαρτυρῶ τὸ ἐναντίον.

ἀντι-μαρτύρησις, ἡ ἢ ἐναντία μαρτυρία.

ἀντι-μαρτύρομαι· διαμαρτύρομαι.

ἀντι-μάχεω· ἀνδίσταμα διὰ τῶν ὄπλων ἢ ὡς νομ. ὄρος. ἐγείρω ἐνοστάσεις.

ἀντι-μάχησις, ἡ· ἀγών, συμπλοκή.

ἀντι-μάχομαι, μέλ. *-μᾶχσομαι*, ἀποθ.· μάχομαι ἐναντίον τινός.

ἀντι-μάχος, *ον*· ὁ ἐναντίον τινός μαχόμενος, ἀντίπαλος.

ἀντι-μεθ-έλω· ἔλω (σύρω) πρὸς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν.

ἀντι-μεθ-ίστημι, μέλ. *-στήσω*: **ἢ** ἐνεργ. μτβ. ἐν τῇ πρτ. μέλ. καὶ ἄορ. α' μετατοπίζω ἀπὸ τοῦ ἐνός μέρους εἰς τὸ ἄλλο ἢ ἀναστατώνω, ἄρδην ἀνατρέπω.— **ἢ** ἀμτβ. ἐν τῇ παθητ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β' *μετέστην*, πρκ. *μετέστηκα*· ἀλλάσω θέσιν, περνῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἢ ὑποχωρῶ.

ἀντι-μειράκτιεύομαι· δεικνύω πρὸς τινα παιδικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀντεκδίκησιν, ἀντιχαλεπαίνω πρὸς τινα.

ἀντι-μελετάω· μελετῶ τι μετὰ ζήλου ἢ γυμνάζομαι ἐναντίον τινός.

ἀντι-μελίξω· ὁμιλλῶμαι, συναγωνίζομαι, πρὸς τινα ἐν τῇ μουσικῇ.

ἀντι-μέλλω, μέλ. *-μελλήσω*· περιμένω καὶ καιροφυλακῶ (καρδοκῶ) ἐναντίον τινός.

ἀντι-μέμφομαι, μέλ. *-ψομαι*, ἀποθ.· μέμφομαι (κατηγορῶ) καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου (εἰς ἀνταπόδοσιν μομφῶν), ἀντ κατηγορῶ.

ἀντι-μερίζομαι, ἀποθ.· μεταδίδο καὶ ἐγὼ (κυρ. μερίζομαι, ἀπονέμω, εἰς ἀνταπόδοσιν).

ἀντι-μεσο-ουράνῶω· εἶμαι εἰς τὸν ἀντίθετον μεσημβρινόν (ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν ἥλιον κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅποτε οἱ ἀντίποδες ἔχουν τὸν ἥλιον ἐν μεσοουρανῆματι).

ἀντι-μεσο-ουράνημα, τό τὸ ἀντίθετον μεσοουράνημα, δηλ. ὁ ἀντίθετος μεσημβρινός.

ἀντι-μετα-βαίνω· μεταβαίνω ὁμοιῶδόν, δηλ. μὲ τὴν σειρὰν μου.

ἀντι-μετα-βάλλω· πρὸς μίαν μεταβολὴν ἀντιτάσσω ἄλλην, μεταβάλλω ὁμοιῶδως.

ἀντι-μετα-βολή, ἡ (ἡ ἀρχιμζ λόγου), ἀντιμετάθεσις, ὁμοιῶδως μεταλλαγῆ.

ἀντι-μετά-θεσις, ἡ· ὁμοιῶδως μετάθεσις.

ἀντι-μετα-κλίνω· κλίνω πλαγίως, ἢ κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν.

άντι-μετα-λαμβάνω λαμβάνω τι άντι άλλου.— Παθ. άντιμεταβάλλομαι.
άντι-μετά-ληψις, ή· άνταλλαγή, μεταλλαγή.
άντι-μεταλλεύω όρύσσω έναντίαν ύπόνομον, άνδυπορύσσω.
άντι-μετα-ρέω ρέω όπίσω, επανέρχομαι.
άντι-μετα-σπάω έλκω, σύρω πρός τήν έναντίαν διεύθυνσιν, άντιμεδέλλω.
άντι-μετά-στάσις, ή· όμοιβαία μετάσσις, μετάσεις, μεταβολή.
άντι-μετά-ταξις μεταλλαγή, άνταλλαγή θέσεως.
άντι-μετα-τάσσω μεταβάλλω και έγώ τήν θέσιν του στρατού μου αναλόγως τής μετατάξεως (μετακινήσεως) του άντιπάλου.
άντι-μετα-χωρέω μεταχωρώ πρός τό έτερον μέρος.
άντι-μέτ-ειμι άνταγωνίζομαι, άνθαμιλλώμαι.
άντι-μετρέω, μέλ. -ήσω· άνταποδίδω με τό αύτό μέτρον, άντισταδίζω.
άντι-μέτ-ωπος, ον (άντι+μέτωπον)· πρόσωπον πρός πρόσωπον, κατά μέτωπον.
άντι-μηχανάομαι μηχανεύομαι και έγώ έξ άλλου || άντενεργώ, καταπολεμώ.
άντι-μηχάνημα, τό· μηχανήμα έναντίον άλλου μηχανήματος.
άντι-μιμέομαι μιμούμαι καθ' όλα.
άντι-μίμησις, -εως, ή· πιστή (άκριβής) άπομίμησις, πιθηκισμός.
άντι-μίμος, ον (άντι+μιμέομαι)· ό πιστώσ άπομιμούμενος, ό πιθηκίζων || ό πεποημένος (πλασμένος) επί τή θέσει άλλου προτύπου («μοντελλαρισμένος σύμφωνα με κάποιο πρότυπο».)
άντι-μίσέω μισώ εις άνταπόδοσιν του κατ' έμοού μισού.
άντι-μισοία, ή· ή όμοιοή, μισός, άνταμοιοή, άνταπόδοσις. Έκ τού
άντι-μισός, ον· ό άντι μισού, άντι όμοιοής, διδόμενος.
άντι-μνηστεύομαι είμαι άντίπαλος μνηστήρ, είμαι άντεραστής.
άντι-μοιρία, ή (άντι+μοίρα)· άνταμοιοή, άποζημίωσις (κυρ. ίση μοίρα, ίσομοιρία). Έκ τού
άντι-μοιρος, ον=ισόμοιρος (β βλ.).
άντι-μολπος, ον (άντι+μολπή)· ό άντηχών, ό διαφέρων κατά τόν ήχον· *άντιμολπον άκος ύπνου* = άσμα άντικαθιστών τόν ύπνον (ή άντιδραστικόν κατά του ύπνου).
άντι-μορφος, ον (άντι+μορφή)· ό όμοιομορφος.
άντι-μυκάομαι, άποθ. (έπί βών) μυκώμαι εις άπάντησιν άλλου μυκώμενου.
άντι-ναυ-πηγέω, μέλ. -ήσω (ναύς+πήγγυμι)· κατασκευάζω πλοία έναντίον τινός, ναυπηγώ και έγώ || παρασκευάζω στόλον κατά τινός.
άντι-νήχομαι νήχομαι έναντίον τινός.
άντι-νικάω, μέλ. -ήσω· νικώ και έγώ με τήν σειράν μου.
άντι-νομία, ή (άντι+νόμος)· άσάφεια του νόμου και άντίφασις πρός έαυτόν.
άντι-νομικός, ή, όν· ό άφορών τήν άντινομίαν, ό άναφερόμενος εις τήν άσάφειαν έν τοις νόμοις.
άντι-νομο-θετέω κάμνω νόμους έναντίον τινός.
άντι-νοσός, ον· ό έχων άντίθε ον χαρακτήρα, ό άνδιστάμενος.
άντι-νου-θετέω νευθετώ τόν νουθετουντά με.
άντι-νωτος, ον· «πλάτη με πλάτη».
άντι-ξεέω, μέλ. -ήσω· θέτω έμαυτόν έναντίον, έναντιούμαι. Έκ τού
άντι-ξοός, ον· ίων. *άντι-ξοός*, ουν (άντι+ξέω)· κυρ. ό έξεσμένος έντιθέτως, έντεθεν θέ· ό έναντίος, άντίθετος, έχθρικός· *τό άντιξοόν*=ή έναντιότης.
άντι-ξύω ξύω τόν ξύοντά με.
άντιον (Α), έπίρ. του *άντιος* (β βλ.).
άντιον (Β), τό (άντι)· μέρος του «άργαλειού» || συνεκθ. όλος ό «άργαλειός».
άντιόομαι, μέσ. μέλ. -ώσομαι· παθ. άόρ. α' ήντι-ώθην, άποθ. συναντώμαι (έν μάχη), άνδιστάμαι, έναντιούμαι.

άντιος, α, ον (άντι)· ό άπέναντι, και οθω· **Ι** ό καταντικρύ, άντικρινός || μετά γεν., ό συναντώμενος, ό άντικρύζων, άντιμετωπίζων.— **II** έναντίος, άντίθετος, άντίπαλος.— **III** ως έπίρ. *άντια και άντίον*, ως τό *άντα και άντην*· έναντι, άπέναντι || έναντίον, κατ' εύδειαν πρός. **2)** έναντίον τής δελησεώς τινός.
άντιο-στάτέω, ποιητ. άντι *άνθίσταμαι* (β βλ.)· επί άνέμου, έξακολοιούω νά είμαι έναντίος.
άντι-οχεύομαι, παθ.· όχούμαι άντιθέτως, φέρομαι έναντίον τινός.
άντιώω *άντιών*, -όωσα, *άντιώνων* (βλ. *άντιώω*).
άντι-πάθεια, ή (άντι+παθής)· τό πάσχειν πάθημά τι άντι άλλου.— άντίθετος (έχθρική) διάθεσις πρός τινα.
άντι-πάθέω (άντι+παθείν του *πάσχω*)· ύφιστάμαι (δέχομαι) έξωτερικώς έντυπώσεις, έπηρεάζομαι άπό...
άντι-πάθής, ές (άντι+παθείν)· ό άνταποδίδων πάθημα πρός πάθημα.— **II** ό έναντίων (άντιθέτων, δυσμενών) αισθημάτων (διαθέσεων) ή παθών.
άντι-παίζω παίζω με άλλον ή έναντίον άλλου.
άντι-παίς, -παίδος, ό, ή· ό όμοιος πρός παιδί, ίσόπαίς || ό μη ών καλλίτερος άπό ένα παιδί.
άντι-παίω παίω έναντίον, άνδιστάμαι.
άντι-παιωνίζω άντι+παιώνω, άντάδω παιδίνα.
άντι-πάλαισμα, τό· επινόησις τρόπου πρός άντίστασιν.
άντι-πάλαισής, ό· ό άντιπαλαίων, ό άνταγωνιστής.
άντι-πάλαίω παλαίω έναντίον τινός, άνταγωνίζομαι.
άντι-πάλεμάομαι βλ. άντιμηχανώμαι.
άντι-πάλλομαι τινάσσομαι όπίσω, άναπηδω πρός τό όπίσω.
άντι-πέλος, ον (άντι+πέλη)· κυρ. ό παλαίων έναντίον τινός || θές, άνταγωνιστής, «άντίπαλος» || ίσόπαλος, ίσόρροπος, σχεδόν ίσος || ό άνταποκρινόμενος, άντίστοιχος, πρός τί(να).— **II** ό μαχόμενος έναντίον του έχθρου.— **III** ως ούσ. *ό άντιπαλος* = ό άνταγωνιστής, ό «άντίπαλος». **2)** ό υπεραριστής, ό ύπερμαχος.
άντι-παρα-βάλλω, μέλ. -βαλώ· βάλλω (κρατώ) τι πλησίον άλλου, συγκρίνω έπακριβώς.— **II** συνεισφέρω τι άντι τινός.
άντι-παρα-βολή, ή (άντι+παραβάλλω)· ή έκ του πλησίον σύγκρισις ή παράθεσις.
άντι-παρ-αγγελία, ή· ό συναγωνισμός, διαγωνισμός, πρός κατάληψιν δημοσίου λειτουργήματος, λαμβάνων χώρον μεταξύ άντιπάλων έπιζητούντων τήν κατάληψίν του. Έκ τού
άντι-παρ-αγγέλλω, μέλ. -ελώ· άντιδιατάσσω, δίδω κα' έγώ διαταγές.— **II** άμιλλώμαι, διαγωνίζομαι, διά δημόσιον λειτουργήμα.
άντι-παρα-γράφη, ή· παραγραφή έναντίον άλλης παραγραφής. Έκ τού
άντι-παρα-γράφω παραγράφω και έγώ με τήν σειράν μου || συντάσσω άπάντησιν κατά τής παραγραφής του άντιδικου.
άντι-παρ-άγω, μέλ. -ξω· οδηγώ έναντίον.— **II** άμτθ. προχωρώ έναντίον ή παραλλήλως πρός τι(να).
άντι-παρ-άγωγή, ή (άντι+παράγω)· ή κατά πολέμων έπέλασις στρατού || έχθρική διάθεσις.
άντι-παρα-δεικνύμι παραδύλλω, συγκρίνω, άντιπαραθέτω.
άντι-παρα-δίδωμι παραδίδωμι όμοιβαίως || αφαιρώ τι άπό ένα και τό παραδίδω εις άλλον.
άντι-παρά-θεσις, -εως, ή· άντιπαραβολή, σύγκρισις.
άντι-παρά-θετος, -ον· ό άντιπαραβληθείς, όν δύναται τις νά άντιπαραβάλλη.
άντι-παρα-θέω, μέλ. -θεύσομαι (θέω)· τρέχω παραλλήλως πρός τι(να) και έναντίον (τρέχω έναντίον τινός έκ των πλαγιών) || ύπερφαλαγγίζω.
άντι-παρα-θεωρέω εξετάζω δι' άντιπαραβολής.
άντι-παρ-αινέω δίδω έναντίαν συμβουλήν || παραινώ και έγώ με τήν σειράν μου.

ἀντι-παρα-καλέω, μέλ. *-έσω* προσκαλώ (παροτρύνω) και ἐγώ ἐξ ἄλλου (ἀμοιβαίως).

ἀντι-παρα-καλεύομαι προτρέπω και ἐγώ ἐξ ἄλλου (ἢ ἐξ ἀντιθέτου).

ἀντι-παρα-κλησις, ἡ ἀμοιβαία παράκλησις, ἀμοιβαία προτροπή.

ἀντι-παρα-λαμβάνω παραλαμβάνω τι ἀντί ἄλλου || ἀμοιβαίως παραλαμβάνω.

ἀντι-παρα-λύπέω, μέλ. *-ήσω* παρενοχλώ, παραβλάπτω, και ἐγώ με τήν σειράν μου.

ἀντι-παρα-πέμπομαι ἀναπολώ, φέρω εἰς τήν μνήμην μου.

ἀντι-παρα-πλέω, μέλ. *-πλεύσομαι* παραπλέω και ἐγώ ἐξ ἄλλου ἐναντίον του ἔχθρου.

ἀντι-παρα-πορεύομαι = *ἀντιπάρειμι*, *ἀντιπαράγω* (βλ. λ. λ.).

ἀντι-παρα-σκευάζομαι, μέλ. *-άσσομαι*, ἀποθ.· προ-παρασκευάζω και ἐγώ ἐμαυτὸν ἐναντίον ἄλλου, ἐτοιμάζομαι και ἐγώ ἐξ ἄλλου || ἐν τῷ πληθ. ἐξοπλίζονται ἀμφότερα τὰ ἀντίπαλα μέρη. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀντι-παρα-ακευή, ἡ ἔχθρική προετοιμασία, τὸ ἀντιπαρασκευάζεσθαι κατ' ἐχθροῦ παρασκευαζομένου πρὸς πόλεμον.

ἀντι-παρα-στάσις, *-εως*, ἡ ἐνστασις ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις ἐνστάσεως.

ἀντι-παρα-στράτοπεδεύω στρατοπεδεύω ἀπέναντι.

ἀντι-παρα-τάξις, *-εως*, ἡ ἔχθρική παράταξις ἐναντίον ἄλλης ὁμοίας παρατάξεως πρὸς μάχην || ἐσχεδιασμένη ἀντίστασις.

ἀντι-παρα-τάσσω, ἀντι. *-ττω*, μέλ. *-ξω* παρατάσσω ἀπέναντι (ἐναντίον), εἰς τάξιν μάχης.—μετ. και παθ. παρατάσσομαι (ἴσταμαι ἐν παρατάξει) ἐναντίον τινός.

ἀντι-παρα-τείνω παρατείνω, παραλλήλως, πρὸς παραβολήν και σύγκρισιν, ἀντιπαραθέτω πρὸς σύγκρισιν.

ἀντι-παρα-τίθημι θέτω τι ἀπέναντι και παραλλήλως πρὸς ἄλλο τι, συμπαραβάλλω, συγκρίνω λεπτομερῶς.

ἀντι-παρα-τρέπω παρατρέπω, στρέφω, πρὸς τήν ἐναντίαν διεύθυνσιν || στρέφω ἐναντίον.

ἀντι-παρα-χωρέω παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἀμοιβαίως.

ἀντι-πάρ-εἰμι (*εἶμι*)· πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τιν(α) εὐρισκόμενον ἀπέναντι || *ἀντιπαρέρχομαι* (βλ. λ.).

ἀντι-πάρ-ἐκτάσις, ἡ παρέκτασις πρὸς τι, ἀντιπαρατάσις, ἐξίσωσις.

ἀντι-πάρ-εκ-τείνω = *ἀντιπαρατείνω*.

ἀντι-πάρ-εκ-άγω ἐξάγω ἐναντίον του ἔχθρου, ἀντεπεξέρχομαι || συγκρίνω.

ἀντι-πάρ-εξ-άγω, ἡ ἐναντίωσις, ἀντίθεσις.

ἀντι-πάρ-εξ-εἰμι = *ἀντιπάρειμι* (βλ. λ.).

ἀντι-πάρ-έρχομαι = *ἀντιπάρειμι* (βλ. λ.).

ἀντι-πάρ-έρω παρέχω, χορηγῶ και ἐγώ ἐξ ἄλλου || προξενῶ και ἐγώ ἐξ ἄλλου.

ἀντι-πάρ-ηγورέω παρηγορῶ και ἐγώ.

ἀντι-πάρ-ήκω ἐκτείνω παραλλήλως πρὸς τι || ἀμτθ. ἐκ του ἀντιθέτου μέρους ἐκτείνομαι, ὑπερφαιλαγγῶ, κυκλώ.

ἀντι-πάρ-ἱππεύω ὀδηγῶ τὸ ἵππικόν ἐκ του πλαισίου ἐναντίον ἄλλου ἵππικου.

ἀντι-πάρ-ἱστημι παριστάνω || παθ. *ἀντιπαρίσταμαι* = ἀνταποκρίνομαι.

ἀντι-πάρ-οδεύω ἐνῶ πορεύομαι ἀπαντῶ ἄλλον ἐρχόμενον ἐκ του ἀντιθέτου μέρους.

ἀντι-πάρ-ρησιάζομαι ἀνταπαντῶ μετὰ παρησίας.

ἀντι-πάρ-φδέω παρῶδῶ ἐναντίον ἄλλης παρῶδας.

ἀντι-πάρ-ωνυμόμαι ἔχω ἀντίθετον ὄνομα, καλοῦμαι δι' ἀντιθέτου ὀνόματος.

ἀντι-πασχα, τό, ἀκλιτον ἢ πρώτη μετὰ τὸ Πάσχα Κυριακή, ἡ Κυριακή του Θωμά.

ἀντι-πέσχω, μέλ. *-πέσομαι*· πρκ. *-πέπονθα*· πάσχω ὑποφέρω, ὑφίσταμαι, και ἐγώ (ἀμοιβαίως) τὸ

ἀντιπεπονθός (οὐδ. παθ. μετλ.) = ἀντεκδίκησις, ἀντίποινα.

ἀντι-πάταγέω, μέλ. *-ήσω* ἀνταποδίδω τὸν πάταγον, παταγῶ (κροτῶ) και ἐγώ ὥστε νά καταπνίγεται κάθε ἄλλος πάταγος.

ἀντι-πέιθω πείθω, προσποθῶ νά πείσω, τινά διὰ τήν ἀντίθετον ἁποψιν, νά τὸν κάμω νά πεισθῆ περι τοῦ ἀντιθέτου.

ἀντι-πελαργέω περιθάλλω και ἐγώ με τήν σειράν μου, ἀνταποδίδω τὰς περιποιήσεις, τήν ἀγάπην.

ἀντι-πέμψω, μέλ. *-ψω*· στέλλω ὀπίσω ἀπάντησιν || στέλλω εἰς ἀπάντησιν.— || στέλλω ἐναντίον.— ||| στέλλω ἀντί ἄλλου.

ἀντι-πεμφίς, ἡ ἀντήχησις.

ἀντι-πενθής, ἐς (*ἀντι+πένθος*)· ἰσοπενθής, ὁ προκαλῶν πένθος.

ἀντι-περαίνω, μέλ. *-περᾶνῶ*· διαπερῶ (διατρυνῶ) και ἐγώ (ἐπὶ τῆς συνουσίας).

ἀντι-περαῖος, *-α, ον*· ὁ κείμενος ἀπέναντι (κυρ. ὁ ἀντιπέραν, ὁ πέραν, τῆς θαλάσσης).

ἀντι-περαῖός μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.

ἀντι-πέραν, ἰων. *-πέρην*, ἀπέρ. = *ἀντιπερᾶς* (βλ. λ.) ὡσ. ὡς ἐπίθ. ἐν τῇ φράσει *ἀσιαθ' ἀντιπέρην τε* = τὴν Ἀσίαν και τήν ἀντικεινὴν παραλλίαν.

ἀντι-πέρας ἡ *-πέρα*, ἐπέρ.· ἀπέναντι, ἀντικρῦ, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀντι-πέρηθεν, ἐπέρ.· ἐκ τῆς ἀντιπέραν, ἐκ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς.

ἀντι-πέρην, ἰων. ἀντι *ἀντι-πέραν* (βλ. λ.).

ἀντι-περι-άγω ἄγω (στρέφω) εἰς τὸ ἐναντίον, φέρω ὀλόγυρα ἐναντίον τινός.

ἀντι-περι-άγωγή, ἡ ἡ ἀντίστροφος περιαγωγῆ, ἐναντία κίνησις.

ἀντι-περι-αμμα, τό· ἀντίθετος δεσμός.

ἀντι-περι-βάλλω ἀμοιβαίως περιβάλλω || ἐπὶ ἐπιζέου (τατρ.), περιτυλίσσω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος || περιπτύσσομαι (ἀγκαλιάζω) τὸν περιπτυχθέντα με.

ἀντι-περί-εἰμι περιέρχομαι ὡς ἐν κύκλῳ.

ἀντι-περι-έλω σύρω ὀλόγυρα πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος.

ἀντι-περι-ηξέω ἀντηχῶ ὀλόγυρα.

ἀντι-περι-ἱστημι περιβάλλω πανταχόθεν και συμπιέζω || ἀμτθ. και παθητ. συμπιέζομαι πρὸς τὰ ἔσω πανταχόθεν.

ἀντι-περι-λαμβάνω, μέλ. *-λήσομαι*· περιπτύσσομαι (ἐναγκαλιζομαι) και ἐγώ.

ἀντι-περι-πίπτω· περιπίπτω εἰς τὸ ἀντίθετον.

ἀντι-περι-πλέω· πλέω ὀλόγυρα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.

ἀντι-περι-σπασμα, τό (και *ἀντιπερισπασμός*)· ὁ ἀντιπερισπασμός (κατὰ τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις).

ἀντι-περι-σπάω ἀναγκάζω τὸν ἀντίπαλον νά κάμῃ ἀντίθετον κίνησιν ἀπὸ τῆς σκοπομένην.

ἀντι-περι-στασις, ἡ· συμπιέσις πανταχόθεν.

ἀντι-περι-στροφή, ἡ ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος περιστροφή.

ἀντι-περι-τέμνω· περιτέμνω ἐκ νέου.

ἀντι-περι-χωρέω· προχωρῶ γύρω (περικάμπτω) ἐναντίον του ἔχθρου || τὸν περικυκλώνω.

ἀντι-περι-ψύχω· περιψύχω και ἐγώ ἀμοιβαίως διατηρῶ ψυχρόν τὸ περιψύχον με.

ἀντι-περι-υδέω· περισφιγγῶ.

ἀντι-πέσσομαι· χωνεύομαι ὀλοσχερῶς.

ἀντι-πετρος, *ον* (*ἀντι+πέτρα*)· σκληρός ὡς πέτρα (κυρ. ὁμοίως, ἴσος, πρὸς λίθον), θρασύτης.— || ἐπίθ. του Διός, ἐπειδὴ ἀντ' αὐτοῦ «Πέτρος ἐδόθη τῷ Κρόνῳ».

ἀντι-πηξ, *-ηγος*, ἡ (*ἀντι+πήγνυμι*)· πλεκτὴ κούνια, κιδῶπιον.

ἀντι-πηρόμαι· πηροῦμαι ὑπὸ του πηρωθέντος.

ἀντι-πίπτω, μέλ. *-πεσοῦμαι*· πίπτω ἐναντίον τινός. 2) ἀντικρῦ, ἀντιπαλαίω, ἀνθισταμαι. 3) ἐπὶ περιστάσεων εἶμαι ἐναντίος.— || πίπτω εἰς ἐναντίαν διεύθυνσιν.

ἀντι-πλάσσομαι· ἐκ νέου πλάττομαι, ἀναπλάττομαι.

ἀντί-πλαστος, *ον*· ἰσόπλαστος, ὁμοιος.
ἀντί-πλαστο-ουργέω· πλαστοουργῶ ἐναντίον τοῦ πλαστουγήσαντος.
ἀντι-πλέκω· συμπλέκω, ἐμπλέκω, πλέκω τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου.
ἀντι-πλεον-εκτέω· πλεονεκτῶ καὶ ἐγώ.
ἀντι-πλευρος, *ον*· ὁ ἔχων τὴν πλευρὰν ἀπέναντι, παράλληλος.
ἀντι-πλέω, *μελ.*· *-πλεύσομαι*· πλέω ἐναντίον.
ἀντι-πλήκτης, *δ*· ὁ ἀνταποδιδούς κτύπημα ἀντὶ κτυπήματος.
ἀντι-πλήξ, *-πλήγος*, *δ*, ἢ (*ἀντι+πλήττω*)· ὁ πληροσόμενος κατὰ μέτωπον (ὑπὸ τῶν κ μάτων).
ἀντι-πλήξις, *-εως*, *ἡ*· ἡ ἐναντία πλήξις, ἀντί-κρουσις.
ἀντι-πληρῶ, *μελ.*· *-ώσω*· ἐφοδιάζω πλοῖα μὲ πλῆ ὠματα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. 2) συμπληρῶ (ἀναπληρῶ) μὲ νέα μέλη.
ἀντι-πλήσσω· πλήττω ἐναντίον.
ἀντι-πλοια, *ἡ* (*ἀντιπλέω*)· τὸ πλέειν ἐναντίον τοῦ ἀέμου.
ἀντι-πλουτέω· πλουτῶ καὶ ἐγώ.
ἀντι-πνευσις, *-εως*, *ἡ*· ἐναντίον ρεῦμα ἀέρος.
ἀντι-πνέω, *μελ.*· *-πνεύσομαι*· πνέω πρὸς τι μέρος || πνέω ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους, πνέω ἐναντίον. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀντι-πνοια, *ἡ* (*ἀντιπνοος*)· πνοὴ ἀνέμου κατ' ἄλλου ἀνέμου. 2) ἐναντίος ἀνεμος.
ἀντι-πνοος, *ον*, *κατὰ συναρ.* *ἀντιπνοος*, *-ου*· ὁ πνέων ἐναντίον, ὁ προξενούμενος ὑπὸ ἐναντίων ἀνέμων.
ἀντι-ποδέω, *μελ.*· *-ήσω*· ποδῶ ἁμοιβαίως, ποδῶ τὸν ποδοῦντά με.
ἀντι-ποιέω, *μελ.*· *-ήσω*· πράττω τι εἰς ἀνταπόδοσιν, ἀνταποδίδω (ἀντὶ τοῦ *ἀντιπάσχω*).— Μῆσον, ἐγειρῶ ἀξιώσεις ἐπὶ τινος || διεκδικῶ τι, φιλονεικῶ πρὸς τινὰ διὰ τι.
ἀντι-ποίησις, *-εως*, *ἡ* (*ἀντιποιέομαι*)· ἡ ἔγερσις ἀξιώσεων ἐπὶ τινος.
ἀντι-ποιήτεον· *δεῖ ἀντιποιεῖσθαι τινος*.
ἀντι-ποιητικός, *ἡ*, *όν*· ὁ ἀντιποιοῦμενός τινος, ὁ ἐπίσητῶν τι, ὁ ἀποβλέπων εἰς τι.
ἀντι-ποιμαίνω· εἶμαι ἀντίζηλος ποιμῆν.
ἀντι-ποιος, *ον* (*ἀντι+ποιή*)· ὁ πρὸς τιμωρίαν ἀποδιδόμενος, ὁ ἀνταποδιδόμενος πρὸς τιμωρίαν || ὡς οὐσασι. *τὰ ἀντιποινα=ἄποινα* (β βλ.), ἀνταπόδοσις, ἀντεκδικησις, ἀνταμοιβή.
ἀντι-πολεμέω, *μελ.*· *-ήσω*· πολεμῶ κατὰ τινος.—
παθ. πολεμοῦμαι ὑπὸ τοῦ πολεμηθέντος ὑπ' ἐμοῦ.
ἀντι-πολέμιος, *ον=ἀντιπόλεμος* (β βλ.).
ἀντι-πόλεμος, *όν*· ὁ πολεμῶν ἐναντίον τινός· ὡς οὐσα. *οἱ ἀντιπόλεμοι*—οἱ πολέμιοι, οἱ ἐχθροί.
ἀντι-πολίξω· ποιῶ ὄχυράματα ἐναντίον πόλεως τινος.
ἀντι-πολιορκέω, *μελ.*· *-ήσω*· πολιορκῶ καὶ ἐγώ ἐξ ἄλλου.
ἀντι-πολις, *ἡ*· ἐναντία πόλις, ἀντίπαλος πόλις.
ἀντι-πολίτεια, *ἡ*· ἀντιπολιτευσίς.
ἀντι-πολίτευομαι· εἶμαι πολιτικός ἀντίπαλος.
ἀντι-πνεύομαι· πνέω, κοπιᾶζω, ἐναντίον τινός.
ἀντι-πονον, *τό*· ἀμοιβὴ διὰ κόπον, μισθός.
ἀντι-πορεύομαι, *παθ.* μετὰ μέσ. μέλλ.· *-εύσομαι*· *παθ.* ἀρ. *ἀ' ἀντιπρορεύθην*· πορεύομαι (προχωρῶ) ἐναντίον τινός || βαίνω πρὸς συνάντησίν τινος.
ἀντι-πορέω· παρέχω τι ἀντὶ τινος.
ἀντι-πορδέω, *μελλ.*· *-ήσω*· πορδῶ, λεηλατῶ πρὸς ἀντεκδικησιν.
ἀντι-πορθμος, *ον*· ὁ ἀντιπέραν τοῦ πορθμοῦ κείμενος.
ἀντι-πορνο-θοσκός, *δ*· δνομα κωμῶσις τινός τοῦ Διωξίππου.
ἀντι-πορος, *ον*· ὁ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς κείμενος, ὁ ἀντικρινός.
ἀντι-πους, *ου*· ὁ εἰς τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον μέρος τῆς σφαίρας πατῶν
ἀντι-πραγία, *ἡ*· *=ἀντιπράξις* (βλ. λ.).
ἀντι-πράξις, *ἡ*· ἀντενέργεια, ἀντίστασις.

ἀντι-πράσσω, *ἀττ.*· *-ττω*, *ἰων.*· *-πρήσσω*· *μελ.*· *-ξω*· ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἀντενεργῶ, ἀντιπιδεμαι, ἐναντιοῦμαι.
ἀντι-προσθεύομαι, *μέσον*· στέλλω καὶ ἐγώ προσθευτάς (ἀντιπρόσθευσις).
ἀντι-πρήσσω, *ἰων.* ἀντὶ *ἀντιπρήσσω*.
ἀντι-προ-αίρεισις, *-εως*, *ἡ*· ἀμοιβαία προαίρεισις.
ἀντι-προ-βάλλομαι· προβάλλω· ἢ προτείνω τι ἀντὶ ἄλλου.
ἀντι-προ-βολή, *ἡ*· ἀντιπρότασις.
ἀντι-προ-εἶδον· εἶδον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον.
ἀντι-πρό-εἰμι (*εἶμι*)· προχωρῶ ἐναντίον, ἀντεπεξέρχομαι.
ἀντι-προ-δύμεομαι· ἔχω ἀντίθετον προδυμίαν, δὲν διάκειμαι εὐμενῶς, εἶμαι δυσηρεστημένος.
ἀντι-προικα, *ἐπιρ.*· σχεδὸν δωρεάν, εὐθηνά.
ἀντι-προ-ἴσχομαι· κρατῶ τι ἐνώπιόν τινος, ἀντιτάσσω.
ἀντι-προ-κἀλέομαι, *μέσον*· προκαλῶ καὶ ἐγώ, εἰς τὴν πρόκλησιν ἀπαντῶ μὲ πρόκλησιν, ἀντιπροκαλῶ.
ἀντι-προ-πίνω· ἀνταποδίδω πρόποσιν.
ἀντι-προσ-ἄγορεύω· ἀνταποδίδω χαιρετισμόν || ἀντασπάζομαι.
ἀντι-προσ-ἀμάομαι· (πρβλ. *ἀμῖω*)· ἐπισωρεύω νέον χῶμα ἀντὶ ἄλλου (παρασυρθέντος ὑπὸ τῶν ρευμάτων), «ξανασωρουλιᾶζω».
ἀντι-πρόσ-εἰμι (*εἶμι*)· πορεύομαι ἐναντίον.
ἀντι-προσ-εἶπον· ἀρ. β' ἄνευ ἐν. ἐν χρήσει (πρβλ. *ἀντιπροσαγορεύω*)· ἀντεχαιρέτισα· *παθ.* ἀρ. *ἀντιπροσερῆθην*.
ἀντι-προσ-ελαύνω· ἀμτβ. προσελαύνω ἐναντίον.
ἀντι-προσ-έρχομαι, ἀποθ.· ἀντιπρόσειμι.
ἀντι-προσ-έχω· προσέχω καὶ ἐγώ μὲ τὴν σειρὸν μου.
ἀντι-προσ-καλέομαι, *μέσον*· προσκαλῶ καὶ ἐγώ εἰς ἀνταπόδοσιν γενομένης μοι προσκλήσεως || ἀντικαταγγέλλω.
ἀντι-προσκυνέω· προσκυνῶ καὶ ἐγώ τὸν προσκυνουντά με.
ἀντι-προσ-φέρω, *μελ.*· *-προσοίσω*· προσφέρω καὶ ἐγώ μὲ τὴν σειρὰν μου.
ἀντι-προσ-φθέγγομαι· ἀντιπροσφωνῶ.
ἀντι-πρόσ-ωπος, *ον* (*ἀντι+πρόσωπον*)· ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τι μέρος, «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον», ἀντιμέτωπος.
ἀντι-προ-τείνω, *μελ.*· *-τενώ*· προτείνω καὶ ἐγώ, «ἀντιπροτείνω», κάμνω (ἐπιβάλλω) ἀντιπροτάσεις.
ἀντι-προ-τιδήμι· *=ἀντιπροτείνω*.
ἀντι-προ-φέρω· παρουσιάζω καὶ ἐγώ μὲ τὴν σειρὰν μου, φέρω ἐμπρός ἐναντίον ἄλλου.
ἀντι-πρῶρος, *ον* (*ἀντι+πρῶρα*)· μὲ τὴν πρῶραν ἐστραμμένην πρὸς τινὰ (πρὸς ἄλλην πρῶραν), «πρῶραν πρὸς πρῶραν» || ἐντεθεν ὡς τὸ *ἀντιπρόσωπος*, ἀντιμέτωπος.
ἀντι-πτῶμα, *-ατος*, *τό*· τὸ πρόσκομμα.
ἀντι-πτῶσις, *-εως*, *ἡ*· τὸ πίπτειν ἐναντίον τινός, ἀντίστασις.
ἀντι-πυγος, *ον*· ὁ ἔχων τὴν πυγὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν πυγὴν ἄλλου (ἐπὶ τῆς συνουσίας ζῶων τιῶν)· «*πυγῶν ἀντιπύκναις*».
ἀντι-πύλος, *ον* (*ἀντι+πύλη*)· ὁ ἀπέναντι τῆς πύλης κείμενος.
ἀντι-πυθᾶνομαι· ἐρωτῶ (ἐρευνῶ, ζητῶ πληροφορίας) καὶ ἐγώ μὲ τὴν σειρὰν μου.
ἀντι-πυργος, *ον*· ὁ ὁμοιος (ἴσος) πρὸς πύργον.
ἀντι-πυργός, *μελ.*· *-ώσω*· κτίζω πύργον ἀπέναντι (ἄλλου) πύργου· *ἀντιπυργὸς πόλιν*=ἀνεγείρω πόλιν ὡς ἀντίπαλον (ἀντιζηλον).
ἀντι-πυρσεύω· εἰς τὸ διὰ πυρσοῦ σῆμα ἀπαντῶ διὰ τῆς ἀνυψώσεως ἄλλου πυρσοῦ ὡς σήματος.
ἀντι-ρράπιζω· ραπιζῶ τὸν ραπισαντά με.
ἀντι-ρρέπω, *μελ.*· *-ψω*· ἰσορροπῶ, ἀντισταθμιζῶ, κρατῶ τὴν ἰσορροπίαν (κυρ. ρέπω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, κάμνω τὴν πλάστιγγα νά κλίνη πρὸς τὸ ἄλλο μέρος)|| *μετρ.* ἀμφιταλαντεύομαι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀντι-ρρέω· ρέω ἢ πνέω (ἐπὶ ἀνέμου) πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν.

ἀντι-ρρήγνυμαι ρήγνυμαι καὶ ἐγώ.
ἀντι-ρρημονέω ἀντιλέγω.
ἀντί-ρρησις, ἡ δ, τι καὶ νῦν· ἐναντίος ἰαχυρισμός, ἐναντιολογία.
ἀντι-ρρητικός, ἡ, ὄν· ἐναντιολογικός, ἐριστικός.
ἀντι-ρρητορεύω ἀγορεύω ἐναντίον, ἀντιλέγω.
ἀντί-ρρινον, τό· φυτὸν ἄγριον καὶ ἡμερον, μὲ ἄνθος διχειλές, κοιν. λυκόστομον, καθότι πιεζόμενον περὶ τὴν βῆσιν αὐτοῦ ἀνοίγει ὡς στόμα λύκου.
ἀντί-ρροια, ἡ (ἀντιρροῶ)· ἐναντίον ρεῖμα ἀέρος.
ἀντι-ρροπία ἡ· ἰσορροπία, συμμετρία.
ἀντί-ρροπος, ὄν· ἰσόρροπος, ἰσοβαρής, ἰσοστάθμος.
ἀντί-ρρους, -οον (ἀντι+ρέω)· ὁ ρέων κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον τινός.
ἀντι-σέδομαι σέδομαι τὸν σεβόμενον με.
ἀντι-σεμνύνομαι φέρομαι ὑπεροψήσας πρὸς τὸν ὑπερήφανον.
ἀντι-σηκῶ, μελ. -ώσω· ζυγοστατῶ ἀντιθέτως, τὸ βάρος μου σηκώνει τὴν ἐπέναντι πλάστιγγα καὶ τὴν φέρει εἰς ἰσορροπίαν πρὸς τὴν ἄλλην 2) ἀμτθ. εἶμαι ἴσος κατὰ τὸ βάρος, ἰσορροπῶ, ἰσοσταθμίζω, ἀντισταθμίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀντι-σηκῶσις, -εως, ἰων. -εως, ἡ· ἀντιστάθμισις, ἀποκατάστασις τοῦ ἰσοζυγίου || ἐντεθεθῆν, ἀνταμιδῆ, ἀντιμιδία.
ἀντι-σημαίνω δίδω ἐναντίον σημεῖον.
ἀντι-σηπομαι σήπομαι καὶ ἐγώ.
Ἀντισθένης, οἱ· οἱ ὄπαδοι τοῦ Ἀντιοθέου.
Ἀντισθενισμός, δ· ὁ τρόπος τοῦ ζῆν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀντιοθέου.
ἀντι-σιωπῶ, μελ. -ήσομαι· σιωπῶ καὶ ἐγώ.
ἀντι-σκευάζομαι, μελ. -άσομαι, ἀποθ.· τακτοποιῶ (συσκευάζω) καὶ ἐγώ (ἢ συσκ. διαφορητικά).
ἀντι-σκώπτω· σκώπτω τὸν σκώπτοντά με.
ἀντι-ἰσόδομαι, πθ. (ἀντι+ἰσῶω)· εἶμαι ἴσος πρὸς ἴσον, εἶμαι ἰσότητος, ἴσῳμαι ἐναντί τινος (ἀνθιστάμαι) ἐπὶ ἴσοις ὄροις || ἐξισούμαι.
ἀντι-σοφιστής, δ· ὁ ἀντισοφισζόμενος, ὁ καταπολεμῶν σοφισμα δι' ἄλλου σοφισματος.
ἀντι-σπασμα, τό· ὁ ἀντιπερισπασμός ἐν πολέμῳ.
ἀντι-σπασμός, δ (ἀντι+σπάω)· συντάραξις, σπασμοί (κυρ. ἀντιθετος σπασμός, ἀντιθετος κίνησις).
ἀντι-σπαστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἀντιπῆ, νὰ ἀναχαιτίζῃ.
ἀντι-σπαστος, ὄν (ἀντι+σπάω)· ὁ ἐλκυσθεὶς πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος || ἐντεθεθῆν, σπασμωδικός, συνταρακτικός.— || ὡς ὄσα. δ ἀντισπαστος=μετρικός πούς ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς ἰάμβου καὶ ἑνὸς τροχαίου (ὡς Ἀλέξανδρος). Ἐκ τοῦ
ἀντι-σπῶ, μελ. -άσω· τραβῶ τὴν ἀντίθετον κατεῦθυνσιν || σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω.
ἀντι-σπεύδω· ἐναντιοῦμαι μετὰ προθυμίας, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός.
ἀντι-σπόδιον, τό· φυτική σποδὸς ἔχουσα τὰς αὐτὰς ἰδιότητας μετὰ τὴν μεταλλικὴν σποδόν.
ἀντι-σποδος, ὄν· ὁ ἀντι σποδοῦ χρησιμεύων || ὡς ὄσα. ἡ (δ) ἀντισποδος=τὸ ἀντισπόδιον (βλ. λ.).
ἀντι-σπουδάζω=ἀντισπεύδω (βλ. λ.).
ἀντι-σταθμῶ=ἀντισηκῶ (βλ. λ.).
ἀντι-στάθμευσις, ἡ=ἀντισηκῶσις (βλ. λ.).
ἀντι-σταθμίζω=ἀντισηκῶ (βλ. λ.).
ἀντι-σταθμός, ὄν (ἀντι+στάθμη)· ἰσοβαρής, ἰσοζυγής, ἰσόρροπος, πρὸς τι(να).
ἀντι-στάσις, μελ. -άσω· στασιάζω ἐναντίον || σχηματίζω ἀντιπολιτευτικὸν κόμμα.
ἀντι-στασιαστής, δ=ἀντιστασιαστής (βλ. λ.).
ἀντι-στάσις, ὄν· ὁ ἔχων ἴσον βάρος, ἰσοβαρής.
ἀντι-στάσις, -εως, ἡ· (ἀνθίσταμαι)· ἀντίθετος πατρία, ἀντίθετον κόμμα || ἀντίστασις, ἐναντίωσις.
ἀντι-στασιῶδης, ες· στασιαστικός, ἑπαναστατικός.
ἀντι-στασιῶτης, -οον, δ· ὁ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου κόμματος.
ἀντι-στάτέω, μελ. -ήσω· ἴσῳμαι ἀντιμέτωπος, ἀνθιστάμαι || κυρ. εἶμαι πολιτικός ἀντίπαλος. Ἐκ τοῦ
ἀντι-στάτης, -οον, δ (ἀνθίσταμαι)· ὁ ἀντίπαλος, ἐναντίος.

ἀντι-στάτικός, ἡ, ὄν· ὁ πρὸς ἀντίστασιν διατεθειμένος.
ἀντι-στάτος, ὄν=ἀντιστατικός (βλ. λ.).
ἀντι-στέλλω ἀντιδιαστέλλω.
ἀντι-στέργω ἀνταγῶν.
ἀντι-ίστημι, ἰων. ἀντι ἀνθίστημι.
ἀντι-στήριγμα, τό· τὸ ἀντρείρισμα || μετρ. ὑποστήριξις, προστάσις.
ἀντι-στηριγμός, δ· ἀντωδισμός.
ἀντι-στηρίζω ὑποστηρίζω.— || ἐπιπιέζω.
ἀντι-στίλβω ἀντανακλῶ λάμπω.
ἀντι-στοιχέω, μελ. -ήσω· ἴσῳμαι ἀπέναντι ἐν στοιχοῖς (κατὰ ζεύγη) || εἶμαι τεταγμένος ἀπέναντι || ἀνταποκρίνομαι, ἀναλογῶ (πρὸς στείχω).
ἀντι-στοιχία, ἡ· τὸ ἀντιστοιχεῖν, τὸ ἴσῳσαι ἀπέναντι ἄλλου.
ἀντι-στοιχος, ὄν· ὁ ἐν στοιχοῖς ἀντικρῶ κείμενος || ὁ ἰσόμενος ἀπέναντι || ὁ ἀνταποκρινόμενος, ἰσοδυναμῶν, ὁμοιος.
ἀντι-στομος, ὄν· «ἡ ἐξ ἑκατέρου μέρους τάξις» (Ἡσυχ.), ὁ ἐρχόμενος ἀντιμέτωπος.
ἀντι-στράτευομαι, ἀποθ. (ἀντι+στρατεύω)· ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, κἀμνῳ πόλεμον κατὰ τινος.
ἀντι-στρατ-ηγέω ἐνεργῶ ἐναντίον τινός ὡς στρατηγός, κἀμνῳ πόλεμον ἐναντίον τινός || εἶμαι ἀντιστράτηγος.
ἀντι-στρατήγημα, τό· στρατήγημα κατὰ στρατηγήματος.
ἀντι-στράτ-ηγος, δ· ὁ ἀντίπαλος στρατηγός, τ.ε. ὁ στρατηγός τῶν πολεμίων.— ὡς, ὁ ὑποστράτηγος τῶν Ῥωμαίων (Propraetor) ἢ ὁ Ἀνθύπατος (Proconsul).
ἀντι-στράτιότης, -οον, ἡ· στρατιότης ἐκ τῶν πολεμίων, ἀντίπαλος, ἐναντίος.
ἀντι-στράτο-πεδεῖσις, ἡ· στρατοπέδευσις ἀπέναντι ἢ ἐναντίον ἐχθρικοῦ στρατοπέδου.
ἀντι-στράτο-πέδευσις, -εως, ἡ·=τῆ προηγ.
ἀντι-στράτο-πεδεύω, καὶ μετ. -πεδεύομαι (ἀντι+στρατόπεδον)· στρατοπεδεύω ἀπέναντι (τοῦ ἐχθροῦ).
ἀντι-στρεπτος, ὄν· δὴν δύναται τις νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.
ἀντι-στρέφω, μελ. -ψω· πρὸς ἀντίστροφα· στρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον (ἄλλο) μέρος, δίδω ἀντίστροφον κατεῦθυνσιν.— || ἀμτθ. (ἐνν. ἐμμετὸν κλπ.), στρέφομαι (στρέφω τὸ πρόσωπον) πρὸς ἄλλην κατεῦθυνσιν, περιστροφῶμαι || ἀτενίζω περίξ.
ἀντι-στροφή, ἡ· (ἀντιστρέφω)· στροφή πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ περίξ.— || Ἐν ταῖς τραγωδίαις, ἀντιστροφή=ἐπίποδος τοῦ χοροῦ, ἀνταποκρινομένη εἰς προηγουμένην στροφήν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁμοῦ διαφέρει, ὅτι κατὰ ταύτην (τὴν ἀντιστροφήν) οἱ χορευταὶ ἐκινουῦντο ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ (καὶ οὐχὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ὅπως κατὰ τὴν στροφήν).
ἀντι-στροφος, ὄν (ἀντιστρέφω)· ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, τεθειμένος ἀπέναντι, ὁ ἐστραμμένος εὐτως ὥστε νὰ εἶναι ἀντιμέτωπος ἐνός ἄλλου, ἐπομ. ἀντίστοιχος || τὸ ἀντίστοιχον=τὸ ἀντίθετον ἐνός πράγματος, ἢ τὸ ἀντίστοιχόν του (πανομοιότυπον). Ἐπιρ. -φωσις=κατὰ τὸν ἀντίθετον τρόπον.
ἀντι-σύγ-κλητος, ἡ· ἐναντία σύγκλητος, δομικὸς δὸθεν ὑπὸ τοῦ Μαρίου εἰς τοὺς ἐξακκοσίους δορυφόρους, οὗς εἶχε περὶ ἑαυτὸν.
ἀντι-συλ-λογίζομαι ἀπαντῶ δι' ἐναντίου συλλογισμοῦ.
ἀντι-συμ-βουλεύω δίδω ἐναντίαν συμβουλήν.
ἀντι-συμ-μῆξις ἀντισηκῶσις.
ἀντι-συμ-ποιάζω (παρὰ Λουκ.)· γράφω καὶ ἐγώ συμπόσιον μιμούμενος ἄλλον.
ἀντι-συμ-φωνέω ἐσφ. γρ. ἀντι ἀντιφωνέω (βλ. λ.) παρὰ Πλουτ.
ἀντι-συν-αντάω, μελ. -ήσω· συναντῶ τινα ἐρχόμενον ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι μέρους, ἀντιμετωπίζω.
ἀντι-σύν-αξις, -εως, ἡ· ἀντισυναγωγὴ σχηματικῶν ἢ ὀρετικῶν.
ἀντι-συν-άπτω· συνάπτω πρὸς τὰ ἐναντία μέρη,

ἀντι-σύν-δρομος, *ον'* ὁ ἐπιπίπτων, ἐφορμῶν, κατὰ τινος μετ' ἄλλου.
ἀντι-σύν-θεσις, ἡ ἐναντία σύνθεσις.
ἀντι-σύν-θετος, *ον'* ἀντίστοιχος.
ἀντι-συν-τάσσω συντάσσω βιβλίον ἐναντίον τινός ἢ εἰς ἀπάντησιν.
ἀντι-συ-στρέφω συστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.
ἀντι-σύ-στροφος, *ον'* ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος συστρεφόμενος.
ἀντι-σφαίριζω, μέλ. *-ίσω*, ἄττ. *-ιῶ* (ἀντί+σφαίρα) παίξω τὴν σφαῖραν· ρίπτων αὐτὴν ὀπίσω εἰς τὸν ρίψαντα.
ἀντι-σφάττω ἀντικτείνω, φονεύω τὸν φονεύοντα.
ἀντι-σφῆν, ὁ σφῆν τεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ συναντῶ ἕτερον.
ἀντι-σχεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀντ-έχω.
ἀντί-σχεσθε, β' πληθ. Προστ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἀντ-έχω.
ἀντι-σχηματίζω ἀπαντῶ δι' ἕτερου ρητορικοῦ σχήματος.
ἀντι-ισχυρίζω, μέλ. *-ίσω*, ἄττ. *ἰῶ* ἐνισχύω (ἰσχυροποιῶ) ἐναντίον τινός ἢ μέσον, ὁ στήρῳ ἐπιμόνως ἀντίθετον γνώμη, διασχυρίζομαι τὸ ἐναντίον ἢ ὀνδίσταμαι, ἐναντιοῦμαι.
ἀντι-ισχυρός, *ον'* ἰσχυρὸς πρὸς ἀντίστασιν.
ἀντι-ισχύω, μέλ. *-ύσω* ὀπωθῶ διὰ τῆς βίας, ἀνδίσταμαι ἰσχυρῶς.
ἀντι-ισχῶ, παράλλ. τύπος τοῦ ἀντέχω (ὁ βλ.).
ἀντι-ταγμα, τὸ (ἀντιτάσσω) ἀντιτασσομένη στρατιωτικὴ δύναμις.
ἀντι-τακτέον ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἀντιτάσσω· πρέπει νὰ ἀντιπῶξῃ τίς τι ἢ παθ. πρέπει τις νὰ ἀντιπαχθῆ.
ἀντι-τακτικός, ἡ, *ον'* ἐπιτήδειος πρὸς ὀντίστασιν.
ἀντι-τᾶλ-ντεύω, μέλ. *-εύσω*=ἀντισηκῶ (ὁ βλ.).
ἀντι-τᾶλάντωσις, ἡ ἰσοροπία.
ἀντι-τᾶμεῖν, ἀπρ. ἄορ. β' τοῦ ἀντιτέμνω.
ἀντι-τᾶμιας, ὁ ὑποταμίας, παρὰ Ῥωμαίσις Proquestor.
ἀντι-ταξις, *-εως*, ἡ ἡ τοποθέτησις εἰς σειρὰν ἀντίθετον πρὸς τι(νά), ἀντιμέτωπος τοποθέτησις, ἀντιπαράταξις, ἀντίθετος παράταξις (ἐν μάχῃ).— ἢ ἀντίθεσις, ἐναντίωσις. Ἐξ τοῦ ἀντιτάσσω.
ἀντι-τάρᾶττω τάρᾶττω τι ἐκ καταφορᾶς πρὸς αὐτό.
ἀντι-τᾶσις, *-εως*, ἡ (ἀντιτείνω) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τάνυσις (π.χ. κατὰ τὴν τοποθετησιν ἐξαρθρωθέντος μέλους) ἢ ἀντίτασις, ἐναντίωσις.
ἀντι-τάσσω, ἄττ. *-τω*, μέλ. *-τάξω* παρατάσσω ἐν μάχῃ ἐναντίον ἄλλου τινός.— Παθ. παρατάσσομαι ἐναντίον τινός.— Γενικῶς, ἐναντιοῦμαι, ἀνδίσταμαι.
ἀντι-τείνω, μέλ. *-τενω*· τείνω, τεντώνω, πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος ἢ τείνω (προσφέρω) εἰς ἀναπόδοσιν, ἀνταμείβω.— ἢ ἀμτβ. καὶ μέσ., ἀντιπολαίω, ἀντενεργῶ, ἀνδίσταμαι ἢ ἐπὶ χωρῶν καὶ τόπων, κείμεαι ἀπέναντι.
ἀντι-τειρίζω ἐγείρω τείχισμα (τειρίζω) ἐναντίον ἄλλου τείχισματος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀντι-τειχισμα, τὸ, γεν. *-ατος*· ἀντίστοιχον ὄχυρμα, ἀντιμέτωπον ὄχυρμα (ὄχυρ. ἐγείρομενον ἐναντίον ἄλλου ὄχυρῶματος).
ἀντι-τέμνω, μέλ. *-τεμῶ* ἄορ. β' ἀντέττει(α)μον· τέμνω τι ἐναντίον τινός, τ. ἔ. προμηθεύω φάρμακον ἢ ἀντίδοτον.
ἀντι-τέρπω τέρπω τὸν τέρψαντά με.
ἀντι-τεταγμένως, ἐπιρ. ἀντιθέτως.
ἀντι-τεύχω κάμνω, κατασκευάζω, τι ἐναντίον τινός.
ἀντι-τεχνάζω μεταχειρίζομαι τέχνασμα ἐναντίον τεχνάσματος.
ἀντι-τεχνάομαι, ἀποθ. ἀντεπινοῶ τέχνασμα ἐναντίον τινός, ἀντιμηχανῶμαι.
ἀντι-τεχνέω εἶμαι ἀντίτεχνος ἢ ἀντίζηλος ἐν τῇ τέχνῃ.
ἀντι-τέχνησις, *-εως*, ἡ τέχνασμα κατὰ τεχνά-

σματος ἢ ἀντεπινοήσις στρατηγῆματος ἢ ἀντιστρατηγῆμα.
ἀντι-τεχνος, *ον* (ἀντι+τέχνη) ὁ ἀντίπαλος εἰς τὴν τέχνην ἢ εἰς τὴν πανουργίαν.
ἀντι-τηρέω διατρέφω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου.
ἀντι-τίδημι, μέλ. *-θήσω* τοποθετῶ ἐναντίον ἄλλου (ἢ ἐναντι ἄλλου) ἢ συγκρίνω ἢ ἀντιτάσσω ἢ ἀμτβ. ἀνδίσταμαι, ἐναντιοῦμαι.— Παθητ., ἀντιπαρᾶβάλλομαι, συγκρίνομαι, ἡ ἐξισοῦμαι ἐναντι ἄλλου.— ἢ ἰδέτω τι εἰς ἀνταποίην (ὡς τίμημα πράγματις τινός ἢ διῶν πρᾶγμα τι ἀντι ἄλλου, ἀντικεισθιῶ.
ἀντι-τιμάω, μέλ. *-ήσω* ἀνταποδίδω τιμὰς (τιμῶν τὸν τιμῶντά με).— Μέσον, ὡς δικανικὸς ὄρος, καθορίζω ἀντεκτίμησιν (ἀντιπροτείνω ἄλλην ἐκτίμησιν) τῆς ποινῆς (ὁ κατηγορούμενος ἐδικαιοῦτο νὰ κάμῃ τοῦτο ἐν δικαστηρίῳ ἀντικρούων τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ ζήτηθεῖσαν ποινὴν). Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀντι-τίμημα, τό=τῷ ἐπομ.
ἀντι-τίμησις, *-εως*, ἡ ὡς δικανικὸς ὄρος ἡ ἀντεκτίμησις τῆς ποινῆς γινομένη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὴν *τίμησιν* (ὁ βλ., θηλ. πρὸς τὸν καθορισμὸν τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς), τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ.
ἀντι-τιμῶρέω, μέλ. *-ήσω* τιμῶρῶ εἰς ἀναπόδοσιν.— Μέσον, ἀντεκδικούμαι μὲ τὴν σειρὰν μου.
ἀντι-τιμώρημα, *-ατος*, τό· ἐκδίκησις.
ἀντι-τιμώρησις, ἡ=τῷ προηγ.
ἀντι-τιμωρία, ἡ=ἀντιτιμώρημα (βλ. λ.).
ἀντι-τίνω, μέλ. *-τείσω* πληρώνω ἢ ὑψίσταμαι τιμωρίαν δι' ἐν πράξῃ ἢ διῶν ἀντίποινα, ἀνταποδίδω.— Μέσον, λαμβάνω ἀντίποινα, ἐπι ἄλλω ἀντίποινα, ἀντεκδικούμαι.
ἀντι-τίτρωσκω ἐν τῷ παθ., λαμβάνω καὶ ἕτερον τραῦμα ἢ ἐνεργ. τραυματίζω ἀμοιβαίως.
ἀντι-τολμάω, μέλ. *-ήσω*· δεικνύω τόλμην κατὰ τόλμης· ὁ τολμῶ νὰ σταθῶ ἀντιμέτωπος τινός.
ἀντι-τολμος, *ον* (ἀντι+τόλμη) ὁ τολμῶν νὰ ἀντισταθῆ, ὁ ἀντιπῶσιν τολμῆν, τολμηρὸς.
ἀντι-τομος, *ον* (ἀντιτᾶμεῖν τοῦ ἀντιτέμνω) ὁ τεμνόμενος ὡς ἀντιφάρμακον διὰ τι ἢ ὡς ὄσα. τὸ ἀντιτομον=τὸ ἀντιφάρμακον, τὸ ἀντίδοτον.
ἀντι-τονος, *ον* (ἀντιτείνω) ὁ ἐναντίον τινός τεταμένος ἢ ὁ ἀνδιστάμενος πρὸς τι.να.— ἢ ὡς ὄσα. τὰ ἀντίτονα=τὰ σχοινία τὰ χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν πρόδεσιν τῶν ποὺιορκητικῶν μηχανῶν.
ἀντι-τοξεύω, μέλ. *-σω* τοξεύω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰν μου, τοξεύω κατὰ τοξεύοντος.
ἀντι-τορέω, μέλ. *-ήσω* διατρύω (δ.απερῶ) πέπρα. πέρα.
ἀν-τίτος, *ον*, ἀντὶ ἀνά-τιτος (ἀνατίνω) ὁ ἀ/ταποδοθεὶς, ὁ τυ.ὼν ἐδικήσεως, ἐκδι ηθείς, ἐκδικητικός· ἀντετα ἔργα=ἔργα ἐκδικήσεως (ἐκδικητικὰ ἀντιτιμώρητα) ἀντετα κατὰ τὰ ἀρχαία σχόλια).
ἀντι-τραγος, ὁ μέρος τοῦ ὠτός, καὶ δὴ ἡ ἔξοχή τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός.
ἀντι-τρέφω τρέφω, διατρέφω, ἀμοιβαίως ἢ ἀνταποδίδω τὰ τροφεῖα, τρέφω τὸν θρέψαντά με.
ἀντι-τρέχω τρέχω ὀμιλλόμενος π.ὸς τινα.
ἀντι-τρίβω ἀμοιβαίως τρίβω.
ἀντι-τυγχάνω, μέλ. *-τεύομαι* ἄορ. β' ἐτύχον· συναντῶ καὶ γῶ, εὐρίσκω καὶ ἐγὼ (κυρ. τυγχάνω τινός κ | ἐγῶ).
ἀντι-τυπανίζω τυπανίζω ἐναντίον τινός, κυρίως ἐναντίον ἄλλου ἤχου, ἵνα μὴ ἀκούηται.
ἀντι-τύπεω πλήττω ἐναντίον ἢ ἀνδίσταμαι, ἀντιτείνω ἢ ὀπωθῶ, ἰβίε ἐπὶ σκληρῶν σωμάτων.
ἀντι-τύπῆς, ἔς· ἀνδιστάμενος, ὀπωθῶν, ἀντικρούων ἢ μτφρ. τραχύς, σκληρός.
ἀντι-τύπια, ἡ ἡ ἀντίτασις τρυχέος σώματος ἢ ἀντικρούσις, ἀ/ταπύθησις.
ἀντι-τύπος, *ον* (ἀντι+τύπησις τοῦ τύπτω) ὁ ἀντικρούμενος, ἀ/τανάκλῳμενος ἢ ἀντιχῶν· *τύπος ἀντιτυπος*=κτύπος προσενοῦμενος ἐκ κτύπου, κτύπημα ἐπάνω εἰς κτύπημα.—ἀνταποκρινόμενος πρὸς ... ἀντιστοιχῶν τινός...— Ὡς ὄσα. τὸ ἀντιτυπον=ὀμοίωμα, ἀντίτυπον, ἀκριθὴς ἀναπαράστασις.— ἢ ἐνεργ., ὁ πλήττων, ὀπωθῶν, ὀπίσω (ὡς ἀπωθεῖ σκλη

ρὸν σῶμα πληττόμενον) || ἐντεθῆναι, ἀντιστάμενος, ἐγαντιούμενος || ἄκαμπτος, ἰσχυρογνώμων || ἐναντίος· ἀντίτυπος Διός=ἀντίπαλος τοῦ Διός.

ἀντι-τύπω· ἀπεικάζω, ἐκφράζω.
ἀντι-τύπτω, μέλ. -ψω· τύπτω καὶ ἐγώ, τύπτω τὸν τύπτοντά με, ἀντικτυπῶ,

ἀντι-τύπωσις, ἡ· εἰκὼν ἐντυπωθεῖσα, ἐντύπωσις.
ἀντι-τύραννέω· γίνομαι καὶ ἐγὼ τύραννος.

ἀντι-φαίνω· ἀντανακλῶ λάμψιν.
ἀντι-φάνεια, ἡ· ἀντανάκλασις.

ἀντι-φάρμακον, τό· ἀντίδοτον.
ἀντι-φάσις, -εως, ἡ (ἀντί + φημί)· ἐν τῇ λογικῇ, τὸ λέγειν ἀντίθετα, ἀντιφάσις προτάσεων.— || ἀντιφασική πρότασις.

ἀντι-φάσκω· ἀντιλέγω, ἀναιρῶ. 2) ἀποκρίνομαι.
ἀντι-φάτικός, ἡ, ὄν· ἐν τῇ λογικῇ, ἐν ἡ καὶ σῆμερον σημασι. || ὅσα. τὰ ἀντιφασικά=τὰ ἀντίθετα.

ἀντι-φείζω (ἀντί+φείρω)· τάσσω ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός || ἀντιμετρῶ ἑμαυτὸν πρὸς τινος, ἀντιπαράβλλομαι || ἰσοφείζω, ἐξισοῦμαι, πρὸς τινος || ἀνταγωνίζομαι διὰ τὸ βραβεῖον.

ἀντι-φέρνος, ὄν (ἀντί + φερνή)· ὁ ἀντί φερνήης (πρικός) διδόμενος, ὁ ἀντικαθιστῶν τὴν προίκα.

ἀντι-φέρω, μέλ. ἀντίσω· ἀντιτάσσω.— Μέσ. καὶ παθ. ἀντιφέρωμαι || τάσσω ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός, ἀντιτάσσομαι, ἀντιτίθεμαι, ἀνδίσταμαι.

ἀντι-φεύγω, μέλ. -φεύβομαι· φεύγω καὶ ἐγώ || ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν καὶ ἐγὼ (ἢ ἀντί ἄλλου).

ἀντι-φημί, μέλ. -φήσω· ὁμιλῶ ἐναντίον, ἀντιλέγω.
ἀντι-φθέγγομαι, μέλ. -φθέγγομαι· ἀνταποδίδω ἦχον, ἀντηχῶ.— || ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντιλέγω.

Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀντι-φθογγος, ὄν· ὁ ἀντηχῶν ὁ ἔχων ἦχον ἀνταποκρινόμενος, ὁ συμφωνῶν || ὁ ἀπομιμούμενος || ὁ ἔχων ἐναντίον ἦχον, ἀντίθετος.

ἀντι-φιλέω, μέλ. -ήσω· ἀνταγαπῶ, ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν πόσιν με ἀγάπην ἄλλου || φιλῶ καὶ ἐγὼ (μὲ τὰ χεῖλη, ὡς καὶ σήμερον λέγεται).

ἀντι-φιλέωσις, -εως, ἡ· τὸ ἀντιφιλεῖν, ἀνταποδοσις φιλίας.

ἀντι-φιλία, ἡ· ἀμοιβαία φιλία, στοργή.
ἀντι-φιλο-δοξέω· ἀμιλλῶμαι ἐν τῇ φιλοδοξίᾳ, φιλοδοξῶ καὶ ἐγώ.

ἀντι-φιλο-νεϊκέω· φιλονεικῶ καὶ ἐγὼ || ἐρίζω καὶ ἐγὼ μὲ πείσμα.

ἀντι-φιλο-σοφέω· ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικὰς θεωρίας.

ἀντι-φιλο-τιμέομαι, παθ. κινούμαι ἐναντίον τινός ἀπὸ φιλοτιμίαν ἢ ἀντιζηλίαν.

ἀντι-φιλο-φρονέομαι, ἀποθ.· ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην || περιποιούμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

ἀντι-φλέγω, μέλ. -ξω· κάμνω τι νά λάμψη, ἀντιφωτίζω, καταφωτίζω.

ἀντι-φλυαρέω· λέγω καὶ ἐγὼ φλυαρίας, φλυαρῶ κατὰ φλυαροῦντος.

ἀντι-φობέω· προξενῶ φόβον εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον φοβοῦμαι.

ἀντι-φονεύω· ἀνταποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου.
ἀντι-φονος, ὄν· φόνος γινόμενος πρὸς ἀντεκδικῆσιν (φόνος ἀντὶ φόνου).— || θάνατος ἀντιφονοῖ=θάνατος ἐξ ἀλληλοφοναγίας, ἀμοιβαῖοι φόνοι.

ἀντι-φορτίζομαι, μέλ. -ίσσομαι, ἀποθ. (ἀντί+φόρτος)· εἰσάγω φορτίον (ἐμπόρευμα) εἰς ἀνταλλαγήν ἄλλου ἐξαχθεῖ τος.— || τὸ ἐνεργ. ἀντιφορτίζω = διὰ τῶν χρημάτων τοῦ πωληθέντος φορτίου ἀγοράζω ἄλλο ἐμπόρευμα καὶ φορτῶν τὸ πλοῖον.

ἀντι-φορτος, ὁ· φορτίον ἀνταλλαχθέν πρὸς ἕτερον φορτίον.

ἀντι-φραγμα, τό· φραγμός ἐναντίον τινός, πρόχωμα.

ἀντι-φράζω, μέλ. -σω· φράζω δι' ἄλλου ἢ δι' ἀντιθέτου ὀνόματος.

ἀντι-φραξίς, ἡ (ἀντιφράσσω)· τὸ φράξιμον ἢ ἐμπόδιον μεταξύ δύο πραγμάτων.

ἀντι-φράσις, ἡ (ἀντιφράζω)· λέξεις χρησιμοποιομένη κατ' ἐπ' ἑπισημῶν (π. χ. «πόντος Ἐὐξείνου» ἀντὶ «Ἄξεινου»=ἀφιλόξενος).

ἀντι-φράσσω, ἀπ. -ττω, μέλ. -ξω· φράσσω, περιορίζω διὰ φράγματος || παρακωλύω, ἐμποδίζω.

ἀντι-φρίσσω· ἐπὶ χέιρου, ὀρθῶν τὰς τρίχας μου κατὰ τινος.

ἀντι-φρούσσομαι κυρ. ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζω πρὸς ἄλλον ἵππον χρεμετίζοντα || μτφρ. ἀλαζονεύομαι, ἀνδυπερφρονῶ, γαυριῶ κατὰ τοῦ γαυριῶντος.

ἀντι-φύλακή, ἡ· ἡ ἀμοιβαία προφύλαξις ἐναντὶ τινός.

ἀντι-φύλαξ, -ακος, ὁ· φρουρός τεταγμένος νά ἐπιτηρῇ ἄλλον.

ἀντι-φύλασσω, ἀπ. -ττω, μέλλ. -ξω· ἐπιτηρῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἐπιτηροῦντά με.— Μέσ. λαμβάνω καὶ ἐγὼ προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τινος, ὅστις κάμνει τὸ αὐτό δι' ἐμέ.

ἀντι-φύομαι παθ. ἐπὶ φυτῶν, φύομαι εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου ἐκκοπέντος.

ἀντι-φυσῶ· φυσῶ κατὰ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν.

ἀντι-φύτεύω· φυτεύω ἀμοιβαίως, γεννῶ

ἀντι-φυνέω, μέλ. -ήσω· φυνῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι || ἀποκρίνομαι ἀντὶ ἐτέρου, εἶμαι ὑπεύθυνος. Ἐκ τοῦ

ἀντι-φυνος, ὄν (ἀντί+φυνή)· ὁ ἀντηχῶν, ὁ ἐπιπυρέφων τὸν ἦχον || ὁ ἀντίστοιχος. 2) ὁ διαφορῶν πρὸς τι(να).— || ὡς ὅσα. τὸ ἀντιφυνον = ἡ συμφωνία (ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακῃ).

ἀντι-φωτισμός, ὁ (ἀντιφωτίζω)· ἀντανάκλασις φωτός, ἀντίλαμψις.

ἀντι-χαίρω· χαίρω καὶ ἐγώ, συμερίζομαι τὴν χαρὰν τινός.

ἀντι-χάλεπαινω· ὀργίζομαι κατὰ ὀργισμένου ἐναντίον μου.

ἀντι-χαλκεύω· χαλκεύω τι πρὸς ἀντιμετώπιον ἄλλου προχαλκευθέντος || χαλκεύω τι κίβδηλον ἐναντίον τοῦ γνησίου || μέσον, χαλκεύω τι πρὸς ἀντίστασιν.

ἀντι-χάριζομαι, μέλλ. -ίσσομαι, ἀπ. -λοῦμαι, ἀποθ.· ἐπιδεικνύω καὶ ἐγὼ φιλοφροσύνην πρὸς τινος εἰς ἀνταπόδοσιν ἰδικῆς του πρὸς με φιλοφρονησεως.

ἀντι-χασμάομαι, ἀποθ.· χασμῶμαι μιμούμενος αὐτομάτως ἄλλον χασμῶμενον.

ἀντι-χειρ (ἐνν. δάκτυλος), ὁ· ὅτι καὶ νῦν.

ἀντι-χειρο-τονέω, μέλ. -ήσω· ψηφίζω (δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) ἐναντίον τινός.

ἀντι-χθών, -ονος (ἐνν. γῆ), ἡ· ἐναντία τις γῆ || τὸ νότιον ἡμισφαίριον || κατὰ πλθ. οἱ κάτοικοι τοῦ Νοτίου Ἡμισφαιρίου.

ἀντι-χορδος, ὄν· ὁ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, ἀντίθετος, ἐναντίος.

ἀντι-χορ-ηγέω· εἶμαι ἀντίπαλος χορηγός, εἶμαι ἀντιχορηγός || χορηγῶ τι ἀπέναντι ἄλλου λαμβανόμενου, ἀνταποδίδω.

ἀντι-χόρ-ηγος, ὁ· ὁ ἀντίπαλος χορηγός.

ἀντι-χράω, (χράω Γ), ἀόρ. α' ἀντέχρησα· εἶμαι ἀρκετός, ἐπαρκῶ, ἐξαρκῶ.

ἀντι-χρησις, ἡ· ἡ χῆσις πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου.

ἀντι-χριστός, ὁ· ὁ τῷ Χριστῷ ἐναντίος, ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ, «ἀντίχριστος» || ὁ Ἀντίχριστος, ὡς ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ χριστιανικῆν ἐποψίν· θά ἐμφανισθῆ δ' ὁδοῦ πρὸ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου.

ἀντι-χρονισμός, ὁ· ἐναλλαγὴ χρόνου.

ἀντι-χροος, ὄν· ποικιλόχρους.

ἀντι-χρύζω· ἀντιχρωματίζω.

ἀντι-ψάλλω, μέλ. -ψάλλω· παίζω ἐγχορδον ὄργανον ἐν συνοδείᾳ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀντι-ψαλμος, ὄν· ἀνταποκρινόμενος, ἀντίστοιχος || ἀρμονικός.

ἀντι-ψηφίζομαι, ἀποθ.· ψηφοφορῶ ἐναντίον, ρίπτω ἐναντίαν ψηφον.

ἀντι-ψηφος, ὄν· ὁ ψηφίζων ἐναντίον.

ἀντι-ψύχος, ὄν (ἀντί+ψυχή)· ὁ ἀντὶ τῆς ψυχῆς (θῆλ. τῆς ζωῆς) διδόμενος, ὁ διδόμενος διὰ τὴν ζωὴν.

ἀντι-ψύχω· ψυχθεῖς ὑπὸ ἄλλου, ψύχω (θλ. λ.) καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειράν μου.

άντλέω, μελ. *-ήσω* (*άντλος*), κυρ. έξάγω και χύνω έξω τόν *άντλον* (τ. έ. τó δυσώδες ύδωρ τó εις τó βάθος τού πλοίου συναγόμενον), ή απλώς έξάγω, τó θαλάσσιον ύδωρ έκ του έσωτερικού του πλοίου || γε νικώς, έξόγω, άνασούρω, ύδωρ.— || μτρ. διοχετεύω, έποχετεύω, μεταχειρίζομαι μέχρι τέλους, έξαντλώ (έπί πηγών) || επί μόθων, έξαντλώ, τ. έ. ύπομένω μέχρι τέλους (ώς τó λατ. *exanflare* ή *ex'aurire labores*) || σημ. όμως και κατασπαταλώ, άσπετεύω.

άντλημα, *-ατος*, τó (*άντλέω*) = *άντλητήριο* (βλ. λ.), άγγεϊον (κάδος, «κουεός») προς άντλησιν ύδατος || επίχυσις ύδατος επί πάχοντος μέρους του σώματος.

άντλησις, ή (*άντλέω*) τó άντλείν ύδωρ, έξάντλησις, κένωσις.

άντλησά, *-ήρος*, ό (*άντλέω*) ό άντλών ύδωρ, καιν. νερούλα·.

άντλητήριο, *α, ον* ό κατάλληλος προς άντλησιν || ως οσα. τó *άντλητήριο* (ένν. *άγγεϊον*): καθίσκος προς άντλησιν.

άντλία, ή (*άντλος*) τó κύτος (τό άμ·άρι) του πλοίου.— || τó εις τόν πυθμένα του κύτους του πλοίου συναγόμενον άκόδαρτον ύδωρ.

άντλιόν, τó (*άντλος*) ό κέδος άντλήσεως «κουεός».

άντλοσι, ό τó κοίλον του πλοίου (τό κύτες), όπου κατασταλάζουν τά άκάθαρτα νερά (λατ. *senfina*).— || τó άκάθαρτον ύδωρ (τό έκεί κατασ·αλάζον) καθ' έαυτó *άντλον δέχεσθαι* = άφίνω νά περνούν νερά, «κάμνω νερά» *άντλον εϊργειν*=*senfinam exhaurire*=έξάγω τά άκάθαρτα νερά.—ποιητ. τó θαλάσσιον ύδωρ, ή θάλασσα.

Έτυμ. *άντλος* (ιαπ. **samllos*) διά τήν άντιστοιχίαν n: m πρβλ. λατ. *sanies* (<**sam-ies*, *venio* (<**venio*, *senfina* (<**snfina*, έλλ. *σσις* (<**snfhis*. Τó ότι δέ φιλοῦται τó οὗτω προσελθόν *άντλος* και δέν θασύνεται (λόγω τού έν αρχή ποτε ύπάρχοντος s-) όφείλεται εις αιολισμόν.

άντ-οδύρομαι, άποθ.· ζύδρο, αι και έγώ με τήν σειράν μου.

άντ-οικέω κατοικώ εις τó αντίθετον μέρος.

άντ-οικο-δομέω οικοδομώ ή έγειρω όχυρώματα έναντίον τινός.

άντ-οικο-δομία, ή· τó οικοδομείν έναντίον τινός·

άντ-οικος, *ον*· ό κατ·ειν εις τó αυτό γεωγραφικόν πλάτος με τινα άλλον, άλλ' επί του αντίθετου ήμισφαιρίου.

άντ-οικτείρω οικτείρω, λυπούμαι, και έγώ με τήν σειράν μου, λυπούμαι και έγώ δι' αυτόν.

άντ-οικτίζω, μελ. *-ισω*=*άντοικτείρω* (β βλ.).

άντ-οίομαι, άποθ. μετά παθ. *αορ. άντωθήην*· *οίομαι τάναντία*, είμαι άντιπέτου γνήμης.

άν-τολή, ή, ποιητ. συνεπτ. άντι *άνα-τολή*.

άν-τολή, ή, ποιητ.·=*άντολή* (βλ. λ.) *άνατολή*.

άντομαι, άποθ., έν χρήσει μόνον κατ' έν. και πρτ. (*άντα, άντι*): συναντώ, όπαντώ.— || = *άντιάζω*, προσέρχομαι μετά παρακλήσεως, ίκετεύω.

άντ-ομματέω = *άντοφθαλμέω*· βλέπω εις τó πρόσωπον, βλέπω κατά πρόσωπον.

άντ-όμνυμι, μελ. *-ομόσω* και *-ομούμαι*· *αορ. α' άντώμοσα*· όρκίζομαι και έγώ με τήν σειράν μου.— || ως άττ. δικανικός όρκος, όρκίζομαι εις άπάντησιν (έπί τού ένήγοντος όμνύοντος ότι άληθή θά κατηγορήσῃ, και' επί του έναγομένου ότι άληθή θά άπολογηθή;| πρβλ. *άντωμοσία*.

άντ-ονίγημι, μελ. *-ονήσω*· ώφελώ άμοιβαίως, άντ-ωφελώ.

άντ-ονομάζω, μελ. *-άσω*· όνομάζω με νέον όνομα, δίδω νέον όνομα.— || θμιλώ με *άντονομασίας*, έμιλών μεταχειρίζομαι *άντονομασίας* (βλ. λ.).

άντ-ονομασία, ή (*άντονομάζω*)· ή χρήσις επίθετου (πατρωνυμικού ή προσγορικού) άντι του κυρίου όνόματος, και τάνάπαιιν.

άντ-οπτεύω παρατηρώ, άτενίζω, εις τι.

άντ-οργίζομαι· όργίζομαι κατά του όργιζόμενου.

άντ-ορέγω· *ορέγω* και έγώ, έκτείνω δηλ. και έγώ τήν χείρα και δίδω κάτι.

άντ-όρυξις, ή (*άντορύσσω*)· άνόρυξις άνθιπονόμου, δηλ. ύπο όμου στρεφόμενου κατ' άλλου άνορσομένου ύπό του άντιπάλου.

άντ-ορύσσω, μελ. *-ύζω*· ύπονομεύω έναντίον||κατασκαεύζω άνθ·πόνομον.

άντ-ορείλω, μελ. *-οφειλήσω*· όφειλω και έγώ.

άντ-οφθαλμέω, μελ. *-ήλω* (*άντι+οφθαλμός*)· άτενίζω κατά πρόσωπον || έναντιούμαι, άντιτάσσομαι.

άντ-οχέομαι, παθ.· όχομαι ώσει έφ' ήππου ή έφ'·μάξης.

άντοχή, ή (*άντέχομαι*)· τó άντέχεσθαι, συ.οχή, συνάβεια.

άντ-οχύρώ· άντοκοδομώ πεσόν όχύρωμα.

άντραίος, *α, ον* (*άντρον*)· ό θαμίζων (δηλ. φοιτών, συχνάζων) εις τά *άντρα* (τά σπήλαια).

άν-τρέπω, ποιητ. άντι *άνα-τρέπω*.

άντριάς, *-άδος*, ή (*άντρον*), ιδιόρρυθμον θηλ. τού *άντραϊος*· ή άνήκουσα, ή κατοικούσα, εις σπήλαια: *νύμραι άντριάδες*=νύμραι τών άντρων.

άντρο-δίαιτος, *ον* (*άντρον+δαιτώμαι*)· ό διαιτώμενος (ζών, διαβιών) έντός άντρων (σπηλαίων).

άντρο-ειδής, *ές* (*άντρον+είδος*)· όμοιος άντρω (σπηλαίω), *άντρώδης*.

άντροδε, *επ·τρ.*· έκ του άντρου (σπηλαίου).

άντρον, τó, λατ. *antrum*· σπήλαιον (·πηλιά).

άντυξ, *-ύγος*, ή· κυρ. ή περιφέρεια ή τó χεῖλος παντός κυκλοτεροϋς ή επικαμποϋς σώματος (πρ·άγμοτος), και οβτω παρ'·Όμ.: 1) τó χεῖλος (ό γϋρος) τής κυκλοτεροϋς άσπίδος. 2) ή καμπύλη ράβδος ή περιθώσιον τó πρόσθιον μέρος και τά πλάγια του άρματος, και χρησιμεύουσα ως έρεισμα ή λαβή δια τόν όχούμενον || ό γϋρος του δι'αφρου || αβτη έντοτε ήτο διπλή || έντοτε ή άντυξ κατέληγεν εις κόμβον έμ·πρός, από αυτόν δε έξήρτων ή εις αυτόν έδενον τάς ή·νίας, όταν τó άρμα παρέμενεν έν *άβρανεία*.—Μεθ'·Όμ., κατά πληθ. *αί άντυγε*,=αυτό τουτο τó άρμα. 3) ό σκελετός τής λύρας. 4) ή τροχία τών πλα ητων.

Έτυμ.· άδεβ. έτυμολ. (βλ. και *άμπυξ*)· κατά τινας *άντυξ* <άν+τεύχω (και δη έκ του παρ'·Όμηρου άπαρεμ·φάτου *αορ. θ' τετυκείν*), πρβλ. και όμηρ. *καταίτευξ* «άπό του κάτω τετύχθαι» Σχολ.

άντ-υπο-κρίνομαι, *άντ-υπ-ουργέω*, ίων. άντι *άνθ-υπ-*.

άντ-ώδη, ή· ή άντίστοιχος ώδή.

άντ-ώδος, *ον* (*άντι+άοιδός*)· ό έδων εις άπάντησιν, ό εις τήν ώδήν άπαντών, ό έπαναλαμβάνων τήν ώδήν || άντίστοιχος.

άντ-ώδέω· ώδώ έναντίον ή όπίσω || μέσ. ώδω τιν κατά τινος άλλου.— || έναντιούμαι.

άντ-ώμος, *ον* (*άντι+ώμος*)· ό ίσ άμενος πλησίον άλλου, «ώμον προς ώμον» || ως οσα. *οί άντωμοι*=οί κατοικού τες επί του αυτού ήμισφαιρίου, κατ'άν·(θεσιν προς τó *άντιποδες*.

άντ-ωμοσία, ή (*άντι δυνυμι*)· όρκος διδόμενος ύπό τινος έναντίον άλλου || ως άττικός δικανικός όρκος, όρκος άφ' ένός του κατηγορού, ότι άληθή κατηγορεί, και άφ' έτέρου του κατηγορουμένου, ότι άπολογούμενος δά ειπή τήν άλήθειαν.

άντ-ωνέομαι, άποθ.· άγοράζω τιν εις άντικατάσσειν του πωληθέντος || άντιπροσφέρω τιμήν, πλειοδοτώ.

άντ-ωνϋμία, ή (*άντι+δνομα*)· ό 'Απολλώνιος (π. άντων. 10 Α) ως έξηξ *ορίζει* τήν άντωνυμίαν: «*λέξεις άντι δνόματος προσώπων ώρισμένων παραστατική, διάφορος κατά τήν πτώσιν και άριθμόν, ότι και γένους έστι κατά τήν φωνήν άπαρέμματος*».

άντ-ωνϋμικός, ή, *ον* (*άντωνυμία*)· ό άνήκων εις τήν άντωνυμίαν.

άντ-ωπέω (*άντι+ώω*)=*άντοφθαλμέω* (βλ. λ.).

άντ-ωπήξ, *ές*=*άντωπός* (βλ. λ.).

άντ-ωπία, ή (*άντωπός*)· προσβλεψις.

άντ-ώπιος, *ον*=*ένώπιος* (βλ. λ.), κατά πρόσωπον, όπέναντι.

άντ-ώπις, *-ίδος*, ή· ιδιόρρ. θηλυκόν του έπομ. *άντωπός*.

άντ-ωπός, *ον* (*άντι+ώω*)· ό άτενίζων κατ' έ·υ·δειαν προς τι, κατά μέτωπον, ό άντιμέτωπος.

ἀντ-ωσις, -εως, ἡ (ἀντωθέω)· ἡ ἐναντίον τινός ἢ ἡ πρὸς τὰ ὅπλα ὤθησις.

ἀντ-ωτίς, -ίδος, ἡ (ἀντι+οὔς)· κάλυμμα τῶν ὤτων· αἱ ἀντωτίδες ἐλέγοντο καὶ ἀμφοτίδες.

ἀντ-ωφέλω, μέλ. -ήσω· ὠφέλω καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπόδοσιν.—Παθ, ἀποκομίζω ὠφέλειαν ἀμοιβαίως.

ἀν-υβριστι, ἐπίρ. τοῦ ἐπομ.· ἄνευ ὕβρεως.

ἀν-υβριστος, ὄν (α στερ.+ὑβρίζω)· ὁ μὴ ὑβρισμένος, μὴ ὑβρισαίς.— || ἐνεργ. ὁ μὴ ὑβρίζων, εὐπρεπής.

ἀν-υγαιίνω· ἐπαναφέρω εἰς ὑγείαν.

ἀν-υγραίνω· ὑγραίνω, μαλακώνω.

ἀν-υδρευτος, ὄν· ἀπότιστος.

ἀν-υδρία, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὕδατος, ἀνομβρία, ξηρασία. Ἔκ τοῦ

ἀν-υδρος, ὄν (α στερ.+ὑδάω)· ὁ στερούμενος ὕδατος || ἡ ἀνυδρος (ἐνν. γῆ) ἢ τὸ ἀνυδρον (ἐνν. χωρίον)=τόπος (περιοχὴ) στερούμενος ὕδατος (πηγαίου).

ἀ-νύκτερος, ὄν· ὁ ἄνευ νυκτός ἢ σκότους.

ἀν-ὑλος, ὄν (α στερ.+ὑλίη)· ὁ ἄνευ δάουσις (διαφ. γρ. αὔλος).

ἀν-ὑμέναιος, ὄν (α στερ.+ὑμέναιος)· ὁ ἄνευ τοῦ γαμήλιου ἄσματος, ἄγαμος.

ἀνῦμες, θωρ. ἀντι ἡνῦμαι, α' πλθ. πρτ. τοῦ ἄνυμι.

ἀνῦμι=άνύω (ὁ βλ.).—Παθ. ἄνῦμαι, πρτ. ἡνῦτο ἔργον=τὸ ἔργον ἐτελείουτο (ἦτο τελειωμένον). [δι' ἐτυμολ. βλ. ἀνύω].

ἀν-ὑμνέω, μέλ. -ήσω (ἀνά+ὑμνέω)· ὑμνῶ ἐν ὧδατι.

ἀ-νύμφευτος, ὄν (α στερ.+νυμφεύω)· ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος || ἀνύμφευτον γόνυ=γεννηθείς ἐξ ὀλεθρίου (ἀμαρτωλοῦ) γάμου.

ἀ-νυμφής, ἐς·=τῆ ἐπομ.

ἀ-νυμφος, ὄν (α στερ.+νύμφη)· ὁ ἄνευ νύμφης, ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος· ἀνυμφα γάμων ἀμιλλήματα=άνεροι ἐναγκαλισμοὶ (ὡς στηριζόμενοι εἰς παρανομίους γάμους).— || ὁ ἄνευ νύμφης ἢ οἰκοδομοποιήσης.

ἀν-ὑπαίτιος, ὄν· ὁ μὴ ὑπαίτιος, ἀναίτιος, ἀμεμπτος.

ἀν-ὑπαρκτος, ὄν· ὁ μὴ ὑπάρχων ἐν τῇ πραγματικότητι.

ἀν-ὑπαρξία, ἡ· τὸ μὴ ὑπάρχειν.

ἀν-ὑπεικτος, ὄν (α στερ.+ὑπέικω)· ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ἀνυποχώρητος, ἀνένδοτος.

ἀν-ὑπερ-βάτος, ὄν (α στερ.+ὑπερβαίνω)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβῆ, ἀκατανίκητος.

ἀν-ὑπερ-βλητος, ὄν (α στερ.+ὑπερβάλλω)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβῆ (νὰ ὑπερβῆ), ἢ νὰ ὑπερικήσῃ || ἀπροσπέραστος, ἀνυπερβλητος.

ἀν-ὑπερ-θεσία, ἡ· ἔλλειψις ἀναβολῆς, σπουδῆ.

ἀν-ὑπερ-θετος, ὄν· ὁ μὴ ἀναβαλλόμενος, ἀμεσος, ἀνυπερβλητος.

ἀν-ὑπ-εὐθύνομος, ὄν (α στερ.+ὑπέυθυνος)· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, ὁ ἀνεύθυνος, ἀπηλλαγμένος εὐθύνης.

ἀν-ὑπ-ήκοος, ὄν· ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθῶν.

ἀν-ὑπηρέτητος, ὄν· ὁ ἄνευ ὑπηρετῶν.

ἀν-ὑπο-βλητος, ὄν· ὁ μὴ ὑποβεβλημένος, ὁ μὴ ὑποκείμενος.

ἀν-ὑπο-γνώστος, ὄν· ἀνυπονόητος.

ἀν-ὑπο-δεσία, ἡ, ἀν-ὑπο-δετέω, ἀν-ὑπο-δετος, μετρ. τύποι ἀντι τῶν ἀνυποδησία, -δητέω, -δητος.

ἀν-ὑπο-δέσια, ἡ· τὸ μὴ φέρειν ὑποδήματα, «ξυπολουσία». Ἔκ τοῦ

ἀν-ὑπο-δήτος, ὄν (α στερ.+ὑποδέω)· ὁ ἄνευ ὑποδημάτων, «ξυπόλυτος» || ὡς ὁ φορῶν παλαιὰ ὑποδήματα, κοκῶς ὑποδεδεμένος.

ἀν-ὑπο-δικος, ὄν (α στερ.+ὑπόδικος)· ὁ μὴ ὑπόδικος, μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην.

ἀν-ὑπο-θετος, ὄν· ὁ μὴ ὑποθετικός, ἀπόλυτος.— || ὁ ἄνευ δεμελίου ἢ βόσεως.

ἀν-ὑπο-ριστος, ὄν (οἶσω τοῦ φέρω)· ἀφόρητος.

ἀν-ὑπό-κρίτος, ὄν (α στερ.+ὑποκρίνομαι)· ὁ μὴ ὑποκριθῆς, ὁ ἄνευ ὑποκρισίας (προσποιοήσεως), εἰλικρινής.

ἀν-ὑπο-μενετέος, α, ὄν· ὄν δὲν πρέπει ἢ δὲν δύναται τις νὰ ὑπομείνῃ.

ἀν-ὑπο-μονησία, ἡ· τὸ μὴ ὑπομένειν, τὸ ἀφόρητον.

ἀν-ὑπο-μόνητος, ὄν· ἀφόρητος, ὄν δὲν δύναται

τις νὰ ὑπομείνῃ || ἐνεργ. ὁ μὴ ὑπομείνων.

ἀν-ὑπο-νόητος, ὄν· (α στερ.+ὑπονοέω)· ὁ μὴ ὑπονοούμενος, ὄν δὲν ὑποπτεύεται τις, περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει ὑπόψια || ἀπροσδόκητος.— || ἐνεργ. ὁ μὴ ὑποπτεύων.

ἀν-ὑπο-οπτος, ὄν (α στερ.+ὑποοπτος)· ὁ ἄνευ ὑπόψιας, τ. ἔ. 1) Παθ., ὄν δὲν ὑποπτεύει τις. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ὑποπτεύων.

ἀν-ὑπό-πτωτος, ὄν (α στερ.+ὑποπίπτω)· ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν οἰσθησέων.

ἀν-ὑπό-στάτος, ὄν (α στερ.+ὑρίστημι)· ἐναντίον τοῦ ὁποίου δὲν δύναται τις νὰ ἀντισταθῇ, ἀκαταγνώριστος.— || ὁ ἄνευ βόσεως, ἀβάσιμος, «ἀνυπόστατος» || ἄνευ ὑποστάθμης.

ἀν-ὑπό-στολος, ὄν (α στερ.+ὑποστέλλω)· ὁ μὴ ὑποκρουτόμενος, ἐλεύθερος, παρρησιαστικός, ἀφοβός.

ἀν-ὑπό-στροφος, ὄν (α στερ.+ὑποστρέφω)· ἐξ οὗ οὐδεὶς ἐπιστρέφει, ἀγύριστος || ἐπὶ νόσων, ἡ μὴ ὑποτροπιάζουσα.

ἀν-ὑπό-τακτος, ὄν (α στερ.+ὑποτάσσω)· ὁ μὴ ὑποτεταγμένος, μὴ ὑποταχθεὶς || ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀτίθασος, ἀπειθαρχός.

ἀν-ὑπο-τίμητος, ὄν· ὁ μὴ ἐκτιμηθείς ἀπὸ ἐκτιμητῆν || ἐπὶ κατηγορούμενον, ἐκείνους τοῦ ὁποίου δὲν ὠρίσθη εἰσέτι ἢ ποιητῆ || ἀτιμωρητός.

ἀν-ὑπουλος, ὄν· ὁ μὴ ὑπουλος, ὁ μὴ δόλιος.

ἀνῦ-πους, ὁ, ἡ· «ἀνύποδας» ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσίν ἀνύειν· ἴσως προήλθεν ἐξ εσφαλμ. ἀναγνώσεως τοῦ ἐν Σαφ Αἶ. 837. «Ἐριῦζ· τανύποδας».

ἀν-ὑπιτιος, ὄν (α στερ.+ὑπιτιος)· ὁ μὴ ὑπιτιος, δηλ. ὁ μὴ παθητικός.

ἀνῦσειε, γ' ἐν. εὐκτ. ἀρ. α' τοῦ ἀνύω.

ἀνῦσι-εργός, ὄν (ἀνύω + ἔργον) καὶ ἀνυσίεργος· ὁ ἀνύων τὸ ἔργον, φιλόπονος, φίλεργος.

ἀνῦσιμος, ὄν (ἀνύω)=ἀνυστικός, ἀνυσικός (βλ. λ. λ.), ἀποτελεσματικός, συντελεστικός, λυσιτελής.

ἀνῦσις, -εως, ἡ (ἀνύω)· ἐκπλήρωσις, τελείωσις, κατορθωσις.

ἀνυσσα, ἐπ. ἀντι ἡνυσα, ἀρ. α' τοῦ ἀνύω.

ἀν-ὑστερήτος, ὄν· ὁ μὴ ἐκλείπων, μὴ ὑστερῶν.

ἀνυστικός, ἡ, ὄν (ἀνύω)· συντελεστικός, ἀποτελεσματικός || ταχύς, ὀρμητικός.

ἀνυστός, ὄν (ἀνύω)· ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, κατορθωτός· σιγῇ ὡς ἀνυστὸν = ἐν σιγῇ καθ' ὅσον εἶναι δυνατόν (τ. ἔ. ὅσον τὸ δυνατόν μετὰ μεγάλυτερας σιγῆς).

ἀνυτικός, ἡ, ὄν=ἀνυστικός, ἀνυσίμος (ἂ βλ.).

ἀνῦτο, θωρ. ἀντι ἡνῦσα, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ ἀνύω.

ἀνῦτω ἢ ἀνῦτω, ἀττ. τύπος τοῦ ἀνύω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.

ἀν-ὑφαίνω (ἀνά+ὑφαίνω)· ὑφαίνω ἐκ νέου.

ἀν-ὑψός, μέλ. -ώσω· σηκώνω ὑψηλὰ, ἀνεγείρω, ἀνυψώνω.

ἀνῦω, ἀττ. ἀνῦτω, ὁρθότ. ἀνῦτω, ποιητ. ἀνῦμι· μέλ. ἀνῦσω· ἀρ. α' ἡνῦσα, ἐπ. ἀνυσσα· πρτ. ἡνῦμα.

—Παθ. ἀρ. α' ἡνῦσθη· πρτ. ἡνυσμαι (ἀνω Α')· ἐπιτελῶ, τελειώνω (κυρ. τελειώνω πρὸς τὸ ἀνω, ἀνεγείρω), συμπληρώνω (λατ. conficere)· οὐδὲν ἡνυε=δὲν κατώρδωνε τίποτε.—Μέσον, ἐκτελῶ, κατορθώνω, τι πρὸς τὸ συμφέρον μου.—Παθητ., τελειώνομαι, καὶ ἐπὶ προσώπων αὐξάνομαι, «μεγαλώνω». 2) προκαλῶ τὸ τέλος τινός, καταστρέφω. 3) φθάνω εἰς τὸ τέλος ταξιδίου, ἀπολ.· ἀνύειν εἰς... ἀντι ἀνύειν δ-δὸν εἰς... = διανύω τὴν ὁδὸν πρὸς... τινα τόπον (φθάνω εἰς...): ὡς. ἀνύειν θάλαμον ἀντι ἀνύειν εἰς θάλαμον=φθάνω εἰς τὸν θάλαμον. 4 φθάνω εἰς τι, ἐπιτυχῶναι τι, λαμβάνω, προμηθεύομαι, ἐξευρίσκω.— || Μετὰ μετρ. οὐκ ἀνύω φθονέουσα = οὐδὲν κερδίζω μὲ τὸ νὰ φθονῶ || παρ' ἀττ. ὡς τὸ φθάνω ἐν τῇ ἐνοίᾳ τοῦ πράττειν τι ταχέως· ἀνυε πράττων= «κάμε γρήγορα» || ἀλλὰ συχρῶν. ἡ μετρ. ἀνύσας κατὰ Πρост.=κάμε γρήγορα καί... : ἀνύσας ἀνοιγε=«κάμε γρήγορα καὶ ὀνοίξε»—λέγε ἀνύσας=«κάμε γρήγορα καὶ πές μου» ὡς. ἀνυε ἀπλῶς = «κάμε γρήγορα

τοσκόσου! — III Σπανιώτ. μετ' ἀπρφ. *στρατός ἦνυσε περᾶν* = ὁ στρατός κατώρθωσε (ἐπέτυχε) νά περάσῃ.

Ἔτυμ. ἄνυμι καὶ δευτερεύοντες παράλληλοι τύποι: *ἀνύω, ἀνύω, ἄνω* (*ἄνFω). Κρητ. *ἄναμαι* (*Sζ-ναμαι, σχηματισθὲν κατὰ τὸ *μόργαμαι*· πρβλ. καὶ τὸ πρὶ Ἑουσχ. «ἀνάγεις οὐ τελευσθησόμενον». Ἰαπετ. βάσις *sen*: *σανοαχρ. sanōñi*=κερδίζειν.

ἌΝΩ (Α), πρτ. *ἦνον*· συμπληρώνω, τελειώνω.— Παθ. φθάνω εἰς τὸ τέρμα, εἶμαι τελειωμένος || κυρ. ἐπὶ χρονικοῦ διαστήματος, *νύξ ἀνεται*=ἡ νύξ προχωρεῖ πρὸς τὸ τέρμα τῆς· *ἔτος ἀνόμενον*=τὸ λήγον ἔτος [ᾶ].

ἄνω (Β), ἐπίρ. (*ἀνά*)· ἄνω, ὑψηλά, πρὸς τὰ ἄνω, λατ. *sursum* || μετὰ γεν., *αἰθέρος ἄνω*=ὑψηλά εἰς τὸν αἰθέρα || ἀπολ., ἄνω, ὑπεράνω, ὑψηλά, λατ. *supra*. 2) ἐπὶ γεωγραφικῶν σχέσεων, *ἄνω* = πρὸς βορρᾶν, ἀντιθ. τῆ *κάτω*=πρὸς νότον. 3) ἐπὶ χωρῶν, *ἄνω* = τὰ μεσόγεια, τὸ ἐσωτερικόν (μακρὰν τῶν παραλίων). 4) ἐν χρονικῇ ἐνστάθ, πρότερον, προηγούμενος, ἐν τῷ παρελθόντι, τὸ πάλι: *εἰς τὸ ἄνω*=εἰς τὸ παρελθόν· *οἱ ἄνω*=οἱ ὄρχαιοι· *ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις*=εἰς τὸ παρελθόν· *οἱ ἄνω μητρὸς*=οἱ πρὸς μητρὸς πρόγονοι. 5) ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ἄδην καὶ πρὸς τὸν οὐρανόν: *οἱ ἄνω θεοί*=οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ οἰκοῦντες θεοὶ (λατ. *superi*)— *οἱ ἄνω*=οἱ ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ ζῶντες, ἀντιθ. τῆ *οἱ κάτω*=οἱ νεκροί. 6) *ἄνω* καὶ *κάτω*=ἐπάνω καὶ κάτω ἄνω-κάτω (λατ. *susque deque*)· πέρα-δῶδε, «πάντα στοῦ ἴδιο μέρους». — II ὡς πρῶθ. μετὰ γεν.=ὑπεράνω.— III Συγκριτ. *ἀνωτέρω*=«ψηλότερα» ὡς. ὡς πρῶθ. *ἀνωτέρω Σάμου*=πέραν τῆς Σ.— ὑπερθ. *ἀνωτάτω*=«παρὰ πολὺ ὑψηλά». [αἰολ. *δῶν* δι' ἐτυμολ. βλ. *ἀνά, ἄνα*].

ἄνω-ῶ, Ἰπποτ. ἀορ. β' τοῦ *ἀν-ίημι*.
ἄνωγα, ἀπρηχ. ἐπ. πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. διατάσσω, παραγγέλλω, κελεύω, λατ. *jubeo* || ἀλλ' ὡς. σημ. καὶ συμβουλευθῶ, παρακινῶ, τινα νά πράξῃ τι. Ἐκ τοῦ *ἄνωγα* ἀπαντῶσι α' πληθ. Ὀριστ. *ἄνωγμεν*· Προστ. *ἄνωγε* καὶ *ἄνωχθι*, γ' ἐν. *ἄνωγετω* καὶ *ἄνώχθω*, δ' πληθ. *ἄνώγετε* καὶ *ἄνώχθε*· ἀπρφ. *ἄνωγέμεν*· ὑπερθ. *ἦνώγειν*, ἀνευ αἰῶ. *ἄνώγειν*, ἰων. *ἦνώγεα*· Ἰπαρχεῖ ὡς. γ' ἐν. ἐν. *ἄνώγει* (ὡσεὶ ἐκ α' ἐν. *ἄνώγω*)· ἔξ αὐτοῦ ἔρχομεν ἐν. *ἄνώγω*, πρτ. *ἄνωγον*, μελλ. *ἄνώξω*, ἀορ. α' ἦνωξα.

ἄνώ-γαιον, τὸ, καὶ *ἄνώγεων* (*ἄνω*+*γαῖα*)· κυρ. πᾶν τὸ ὑπὲρ τὴν γῆν || τὸ ἐπάνω πάτωμα οἰκίας (χρησιμεῖον ὡς ἐστιάτοριον, ὡς τὸ λατ. *coenaculum*).

ἄν-ῶγεν, ἐπ. ἀντι *ἄν-έωγεν*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ἀν-οίγγυμι*· ἀλλ' *ἄνωγεν* εἶναι γ' ἐν. τοῦ *ἄνωγα* (βλ. λ.).

ἄνώ-γεων, γεν. -ω, τὸ, καὶ *ἄνώ-γεως*, γεν. -ω, δ, ἦ·=*ἄνώγαῖον* (δ βλ.).

ἄνωγμεν, ἐπ. α' πληθ. Ὀρ. τοῦ *ἄνωγα* (βλ. λ.).
ἄνώγω, βλ. *ἄνωγα*.

ἄν-ῶδης, ες (α στερ.+δζω)· ὁ μὴ δζων, μὴ ἔχων ὁσμὴν (πρβλ. *δυσ-ῶδης*, *εὐ-ῶδης*).

ἄν-ῶδίνω· ἔχω ῶδινὰς τοκετοῦ, τίκτω.
ἄν-ῶδος· ὁ μὴ ῶδων.

ἄν-ῶδυνία (*ἄνώδυνος*)· ἔλλειψις ὀδύνης.
ἄν-ῶδύνος, ον (α στερ.+δδύνη)· ὁ ἀπηλλαγμένος ὀδύνης (πόνου, ἄλγους), ὁ μὴ πόνων (μὴ αἰσθανόμενος πόνον).— II ἐνεργ. ὁ κατευνάζων, καταπραΰνων, τοὺς πόνους.

ἄνωθεν, θωρ. *ἄνωθα*, ἐπίρ. (*ἄνω*)· ἐπὶ τόπου, ἀπ' ἐπάνω, ἔξ οὐρανοῦ. 2) ἐπάνω, ὑψηλά, καὶ οὕτω *οἱ ἄνωθεν*=οἱ ζῶντες, ἀντιθ. τῆ *οἱ κάτω*=οἱ νεκροὶ || μετὰ γεν. *ἄνωθε γῆς*=ὑπὲρ τὸ ἔδαφος.— II ἐπὶ χρόνου, ἔξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς.
ἄν-ῶδέω, μέλ. -*ωθήσω* καὶ -*ώσω*· ὠδῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἐμπρός || ἐπὶ *πλοῖου*, ἀπωδῶ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἄκτῆν· *ἀνώσαντες* (ἐνν. *τὴν ναῦν*) *πλέον ἐς πόλιν*=ὠδήσαντες αὐτὴν μακρὰν ἀπὸ τὴν ἄκτῆν ἔπλεον πρὸς τὴν πόλιν (πρβλ. τὸ λατ. *protrudere in altum*).— Μέσοσ, ἀπωδῶ τὴ μακρὰν μου.

ἄν-ῶιστί, ἐπίρ. τοῦ ἔπομ.· ἀπροβλέπτως, ἀπροσδεδκῆτως.

ἄν-ῶιστος, ον (α στερ.+ῶισμαι)· ἀπροοδότητος, ἀνέπιπτος, ἀπρόβλεπτος ἀπρόοπτος.— II ἰων. ἀντι

ἀν-οιστός (τοῦ *ἀνα-φέρω*)=ἀναφερθεῖς (κυρ. ἀνυψώθεις) || ὑποταχθεῖς εἰς τινα.

ἄν-ῶλεθρος, ον (α στερ.+δλεθρος)· μὴ ὑποκείμενος εἰς ὀλεθρον, διάφορος, ἀφθαρτος.— II ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν ὀλεθρον.

ἄν-ῶμᾶλέω, (*ἄνώμαλος*)· εἶμαι ἀνώμαλος.
ἄν-ῶμᾶλής, ἐς=*ἄνώμαλος* (βλ. λ.).

ἄν-ῶμαλία, ἦ· ἡ ἔλλειψις ὀμαλότητος || ἀταξία.
ἄν-ῶμᾶλίξω, *ἄνωμᾶλιξις*· βλ. *ἄνωμαλ-*

ἄν-ῶμαλος, ον (α στερ.+δμαλός)· ὁ μὴ ὀμαλός, μὴ ἐπίπεδος, μὴ ἰσοπεδωμένος || ἀκανόνιστος, ἀστατος· *τὸ ἄνώμαλον*=ἡ ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους.— II ἐπὶ προσώπων, ἀσταθής, ἰδιότροπος.

ἄν-ῶμᾶλότης, ἦ=*ἄνωμαλία* (βλ. λ.).
ἄν-ῶμοπί, ἐπίρ. τοῦ *ἄνώματος* (δ βλ.)· ἄνευ ὀρκου.

ἄν-ῶμοτος, ον (α στερ.+δμυμι)· ὁ μὴ ὀμόσας, μὴ ὀρκισθεῖς, μὴ δεσμευόμενος δι' ὀρκου.

ἄνωνης, -*ιδος*· καὶ *ἄνωνης*, -*ιδος*· φυτὸν θαμνοειδές καὶ ἀκανθῶδες, κοιν. παλαμωνίδα, ἀνωνίδα.

ἄν-ῶνόμαστος, ον (α στερ.+δνομάξω)· ὁ μὴ δυνάμενος νά ὀνομασθῇ || ἀπερίγραπτος, ἀδιήγητος· πρβλ. *ἄνώνυμος*.

ἄν-ῶνύμει καὶ *ἄνώνυμι*, ἐπίρ. τοῦ *ἄνώνυμος* (δ βλ.).
ἄν-ῶνύμος, ον (α στερ.+δνυμα, αἰολ. ἀντι *δνομα*)· ὁ μὴ ἔχων ὄνομα, ἄνευ ὀνόματος, «ἄνώνυμος».— II ἄγνωστος, ἀσήμαντος, ἀδοξός.

ἄνώξαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *ἄνώγω*· βλ. *ἄνώγα*.
ἄνώξω, μέλ. τοῦ *ἄνώγω*· βλ. *ἄνώγα*.

ἄν-ῶρη, ἦ, ἰων. -*ιη*· τὸ ἄκαιρον, τὸ ἀκατάλληλον τῆς ῶρας τοῦ ἔτους: *ἄνωρία τοῦ ἔτους*=ἡ κακὴ ἔποχή τοῦ ἔτους, τ. ἔ. ὁ χειμῶν. Ἐκ τοῦ

ἄν-ῶρος, ον (α στερ.+ῶρα)=*ἄ-ωρος* (δ βλ.)· ὁ παρὰ τὴν ῶραν, ἄκαιρος || μὴ ῶριμος (λατ. *immaturus*).

ἄν-ῶροφος, ον (α στερ.+δροφος)· ὁ ἄνευ ὀροφῆς, ἀστέγαστος.

ἄν-ῶρῦομαι, ἀποθ. (*ἀνά*+*ῶρῦομαι*)· ῶρῦομαι ἰσχυρῶς || κλαῖω ῶρῦόμενος.

ἄν-ῶσαι, ἰων. ἀντι *ἄν-οῖσαι* = ἀττ. *ἄν-ενέγκαι*, ἀπρφ. ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ *ἀνα-φέρω*.

ἄν-ῶσας, ασα, αν, μετ. ἀορ. α' τοῦ *ἄν-ῶθέω*.
ἄν-ῶστικῶς, ἐπίρ. (*ἄνωθέω*)· δι' ὠδήσεως πρὸς τὰ ἄνω.

ἄνώτατος, ἦ, ον, ὑπερθ. σχηματιζόμενον ἐκ τοῦ *ἄνω*· ὑπέρτατος, «ἄνώτατος».

ἄνώτατω, ὑπερθ. ἐπίρ. τοῦ *ἄνω*· εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον, ἀνώτατα.

ἄνωτερικός, ἦ, ὄν (*ἄνωτέρω*)· ὁ ἄνω, ὁ ὑψηλότερος, ὁ ὑπέρτερος· *τὰ ἀνωτερικὰ μέρη*=τὰ ὑψηλά, τὰ μεσόγεια· *τὸ ἀνωτερικόν*=φάρμακον ἐνεργοῦν πρὸς τὰ ἄνω, ἐμπετικόν.

ἄνώτερον, συγκρ. ἐπίρ. (βλ. *ἄνω*)· ὑψηλότερα, ἐπάνω.

ἄνωτέρω, συγκρ. ἐπίρ. τοῦ *ἄνω*· ὑψηλότερα, ἐπάνω.
ἄνωτέρωθεν, ἐπίρ.· ἔξ ἀνωτέρου μέρους.

ἄν-ῶτος, ον·=*ἄωτος* (βλ. λ.).
ἄνω-φάλακρος, ον· ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν φαλακρός.

ἄν-ῶφέλεια, ἦ· ἡ ἔλλειψις ὠφελείας.
ἄν-ῶφέλης, ἐς (α στερ.+ῶφέλέω)· ὁ μὴ ὠφέλιμος, ἀχρηστος || σημ. ὡς. καὶ βλαβερὸς (ὡς τὸ λατ. *inutilis*).

ἄν-ῶφέλητος, ον (α στερ.+ῶφέλω)· ἀγονος, ἀκαρπος, ἀχρηστος, «ἄνωφέλης». 2) τιποτένιος, ἀχρηστος.

ἄνω-φέρεια, ἦ (*ἄνωφερῆς*)· ἡ πρὸς τὰ ἄνω φερά, ὁ ἀνήφορος· ἀντιθ. τῆ *κατωφέρεια*.

ἄνω-φερής, ἐς (*ἄνω+φέρω*)· ὁ φερόμενος πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνων, ἀνηφορικός (ἀντιθ. τῆ *κατωφερῆς*) || ἐνεργ. ὁ φέρων πρὸς τὰ ἄνω.

ἄνώ-φορος, ον· ὁ πρὸς τὰ ἄνω βαίνων, ὁ ἀνερχόμενος.

ἄνώ-φορος, ον·=*ἄνωφερῆς* (βλ. λ.).
ἄνωχθι, *ἄνώχθω*, β' καὶ γ' ἐν. προστ. ἐπ. πρκ. τοῦ *ἄνωγα*· β' πληθ. *ἄνωχθε* τοῦ *ἄνωγα*.

ἄν-ῶχῦρος, ον, καὶ *ἄνώχυρος*=μὴ ὠχυρωμένος, ἀνοχύρωτος.

ἄξει, ἀπρ. ἀορ. α' τοῦ *ἄγγυμι*=δραύω· *ἄξαντο* γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ αὐτοῦ ρήμ.

ἀξασθε. Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἀγω (δ βλ.).
ἀ-ξείνος, ον, ἰων. ἀντι ἀξενος. — || **Ἄξεινος** (ἐνν. Πόντος) ὁ ἀφιλόξενος Πόντος (μετονομασθεὶς πρὸς ἐπιφυσίαν εἰς *Εὐξείνιον Πόντον*).

ἀξέμενοι, ἀέμενοι, ἐπ. ἀντι ἀξείν, ἀπρφ. τοῦ ἐνεργ. μελλ. ἀξω τοῦ ἀγω.

ἀ-ξενία, ἡ (ἀξενος). Ἐλληειφίς φιλοξενίας.

ἀ-ξενος, ἰων. ἀ-ξείνος, ον (α στερ. + ξένος) ἀφιλόξενος ἢ μὴ κατοικήσιμος.

ἀ-ξεστος, ον (α στερ. + ξέτω) μὴ ἐξεσμένος, ἀπελέκτος, μὴ κατειργασμένος.

ἀξή, ἴσοτ. ἀορ. α' τοῦ ἀγνυμι.

ἀξία, ἡ, κυρ. θηλ. τοῦ ἀξιος· ἡ ἀξία πράγματός τινος ἢ ἐπὶ προσώπων, ὑπόληψις, βαθμὸς, τιμὴ ἢ γενεῖος, αἰ ἀποδοχαί, ἡ ἀμοιβή, ἀνδρώπου || κατ' ἀξίαν = συμφώνως πρὸς τὴν ἀξίαν, ὅσον ἀξίζει || ὑπὲρ ἀξίαν = περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζει || παρ' ἀξίαν = ἐν ᾧ δὲν ἀξίζει.

ἀξι-ἀγαστος, ον (ἀξιος+ἀγαμαι)· ἀξιος θαυμασμοῦ, ἀξιοθαύματος.

ἀξι-ἀκούστος, ον (ἀξιος+ἀκούω)· ὁ ἀξιος ἀκοῆς.

ἀξι-ἀκρόατος, ον (ἀξιος+ἀκροόομαι)· ὁ ἀξιος ἀκροάσεως.

ἀξι-ἀπό-λαυστος, ον· ὁ ἀξιος ἀπολαύσεως.

ἀξι-ἀφ-ήγητος, ἰων. ἀξιαπήγ-, ον (ἀξιος+ἀφηγέομαι)· ὁ ἀξιος ἀφηγήσεως.

ἀξι-ἐλέητος, ον· ὁ ἀξιος ἐλέους.

ἀξι-ἐν-τρεπτος, (ἀξιος + ἐντρέπομαι)· ὁ ἀξιος σεβασμοῦ, ἀξιοσεβάστος.

ἀξι-ἐπ-αινος, ον (ἀξιος+ἐπαινώω)· ὁ ἀξιος ἐπαινοῦ.

ἀξι-ἐραστός, ον (ἀξιος+ἐραμαι)· ἀξιος ἀγάπης, ἀξιαγάπητος.

ἀξίνη, ἡ (ἀγνυμι)· εἶδος πελέκεως, κυρ. πρὸς σχίσμον ξύλων ἢ πολεμικὴ ἀξίνη, «δίστομος πέλεκυς» κατὰ τὸν Ἡσυχ. ἢ «ἀξινάρι, ἀξίνα».

**Ἔτυμ.*: πρὸλ. λατ. ascia (σκεπαρνακί) (<*acsia ἰδιὰ τὴν ἀντιστοιχίαν δ' αὐτὴν cs (ē) : c πρὸλ. ἑλλ. ἰξός : λατ. viscus· ὡς. ps : sp πρὸλ. vespa (<'venspa' τινὲς δὲ συσχετίζουσι τοῦτο καὶ πρὸς τὸ ε' συνθετ. τῆς ὀμφρ. λ. γαλα-ήκης).

ἀξιο-δίωτος, ον (ἀξιος+βίωω)· ἀξιος νά ζῆ.

ἀξιο-διώκτος, ον· ὁ ἀξιος διώξεως.

ἀξιο-ἐργός, ον (ἀξιος+ἐργον)· ὁ ἀξιος, ἰκανός, νά ἐργασθῆ.

ἀξιο-ζήλος, ον· ἀξιοζήλευτος.

ἀξιο-ζήλωτος, ον· = τῷ προηγ.

ἀξιο-ζητήτος, ον· ὁ ἀξιος ζητήσεως, ἀξιος ἐρεῦνης.

ἀξιο-θαύματος, ον (ἀξιος+θαυμάζω)· ὁ ἀξιος θαυμασμοῦ, «ἀξιοθαύματος».

ἀξιο-θεάτος, ον, ἰων. -ήτος (ἀξιος+θεάομαι)· ἀξιος θεός, «ἀξιοθεάτος».

ἀξιο-θεός (Α), ον (ἀξιος + θεός)· ὁ ἀξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβής.

ἀξιο-θεός (Β), ον (ἀξιος+θέα)· = ἀξιοθεάτος (βλ. λ.).

ἀξιο-θρήνος, ον (ἀξιος+θρήνος)· ὁ ἀξιος θρήνου, «ἀξιοθρήνητος».

ἀξιο-κλέος, ον (κλέος)· ὁ ἀξιος κλέους, φήμης.

ἀξιο-κοινωνήτος, ον· ἀξιος τῆς κοινωνίας τινός.

ἀξιο-κτητός, (ἀξιος + κτάομαι)· ἀξιος ἀποκτήσεως, ἀξιος νά γίνῃ κτήμα μαρ.

ἀξιο-λόγος, ον (ἀξιος + λόγος)· ὁ ἀξιος λόγου, ἀξιος μνείας, ἀξιόλογος, ἀξιοσημειώτος. **Ἐπίρ. -γως.*

ἀξιο-μακάριτος, ον (ἀξιος + μακαρίζω)· ἀξιος μακαρισμοῦ, ἀξιος νά θεωρηταί εὐτύχης.

ἀξιο-μάχος, ον (ἀξιος+μάχομαι)· ὁ ἰσάπαλος ἐν μάχῃ, ὁ ἔχων τὴν ἀξίαν (τὴν δύναμιν) νά δώσῃ μάχην ἢ ὁ κατάλληλος, ἰκανός, νά δώσῃ μάχην.

ἀξιομί-μητος, ον· ὁ ἀξιος μιμήσεως.

ἀξιο-μίσος, ἐς (ἀξιος + μίσος)· ἀξιος μίσους, μισητός, ἀξιομισήτος.

ἀξιο-μίσητος, ον· = ἀξιομισήτος (βλ. λ.).

ἀξιο-μνημόνευτος, ον (ἀξιος+μνημονεύω)· ὁ ἀξιος μνείας.

ἀξιο-μορφος, ον· ὁ ἔχων ἀξίαν λόγου μορφῆν, εὐμορφος.

ἀξιο-νίκος, ον (ἀξιος + νίκη)· ἀξιος τῆς νίκης, ἰκανός νά νικήσῃ.

ἀξι-ονόμαστος, ον· ὁ ἀξιος νά ὀνομάζεται, νά ἀναφέρεται.

ἀξιο-παρά-κλήτος, ον· ἀξιος παρακλήσεως, παραουδίας, παρηγορίας.

ἀξιο-πενθής, ἐς (ἀξιος+πένθος)· ἀξιος πένθους, ἀξιος θρήνου, ἀξιοθρήνητος.

ἀξιο-πιστία, ἡ· ὡς καὶ νῦν, τὸ νά εἶναι τις ἀξιοπιστος ἢ τὸ νά φαίνεται ἀξιοπιστός, τὸ εὐλογωφανές.

ἀξιο-πιστός, ον (ἀξιος+πιστός)· ὁ ἀξιος πίστεως (ἐμπιστοσύνης) ἀξιοπιστός (ὡς καὶ νῦν).

ἀξιο-πρωγία, ἡ· πρᾶξις ἀξία ἐπαινοῦ, καλὴ διαγωγή.

ἀξιο-πρεπής, ἐς (ἀξιος+πρέπω)· εὐπρεπής, εὐσχήμων, πρέπων.

ἀξιο-ῥάτος, ον (ἀξιος+ῥάω)· ἀξιος θέας, ἀξιοθέατος.

ἀξιος, α, ον (ἀγω IV = ζυγίζω· ὁ ἴσος (ὁμοίος) ἀξιος (τιμῆς), ὁ ἔχων τὸσον βάρος (ἀξίαν) ὅσον... ἢ μετὰ γεν.: *βοδός ἀξιος* = ὁ ἔχων τὸ βάρος (τὴν ἀξίαν, τὴν τιμὴν) ἐνός βοός ἢ *πρὸ πολλοῦ ἀξιος* = ὁ ἀξίζων πολὺ, ὁ ἔχων μεγάλην ἀξίαν ἢ ὡς. μετ' ἀπρφ. *ἀξιος θανεῖν* = ἀξιος θανάτου. 2) Ἄπολ., ὁ ἴος, ἀξιόλογος, καλὸς ἢ παρ' Ὁ.ι. ἡ λέξις ἐνέχει τὴν ἐννοίαν τῆς μεγάλης τιμῆς (μεγάλης ἀξίας) ἢ παρ' αὐτ. ἔχει ὡς. καὶ τὴν ἀκριθῶς ἀντίθετον σημ. τῆς μικρᾶς τιμῆς, τῆς εὐθηνίας.— || Μετὰ ἠθικῆς ἐνν., ἀξιος τιμῆς, ἀξιος ἐκτιμήσεως, ἀξιοτίμος, ἀξιόλογος ἢ ἐνταῦθα, κατάλληλος, ἀρμόδιος, ἀξίλινος νά τύχῃ πράγματός τινος: *ἀξιος εἶμι* = ἀξίζω νά... *ἀξιος εἶμι οἰκτείρεσθαι* = ἀξίζω νά με λυπᾶται κανεῖς.

**Ἔτυμ.*: ἀξιος· **ἀγ-τι-ος* πρὸλ. λατ. agina = δίσκος πλάστιγγος, ex-agiium = ζύγισμα, exāmen (<ex-a-(g)-men) = γλωσσοῖδι παλάντης, exilis (<*exēlis (*ex-ag-sis = στενός), ἢ πάντα ἐκ τοῦ ago = ἕλλ. ἀγω.

ἀξιο-σκεπτός, ον (ἀξιος+σκέπτομαι)· ἀξιος σκέψεως, μελετήης.

ἀξιο-σπουδαστος, ον (ἀξιος+σπουδάζω)· ἀξιος ἐνδέρμων προσαπειδῶν.

ἀξιο-στράτηγος, ον (ἀξιος+στρατηγός)· ἀξιος νά εἶναι στρατηγός, ἀντάξιος μεγάλου στρατηγοῦ.

ἀξιο-τέκμαρτος, ον (ἀξιος+τεκμαίρω)· ἀξιος νά προσαχθῆ πρὸς μαρτυρίαν, ἀξιοπίστος.

ἀξιο-τίμητος, ον· ὁ ἀξιος τιμῆς.

ἀξιο-τίμος, ον· ὁ ἀξιος τιμῆς.

ἀξιο-φίλητος, ον (ἀξιος+φιλέω)· ἀξιος ἀγάπης, ἀξιαγάπητος.

ἀξιο-χρεός, ον, ἰων. ἀντι τοῦ ἐπομ.

ἀξιο-χρεός, εων, γεν. -ω· ἰων. ἀξιοχρεός, ον, οἴθ. πληθ. ἀξιοχρεα (ἀξιος+χρέος)· ἀξιος πράγματός τινος, καὶ ἐπομ. ἀξιος ὑπολογισμοῦ, ὑπολογισμὸς, σπουδαίος, σημαντικός, ἀξιόλογος, ἀξιοσημειώτος. 2) χρήσιμος, ἰκανός, ἀρκετός.— || μετ' ἀπρφ. ἰκανός, ἀρκετός, νά πράττῃ τι.— || ὡς τὸ ἀξιος μετὰ γεν., ἀξιος πράγματός τινος (ἀξιος νά τύχῃ πράγματός τινος).

ἀξιώ, μέλ. -ώσω, πρκ. *ἡξιώκα*.— Πλθ. μέλ. *ἀξιώθησομαι*, ἀλλ' ὡς. καὶ κατὰ μέσ. φων. *ἀξιώσομαι* (μετὰ παθ. θηλ. σημ.): πρκ. *ἡξιώματι* (ἀξιος)· θεωρῶ, κοίνω, τινὰ ἀξίον τινος (πράγμ.): ἐπὶ πράγμ., θεωρῶ τὴν ἀξίον ὠρισμένης τιμῆς ἢ ὡς. καὶ ἀπολ., ἐκτιμῶ, τιμῶ.— || Κατὰ τὸ πλείστον ὅμως μετ' ἀπρφ., θεωρῶ τινὰ ἀξίον (νά πράξῃ τι ἢ νά εἶναι τι) ἢ ἐπομένως: 1) περὶ ἄλλων, θεωρῶ πρέπον, ἀναμένω, ἀξιώ, ἀπαίτῶ, νά... (λατ. *postulare*): *ἀξιώ κομίζεσθαι* = θεωρῶ δικαίον, ἔχω τὴν ἀξίωσιν, νά λάβω ἢ ἀπολ. προσβάλω τὴν ἀξίωσιν. 2) περὶ ἑμῶν αὐτῶν, θεωρῶ καλόν, συναινῶ, ἀποφασίζω, νά... (πράξω ἢ νά εἶμαι τι): *ἀξιώ θανεῖν* = συναινῶ νά ἀποθάνω· *ἀξιώ πράσσειν* = θεωρῶ πρέπον, ἀποφασίζω, τολμῶ, νά πράξω τι. 3) νομίζω, ὑποθέτω ἢ ἰσχυρίζομαι.

ἀξιο-χρεός, ον, ἰων. ἀντι τοῦ ἐπομ.

ἀξιο-χρεός, εων, γεν. -ω· ἰων. ἀξιοχρεός, ον, οἴθ. πληθ. ἀξιοχρεα (ἀξιος+χρέος)· ἀξιος πράγματός τινος, καὶ ἐπομ. ἀξιος ὑπολογισμοῦ, ὑπολογισμὸς, σπουδαίος, σημαντικός, ἀξιόλογος, ἀξιοσημειώτος. 2) χρήσιμος, ἰκανός, ἀρκετός.— || μετ' ἀπρφ. ἰκανός, ἀρκετός, νά πράττῃ τι.— || ὡς τὸ ἀξιος μετὰ γεν., ἀξιος πράγματός τινος (ἀξιος νά τύχῃ πράγματός τινος).

ἀξιώ, μέλ. -ώσω, πρκ. *ἡξιώκα*.— Πλθ. μέλ. *ἀξιώθησομαι*, ἀλλ' ὡς. καὶ κατὰ μέσ. φων. *ἀξιώσομαι* (μετὰ παθ. θηλ. σημ.): πρκ. *ἡξιώματι* (ἀξιος)· θεωρῶ, κοίνω, τινὰ ἀξίον τινος (πράγμ.): ἐπὶ πράγμ., θεωρῶ τὴν ἀξίον ὠρισμένης τιμῆς ἢ ὡς. καὶ ἀπολ., ἐκτιμῶ, τιμῶ.— || Κατὰ τὸ πλείστον ὅμως μετ' ἀπρφ., θεωρῶ τινὰ ἀξίον (νά πράξῃ τι ἢ νά εἶναι τι) ἢ ἐπομένως: 1) περὶ ἄλλων, θεωρῶ πρέπον, ἀναμένω, ἀξιώ, ἀπαίτῶ, νά... (λατ. *postulare*): *ἀξιώ κομίζεσθαι* = θεωρῶ δικαίον, ἔχω τὴν ἀξίωσιν, νά λάβω ἢ ἀπολ. προσβάλω τὴν ἀξίωσιν. 2) περὶ ἑμῶν αὐτῶν, θεωρῶ καλόν, συναινῶ, ἀποφασίζω, νά... (πράξω ἢ νά εἶμαι τι): *ἀξιώ θανεῖν* = συναινῶ νά ἀποθάνω· *ἀξιώ πράσσειν* = θεωρῶ πρέπον, ἀποφασίζω, τολμῶ, νά πράξω τι. 3) νομίζω, ὑποθέτω ἢ ἰσχυρίζομαι.

ἀξιο-χρεός, ον, ἰων. ἀντι τοῦ ἐπομ.

ἀξιο-χρεός, εων, γεν. -ω· ἰων. ἀξιοχρεός, ον, οἴθ. πληθ. ἀξιοχρεα (ἀξιος+χρέος)· ἀξιος πράγματός τινος, καὶ ἐπομ. ἀξιος ὑπολογισμοῦ, ὑπολογισμὸς, σπουδαίος, σημαντικός, ἀξιόλογος, ἀξιοσημειώτος. 2) χρήσιμος, ἰκανός, ἀρκετός.— || μετ' ἀπρφ. ἰκανός, ἀρκετός, νά πράττῃ τι.— || ὡς τὸ ἀξιος μετὰ γεν., ἀξιος πράγματός τινος (ἀξιος νά τύχῃ πράγματός τινος).

ἀξιώ, μέλ. -ώσω, πρκ. *ἡξιώκα*.— Πλθ. μέλ. *ἀξιώθησομαι*, ἀλλ' ὡς. καὶ κατὰ μέσ. φων. *ἀξιώσομαι* (μετὰ παθ. θηλ. σημ.): πρκ. *ἡξιώματι* (ἀξιος)· θεωρῶ, κοίνω, τινὰ ἀξίον τινος (πράγμ.): ἐπὶ πράγμ., θεωρῶ τὴν ἀξίον ὠρισμένης τιμῆς ἢ ὡς. καὶ ἀπολ., ἐκτιμῶ, τιμῶ.— || Κατὰ τὸ πλείστον ὅμως μετ' ἀπρφ., θεωρῶ τινὰ ἀξίον (νά πράξῃ τι ἢ νά εἶναι τι) ἢ ἐπομένως: 1) περὶ ἄλλων, θεωρῶ πρέπον, ἀναμένω, ἀξιώ, ἀπαίτῶ, νά... (λατ. *postulare*): *ἀξιώ κομίζεσθαι* = θεωρῶ δικαίον, ἔχω τὴν ἀξίωσιν, νά λάβω ἢ ἀπολ. προσβάλω τὴν ἀξίωσιν. 2) περὶ ἑμῶν αὐτῶν, θεωρῶ καλόν, συναινῶ, ἀποφασίζω, νά... (πράξω ἢ νά εἶμαι τι): *ἀξιώ θανεῖν* = συναινῶ νά ἀποθάνω· *ἀξιώ πράσσειν* = θεωρῶ πρέπον, ἀποφασίζω, τολμῶ, νά πράξω τι. 3) νομίζω, ὑποθέτω ἢ ἰσχυρίζομαι.

ἀξιο-χρεός, ον, ἰων. ἀντι τοῦ ἐπομ.

ἀξιο-χρεός, εων, γεν. -ω· ἰων. ἀξιοχρεός, ον, οἴθ. πληθ. ἀξιοχρεα (ἀξιος+χρέος)· ἀξιος πράγματός τινος, καὶ ἐπομ. ἀξιος ὑπολογισμοῦ, ὑπολογισμὸς, σπουδαίος, σημαντικός, ἀξιόλογος, ἀξιοσημειώτος. 2) χρήσιμος, ἰκανός, ἀρκετός.— || μετ' ἀπρφ. ἰκανός, ἀρκετός, νά πράττῃ τι.— || ὡς τὸ ἀξιος μετὰ γεν., ἀξιος πράγματός τινος (ἀξιος νά τύχῃ πράγματός τινος).

ἀξιώ, μέλ. -ώσω, πρκ. *ἡξιώκα*.— Πλθ. μέλ. *ἀξιώθησομαι*, ἀλλ' ὡς. καὶ κατὰ μέσ. φων. *ἀξιώσομαι* (μετὰ παθ. θηλ. σημ.): πρκ. *ἡξιώματι* (ἀξιος)· θεωρῶ, κοίνω, τινὰ ἀξίον τινος (πράγμ.): ἐπὶ πράγμ., θεωρῶ τὴν ἀξίον ὠρισμένης τιμῆς ἢ ὡς. καὶ ἀπολ., ἐκτιμῶ, τιμῶ.— || Κατὰ τὸ πλείστον ὅμως μετ' ἀπρφ., θεωρῶ τινὰ ἀξίον (νά πράξῃ τι ἢ νά εἶναι τι) ἢ ἐπομένως: 1) περὶ ἄλλων, θεωρῶ πρέπον, ἀναμένω, ἀξιώ, ἀπαίτῶ, νά... (λατ. *postulare*): *ἀξιώ κομίζεσθαι* = θεωρῶ δικαίον, ἔχω τὴν ἀξίωσιν, νά λάβω ἢ ἀπολ. προσβάλω τὴν ἀξίωσιν. 2) περὶ ἑμῶν αὐτῶν, θεωρῶ καλόν, συναινῶ, ἀποφασίζω, νά... (πράξω ἢ νά εἶμαι τι): *ἀξιώ θανεῖν* = συναινῶ νά ἀποθάνω· *ἀξιώ πράσσειν* = θεωρῶ πρέπον, ἀποφασίζω, τολμῶ, νά πράξω τι. 3) νομίζω, ὑποθέτω ἢ ἰσχυρίζομαι.

ἀξιο-χρεός, ον, ἰων. ἀντι τοῦ ἐπομ.

ἀξιο-χρεός, εων, γεν. -ω· ἰων. ἀξιοχρεός, ον, οἴθ. πληθ. ἀξιοχρεα (ἀξιος+χρέος)· ἀξιος πράγματός τινος, καὶ ἐπομ. ἀξιος ὑπολογισμοῦ, ὑπολογισμὸς, σπουδαίος, σημαντικός, ἀξιόλογος, ἀξιοσημειώτος. 2) χρήσιμος, ἰκανός, ἀρκετός.— || μετ' ἀπρφ. ἰκανός, ἀρκετός, νά πράττῃ τι.— || ὡς τὸ ἀξιος μετὰ γεν., ἀξιος πράγματός τινος (ἀξιος νά τύχῃ πράγματός τινος).

ἀξιο-χρεός, ον, ἰων. ἀντι τοῦ ἐπομ.

ἀξιο-χρεός, εων, γεν. -ω· ἰων. ἀξιοχρεός, ον, οἴθ. πληθ. ἀξιοχρεα (ἀξιος+χρέος)· ἀξιος πράγματός τινος, καὶ ἐπομ. ἀξιος ὑπολογισμοῦ, ὑπολογισμὸς, σπουδαίος, σημαντικός, ἀξιόλογος, ἀξιοσημειώτος. 2) χρήσιμος, ἰκανός, ἀρκετός.— || μετ' ἀπρφ. ἰκανός, ἀρκετός, νά πράττῃ τι.— || ὡς τὸ ἀξιος μετὰ γεν., ἀξιος πράγματός τινος (ἀξιος νά τύχῃ πράγματός τινος).

ἀξιο-χρεός, ον, ἰων. ἀντι τοῦ ἐπομ.

πόδες, «ἀξίωμα» ὡς καὶ νῦν λέγεται. 3) ἀπαίτησις, αἵτησις.

ἀξιωματικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἀξίωμά τι, ἀξιοπρεπής, ἐντιμος || ὁ κοτέχων ὑψηλὴν θέσιν. 2) ἱκετευτικός. 3) ὁ ὀμιλῶν δι' ἀξιωμάτων, δογματικός.

ἀξιωματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *ἀξίωμα*· μικρὰ ἀξιοπρέπεια.

ἀξίως, ἐπιρ. τοῦ *ἀξίως*· κατὰ τρόπον ἀντάξιον, ἐπαξίως, ὅπως ταιριάζει.

ἀξιώσις, -εως, ἰων. -σιος, ἡ (*ἀξίωσις*)· τὸ νά θεωρεῖται τις ἀξίως. ἐκτίμησις, ὑπόληψις, χαρακτήρ.— || (ἐκ τοῦ μέσου *ἀξίωμα*), τὸ νά θεωρῶ ἐμαυτὸν ἀξίον, ἀπαίτησις, ἀξίωσις.— || τὸ θεωρεῖν καλόν, γνώμη, γνώμικόν, ἀπόφθεγμα || σημασία (ἐπὶ λέξεων).

ἀξόαντος, ὄν· ὁ ἄνευ ξοάνων (βηλ. ἄνευ ἑμοιωμάτων ἐκ ξύλου).
ἀξομαι, μέσ. μέλλ. (μετὰ παθ. σημ.) τοῦ *ἀξω*.
ἀξον-ἡλᾶτος, ὄν (*ἀξων*+*ἡλαύνω*)· περιστρεφόμενος περὶ ἄξονα.

ἀξόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *ἀξων*· μικρὸς ἄξων (λέγεται καὶ *ἀξονίσκος*).

ἀξόνιος, α, ὄν (*ἀξων*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄξονα.

ἄξος, ὁ, κίρητ. λέξις ἀντὶ *ἀγμῶς* (βλ. λ.).

ἀ-ξυ-κρότης, ὄν ἀντὶ *ἀσυγκρότητος* (α στερ.+*συγκροτέω*)· ὁ μὴ συγκολληθεὶς διὰ σφυρηλατήσεως || ἐπὶ κωπηλατῶν, ὁ μὴ ἠσκημένος νά κωπηλατῆ συμφωνῶς πρὸς τὸν ρυθμὸν τῶν ἄλλων || ὁ χαλαρὸς καὶ ἀσυνάρτητος.

ἀ-ξύλια, ἡ (*ἀξύλος*)· ἔλλειψις ξύλων.

ἀ-ξύλος, ὄν (α στερ. ἢ καὶ ἐπιτατ. + *ξύλον*)· ὁ μὴ δενδροτομημένος, ἀπὸ ὅπου οὐδεὶς ξυλεύεται || μὴ ἠραιωμένος, καὶ ἔπομ. ἔχων ἀφθονον ξυλείαν.— || ὁ ἄνευ ξύλων.

ἀ-ξυμ-, ἀ-ξυν- βλ. *ἀσυμ-, ἀσυν-*.

ἀ-ξυ-στάτος, ὄν· βλ. *ἀσυστ-*.

ἄξων, -ονος, ὁ (*ἄξω*)· «ἄξων» τροχοῦ, «ἄξωνι», λατ. *axis* || ὡς καὶ ὁ δλος τροχός || ὡς. ὁ ὑπο ἰδέμενος ἄξων τοῦ οὐρανοῦ, ὁ πόλος.— || *οἱ ἄξονες* = οἱ ξύλινοι πίνακες τῶν νόμων ἐν Ἀθῆναις (καλούμενοι οὕτω ὡς περιστρεφόμενοι περὶ ἄξονα).

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

ἀ-ογκος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος.

ἀ-οδμος, ὄν· = *ἀνοδμος* (βλ. λ.).

ἀοξέω· ὑπηρετῶ τινα.

ἀοξος (Α), ὁ· ἀκόλουθος, δερᾶπων, ὑπηρετῆς, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἰς ναόν τινα.

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

ἀ-ογκος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος.

ἀ-οδμος, ὄν· = *ἀνοδμος* (βλ. λ.).

ἀοξέω· ὑπηρετῶ τινα.

ἀοξος (Α), ὁ· ἀκόλουθος, δερᾶπων, ὑπηρετῆς, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἰς ναόν τινα.

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

ἀ-ογκος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος.

ἀ-οδμος, ὄν· = *ἀνοδμος* (βλ. λ.).

ἀοξέω· ὑπηρετῶ τινα.

ἀοξος (Α), ὁ· ἀκόλουθος, δερᾶπων, ὑπηρετῆς, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἰς ναόν τινα.

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

δος» (λατ. *vates*) || θηλ. τραγουδίστρια, ψάλτρια (ἐπὶ τῆς Σριγγός).— || ὡς ἐπιθ. *ἀοιδός, ὄν* = μουσικός, μελωδικός.

ἀοιδοσύνη, ἡ (*ἀοιδός*)· ποίησις, ᾄσμα.

ἀοιδο-τόκος, ὄν ὁ ἐμπνέων ὠδῆν (ποίησιν).

ἀ-οίκητος, ὄν (α στερ.+*οικέω*)· ὁ μὴ κατοικημένος, ἀκατοίκητος || ὁ μὴ δυνάμενος νά κατοικηθῆ || ὁ ἄνευ οἰκίας || ὁ ἄνευ πατρίδος.

ἀ-οικος, ὄν (α στερ.+*οἶκος*)· ὁ στερούμενος οἰκίας || ὁ ἄνευ οἰκογενεῖας || ὁ ἄνευ πατρίδος.

ἀ-οινέω (*ἀοινος*)· ἀπέχω ἀπὸ οἴνου, δέν πίνω οἶνον.

ἀ-οινία, ἡ· ἀποχὴ ἀπὸ οἴνου.

ἀ-οινος, ὄν (α στερ.+*οἶνος*)· ὁ ἄνευ οἴνου || ὁ μὴ λατρευόμενος μετὰ προσφορᾶς οἴνου || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ πίνων οἶνον, νηφάλιος, ἐγκρατής || ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ παράγων οἶνον.

ἀοίος, α, ὄν, αἰολ. καὶ ἑρω. ἀντὶ *ἡοῖος* = *ἔφω* (βλ. λ. λ.).

ἀ-οιστος, ὄν (α στερ.+*οἶσσω* τοῦ *φέρω*)· ἀφόρητος.

ἀ-οκνία, ἡ (*ἄρκνος*)· δραστηριότης, φιλεργία, προθυμία, ἔλλειψις ὄκνου.

ἀ-οκνος, ὄν (α στερ. + *ὄκνος*)· ὁ ἄνευ φόβου ἢ διαταγῶν, ὀποφασιστικός || ἀκούρατος, δραστήριος, ἀεικίνητος. Ἐπιρ. -*νωσ*.

ἀολλέα, ἀολλέας, αἰτ. ἐν. καὶ πληθ. τοῦ *ἀολλής*.

ἀολλήδην, ἐπιρ. τοῦ *ἀολλής*· ἐν σώματι, ὁμοῦ, ὅλοι μαζί.

ἀολλής, ἐς (α ἀθροιστ.+*εἶλω*), συν. κατὰ πληθ.· ὅλοι ὁμοῦ, καθ' ὁμάδας, κατ' ἀγέλας.

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

ἀ-ογκος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος.

ἀ-οδμος, ὄν· = *ἀνοδμος* (βλ. λ.).

ἀοξέω· ὑπηρετῶ τινα.

ἀοξος (Α), ὁ· ἀκόλουθος, δερᾶπων, ὑπηρετῆς, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἰς ναόν τινα.

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

ἀ-ογκος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος.

ἀ-οδμος, ὄν· = *ἀνοδμος* (βλ. λ.).

ἀοξέω· ὑπηρετῶ τινα.

ἀοξος (Α), ὁ· ἀκόλουθος, δερᾶπων, ὑπηρετῆς, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἰς ναόν τινα.

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

ἀ-ογκος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος.

ἀ-οδμος, ὄν· = *ἀνοδμος* (βλ. λ.).

ἀοξέω· ὑπηρετῶ τινα.

ἀοξος (Α), ὁ· ἀκόλουθος, δερᾶπων, ὑπηρετῆς, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἰς ναόν τινα.

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

ἀ-ογκος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος.

ἀ-οδμος, ὄν· = *ἀνοδμος* (βλ. λ.).

ἀοξέω· ὑπηρετῶ τινα.

ἀοξος (Α), ὁ· ἀκόλουθος, δερᾶπων, ὑπηρετῆς, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἰς ναόν τινα.

ἄξω· ἐκ β. *ἀξ-* κατ' ἐπίτασιν τῆς β. *ἀγ-* τοῦ *ἄγω*· πρβλ. *σανοκρ.* *akshas*, λατ. *axis*, παλ.-γερμ. *ahsa*, λιθ. *aszis*, ἡ πρωταρχικὴ του σημ. ἦτο ὤμος (πρβλ. λατ. *axilla* = μασχάλη, *ala* <**axila* = πτέρυξ, παλ.-γερμ. *ahsala*, γερμ. *achsel* = ὤμος).

κρέμαται || τὴ ζώνη, ζώνη ξίφους || ὄσ. καὶ ἰμάς γυλιού.
δορτο, ἰων. ἀντί *ἡορτο*, γ' ἐν. ὕπερο. παθ. τοῦ ἀ-
 εἶρω* πρὸ βλ. *ἄωρτο*.

δορτρα, τὰ (*ἀείρω*)· οἱ δύο λοβοὶ τῶν πνευμονῶν.
δορρχης, ἐς· ὁ ἄνευ δορχειων, *ἐκτομίας*, δηλ. εὐν-
 οὔχος.

δορσμος, ον (α στερ. + *δορμή*)· ὁ μὴ ἔχων ὁσμήν,
 ὁ ἄνευ ὁσμῆς.

δορσσεύω, μελ. -*ήσω* (*δορσος*)· βοηθῶ.

δορτυμ· δὲν δέχονται πάντες τὴν ἐκ τοῦ *δορσος*—*δορ-
 ζέω* (= ὑπηρετῶ) ἐτυμολ. κατὰ τινὰς <ἀ-ἀθρ. (*sṛj-)
 + *scqjmejo (<*soqjnos=λατ. socius (βλ. *ἐπρωμαι*, ἐνθα
 <*sequ- *δορπάνω* = ὁπαδός, ἀκόλουθος). Πρὸς δὲ τὴν
 ἀντιστοιχίαν sequi—socius ἀναλογεῖ τὴ ἀντιστοιχία ἐ-
 πομαι -ὁπάων.—Κατ' ἄλλους <α+δορθωμαί=φροντίζω,
 μεριμνῶ. Κα' ἄλλους ἐκ τοῦ *δορσσεῖν*—*δορσητῆρ* (= *δορ-
 σσητῆρ*, -*ἡρσος*, δ' ὁ βοηθός (βλ. *δορσσεύω*, *δορσος*).
δορσους, ον (α στερ.+*δορσάω*)· ὁ μὴ τραυματισθείς,
 μὴ πληγείς || μὴ θλαφθείς.

δορσληρία, ἡ' (*δορσλήτος*)· τὸ ἀνενόχλητον τοῦ
 σώματος, ἀταραξία, ἡσυχία.

δορσλήτος, ον (α στερ. + *δορσλέω*)· μὴ ἐνοχλούμε-
 νος, ἀνενόχλητος, ἀτάραχος, ἡσυχος, γαληνιστός.

δορσλος, ον' (α στερ.+*δορσλέω*)· ὁ μὴ ἐνοχλῶν, μὴ
 παρέχων ἐνόχλησιν.

δορσγγεῖλαι, *ἀπαγγεῖλαις*, ἀπρφ. καὶ μετ. ἀορ. α'
 τοῦ *ἀπαγγέλλω*.

δορσγγεῖλαια, ἡ'· ἔκδοσις || ἀφήγησις, διήγησις, «ἀ-
 παγγεῖλαια». Ἐκ τοῦ

δορσγγέλλω, μελ. -*ελῶ*, ἰων. -*ελέω*· ἀορ. α' -*ἡγ-
 γεῖλαι*.—Παθ. ἀορ. α' -*ἡγγέληθην*, ἀορ. β' -*ἡγγέλην*
 πρφ. -*ἡγγεῖλαι*· φέρω εἰδήσεις, ἀναγγέλλω, ἀνα-
 φέρω || διηγούμαι, ἀφηγοῦμαι.—Μέσον, *πέλιν ἀπαγ-
 γέλλεσθαι*=φέρω ὀπίσω εἰδήσεις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
δορσγγεῖλαιθρ, -*ἡρσος*, δ' ὁ ἀγγελιαφόρος, ταχυ-
 δρόμος || ὁ περὶων γνωστόν, ὁ δεικνύων.

δορσγγεῖλαιτικός, ἡ, *έων*· ὁ ἀπαγγέλλων, ὁ εἰδο-
 ποιῶν || ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπαγγεῖλαιαν || ὡς οὖς. τὸ
ἀπαγγεῖλαικόν = ἡ ἰκανότης τοῦ ἀπαγγέλλειν, ἡ ζύ-
 νημις τοῦ ἐκφράζεσθαι.

δορσγυε, ἐπίρ.· φύγε! μακράν! «ξεκουμπίσου ἀπ'
 ἐδῶ! γκρεμοτοακίσου!» (λατ. *arage!*)· κυρ. εἶναι
 Πρστ. τοῦ *ἀπάγω*, ἐξυπακούεται δὲ ἡ αἰτ. *σεαυτὸν*
 (*ἀπαγε σεαυτὸν*).

δορσπάγης, ἐς (α στερ.+*παγγῆναι* τοῦ *πηγγνυμι*)· ὁ μὴ
 στερεωμένος (μὴ πεπηγμένος), ὁ χαλαρῶς ὕψης
 (συνδέσεως), μολακός, ἀπηκτος.

δορσπῆνέω, ἰων. ἀντί *ἀπ-ἀγω*, κυρ. ἐπὶ πληρωμῆς
 φέρω· ἐξάγω, κομίζω (φόρον ὡς φόρου ὑποτελής).

δορσπυκλώω· κάμνω τὴ ἀγκύλον, ἀγκιστροειδές,
 κάμπτω, λυγίζω.

δορσπυκνίζομαι, ἀποθ. (*ἀγκύων*)· ἀπωδῶ τι διὰ
 τῶν ἀγκύων.

δορσπυλαίζω, μελ. -*ίσω*, ἀττ. -*εῖω*· ἀποστερῶ τοῦ
 ατολισμοῦ (κυρ. στερῶ τῆς ἀγλαίας).

δορσπυρόρευμα, τό' = ἀπαγόρευσις (ἀντιθ. τῆ *πρό-
 σταγμα*).

δορσπυρόρευσις, ἡ'· σωματικὴ κόπωση, ἐξάντλησις
 || ἀρνησις.

δορσπυρορευτέον, ρημ. ἐπίθ.· *δεῖ ἀπαγορευεῖν*.

δορσπυρορευτικός, ἡ, ὄν' ὁ ἀπαγορεύων, ἐμποδίζων.

δορσπυρορεύω, μελ. -*σω* (δ' ἀττ. μελ. *ἀπερῶ*, πρφ.
ἀπ-εἶρωκα, ἀορ. *ἀπ-εἶπον*)· δὲν ἐπιτρέπω, «ἀπαγο-
 ρεύω» || ἀποτρέπω, μεταπειθῶ.—|| ἀμτθ., ἀπο-
 χαιρετίζω, ἀπαρνοῦμαι, παραιτοῦμαι, μετὰ δοτ. || μετὰ
 μετ.· ἐγκαταλείπω, παύω πράττων τι || ὡς. ἀρχίζω νὰ
 κουράζωμαι. 2) ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω ἐλαττοῦμαι,
 ὑποχωρῶ || ὡς. ἐπὶ πραγμ. τὰ *ἀπαγορευόντα* = τὰ ἐκ
 τῆς χρήσεως καθιστάμενα ἀχρηστα.

δορσπυροῦμαι, παθ. (*ἀπὸ+ἀγροῖς*)· γίνομαι ἀγριος,
 ἐξαγριοῦμαι.

δορσπυροῖσις, -*εως*, ἡ' (*ἀπαγροῦμαι*)· ἡ εἰς ἀγρίαν
 κατάστασιν μεταβολή.

δορσπυρονίζω, μελ. -*ίσω*, ἀττ. -*εῖω*=*ἀπάγω* (δ' βλ.),
 κρεμῶ τινὰ ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν πνίγω.—|| λύω
 τινὰ ἀπὸ τῆς ἀγχόνης.

δορσπυρονίζω, μελ. -*ἀγξω*· στραγγαλίζω, πνίγω, ἀπαγ-
 χονίζω.—Μέσον, ἀπαγχονίζω (κρεμῶ ἐπὶ τῆς ἀγχό-
 νης) ἐμαυτόν, ἀπαγχονίζομαι || εἶμαι ἐτοιμος νὰ
 κρεμασθῶ.

δορσπυρῶ, μελ. -*ξω* (διὰ τοῦ χρόνου βλ. *ἀγω*)· ὁδηγῶ
 μακράν, μεταφέρω μακράν.—Μέσον, ἀποκομίζω τι
 δι' ἐμαυτόν.—|| λαμβάνω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πα-
 τριδα.—|| ἐπιστρέφω δι.τι φερίω, ἀποδίδω, πληρω-
 νω.—IV ὡς ἀττ. *δικαικός δορσ*, προσάγω τινὰ ἐνώ-
 πιον τῆς ἀρχῆς καὶ κατηγορῶ. 2) ὁδηγῶ μακράν
 πρὸς θάνατον.—V ἐπὶ συζητήσεως, ὁδηγῶ μακράν,
 περιπλέκω, ἐκτρέπω (τὴν συζήτησιν) ἐκ τινος θέ-
 ματος.—VI ὡς ἐν ἡτο ἀμτθ. (ἐνν. *ἐμαυτόν*), ἀπομα-
 κρύνομαι, κυρ. κατὰ Πρστ. *ἀπαγε* (δ' βλ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δορσπυρῶ, ἡ'· τὸ ὁδηγεῖν μακράν, τὸ ἀπάγειν
 μακράν, τὸ σύρειν μακράν.—|| ἡ διὰ τῆς βίας γι-
 νομένη ἀπαγωγή, ὀρπαγή.—|| πληρωμῆ (φόρων).—
 IV ὡς ἀττ. νομικός *δορσ*, προσαγωγή ἐνώπιον τῶν
 Ἀρχῶν καὶ καταγγελία.

δορσπυρῶς, ὄ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

δορσπυρῶ, ἡ'· ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων.

ἀπ-αιδλημα, -ατος, τό· πανοῦργον τέχνασμα, ζέλος.

ἀπ-αιρεθῶ, ἰων. ἀντι ἀφαιρεθῶ, ὑποκ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀφαιρέω.

ἀπ-αιρέω, ἰων. ἀντι ἀφ-αιρέω.

ἀπ-αίρω, ἐπ. ἐπεκτ. ἀπ-αείρω· ἰων. πρτ. ἀπ-αίρεσκον· μελ. ἀπ-ἄρῶ, ἀορ. α' ἀπ-ἦρα· πρκ. ἀπ-ἦρα· σηκώνων καὶ ἀπομακρύνω||ἐπομ. μεταφέρω, ἀφαιρῶ.—

|| ὁδηγῶ μακρὰν (στρατὸν ἢ στόλον)|| ἐντεῦθεν, ὡσεὶ ἦτο ἀμτβ., ἀποπλένω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ || γενικῶς, ἐκκινῶ ἀναχωρῶ || ὡς. μετὰ γεν. ἀπαίρειν χθονός= ἀναχωρῶ ἐκ τῆς χώρας.

ἀ-παίς, -παιδος, ὅ, ἢ (α στερ.+παίς)· δνευ παίδων, ἀτεκνος || μετὰ γεν.: ἀπαίς ἄρσενος γόνου=δνευ ἄρρένων κληρονόμου.

ἀπ-αίσιος, ον· δυσούλιος (λατ. Inauspicatus).

ἀπ-αίσσω, ἀττ. -ἄσσω, μελ. -ἄξω· ἀττ. ἀορ. α' ἀπῆξα· πηδῶ κάτω (ἀπὸ ὑψηλά) || γει., ἐξορμῶ (ἐκτινασσόμενος ὀρμῶ).

ἀπ-αισχύνομαι· οὐτέλλομαι ἐξ αἰσχύνης || ἀποσύρομαι ἀπὸ ἐντροπῆν.

ἀπ-αισχυντέω=τῆ προηγ.

ἀπ-αίτω, μελ. -ἦσω· ζητῶ ὀπίσω, ἢ ἀπλῶς προβάλλω ἀξίωσιν ἐπὶ τινος.— Παθ. ἔχω τι τὸ ὅποιον μου ζητοῦν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπ-αίτημα, τό=τῆ ἐπομ.

ἀπ-αίτησις, -εως, ἢ τὸ νά ζητῆ τις νά λάβῃ ὀπίσω κάτι πού τοῦ ὀφείλουσιν || ἀξίωσις, «ἀπαίτησις».

ἀπ-αιτητέον, ρημ. ἐπιθ. δεῖ ἀπαιτεῖν.

ἀπ-αιτητέος, α, ον· ὅν ἰδέσθαι τὴν νύ ἀπαιτήσῃ.

ἀπ-αιτητής, -οῦ, ὅ· ὁ φορολόγος, εἰσπράκτωρ.

ἀπ-αιτητικός, ἢ, ὄν· ὁ ἔχων παραλόγους ἀπαιτήσεις.

ἀπ-αιτίζω, μελ. -ίσω = ἀπαιτέω=ζητῶ ὀπίσω (ιδίως ἐπὶ πραγμάτων ἀφαιρεθέντων διὰ τῆς βίως).

ἀ-παίων, -ωνος, ὅ, ἢ· δνευ παιδῶνος, δνευ εὐδουλίας.

ἀπ-αιουρῶ, μελ. -ἦσω· κάμνω (ἀίνω) τι νά αἰωρῆται (κρέμαται) ἀπὸ τινος πρὸς τὰ κάτω, κρεμῶ.— Παθητ. μετὰ μέσ. μελ. -ἦσομαι· κρέμαται ἀπὸ τινος πρὸς τὰ κάτω || οἰωροῦμαι πέρα-δῶθε.

ἀπ-αιώρημα, τό· χειρουργικὴ ταίνια (κρεμασμένη ἐκ τοῦ λαιμοῦ ἢ ἐξ ἄλλου μέρους, ἵνα θαστάσῃ τεθλασμένον μέλος τοῦ σώματος), σπάνην.

ἀπ-αιώρησις, -εως, ἢ, τὸ κρέμασμα.

ἀπ-ακμάζω· παρακμάζω.

ἀπ-ακμή, ἢ· παρακμή.

ἀπ-ἀκοντιζῶ, μέλλ. ἀττ. -ῶ· ρίπτω ὡς ἀκόντιον, ἐξάκοντιζῶ.

ἀπ-ακρίθδομαι, πρκ. ἀπηκρίθωμαι· Παθ. (ἀπὸ+ἀκριβής)· εἶμαι τελειωμένος, ἐπακριβῶς τελειωμένος || τελειώνομαι (γίνωμαι) μετ' ἀκριβείας καὶ τελειότητος, τε εἰσιποῦμαι· παθ. μετ. ἀπηκρίθωμένος· ὁ ὄριστ. ἀξιογραφασμένος, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας τελειωμένος. 2) μέσον, ἀποτελειώνω τι μετ' ἀκριβείας, καθιστῶ τι τέλειον.

ἀπ-ακταίνω· μετβ. κουράζω τι διὰ βιαίας ἀσκήσεως.

ἀπ-ακτός, ἢ, ὄν (ἀπάγω)· ὁ δυνάμενος νά ἀπαχθῆ εἰς φυλακὴν.

ἀ-πάλαστος, ον (α στερ.+παλάτω)· ὁ μὴ ριφθεὶς εἰς τὴν πάλην || γυν., ἀκαταδάματος, ἀκατανίκητος (κυρ. ὁ καθ' οὐ δέν δύναται τις νά παλάσῃ).

ἀ-πάλαστρος, ον (α στερ.+παλάστρα)· ὁ μὴ ἠσκημένος ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἀξέλιος.— || ὁ μὴ συνῆθισμένος ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ὁ ἐναντίον τῶν κανονισμῶν τῆς.

ἀπ-ἀλασκε, ἀπ-ἀλάσκοι, γ' ἐν. ἀορ. β' Ὀριστ. καὶ ἔνκτ. τοῦ ἀπαλέξω, ἐσηματιζόμενοι κατ' ἀναδίπλωσιν ἐκ τινος *ἀπ-ἀλκω. — ἐπικ. ἀπρρ. ἀπαλασκέμεν· βλ. ἀπαλέξω· ἀπ-ᾠδῶ τιν(να) ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω.

ἀ-πάλαμος, ον=ἀπάλαμος (β βλ.)· πρβλ. παλαμναῖος ἐκ τοῦ παλάμη, ὅπως κώνυμος ἐκ τοῦ κώνυμος.

ἀ-πάλωμι, ον (α στερ.+παλάμη)· ὁ ἄνευ παλαμῶν (δηλ. χειρῶν), ἢ ὁ ἄνευ τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν, ὁ οὐ δύναμενος νά χρησιμοποιῆσῃ (καταλλήλως) τὰς χεῖρας || ὁ πρὸς οὐδέν χρήσιμος, ἀχρη-

στος, ἀδέξιος, ὀκνηρός.— || δν δέν δύναται τις νά βοηθηθῆ, ἀνοικονόμητος (δυσμεταχειρίστος) || ἀνόσιος, θρασυῖς, ὑβριστικός.

ἀπ-ἀλάμοι, παθ.· εἶμαι ἔξω τῆς ὁδοῦ, ἀποπλανῶμαι.

ἀπ-αλγέω, μελ. -ἦσω (ἀπὸ+ἀλγέω)· δέν αἰσθάνομαι ἄλγος || εἶμαι ἀνάληγτος, ἀναίσθητος, ἀπαθής.

ἀπ-ἀλγησις, ἢ (ἀπαίγγω)· ἢ παῦσις τοῦ ἄλγους, τὸ μὴ αἰσθάνεσθαι πλέον ἄλγος.

ἀπ-ἀλείφω, μελ. -ψω· πρκ. ἀπ-αλήλιφα· ἐξαλείφω (κυρ. ἐξ ἐπισήμου καταλόγου).

ἀπ-ἀλέξησις, ἢ· ὑπεράσπισις.

ἀπ-ἀλεξί-κακος, ον=ἀλεξίκακος (βλ. λ.).

ἀπ-ἀλέξω, μελ. -αλεξήσω· ἀορ. α' ἐνκτ. ἀπαλεξήσομαι· ἐπ. ἀορ. β' ἀπάλακον (βλ. ἀπάλαικε)· (ἀπὸ+ἀλέξω)· ἀπ-ᾠδῶ, ἀπομακρύνω, κρατῶ τι μακρὰν ἀπὸ ἄλλου (μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. τοῦ πράγμ.)· ἀπαλέξω βέλος τινός=ἀπομακρύνω (κρατῶ μακρὰν) τὸ βέλος ἀπὸ κάποιου || ὡς. καὶ μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. τοῦ πράγμ.· κρατῶ, διατηρῶ τινα μακρὰν τῆς συμφορᾶς (λατ. defende e aliquem ab aliqua re).—Μέσον, ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν κατὰ τινος.

ἀπ-ἀληθεύω, μελ. -σω· λέγω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν || ἐξευρίσκω τὴν ἀλήθειαν.

ἀπ-αλθίνωμα=ἀπαλθέομαι (βλ. λ.).

ἀπ-αλθέομαι, μελ. -ἦσομαι, ἀποθ. (ἀπὸ+ἀλθέω)· θεραπεύω ἐντελῶς.

ἀπ-αλθῆσασθον, γ' εὐκ. μελ. Ὀρ. τοῦ ἀπαλθέομαι.

ἀπαλία, ἢ (ἀπαλός)· ἀπαλότης, μαλακότης.

ἀπαλίσις, -ου, ὁ· ἐριφος γαλαθηνός (κατοικί γαλακτος).

ἀπ-αλλᾶγή, ἢ (ἀπαλλάσσω)· ἀπελευθέρωσις, ἀπολύτρωσις, «ἀπαλλαγῆ», ἀπὸ τινος πράγματος.— || μετᾶθεσις, μετατόπισις || διαζύγιον.— || (ἐκ τοῦ παθητ.) ἀπομακρυνάσις, διαφυγῆ || ἀναχώρησις.

ἀπ-αλλακτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀπαλλάσσω. πρέπει τις νά ἀπαλλάξῃ, νά ἀπομακρύνῃ || (ἐκ τοῦ παθ.), πρέπει νά ἀπαλλαγθῆ, νά ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κάτι.

ἀπ-αλλακτής, ὅ· ὁ ἐλευθερωτὴς ἀπὸ τινος.

ἀπ-αλλακτικός, ἢ, ὄν· ὁ κατάλληλος ὅπως ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τινος || ὁ κατάλληλος νά θεραπεύσῃ.

ἀπ-αλλαξείω, ἔφετ. τοῦ ἀπαλλάσσομαι· ἐπιδυμῶ νά ἀπαλλαγῶ, νά ἐλευθερωθῶ, ἀπὸ κάτι, νά ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κάτι.

ἀπ-ἀλλαξις, -εως, ἢ=ἀπαλλαγῆ (βλ. λ.).

ἀπ-ἀλλάσσω, ἀττ. -ττω· μελ. -ξω· ἀορ. α' -ἠλλάξα· πρκ. -ἠλλάχα· ἐλευθερώνω, ἀπολυτρῶν, ἀπὸ τι. 2) ἀπομακρύνω ἀπὸ τι.— || ἀμτβ. ἐκφεύγω, διαφεύγω, κυρ. μετὰ προσθήκης ἐπιρ. τινός, π. χ. εἰ, κακῶς ἀπαλλάσσειν (=διαφεύγω ἐν καλῇ ἢ ἐν κακῇ καταστάσει) || ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ.

Παθ. μετὰ μέσ. μελ. καὶ μέσ. ἀορ. α' (μετὰ παθ. ὡς. σημ.) ἀπαλλάξομαι, ἀπαλλάξάμην· ἀλλὰ κάτι μετὰ παθ. μελ. ἀπαλλαγθῆσομαι καὶ παθ. ἀορ. α' ἀπηλλάχθην ἢ παθ. ἀορ. ε' ἀπηλλάγην· πρκ. ἀπηλλάγμαι· ἐλευθερώνομαι, «ἀπαλλάσσομαι», «ἐλυτῶν», ἀπὸ πράγμ. τι. 2) ἐκφεύγω, διαφεύγω, συν. μετὰ τινος ἐπιθ. ἢ ἐπιρ., π. γ. καλῶς (ἢ ἀξίμως) ἀπαλλάσσεσθαι = ἐκφεύγω καλὰ (ἐτὴν γλυτώνω φθηνά) ἢ ἐκφεύγω ἄνευ θλόθης (ἄνευ ζημίας: ἀξίμως), ὅπως καὶ τὸ ἀμτβ. ἐνεργ. || ἐντεῦθεν ἀπ-ᾠδ. ἀπελευθεροῦμαι, ἀδωοῦμαι.— || μετ-τακτινοῦμαι, ἀναχωρῶ ἐκ τινος, ἀπέρχομαι || ἐπομ. ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἐκ τῆς παρουσίας ζωῆς, τ. ἔ. ἀποθνήσκω||ἐκ παιδῶν ἀπαλλάθηναι=λατ. e pueris excedere=ἐξέρχομαι ἀπὸ τῆν παιδικῆν ἡλικίαν καὶ γίνωμαι ἀνὴρ (περὶν ἄτις τὴν ἀνδρικήν) || ἀπομακρύνομαι ἐκ τινος. 2) ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, παραίτοῦμαι, παύω, σταματῶ.

ἀπ-αλλότριος, α, ον· ὁ ἀπαλλοτριωθείς, ὁ δοθεὶς εἰς ξένους.

ἀπ-αλλοτριῶ, μελ. -ώσω· πρκ. -ἠλλοτριῶκα (ἀπὸ+ἀλλότριος)· καθιστῶ τι ἀλλότριον, ἀποξενώνω.

ἀπ-αλλοτριώσις, ἢ (ἀπαλλοτριῶν)· πώλησις, δόσις, «ἀπαλλοτριώσις», ὡς λέγεται ἐπι καὶ νῦν.

ἀπ-ἀλόω, ποιητ. -αλοῖω, μελ. -ἦσω· κυρ. ἀλω-νίζω || ἐντεῦθεν, συντριβῶ, συνδλίβω, καταστρέφω.

ἀπ-ἀλόθριξ, -τριχος, ὅ, ἢ (ἀπαλόθριξ)· ὁ ἐ-

χων· ἀπαλός τρίχας (μαλακὴν κόμην).
ἌΠΑΛΟΣ, ἡ, ὄν· μα α ὄς, τρυφερός || μτφρ. μαλακός, ἥπιος, εὐγενής || λεπτός, «ντελικάτος».
Ἔνν.· τινές θυσιοδοιο τοῦτο ἐμόρριζον τῷ λττ. *sapere* καὶ τῷ ἑλλ. *δπως*. — ἄλλοι δτι ἀπαλός-ἀβζός εἶναι ἐμόρριζα (πρβλ. ἀπαλὸν γελάσσι—ἀβρά γελᾶν). Κιτ' ἄλλους ἐκ τινος **saqna* = ἄδυσσιτίζειν, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ χαϊδευτικοῦ **apa* (=παπάκι, πατερούλη). Δὲν λαίπει δὲ καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπτω, ἀπὴ παραγωγῆ.
ἀπάλο-σάρκος, ὄν (ἀπαλός+σάρξ)· ὁ ἔχων ἀπαλὴν (τ. ἔ. τρυφεράν) σάρκα.
ἀπαλό-στομας, ὄν (ἀπαλός+στόμα)· (ἐπὶ οἴνου) ὁ ἔχων ἀπαλὸν στόμα.
ἀπαλό-δοτρακος, ὄν· ὁ ἔχων ἴπαλὸν δοτρακόν.
ἀπάλο-σύγ-κρίτος, ὄν· ὁ ἀπαλῶς συγκεκριμένος, ὁ ἔχων ἀπαλὴν οὐστασιν.
ἀπάλοτης, -ητος, ἡ (ἀπαλός)· μαλακότης, τρυφερότης.
ἀπάλο-τροφής, ἐς (ἀπαλός+τρέφω)· ὁ καλῶς τετραμένος, παχύς.
ἀπάλο-φόρος, ὄν (ἀπαλός+φορῶ, φέρω)· ὁ φερὼν ἀπαλά (βηλ. ἀβρά) ἰμάτια.
ἀπαλό-φρων, ὄν (ἀπαλός+φρηγῆ)· ὁ ἔχων ἀπαλά (βηλ. τουφερά) ἀλοθίματα, συναισθηματικὸς.
ἀπαλό-χρους, ὄν, κατὰ συναίρ. -χρους, -χρουν (ἀπαλός+χρός; γεν. τοῦ χρώς)· ὁ ἔχων ἀπαλὸν δερματῶς μετὰ ἐτεροκλ. γεν. ἀπαλόχρους, δοτ.-χροῖ, κλπ.
ἀπαλύω, μέλ. -ῦνῶ (ἀπαλός)· μαλακύνω, μολάσσω, καθιστῶ τι μαλακόν, ἀπαλόν, τρυφερόν.
ἀπάλυμος, ὁ (ἀπαλύω)· ἡ πάχυνος.
ἀπαλιφίτις, μέλ. -σω· ἀνα εἰγνύω οἶνον μετ' ἀλιφίτων (βηλ. χονδροαλεσμένης κριθῆς).
ἀπάλυσις, -εως, ἡ (ἀπαλός)· μαλακύνσις.
ἀπαμλδύνω· καθιστῶ τι ἀφανίς, καταστρῶ φωνήν.
ἀπ-αμάω, μέλ. -ῆσω· ἀποκόπτω.
ἀπ-αμβλίσκω· καθιστῶ τι ἀτελεσφόροτον. — || ἀμτβ. ἐπὶ γυναικός, ἀποβάλλω, κἀμνω ἀποβολήν.
ἀπ-αμβλύνω, μέλ. -ῦνῶ.—Παθ. πρκ. ἀπῆμβλυνμμαι· καθιστῶ τι ἀμβλύ, ἀποστομῶν τὴν κόψιν του, ὥστε νὰ μὴ εἶναι κοπερόν.—Παθ. εἶμαι ἀποστομωμένος, χάνω τὴν κόψιν. 2) μτφρ. χάνω τὴν οὐχίτη τῆς διανοητικῆς μου, ἐξ ὀδενῶ.
ἀπ-αμροτείνω, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀπ-αμαρτάνω.
ἀπ-αμείδομαι, μέλ. -αμείδομαι· ἄορ. α' -ημείφθην· Ἄποθ. (ἀπό+αμείβω)· ἀποκρίνομαι εἰς τινα, ἀπαντῶ.
ἀπ-αμείρω· καθιστῶ τινα ἄμοιρον, τὸν ἀποστερωδὸν τοῦ μεριδοῦ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τι.—Παθ. εἶμαι ἀποστερημένος.
ἀπ-αμείλω· βυζάνω, ροφῶ γάλα ἐκ τοῦ μσοῦ.
ἀπ-αμείλω, μέλ. -ῆσω· παραμείλω ἔντελως.
ἀπ-αμείρω=ἀπαμείρω (βλ. λ.).
ἀπαμείνος, η, ὄν, ἰων. ἀντὶ ἀφημμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀπ-άπτω.
ἀπ-αμ-ίσχω· ἀπεκδύω.
ἀπ-αμπλακίσκω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. β' ἀπ-ῆμπλακον· ἀπρφ. ἀπ-αμπλακεῖν=ἀπ-αμαρτάνω (βλ. λ.).
ἀπ-αμύνω, μέλ. -ῦνῶ· κρατῶ μακράν, ἀποκρούω, ἀπωδῶ, ἀπομακρύνω (ὑπερασπιζόμενος τινα ἢ τι). —Μέσοι, ἀπωδῶ μακράν μου, κρατῶ τι μακράν ἐμοῦ || ὠδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπωδῶ, ἀποκρούω. 2) ὑπερασπιζῶ ἑμαυτόν.
ἀπ-αμιάζω· ἀπεκδύω, ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὸ περιβάλλον ἢ τὸ περικοσμοῦν.
ἀπ-αμφι-έννυμι· ἀποδύω, ἐκδύω, «ξεγυμνῶν» || ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω.
ἀπ-ανα-γιγνώσκω· ἀναγιγνώσκω ἐσφαλμένως.
ἀπ-ανα-γνώσσω, τὸ ἐσφαλμένῃ ἀνάγνωσις.
ἀπ-ανα-αἰδεύομαι=ἀπ-αναἰσχυγνέω (βλ. λ.).
ἀπ-ἀναινομαι, ἄορ. α' ἀπῆνηνᾶμην· ἄποθ. ἀπαρνοῦμαι. ἀποροῖμαι, ἔντελως.
ἀπ-αν-αισχυγνέω, μέλ. -ῆσω· εἶμαι ὄλιος διόλου ἀναιδῆς καὶ ἀναλοχυντός || εἶμαι ἄρκετὰ ἀναιδῆς διὰ νὰ πράξω ἢ νὰ εἶπω τι.
ἀπ-αν-ἀλιόκω, μέλ. -ανᾶλωσι· πρκ. -ανᾶλωκα· κατασπατάλω. τι, καταδαπανῶ τι.

ἀπ-αν-άλωσις, -εως, ἡ· ἡ παντελῆς κατανάλωσις.
ἀπ-ανά-στάσις, -εως, ἡ (ἀπανίσταμαι)· ἡ μετακίνησις ἀπὸ τοῦ ἐνός τόπου εἰς τὸν ἄλλον, μεταοικισία, μεταστάσις.
ἀπ-ανα-στομῶ· βλ. ἀναστομῶ.
ἀπ-ανα-τέλλω, ποιητ. ἀπανεἰλλῶ· κἀμνω τι νὰ ἀνατεῖλῃ, ἐγείρω τι ἀπό...
ἀπ-αν-δόκευτος, ὄν· ὁ ἀνευ πανδοχείου πρὸς ἀνάπαυσιν.
ἀπ-ανδρίζομαι· ὑπομένω, ἀντέχω, ἀνδρικόως.
ἀπ-ανδρόσομαι, πρκ. ἀπῆνδρωμαι· παθ. (ἀπό+ἀνδρός, γεν. τοῦ ἀνήρ)· γίνομαι ἀνὴρ, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν.
ἀπ-ἀνευθε καὶ -θεν, ἐπεκτ. τύπος τοῦ ἀνευθε, ἐπὶ· μακράν, πολὺ μακράν.— || ὡς πρῶθ. μετὰ γεν., μακράν ἀπὸ τι, χωριστὰ ἀπὸ τι || ἀλλά κ ε, ἔξω ἀπὸ, πόρρωθεν.
ἀπ-ἀνηνασθαί, ἀπρφ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀπαναίνομαι (β βλ.).
ἀπ-ανθέω, μέλ. -ῆσω· πρκ. ἀπῆνηθα· παύω νὰ ἀνθίζω, μαραινομαι, φθίνω, ξηραίνομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπ-ἀνθησις**, -εως, ἡ· ἡ ροή τῶν ἀνθῶν, μαρμαρῶς, ξηρασία || παρακμή.
ἀπ-ἀνθίζω, μέλ. -ίσω (ἀπό+ἄνθος)· ἀποκόπτω ἀνθη (λατ. *decerpere*)· μτφρ. *ματαίαν γλώσσαν ἀπ-ἀνθίζειν*=δρῆπω τὰ ἀνθη τῆς ἀργουχοῦ φουαρίας.—Μέσοι, συλλέγω μετὰ ἀπὸ ἀνθη || μτφρ. συλλέγω τὸ κἀλλιστον μέρος πράγματός τινος.
ἀπ-ἀνθισμα, τὸ ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀρίστου, ὁ «ἀνδρός», ἡ «ἀφρόκρεμα».
ἀπ-ἀνθρόκίω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῖω· ψῆνω τι ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα, ψῆνω, καθουρντίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπ-ἀνθρακίς**, -ίδας, ἡ (ἀπό+ἄνθραξ)· μικρὸς ἰσχύς πρὸς ὀπτησιν (διὰ ψῆσιμον).— || πίττα ψημένη εἰς τὰ κάρβουνα.
ἀπ-ἀνθρακός, μέλ. -ώσω· καίω τι ἔως οὐ μεταβληθῆ εἰς ἀνθρακία.
ἀπ-ἀνθρωπία, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἀνθρωπισμοῦ || μισανθρωπία, ἀποστροφή πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.
ἀπ-ἀνθρωπιζομαι· γίνομαι ἀνθρωπος (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κτήνω).
ἀπ-ἀνθρωπος, ὄν· ὁ μακράν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, στερομένονος ἀνθρωπισμοῦ, ἀγριος, δάρβος.— || ὁ μὴ κοινωνικός, ὁ μισανθρωπος || ἐπὶ χωρῶν, ἀκατοίκητος.
ἀπ-αν-ίστημι, μέλ. -αναστήσω· I Ἐνεργ. μετ. ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἄορ. α'· κἀμνω τι(νὰ) νὰ ἐγερθῆ καὶ φύγῃ, ἀποπέμψω ἡ παίρων τι καὶ φεύγω.— || Παθ. ἀπανίσταμαι μετὰ ἀμτβ. ἐνεργ. ἄορ. β' -έστην, πρκ. -έστηκα· σηκῶνομαι καὶ φεύγω || ἐγκαταλείπω τὴν πατρίδα μου, μεταναστεύω.
ἀ-πάν-ουργος, ὄν· ὁ μὴ πανουργος.
ἀ-παντ-ἀπάσι, ἐπίρρ. ὄλοχορῶς, καθόλου.
ἀ-παντᾶχῆ=ἀπανταχοῦ (β βλ.).
ἀ-παντᾶχθεν· ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.
ἀ-παντᾶχθι, ἐπίρρ.=ἀπανταχοῦ.
ἀ-παντᾶχού, ἐπίρρ. (ἄπας)· πανταχοῦ, «παντοῦ».
ἀπ-αντάω, ἀττ. πρτ. ἀπῆνηνω· μέλ. ἀπαντήσομαι· ἄορ. α' ἀπῆνηθα· πρκ. ἀπῆνηθα· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω νὰ συναντήσω, συναντῶ, ἐντιμετωπιζῶ (εἶτε ὡς φίλος εἶτε ὡς ἐχθρός) || ἐπομ. ἀνθιστομαι. 2) συναντῶμαι μετὰ τινα, πίπτω ἐπάνω εἰς τινα. 3) Ἐπὶ πραγμ., συμβάινω, συναντῶ ἀπροδοκῆτως, ἀνακολυπτῶ || ὡς. ἀποβαίνω καλῶς, προκόπτω. 4) ὑπάγω ἢ ἐρχομαι εἰς... φθίνω ἢ εἶμαι παρὼν εἰς... || ὡς. καταφεύγω εἰς τι. [δ]· ἐτυμολ. βλ. ἀντα].
ἀπάντη, ἐπίρρ. (ἀπας)· ἀπανταχοῦ.— || κατὰ πάντα τρόπον.
ἀπ-ἀντη, δωρ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀπαντάω.
ἀπ-αντή, ἡ=ἀπάντησις (βλ. λ.) Ἐβθ.
ἀπ-ἀντημα, τὸ (ἀπαντάω)· συνάντημα.
ἀπ-ἀντησις, -εως, ἡ ἀπαντάω· συνάντησις, προῦπάντησις || ἀπόκρισις, «ἀπάντησις».
ἀπ-ἀντικρύ, ἐπίρρ. (ἀπό+ἀντικρύ)· ἀκριβῶς ἀπέναντι καταντικρῶ.
ἀπ-ἀντίον, ἐπίρρ. (ἀπό+ἀντίον)· ἀκριβῶς ἀπέναντι.
ἀπ-αντλέω, μέλ. -ῆσω· ἀνασύρω, τραβῶ ἐπάνω

(ἔξω), ἀντλῶ (π. χ. τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ κύτους τοῦ πλοίου) || ὄθεν, ἐλαφρύνω, ἐλαττώνω.

ἀπ-ἀντλησις, ἡ, (ἀπαντλήσις)· τὸ ἀ.τλ.εῖν ὕδωρ, ἀντλησις ὕδατος.

ἀπ-ἀντομαι=**ἀπ-αντάω** (ὁ βλ.).

ἀ-πάντοτε, ἐπίρ.· πάντοτε, ἐκάστοτε.

ἀπ-ανύω, μελ. -ύσω· συμπληρώνω, ἀποτελειώνω ἐντελῶς· **ἀπανύειν** (ἐνν. δίδόν)=τελειώνω τὸ ταξίδιον.

ἀπ-ἀνώθεν, ἐπίρ.· ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρος, ἀπὸ τῆν κορυφῆν.

ἌΠΑΞ, ἐπίρ.· μίαν φοράν, μίαν φοράν μόνον, ἀπαξ διὰ παντός (λατ. *semel*).—|| Ἄνευ ἐννοίας τινός ἀριθμητικῆς, μετὰ τοῦ συνδ. *ἐπει*, ὡς κλπ. (ὡς τὸ λατ. *ut semel*): ὡς ἀπαξ ἤρξατο = ὁ ἀν ἀπαξ ἤρξατο, ἀπαξ καὶ ἤρξατο (μιά καὶ ἤρξατο).

Ἔτυμ.: *ἀ-παξ* <ἀ- (<*(s)ḡ-), *εἰς* (<*(sem-s) + -παξ (ὄνομ. ὡσεὶ ἀπολιθωθεῖσα τρόπον τινὰ ἐκ τῶν *πή-γγυμι*, *πακτόω*· πρβλ. *ἀναμίξ*)· κατ' ἄλλους *ἀπαξ* (<*(ἀ-πακτι (πρβλ. *ὄνομασις*)· πρβλ. λατ. *sem-el*, *sim-plex*, *sin-gul*—*σινγκρ. sa-kr*)· *ἀπαξ*. Βλ. *ἀπλόος* καὶ *ὀδάξ*: ὡς πρβλ. τὰ ἐν λ. ἅμα λεγόμενα πρὸς ἔτυμ.

ἀπαξ-ἀπάξ, *ἄσα*, *ἄν*, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.· ὀλος διὰ μιάς, ὀλο; (ὀλοι) μαζί, ὀλοι ἀνε. αἰρέτως || ἐν τῷ ἐν., ὁ καθείς, ἄρα πάντες.

ἀπαξ-απλῶς, ἐπίρ. (ἐπιτετ. *ἀπλωῶς*)· γενικῶς, καθ' ὅλου.

ἀ-τ-αξία, ἡ, (ἀπό+ἀξίος)· ἡ ἔλλειψις ἀξίας, ἡ ἀναξιοτής, *ιδίᾳ* ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας.

ἀπ-ἀξίος, *ον* (ἀπό+ἀξίος) = *ἀνάξιος*· ὁ μὴ ἀξίος τινος.

ἀπ-αξιῶ, μελ. -ώσω· θεωρῶ τι(να) ὡς μὴ ἀξιῶν τινος || ἀπορρίπτω ὡς ἀνάξιον, δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπαρνοῦμαι (λατ. *dedignari*).

ἀπ-αξιωσις, -εως, ἡ; ἀπόρριψις, περιφρόνησις.

ἀπ-ἀπορος, *ον*, *δωρ*. ἀντὶ *ἀπ-ήτορος* (βλ. λ.).

ἀ-παπος, *ον* (α στερ.+πάππος)· ὁ ἀνευ πάπου ἢ προγόνων.

ἀπ-ἀπτω, *ιων*. ἀντὶ *ἀπάπτω*.

ἀ-παρνο-θῆτος, *ον* (α στερ. + *παρβαίνω*)· ὁ μὴ παραβαίνόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παρσβῆ.— || ἐνεργ. ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς ἕτερον || ὄθεν, ὁ μὴ παρερχόμενος, μὴ φθειρόμενος, ὁ μὴ ἀποδνησκων, ἀναλλοίωτος. 2) ὁ μὴ παραβαίνων.

ἀ-παρνο-θλαστός, *ον*· ὁ μὴ ἐκφύων παραφυάδας (*παραβλαστήματα*), *κοιν*. κωλορίζια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *παραβλαστικά* = τὰ ἐκφύοντα παραφυάδας.

ἀ-παρ-αγγέλω, ἐπίρ.· ἀνευ παραγγελίας (=δι-αταγῆς), ἀκελεύστως.

ἀ-παρνο-γραφος, *ον*· ὄπποροδιόροτος.

ἀ-παρ-ἀγωγος, *ον*· ὁ μὴ παραγόμενος, μὴ παραιορόμενος, σταθερός, διαρκής.

ἀ-παρνο-θῆτος, *ον*· ὁ μὴ κυρούμενος διὰ παραθέσεως παραλλήλων χωρίων || ὁ μὴ συγκρινόμενος, ἀσύγκριτος.

ἀ-παρνο-θραυστος, *ον*· ὁ μὴ θραυόμενος, ἀδιάσειστος, ἀσάλευτος.

ἀ-παρνο-θραυτός, *ιων*. μετ. παθ. πρκ. τοῦ *ἀφ-αιρέω*.

ἀ-παρ-αίτητος, *ον* (α στερ.+*παραιτέω*)· ὁ μὴ μεταιρεόμενος (μὴ ἀλλάσων γνώμην) διὰ παρακλήσεων, μὴ καμπτόμενος, ἀδυσώπητος, ἀμειλικτός || ἀναπόφεικτός.— || ἐπὶ *προσ.*, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἰκατεύσῃ, σκληρός, ἀτεγκτός ἀδυσώπητος. Ἐπίρ. -τως=ἀδυσώπητος.

ἀ-παρνο-κάλυπτος, *ον* (α στερ. + *παρακαλύπτω*)· ἀκάλυπτος, ἀσκέπαστος, φανερός. Ἐπίρ. -τως=φανερῶς, κατὰ τρόπον ποῦ δὲν χωρεῖ παραπολίσις.

ἀ-παρνο-κλήτος, *ον* (α στερ.+*παρακαλέω*)· ὁ μὴ προσκληθῆς, ἀπροσκέλεστος, χ.ρίς νὰ τὸν φωνάξουν, ἐθελοντῆς.— || ἀπαρηγόρητος.

ἀ-παρνο-λείπτος, *ον*· ὁ ἀνευ παραλείψεως, συνεχῆς, πλήρης.

ἀ-παρνο-ἀλλαστος, *ον* (α στερ.+*παραλλάσσω*)· ἀναλλοιωτός, ὁ μὴ παραλλάσων, ἀκριβῶς ὁμοίος.

ἀ-παρνο-ἀλλάξια, ἡ, τὸ ἀμετάβλητον.

ἀ-παρνο-λόγιος, *ον* (α στερ.+*παραλογίζομαι*)· ὁ μὴ ἐξαπατῶμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξαπατήσῃ.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ἐξαπατῶν.

ἀ-παρνο-ἀμίλλητος, *ον*· πρὸς τὸν ὅποιον οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμιλληθῇ, ἀπαράμιλλος, ἀσύγκριτος, ἀνυπερβλήτος.

ἀ-παρνο-μῦθης, *ον* (α στερ.+*παραμυθέομαι*)· ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπέσει || ὄθεν, ἀδιόρθωτος || ὡς ἀπαρηγόρητος.— || ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἰκατεύσῃ, ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος.

ἀ-παρνο-μῦθος, *ον*=*ἀπαρνομύθης*, ἀδυσώπητος, ἀλύγιος, ἰσχυρογνώμων, ἀμειλικτός, σκληρός, βάρβαρος [*παρ*· *ἀισχ. ἀπάξ*· ὡς ἐν λ. *ἄθλιγῆτος*].

ἀ-παρνο-ἀραξ, ἐπ. *ἀόρ. α'* τοῦ *ἀπαράσσω* (ὁ βλ.).

ἀ-παρνο-πειστος, *ον*· ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραπέσει.

ἀ-παρνο-πόδιος, *ον*· ἀνεμπόδιος.

ἀ-παρνο-ποίητος, *ον*· ὁ μὴ παραπεποιημένος, ἀνόθευτος, γνήσιος.

ἀ-παρνο-σάλευτος, *ον*· ἀδειάσειος.

ἀ-παρνο-σήμαντος, *ον*· ἀσημειωτός.

ἀ-παρνο-σκευασία, ἡ· ἔλλειψις ἐτοιμασίας.

ἀ-παρνο-σκεύαστος, *ον* (α στερ. + *παρασκευάζω*)

=τῷ ἐπομ.

ἀ-παρνο-σκευος, *ον* (α στερ.+*παρασκευή*)· ὁ ἀνευ παρασκευῆς, ἀπαρασκευός, ἀνέτοιμος.

ἀ-παρνο-ἀράσσω, *ἀττ.* -τω, μελ. -ξω· *ἀόρ. α'* *ἀπήραξα*· ἀποσπῶ, ἐκβάλλω, ἀποκόπτω || ἐξορούσσω (λατ. *decutere*).

ἀ-παρνο-τιλτος, *ον* (*τίλλω*)· ὁ μὴ ἔχων τὰς τρίχας μαθημένος.

ἀ-παρνο-τρέπιος, *ον*· ἀγύριος || ἀδυσώπητος || ἄκαμπτος || ἀμετάβλητος.

ἀ-παρνο-χῦτος, *ον*· εἰς ὃν οὐδὲν ἔχει χυθῆ, ἀμεικτός.

ἀ-παρνο-χώρητος, *ον*· ὁ μὴ παραχωρῶν, μὴ ὑποχωρῶν, ἀνένδοτος.

ἀ-παρνο-αργμα, -ατος, τὸ (*ἀπαρνοαίρω*)=*ἀπαρνοαίρω* (ὁ βλ.).

ἀ-παρνο-αργυρίζω· ἐξοργυρῶν.

ἀ-παρνο-αργυρόω=τῷ προηγ.

ἀ-παρνο-ἐγ-χυτος, *ον*=*ἀπαρνοχῦτος* (βλ. λ.).

ἀ-παρνο-ἐμ-φάτος, *ον*· ὁ μὴ παρεμφανῶν, μὴ ὀρίζων τι || ὡς οὖσα ἡ *ἀπαρνοεμφάτος* (ἐνν. *ἐγκλισίς*) ἢ τὸ *ἀπαρνοεμφάτος*=ὁ τύπος ὁ μὴ καθορίζων ὅτι αἱ ὀρθαὶ ἐγκλίσεις.

ἀ-παρνο-ἀρέσκω, μελ. -αρέσω· δὲν ἀρέσκω, εἶμαι δυσἄρεστος, δὲν εἶμαι ἀρεστός. 2) μέσον μετὰ παθ. ἐνν.: οὐ *νεμειντὸν βασιλεῖα ἄνδρα ἀπαρνοεσσαοθαί*=δὲν πρέπει νὰ τὸ θεωρῶνται τῆς θαρῶ ὅτι ἀνήρ θα-σαιεύς θά ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι δυσηρεστημένος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-παρνο-ἀρέσσαοθαί, ἐπ. ἀπρφ. μέσ. *ἀόρ. α'* τοῦ *ἀπαρνοεσκω*.

ἀ-παρνο-ἀρεστός, *ον*· ὁ μὴ εὐαρεστῶν, ὁ μὴ ἀρεστός.

ἀ-παρνο-ηγόρητος, *ον*· ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ παραγορήσῃ||ἀκυβέρνητος, ἀνυπότακτος, ἀκατάχατος.

ἀ-παρνο-παρθένητος, *ον* (α στερ.+*παρθεύω*)· ἀπρεπῆς, ἀνάρμοστος εἰς παρθένο. Ἐὶ οὖν, πληθ. κελ-ται ὡς ἐπίρ.

ἀ-παρνο-παρθένης, *ον* (α+στερ. *παρθένης*)· ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένης· *νύμφην ἀνυμφρον παρθένον τ'* *ἀπαρνοθεον*=παρθένον σύζυγον καὶ χήραν κόρην.

ἀ-παρνο-ἀρδρόομαι· παθ. ἐνούμαι δι' ἀρδρώσεως, διαρδρόομαι.

ἀ-παρνο-ἀριθμέω, μελ. -ῆσω· ἀριθμῶ μετὰ προσοχῆς, ἐν πρὸς ἐν || λογορίζω.— || ὑπολογίζω ἢ πληρῶνω ἐκ νέου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-παρνο-ἀριθμησις, -εως, ἡ; τὸ ἀπαριθμεῖν.

ἀ-παρνο-ἀρίνη, ἡ; εἶδος φυτοῦ, πη. ἡ κο λησιδα (κα-λουμένη καὶ *φιλιάνθρωπος* ἢ *φιλιταίριος*, διότι ὁ ἀ-καυθῶδης στάχυς τῆς ἐπικολλᾶται εἰς τὰ ἴματα).

ἀ-παρνο-ἀρκέω, μελ. -έσω· ὄρκω, εἶμαι ἄρκετός.— || ἀμτθ. εἶμαι εὐχαριστημένος, σφαινω, συγκρατιδίεμαι.

ἀ-παρνο-ἀρκτός, -ου, ὁ (*ἀρκτός*)· θόρειος ἄνεμος (λατ. *sepiotio*).

ἀ-παρνο-ἀρκτικός, *ον* (*ἀρκτός*)· θόρειος.

ἀ-παρνο-ἀρνεομαι, μεσ. μελ.λ. -ῆσομαι· παθ. *ἀόρ. α'* *ἀπαρηγήην*, ἀποθ. ἀρνοῦμαι ὁλοσχερῶς, ἀπαρνοῦμαι.

ἀ-παρνο-ἀρνος, *ον* (ἀπό+ἀρνεομαι)· ὁ παντελῶς ἀρνούμενος· *ἀπαρνος ἐστὶ μὴ νοσεῖν* = ἀρνεῖται ὅτι

εἶναι ἀσθενής || μετὰ γεν., ἀπαρονος οὐδενός καθί-
στατο=οὐδὲν ἠρνεῖτο.— || παθ., ὁ ἀπηγνημένος =
(δὲν ἄρνεῖται τις), ἀπερριμμένος.

ἀ-παρ-όδευτος, ον ὁ ἀνευ παρόδου, ἄθατος.

ἀ-παρ-ρηνόω=ἀπαρρηνόω=καθιστῶ τινα ἄνδρα,
τόν φέρω εἰς τὴν ἡθῆν.

ἀ-παρ-ρησίαστος, ον (παρρησία) ὁ ἐσπερημένος
παρρησίας (ἐλευθερίας λόγου) || ὁ μὴ ὁμιλῶν μετὰ
παρρησίας.

ἀπ-αρτῶ, μέλ. -ήσω· παθ. πρκ. -ήρημαι· κυρ.
κρεμῶ ἀπό τινος || ἐξαρτῶ, ἀναρτῶ || ἀπαχονίζω.—
|| ἀπομακρύνω, ἀποροπῶ τι, καὶ τὸ ἀναρτῶ.—Παθητ.
κρῆμασι, εἶμαι μετέωρος, ἐκκρεμής.— || μεταδέτω,
μετακινῶ, ἀποχωρίζω || εἶτα, κατὰ τὸ φαινόμενον
ἀμτβ. (ἐνν. ἐμαυτῶν), μετακινῶ ἐμαυτὸν, ἀπέρχομαι.

ἀπ-άρτημα, τό (ἀπαρτῶ)· τὸ ἀπηρητημένον ὡς
κόσμημα.

ἀπ-άρτησις, ἡ (ἀπαρτῶ)· κρέμασις, ἐξάρτησις ||
ἀποχωρισμός, ἀπόσπασις.

ἀπ-αρτί (ἀπαρτῶ + ἄρτιος), ἐπίρ.· πλήρως, τελείως ||
ἐπὶ ἀριθμῶν, ἀκριβῶς.— || ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, ἐν-
τελῶς ἀντιθέτως.— || ἐπὶ χρόνῳ, ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ
τούτου τοῦ χρόνου, εἰς τὸ ἐξῆς || τῶρα ἀκριβῶς,
τῶρα μόνις.

ἀπ-αρτία, ἡ ἀποσκευή, οἰκιακὰ σκευή, κινητὰ
πράγματα, ἐπιπλα.— || δημοσία πράξις, δημοπρασία.

ἀπ-αρτίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἐτοιμάζω, συμ-
πληρώνω.—Παθ. συμπληρώνομαι, τελειοποιούμαι ἀ-
κριβῶς.

ἀπ-αρτί-λογία, ἡ (ἀπαρτῶ + ἄρτιος + λόγος)· ἀριθμὸς
(ἢ ποσὸν) στοργύλλος (πλήρης, ἄρτιος), ἀπηρτισμέ-
νος ἀριθμὸς.

ἀπ-αρτίον προγράψαι (παρὰ Πλούτ.) = λατ. au-
ctionem bonorum proscribere = ἐκδέτω εἰς δημο-
πρασίαν τὰ ἐπιπλά μου.

ἀπ-άρτησις, -εως, ἡ· συμπλήρωσις, συντέλεισις, τε-
λειότης.— || τέλειον σύστημα.

ἀπ-αρτιζός, ὁ (ἀπαρτίζω)· ἡ συμπλήρωσις.

ἀπ-αρτίως, ἐπίρ.· ἀπαρτί (βλ. λ.).

ἀπ-ἄρυστος, ρημ. ἐπίθ.· πρέπει τις νὰ ἀρύεται
(νὰ ἀντλή). Ἐκ τοῦ

ἀπ-αρῶ, μέλ. -ύσω· ἀποσύρω, ἀφαιρῶ, ἀντλῶ,
ἐξαντλῶ.

ἀπ-αρχαίζω συγκρίνω τι πρὸς τι ἀρχαῖον.

ἀπ-αρχή, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ. αἱ ἀπ-
αρχαί=ἡ ἑνερξίς τῆς θυσίας, τὸ πρῶτον μέρος τῶν
προσφορῶν (ἐπὶ τῶν τριῶν τῶν κωπτομένων ἐκ τοῦ
μετώπου). 2) οἱ πρῶτοι καρποί, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν
καρπῶν. Ἐκ τοῦ

ἀπ-ἀρχομαι, μέλ. -ξομαι, ἀποθ.· κάμνω ἀρχήν (κυρ.
ἐν θυσίᾳ)· τρίχας ἀπάρχεσθαι=ἀρχίζω τὴν θυσίαν με-
τρίχας (τ. ἔ. ἀποκόπτων τρίχας ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ
θύματος καὶ ρίπ.ων αὐτὰς εἰς τὴν πυρᾶν).— || μετὰ
γεν., ἀποκόπτω μέρος ἐνὸς πράγματος, ἔνα τὸ προσ-
φέρω ὡς θυσίαν· προσφέρω μέρος πράγματος τινος.
2) προσφέρω τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν (τὰ πρωτό-
λεια) ἐνὸς πράγματος || ἀπολ., ἀρχίζω μ' ἄν θυσίαν.

ἀπ-ἀρχω, μέλ. -ξω· εἶμαι ὁ πρῶτος, κάμνω τὴν
ἀρχήν || δεικνύω τὸν δρόμον (ὁδηγῶ εἰς ὁδόν).

ἀ-πᾶς, ἀπάσα, ἅπαν (ἀμα + πᾶς), ἐπιτετ. ἀντὶ πᾶς·
ὅλως διόλου ὅλος, ὅλος μαζῇ || ἐν ἅπασιν καὶ εἰς ἅ-
παντα=καθ' ὅλοκληριαν.—Παρ' ἀττ. ὡς καὶ τὸ πᾶς
ἐν τῇ ἐνν. τοῦ ὁ καθέως, πᾶς τις (λατ. unusquisque).
[κυρ. ἅπας (*ἄ-(s)π- (βλ. ἅμα) + πᾶς παντ- (βλ. πᾶς)
πρβλ. σανσκρ. ζᾷνᾱῖῃ] *sacvant=ἅπας].

ἀπ-ασβολόομαι, παθ.· μεταβάλλομαι εἰς ἀσβό-
λην, πληροῦμαι ἀσβόλης.

ἀπ-ασκαρίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· τινάσσομαι,
ἀσπαίρω, «σπερταρῶ», πηδῶ, σκιρτῶ.

ἀπ-ασπαίρω· ἀγωνίζομαι, παλαίω σπασμωδικά.

ἀ-παστία, ἡ νηστεία, ἄσπια. Ἐκ τοῦ

ἀ-παστος, ον, (α στερ.+πατέομαι)· ὁ μὴ φαγών,
μὴ γευθεὶς || νηστὴς, νηστικός, «ἀφάγωγος».

ἀπ-ασχολέομαι, ἀποθ.· δὲν ἔχω καμμίαν ἀνά-
παυλαν, εἶμαι ἀπασχολημένος.

ἀπάτῃα, μέλ. -ήσω· ἀόρ. α' ἡπάτῃα ἐπ. ἀπ-· πρκ.
ἡπάτῃα (ἀπάτῃ)· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, σοφίζομαι || ὡ

τὸ λατίν. fallere tempus = ψευτοπερνῶ τὸν καιρὸν
μου.—Παθ. ἐξαπατῶμαι, σφάλλομαι.

ἀπ-ἀτερθε καὶ -θεν, ἐπίρ. (ἀπαρτῶ + ἀτερθε)· πολὺ
μακρὰν, χωριστὰ, κατὰμονος.— || Πρῶθ. μετὰ γεν.·
μακρὰν ὀπίσω.

ἀπάτῃα, ἰων. ἀντὶ ἀπατάω.

ἀπάτῃων, -ώνος, ὁ· ὁ ἐξαπατῶν, ὁ δόλιος, παν-
ούργος, «ἀπατεῶν».

Ἄ-ΠΑ-Τῆ, ἡ· ἐξαπάτησις, δόλος, ἐμπαιγμός, «ἀ-
πάτῃ» || ἐν ὀλιγώτερον κακῇ ἐνν. πονηρία, ἐπινοητικώ-
της || στρατήγημα (ἐν πολέμῳ).

Ἔντυμ.· τινὲς ἐκ τοῦ ἀπαπίσκω, ὃ ἐκ τοῦ ἀπτω·
κατ' ἄλλους ἐκ θεμ. ἀπατ- (*ap- (*pen- (πρβλ.
γερμ. finden)· κατ' ἄλλους τέλως ἀπατάω (*ἀποπατάω
κατὰ ἀπλοποιήσιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπάτῃλιος, ον· ἀπατηλός, πανούργος.

ἀπάτῃλος, ἡ, ὄν=ἀπατῃλιος; (βλ. δλ.).

ἀπάτῃμα, -ατος, τὸ (ἀπατάω)· ἀπάτῃ, στρατήγημα.

ἀπατητικός, ἡ, ὄν (ἀπατάω)· ἀπατηλός, ὁ δυνά-
μενος νὰ ἀπατῶ.

ἀ-πάτητος, ον (α στερ.+πατέω)· ὁ μὴ πεπατημέ-
νος, μὴ πατηθεὶς || μὴ τετριμμένος, καινός.

ἀπ-ἀτίμάζω, μέλ. -άσω=ἀπατιμάω (βλ. δλ.).

ἀπ-ἀτιμάω, μέλ. -ήσω, ἐπιτετ. ἀντὶ τοῦ ἀτιμάω·
μεγάλως ἀτιμάω, καταϊσχύνω.

ἀπ-ατιμίζω· ἐξ-ατιμίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν.

Ἀπάτουρῶν, -ώνος, ὁ· παρὰ Κυζικηνοῖς ὄνομα
τρίτου μηνός, ἀντιστοίχου πρὸς τὸν ἀττ. Πυανε-
ψιώνα.

Ἀπάτούρια, -ων, τὰ· εορτὴ ἐν Ἀθήναις, κατὰ
μῆνα Πυανεψιώνα, διαρκείας τριῶν ἡμερῶν, καθ'
ἃς οἱ Ἀθηναῖοι ἐνέγραψον τοῖς παῖδάς των εἰς
τούς καταλόγους τῶν πολιτῶν. [πιθανῶς ἐκ τοῦ πα-
τήρ ἢ φρατρία μετὰ τὸ ἀθροιστ. α (*sπ-πατορ-Ἔια·
βλ. καὶ ὁμοπάτορες].

ἀ-πάτωρ, -ορος, ὁ, ἡ (α στερ.+πατέω)· ὁ στερού-
μενος πατρός, ὄρφανος, ὁ ἀποκεκηρυγμένος ὑπὸ
τοῦ πατρός του.

ἀπ-αυαίνω· ἀποξηραίνω || παθ. ἀποξηραίνομαι.

ἀπ-αυγίζω, μέλλ. -σω· ἐκπέμπω λάμψιν, ἀκτι-
νοβολῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπ-αύγασμα, -ατος, τό· ἀντανάκλασις ἀκτινο-
βολία,

ἀπ-αυγασμός, ὁ=τῷ προηγ.

ἀπ-αυδάω, μέλ. -ήσω· διηγούμαι ἢ προστάσσω
σαφῶς (λατ. edicere) μετ' ἀπρφ.— || ἀπαγορεύω (με-
τὰ ἐπομ. μὴ καὶ ἀπρφ.)· ἀπαυδάω τινα μὴ ποιεῖν =
ἀπαγορεύω (δὲν ἐπιτρέπω) εἰς τινα νὰ πράξῃ τι.—
|| ἀπορρίπτω, ἀποκηρύττω.— || ἴν ἄρνοῦμαι.— || ἄμτβ.

χάνω τὴν δύναμιν πρὸς τι, δὲν ἔχω δύναμεις πρὸς
τι, ἀποκάνω, δὲν ἐπαρκῶ || ἀπαυδαῖν φίλῳ = στε-
ροῦμαι φίλου (δὲν ἐπαρκῶ διὰ φίλον) || ὡς. ἀποδει-
λιῶ, χάνομαι, φθείρομαι || ἀπαυδαῖν κόπῳ = ἀποδει-
λιῶ πρὸ τοῦ μόχθου (καταβάλλομαι ὑπὸ τοῦ μόχθου).

ἀπ-αυθαδίξομαι, μέλ. -ίσομαι, ἀποθ.· ὁμιλῶ ἢ ἐν-
εργῶ μετὰ θράσους καὶ αὐθαδείας, εἶμαι ἀδυρό-
στομος, «τὰ λέω ὅς' ἀπὸ τὰ δόντια».

ἀπ-αυθ-ημερίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω (ἀπαρτῶ + αὐθ-
ἡμερος)· πράττω τι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μετα-
βαίνω κάπου καὶ ἐπιστρέφω αὐθημερόν.

ἀπ-αυλίζομαι (αὐλή), ἀποθ.· κοιμῶμαι ἢ διαμένω
μοκρὰν τινος.

ἀπ-αυράω, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ πρκ. μετὰ σημ. ἀορ.,
ἀπηύρων, ἀπηύρας, ἀπηύρα, καὶ ἐν τῇ ενεργ. καὶ
μέθ. μετ. τοῦ ἀορ. α' ἀπουράς, ἀπουράμενος (τὸ ἀ-
πλῶν ἀυράω δὲν ἀπαντᾷ)· ἀφαιρῶ ἀπὸ τι(να), ἀπο-
πῶ ἀπὸ... ἀρπάζω ἀπὸ... μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ
πρᾶγμ. (ἀπαυράω τινα τε).— || λαμβάνω, δέχομαι,
καλὸν ἢ κακὸν || ἀπολαύω ἢ ὑποφέρω.

Ἔντυμ.· ἀπαυράω (<ἀπο-φράω ἢ ἀπ-αφράω (πρβλ.
ρῶν, ἐ-ρῶν).

ἀ-παυστος, ον (α στερ.+παύω)· ὄν δὲν δύναται
τις νὰ σταματήσει ἢ νὰ κατευνασθῇ (νὰ ἰκανοποιή-
σῃ) || ὁ οὐδέποτε παύων, ἀδιάκοπος, ἀκατάπαυστος.
— || μετὰ γεν.· ὁ μηδέποτε σταματῶν ἀπὸ τι.

ἀπ-αυτικά, ἐπίρ. (ἀπαρτῶ + αὐτικά), ἐπιτετ. αὐτίκα·
παρευθὺς, ἀμέσως, πάραυτα.

ἀπ-αυτο-ματίζω* πράττω ἢ γροσφέρω τι αὐτομάτως, αὐτοπροαιρέτως, ἔκουσίως.

ἀπ-αυτο-μολέω, μέλ. -ήσω* πηγαίνω με τὴν θέλησίν μου, αὐτομολῶ, ἀπό τινα εἰς ἄλλον, λποτακτῶ.

ἀπ-αυθενίζω* ἀποκόπτω τὸν λαίμον ἢ ἀναχαιτίζω, δαμάζω (π. χ. ταῦρον), ἔλκω αὐτὸν ὅπως ἀπὸ τοῦ αὐχένος του ἢ ἀποσειῶ τὸν ζυγὸν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ἀπελευθερώνω.

ἀπ-αφανίζω* ἀφανίζω, καταστρέφω.

ἀπ-αφ-αυαίνω* ἀποξηραίνω παντελῶς.

ἀπ-ἀφίσκω, μέλ. ἀπαφήσω* ἀφ. β' ἤπαφον, μτχ. ἀπαφών* Ἐύκτ. μέσ. ἀφρ. β' ἀπάφοντο μετὰ ἐνεργ. σημ. συνῶν. τῷ ἀπατάω* ἐξαπατῶ, δολιεύομαι [ἐκ τοῦ ἀπ-τω—ἀπ-η—ἀφάσσω] ἀφ-αφίσκω ἀπ-αφίσκω].

ἀπ-ἀχθομαι, ἀποθ' εἶμαι μισητός, ὀχληρός ἢ γίνομαι ἀντιπαθῆς, κινῶ τὸ μῖσος τῶν ἄλλων κατ' ἔμοῦ.

ἀπ-ἀχλῶ* ἀπαλλάσσω τῆς ἀχλὺς ἢ τοῦ σκότους.

ἀπ-ἐβαλον, ἀφρ. β' τοῦ ἀποβάλλω.

ἀπ-ἐβην, ἀπ-ἐβησα, ἀφρ. β' καὶ α' τοῦ ἀπο-βαίνω.

ἀπ-ἐβλίσα, ἀφρ. α' τοῦ ἀπο-βλίτω.

ἀπεδάνος, ὄν, δωρ. ἀντὶ ἡπεδανός.

ἀπ-ἐδίλοισα, ὄν (α στερ. + πείδιλον)* ἀνυπόδητος, «ξυπόλητος».

ἀπ-ἐδος, ὄν (α ἀθροιστ. + πείδος)* ἐπίπεδος, πεδιλός, ὁμαλός.

ἀπ-ἐδρῦφθην, παθ. ἀφρ. α' τοῦ ἀπο-δρῦπτω.

ἀπ-ἐδος (βλ. ἀπ-εσθίω*).

ἀπ-ἐειπε, ἐπ. γ' ἐν. διοιστ. τοῦ ἀπειπεῖν (β βλ.).

ἀπ-ἐεργε, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀπο-εργω.

ἀπ-ἐησιν, ἐπ. ἀντὶ ἀπ-ἦ, γ' ἐν. ὅποι. ἐν. τοῦ ἀπ-εἰμι (εἰμί).

ἀπ-ἐθανον, ἀφρ. β' τοῦ ἀπο-θνήσκω.

ἀπ-ἐθίζω* «ξεουνηθίζω» τινά.

ἀπ-ἐίδον, ἀφρ. ἀπ-ἰδεῖν, ἀφρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, χρησιμοποιοῦμενος ὡς ἀφρ. τοῦ ἀφ-οράω* ἀποστρέφω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τι(νος) καὶ τὸ κατευθύνω ἀλλαγῶς, θάλω πρὸς ἄλλο μέρος ἢ καὶ ὅπως, στρέφω τὸ βλέμμα μου πρὸς τι

ἀπ-εἰδ-αρχία, ἦ* τὸ νά μή εἶναι τις πειδαρχικός.

ἀπ-εἰθεῖσα, ἦ (ἀπειθής)* τὸ μή πειθεσθαι, μή ὑπακούειν, ἀνυπακοή.

ἀπ-εἰθέω, μέλ. -ήσω (ἀπειθής)* ἀρνούμαι (ἀπορρίπτω) συμβιβασμὸν, εἶμαι ἀπειθής, ἀρνούμαι ὑπακοήν ἢ δὲν πειθόμαι.

ἀπ-εἰθῶν, ἀπ-εἰθῶσαν. ἰων. ἀντὶ ἀφ-εἰθῆ, ἀφ-εἰθῆσαν, γ' ἐν. καὶ πληθ. παθ. ἀφρ. τοῦ ἀφίημι.

ἀπ-εἰθῶς, ἐς (α στερ. + πείθεσμαι)* ὁ μὴ ὑπακούων, ἀνυπάκοος ἢ ἐπὶ πλείων, δυσμεταχειρίσιος, δυσκόλως κυβερνώμενος.— **II** (πειθω) ἐνεργ. ὁ μὴ πειθῶν.

ἀπ-εἰκάζω, μέλ. -άσω* ἀντιγράφω, ἀπεικονίζω ἢ ἐκφράζω διὰ συγκρίσεως ἢ προμ. παρομοιάζω πρὸς τι, συγκρίνω, παραβάλλω, πρὸς τι.— **II** ὡς ἀπεικασαί=καθ' ὅσον δύναται τις νά εἰκάσῃ (νά συμπεράνη ἐξ εἰκασίας)=λατιν. ui licet conlucere.

ἀπ-εἰκάσῃ, ἦ* ἀπεικόνισις.

ἀπ-εἰκάσμα, τό ὁμοίωμα.

ἀπ-εἰκ-στέον* ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀπεικάζω* δεῖ ἀπεικάζειν ἢ ἀπεικασαί.

ἀπ-εἰκονίζω (ἀπὸ+εἰκών)* ἀπεικάζω, παριστῶ ἐν εἰκόδι, προσωπογραφῶ.

ἀπ-εἰκότως, ἀπ-εἰκόως (βλ. ἀπ-εἰκόως).

ἀπ-εἰλέω, ἐπ. ἀντὶ ἀπειλέω B (β βλ.).

ἀπ-εἰλέω (A), μέλ. -ήσω (ἀπὸ+εἰλέω)* πιέζω σκληρῶς, συνυδῶ* παθ. ἀπειλήθεις ἐς ἀπορίην, ἐς ἀναγκάην=περιελθὼν εἰς μεγάλην στενωφρίαν.

ἀπειλέω (B), μέλ. -ήσω (ἀπειλή)* ἀπειλῶ, φοβερίζω (λατ. mihiari) μετ' ἀφρ., ἀπειλῶ νά πράξῃς τι.— **II** ἐκφέρω (ἐκατομίζω) πομπῶδες ἀπειλῶς ἢ μεγαλαυχῶ, κόμπάζω (λατ. gloriari).— **III** διαβεβαιῶ, ὑποσχόμαι «τάζω».— **II** παθ. τρομοκρατοῦμαι δι' ἀπειλῶν.

ἀπειλή, ἦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. αἰ ἀπειλαί=δτι καὶ νῦν ὀνομάζομεν ὅπως, ἀπειλαί, «φοβέρες» ἢ ὡς. καυχῆσις ἐπὶ, πομπῶδες ὑποσχέσεις, «παχιά λόγια» ἢ ἐν τῷ ἐν. ἐπαπειλήσις, τὸ ἀπειλεῖν.

Ἔτυμ. ἰ ἀβεδ. ἔτυμολ.* κατὰ τινας συγγεν. τῷ *pellare ἐν τῷ appellare* πρὸλ. παλ.-γερμ. spel=ὄμιλλα. **ἀπ-εἰληθείς**, μτχ. παθ. ἀφρ. α' τοῦ ἀπ-εἰλέω A (ἀπὸ + εἰλέω).

ἀπειλήμα, -ατος, τὸ=ἀπειλή.

ἀπ-εἰλημένος, μτχ. παθ. πρτ. τοῦ ἀπ-εἰλέω A (ἀπὸ + εἰλέω).

ἀπειλήτην, ἐπ. ἀντὶ ἡπειλεῖτην, γ' δοικ. πρτ. τοῦ ἀπειλέω B (ἀπειλή).

ἀπειλήτηρ, -ῆρος, ὁ (ἀπειλέω)* ὁ ἀπειλῶν, κομπάζων. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἀπειλήτηριος, α, ὄν* ὁ ἀπειλητικός.

ἀπ-εἰληφα, ἐνεργ. πρτ. τοῦ ἀπο-λαμβάνω.

ἀπ-εἰλλω (εἶλλω)* ὀπωδῶ, ἀποφράσσω.

ἀπ-εἰμι (A), μέλ. ἀπ-έσομαι (ἀπὸ+εἰμί)* ἀπουσιάζω, εἶμαι ἄπῶν, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τι(να) ἢ ἀπλῶ. εἶμαι μακρὰν ἢ ἄπῶν ἢ ἐπὶ πραγμ. ἔλλείπω, δὲν ὑπάρχω. Παρ' Ὅμ. συνήθεις τύποι εἶναι ὁ πρτ. ἀπῆν, ἐπ. ἀπῆν, γ' πληθ. ἄπεσαν καὶ ἐπ. μέλ. ἀπέσομαι.

ἀπ-εἰμι (B) (ἀπὸ+εἰμι)* ἀπέρχομαι μακρὰν, ἀναχωρῶ ἢ ἐν. Ὅρ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ σγμ. μέλ.=δὲ ἀπέλθω. Προστ. ἀπῆθι, μτχ. ἀπῆων.

ἀπ-εἰπέμεν=ἀπειπεῖν (βλ. τὸ ἐπ. ἀπειπεῖν).

ἀπ-εἶπον, ἀφρ. ἀπειπέην, ἐπ. ἀποειπέην ὡς. ἀφρ. α' ἀπειπα, μέσ. ἀπειπάμην* μέλ. ἀπερῶ, πρτ. ἀπειρηκα* ὁ ἐν. ἀναπληροῦμαι διὰ τῶν ἀπόφθμ. ἀπαγορεύω* ὁμιλῶ, λέγω, ἢ ὁμιλῶ μετὰ παρησιας, ἐλευθεροστομῶ.— **II** ἀπαγορεύω, ὁπότε ἀκολουθεῖ μὴ + ἀφρ. ἀπῆπον αὐτὸν μὴ ποιεῖν = ἀπηγόρευσα εἰς αὐτὸν νά πράξῃ—τὸ ἀπειρημένον=τὸ ἀπηγορευμένον.— **III** ἀρνούμαι, ἀπαρνούμαι, δὲν ἀναγνωρίζω, ἐγκαταλείπω: ἀπειλασθαι τὸν υἱὸν=δὲν ἀναγνωρίζω τὸν υἱὸν μου—ἀπειπεῖν ὄψιν = ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω (ἀποσβῶ) τὸ δράμα (τὴν ὄπτασιον, τὸ δνείρον) διὰ προσφορῶν (διὰ θυσιαῶν).— **IV** ἀρνούμαι, ἀπορρίπτω.— **V** ἀμτβ., ἀποκάμνω, ἐξαντλοῦμαι, κουράζομαι ἢ μετὰ δοτ. προσ., εἶμαι ἐλλειπής ὡς πρὸς τινα, χρεωκοπῶ ὡς πρὸς τινα, ἀποτυγχάνω ὡς πρὸς τινα, στεροῦμαι τινος: ἀπειρηκένας φίλους = ἔχω ἀποτύχει ὡς πρὸς τοὺς φίλους μου ἢ ἀλλ' ὅμως ἀπειρηκένας χρήμασιν = ἔχω πτωχεύσει (τ. ἔ. μετὰ δοτ. πράγμ.= ἀποτυγχάνω, ὑπολείπομαι ἐν τινι).— μετὰ μτχ. ἀπειρηκα καθήμενος = ἔχω κουρασθῆ νά κώδημαι.

ἀπ-εἶραντος, ὄν (α στερ. + πέρας)* ἀπείραντος=ἀτελείωτος, «ἀπέραντος», ἀπειρός.

ἀπ-εἶρατος, ὄν (α στερ. + πειράζω)* ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πειρασμὸν, ὁ μὴ δοκιμασθεῖς, ἀδοκιμαστος.

ἀπ-εἶράτος, ὄν (α στερ. + πειράομαι), δωρ. ἀντὶ ἀπείρητος (β βλ.)* ὁ μὴ δοκιμάσας, μὴ δοκιμασθεῖς.

ἀπ-εἶράτως=κατὰ ἀπειρούς τρόπους.

ἀπ-εἶργαθῶν, ἐπ. γ' ἐν. ἀπο-εργαθε, ἀφρ. ἀπεργαθεῖν* ποιητ. ἀφρ. β' τοῦ ἀπ-εἶργω (β βλ.).

ἀπ-εἶργω, παρ' Ἡροδ. συν. ἀπ-εργω, ἐπ. ὡς. ἀπο-εργω* μέλ. -ξω ἀφρ. α' ἀπειρξα* ποιητ. ἀφρ. β' ἀπειργαθῶν, ἐπ. ἀπο-εργαθῶν* Παθ. πρτ. ἀπειργμαί* κρατῶ μακρὰν, ἀποκλείω ἀπό... ἢ χωρίζω τι ἐπό... ἢ κρατῶ τι μακρὰν ἀπό... ἐμποδίζω νά πληρῶσῃ, κρατῶ ὅπως ἢ ἐπὶ ποταμῶν, ἀπεργνῶς = ἀποκομμένος (ἀπὸ τὴν παλαιάν του κολίτην).— **II** διαχωρίζω, διαίρω ἢ ἔθεν ὀρίζω, περιβάλλω ὡς ὄριον, περιορίζω, ἐπὶ θαλάσσιον, ποταμῶν κλπ.— **III** ἀποκόπτω, περιορίζω.

ἀπ-εἶρσιος, α, ὄν καὶ -ος, -ον, (βλ. ἀπερσιός)* ἐπεκτιτ. τύπος τοῦ ἀπειρός.— **II** (πέρας) δνευ ὄριων (περάτων), ἀπέραντος, ἀπειρός, ἀναριθμητος.

Ἔτυμ. Κατὰ τὸν Schulze ἀμφότεροι οἱ τύποι ἀπερσιός-ἀπερσιός εἶναι διασκευαὶ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου* ἀπερσιός (< ἀπερστος < στερ. α + *περστος < πείρω = διαπερῶ) ἢ ἐκάστοτε προτίμησις τοῦ ἐτέρου τῶν τύπων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως του ἐν τῷ στίχῳ.

ἀπ-εἶρηκα, ἀφρ. ἀπειρηκένας, πρτ. τοῦ ἀπειπεῖν (β βλ.).

ἀπ-εἶρημαι, παθ. πρτ. τοῦ ἀπειπεῖν.

ἀπ-εἶρητος, ὄν, ὡς. -η, -ον (α στερ. + πειράομαι)* ὁ δνευ πείρας, ἀνευ δοκιμῆς, καὶ ὅπως: **I** ἐνεργ. ὁ μὴ δοκιμάσας τι, ἦ ἀπλῶ. ὁ μὴ ἐπιχειρήσας, μὴ

ἀποπειραθείς ἢ ὡς. ὁ μὴ ἔχων πειρὰν τίνος, ὁ ἄπειρος ἢ ὀδύσιος εἰς τι. — II Παθ., ὁ μὴ δοκιμασθείς, μὴ ἐπιχειρηθείς.

ἀ-πειρία, ἡ, (ἀπειρος I, πείρα), ἀντιθ. τῆ ἐμπειρία· ἔλλειψις ἐπιδειξιότητος, ἔλλειψις πείρας, «ἀπειριο».— II (ἀπειρος II, πείρας)· τὸ ἀπειρον, τὸ μὴ ἔχον πείρας.

ἀ-πειρίτος, -ον, ἐπ. ἀντι ἀπειρέσιος.
Ἔτυμ.: κατὰ Schulze (<α στερ.+περι (λατ. per)= ὄν δὲν δύναται τις νὰ περιέλθῃ (-ιτος ὡς ἐν τῆ ἀμαξ-ι-τός).

ἀ-πειρό-γαμος, -ον· ὁ μὴ λαβὼν πείραν γάμου, ἀγαμος, παρθένος.

ἀ-πειρό-δακρυς, υ, γεν. -υος (ἀπειρος + δάκρυ)· ὁ ἀπείρως δακρύνων, ὁ ἀκαταπαύστως κλαίων (ἢ καὶ ὁ μὴ ἔχων πείραν δακρύνων).

ἀ-πειρό-δρῶσος, -ον (ἀπειρος+δρῶσος)· ὁ ἄπειρος δρῶσος, ὁ μὴ δρῶσιος, κατὰ τῆς.

ἀ-πειρό-κάκος, -ον (ἀπειρος+κακός)· ὁ μὴ ἔχων πείραν κακοῦ, μὴ γιγνώσκων τί ἐστὶ κακόν· τὸ ἀ-πειρόκακον=ἡ ἀπολοκότης, ἀφέλεια (κυρ. τὸ μὴ ἔχειν πείραν κοκοῦ, τὸ μὴ ὑποπεύειν).— II ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὰς συμφορὰς (ὁ μὴ λαβὼν πείραν κακοῦ).

ἀ-πειρο-κἀλέομαι, ἢ -εὔομαι, ἀποθ.· εἶμαι ἀπειρόκαλος, στεροῦμαι καλαιοδησίας.

ἀ-πειρο-κἀλία, ἡ· ἡ ἀγνοία τοῦ ὠραίου, ἔλλειψις καλαιοδησίας ἢ κατὰ πλῆθ. πράξεις χυδαῖαι, θαναυσότητες. Ἐκ τοῦ

ἀ-πειρο-κἀλος, -ον (ἀπειρος+καλός)· ὁ ἄπειρος τοῦ κολοῦ, ὁ ἄνευ καλαιοδησίας, θάναυσος, χυδαῖος· ἐπιρ. -λαγς.

ἀ-πειρο-λέχης, -ης (ἀπειρος+λέχος)=ἀπειρογάμος (βλ. λ.), ἀπείρως λέχους (ουζυγική κλίνης), ἀγαμος.

ἀ-πειρο-λογΐα, ἡ (ἀπειρος+λόγος)· ἀπεναντιολογία, ὑπερβολικὴ πολυλογία.

ἀ-πειρο-λογος, -ον· ὁ μὴ πεπειραμένος εἰς τὸ λέγειν, μὴ ἐξηλεκμένος εἰς τὴν χρῆσιν λέξεων.

ἀ-πειρο-μάχης, -ου, δωρ. -μάχας, γεν. -α, ὁ (ἀ-σ ε ρ ο ς +μάχη)· ὁ μάχης ἀπείρος, ὁ ἀδοκίμαστος ἐν ἰ.ἀ.ῆ, ὁ μὴ λαβὼν πείραν πολέμου, ἄμαχος, ἀπόλεμος.

ἀ-πειρο-μεγέθης, -ης· ὁ ἔ.ων ἀπειρον μέγεθος, ὁ κατ' ὑπερβολὴν μέγας.

ἀ-πειρο-πλους, -ον· ὁ ἀπείρως θαλασσοπλοῖτας, ὁ μὴ ἐμπειρὸς εἰς τὴν ναυτιλίαν.

ἀ-πείρος, -ον I (α στερ.+πείρα, πειράομαι)· ὁ ἄνευ δοκιμῆς ἢ πείρας πράγματός τινος, ὁ ἀουνήδιος εἰς τι ἢ ὁ μὴ γιγνώσκων τι ἢ ἐντεῦθεν ἀπολ., ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἀπείρος, ἄμαθης.— II (α στερ.+πείρας, πείρας)=ἀπειρέσιος· ὁ ἄνευ πείρας, ἀπείραντος, ἀτελείωτος, ἀναριθμητός. 2) ἐπὶ ἐνδύματων, δι:κτύων κλπ., τὸ μὴ ἔχον τέρμα, ἀτελείωτον (τ. ἔ. ἄνευ διεξόδοι).

ἀ-πειρο-σθενής, -ής· ὁ ἔχων ἀπειρον οἰσθένος, ἀπειροδύναμος.

ἀ-πειροσύνη, ἡ=ἀπειρία (ἔλλειψις πείρας).

ἀ-πειρο-τοκος, -ον (ἀπειρος+τόκος)· ἡ μὴ ἔχουσα πείραν τοκετοῦ, παρθένος, ἡ μὴ ἔχουσα γεννήσει ἀκόμη.

ἀ-πειρων, -ον γεν. -ονος (α στερ.+πείρα, ἐπ. ἀντι πείρας)=ἀπείρος II· ἀπείραντος, ἀτελείωτος, ἀναριθμητός, ἀπείρος.— II (α στερ.+πείρα)=ἀπείρος I· ὁ στερούμενος πείρας.

ἀπ-εἰς, ἰων. ἀντι ἀπ-εἰς, μτχ. ἀρ. β' τοῦ ἀπ-ίημι.

ἀπ-έκ, προθ. μετὰ γεν. (πρὸ φων. ἀπέξ)· μακρὰν καὶ ἔξω, ἔξω καὶ μακρὰν, τινος.

ἀπ-εκ-δέχομαι, μελ. -δέξομαι, ἀποθ.· περιμένω, προσδοκῶ.

ἀπ-εκ-δύω ἢ -δύω, μελ. -δύσω· ἐκδύω τινὰ ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του («τοῦ θγάζω τὰ ρούχα»).—Μέσον, ἀπεκδύομαι, μελ. -δύσομαι· ἐνεργ. ἀρ. β' ἀπεξέδυν, πρκ. ἀπεκδέδυνα· ἐκδύω ἐμαυτὸν ἢ ἐκβάλλω τὰ ἱμάτιά μου, ἐκδύομαι.

ἀπ-εκ-δύομαι βλ. ἀπεκδύω.

ἀπ-έκ-εὔσις, -εως, ἡ (ἀπεκδύομαι)· ἡ ἀποβολὴ (ἐπόρριψις) τῶν ἐνδυμάτων.

ἀπ-έκτις, δωρ. ἀρ. α' (ὡσαὶ ἐξ ἐνστυ. *ἀπο-κίω) =ἀπέβαλε (=ἔχασε).

ἀπ-εκ-λαγνάομαι, μέσ.· λημονῶ ὄλως διόλου.—ἐπ. ἀρ. β' μέσ. Πρῶστ. ἀπεκλάθεσθε θΐμβροσ· λημονήσατε ἐντελῶς τὴν κατάληξιν σας.

ἀπ-εκ-λελάθεσθε (βλ. προηγ.).

ἀπ-εκ-λογΐα, ἡ, ἀντιθ. τῆ ἐκλογΐα· ἀπόρριψις.

ἀπ-εκρέμωσα, ἀρ. α' τοῦ ἀποκρεμάννυμι.

ἀπ-έκτάνον, ἀρ. β' τοῦ ἀποκτείνω.

ἀπ-έκτάτο· μέσ. ἀρ. μετὰ παθ. σημ. τοῦ ἀποκτείνω.

ἀ-πέκτητος, -ον (α στερ.+πεκτέω)· ἀκτένιος, ἀσυγγύριος.

ἀ-πεκτος, -ον· τῆ προηγ.

ἀπ-ελαύνω, μελ. -ελάσω, ἀττ. ἀπελῶ· πρκ. ἀπελήλακα.—Παθ. ἀρ. α' ἀπηλῶθην· πρκ. ἀπελήλασμαι καὶ -ἄμαι· ὡς ἀπαντᾷ ὁ τύπος ἀπέλα ὡς Πρῶστ. τοῦ ἀπλοῦ ἐν. ἀπ-ελάω· δωρ. ἀρ. β' ἀπῆλαον· ἀποδιώκω, ἀποβάλλω, ἐξορίζω, ἐξώδω.— II ἀπελαύνειν στρατὸν=ἀπομακρύνω στρατὸν ἢ ἐντεῦθεν, ὡσαὶ ἀμτβ., πορεύομαι, ἀ/αχωρῶ ἢ ὡς. (ἐνν. ἵππον) ἀπέρχομαι ἔφπρος.—Παθ., ἀποδιώκομαι μακρὰν ἢ ὅθεν, ἀποκλειομαι ἀπὸ τίνος πράγμ. ἢ γεν., εἶμαι μακρὰν ἀπὸ...

ἀπ-ελάω=ἀπ-ελαύνω (βλ. λ.)

ἀπ-ελέγμα, τό (καὶ ἀπελέγμος, ὁ)· κακὴ φήμη (κυρ. τὸ ἀπελέγχεσθαι, ἐξέλεγις). Ἐκ τοῦ

ἀπ-ελέγγω, μελ. -έγξω· ἐξελέγγω, ἐπικρίνω, ἀνασκευάζω, ὄλως διόλου.

ἀ-πέλεθρος, -ον (α στερ.+πέλεθρον)· ἀμέτρητος, ἀμέτρος, ἀπείρος· τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ.=ἀπείρως μακρὰν.

ἀπ-έλειψα, ἀρ. α' τοῦ ἀπο-λείβω (καὶ οὐχὶ τοῦ ἀπολείπω).

ἀπ-ελέσθαι, ἀπ-ελόμενος, ἰων. τύποι ἀντι ἀφελ-, ἀφρ. καὶ μτχ. μέσ. ἀρ. β' τοῦ ἀφαιρέω.

ἀπ-ελευθερία, ἡ (ἀπελευθερος)· ἡ χειραφετησις δούλου ἢ ἀπελευθέρωσις· δούλου καὶ ἡ πολιτογράφησις του εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐλευθέρων ἢ κατὰστασις τοῦ ἀπελευθέρου (λατ. libertinitas).

ἀπ-ελευθερικός, ἡ, ὄν· ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀπελευθέρου. Ἐκ τοῦ

ἀπ-ελεύθερος, ὁ· δούλος χειραφετηθείς, χειράφρετος (λατ. libertus, libertinus). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπ-ελευθερώω, μελ. -ώσω· ἀπελευθερώνω, ἐλευθερώνω ἢ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν εἰς δούλον, χειραφετῶ.

ἀπ-εληλύκα, πρκ. τοῦ ἀπ-ελαύνω.

ἀπ-εληλύθα, πρκ. τοῦ ἀπ-έρχομαι.

ἀπ-ελεδῖν, ἀφρ. ἐνεργ. ἀρ. β' τοῦ ἀπέρχομαι.

ἀπ-ελίσσω· ἐκτυλίσσω, ἀξετυλίγω.

ἀπ-έλω, ἰων. ἀντι ἀπ-έλω.

ἀπέλλα, ἡ, λακων. ἀντι ἐκκλησία=συνέλευσις.

ἀπελλάζω, λακων. ἀντι ἐκκλησιάζω (βλ. λ.).

Ἀπέλλαι, αἰ· ἐορτὴ καθ' ἣν προσεφέροντο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Λαθυαδῶν θυσίαι καλούμεναι ἀπελλαῖα.

ἀπελλαῖα, τ'· θυσίαι τελούμεναι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀπελλῶν.

Ἀπελλαιός, ὁ· ὄνομα μῆγος διαφόρων δωρικῶν πόλεων (Δελφῶν, Ἐπιδαύρου κ. ἄ.).

ἀπέλλητος, ὁ=ἀνταγωνιστής.

ἀ-πέλος, τό (πέλλα Β)· ἔλκος μὴ ἐπουλωθὲν εἰδίτι.

ἀπ-έλου, γ' ἐν. ἀπηρχ. ἀττ. πρτ. τοῦ ἀπο-λούω (ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ ἀπο-λόω).

ἀπελπίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ιῶ· ὡθὼ πρὸς ἀπελπίαν, φέρω εἰς ἀπεπίαν ἢ ἀμτβ. ἀπελπίζομαι. 2 =ἐλπίζειν ἀπὸ τίνος=ἔχω ἐλπίδας ἀπὸ τι.

ἀπ-ελπισμός, ὁ· ἀπελπίσια, ἔλλειψις ἐλπίδος.

ἀπ-εμῶ, μελ. -έσω· ἐξερῶ (ἐξερῶ), ἀποπτύω.

ἀπ-εμνήσαντο, γ' πλῆθ. μέσ. ἀρ. α' τοῦ ἀπομνησκώ.

ἀπ-εμόρξατο, γ' ἐν. μέσ. ἀρ. α' τοῦ ἀπ-ομῶζννυμι (ὁ βλ.).

ἀπ-εμ-πολάω, μελ. -ήσω· διαδέτω τι διὰ πωλήσεως ἢ ἀνταλλαγῆς. 2) ἀγοράζω καὶ πωλῶ· προδίδω, «ἀεμπολῶ».

ἀπ-έναντι, (ἀπὸ+έναντι), ἐπιρ.· καταντικρῶ, ἀπέναντι (μετὰ γεν.) ἢ ὡς.

ἀπ-εναντίον, ἐπίρ.=ἀπέναντι (βλ. λ.).

ἀπ-εναρίζω, μελ. -ίζω· ἀπογυμνῶ τινα ὅπο τὰ ὄπλα του, ὁ σκυλεύω, τὸν λαφυραγωγῶ.
ἀπ-ενάσασατο, γ' ἔν. ἐπικ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀπο-ναίω.
ἀπ-ενεγκασθαι, ἀπφ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀποπέρω.
ἀπ-ενεικα, ἐπ. ἀντὶ ἀπῆνεικα ἢ ἀπῆνεικα, ἄορ. α' τοῦ ἀποπέρω· ἀπφ. παθ. ἄορ. α' ἀπενειχθῆναι.
ἀπ-ενεῖψω (βλ. ἀπ-εννεῖπω).
ἀπ-ενδῆς, ἐς (α στερ.+πένθος)· ὁ μὴ πενθῶν, ὁ ἀπηλλαγμένος πένθους.
ἀπ-ενέδητος, ον (α στερ.+πενθέω)· ὁ μὴ θρηνηθείς, δι' ὃν οὐδεὶς ἐπένηθσεν.— || =ἀπενθῆς, ὁ μὴ πενθῶν.
ἀπ-ενιαυτέω, μελ. -ήσω ἢ ἀπ ενιαυτέω, μελ. -ίσω (ἀπὸ +ἐνιαυτός)· ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν δι' ἔν ἔτος.
ἀπ-ενιαυτήσις, -εως, ἴ· ἢ ἐπὶ ἔν ἔτος ἐξορία.
ἀπ-ενιαυτίσω, ἀτ. μελ. -ίω· ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν ἐπὶ ἔν ἔτος· βλ. καὶ ἀπενιαυτέω.
ἀπ-ενιαυτίσις, -εως, ἴ· =ἀπενιαυτήσις (βλ. λ.).
ἀπ-ενιαυτισμός, δ' =ἀπενιαυτίσις (βλ. λ.).
ἀπ-εννέπω (καὶ ἀπ-εννέπω)· ἂ ἀγορεύω (συν. τῷ ἀπανδῶ δ βλ.)· ἀπεννέπω σε μὴ ποιεῖν=σοῦ ἀπαγορεύω νά πράξης τι.— || διατάσσω ἀποχὴν ἀπό τινος· ἀπεννέπειν τινα θαλάμων = ἀποδῶκε τινα ἐκ τῶν θαλάμων.
ἀπ-έξ (βλ. ἀπέκ).
ἀπ-εζικῶς, ἀττ. ἀπεικῶς, -υῖα, -ός, μτχ. παρακ. τοῦ ἀπέοικα· παράλογος, ἀνάρμοστος, ὀδίκος· Ἐπίρ. ἀπειοικῶτως=παράλογος, ἀναρμόστος.
ἀπ-ἐπαντος, ον (α στερ.+πεπαίνω)· ὁ μὴ πεπανθείς, ὁ μὴ ὠριμάσας, ἄωρος.
ἀπ-ἐπειρος, ον (α στερ.+πέπειρος)· ὁ μὴ ὤριμος, ἄωρος, παρόκαιρος.
ἀπ-επλάγχθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀπο-πλάζω.
ἀπ-επλευσα, ἄορ. α' τοῦ ἀπο-πλέω.
ἀπ-επλωσ, ον (α στερ.+πέπλος)· ὁ ἄνευ πέπλου (ἢ γεν. ἐνδύματος), ὁ φορῶν τὸν χιτῶνα μόνον.
ἀπ-ἐπλω, συντετμ. τύπος ἀντὶ ἀπέπλωσε, ἰων. ἀντὶ ἀπ-ἐπλωσε, γ' ἔν. ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ ἀπο-πλέω.
ἀπ-ἐπνευσα, ἄορ. α' τοῦ ἀπο-πνέω.
ἀπ-επτάμην, ἄορ. β' τοῦ ἀπο-πέτομαι.
ἀπ-επετος, ον (α στερ.+πέσσω, μέλ. πέψω)· ἄερατος, ἀμαγερευτος, ὀχύνητος.
ἀπερ, οὖν. πληθ. τοῦ ὄσπερ (β βλ.)· παρ' ἀττ. συγν. ὡς ἐπίρ.=ὄσπερ.
ἀπ-ἐπρασ, ον (α στερ.+περαίνω)· ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀπειρος, ἀτελείωτος, ἀναριθμητος.
ἀπέρρασις, ἴ (ἀπερῶ)· ἔμετος.
ἀπ-εράτος, ον (α στερ.+περάω)· ὃν δὲν δύναται τις νά περάσῃ.
ἀπ-εράτωτος, ον (α στερ.+περατόω)· = ἀπέρα-τος (β βλ.).
ἀπερῶ, μέλ. -άσω· ἔξεμῶ, κάμνω ἔμετον.
ἀπ-εργάζομαι, μέλ. -άσομαι· πρκ. ἀπ-εργασσάμαι· μετὰ σήμ. ἐνεργ. καὶ παθ.· ἀποθ.· κατεργάζομαι τι, ἀποτελεῖων τι, τελειῶς || μτχ. πρκ. ἀπειργασμένος = ἐντελῶς ἀποτελειωμένος || ἐπὶ ζωγράφου, ἀποτελεῖων διὰ χρωμάτων, παριστάνω ἢ ἐκφράζω τὴν πλήρωσιν || γενικῶς, σχηματίζω, δημιουργῶ. 2) ἀποτελειῶν μίαν σύμβασιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπ-εργασία, ἴ· ἢ ἀποτελειῶσις, ἢ συμπλήρωσις || τὸ παράγειν, δημιουργεῖν, τι, τὸ προξενεῖν τι.
ἀπ-εργαστικός, ἴ, ὄν· ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀπεργάζεσθαι.
ἀπ-έργω, ἰων. ἀντὶ ἀπ-εἶργω.
ἀπ-έρω, μελ. -ξω· φέρω εἰς πέρας, τελειῶν.
ἀπερ-εἶ, ἐπίρ.=ὄσπερ (ἐκ τοῦ ἀπερ, β βλ.).
ἀπ-ερείδω· στήριζω, προσηλῶν στε εἶ. — μέσ. μέλ. ἀπερείδομαι, ἄορ. ἀπερῆσάμην, ἀλλ' ὅμως παθ. πρκ. ἀπερῆσσομαι· προσηλῶ, στερεῶν, ἑμαυτὸν στερεῶς ἐπάνω εἶς τι, τ. ἔ. ὑποστηρίζω ἑμαυτὸν ἐπὶ τινος πράγματος, βασίζομαι εἰς τι || ἐνδιατρίβω, ἐπιμένω, ἐπὶ τινος, ὡς. κατασταλάζω εἰς ἰδιαίτερον μέρος || ἀπολ., ἄκκομυθῶ, ἀσκαλίνω πρὸς τι.
ἀπερείσιος, ον, ποιητ. = ἀπειρέσιος ἀπερείσια ἀποινα=ἀπειρα, ἀμέτρητα, δῶρα (λύτρα). [α στερ.+πεῖρα, ἀπειρος (<ἀπερῆς)].

ἀπ-έρεσις, -εως, ἴ· τὸ ἐρεῖδεσθαι (στηρίζεσθαι) ἐπὶ τινος, πίεσις, ἀντίστασις.— || ἐπιβολή (π. χ. Τιμωρίας).
ἀπ-ερεύγομαι μέσ., ερεύγομαι, ἔξεμῶ || ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι.
ἀπ-ερημός, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τι ἐντελῶς ἔρημον.
ἀπ-ερητῶ, μελ. -ύσω· κωλύω, ἐμποδίζω.
ἀπερ-γένητος, ον (α στερ.+περιγέννομαι)· ἀκατανίκητος.
ἀπερ-δρακτος, ον (α στερ.+περιδράσσομαι)· ὃν δὲν δύναται τις νά συλλάβῃ, ἀκατάληπτος.
ἀπερ-εργος, ον· ἄπλους, ἀπέριτος, λιτός, ἀφελής, μὴ ἐξεζητημένος.
ἀπερ-εραλῆτος, ον (α στερ.+περιεραλέω)· ὁ ἀνυπέροβητος (ἀκατανίκητος) εἰς τὴν φλυαρίαν.
ἀπερ-ελητος, ον (α στερ.+περιλαμβάνω)· ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, μὴ δυνάμενος νά περιληφθῇ || ἀπερίγραπτος, ἀπερίοριστος, ἀκαθόριστος.
ἀπερ-μέριμνος, ον (α στερ.+μερίμνα)· ἀμέριμνος, ἀφροντής, ἀπερίσκεπτος· ἐπίρ. -νωσ = ἀμερίμνως, ἀφροντίστως.
ἀπερ-νότος, ον (α στερ.+περινοῶ)· ἀκατανόητος || ἀπροσοδοκῆτος.
ἀπερ-όπος, ον (α στερ.+περιόψομαι)· ὁ μὴ ὀρῶν πέραν ἑαυτοῦ, ὁ ἀδιαφορῶν διὰ τὸ πᾶν, ἀμέριμνος, ὀδίαφορος.
ἀπερ-σκεπτος, ον (α στερ.+περιοκέπτομαι)· ὁ μὴ σκεπτόμενος, ἀπερίσκεπτος, ἀμέριμνος, ἀοχάστος· ἐπίρ. -τως.
ἀπερ-σπαστος, ον (α στερ.+περιοσπῶ)· ὁ μὴ περισπόμενος (τῆδε κάκεϊσε), ὀδίατάρακτος· ἐπίρ. -τως=ὀδίαταράκτως.
ἀπερίσσις, ἀττ. -ττος, ον (α στερ.+περισσῶ)· ὁ ἄνευ περισσείας (ἄνευ περιττοῦ, πλεονάζοντός τινος), ἄπλους, λιτός, <ἀπέριτος>.
ἀπερ-στάτος, ον (α στερ.+περι-ίσταμαι)· περὶ ὃν οὐδεὶς ἴσταται, ἐπομ. ἔρημος, ἀπροστάτευτος, ἀνυπεράσπιστος.
ἀπερ-τήματος, ον (α στερ.+περιτέμνω)· ὁ μὴ περιτετμημένος, μὴ περικεκομμένος, μὴ περιορισμένος.
ἀπερ-τροπος, ον (α στερ.+περιτρέπω)· ὁ μὴ ἐπιτρέφων, ἀνεπιτροφός || ἀδιαφορός, ἀμέριμνος, ἔξ ὁ στος.
ἀπερίττος· βλ. ἀπέριστος.
ἀπερ-ρῆθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀπερῶ (β βλ.).
ἀπερ-ρηγῆσι, γ' πληθ. παρακ. β' τοῦ ἀπο-ρηγῶ.
ἀπερ-ρω· ἀπέρχομαι, ἐξεκομπίζομαι, ἐγκρεμοτσακίζομαι· Πρσστ. ἀπερρω = φύγ' ἀπ' ἐδῶ, ἐξεκομπίσου=λατ. *abi in malam rem*· βλ. καὶ ἀπλοῦν ἔρρω.
ἀπερρυγῶ· ἐξερεύγομαι, ἔξεμῶ || ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι || ἀπολ. ερεύγομαι.
ἀπερρυθρίω, μελ. -ῶσω· ὀφίνω κατὰ μέρος τὰ ἐρυθρήματα (<τῆ ντροπή>), δὲν ἐρυθρίω, δὲν κοκκινίζω || εἶμαι ἀνασχιντος.
ἀπερρυῶ, μελ. -ξω (δπλ + ἐρύω)· ἀπωδῶ, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω.— Μέσων, ἀπέχω, ἀφίσταμαι, παύω.
ἀπερρυσιθῶ, μελ. -ώσω (ἐρυσίθη)· καταστρέφω δι' ἐρυσίθης (νέσσω τῶν ψυτῶν) || παράγω ἐρυσίθην.
ἀπερρυῶ, μελ. -ύσω· ἀποσοφῶ ἀπὸ τι, τραζῶ.
ἀπερρυχομαι, μελ. -ελεύσομαι· ἄορ. β' -ῆλῆθον, -ῆλθον· πρκ. -ελήλῆθα· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἐκ τινος τόπου || ἀπερρυσομαι εἰς... = πορεύομαι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο.
ἀπερρυῶ, ἰων. ἀπερρυῶ, μελ. ἄνευ ἔνεστος. ἐν χρήσει· πρκ. ἀπερρυκα· μέσ. μελ. ἀπερρυομαι· παθ. ἄορ. α' ἀπερρυθῆναι (βλ. ἀπερρυῶ)· ὀμιλῶ μετὰ θράσους, «τὰ λέω δὲς ἀπὸ τὰ δόντια».— || ἀπαγορεύω· ἀπερρυῶ σε μὴ πράττειν=σοῦ τὸ ἀπαγορεύω νά τὸ κάμης.— || ἀπαρνοῦμαι, ἀποκηρῶνται, δὲν ἀναγνωρίζω.— || ἀρνοῦμαι, ἀπορρίπτω. — V ἄμτχ. ἀπ-καίμνω, κουράζομαι, ἐξαντιλοῦμαι, χάνομαι (πρβ. ἀ εἶπρον).
ἀπερρυῶ, -εως, δ'· ὁ ἐμφοδίζω, ὁ κωλύων || ὁ ματαίωνων, ὁ παραλύων. — Έκ τοῦ
ἀπερρυῶ, μελ. -ήσω· ἀποσοφρομαι, ἀποχωρῶ, ἀπό.. Έκ τοῦ

ἀπερωλή, ἡ ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀποχώρησις.— || ἑμπόδιον.

ἀπερωλήσειας, β' ἐν. ἀορ. α' ἔβκτ. τοῦ ἀπερωλώω.

ἀπερωτός, ον (ἀπό+ἔρωτος) ὁ μὴ ἔρων, ὁ μὴ ἔχων ἔρωτα.

ἀπ-ες, ἰων. ἀντί ἀφ-ες, Προστ. ἀορ. β' τοῦ ἀφ-ίημι.

ἀπεσκέομαι, (ἐσθήης) μεσ., ἐκδύω ἑμαυτόν, ἐκδύομαι.

ἀπεσθίω, μέλ. ἀπέδομαι· πρκ. ἀπεθήδοκα· παθ. ἀορ. α' ἀπηθέσθη· τρώγω ἢ «βοκανίζω» (τρωγαλίζω, περιτρώγω) || κατατρώγω.

ἀπεσκεδάσα, ἀορ. α' τοῦ ἀπο-σκεδάννυμι.

ἀπεσκής, ἐς (α στερ.+πέσκος) ἄνευ δερματός, ἀκόλυπτος.

ἀπεσσεύεται, ἀντί ἀπέσεται, γ' ἐν. μέλ. τοῦ ἀπειμι.

ἀπεσσοῦσα, λακων. ἀντί ἀπεσούη, παθ. ἀορ. β' τοῦ ἀποσεύω ἀπῆλθε, «πᾶσι πιά», δέν ὑπάρχει, ἀπέδανεν.

ἀπεσοῦμην, ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἀποσεύω.

ἀπεστήν, ἀορ. β' τοῦ ἀφ-ίστημι.

ἀπεστραμμένος, ἐπ.ρ. (ἀποστρέφω) κατ' ἀντίστροφον τρόπον.

ἀπεστράφατο, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ ἀποστρέφω.

ἀπεστώ, -οῦς, ἡ (ἀπειμι, εἶμι), ἰων. λέξις· τὸ νά εἶναι τις ἀπών, ἀπουσία· βλ. εὔεστώ.

ἀπέτηλος, ον (α στερ.+πέτηλον) ὁ ἄνευ πετάλων, ἄνευ φύλλων.

ἀπετρέπον, ἀορ. β' τοῦ ἀπο-τρέπω.

ἀπευδοκέω ἔρχομαι εἰς ἀπελπισμόν, εἰς ἀπόγνωσιν, ἀπελπίζομαι.

ἀπευθάνατίξω ἀποδνήσκω μακαρίως.

ἀπευθής, ἐς (α στερ.+πυνθάνομαι) ὁ μὴ ἔρευνηθεῖς, ὁ ἔξετασθεῖς, ἀνήκουστος, ἀνεξέταστος, ἀνερευνητός || ἄγνωστος (λατ. ignotus).— || ἐνεργ., ὁ μὴ ἔρευνησας, μὴ ζητήσας πληροφορίας, ὁ ἄγνωστος (λατ. Ignarus).

ἀπευθύνω, μέλ. -ῦνώ· καθιστῶ τι πάλιν εὐθύ, «ισιάζω» || ἀνεγείρω ἐκ νέου || μτφρ. ἐπαναφέρω, ἀποκαθιστῶ || ὀδηγῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, διοικῶ || χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνειν || διευθύνω, ὀδηγῶ, τὰς χεῖρας δια τῶν ἀλύσεων (τ. ἔ. δένω τὰς χεῖρας).

ἀπευκταῖος, α, ον· = τῷ ἔπομ.

ἀπευκτός, ον (ἀπεύχομαι) ὄν τις εὐχεται νά μὴ ἔξη, ἀνεπιθύμητος || ἐπάρατος, κατηγορούμενος.

ἀπευνάζω, μέλ. -άσω· τόν νανουρίζω· νά κοιμηθῆ || κατευνάζω, καταπραίνω.

ἀπευτακτέω πληροῦν τακτικῶς.

ἀπευτελιζῶ καθιστῶ τι εὐτελέες, ἐξετελιζῶ.

ἀπευφημέω = ἀπεύχομαι (βλ. λ.), λατ. abominari.

ἀπευχέτος, ον = ἀπενκτός (βλ. λ.). Ἐκ τοῦ ἀπεύχομαι, μέλ. -ξομαι, ἀποθ. εὐχομαι νά μὴ γίνῃ τι, τὸ ἀποστέρω (λατ. deprecari).

ἀπεύω βλ. ἀφεύω.

ἀπευινίζω πωλῶ εὐθηνά.

ἀπεφθίδον, ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-φθίνω.

ἀπεφθίτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἀποφθίνω.

ἀπεφθός, ον, ἀντί ἀφεφθός (ἀφ-έρω)· καλοβρασμένος, διυλιόμενος || ἀπεφθός χρυσός = καθαρός, ἀκήρατος, ἀμιγής, χρυσός (λατ. aurum recocium).

ἀπεχθαίρω, μέλ. -ἄρω· ἀορ. α' ἀπήχθησα· μισῶ καθ' ὑπερβολήν.— || ποιῶ τι(να) λίαν μισητόν.

ἀπεχθάνομαι, μέλ. -εχθήσομαι· ἀορ. β' ἀπηχθήσῃ, ἀπρφ. ἀπεχθήσθαι· πρκ. ἀπήχθημαι· παθ. μισοῦμαι || ἐπιούρω τὴν ἀντιπάθειαν || εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντιπαθητικός ὡς· κινούμαι, ἐξωδοῦμαι, πρὸς τὸ μῖσος· οὔτε τί μοι πᾶς δήμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει = οὔτε ὄλος ὁ λαός ἐξωδημένος εἰς μῖσος ἐναντίον μου ὀργίζεται κατ' ἐμοῦ.— || Ἀποθ. ἐν ἐνεργ. σημ., κινῶ, προκαλῶ, μῖσος· λόγοι ἀπεχθάνομενοι = λόγοι προκαλοῦντες μῖσος || μετὰ δοτ. προσ., εἶμαι ἢ γίνομαι μισητός εἰς τινα.

ἀπέχθεια, ἡ (ἀπεχθήης)· ἐχθρότης, μῖσος, ἀντιπάθεια || κατὰ πληθ. = ἐχθρα· δι' ἀπεχθείας τινὶ ἐλθεῖν = μισοῦμαι ὑπὸ τινος.

ἀπέχθημα, -ατος, τό· πᾶν ὅτι μισεῖ τις.

ἀπεχθίμων, ον· = τῷ ἔπομ.

ἀπε-εχθής, ἐς (ἀπό+ἔχθος)· μισητός, ἐχθρικός.

ἀπε-εχθητικός, ἡ, ὄν· πλήρης ἐχθρας, φθονερός· ἀντίθ. τῷ κόλαξ.

ἀπε-έχδομαι = ἀπε-εχθάνομαι (βλ. λ.).— Παθ. (ἀπό+ἔχθος)· μισοῦμαι ἢ εἶμαι μισητός.

ἀπε-εχθῶς, ἐπ.ρ. τοῦ ἀπεχθήης· ἀπεχθῶς ἔχω = διακείμαι ἐχθρικός πρὸς τινα.

ἀπε-έχω, μέλ. ἀφέξω καὶ ἀποσχίσω· ἀορ. β' ἀπέσχον· κρατῶ μακράν, τηρῶ μακράν, ἀπό... || διαχωρίζω.— Μέσον, ἀπέχομαι χεῖρας τινος = κρατῶ τὰς χεῖρας μακράν ἀπό τινα || ἀλλ' ὁμως ἀπέχομαι ἀπολ. = κρατῶ ἑμαυτόν μακράν ἀπό τι, ἀπέχω ἀπό..., ἀφίσταμαι ἀπό...— || ἀμτβ., εἶμαι μακράν ἀπό..., μετὰ γυν. τόπου· τῆς πόλεως οὐ πολλὴν ὁδὸν ἀπέχει = δέν εὐρίσκεται εἰς πολὺ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆν πόλιν || σημ. ὡς, ὡς καὶ τὸ μέσον, ἀπέχω ἀπὸ ἔν πράγμ.— || ἔχω τι πλήρες, λαμβάνω τι πλήρες («παίρνω σωστόν»)· ἀπέχω μισθόν— ἔχω (λαμβάνω) πλήρη μισθόν.

ἀπεψία, ἡ (ἀπεπτος)· ἑλλειψὶς πέψεως, ἀχυνευσία.

ἀπε-έψω, ἰων. ἀντί ἀφ-έψω.

ἀπε-έωσα, ἀορ. α' τοῦ ἀπ-ωθέω.

ἀπε-ηγέομαι, ἀπ-ήγημα, ἀπ-ήγησις, ἰων. ἀντί ἀφ-ηγέομαι.

ἀπε-ηγόρομαι, μέλ. ὑπερασπίζω ἑμαυτόν, ὡς τὸ ἀπολογοῦμαι.

ἀπε-ηγόρημα, τό (ἀπηγορέομαι)· ὑπεράσπις (ἀντίθ. τῷ κατηγορημα).

ἀπε-ηγούρια, ἡ· = τῷ προηγ.

ἀπε-ηδόλος, ον· ὁ ἄνευ πηδάλου.

ἀπε-ηδέω, μέλ. -ήσω· στραγγίζω, διυλίζω.

ἀπε-ηκτος, ον· ὁ μὴ πηγνύμενος, ὁ ἀνεπιδέκτος στερεοποιήσεως.

ἀπε-ηλάθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀπ-ελαύνω (βλ. λ.).

ἀπε-ηλεγέω ἀμελῶ.

ἀπε-ηλεγέως, ἐπ.ρ. ἐσχηματισμένος ὡσεὶ ἐξ ἐπιθ. *ἀπηλεγής, ἐς (ἀπό+ἀλέγω) ἄνευ φροντίδος δι' ὁτιδήποτε, ἀφροντίστως, ὁμερίμνος || μῦθος ἀπηλεγέως ἀποικεῖν = ὁμιλῶ «κοθαρὰ καὶ ζῶστερα», χωρὶς νά σκοτίζωμαι διὰ τὰς συυπελάς.

ἀπε-ηλάθον, ἀορ. β' τοῦ ἀπέερχομαι.

ἀπε-ηλιαστής, -οῦ, ὁ (ἀπό+Ἡλιαία) ὁ ἀπέχων ἀπὸ τῆν Ἡλιαίων, ὁ ἀποφεύγων τῆν Ἡλ., τ. ἔ. ὁ ἐχθρός πρὸς τὸν νόμον, ὁ ἀποστρεφόμενος τὰ δικαστήρια (μετὰ λογοπαίγλιου ἐπὶ τῆς λέξεως ἥλιος, τ. ἔ. ὁ μὴ ἀρεσκοῦμενος νά ηλιάζεται).

ἀπε-ηλιξ, ἰων. ἀντί ἀφ-ηλιξ.

ἀπε-ηλιώτης (ἐνν. ἄνεμος), -ου, ὁ (ἀπό+ἥλιος) ὁ ἀνατολικός ἄνεμος (λατ. subsolanus).

ἀπε-ήμαντος, ον (α στερ.+πημαίνω) ὁ μὴ παθὼν βλάβην, σῶος καὶ ἀβλαβής, ὁ ἀπηλαγμένος δυστυχίας.— || ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν θλάβην.

ἀπε-ἡμθροτον, ἐπ. ἀντί ἀφ-ἡμαρτον, ἀορ. β' τοῦ ἀφ-αμαρτάνω.

ἀπε-ἡμεν, α' πληθ. πρκ. τοῦ ἀπ-ειμι (εἶμι).

Ἄ-πήμιος, ὁ ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ ἀποτρέπων τὰ κακά, ἀλεξίκακος.

ἀπε-ημοσύνη, ἡ (ἀπημῶν)· ἑλλειψὶς βλάβης, ἀβλάβεια || ὁσφάλεια || ἀκεραϊότης.

ἀπε-ημ-πόλα, γ' ἐν. πρκ. τοῦ ἀπ-εμ-πολάω.

ἀπε-ημων, ον, γεν. -ωνος (α στερ.+πήμα) ὁ μὴ παθὼν βλάβην, μὴ βεθλαμμένος, σῶος καὶ ἀβλαβής || ὁ ἄνευ θλίψεων ἢ βασάνων.— || ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, ἀβλαβής ἢ ἥσυχος, πρὸς || ἐπὶ θεῶν εὐμενής, ἴλεως.

ἀπε-ἡνεια, ἡ (ἀπηνήης)· τραχύτης, σκληρότης.

ἀπε-ἡνεμος, ον (ἄνεμος) ὁ μὴ ἔχων ἄνεμον, μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμου, ὑπήνεμος.

ἀπήνη, ἡ· τετρατρόχος ἄμαξα || μτγν. κάθε ἄμαξα, ἄμαξα.— || συν. τῷ ζεύγος || ζεύγος, ζεύγος βοῶν (ζευγάρι) [ἀγν. ἐτυμολ].

ἀπε-ηνήγαντο, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἀπ-αναίνομαι (βλ. λ.).

ἀπε-ηνής, ἐς· τραχύς, σκληρός, ἐπότομος (πρβλ. προσ-ηνής).

ἀπε-ἡνθον, δωρ. ἀντί ἀπ-ἡλθον, ἀορ. β' τοῦ ἀπε-έρχομαι.

ἀπ-ήθρορος, θωρ. και ἰων. ἀπ-άθρορος, ἐπ. ἀπ-ήθρορος, ον (ἀπό+αείρω)· ο ἀιωρούμενος ὑψηλά, μετέωρος (λατ.: suspensus)· πρβλ. τὸ τῆς γένεος «ἀπάωρος» ἢ «ἀπάωρος» = ἀφηρημένος, ολονει ἀεροβατῶν, μὴ εὐρισκόμενος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

ἀ-πήρῆς, ἐς (α στερ.+πήρω)· ὁ μὴ πεπρωμένος, μὴ ἀνάπρος, μὴ παδῶν πῆρῶν.

ἀ-πήρως, ον (α στερ.+πήρ)· ὁ μὴ ἔχων πῆραν (σοκκ διον).— || (α στερ.+πήρως)· ὁ μὴ παδῶν πῆρῶν (κολόβῳν, σωματικὴν θλάθην) || ὁ μὴ πεπρωμένος, ἀκολόβωτος.

ἀπ-ηρημένως, ἐπίρ. (ἀπαρτάω)· κεχωρισμένως, χωριστά.

ἀπ-ηρισμένως, ἐπίρ. (ἀπαρτίζω)· ὄλως διόλου, ἐντέλως.

ἀ-πήρωτος, ον (α στερ.+πήρω)· ὁ μὴ πεπρωμένος, μὴ παδῶν πῆρῶν.

ἀπ-ηρών, -ρα, α' και γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀπαυράω.

ἀπ-ηγέω· ἀντήγω.

ἀπ-ήχημα, τὸ (ἀπηγέω)· ἤχος, ἀντήχησις.

ἀπ-ηχῆς, ἐς (ἀπό+ήχος)· κακόηχος, ἀσύμφωνος, παράφρωνος || θορυβώδης || δυσάρετος.

ἀπ-ήχεται, γ' ἐν. μέσ. ἀρρ. β' τοῦ ἀπ-ηχάνομαι.

ἀπ-ήωρος, ἐπ. ἀντί ἀπ-ήθρορος (πρβλ. παρ-ήθρορος, συν-ήθρορος)

ἀπία γῆ (βλ. ἀπιοσ).

ἀπ-ιάλλω, θωρ. και λακων. ἀντί ἀποπέμνω.

ἀπ-ιδιάζω· ζῶ ὀλεσιμόναχος, κατ' ἰδίαν.

ἀπ-ιδιασιζός, ἡ, ὄν' ἀποκεχωρισμένος, ἀναχωρητικός, ἐρημικός.

ἀ-πίεστος, ον (α στερ.+πιέζω)· ὁ μὴ ἐνδίδων τῆ πείσει, ὃν δὲν δύναται τις νά πείσει.

ἀπ-ίημι, ἰων. ἀντί ἀπ-ίημι.

ἀ-πίθνος, ον· ὁ μὴ πιδανός, μὴ πιστευτός, ἀπίστευτος, «ἀπίθανος».— || μὴ πειστικός, μὴ πειδῶν.

ἀ-πιδανότης, -ητος, ἡ, ἢ ἔλλειψις πιδανότητος, ἔλλειψις πειστικότητος.

ἀ-πιθῶ, ἐπ. ἀόρ. α' ἀπέθισα, ποιητ. ἀντί ἀπειθῶ.

ἀ-πιθῆς, ἐς, ποιητ. ἀντί ἀ-πειθῆς.

ἀπ-ιδυντήρ, -ήρος, ὅ· ὁ παλινρθωτής || ὁ διευδῶν, ὁ κατευδῶν.— Ἐκ τοῦ

ἀπ-ιδύνω=ἀπ-ευθύνω (βλ. λ.).

ἀπ-ικμάω· λικμάω, λιχνίζω.

ἀπ-ικνέομαι, ἀπ-ικόνμη, ἰων. ἀντί ἀπικνέομαι.

ἀ-πλήτος, ον (α στερ.+πλήτω)· ὁ ἀσυμπέστος, ὃν δὲν δύναται τις νά συμπίεση, ὁ μὴ ἔλαστικός.

ἀ-πίμελος, ον (α στερ.+πιμελή)· ὁ μὴ ἔχων πιμελήν, ὁ ἀνευ-πάχους, ὄτταχος.

ἀ-πινῆς, ἐς (α στερ.+πίνος)· ὁ ἀνευ πίνου, ἀνευ ρύπου, μὴ ρυπαρός, καθαρός.

ἀπ-ινύσσω, (α στερ.+πινύσσω)· δὲν ἔχω τὰς φρένας μου, εἶμαι ἀφρων, ἀσύνετος, εἶμαι ἀνόητος.

ἀπ-ιξίς, ἰων. ἀντί ἀπ-ιξίς.

ἀπιον, τὸ (ἀπιοσ)· ἀπίδιον (ἀχλύδι), λατ. pium [ἀπιον (*apio, λατ. pium (pi:om)].

ἌΠΙΟΣ, ἢ ἀπειδία, «ἀπιδιά», «ἀγριαχλαδιά» (λατ. pirus).

ἄπιος, -η, -ον (ἀπό)· ὁ μακρὸν ἀπέχων, μακρὸν εὐρισκόμενος, ὁ μακρὸν, μακρινός: ἐξ ἀπίης γαίης = ἐκ τῆς μακρὸν ἀπεχούσης γῆς.— || Ἄπιος, α, ον = Πελοποννησίος, λέγεται δ' ὅτι (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας) παράγεται ἐκ τοῦ «Ἄπιος», ὡς ὠνομάζετο μυθικός τις βασιλεὺς τοῦ Ἄργους: ἐντέθεν Ἄπία γῆ ἢ ἀπλῶς Ἄπία=ἡ Πελοπόννησος ὡς. Ἄπης, -ίδος, ἢ (ἐν τῇ περιπτώσει || α) [δὲ ἐτυμολ. βλ. ἀπό].

ἀπ-ίπῳ, μέλ. -ώσω· ἐκπέσω τὸν ὀπόν.

ἀ-πιστός, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τι ἴσο ἢ ὀμαλόν.

ἀ-πιστέω, μέλ. -ήσω· πρκ. ἡλίσηκα (ἀπιστοσ)· εἶμαι ἀπιος, δὲν πιστεύω, δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην, δὲν ἐμπισ εὔρομαι, «ἀπιστῶ» || δυσπιστῶ.— Παθ. μετὰ μέσου μέλ. ἀπιστήσομαι· δὲν ἴνομαι πιστευτός ἢ δὲν με πιστεύουν οἱ ἄλλοι.— || = ἀπειθέω· δὲν ὑπακούω, παρακούω, δὲν πειθαρχῶ.

ἀπ-ίστημι, ἰων. ἀντί ἀπ-ίστημι.

ἀ-πιστία, ἰων. -ίη, ἢ (ἀπιστέω)· τὸ μὴ πιστεύειν, δυσπιστία || πολλὰς ἀπιστίας ἔχεις τε=τὸ πράγμα ἐ-

πιτρέπει νά διατηρῆ τις πολλὰς ἀμφιβολίας.— || ἔλλειψις πίστεως, ἀπιστία || δυσπιστία || ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης.

ἀ-πιστος, ον (α στερ. + πιστός): || πθ. ὃν δὲν ἐμπιστεύεται τις, και ἐπομ. 1) ἐπὶ προσ., ὁ μὴ πιστευόμενος, μὴ ὀξιοπίστος. 2) ἐπὶ πραγμ., ἀπιστευτος, μὴ πιστευτός.— || ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων ἢ μὴ ἐμπιστευόμενος || ὁ δυσπιστῶν. 2) ὁ μὴ ὑπακούων.

ἀ-πιστοσύνη=ἀπιστία.

ἀπίστως, ἐπίρ. τοῦ ἀπιστος: || ἐνεργ., μετὰ δυσπιστίας, ὑπόπτως.— || καθ., ἀπιστεύτως, κατὰ τρόπον μὴ πιστευτῶν.

ἀπ-ισχνάινω· καθιστῶ τινα ἰσχνόν.

ἀπ-ισχυρίζομαι, μέλ. -ίσομαι, ἀττ. -τοῦμαι, ἀποθ. ἐναντιοῦμαι μετὰ πείσμα, ἀνοῦμαι ἐπιμόνως.

ἀπ-ίσχω, ποιητ. ἀντί ἀπέχω· κρατῶ μακρὰν (πρβλ. ἀπέχω) || οὖρω ὀπίσω, ἀποσύρω.

ἀπ-ίτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἀπ-εἶμι (εἶμι)· πρέπει τις νά ἀτέλῃ (δὲ ἀπέται).

ἀπλάκῳ, ἀπλανία κλπ. βλ. ἀμπλακῳ κλπ.

ἀ-πλάκουντος, ον· ὁ ἀνευ πλακούντων.

ἀ-πλάνης, ἐς (α στερ. + πλανάομαι)· ὁ μὴ περιπλανώμενος, σταθερός || στερεώμενος.

ἀ-πλαστία, ἢ (ἀπλαστος)· εἰλικρινεία.

ἀ-πλαστος, ον (α στερ.+πλάσσω)· ὁ μὴ πλασμένος, μὴ πλαστός || ἐπομ. φυσικός, γνήσιος, ἀπροσποίητος, εἰλικρινής.— || (α στερ.+πλάσσω) συντετμ. ἀντί ἀπλάστος· ἀπροσπέλαστος, ἀπρόοιτος || φαβερός, τ ρατώδης.

ἀ-πλάτης, ἐς (α στερ.+πλάτος)· ὁ μὴ ἔχων πλάτος.

ἀ-πλάτος, ἰων. ἀ-πλήτος, ον (α στερ. + πλάω, ποιητ. ἀντί πλάω)· συντετμ. ἀντί ἀπέλατος· ἀπροσπέλαστος, ἀπληλαστος, ἀπρόοιτος || τρομερός.

ἀ-πλέκτος, ον (α στερ.+πλέκω)· ὁ μὴ πεπλεγμένος.

ἀ-πλεον-εκτής, ον, ὁ δνευ πλεονεξίας || ὃν οὐδεὶς δύναται νά ὑπερκινήσῃ.

ἀ-πλετος, ον, παρὰλ. τύπος τοῦ ἀπλετος ἢ τοῦ ἀπλητος, ἐν χρῆσει μόνον μετὰ τῆς ἐνν. ὑπερβολικὰ μέγας, ὀλόκοτος, ἀσυνήθης.

ἀ-πλευστος, ον (α στερ. + πλεύσομαι, μέλ. τοῦ πλέω)· ὁ μὴ πλωτός, ὁ μὴ ἀπλευσοδής.

ἀ-πληκτος, ον (α στερ. + πλέω)· ὁ μὴ πηλτόμενος, μὴ πληγῆς || ἐπὶ ἴππου, ὁ μὴ χρειαζόμενος πῆκτρον (ἢ κέντρον). — || ἐνεργ. ὁ μὴ ἐρεδίζων, μὴ κεντῶν.

ἀ-πλήρωτος, ον (α στερ. + πλήρω)· ἀκόρετος.

ἀ-πληστία, ἢ ἀκόρετος ἐπιθυμία. Ἐκ τοῦ

ἀ-πληστος, ον (α στερ.+πέμνημι)· ὁ μὴ δυνάμενος νά πληρωθῇ (τ. ἐ. νά γεμίσῃ), ἀκόρετος, ἀχόρταγ ς || μετὰ γεν. ἀπλητος αἵματος = ὁ μὴ χορταίνων αἷμα.

ἀ-πλοια, ἰων. ἀπλοῖη, ἢ (ἀπλοος)· τὸ μὴ δύνασθαι πλέειν, ἢ δυσκολία πρὸς πλοῦν (λόγφ μὴ εὐνοῖκοῦ καιροῦ).

ἀπλοῖζομαι, ἀποθ. (ἀπλοος)· φέρομαι ἀνοικτά, τ. ἐ. ἔλευθέρως, εἰλικρινῶς.

ἀπλοῖκός, ἡ, ὄν' ὁμοῖος πρὸς ἀπλοῦν, φυσικός, φανερός, σαφής.

ἀπλοῖς, -ίδος, ἢ (ἀπλοος)· ἀπλοῦν φέρεμα (τ. ἐ. «μικρὸ και μονό»).

Ἄπλο-κύων, δ' σκωπτικὸν ὄνομα κυνικοῦ φιλοσόφου, μωρός κύων, ἀνόητος.

ἀπλόος, -όη, -όον, συνηρ. ἀπλοῦς, ἢ, οὔν (λατ. simplex)· «μονός» (ἀντίθ. τῷ διπλόος=λατ. duplex = «διπλός»), ἀπλοῦς, «ἀπλός». — || ἀπέρητος, ἀπλοῦς, ἀπλοικός, εἶτε ἐν καλῇ ἐνν. εἰλικρινής, ἔχων παρησίαν, εἶτε μετὰ κακῆς ἐνν. μωρός, ἀνόητος, ἀφελής, ἀπλοικός, εὐθής, «ἀγαθούλης». — || ἀπλοῦς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μεικτός, ἐντέθεν ἀπόλυτος καθαρός, ἀμιγής.

Ἐνν.: παράγ. ἐκ τοῦ ἄμα και σημ. κυρ. ὄλα κατὰ ἓνα τρόπον, ὡς τὸ λατ. simplex ἐκ τοῦ simuli κυρ. ἀ-πλόος <ἀθρ. ἀ- (<*simpl-) + πλόος· πρβλ. εἰς και διπλόος.

ἀ-πλοος, ον, συνηρ. ἀ-πλοος, ον (α στερ.+πλέω)· ὁ μὴ πλέων: 1) ἐπὶ πλοῖων, ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς πλοῦν, μὴ πλώϊμος. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μηδέποτε

ταξιδεύσας.— || Παθ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὃ μὴ πλωτός, ἀπόρροφος πρὸς ναυτιλίαν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διηλυθεῖ.

ἀπλότης, -ητος, ἡ (ἀπλός), ὡς τὸ λατίν. *simplicitas* ἀπλότης, ἀπλοϊκότης, εὐλικρινεία.

ἀπλοῦς, ἡ, οὖν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀπλός (δ βλ.).

ἀ-πλοῦς, οὖν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀπλός (δ βλ.).

ἀ-πλοῦτος, οὖν (α στέρ.+πλοῦτος)· ὁ ἄνευ πλοῦτου.

ἀπλώω, μέλ. -ώσω (ἀπλοῦς)· καθιστῶ τι ἀπλοῦν.

ἀπλῶς, ἐπίρρ. τοῦ ἀπλοῦς· (λατ. *simpliciter*)· κυρ. κατὰ ἓνα τρόπον || ἐπλοϊκῶς, ἀφελῶς, εὐλικρινῶς, ἄνευ περιστροφῶν, φανερώς || ἀπολύτως, ἄνευ ἐξαιρέσεων.— || ἐν μιᾷ λέξει (λατ. *denique*).

ἀ-πλωτος, οὖν (α στέρ.+πλώω)· ὁ μὴ πλωτός, ἀπλευστος.

ἀ-πνεύματος, οὖν (α στέρ.+πνεῦμα)· ὁ ἄνευ πνοῆς ἀνέμου (ἀντιθ. τῆ *πνευματώδης*).

ἀ-πνευστος, οὖν (α στέρ.+πνεύσομαι τοῦ πνέω)· ὁ ἄνευ πνοῆς, μὴ ἀναπνέων || θθεν, ἄψυχος.

ἀ-πνοια, (ἀπνοῦς)· ἔλλειψις πνοῆς ἀνέμου.

ἀ-πνοος, οὖν, κατὰ συναίρ. **ἀ-πνοος**, οὖν (α στέρ.+πνέω)· ὁ ἄνευ πνοῆς ἀνέμου, ὁ χωρὶς ἄερα.— || ὁ ἄνευ ἀναπνοῆς, ἄψυχος.

ἌΠΟ. Α'. *Πρόθεσις, μετὰ γεν. μόνον*=λατ. *AB, ABS*, ἐπὶ ἔνν. τόπου, χρόνου, ἢ οἰαδήποτε ἄλλης· || Ἐπὶ τόπου, δηλοῦσα κίνησιν ἐκ τινος τόπου, τὸ μακρὰν ἀπὸ τι || ὡς. τὸ κάτῳ ἀπὸ τι. 2) (ἄνευ συνυποδηλώσεως· τόπου), μακρὰν τινος, εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τινος.— || μετ. ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ, ἀπὸ τότε, μετὰ τὸ ἀπὸ· **ἀπὸ δειπνοῦ γενέσθαι** = ἐδειπνησα, μετὰ τὸ δεῖπνον.— || Ἐπὶ ἄρχῃς παντός εἰδους, ὡς 1) ἐπὶ καταγωγῆς, γενέσεως· **οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης** = δὲν ἐξέφυτρωσα) ἀπὸ δρῦν οὔτε ἀπὸ βράχων· **ἀπὸ Σπάρτης**=καταγόμενος ἐκ Σπ., γεννηθεὶς ἐν Σπ. 2) Ἐπὶ μέσων ἢ ὀργάνων· **ἀπὸ βιοῦτο πέφηνε**=ἐφόνησε μὲ θέλη τοῦ τόξου του (ριφθέντα ἀπὸ τὸ τόξον του). 3) Ἐπὶ τῆς αἰτίας ἢ ἐνκαίρας· **ἀπὸ δικαιοσύνης**=ἐνεκα δικαιοσύνης, διὰ λόγους δικ. 4) ἐπὶ τῆς βλῆς, ἐξ ἧς πρῶγμά τι ἔχει ἀποτελεσθῆναι· **ἀπὸ ξύλου πεποιημένα**=καμωμένα ἀπὸ ξύλου.

Β'. Ὡς ἐπίρροια, ἄνευ πτώσεως=μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ (ἀλλὰ σχεδὸν πάντως μετὰ ρημ. ἐν τῆσιν).

Γ'. *Ἐν συνθέσει*: 1) μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ, χωριστά· **ἀπο-τέμνω**, **ἀπο-βαίνω**. 2) παῦσιν, λῆξιν, ἀπὸ τι· **ἀπ-αλγέω** || καὶ ἔπομ. ἀποτελεῖωσιν, συμπλήρωσιν· **ἀπεργάζομαι**. 3) τὸ ὅπως πόλιν (ἐπιτροπὴν δηλ.)· **ἀπο-δίδομαι**. 4) ἐπὶ ὀνειδιζομένῳ· **ἀπο-καλώ** (τινὰ τι μετὰ κακῆς ἔνν.). 5)=σχεδὸν α στέρ· **ἀπ-αυδῶ**, **ἀπαγορεύω** τούτο δὲ καὶ ἐν. συνθ. μετὰ ἐπιθ. ἔνν. **ἀπὸ-σιτος**. *Ἐν μ. ι* [αἰολ. ἀπῆ· πρὸβ. σκανοκ. καὶ ζενδ. *apa*—λατ. *ab*, *au*-, *abs*—Γῶθ. καὶ παλ. σκανθ. *af*—ἀγγλ. *of* (ἀγγλ. *of*, *off*)—παλ. γερμ. *aba*, *ab*—ἐκ τῆς ἀπὸ τὸ ἐπιθ. *ἄπιος*, δ βλ.

ἀπο, κατ' ἀναστροφὴν τόνου ἀντι **ἀπὸ** (δοσάκις καίται μετὰ τὸ οὖσ. εἰς δ ἀνήκει).

ἀπο-αἰνῶμαι, ποιητ. ἀντι **ἀπ-αἰνῶμαι**· ἀφαιρῶ.

ἀπο-αἰρέομαι, ποιητ. ἀντι **ἀφ-αἰρέομαι**.

ἀπό-θα, ἄττ. ἀντι **ἀπό-βηθι**, Προστ. ἀορ. θ' τοῦ **ἀπο-βαίνω**.

ἀπο-θάθρα, ἡ (ἀπο-βαίνω)· κλίμαξ (σκάλα) πρὸς ἀποβίβασιν ἐκ τοῦ πλοίου. Ἐκ τοῦ

ἀπο-θαίνω, μέλ. -θήσομαι· ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. α' **ἀπεθῆστο**· ἀορ. β' **ἀπ-έβην**· πρ. **ἀπο-βέβηκα**· θοδίζω μακρὰν, ἀπέρχομαι || ἀφιππεύω, ἀποδιδάσσομαι ἀπὸ. 2) πορεύομαι μακρὰν, ἀναρχομαι.— || ἐπὶ γεγονότων, ἐκβαίνω, καταλήγω || ἀπολ. καταντῶ, τελειώνω, κατὰ ἓνα τρόπον (λατ. *eventire*)· τὸ **ἀποβαίνον** = ἡ ἐκβάσις, ἡ κατάληξις || τὰ **ἀποβαίνοντα**, τὰ **ἀποβάντα**=τὰ ἀποτελέσματα || τὰ **ἀποβροόμενα**=τὰ πιδανὰ ἀποτελέσματα || ὡς. **ἀποβαίνειν** ἀπλῶς = ἀποβαίνειν καλῶς, ἐπιτυχάνειν. 2) ὡς, ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ. μετὰ ἐπιθ.· καταντῶ, ἀποδεικνύομαι, φαίνομαι (τοιοῦτος ἡ τοιοῦτος), λατ. *evadere*· **ἀποβαίνουσι κοινοὶ**=ἀποδεικνύονται ἀμερόληπτοι. 3) ἐπὶ συνθηκῶν· καὶ καταστάσεων· **ἀποβαίνειν εἰς τι**=καταλήγειν εἰς τι.

Β'. Ὡς ἀνεργ. μετ. μόνον ἐν τῇ ἀορ. α' **ἀπέβησα**· κάμνω τινὰ νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν ἵππον (νὰ ἀφιππεύσῃ) ἢ ἀπὸ τὸ πλοῖον νὰ ἀποβίβασθῃ.

ἀπο-θάλλω, μέλ. -βῶ· ἀορ. β' **ἀπέβῆλον**· πρ. **ἀπο-βέβηκα**· ρίπτω μακρὰν ἀπὸ || μετὰ αἰτ. μόνον, ρίπτω μακρὰν. 2) ρίπτω μακρὰν, ἀπορρίπτω || ὡς. ρίπτω μακρὰν, πετῶ || πωλῶ πολὺ εὐθηνά. 3) χάνω.

ἀπο-θᾶπτω, μέλ. -ψω· θυδίζω ἐντελῶς.

ἀπο-θάς, -βάσα, -βάν, μετ. ἀορ. β' τοῦ **ἀποβαίνω**.

ἀπό-θασις, -εως, ἡ (ἀποβαίνω)· ἀποβίβασις, ἀπόβασις.

ἀπο-θατήριος (Ζεὺς)· ὁ προστάτης τῶν ἀποβάσεων (βλ. *ἀπόβασις*, *ἀποβαίνω*).

ἀπο-διάζομαι, μέλ. -άσομαι, ἀποθ.· ἐκθιάζω, ὠδῶ ὀπισθ, ἐξαναγκάζω ὀπίσω παθ. ἀορ. α' **ἀποβισοθήναι** μετὰ παθ. σημ.=ἐξαναγκάζομαι, ἀπωδοῦμαι διὰ τῆς βίας (πρὸς τὰ ὀπίσω).

ἀπο-θιβάζω, μέλ. -βιβάζω, ἄττ. -βιβῶ (μετ. τῶ **ἀποβαίνω**)· ἐξάγω τινὰ (ἐκ τοῦ πλοῖου) εἰς τὴν ξηρὰν, ἀποδιδάσκω, ἐκβάλλω.

ἀπο-θιβρώσκω, παθ. ἀορ. α' **ἀπεβρώθη**· κατατρώγω, καταθιβρώσκω.

ἀπο-θιῶω, μέλ. -ώσομαι· παύομαι τοῦ ζῆν, δὲν ζῶ πλέον.

ἀπο-θίωσις (βίος)· ἡ ἐκ τοῦ βίου ἀπέλευσις, τελευτή, θάνατος.

ἀπο-θλάπτω, μέλλ. -ψω· καταστρέφω ἐντελῶς.— Παθ. ἀορ. α' **ἀποβλαφθήναι**· ἀποστεροῦμαι, χάνω.

ἀπο-θλαστάνω, μέλ. -βλαστήσω· ἀορ. β' **ἀπέβλαστον**· θλαστάνω ἀπὸ τινος, φυτρώνω, ἐκθλαστῶ.— Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-θλάστημα, τό· θλαστός, «θλαστάρη».

ἀπό-θλεπτος, οὖν· πρὸς δὲν ἀποβλέπει τις, περιβλεπτος ὀπίσθους, θαυμαζόμενος, ἐνδοξος. Ἐκ τοῦ

ἀποθλέπω, μέλ. -ψω· ἀποστρέφω τὰ θλέμματά μου ὀπίσθους τὰ ἄλλα ἐπιπάγματα καὶ τὰ στρέφω (τὰ προσηλώνω) πρὸς ἐν || πρὸς ἀνὴν ἐπιμόνως.

ἀπο-θλητικός, ἡ, ὄν (ἀποβίλλω)· ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ὀρθάλλῃ, νὰ ἀπορρίπτῃ.

ἀπό-θλητος, οὖν (ἀποβάλλω)· ὁ ἄξιος νὰ ἀποβληθῇ (νὰ ἀπορριφθῇ, «γὰ πέταμα») ὡς ἀνάξιος, ἀσήμαντος.

ἀπο-θλίσω, ἄττ. -τω, μέλ. -ίσω· ἀορ. α' **ἀπέβλισσα**.—ὀποκόπτω τὴν κερήθραν ὀπὸ τὴν κυψέλην, παίρνω τὸ μέλι || μετρ. κλέπτω, ἀρπάζω.

ἀπο-θλύζω, μέλ. -σω· ἀναβρύω, ἐκβάλλω, ἐξεμῶ, ἀναβλύζω, ἀναβίδω· **ἀποβλύζειν οἴνου** = ἐξερνώ κρῶσι.

ἀπο-θολεύς, -έως, ὁ· ὁ ἀποβάλλων, ὁ ρίπτων μακρὰν, ὁ πετών.

ἀπο-θολή, -ῆς, ἡ (ἀποβάλλω)· τὸ ρίπτειν μακρὰν, ἀπόρριψις, ἀπώλεια, ἐχθάσιμον.

ἀπο-θολιμαῖος, οὖν (ἀποβάλλω)· κατάλληλος ἢ συνηθίζων νὰ ἀποβάλλῃ (νὰ ἀπορρίπτῃ).— || παθ., ὁ δξιος νὰ πεταχθῇ, «γὰ πέταμα» || ὁ ἀποβαλλόμενος, ἀπορριπτόμενος.

ἀπο-θόσκομαι, ἀποθ.· θόσκω ἑμαυτὸν, τρώγω || τρέφομαι ὀπίσθους.

ἀπο-θουκολέω, μέλ. -ήσω· ἀφίνω τὴν ἐγγέλην νὰ ἀποπλανηθῇ || παροδηγῶ, ἀποπλανῶ || κάμνω νὰ χυθῇ. 2) δελεάζω, «διαδοικολῶ», καταπαρῶν, ἐξ-απατῶ.

ἀπό-θρεγμα, τό (ἀπο-βρέχω)· ἔκχυμα.

ἀπο-θρέχω· θρέχω καλῶς, θάλλω εἰς τὸ νερό, μουσκεύω.

ἀπο-θρίζω, μέλ. -ξω· ἀποκοιμῶμαι, παίρνω ὕπνον βαθύν.

ἀπο-θρύχω· ἀποκόπτω κομμάτια διὰ τῶν ὀδόντων.

ἀπο-θώμιος, οὖν (ἀπὸ+θωμός)· ὁ μακρὰν θωμοῦ, ἄθεος, ἀσεβής.

ἀπό-γαιος ἢ **ἀπόγειος**, οὖν (ἀπὸ+γῆ)· ὁ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ὁ ἐρχόμενος ὀπίσθους τῆν ξηρὰν (ἐπὶ ἀνέμων π.χ.).— || ὡς οὖσ. τὸ **ἀπόγαιον** (-εἰον)· κάλως, χονδρὸν σχοινίον (κοιν. παλαμάρι), δι' οὗ τὸ πλοῖον ἐδέετο εἰς τὴν ξηρὰν.

ἀπο-γαιῶω· μεταβάλλω εἰς γῆν.

ἀπό-γαιος· βλ. *ἀπόγαιος*.

ἀπο-γευσίω κἀμνω ὥστε νά προεξέχη τι ὡς γευσίον || ἐφοδιάζω με γέλωμα.

ἀπο-γεννάω γεννῶ ἀπό τινος, παράγω.

ἀπο-γεννημα, τό· ἄπό τινος γεννηθέν.

ἀπο-γεύω, μελ. -σω· κἀμνω τινά νά γευθῆ ἀπό τι·—μέσον, γεύομαι ὁ ἴδιος, δοκιμάζω, ἀπό τι.

ἀπο-γεφύρω, μελ. -ώσω· ἐφοδιάζω με γέφυραν ἢ με προχώματα (μῶλον) (διὰ τήν πρόληψιν ἢ εἰσορῆ τῶν ὑδάτων).

ἀπο-γηράσκω, μελ. -άσσομαι· γηράσκω, γίνομαι γέρων.

ἀπο-γίνομαι, μετν. ἀττ. -γίνομαι· μελ. -γενήσομαι· ἀρ. β' ἀπ-εγενήθη· πρκ. ἀπογενήθημαι· εἶμαι μακρὰν ἀπό...· δέν ἔχω μέρος (μερίδιον) εἰς τι.— || ἀποκ. ἀπομακρύνομαι, καί οὕτω: ἐγκαταλείπω τήν ζωήν, ἀποδνήσκω: οἱ ἀπογενόμενοι=οἱ νεκροί.

ἀπο-γινώσκω, μετν. ἀττ. -γίνωσκω· μελ. -γνώσομαι· ἀρ. β' ἀπέγνω· πρκ. ἀπέγνωκα· ἐγκαταλείπω σχέδιον ἢ τήν ἀπόφασιν νά πράξω τι (μετά γεν.) || ἀποφασίζω νά μή... (μεταβάλλων γνώμην ἀποφασίζω νά μή). 2) ἀπελπίζομαι, εὐρίσκομαι ἐν ἀπογνώσει.— || μετὰ αἰτ. ἐγκαταλείπω τήν ἀχρηστον.— || ὡς δικανικός θρος, ἀρνοῦμαι νά δεχθῶ κατηγορίαν τινά, ἀπορρίπτω διατυπωθεῖσαν κατηγορίαν || ἔπομ. ἀθωώνω.

ἀπο-γλωττίζω ἀφαίρω τήν γλῶσσάν τινος || τόν καθιστῶ θλαλον.

ἀπό-γνοια, ἡ (ἀπο-γιγνώσκω)· ἀπόγνωσις, ἡ ἐλπίδα.

ἀπό-γνώσις, ἡ=ἀπόγνοια (8 βλ.)· ὡς καί σήμερον, «ἀπόγνώσις».

ἀπό-γονος, ον (ἀπαγγίνομαι)· ὁ καταγόμενος ἢ γεννηθεῖς ἐκ τινος, «ἀπόγονος» ὡς καί νῦν λέγεται | ἐν τῇ πληθ. πάντοτε μετά τῆς σῆμ. τῶ ἀπογόνων.

ἀπο-γράφῃ, ἡ (ἀπογράφω)· ὡς δικαν. θρος, ἀντίγραφον μηνύσεως (γραφή), κατάδειξις.— || καταγραφή, κατάλογος κτημάτων, κτηματολόγιον (κυρ. κατάλογος πραγμάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τό Κράτος, καταχομένων δ' αὖθις ὑπό ἰδιωτῶν).

ἀπο-γράφος, ον· ὁ ἀντιγραφισμένος.

ἀπο-γράφω, μελ. -γω· καταγράφω, ἀντιγράφω, κυρ. καταγράφω ἐν καταλόγῳ.— Μέσον, ἔχω τήν καταγραφήν ἀπό τῶν ἄλλων, ἢ καταχωρίζω τήν πρός ἀτομικήν μου χρῆσιν.— || ὡς ἀττ. δικανικός θρος, 1) ἀπογράφειν τινά=παραδίδω ἀντίγραφον τῆς κατὰ τινος κατηγορίας (κυρ. ἐγγράφω τινός τό ὄνομα ὅπως εἰσαγωγῆς κατηγορίας κατ' αὐτοῦ) || δίδω ἢ καταρτίζω κατάλογον περὸ οὐσίας, περὶ ἧς ὑπάρχει ἰσοχυρισμός ὅτι ἀνήκει εἰς τήν πολιτείαν, καί ἥϊς δ' ἔστι δ' αὖθις κατακαταρτεῖται ὑπό ἰδιώτου. 2) ἀπογράφειν τὰ ὑπάρχοντα = κἀμνω καταγραφῆν (ἀπογραφῆν) τῆς περιουσίας (ὡς καί σήμερον λέγεται ἐν τῇ Νομικῇ ἐπιστήμῃ).

ἀπο-γυῖω, (ἀπό+γυῖον)· στερῶ τινά τῆς χρήσεως τῶν μελῶν του (τόν κἀμνω νά μή ἠμπορῆ νά χρησιμοποιοῖ τὰ μέλη του) || τόν ἐξασθενίζω, τόν ἐκνευρίζω («τοῦ κόβω τὰ ἦπατα»).

ἀπο-γυμνάζω, μελ. -άσω· γυμνάζω, ἐκγυμνάζω, συντόνωσ || ἐξασκῶ καλῶς.

ἀπο-γυμνῶ γυμνῶν, ἀπογυμνῶν, ἐντελῶς || κυρ. τοῦ ἀφαιρῶ τὰ δ' ἄλλα, τόν ἀφοπλίζω, «εξαρματώνω».—Παθητ. εἶμαι ἀπογυμνωμένος.— Μέσον, γυμνῶν ἐμαυτῶν, «εξεγυμνῶνομαι».

ἀπο-δάκνω, μελ. -θήσομαι· ἀποκόπτω κομμάτι διὰ τῶν ὀδόντων (μετά γεν.) || ἀποκ. δακνάω.

ἀπο-δακρῶ, μελ. -ώσω· χύνω ὄφθονα δάκρυα || μετ' αἰτ. κλαίω πολύ διὰ τίνος, θρηγῶ.

ἀπο-δαρδάνω κοιμῶμαι ὀλίγον.

ἀπο-δάσμιος, ον· ὁ ἀποδεσασμένος=ὁ ἀποκεχωρισμένος. Ἐκ τοῦ

ἀπο-δασμός, ὁ (ἀπο-δατέομαι)· μέρος, μερίδιον, ἐκ τοῦ συνόλου. Ἐκ τοῦ

ἀπο-δάττομαι, μελ. -τάσσομαι, ἐπ. -δάσσομαι· ἀρ. α' ἀπέδασάμην, ἐπ. ἀπρφ. ἀποδάσασθαι· διαμοιράζω, διανέμω κατ' ἀναλογίαν.— || ἀποχωρίζω, διαχωρίζω.

ἀπο-δεῆς, ἐς (δέω)· ὁ ἀποδένων, ὁ μή πλήρης.

ἀπο-δεῖ, ἰων. ἀπο-δέει, ἀπρφ. τοῦ ἀπο-δέω.

ἀπο-δειδίσσομαι, ἀπρθ. ἐκφοβίζω, προξενῶ φόβον.

ἀπο-δεῖκνυμι καί -ύω· μελ. -δείξω, ἰων. -δέξω.— Παθ. ἀρ. α' ἀπεδείχθη· πρκ. ἀποδέδειγμα, ἰων. -δέδειγμα:— || δεῖκνύω, ἐπίδεικνύω, φανερώνω, καθιστῶ γνωστόν || ἐντεῦθεν 1) γαρουσιάζω, παράγω, ἐκδίδω || δημοσιεύω (π. χ. νόμον, λατ. promulgare).

2) ὑποδεικνύω, διορίζω: χῶρος ἀποδεγμένος=ὑποδειχθεῖσα θέσις. 3) δεῖκνύω δι' ἐπιχειρημάτων, ἀποδεικνύω.— || ἀναδεικνύω πρόσωπον ἢ πράγμα ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον || θθεν: 1) διορίζω, ὀνομάζω, δημιουργῶ. 2) κἀμνω, καθιστῶ. 3) παριστῶ ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. 4) ἀποδεικνύω ὅτι εἶναι... 5) μετ-ἀπρφ., ὀρίζω, καθορίζω (ὡστε πρᾶγμα τι νά...)— Μέσον, ἐπίδεικνύω τήν ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς ἐμέ: ἀποδείξασθαι γνώμην=λέγω τήν γνώμην μου, ἀποφαίνομαι γνώμην.— ἀποδείξασθαι ἀρετάς=δεικνύω (ἐπίδεικνύω, παρέχω) ἐξ ἄλλου προτερῆμ. τα.

ἀπο-δειλίασις, ἡ· μεγάλη δειλία. Ἐκ τοῦ

ἀπο-δειλιάω, μελ. -άσω· εἶμαι δειλός || τρέμω πρό τοῦ κινδύνου.

ἀπό-δειξις, ἰων. -δεξις, -εως, ἡ (ἀποδείκνυμι)· ἐπίδειξις, φανέρωσις || θθεν: 1) ἐκθεσις, παράδοσις, δημοσίευσις. 2) ἐπίδειξις, ἀπόδειξις.— || (ἐκ τοῦ μέσου), ἐπίδειξις, κατόρθωμα, ἀ. δραγάδημα, ἐκτέλεισις.

ἀπο-δειπνίδιος, ον (ἀπό+δειπνον)· ὁ ἀνήκων εἰς τό δειπνον || ὁ περισσεύων ἐκ τοῦ δειπνοῦ (ἐτά ἀπομεινάρια).

ἀπο-δειρο-τομέω, μελ. -ήσω (ἀπό+δειρή+τέμνω)· ἀποκόπτω τόν λαιμόν, ἀπαυχενίζω, ἀποκεφαλίζω, κατατομῶ.

ἀπο-δεῖρω, ἰων. ἀντι ἀπο-δέρω.

ἀπο-δεκάτω, μελ. -ώσω· πληρῶν τὸ δέκατον πράγματός τινος (τήν δεκάτην).— || λαμβάνω τό δέκατον ἀπό τινά (ἀπόδ. τινά).

ἀπο-δέχομαι, ἰων. ἀντι ἀπο-δέχομαι.

ἀπο-δέκτεον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδέχομαι (δεῖ ἀποδέχεσθαι)· πρῆπει νά λαμβάνῃ τις (ἢ νά δέχῃται).

ἀπο-δέκτηρ, -ήρος, ὁ (ἀποδέχομαι) = ἀποδέκτης; (8 βλ.)· ὁ δέχόμενος ἢ ὁ λαμβάνων.

ἀπο-δέκτος, ὄν (ἀποδέχομαι)· παραδέκτος, ἐμπροσδεκτος.

ἀπο-δέξασθαι, ἀπρφ. ἰορ. α' τοῦ ἀποδέχομαι. 2) ἰων. ἀντι ἀπο-δέξασθαι, ἀπρφ. ἀρ. α' τοῦ ἀπο-δεῖκνυμι.

ἀπό-δεξις, -εως, ἡ, ἰων. ἀντι ἀπόδειξις.

ἀπό-δερμα, τό, γεν. -ατος (ἀπο-δέρω)· τό ἀπεκδορῆν (ἀφαιρεθῆν) δέρμα.

ἀπο-δερματίζω ἐκδέρω, «ἐδέρνω».

ἀπο-δέρω, ἰων. -δέρω, μελ. -δερῶ· ἀρ. α' ἀπέδριξα· ἐκ δέρω ἐντελῶς ἀποδέρειν τήν κεφαλῆν = «ξεσπώνω».— || ἀφαιρῶ τό δέρμα διὰ μαστιγώσεως.

ἀπό-δεσμος, ὁ (ἀπο-δέω)· δεσμός, στηθόδεσμος, ζῶ η.

ἀπο-δεχθεῖς, ἰων. μετ. τοῦ παθ. ἀρ. α' τοῦ ἀπο-δεῖκνυμι.

ἀπο-δέχομαι, ἰων. -δέχομαι· μελ. -δέξομαι· ἀρ. ἀπεδέξάμην· πρκ. -δέδειγμα, ἀπρθ. δέχομαι ἐντελῶς, παραδέχομαι εὐχαρίτως, εἶμαι εὐχαριστημένος με τι. 2) παραδέχομαι ὡς ἀπόδειξιν || ἐπιτρέπω, ἐπιδοκιμάζω. 3) παραδέχομαι τινά (ὡς διδάσκαλον, ἀκολουθῶ αὐτόν: ἀποδέχομαι τινός=δέχομαι τήν γνώμην τινός, συμφωνῶ με τινά. 4) ἐννοῶ, καταλαμβάνω.— || λαμβάνω ὅπως, ἐπανακτῶ.

ἀπο-δέω (Α), μελ. -θήσω· δένω σφιγκτά.

ἀπο-δέω (Β), ἰων. μελ. -δέσω· εἶμαι ὀλιγώτερος (κατά τόσον...), ἔλλειπω, ὑπολείπομαι.— Ἀπρφ. ἀπο-δεῖ=ἐλλείπει, ὑπολείπεται.

ἀπο-δηλόω καθιστῶ δηλον, φανερώνω.

ἀπο-δημέω, μελ. -ήσω (ἀπόδημος)· εἶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος μου || ἀπέρχομαι εἰς τό ἐξωτερικόν | ἀποδημεῖν εἰς Θεσσαλίαν=πηγαίνω καί ζῶ εἰς τήν Θεσσαλίαν. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἀπο-δημητής, -οῦ, ὁ· ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἁλοδοσίῃ (ὁ μή ἐνδημῶν).

ἀπο-ζητητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀγαπῶν τὰς ἀποδημίας, τὰ ταξίδια.

ἀπο-δημία, ἡ· τὸ νὰ εἶναι τις μακρὰν τῆς πατρίδος || τὸ ἀπερχεσθαι εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐκ τοῦ **ἀπό-δημος**, εν· ὁ μακρὰν τῆς πατρίδος του ὁ ζῶν ἢ ταξιδεύων ἕξω.

ἀ-ποδία, ἡ (α. σερ. + πούς·) ἡ ἑλληψις ποδῶν, τὸ μὴ ἔχειν πόδας.

ἀπο-διατάω, μελ. -ῆσω (βλ. διατάω)· ἀποφασίζω, ἀπεφαίνομαι, ὡς διατιητής ὑπὲρ τίνος || ἀπολύω, ἀδύωνω, τινὰ ὡς διατιητής (ἀντιθ. τῆ καταλείπειν).

ἀπο-διά-κειμαι, παθ· εἶμαι διατεθειμένος ἐναντίον τινός, βδέλυσομαι τι(να).

ἀπο-δια-στέλλω· διαίω, διαχωρίζω.

ἀπο-δια-τρίβω· κατατρίβω, κατανάλισκω.

ἀπο-διδάσκω, μελ. -διδάξω· διδάσκω τινὰ νὰ μὴ πράττη τι («ἐξεμαθαίνω» τινά), λατ. dedocere.

ἀπο-διδράσκω, ἰων. -διζήσκω· μελ. -δράσσομαι, ἰων. -δρησσομαι· ἄορ. β' ἀπέδραν, ἰων. ἀπέδρη, μτχ. ἀποδράς· δραπετεύω, φεύγω, ἐκφεύγω, «τὸ κόβω λάσπη», κυρ. ἐπὶ κλέπτου. 2) ἐν τῇ περὶ λόγῳ καὶ μετὰ αὐτ., ἀποφεύγω τινά.

Ἔτυμ·: πρβλ. σανσκρ. drāti, drāmati (=τρέχειν), Zevd. trχ. drama-, ἑλλ. δραμεῖν, δέδρομα, δρόμος, σανσκρ. drānati, drāyati = ἑλλ. δραπέτης.

ἀπο-δίδωμι, μελ. -δώσω· ἄορ. α' ἀπέδωκα· δίδω ὅπισω, ἐπιστρέφω, ἀποκαθιστῶ || κυρ. δίδω τι ὀπίσω ὡς ὀφειλόμενον, ἀνταποδίδω. 2) ἀποδίδω, ἀποφέρω, παράγω, ἐπὶ χώρας. 3) παραχωρῶ, ἐπιτρέπω. 4) καθιστῶ τι τοιούτον ἢ τοιούτου. 5) παραδίδω εἰς τινά, ἐμπιστεύομαι εἰς τινά, π.χ. εἰα βούλον || ὡς. παραδίδω ἐπιστολήν (λατ. reddere). — || ἀμτδ., = ἐπιδίδωμι (β βλ.)· αὐξάνομαι.—Μέσον, δίδω τι ἐκ τῶν ἐμῶν, πωλῶ || ὡς. ἐνοικιάζω.

ἀπο-δι-ίστημι· μελ. -στήσω· ἀπομακρύνω τι ἀπὸ ἄλλου.

ἀπο-δικάζω, μελ. -άσω· ἀδύωνω, ἀντιθ. τῆ καταδικάζω.

ἀπο-δίκεῖν, ἀπρφ. τοῦ ἀπ-έδικον, ποιητ. ἄορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· ἀπορρίπτω || καταρρίπτω.

ἀπο-δίκεω, μελ. -ῆσω (ἀπό + δίκη)· ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν ἐν δικαστηρίῳ, ἀπολογούμην.

ἀπο-δίνω, μελ. -ῆσω· περιστρέφω ἰλιγγιδῶς || ἄλυνίζω (σῆτον).

ἀπο-δίνομαι, ἀποθ. (ἀπό + δίνω), ποιητ. ἀντι ἀποδίνω.

ἀπο-διο-πομπέομαι, (ἀπό + Ζεύς + πομπή)· ἀποτρέπω ἐπικείμενα κακὰ δι' ἰλαστηρίων θυσιῶν εἰς τὸν Δία.

ἀπο-διο-πόμπησις, -εως, ἡ (ἐκ τοῦ προηγ.) ἡ προσφορά ἐξίλαστικῆς θυσίας.

ἀπο-διο-ρίζω, μελ. -ίω· ἀποχωρίζω διὰ ὀρίων (συνόρων), προσδιορίζω, «ξεχωρίζω μὲ σημάδια».

ἀπο-διώκω, μελ. -διώξομαι· διώκω, ἐκδιώκω (μακρὰν ἀπὸ τι).

ἀπο-δοκεῖ, ἀπρσο. (ἀπό + δοκέω)· κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπρφ· ἀπέδοξε σφι μὴ πράττειν=ἐφάνη καλὸν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ πράξουν || ἀπολ. ὡς σφι ἀπέδοξε=ὄταν ἀπεφάσιον (νὰ μὴ...) || κυρ. ὅθεν ἀποδοκεῖ=ἀπαρσκει.

ἀπο-δοκιμάζω, μελ. -άσω· ἀπορρίπτω (κατὰ γενομένην δοκιμασίαν ἢ ἐξέτασιν) || γεν., ἀπορρίπτω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-δοκιμαστέον, ρημ. ἐπιθ.· δεῖ ἀποδοκιμάζειν =πρέπει τις νὰ ἀποδοκιμάσῃ.— || ἀποδοκιμαστέος, α, ον=ὄν πρέπει τις νὰ ἀποδοκιμάσῃ, ὅς πρέπει νὰ ἀποδοκιμασθῇ.

ἀπο-δοκιμάω=ἀποδοκιμάζω (βλ. λ.).

ἀπο-δοκίμος, ον· ὁ ἔδοκ·μος, μὴ ἔχων ἀξίαν τινά.

ἀπ-οδος, ἰων. ἀντι ἀπ-οδος.

ἀπο-δόσιμος, ον (ἀποδίδωμι)· ὄν πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ || ὅς πρέπει νὰ ἀποδοθῇ.

ἀπό-δοσις, -εως, ἡ (ἀποδίδωμι)· τὸ δίδειν ἐπίσω, ἐπιστροφή πράγματος ὀφειλομένου, ἀποκατάστασις || ἀπόσις, πληρωμή.

ἀπο-δοτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδίδωμι· δεῖ ἀποδοθῆναι· πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ, νὰ δώσῃ ὅπισω ὡς

ὀφειλόμενον || νὰ ἀναρέρῃ (νὰ δώσῃ ἀναφορὰν).

ἀπο-δοῦναι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀπο-δίδομι.

ἀπο-δοχεῖον, τὸ (ἀποδέχομαι)· ὀποθήκη || τὰ ἀποδοχεῖα (ἐξδ.)=ὕδροθήκη.

ἀπο-δοχή, ἡ (ἀποδέχομαι)· τὸ δέχεσθαι (λαμβάνειν) τι ἐπιστρεφόμενον ὀπίσω, ἀν·:θ. τῆ ἀπόδοσις || παραλαβή.— || ἔπαινος, ἐγκώμιον, ἐπιδοκιμασία.

ἀπο-δοχῶν, μελ. -ώσω· λυγίζω (ἀποκλίνω) πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ πλάγια.

ἀπο-δράθειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀπο-δραθῆναι.

ἀπο-δράς, μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἀποδιδράσκω.

ἀπό-δράσις, ἰων. ἀπόδρησις, -εως, ἡ (ἀποδιδράσκω)· δραπέτευσίς, διαφυγή.

ἀπο-δρέπτομαι, ἀποθ.=ἀποδρέπω.

ἀπο-δρέπω, μελ. -ψω· δρέπω, ἀποκόπτω.—Μέσον, συλλέγω δι' ἑμαυτὸν.

ἀπο-δρήναι, ἰων. ἀντι -δραῖναι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀποδιδράσκω.

ἀπο-δρύπτω, μελ. -ψω· ἄορ. α' ἀπέδρυσσα· ἄορ. β' ἀπέδρυσσον· παθ. ἄορ. α' ἀπεδρύφθη· ἀποξάλνω, «ξεγυδερνῶ».

ἀπο-δρύφοι, γ' ἐν. εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ ἀπο-δρύπτω.

ἀπο-δύνω=ἀποδύω· ἐκβάλλω, ἐκδύω (πρβλ. ἀποδύω).

ἀπ-οδύρομαι, μελ. -οδύρομαι· δρηνῶ πικρῶς, ἀπολοφύρομαι.

ἀπο-δύς, μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἀπο-δύω.

ἀπό-δυσίς, ἡ (ἀποδύομαι)· τὸ ἀποδύεσθαι.

ἀπο-δυσ-πετέω· ὀπέχομαι τίνος (παραιῶ τι) ἀπὸ ἀποθάρρυνσιν, ἀποθάρρυνομαι.

ἀπο-δύτεον· πρέπει νὰ ἐκδύῃ τις, νὰ ἀπογυμνώσῃ.

ἀπο-δύτήριον, ὄ· χώρος, ἐν ᾧ ἀπεδύοντο (ἐξεδύοντο) οἱ μέλλοντες νὰ λουσθῶσιν (καὶ λατ. apodyterium).

ἀπο-δύω I μελ. ἐν τῇ μέλλ. ἀποδύσω, ἄορ. α' ἀπέδυσσα· ἐκδύω (ἀραιῶ) τὰ ὄπλα ἀπὸ τὸ πτώμα φονευθέντος (οκυλεύω) || μετ' αὐτ. προσ., ἀπογυμνῶν τινά ἀπὸ τὰ ὄπλα του κλπ.— || ἀμτδ. ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ. καθὼς καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. ἄορ. β' ἀπέδυν (ἰσοχηματισμένη ὡσεὶ ἐν. ἀπόδυσμι) καὶ τῇ πρκ. ἀποδέδυσκα· ἐκδύω ἑμαυτὸν, ἀπογυμνῶν ἑμαυτὸν, ἐκδύομαι· ἀποδύομαι πρὸς τι = ἀπογυμνοῦμαι διὰ τι, ἐκδύομαι καὶ ἐτοιμάζομαι ἀπὸ τι. 2) μτφρ. ἀποκρούω.

ἀπο-εἶκω, μελ. -ξω· ἀποσούρω ἀπό... (πρβλ. εἶκω).

ἀπό-εἶπον, ες, ε, ἐπ. ἀντι ἀπειπον (β βλ.), ἄορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει.

ἀπο-ἐργαθε, γ' ἐν. ποιητ. ἄορ. β' τοῦ ἀπ-ἐργω, ἀπειργω (β βλ.).

ἀπο-ἐργω, ποιητ. ἀντι ἀπέργω, ἀπειργω (β βλ.)· μτχ. ἀποεργμένη ἀντι ἀπεργομένη.

ἀπό-εργε, ἀπρηχ. ἐπ. ἄορ. α' ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ γ' ἐν· ἐπισπεύδω, θιάζομαι || «ξεπαστρέω» || παροσφω (ἐπὶ ρένοντος ὕδατος)· ἴπτοι ἀποέρση, Ἐνκτ. ἀποέρσειε [ἀπό-(F)εργε εἰ· ἔτυμολ. βλ. ἀπύρας].

ἀπο-εζάω, μελ. -ζήσω· ζῶ ἀπὸ τι || ὅσον ἀποζήν= ὅσον ἠκεῖ ἀπλῶς διὰ νὰ ζῶσιν ἀπὸ αὐτά.

ἀπο-ζεύγνυμι καὶ -ύω, μελ. -ζεύξω· λύω ἀπὸ τὸν ζυγόν, ἀποχωρίζω. — Παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τίνος (μετὰ γεν.) || ἀπολ.: δευῖ· ἀπεζύγην πόδας = ἀνεχώρησα καὶ ἤλθον ἐνταῦθα πεζῇ.

ἀπο-ζέω, μελ. -ζέσω· θράζω ἕως εὐ ἐκχυθῆ ἀφρός || ἐκχέω κατὰ τὸν θρασμόν.

ἀπό-ζυμος, ον· ὁ εὐρισκόμενος ἐν καταστάσει ζυμώσεως.

ἀπ-όζω, μελ. -οζήσω· ὄζω (μυρίζω) ἀπὸ κάτι || ἔχω τὴν ὀσμὴν ὄζου.— || ἀπρσο. ἀπόζει τῆς Ἀραβίης=ἐρχεται ὁσ ἡ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας.

ἀπο-ζω-γράφω· ζωγραφῶ, ἀπεικονίζω.

ἀπο-θάλλω, μελ. -θᾶλω· χάνω τὸ ἄνθος μου, παρκαμάζω.

ἀπο-θανεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀποθνήσκω.

ἀπο-θανετόν (καὶ -θανατέον, καὶ -θνητέον)· πρέπει νὰ ἀποθάνῃ τις.

ἀπο-θάνομαι, μέλλ. τοῦ ἀποθνήσκω.

ἀπο-θαρρέω καὶ ἀπο-θαρσέω, μελ. -ῆσω· λαμβάνω θάρρος, ἔχω πλήρη πεποιθήσιν.

ἀπο-δουμάζω, ἰων. ἀπο-θουμάζω, μσλ. -άσω· δαυμάζω, ἐκπλήττωμαι, διὰ τι || ἀπολ. κυριεύομαι ὑπὸ μεγάλου θαυμασμοῦ.

ἀπο-θείομαι, ἐπ. ἀντὶ ἀποθέωμαι, ἀποθῶμαι, Ὑποτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀποτίθμι.

ἀπο-θειόω, μελ. -ώσω, ποιητ. ἀντὶ ἀποθεόω.

ἀποθεν, ἐπίρ. (ἀπό)· ἀπὸ μακρὰν, μακρόθεν, πόρρωθεν.

ἀπό-θεος, ον' ὁ μακρὰν τῶν θεῶν || ὄθεν, ὄδεος, ἀσεθής.

ἀπο-θεόω, μελ. -ώσω· θεοποιῶ, κάμνω τινὲς θεόν.

ἀπο-θεράπεια, ἡ· κανονικὴ λατρεία.

ἀπο-θεράπεύω· θεραπεύω τινά, τὸν περιποιῶμαι μετ' ἐνδείξεων σεβασμοῦ.

ἀπο-θερίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ῖω· ἀποκόπτω (ὡσεὶ στάχυς αἰτού).

ἀπο-θέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀποτίθμι.

ἀπό-θεσις, -εως, ἡ (ἀποτίθμι)· τὸ ἀποδέτειν, τὸ θέτειν κατὰ μέρος ἢ μακρὰν, τὸ παραμέρισμα || τὸ θέτειν κατὰ μέρος πρὸς ἀποταμίεισιν || ἐκθεσις.

ἀπο-θεσπίζω· προφητεύω, ἀπαγγέλλω χρημοῦς ἀπὸ τοῦ τρίποδος.

ἀπό-θεστος, ον (ἀποτίθμι)· καταφρονημένος, περιφρόνημένος [πρβλ. πολυ-θεστος = λίαν ἐπιδυμητός, πολύτιμος· βλ. θέσσασθαι].

ἀπο-θέται, -ῶν, αἰ' τόπος ῥημνῶδης καὶ βαραθρῶδης ἐν Λακεδαίμονι, παρὰ τὸν Ταχγετον, ὅπου ἐργάζοντο εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν των ὅσα θρέφει ἐγεννῶντο δύσμορφα ἢ ἀνάπηρα. Ἐκ τοῦ

ἀπό-θετος, ον (ἀποτίθμι)· ὁ ἀποτεθειμένος (βαλμένος κατὰ μέρος) || ἐντεῦθεν, κρυμμένος || μετφ. μυστηριώδης, ἐπιφυλακτικός πρβλ. λατ. abditus].

ἀπο-θέω, μελ. -θεύσομαι· ἀπέρχομαι τρέχων.

ἀπο-θήκη, ἡ (ἀποτίθμι), λατ. arotheca· μέρος πρὸς ἀπόθεσιν (ἐναποθίκεσιν) πραγμάτων || οἰτοβλῶν, σιταποθήκη || «ἀποθήκη» ἔμπορ. υμάτων, τροφίμων κλπ.— || Πάν τὸ ἀναποθηκεύμενον || ἀποθήκην ποιῶμαι εἰς τινα = ἀποθηκεύω εὐγνωμοσὺν ἢν πρὸς τινί.

ἀπο-θλιύνω· ἐκδηλύω, ἐκνευρίζω, ἐκλύω.

ἀπο-θληριώω· μεταβάλλω εἰς θληρίον, ἀποθληριώνω. **ἀπο-θλησαυρίζω**, μελ. -ίσω· «θλησαυρίζω», φυλάττω ἐν τῷ θλησαυρίῳ (ἐν τῇ ἀποθήκῃ).

ἀπο-θινόμαι, (θίς), παθητ. ἀποφράσσομαι δι' ἑμοῦ ἢ πηλοῦ, πληροῦμαι ἑμοῦ (ἢ πηλοῦ).

ἀπο-θλίβω, μελ. -ψω· ἐκπέζων ἐξάγω || πιέζω πολύ, συνθλίβω.

ἀπό-θλιψις, ἡ (ἀποθλίβω)· τὸ εἶ' ἀποθλίψεως ἐξάγειν, τὸ «πάτημα» || ἐκθλιψις, ἐκβολή, ἐκδίωξις.

ἀπο-θνήσκω, μελ. -θνήσκει· ἀποθνήσκω· «εἰ·θαίνω», ἀποθνήσκω (ὡς καὶ σῆμα).— || ὡς παθητ. τοῦ ἀποκτείνω σημ. φονεῦσομαι.

ἀπο-θορεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-θρῶσσω (βλ. λ.).

ἀπο-θραύνομαι, μελ. -θρῶμαι· εἶμαι ἢ γίνομαι πολὺ θαρραλέος, παράτολμος || ἀποτολμῶ τὰ πάντα (ἐντεῦθεν ἢ κακῇ σημ. μεθ' ἧς χρησιμοποιεῖται σῆμα:ον). **ἀπό-θραυσις, ἡ** (ἀποθρῶσω)· θραύσις, θλάσις || δ.ἀσπασις.

ἀπό-θραυσμα, τὸ (ἀποθρῶσω)· θραῦσμα, σύντριμμα, τεμάχιον.

ἀπο-θραύω, μελ. -σω· θραύω καὶ ἀποκόπτω ἀπὸ τι.— Παθ. ἀποθραύεσθαι τῆς εὐκλείας = ἀποθραύομαι καὶ ἀποχωρίζομαι (τ. ἔ. χάνω ὅλως διόλου) τὴν καλὴν φήμην ποῦ ἔχω.

ἀπο-θρηνέω· θρηνολογῶ, ἀποδύρομαι.

ἀπο-θριάζω, μελ. -σω (ἀπό-θριζον), κυρ. ἀποκόπτω φύλλα σικκῆς || γεν., ἀποκόπτω, περικόπτω, κολοθῶνω.

ἀπο-θρίζω· βλ. ἀποθερίζω.

ἀπό-θρονος, ον' ὁ ἐρχόμενος ἢ προερχόμενος ἀπὸ θρόνου.

ἀπο-θρύπτω, μελ. -ψω· συντρίβω εἰς τεμάχια, καταδύμω σίτζω.— Παθητ., συντρίβομαι κατὰ τὸ φρόνημα, ἐκνευρίζομαι.

ἀπο-θρόσκω, μελ. -θροῦμαι· ἀορ. β' ἀπέθροον· ἐκπηδῶ, πηδῶ ἐξω (ἢ κάτω) ἀπὸ τι, ἐκτινάσσομαι.

— || ἀναπηδῶ, ἀνέρχομαι || ἀπολ., ἀνυψοῦμαι ἀπότομα (ἐπὶ ἀποκρίμων βράχων).

ἀπο-θύμιασις, -εως, ἡ (ἀποθυμιάω)· ἀναθυμίασις, ἐξάθυμιασις.

ἀπο-θύμιάω (ἀποθύμιος)· καπνίζω.

ἀπο-θύμιος, ον (ἀπό + θύμιος)· ὁ οὐχὶ καταθύμιος (βλ. λ.), ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὰς διαθέσεις (τὸν θυμὸν) τινος, δυσάρεστος, μισητός.

ἀπό-θύμος, ον' = ἀθυμος (βλ. λ.), ἀδιάφορος, ἀφροντικός.

ἀπο-θυνίζω· ἀποστέλλω εἰς τοὺς θύνουσι (βλ. λ.), περιφρονῶ τινα ὡς μωρὸν καὶ ἀνήθον.

ἀπο-θύω, μελ. -ύσω· προσφέρω θυ ἰαν, τὴν ὀποῖαν εἶχα «τάμα».

ἀ-ποιήτος, ον (α στερ. + ποιέω)· ὁ μὴ πεποιημένος «ἀκάωτος» || ὁ δὲν δύναται τις νὰ πράξη.

ἀπο-οικέω, μελ. -ήσω (ἀποοικος)· ἀπέρχομαι ἐκ τῆς πατρίδος, ἐγκαθίσταμαι εἰς ξένην χώραν || μετοικῶ, μεταναστεύω.— || Διαμένω μακρὰν, κατοικῶ μακρὰν || γεν., ζῶ μακρὰν· ἢ Κόρινθος· ἐξ ἐμοῦ μακρὰν ἀποφεύγω = ἢ Κ. κατωκεῖτο μακρὰν ἀπὸ ἐμέ, τ. ἔ. ἐγὼ κατῶκον μακρὰν ἀπὸ τῆν Κ.— || μετ' αἰτ. ἀποικέω τι(νά) = ἀποικίζω (β βλ.) = ἀποστέλλω ἀποίκους. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-οικία, ἡ· ἐγκατά. ταισις μακρὰν τῆς πατρίδος || οἰκοικιῶς ἀνδρῶπων μακρὰν τῆς πατρίδος των, «ἀποικία».

ἀπο-οικίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ῖω· παθ. ἀορ. α' ἀποοικίσθη· πρκ. ἀποοικισμαί· στέλλω (ἀποίκους) μακρὰν τῆς πατρίδος, μεταφυτεύω || γεν., στέλλω (ἢ μεταφέρω) μακρὰν.— Παθ. εἶμαι ἐγκατεστημένος εἰς μακρινὴν χώραν || μεταναστεύω, μετοικίζω.— || Ἰδρῶα ἀποικίαν εἰς τι μέρος, στέλλω ἀποικίαν.

ἀπο-οικίς, -ίδος, ἡ (θηλ. τοῦ ἀποοικος· ἢ ἀποοικίς (ἐνν. πόλις) = ἀποικία.

ἀπο-οικισμός, ὁ (ἀποοικίζω)· ἴδρῶσις ἀποικίας.

ἀπο-οικο-δομέω, μελ. -ήσω· ἀποφράσσω (ἀποοικωρίζω) δ. οἰκοδομῆς (διὰ κτιρίου) || ἀποκλείω διὰ τειχους, περιτειχίζω.

ἀπο-οικος, ον (ἀπό + οίκος)· ὁ μακρὰν τῆς πατρίδος του (τοῦ οἴκου), ὁ ἐν τῇ ξένη ζῶν || ἐντεῦθεν, ὡς ὄνομαστ.: 1) Ἐπί προσ., ὁ ἐγκατασταθεὶς εἰς ξένην χώραν, «ἀποοικος». 2) ἐπὶ πόλεων, ἀποοικος (ἐνν. πόλις), ἢ = ἀποικία (β βλ.).

ἀπο-οικτίζομαι, μελ. -ίσσομαι, ἀττ. -ιοῦμαι, ἀποθ. παραπονοῦμαι μεγαλοφώνως.

ἀ-ποιμάντος, ον (α στερ. + ποιμαίνω)· ὁ ἄνευ ποιμένος || ἀφροῦρητος, παρημελημένος.

ἀπο-οιμώζω, μελ. -οιμώξομαι· θρηγῶ μεγαλοφώνως.

ἀ-ποινα, -ων, τά, μόνον ἐν τῷ πληθ. ἐν χρήσει (α εὖρων. + ποινή)· λῦτρα ἢ ἀντίτιμον τῆς ἐξασφαλισεως τῆς ζωῆς ἢ τῆς ἀνακτησεως τῆς ἐλευθερίας.— || γεν., ἀνταμοιβή, ἀποζημίωσις, ἀνταπόδοσις || ἀμοιβή.

Ἔτυμ.: ἀποινα (*ἀπό-ποινα (κατὰ ἀπλοποιήσιν)· ποινή (*ἄνοι-να· πρβλ. ἀπό-τισις (τίσις) (*ἄνι-η-ς), τίω, τεῖω (*ἄνειο). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-ποινάω, μελ. -ήσω (ἀποινα)· ἀποιτῶ λῦτρα ἢ γεν. τὸ ἀντίτιμον, ἀνταμοιβήν.— Μέσον, λαμβάνω τι ὡς λῦτρα, ὡς ἀποζημίωσιν, πληρῶνομαι

ἀποινό-δικος, ον (ἀποινα + δίκη)· ὁ ἀπαιτῶν, ἐπιβάλλων, ποινήν, ὁ τιμωρῶν || ὁ ἐξέλιωνων.

ἀποινό-δορπος, ον' ὁ καταβροχθίζων λῦτρα.

ἀ-ποιος, ον (α στερ. + ποιός)· ὁ ἄνευ ποιότητος ἢ ἰδιότητος.

ἀπο-οἰστεύω, μελ. -εύσω· φονεύω διὰ θελῶν (ὀϊστῶν).

ἀπο-οἶσω, μελ. τοῦ ἀποφέρω.

ἀπο-οίχομαι, μελ. -οιχόσομαι· πρκ. -όχημαι, ἀποθ. ἔχω ἀπέλθει μακρὰν, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ || ἀπολ. ἀπέρχομαι, ἔχω ἀναχωρήσει || ἐπιμ. εἶμαι νεκρὸς καὶ δὲν ὑπάρχω πλέον.— || Σπανιώτ. ἀποσούρομαι ἀπὸ, ἀναχωρῶ.

ἀπο-καθαίρω, μελ. -ἄρω· καθαρίζω, «εαστρεύω». — Παθητ., ἀπομακρύνομαι διὰ καθαρισμοῦ, καθαρίζομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-κάθαρμα, τὸ (*ἀποκαθαίρω*)· τὸ ἀπεκκρινόμενον, τὸ περιττώμα.

ἀπο-κάθαρσις, -εως, ἡ· καθαρισμός, ἐξαγνισμός, ἐξιλέωσις || καθαρισμός διὰ καθαροῦ.

ἀπο-κάθ-ημαι, ἰων. -κάθημαι, παθ. κάθημαι χωριστά (μακράν).

ἀπο-καθ-ίζω, ἰων. -ίσω, ἀπ. βάλω τινά νά καθίσῃ κάτω.—Μέσον, κάθημαι κάτω.

ἀπο-καθ-ιστάνω καὶ **ἀπο-καθ-ίστημι**, μελ. -καταστήσω· ἰένεργ. μετ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ ἀορ. α' ἐπανιδρώ, ἐπανορθῶ, ἀποκαθιστῶ.— || ἀμτβ. ἐν τῷ παθ., ὡς καὶ ἐν τῷ ἀορ. ε' μετὰ τοῦ ἐνεργ. πρκ. ἀποκαθίστημαι.

ἀπο-καθ-ίστημι βλ. ἀποκαθιστάνω.

ἀπο-καίνυμαι, παθ. ὑπερτερώ, ὑπερέχω, ἐξέχω.

ἀπο-καίριος, ον=ἀκαιρός (β βλ.).

ἀπο-καίω, μελ. -καύσω· κατακαίω || ὡς ἐπὶ ὑπερβολικοῦ ψύχους, παγώνω, ἐξεπαγιάζω.

ἀπο-κακέω (κάκη)· ὑποκύπτω ὑπὸ τὸ βάρος δυστυχίας κατατάλλομαι ὑπ' αὐτοῦ ('Εβδ.).

ἀπο-κάλέω· μελ. -έσω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. καλέω)· καλῶ ὀπίσω, ἀνακαλῶ ὀπὸ τὴν ἐξορίαν. 2) καλῶ μακράν (κατὰ μέρος).— || καλῶ ὀνομαστί, ἰδίως ἐπὶ ὀνειδισμοῦ, στιγματίζω.— || ἀποτρέπω ἀπὸ τι' π.βλ. λατ. *arculo* παρὰ Πιστρ.

ἀπο-κάλυπτω, μελ. -ψω· ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάζω».—Μέσον, ἀποκαλύπτω ἑμαυτόν, ἀποκαλύπτωμαι. 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-κάλυψις, -εως, ἡ· φανέρωσις, «ἀποκάλυψις».

ἀπο-κάμνω, μελ. -κάμωμαι (διὰ τοὺς χρόνους βλ. κάμνω)· κατακουράζομαι, ἀποδαρρύνουμαι ἐντελῶς μετ' ἀπρφ., παύω ἀπὸ τοῦ νά πράττω τι.— || μετ' αἰτ., ἀποκάμνειν τι=ἀπο εἰλιῶ πρό τοῦ κόπου, ἀποφεύγω τὸν κόπον.

ἀπο-κάμπτω, μελ. -ψω, ἀμτβ. κάμπτω, λυγίζω, (ἀπὸ τὴν εὐθεταὶ θέσειν μου, γέρονω) || στρέφω πρὸς τὰ πλάγια 2) μεταβ. στρέφω (τρέπω) τι πρὸς τὰ πλάγια ὅπου τι, παραμερίζω τι, ἀποφεύγω τι. 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπό-καμψις, -εως, ἡ· παραμέρισμα, λοξέσδρομια, παρέκκλισις ἀπὸ τινος.

ἀπο-κάπτω, ἐπ. ἀορ. α' -εκάπτωσα (ἀπὸ+κάπτω πρβλ. τὸ τῆς νέας «χάφτω»)· ἀποπνέω, ἐκπνέω· ἀποκαπύειν ψυχήν=ἀποπνέω, παραδίδω τὸ πνεῦμα (ἀποδνήσκω ἢ λιποθυμῶ).

ἀπο-κάρᾶ-δοκέω· ἀναμένω ἐναγωνίως, καιροφυλακτῶ. 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-κάρᾶ-δοκία, ἡ· ἔνδερος προσδοκία.

ἀπο-καρπῶω· παράγω καρπύς || γεν. παράγω.

ἀπο-καρτερέω, μελ. -ήσω· δέν ἀντέχω πλέον || ἀποδνήσκω ἐξ ἀσιτίας ἐκουσίας.

ἀπο-κατ-ελλάσσω, ἀπ. -ττω· συμμιζῶ ἐκ νέου.

ἀπο-κατ-στάσις, -εως, ἡ (*ἀποκαθίστημι*)· πλήρης ἐπανόρθωσις, «ἀποκαταστάσις».

ἀπο-κάτ-ημαι, ἰων. ἀντὶ ἀπο-κάθ-ημαι (β βλ.).

ἀπο-κατ-ορθῶ· ἀνορθώνω.

ἀπο-καυλίω, μελ. -ίσω, ἀπ. -ίω (ἀπὸ+καυλός)· ἀποκόπτω τὸν *καυλόν* (τὸ στέλεχος) || κολοβώνω.

ἀπο-καύλισις, -εως, ἡ (*ἀποκαλλίω*)· ἡ ἀποκοπή τοῦ στελέχους (τοῦ *καυλοῦ*)· ἀπόσπασις.

ἀπο-καυσις, -εως, ἡ (*ἀποκαίω*)· ἡ καυσις, κατάκαυσις.

ἀπό-κειμαι, μελ. -κείσομαι, ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ *ἀποτίθηναι*· τοποθετοῦμαι (εὐρίσκειμαι, εἶμαι) μακράν || εὐρίσκομαι ἀποθηκευμένος (ἀποθησαυρισμένος), φυλάσσομαι ἐν ἀποθήκῃ | ἀντεῦθεν, φυλάσσομαι μυστικά, ἐν ἐφεδρεία.—ἀπρως. *ἀπόκειται τι*=εἶναι ἀποθηκευμένον διὰ τινος.

ἀπο-κείρω, μελ. -κερῶ, ἐπ. -κέρσω· πρκ. -κέκαρκα, παθ. -κέκαρμαι· κουρεύω, ἀποκόπτω (κυρ. ἐπὶ κόμῃς) || γεν., κόπ.ω κομμάτια, κόπτω πέρα-πέρα, ἀποκόπτω.

ἀπο-κενῶ· ἐκκενῶ ἐντελῶς, ἀποστραγγίζω, ἐξ-αντλῶ.

ἀπο-κερδαίνω, μελλ. -κερδήσω καὶ -κερδᾶνῶ· ἔχω κέρδος ἢ εὐχαρίστηται ἀπὸ τι.

ἀπο-κερμάτιζω· μεταβάλλω εἰς κέρματα (μικρὰ νομίσματα) || διασκορπίζω, σπαταλῶ.

ἀπο-κεφαλίζω· μελ. -ίσω, ἀπ. -ίω (ἀπὸ+κεφαλή)· ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν τινος.

ἀπο-κεδέω, μελ. -σω· παύω νά πενθῶ (νά κλαίω) διὰ τι(να).

ἀπο-κηδέω, μελ. --ήσω=ἀκηδέω· ἀποβάλλω πᾶσαν φροντίδα, ἀφροντιστῶ, εἶμαι ἀμέριμος.

ἀπο-κήρυκτος, ον (*ἀποκηρύσσω*)· ὁ δημο. ἰσ. ἀποκηρυχθεὶς, ἀποκληρευθεὶς.

ἀπο-κήρυξις, ἡ (*ἀποκηρύσσω*)· ἡ πώλησις διὰ κήρυκος, δημοπρασία.

ἀπο-κηρύσσω, ἀπ. -ετω, μελ. -ξω· διακηρύσσω, ἀγγέλλω διὰ κήρυκος, κυρ. προσφέρω πρὸς πώλησιν ἐν δημοπρασίᾳ.— || «ἀποκηρύσσω» δημοσίᾳ (ὡς καὶ σήμερον λέγεται ἐν τῇ ἐν. τοῦ ἀποξενώνω), ἀποκληρώνω (τέκνον π. χ.1) || ὡς δηλῶ, διακηρύσσω, τινά ὡς φυγόποινον (φυγόδικον).— || ἀπαγο. εὖω διὰ προκηρύξεως.

ἀπο-κίδναμαι· ἀποσκεδάννυμαι, διασκορπίζομαι.

ἀπο-κινδύνεωσις, -εως, ἡ· τὸ κάμνειν μίαν παράτολμον προσπάθειαν, τὸ πιχειρεῖν τι τὸ ἐπικίνδυνον || τὸ ριψοκινδυνεύειν.

ἀπο-κινδυνεύω· μελ. -σω· ἐπιχειρῶ τι ἐπικίνδυνον, ἀποτολμῶ τι, ριψοκινδυνεύω.— Πάθητ. μετὰ τετελ. μελ. *ἀποκεκινδυνεύομαι*· ἐκτίδεμαι (περιέρχομαι) εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον.

ἀπο-κινέω· ἀπομακρύνω, ἀποκυλίω, μεταφέρω.

ἀπό-κίνος, ὁ (*ἀπὸ+κινέω*)· εἶδος κωμικῆς (ἀσελγούς ζέ) ὀρχήσεως || μτφρ. *ἀπόκινον εὐζέ* = εὐρὲ μέσον ὅπως χορεύοντες διαφύγωμεν.

ἀπο-κλάζω (Α), μελ. -άξω· κράζω μετὰ θροντῶδους φωνῆς || ἐκπέμνω κλαγγήν.

ἀπο-οκλάζω (Β), μελ. -άσω (*ἀπὸ+οκλάζω*)· κάμπω τὰ γόνατά μου, καὶ εὖτω || ἀναπαύομαι (πρβλ. *κάμπειν γόνυ*).

ἀπο-κλαίω, ἀπ. ἀπο-κλαῶ [αῶ]· μελ. -κλαύσομαι· κλαίω μεγάλωφώνως || μετὰ αἰτ., θρηνηῶ, πενθῶ βαρέως, διατίνα.— || παύω ἀπὸ τοῦ νά κλαίω, σταματῶ τὸ κλάμα.

ἀπο-κλάξω, ἀπόκλαξον, δωρ. μελ. καὶ Προστ. ἀορ. α' τοῦ ἀποκλείω.

ἀπό-κλάρος, δωρ. ἀντὶ ἀποκλήρος.

ἀπο-κλαῶ (Α), μελ. -ίσω· ἀποθραύω, οσάζω ἀπὸ τι.

ἀπο-κλαῶ (Β), ἀπ. ἀντὶ ἀπο-κλαίω (βλ. λ.).

ἀπό-κλεισις ἢ ἀποκλήσις, -εως, ἡ (*ἀποκλείω*)· τὸ (ἀπο)κλείειν, τὸ κλείοιμον.— || ἀποκλεισμός, ἐμπόδιον

ἀπό-κλειστος, ον· ὁ ἀποκεκλεισμένος, κλεισμένος ἔξω || περιφραγμένος. 'Ἐκ τοῦ

ἀπο-κλέω, μελ. -κλείσω· ἰων. -κλήτω, μελ. -κλήτω· ἀπ. -κλήω· μελ. -κλήσω· δωρ. μελ. -κλήξω· κλείω ἔξω ἀπὸ... 2) ἀποκόπτω, ἀποκλείω ἢ ἐμποδίζω, παρεμποδίζω, ἀπὸ πραγμ. τι.— Πάθητ. ἀποκλείομαι ἢ ἐμποδίζομαι ἀπὸ...— || μετὰ αἰτ. μόνον, κλείω || ἀποκόπτω, ἀσφραδίζω, ἐμποδίζω.

ἀπο-κλέπτω, μελ. -ψω· ἀφαιρῶ κλέπτων, κλέπτω καὶ φεύγω.

ἀπο-κλήτῶ, μελ. -κλήξω, ἰων. ἀντὶ ἀποκλείω, μελ. -κλείσω.

ἀπό-κλήρος, δωρ. ἀπὸ-κλήρος, ον· ὁ ἀνευ κλήρου ἢ μεριδίου εἰς τι, ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τι || ἀμοίρος, ἀμέτοχος (μετὰ γεν.).— || ἀπρως, ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς κληρονομίας.

ἀπο-κλήρῶ, μελ. -ώσω· ἐκλέγω, λαμβάνω διὰ κλήρου.

ἀπο-κλήρωσις, -εως, ἡ (*ἀποκλήρῶ*)· ἐκλογὴ διὰ κλήρου ἢ κατὰ τύχην, ἐκλογὴ ἀλογος || παράλογος διαγωγὴ.

ἀπό-κλήτος, ον (*ἀποκαλέω*)· ἐκλεχθεὶς ἀπὸ τινος, ἐκλεκτός.

ἀπό-κλίμα, τὸ (*ἀποκλίνω*)· κατωφέρεια, κατωφέρῃς κλίσις.

ἀπο-κλινθεὶς, ποιητ. ἀπὸ ἀπο-κλίθεις, μετ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀποκλίνω.

ἀπο-κλίνω, μελ. -ίω· ἀορ. α' ἀπέκλινα· πρκ. -κεκλίκα, παθ. -κεκλίμαι· κλίνω τι πρὸς τὰ ἔξω ἢ πρὸς τὰ πλάγια || κλίνω τι πρὸς τὰ ὀπίσω.— || ἀμτβ. κλίνω (γέρονω) πρὸς τὰ πλάγια || μτφρ. ἀπο-

κλίνω, παρεκκλίνω, πρὸς τὸ χειρότερον, ἐκλίπτω («ξεπέφτω»), «παραστρατιζώ». Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπό-κλίσις**, -εως, ἢ (**ἀποκλίνω**): παρεκκλίσις, κλίσις πρὸς τὸ ἄλλο μέρος || παρεκτροπή || ἐπὶ τοῦ ἡ-λίω, ἢ δύοις ἢ ἡ κλίσις πρὸς τὴν δύσιν.

ἀπό-κλίτος, ον (**ἀπο-κλίνω**): ὁ πρὸς τὰ κάτω κλίνων (πρὸς τὴν δύσιν κλίνων).

ἀπο-κλύζω, μελ. -ύσω· ἀποκλύνω || ἀποτρέπω διὰ καθαρῶν.

ἀπο-κμητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **ἀποκάμνω**· πρέπει τις νὰ ἀπακάμη.

ἀπο-κναίω, ἀττ. -κνάω, μελ. -κνήσω (διὰ τοῦς χρόνους βλ. κνάω)· ἀποξέω, ἀποτριβώ, τι **ἀποκναίω** τινά=καταπονῶ τινα, τὸν κατατριβώ, τὸν καταπονῶ μέχρι θανάτου. — Μέσον, κατατριβώ ἑμαυτὸν, φθείρομαι, ὀλιγοστεύω.

ἀπο-οκνέω, μελ. -ήσω· ὀκνῶ (φοβοῦμαι, τρέμω) πρὸ τινος, ἀπὸ φόβου ἀποφεύγω τι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ δισταγμοῦ προκειμένου περὶ τινος (μετ' αἰτ.) || ἀπολ. ὀπισθοχωρῶ πὸ φόβον, ἀποδειλιῶ, δι-στᾶζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-οκνησις, -εως, ἢ· ἢ ἔνεκα φόβου ὀποφυγή.

ἀπο-κνίζω, μελ. -ίσω· «ταιμπῶ», ἀποκόπτω διὰ τοῦ ὄνυχος.

ἀπό-κνισις, -εως, ἢ (**ἀποκνίζω**)· ἡ ἀποκοπή μικροῦ τεμαχίου, «ἀποτσιμπῶ».

ἀπό-κνισμα, τό· τὸ ἀποκοπέν διὰ τῶν ὀνύχων, μικρὸν τεμάχιον.

ἀπο-κοιμάομαι, παθ. μετὰ μέσο. μελ. -κοιμήσομαι· κοιμῶμαι μακρὰν τῆς οἰκίας μου. 2) «παίρνω ὀλίγον ὕπνον».

ἀπο-κοινωνέω· ἀποκλείω τινά ἢς κοινωνίας (κυρ. τῆς ἐκκλησίας), τὸν ἀφορίζω (ἐκκλ.).

ἀπο-κοινωνησις, -εως, ἢ (**ἀποκοινωνέω**)· ὁ ἀφορισμός.

ἀπο-κοιτέω, μελ. -ήσω· κοιμῶμαι μακρὰν ἀπὸ τῆς θέσιν μου, κοιμῶμαι ἄλλου. Ἐκ τοῦ

ἀπό-κοιτος, ον (**ἀπό+κοιτέω**)· ὁ κοιμώμενος μακρὰν ἀπὸ τινος.

ἀπο-κολυμβάω, μελ. -ήσω· σώζομαι κολυμβῶν, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶν.

ἀπο-κομάω (κόμην)· χάνω τὴν κόμην μου.

ἀπο-κομιδή, ἢ (**ἀπό+κομιζέω**)· μετακομιδή, μεταφορά.— || (ἐκ τοῦ μέσου)· ἀποκόμοις. Ἐκ τοῦ

ἀπο-κομίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· μεταφέρω ἢ διευδύνω (ἐδηγῶ) μακρὰν, ἀπ. μακρύνω.— Μέσον, μεταφέρω τι μαζί μου.— Παθητ., μεταφέρομαι, ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ.

ἀπό-κομμα, -ατος (**ἀπο-κόπτω**)· τεμάχιον (κομμάτι) ἀποκοπέν, οὐλίξα, θρύμμα.

ἀπο-κομπάζω, μελ. -άσω· ἔραυομαι μετὰ ἤχου (ἐπὶ τῶν χορῶν τῆς λύρας).

ἀπο-κοπή, ἢ (**ἀποκόπτω**)· τὸ ἀποκόπτειν, ἀποτομή, ἀποχώρισις· **ἀποκοπή χρεῶν** = λατ. *liquidatione* = ἀπόλειψις ὄλων τῶν (παλαιῶν) χρεῶν (ἢ *σεισάχθεια* τοῦ Σόλωνος).

ἀπο-κόπτω, μελ. -ψω· ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω.— || διὰ κτυπημάτων ἀποσπῶ ἀπὸ ἐν μέρος.— || Μέσον, πλήττω τὸν στήθος (στηθοκοποῦμαι) κατὰ τοὺς θρήνους || βῆεν πενθῶ διὰ τι(να).

ἀπο-κορδοῦμαι (κόρση), παθ. = **ἀποκείρομαι** (βλ. λ.).

ἀπο-κορυφώω, μελ. -ώσω· σχηματίζω κορυφὴν, κόμην σουβλερὸν || συγκεφαλαιῶν δι' ὀλίγων.

ἀπο-κοσμεῖω, μελ. -ήσω· καθαρίζω, ἀφαιρῶ τὰ περιττά, ὥστε νὰ ἀποκαταστήσω τὸξιν (**κόσμος**) || γεν., ἀφαιρῶ, σηκώνω || ἀφαιρῶ τὸν στολισμόν.— Μέσον, ἀφαιρῶ, ἀποξέτω, τὸν στολισμόν μου.— Παθ., ἀπογυμνοῦμαι ἀπὸ τὸν στολισμόν μου.

ἀπο-κοττάβιζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· τινόςσω ἐκ τοῦ ποτηρίου τὰς τελευταίας σταγόνους τοῦ οἴνου, (ὡς ἔπραττον ἐν τῇ πελαδίῃ τοῦ **κοττάβου**)·

ἀπο-κουφίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἐλαφρύνω ἢ ὀπάλλω ἄσσω ὀπό τι.

ἀπό-κράδιος, ον (**ἀπό+κράδην**)· ὁ ἀποκοπεῖς ὁ πὸ σικῆν.

ἀπο-κραιπάλέω· ἀπαλλασσομαι τῆς κραιπάλης

διὰ τοῦ ὕπνου, ἐγείρομαι τοῦ ὕπνου ἐκ κραπάλης.

ἀπο-κράνίζω, μελ. -ίσω· τύπτων ἀποκόπτω (ἀφαιρῶ) ἀπὸ τοῦ κρανίου.

ἀπο-κράτέω, μελ. -ήσω· ὑπερέχω, ὑπέρτερω. 2) κρατῶ πῶσω, ἐμποδίζω.

ἀπο-κρεμάμαι· κρέμαμαι ἐκ (ἀπὸ) τινος.

ἀπο-κρεμάννυμι, μελ. -κρεμάσω, ἀττ. -κρεμῶ (διὰ τοὺς χρόνους βλ. κρεμάννυμι)· ἀφίνω τι νὰ κρεμάται.— || ἀναρτῶ, κρεμῶ.

ἀπο-κρεμαστός, ἢ, ὄν (**ἀποκρεμάννυμι**)· ὁ ἀπὸ τινος πράγματος κρεμάμενος.

ἀπό-κρημνος, ον· κρημνώδης, ἀπότομος·

ἀπο-κρίδον, ἐπιρ. (**ἀποκρίνω**)· χωρὶς, χωριστά.

ἀπό-κρίμα, -ατος, τό· (**ἀποκρίνω**)· δικαστὴ ἢ ἀπόφασις, κατ'ἀδικίαν εἰς θάνατον.

ἀπο-κρινθεῖς, **ἀποκρίθεις**, μετ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐπομ.

ἀπο-κρίνω, μελ. -ίω· παθ. ἄορ. **ἀπεκρίθην**· πρκ. -κέκρημαι· διαί, ὦ, διαχωρίζω, διακρίνω.— Παθητ. διαίρομαι, ἀποχωρίζομαι ἀπὸ ἄλλων· **ἀποκρίσθαι εἰς ἐν ὄνομα**=ἀποχωρίζομαι ἀπὸ ἄλλου καὶ φέρομαι ὑπὸ ἐν ὄνομα.— || ἐκλέγω, προτιμῶ.— || Μέσον, δίδω ἀπόκρισιν ἢ ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν || κυρ. ἀπαντῶ εἰς προσαπτομένης μοι κατηγορίας || **ἀποκρίνεσθαι τι**=δίδω μιαν ἀπάντησιν· τὴν αὐτὴν ἔνν. μετὰ τὸ μέσον ἔχει καὶ ὁ παθ. ἄορ. α' **ἀπεκρίθην**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπό-κρίσις, -εως, ἢ· ὁ χωρισμός, ἀποχωρισμός, διαχωρισμός.— || (ἐκ τοῦ μέσου), ἀπάντησις, ἐἀπό-κρίσις.

ἀπο-κρίτεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **ἀποκρίνω**· πρέπει νὰ χωρίσῃ τις.— || (ἐκ τοῦ μέσου), πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ τις.

ἀπο-κρίτικός, ἢ, ὄν· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (ἢ τὴν ἰδιότητα) νὰ ἀποκρίνῃ (νὰ ἀποχωρίσῃ).

ἀπό-κρίτος, ον (**ἀποκρίνω**)· ὁ ἀποκεχωρισμένος, ἐκλεκτός, ἐξαιρετός.

ἀπο-κροτέω· ποιῶ κρότον διὰ τῶν δύο δακτύλων (τοῦ μέσου καὶ τοῦ μεγάλου).

ἀπο-κρότημα, τό (**ἀποκροτέω**)· τὸ ποιεῖν κρότον διὰ τῶν δύο δακτύλων.

ἀπό-κροτος, ον· ὁ σκληρῶς κτυπημένος, πεπατημένος || τραχύς, στερεός (κυρ. ἐπὶ τοῦ ἀέφρου).

ἀπο-κρούω, μελ. -σω· πλήττω / ἀπωδῶ (ἀπομακρύνω διὰ τῆς βίας) ἀπὸ μέρους τι (μετὰ γεν.).— Μέσον, ἀπωδῶ. ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά μου, γεν. ἀπωδῶ.— Παθητ., ἀπωδοῦμαι ἢ δραῦομαι· **κοτυλίαιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρομένον**=ποτήριον μετ' ἀσασμένον τὸ χεῖλος.

ἀπο-κρύπτασκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ **ἀποκρύπτω**.

ἀπο-κρύπτω, μελ. -ψω· κρύπτω ἀπὸ τι(να), διατηρῶ τι κρυμμένον ἀπὸ τι(να) || **ἀποκρύπτειν ἐνὶ τι ἐνὶ τινά**=λατ. *celare aliquem*=κρύπτω, ἀποκρύπτω, τι ἀπὸ τι(να). 2) ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τὰ μάτια ἄλλων || ἀμυρῶ, σκιάζω.— || χάνω τι ἀπὸ τὰ μάτια μου· **ἀποκρύπτειν τὴν γῆν**=χάνω τὴν θέαν τῆς γῆς, χάνω ἀπὸ τὰ μάτια μου τὴν ξηρὰν (ἐπὶ πλοίων ἀποπλετώνων εἰς τὸ πέλαγος), ὡς παρὰ Βιργ. *Phaëacum abscondimus rces*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπό-κρυφός, ον· ὁ (κε)κρυμμένος || ἐν **ἀποκρύφω**=κρυφῶς, κρυφά, μυστικά.— || σκοτεινός, ἀσαφής, δυσνόητος.

ἀπο-κτάμεν, -κτάμεναι, ἐπ. ἀντι. -κτάνειν, ἄορ. β' τοῦ **ἀποκτείνω**.

ἀπο-κτάμενος, ἐπ. μετ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **ἀποκτείνω**.

ἀπο-κτάομαι· χάνω (ἀντιθ. τῆ **κτώμι**).

ἀπο-κτείνω, μελ. -κτενῶ· ἄορ. α' **ἀπέκτεινα**· ἄορ. β' **ἀπέκτανον**, ποιητ. **ἀπέκταν**, ας, α' ὡς. ἐπ. ἐν παθ. μορφῇ **ἀπεκτάμην**· πρκ. **ἀπέκτενα**, καὶ σπανιῶς. **ἀπεκτόνημα**, **ἀπέκτακα** καὶ **ἀπέκταγκα**· φονεύω, σφάζω || ἐπὶ δικαστῶν, καταδικῶν εἰς θάνατον || ἐπὶ τοῦ δημίου, ἐκτελέω, θανατώνω || μετρ. συν. τῆ **ἀποκτάνειν**=καταπονῶ μέχρι θανάτου, «τουκίζω, σκοτύνω» ὡς τὸ λατ. *enecare*.

ἀπο-κτείνω, μετν. τύπος τοῦ **ἀποκτείνω**.

ἀπό-κτεσις, -εως, ἢ (βλ. **ἀποκτεῖομαι**)· ὀπίλεια.

ἀπο-κτίννυμι (καὶ -νύμι)· **ἀποκτείνω** (βλ. λ.).

ἀπό-κτίσις, -εως, ἡ· ἡ ἴδρυσις ἀποικίας (ὡς τὸ ἀποικίσις).

ἀπο-κύβευς, διακυβεύω, διακινδυνεύω, ριψοκινδυνεύω.

ἀπο-κύβω, μελ. -ῆσω· φέρω νεογνόν, γεννῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-κύσησις, -εως, ἡ· γέννησις, γέννα.

ἀπο-κυσκω = ἀποκύνω (βλ. λ.).

ἀπο-κυλίνδω, μελ. -κυλίσω· ἀπομακρύνω κυλίνδω, κυλίω μακράν.

ἀπο-κυματίζω· κἀμνῶ τι νὰ κυματίζῃ, νὰ ἀναβράζῃ.

ἀπο-κύπτω, μελ. -ψω· πρκ. -κέκῃρα· κύπτω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν (κύπτω μακράν τινας).

ἀπο-κυκῶ, μελ. -ύσω· ὀργῶ μεγαλοφώνως.

ἀπο-κώλυσις, -εως, ἡ· ἡ παρεμποδίσις, τὸ ἐμποδίζειν ἢ ἀποποιήσις, ἀρνησις (ἐπὶ ἔκπῳ μὴ δεχομένῳ τὸν χαλινόν ἢ τὸν ἀναβάτην). Ἐκ τοῦ

ἀπο-κωλύω, μελ. -ύσω· ἐμποδίζω ἀπὸ τι || μετ' ἀπρφ., τὸν ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι || ἀπὸλλ., εἶμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω, κρατῶ μακράν.

ἀπο-λύβων, -λαβόμενος, μετχ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀπολυβάνω (βλ. λ.).

ἀπο-λαγχάνω, μελ. -λήξομαι· ἀορ. β' ἀπέλαχον· λαμβάνω μερῖδιον εἰς κλήρωσι· ἀπολαχεῖν μέρος τινός || γενικῶς, λαμβάνω, ἐπιτυγχάνω.

ἀπο-λαξῶμι, ἀποθ. ποιητ. ἀντὶ ἀπο-λαμβάνω.

ἀπο-λακτίσω (λατ., παρὰ Πλάτῳ ἀπολακτίζω), μελ. -ίσω, ἀττ. -άω· ἀπαθῶ λακτίσω, ἀποσεύω, ἀποτινάσσω || γενικῶς, λακτίσω, «κλωτῶ». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-λακτιόμω, ὁ· τὸ ἀπολακτίζεσθαι, τὸ λακτίσθαι, «κλωτῶσις».

ἀπο-λαλέω, μελ. -ήσω· φλυαρῶ, μωρολογῶ.

ἀπο-λαμβάνω, μελ. -λήψομαι, πρτ. Ἐροθ. -λάμψομαι· πρκ. ἀπέληφα, παθ. ἀπέλημαι· διὰ τὸν ἀορ. ἔχομεν ἐν τῇ ἐνεργ. μόνον τὸν ἀορ. β' ἀπέλαχον, καὶ ἐν τῇ παθ. μόνον τὸν ἀορ. α' ἀπέληφθην καὶ ἰων ἀπελάμφθην· λαμβάνω ἢ δέχομαι παρὰ τινός || ἀπὸλλ., λουβάνω κάτι ποῦ μὴ ὀφείλεται, λαμβάνω τὸ φρενιζόμενον.

2) ἀφαιρῶ. 3) ἀκούω ἢ μανθάνω, ὡς τὸ λατ. accipio.—|| λαμβάνω ὅπισω, ἀνακτῶμαι, «ξαναποκτῶ».

2) ἔχω τι τὸ ὁποῖον μοι ἐπεστρέφῃ.—|| λαμβάνω ἢ ὀδηγῶ τινα εἰς παράμερον μέρος, τὸν παίρνω κατὰ μέρος, παράμερα.—|| ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, ἀποκλείω (ὡς διὰ τείχους) ἢ ἀμαρτῶ, ἀναχαίττω || φυλακίζω (λατ. deprehendere), κυρ. ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων.

ἀπο-λαμπρύνω· καθιστῶ λαμπρόν, περιφρήμον.— Παθητ., γίνομαι τοιοῦτος.

ἀπο-λάμπω, μελ. -ψω· ἐκπέπω λάμπω, ἀντανάκλω φῶς, ἀστρά τω: αἰχμητὴς ἀπέλαμπε (δηλ. φῶς) = λάμπωσ ἡκτινοβόλει (διεχέεται) ἀπὸ τῆν αἰχμῆν τοῦ δόρατος.

ἀπο-λάπτω, μελ. -ψω· λάπτω («λάπτω»), πίνω, διὰ τῆς γλώσσης (ὅπως ὁ κύων) || καταπίνω λαιμόργως (ἀπλήτως).

ἀπό-λαυσις, -εως, ἡ (ἀπολαύω)· ἀπόλαυσις, τὸ ἀπολαύειν ἢ μετὰ γεμ., ἀπόλαυσις ἢ ὄφελος προσελθόν ἐκ τινος πράγματος.

ἀπό-λαυσμα, τό = ἀπόλαυσις (βλ. λ.).

ἀπο-λαυστικός, ἡ, ὅν (ἀπολαύω)· ὁ παραδεδομένος εἰς τὰς ἀπολαύσεις ἢ ὁ προξενῶν ἀπόλαυσιν.

ἀπο-λαυστός, ἡ, ὅν· ὃν ἀπολαύει τις ἢ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ. Ἐκ τοῦ

ἀπο-λαύω, μελ. ἀπολαύσομαι· πρτ. ἀπέλανον, ἀορ. α' ἀπέλαυσα (ἐνίστις ἀπαντῶσιν ὡς ἀπέλαυον, ἀπέλαυσα· κορποῦμαι ἕκ τινος πράγματος, ἀπολαμβάνω, χαίρομαι || ὡς. λουβῶ τὸν ὄφελουσίμω) τι ἀπὸ ἄλλον, ἢ δι' ἄλλον, π. γ. ἀγαθὸν ἀπολαύειν τινός. 2) εἰρωνικῶς, «ξεμπερδεύω λαμπρὰ, ψάρα», ὡφελοῦμαι ἐκ τινός || ὁδῶθεν ὡσαύτως ἐν κακῇ ἐνν. σημ. καὶ θάλαττοι, ζημιώνομαι, χάνω ἀπὸ ἐν πράγματι.

Ἐτυμ.: τὸ ἀπλὸν λαύω δὲν ἀπαντᾷ, πιθανώτ. δημοσ. ἢ τὸ λάω ἢ λάφω (=ἀπολαυστικῶς ἔχω, κατὰ Ἀριστ.)· πάντως ἢ β. εἶναι λαυ- τ. ἔ. λαφ- (ἐκ τῆς τελευταίας καὶ τὸ λαμβάνω)· ἐκ τῆς αὐτῆς β. τά: ἰων. λεία, ληίς, ληίη, δωρ. λαία· πρβλ. σανακρ. Ιοίας (λαία), λατ. lairo, iucrum γοιθ. laum (γερμ. Lohr).

ἀπο-λάχειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-λαγχάνω.

ἀπο-λαεῖνω· ποιῶ τι λεῖον.

ἀπο-λέγω, μελ. -ξω· παθ. πρκ. ἀπολέλεγμα ἢ ἀπέλεγμα· διαλέγω ἀπὸ πολλὰ, ἐκλέγω.— Μέσον, διαλέγω δι' ἑμαυτόν.— Παθητ., ἀπολελεγμένοι = ἐπίλεκτοι, ἐκλεκτοί.

ἀπο-λείβω, μελ. -ψω· ἀορ. α' ἀπέλειπα· ἀφίνω τι νὰ στάξῃ κάτω (διὰ σπονδῆν).— Παθητ., στάξω ἢ ῥέω κάτω ἀπὸ τι.

ἀπο-λείπω, μελ. -ψω· ἀορ. β' ἀπέλειπον· ἀφίνω δι' ὀργότερα ἢ ἀφίνω ὀπίσω.— || ἀφίνω ὀπίσω μου, τ. ἔ. χάνω. 2) ἀφίνω ὀπίσω (ὅπως εἰς τοὺς ἀγῶνας), ἀφίνω τινα εἰς ὁπίστασιν, «ξεπερνῶ».— || ἀφίνω τι δὲλος διόλου, ἐγκαταλείπω, παραιτῶ || ἐπὶ πραγμ., ἀφίνω μόνον, ἀφίνα «κἀμνόμενον».— || IV ἀμτβ., παύω νὰ ὑπάρχω, δὲν ὑπάρχω, ἐκλείπω, εἶμαι μακράν ἢ ἐπὶ τῶν || ἐπὶ πταμῶν, ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω. 2) εἶμαι ἑλληπῆς· εἰς τι ἢ κατὰ τι: ἀπὸ τείσεων πηγῶν ἀπολείπων τρεῖς δακτύλους (Ἡρόδ.) = ἑλληπῆς κατὰ τρεῖς δακτύλους ἀπὸ τέσσαρας πήχεις. 3) μετὰ μετχ., παύομαι πράττειν τι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ... 4) ἀναχωρῶ ἐκ τινος τόπου.— V Παθ., ἐγκαταλείπομαι ὀπίσω || εἶμαι κατώτερος τινός. 2) εἶμαι χωρισμένος ἀπὸ τινα, εἶμαι μακράν τινός (μετὰ γεν.): ποῦν τῆς ἀληθείας ἀπολείμενοι = εὐρισκόμενοι εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆν ἀληθειαν || στεροῦμαι τινός. 3) εἶμαι ἑλληπῆς εἰς τι (ὡς μετὰ γεμ.).

ἀπο-λείχω, μελ. -ξω· λείχων ἀφαιρῶ ἐκ τινός, λείχων καθαρῶς, λείχω.

ἀπο-λείψις, -εως, ἡ (ἀπολείπω)· τὸ ἀφίνειν ὀπίσω, ἐγκατὰ λείψις.— || ἀμτβ., ἑλληψις, ἀνεπάρκεια, ἐλάττωσις, «ὀλιγόστευμα».

ἀπο-λεκτός, ὄν (ἀπολέγω)· ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος, ἐξαιρετός.

ἀπο-λέλυμαι· παθ. πρκ. τοῦ ἀπολύω.

ἀπο-πολέμω, ὄν· ὁ μὴ πολεμῶν, μὴ ὑποστάς τὰ δεῖνα τοῦ πολέμου.

ἀπο-πόλεμος, ποιητ. ἀπτόλεμος, ὄν· ὁ ἀπειρος πολέμου, ὁ μὴ φιλοπόλεμος, ὁ μὴ πολεμικός, ἀκατάλληλος (ἀνίκανος) πρὸς πόλεμον || εἰρηνικός, εἰρηνόφιλος.— || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταπολεμηθῇ, ἀκαταμάχητος, ἀήττητος.— || πόλεμος ἀπτόλεμος = πόλεμος ποῦ δὲν εἶναι πόλεμος, τ. ἔ. οὐδεμίαν ἔχων ἐλπίδα ἐπιτυχούς ἐκβάσεως.

ἀπο-λεπίδομαι, παθ. ἀπολεπίσομαι.

ἀπο-λεπτύνομαι· καθίσταμαι ἐντελὸς λεπτός ἢ ἀδύνατος.

ἀπο-λέπω, μελ. -ψω· ἀπολεπίζω, «ξεφλουδίζω», ἀφαιρῶ τὸ δέρμα μετχ. παθ. πρκ. ἀπολελεμμένος.

ἀπο-ολέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-όλλυμι.

ἀπο-ολέσκετο, ἐπ. ἀντὶ ἀπώλετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπο-λευκίω· καθιστῶ τι ὀλόλευκον, λατ. dealbare || παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός.

ἀπο-λήγω, ποιητ. ἀπολλήγω, μελ. -ξω· παύω, δίδω τέλος, ἀπέχω, ἀφίσταμαι, ἀπὸ πράγματος || μετὰ μετχ., παύω (ἀπὸ τοῦ) νὰ πράττω τι.

ἀπο-ληρέω, μελ. -ήσω· φλυαρῶ «εἰς τὰ κούτουρος», λέγω ὅτι μοῦ ἔλαθ.

ἀπο-ληψις, -εως, ἡ (ἀπολαμβάνω)· τὸ λαμβάνειν ἀπὸ... παραλαβῆ || τὸ λαμβάνειν ὀπίσω, ἀνάκτησις.— || ἀπόκλεισις, παρεμποδίσις, ἀποκλεισμός, ἀποκοπή.

ἀπο-λίθάζω, μελ. -ξω· ἀποστῶζω, ἀπορρίπτω.— || ἀμτβ. ἐκπίπτω, πόρρω ἀπέρχομαι, ἐξαφανίζομαι.

ἀπο-λίγαίνω· βῶθ ὀξέως, δημιουργῶ μέγαν πάττω, θορυβῶ || ὀμιλῶ δυνατὰ, φωνάζω «στειγνές φωνές» (σκληρίζω, «ταυρίζω»).

ἀπο-λίθω· μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθώνω.

ἀπο-λίθωσις, -εως, ἡ (ἀπολιθῶ)· ἡ εἰς λίθον μεταβολή.

ἀπο-λιμπάνω, ἰων. ἀντὶ ἀπο-λείπω (βλ. λ.).

ἀπο-λις, ε (οὐδ'), γεν. -δος, (καὶ -εως), ἰων. -ιος· δοτ. ἀπόλι· ὁ μὴ ἔχων πόλιν, κράσις, ἡ παριδίβα || ὁ ἀπολέσας τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, ἐξόριστος.— || πόλις ἀπολις = πόλις πού δὲν εἶναι πόλις τ. ἔ. κατεστραμμένη, «κακορρίζικη».

ἀπο-ολισθάνω, μελ. -ολισθήσω ἀόρ. α' -ωλισθησα' ἀόρ. β' -ώλιεθον' ὀλισθαίνω ἐκ τινος μέρους, «εξ-γλιστρώ» || διαφεύγω.

ἀπο-λίταργίζω, μελ. -ίσι, ἀττ. -ίω' ἐκφεύγω, φεύγω ταχέως «γκρεμοτακίζομαι».

ἀ-πολίτευτος, ὄν (α σταρ+πολιτεύω)' ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, ὁ μὴ ἀναμειγνυόμενος εἰς τὰ πολιτικά, μὴ πολιτικός.

ἀπο-λίχημαίμαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ. = ἀπολείνω (β 6λ.).

ἀπο-λλήγω, ἐπ. ἀντί ἀπολήγω (β 6λ.).

ἀπο-δάλλυμι ἢ ἀπο-ολλύω πρτ. ἀπόλλυν ἢ ἀπόλωλον' μελ. ἀπολέσω, ἐπ. -ολέσω, ἀττ. ἀπολώ, ἰων. ἀπολέω' ἀόρ. α' ἀπόλεσα, ἐπ. ἀπόλεσσα' πρτ. ἀπόλεκα, ἀττ. ἀπολώλεκα' καταστρέφω ἐντελῶς, φανεύω, σφάζω || ἐπὶ πραγμ., κατεδαφίζω, ἐρημύω, ἀφαιρίζω. — || χάνω τι ἐντελῶς. [Πρβλ. λατ. ab oleo 2].

Μέσον, ἀπόλλυμαι' μελ. ἀπολούμαι, ἰων. ἀπολόμαι' ἀόρ. β' ἀπολόμην' πρτ. ἀπόλωλα' ὑπερσ. ἀπολόλειεν ἢ ἀπολόλειεν' χάνομαι, ἀποδύησκω || ὡς ἐπὶ πλῶς περιέρχομαι εἰς θέσιν κατεστραμμένου, εἶμαι κατεστραμμένος. — || εἶμαι χομένος, χάνομαι, φθίνω, λυώνω. — || εἶμαι ἐλεινός, «ἀξιολύπητος», «κακορίζικος».

Ἀπόλλων, -ωνος, δ' αἰτ. -ωνα ἢ -ω' κλητ. Ἀπόλλον' ὁ Ἀπόλλων υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρατος.

Ἔτυμ. ἰ συνθ. ἔτυμολ. ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἐκτοτε προσελήθησαν πλείοις γνόμῳ, τολμηραὶ καὶ ἐσφαλμένοι κατὰ τὸ πλείστον: τὸ συνεχρίσθη πρὸς ξένας; λ. ἴδια αανσφρ. || πρὸς τὴν λ. ἀπειλή π. χ. καὶ ἀπέλλα = ἐκκλησία (λατ. appellare, compellere κλπ.) || ἄλλοι ἐπενόησαν θέμ. ἀπειλ-, ἀπλ- = εἶμαι δυνατός (<λατ. *op = εργον>): *Ἀπελίων, Ἀπλων = ὁ δυνατός, ὁ βοηθῶν κατὰ Bois. ἀρχαῖος τύπος = Ἀπέλλων (<*Ἀπελίων (μαρτυρούμενος ἐπιγραφικῶς) ὁ τύπος Ἀπόλλων προήλθεν ἐκ τῆς κλητ. Ἀπολλο (<Ἀπελλο (ὅπου τὸ ἄτενον -ε-) -ο- κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς τὸ -ο- τῆς ληγουσῆς) > πρβλ. κύρ. δν. Ἀπελλέας, Ἀπελλᾶς, Ἀπελλῆς, κλπ. (ὅπου δὲν ἄδωρει τοιαύτη ἀφομοίωσις). Ἰσως πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τινὰ ριζικὴν ἔχασιν apel = διεγείρειν, κινεῖν, προκαλεῖν, ὁπότε Ἀπόλλων = ὁ δημιουργός, ὁ προκαλῶν, ὁ διεγείρων.

Ἀπολλώνειον καὶ Ἀπολλώνιον, τό ναός τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἀπο-λογέομαι, μελ. -ήσομαι' μέσ. ἀόρ. α' ἀπελογισίμην, παθ. ἀπελογισθήμην' πρτ. ἀπελολόγημαι, ἀποθ. (ἀπό+λόγος)' ὁμιλῶ πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀποκρούω κατηγορίαν || ὡς ὁμιλῶ ὑπεράσπισιν γεγονός τι. 2) ἀπολογοῦμαι τε = ὑπερασπιῶμαι ἑμαυτὸν ἐναντίον κατηγορίας τινός. 3) ἀπολογοῦμαι δίκην θανάτου = ὁμιλῶ ἐναντίον ἐκδοθείσης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως εἰς θάνατον. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-λόγημα, -ατος, τό (ἀπολογέομαι)' ἐπιχείρημα προβαλλόμενον κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν.

ἀπο-λογία, ἡ (ἀπολογέομαι)' λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν, ὑπεράσπισις.

ἀπο-λογίζομαι, μελ. -ίσομαι, ἀττ. -ίωμαι' ἀόρ. α' -ελογισάμην' πρτ. -λελόγημαι, ἀποθ. κάμνω λογαριασμούς, λογαριάζω, δίδω λογαριασμόν (λατ. rationes reddere). — || δίδω πλήρη λογαριασμόν περὶ τινος || ἀναδηλοῦμαι, ἀφηγοῦμαι λεπτομερῶς. 2) ὑπολογίζω, σταθμίζω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-λογισμός, ὁ (ἀπολογίζομαι)' τὸ δίδειν λογαριασμόν || ἐκδεῖσις γεγονότων ἢ σκέψεων.

ἀπό-λογος, δ' ἱστορία, διήγησις || *Ἀκλίον ἀπόλογος' παροιμιώδης φράσις χρησιμοποιομένη ἐπὶ τῶν μακρῶν διηγήσεων. ὡς ἐκείνη τοῦ Ὀδυσσεῶς πρὸς τὸν Ἀκκλίον (Ὀδυσ. IX - XII). — || μῦθος, ὡς οἱ τοῦ Αἰσώπου, ἀλληγορία. Πρβλ. λατ. apologus μετὰ τῆς αὐτῆς σημ.

ἀπο-ολοίετο, ἰων. ἀντί ἀπο-όλοιντο, γ' πλγθ. Ἐῦκτ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπο-ολολύξω, μελ. -ξασ' (ἐπιτ. δλολύξω)' ἐκπέμψω δυνατὴν κραυγὴν, ὀλολυγὴν (χαρᾶς), ἢ ὀλολυγμούς (λύτης, δρῆ ων).

ἀπο-ολόμενος, μτχ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπο-ολοῦμαι, μέσ. μελ. τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπό-λουσις, -εως, ἡ' τὸ ἀπολοεῖν, τὸ πλύσιμον. Ἐκ τοῦ

ἀπο-λούω, μελ. -λούσω' ἀποπλύνω, «ξεπλύνω». — Μέσον: ἄλμην ὁμοίῳ ἀπολούσομαι = δά ἀποπλύνω τὴν ἄλμην ἀπὸ τοῦς ὤμων μου. — || μετ' αἰτ. πρσ.: λούων (πλύνων) καθαρίζω τινά.

ἀπο-ολοφύρομαι, μέλλ. -φύρομαι' ὀρηγνῶ μεγαλοφώνως. 2) παῦν (ἀπὸ τοῦ) νά ὀρηγνῶ.

ἀπο-λοχρόμομαι, παθ. γίν'μαι ὀσμώδης.

ἀπο-λύμαινομαι, μελ. -μᾶνομαι, ἀποθ. (ἀπό+λύμα)' καθαρίζω ἑμαυτὸν (καθαρίζομαι) διὰ λουτρῶν.

ἀπο-λύμαντήρ, -ῆρος, ὁ (ἀπό+λύμαινομαι)' ὁ λυμαινόμενος || ὁ καταστροφεύς.

ἀπο-λύσιμος, ὄν (ἀπολύω)' ὁ δεῖσις ἀπολύσεως (ὁ δεῖζων ἢ ἀπελευθερωθῆ, ἢ νά ἀδωθῆ).

ἀπό-λύσις, -εως, ἡ (ἀπολύω)' «ἀπόλυσις», ἀπαλλαγὴ, ἀπελευθέρωσις || ἀδύωσις || μετὰ γαν., κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ θανάτου = κατὰ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς θανατικῆς ποιῆς.

ἀπο-λύτικός, ἡ, ὄν (ἀπολύω)' διατεθειμένος νά ἀπολύσῃ (νά ἀδωῶσῃ). Ἐπιρ. ἀπολυτικῶς εἶχειν = εἶμαι διατεθειμένος νά ἀπολύω (ἀδωῶσω).

ἀπό-λύτος, ὄν (ἀπολύω)' ἀπολελυμένος, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος.

ἀπο-λυτρόω, μελ. -ώσω' ἀπολύω (ἐλευθερῶ) ἀντί λύτρων (λαμβάνων λύτρα). — Μέσον, ἐξαγοράζω τὴν ἐλευθερίαν τινός, τὸν «ἀπολυτρώνω» ἀντί λύτρων (δίδων λύτρα). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-λύτρωσις, -εως, ἡ' ἡ ἀπελευθέρωσις, ἡ ἐξαγορά.

ἀπο-λύω, μέλλ. -λύσω' ἀόρ. α' ἀπέλυσα' πρτ. ἀπολέλυκα' λύω ἀπὸ τινος, «ἀπολύω» || ἀπελευθερῶν τινά ἀπὸ τινος || ἀνακουφίζω τινά ἀπὸ... || ἀπολύειν αἰτίως = ἀδύων τινά ἀπὸ τινος κατηγορίας || ἀπολύ, ἀδύων. 2) ἐν τῇ ἱλιᾶδι πάντοτε ἀπολύω = ἀπολυεῖω = ἀφίνω τινά ἐλεύθερον ἐπὶ τῇ καταβολῇ λύτρων || καὶ ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, ἐξαγοράζω τὴν ἐλευθερίαν τινός πληρώων τὰ λύτρα: ἀπολυσόμεθα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε = δά τὸν ἀπελευθερώσωμεν πληρώνοντες χαλκὸν καὶ χρυσόν. 3) διαλύω, ἀπολύω (ἀποστρατεῖω) στρατὸν || ἐξοφλῶ χρέος. — || Μέσον, ἀπολυτρώνω, ἀπελευθερῶν τινά δι' ἑμαυτὸν, ἐξαγοράζω (πρβλ. ἀνωτ. 2). 2) ἀπολύεσθαι διαβολᾶς = ἀναιρῶ, ἀνασκοπέζω, τὰς ἐναντίον μου οὐκοφαντίας (λατιν. diluere) || θθεν ἀπολ., ὑπεραποκίω ἑμαυτὸν. 3) ἀπελευθεροῦμαι, ἀναχωρῶ. — || Πιθητ., ἀπολυτρώνομαι, ἀφίνομαι ἐλεύθερος, ἀπό... 2) ἀπαλλάσσομαι, ἀδύωνομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

ἀπο-λυθᾶσομαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ. ὕβριζω χυδαίως, κακομεταχειρίζομαι || ἀόρ. α' ἀπελυθῆθην ἐν παθ. ἐνν. = ἐξυβρίζομαι.

ἀπ-όλυλα, μέσ. πρτ. τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπο-λυτίξω, μελ. -ίξω (ἀπό+λυτός) = ἀπανθίξω' δρῆπω ἄνθη, συλλέγω ἄνθη || θθεν γενικῶς, ἀποσπῶ, τίλλω.

ἀπο-λυφάω κσταπραῖνω.

ἀπο-μαγδάλια, ἡ (ἀπο-μάσσω)' ἡ «ψίχα» τοῦ δρτου (τοῦ καρβελαίου), μέ τὴν ὅποιαν οἱ ἀρχαῖοι Ἐλληνες ἀπέμασσον (ἐσφογγίζαν) τὰς χεῖρας καὶ ἐπίετα τὴν ἐρριπτον εἰς τοὺς κύνας.

ἀπό-μαγμα, τὸ (ἀπομάσσω)' πᾶν διτι μετοχτιρίζεται τις πρὸς σπογγισμόν ἢ καθαρισμόν || ἡ ἀπορριπτομένη ἀκαθάρσια (= κάθαρμα βλ. λ.). — || τὸ ὁποῖόν τιμα σφραγίδος.

ἀπο-μαίνομαι, μελ. -μᾶνήσομαι' πρτ. ἀπο-μέμνηνα, ἀποθ. κυριεύομαι πῶς μανίας, ὀργίζομαι μέχρι μανίας. 2) παύομαι τῆς μανίας, «ἐξεδυμῶν».

ἀπο-μαλάκίζομαι (καὶ -μαλθακ-) εἶμαι (δεικνύομαι) μαλακῶς: (δειλοῦς).

ἀπο-μαλθακίζομαι = τῆ προηγ.

ἀπο-μανθάνω, μελ. -μᾶθήσομαι' «ξεμαθαίνω», λημονῶ ὄσα ἔμαθον (λατ. dediscere).

ἀπο-μαντεύομαι, μελ. -σομαι, ἀποθ. ἀγγέλλω, προαγγέλλω, ὡς προφητῆς || θθεν προφητεύω, προμαντεύω, προλέγω.

ἀπό-μαξις, -εως, ἡ (ἀπομάσσω)· ἀποσπογγίζω.
ἀπο-μαραίνομαι, παθητ.· μαραίνομαι ἐντελῶς, καταξηραίνομαι || φθίνω, λυώνω (ἐπὶ ἡσυχου, μὴ θι- αίου, φυσικοῦ θανάτου).
ἀπο-μάρανας, -εως, ἡ (ἀπομαραίνομαι)· ἡ θα- θμιαια ἔκλειψις, ἐξαφάνισις.

ἀπο-μαρτύρεω· μαρτυρῶ, φέρω μαρτυρίαν.
ἀπο-μαρτύρομαι, ἀποθ.· δεβαιώνω, πιστοποιῶ, διὰ μαρτυρίας, ἐπιμένω μὲ πείσμα, διωχυρίζομαι ἐπιμόνως.

ἀπο-μάσσω, ἀττ. -τω, μέλλ. -ξω· σπογγίζω, ἀπο- σπογγίζω, καθαρίζω.—Μέσον, σπογγίζω τὰς χεῖρας μου. 2) ἰοιάζω διὰ τοῦ ἀπομάρκτου («ριγλάρω») τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (π.χ. τὸ κοιλὸν διὰ τῆς μέτρησης ξηρῶν προϊόντων, ὡς σίτου) || κενεῖν (ἐνν. χοί- νικα) ἀπομάξαι = χάνω τὸν κόπον μου, κοπιῶντες εἰς μάτην (διότι θνητὸς καταλαβεῖται ἡ ἐργασία αὐτή, νὰ ἰοιάξῃς δηλ. διὰ τῆς ἀπομάρκτου κενὴν χοίνικα, ὡσεὶ αὕτη ἦτο ὑπερπλήρης).— || ἀποτυπώνω, σχημα- τίζω τὸ ἀποτύπωμα ἐνὸς ἀντικειμένου.—Μέσον, λαμβάνω τὸ ἐκμαγεῖτόν τινος, ἀντιγράφω ἀπὸ ἄλλο.

ἀπο-μαστιγῶ, μέλ. -ώσω· μαστιγώνω σκληρὰ, δυνατὰ.

ἀπο-ματαίζω, μέλ. -ίσω (ἀπὸ + μάταιος)· συμπε- ριφέρομαι ἀπρεπῶς || πράττω τι τὸ ἀσεμνον, ἀσχη- μονῶ || κατ' ἐφήμερον ἀντὶ τοῦ ἀπο-πέδρομαι (κλάνω).

ἀπο-μάχομαι, μέλ. -μαχέσομαι, συνηρ. -μάχοῦ- μαι· μάχομαι ἀπὸ τι(νος) (π.χ. ἀπὸ τῆς τελεχῆς τῆς πόλεως ἢ ἀπὸ φροῦδιον)· τείχεα ἱκανὰ ἀπομάχεσθαι = τελεχῆ ἀρκετὰ ἰσχυρὰ, ὥστε νὰ μὴ εταί τις (ἐπά- νω) ἀπὸ αὐτῶν.— || ἀπομάχομαι τι = ἀποκρούω τι, τὸ καταπολεμῶ, δὲν τὸ ἐγκρίνω.— || ἀπομάχομαι τινα = ἀπωθῶ, ἀποκρούω, τινά ἐν μάχη.— IV τελει- ώω μάχη, φέρω αὐτὴν εἰς πέρας.

ἀπο-μάχος, ον (ἀπὸ + μάχη)· ὁ μὴ μαχόμενος || ὁ μὴ ἱκανὸς ἢ μὴ κατάλληλος πλέον διὰ πόλεμον, ὁ μὴ ἀξιόμαχος ὁ ἄχρηστος (λατ. causarius).

ἀπο-μείρομαι, μέλ. -μεροῦμαι, ἀποθ.· διανέμω, διαμοιράζω, κάμνω μερδία. 2) Παθ., ἀποχωρίζο- μαι ἀπὸ τίνος.

ἀπο-μερίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -εῶ· δίδω (τὸ) μερί- διον ἀπὸ τι, διαμοιράζω, διανέμω.— || ἀποχωρίζω (διακρίνω) μέσα ἀπὸ πλῆθος.

ἀπο-μερμηρίζω, μέλ. -ίσω καὶ -ίξω· ἀποκοιμῶμαι καὶ λησμονῶ τὰς μερίμνας μου.

ἀπο-μεστώ, μέλ. -ώσω· γεμίζω τι ἕως ἐπάνω (μέχρι χειλέων, μέχρι στεφάνου).

ἀπο-μετρέω, μέλ. -ήσω· μετρῶ ἀναλόγως || με- τρῶ καὶ δίδω, διαμοιράζω.

ἀπο-μηκύνω, μέλ. -ύνω· ἐπεκτείνω, ἰσρατείνω, παρελκύνω.

ἀπο-μηνίω, μέλ. -ίσω· εἶμαι λην ὠργισμένος. 2) ἀποτίδεμαι τὴν μῆνην (παύσομαι τῆς ὀργῆς, «ξε- θυμῶν»).

ἀπο-μῆμομαι, μέλ. -ήσομαι, ἀποθ.· μιμνῶμαι, «ἀ- πομιμῶμαι», ἀναπαριστῶ πιστῶς.

ἀπο-μνησκόμαι, παθητ. μετὰ μέσ. μέλ. -μνήσο- μαι· ἀορ. ἀ' ἀπεμνησάμην· πρκ. ἀπομνήσμαι· ἀνα- μιμνήσκομαι, ἐνθυμούμαι.

ἀπο-μισθός, ον· ὡς τὸ ἐμισθος, ὁ δνευ μισθοῦ || ὁ ἀπεστερημένος τοῦ μισθοῦ του.— || ὁ ἀποπλη- ρωθεὶς ὁ λαθῶν δηλ. πλήρη τὸν μισθὸν του, καὶ ἀπολυθεὶς (λατ. emeritus).

ἀπο-μισθῶ, μέλ. -ώσω· ἐκμισθώνω, δίδω ἐπιμι- σθῶ (τ. ἔ. ἐπὶ ἐνοικίῳ), ἐνοικιάζω || μετ' ἀπρρ. ἀπο- μισθῶ ποιεῖν τι = συμφωνῶ (συνάπτω, κλείω συμ- φωνίαν) διὰ νὰ γίνῃ κάτι (λατ. locare aliquid faciendum).

ἀπο-μνάσσομαι, ἰων. ἀντὶ ἀπο-μνήσσομαι (βλ. λ.).

ἀπο-μνημόνευμα, τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλ.βθ.· διήγησις περὶ λόγων καὶ πράξεων διατηρου- μένων ἐν τῇ μνήμῃ, ὅτι καὶ σημερον λέγομεν «ἀτο- μνημνεύματα» (λατ. memorabilia), ὡς ἐκεῖνα τοῦ Ξενοφώντος περὶ τοῦ Σωκράτους. Ἐκ τοῦ

ἀπο-μνημονεύω, μέλ. -σω· ἐνθυμούμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου.— || διηγούμαι ἀπὸ μνήμης, ἐπ- αναλαμβάνω || ὁθεν, ἐνθυμούμαι, ἔχω ἐν τῇ μνήμῃ.

2) ἀπομνημονεύω τινί τι = ἔχω τι ἐν τῇ μνήμῃ ἐν- ἀντίον ἄλλου, τοῦ χρεωστῶ μνησικακίαν.

ἀπο-μνησί-κάκέω, μέλ. -ήσω = μνησικακέω (β βλ.)· διατηρῶ μνησικακίαν ἐναντίον τίνος (δὲν λη- σμονῶ τὸ κακὸν ποῦ μου ἔκαμε).

ἀπο-ὄμνυμι ἢ ἀπομύνω· γ' ἐν. πρκ. ἀπόμνυμι· μέλ. ἀπο-μοῦμαι (βλ. ὄμνυμι)· παίρνω ὄρκον (ὀρκίζο- μαι) ὅτι δὲν θὰ πράξω τι. 2) ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἐπρὸξά τι || ἄρνούμαι μετ' ὄρκου.— || ἐπιτετ. ὄμνυ- μι· παίρνω ἐπίσημον ὄρκον || δεβαιῶ δι' ἐπίσημου ὄρκου ὅτι...

ἀπό-μοιρα, ἡ· μερίδιον.

ἀπο-μοιράσομαι, ἀποθ.· δίδω ὡς μερίδιον.

ἀπο-μοιρέω· ἀμοιρῶ, στεροῦμαι.

ἀπο-μοίρια, τὰ· τὰ μέρη.

ἀπο-μονός, μέλ. -ώσω· ἀφίνω ἐντελῶς μόνον.—

Παθ., ἀπομονώνομαι, ἀποκλείομαι, ἀπὸ τι.

ἀπο-μόργνυμι ἢ ἀπο-μόργνυμι καὶ ἀπομορ- γνύω· ἐπ. γ' ἐν. πρκ. ἀπομόρξω· μέλ. Μέσον ἐπ. ἀορ. ἀ' ἀπομορξάμην.—Μτχ. παθ. ἀορ. ἀ' ἀπομορξθεῖς (ἀπὸ + μόργνυμι ἢ μόργνυμι)· ἀποσογγίζω, σπογγίζω ἐντελῶς, σπογγίζω καθαρὰ.—Μέσον: ἀπομόρξασθαι παρεῖς = σπογγίζω τὰς παρειὰς μου ἀπομόρξασθαι δίκρυ = σκουπίζω τὸ δάκρυ μου.

ἀπο-μόρξω, γ' ἐν. ἐπ. μέσ. ἀορ. ἀ' τοῦ προηγ.

ἀπο-μούσαι, ἀπρρ. ἀορ. ἀ' τοῦ ἀπο-ὄμνυμι.

ἀπο-μούσος, ον (ἀπὸ + Μούσα), συνών. τῷ ἄμου- σο· ὁ μοκρὰν τῶν Μουσῶν, ἄμουσος || τραχὺς, βά- ναυσος, ἐπίρ. ἀπομούσως γράφομαι = εἶμαι ἐξωγρα- φημένος κατὰ τρόπον μὴ εὐνοϊκόν.

ἀπο-μυθέομαι, μέλ. -ήσομαι, ἀποθ.· ἀποτρέπω, μεταπειθῶ.

ἀπο-μυκάομαι, μέλ. -ήσομαι· μυκῶμαι μεγα- λοφώνως.

ἀπο-μυκτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἀπο-μύσσομαι· γρέ- πει τις νὰ καθάρισῃ (ἀποσογγίσῃ) τὴν ρινὰ του («νὰ θγάλη τὴν μύξαν του»).

ἀπο-μυκτηρίζω· ἐμπαίζω τινά διὰ μορφοσμῶν τῶν μυκτῆρων.

ἀπο-μύσσω, ἀττ. -τω, μέλ. -ξω· καθαρίζω τὴν ρινὰ τίνος || ὁθεν μετρ. ὀξύνω τὸ πνεῦμά του (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου vir emunctae naris).—Μέσον, «φυσῶ τὴ μύτη μου», «θγάζω τὴ μύξα μου», καθαρίζω τὴν ῥινὰ μου.

* Ἔτυμ.: πρβλ. μυκτῆρ, μύξα (*μυκτjα, μύξος, μύξων — λατ. mucus, mucor, mugli, e-mungo — σανσκρ. muncati, mucati = χαλαρώνω — λιθ. smunkti smukti = γλιστρῶ καὶ πέφτω—μεσ. γερμ. smiegen).

ἀπο-όναιο, ἑ' ἐν. Εὐκτ. μέσ. ἀορ. ἑ' τοῦ ἀπο-ονίη- μι· καὶ ἀπο-οναίαιο γ' πλ.βθ. ἀντὶ ἀπο-όναιιντο.

ἀπο-οσίω· βλ. ἀπονάω.

* **ἀπο-νάω**, ἀπρρ. ἐνεστ., ἐξ οὗ ὁ ἐνεργ. ἀορ. ἀ' ἀπ- ἐνάσα, ἐπ. ἀπενάσσα (ἀπὸ + νάω)· μετακινῶ τινά ἀπὸ τινά θεοῖν εἰς ἄλλον || ὡς. στέλλω ὅπισω.—Μέσον, ἐν τῷ γ' ἐν. ἀορ. ἀ' ἀπενάσατο, ἐπ. ἀπενάσατο· με- τακινῶ, ἐμαυτὸν εἰς ἄλλον θεοῖν, ἀναχωρῶ || ἀλλ' ὡς. καὶ, ἐξαποστέλλω.—Παθ. ἀορ. ἀ' ἀπονασθήναι· μεταφέρομαι μακρὰν, ἀναχωρῶ ἐκ τίνος μέρους.

ἀπο-νέμω, μέλ. -νεμῶ καὶ μετρ. -νεμήσω· ἀρ. ἀ' ἀπένεμα· μοιράζω, διανέμω, ἀπονέμω εἰς ἕνα ἔ- καστον || μεταδίδω, προσφέρω.—Μέσον, ἀπονέμω εἰς ἐμαυτὸν, λαμβάνω. 2) τρέφομαι ἀπὸ τι.— || με- ρίζω, χωρίζω, ἀποχωρίζω.

ἀπο-νενοημένος, ἐπίρ. μετρ. παθ. πρκ. τοῦ ἀπο- νοέομαι· ἀπεγνωσμένος, μετ' ἀπελπίσας.

ἀπο-νέομαι, ἀποθ.· ἀπέρχομαι, πορεύομαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω (ἐπ. λέξεις ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρκ.) [ἃ παρὰ τοῦ ἐπ.].

ἀπο-νεότερος, -τατος, συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ ἀ- πένος.

ἀπο-νεύω, μέλ. -σω· ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἄλλων πράγματα στρέφω τοῦτο πρὸς ἐν || ἐπρκ. κλίνω πρὸς τὸ μέσος τίνος (πρβλ. ἀποβλέπω).— || ἀρνούμαι διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω (λατ. abnuere).

ἀπο-νέω, μέλ. -νήσω· ἐκφορτῶ.—Μέσον, ρίπτω ἔν φορτίον μακρὰν ἀπὸ τι.

ἀπονήμενος, μέγ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀπ-ονήμη (δ βλ.).
ἀ-πονήτι, ἐπίρ. τοῦ ἀπότητος· ἄνευ πόνου (ἦτο κόπου), ἀκόπως.

ἀπ-όνητο, ἰων. ἀντι ἀπ-ώνητο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀπ-ονήμη.

ἀ-πόνητος, ον (α στερ. + πόνεω)· ὁ μὴ κουρασμένος.— || ὁ ἄνευ κόπου, εὐκόλος· ὑπερθ. ἀπονητότατα = μετ' ἐλαχίστου κόπου. 2) ὁ ἄνευ βασάνων, ὁ μὴ ὑποφέρειν δεῖναι.

ἀπο-νήχομαι· ἐκφεύγω κολυμβῶν.

ἀ-πονία, ἡ (ἀπονος)· ἡ ἀποφυγή πόνων, βραθυμία, ὀκνηρία.

ἀπο-νίξω, μελ. -νίξω (ὡσεὶ ἐκ τοῦ ἀπο-νίπτω, ὅπερ εἶναι μετγ. τύπος)· ἀποπλύνω, καθαρίζω || μέσον, πλύνω καὶ καθαρίζω ἀπὸ τοῦ σώματός μου. 2) πλύνω καθαρά || μέσον, π ὕψος τῆν ἐαυτὸν μου καθαρά.

ἀπό-νιμμα, τὸ (ἀπονίπτω) = ἀπονίπτρον (δ βλ.).

ἀπ-ονήμη, μελ. -ονήσω· παρέχω ἀπόλαυσιν.— || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ ἀπ-ονήμαι· μελ. -ονήσομαι· ἀορ. β' ἀπωνήμη, ἐπ. ἄνευ αἰξ. ἀπ-ονήμη, β' ἐν. εὐκτ. ἀπόναιο, μετ. ἀπωνήμενος.— Ἔχω ὄφελος (κέρδος) ἢ τὴν ἀπόλαυσιν ἀπὸ πράγματι: τῶνδ' ἀπόναιο = εἶδε ἐνὰ τὰ χαρήεις (νὰ τὰ ὀπολαύσεις) τὰ πράγματα αὐτά.

ἀπό-νιπτρον, τό· ὕδωρ διὰ νίψιμον χειρῶν κλπ. || τὸ ἐκ τῆς ἀπονίψεως ὀυπορὰν ὕδωρ. Ἐκ τοῦ

ἀπο-νίπτω (βλ. ἀπονίζω).

ἀπο-νοέομαι, μελ. -νοήσομαι· πρ. ἀπονεόγημαι, ἀποθ.· εἶμαι ἐξω ἀπὸ τὰ λογικά μου, τὰ ἔχω χαμένα || εἶμαι ἐκτός ἐμαυτοῦ 1) ἐπὶ φόβου, εἶμαι ἀπλησιζόμενος, διατρέφω ἐν ὀπνοῦσιν: ἀνθρώποι, ἀπονεογημένοι (λατ. perditii) = διατελοῦντες ἐν ὀπνοῦσιν. 2) ἐπὶ ἐντροπῆς, ὁ ἀπονεογημένος = ὁ ἀναόχωντος, χαμένος, πρόδοτος, τιποτένης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπό-νοια, ἡ· ἡ ἀψώλεια πάσης αἰσθησεως, μωρία, παραφροσύνη || κυρ. ἀπόγνωσις, ἀπελπισία.

ἀπο-νομή, ἡ (ἀπονέμω) = ἀπονέμοις (βλ. λ.), διανομή, ἀπόδοσις.

ἀ-πονος, ον (α στερ. + πόνος)· μετὰ-άνωμ. παραθετικῶν ἀπονέστερος, ἀπονέστατος· ἄνευ πόνου, τ. ἐ. μόχθου, ὁ μὴ κοπιᾷζων «εξεκούραστος». 2) ἐπὶ πρῶσ, ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον, ὀκνηρός, ετεμπέλης, «ραχατλής». 3) ἐπὶ πραγμ., μετὰ παθ. ἐνν., τὸ καμμένον χωρὶς κόπον, εὐκόλον.

ἀπο-νοσέω· ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, θεραπεύομαι.

ἀπο-νοστήω, μελ. -ήσω· ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, ἐπανέρχομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-νόστησις, -εως, ἡ· ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιτροπή, ἐπάνοδος.

ἀπο-νόσφι, καὶ πρό φων. -φιν (ἀπό+νόσφι), ἐπίρ. μακρὰν ἀπό... ἢ χωριστά.— || ὡς πρόθ. μετὰ γαν., πολὺ μακρὰν ἀπὸ (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τὸ οὖσ, εἰς ὃ ἀνήκει).

ἀπο-νοσφίζω, μελ. -ίσω, ἀτ. -ίσω· χωρίζω εἰς δύο, κρατῶ μακρὰν ἀπὸ || ἀποστερῶ ἢ ἀπογυμνῶ ἀπό...— Παθ. ἀποστεροῦμαι ἀπὸ τι (μετὰ αἰτ.).— || μετὰ ἀπλῆς αἰτ., φεύγω ἀπό... ἀποφεύγω, προσπαθῶ νὰ ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ.

ἀπο-νυκτερεύω· διέρχομαι τὴν νύκτα μακρὰν τινος

ἀπο-νουχίζω, μελ. -ίσω, ἀτ. -ίσω· παθ. ἀορ. ἀπ-νουχίσθη· πρ. ἀπ-νουχίσμαι (ἀπ-+δουχίζω)· περικόπτω (ψαλλίδω) τοὺς δνυχας.— || σχίζω, ξεσχίζω, μέ τὰ νύχια.— || δοκιμάζω ἢ ἐξετάζω με τὰ νύχια: ἀκριβῶς ἀπ-νουχισμένος = λατ. (Ἵορατ.) ad unguem factus = λεπτομερῶς ἐξετασμένος διὰ τοῦ δνυχος.

ἀπ-ονύχισμα, -ατος, τό· τὸ ἀπὸ τοῦ δνυχος ἀποκοπόμενον μέρος.

ἀπο-νωτίζω, μελ. -ίσω, ἀτ. -ίσω· ὀναγκάζω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῦτα καὶ νὰ φύγῃ.— Μέσον, στρέφω τὰ νῦτα καὶ φεύγω.

ἀπο-ξάινω· σπαράσσω, τραυματίζω.

ἀπό-ξενος, ὄν = ἀξενος (βλ. λ.), ἀφιλόξενος. 2) ἀπόξενος γῆς = μακρὰν ἀπὸ τινος τόπου (χώρος, πατρίδος).

ἀπο-ξενόω, μελ. -ώσω· ὀπελαύνω (ἀπομακρύνω)

τινὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα του || γεν., ἀποξενώνω, ἢ ἐξορίζω τινὰ ἀπὸ...— Παθητ., ἀποξενώνομαι, ζῶ μακρὰν τῆς πατρίδος μου, ἐξορίζομαι || μετανάστεύω εἰς ἄλλο τόπον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπο-ξένωσις**, ἡ (ἀποξενόω)· ὀποδημία εἰς ξένον τόπον || διαμονὴ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ.

ἀπο-ξέω, μελ. -ξέσω· ἀποξέω, ξύνω, ὀποσπῶ, ὀποκόπτω.

ἀπο-ξηραίνω, μελ. -ἄνω· ξηραίνω ἐντελῶς, στεγνώνω, «ἀποξηραίνω» (ποταμὸν π. χ.).— Παθητ., ξηραίνομαι, γίνομαι ἐντελῶς στεγνός, «στεγνώνω» ἐκ τοῦτου ἰων. παθ. μετ. ἀπεξηρασμένος.

ἀπο-οξύνω, μελ. -ἄνω· κάμνω τι νὰ ἀπολήγῃ εἰς οξὺ, τὸ κάμνω «μυτερό», κωνοειδές.

ἀπο-ξυράω, ἰων. -έω, μελ. -ήσω· (ἀπόξυρος)· ξυρίζω καθαρά, ξυρίζω ἐντελῶς (πρβλ. ἀπο-ξυρόω).

ἀπο-ξυρός, ον (ἀπό+ξυρόω)· ἀπότομος, τραχύς.

ἀπο-ξυρῶ = ἀποξυράω (δ βλ.).— Μέσον, ξυρίζω ἐμαυτὸν ἐντελῶς, εἶμαι καλὰ εὐρισμένος.

ἀπο-οξυς, ὁ εἰς οξὺ κατὰ μικρὸν ἀπολήγων.

ἀπο-οξυστρόμοι, παθ.· ἀμβλύνομαι.

ἀπο-ξύω, μελ. -ἄνω = ἀπο-ξέω (δ βλ.)· ἀφαιρῶ τι δι' ἀποξέσεως ἢ ἐντεθεῖν, «γδέρνω», ὅπως τὸ δέρμα.

ἀπο-πάλλω· πάλλω τι καὶ τὸ ἐξακοντίζω || ρήπτω (π. χ. βέλη).— Παθ. πηδῶ ὀπίσω, τινάσσομαι ὀπίσω, ἀνακόμπομαι.

ἀπο-παλμός, ὁ ἢ πρὸς τὰ ὀπίω ἀναπήδησις.

ἀπο-παπταίνω, μελ. -παπταίνω, ἰων. -έω· μετ. ἀορ. α' ἀποπαπταίνω· κυττάω γύρω (ὡσάν διὰ νὰ εὕρω μέρος ἢ τρόπον νὰ φύγω).

ἀπό-παστος, ον (ἀπό+πατέομαι)· ἄπαστος (βλ. λ.), νῆστις, νηστικός.

ἀπο-πάτεω, μελ. -ήσω ἢ -ήσομαι· ἀποσύρομαι ἀπὸ τὴν ὁδόν, παραμερίζω (δι' ἰκανοποίησιν φυσικῆς μου ἀνάγκης). Ἐκ τοῦ

ἀπό-πάτος, ὁ καὶ ἡ· τὸ παραμερίζω ἀπὸ τὸν δρόμον || ἡ κόπρος, τὸ περιττώμα τῆς κοιλίας. 2) = ἄφοδος· τόπος ἐν ᾧ ἀποπατοῦμεν, «ἀπόπατος», κοπρῶν.

ἀπό-παυσις, -εως, ἡ (ἀποπαύω)· τὸ σταματῶν, ἀναχαιτίζω || τὸ ἐμποδίζω, ἐμποδίων.— || (ἐκ τοῦ μέσου), παύσις, τέρμα, τέλος.

ἀπο-παύω, μελ. -σω· σταματῶ τι(να), ἀναχαιτίζω ἢ ἐμποδίζω τι(νὰ) ἀπὸ τι || μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζω, δέν ἀφών, τινὰ νὰ πρόξῃ τι | μετὰ ἀπλῆς αἰτ. σταματῶ, ἀναχαιτίζω.— || Μέσον, παύω ἀπὸ τι, ἐγκαταλείπω τι.

ἀπό-πειρα, ἡ (ἀπό+πειράω)· δοκιμή, τόλημμα.

ἀπο-πειράω, μελ. -άσω, σπανιῶτ. τύπος τοῦ ἐπορ.

ἀπο-πειράομαι, μετὰ μέσ. μελ. -άσομαι [α]· παθ. ἀορ. α' ἀπεπειράσθην, ἰων. -ήθη, ἀποθ.· κάμνω δοκιμήν· ἀπέπειραν («ἀποπειράομαι») ἢ ἔλεγχον τινος (πρῶσ ἢ πραγμ.). Σπαν. ἐν τῷ ἐνεργ.: ἀποπειράομαι τοῦ Πειραιέως (ἀπρφ. ἀορ. α') = κάμνω ἀπέπειραν νὰ καταλάβω τὸν Πειραιῶ.

ἀπο-πέκω, μελ. -ξω· ἀποκείρω (βλ. λ.), κουρεύω.

ἀπο-πελεκᾶω, μελ. -ήσω· ἀποκείρω διὰ πελέκωσ.

ἀπο-πελιόμοι (ἀπό+πελιός)· γίνομαι πελιδόνος, ὠχρός.

ἀπο-πεμπτόω· δίδω τὸ πέμπτον μέρος τινός.

ἀπο-πέμπω, μελ. -ψω· ἀποστέλλω, ἐξαποστέλλω, στέλλω μακρὰν || ἀπολύω || ὡσ. ἐν κακῇ ἐννοῇ, ἀποπέμπω, ἀπελαύνω (εἰς τόπον μακρὸν). 2) προπέμπω, συνοδεύω || ἐπὶ πραγμ., δίδω ὀπίσω.— Μέσον, μετακινῶ, στέλλω, μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, ἀπαλλάσσομαι || ἐπὶ συζύγου, τὴν διαφενύγω, παίρνω διαζύγιον ἀπὸ αὐτῆν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπό-πεμψις, -εως, ἡ· τὸ πέμπειν μακρὰν || ἀποπομπή, ἀπόλυσις, διάφευξις (διαζύγιον).

ἀπο-πενθέω· πενθῶ, θρηνῶ, τινά.— || παύω νὰ πενθῶ.

ἀπο-περάω, μελ. -άσω, ἰων. -ήσω (ἀπό+περάω)· μεταφέρω εἰς τὸ ἄλλο (ἐπὶ θαλάσσης, εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν) μέρος, διαβιβάζω.

ἀπο-περδομαι, μελ. -παρδοσομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ.

ἀορ. β' -επαρδομαι· «κλάνω» (λατ. pedo).

ἀπο-περκόμοι (πέρκωσις), παθ.· μαυρίζω (ἐπὶ ὤριμαξουσῶν σταφυλῶν).

ἀπο-πέσει, ἐπ. γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ ἀποπέτω.
ἀπο-πετάννυμι ἀνοίγω, σηκώνω.

ἀπο-πέτομαι, μ. λ. -πέτομαι· ἀορ. β' ἀπεπτάμην, μτχ. ἀποπετάνω· καὶ ἐνεργ. ἀορ. β' ἀπέπετην· ἀφιπταμαι, πετῶ μακράν, πετῶ καὶ φεύγω (πρβλ. πέτομαι).

ἀπο-πεφασμένως, ἐπίρ. (ἐκ τῆς μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀποφάινω)· φανερώς, σαφῶς, καθαρὰ.

ἀπο-πήγνυμι, μελ. -πήξω· κάμνω τὴ νά παγῶση ἢ νά πήξῃ.—Παθ. μέλ. -παγήσομαι, ἐπὶ ἀνθρ., εἶμαι παγωμένος || ἐπὶ αἵματος. πήξω.

ἀπο-πηδάω, μέλ. -ήσω καὶ -ήσομαι· πηδῶ (μακράν) ἀπὸ τινος || ἀποσκιοῦν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-πήδησις, -εως, ἡ· ἀποπαλμός, τίναγμα πρὸς τὰ ὅπισθ' ἢ πρὸς τὰ ἄνω.

ἀπο-πιέζω, μέλ. ἐσω· πιέζω ἰσχυρῶς.

ἀπο-πίσις, -εως, ἡ· ἐκδλίψις, πίσις.

ἀπο-πίσιμα, -ατος, τό· πίσις ἐκ τινος πράγματος.

ἀπο-πίμπλημι, καὶ -πιμπλάω, ποιητ. καὶ -πίπλημι, πιπλάω· μέλ. -πλήσω· ἀορ. α' ἀπέπλησα· ἀπογερίζω, πληρῶ μέχρη στεφάνης || συμπληρῶ ἀριθμόν.— || ἱκανοποιῶ, ἐκπληρῶ || καταπραίνω, καθουχάζω (λατ. expleo).

ἀπο-πίνω, μέλ. -πίομαι· πίνω ἐκ τινος, πίνω μέρος τινός, ἀποπίνω.

ἀπο-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι· ἀορ. β' ἀπέπεσον· πίπτω κάτω ἀπὸ τινος, κρημνίζομαι ἀπὸ τῆς (τινος) (μετὰ γεν.). 2) ἀπολ., πίπτω ὡς σταλαγμός, σταλάζω.— || ἀποτυγχάνω εἰς τι (μετὰ γεν.) || καὶ ἀπολ., ἀποτυγχάνω.

ἀπο-πιστεύω· πιστεύω ἐντελῶς, ἐμπιστεύομαι εἰς τινα.

ἀπο-πλαγχθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀποπλάζω (β' βλ.).

ἀπο-πλάζω, μέλ. -πλάξω· ὁδηγῶ ἐξω τῆς ὁδοῦ (μακράν τινος), ἀποπλανῶ.—Παθητ., πορεύομαι ἐξω τῆς ὁδοῦ, ἐκτρέπομαι, ἐξωδοῦμαι μακράν || παρ' ὄμηνω μόνον ὁ παθ. ἀορ. α' ἀπεπλάγχθην=πλανῶμαι μακράν ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνομαι || στεροῦμαι τινος || *τροφᾶλεια ἀποπλάγχθεισα*=περικεφαλαία ἐκτιναχθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς (πρβλ. ἀποπλανῶ).

ἀπο-πλάνάω, μέλ. -ήσω· ὁδηγῶ ἐξω τῆς ὁδοῦ, ἐκτρέπω τῆς εὐθείας, ἀποπλανῶ (ὡς τὸ ἀποπλάζω, β' βλ.).—Μέσον, πλανῶμαι μακράν, παρασύρομαι, ἐκτρέπομαι.

ἀπο-πλάσσομαι, μέλ. -πλάσσομαι· πλάσσω τὴ κατ' ἀπομίμῃσιν (καθ' ὁμοίωσιν) τινος, ὀπομιμοῦμαι.

ἀπο-πλέω, ἐπ. -πλείω, ἰων. -πλώω· μέλ. πλεῦσομαι ἢ -πλευσοῦμαι· ἀορ. α' ἀπέπλευσα· πλέω ἐκ τινος τόπου, πλέω μακράν, ἀποπλέω || πλέω ὅπισθ'.

ἀπο-πληκτικός, ἡ, ὄν· ἀπόπληκτος

ἀπό-πληκτος, ὄν (ἀποπλήσσω)· ὁ κατακτυπημένος ἢ ὁ καταστῆς ἀνίκανος ἀπὸ τὰ κτυπήματα.) διανοητικῶς, ἐμβρόντητος, «ἀπόπληκτος», λατ. *aitio-nitus*. 2) σωματικῶς, ὁ καταστῆς ἀνάπνηρος, παράλυτος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-πληξία, ἡ· προσβολή ἀποπληξίας (πρβλ. ἀπόπληκτος).

ἀπο-πληρῶ, μέλ. -ώσω· γεμίζω ἐντελῶς (λατ. expleo) || ἱκανοποιῶ.— || ἐκπληρῶ.

ἀπο-πλήσσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -ξω.— Παθ. ἀορ. α' ἐπλήχθην· ἀορ. β' ἐπλήγην· πρκ. -πέπληγμα· πατάσσω, κτυπῶ || μὲ κτυπήματα καθιστῶ τὴν ἀνίκανον σωματικῶς καὶ διανοητικῶς.—Παθ., χάνω τὰς αἰσθητικὰς μου, ζαλιζομαι, προσβάλλομαι ἀπὸ ἀποπληξίαν.

ἀπο-πλίσσομαι, ἀττ. -ττομαι, μέλ. -ξομαι, ἀποθ.· ἀπέρχομαι μὲ ἀνοικτὰ θήματα (πλιξ=θήμα) || ἐκφεύγω.

ἀπό-πλοος, συνηρ. ἀπόπλους, ὁ (ἀποπλέω)· τὸ πλέειν μακράν, «ἀπόπλους».

ἀπό-πλύμα, τό· τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ ἐπλύθη ἢ διελύθη τι. Ἐκ τοῦ

ἀπο-πλύω, μέλ. -ῦνώ· πλύνω ἐντελῶς (καθαρὰ), «ἐξπλύνω», καθαρίζω μὲ πλύσιμον· ἰων. πρτ. *θποπλύσοκον*.

ἀπο-πλώω, ἰων. ἀντὶ ἀπο-πλέω.

ἀπο-πνέω, ἐπ. -πνεῖω· μέλ. -πνεύσομαι· ἀορ. α'

ἀπέπνευσα· ἐκπέμπω πνοήν, ἀναδίδω· ἀπ. *θυμὸν ἢ ψυχὴν*=ἐπαραδίδω τὸ πνεῦμα, «ἐξψυχῶ» (λατ. *expirare animam*). 2) φυσῶ, πνέω, ἐκ τινος ὠριαμένου μέρους. 3) ἐκπέμπω ὁσμήν, ἀναπέμπω ὁσμήν, μυρίζω (ἐπὶ πραγμ.).

ἀπο-πνίγω, μέλ. -πνίξω ἢ -πνίξομαι· πνίγω, στραγγαλίζω.—Παθ. μέλ. -πνιγῶμαι· ἀορ. β' ἐπνίγην· πρκ. -πέπνιγμα· πνίγομαι || πνίγομαι εἰς τὸ ὕδωρ || πνίγομαι ἀπὸ θυμόν.

ἀπο-πνοή, ἡ· ἐκπνοή, ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις.

ἀπο-ποιέομαι, ἀποθ.· ἀπομακρύνω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀπορρίπτω || ἀρνοῦμαι, δέν ἀναγνωρίζω.

ἀπο-πολέμω, μέλ. -ήσω· πολεμῶ, μάχομαι, ὁπὸ τινος (μέρους).

ἀπό-πολις, ποιητ. ἀπό-πολις, -ι, γεν. -ιδος καὶ -εως· μακράν τῆς πόλεως, ἐξόριστος.

ἀπο-πομπή, ἡ (ἀποπέμπω)· τὸ πέμπειν μακράν, ἀποστολή || ἀπομάκρυνσις || ἀπαλλαγὴ, ἀποσόδησις.

ἀπο-πονέω, μέλ. -ήσω· παύομαι τοῦ πονεῖν || τελεῖν ἔν ἔργον || παύω ἐργαζόμενος.

ἀπο-πόρευομαι, παθ. ἀορ. α' ἀπεπορεύθην· ἀναχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι.

ἀπο-πορπάω· ἀφαιρῶ τὴν πόρπην ἢ τὴν περόνην ἀπὸ ζῆνος.

ἀπο-πράσσομαι, μέσ.· εἰσπράττω μέχρσι ὀβολοῦ.

ἀπο-πράττιζομαι, ἀποθ. (πιπράσκω)· πωλῶ.

ἀπο-πραῦνω, μέλ. -ῦνώ· καταπραίνω, μαλακώνω.

ἀπό-πρεμνος, ὄν· ὁ ἀπὸ τοῦ πρέμνου, ὁ ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέρους, ὁ ἐκ θεμελίων.

ἀπο-πρεσβεῖα, ἡ· ἐκδσεις πρεσβευς. Ἐκ τοῦ

ἀπο-πρεσβεύω· ἐκδέτω τὰ τῆς πρεσβείας.

ἀπο-πρίασθαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀποπνέομαι (ἀνευ ἐνεστ. ἀποπνέομαι).

ἀπο-πρίζω, μέλ. -ίσω [χ]=ἀποπρίω (β' βλ.).

ἀπο-πρίω, μέλ. -ίσω· ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, μὲ τὸ πρίον || πριονίζω.

ἀπο-πρό, ἐπίρ. μακράν, πολὺ μακράν. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., μακράν ἀπὸ.

ἀπο-προ-αἰρέω· ἀφαιρῶ μέρος ὁπὸ τι || ἀφαιρῶ ἀπὸ πρίν || μτχ. ἀορ. β'· *σίτου ἀποπροσελῶν*=ἀποκόψας μέρος τοῦ ἄρτου.

ἀπο-προ-βάλλω· βάλλω, ρίπτω, μακράν ἀπ' ἑμοῦ.

ἀπο-προ-έκηκα, ἰων. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-προ-ίημι (β' βλ.).

ἀπο-προ-ελύνω, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀποπροαιρέω (β' βλ.).

ἀπό-προθε, καὶ πρό φων. -θεν, ἐπίρ. (ἀπό+πρό)· μακρόθεν, ἀπὸ μακρῶν || μακράν, μακράν ἀπὸ...

ἀπο-προ-θέω· φεύγω μακράν ἀπὸ τινος.

ἀπό-προθι, ἐπίρ. (ἀπο+πρό)· μακράν.

ἀπο-προ-θροεῖν· ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-προ-θροέσκω· ἀναπηδῶ μακράν ἀπὸ τινος.

ἀπο-προ-ίεις, μτχ. ἐν. τοῦ

ἀπο-προ-ίημι, μέλ. -προθήω· ἐπ. ἀορ. α' -προθήκα· πέμπω ἐμπρός, προπέμπω || ρίπτω μακράν. 2) ἀποστέλλω || ἐξακοντίζω. 3) ἀφίνω τὴ νά πέσῃ.

ἀπο-προ-λείπω· ἀφίνω μακράν ὅπισθ'.

ἀπο-προ-νοσφίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίξω· ἀπομακρύνω, μεταφέρω μακράν.

ἀπο-προ-τέμνω, μέλ. -τεμῶ· ἐπ. ἀορ. β' -τέτμον (βλ. τέμνω)· ἀποκόπτω ἀπὸ τι || *κότυον ἀποπροταμών*=ἀποκόψας τεμάχιον ἐκ τῆς ρά εως.

ἀπο-προ-φεύγω, μέλ. -φεύξομαι· φεύγω μακράν ἀπὸ..., ἐκφεύγω.

ἀπο-πτάμενος, ἡ, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-πέτομαι (ὡσὶ ἐξ ἐν. ἀφ-ίπτομαι).

ἀπο-οπτάω· ὀπτῶ ἱκανῶς.

ἀπο-πτερυγίζομαι, ἀποθ.· κτυπῶ τὸς πτέρυγας ἰσχυρῶς πρό· ἀλλήλας.

ἀπο-οπτεύω· θλέπω πρὸς...

ἀπο-πτηγαίω, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-πέτομαι (ὡσὶ ἐξ ἐν. ἀφ-ίπτημι).

ἀπό-πτισμα, -ατος, τό (πτίσσω)· δυχυρον, κέλυφος, λέπυρον.

ἀπο-πτίσσω· ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος, ἀποχυμνῶ ἀπὸ τὸ κέλυφο.

ἀπο-πτοέω· ἐκφοβίζω, τρομάζω, τινά || παθ. φοβοῦμαι, τρομάζω, «οικιάζομαι».

ἀπό-ρρύτος, *ον* = ἀπόρροος· ὁ ρέων ἀπό τινος, ἐκρέων || ἀπόρρυτα σταθμά = σταυλοί με ὄχετους (ὅπως ἐκρέωσιν αἱ ἀκαθαρταί).

ἀπό-ρρυψίς, -εως, ἡ· ὁ καθαρισμός.

ἀπο-ρρύξ, -ώγος, ὁ, ἡ (ἀπο-ρρήγνυμι)· ὁ ἀποκεκομμένος, ἀπεοσασμένος (ἀπεοσπρωγώς) || ἀπόκρημνος, ἀπότομος, κρημνώδης (λατ. praeruptus).— || ὡς οὖσ. θηλ., μέρος ἀποσπασθὲν ἢ ἀποχωρισθὲν ἀπὸ ὁ,τι δήποτε: Στυγὸς ὕδατος ἀπορρύξ = διακλάδωσις (ποραπόταμος) τῆς Στυγός.

ἀπο-ορφανίζομαι, μελ. -ίσομαι, παθ.· ἀποσπῶμαι ὅπὸ τῆ (ὡς τὸ ὄρφανόν) || γίνομαι ὄρφανός || ἀποστεροῦμαι τινος.

ἀ-πόρρυφος, *ον* (α στερ.+πορρύφα)· ὁ ἀνευ πορφυροῦ ἰατισμοῦ.

ἀπο-ορχέομαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ.· χάνω τι ὀρχούμενος (τ. ἔ. ἐξ αἰτίας τῆς ὀρχήσεως).

ἀπος (καὶ ἄπος), -εως, τὸ=κάματος (8 βλ.).

ἀπο-σάλευω, μελ. -εύσω· ἀμτθ. ἐπὶ πλοίων, ἐπ' ἄγκυρῶν σαλεύω, εἶμαι ἀραγμένος «στὰ ἀνοικτὰ» || μτφρ. ἀφίσταμαι τινος (κρατῶ ἑμαυτὸν ἐν ἀποστάσει ἀπὸ τινος). 2) μετβ., σαλεύω τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς του.

ἀπο-σάφει, μελ. -ήσω (ἀπότ+σαφής)· καθιστῶ τι σαφές, ἀποσαφηνίζω.

ἀπο-σθέννυμι ἢ -σθεννώω· μελ. -σθέσω· ἐξαλείφω, ἀφανίζω, σθίνω || καταστρέφω, ἀπαλείφω.— Παθ. μετὰ μέσ. μελλ. -σθήσομαι· ἀμτθ. ἐνεργ. ἀορ. β' ἀπ-έσθην, ἐνεργ. πρκ. ἀπέσθηκα· σθίνομαι, ἐξαφανίζομαι, χάνομαι, ἀποθνήσκω.

ἀπο-σεῖω, μελ. -σω· σεῖω, τινάσω, τι μακράν.— Μέσον, ἀποσεῖω, τινάσω μακράν, ἀπ' ἐμοῦ || ἐπὶ ἔπω, ρίπτω τὸν ἀναβάτην μου.

ἀπο-σεμνών· καθιστῶ σεμνόν.

ἀπο-σεμνύνω· ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω, πομπωδῶς.— Παθ. μετὰ μέσ. μελ. ἀπο-σεμνύνομαι· μεγαλοπιάνομαι, παίρνω ὕψος σοβαρόν.

ἀπο-σεύω· ἀποδιώκω, διώκω.— Παθ. ἐξορμῶ, ἀπέρχομαι τρέχων· παθ. ἀορ. α' ἀπεσοῦθην, ἐπ. πᾶθ. ἀορ. β' ἀπέσουτο.

ἀπο-σημαίνω, μελ. -ἄνω· ἀναγγέλλω διὰ σημείων (συνδημάτων), διδοῦ εἰδῶν, εἰδοποιῶ || διδοῦ σημεῖον (συνδημα), ἐπιθεβαῖω διὰ σήματος.— || ἀποσημαίνω εἰς τινα = ὑπανίσταμαι τινα, ἀναφέρωμαι εἰς τινα.— || μέσον, σφραγίζω τὴν ὡς δημευμένον, δημεύω || ἐπὶ προσώπων, προγγράφω, ἐπικηρύσσω ἀμοιβήν διὰ τὸν ὄλεθρόν του.

ἀπο-σήω, μελ. -ψω· κόμνω τὴν νὰ σαπίση, φθείρω ὄλοσχερῶς.— Παθ., μελ. -σῆπῆσομαι, ἀορ. β' ἀπεσῆπην· μετὰ ἀμτθ. ἐνεργ. πρκ. ἀποσέσηπα· οσπίζω, χάνω τὴν ἔνεκα ἀπονεκρώσεως.

ἀπο-σίμω, μελ. -ώσω· καθιστῶ τι σιμόν.— Παθ. εἶμαι σιμός («πλατοσύμωτος», με πεπλατυσμένην τήν ρίνα).— || ἀποσιμῶ τὰς ναῦς = στρέφω τὰ πλοῖα ἐκτός τῆς γραμμῆς, ἐπιχειρῶ κίνησιν πρὸς τὰ πλόγια διὰ νὰ ἀποφύγῃ τήν κατὰ μέτωπον σύγκρουσιν.

ἀπο-οσιόομαι, ἰων. ἀντὶ ἀπο-οσιόομαι (βλ. λ.).

ἀπο-οιτέω· ἀπέχω τροφῆς, μένω ἄσιτος, αὐτοκτονῶ δι' ἀπεργίας πείνης.

ἀπο-οιτικός, ἡ, ὄν· ὁ διεγείρων ἀποστροφήν πρὸς τροφήν.

ἀπό-οίτος, *ον* = ἄσιτος, ὁ μηδὲν φαγών, νησιτικός || ὁ ἀπέχων τροφῆς.

ἀπο-οἰώπῳ, μελ. -ήσομαι· μετὰ τὸ λέγειν τηρῶ οἰγῆν, οἰωπῶ ἐντελῶς.— || μετβ. τηρῶ μυστικόν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-οἰώπησις, -εως, ἡ· τὸ ἀποσιωπᾶν, ἢ «ἀποσιώπησις». 2) ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ἡ πρότασις διακρίπεται ἀποτόμως (ὡς ἐν ἴλ. Α 342, Σοφ. Ἄντ. 577).

ἀπο-οκάπτω, μελ. -ψω· οκάπτω τάφρον, ἀποκλείω διὰ τάφρου ἢ ἡ ἀπλῶς οκάπτω.

ἀπο-οκεδάννυμι, μελ. -οκεδάσω, συννηρ. -οκεδῶ· σκορπιζῶ ἔξω, διασκορπίζω.— Παθ. διασκορπίζομαι, ἀπομακρύνομαι ὅπὸ τῆ.

ἀπο-οκευάζω, μελ. -άσω· οσκευάζω καὶ μεταφέρω (κυρ. ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸ μέσον τὰ σκευή).— Μέσον, οσκευάζω τὰς ἀποσκευάς μου καὶ ἐτοιμάζομαι διὰ ταξίδιον.

ἀπο-οκευή, ἡ· ἢ μετακόμισις, ἢ μεταφορὰ τῶν ἐπιτηδείων || ἢ ἀποσκευή (ὡς καὶ σήμερον ἢ λ.).

ἀπο-οκέψομαι, μελ. τοῦ ἀπο-οσκοπέω.

ἀπό-οσκημμα, -ατος, τὸ (ἀπο-οσκήπτω)· στήριγμα.

ἀπο-οσκηνέω, μελ. -ήσω· κατασκοπῶ μακράν τινος. Ἐκ τοῦ

ἀπό-οσκηνος, *ον* (ἀπό + οσκήνη)· ὁ κατασκοπῶν χωριστὰ || ὁ ζῶν καὶ τρεφόμενος μόνος (ἀντὶ: τῶ σύσσιτος).

ἀπο-οσκηνώω· ἔχω ἢ τηρῶ τι μακράν τινος.

ἀπο-οσκήπτω, μελ. -ψω (ἀπότ+οσκήπτω)· ἀκκουμζῶ τὸ ἐν πράγμα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο || ρίπτω τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἢ ἀκοντίζω ἐναντίον τινός || κυρ. ἐπὶ τῶν θεῶν: ἀποοσκήπτω βέλεα ἔς τι = ἐκσφενδονίζω κεραυνούς ἐναντίον τινός. — || ἀμτθ., πίπτω αἰφνιδίως, ἐσκοιῶ, ἐνοσκήπτω (ὡς ὁ κεραυνός π.χ.): ἀποοσκήπτω ἐς φλαῦρον = ὀπολήγω εἰς ὄθλιον τέλος, καταλήγω εἰς τὸ μεθ. βω.

ἀπο-οσκιάζω, μελ. -σω· ρίπτω οσκιάν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπο-οσκίασμα**, -ατος, τό· ἢ οσκιὰ ἢ ἐπισκίασις || τὸ σκοτείνιασμα.

ἀπο-οσκιδνάομαι, παθ. = ἀποσκοεδάννυμαι (8 βλ.)· διασκορπίζομαι.

ἀπο-οσκήπτω, μελ. -ψω = ἀποοσκήπτω (βλ. λ.).

ἀπο-οσκιρτάω, μελ. -ήσω· ἀποσκιρτῶ, φεύγω.

ἀπο-οσκήναι, ἀορ. β', ὡσεὶ ἐξ ἐν. ἀπό-οσκήναι (βλ. οσκέλλω)· εἶμαι ἀπεξηραμένος, ἔχω ἀπομαρνανθῆ.

ἀπο-οσκοπέω, μελ. -οσέψομαι· ἀποσιρῶ τὰ βλέμματα μου ἀπὸ ἄλλα ἀντικείμενα καὶ τὰ προσηλῶνω ἐπὶ ἐνός, καὶ οὕτω, προσβλέπω τῆ σταθερῶς, ἀτενίζω πρὸς τὴν (ἀποσκ. πρὸς τινα ἢ τι) || μετ' αἰτ., βλέπω τι, πορατηρῶ τι.

ἀπο-οσκόπιος, *ον* (ἀπότ+οσκοπέω)· ὁ μακράν τοῦ σκοπεῦ.

ἀπό-οσκοπος, *ον*· ὁ ἀμαρτάνων τοῦ σκοποῦ.

ἀπο-οσκοράκιζω, μελ. -ίσω (ἐς κόρακας)· πέμπω εἰς κόρακας, στέλλω «στὸ διάβολον», ἀποδιώκω.

ἀπο-οσκιώω, μελ. -ῶω· οσκιώω, ἀμαρτῶ.— || ἀποσύρομαι· ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἵνα μὴ ἐπισκίαση τινὰ ἢ οσκιὰ μου.

ἀπο-οσκοτός (ἀπότ+οσκότος)· καθιστῶ τι σκοτεινόν.— ἀποσκοτόομαι = γίνομαι σκοτεινός, τυφλοῦμαι || οσκιάζομαι, γίνομαι οσκιερός.

ἀπο-οσκυδάλίζω, μελ. -ίσω· θεωρῶ τι ὡς οσκυθῶλον καὶ τὸ ἀπορίπτω ὡς ἀχρηστον.

ἀπο-οσκυδαίνω· ὀργίζομαι σφοδρῶς κατὰ τινος.

ἀπο-οσκυθίζω, μελ. -ίσω, ἄττ. -ιῶ· ἀφαιρῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μετὰ τοῦ δερματός (τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου) κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν, «ἐξεπετώνω» || μτφρ. ξυρίζω μέχρι τοῦ δερματός, καθιστῶ φαλακρόν.

ἀπο-οσκυλεύω, μελ. -σω· λαφυραγωγῶ, λαμβάνω ὡς οσκυλον (λάφυρον), ἀποχυμνώνω.

ἀπο-οσκώπτω, μελ. -ψομαι· ἐμπαίζω, περιπαίζω.

ἀπο-οσμάω· ἀποσογγίζω, σογγίζω καλῶς, καθαρίζω.

ἀπο-οσμήχω = ἀποσομάω, ἀποσογγίζω, καθαρίζω.

ἀπο-οσμίκρυνω· ποιῶ τι σμικρόν.

ἀπο-οσμίλεύω· ξέω ἢ καθαρίζω διὰ τῆς σμίλης.

ἀπο-οσμίττω, μελ. -ῶω· ἐξασπατῶ μετχ. παθ. ἀορ. β' ἀποσμουγνέντες = ἐξασπατηθέντες.

ἀπο-οσμήχομαι· τήκομαι, καταναίλομαι, διὰ θραδῶς πυρός.

ἀπο-οσοδέω, μελ. -ήσω· «οσκιάζω», φοβίζω, «διώχνω οσκιάζοντας», ὅπως συμβαίνει μετὰ τὰ πούλια || ἀπομακρύνω.— || ἀμτθ., ἀπέρχομαι φύγων, ἐν τῇ φράσει: «οὐκ ἀποσοβήσεις;» = «δὲν θὰ ξεκουμισθῆς;»

ἀπο-οσοφόομαι· γίνομαι, καθίσταμαι, σοφός.

ἀπο-οσπάδιος, ἡ, *ον* (ἀποσπάω)· ὁ ἀπεοσασμένος ἀπὸ τινος.

ἀπο-οσπαίρω· ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ».

ἀπο-οσπάραγμα, τό = ἀπόσπασμα (βλ. λ.). Ἐκ τοῦ **ἀπο-οσπάρσσω**, ἄττ. -ετω, μελ. -ῶω· ἀποσπῶ βιαίως.

ἀπο-οσπάζ, -άδος, ἡ· ἢ ἀπεοσασμένῃ || ὡς οὖσ., ἢ παραφυάς ἢ ἀποκεκομμένη πρὸς φύτευσιν.

ἀπό-οσπασμα, -ατος, τό· τὸ ἀπεοσασμένον (ἀπε-

οχιζόμενον) τεμάχιον, «κομμάτι». Ἐκ τοῦ ἀποσπάω, μελ. -σπάω [ἀ] ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ, ἀποσχιζῶ, τὴ ἀπὸ τινος || ἀποσπῶ πύλας = ἀποσπῶ, ἐξάγω, πύλας ἀπὸ τῆν θέσιν των. ἀποσπῶ τὸ στρατόπεδον = ἀποσπῶ τὸν στρατόν. — Παθ., ἀποσπῶμαι, ἔλχομαι μακρὰν || ἐπὶ στρατοῦ, ἀποχωρίζομαι ἢ διασπῶμαι.

ἀπο-σπειρῶ, ρίπτω· τι ἢ διασκορπίζω, ὡς εἴταν σπειρῇ τις σπόρον.

ἀπο-σπένδω, μελ. -σπείσω· ἐκχέω οἶνον ὡς οἰονθῆν (κατὰ τὰς θυσίας), λατ. *libare*.

ἀπο-σπερμαίνω, ἐκχέω τὸ σπέρμα μου, ἀποσπερματίζω.

ἀπο-σπεύδω, μελ. -σπεύσω· προσπαθῶ παντὶ τρόπῳ νὰ ἐμποδίσω || ἀποτρέπω μετ' ἐπιμονῆς.

ἀπο-σποδίζω, μελ. -ῆσω· κατατρίβω τι, καταστρέφω τι (ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως).

ἀπο-σπουδάζω, μελ. -άσω· ἀποφεύγω παντὶ τρόπῳ || δὲν δέχομαι, περιφρονῶ, καταφρονῶ.

ἀπο-σσεύω, ποιητ. ἀντὶ ἀπο-σεύω.

ἀπό-σσύτος, ον (ἀποσσεύω)· ὁ σπεύδων ἐμπρός.

ἀπό-στιά ἀντὶ ἀπό-σθηθι. προστ. ἀορ. β' τοῦ ἀφ-ίστημι.

ἀπο-στιάδόν, ἐπὶρ. (ἀφίστημι)· ἐξ ἀποστάσεως, ἀπὸ μακρὰν.

ἀπο-στιάζω, μελ. -ξω· ἀρίνω τι νὰ πίπτῃ σταγονηδόν (στάγδην), νὰ στάζῃ. — II ἀμτβ., πίπτω κατὰ σταγόνας, στάζω || *μανίας θεῶν ἀποστάζει μένος* = ἡ λύσσα τῆς μανίας σταλάζει.

ἀπο-στιάλάζω, μελ. -άξω = ἀποστιάζω (βλ. λ.).

ἀπο-στιάλαω = ἀποσταλάζω (βλ. λ.).

ἀπο-στιάς, ἀπο-σθῆναι, μτχ. καὶ ἀπρφ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ ἀφίστημι.

ἀπο-στιάσις, ἡ (ἀφίσταμαι), μτγν. τύπος ἀντὶ ἀποστασις· ἀποσκίρτησις, ἐπαναστάσις.

ἀπο-στιάσιον, τὸ (ἀφίσταμαι)· τὸ διαζύγιον ἀποστασιῶν βιβλίον, τὸ = τὸ ἔγγραφο τῆς διαζεύξεως, τὸ διαζύγιον || ἀποστασιῶν δίκη = καταγγελία ἐναντίον ἀπελευθέρου καταλιπόντος τὸν ἑαυτοῦ προστάτην, ἢ προσελθόντος εἰς ἄλλον || Ἡ ὄνομ. δὲν ἀπαντᾷ εἰς δοκίμιους Συγγραφεῖς.

ἀπό-στιάσις, -εως, ἡ (ἀφίσταμαι)· τὸ ἴστασθαι μακρὰν ἀπὸ τινος, καὶ οὕτω: 1) ἀποσκίρτησις, ἀνταρσία. 2) ἀποδημία, ἀναχώρησις, μετακίνησις, ἀπό... 3) ἀπέστασις, διάστημα.

ἀπο-στιάθειν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀφίσταμαι· πρέπει νὰ ἀποστῇ τις (νὰ ἀποχωρήσῃ, νὰ ἀποσυρθῇ).

ἀπο-στιάτης, μελ. -ῆσω· ἴσταμαι μακρὰν ἢ χωριστὰ ἀπὸ... || διαφέρω ἀπὸ... || ἀποσκίρτω, «ἀποστατῶ», ἀπό... = II ἀπολ., εἶμαι χωριστὰ, ἴσταμαι μακρὰν || εἶμαι ἀπὸν. Ἐκ τοῦ ἀποστιάτης (βλ. λ.).

ἀπο-στιάτηρ, ἦρος, ὁ (ἀφίστημι)· ὁ ἔχων ἐξουσίαν νὰ διαλύσῃ ἐκκλησίαν.

ἀπο-στιάτης, -ου, ὁ (ἀφίσταμαι)· ὁ δραπέτης, λιποτάκτης, ἀντάρτης, ἐπαναστάτης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-στιάτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνταρτικός, ὁ ἔχων τῶν πρὸς ἀποστασίαν, στασιαστικός· ἐπὶρ. ἀποστατικῶς ἔχω = ἔχω διόθεσιν, τάσιν, πρὸς ἐπαναστασίαν || εἶμαι ἔτοιμος δι' ἐπαναστασίαν.

ἀπο-σταυρῶ, μελ. -ώσω· ἀποφράσσω ἀποχωρίζω, διὰ σταυρώματος (τ. ἔ. περιφράγματος ἐκ πασσάλων).

ἀπο-στιάχῳ, ἀναδίδω στιάχως, θλαστάνω στιάχως.

ἀπο-στιάξω, μελ. -άσω· ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάσω».

ἀπο-στέγω, μελ. -ξω (στέγω) (δηλ. προφυλάσσω) ἀπὸ τινος || προφυλάσσω, διαστηρῶ ἐν ἀσφαλείᾳ || προστατεύω, ὑπερασπίζω. — II κρατῶ τι μακρὰν, ἀποκλείω τι, τὸ ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσδύσῃ (τὸ ὕδωρ π. χ.), καὶ γενικῶς, τηρῶ εἰς ἀπόστασιν: *δχλον πύργος ἀποστέγει* = τὸν δχλον τὸν τηρεῖ εἰς ἀπόστασιν ἀ πύργου.

ἀπο-στείνω, ποιητ. ἀντὶ ἀπο-στενῶ (βλ. λ.).

ἀπο-στέλω, μελ. -ξω· ἀορ. β' ἀπέστέλχον· πορεύομαι μακρὰν || κυρ. πορεύομαι ὅπως, ἐπιστρέφω.

ἀπο-στέλλω, μελ. -στελῶ· ἀορ. α' ἀπέστειλα· πρκ. -έσταλα· — Παθ. ἀορ. β' ἀπεστέλλην· πρκ. -έσταλαμαι·

στέλλω μακρὰν ἀπὸ... || ἀπολ., στέλλω μακρὰν, ἐξορίζω. — II στέλλω ἔξω, ἐξαποστέλλω (δι' ὑπερβαίν τινά). — III ὠδῶ, διώκω, πρὸς τὰ ὅπισω. — Παθ., στέλλομαι ἔξω, ἐξαποστέλλομαι || ὡς ἀναχωρῶ, πορεύομαι μακρὰν, ἀπέρχομαι. — IV ἀμτβ. ἀποσύρομαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ, ὑποστρέφω (ἐπὶ τῆς θαλάσσης π. χ.).

ἀπο-στενῶ, ποιητ. -στεινῶ· μελ. -ώσω· στενεύω, περιορίζω, στενωχωρῶ· ἀπεστείνωντο, γ' πλθθ. παθ. ὄπερσ.

ἀπο-στέργω, μελ. -ξω· δὲν ἀγαπῶ πλέον, ἀποβάλλω τὴν ἀγάπην || ἀποδοκιμάζω, ἀποστρέφομαι, ὀδελύσομαι (λατ. *abominari*).

ἀπο-στέρέω, μελ. -ῆσω· ἀφαιρῶ || στερῶ, ἀποστέρω, τινα ἀπὸ τι || μετ' αἰτ. πραγμ. μόνον, ἀφαιρῶ, ἀρπάζω || δὲν δίδω τι (περὶ εἶχον ὑποσχεθῆ), ἀρνούμαι νὰ δώσω τι, τὸ κατακράτω. — Παθητ. μετὰ παθ. καὶ μέσ. μελλ. -στερηθήσομαι καὶ -στερήσομαι, πρκ. ἀπεστέρημαι· λεηλατοῦμαι, διαρπάζομαι || ἀποστεροῦμαι τινος, στεροῦμαι τινος. — II ἀπρσ. ἀποστερεῖ με = μου λείπει, ἔχω ἔλλειψιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-στέρησις, -εως, ἡ· ἀφαίρεσις, ἀπόστασις || λεηλασία || ἀποστέρησις, στέρησις.

ἀπο-στερητής, -ου, ὁ (ἀποστέρέω)· ὁ ὄρπαξ, κλέπτης || ληστής || ἀπατεῶν· θηλ. ἀποστερητὴς ἢ -τρίς, -ίδος, ἡ, ὡς ἐπιθ. = ἀποστερητικῆ.

ἀπο-στερητικός, ἡ, ὄν (ἀποστέρέω)· ὁ ἴκανός (κατάλληλος) νὰ λεηλατήσῃ (διαρπάσῃ) ἢ νὰ ἀποστερήσῃ || *γνώμη ἀποστερητικῆς τόκου* = ἐπιπόνησις (τέχνησιν) διὰ νὰ ἀποστερήσῃ τίς τινα τῶν τόκων (εἰὰ νὰ μὴ τοῦ πληρώσῃ τοὺς τόκους ποῦ τοῦ ὀφείλει).

ἀπο-στερητρίς, -ίδος, ἡ (βλ. ἀποστερητής).

ἀπο-στερισκῶ = ἀποστέρέω (βλ. λ.).

ἀπο-στεφάνω, ἀφαιρῶ, ἀρπάζω, κλέπτω τὸν στέφανον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τινος.

ἀπο-στηρίζω, μελ. -ξω· προσηλῶνω (στερεῶνω) στερεά. 2) μέσον, στηρίζομαι «γερά» || στηρίζω ἑμυτόν στερεά ἐπὶ τινος (ρίπτω ὄλον μου τὸ βῆρας ἐπάνω εἰς τι).

ἀπο-στιλβῶ, μελ. -ώσω· κάμνω τι στιλπνόν.

ἀπο-στίλβω, μελ. -ψω· εἶμαι στιλπνός, στίλβω ὁ ἴδιος, λάμπω.

ἀπο-στυλεγγίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· ἀποξέω διὰ *στυλεγγίδος* (ξύστρας). — Μέσον, ἀποξέομαι καὶ καθαρίζομαι (ἀπὸ τῶν ἰδρωτῶ π. χ.) με τὴν ξύστραν (κυρ. ἀποστυλεγγίζω ἑμαυτόν)· μτχ. παθ. πρκ. ἀποστυλεγγισμένοι = καθαρὸι (ὡς ἀρεὶ ἀποστυλεγγισάντες ἑαυτοὺς), λατ. *lauit*· πρβλ. *στυλεγγίς*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπο-στυλεγγισμα**, τό· συν. κατὰ πλθθ. αἱ ἀκαθαρσὶαι εἰς ἀπέξεσέ τις ἐκ τ. ὠσμάτος του διὰ τῆς στυλεγγίδος.

ἀπο-στολεύς, -εως, ὁ (ἀποστέλλω)· ὁ ἐξοπλιζων στόλον (εἰδικὸς ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐντεταλμένος τὴν παρασκευὴν μοίρας στόλου πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς πόλεως).

ἀπο-στολή, ἡ (ἀποστέλλω)· τὸ ἀποστέλλειν ἔξω, «ἀποστολή». — II (ἐκ τοῦ παθητ.), ἐκστρατεία. — III τὸ ὄξλωμα (ἢ ὑπερβαίν) τοῦ ἀποστόλου, τὸ ἔργον (ἢ ἀποστολή) τοῦ ἀποστόλου.

ἀπό-στολος, ὁ (ἀποστέλλω)· ὁ ἀπεσταλμένος, ὁ ἀποστέλλόμενος || ἀγγελιαφόρος, πρεσβευτής. 2) ἀπόστολος (= ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ). — II = ἀτόλος = ναυτικὴ ἔκστρατεία.

ἀπο-στοματίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ (στόμα)· ἀπὸ στόματος εἰπεῖν = ὀμιλῶ (λέγω) ἀπὸ μνήμης, «ἐκ στήθους». — II ὑποβάλλω ἐρωτήσεις εἰς τινα (ὡς νὰ ζητῶ ἄμμεσον ἀπάντησιν).

ἀπο-στομῶ· κλείω, φράσσω, τὸ στόμα τινός (ἀντίθ. τῆ ἀναστομῶ, βλ. λ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-στόμωσις, -εως, ἡ (ἀποστομῶ)· τὸ ἀνοιγμα (κυρ. ὄμμας ἢ σημασία αὕτη ἀνήκει εἰς τὸ ἀναστομώσις).

ἀπό-στοργος, ον = ἀστοργός (βλ. λ.).

ἀπο-στράκιζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ

ἀπο-στράτηγος, ὁ· ὁ ἀπὸ τοῦ στρατηγικοῦ ὀξίωματος ἀποσυρθείς.

ἀπο-στράτο-πεδεύω, ἡ ἀποθ. ἀποστρατοπεδεύω.

μαί· στρατοπεδεύω (μεταφέρω τὸ στρατόπεδόν μου) μακρὰν τινος· ἀποστρατοπεδεύομαι πόρῳ = στρατοπεδεύω εἰς ἀπόστασιν.

ἀπο-στραφῶ, ἦς, ῆ, Ἰποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **ἀπο-στρέφω**, μελ. -φω· γ' ἐν. ἰων. ἄορ. α' ἀποστρέψασκε· παθ. ἄορ. β' ἀπεστράφην· πρκ. ἀπέστραμαι· στρέφω τινά ὀπίσω (ἢ διὰ νὰ τρέψω εἰς φυγὴν ἢ διὰ νὰ τὸν γυρίσω ὀπίσω ἀπὸ τὴν φυγὴν)· πόδας καὶ χεῖρας ἀποστρέφω = αὐστρέφω χεῖρας καὶ πόδας καὶ τὰ δένω ὀπίσω εἰς τὴν ράξιν. 2) στρέφω (τρέπω) πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν || ὅθεν, ἀποτρέπω τινά ἀπὸ τι, τὸν μεταπέιθω (νὰ μὴ τὸ πράξῃ).— || ἀμτθ. (ἐνν. ἐμαυτὸν κλπ.), στρέφω ἐμαυτὸν, ἀλλάσσω διεύθυνσιν, στρέφω (δηλ. γυρίζω) ὀπίσω.— Παθ. μετὰ μέσου μέλλ. -στρέφομαι· λυγίζομαι, κάμπτομαι πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀπέστραμαι τοὺς ἐμβόλους (ἐπὶ πλοίων) = ἔχω τὰ ἔμβολα (τὰς πρῶρας) γυρισμένα πρὸς τὰ ὀπίσω (ἔχουν καμψθῆ τὰ ἔμβολα).— || στρέφω ἐμαυτὸν ἀπὸ τινος (ἢ μακρὰν τινος), ἀποστρέφωμαι (λατ. aver- sari)· μετ' αἰτ.: μὴ μ' ἀποστραφῆς = μὴ στραφῆς (μὴ στρέψῃς τὸ πρόσωπον) ἀπὸ ἐμέ (λατ. aver- tior)· ἀπεστραμμένοι λόγοι = ἐχθρικοὶ λόγοι. 2) ἀπερχομαι διαφεύγω. 3) στρέφω καὶ φεύγω· Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-στροφῆ, ἡ (ἀποστρέφω)· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω στροφή || τὸ ἀποστρέφειν, τὸ γυρίζειν πρὸς ἄλλο μέρος.— || (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ στρέφειν ἐαυτὸν, τὸ στρέφασθαι πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν. 2) διαφυγῆ, ἢ τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τις, καταφύγιον, διέξοδος· ἀποστροφή κακῶν = καταφύγιον ἀπὸ συμφορᾶς | ὕδατος ἀποστροφή = καταφύγιον (διέξοδος) ἐναντίον τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὕδατος (μέσον, τρόπος, νὰ προμηθευθῇ τις ὕδωρ).

Ἀπο-στροφία, ἡ· ἡ ἀποστρέφουσα (ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Θήβαις).

ἀπο-στροφος, ον (ἀποστρέφω)· ὁ ἀπεστραμμένος, γυρισμένος πρὸς ἄλλο μέρος || ὁ ἀφ' οὗ τις ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον, φοβερός, ἀποτρόπαιος.

ἀπο-στυγίω, μελ. -στύξω· ἄορ. α' -εστύγησα καὶ -έστυξα· ἄορ. β' -εστύγω· πρκ. -εστύγημαι· μισῶ με πάθος, ἀποστρέφομαι, βδελύσσομαι, σιχαίνομαι.

ἀπο-στυφέλιζω, μελ. -ξω· ἀπυθῶ μακρὰν, ἀπομακρύνω, διὰ τῆς βίας.

ἀπο-στυφώ· αὐστέλλω, αὐσπῶ || στυφώ (ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν θριμῶν, δηλ. τῶν στυφῶν ὅπως κοινῶς λέγομεν).

ἀπο-συκάζω, μελ. -άσω (ἀπὸ + σῦκον)· συνδιῶω σῦκα (τριγῶ σῦκα) || πιέζω τὰ σῦκα διὰ τῶν δακτύλων, δοκιμάζω οὕτω ἂν εἶναι ὠριμα || μετρ. βοιλοδοκῶν, καθῶς καὶ ἐπὶ τῶν μνηστῶν (καὶ ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν).

ἀπο-συλάω, μελ. -ήσω· ἀφαιρῶ λάφυρα ἀπὸ τινος, λαφυραγωγῶ τινά || ἀρπάζω, ἀφαιρῶ || ἀποστερῶ τινά (ἀπὸ πραγμάτων τι).

ἀπο-συμβαίνω· εὐ συμβαίνω.

ἀπο-συμβουλεύω· συμβουλεύω τινά νὰ ἀπέχη ἀπὸ τι, τὸν ἀποτρέπω.

ἀπο-συν-άγωγος, ον (ἀπὸ + συναγωγή)· ὁ ἀποβλήθεις ἐκ τῆς συναγωγῆς.

ἀπο-συρίζω, μελ. -ξω· συρίζω δυνατὰ, μὴ ἔχων τί νὰ σκεφθῶ || συρίζω δυνατὰ διὰ νὰ δεῖξω ἄδιαφορίαν.— || τὸν ἐκδιώχω μετὰ συριγμῶν.

ἀπο-σύρω, μελ. -σῶρῶ· ἀσπῶ, ἀφαιρῶ, τραβῶ μακρὰν || ἐκδέρω, «γδέρνω» (π.χ. μέτωπον ἐς δαστέον, φέρος).

ἀπο-συσ-οιτέω· λείπω, ἀπουσιάζω, ἀπὸ τὸ δημόσιον αὐσαίτιον.

ἀπο-σφάζω, ἄττ. -σφάττω, μελ. -ξω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. σφάζω)· ἀποκόπτω τὸν λαιμὸν τινος, σφάζω τι (νὰ)· ἀποσφάζω τινά ἐς ἄγχος = τὸν σφάζω εἰς τρόπον ὥστε τὸ αἷμα νὰ ρεύσῃ μέσα εἰς ἄγχεον || γεν., σφάζω, φονεύω.— Μέσον, φονεύω (σφάζω) ἐμαυτὸν, ἀποκόπτω τὸν λαιμὸν μου, σφάζομαι.

ἀπο-σφαιρίζομαι, παθ.· ἀναπηδῶ ὡς σφαῖρα.

ἀπο-σφαιρῶ· κάμνω τι σφαιρικόν, τοῦ δίδω τὸ σχῆμα σφαιρας.

ἀπο-σφάκελιζω, μελ. -ίω (βλ. σφάκελος)· ἔχω

ἀπονεκρωμένα (ἀποκαρκωμένα) τὰ μέλη τοῦ σώματός μου, «ξεπαγιάζω» || ἀποδνήσκω ἀπὸ ἀπονέκρωσιν (γάγγραιναν)· ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-σφάκελις, ἡ (ἀποσφαικελλίζω)· σῆψις, γάγγραινα.

ἀπο-σφάλλω, μελ. -σφάλλω· ἄορ. α' -έσφαλλα· κάμνω τινά νὰ σκεντάψῃ || τὸν κάμνω νὰ ἐκτραπή τῆς εὐθείας ὁδοῦ, τὸν ἀποπλανῶ, τὸν παραστρατίζω· ἀποσφάλλω τινά πόνου = τὸν κάμνω νὰ ἀστοχήσῃ εἰς τοὺς καρπούς τῶν μόχθων του.— Παθ., κυρ. ἐν τῷ ἄορ. β' ἀπεσφάλλη· ἐξαπατῶμαι εἰς τι, ἀποτυγχάνω εἰς τι.

ἀπο-σφάττω = ἀποσφάζω.

ἀπο-σφενδονάω (ἢ -έω)· ρίπτω τι μακρὰν μεθ' ὀρμῆς ὡς διὰ σφενδόνης.

ἀπο-σφενδονητός, ον = ἀποσφενδονηθείς (βλ. ἀποσφενδονάω).

ἀπο-σφήλει, ἀπο-σφήλωσιν, Εὐκτ. καὶ Ἰποτ. ἄορ. α' τοῦ ἀποσφάλλω.

ἀπο-σφίγγω· σφισίγγω, περισφίγγω.

ἀπο-σφραγίζω, ἰων. -σφρηγίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ίω· σφραγίζω, κλείω διὰ σφραγίδος. 2) μετγ. λύω (ἀνοίγω) τὴν σφραγίδα, «ξεσφραγίζω».

ἀπο-σφράγιμα, τό, (ἀποσφραγίζω)· ὀποτύπωμα σφραγίδος || σφραγίς.

ἀπο-σφραίνω, μελ. -οσφρήσω· κάμνω τι νὰ ἔχη τὴν ὁσμὴν τινος (νὰ μυρίζῃ).

ἀπο-σχάζω· ἐπιτετ. σχάζω· χαράσσω, ἀνοίγω.

ἀπο-σχάλιδω, μελ. -άσω (πρὸς σχαλίς καὶ ἀποσχάλιδωμα)· στηρίζω δίκτυα ἐπὶ σχαλίδων (διχαλωτῶν ράβδων). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-σχάλιδωμα, -ατος, τό· διχαλωτὸν κονταρό-ξυλον πρὸς ὑποστήριξιν ἀγρευτικῶν δικτύων.

ἀπό-σχασίς, ἡ (ἀποσχάζω)· τὸ ἄνοιγμα φλεβός, φλεβοτομία.

ἀπο-σχεδιάζω = αὐτοσχεδιάζω, ποιῶ ἢ λέγω τι ἐκ τοῦ προχείρου.

ἀπό-σχεσις, ἡ (ἀπέχομαι)· ἀποχή.

ἀπο-σχήσω, μελ. τοῦ ἀπ-έχω.

ἀπο-σχεῖν, -σχεσθαι, ἀπρρ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἀπέχω.

ἀπο-σχιζώ, μελ. -ίω· παθ. ἄορ. α' ἀπ-εσχίσθην· σχίζω, ἀποκόπτω μέρος, ἀπὸ τι. 2) ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, διαιμελιζώ, ἡ ἀποσπῶ ἀπὸ... || κυρ. ὡς παθ., ἐπὶ ποταμοῦ π. χ., ἀποσχιζομένου (διακλαδίζομένου, τ.ε. περὶ παραποτάμου) ὁπὸ τὸν κυρίως ποταμὸν, ἢ ἐπὶ φυλῆς ἀποσπωμένης ἐκ τοῦ κυρίως κρομοῦ τῆς κλπ.

ἀπο-σχοινίζω (σχοινίον)· ἀπχωρίζω (ἀπομονώ-νω) διὰ σχοινίου (υποζυμένου δλέγυρα).

ἀπο-σχολάζω· σχολή· ἔξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι.

ἀπο-σώζω, μελ. -σώσω· σώζω ἀπὸ..., διαφυλάσσω ἀπὸ..., διαφυλάσσω ἐν ἀσφαλείᾳ || ἀποκαθιστῶ πόλιν· ἀποσώζω οἴκαδε = φέρω ὥσον εἰς τὴν πατρίδα.— Παθ., ἀποσώθηναι ἐς... = ἐφθάσα σῶος εἰς... || ἀπολ. διασώζομαι ἀπὸ κίνδυνον, «γλυτώνω».

ἀπό-τακτος (καὶ -τός), ον (ἀποτάσσω)· ὁ ἀποτεθειμένος (ὁ τοποθετημένος χωριστὰ) πρὸς ὠρισμένην (εἰδικήν) χρῆσιν || ὁ εἰδικῶς ὑποδειχθεὶς (εἰδικῶς τεταγμένος).

ἀπο-τάμνω, ἰων. ἀντὶ ἀπο-τέμνω.

ἀπό-τάσις, -εως, ἡ (ἀποτείνω)· παράτασις ἐπὶ ἤχου || τέντωμα, ἐξάλλωμα.

ἀπο-τάσσω, ἄττ. -τω, μελ. -ξω· ἀποχωρίζω, θέτω χωριστὰ, «ξεχωρίζω» || προσδιορίζω, τάσσω, τοποθετῶ, εἰδικῶς· ἀπετέτακτο πρὸς τὸ δεξιὸν = εἶχε ταχθῆ (τοποθετηθῆ) εἰς τὸ δεξιόν.— || Μέσον, ἀποτάσσομαι τινί = ἀποχωριεῖται (τινὰ) (κυρ. ἀποχωρίζομαι ὁπὸ τι ἢ ἀπὸ τινος).

ἀπο-ταυρόδομαι, παθ.· ἐνεργῶ ὡς ταῦρος, ἀγριεῦω ὡς ταῦρος || ρίπτω ἄγρια θλήματα ὡς ταῦρος· ἄγρια ἀποταυρόδομαι = ρίπτω ἄγρια θλήματα.

ἀπό-ταυρος, ον· ὁ μακρὰν ἀπὸ τοῦ ταύρου, ὁ ἀνόχευτος.

ἀπό-τάφος, ον· ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων.

ἀπο-ταφρεύω, μελ. -σω· περιβάλλω διὰ τάφρου, περιχαράκνω, ὀχυρώνω.

ἀπο-τέδνασαν, ἐπ. γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ ἀποθνήσκω· εἶχον ἀποθάνει, ἦσαν νεκροί.

ἀπο-τεδνέω, ἀντί ἀποτεθνήσκω, ἀποτεθνηκώς, ἰων. μτχ. πρκ. τοῦ ἀποθνήσκω.

ἀπο-τείνω, μελ. -τενώ (βιά τούσ χρόνους βλ. τείνω)· ἐκτείνω, ἐπεκτείνω, ἐπιμηκύνω || μετά μτχ., ἔξα ο-λουθῶ (συνεχίζω) πρῆττων τι.— Μέσον, ἀγωνίζομαι, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, καταβάλλω προσπαθείας. 2) ἀμτβ., ὡς τὸ λατ. *conspicere*, σπεύδω πρὸς τὰ ἔμπρός || ἐκτείνομαι.

ἀπο-τεχνίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ίζω· ἔποχωρίζω διὰ τεχνούς, ἀποκλείω διὰ τεχνούς. 1) πρὸς ὀχύρωσιν, ὀχυρώνω· 2) πρὸς ἀποκλεισμόν, ἀποκλείω. Ἔξ αὐτοῦ τὰ:

ἀπο-τεχνίσις, -εως, ἡ· ὁ περιτεχνισμός μίθς πόλεως ἢ ὁ ἀποκλεισμός τῆς. Καί

ἀπο-τεχνισμός, τὸ· τεχνίος ἢ τελεχὶ ἀνεγερθέντα πρὸς ἀποκλεισμόν, γραμμὰ ἀποκλεισμοῦ.

ἀπο-τεχνισμός, δ=ἀποτεχνίσις (δ βλ.).

ἀπο-τέλεσμα, τὸ (ἀποτελέω)· ἡ συμπλήρωσις, ἢ ἀποτελείωσις ἐνὸς ἔργου || τὸ συμπληρωθὲν ἔργον || ἢ ἐπιδρασις, τὸ «ἀποτέλεσμα».

ἀπο-τελεσματικός, ἡ, ὄν· ἀποτελεσματικός, ἐκτελών, ἀποτελών.

ἀπο-τελευτάω, μελ. -ήσω· φέρω τι ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελειώνω τι ἐντελῶς. 2) ἀμτβ. φθάνω εἰς πέρας, τελευτῶ, σταματῶ (εἰς τι = ἐν τινι πράγματι).

ἀπο-τελέω, μελ. -τελέω, ἀττ. -τελώ· πρκ. -τετέλεκα.—Παθ. ἀορ. α' -τετέλεσθη· πρκ. -τετέλεσμαι· φέρω τι ἐντελῶς εἰς πέρας, σπτελειώνω, συμπληρῶ || μτχ. παθ. πρκ. ἀποτετελεσμένος=τελειωμένος, τέλειος. 2) ἐκπληρῶ, ἐκτελώ, μίαν ὑποχρέωσιν. 3) γενικῶς, συμπληρῶ, ἐκτελώ, πράττω. 4) καθιστῶ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον: τὴν πόλιν ἀποτελέω εὐδαιμόνα = καθιστῶ τὴν πόλιν ἐντελῶς εὐτυχῆ.

ἀπο-τέμνω, ἰων. καί ἐπ. -τάμνω· μελ. -τεμῶ· ἀορ. β' ἀπέταμον (ἄρθ. ἀπέτεμον· πρβλ. τέμνω)· πρκ. ἀποτέμμηκα· ἀποκόπτω· ἀποτέμνω τινός = ἀποκόπτω μέρος πράγματος τινός. 2) ἀποχωρίζω ἢ κόπτω τι ἀπὸ τι.— Μέσον, ἀποκόπτω τι δι' ἑμαυτόν, κυρ. με τὴν πρόδεσιν τῆς οικειοποιήσεω.

ἀπό-τευγμα, τὸ (ἀπο-τυγχάνω)=ἀπότευξις (δ βλ.).

ἀπό-τευξις, -εως, ἡ (ἀπο-τυγχάνω)=ἀποτυχία.

ἀπο-τήκω, μελ. -ξω· κόμνω τι νά λυῶσιν (καί νά ἀποχωρισθῆ ἀπὸ ἄλλο τι) || «λυώνω» τι, ἀναλύω τι, τήκω τι.—Παθητ., κυρ. ἐν τῷ ἀορ. β' ἀπετάκη· ἀφανίζομαι, φθίνω, «λυώνω», «ἀναλύω», γάνομαι.

ἀπο-τήλας, ἀμτρ.·=ἀποτηλοῦ (βλ. λ.).

ἀπο-τήλοῦ, ἀμτρ.· μακράν, πολὺ μακράν, ἀπὸ τι (πρβλ. τηλοῦ).

ἀπό-τήξικς, -εως, ἡ (ἀποτηκῶ)· τήξικς ἀπὸ τινός, ἀπορροή.

ἀ-ποτι-βάτος, ὄν, δωρ. ἀντί ἀ-πρόσ-βάτος.

ἀπο-τίθημι, μελ. -θήσω· δέτω τι, βάλλω τι, κατὰ μέρος || ἀποδέτω, ἐναποδέτω (ἀποθηκεύω).— Μέσον, ἀποδέτω τι ἀπ' ἐπάνω μου, ρίπτω τι ἀπ' ἐπάνω μου || δέτω·κατὰ μέρος, παραμερίζω. 2) δέτω κατὰ μέρος δι' ἑμαυτόν, ἀποθηκεύω. 3) ἀποτίθεμαι εἰς αὐθις=ἀναβάλλω δι' ἄλλην στιγμήν.

ἀπο-τίκτω, γεννῶ, παράγω.

ἀπο-τίλλω, μελ. -τίλώ· ἀορ. α' -έτιλα· μαδῶ, ἀποσῶ, «ξερρίζωνω». Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἀπό-τίλλα, -ατος, τὸ (ἀποτίλλω)· τὸ μαδηθὲν (κατὰ πλῆθ. τὰ πούπουλα).

ἀπο-τίμησος, μελ. -ήσω· δὲν τιμῶ, περιφρονῶ.— || διατιμῶ, κόμνω ἐκτίμησιν, ὀρίζω τὴν τιμὴν κατὰ πιν ἐκτίμησεως: διμνέως ἀποτιμησάμενοι=ὄρισαντες τὴν τιμὴν των εἰς δύο μνῆς· ἐντεῦθεν || ὡς ἀττ. δικανικός δρος: ἴ) ἐνεργ., ὑποθηκεύω περιουσίαν ἐπὶ τῆ βάσει γενομένης ἐκτίμησεως, δανείζομαι χρήματα ἐπὶ ἐνεχύρω ἢ ὑποθήκῃ. 2) μέσον, δανείζω ἐπὶ ὑποθήκῃ, λαμβάνω ὡς ἐνεχύρον. 3) παθητ. ἐπὶ τῆς περιουσίας, ὑποθηκεύομαι ἢ δίδομαι ὡς ἐνεχύρον (ἐνεχυρίζομαι). Ἔξ αὐτοῦ τὰ

ἀπο-τίμημα, τὸ· τὸ ποσὸν τὸ καθορισθὲν ὑπὸ τῶν ἐκτιμητῶν. 2) τὸ ἀποτιμηθὲν (ἐκτιμηθὲν) ἐνεχύρον, ἢ ἡ ὑποθήκη· καί

ἀπο-τίμησις, ἡ· ὑποθήκεισις κτημάτων || ἀπογραφή.

ἀπο-τίμητής, -οῦ, ὁ (ἀποτιμάω)· ὁ ἐκτιμητής.

ἀπό-τίμος, ὄν (ἀπό+τιμή)=ἀτιμός· ὁ μὴ τιμῶ-μενος, ἀνυπόληπτος.

ἀπο-τίνασσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· ἀποσειώ, τινάσσω (ἀπ' ἐπάνω μου).

ἀπο-τίνυμαι, ἀποθ. ποιητ. ἀντί ἀπο-τίνομαι (δ βλ.).

ἀπο-τίνω, μελ. -τέλω, εἴ· πληρώνω ὀπίσω, πληρώνω τι τὸ φειλόμενον, ἀνταποδίδω || πληρώνω ἔξ ὀλοκλήρου, ἀποπληρώνω.— Μέσον, ἀποτίνομαι, μελ. -τέλομαι· ἐπιβάλλω εἰς τινα νά μοί πληρώσῃ τι, τὸν ἐξαναγκάζω: ἀποτίνομαι τινα = ἐκδικῶ ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός, ἐκδικούμαι τινα, τὸν τιμῶ || ἀπολ., λσμβάνω ἐκδικήσιν.

ἀπο-τμήγω, μελ. -ξω, ἐπ. ἀντί ἀπο-τέμνω· (ἀπο-)κόπτω τι ἀπὸ τινός || κλιτεῖς ἀποτμήγω=ἀποκόπτω τὰς κλιτύς (τὰς ὀργώνω, ἐπὶ χειμάρρων).

ἀπο-τμήξειε, γ' ἐν. Ἐβκτ. ἀορ. α' τοῦ ἀποτμήγω.

ἀ-ποτμος, ὄν (α στερ.+πότμος)· ἀτυχής, δυσ. ὕ-χης, κακδοιορος.

ἀπο-τολμάω, μελ. -ήσω· ἐπ χειρῶ· παρὰτολμῶν ἐγχείρημα.— || ἀπολ., εἶμαι τολμηρὸς, ἄτρομος, ἀφοβός.

ἀπο-τομή, ἡ (ἀποτέμνω)· ἀποκοπή.

ἀπο-τομία, ἡ (ἀπότομος)· ἀπότομος τρόπος || αὐστηρότης. Ἐκ τοῦ

ἀπό-τομος, ὄν (ἀποτέμνω)· ὁ ἀποκεκομμένος. ἀπόκρημνος, ἀπότομος. 2) μτρφ. αὐστηρὸς, τραχύς.— ἐπτρ. -ως (ὡς καὶ σήμερον).

ἀπο-τοξεύω, μελ. -σω· ἐξακοντίζω θέλη, ἐκτοξεύω || σκοπεύω, σηματοδύω, τι.

ἀπο-τορνέω, (καὶ -όω)· ποιῶ τι στοργγύλον (ἀποστοργγυλῶν) ὡς διὰ τὸρνοῦ.

ἀ-ποτος, ὄν (α στερ.+ποτός)· ὁ μὴ πινόμενος, ἀκατάλληλος πρὸς πόσιν.— || ἐνεργ., ὁ μῆδέποτε πίνων || ὁ μὴ πίνων, ὁ ἀνευ ποτοῦ.

ἀπο-τράγειν, ἀμτρ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-τρώγω.

ἀπο-τρέπω, μελ. -ψω· τρέπω τι μακράν τινος πράγμ., ἀπομακρύνω τι || καὶ ἐπομ., ἐμποδίζω τι, ἢ πείθω τινά νά μὴ πράξῃ τι, τὸν «ἀποτρέπω» ἀπὸ τι. 2) μετά αἰτ. μόνον, τρέπω (στρέφω) τι μακράν ἢ ὀπίσω || ἀποσοθῶ, (μίαν συμφορὰν π. χ.). 3) ὡς ἀποτρέπω τι ἀπὸ ἄλλα (ἄλλους) καὶ τὸ τρέπω πρὸς ἐν(α) || ὄθην, σημαδεύω, σκοπεύω, τι.— || Μέσον καὶ Παθητ., στρέφομαι ὅπο τι, ἀπέχω ὅπο τι. 2) στρέφομαι ἄλλοῦ. 3) ὀσοτρέφω τὸ πρόσωπὸν μου ἀπὸ τίνος, δὲν δίδω προσοχὴν, περιφρονῶ (ὡς τὸ λατίν. *aversari*).

ἀπο-τρέχω, μελ. -θρέξομαι, ὡς. -δραμοῦμαι· ἀορ. β' ἀπέδραμον (ἔξ ἀπρηγ. θρέμα)· ἀπέρχομαι τρέχων, ἀπομακρύνομαι δραμαίως.

ἀπο-τριβῆ, ἡ· ἡ ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως φθορὰ ἐνός πράγματος. Ἐκ τοῦ

ἀπο-τρίβω, μελ. -ψω· τρίβω, καθαρίζω διὰ τριβῆς, «ξυστριζῶ» (ἐπὶ ἱππων π. χ.).— || φθειρώ, ἐξαφανίζω || μέσον, τρίβων ρίπτω τι μακράν μου, ἐξαλείφω, ἀσπλάσσομαι τινός || ἀπορρίπτω.

ἀπο-τρόπαιος, ὄν (ἀποτροπή)· ὁ ἀποτρέπων (τρέπων μακράν), κυρ. ἐπὶ τῶν θεῶν, τῶν ἀπροσβούτων τὰς συμφορὰς (λατ. *Dii averrunci*).— || παθητ., ὅστις δὰ ἔρεπε νά ἀποτραπῆ (νά ἀποκρουσθῆ) || δυσοίωνος. Ἐκ τοῦ

ἀπο-τροπή, ἡ (ἀπο-τρέπω)· τὸ ἀποτρέπειν, ἢ «ἀποτροπή». 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν (τὴν ῥοτὴν τοῦ δέατος π. χ.).— || τὸ ἐμποδίζειν ἀπὸ τι, ἢ παρεμποδίζειν.— || (ἐκ τοῦ μέσου), ἀπομάκρυναι ἀπὸ τι, ἐγκατάλειψιν αὐτοῦ.

ἀπό-τροπος, ὄν (ἀποτρέπω)· ὁ ἀπομακρυσμένος, ὁ ἐξωρισμένος, ἐξόριστος. 2) ὁ ἀπ' οὐ ἀπομακρύνεται τις, ἀποτρόποιος, ὄδελυρός.— || ἐνεργ., ὁ ἀπομακρύνων, ὁ ἀποτρέπων.

ἀπό-τροφος, ὄν (ἀπό+τροφή)· ὁ τεδραμμένος (τράφεις) μακράν τῶν γονέων του || ἐν γένει, ὁ ἀφ-ξενωθῆς.

ἀπ-οτρύνω, μελ. -οτρύνω· ἐξεγείλω.

ἀπο-τρώω, μελ. -ύσω· ἀποτρίβω, ἀποξέω || καί

οδτω, φθείρω.— II ἐνοχλῶ, κατατρέχω, βασανίζω, καταπονῶ || μέσον, ἀποτρέβομαι γῆν = καταπονῶ τὴν γῆν (διὰ τῆς καλλιέργειας).

ἀπο-τρέγω, μελ. -*τρέβομαι*: ἄορ. β' ἀπέτρέγον· δαγκάνω ἢ ροκανίζω ἀπὸ τι.

ἀπο-τρῶπάω, ποιητ. θαμιστ. τοῦ ἀποτρέπω.

ἀπο-τυγχάνω, μελ. -*τευόμαι*: δὲν ἐπιτυγχάνω εἰς τι (μετὰ γέν.) || ἀστοχῶ, χάνω τι. = || ἀπολ. εἶμαι ἀτυχῆς, ἀστοχῶ || δὲν ἐπιτυγχάνω τὴν ἀλήθειαν (δὲν εὐρίσκω τὸ ἀληθές), ἔχω ἄδικον.

ἀπο-τύμπανίζω, μελ. -*ίσω*, ἀττ. -*ιῶ*: «τουμπανίζω», δῆρω πολὺ, «οκοτώνω τὸ εὐλόγ».

ἀπο-τύπδομαι, μέσ. ἀποτυπώνω τι ἐπὶ τινος ὕλης, ὡς π.χ. ἐπὶ κηρῶ, ἐντυπώνω εἰς τὴν μνήμην μου.

ἀπο-τύπω, ἀπο-τύπων· τυπώνω.

ἀπο-τύπτω, μελ. -*πῶ*: παύω νά κτυπῶ.— Μέσον, παύω νά κτυπῶμαι (νά κτυπῶ ἑμαυτὸν) δρηολογῶν.

ἀπο-τύπωμα, τὸ (ἀποτυπώματι): τὸ ἀποτυπῶδὲν ἐν τῇ διανοῇ, ἐντύπωσις

ἀπο-τύπωσις, -*εως*, ἡ· ἐντύπωσις.

ἀπο-ούρας, ἐπ. μετ. τοῦ ἔνεργ. ἄορ. α' τοῦ ἀπαυράω=ἀφαιρῶ· μετ. μέσ. ἄορ. α' ἀπαυράμενος ἀπαντᾷ ἐν παθ. ἐν. παρ' Ἡρόδ.

Ἑτυμολ.: ἀπούρας μετ. ἄορ., πρβλ. πρτ. ἀπηύρων μετὰ σημ. ἄορ., μέσ. ἄορ. α' ἀπηύρατο, ἔνεργ. μελ. ἀποουρήσουσιν, σιγματ. ἄορ. α' ἀπό(φ)ερσε.— ἀπηύρα (ἀπ-ἡ-φρα, ἀπ-ούρας (*ἀποφραῖς, ἀπουρήσω (*ἀποφραῖσω.— Iαπ. δόσις *aver* (πρβλ. *desire* καὶ (F)εζῶν).

ἀπο-ουρίζω, μελ. -*ίσω*, ἰων. ἀντι ἀφ-ορίζω· καθορίζω τὰ ὅρια (ὀροδετῶ): ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἄρουρας = ἄλλοι δὲ καθορίζουσιν τὰ ὅρια τῶν κτημάτων του (τ. ἔ. δὲ τὰ σμικρύνουν)· κατ' ἄλλην γραφὴν ἀπουρήσουσι ὡσεὶ ἔξ ἐν. *ἀπουράω = ἀπαυράω (=ἀφαιρῶ), τ. ἔ. ἄλλοι δὲ τοῦ τὰ πόρουν.

ἀπο-ουρος, ὄν (ἀπό + οὔρος, ἰων. ἀντι ὄρος): ὁ μακρὰν τῶν συνόρων: ἀπουρος πάτρας=ὁ μακρὰν τῶν ὀρίων τῆς πατρίδος του.

ἀπο-ουρούς (οὔρους): ἔχω ἐναντίον ἄνεμον.

ἀ-πους, ὁ, ἡ, ἀ-πούν, τό, γεν. ἀποδος (α στερ. + πούς): ὁ ἄνευ ποδός ἢ ποδῶν || ὁ μὴ δυνάμενος νά κάμῃ χρῆσιν τῶν ποδῶν του, χωλός || βραδυκίνητος, βραδυπορῶν.

ἀπο-ουσία, ἡ (ἀπειναί τοῦ ἀπειμι, εἶμι): τὸ νά εὐρίσκειται τις μακρὰν, τὸ νά μὴ εἶναι παρῶν, «ἀπουσία».— II ἔλλειψις, ἐλάττωμα.

ἀπο-φάγειν, ἀπφ. ἄορ. β' τοῦ ἀπεσθίω (β βλ.).

ἀπο-φαιδρύνω, μελ. -*ῆνω*: ἀποκαθαίρω, καθιστῶ τι λαμπρόν.

ἀπο-φαίνω, μελ. -*ἄνω*: ἄορ. α' ἀπέφηνα· ἀναδεικνύω, ἐπιδεικνύω || δεικνύω διὰ λόγου, διακηρύσσω. 2) δεικνύω τι διὰ τῆς λογικῆς, ἀποδεικνύω λογικῶς.— II ὡς τὸ ἀποδείκνυμι, καθιστῶ ἢ κάμνω τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον.— Μέσον, παρουσιάζω κάτι ἰδικόν μου, καὶ οὕτω κάμνω ἐπιδειξίην ἑμαυτοῦ, ἐπιδεικνύομαι. 2) ἀποφαίνομαι γνώμην = ἐκφράζω τὴν γνώμην μου (τὴν διατυπώνω).— Παθητ., διακηρύσσομαι, ἐπιδεικνύομαι, ὡς τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.— III ἐμφανίζομαι, ἔρχομαι εἰς φῶς, κάμνω τὴν ἐμφάνισίν μου.

ἀπο-φάγγνυμι=ἀποφράγγνυμι (β βλ.).

ἀπό-φάσις (A), -*εως*, ἡ (ἀπό-φημι): ἄρνησις ἀρνήσις.

ἀπό-φάσις (B), -*εως*, ἡ (ἀπο-φαίνομαι)=ἀπόφρασις· κρίσις, ἔκφρασις γνώμης, «ἀπόφρασις», διακηρύξις.— II ἀπόκρισις, ἀπάντησις.

ἀπο-φάσκω = ἀπό-φημι (β βλ.): ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἀπφ. καὶ μετ. ἐν. καὶ κατὰ πρτ.

ἀπο-φάτικός, ἡ, ὄν (ἀπόφημι): ἄρνητικός (ἀντίθ. τῆ καταφατικός).

ἀπο-φέρδομαι, ἀποθ. τρέφομαι μέ τι (ἀπὸ τι), νέμομαι, καρποῦμαι.

ἀπο-φέρω, μελ. ἀπ-οίω· ἄορ. α' ἀπ-ἡνεγκα, ἰων. ἀπ-ένεκα, ἄορ. β' ἀπ-ἡνεγκον (βλ. φέρω): φέρω ἔξω, φέρω μακρὰν, μεταφέρω.— II φέρω ὅπως, ἐπιναφέρω· ἔθεν: 2) ἐκδέτω, ἀναφέρω. 3) πληρῶν ὅπως, διδῶ ὅπως, ἐπιστρέφω τι· γενικῶς, πληρῶν τὸ ἀφειλόμενον.— III παραδίδω εἰς δίκην, ἐγ-

χειρίζω κατηγορίαν κλπ. (ὡς δικανικῶς δρος).— IV ἀμτβ. ἐν Προστ., ὡς: ἀπαγε, ἀπόφερε=φύγε! (ἀπόφερε· ἐς κόρακας τοῦ Ἀριστοφ. = «ἐπήγαινε στόν. ἔξ' ἀπ' ἔδω».— Μέσον, λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, κερδίζω, λαμβάνω, πορίζομαι, ἀποκτῶ.

ἀπο-φεύγω, μελ. -*φεύβομαι* καὶ -*φευζοῦμαι*: ἄορ. β' ἀπ-έφυγον (βλ. καὶ φεύγω): ἐκφεύγω ὀπό τινος, διαφεύγω.— II ὡς δικανικῶς δρος: ἀποφεύγω τοὺς διώκοντας=ἀπαλλάσσομαι τῶν κατηγορῶν, ὑπερασπίζω ἐπιτυχῶς || ἀπολ., ἀδωκνομαι, ἀπαλλάσσομαι (ἀντίθ. τῆ ἀλίκομαι). Ἐξ αὐτοῦ τὰ

ἀπο-φευκτικός, ἡ, ὄν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαφεύγειν, πρόθυμος εἰς τὸ νά διαφεύγῃ || τὰ ἀποφευκτικά=τὰ μέσα τῆς διαφυγῆς. Καὶ

ἀπό-φευξίς, -*εως*, ἡ· διαφυγῆ, ἀποφυγῆ, ἀπαλλαγῆ.

ἀπό-φρημι, μελ. -*φήσω*: ὀμιλῶ καθαρά, διακρυσσῶ σαφῶς, λέγω βηθῶς καὶ κατηγορηματικῶς (διαρρήθην). 2) λέγω ὀχι, ἀρνοῦμαι || ὡς. ἀντιλέγω, φέρω ἀντιρρήσεις.

ἀπο-φθέγγομαι, μελ. -*φθέγγωμαι*, ἀποθ. ἐκφράζω τὴν γνώμην μου φανερά. Ἐξ αὐτοῦ τὰ

ἀπό-φθεγκτός, ὄν=ἀφθεγκτός (β βλ.).

ἀπό-φθεγμα, -*ατος*, τό (ἀποφθέγγομαι): ὅ, τι τῆς ἀποφθέγγεται || ἴδιως βραχεία καὶ περιληπτικῆ ρησις, εὐφυῆς ἀπάντησις, ἐν ἔιδει γνωμικῶς, περιέχουσα σοφὴν γνώμην: «ἀπόφθεγμα».

ἀπο-φθερίζω, μελ. -*φθερῶ*: πρ. ἀπέφθερκα· καταστρέφω ἐντελῶς, φθείρω, ἀφανίζω, ἐρημύνω.— Παθητ. μετὰ μέσ. μελ. ἀποφθεροῦμαι· φθείρομαι, καταστρέφομαι, χάνομαι: οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ μοι; = «δὲν πῆς στοὶ διάβολ' ἀπ' ἔδω»; (λατ. *abi in malam rem, pasce corvos*).

ἀπο-φθίνω, ποιητ. (βλ. ἀπο-φθίνω): φθειρομαι, ἀπόλλυμαι, χάνομαι.— II μετ., ἀποφθινύθω θυμὸν=φθείρω, καταστρέφω τὴν ζωὴν τινος.

ἀπο-φθίνω, ἐπ. ἔνεργ. ἄορ. β' ἀπέφθιθον· ὡς. ἐπ. παθ. ἄορ. β' ἀπεφθίμην, μετ. ἀποφθίμενος· χάομαι δὲλως διόλου, ἀποθνήσκω.— II ἔνεργ. μετ. ἐν τῷ μελλ. ἀποφθίσω, ἄορ. ἀπέφθισα: κάμνω τινά νά χαθῇ, καταστρέφω, προκαλῶ τὴν ἀπώλειάν τινος.

ἀπο-φθίσω, γ' ἐν. ἐπ. παθ.-ἄορ. β' Προστ. τοῦ ἀποφθίνω (β βλ.).

ἀπο-φθορά, ἡ (ἀποφθερίζω): ἐντελής καταστροφῆ.

ἀπο-φλαυρίζω, μελ. -*ίσω*, ἔρω, -*ίξω*: ἀποφαιλίζω, ἐξευτελιζῶ || περιφρονῶ.

ἀπο-φλοιάω, μελ. -*ώω* (ἀπό+φλοιάς): ἀφαιρῶ τὸν φλοῖον || μετρ., ἀφαιρῶ τὸ δῆρμα, ἐκδέρω.

ἀπο-φλύξω, μελ. -*σω* (καὶ -*ξω*): ἀπερυγνομαι.

ἀπο-φριβάζω: χρησιμοδῶ, μαντεύομαι.

ἀπο-φοίτα, μελ. -*ήσω*: ἀπέρχομαι || κυρ. παύω ἀπὸ τοῦ νά πηγαίνω (νὰ φοιτῶ) εἰς τὸν διδάσκαλόν μου, τὸν ἐγκαταλείπω.

ἀπό-φονος, ὄν: φόνος ἀπόφονος=φόνος ἀφύοκος, ἄτοπος, ἄδικος.

ἀπο-φορά, ἡ (ἀποφέρω): τὸ ἀποφέρειν, τὸ ἀφαιρεῖν.— II τὸ φέρειν, πληρῶνειν, ὅ, τι εἶναι ἀφειλόμενον || ὡς. π'ν τὸ καταβαλλόμενον, τὸ πληρωνόμενον, τ. ἔ. φόρος, δασμός || γενικῶς, κέρδος, εἰσόδημα, ἐνοίκιον.

ἀπο-φορτίζομαι, μελ. -*ίσομαι*, ἀποθ. ἀπορρίπτω τὸ φορτίον μου, «ξεφορτώνομαι».

ἀπο-φράγγνυμι, καὶ -*ύω*, μελ. -*φράξω*: ἀποφράσσω διὰ φραγμοῦ, περιφράσσω, || ἀποχωρίζω, ἀποκλείω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπό-φραξις, -*εως*, ἡ (ἀπο-φράγγνυμι): ἀποκλείσις διὰ φράγματος, περίφραξις, «φράξιμον» || ἀποκλεισμός.

ἀπο-φράς, -*άδος*, ἡ (ἀπό+φράξω): κυρ. ἢ περι τῆς δὲν πρέπει (ἢ δὲν δύναται) νά γίνεται λόγος (ὡς τὸ λατ. *infandus, nefandus* || κακότυχος, δυσοίλωνος, κακῆ: ἀποφράδες ἡμέραι=λατ. *dies nefasti* = ἡμέραι καθ' ὅς δὲν ἐλείτουργουν τὰ δικαστήρια οὔτε αἱ ἄλλαι ἐξουσίαι ἀντίθ. τῆ καθαθαί ἡμέραι).

ἀπο-φράσσω, ἀττ. -*ττω*=ἀποφράγγνυμι (β βλ.).

ἀπο-φυσάς, -*άδος*, ἡ (ἀπό+φύομαι): κλάδος, «παρφυάς».

ἀπο-φυγάνω=ἀποφεύγω (β βλ.),

δικας (φροντίδες, ένασχολήσεις κλπ.=πράγματα), ὁ μὴ φιλοπράγμων, ὁ φιλήσοχος: τόπος ἀπράγμων = τόπος ἀππλλαγμένους δικαστηρίων καὶ ἐριδίων. 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ μὴ ὀχληρὸς ἢ ἀνιάρος, ὁ μὴ ὀδυνηρός.— || μετὰ παθητ. ἔνν. ὁ ἀποκτινόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀποκτινῆθῆ ἄνευ κόπων καὶ βασάνων.

ἀπρακτέω, μελ. -ήσω· οὐδέν πράττω || μένω ἀπρακτός, ἀργός. 2) δὲν ἀπολαμβάνω κέρδος τι. Ἐκ τοῦ

ἀπρακτος, ον, ἰων. ἀπρηκτος (α στερ.+πράττω): ἰ ενεργ., ὁ οὐδὲν πράττων ἢ κατορθών, ὁ οὐδὲν ἀποτέλεσμα φέρων || ἀνωφελής, ἀσύμφορος || ἀργός, νωδρός: ἀπρακτος γέσμαι = ἔπανέρχομαι ἀπρακτος, χωρὶς νὰ ἔχω κατορθώσει τίποτε (ἀνευ ἐπιτυχίας τινός· λατ. re infecta)—ἐπίρ. -τως=ἀνεπιτυχώς.— || Μετὰ παθητ. ἔνν. ὁ καθ' οὐ οὐδέν εἶναι δυνατὸν νὰ πραχθῆ (νὰ γίνῃ), ἀνοικονόμητος, δυσμεταχειρίστος ὁ ἀνιάτος. 2) ὁ μὴ δυνατός νὰ γίνῃ, ἀδύνατος (ὁ δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ). 3) οὐδὲ μαντικῆς ἀπρακτος ἔμην εἶμι—οὐδὲ ἐκ τῆς μαντικῆς τέχνης ἔμεινα ἀνεπιβούλευτος ὑφ' ἑμῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπραξία, ἡ, τὸ μὴ πραττεῖν, μὴ ἐνεργεῖν, ἀδράνεια || μὴ ἐπίτευξις ἀποτελεσματος.— || τὸ διατελεῖν ἐν ἀμνηχανία, στενοχωρία, ἀμνηχανία.

ἀπράτος, ον (α στερ.+πράττω, γ' ἄν. παθ. πρκ. τοῦ πιπράσκω)· ἀπώλητος: ὁ μὴ πωληθείς, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πωλήσῃ.

ἀπράυντος, ἰων. ἀπρηύντος ον (α στερ.+πράυνω)· ὁ μὴ καταπραῦνόμενος.

ἀπρέπεια, ἡ, ἀπρεπία.

ἀπρεπής, ἐς (α στερ.+πρέπω)· ὁ μὴ πρέπων (μὴ ἀρμόζων) || ἀνόρμοςτος, οὐχὶ εὐπρεπής, ἀπρεπής.

ἀπρεπία, ἡ, ποιητ. ἀντι ἀπρέπεια· ἀπρεπῆς διαγωγῆ, ἔλλειψις εὐπρεπείας, ἀκοσμία.

ἀπρηκτος, ἰων. ἀντ' ἀπρακτος (ὁ βλ.).

ἀπρίστην, ἐπίρ. (πρβλ. πρίσθαι, ἀπρίσθαι· ἄνευ πληρωμῆς τιμῆματος ἢ λύτρωσιν, ὠρεάν. Ἐκ τοῦ **ἀπρίσθαι**, ἡ, ον (α στερ.+πρίσθαι)· ὁ μὴ ἀγορασθεὶς.

ἀπρίσθαι, πθ.=ἀπρίξ (ὁ βλ.).

ἀπρικδό-πληκτος, ον (ἀπρίξ+πλήσσω)· ὁ ἀδικακόπως πλησοόμενος.

ἀπρίξ, ἐπίρ. (α ἀθρ.+πρίξω, πρίω)· κυρ. μετὰ κλειστών ὀδόντων (μετὰ ἐσφιγμένων ὀδόντων), ὡς τὸ δάξ (λατ. mordicus)· ἐντεῦθεν, στενωῶς, σφιγκτά, ἰσχυρῶς ἢ μετρ. ἀδικακόπως, ἐνοχλητικῶς.

ἀπρο-αίρετος, ον (α στερ.+προ-αἰρούμαι)· ὁ ἄνευ ὤρισμένου σκοποῦ, ὁ μὴ ἐσκεμμένος.

ἀπρο-βούλευτος, ον· βλ. ἀπρόβουλος.

ἀπρο-βούλος, ον (α στερ.+προ-βουλεύομαι)· ἀπροβούλευτος, ὁ μὴ σχεδιασθεὶς ἐκ τῶν προτέρων, ἀπροσχεδιαστος, ἀπρομελέτητος· ἐπίρ. -τως=βιαστικά, ἀπεριοκπέτως.

ἀπρό-δῦμος, ον· ὁ μὴ πρόδῦμος, ὁ μὴ διατεθειμένος διὰ τι, νωδρός.

ἀπρο-ἰδής, ἐς (α στερ.+προ-ἰδεῖν)· ὁ μὴ προβλεφθεὶς ἢ μὴ προβλεπόμενος, ἀπρόοπτος.

ἀπροκοπος, (α στερ.+προ-ἰδεῖν)· ὁ ἄνευ μεριδίου ἢ προίκος.

ἀπρο-μηθητος, (α στερ.+προ-μηθῆς, πρβλ. προ-μηθέομαι, Προ-μηθεύς, μήτης)· ἀπρόβλεπτος, μὴ προβλεπόμενος.

ἀπρο-νόητος, ον (α στερ.+προ-νοεῶ)· ὁ μὴ προνοηθείς, περὶ οὗ δὲν ἐσκέφθη τις ἐκ τῶν προτέρων.— ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ προνοῶν, μὴ σκεπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων.

ἀπρο-νοήτως, ἐπίρ. τοῦ ἀπρονοήτος (α στερ.+προ-νοεῶ)· ἄνευ προνοίας, προμελέτης || χωρὶς πρόβλεψιν ἢ ἀπεριοκπέτως ἢ ἐξαιφνης.

ἀπρό-ξενος, ον· ὁ ἄνευ προξένου.

ἀπρο-οιμάστος, ον· ὁ ἄνευ προοιμίου.

ἀπρό-οπτος, ον (α στερ.+προ-όψομαι, μελ. τοῦ προ-οράω)· ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προῖδῃ. 2) ἐνεργ., ὁ μὴ προβλέπων, μὴ περιμένων, τι.

ἀπρό-όδατος, ον, δωρ. ἀ-ποτι-βάτες ὄδατος,

ἀπρόοιτος, ἀπροσέλαστος || ἐπὶ ἀσθενείας, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θεραπευθῆ, ἀνιάτος.

ἀπρο-δεής, ἐς (α στερ.+προσδέομαι)· ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν πράγματός τινος ἐπὶ πλέον || ὁ αὐτάρκης.

ἀπρο-διόνυσος, ον (ὁ μὴ πρὸς Διόνυσον)· ὁ ἀκατάλληλος διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου || γεν. ἀνάρμοςτος, ἀκατάλληλος.

ἀπρο-δόκητος, ον (α στερ.+προσδοκῶ)· ὁ μὴ προσδοκώμενος, μὴ ἀναμενόμενος, ἀπρόβλεπτος, «ἀπροσδόκητος».—ἐπίρ. -τως.— || ἐνεργ., ὁ μὴ προσδοκῶν, μὴ περιμένων τι.

ἀπρο-ήγορος, ον (α στερ.+προσῆγορος, προσ-αγορεύω)· ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσαγορεύσῃ (νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ, λόγῳ τῆς τραχύτητός του), ἀδυσώπητος, βλοσυρός, ἀγριος, ἀγροίκος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ὀμιλῶν, μὴ προσαγορεύων (μὴ προσφωνῶν) τινα, μὴ χαιρετῶν τινα.

ἀπρό-ικτος, ον (α στερ.+προ-ικνεόμαι)· ὃν δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ, ἀνέφικτος || ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπλησίαστος, ἀπροσέλαστος:

ἀπρό-σκεπτός, ον (α στερ.+προσκένομαι, μελ. τοῦ προσκοπέω)· περὶ οὗ δὲν ἐγένετο προηγουμένη σκέψις || ἀπρόβλεπτος.

ἀπρό-κλητος, ον (α στερ.+προσκαλέω)· ὁ μὴ προσκληθείς, «ἀπρόσκλητος» || ὁ μὴ κλητευθείς (μὴ προσκληθείς) νὰ παρακολουθήσῃ δίκην.

ἀπρό-κοπος (Α), ὁ (α στερ.+προσκόπτω)· ὁ μὴ προσκόπτων (μὴ σκοντάπτων), μὴ προσκορούων, μὴ κτυπῶν ἐναντίον τινός || ὁ μὴ πίπτων εἰς πταῖσμα || ὁ μὴ παρέχων πρόσκομμα ἢ σκάνδαλον.

ἀπρό-σκοπος (Β), ον (α στερ.+προ-σκοπέω)· ὁ μὴ προσκοπῶν, μὴ προβλέπων, μὴ προνοῶν.

ἀπρό-μάχος, ον (α στερ.+προσμάχομαι)· ἀκαταμάχητος, ἀκαταγώνιστος.

ἀπρό-μικτος, ον (καὶ -μικτος, α στερ.+προσ-μέλινγνμι)· ὁ εἰς οὐδεμίαν ἐπιμειξίαν ἐρχόμενος μετ' ἄλλων, ὁ μὴ ἐπικοινωνῶν μετ' ἄλλων.

ἀπρό-οιστος, (α στερ.+προσ-οἶσω, μέλλ. τοῦ προσ-φῆρω)· καθ' οὐ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀντισταθῆ, ἀκαταγώνιστος. 2) ὁ ἀποφεύγων τοὺς ἀνδρώπους, ἀκινώνητος ὁ ἀνυπόφορος, ἀβάστακτος.

ἀπρο-ὀμίλος, ον· ὃ οὐδεὶς δύναται προσομιλήσῃ=ἀκινώνητος.

ἀπρο-ὀρῆτος, ον· ὃν δὲν τολμᾷ τις νὰ ἰδῇ, τρομερός, φοβερός.

ἀπρο-στάσιον γραφή, ἡ (α στερ.+προσάτηζ)· καταγγελία ὑποθαλλομένη ἐναντίον μετοίκου ἐν Ἀθήναις, διότι δὲν ἐξέλεξε ἑνὸς πρόστατην του ἔνα ἐκ τῶν γνησίων Ἀθηναίων πολιτῶν. Ἡ ὄνομ. ἀπροσάσιον, τὸ, δὲν ἀπαντᾷ.

ἀπρό-φορος, ον (α στερ.+προσφέρω)· ἀκατάλληλος, ἀσύμφορος, ἐπικίνδυνος.

ἀπροσωπο-λήπτως, ἐπίρ. τοῦ ἀπροσωπόληπτος (α στερ.+προσάπτω+λαμβάνω)· ἄνευ προσωπολήψιας, χωρὶς νὰ ἀποβλέπῃ τις εἰς πρόσωπα, ἀμερολήπτως.

ἀπρότι-μαστος, ον, δωρ. ἀντ' ἀ-πρό-μαστος (α στερ.+προσμάσσω)· ἀψαυστος, ἀδικτος || ἀμόλυντος.

ἀπρο-φθιστος, ον (α στερ.+προφθίζομαι)· ὁ οὐδεμίαν πρόφασιν (δικαιολογίαν) προσβάλλων, ἔτοιμος, πρόδῦμος. Ἐπίρ. -τως=ἄνευ προφάσεως, ἄνευ προσηλαίας πρὸς ὑπεκφυγὴν || τιμῶς, εἰλικρινῶς.

ἀπρό-φάτος, ον (α στερ.+πρόφημι)· ὁ μὴ προρηθείς || ἀνέλιπτος, ἀπροσδόκητος. 2) ἀρητος, ἀνέκφρατος.

ἀπρο-φύλακτος, ον (α στερ.+προφυλάσσομαι)· ὁ καθ' οὐ δὲν προεφυλάχθη τις ἢ ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ λαμβάνων προφυλακτικὰ μέτρα, μὴ προφυλασσόμενος.

ἀπταιστος, ον (α στερ.+πταίω)· ὁ μὴ προσκόπτων, μὴ σκοντάπτων· ἀπταιστέρονον παρέχω τὸν ἵππον = καθιστῶ τὸν ἵππον ὀλιγώτερον ἐπιρρηπῆ εἰς τὸ προσκόπτειν, τὸν συνηθίζω νὰ μὴ σκοντάπτῃ.— || ὁ μὴ παθῶν θλάβῃ ἢ ἀλλοιωθῆναι (ὁ διατηρούμενος εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν).

ἀπτερος, ον (α στερ.+πτερόν)· ὁ ἄνευ πτερῶν, μὴ πτερωτός. Ἡ συνήθης παρ' Ὀμηρῳ φράσις τῆς δ'

ἄπειρος ἄπειρα μῦθος = ὁ λόγος ὑπῆρξε δι' αὐτὴν **ἄπειρος**, τ. ἔ. δὲν ἐπέταξε ἐκ νέου, εἰσέβησε καὶ παρέμεινε εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἥσ. **ἄπειρα ποιήματα** = πτήσις (φυγὴ) ἀνευ πτερῶν ἥ ἐπὶ βαλῶν, τὸ μὴ πτερωτὰ θέλλῃ ἥ ἐπὶ νεοσσῶν κλπ., ὁ μὴ ἀποκτίθασ ἐπὶ πτερά (πούπουλα) ἥ **ἄπειρος φάτις** = κυρ. φήμη ἀνευ πτερῶν, (τ. ἔ. ἀνεπιθεβαίωτος ἀκόμη, ἀ-ωρος, ἀβέβαιος).

ἄπτην, γυν. **ἄπτηνος**, ὁ, ἡ, ὄστ. πλθθ. **ἄπτησι** (α στερ.+πτηνός) ὄπτερος, «ἀμόλληστο» ἥ ἐπὶ νεοσσῶν, ὁ ἀνευ πτερυγῶν (κυρ. ὁ μὴ **δυναμένος πτηναί**).

ἄπτο-επιής, ἐς (α στερ.+πτοῦω+επιός) ὁ μὴ πτοσόμενος ἐν τῷ λέγειν, ἀπότητος εἶ. τούς λόγους του, ὁ μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν. Κατ' ἄλλους γραπτὸν **ἄπτο-επιής** (**ἄπτομαι+επιός**) ὁ διὰ τῶν λόγων προσβάλλων (κοδσπτόμενος).

ἔτυμ. ἰ ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ἔτυμοι. προτείνεται καὶ τρίτη, καθ' ἣν **ἄπτοεπιής** <***ἀπτοεπιής** <(ἄπτοεπιής) = ὁ λέγων πράγματα ποῦ δὲν πρέπει νὰ λέγωνται = λατ. non dicenda eicens.

ἄπτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀπόλεμος**.

ἄπτός, ἡ, ὄν (**ἄπτω**) ὁ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἰσθηαὶν τῆς ἀφῆς, ὄν δύναται τις νὰ ἐγγίχη ἥ ψηλαφητός; χειροπιαστός.

ἄπτω, μελ. **ἄπτω** ἄορ. α' ἡφα. — Παθ. ἄορ. α' ἡφθην, ἐπ. **ἔαφθην** πρκ. ἡμμαί, ἰων. ἄμμαί προσ-ἄπτω, προσδένω, προσαρμόζω, στερεώνω, τὶ ἐπί τινος (ἡ ἀπὸ τι): **ἐπι δ' ἄσις ἐάφθην** = ἡ ἀσίς του ἐστερωδῆ (τ. ἔ. προσεκλήθη) κοντὰ του.—Συν. ὡς μέσον **ἄπται**, μελ. **ἄπται** ἄορ. α' ἡφάμαι προσδένω ἐμυτόν εἰς... ἥ ἐπομ. προσκολλῶμαι εἰς... ἥ ἐγγίζω τι, πᾶνομαι ἀπὸ τι: **ἄπασθαι γούνων** = προσκολλῶμαι εἰς τὰ γόνατά τινος, προσπίτω εἰς τὰ γόνατά του (ετοῦ πέφτω στὰ γόνατα) ἥ μετν. ἐπιλαμβάνομαι τινος, ἐπιχειρῶ τι, ἀρχίζω τι. 2) ἐφο μῶ, ἐπιπῆμαι, κατὰ τινος. 3) ἐγγίζω, ἐγχερέζω, ἐπιπῶ (τι, ἐπί τινος). 4) ὀρπάω, συλλομβάνω, τι διὰ τῶν σίδηρέων ἥ ἀντιλουμβάνομαι, καταπῶ, καταλαμβάνω, ἐννῶω. 5) φθόνω, καθάπτω, προφθάνω ἥ ὀπκοτῶ, κερδίζω, ἀπτιγχνάνω.— ἥ ἀνάπτω, πυρπολῶ, καίω.— Παθγτ., ἀνάπτομαι, «παίρων φωτιά», πυρπολοῦμαι, ἀναφλέγομαι. [ἐκ ρ. ἄορ., πρβλ. **ἄρη**, **ἀράω**, **ἀφάσω**, **ἄπτω**].

ἄπτως, -ῶτος, ὁ, ἡ (α στερ.+πίπτω) ὁ μὴ πίπτων ἥ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτώσιν (ἀποτυχίαν) ἥ ἀλόδητος, ἀναμάρτητος.

ἄπτωτος, ον (α στερ.+πτῶσις) = **ἄπτως** (δ βλ.) ἥ ὁ ἀνευ πτώσεων (γραμμ.), ἄκλιτος.

ἄπυγος, ον, (α στερ.+πυγή) κυρ. ὁ στερούμενος νῦτ.ν (τ. ἔ. ὁ ἔχων λιποσάρκους, ἰσχνούς, γλουτούς).

ἄπυλῶτος, ον (α στερ.+πυλῶω) ὁ μὴ κεκλεισμένος διὰ πυλῶν, ὁ μὴ ἡσφαλισμένος διὰ πυλῶν, ἀνοικτός.

ἄπυργος, ον (α στερ.+πύργος) ὁ ἀνευ πύργων, ὁ ἀνευ τείχους, ἀτειχιστός.

ἄπυργωτος, ον (α στερ.+πυργῶω) ὁ μὴ περιβαλλόμενος ὑπὸ πύργων.

ἄπυρός ον (α στερ.+πῦρ) ὁ ἀνευ πυρός ἥ παρ' ὀμῆφ μόνον ἐπὶ τριπύδων καὶ ἄλλων ἀγγείων, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν ἀκόμη τεθῆ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἥ ἐπομ. νέος, καινούργιος, ἀμεταχειριστός ἥ **ἄπυρος ὀλιος** = ψυχρός, παγωμένος (κυρ. στερούμενος πυρός), ἀνήλιος ἥ ἄχαρις, μελαγχολικός ἥ **χρυσός ἄπυρος** = ὁ μὴ τακεῖς διὰ θερμάνσεως, ὁκαίτερος (ἀντιθ. τῆ **ἄπεφθορ**) **ἰερά ἄπυρα** = θυσία καθ' ἣς δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο πυρὰ, ἀλλὰ καὶ αἱ μὴ προσφερόμεναι διὰ πυρός (ἄρα μὴ προσκοκνῶντες), ἦτοι συνών. τῆ **ἄθυτα ἰερά** = θυσία μὴ προσφερόμενη **ἄπυρος ἄρδεις** = αἰχμηρὴ μὴ σφυρηλατηθεῖσα ἐπὶ τῆς πυρᾶς (ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ οἴστρου, θηλ. τῆς «ἀλογόμυγας») ἄπρ. -ρωσ.

ἄπυρῶτος, ον (α στερ.+πυρῶω) **ἄπυρος**, μὴ τε-δεῖς εἰσέτι ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἄδικτος ὑπὸ τοῦ πυρός.

ἄπυστος, ον (α στερ.+πυνθάνομαι) περὶ οὐ οὐδὲν ἔχει ἀκούσθῃ (ἡ γίνῃ γνωστόν), ἄγνωστος. — ἥ **ἄνεργ.** ὅστις οὐδὲν ἔχει ἀκούσει, ἀπληροφόρητος ἥ μετὰ γεν., ὁ ἀγνώων τι.

ἄπυτης, ὁ, θωρ. ἡπύτης (δ βλ.).

ἄπύω, θωρ. ἀντὶ ἡπύω.

ἄΠΟΥΨ, ἡ **ἀπψύς**, γεν. -ύος, ὁ, (καὶ **ἀπφά**, **ἀπφα**, **ἀπφάριον**) λέξις ἐκφράζουσα στοργήν, χρησιμοποιομένη ὑπὸ τῶν τέκνων πρὸς τὸν πατέρα (πρβλ. σμηρ. ποπάκη, μπαμπά) ἔδρ. **ἄββᾶ**.

ἄπ-ψόος, ὄν (**ἀπὸ+ψή**) ὁ ἀπᾶξων, ὁ παράφω-νος, παρὰχορδος.

ἄπυθεν, ἐπὶρ = **ἀποθεν** μακρόθεν, ἀπὸ μακρᾶν.

ἄπ-ωδέω, μελ. -ωθήσω καὶ -άσω ἄορ. α' **ἀπέωσα** ἡ **ἀπωσα** ὠδῶ μακρᾶν, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἥ ἀνέμου, παρασύρω μακρᾶν, ἀπομακρύνω ἐκ τῆς τροχιάς του ἥ μετν. ἀπελαύνω ἐκ τῆς χώρας, ἐξορίζω. 2) **ἐάπωδῶ**, ἀποκρούω, ὠδῶ πρὸς τὸ ὀπίω. 3) **Μέρον**, ἀπορρίπτω, ἀπαίξω, περιφρονῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἄπ-ώδητος**, ον ὁ ὀπωσθεῖς, ἀποκρουσθεῖς, ἀπο-διωχθεῖς ἥ ἀπορριφθεῖς.

ἄπ-ώλεια, ἡ (**ἀπόλλυμι**) κατὰστροφή ἥ ἀπώλεια, χάσιμον ἥ ἐρήμωσις.

ἄπ-ώλεσα, ἄορ. α' τοῦ ἀπόλλυμι.

ἄπ-ωλόμην, μέσ. ἄορ. ὁ' μετὰ παθγτ. ἐνν. τοῦ ἀπόλλυμι.

ἄπ-ώμαστος, ον (α στερ.+πῶμα) ὁ ἀνευ πύμα-τος, ἀπωμάτιος, ἀβούλωτος.

ἄπ-ώμοσα, ἄορ. α' τοῦ ἀπόλλυμι.

ἄπ-ωμοσία, ἡ (**ἀπόμνημι**) ἡ μετ' ὄρκου ὀρηγ-σις, ὡς ἀττ. δικανικός ὄρκος ἀντὶθ. τῆ **ἐξωμοσία**.

ἄπ-ώμοτος, ον (**ἀπόμνημι**) (ἐν τῷ οὐδ. γένει:) πᾶν ὄ,τι δι' ὄρκου (εὐόρκως) ἀποφαίνεται τις ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ, ἡ ὅτι δὲν τὸ ἐπραξεν (λατ. **abjurandus**): **βροτοῖσιν οὐδὲν ἐστ' ἀπώμοτον** (Σοφ.) = οἱ δηγοὶ δὲ ἐπρεπε νὰ μὴ ὀρκίζωνται ποτὲ διὰ κάτι, ὅτι δὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ συμβῆ.— ἥ **ἐνεργ.**, ὁ δεσμευμένος δι' ὄρκου νὰ μὴ πράξη τι.

ἄπ-ώσαι, ἀπφρ. ἄορ. α' τοῦ ἀπ-ωθέω.

ἄπ-ωσάμην, -σασθαι, ὄριστ. καὶ ἀπφρ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀπ-ωθέω.

ἄπωσί-κύματος, ον (**ἀπωθίω+κύμα**) ὁ ὀπωδῶν τὰ κύματα.

ἄπ-ωσις, -εως, ἡ (**ἀπωθίω**) ὀπώδησις, τὸ ὠδεῖν μακρᾶν ἥ ὀποκρούσις.

ἄπ-ωστός, ἡ, ὄν (**ὀπυθίω**) ὁ ἀπωδηθεῖς (ἀπο-διωχθεῖς, ἀπελαθεῖς) ἀπὸ τινος μέρους (ὁ «εἰωυγμέ-νος», φυγάς).— ἥ ὁ δυνάμενος νὰ ἀπωσθῇ (ὄν δύ-ναται τις νὰ ἀπωδηθῇ, νὰ ἀποδιώξῃ).

ἄπώτερος, α, ον, (**ἀπὸ**), συγρ. ἐπιθ. ὁ μακρινώ-τερος, ὁ περισσότερον ἀπομεμακρυσμένος.— ἥ **περθ.** **ἄπώτατος** = τὸ μάλιστα ἀπομεμακρυσμένος:

ἄρ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἀρα** (πρὸ συμφώνου).

ἌΡΑ, ἐπ. ἄ. ἄ (ὅπερ εἶναι ἐγκλιτ.), καὶ πρὸ συμφ. **ἄρ** πιθανῶς. ἐκ τῆς ρ. **αρ-** τοῦ **ἀραρίσκω**, δ βλ.]: ἥ **ἐπικὴ χρῆσις**: 1) τότε, εὐθύς, ἀμέσως: **ὡς φάτο**, **βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος** = τότε, οὐτοτρόπως ὠμίλησεν, εὐθύς δ' ἀμέσως ὁ ὄνειρος **ἔβη**.—ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἀ-κολούθως: **οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον**. 2) ἐπεξηγή-σις πράγματος προηγουμένου: **εἰ μὴ ὑπερφύ-αλον ἔπος ἐκβαλε...** **φῆρ' ἀέκνητε θεῶν φανεῖν** = ἐάν δὲν εἶχεν ἔκοιτομαι... διότι (=ρ') εἶπεν οὕτω... ἥ συναπτόμενον μετ' ἀναφορ. ἄνωγ. **καθιστᾶ ταῦτην ἐμ-φαντικώτερον**: **ἐκ δ' ἔθορε κλήρος, δν ἄρ' ἦθελον αὐτοί** =...ἀκριβῶς (=ἄρα) ἔκεινος ποῦ ἦθελον αὐτοί...— ἥ **Ἀττικὴ χρῆσις**: Παρ' Ἀττικῶς ἔχει πάντοτε τὴν ἐννοίαν τοῦ **οὐν**, ἦτοι σημ. λοιπὸν, ἐπομένως, κατ' ὄκολουθίαν, οὕτω λοιπὸν: **κἄλλιστον ἄρα ἡ ἀρετή** = ἐπομένως (κατὰ ταῦτα) (πρέπει νὰ ἀναγνωρίσεται οὗτο) ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ ὠραιότερον πρόγμα **μῆτην ἄρ' ὡς εἰσικεν, ἦκομεν** = ὅπως φαίνεται λοιπὸν, ἐ-χομεν ἔλθει ματαίως.— ἔν **ἐρωτήσασαι**: **τίς ἄρα εὐ-σεται**; = ποῖος λοιπὸν δὲ σώσει;— Ὁ **ἄρα** οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου.

ἄρᾶ (ἡ **ἄρα**), ἐρωτήμ. μέριον, ἐντονώτερον τοῦ **ἄρα** κατὰ τὸν τόνον καὶ τὴν σημασίαν συνήθως μετὰ τὸ **ἄρα** προσδοκᾶται ἀρνητικῇ ἀπάντησις (λατ. **num?**) 2) ὁσαύτως ἐκ τῶν συμφραζομένων ὑποδηλοῦται οὕτω πρέπει νὰ ἀναμνῆται καταφατικῇ ἀπάντησις, χρησιμοποιοῦνται τὸ **ἄρ' οὐ**; (λατ. **nonne?**). 3) ὁ **ἄρα** χρησιμοποιοῦ-νται ὡσαύτως καὶ εἰς ἐπιφωνήσεις: **ὀδυνηρός ἄρ' ὁ**

|| γενικώς, ἀχρηστα ἐξαρτήματα, τὰ ἀχρηστα πρό-
γματα || τὰ ἀπορρίμματα, σκύβαλα, σκουπίδια. [*ἀρ-
γός* = εἰς οὐδέν χροισιμεῖων, ἀχρηστος + *λόφος* = κό-
σμημα, ἐξάρτημα; λοφίον].

ἀργεννός, ἡ, ὄν, Αἰολ. κίχι Δωρ. ἀντι *ἀργός** λευ-
κός (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ προβάτων). [δι' ἔτυμολ. ἑλ. *ἀργής** *ἀργεννός* (*ἀργεσνος*, πρὸλ. *φαεινός* <*φασεσνος*, *σελάνα* <*σελασνα*)].

Ἀργεστίης, -οῦ, ὁ (*ἀργός*) λατ. *argēs** λευκός.
— Πῶς παροξύτ. *ἀργέστιης*, -ου, ὁ (ἐπιθ. τοῦ Νότου
καὶ κίμων ἄλλων ἀνέμων) ὁ καθαρίων, ὁ αἰθρίων
ποιῶν (πρὸλ. τὸ τοῦ Ὀρατ. *Nolus albus, delergens
pubila caelo*). 2) μὲν. ἐκ τοῦ ὅτι ἦτο τὸ ἐπιθ. τοῦ
Ζεφύρου μετέπεισε εἰς τὸ νὰ δηλοῖ τὸν βορειοδυτικόν
ἀνεμον, ὅς παρ' Ἀθηναίους καλεῖται καὶ *Σκίρων*,
παρ' ἄλλους δὲ καὶ *ἰάφυς*. [δι' ἔτυμολ. ἑλ. *ἀργής*].

ἀργέτι, *ἀργέτα*, ποιητ. ἄοτ. καὶ αἰτ. ἀντι *ἀργήτι*,
ἀργήτα (τοῦ *ἀργής*) = λευκός, ὁ ἑλ.).

ἀργέω, μελ. -ήσω (*ἀργός* = *ἀεζγός*)· εἶμαι ἀργός,
νωδρός, ὀκνηρός || οὐδέν πράττω || ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ μέ-
νων ἀκαλλιέργητος. — Πῶς, ἀφίνω τι «ἀκάμωτον»,
ἀνεκτέλεστον. — Παθητ. μένω (ἀφίνωμαι, καταλείπω-
μαι) ἀνεκτέλεστος || εἶμαι ἄκαρπος, ἀχρηστος.

ἀργήεις, (ἄωρ. *ἀργήεις*), *εσσα*, -εν, κατὰ συναίρ.
ἀργᾶς, γεν. *ἀργᾶντος* = *ἀργής* (ὁ ἑλ.).

ἀργής, -ήτος, ὁ, ἡ (ὡς μετὰ ποιητ. ἄοτ. καὶ αἰτ.
ἀργέτι, *ἀργέτα*) (*ἀργός* Α')· λευκός, λαμπρός. ἀπα-
οτράπτων || ζωήρος.

Ἔτυμ.: *ἀρ*; ἡ, ἔν-*αργής*, *ἀργεστίης*, *ἀργεννός* (<-*ν*-
<-*σν*-), *ἀργός* Α' (=λόμπων, στίλβων, βλ. λ.), ἕμ.
ἀργινόςεις, ἕμ. *ἀργι-κέραννος*, *ἀργί-πους*, *ἀργεί-λο-
φος*, *ἀργαίνα* (=εἶμαι λευκός), *ἀργεμα*, *ἀργήεις*,
Ἀργος, *ἀργυρος*, *ἀργύρεος*, *ἀργυρος*, *ἀργίλος*—
συναίρ. *arjunaḥ* (= λευκός, φωτεινός), *rajalāh* =

λάμπων ἀπὸ λευκότητα (βλ. *ἀργυρος*), *rājali* = λὸμ-
πειν—*Ατ.* *arguo, argulus, argentinus* (βλ. *ἀργυρος*).
Πάντα ταῦτα παράγονται ἐκ τῆς αὐτῆς ἰαπ. ρ. *arg-* (*ἀργ*).

ἀργηστής, -οῦ, ὁ = *ἀργής* (ὁ ἑλ.)· λευκός, ἀπα-
οτράπτων, μ. ροαίρων.

ἀργία, ἡ = *ἀεργία*—(*ἀργός* = *ἀεργός*)· ἡ ἔλλειψις ἐρ-
γασίας || ὀκνηρία, ἀπραξία, ὀχρηστία || ἐν καλῇ σιμ.
ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις.

ἀργι-θόειος, ὄν· ὁ ἔχων λευκοὺς θοῦς, ἐπιθ. τῆς
Εὐβοίας.

ἀργι-κέραννος, ὄν (*ἀργής* ὁ ἑλ. + *κέραννος*)· ὁ ἔ-
χων (ἢ ἐκοφενδονίζων) λευκοὺς (λάμποντας, ἀπα-
οτράπτοντας) κερκινούς.

ἀργι-κέρως, -ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων λευκὰ κέρατα.
ἀργικός, ἡ, ὄν· = *ἀργός*, ὀκνηρός, νωδρός.

ἀργίλλος ἢ *ἀργίλος*, ἡ (*ἀργός* Α')· λευκός πηλός,
χῶμα κατάλληλον διὰ τὴν ἀγγειοπλαστικὴν (λατ.
argilla). [δι' ἔτυμολ. ἑλ. *ἀργής** κατ' ἄλλους <**mīg*:
gaul. marga = κιμωλία: ἑλλ. *ἀμόργη* = κατακόδια
ἐλαίου].

ἀργιλλ-ώδης ἢ *ἀργιλ-ώδης*, *ες* (*ἀργίλλος* + *εἶδος*)·
ὁμοίος ἀργίλλῳ ἢ ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀργίλλου,
«ἀργιλλώδης».

ἀργι-νεφής, *ές*· ὁ λευκός ὡς λευκὸν νέφος.
ἀργινόεις, *εσσα*, *εν* (*ἀργός* Α')· λευκός, λάμ-
πων [δι' ἔτυμολ. ἑλ. *ἀργής*].

ἀργι-όδους, -όδοντος, ὁ, ἡ (*ἀργός* Α' + *όδους*)· ὁ ἔ-
χων λευκοὺς ὀδόντας ἢ χαυλιόδοντας.

ἀργί-πους, ὁ, ἡ, -οῦν, τό, γεν. -*ποδος* (*ἀργός* Α' +
πούς)· ὁ ταχύπους, ὁ ταχεῖς πόδας ἔχων, ὁ ταχύς
(κατὰ τοὺς πόδας. 2) ὁ λευκοὺς πόδας ἔχων.

ἀργμα, τό, γεν. -*ατος* (*ἀρχω*), μόνον κατὰ πληθ.
ἐν χρήσει: τὰ *ἀργματα* = *ἀπαρχαί* (ὁ ἑλ.) = αἱ ἀπαρ-
χαί (τῶν καρπῶν π.χ.) αἱ προσφερόμεναι κατὰ τὰς θυ-
σίας (*πρωτόθεια*, *ἀπροθίνια*).

Ἀργο-γενής, *ές*· ὁ ἐν Ἀργεῖ γεννηθείς, Ἀρ-
γετός.

Ἀργόθεν, ἐπιρ. ἐκ τοῦ Ἀργους.
Ἀργολίως, μελ. -*ίως* λαμβάνω τὸ μέρος τῶν
Ἀργείων (τοῦ Ἀργους)· ἔκ τοῦ

Ἀργολίς, -ίδος, ἡ· περιοχή τῆς Πελοποννήσου
(ἡ παραλιακὴ πεδιάς τοῦ Ἀργους παρὰ τὸν Ἀργολικὸν
κόλπον) κυρ. εἶναι ἐπιθ. εἰςπακουμένου τοῦ ὄσφ. *γῆ*

(*Ἀργολίς γῆ*). 2) ὡς ἐπιθ. ὁ, ἡ· ἐκ τῆς Ἀργολί-
δος, Ἀργολικός.

Ἄργος, -εος, τό· ὄνομα διαφόρων Ἑλληνικῶν πό-
λεων, εἰς ὧν τὰ μάλιστα γνωστὴ εἶναι ἡ ἐν Πελοπον-
νήσῳ || παρ' Ὀμ. καλεῖται Ἄργος Ἀχαικόν πρὸς ἀντι-
διαστολὴν ἀπὸ τοῦ *Πελαγονικοῦ Ἄργους*. Ἄργος ἐνί-
στον καλεῖται παρ' Ὀμήρω καὶ δλόκληρος ἡ Ἀργολίς,
ἀκόμη δὲ καὶ ὅλη ἡ *Πελοπόννησος*.

ἌΡΓΟΣ, (Α) ἡ, ὄν· λάμπων, στίλβων, μαρμαίρων ||
πόδας ἀργοί καλοῦνται οἱ κύνες ἐν τῇ ἐνν. τοῦ *ταχύ-
ποδος κύνης*, διότι πάσα ταχεῖα κίνησις συνοδεύεται
ἀπὸ εἰδός τι μαρμαρυγῆς (δοουμένης λάμψεως).

Ἔτυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. *ἀργ*· εἰς τῆς πάντα τὰ ἐν
λ. *ἀργής* ἀναγαφόμενα· κυρ. *ἀργός* (**ἀεργός* κατ' ἄν-
ομοίωσιν = *σασσορ*. [*ζρόη* = *κοκκινωπός* (βλ. *ἀργής*, *ἀρ-
γυρος*). Τὸ ἔμρη. ἐπιθ. *ἀργός* (ἐπιθ. τῶν κυνηγ. κυνῶν)-
εἶναι; κατὰ τινας, ἄλλο ἐπιθ. καὶ σιμ. «ταχύς» (= *ἀργί-
πους* = λευκὸ-πους ἢ ταχύπους; πρὸλ. καὶ ὄνομα ἱπ-
που *Πόδαργος*), *σασσεῖσται* δ' ὑπ' αὐτῶν πρὸς τὸ
σασσορ. [*γjati* ἢ *játi* = ἐκτείνωμαι (= ἑλλ. *δρέγω*). Ἀλ-
λὰ μήπως αἱ δύο ἔννοιαι τῆς ταχύτητος καὶ τῆς λευ-
κότητος εἶναι ξέναι πρὸς ἀλλήλας; πρὸλ. *δίσκον τοῦ*
Νεῦτωνος].

ἀργός (Β) ὄν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *ἀεργός* (α στερ.
+ *ἔργον*)· ὁ μὴ ἐργαζόμενος, κυρ. ὁ μὴ ἐργαζόμε-
νος (μὴ καλλιεργῶν) τὴν γῆν || ἐντεῦθεν ὁ μηδὲν
πράττων, ὀκνηρός, νωδρός, βραδύς || μετὰ γεν. τοῦ
πρῆξιμ. ὁ ὀκνηρός (βραδύς) εἰς τι ἢ ὁ ἀπηλλαγμέ-
νος τινός: *ἀργός πόνων* = ὁ ἀπηλλαγμένος κόπων ||
ἐπὶ γῆς, ἡ παραμένουσα ἀκαλλιέργητος, ἡ χέρσος.
— Πῶς, ἀφίνω τι, ὁ μὴ κατεργασμένος ὁ ἀνεκτέλεστος
(λατ. *infectus*) || ὁ μὴ ἐπιχειρηθείς (ἐπὶ συζητήσεως,
ὁ μὴ συζητηθείς) [*ἀργός* (<**ἀεργός* (α στερ. + *ἔργον*)).

ἀργυρ-άγχη, ἡ (*ἀργυρος* + *ἄγχα*)· σχηματισθὲν κα-
τὰ τὸ *κυνάγχη* συνάγχη ἀργυρίου, χρηματικὴ συν-
άγχη, λεχθεῖσα περὶ τοῦ Δημοσθένους, διὲ *ἐγλ.* ὅτις
πρωτοποιήθη συνάγχην (ἵψ' ἢ δὲν ἔπασχε πραγματι-
κῶς διὰ νὰ μὴ προσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου,
ἵνα ἀγορεύσῃ, ἐπειδὴ εἰς τὴν πραγματικότητα εἶχε δω-
ροδοκηθῆ πρὸς τοῦτο (ὡς διατείνοντο οἱ πολιτικοὶ τοῦ
ἀντιπαλοῦ).

ἀργυρ-ἄμοιβός, ὁ (*ἀργυρος* + *ἀμείβω*)· ὁ ἀνταλ-
λάσων νομίματα (λατ. *argentarius*).

ἀργυρ-ἀσιπίδας, οἱ· οἱ ὄργυρας ἀσιπίδας φέρον-
τες (σῶμα τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ).

ἀργυρεῖον, τό· μεταλλεῖον ἐργύρου· κυρ. εἶναι
οὗλ. τοῦ ἐπομ.

ἀργυρεῖος (ἢ καὶ *ἀργυρεῖος*), ὄν = *ἀργύρεος* (ὁ
ἑλ.): *ἀργύρεα μέταλλα* = μεταλλεῖα ἀργύρου.

ἀργύρεος, α, ὄν, κατὰ συναίρ. *ἀργύροϋς*, ἄ, οὔν
(*ἀργυρος*)· ὁ ἔξ ἀργύρου, «ἀργύρεος», ἀσημένιος [βλ.
ἀργυρος].

ἀργυρεύω· σκάπτω πρὸς εὐρεῖαν ἀργύρου.

ἀργυρ-ἡλάτος, ὄν (*ἀργυρος* + *εἰλαίνω*)· ὁ ἐξ ἀρ-
γύρου διὰ σφυρηλατήσεως κατεσκευασμένος.

ἀργυρίδιον, τό· βυκορ. τοῦ *ἀργύριον* (ὁ ἑλ.).

ἀργυρίζομαι· λαμβάνω χρώματα δι' *ἀργυρομοσ*
(βλ. λ.), δι' ἐκθίασμου ἢ δι' οὐχὶ ἐντίμου τρόπου.

ἀργυρικός, ἡ, ὄν (*ἀργυρος*)· χρηματικός·

ἀργύριον, τό (*ἀργυρος*)· τεμῶχιον ἀργύρου || ἐν-
τεῦθεν, «ἀσημί», τ.ε. νόμισμα || περὶ ἑλλ. χρήματα (ὡς
καὶ νῦν, «ἀργύρια» ἀντι χρήματα).

ἀργυρίς, -ίδος, ἡ (*ἀργυρος*)· ἀργυροῦν ἀγγεῖον
(ποτήριον, φιάλη κλπ.).

ἀργυρισμός, ὁ (*ἀργυρίζομαι*)· χρηματισμός, ἀργυ-
ρολογία.

ἀργυρίτης, ὁ, θηλ. *ἀργυρεῖτις*, -ίδος, ἡ (*ἀργυρος*)· ὁ
ἔξ ἀργύρου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς ἔργυρον || ὡς οὗσ. (ἐνν.
γῆ) = γῆ (ἰδ. ψάμμος) περιέχουσα ὄργυρον, ἀργυρ-
οῦχος.

ἀργυρο-γνώμων, -ονος, ὁ, ἡ (*ἀργυρος* + *γινώσκω*)·
ὁ ἐμπειρὸς περὶ τὴν διάγνωσην τοῦ ἀργύρου (τ. ε.
τῶν γνησίων ἀπὸ τῶν κιδθῶλων νομισμάτων).

ἀργυρο-δίνης, -ου, ὁ (*ἀργυρος* + *δίνη*)· ὁ σχημα-
τίζων ὄργυροχορούς δινὰς (ἐπιθ. ποταμῶν).

ἀργυρο-ειδής, *ές* (*ἀργυρος* + *εἶδος*)· ὁ ἔχων τὴ
χρῶμα ἀργύρου, ἀμοάζων πρὸς ὄργυρον.

ἀργυρό-ηλος, *ον* (ἀργυρος+ήλος): ὁ στολισμένος (διαπεπλεγμένος) με ἀργυρούς ήλους (ὄσημνια καρφιά).

ἀργυρο-κόπος, ὁ (ἀργυρος+κόπτω): ὁ τὸν ὄργυρον κατεργαζόμενος (ὁ «οιοδηουργός» τοῦ ἀργύρου) || νομισματ.-κόπος.

ἀργυρο-λογέω (ἀργυρολόγος): συλλέγω χρήματα, εισπράττω χρήματα || μετὰ αἰτ., ἐπιβάλλω εἰς τινα φόρους, φορολογῶ τινα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀργυρο-λογία, ἡ: ἡ συλλογή (Ἰσπραξίς) χρημάτων || ἐπιβολή φόρων, φορολογία.

ἀργυρο-λέγος, *ον* (ἀργυρος+λέγω): ὁ συλλέγων (εἰσπράττων) χρήματα || ὁ φορολογῶν.

ἀργυρο-μίγης, ἔς (ἀργυρος+μείγνυμι): ὁ μεμιγμένος μετ' ὄργυρου, ὁ περιέχων ὄργυρον.

ἀργυρο-πέζα, ἡ ἀργυρος+πέζα): ἡ ἔχουσα ἀργυρούς (ἀρα λευκούς, ὠραίους) πόδας || ὡς. καὶ ἀργυρο-πέζος, *ον*.

ἀργυρο-ποιός, ὁ (ἀργυρος+ποιέω): ὁ καρτεργαζόμενος τὸν ὄργυρον.

ἀργυρο-πούς, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος (ἀργυρος+πούς): ὁ ἔχων πόδας ἀργυρούς.

ἀργυρο-ρρύτης, -ου, ὁ (ἀργυρος+ῥέω): ἀργυρορρῶς: ὁ ῥέων (ὁ φέρων ἐν τῷ ρεῦματί του) ὄργυρον.

ἀργυρο-ρός, ὁ (ἀργός, ἀργής=λευκός), ὡς τὸ λατ. arg-erium πρὸς. καὶ λατ. arguo: τὸ γνωστὸν λευκὸν μέγαλλον, τὸ «ὄσημι», μνημονευόμενον ἴδη παρ' Ὀμήρῳ. 2) ὄργυρον νομισματα, καθόλου χρήματα. Βλ. καὶ ἀργυρο-: [βλ' ἐτυμολ. βλ. ἀργής, ἀργός].

ἀργυρο-στερής, ἔς (ἀργυρος+στερεώ): ὁ στερωτῶν τινα τοῦ ἀργύρου (τ. ἔ. τοῦ ὄργυρου του).

ἀργυρο-τοιχος, *ον* (ἀργυρος+τοίχος): ὁ ἔχων ἀργυροῦς τοίχους (ἀργυροῦς: πλευράς).

ἀργυρο-τόξος, *ον* (ἀργυρος+τόξω): ὁ ἔχων ὄργυρον τόξον (ἐπιθ. τοῦ Ἀπέλλωνος).

ἀργυρο-φέγγης, ἔς (ἀργυρος+φέγγω): ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς ὄργυρον.

ἀργυρός, μελ. -ώσω (ἀργυρος): μετατρέπω τι εἰς ὄργυρον, τὸ ἐπεργυρώνω. 2) ἀμείβω με χρήμα, πληρώνω εἰς χρήμα. — Παθητ. ἀμείβομαι, πληρώνομαι, εἰς χρήμα.

ἀργυρο-ώδης, *ες*=ἀργυροειδής (ὁ βλ.). 2) πλούσιος εἰς ὄργυρον.

ἀργύρωμα, -ατος, τὸ (ἀργυρός): ἀργυροῦν σκεῦος (κυρ. κατὰ πληθ. «ὄσημικά).

ἀργυρο-ώνητος, *ον* (ἀργυρος+ώνεομαι): ὁ ὄντι ἀργυρίου ἀγορασθεὶς.

ἀργυροφός, *α*, *ον* (ἀργυρος): ὁ λευκός ὡς ὄργυρος || λάμπων ὡς ὄργυρος [βλ' ἐτυμολ. βλ. ἀργυρος].

ἀργυροφός, *ον*=ἀργυροφός (ὁ βλ.), ἐπιθ. τῶν προσώπων [βλ' ἐτυμολ. βλ. ἀργής, ἀργός, ἀργυρος] τὸ τέμμα πιθάν. ἀνάγεται εἰς ῥφα=σανσκρ. bha=φαίνομαι. Κατ' ἄλλους ἔ' συνθ. εἶναι τὸ ὑρος καὶ κατ' ἄλλους τὸ ὑραίνω.

Ἀργῶ, -όσος, συννηρ. -οῦς, ἡ (ἀργός=ταχύς): τὸ πλοῖον δι' οὗ ὁ Ἴάσων ἐπλευσεν εἰς Κολχίδα, ἡ «Ἀργῶ».

ἀρδεύσεις, -εως, ἡ: τὸ πότισμα. Ἐξ τοῦ

ἀρδεύω, μελ. -σω=ἄρδω ποτίζω (λατ. irrigare), βλ. ἄρδω.

ἀρδην, ἐπιρ. συννηρ. ἀντὶ ἀέρδην (αἴρω, αἰρίζω): σηκωτὰ ὑψηλά, σηκωτὰ εἰς τὸν ἀέρα.— || ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου, ἐκ θεμελιῶν (λατ. penitus).

Ἄρδις, -εως, ἡ: ἡ ἄκίς, ἡ αἰχμή παντὸς πράγμ. (ἔχροντο: τοιαύτη) π. χ. ἡ αἰχμή βέλους || τὸ κέντρον, «κεντρί» (τοῦ οἰστρου π. χ. κοιν. ὀλογομυίας).

Ἔστω: οὐδέμιαν ἔχει ἐτυμολ. σχέση πρὸς τὸ ἄρδω: τινεῖς συνάπτουσι τούτο μετὰ τοῦ παλ.-ιρλ. aird=τελικὸν σημεῖον, πρὸς τὰ λατ. ordior, orior, καὶ τὰ ἑλλ. ὄρνυμι, ὄρθός, ἐρέθω, ἐρεθίζω, ὄροθύνω. Ἄλ-λοι πρὸς τὸ παλ.-γερμ. aruzi, μεσ-γερμ. erzo, γερμ. erz=ὄρειχαλκος. Πάντα ὅμως λίαν ἀμφίβολα.

ἀρδμός, ὁ τὸ πότισμα (τὸ ἀρδεύειν) || τόπος ποτιού, ποτίστρα. Ἐξ τοῦ

Ἄρδω (καὶ ἀρδεύω), μελ. ἄρσω ἄρ. α' ἤρσω ποτίζω, ποτίζω ὀγέλην κτηνῶν π. χ. τοὺς δίδω νά πίουν.— Παθητ., πίνω. 2) ἐπὶ ποταμῶν, ποτίζω (ἀρ-

δεύω) μίαν ἔκτασιν γῆς (λατ. irrigare).— || μετρ. δροοίζω, ἄνανεῶ, ἄναζωογονῶ || περιβάλλω, περιποιούμαι.

Ἔστω: ὡς. τὰ ἀρδ-μός, ἀρδ-άνιον, ἀρδ-α ἀνάγονται εἰς ρ. ardi- (ἑλλ. ἀρδ-): πρὸς. σκνηκρ. ardali, [dali]=ρέειν, ardayali=κάνω νά τρέχη ardrh=ὕγρὸς, [du]=ὕγρασία: πιθάν. δὲ καὶ τὸ ραίνω (ὁ βλ.), οὗ ὁ τόπος ἐρράδαται δὲν φαίνεται ξένος πρὸς τὴν ῥ. ἀρδ-.

Ἀρέδωσα, ἡ: ὄνομα διαφόρων πηγῶν, πιθανῶς ἀντὶ Ἄρδωσα=ποτίζουσα (ἐκ τοῦ ἀπρηχ. ἀρέθω=ἄρδω, κατὰ Lobeck): περιφρομητέρα δλων ἤτο ἡ ἐν Συρακούσαις. Ἐν τῇ Ὀθυσσαίᾳ οὕτω ὀνομάζεται πηγὴ τις τῆς νήσου Ἰθάκης, νῦν «Ἀρετούσα».

ἄρειά, ἰων. ἀρειή, ἡ (ἀρά) ἔπεκτ. ἀρά: ὄνομα περιληπτικόν: ἀπειλαί, «φοβερίσματα» (κυρ. κατάραι) [ἀρειά=ἐπηγάξω, ἀρκαδ. ἀπαρφ. ἀπρηραῖζεν' ἐπ-ἡρεια(=βίαία πρᾶξις) ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. με τὴν λ. ἀρῆ (ἦν ἄλ.)].

ἀρει-μανής, ἔς, καὶ ἀρει-μάνιος, *ον* (ἀρης+μαίνω-ιαί): ὁ πλήρης πολεμικοῦ μένους, πολεμοχαρής.

ἄρειος, *ον* (ὡς. α-, -ον), ἰων. Ἀρηίος, ἡ, *ον* (Ἄρης): πολεμοχαρής, πολεμικός φιλοπόλεμος (κυρ. ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ἄρεως, ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἄρην), λατ. Mavortius: συγκρ. ἀρειότερος, α, *ον*=ἀρείων.

ἄρειος πάγος, ὁ: ὁ λύφος (πάγος) τοῦ Ἄρεως, ἔνασι τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς θυριάς. Ἐνταῦθα συνεδρῆσε τὸ ἄνωτάτον ἐν Ἀθῆναις βουλευτικὸν δικαστήριον (ὁ «Ἄρειος Πάγος»), ἀσχολούμενον κυρ. με φονικὰς δίκαζ.

ἀρειότερος, α, *ον*=ἀρείων (ὁ βλ.).

ἄρει-τολμος, *ον* (Ἄρης+τόλμα): ὁ πλήρης τόλμης τ ὁ Ἄρεως, ὁ τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον.

ἄρει-φύτος, ἐπ. Ἀρηίρατος, *ον* (Ἄρης+πέφαται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ φένω): ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ὁ φονευθεὶς ἐν πολέμῳ. ἰ) μετρ. γενικῶς=Ἄρειος (ὁ βλ.).

ἄρεων, ὁ, ἡ, *ον*, τό, γεν. -ονος: καλλίτερος, ἰσχυρότερος, γενναϊότερος ἐν χρήσει ὡς συγκρ. τοῦ ἀγαθός [βλ' τὴν παραγωγὴν ἑλ. Ἄρης] πρὸς. καὶ ἀρετή, ἀρέσκω, ἀρει-, ἀραρισκω].

ἀρεκτός, *ον*, ποιητ. ἀντὶ ἀρρεκτός (ὁ βλ.).

ἀρέομαι, ἰων. ἀντὶ ἀράομαι.

ἀρέσαι, ἀρέσασθαι, ἀπρφ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄρ. α' τοῦ ἀρέσκω.

ἀρεσάσθω, ἐπ. ἀρεσάσθω, γ' ἐν. Προστ. μέσ. ἄρ. τοῦ ἀρέσκω.

ἀρέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἄρ. ε' τοῦ ἀρεω.

ἀρεσκεία, ἡ (ἀρέσκω) καὶ ἀρεσκεία: ὁ πόθος τοῦ ἀρέσκειν, ἡ προσπάθεια νά εἶναι τις ἀρεστός, ὁ χαρακτήρ τοῦ φιλάρεκου, φιλάρεσκεία || ἐν κακῷ ἐν. χαμέρπεια, κολακεία.

ἀρεσκόντως, ἐπιρ. μετ. ἐν. τοῦ ἀρέσκω: κατὰ τρόπον ἀρεστόν, εὐάρετος.

ἀρεσκός, *ον* (καὶ ἡ, -ον): ὁ προσπαθῶν διὰ παντοίων τρόπων νά εἶναι ἀρεστός, ὁ φιλάρεσκος, ὁ «ὑποχρεωτικός» || ἐν κακῷ ἐν. ὁ χαμερπής, κολαξ. Ἐκ τοῦ

ἀρέσκω, μελ. ἀρέσω ἄρ. α' ἤρσα, ἀπρφ. ἀρέσαι: πρκ: ἀρήρεκα. — Μέσον, μελ. ἀρέσομαι, ἐπ. ἀρέσομαι, ἄρ. α' ἤρσομαι, ἐπ. μετ. ἀρεσάσθω.— Παθητ., ἄρ. α' ἤρεσθην (*ἄρω, ἄρω): εὐαρεστώ, ἐπανορθώ τὸ κακὸν ποῦ ἔκαμα, ἰκανοποιῶ, ἐξευμενίζω: ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσόμεθα

=ἀλλὰ πήγαινε τώρα, αὐτὰ δὲ θά τὰ κανονίσωμεν μεταξύ μας ὀργότερα («θὰ κόμωμε καλά μαζί») ἄψ ἀρέσαι ἐθέλω=θέλω νά τὸν ἀποζημιώσω (νά τὸν κόμω πάλιν εὐχάριστον, κτλόν) || μετὰ αἰτ. προσ., συμφιλιώνω, ἐξευμενίζω, ἐξ.λεῶ, ἀνακτῶ τὴν εὐνοίαν τινος: αὐτὸν ἀρεσάσθω ἐπέεσσιν = ὡς τὸν ἐξευμενίσῃ (καταπραΰνη) με λόγουσι || μετὰ γεν. παρρηγ.: ἀρέσαντο φρένας αἵματος = ἐκόρρασαν τὴν ψυχῆν των με αἷμα.— Παθητ., εἶμαι εὐχαριστημένος, ἰκανοποιημένος, συμφωνῶ.— || μετὰ δοτ. προσ., εἶμαι εὐάρετος εἰς τινα, τέρωμ, εὐφραίνω, ἰκανοποιῶ, τινα, εὐαρεστώ τινα, κολακεύω τινα: ταῦτα ἀρέσκει μοι || ἀρέσκω τρέποις τινός = συμμορφούμαι πρὸς

τούς τρόπους (τὸν χαρακτήρα) τινος.—ἀπρὸς. ἤρεσά σφι ταῦτα ποιεῖν=τούς ἤτο ἀρεστὸν νὰ πράττουν ταῦτα [δὲ] ἐτυμολ. βλ. ἀρετή, ἀρείων, ἀραρίσκω].

ἀρεστός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀρέσκω· ὁ ἀρέσκων, εὐάρεστος, εὐγνώμων || εὐπρόσδεκτος, τυχὼν ἐπιδοκιμασίας. Ἐπίρ. -τώς.

ἀρετάω, μελ. -ήσω (ἀρετή)· εἶμαι ἐπιτηδεύω, ἰκανός, πρὸς τι || προκόβω, εὐδοκίμω, εὐδαιμονῶ.

ἀρετή, ἡ· ὀγαδότης, καλωσύνη || ὑπεροχή· τελειότης. παντός εἴθους || παρ' Ὀμήρῳ ὁμῶς, ὡς τὸ λατ. virtus (ἐκ τοῦ vir), ἀνδρεία, ἀνδρισμός, παλληγορία || ὡς. σμη. ἀνδρικὸν κάλλος, ἀξιολογία κλπ. 2) Ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, πλεονεκτικῶν, προτερημάτων γονιμότητος χώρας τινός, πηγῶν κλπ. 3) ὑπεροχή ἐν τινι τέχνῃ, δεξιότης.— || Ἐν ἄλλῃ ἐνν. ἀγαδότης, καλωσύνη, «ἀρετή» ὡς καὶ νῦν λέγομεν. — ὡς. φήμη περὶ ἀρετῆς, ὑπόληψις, διακρίσις ἐπὶ ἀρετῇ. (διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. ἄρης).

ἀρή, ἡ. ἰων. καὶ ἄρηρ. ἀντὶ ἀρά.

ἀρηαί, ἐπ. ἀντὶ ἀρη, ὅ. ἔν. Ἰπποτ. μέσ. ἀορ. ὅ. τοῦ αἴρω.

ἀρηγοσύνη, ἡ=ἀρηξίς (ὁ βλ.).

ἈΡΗΓΩΝ, μελ. -ξω· βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν τινος ἐν πολέμῳ, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν τινός (μετὰ βοτ.). 2) ἀπολ., εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, εἶμαι ἰκανός· *σὶγὰν ἀρήγει*=προσθίκει (ταιριάζει) νὰ εἶναι σιωπηλός (τὸ σιγῆ), ὡς τὸ λατ. junai.— || μετὰ αὐτ. παρμ., ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἀποσοβῶ· *ἀρήγειν ἄλωσι*=ἀποσοβεῖν τὴν ἐκπόρθησιν. ὡς. *ἀρήγω τεινί τι*=ἀποκρούω (ἀποτρέπω) τὸ ἀπὸ τινος, τὸ προλαμβάνω· *φόνον τέκνοισι ἀρήγω*=προλαμβάνω καὶ ἀποσοβῶ τὸν φόνον τῶν τέκνων.

Ἄρως: Συνήθως θεωρεῖται ὡς προερχόμενον ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης εἰς τὸ ἀρκέω (ὁ βλ.) καὶ λατ. arceo. Ἰπ' ἄλλων ἐτυμολ. συνάπτεται (ὡς καὶ τὰ εἰς αὐτὸ παραγόμενα· *ἀρηγών, ἀρωγός, ἀρωγή*) πρὸς τὸ *σανακρ. rējati*=βασιλεύω, κυβερνῶ, λατ. *rego, rego* παλ.-ἰρλ. *rigim*=εἶμαι βασιλεὺς καὶ τὸ ἐλλ. *ῥέγω*. Ταῦτα ὁμῶς εἶναι· ἐξορθῶμεν ἀδασκῶ, καὶ ἐναπομένει ἰσχυρὰ ἡ ἐκ τῆς ρ. *ἄρκω*· καὶ καὶ ἐπέκτασιν *ἀρακω*· παραγωγῆ.

ἀρηγών, -όνος, ὁ, ἡ· ὀρωγός, βοηθός.

Ἀρη-θοός, ὄν («ἄρης+θοός»)· ὁ ταχύς ὡς ὁ Ἄρως, ταχύς ἐν πολέμῳ. [ἄ].

Ἀρη-κτάμενος, ἡ, ὄν («ἄρης+κτείνω»)· ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἡ ὁ φονευθεὶς ἐν πολέμῳ.

Ἀρήριος, ἡ, ὄν. ἰων. ἀντὶ Ἄρειος [ἄ].

Ἀρη-φάτος, ὄν, ἰων. ἀντὶ Ἄρει-φάτος [ἄ].

Ἀρη-φίλος, ὁ, ἡ (ὡς. -ῆ, -όν) («ἄρης+φίλος») [ἄ]· ὁ προσφιλέτης εἰς τὸν Ἄρην, ὁ εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως.

ἀρήμενοι, ἰων. ἀπρρ., πιθανῶς ἀντὶ τοῦ ἀράν (=προσεύχομαι), ἐνεργ. τύπου τοῦ ἀράσθαι (ἐκ τοῦ ἀράσμαι, ὁ βλ.).

ἀρημένος, ἡ, ὄν (ἀρεβ. ἐτυμολ.)· δεινοπαθήσας, καταπεπονθήμενος || =βεβλαμμένος (ὁ βλ.). [συνήθ. θεωρεῖται ὡς μτχ. ἐνὸς ἀρημὸς ὁμορρ. τῆ ἀρη-ἀρά].

ἀρηξίς, -εως, ἡ (ἀρηγῶν)· βοήθεια, συνδρομή, ἐπικουρία.— || μετὰ γεν. πρᾶγμ., βοήθεια ἐναντίον τινός (πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ).

ἀρηρα, μέσ. πρκ. τοῦ ἀραρίσκω (ὁ βλ.)· ὑπερσ. ἀρηρεῖν.

ἀρηρεμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀραρίσκω, ὁ βλ.

ἀρηροκα, ἀρηρομαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ ἀρόω.

ἀρηρομένω, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀρόω.

ἈΡΗΣ, ὁ γεν. Ἄρεος ἢ Ἄρεως (οὐδέποτε Ἄρους)· δοτ. Ἄρει, παρ' αὐτ. συνηρ. Ἄρει, ποιητ. Ἄρη· αἰτ. Ἄρη, ὡς. Ἄρη καὶ Ἄρεα· κλητ. Ἄρες· ἐπική καὶ ἰων. κλίσις· Ἄρης, Ἄρηος, -ῆι, -ῆα· ὁ θεὸς Ἄρης, λατ. Mars, ἐνὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥ.ας, θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ὀλέθρου, τὸ πνεῦμα τῆς ἐρίδος, τοῦ λοιμοῦ, τῆς αἰτοβολείας. Διὸ συχνὰ ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς δήλωσιν τῆς ἐννοίας τοῦ πολέμου, τῆς σαγῆς, τοῦ φόβου κλπ.

Ἄρως: συγγ. τῷ ἄρηρ, ἄρην, ὡς τὸ λατ. Mars εἶναι συγγ. τῷ mas. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ. ἀρ- προήλθον τὰ· ἀρετή, ἀρι-, ἀρείων, ἀριστος, διότι ἡ πρώτη ἐκδύλωσις τῆς ἐνν. τοῦ καλοῦ, τῆς ἀρετῆς, συνέπιπτε μὲ

τὴν ἐνν. τῆς ἀνδρείας, τῆς ἐν πολέμῳ γενναιότητος· πρβλ. τὸ λατ. virtus.

ἄρητήρ, -ῆρος, ὁ· θηλ. ἀρητεῖρα (ἀρείομαι)· κυρ. ὁ εὐχόμενος || ἐντεθεῖν, ὁ ἱερεὺς, ἡ ἱέρεια.

ἀρητός, ἰων. ἀντὶ ἀρατός.

ἀρδίεις, μτχ. ἀορ. τοῦ αἴρω.

ἄρδεν, αἰολ. ἀντὶ ἤρθησαν, ὃ πλθθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ αἴρω.

ἄρδμεω, μελλ. -ήσω (ἄρδμός)· ἀμτθ. εἶμαι ἡνωμένος μὲ τι, συνδέω, συναρμολογῶ.

ἄρδμιος, α, ὄν (ἄρδμός)· συνδεδεμένος, συναρμολογούμενος, ἡνωμένος || ὁ φίλος καὶ σύμμαχος τινος.— ὡς. ὄν., ἄρθμια, -ων, τὰ=αἱ εἰρηνικαὶ σχέσεις, ὁμόνοια, φιλία.

ἄρδμός, ὁ (ἀραρίσκω)· δεσμός, συνδεομοσ, συναρμολογία || φιλία, συμμαχία.

ἄρδρον, τὸ (ἀραρίσκω)· ἄρμος, ἄρδρωσις, κλειδίσις, καὶ ἰδίᾳ τὸ κολῶμα τῆς ἄρδρωσεως || κατὰ πλθθ. τὰ μέλη τοῦ σώματος || συχν. ἡνωμένον μετ' ἄλλης· τινός λέξεως· *ἄρθρα ποδοῖν*=τὰ σφυρὰ ἄρθρα τῶν κύκλων=οἱ ὀφθαλμοὶ || *ἄρθρα στόματος*=τὸ στόμα.

ἄρδρον-πέδη, ἡ (ἄρδρον+πέδη)· ἡ πέδη (θηλ. ὁ δεσμός) τῶν ἄρδρων.

ἄρδρῶς, μελ. -ώσω (ἄρδρον)· στερεῶν δι' ἄρμου (ἄρδρωσεως) || διαρδρῶν, συναρδρῶν || ἐκφέρω, προφέρω, καθαρὰ (σαφῶς καὶ διακεκριμένως) || ὡς. νευρῶν, δυναμῶν, ἐνιχυθῶν, ἐντείνω.

ἄρδρ-ώδης, ες (ἄρδρον+εἰλδος)· ὁ καλῶς συναρμολογούμενος || νευρῶδης, ἰσχυρός.

ἌΡΙ- [ἄ], ἀχώριστον προθεμ. μόριον, ὡς τὸ εἶρ-, ἐνισχύον τὴν ἐννοίαν τοῦ ὅ· συνθετικοῦ· ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης, εἰς τὴν τὰ Ἄρης, ἀρείων, ἀριστος, ἀραρίσκω (ὁ βλ.)· καθ' ἑαυτὸ περιέχει τὴν ἐννοίαν τῆς καταλληλότητος, τῆς ἀνωτερότητος (πρβλ. ἀρίγματος, ἀρί-δακρυς, ἀρίδηλος), τ. ε. =πολύ [πρβλ. καὶ *σανακρ. ari*=ἐλλ. ἀρι· *véd. arigurláh, aristuláh*=λίαν ἰκανοποιημένος].

ἀρί-γνως, -ωτος, ὁ, ἡ=ἀρίγματος.

ἀρί-γνώτος, ἡ, ὄν (ὡς. -ος, -όν) (ἀρι+γιγνώσκω)· εὐδιάγνωστος (εὐκόλογνώριστος) || λίαν γνωστός, πασίγνωστος, φημισμένος, περίφημος || ἐν κατῇ ἐνν. περιβόητος, ὄτιμος (λατ. *nimium notus*).

ἀρί-δακρυς, υ, γεν. -υος (ἀρι+δάκρυ)· πολύδακρυς, δρηνώδης, γοερῶς κλαίων.

ἀρί-δῆλος, ὄν, ἀντὶ ἀρίδηλος (ὁ βλ.).

ἀρί-δείκετος, ὄν (ἀρι+δείκνυμι)· ὁ πολὺ δεικνυόμενος, ὁ ὑπὸ πάντων δακτυλοδεικτούμενος (λατ. *digitus monstralis*) || ὁθεν, περίφημος, ἐπιφανής || παρ' Ὀμ. καὶ ὡς ὑπερθ.· *ἀριδείκετος ἀνδρῶν*=ἐνδοξότατος, ἐπιφανέστατος· [ὑπὸ τινος συσχετίζεται πρὸς τὸ *σανακρ. *dācah*, λατ. *decus*, ὁπότε θὰ ἀνεμείνομεν ἀριδέκετος καὶ κατὰ μετρικὴν ἔκτασιν ἀριδείκετος].

ἀρί-δηλος, ὄν· ὁ λίαν δῆλος, κατὰ δῆλος, πασιδῆλος, πασιφανής | ἐπὶ ὄραων, ὁ μακρότερος ὄρατος || φανερός, καταφανής, πασίγνωστος.

ἀρί-ζηλος, ὄν (καὶ -ῆ, -όν), ἐπ. τύπος τοῦ ἀρίδηλος (ὁ βλ.)· λίαν καταφανής ἢ περιβλεπτός, ἐπιφανής. Ἐπίρ. -λως· [ἀρί-ζηλος («ἀρι-δῆ-λος, πρβλ. δῆλος («*dejelos*» *deje-* > *dje-*) ζῆ-(-ζηλος), ὅπως ἀκριβῶς *τερε-* (τέρε-τρον) > *τερε-*) τοῦ (ἐν τῷ *τρητός*)].

ἀρι-ζήλωτος, ὄν· ὁ πολὺ ζηλωτής, λίαν ἐπιφθόνος || λίαν εὐτυχής.

ἀριθματός, ὄν, δωρ. ἀντὶ ἀριθμητός.

ἀριθμεῦντι, δωρ. ἀντὶ ἀριθμοῦσι, ὃ πλθθ. τοῦ ἀριθμεῖν.

ἀριθμέω, μελ. -ήσω (ἀριθμός)· «ἀριθμῶ», μετρῶ, λογαριάζω, ὑπολογίζω || ὑπολογίω πρὸς ἀπότισιν, ἀποτίω, ἀποπληρώνω.

ἀριθμηθήμενοι, ἐπ. ἀντὶ ἀριθμηθῆναι, ἀπρρ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀριθμεῖν.

ἀριθμημα, -ατος, τὸ (ἀριθμέω)· ἀριθμός || ἀριθμοίσις.

ἀριθμησις, -εως, ἡ· τὸ ἀριθμεῖν, ἀπαριθμεῖν, τὸ μέτρομα.

ἀριθμητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀριθμεῖν,

λογαριάζειν, ὁ ἰκανός, ἐπιτήδειος εἰς αὐτά, ὁ ἐξ ἠσκημένος εἰς αὐτά || οὗτ. ἡ ἀριθμητικὴ (ἐνν. τέχνη) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον. Ἐπίρ. -κῶς.

ἀριθμητός, ἡ, ὄν' ὁ εὐκόλως ἀριθμύμενος (ὑπολογιζόμενος), ὁ δυνάμενος νά μετρηθῆ, ὁ μικρός ἢ ὀλίγος κατὰ τὸν ἀριθμόν, εὐάριθμος, ὀλιγάριθμος· οὐκ ἀριθμητός = ὁ μὴ δυνάμενος νά μετρηθῆ, ἀναριθμητός, ἀλογάριθμος (λατ. nullo in numero habitus).

ἀριθμός, ὁ ἔτι καὶ σήμερον, «ἀριθμός», λατ. numerus. 2) ποσόν, μέγεθος, ἔκτασις χρόνου ἢ τόπου: πολὺς ἀριθμὸς χρόνου. 3) ἀριθμός, ὡς βαθμὸς ἀξίας, κοινωνικῆς θέσεως κλπ.: μετ' ἀνδρῶν ἴξομαι ἀριθμῷ = κάθημαι εἰς τὴν σειράν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, λαμβάνω ἔξαιιν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν || ἐν ἀριθμῷ εἶμι = συναριθμοῦμαι, ἔχω ὑπόληψιν (ὑπολογίζομαι, ἐκτιμῶμαι) || συχ. οὐκ ἐν ἀριθμῷ εἶμι = δὲν λογαριάζομαι, περιφρ. νοῦμαι (λατ. nullo esse in numero). 4) ἀπλοῦς ἀριθμός, ποσότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποιότητα ἢ ἀξίαν: ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς λόγων (Σοφ.) = αὐτὰ δὲν εἶναι ὅλη παρὰ τὰς λέξεων || οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐγεινάμην τέκνα οὐκ ἀριθμὸν ἀλλῶς ἀλλ' ὑπεράτους Φρυγῶν = ἐγέννησα ὀχι ἀπλοῦς ἀριθμὸν τέκνων μόνον ἀλλὰ... (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. nos numerus sumus = δὲν εἶμεθα παρὰ ἀπλοῦς ἀριθμὸς μόνον, δηλ. ἀπλὰ ἐνούμερα). — II ἀριθμοίσι, μέτρησις, ἀπαριθμοίσι: ἀριθμὸν ποιοῦμαι τῆς στρατιῆς ('Ἡροδ.) = ἀπαριθμῶ, ἐπιθερῶ, τὸν στρατόν.

Ἔτυμ. ἀριθμός, ἀριθμῶς ἰων. ἀριθρός, ἀριθρέω (κατὰ μεταθεσιν φθόγγων) -θμο- εἶναι τὸ γνωστὸν πρόσφωμα. Τὸ ριζικόν στοιχεῖον ἀρι- εὐρίσκειται ἐν τῇ λ. νῆριος = ἄνευ ἀριθμοῦ. Πάντως ἐκ τῆς ρ. ἀρ- τοῦ ἀραρίσκω (δ βλ.).

ἀ-ρίν = ἀριεῖς.

Ἄριος, α, ὄν' παλαιὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ Μηδικός.

ἀρι-πρεπής, ἐς (ἀρι-+πρέπω) ὁ λιαν εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, ἴσιοπρεπής, ἐκλαμπρότατος.

ἀ-ρίς = ἀριεῖς (δ βλ.).

ἀρι-σημος, ὄν (ἀρι-+σημα)· λιαν ἀξιοσημείωτος, περιφανής || λιαν φανερός, καταφανής, πασιφανής.

ἀρισθ-ἀρμητος, ὄν (ἀριστος+ἀρμα)· ὁ ἀριστός ἐν τῇ ἀρματηλασίᾳ.

ἀρι-σκιυδής, ἐς (ἀρι-+σχύω)· ὁ λιαν ὀργίλος.

ἀριστ-αθλος, ὄν (ἀριστος + ἀθλον)· ὁ ἀριστεύσας ἐν τῷ ἀγῶνι, νικηφόρος ἀθλητής.

ἀριστ-αρχος, ὄν (ἀριστος+ἀρχός)· ὁ ἀρίστα διευθύνων, ἀρίστα κυβερνῶν.

ἀρι-σταφύλος, ὄν (ἀρι-+σταφυλή)· ὁ πλούσιος εἰς σταφύλας, πολυσταφύλος (βιάφ. γρ. ἀντὶ ἐριστάφυλος).

ἀριστάω, μελ. -ήσω πρκ. ἠρίστηκα, συγκεκ. α' πληθ. ἠρίσταμεν, συγκεκ. ἀρπφ. ἠρίσταναι (ἀριστον) παῖρων τὰ πρωινῶν μου, προγευματῶ (λατ. prandere) || γεν., γευματίζω, ἐοθίω (πρβλ. ἀριστον).

ἀριστία, ἡ (ἀριστεύω)· τὰ κατορθώματα τοῦ ἠρωος, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζαν τὸ ἔπαθλον τῆς προσωπικῆς ἀνδρείας (τὰ ἀριστεία) || κάθε μεγάλη καὶ ἠρωικὴ δράσις, γενναϊότης, ἀνδραγαθία. Ἰπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρονται καὶ μεμονωμένα βραβύδια τῆς Ἰλιάδος, ἐνθα περιγράφονται τὰ κατορθώματα ἡρώος τινος, π. χ. ἡ ῥαψ. Ε' φέρει τὸν τίτλον Διομήδους ἀριστεία.

ἀριστία, τὰ, πάντοτε σχεδὸν κατὰ πληθ. (ἀριστεύω)· τὸ βραβεῖον τοῦ ἀρίστου, ἡ ἀμοιβὴ ἐπὶ γενναϊότητι || ἐν τῷ ἐν. (σπκν.), μνημεῖον ἀνδρείας ἢ νίκης.

ἀριστερός, ἄ, ὄν' «ἀριστερός», εὐώνυμος, «εξερθός», εἰς τὰ ἀριστερὰ (λατ. sinister) || ἐπ' ἀριστερὰ = πρὸς τὰ ἀριστερὰ || ἐξ ἀριστερῶν = ἀριστερόθεν, ἀπὸ τὸ ἀριστερόν μέρος, εἰς τὸ ἀριστερὰ. 2) ἡ ἀριστερὰ (μετὰ ἢ ἀνευ) τοῦ οὐα. χεῖρ = τὸ ἀριστερὸ χεῖρ. 3) μετρ. ὁ προημιῶνος κακόν, δυσολώνος (διότι διὰ τὸν Ἕλληνα οἰωνοσκόπον, βλάπεται πρὸς θορρῶν, ἐθεωροῦντο κακοὶ οἱ οἰωνοὶ ποῦ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν, διότι εἰς τὰ ἀριστερὰ των ἔκειτο ἡ δύσις. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀριστερόχειρ ὀδύξειος, ὡς τὸ Γαλλ. gauche [ἀλεξ. ἔτυμολ. εἰδὸς δὲν ἰκανοποιεῖ ἢ συγγ. με-

τὰ τῶν: νέρθε, ἐνερθε, οὕτε ἢ ἐκ τοῦ ἀριστος παρὰ πωγῆ].

ἀριστεύς, -έως, ὁ (ἀριστος)· ὁ ἀριστος (ὁ καλ) ἴτερος, ὁ ἰκανώτερος) ἀνήρ || παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. οἱ ἀριστήες (λατ. optimates), οἱ ἀριστοί, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἀρχοντες, οἱ ἠγεμόνες.

ἀριστεύω, γ' ἐν. ἰων. πρτ. ἀριστεύεσκε μελ.: εὐσω (ἀριστος)· εἶμαι ὁ ἀριστος ἢ ὁ γενναϊότατος: Τρώων ἀριστεύεσκε = ἦτο ὁ ἀριστος τῶν Τρώων· ἀριστεύω τι = εἶμαι ἀριστος εἰς τι || μετ' ἀρπφ., ἀριστεύεσκε υἰχεσθαι = ἦτο πρῶτος εἰς τὴν μάχην.

ἀριστήϊν, ἰων. ἀντὶ ἀριστεῖον.

ἀριστίζω, μελ. -ίσω (ἀριστον)· δίδω εἰς τινα τὸ ἀριστον (τὸ πρόγευμα). — Μέσον, λαμβάνω τὸ πρόγευμά μου, προγευματίζω.

ἀριστινὸν, ἐπίρ. (ἀριστος)· κατ' ἀξίαν, ἀναλόγως τῆς κοινῆς νικῆς θέσεως, κατ' ἐκλογὴν (τοῦ ἀρίστου).

ἀριστό-θυλος, ἡ, ὄν (ἀριστος+θυλή)· ὁ ἀρίστα βουλευόμενός τινα.

ἀριστο-γένεθλος, ὄν (ἀριστος+γένεθλον)· ὁ παρὰ γῶν (γεννῶν) πᾶν ὅτι ἀριστον (ἀρίστους ἀνδρας).

ἀριστο-γόνος, ὄν' ἐπὶ μητρὸς, ἢ τὰ ἀρίστα τέκνα τίκτουσα.

ἀριστο-καρπος, ὄν' ὁ φέρων (παράγων) ἀρίστους καρπούς.

ἀριστο-κράτεομαι κυβερνῶμαι ὑπὸ τῶν ἀρίστων (ὑπὸ τῶν εὐγενῶν).

ἀριστο-κράτια, ἡ (ἀριστος+κρατεῖν)· τὸ κράτος (βηλ. ἡ δι κησις) τῶν ἀρίστων, τῶν εὐγενεῶς καταγωγῆς || τ. ἔ. ἡ μορφή ἐκείνη τοῦ πολιτεύματος, καθ' ἣν κυβερνοῦνται οἱ ἀριστοὶ ἢ ἡ «ἀριστοκρατία», ὡς λέγομεν καὶ σήμερον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀριστο-κράτικός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν.

ἀριστό-μαντις, -εως, ὁ, ἡ (ἀριστος+μάντις)· ὁ ἀριστος τῶν μάντεων, ἀριστος μάντις.

ἀριστο-μάχος, ὄν (ἀριστος+μάχη)· ὁ ἀρίστα μάχουενος.

ἌΡΙΣΤΟΝ, τὸ πρωϊνὸν φαγητόν, πρόγευμα (λαμβανόμενον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου) ὁ βραδυτέρον ἀριστον ἐκκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν φαγητόν (τὸ τῶν ρωμαίων prandium), τὸ δὲ πρωϊνὸν πρόγευμα ὠνομάσθη τότε ἀκράτισμα.

Ἔτυμ. ἔτυμολ. οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει μετ' ὑπερθ. ἀριστος, ἀλλ' εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ *ἀρι- (=πρωϊα) <ἀ(ἰ)ρι- (πρβλ. γοθθ. air, παλ-γερμ. ēr (=εὐθύς, ταχέως) <παλ-γερμ. *a(j)ir- (πρβλ. Ζενθ. ayar (=ἡμέρα)+στο <*d-lo (-d <ed=τρώγειν) πρβλ. ἡρι (ἡέριος) <*d(j)er- τ. ἔ. ἀριστον=ἡρι ἐστὸν (= τρωγόμενον τὴν πρωϊαν).

ἀριστό-νοος, ὄν (ἀριστος+νόος)· ὁ ἔχων ἀριστον νοῦν, ὁ ἔχων ἀρίστας διαθέσεις.

ἀριστο-ποιέω, μελ. -ήσω (ἀριστον+ποιέω)· παρασκευάζω τὸ ἀριστον (τ. ἔ. τὸ πρόγευμα)· τὰ ἀριστοποιούμενα = τὰ παρασκευασθέντα διὰ τὸ ἀριστον (=τὸ πρόγευμα). — Μέσον, λαμβάνω τὸ πρόγευμά μου, προγευματίζω.

ἀριστος, ἡ, ὄν' ὁ καλλίτερος (ὁ ἐξέχων) εἰς τὸ εἶδος του, χρησιμοποιοῦμενον ὡς ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός || ἐπὶ πρσ., ὁ ἀριστος, τ. ἔ. ὁ ἀνδρείοτατος ἢ εὐγενέστατος || μετ' ἀρπφ., ἀριστος μάχεσθαι = οἱ καλλίτεροι, οἱ ἰκανώτεροι, διὰ τὴν μάχην || ἀριστος ἀπατάσθαι = ὁ εὐκόλως ἐξαπατῶμενος. — Παρ' Ἀττ. ὁ καλλίτερος, τ. ἔ. ὁ τὰ μάστινα ἐξέχων, ἐξοχώτατος, εὐγενέστατος κ.τ.δ. || οὗθ. πληθ. ἀρίστα ὡς ἐπίρ. = «ἀρίστα, ὑπέροχα, ἐξοχα || κατὰ κράσιν μετὰ τοῦ ἀρθρου, ἀριστος ('Ὀμηρ.), ἀριστος (ἄττ.), ὄριστος (Δωρ.). Διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. Ἄρης.

ἀριστο-τόκεια, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ ἀριστο-τόκος, ὄν (ἀριστος+τεκεῖν τοῦ τίκτω)· ὁ φέρων (γεννῶν) τὰ ἀρίστα τέκνα. Καὶ παθ. ἀριστότοκος = ὁ ὑπὸ ἀρίστων γονέων γεννηθείς.

ἀριστό-χειρ, -χειρος, ὁ, ἡ (ἀριστος+χείρ)· ὁ ἔχων ἀρίστην χεῖρα· ἀγὼν ἀριστόχειρ = ἀγὼν κερδίζομενος δι' ἰσχυροτάτης χειρὸς (πυγμῆς).

ἀριστ-ώδιν, -ίνος, ὁ, ἡ (ἀριστος+ώδιν)· ὁ γεννῶν ἀρίστα τέκνα.

ἀρι-σφαλῆς, ἓς (ἀρι-+σφαλῆιν τοῦ σφάλλω)· ὁ λίαν ὀλιόθηρος, ἐπισφαλῆς||πατηλός, δόλιος, ἐπίβουλος.
ἀρι-σφάδης, ἓς (ἀρι-+σφάδωμαι)· ὁ εὐκόλως δια-
 γιννωσκόμενος, εὐδιάκριτος || ὁ λίαν φανερός, κα-
 ταφανής, κατ'ὀδόν || ὁ καθάρῳ ὀρατός, λαμπρός,
 φωτεινός. Ἐπιρ. **σφάδης**=λίαν σφάδης.

ἄρκειος, α, ον=ἄρκειος=ὁ τῆς ἄρκτου || ἐξ ἄρ-
 κτου, ὄρειος.

ἀρκεόντως, ἄττ., κατὰ συναίρ. **ἀρκεόντως**, ἐπίρ.
 ἐκ τῆς μτχ. τοῦ ἐν. τοῦ **ἀρκεῶν** ἄρκετᾶ, «ἀρκεόντως»·
ἀρκεόντως ἔχει=ἀρκεῖ, φθάνει.

ἄρκειος, -εως, ἡ (ἀρκεῶν)· θεήθεια, ἐπικουρία, ἐξ-
 υπηρέτησις.

ἀρκετός, ἡ, ὄν (ἀρκεῶν)· ἀρκετός, ἰκανός, ἰκα-
 νοποιητικός.

ἀρκεῖν, ἰων. ἀντί **ἀρκεῖν**, οὐδ. μτχ. ἐν. τοῦ

ἌΡΚΕΪ, μελ. -έσω· ἄρ. α' ἤρκεσα.— Παθ. πρκ.
ἤρκεσμαι (λατ. **arceo**)· κρατῶ μακρόν, ὀποκρούω,
 ὀπομακρύνω, ἄποσορῶ || μετὰ δοτ. μόνον, βοηθῶ, ὑ-
 περασπίζω.— || εἶμαι ἰκανός, ὠφελῶ, εἶμαι ἄρκε-
 τᾶ ἰσχυρός (κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπφ.)||ὡς. μετὰ δοτ.,
 εἶμαι ἐπαρκής, ἐπαρκῶ, ἰκανοποιῶ || ἀπολ., εἶμαι ἄρ-
 κετός, εἶμαι ἄρκετᾶ ἰσχυρός. 2) ἄπρσο., **ἀρκεῖ μοι**
 =εἶναι ἄρκετόν δι' ἐμέ, μοῦ ἄρκεῖ, εἶμαι πολὺ εὐ-
 χαριστιμῶν || **ἀρκεῖν δοκεῖ**=μοι φαίνεται ἄρκετόν
 (ὅτι ἄρκεῖ), φαίνεται ὅτι εἶναι καλόν.— || Παθητ.,
 εἶμαι ἰκανοποιημένος, εἶμαι εὐχαριστημένος με τι.

Ἐτυμολ.: ἐκ ρίζ. **αρκ-**, ἑτέρας μορφῆς τῆς β. **αλκ-**
 (πρβλ. **ἀλ-αλκείν, ἀλκή, ἀλέξω**)· ἀπὸ ἀπόφθεου
 σημασίας ἄλλως τε αἱ δύο ρίζαι δὲν ἀπέχουσι· ἡ **αρκ-**
 διατηρεῖ τὴν θετικὴν ἢ **αλκ-** τὴν ἀρνητικὴν πλευρὰν
 μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐνν.: ἐλλ. **ἀρκ-έω, ἀρκ-ιος, ἀρκ-ος**
 —Λατ. **arc-**: **arce-ο, arx, arc-a, arc-ens, arc-anus**
 πρβλ. ἄρμ. **argel**=ἐμπόδιον, **argelum**=ἀρκεῶ.

ἀρκηλος, δ' ὁ σκύμνος παραδέλωσις.

ἄρκιος, α, ον (ὡς. -ος, -ον) (**ἀρκεῶν**)· ὁ ἐφ' οὗ
 δύνανται τις νὰ στηριχθῆ || ἀσφαλῆς, θέβαιος· **νῦν**
ἀρκιον ἡ ἀπολέσθαι ἢ σαωθῆναι=τώρα εἶναι ἀ-
 σφαλές καὶ θέβαιον ὅτι ἡ χανόμεθα ἢ σωζόμεθα ||
ἀρκιος μισθός=θεβαία (ἢ καὶ ἐπαρκής) ἀνταμοι-
 οῦ.— || ἐπαρκής, ἰκανοποιητικός.

ἀρκος, τὸ (ἀρκεῶν)· ἀμυντήριον ὄπλον||παρηγορία.

ἀρκεόντως, κατὰ συναίρ. ἀντί **ἀρκεόντως** (δ βλ.).

ἄρκειος, α, ον (**ἀρκετος**)· ὁ τῆς ἄρκτου.

ἀρκεῖν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **ἀρχομαι**· **δεῖ τινα ἀρ-
 χεῖσθαι**=πρέπει τις νὰ κόμη ἀρχὴν (νὰ ἀρχίσῃ).—
 || (ἐκ τοῦ **ἀρχω**)· **δεῖ τινα ἀρχεῖν**=πρέπει τις νὰ ἄρξῃ
 (νὰ κυβερνήσῃ). 2) ἐν παθητ. ἐνν.· **δεῖ τινα ἀρχεσθαι**
 =πρέπει τις νὰ ἄρξηται (νὰ εἶναι ὑπὸ ἀρχῆν), νὰ
 ἐξουσιάζεται, τ. ἔ. πρέπει τις νὰ ὑπακούῃ.

ἌΡΚΤΟΣ, ὁ καὶ ἡ ἄρκτος, «ἀρκουῶσα». 2) **Ἄρ-
 κτος**, ἡ, ὁ ἀστερισμὸς τῆς **Μεγάλης Ἄρκτου**, κα-
 λουμένη ἄλλως καὶ **ἄμαξα** || ἐντεθεθεν σημ. καί, ὁ θό-
 ριος Πόλος, ἡ γεν. ὁ Βορρὸς.

Ἄρκτ-οῦρος, δ (**ἀρκτος+οῦρος**) κυρ. ὁ φύλαξ τῆς
 ἄρκτου, ὁ φρουρὸν τὴν «Μεγάλην Ἄρκτον», λαμ-
 πρὸς ἀσπὴρ εὐρισκόμενος πλησιέστατα πρὸς τὸν
 ἀστερισμὸν τῆς Μεγάλης Ἄρκτου, καλούμενος δ'
 ἄλλως καὶ **Βωώτης**.— || ὁ χρόνος τῆς ἐπιτολῆς του,
 περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου.

Ἄρκτ-φύλαξ, -ακος, δ (**ἀρκτος+φύλαξ**) = **Ἄρ-
 κτοῦρος** (δ βλ.)· ὁ φρουρὸς τῆς «Μεγάλης Ἄρκτου».

ἌΡΚΥΣ, ἄττ. **ἀρκυς**, -υος, ἡ [ἄ]· δίκτυον, κυνη-
 γητικὸν δίκτυον (λατ. **cassis**) || **ἀρκυες ξίφους** (μτφρ.)
 =τὰ δίκτυα, τ. ἔ. οἱ κίνδυνοι (οἱ ἀγῶνες) τοῦ ξίφους.

Ἐτυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ **ἀράχνη**· κατ' ἄλλους ἐκ
 ρίζ. **ἀρ-** (τοῦ **ἀραρίσκω**, δ βλ.) καὶ κατ' ἐπέκτ. **ἀρκ-**,
 ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἀρκάνη**, ἴσως δὲ καὶ τὸ **ἀράχνη**.

ἀρκύ-στάσις, ἡ, ἡ:

ἀρκυ-στάσιον, τὸ (**ἀρκυς+ἴσθημι**)· τόπος, ἐν ᾧ
 στήνονται θηρευτικὰ δίκτυα.

ἀρκύ-στάτος, ἡ, ον (ἢ -ος, -ον) (**ἀρκυς+ἴσθημι**)·
 ὁ περιβεβλημένος ὑπὸ δικτύων || **ἀρκυστάτη πημονή**
 =θάνατος ἐν τῷ μέσῳ τῶν δικτύων || **ἀρκύστατον**,
 τὸ=δίκτυον, ἡ τὸπος περιβεβλημένος ὑπὸ δικτύων.

ἀρκυ-υρός, δ (**ἀρκυς+οῦρος**)· ὁ φύλαξ τῶν **ἀρ-
 κῶν** (τ. ἔ. τῶν δικτύων).

ἄρμα, -ατος, τὸ (τῆς αὐτῆς ρίζ. μετὰ τὰς λ. **ἀρμός**
ἀρμόζω)· δίτροχον ὄχημα, κυρ. πολεμικὸν ἄρμα
 «ἀμάξι». 2) τὸ ἄρμα καὶ οἱ Ἴπποι, τὸ ἐξευγμένον
 ἄρμα || ὡς. οἱ Ἴπποι.

Ἐτυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. **ἀραρίσκω**· τὸ δασὺ πνεῦμα
 παραγῶγων τινῶν τῆς ρ. **ἀρ-** (**ἄρμα, ἀρμός** κλπ.) ὀφεί-
 λεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς παράγωγα τῆς β. **ser-** (π. χ.
δέρμιος, ἔρμα).

ἀρμαλία, ἡ (**ἀρμόζω**), καὶ **ἀρμαλιά**· τὸ παραχω-
 ρημένον (καθωρισμένον) ποσὸν τροφῆς, ζωοτρο-
 φία, «κουμπάνια». («παρὰ τὸ **ἀρμόζειν καὶ ἰσχυ-
 ροποιεῖν τὰ μέλη**»· Ἡσυχ.· «ἢ παρὰ τὸ **αἰρεῖν τὰ**
σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἄρματος φέρει τὰ σώματα» Μ.
 Ἐτ.) [ἔτυμολ. συναπτόεν τῷ **ἀραρίσκω** δ βλ.].

ἀρμ-άμαξα, ἡς, ἡ (**ἄρμα + ἄμαξα**)· Περσικῆς κα-
 τασκευῆς ἄνετος ἄμαξα, κεκαλυμμένη, κυρ. διὰ γυ-
 ναϊκᾶς καὶ παιδία.

ἀρμάτειος, α, ον (**ἄρμα**)· ὁ τοῦ ἄρματος, ὁ ἀνή-
 κων εἰς ἄρμα || εἰδ. ἐπὶ μουσικῆς, εἴτε πολεμικῆς
 χροιάς εἴτε θρηνώδους.

ἀρμάτεῦς, μελ. -σω (**ἄρμα**)· **ἀρματλιατῶ** (ὀδηγῶ
 ἄρμα), ἐποχοῦμαι ἄρματος.

ἀρμάτ-ηλασία, ἡ, τὸ **ἐλαύνειν** (ὀδηγεῖν) ἄρμα.
 Ἐκ τοῦ

ἀρμάτ-ηλατέω, μελ. -ήσω· ἐλαύνω (ὀδηγῶ). ἄρμα.
 Ἐκ τοῦ

ἀρμάτ-ηλατής, -ου, ὁ (**ἄρμα + ἐλαύνω**)· ὁ **ἐλαύν-
 ων** (ὀδηγῶν) ἄρμα, ὁ ἐποχοῦμενος τοῦ ἄρματος,
 «ὁ ἀρματλιατής».

ἀρμάτ-ηλάτος, ον (**ἄρμα+ἐλαύνω**)· ὁ προσδεδε-
 μένος ἐπὶ τροχοῦ ἄρματος καὶ περιελαυνόμενος
 (περιστροφόμενος).

ἀρμάτ-ο-κτύπος, δ' ὁ δοῦπος (κτύπος, δόρυβος)
 τῶν ἀρμάτων.

ἀρμάτ-ο-πηγός, ὄν (**ἄρμα+πήγγυμι**)· ὁ πηγνύων
 (τ. ἔ. κατασκευάζων) ἄρματα || ὁ **ἀρματοπηγός**=τρο-
 χοποιός, ἄμαξοποιός.

ἀρμάτ-ο-τρέφος, μελ. -ήσω (**ἄρμα+τρέφω**)· κυρ.
 τρέφω ἄρματα, τ. ἔ. τρέφω, συντηρῶ, Ἴππους (κυρ.
 δι' ἀγῶνας ἀρματοδρομιῶν). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀρμάτ-ο-τροφία, ἡ· ἡ συντήρησις Ἴππων δι' ἀρ-
 ματοδρομίας.

ἀρμάτ-ο-τροχία, ἰων. -εῖ, ἡ (**ἄρμα + τροχός**)· ἡ
 τροχία τοῦ ἄρματος (τ. ἔ. ἡ γραμμὴ ἣν σχηματίζουν
 ἐπὶ τοῦ ἐδάφους οἱ τροχοὶ τοῦ ἄρματος, τὰ ἴχνη των).

ἀρμάτω-λία, ἡ=**ἀρματλιασία** (δ βλ.) μετὰ συμπαρ-
 ομαρτοπντος ὑβαινιγμοῦ διὰ τὴν λ. **ἀμαρτωλία**.

ἀρμενα, τὰ τὰ ἴστια καὶ τὰ ἄλλα «ἐξάρτια» τοῦ
 πλοίου (ὡς ἡ λ. **ὄπλα**) [ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ. μετὰ τὰς λ.
ἀρμός, ἀρμόζω κλπ.· βλ. **ἀραρίσκω**].

ἀρμενος, ἡ, ον, ἐπ. μτχ. παθ. ἄρ. β' τοῦ **ἀραρίσκω**.

ἀρμόδιος, α, ον (καὶ -ος, -ον) (**ἀρμόζω**)· ὁ ἀρμό-
 ζων, συναρμόζων || ὁθεν, εὐάρμοτος, ἀρμονικός,
 εὐάρμοτος.

ἀρμόζω, ἄττ. -ττω, δωρ. **ἀρμόδω**· μελ. **ἀρμόσω**
 ἄρ. α' ἤρμωσα· πρκ. **ἤρμωσα**. — Παθ., ἄρ. α' ἤρμω-
 σθην· πρκ. **ἤρμωσμαι** (**ἀρμός, ἄρω**)· συναρμόζω, προσ-
 αρμόζω ὁμοῦ, συναρμολογῶ, συνδέω (κυρ. ἐπὶ τοῦ
 ἔργου τοῦ ξυλοῦργοῦ). — Μέσον, συναρμόζω, προσαρ-
 μόζω, ἑμαυτόν (ἢ τι δι' ἑμαυτόν) || συγκαλλῶ || προ-
 παρασκευάζω, ἐτοιμάζω. 2) ἐπὶ γάμου, δίδω εἰς γά-
 μον, νυμφεύω, ὑπανδρεύω.— Μέσον, λαμβάνω ὡς σύ-
 ζυγον, νυμφεύομαι, ὑπανδρεύομαι.— Παθητ., δίδομαι
 εἰς γάμον ὑπὸ τινος, νυμφεύομαι ὑπὸ τινος. 3)
 δένω-σφιγκῶ. 4) βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, τακ-
 τοποιῶ, κυβερνῶ.— || Ἄμτβ., ἀρμόζω, ταιριάζω,
 «ἠγαλίνω καλά» || προσαρμόζομαι πρὸς τι.— || Ἄ-
 προσ., **ἀρμόζει**=εἶναι ἀρμοστόν, εἶναι πρέπον, ται-
 ριάζει (λατίν. **decet**), μετ' ἀπφ.: **ἀρμόζει σιγῆν**.

ἀρμοῖ, ἐπίρ. = **ἀρει**· ἀκριβῶς, μόλις πρὸ ὀλίγου,
 ἄρτιως, νεωστὶ (κυρ. εἶναι ἀρχαία δοτ. τοῦ **ἀρμός**).

ἀρμο-λογεῖν, μελ. -ήσω (**ἀρμός+λέγω**)· συναρμο-
 λογῶ, συναρμόζω, συνδέω ὁμοῦ.

ἀρμονία, ἡ (**ἀρμόζω**)· ἡ συναρμολόγησις || σύν-
 δεσμος, σύνδεσις.— || συμφωνία συναπτομένη με-
 ταξὺ ἀνθρώπων, σύμβασις.— || διατάξις, δεσμός,
 ψήφισμα || ὁθεν, μοῖρα, πεπρωμένον.— || ἸV ὡς μου-

σικός δρος, «ἁρμονία», συμφωνία ἤχων. 2) Ἐν τῇ ρητορικῇ, ἡ ρύθμισις τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ἡ μουσικότης τῆς φωνῆς. 3) γενικώς, ἁρμονία, συμφωνία κλπ. || *δύστροπος γυναικῶν ἁρμονία*—ἡ δισοτραμμένη, κακὸς τροπος, διάθεσις τῶν γυναικῶν.

ἁρμονικός, ἡ, ὅν (ἀρμόζω): ὁ ἐπιδέξιος, ἐμπειρος εἰς τὴν μουσικὴν: τὰ *ἁρμονικά*—ἡ θεωρία τῆς μουσικῆς.

ἁρμός, ὁ (ἀ-λόγῳ τοῦ ἄμα· πρβλ. ἄρω)· «ἁρμός» ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ οἰκοδομικῇ, ἄρθρωσις, κλειδωσις: *ἁρμός χώματος λιθοσπαθῆς* (Σοφ.)—χαρματιῖά, ὀνομαστικὸν ἀρμαστικὸν εἰς τὸν τάφον διὰ τῆς ἀποπάσεως ἰδίων.

ἁρμόσδω, δωρ. ἀντὶ *ἀρμόζω*.

ἁρμωσμο, -ατος, τὸ (ἀρμόζω): τὸ προσηρμοσμένον, πᾶν ὅ,τι εἶναι συνηρμοσθημένον.

ἁρμωστήρ, -ῆρος, ὅ—*ἁρμωστής* (8 ἑλ.)· ποιητ., ὡς *ἁρμωστήρ*—ὁ κυβερνῶν, ὁ διοικητής.

ἁρμωστής, -οῦ, ὁ (ἀρμόζω): ὁ *ἁρμόζων*, ὅστις διευθετεῖ, κυβερνᾷ ὁ κυβερνήτης || κυρ. «ὁ ἁρμωστής», τ.ἑ. ὁ κυβερνήτης τῶν ἑλλήν. νήσων καὶ πόλεων τῆς Μ. Ἀσίας, ὁ ἀποστελλόμενος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τὴν περιόδον τῆς ἡγεμονίας τῶν || *ἁρμωστής* ὡς. ἐκαλεῖτο καὶ ὁ Διοικητὴς ἀνεξαρτήτου ἀποικίας.

ἁρμωστός, ἡ, ὅν· ὁ προσαρμωσμένος. Ἐκ τοῦ

ἁρμόττω, ἀττ. ἀντὶ *ἀρμόζω* (8 ἑλ.).

ἄρνα, αἰτ. ἐν. (μὴ ὑπαρχούσης ὀνομ. ἐν χρήσει), θυϊκ. *ἄρνε*, πληθ. *ἄρνες* κλπ.: (βλ. *ἄρνός*).

ἄρνακίς, -ίδος, ἡ (*ἄρνώς*): δορὰ (δέρμα) προβάτου· (ἐπρωβίδια).

ἄρνεϊός, α, ον (*ἄρνώς*): ἄρνησιος (ἢ προβατήσιος)· *ἄρνεϊός φόνος*—ἐσφαγμένα πρόβατα.

ἄρνεϊός, ὁ (*ἄρνώς*): νεαρὸς κριός || ἄλλ' ὡς ἐπιθ. *ἄρνεϊός*—ἀρσενικός || *ἄρνεϊός δῖς*—«ἀρσενικό πρόβατο». Κατὰ τὸν Ἀμμόν. *ἄρνεϊός καὶ ἄρνεϊοὶ διαφύουσι*: *ἄρνεϊός μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοὶ, ἄρνεϊοὶ δὲ οἱ προσηκόντες τῇ ἡλικίᾳ*. [δι' ἔτυμ. βλ. *ἄρνώς* ὡς ἐπιθ. δεδακίως τὸ *ἄρνεϊός* (<*ἄρνεϊός* (τοῦ *ἄρνη*))]. **ἄρνεος-δοίτης, -ου, ὁ** (*ἄρνώς*+*δοίτης*): ἄρνοφάγος (κυρ. ὁ εὐωχοῦμενος καὶ συμπουζιῶν με κράτα ἄρνων).

ἄρνε'ΟΜΑΙ, μελ. -*ἡσομαι*: παθ. ἄρ. α' *ἡρνήθη*, ἀλλὰ καὶ μεσ. ἄρ. α' *ἡρνήσασμαι* ἀποθ. ἄρνοῦμαι νά εἶπω (ἀντίθ. τῷ *φημί, εἶπον*) || ἄρνοῦμαι νά δώσω (ἀντίθ. τῷ *δοῦναί*)· ἄπολι, λέγω δχι, ἄρνοῦμαι, δὲν δέλω || μετ' ἀπρφ., ἄρνοῦμαι νά πράξω τι [πρβλ. ἄρμ. *uranaui*—ἄρνοῦμαι, *urasi*—ἄρνησις].

ἄρνευτήρ, -ῆρος, ὁ (*ἄρνεύω*): ὁ πίπτων, μετὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, ἐπάνω ἀπὸ πύργου ἢ ἀπὸ ἄρμα || ὡς. ὁ βουτηχτής (*δύτης*)· πρβλ. καὶ *κῦβη-στητήρ*.

ἄρνεύω, μελ. -*σω* (*ἄρνώς*): πηδῶ (*κυβιστῶ*), χοροπηδῶ, σκιρτῶ, ὡσάν τὸ ἄρνιον.

ἄρνευω, μελ. -*σω* (*ἄρνώς*): πηδῶ (*κυβιστῶ*), χοροπηδῶ, σκιρτῶ, ὡσάν τὸ ἄρνιον.

ἄρνησιος, ον (*ἄρνεύομαι*): ὄν δύνανται τις νά ἄρνηθῆ.

ἄρνησις, -εως, ἡ (*ἄρνεύομαι*): τὸ ἀρνεῖσθαι, ἢ «ἄρνησις».

ἄρνιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ *ἄρνώς*: μικρὸ ἄρνι, ἄμνός, ἄρνάκι.— || δορὰ (δέρμα) ἄρνιου.

ἄρνησις, τὸ, τῆς (γεν. ἕξ ἀπρφ. ὄνομ. **ἄρνε*, τῆς ἐν χρήσει ὄνομ. ὀσσης *ἄμνός*)· δοτ. *ἄρνι*, ἀττ. *ἄρνα*· θυϊκ. *ἄρνε*· πληθ. *ἄρνες*, γεν. *ἄρνων*, δοτ. *ἄρνάσι* (ἐπ. *ἄρνεσσι*), αἰτ. *ἄρνας*· ἄρνι, ἄμνός (ἄρρην ἢ θῆλυς), λατ. *agnus, agna* || ὡς. σήμ. γεν. πρόβατον (ἄρρεν ἢ θῆλυ).

ἄρνησις, τὸ, τῆς (γεν. ἕξ ἀπρφ. ὄνομ. **ἄρνε*, τῆς ἐν χρήσει ὄνομ. ὀσσης *ἄμνός*)· δοτ. *ἄρνι*, ἀττ. *ἄρνα*· θυϊκ. *ἄρνε*· πληθ. *ἄρνες*, γεν. *ἄρνων*, δοτ. *ἄρνάσι* (ἐπ. *ἄρνεσσι*), αἰτ. *ἄρνας*· ἄρνι, ἄμνός (ἄρρην ἢ θῆλυς), λατ. *agnus, agna* || ὡς. σήμ. γεν. πρόβατον (ἄρρεν ἢ θῆλυ).

ἄρνησις, τὸ, τῆς (γεν. ἕξ ἀπρφ. ὄνομ. **ἄρνε*, τῆς ἐν χρήσει ὄνομ. ὀσσης *ἄμνός*)· δοτ. *ἄρνι*, ἀττ. *ἄρνα*· θυϊκ. *ἄρνε*· πληθ. *ἄρνες*, γεν. *ἄρνων*, δοτ. *ἄρνάσι* (ἐπ. *ἄρνεσσι*), αἰτ. *ἄρνας*· ἄρνι, ἄμνός (ἄρρην ἢ θῆλυς), λατ. *agnus, agna* || ὡς. σήμ. γεν. πρόβατον (ἄρρεν ἢ θῆλυ).

ἄρνοῦμαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἄρνομαι, ἄρνησις, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ *ἄρνομαι*: λαμβάνω δι' ἔμουτόν, κερδίζω, ἀποκομίζω, τι ὡς ἔραβετον.

ἀρπάγη, ἡ (ἀρπάζω) «γάντζος», «τοεγκέλι», «ἀρπάγη». 2) τοσυγκράνα (ἢ γκρατζούνα), διχάλι (λατ. *harraĝo*).

ἀρπάγιμος, ἡ, ον ὁ ἀρπασθεὶς.

ἀρπαγμα, -ατος, τὸ (ἀρπάζω) τὸ ἀρπαζόμενον, τὸ διαρπασθέν, ἡ λεία, τὸ λάφυρον.

ἀρπαγμός, ὁ (ἀρπάζω) ἡ λεηλασία, ἡ ληστευσις. 2) πᾶν τὸ διαρπαζόμενον, τὸ λάφυρον.

ἌΡΡΙΑΪΖΩ, μελ. ἀρπάξω, ἀττ. ἀρπάσω ἢ ἀρπάσομαι ἄορ. α' ἤρπαξα, ἀττ. ἤρπασα πρκ. ἤρπακα. — Παθητ., ἄορ. α' ἤρπαχθην ἢ ἤρπασθην ἄορ. β' ἤρπαχην πρκ. ἤρπαγμα ἢ ἤρπασμαι ἄφαιρῶ, ἀποπιῶ, διὰ τῆς βίας, «ἀρπάζω» (ὡς καὶ νῦν): ἀρπάξας φέρειν=λατ. *rapitum ferre*. 2) ἀρπάζω τι ἐν σπουδῇ, ἀναρπάζω ἢ ὡς ἀρπάξω διὰ τοῦ νοῦ, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ. 3) καταλαμβάνω καὶ καταναίω, καταθάλλω.— ἢ λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, διαρπάζω.

Ἔτυμ.: ἐκ β. ἀρπ- (<*sɪp- (<*sɛp-)*rɛp- (πρβλ. λατ. *rapio*, ἕλλ. ἐρέπτομαι) ἢ ἐκ β. ἀρπ- ἕλλ. ἀρπ-ιαί, ἀρπ-η, ἀρπ-αξ, ἀρπ-άζω, ἀρπ-άγη, ἀρπαγ-ῆ ἀρπ- > rap- : λατ. rap-io, rap-ax, rap-iauis, rap-ior, rap-ina.— ἀρπ- (<*sɪp- : *rapio, rap-o, sar-men, sarmenium*, παλ.- γερμ. *sarf, scarp* (ἀγγλ. *sharp* = ὀξύς), διὰ τὸ ἀρπαλέος ἕλλ. λ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀρπακτῆρ, ὁ, -ῆρος ἄρπαξ, ληστής.— ἡγλ. ἀρπακτεῖρα.

ἀρπακτός, ἡ, ὄν (ἀρπάζω) ὁ δι' ἀρπαγῆς εὐλημένος, ἀρπακτός, κλοπιμαίος.

ἀρπακτός, -ύος, ἡ=ἀρπαγῆ (βλ. λ.).

ἀρπά-λαγος, ὁ κυνηγετικὸν ὄργανον.

ἀρπαλέος, α, ον (καὶ -ος, -ον) (ἀρπάζω); ἀρπακτικός, ὄπλιτος, ἀδελφός, λαίμαργος. 2) ἐλευκτικός (πρὸς ἐαυτὸν ἐλκυῶν), θελεκτικός, γοητευτικός· πᾶν δ,τι ἀρπάξουν οἱ ἄνθρωποι, ἀρπακτός. Ἐπίρ. -έως=προθύμως, διακαῶς.

Ἔτυμ.: κατ' ἄλλους οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει ἢ λ. πρὸς τὸ ἀρπάζω, ἀλλ' ἐσηματίσθη κατ' ἀνομοίωσιν ἀντὶ τοῦ ἄρπαλέος (ὡς ἀργαλέος ἀντὶ ἀγαλέος), ὅ ἐστι τὸ θετικὸν τοῦ ἄρπ-ιαίτος· πρβλ. Ἠουχ. «ἀρπαλέων ἀγαπητόν». Τοῦτο πρέπει νὰ ἀναχθῆ βεβαίως εἰς τὸ ἔλιτω (Félicité) λατ. *volup*. Πρὸς τὴν ἔτυμολογίαν ταύτην συνάδει ἢ ἢπ' ἀρίθ. 2 σημασι· κατ' αὐτὴν γραπτὸν ἀρπαλέος. Ἡ ἀναλογία ἀρπαλέος: ἀρπιαίτος ἔχει τὴν ἀντίστοιχὸν τῆς εἰς τὰ ζεύγη: ἀργαλέος: ἀργιαίτος, κερδαλέος: κερδιστός.

ἀρπαλίξω, μελ. -ίσω ἀρπάξω τι εὐθύς, ρίχνομαι ἐπάνω του, λαμβάνω, δέχομαι (μετὰ προθυμίας).

ἀρπαξ, -αγος, ὁ, ἡ (ἀρπάζω) ὁ ἀρπάξων, διαρπαξὼν, ἀρπακτικός (λατ. *rapax*).— ἢ ὡς ὄσ. ἀρπαξ, ὁ=ληστής, «ἀρπαξ», σφετεριστής λαφυραγωγός. 2) ἡ ἀρπαξ=ληστεία, διαρπαγῆ, λεηλασία.

ἀρπαξ-άνδρα, ἡ ἢ ἀρπάξουσα τοὺς ἄνδρας, ἐπὶ τῆς σφιγγός.

ἀρπασμα=ἀρπαγμα (ὁ βλ.).

ἀρπεδόνη, ἡ (ἀρπάζω) σχοινίον θηρευτικὸν πρὸς παγίδευσιν ἀγρίων ζώων ἢ νῆμα, κλωστή, ἐξ ὧν ὑφαίνονται τὰ ὑφάσματα ἢ ὡς καὶ ἡ νευρά τοῦ τόξου [κατ' ἄλλους ἐκ β. ἀρ- τοῦ ἀραρίσκω ὁ βλ.].

ἀρπη, ἡ (ἀρπάζω) πτηνὸν ἀρπακτικόν, εἰδος λέρακος.— ἢ δρέπανον ἢ δρεπανοειδὲς ξίφος, ἀκινάκης, «χατζάρα» ἢ δρεπανοειδὲς δοῦκεντρον (βλ' οὗ ἤλαυον τοὺς ἀλάφαντας) [βλ' ἑτὶ μ. βλ. ἀρπάζω].

ἀρπιαί, αἱ (ἀρπάζω) κυρ. αἱ ἀρπακτῆραι, «ἀρπακτρες», τ. ἕ. αἱ θυελλαι, οἱ ἀνεμοστρόβιλοι· ἐν τῇ μεθολογίᾳ αὐταὶ παρτασάνται ὡς πτερωτὰ τέρατα ἄτινα ἀνήραζον τὰς ἐπὶ τῶν τραπέζων τροφάς, ἀκόμη δὲ καὶ ἀνθρώπους [βλ' ἑτὶ μ. βλ. ἀρπάξω].

ἌΡΡΑΪΒΩΪΝ, -ώνος, ὁ χρηματικῆ προκαταβολῆ (τὸ κοινῶς λεγόμενον «καπᾶρον»), διδομένη ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς ἐγγύησιν. 2) ἐνέχυρον, ἐγγύησις, ἀσφάλεια (λατ. *arrhabo, arha*).—πρβλ. καὶ ἑβρ. *ērābāh*.

ἀρραγής, ἐς (α στερ.+εγγύμη) ὁ μὴ βραγείς, μὴ δλασθεὶς.

ἀρρατος, ον (α στερ.+εἶλω) ὁ μὴ θραυόμενος, ἀκούρατος.

ἀρράφος, ον (α στερ. + εἰρηναίος τοῦ εἰπάτω) ὁ μὴ ἐρραμμένος, ὁ δνευ ραφῆς.

ἀρρεκτος, ποιητ. ἀ-ρεκτος, ον (α στερ.+δέξω) ὁ ἀνεκτέλεστος, ἀγίνωτος ἢ ἀτελής, ἀτελειώτος.

ἀρρενικός, ἡ, ὄν (ἀρρην) ἄρρενικός, ἀνδρικός (ἀντίθ. τῷ θηλυκός).

ἀρρενο-γονέω, γέννω ἄρρενα τέκνα.

ἀρρενο-γονία, ἡ ἢ γέννησις ἄρρένων τέκνων.

ἀρρενο-γόνος, ον ὁ γεννῶν ἄρρενα τέκνα.

ἀρρενο-κοίτης, -ου, ὁ ὁ μετὰ ἄρρένων αἰσχροουργῶν.

ἀρρενο-κυέω=ἀρρενοτοκέω (βλ. λ.).

ἀρρενόμοι γίνομαι ἀνὴρ ἢ ἀρρενώ = κοδιστῶ τινα ἄνδρα.

ἀρρενό-παῖς, -παιδος, ὁ, ἡ (ἀρρην+παῖς) ὁ ἐξ ἀρρενικῶν τέκνων (ἀποτελούμενος π.χ. γόνος). 2) ὁ μετὰ ἄρρενος τέκνου ἢ κατ' ἄλλους, «ἀρρενικο-δῆλυκος».

ἀρρενο-ποιός, ὄν ὁ συντελῶν πρὸς γέννησιν ἄρρένων.

ἀρρενο-τοκέω τίκτω ἄρρενα τέκνα.

ἀρρενο-τόκος, ου' ἐπὶ γυναικός, ἡ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα.

ἀρρεν-ώπος, ὄν (ἀρρην+ὄψω) ὁ ἔχων διψιν ἄρρενος (ἀνδρικήν) ἢ ἀνδρικός, ἀνδροπρεπής.

ἀρρηκτος, ον (α στερ.+εγγύμη) ὁ μὴ διαρρηγνύμενος, ἀδιάρρηκτος ἢ ὄν δέν δύναται τις νὰ θραύσῃ ἢ νὰ φθειρῇ ἢ μετρ. ἀκάματος, ἀκούρατος. Ἐπίρ. -τως.

ἌΡΡΗΝ, ὁ, ἡ, ἀρρην, τό, γεν. -ενος παλ.-αττ. ἀρρην' ἰων. ἔρρην ἄρρενικός (ἀντίθ. τῷ θῆλυς) ἢ ὄνδρικός, ἀνδροπρεπής, ἰσχυρός, δυνατός ἢ ὡς ὄσ. ἀρρην, ὁ=ὁ «ἀνδρας». [βλ' ἑτὶ μ. βλ. ἀρρην].

ἀρρηνής, ἐς (ἀρρην) ἄργιος, θάρβαρος, ἀγροίκος.

ἀρρητος, ον (καὶ -η, -ον) (α στερ.+εγγύμη) ὁ μὴ ρηθεὶς (λατ. *indicus*) ὁ μὴ γνωστοποιηθείς, μὴ ἀποκαλυφθείς.— ἢ δ,τι δέν πρέπει νὰ λεχθῆ, μυστικόν, μυστηριώδες: διδασκᾶ ε' ἀρρητὰ τε=πράγματα ποῦ δύναται νὰ ἀνακοινωθοῦν (ἀνακοινώσιμα) καὶ ἄλλα ποῦ δέν πρέπει νὰ λεχθοῦν («ρητὸ καὶ ἀπόρητα»). 2) τὸ μὴ δύναμενον νὰ λεχθῆ, φρικτόν, ἀδέμιτον, ἀποτρόπαιον (λατ. *nefandum*) ἢ ἀρρητὰ ἀρρητῶν=τὰ πλεόν τρομερὰ πράγματα. 3) ὁ θεωρούμενος ἀλοχρός, ἐπαίσχυντος, λόγος διὰ νὰ τὸν εἴπῃ τις ἢ ρητὰ καὶ ἀρρητὰ = λατ. *dicenda facienda*.

ἀρρη-φορέω, μελ. -ήσω (ἀρρηφόρος) φέρω τὸν πέπλον τῆς Παλλάδος Ἀθηνῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀρρη-φορία, ἡ ἢ μετὰ τοῦ πέπλου πομπή πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνῶν (πρβλ. ἀρρη-φόρος).

Ἀρρη-φόροι, αἱ (ἀρρητὰ + φέρω) αἱ δύο κόραι αἱ φέρουσαι τὸν πέπλον καὶ τὰ ἄλλα ἱερά (ἀρρητὰ) τῆς Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Σκιροφορίων ἐν Ἀθῆναις.

Ἔτυμ.: συντήθος ἑτυμολ. (ἀρρητὰ+φέρω) ἄλλοι ἐκ τοῦ ἀρρηχος=κόφινος· καὶ ἄλλοι (ἐκ τοῦ παραλλήλου τύπου Ἐρρηφόροι κινούμενοι) συσχετίζουσι τοῦτο πρὸς τὴν Ἐρσην (θυγατέρα τοῦ Κέκροπος), ἀντὶ Ἐρρηφόροι.

ἀρρήγητος, ον (α στερ.+εγγύμη) ὁ μὴ ριγῶν (μὴ τρέμων) ἐκ τοῦ ψύχους ἢ τοῦ τρόμου.

ἀρρήγος, ον ὁ μὴ αἰσθανόμενος ρίγος (ψυχος) ἢ ὁ δνευ ρίγους (τρεμούλας).

ἀρρήκος, ον (α στερ.+εἶσα) ὁ μὴ ἐρριζωμένος, ὁ δνευ ριζῶν.

ἀρρήξ, -ίγος, ὁ, ἡ (α στερ.+εἶξ) ὁ στερούμενος ρινός, τ. ἕ. ὁσφρήσεως ἢ ὁ μὴ ρινηλατῶν.

ἌΡΡΙΧΟΣ, ὁ, ἀττ. ἡ' κόφινος (ἐκ λυγαριῶς).

ἀρρωθμός, ον (α στερ.+ερωθμός) ὁ δνευ ρυθμοῦ ἢ ἀναλογίας (συμμετρίας) ἢ ὁ ἀκατάλληλος, μὴ προσαρμοζόμενος, ἀκανόνιστος. Ἐπίρ. -μωσις=ἀνευ ρυθμικοῦ· χρόνον.

ἀρρωτίδωτος, ον (α στερ. + εἰυτίς) ὁ μὴ ἔχων ρυτίδας.

ἀρρωδέω, ἀρρωδίη' βλ. ἀρρωδέω, ἀρρωδέα.

ἀρρώξι, -ώγος, ὁ, ἡ (α στερ.+εἰξ τοῦ εγγύμη) ὁ δνευ ρωγμῆς, ἀρραγής, ἀρρηκτος.

ἀρρωστέω, μελ. -ήσω (ἀρρωστέω) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀρρωστος (ἀσθενής). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀρρώστημα, -ατος, τό ἀσθένεια, νόσος.

ἀρρωστία, ἡ (ἀρρωστέω)· ἄδυναμία, ἀσθένεια, νόσος, «ἀρρωστία» || ἀρρωστία τοῦ στρατεύειν=ἀνικανότης πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὀφειλομένη εἰς νόσον.

ἀρρωστος, ὄν (α στερ.+ζώννυμι)· ἄδύνατος, καχεκτικός, ἀσθενής, «ἀρρωστος» || ἔθαν, χαῦνος, νωδρός ἄδρανής.

ἄρσαι, ἄρσαν, ἄρσαντες καὶ ἄρσάμενος· ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄρσ. τοῦ ἀραρίσκω.

ἄρσε, ἐπ. ἀντί ἤρσε, γ' ἐν. ἄρσ. τοῦ ἀραρίσκω.

ἄρσενικός, ἡ, ὄν=ἀρρσενικός (β βλ.).

ἄρσενο-κοίτης, -ου, ὁ (ἄρσην+κοίτη)· ὁ συγκοιμώμενος μετὰ ἄρρσένων παίδων (κίναϊδος).

ἌΡΣΗΝ, ἐν, ἰων. καὶ ἄττ. ἀντί τοῦ μέγν. ἄττ. ἄρσην [αἰολ. ἔρσην (ἀνευ F), λακ. εἴρην, ἰων. ἔρσην· πρβλ. ἀρρσενικός· πῖθ. συγγ. τῷ σανσκρ. rsha-bhā-s = ταῦρος, Zanθ. arshan=ἄνδρας. Ἑπομ. ἐκ ῥ. αρσ=σανσκρ. arsh-].

ἄρσιος, ὄν (ἄρσ)· κατὰλληλος, εὐάρμοστος, φιλικός.

ἄρσι-πους, ὁ, ἡ, -πουσ, τό, γεν. -ποδος, συνηρ. ἀντί τοῦ ἀρσι-πούς (ἀέριω+πούς)· ὁ αἰῶν (σηκῶνων ὑψηλά) τοῦς πόδας, ζωήρος, ταχύς.

ἄρσιος, -εως, ἡ (αἴρω)· τὸ σῆμα, ἡ ὕψωσις.— ἐν τῇ προσφθίξ, ἡ ὕψωσις (ἐντασις) τῆς φωνῆς ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ, ἡ «ἄρσιος» (λατ. ictus) ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν θέσειν (τὴν ὑφείσιν τῆς φωνῆς, τὸ χαμηλωμά τῆς).

ἄρσω, ἰων. ἀντί ἄρῶ, μελλ. τοῦ ἀραρίσκω.

ἄρτάθη, ἡ· παρσικὸν μέτρον, ἴσον πρὸς 1 ἄττ. μέδιμον καὶ 3 χοῖνικας.

ἄρτάμευ, μελ. -ήσω· κόπτω εἰς τεμάχια, διαμελιζῶ || ἄποκόπτω. Ἔκ τοῦ

ἌΡΤΑ ΜΟΞ, ὁ· σφαγεύς, φανεύς, «λιανιστής» (κυρ. ἐδ εἰς ἄρτια τέμνων) κατὰ Εὔστ. || μάγειρος.

ἄρτω, ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Εὔσταθ. χωρίῳ θεωροῦσι τὸ ἄρταμος προσελθὸν ἐκ τοῦ *ἀρτό-ταμος ἢ *ἀρτί-ταμος=ὁ τέμνων ἐπιδεξιῶς (πρβλ. ἀρτίως)· κατ' ἄλλους α' συνθ. εἶναι ἄρ- (*Πτ-, πρβλ. μέρος· ἄλλην ἐτυμολ. ἐλ. ἐν λ. ἀρτεμής,

ἄρτῆν, ἡ (ἀρτάω)· σχοινίον δι' οὗ ἄρτῆ (ἐξ ἄρτῆ, κρεμῆ) τίς τι ἀπὸ κόπου || θρόχος, ὄγκονη.

ἄρτάω, ἰων. ἀρτέω· μελ. -ήσω· πρκ. ἤρτηκα.— Παθητ., ἄρ. α' ἤρτηθην· πρκ. ἤρτημαι, ἰων. γ' πληθ. ἀρτάται (ἐξ ἧς ρίξ. καὶ τὸ ἀραρίσκω)· προσδένω τι εἰς τι, κρεμῶ (ἐξαρτῶ) τι ἀπὸ ἐν ἄλλο πρῶγμα.— Παθ. κρεμῶμαι, ἐξαρτῶμαι, ὀπὸ τινος (ἀρτάομαι ἐκ τινος) || ἐντεθεθεν, ἐξαρτῶμαι (ἐπὶ ἀφῆρ. ἐνοιῶν) ἐκ τινος (λατ. pendere ab aliquo).— Παθητ. προσαρμάζομαι, προπαρασκευάζομαι, εἰμαι ἔτοιμος [ἀρτάω, ἀρτάγη, ἀρτέμων, ἀρτηρία· πῖθαν. ἐκ ῥ. ver- (βάσις aver), ἐξ ἧς καὶ τὸ ἀέριω (βλ. λ.)].

ἄρτάται, ἰων. ἀντί ἤρτηται ἢ ἤρτημένοι εἰσὶ, γ' πληθ. παθ. πρκ. τὸ ἀρτάω.

ἄρτεμής, ἐς (ἄρτιος;)· σῶς καὶ ἀβλαβής, ἀκείροισ.

ἄρτω, ἀβεδ. ἐτυμολ. ἴσως συνθ. ἐκ τοῦ ἄρ=ἀρ- καὶ *τεμω· πρβλ. τημε-λέω (=φροντίζω περὶ τινος; ἀσχολοῦμαι εἰς τι) καὶ ἀ-τεμῆν=ὑπηρετής, δοῦλος· συνήθεος ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἄρτι, ἄρτιος καὶ τῶν δημορρίτων των. Συσχετιζόμενον πρὸς τὸ ἄρταμος εὐρίσκειται ὡς διατηροῦν τὴν πᾶθητ. σημ. (=φροντισίμενος) ἐν φ' τὸ ἀρταμος ἔχει ἐνεργ. σημ. (=φροντίζω). Ἔξ αὐτοῦ τὸ **ἄρτεμα**, ἡ (πρβλ. ἀρτεμής)· ἀκραιότης, ὑγεία, ἀσφάλεια.

ἌΡΤΕΜΙΣ, γεν. -ιδος, αἰτ. -ειν ἢ -εδα, ἡ· ἡ θεὰ Ἄρτεμις, ἡ DIANA τῶν Ῥωμαίων, θεὰ τοῦ κυνηγίου, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητούς, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παρ' Ὀμήρῳ, διὰ τὰς γυναῖκας αἱ ἀπέθνησκον ἀφινιδίως καὶ ἀνευ πόνων, λέγεται ὅτι ἐφρονεῦοντο ἀπὸ τὰ «ἀγαθὰ βέβηλα» τῆς Ἄρτεμιδος, ὅπως διὰ τῶν θελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ τοιοῦτον θάνατον εὐρίσκοντες ἀνδρες. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

Ἄρτεμισιον, τό· ναὸς τῆς Ἄρτεμιδος, ἡ τόπος ἀφιερωμῆς εἰς αὐτήν.

Ἄρτεμισιος, ὁ· Σπαστιακὸς μὴν, ἀντιστοιχῶν πρὸς μέρος τοῦ ὀπίκου Ἐλαφηβολιώνος.

ἀρτέμων, -ονος, ὁ (ἀρτάω)· τὸ κύριον (τὸ μέγα) ἰστίον τοῦ πρῶταιοῦ ἰστού || ἡ ὁ παπαφίγκος, τ. ἔ. τὸ τετραγωνικὸν ἰστίον (πανί), τὸ εὐθύς μετὰ τὸ κάτω πανί ἐνός ἰστού (λατ. supparum) || τροχαλία πολυσηάστου.

ἀρτέω, ἰων. ἀντί ἀρτάω.

ἄρτημα, τό (ἀρτάω)· πῆν τὸ ἠρτημένον (κρεμάμενον πρὸς τὰ κάτω) || ἠρτημένον κόσμημα, ἐνώτιον (σκουλαρῆκι).

ἄρτηρία, ἡ (ἀέριω)· κυρ. ἡ τραχεῖα ἄρτηρία (λατ. arteria).— || πῆσα ἄρτηρία ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν φλέβα.— ■ =ἀορτή.

ἌΡΤΙ, ἐπίρ. πρὸ ὀλίγου, ἀκριβῶς τώρα-δᾶ, μόλις πρὸ ὀλίγου. 2) ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλ. χρόνου, εὐθύς, ἀμέσως, πάραυτα || ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπέρσου παρελθόντος, ἐσχατῶς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πάλας).— || ἐν τοῖς μετ' αὐτοῦ (ὡς α' συνθ.) συνθέτοις δηλοῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ μόλις πρὸ ὀλίγου συμβάν.

ἄρτω, συνήθ. ἐτυμολ. ἐκ τῆς ῥ. ἄρ- (βλ. ἀραρίσκω, ἀρτίς) δημοῦ μετὰ τῶν ἀπαρτί, ἄρτιος, ἀρτιάξω, ἰων. ἀρτέομαι (=προπαρασκευάζομαι, Ἑροδ.), ὁμηρ. ἔπαρτης (=παρεσκευασμένος, ἔτοιμος)· πρβλ. σανσκρ. [ἰάμ = διευθέτησις, χρῆσις, [ἰάθ = ὀρθός, δίκαιος, πρέπων — λατ. ars = ἐπιδεξιότης, μεσ. γερμ. art = τρόπος.

ἀρτιάξω, μελ. -άσω (ἄρτιος)· «παίζω μονά-ζυγά» (λατ. par impar ludere).— || λογαριάξω, μετρώ.

ἀρτιάκις, ἐπίρ. (ἄρτιος)· μετ' ἄρτιον ἀριθμὸν, ζυγὰ (ὡς ἐπίρ.).

ἄρτι-βρεχής, ἐς (ἄρτι+βρέχω)· ὁ ἄρτι (πρὸ ὀλίγου) βραχεῖς.

ἄρτι-γάμος, ὄν (ἄρτι + γάμος)· ὁ ἄρτι (νεωσι) νυμφευθεὶς, ὁ νεόγαμος.

ἄρτι-γένειος, ὄν (ἄρτι+γένειον), τοῦ ὀποίου τὸ γένειον πρὸ ὀλίγου ἐβλέσθησεν (ἐφύτρωσεν).

ἄρτι-γέννητος, ὄν (ἄρτι + γεννώ)· ὁ ἄρτι (πρὸ ὀλίγου) γεννηθεὶς.

ἄρτι-γλύφης, ἐς (ἄρτι+γλύφω)· ὁ ἄρτι (μόλις πρὸ ὀλίγου) γλυφείας (σκαλιοδεῖς), καινούργιοδουλεμένους **ἄρτι-γονος**, ὄν (ἄρτι + γίγνομαι)= ἀρτιγέννητος (β βλ.).

ἄρτι-δαής, ἐς (ἄρτι + δᾶηται)· νεοδιδάκτος, πρὸ ὀλίγου διδασθεὶς.

ἄρτι-δακρύς, ν, γεν. -υς (ἄρτι + δάκρυ)· ὁ ἄρτι δακρύων ἢ δακρύσας, ὁ μέλλων ὀσονούπω νά κλαύσῃ, ὁ ἔτοιμος νά κλαύσῃ, (ὁ ἔχων «κίολας τὰ δάκρυα στόμα μάτια του»).

ἄρτι-δαρος, ὄν (ἄρτι+δέρω)· ὁ ἄρτι ἐκδαρεὶς, ὁ νεόδαρτος, ὁ πρὸ ὀλίγου «εξεφλουδιθεὶς».

ἄρτι-ἐπεια, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ

ἄρτι-επής, ἐς (ἄρτιος+ἔπος)· ὁ ἄρτιος (ἐμπειρος) εἰς τοὺς λόγους του || πρόθυμος νά ὀμιλῇ, εὐγλωττος.

ἄρτι-ζύγια, ἡ (ἄρτι+ζύγιος)· ἡ νεωσι γενομένη σύζευξις: ἀνδρῶν ἀρτιζυγία=οἱ νεόγαμοὶ σύζυγοι.

ἄρτίξω, μελ. -ίσα (ἄρτιος)· ἔτοιμάξω, παρασκευάζω || ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ.

ἄρτι-θάλής, ἐς (ἄρτι + θάλειν)· ὁ πρὸ ὀλίγου ἀνθήσας.

ἄρτι-θᾶνής, ἐς (ἄρτι + θᾶνεῖν)· ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανών.

ἄρτι-κόλλος, ὄν (ἄρτι+κολλάω)· ὁ ἀκριβῶς κεκολλημένος, καλὸ συγκεκολλημένος || ὁ προσκολλώμενος στενώς.— || μετρ. ὁ καλὸς προσαρμοζόμενος, εὐάρμοστος, ἀσμόδιος: εἰς ἀρτίκολλον = ἀκριβῶς ἐπικαίρωσ, «σὴν ὦρα».

ἄρτι-κόμης, -ου ὁ (ἄρτι+κομάω)· ὁ νεωσι ὀποκτῆσας κόμην ἢ φύλλα.

ἄρτι-λόγος, ὄν (ἄρτι ἢ ἀρτίως+λέγω)· ὁ ὀμιλῶν προθύμως (εὐκόλως, εὐγλωττικῶς).

ἄρτι-λόχευτος, ὄν (ἄρτι+λοχεύω)· ὁ ἄρτι (πρὸ μικροῦ) γεννηθεὶς, νεογέννητος (κυρ. δ ἄρτι λοχευθεῖς· πρβλ. λέχοξ).

ἄρτι-μεθής, ἐς (ἄρτι+μαθεῖν)· ὁ ἄρτι (πρὸ ὀλίγου) μαθῶν τι, νεοδιδάκτος || ὀσυνήθιστος.

ἄρτιος, α, ὄν (ἀραρίσκω, ἄρτι)· πλήρης, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του, ἀκριβῶς προσαρμοζόμενος: ἄρτιος

βάζω = λαλώ, λέγω, τὰ δέοντα (τὰ ἀρμόζοντα) || **ἀρτια** *ῥῆ* = ἐγνώριζε (ἐοκέπετο) «ὕγιη, ἡρσομένα». 2) ἐνεργ., ταχύς, ἔτοιμος, πρόθυμος (μετ' ἀπρφ.) — || ἐπὶ ἀριθμῶν. τέλειος, ὁμαλός (ἀντιθ. τῷ *περισσός* = ἄζυγος, μονός).

ἀρτι-πάγης, ἐς (*ἀρτι* + *παίγηναι*, παθ. ἀρ. β' τοῦ *πάγνυμι*) ὁ μόλις πρό ὀλίγου παγεῖς (στερεωθεῖς, συγκολληθεῖς), κατασκευασθεῖς. — Ἐπὶ τυροῦ, ὁ πρό ὀλίγου πεπηγώς («πού μόλις ἐπηξε»), λατ. *recens coactus*.

ἀρτί-πλουτος, ον' ὁ ἀρτι κτηθεῖς (κερδηθεῖς), ἐπίθ. τοῦ χρήματος. 2) ὁ ἀρτι πλουτήσας, νεόπλουτος.

ἀρτί-πος, ἐπ. ἀντὶ *ἀρτί-πους* (8 βλ.).

ἀρτί-πους, ὁ, ῆ, -*πουν*, τό, γεν. -*ποδος* (*ἀρτιος* + *πούς*) ὁ ἀρτιος τοῦς πόδας, τ. ἐ. ὁ ὑγιής τοῦς πόδας (ἀντιθ. τῷ *χλωδός*) ἢ τοῦ ταχυπόδου. — || ὁ ἐρχόμενος εἰς κατάλληλον στιγμήν. Πρβλ. *ἀρτίχειρ*, *ἀρτι-μελής*.

ἀρτίσις, -*εως*, ῆ (*ἀρτίζω*) ἡ προετοιμασία || ἡ διακόσμησις (τὸ «συγύρισμα»).

ἀρτί-σκαπτος, ον (*ἀρτι* + *σκάπτω*) ὁ ἀρτισκαφεῖς. **ἀρτί-στόμος**, ον (*ἀρτιος* + *στόμα*) ὁ ὀμίλων *ἀρτίως* (τ. ἐ. εὐκρινῶς, σαφῶς, ὀρθῶς) || (ἐκ τοῦ *ἀρτι* + *στόμα*) ὁ ὀμίλων εὐλόγως.

ἀρτι-τελής, ἐς' ὁ ἀρτι μνηθεῖς εἰς μυστήρια.

ἀρτί-τοκος, ον (*ἀρτι* + *τεκεῖν* τοῦ *τίκτω*) ὁ πρό ὀλίγου γεννηθεῖς (τεχθεῖς). 2) *ἀρτι-τόκος*, ον (παρζύτ.), ἐνεργ. ἡ ὄρτι (πρὸ ὀλίγου) τεκοῦσα.

ἀρτι-τρέφεις, ἐς (*ἀρτι* + *τρέφωμαι*) ὁ ἀρτι τρεφόμενος, ὁ πρό ὀλίγου θηλάζων.

ἀρτι-φάνης, ἐς (*ἀρτι* + *φανῆναι*) ὁ ἀρτι φανείς, νεωστὶ ἐμφανισθεῖς.

ἀρτί-φρων, ον γεν. -*ωνος* (*ἀρτιος* + *φρήν*) ὁ ἀρτιος τῶς φρένας, ὁ ὑγιής τῶς φρένας, ὁ σὺφρων (ὁ «μυαλωμένος»).

ἀρτι-φύης, ἐς καὶ *ἀρτίφυτος* (*ἀρτι* + *φύω*) ὁ ἀρτι φυεῖς, τ. ἐ. ὁ πρό ὀλίγου γεννηθεῖς,

ἀρτι-χάνης, ἐς (*ἀρτι* + *χάνειν* τοῦ *χαίνω*) ὁ ἀρτι χάινων, ὁ μόλις ἀνοίγων (ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ δένδρων).

ἀρτί-χειρ, ὁ, ῆ' ὁ ἔχων ἀμφοτέρας τῶς χεῖρας ἀρτίας, τ. ἐ. ἐξηκομημένος.

ἀρτί-χνους, ον (*ἀρτι* + *χνός*, συνήρ. *χνούς*) ὁ ἀρτι *χνούων* (ἐπὶ καρπῶν), ἐπού μόλις ἀρχίζει νά θγαίνει τὸ χνούδι (ῆ) τὸ γένειον, ἐπὶ νέων).

ἀρτί-χριστος, ον (*ἀρτι* + *χρίω*) ὁ ἀρτι ἐπιχρισθεῖς. **ἀρτίως**, ἐπίρ. τοῦ *ἀρτιος* πρὸ ὀλίγου, ἀκριβῶς (συνών. τῷ *ἀρτί*).

ἀρτο-κόπος, ον (*ἀρτος* + *κόπτω*) ὁ κόπτων (τ. ἐ. ὁ ἐργαζόμενος) τὸν ἀρτον, ὁ κάμνων ψωμί || ὡς οὖν, ὁ ἀρτοποιός (ψωμάς).

Ἔτυμ.: κατ' ἄλλους συγγ. τῷ λιθ. *keru kērti* = ψήνων ἀρτον. Τὸ *keru* τοῦτο θεωρεῖται ὡς προελθὸν ἐκ τοῦ **rekū* (κατὰ μετὰθεσιν) = ἄλλ. *pēssaw*, σανσκρ. *racati* = ψήνων (διὰ τὴν μετὰθεσιν αὐτὴν τῶν φθόγγων *keru*-*rekū* πρβλ. ἄλλ. *σκέπτομαι* : λατ. *specio* οὕτω κατ' ἀνομοίωσιν προήλθεν κατ' αὐτοὺς τὸ *ἀρτο-κόπος* (<*ἀρτο-πόπος* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ *πέπτω*, *πέπων*) ἄλλοι ἀντιθέτως δέχονται ἐντάθθα ἀνομοίωσιν πρβλ. λατ. *coquo* <**quequo* (λατ. **requo* ἐπομ. καὶ τὸ β' συνθ. -*κόπος* <**raquo* (κατ' ἀνομοίωσιν) (λατ. **requo* (κατ' ἀνομοίωσιν)).

ἀρτο-λάγυνος, ον (*ἀρτος* + *λάγυνος*) ὁ μετὰ ἀρτου καὶ λαγύνομ (ἐπίθ. τῆς πήρας, διασκησίου).

ἀρτο-ποιός, ον (*ἀρτος* + *ποιέω*) ὁ κατασκευαστής ἀρτου || ὡς οὖν, ὁ ἀρτοποιός (ψωμάς).

ἀρτο-πώλης, -*ου*, ὁ (*ἀρτος* + *πωλέωμαι*) ὁ ἐμπορος ἀρτου, ὁ πωλῶν ἀρτον, «ἀρτοποιῶλης». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀρτο-πώλιον, τό' κατάσταση πωλήσεως ἀρτου, «ἀρτοποιεῖον».

ἀρτο-πωλις, (οὐχὶ *ἀρτοπώλης*), -*ιδος*, ῆ, θηλ. τοῦ *ἀρτοπώλης* ἡ πωλοῦσα ἀρτον γυνή.

Ἄρτος, ὁ' δ,τι καὶ νῦν, τὸ «καρβέλι», κυρ. ἀπὸ σιταρι, διότι ὁ ἐκ κριθαλέου ἀρτος ἐλάγγοτο *μάζα* || ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ πληθ. ἀρ. *οἱ ἀρτοι* [ἀμφιβ. ἔτυμολ. τινὲς συνάπτουσι τὴν λ. πρὸς τὰ : *ἀρτύω*, *ἀρτίζω*,

ἀραρίσκω (*ἀρτος* = τὸ παρεσκευασμένον)] βλ. *ἀρτο-κόπος*.

ἀρτο-σιτέω, μελ. -*ήσω* (*ἀρτος* + *σιτέωμαι*) τρώγω ἀρτον ἐκ σιταλέου, ἀντιθ. τῷ *ἀλφιτο-σιτέω* = τρώγω ἀρτον ἐκ κριθαλέου.

ἀρτο-φάγέω ἑοδίω (τρώγω) ἀρτον. Ἐκ τοῦ **ἀρτο-φάγος**, -*ου*, ὁ (*ἀρτος* + *φάγειν*) ὁ ἑοδίων ἀρτον.

ἀρτύμα, τό (*ἀρτύνω*) τὸ καρύκευμα, ἡ «ἀρτυσία» τῶν φαγητῶν.

ἀρτύνας, ὁ (*ἀρτύνω*) ἄρχων ἐν Ἄργει καὶ Ἐπιδαύρῳ, ὡς τὸ *ἀρμωστής*.

ἀρτύνω, μέλ. *ἀρτύνω*, ἐπ. *ἀρτύνω* ἄρ. α' *ἤρτυνα* παθ. ἄρ. α' *ἤρτυνθη*. — ὡς. καὶ *ἀρτύω* μελ. *ἀρτύω* ἄρ. α' *ἤρτυσα* πρκ. *ἤρτυκα*, παθ. *ἤρτυμαι* (τῆς αὐτῆς ρίζ. μετὸ *ἀραρίσκω*) τακτοποιῶ, διευθύνω, διοικῶ || ἐπινοῶ, μηχανώμαι || ἐν κακῇ ἔνν., σχεδιάζω, μηχανορραφῶ : *δόλον ἀρτύνω* (=λατ. *in-sidiās struere*) = στήνω ἐνέδραν || γενικῶς, προπαρασκευάζω, ἐτοιμάζω. — Μέσον, προπαρασκευάζω, ἐτοιμάζω.

ἀρτυσις, ῆ (*ἀρτύω*) τὸ *ἀρτυεῖν*, καρυκεύειν ἐδέσματα.

ἀρτύω μελ. *ἀρτύω*, ἄρ. *ἤρτυσα*, πρκ. *ἤρτυκα* = *ἀρτύνω* (8 βλ.) || καρυκεύω.

ἀρῦθαλλος, (καὶ -*λος*) ὁ (*ἀρῦω*) ἀγγεῖον (κουβάς, σίγλος) κατάλληλον δι' ἀντληθῆν ὕδατος (μαγαλύτερον ἀπὸ τὴν *ἀρῦταιναν*) [ἀμφιβ. ἔτυμολ. πιθαν. <*ἀρῦω* + *βαλάντιον* ἢ *ἀρῦω* + *βάλλω*].

ἀρυσάμενος, μελ. ἄρ. α' τοῦ *ἀρῦω*.

ἀρῦσσω, ἰων. ἀντὶ *ἀρῦω*.

ἀρυστήρ, -*ῆρος*, ὁ = *ἀρυστήρ* (8 βλ.).

ἀρυστίχος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ *ἀρυστήρ* (8 βλ.) μικρὴ κουτάλα.

ἀρῦταινα, -*ης*, ῆ = *ἀρυστήρ* (βλ. λ.) || κουτάλα, χουλιόρα (πρβλ. *ἀρῦθαλλος*).

ἀρῦτήρ, -*ῆρος*, ὁ (*ἀρῦω*) εἶδος ἀγγεῖου (κουβάς, κύσθος) διὰ τὴν ἀντληθῆν ὕδρων.

ἀρῦτήσιμος, ον (*ἀρῦω*) ὁ κατάλληλος πρὸς πόσιν, πόσιμος (κυρ. ὕδωρ ἀντλούμενον πρὸς πόσιν).

Ἄρῦν, ἄτ. *ἀρῦνω* μελ. -*ήσω* ἄρ. α' *ἤρτυσα*. — Παθ. ἄρ. α' *ἤρτυθη* ἢ *ἤρῦσθη* (πρβλ. *ἀνῦω*, *ἀνῦτω*), λατ. *haurire* ἀντλῶ ὕδωρ ἢ ὑγρὸν καθόλου (δι' ἄλλον) || μέσον, ἀντλῶ ὕδωρ δι' ἑμαυτὸν || μετὰ γεν. *ἀρῦσσομαι* *Νεῖλου ὕδατος* = ἀντλεῖν ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Νεῖλου || μετφρ. κερδίζω, ἀποκτῶ.

Ἔτυμ.: ἀμφιβ. ἔτυμολ. τινὲς *ἀρῦω* <**ἤρ-νω* (βλ. *ἀρνευτήρ*) ἄλλοι *ἀρῦω* <**Farῦω*, πρβλ. σανσκρ. *vāṛ* = ὕδωρ (βλ. λ. *ὄζρον*).

ἀρχ-ἀγγελος, ὁ (*ἀρχός* + *ἄγγελος*) ὁ ἀρχων τῶν ἀγγέλων, «ἀρχάγγελος».

ἀρχαῖζω εἶμαι ἀρχαῖκός τοῦς τρόπους, μιμοῦμαι τοὺς ἀρχαίους κατὰ τὰ ῥῆ ἢ τὴν γλῶσσαν.

ἀρχαῖκός, ῆ, ὄν (*ἀρχαῖος*) ὁ ἔχων (ἢ μιμούμενος) ἀπρηχαιωμένους τρόπους, ἀρχαίότροπος, ἀπρηχαιωμένος, πεπαλαιωμένος.

ἀρχαῖό-γονος, ον (*ἀρχαῖος* + *γονή*) ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους (ὁ καταγόμενος ἀπὸ ἀρχαίαν οἰκογένειαν).

ἀρχαῖο-λογέω, μελ. -*ήσω* συζητῶ περὶ πραγμάτων ἀπρηχαιωμένων || ἀρχαῖζω.

ἀρχαῖο-λόγος, ον (*ἀρχαῖος* + *λέγω*) ὁ ἐρευνῶν ἀρχαιότητος (ἀπρηχαιωμένα πράγματα), ἀρχαιοδίφης || ὁ γράφων ἀρχαίαν ἱστορίαν.

ἀρχαῖο-μελη-σιδῶνο-φρονίχ-ἡράτος, ον (*ἀρχαῖος*, *μέλος*, *Σιδῶνος*, *Φρονίχης*, *ἡράτος*) : *μέλι ἀρχ* = προσφιλεῖς παλαιὰ ἔθματα ἀπὸ τῶς Φοινίσσας τοῦ Φρονίχου (ἐπίθετον συντεθέν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐκ πολλῶν ὀνομάτων κατὰ τὸν τρόπον κωμικόν).

ἀρχαῖον (ἐνν. *δάνειον*), τό, κυρ. οὐδ. τοῦ *ἀρχαῖος* (8 βλ.) || τὸ ἀρχικὸν κεφάλαιον (λατ. *sors*).

ἀρχαῖό-πλουτος, ον (*ἀρχαῖος* + *πλοῦτος*) ὁ ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων πλούσιος (ὁ ἔχων κληρονομικὸν πλοῦτον).

ἀρχαῖο-πρεπής, ἐς (*ἀρχαῖος* + *πρέπω*) ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν ἀρχαιότητα || ὁ διαπρεπής καὶ τιμώμενος διὰ τὴν ἀρχαιότητά του.

ἀρχαῖος, α, ον (*ἀρχή* 1) ὁ ἐξ ἀρχῆς, ἀρχαῖος,

παλαιός || ἐν καλῇ σημασίᾳ, ὁ σεβαστὸς τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος || ἐν κακῇ σημ., ὁ ἀπρηχαιωμένος, «ὁ ξεπερασμένος», (περιφρονημένος) || ὡς ἀπλοϊκός, εὐήθης, ἀνόητος. 2) ὁ παλαιός, προγενέστερος.
ἀρχαίό-τροπος, *ον* (ἀρχαίος + τρέπος) ὁ κατ' ἀρχαῖόν τρόπον, ὁ ἀρχαϊκὸς τοὺς τρόπους, «τοῦ παλαιοῦ συρροῦ».

ἀρχ-αιρεσία, ἡ (ἀρχή + αἵρεσις) ἔκλογὴ ἀρχῶν (ἀρχόντων), λατ. *comitia*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀρχ-αιρεσιάζω**, μελ. -σω· συγκαλῶ συνέλευσιν πρὸς ἔκλογὴν ἀρχόντων || ὡς. ψηφοθηρῶ διὰ τὴν ἔκλογὴν, ἐπιδιώκω ἀξιῶμα τι.

ἀρχαίως, ἐπίρ. τοῦ ἀρχαίως· εἰς ἀρχαίους χρόνους. 2) κατὰ ἀπρηχαιωμένον (ἀρχαϊκόν) τρόπον || εἰς ἀρχαϊκὸν ὕφος.

ἀρχε—, ἀχώριστον προθεματ. μόριον ἐκ τοῦ ἀρχω, ἐκφράζον τὴν ἐνν. τῆς ὑπεροχῆς, τῆς ἐξοχότητος.

ἀρχεῖον, ἰων. ἀρχήιον, τό κυρ. οὐδ. ἐπιθέτου τινός ἀρχεῖος, α, *ον* (ἀρχή)· δημόσιον ἴδρυμα, ἐδρα τῶν Ἀρχῶν (λατ. *Curia*).

ἀρχε-κάκος, *ον* (ἀρχε- + κακός) ὁ πρωταίτιος τοῦ κακοῦ.

ἀρχε-λαός, *ον*, ἀττ. ἀρχέ-λεως, *ων* (ἀρχε- + λαός) ὁ ἀρχηγὸς λαῶν (λαοῦ), ἀρχηγός, ἡγεμῶν, κατὰ συναίρ. ἀρχέ-λας.

ἀρχόμεναι, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ ἀρχω.
ἀρχε-πλοῦτος, *ον* (ἀρχε- + πλοῦτος) ὁ ἀρχαῖοθεν πλούσιος || ὁ ἀπολαύων ἀρχαῖον πλοῦτον.

ἀρχέτας, ὁ, θωρ. ἀρχέτης (ἀρχω)· ἀρχηγός, ἡγεμῶν.— || ὡς ἐπιθ., ἀρχέτας θρόνος = ἡγεμονικὸς θρόνος.

ἀρχε-τύπον, τὸ (ἀρχε- + τύπος) τὸ πρωτότυπον (ἀντίθ. τῆ ἀπόγραφον), λεγόμενον καὶ νῦν ἀρχέτυπον, ὑπόδειγμα, πρότυπον, μοντέλλο. Καὶ λατ. *archetypum*.

ἀρχεῦω, μελ. -σω (ἀρχω)· εἶμαι ἀρχηγός, κυβερνῶ, διοικῶ.

ἀρχε-χορός, *ον* (ἀρχε- + χορός) ὁ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ, ὁ διευθύνων τὸν χορόν.

“ΑΡΧΗ”, ἡ ἔναρξις, ἀρχή || πρώτη αἰτία || πηγή· κατ' ἀρχάς=ὡς καὶ νῦν λέγομεν, εἰς τὴν ἀρχήν, κατὰ πρῶτον || ἐξ ἀρχῆς = ἀπὸ τὴν ἀρχήν || ἀπολ. ἀρχήν=ἐν πρώτοις, κατ' ἀρχάς (αἰτ. καταστάσα ἐπίρ.) οὐκ ἀρχήν=οὐχὶ κατ' ἀρχήν, τ. ἔ. οὐδέποτε, οὐδόλως (=λατ. *omnino non*) 2) πρώτη ἀρχή, στοιχεῖον. 3) Ἐν τῇ πληθ.=ἀπαρχαί (8 ελ.). 4) ἡ γωνία (δίκρα) σινοδῶν, ἐπιδεδουμὸ κλπ.— || ὑπερτάτη δύναμις, κυριαρχία, ἐξουσία: *Διὸς ἀρχή* μετὰ γυν. πράγμ. ἀρχή τῆς Ἀσίας=ἐξουσία ἐπὶ τῆς Ἀσίας.— ὡς. αὐτοκράτορις, κράτος. 2) Ἐν τῇ αἰτ. περὶ λόγμ. ἀρχή, ἐξουσία, οὐδύρηγμα ἐν τῇ κυβερνήσει. Κατελαμβάνοντο δὲ τὰ ἀξιῶματα αὐτὰ κατὰ δύο τρόπους, καὶ ἀναλόγως διεκρίνοντο εἰς ἀρχὰς χειροτονητάς (δι' ἐκλογῆς) καὶ κληρωτάς (διὰ κλήρου).

ἀρχη-γενής, ἔς (ἀρχω + γενέσθαι) ὁ προκαλῶν τὴν πρώτην ἀρχήν ἐνός πράγματος.

ἀρχ-ηγετεύω, μελ. -σω· εἶμαι ἀρχηγέτης, εἶμαι ἀρχηγός, ἀρχων, ἡγεμονεύω, κυβερνῶ καὶ

ἀρχ-ηγετέω, μελ. -ήσω· κάμνω ἀρχήν, «ἀρχινῶ».
 Ἐκ τοῦ

ἀρχ-ηγέτης, *ον*, ὁ θηλ. ἀρχηγέτις, -ιδος, δοτ. διως ἀρχηγέτι· θωρ. ἀρχηγέτης (ἀρχή+ἡγέομαι)· ἀρχηγός || ὁ ἰδρυτὴς πόλεως ἢ γενάρχης οικογενείας.— || ὁ πρῶτος ἡγέτης, ἡγεμῶν, πρῶτος.

ἀρχ-ηγός, θωρ. ἀρχ-ηγός, ὁν (ἀρχή+ἡγέομαι) ὁ ἀρχίζων, ὁ προξενῶν, τι || ὁ πρωταίτιος.— || ὡς οὐσ. συνών. τῷ ἀρχηγέτης, τ. ἔ. «ἀρχηγός», ἰδρυτὴς, γενάρχης (λατ. *auctor*) || προπάτωρ. 2) ἡγεμῶν, ἀρχηγός.

ἀρχῆθεν, ἐπίρ. (ἀρχή) ἔξ ἀρχῆς, παλαιόθεν.

ἀρχήιον, τό, ἰων. ἀντί ἀρχεῖον.

ἀρχήν, ἐπίρ. (βλ. ἀρχή 1).

“ΑΡΧΗ—, ἀχώριστον προθεμ. μόριον ἐκ τοῦ ἀρχω, ὡς

τὸ ἀρχε- (8 ελ.).

ἀρχιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀρχή· μικρόν (καὶ ἀνάξιον λόγου) ὑπόδηγμα, (ἀξιῶμα).

ἀρχ-ιερατικός, ἡ, ὁν (ἀρχιερεῦς) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιερέα.

ἀρχ-ιερεύς, -έως, ὁ ἰων. ὄνομ. ἀρχιερέως, -εω· ὡς. ἀπαντᾷ ὄνομ. ἀρχιερεῦς, ὅποτε αἰτ. πληθ. ἀρχιερέας (ἀρχω+ιερεύς)· ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς, ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων, ἱεράρχης, «ἀρχιερατός».

ἀρχ-ιερωσύνη, ἡ (ἀρχε-+ιερωσύνη)· τὸ ἀξιῶμα τοῦ ἀρχιερέως, ἢ ὑπερτάτη ἱερωσύνη.

ἀρχ-θάλασσοσ, *ον* (ἀρχε- + θάλασσα)· ὁ κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, ὁ κυβερνῶν τὰς θαλάσσας, ὁ ἀρχων τῆς θαλάσσης.

ἀρχι-θεωρέω, μελ. -ήσω· εἶμαι ἀρχιθέωρος (8 ελ.). Ἐκ τοῦ

ἀρχι-θέωρος, ὁ (ἀρχε- + θεωρός)· ὁ ἀρχηγός, ὁ ἡγέτης, θεωρίας || ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν (τ. ἔ. πρέσβων ἐχόντων δημοκρατικὴν ἀποστολήν).

ἀρχι-κλωψ, -ωπος, ὁ· ἀρχηγός τῶν κλεπτῶν, (ληστῶν).

ἀρχικός, ἡ, ὁν (ἀρχή)· βασιλικός, ἡγεμονικός. 2) κατὰλληλος διὰ τὸ κυβερνᾶν || ἐμπειρος, ἡσκημένος εἰς τὸ διοικεῖν.

ἀρχι-κυβερνήτης, -ου, ὁ· ὁ ἀνώτατος (ὁ πρῶτος) κυβερνήτης πλοίου.

ἀρχι-μίμος, ὁ· ὁ ἀρχηγός τῶν μίμων, πρῶτος κωμικὸς ὑποκριτής.

ἀρχι-οιο-χόος, ὁ· ὁ ἀρχηγός τῶν οἰνοχόων, ὁ «ἀρχικεραστής».

ἀρχι-πειράτης, -οῦ, ὁ (λατ. *archipirata*)· ὁ ἀρχηγός τῶν πειρατῶν, «ἀρχιπειρατής».

ἀρχι-ποιμῆν, -ενος, ὁ (ἀρχε- + ποιμήν)· ὁ ἀρχηγός τῶν ποιμένων, ὁ πρῶτος ποιμῆν (ἐν τῇ Κ. Α. οὕτω καλεῖται ὁ Χριστός).

ἀρχ-ιρεῦς, ὁ, ἰων. ἀντί ἀρχιερεῦς.

ἀρχι-συν-άγωγος, ὁ (ἀρχε-+συναγωγή) ὁ ἀρχηγός τῆς συναγωγῆς.

ἀρχι-τεκτονέω, μελ. -ήσω· εἶμαι ἀρχιτέκτων οἰκοδομῆς τινος || οἰκοδομῶ, κατασκευάζω || ἐπινῶ, μηχανεῦμαι (λατ. *struere*). Ἐκ τοῦ

ἀρχι-τέκτων, -ονος, ὁ (καὶ λατ. *architecton* παρὰ Πλάτ.) ὁ ἀρχηγός (πρῶτος) τῶν τεκτόνων, «ἀρχιμάστορας», «πρωτομάστορας», ὁ διευθύνων ἔργα, «ἀρχιτέκτων», μηχανικός || γυν. ὁ πρωτοργός, πρωταίτιος, ἐπινοητής.

ἀρχι-τελώνης, -ου, ὁ· ὁ ἀνώτατος τελώνης (τ. ἔ. εἰσπρακτῶρ φόρων), ὁ ἀρχιφορατζής.

ἀρχι-τρίκλινος, ὁ· ὁ συμπουλαρχος, κυρ. ὁ πρῶτος τρίκλινος, ὁ ἀρχων ἢ ὁ πρόεδρος τοῦ συμποσίου ἢ *τρεκλινοῦ*, ὡς ὠνομάζοντο τὰ συμπόσια διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ μετέχοντες αὐτῶν ἤσαν πλαγιασμένοι ἐπὶ κλινοκαθισμάτων τοποθετημένων κατὰ μῆκος τῶν τριῶν πλευρῶν τῆς τραπέζης.

ἀρχός, ὁ· ἀρχηγός, ἀρχων, ἡγεμῶν, κυβερνήτης. [Ἦι ἐτυμ. ἔλ. ἐν τέλει τοῦ ἀρχω]. Ἐκ τοῦ

“ΑΡΧΩ, μελ. ἀρξω· ἀρ. α' ἡφα· πρκ. ἡφα.— Συχνότ. ὡς μέσον ἀρχομαι· μελ. ἀρξομαι· ἀρ. α' ἡρξάμην· πρκ. ἡρξομαι.— Παθητ., μελ. ἀρχθήσομαι· ἀρ. α' ἡρχθην. | ἐπὶ χρόνου, «ἀρχίζω, ἀρχινῶ» || μετὰ γυν., κάμνω ἀρχήν πράγματός τινος: ἀρχεῖν πολέμοιο || μετ' ἀπρφ. ἢ μετχ.: ἀρχομαι οἰκοδομεῖν (-ᾶν)=ἀρχίζω νά οἰκοδομῶ (νά κτίζω) ἢ ψυχῇ ἀρχεῖται ἀπολείπουσα = ἢ ψυχῇ (ἢ ζωῇ) ἀρχίζει νά σθῆναι. 2) ἀρχίζω ἀπὸ τινος (ἢ ἀρχίζω μέ τι): ἀρχομαι Διὸς = ἀρχίζω ἀπὸ τὸν Δία (λατ. *a Jove principium*). 3) μετὰ γυν. πράγμ. καὶ δοτ. προσ.: ἀρχω θεοῖς δαιτὸς = κάμνω προπαρασκευάς διὰ συμπόσιον τῶν θεῶν.— Μέσον, ἐπίσης καὶ ἐπὶ δημοκρατικῆς ἐννοίας (ὡς τὸ ἀπάρχεσθαι): ἀρχομαι μελῶν = ἀρχίζω τὴν δύσιν μετὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος τῶν θυμάτων. 4) μετ' αἰτ., ἀρχεῖν ὁδόν τινι=δεικνύειν εἰς τινα τὸν δρόμον.— Προστ., ἀρχε! = ἀρχισο! — μετχ. ἀρχόμενος=κατ' ἀρχάς.— || Ἐπὶ τοπικῆς σχέσεως ἢ θέσεως, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γυν., κυβερνῶν, εἶμαι ἀρχηγός, διοικῶ.— σπανιῶτ. μετὰ δοτ., ἀνδράσιν ἀρχεῖν = διοικεῖν ἀνδρας.— μετὰ αἰτ. τοῦ ἑσπερ. ἢ συστοιχοῦ ἀντικ., ἀρχω ἀρχήν=ἔχω, χειρίζομαι, ὀξίλωμα. 2) Παθητ. κυβερνῶμαι, ἐξουσιάζομαι, διοικοῦμαι, ἀρχομαι, (ὅσο τινος) οἱ ἀρχόμενοι=οἱ ὑπήκοοι.
 Ἐτυμ.: ἀρχός—ἀρχομαι (ἀρχω, ἀρχή, ἀρχαίος, ἀρχων κλπ.), ἐκ ρ. ἀρχ- : σανσκρ. ρ. arch- : ὄρχ-ᾤ-μι

=εἶμαι ἄξιος, δύναμαι, **arch-an**=ἄξιος, ἰκανός, **argh** ἄ-m=ἀξία, τιμή, **argh-ja-s**=πολύτιμος· συγγ. τῆ **ἀλ-φάνω** (=ἀποκτῶ, βλ. λ. **ἀλφή**)· **ἀρχω**-**δραμος** (ἀ-δ-)· **ἀρ-** (<*ῥ-· **ἀρχω** <***mrgho**=εἶμαι ὁ πρῶτος· κατὰ τινος συγγ. καὶ τὰ: **δρχος**=σειρά (θάνθρων π.χ.), **δρχατος**=περιβολος (μάνδρα). Ἐκ τῆς κυρ. σημ. τοῦ **ἀρχω**=σηκώνομαι ἄνω, κυριαρχῶ, **ἀρχός**=ὁ πρῶτος· ἐχων, **δρχαμος**=ὁ πρῶτος συνάγεται ἢ συγγ. καὶ τῶν λατιν. **rigeo**, **rigidus**, **rigor** (πρβλ. μεσ-γερμ. **rēgen**=ὑψώνωμαι, γερμ. **regen**=δέτω εἰς κίνησιν).

ἄρχων, -**οντος**, ὁ (κυρ. μετ. τοῦ **ἀρχω**) κυβερνήτης, διοικητής, ἀρχηγός, βασιλεύς. 2) οἱ **ἀρχοντες**=οἱ κατ' ἑξοχὴν Ἄρχαι ἐν Ἀθήναις· ἐνθάδε τὸν ἀριθμὸν Ἄρχοντες, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος ἐκαλεῖτο ἐμφαντικῶς ὁ **Ἀρχων** ἢ **Ἀρχων ἐπώνυμος**, ὁ δευτέρος **Βασιλεύς**, ὁ τρίτος **Πολέμαρχος**, καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἔξ **Θεσμοθέται**. (Ἐνίοτε καὶ ἐν τῇ λατιν. **archon**, -**onitis**).

***ἈΡΩ**, τύπος θεωρούμενος ὡς ἀποτελῶν τὴν ρίζαν τοῦ **ἀραρίσκω** (βλ. λ.).

ἄρῳ, μέλ. τοῦ **ἀείρω**· ἐν ψ' **ἄρῳ** εἶναι μέλλ. τοῦ **αἶρω**.

ἄρωγή, ἢ (**ἀρήγῳ**)· βοήθεια, ἐπικουρία, ὑπεράσπισις ἢ **ἄρωγὴ νόσου**=βοήθεια πρὸς καταπολέμησιν ἀσθενείας.

ἄρωγο-ναυτής, **ου**, ὁ (**ἄρωγός+ναυτής**)· ὁ ἄρωγός (βοηθός) τῶν ναυτῶν.

ἄρωγός, ὄν (**ἀρήγῳ**)· ὁ βοηθῶν, ὁ ἐπικουρῶν, προστάτης ἢ εὐμήτης, εὐνοῦς ἢ μετὰ γεν., ὠφέλιμος, χρήσιμος, εἰς τι.— ἢ ὡς ὄσο. ὁ **ἄρωγός**=ὁ βοηθός, ὁ ὑπερασπιστής, προστάτης ἢ συνήγορος ἐνώπιον δικαστηρίου.

***ἈΡΩΜΑ** (A), τό· πᾶσα εὐσομος καὶ ἀρωματικὴ βοτάνη, τό μυρωδικόν. [ἀρεθ. ἐτυμολ.· τινὲς θεωροῦσι: τὸτο συγγ. τῆ **ἀρτύω**, **ἀραρίσκω**].

ἄρωμα (B), τό (**ἀρώω**)· **ἄρουρα**, ἄγρός (σιτοφόρος), λατ. **arum**.

ἄρωματο-φόρος, **ον**· ὁ φέρων (παράγων) ἄρωματα.

ἄρῶμεναι, ἐπ. ἀντὶ **ἀροῦν**, συνηρ. τύπος ἐκ τοῦ **ἀροέμεναι**, ἀπρφ. ἐν. τοῦ **ἀρώω**.

ἄρωραῖος, **δωρ**. ἀντὶ **ἀρουραῖος**.

ἄρῶσιμος· βλ. **ἀρῶσιμος**.

ἄς, **ἄς** ἢ **ἄς**, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ **ἔως**=μέχρι, ἔως.

ἄς, **δωρ**. ἀντὶ **ἤς** (ἐκ τῆς ἀναφ. ἀντων. **ἄς**, **ἤ**, **δ**).

ἄσαι, συνηρ. ἀντὶ **ἄσαι**, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ **ἄάω** (βλ. λ.)=βλάπτω.

ἄσαιμι, Εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ **ἄω**=κορέννυμι.

ἄσακτος, **ον** (α στερ.+**σακτός** τοῦ **σάττω**)· ὁ μὴ καταπατηθεὶς, ἀπάτητος.

ἄ-σάλλομιnios, **ον** (α στερ.+**Σαλαμίς**)· ὁ μὴ πλεύσας (μὴ ζήσας) εἰς Σαλαμίνα, ὁ μὴ παρευρεθεὶς εἰς τὴν Σαλαμίνα ἢ ὁ μὴ πραγματικός (γνήσιος) θαλασσινός.

ἄ-σάλευτος, **ον** (α στερ.+**σαλευτός**)· ἀκίνητος, ἀκλόνητος, γαλήνιος.

ἄ-σάλος, **ον**=**ἀσάλευτος** (βλ. λ.).

ἄσαμεν, α' πληθ. ἀορ. α' τοῦ **ἄω**=κοιμῶμαι.

ἄσάμινθος, ἢ· λουτήρ, λεκάνη, οὐκίφη [ἀρεθ. ἐτυμολ.· πάντως τὸ σύμπλεγμα -**νθ**- τοπικῶν τιῶν ὀνομάτων θεωρεῖται μὴ Ἑλληνικόν: **Τίρυνθ-ος** (γεν. τοῦ **Τίρυνθ**), **Κόρινθος**, **Ὀλινθος**, **Σάμινθος**].

Ἄσανῶ, **Ἀσάνας**, **Ἀσανάτος**, λακων. ἀντὶ **Ἀθήνη**, **Ἀθῆναι**, **Ἀθηναῖος**.

ἄ-σάνδαλος, **ον** (α στερ.+**σάνδαλον**)· ὁ ἄνευ σανδαλίων, ἀνυπόδητος.

ἄ-σαντος, **ον** (α στερ.+**σαίνω**)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταπρωθῆ, ἀνήμερος, ἀγριος, σκληρός, τραχὺς ἢ σκυθρωπός, στυφνός·

ἄ-σαπής, **ἔς** (α στερ.+**σάπωμα**)· ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς σαπῖν, ὁ μὴ σαπόμενος.

ἄ-σαρκος, **ον** (α στερ.+**σάρξ**)· ὁ ἄνευ σαρκῶν, ὀλιγόσαρκος, λιπόσαρκος, ἰσχνός.

ἄσασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἄω** (βλ. λ.)· κορέννυμι.

ἄσατο, συνηρ. ἀντὶ **ἄσατο**, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἄάω** (βλ. λ.)· βλάπτω,

ἄ-σάφεια, ἢ· ἔλλειψις σαφηνείας. Ἐκ τοῦ **ἄ-σάφης**, **ἔς** (α στερ.+**σαφής**)· ὁ μὴ σαφής, **δυσδιάκριτος**, ἀμυδρός, σκοτεινός, ἀβέβαιος. Ἐπίρ.-**φῶς**=μὴ σαφῶς, οὐχὶ καθαρὰ.

ἄσάω, μέλ. -**ἦσω** (**ἄση**)· ἄδηφαγῶν, παρατρέφω, παραχορταίνω.— Παθητ., **ἄσάομαι**, μετὰ παθ. ἀορ. α' **ἄσηθη** καὶ μέσ. **ἄσάμην**· αἰσθάνομαι ἀηδῖαν ἢ ναυτίαν (τάσιν πρὸς ἔμετον ἐκ τῆς πολυφαγίας), οἰκαλινομαί τι.

ἄ-σβεστος, **ον** (καὶ -**η**, -**ον**) (α στερ.+**σβεστός**)· ὁ μὴ σβεσθεὶς, μὴ σθενύμενος, πού δὲν πρέπει νὰ σβεσθῆ ἢ ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος «ἀσθητος».— ἢ ὡς ὄσο. **ἄσβητος** (ἐνν. **τίτανος**, ἢ· ὁ μὴ σβεσθεῖς εἰς τὸ ὕδωρ τίτανος, κοινῶς «ἀσβέστης»). 2) ὄρυκτὸν μὴ ἐπηρεαζόμενον ὑπὸ τοῦ πυρός (λατ. **asbestus**).

***ΑΣΒΟΛΟΣ**, ἢ, σπαν. ὁ, ὡς. **ἄσβόλη**, ἢ· κοιν. «καπνιά».

ἄσβωλος (<λατ. **ad**+**βόλος** (πρβλ. **βάλλω**) ὡς πρὸς τὴν β. **ad** πρβλ. λατ. **assus** (=ψημένος) <***ad-los**· συγγ. ὡς. τῆ γοθ. **azgo**=τέφρα, παλ. γερμ. **asca**=τέφρα, ἰωσ. καὶ λατ. **areo**=εἶμαι ξηρός (-**r**-(-**s**-), **σανακρ. āsah**=τέφρα, **ásitah**=μέλας, καὶ ἔλλ. **ἄζω** (βλ. λ. **ἄζα**).

ἄσε ἀντὶ **ἄσσε**, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ **ἄάω**=βλάπτω.

ἄ-σέβεια, ἢ (**ἀσεβής**)· ἔλλειψις εὐσεβείας, σεβασμοῦ (πρὸς τὸ θεῖον), ἀνευλάβεια, «ἀσεβεία».

ἄ-σεβέω, μέλ. -**ἦσω** (**ἀσεβής**)· φέρομαι ἀσεβῶς (ἀνευλαβῶς), ἁμαρτάνω περὶ τὰ θεῖα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἄ-σέβημα**, -**ατος**, τό· ἀσεβῆς πράξις, ἱεροσυλία ἢ ἀμάρτημα.

ἄ-σεβής, **ἔς** (α στερ.+**σέβω**)· ὁ μὴ εὐσεβής, μὴ σεβόμενος τοὺς θεοὺς, ἄθεος, βέβηλος, ἀνίερος, ἱερόσυλος.

ἄσειν, μέλ. ἀπρφ. τοῦ **ἄω**=κορέννυμι [ἄ].

ἄ-σείρωτος, **ον** (α στερ.+**σειρόω**)· ὁ ἐπὶ ὀχήματος συρρομένου ὑπὸ τῶν δύο ζυγίων μόνον ἵππων, ἄνευ τῶν δύο ἄλλων, τῶν καλούμενων **σειραφόρων**, οἵτινες προσδεθόντο διὰ λωρίων πλησίον τῶν δύο ζυγίων.

ἄ-σελάστος, **ον** (α στερ.+**σέλας**)· ὁ μὴ φωτιζόμενος.

ἄ-σελγαίνω, μέλ. -**ἄνω**· παθ. πρξ. **ἠσέλγημαι** (**ἀσελήγης**)· φέρομαι ἀσελγῶς, ἀκολάστως ἢ εἶμαι ἀσελήγης, ἀκόλαστος.

ἄ-σελγεία, ἢ (**ἀσελήγης**)· παραλοισία, ἀκολασία.

ἄ-σελήγης, **ἔς** (α στερ.+**σέλω**)· ἀκόλαστος, ἄσωτος, αἰσχρὸς, κτηνώδης. Ἐπίρ. -**γῶς**=ὑπερβολικῶς, «ἀδιάντροπα». [ἀρεθ. ἐτυμολ.].

ἄ-σελήνης, **ον** (α στερ.+**σελήνη**)· ἄνευ σελήνης, ἀφ' ἑγγαρος, σκοτεινός.

ἄ-σεμνος, **ον** (α στερ.+**σεμνός**)· ὁ μὴ σεμνός ἢ ἀπρηπής, ἀνελευθερός ἢ αἰσχρὸς.

ἄ-σεπτέω=**ἄσεβέω**=ἐνεργῶ, φέρομαι, ἀσεμνῶς (ἀσεβῶς). Ἐκ τοῦ

ἄ-σεπτος, **ον** (α στερ.+**σέβω**)· ὁ μὴ σεβάσιμος, ἀσεβής, ἀνίερος.

ἄσεσθε, β' πληθ. μεσ. μέλ. τοῦ **ἄω**=κορέννυμι.

ἄσεῦμαι, **δωρ**. ἀντὶ **ἀείσομαι**, ἀττ. **ἄσομαι**, μέλ. τοῦ **ἄείδω**.

ἄση, ἢ (**ἄω**=χορταίνω)· κόρος, ἀηδία, βδελυγμός.

2) γενικῶς, ὀδύνη (ψυχικὴ), ἄλγος ἢ ἀμηχανία.

ἄσηθῆς, **ἄσηθήναι**, ὑποτ. καὶ ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **ἄσάω**.

ἄ-σήμαντος, -**ον** (α στερ.+**σημαίνω**)· ὁ ἄνευ ἀρχηγού, ὀδέσποτος ἢ ἀφύλοκτος, ἀφρόντιστος.— ἢ ἀσφράγιος, ἀσημάδευτος.

ἄ-σημος, **ον** (α στερ.+**σήμα**)· ὁ ἄνευ σημείου («σημαδίου») ἢ **ἄσημος χρυσός**=χρυσὸς ἀκοπας, μὴ τυπωμένος εἰς νομίσματα· **ἄσημα δπλα**=δπλα μὴ φερόντα ἐρβλημα (σημα).— ἢ ἐπὶ θυσιαῶν κλπ., ὁ μὴ παρέχων σημεῖόν τι; σκοτεινός, ἀκατάληπτος.— ἢ ὁ μὴ καταλείπων σημεῖον (ἴχνος) τι, **δυσδιάκριτος**, ἀπαράτητος, μὴ ἀκουόμενος (ἢ μὴ ἀκουσθεὶς) ἢ ἐπὶ ἤχων, ἄναρδρος (ἀκατάληπτος). 2) ἐπὶ πρῶσῶν καὶ θέσων, ἄγνωστος, ἀφανής, ἀσημαντός, μικρός.

ἄ-σημῶς, **ον**, γεν. -**ωνος**=**ἄσημος** (βλ. βλ.).

ἀσθένεια, ἡ (ἀσθενής): ἑλλειψίς ἰσχύος (δυναμείας), ἀδυναμία, καχεξία. 2) νόσος, «ἀσθένεια» ὡς καὶ νῦν.

ἀσθενέω, μελ. -ήσω (ἀσθενής): εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενικός, καχεκτικός.

ἀσθένημα, -ατος, τὸ (ἀσθενέω): ἀδυναμία, ἀσθενική κατάστασις.

ἀσθενής, ἐς (α στερ.+σθένης): ὁ ἀνευ οσθένους (δυναμείας), ἀδύνατος || ἀσθενικός, καχεκτικός. 2) ἐπὶ περιουσίας, πτωχός || οἱ ἀσθενέστεροι=οἱ ἀδυνατώτεροι, τ. ἔ. οἱ ἄποροι, οἱ πένητες. 3) ὀρηκός, ἀσήμαντος, ἀνάξιος λόγου (ἐπὶ ποταμῶν, μικρός).

ἀσθενώω, μελ. -ώσω (ἀσθενής): καθιστῶ τι ἀδυνά, ἀνίσχυρον.

ἀσθενός, ἐπίρ. τοῦ ἀσθενής: ἀνευ ἰσχύος, ἀδύνατος, ἐλαφρῶς, ὀλιγον.

ἀσθμα, -ατος, τὸ (ἀσθ, ἀσθ=φυσῶ): δύσκολος ἀναπνοή, δύσπνοια, «λαχάνισμα», «ἀσθμα». — || γεν., πνοή, ἀναπνοή.

Ἔτυμ.: ἀσθμα (*ἀφσ-θμα κατ' ἄλλους <*ἀνοσθμα (πρὸ βλ. ἀνεμος, λατ. (h)alo(=φυσῶ) <*ansio, anhele=πνευστιῶ <*an-ansio).

ἀσθμαίνω (ἀσθμα): δύσκολως ἀναπνέω, «λαχάνισμα», πνευστιῶ, ἔχω δύσπνοιαν.

Ἀσι-ἀρχος, -ου, ὁ (*Ἀσία+ἀρχω): ὁ ἄρχων τῆς Ἀσίας || ὁ ἀνώτατος θρησκευτικός λειτουργός ἐν Ἀσίᾳ, ὡς ἀρχαίᾳ τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ἀσιός, -άδος, ἡ (*Ἀσία), θηλ. ἐπίθ. Ἀσιατική ἢ Ἀσιᾶς (μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ οὐα. *μισθάρια*)=ἡ λύρα, ὡς ἀβ-τη διεργυμίσθη ἐν Ἀσίᾳ.

Ἀσιᾶτο-γενής, ἐς (*Ἀσία+γένος): ὁ Ἀσιατικῆς καταγωγῆς.

ἀσίδηρος, ον (α στερ.+σίδηρος): ὁ μὴ κατεσκευασμένος ἐκ σιδήρου. 2) ὁ μὴ ἔχων σίδηρον (τ. ἔ. ξίφος).

ἀσινής, ἐς (α στερ.+σίνωμα): ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ὑποστὰς θλάθην, σώος καὶ ἀβλαβής || ἐπὶ πραγμ., τὸ μὴ ὑποστὰς θλάθην, σώων.— || ἐνεργ., ὁ μὴ θλάπτων, μὴ θλαβερός, οὐδὲν κακὸν προξενῶν || ἀθῶος. 2) ὁ προφυλάσσων ἀπὸ θλάθην. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀσινύς, ἐπίρ.: ἀθῶος) ὑπερθ. ἀσινέστατα.

ἄσιος, α, ον (ἄσις): πλήρης ἰλύος (πηλοῦ), «λασπώδης».

ἄσις, -εως, ἡ: ἰλύς, πηλός, «λάσπη».

ἀσίτευ, μελ. -ήσω (ἄσιτος): εἶμαι ἄσιτος (ἀνευ σίτου, τ. ἔ. ἀνευ τροφῆς), νηστεύω.

ἀσίτια, ἡ: ἑλλειψίς τροφῆς, νηστεία. *Ἐκ τοῦ

ἀσίτης, ον (α στερ.+σίτης): ὁ ἀνευ σίτου (τροφῆς), νηστis.

ἀσκάβδος, ἡ ἀσκαλιβότης, -ου, ὁ: εἶδος σαύρας.

ἀσκαλίος, ον (α στερ.+σκάλλω): ἄσκαπτος, ἀσκαλιός, ὁ μὴ σκαλιοθεῖς, μὴ βοτανολογηθεῖς.

ἀσκάνης, -ου, ἡ «παλιοκρέββατο». — || φέρετρον, νεκροκρέββατον.

ἀσκαρδάμυκτι καὶ -κτι, ἐπίρ. τοῦ ἀσκαρδάμυκτος: χωρὶς νά ἀνοικοκλείσῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνευκτῶς.

ἀσκαρδάμυκτος, ον (α στερ.+σκαρδαμύσσω): ὁ μὴ σκαρδαμύσσει (τ. ἔ. μὴ κινῶν τὰ βλέφαρα), ὁ θλέπων ἀνευκτῶς (μὲ σταθερὸν βλέμμα, ἐνίστε καὶ ἀναιδές.— || ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐν ριπῇ ὀφθαλμ.μ.ῦ, ἐν ἀκαρεῖ.

ἀσκαλής, ἐς (α εὐφρων.+σκέλος τοῦ σκέλλω): ὁ ἀγαν κατεσκαλῆς, κατασκαλετῶμενος, καταβλημένος. 2) οὐδ. ἀσκαλές, ὡς ἐπίρ., ὡς. ἀσκαλέως = ἐπιμόνως, μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, πειρομόνως.

Ἔτυμ.: συνθῆ. ἐκ τοῦ ἀ-ἐπιτατ.+σκέλος=ξηρασία, ἐξάντλησις (πρὸ βλ. σκέλλω=ἀποξηραίνωμαι, ἀποσκελετώνομαι). Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἐκ τινος β. τοῦ σκολιός = στρεβλωμένος, ὅπότε ἀσκαλής=ἀκλόνητος, ὁμετάπειστος.

ἀσκέπαρνος, ον (α στερ.+σκέπαρνον): ἀσκεπάρνιος (μὴ πελεκηθεῖς διὰ σκεπάρνου), ἀπελέκητος.

ἀσκέπτος, ον (α στερ.+σκέπωμαι, μελ. τοῦ ἀσκέπω): ἀπεριοκέπτος, «ἀσφαλτοκλίμακτος». — ἐπίρ. -τας=ἀπεριοκέπτως.— || ἀνεξέταστος. ἀπαρητήρητος.

ἀσκευής, ἐς=ἀσκευος (δ βλ.).

ἀσκευος, ον (α στερ.+σκευή): ὁ ἀνευ σκευῶν, ὁ μὴ ἐφωδιασμένος μετ' ἐπιπλοῦς: μετὰ γεν.: ἀσκευος ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ=ἀνευ ὀπλων καὶ στρατοῦ.

ἀσκευώρητος, ον: ὁ μὴ ὀλοσχερῶς ἐρευνηθεῖς, ἀνερευήντος.

Ἄσκη'Ω, μελ. -ήσω πρὸς ἡσκηκα, καθ. ἡσκηκα: ἐπέξεργάζομαι τι μετὰ πολλῆς φροντίδος (ἐπιμελῶς, τεχνικῶς) || διαμορφῶ, διαπλάττω || ἐνδύω ἐπιμελῶς, κοσμῶ, στολιζῶ || ὡς. 2) τιμῶ θεοτήτᾳ τινα (λατ. colere). — || Παρ' Ἀττ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐξασκῶ, ἐκγυμνάζω, (λατ. exercere), λεγόμενον τῶσον ἐπὶ προσ. (ἀσκῶ τὸ σῶμα = γυμνάζω τὸ σῶμα μου), δσον καὶ ἐπὶ πραγμ. (ἀσκῶ τέχνην = μετέρχομαι, καταγίνομαι εἰς, τέχνην τινά). 2) μετ' ἀπρρ.: ἀσκῶ τοιαύτη μένειν=προσπαθῶ, μελετῶ, ἐπιδιώκω, νά παραμένω τοιαύτη. 3) ἀπολλ., ἐξασκῶ, μετέρχομαι || γυμνάζω.

Ἔτυμ.: ἀμφιβ. ἔτυμολ. παρ' Ὀμ. ἀσκήσας = ἐπαγρυπνήσας ἐπιμελῶς, ἐξ ἧς ἐνν. τινὲς συνήγαγον ἀσκέω (<ἀσκέω <*ἀν-σκέω (λατ. *nks-kos=δς ἐπιτηραῖ, ἐπαγρυπνεῖ, ἐπιμελῶς (πρὸ βλ. ἀνακῶς=ἐπιμελῶς, βλ. κοῦω)

ἀσκηθής, ἐς (ἀσθε. ἔτυμολ.): ὁ μὴ ὑποστὰς θλάθην τινά, ἀβλαβής καὶ σώος, ἀκέραιος.

Ἔτυμ.: ἰσως ἐκ τοῦ α στερ. καὶ τινος β. ἔξως ἐνυπαρχούσης ἐν τῷ ἀγγλ. skathe, γερμ. Schaden=θλάθην πρὸ βλ. γοθ. ska þjan=θλάπτω, ska þis, πελ. γερμ. scado, ἰρλ. scathaim=κόλοπυρον, ἀκρωτηριάζω.

ἀσκημα, -ατος, τὸ (ἀσκέω): τὸ εἰς ὁ ἀσκεῖται τις, ἀσκησις, γύμνασμα

ἀσκηνος, ον (α στερ.+σκηνή): ὁ ἀνευ σκηνῆς, ὁ μὴ ὑπὸ σκηνῆν, ὑπαίθριος.

ἀσκησις, -εως (ἀσκέω): ἐξάσκησις, «ἀσκησις», ἐκγύμνασις || ἀσκησις τινος=ἐξάσκησις εἰς τι.— || ἐπάγγελμα, ἐπιτήδευμα, τέχνη (λατ. ars).

ἀσκητέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἀσκέω: δς πρέπει νά ἐξασκηθῆ, ὄν πρέπει νά ἀσκήσῃ τις.

ἀσκητής, -οῦ, ὁ (ἀσκέω): ὁ ἐξασκῶν πᾶν εἶδος ἐπαγγέλματος, ὁ καταγινόμενος μετ' ὀτιδήποτε (ἀντιθ. τῷ ἰδιώτῃς) || ἀθλητής. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀσκητικός, ἡ, ὄν: ἐργατικός, φιλομῶς, ἀθλητικός.

ἀσκητός, ἡ, ὄν (ἀσκέω): ἐπιμελῶς κατεργασμένος, τεχνικῶς κατεσκευασμένος. 2) ἐξήσκημένος εἰς τι. 3) ὁ δυνάμενος νά ἀποκτηθῆ (νά ἐπιτευχθῆ) δι' ἀσκήσεως (ὡς ἀντιθ. πρὸς τὸ διδακτός).

ἀσκιος, α, ον (α στερ.+σκιᾶ): ὁ ἀνευ σκιᾶς.

ἀσκίπων, -ονος, ὁ, ἡ (α στερ.+σκιῶν): ὁ ἀνευ σκιῶνος, δηλ. βακτηρίας.

Ἀσκλησιεῖον, τό: ὁ ναός τοῦ Ἀσκληπιοῦ. *Ἐκ τοῦ

Ἀσκληπιός, ὁ: ὁ Ἀσκληπιός (λατ. Aesculapius) || παρ' Ὀμήρῳ, Θεσσαλός ἡγεμῶν, περίφημος ὡς ἰατρός || μετέπειτα προστάτης Θεός τῆς ἱατρικῆς, υἱός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κωρινθίδος.

ἀσσκοπος, ον (α στερ.+σκοπέω): ἐνεργ. ὁ μὴ σκοπῶν, μὴ βλέπων || ἀσύνετος, ἀστόχαστος || ὁ μὴ σκεπτόμενος περὶ τινος (μετὰ γεν. ἀσκ-τινος). — || Παθητ., ἀόρατος, ἀδέατος. 2) ὄν δέν δύναται τις νά ἴδῃ, ἀσαφής, σκοτεινός || ἀπίστευτος, ἀπίθανος.

Ἄσκη'Σ, ὁ: δερματίνος σάκκος, «ἀσκή». «εἰστούλουμι». 2) γεν., δέρμα (προβιά) ζῶου.— παροιμία: ἀσκὸν δέρω τινά = ἐκδέρω (κακοποιῶ) τινά ζῶοντᾳ ἀσκός δεδάρθαι = νά «γδορῶ» κανεὶς ζῶν (ἐν ζῶῳ).

Ἔτυμ.: ἀβελ. ἔτυμολ. κατὰ τινὰς ἀσκήος=μέρος τεχνικῆς ἐργασίας καὶ συσχετίζεται ὡς ὁμορρῖζον τοῦ β. ἀσκέω κατ' ἄλλους ἀσκήος <*πρσκήος, πρὸ βλ. *μέσος κώδιον, δέρμα» (Ἡσύχ.) ὡς συγγ. τῷ μᾶσθλη, μᾶσθλημα=ξερματίνου λουρί.

ἀσκόλια, τὰ (ἀσκήος): ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν ἀγροτικῶν Διονυσίων, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐχόρευον ἐπάνω εἰς ἀσκή (τουλούμια κρασιοῦ) [*ἀσκη[σ]αλιαῖ ἀλλομαῖ]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀσκολιάζω, μελ. -σω: χορεύω ὅπως καὶ κατὰ τὰ Ἀσκόλια (βλ. λ.).

ἀσκωμα, -ατος, τὸ (ἀσκήος): δερματίνου περιτύλιγμα τοῦ σκαλμοῦ πρὸς εὐκόλον περιαιτροφῆν καὶ κίνησιν τῆς κώπης.

ἴσσημα, τό (ἴσση) «τραγουδί», ἴσσημα.

ῥηματο-κάμπτης, -ου, ὁ (ῥημα+κάμπτω)· ὁ κάμπτων τὰ ῥήματα, ὁ τραγουδῶν με ῥασκίσματα τῆς φωνῆς.

ἄσμενίζω (ἄσμενος)· δέχομαι τι εὐχαρίστως, εἶμαι εὐχαριστημένος με τι.

ἄσμενος, η, ον, ὅσκι ἀντὶ ἡσμένος (μτχ. παθ. πρχ. τοῦ ἡδομαι)· λίαν εὐχαριστημένος, εὐτυχής, χαίρων || συγχ. κατὰ δοτ.: ἄσμένω μοι ἂν εἴη = θά ἦτο δι' ἐμέ λίαν εὐχάριστον (θὰ ἦμην πολὺ εὐτυχής δι' αὐτό).— Συγκρ. ἄσμενώτερος, -ότερος καὶ -αίτερος. Ἐπίρ. -ως=εὐχαρίστως, μετὰ χορᾶς, προθύμως.

ἔσμι κυρ. εἶναι μτχ. μέσ. ἀορ. (<*Fad-σμενος (πρβλ. ὄριστ. γ' ἐν ἡσάτο) ἐκ β. svad- (περὶ τῆς βλ. ἐν λ. ἀνάτω, ἡδύς)· τινὲς φρονοῦσιν ὅτι δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ ἄσμενος ἢ σημ. χαροῦμενος πάντοτε (π. χ. <φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτω ἴλ. XX 360) δι' αὐτοῦς ἄσμενος (<*yas-menos (πρβλ. γοθθ. nasjan=διασώζειν, gansan =εἶμαι οἰσωσμένος, ἕλλ. νέομαι <νέσομαι, νίσομαι <*νιν-σομαι) ὅθω βασική σημασία τοῦ ἄσμενος = διασώσωμένος, ὦν ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπό..., ἐντεῦθεν δὲ εἰς τινὰς περιπτώσεις «χαροῦμενος», ἐκτός ἐὰν τὸ ἄσμενος ἀντικαταστήσῃ τὸ ἄσμενος (συγγ. τῷ ἀνάτω).
ἄ-σβλοικός, ον· ὁ ἄνευ σολοικισμῶν || μτφρ. ἐπὶ κρέατος, ἀγνόν, μὴ κεκαρυκευμένον.

ῥσομαι, συγγρ. ἀντὶ ἀείσομαι, μελ. τοῦ ῥδο=τραγουδῶ.

ἄ-σοφός, ον (α στερ.+σοφός)· ὁ μὴ σοφός, μωρός, ἡλίθιος.

ἄσπι'ζομαι, μελ. -άσομαι, ἀποθ. ὑποδέχομαι εὐγενῶς, φιλοφρόνως, τὸν «καλωσορίζω», χαίρειζω (λατ. salutare) || ὡς. χαίρειζω τινά ἀπαχαιρετώντας τον. 2) ἐναγκαλιζομαι, περιπτύσσομαι, φιλῶ («ἀσπάζομαι»), θωπεύω, «χαϊδεύω». 3) προσκολλῶμαι εἰς τινά, τὸν παρακολουθεῶ μετὰ ζήλου (ὡς ὁ μαθητὴς τὸν διδάσκαλον). 4) ἄσπάζομαι ἐπι...=εἶμαι εὐτυχής διότι...

ἄ-σπαίρω, ἰων. πρτ. ἀσπαίρειον (α εὐφων.+σπαίρω)· ἀσπραίνω, πνευστίζω, «λαχανιάζω», «σπαρταρῶ», «σπαράζω» || ἀγωνίζομαι οἰσμουδικῶς.

ἔσμι: <α-προθσμ. + σπαίρω ἐκ β. σπαρ- (πρβλ. σανσκρ. sphar, sphur-ā-mi=τρέμω, σφοδάζω, sphur-as=τρέμω)· κατ' ἄλλους (<ἀν=(ἀνάν)+σπαίρω.

ἄσπάλδος, ὁ· εὐώδης θάμνος ἀκανθώδης, «ἀσπαλόδρος».

ἄσπαραγός, ἄττ. ἀσπάραγος (β βλ.), ὁ «σπαράγγι» (λατ. asparagus).

ἄ-σπαρτός, ον (α στερ.+σπαίρω)· ἐπὶ γῆς, ὁ μὴ σπαρεῖς, ἀκαλλίεργος || ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ σπαρεῖς ἀλλὰ ὀλοσθησῶς ἀφ' ἑαυτοῦ («ἄγριος»).

ἄσπασίος, α, ον (καὶ -ος, -ον) (ἄσπάζομαι)· εὐπρόδεκτος, εὐχάριστος, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός.— || λίαν εὐχαριστημένος, πλήρης χαρᾶς, εὐτυχής. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἄσπασίως, ἐπίρ. προθύμως, εὐχαρίστως.

ἄσπασμα, -ατος, τὸ (ἄσπάζομαι)· τὸ «καλωσόρισμα», χαιρετισμός, ὑποδοχή || κατὰ πλθ., ἐναγκαλισμὸς, περιπτύξεις, φιλήματα.

ἄσπασμός, ὁ (ἄσπάζομαι)· ἐναγκαλισμὸς || στοργή, συμπάθεια.

ἄσπαστός, ἡ, ὄν=ἄσπασίος (β βλ.).

ἄ-σπεισιτός, ον (α στερ.+σπένδομαι)· ὄν δι' οὐδεμιᾶς σπονδῆς (θυσίας) δύναται τις νά καταπραυνη, ἀσπονδός, ἀμελιτικός, ἀδιάλλακτος, ἀνεξιλέωτος.

ἄ-σπέρμος, ον (α στερ.+σπέρμα)· ὁ ἄνευ σπέρματος, ὁ ἄνευ σπορᾶς, τ.ἄ. ὁ ἄνευ ἀπογόνου, ἀκλήρος.

ἄ-σπερχές, ἐπίρ. (α εὐφων.+σπέρχω)· ἐσπευσμένος, θυσιαστικός, ἀκαταπαύσιτος. (Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ α ἐπίτ.+σπέρχομαι, εἶμαι δούδουμος, ὄργιλος).

ἄ-σπετος, ον (α στερ.+εἰπεῖν)· ἀφατος, ὄρητος, ἀνεκφάριστος, ἀπεριγράψιμος μέγας || ὄδ. ἄσπειτον ὡς ἐπίρ.=ἀπεριγράπτω.—ἀλλ' ὁμοίως, φωνῆ ἄσπετος=φωνῆ ἄναρδρος (ἀσπής καὶ δυοδιάρκτος).

ἔσμι· ἄσπειτος (<α στερ.+σπεν-, σπν- ἡτις β. ἐνυπάρχει ἐν τοῖς ὄρησι. ἐνυπάρχει (<*ἐνυπάρχει), λατιν. inquam (<*insquam ἢ *in(u)squam), insequo = λέγε κλπ. Ἐν τῇ ἐνν. τοῦ ἐστέι-

ρευτος, ἀνεξάντλητος» πρβλ. σανσκρ. āsakrah = ὁ μὴ σταματῶν.

ἄσπιδ-απο-βλής, -ήτος, ὁ (ἄσπις+ἀποβάλλω)· ὁ ἀποβάλλων τὴν ἄσπιδα, ὁ ρίψασπις, δειλός.

ἄσπιδ-στρόφος, ον (ἄσπις+στρέφω)· ὁ στρέφων, πάλλων, τὴν ἄσπιδα.

ἄσπιδ-φόρος, ον (ἄσπις+φέρω)· ὁ φέρων ἄσπιδα, «ἄσπιδοφόρος» || ὡς ὄσα., ἄσπιδοφόρος, πολεμιστής.

ἄσπιδιον, τὸ (ἄσπις)· μικρὰ ἄσπις.

ἄσπιδιώτης, ὁ (ἄσπις)· ἄσπιδοφόρος, πολεμιστής.

ἄσπιδό-δουπος, ον (ἄσπις+δοῦπος)· ὁ διὰ τῶν ἄσπιδων ποῖων δούπων.

ἄσπιδ-πηγεῖον, τό· τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἄσπιδοπηγοῦ (γεν. τοῦ ὀλοπηγοῦ). Ἐκ τοῦ

ἄσπιδ-πηγῆς, ὁ (ἄσπις+πήγνυμι)· ὁ πηγνύων (κάτασκευάζων) ἄσπιδας.

ἄσπιδ-οὔχος, ὁ (ἄσπις+ἔχω)· ὁ ἔχων (φέρων) ἄσπιδα.

ἄσπιδ-φέρμων, ον, γεν. -ονος (ἄσπις+φέρω)· ὁ τραφεῖς ἐν τῇ ἄσπιδι, ἡ τρεφόμενος διὰ τῆς ἄσπιδος, πολεμιστής, πολεμικός.

ἄσπί-λος, ον (α στερ.+σπίλος)· ὁ μὴ ἔχων-σπίλον, τ. ἔ. κηλίδα, ἀσπίλωτος, ἀκηλίδωτος, ἀμόλυντος, ἀγνός, ἀμωμος.

ἄσπι'ς, -ίδος, ἡ· κυκλοτερῆς ἄσπις (λατ. clipeus), κατεσκευασμένη ἐκ δέρματος ὄδου, ἐπικεκλυμμένου διὰ μεταλλῶν πλακῶν, μετὰ ὀφθαλοῦ ἐν τῷ μέσῳ καὶ θυσαίνων κατὰ τὴν περιφέρειαν || ἄλλη ἡτο ἡ μακρὰ ἐπιμήκης ἄσπις, ἡτις ἡτο ὄπλον φερόμενον ὑπὸ τῶν ὀπλιτῶν (λατ. scutum). 2) Ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἐχρησιμοποιεῖται πρὸς δήλωσιν ἀριθμοῦ ὀπλιτῶν: ὀκτακιοχίλι ἄσπις=ὀκτακιοχίλιο ὀπλιτα || τάττομαι ἐπ' ἄσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι = τάσομαι (ἡ τάσω τοὺς ὀπλιτα) εἰς βάθος εἴκοσι καὶ πέντε ἀνδρῶν || ἐπ' ἄσπίδα—παρ' ἄσπίδα=πρὸς τὰ ἀριστερά (διότι ἡ ἄσπις ἐφέρετο ὑπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἐπὶ ὄδου = πρὸς τὰ δεξιὰ.— || ἔϊδος ὄφως, «ἄσπίδα» [σκοτεινῆς προελεύσεως. Ἐπὶ τινων συσχετίζεται πρὸς τὸ αἰγίς=ἄσπις (βλ. λ.)].

ἄσπιστήρ, -ῆρος, ὁ, καὶ ἄσπιστής (ἄσπις)· ὁ ὠπλιμένος δι' ἄσπίδος, πολεμιστὴς || ὡς. ἄσπιστῶρ ὡς ἐπιθ.: κλόνοι ἄσπιστῶρες=πάταγος ἐκ τῆς συγκρούσεως ἄσπιδοφόρων μαχητῶν.

ἄ-σπλαγχνός, ον (α στερ.+σπλάγχα)· ὁ στερούμενος σπλάγχων || μτφρ. ἄκαρδος, δειλός, ἀνάνδρος || ἀνηλεής, «ἀσπλαγχνός».

ἄ-σπονδεῖ, ἐπίρ. τὸ ἄσπονδος (β βλ.)· ἄνευ σπονδῶν, ἄνευ ἀνακωχῆς, ἀδιαλλακτικός. Ἐκ τοῦ

ἄ-σπονδος, ον (α στερ.+σπονδή)· ὁ ἄνευ σπονδῆς, εἰς ὃν δὲν προσεφέρθησαν σπονδαί.— || ὁ ἄνευ κανονικῆς ἀνακωχῆς (ἡ ὄποια ἐπεκυροῦτο διὰ σπονδῶν) || τὸ ἄσπονδον=τὸ νά διατελῆ τις ἄνευ συνθήκης ἢ συμβάσεως μετ' ἄλλων, οὐδετερότης.— || ὁ μὴ δεχόμενος ἀνακωχῆν, ἀδιάλλακτος, θανόσιμος, «ἄσπονδος».

ἄ-σπορός, ον (α στερ.+σπόρος)=ἄσπαρτος (β βλ.).

ἄ-σπουδαίος, ον (α στερ.+σπουδάζω)· ὁ μὴ ἐπιδικώμενος μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς.— || ἀνάξιος σπουδῆς καὶ ζήλου, ὃν δὲν πρέπει (δὲν ἀξίζει) νά ἐπιδιώκη τις μετὰ ζήλου.

ἄ-σπουδεῖ καὶ ἄ-σπουδῆ, ἐπίρ. (α στερ.+σπονδή)· ἄνευ ζήλου καὶ κακοπαθείας, ἄνευ πόνου καὶ μόχθου || χωρὶς ἀγῶνα, ἀγενῶς, αἰσχροῦς.

ἄσσα, ἄττ. ἄττα, ἰων. ἀντὶ ἄττα, ὄδ. πλθ. τοῦ ὄσσις (β βλ.) [δτ' ἐτυμολ. βλ. ἄσσα].

ἄσσα, ἄττ. ἄττα, ἰων. ἀντὶ τινά (βλ. ὄρ. τες).

ἔσμι· ἄσσα, ἄττ. ἄττα (= τινά) προήλθεν ἐξ ἐσφαλμένου χωρισμοῦ τῶν λέξεων ὄποια ὄσα (<*εja), καὶ ὄμικρά ττα, εἰς: ὄποτ' ἄσσα—ὄμικρ' ἄττα. Τὰ ἀντιστοιχία τούτων ἀναφορ. ἄσσα, ἄττα (<*ἄ-tja (πρβλ. Μεγαρ. ὄα=ἄ<*εja).

ἄσσάριον, ὄποκορ. τοῦ λατ. as· πολὺ μικρὸν νόμισμα (βίλεπτον, τὸ ἀρχ. ἡμιάβολον, τὸ τέταρτον τοῦ δηναρίου).

=ἄσσον, ἐπίρ. συγγρ. τοῦ ἄσμι· ἐγγύτερον || ἐνίοτε

μετὰ γεν. ἄσσον ἐμείο = ἐγγύτερον πρὸς με.— ὡς. καὶ ἄσσοτέρω, ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη τὸ συγκρ. ἐπίθ. ἄσσοτέρως, ὑπερθ. ἄσσοτάτος (ἀπὲρ. ὑπερθ. ἄσσοτάτω).

ἔσσου, ἀττ. συννηρ. ἀντὶ *λίσσω*.

ἀ-στάγης, ἐς· ὁ μὴ στάζων ἢ ἐπὶ σταγύων, ὁ μὴ στάζων ἀλλὰ βρέων. Βλ. *ἀστακτος*.

ἀ-στάδης, ἐς (α στερ.+*στάμα*)· ὁ μὴ σταθερός, ἀστατος, ἀθέβαιος, «ἀσταδής».

ἀ-στάδιμος, ὄν (α στερ.+*σταθμάομαι*)· ἀσταδής, ἀστατος ἢ ἐπὶ πραγμ., ἀθέβαιος.

ἀ-στακτος, ὄν (α στερ.+*στάζω* βλ. *ἀσταγής*)· ὁ μὴ στάζων, τ. ἔ. ὁ ρέων ἀφρόδως.— ἐπὶρ. *ἀστακτι* = οὐχὶ σταγῆν, ἀλλὰ χύδην (οὐχὶ κατὰ σταγόνας, σταγονήδων, ἀλλ' ἀφρόδως).

ἀ-στάλακτος, ὄν (α στερ.+*σταλάζω*)· ὁ μὴ σταλάζων.

ἀ-στάσιastos, ὄν (α στερ.+*στασιάζω*)· ὁ ἀνευ στάσεων, ἀνευ κομματικῶν πνεύματος ἢ ὁ μὴ στασιάζων, μὴ διαταρασσόμενος ὑπὸ στάσεων ἢ ἡυχος· Ἐπὶρ. -τως.

ἀ-στάτης, μέλ. -ῆσω· εἶμαι ἀστατος, δὲν ἡουχάζω ἢ εἶμαι περιπλανώμενος, δὲν ἔχω μόνιμον κατοικίαν. Ἐκ τοῦ

ἀ-στάτος, ὄν (α στερ.+*σταμαι*)· ὁ μὴ σταθερός, ἀθέβαιος, ἀστατος.

ἀ-σταφιδίτις, -ίδος, ἦ· θηλ. ἐπίθ. ἢ συνιστομένη ἐξ ἀσταφίδων [δτι]. Ἐκ τοῦ

ἀ-σταφίς, -ίδος, ἦ (α εὐφων.+*σταφίς*)· σταφυλή (ἀπεξηραμμένη).

ἀ-σταχύειν, δοτ. πληθ. τοῦ

ἀ-στάχης, -υος, β (α εὐφων.+*στάχης*)· στάχης (σίτου), τὸ «ἀστάχι, στάχι».

ἀ-στεγαστος, ὄν (α στερ.+*στεγάζω*)· ὁ μὴ ἐστεγασμένος, «ἐξέσκεπος, ξεσκέπαστος» ἢ ἐπὶ πλοίων, ὁ ἀνευ καταστρώματος ἢ διὰ τὸ ἀστεγαστον = ἐπειδὴ δὲν εἶχον στέγην.

ἀστείζομαι, ἀποθ.· φέρομαι ὡς ἀστός (ὡς ἀνδρῶπος δηλ. λεπτός καὶ εὐφυής), λαλῶ ἀστείως ἢ εἶμαι εὐφυολόγος, εὐφυολογῶ ἢ χαριτολογῶ. Ἐκ τοῦ

ἀστείως, ὄν, ὡς. -α, -ον (ἀστν) κυρ. ὁ τοῦ ἀστεως (πόλεως), ἀστός ἢ εἰτα (ὡς τὸ λατ. urbanus) ὁ εὐγενής, φιλόφρων, ὁ ἔχων λεπτεῦς τρόπους, εὐφυής, ἔξυπνος, «ἀστείως», εὐτόρητος, κομψός (ἀντιθ. τῷ ἄγροικος).

ἀ-στεπιος, ὄν (α στερ.+*στείβω*)· ἀπάτητος.

ἀ-στεμφής, ἐς (α στερ.+*στεμβω*)· ἀκίνητος, ἀκλόνητος, ἀδιάσειστος ἢ ἐπὶρ. *ἀστεμφής* ἔχω τινα = κρατῶ τινα «γερά». 2) ἐπὶ προα., ὀκαμπτος, ἀδυσώπητος.

Ἔντυμ. ι (α στερ.+ρ. *στεμφ-*, ἐξ ἧς *στεμφυλον* (= ἐκδηλῆστα ἐλαία ἢ σταφυλή), *σταφυλή*, *στεμβ-ω* = κινῶ θιαίως, καταπατῶ, κακομεταχειρίζομαι, *στεμβάζω* ('Ηουχ.), *στοβ-έω*, *στοβ-άζω* (= περιυβρίζω)· πρβλ. σανακρ. *stambh*=σταθεροποιῶ, στηρίζω.

ἀ-στενάκτος, ὄν (α στερ.+*στενάζω*)· ὁ ἀνευ στεναγμοῦ ἢ ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην διὰ στεναγμούς.

ἀστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ἄδειν* *δεῖ τινα ἄδειν* (ἢ *ἄσαι*)=πρέπει νὰ τραγουδήσῃ.

ἀ-στεπτος, ὄν (α στερ.+*στέπω*)· ὁ μὴ στεφθεῖς ἢ δθεν, ὁ μὴ τιμηθεῖς.

ἀ-στεργ-άνωρ, -ορος, ὁ, ἦ (ἀστεργής + *άνηρ*)· ἡ μὴ στέργουσα (μὴ ἀγαπῶσα) ἀνδρα, ἡ μισοῦσα τὸν γάμον.

ἀ-στεργής, ἐς (α στερ. + *στέργω*)· ὁ ἀνευ στεργῆς, ἀνευ ἀγάπης ἢ ἀσυμπαιχῆς, μισητός, δυσάρετος.

ἀστερο-ειδής, ἐς (*ἀστήρ* + *ειδής*)· ὁμοίος πρὸς ἀστέρα ἢ ἀστεράεις, ἔναστρος.

ἀστεροεις, *εσσα*, ἐν (*ἀστήρ*)· πλήρης ἀστέρων, ἔναστρος ἢ ἀπαστράπτων, σπινθηροβολῶν (ὡς ἀστήρ).

ἀστεροπή, ἦ, ποιητ. ἀντὶ *ἀστραπή* (β βλ.). Πρβλ. τὸ τῆς νέας «ἀστροπή», «ἀστροπελέκι» ἀντὶ «ἀστραποπέλεκτι». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀστεροπητής, -οῦ, ὁ ἀστράπτων ἢ ὁ ἐκφενδωνὸν τὸν κεραυνόν.

ἀστερ-ωπός, ὄν (*ἀστήρ*+*ῶπ*)· ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ἀστέρος, ὁ ὁμοίος πρὸς ἀστέρα, λαμπρός ἢ ἔναστρος.

ἀ-στέφανος, (α στερ. + *στέφανος*)· ὁ ἀνευ στεφάνου.

ἀ-στεφάνωτος, ὄν (α στερ.+*στεφανῶν*)· ὁ μὴ ἐστεφανωμένος.

ἀστή, ἦ, θηλ. τοῦ *ἀστός* (β βλ.).

ἀ-στήλας, ὄν (α στερ.+*στήλη*)· ὁ ἀνευ ἐπιτυμβίου στήλης.

ἌΣΤΗ'Ρ, ὁ, γεν. -έρος· δοτ. πληθ. *ἀστῆραι* (λατ. *astrum*) ἀστήρ, ἀστρον «ἀστέρι». 2) πᾶν φωτεινὸν σῶμα, μετέωρον.

Ἔντυμ.· πρβλ. σανακρ. *stār*, Ζενδ. *star* (= ἀστρον), λατιν. *stella* (**stēr*-la, *astrum* (ἴσως θάνειον ἐκ τῆς Ἑλλ.) γοθθ. *stairnō*, παλ.-γερμ. *sterno*· πιθαν. λατ. **astēr* γεν. **stiros*· ἄλλοι δέχονται α- εὐφων. καὶ ῥ. *stār* (τ. ἔ. τὸ σανακρ.), συγκρ. τῷ *sterno* = στρωννύναι (καθόσον οἱ ἀστέρες φαίνονται ὡς κατεστρωμένοι εἰς τὸν οὐρανόν).

ἀ-στήρικτος, ὄν (α στερ. + *στηρίζω*)· ὁ μὴ ἐστηρικτός ἢ μὴ στηριζόμενος, ὁ ἀνευ στηρίγματος ἢ ὁ μὴ σταθερός, ἀσταδής, ἀκατάστατος.

ἀ-στήτης, ἐς (α στερ. + *στέβω*)· ὄν δὲν δύναται (δὲν πρέπει) νὰ πατήσῃ τις, ἱερός (καὶ ἀπαρῆβιαστος). 2) ἀπάτητος, ὄστος ἐρημος.

ἀστικός, ἦ, ὄν (*ἄστν*)· ὁ τοῦ ἀστεως, ὁ ἀνήκων εἰς ἀστν (πόλιν), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγροικὸς ἢ κατ' ἀγροῦς· τὰ ἀστικὰ *Διονύσια* (ἢ τὰ κατ' ἄστν) = τὰ ἐορταζόμενα (ἀγόμενα) εἰς τὴν πόλιν (πρβλ. *Διονύσια* II) ἢ ὡς. ἰθαγενής, ἄγχιώριος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξενικὸς = ἐξ ἄλλης χώρας ἄλλοδαπός.— II = ἀστέιος (β βλ.).

ἀ-στικτος, ὄν (α στερ.+*στίζω*)· ὁ μὴ ἐστιγμένος, μὴ ἐστιγματισμένος, μὴ φέρων στίγματα.

ἀ-στέγγιστος, ὄν (α στερ.+*στεγγίζω*)· ὁ μὴ ξεσθείς, μὴ καθαρῶσθεις, διὰ τῆς *στεγγίδος* *ξύστρας*, ἀκαθάριστος, «ἀξύστρητος».

ἀ-στολας, ὄν (α στερ.+*στολή*)· ὁ μὴ ἐνδεδυμένος ἢ ὁ μὴ φορούμενος ὁ μὴ φέρων τὸ «πετραχειλί».

ἀ-στομος, ὄν (α στερ.+*στόμα*)· ὁ στερομένος στόματος, τ. ἔ. ὄφρων, ἔναυδος.— III ἐπὶ ἵππων, σκληρόστομος, δυσήνιος, ἀτίδασος.— III ἐπὶ κυνῶν, ὁ ἔχων ἀδύνατον στόμα καὶ μὴ δυνάμενος ὡς ἐκ τούτου νὰ δαγκάσῃ.— IV ἐπὶ ξίφους, τὸ μὴ ἔχον κόψην, τὸ μαλακόν, τὸ μὴ ἐπιδέχομενον σκληρύνειν. Πρβλ. *astomi*, -orum = περιβόητος φυλὴ τῶν Ἰνδιῶν.

ἀστό-ξενος, ὁ, ἦ (*ἄστν*+*ξένος*)· ὁ ἐπισήμως φιλοξενούμενος ὑπὸ τῆς πόλεως.

ἀ-στοργος, ὄν (α στερ.+*στέργω*)· ὁ ἀνευ (τῆς φυσικῆς) στοργῆς, ἄκαρδος, σκληρόκαρδος, θάρβαρας.

ἀστός, ὁ (*ἄστν*)· ἀνδρῶπος, κάτοικος, τοῦ ἀστεως (τῆς πόλεως), πολίτης, δμότης, ἀντίθ. τῷ *ξένος* καὶ *μέτοικος* (β βλ.).

ἀ-στοχέω, μέλ. -ῆσω· δὲν ἐπιτυγχάνω τὸν *στόχον*, ἀποτυγχάνω. Ἐκ τοῦ

ἀ-στοχος, ὄν (α στερ.+*στόχος*)· ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τὸν στόχον, ὁ σκοπεύων κακῶς ἢ ὀσκοπος, παράλογος.

ἀ-στράθη, ἦ· τὸ ἐπίσπγμα ἡμίονου, σάγμα, «σαμᾶρι» [συγγ. τῷ *ἀστραβῆς* (β βλ.) καὶ τῷ *στρεβλός*].

ἀ-στράδης, ἐς (α στερ.+*στραφῆναι*) = *ἀστραφῆς* (β βλ.), ἦτοι ὁ μὴ στρεφόμενος ἢ μὴ ἐστραμμένος, εὐδύς, «ἴσιος» ἢ ἀλύγιστος, στερεός.

ἀστραβίζω (*ἀστράβη*)· χρησιμεύω ὡς ὑποζύγιον, ἐκτελῶ ἔργα ἡμίονου.

ἀστραγάλη, ἦ, ἰων. ἀντὶ *ἀστράγαλος* (β βλ.).

ἀστραγαλίζω· παίζω τοὺς ἀστραγάλους (παιγνίδιον).

ἀστράγαλος, ὁ· εἷς τῶν σπινδύλων, ἰδίως τοῦ τραχήλου.— II τὸ ὄστρον τῶν σφυρῶν (λατ. *talus*), τὸ καὶ νῦν «ἀστράγαλος» καλούμενον.— III κατὰ τὸ πλεῖστον πληθ. *ἀστράγαλοι* οἱ· οἱ κύβοι (παιγνίδιον), οἵτινες κατ' ἀρχὰς κατεσκευάζοντο ἐξ ἀστραγάλων, ἢ ἦσαν αὐτὸ τοῦτο ἀστράγαλοι (λατ. *fall*) ἢ ἐντεῦθεν, ἀγῶν *ἀστραγάλων*. Εἶχον δ' οἱ ἀστράγαλοι 4 μόνον ἐπιπέδους ἐπιφανείας, ἐν ᾧ οἱ κύβοι εἶχον 6 τοιαύτας· ἐπαίζον δὲ μὲ 4 ἀστράγαλους, τοὺς ὀποίους ἄρριπτον ἐκ τῆς καλῆς τῆς χειρὸς ἢ ἀπὸ πυξίδος, ἧτις ἐκαλεῖτο

ἀ-σύμ-βολος, *ον* (α στερ. + *συμβάλλω*)· ὁ ἄνευ συμβολῆς, συνεισφορᾶς || ὁ μὴ συνεισφέρων ἔρανον, ὁ μὴ πληρώνων τὸ μεριδίον του.

ἀ-σύμ-μετρος, *ον* (α στερ. + *σύμμετρος*)· ὁ μὴ συμμετρικός, μὴ ἁρμονικός, δυσανάλογος.— || δυσανάλογος, ἄνισος.

ἀ-συμ-πάθεις, *ἐς* (α στερ. + *συμπαθής*)· ὁ ἄνευ συμπαθείας, ὁ μὴ ἔχων συμπάθειαν, μὴ συμπαθῶν.

ἀ-σύμ-φορος, *ον* (α στερ. + *συμφέρω*)· ὁ μὴ συμφέρων, ἀσύμφωρος, ἀνωφελής, ἀχρηστος || ἐπιζητήσιος, ἐπιθλασθής (ὡς τὸ λατ. inutilis).— Ἐπίρ. -*ρωος*.

ἀ-σύμ-φωνος, *ον* (α στερ. + *συμφωνῶ*)· ὁ μὴ συμφωνῶν.

ἀ-σύν-δετος, *ον* (α στερ. + *συνδέω*)· ὁ μὴ συνδεμένος, χαλαρός.

ἀ-σύν-δηλος, *ον*· ἐπιτετ. *ἄδηλος*, ὁ βλ.

ἀ-συν-εσία, ἡ (*ἄσυνετος*)· ἔλλειψις συνέσεως, ἔλλειψις κατονοήσεως ἢ ἀντιλήψεως, μωρία, ἠλιθιότης.

ἀ-σύν-ετος, *ον*, ἄττ. *ἄ-ξύνετος* (α στερ. + *συνετός*)· ὁ μὴ συνετός, ὁ στερούμενος κατονοήσεως, κατανοητικότητος ἔφρων, ἀνόητος. 2) ὁ μὴ δυνάμενος, ὁ ἀνίκανος, νά ἐννοήσῃ τι.— || παθητ., ὁ μὴ δυνάμενος νά κατανοηθῇ, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος. Ἐπίρ. -*τωος*.

ἀ-σύν-ημων, *ον*, ἄττ. *ἄσυνήμων*, -*ον*, γεν. -*ονος* (α στερ. + *συνήμι*)= *ἄσυνετος* (ὁ βλ.)· ὁ μὴ κατανοῶν, μὴ ὦν εἰς θέσιν νά κατανοήσῃ, μωρός.

ἀ-σύν-θετος, *ον*, ἄττ. *ἄσύνθετος* (α στερ. + *συντίθημι*, πρβλ. *συνθήκη*)· ὁ μὴ περιοριζόμενος (δεομεύόμενος) ὑπὸ συνθήκης τινός || ἄπιστος (μὴ παρέχων ἐμπιστοσύνην). Ἐπίρ. -*τωος*.

ἀ-σύν-οπτος, *ον*· μὴ εὐκόλως διακρινόμενος, δυσδίσκριτος.

ἀ-σύν-τακτος, ἄττ. *ἄξύντακτος*, *ον* (α στερ. + *συντάσσω*)· ὁ μὴ τεταγμένος ὁμοῦ μετ' ἄλλων || κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ μὴ παρατεταγμένος εἰς τάξιν μάχης || ὅθεν, ὁ εὐρισκόμενος ἐν ὁταξίᾳ, ἀκατάστατος.— || ὁ μὴ κοινωνικός, μὴ ἀποτελῶν μέλος ὁμοσπονδίας.— || **III** ἀσύμμετρος, δυσανάλογος.— **IV** μὴ περιλαμβανόμενος ἐν φορολογικοῖς καταλόγοις, ἀπηλλαγμένος φόρων.

ἀ-σύν-τονος, *ον* (α στερ. + *συντείνω*)· ὁ μὴ σύντονος, μὴ ἐντεταμένος, χαλαρός. Ἐπίρ. -*τωος*=οὐχὶ συντόνος, χαλαρός (ὑπερβ. *ἄσυντονώτατα*).

ἀ-συ-σκευαστος, *ον* (α στερ. + *συσκευάζω*)· ὁ μὴ συσκευασθείς, μὴ συνσκευασμένος, ὁ μὴ καλῶς τεκτεπονημένος, ἀσυγύριστος, μὴ πρόσφορος, μὴ βολικός.

ἀ-σύ-στάτος, ἄττ. *ἄξυστάτος*, *ον* (α στερ. + *συνίσταμαι*)· ὁ μὴ ἔχων συνοχήν, συνεκτικότητα || μετρ. ἀκανόνιστος, ἀνώμαλος, ἀσύμφωνος || ἀσυμβίβαστος, ἀσυνάρτητος.

ἀ-σῦφηλος, *ον* (ἀθεβ. ἔτυμολ.)· οὔτιδανός, ποταπός, ἀνάξιος λόγου, περιφρονημένος || ὡς. καὶ ὁ περιφρονην, ὑποβιβάζων, ταπεινωτικός, [κατὰ τὰ παλαιὰ σχόλια τοῦ Ὀμήρου (α στερ. + *σφηλός* < *σφός* < *ἔσει* δὲ *ἀσῦφηλος* καὶ ὁ *ἀπαίθευτος*, *ἐγένετο δὲ ἀπὸ σφός σφηλός*), βλ. *σφός*].

ἀσυχία, *ἀσυχίμος*, *ἄσυχος*, δωρ. τύποι ἀντὶ ἡσυχ.

ἀ-σφάδαστος, *ον* (α στερ. + *σφαδάζω*)· ἄνευ σφασμαῶν (ἀσασμῶν) ἢ ἀγωνίας.

ἀ-σφακτος, *ον* (α στερ. + *σφαττω*)· ὁ μὴ σφαγείς.

ἀ-σφάλεια, ἡ (*ἀσφαλής*)· τὸ μὴ σφάλλεσθαι, μὴ προσκῆπειν κατὰ τὸ βάδιμα. 2) ἔξασφάλισις ἀπὸ κίνδυνον, προσωπικὴ ἀσφάλεια || ὡς. καὶ ἀσφαλῆς ὁδηγία. 3) βεβαιότης, ἐγγύησις, ἀσφάλεια (εὐσφοριὰς).

ἀ-σφάλειος, *ον*· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ ἔξασφαλίζων, ὁ φυλάττων τινὰ ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἐκ τοῦ

ἀ-σφάλης, *ἐς* (α στερ. + *σφάλῃναι*, ἀπρφ. ἀορ. ὅ' τοῦ *σφάλω*)· ὁ μὴ σφαλλόμενος (μὴ σκοντάφτων) || ἔδρατος, στερεός, σταθερός. 2) ἐπὶ προσ., ἀλάθητος, ἀσφαλῆς, πιστός, ἀξιοπίστος || ἐπὶ πραγμ. ἐξησφαλισμένος, βέβαιος. 3) ἀσφαλῆς, ἀκίνδυνος, ἐξησφαλισμένος ἀπὸ κίνδυνον· ἐν *ἀσφαλεῖ* ἢ ἐξ *ἀσφαλεῦς*=ἐν ἀσφαλείᾳ· τὸ *ἀσφαλές*=ἡ *ἀσφάλεια* (ὁ βλ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-σφάλιζω, μελ. -*ίζω*, ἄττ. *ἰῶ*· καθιστῶ τι ἀσφαλές, ἔξασφαλίζω, ἐγγυῶμαι.

ἀ-σφαλισθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἀσφαλιζω*. **ἀσφαλίτης**, -*ου*, ὁ, θηλ. -*εῖτις*, ἡ, γεν. -*ιδος*· ὁ ἐξ ἀσφάλτου, ἀσφαλιτώδης· *λίμνη Ἀσφαλίτις* (λατ. *Lacus Asphaltites*)=ἡ Νεκρὰ θάλασσα. Ἐκ τοῦ **ἀσφαλτος**, -*ου*, ἡ' ὡς καὶ νῦν, ἀσφαλτος, καθάρμις, σχηματιζομένη ἐξ οὐλώλου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑδάτων (π. χ. ποταμοῦ τινος παρὰ τὴν Βαθυλῶνα). [ἐν νη σηματικῇ λέξεις].

ἀ-σφάλως, *ἰων*. -*εως*, ἐπίρ. τοῦ *ἀσφαλής*· σταθερός, ἐδρατικός, ἀσφαλῶς || συγκρ. *ἀσφαλέστερον*, ὑπερβ. -*έστατα*.

ἀ-σφάραγέω (α εὔφων. + *σφαραγέω*)· ἀντηχῶ, ποιῶ κλαγγήν· κροτῶ, θορυβῶ.

ἀ-σφάραγος, ὁ (α εὔφων. + *σφάραγος*, ὁ βλ.)· ὁ φάρυγξ, ὁ οἰσοφάγος Παρ· Ἡσυχ. *«σφάραγος βρογχος, τράχηλος, λαίμοσ»*].

ἄσφι, *ἄσφε*, Αἰολ. ἀντὶ *σφί*, *σφέ*.

ἀσφοδέλος, ὁ· εἶδος κρινουειδούς φυτοῦ, τὸ κοινὸς λεγόμενον «σπέρδουκλας», «σπερδούκλι».— || ὡς ἐπίθ. ὄστυον. *ἀσφοδέλος λειμών*=λειμών πλήρης ἄσφωδέλων, ἔθνα ἡσφάριζον αἱ σκίαι τῶν ἡρώων.

Ἐτυμ.· ἀθεβ. ἔτυμολ· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ *σφοδρός*, *σφωδανός* (ὁ βλ.), κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ *σφόνδουλος*=σπόνδουλος αὐχένος.

ἀ-σχάλαω, ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἄνεστ.· ἐπ. γ' ἐν. *ἀσχαλάω*, γ' πληθ. *ἀσχαλώμαι*, ἀπρφ. *ἀσχαλάω*, μτχ. *ἀσχαλώω*· ἀπάντη καὶ τύπος *ἀσχάλλω* λυπούμαι, ἀδημονῶ, ἀγωνιῶ, ἀγανακτῶ || με ἀ μτχ. *ἀσχαλώω μένω*=στενοχωροῦμαι, ἀγανακτῶ πού μένω || καὶ μετὰ δοτ. *ἀσχ-τινι*=διό τι || μετὰ αἰτ. *ἀσχ-θάνατον*=αἰσθανομαι τὴν φρίκην τοῦ θανάτου.

Ἐτυμ.· < α στερ. + *σση*· (πρβλ. *σανοκρ. sáhalā* = ὑπερσπατάω, ὑποφέρω, ἔλλ. *ἔχω, δέξω*). Κατ' ἄλλους προηγείται ὄνομα **ἀσχαλος* = ὁ μὴ δυνάμενος νά συγκρατηθῇ, ἢ ὁ μὴ ἔχων *σχολήν*.

ἀ-σχετος, *ον* (α στερ. + *σχεῖν* τοῦ *ἔχω*)· ὁ μὴ δύνάμενος νά συγκρατηθῇ, ἀσυγκράτητος, ἀκατάσχετος || ἀκατανίκητος.

ἀ-σχημάτιστος, *ον* (α στερ. + *σχηματίζω*)· ὁ μὴ ἐοχηματιζόμενος, ὁ ἄνευ μορφῆς ἢ σχήματος.

ἀ-σχημονέω (*ἀσχήμων*)· φέρομαι, συμπεριφέρομαι, ἀπρεπῶς, ἀρέμνως || ἐνεργῶ κατὰ τρόπον αἰοχρόν.

ἀ-σχημοσύνη, ἡ· ἔλλειψις σχήματος (μορφῆς) || δυσμορφία, παραμόρφωσις || ἀπρέπεια, αἰσχροπότης, ἀχρεϊότης. Ἐκ τοῦ

ἀ-σχήμων, *ον*, γεν. -*ονος* (α στερ. + *σχημα*)· ὁ μὴ ἔχων σχῆμα ἢ μορφήν || κακῶς ἐοχηματισμένος, δῦμορφος, δυσειδής, ἀσχημος || ἀπρεπής, αἰσχροός, ἀναίδης, ἐπίσχυτος. Ἐπίρ. *ἀσχημόνος*.

ἀ-σχολία, ἡ· ἐνασχολίασις, φιλοπονία, «ἀσχολία». — || ἔλλειψις σχολῆς (ἀναπαύσεως, εὐκαιρίας) || παρεμπόδισις, ἐμπόδιον· *ἀσχολίαν παρέχω τινι*=παρέχω εἰς τινὰ ἐμπόληθαι, τοῦ εἶμαι ἐμπόδιον. Ἐκ τοῦ

ἀ-σχολος, *ον* (α στερ. + *σχολή*)· ὁ μὴ ἔχων *σχολήν*, ὁ ἀπασχολημένος, ὁ ἐργατικός, φιλόπονος. Ἐπίρ. -*λωος*.

ἀσχολῶν, *ἀσχολῶσαι*, ἐπ. μτχ. ἐν. καὶ γ' πληθ. τοῦ *ἀσχαλάω*.

ἀ-σώματος, *ον* (α στερ. + *σῶμα*)· ὁ μὴ ἔχων σῶμα, ἄυλος.

ἀ-σωπία· οπατάλη, «δῶσπεια», ἀκολασία. Ἐκ τοῦ **ἀ-σωπτος**, *ον* (α στερ. + *σῶψω*)· ὅστις δέν δύναται νά σωθῇ, δέν ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας || ἐγκαταλειμμένος, ἀκόλαστος, ἐξώλης καὶ προούλης (λατ. *perditus*, πρβλ. καὶ παρὰ Κικ. λατ. *aspius*). Ἐπίρ. -*τωος*· ἀκόλαστος.

ἀ-τακτέω, μέλ. -*ήσω*· εἶμαι ἄτακτος, φέρομαι ἄτάκτως || παρεκτρέπομαι || εἶμαι ἀπειθαρχητός. 2) γενικῶς, (ὡ ἄτακτον βίον. Ἐκ τοῦ

ἀ-τακτος, *ον* (α στερ. + *τάσσω*)· ὁ ἐκτός τάξεως, ὁ μὴ ὦν ἐν τάξει μάχης || ὁ μὴ εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του. 2) ὁ μὴ πειθαρχημένος, ἄτακτος, ἀκομος || ἐκτός νόμου, παράνομος. Ἐπίρ. -*τωος*.

ἀ-τάλαίπωρος, *ον* (α στερ. + *ταλαίπωρος*)· ὁ μὴ μοχθῶν μετ' ὑπομονῆς, ἀνίκανος νά ὑποφέρῃ κό-

πους και ταλαιπωρίας || ἀμελής, «ξένοιαστος», ἀδι-
άφορος.

ἀτάλαντος, ον (α ἀθροιστ.+τάλαντον)· ἴσος κα-
τὰ τὸ βάρος, ἰσοβαρής, ἰσοδύναμος ἢ ἴσος (δμοι-
ος) πρὸς τι (βλ. *τάλαντον*).

ἀτάλας-φρων, ον, γυν.-ονος (ἀταλός+φρῆν)· ὁ
ἀταλός (τ. ἔ. τρυφερός) φρένας ἔχων, ἀπαλόφρων,
ὁ ἔχων αἰσθήματα μικροῦ παιδιοῦ.

ἀτάλλω· ἐν χρήσει μόνον κατ' ἄνεστ. (ἀταλός)
σκιρτᾷ, χοροπηδῶ και δὴ ὡς ἐνεργ. μτβ. μὲν=μετα-
χειρίζομαι τινα σάν παιδί· ὡς ἀμτβ. δὲ=ἐνεργῶ σάν
παιδί, φέρομαι παιδικῶς.— || μτβ. τρέφω μὲ σπορι-
ογικότητα, μεγαλώνω, ἔν θρέφος, ἀνατρέφω (παι-
δίον), (πρβλ. *ἀτετάλλω*, μετὰ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ).
— Παθητ., τρέφομαι, μεγαλώνομαι, οὐξάνω, μεγα-
λώνω.

ἄταλός, ἡ, ὄν (συγγ. τῷ ἀπαλός)· τρυφερός, λε-
πίτος, νεανικός, ἀπαλός (πρβλ. τὸ τῆς νέας «ταλυφός»).

ἔτυμ.: ἀθεδ. ἐτυμολ.· κατὰ τινος ἀταλός (=παιδι-
κός) <*ἄτα-ἄτα (τῶν νηπίων ἐπιφώνημα!). τὸ δὲ ἀτα-
ταλός (ἔξ οὗ ἀτετάλλω) (ἀταλός+ἰταλός (=μοσχάρι)
κατὰ σύμφυτον κατ' ἄλλους ἀταλός (α στερ.+ρ. ταλ-
του) τάλας, ἔτιλην)=ἀνίκανος νὰ ὑποφέρῃ (ἀρα τρυ-
φερός) κατ' ἄλλους ἀτ-αλός· λατ. *ad-ules-cens* (πρβλ.
γοτθ. *aljan*, αἰθ. *jan*=αὐξάνειν, μεγαλώνειν).

ἀτάλα-ψυχή, ον (ἀταλός+ψυχή)· ὁ ἔχων τρυ-
φεράν ψυχῆν, ἀπολόψυχος.

ἀτάομαι (ἄτη)· μεγάλως ὑποφέρω, εὐρίσκομαι ἐν
μεγάλῃ στενοχωρίᾳ.

ἀταξία, ἡ (ἀτακτός)· ἑλλειψὶς τάξεως και πειθ-
αρχίας. 2) «ἀταξία», ἀκαταστασία, σύγχυσις || ἡ
κολασία.

ἄτα'ρ, ἐπ. *αὐτάρ*, σύνδ. ὄλλᾶ, ὄμως (λατ. *at*)
εἰσάγει ἰσχυράν ἀντίθεσιν, ἔντασιν ἢ ἐπανόρθωσιν. Συ-
χνᾶ ἀπαντᾷ ἀντὶ τοῦ συνδ. δὲ (προηγούμενου μέν).

ἔτυμ.: ἀτάρ (ιαπ. *sṣi), και εἰναί συγγ. τῷ ἰων.
ἄτερ (=χωριστὸ ἀπό...), δὲ πάλιν εἶναι συγγ. τῷ παλ-
γερι. *suntar* (=καθ' ἐσούτον, κεχωρισμένως (πρβλ. γερι.
sondern) ἐκ τοιαύτης ὄμως προελεύσεως ἀνεμένετο
ἀτάρ (μετὰ δαξέος πνεύματος). Λόγφ τῆς δυσκολίας αὐ-
τῆς ἄλλοι δάχονται ἀτάρ <*ἀτ-ἄρ, πρβλ. *αὐτάρ* (<*αὐτ' ἄρ
(συγγ. τῷ λατ. *at*)).

ἀτάρακτος, ον (α στερ.+τάρσσω)· ὁ μὴ τετα-
ραγμένος, μὴ ταραχθεὶς, μὴ περιελθὼν εἰς σύγχυ-
σιν || ψύχραιμος, ἀτάραχος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀτάραξις, ἡ ἑλλειψὶς ταραχῆς || ἀπαλλαγὴ ἀπὸ
παντός πόδους, ἀπάθεια, ἡρεμία, νηφαλιότης.

ἀτάραχος, ον (α στερ.+ταραχή)=ἀτάρακτος ὃ βλ.

ἀτάρθος, ἐς (α στερ.+τάρθος)· ὁ μὴ φοβούμε-
νος, ἀφοβός, ἀτρομος· ἀτρωθῆς τῆς θέας=οὐδένα
φόβον δοκιμάζων ἐκ τοῦ θεάματος.

ἀτάρθηςτος, ον (α στερ.+ταρθέω)· ἀτρόμητος,
ἀπτόητος.

ἀταρπίτός, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἀτραπιτός (ὃ βλ.).

ἀταρπός, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἀτραπός (ὃ βλ.).

ἀταρτηρός, ὄν, ἐπ. ἀντὶ ἀτάρτος (ὃ βλ.)· ὀλέθριος,
βλαβερός || δηκτικός, πειρακτικός. [ἀθεδ. ἐτυμολ.].

ἀτασθάλας, ἡ (ἀτάσθαλος)· ἀτάσθαλος (τ. ἔ. αὐθι-
δης, ἀσεβής, κακοῦργος) πρᾶξις || μωρία, ἀφρο-
σύνη, ἀσέβεια.

ἀτασθάλλω· εἶμαι ἀτάσθαλος (ὃ βλ.), ἐνεργῶ αὐθι-
δῶς, ἀφρόνως || αὐθαδιάζω. Ἐκ τοῦ

ἀτάσθαλος, ον (ἀτάω, ἀτέω)· αὐθιδής, κακός,
ἄφρων, ἀκόλαστος, θρασύς, κοιν. «ἄτσαλος». [σκο-
τείν. ἐτυμολ.] κατὰ τινος <*ἀ-τάσ-θαλος (τλήναι)
κατ' ἄλλους <τωθάζω=χλευόζω· ἄλλοι <ἀ-+τα- (ἀνα-
διπλ.)+ρ. σθαλ-· ἄλλοι τέλος <ἄτη>].

ἀταύρωτος, ον (και -η, ον) (α στερ.+ταῦρος)· κυρ-
τὴ μῆψ δεχθεῖσα ταῦρον, «ἀπήδητος» || ἄγαμος,
ἀνύπανδρος, παρθένος.

ἀταφος, ον (α στερ.+τάφῆναι)· ὁ μὴ ταφείς, ἄ-
δαπτός.

ἀτάω, μελ. ἡσώ (ἄτη)· θλόπτω, λυπῶ.—Παθητ.,
ὑποφέρω, εὐρίσκομαι ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ (ἀ-
μηνανίᾳ).

ἄτε, κυρ. αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ *δοτε*, ἐν ἐπιρρ. χρή-
σει· ὡς τὸ ἔπερ, ἀκριβῶς ὄπως, καθά, καθάπερ,

ὡς ἐάν, ὄπως.— || ἐν τῷ περὶ λόγφ, καθόσον, ἐ-
πειδὴ, «θλέποντας ὄτι» (λατ. *quippe, uirpote*).

ἀτεγκτός, ον (α στερ.+τέγγω)· ὁ μὴ τεγγόμε-
νος, ἄβρεκτός || μὴ γινόμενος μαλακώτερος || ὄν
δὲν δύναται τις νὰ μαλάξῃ, ἀμάλακτος, ἀκαμπτος,
ἀνηλεής, ἀνοικτίρμων.

ἀτειρής, ἐς (α στερ.+τείρω)· ὁ μὴ *τειρόμενος*
(μὴ φθειρόμενος) || ἀκαταπόνητος, ἀδάμαστος || μτφ.
ἰσχυρογνώμων, ἀκληροτρόχλος, ἀλύγιστος, ἀκληφ-
ρός || ὄχληρός, ἀνιαρός. [ἀθεδ. ἐτυμολ. και σμ.· κα-
τὰ τινος <ἀ-τερσῆς (τέρσσαι=ξηραίνουμαι)· κατ' ἄλ-
λους πιθάνωτ. (<ἀ-τερφῆς (τοῦ *τείρω*)=ὁ μὴ φθειρό-
μενος].

ἀτειχίστος, ον (α στερ.+τειρίζω)· ὁ μὴ τετει-
χισμένος, ὁ ἄνευ τειχῶν και πύργων, ἀνοχύρωτος.
— || ὁ μὴ περικλειθεὶς ἐντὸς τειχίους, μὴ ἀπο-
κλεισθεὶς διὰ τείχους.

ἀτέκμαρτος, ον (α στερ.+τεκμαίρομαι)· ὄν δὲν
δύναται τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ εἰκόσῃ), ἐξ εἰκόσας
νὰ κατανοήσῃ || ἀσαφής, ἀπροσδιόριστος, ἀκαδό-
ριστος, ἀβέβαιος, σκοτεινός || ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀβέ-
βαιος, ἀσαθής, ἄστατος. Ἐπίρ. *ἀτεκμαρτῶς ἔχω*=
εἶμαι εἰς τὸ ἀκότος, ἔχω με ασάνυκτα.

ἀτεκνία, ἡ ἑλλειψὶς τέκνων, στείρωσις. Ἐκ τοῦ

ἀτεκνος, ον (α στερ.+τέκνον)· ὁ μὴ τεκνοποιή-
σας, στείρος.

ἀτέλεια, ἡ (ἀτελής)· ἐν Ἀθῆναις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ
τάς δημοσίας ὑποχρεώσεως (τ. ἔ. *τέλη* δηλ. φόρους,
λειτουργίας κλπ.), ἀφορολογία (λατ. *impunitas*).

ἀτέλειστος, ον (α στερ.+τελέω)· ὁ ἄνευ τέλους
ἢ ἀποτελέσματος || ἀνεκτέλειστος (ὁ μὴ πῶ ἐκτελε-
σθεὶς, τελειωθεὶς) || ἀνεκπλήρωτος, ἀκατόρθωτος
(τ. ἔ. ὁ μὴ δύναμενος νὰ ἐκτελεσθῇ).— οὐδ. πληθ.
ἀτέλεστα ὡς ἐπίρ.=εἰς μάτην, ματαίως.— || ὁ μὴ με-
μνημένος, ἀμύητος, ἀκατήχητος.

ἀτελεύτητος, ον (α στερ.+τελευτάω)· ὁ μὴ φθά-
νων εἰς ἐν τέλος (τέρμα), ἀτελείωτος.— || ἄνευ
τέλους, ἀκατόρθωτος.

ἀτέλειτος, ον (α στερ.+τελευτή)· ὁ ἄνευ τέλους,
ἀτελεύτητος, αἰώνιος.

ἀτελής, ἐς (α στερ.+τέλος)· ὁ ἄνευ τέλους, ἀτέ-
λειστος, μὴ τελειοθεὶς (ἀποπερατωθεὶς). 2) ὁ μὴ
φέρων ἀποτέλεσμα, μάταιος (λατ. *irritus*). 3) ἀ-
τελής (ἡμιτελής), ἄωρος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ φέρων
εἰς τέλος (εἰς ἐν πέρας), μὴ ἐκτελῶν (ἀποπερατω-
ν) ἐν πράγμα.— || ἐν Ἀθῆναις, ὁ ἀπηλλαγμένος
τελῶν (φόρων τοῦ Δημοσίου) ἢ εἰσφορῶν (λατ. *im-
punitis*).— IV ὁ ἀμύητος, ἀκατήχητος, εἰς τι (μετὰ γεν.).

ἀτελίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἀτέλεια (βλ. λ.).

ἀτέμνω, μόνον κατ' ἄνεστ. ἐν χρήσει· θλόπτω, προ-
ξενῶ θλόβην, κακοποιῶ, κακομεταχειρίζομαι, συν-
ταράσσω.—Παθητ., ἀποστεροῦμαι τινος· *ἀτέμνωται*
νεότητος = ἔχων στερηθῆ τῆς νεότητός των, τὴν
ἔχων χάσει (εἶναι «ξεπερασμένης ἡλικίας»).

ἔτυμ.: ἀγνώστου ἐτυμολ.· τινὲς συνάπτουσι τοῦτο
πρὸς τὰ συνών. *sanoxpr. dambhētī, dābhali, dambhāh*=
ἀπάτη, *dambhāyati* = θλόπτω· ἄλλοι τὸ θεωροῦσι
συνών. τοῦ *καταδέω* (κυρ. δένω τὰ μάγια) και συγγ.
τῷ *κόμβος*· τέλος ἄλλοι τὸ ἀνάγουσιν εἰς ἱαπετ. **aqm-
embo*. Πάντα ταῦτα ὄμως εἶναι ἀμφίβολα.

ἀτενής, ἐς (α ἀθροιστ.+τένω)· ὁ λίαν τεταμένος,
τεντωμένος || ὄθεν, ἀφωσιωμένος, ἔντονος, ὀριμὸς || ὑ-
περβολικός. 2) εὐθύς, ἴσιος, ὁ κατ' εὐθείαν, ἄ-
μεσος || εἰλικρινής, τίμιος, εὐθύς (χαρακτήρ). 3) ὁ
μὴ καμπτόμενος, ἀλύγιστος, ἄδυσωπήτος, ἐπίμονος,
σκληρός.— || Ἐπίρ. *ἀτενώς* ἢ *ἀτενῆς*=καθ' ὑπερβο-
λήν, σφόδρα.

ἔτυμ.: ἀτενής <ἀ-·ἀθροιστ. (<σπ-||+τένος (=χορ-
δῆ, σχοινίον)=λατ. *tenus* (=τεντωμένον σχοινίον),
ἔλλ. *τείνω*. Ἐξ αὐτῶ τὸ

ἀτενίζω, μελ. -ίσω (βλ. ἀτενής)· θλέπω ἀτενώς,
ἔχω τοὺς ὄφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τι, θλέπω
ἀσκαρδαμυκτεῖ.

ἄτερ, πρὸθ., μετὰ γεν., ἄνευ, χωρὶς, ἐκτός, παρ-
εκτός, πλην.— || χωριστῶ, μακρὰν ἀπό.

ἔτυμ.: ἀτερ (ἀτερεθίς), ἀπάτερθε(ς) <*sṣiter
(πρβλ. παλ-γερι. *suntar*, γοτθ. *sundro*, σανοκρ. *sanitūr*,

σαγυίαν, λατ. sine' συγγ. τοῖς ἄλλ. ἄτερος (= ὁ ἔτερος) ἢ ἀνέμενε τις *ἀτερ (βλ. ἀτέρ).

ἀ-τέρμων, ον (α στερ.+τέρμων): ὁ μὴ μαλακунδής, σκληρός, ἀναίσθητος, ἀνάληπτος ἢ ἀδυσωπῆτος, ἀνηλεής (βλ. τέρην).

ἀ-τερῶμων, ον, γεν. -ονος, ἀττ. ἀντὶ ἀτέρμωνος (β βλ.).

ἀτερθε, καὶ πρὸ φων. ἀτερθεν=ἀτερ (β βλ.).

ἀ-τέρμων, ον, γεν. -ονος (α στερ.+τέρμα): ὁ θ-νευ τερωμάτων (ὀρίων) ἢ ὁ μὴ ἔχων τέρμα (θηλ. διέξοδος), ἀδιέξοδος.

***ἀτερος, ον**, ὄμρ. ἀντὶ ἔτερος, ον. 2) *ἀτερος, ἀττ. κατὰ κράιν ἀντὶ ὁ ἔτερος, γεν. θῦτέρου, ὄμτ. θῦτέρω, θῦτέρα κλπ. (ἢ μετὰ τοῦ σημείου τῆς κράσεως θῦτέρου κλπ.).

ἀ-τερπής, ἐς (α στερ.+τέρπω): ὁ μὴ παρέχων τέρπιν (μὴ τέρπων), ἀχαρὸς λυπηρός.— || ὁ μὴ αἰσθανόμενος τέρπιν (μὴ τερπόμενος), μὴ ἀπολαύων πρᾶγμα τι.

ἀ-τερπός, ον=ἀτερπής (β βλ.).

ἀ-τερχής, ἐς καὶ ἀ-τερχήτος, ον (α στερ.+τερχος): ἄνευ δπλων, ὄπλος.

ἀ-τερχήτος, ον=τῷ προηγ.

ἀ-τεχνός, ον ἢ ἀ-τεχνής, ἐς (α στερ.+τέχνη): ὁ ἄνευ τέχνης, ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος || τραχὺς, ἀγροῖκος || ἐπὶ πράγμα, κακότεχνος, μὴ τεχνικῶς κατεσκευασμένος.— || ὁ ἄνευ τέχνης ἢ πανουργίας (πονηρίας), ἀπονηρευτος, ἀπλοϊκός, ἀφέλης, ἄκακος.

ἀ-τεχνῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀτεχνής — ἀτεχνῶς ἐπίρ. τοῦ ἀτεχνός ἄνευ τέχνης ἢ δεξιότητος, χονδροειδῶς.— || πρᾶγμα τι, ἀπολύτως, ὀλοοχερῶς, ἐντελῶς (λατ. plane, prorsus), ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ ταύτῃ γράφεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀτεχνῶς: ἀτεχνῶς ξένως ἔχω=εἶμαι ἐντελῶς ξένως.

***ἀτέω**, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μτχ. ἀτέων=δαιμονίων, θεβλαμηνίων, θεόληπτων, παράφορος, ἔξω φρενῶν.

***Ἔτυμ.**: ἀθεβ. ἐτυμολ. *ἀτέων (βλ. ἀτέω) κατ' ἄλλους (α στερ.+*τη)οντ. (πρβλ. σανσρ. cāyati, ἔλλ. τω) ὀρθότερον ὅμως ἐκ τοῦ ἀτη (βλ. λ.). Ἐκ τοῦ

***ἀτη, ἡ** (ἀάω) ταραχή, οὐχυσίς φρενῶν, ἀπάτη || δικαστική τυφλότης (ἀποσταλλομένη ὑπὸ τῶν θεῶν). 2) ἄλεθρος, καταστροφή, θλάθῃ || ἐπὶ προσώπων, ὀλεθρος, λοιμός, πανώλης. 3) *ἀτη, προσωποποιημένη, ἢ θεὰ τῆς θλάθης, τῆς συμφορᾶς αἱ Δεῖται ἔρχονται βραδέως κατόπιν αὐτῆς καὶ θεραπεύουσι τὸ κακὸν δπερ ἐπρόξηνσαν ἢ *ἀτη (πρβλ. 'Ιλ. IX 500).

***Ἔτυμ.**: ἀτη (*āfata) ἀάτη (ἐκ τοῦ ἀάω) πρβλ. «βωτάειν» βάλλειν, Fatale: οὐλαί» (Ήσυχ.), λιθ. vctis=ὀλέθριον ἔλκος. παλ. γερμ. vno=ἦττα' ἐξαις ano = θλάπειν (βάσις ana εἰς τὰ *āfa-tā καὶ āfāskei—βάσις va ἐν τῇ λ. ἀτη).

ἀ-τηκός, ον (α στερ.+τήκω): ὁ μὴ τακείς, μὴ τηκόμενος.

ἀ-τημελέω, μελ. -ήσω' εἶμαι ἀμελής, ἀπρόσεκτος. Ἐκ τοῦ

ἀ-τημελής, ἐς (α στερ.+τημελής): παρημελημένος, ἀμελής, ἀπεριποίητος, ἀφροντής.

ἀ-τημέλητος, ον (ἀτημελέω): παρημελημένος, ὄν οὐδὲς προσέχει καὶ περὶ οὐ οὐδὲς φροντίζει. 2) ὁ ὀπουχῶν, ἀπογοητευμένος.— || ἐνεργ. ὁ μηδεμίαν προσοχὴν δίδων καὶ μηδεμίαν φροντίδα λου-έδων, ἀμελής, νωδρός, παραμελῶν ἑαυτὸν, ἀπεριποίητος ἢ ἐπίρ. ἀτημελήτως ἔχειν τινός = οὐδὲν προσέχειν εἰς τι.

***ἀτηρός, ἄ, ὄν** (ἀτη): ὁ ὀποπλανηθείς, ὀπουφυλθείς, ὑπὸ τῆς *ἀτης || ὁ ὠδούμενος εἰς ὄλεθρον.— || ὀλέθριος, καταστρεπτικός. Ἐπίρ. -ρῶς.

***Ἀτῆς, -ίδος**. ἢ=ἀττική (πρβλ. *Ἀττικός).— || ὡς οὖς. (ἐνν. γῆ) = ἡ Ἀττική. 2) (ἐνν. γλώσσα)=ἡ ἀττική διᾶλεκτος.

ἀ-τίετος, ον (α στερ.+τίω): ὁ μὴ τιμηθείς, ἀτίμητος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ τιμῶν.

ἀ-τίω (α στερ.+τίω=τίω), μελ. -ίωω=δὲν τιμῶ, δὲν δίδω προσοχὴν, ἀδιαφορῶ || ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀτίωω=μετ' ἀδιαφορίας καὶ περιφρονησεως || μετ' αἰτ.. ἀμηνῶς, καταφρονῶ, τι(να).

***Ἔτυμ.**: κατὰ Schulze, ἐκ τινος *τίος (=τίμος, τι-

μῆ) >*ἀτῆς, ἀτίωω, *ἀτίωω) ἀτίωω (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα εἰς -ίωω ρήματα) κατ' ἄλλους. ἀτίωω (<*ἀ-τίωω (ἀ-τίωω=σανσρ. cII, πρβλ. cāyati, cāyati =φοβοῦμαι, ἀνησυχῶ).

ἀ-τίθαστος, ον (α στερ.+τιθασέω): ὄν δὲν δύναται τις νὰ τιθασέσῃ, ἀδάμαστος, ὄγριος.

ἀ-τιμ-αγέλω καταλείπω τὴν ἀγέλην, ἐπὶ ταύρου. Ἐκ τοῦ

ἀ-τιμ-ἀγέλης, -ου, ὁ (ἀτιμάω + ἀγέλη): ὁ μὴ τιμῶν (περιφρονῶν ἢ ἐγκαταλείπων) τὴν ἀγέλην || ὁ βόσκων μόνος.

ἀ-τιμάω, μελ. -άσω' ἀόρ. α' ἠτιμάωσ' πρκ. ἠτιμάω.— Παθ. ἀόρ. α' ἠτιμάσθην' πρκ. ἠτιμάσμαι (α στερ.+τιμάω): δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, μεταχειρίζομαι περιφρονητικῶς.— Παθ., ὑποφέρω ἀτιμίαν, ὑφίταμαι προσβολὴν, περιφρονῶναι || περιφρονοῦμαι, ἐξευτελιζομαι.— || =ἀτιμῶ (β βλ.) ἐν δικανικῇ ἐνν.= ἀποστερῶ τινα τῶν πολιτικῶν τῶν δικαιωμάτων, τοῦ τὰ ἀφαιρῶ.

ἀ-τιμαστός, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἀτιμάω' ὅς πρέπει νὰ μὴ τιμᾶται, ὁ περιφρονητέος. 2) ἀτιμαστέον=δεῖ ἀτιμάζειν=πρέπει νὰ μὴ τιμᾶ τις, νὰ περιφρονῇ.

ἀ-τιμαστήρ, -ῆρος, ὁ (ἀτιμάω): ὁ ἀτιμάζων, ὁ περιφρονῶν.

ἀ-τιμαστός, ον (ἀτιμάω): ὁ μὴ ἀξιούμενος τιμῆς, ὁ περιφρονούμενος, περιφρονητέος.

ἀ-τιμάω, μελ. -ήσω' ἀόρ. α' ἠτιμήσω' πρκ. ἠτιμήσω.— Παθ. ἀόρ. ἠτιμήσθην (α στερ.+τιμάω): δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, προσβάλλω, ἐξευτελιζῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-τιμητός, ον (ἀτιμάω): ὁ μὴ τιμηθείς, περιφρονημένος.— || ἐν δικανικῇ ἐνν., ὁ μὴ ἐκτιμηθείς: δίκη ἀτιμητός=δίκη, καθ' ἣν ἡ γοινή δὲν ἐκτιμᾶται (δὲν κοδοῦνται) ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου.

ἀ-τιμία, ἡ (ἀτιμάω) αἰσχός, «ἀτίμια», δνειδος, κατασχύνη. 2) ἐν Ἀθήναις, ἡ ἀπίωλια (ἢ στερησις) τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων (λατιν. *dominatio capitis*).

ἀ-τιμο-πενθής, ἐς (ἀτιμός+πένθος): ὁ πενθῶν δι' ἐπελθοῦσαν ἀτίμιαν.

ἀ-τίμος, ον (α στερ.+τιμῆ I): ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ ἀτιμαζόμενος, ὁ περιφρονούμενος ἢ περιφρονημένος, ἀνυπόδηπτος, ὁ θεωρούμενος ἀνάξιός || μετὰ γεν., ὁ μὴ θεωρούμενος δεξιός τινος, ὁ ἄνευ τιμῆς τινος. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ πολίτης ὁ στερηθείς τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, εἴτε κατὰ τὸ βλον εἴτε ἐν μέρει (λατ. *capite deminutus*), ἀντιθ. τῷ ἐπίτιμος (β βλ.): πρβλ. ἀτιμία.— || (τιμῆ II): ὁ ἄνευ ἀγοραστικῆς τιμῆς ἢ ἀξίας. 2) ὁ ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος, μὴ τιμωρηθείς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-τιμῶω, μελ. -ώσω' ἀτιμάω, κατασχύνω.— Παθ., ἀτιμάζομαι, κατασχύνομαι, καταδικάζομαι εἰς ἀτίμιαν. 2) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, τιμωρῶ τινα μὲ στερησὶν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων (μὲ ἀτιμίαν), λατ. *aerarium facere*.

ἀτίμων, ἀπ. πρτ. τοῦ ἀτιμάω.

ἀ-τιμωρητέι, καὶ ἀ-τιμωρητέι, ἐπίρ. τοῦ

ἀ-τιμώρητος, ὁ (α στερ.+τιμωρέομαι): ὁ μὴ τιμωρηθείς, ὁ παρ' οὐ δὲν ἔλαβέ τις ἐκδίκησιν, ὁ δ-νευ ἀνεκδικήσεως, ἀνεκδίκητος. 2) ὁ ἀνυπεράσπιστος, ἀβοήθητος, ἀπροφύλακτος.

ἀτίμως, ἐπίρ. τοῦ ἀτιμός' ἐπονεδίστως.

ἀ-τίμως, -εως, ἡ (ἀτιμάω): τὸ ἀτιμάζειν, τὸ καθιστᾶν τινα ἀτίμον, τὸ κατασχύνειν τινά.

ἀτίτᾶλλω, ἀόρ. α' ἰων. ἀτίτᾶλα' ἀνατίλα. τύπος τοῦ ἀτάλλω, β βλ. (ἀτάλλος) ἀνατρέφω, τρέφω || περιποιούμαι γενικῶς ἀγαπῶ, περιδάλλω' [δι' ἐτυμ. βλ. ἀτάλλος, ἀτάλλω].

ἀ-τίτος, ον, ὡς. -η, ον (α στερ.+τίω): ὁ μὴ τιμώμενος, περιφρονούμενος. 2) ὁ ἀνεκδίκητος.— || ὁ μὴ πληρωθείς, ἀπλήρωτος, ἀνεξόφλητος || ποιητῶν ἀτίτος=ποιητῶν ἢν τις δὲν ἀπέτισεν.

ἀ-τίω, (α στερ.+τίω) δὲν τιμῶ, περιφρονῶ || δὲν ἐκδικούμαι.

***Ἀτλᾶ-γενής, ἐς** (*Ἄτλας + γένος): ὁ γεννηθείς (καταγόμενος) ἐκ τοῦ Ἄτλαντος.

Ἄτλαντις, -ίδος, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος || δάλασσα, νήσος. Ἐκ τοῦ

Ἄ-τλας, -αντος, ὁ (α εὐφων.+τλήναι)· ὁ Ἄτλας, εἷς ἐκ τῶν ἀρχαίων Θεῶν, ὁ βαστάζων (ἀνέχων ἐπὶ τῶν ὤμων του) τοὺς κίονας (στύλους) τοῦ οὐρανοῦ || ὡς. εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων. 2) κίων (στύλος) τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὄρος Ἄτλας τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς.

Ἄ-τλητέω· εἶμαι ἀνίκανος νὰ φέρω || εἶμαι ἀνυπόμονος, δὲν ὑπομένω. Ἐκ τοῦ

Ἄ-τλητος, ὄρωρ. ἄ-τλάτος, ὄν (α στερ.+τλήναι)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνυπόφορος, μὴ ὑποφέρειος.— || ὁ δὲν πρέπει νὰ ἀποτολμήσῃ τις **ἀτμή**, ἡ=ἀτμός (ὁ βλ.).

Ἄ-τμητος, ὄν (α στερ.+τέμνω)· ὁ μὴ τμηθεὶς, μὴ κοπεῖς, ὀκισος || ἐπὶ χῶρας, ἡ μὴ ἐρημωθεῖσα, μὴ λεηλατηθεῖσα, μὴ ἤρωθεῖσα. 2) ἐπὶ μεταλλείων, τὸ μὴ ἀνοικθὲν ἀκόμη, τὸ μὴ ἐν ἐνεργείᾳ, τὸ ἀδούλευτο.

Ἄτμις, μελ. -ίσω (ἀτμός)· ἐκπέμπω ἀτμόν (ἐπὶ θάλαττα) || καπνίζω.

Ἄτμις, -ίδος, ἡ (ἄω, ἀημι)· ἀτμός, ἀναθυμίασις, ἀχνός.

Ἄτμις, ὁ (ἄω, ἀημι)· ἀτμός, καπνός, ἀναθυμίασις, ἀχνός (λατ. vapor).

Ἄτμι· ἀτμός (ἀετός) (κατὰ συναίρ.) (πρβλ. Ἑσυχ. «ἀεμα· φλόξ, ἀεμόν· τὸ πνεῦμα») (*ἀ-τμ) (τὸ ἀημι (ἀ(τ)ημι)· βάσις ἀνε (πρβλ. σανσκ. ἄἷμα=πνοή, παλ.-γερμ. ālum τὰ ἀημ. ἀτμή, ἀτμήν <*ἄτμη, *ἄτμήν μετὰ προθεμ. α- ληφθέντος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀ-φετός).

Ἄ-τοίχος, ὄν (α στερ.+τοίχος)· ὁ μὴ ἔχων τοίχους, ἀτείχιστος.

Ἄ-τόκος, ὄν (α στερ.+τόκος, τεκεῖν, τίκτω)· ὁ μηδέποτε γεννήσας (κυρ. ἐπὶ γυκαϊκῆς), ἡ μὴ ἀσκησασα ποτὲ τέκνον, στείρα.— || ὁ ἀνευ τόκου (συμπερόντος), ὁ μὴ ἀποφέρων τόκον (ἐπὶ δανειζομένων χρημάτων).

Ἄ-τόλμητος, ὄν (α στερ.+τολμάω)· ὄν δὲν εὐναιται (ἡ δὲν πρέπει) νὰ ἀποτολμήσῃ τις || ὡς=ἄτλητος (ὁ βλ.)· ἀνυπόφορος, ὄν δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ.

Ἄ-τόλμα, ἡ· ἔλλειψις τόλμης, δειλία. Ἐκ τοῦ

Ἄ-τολμος, ὄν (α στερ.+τόλμα)· ὁ μὴ ἔχων τόλμην, ὁ στερούμενος θάρρους, δειλός. 2) ὁ μὴ ἀποτολμών, ἐφεκτικός, ὑποχωρητικός.

Ἄ-τομος, ὄν (α στερ.+τομή τοῦ τέμνω)· ὁ μὴ τμηθεὶς, ἀτμητος, ἄσκητος || ἀδέρσιος.— || ὄν δὲν δύναται τις νὰ κόψῃ, ἀδιάρετος || ἐν ἀτόμω = ἐν μιᾷ στιγμή τοῦ χρόνου. Πρβλ. καὶ λατ. atomus.

Ἄ-τονία, ἡ· ἔκλυσις, χαλάρωσις; δυνάμειον. Ἐκ τοῦ

Ἄ-τονος, ὄν (α στερ.+τείνω)· ὁ μὴ τεταμένος, μὴ τεντωμένος, χαλαρός, «ἄτονος»; χαῦνος, νωδρός (λατ. remissus).— (τόνος), ὁ ἀνευ τόνου (γραμματι).

Ἄ-τόξευτος, ὄν· ὁ ἐκτός βολῆς τόξου, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τοξευθῇ.

Ἄ-τόξος, ὄν (α στερ.+τόξον)· ὁ στερούμενος τόξου ἢ βέλους.

Ἄ-τοπίσ, ἡ· ἡ παραδοξότης, τὸ ἀλλόκοτον, τὸ ἀτοπον || ἀσυνήθης φύσις || ἀφύσικος (ἀλλόκοτος) συμπεριφορά, Ἐκ τοῦ

Ἄ-τοπος, ὄν (α στερ.+τόπος)· ὁ ἐκτός τόπου (ἐκτός τῆς οἰκίας θέσεως) || ἀσυνήθης, παράδοξος, ἀλλόκοτος, θαυμαστός. 2) ἀτοπος, παράλογος, ἀνόμοστος (λατ. inepius). 3) ἀφύσικος, παρά φύσιν, ὀρθός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀτόπως, ἐπίρ. τοῦ ἀτοπος (ὁ βλ.).

ἄτος, ὄν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἄτατος (ὁ βλ.)· ἀπλητος, ἀχόρτατος (μετὰ γεν.).

Ἄ-τρακτος, ὁ καὶ ἡ· «ἀδράχτι».— || ὡς. βέλος (πρβλ. ἡλακότη).

Ἄτμ· ἀεβ. ἐτυμολ. συνήθ. ἀνάγεται εἰς τὸ τρέπω· κατ' ἄλλους εἶναι ἐμρριζον πρὸς τὰ: ἄλλ. ἀ-τρεκῆς, λατ. torqueo, torques, torculum, tormentum· ἀνάγονται δὲ ταῦτα εἰς λατ. βασίν torere=περιοτρέφειν· βλ. τρέπω, ρίζ. τρεπ-, τραπ-, ἀ-τρακ-τος, ἰσως καὶ ἀ-τρεκ-ῆς (ὁ βλ.).

Ἄ-τράπιτός, ἐπ. ἀτραπιτός, ἡ = ἀτραπός (ὁ βλ.).

Ἄ-τράπός, ἐπ. ἀ-τραπός, ἡ (α εὐφων., κατ' ἄλλ. στερ.+τραπέω τοῦ τρέπω)· ἀδός τετριμμένη μὴ ἔχουσα ἐκτροπιάς, ἀλλ' εὐθεῖα· Ἡσυχ.· γεν. μονοπάτι, δρόμος, ὁδός [τὸ ἐν ἀρχῇ ἀ- εἶναι διαφοροῦμ. Κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀντίθ. ἀμαξιδός, θὰ ἀνέμενε τις ἀτραπιτός (ἀτραπιτός), κυρ. ὡς ἐπίθ. (ἐνν. τοῦ ὁδός) (πρβλ. Ἡσυχ. «ἀτραπιτεῖν· βαδίζειν, ὁδοιπορεῖν»)· τὸ δὲ β' συνθ. -τος ἐκ τοῦ εἶμι].

Ἄ-τρέκεισ, ἡ· πραγματικότης, ἡ γυμνὴ ἀλήθεια, ἀκρίβεια.— || δικαιοσύνη, εὐθύτης. Ἐκ τοῦ

Ἄ-ΤΡΕΚΗΨ, ἐς (πρβλ. τρέπω)· πραγματικός, ἀληθής, ἀκριβής.— || αὐστηρός, δίκαιος, εὐθύς [δ'· ἐτυμ. βλ. ἀτρακτος].

Ἄ-τρέμά, καὶ πρὸ φων. ἀ-τρέμας, ἐπίρ. (α στερ.+τρέμω)· ἀνευ τρόμου, χωρὶς νὰ τρέμῃ τις || δασάλευτα. 2) ἡσυχίας, ἡρέμωσις, πρόως, μειλιχίως.

Ἄτμ· κυρ. εἶναι ἀπηρχαιωμένῃ αἰτ. οὐδ' ἐν κατὰλήξασα ἐπίρ.· πρβλ. κρέας, κρέα, ἡρέμα, «νέφας» σκότης καὶ «νέφας» νέφας (παρ' Ἡσυχ.)· πρβλ. καὶ τὴν ἀναλογίαν τῶν ζευγῶν ἀτρεμῆς: ἀτρεμῆς-ἀσεβῆς: σέβας.

Ἄ-τρεμαῖος, α, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἀτρεμῆς-ἡσυχος, ἡρέμος, πρὸς ἀτρεμαῖα βοά (Ἑβρ.)=ψιθυρος.

Ἄ-τρεμί, καὶ ἀ-τρεμί=ἀτρεμία (ὁ βλ.).

Ἄ-τρεμία· δὲν τρέμω, ἀκίνητῶ, τηρῶ ἡσυχίαν, ὀκνηριαν. Ἐκ τοῦ

Ἄ-τρεμῆς, ἐς (α στερ.+τρέμω)· ὁ μὴ τρέμων, ὁ ἀκίνητῶν || πρὸς, ἡρέμος || ἐπίρ. ἀτρεμί = ἡσυχίως.

Ἄ-τρεμία, ἡ (ἀτρεμῆς)· τὸ τηρεῖν ἀκνηριαν, ἡρέμια, ἡσυχία.

Ἄ-τρεμίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. ἰῶ (ἀτρεμῆς)· διατελῶ ἀτρεμῆς || τηρῶ ἡσυχίαν, δὲν κινουμαι, ἡσυχάζω || οὐκ ἀτρεμίζεω=εἶμαι ἀνήσυχος, δὲν ἡσυχάζω, δὲν κἀθημαι φρόνιμα.

Ἄ-τρεπτος, ὄν (α στερ.+τρέπω)· ὁ μὴ τρεπόμενος, μὴ μετακινούμενος, ἀμετακίνητος || ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος || ἄκαμπος.

Ἄ-τρεστος, ὄν (α στερ.+τρέω)· ὁ μὴ τρέμων, ἀτρόμητος, ὀφοβος.

Ἄ-τρητος, ὄν (α στερ.+τρητός) = ἀτρυπητος, μὴ τετρημένος (ἀνευ ὀπῆς).

Ἄ-τριάκτος, ὄν (α στερ.+τριάξω ὁ βλ.)· ἀκατανίκητος, ἀήττητος.

Ἄ-τρίβαστος, ὄν (α στερ.+τρίβω)· ὁ μὴ τριβεῖς, ὁ μὴ συνηθισμένος.

Ἄ-τρίβης, ἐς (α στερ.+τρίβηται)· ὁ μὴ τριβεῖς, ἀτριπτος || ἐπὶ τόπων, ὁ μὴ τετριμμένος (πεπατημένος), ὁ ἀνευ τρίβου, ἄβαστος, ἀπάτητος || ἐπὶ ὀδῶν; μὴ συνηθιζόμενος, μὴ συχαζόμενος, μὴ πολυούχνηςτος. 2) ἐπὶ ἐνδυμάτων, τὸ μὴ πολυφορεμένον, νέον, ἀμεταχείριστον (λατίν. integer).

Ἄτριον, τό, ὄρωρ. ἡτριον.

Ἄ-τριπτος, ὄν (α στερ.+τρίβω)· ὁ μὴ τετριμμένος (πρβλ. ἀτριβῆς), ὁ μὴ ἀπεσκληρυσμένος (καταπεπονημένος) διὰ τῆς ἐργασίας. 2) ἐπὶ σίτου, ὁ μὴ ἀλωνισμένος ἡ μὴ ἀλεομένος. 3) ἀτριπτοι ἀκάνθαι=ἀκάνθαι, ἐπὶ τῶν ὀπῶν δὲν δύναται τις νὰ πατήσῃ.

Ἄτρόμητος, ὄν (α στερ.+τρομέω)· ἀτρομος, ὀφοβος, «ἀτρόμητος». Πρβλ. ἀτρομος.

Ἄ-τρομος, ὄν (α στερ.+τρέμω)· ὁ μὴ τρομάζων, μὴ φοβούμενος (λατ. interritus).

Ἄ-τροπία, ἡ· τὸ μὴ τρεπόμεθα (μὴ μεταβάλλειν τρόπον), ἀκαμψία, τραχύτης σκληρότης, δυστροπία. Ἐκ τοῦ

Ἄ-τροπος, ὄν (α στερ.+τρέπω)· ὁ μὴ τρεπόμενος, ὄν δὲν δύναται τις νὰ (μετα)τρέψῃ, ἀμετάτρεπος. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀδυσώπητος, ἄκαμπος, σκληρός || ἡ Ἄτροπος; ὄνομα μιάς ἐκ τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Ἄ-τροφέω, μελ. -ήσω· φθίνω, τήκομαι, λιώνω. Ἐκ τοῦ

Ἄ-τροφος, ὄν (α στερ.+τρέφω)· ὁ μὴ τρεφόμενος, μὴ λαμβάνων τροφήν || ὁ φθίνων κατὰ μικρόν, ὁ πάσχων ἀπὸ ἀτροφίας.

Ἄ-τρυγέτος, ὄν καὶ ἡ, -ον (α στερ.+τρυγάω)· ὁ μὴ παρέχων τι πρὸς τρυγητόν || ἄκαρπος, ἀγονος || γεν., ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος. 2) ἀκαταπόνη-

τος, ἀνήρουχος. Πρβλ. καὶ τὸ τῆς νέας (Ἰθάκης κ. ἀ.) «ἀτρύητος», «ἀτρύητη θάλασσα».

Ἔτυμ.: ἐπίθ. τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ αἰθέρος, ἀμφιδ. ἔτυμολ. διὰ τοὺς παλαιούς ἐσημαίνε «ἄγονος» ὡσεὶ ἐκ τοῦ α στερ. + τρυνάω διὰ τινὰς ἐκ τῶν νεωτέρων ἑρμηνευτέον «καταπόνθητος» (διὰ τὴν θάλασσαν, καὶ «σπινθηροδόλων» διὰ τὸν αἰθέρα), ὅποτε παράγεται ἐκ τοῦ τρύω καὶ κείται ἀντὶ τοῦ ἄ-τρυτος (ἴσως ἀρχικῶς ἀτρυτέτος, τὸ δὲ F) γ).

ἀ-τρυγγής, ἐς (α στερ. + τρυγγή) ὁ μὴ συνειλεγμένος, ἀσύντακτος (κυρ. ὁ μὴ τρυγηθείς).

ἀ-τρυμμων, ον, γεν. -ονος = ἀτρυτος (δ βλ.)· μετὰ γεν. ἀτρυμμων κακῶν = ὁ μὴ καταπονηθείς (μὴ καταβληθείς) ἀπὸ τὰς συμφορὰς.

ἀ-τρυπητός, ον (α στερ. + τρυπάω = ἀτρητός (δ βλ.), «ἀτρυπητός», ὡς καὶ σήμερον.

ἀ-τρυτός, ον (α στερ. + τρύω) ὁ μὴ καταβληθείς, ἀκατάβλητος, ἀκαταπόνθητος ἢ ἀδιάπτωτος, ἀμειώτος ἢ ἐπὶ ὀδῶν, ἀτελευτήτος, ἐπίπνονος, ἀνισορός.

Ἄ-τρυτώνη, ἡ: ἡ ὀδύσσοτος, ἡ ἀκαταπόνθητος (ἄνομα τῆς Παλλάδος Ἄθηνᾶς) ἢ κυρ. εἶναι ἐπεκτ. τύπος τοῦ ἀτρυτή, ὡς τὸ Ἄιδωνεύς ἐκ τοῦ Ἄιδης.

ἀ-τρύωτος, ον (α στερ. + τρυώω) ὁ μὴ τρωθείς ἢ μὴ τιμωροκόμενος, ἀτραυματίστος, ἀπληγώτος.

ἄττα, ἀττ. ἀντὶ τινά (ἀορ. ἀντων)· ἄττα ἀττ. ἀντὶ ἄτινα (πρβλ. ἄσσα, ἄσσα).

Ἄττα, συνήθης προσφώνησις νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους· «πατέρα μου, μπάρμπα...» λατ. *atta*, γοθ. *atta*, παλ.-γερμ. *atto*· σανσκρ. *atā* (=μανούλα, μεγάλη ἀδελφὴ) ἢ πρβλ. καὶ τὰ τῆς ἀρχ. Ἑλλ. *ἄππα*, *ἄππα*, *πάππα*, *τάτα*, *τέττα* [τᾶ].

ἄτταγᾶς, -ᾶ, δ (καὶ ἄτταγῆν, -ῆνος, πρβλ. λατ. *attageta*)· κίθ. εἶδος πέρδικος, λιθαδοπέρδικα (ὄνομαθετα ὄντω ἐκ τοῦ κρωγμοῦ τῆς, κατὰ τὸν Ἄγγλον Thompson εἰδικῶς ἀσχοληθέντα καὶ γράψαντα διὰ τὰ πτεγὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος).

ἄτταται· σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα δηλωτικὸν λύπης, πόνου· φεῦ! ὦφου! ὦχ! (πρβλ. βαβα! φεῦ!) ἢ ἐνίστε ἐπιτε. εἰς ἄτταται ἢ ἀπαντᾶ καὶ εἰρωνικῶς εἰρημνόντων [πρβλ. λατ. *attai*, *attafae*].

ἄττελαθός, ἰων. ἄττελεβός, δ' εἶδος ἀκρίδος ἀνευ πτερυγῶν.

ἄττικίζω, μέλλ. -ίσω, ἀττ. -ίω (ἄττικός)· πηγαίνω μετὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, φρονῶ τὰ τῶν Ἀθην., «ἄττικίζω» ἢ μτγ. ζῶ ὡς Ἀθηναίος, καὶ κυρ. ὀμιλῶ τὴν ἄττικὴν διάλεκτον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ.

ἄττικιμός, δ' τὸ ἄττικίζειν, τὸ λαμβάνειν τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων ἢ ἠ ἀφοσίωσις πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. — ἢ γλωσσικῶς, ἄττικὴ ἔκφρασις, ἄττικὸν ὕφος, «ἄττικιμός».

Ἄττικίον, ὑποκορ. τοῦ Ἄττικοῦ· μικρὸς Ἀθηναῖος. **Ἄττικός, ἡ, ὄν**· ἄττικός, Ἀθηναῖος ἢ Ἄττικῆ (ἐνν. γῆ) = Ἄτθίς = Ἄττικῆ.

ἄττικωνικός, ἡ, ὄν, παράλληλος τύπος τοῦ Δακωνικός.

ἄττων, ἀττ. ἀντὶ ἄσσαν = ἐγγύτερον πλησιέστερον. **ἄττω**, ἀττ. ἀντὶ ἄσσω, ἄίσσω (δ βλ.).

ἀτύχομαι, μτγ. ἀορ. ἀ' ἀτυχθεῖς, παθητ. (ἀτάω)· εἶμαι καταδορυθήμενος ἀπὸ φόβου, τρομάζω ἢ παρῶσομαι, ἐκπληροσομαι, τὰ χάνω. — ἀτυχόμενος παρδίοιο = φεύγων (τρῆχων) ἔντρομος ἀνά τὴν πεδιάδα ἢ ὡς ὁ τεταραγμένος ἀπὸ υπερβολικῆν λύπην ἢ μετ' αἰτ., καταπληροσομαι ὀδὸ πρόγμᾳ τι. — ἢ σπαν. ἐνέργ. ἀτύζω, μελ. -ύζω· φοβίζω, ἐκφοβίζω, κατατρομάζω, τινά.

Ἔτυμ.: κατὰ τινὰς (*a-tugjo (*a- τ πρβλ. ἐν ἤα- τ (δῖπ)·) πρβλ. σανσκρ. *tuḡjati tuḡjati* = πλήττω, ὠδῶ, πληγώνω, παλ.-γερμ. *duhjan* = πιέζω). Ὁ συσχετισμός πρὸς τὰ ἑλλ. *στύφω* ἢ *στέμβω* θεωρεῖται ἀστίρικτος· ἄστοχος ἐπίσης εἶναι ἡ ἔτυμολ. (* η tu-djo (πρβλ. λατ. *melus*)· τέλος ἢ ἐκ τοῦ ἀτάω μόνον σημασιολογικῶς στηρίζεται.

ἀ-τυράννευτος, ον (α στερ. + τυραννεύω) ὁ μὴ κυβερνώμενος ὑπὸ τυράννων, ὁ ἀπηλλαγμένος τυράννων.

ἀ-τυφία, ἡ: ταπεινοφροσύνη· ἐκ τοῦ

ἀ-τύφος, ον (α στερ. + τύφω) ὁ μὴ τετυφωμένος,

μὴ ἔχων τύφον (τ. ἔ. οἴφειν), μὴ πεφουσιωμένος (φουσκωμένος), μὴ ἀλαζών, ταπεινόφρων, μετρίοφρων.

ἀ-τύχης, μέλ. -ήσω (ἀτυχής)· εἶμαι ἀτυχής, ἄτυχος, δὲν ἔχω τύχην, ἀποτυγχάνω, ναυαγῶ ἢ μετὰ γεν., ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθώνω νὰ λάβω ἢ νὰ κερδίω πρόγμᾳ τι. 2) ἀτυχῶ πρὸς τινα = ἀποτυγχάνω εἰς τὴν ἀτιφίον μου πρὸς τινα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀ-τύχημα, -ατος**, τό· δυστύχημα ἀτυχία, «ἀτύχημα», ἀναποδιά.

ἀ-τύχης, ἐς (α στερ. + τυχεῖν)· ὁ στερούμενος τύχης, ἄτυχος, ἀτυχής, ἄμοιρος ἢ ἄκαρπος, ἄστοχος. Ἐπίρ. -χῶς.

ἀ-τύχια, ἡ (ἀτυχεῖω)· κακὴ τύχη, δυστυχία. — ἢ ἀποτυχία, ναυάγιον, ἀτύχημα, ἀναποδιά.

ἌΥ, ἐπίρ. ἐπὶ τόπου, ὅπως, πρὸς τὰ ὅπως (λατ. *reito*). — ἢ ἐπὶ χρόνου, πάλιν, ἐκ νέου, αὖθις, ἄραξ ἔτι (λατιν. *denovo*). — ἢ πραιτέρω, προσέτι, ἐκτός τούτου, πρὸς τούτοις (λατ. *porro*). 2) ἀφ' ἐτέρου, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους, μετὴν σειρᾶν, τὸν ἕνα ἑπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον (λατ. *vicissim*).

Ἔτυμ.: αὐ (καὶ ἐν συνθ. αὐτε, ἰων. αὐτῆς, Ἰορτυν. αὐτεν, ἀττ. αὐθῆς, δωρ. αὐθῖν) = ἐκ νέου, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐξ ἀντιθέου, ἑπειτα — αὐεῖω (*αὐε' ἄρ) = ἄλλὰ πρβλ. λατ. *aut* (* au-ti) = ἦ, *autem* = ἄλλὰ. παλ.-γερμ. *ouh* = *autem*, γερμ. *auch* = ὡσοῦτως (= ἕλλ. αὐ-γε).

αὐαίνω, πρτ. αὐαῖνον· μελ. αὐαῖνῶ· παθ. ἀορ. ἀ' αὐαῖθην (αὐῶ)· ξηραίνω. 2) μοραίνω (ἀμτέ. μοραῖνμαι, φθίνω, λυώνω)· βίον αὐαίνω = φθεῖρω τὴν ζωὴν μου, μοραῖνμαι ἢ μέσ. μελ. αὐαῖνούμαι μετὰ παθ. σῆμ. = δά μοραίνω, δά λυώσω.

αὐαίλος, α, ον (αὐός)· ξηρός, κατάξηρος, μαρμαμένος ἢ ἐπὶ κόμηι, αὐχμηρός, ρυπαρός, ἀνεμαλιόρης.

Αὔσις, ἡ = Ὀασις, τὸ ὄνομα χλοερῶν νησιῶν τῶν ἐρημῶν τῆς Λιβύης.

αὐάτα (ἀΨάτα), αἰολ. ἀντὶ ἄτη (δ βλ.)· συμφορὰ, δυστύχημα.

αὐγάζω, μελ. -άσω ἀορ. ἀ' ἠύγασα (αὐγή)· θλέπω, παρατηρῶ, ἐναργῶς (εὐκρινῶς), ἀτενίζω, διακρίνω, θεῶμαι ἢ ὅτω καὶ ὡς μέσον. — ἢ ὡς ἀμτέ., καταλάμπω, φέγγω, ἄκτινοβολῶ.

ΑΥΓΗ, ἡ· λαμπρὸν φῶς, κυρ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καὶ ὅτω κατὰ πληθ. αἱ ἄκτινες τοῦ ἡλίου: ὕπ' αὐγὰς ἡλείοιο = ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τ. ἔ. ζῶν ἔτι, ἐν ζωῇ—αὐγὰς λείσσειν = θλέπειν τὸ φῶς, τ. ἔ. ζῆν—κλύζειν πρὸς αὐγὰς = ἐγείρεσθαι (ἀνυψοῦσθαι) κυματώδης πρὸς τὸν οὐρανόν. 2) ἐν γένει, πᾶν λαμπρὸν φῶς, κυρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: ὀμμάτων αὐγαὶ ἢ ἀπλῶς αὐγαί = ὀφθαλμοὶ (λατ. *lumina*). 3) πᾶσα λάμπις (ἀκτινοβολία) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας στυλινῶν ἀντικειμένων, λαμπρῶν, μαρμαρυγῆ.

αὐδάζομαι, μελ. -άζομαι· ἀορ. ἀ' ἠὸδαξάμην, ἀποθ. (αὐδῆ)· ἀνακράζω, λαλῶ (βλ. αὐδάω).

αὐδάω, πρτ. ἠὸδων· ἀττ. -άσω ἀορ. ἀ' ἠὸδησα, ἰων. γ' ἐν. αὐδῆσασκε· πρτ. ἠὸδῆκα· ὡς. αὐδάομαι ὡς ἀποθ. ὀμιλῶ, λαλῶ, κουβεντιάζω ἢ μετ' αἰτ. πρᾶγμ., λέγω τι ἢ ἐπὶ χρησμῶν, προφέρω, ἐκοτομιζώ, διακρηρῶσομαι. 2) μετ' αἰτ. προσ., ὀμιλῶ, ἀπευθύνομαι, πρὸς τινα ἢ πρὸς αγορεύω τινά. 3) μετ' ἀπροφ., λέγω, συνιστῶ, παραγγέλλω, διατάσσω, τινά νὰ πράξῃ τι. 4) ὀνομαζῶ, καλῶ τινα ὀνομαστικῶς: αὐδάομαι παῖς Ἀχιλλέως = καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, παῖς τοῦ Ἀχιλλέως. 5) ἐννοῶ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον (ὡς ἐνίστε καὶ τὸ λατ. *dicere*). Ἐκ τοῦ ὅ.

ΑΥΔΗ, ἡ· ἡ ἀνδρωπίνη φωνή, λαλιά, ὀμιλία ἢ μτφρ. πᾶς ἄλλος ἤχος, π. χ. τὸ θούισμα, ὁ τρυγγισμός (ἡ κλαγγή) τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου. 2) λογοδοσία ἐκδοσις, λογαριασμός [αὐδῆ, αὐδῶ, αὐδάω, αὐδήεις· ὕδω, ὕδω συγγ. τῷ αἰδῶν (δ βλ.), ἀηδῶν. σανσκρ. νάδαη = ὀμιλῶ· βλ. αἰδῶν]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **αὐδήεις, εσσα, εν** ὁ λαλῶν μετ' ἀνδρωπίνη φωνῆν, ὁ ἔχων ἀνδρωπίνην λαλίαν.

αὐ-ερώ (τ. ἔ. ἀνά-ερώω)· ἀορ. ἀ' αὐεῖσσα· αὐρω, ἔλκω, τι πρὸς τὸ ὅπως ἢ ἔλκω τὸ τόξον (τρῶδῶ τὴν νευράν τοῦ τόξου) ἢ ἐν θυσίᾳ, ἔλκω τὴν κεφα-

λῆν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὀπίω, διὰ τὸ τοῦ κόφω τὴν κεφαλὴν.

Ἔτυμ. ἢ ἐκ τοῦ *αὐθέρω* ἔτυμολ. δὲν ἐπιδοκιμάζεται, διότι τὸ *αὐθέρω* δὲν κείται συνηθῶς μετὰ τῆς τοπικῆς σημ. «πρὸς τὰ ὀπίω» διὰ ἄλλοις ἔτυμολ. *αὐθέρω* <**αFFερώ* <**αν-Fερώ* (= *ἀν*+*ἄνω*+*έρω*).

αὐθ-άδεια, ποιητ. *αὐθάδεια*, ἢ αὐθαιρεσία, ἰσχυρογνωμοσύνη, πεποιμα, ἐπιμονὴ ἢ ἀλαζονεία, προπέτεια. Ἐκ τοῦ

αὐθ-άδης, *ες* (αὐτός+*ἡδωμαι*)· αὐθαίρετος, φιλαυτος, ἐπιμόνος, θρασυς, ὑπεροπτής, ἰσχυρογνώμων ἢ ὡς ἀναίσθητος ἀνάληγτος· ἐπίρ. *-δῶς* (καὶ *-δως*).

Ἔτυμ. *αὐθάδης* <**αὐτο-Fαδης* (τοῦ *ἡδωμαι*) (ἀπὸ *αὐθάδης* ἀντι **αὐθῶδης* κατὰ τὸ *διπλά* <*διπλόα*· ἢ *αὐθάδης* <**αὐταFαδης* κατὰ φθογγικὴν ἀφομοίωσιν) βλ. *αὐτός*, *ἀνδάνω*, *ἀδείν*, *ἡδύς*.

αὐθ-άδεια, ἢ, ποιητ. ἀντι *αὐθάδεια*.
αὐθ-αδίζομαι, μελ. *-ίσσομαι* (*αὐθάδης*), ἀπρω. εἶμαι *αὐθάδης*· φέρομαι μετὰ αὐθάδειαν, θρασυτητα.

αὐθ-ἀδικός, *ῆς*, ὄν (*αὐθάδης*)· ὁ ἔχων αὐθάδειας τοῦς τρόπους, ἀγέρωχος, αὐθαίρετος.

αὐθ-ἀδισμα, *-ατος*, τὸ (*αὐθάδης*)· πράξις αὐθαδείας, αὐθάδης τρόπος, πεποιμα.

αὐθαδῶ-στομος, ὄν (*αὐθάδης* + *στόμα*)· ὁ ἔχων αὐθαδῆς, ἀγέρωχον, στόμα ἢ ὁ ὁμιλῶν αὐθαδῶς, ἀγέρωχος.

αὐθ-αιμος, ὄν=τῷ ἐπομ. *αὐθαίμων* ὁ βλ.
αὐθ-αίμων, ὄν, γεν. *-ονος* (αὐτός + *αἷμα*)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ἢ ὡς οὗς, ἀδελφός ἢ ἀδελφή, στενός συγγενής.

αὐθ-αίρετος, ὄν (αὐτός + *αἰρέω*)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκλεχθείς, αὐτοχειροτόνητος.— ἢ ὄν τις ἐκλέγει ὁ ἴδιος, ὁ ἴδιος ἐπιούρει ἐφ' ἑαυτοῦ, ἐκούσιος, θεληματικός, αὐτοπαραίρετος. Ἐπίρ. *-ατος*.
αὐθ-ἐκαστος, ὄν (αὐτός+*ἐκαστος*)· ὁ λέγων τὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἕκαστα, «ὀρθά-κορτὰ» ἢ ἀνυπόκριτος, εἰλικρινής.

αὐθ-εντέω, μελ. *-ήσω*· ἔχω ἐξουσίαν ἐπὶ τίνος, εἶμαι αὐθέντης. Ἐκ τοῦ

αὐθ-έντης, ὄν, δ συνεσταλμ. ἀντι *αὐτο-έντης* (ὁ παρὰ Σοφ.) (αὐτός+*έντης*)· ὁ ἰδιοχείρως φονεῦσιν ἢ κυρ. ἐπὶ φόνον διαπραγματέμενον ὑπὸ συγγενῶν ἢ ὡς ὁ ἀποκτείνων ἑαυτὸν, ὁ αὐτόχειρ, ὁ αὐτοκτονῶν. 2) ὁ ἀπόλυτος κύριος, δεσπότης.— ἢ ὡς ἐπίθ., *αὐθ-έντης φόνος* = βίαιος θάνατος, θάνατος προελθὼν ἐκ φόνου.

Ἔτυμ. <αὐτός+**έντης* (ἐκ β. *sen-* πρὸλ. *σανκρ.* *sanō*·*li* (=κερδίζειν, ἀποκτάν), ἐλλ. *άννμι* (=φθάνω εἰς τὸ τέλος, ἀποκτάν), λατ. *sons* = ἔνοχος, πάλ-γρημ. *sunla*. Τὸ β' συνθετ. *έντης* (ἐκ τοῦ *έννυμι*) δὲν ἀπικνεῖ αὐτοκτελῶς, διεσώθη ὅμως καὶ ἐν τῷ *συν-έντης* (πρὸλ. Ἡσυχ. «*συνέντης*· *συνεργός*»). Αἱ δύο ἔννοιαι, τοῦ φονεῦσιν καὶ τοῦ αὐθέντου, ἐξηγοῦνται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δύο λέξεις διακριτικῶς προελθούσας κατέληξαν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τύπον: α' *αὐθέντης* (= φονεύς) <**αὐτο-θέντης* (κατ' ἀνομοίωσιν), β' *γενήσω*=φονεῦν (πρὸλ. *θείνω*, *φόνος*, *αὐτοφόντης*) καὶ β' *αὐθέντης* <**αὐτ-έντης* (πρὸλ. *συν-έντης*) περὶ οὗ βλ. ἐν *ἀρχ.*

αὐθ-ἡμερος, ὄν (αὐτός+*ἡμέρα*)· ὁ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γενόμενος (συνβάς) ἢ ἐπίρ. *αὐθημερόν*, ἰων. *αὐθημερόν*=κατὰ τὴν ἴδιαν ἡμέραν, ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

αὐθ-ῆ (καὶ *αὐτε*, ἐξ οὗ τὸ *αὐτεῖκα*), ἐπίρ. συνθετ. ἀντι: *αὐτόθι*· ἐπὶ τόπου, αὐτοῦ, ἐδῶ, ἐνταῦθα, ἐκεῖ, ἐν τῷ τόπῳ ἢ ἐπὶ χρόνῳ, πάραυτο, παρευθὺς, ἀμέσως, εὐθύς [κυσ. διαφύρον τῷ *αὐθίς*, μεθ' οὗ θίως ἐταυτίσθη βραδύτερον κυρ. ἀνίγει εἰς τὴν ἀντων. αὐτός].

αὐθι-γενής, ἰων. *αὐτειγ-*, *ες* (*αὐθί* + *γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς ἐν τῷ τόπῳ, ὁ γεννηθεὶς ἐν τῇ χώρᾳ, αὐτόχθων, γηγενής, ἰθαγενής, ἐγχώριος, ἐντόπιος (λατ. *indigena*) ἢ ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ἐκπηγάζων ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς χώρας· *αὐθιγενὲς ὕδωρ*=τὸ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ ἀναβρῦον, μὴ ἐρχόμενον ἄλλοθεν. 2) γηγήςιος, εἰλικρινής.

αὐθίς, ἰων. *αὐτεῖς*, ἐπίρ., ἔκτετ. τύπος τοῦ *αὐθ* (ὁ βλ.): ἢ ἐπὶ τόπου, ὀπίω, ὀπίω πάλιν.— ἢ ἐπὶ χρόνῳ, πα-

λιν, ἐκ νέου, ἐκ δευτέρου ἢ ὡς εἰς τὸ ἐξῆς, ὀκλουδως.— ἢ περαιτέρω, προσέτι, πρὸς τούτοις, ἀφ' ἑτέρου, ἐξ ἄλλου, ἐφεξῆς, μετὰ τὴν σειρὰν.

αὐθ-ὄμ-αιμος, ὄν (αὐτός+*δμαιμος*, *δμοστ+αἷμα*), ἐπίρ. *δμαιμος* (ὁ βλ.)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενής.

αὐθ-ὄρει (καὶ *-ερί*), ἐπίρ. (αὐτός+*ὄρα*)· κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν ἢ αὐτοστιγμί, εὐθύς, πάραυτα.

αὐθ-ἰάχος, ὄν (τ. ἔ. *ἄφιαχος*, α ἀθροιστ.+*ιαχῆ*)· ὁ ἀλαλάζων ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινού ἢ δορυβώδης, πολυτάραχος (ἐπὶ τῶν Τρώων δρωμένων εἰς τὴν μάχην) [πρὸλ. σχολ. τοῦ Ἀριστ. α. γ. «*ἄβρομοι*=*ἄγαν βρομοῦντες* καὶ *ἄγαν ἰαχοῦντες*». Ἡ σημάσια «ἀνευ φωνῆς» <ἀστερ.+**φιαχῆ* εἰλικτ. ἐσφαλμένη· τ. ἔ. <**αFFίαχος* <ἀν-*φίαχος*, ἀν- <ἦ-].

αὐλας, *-ἄκος*, ἢ=αἰλος (ὁ βλ.)· ἡ αὐλακία, τὸ αὐλάκι ἢ ἀπαντῶ ὡς καὶ τύπος *ἄλαξ* (ὁ βλ.), καὶ παρ' Ὀμ. *ἄλαξ* [β' ἔτυμολ. βλ. *ἄλοξ*].

αὐλειος, *α*, ὄν, ἐνίοτε καὶ *-ος*, *-ον* (αὐλή)· ὁ τῆς αὐλῆς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν· ἐπ' *αὐλείοι* *θύρραι*=εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς (τὴν αὐλόθυραν).

αὐλέω, μελ. *-ήσω* (αὐλός)· παίζω τὸν αὐλόν.— Παθητ. ἐπὶ μελωδῶν (ρυθμῶν), παίζομαι εἰς τὸν αὐλόν ἢ ὅπως· *αὐλεῖται πᾶν μελαθρον*=ὄλος ὁ οἶκος ἀντηχεῖ ἀπὸ τῶν ἤχων τοῦ αὐλοῦ.— ἢ *Μέσον*, τέμπομαι διὰ τοῦ αὐλοῦ, ἀκούω μουσικῆν.

αὐλή, ἢ (**ἄω*, *ἄμη*, πρὸλ. λατ. *aula*)· παρ' Ὀμήρῳ, ὁ πρὸ τῆς οἰκίας ἀνοικτός χώρος, περιβαλλόμενος γύρω ἀπὸ ἐξωτερικά (ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν κυρίως οἶκον) μικρὰ διαμερίσματα, μετὰ τὸν βωμόν τῶν *Ἐρεκίου Διὸς* ἐν τῷ μέσῳ εἶχε θ' ἢ ἀλλή δύο θύρας, τὴν κυρίως αὐλόθυραν (πρὸλ. *αὐλειος*), δι' ἧς εἰσέρχεται τις ἀπὸ τῆς ἐδοῦ εἰς τὴν αὐλήν, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς αὐλῆς φέρουσαν διὰ τῆς *αἰθούσης* εἰς τὸν *περόδομον*.— ἢ Μετὰ τὸν Ὀμήρῳ, αὐλή ἦτο χώρος τετράγωνος ἀνοικτός, περὶ τοῦ ὁποῖου εἶχεν οἰκοδομηθῆ ἢ οἶκία, μετὰ *πεζιστύλιον* γύρω καὶ εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς, ἐκ τοῦ ὁποῖου θύραι ὠδήγουν εἰς διαμερίσματα τῶν ἀνδρῶν· ἐνεσσι: *της αὐλοθύρας* (τῆς αὐλείου θύρας) ἔκαίτο ἡ *μέσαυλος* ἢ *μέταυλος*, ἄγρονα εἰς διαμερίσματα τῶν γυναικῶν.— ἢ γενικῶς, πᾶσα αὐλή ἢ περίβολος.— **IV** πᾶσα κατοικία, ἐνδιάστημα, δωμάτιον.

Ἔτυμ.· συνηθῶς ἔτυμολ. ἐκ τοῦ *ἄμη*=φυσῶ, διότι ἢ ἀρχικῆ σημ. τῆς λ. ἦτο «χώρος περὶ τῆς οἰκίας ἀναπεταμένος εἰς τὸν ἄερα».— Πρὸλ. *ἄγε-αυλος* = ὁ διερχόμενος τὴν νύκτα εἰς τοὺς ἀγρούς, *αὐλις* = κατοικία (παρ' Ἡσυχ. «*ἄπαυλος*· *ἀπόκοιτος*»· συγγ. τῷ βμ. *ἰαύω*=ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, *ἰαυθμός*=κατάλυμα, *αἰώω*=κατοικῶ (Ἡσυχ. «*ἄιες*· *ἐκοιμήθη*, *αἰ-έκοιτο*· *ἠύλιζοντο*». Ρίξαι *αι-* καὶ κατ' ἐπέκτασιν *αυε-* ἐν Ὀμήρ. *ἄεσα*. βλ. *ἄστν*).

αὐλήμα, *-ατος*, τὸ (αὐλέω)· τὸ αὐλούμενον, τὸ μάχιον μουσικῆς παίζομενον δι' αὐλοῦ.

αὐλησεῦντι, θωρ. ἀντι *αὐλήσοισι*, γ' πληθ. μελ. τοῦ *αὐλέω*.

αὐλητήρ, *-ῆρος*, ὁ, καὶ *αὐλητής*, *-οῦ*, ὁ (αὐλέω)· ὁ παίζων αὐλόν (λατ. *hibicen*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

αὐλητικός, *ῆς*, ὄν· ὁ ἀφορῶν εἰς τὸ αὐλεῖν, εἰς τὸν αὐλόν ἢ καὶ εἰς τὸν παίζοντα τὸν αὐλόν ἢ *αὐλητικῆ* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ τέχνη τοῦ αὐλητοῦ.

αὐλητρίς, *-ίδος*, ἢ, θηλ. τοῦ *αὐλητῆρ* (ὁ βλ.)· αὐλήτρια, ἡ παίζουσα αὐλόν.

αὐλιάς, *-άδος*, ἢ (αὐλή)· ἡ προστατεύουσα τὰ μανδριά τῶν κτηνῶν (ἢ κατοικοῦσα ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν κτηνῶν), *ζῳηζ* Νύμφης.

αὐλιζομαι, μέσ. μελ. *αὐλισομαι*· ἀρρ. α' *ἠύλισσάμην*· παθ. ἀρρ. α' *ἠύλισθην*· πρκ. *ἠύλισσαι*, ἀποθ. (αὐλή)· εἶμαι, κείμαι, εἰς τὴν αὐλήν ἢ διανυκτερεύω ἢ γενικῶς, κατασκάζω, καταλύω, διαμένω ἢ ζῶ ἢ ὡς στατ. ἄρρ. στροπαπεδεύω, νυκτοφυλακῶ.

αὐλικός, *ῆς*, ὄν (αὐλή)· ὁ τῆς αὐλῆς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν.

αὐλίον, τὸ (αὐλή)· πᾶσα ἀγρότικῆ οἰκία, καλύθη ἢ «μαντρί».— ἢ *δωμάτιον*, *θάλαμος* ἢ *σπηλαῖον*.

αὐλιος, *α*, ὄν (αὐλή)· ὁ ἀνήκων εἰς μάνδραν (κτηνῶν), ἀγροτικός, χωρικός.

αύλις, -ιδος, ἡ (αὐλίζομαι): σταυλός, «μαντρί», σκηνή, κατασκήνωσις (κυρ. πρὸς θηναυκτέρευσι): **αὐλιν θέσθαι**=σθῆναι (ἐσθῆτα) τὴν σκηνήν μου, κατασκήνωσα.

αὐλίσκος, ὁ, ἄποκορ. τοῦ **αὐλός**: μικρὸς κάλαμος, μικρὸς αὐλός.

αὐλιστρίς, -ιδος, ἡ (αὐλίζομαι): ἡ συγκάτοικος ἢ ἡ ὑπὲρ ῥια στούλου.

αὐλο-δόκη, ἡ (αὐλός+δέχομαι): θήκη αὐλοῦ, αὐλοθήκη.

αὐλο-θετέω (αὐλός+τίθημι): συνδέτω αὐλοῦς, συναρμόζω αὐλοῦς, κατασκευάζω αὐλοῦς.

αὐλο-ποιός, ὁ (αὐλός+ποιέω): ὁ κατασκευαστὴς αὐλῶν.

αὐλός, ὁ (*αῶν = φυσῶ, ἄημι): πᾶν πνευστὸν ὄργανον, αὐλός, φλογέρα, ἐκ καλῆμου ἢ ξύλου ἢ ὀστοῦ, ἐλεφαντοστοῦ, ἢ καὶ ἐκ μετάλλου: **αὐλοὶ ἀνδρηῖοι καὶ γυναικῆιοι** (πιθ.=λατ. *tibia dextra et sinistra*), τ. ἔ. βαθύαυλοι καὶ ὀξύαυλοι (βαθύφω. οἱ καὶ ὑψίφωνοι) ἢ **αὐλός Ἐνναλίος**=αὐλός τοῦ Ἄρεως, τ. ἔ. πολεμικὴ σάλπιγξ. 2) πᾶν εἶδος σάληνος, φλογέρας, πᾶν κοίλωμα, κάθε καυφάλα.

Ἔτυμ.: ἀθεβ. ἐτυμολ. ἄλλοι (ἄημι) ἄλλοι **αὐλός** (<*sausio: σανσκρ. *susih*) καὶ ἄλλοι ἄλλοθεν ὑπὸ πολλῶν θεωρεῖται συγγ. πρὸς τὸ λατ. *alveus, alvus*.— Ἄλλοι ἐκ τινος ἑλλ. ρίζ. **αυ-** (=ὑδωρ.), πρβλ. Ἦσυχ. **ἐπαύρομαι** τὸν **χειμάρους ποταμόν**, **ἀν-αυρος** (=ὁ στεριεύων κατὰ τὸ θέρος χειμάρους), **Ἀγλαυρος** (διὰ τὸ διαυγές ὕδωρ), νόμφη τῶν ὑδάτων (**Ἀγλαυρος**, **Ἀγλαυρίς**, ἐπίσης ὑμφοι τῶν ὀδάτων) ἢ ρ. αὐτῆ **αυ-** (**aur-**) εἶναι συγγ. τῆς ἰαπ. **ver-** (=ὑδωρ) ἐν τῷ *sanskrit*. **vā-**=ὑδωρ.

αὐλ-φθός, ὁ (αὐλός+φθῆ): ὁ φθὼν πρὸς αὐλὸν ἢ ὁ παίζων αὐλὸν καὶ εἶτα φθῶν.

αὐλῶν, -ῶνος, ὁ, ποιητ. καὶ θηλ. ἡ (αὐλός): κοίλος δρόμος ἢ πᾶν κοίλωμα μετὰ ξυθῶν βουτῶν, κοιλὸς, χαρόδρα, φάραγξ ἢ διώρυξ, ὕδραγωγέον ἢ πορθμός, στενόν: **αὐλῶνες πόντιοι** = τὰ στενά περάσματα θαλάσσης, τὰ μετὰ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου.

αὐλ-ῶπις, -ιδος, ἡ (αὐλός+ὦπι), ἐπιθ. τῆς περικεφαλαίας, φεροῦσης **αὐλόν**, ἐφ' οὗ προσηρμόζετο ὁ **λόφος**: **αὐλῶπις τραφάλεια**=ἡ περικεφαλαία ἢ ἔχουσα οὐλοῦς δίκην ὀφθαλμῶν ἦσαν δ' αὐλοὶ (οἱ **φάλοι** λεγόμενοι) κερατοειδεῖς προεξοχαί, τὰς ὁποίας ἡ ποιητικὴ φαντασία ἐφαντάσθη ἐκ ὀφθαλμῶν (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἀστακόν, τὸν σαλιγκάρον κ. ἄ.).

ΑΥ'ΞΑ'ΝΩ ἢ ΑΥ'ΞΩ, ποιητ. **ἄεξω** μελ. **αὐξήσω** ἄορ. α' **ἠῦξῃσα** πρκ. **ἠῦξῃκα** (πρβλ. λατ. *augeo, auxilium*) κόμην τι νὰ αὐξήσῃ, τὸ μεγαλύνω, τὸ αὐξάνω ἢ προάγω τι, μεγαλοποιῶ, ἐκδειόζω, ἀνυψῶ, ἐξείρω, τι.— ἢ Παθητ., μετὰ μέσο. μέλ. **αὐξήσομαι** καὶ παθ. **αὐξήθησομαι** ἄορ. α' **ἠῦξῃθη** πρκ. **ἠῦξῃμαι**: αὐξάνομαι, μεγαλύνω, φυτρώω, δυναμῶνομαι, γίνομαι μεγαλύτερος, ἰσχυρότερος ἢ ἐπὶ τέκνου, «μεγαλύνω», «ψηλύνω» ἢ ἐπὶ ἀν' μου, σηκώνομαι: **ἠῦξάνομαι ἀκούων**=ἐγίνοντο ὑψηλότερος (ἐκὸρδωνο) ἀκούων.— ἢ ἀμτθ. ἐνεργ., μεγαλύνω, αὐξάνω (ὡς τὸ παθητ.).

Ἔτυμ.: ὁμόρ. τῷ λατ. *aug-**eo**, auxilium* (<*aug-s, *aveq-s, ἐν ἑμην. ἄ(F)ξῶ) πρβλ. σανσκρ. *vaksanam*=βοήθεια: *aveq-s εἶναι ἐπέκτασις τῆς *aveg-, παρακλήτου μορφῆς τῆς *aug-*, ἐξ ἧς λατ. *augeo, augustus, auctor, augmen*—γστθ. *aukan*=αὐξάνομαι.— Κατ' ἄλλους συγγ. εἶναι καὶ τὸ λατ. *vegeo, vegetus*.

Ἐξ αὐτοῦ τὸ

αὐξη, ἡ=**αὐξήσις** (β βλ.).

αὐξηθεις, μτγ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **αὐξάνω**.

Αὐξησία, ἡ (αὐξέω): ἡ θεὰ τῆς αὐξήσεως.

αὐξησις, -εως, ἡ: ὡς καὶ νῦν, τὸ μέγαλωμα, ἡ αὐξήσις.

αὐξίμος, ον (αὐξέω): ὁ προάγων τὴν αὐξήσιν, ὁ αὐξάνων.

αὐξο-σελήνην, τὸ (αὐξάνω+σελήνη): ἡ αὐξανόμενη σελήνη, ἡ νέα σελήνη.

αὐξός, -οῦς, ἡ (αὐξάνω): ἡ θεὰ τῆς αὐξήσεως, μία τῶν Χαρίτων, ἦν ἐπεκαλοῦντο ὡς μάρτυρα, δασκίς οἱ Ἀθηναῖοι ἐφηβοὶ ἐπίδον τὸν νενομισμένον ἄρκον.

αὐξω βλ. **αὐξάνω**.

αἰονή, ἡ (αἰός): ξηρασία, ξηρότης, μαρασμός.
αἰός, ἡ, ον (αἰῶν A): ξηρός, ἀπεξηραμένος (ἐπὶ καρπῶν) ἢ **αἰὼν αὐτεῖν**=ἐκπέμπειν ξηρὸν καὶ τραχὺν ἦχον (ἐπὶ μετάλλων). 2) στεγνός, μαραμμένος. 3) ἀπεστραγγισμένος, ἐξηρατημένος.

Ἔτυμ.: πρβλ. πάντα τὰ ὁμόρ.: **αἰός**, ἄττ. **αἰός**: **αἰαίνω**, ἄττ. **αἰαίνω** (πρβλ. **ἀφ-ααίνω, καθ-ααίνω**): **αἰονή**=ξηρασία **αἰαλέος, αἰηλός, αἰσταλέος**=ἡλιοκαμμένος **αἰστηρός** (=κυρ. ξηρός, εἶτα τραχύς): **αἰῶν**=ξηραίνω **αἰχμός, -αἰός** (*sausio-s, σανσκρ. cush*=ξηραίνειν, *cush-kas*=ξηρός: παλ-γερμ. *sdrēn*=ἀποξηραίνειν: συγγ. εἶναι καὶ τὸ **ἄζω** (β βλ.)). Βλ. καὶ **αἰῶν**.

ἄυπνία, ἡ: τὸ μὴ κοιμᾶσθαι, τὸ ἄυπνον εἶναι, «ἄυπνια». Ἐκ τοῦ

ἄ-υπνος, ον (α στερ. + **ὑπνος, ὅ**) ὁ ἄνευ ὕπνου, ὁ μὴ κοιμώμενος, ἄγρυπνος, «ἄυπνος».—**ὑπνος ἄ-υπνος**=ὕπνος ποῦ δὲν εἶναι ὕπνος ἢ ὕπνος ἀνήυχος, τεταραγμένος.

αὔρα, ἰων. αὐρη, ἡ (*ἄω, ἄημι): ἀήρ ἐν κινήσει, πνοὴ ἀνέμου, κυρ. ὁ δροσερός ἀήρ τῆς πρωίας, ἢ ἡ δροσερὰ πνοὴ ἢ ἐρχομένη ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης (λατ. *aura*).

Ἔτυμ.: δι' ἐτυμολ. βλ. **ἄημι, ἀήρ, ἄελλα** πρβλ. Λιβ. *audra* = θύελλα, βοή: ἐκ βάσεως **ανῆ**=πνέειν. Διὰ τὸ λατίν. *aura* θάραξει ἀμφιβολία, ἄν εἶναι τῆς αὐτῆς προελεύσεως ἢ ἄν εἶναι ἀπλοῦν δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Κατὰ τινὰς τὸ Λιβ. *audra* θὰ ἦτο μάλλον συγγ. τῷ Ἑλλ. **ἄωρος** καὶ τῷ λατ. *unda*.

αὔριον, ἡ (ἐκ τοῦ **αὔρω**, αἰολ. ἀντὶ **ἠῶς**), ἐπίρ., ὡς καὶ νῦν, αὔριον ἢ **ἔς αὔριον**=τὴν ἐπομένην, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἢ μέχρι τῆς ἐπομένης, μέχρι τῆς αὔριον, δι' αὔριον—ἢ **αὔριον** (ἐνν. **ἡμέρα**)=ἡ αὔριανὴ ἡμέρα ἢ **ἔς αὔριον ἡμέρα, ὁ αὔριον χρόνος**. [**αὔριον** <**ausre*, πρβλ. Λιβ. *auszra* = ἠῶς, σανσκρ. *urāh*=πρωινός (βλ. καὶ **ἠῶς**)].

αὔσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ **αὔω B** (β βλ.).

αὔσιος, ἑωρ. ἀντὶ **τηθυσίος** (β βλ.).

αὔσταλέος, ποιητ. ἀυσταλέος, α, ον (αὔος): ἡλιοκαῆς, αἰχμηρός, ζαρωμένος, στεγνός, μαρομμένος (λατ. *siccus*).

αὔστηρός, ἂ, ὄν (*ἄω, αὔω, ἄζω): ὁ καθιστὼν τὴν γλῶσσαν ξηρὸν καὶ τραχεῖαν ἢ ὀξύς, δριμύς, πικρός. 2) μτφρ. (ὡς τὸ λατ. *austerus*), αὔστηρός, βλοσυρός, τραχύς, στρυφνός, δύσκολος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **αὔστηρότης, -ητος, ἡ**, τραχύτης, δριμύτης, δριμύτης αὐτῆς γεῦσις. 2) μτφρ. τραχύτης, στρυφνότης, σκυθρωπότης.

αὔτ-ἄγγελος, ον (αὐτός+ἄγγελλω): ὁ αὐτοπροσώπως ἀγγέλλων τι ἢ ὁ φέρων εἰδήσεις περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶδεν ἰδίως ὀμνῶν.

αὔτ-ἄγρετος, ον (αὐτός+ἄγρεω): ὁ αὐτοεκλεγόμενος (ἀντὶ: τοῦ **αὐθαίρετος, β βλ.**), ὁ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς προσωπικῆς του ἐκλογῆς, ὃν ἐκλέγει τις ὁ ἴδιος.— ἢ ἐνεργ., ὁ ἐλευθέρως ἐκλέγων δι' ἑαυτὸν.

αὔτ-ἄδελφος, ον (αὐτός+ἀδελφός): ὁ συγγενῶν ὡς καθ'αὐτὸ ἀδελφός ἢ ἀδελφῆ ἢ ὁ ἀδελφός ἢ ἀδελφῆ τινος.

αὔτ-ἀνδρος, ον (αὐτός+ἀνήρ): καὶ μὲ τούτους ἀνδρώπους μαζί, σὺψυχος, (ἐμψυχα καὶ δῦψυχα).

αὔτ-ἀνεψιός, ὁ (θηλ. -ία) (αὐτός+ἀνεμῖός): ὁ καθ'αὐτὸ ἀνεψιός (μου), τ. ἔ. πρωτεξάδελφος.

αὔτάρ, σύνδ., ἐπ. ἀντὶ ἀτάρ: ἄλλα, ὅμως, ἐν πάσῃ περιπτώσει, πάντως, ὅπωςδῆποτε, προσέτι, πρὸς τοῦτοις, ἐξ ἄλλου. Ἐν ἀρχῇ προτάσεως πάντοτε, ὡς καὶ ὁ **ἀτάρ**.

αὔτ-ἀρκεια, ἡ (αὐτάρκης): τὸ νὰ ἐπαρκῆ τις εἰς ἑαυτὸν, νὰ ἐξοικονομηται μὲ ὅσα ἔχει, καὶ νὰ μὴ ἔχη τὴν ἀνάγκην ἄλλου τινός, οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία.

αὔτ-ἀρκης, ὁ, ἡ, -ες, τό: ὁ ἐπαρκῶν εἰς ἑαυτὸν, ὁ ἔχων ἱκανά, ὁ μὴ ἔχων τὴν ἀνάγκην ἄλλου, ὁ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος: **πόλις αὐτάρκης**= πόλις ἐφοδιάζουσα ἑαυτήν, μὴ ἔχουσα ἀνάγκην ἐξωθεν εἰσαγωγῶν ἢ μετ' ἀπρωφ., **αὐτάρκης ἀναγκάζειν**=πλήρως ἱκανὸς νὰ ἐξαναγκάζῃ.

αὔτε, ἐπίρ. ἢ ἐπὶ χρόνον, πάλιν, ἐκ νέου, αὔτις.—

|| πρὸς δὴλωσιν ἀκολουθίας, πάλιν, περαιτέρω, πρὸς τούτοις (ὡς τὸ λατ. *autem*). 2) ἔξ ἀντιθέτου, ἔξ ἄλλου.

αὐτ-έκ-μαγμα, -ατος, τὸ (αὐτός+ἐκμάσσομαι)· ἀκριτές καὶ ἀπαράλλακτον ὁμοίωμα (ἀντίτυπον), πι-σὴ προσωπογραφία.

αὐτ-εξ-ούσιος, ον (αὐτός+ἐξουσία)· ὁ κύριος ἑαυτοῦ, ὁ ἐξουσιάζων ἑαυτόν, ἀπολύτως ἐλευθερός, ἀνεξάρτητος.— τὸ αὐτεξούσιον=ἀπόλυτος, πλήρης, ἐξουσία.

αὐτ-επ-ἀγγελτος, ον (αὐτός+ἐπαγγέλλομαι)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθόρμητος, προσφερόμενος (νὰ πρόξεν-τι), χωρὶς νὰ παρακινηθῆ ὑπ' ἄλλου || αὐθόρμητος, αὐτόθουλος (λατ. *sponte*).

αὐτ-επ-ὄνυμος, ον (αὐτός+ἐπώνυμος)· ὁ τὸ αὐτὸ ἐπώνυμον ἔχων, ὁμώνυμος.

αὐτ-ερέτης, -ου, ὁ (αὐτός+ἐρέτης)· ὁ ἐν ταύτῳ κωπηλάτης καὶ στρατιώτης.

αὐτέω, ἔπ. πρτ. *ἀτευν*, ἔν χρῆσι κατ' ἐνεστ. κατ' πρτ. μόνον· φωνάζω, κραυγάζω || ὡς. ὡς ἐνεργ. σημ. καὶ, καλῶ ὀνομαστικῶς [ῥ].

Ἔτυμ.: *αὐτέω*, *αὐτή*, **άτω* B. — **άτω* (*a-ju-jo, πρβλ. λατ. *jubilum*, γερμ. *jauchzen* = ἐκπέμπω κραυγὰς χαρᾶς (πρβλ. καὶ ἑλλ. *λυγή*).—Ἰκατά τινας συγγ. πρὸς ταῦτα εἶναι καὶ τὸ λατ. *ono* = φωνάζω χαρούμενος (καίτοι ἄλλοι συνάπτουσι τοῦτο πρὸς τὸ *εύζω*, ὁ βλ.). Ἐκ τοῦ

αὐτή, ἡ (αὐὸν B)· κραυγή, βοή, φωνή || κυρ. πολεμικὴ κραυγή, ἀλαλαγμὸς μάχης || ἐντεῦθεν δὲ καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ μάχη [ῥ].

αὐτ-ήκοος, ον (αὐτός+ἀκούω)· ὁ ἀκούων μὲ τὰ ἴδια τοῦ ὠτα, ὁ αὐτήκοος μάρτυς.

αὐτ-ἡμαρ, ἔπιρ. = *αὐθημερόν*=τὴν ἴδιαν ἡμέραν.

αὐτ-γενής, ἐς, ἰων. ἀντὶ *αὐθιγενής* (ὁ βλ.).

αὐτίκα, ἔπιρ. (αὐτός)· εὐθύς, ἀμέσως, πάραυτα: *αὐτίκα καὶ μετέπειτα*=ἐν τῷ παρόντι (τώρα δὲ ἀμέσως) καὶ ἐν τῷ μέλλοντι || μετ' ὀλίγον, μετ' οὐ πολὺ, κατ' εὐθείαν (λατ. *mox*).— || ἐπὶ παραδείγματι, λόγῳ χάριν, δείγματος χάριν: *αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς*; = ὁ Ζεὺς, διὰ νὰ φέρω ἐν παραδείγμα, μὲ ποῖα μέσα κυβερνᾷ;

Ἔτυμ.: *αὐτίκα* (αὐτί+προσφ. -κα (πρβλ. *ἡνί-κα*, *δωρ. δ-κα*, *τό-κα* κλπ.) πάντα ταῦτα συναπτεῖα τῇ ἀντ. *αὐτός*.

αὐτίς, ἰων. καὶ *δωρ.* ἀντὶ *αδθίς*.

αὐτήμη, ἡ (**άτω*, *αὐὸν B*)· ἀναπνοή, πνοή || τὸ φύσημα τοῦ φουσητηρίου.— || ὁσμή, ἀναθυμίασις, μυρωδιά (βλ. καὶ *ἀτμός*).

αὐτήμη, -μένος, ὁ = *αὐτήμη* (ὁ βλ.).

αὐτο-βοεῖ, ἔπιρ. (αὐτός+βοή) = μὲ τὸν πρῶτον ἀλαλαγμόν, «μὲ μιά φωνή» ἁπλῶς || ἐν τῷ *δμα*: *αὐτοβοεῖ ελεῖν*=κυριεῖεν ἄνευ ἀντιστάσεως (μὲ τὸν πρῶτον ἀλαλαγμόν).

αὐτο-βουλος, ον (αὐτός+βουλή)· ὁ ἐξ οικείας βουλήσεως, οικειοδελής, αὐθόρμητος.

αὐτο-γενής, ἐς (αὐτός+γιγνώμαι)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθείς, αὐτογέννητος || ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής.

αὐτο-γέννητος, ον (αὐτός+γεννάω)· γεννηθείς ἀφ' ἑαυτοῦ, φυσικός: *κοιμήματα μητρὸς αὐτογέννητα* = συνουσία μητρὸς μετὰ τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος (τοῦ φυσικοῦ τῆς) τέκνου.

αὐτο-γνώμων, ἔπιρ. -*ήσω*· ἐνεργῶ *αὐτογνωμόνας* (τ. ἔ. κατὰ τὴν δέλησίν μου ἢ κατὰ τὴν κρίσιν μου). Ἐκ τοῦ

αὐτο-γνώμων, ον, γεν. -*ονος* (αὐτός+γνώμη)· ὁ ἐνεργῶν αὐθαίρετως, κατὰ τὴν δέλησίν του ἢ κατὰ τὴν κρίσιν του, «ὄπως τοῦ καπνίσου». Ἐπιρ. -*μόνας*.

αὐτο-γνώμων, ον (αὐτός+γιγνώσκω)· αὐθαίρετος, ὁ αὐθαίρετως ἀποφασισθεὶς, ἢ αὐθαίρετως ἐκλεγθεὶς.

αὐτο-γράφος, ον (αὐτός+γράφω)· ὁ ἰδιοχειρῶς γεγραμμένος, πρωτότυπος.

αὐτο-γῆος, ον (αὐτός+γῆς): *αὐτόγνον ἄροτρον* = ἄλετρι, τοῦ ὁποῖο *ἔ γῆς*, τὸ *ἔλυμα* καὶ ὁ *λοτοβοεὺς* εἶναι ἀπὸ ἓνα τεμάχιον ζύλου (μονοκόμματο).

αὐτο-δαής, ἐς (αὐτός+δαίηαι)· αὐτοδιδάκτος || ἀπρομελέτητος.

αὐτο-δάϊκτος, ον (αὐτός+δαίζω)· ὁ ὕφ' ἑαυτοῦ φονευθείς, ὁ αὐτόχειρ (ἢ οἱ ἀμοιβαίως φονευθέντες).

αὐτ-οδάξ, ἔπιρ. (αὐτός+ὀδάξ)· μὲ σφιγμένους τοὺς ὀδόντας || ἐντεῦθεν ἰσχυρογνώμων, ἀλύγιστος.

αὐτό-δεκα, (αὐτός+δέκα)· δέκα ἀκριβῶς, σωτὰ δέκα.

αὐτό-δηλος, ον (αὐτός+δηλος)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φανερός, αὐτονόητος.

αὐτο-διδάκτος, ον (αὐτός+διδάσκω)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ διδάχθεις, «αὐτοδιδάκτος».

αὐτό-δικος, ον (αὐτός+δίκη)· ὁ ἔχων ἰδικὰ του δικαστήρια, ἰδικούς του δικαστὰς, καὶ δικάζων κατὰ τοὺς ἰδικούς του νόμους || ὁ δικαστικῶς ἀνεξάρτητος.

αὐτό-δίον (ἢ *αὐτ-δίον*), ἔπιρ. (αὐτός ἢ *αὐτός+δός*)· παραχρήμα, ἀμέσως, ἀπ' εὐθείας (κατὰ τὴν δευτέρην ἔτυμολ. σημ. κυρ. ὁ ἐξ εὐθείας τῆς ὁδοῦ ἐ-ληλυθώς, ἄρα ἀπ' εὐθείας, ἀμέσως) κατὰ τὴν πρῶ-την ἔτυμολ. πρόκειται περὶ ἐκτάσεως ἐκ τῆς *αὐτός*, ὡς τὸ *μαυρίδιος* ἐκ τοῦ *μαύω* καὶ *μυνηθίδιος* ἐκ τοῦ *μύνηθα*) [κατ' ἄλλους ἔτυμολ. ἄλλως: (<**αὐτό-δι-φο*=*ἄμην*. *αὐτ-ἡμαρ* (πρβλ. *δια* = ἡμέρα, λατ. *dies*· *αὐτό-διον* = *hodie*) πρβλ. καὶ *σανσκρ. sa-dīnahi*, *παλ-ιρλ. indiu*].

αὐτο-έλικτος, ον (αὐτός+ἐλίσσω)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐμίσσόμενος (τυλισσόμενος), ὁ ἐκ φύσεως σγουρο-μάλλης.

αὐτο-έντης, -ου, ὁ = *αὐθέντης* (ὁ βλ.).· φονεύς.

αὐτο-έτης, ἐς (αὐτός+έτος)· ὁ τοῦ αὐτοῦ (τοῦ ἰδίου) ἔτους, «μονοχρονόμορος» || ἔπιρ. *αὐτόετες*=κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐντὸς τοῦ ἔτους.

αὐτο-θελεῖ, ἔπιρ. τοῦ ἔπομ. *αὐτοθελής*=ἐκουσίως, αὐτοθελήτως, οικειοθελῶς.

αὐτο-θελής, ἐς (αὐτός+θέλω)· ὁ τῆς ἑαυτοῦ θελήσεως, ὃν τις θέλει ὁ ἴδιος, ἐκουσίως, οικειοθελής.

αὐτόθεν, ἔπιρ. (βλ. *αὐτοῦ*)· ἐπὶ τόπου, ἀπὸ αὐτοῦ τοῦτοῦ τόπου πού εὐρίσκεται τις, ἀπὸ ἐδῶ, ἐν-τεῦθεν, ἐκεῖθεν, ἀπ' ἐκεῖ (λατ. *illinc*).— || ἐπὶ χρό-νου, παραχρήμα, διὰ μιάς, ἀμέσως (λατιν. *illico*).

αὐτόθι, ἔπιρ. ἀντὶ *αὐτοῦ*· ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἐκεῖ, ἐνταῦθα.

αὐτο-κάσιγνητος, ὁ, καὶ -*τη*, ἡ (αὐτός+κασίγνη-τος)· αὐτάδεξις (αὐταδέλφη)· [δὶ' ἔτυμολ. βλ. *κα-σίγνητος*].

αὐτο-κατά-κρίτος, ον (αὐτός+κατακρίνω)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κατακρινόμενος, ἀφ' ἑαυτοῦ καταδικα-ζόμενος.

αὐτο-κέλευθος, ον (αὐτός+κέλευθος)· ὁ πορευ-όμενος τὸν δρόμον του, ὑπάγων καθ' ἑαυτόν (μό-νος του).

αὐτο-κέλευστος, ον (αὐτός+κελεύω)· ὁ ἀφ' ἑαυ-τοῦ κελευόμενος, ὁ ἐξ οικείας ἐπιταγῆς (προαιρέ-σεως), αὐτόβουλος, αὐθόρμητος.

αὐτο-κελής, ἐς (αὐτός+κείλομαι)=τῆ προηγ.

αὐτό-κλητος, ον (αὐτός+καλέω)· ὁ καλέσας αὐ-τὸς ἑαυτόν, ὁ κληθεὶς ὑφ' ἑαυτοῦ, ἀπρόσκλητος, ἀκάλεστος.

αὐτό-κομος, ον (αὐτός+κόμη)· ὁ ἔχων τὴν φυ-σικὴν του κόμην, («μὲ ὄλα του τὰ μαλλιά»), δασύς.— || μὲ ὄλον του τὸ φύλλωμα (ἐπὶ δένδρων).

αὐτο-κράτης, ἐς (αὐτός+κράτος)· ὁ κυβερνῶν κατὰ τὸ δοκοῦν («ὄπως τοῦ καπνίσου»), ὁ ἔχων ἀπό-λυτον ἐξουσίαν, ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος, αὐτεξού-σιος· τὸ *αὐτοκρατέες*=πλήρης (ἀπόλυτος) ἐξουσία.

αὐτο-κράτωρ, -ορος, ὁ, ἡ (αὐτός+κρατέω)· ὁ κρα-τῶν ἑαυτοῦ, ὁ κύριος ἑαυτοῦ, ἔπομ.: || ἐπὶ προσώ-πων ἢ πόλεων, ἐλευθερός καὶ ἀνεξάρτητος (λατ. *sui juris*).

2) ἐπὶ πρῶσθων κλπ., ὁ ἔχων πλήρη ἐξου-σίαν (ἀπόλυτον πηρεξουσιότητα).

3) ἐπὶ κυβερ-νητῶν ἢ ἀρχόντων, ἀπόλυτος, αὐθαίρετος, ἀνεύθυ-νος, ἀπολυταρχικός.

αὐτό-κτίτος, ον (αὐτός+κτείνω)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (αὐτομάτως) παραχθεὶς (κατασκευασθεὶς), ὁ ἐκ φύ-σεως σχηματισθεὶς.

αὐτο-κτονέω· κτείνω αὐτὸς ἑμαυτόν, *δ,τι καὶ νῦν* «αὐτοκτονῶ» (ἴδια χειρὶ, ἢ (κατὰ πληθ.), *ἄλληλο-κτονοῦσι* (=φονεῖει ὁ εἰς τὸν ἄλλον, θανατώνον-ται ἀμοιβαίως). Ἐκ τοῦ

αὐτο-κτόνος, ον (αὐτός+κτείνω)· ὁ φονεύων ἑαυτὸν (ἴδια χεῖρα), αὐτόχειρ.— || ἄλληλοκτόνος, ὁ εἰς φονεύων τὸν ἄλλον· **θάνατος αὐτοκτόνος** = ἀμείβεται θάνατος (διὰ τῶν χειρῶν ἀλλήλων, ἐκάτερος διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἄλλου).

αὐτο-κυβερνήτης, -ου, ὁ (αὐτός+κυβερνῶ)· ὁ κυβερνῶν ὁ ἴδιος (ποῦ κρατεῖ τὸ τιμὸν ὁ ἴδιος προσωπικῶς).

αὐτό-κωπος, ον (αὐτός+κώπη)· (καθὼς εἶναι) μαζί με τὴν κώπην (τ. ἔ. τὴν λαθὴν)· **βέλη αὐτόκωπα** = ὄπλα (γενικῶς) με λαθὴν (τ. ἔ. ξίφη).

αὐτομάτης, ἐς (αὐτός+μαθεῖν)· ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ μαθών, αὐτοδιδάκτος· **αὐτομαθῆς τινος** = αὐτοδιδάκτος εἰς τι.

αὐτό-μαρτύς, -ῆρος, ὁ, ἡ (αὐτός+μαρτυρῶ)· αὐτός οὗτος (αὐτός ὁ ἴδιος) ὁ μάρτυς, τ. ἔ. ἀπόπτης μάρτυς.

αὐτομάτιζω, μελ. -ίσω· ἐνεργῶ κατά τὴν θέλησίν μου, αὐτοβούλως || ἐνεργῶ (αὐτομάτως, αὐθόρμητως, καὶ ἐπομ. ἐνεργῶ ἀπεριοκπέτως. *Ἐκ τοῦ

αὐτό-μάτος, η, ον, καὶ -ος, -ον (αὐτός + μέμα, πρκ. τοῦ *μάω)· ὁ ἐνεργῶν κατά τὴν θέλησίν του, ἐνεργῶν ἐξ οἰκείας βουλήσεως, ἄφ' ἑαυτοῦ, ἀκέραιος, ἀπρόσκλητος || κυρ. ὁ κινουμένος ἄφ' ἑαυτοῦ, αὐτοκίνητος· **τὰ αὐτόματα** = μηχανήματα κινούμενα ἄφ' ἑαυτῶν, αὐτοκίνητα. 2) ἐπὶ φυτῶν, τὰ φυόμενα ἄφ' ἑαυτῶν, τὰ αὐτοφυῆ. 3) ἐπὶ συμβάντων (γεγονότων) συμβαινόντων ἄφ' ἑαυτῶν, τυχαίως, ἄνευ ἐξωτερικῆς τινος ἐπενεργείας || **ἀπὸ τοῦ αὐτομάτως** = φυσικῶς, αὐτομάτως, κατά τύχην. *Ἐπιρ. **αὐτομάτως** = ἄφ' ἑαυτοῦ, ἄνευ αἰτίας, ἐκ τύχης (λατ. *ultra, sponte sua*).

*Ἔτυμ.: συνήθ. ἔτυμολ. ὡς ἐν ἀρχῇ φαίνεται (δηλ. ἐκ τῆς αὐτός+μέμα). Κατ' ἄλλους (αὐτο + *μητός, μτχ. τῆς βίβ. *men* = σκέπτομαι) πρβλ. *σανσκρ. matā* = σκέψις, λατ. *com-mentus*.—Κατ' ἄλλους τὸ ὄ συνθ. ἔλλ. *μῶσθαι* = ἀγωνίζεσθαι, *μῶλος* = ἀγών, *μάτην* = ματαίως.

αὐτο-μολέω, μελ. -ήσω (αὐτόμολος)· κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐγκαταλείπω τὰς τάξεις μου καὶ δραπέτευω καταφεύγω εἰς τὸν ἐχθρὸν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

αὐτο-μολήσις, -εως, ἡ, καὶ αὐτομολία· ἡ λιποταξία καὶ ἡ καταφυγή εἰς τὸν ἐχθρὸν.

αὐτό-μολος, ον (αὐτός + μολεῖν)· ὁ ἐρχόμενος (μολών) ἄφ' ἑαυτοῦ, αὐθόρμητος, ἀκίνητος || ὡς οὖν. ὁ αὐτομολῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ || ὁ λιποτακτὴν πρὸς τὸν ἐχθρὸν.

αὐτο-νομοίαια, ἀποθ. (αὐτόνομος)· ζῶ σύμφωνα πρὸς τοὺς ἰδικούς μου νόμους, εἶμαι ἀνεξάρτητος. **αὐτο-νομία, ἡ**· τὸ ζῆν αὐτόνομος, ἡ πολιτικὴ ἀνεξαρτησία || τὸ ἔχειν ἰδίους νόμους. *Ἐκ τοῦ

αὐτό-νομος, ον (αὐτός+νόμος)· ὁ ζῶν κατά τοὺς ἰδικούς του νόμους || ὁ ἔχων ἴδιαν νομοθεσίαν || ἀνεξάρτητος.— || (*νόμομαι*)· ὁ νεμόμενος (βόσκων) κατά βούλησιν.

αὐτο-νυχί, ἐπιρ. (αὐτός + νύξ), καὶ **-εῖ**· κατά τὴν ἴδιαν νύκτα, ἐντός μίας καὶ τῆς αὐτῆς νυκτός.

αὐτό-ξύλον, ὁ (αὐτός+ξύλον)· ἀπὸ ξύλου μόνον, ὅλως διόλου ἀπὸ ξύλου, ἀπὸ ἀπλοῦν (τ. ἔ. ἀκατέρπαστον) ξύλον.

αὐτό-παις, -παιδος, ὁ, ἡ (αὐτός+παῖς)· αὐτὸ τοῦτο παῖς, τ. ἔ. γνήσιον τέκνον (υἱός ἢ θυγάτηρ).

αὐτο-πήμων, ον, γεν. -ονος (αὐτός+πήμα)· ὁ πηγάζων (προερχόμενος) ἐκ τῶν ἰδικῶν του σφαλμάτων, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων.

αὐτο-ποιός, ὄν (αὐτός + ποιέω), καὶ **αὐτόποιος**· ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ποιηθεὶς, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ παραχθεὶς, αὐτοφυής (μὴ φευθεὶς π. χ. ὑπ' ἀνθρώπων).

αὐτό-πόλις, -εως, ἡ (αὐτός+πόλις)· πόλις αὐτοκυβερνωμένη, αὐτόνομος, ἀνεξάρτητος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **αὐτο-πολίτης, -ου, ὁ**· πολίτης αὐτόνομου (ἐλευθέρου) πόλεως.

αὐτο-πόνητος, ον (αὐτός+πονέω)· ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ πεπονημένος (ἐπέχειργασμένος), φυσικός. ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ

αὐτό-πρεμνος, ον (αὐτός+πρέμνον)· μαζί με αὐτὴν τὴν ἴδιαν τὴν ρίζαν, σύρριφος· **αὐτόπρεμνος δλλυσθαί** (ἐπὶ δένδρον) = χάνω ρίζας καὶ κλάδους μαζί, καταστρέφομαι ἐξ ὀλοκλήρου.

αὐτο-πρόσωπος, ον (αὐτός+πρόσωπον)· μετὰ καθ' αὐτὸ πρόσωπον, χωρὶς δηλ. προσώπετον (αὐτοπροσώπως).

αὐτό-όπτης, -ου, ὁ (αὐτός+ὄψομαι, μελ. τοῦ *ὄραω*)· ὁ βλέπων διὰ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν, «αὐτό-όπτης» μάρτυς.

αὐτο-πώλης, -ου, ὁ (αὐτός + πωλέω)· ὁ πωλῶν τὰ ἑαυτοῦ προϊόντα.

αὐτό-ρριξος, ποιητ. αὐτό-ριξος, ον (αὐτός+ρίζα)· ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ριζωμένος, ἔχων φυσικὰς ρίζας, αὐτοφυής.— || μετὰ αὐτὰς τὰς ρίζας, σύρριφος (βλ. *αὐτόπρεμνος*).

αὐτό-ρρύτος, ποιητ. αὐτό-ρρύτος, ον (αὐτός+ρρέω)· ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ρέων.

ΑΥΤΟΣ, αυτή, αυτό, ἄντων. ὀριστικὴ ἢ κλίσιον διασταλτικὴ· ἐγὼ (σύ, αὐτός) ὁ ἴδιος, «ἐπὶ τὰς ἀπατὸς» (λατ. *ipse*) || εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τῆς συχνὰ κεῖται ἀντὶ τῆς τριτοπροσώπου προσωπικῆς ἄντων. || μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ αὐτός, ἡ αυτή, τὸ αὐτό = ὁ ἴδιος (ἢ ἴδια, τὸ ἴδιον).— || ὁ ἴδιος, ἐγὼ ὁ ἴδιος, σύ ὁ ἴδιος κλπ. (ἀναλόγως τοῦ προσ. τοῦ ῥήματος): 1) ἐγὼ αὐτός, ὁ καθ'αὐτὸ ἄνθρωπος, τ. ἔ. τὸ κυρίως ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως εἶναι τὸ πνεῦμα, ἢ ψυχὴ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σῶμα || ἡ: αὐτός ὁ ἴδιος ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους, π.χ. ὁ βασιλεὺς ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ὑπηκόους του || διὸ ἡ ἄντων. ἀπὴν χρησιμοποιεῖται ἐμφαντικῶς διὰ σοφόν τινα, ὅπως δε: κνήαι π.χ. τὸ τῶν Πυθαγορείων αὐτὸς ἔφα (λατ. *ipse dixit*) περὶ τοῦ Πυθαγόρου. 2) ἄφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἴδιας θελήσεως, ἐξ οἰκείας πρωτοβουλίας, λατ. *sponte* (πρβλ. *αὐτόματος*): **ἀλλά τις αὐτός ἔτω** = ἄνευ ἰσχύος ἕκαστος ἄφ' ἑαυτοῦ. 3) = *μόνος* = καθ' ἑαυτὸν, *μόνος*: **αὐτός περ** ἔαυτοῦ = *καίπερ* *μόνος* (καθ' ἑαυτὸν)—**αὐτοὶ ἐσμέν** = εἶμεθα μόνοι μας. 4) Κατὰ δοτ. μετὰ τινος οὐσιαστ. = μαζί με τι, ὁμοῦ μετὰ τινος: **ἀνδρῶσιν αὐτῆ σὺν φόρμιγγι** = ἀνεπήδησε μετὰ τῆς λύρας εἰς τὴν χεῖρα || κατὰ τὸ πλεστον ὁμοῦ ἄνευ τῆς σὺν: **ἵππους αὐτοῖς ὄχεσφιν** = ἄρματα καὶ ἵππους μαζί. 5) ἡ αὐτός μετὰ τακτικῶ ἀριθμητικῶ: **πέμπτος αὐτός** = αὐτός ὁ ἴδιος ὡς πέμπτος, τ. ἔ. αὐτός ὁ ἴδιος μαζί με τέσσαρας ἄλλους (πάντως ὁμοῦ αὐτός ὡς τὸ κύριον πρόσωπον). 6) ὡσαύτως ἡ αὐτός ἀπαντᾷ καὶ ἠνωμένη μετὰ τῆς προσωπικῆς ἄντων.: **ἐγὼ αὐτός, σύ αὐτός** κλπ. (παρ' Ὅμη πάντοτε καχωρισμένως, μετολλαβουσῶν μίαις ἢ πλείονων λέξεων) || ἐνίοτε ἢ προσ. ἄνευ παραλείπεται ἐν ταῖς ἐκφράσεσι ταῦτα: π.χ. **αὐτὸν ἐλέησον** ἀντὶ **ἐμὲ αὐτὸν ἐλέησον**. *Ἐξ ἄλλου ἡ αὐτός ἀπαντᾷ ἠνωμένη καὶ μετὰ τῆς αὐτοπαθοῦς ἑαυτοῦ, αὐτοῦ κλπ. πρὸς μειζιον ἐμφανσι, π. χ. **αὐτός καθ' αὐτοῦ—αὐτοὶ ὑπ' αὐτῶν**. 7) Συγκρ. **αὐτότερος**, ὑπερβ. **αὐτότατος** (πρβλ. λατ. *ipsissimus*).

|| **αὐτός, αυτή, αυτό**, (λατ. *ille*), ἀπλῶς ὡς τρίτον προσ. τῆς προσωπ. ἄντων., μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ λόγου. Διὰ τὴν διαφοράν μεταξύ τῶν πλαγίων πτώσεων αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐτόν καὶ τῶν τῆς αὐτοπαθοῦς ἄντων. αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐτόν βλ. ἐν λ. *ἑαυτοῦ*.

|| Μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ αὐτός, ἡ αυτή, τὸ αὐτό (καὶ ἄττ. κατὰ κράσιν αὐτός, αυτή, ταυτό καὶ ταυτόν) γεν. **αὐτοῦ, κλπ.** ἰων. **αὐτός, τωτό**· ὁ ἴδιος, ὁ αὐτός ἀκριβῶς (λατ. *idem*). *Ὡς ἐναρβρος προσλαμβάνει συχνὰ καὶ δοτ., ὅπως τὸ ἐπιθ. **ὁμοίος** κ. ἄ.: **ὁ αὐτός τῶ λίθῳ** = ἴδιος ὅπως ὁ λίθος—**τὸ αὐτό πράσσειν (πάσχειν) τινι** = τὰ ἴδια μετὰ τινος (πράσσειν, πάσχειν)—|| πρβλ. ὡς. τὰς φράσεις κατὰ ταῦτό, ὑπὸ ταῦτό = κατὰ τὴν ἴδιαν περιπλοῦ ἐποχῆν (λατ. *sub idem tempus*)—**εἰς ταῦτό, ἐν ταῦτῶ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ** = εἰς τὸ αὐτό (τὸ ἴδιον) μέρος, ἐν τῷ αὐτῷ μέρει, ἐκ τοῦ αὐτοῦ (τοῦ ἴδιου) μέρους.

IV *Ἐν συνθέσει: 1) ἄφ' ἑαυτοῦ, φυσικός, οὐχὶ τεχνητός: **αὐτόκτιστος** (8 βλ.). 2) μόνον ἀπὸ τι, ἀπὸ τίποτε ἄλλο: **αὐτόξυλος** (8 βλ.). 3) ἄφ' ἑαυτοῦ: **αὐτοδίδακτος** (8 βλ.). 4) ἀκριβῶς ἴσα-ἴσα: **αὐτόδεκα** (8 βλ.). 5) (σπανίως) μετὰ τῆς αὐτοπαθοῦς σημ. τῆς ἄντων. **αὐτοῦ καὶ ἀλλήλων**: **αὐθέντης, αὐτοκτονέω** (8 βλ.). 6) ὁμοῦ μετὰ τινος: **αὐτόπρεμνος** (8 βλ.).

ἄντιμ. αὐτός (αὐτ-+ο- (αὐ- (*δου-, πρβλ. εανσφρ. αὐμ=ζωή), Ζενδ. αὐθμ=ζωή) τῶ- εἶναι δεῖ, καὶ τὸ λατ. -ce εἰς τὸ hic (=hi-ce), ac-ce, τ. ἔ. δεσικτικόν.

αὐτόςσε, ἐπ. (αὐτοῦ)· εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ μέρος (λατ. illuc).

αὐτο-σίδηρος, ον (αὐτός+σίδηρος)· ὄλος ἀπὸ σιδήρου, ὀλοσίδηρος.

αὐτο-σῆτος, ον (αὐτός+σέομαι)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος.

αὐτο-στάδια, ἡ (αὐτός+ἵσταμαι)· ἡ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη.

αὐτο-στολος, ον (αὐτός+στέλλομαι)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ σταλείς, ἡ ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μεταβαίνων (κάπου).

αὐτο-στονος, ον (αὐτός+στένω)· ὁ καθ' ἑαυτὸν στενάζων, ἡ ὁ στενάζων διὰ τὰ ἑαυτοῦ δεινά.

αὐτο-σφαγῆς, ἐς (αὐτός+σφαγήναι)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἴδια δηλ. χεῖρι) σφαγεῖς (αὐτόχειρ), ἡ ὁ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ συγγενῶν σφαγεῖς.

αὐτο-σχεδία, ἐπ. = αὐτοσχεδόν.

αὐτο-σχεδιάζω, μελ. -άζω (αὐτοσχεδίζω)· ἐνεργῶ ἢ ὀμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου (δνευ προετοιμασίας) ἢ ἀντεῦθεν ἐν κακῇ ἐνόσῃ, ἐνεργῶ ἢ ὀμιλῶ ἀπερισκέπτως ἢ κρίνω ἐπιπολαιῶς, ἐπιφανειακῶς. 2) ἐν καλῇ ἔνν., ἐπινοῶ, μηχανουομαι, καταστράφω σχέδιον τι ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἀμελητῆ (τ. ἔ. ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

αὐτο-σχεδιάσμα, -ατος, τό· πᾶν τὸ γινόμενον αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου (δνευ ἀκέψιως ἢ προπαρασκευῆς), πρόχειρον κάμμα. Καὶ

αὐτο-σχεδιαστής, -οῦ, ὁ· ὁ ἐνεργῶν ἢ ὀμιλῶν ἐκ τοῦ προχείρου ἢ ἀρχαίως (λατ. tiro).

αὐτο-σχέδιος, α, ον καὶ -ος, -ον (αὐτός+σχέδιος)· ὁ ἐκ τοῦ προχείρου γινόμενος (ἐχέρι-χέρι).— ὡς θηλ. οὖα. αὐτοσχεδία (ἐνν. μάχη), ἡ = ἡ ἐκ τοῦ συστάδην (ἐκ τοῦ σύνεγγυς) μάχη, συμπλοκή ἢ αἰτ. αὐτοσχεδία ὡς ἐπ. = αὐτοσχεδόν (8 βλ.) = ἐκ τοῦ σύνεγγυς.— ἢ ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, πρόχειρος ἢ ἐπάνω εἰς τὴν ἔξαψιν.

αὐτο-σχεδόν, ἐπ. (αὐτός+σχεδόν)· ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ χειρός, (ἐχέρι με χέρι), ἐκ τοῦ συστάδην (λατ. compinus).

αὐτότατος, βλ. αὐτός 17.

αὐτο-τέλειος, ον (αὐτός+τέλειω)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τελούμενος (κατορδοῦμενος).

αὐτο-τέλης, ἐς (αὐτός+τέλος)· ὁ καθ' ἑαυτὸν πλήρης, τέλειος ἢ ὁ ἐπαρκῶν δι' ἑαυτὸν.— Ἐπ. αὐτοτέλειος = ἀπολύτως, αὐδαιρέτως.— ἢ ὁ φορολογῶν ἑαυτὸν, ὁ αὐτοφορολογούμενος.

αὐτότερος βλ. αὐτός 17.

αὐτο-τόκος, ον (αὐτός+τόκος)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γεννῶν.— αὐτότοκος = μαζί με τὸ ἔμβρυον.

αὐτο-τραγικός, ἡ, ὄν (αὐτός+τραγικός)· αὐτόχημα τραγικόν ἢ ἐξ ὀλοκλήρου, ἐντελῶς, τραγικός.

αὐτο-τροπήσας, μετ. ἀφ. ἀφ. α' ὡσεὶ ἐξ ἑνεστ. αὐτοτροπῶν (αὐτός+τρέπω)· στρέφω κατ' εὐθείαν.

αὐτοῦ, ἐπ., κυρ. γεν. οὐδ. τῆς αὐτός· εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἐδῶ, ἐκεῖ, (αὐτοῦ) τοπικῶς (ὡς καὶ ὄν), (λατ. illuco).

αὐτοῦ, ἀτ. συνηρ. ἀντὶ ἑαυτοῦ.

αὐτο-ουργία, ἡ· τὸ ἐργάζεσθαι τὴν ἴδιαις χερσὶ αὐτοουργία φόνου = αὐτοκτονία (φόνος διαπραττόμενος ἰδιοχειρῶς, αὐτοχειρισμός). Ἐκ τοῦ

αὐτο-ουργός, ὄν (αὐτός+εργον)· ὁ ἐργαζόμενος αὐτός ὁ ἴδιος (αὐτοπροσώπων καὶ οὐχὶ διὰ θούλων π. χ.). 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ αὐτοουργός = ὁ καλλιεργῶν τοὺς ἀγρούς του, ὁ γεωργός, ἀγρότης.— ἢ Παθητ., ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐργασόμενος (αὐτοποίητος τρόπον τινά), χονδροδουλεῦμενος (πρβλ. αὐτοσχεδίζω).

αὐτόφι, ἀτόφιν, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ἐν. καὶ πληθ. τῆς αὐτός· ἐπ' αὐτόφιν ἢ παρ' αὐτόφιν = εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος· ἀπ' αὐτόφιν = ἀπὸ αὐτοῦ ἀκριβῶς τὸ μέρος.

αὐτο-φλοῖος, ον (αὐτός+φλοῖος)· μαζί με τὸν φλοῖον (καθὼς εἶναι με τὴν φλούδαν, ἀξεφλούδι-στος).

αὐτο-φόνος, ον (αὐτός+φόνω)· ὁ φονεύων ἑαυτὸν (αὐτόχειρ) ἢ τινα ἐκ τῶν οἰκείων του.

αὐτο-φόντης, -ου, ὁ (αὐτός+φόνω)· ὁ ἰδιοχειρῶς φονεύων, ὁ φονεύς.

αὐτο-φορτός, ον (αὐτός+φόρτος)· ὁ φέρων τὸ ἑαυτοῦ φορτίον (τὰς ἀποσκευάς του) ἢ καθὼς εἶναι με δλον τὸ φορτίον.

αὐτο-φύης, ἐς (αὐτός+φύω)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φυόμενος, ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων. 2) ὁ φυόμενος ἢ παραγόμενος ἐν τῷ τόπῳ (καὶ μὴ εἰσαγόμενος ἐξ ἄλλου, ἐπὶ προϊόντων). 3) φυσικός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ τεχνητός· αὐτοφυεῖς λόφοι = λόφοι διατηρούμενοι ἐν τῇ φυσικῇ τῶν καταστάσει (τ. ἔ. μὴ λατομούμενοι ἢ ὀρυσοῦμενοι πρὸς ἐξαγωγήν μετάλλου). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

αὐτο-φύτος, ον (αὐτός+φύω)· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φύς (γεννηθεῖς, παραχθεῖς), πρβλ. αὐτοφυής.

αὐτο-φυῶς, ἐπ. = φυσικῶς.

αὐτο-φωρος, ον (αὐτός+φωρ)· ὁ συλληφθεῖς κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν διάπραξιν τῆς κλοπῆς· ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνω = καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, τινά ἐν αὐτῇ τῇ πράξει τῆς κλοπῆς (ἐτὸν πιάνω σὺν πράσῃ) λατ. In ipso furto deprehendere — ἐπ' αὐτοφώρῳ τις εἴλω = συνελήφθη τις (ἐπ' αὐτοφώρῳ) κλέπτων.

αὐτο-χειρ, -ερος, ὁ, ἡ (αὐτός+χείρ)· ὁ ἐργαζόμενος (ὁ πράττων τι) ἰδιοχειρῶς ἢ μετὰ γεν., ὁ δημιουργός, ὁ κατασκευαστής, ὁ ἐργάτης πράγματος τίνος.— ἢ ἀπολ., ὁ φονεύων ἑαυτὸν ἢ ἑνα τῶν συγγενῶν του (πρβλ. αὐθέντης), καὶ γεν. φονεύς, ἀνδρωποκτόνος.— ἢ ὡς ἐπιθ., φονικός ἢ ἰδιοχειρός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

αὐτο-χειρῖ, ἐπ., ἰδιοχειρῶς (ἐμὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια).

αὐτο-χειρία, ἡ (αὐτόχειρ)· τὸ πράττειν τὴν ἰδιοχειρῶς ἢ αὐτοκτονία δοτ. αὐτοχειρία = αὐτοχειρῖ (8 βλ.).

αὐτο-χθονος, ον (αὐτός+χθών)· σὺν αὐτῇ τῇ χθονί (αὐτός με δλην του τὴν πατρίδα).

αὐτο-χθων, ον, γεν. -ονος (αὐτός+χθών)· ὁ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς χθονὸς (χώρας, γῆς) ἀναφυεῖς (ὄν), γηγενής, ἰθαγενής, ἐντοπιός (λατ. ferrigena: οἱ αὐτόχθονες (ὡς τὸ λατ. Aboriginēs, Indigenae) = οἱ ἀνέκαθεν ἐντόπιοι, οἱ ἰθαγενεῖς, οἱ γεννηθέντες ἐν τῇ χώρῃ (καὶ μὴ ἐλθόντες δηλ. ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ὡς ἐπιοικοί).

αὐτο-χόλωτος, ον (αὐτός+χολώω)· ὁ καθ' ἑαυτοῦ κεχολωμένος, ὁ θυμωμένος με τὸν ἑαυτὸν του.

αὐτο-χώνος, ον, ἐπ. ἀντὶ αὐτο-χθανος (αὐτός+χθάνη)· ὁ ἀπλῶς (τ. ἔ. προχειρῶς) χυθεῖς, ἄμορφος, ἀσύμμετρος (ἢ καὶ ἄξεστος, ἀγυάλιστος), (ἐπὶ δισκου τῶν διασκοβῶν).

αὐτό-χημα, ἐπ. (αὐτός+χρῆμα)· πράγματι, τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι («αὐτὸ τὸ χρῆμα» = πρᾶγμα, Ἡσυχ.) ἢ ἀκριβῶς, ἐντελῶς, ἀπαρραλλάκτως ἢ πάραυτα, ἀμέσως ἢ σαφῶς.

αὐτός, ἐπ. τῆς αὐτός μετὰ αἰολ. τονισμοῦ· οὕτω ἀκριβῶς, ἔτσι ἀκριβῶς, ἔτσι ὅπως εἶναι ἢ γυνὸν ἐ-όνη, αὐτως (δμ.) = ὁποῖον, ἔτσι δὲ ὅπως εἶμαι καὶ εὐρίσκομαι. 2) ἔτσι ἀκριβῶς καὶ ὄχι καλύτερα ἢ ἐν τοιαύτῃ ἐνόσῃ συνάπτεται συχνὰ καὶ με ἄλλας λέξεις δηλωτικῶς περιφρονησέως (προσλαμβάνει δὲ καὶ τὰς εἰδικωτέρας σημασ. ἀπερισκέπτως, μεταλαίως)· νήπιος αὐτως (δμ.) = ἔτσι δὲ, ἑνα ἀπλό νήπιον καὶ τίποτ' ἄλλο.— ἢ ἀκριβῶς ὅπως πρότερον, ὅπως ἦτο· λευκὸν ἔτ' αὐτως (δμ.) = λευκὸν εἰσέτι ὅπως ὅταν ἦτο νέον.

Ἐτυμ. 1 ἐκ τῆς αὐτός παραγόμενον ἔδει νὰ τονίζε-ται αὐτός, ἐτονίσθη δ' αὐτως κατὰ τὴν αἰολ. διάλ. ὁ δι-ἀρχων τονισμὸς θὰ εἰδικαιολόγηται παραγωγῆν ἐκ τοῦ θηλ. αὐτη (ὡς τὸ ἐπ. οὕτως παρήχθη ἐκ τοῦ ἀρσ. οὕτος), ἀλλὰ τότε θὰ ἔδει νὰ γράφεταί αὐτως (μετὰ δασείας).

αὐχενίζω, μελ. -ίζω, ἀτ. -ίζω (αὐχέν)· ἀποκόπτω γὸν αὐχένα, ἀποκεφαλίζω.

αὐχένιος, α, ον (αὐχέν)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐχένα· αὐχένιος ἐπὶνοτες = οἱ ἐπὶνοτες τοῦ αὐχένος.

αὐχέω, μελ. -ήσο· ἀφ. α' ἢ ἡχσο (ὡς τὸ κευχέ-ομαι 8 βλ.)· κομπάζω, ὑπερρηφανεύομαι, ὀλαζονεύ-ομαι, μεγαλαυχῶ ἢ μετ' ἀφρ., κευχῶμαι ὅτι ἢ γενι-κῶς, ἐπικαλοῦμαι, διακηρύσσω (κευχόμενος). Ἐκ τοῦ

ΑΥ΄ΧΗ, ἡ (καὶ *αὐχῆ*)· καύχησις, καύχημα, καυχολογία, ἀλαζονεία [ἀγνώστου ἔτυμολ.]. ἴσως συγγ. τῆ *εὐχομαι, εὐχος*.

αὐχῆμα, -ατος, τὸ (*αὐχέω*)· τὸ πρᾶγμα, δι' ὃ τις καυχᾶται καὶ ὑπερηφανεύεται, τὸ καύχημα, τὸ σέμνωμα.— || *μεγαλαυχία* || ὡς *αὐχῆ* (δὲ βλ.).

αὐχῆσις, -εως, ἡ (*αὐχέω*)· καύχησις, ἀγαλλίασις.

αὐχμέω, μελ. -ῆσω (*αὐχμός*)· εἶμαι αὐχμηρός (ξηρός, ρυπαρός, ἄλοιοτος), λατ. *squalere*.

αὐχμήεις, *εσσα, εν* = *αὐχμηρός* δὲ βλ.)· ξηρός, μαρμαρινός, ἄνευ βροχῆς, στεγνός, ρυπαρός (λατ. *squalidus*). 2) πτωχεύσας, ἐλεεινός, κακορρίζικος, «φουκαρῶς».

αὐχμός, δ (*ἄω, αὐω, αῦος* ἄ βλ.)· ἀνομβρία, ξηρασία || ἔλλειψις, πενία || ἰσχυρότης, ξηρότης.

αὐχμῶδης, *ες* (*αὐχμῶδ-εἶδος*)=αὐχμηρός (δὲ βλ.)· ὁ φαινόμενος ὡς ξηρός, στεγνός, γεμάτος κόνιν.— Τὸ *αὐχμῶδες*=ἡ ξηρασία.

ΑΥ΄Ω (Α). ἄττ. *αὐω*· ξηραίνω, μαραίνω || ὡς. περικαίω, καψαλίζω || ὀνάπτω, βάλλω πῦρ, πυρπολῶ.

Ἔτυμ.: *αὐω, ἐν-αὐω, ἐξ-αὐω, ἀφ-αὐω*· *πυρ-αὐωσις, αὐατάλεος, αὐατηρός*· *αὐω* (**αὐσῶ*), πρὸλ. λατ. *haurio* (sup. *hausium*)· ζῆτὸ ἄττ. *αὐω* πρὸλ. τὸ τοῦ Ἑου. «*καθαῦσαι· ἀφανίσαι*». Βλ. *αὐός*.

ΑΥ΄Ω (Β), μελ. *αὐσω* ἄορ. ἦσσα· ἀνακράζω, ἐκβάλλω κραυγὴν, φωνάζω δυνατὰ || ὡς. καὶ ἐπὶ πραγμ., ἠχῶ, ἀντηχῶ || μετ' αἰτ. πρσα., προσκαλῶ (καλῶ)τινα μεγαλοφώνως [εἰ' ἔτυμ. βλ. *ἀντέω, ἄημι*].

αὐσός, ἡ, αἰολ. ἀντὶ *αὐός*, ἄνῃς (=πρωία).

ἀφ-αγνίζω, μελ. -ίσω, ἄττ. -ίω· ἐξαγνίζω, καθαρίζω, καθαγιαζώ.— Μέσσω, ἀφιερώ (ἀφοσιῶ) ἐμαυτὸν διὰ καθαρτηρίων θυσιῶν.

ἀφ-αιρέω, μελ. -ῆσω· πρκ. *ἀφήρηκα*· παθ. ἄορ. *ἀφῆρέθη*· πρκ. *ἀφήρημαι*.—Ἐκ τῆς ῥίζης Ἑλ-ἐχο-μεν ἄορ. β' *ἀφείλον*, μέσ. μέλλ. *ἀφειλοῦμαι* (ἀπὸ+αἰ-ρέω)· λαμβάνω ἀπὸ τίνος, ἀφαιρῶ τὴ ἀπὸ τινος || μετὰ διτλῆς αἰτ., *ἀφαιρεῖν τινὰ τι*=ἀποστερῶ τινος ἀπὸ τῆ || *ἀφαιρεῖν τινος* (πραγμ.)=ἀφαιρῶ (μέρος) ἀπὸ πραγμὰ τῆ, ἐσομ. τὸ ἐλαττῶν || ὡς. ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ τίνος ὑποχρεώσεως, τοῦ χαρίζω τῆ, τὸν συγχωρῶ.— || ὡς μέσσω (ἀπαντᾷ δ' οὕτω συχνότε. ἢ ὡς ἐνεργ.), ἀφαιρῶ τῆ (λαμβάνω τῆ) δι' ἐμαυτὸν, θιασῶν, παίρων, ἀρπάζω || *ἀφαιροῦμαι τινὰ τι* = ἀποστερῶ τινος ἀπὸ τῆ, τοῦ ἀφαιρῶ τῆ (πάντοτε ὁμῶς ἐν τῇ ἔνν. τοῦ ὅτι τοῦ τὸ ὑποστερῶ λαμβάνω τοῦτο δι' ἐμαυτὸν). μετὰ ἐπομένου *μη+ἀπρφ.*=ἐμποδίζω, κωλύω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τῆ.— || Πιθῆτ., ἀποστεροῦμαι ὑπὸ τίνος ἀπὸ κάτι (χάνω καὶ ἐξ αἰτίας τίνος [μοῦ] ἀραιρεῖ τῆς τῆ).

ἀφ-αἰστος, θωρ. ἀντὶ Ἑφαιστος.

ἀφ-ἄλλομαι, μελ. *ἀφαλοῦμαι*· ἄορ. *ἀφῆλάμην*· ἄπθ. (ἀπὸ+ἄλλομαι)· πηρῶ κῶτω ἀπὸ τῆ, ἐκπηδῶ (ἀπὸ τῆ).

ἄ-φᾶλος, ὄν (α στερ. + *φᾶλος*)· ἄνευ φάλου (ἐπὶ περιεφελκίσις στερομένης *φᾶλου*, ἐφ' οὐ ἔσπερευτο δὲ *λόφος*).

ἀφ-αμαρτάνω, μελ. -αμαρτήσομαι, ἄορ. β' *ἀφῆμαρτον*, ἐπ. *ἀπήμβροτον* (ἀπὸ+ἀμαρτάνω)· ἀποτυχᾶν τοῦ σκοποῦ, ἀστοχῶ || δὲν ἐπιτυχᾶν εἰς τὸ νὰ ἀποκτῆσθαι τῆ.

ἀφ-ἀμαρτε, ἐπικ. τύπος τοῦ γ' ἐν. τοῦ ἄορ. β' τοῦ *προτγ. β'*.

ἀφ-αμαρτο-επῆς, *ες* (*ἀφαμαρτεῖν+ἔπος*)=ἀμαρτοεπῆς (δὲ βλ.)=δὲ ἀποτυχᾶν εἰς τὸν σκοπὸν ὄν εἶχον οἱ λόγοι τοῦ, ὁ ὁμιλῶν «εἰς τὸ κουτουροῦ».

ἀφ-ανδάνω, μελ. -αδήσω· ἀπρφ. ἰων. ἄορ. β' *ἀπᾶδεν* (ἀπὸ+ἀνδάνω)· ἀπαρέσχω, δὲν ἀρέσχω, δὲν κατορθῶν νὰ εἶμαι ἀρεστός.

ἄ-φάνεια, ἡ· τὸ μὴ φαίνεσθαι, σκότος, ἀμαυρότης, ἀσάφεια.— || ἐξαφάνισις, παντελής δλεδρος, ἀπώλεια. Ἐκ τοῦ

ἄ-φάνης, *ες* (α στερ.+*φανῆσαι*)· μὴ φαινόμενος, ἄορατος, ἀδέατος || ὄνεξευμένης. 2) καταστάς ἀφαντος, ἐξαφανισθεὶς || κεκρυμμένος, μυστικός|ἐν-τέθεν, ἀγνωστος || τὸ *ἀφανές* = ἡ ἀθεδαίτης. 3) *ἀφανῆς οὐσία*=ἡ μὴ κατάφανῆς, μὴ φανερά, περιουσία (προσωπικὴ χρηματικὴ περιουσία, δυναμένη νὰ

τηρηθῆ μυστικῆ), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *φανερὰν οὐσίαν*, οἷα εἶναι ἡ συνισταμένη εἰς ἀκίνητα καὶ ἀγροῦς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἄ-φάνίζω, μελ. -ίσω, ἄττ. -ίω· πρκ. *ἠφάνικα*· καθιστῶ τὴ ἀφανές, ἀποκρύπτω, πιέζων ἀφανίζω || αἴρω τὴ ἐκ τοῦ μέσου, «ξεμπερδεύω μ' αὐτό», ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τῆ. 2) ἐξαφανίζω ἐντελῶς, ἐξαλείφω, κατεδαφίζω || ἀποξέω καὶ ἀπαλείφω τὴ γεγραμμένον || ἐξαλείφω τὰ ἴχνη κλπ. 3) ἀποκρύπτω, κλέπτω, ἐξανεμίζω περιουσίαν ἀπὸ καταχρήσεως. 4) ἐπισκοτίζω, ἀμαυρῶ, ξεθωρίζω || ἐξαλείφω, ἐξολοθρεύω.— || Πιθῆτ., ἐξαφανίζομαι (καὶ δὲν γίνε-ται πλεον λόγος περὶ ἐμοῦ), γίνομαι ἀφαντος, χάνομαι || κυρ. ἐπὶ πνιγέντων θαλασσινῶν. 2) ζῶ μακρὰν τῆς πολιτικῆς, ἀπέχω ἀπὸ τῆν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, δὲν ἀναμειγνύομαι εἰς τῆν πολιτικὴν, ἰδιωτεύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀφάνισις, -εως, ἡ· ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τίνος.— || ἐξᾶλειψις, ἐξαφάνισις.

ἀφανισμός, ὁ=ἀφάνισις (δὲ βλ.).

ἄ-φαντος, ὄν (α στερ.+*φαίνομαι*)· ἄορατος, λημονημένος || σκοτεινός, ἀφανῆς || μυστικός, κρύφιος. 2) ἀπροσδόκητος.

ἄφ-ἄπτω, μελ. -ψω· παθ. πρκ. *ἀφήμμαι* (ἀπὸ+ἄπτω)· προσδένω (στερεῶν) ἀπὸ τῆ (ἢ εἰς τῆ)· *ἀφ-ἄπτω ἄμματα*=προσδένω κόμβους ἐπὶ σχοινίου.— Πιθῆτ., εἶμαι ἐξηρητημένος (κρεμασμένος) ἀπὸ τῆ, ἐπαρτῶμαι (κρέμομαι) ἐκ τίνος· ἰων. *μτχ. παθ. πρκ. ἀπαμμένος* ἀντὶ *ἀφημμένος*.

ἄφᾶρ, ποιητ. ἐπὶρ. σημ. κυρ. ἄμμεσον ἀκολουθίαν: || ἀμέσως, εὐθύς, πάραυτα || αἰφνιδίως, διὰ μιᾶς, ἐἰς τὴν στιγμῆν, ταχέως. || εὐθύς, μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἔπειτα.— || ἄδιακόπως, ἄνευ διακοπῆς, ἀδιαλείπτως [ἄφ-] [ἄγν. ἔτυμολ.· παθ. συγγ. τῆ *ἄφνω*].

ἄ-φρακτος, ὄν, παλ. ἄττ. τύπος ἀντὶ *ἀφρακτος* (δὲ βλ.).

ἀφ-αρπάζω, μελ. -ἄζω, ἄττ. -ἄσσω ἢ μάλλον -ἄσομαι.— Πιθῆτ. ἄορ. *ἀφῆρπάσθη*· πρκ. *ἠρπασμαι*· ἀρπάζω, ἀποσπῶ, τὴ ἀπὸ τίνος || κάμνω τὴ ἀνάγκαστον (μὲ μεγάλην ζέσιν καὶ προθυμίαν).

ἄφᾶρτερος, α, ὄν συγχριτ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ ἄφαρ (δὲ βλ.)· ταχύτερος, ευκίνητοτερος, θιασικώτερος.

ἄ-φᾶσις, ἡ (*ἄφατος*)· τὸ μὴ δύνασθαι λαλεῖν, ἀνικανότης πρὸς τὸ λαλεῖν, «ἄφασια» (ὡς καὶ σῆμ.ον λέγομεν).

ἄφᾶσσω, μελ. *ἄφάσω* ἄορ. *ἄφῆφασα*, πρτ. *ἄφασσον* (ἄπτω, ἄφάω)· συλλαμβάνω, ἀρπάζω || ψαύω, ἄπτομαι, ψηλαφῶ, ἐγγίζω [εἰ' ἔτυμολ. βλ. *ἄπτω*].

ἄ-φᾶτος, ὄν (α στερ.+*φᾶτος*)· ἄρητος, ὁ μὴ λεχθεὶς περὶ οὗ δὲν πρέπει (ἢ δὲν δύναται) νὰ γίνε-ται λόγος, ἄσημος, μὴ ὄσιος λόγος· *ἄφατα χρήματα* = ὄνυπολόγητα (ἀμέτρητα) χρηματικὰ ποσὰ· *ἄφατον ὡς...* = δὲν δύναται τῆς νὰ εἴπῃ πῶς... 2) ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος || πελώριος, τεράστιος, τερατώδης.

ἀφ-αυαίνω, παθ. μελ. -αυανθήσομαι = *ἀφάνω* (δὲ βλ.).

ἀφαιρός, ἄ, ὄν· ἀσθενής, ἀδύνατος [ἀδεδ. ἔτυμολ.· *ἀφαιρός* (**ἀφλαυρός*· βλ. *φλαῦρος*).

ἀφ-αὐώ (ἀπὸ+αὐώ)· ἀποξηραίνω, καψαλίζω, φρυγανίζω (λατ. *torgere*).—Πιθῆτ., ἀποξηραίνομαι, καψαλίζομαι, κατατῆκομαι.

ἄφᾶω ἢ *ἄφᾶω* (ἄπτω, ἄφῆ)· ψαύω, ἄπτομαι, ψηλαφῶ.

ἄ-φεγγής, *ες* (α στερ.+*φέγγος*)· ὁ μὴ φέγγων, ἄνευ φωτός, σκοτεινός || μετφρ. κακότηχος (δὲ γεννηθεὶς ὑπὸ δυσμενῆ ἀστερισμῶν). 2) σκοτεινός, ἀμυδρός.

ἄφ-εδρών, -ῶνος, δ (ἀπὸ+*ἔδρα*)· ἀπόπατος· ὁ-χετός ἀποχετευτικός τῶν ἀκαθαρσιῶν.

ἄφῆ, ἐπ. ἀντὶ *ἄφῆ*, Ἰσοτ. γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *ἀφῆμι*.

ἄφῆκα, ἐπ. ἀντὶ *ἄφῆκα*, ἄορ. *ἄ*· τοῦ *ἀφῆμι*.

ἄφῆθῆσομαι, παθ. μελ. τοῦ *ἀφῆμι*.

ἄ-φειδέστερον, συγχριτ., *ἀφειδέστατα* ὑπερθ. τοῦ ἐπὶρ. *ἀφειδέως*.

ἄ-φειδέω, μελ. -ῆσω· δὲν φειδομαι, δὲν λυποῦμαι, ἀφῆφῶ || εἶμαι ἀφειδής, σπάταλος || *ἀφειδέω*

σπόνου=ἀψηφῶ, δὲν λογοριάζω, τοὺς κόπους, τ. ἔ. ἀμελῶ, παραμελῶ, ἀποφεύγω τὸν κόπον || ἀπολ. ἀφειδήσαντες = τολμησαντες, ριψοκινδυνεύσαντες (χωρίς νὰ λογαριάσουν τίποτε). *Ἐκ τοῦ

ἀφειδής, ἔς (α στερ. + φειδομαι)· ὁ μὴ φειδόμενος, σπάταλος || δαφιλής, γενναιοδῶρος. 2) ὁ μὴ λογαριάζων τίποτε, ἀνηλεής, σκληρός, ἀσπλαγχνος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀφειδία, ἡ· ἀφδονία, δαφίλεια. 2) τραχύτης, σκληρογωγία, αὐστηρότης.

ἀφειδώς, ἰων. -εως, ἐπίρ. τοῦ ἀφειδής· δαφιλῶς, ἀφδόνως, «ἀφειδῶς», μὲ σπατάλην.

ἀφ-εἶη, Ἐὐκτ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἀφίημι.

ἀφ-εἶλον, -όμην, ἔνεργ. ἀφ. μέσ. ἀφ. β' τοῦ ἀφαιρέω.

ἀφ-εἶμαι, παθ. πρκ. τοῦ ἀφίημι.

ἀφ-εἶμεν, α' πληθ. ἀορ. β' τοῦ ἀφίημι.

ἀφ-εἶς, ἀφείσα, ἀφέν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀφίημι, ἀφ-εκτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀπέχω· δεῖ τινα ἀπέχειν = πρέπει νὰ ἀπέχη τις.

ἀφέλεια, ἡ· (ἀφελής)· ἀπλότης, φυσικότης, εἰλικρίνεια, ἔλλειψις προποιοῦσας.

ἀφ-ελεῖν, ἀφ-ελεσθαι, ἀκρφ. ἔνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀφαιρέω.

ἀφελής, ἔς (α στερ. + φελλεύς)· ὄνου λίθων, ἐπίπεδος, ὀμαλός, λεῖος, μαλακός.— || μτφρ. ἐπὶ προσ., ἀπλοῦς, ἀπείριτος, ἀπλοικός, «ἀφελής»· [βλ. φελλεύς=πετρῶδες ἔδαφος].

ἀφ-έλκω, μέλ. -έλω· ὁ συνήθ. ὁμοσ. μέλλ. εἶναι ἀφελκύσω [ῥ], ἀφ. α' ἀφελκύσα (ὡσεὶ ἐξ ἔνεστ. ἀφελκύνω)· σύρω, τραβῶ, ἀποσπῶ, ἀπὸ τινος || σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, σύρω μακράν. 2) ροφῶ, ἀπορροφῶ, ἀντλῶ.

ἀφελότης, -ητος, ἡ (ἀφελής) = ἀφέλεια (δ βλ.)· ὀμαλότης, λειότης || ὄθεν, ἀπλότης, ἀπλοικότης, εἰλικρίνεια.

ἀφ-ελών, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀφαιρέω.

ἀφελῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀφελής· τραχέως, ἀγροίκως, βαναύσως, ἀγεννῶς.

ἀφενος, τὸ πλοῦτος, ἀφδονία.

*Ἔτυμ. : ἀφ-ενος, ἀφ-νος, ἀφνε-ιός, ἀφνεύω—Λατ. op-s, op-es, opu-erulus, in-ops, coria (<<co-op-ia (cum+op-es)—Σαναορ. ἀφ-nas. Πάντα ταῦτα θεωροῦνται καὶ δμορριζα. Κατὰ τινὰς συγγ. καὶ τὸ λατ. pinguis καὶ τὸ ἄλλ. πιμελή.—Κατὰ τινὰς ἀφενος (*sṛi-gnh(e)-n-es- καὶ συγγ. πρὸς τὰ : φόνος=ἀφδονία (ἰφόνος αἵματος), εὐθθενία, εὐθθηνία (=πλοῦτος, πλημονή), ἀπαντα ἐκ ρ. gynhen- ἄλλ' ἡ ἔτυμολ. αὐτὴ ἀποκρούεται ὑπὸ πολλῶν.—Κατ' ἄλλους ἀφενος, ἀφνος (*mbh(e)-n-es, ἐκ β. embh=πλησμονή, ἐξ ἧς καὶ τὸ λατ. omnis (*ombh-ni-s.

ἀφ-ερκτος, ον (ἀπειργῶ)· ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τινος.

ἀφ-έρπω, μέλ. -πω· ἄλλ' ὁμοσ. ἀφ. α' ἀφειρπύσα (ὡσεὶ ἐξ ἐν. ἀφειρπύω)· ἔρπων, τ. ἔ. συρόμενος (σιγά-σιγά) ἀπομακρύνομαι || ὑπεκφεύγω, δραπετεύω.

ἀφ-ερτος, ον (α στερ. + φέρω)· ἀφόρητος, ἀνυπόφορος.

ἀφ-ες, Προστ. β' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἀφίημι.

Ἀφείσιος, δ (ἀφίημι)· ὁ λυτρωτής, ἐλευθερωτής (ἐπίθ. τοῦ Διός).

ἀφ-εἰσι, -εως, ἡ (ἀφίημι)· τὸ ἀφίεναι, τὸ ἀπολθεῖν (ἀφίεναι τινὰ ἐλεύθερον), ἀπόλθοις, ἀπελευθερώσις || ἐξόφλησις, πληρωμὴ || συγχώρησις, ἀφέσις, συγγνώμη || τὸ ξεκίνημα ἴππων (ἐκ τῆς θαλιδῆος κατὰ τὰς ἱπποδρομίας), καὶ ἐσπαμένως, αὐτὴ ἡ βαλβίς.

ἀφ-εσταίη=ἀφειστήκοι, Ἐὐκτ. γ' ἐν. πρκ. τοῦ ἀφίστημι.

ἀφ-ετος, ον (ἀφίημι)· ὁ ἀφειδής ἢ ἀφειμένος ἐλεύθερος, ὁ ἐλεύθερος διατρέχων καὶ περιπλανώμενος, κυρ. ἐπὶ ἱερῶν κτηνῶν, τὰ ὅποια ἴσαν ἐλεύθερα νὰ θόσκουν ὅπου ἤθελον κατ' ἀγέλας || ἀντεῦθεν, ὁ ἀφιερωμένος εἶτις τινα Θεόν (καὶ ἀπηλλαγμένος τῶν μεμιγῶν τοῦ βίου).

ἀφ-ευκτος, ον=ἀφουκτος, δ βλ.

ἀφ-εύω, ἀφ. α' ἀφνεύω (ἔνευ αὐξήσ.)· παθ. πρκ. ἡφνεύμαι· περικαλῶ, καψαλιζῶ. 2) ψήνω, φρυγαίνιζω, καθουριζῶ.

ἀφ-έψω, ἰων. ἀπέψω· μέλ. ἀφειψήσω· θράζω καλά, συμπεκνῶ διὰ βρασμοῦ.— || διὰ βρασμοῦ ἀπαλλάσσω τι ἀπὸ κάθε σκωρίαν, καθορίζω, διυλιζῶ || ἀνανεύω τινὰ διὰ τὸν βρασμοῦ (ὡς ἡ Μήδεια τὸν πατέρα τοῦ Ἰάσονος).

ἀφ-έυκα, δωρ. ἀντι ἀφ-εἶκα, ἔνεργ. πρκ., καὶ ἀφ-έονται, δωρ. ἀντι ἀφείνται, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ ἀφίημι.

ἀφή, ἡ (ἀπτω)· τὸ συνάπτειν, ἢ συναρμολότης. 2) τὸ ἀνάπτειν, τὸ ἀναμμα.— || (ἀπτομαι)· ἡ ψαῦσις, τὸ ἀπτεσθαι, τὸ ἐγγίξειν, ψηλάφησις || ἡ αἰσθησις τῆς ἀφῆς. [κατ' ἄλλους ὀρθότ. φιλοῦται ἀφή, ἐκ τοῦ ἀπάσσω, ἀπάω ἂ βλ].

ἀφ-ηγέομαι, μέλ. -ηγήσομαι· ὀδηγῶ ἐξω, ὀδηγῶ μακράν τινος || γεν., δεικνύω τὴν ὁδόν, ὀδηγῶ, προπορεύομαι.— || διηγούμαι, «ἀφηγοῦμαι», ἀναφέρω, ἐξηγῶ, ἐξιστορῶ.— || πρκ. ἀφήγημαι εἶναι ἐν χρήσει μετὰ παθ. ἐνν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀφ-ήγημα, ἰων. ἀπήγημα, -ατος, τὸ διήγημα, ἱστορία. κ.ζι.

ἀφ-ήγησις, ἰων. ἀπήγησις, -εως, ἡ· διήγησις, «ἀφήγησις».

ἀφ-ηδύνω, καθιστῶ τὴν ἡδύ.

ἀφ-ῆϊα, ἀφ. α' τοῦ ἀφίημι.

ἀφ-ῆλιξ, ἰων. ἀπ-ῆλιξ, -ικος, δ, ἡ· ὁ ὑπερβάς τὰ ἔτη τῆς νεανικῆς ἡλικίας, παρήλιξ, γηραλέος || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει τὰ παραθετικά του : ἀφηλικέστερος—ἀφηλικέστατος.

ἀφ-ῆμαι, (βλ. ἡμαι), γ.αδ., κἀδημαι χωριστὰ, μακράν.

ἀφ-ῆμερεύω ἀπουσιάζω ἐπὶ μίαν ἡμέραν.

ἀφ-ῆρηκα, πρκ. τοῦ ἀφαιρέω.

ἀφ-ῆτωρ, -ορος, δ (ἀφίημι)· ὁ τὸ θέλω ἀφίεις, ὁ τοξότης.

ἀφθαρσία, ἡ· ἡ ἔλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία. *Ἐκ τοῦ

ἀφθαρτος, ον (α στερ. + φθειρω)· ὁ μὴ φθαρεῖς ἢ μὴ ἐφθαρμένος || ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς φθοράν.

ἀφ-θνεγκτος, ον (α στερ. + φθνεγγομαι)· ὁ μὴ φθνεγόμενος, ἀφ-νος || περὶ οὗ δὲν δύναται (ἢ δὲν πρέπει) νὰ γίνεται ἄλογος || ἐν ἀφθνεγκτω νάπει = ἐν ὄλοισι ἔνθα οὐδεὶς πρέπει νὰ ὀμιλῇ.

ἀφθῆ, ἰων. καὶ δωρ. ἀντι ἡφθῆ, γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀπτω.

ἀφθίτος, ον, μτγν. ὡς καὶ -η, -ον (α στερ. + φθίω)· ὁ μὴ φθίνων, μὴ ἐφθαρμένος, ἀφθαρτος, μὴ ὑποκείμενος εἰς φθορᾶν.

ἀφ-θογγος, ον (α στερ. + φθνεγγομαι)· ὁ μὴ φθνεγόμενος, ἀφώνος, ἄλαλος.

ἀφθονέστερος, -έστατος, ἀνώμαλα παραθετ. τοῦ ἀφθονος.

ἀφθόνητος, ον (α στερ. + φθονέω)· ὁ μὴ φθονούμενος, ἀνεπίφθονος.— || ὁ μὴ τρέφων φθονον κατὰ τινος.

ἀφδονία, ἡ· ἡ ἔλλειψις (ἀπαλλαγὴ ἀπὸ) φθόνου, προθυμία || συνηθέστ. ἐπὶ πραγμάτων, δαφίλεια, «ἀφδονία». *Ἐκ τοῦ

ἀφδονος, ον, ἔνεργ. ὁ μὴ ἔχων φθόνον, ὁ ἀπηλλαγμένος φθόνου || ὁ μὴ φθονερός, γενναιοδῶρος, μεγαλόδωρος.— || Παθητ., ὁ μὴ φθονοῦμενος, ὁ γενναιοδῶρος (πλοουσιοπρόχως) διδόμενος, ἀφθονος, πλοουσιόπαροχος, δαφιλής. 2) = ἀνεπίφθονος, ὅς δὲν φθονεῖται, δὲν προκαλεῖ τὸν φθόνον.— || ἐπίρ. -νος : ἀφθόνως ἔχω τινός = ἔχω ἄρκετὰ ἀπὸ τι.

ἀφθορία, ἡ· ἔλλειψις φθορᾶς, τὸ νὰ εἶναι τις ἀδιάφθορος || ἀσφώτης, καθαρότης, ἀγνότης. *Ἐκ τοῦ

ἀφθορος, ον (α στερ. + φθειρω)· ὁ μὴ φθαρεῖς, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἀδιάφθορος || ἀγνός, ἀδῶφος.

ἀφ-ιδρῶω, μέλ. -ύσω.— Παθ. ἀφ. α' -ύθην ἢ ὑν-θην· πρκ. ἀφιδρῶμαι· μετατοπιζῶ ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, μετακινῶ.

ἀφ-ιερῶω, μέλ. -άσω.— Παθ. πρκ. ἀφιέρωμαι· ἐξ-αγνίζω, καθαγιαίνω, ἀφιερώνω.

ἀφ-ίημι πρκ. (ὡσεὶ ἀπὸ ρ. μ. ἀφίτω) ἡφίλων, γ' ἐν. ἡφίει, ἐπ. ἀφίει, γ' πληθ. ἡφίλων, ἡφίεσαν· μέλ. ἀφίησω· πρκ. ἀφείκα, δωρ. ἀφέωκα.— Παθ. μέλ. ἀφ-

θήσασμαι: ἄορ. α' ἀφείθη· πρκ. ἀφείμαι, δωρ. γ' πληθ. ἀφώνται μετὰ σημ. ἔναστ.· ἀφίνω, στέλλω, ἀποστέλλω, ἀπολύω (λατ. *emittere*), κυρ. ἐπὶ βλημάτων (βελῶν) ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἀποστέλλω πρὸς ἐκοτραπελίαν, ἐξαποστέλλω, στέλλω ἔξω.— II ἀποπέμπω, δίδωμι (λατιν. *dimittere*) || ἐντεῦθεν, ἀποροπίτω, ἀποβάλλω, πετώ, τι 2) ἀφίνω νά φύγη, ἀφίνω ἐλευθερον, ἀπολύω, ἀπαλλάσσω ἀπὸ κατηγορίας κλπ. || ἀπολ. ἀφίεναι τινα = ἀδύων. 3) διαλύω, ἀπολύω, ἀποστρατεύω, ἐπὶ στρατεύματος || ὡς. τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐν Ἀθήναις. 4) χωρίζω, διαζευγνύω (παίρων διαζυγίον) 5) ἀφίεναι πλοῖον εἰς...=ἀπολύω (ἀφίνω) πλοῖον διὰ νά πλεύσῃ εἰς...— III σταματῶ, «τά παρατάω» (λατ. *omittere, praetermittere*) || ἐντεῦθεν, ἀποβάλλω (θγόζω ἄπ' ἐπάνω μου), παραμελῶ, παραλείπω, ἀφίνω τινά ἦσυχον (δέν τόν ἐνοχλῶ), ἀδιαφορῶ διὰ τι(να).— IV ἀφίνω, ἀνέχομαι, ἐπιτρέπω νά πράξῃ τίς τι ἢ νά γίνῃ τι.— V φαεινομενικῶς ἀμτβ. (βιότι ἐξῆν. στρατόν, ναῦς κλπ.), ἐκπλέω, ἀποπλέω, ἐξορμῶ, ἐκκινῶ.

Β' Μέσση, ἀφίνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀφίνω ἀπὸ τῆς χέρις μου, ἀποστέλλω. 2) λύω, ἐλευθερώνω, ἐμαυτοῦ ἀπὸ τινος || παρ' Ἀττ. συχὰ μετὰ γεν. μόνον: ἀφοῦ τέκνων=ἀφισσε τὰ παιδιά.

ἀφ-ικάνω=ἀφικνεύομαι (ὁ βλ.).
ἀφικέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀφικνεύομαι.
ἀφίκεω, ζωρ. ἀντὶ ἀφίκομαι, β' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἐπρμ. β.
ἀφ-ικνεύομαι, μέσ. ἀφίξομαι· ἄορ. ἀφικόμην· πβλ. πρκ. ἀφίγμαι, ἀποθ. φθάνω εἰς..., ἔρχομαι εἰς..., φθάνω || ἀφικνεύομαι ἐπὶ, ἢ ἀφ. εἰς πάντα=δοκιμάζω (μετέρχομαι) πᾶν μέσον || ἀφικνεύομαι εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ=φθάνω, καταντῶ, εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν (δυστυχίαν) || διὰ μίχης, δι' ἔχθρας, ἀφικνεύομαι τινι = φθάνω, περιέρχομαι εἰς πόλεμον ἢ εἰς ἐχθρὰν πρὸς τινά.— II ἔρχομαι ὅπως, ἐπιστρέφω.

ἀφικόμενος, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀφικνεύομαι.
ἀ-φίλ-ἀγαθός, ὄν (α στερ.+φίλος+ἀγαθός)· ὁ μὴ φιλάγαθος, ὁ μὴ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, μὴ φίλος πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας.

ἀ-φίλ-ἀργύρος, ὄν (α στερ.+φίλος+ἀργυρός)· ὁ μὴ φιλάργυρος, μὴ ἀγαπῶν τὸ χρήμα, ὁ μὴ ἀπληστός.
ἀ-φίλητος, ὄν (α στερ.+φιλέω)· ὁ μὴ φιλούμενος, μὴ ἀγαπητός.

ἀ-φίλο-δοξία, ἢ· ἑλληϊφίς φιλοδοξίας. Ἐκ τοῦ
ἀ-φίλο-δοξος, ὄν (α στερ.+φίλος+δόξα)· ὁ μὴ φιλόδοξος μὴ ἀ. ἀπὼν τὴν δόξαν.

ἀ-φίλος, ὄν (α στερ.+φίλος)· ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ἔχων φίλους. 2) ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ., ὁ οὐχὶ φιλικός, μὴ αἰσθανόμενος φιλίαν, δυσάρεστος, μισητός, ἀπεθής.— ἐπὶ πρ. -ῶς.

ἀφ-ίξις, ἰων. ἀφίξις, -εως, ἢ· (ἀφικνεύομαι)· ἐρχομός, ἔλευσις, ἀφίξις.— II ἐπάνοδος (εἰς τὴν πατρίδα π. χ.) || ἀναχώρησις (ἐν Πιρῆ. Ἀποστ.).

ἀφ-ιπνεύω, μέλ. -εύσω (ἀφίππος)· ἀναχωρῶ, ἀπερχομαι, ἐφιππος ὁ ἐπάνοδος ἐφιππος.

ἀφ-ιππία, ἢ· ἡ περὶ τὸ ἰππεύειν ἀδεξιότης. Ἐκ τοῦ
ἀφ-ιππος, ὄν· ὁ ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος, δι' ἰππασίαν.— II ὁ κακῶς ἰππεύων, ὁ ἀπειρος ἰππασίας.

ἀφ-ίστημι, πρτ. ἀφίστην· μέλ. ἀποστήσω· ἄορ. α' ἀπέστησα, κτλ μέσ. ἀορ. β' ἀπεστησάμην (ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις τούτοις εἶναι ἐνεργ. μτβ) ἀπομακρύνω, παρερρίζω, ἀποχωρίζω || ἐντεῦθεν, ἐμποδίζω, ματαιώνω || κατὰ τὸ πλείστον ὅμως σημ. κάμνω ἐπανάστασιν, στασιάζω, ἐπαναστατῶ. 2) ζυγίζω, ἀναμετρῶ, ἀναποδίδω || μὴ χρεῖος ἀποστήσονται = μὴ τυχόν ζυγίσουν (ὑπολογίσουν καὶ ἐπρμ. πληρώσουν εἰς τὸ ἀκέραιον, ἀναποδοῦσιν) τὸ χρέος.— II ἀμτβ. ἐν παθητ. φωνῇ, μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' ἀπέστην· πρκ. ἀφέστηκα· ἵππερα. ἀφεστήκειν καὶ μέσ. μέλλ. ἀποστήσομαι· ἴσταμαι μοκράν, ἴσταμαι εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τινος, ἀπέχω || ἀφίσταμαι πραγματῶν κλπ.=ἀποσύρομαι ἀπὸ κάθε ἐπιχείρησιν || ἀφίσταμαι ἀπὸ τινος=στασιάζω, ἐπαναστατῶ, ἀπὸ τινος (ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος δι' ἐπαναστάσεως), καὶ συνη. ἀπολ. ἐπαναστατῶ || ὡς. μετ' ἀπρφ. ἀπέστην ἐρωτήσῃ=ἀπέφυγον νά ἐρωτήσω, ἔπασσα νά ἐρωτῶ. 2) ἀπολ. ἴσταμαι μα-

κράν, χωριστὰ ἀπὸ τι(να), παραμένω εἰς ἀπόστασιν.
ἀφίχθαι, ἀπρφ. πρκ. τοῦ ἀφικνεύομαι.

ἀφλαστον, τὸ (πρβλ. λατ. *arplustra -orum*)· ἡ καμπύλη πρύμνα τοῦ πλοίου μετὰ τῶν ἐαυτῆς κοσμημάτων (ἀβεβ. ἐτυμολ.).

ἀ-φλεκτος, ὄν (α στερ.+φλέγω)· ὁ μὴ φλεχθείς, ὁ μὴ καεῖς || ὁ μὴ φλεγόμενος.

ἀ-φλοισμός, ὁ (α εὐφων. + φλοῖστος)· ἀφρισμα, ἀφρός (ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἐξωργισμένου ἀνθρώπου) ἢ ὁ τριγμός τῶν ὀδόντων (πιθαν. ἐσχηματισμ. κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἡχου, ὡς ἢ λ. φλοῖστος, ἦν βλ.).

ἀφνειός, ὄν, καὶ -ῆ, -ὄν (ἀφνεος)· πλούσιος, εὖπορος, εὐκατάστατος || ὡς. μετὰ γεν. πλούσιος εἰς τι.

ἀφνεός, ἄ, ὄν· παρὰλλ. τύπος τοῦ ἀφνειός (ὁ βλ.).

ἌΦΝΩ (καὶ ἄφνωος), ἐπίρ. ἐξαιφνης, ἐξ ἀπροόπτου, ἀπροσδοκῆτως.
Ἔτυμ.: ἀβεβ. ἐτυμολ. θεωρεῖται συγγ. τῷ ἄφαρ (ὁ βλ.). — ἀφνωος (σῆλ-γνηή) = διὰ μιάς, ρίζ. γνηήν, πρβλ. θείνω (= κτυπῶ)· πρβλ. αἰώνης, αἰρνώδης, ἐξαιφνης.

ἀ-φόβητος, ὄν (α στερ.+φοβέομαι)· ὁ μὴ φοβούμενος, ἀπόρητος, ἀφοβός || μετὰ γεν., ὁ μὴ φοβούμενος τι (πρβλ. ἀφοβός).

ἀ-φοβός, ὄν (α στερ.+φόβος)· ὁ ἄνευ φόβου, ὁ μὴ φοβούμενος, ἀπόρητος (βλ. ἀφόβητος). 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν φόβον, ὁ μὴ φοβερός, ἀκίνδυνος, ὃν δὲν φοβεῖται τις.

ἀ-φοβό-σπλαγχνος, ὄν (ἀφοβός+σπλάγγων)· ὁ ἔχων ἀτρόμητα σπλάγγνα (ἀφοβὸν ἀπόρητον, καρδίαν—ποῦ τὸ λέει ἡ καρδιά του), γενναϊοκαρδός.

ἀφόβως, ἐπίρ. τοῦ ἀφοβός· ἄνευ φόβου, ἀσφαλῶς, ἀκινδύνως.

ἀφ-οδος, ἢ (ἀπότ+δός)· τὸ ἀπέρχεσθαι ἢ ἀναχώρησις || ὡς. ἐπιστροφή.— III =ἀπόπατος || περίπτωμα, κόπρος.

ἀ-φρίδαντος, ὄν (α στερ.+φριβαίνω)· ὁ μὴ καθαρῆσις (μὴ καθαρῶδης), ἄκαζαρτος, ἀκαθάρσιτος,

ἀφ-ομείτω, μέλ. -ώσω· καθίστω τι ὁμοίον πρὸς ἄλλο· ἐξομοιώνω.— II συγκρίνω, παραβάλλω.— III ἀπεικονίζω, προσωπογραφῶ, ἀσιμιμοῦμαι, ξεσηκῶν, ὄντ-γράφω.

ἀφ-οπλίζω, μέλ. -ίσω· ἀφαιρῶ τὸ ὄπλο, «ἐξαρματώνω»— μέσ. ἀποπλίζεσθαι ἔνετα = ἀποθέτω τὴν πανοπλίαν μου, «ἐξαρματώνομαι».

ἀφ-οράω, πρτ. ἀφεράω· πρκ. ἀφεράνα· μετὰ ζανεισμένου ἄλλοθεν μέλλ. ἀπ-όνομαι (ὡσπερ ἐξ ἐνεστ. ἀπ-όπτομαι), καὶ ἀορ. β' ἀπέσθην (ὡσπερ ἐξ ἐνεστ. ἀπέσθω)· ἀποστρέφω τὸ βλέμμα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα καὶ τὸ κατευθύνω πρὸς ἓν, καὶ ὅτω, παρατηρῶ τι, βλέπω εἰς τι (λατ. *respicere*).— διέπω καθαρὰ, ἔχω τι ἐν τῷ συνόλω του πρὸ ὀφθαλμῶν.— II θεωρῶ τι, ἀπὸ τινος θέσεως, βλέπω μακρόθεν.— III σπᾶν, ἀποστρέφω τὸ βλέμμα, ἔχω τὰ νῶτα ἐστραμμένα.

ἀ-φόρητος, ὄν (α στερ.+φορητός)· ὁ μὴ φερόμενος || μὴ ἀνεκτός, ἀνυπόφορος, «ἀφόρητος».

ἀ-φορία, ἢ (ἀφορός)· ὁ μὴ φέρειν τι, μὴ παράγειν τι, ἀκαρπία || ἑλληϊφίς ἐνός πράγματος (μετὰ γεν.)— II στερωσις, ἀγονία.

ἀφοριεῖ, γ' ἐν. ἐνεργ. μέλ. ὄριστ., ἢ β' ἐν. μέσ. μέλλ. ὄριστ. τοῦ

ἀφ-ορίζω, μέλλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἄορ. ἀφώρῃσα· παθ. πρκ. ἀφώρῃσαι· προσδιορίζω, ἐπισημαίνω, σημάδεύω, τι με ὀρόσημα || ἀποχωρίζω, καθορίζω.— Μέσον, σημάδεύω, ἐπισημαίνω, τι δι' ἐμαυτὸν || ἀποχωρίζω δι' ἐμαυτὸν, τὸ οικειοποιοῦμαι.— III θάλλω τι κατὰ μέρος, τὸ ξεχωρίζω, τὸ διαστέλλω (ἀπὸ ἄλλα) || ὡς. ἀποροπίτω, ἐξορίζω.

ἀφ-ορμάω, μέλ. -ήσω· μτβ., κάμνω τι νά ὀρμήσῃ (νά ἐκκινήσῃ) ἐκ τινος μέρους.— II ἀμτβ. ἐκκινῶ, ἐξορμῶ, ἔκ τινος μέρους, ἀναχωρῶ || ὡς. καὶ ὡς παθητ., ἔκκινῶ, ἀναχωρῶ.

ἀφ-ορμή, ἢ (ἀπὸ+θρμή)· τόπος ἀπὸ τὸν ὅποσον ὀρμάται (ἀναχωρεῖ, ἐκκινεῖ) τις, ἀρετήρια || ὁσῶς ἐπιχειρήσεων, ὀρμητήριον || μέσα ἐκκινήσεως.— ἐντεῦθεν καὶ, τόπος εἰς ὃν ἀποσύρεται τις, τόπος ἀ-

σφαλείας, διασώσεως (καταφύγιον, ἄσυλον). 2) σημεῖον ἐξορμήσεως, ἢ περιστάσις, εὐκαιρία, ἀφορμή, πρόφασις, πρόσχημα δι' ἓν πρῶγμα. 3) τὰ ὑλικά μέσα, πόροι, πηγαί, κεφάλαια || κυρ. τὰ μέσα πρὸς διεξαγωγὴν πολέμου (χρήματα, πλοῖα), λατ. *fundus*.— || τὸ ἐκκινεῖν, τὸ ἀναλαμβάνειν, ἐπιχειρεῖν, τι.

ἀφ-ορμηθεῖεν, γ' πληθ. Εὐκτ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀφορμῶν.

ἀφ-ορμίζομαι, μέσ. λύω τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸν λιμένα (καὶ τὰ ἀφίνω νὰ ἐκπλεύσουν).

ἀ-φόρμικτος, ον (α στερ.+φορμίζω) ὁ ἄνευ φόρμιγγος, μὴ συνοδευόμενος ὑπὸ ἤχου φόρμιγγος (λύρας).

ἀφ-ορμος, ον (ἀπὸ+ὄρμος) ὁ ἄνευ ὄρμου (λιμένος). 2) (ὄρμω) ὁ ἀφορμηθεὶς=ὁ ξεκινημένος.

ἀ-φορος, ον (α στερ.+φέρω) ὁ μὴ φέρων, μὴ παράγων (καρπὸν), ἀγερὸν, ἄκαρπος.

ἀ-φόρικτος, ον (α στερ.+φορεύσω) ἀκηλίδωτος, ἀσιπλος, ἀμόλυντος ὁ καθαρὸς, ἄγνος.

ἀφ-οσιῶ, μελ. -ώσω (ἀπὸ+ὄσιος) ἐξαγνίζω, ἀποκαθαίρω, ἢ ἀπαλλάσσω ἀπὸ κάθε ἐνοχλήν.—Μέσον, ἐξαγνίζω (ἀποκαθαίρω) ἔμαυτον ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας μου (ἐκ τῆς παρμιελήσεως τῶν πρὸς τὸ θεῖον καθιζόντων μου) ἀφοσιῶμαι τῷ θεῷ = προσφέρω ἐπιλασπίριους δυνάεις εἰς τὸν θεόν.—Μέσον. ὡς ἀπόλω (ἀπαλλάσσω) ἔμαυτον (ἀπὸ ὀφειλομένην τινὰ ὑπηρεσίαν) || ἀφοσιῶμαι ἐξόρκωσιν. (Ἠρόδ.) = ἀπαλλάσσω ἑμαυτὸν ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων ποῦ ἀπέβηρον ἀπὸ ὄρκου τινὰ.

ἀφ-οῦ, Προστ. μέσ. ἀορ. ε' τοῦ ἀφίημι.

ἀφώωντα, ἐπ. ἀντὶ ἀφώωντα, αἰτ. μετ. ἐνεργ. ἐν. τοῦ ἀφῶν (δ βλ.).

ἀ-φράδῶς, μελ. -ήσω ἔνεργῶ ἄνευ φρονήσεως. Ἐκ τοῦ

ἀ-φράδῆς, ἐς (α στερ.+φράζομαι) ἄσύνετος, ἀνόητος, μωρὸς || ἐπὶ νεκρῶν, ἀναίσθητος, μὴ αισθητόμενος. Ἐπίρ. ἀφραδέως=ἀνοήτως, ἄσυνέτως, ἀπερισκέπτως, μωρῶς, ἀναισθητῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-φράδῖα, ἡ ἄσυνεσία, ἀπερισκεψία, μωρία.

ἀ-φράδμων, ον, γεν. -ονος=ἀφραδέης (δ βλ.).

ἀ-φραῖνω (ἀ-φρων) εἶμαι ἄφρων, μωρὸς κλπ. (δλ. ἄφρων), ἀνοηταίνω.

ἀ-φρακτος, παλ.-ατ. ἀ-φρακτος, ον (α στερ.+φράσσω) μὴ γεφραγμένος, μὴ ὠχυρωμένος, ἀφύλακτος, ἀπροφύλακτος, ἀπροστατέυτος.— || ἀπαραφύλακτος, ὃν δὲν φρουρεῖ τις.

ἀ-φράσμων, ον, γεν. -ονος=ἀφραδῶν (δ βλ.).

ἀ-φραστος, ον (α στερ.+φράζω) ἀνέκφραστος, ἀνεκλάητος || παράδοξος, ἀλλόκοτος. 2) ἄρητος, ἀνεκδιήγητος, ἀναρίθμητος.— || (α στερ.+φράζομαι) περὶ τοῦ ὁποῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ σκέψις || ἄορατος, ἀπροσδόκητος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀφράστως, ἐπίρ. ἀπροσδοκῆτως.

ἀφρέω, μελ. -ήσω (ἀφρός) ἀφρίζω, ἐκβάλλω ἀφρούς || μετ' αἰτ., καλύπτω μὲ ἀφρούς.

ἀφρη-λόγος, ον (ἀφρός+λέγω) ὁ συνάγων τὸν ἀφρόν (ἀντὶ ἀφρολόγος) || μετρ. ὁ διεξερχόμενος τι ἐν ἐπιπροχάδῃν ἀναγνώσει.

ἀφρηστής, οὔ, δ (ἀφρέω) ὁ ἀφρίζων, ὁ ἐξάγων ἀφρούς.

ἀ-φρήτωρ, -ορος, ὅ, ἰων. ἀντὶ ἀφράτωρ (α στερ.+φράτρα) ὁ ἄνευ ἀδελφότητος (φράτρας), μὴ δεσμευόμενος ἀπὸ κανένα κοινωνικὸν δεσμόν.

ἀφρίζω, μελ. -ίσω=ἀφρέω (δ βλ.), ὡς καὶ νῦν «ἀφρίζω».

ἀφρίοεις, εσσα, εν (ἀφρός) ἀφρίζων, ἀφρώδης, πλήρης ἀφροῦ.

ἀφρο-γένεια, ἡ ἢ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθεῖσα (ἀναδυθεῖσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης). Ἐκ τοῦ

ἀφρο-γενής, ἐς (ἀφρός+γενέσθαι) ὁ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθεὶς.

Ἀφροδιαίς, -άδος, θηλ. ἐπίθ. ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

Ἀφροδίσκος, α, ον (καὶ -ος, -ον) ἀνήκων εἰς τὴν Ἀφροδίτην.— || Ἀφροδίσιον, τ.=ναδὸς τῆς Ἀφροδίτης. Ἀφροδίσια, τὰ=ἐορτὴ τῆς Ἀφροδίτης. Ἐκ τοῦ

Ἀφροδίτη, ἡ (ἀφρός) ἢ θεὰ Ἀφροδίτη (λατ. *Venus*), θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ κάλλους, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης.— || ὡς προσήγορον, ἔρωτος, ἡδονῆς, σαρκικὸς πόθος.—ὡς. καλλονῆ.

ἀφρονέστερος, -έστατος, παραθ. τοῦ ἄφρων (δ βλ.).

ἀ-φρονέω, μελ. -ήσω (ἀφρων) εἶμαι ἄφρων, μωρὸς, ἐνεργῶ ἀνοήτως, μωρῶς.

ἀ-φροντις, -ιδος, ὁ, ἡ ὁ ἄνευ φροντίδων, ἀμέριμνος, ἀδιάφορος.

ἀ-φροντιστέω, μελ. -ήσω εἶμαι ἄφροντις, ξένοιαστος, ἀπρόσεκτος || οὐδεμίαν ἔχω φροντίδα περὶ πράγματός τινος (μετὰ γεν.λ. Ἐκ τῆς

ἀ-φρόντιστος, ον (α στερ.+φροντίζω) ὁ μὴ φροντίζων, μὴ ἔχων φροντίδας, ἄφροντις, ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος.— οὔτω ὡς ἐπίρ. ἀφροντίτως ἔχω=ἀδιάφορῶς, εἶμαι ἀμέριμνος.— || Πλῆθ.τ., περὶ οὗ δὲν γίνεται σκέψις (ὃν δὲν σκέπτεται τις), ἀπροσδόκητος.

ἀ-φρόνως, ἐπίρ. τοῦ ἄφρων μωρῶς, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.

ἌΦΡΟΣ, ὁ ὡς καὶ νῦν, ἀφρός τῆς θαλάσσης π. χ. Ἐτυμ.: (**ἠβhr̥s*, σινσρ. *abhr̥m*, λατ. *imber*, ἑλλ. *ὄμβρος*) ἰαπ. β. **ἠbh-*, **embh-*, **ombh-* (<βάζεως *enebh* ἢ *onebh* <*nebh-* ἐν τοῖς ἑλλ. *νέφος*, *νερέλη*).

ἀ-φροσύνη, ἡ (ἀφρων) ἔλλειψις φρονήσεως, μωρία, ἀνοησία, ἀπερισκεψία.

ἀ-φρουρος, ον (α στερ.+φρουρά) ὁ μὴ φρουρούμενος, μὴ ἔχων φρουράν, ἀφύλακτος.

ἀφρο-φυής, ἐς (ἀφρός+φύω) ὁ παράγων ἀφρόν, ἀφρώδης, γαλακτώδης. 2) ὁ ὡς ἀφρός μαλακός.

ἀφρ-ώδης, ἐς (ἀφρός+εἶδος) πλήρης ἀφροῦ || ὁμοιος μὲ ἀφρόν.

ἀ-φρων, ον, γεν. -ονος (α στερ.+φρήν) ὁ στερούμενος φρενῶν, ἐπομ. μωρὸς, ἀνόητος, τρελλός, παράφρων, μανιακός (λατ. *amens*, *demens*) παραθ. ἀφρονέστερος, -έστατος.

ἀφ-υδραίνω (ἀπὸ+ὕδραίνω) ἀποπλύνω, πλύνω καθαρὰ || μέσον, πλύνω ἑμαυτὸν, πλύνομαι, λούομαι.

ἀφύη, ἡ εἶδος σαροέλλας (μαριδα ἢ γόπα).

Ἐτυμ.: ἄγν. ἑτυμολ. τινὲς θεωροῦσι τοῦτο συγγ. τῆ ἀφύω παρ' Ἱπποκρ. = εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός κατ' ἄλλους (<α στερ.+φύω).

ἀ-φύης, ἐς (α στερ.+φύη) ὁ μὴ ἔχων φυσικὸν τάλαντον, φυσικὴν διανοητικὴν ἱκανότητα, ὁ στερούμενος εὐφυΐας, ἡλίθιος || ὁ φύσει ἀδέξιος καὶ ἀνεπιτήδειος πρὸς τι.— || ἐν καλῇ ἐνν., ἄπλους, ἀπλοϊκός, ἀπονήρευτος.

ἀ-φυκτος, ον (α στερ.+φυκτός) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀναποφευκτός || ἐπὶ θελῶν, τὸ μὴ ἀστοχοῦν, ἀλάνθαστον (λατ. *certa sagitta*), ὃ οὐδεὶς εἶναι εἰς θεοῖν νὰ ἀποφύγῃ θῆρας ριφθὲν κατ' αὐτοῦ. 2) ἐνεργ., ὁ ἀνίκανος νὰ διαφύγῃ, νὰ ἐκφύγῃ, τι.

ἀ-φυλακτέω, μελ. -ήσω εἶμαι ἀφύλακτος, δὲν φυλάσσομαι, δὲν προφυλάσσομαι || μετὰ γεν., δὲν φροντίζω περὶ τινος, παραμελῶ τι. Ἐκ τοῦ

ἀ-φύλακτος, ον (α στερ.+φυλάσσω) ὁ μὴ φυλασσόμενος, ἀπροφύλακτος, ἀφρορητος.— || ἐπὶ προσ., ὁ μὴ φυλασσόμενος, ἀπρόσεκτος, ἀμέριμνος ἀφύλακτόν τινα λαμβάνω=συλλαμβάνω τινὰ ἀπροφύλακτον (τελοῦντα ἐν ἀμεριμνησίᾳ). 2) ἐπὶ πραγμ., κατὶ ἀπὸ τὸ ὅποτον δὲν δύναται τις νὰ προφυλαχθῇ. Ἐπίρ. -τως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-φύλαξία, ἡ ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως (ἐπαγρυνήσεως) || ἔλλειψις προφυλάξεως, ἀπροσεξία, ἀφροντιστία.

ἀφ-ὕλιζω, μελ. -ίσω (ἀπὸ+ὕλιζω) διηδῶ, διῶλιζω, καθαρίζω ἀπὸ τὴν ὕλην.

ἀ-φύλλος, ον (α στερ.+φύλλον) ἔστερημένος φύλλων (ἐπὶ ξηρῶν ξύλων) || ἀφύλλον στόμα=λόγοι μὴ συνοδευόμενοι ὑπὸ κλάδου ἐλαίας, ὃν ἔφερον συνήθως οἱ ἱεῖται.

ἀφύξιν, ἀφρ. μέλλ. τοῦ ἀφύσσω.

ἀφ-υπνίζω, μελ. -ίσω (ἀπὸ+ὑπνος) σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον.

ἀφ-υπνώ, μελ. -ώσω ἀορ. α' ἀφύπνωσα (ἀπὸ+

ὕπνῳ)· ἐγείρομαι (σηκώνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνώ.— || ἀποκοιμώμαι, «παίρνω ὕπνους».

ἀφυσγετός, ὁ (ἀφύσσω)· ἰλύς, πηλός, βόρβορος (γεν. ἀκαθαροί), τὰ ὅποια καταβιάζουσι συμπαροῦροντες μαζί τινος ἢ ὀρηκτικῆς χειμάρροι.

ἌΟΥ'ΣΣΩ, μελ. ἀφύξω, δωρ. -ξῶ· ἄρ. α' ἠφύσα ἐπ. ἀφύσσα· μέσ. ἄρ. α' ἠφύσαμην ἐπ. ἀφύσσαμην· οὐρῶ, ἀνασῶρω, ἀντλῶ (ἐπὶ ὑγρῶν)· πείθειον ἠφύσαστο οἶνος=ὄννος ἤντλιετο ἐκ τῶν πίδων.— Μέσον, ἀντλῶ δι' ἑμαυτὸν, πίνω (μπεκρουλιάζω). 2) ἀντλῶν χύνω εἰς σωρὸν, σωρεύω, ἐπισωρεύω, σταιβάζω· πλοῦτον ἀφύξειν.— Μέσον, φύλλα ἠφυσάμην = φύλλα ἐπεχεάμην=ἔκαμα ἕνα σωρὸν φύλλων [συγγ. τῆ λατ. imber, ἔλλ. ἀφρός, ἦτοι <*pibhu-...κατ' ἄλ. λους ἀφῶν (ἀπὸ +φ. us- πρβλ. aus- ἐν αὐτῷ Α δ β λ.)].

ἀ-φύτευτος, ὄν (α στερ.+φύτεύω)· ὁ μὴ φυτευμένος, «ἀφύτευτος, ἀσπαρτος.

ἀφῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀφῆς (β β λ.)· ἀφῶς ἔχω = στεροῦμαι φυσικῆς εὐφυίας.

ἀ-φώνητος, ὄν (α στερ.+φωνέω)· ἀνεκφώνητος, ἄφατος, ἀνεκφραστός, ἀκατονόμαστος, ἀπερίγραφτος.— || ἀφῶνος, ἄλαλος, βωβός.

ἀ-φωνία, ἡ· ἑλλειψὶς φωνῆς, ἀλαλία. Ἐκ τοῦ ἀ-φῶνος, ὄν (α στερ.+φωνή)· ὁ ἐστερημένος φωνῆς, ἄλαλος, βωβός || ἀναφώνητος· ἐπίρ. -νωσ.

Ἄχθ, δωρ. ἀντὶ ἠχῆ·

Ἄχαια, ἰων. Ἄχαιή, ἡ (ἄχος)· ἐπίθ. τῆς Δήμητρος· ἐν Ἀττικῇ («ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν Κόρινθον ἄχους, ὅπου ἐποικεῖτο ἀναζητούσα αὐτήν»· Ησυχ.). Δατ. Achāia.

Ἄχαιός, αἰτ. Ἄχαις, -ίδος, ἡ· ἡ Ἀχαια, ἡ Ἀχαική γῆ (μετὰ τῆ ἀνευ τοῦ γαῖα). 2) (ἐνν. γυνή)· γυνὴ ἐξ Ἀχαιῶν || ὄσ. καὶ Ἀχαιῶν, -άδος, ἡ.

ἀχαιῖνος, ὁ (ἀχίς) [Γ]· διετῆς ἔλαφος (μετὰ τὰς μονὰς ἀκίνας ἐπὶ τῶν κεράτων) || ὄσ. ἡ ἀχαιῖνη=δορκάς.

Ἀχίος, ἄ, ὄν· Ἀχαιός, ἐξ Ἀχαιῶν (λατ. Achivus).— || ὄσ. οἰα., 1) Ἀχαιοί, οἱ (παρ' Ὀμ. οὐτω καλοῦνται γενικῶς οἱ Ἕλληνας), λατ. Achaeus Achael. 2) Ἀχαια, ἡ (Ἀχαια)· ἡ Ἀχ. τῆς Πελοποννήσου (ἀλλ' ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους περιελάμβανε ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα πλὴν τῆς Θεσσαλίας).

ἀ-χάλιντος, ὄν (α στερ.+χαλινός)· ἀνευ χαλινού, ἀχάλινωτος.

ἀ-χάλκεος, ὄν (α στερ.+χαλκοῦς)· ὁ ἀνευ χαλκοῦ, ὁ μὴ ἔχων μηδὲ ἕνα χαλκοῦν (ἐλάχιστον νόμισμα). z. ἔ. ἀπένταρος.

ἀ-χάλκευτος, ὄν (α στερ. + χαλκεύω)· ὁ μὴ κατασκευασθεὶς, μὴ σφυρηλατηθεὶς, ἐκ χαλκοῦ (κα μετ' ἄλλου).

ἀ-χαλκῆω· εἶμαι ἀπένταρος (β λ. ἀχάλκεος).

ἀ-χαλκος, ὄν (α στερ.+χαλκός)· ὁ ἀνευ χαλκοῦ || κυρ. ὁ ἀνευ ὀρειχαλκίνων ὀπλων || ἀχάλκεος ἀσπίδω=ἀνευ χαλκῶν ἀσπίδων.

ἀ-χάλκωτος, ὄν (α στερ.+χαλκός) = ἀχάλκευτος (β β λ.).

Ἄχῆνη, ἡ· περσικὸν μέτρον=45 μέδικοι.

ἀ-χῆνης, ἐς (α στερ.+χανεῖν τοῦ χῆσκω)· ὁ μὴ χάσκων, μὴ ἀνοίγων τὸ στόμα, ἄλαλος, ἀφῶνος.— || (α εὐφών.) χῆσκων, μέγας, ἀπέραντος.

ἀ-χῆράκωτος, ὄν (α στερ.+χαράκω)· ὁ μὴ περιχαρῶν μένος, ἀπερίφρακτος, μὴ ὠχυρωμένος με χαρακώματα.

ἀ-χῆρις, ἐ, ἡ, ἄχαρι, τό, γεν. -ιτος (α στερ.+χῆρις)· ὁ ἀνευ χάριτος ἡ δελγητῶν, δ.σάραστος, ἐλείωνός.— || ὁ μὴ γνωρίζων χάριν, ἀγνώμων, ἀχῆρις (λατ. Ingratus).

ἀ-χαριστέω, μελ. -ῆσω (ἀχῆριστος)· εἶμαι ἀχῆριστος, εἶμαι ἀγνώμων.

ἀ-χαριστία, ἡ· ἑλλειψὶς εὐγνωμοσύνης, ἀγνωμοσύνη «ἀχαριστία» || ἑλλειψὶς χάριτος, ἀκαμψία, τραχύτης, ἀγροικία.

ἀ-χάριστος, ἰων. καὶ ποιητ. ἀ-χῆρις ὄν (α στερ.+χαρίζομαι)· ὁ μὴ εὐχάριστος, δυσάρεστος || ἀνευ χάριτος, «ἀχάριστος». 2) Παθητ. ὁ μὴ ἀνταμειφθεὶς διὰ χάριτος, μὴ τυχὼν εὐγνωμοσύνης (εὐχαριστίας), ἀνικανοποίητος· ἐπίρ. οὐκ ἀχαρίστως ἔχω εἶναι=εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τινα. 3) ἀπρόδιδος, ἀνόμενος || ὅθεν ὡς ἐπίρ. ἀχαρίστως ἔπιμαι = ἀκο-

λουδῶ ἀπρόδιδως (χωρὶς καλὴν διάδοσιν), μετὰ δυστροφίας.

ἀχεδόν, -όνος, δωρ. ἀντὶ ἠχεδῶν (β β λ.).

ἀ-χειμάντος, ὄν, καὶ -μαστός, καὶ -ματος (α στερ.+χειμαίνω)· ὁ μὴ χειμαζόμενος, μὴ ταρασσόμενος ὑπὸ τρικυμιῶν.

ἀ-χειρ, -ρος, ὁ, ἡ (α στερ.+χειρῆ)· ἀνευ χειρῶν || ἀδέξιος, ἀνεπιτήδεος.

ἀ-χειρῆς, ἐς· ὁ ἀνευ χειρῶν (=ἀχειρ, β β λ.).

ἀ-χειρο-ποίητος, ὄν· ὁ μὴ πεποιημένος διὰ τῶν χειρῶν.

ἀ-χειρος, ὄν=ἀχειρ (β β λ.)· τὰ ἀχειρα = τὰ ὀπλοδια μέρη τοῦ σώματος.

ἀ-χειρώτος, ὄν (α στερ.+χειρώω)· μὴ καλλιεργηθεὶς (μὴ φυτευθεὶς) ὑπὸ χειρῶν.— || μὴ χειρωθεὶς, μὴ ὑποταχθεὶς || ἀπόρθητος, μὴ δυνάμενος νά χειρωθῆ (ὑποταχθῆ).

Ἀχελῷος, λατ. Acheloides, ποιητ. Ἀχελῷος, ὁ ποταμὸς Ἀχ., ὄνομα διαφόρων ποταμῶν, ἐκ τῶν ὀπίω γνωστότερος εἶναι ὁ ρέων διὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.— || ὡς προσωγορικόν, πᾶν ρεῦμα, πᾶς χειμάρρος, ἢ ἐν γένει τὸ ὕδωρ (πρβλ. τὸν Βιργιλίου Acheloida pocula).

ἈΧΕΡΑΟΣ, ἡ (καὶ θπανιωτ. δ)· ἀγριὸς ἀκανθώδης θάμνος, χρησιμοποιούμενος πρὸς κατασκευὴν φρακτῶν || ἡ εἶδος ἀγρίας ἀχράδος, ἀγραπιδιάς.

Ἀχερόντιος, (καὶ -ειος) καὶ Ἀχερούσιος, α, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀχέροντα, ὁ τοῦ Ἀχέροντος· θηλ. -ιάς, γεν. -ιάδος.

ἀχερωίς, -ίδος, ἡ· ἡ λευκὴ (περὶ τῆς ἐπισταύτου ἐπὶ εἰς ἀνομοθῆ ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους ἐκ τῶν ὄχθων τοῦ Ἀχέροντος).

Ἀχέρων, -οντος, δ· Ἀχέρων, ὁ ποταμὸς τοῦ Ἄδου (ἡ λ. παρ' ἠχθῆ ἐκ τοῦ Ἀχρος, ὡς ἡ λ. Κοκκινός ἐκ τοῦ κοκκίω) λατ. Acheron.

ἀχέτας, -ου, ὁ, δωρ. ἀντὶ ἠχέτης (ἀχέω)· ὁ ἠχῶν || κυρ. ὁ ἄρρηγ τῆτις λόγῳ τοῦ ταπεινοῦ του.

ἀχεύω (ἄχος)· πενθῶ, λυποῦμαι, θρηνῶ || ἀχεύω τινός=διὰ τινα.

ἀχέω (Α) (ἄχος) = ἀχεύω (β β λ.)· μόνον κατὰ μετ. ἐν χρῆσει : κῆρ ἀχέω=διιδόμενος εἰς τὴν καρδίαν (ἐγκαρδίω).— || Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἀχ- προήλθον τὰ : 1) ἐπ. ἀναδιπλ. ἄρ. ἔ' ἠμαχον ἐν ἐνεργ. μετ. ἐνν., κόμνω τινὰ νὰ λυπηθῆ, τὸν πικραίνω, τὸν παροργίζω, τὸν ἐνοχλῶ, τὸν βασανίζω μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνν. καὶ ὁ ἀναδιπλ. μελ. ἀκαχῆσω, ἄρ. α' ἠμάχῃσα (ὡσεὶ ἐξ ἐν. ἀχέω). 2) Μέσον καὶ παθ. λυποῦμαι, ὑποτ. ἀνάχεται, ἐπὶτ. ἀνάχομαι, πρτ. γ' πληθ. ἀνάχοντο.— Παθ. πρτ. ἀνάχῃμαι, ἐπ. γ' πληθ. ἀκηχάται ἢ ἀκηχάται (ἀντὶ ἀκηχῆται)· γ' πληθ. ὑπερτ. ἀκαχέωτο (ἀντὶ ἀκηχῆτω)· ἀπρτ. ἀνάχῃσθαι· μετ. ἀκαχῆμενος, ἐπ. καὶ ἀκηχέμενος.

ἄχέω (Β), δωρ. καὶ ποιητ. τύπος τοῦ ἠχέω.

ἀχημα, δωρ. ἀντὶ ἠχημα.

ἈΧΗ'Ν, -ῆνος, ὁ, ἡ· πτωχός, ἄπορος [α].

Ἔντυ : ἀχηνία = σιτοδεία· ἠχῆνῶν· πτωχῶν Σουῆ. «ἠχῆνες· κενοί, πτωχοί»· Ησυχ.· «μετεανήτης· πένης»· Ησυχ.· πρβ. καὶ ἰχανά=ποδῶ, ἔχαρ=πόδος, ἐπιθυμία.— ἴσως δὲ συγγ. καὶ τῆ ἀγχο (β β λ.).

Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀχηνία, ἡ· ἔνδεια, ἀνέχεια, ἑλλειψὶς || δμμάτων ἀχηνία=τῶν ὀφθαλμῶν κενὸν θλέμμα (ἑλλειψὶς ζῶντων ὀφθαλμῶν).

ἀχθεινός, ἡ, ὄν (ἀχθος)· φορτικός, ἐπαχθής, καταθλιπτικός. Ἐπίρ. -νῶς = δυσάρεστος, ἀκουσίως (λατ. aegre, moleste).

ἀχθείς, μετ. ἄρ. α' τοῦ ἀγω.

ἀχθηδόν, -όνος, ἡ (ἀχθομαι)· βάρος, φορτίον || θλίψις, λύπη, ἐνόχλησις.

ἀχθῆσομαι, παθ. μελ. τοῦ ἀγω.

ἀχθομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. ἀχθέσομαι καὶ παθ. ἀχθεσθήσομαι· ἄρ. α' ἠχθῆσθη· πρτ. ἠχθῆμαι (ἀχθος)· εἶμαι φορτωμένος, βεβαρημένος·— καταπιέζομαι, δυσαρτοῦμαι, ἀνιώμαι, ἐνοχλοῦμαι, ἀνηδύω.

ἌΧΘΟΣ, -εος, τό· βάρος, φορτίον· ἀχθος ἀρούρης=βάρος τῆς γῆς (οἱ ἀχρηστοὶ ἄνθρωποι, οἱ φ-

κνηροί· λατ. *pondera terrae, fruges consumere nati*).— || φορτίον δλίψεως, ἴσται δλίψις, λύπη, ἄδημονία, στενοχωρία. [δὲ ἔτυμολ. βλ. *ἀγχω*].

ἀχθο-φορέω, μελ. -ήσω (*ἀχθος + φέρω*)· φέρω *ἀχθη*, τ. ἔ. φέρω φορτία || φέρω τι ὡς φορτίον· Ἐκ τοῦ **ἀχθο-φόρος**, *ον*, (*ἀχθος+φέρω*)· ὁ φέρων ἀχθος (τ. ἔ. φορτίον).— || ὡς. *ὄσα*, «ἀχθοφόρος» ὡς καὶ νῦν (βαστάζος, *τουρκ.* «χαμάλης»).

Ἀχιλλεύς, *α, ον*, ὁ τοῦ Ἀχιλλεῦς (λατ. *Achilleus*)· *ἀχιλλεΐαι μάχαι*=πλακούντες (πίτται) ἐξ ἀριστῆς ποιότητος κριθαλεῦρου· Ἐκ τοῦ

Ἀχιλλεύς, -έως ἑπ. -ήος, ὁ (ἑπ. καὶ *Ἀχιλεὺς*) λατ. *Achilles*· ὁ γενναῖος Ὀμηρικὸς ἦρωας, υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἠγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων.

ἀ-χίτων, *ον*, γεν. -ονος· ὁ ἄνευ χιτῶνος (τ. ἔ. ἀλαφρότατα ἐνδεδυμένοι, μετὰ τὸ ἱμάτιον μόνον).

ἀ-χλαίνια, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν χλαῖναν || γεν., ἔλλειψις ἱματισμοῦ· Ἐκ τοῦ

ἀ-χλαίνιος, *ον*, (α στερ. + *χλαῖνα*)· ὁ ἄνευ χλαίνης (ἐπανασφοροῦ).

ἀ-χλος, *ον*, καὶ κατὰ συναίρ. *ἄ-χλους*, *ον* (α στερ.+*χλόα*)· ὁ στερούμενος χλόης || ξηρός, μαρμαμένος.

ἀχλύεις, *εσσα εν* (*ἀχλύς*)· πλήρης ἀχλύος, ζοφερός, σκοτεινός, κατηφής.

ἈΧΥΨ, -ύος, ἡ· ὀμίχλη, καταχνιά || σκότος, ζόφος (λατ. *caligo*)· παρ' Ὀμ. *ἀχλύς* καλεῖται καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἢ λιποθυμούντων (ἢ σκοτοδίνη τῶν ὀφθαλμῶν των) || μετρ. παραχρή, σύγχυσις.

Ἔτυμ.: ἀθεθ. ἔτυμολ.· κατὰ τινας συγγ. τῆ παρ' Ἑσυχ. *ἄκαρον τυφλόν*, καὶ τῆ λατ. *aquilus*=σκοτεινός, *aquila*=ἀετὸς *aquilo*=θορράς·— κατ' ἄλλους εἶναι σημετ. καταγωγῆς· κατ' ἄλλους *ἀχλύς* <*Ἰχλύς, πρβλ. *ὀμίχλη*· κατ' ἄλλους <*Ἰσgh, πρβλ. *ιαπ.* **noqh*- ἔλλ. *νύχα*· *νύκτωρ*, *ἔννουχος*.^ο Πάντα ταῦτα ὁμοῦς εἶναι λιαν ἀμφίβολα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀχλύς, μελ. -ύσω ἄορ. *ἀ' ἡχλύσα*· σκεπάζομαι μετὰ *ἀχλὺν* (ὀμίχλην), σκοτεινιάζω.

ἈΧΝΗ, ἄορ. *ἄχνα*, ἡ· πῖν δ, τι ἐπικάθηται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πράγματός τινος (ἐπὶ τῶν ὑγρῶν π.χ.), ἄορος· *ἄχνη οὐρανία*=ἡ πάχνη (δρόσος τοῦ οὐρανοῦ)· *δακρῶν ἄχνη*=τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιπολάζοντα δάκρυα.— || ἐπὶ στερεῶν, τὸ χυρῦδι (ἐπὶ καρπῶν) || τὸ λεπτόν ἄχυρον ποῦ παρασοῦρε ὁ ἄνεμος κατὰ τὴν λίκμησιν.— || **ἄχνη**, κατ' αἰτ. ὡς ἐπίρρ.=ὄλιγον ἔνα κομματάκι. [πιθανῶς. συγγ. τῆ *ἄχρον*· ὡς ὑπ' ἄλλων θεωρεῖται συγγ. τῆ λατ. *acus*, *aceris* = δέμα σίτου, ὡς καὶ συγγ. πρὸς τὴν ῥ. *ακ* (βλ. *ἀκαχμένος*): *ἄχνη* (<*ακ*-*να*).

Ἀχνομαί, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον (*ἄχος*)· δλίβομαι, λυποῦμαι (πρβλ. *ἀχέω*, *ἀχέω*) [δὲ ἔτυμ. βλ. *ἀγχω*].

ἄ-χολος, *ον* (α στερ.+*χολή*)· ὁ στερούμενος χολῆς || μετρ. πρῶος, ἡμερος, μειλίχιος, εὐγενής.— || ὁ καταπραῦνων (ἐξουδετερωῶν) τὴν χολὴν ἢ τὴν ὀρῆν.

ἄχομαι, ἀποθ. (*ἄχος*)· πενθῶ, λυποῦμαι, δλίβομαι (πρβλ. *ἄχνομαι*)

ἀ-χόρευτος, *ον* (α στερ.+*χορεύω*)· μὴ συνοδευόμενος ὑπὸ χοροῦ (πρβλ. *ἄχορος*), μὴ ἑορταζόμενος μετὰ χοροῦς || ἀτερπής, μελαγχολικός, ἄχαρος.

ἀ-χορήγητος, *ον* (α στερ.+*χορηγέω*)· ὁ μὴ ἔχων χορηγίαν τινά, ὁ στερούμενος.

ἄ-χορος, *ον*· ὁ ἄνευ χοροῦ || πένθιμος, περίλυπος, λυπηρός.

ἈΧΟΣ, -εος, τὸ ἄλγος, πόνος, λύπη, στενοχωρία || παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς, καὶ οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ σώματος. [δὲ ἔτ. βλ. *ἀγχω*].

ἀ-χραής, ἔς=*ἄχρατος* (8 βλ.).

ἄ-χραντος, *ον* (α στερ.+*χράνω*)· ἀμόλυντος, ἀμίαντος, ἀσιπλος.

ἀχράς, -άδος, ἡ· εἶδος ἀγρίου ἀπιδίου, ἀχλάδι || ἐπίσημη καὶ τὸ *δέντρον*, ἢ ἀγριαπιδιά, ἀχλαδί· [καὶ *ἀχερδός*· *ἀχ*-(<*Ἰσgh-, πρβλ. *δγχη*=ἀχλαδιά, *ἔγχος*=δῶρο ἀπὸ ξύλον ἀγριαπιδιάς].

ἀ-χρεῖος, *ον* (σπαν. *α, ον*), *ιν*. *ἀ-χρήτος* (α στερ.+*χρεία*)· ἀχρηστος, μὴ χρήσιμος, ἀνωφελής, ἀσὺμ-

φορος || οὐτίδανός, τιποτένιος, ἀσήμαντος, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος || ἀχρηστος (ἀνίκανος) ἐν πολέμῳ.— || οὐδ. *ἀχρεῖον* ὡς ἐπίρρ. = ἀχρηστος, ἀνωφελῶς, βλακωδῶς, ἀνοήτως· *ἀχρεῖον ἰδῶν*=ρίψας ἠλιθίον βλέμμα (περὶ τοῦ θεράτου ἐν Ἰλ.)—*ἀχρεῖον γελᾶν*=γελᾶν ἄνευ λόγου, γέλωτα θεύσιασμένον· *ἀχρεῖον κλάζειν* (ἐπικινῶς)=γαυγίζειν ἄνευ λόγου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀχρεῖω, μελ. -ώσω (*ἀχρεῖος*)· καθιστῶ τι ἀχρηστον, καθιστῶ ἀνίκανον.

ἀ-χρήσιος, *ον*, *ιν*. ἀντι *ἀχρεῖος* (βλ. λ.).

ἀ-χρημάτια, ἡ· ἔλλειψις χρημάτων (ἢ μέσων). Ἐκ τοῦ

ἀ-χρημάτος, *ον* (α στερ.+*χρημα*)· ὁ ἄνευ χρημάτων (ἢ μέσων)· οἱ *ἀχρηματοί*=οἱ πτωχοί.

ἀ-χρημοσύνη, ἡ· ἔλλειψις χρημάτων. Ἐκ τοῦ

ἀ-χρημῶν, *ον*, γεν. -ονος (α στερ.+*χρημα*)=*ἀχρηματος* (8 βλ.), πτωχός, ἄπορος, ἐνδεής.

ἀ-χρηστία, ἡ· τὸ νὰ εἶναι τις ἀχρηστος, τὸ νὰ μὴ χρησιμεύῃ εἰς τίποτε || τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζεται τίς τι. Ἐκ τοῦ

ἀ-χρηστος, *ον* (α στερ.+*χρηστός*)· ὁ μὴ χρήσιμος, μὴ χρησιμεύων, «ἀχρηστος», ἀνωφελής, ἀσὺμφορος (ἐντελῶς δηλ. συνών. τῆ *ἀχρεῖος*, 8 βλ.) || *ἀχρηστος ἐς τι*=μὴ χρήσιμος, μὴ κατάλληλος, διὰ τι.— ἄνευ ὀποτελέσματος (λατ. *irritus*).— || ἀπληγῆς, ἀσπλαγχνος, σκληρός.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ποιῶν χρήσιμα (λατ. μὴ χρησιμοποιεῖται) (μετὰ δατ.).

ἄχρη, καὶ πρὸ φων. *ἀχρη* (*ἄκρηος*)· πρῶθ.+γεν.· μέχρη, ἕως (λατ. *usque ad*): *ἄχρη μάλα κνέφασ*=μέχρη βαδείας νυκτός· *ἄχρη τίς καρδίας*=μέχρη τῆς καρδίας.— || συνδ., μέχρη ὅτου, ἕως ὅτου || ἐν δσφ, ἐφ' ὅσον (λατ. *donec*) || ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει ἀπαντᾷ καὶ *ἄχρη οὐ*.— || ἐπίρρ. τρόπον, ὀλοσχερῶς, παντελῶς, εἰς τὸ ἐπακρον (λατ. *penitus*).

Ἔτυμ. κυρ. παρ' ἀττ. *ἄχρη*, *μέχρη* πρὸ συμφ. καὶ πρὸ φων., ἀδ: ἀφόρως· ἐπὶ πικ. χρησιμοποιεῖσθαι ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου· *ἄχρη-ἄχρη*, *μέχρη-μέχρη*. Παρὰ μετρ. ὑπερῖσχυσαν οἱ ἐπικ. τύποι *ἄχρη*, *μέχρη*, ὑπὸ δὲ τῶν ἀντιγραφῶν εἰσῆχθησαν ἄνιοτες καὶ εἰς γενεόργ. δοκίμων συγγρ.· Καίτοι δὲ τὰ *ἄχρη-μέχρη* ὀμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλα κατὰ τε τὸν τύπον καὶ τὴν σημ., ἀνίχουσι εἰς ἀλλήν ἕκαστον ῥίζαν.

ἀ-χρώματος, *ον* (α στερ.+*χρώμα*)· ὁ στερούμενος χρώματος.

ἀ-χρωστος, *ον* (α στερ.+*χρώσω*)· ὁ μὴ ἔχων χρώμα, ὄχρωμος (βλ. *ἀχρώματος*) || ἀψυστος, ἄδικτος, ἀνέγγιχτος.

ἀχυρίτις, -ιδος, ἡ (*ἄχυρον*)· ἀνώμ. θηλ. ἐπίθ. (τοῦ *ἀχυρίνος*)· ἀχυρεῖναι, ἀπὸ ἄχυρον.

ἀχυρμία, ἡ· (*ἄχυρον*)· σωρός ἀχύρων.

ἀχῦρο-δόκη, ἡ (*ἄχυρον* + *δέχομαι*)· ἀποθήκη ἀχύρων.

ἈΧΥΨΡΟΝ, τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, ἀχυρα, πίτυρα [σκοτειν. ἔτυμολ.· συγγ. ἴσως τῆ *ἄχνη*, 8 βλ.].

ἀχῦρό-τριψ, -ίβος, ὁ, ἡ (*ἄχυρον*+*τριβω*)· ὁ τρίβων τὰ ἀχυρα.

ἀχῶ, ἡ· δωρ. ἀντι *ἡχῶ*.

ἀ-χώριστος, *ον* (α στερ.+*χωρίζω*)· ὁ μὴ χωριζόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ χωρισθῇ, ἀναπόσπαστος || ὁ μὴ κεχωρισμένος, ἀμέριστος, ἀχώριστος.— || (α στερ.+*χώριος*)· δι' ὃν δὲν ὠρίσθη θέσις τις, ὁ μὴ ἔχων τόπον προσδιορισμένον.

ἈΨ, ἐπίρρ. τόπου, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπίσω, μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ. 2) ἐπὶ πράξεων, πάλιν, αὐδῆς, ἐκ νέου [ἐκ τῆς ἀπὸ· *απτ*·, πρβλ. λατ. *abs=ab+ts*].

ἀψάμενος, μετχ. μέσ. ἄορ. ἀ' τοῦ *ἄπτομαι* (8 βλ.).

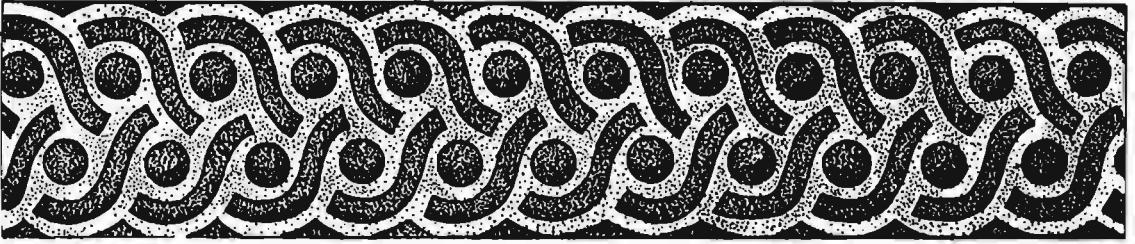
ἄ-ψυστος, *ον* (α στερ. + *ψύσω*)· ἄδικτος, ἀψυστος, ἀνέγγιχτος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ἐγγίζων, μὴ ψύσων.

ἀ-ψευγής, ἔς (α στερ.+*ψέγω*)· ἄσφογος, δμεμπτος, ἀκατηγόρητος.

ἄ-ψεκτος, *ον*=*ἀψευγής* (8 βλ.).

ἀ-ψεύδεια, ἡ (*ἀψευδής*)· τὸ μὴ ψεύδεσθαι, ἡ ἀλήθεια, φιλαλήθεια. Καὶ

ἀ-ψευδέω, μελ. -ήσω· δὲν ψεύδομαι, λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ἐκ τοῦ

B

Τό γράμμα **βήτα** αντιστοιχεί προς τό σημεϊτικόν **beith**. Κατά τόν 9ον αι. π. Χ. είχε τό σχήμα **ϐ**, ὅπως φαίνεται ἐν Μωαβιτικῇ ἐπιγραφῇ. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἀλφασβῆτῳ τά ἀρχαϊκώτατα σχήματά του ἦσαν **ΓΒ** καί **Π**. Τό ἐπικρατήσαν τελικῶς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ σχήμα ἦτο **β** ἢ **β**, τά σχήματα δὲ ταῦτα δι-ετηρήθησαν ἀμετάβλητα καί ἐν τῇ Λατινικῇ, καταλήξαντα εἰς τό νεώτερον **B**. Κατά τόν 6ον αι. π. Χ. ἀπαντᾷ κεφαλαῖον **βήτα** τῆς Λατινικῆς ἀλφασβῆτου ἔχον τό σχήμα **ϐ**, ὁμοίazon παραδόξως πρὸς τά ἀρχαϊκώτατα σχήματα τοῦ **βήτα** τῆς νήσου Θήρας, καίτοι οὐδεὶς λόγος δύναται νά γίνη περὶ προελεύ-σεως τοῦ πρώτου ἐκ τοῦ δευτέρου, διότι τά δύο σχήματα ἐξείλιχθησαν ἐντελῶς ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων.

Ὁ πίναξ δεϊκνύει τό σχήμα τοῦ **βήτα** τῶν διαφόρων ἀλφασβῆτων κατά διαφόρους ἐποχάς.

Β, β, βήτα, ἄκλ. τό δεύτερον γράμμα τῆς ἑλλη-νικῆς ἀλφασβῆτου || ἐντεθθεν ὡς ἀριθμητ. σύμβολον **β'** = **δύο** καί **δευτερος**, **β**=2000.

Οἱ Αἰολεῖς καί οἱ Δωριεῖς τό ἐχρησιμοποιοῦν ἀντί τῆς ἀπλῆς δασείας πρὸ τοῦ ρ: **βρόδον**, **βράκος** ἀντί **ρόδον**, **ράκος**.— Συχνά παρεμβάλλετο μεταξύ τῶν δύο γραμμάτων τῶν συμπλεγμάτων **μβ** καί **μρ**, διὰ νά ἀπαρτισθῇ πληρέστερος καί ἐνδυνάστερος ἵλιος: **μεσημ-βεία**, **γαμβρός**, **ἀμβροτος**, **μέμβλεται**.

Ἡ εἰς ἄλλα σύμφωνα τροπή τοῦ **β** ὠφείλετο κυρίως εἰς τὴν διάφορον προφορὴν τῶν ἐπὶ μέρος διαλέκτων: ἐτρέπη δέ: **I πβ**: **βατεῖν**, **βικρός** ἀντί **πατεῖν**, **πι-κρός**.— **II βς** (Ἄρχαδ.): **ζερεθρον** ἀντί **βερεθρον**, **βαραθρον**.— **III βγ**: **γλήχων** ἀντί **βλήχων**.

Ἔτυμ.: παράγεται ἐκ τῆς ἀναδιπλ. παιδικῆς λέξεως **βαβὰ** (πρβλ. τὰ **βαβάζω**, **βαβίζω**, **βαβύζω**, **βάβαξ**, **βαβάκτης**, **βαβράζω** πρβλ. ὡς σασσορ. **bababā** = κροτῶ καίόμενος, παταγῶ, λατ. **babil** = «γαυριῶ», **babiger** = ἐκδασμος, ἄγγλ. **baby** = παιδίον, λατ. **ba-bulus** = φλύαρος· τό τελευταῖον τοῦτο προσεγγίζει τά συγγ. τῆς ἰαπ. ***bal-bal** (**ba-bal**, **bam-bal**, **bal-b** κλπ.) σημαίνοντα ἀναρθον καί ἀσυνάρτητον ἀφήγγιον (πρβλ. σασσορ. **baibalakaro** 'ti = εἶμαι βραδύγλωσσος, τραυλιζῶ, **balbāhāh** = τραυλός, λατ. **balbus** = τραυ-λός, **balbulio** = τραυλότης, ἑλλ. **βαμβαλιζῶ**, **βαμβα-κύζω** = κροτῶ, παταγῶ, τοῦς ὀδόντας, **βαμβαίνο** = τραυλιζῶ, τοῦ ἐποίου θάνατον εἶναι τό λατ. **bambaliō** ὡς λατ. παρωνύμιον, σημ. κυρ. τοσεδός. Βλ. καί λ. **βάρβαρος**.

βάβαξ, -ακος, ὁ (**βαβάζω**)· φλύαρος.

βαβύκα, ἴ, λακων. ἀντί **γέφυκα**.

βάγμα, -ατος, τό (**βάζω**)· λόγος, ὁμιλία.

βάδην, ἐπίρ. (**βαίνο**): ὄημα πρὸς ὄημα, ἥρεμα, σι-γὰ-σιγὰ (λατιν. **pedetentim**)· ἀντίθ. τῇ **δρόμῳ**, **τροχά-δην**.— II πεζῆ, «μετὰ τὰ πόδια», ἀντίθ. τῇ: ἐφ' ἵππου, ἐφ' ἀμάξης.— III βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον (λατ. **gradatim**).

βαδίζω, ἀττ. μέλλ. **βαδιοῦμαι**, μετν. -ιῶ· ἀόρ. α' **εἰβάδισα**· πρκ. **βεβάδινα** (**βάδος**, **βαίνο**)· πηγαῖον πεζῆ, περιπατῶ, ὁδοιπορῶ || πηγαῖνον σιγὰ, θηματίζω || γενικῶς, πορεύομαι, «βαδίζω» (πρβλ. λατ. **badisco**). Ἔξ αὐτοῦ τό

βαδίσις, -εως, ἴ· τό βαδίζειν, τό πορεύεσθαι, τό ὀδίσμα.

βαδιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **βαδίζω**· πρέπει νά βα-δίζῃ τις, πρέπει νά περιπατήσῃ τις.

βαδιστής, -οῦ, ὁ (**βαδίζω**)· ὁ βαδίζων πεζῆ, περι-πατητής, πεζοπόρος, δρομεὺς || **ταχύς βαδιστής** = τα-χύς πεζοπόρος, ταχύς δρομεύς.

βαδιστικός, ἴ, ὄν (**βαδίζω**)· καλός, ἱκανός, εἰς τό περιπατεῖν.

βάδος, ὁ (**βαίνο**)· περίπατος, ὀδίσσις. [ἐκ β. βα-, εἰς ἴης καί τό **βαίνω** (βί· ἐπεκτάσεως κατὰ ἐν -ν-) καί τὰ: **βῆμα**, **βωμός**, **βάσις**, **βάθρον** κλπ. ἐν τῇ λ. **βά-δ-ος** ἔχομεν ἐπέκτασιν τῆς ρίζ. **βα-δ-**· ἀνός δ.]

ΒΑΪΩ, μελ. **βάζω** ὁμιλῶ, λέγω γ' ἐν. καθ. πρκ. **εἰτος**; **βέβανται** = λόγος ἔχει λεχθῆ· πρβλ. καί **βα-βάζω**. [ἐκ β. **βαν-** πρβλ. **βῆξις**, **ἀβανής**· πρβλ. καί τό **παρ**· Πουσ. **«βᾶσκειν**· λέγειν, **κακολογεῖν**· πρβλ.

Όνομα ἀλφασβῆτου	Ἔποχή κατά προσέγγισιν	Σχήμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	ϐ
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	ϐ
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	ϐ ρ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	ϐ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	β
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	β β
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	β
ΙΩΝΙΚΟΝ	403	β
Κλασσ. Λατινικόν καί ἐφεξῆς	—	Β

βᾶ· συντεσμ. τύπος τῆς κλητ. **βασιλεῦ**, ποιητ., ὡσαὶ ἐξ ὀνομ. **βᾶς**=**βασιλεὺς**.

βᾶβάζω· ἀναδιπλ. τύπος τοῦ **βάζω** (ὁ βλ.).

βᾶβαί, **βαβαιάξ**, πρβλ. **παπαί**, λατ. **papae**, ἱπι-φώνημα ἐκπλήξεως καί. θουασιμου· **μπᾶ!** Θεέ μου! Παναγία μου!

και τὸ ἐνιαχοῦ τῆς Νέας Ἑλλην. «*έβαξε, θά βάξη*» = ἤχησε, δά ἤχησῃ· *βάσκω* (**βασκω*) συγγ. τῆ *βάσκανος* (8 βλ.)· πρβλ. *καί άβακῆς*].

βάθεια, ἰων. ἀντί *βαθεία*, θηλ. τοῦ *βαθύς*.

βάθειως, ἐπίρ. τοῦ *βαθύς*· ὅ, τι και νῦν, βαθιά.

βάδιστος, ἡ, ον, ὑπερθ. τοῦ *βαθύς*.

βαθμῖς, -ιδος (και -ίδος), ἡ· σκαλοπάτι || ὑπόβαθρον, βάσις || κατώφλιον (οὐδός). Ἐκ τοῦ **βαθμός**, ὁ (*βαίνω*)· σκαλοπάτι, κλίμαξ, κατώφλιον.— || *μτφρ.* *βαθμῖς* προόδου, κοινωνική θέσις, ἀξίωμα, τάξις (λατ. *gradus*).

βάθος, -εος, τὸ (*βαθύς*)· βάθος ἡ ὕψος (ἀναλόγως τῆς κατευθύνσεως, πρὸς ἢν μετρεῖ τις, πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω), λατ. *altitudo* || ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ *ἐπι βάθος* = κατὰ βάθος στηλῆς ἢ φάλαγχος, εἰς τρόπον ὡστε ἡ παράταξις νά περυσιαίξῃ μέγα βάθος και μικρὸν μέτωπον. [ἐκ ῥ. *βαθ-*, συγγ. τῆ ῥ. *βαφ-* τοῦ ῥ. *βάπτω* (8 βλ.)· πρβλ. και *βαθύς*].

βαθρεία, ἡ = *βάθρον* (8 βλ.).

βάθρον, τὸ (ῥ. *βα-, βαίνω*)· τὸ ἐφ' οὗ βαίνει ἡ ἴσταται τις, βάσις, ὑπόβαθρον, «*βάθρον*» || θεμελίωσις, θεμελίωσις. 2) *βαθμῖς*, σκαλοπάτι, ἡ σειράς βαθμῶν και κλίμακος || ἡ περιφέρεια κλίμακος || ἐν τῷ πληθ. κλίμακες. 3) οὐδός, κατώφλιον || *μτφρ.* *χετίλος*, ὄκρον· *κινδύνου βάθρα* = τὸ χετίλος τοῦ κινδύνου. 4) θρανίον, ἔδρα, κἀδιμα [ἐκ ῥ. *βα-* τοῦ ῥ. *βαίνω* ἐπεκτετ. κατὰ ἐν -θ-, ὡς ἐν λ. *βά-θ-ος* (8 βλ.) κατὰ ἐν -δ-· δ = ρη = θ].

βάθῦ-αγκῆς, ἐς (*βαθύς + ἄγκος*)· ὁ ἔχων βαθείας κοιλιάδας (φάραγγας).

βάθῦ-βουλος, ον (*βαθύς + βουλή*)· ὁ ἔχων βαθεῖαν βουλήν, βαθύνουσι, νουνεχῆς.

βάθῦ-γειος, ἰων. *βαθύ-γεος*, ον, ἄττ. *βαθύγεως*, ον, (*βαθύς + γῆ*)· ὁ ἔχων βαθεῖαν (παχείαν) γῆν, καρποφόρος, γόνιμος, εὐφορος.

βάθῦ-γῆρας, ον (*βαθύς + γῆρας*)· ὁ ἐν βαθεῖ γῆρατι, ὑπέρογρος.

βάθῦ-γλυπτος, ον (*βαθύς + γλύφω*)· ὁ βαθέως γεγλυμμένος (σκαλισμένος).

βάθῦ-δινῆεις, εσσα, εν (*βαθύς + δινάω*)· ὁ βαθέως συστρεφόμενος, ὁ σχηματίζων βαθεῖαν δινῆν. και **βάθῦ-δίνης**, -ου, ὁ = *βαθυδινῆεις* (8 βλ.).

βάθῦ-δοξος, ον (*βαθύς + δόξα*)· ὁ λίαν πεφημισμένος, ἐνδοξότατος.

βάθῦ-ζωνος, ον (*βαθύς + ζώνη*)· ὁ βαθέως ἐζωσμένος (τ. ἔ. οὐχί ὕψηλός, ὑπὸ τὸ στήθος, ἀλλά χαμηλά, ἀνωθεν τῆς ὀσφύος, ὅπως ὡστε ἡ ἐσθῆς ἐπιπτεν εἰς τὴν ζώνην με πλουσίας πτυχώσεις (πρβλ. *εὐζωνος*, *βαθῦκολπος*).

βάθῦ-θριξ, -τερίχος, ε, ἡ (*βαθύς + θριξ*)· ὁ ἔχων μακράς και πυκνάς τρίχας, ὁ ἔχων πλουσίαν κόμην || ἐπί *πρὸς ἄκρον*. ὁ ἔχων πυκνὸν τρίχωμα.

βάθῦ-καμπῆς, ἐς (*βαθύς + κάμπω*)· ὁ βαθέως (τ. ἔ. λίαν) κεκαμμένος || πολὺ καμπύλος, κυρτός.

βάθῦ-κῆτης, (*βαθύς + κῆτος*)· ὁ ἔχων βαθείας (μεγάλας) κοιλότητας, τ. ἔ. ὁ πολὺ βαθύς (π. χ. πόντος).

βάθῦ-κλειῆς, ἐς (*βαθύς + κλέω*) = *βαθύδοξος*, λίαν πεφημισμένος.

βάθῦ-κολπος, ον (*βαθύς + κόλπος*)· ὁ βαθέως κεκολλημένος, τ. ἔ. ὁ φέρων ἱμάτιον με βαθείας (πλουσίας) πτυχώσεις, ὡς τὸ *βαθύζωνος* (8 βλ.). 2) ἡ ἔχουσα λίαν ἀνεπτυγμένον τὸ στήθος, ἡ ἔχουσα πλούσια στήθη (μαστοῦς πληροῦντας τὸ στήθος). — || ἐπί τῆς γῆς, ἡ ἔχουσα βαθείας (τ. ἔ. εὐφόρους) κοιλιάδας.

βάθῦ-κρημνος, ον (*βαθύς + κρημνός*)· ὁ ἔχων βαθεῖς (τ. ἔ. ὑψηλοῦς και ἀποτόμους) κρημνοῦς.

βάθῦ-κρυστάλλος, ον· ὁ κεκαλυμμένος με βαθεῖς (τ. ἔ. παχείς) κρυστάλλους (δηλ. πάγους).

βάθῦ-κτεάνας, ον (*βαθύς + κτεάνω*)· ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, βαθῦπλοῦτος || κτερ. ὁ ἔχων πολλὰς και μεγάλας ἀγέλας κτηνῶν.

βάθῦ-λειμνος, ον, και *βάθῦ-λειμων*, ον, γεν. -ονος (*βαθύς + λειμνός*)· ὁ ἔχων βαθεῖς (τ. ἔ. πλουσίους, εὐφόρους) λειμῶνας.

βάθῦ-λήϊος, ον (*βαθύς + λῆϊον*)· ὁ ἔχων βαθῦ

λήϊον (τ. ἔ. ἀφθονα και πλούσια σπαρτά).

βάθῦ-μαλλος, ον (*βαθύς + μαλλός*)· πυκνόμαλλος, ὁ ἔχων πυκνά και ἀφθονα (βαθιά) μαλλιά.

βάθῦ-μήτης, -ου, ὁ (και *βάθῦμητα*) (*βαθύς + μήτις*)· ὁ βαθείας ἔχων βουλὰς, βαθύνουσι (πρβλ. *μητίετα*).

βάθῦ-νοος, ον, και συγγρ. *βαθύνοος*, ον (*βαθύς + νόος*)· ὁ ἔχων βαθῦν νοῦν, βαθεῖαν σκέψιν, φρόνιμος.

βάθῦνω, μέλ. *βάθῦνω*· πρκ. *βεβάθυγκα* (*βαθύς*)· καθιστῶ τι βαθῦ, σκάπτω και κοιλαίνω τι || *βαθύνω τὴν φάλαγγα* = αὐξάνω τὸ βάθος τῆς φάλαγγος προοδῆτων σειρὰς πολεμιστῶν.

βάθῦ-ξύλος, ον (*βαθύς + ξύλον*)· πυκνόδενοδρος.

βάθῦ-πεδος, ον (*βαθύς + πέδον*)· ὁ ἔχων (ἡ ἀποτελών) βαθεῖαν πεδιάδα (τ. ἔ. χαμηλήν, κειμένην μεταξὺ ὄρεων).

βάθῦ-πέλμος, ον (*βαθύς + πέλημα*)· ὁ ἔχων βαθῦ (τ. ἔ. παχῦ) πέλημα («*χονδρὴν πατοῦσαν*»).

βάθῦ-πλόκαμος, ον (*βαθύς + πλόκαμος*)· ὁ ἔχων βαθεῖς (τ. ἔ. μακροῦς, πλουσίους) πλοκάμους (πλεξίδας).

βάθῦ-πλοῦτος, ον (*βαθύς + πλοῦτος*)· ὁ καθ' ὑπεροβὴν (ἐξαιρετικῶς) πλούσιος.

βάθῦ-πόλεμος, ον (*βαθύς + πόλεμος*)· ὁ χωμένος βαθιά εἰς τὸν πόλεμον, ὁ πολεμῶν με ὄλας του τὰς δυνάμεις.

βάθῦ-ρρεῖτης, -ου, ὁ (*βαθύς + ἔρω*) = *βαθύρροος* (8 βλ.).

βάθῦ-ρρηνος, ον (*βαθύς + ῥῆνω*)· ὁ ἔχων ἡ ὁ κατασκευασμένος ἐκ πυκνοῦ και μακροῦ μαλλίου προβάτων, πυκνόμαλλος.

βάθῦ-ρριζος, ον (*βαθύς + ῥίζα*)· ὁ ἔχων βαθείας ῥίζας, ὁ βαθέως ἐρριζωμένος.

βάθῦ-ρροος, και κατὰ συναίρ. *βαθύρροος*, ον (*βαθύς + ῥέω*)· ὁ ἔχων βαθῦν ρεῦμα, ὁ ὑπερρεχειλίζων, ῥέων με ἀφθονα ὕδατα.

ΒΑ ΘΥΣ, *βαθεία* (ἰων. *βαθέα*), *βαθύ*· συγγρ. *βαθύτερος*, ποιητ. *βαθίον*, ὄμρ. *βάσσαν* ὑπερθ. *βαθύτατος*, ποιητ. *βάθιστος*· *βαθύς* ἡ ὕψηλός, λατ. *altus*. 2) *βαθύς*, *παχύς*, *χονδρός* || *δαμψής*, *ἀφθονός* (ὡς ἐπί *μαλλίων* και *γυναικῶν*) || γενικῶς: *μέγας*, *ἀφθονός* || ἐπί *ζωνῆς*: *βαθεῖα* || ἐπί *τοῦ νοῦ*, *διανοίας*, *σκέψεως*: *βαθύς*, *συνετός*, *ὠφρων*. — ὡς. μετὰ διαφόρων ἄλλων σημασιῶν ἐπί *χρόνου*, *ἡλικίας* κλπ.: *βαθύς ὄρθρος* — *βαθῦ γῆρας* — *βαθεία φάλαγξ*.

Ἔτυμ.: ἐκ ῥ. *βαθ-*, ἐξ ἧς και *τά: βάθος* (8 βλ.), *βένθος* (πρβλ. *πάθος* — *πένθος*)· πρβλ. *σανοκρ.* *gāh* = *βυθίζομαι*, *βουτῶ*, *gāh-as* = *λουόμενος* (ὡς ὅς = *βά-δος*), *gah-ana-s* = *βαθύς*.

βάθῦ-σκάφης, ἐς (*βαθύς + σκάπτω*)· ὁ βαθέως ἐσκαμμένος.

βάθῦ-σκίος, ον (*βαθύς + σκιά*)· ὁ βαθέως σκιαζόμενος, ὁ ῥίπτων παχείαν σκιάν ἡ εὐρισκόμενος ἐν τοιαύτῃ.

βάθῦ-σπορος, ον (*βαθύς + σπείρω*)· ὁ βαθέως ἐσπαρμένος, εὐφορος.

βάθῦ-στερνος, ον (*βαθύς + στέρνω*)· ὁ ἔχων βαθῦ (τ. ἔ. πλατῦ, εὐρὸν) στέρνον || *εὐρύστερνος αἶα* = γῆ ἔχουσα εὐρὸ και ἐκτεταμένον στήθος.

βάθῦ-στολμος, ον (*βαθύς + στολμός*)· ὁ φορῶν μακράν και πλουσίαν (*βαθείαν*) ἐσθήτα (φόρεμα, ἐπανωφόριον).

βάθῦ-στρωτός, ον (*βαθύς + στρώννυμι*)· ὁ βαθέως ἐστρωμένος, ὁ ἔχων παχεία στρώματα.

βάθῦ-σχοίνος, ον (*βαθύς + σχοῖνος*)· ὁ κατάφυτος ἀπὸ πυκνοῦς οχοίνους τόπος.

βάθῦ-φρων, ον, γεν. -ονος (*βαθύς + φρῆν*) = *βαθύβουλος* (8 βλ.), *βαθύνουσι*.

βάθῦ-φυλλος, ον (*βαθύς + φύλλον*)· ὁ ἔχων βαθῦ (πυκνόν) φύλλωμα.

βάθῦ-χαίτης, -ου, ὁ ὡς και *βαθυχαίτηεις*, -εσσα, -εν (*βαθύς + χαιτή*)· ὁ ἔχων βαθεῖαν (τ. ἔ. μακράν και πυκνήν, πλουσίαν) χαιτήν (κόμην).

βάθῦ-χθων, ον, γεν. -ονος (*βαθύς + χθών*) = *βαθύγειος* (8 βλ.)· ὁ ἔχων βαθεῖαν (παχείαν, εὐφορον) χθόνα (γῆν), εὐφορος, γόνιμος.

Θαίην, ης, η, εὐκτ. ἀορ. ὄ' τοῦ **βαίνω**.

ΒΑΙΝΩ (οχηματισθὲν ἐκ τινος *βᾶω)· μέλ. **βήσομαι**, ἐπ. **βέομαι** καὶ **βέλομαι**, ὄρω. **βᾶσθαι**· πρὸς **βέβηκα**, ἐπ. γ' πληθ. **βεβίασι**, **βεβῶσι**· ἀπρμ. **βεβήμεν**· μτχ. **βεβῶς**, **βεβῶν**, καὶ κατὰ συναρτ. **βεβῶς**, **βεβῶσα**, **βεβῶς**· ἀορ. ὄ' **ἔβην**, ἐπ. γ' ἐν. **βῆ**, ἐπ. γ' οὐκ. **βήτην**. Πρῶστ. **βῆθι**, ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις **βᾶ** (π. χ. **κατάβα**)· ἴσοτ. **βᾶ**, ἐπ. **βείω**, ἐπ. γ' ἐν. **βῆ**· Ἐὐκτ. **βαίην**· ἀπρμ. **βῆναι**, ἐπ. **βῆμεναι**· μτχ. **βᾶς**, **βᾶσα**, **βᾶν**.—Μέσον, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. ἄ' **ἔβησθε**, ἀντὶ **ἔβησατο**.—Παθητ., ἀορ. ἄ' **ἐβάθη** ἐν συνθ. (ὡς **συνεβάθη**)· πρὸς **βεβᾶμαι** ἐν συνθ. (ὡς **παραβεβᾶμαι**): Ἄμτ., περιπατῶ, βαδίζω, θηματοῖζω, πορεύομαι. 2) ἐπιτ. μετ' ἀπρμ.: **βῆ δ' ἔμεν**, **βᾶν δ' ἔμεναι** = ἐξεκίνησε ἢ ὑπάγη (ἐξεκίνησαν ἢ ὑπάγον)· **βῆ δὲ θέειν** = ἤρχισε ἢ τρέχει. 3) **βαίνω μετὰ τι** = βαδίζω κατόπι τινός (πρᾶγμα), ἔπειτα ἀπὸ τι· **βαίνω ἐπ' ἐλπίδος** κλπ. = προχωρῶ (στηριζόμενος) ἐπὶ ἐλπίδων, τ. ἔ. τρέφω ἐλπίδος κλπ. 4) ὁ πρὸς **βέβηκα** ἔχει κυρ. τὴν ἔνοιαν τοῦ· εὐραιοκομαί ἐν τινὶ τόπῳ, ἔχω κατασταλάξει, ἔχω κατακαθίσει: **εὐ βέβηκα** = εἶμαι καλὰ στερημένος· **οἱ ἐν τέλει βεβῶτες** = οἱ κατέγοντες τὰ ἀξιώματα. 5) ἐπὶ ἀψύχων παραγωγῶν, **ἐννεά ἐνιαυτοὶ βεβᾶσι** = ἐννεά ἔτη ἤλθον καὶ παρήλθον. 6) ἀναβαίνω: **βαίνω δίφρον** = ἀναβαίνω εἰς δίφρον, ἐπιβαίνω δίφρου || ἐπὶ ζῴων, σπουδαίως, σπουδαίως, σπουδαίως, «καθαλλικεύω»: **ἔπιποι βαινόμενοι** = φορβάδες. 7) μετ' αἰτ. τοῦ σωτ. ἢ ἔσωτες. ἀντικ. **βαίνω κέλευθον** = περιπατῶ ὁδόν—**βαίνω πόδα** = κινῶ τὸν πόδα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προχωρῶ || ὡς, μτγν. μετ' αἰτ. **αἶνον ἔβα κόρος** = ἠδηθία ἐπῆλθε μετὰ τὸν ἔπαινον· **χρέος ἔβα με** = χρέη με κατέλαθον (ἔπεουρεύθηον ἐπ' ἐμοῦ).

|| Μεταβ., μετ' ἐνεργ. μελλ. **βήσω**· ἀορ. ἄ' **ἔβησα** (ἀνταποκρινόμενος σημασιολ. εἰς ἀνεστ. **βεβᾶζω**)· κάμνω τινὰ ἢ βαδίζω: **φῶτας βῆσεν ἀφ' ἔπιπον** = τοὺς ἔκαμνε ἢ κατέλθω (τοὺς κατεβίβασεν) ἀπὸ τῶ ἀρμα. Ἐτυμ.: **βαίνω** (*βαν-ιω (*βαν-ιω (*βαν-ιω (*βαν-ιω) = λατ. venio· πρὸς. σασκ. ρ. ga- = βαίνειν (ἐν. g'i-gā-mi) gā-ti-s = θῆμα κλπ. ἐκ τῆς ἀτῆς ρ. παράγονται καὶ τὰ: **βαίσις**, **βάσκιω**, **βῆμα**, **βεβᾶσι**, **βεβᾶσθων**, **βεβᾶζω**, **βάδος**, **βαδίζω**, **βάθρον**, **βεβᾶσις**, **βηλός**, **βέβηλος**, **βαώσις**· πρὸς. καὶ ἀγγλ. gate, gait, go, going.

ΒΑΙΩΝ, τὸ (βᾶσις)· κλάδος φόνικος.
ΒΑΙΟΨ, ἄ, ὄν· μικρός, λεπτός, ἀσήμαντος, ὀλίγος, εὐτελής, ταπεινός: **ἐχώρει βαιός** = ἐταξίδεψε με μικρὸν συνοδὸν || **ἀπὸ βαιῆς** (ἐνν. ἡλικίας) = παιδιόθεν (ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας) || **βαιὸν** ὡς ἐπιρ. = ὀλίγον· [βαιός (*gvaiois· πρὸς. λιθ. gaisziū, gaiszi = γίνωμον ἀφαντος, gaiszintī = ἀφανίζειν. Πρὸς. ἡβαιοός].

ΒΑΪΨ, ἡ, γεν. -ιδος (ὡς καὶ **βαῖς**, -ιδος)· κλάδος φόνικος.

ΒΑΪΤΗ, ἡ· δερμάτινον ἐπανωφόριον τῶν χωρικῶν, ἢ γούνα· [θηρική λέξις].

ΒΑΚΕΛΑΣ, ὁ· ἱερεὺς (ἢ ὑπηρέτης) τῆς Κυβέλης· χονδροκέφαλος, φαῦλος, παληάνθρωπος, λατ. baceus, baceolus.

ΒΑΚΗΛΟΣ, ὁ = **βακέλας** ὁ βλ.

ΒΑΚΙΖΩ, μέλ. -ισω (**Βάκις**)· προφητεύω ὡς ὁ Βάκις.

ΒΑΚΙΣ, -ιδος ὁ· ἀρχαῖος μάντις ἐκ Βοιωτίας.

ΒΑΚΚΑΡΙΣ, -ιδος (ἢ -ιος, ἢ -εως) ἢ· ὀρμητικὸν φυτόν, ἐκ τῶν ριζῶν τοῦ ὁποῦοι παρήγετο ἔλαιον (λατ. baccar).

ΒΑΚΤΗΡΙΑ, ἡ = **βάκτρον** (ὁ βλ.).

ΒΑΚΤΗΡΙΟΝ, τό = **βάκτρον** (ὁ βλ.).

ΒΑΚΤΡΕΥΜΑ, -ατος, τό· βακτηρία, ράβδος, στήριγμα. Ἐκ τοῦ

ΒΑΚΤΡΕΥΩ, μέλ. -σω· στήριζομαι (ἀκκουμβῶ) ἐπὶ βακτηρίας. Ἐκ τοῦ

ΒΑΚΤΡΟΝ, τό (*βᾶω, **βεβᾶζω**), λατ. baculum· ράβδος, **βακτηρία** (ὁ βλ.), στήριγμα.

ΒΑΚΤΡΟ-ΠΡΟΣΑΙΤΗΣ, -ου, ὁ (**βάκτρον**+**προσαίτης**)· ὁ ἐπαίτης ὅστις περιφέρεται στήριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας.

ΒΑΚΧᾶ (**Βάκχος**)· παραληρῶ διατελῶν ἐν Βακχικῇ μανίᾳ.

ΒΑΚΧΕ-ΒΑΚΧΟΝ ἔδω· ἔδω ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν ἐπικλήσεων **«Βάκχε, Βάκχε»** || ἐπικαλοῦμαι τὸν Βάκχον.

ΒΑΚΧΕΙΑ, ἡ (**Βάκχος**)· βακχικὴ κραιπάλη, μανία, παραφροσύνη.

ΒΑΚΧΕΙΟΝ, τό· ναὸς τοῦ Βάκχου.— || = **βακχεία** (ὁ βλ.).

ΒΑΚΧΕΙΟΣ (ἢ **βακχεῖος**) α, ον (**Βάκχος**)· βακχικός, ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον ἢ εἰς τὰς τελετὰς τοῦ || ὁμοίῳ πρὸς ἱερεὰ τοῦ Βάκχου, ἐνδουσιῶν, μαινόμενος,

ΒΑΚΧΕΥΜΑ, -ατος, τό (**βακχεύω**) = **βακχεία** (ὁ βλ.).

ΒΑΚΧΕΥΣ, -εως, ὁ = **Βάκχος**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΒΑΚΧΕΥΣΙΜΟΣ, ον· ὁ παραδεδομένος εἰς Βακχικὰ δρῖνα, μαινόμενος.

ΒΑΚΧΕΥΣΙΣ, -εως, ἡ (**βακχεύω**)· βακχικὴ κραιπάλη, μανία.

ΒΑΚΧΕΥΩ, μέλ. -εύσω (**Βάκχος**)· τελῶ (ἐορτάζω) τὴν ἐορτὴν τοῦ Βάκχου. 2) ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ ὡς κατεχόμενος ὑπὸ μανίας, μαινόμενος ἐκ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ (λατ. bacchari).— || ἐνεργ. μετ. ἐμπνέω μανίαν εἰς τινα, κινῶ τινα εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν.

ΒΑΚΧΗ, ἡ (**Βάκχος**) καὶ **Βακχίς**, -ιδος· ἱερεῖα τοῦ Βάκχου.— || πᾶσα ὑπὸ βακχικῆς μανίας κατεχομένη γυνή, μαινάς.

ΒΑΚΧΙᾶΖΩ = **βακχεύω**.

ΒΑΚΧΙΟΣ, α, ον καὶ **βακχικός**, ἡ, ὄν = **βάκχειος** (ὁ βλ.).— || ὡς ὄνομαστ. ὁ **Βάκχιος** (ἐνν. θεός) = ὁ βακχικός θεός, τ. ἔ. ὁ Βάκχος.

ΒΑΚΧΙΣ, -ιδος, ἡ = **Βάκχη** (ὁ βλ.).

ΒΑΚΧΙΩΤΗΣ, -ου, ὁ (**Βάκχιος**)· διασώτης τοῦ Βάκχου, ἑκκχευτής.

ΒΑ'ΚΧΟΣ, ὁ· ὁ θεός Βάκχος, νεώτερον σχετικῶς (ἀπαντῶν παρὰ Σοφ. τὸ πρῶτον) ὄνομα τοῦ Διονύσου, ὃς ἐκαλεῖτο **Διονύσος Βάκχειος** καὶ ὁ **Βάκχειος**· ὁ πρῶτος φυτεύσας τὴν ἄμπελον, θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἔμπνευσεως, εἰδικῶς δὲ τῆς δραματικῆς ποιήσεως. Ταυτίζεται πρὸς τὴν λέξιν **Ἰακχος**, καὶ οὕτω παράγεται ἐκ τοῦ **ἰάχω**.— || ὁ ὑπὸ τοῦ Βάκχου κατεχόμενος || γενικός, πᾶς ἐνδουσιῶν καὶ μαινόμενος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐτυμ.: ἐκ ρ. **βαχ**- ὡςτε **Βάκχος** (***Βάκχος**, καὶ **Ἰακχος** (***Fiβακχος**· πρὸς. συγγ. τῷ **λαχ**, ἢ **ἰαχ**: **λαχ** (***Fiβαχ**· πρὸς. ὄμηρ. **αἰάχος** (***αἰάχος** καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. **«βαβάκτης κραιπάλας ὄνειρος καὶ Βάκχος»**. **βᾶλᾶν-ἀγρα**, ἡ (**βᾶλᾶν-ἀγρα**)· ἐργαλεῖον, ἀγκυροπλοῦν ἢ κλειδίον, δι' οὗ ἐξήγον τὴν **βᾶλανον**, καὶ οὕτω ἢ θύρα ἠνοίγετο || κλειδί, κλειδορία, **βᾶλᾶνείον**, τό, λατ. balneum (παλ. ballneum· πρὸς. τὸ νεολ. **μπάνι**)· λουτήρ, λουτρῶν || λουτρόν. Πρὸς. **βλύω**.

ΒΑ'ΛΑ'ΝΕΥΨ, -εως, ὁ· ὁ ὑπηρέτης τοῦ λουτρῶνος, λατ. balneator. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βᾶλᾶνεύω, μέλ. -σω· εἶμαι **βαλανεύς** (ὁ βλ.), ὑπηρέτῳ ἐν **βαλανείῳ** (ὁ βλ.) || περιποιῶμαι τοὺς λουόμενους || γεν., ὑπηρετῶ, περιποιῶμαι.

βᾶλᾶνη-φάγος, ον (**βᾶλανος**+**φαγεῖν**)· ὁ τρώγων βᾶλάνους (βᾶλανίδια).

βᾶλᾶνη-φόρος, ον (**βᾶλανος**+**φέρω**)· ὁ φέρων (τ. ἔ. παράγων) βᾶλανίδια ἢ χουρμάδες.

βᾶλᾶνίζω (**βᾶλανος**)· τινάζω τὴν βᾶλανιδῶν καὶ αὐλλέγω τὰ πίπτοντα βᾶλανίδια.

βᾶλᾶνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ **βαλανεύς** (ὡς **βασιλισσα** θηλ. τοῦ **βασιλεύς**) || ἢ ἐν βᾶλανείῳ (λουτρῶνι) ὑπηρετοῦσα γυνή.

ΒΑ'ΛΑ'ΝΟΣ, ἡ· κυρ. τὸ βᾶλανίδι ἢ βᾶλανίδι (λατ. **glans** καὶ **belanus**), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν καὶ κυρ. ἐπὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φόνικος (τοῦ χουρμά). **Διὸς βᾶλανος** = τὸ γλυκὺ κάστανον.— || δι' ὁμοίτητα σχήματος: 1) εἶδος ὄστρακοδέρμου (ἐμυδία). 2) ἡ βᾶλανος (τὸ ἄκρον) τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου. 3) οἰδησίον ἢ καρφίον (λατ. **pessulus**), τὸ ὁποῖον εἰσάγειν διὰ τινος ὀπῆς τοῦ ἄκρου τοῦ ξυλίνου μοχλοῦ (τοῦ ὁποῦοι τῆς θύρας κλειμένου καὶ διήκοντος καθ' ὅλον τὸ πλάτος αὐτῆς) εἰς ἄλλην ὀπῆν ἀνοικμένην ἐπὶ τῆς παρατάξεως τῆς θύρας (τὴν **βᾶλανοδόκην**).

διὰ τὰ συγκρατῆται ἡ θύρα κλειστή, μὴ μετακινουμένου τοῦ μοχλοῦ· διὰ τὰ ἀνοιχθῆ ἡ θύρα ἔπρεπε νὰ ἀνασυρθῆ ὁ σιδηροῦς αὐτὸς πάσσαλος (ἡ *βάλανος*) διὰ τῆς *βαλανάγρας* (βλ. λ.).

Ἔτυμ. : πιθανῶς. ἐκ ῥ. *βαλ-* (τοῦ *βάλλω*) ὡς σημ. πᾶν ὅ,τι ρίπεται ἢ πίπτει· πρβλ. λατ. *glā-ns*, ἕλλ. *βλή-μενος*, *βλη-τός*· ἡ ταυτότης τῶν φθόγγων *b-g* ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ ἄλλων γλωσσῶν (ἐκτός τῆς Λατιν.): λιθ. *gille*, καλ.-πρωσ. *gille*, σανσκρ. *gulāh*=*glans penis*, ιαπ. **gvelē*=*θάλανος*, γαλλ. *gland*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ *θάλασσον*, μέλ. *-ώσω*· κλείω (κλειδῶνω, μανδάλωνω) τὴν θύραν διὰ *βαλάνου* (βλ. *βάλανος*).

θάλασσιον-τόμος, (καὶ *βαλαντιο-τόμος*) ὁ (*βαλάντιον-τρεμείν*)· ὁ τέμνων (κόπτων, τρυπῶν) τὸ θάλαντιον καὶ ἀραιρῶν τὰ ἐν αὐτῷ χρήματα.

ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ, τὸ (καὶ ὀρθῶς. *βαλλάντιον*)· σακκίδιον, ἐπουγγίον, χρηματοφυλάκιον (σοκτείν. ἔτυμολ.). **θαλαντιο-τομέω**· τέμνω (κόπτω) θάλαντια || κλέπτω χρήματα.

ΒΑΛΒΙΣ, *-ῖδος*, ἡ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. αἱ *βαλβίδες* (λατ. *carceres*)· κυρ. τὸ σχοινίον τὸ τεινόμενον πρὸ τῶν ἀγωνιζομένων ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου || κατὰ πληθ. κυρ. ἐσῆμη. τὸς στύλους, ἀφ' ὧν ἦτο τετυμμένον τὸ σχοινίον, ἐπομένως ἡ γραμμὴ ἀφ' ἧς ἀνεγύρουν. Ἐἴτα ἐσῆμη. τὸ σημεῖον τοῦ σταδίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεκίνοον καὶ εἰς ὃ ἐπέστρεφον οἱ δρομεῖς ἢ οἱ ἄρματοδρόμοι || κἀδε σημεῖον ἐκκινήσεως (π. χ. τὸ σημεῖον, ἀφ' οὗ ἐρρίπτετο ὁ δίσκος). — || Πᾶν μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ κερῶδηθῆ (νὰ κατακτηθῆ), ὅπως ἡ ἐπιχαλῆς τεῖχος || ὡς. ἐσῆμη. πᾶν τέρμα, τέλος (σοκτείνῃς ἔτυμολ.).

θάλας ἀντὶ *ἔβαλε*, γ' ἐν. ἄορ. ῥ' τοῦ *βάλλω*. **θάλην**, ὡς. *βαλλήν*, *-ήνος*, ὁ θασιλεύς (λέξ. Φρυγική, πθ. συγγ. τῆ ἔερ. *Bel* ἢ *Baal*=Κύριος.).

θάλιός, ἄ, ὄν (*βάλλω*)· στικτός, ποικίλος, παραδολός, *εὐβάλλος* (σημαρ.)=ὁ φέρων λευκὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου, (λατ. *varius*)· πρβλ. *Βαλίος*, ὄνομα ἐνός τῶν ἱππῶν τοῦ Ἀχιλλεύου. [πθ. συγγ. τῷ *βαλανεὺς* καὶ *βάλλω*].

θαλλάντιον, τὸ=*βαλάντιον* (βλ. βλ.). **θαλλήναδε θάλεπιν**· λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν λέξ. *βάλλω* καὶ τοῦ αὐτ. ὀνόμου *Παλλήνη*.

ΒΑ'ΛΛΩ, μέλ. *βάλλω*, ἰων. *βῆλέω* (σπαν. *βαλλήσω*)· ἄορ. ῥ' *ἐβάλλον*, ἰων. ἀπρρ. *βαλέειν*· πρκ. *βέβληκα*· ὑπερσ. *ἐβεβλήκειν*· ἐπ. *βεβλήκειν*. — Μέσον, ἰων. πρτ. *βαλλέσκετο*· μέλλ. *βαλοῦμαι*· ἄορ. ῥ' *εὐβάλλωμην*, ἰων. Πρστ. *βαλεῦ*. — Παθητ., μέλλ. *βληθήσομαι*, ττετλ. μέλ. *βεβλήσομαι*· ἄορ. α' *εὐβλήθην*· γ' ἐν. ἄορ. ῥ' *εὐβλητο*, ὑπερσ. *βλήεται*, ἐδκ. ῥ' ἐν. *βλεῖτο*, ἀπρρ. *βλήσθαι*, μτχ. *βλήμενος*· πρκ. *βέβλημαι*, ἰων. γ' πληθ. *βεβλήαται*· ὑπερσ. *ἐβεβλήμην*. — || ἐνεργ. ρίπτω, βάλλω, ἐξοκοντίζω, ἐκφερονδονίζω (κυρ. ἐπὶ οὐσιῶν) πρτ. βλημάτος ἐκφθάλου ὄπλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς πᾶν πληγμὰ δι' ἀγγεμάχου ὄπλου, ἐφ' οὗ ἦτο ἐν χρήσει τὸ: *πλήττω*, *οὐτάω* || μτφρ. ἐπὶ ἵχθου, πίπτω, προσπίπτω, προσβάλλω (τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς): *κτύπος οὐατα βάλλει*=ἡχος προσπίπτει εἰς τὰ ὠτά μου.—ἐπὶ πλοίων, ἐφορῶ, ἐπιπίπτω || ὡς. σπρώχνω, σκουντῶ || ἀφήνω νὰ πῆσθ || καὶ ἐπὶ θαλάσσης, χύνω δάκρυα || ὡς. βάλλω (τοποθετῶ) ὁλόγηρα: *κύκλα ἀμφὶ ὄχθεσσι βάλε*· πρβλ. τὸ σημερ. *βάω*, *θάνω*, *θαίνω*. 2) ὡς ἀμτ.β., πίπτω, κούρτουβαλῶ, κυλιόμαι: *ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων*. — || Μέσον, ἀναμετρῶ κατ' ἐμαυτὸν, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι, διαλογίζομαι. 2) ρίπτω ἐπάνω μου: *ξίφος ἀμφὶ ὤμοις βάλλομαι*=ρίπτω εἰς τοὺς ὤμους ξίφος (τ. ἔ. τὸ ἔξαρτῶ διὰ τελαμώνος ἀπὸ τοῦς ὤμους μου). 3) βάλλω δεμελίον, δεμελιῶνω: *βάλλομαι ἄστν*=ἰδρῶ πόλιν || *κρηπίδα βάλλομαι*=*fundamenta jacere*=βάλλω δεμέλια.

Ἔτυμ. : ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. *βαλ-* (καὶ κατὰ μετὰπτ. *βελ-*, *βολ-*) παράγονται τὰ: *βέλος*, *βέλεμον*, *βελώνη*, *βλητός*, *βολή*, *βόλος*, *βολίς*. Ἀντίστ. σανσκρ. ῥ. *gal-*: *glā*=*βαλ-*: *βλη-* (σημειωτέα ἡ συγνή ἀντιστοιχία τῶν φθόγγων *g*:*β*). — *βάλλω* (ιαπ.**gνίλο*, ῥ. *gvel-*· πρβλ. ἀρχαῖα. *-δέλλω* (<*gvello*): *εὐ-δέλλοντες*=ἐκβάλλοντες (ἐν. ἐπιγρ.), ὡς. τὸ παρ' Ἑσυχ. *εὐδέλλειν*· *βάλ-*

λειν· πρβλ. ὡς. σανσκρ. ῥ. *gal-*: *galati*=ῥέω σταγονηδόν, πίπτω, *galayati*=ὑγροποιούμαι (πρβλ. ἕλλ. *βλώω*, *βλύζω*). Βλ. καὶ *βαλανεύς*.

βαλοῖσαι, δωρ. ἀντὶ *βαλοῦσαι*, ὄνομ. πληθ. θηλ. μτχ. ἄορ. ῥ' τοῦ *βάλλω*.

βαλός, -οῦ, ὁ· δωρ. ἀντὶ *βηλός*.

βαλῶ, μέλ. ὀριστ., καὶ *βάλω* ὑποτ. ἄορ. ῥ' τοῦ *βάλλω*.

θάμα, τό, δωρ. ἀντὶ *βῆμα*.

θαμβάινω· συγκρούω τοὺς ὀδόντας, τραυλίζω (λέξις πεπονημένη ἐκ τοῦ ἵχθου). [συγγ. τῷ *βάζω*, *βα-βάζω*· *βαμβανύζω*, *βαμβαλίζω*· πρβλ. *βαβαί*. Κατ' ἄλλους τὸ *βαμβάινω* ἔχει πρὸς τὸ *βαίνω* οἶαν σχέσιν ἔχει τὸ *παμφάινω* πρὸς τὸ *φαίνω*].

θάμες, δωρ. ἀντὶ *βῶμεν*, α' πληθ. ὑποτ. ἄορ. ῥ' τοῦ *βαίνω*.

θάμμα, -ατος, τὸ (*βάπτω*)· ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὀποίου θάπτεται, θυδίζεταί τι, θαφῆ (βλ. *βάπτω*).

θάνα, ἐπ. ἀντὶ *ἔθαν*, *ἔβησαν*, γ' πληθ. ἄορ. ῥ' τοῦ *βαίνω*.

θάναυσία, ἡ (*βάνουσος*)· χειρωναξία, ἡ ζωὴ καὶ αἱ συνήθειαι τοῦ χειρῶνακτος || τὸ ἔργον καὶ ὁ χαρακτηριστὴρ τοῦ θαναύσου || Ἐντεῦθεν, χυδασιότης, θαναυσότης, ἔλλειψις μορφώσεως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **θάναυσικός**, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ χειρωνακτικὰς ἐργασίας || *τέχνη θαναυσική*=μηχανική (χειρωνακτική) τέχνη, λατ. *ars sellularia*.

θάν-αυσος, ὄν (ἀντὶ *βάνουσος*, ἐκ τοῦ *βάνουσος*+*αῦω*)· ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρὸς || ὅθεν γενικῶς, χειρῶνας, χειροτέχνης, ἀποχειροβίσιος || μτφρ. ταπεινός, χυδαίος, ἀνελεύθερος.

θαναυσουργία, ἡ (*βάνουσος*+*ἔργον*)· τὸ ἔργον ἢ ἡ τέχνη τοῦ θαναύσου (τοῦ χειρῶνακτος).

θάξις, -εως, ἡ (*βάξω*)· λόγος, φήμη || εἰδησις, ἀγγελία || ἐκδεσις || κυρ. ἐπὶ χρησμοῦ· *ἀλώσιμος θάξις*=ἀφήγησις, νέα (εἰδησις), περὶ τῆς ἀλώσεως.

θαπτίζω, ἄτ. μέλλ. *βαπτίω* (*βάπτω*)· θυδίζω κατ' ἐπανάληψιν, ἐυθίζω ὑπὸ τὸ ὕδωρ, καταθυδίζω.— Μέσον, λούσομαι.— || *θαπτίζω*.— Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θάπτισμα, τό, γεν. -ατος· τὸ θυδίζειν, λούειν, θαπτίζειν. Πρβλ. *βαπτισμός*.

θαπτισμός, ῥ' ἡ εἰς τὸ ὕδωρ καταθύσιος || τὸ θάπτισμα.

θαπτιστής, -οῦ, ὁ· θυδίζων, ὁ θαφεύς.— || ὁ θαπτίζων: ὁ *Βαπτιστής* (ὁ Ἰωάννης).

θαπτός, ἡ, ὄν· θυδιμένος, δεθαμμένος || ὁ ἔχων λαμπρὸν χρῶμα.— || ὁ ἀντλούμενος ὅπως τὸ ὕδωρ. Ἐκ τοῦ

ΒΑ'ΠΤΩ, μέλ. *βάπω*. — Παθ. ἄορ. *εὐβάπθην*, ἄορ. ῥ' *εὐβάπην*· πρκ. *βέβαμαι*. — || μτχ. θυδίζω εἰς τὸ ὕδωρ (γεν. εἰς ὑγρὸν), καταθυδίζω (λατ. *immergere*). 2) *εὐβάπην*, θυδίζω εἰς θαφῆν, χρωματίζω, μουσκεύω. — παροιμία: *βάπτω τινὰ βάμμα Σαρδανικόν*=χρωματίζω τινὰ μὲ τὴν ἐρυθρὰν θαφῆν τῶν Σάρδεων, τοῦ προσοδιδῶ αιματοπρᾶν ὕψιν, τὸν δερῶ μέχρις αἰματώσεως, 3) γενικῶς τὴν καταθυδίζω αὐτὸ, ἀνασύρω, ἀντλῶ.— || ἀμτ.β. θυδίζομαι, καταθυδίζομαι: *ναῦς ἔβαψεν*=τὸ πλοῖον ἐθυδιδιῆθ.

Ἔτυμ. : ἐκ ῥ. *βαφ-*, πρβλ. *βαφή*, *βαφεύς*· πρβλ. αἰολ. παρ' Ἑσυχ. *βύπτειν*· *βαπτίζειν*. Κατὰ τινὰς συγγ. τῆ ῥ. *βαθ-*: *βαθύς*, *βάθος*, ἢ βλ., κλπ.

θάραδρον, ἰων. *βέρεθρον*, τὸ (συγγ. τῷ *βάθρον*, *βόθρος*) λατ. *barathrum*· ὄδυσος χάσμα βαθύ γῆς, χαράδρα || ἐν Ἀθήναις χαράδρα ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς ἣν κατεκρημνίζοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικαζόμενοι (πρβλ. *τὸν καισάταν ἐν Σπάρτῃ*) || ἐντεῦθεν: || μτφρ. ὀλεθρος, καταστροφή. [ῥι' ἔτυμολ. βλ. καὶ *βεβρώσκω*].

θαρδάριζω, μέλ. -ίσω, ἄτ. -ίσω (*θάρβαρος*)· φέρομαι ἢ ὀμιλῶ ὡς θάρβαρος || ὀμιλῶ ξένην γλῶσσαν.— || παίρνω τὸ μέρος τῶν θαρδάρων, φρονῶ τὰ τῶν θαρδάρων (καὶ δὴ τὰ τῶν Περσῶν, *μηδίζω*)· πρβλ. *μηδίζω*.

θαρδαρικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς θαρδάρους, ξένος, ξενικός, ὁμοιος πρὸς ξένον || ἀντίθ. τῷ *ἐλληνικός*. — ἐπίρρ. *θαρδαρικός*=ἐν ξένη γλῶσση (καὶ δὴ Περσικῇ). Ἐκ τοῦ

ΒΑΨΒΑΨΡΟΨ, ον, ἐπιθ. βαρβαρικός, τ. ε. οὐχί ἑλληνικός, ξένος ἢ ὡς οὗτος. οἱ **βάρβαροι** = πάντες δοοὶ δὲν ἦσαν Ἑλληνες ἢ δὲν ὠμίλουν ἑλληνιστί. Ὁ Πλάτων διακρίνει τοὺς ἀνθρώπους εἰς Βαρβάρους καὶ Ἑλληνας, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι ἀπεκάλουν ὄλους τοὺς ἄλλους λαοὺς συλλήθην Ἑθνικούς (Gentiles).— ἢ Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγούστου οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρησιμοποιοῦν τὸν ὄρον δι' ὄλους τοὺς ἄλλους λαοὺς πλὴν τοῦ ἰδικῶν τῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἑλληνες ὄμως καὶ τότε ἀκόμη ἐπέμενον νὰ θεωροῦν καὶ τὰ ἀποκαλοῦν **βαρβάρους** καὶ τοὺς Ῥωμαίους.

Ἔτυμ. : συγγ. τῶ σανσκρ. *barbará-s* (τραυλός, οὐλος ὄηλ. σγουρός, ξενικός), λατ. *balbus* = τραυλός, *balbutio* = τραυλότης. Ἡ λέξις εἶναι πάντως πεπονημένη κατὰ τὸν ἦχον τῆς γλώσσης τῶν ξενογλώσσων, πρβλ. **βοβοροῦζω** (= μουρουρίζω, γουρουρίζω), περσ. *barbar*, σανσκρ. *balbalākarōti* πρβλ. **βαβαί**.

βαρβάρω-φωνος, ον (**βάρβαρος**+**φωνή**)· ὁ λαλῶν ξένῳ (ἢ καὶ ἄλλοκοτον) γλώσσῳ, βαρβαρόγλωσσος.

βαρβάρω, μέλ. -ώσω (**βάρβαρος**)· καθιστῶ τινα δάρβαρον ἢ ξένον. — Παθητ., καθίσταμαι (γίνομαι) δάρβαρος, ἐξαγριῶμαι ἢ εἶμαι ἀκατάληπτος ὄταν ὄμιλῶ.

ΒΑΨΒΓΨΤΟΝ, τὸ (καὶ **βάρβιτος**, ὁ ἢ ἡ)· μουσικὸν ὄργανον μὲ πολλὰς χορδὰς, ὄμοιον πρὸς τὴν λύραν, ἀντὶ τῆς ὄποιας καὶ χρησιμοποιεῖται. [πιθ. ξενικ. λέξις· κατ' ἄλλους ἑλλ. συγγ. τῆ ρ. *μερ*- πρβλ. *μορμήτω*].

βαρδιστος, ἡ, ον, κατὰ ποιητικὴν μετῴθεσιν ἀντὶ **βραδιστος**, ὕπερθ. τοῦ **βραδύς**· οὕτω καὶ συγκριτ. **βαρδύτερος** ἀντὶ **βραδύτερος**.

βαρέω (**βάρω**), ἀμτφ. κατὰ μτχ. ἐπ. πρκ. **βεβαρωῶς** = καταπεποιημένος, καταβεβλημένος· **οἶνω βεβαρωῶτες** = οἶνοβαρεῖς.

βαρέως, ἐπιρ. τοῦ **βαρύς**· βαρέως, ἐπαχθῶς, ἀνιάρως ἢ **βαρέως φέρω τι** = λατ. *aegre-ferre* = δυσανασχετῶ διὰ τι, μετὰ δυσκολίας τὸ ὑποφέρω—**βαρέως ἀκούω** = ἀκούω οὐχὶ μετὰ προθυμίας (ἀλλὰ μετὰ ἀηδίας).

βαρίς, -ιδος, ἰων. -ιος, ἡ, πλγθ. **βάρεις**, ἰων. **βάρεις**, αἶ· Αἰγυπτιακὸν παίδιον, εἶδος σχεδίας ἢ γεν., μονόξυλον, λέμβος, ἀκάτιον (λατ. *rahis*).

Ἔτυμ. : **βάρεις** < κοπτ. *bari*· **βάρεις** > λατ. *baris* καὶ *barka* (**bārica*)· λέμβος, ἀκάτιον.

ΒΑΨΡΟΨ, -εος, τὸ· ὄβριος, φορτίον, πείσις ἢ ἐντεῦθεν, λύπη, στενωχῶρος κατάστασις, ἀδλιότης, δυστυχία ἢ ὡς. ποσότης, ἀφθονία, ὕπερβολή.

δαρύ-αλγής, ἐς (**βαρύς**+**ἄλγος**)· ὁ βαρέως (μετὰ στενωχρίας) ἀλγῶν (ὑποφέρων, βαρέως πάσχων). 2) ὁ προξενῶν βαρὺ ὄλγος (μεγάλῳ δλίψιν).

δαρύ-ἀλγητος, ον (**βαρύς**+**ἀλγέω**)· ὁ λιαν ὄδυνηρός, ἀνιάρως ἢ ὁ προξενῶν βορέα ὄλγη (= **βαρυαλγής** 2).

δαρυ-αχής (Α), ἐς (**βαρύς**+**ἄχος**)· ὁ βαρέως (βαθέως) στεναχῶν (ὁ πλήρης δλίψων).

δαρυ-αχής (Β), ἐς, ὄβρ. ἀντὶ **βαρυαχής** (δλ. λ).

δαρύ-θρεμής, -ου, ὁ, καὶ -ετήρ, -ήρος, ὁ (θηλ. -ετήρα, ἡ) (**βαρύς**+**βρέμω**)· ὁ δυνατὸς (**βαρέως**) βροντῶν.

δαρυ-θρομήτης, -ου, ὁ (**βαρύς**+**βρομέω**)· ὁ δυνατὸς βρουχόμενος (μυκόμενος, ὠρυόμενος).

δαρύ-θρομος, ον (**βαρύς**+**θρόμος**)· ὁ βαρέως (ἰσχυρῶς, δυνατὸς) κροτῶν.

δαρύ-θρός, -ώτος, ὁ, ἡ (**βαρύς**+**βιβρώσκω**)· ὁ λαμβάργος τρώγων, ὁ καταβιβρώσκων, κατατρώγων.

δαρύ-γδοπος, ον (**βαρύς**+**δοῦπος**)· ὁ βαρέως (ἡχηρῶς) κροτῶν, ὁ δυνατὸς βροντῶν.

δαρύ-γόνατος καὶ **βαρύ-γονος**, ον (**βαρύς**+**γόνυ**)· ὁ βαρέα ἔχων τὰ γόνατα, βραδυκίνητος, ὀκνηρός.

δαρύ-γυιος, ον (**βαρύς**+**γυῖον**)· ὁ καταπονῶν (καταβάλλων, κουράζων) τὰ μέλη.

δαρύ-δαίμονέω, μέλ. -ήσω (**βαρυδαίμων**)· κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος ὃ γεν., εἶμαι ἀτυχής. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαρύ-δαίμονία, ἡ· βαρεῖα μοῖρα (κακοτυχία) ἢ δυστυχία, ἀτυχία.

δαρύ-δαίμων, ον, γεν. -ονος (**βαρύς**+**δαίμων**)· ὁ κύπτων κάτω ἀπὸ σκληρῶν μοῖραν, κακότυχος.

δαρύ-δακρυς, ον (**βαρύς**+**δάκρυ**)· ὁ χύνων πικρὰ δάκρυα, ὁ πικρῶς θρηνῶν.

δαρύ-δίκος, ον (**βαρύς**+**δίκη**)· ὁ βαρεῖαν (μεγάλην) ἐκδίκησιν λαμβάνων, ὁ σκληρῶς ἐκδικούμενος.

δαρύ-δοτεῖρα, ἡ (**βαρύς**+**δοτήρ**)· ἡ διδοῦσα (παρέχουσα) βάρη (συμφόρας), ἡ πρόξενος συμφορῶν.

δαρύ-δοπος = **βαρυδοπος** (δ βλ.).

δαρύ-ζηλος, ον (**βαρύς**+**ζή.ος**)· ὁ ὕπερβολικὸς ζηλότυπος.

δαρύ-ηχός, ἐς (**βαρύς**+**ἦχος**)· ὁ βαρέως ἡχῶν, ὁ προξενῶν δυνατὸν ἦχον, βροντῶδης.

δαρύ-θυμία, ἡ· κατῆφεια, μελαγχολία. Ἐκ τοῦ

δαρύ-θύμος, ον (**βαρύς**+**θύμος**)· ὁ θεβαρημένος τὸ πνεῦμα (τὴν ψυχὴν), ὁ ἡγανακτημένος, κατηφής, ἔχων κακὴν ψυχικὴν διάθεσιν.

δαρύθω (**βαρύς**)· εἶμαι θεβαρημένος (καταπεποιημένος) ἢ εἶμαι βαρὺς, ἀποναρκωμένος, νωθρός.

δαρύ-κομπος, ον (**βαρύς**+**κομπέω**)· ὁ βαρέως κομπῶν, βαρέως βρουχόμενος (ὠρυόμενος).

δαρύ-κοτος, ον (**βαρύς**+**κοτέω**)· ὁ βαρέως ὄργιζόμενος, ὁ σφόδρα ὄργιζόμενος.

δαρύ-κτύπος, ον (**βαρύς**+**κτυπέω**)· ὁ βαρέως κροτῶν, ἡχῶν, ὁ φοβερὰ βροντῶν, βαρυδοπος.

δαρύ-λαίλαψ, -απος, ὁ, ἡ (**βαρύς**+**λαίλαψ**)· ὁ βαρεῖαν λαίλαπα (φοβεράν τρικυμίαν) ἐγείρων.

δαρύ-λογος, ον (**βαρύς**+**λόγος**)· ὁ βαρὺς εἰς τοὺς λόγους, ὁ κακολόγος, βωμολόχος, ὁ χρησιμοποιῶν ὄβριστακὰς ἐκφράσεις· **βαρύλογα ἔχθεα** = μῖσος ἐκσπῶν εἰς πικρὰς λέξεις.

δαρύ-μηνιος, ον καὶ **βαρυμήνης**, ι, γεν. -ιος (**βαρύς**+**μήνης**)· ὁ ὕπερβαλλόντως μηνίων, ὁ ὕπερβολικὰ ὄργιζόμενος.

δαρύ-μισθός, ον (**βαρύς**+**μισθός**)· ὁ ἀπαιτῶν (λαμβάνων) βαρὺν μισθὸν (πλουσίας ἀπολαυδῶς) ἢ ἀπληστος, πλεονέκτης.

δαρύ-μοχθός, ον (**βαρύς**+**μόχθος**)· ὁ βαρέως μοχθῶν, ὁ ὑπομένων πολλοὺς μόχθους, πλήρης κόπων, ταλαιπώρος.

δαρυνθεν, ἐπ. καὶ αἰολ. ἀντὶ **ἐβαρυνθησαν**, γ' πλθ. παθ. ἄρ. α' τοῦ **βαρύνω**.

δαρύνω, μέλ. -ῦνῶ (**βαρύς**)· φορτῶν βαρέως, ἐπιβαρύνω ἢ καταδλίβω διὰ τοῦ βάρους, βασανίζω, τυραννῶ.— Παθητ., εἶμαι κουρασμένος, ἐξηντλημένος· **δαρύνομαι χεῖρα** = εἶμαι ἡκρωτηριασμένος κατὰ τὴν χεῖρα.— Μτφρ. εἶμαι πλήρης ἀνίας (λατ. *gravari*).

δαρύ-όπης, -ου, ὁ (**βαρύς**+**ὄψω**)· ὁ ἔχων βαρεῖαν (ἡχηρῶν) φωνήν.

δαρύ-όργητος, ον (**βαρύς**+**ὄρηγῶ**)· ὁ βαρέως (σφόδρα) ἐξωργιόμενος.

δαρύ-παλάμος, ον (**βαρύς**+**παλάμη**)· ὁ ἔχων βαρεῖαν χεῖρα ἢ ὁ λαμβάνων σκληρῶν ἐκδίκησιν.

δαρύ-πενθής, ἐς (**βαρύς**+**πένθος**)· ὁ προξενῶν βαρὺ πένθος.

δαρύ-πένθητος, ον (**βαρύς**+**πενθέω**)· ὁ βαρέως πενθῶν.

δαρύ-πεσής, ἐς (**βαρύς**+**πεσεῖν**)· ὁ βαρέως πίπτων.

δαρύ-ποτμός, ον (**βαρύς**+**πότμος**) = **βαρυδαίμων** (δ βλ.)· ὁ ἔχων βαρεῖαν μοῖραν, κακότυχος, ἀτυχής.

δαρύ-πους, ὁ, ἡ -πουν, τὸ, γεν. -ποδος (**βαρύς**+**πούς**)· ὁ βαρὺς τοὺς πόδας ἢ βαρὺς κατὰ τὰ ἄκρα.

ΒΑΨΡΥΨ, εἶα, ὄ· συγγρ. **βαρύτερος**, ὕπερθ. **βαρύτατος**· βαρὺς (λατ. *gravis*) ἢ φορτικός, ἀνιάρως, ἐνοχλητικός, ὄκληρός, καταδλιπτικός ἢ ἐπὶ προσώπῳ, ὄκληρός αἰσθητός, καταδλιπτικός. 2) ἐν κατὰ ἔνν. σπουδαῖος, ἐπιβλητικός, ὄξιοπροετής.— ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν, βαρέως ὄπλισμένος.— ἢ ἐπὶ ἡχοῦ, ἰσχυρός, δυνατός ἢ βαθύς, «βαρὺς» (ἀντιθ. τῶ ὄξυς).

Ἔτυμ. : **βαρύς**, **βαρύνω**, **βαρύντης**, **βάρω**, **βαρέω**· πρβλ. σανσκρ. *gurús* = βαρὺς, *gurutā* = ὄβριος, λατ. *gravis*, *gravitas*, *gravedo*, *gravo*, *gravidus*. Πάντα ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. *gar-*· ἑλλ. **βαρ.** : **βαρύς** (ἰαπ. **gn̄r̄rus*). Ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. κατὰ μετῴπ. καὶ αἰ ποιητ. λ. **βεῖ**, **βειραρός**, **βεῖθω**, **βειθύς**, **βεῖζω** καὶ λατ. *brutus*.

βαρύ-σίδηρος, ον (βαρὺς + σίδηρος)· βαρὺς ἐκ τοῦ σιδήρου.

βαρύ-σταθμός, ον (βαρὺς + σταθμός)· ὁ βαρέως σταθωμένος, βαρὺς εἰς τὸ ζῦγι, βαρὺς.

βαρύ-στενάχων, οἴσα, ον (βαρὺς + στενάχων)· ὁ βαρέως (βαδέως) ἀναστενάχων «βαριαναστενάχων».

βαρύ-στονος, ον (βαρὺς + στένω) = βαρυστενάχων (8 βλ.).

βαρύ-σύμφωρος, ον (βαρὺς + σύμφωρος)· ὁ ὑπὸ σύμφωρον καταβεβλημένος (θεβρωμένος).

βαρύ-σφάραγος, ον (βαρὺς + σφάραγος)· ὁ ἤχηρως (σφάρα) βροντῶν (= βαρυσμάραγος).

βαρύτης, -της, ἡ (βαρὺς)· ἄβαρος, βαρύτης || φορτικότης || τραχύτης, καταπίεσις || βαρύτης τρόπων, ἀξιοπρέπεια.

βαρύ-τιμος, ον (βαρὺς + τιμή)· ὁ μεγάλης ἀξίας || σεβάσιμος, πολῦτιμος, δαπανηρός.

βαρύ-τλητος, ον (βαρὺς + τλήναι, ἀορ. 6' τοῦ *τλάω)· ὁ δυσκολοῦπφοτος, ἀνυπόφορος.

βαρύ-φθογγος, ον (βαρὺς + φθογγή, φθόγγος)· ὁ βαρέως (μεγάλως) ἠχῶν, ὁ ἤχηρως βρυχώμενος.

βαρύ-φρων, -ωνος, ὁ, ἡ (βαρὺς + φρήν)· ὁ σπουδαῖος τήν σκέψιν ἢ τὴν πρόθεσιν || βαρύθυμος, μεγαλοχολικός, κατηφής.

βαρύ-χειλος, ον (βαρὺς + χεῖλος)· ὁ ἔχων παχέα χεῖλη.

βαρύ-χορδός, ον (βαρὺς + χορδή)· ὁ ἔχων χορδὰς βαρέως (βαδέως) ἠχούσας, ὁ βαδέως ἠχῶν.

βαρύ-ψυχός, ον (βαρὺς + ψυχή)· ὁ βαρειαν ἔχων τήν ψυχικήν διάθεσιν, βαρυκάρδιος || μικρόψυχος, ἄθυμος, κατηφής.

βάς, **βάσα**, **βάν**, μτχ. ἀορ. 6' τοῦ **βαίνω**.

βάσανίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ίω· τρίβω ἐπὶ τῆς δοκιμαστικῆς λίθου (βλ. **βάσανος**)· δοκιμάζω (ἐξελέγχω) τήν γνησιότητα ἐνός πράγματος, ἐξετάζω τι || ἀποδεικνύω τήν ἐνοχήν, καταδικάζω || ὑποβάλλω εἰς βάσανιστήρια, «βάσανίζω».

βάσανισμός, ὁ (βάσανίζω)· τὸ ὑποβάλλειν εἰς βάσανιστήρια || βάσανος, τιμωρία.

βάσανιστής, -οῦ, ὁ, εἰδικ. θηλ. ἡ **βάσανιστρια** (βάσανίζω)· ὁ ἐξεταστής, ὁ ἀνακρίνων || ὁ ὑποβάλλων εἰς βάσανιστήρια, βάσανιστής.

ΒΑΣΤΑΝΟΣ, ἡ· ἡ Λυδία λίθος (lapis Lydius), ἡ χρησιμεύουσα πρὸς δοκιμὴν τῆς γνησιότητος τοῦ χρυσοῦ (πρβλ. καὶ **παρατρέβω**).— || μτφρ. ἔλεγχος, δοκιμή, ἀν πρᾶγμα τι εἶναι γνήσιον ἢ οὐ.— || ἐξετάσεις, ἀνάκρισις, κυρ. δι' ἐφορηογῆς βάσανιστηρίων. 2) βάσανιστήριον, ψυχικὴ ὀδύνη, νόσος [ἢ λ. εἶναι πιθ. ἀνατολ. προελεύσεως].

βασεῦμαι, **βασεύνται**, δωρ. ἀντι **βήσομαι**, **βήσονται**, μελ. τοῦ **βαίνω**.

βασίλειά, ἡ (βασίλεύς)· βασίλισσα, ἡγεμονίς, πριγκίπισσα || γεν. γυνὴ βασίλική καταγωγῆς.

βασίλειά, ἡ (βασίλευς)· βασίλειον, βασίλική ἐξουσία, κράτος || κληρονομικὴ μοναρχία (ἀντιθ. τῆς τυραννίς).

βασίλειον, τό, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. τὰ **βασίλεια**=ἀνάκτορον βασιλέως || ὡς. τὸ βασίλικόν θησαυροφυλάκιον ἢ ἡ βασίλική σκηνή. Κατὰ κυρτολεξίαν εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπιθ.

βασίλειος, ον, καὶ -α, -ον, ἰων. **βασιλήϊος**, ἡ, ον· ὁ τοῦ βασιλέως, βασίλικός. Ἐκ τοῦ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, -έως, ἰων. -ῆος, ὁ, αἰτ. **βασιλέα** καὶ κατὰ συνακρ. **βασιλή**· ὄνομ. πληθ. **βασιλεῖς** (ἐν τῇ παλαιστ. ἀττ. -ῆς, ἰων. -ῆες)· βασίλευς, ἀρχηγός, ἡγεμὼν (ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων).— Ἐκ τούτου τὰ παραθετ. **βασιλεύεις**, -ατος=βασίλικώτερος, βασίλικώτατος.— || **βασίλευς** ἐπίσης ἐκαλεῖτο ὁ δεῦτερος ἐκ τῶν ἐνέα ἀρχόντων ἐν Ἀθῆναις, ὃς ἦν ἐπιφορτισμένος μετ' τὴν ἐπίβλεψιν τῆς λατρείας πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν φονικῶν δικῶν.— || Μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους ὁ βασιλεύς τῆς Περσίας ἐκαλεῖτο ὡς ὁ κυρίως **Βασίλευς** (ἀνευ ἄρθρου) ἢ ὁ **μέγας Βασίλευς**.

Ἔτυμ.· σκοτεινῆς ἔτυμολ. κατὰ τὴν πιθανωτ. ἔτυμολογίαν εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ **βασι-** <ρίζ. **βα-** τοῦ **βαίνω**

+ίνω. -λεύς, πρβλ. ***λῆφος**, **λῆός**, **λεός**, ἦτοι τὸ δλον= ὀδηγός τοῦ λαοῦ || κατ' ἄλλους τὸ 6' συνθ. εἶναι **λῆ-φας** > **λῆς**=λίθος καὶ **βασίλευς**=ὁ βαίνων ἐπὶ λίθου. Κατ' ἄλλους δὲν εἶναι σύνθετον ἀλλ' ἀπλοῦν, παραγόμενον ἐκ τινος ***βῆσις** = φυλή, οἰκογένεια, -λεύς δὲ εἶναι κατάληξις, ὡς ἡ -εύς ἐν πολλοῖς ὀνόμασιν (**κουρεύς**, **νομεύς** κ. ἄ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βασίλευς, μελ. -οω· εἶμαι βασιλεύς, κυβερνῶ· κατ' ἀορ. **ἀ' ἐβασίλευσα**=ἔχω γίνεσι (ἐγενόμην)· βασιλεύς.— || μετὰ δωρ. σημ. κυβερνῶ λαόν τινα, εἶμαι βασιλεύς ἐν μέσω τινῶν.— Παθητ., κυβερνώμαι ὑπὸ βασιλέως, διατελῶ ὑπὸ βασιλέα.

βασίλητι, ἡ, ἰων. ἀντι **βασιλεῖα** (8 βλ.).

βασίλητιος, ἡ, ον, ἰων. ἀντι **βασίλειος** (8 βλ.).

βασίλητις, -ίδος, ἡ· ἰδιόρ. θηλ. τοῦ **βασίλειος**=βασίλικός || =**βασίλεια**=βασίλισσα.

βασίλιζω, μελ. -οω (**βασίλεύς**)· εἶμαι μετ' ὁ μέρος τοῦ βασιλέως, φρονῶ τὰ τοῦ βασιλέως || φέρομαι βασιλικῶς.

βασίλικός, ἡ, ὄν = **βασίλειος** (8 βλ.)· ὁ τοῦ βασιλέως· βασίλικός, ἐμπρέπων εἰς βασιλέα. 2) ὁ ἠγέμων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) βασιλέα, ἡγεμονικός.— || ὡς οὖσα. ὁ **βασίλικός** = αὐλικός, εὐπατριδής, ἢ ἐνν. τοῦ οὖσα. **οἰκος**=ἀνάκτορον, παλάτιον.

βασίλιναυ· βαρβαρικός τύπος ἀντι **βασίλινα**, **βασίλισσα** (βλ. λ. λ.).

βασίλινα καὶ **βασίλισσα**, ἡ=βασιλεῖα (8 βλ.)=βασίλισσα.

βασίλις, -ίδος, ἡ = **βασιλεῖα** (8 βλ.)=βασίλισσα, ἡγεμονίς· ὡς ἐπιθ.=**βασιληῖς**=βασίλική.

βασίλισκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ **βασίλευς**· μικρός βασιλεύς, μικρός ἀρχηγός, λατ. **regulus**.

βασίλισσα, ἡ· μτγν. τύπος ἀντι **βασίλεια** = βασίλισσα.

βασίμος, ον (**βαίνω**)· ὄν δυνατὰ τις νὰ διαδῆ, δωρ. || προσιτός.

βάσις, -εως, ἡ (**βαίνω**)· τὸ βαδίζειν, βῆμα, πάτημα || περὶ πάτος.— || τὸ ἐφ' οὗ βαίνει τις, ἔδαφος, δάπεδον || βάθρον, ὑπὸβάθρον, κρηπίδωμα.

βασκαίνω, μελ. -ᾶνω· ἀορ. **ἀ' ἐβάσκηνα**· παθ. ἀορ. **ἀ' ἐβασκάνθη** (**βάσκω**, **βάζω**)· χρησιμοποιοῦ κακὰς λέξεις περὶ τινος || κυρ. σοκοφάντω, κακολογῶ, δυσφημῶ, ταπεινῶ.— || χρησιμοποιοῦ κακοῦς λόγους διὰ τινα, μαγεύω τινά μετ' μαγικά μέσα (γοητείας) ἢ «μετ' τὸ κακὸ μάτι», «ματιάζω» (λατ. **fascinare**).

βασκάνια, ἡ (**βάσκανος**)· κακολογία, φθόνος, κακεντρέχεια.— || μαγεία, «ματίσμοι».

βασκάνιον, τό· φυλακτήριον ἐναντίον μαγείας, μαγικόν τι μέσον.— || ἐν τῷ πληθ. γοητεῖται, μαγείται.

βάσκανος, ον (**βασκαίνω**)· σοκοφάντης, κακολόγος, φθονερός, κακοῦδος. 2) μάγος, γόης.

Ἔτυμ.· **βάσκανος** <***βακ-σκανος**, πρβλ. **βάζω** (βλ. λ.), **βάζις**, **εἰβάσκειν**· λέγειν, κακολογεῖν· Ἡσυχ.· λατ. **fascinum** (fari+cano).

βασκάντικός, ἡ, ὄν· ὑβριστικός, φθονερός, φιλοκατήγορος.

βασκάς, ἄδος, ἡ· εἶδος νήσσης.

βάσκε· Προστ. ἀπρηχαιτωμένου τινος **βάσκω**, ἕτερου τύπου τοῦ **βαίνω** (δπως τὸ **χάσκω** εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ **χαίνω**): **βάσκ' ἔθι** = «ἔλα, πήγαινε!» «δρόμο, φύγε!» — **βάσκετε** = φύγετε «δρόμο!» , ἀλλὰ καὶ **βάσκε** = ἔλθε· βλ. **βαίνω**.

βασμός, ἰων. ἀντι **βαθμός** (βλ. λ.).

βάσσα, δωρ. ἀντι **βήσσα** (βλ. λ.).

βασσάρα, ἡ=ἀλώπηξ (θρακ. προελεύσεως).— || χιτών τῶν ἐν Θράκῃ βαρκῶν (ὡς πεποιτημένος ἐκ δέρματος ἀλώπεκος). 2) **Θεῖσσα Βᾶκχη**, ἐπίθ. πάσης πόρνης, ἢ ἀναίτουθς καθόλου γυναικῆς.

βασσαρικός, ἡ, ὄν=βανχικός (βλ. λ.).

βασσάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ **βασσάρα** (βλ. λ.)· μικρὰ ἀλώπηξ.

βασσων, ον, γεν. -ονος, δωρ., συγκρ. τοῦ **βαθῶν** (πρβλ. **θάσων**, **βράσων**, **ἐλάσων**, **ἡσων**).

βασταγμα, -ατος, τό· πᾶν τὸ βαστάζομενον, τὸ φορτίον.— || τὸ βαστάζων, στηρίζον || **ράβδος**, βαστήριον, στηρίγμα. Ἐκ τοῦ

ΒΑΣΤΑΖΩ, μελ. -άω· ἀορ. **ἀ' ἐβάστασα**, μτγν.

ἐβάσταξα, παθ. ἄορ. α' **ἐβαστάχθην** σηκώνω, κρατῶ ὑψηλά, ὑψώνω (σημ. «βαστώ») || μτφρ. ἐξυψώνω, ἐγκυμιάζω, ἐξυμνῶ.— || φέρω, ὑποστηρίζω, κρατῶ ὀρθιον || φέρω ἐν τῷ νῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, σταθμίζω, σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι.— || λαμβάνω και φεύγω, ἀπάξω.— || λαμβάνω ἀνά χεῖρας, ἐγγίζω, ἐξ-ετάζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δασακτός, α, ον ὄν πρέπει τις νά βαστάσῃ, νά φέρῃ.

δασακτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **βαστάζω** ὁ δυνάμενος νά δασακτῆθῇ || ὁ δασακζόμενος || σηκωτός.

δάταλος, ὁ (καὶ **βάταλος**) ὁ τραυλίζων (σχωπιτῶν ἐπώνυμον τοῦ Δημοσθένους, σχέδιν ἔχον πρὸς τὸ **βατταρίζω**, διότι κατὰ τὴν νεκρὰν ἡλικίαν ζῆν ἤθνατο νά προφέρῃ τὸ ρ) κυρ. **βιάταλος** = πρωκτός και ἐπὶ προσώπ.— **κίναιδος**.

δάτέω, μέλ. -ήσω (βαίνω) ἐπιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω, «πηδῶ» (ἐπὶ ζῳίων).

δάτην, ἐπ. ἀντι **ἐβήτην**, γ' εὐϊκ. ἄορ. β' τοῦ **βαίνω**.

δατήρ, -ῆρος, ὁ (βαίνω) τὸ ἐφ' οὗ πατεῖ τις, οὐδός, κατώφλιον. 2) τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀναχωρεῖ τις (=βαλβίς). 3) τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεται τις περιπατῶν, βακτηρία. 4) ἐν λύρα, οτροφιγέ, κλειδίον, δι' οὗ ἐντείνονται αἱ χορδαί.

δατήρις, -ίδος, ἡ, θηλ. ἐπιθ. (π. χ. **βατηρίς κλιμαξ**) ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἀνάβασιν.

δατία, ἡ = **βάτος** (ὁ βλ.) ἀκανθώδης θάμνος, λόχημ.

δατιάκη, ἡ εἶδος ποτηρίου ὑποκορ. **βατιάκιον**.

δατιδο-σκόπος, ον (βατίς+σκοπέω) ὁ παρατηρῶν, κατασκοπεύων, τὰς δατίδας (βλ. **βατίς**) ὁ λαίμαργος διὰ **βατίδας**.

δατίς, -ίδος, ἡ (βάτος) εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος ἢ θάμνου.— || πτηνὸν συχνάζον εἰς θάμνους (rubicola).

δάτο-δρόπος, ον (βάτος+δρέπω) ὁ δρέπων (ἀνασπῶν) ἀκάνθας, ὁ δρέπων (συλλέγων) δάτους.

δατόεις, εσσα, εν (βάτος) ἀκανθώδης.

ΒΑΤΟΣ (Α), ὁ ἀκανθώδης θάμνος, «δάτος», «βατοινία». [σκοτεινῆς ἐτυμολ.]. **Τὸ βάτον**=δατόμουρον, καρπὸς τῆς δάτου.

βάτος (Β), ὁ ἐβραϊκὸν μέτρον δι' ὑγρά, **batb**=τῆ Αἰγυπτιακῆ **ἀράβη** και τῆ ἀττ. **μετητη**.

βάτος (Γ), ὁ εἶδος πλατέος ἰχθύος (βλ. **βατίς**).

βάτος, ἡ, ὄν (βαίνω) διαδατός, ὃν δύναται τις νά διαδῆ, εὐκολοπέροστος.

βατράχειος, ον (βάτραχος) ὁ ἐκ βατράχου ἢ εἰς δάτραχον ἀνήκων : **βατράχειον** (ἐνν. **χρῶμα**) = τὸ χρῶμα τοῦ βατράχου, πρασινοκίτρινον.

βατραχειοῦς, ὁ (βάτραχος) ὁ ἔχων χρῶμα βατράχου.— **τὸ βατραχειοῦς**=δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, καλούμενον ὀτως ἐκ τοῦ χρώματος αὐτοῦ.

βατράχιον, τό ἀγριοεῤῥινον, πολυάνθεμον (**rapunculus**).

βατράχης, -ίδος και -ίδος, ἡ ἐοδῆς χρώματος βατράχου (πρασινοκίτρινου). Ἐκ τοῦ

βατραχίτης λίθος λίθος πρασίνου ἀνοικτοῦ χρώματος.

βατραχο-μυο-μαχία, ἡ ἡ μάχη βατράχων και μυῶν (τίτλος παρωδίας ἠρωϊκῆς).

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ὁ ὡς και νῦν «βάτραχος, δάτραχος, βαδρακός, βαδρακός, βαδρακας» (λατ. **rana**). 2) τὸ κοῖλον μέρος τῆς ὀπλῆς τοῦ ἵππου.

βαττάριζω, ἀτ. μέλλ. -ῶ (**Βάττος**) τραυλίζω, ψελλίζω [πρβλ. **Βάττος ἀιχνόφονος και τραυλός** παρ' Ἡροδ. ἢ λ. εἶναι πεποιτημένη κατὰ τὸν ἦχον, πρβλ. λατ. **buttuti bullubaita** ἐπιφων.].

βαττο-λογεῖω=βατταρίζω (βάττος+λόγος) ὁμιλῶ τραυλίζων || ἐπαναλαμβάνων πολλάκις τὴν ἴδιαν συλλογὴν (ὅπως κάμνουν οἱ ἔχοντες δυσκολίαν περὶ τὴν γλῶσσαν) || χρησιμοποιοῦ μάταιας ἐπαναλήψεις, φλυαρῶ, πολυλογῶ.

βάττος, ὁ ὁ τραυλίζων, κύριον ὄνομα Βασιλέως τινός τῆς Κιπρῆνης (λαεῖς πεποιτημένη κατὰ τὸν ἦχον τοῦ τραυλίζοντος· πρβλ. **βατταρίζω**).

βατύλη, ἡ ἡ νῆνος, ἡ βραχύσωμος γυνή.

βατ-ώδης, ες (βάτος+εἶδος) ὁμοῖος ἀκάνθη, ἀ-

κανθώδης.— || κεκαλυμμένος με ἀκάνθας. **θαυδῶ** πίπτω εἰς ὑπνον, ἀποκοιμῶμαι.— || ἐνεργ. ἀποκοιμίζω, ὡς τὸ **βαυκαλάω**.

θαῦζω, ζωρ. **βαῦσθω** μέλ. **βαῦξω** κραυγάζω «**βαῦ, βαῦ**», ὑλακτῶ, «γαυγίζω, θαδίζω» || ἐντεῦθεν, θρηνηῶ, ὀλοφύρομαι, γρούζω || μέμφομαι, ὀνειδίζω.— || μτβ. ἀνακράζω, φωνάζω δυνατά, διά τι. [Ἦ λ. εἶναι πεποιτημένη κατὰ τὴν ὑλακίην τοῦ κυνός **βαῦ-βαῦ**=**γαῦ-γαῦ** πρβλ. τὸ λατ. **baubor**].

θαυκαλάω (και βαυκαλίζω) συγγ. τῆ **βαυβάω** (βλ. λ.) ἀποκοιμίζω, νανουρίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θαυκάλημα, τό νανουρίσμα.

θαυκάλις, -ίδος, ἡ, ἡ -εως ἄγγειον (χαλκοῦν ἢ πηλινον) πρὸς ψύχρανσιν οἴνου, ψυκτήρ (σκοτειν. ἐτυμολ.).

θαυκίδες, αἱ εἶδος γυναικείων πεδίλων.

θαῦνος ἢ βανός, ὁ (αῦω) κλίβανος, κάμινος (ἀγν. ἐτυμολ.).

θαῦσθω, ζωρ. ἀντι **θαῦζω** (δ βλ.).

θάφή, ἡ (βάπτω) καταβύδιος, τὸ θούπημα π. χ. πετυρακτωμένου σιδήρου εἰς ψυχρὸν ὕδωρ.— Ἡ καταβύδιος ὑφάσματός εἰς θαφήν, τὸ θάψιμον ὡς αὐτῆ αὐτῆ ἢ θαφή.

θαφήναι, ἀπφρ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **βάπτω**.

θάψις, -εως, ἡ (βάπτω) ἡ καταβύδιος, τὸ θάψιμον.

θάλλω, ἄορ. **ἐβόλλα** ἀμέλγω ἀγελάδας

θάλασις, ἡ (βάλλω) τὸ θμελγμα.

ΒΑΕ'ΑΛΛΑ, ἡ (βάλλω) ὁ γνωστός σκώληξ «ἀ-βδέλλα», λατ. **hirudo** [πρβλ. **βδάλλω** = βυζαίνω, ἀμέλγω· ἀγν. ἐτυμολογ.].

βδελλίζω βάλλω, προσκολλῶ βδέλλας.

βδέλυγμα, τό (βδελύσσω) σίχαμα, κάθαρμα, εἰχαμένον πρᾶγμα, κυρ. ἐπὶ εἰδώλων.

βδελυγμία, ἡ (βδελύσσω) ἀηδία, σικχασιά || ἀκαθαρσία, ἀηδὲς πρᾶγμα.

βδελυκτός, ἡ, ὄν (βδελύσσω) σιχαμερός, προξενὼν βδελυγμίας, ἀηδῆλον, βδελυρός.

βδελυκ-τροπος, ον ἀντι **βδελυκτό-τροπος (βδελυκτός+τρόπος)** = **βδελυκτός** (δ βλ.).

ΒΑΕΛΥΡΟΨ, ἄ, ὄν πρακαλῶν τὴν βδελυγμίαν, σιχαμερός, «βδελυρός» ὡς και νῦν λέγεται.

Ἐτυμ. : συγγ. **βδόλος** = δυσσομία, **βδύλλω** (δ βλ.) πρβλ. και **βδέω**.

βδελύσσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -ξω· παράγω (προκαλῶ) δυσωδῶν (ἀποστροφῆν) || καθιστῶ τι ἀηδὲς.— || Κατὰ τὸ πλείστον ὡς ἀποθετ. **βδελύττομαι**, μετὰ μέσ. μέλλ. α' **βδελύξομαι** και παθ. μέλλ. α' **βδελυχθήσομαι**, μέσ. ἄορ. α' **ἐβδελυξάμην** και παθ. ἄορ. α' **ἐβδελυχθην** αἰσθάνομαι ἀποστροφῆν (ἀηδῆν) πρὸς τι, ἀποστρέφομαι, αἰσθάνομαι φρίκην διά τι. Ἄλλ' ἔλοι αὐτοῖ οἱ τύποι, ὅς και ὁ πρκ. **ἐβδελυγμαι**, ἀπαντῶσι και ἐν παθητ. ἐνν., εἶμαι βδελυκτός, δξιος ἀποστροφῆς.

βδέσμα, τό (βδέω) πορδή, φύσα (λατ. **visium**).

βδέω, (βδέω) κωμικῆ παρῳδήσις τοῦ **Ζεῦ**.

ΒΑΕ'Ω, μέλ. **βδέσω** πέρδομαι, «κλάνω», θρωμάω.

Ἐτυμ. : **βδέω, βδέσμα, βδόλος, βδύλλω, βδελυρός, βδελύσσω** πάντα ταῦτα εἶναι ἁμῶρ., (ἐκ ρ. **βδέω** ὡς και τὰ λατ. **vis-io, visium** = βδέσμα· πρβλ. και λιθ. **bez-d-as** = βδέσμα, **bez-d-u** = βδέω, βοημ. **bez-d-i-i** = βδέω· σημειωτέα ἡ ἀντιστοιχία τῶν λατ. ν : ἔλλ. θ.

βδύλλω = **βδέω** (δ βλ.) μετ' αἰτ. φοβοῦμαι τινα || ἐξευτελιζῶ τινα, φέρομαι κακῶς και θαναούσως πρὸς τινα.

θεβάσσι, γ' πληθ. ἐπ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβαιός, α, ον (ὡς. -ος, -ον) (**βαίνω**) στερεός, σταθερός || ἀκλόνητος || ἀξιόπιστος, ἀσφαλής, σίγουρος : τὸ **θεβαῖον**=θεβαιότης.

Ἐτυμ. : ἐκ ρ. **βα-** (<γνα- ἢ *γνη) τοῦ **βαίνω** ἢ λ. **βέβαιος** (<**βέβα-ι-ος** ἐξέκλινε ἐκ τῆς ρ. τοῦ πρκ. **βεβα-** ἐκ τῆς αὐτῆς ρίξ. βάσεως παράγεται και τὸ **βέβη-λο-ε**, ὅπερ εἶναι παθητ. τρόπον τινὰ τοῦ **βέβαιος**, καίτοι ἐν ἄλλῃ ἐνν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θεβαιότης, -ητος, ἡ στερεότης, σταθερότης, ἀσφάλεια.

θεβαιώω, μέλ. -ώσω καθιστῶ τι στερεόν (βέ-

βαιον), ἐπιθεβαίω, ἐξασφαλίζω.—Μέσον, ἐξασφαλίζω δι' ἑμαυτὸν (στηρίζω τὴν στάσιν μου καὶ τὰ ἐπιχειρήματά μου), ἐπιθεβαίω, ἐπικυρώνω, ἐξασφαλίζω.

θεβαίως, ἐπίρ. τοῦ **βεβαίως**· στερεῶς, σταθερῶς, **θεβαίως**, -ως, ἢ ἐξασφάλιως, ἐπιθεβαίως, ἐπικυρώσως.

θεβᾶμεν, **βεβᾶναι**, ἐπ. συγκεκ. τύπος τοῦ **βεβηκέναι**, ἀπρφ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβᾶμαι, πκθ. πρκ. τοῦ **βάπτω**.

θεβᾶρῶς, κτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ **βαρέω** (δ δλ.)=καταβηλόμενος, καταπεποιημένος.

θεβᾶσαν, γ' πληθ. ἐπ. ὑπερσ. τοῦ **βαίνω**.

θεβᾶσι, ἀττ. συνηρ. τύπος ἀντὶ **βεβᾶσαι**, γ' πληθ. ἐπ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβᾶως, **βεβᾶντα**, ἐπ. ἀντὶ **βεβηκῶς**, -ντα, μτχ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβῆκα, πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβῆκειν, ἰων. ἀντὶ **ἐβεβῆκειν**, ὑπερσ. τοῦ **βαίνω**.

θεβῆλος, **ον** (**βαίνω**, **βηλός**)· ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐπιτετραμένον νὰ πατήσῃ τις («βατὸς καὶ τοῖς τυχούσι»)· παραδεδομένους εἰς τὴν ἀνδρωπίνην χρῆσιν· λατ. **profanus**, ἀντίθ. τῷ **ιερός**.—|| ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνίερος, ἀνόσιος, **θεβῆλος** [δι' ἐτυμολ. δλ. **βεβαίως**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θεβηλῶν, μέλ. -ώσω· μισίω, θεβηλώνω, μολύνω.

θεβιάσμαι, παθ. πρκ. τοῦ **βιάζω**.

θεβίηκα, πρκ. τοῦ **βιάω**.

θεβλάστηκα, πρκ. τοῦ **βλαστάνω**.

θεβλάφα, **θέβλαμμαι**· ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **βλάπτω**.

θεβλάψομαι, παθ. τετελ. μέλ. τοῦ **βλάπτω**.

θέβλεφα, **θέβλεμμαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **βλέπω**.

θέβληαι, ε' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληται, **θέβλητο**, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληκα, **θέβλημαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληκειν, **θέβλημην**, ἐπ. ἐνεργ. καὶ παθ. ὑπερσ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληται, **θέβλητο**, γ' ἐν. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληκα, πρκ. τοῦ **βλίττω**.

θεβολήατο, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ., καὶ **βεβολημένος** μτχ. παθ. πρκ. τοῦ **βολέω** ἀντὶ **βάλλω**.

θεβούλημαι, πρκ. τοῦ **βούλωμαι**.

θεβούλευκα, **θεβούλευμαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **βουλεύω**.

θεβρασμαι, παθ. πρκ. τοῦ **βράσσω**.

θεβρόιδα, πρκ. τοῦ **βρόιθω**.

θεβρωμένως, μτχ. πκθ. τοῦ **βρωτόω**.

θεβρωχε, (δλ. **βρωχάομαι**).

θεβρωδω, ποιητ. τύπος τοῦ **βιβρώσκω** (δ δλ.).

θεβρωκα, **θέβρωμαι**, ἐνεργ. καὶ παθητ. πρκ. τοῦ **βιβρώσκω**.

θεβρώς, συγκεκ. τύπος ἀντὶ **βεβρωκῶς**, μτχ. πρκ. τοῦ **βιβρώσκω**.

θεβρώσομαι, παθ. τετελ. μέλ. τοῦ **βιβρώσκω**.

θεβύσμαι, παθ. πρκ. τοῦ **βύζω**.

θεβῶς, **θεβῶσα**, ἀττ. συνηρ. τύπος ἀντὶ **βεβαίως**, μτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θέη, ε' ἐν. τοῦ **βέομαι**, ἐπ. μέλλ. τοῦ **βαίνω**.

θείομαι, ἐπ. ἀντὶ **βήσομαι**, μέλλ. τοῦ **βαίνω** (ἢ μέλλ. τοῦ **βιάω**)=δὴ περιπατήσω (ἢ δὴ ζήσω).

θεῖω, ἐπ. ἀντὶ **βῶ**, ὑποτ. ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω** (ἢ τοῦ **βιάω**=**βείομαι**, δ βλ.).

θεκκε-σέληνος, **ον** (**βεκκός**+**σελήνη**) = **ἀρχαῖος**, ἀρχαϊκός, ἀπρωχαιωμένος κρονόληγρος || ἀνόητος, θλάξ.

θεκός, τὸ (γρ. καὶ **βεκκός**, **βέκκος**)=ἄρτος (πίθ. φρυγ. λέξ.).

θελετη-φόρος, **ον**· ὁ φέρων θέλη.

θέλεκος, ὁ· εἶδος ὄσπριου, ἴμοιον λαθύρω.

θέλεκμων, τὸ, ποιητ. ἀντὶ **βέλος**· «βέλος», βλήμα || ἀκόντιον [ἐκ ρίζ. **βαλ-** τοῦ **βάλλω**, δ βλ.].

θελένιον, τὸ· εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ λέγεται ὅτι εἶναι δηλητηριώδες μὲν ἐν Περσίᾳ, ἀβλαβές δὲ μετα-

φυτευόμενον εἰς Αἴγυπτον ἢ Παλαιστίνην.

θελεσσα-χαρής, ἐς (**βέλο**+**χαίρω**)· ὁ χαίρων (εὐφραίνόμενος) εἰς τὰ θέλη (ἐπιθ. τοῦ Ἄπολλ.).

θελόνη, ἢ (**βέλος**)· ἀκική (αἰχμή) θέλους || τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος || θελόνη βραπτικῆς, «βελόνα» [δι' ἐτυμολ. βλ. **βάλλω**].

θελονο-πώλης, -ου, ὁ (**βελόνη** + **πωλέω**)· ὁ πωλὼν θελόνας.

θέλος, -εος, τὸ (**βάλλω**)· πᾶν τὸ ριπτόμενον, τὸ βαλλόμενον, βλήμα, «βέλος», ἀκόντιον (πρβλ. λατ. **jaculum** ἐκ τοῦ **jacio**). 2) μτφρ. **ἀγανά βέλεα** (τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος) χρησιμοποιοῦνται ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου καὶ ἀνωδύνου θανάτου· **δύσομβρα βέλεα** = τὰ θέλη τῆς καταγίγδους **δμμάτων βέλος**=βλέμμα ἐξακοντιζόμενον ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ. [δι' ἐτυμολ. βλ. **βάλλω**, ἐκ ρίζ. **βαλ-** : **βελ-** <gveI>].

θελ-ουλόκος, **ον** (**βέλος**+**ἔλκω**)· ὁ ἔλκων (ἀναούρων, ἐκβάλλων) θέλος ἐκ πληγῆς.

θέλτερος, **α**, **ον** = **βελτίων** (δ βλ.), ποιητ. συγκρ. τοῦ **ἀγαθός**. Ἐξ αὐτοῦ ὡς. σπάν. ὑπερθ. **βέλτατος**, **η**, **ον**.

θέλτιστος, **η**, **ον**, ὑπερθ. τοῦ **ἀγαθός**· παρὰ πολὺ καλός, ἄριστος.

θελτίων, **ον**, γεν. -ονος (συγκριτ. τοῦ **ἀγαθός**)· καλλίτερος [ἀττ. **βελτίων** ἀλλὰ **βέλτιον**].

θεμβικία (**βέμβιξ**)· περιστροφαι ὡς **θεμβιξ** («σβούρα»).

θεμβικίζω, μέλ. -ίω (**βέμβιξ**)· περιστρέφω (γυρίζω) τι σὺν σβούρα || θέτω εἰς κίνησιν.

ΒΕΜΒΙΞ, -ικος, ἢ· «σβούρα» (λατ. **turbo**).

βενδίδειον, τὸ· ὁ ναός τῆς Βενδίδος (θρακικῆς ὀνομασίας τῆς Ἀρτέμιδος).

βενδῖς, -ίδος· ἢ Θρακικὴ Ἄρτεμις, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ ἐν Περσίᾳ.

ΒΕΝΘΟΣ, -εος, τὸ (ποιητ. ἀντὶ **βίθος**, ὅπως ἀκριβῶς **πένθος** ἀντὶ **πίθος**)· τὸ ὄδος τῆς θαλάσσης (λατ. **fundus**)· **βένθοσδε**=εἰς τὸν θυδόν· **βένθεα ὕλης**=τὰ θάδη (τὸ ἐσωτερικόν) τοῦ **δάσους** [δι' ἐτυμ. βλ. καὶ **βαθύς**, **βῆθος**].

βέντιστος, **η**, **ον**, Δωρ. ἀντὶ **βέλτιστος**.

θέομαι, ἐπ. ἀντὶ **βήσομαι**, μέλλ. τοῦ **βαίνω** (ἢ καὶ τοῦ **βιάω**=δὴ ζήσω). δλ. καὶ **βέομαι**.

θερεθρον, τὸ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ **βέραθρον**.

θερέ-σχεδᾶς, ὁ· ἀνόητος, θλάξ («μπούφος») [λέξ. κωμ. πεποιημ. ὑπὸ Ἀριστοφ.].

θεῦδος, -εος, τὸ· πολυτελής γυναικεῖα ἐοδής.

θῆ θῆ· ἢ θληχὴ τῶν προσώτων («μποι...αῖ»),

θῆ, ποιητ. ἀντὶ **ἔβη**, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **βαίνω**.

θῆγμα, τὸ (**βήσω**)· ἀπόχρεψις, φλέγμα.

θῆθι, **θῆναι**, Προστ. καὶ ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **βαίνω**.

θηλός, ὁ (**βαίνω**)· οὐδός, κατώφλιον (λατ. **limen**)· πρβλ. **βέβηλος**.

θῆμα, -ατος, τὸ (**βαίνω**)· πάθημα θῆμα || θέσις (τόπος). διὸ νὰ πατήσῃ τις (νὰ θάλη τὸν πόδα).—|| θέσις ὑψηλότερον πως κειμένη (ἀφ' ἧς συνήθως ὀμιλεῖ τις) || ρητορ. θῆμα, ἀφ' οὗ ὀμιλεῖ ὁ ρήτωρ (π.χ. ἐν τῇ Πνυκί), λατ. **rosita**, **suggestum** ἢ -us.

θῆμεν, ἐπ. ἀντὶ **ἔβημεν**, α' πληθ. ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω**.

θῆμεναι, ἐπ. ἀντὶ **βῆναι**, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω**.

θῆν, ἐπ. ἀντὶ **ἔβην**, ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω**.

θῆναι, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω**.

θῆξ, **βηχός**, ἢ (ἢ δ) (**βήσω**)· «θήχας» (λατ. **tusis**) [ἀεβ. ἐτυμολ.].

θήρυλλος, ἢ· πολυτίμος λίθος, χρώματος θαλασσοπρασίνου.

θῆσα, ἐπ. ἀντὶ **ἔβησα**, ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ **βαίνω**.

θῆσσο, ἐπ. ἀντὶ **βῆσαι**, Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **βαίνω**.

θῆσετο, ἐπ. ἀντὶ **ἔβησατο**, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **βαίνω**.

θῆσομαι, μέλ. τοῦ **βαίνω**.

θῆσσα, δωρ. **βᾶσσα**, ἢ (**βαίνω**), λατ. **salvus**· δασώδης κοιλὰς ἢ φάραγξ· **οὔρεος ἐν βήσσοι** = εἰς τὰς φάραγγας τῶν ὄρεων.—|| εἶδος ποτηρίου (τῶν Ἀλεξανδρινῶν), εὐρύτερον κατὰ καὶ στενοτέρου ἄνω [πιθ. ὁμόρ. τῷ **βαθύς**—**βυθός**—**βυσσός**—**ἄβυσσος**]· πρβλ. **βάθος**, **βαθύς**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θησσηίς, **εσσα**, **εν** (**βήσσα**)· δασώδης, δρυμώδης, φαρογγώδης.

ΒΗ΄ΣΣΩ, ἄττ. βήττω, μέλ. βήξω ἄορ. α' ἐβηξα· θήλω (πεποιημ. λ.).

θη-άρμων, -ονος, ὁ (βαίνω + ἄρμος)· ὄρχηστῆς, χορευτῆς (πρβλ. παρ' Ἡσυχ. «ὄρχησται, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὄρχούμενοι ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν»).

θηήν, ποιητ. ἀντὶ ἐβήτην, γ' δυϊκ. ἄορ. δ' τοῦ βαίνω.

ΒΙ'Α, ἰων. βίη, ἡ· σωματικὴ δύναμις, ἰσχὺς, δῶμη (λατ. vis) || συχὰ ἐν περιφράσει μετὰ γεν. προσ.: βίη Ἑρακλῆος=ἡ δῶμη τοῦ Ἑρακλέους.— || βία, πρᾶξις βίας, ἐφαρμ. βίας || βία τινός=παρὰ τὴν δέλησιν τινος [Υ].

Ἔντυμ.: βία; βίαιος, βιάζω· πρβλ. βι-, βιο- ἐν τοῖς συνθ. Ἀντί-βιος, Ὑπέρ-βιος· λατ. vis, violō· βλ. ἴς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βιάζω, μέλ. -άσω· ἐκβιάζω, μετέρχομαι βίαν, ἀναγκάζω.— Παθ. ἄορ. α' ἐβιάσθην· πρβλ. βεβίασμαι· ὑπέκειμαι εἰς ἐκβίασμόν, ὑφίσταμαι ἐκβίασμόν, ἐξαναγκάζομαι: βιάζομαι τάδε=ἐκβιάζομαι νὰ πράξω ταῦτα.— || ὡς ἀποθετικόν, μετὰ μέσ. ἄορ. α' ἐβίασάμην· καὶ (ἐνίοτε) παθητ. πρβλ. βεβίασμαι· ἐξαναγκάζω τινά, μετέρχομαι βίαν, καταβάλλω, κατανικῶ: βιάζομαι ἐμαυτὸν=μετέρχομαι βίαν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐκβιάζω τὸν ἑαυτὸν μου (αὐτοκτονῶ): βιάζομαι τινα=ἐξαναγκάζω τινά διὰ τῆς βίας, ἐπιπίπτω κατὰ τινός || ἀπὸλλ., μετέρχομαι βίαν, ἀνολύω διέξοδον διὰ τῆς βίας (ἐκβιάζω λύσεις).

βιαίο-κλώψ, -ῶπος, ὁ (βίαιος + κλέπτω)· ὁ κλέπτων διὰ τῆς βίας.

βίαιο-μάχας, -α, ὁ (βίαιος+μάχη)· ὁ βιαίως (χρησιμοποῖων βίαν καὶ οὐχὶ δόλον) μαχόμενος.

βίαιος, α, ον, ὡσ. -ος, -ον (βία)· «βίαιος», ἰσχυρὸς, λάβρος, δ. ἰμύς || ὁ ἐνεργῶν βιαίως (ἐκβιαστικῶς), ἐκβιάζω, ἐξαναγκάζων· πρῶτος τὸ βίαιον=διὰ τῆς βίας. 2) ὡς παθητ. ὁ ἐκβιαζόμενος, διὰ τῆς βίας ἐξαναγκαζόμενος || καταναγκαστικὸς· Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βίαίοτης, -ητος, ἡ· βία, ἐκβιασμός || ὁ χαρακτῆρ τοῦ βιαίου.

βίαίως, ἐπίρ. τοῦ βίαιος· διὰ τῆς βίας, ἀναγκαστικῶς.

βι-αρκής, ἐς (βίος+ἀρκέω)· ὁ παρέχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ὁ ἐπαρκῶν εἰς τὰ τοῦ βίου, βιοποριστικὸς.

βιασότης, -οῦ, ὁ (βιάζω)· ὁ χρησιμοποῖων (ἀσκῶν) βίαν, ὁ ἐκβιαστῆς.

βιατής, -οῦ, ὁ=βιαστῆς.

βιάω· πρβλ. βεβίηκα— παλαιότ. ἐπ. τύπος τοῦ βιάω· ἐκβιάζω, ἐξαναγκάζω.— Μέσον, βιάομαι, μέλ. βήσομαι· ἐκβιάζω, μετοχειρίζομαι τινά κατὰ τρόπον βίαιον, μετέρχομαι βίαν κατὰ τινός || ὡσ. πλεονεκτῶ, ἐξαπατῶ, ἀποστερῶ δι' ἀπάτης: νῶϊ μισθὸν βήσατο=μᾶς ἐστέρησε διὰ τῆς βίας τὸν μισθόν μαζ.— ἄορ. α' ἐβιήτην = ἐξηναγκάσθη διὰ τῆς βίας.

βιάω, μέλ. -άσω, ἄττ. βεβιάω, μετβ. τοῦ βαίνω· κάμνω τινά νὰ ἀναβῆ, ἐγείρω, ὑψώνω, ἐξυψῶ. [δὲ ἔτυμολ. βλ. βαίνω].

βιάω, ἄσα, ἄν, μετβ. ἐν. ἐσχηματισμένη ὡσεὶ ἐκ β. βίημι=βαίνω (δ βλ.).

βιάσθων, οὔσα, ον, μετβ. ἐν. τοῦ ῥημ. βιβάσθω=βαίνω· θηματίζω, διασκελιζῶ || μακρὰ βιβάσθων=μεγάλᾳ θήματα θηματίζων, μὲ μεγάλους θηματισμούς.

βιάω, ποιητ. παράλληλος τύπος τοῦ βαίνω· θηματίζω, διασκελιζῶ || πέλωρα βιβᾶν=κάμνειν πελώρια θήματα || μετβ. βιβῶν, βιβῶσα (θηματίζων, θαδίζων).

βιθημι, ποιητ. τύπος ἰσοδ. τοῦ βαίνω (βλ. λ.).

βιβλίριον, ὑποκορ. τοῦ βιβλος· μικρὸν βιβλίον ἢ κύλινδρος χάρτου· ὡσ. καὶ βιβλαεῖδιον καὶ βιβλιδιον καὶ βιβλιδάριον.

βιβλιακός, ἡ, ὄν· ὁ ἄνθρωπος τῶν βιβλίων, ὁ βιβλιοφάγος, πολυμαθὴς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως βιβλίων.

βιβλίνος οἶνος· οἶνος παραγόμενος εἰς τινα ὄρινα μέρη τῆς Θράκης, τὰ καλούμενα Βιβλίνα· ὄρη.

βιβλιο-θήκη, ἡ (βεβλίον+θήκη)· θήκη βιβλίων

(ἐπιπλόν, ἐν ᾧ φυλάσσονται βιβλία «βιβλιοθήκη») || συλλογὴ βιβλίων.

βιβλιο-κῆπος, ὁ· ὁ ἔμπορος βιβλίων.

βιβλιο-λέθας, -α, ὁ (βεβλίον+λήθη)· ὁ ἐπιλανθανόμενος τῶν βιβλίων (σκαωπτικὸν ἐπώνυμον Διδύμου τοῦ Γραμματικῶ, γράφαντος περὶ τὰ 3.500 βιβλία, τόσα ὥστε νὰ μὴ τὰ ἐνθυμῆται ἅλα).

βιβλίον, τὸ (καὶ βυβλίον), ὑποκορ. τοῦ βιβλος· μικρὸν βιβλίον, ἐπιστολὴ || κύλινδρος· βλ. βιβλος.

βιβλιο-πώλης, -ου, ὁ (βεβλίον+πωλέω)· ὁ πωλῶν βιβλία.

ΒΙ'ΒΑΟΣ, ἡ· ὁ ἐσωτερικὸς φλοιὸς τοῦ παπύρου (βύβλος).— || χάρτης πεποιημένος ἐκ τοῦ φλοιοῦ αὐτοῦ || ἐντεῖθεν, φύλλα χάρτου, «βιβλίον». [πρβλ. φων. βύβλος=πάπυρος· βύβλινος=κατεσκευασμένος ἀπὸ ἴνας βύβλου (τ. ἔ. παπύρου)].

ΒΙΒΡῶ'ΣΚΩ, μέλ. βρώσομαι· ἄορ. α' ἐβρωσα· ἄορ. δ' ἐβρων· πρβλ. βέβρωκα, μετβ. βεβρωκῶς, καὶ κατὰ συγκοπὴν βεβρώς.— Παθητ., μέλ. βρωθήσομαι· τετ. μέλ. βεβρωθήσομαι· ἄορ. α' ἐβρώθην· πρβλ. βέβρωμαι (οἱ ἔλλειποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθῶ)· τρώγω, καταπράγω || ροκανίζω, περιτρώγω || καταναλίσκω || μετὰ γεν., τρώγω ἐκ τινος πράγμ.

Ἔντυμ.: ἐκ βίβ. βορ-, ἐξ ἧς παράγονται καὶ τὰ: βορά, βορός· βρώμα, βρώμη, βρώσις, βρωτήρ (πρβλ. καὶ ἐν συνθ. δημ(ι)ο-βόρος, λατ. carnī-vorus)· λατ. vorax, devoro, voro, voragō· β. βορ-ζ σανασκριτ. gar· gir-ā-mi=χάφτω· διὸ πιθανῶς ἀνήκει ἐνταῦθα καὶ τὸ βέραθρον.

βιβῶ, ἄττ. μέλλ. τοῦ βεβιάω.

βιβῶν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ βεβιάων, μετβ. τοῦ βεβιάω.

βιδιαῖοι, οἱ· Ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, πέντε τὸν ἀριθμόν, ἐποπτεύοντες τὰ γυμνάσια τῶν νέων (ἐτ. γρ. βίδεοι, βίδυοι, βείδεοι· πιβ. συγγ. τῆ ἰδυῖοις <Φιδυῖοι <Φιδεῖν, videre>).

βικίον· τὸ ὑποκορ. τοῦ ἐπ.

ΒΙΓΚΩΣ, ὁ (ἀνατολ. λέξις)· ἄγγελος (πίδος ἢ ἀμφορέυς) κατάλληλον πρὸς ἐναποθήκευσιν οἴνου.

βι'νέ'ω· συνευρισκομαι, συνουσιάζω (κυρ. διὰ τῆς βίος καὶ παρὰ φύσιν)· ἀντιθ. τῆ ὀπνίω [κατὰ τινας συγγ. τῆ βία].

βινητιάω· ἔμετ. τοῦ βινέω· ἐπιδύμω συνουσιάζω.

βιο-δότης, -ου, ὁ (βίος+δίδομαι)· ὁ δίδων (ὁ δωρούμενος, ὁ χορηγῶν) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

βιο-δωρος, ον (βίος+δώρον)· ὁ δωρούμενος τὸ ζῆν (τὰ πρὸς τὸ ζῆν) || μεγαλόδωρος.

βιο-δότης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ βιοδότης.

βιο-θάλμιος, ον (βίος+θάλλω)· ζωηρός, ἀκμαῖος, θάλλων, εὐρωστος.

βιο-θρέμνω, ον, γεν. -ονος (βίος + τρέφω)· ὁ τρέφων (ὁ διατηρῶν) τὴν ζωὴν || διατροφεύς, συντηρητής.

ΒΙ'ΟΣ, ὁ· ζωὴ, βίος || ὁ δρόμος (ἢ πορεία, ἢ τροχιά) τῆς ζωῆς.— || ὁ τρόπος ἢ τὰ μέσα τὰ πρὸς τὸ ζῆν («τὸ βίος») || ἡ ζωὴ, ὁ πόρος ζωῆς, τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα ἀνθρώπου τινός.

Ἔντυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζ. παράγονται τὰ: βίος, βίωτος, βιοτή, βιάω (μέλ. βείομαι καὶ βέομαι)· λατιν. vivo, vivu-, vita, vicius· σανασκρ. g'iv, g'ivāmi =ζῶ, g'ivās =ζῶν, g'ivitām =ζωή· Γοεθ. quivus =ζῶν, ga-quium =ἀναζῆν· παλαιογερμ. quek (πρβλ. ἀγγλ. quick, quicken, γερμ. er-quicken=ἀναψύχειν, ἀναζωογονεῖν)· Λιθ. gyvenū =ζῶ, g'yvas =ζῶν, gynaivā=ζωή.

ΒΙ'ΟΣ, ὁ· τὸξον [β-<γν-, πρβλ. σανασκρ. g'ya=νευρὰ τὸξου· οἱ Ἀρχαῖοι παρήγον τὴν λέξιν ἢ ἐκ τοῦ βία (=ἔντασις) ἢ ἐκ τοῦ βίος, διότι τὸ τὸξον ἐρησιμοποιετο ὡς βασικὸν μέσον πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν].

βιο-στερής, ἐς (βίος+στερέω)· ὁ ἀποστερῶν ἄλλον τινά τῶν πρὸς τὸ ζῆν μέσων.— || ἐν παθητ. ἐνν. ὁ στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ὁ διατελῶν ἐν ἐνδείᾳ.

βιοτεία, ἡ (βιοτεύω)· τρόπος πορισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν, μέσον ζωῆς.

βιοτεύω, μέλ. -σω (βιάω)· ζῶ, ὑφίσταμαι, συντηροῦμαι || βιοτεύω ἀπὸ τινός=ζῶ ἀπὸ τι.

θιοτή, ή, λατ. *vita*=βίωτος (θ βλ.).

θιοτής, -ητος, ή=βίωτος (θ βλ.).

θιοτικός, ή, όν· βλ. βιωτικός.

θιοτίον, τό, όποκορ. τοῦ βίωτος· μικρόν εισόδημα, μικροί πόροι ζωής.

θιοτος, ό (βίωω)· ζωή || τὰ μέσα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, πόρος ζωής. [θι· έτυμολ. βλ. βίωσι].

θιους, μτχ. άορ. β' τοῦ βίωω.

θιο-φειδής, ές (βίωσι + φειδομαι)· ό φειδόμενος τῆς περιουσίας του || φειδωλός, φιλάργυρος, «τοιγ-γούνης».

θιοώ, μέλ. βιώσσομαι, μτγν. βιώσω· άορ. α' έβιωσα.— άορ. β' έβίωσι (ώσει έκ ρήμ. βίωμι)· γ' έν. Προστ. βιώτων· Έποτ. βιω· Έδκτ. βιώνη· άπφ. βιώναι· μτχ. βιοῦς (βίωσι, λατ. νίνο)· ζώ, κυρ. ζώ εύτυχής.— Παθητ., βιοῦται=ζῆ τις (λατ. νινιitur).

θιοώνται, βιόωντο, γ' πληθ. έπ. μέσ. έν. και πρτ. τοῦ βιόω.

θιοώτο, άντι βιόωντο, γ' πληθ. μέσ. έν. Έδκτ. τοῦ βιόω.

θιοών, Έδκτ. μέσ. άορ. β' τοῦ βιόω.

θιοώναι, άπφ. τοῦ βιόω.

θιοώσιμος, ον (βιόω)· όν πρέπει νά διέλθῃ («νά ζῆσῃ») τις || ό δυνάμενος ἢ έχων έλπίδα νά ζῆσῃ || άξιος νά ζῆσῃ.

θιοωσι, -εωσι, ή (βιόω)· βίωσι, ζωή || τρόπος ζωής. **θιοωσκομαι**, άποθ., μτβ. τοῦ βιόω· ζωογονώ, δι-ετηρῶ έν τῇ ζωῇ. β' έν. έπ. άορ. α' έβιόωσα.

θιοωτικός, ή, όν (βιόω)· άνθότ. βιωτικός· κατ-άλληλος, άξιος, διά τήν ζωήν || ζωηρός.— || ό άν-ήκων εις τήν ζωήν, ό άποβέλων εις τόν θίον.

θιοωτός, ή, όν (βιόω)· όν δύναται τις νά ζῆσῃ, όν άξίζει νά ζῆσῃ τις || κατὰ τὸ πλεϊστον μετ' άρνή-σεως: βίωσι οὔ βιωτός = άνυπόφορος ζωή, πού δέν δύναται και δέν άξίζει νά τήν ζῆ κανείς (πρβλ. ά-βιωτός).

θιοώτω, γ' έν. Προστ. άορ. β' τοῦ βιόω.

θιοωφελής, ές· ό χρησιμος εις τήν ζωήν.

θιοάβην, έπ. άντι έβλάβησαν, γ' πληθ. παθ. άορ. β' τοῦ βλάπτω.

θιοάθερός, ά, όν (βλάπτω)· έπιβλαθής, έπιζήμιος, «βλαθερός».

θιοάθῃ, ή (βλάπτω)· «θλάβῃ», ζημία, φθορά: βλά-βῃς δίκη=άγωγή δι' έπενεχθεϊσαν ζημίαν.

Έτυμ.: βλάβῃ, βλάβος, βλάβομαι, βλάπτω, βλα-βερός, βλαβόεις, πάντα ταῦτα είναι δμόρριζα, παρα-γόμενα έκ ρ. βλαπ- κατὰ προοδευτικῆν άφομοίωσιν βλαβ- (πρβλ. τό παρ' Ἡσυχ. «άβλοπέεις, άβλαβέεις» βλαπ- <*μλαπ- <*mlaq- πρβλ. σανσκρ. malcayati = βλάπτειν, mlkídh = πληγωμένος, λατ. mulco, multa (παλ. λατ. mollia <*moicía).

θιοάθῃναι, άπφ. παθ. άορ. β' τοῦ βλάπτω.

θιοάθῃσομαι, παθ. μέλ. β' τοῦ βλάπτω.

θιοάθομαι=βλάπτομαι (θ βλ.)· άπαντᾷ μόνον έν τῷ έν. βλάβεται.

θιοάθος, -εος, (και κατὰ συναίρ. -ους), τό=βλάβῃ (θ βλ.).

βλαισοΐ, ή, όν· ό έχων τὰ σκέλη κυρτά πρὸς τὰ έσω, τοῦς δὲ πόδας πρὸς τὰ έξω, «στραβοπό-δης» || γεν. κυρτός, άγκύλος, «στραβός». [άγνώστου έτυμολ.· άσφαλῶς ταῦτόν τῷ λατ. blaesus=τραυλός, έπερ είναι δάνειον έκ τῆς Ἑλληνικῆς].

βλαισότης, ή (βλαισός)· ή πρὸς τὰ έξω στρεβλό-της τῶν ποδῶν, τό στράβωμα τῶν ποδῶν.

βλαισωσις, ή=βλαισότης.

βλαικεία, ή (βλαικεύω)· όκνηρία, νωδρότης, ήλι-θιοτής.

βλαικεύω (βλάξ)· είμαι νωδρός, όκνηρός («θλάβξ»). **βλαικικός**, ή, όν (βλάξ)· νωδρός, άνόητος, «θλάβξ».

Έπῆρ. βλαικιώς.

βλαικώδης, ες (βλάβξ+είδος)· όμοιάζων πρὸς νω-δρόν, θραδῶν || νωδρός.

βλαίωμα, τό (βλάπτω)=βλάβῃ (βλ. λ.).

βλαΐ, βλακός, δ, ή (συγγ. τῷ μαλακός, θ βλ.)· μαλθακός, νωδρός τό τε σῶμα και τόν νοῦν || ά-δρανής. Άνώμ. συγχρ. βλακίστερος ἢ βλακώτερος.

Έτυμ.: εκ ρ. βλακ- <*μλακ- <μλακ- έν τῷ μαλα-κός· εκ τῆς αὐτῆς ρ. και τὰ μαλ-θ-ακός, ά-μαλός,

άμβλύς· βληχρός, άβληχρός, βλώσσω, μολεῖν· πρβλ σανσκρ. mlāyati = χαλαρώνω, mlātaḥ = μαλθακός. Λατ. flaccus (χαλαρός, χαῦνος) <*mlākos· mollis, mollities, mollire. Ἀρχικῆ ιαπ. ρ. mal- (και παραλλ. mal-) πρβλ. λατ. mallās=molles, έλλ. «μαλ-κόν· μα-λακόν, μαλ-κίω· κακός έχω» Ἡσυχ. «μαλκ-ενίς· παρθένος Κρήτες» Ἡσυχ. μάλυς=mollis (άντι mol-νις): mol-vi: μολ-υ=ten-ui: tan-u· μάλυς=θραδός, νωδρός· μωλύτερος=άμβλύτερος· μωλύειν=πραθ-νειν (mollire). Ἴσως και τό λατ. mul-ier (πρβλ. μαλκ-ενίς)=mollior (πρβλ. θηλύτεροι γυναικες) άμβλύς <*ά-μλυ-ς.

βλαΐπτω, μέλ. βλάπω· έπ. άορ. α' βλάπω· πρκ. βεβλάφα ἢ έβλάφα.—Παθ. μέλ. β' βλάβῃσομαι, τετελ. μέλ. βεβλάωμαι· μέσ. μέλ. βλάωμαι χρησιμοποιού-μενος ως παθητ.· παθ. άορ. α' έβλάβῃθη, συνηθέστ. άορ. β' έβλάβῃθη· πρκ. βεβλάωμαι· έμπροδίζω, κωλύω, έξασθενίζω || άναχαίτίζω, σταματῶ || μετὰ γεν., έμπο-δίζω από τι || βλαβέντα λοισθίων όρόμων = άναχαί-τιοθέντα εις τόν τελευτατόν του όρόμον || βλα-φθείς έν δζω=έμπλακείς (μπερδευθείς) εις τοῦς κλάδους. 2) Ἐπί τοῦ πνεύματος, τυφλώνω, έξασπα-τώ, άποπλανῶ. 3) ζημιώνω, προξενῶ θλάβῃν, φθει-ρω. [θι· έτυμολ. βλ. βλάβῃ].

βλασάνω, μέλ. βλασάσω· άορ. β' έβλαστον· μτγν. άορ. α' έβλάστησα· πρκ. βεβλάστηκα ἢ έβλάστηκα (βλαστέω)· έκβάλλω βλαστόν, ξεφυτρώνω, «βλα-στόνω» || γενικώς, άναδίδω, φύω, φυτρώνω, φύομαι.

Έτυμ.: βλασάνω, βλαστός, βλάστη, βλάστημα, βλαστημός· εκ ρ. βλ- <*μλ- πρβλ. Ἀγγλοσαξων. molda = κεφαλή, σανσκρ. murchā=μέτωπον, κεφαλή, έλλην. βλωθρός=ύψηλός, βλώσκω = μολούμαι, λατ. flos, παλ-γερμ. blai = φύλλον. Ἐν πάσι τούτοις ύπόκειται ριζικῆ έξίσις melō=αὔξανω, είμαι ύψηλός, εξ ής και μελαιοθρον, βλωθρός. Ἄλλοι, βασίζομενοι επί τῆς σανσκρ. ρ. vardh- (vardhami=αὔξανω) συνάγουσι κατὰ μετὰθεσιν φθόγγων ρ. vradh- = έλλ. βλαθ-, εξ ής κανονικῶς τὰ βλάστη, βλασάνω (τό τελευταίον κατ' έπέκτασιν τοῦ θέμ., ως έν τοῖς αὔξανω, έξάνω).

βλαστή, ή=βλαστός (θ βλ.)· βλασταρία, κλωνάρι, φύλλον.— || αὔξεισις, άνάπτυξις.

βλαστήμα, -ατος, τό, κατὰ βλαστημός, δ = βλάστη (θ βλ.).

βλαστημός, δ = βλάστη I.

βλαστοΐ, έ (βλασάνω)· βλασταρία, κλωνος, πα-ραφύος· λατ. germen. [θι· έτυμολ. βλ. βλασάνω].

βλασ-φημέω, μέλ. -ήσω· πρκ. βεβλασφήμηκα (βλάσ-φημος)· οτάζω (άφίνω νά πέσουν, νά εκφυγούν), προφέρω, βεβήλους λόγους || όμιλῶ άσεβῶς. 2) ό-μιλῶ κακός ἢ πρὸς θλάβῃν τινός || δυσφημῶ, συκο-φαντῶ, τινα || «βλασφημῶ». Ἐξ αὐτοῦ τό

βλασ-φημία, ή· βέβηλος, άσεβής, γλῶσσα. 2) δυσφημησις, κακολογία || «βλασφημία», (άσεβής λό-γος). Ἐκ τοῦ

βλασ-φημος, ον (βλάβξ ἢ βλάπτω; +φήμη)· ό άσε-βῶς όμιλῶν, κακολόγος. 2) ό ύβριστικῶς όμιλῶν, συκοφαντικός.

Έτυμ.: βέβαιον είναι τό β' συνθετ. φήμη, και διτι σημ. τόν εκστομιζόντα άπρεπείς και άσεβείς λόγους. Κατὰ τινας τό α' συνθετ. είναι θεματικῶς τῆς τύπος βλασ- <*mls- <*mls- ιαπει. τινος λ. *melos ένυπαρχούσης έν τῷ άρμεν. ° mel = άμάρτημα, σφάλμα, λιθ. melas = άμάρτημα, ως και έν τῷ έλλ. μέλος=ούτιδανός, μά-ταιος.— Κατ' άλλους βλασφημος <*βλάω-φημος άντι βλαψί-φημος, δπου α' συνθετ. θά ἦτο τό βλάπτω, βλάβος.— Κατ' άλλους α' συνθετ. είναι τό βλάβξ βλασ- <*μλαθσ- (πρβλ. έτυμολ. έν βλάβξ), πρβλ. και σανσκρ. ml'dhaḥ=ύπεροψία, καταφρόνησις.— Κατὰ τινας τέ-λος βλασ- <*βλασσ-, πρβλ. τό παρ' Ἡσυχ. «ββαδόν· άδύνατον, βλάζειν· μοραίνειν», πρβλ. και ββαδαρός, συγγ. τῷ άμαλός, άμαλδώνω, και μέλδω.

βλαΐτη, ή, κατὰ τό πλεϊστον έν τῷ πληθ. βλαῦ-ται, αί· είδος σανδάλων, λατ. soleae. [άγν. έτυμολ.· πρβλ. άβλαντος = άνυπόδητος· βλ. έν λ. γλάμων].

βλαυτίον, τό, όποκορ. τοῦ βλαῖτη.

βλαφθείς, μτχ. παθ. άορ. α' τοῦ βλάπτω.

βλαχά, θωρ. άντι βληχῆ.

Θάλασσα, ἐπ. ἀντὶ ἐβλαψα, ἀορ. α' τοῦ βλάπτω.
Θάλασις, -εως, ἡ (θάλασσα)· θλάσθη, θλάσιμον, ζήμια.
Θλαψί-φρον, ον, γέν. -ονος (βλάπτω + φρήν)· ὁ θλάπτων τὰς φρένας, ὁ καθιστῶν τινα παρήφρονα.
 2) ὁ θεβλαμμένος τὰς φρένας, φρενοβλαθής. *Ἐπίρ. βλαψιφρονός=κατὰ τρόπον φρενοβλαθῆ.

Θλαῖο, ἑ' ἐν. Ἐβκτ. ἐπ. μέσ. ἀορ. ε' τοῦ βάλλω.
Θλεμναίνω (βρέμω; ἢ βλέπω);· κευχῶμαι, εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὴν· *σθένει βλεμναίνων*=ὑπερήφανος διὰ τὴν ῥώμην του.

*Ἔτυμ.: ἀθεβ. ἐτυμολ.· πρβλ. ἀβλεμής = ἀσθενής ἢ ἄδυνατος· βλ. καὶ βλοσυρός· κατὰ τινὰς ἐξ οὗσ. βλέμος=πυρὰ (βλεμναίνων=διάπυρος, φλογερός), πρβλ. τὸ παρ' Ἡοῦκ. «βλεμναίνειν, γανυρίαν, ἐπαίξεσθαι, πεποιθέειν, χαίρειν, ἀφρίζειν, ὀργίζεσθαι»· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ βλέμμα ἀντὶ τοῦ βλεμναίνω (βλεμναίνο κατὰ τὸ μεγαίνο (=ἀτενίζω μετὰ δόρρου).)

Θλέμμα, -ατος, τὸ (βλέπω)· κύτταγμα, «ματιά» ἢ ὄφθαλμός,

Θλέποισα, θρω. ἀντὶ βλέπουσα.
Θλέπος, τὸ=βλέμμα ἢ «ματιά».

Θλεπτός, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ βλέπω· πρέπει νὰ ἴδῃ τις.
Θλεπτικός, ἡ, ὄν (βλέπω)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δόρραϊν ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἰκανός εἰς τὸ θλέπειν.

Θλεπτός, ἡ, ὄν· ὄν ἐνυπνῶνται τὶς νὰ ἴδῃ ἢ ὁ ἀξίος νὰ τὸν ἴδῃ τις. *Ἐκ τοῦ

ΒΛΕΨΩ, μέλ. -ψω ἀορ. α' ἐβλεψα· πρκ. βέβλεφα. — Παθ. ἀορ. α' ἐβλέφθη· πρκ. βέβλεμμαι· ΚΥΤΤΑΪΩ, θλέπω ἢ στρέφω τὸ θλέμμα πρὸς τὴ ἢ ὡς μετ' αἰτ. ἀρη, φόβον, βλέπω=ἔχω ὄψιν ἄρεως, φαίνομαι ἐντρομος ἢ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ: κάρδαμα βλέπειν = παρέχειν ὄψιν πικρὰν ὡς τὸ κάρδαμον (ἔχειν θλέμμα πικρὸν)—*νάψω βλέπειν*=ἔχειν θλέμμα δριμύ ὡς τὸ σίναπι.— **II** θλέπω (ἔχω τὸ θλέμμα ἐστραμμένον) πρὸς ὠρισημένην· κατεῦδουσι, στρέφω πρὸς τὴ ἢ κυρ. ἐπὶ θέας, κατεσθύσεως: οἰκία πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσα = ἔχουσα τὴν πρόοψιν ἐστραμμένην πρὸς νότον.— **III** θλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἔρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, γεννώμαι, ζῶ. *Ἐν τῇ ἐνοιῶν ταύτῃ κείται μετὰ τῆ ἀνευ τοῦ φάος.— **IV** θλέπω πρὸς τὴ μετὰ πόδου νὰ τὸ ἀποκτήσω, ἐπίδωμῶ τὴ (μετ' ἀπρφ.) 2) φροντίζω διὰ τὴ, προφυλάσσομαι ἀπὸ τὴ.

*Ἔτυμ.: βλέπω, βλέπος, βλέμμα· βλέφαρον, θρω. γλέφαρον εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης. Οὐχὶ ἀσφαλούς ἐτυμολ.· τὸ συνηθέτερον πρὸς τὸ σανακρ. glapayati = κάμνω τὴ νὰ πῶσθαι, glayati glati = ἔλλ. βάλλω καὶ βαλεῖν ὄμματα, ὄσσε, εἴς τι ἢ πρὸς τι· πρὸς τὸ παλ-γερμ. pīhegan=φροντίζειν· πρὸς τὸ παλ-σλαβ. gliрати = παρατρεῖν. Τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι βλέπω-βλέφαρον (<ρ. gniep-, gnieph-, τὰ δὲ διαλεκτικὰ. γλέπω, γλέφαρον εἶναι ἀπομένως προτόνα ἀνομοιώσεως ἀναλόγου πρὸς τὸ ἀροκόπος ἀντὶ ἀροκόπος.

Θλεφάρης, -ίδος, ἡ, καὶ ἀτὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. θλεφαρίδες=τριχες τῶν θλεφάρων. *Ἐκ τοῦ **Θλέφαρον**, τὸ (βλέπω), θρω. γλέφαρον· ὅτι καὶ νῦν, «θλέφαρον».— **II** ἐν τῷ πληθ., οἱ ὄφθαλμοί: ἀμέρας θλέφαρον=ὁ ὄφθαλμός τῆς ἡμέρας, τ. ἔ. ὁ ἥλιος· νυκτός θλέφαρον=ἡ σελήνη.

Θλήται, ἀντὶ βλήται, βλήται, Ἰποτ. ἐπ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ βάλλω.

Θληθείς, μχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ βάλλω.
Θληθήσομαι, παθητ. μέλ. ἀορ. ε' τοῦ βάλλω.

Θλήμα, -ατος, τὸ (βάλλω)· τὸ ρίψιμον, βολή, πέταγμα. 2) πυροβολισμός, τραῦμα, πληγή. 3) σκέπασμα (κλινოსκέπασμα).

Θλήμενος, ἡ, ον, μχ. ἐπ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ βάλλω.
Θλήναι, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ βάλλω.

Θλήσθαι, ἀπρφ. ἐπ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ βάλλω.
Θλήσομαι, ἐπ. μέλλ. τοῦ βάλλω.

Θλητός, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ βάλλω· ὄν πρέπει νὰ ρίψῃ τις. 2) θλητέον=πρέπει νὰ ρίψῃ τις.

Θλητῶν, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ βάλλω.
Θλητός, ἡ, ὄν (βάλλω)· θεβλημένος, ἐξηκοντισμένος ἢ κτυπημένος, πληγυμένος.

Θλητρον, τὸ (βάλλω)· σιδηρὸν κερπίον.

Θληχάομαι, μέλ. -ήσομαι· ἀποθ. (βληχῆ)· θελοῶ (ἐπὶ ἀνίων καὶ αἰγῶν). *Ἐκ τοῦ

ΒΛΗΧΗ, ἡ· τὸ «βέλοσμα»· γέν. ὁ κλαυθμηρισμός τῶν παιδίων (λατ. vagitus).

*Ἔτυμ.: βλη-χῆ, βλη-χός, βλη-χά-ομαι, βλη-χά-ζω· πρβλ. λατ. bala-re, bala-tus· πεποιημ. λ., πρβλ. καὶ λατ. blactero, γερμ. blöcken=θελάζειν (συγγ. καὶ τῷ παλ-σλαβ. biéjati, blekati, blesofati· κατὰ τινὰς ἀν πᾶσι ὑπόκειται ῥ. blā (bala, ἐπακτεταμένη διὰ διαφόρων συμφώνων)· χ < -σ- τῶν ἀναρτικῶν ἰσως. Κατ' ἄλλους βλ- (gvl).

Βληχρός, ἄ, ὄν (βλάξ)· ἀδύνατος, ἀσθενής ἢ ἠδρός ἢ μαλακός, ἤρεμος ἢ ὡς. καὶ μετὰ τοῦ εὐφω. α-: ἀβληχρός (ὁ βλ.)· ἐπίρ. βληχρῶς=ὀλίγον, ἐπιπολαίως. [δ:] ἐτυμολ. βλ. βλάξ].

ΒΛΗΧΩΝ, -ωνος, ἡ· αἰτ. βληχῶ ἢ βληχῶ· ἰων. γλήχων, θρω. γλάκων· καὶ βληχῶ, -οῦς· φληγοκούνι (φτυ.).

*Ἔτυμ.: οἱ διπλοὶ τύποι βληχῶν: γλήχων ἀναλογεῖται πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν βλέφαρον: γλέφαρον· σκετεῖν. ἐτυμολ. βληχῶν < *gvliaph γλάκων, γλήχων κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ *gvliaph- εἰς *glaph-. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Βληχωνίας, -ου, ε· παρεσκευασμένος ἀπὸ φληγοκούνι (βλ. βληχῶν).

Βλιμάζω, λακ. -άτω· διὰ τοῦ δακτύλου δοκιμάζω, ἂν ἡ κόττα ἔχει τὸ αὐγὸ.

ΒΛΙΤΤΩ, ἰων. βλίσω· μέλ. βλίω· ἀορ. ἐβλίσα· (μέλι)· ἀποκόπτω τὴν κηρύδραν, καὶ λαμβάνω (τρυγῶ) τὸ μέλι.

*Ἔτυμ.: ἐξ ἧς ρίζης καὶ ἡ λ. μέλι, διὰ παρεμβολῆς ἐνός β, ὅπως βλάξ (καλ-ακός, βοτός: ἀμβροτος, βλώσκω: μολεῖν, μω-ημβροία: ἡμέρα· βλίτω < *mlitjo.

ΒΛΟΣΥΨΟΣ, ἄ, ὄν· ἀγριωπός, αὐστηρός ἢ ὡς ἀνδροπρεπής, ἀνδροεῖος ἢ τραχύς, θάναυσος, ἀγενής.

*Ἔτυμ.: σκετεῖν. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ βλαστάνω· κατ' ἄλλους βλοσυρός (*βλεσυρός καὶ συγγ. τῷ βλεμναίνω, ἀ-βλεμής.

Βλοσυρ-ώπις, -ίδος, ἡ (βλοσυρός + ὦψ)· ἡ θλοσυρὰ τὴν ὄψιν, ἡ βλοσυρὸν (φοβερόν καὶ ἀγριον) ἔχουσα τὸ θλέμμα,

ΒΛΥΨΩ, μέλ. βλύσω· ἀορ. α' ἐβλύσα=βλύω (ὁ βλ.). *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βλύσις, -εως, ἡ, καὶ βλυσμός, ε· ἀνάβλυσις, ἀνάβρυσις ἢ πλημμύρισμα.

βλύσσεις, ποιητ. ἀντὶ βλύσαι, γ' ἐν. Ἐβκτ. ἀορ. α' τοῦ βλύζω.

ΒΛΥΨΩ, μέλ. βλύσω· ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ ἢ παφλάζω, κοχλακίζω ἢ ἐκρέω ἢ ἐντεῦθεν, εἶμαι πλήρης, πλημμυρῶ.

*Ἔτυμ.: ἀθεβ. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς τὰ βλύζω, βλύω συνανήκουσι μετὰ τοῦ βρύω καὶ εἶναι συγγ. τῷ φλύω· ἄλλοι συνάπτουσι ταῦτα πρὸς τὸ παλ-γερμ. quellan=ἀναπηδῶ, σανακρ. galati=στάζω, galayati = ὑγροποιῶ, καὶ τὸ ἔλλ. βάλλω (ὁ βλ.).

βλύμαι, Ἰποτ. μέσ. ἀορ. τοῦ βάλλω·

βλωθρός, ἄ, ὄν (βλώσκω)· ὑψηλός, μεγαλοπρεπής (ἐπὶ δένδρων).

*Ἔτυμ.: βλωθρός (*μλωθρός· πρβλ. σανακρ. mīrdhā (<*mīdh- ἰαπ. *midh-) καὶ ἔλλ. βλαστάνω (ὁ βλ.)· κατὰ τινὰς βλωθρός < *βρωθρός κατ' ἀνομοίωσιν (<ιαπ. *mrōdh-ro.

βλώσκω· (οἱ χρόνοι του σχηματίζονται ὡσεὶ ἐξ ἐν. μόλω)· μέλ. μολούμαι, ἀορ. ε' ἐμολον (πρβλ. θρώσσω, θροοῦμαι, ἐθρορον)· πρκ. μέμβλωκα (ἀντὶ μεμόλωκα)· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω. [δ:] ἐτυμολ. βλ. βλαστάνω· πρβλ. παρ' Ἡοῦκ. «ἐμβλω· ἐφάνη· ἀγγιβλῶς· ἀρετι παρών». Βζαίς μειθ=αὐξάνω].

βο-άγριον, τὸ· ἀσπίς ἐκ δέρματος ἀγρίου ταύρου.

*Ἔτυμ.: κυσ. σμ. τὸ λαφυραγωγούμενον κατὰ τὴν ἄγρην βοός, τ. ἔ. τὸ δέρμα, ἀκέμη δὲ καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένη ἀσπίς. Κατὰ ταῦτα δύναται ὡς δεῦτερον συνθετικὸν νὰ θεωρηθῇ ἡ λ. ἄγρα. *Ἐκ τοῦ

βο-αγρός, ἡ (βοῦς+ἀγριος)· ἀγριος βοῦς, ἀγριος ταῦρος.

βοα-θόος, θρω. ἀντὶ βοηθός (δνομα Δελφικῶ μνηός).

βόαμα, -ατος τὸ (βοάω)· ὄξετα κραυγῆ, κραυγῆ ἢ ἡχηρὰ μελωδία.

δόξα, -άκος, δ' και συνηρ. **βῶξ**· εἶδος ἰχθύος Ἰε-
ρου τοῦ Ἑρμοῦ, κληθέντος οὕτω ἐκ τοῦ ἤχου, ὃν ἐκ-
πέμπει.

δοῦτης, -ου, δ, θηλ. **βοῶτις**, -ιδος, ἡ (βοάω) ὁ
κραυγάζων, ξεφωνίζων.

δό-αυλος, δ' **δό-αυλον**, τὸ (βοῦς + αὐλή)· σταύ-
λος βοῶν, βοσῶσταθμον.

βοάω, ἐπ. γ' ἐν. **βοάει**, γ' πληθ. **βοῶσιν**, μετ.
βοῶν· μελ. **βοήσω**, ἀττ. **βοήσσομαι**, ἰων. συνηρ. **βῶ-
σω**, **βῶσομαι**· ἄορ. α' **ἐβόησα**, ἰων. **ἔβωσα**· πρκ. **βε-
βῶκα**.—Μέσ. ἄορ. α' **ἐβόησάμην**, ἰων. **ἐβωσάμην**.—
Παθητ., ἄορ. α' **ἐβόηθη**, ἰων. **ἐβῶσθη**· πρκ. **βεβόη-
μαι**, ἰων. **βέβωμαι** (**βοή**)· ἐκβάλλω κραυγὴν ἐκ χα-
ρᾶς ἢ λύπης, κραυγάζω, ἀνακράζω, φωνάζω δυνατά
|| ἐπὶ πραγμ., ἠχώ, ἀντηχώ, δυνατά, «βοίζω» ||
θρονῶ, ὠρύομαι, βροχώμαι.— || μετέτ., μετ' αἰτ.
προσ., ἐπικαλοῦμαι τινα, τὸν φωνάζω δυνατά || τὸν
φωνάζω ζητῶν τὴν βοήθειάν του. 2) ἀπαίτω, ἀξίω
τι φωνάζων δυνατά. 3) διαβρῦλῶ, διακηρύσσω.

δοεικός, ἡ, ὄν (βοῦς)·=βόειος (δ βλ.)· ὁ ἀνήκων
εἰς βοῦν ἢ κατὰλληλος διὰ βοῦν || ὁ ἐκ βοός: **ζεῦ-
γη βοεικά**=ἄμαξαι συρόμεναι ὑπὸ βοῶν.

βόειος ἢ **βόειος**, α, ον (βοῦς)· ὁ ἐκ βοός ἢ ἐκ
βοῶν, ὁ ἐκ βοείου δέρματος || βωδινός, ἀγελαιδι-
νός || ἡ βοεία ἢ βοεία και κατὰ συναίρ. **βοή** (ἐνν. δο-
ρά)· δερμα βοός, ὅσπρις ἐκ δερματος βοός.

βοεύς, -έως, δ (βοῦς)· λυρῖον ἢ σχοινίον ἐκ
δερματος βοός.

βοή, ἡ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ **βοή** (βλ. βόειος).

ΒΟΗ', ἡ ἰσχυρά φωνή, κραυγή (ἀπό χαρᾶν ἢ ἀπό
λύπην) || πολεμικὴ κραυγὴ κατὰ τὴν μάχην ἐκπε-
πομένη, ἢ και αὐτὴ ἡ μάχη || **βοήν ἀγαθός** = ὁ με-
γαλόφωνος κατὰ τὰς μάχας, ὁ γενναῖος πολεμι-
στής || ὡς. **βοή** ἐλέγετο και ὁ θορυβώδης πάταγος
τῶν κυμάτων.— || = βοήθεια, ἐπικουρία (ἦν ζητεῖ
τις κραυγάζων).

Ἔτυμ.: **βοή** <γνῶνᾶ, ρ. γνευ= φωνάζειν, πρβλ.
γός (ἡ ἀναλλαγὴ μεταξύ β—γ δὲν εἶναι τι τὸ ἀσύνη-
θες) τὸ λατ. βοο=ἐκβάλλω φωνήν εἶναι δάνειον
ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

βοη-γενής, ἐς (βοῦς+γενέσθαι) ὁ γεννηθεὶς ἐκ
βοός (και **βουγενής**).

βοη-δρῶμος (**βοηδρόμος**)· τρέχω πρὸς τὴν ἀκου-
ομένην κραυγὴν, τρέχω πρὸς τὸν ἐπικαλούμενον
(ζητοῦντα) βοήθειαν || σπεύδω εἰς βοήθειαν, βοηδῶ,
ὑπερασπίζω.

βοη-δρόμια, -ων, τὰ πανήγυρις και ἀγῶνες εἰς
ἀνάμνησιν τῆς βοήθειας τῆς δωδεκάτης ὑπὸ τοῦ
Θησέως ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων.

βοη-δρομίων, -ῶνος, δ' ὁ τρίτος ἀττικός μῆν,
κατὰ τὴν ἐπιρκειαν τοῦ ὁλοῦ ἐτελοῦντο τὰ **Βοηδρό-
μια**, εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης, ἣν κατήγαγεν ὁ Θησεύς
μαχόμενος πρὸς τὰς Ἀμαζόνιας (ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ
εὐαγγέλιον 15 Σεπτεμβρίου—15 Ὀκτωβρίου).

βοη-δρόμος, ον (**βοή** + **δρόμος**)· ὁ τρέχων πρὸς
βοήθειαν || ὡς ὀλισσαστ.=ὁ βοηδός.

βοηθ-άρχος, δ' ὁ ἀρχηγός τῶν ἐπικούρων || πα-
ρὰ Καρχηδονίαις, ὄνομα ἀρχοντος.

βοήθεια, ἡ (**βοηθός**)· βοήθεια, προστασία, ἐπι-
κουρία || σωτηρία, ἀπολύτρωσις.— || βοηθητικὴ δύ-
ναμις.

βοη-θέω, ἰων. **βοθέω**, μέλ. -ήσω (**βοηθός**)· βοη-
δῶ, ὑποστηρίζω, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, σπεύδω
εἰς βοήθειαν. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

βοηθητέον, ρημ. ἐπιθ.: πρέπει νὰ βοηθήσῃ τις.

βοηθητικός, ἡ, ὄν (**βοηθέω**)· ὁ πρόθυμος ἢ ἰκα-
νός νὰ βοηθήσῃ.

βοη-θός, ον (**βοή**+θέω)· ὁ σπεύδων πρὸς τὴν
βοήν τῆς μάχης, πολεμικός, πολεμοχαρής || **βοη-
θόον ἄεμα**=ἄεμα σπεύδων πρὸς τὴν μάχην.

Ἔτυμ.: **βοηθός** <βοή+θός, πρβλ. **θέω**, συνών.
τῆ **βοηδρόμος**· **βοηθέω** <***βοηθεῖω**· ἰων. **βοηθήσαι**=
βοηθῆσαι.

βοηθός, ὄν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ **βοηθός**· ὡς οὗς.
δ **βοηθός**=ὁ παρέχων βοήθειαν, βοηθητικός, συμ-
μαχικός.

δο-ηλάσια, ἡ τὸ ὀδηγεῖν βοῦς || ἀπαγωγή, ἀρ-

παγή, βοῶν.— || τόπος, ἐνθα βόσκονται βόες (κτῆ-
νη), νομή, βοσκή. Ἔξ τοῦ

δο-ηλάτι (**βοῦς**+ἐλαύνω)· ἀπάγω βοῦς || κεντῶ
βοῦν ὅπως προχωρήσῃ.— || (**βοή**+ἐλαύνω)· ἐγγεῖρω
βοήν (κραυγὴν).

δο-ηλάτης, -ου, δ' θηλ. **βοηλάτις**, -ιδος, ἡ (βοῦς
+ἐλαύνω)· ὁ ἐλαύνων (ἀπάγων μακρὰν) βοῦς || ὁ
ἀπαξ βοῦν.— || ὁ ζωηλάτης, κτηνηλάτης, ὁ ἐλαύ-
νων και βόσκων βοῦς || βοσκός, ἀγελαιδάρης.

δο-ηλατικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύων εἰς
βόσκην βοῶν || ἡ **βοηλατικὴ** (ἐνν. τέχνη)· ἡ τέχνη
τοῦ **βοηλάτου** (δλ. λ.).

βοη-νόμος, ον=**βουνόμος** (δ βλ.).

βόης, -ου, δ (βοάω)· ὁ «φωνακλᾶς».

βόησις, -εως, ἡ, ἰων. **βοητός**, -ύος, ἡ (βοάω)=**βοή**
(δ βλ.)· δυνατὴ φωνή, κραυγὴ || κυρ. ἐπικλήσις βοη-
θείας.

βοητής, -οῦ, δ' ὁ βοῶν, ὁ φωνάζων ἰσχυρῶς.

βοητητικός, ἡ, ὄν· βοῶν, θορυβώδης.

βοητός, ἡ, ὄν (βοάω)· ὁ μεγαλοφώνως ἀδόκοντος.

βοητός, -ύος, ἡ· ἰων. ἀντι **βόησις**.

βοδρεύω· σκάπτω βόδρον, λάκκον.

ΒΟΘΡΟΣ, δ'· λάκκος, ὄρυγμα || γεν. τρύπα ἐντός

τοῦ ἐδοφους || τῆφος (λατ. puteus).

Ἔτυμ.: **βόθρος**, **βόθρυνος**· λατ. fodio = ὀρύσσω,
fossa=ὄρυγμα, **fodico**=κεντῶ· λιθ. **badau badyli**
=κεντῶ, **bedu bedeli**=ὀρύσσω πάντα ταῦτα ἐξ ἰαπ.
β. **bhed(h) bhod(h)**· **βόθρος** <***ποθ-ρος** <***φοθ-ρος** (ἐξ
ἐπιπέραςως τοῦ **βαθῦς** β.π.).

βόθρυνος, δ=**βόθρος** (δ βλ.).

βοί, ὡς τὸ **αἰβοί**· ἐπιφών. **δυσασκελαις** ἢ περιφρο-
νήσεως: οὐφ!

βοιδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βοῦς** (δλ. και **βοίδιον**).

βοΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βοῦς** (μύσχος, μοσχάρι,
μοσχίδα).

Βοιωτ-ἀρχέω, μελ. -ήσω· εἶμαι Βοιωτάρχης. Ἔξ τοῦ

Βοιωτ-ἀρχης, -ου, δ (**Βοιωτός** + **ἀρχω**)· «Βοιωτ-
ἀρχης», εἰς ἐκ τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων ἐν Βοιωτίᾳ.
Ἔξ αὐτοῦ τὸ

Βοιωτ-ἀρχία, ἡ· τὸ ὄσιωμα τοῦ Βοιωτάρχου.

Βοιωτία, ἡ· ἡ «Βοιωτία», κληθεῖσα οὕτω ἐκ τῶν
πλουσίων βοσκῶν και τῶν χάρις εἰς αὐτὰς πολλῶν και
μεγάλων ἀγελῶν κτηνῶν (βοῶν). Ἔξ αὐτοῦ τὸ

Βοιωτιάζω και **Βοιωτίζω**· ὁμοιάζω πρὸς Βοιω-
τόν, φέρομαι ὡς Βοιωτός || εἶμαι βραδύνουος, ἡλί-
θιος || ὁμιλῶ τὴν Βοιωτικὴν διαλέκτον.—Φρονῶ τὰ
τῶν Βοιωτῶν, εἶμαι μετὰ μέρος τῶν Β.

Βοιωτίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Βοιωτός· μικρὸς
Βοιωτός.

Βοιωτι-οουργής, ἐς (**Βοιωτία** + **ἔργον**)· προερχό-
μενος ἐκ Βοιωτικῆς ἐργασίας.

Βοιωτός, -οῦ, δ· κάτοικος τῆς Βοιωτίας.

βολαίος, α, ον (**βολή**)· σφοδρός, βίαιος.

ΒΟΛΒΟΪΣ, δ, λατ. **bulbus**· εἶδος κρυσσοειδοῦς
ρίζης, «βολβός», «βρουβός».

Ἔτυμ.: ἴσως αὐγγ. τῆ λατίν. **vulva**, **volvere**· ἐξ
ἀναδιπλ. ἰαπ. β. ***bol-**, πρβλ. λατ. **bulbus**· λιθ. **bulbē**,
bulwis· σανσκρ. **bāldajah** (φωτὴν βολβοειδοῦς μορφῆς)
λατ. **bullā** = πομφόλυξ, ***φυσάλις**· λιθ. **bullis**=γλυ-
τός (=σανσκρ. **bulih**).

βολή, ἡ (**βάλλω**)· τὸ ῥίψιμον, κτύπημα, πληγὴ
(τραῦμα) ἐκ βλήματος (ἐξακοντιζομένου), ἐν ἀντιθέ-
σει πρὸς τὸ **πληγῆ**=κτύπημα ἐξ ἀγχεμάχου ὄπλου.
—**μαφρ.** ἀστραπιοῦν βλέμμα.—**βολαὶ ἡλίου**=ἀκτίνες
ἡλίου. Πρβλ. τὸ σημερ. «βολά»: «μιά βολά, δύο βο-
λές»=**ἀπαξ**, **δις**.

βολίζω, μέλ. -σω (**βολίς**)· ριπτῶ τὴν βολίδα (ἐκ μο-
λύβου) διὰ τὴν μέτρησιν τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης.

βολίς, -ιδος, ἡ (**βάλλω**)· πᾶν τὸ θαλλόμενον (ρι-
πιτόμενον) βλήμα || ὁ βολιδοσκοπῶν μόλυβδος.— ||
τὸ ῥίψιμον τῶν κύβων.

βολίτινος, ἡ, ον· ὁ ἐκ κόπρου βοῶν (παρεκευ-
σάμενος). Ἔξ τοῦ

βόλιτον, τό, ἡ **βόλιτος**, δ (**βόλος**)· κόπρος βοῶν.

βόλλομαι και **βόλομαι**, αἰολ. ἀντι **βούλομαι**.

δολο-κτύπια, ἡ (**βόλος**+κτυπέω)· ὁ κτύπος (κρό-
τος) τῶν ριπτομένων κύβων.

ὄλομαι = βούλομαι (βλ. λ.).
ὄλος, ὁ (βάλλω)· τὸ ρίψιμον τοῦ «πεζοβόλου, τ. ἔ. τοῦ ριπτομένου διὰ τῆς χειρὸς δικτύου || ὡς. τὸ συλλαβανόμενον πράγμα» *βόλος ἰχθύων* = μία ἀγρα (τραβηξιά) ἰχθύων. = || τὸ ρίψιμον τῶν κύβων.
βομβ-αύλιος, ὁ (βόμβος + αὐλός)· ὁ παίζων τὸν βοκαυλον (κοιν. γκαΐδων) κυρ. ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ βομβῶν (κατὰ λογοπαικτικὸν συμφυρμὸν τῶν λέξε. αὐλητῆς καὶ βομβυλῖος).
βομβεῦντι, αἰολ. ἀντὶ βομβοῦσι, γ' πληθ. τοῦ βομβέω.
βομβέω, μέλ. -ήσω (βόμβος)· δημιουργῶ ὄμβρον || ἦχῳ θαδέως ἢ ὑποκόφως || βοῦζω, βομβῶ.
βομβήεις, εσσα, εν (βομβέω)· ὁ βομβῶν, βοῦζων.
βομβητής, -οῦ, ὁ (βομβέω)· ὁ βομβῶν.
ΒΟΜΒΟΙΣ, ὁ, λατ. *bombus*· πᾶς θαδῦς καὶ ὑπόκωφός ἦχος (λέξ. πεποιημένη ἐκ τοῦ ἦχου).
Ἔτυμ.: βόμβος, βομβέω, βόμβυξ, -ῆκος, βομβυκιον, βομβυλῖος (ἢ -ύλιος), βομβυλή· πᾶσαι αὗται εἶναι λέξεις πεποιημέναι ἐκ τοῦ παραγομένου ἦχου· τὸ λατ. *bombus* εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλλην.· πρβλ. καὶ τὰ συνών. *bambara* = μέλισσα, λιθ. *bambéti* = μουρμουρίζω (πρβλ. *βαβαί*), *bimbals bimbilas* = κοπρόμυγα.
βομβυλῖος, -οῦ, ὁ, ἢ (καὶ βομβυλῖος) (βόμβος)· βομβοῦν ἔντομον, ἀγριομέλισσα (κοιν. «μπούμπουρας»).
βομβύλια, τὰ· εἶδος μελισσῶν, αἴτινες κατασκευάζουν φωλεὰς ἐκ πηλοῦ.
βόμβυξ, -ῆκος, ὁ· μεταξοκώληξ.
Ἔτυμ.: βόμβυξ, βομβυκιον, βομβυλῖος, βομβυλίς· πᾶσαι αὗται εἶναι ξενικῆς ἰσως προελεύσεως λέξεις.
βοο-θύτης, -ου, ὁ = βοουθύτης (β βλ.).
βοο-κτάσις, ἢ (βοῦς + κτείνω)· τὸ κτείνειν (σφάζειν) βοῦς.
βοο-νόμος, βοο-σφαγία κτλ. = βοουνόμος, βοουσφαγία.
βοο-σφάγια, ἢ (βοῦς + σφάζω)· σφαγὴ βοῶν.
βοῶς, ἐπ. ἀντὶ βοῶα.
ΒΟΡΑ, ἢ (βιβρώσκω)· τροφή, κρέας [βι' ἔτυμολ. βλ. *βιβρώσκω*].
βορβορό-θύμος, ον (βόρβορος + θῦμός)· ὁ ἔχων βορβορώδη (βρωμερόν) θῦμον (τ. ἔ. ψυχὴν).
ΒΟΡΒΟΡΟΣ, ὁ· ἰλύς (πηλός), λάσπη (λατ. *coenum*).
Ἔτυμ.: ἀδελ. ἔτυμολ.· τινὲς συσχετίζουν τοῦτο πρὸς τὸ Ἄρμ. *Kork* = ρυπαρότης ἢ τὸ συνών. παλ.-αγγλ. *horh*· καὶ ἄλλοι πρὸς τὸ *sanskrit. barburā* = ὕδωρ.
βορβορο-τάραξις, ὁ (βόρβορος + τάρασσω)· ὁ τὸν βόρβορον ἀνατάρασσων, «ἀνακατασοῦρης» («σκατοχούλιαρο»).
βορβορόω· μισίω, μολύνω.
βορβορο-ῶδης, ες (βόρβορος + εἶδος)· πηλώδης, λασπώδης, γλοιώδης, ἀκάθαρτος, βρωμερός.
ΒΟΡΕΑΣ, -ου, ὁ· ἰων. *Βορέης*, κατὰ συναίρ. *Βορέης, -έω*· ἀττ. *Βορεῖς, -ᾶ*· «βοριᾶς», ὁ βόρειος ἄνεμος (λατ. *aquilo*).— || τὸ βόρειον μέρος τοῦ ὀρίζοντος: πρὸς βορῆν ἄνεμον = πρὸς βορρᾶν || πρὸς βορέαν τινὸς = πρὸς τὰ βόρεια (πρὸς βορρᾶν) θέσεώς (τόπου) τινός.
Ἔτυμ.: πρβλ. παλ.-σλαβ. *gora*, *sanskrit. girih*, Ἄλθ. *gur* (πάντα = ὄρος, βράχος), λιθ. *girė* = «δάσος» ἄλλως τε *βορέης* κυρ. σημ. ἄνεμος τῶν ὀρέων, πρβλ. *ὑπερβόρεος* = ἀπὸ πέραν (ἐκεῖθεν) τῶν ὀρέων, ἀρκτικῶς.
Βορέας, -άδος, ἢ, ἰων. Βορειάς, ποιητ. Βορειάς, Βορηίς· θυγάτηρ τοῦ βορρᾶ.— || θηλ. ἐπιθ., βορεία, βορεινή.
βόρειος, α, ον καὶ -ος, -ον (*Βορέας*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βόρειον ἄνεμον, βορεινός.
Βορεῶτις, -ίδος, ἢ = *Βορεάς* (β βλ.).
βορηίος, η, ον, ἰων. ἀντὶ βόρειος (β βλ.).
Βορηίς, -ίδος, ἢ = *Βορέας*.
βορός, ἄ, ὄν (βορά)· ὁ καταβροχθίζων, ἀδηφάγος, λαίμαργος.
βόρυξ, οἶ· ἀγνωστα ζῶα τῆς λιθῆς.
βόσις, -εως, ἢ (βόσκω)· τροφή, φορδὴ, χόρτον.
βόσκη, ἐπ. γ' ἐν. Πρῶστ. τοῦ βόσκω.

βοσκή, ἢ βόσκη, ἢ (βόσκω)· τροφή τῶν ζῴων, «βοσκή», χόρτον, φορδὴ, νομή.
βόσκημα, -ατος, τὸ (βόσκω)· τὸ τρεφόμενον (βοσκόμενον, βόσκον), θρέμματα, ἀγέλη || ἀγέλη κτηνῶν ἢ προβάτων.— || τροφή.
βοσκητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ βόσκω· πρέπει νὰ θρέψῃ (νὰ βοσκήσῃ) τίς.
βοσκός, ὁ· ὁ βόσκων ἀγέλην, βουκόλος, «βοσκός». **ΒΟΪΚΩ**, μέλ. *βοσκήσω* (ὡσεὶ ἐξ ἀπληρωμένου τινός *βοσκέω*)·— Ἑνεργ., ἐπὶ τοῦ βοσκοῦ, τρέφω, ὀδηγῶ εἰς τὴν βοσκήν (τὰ ποιμνία), διατρέφω, ὑποστηρίζω, συντηρῶ, διατηρῶ (λατ. *pascere*).— Παθητ., ἐπὶ τῆς ἀγέλης κτηνῶν (λατ. *pasci*)· τρέφομαι, βόσκομαι.
Ἔτυμ.: βόσκα, βοσκή, βόσις, βόσκημα, βοτόν, βοτήρ, βότης, βώτωρ, βωτιάνειρα· ἐκ β. γνῶ = βόσκειν, πιθάν. δὲ συγγ. τῷ ἰαπ. **gvnos*, αἰτ. *gvnm* (= βόσος)· βλ. *βοῦς*.
Βοσπόριος, α, ον· ἀπὸ τὸν Βόσπορον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Β.
βόσ-πορος, ὁ (βοῦς + πόρος: βόδις πόρος)· κυρ. τὸ πέρασμα (πόρος) βοός, διάβασις βοός || ὄνομα πορθμῶν τινῶν (στενῶν δηλ. θαλασσιῶν διαβάσεων), κυρ. δὲ τοῦ Κιμμερίου καὶ τοῦ Θρακικοῦ πορθμοῦ.
βόστρυξ, -ῆχος, ὁ = βόστρυχος (β βλ.).
βόστρυχιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ βόστρυχος.
ΒΟΪΤΡΥΧΟΣ, ὁ (ἐν τῷ πληθ. δὲ καὶ τὰ βόστρυχα)· πλέγμα τριχῶν, πλόκαμος, πλεξούδα || ποιητ. πᾶν ὅ,τι εἶναι συνεστραμμένον ἢ συμπεπλεγμένον ἐλικοειδῶς, ὅπως π.χ. ἡ ἀστραπή (*πυρὸς βόστρυχος*), ἢ ἡ ἐλιξ κλήματος (κοιν. ψαλλίδα).
Ἔτυμ.: β- (gv· πρβλ. norr. *kwaster* = σάρωδρον, μεσ-γερμ. *quasi* = βάτος, ποιν. *quisir* = κλάδος, κάτω χωρῶν *kwast* = ραντιστήριο ἀγίασμοῦ. Κατὰ τινὰς συγγ. καὶ τῷ λατίν. *vespicias* = ἄκανθα βάτος, *sanskrit. gusrīah* = κημὸς (καπίστρι), Ἄγγλοσάξ. *cosp* = δεσμός, *cysran* = ὄλυσοοδένω (τὰ τελευταία ταῦτα ἐν-εθνιμίζουσι τὸ λατίν. *cuspiris*).
βοτάμια, τὰ (βόσκα) = βοσκάλι.
βοτάνη, ἢ (βόσκω)· βοσκή, χόρτος, τροφή ζῴων.
βοτήρ, -ήρος, ὁ (βόσκω)· βοσκός: *οἰωνῶν βοτήρ* = οἰωνοκόπος· *κύων βοτήρ* = ποιμενικός κύων («τοσπανόσκυλος»).
βοτηρικός, ἢ, ὄν (βοτήρ)· ὁ ἀνήκων εἰς βοσκόν ἢ κατάλληλος διὰ βοσκόν.
βοτόν, τὸ (βόσκω) = βόσκημα· πᾶν τὸ βοσκόμενον, κτήνος.
βοτρυδόν, ἐπίρ. (βότρυς)· ὡς βότρυς, ὡσάν τὸ σταφύλι, καθ' ὁμάδας.
βοτρυῖος, α, ον (βότρυς)· ἐκ βοτρυῶν, συγκείμενος ἐκ σταφυλῶν.
βοτρυό-δωρος, ον (βότρυς + δῶρον)· ὁ παράγων βότρυας (κυρ. ὁ δωρούμενος σταφυλῆς).
βοτρυόεις, εσσα, εν (βότρυς)· πλήρης βοτρυῶν.
βοτρυό-παις, -παῖδος, ὁ, ἢ (βότρυς + παῖς)· τέκνον τῆς σταφυλῆς.
βοτρυο-χαίτης, -ου, ὁ (βότρυς + χαίτη)· ὁ ἔχων βότρυας εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. 2) ὁ ἔχων βοτρυώδη (τ. ἔ. πυκνὴν, πλοσιαν) τὴν κόμην.
ΒΟΤΡΥΣ, -υος, ὁ· σταφυλή, «τασμπὶ σταφυλοῦ», λατ. *racemus*.— || = βότρυχος, βόστρυχος (πλόκαμος, πλεξούδα).
Ἔτυμ.: σκοτειν. ἔτυμολ.· ἐξ ἰαπ. β. *gvet* (= συστρέφω, τυλίσσω) παρήχθησαν ἰσως τὰ ἑλλ. *βότρυς, βόστρυχος*, λατ. *botulus* (**gvot* = ἔντερον, λουκάνιον) ὡς τὸ ἑλλ. *βύττος* (= *γυναικὸς αἰδοῖον*), *sanskrit. gutschā* = «τοῦφρα», δέσμη, παλ.-γερμ. *garba* = δερμάτι σταχύων, δράγμα.
βότρυχος, ὁ = βόστρυχος (β βλ.).
Ἔτυμ.: προήλθε κατὰ συμφυρμὸν τῶν λ. *βότρυς* καὶ *βόστρυχος*, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ συμφυρμὸς τῶν σημασι., καθ' ὃν *βότρυς* σημ. καὶ πλεξούδα.
βοτρυχ-ώδης, ες (βότρυχος + εἶδος)· ὡσάν βόστρυχος, ἀγουρός (κατσαρός).
βοτρυ-ώδης, ες (βότρυς + εἶδος) = *βοτρυσειδής* = ὡσάν τασμπὶ σταφύλια.
βου-, τύπος τοῦ οὐσ. *βοῦς*, χρησιμοποιοῦμενος ὡς

α' συνθετ. πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ὑπερβολικὰ μεγάλου, τοῦ τερατώδους: **βου-παις**, **βου-φάγος** (πρβλ. κοιν. **βού-σκα**=πελώρια, πολύ μεγάλα, σκακα).

ΒΟΥ'ΒΑ'ΑΙΣ, -ιος, ἴ; εἶδος ἐλάφου ἢ ἀντιλόπης, αἰγάγου τῆς Ἀφρικῆς (βιολίου πρὸς βοῦν).

ΒΟΥ'ΒΑ'ΛΟΣ, ὁ, λατ. *bubalius*: βουβάλι, ἀγριὸς εὐρύς.

Ἔτυμ.: ἐξ ἧς ρίζ. καὶ τὸ **βου-ς**, πρβλ. σανσκρ. *gāu-s*, (ρ. *gan-*), *gavalah* = ἀγριὸς βουβάλος, λατ. *bō-s* (ρ. *bon-*), παλ-γερμ. *chuo* (ἀγελάς), λατ. *bubulus* (ὡς ἐπιθ.).

βου-βότης, -ου, ὁ (**βουῖς**+**βόσκω**): ὁ βόσκων βοῦς, τρέφων βοῦς || ὡς οὖα. **βουβότης**, ὁ = βουκόλος.

βου-βοτός, ὄν (**βουῖς**+**βόσκομαι**): ὁ ὑπὸ βοῶν νεμόμενος (φαγωμένος ἀπὸ βώδια).

βου-βρωστίς, -εως, ἡ (**βου-**+**βιβρώσκω**): βουλιμα, ἀφύσικος δρεξίς || μτφρ. συντριπτικὴ πενία, δυστυχία (πρβλ. **βου-**).

ΒΟΥΒΩ'Ν, -ώνος, ὁ: ὁ «βουβών», λαπάρα (ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν τόπος), λατ. *inguen*. [θεωρεῖται συγγ. β. πρὸς τὸ **βουνός**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βουδωνιάω: ὑποφέρω ἀπὸ προξίμον τῶν βουβώνων.

βου-γαῖος, ὁ (**βου-**+**γαίω**): ὁ ὑπερβολικὰ (πρβλ. **βου-**) χαίρων || κομποροῦμων, μεγαλαυχῶν || δρασοῦδειλος.

Ἔτυμ.: **βου-** (**βουῖς** εἶναι μεγεθυντικὸν πρόθημα, δηλωτικὸν ὑπερβολικῆς τινος καὶ τερατώδους ιδιότητος) τὸ ε' συνθ. **γαῖος*****γαΐσιος**, πρβλ. μτχ. ἐν. **γαίων**, **γαῦρος** (=ὑπερρήφανος).

βου-δέρω, ὄν (**βουῖς**+**δέρω**): ὁ ἐκδέρων βοῦς || ὁ βασανίζων βοῦς|| ὡς οὖα. μάχαιρα πρὸς ἐκδοράν.

βου-θερής, ἐς (**βουῖς**+**θέρω**): ὁ παρέχων θερινὴν βοσκήν || ὁ διατρέφων κατὰ τὸ δέρος.

βου-θίνης, -ου, ὁ (**βουῖς**+**θινάω**): ὁ ἐσθίων βοῦς || ὁ δεσπινῶν δλόκληρον βοῦν.

βου-θόρος, ὄν (**βουῖς**+**θρώσκω**): ὁ τὰς βοῦς ὀχεύων

βου-θύσις, ἡ: θυσία βοῶν. Ἐκ τοῦ **βου-θύτης** (**βουῖς**+**θύω**): σφάξω, θυσιάζω, βοῦς || γενικῶς, θυσιάζω ἢ κατασφάζω. Ἐκ τοῦ

βου-θύτος, ὄν (**βουῖς**+**θύω**): ὁ ἐκ θυσίων, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς θυσίας || θυτικός.

βουκαῖος, ὁ (**βούκος**): ὁ ἀροτριῶν με βοῦς||βουκόλος, βοηλάτης.

βου-κέρως, ὄν, γυν. **βούκερω**, αἰτ. πληθ. **βούκερος** (**βουῖς**+**κέρως**): ὁ ἔχων κέρατα ὡσάν τοῦ βοός.

βου-κέφαλος, ὄν (**κεφαλή**): ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός || ἐπιθ. ἵππων, ἰδιεθ. θεσσαλικῶν, διότι ἦσαν ἐστιγματισμένοι (μαρκαρισμένοι) με σχῆμα κεφαλῆς βοός. Πρβλ. **Βουκεφάλιας**, γυν. -α, ὄνομα τοῦ ἵππου τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

βου-κόλεω, μέλ. -ήσω (**βουκόλος**): βόσκω, ἐπιτηρῶ, ἀγέλην βοῶν.—**Μέσον**, βόσκομαι, βόσκω (ἐμαυτόν), «βόσκω» ἐγὼ ὁ ἴδιος, περιπλανῶμαι ἀνά τὰς βοσκάς.— || μτφρ. ἐμπαίζω, ἐξαπατῶ: **ἐλπιδι βουκολοῦμαι**=τρέφω (ἐξαπατῶ) ἐμαυτόν με ἐλπίδας.

βου-κόλησις, ἡ (**βουκόλιος**): ἡ βόσκησης βοῶν || μτφρ. ἢ ἐξαπάτησις.

βου-κολία, ἡ (**βουκόλιος**): ἀγέλη βοῶν, «βουκολία».— || σταύλος βοῶν, βουσταθμός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βου-κολιάζομαι, δωρ. **βουκ-**, μέλ. -άξομαι (καὶ -αξοῦμαι): ᾄδω ἢ γράφω βουκολικὰ ᾄσματα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βου-κολιαστής, -οῦ, ὁ, δωρ. **βουκ-**: ὁ ᾄδων ἢ ποιῶν βουκολικὰ ᾄσματα, ὁ βουκολικὸς ποιητής.

βου-κολικός, ἡ, ὄν, δωρ. **βουκολικός**, ἄ, ὄν (**βουκόλος**): ἀγροτικός, ποιμενικός: τὰ **βουκολικά** (ἐνν. **ποιήματα**)=ἡ βουκολικὴ (ποιμενικὴ) ποίησις.

βουκόλιον, τό: ἀγέλη βοῶν. Ἐκ τοῦ **βου-κόλος**, δωρ. **βου-κόλος**, ὁ (**βουῖς**+ἀπρηχ. **κόλιω**=λατ. *colo*): «βουκόλος», βοσκός (τοσπάνης) ἀγέλης βοῶν, ἀγελαδάρης.

Ἔτυμ.: **βουκόλος**, καὶ ὑποκορ. **βούκος**, δωρ. **βούκος**, **βουκαῖος** πρβλ. ἱβρ. *buchall*, γαλλ. *bugail*=ποιμῆν, βρετον. *bugel*=νεαρός βοσκός: διὰ τὸ ε' συνθετ. -κόλος βλ. ἐν λ. **αι-πέδος**.

βούκος, δωρ. **βούκος**, ὁ (**βουῖς**)=**βουκαῖος** (ὁ βλ.). **βου-κράνος**, ὄν (**βουῖς**+**κράνος**): ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός.

βουλαῖος, α, ὄν (**βουλή**): ὁ ἐν τῇ βουλή, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βουλήν || ἐπιθ. τῶν θεῶν, ὡσαν τὰ ἀγάλματα ἴσταντο ἐν τῇ βουλευτηρίῳ.

βουλ-αρχος, ὁ (**βουλή**+**αρχω**), λατ. *auctor consilii*: ὁ εἰσηγητής (ἐπινοητής) σχεδίου τινός.

βουλεῖα, ἡ (**βουλεύω**): τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ.

βουλεύημα, -ατος, τό: ψήφισμα, ἀπόφασις τῆς βουλῆς (λατ. *consilium*): γενικῶς, ἀπόφασις, σχέδιον, σκοπός.

βουλεύματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βουλεύημα**.

βουλεύσις, -εως, ἡ (**βουλεύω**): σκέψις, περισκεψίς.

βουλεύετον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **βουλεύω**: πρέπει νὰ βουλεύθῃ (νὰ σκεφθῇ) τις.

βουλεύτηρ, -ήρος, ὁ=**βουλευτής**: ἐξ αὐτοῦ τὸ

βουλευτήριος, ὄν: ὁ συμβουλευών, κατάλληλος διὰ συμβουλήν.— || ὡς οὖα. τὸ **βουλευτήριον** = τὸ μέγαρον τῆς βουλῆς || αὐτὴ ἢ Βουλὴ (τὸ σύνολον τῶν βουλευτῶν).

βουλευτής, -οῦ, ὁ (**βουλεύω**): μέλος τῆς βουλῆς.— || σύμβουλος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βουλευτικός, ἡ, ὄν: ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς βουλευτὰς ἢ τὴν βουλήν: **ὄρκος βουλευτικὸς** = ὁ δίδόμενος ὑπὸ τῶν βουλευτῶν ὄρκος. 2) ὡς οὖσιαστ. τὸ **βουλευτικόν** (ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ) = τὰ πλησιέστερα πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἐδῶλια, τὰ προοριζόμενα διὰ τὴν **Βουλήν τῶν πεντακοσίων**.— || ὁ κατάλληλος ἢ ἱκανὸς διὰ συμβουλήν.

βουλευτός, ἡ, ὄν: ὁ ἐπινοηθεὶς, σχεδιασθεὶς. Ἐκ τοῦ

βουλεύω, μέλ. -σω* πρκ. **βεβούλευκα**.— **Μέσ.** μέλ. -εὔσομαι: ἀορ. α' **ἔβουλεύσαμην**.— Παθητ. ἀορ. α' **ἔβουλεύθην** πρκ. **βεβούλευμαι**: ἀλλ' ὁ μέσ. μέλλ. καί-ται καὶ μετὰ παθητ. σημ. ὅπως ἀπίσθη καὶ ὁ παθητ. ἀορ. καὶ ὁ παθ. παρκ. ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ μετὰ μέσης σημ. (**βουλή**): συσκέπτομαι, σκέπτομαι κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, ἔχω σκεφθῆ, καὶ οὕτως ἔχω καταλήξει εἰς ἀπόφασιν, ἀποφασίζω ἐπὶ τινος πράγματος (σημ. «βουλιόουμαι»).— μέσον, συσκέπτομαι κατ' ἐμαυτόν, ἐπομένως καταλήγω εἰς ἀπόφασιν, ἀποφασίζω (ὡς ἐν τῷ ἐνεργητ.).— Παθητ., εἶμαι ἀποφασισμένος διὰ τι, ἔχω ἀποφασισθῆ διὰ τι.— || εἶμαι μέλος τῆς βουλῆς: ἴδω συμβουλήν [θι' ἄτυμολ. βλ. **βούλομαι**, **βουλή**].

βουλή, ἡ (**βούλομαι**): θέλησις, ἀπόφασις (λατ. *consilium*).— σχέδιον, σκοπός, ἐπιδίωξις, πρόθεσις. 2) συμβουλή, γνώμη (εἴτε λαμβανόμενη, εἴτε δίδομένη).— ὡς καὶ τὸ λατ. *consilium*) ἢ βουλή ἢ ἡ σύγκλητος (κυρ. δὲ ἡ βουλή τῶν 500 ἐν Ἀθήναις).

Ἔτυμ.: ἐκ β. ρόλ. **βούλομαι**; **βουλή**, **βούλη-σις**, **βούλη-μα**, **βουλ-εῖα** πρβλ. σανσκρ. *var* (*vr-pi-mi*, *vr-nā-mi*) = ἐκλέγω, προτιμῶ, *var-ās* = ὁ ἐκλέγων, *varā-s*=εὐχή, *varā-tā-m*=θέλησις: *Zenb. var*=ἐκλέγειν, ἐπιθυμεῖν λατ. *vol-o*, *vol-un-tas*, *vol-unf-arius* πρβλ. Κρητ. **βώλομαι** = βούλομαι, αιολ. **βόλλομαι**, **βόλλα**=βουλή βλ. καὶ **βούλομαι**.

βουλήσι, ἐπ. ἀντι **βούλη**, ε' ἐν. Ἰσοτ. τοῦ **βούλομαι**.

βουλήεις, **εσσα**, ἐν (**βουλή**): ὁ ἔχων καλὴν γνώμην, συνετός.

βουληθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **βούλομαι**.

βούλημα, -ατος, τό (**βούλομαι**): θέλησις, σκοπός, πρόθεσις.

βούλησις, -εως, ἡ (**βούλομαι**): τὸ θέλειν || θέλησις, σκοπός, πρόθεσις.

βουλήσομαι, μέλ. τοῦ **βούλομαι**.

βουλη-φόρος, ὄν (**βουλή**+**φέρω**): ὁ συμβουλευών, ὁ ἐκφέρων γνώμην.

βου-λίμια, ἡ (**βου-**+**λιμός**): ὑπερβολικὴ πείνα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βου-λίμια, μέλ. -άσω* ὑποφέρω ἀπὸ ὑπερβολικῆν πείναν.

βούλιος, ὄν (**βουλή**)=**βουλευτικὸς** (ὁ βλ.).

ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ πρτ. **ἔβουλόμην**, ἀττ. ὡς **ἔβουλόμην** μέλ. **βουλήσομαι**: ἀορ. α' **ἔβουλήθην**, ἀττ. καὶ

ἡβουλήθη· πρκ. **βεβούλημαι**, ἐν συνθ. δὲ καὶ **βέβουλα** (προ-βέβουλα)· Ἐποθετ. δέλω, ἐπίδωμ, ἔχω ἐν νῶ || συνήθως μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ δοτ.: **Τρώεσσι ἐβούλετο νίκην**—ἐπέδωμεν νίκην διὰ τοὺς Τρώας (νὰ νικήσουν οἱ Τρώες), ἢ τὸ πλήρες: **Τρώεσσι ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι**.—**βούλει** ἢ **βούλεσθε** μεθ' Ἰποτακτ. προσθέτει δύναμιν εἰς τὴν ἀπαίτησιν ἐπὶ παρακλεισματικῶν ἐρωτησῶν: **βούλει φράσω**; = θέλεις νὰ εἴπω...;—**δ βούλεμενος** (λατ. *quivis*) = πᾶς δοτις θέλει, ὁ πρῶτος τυχῶν ποῦ ἐπίδωμει.—|| ἔχω προτιμώτερον, προτιμῶ, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ ἐπομ. ἢ, ὁπότε κείται ἀντὶ τοῦ **βούλομαι μάλλον**: **βούλομαι ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι** ἢ **ἀπολέσθαι**=ἐγὼ προτιμῶ νὰ εἶναι σὺς ὁ λαός (στρατός) παρὰ νὰ χαθῆ.

Ἔτυμ.: ἀττ. **βούλομαι**, δωρ. **βύλομαι**, Ὀμηρ., Ἀρκ., Κυπρ. **βόλομαι**, Θεσσαλ. **βέλλομαι**, Βοιωτ. **βείλομη**, δωρ. **δήλομαι**, Λοκρ., Δελφ. **δείλομαι**. ἰων-αττ. **βουλή**, δωρ. **βαλά**, Ασβ. **βόλλα** ἰων-αττ. **βουλεύω**, δωρ. **βωλεύω**, Λεσβ. **βολλεύω**· πάντα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. **βολ-**· **βούλομαι** (***βόλομαι**) (ἵποτ. ἀορ. τοῦ **βόλομαι**) τὸ ***βόλομαι** ἀφείλει τὸ ο εἰς ἐπίδρασιν τοῦ ἐνσῶτ. **βόλομαι**, ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου θεματ. φων. τοῦ ἀορ. -ε-, τοῦ σφισσομένου ἐν τῇ Θεσσαλ. **βέλλομαι**, δωρ. **δήλομαι** (<**gvel-s-*) πάντως ἐξ ἰαπ. ῥ. *gvel- gvol-* δὲν συμφωνοῦσι πάντες διὰ τὴν συσχέτισιν των πρώτων: **βελτίων**, λατ. *volio* (=ἔλλ. *ἔλδομαι*).

βουλό-μάχος, (**βούλομαι** + **μάχη**)· ὁ ἐπίδωμος (ἐπιζητών, ἐπιδιώκων) τῆν μάχην (τὴν ἔριδα).

βου-λύσιος, **ον**· ὥρα κατάλληλος διὰ τὴν ἀπό τοῦ ζυγοῦ λύσιν τῶν βοῶν. Ἐκ τοῦ

βου-λύτος, ὁ (**βοῦς** + **λύω**) (κυρ. εἶναι ἐπιθ. (ἐνν. τοῦ **καιρός**)· ἡ ὥρα ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἀπόζευξιν τῶν βοῶν, ἐσπέρα: **βουλυτόνδε**=πρὸς τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὸ ἐσπέρας. Πρβλ. τὸ λατ. *solūtus*=λελυμένος, ἀπεζευγμένος.

βου-μολγός, ὁ (**βοῦς** + **ἀμέλγω**)· ὁ ἀμέλγων τὰς ἀγελάδας.

βου-μύκοι, **οί**· ἡχηρὰ βοή ὅμοια πρὸς μυκηθμόν βοός.

βουναία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὸ ἱερὸν εὑρίσκατο ἐπὶ τινος βουνοῦ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἄκροκόρινθον ὁδοῦ.

βουνίξω (**βουνός**)· ἐπισωρεύω (ἔβξ.).

βουνίξω, -**ιδος**, ἢ (**βουνός**)· βουνώδης.

βουνίτης, -**ου**, ὁ (**βουνός**)· ὁ διαμένων εἰς τὰ ὄρη.

βουνο-δάτew, (**βουνός** + **βαίνω**)· περιπατῶ εἰς (ἢ ἀναβαίνω) βουνά.

βου-νόμος, **ον** (**βοῦς**+**νέμομαι**)· ὁ νέμων (βόσκων, τρέφων) βοῦς (ἀγέλην), ἀγελαδάρης.—|| **βου-νομός** (**βοῦς**+**νέμομαι**)· ὁ βοσκομένος (τρωγόμενος) ὑπὸ βοῶν: **ἀγέλαι βουνόμοι** (κατ' ἄλλους **βούνομοι**) = ἀγέλαι βοῶν νεμομένων (βοσκομένων).

ΒΟΥΝΟΣ, ὁ· βουνόν, ὕψωμα, λόφος. [θεωρεῖται συγγ. ῥ. πρὸς τὸ **βουβών**, β βλ.].

βουνώδης=**βουνο-ειδής**· ὄρεινός.

βου-παῖς, -**παιδος**, ὁ (**βου**+**παῖς**)· μεγάλο παιδί, «παλληκαράκι». 2) ἐπὶ μελισσῶν, ἡ γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ βοός = **βουγενής** (διὰ τὴν μυθολογούμενην αὐτῶν καταγωγῆν, πρβ. *Virg. georg.* 4,281).

βου-πάληξ, -**εως**, ὁ, ἢ (**βου**+**πάληξ**)· ὁ σκληρῶς παλαίω || ὁ συνιστάμενος εἰς σκληρὰν πάλην, ὡς ἡ μεταξύ βοῶν πάλη.

βου-πάμων, **ον**, γεν. -**ονος** (**βοῦς**+**πέπαιμαι**, πρκ. τοῦ **πάμομαι**)· ὁ πλούσιος εἰς ἀγέλας βοῶν.

βου-πληκτρος, **ον**· ὁ κεντῶν βοῦς = **βουπλήξ** (β βλ.).

βου-πλήξ, -**πλήξως**, ὁ, ἢ (**βοῦς**+**πλήσσω**)· κέντρον βοός, βουκέντρον || πέλεκος πρὸς σφαγὴν βοός.

βου-ποιμήν, -**εως**, ὁ (**βοῦς** + **ποιμήν**)· ποιμήν (βοσκός) βοῶν, βουκόλος.

βου-πόρος, **ον** (**βοῦς**+**πέριω**)· ὁ διαπερών (διατρτυπών) βοῦν: **βουπόρος δβελός** = σοῦβλα (**δβελός**) ἄρκετὰ μεγάλη διὰ νὰ διαπεράσῃ ὀλόκληρον βουν.

βου-πρῶρος, **ον** (**βοῦς**+**πρῶρα**)· ὁ ἔχων μέτωπον (πρόσωπον, κυρ. πρῶραν) βόσ.

ΒΟΥ, ὁ, ἢ· γεν. **βοός**, ποιητ. καὶ **βου**· αἰτ. **βου**, ποιητ. **βῶν**, ὡς. ποιητ. καὶ **βῶα**. — πλθ. ὄνομ. **βόες** καὶ **σπαν**. κατὰ συναίρ. **βοῦς**;· γεν. **βοῶν** καὶ **σπαν**. συνγρ. **βῶν**· ἑστ. **βουσί**, ποιητ. **βέσσει**, **σπαν**. **βοσί**. νεορὸς βοῦς, ταῦρος ἢ ἀγελάς, βοῦς, βόδι ἢ βοῦδι ἢ βῶδι ἐν τῷ πλθθ. κτήνη.—|| **βοῦς**, ἢ = ἀσις κεκαλυμμένη διὰ δέρματος βοός. — ||| παροιμ.: **βοῦς ἐπὶ γλώσση βέβηκε**, **βοῦς ἐπὶ γλώσσης ἐπιβαίνει**, ὡς **ὅς ἐπὶ στόμα**, ἐπὶ ἀνδρῶπων τηροῦντων σιγὴν διὰ οὐποδοῖον τινα λόγον (ἐκ τῆς ιδέας ὅτι βαρὺ τι σῶμα τηρεῖ δεδεμένην τὴν γλῶσσαν, ἢ ὅτι ζωροδωκῆμά τι ἢ νόμιμα φέρον τὴν εἰκόνα ἐὸς πείθει εἰς σιωπὴν).

Ἔτυμ.: **βοῦς** (<***βους**)· πρβλ. *σανσκρ. gāū* = ἀγελάς, *Ζενδ. gāus*=ἀγελάς· λατ. *bōs* γεν. *bōvis*· ὄμβρ. *bum*=*bovem* (<*gubon*=*βῶν*, *σανσκρ. gām*)· Ἰβρ. *bō*, γεν. *bou* *bō* (<**bovos*)· παλ-γερμ. *chuo*· παλ-αξων. *kō* (=ἀγελάς) <αἰτ. **kōn* (<**gubōn*· ἀγγλο-σαξ. *cū*· ἰαπ. **gubōn*· αἰτ. **gubō[n]m*) ἐν τῇ ἐξηρατημένῃ θαμῆδι μεταπτώσεως ὡς ἔ' συνθετ. ἐν τῇ ἔλλ. λ. **ἐκατόμ-βη** = δυοῖα ἑκατόν βοῶν (-**βη** (**gubnā*))· πρβλ. *σανσκρ. çata gu-* = ὁ κάτοχος ἑκατόν ἀγελάδων, καὶ ἴσως λατ. *bī-bulcus* = βουκόλος· **-βοιος** (ἐν τῷ ὄμβρ. *τεσσαρά-βοιος* = ὁ ἀξίας τεσσαρῶν βοῶν) (<**bofjos* (πρβλ. *σανσκρ. gānyah*) (<**gubonjo*. **ἄξιον* σιμειώσεως εἶναι τὸ παρ' Ἡσυχ. *αγαίος ἢ γαιδός· δ ἐργάτης βοῦς*). Ἐνταῦθα ὡς. ἀνήκει τὸ **βουβ-αλος** (=σως ἀντὶ **βουβ-αλο-ς**), ἀντίστοιχον τοῦ *σανσκρ. gāv-ala-s*.

βοῦς, συνγρ. αἰτ. πλθθ. ἀντὶ **βόας** (τοῦ ὄσο. **δ βοῦς**). **βου-σταθμῶν**, τὸ (**βοῦς**+**σταθμός**)· σταθμὸς βοῶν. **βου-στασις**, -**εως**, ἡ=**βουστάθμων** (β βλ.). **βου-στροφηδών**, ἄπρ. (**βοῦς**+**στροφή**)· κατὰ τὸν τρόπον ποῦ στρέφονται οἱ βόες κατὰ τὴν ἄρισιν || ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτάτης ἑλληνικῆς γραφῆς, καθ' ἣν ἔγραφον ἐναλλάξ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ (ὄστω εἶχον *γραφεῖ* οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος π. χ.).

βου-στροφός, **ον** (**βοῦς**+**στρέφω**)· ὁ στρέφων (τ. ε. ὀδηγῶν) τοὺς βοῦς.—ὡς ὄσο. **δ βουστρόφος**=τὸ βουκέντρον.

βου-σφάγέω (**βοῦς**+**σφάζω**)· σφάζω βοῦς.

βουτάλις, -**ιος**, ἡ· εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ (κατ. γκιωννής).

βουότης, -**ου**, ὁ (**βοῦς**);· δωρ. **βούτας** ἢ **βώτας**· βουκόλος, ἀγελαδάρης.

βου-φάγος, **ον** (**βοῦς**+**φάγειν**)· ὁ τρώγων βοῦς.

βου-φονεύω, μελ. -**ήσω** (**βουφόνος**)· φονεύω (σφάζω) βοῦς.

βου-φόνια, τὰ (ἐνν. *ἰερά*)· ἐορτὴ συνοδευομένη ἀπὸ δυοῖας βοῶν. Ἐκ τοῦ

βου-φόνος, **ον** (**βοῦς**+**φόνος**)· ὁ φονεύων (δυσιάζων) βοῦς. 2) ἐν ᾧ ἢ καθ' ὃν σφάζονται (δυσιάζονται) βόες.

βου-φορέω, μελ. -**ήσω** (**βουφορέος**)· τρέφω, διατηρῶ, βοῦς || βόσκω βοῦς || συντηρῶ ἀγέλας.

βου-φόρβια, τὰ, γεν. -**ων**· ἀγέλη βοῶν. Ἐκ τοῦ

βου-φορέος, **ον** (**βοῦς**+**φέρβω**)· ὁ τρέφων βοῦς. — ὡς ὄσο. ὁ **βουφορέος**· βουκόλος, βοσκόος.

βου-φορτός, **ον** (**βου**+**φόρτος**)· ὁ φέρων μέγα φορτίον.

βου-χανθής, **ἑς** (**βοῦς**+**χανθάνω**)· ὁ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ («νὰ χωρέσῃ») ὀλόκληρον βουν.

βου-χίλος, **ον** (**βοῦς**+**χίλος**)· πλούσιος εἰς νομὴν || ἢ ὁ ἔχων τροφήν διὰ τὰ κτήνη (**χιλόν**, **χόρτον**) || ὁ τρέφων βόας.

βῶν· συνγρ. μετχ. τοῦ **βοάω**. 2) γεν. πλθθ. τοῦ **βοῦς**.

βο-ώνης, -**ου**, ὁ (**βοῦς**+**ᾠνέομαι**)· ὁ ἀγοράζων βοῦς διὰ δυοῖας (εἰδικὸς ἄρχων ἐν Ἀθήναις).

βο-ὤπις, -**ιδος**, ἡ (**βοῦς** + **ὤψω**)· ὁ ἔχων ὀφθαλμοῦς βοός (τ. ε. μεγάλους καὶ στρογγύλους)· εἰδικώτερον ἢ λέξις ἀπαντᾷ ὑπὸ μίαν τῶν ἀκολουθῶν ἐνωϊῶν: α' ταυρηδὸν ἐλέπαισα (ἢ ἔχουσα σταθερὸν θλέμμα, τὸ θλέμμα τῆς αὐτοπεποιδήσεως)· β' μεγαλό-ὀφθαλμος (τὸ α' συνθ. σημ. μετέθυσιν, πρβλ. **βοῦπαις**, **βοῦγίος** κ.λ.)· γ' μεγαλόφωμος (κατὰ τὸν Ἡσυχίον, ὅστις μνημονεύει καὶ ταύτην τὴν σημασίαν, πρβλ. εὐρύθω-

πα) δ' ἡ ἔχουσα ὀφθαλμούς ταύρου ἢ μόσχου ἢ ἀγελάδος· ἀκόμη καὶ ἡ ἔχουσα ὄψιν (μορφήν) ἀγελάδος.

θωτέω, μέλ. -ῆσω ἄροτριώ. Ἐκ τοῦ **θούτης**, -ου, δ' ὁ βοηλάτης, βουκόλος || γεωργός.— || ὀνομασία τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἄρκτου (ὅπως *ἄμαξα* ἐπωνομάζετο ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἄρκτου).

θράβεια, ἢ (βραβεύω)· τὸ ἀξίωμα (τὸ ὑπόσχημα) τοῦ βραβεύς (τ. ἔ. τοῦ δικαστοῦ, κριτοῦ, ἢ διαιτητοῦ) || ἡ προεδρία τῶν ἀγῶνων || γενικῶς, κρίσις, διαιτησία.

θράβειον, τὸ (βραβεύω)· τὸ ἔπαθλον τῶν ἀγῶνων.

ΒΡΑΨΕΥΨ, -έως, δ' ἄττ. αἰτ. ἐν βραβῆ, ὄνομ. πληθ. βραβῆς· ὁ κριτής, ὁ καθορίζων καὶ ἀπονέμων τὰ βραβεῖα κατὰ τοὺς ἀγῶνας || γεν., κριτής, διαιτητής || ἀρχηγός, ὁδηγός.

Ἔτυμ.: σκοτειν. ἔτυμολ. κατὰ τινες βραβεύς <*βρα-βεύς, πρβλ. πρεο-βεύς, *βρα-: μαρ- (ἐν λ. μάρτυς)· κατ' ἄλλους βραβεύς <*mīg'vēus=ὁδηγός: πρβλ. ἀμορβός=συνδός.

βραβευτής, -οῦ, δ=βραβεύς.
θράβευς, μέλ. -σω (βραβεύς)· εἶμαι κριτής, ἢ διαιτητής || κρίνω || διευθύνω, κυβερνῶ.

θράβυλον, τὸ· εἶδος ἀγρίου δαμασκῆνου, κορόμφλον.

θράβυλος, ἢ τὸ δένδρον δὲ παράγει βράβυλα (δαμάσκηνα), δαμασκηνέα.

ΒΡΑΨΧΟΣ, δ' «βραχνάδα», λαιμόπονος (κρουλόγημα τοῦ λαιμοῦ).

Ἔτυμ.: βραγχάω, βραγγός καὶ βράραχος, βράγγη· κατὰ τινες συγγ. τῆ ἑλλ. βράγγος (ἢ βλ.)· κατ' ἄλλους εἶναι ὁμόρ. τοῦ ἡμῆρ. ἄορ. ἔβραχε (βλ. βράχω), πρβλ. σανσκρ. barhali-b'ḥali. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βραγχός, ἢ, ὄν· βραχνός.

βραδέως, ἐπίρ. τοῦ βραδύς· ἀργά, σιγὰ-σιγὰ.

βραδίων, ἢ, ὄν, αἰολ. ἀντὶ γαδίωνς (βλ. λ.).

βραδίσκος, βραδίσκος, ποιητ. παραθετ. τοῦ βραδύς.

βράδος, -εος, τὸ (βραδύς)· βραδύτης, ἀργοπορία.

βραδύνω, μέλ. -ῆνω (βραδύς)· ἐπιβραδύνω, ἀναβάλλω.— Παθητ., ἀναβάλλομαι, εἶμαι καθυστερημένος.— || ἀμτδ. βθαίνω βραδέως, ἀργοπορῶ.— μέσον, εἶμαι βραδύς (ἀργός), βραδυπορῶ, χρονοτριβῶ.

βραδῦ-πειθής, ἐς (βραδύς+πειθόμεαι)· ὁ βραδέως παιδόμενος, δύσκολος εἰς τὸ νά πεισθῆ (εἰς τὸ νά πιστεῦσῃ).

βραδῦ-πλοέω, μέλ. -ῆσω (βραδύς + πλέω)· πλέω βραδέως (ἀργά).

βραδῦ-πους, ὁ, ἢ, -ποῦν, τὸ, γεν. -ποδος (βραδύς + πούς)· ὁ βραδύς τούς πόδας, ἀργοκίνητος.

ΒΡΑΨΥΨ, -εἶα, ὄν· συγγρ. βραδύτερος (καὶ κατὰ ποιητ. μετὰθειν φθόγγων βραδύτερος), ὡς ποιητ. βραδίων (ἢ βλ.) καὶ βράσων ὑπερθετ. βραδύτατος ποιητ. βραδίσκος (καὶ κατὰ μετὰθειν βραδίσκος)· ἀργός, βαρὺς (ἀντιθ. τῆ ταχύς)· βραδύτοι θελεῖν (*Ὀμ.)=βραδύτατοι εἰς τὸ τρέχειν.— μτφρ. βραδύς τὴν ἀντίληψιν, βραδύνω, νωδρὸς τὴν σκέψιν.— || ἐπὶ χρόνου, ἀργός, καθυστερημένος.

Ἔτυμ.: βραδύς <*gvrdus, πρβλ. λατ. gurdus <*gvurdos <*gvrdos· κατ' ἄλλους συγγ. τῆ σανσκρ. mrd-ús (ἀντὶ mardus)=μαλακός, mrdū-īḥ=μαλακότης, ἀτονία· ἢ αὐτῆ β. mard μετὰ τὸ ἐθῶν. α- ἐν ἀρχῇ ὑπόκειται ἐν τῆ ἀ-μαλδ-ῆνω=καθίστω τὴ μαλακόν, ἀδύνατον. Κατὰ τινες ἐκ τοῦ ἀμέρωδ (ἢ βλ.).

βραδῦ-σκελής, ἐς (βραδύς+σκέλος)=βραδύπους (ἢ βλ.)· κυρ. ὁ βραδύς τὰ σκέλη (τ. ἔ. τούς πόδας).

βραδῦτής, -ῆτος, (βραδύς)· βραδύτης, ἀργοπορία || νωδρεία, πληγῆς

βράκος, τὸ, αἰολ. ἀντὶ βράκος <βρακος· πλοῦσιόν (πολύτιμον) φέρεμα γυναικός.

βρασειάς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ βράζω.

ΒΡΑΨΩ, ἄττ. βράττω· μέλ. βρασω ἄορ. α' ἔβρασα.— Παθητ. ἄορ. α' ἔβρασθην· πρκ. βέβρασμαι· κινῶ διαίως, κοχλάζω || ρίπτω ἐπάνω (ἐκβράζω), ἐπὶ τῆς θαλάσσης. 2) λιχνίζω, κοσκινίζω, δημητριακά (σίτον).— Παθητ., βράζω, παφλάζω, κοχλάζω.

Ἔτυμ.: ἀβεθ. ἔτυμολ. κατὰ τινες βράσσω <*mīstio, κατ' αὐτοὺς δὲ παράγεται ἐκ τούτου καὶ τὸ λατ. fretum (ἀναβρασμός τῆς θαλάσσης) <*mreiom, παλ. γεσμ. brātan (=ψῆνω) <*mrēi (κατ' ἄλλους τὸ fretum <ferveo καὶ τὸ παλ. γεσμ. brātan <*bhrēi).— Κατ' ἄλλους βράσσω <*mraθῆω, πρβλ. lett. murdei=παφλάζω, λιθ. mūrdau mūrdyti=ταράσσω ἐν τῆ ὕδατι.

βράσσω, ὄν, γεν. -ονος, ποιητ. συγγρ. τοῦ βραδύς (καὶ κατ' ἄλλους τοῦ βραχύς, ὅπερ ὅμως δὲν εἶναι δημηρικόν· ἢ ἀντιστοιχεῖ βραχύς: βράσσω ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ἐλαχύς: ἐλάσσω).

βράχε· βλ. βράχω [δι' ἔτυμολ. βλ. βράγγος].

βράχεις, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἄορ. δ' τοῦ βρέχω.

βράχιον (Α), -ονος, ὁ (βραχύς)· τὸ ἄπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος τῆς χειρός (ἀντιθ. τῆ πῆχυς), λατ. brachium (ἀναίνειν ἐκ τῆς Ἑλλην.) [ἀβεθ. ἔτυμολ.].

βράχιον (Β), -ον, γεν. -ονος (ἰων. γ, ἄττ. γ), βράχιστος· παραθ. τοῦ βραχύς (ἢ βλ.).

βράχος, -εος, τὸ, πληθ. βράχια καὶ κατὰ συναίρ. βράχη (βραχύς)· τὰ «ρηχὰ νερά», τενάγη (λατ. vada, brevia et syrtes).

βράχῦ-θιος, ὄν· ὁ βραχύν ἔχων τὸν βίον, ὀλιγόζωος.

βράχῦ-θωλος, ὄν (βραχύς + θῶλος)· ὁ ἔχων ὀλίγους θῶλους γῆς (ὀλίγον χῶμα) || βραχύθωλος χέρος=στενὴ λωρίς γῆς.

βράχῦ-γνώμων, ὄν, γεν. -ονος (βραχύς+γνώμη)· ὁ ἔχων ὀλίγον νοῦν (περιορισμένην ἀντίληψιν).

βράχῦ-δρομος, ὄν (βραχύς + δρόμος)· ὁ τρέχων ὀλίγον.

βράχῦ-λογία, ἢ· ἡ βραχύτης ἐν τῷ λόγῳ || τὸ ὀμιλεῖν (ἢ καὶ γράφειν) συντόμως). Ἐκ τοῦ

βράχῦ-λόγος, ὄν (βραχύς+λέγω)· ὁ ὀλιγόλογος, ὁ ἐπιδιώκων τὴν συντομίαν ἐν τῷ λέγειν (ἢ γράφειν).

βραχύνω, μέλ. -ῆνω· καθίστω τι βραχύν. Ἐκ τοῦ

ΒΡΑΨΥΨ, εἶα, ὄν· συγγρ. βραχύτερος καὶ βραχίστος ὑπερθετ. βραχύτατος καὶ βραχίστος· ἐπὶ χώρου καὶ χρόνου, βραχύς, μικρός, ὀλίγος || ἐπὶ ἀριθμοῦ καὶ θαμοῦ (τάξεως), μικρός, ὀλίγος (λατ. brevis): βραχύν=ὀλίγον, ὀλίγον χρόνον ἢ διάστημα || ἐπὶ βραχύν=διὰ μικρόν. διάστημα || κατὰ βραχύν=μικρόν κατὰ μικρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον || ἐν βραχεῖ=ἐντός βραχεός χρονικοῦ διαστήματος, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ || διὰ βραχέων=μέ ὀλίγας λέξεις, δι' ὀλίγων (λατ. brevisibus, paucis) || διὰ βραχυτάτων ἢ ἐν βραχυτάτοις=δι' ἐλαχίστων λέξεων (λατ. quam brevissime).

βράχῦ-σίδηρος, ὄν (βραχύς+σίδηρος)· ἄκων βραχυσίδηρος (παρὰ Πινδ.)=ἀκόντιον ἔχων αἰχμὴν μικράν.

βράχῦ-σκελής, ἐς (βραχύς+σκέλος)· ὁ ἔχων βραχεά σκέλη.

βράχῦ-σύμβολος, ὄν (βραχύς + συμβολή)· ὁ μικρὸν συνεισφορὰν εἰσφέρων.

βράχῦ-τονος, (βραχύς+τείνω)· ὁ μέχρις ὀλίγου ἐξικνούμενος.

βράχῦ-τράχηλος, ὄν (βραχύς+τράχηλος)· ὁ βραχύν τὸν τράχηλον ἔχων.

βραχύτης, -ῆτος, ἢ (βραχύς)· συντομία, «βραχύτης» || γλισχρότης, ἀνεπαρκεία, ἑλλειψίς.

βράχῦ-φειγίτης, -ου, ὁ (βραχύς+φείγος)· ὁ παρ' ἔχων ὀλίγον ἢ ἀνεπαρκές φῶς.

βράχῦ-φυλλος, (βραχύς+φύλλον)· ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα, ἀραιὸν φύλλον.

ΒΡΑΨΩ, ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸ γ' ἐν ἄορ. δ' ἔβραχε ἢ βράχε· κροτῶ, θρονῶ, παταγῶ, ἀντηχῶ, ὠροῦμαι (πεποιημ. λ.)· [δι' ἔτυμολ. βλ. βράγγος].

θρέμμα, -ατος, τὸ (θρέχω)· τὸ πρόσδιον καὶ ἄνω τοῦ μετώπου μέρος τοῦ κρανίου (λατ. sinciput)· ἀπαντᾷ καὶ ὡς θρεγγμός ἢ θρεγμός, θρέμμα [πιθαν. ἐκ τοῦ θρέχω, διότι τοῦτο τὸ μέρος τοῦ κρανίου ἀποσταθεύεται βραδύτερον τῶν ἄλλων].

θρεκεκεκέξ, ἀπομίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.

ΒΡΕΨΩ, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἔτι καὶ τὸ λατ. fremo)· βρουχῶμαι, ὠρούμαι (ἐπὶ τῶν κυμάτων ἢ τοῦ ἀνέμου) || παταγῶ, ἐπὶ θπλων | ὠ-

ρῶμαι, κρουγάζω, ἐπὶ δχλου || ἀπαντᾷ ὡς. καὶ ὡς μέσον.
 ***Ετυμ.**: θρέμα, θρέμος, θρομέω, θροντή (<*θρομ-
 -τά θροντάν> λατ. fremo παλ-γερμ. bremam=μυκώ-
 μαι, bremo=οστρος (ἀλογόμυγα) gall. breffu =
 μυκώμαι ιαπ. *mrem- μετὰ τετμημένης ἀναδιπλώσεως,
 πρβλ. σανακρ. marmarah=δορυβάνης, ἔλλ. μορμύρω.
 Κατ' ἄλλους θρέμα<*gvrem- πρβλ. Λιθ. grumelli=
 θροντῶ μακρῶν, παλ.-σλαβ. grumeti=θροντῶ ταῦτα
 ἕμως παράγονται ἐξ ιαπ. β. *ghrem καὶ εἶναι ἡμῶριζα
 τοῦ ἔλλ. χρεμετίζω.

ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, ὁ ἀγνωστον θαλάσσιον πτηνὸν με-
 γαλοπτεπὸς ἐμφανίσεως || ἐντεῦθεν:— || οἰήσις, ἀ-
 λαζονεία, ὑπερφήανεια. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θρενθύομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. καὶ
 πρτ.: συμπεριφέρομαι ὑπεροπτικῶς, κρατῶ τὴν κε-
 φαλήν μου ὑψηλὰ, κομπάζω.

***Ετυμ.**: θρενθύομαι, θρένθος> λατ. grandis = ὑ-
 ψηλός> παλ.-σλαβ. gradī=οἰήθος> gall. brynn = λό-
 φος> παλ.-τρλ. bruinne=οἰήθος> πάντα ταῦτα ἀνάγον-
 ται εἰς *λατ. *gvrendh=φουσκώνω.

θρέξις, -εως, ἡ (θρέχω)=θρέξιμον, βροχή
ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, γεν. θρέτεος, ὄνομ. πληθ. θρέτη> ζύ-
 λινον ὁμοίωμα θεοῦ, ζόανον.

ΒΡΕ'ΦΟΣ, -εος, τὸ τὸ μὴ γεννηθὲν ἀκόμη, τὸ
 ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐμβρυον (λατ. foetus=ἐμβρυον).— ||
 τὸ νεογέννητον, τὸ νεογνόν || ἐπὶ ζῴων, σκύμος,
 σκύλας.

***Ετυμ.**: θρέφος (<*gvrebhos, πρβλ. σανακρ. gár-
 bhah=μήτρα, Ζενδ. garewa = νεογνόν ζῴου> κατὰ
 τινας συγγ. τῆ παλ-γερμ. kalp, Γοθ. kalbō=δάμαλις.
 Ἡ ρίζα τῆς λ. θρέφος εἶναι ἀσφαλιῶς grabh- (ἀργότε-
 ρον grah-)=σουλλομβάνειν, ἐπομένως θρέφος=τὸ αὐλ-
 ληφθέν, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων (πρβλ. τὸ παρ' Ὁμ.
 «θρέφος ἡμίονον κυνούσαν»). Τινὲς τὸ ἔνεργ. σημασ.
 ἔχον σανακρ. gárbhas καὶ Ζενδ. garewa τὰ συσχετί-
 ζουν πρὸς τὸ ἔλλ. δελφ-ύς=κοιλία (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ.
 <δολωφὸς ἡ μήτρα>).

θρεχμός, ὁ=θρέγμα (δ ἔλλ.).
ΒΡΕ'ΧΩ, μέλ. -ξω, ἀόρ. α' ἔβρεξα.— παθητ. ἀόρ. α'
 ἔβρεχθην> ἀόρ. β' ἔβραχην> πρκ. βέβεραμαι> ὑγραί-
 νω τὴν ἐπιφάνειαν, μουσκεύω, ραντίζω (ἀντιθ. τῆ
 τέγγω).— Παθητ., ὑγραίνομαι, διαβρέχομαι, μουσκεύ-
 ομαι. 2) ἀπροσ. βρέχει = ὕει = λατ. pluit = πίπτει
 βροχή, «βρέχει».

***Ετυμ.**: θρέχω, βροχή, βροχετός ἐκ β. βρεχ-, συγγ.
 τῆ λατ. rigo, irriguus, Γοθ. rign (βροχή), rignjan
 (θρέχειν), παλ-γερμ. regen, Γερμ. regen=(θρέχειν),
 Ἀγγλ. rain (ἐν πᾶσι τοῖσιν τὸ β τῆς ρίζης ἀπωλέ-
 σθη). Ἡ β. βρεχ- (ιαπ.*mregh-).

ΒΡΗ, ἀχώριστον ἐπιτακτικὸν πρόβλημα, ὁπόθεν παρ-
 ἀγονται τὰ: βριάω, βριαρός, Βριάρεως, ὁ-βριμος,
 βριθύς, βρίθω κ. ἄ. βλ. ἐν λ. βαρύς.

Βριάρεως, ὁ (ἐν ἐπιθ. τριουλλ. Βρίδρε'ως) ὁ θεία-
 ρός (δ βλ.), ἰσχυρός, Πίγας ἐκατόχρω, ὑπὸ τῶν θεῶν
 οὕτω καλούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων καλούμενος
 Διγαίων.

βριάρης, ἄ, ὄν, ἰων. βριερός, ἡ, ὄν (βριάω) ἰ-
 σχυρός, στερεός, σπιθαρός.

***Ετυμ.**: βριαρός, βριάω, βριήπτος = ὁ φωνάζων
 δυνατὰ <βρι' βριαρόν> Ἡσυχ. <βρι' ἐπὶ τοῦ με-
 γάλου> Ἡσυχ. Κατὰ τινας συγγ. τῆ σανακρ. jrǵaia=
 ἐφορμῶ ἐπὶ τινος, jrǵaia=ἐφοδος. Πάντως τὸ βρι-
 αρός εἶναι συγγ. τῆ ἔλλ. βαρύς κατὰ τὴν γνώμην τῶν
 περισσοτέρων, ὡς καὶ τῆ ὕβρις (ὑ=ἐπὶ). Ὁμῶριζα
 πάντως εἶναι τὰ: βρίθω, πρκ. βέβριθα, βρίθος, βρι-
 θύς ὡς. τὸ βρίθη = ἐφοδος, ὄργη, βριτάμαι,
 -όμοιαι, -άζω, -αίνω (δ βλ.). Πλείονα βλ. ἐν λ. βαρύς.

βριάω (βρι-) ἰσχυροποιῶ, καθιστῶ τι(να) ἰσχυ-
 ρόν,— || ἀμτδ., εἶμαι ἰσχυρός.

ΒΡΙ'ΖΩ, μέλ. -ξω> νυστάζω, εἶμαι νυσταλέος, ἀπο-
 κοιμῶμαι || ἄδρανῶ, ἀπρακτῶ [δ]' ἔτυμολ. βλ. βαρύς,
 βριαρός> πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. <ἀ-βρίξ' ἐρηγῶρεως>].

βρι-ήπιος, ὄν (βρι- + ἡπίω) ὁ δυνατὰ φωνά-
 ζων, μεγαλόφωνος.

***Ετυμ.**: τὸ α' σὺν βρι- εἶναι τὸ αὐτὸ μετὰ τῆς λ.
 βριαρός, Βριάρεως> ὑπὸ τινων συσχετίζεται πρὸς τὸ

βαρός, βαρεῖν, βαρύς (βαρυ-, βρυ-, βρι-), πρβλ. Ἡσυχ.
 «βρι' ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τίθεται».

βρίθος, -εος, τὸ (βρίθω)> βάρος [δ]' ἔτυμολ. βλ.
 βριαρός].

βριθούσση, ἡ (βριθός)> βάρος, βαρύτης.
βριθύ-νοος, ὄν (βριθύς+νόος) ὁ ἐμβριθὴς κατὰ
 τὸν νοῦν, θαδύνουσι, συνετός.

βριθύς, εἶα, ὃ (βρίθω)> βαρύς, σπιθαρός, στα-
 θερός.

ΒΡΙ'ΘΩ, μέλ. βρίσω, ἐπ. ἀπροφ. βρισέμεν> ἀόρ. α'
 ἔβρισα> πρκ. βέβριθα> εἶμαι βαρύς, σπιθαρός || εἶ-
 μαι βαρὶά φορτωμένος μετ' ἢ || κάμπτομαι ὑπὸ τὸ
 βάρος πράγματός τινος.— Μέσον: μήκων καρπῶ
 βριθουμένη = παπαρούνα γεμάτη (κυρ. φορτωμένη)
 καρπὸν> ἔρις βεβρίθουα (ἐπ. ἀντὶ βεβρίθουα) = βα-
 ρεῖα οπουδαία, ἔρις. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερβαλὼν
 κατὰ τὸ βάρος, ὑπεριαχῶς, ἐπικρατῶ || ὑπεριοχῶν
 ἐν τῷ ἀγῶνι, εἶμαι ὁ κύριος τῆς καταστάσεως.— ||
 ἴμτδ., ἐπιβαρύνω, καταπιέζω, [δ]' ἔτυμολ. βλ. βρια-
 ρός, βαρύς.

βριτάομαι καὶ βριτάομαι, ἀποθ. φρυάττω ἐξ ὄρ-
 γῆς, εἶμαι πλήρης ὄργης, μαίνομαι.

***Ετυμ.**: δι' ἔτυμολ. βλ. βριαρός> ἡ λ. φαίνεται πε-
 ποιημένη ἐκ τοῦ ἡχου.

βρις-άρματος, ὄν (βρίθω + ἄρμα) ὁ φορτῶνων
 (λυγίζων ὑπὸ τὸ βάρος του) τὸ ὄρμα (ἄμαξαν).

ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ὁ λάρυγξ, τραχεῖα ἀρτηρία.

***Ετυμ.**: βρόγγος, βρογγίη, βρόγγια=χόνδροι τῆς
 ρινός> δι' ἔτυμ. βλ. βρόχθος.

βρομέω = βρέμω (δ ἔλλ.)> βομβῶ, βοῦζω (ἐπὶ κω-
 νῶπων) || κροτῶ, παταγῶ (ἐπὶ πυρός) || κοχλάζω, πα-
 φλάζω (ἐπὶ βράζοντος ὕδατος) [δ]' ἔτυμ. βλ. βρέμω].

βρομιάζομαι, ἀποθ. κορυσαντίω, ὀργιάζω, μεθο-
 κοπῶ, ὡς ὁ Βάκχος. Ἐκ τοῦ

βρόμιος, α, ὄν (βρόμος)> ὁ ἡχῶν, ἀντηχῶν || θρυ-
 χόμενος, ὠρυόμενος || θορυβώδης, ταραχώδης.—
 Ἐντεῦθεν, ὁ Βρόμιος = ὁ δορυβώδης (δυελλώδης)
 θεός, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου. 2) = Βάκχιος, τ. ἔ.
 βακχικός.

βρομιώδης, ες (Βρόμος+είδος)> Βακχικός.

βρόμος, ὁ (βρέμω), λατ. fremitus> πᾶς ἰσχυρός
 δόρυβος, ἡ ταραχῆ, ἡ κρότος καὶ πάταγος (ὡς ἐπὶ
 πυρός π. γ.) [δ]' ἔτυμολ. βλ. βρέμω].

βροντάω, μέλ. -ήσω> βροντῶ, μπουμπουνίζω || ἀ-
 προς. βροντᾶ=λατ. tonat=<βροντᾶ>.

ΒΡΟΝΤΗ, ἡ, ὁτι καὶ νῦν λέγομεν καὶ ἐννοοῦ-
 μεν.— || ἡ κατάσταση τοῦ ὑπὸ θροντῆς καταστάν-
 τος ἐκπλήκτου, ἡ ἐμβροντησία, κατάπληξις. [δ]' ἔ-
 τυμολ. βλ. βρέμω].

βρόντημα, -ατος, τὸ (βροντάω)> τὸ κεραυνοβό-
 λημα.

βρόντης, -ου, ὁ (βροντή)> ὁ θροντῶν, ὄνομα ἐνός
 τῶν τριῶν Κυκλωπῶν, οἵτινες ἐσφουρηλάτουσ τοὺς κε-
 ραυνοὺς τοῦ Διός.

βροντησι-κέραυνος, ὄν (βροντάω+κεραυνός)> ὁ
 ἐκπέμπων βροντὴν καὶ ἀστραπὴν ἡ κεραυνόν.

βροντ-ώδης, ες (βροντή+είδος)> ὁ ὁμοίος βροντῆ,
 «βροντώδης», ὁ ἔχων φωνὴν ὁμοίαν πρὸς βροντῆν.

βρότειος, ὄν (καὶ -α, -ον), ἐπ. βρότειος, ἡ, ὄν (βρο-
 τός)> θνητός, ἀνδρώπιος.— ὡς. καὶ βροτήσιος, α, ὄν.

θροτο-θάμων, ὄν (βροτός+βῆμα)> ὁ καταπατῶν
 τοὺς ἀνθρώπους.

θροτό-γνηυς, υ, γεν. -υος (βροτός+γῆνευς)> ὁ ἔ-
 χων ἀνδρωπίνην φωνὴν (ἐπὶ φιτιτακού).

θροτόσις, εσσα, εν (βρότος)> αἱματηρός, πλήρης αἵ-
 ματος, αἱματομένος, αἱματοβαφής || κηλιδωμένος.
 [δ]' ἔτυμολ. βλ. βρότος].

θροτο-κτονέω> κτείνω (φονεύω) βροτούς (θνη-
 τοὺς, ἀνθρώπους). Ἐκ τοῦ

θροτο-κτόνος, ὄν (βροτός+κτείνω)> ὁ κτείνων
 βροτούς=ὁ φονεύων ἀνθρώπους.

θροτο-λοιγός, ὄν (βροτός + λοιγός)> ὁ ὀλεθρος
 (ἡ φθορά) τῶν ἀνθρώπων.

ΒΡΟΤΟ'Σ, ὁ θνητὸς ἀνθρωπος, ἀνθρωπος (ἀντιθ.
 τῆ ἀθάνατος ἡ Θεός) ὡς ἐπὶ θ. βροτός, ἡ, ὄν=θνητός.
 ***Ετυμ.**: βροτός (<*μβροτός, πρβλ. ἄμβροτος = ἀθά-
 νατος), τεργί-μβροτος, Ἀκεσί-μβροτος, κλ.π. τ. ἔ.

mors = έλλ. *μόρος*, *μορτός* > *μορτός* > *μ(β)ροτός* > *βροτός* (πρβλ. τὸ τῆς νεωτ. *μορὲ* > *μρε* > *μ(β)ρε* > *βρε* ἢ *ρε*). Πρβλ. *βλώσκω* (<**μβλώσκω* <**μλώσκω* (δλ. λ.))· παρ' Ἑουσ. «*μορτός*· ἀνθρώπος, θνητός»· σανσρ. *p. mar-* (*már-ā-m*, *mri]ē* (=ἀποδνήκω), *mī-tá-s* (=νεκρός), *marāju-s*, *mī-ti-jas* (=δνητός), *a-mī-la-s* (=ὀδάντος), *a-mī-la-m* (=ποτὸν ὀδασίας), *mar-ās*, *mī-ti-s* (=δάτης))· Ζενθ. *mar* (δνησκειν), *mare-ta* (=δνητός), *maretan* (=ἄδρωπος).— Λατ. *mor-i-or*, *mors-mortis*, *mor-luus*, *mort-alls*, *mor-bus*, *mar-ceo*, *mar-cesco*, *marc-idus*— *lit. mlr-ti* (δνησκειν), *mar-as* (δλεθρος)· κατὰ ταῦτα *βροτός* (<ιαπ.**mórtō*+**mī-ti*, λατ. *moriōr* <**mī]o-*.—*Ἰαπ. p***mer-*)· έλλ. *μερ-* (*μορ-*, *μαρ-*)· ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. καὶ τὰ *μαρῖα*, *μαρσάμος*.

ΒΡΟΤΟΣ, ὁ· αἷμα πρὸς ἐκ πληγῆς, αἷμα πηκτὸν ἢ ἀνάμεικτον μὲ κονιορτὸν (λατ. *cruro* = *λύθρον*). **Ετυμ.*: *βρότος*, *βροτόεις*, *βροτόω* = ρυπαῖα, κηλιδῶν, μὲ αἷμα· πρβλ. σανσρ. *murtāh* (=πηκτός, πηγμένος), *mu'rcalli* = πῆζω, γίνομαι ἀλύγιστος. Κατὰ τινὰς συγγ. τῆ *βόρ-βορ-ος*, καὶ κατ' ἄλλους συγγ. τῆ *μύρον*, *ρήμη*. *μυρότος*, ἐξ οὗ προήλθε τὸ *βρότος*, καθ' ὃν περίπου τρόπον τὸ *βροτός* ἐκ τοῦ *μορτός* (πρβλ. τὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἰλ. VII, 1) «*βρότος οὐ πᾶν αἷμα ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου*».

βροτο-σκόπος, *ον* (*βροτός*+*σκοπέω*)· ὁ παρατηρῶν, παρακολοῦδῶν τὸν ἄνθρωπον.

βροτο-στύγης, *ἐς* (*βροτός*+*στύγω*)· ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους.— || ἐν παθῆτ. ἐνν., ὁ μισοῦμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

βροτο-φειγῆς, *ἐς* (*βροτός*+*φείγος*)· ὁ παρέχων φείγος (φῶς) εἰς τοὺς βροτούς (δνητούς).

βροτο-φθόρος, *ον* (*βροτός*+*φθείρω*)· ὁ φθείρων (καταστρέφω) τοὺς ἀνθρώπους.

βρότος (*βρότος*)· κηλιδῶν μὲ αἷμα [δι' ἐτυμολ. δλ. *βρότος*].

βροχέτος, ὁ (*βρέχω*)· ὑγρασία, βροχή.

βροχέως, Διολ. ἀντὶ *βραχέως*.

ΒΡΟΧΘΟΣ, ὁ· λαιμός, φάρυγξ.

**Ετυμ.*: *βροχθος*, πρβλ. ἄορ. *βροχθε*, δημηρ. ἀνα-κατα-βρόξειε, ἀνα-βροχέεις, παρ' Ἑουσ. «*βρόξαι*· ἑο-φῆσαι». Πρβλ. έλλ. *βροχθος* (δ βλ.), μεσ-αγγλ. *crawe* (=ὁ δεῦτερος στόμαχος τῶν πτηνῶν)· μεσ-γερμ. *krage* (=λαιμός, φάρυγξ)· παλ-ιρλ. *brage* (=αὐχὴν, τράχηλος)· gall. *bruanh* (=φάρυγξ)· πάντα ταῦτα εἶναι συγγ. τῆ ρ. *grev-* ἥτις ἐνυπάρχει· ἐν τῇ έλλ. λ. *βροά* (δ βλ.) κ. ἄ.· πρβλ. καὶ *βρόχω*.

βροχίς, ἡ (*βρέχω*)· μελανοδοχεῖον (ἐκ κέρατος). 2) ὑποκορ. τοῦ *βροχθος* (δ βλ.).

ΒΡΟΧΟΣ, ὁ· βρόχος, θηλειά, σχοῖνιον πρὸς ἀπαχθιονισμόν ἢ στραγγαλιισμόν || παγίς διὰ πτηνά || «*μάτι*· ἡ τρύπα τοῦ δικτύου».

Ετυμ.*: *βροχο-* (<μοροχο-*, πρβλ. τὰ παρ' Ἑουσ. «*μόροττον*· ἐκ φουροῦ πλέγμα τι»· «*μάραγνα*· *μάσιε*, *ράβδος*, *ταυροεία*», λατ. *merges*=δράγμα σταχῶν· πρβλ. παλ-ιρλ. *braig* (=άλυσις), *braga* (=δεσμώτης).—*Ἰαπ. p***meragh-* (=πλέκω, δένω).

***ΒΡΟΧΩ**, ἄορ. α' *βροχθα*· καταπίνω, ροφῶ· πρβλ. ἀναβρόχω, καταβρόχω.

βροάζω (*βρούω*)· εἶμαι γεμάτος, ὑπερπλήρης || πλημμυρῶ, «*ξεχειλιζῶ*».

βροῦδην, ἐπίρ. (*βρούω*)· κυρ. μὲ συνσφιγμένους ὀδόντας, σφιγκτά, δυνατά.

βρουγμός, ὁ (*βρούω*)· δάγκμα || τριγμός τῶν ὀδόντων [δι' ἐτυμολ. βλ. *βρούω*].

ΒΡΥΨΚΩ, μελ. -ξω· ἄορ. *βρουψα*· δαγκάνω, καταβροχδίζω λαιμάργως. Πρβλ. *βρούω*.

**Ετυμ.*: *βρούω*, *βρούδην* (δ βλ.)· συγγ. τῆ έλλ. *βροῦκος* κλπ. (=ἀκρίς) καὶ λατ. *broccus* = ὁ ἔχων προεξέχοντα ὀδόντας. Πρβλ. ὡς. παλ-γερμ. *chrou-wil*=ὄικρανον, ἄν καὶ λίαν ἀμφίβολος ἢ μετ' αὐτοῦ συγγένεια.

ΒΡΥΨΛΩ = *βρῦν εἰπεῖν* (δ βλ.).

βρῦν, *βρῦν εἰπεῖν*· λέγω «*μπρ...*», ἐπὶ νηπίων || φωνάζω ζητῶν ὕδωρ.

βρούε, μόνον κατ' αἰτ. *βρούχα*· τὸ θάδος, ἡ ἄβυσσος, τῆς θαλάσσης. [δι' ἐτυμ. δλ. *βρούχιος*].

βρούχασμαι, μέσ. μέλ. *βρουχάσμαι*, παθ. ἄορ. α' *έ-*

βρουχῆσθην· ἐπ. πρκ. *βίβερχα* (οὕτω *μέμνηκα*, *μέμνηκα*, ἐκ τῶν *μηνάσμαι*, *μυκάσμαι*)· ἀποθ. (δλ. *βρούχα*)· βρουχῶμαι, «*βρουχιοῦμαι*», μυκῶμαι (μουγκρίζω), ὠρούμαι (οὐρλιάζω), λατ. *rugire*.

Ετυμ.*: ἄγν. ἐτυμολ.· πάντως τὰ *βρουχάσμαι*, *βρούχω*, *βρούχα* συνανήκουσιν ἐτυμολ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **βρούχημα, -ατος, τὸ βρουχηθῆς, «*μουγκρισμα*» καὶ **βρούχητής**, -οῦ, ὁ· ὁ βρουχόμενος, «*μουγκρίζων*».

βρούχιος, *α, ον* καὶ -ος, -ον (*βρούε*)· ἀπὸ τὰ θάδη τῆς θαλάσσης, θαδύς· *βρουχία ἡχώ*=ἀντήχησις (ἡχώ) ἀπὸ τὰ θάδη τῆς ἄβυσσου.

**Ετυμ.*: *βρούχιος*, ἐπίρ. ὑπόβρουχα = ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὑποβρούχιος, *βρούε*· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ρ. *βρ-* (<πρ- πρβλ. ἄγγλ. *brack* (χαμηλόσ), γερμ. *brakig* (ὕδωρ θαλάσσης), εἰτα λατ. *mare*).

ΒΡΥΨΧΩ, μέλ. *βρούψω*· ἄορ. δ' *έβρούχων*· παθ. ἄορ. α' *έβρούχσθην*· εἶναι· τοῦτο τὸ βρούχω (δ βλ.).

**Ετυμ.*: *βρούχα*, *βρούχη*, *βρούχμος*, *βρούχετος* συνανήκουσιν ἐτυμολ.· πρβλ. Γοθ. *kriustan* (τρίζω τοὺς ὀδόντας)· λιθ. *grauziu*, *grauzli* (ροκανίζω)· παλ-σαβ. *gryza grysti* (δαγκύνω)· Ἄρμ. *krcei atamanc* (τριγμός τῶν ὀδόντων).

ΒΡΥΨΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ., σπαν. δὲ κατὰ μέλλ. *βρούσω*· εἶμαι πλήρης ἐκ τίνος πράγματος || εἶμαι κατάρμοτος, φουσκωμένος, μὲ τι (ἀπὸ τι), «*βρούσζω*».— || *Μεστ.*, κάμνω νά ἀναδύσῃ τι, «*θγάζω*» τι.

βρώμα, -ατος, τὸ (*βιβρώσκω*)· τὸ τρωγόμενον, τροφή, φαγητόν.

βρωμάσμαι, ἄορ. α' *έβρωμασάμην*, ἀποθ. (*βρέμω*)· ὀγκανίζω, «*γκαρρίζω*» ὡσὸν ὄνος (λατ. *rudere*) [ἐτυμ. συγγ. τῆ *βρέμω*, *βρόμος*, δ βλ.].

βρώμη, ἡ (*βιβρώσκω*)=βρώμα (=τροφή).

βρώσιμος, *ον* (*βρώσις*)· φαγώσιμος.

βρώσις, -εως, ἡ (*βιβρώσκω*)· τὸ τρώγειν, τὸ φαγητόν, (ἀντίθ. τῆ *πόσις*), «*ἡ βρώση*».— || Τὸ κατατρώγειν, ἡ διάβρωσις, σκωρία.

βρωτήρ, -ῆρος, ὁ (*βιβρώσκω*)· ὁ τρώγων, ὁ καταβροχδίζων.

βρωτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *βιβρώσκω*· ἐδώδιμος, φαγώσιμος, ὃν δύναται τις νά φάγη.—*Τὸ βρωτόν*=ἡ *βρώσις* (δ βλ.).

βρωτύς, -υός, ἡ (*βιβρώσκω*), ἰων. ἀντὶ *βρώσις* (δ βλ.). **βύβλιος**, *η, ον* (*βύβλος*)· κατεσκευασμένος ἐκ βύβλου (τ. ἔ. παπύρου)· πρβλ. *βιβλίος*.

ΒΥΨΒΛΟΣ, ἡ· αἰγύπτιος πόμπυρος.— || αἱ ἴνες (ἐκ νεύρα) τοῦ φλοιοῦ τῆς, ἐξ ὧν κατασκευάζοντο σχοινία, χάρτης κλπ.: αἱ *βύβλοι*=τὰ φύλλα τῆς βίβλου, ἐντεῦθεν δὲ, τὸ βίβλλον || τὴν αὐτὴν σῆμ. ἔχει ὡς καὶ δ πλῆθ. τοῦ οὗδ. τὰ *βύβλα*. Ἐν τῇ τελευταίᾳ σῆμ. γράφεται καὶ *βίβλος* (δ βλ.)· βλ. *βύβλος*.

βύζην, ἐπίρ. (*βύω*)· στενωῶς πεπιεσμένος, στενωῶς || πυκνῶς, ἀδρόως. [δι' ἐτυμολ. βλ. *βυνέω*].

βυθίζω, μελ. -ίω (*βυθός*)· καταβυθίζω, βουτῶ τι.

βυθίος, *α, ον* (*βυθός*)· ὁ ἐν τῷ θάθει εὐρισκόμενος, ὁ βυθισμένος, θαδύς.— || ὁ τοῦ βυθοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θάδος· *βύθια* (ἐνν. ζῶα)=τὰ ὑδρόβια ζῶα.

βυθίτης, -ου, ὁ· *βυθίτης*, -ίδος, ἡ=βύθιος (δ βλ.).

ΒΥΨΘΩ, ὁ· θάδος, πυθμῆν, «*βυθός*», ὁ «*πάτος*» τῆς θαλάσσης. [σκοτειν. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς εἶναι ὁμόορ. τῆ *βάθος* (δ βλ.)· ἄλλοι συσχετίζουσι τὸ παρ' Ἑουσ. «*γυθίσσων*· *διουρῶσαν*»].

βυθο-τρεφής, *ἐς*· ὁ ἐν τῷ βυθῷ ζῶν.

βυκάνη, ἡ· σάλπιγξ (λατ. *buccina*) [πιθ. α' συνθ. τὸ *βοῦς*, καὶ β' ἡ πεποιημ. ρ. *καν-*].

βυκανάω ἢ **βουκανάω**· φυσῶ τὴν σάλπιγγα, σαλπίζω.

βυκάνημα, τό· ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος.

βυκανητής καὶ **βυκανητής**, ὁ· ὁ σαλπικτής.

βυκτής, -ου, ὁ (*βύω*), ἄρσ. ἐπίθ. ὁ μεγαλυχῶν, κομπάζων, «*φουσκῶνων*» || ἡχητικός, παταγῶδης || ἐπ. γεν. πλῆθ. *βυκτάων*.

**Ετυμ.*: *βυκτής*, *βυκάνη* (=σάλπιγξ), ἐτυμολ. συνανήκουσι τῆ *σανσρ. bukkārah* (βρουχηθῆς λέοντος), λατ. *buccina* (σάλπιξ), *bucca* (ἐξωγκωμένη παρειά)· μεσ-ιρλ. *bochua* (μυκωμένη θάλασσα)· gall. *bugad* (μυκηθμός)· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. *buq-*

(πνέειν), πεποιτημένη ἐκ τοῦ ἤχου· πρβλ. καὶ βύας.

δυνέω, ἄττ. ἀντὶ βύω (δ βλ.).

**Ετυμ.*: βυνέω (*βυανέω, βύω· βύστρα, βύσμα· βύ-
ζην (ἀδρῶς, σωρηδόν)· πάντα ταῦτα συνανήκουσιν
ἐτυμολ., θεωροῦνται δ' ὑπὸ τινων ὡς προϊόντα ἰαπ. β.
*bus- ἢ *gv- (πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. «ζέβυται· ὄσα-
ταί», ὅπερ ζέβυται <ἰαπ. *gve-bu-, πρβλ. σανσκρ.
ja-bhāra.

ΒΥΨΙΑ, ἡ· τὸ ἐκδαρὲν (ἀφαιρεθὲν δέρμα), ἢ
δορά. [βύρσα, βύρσινος· ἄγν. ἐτυμολ., ἴσως ἢ λ. δὲν
εἶναι ἑλλην.].

θυρο-αἰτός, ὁ (βύρσα+αἰτός)· δερμάτινος ἀε-
τός, παρώνυμον (παραιοσούκλι) τοῦ θυροσδέψου
Κλέωνος.

θυροσείς, -έως, δ· θυροσδέψης. *Ἐκ τοῦ

θυροσείω, μέλ. -σω (βύρσα)· κατεργάζομαι δερ-
ματα, θυροσδεψῶ.

θυροσίη, ἡ· δερμάτινον λωρίον (μάστιξ)· θηλ. τοῦ
θύροσινος, ἡ, ον (βύρσα)· κατεσκευασμένος ἐκ
δέρματος, δερμάτινος.

θυροσ-δεψέω, μελ. -ήσω· κατεργάζομαι δέρμα-
τα, εἶμαι θυροσδέψης. *Ἐκ τοῦ

θυροσ-δέψης, -ου, ὁ (βύρσα+δέψω)· ὁ κατεργα-
ζόμενος δέρματα.

θυροσ-παφλάγων, -όνος, ὁ (Βύρσα+Παφλαγών)·
ὁ θυροσδέψης Παφλαγῶν (παρώνυμον τοῦ Κλέωνος).

θυροσ-πώλης, -ου, ὁ (βύρσα + πωλέω)· ὁ πωλῶν
δέρματα.

θυροσ-τενής, ἐς καὶ **θυροσ-τόνος**, ον (βύρσα+
τείνω)· ὁ ἔχων δέρμα τεντωμένον ἐπάνω του.

θύσσινος, ἡ, ον (θύσσιος)· ὁ κατεσκευασμένος
ἐκ θύσσου (λεπτοῦφρασμένου λινοῦ ὑφάσματος).

θύσσο-δομέω (θύσσοδ+δέμω, δομέω)· κυρ. οἰκο-
δομῶ ἐν τῷ θάδει, τ.ε. σκέπτομαι περὶ τινος ἐν τῷ
θάδει τῆς ψυχῆς μου || σχεδιάζω τι ἐν τῷ κρυπῶ,
«θυσσοδομῶ». [θύσσοδ <βυθ-]-ος=θυδός].

θύσσοθεν, ἐπίρ. (θύσσοδ)· ἐκ τοῦ θυδοῦ, ἀπὸ τὰ
δῶδη, ἐκ θεμελίων.

θύσσο-μέτρης, -ου, ὁ (θύσσοδ+μετρέω)· ὁ μετρῶν
τοὺς θυδοῦς, τὰ θάδη.

θύσσοδ, δ=θυδός, τὸ θάδος (ὁ πυθμῆν) τῆς θα-
λάσσης [θύσσοδ, ἄ-θύσσοδ, θύσσοδομεύω, θύσσο-
φρων, παρ' Ἑσυχ. «θύσσαλοι· βόθρηι»· δι' ἐτυμολ.
βλ. βυθός].

ΒΥΨΙΟΣ, ἡ· λεπτόν ὑποκίτρινον λίνον (ἰδίᾳ Αἰ-
γυπτιακόν καὶ Ἰνδικόν) καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασζό-
μενον ὑφασμα [θύσσοδ, _θύσσινος· ἢ λ. εἶναι πιθανώτ.
σημιτικῆ (Ἑβρ.-Ἀραμ. bus=ὄδονη, πανί)].

θύσσο-φρων, ον, γεν. -ονος (θύσσοδ+φρῆν)· ὁ θα-
δέως ἢ θαδέα σκεπτόμενος, κρυψίνους, πανοῦργος.

ΒΥΨΩ (καὶ βυνέω, δ βλ.), μελ. βύσω· ἄρ. α' ἐβῶ-
σα—Παθ. ἄρ. α' ἐβύσθην· πρκ. βέβυσμαι· «στου-
πῶνω», θουλλῶνω, κλειώ, φράσσω· **νήματος βεβυ-
σμένος**=στουπωμένος μέ νῆμα· **σπογγίω βεβυσμέ-
νος**=θουλλωμένος μέ σπόγγον [δι' ἐτυμολ. βλ. βθνήω].

βῶ, Ἰποτ. ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ βαίνω.

βωδέω, ἰων. ἐκ συναίρ. τύπος ἀντὶ τοῦ βοηθέω.

βωκολιάσσω, -αστής, δωρ. ἀντὶ βουκ-.

βωκόλος, **βωκολικός**, δωρ. ἀντὶ βουκ-.

βώκος, ὁ, δωρ. ἀντὶ βοῦκος (δ βλ.).

βωλάκιος, α, ον (βῶλαξ)· ὁ σχηματίζων βῶλα-
κας, ὁ ἔχων πλοῦσιον (ἄφρονον) χῶμα.

βῶλαξ, ἡ=βῶλος, χωματίσιος σβῶλος.

βῶλιον, τὸ (καὶ βωλίον), ὕποκορ. τοῦ βῶλος· μι-
κρός σβῶλος.

ΒΩΛΟΣ, ἡ· λατ. gleba, βῶλος («σβῶλος» χῶμα-
τος) || τεμάχιον γῆς, ἔδαφος, χῶμα || γενικῶς, ὄγκος
παντός πράγματος, ἀκόμη καὶ ὁ ἥλιος καλεῖται
χρυσέα βῶλος.

**Ετυμ.* βῶλος, βῶλαξ <β. gvel- (πρβλ. βάλανος)·
κατὰ τινες συγγ. τῆ σανσκρ. glāh=σφαῖρα, «μπάλ-
λα», λατ. gleba· κατ' ἄλλους ἐκ ῥ. gel- (περὶ ἧς βλ.
ἐν λ. γλουτός).

βωλο-τόμος, ον (βῶλος + τέμνω)· ὁ τέμνων
κόπτων, συντρίβων) τοὺς βῶλους, βωλοκόπος.

βῶμιος, α, ον, καὶ -ος, -ον (βωμός)· ὁ ἀνήκων
εἰς τὸν βωμόν, ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

βωμῖς, -ίδος, ἡ, ὕποκορ. τοῦ βωμός· βαθμῖς, «οκα-
λοπάτι» βωμοῦ.

βωμο-λόχευμα, -ατος, τὸ ἀχρεία (φαῦλη) ἀστει-
ότης, ἀπρεπὲς σκώμμα, «βωμολοχία» || χαμερπῆς
κολακεία, χυδαῖον κολάκευμα. *Ἐκ τοῦ

βωμο-λοχεύομαι, ἀποθ.· μετέρχομαι (ἐξασκῶ) θά-
ναυσον (χυδαῖαν) βωμολοχίαν || ἀρέσκομαι εἰς χυ-
δαῖα σκώμματα. *Ἐκ τοῦ

βωμο-λόχος, ον (βωμός + λοχάω)· ὁ ἐλλοχεύων
(παρομένων) περὶ τοὺς βωμούς, διὰ νὰ κλέψῃ τὰ
τεμάχια τῶν προσφερομένων κρεάτων || ὁ πεινα-
λέος, ὁ ζητιάνος || ἐντεῦθεν, ὁ χαμερπῆς, κόλαξ, ὁ
θάναυσος ἀστειολόγος, ὁ «βωμολόχος».

βωμός, ὁ (βαίνω)· πᾶσα ὑψηλότερον πως κειμένη
τοποθεσία (δέσις), ἐφ' ἧς δύναται τις νὰ σταθῇ || θά-
δρον, λατ. suggestus || ὑψωμένον μέρος κατάλλη-
λον διὰ προσφορὰν θυσιῶν, «βωμός»· μτγνέστ. ὡς.
καὶ **τύμβος** (τ.ε. χωματίσιος λόφος κρύπτων εἰς τὰ
ἐγκατὰ του τάφους), λατ. tumulus | δι' ἐτυμολ. βλ. βαίνω].

βῶν, ἐπ. ἀντὶ βοῦν, αἰτ. τοῦ βοῦς· ὡς, συνγρ. γεν.
πληθ. ἀντὶ βοῶν.

βῶσας, κατὰ συναίρ. ἀντὶ βοήσας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ
βοῶω.

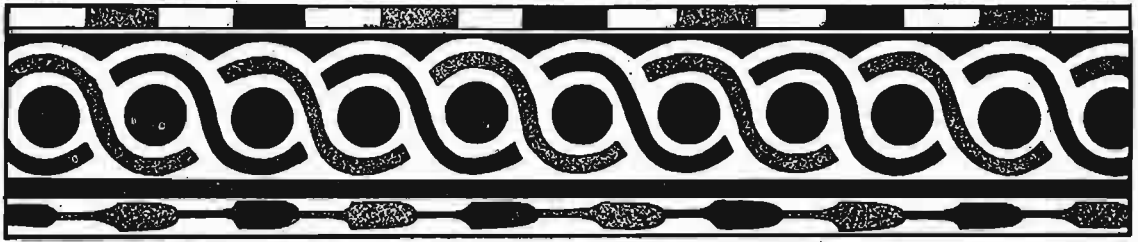
βῶσι, γ' πληθ. Ἰποτ. ἄορ. β' τοῦ βαίνω.

βωστρέω (βοάω)· βοῶ, κράζω εἰς βοήθειαν. [βω-
στρέω· βοάω· πρβλ. τὰ ἀνάλογα, ἐλαστρέω· ἐλάω,
καλιστρέω· καλέω, σαωστρέω· σῶζω].

βῶτας, δωρ. ἀντὶ βοῦτης (δ βλ.).

βωτι-άνειρα, ἡ (βῶσκω+άνηρ)· ἡ τρέφουσα ἄν-
δρας, τροφὸς ἡρώων.

βῶτωρ, -ορος, ὁ=βοτήρ (δ βλ.). [πρβλ. συ-βῶτης
=χοιροβοσκός· **παμ-βῶτις** = ἡ τρέφουσα πάντα·
ἀνδρώπους· βλ. βῶσκω].

Γ

Τό γράμμα **γάμμα** ἀντιστοιχεί πρὸς τὸ σημεῖον **gimel** (Γ). Τὰ ἐκάστοτε ἐν τῇ Ἑλληνικῇ οὐκ ἀφάρθου **С**, σχῆμα ἄλλως τε τὸ ὅποιον ἀνευρίσκομεν ἤδη καὶ ἐν τῇ Κορινθιακῇ καὶ Χαλκιδικῇ ἀφάρθου. Ἀμφότερα τὰ σχήματα **С** καὶ **С** ἀνευρίσκονται εἰς τὴν ἀρχαιότεραν λατινικὴν ἀφάρθου, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἑτρουσκικὴν, ἐκεῖνο ὅμως πρὸ ἐπέζησε καὶ τελικῶς ἐκυριάρχησεν ἐν τῇ λατινικῇ ἀφάρθου καὶ ταῖς νεολατινικαῖς γλώσσαις εἶναι τὸ δευτέρον σχῆμα **С**.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ γάμμα τῶν διαφόρων ἀφάρθου κατὰ διαφόρους ἐποχάς.

Όνομα ἀφάρθου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σ χ ῆ μα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. χ. 1.200	ʌ >
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	ʌ
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	ʌ ʌ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	С
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	ʌ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	> >
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	С
ΙΩΝΙΚΟΝ	400	ʌ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἑφεξῆς	—	С
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἑφεξῆς	—	Γ Γ

λον δίκτυον (κατάλληλον διὰ τὴν ἀγρὰν ὀστρέων) [βλ. ἐτυμολ. βλ. γέντο].

γάγγραινα, ἢ (γγάω, γγαίνω)· πληγὴ προκαλοῦσα διάβρωσιν καὶ καταλήγουσα εἰς σήψιν τῶν πέριξ μερῶν, ἅτινα σηπόμενα πίπτουσι. Ἡ εἰς νέκρωσιν καταλήγουσα γάγγραινα καλεῖται **σφάκελος**. [γάγγραινα, γόγγρος· πιδ. ἐκ β. ger = τρώγειν· πρβλ. γάω].

Γάδαρα, -ων, τὰ πόλις ἐν Παλαιοσίτνῃ (βλ. Κ.Ε.Λ.). **Γάδειρα**, -ων, τὰ πόλις τῆς Ἰσπανίας (βλ. Κ.Ε.Λ.). **γάζα**, ἢ ὁ βασιλικὸς θησαυρὸς, τὸ θησαυροφυλάκιον ἢ οἱ θησαυροὶ (Περσικὴ λέξις).

γαζο-φυλάκιον, τὸ (γάζα — φυλάκη)· τὸ θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον (λατ. aerarium).

γαθέω, δωρ. ἀντὶ γηθέω.

γαῖα, ἢ, γεν. γαίας ἐπ. γαίης (οὐχὶ ὁμοῦ καὶ ὄνομ. γαίη, ἐκτός ἐν τῇ μετ. ποιήσει) ὅπως καὶ τὸ αἶα, ποιητ. ἀντὶ γῆ· «γῆ», ἔδαφος, χῶμα ἢ ἡ χώρα, ἡ πατρίς, τινοῦ. [ἐν τῇ Ἑρακλεωτ. γαιῶν, -ῶνος = σωρὸς χῶματος· βλ. ἐτυμολ. βλ. γῆ].

γαϊά-οχος, ον, δωρ. ἀντὶ γαιήοχος.

γαιη-γενής, ἐς, ποιητ. ἀντὶ γηγενής.

γαιήιος, η, ον (γαῖα)· ἀναπηδήσας, ἀναφυσίς, ἐκ τῆς γῆς.

γαιή-οχος, ον (γαῖα+ἔχω), ποιητ. γηοῦχος· ὁ ἔχων (τ. ἔ. ἀνέχων, βαστάζων) τὴν γῆν, περιέχων (περιβάλλων, περικυκλῶν) τὴν γῆν (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς θεοῦ τῆς θαλάσσης) ἢ ἐπὶ ἄλλων θεῶν, ὁ προστάτης μιᾶς χώρας (πρβλ. τὸ σημερ. **πολιοῦχος**). [λακων. γαιόοχος ἢ γαιόοχος (γαῖα+φοχος) (γαῖα+φοχος βλ. ὄχος ὡς καὶ τὸ ὁμοίως ἐοχηματισμένον σύνθ. αἰγίοοχος)].

γαίος, ον, δωρ. ἀντὶ γήιος· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς (τῆς ξηρᾶς) ὢν, «γῆινος».

ΓΑΪΩ, μόνον κατὰ μετ. ἐν χρῆσει: **κύδει γαιῶν** = γαιῶν (ὑπερφηανευόμενος) διὰ τὴν δόξαν του. [βλ. ἐτυμολ. βλ. γηθέω].

ΓΑΛΑ, γεν. γάλακτος, τὸ «τὸ γάλα» (λατ. lac, γεν. lac-tis: γάλακτος) [βλ.].

Ἔτυμ.: γάλα, γαλαθηνός (πρβλ. θῆσθαι = δηλᾶσαι)· γαλακτοφάγος· γάλαγος, κλάγος· παρ' Ἑσυχ. «γαλακῶνες» μεστοὶ γάλακτος—γαλακίων· γαλαθηνός· συγγ. τῷ λατίν. lac(lacti, | παλ.λατ. lacte, γεν. lactis, πρβλ. γα-λακτι-ος (τὸ γα- εἶναι προθεματικόν). Ὑπὸ τινων θεωροῦνται συγγ. τὰ ἀμέλγω (λατ. mulgeo), ὅποτε θὰ εἶχομεν ἀμοιβλίαν ἀλληλεπίδρασιν μεταξὺ τῶν δύο θεμάτων: *μλαγ-() *βλαγ-, πρβλ. ἀμέλγω· καὶ γλακ-

Γ, γ, γάμμα, ἀκλ., τὸ τρίτον γράμμα τῆς Ἑλλην. ἀφάρθου ὡς ἀριθμητ. γ' = τρεῖς, τρίτος, ἐνθ. γ = 3000. — Πρὸ τῶν οὐρανικῶν κ, γ, χ καὶ πρὸ τοῦ ξ τὸ γ προφέρεται ὡς ἔρρινον ν, ὅπως π. χ. εἰς τὰς λέξεις ἄγκος, ἄγκος, ἄγγι, ἄγγω. — Διὰ τὸ δίγαμμα F βλ. τὸ γράμμα σ. — Ὁ Ὅμηρος τὸ τοποθετεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν μερικῶν λέξεων, ἵως αἶα: γαῖα, δοῦπος: γδοῦπος· τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τῇ ἀττ. λόγῳ πρὸ τῶν λ καὶ ν, π. χ. λῆμη: γλήμη, γέφος: γνόφος. — Ἐν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ ἀπαντᾷ ἐνίοτε δ ἀντὶ τοῦ γ, π. χ. δᾶ ἀντὶ τοῦ γῆ καὶ δνόφος ἀντὶ τοῦ γνόφος· ὡς γ ἀντὶ τοῦ β: γλέφαρον ἀντὶ βλέφαρον· ἐν τῇ ἀττ. διαλ. ὅμως ἀπαντᾷ καὶ ἀντιθέτως β ἀντὶ γ: βλήχων ἀντὶ γλήχων· ὡς ἀπαντᾷ γ ἀντὶ κ: γνάπτω ἀντὶ κνάπτω· ὡς καὶ ἀντὶ τοῦ λ: γήιον ἀντὶ λήιον.

γᾶ, δωρ. ἀντὶ γε.

γᾶ, δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ γῆ.

γονγγάμη, ἢ, ἢ γάγγᾶμον, τὸ μικρὸν στοργγυ-

τό δημρ. γλάγος κατ' άλλους εἶναι πρωταρχικόν (πρωτότυπον) καὶ κατ' άλλους προήλθε δι' ἀφομοιώσεως ἐκ τοῦ *γλάκος (πρβλ. τὸ τοῦ Ἡουχ. «γλακῶνες» μιστοὶ γάλακτος) τὸ τῆς Κρητικῆς διαλ. κλάγος (<*γλάκος κατὰ μετὰθεσιν φθόγγων, ἢ κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ γλάγος. Κατὰ τὸν Hirr γλάγος (<*dlaγος, λατ. lac <di-, πρβλ. ιαπ. *delak, *dlaklōs, *dlakti' συγγ. θεωρεῖται καὶ τὸ 1οτθ. miluks, ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ *milkau, ἀγγλοσαξ. meolkan κλπ. (=δηλιάζειν) πρβλ. ἀγγλ. milk. γυλάθηνός, ἡ, ὄν (καὶ -ός, -όν) (γάλα) ὁ δηλιάζων ἔτι, νήπιον.

*Ετυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. γάλα· ὡς β' συνθ. εἶναι ἡ β. θα-, θη-, ἡ ἐνυπάρχουσα ἐν τοῖς: θῆ-θθαί = ἀμέλγειν, δηλιάζειν (πρβλ. γάλα θῆσθαι ἐν Ὄδυσ. δ 89), θη-λή, τι-θή-νη, τί-τθη (=τροφός), θῆ-λυσ· τιθῆ-νός· τιτθός· πρβλ. σανσκρ. β. dhā-, dhāj-ā-mi=πίνω, ἀμέλγω, dhā-rūs = δηλύς, dhā-tri=τροφός, μήτηρ, dhē-nūs=γαλακτοῦχος ἀγελάς· λατ. fē-lo (ἀμέλγω), fē-nina, fī-lius, fī-lia.

γαλακτίνας, η, ο (γάλα)· γαλακτώδης, λευκός ὡς γάλα.

γαλακτο-πῆγής, ἐς (γάλα+παγγῆναι) τοῦ πῆγγνυμι· ὁμοῖος (λευκός) ὡς τὸ πηγμένον γάλα.

γαλακτο-πότης, -ου, ὁ (γάλα+πίνω) καὶ -πώτης· ὁ πίνων γάλα.

γαλάνα, γαλανός, ἄωρ. ἀντὶ γαλήνη, γαληνός. ΓΑΛΕΉ, -έης, καὶ κατὰ συναίρ. γαλή, -ῆς· ἡ κοινῶς λεγομένη γάτα ἢ κουνάδι (νυφίτσα), (σημερ. «γαλιθα, γαλίτσα», λατ. mustela.

*Ετυμ.: γαλή (<*galeja, ἐπθ. τοῦ *γαλῆς· σανσκρ. girih = μῦς, λατ. glis γέν. gliris = σκίουρος· τὸ λατ.

galēa (περικεφαλαία ἐκ δέρματος) εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, περυσιαῖς δὲ τὴν Ἰλιαν ἀκριβῶς χρῆσιν μετὰ τὸ δημρ. κυνήη (=κράνος ἐκ δέρματος κυνός) ἐν τῇ δημρ. φράσει κτιδέη κυνήη (=κράνος ἀπὸ δέρμα κουναβίου).

γαλεο-εἰδής, -ές (γαλέος)· ἐκ τοῦ εἰδούς τῶν καρχαριῶν.

γαλέος, εἰδός καρχαρίου κηλιδωτοῦ ὡς ἡ γαλή (βλ. λ.), λατ. mustelus.

γαλερός, ἄ, ὄν φαιδρός, εὐδυμος (συγγ. τῆ γαλήνη, β βλ.)—ἐπῆρ. -ῶς.

γαλέωτης, -ου, ὁ (γαλήη)· εἰδός κηλιδωτῆς σάουρας. γαλή, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ γαλήη (β βλ.).

γαληναῖος, α, ον=γαληνός (β βλ.). γαληνεια, ἄωρ. γαλένια, ἡ=τῆς ἐπομ.

ΓΑ'ΑΗ'ΝΗ, ἡ· νηνεμία (ἐλλειψίς ἀνέμου) καὶ ἡ-συχία τῆς θαλάσσης (ἐλλειψίς τρικυμίας), κοιν. «κάλμα», «μπουνάτσα» (γαλλ. bonace): γαλήνην εἰλαύνειν=πλέειν διὰ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης, πλέειν ἐν καιρῷ γαλήνης ἢ γενικῶς, ἡρεμία, «γαλήνη». [γαλήνη, αἰολ. γέλανα· γαληνός· δι' ἔτυμολ. βλ. γελάω]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γαληνιάω· εἶμαι γαλήνιος, φαιδρός, εὐδυμος ἢ εἶμαι εὐδῖος, «ξῆστερος» ἐπ. μτχ. θηλ. γαληνιώσα.

γαλήνης, ὄν (γαλήνη)· ἦσυχος, ἡρεμος, κυρ. ἐπῆρ. τῆς θαλάσσης ἢ οὐδ. πληθ. γαληνά = ἡσυχία: γαλήνη δρω=βλέπω γαλήνην (ἐν Εὐρ. Ὄρ. 279, περὶ οὗ παρῆλθεται, οὗ ἀπηγγέθη ποτὲ ὑπὸ τινος ἠθοποιού ὡς γαλήνη δρω).

γαλι-ἀγκων, -ωνος, ὁ· ὁ ἔχων ἀγκῶνας (δηλ. βραχιόνος) γαλήης, τ. ἔ. βραχεῖς.

Γάλλος, ὁ· ἱερεύς τῆς Κυβέλης ἢ εὐνοῦχος. γά-ουργέω, -ουργέω, -ουχέω, -ουχία=γαλακτ-.

ΓΑ'ΛΟ'ΩΣΙ (καὶ γάλωσι), ἡ, γέν. γαλώω, ὄστ. καὶ ὄνομ. πληθ. γάλω· ἀττ. γάλως γέν. -ω· ἀνδροδέλφη (ἀδελφῆ τοῦ ἀνδρός, κοιν. κουνιάδα, ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ, κοιν. νύφη), λατ. glos· τὸ ἀντίστοιχον ἄρα εἶναι: δαήρ. [πρβλ. τὸ παρ' Ἡουχ. «γέλαρος» ἀδελφοῦ γυνῆ]· ἴσως ἐκ β. γαλ· ἐν τῇ σημ. τοῦ εἶμαι εὐδυμος].

γάμια, ἄωρ. ἀντὶ γῆμια, ἀπφ. ἄορ. α' τοῦ γαμέω.

Γάμβρειον, τό· πόλις τῆς Μυσίας (βλ. Κ.Ε.Α.). γαμβρός, ὁ (γαμέω)· καὶ αἰολ. γάμβρος· πῶς ὁ ἐξ ἐπιγαμίας (διὰ γάμου), συγγενής, «συμπέδερος», λατ. affinis: ἰ δ,τι καὶ σήμερον, ὁ συζευχθεὶς τῆν

δυγατέρα τινός, «γαμβρός». 2) ὁ ἐπ' ἀδελφῆ γαμβρός (ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς) ἢ καὶ ὁ ἀδελφός τῆς γυναίκος, γυναικάδελφος («κουνιάδος»). 3) πενθερός.— ἢ ἐν τῇ ἄωρ. καὶ Αἰολ., νυμφίος, μνηστήρ, ἐραστής, «ἕνας ποῦ γαμπρῆζει».

*Ετυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ γάμος· πρβλ. σανσκρ. jāmaīā, Ζενθ. zāmaītar-, λατ. gener· ἐκ β. gem- = συναρμόζω, ζευγαρώνω, πρβλ. λατ. geminus (= διδυμος) καὶ ἑλλ. γέντω (β βλ.)· κατ' άλλους ἐν πάσι τοῦτοις ὑπόκειται ιαπ. β. gen- = γεννᾶν, παράγειν, γάμος (<*gen-mo, σανσκρ. jāmaīā (<*gen-m-, jārah (ἐραστής) (<*gen-r-o-s.

γάμεν, ἄωρ. ἀντὶ ἔγγμεν, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ γαμέω. γαμετή, ἡ, θηλ. τοῦ γαμέτης (β βλ.)· ἡ σύζυγος, ἔγγαμος γυνὴ (νόμιμος σύζυγος), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τῆν παλλακῆν (ἢ λέγεται κτητή) ἢ ὡς. καὶ γυνὴ γαμετή.

γαμέτης, -ου ὁ (γαμέω), ἄωρ. γαμετᾶ· ἀνὴρ, σύζυγος καὶ

γαμέτις, -ιδος, ἡ=γαμετή (β βλ.). Ἐκ τοῦ γαμέω, μέλ. γαμέω, ἀττ. γαμῶ, μτρν. γαμήσω· ἄορ. α' ἔγγμα, μτρν. ἐγάμησα· πρχ. γεγάμηκα.—Μέσ. μέλ. γαμέσομαι, ἐπ. γ' ἐν. γαμέσεται, ἀττ. γαμῶμαι· ἄορ. α' ἐγγμάμην.— Παθ., ἄορ. α' ἐγαμήθη, ποιητ. μτχ. γαμθεῖς· πρχ. γεγάμημαι (γάμος)· ἐπὶ ἀνδρῶς, νυμφεῖομαι, λαμβάνω γυναῖκα ὡς σύζυγον (λατ. ducere): ἐκ κακοῦ, ἐξ ἀγαθοῦ γῆμαι=λαβεῖν γυναῖκα ἐκ ταπεινῆς ἢ ἐξ εὐγενούς οικογενείας.

— ἢ μέσον, δίδω (ἐμαυτὸν) τὸ τέκνον μου) εἰς γάμον: 1) ἐπὶ γυναικός, δίδω ἐμαυτὴν εἰς γάμον, ὑπανδρεύομαι (λατ. nubere), 2) ἐπὶ τῶν γονέων, δίδω τὸ τέκνον μου εἰς γάμον, μνηστεύω τὸ τέκνον μου ἢ λαμβάνω γυναῖκα διὰ τὸν ἰόν μου ἢ ἀνδρα (σύζυγον) διὰ τὴν δυγατέρα μου.— ἢ Παθητ., δίδομαι εἰς ἀνδρα (ὡς σύζυγός του), ὑπανδρεύομαι ἢ λαμβάνομαι ὑπὸ τινος γυναικός ὡς σύζυγος. [δι' ἔτυμολ. βλ. γαμβρός, γάμος].

γαμήλευμα, -ατος, τό=γάμος (βλ. λ.). γαμήλιος, ον, καὶ -α, -ον (γαμέω)· ὁ ἀνήκων εἰς γάμον, νυμφικός (λατ. nuptialis): ἡ γαμηλία· (ἐνν. θυσία)=ἑορτὴ γινομένη ἐπ' εὐκαιρίᾳ γάμου.

Γαμηλιών, -ώνος, ὁ· ὁ ἔβδομος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους, ὀνομασθεῖς οὕτω ἐκ τοῦ γαμέω, διότι ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν συνήθως ἐτελοῦντο οἱ γάμοι, καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα 15 Ἰανουαρίου—15 Φεβρουαρίου. Βλ. καὶ Ἀθηναίων.

γαμίζω, μέλ. -ίσω (γάμος)· δίδω εἰς γάμον (δυγατέρα), ὑπανδρεύω.

γαμικός, ἡ, ὄν (γάμος)· ὁ ἀνήκων εἰς γάμον ἢ κατάλληλος διὰ γάμον, νυμφικός (λατ. nuptialis): τὰ γαμικά=ὁ γάμος (λατ. nuptiae)· ἐπῆρ. -κῶς=ὡς εἰς γάμον.

γαμίσκος=γαμίζω (β βλ.). γάμο-κλόπος, ον (γάμος + κλέπτω)· μοιχευτικός, μοιχικός ἢ ὡς οἰαία. μοιχός.

γα-μόρος, ὁ, ἄωρ. ἀντὶ γη-μόρος. ΓΑ'ΜΟΣ, ὁ· «γάμος», τελετὴ γάμου, ὑπανδρεία: ἐν τῇ πληθ. οἱ γάμοι=γαμηλῖοι ἑορταί, τελετὴ γάμου (λατ. nuptiae).

*Ετυμ.: γάμος, γαμέω· ἄορ. ἔγγμα, ἄωρ. ἐγάμα· γαμέτης, γαμετή, γαμέτις· γαμήλιος· γαμβρός (βλ. λ.)· συγγ. τῆς σανσκρ. jāmihi (ἀδελφός ἢ ἀδελφῆ), λατ. geminus (δίδυμος) κ.κ. (βλ. ἐν λ. γαμβρός).

γαμο-στόλος, ον (γάμος + στέλλω)· ὁ στέλλων (προπαρασκευάζων) γάμον.

γαμφηλαί, -ῶν, αἰ' (γαμῶς + γαμπτός)· αἱ σιγόνες ζῶου (π. χ. λέοντος, ἐππου κλ.)· βόμφος πτηνοῦ. [δι' ἔτυμολ. βλ. γόμφος].

γαμψός, ἡ, ὄν (κάμπτω)· καμπύλος, κυρτός, εκκομμένος.

*Ετυμ.: γαμψός· γαμψῶνυξ, -υχος (γαμψός+δενῦξ) = ὁ ἔχων γαμψοῦς δυνάσας· πρβλ. λιθ. gum'bas (προεξοχή, κόμβος), gémbe (καρφοῖον), gumbrón (περικεφαλαία). Πάντα ταῦτα εἶναι συγγ. τῶ γνάμπτω=κυρτώνω· βλ. γνάμπτω.

γάν, ἄωρ. ἀντὶ γῆν, γαῖαν.

γάνω (γάνος): λάμπω, άπαστράπτω, στίλβω || φαίνομαι δροσερός, ζωηρός, θαλερός (λατ. *nitere*) || μτφρ. είμαι φαιδρός, χαίρω, άγάλλομαι.

ΓΑ'ΝΟΣ, -εος, τῷ λαμπρότης, σπιλινότης || άκτινοβολία || κάλλος, γοητεία, εύφροσύνη.

Έτυμ.: γάνος, γάνω (λάμπω), γανώω (δ βλ.): γανερός (λαμπρός, στίλβων): γάνωμα (δ βλ.): γανυρός (φαιδρός) || Πάντα ταύτα συνανήκουσιν έτυμολ., διά τήν έτυμολ. δέ βλ. γηθέω.

γάνωω καθιστώ τι λάμπον, άπαστράπτον, τό κάμνω νά άκτινοβολή, «γανώνω» μτχ. παθ. πρκ. **γεγανωμένος**=λατ. *nitidus*=περιχαρής, εύθυμος.

γάνωω, -όωσα, έπ. μτχ. τοῦ γανώω.

γάνυμαι, έπ. μέλ. **γανύσομαι**: 'Αποθ. (γάνος): άγάλλομαι, λαμπρύνομαι, φαιδρύνομαι || είμαι κατενδουσιασμένος μέ τι. 'Έξ αυτού τό

γάνωσμα, τό, γεν. -ατος=γάνος (δ βλ.).

γᾶ-πεδον, τό, δωρ. αντί γῆπεδον.

γᾶ-πετής, γᾶ-πόνος, γᾶ-ποτος, δωρ. αντί γη-πετής κλπ.

ΓΑ'Ρ, σύνδ. αιτιολ. ἢ έπεξηγηματ. καί συμπερασμ. γενικῶς θεωρεῖται ὡς σύνδ. έκ τῶν γε + ᾄρ (ᾄρα), μέ κυριαρχούσαν τήν έννοίαν άλλους τοῦ πρώτου καί άλλους τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ. 'Αντιστοιχεῖ πρός τό τῆς Λατιν. *enim* καί, ὡς έκείνο, οὔδέποτε τίθεται έν άρχῇ λόγου, άλλα πάντοτε μετά μίαν τοῦλάχιστον λέξιν. Αί κυριώτεραι χρήσεις του είναι: **I. Αἰτιολογικός**, εισάγων τόν λόγον ἢ τήν αἰτίαν τοῦ συνόλου τῶν προηγούμενων ἢ μέρους αὐτῶν, ὁπότε=διότι.—'Όταν ἢ

αιτιολογία προηγῆται τῶν αἰτιολογούμενων, ὁ γάρ=ἴσον, ᾄφ' οὗ, έπειδή: 'Ατρεῖδι, πολλοί γάρ τεθνήσκειν Ἀχαιοί,... τῷ σε χρῆ πόλεμον παῦσαι=έπειδή πολλοί... έχουν πέσει νεκροί, δι' αὐτό πρέπει νά σταματήσης τόν πόλεμον || τήν αὐτήν σημασίαν έχει ὁ γάρ καί έν ταις παρενεθετικαῖς προτάσεσιν: καί, ἦν γάρ ὁ Μαραθῶν έπιτηδεύατον,... =καί, έπειδή ὁ Μαρ. ἦτο ἢ πλέον κατάλληλος τοποθεσία, ... ||

Έπεξηγηματικός, εισάγων πλήρη έπεξηγήσιν (ανάλοισιν) τῶν προηγούμενων (ίδια ὁσάκις εισάγει έναρξιν άφηγήσως): ὁμως δέ λευτεία ἄ γινώσκω· έχει γάρ ἡ χώρα πεδία κάλλιστα... = άλλ' ὁμως πρέπει νά είπω ὅσα γινώσκω· έχει δηλα δή (=γάρ) θυνάμενος νά άποδοθῆ καί διά τοῦ συλλογ. λοιπόν) ἢ χώρα κλπ.

Τοιαύτην έπεξηγ. σημ. έχει συνήθως, ὁσάκις προηγείται δεκτικῆ ἄντων., ἢ υπερθετικοῦ θαθμοῦ έπιθ., ἢ μία τῶν εισαγωγικῶν φράσεων **σκέπασθε δέ, δηλον δέ, τεκμήριον δέ.**— **III Έπιτακτικός**, έπιτείνων (ένισχύων): 1) 'Ερώτησιν (ὡς τό λατ. *nam*): τίς γάρ σε θεῶν έμοι ἄγγελον ἦκεν=καί ποῖος λοιπόν ἀπό τοῦς θεοῦς σέ ἀπέστειλεν...; 2) 'Εύχῆν: μακάρι γάρ εἴδωλοιο = "Ω, πού νά πήγαινες κατά διαβόλου! μετά τοιαύτης σημασ. καίττα ὁ γάρ εἰς τήν συνήθη παρ' Ὁμήρω περιφρασεῖται γάρ καί τήν παρ' Ἀτ. εἰ ἢ εἴθε γάρ (λατ. *utinam*) (=ὦ, μακάρινά...)— **IV Έν συνδουσασμῷ μετ' άλλων μορίων**: άλλα γάρ, ένθα ὁ γάρ ἀνήκει εἰς πρότασιν μή υπάρχουσαν άλλ' εύκόλως έκ τῶν συμφραζόμενων έννοουμένην, ἥς ἢ θέσις είναι μεταξῶ τοῦ άλλᾶ καί τοῦ γάρ: άλλα γάρ ἦκουσ' αἰδ' ἐπὶ πράγος πικρόν (Αἰσχ.)=άλλά [σίωπα], αἶδε γάρ ἦκουσιν... 'Η σύνταξις δηλ. είναι έλλειπτικῆ Παρ' Ἡροδ. υπάρχει χωρίον ένθα ἢ τοιαύτη σύνταξις είναι πλήρης: άλλ', οὐ γάρ έπειθε, διδοῖ τό φάρος. 2) γάρ ᾄρα=διότι ἀληθῶς, διότι τῷ ὄντι. 3) γάρ δῆ=διότι θέβαια, διότι ὡς γνωστόν. 4) γάρ οὖν=διότι τῆ ἀληθεία. 5) γάρ που=διότι ὑποδέτω.

γαργαίρω, μέλ. -ᾄρω (γάργᾱρα)· είμαι πλήρης ἀπό τι, γέμω.

Έτυμ.: έκ β. γαρ- παράγονται τά: γάρ-γαρα (σωρός), γαρ-γαίρω, ᾄ-γείρω, ἄγορά, ἄγυρις, ἄγυρτης' λατ. *grex, e-greg-ius, greg-a-him* διά πλείονα βλ. ἄγείρω.

γαργάλιζω, άττ. γαγγαλίω (γάργαλος)· ὀτι καί σῆμερον, έρεδίζω (λατ. *irillare*). 'Έξ αυτού τό

γαργαλισμός, -οῦ, δ' κνησμός, τό γαργάλισμα, λατ. *irillatio*.

ΓΑ'ΡΓΑΛΟΣ, δ' γαργαλισμός, κνησμός (φαγοῦρα) || γαργαλῆς = ὁ εύκόλως γαργαλιζόμενος || γαρ-

γαλίζω· λέξεις πεποιημένοι κατ' ἀπομίμησιν ἤχου (πρβλ. λατ. *gurges*).

ΓΑ'ΡΓΑ'ΡΑ, τᾶ· σωρός, πληθος, ἀφθονία [δία τήν έτυμολ. βλ. γαργαίρω καί ἄγείρω].

γᾶρος, δ' ζωμός τις ἢ έμβασμα έξ ἄλμης καί μικρῶν ἰχθύων, ἢ τᾶ έντόσδια τῶν ἰχθύων ταριχευτά.

γᾶρῶω, δωρ. αντί γηρῶω.

γαστήρ, ἦ, γεν. γαστέρος καί κατὰ συγκοπ. γαστρος, ὄστ. πλ.θ. γαστράσι· ἡ κοιλία, τό ὑπογάστριον, λατ. *venter*· γαστήρ ἄσπίδος = τό κοῖλον τῆς ἄσπίδος. 2) μήτρα, λατ. *uterus*: έν γαστρὶ φέρειν ἢ έχειν = έγκυον εἶναι, έγκυμονεῖν. 3) μτφρ. ὄρεξις, καί έν καθῆ σημασ. λαιμαργία, ἀδηφαγία.

Έτυμ.: γαστήρ, γεν. γαστρος, αἰτ. γαστέρα· γαστρα (=ἡ κοιλία ἄγγείου) (< *gṛ-s- (ἡ πρώτη σημασ. =τό περιέχον τᾶ έντόσδια) πρβλ. σανσκρ. *gāthāra-s* (κοιλία), γέμω (κυρ=γραπύλων, περιέχω, είμαι πλήρης): γέμος=έντόσδια έγκεκλεισμένα έντός τῆς κοιλίας. Βλ. γέμος καί γέντο. 'Έξ αυτού τό

γᾶστρα, ἰων. γᾶστρη, ἦ· κοιλία (τ. έ. τό έξωγκυμώμενον μέρος) ένός πίδου.

γαστριδίων, τῷ, ὕποκορ. τοῦ γαστήρ, γαστρίον (ᾄ βλ.).

γαστρίζω, μέλ. -ίωω (γαστρίς)· γεμίζω τήν κοιλίαν, ὑπερπληρῶ τήν κοιλίαν.— || κτυπῶ τινα εἰς τήν κοιλίαν («πυγμαχικό κόλπο»).

γαστρί-μαργία, ἦ· λαιμαργία, ἀδηφαγία. έκ τοῦ **γαστρί-μαργος**, ὄν (γαστήρ + μάργος)· ἀδηφάγος, λαιμαργός.

γαστρίον, τό, ὕποκορ. τοῦ γαστήρ.

γαστρίς, -ιος (καί -ιδος), ὁ, ἡ (γαστήρ)· ὁ έχωῦ μεγάλην κοιλίαν (ὡς ἄν πῖθον) || λαιμαργός.

γαστρο-θάρης, ές (γαστήρ+θάρης), ἰδία ἐπὶ γυναικός· ἡ βεβαρημένη τήν γαστέρα μέ έμβρυον, ἢ έγκυος.

γαστρο-φορέω, μέλ. -ήσω (γαστήρ+φέρω)· φέρω έν τῇ κοιλίᾳ, είμαι έγκυος.

γαστρ-ώδης, ες (γαστήρ + εἶδος)=γαστροειδής, ὁ «κοιλαρᾶς», ὁ έξωγκυμώμενην έχων τήν κοιλίαν.

γαστρων, -ωνος, δ' =γαστρίς (βλ. λ.).

γαυλικός, ἦ, ὄν (γαῦλος)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διά) έμπορικῶν πλοίων.

γαυλιτικός, ἦ, ὄν = γαυλικός (δ βλ.).

ΓΑΥΛΟΣ, δ' σκεῦος χρησιμοποιοῦμενον κατά τό ὁμεγχα τῶν προβάτων (κοιν. «καρδάρι, γαδάρια») || κάδος («κουβάς») χρησιμοποιοῦμενος διά τήν ἀντλησιν ὕδατος (λατ. *gaulus*) || καθέλω, πᾶν στρογγύλον σκεῦος (π. χ. ἡ κυψέλη μελισσῶν).

Έτυμ.: πρβλ. σανσκρ. *gōlah* (σφαῖρα), *gōlagōlam* (σφαιρικῆ λάγνηος), Ἀριμ. *kur* (=σκάφη) (< *gu-ra.

ΓΑΥ'ΛΟΣ, δ' στρογγύλον έμπορικῶν πλοίων (φοινικιόν), έν ἀντιθέσει πρός τᾶς μακρᾶς ναῦς, τᾶς τρεῖρεις (τᾶ καθαυτοῦ πολεμικά πλοία). [κατά τινες φοινικικῆ λ.].

γαυριάω, έν χρήσει μόνον κατ' ἄνεστ.· συμπεριφέρομαι ὑπερηφάνως, έπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, «γαυριάζω». Έκ τοῦ

γαῦρος, ὄν, καί -α, -ον (γαίω)· ὁ καυχόμενος, ὑπερηφανεύόμενος, διά τι || ἀλαζών, ἀγέρωχος || ὁ περιφρονητικῶς πρός τοῦς άλλους φερόμενος || εύπληθοσ [γαῦρος· γαῦραξ, -ακος, ἰων. γαῦρηξ ('Ἡσυχ.)· γαυρίαώ· γαυριάω (= καθιστώ τινα γαῦρον)· πάντα ταῦτα είναι ὁμόρ. (έκ β. γαυ-> γαF-> γα-) τῷ ὁμ. γαίω (< *γαF-]ω' βλ. γηθέω καί ἄγαυος]. 'Έξ αυτού τό

γαυρόομαι, παθητ.· έπαίρομαι διά τι || είμαι ὑπερήφανος, ἀλαζών. (συνών. τῷ γαυριάω, δ βλ.). 'Έξ αυτού τό

γαῦρωμα, -ατος, τῷ· έφ' ᾧ τῆς έπαίρεται, αἰτία ὑπερηφανείας, κομπορημοσύνη.

ΓΕ, δωρ. γα, έγκλιτ. μόριον, λατ. *quidem*· τοῦλάχιστον, έν πάσῃ περιπτώσει: δ' γ' ένθάδε λεῶς =οἱ έδῶ τοῦλάχιστον ἀνδρωποι || συχνά ἠνωμένοι μετά ἀντωνυμιᾶν: έγωγε, σύγε, ὄγε. 2) καλᾶ λοιπόν, τότε λοιπόν (ὑποδηλοῦν κάποιαν ἀπροθυμίαν): εἰμί γε= τότε λοιπόν (καλᾶ λοιπόν), δᾶ ὑπάγω (ᾄφ' οὐ εἶναι έτοιμοι...). 3) Καί πράγματι (τῷ ὄντι, ἀληθῶς) ἐπ-

Ισης, προσέτι: *καλῶς γε ποιῶν* = και προσέτι (πολύ) καλῶς ποιῶν! 4) πρὸς ἔξαρσιν και ἐπίτασιν δρῶν: *νῆ Δία...* (μετὰ μασολαβούσης λέξεώς τινος, εἰς τὴν ὅποιαν συνήθως ἀναφέρεται ὁ γε).— II ἀκριβῶς, ἴσα-ἴσα, ἀκριβῶς ἴσα-ἴσα· ἀκόμη και: *ἤλθον Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν*=ἀκριβῶς (ἀκόμη και) ἐναντίον τῆς δελήσεως τοῦ Ἀμφιάρου. [εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ -k τοῦ Ἰουθ. ml-k = ἐμέ-γε και πρὸς τὸ -g τοῦ λατ. -neg-ōlium, neg-legere, neg-are· πρβλ. σανσκρ. ha (*ghe, *gha ἢ gho, λιθ. -gi, -gu, λατιν. hi-c (*ghe ἢ *gho+*ke].

γέα-οχος, ον, δωρ. ἀντί γαίη-οχος.

γέγασα, ἐπ. ἀντί γέγονα, πρξ. τοῦ γίγνομαι· ἔχω γεννηθῆ, εἶμαι, ζῶ· πληθ. *γέγαστε, γεγάστε, γεγάσσι*· ἄλλ' ὁμοῦ *γεγάμε* [ᾱ] ἀπρφ. ἀντί *γεγάμαι*, δωρ. *γεγάκειν* [ā]· μτχ. *γεγάως, -αῦτα*, ἀττ. κατὰ συναίω. *νεγάως, -ῶσα*, ὡς τὸ *βεβῶσ, βεβῶσ*.

Ἔτυμ.: ἐκ ῥ. γεν-, γα- (= ἐ-γεν-ό-μην, γί-γνομαι, γέν-ος, γεν-ε-τήρ, γεν-ε-τεῖρα, γέν-ε-σις κλπ.) — γα-: γε-γα-ώς, γε-γά-α-σι, γί-γα-ς)· πρβλ. σανσκρ. g'an (g'ān-ā-πί, g'ān-gan-mi) = γεννᾶν, παρανοῦν, g'an-ūs = γένωσ, g'an-i-tā = γενέτωρ, g'ān-i-trī = γενέτειρα· λατ. gen-, gi-gn-o, gen-us, gen-i-tor, gen-e-rix, gen-s κλπ.

γέγαθα, δωρ. ἀντί γέγηθα, πρξ. τοῦ γηθέω.

γεγάκειν, ἀπρφ. δωρ. πρξ. τοῦ γίγνομαι· βλ. *γέγασα*.

γεγάμεν, **γεγάμεν**· βλ. *γέγασα*.

γεγάμηκα, πρξ. τοῦ γαμέω.

γεγένημαι, πρξ. τοῦ γίγνομαι.

γέγευμαι, παθ. πρξ. τοῦ γεύω.

γέγηθα, **γεγήθειν**, πρξ. και ἐπ. ὄπερα. τοῦ γηθέω.

γεγήρακα, πρξ. τοῦ γηράσκειν.

γέγλυμαι, παθ. πρξ. τοῦ γλύφω.

γέγυμμαι, παθ. πρξ. τοῦ γομφῶω.

γέγονα, πρξ. τοῦ γίγνομαι.

γέγραφα, **γέγραμμαι**, ἐνεργ. και παθ. πρξ. τοῦ γράφω.

γεγράφωμαι, τετελ. μέλ. τοῦ γράφω.

γεγύμνακα, **γεγύμνασμαι**, ἐνεργ. και παθ. πρξ. τοῦ γυμνάζω.

ΓΕ΄ΓΩΝΑ, πρξ. μετὰ σήμ. ἐνεστ., μτχ. *γεγωνῶς*, ὄπερα. *ἐγεγωνέην* μετὰ σήματ. πρτ. — Οἱ ἄλλοι χρόνοι εἶναι ἐσχηματισμένοι ὡσεὶ ἐξ ἐνεστ. *γεγωνῶν* ἢ *γεγωνέω* ἢ ἀπρφ. *γεγωνεῖν*, ἐπ. *γεγωνέμεν*· πρτ. *ἐγεγωνέην* ἢ *γεγόνειν* ἀντί *ἐγεγωνέον*, ὡς γ' ἐν. *ἐγγέωνε*· ἀπρφ. ἀορ. α' *γεγωνῆσαι*· ρήματ. ἐπιθ. *γεγωνητέον*· φωνάζω δυνατὰ ἢ κράζω μεγαλοφώνως, ὡστε νά γίνω ἀκουστός ἢ *δοον τε γέγωνε βοῆσας*=δοον ἡμπόρεσε νά γίνῃ ἀκουστός με τὰς κραυγὰς του || μετὰ αἰτ. πραγμ., διακηρύσσω, διαδῆλω || ἐπὶ πραγμάτων, ἤχῳ, ἀντηχῶ, κωδωνίζω, κ.λ.π.

Ἔτυμ.: εἶναι ἐεβαία ἢ ἐτυμολ. συγγένεια πρὸς τὸ *γινῶσκειν*, τοῦ ὁποίου ὁμοιάζει νά εἶναι τύπος πρξμ.: *γέγονα, γεγωνέοντες*=εὐκόλογνῶριστοι· *γεγωνίσκειν*=διακηρύσσω· ριζ. εἰσὶς *ghe;g;ō*· δι' ἐτυμολ. βλ. *γεγνώσκειν*.

γεγώνησις, -εως, ἢ *γέγονα*· τὸ μεγαλοφώνως κράζειν, ἢ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν.

γεγωνητέον, ρήματ. ἐπιθ. τοῦ *γεγωνέω*· πρέπει νά διακηρύξῃ τις μεγαλοφώνως.

γεγωνίσκειν, ἐπεκτετ. ἐν. ἀντί *γέγονα*=διακηρύσσω.

γεγωνῶς, ὄν, ἐπιθ. ἐκ μτχ. *γεγωνῶς* (ὡς τὸ ἐπιθ. *ἀραρός, ὄν* ἐκ μτχ. *ἀραρός*)· ὁ μεγαλοφώνως κράζων, μεγάλως ἤχων, ἤχηρός.

γεγάως, -ῶσα, -ῶς· μτχ. ἀττ. πρξ. τοῦ γίγνομαι, ἀντί *γεγωνῶς, γεγαῶς* (βλ. *γέγασα*).

Γέεννα, ἢ, γεν. *Γεέννης*· ἐβραϊκὴ λέξ. Gehenna ((gē-hinnom)=ἡ κοιλία τοῦ Ἐννόμ, εἰς τὴν ὅποιαν ἐνεσταφρίζοντο τὰ πτώματα τῶν μεγαλυτέρων ἐγκληματιῶν.—ἐνταῦθεν, Ἄδης, τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον (κόλασις, τάρταρος).

γει-πόνος κλπ., βλ. *γεωπ*—.

γει-ἄροτης, -ου, ὁ (γῆ+ἄρω) και *γει-αροτήρ*· ὁ καλλιεργῶν τὴν γῆν.

γεινόμενος, μτχ. ἀορ. α' τοῦ γείνομαι.

γείναι, ἐπ. ἀντί *γείνηαι*, β' ἐν. Ἰποτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ γείνομαι.

γείνομαι, ὡς παθητ., ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐνεστ. και πρτ.· γεννῶμαι (ἀκριβῶς ὅπως τὸ γίγνομαι).— II Ὁ ἀορ. α' *ἐγεινάμην*, ἀπρφ. *γείνασθαι*, χρησιμοποῖται πάντοτε ἐν ἐνεργ. μτβτ. ἐνν.=*ἐγγένησα*· τ. ἐ. *γεννώ* (ἐπὶ πατρὸς) και *τίκτω* (ἐπὶ μητρός)· *οἱ γεινάμενοι*=οἱ γεννήτορες.

γειο-μόρος κλπ.=*γεωμόρος*.

γειο-φόρος, ον (γῆ+φέρω)· ὁ φέρων γῆν.

ΓΕ΄ΪΣΩΝ, ἢ **γείσων**, τὸ· πᾶν τὸ προεξέχον εἰς τρόπον ὡστε νά προσφυλάσῃ, τὸ γείσων (ἢ κορνίζα) τῆς ὄρσφης || τὸ κράσπεδον (ἢ παρυφή) ματίου. [ἀγν. ἐτυμολ. ἢ λ. θεωρεῖται ὑπὸ τῶν πλεῖστων ὡς Καρικὴ, πρβλ. τὴν καρικὴν λ. *γίσσα*=λίθος.]

γεινιάσις, -εως, ἢ *γειτονία*, τὸ νά εἶναι τις *γείτων* || οἱ γείτονες, εἴ ἢ γειτονιά· Ἐκ τοῦ

γεινιῶ (*γείτων*)· εἶμαι γείτων, συνουρέω

γειτονεύω και **γειτονέω**=*γεινιῶ* (β βλ.).

γειτόσυνος, ον = *γεινιῶζων*, γειτονικός, κοντινός· Ἐκ τοῦ

ΓΕ΄ΪΤΩΝ, -ονος, ὁ, ἢ (*γῆ*;)· δτι και νῦν, ὁ «γειτονικός».— II ὡς ἐπιθ. ὁ γεινιῶζων, ὁ συνουρέων, ὁ γειτονικός.— μτφρ. συγγενής πρὸς τινα || ὁμοῖος πρὸς τινα. [ἀγν. ἐτυμολ. ἴσως συγγ. τῷ *γῆ*· πάντως τὸ -ει-ἀπαντᾷ εἰς διας τὰς διαλ.]

γελάσις, αἰολ. ἀντί *γέλασις*.

γελᾶνής, ἐς (*γέλω*)· γελαστικός, εὐθυμος.

γελᾶντι, δωρ. ἀντί *γελῶντι*, δοτ. μτχ. τοῦ *γελᾶω*.

γελάξας, δωρ. ἀντί *γέλασας*.

γελάοισα και **γελῶσα**, δωρ. ἀντί *γελάουσα*.

γελᾶσα, δωρ. ἀντί *γελῶσα*, ὄνομ. θηλ. μτχ. τοῦ *γελᾶω*.

γελασεῖω, ἐφευκτὸν τοῦ *γελᾶω*· ἔχω δρεξιν νά γελᾶσω, εἶμαι ἔτοιμος (πρόθυμος) νά γελᾶσω.

γέλασμα, -ατος, τὸ (*γελᾶω*)· γέλωσ || μτφρ. τὸ πάφλασμα (π.χ. τῶν κυμάτων): *κυμάτων ἀνήγειθμον γέλασμα*=τὸ πάφλασμα ἀναριθμητῶν κυμάτων.

γελαστής, -οῦ, ὁ (*γελᾶω*)· ὁ γελῶν, ὁ μυκτηριστής (χλευαστής).

γελαστός, ἢ, ὄν· γελῶτος, καταγέλαστος· Ἐκ τοῦ

ΓΕΛΑ΄Ω, ἐπ. *γελῶω*, ἐπ. μτχ. πληθ. *γελῶοντες, γελῶοντες, ἢ γελῶοντες*· ἐπ. πρτ. *γελῶον* ἢ *-ῶων*· μέλ. *γελᾶσμαι*· ἀορ. α' *ἐγέλασα*, ἐπ. *ἐγέλασσα*, δωρ. *ἐγέλαξα*.—Παθητ. ἀορ. α' *ἐγέλασθην*· πρξ. *γεγέλασμαι*· γελῶ, λατ. *rideo*· *ἐγέλασσε φίλον κῆρ* = ἐγέλασσε ἐντόσ του (μέσα του) ἢ καρδιά του.— II γελῶ διά τι(να), χλευάζω τι(να).

Ἔτυμ.: *γελῶω*· *γελαστός*· *γελᾶνής* ((*γελασ-νής)· *γέλωσ, -ωτος*, ἀττ. γεν. *γέλω* (ἀντί *γᾶλῶσ), αἰολ. *γέλω*· *γελῶνός* ((*γᾶλασ-νός)· *γελῶνῆ* (βλ. λ.)· πιθάν. συγγ. τῷ *αγελεῖν*· *λάμπειν, ἀνθεῖν*· Ἦουχ. και τῷ *γῆλνός, γῆλνῆ, αἰλαινός* τὰ *λαμπρῶματα*) (Ἦουχ.)· πρβλ. ἱρλ. *glan* (καθαρὸς) (<*glan-o-s· Γαλλ. *glain* (πολύτιμος λίθος) (<*glanjō· Ἰρλ. *glaine gáithe* (νηνεμία) (<*glanjā· παλ-γερμ. *kleinl* (λαμπρός) (<*glai-

ΓΕ΄ΑΓΙΣ, -ιδος (και -ιδος, και -ιος), ἢ (και ἤττον ὀρθῶς *γελγίς*)· πληθ. *γέγγις* = *ἄγγις* (β βλ.)· κεφαλή ἢ θολόδος ἢ σκελὶς σκοροδόου (λατ. *spica allii*). [*γέγγις* (*γελγίθ-· πρβλ. *ἄγγις* και ἴσως σανσκρ. *grhjanah*=εἶδος κρομμίου].

γελόϊος, ἐπ. ἀντί *γέλοιος* (β βλ.).

γέλοιος α, ον, και -ος, -ον (*γελᾶω*), και *γελῶος*· καταγέλαστος, «γελῶτος», ὄλιος γέλωτος.— II προκαλῶν γέλωτα, γελωτοποιός, εὐτράπελος, ἀστεῖος || *γέλοια*=ἀστεῖομορ, ἀστεῖοτήτες «ἀστεῖα».

γελῶϊων, ἐπ. πρτ. τοῦ *γελᾶω*.

γελσιώντες, μτχ. ἐν. τοῦ *γελῶϊωω*.

γελῶω, γελῶοντες, ἐπ. ἀντί *γελῶω, γελῶοντες*.

γελῶντι, δωρ. ἀντί *γελῶω*.

γελῶοντες, ποιητ. ἀντί *γελῶοντες*.

γέλωσ, β' γεν. -ωτος, αἰτ. -ωι δοτ. -ωι (ἐπ. -ω)· αἰτ. *γέλωτα* (ἐπ. *γέλω*, παρὰ τοῖς ἀττ. ποιητ. *γέλων*)· (*γελᾶω*)· γέλωσ, γέλασμα, λατ. *risus*· *ἐπὶ γέλωτι*=διά νά προκαλέσῃ τις γέλωτα, χάριν ἀστεϊότητος.— II ἀντικείμενον γέλωτος, αἰτία διά γέλωτα (λατ.

ludibrium)· **γέλωτα ποιούμαι** τι=γελοιοποιῶ τι, τὸ κάμνω νά προκαλῆ τὸν γέλωτα.

γελυτο-ποιία, ἡ· τὸ νά κάμνη τις γελοῖα πράγματα, διὰ νά προκαλῆ τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων || βωμολοχία. Ἐκ τοῦ

γελυτο-ποιός, ὄν (γέλωσ + ποιέω)· ὁ προκαλῶν (κινῶν) τὸν γέλωτα || ὡς οὖσα. ὁ **γελυτοποιός**, -οῦ=ὁ λέγων ἄστεια, ὁ ποιῶν γελοῖα, ὁ «γελυτοποιός».

γελῶν, ἐπ. πρτ., **γελῶντες** ἐπ. μτχ. τοῦ **γελᾶω**.

γελῶ, μέλ. **γελῶω**, ἄττ. -ῶ (γέμω)· «γελῶω», πληρῶ ἐντέλωσ || φορτῶνω τι μέ τι. — Παθητ., πληροῦμαι, φορτῶνομαι.

γέμος, τὸ=γόμος· ἑσθός, φορτίον. Ἐκ τοῦ **ΓΕΜΩ**, ἐν χρῆσει μόνον κατὰ ἔνεστ. καὶ παρატ. εἶμαι γεμάτος, εἶμαι πλήρης ἀπὸ πράγμ. τι.

Ἔτυμ.: **γέμω**, **γελῶω**· **γέμος** (= ἐντόσθια· βλ. **γαστήρ**)· **γόμος**=φορτίον· πρβλ. λατ. **gemo**· βλ. **γέντο**.

γενεά, -ᾶς, ἰων. **γενεή**, -ῆς, ἡ (*γένω)· γέννησις, χρόνος γεννήσεως, γενετή: **δπλότερος γενεή**=νεώτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν || **ἐκ γενεῆς** = ἐκ γενετῆς (ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεως). — || γέννησις, οἰκογένεια, καταγωγή: **γενεῇ ὑπέρτερος** = ἀνώτερος κατὰ τὴν καταγωγὴν· ἐπὶ ἱππων, «ράτσα». — || «γενεά»=λατ. **saeculum**: **δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων**. — **IV** τέκνα, ἀπόγονοι.

γενεᾶ-λογεῖω, μέλ. -ῆσω (**γενεα-λόγος**)· ἀνιχνεύω, παρακολουθῶ, τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τινός· **γενεαλογεῖναι** τινα=παρακολουθῆναι τὴν γενεαλογίαν τινός. — Παθ., ἔλκω τὴν γενεαλογίαν μου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γενεᾶ-λογία, ἡ· ἡ παρακολουθησις τῆς καταγωγῆς τινός, ἡ «γενεαλογία» του. Ἐκ τοῦ

γενεᾶ-λόγος, ὄν (**γενεᾶ** + λέγω)· ὁ ἐρευνῶν τὴν γενεαλογίαν.

γενεή, -ῆς, ἡ, ἰων. ἀντὶ **γενεά**· ἐπ. δοτ. **γενεῆφι**.

γενεθλη, ἡ· γέννησις, ἀρχή, προέλευσις, καταγωγή || ἐπὶ ἱππων, ράτσα, γένος. 2) ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, τόπος προελεύσεως: **ἀργύρου γενεθλη** = μεταλλεῖον ἀργύρου.

γενεθλίδιος, ὄν=γενεθλίος.

γενεθλίος, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γέννησιν ἢ τὸ γένος τινός (λατ. **patialis**): **γενεθλίον ἡμέρα**=ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τινός· **τὰ γενεθλία** = ἑορτὴ ἐπὶ τῆς γεννήσεως, ἡ κατ' ἔτος (καὶ δὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως) ἑορτὴ τοῦ γεννηθέντος· **γενεθλίοι θεοὶ**=λατ. **dii gentiles**=οἱ θεοὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν οἰκογένειαν ἢ τὸ γένος τινός, οἱ προστάται θεοὶ || **γενεθλίον αἷμα**=συγγενικὸν αἷμα.

γενεθλον, τὸ = **γενεθλη** (ὁ βλ.)· καταγωγή. 2) = **γέννημα**, γόνος, ἀπόγονοι.

γενειάζω, δωρ. -άσω (**γένειον**)· ἀποκτῶ γενειάδα, φθάνω (ἔρχομαι) εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν.

γενειάς, -άδος, ἡ (**γένειον**)· γένειον, πώγων, γενειάς. 2) Κατὰ πληθ., παρειά («μάγουλα»), γνάθοι.

γενειάσκω = **γενειάζω**· ἀρχίζω νά ἀποκτῶ γενειάδα.

γενειάτης, ἰων. **γενειήτης**, ὁ· θηλ. **γενειᾶτις** ἢ -εᾶτις, -ιδος (**γενειάς**)· γενειοφόρος.

γενειᾶω, μέλ. -ῆσω=**γενειάζω**· ἀποκτῶ γενειάδα, τρέφω (ἔχω) γενειάδα.

γένειον, τὸ (**γένυς**)· τὸ καλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ πώγωνος μέρος τῆς κάτω σιαγόνας, τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, ἡ κάτω σιαγών, τὸ «πηγούνη».

γένεο, ἐπ. ἀντὶ **ἐγένου**, ὅ· ἐν. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γενεσθαι, ἀπρφ. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γενεσίος, ὄν=γενεθλίος (ὁ βλ.). — || τὰ **γενεσία** = ἑορτὴ εἰς μνήμην τῶν **γενεθλίων** νεκροῦ τινός (πρβλ. **νεκυσία**).

γενεσις, -εως, ἡ (**γενεσθαι**, *γένω)· ἀρχή, πηγὴ || γέννησις, γένος («ράτσα»), καταγωγή. [δι' ἔτυμολ. βλ. **γένος**, **γίγνομαι**].

γενεσκετο, ἰων. ἀντὶ **ἐγένετο**, ὅ· ἐν. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γενετίρα, θηλ. τοῦ **γενετήρ** (*γένω)· ἡ χορηγοῦσα τὴν γέννησιν, γεννήτρια, μήτηρ. — || ἡ γεννηθεῖσα, ἡ θυγάτηρ.

γενετή, ἡ=γενεῇ (ὁ βλ.), γέννησις, τοκετός.

γενετήρ, -ῆρος, ὁ = **γενετής** (ὁ βλ.). [δι' ἔτυμολ. βλ. **γένος**, **γίγνομαι**].

γενετής, -ου, ὁ (*γένω)· ὁ γεννήσας, ὁ πατήρ, πρόγονος. 2) ὁ ἀποκτηθεὶς, ὁ υἱός. — || ὡς ἐπιθ.=**γενεθλίος** (βλ. λ.).

Γενετυλλίς, -ίδος, ἡ (**γένω**)· ἡ θεὰ ἡ ἐφορῶσα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, προστάτιδος καὶ θεοῦ κατὰ τοὺς τοκετούς.

γενέτωρ, -ορος, ὁ=γενετής (ὁ βλ.), πατήρ (πρβλ. λατ. **genitor**).

γένεω, ἰων. ἀντὶ **ἐγένω**, ὅ· ἐν. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γενηθῆτω, ὅ· ἐν. Προστ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **γίγνομαι**.

γενήσις, ἡ, γεν. **γενηίδος** (**γένυς**)· καὶ κατὰ συναίρ. **γενήσας**=**γένυς** (ὁ βλ.)· ἄκωκῆ (κόψιμος) τοῦ πελέκεως || **πέλεκυς**, ἄσινη, δίκηλα. [δι' ἔτυμ. βλ. **γένυς**].

γένημα, -ατος, τὸ=**γέννημα** (ὁ βλ.).

γένενα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **γένος**· καταγωγή, ἀπόγονοι [παράγωγον τοῦ **γεννάω** (***γενενάω**· **γενναῖος** = ὁ ἀνήκων ἀποκλειστικῶς εἰς ἓν γένος, μίαν ράτσα, ὁ εὐγενούς γένους. βλ. **γίγνομαι**].

γενναῖος, -ου, ὁ, πληθ. **γεννάοι** (**γένενα**)· ὁ εὐγενής (τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν καταγωγὴν), λατ. **generosus**.

γενναίο-πρεπής, -ες (**γενναῖος** + **πρέπω**)· ὁ ἀρμόζων (κατάλληλος) εἰς εὐγενήν. (Ἐπίρ. -πῶς=κατὰ τρόπον **πρέποντα** εἰς **γενναίους**).

γενναῖος, α, ὄν καὶ -ος, -ον (**γένενα**)· ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν γενεάν ἢ τὴν καταγωγὴν τινός· **οὐ μοι γενναῖος**=δὲν ταιριάζει εἰς τὴν ὑψηλὴν καταγωγὴν μου || εὐγενής τὸ ἥθος (μεγαλόφρων, ὑψηλόφρων) καὶ τὴν καταγωγὴν (τὸ αἷμα, «γαλαζοαίματος»), εὐγενής || ἐπὶ ζῴων, «καλὴς ράτσας», «ἀπὸ καλοῦ οὐτι» || ἐπὶ πραγμάτων, καλὸς εἰς τὸ εἶδος του, καλῆς ποιότητος || ἀλλ' ὡς καὶ: **γενναῖα δύη**=γνησία (ἰσχυρά, δυνατὴ) δυστυχία. [δι' ἔτυμ. βλ. **γένενα**, **γίγνομαι**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γενναϊότης, -ητος, ἡ· εὐγένεια, εὐγενικὸν φρόνημα || ὁ χαρακτήρ τοῦ γενναίου || ἐπὶ χώρας, εὐφορία, γονιμότης.

γενναῖος, ἐπίρ. τοῦ **γενναῖος**· εὐγενῶς ὑπερθ. **γενναϊότατα**.

γεννάω, μέλ. -ῆσω (**γένενα**)· ἐπὶ τοῦ πατρὸς, παράγω ἀπὸ τοῦ μηδοντος εἰς τὸ εἶναι, «γεννῶ» || ἐπὶ τῆς μητρός, φέρω εἰς τὸν κόσμον, ἀντὶ τοῦ **τίκτω** || οἱ **γεννησάντες**=οἱ γονεῖς. — || μτρφ. **γεννῶ**, παράγω, δημιουργῶ, δίδω ἀρχὴν εἰς τι [δι' ἔτυμολ. βλ. **γένενα**, **γένος**, **γίγνομαι**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γέννημα, -ατος, τὸ· πᾶν τὸ παραγόμενον, τὸ γεννώμενον, τέκνον (**progenies, proles**) || πᾶν προῖον, πᾶν ἔργον. — || ἡ φύσις τινός. — || γέννησις, παραγωγή.

γέννησις, -εως, ἡ· γέννησις, παραγωγή || τὸ γεννᾶν, παράγειν.

γεννητής, -οῦ, ὁ, καὶ **γεννήτης** (**γεννάω**)· ὁ γεννῶν, ὁ γονεὺς (λατ. **pater familias**).

γεννητός, ἡ, ὄν (**γεννάω**)· ὁ γεννηθεὶς || θνητός.

γεννήτωρ, -ορος, ὁ=γενέτωρ (ὁ βλ.).

γεννικός, ἡ, ὄν = **γενναῖος**· εὐγενής, γενναῖοφρων || πλήρης ζωῆς. Ἐπίρ. -ῶς.

γενοῖατο, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ **γένοντο**.

γενοίμαν, δωρ. ἔβητ. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γένος, -εος, τὸ (*γένω)· «γένος», γενεά, οἰκογένεια || καταγωγή || οὐχὶ κατ' αἰτ. ἀπόλ. **γένος**: **ἐξ Ἰθάκης γένος εἶμι**=εἶμαι ἀπὸ τῆς Ἰθάκης ἐκ καταγωγῆς || οὕτω καὶ κατὰ δοτ. **γένει πολίτης**=πολίτης γεννημένος (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ὑστέρων πολιτογραφουμένους). — || ἀπόγονος, ἔκγονος, τέκνον (πρβλ. τὸ τοῦ **Βιργιλ.** **Divi genus**). — || φυλὴ, «ράτσα» (ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν), ἔθνος. 2) ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον, ἐποχὴ, ἡλικία, γενεά. — **IV** φύλον || γένος. — **V** γένος, τᾶς· ἐν τῇ **Λογικῇ** ἀντίθ. τῷ **εἶδος** (**species**). [**γένος**=σανσκρ. **janaḥ**=λατ. **genus**· βλ. **γίγνομαι**].

γέντο=**ἔλαβεν** (ῥησασεν)· ὅ· ἐν. ἀπρηραιωμένου τινός καὶ μηκέτι ἐν χρῆσει ῥήματος, μόνον ἐν τῷ τύπῳ τοῦτφ ἀπαντῶντος· πῖθ. αἰολ. ἀντὶ **ἔλετο** (τοῦ γ καμμένου ἀντὶ **F**). — || συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ **ἐγένετο**.

Έτυμ.: ἄμην. γέντο <*γεμ-το, προφανῶς τοῦ γέμω = λαμβάνω, πιάνω πρβλ. Κυπρ. παρ' Ἑουσ. *εἰπό-γεμε* 'ἀφελκε', *αὐγγεμος* 'συλλαβή', *γάγγαμον* κλ. πρβλ. καὶ τὰ σχετικὰ τὰ παρατιθέμενα ἐν λ. γέμω ὡς ἱβλ. *gemei* (δεσμός, ἄλυσις), ἄλλ. *δ-γμος* (χειρὸβόλον οἰαγῶν, δρόγμα)· ρίζ. *gem-* (ἀρπάξαι, ἀδράχαι, περιέχειν, ἄλλ. *γαστήρ* πιέζειν, ἄλλ. *γέμω* συνενώνειν, ἄλλ. *γαμβρός, γάμος*)· Κατ' ἄλλους ἐκ β. **Fe1-** τοῦ ἄορ. *εἰετο* (γ ἀντί F, γ ἀντί λ, ὡς *ἦνθον* ἀντι *ἦλθον*, *βέντιστος* ἀντι *βέλιτος*).

ΓΕΝΥΨ, ἡ, γεν. *γένυς*· δοτ. *γένυϊ*· δοτ. πληθ. *γένυσι*, ἐπ. *γένυσι*· αἰτ. *γένυσα*, συνηρ. *γένυς*· ἡ κάτω οἰαγῶν, «σαγόνη», ἀμφότεραι αἰ οἰαγόνες, στόμα || ἐντεῦθεν ὡς ἡ παρειά, τὸ πηγούνι.— || ἡ ἄκμη, ἄκκη, «κόψις» τοῦ πελέκεως, πέλεκυς ἀξίνη.

Έτυμ.: *γένυς*· *γένειος*· *γενεῖος*· *γενεῖς*· πρβλ. *σανσκρ. hánuh* = οἰαγῶν (σανσκρ. h- <gh-: ἄλλ. γ-)> Φρυγ. *ἀζή*, αἰτ. *ἀζένα* (*γένειον*) <προθεμ. *á-+zen* = γένυς· λατιν. *gena* = γνάθος, παρειά (ἀντι **genus* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *māla*), *geniunus* (*dens*) = μολόδου (τραπεζίτης), θέμ. *genu-* = *γένυς*; παλ. ἱβλ. *gin*, gall. *gen* (παρειά)· Ἰοθ. *kinnus* (οἰαγῶν, παρειά)· παλ.-γερμ. *kinni* (οἰαγῶν, πώγων)· πρβλ. ὡς *γνάθος* *γναθμός*, Λιβ. *z'andás* (οἰαγῶν)· πρβλ. ὡς τὸ παρ' Ἑουσ. «*κάνανοι* (Ἰσ. Μακεδον.)· *οἰαγόνες, γνάθοι*».

ΓΕΝΩ, ἄπηρχ. ἐνεστ. ἐκ ρίζ. τοῦ *γίγνομαι* (δ βλ.). **γέρω**, ἐπ. συνηρ. τύπος τοῦ *γέραα*, καὶ παρ' Ἑροδ. *γέραα* (πληθ. *γέρας*)· *γέρω*, κατ' ἀποκοπὴν ἀντι τῆς ὀνομ. πληθ. *γέραα*.

γεραιός, ἄ, ὄν (*γέρων, γῆρας*) = *γηραιός*, γέρων τῆν ἡλικίαν, γέρων || σεβάσιμος, σεβάσιος· συγκριτ. *γεραιτέρος* (κατὰ τὸ *παλαιτέρος*): *οἱ γεραιτέροι* = οἱ πρεσβύτεροι (λατ. *senatores*)· οἱ γονεῖς. Ἰπερθ. *γεραιτάτος*.

γεραιό-φλοιος, ὄν (*γεραιός + φλοιός*)· ὁ ἔχων γηραιὸν (πεπαλαιωμένον) φλοιὸν || ὁ ἔχων πλήρες ρυτίδων δέρμα.

γεραιῶν, μελ. *γεραῶν*· ἄορ. *ἔγερρα*, ἀπρφ. *γεραῶν*· ἄορ. *ἔγερρον* (*γέρας*)· τιμῶ, ἀνταμείβω διὰ δώρου || γενικῶς, τιμῶ.

γεραιτέρος, -τατος, παραθετ. τοῦ *γεραιός*. **ΓΕΡΑΨ**, ἡ, λατ. *grus*· τὸ γνωστὸν πτηνὸν *γέρανος* (μὲ μακρὸν λαϊμόν). 2) Ἡ γυνωστὴ μηχανὴ (πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν χρησιμοποιοῦμένη ἐν τῷ θάλατρω π.χ.).

Έτυμ.: ἐκ β. *γερ-*· *γέ-αν-ος, γερ-άν-ιον, Γερ-άν-εια*· πρβλ. λατ. *gr-u-s, gru-ere*· παλ.-γερμ. *chr-an-uh*· ἀγγλ.-σαξ. *cr-an*· Λιβ. *gér-ve*· Ἀρμ. *krunk*· πρβλ. Gall. *harvos trigaranos* = ταῦρος μὲ τρία πτηνὰ ἐπὶ τῆς ράχως γερμ. *kranich, krahn* (γέρανος). Ἡ ρ. *ger-* εἶναι κατ' ἀπομίμησιν φωνῆς (= φωνάζειν).

γερῶς, ἡ, ὄν = *γεραιός*. **γερῶρός, ἄ, ὄν** (*γεραιός*)· σεβάσιμος, μεγαλοπρεπὴς *γεραιός*, οἱ = οἱ ἱερεῖς· *αἱ γεραιαί* = αἱ ἱερεῖαι.

ΓΕΡΑΣ, -αος, τό ὄνομ. πληθ. *γέρατα*, ἰων. *γέραα*, ἐπ. συνηρ. *γέρα*· δῶρον τιμῆς, (τιμητικὸν δῶρον), ἐπὶ ὄθλον ἢ γεν., δῶρον, τιμὴ ἢ μτφρ. *γέρας θανόντων* = ἡ τελευταία τιμὴ ἢ ἀπονεμομένη εἰς νεκρούς.— || πρὸνόμιον, δικαίωμα.

Έτυμ.: *γέρας*, (κυρ. = ἡλικία, πρὸνόμιον ἡλικίας, μεριδιον τιμῆς)· *γεραιῶν, γεραιός, ἀγέρατος*· ἄλλ. *γέρων* (πρβλ. *εὐτὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερώντων*)· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ Ζενδ. *gar* (τιμὴ), *garah* (ἀπονομή τιμῆς)· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ βαρῶς· **garus* ἢ ἐκ β. *gar* = καλεῖν, φωνάζειν. Ἄλλοι τέλος τὴν σχετίζουσι πρὸς τὸ *γαῦρος* (σανσκρ. *gar-vas* (πρβλ. *νεῦρον*: *nervus*), καὶ πρὸς τὰ *σανσκρ. gar-vas* (ἀλαζονεία), *garva-ra-s* (ἀλαζών). Βλ. *γέρων*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γερῶσιμος, ὄν (*γέρας*)· ὁ τιμῶν, ὁ γεραιῶν.— || ὁ τιμῶσιμος, ὁ γεραιόφρονος, ὁ τιμητικῶν.

Γερῶσιος· Σπαρτιατικὸς μῆν, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀττικὸν *Ἐλαφβολιῶνα*.

γερῶσι-φόρος, ὄν (*γέρας + φέρω*)· ὁ φέρων (ἀποκομίζων, κτώμενος, κερδίζων) τιμῆν.

γέραα, ἰων. ὄνομ. πληθ. τοῦ *γέρας*.

Γερήνιος, ὁ· ἄμην. ἐπιθ. τοῦ Νέστορος (δλ. Κ.Ε.Α.).

Γερητο-Θεόδωροι, οἱ· ὄνδρωποι ὡς ὁ Γέρης καὶ ὁ Θεόδωρος (δλ. *εὐταλαίς καὶ οὐτιδανόι*).

γερωντ-ἀγωγέω (*γέρων + ἀγωγός* τοῦ *ἀγω*), μελ. -ῆσω· ἀγω (ὀδηγῶ) γέροντα. Ἐκ τοῦ **γερωντ-ἀγωγός**, ὁ (*γέρων + ἀγω*)· ὁ ὀδηγῶν γέροντα.

γερωντία, ἡ· λακων. ἀντι *γερουσία* (δ βλ.).

γερώντιος, τό, ὑποκορ. τοῦ *γέρων*· «γερωντάκι ἢ γερωντάκος».

γερουσία, ἡ (*γέρων*)· βουλή (συνέδριον) γερόντων, «γερουσία» ὡς καὶ σήμερον || κυρ. ἐν Σπάρτῃ, ὅπου ἡ γερουσία ἀπετελεῖτο ἐξ 28 γερόντων.— || πρεσβεία.

γερουσίος, α, ὄν (*γέρων*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προωρισμένος, κατάλληλος, διά) τοὺς γέροντας, τοὺς πρεσβυτέρους (ἢ τοὺς ἀρχηγούς)· *οἶνος γερουσίος* = οἶνος φυλαγμένος διὰ τοὺς ἀρχηγούς μόνον.

γέρρον, τό (*εἶρω*), λατ. *gerra*· πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἀπὸ βέργας λυγαριῆς, κυρ. ἐπιμηκῆς ἄσπης (κεκαλυμμένη διὰ δέρματος), ὅποιον μετεχειρίζοντο οἱ Πέρσαι. 2) πλεκτὴ καλύθη (ἢ σκηνή).

Έτυμ.: τὴν συνήθησ προβαλλομένην ἔτυμολ. ἐκ τοῦ *εἶρω* ἐν δάγονται ὁ πλειστοί. Τινὲς τὸ θεωροῦσι προελθὸν ἐκ β. *ger-* (περιστρέφειν, πλέκειν), πρβλ. τὸ παρ' Ἑουσ. «*γέρρα*· *εἰβδος*, Κρητ. *γέρανα*· *φρέγανα* (χαμόκλαδα)».

γερρο-φόροι, οἱ (*γέρρον + φέρω*)· οἱ φέροντες γέρρα || στρατιῶται φέροντες πλεκτάς ἄσπιδας· (δλ. *γέρρον*).

ΓΕΡΩΝ, -οντος, ὁ ὁ ἡλικιωμένος, ὁ «γέροντας», λατ. *senex*· *οἱ γέροντες* = οἱ πρεσβύτεροι, οἱ ἀρχηγοί, οἵτινες μετὰ τοῦ Βασιλέως ἀπετέλουν τὴν κυρίως Βουλὴν || ἐντεῦθεν *γέροντες*· ἐκαλοῦντο καὶ οἱ *γερουσιασταί*, ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἐν τῇ λατιν. *paires*, κυρ. ἐν Σπάρτῃ, ὅπου οὗτοι ἦσαν 28 τὸν ἀριθμόν.— || ὡς ἐπιθ. *γέρων, ὄν*, ἀλλ' ὁμοῦ πάντοτε σχεδὸν μετὰ ἄορ. οὐκ, ὡς *γέρων λόγος* (πρβλ. τὸ ἄμην. *γέρων σάκος*).

Έτυμ.: *γέρων γέρας* (βλ. λ.)· *γεραιός γηραιός γηράσκειν γερουσίος* <**γερωντ-ιος γερουσία γῆρας* (δλ. λ.)· *γραῦς* (δλ. λ.)· πρβλ. *σανσκρ. jaran* (= γέρων), *jarali* (= καθιστὸν τῆν γερωντικόν, ὀδύνατον), *jarandh* (= ὑπεργηρωσ)· *jarás-jarā* (= ἡλικία, γῆρας), *jarimā* (= ἡλικία)· πρβλ. *εὐτὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερώντων*· ρίζ. δάσις πάντων τούτων = *gērē* (= γηράσκειν).

γεῦμα, -ατος, τό (*γεῦω*)· ἡ γεῦσις πράγματός τινοσ.

γεύσασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἄορ. *α'* τοῦ *γεῦω*.

ΓΕΥΩ, μελ. *γεύσω*· ἄορ. *ἔγευσα*· δίδω (παρέχω) εἰς τινα τὴν γεῦσιν πράγματός τινοσ.— Μέσον, *γεύομαι*, μελ. *γεύσομαι*· ἄορ. *ἔγευσάμην*· μετὰ παθ. πρ. *γέγευμαι*· ἀπογεύομαι, δοκιμάζω, πρῶγω, ἀπὸ πρῶγμά τι· γ'· πληθ. ὑπερσ. *ἐγέγευτο* = εἶχον γευθῆ, εἶχον δοκιμάσει || ἐντεῦθεν, δοκιμάζω, κάμνω δοκιμῆν, ἀπόπειραν, λαμβάνω πείραν πράγματός τινοσ· *δοῦρός γεύσασθαι* = νὰ δοκιμάσῃ, νὰ αἰσθανθῆ (λάβῃ αἰσθησιν) τοῦ δόρατος || ἀπολαύω.

Έτυμ.: ἐκ β. *γευ-* (*γευσω*)· *γεύ-ο-μαι, γεύ-μα, γεύ-σι-ς, γευ-σι-ός*· πρβλ. *σανσκρ. g'ush* (ἀρέσκομαι εἰς τι), *g'ush-ti-s* (γεῦσις, ἱκανοποίησις), *g'o'sha-s* (ἱκανοποίησις, ἀπόλαυσις)· λατ. *de-gu(s)-gere, degustare, gus-tus, gus-tare*· Ἰοθ. *kius-a* (δοκιμάζω), *kus-tus* (δοκιμῆ) = λατ. *gustus, kaus-jan* (γεύομαι)· παλ.-περσ. *dauš-* (δοκιμάζω ἀπὸ τι).

ΓΕΦΥΡΑ, ἡ· χῶμα, πρόσχωμα, ἀνάχωμα (ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἐκχείλισιν πρταμοῦ), ἢ «γέφυρα» πρὸς ζεῦξιν ποταμοῦ (ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατὰ πληθ. πάντοτε). — Παρ' Ὀμ. ἄπαντ' ὡς ἡ περίφρασις *πολέμοιο γέφυραι* = ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιμαχομένων παρατάξεων λωρὶς ἐδάφους, τὸ πεδῖον τῆς μάχης.— || μτφρ. ἐν τῷ ἐν., «γέφυρα»: *γέφυραν ζευγνύει ἡ γέφυρα ζευγνύει ποταμόν* = *ponite Jungere fluvium* = κατασκευάζειν ὑπεράνω ποταμοῦ τίνος γέφυραν.

Έτυμ.: *γέφυρα*, Βοιωτ. *βέφρα*, Λακ. *δίφουρα*, Ἰορτ. *δέφρα*· ἀγν. ἔτυμολ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γεφύρω, μελ. -ώσω· κωδιστῶ τι διαβατόν, συνδέω, διὰ γεφύρας || γεφύρώνω· *γεφύρωσε ποταμόν*

(τὸ δένδρον)=έκαμε γέφυραν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ
γεφύρωσε κλέυθον = έκαμε δρόμον διὰ γεφύρας,
 γεφυρωτόν.— Παθητ., **εγεφυρώθη δ πόρος** = τὸ πέρα-
 ραμα κατέστη διαβατόν (ήνυδην) διὰ γεφύρας.

γεω-γράφια, ἡ, ἔτι καὶ νῦν λέγομεν, ἡ περιγρα-
 φή τῆς γῆς, ὁ γεωγραφικός χάρτης. Ἐκ τοῦ
γεω-γράφος, **ον** (γῆ+γράφος)· ὁ περιγράφων τὴν
 γῆν· ὡς οὖσα. **δ γεωγράφος**, -ου=ὁ «γεωγράφος».

γεώ-λοφος, ὁ (γῆ+λόφος)· λόφος, λοφίσκος· ὡς.
 τὸ **γεώλοφον** καὶ ἡ **γεωλοφία**.

γεω-μετρέω, μελ. -ήσω· μετρῶ τὴν γῆν, εἶμαι
 γεωμέτρης. Ἐκ τοῦ

γεω-μέτρης, -ου, ὁ (γῆ+μετρέω)· ὁ μετρῶν τὴν
 γῆν, ὁ γεωμέτρης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γεω-μετρία, ἡ· τὸ μετρεῖν τὴν γῆν, **ε**,τι καὶ νῦν
 λέγομεν γεωμετρίαν· καὶ

γεω-μετρικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος
 (ἔμπειρος) εἰς τὴν γεωμετρίαν· γεωμετρικός· ἡ
γεωμετρική (ἐνν. τέχνη) = ἡ γεωμετρία· **δ γεωμετρι-
 κός**=ὁ γεωμέτρης. Ἐπίρ. -κός.

γεω-μορία, ἡ· διανομή τῶν χωρῶν τῆς γῆς ἢ γε-
 ωργία. Ἐκ τοῦ

γεω-μόρος (καὶ **γη-μόρος**, **γα-μόρος**, καὶ **γειο-
 μόρος**), ὁ, ἡ (γῆ+μείρομαι)· ὁ μετέχων εἰς τὴν δια-
 νομήν τῆς γῆς, κληροῦχος, κτηματίας· **οἱ γεωμό-
 ροι**=οἱ γαιοκτήμονες, οἱ εὐπατρίδαι, οἱ εὐγενεῖς,
 λατ. **optimates**.

γεω-πέδον ἡ **γεω-πέδιον**, τό, ἰων. ἀντὶ **γῆ-πέδον**
 (δ βλ.).

γεω-πένης, -ου, ὁ (γῆ+πένομαι)· ὁ πένης εἰς
 γαῖα, ὁ μικροκτηματίας.

γεω-πόνος, ὁ (γῆ+πονέω)· ὁ κολλιεργῶν τὴν
 γῆν (κυρ. **δ πονῶν** περὶ τὴν γῆν, ὁ ἐργαζόμενος
 τὴν γῆν), γεωργός, «γεωπόνος».

γε-ωργέω, μελ. -ήσω, (γεωργός)· εἶμαι γεωργός ἢ
 ὡς. καλλιεργῶ τὴν γῆν (**εργάζομαι τὴν γῆν**) ἢ μτφρ.
 μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι, τι ἢ μετὰ φιλοπονίας
 ἀσκῶ τέχνην τινὰ ἢ ἐπάγγελμα.

γε-ωργία, ἡ (γεωργός)· «γεωργία», καλλιέργεια
 τῆς γῆς.— ἢ ἐν τῷ πληθ., καλλιεργημένα γαῖαι,
 ἀγροτικά κτήματα, χωράφια.

γε-ωργικός, ἡ, ὄν (γεωργός)· ὁ ἀνήκων ἢ κατ-
 ἀλληλος διὰ καλλιεργεῖαν, ἀγροτικός.— ἢ ὁ ἐπι-
 τήδειος, ἔμπειρος, περὶ τὴν γεωργίαν.

γε-ώργιον, τό· ἀγρός ἢ καλλιέργεια ἢ εἰσοδήμα,
 συγκομιδὴ. Ἐκ τοῦ

γε-ωργός, ὄν (γῆ+ἔργον, *ἔργω)· ὁ ἐργαζόμενος
 τὴν γῆν, καλλιεργητής, ζευγίτης ὡς οὐσιαστ. **γε-
 ωργός**, -οῦ, ὁ=ὁ ἀγρότης, ὁ χωρικός, «γεωργός».

γε-ωρύχης, μελ. -ήσω· σκάπτω, ἀνασκάπτω, τὴν
 γῆν. Ἐκ τοῦ

γε-ωρύχος, **ον** (γῆ+δρύσσω)· ὁ δρύσσαν (ἀνα-
 σκάπτων) τὴν γῆν, κάμνων λάκκους ἢ ὀπὰς εἰς
 τὴν γῆν.

γεω-τόμος, **ον** (γῆ+τεμνῶν τοῦ τέμνω)· ὁ κατα-
 τέμνων (κόπνων, οχιζῶν) τὴν γῆν, ὁ ἀροτριῶν τὴν
 γῆν, ὁ γεωργός.

Γῆ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ **γῆα**· **ε**,τι καὶ νῦν, «γῆ»,
 χώρα, ἔδαφος· **γῆν καὶ ὕδωρ διδόνα**=δίδειν, πα-
 ραδίδειν, χώρα καὶ ὕδωρ σημεῖα ὑποταγῆς ἢ **κατὰ
 γῆν**=κατὰ ξηρὰν, διὰ ξηρὰς, ἀντίθ. **τῶν κατὰ θά-
 λασσαν** ἢ ὡς. **κατὰ γῆς**=ὑπὸ τὴν γῆν (ὑπὸ τὴν ἐπι-
 φάνειαν τοῦ ἔδαφους) ἢ **τοῦ γῆς**; = λατ. **ubi terra-
 rum**?=εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς;

Ἐτυμ.: **γῆ**, δωρ. **gā**, Κυπρ. **ζᾶ**, δημρ. **γαῖα** (<γᾱfja),
 ἰων. **γῆ**· **γῆδιον** (=μικρόν κτήμα)· **γῆπεδον**· **γῆνος**,
γεωργός (<*γᾱφοργός), λακ. **γαβεργός** (<*γᾱφεργός·
 Ἡρακλ. **γαῖων** (βλ. λ.)· δημρ. **γαῖήχος** (βλ. λ.)· Ἄγν.
 ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς Ἴσως ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἡ
 ῥ. **γα**-, **γεν**- (τοῦ **γίγνομαι**).

γη-γενής, **ες** (γῆ+*γένω)· ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννη-
 θεὶς ἢ γεγεννημένος ἢ αὐτόχθων, «γηγενής».— Ὡς
 οὖσα., **γηγενής**, -οῦς, ὁ=υἱὸς τῆς γῆς (ἐπὶ τῶν Τιτά-
 νων καὶ Τιγάντων).

γῆθεν, ἐπίρ. τοῦ **γῆ**· ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς γῆς.
γῆδέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. **ἐγήθησα**· πρκ. **γέγηθα**,
 δωρ. **γέγᾱθα**. (μετὰ σῆμ. ἐνεστ.)· ὑπερο. **ἐγεγήθειν**

(**γαίω**)· χαίρω, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι·

Ἐτυμ.: **γηθέω**, δωρ. **γᾱθέω** (<*γᾱφεθέω=λατ. **gau-
 deo** <*gavideo <*gāvedhejo· πρκ. **γέγηθα**, δωρ. **γέ-
 γᾱθα** (=εἶμαι χαρούμενος)· **γηθοσύνη** (=χαρὰ)·
γηθόσυνος (=χαρούμενος)· δημρ. **γαίω** (<*γᾱf-jw),
γάνυμαι <ιαπ. *ga-ne-v-mi· **γάνος** (βλ. λ.), τὸ ἀφῆρ-
 τοῦ **γάνυμαι**· **γαῦρος** (βλ. λ.)· Ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπό-
 κεῖται ἰαπ. **ρίζ**, **gāu-** (=χαίρω, ἀγάλλομαι)· πρβλ.
 λατιν. **gau**, **gaudeo**, **gavisus**, **gaudium**· ἑλλ. ῥ. **γα-**
γαν- (ὅπως **φα**-) **φαν**-) καὶ **γαν**-. Κατὰ τινὰς συγγ.
 πρὸς ταῦτα εἶναι καὶ τὰ: **ᾱ-γαν-ός**, **ᾱ-γαν-ρός**, **ᾱ-γα-
 ἰο-μαι**, **ᾱ-γα-μαι**, **ᾱγη**.

γηθοσύνη, ἡ (γηθέω)· χαρὰ, εὐφροσύνη.

γηθόσυνος, ἡ, **ον** (γηθέω)· πλήρης χαρᾶς, εὐ-
 φρόσυνος, εὐτυχής.

Γῆ-ΘΥΟΝ, τό, λατ. **geihyom**· εἶδος πράσου.

γῆτιος, καὶ **γῆσιος**, **ον** (γῆ)· ἐκ γῆς ἢ χώρας.

γῆτις, καὶ κατὰ συναίρ. **γῆτης**, -ου, ὁ (γῆ)· γε-
 ωργός.

γῆ-λοφος, ὁ=γεώλοφος· λόφος.

γῆμαι, **γῆμας**, **γῆμασθαι**, **γῆμαμένος**· ἀπρφ. καὶ
 μτχ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ᾱορ. ᾱ' τοῦ **γαμέω**.

γη-μόρος, ὁ=γεωμόρος (δ βλ.).

γη-οχέω (γῆ+έχω), ἰων. ἀντὶ τοῦ **γη-ουχέω**· εἶμαι
 κάτοχος γῆς, εἶμαι κτηματίας.

γῆ-πέδον, τό=γεώ-πέδον (δ βλ.) (γῆ+πέδον)· τε-
 μάχιον γῆς, «γῆπεδον».

γη-πετής, **ες** (γῆ+πεσεῖν τοῦ πίπτω)· ὁ πίπτων
 ἐπὶ τῆς γῆς.

γη-πόνος, ὁ=γεω πόνος (δ βλ.).

γη-ποτος, δωρ. **γᾱ-ποτος**, **ον** (γῆ+πέ-ποται, ᾱ' ἐν.
 παθ. πρκ. τοῦ **πίνω**)· ὁ καταπινόμενος ἢ καταποθεὶς
 ὑπὸ τῆς γῆς ἢ ὄν πρέπει (ἢ δύναται) να καταπῆ ἢ γῆ.

γῆραιός, ᾱ, ὄν (γῆρας)· ἠλικιωμένος, γέρων.

γῆράλεος καὶ **γῆράλιος**, ᾱ, **ον**=γῆραιός (δ βλ.).

γῆράναι (ἀπρφ. ᾱορ. ῥ') ἢ **γῆράναι**, ἀπρφ. ᾱορ. ᾱ'
 τοῦ **γῆράσκω**.

γῆράντεσσι, ἐπ. ἀντὶ **γῆράσι**, δοτ. πληθ. τοῦ **γη-
 ρᾶς** (μτχ. ᾱορ. ῥ' τοῦ **γῆράσκω**).

γῆραός, ᾱ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ **γῆραιός**.

γῆρᾶς μτχ. ᾱορ. ῥ' τοῦ **γῆράσκω**.

Γῆ-ΡΑΣ, τό, γεν. **γῆραος** (ἄττ. συνηρ. **γῆρας**)· δοτ.
γῆρα (καὶ ἄττ. συνηρ. **γῆρα**)· γερωντική ἠλικία (λατ.
senectus). [δ': ἔτυμολ. ἑλ. **γέρων** καὶ **γῆράσκω**]. Ἐξ
 αὐτοῦ τὸ

γῆράσκω ἢ **γῆρᾶω** μέλ. -ᾶσω, ἄττ. **γῆρᾶσομαι**·
 ᾱορ. ᾱ' **ἐγήρᾶσα**· ᾱορ. ῥ' **ἐγήρασα**, **ἐγήρην**· **γῆράναι**, μτχ.
γῆρᾶς, ὡσεὶ ἐκ ῥ. εἰς -μι· **γῆρημι** ἢ **γῆρᾶμι**· πρκ. **γε-
 γῆρᾶκα**· ἀρχίω νά «γερῶν», γίνομαι γέρων καὶ ἀ-
 δύνατος, «γῆράζω». — ὡς μ-ε. (καὶ δῖ ἐν τῷ ᾱορ. ᾱ'
ἐγήρᾶσα)· κάμνω τινὰ νά γῆρᾶσῃ.

Ἐτυμ.: **γῆράω** <γῆράμι, πρβλ. μτχ. ἐν **γῆρᾶς**,
 ἀπρφ. ἐν. **γῆράναι**· ᾱορ. **ἐγήρασα**, **ἐγήρην**· Τὸ -η- τῆς
 βίεως ἀντὶ -ε- ὀφείλεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀντι-
 θετόν του **ἡβάω**, κατόπιν δὲ τοῦτου τὸ **γέρας** (=ἠλι-
 κία, πρβλ. **γέρων**· ἑλ. λ. **γέρας**) > **γῆρας**, γεν. **γῆραος**
γῆρας, τὸ **γῆραιός** > **γῆραιός**, **γῆραλέος** ('Ἡουχ.) > **γη-
 ραλέος**.

γῆρο-δοσκέω, μελ. -ήσω· τρέφω καὶ περιποιῶ-
 μαί τινα ἐν τῷ γῆρατι, γηροκομῶ. — Παθ., τρέφομαι,
 τυγχάνω περιποιήσεων, κατὰ τὸ γῆρας, γηρο-
 κομοῦμαι. Ἐκ τοῦ

γῆρο-δοσκός, ὄν (γῆρας + βόσσω)· ὁ τρέφων ἢ
 περιδάλπων (περιποιούμενος) τινα κατὰ τὸ γῆρας
 του (κυρ. ὁ γηροκομῶν τοὺς γονεῖς του).

γῆρο-κόμος, **ον** (γῆρας+κομέω)· ὁ περιποιούμενος
 (κομῶν) γέροντας=γηροβοσκός.

γῆρῦμα, -ατος, τό (γηρῦω)· φωνή, ἤχος, φθόγ-
 γος, τόνος.

Γῆ-ΡΥΣ, -υος, ἡ· φωνή, λαλιά, ὀμιλία· πρβλ. τὸ
 τὸ σῆμ. γκαρυξία.

Ἐτυμ.: **γῆρυς**, δωρ. **γᾱρυς**· **γῆρῶω** (δ βλ.) (πρβλ. τὸ
 παρ' Ἡουχ. **αγαρωμέθια**· **λοιδορούμεθα**), **Γῆρῶ-
 νης**· δημρ. εἰναι τὰ: λατ. **garrus** (φλυαρῶ, ληρῶ),
garrulus (φλύαρος, ἀκριτόμυθος)· παλ-εβλ. **gairm**,
 gall. **garm** (κραυγή) <Κελτ. *garsmen· παλ-εβλ. **gair**,
 gall. **gawr** (=κατακραυγή)· παλ-γερμ. **karā** (=οἰ-

μωγή, όλοφυρμός) Γοτθ. kara, άγγλ.-σαξ. cearou (=μέριμνα) παλ.-σαξ. karm (όλοφυρμός) σανσκρ. gar, grīnāmi (=καλώ, έπαινώ), gir (φωνή), girā (λόγος) Ήνδ. gal (δδω) παλ.-γερμ. kirru (γεσμ. knarren; πηθ. ένταύθα άνήκουν και τά λατ. gallus, παλ.-σκανδ. kalla (άγγλ. call = φωνάζω, καλώ). Ψα. ένταύθα, κατά τινας, άνήκουν και λέξεις τινές αναλόγου σημ. αναφερόμεναι εις άπομιμητικές ρίζας gver- (πρβλ. λέξ. deiřiān) και ger- (πρβλ. λ. γέρας). Έσ αύτού τώ

γηρώ, ζωρ. γάρωω μελ. γηρῶσ' άόρ. α' έγηρῶσα. Μέσον. μέλλ. -ύσσαι' άόρ. α' έγηρυσάμην, αλλά και παθ. έγηρῶθην μετά μέσ. σημ. έκτομιζώ, όμιλω, λέγω, κράζω, φδω, ψάλλω (λατ. garrire). [Έκ τού γῆρως, ό βλ. και δι' έτυμολ.]. Πρβλ. τώ σημερ. γαρούζω ή γκαρούζω.

γήρας, κατά συναίρ. αντί γῆρας, γεν. τού γῆρας. **γήτειον**, τώ, άττ. αντί γῆθειον' είδος πρόσου.

γήτης, ό (και γῆτης) κατά συναίρ. αντί γῆτης (δ βλ.).

γητόμιον, ον (γη+τεμειν τού τέμνω). ό τέμνων (καλλιεργών) τήν γῆν=γεωτόμος (δ βλ.).

γίγαντι-ολέτης, -ου, δ (γίγας + όλλυμι). ό τούς γίγαντας άλλως (τ. έ. κατατρέφων, φρονεύων), ό καταστροφείς γιγάντων.

γίγαντι-φόνος, ον (γίγας+φένω). ό φονεύων τούς γίγαντας.

ΓΙΓΑΡΤΟΝ, τώ ό πυρήν (τό «κουκούτσι») τῆς σταφυλής. Έν τῷ πληθ., τό στέμφυλα.

Έτυμ.: έτυμολ. συνανήκει τῷ λατ. grānum (σπόρος, καρπός) = παλ.-ιρλ. grān, Gall. grawn, Γοτθ. kairn, παλ.-γερμ. corn' ώς. σανσκρ. jirñāh (εϋδραυότος) ίαπ. *gerā—(ώς μεθε. φδείρω διά προσοριβής—ώς άμθε. έξαντλούμαι, φδίνω, γηράσκω) πρβλ. ώς. παλ.-γερμ. kerpo (κουκούτσι) πρβλ. και λ. γέρων, γῆρας, γραῦς, γεργέριμος, γῶρις, γουμέα.

ΓΙΓΑΣ, -αντος, δ, κλητή. γίγαν (γαία ή γῆ) κατά τό πλείστον έν τῷ πληθ. οί γίγαντες' φυλή άγριανδρώπων, πελωρίων τό μέγεθος και τήν δύναμιν, έξολοθρευθείσα υπό τών Θεών. Παρά τό ή'Ηοιδώφ, τά τέκνα τῆς Γῆς, έξ ου και τό όνομα γίγας=γηγενής.

Έτυμ.: παρά τήν κοινώς παραδεδεμένην παραγωγήν έκ τού γαία, άλλω, όρθότερον λέγει, θεωρούσιν ότι τώ γίγας άνήκει ίσως εις τύπον τινά *γυαίω, γέγαια έκ β' *gen- τού γίγνομαι' έν ταύτῃ ή λ. ύπενθυμίζει τήν λατ. β'. ingenti (=ύπερμεγέθης).

γί-γνομαι, κατά συνηκόν έν τώ γι-γένομαι, δ-περ έσχηματίσθη δι' ένεστ. αναδιπλασιασμού έκ τού ριζικού *ΓΕΝΩ (δ βλ.)' έκ τού τελευταίου τούτου προέχονται οί: μέλ. γενήσομαι' άόρ. β' γενόμην' πρκ. γενέσθην και γέγονα' άόρ. α' (παρά μετρ.) έγενήθην' διά τόν έπ. πρκ. γεγαῶ ελ. γέγα. —έρχομαι εις τό είναι, γίνομαι || λαμβάνω χώραν, συμβαίνω || γεννώμαι || είμαι || έν τῷ πρκ. γέγονα = είμαι άπό γενετής τοιούτος, έχω γίνει τοιούτος. 2) επί συμβάντων, συμβαίνω, έπέρχομαι.— || Μετά προθ. ή έπιρρ., επί κινήσεως = φδανω, μεταβαίνω, εις...: **ερίγνετο εις Δακεδαίμονα**. 2) πάντα, παντοῖος, παντοδαπός γίνομαι = λαμβάνω όλας τάς μορφάς, στρέφομαι πρόσ πάσαν κατεύθυνσιν || **εμμαντού γίνομαι** = γίνομαι κύριος τού έαυτού μου (κυριαρχώ επί τού έαυτού μου, συγκαρῶ τά νεύρα μου) || **έντός εμμαντού γίνομαι** = συνέρχομαι, επανερρίσκω έμαυτόν. 3) τί γένωμαι, και σπανιώτ. τίς γένωμαι; = τί δά γίνη με έμέ; τί δά άπογίνω; τί πρέπει νά κάμω έγώ; 4) γίγνομαι δι' όργῆς=όργίζομαι γίγνομαι διά λόγων=λέγω κλπ. 5) μετά γεν. τῆς αξίας, άζίζω τόσοον...όβολού γίγνομαι=έχω άζίζαν ένός όβολού.

Έτυμ.: έκ β' ρ. γεν-, γα-: έ-γεν-ό-μην, γι-γν-ο-μαι, γειν-ο-μαι (=γεννώμαι), γέν-ος, γεν-ε-τήρ, γεν-έ-τωρ, γεν-έ-τειρα, γέν-ε-σις, γεν-ε-τή, γεν-ε-ά, γεν-έ-θλη, γέν-γα.—γόν-ος, γον-ή, γον-εύς.—γγητος,(διό-,κασί-) γῆ-σι-ος, γνω-τός.—νεο-γν-ός, δμύ-γν-ιο-ς.—γυν-ή.—Σανσκρ. β' g'āp- (g'āp-ā-mi και g'ā-g'āp-mi)=γεννώ, παράγω, g'ā-j-ē (γεννώμαι), g'āp-ās (δν, είναι), g'āp-ús (γένος), g'āp-i-tā (γεννήτωρ), g'āp-i-tri (γενέ-τειρα), g'ā-ti-s (γέννησις).—Λατιν. β' gen-: gi-gn-o,

gen-ui, gen-us, gen-i-tor, gen-e-trix, gen(i)-s, gnasc-or, gna-lus, na-tio, gen-er, gen-iu-s — nā-tīra — παλ.-ιρλ. ro-gēnar=naus sum, μέλ. gignid = nascelar, gein=naissance. Έν πάσι τούτοις ύπόκειται ίαπ. β'. *genē-, gēnō- (=γίγνομαι), δέν είναι δέ ξέναι και αι λ. γαμβρός, γάμος. Διά τόν μετρ. τύπον γίνομαι βλ. έν λ. γιγνώσκω-γινώσκω, έν τέλει.

γι-γνώσκω, έσχηματιζόμενον δι' ένεστ. αναδιπλ. έκ τού άρχικού *γνώω, ((β. γνο-), γνώ-ναι, λατ. nōscō' μέλλ. γνώ-σομαι' άόρ. β' έ-γνων, προστ. γνώ-θι, ενκτ. γνόνην, άπρφ. γνώ-ναι, μετρ. γνούς' πρκ. έ-γνο-κα, παθ. έ-γνο-ομαι, παθ. άόρ. α' έ-γνώ-σθην' άντιλαμβάνομαι, αισθάνομαι, άποκτῶ γνώσιν πράγματός τινος, σημειώνω || και ούτω γεν. γνωρίζω (έπι προσώπων και πραγμάτων) || είμαι ένήμερος (γνώστης) τινός, έννωώ τι, κατανωώ τι || άνίστη μετά γεν. άντί αϊτ., γνωρίζω (έχω γνώσιν) περί τινος: γνώ-χω-μένου=εμαθεν, άντελήφθη, ότι αύτός ήτο έξωργισμένος || σπαν. και μετά μετρ.: **εγνω ητημένος** = άντελήφθην ότι είχαν νικήθῆ.— || έξετάζω, παρατηρώ, σχηματίζω γνώμην περί τινος, άποφασίζω επί τινος, ψηφίζω: γνώ-ναι τά δίκαια = λαβεῖν δικαίαν άπόφασιν.

Έτυμ.: έκ β. γνο-: έ-γνο-ν, γι-γνώ-σκ-ω, γνώ-μα, γνώ-σι-ς, γνώ-μη, γνο-σ-τό-ς, γνω-τό-ς, γνω-ρίζ-ω, γνο-σ-τήρ, γνώρ-ιμος' γέγονα (δ βλ.).—ά-γνο-το-ς ((*ά-γνο-ος, *γνα-φο-ς πρβλ. λατ. cognilus<*gna-to-s) 'ά-γνοια' άγνώσ, -ώτος κλπ.—Σανσκρ. β' g'nā- (g'āp-mi)=γίγνώσκω, g'nā-na-m (=γνώσις), g'nā-s g'nā-ti-s (=γνωστός, συγγενής).—Λατιν. gno-sc-o (=ήπειρ. γνώσκω) nō-ti-o, nō-lus, gnā-ru-s, i-gnō-o, παλ.-λατ. gnar-igare, rarrare.—Παλ.-γερμ. knō-u (γι-γνώσκω), Γοτθ. kann (γίγνώσκω), kunth-s (γνωστός), kunthi (γνώσις). Έν-πάσι τούτοις ύπόκειται ίαπ. β'. *gnō- =γίγνώσκειν (πρβλ. γνώμα, λατ. *gnō-men), και ίαπ. διάσις *genē-, *gēno- (=γίγνώσκειν).

Δέν είναι άπολύτως βέβαιον, άν ή θάσις αθη είναι ή αύτή με τήν θάσιν *genē-, *gēno- (=γίγνομαι) μ'α τού αύτη πιθανότης θά έστηρίζετο εις τό ότι ή πρώτη θάσις σημ. διανοητική ικανότητα, και ή δευτέρα φυσική ικανότητα παραγωγής.— Α' γραφαί γινώσκω και γίνομαι (άντι γιγνώσκω και γίγνομαι) άπαντῶσιν έν τῇ ιωνικο-αττικῇ διαλ. εις μετρ. πελοπον, και δῆ έν ίων. έπιγρ. μετά τόν δον π.Χ. αϊ., και έν άττ. έπιγρ. περ τό 300 π.Χ.' ώς. ζωρ. γίνομαι, γινώσκω, θεσσαλ. γι-νυμένα, Βοιωτ. γινοῦμένος. Τό σύμπλεγμα -γν- παριστῶ τό ίαπ. σύμπλεγμα -gn- (άποδιδόμενον διά τού -gn- τῆς Έλλ. έν τῷ τῆς Γορτυν. διαλ. γινοῦμενον) πιθανώτατα πρόκειται περί έκπτώσεως τού ίαπ. φθόγου gn μετά αναπληρωτικής έκτάσεως τού προηγουμένου -t- εις -i- (γινώσκω, γίνομαι), χωρίς με τούτο νά αποκλείεται ότι αποραδικώς έξηκολούθησαν και έμφανίζονται έκ παραλλήλου προς τούς νεωτέρους και οι παλαιότεροι τύποι μετά τού συμπλέγματος -gn-.

γίνομαι, ίων. και μετρ. αντί γίγνομαι (δ βλ. έν τέλει).

γινώσκω, ίων. και μετρ. αντί γιγνώσκω (δ βλ. έν τέλει).

γλάγῶ (γλάγος) είμαι γαλακτερός (έχω πολύ γάλα) || είμαι πλήρης χυμού.

γλάγερός, ά, δν (γλάγος) γεμάτος γάλα, γαλακτερός.

γλάγοςεις, εσσα, εν (γλάγος) = γλαγερός (δ βλ.).

γλάγο-πήξ, -ήγος, ό, ή (γλάγος+πήγνυμι) ό πηγνύων τό γάλα || άγγειον έν ω πήγνυται τό γάλα.

ΓΛΑΓΟΣ, -σος, τώ, ποιητ. αντί γάλα. [δι' έτυμολ. βλ. γάλα].

γλάγο-τροφος, ον' ό διά γάλακτος τρωφείς.

γλάζω Έτ. τύπος τού κλάζω (δ βλ.).

γλακτο-φάγος, ον (γάλα + φαγεῖν) κατά σύγκοπην έκ τού γαλακτοφάγος' ό τρωφόμενος με γάλα (χυρ. ό τρώγων, δηλ. πίνων, γάλα).

ΓΛΑΜΗ, ή = λίμη (τοιμπα τών μετῶν).

γλάμυρός, ά, δν (γλάμη) λημώδης «τοιμπαφόρος».

γλάμων, ον, γεν. -ονος (γλάμη) ό «τοιμπαφόρος». Έτυμ.: γλάμων, γλαμωρός, γλαμώδης (συνών.), γλάμυφος' *γλαμό-μυφος (τοιμπαφόρος), πρβλ. μύφα=δλέννα' άττ. γλαμάω (έχω όφθαλμούς με τοιμπα),

γλημίον (κόκκος τοίμπλας)· συγγ. τῆ Ἄεττον. *glemas* (μύξα), *glumti* (γίνομαι γλοκώδης), Κέαττον *κλιαν*, Ἄγγλ. *klammy* (κολλητός, ἰξώδης).

γλάνης, -ιδος ἡ -ιος, ὁ, ἡ (πληθ. *γλάνεις*, αἰ' ἰχθύς δμοιον τῶ σιλούρω.

γλάνος, ὁ ἡ ὕαινα (*hyaena striata*).

γλαρίς, -ιδος, ἡ γλυφίς πρὸς κατεργασίαν ξύλου ἢ λίθου (λατ. *caelum, scalprum*).

γλαυκιάω (*γλαυκός*), ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ ἐπ. μτχ. *γλαυκιάων* = ἐξακοντίζων ὄγρια θλέμματα, με ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς (ἐπὶ λέοντος).

γλαυκίζω, μελ. -ίσω ἔχω χρῶμα γλαυκόν, κυανόφαιον.

γλαυκίνος, ἡ, ον ἔχων χρῶμα κυανόφαιον.

γλαυκόμοι πάσχω ἐκ γλαυκώματος.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ἡ, ὄν, Διολ. *γλαῦκος, α, ον* ὁ ἄκτινοβολῶν, ἀπαστράπτων, λάμπων. — II μετὰ ἐνν. χρώματος, ὥχρο-πράσινος, κυανοπράσινος, κυανόφαιος, στακτῆς (λατ. *glaucus*) (ἐπὶ ἐλαίας, ἰτέας, ὤσ. καὶ ἐπὶ σταφυλῶν). — III Ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀνοικτοπράσινος, φαιός (λατ. *caesius*) || ἐπὶ προσ., «γυαλινομάτης».

Ἔτυμ. : *γλαυκός, γλαυκιάων* (δημηρ. μτχ.) : *γλαυκίον* (εἶδος παπαρούνας ἀγριόπαπια με κυανοπράσινα μάτια) : *γλαῦκος* (ἰχθύς φαιούχος) : *γλαυκίακος* (ἰχθύς, φυτόν) : *γλαυκώω, γλαυκώπις* (βλ. λ. λ.) : *γλαῦξ* (βλ. λ.) : (δια)γλαῦσω (λάμπω με ζωηράν λάμπω) πρὸς τὸ παρ' Ἡσυχ. «γλαυσόν λαμπρόν» : *γλαῦσω* (<*γλαυκ-*γω, γλαυσόν* (<*γλαυκ-*γων*). Ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται β. γαλ-. Πιθ. συγγ. πρὸς τὰ : *γλαυνοί, γλήνος, γλήνη, γελείν, γαλήνη* κλ. (βλ. ἐν λ. γελῶν). Χαρακτηριστικά εἶναι σχετικὰ σχόλια Ἀπολλων. τοῦ Ροδίου I1280 : *διαγλαύσσουσιν ἀντὶ τοῦ φωτίζουσιν ἢ διαλάμπουσιν, ὄθεν καὶ ἡ Ἀθηναῖα γλαυκώπις, καὶ γλήνη ἢ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ παρὰ τὸ γλαύσειν, ὁ ἔστι λάμπειν. Καὶ Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο «γλαυκώπις τε στρέφεται μήνη».*

γλαυκό-χρως, ὁ, ἡ, αἰτ. γλαυκόχροα (*γλαυκός+χρως*) ὁ ἔχων χρῶμα γλαυκόν (φαιόν), φαιός, κυανόφαιος.

γλαυκ-ῶπις, -ιδος, ἡ αἰτ. -ῖδα ἄλλα καὶ -ιν (*γλαυκός+ῶπις*), ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖς, ἡ ἔχουσα ἀπαστράπτοντας (ἀκτινοβολοῦντας) ὀφθαλμούς. Κατὰ τινες ἐν τοῦτοις = ἡ ἔχουσα ὀφθαλμούς (ἢ καὶ μορφήν, ὄψιν) γλαυκός (<γλαῦξ+ῶπις).

γλαυκ-ῶψ, -ῶπις, ὁ, ἡ = *γλαυκῶπις* (βλ. βλ.).

γλαῦξ, ἄτ. γλαῦξ, -κός, ἡ (*γλαυκός*) ἡ γλαῦξ (κοιν. «κουκουβάγια»), λατ. *noctua*, ὀνομασθεῖσα οὕτως διὰ τοῦς ἀστραπθόλους ὀφθαλμούς τῆς. Παρασιμία : *γλαῦκ' Ἀθήνας* ἢ *γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, «ελεγμένη ἐπὶ τῶν μάτην πρᾶττόντων τῇ ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προτιπάρουσιν, ὥσπερ εἶ τις γλαῦκας Ἀθήνας ἄγοι» πληθύνουσι γὰρ ἐν ταῦθα αἱ γλαῦκες»* (σχόλια Ἡσυχ. ἐν Ἀριστ. Ὀρν. 301) ὡσούτως ἀθηναϊκὰ τινὰ νομίσματα ἐκαλοῦντο *γλαῦκες Δαυρωτικαί* ἐκ τῆς εἰκόνας γλαυκός, ἣν ἔφερον.

γλαῦψ, τὸ (*γλάφω*) κοιλότης, σπήλαιον [βλ. ἔτυμ. βλ. γλάφω].

γλαῦφῦρια, ἡ λειότης, στυλιπνότης || ἡμερότης, πραότης. Ἐκ τοῦ

γλαῦφῦρος, ἂ, ὄν (*γλάφω*) κοῖλος, θαδουλός || *γλαφῦρος λιμῆν* = θαδύς λιμῆν. — II λέϊος, στυλιπνός, στυλιβυμένος || ἐπὶ προσώπων, λεπτός, ἀκριβής, κριτικός ἐπίρ. -*ρῶς* = κομφῶς, λείως, χαριέντως.

ΓΛΑΨΦΝ λαξεύω, κοιλαίνω, ἀνασκαπτῶ || ἐπὶ λέοντος, ξέω (ξεσχίζω) τὸ ἔδαφος με τοὺς δνυχας.

Ἔτυμ. : ἐκ β. γλαφ- παράγονται τὰ : *γλάφω, γλάφω, γλαφῦρος*, λατ. *glaber* (φαλακρός) (<*ghladhro-, πρὸς παλ-γερμ *glai* (λέϊος, στυλιπνός), *glabresco, glabrate* (καίτοι ἐπ' ἄλλων ἀμφισβητεῖται ἢ πρὸς τὰ τῆς Λατινικῆς συσχέτισις). Σημειωτέα ἡ προβαλλομένη ὑπὸ τινων ἀντιστοιχία τῶν *γλάφω* : λατ. *sculpo*—γλύφω : *sculpo*.

γλάχων, ὄν ἀντὶ *γλήχων* (βλ. βλ.).

γλαυκο-πότης, -ου, ὁ (*γλεῦκος+πέ-ποται, γ' ἐν*.

παθ. πρκ. τοῦ *πίνω*) ὁ πίνων γλεῦκος (μοσοτον, νέο κρασί).

γλεῦκος, -εος, τὸ (*γλυκός*), λατ. *mustum* ἐγλεῦκος, ἐμοῦστος, νέος οἶνος μήπω ζυμωθεὶς, ὁ γλυκὺς τῶν σταφυλῶν χυμός. [βλ. ἔτυμολ. βλ. *γλυκός*].

γλέφαρον, τὸ, ὄν ἀντὶ *βλέφαρον* (βλ. βλ.).

ΓΛΗ'ΝΗ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ («νῆν»), βολβός τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ || Ἐπειδὴ αἱ εἰκόνας τῶν ἀντικειμένων σχηματίζονται μικρὰ ἐντός τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, σημ. πᾶν μικρὸν ὁμοίωμα μεγαλύτερου ἀντικειμένου, πλάγγων (κούκλα), πρὸς τὴν *κόρη*, λατ. *pu-pilla* || ὡς λοιδορία : *ἔρρε κακὴ γλήνη* = κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ παληκορίτισο!

Ἔτυμ. : δι' ἔτυμολ. βλ. γελῶν, *γλαυκός γλή* (<γλε- (πρὸς βλ. Ἡσυχ. «γελῶ λάμπω, ἀνθῶ»), ὡς *τρη-* (π.χ. *τρητός*) (<τρε- (ἐν λ. *τέρετρον*)).

ΓΛΗ'ΝΟΣ, τὸ, γεν. -εος (βλ. *γλήνη*) κατὰ πληθ., πράγματα, πρὸς ὃ πρέπει νὰ ἀνεψίχη τις μετὰ προσοχῆς, ἀξιοθέατα. [βλ. ἔτυμολ. βλ. *γλήνη*].

ΓΛΗ'ΧΩΝ, -ωνος, ἡ αἰτ. *γλήχωνα* καὶ κατ' ἀποκοπὴν *γλήχω* τὸ φλησκοῦν ἢ φλησκοῦν ἰων. ἀντὶ *βλήχων* (βλ. βλ.) [βλ. ἔτυμολ. βλ. *βλήχων*].

γλισχρ-αντιλογ-εξεπίτριπτος, ον (κυρ. *γλισχρ-αντι-λογ-εξ-επι-τριπτος*) κομικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1004) = ὁ διὰ μηδένων πράγματα ἀντιλέγων καὶ φωνασκῶν καὶ φιλονεικῶν (*γλισχρσ+ἀντιλογία+εξ-επίτριπτος*).

ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, α, ον ἰξώδης, κολλώδης, ὀλισθηρός (γλιστερός). — II μτφρ. ὁ ἐπιμόνως προσκολλώμενος εἰς τινὰ καὶ παρακαλῶν, φορτικός, ὄχληρός. 2) φειδωλός, φιλάργυρος, ἀπληροτος. 3) ἐπὶ ἀριστικῶν συζητήσεων, ἀπεισοδικός || μηδαμινός, ἀνάξιος λόγου.

Ἔτυμ. : *γλισχρος* (<*γλιτ-*χρος* (κατὰ τὸ *αἰσχρός* (<αἰδ-*χρός*) ἐκ β. *λιτ-* (<γλιτ- ἐν τοῖς : *λί-ς* (β. *λιτ-*), *λιτ-ός, λισσός, λίσπος, λίσφος, λίσ-τρον* πρὸς λατ. *glit-tus, gli-s* (<β. *gliit-*) — Λιθ. *gliitūs* πιθ. συγγ. καὶ τῷ *ὀλισθ-άν-ω*. Βλ. καὶ *γλοιός*).

γλισχρῶν, -ωνος, ὁ (*γλισχρος*) γλισχρος, φιλάργυρος, ἐξηνταβελόνης, «ταγγούνης».

γλισχρῶς, ἐπίρ. τοῦ *γλισχρος* κατὰ τρόπον ὄχληρόν καὶ φορτικόν || φειδωλός, γλισχρῶς, μόλις καὶ μετὰ βίας || κατὰ τρόπον μικροπρεπῆ καὶ εὐτελεῆ.

ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ [Γ], ἀποθ., ἐν χερίσει μόνον κατ' ἑνεσται καὶ πρτ. ὀγωνίζομαι νὰ ἀπολούσω τι, σφῆδρα ἐπιθυμῶ τι (μετὰ γεν.). 2) *γλιχομαι περὶ τινος* = ἀισθάνομαι διακαῆ πόδον γύρω ἀπὸ (δι') ἐν πράγματι.

Ἔτυμ. : πιθαν. ὁμῶρ. τῷ *γλισχρος γλι-γο-μαι γλιθ-σκομαι*, πρὸς βλ. *ἐρ-χο-μαι* (<ἐρ-*σκομαι*). Βλ. καὶ *γλοιός*,

ΓΛΟΪΑ ἡ *γλοιά, ἡ* κόλλα (*γλία*) ἔξ αὐτοῦ τὸ *γλοιός, ὁ* πᾶσα κολλώδης οὐσία, κόλλα (τοιαυτὴ π. χ. οὐσία ἦτο τὸ ἰξώδες ἔλαιον, τὸ ἔλαιον μετὰ κονιορτοῦ, ὅπερ ἀπέπεσον ἀπὸ τοῦ δέριματός των οἱ παλαιότεροι διὰ τῆς *σλεγγίδος*. — II ὡς ἐπιθ. *γλοιός, ἂ, ὄν* ὀλισθηρός, ὀπιστος, πανούργος.

Ἔτυμ. : *γλοιός* (<*γλοι-*φος*) *γλοιόμαι* = γίνομαι γλοιώδης (κολλώδης) *γλία, γλήνη, γλοία ἢ γλοιιά* (=κόλλα) *γλιτόν γλοιόν* (Ἡσυχ.) *γλισχρος* (βλ. λ.) *γλιχομαι* (βλ. λ.) πρὸς λατ. *glis* γεν. *gliitis, gliitōn* (π(οί), *gliitino, glis, glis*. Ἰβρ. *glienim* (<Κελτ. *glināmi) = προσκολλῶμαι παλ-γερμ. *chlenan* (=κολλῶ), *klīban* (=συνδέουσι), *kleiben* (προσκολλῶ), *kleben* (κολλῶν) Λιθ. *gliitūs* (ὀλισθηρός), *gliitē* (τόγλοιώδες, ψαρόκολλα) Ἄεττον. *gliws* (= *γλοιός*) = πλάσθαρός, *gliwe* (μύξα), *filidē* (κολλώδης). Ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. *glei-, *glei-t- (=κολλῶν, κολλητός).

ΓΛΟΥΤΟΣ, ὁ πρωκτός || ἐν τῇ πληθ., οἱ γλουτοί, τὰ κωλομέρια.

Ἔτυμ. : πρὸς τὸ παρ' Ἡσυχ. «γλουτός σφαίρωμα (τῆς κοτύλης)» σανακρ. *glāūh* (σφαῖρα, κουβάρη), *gudāh* (<*gruda- (<*gluda- (=μπάλλα, σφαῖρα), *gō-lāh* (<*gōda- (<*grōda- (<*glōda- (=σφαῖρα), πρὸς λατ. καὶ *γαυλός* παλ-γερμ. *chlinwa, chliwa* (σφαῖρα, κουβάρη), γερμ. *knäuel* (κουβάρη) (κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *kilnel*, γερμ. *kugel* (σφαῖρα, μπάλλα) (<*kiugel. Ἰαπ.

β. *gļu- (<*gel- (=σχηματίζομαι εἰς μπάλλαν), πρβλ. λατ. galla, gléba, globus κλπ.

γλυκαίνομαι, παθητ.· γίνομαι γλυκός.

γλυκερός, α, ὄν=γλυκός (δ βλ.).

γλυκερό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ (γλυκερός+χρῶς)· ὁ ἔχων γλυκὸ δέρμα (καὶ ψάριον).

γλυκίος, α, ὄν=(γλυκός) (δ βλ.).

γλυκῦ-δάκρυς, υ, γεν. -υος (γλυκός + δάκρυ)· ὁ κινῶν (προκαλῶν) γλυκέα δάκρυα.

γλυκῦ-δωρος, ὄν (γλυκός+δῶρον)· ὁ ἔχων (ἢ φέρων) γλυκέα δῶρα.

γλυκῦ-ηχός, ἔς (γλυκός+ἡχώ)· ὁ γλυκέως ἡχῶν, γλυκὴν παράγων ἦχον.

γλυκῦ-θύμα, ἢ· γλυκετά ψυχικὴ διάθεσις, γλυκότης πνεύματος. Ἐκ τοῦ

γλυκῦ-θύμος, ὄν (γλυκός + θῦμός)· ὁ γλυκεῖται ἔχων τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς, ἡμερος, πρῶος.— || μετὰ ἐνεργ. σημ., ὁ τέρπων τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν || ὁ τερπνός, εὐφρόσυνος.

γλυκῦ-μᾶλον, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ γλυκῦ-μῆλον (γλυκός+μῆλον)· μελίμῆλον=γλυκὸ μῆλον.

γλυκῦ-μελίλιχος, ὄν (γλυκός+μελίλιχος)· ὁ γλυκός συνάμα καὶ μελίλιχος, γλυκός καὶ πρῶος τὴν καρδίαν, γλυκός, δελκτικό, ἔλκυστικός.

γλυκῦ-μυθεῶ, μελ. -ῆσω· ὁμιλῶ μετὰ γλυκῦ-τος. Ἐκ τοῦ

γλυκῦ-μῦθος, ὄν (γλυκός + μῦθος)· ὁ γλυκέως ὁμιλῶν.

γλυκῦ-μῦλον, τό, δωρ. ἀντὶ γλυκῦ-μῆλον (γλυκός + μῆλον)· γλυκὸ μῆλον.

γλυκῦ-παῖς, -αῖδος, ὁ, ἡ (γλυκός+παῖς)· ὁ ἔχων λαμπρά (κυρ. γλυκά) τέκνα.

γλυκῦ-πάρθενος, ἢ (γλυκός+παρθένος)· ἡ γλυκετά παρθένος.

γλυκῦ-πικρός, ὄν (γλυκός + πικρός)· ὁ γλυκός ἄμα καὶ πικρός, ὁ μετὰ γλυκότητος πικρός.

ΓΛΥΚΥΨ, εἶα, ὕ· ὁ γλυκός τὴν γεῦσιν, γλυκός || μετρ. εὐφρόσυνος, εὐχάριστος || ἐπὶ πρῶσ. ἀγαπητός, καλοκάγαθος, φιλόφρων. Παρὰβ. γλυκίων, γλυκιστός· ὡς. γλυκύτερος, γλυκίτατος.

Ἔτυμ.: γλυκός, γλυκερός· γλυκαίνω· γλεῦκος (βλ. λ.)· ἄ-γλευνής=πικρός, δριμύς, (βλ. λ.)· γλεῦκη (=γλυκότης), πρβλ. Ἡουχ. ἀγλύκη· ἢ γλυκότης καὶ γλυκόν· γλυκὺν (-κκ- (κν κν) ἐγ-γλύσω (παρ' Ἡροδ., =ἔχω γλυκεῖται γεῦσιν)· γλυκός (*δλνός· λατ. dulcis (<*dolucis, ἐκ ριζ. δολεως dolere=γλυκός· πρβλ. ὡς. λατ. dulc-ēdo, dulce-sc-o· πρβλ. σανακρ. gul-ja-s=γλυκότης. Κατὰ τινας τὸ λατ. dulcis (*gulcis κατ' ἀνομοίωσιν. Περὶ τῆς ἐπὶ τινων συσχετιζομένης λ. δεῦκος βλ. ἄ-δευκής καὶ δεῦκος.

γλυκῦτης, -ητος, ἢ (γλυκός)· ὁ, τι καὶ νῦν, γλυκότης. **γλυπτήρ**, -ῆρος, ὁ, καὶ **γλυπτής**, -ου, ὁ (γλύφω)· ὁ σκαλίζων, ὁ κοιλαινῶν, μετὰ τὴν σμίλην || ὁ γλυπτής, ἀγαλματοποιός.

γλυπτός, ἢ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ γλύφω· κατὰ ἄλληλα πρὸς γλυφὴν (σκαλισμα) || ὁ γεγλυμμένος, σκαλισμένος.

γλυφάνον, τό, καὶ **γλύφανος**, ὁ (γλύφω)· μαχαίριδιον ἢ σμίλη κατὰ ἄλληλα διὰ σκαλισμα.

γλυφίς, -ίδος, ἢ, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., γλυφίδες· ἢ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βέλους χαραματιδῶ, ἢ ὅποια ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς νευρᾶς (τῆς κόρδας) τοῦ τόξου || μετρ. καὶ αὐτὸ τὸ τόξον.— || =γλύφανον (δ βλ.) τ. ε. μαχαίριδιον. Ἐκ τοῦ

ΓΛΥΦΩ, μέλ. -ψω· ἄορ. α' ἔγλυψα.—Παθ. ἄορ. α' ἔγλύφθη, ἄορ. β' ἔγλύφην [ῥ]· πρκ. γέγλυμαι καὶ ἔγλυμμα· κοιλαινῶ σκαλίζων καὶ ἀνασκάπτων || κυρ. ἐγχαράσσω, χαράσσω διὰ γλυφίδος.— || γράφω ἐπὶ (κρυφῆς) πινακίδος.

Ἔτυμ.: Ἐκ β. γλυφ-· γλύφω, γλυφίς, γλύφανος, γλύπτης, γλυπτήρ· λατ. glub-o (ἐκδέρω, ἀποφλοιῶ), glīma (<glub-ma ἢ *glub-smā (φλοιός· καρπού)· πθ. συγγ. τῷ κελύφη, κελύφος· πρβλ. ὡς. παλ-γερμ. kiloban, kluff (ρωγμὴ, σχισμὴ). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται λατ. β. *glubh-. Βλ. καὶ γλάφω.

ΓΛΩΪ, γλωχός, ἢ, κατὰ πληθ. μόνον γλώχες· τὸ γένειον τοῦ στόμαχος [δὲ· ἔτυμολ. βλ. γλωχίς].

ΓΛΩΪΣΣΑ, ἀττ. γλώττα, -ης, ἢ· ὁ, τι καὶ νῦν, ἢ «γλώσσα», λατ. lingua || ἀπὸ γλώσσης = διὰ στόματος, ἐκ στήθους, ἀπὸ μνήμης καὶ ἐκ τοῦ προχειροῦ || οὐκ ἀπὸ γλώσσης= οὐχὶ ἀπὸ τὴν γλώσσαν ἄλλου τινός, οὐχὶ ἐκ φήμης || γλώσσαν ἔνα·=ἀφύων ἐλευθέραν τὴν γλώσσάν μου, ὁμιλῶ ἐλευθέρως (ἀνευ περιορισμῶν).— || γλώσσα, ἦν λαλεῖ τις || γλώσσαν νομίζω = μεταχειρίζομαι γλώσσάν τινα ἢ διάλεκτον.

Ἔτυμ.: γλώσσα, ἀττ. γλώττα, ἰων. γλάσσα· ἐν Κρητ. αὐτῶν(θ)οι· εὐφημοί· γλώσσα (<*γλωχ-ja (βλ. γλωχίς)· ἐσφαλμένη ἢ παραγωγή γλώσσα (<*glochja. Ὁ τύπος γλάσσα συγγ. τῷ γλάζω ἐξ λατ. β. *gelō-.

γλωσσ-αλγία, ἀττ. γλωσσαργία, ἢ· ἀτελεῦττος καὶ ὀκατόσχετος φλυαρία. Ἐκ τοῦ

γλώσσ-αλγος, ἀττ. γλώσσ-αργος, ὄν (γλώσσα + ἄλγος)· ὁ ὁμιλῶν μέχρι ποῦ νὰ πονέσῃ ἢ γλώσσά του, ὁ ὀκατοσχετῶς φλύαρτος.

γλωσσό-κομον, τό (γλώσσα+κομέω)· κυρ. θήκη πρὸς φύλαξιν γλωσσίδος (τ. ε. τοῦ στομίου) αὐλοῦ || θήκη ἢ σάκκος πρὸς φύλαξιν χρημάτων.

γλώττα, ἢ· ἀττ. ἀντὶ γλώσσα.

γλωττο-στρέφω, μέλ. -ῆσω (γλώττα+στρέφω)· στρέφω εὐκινήτως τὴν γλώσσαν, φλυαρῶ.

ΓΛΩΧΙΨ ἢ **γλωχίν**, γεν. -ίνος· «γλωσσίδι» || πᾶσα προεξέχουσα αἰχμὴ ἢ ἀκμὴ || τὸ ἄκρον τοῦ λωρῆου τοῦ ζυγοῦ. 2) ἢ αἰχμὴ (ἀκκῆ) βέλους || αὐτὸ τὸ τόξον. [δὲ· ἔτυμολ. βλ. γλώσσα, ἢς εἶναι ὁμόρ. τῆς αὐτῆς ρ. εἶναι καὶ τὸ γλώξ, πληθ. γλώχες (δ βλ.)].

γναθμός, ὁ· σιαγών, ποιητ. τύπος τοῦ γνάθος (δ βλ.).

ΓΝΑΪΘΟΣ, ἢ· ἡ σιαγών, τὸ στόμα || κυρ. ἢ κάτω σιαγών.— || ὁμοῖος τῷ γένυς=ἡ ἄκρα ἢ ἡ ἀκμὴ δ-πλου π. χ. [δὲ· ἔτυμολ. βλ. γένυς].

γναμπτός, ἢ, ὄν· κυρτός, κάμπυλος, κεκαμμένος || εὐλύγιτος, εὐκάμπτος || μετρ. ἐνδοτικός, ὑποχωρητικός, εὐοικονόμητος. Ἐκ τοῦ

ΓΝΑΪΜΠΤΩ, μέλ. -ψω· ἄορ. α' ἔγναμψα· ποιητ. τύπος τοῦ κάμπτος· κάμπτω, κυρτώνω, λυγίζω. [δὲ· ἔτυμολ. βλ. γαμπρός· πρβλ. παλ. γερμ. knebil (πόροδος)].

γναπτός, ἢ, ὄν (γνάπτω) ἀντὶ τοῦ κναπτός· ἐξ-εορμένος («γεορμένος»), ἐπὶ μαλλίων (ἐρίων)· βλ. κνάπτω.

ΓΝΑΪΠΤΩ, γνάπτωρ· γναφεῖον, -φεύς, -φευτικός, -φεύς, -φικός· γνάφος, -ψις· βλ. κνάπτω κλπ.

γνήσιος, α, ὄν, συγκεκομ. ἐκ τοῦ γενέσιος· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (γνήσιον) γένος, δηλ. νομίμως (ἐκ νομίμου γάμου) γεννηθείς, νόμιμος (ἀντίθ. τῷ νόθος) || γεν. «γνήσιος», πραγματικός, ἀληθής (λατ. genuinus)· γνήσιαι γυναῖκες=νόμιμοι σύζυγοι (ἀντίθ. τῷ παλλακίδες)· γνήσιοι Ἕλληνες· φρονοῦ γνήσια = ἔχω εὐγενὴ φρονήματα. βλ. ἔτυμολ. βλ. γίγνομαι.—

γνήσιως, ἐπίρ. τοῦ γνήσιος· νομίμως, πράγματι, ἀληθῶς.

γνοίην, ἦς, ἢ· Εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνοίμεν, ἐπ. ἀντὶ γνοίμεν, α' πληθ. Εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνοῦς, μετχ. ἄορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

ΓΝΟΪΘΟΣ, ὁ=ὄνοφος (σκοτάδι), ὁ βλ. [δὲ· ἔτυμολ. βλ. δνόφος].

γνοφ-ώδης, ἐς (γνόφος+εἶδος)· σκοτεινός (λατ. tenebrosus).

γνώξ, ἐπίρ. (γόνυ)· με κεκλιμένον τὸ γόνυ, γονατιστά· γνώξ ἐρίπειν=νὰ πῆσῃ τις εἰς τὰ γόνατα.

γνώ, ἰων. ἀντὶ ἔγνων, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώδι, γνώτω, Προστ. ἄορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώμα, -ατος, τὸ (γνώμαι τοῦ γιγνώσκω)· τὸ δι' οὐ γινώσκεται τι, τεκμήριον, σημεῖον, ἐνδείξις (ὁμοῖον τῷ γνώμων, δ βλ.).— || κρίσις, γνώμη.

γνώμεναι, ἐπ. ἀντὶ γνώμαι, ἀπρρ. ἄορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώμη, ἢ (γνώμαι τοῦ γιγνώσκω)· μέσον γνώσεως, τεκμήριον, σημεῖον.— || σκέψις, νοῦς, κρίσις· γνώμη τῇ ἀρίστη (ἐνν. κρίνειν ἢ δικάζειν) = συμφώνως πρὸς τὴν ἀρίστην κρίσιν (ῥησῆς περιλαμβανομένη ἐν τῷ ὅρκῳ τοῦ δικαστοῦ). 2) βούλησις,

πρόθεσις: ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης = ἐξ οἰκείας βουλήσεως. 3) κρίσις, άτομική γνώμη: γνώμην ἀποφαίνομαι = ἐκφράζω, διατυπώνω, τὴν κρίσιν μου, τὴν σκέψιν μου || ὡς. καὶ ἐπὶ ἐσφαλμένης κρίσεως, ἐπὶ φαντασίας γνώμῃ = αἱ σκέψεις (γνώμῃ, κρίσεις) σοφῶν ἀνδρῶν, ἀξιώματα. 4) σκοπός, πρόθεσις, ἀπόφασις || ψήφισμα, βούλευμα [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *γιγνώσκω*].

γνωμίδιον, τό, ἵπποκρ. τὸ γνῶμη.

γνωμο-λογία, ἡ (γνώμη+λέγω)· συλλογή γνωμῶν (δηλ. γνωμικῶν).

γνωμονικός, ἡ, ὄν (γνώμων)· ἀρμόδιος νά διδῆ γνώμην (νά παράσχῃ κρίσιν) || ἐμπειρος, πεπειραμένος ἢ ἡσκημένος εἰς τι. — II ὁ ἀνήκων ἢ ἐμπειρος εἰς γνώμονας (ἡλιακὰ φηρολόγια).

γνωμοσύνη, ἡ (γνώμων)· φρόνησις, σύνεσις, κρίσις.

γνωμο-τύπεω τυπώνω (τρόπον τινά χύνω εἰς τύπου, καλοῦπια) γνωμικά (γνώμῃς)· καὶ

γνωμο-τύπικός, ἡ, ὄν· ἐπιδέξιος, εὐφυής, εἰς τὸ γνωμοτυπεῖν (διατυπῶναι «ἀξιώματα»). Ἐκ τοῦ

γνωμο-τύπος, ὄν (γνώμη+τύπειν τοῦ τύπτω)· ὁ διατυπῶν «ἀξιώματα» (τ. ἔ. γνωμικά ἀποφθέγματα), ὁ ἀποφθεγματικῶς ὁμιλῶν.

γνωμων, -ονος, δ (γνώμαι τοῦ γιγνώσκω)· ὁ γινώσκων, γνώστης, κριτής, ἐρμηνευτής. — II δ γνώμων ἡ δεικτική τοῦ ἡλιακοῦ ὄρολογίου. — III οἱ γνώμονες, τ. ἔ. οἱ ὀδόντες οἱ δεικνύοντες τὴν ἡλικίαν τοῦ ἴππου. — IV τὸ γωνιόμετρον, ἡ «γωνία» τοῦ ξυλουργοῦ, λατ. *norma* || ἐντεῦθεν, κανὼν ἢ ὀδηγός τοῦ βίου. [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *γιγνώσκω*].

γνώω, ἐπ. ἀντὶ ἔγνωω, ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώωναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώωμεν, ἐπ. ἀντὶ γνῶμεν, α' πληθ. ἵπποκρ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνωρίζω, μελ. -ίσα, ἀτ. -ίω· πρ. *ἐγνώρισα*· καθιστῶ γνωστόν, δηλαδ., κηρύσσω. 2) ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω || ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ. 3) ἔχω (λαμβάνω) γνώσιν τινος. [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *γιγνώσκω*]. Ἐκ τοῦ

γνώριμος, ὄν, σπαν. ἡ, ὄν (γνωτός)· γνωστός, καλὰ γνωστός || ὡς οὐα. δ γνώριμος = φίλος, κάποιος «γνωστός», λατ. *familiaris*. — II οἱ γνώριμοι = οἱ ἐπισημότεροι, οἱ πρῶτοντες (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν δῆμον), λατ. *optimates*.

Ἐτυμ.: γνώριμος· γνωρίζω· γνώρισις ἐκ τῆς αὐτῆς β. μετὰ τοῦ γι-γνώσκω (δ βλ.)· πρβλ. λατ. *norma* (<gnōrima (γωνιόμετρον, κανὼν), gnārus (<gn-), nārrō (<gnārō) = κἀμων γνωστόν, Ignōrō. Βλ. *γιγνώσκω*).

γνωρίμως, ἐπὶρ. τοῦ γνώριμος· σαφῶς (κατὰ τρόπον ὥστε νά γίνῃ γνωστόν), κατὰ τρόπον καταληπτόν, κατὰ τρόπον οἰκετόν· γνωρίμως ἔχω τινα = διάκειμαι φιλικῶς πρὸς τινά, διατηρῶ φιλικὰς σχέσεις μετὰ τινος.

γνωρίσις, -εως, ἡ (γνωρίζω)· γνωριμία, «γνώριμα» || γνώσις.

γνωρίσιμα, -ατος, τό (γνωρίζω)· τὸ δι' οὗ πρᾶγμα τὴ καθίσταται γνωστόν, τεκμήριον, σημεῖον, ἔνδειξις.

γνωρισμός, -οῦ, δ (γνωρίζω)· τὸ κἀμνειν τὴ γνωστόν, ἡ γνωστοποίησης, ἡ ἀναγνωρισις.

γνωριστικός, ἡ, ὄν (γνωρίζω)· ἱκανός ἢ ἐπιτηδεῖος εἰς τὸ καθιστᾶν τὴ γνωστόν

γνώς, β' ἐν. ἴπποκρ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνωσθήσομαι, παθητ. μέλλ. τοῦ γιγνώσκω.

γνώσι, γ' πληθ. ἴπποκρ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνωσι-μάχεω, μέλ. -ήσω (γνώσις+μάχομαι)· μάχομαι πρὸς (ἀντικρούω) τὴν ἴδιαν μου γνώμην, τ. ἔ. ὁμολογῶ ὅτι ἡ γνώμη μου εἶναι πεπλανημένη (ὅτι εὐρίσκομαι ἐν ἀδίκῳ) || μεταβάλλω γνώμην, ὑποχωρῶ: *γνωσιμαχῶ μὴ εἶναι ὁμοιον* = ὑποχωρῶ καὶ ὁμολογῶ ὅτι δέν εἶναι...

γνώσις, -εως, ἡ (γνώσιναι τοῦ γιγνώσκω)· τὸ νά ζητῆ τις νά μάθῃ || δικαστική ἔρευνα, λατ. *cognitio*. — II γνώσις, τὸ κατέχειν τὴ || σοφία. 2) ἡ γνωριμία μετὰ τινος προσώπου. 3) ἀναγνωρισις.

γνώσομαι, μέλλ. τοῦ γιγνώσκω.

γνωστῆρ, -ήρως, δ («γιγνώσκω»)· ὁ γινώσκων ἢ

ὁ ἐγγυώμενος (ὁ θεβαιῶν) τὴν ἀλήθειαν ἴππραγματὸς τινος (λατ. *cognitor*).

γνώστης, -ου, δ = *γνωστήρ* (δ βλ.).

γνώστός, ἡ, ὄν, τύπος παράλληλος τῷ γνωτός (δ βλ.)· «γνωστός», δυνάμενος νά γνωσθῆ || ὡς οὐα. οἰκετός, φίλος. — II ὁ ἐγγνωμένος.

γνώτε, β' πληθ. Πρσπ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω. — *γνώτον*, *γνώτων*, β' καὶ γ' δυϊκ. ἴπποκρ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώτός, ἡ, ὄν, ὡς. -ός, -ὸν (γνώμαι τοῦ γιγνώσκω)· γνωστός, ὄν καλῶς γνωρίζουσι. — Ὡς οὐα. (*γίγνωμαι*) οἰκετός, φίλος, συγγενής, ὀδελφός: *γνώτοί τε γνώται τε* = ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί.

Ἐτυμ.: ὡς οὐα. *γνωτός* = συγγενής, ὀδελφός δμοιμοσ—*γνωτή* = ὀδελφῆ εἶναι συγγ. τῷ — *γνωτός* (= γεννηθείς) ἐκ ριζ. θάσεως *genēō*, ὡς. τῷ λατ. *gnātus* (<gn-) = *σανακρ.* *jātdh* (= υἱός), *gnātih* (= γονεύς, συγγενής) βλ. *γίγνωμαι*.

γνώω, ἐπ. ἀντὶ γνώω, ἴπποκρ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώωσι, ἐπ. ἀντὶ γνώωσι, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνόσκειν, ἰων. ἀντὶ *ἐγδω*, γ' ἐν. Πρτ. τοῦ γνόω.

γνόσκω, ἡ *γνόσκω*, γ' πληθ. Εὐκτ. τοῦ γνόω.

γνόσναι, παρ. ἀντὶ *γνόσναι*, γ' πληθ. τοῦ γνόω.

ΓΟΑ'Ν, ἐπ. ἀπρφ. *γρήμεναι*· ἐπ. μτχ. *γούων*, -όωσα· ἐπ. πρτ. *ἔγουν* (καὶ *γούω*), ὡς. *γούασκον*· μελ. *γούασμαι*, μτγν. *γούωω*· ἀορ. α' *ἐγούωω*. — Παθητ. ἀορ. α' *ἐγούθη* (*γούος*)· θρηνώ γουερώ, στενάζω, κλαίω, «γούομαι» ἢ «γούομαι». — II μετὰ αἰτ., θρηνώ, πενδῶ, κλαίω, τινά ἢ διὰ τινά.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, μέλ. -σω· «μουρμουρίζω», τονδορίζω, γρύζω, «γογγύζω» (λέξις παποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου).

Ἐτυμ.: ἐξ ἰαπ. β. *gveu* (=φωνάζειν) βλ. ἐν. λ. βοή: *γογ-γύζ-ω* (< *γογ-γύζ-ω*, *γογ-γυσ-μό-ς*· ἐκ *σανακρ.* *guḡg'*, *guḡg'-ā-mi* (= μουρμουρίζω), *guḡgita-m* = βόμβος· εἰς τὴν ἑλλην. λ. ἔηλ. ἢ *ρίζα* ἔχει ἀναδιπλασιασθῆ.

γογγύλη, ἡ, καὶ *γογγύλις*, -ίδος, ἡ (*γογγύλος*)· εἶδος λαχάνου μεθ' ὀλοβοειδῆ τὴν ρίζαν, «γογγύλια».

γογγύλλω· κἀμνω τὴ στρογγύλον. Ἐκ τοῦ

ΓΟΓΓΥ'ΛΟΣ, ἡ, ὄν, ὡς. *γογγύλιος*, α, ὄν = *στρογγύλος* (δ βλ.)· κυκλοτερής, σφαιρικός. [ἐκ β. *geu-*, *gou-*, *gū-* (=κωρτώ, καμπυλῶναι)· συγγ. τῷ *γαυλός*, *γύλιος*: *γογγύλος*, *γογγυλίς*, *γογγύλη*, *γογγύλλω*· ἐν πᾶσι τούτοις δπάρχει ἀναδιπλασιασμός τῆς ρίζης].

γογγυσμός, ὁ (γογγύλλω)· τὸ «μουρμουρητό», τὸ «γόγγυσμα», ὀργανκτικῶς.

γογγυστής, -οῦ, δ (*γογγύζω*)· ὁ «γογγύζων», «μουρμουρίζων».

γοεδνός, ἡ, ὄν = *γοερός* (δ βλ.).

γοερός, α, ὄν (*γοάω*)· ἐπὶ· πρᾶγμα, ὀξιοδρήνητος, πένθιμος, θλιβερός || ἐπὶ πρσπ., θρηνώ, πενδῶν, ὀλοφυρόμενος, ὀδυρόμενος.

ΓΟ'Η, ἡ = *γόςος* (δ βλ.): *καταειδόντες γόησι τῷ ἀνέμῳ* = μεθ' ὀρήνων καὶ κοπετοῦς μαγεύοντες τοὺς ἀνέμους.

γόμεναι, ἐπ. ἀντὶ *γοᾶν*, ἀπρφ. ἐν. τοῦ γοάω.

γόμεναι, -ον, γαν. -ονος = *γομέω* (δ βλ.).

γόςος, -ήτος, δ· δοτ. πληθ. *γόςοι* (γόςω)· ὁ μέ γοερός κραυγᾶς ἐκοτομίζων μαγείας || μάγος, «γόςος» || ψεύστης, ἀπατεῶν. [βὲ] ἔτυμολ. βλ. *γόςος*].

γόμεμαι, μέλ. τοῦ γοάω.

γοητεία, ἡ (*γοητεύω*)· μαγεία, μαγανεία, ὀπάτη, ἀγυρτεία.

γοητεύω, μελ. -σω (*γόςος*)· μαγεύω, βασκαίνω, δένω διὰ μαγείας || ἐξαπατῶ.

γοητής, -ου, δ (καὶ *γοητής*) (*γοάω*)· ὁ κραυγάζων, ὁ ὀλοφυρόμενος || ὁ γοητευτικός, πλανητικός, ἀπατηλός.

γοητικῆ, -ίδος, ἡ· ἰδιόρ. θηλ. τοῦ *γόςος* (δ βλ.)· μάγισσα, φαρμακεῦτρια.

γόμεος, δ (*γόμεος*)· φορτίον πλοίου, βάρος, φορτίον.

γομφιό-δουπος, ὄν (*γομφίος+δοῦπος*)· ὁ δούπων (κρατῶν, ἠχῶν) μετὰ τῶν ὀδόντων (καθὼς προσκρούει εἰς τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ χαλινόθ).

γομφίος, (ἐνν. ὀδόςος), δ (*γόμεος*)· μολόδους, κοιν.

τραπεζίτης (όδους), λατ. molaris (ἀντίθ. τῆ προσθί-
ος).— II όδους κλειδίου.

γομφό-δετος, ον (γόμφος + δέω)· ό δεδεμένος
(στερεωμένος) με ήλους.

γομπο-πάγης, ες (γόμφος+πάγηναι του πήγνυμι)
ό δια καρφίον στερεώς συνδεμένος.

ΓΟΜΦΟΣ, ό μεγάλου μεγέδους σφηνοειδές
καρφίον (ήλος) εκ μετάλλου ή ξύλου, κατάλληλον
διά τήν ναυπηγησιν πλοίων || καθόλου, πᾶν είδος
συνδέσεως ή στερεώσεως (πρβλ. τό σημ. «γόφος»=
ίσχιον) || κατά πληθ. γόφοι=τά σταυρωτά πλευρι-
κά σανιδώματα των αϊγυπτιακῶν μονοξύλων.

Έτυμ.: γόμφος, γομφίος, (όδους)=σανοκρ. jam-
bayah=μυλόδους γαμφηλαί γαμφαί (=οιαγόνες
ζώου) γόμφος = σανοκρ. jāmbahā (όδους) πρβλ.
ιαπ. *gombho-s (όδοντοστοιχία) πρβλ. ώσ. jam-
bhaṭe, jābhaṭe (όραπάζω δια του στόματος), jam-
bhāyati (τριβω). Έξ αὐτοῦ τό

γομόφος, μέλ. -ώσω· συνδέω (στερεώνω) δια
γόμφων (ξύλινων ή αϊδερῶν καρφίων) || **γεγομφωται**
σκάφος=τό κοίλον του πλοίου (τό σκάφος) έχει
στερεωθῆ δια γόμφων (τ. έ. έχει ναυπηγηθῆ). Έξ
αὐτοῦ τό

γόμφωμα, -ατος, τό (γομόφος)· τό δια γόμφων
συνηρμοσμένον και συνδεδεμένον || ό σκελετός,
τό «σκαρί».

γομφωτήρ, -ήρος, ό (γομόφος)· ό συνδέων δια
γόμφων (βλ. γόμφος)· ό ναυπηγός.

γονεύς, -έως, ό (*γένω)· ό γεννῶν, ό πατήρ,
πρόγονος || έν τῷ πληθ., οί γονεῖς, ώς και παρ' ήμιν.
[εἰ' έτυμολ. βλ. γόνος].

γονεῖω· γεννώ, παράγω.

γονή, ή (γένω, γενεσθαι)· τό γεγεννημένον, τό
παρηγμένον, ή γενεά, οί απόγονοί, τό γένος, ή
γενεά, ή «ράτσα» || οικογένεια.— II σπόρος, σπέρ-
μα.— III γέννα, τοκετός || μήτρα.— IV γέννησις,
καταγωγή.— V γενεά. [εἰ' έτυμολ. βλ. γόνος].

γόνιμος, ον, ώσ. η, ον (γόνος)· παραγωγικός,
καρποφόρος, εύφορος· **ποιητής γόνιμος** = ποιητής
με δημιουργικήν πνοήν, πραγματικός ποιητής, μέ
γνησίαν ποιητικήν διάθεσιν || έντεῦθεν, γνήσιος, ἀλη-
θινός. [εἰ' έτυμολ. βλ. γόνος].

γόνος, ό, ή (*γένω, γενεσθαι)· τό γεννῶμενον
ή παραγόμενον τέκνον, απόγονος || ώσ. λέγεται επί
των νεογνῶν ζώων, επί των καρπῶν των φυτῶν,
και γενικῶς, επί παντός προϊόντος.— II τό γένος
(ράτσα), καταγωγή.— III τό γεννᾶν, ή γέννησις.
[γόνος, γονή' γονεύς' γόνιμος' βλ. γίνομαι].

ΓΟΝΥ, τό, γεν. γόνατος, δοτ. πληθ. γόνασι· ίων.
γόνυ, γόνατος κλπ. έπ. γόνυ, γόνυθ, γονυί, πληθ.
γούνα, γούνων, γούνεσι· πρβλ. όδου· λατ. GENU·
τό γόνυ («γόνατος»)· **άπτομα γούνων**=έναγκαλιζο-
μαι τό γόνατα ώς ίκετης· **άντομαι, λίσσομαι**
τινα προς γόνατων=ίκετεῦ τινά έναγκαλιζόμενος
τό γόνατά του || **γόνυ κάμπω** = κλίνω τό γόνυ
(κυρ. κάμπω, λυγίζω), τ. έ. κόδημαι, καθίζω, και ά-
ναπαύομαι || **κάμπω γόνυ** όμως λέγεται επίσης και
επί των έτοιμαζομένων δι' άγώνα δρόμου και έτοιμων
ήδη να τρέξωσιν || **γόνατα τιθέναι**· γονατίζω || **θεῶν**
έν γούνασι κεῖται= εύρίσκεται εις τά γόνατα των
θεῶν, τ. έ. εξαρτάται από τήν θέλησιν και τήν
διάθεσιν των θεῶν.— Κατά μεταφοράν εκ των κα-
ταβαλλομένων πολεμιστῶν: **ες γόνυ βάλλω, κλίνω**,
ρίπτω=τόν «ρίχνω στά γόνατα», «τόν γονατίζω».—
II τό γόνυ, τ. έ. ό άρμός (ό κόμβος) δαμνωδῶν τι-
νων φυτῶν, π.χ. του καλάμου (λατ. geniculum).

Έτυμ.: γόνυ, γόνατος (*γονφατος, πληθ. αιολ. γόν-
να, ίων. γούνα («*γονφα»)· γονία («*γονφ-ία· πρόχυν
(βλ. λ.)· δημρ. γόνυ (βλ. λ.)· γνύστετος (ό πίπτων εις
τά γόνατα)· δημρ. ίγνύη (*Fi-γνύη=τό ύποκάτω μέ-
ρος του γόνατος (ίγνα, άγκύλη)· δημ. γονάζομαι,
γουνόμοι· πρβλ. σανοκρ. jñpu (αἰῶ πρβλ. γονία,
ου(ο πρβλ. γόνυ), abhi-jñu (μέχρι του γόνατος)· γοθ.
kniur λατ. genu, geni-culu-m, geniculatus. Έν πᾶσι
τούτοις δπόκειται ίαπ. δάσις genu (γόνυ).

γόνυ-κροτός, ον (γόνυ+κροτάω)· ό κροτῶν τά
γόνατα, τ. έ. έχων αυτά κεκαμμένα προς τά έσω,

εις τρόπον ώστε συγκρούονται έν τῷ περιπατεῖν.

γόνυ-πετέω, πίπτω εις τά γόνατα· **γονυπετέω**
τινι τινα=γονατίζω ένωπίον τινος προς καθικέ-
τευσιν. Έκ του

γόνυ-πετής, ες (γόνυ+πτεσεῖν)· ό πίπτων εις τά
γόνατα, ό γονατιστός || **γονυπετής δεθα** = ή στάσις
του γονατισμένου (του γονυπετούς).

γόνυ, έπ. αντί έγασον. γ' πληθ. πρτ. του γασάω.

ΓΟΨ, ό· θρήνος, όλοφυρμός, στεναγμός, «γο-
ητός».

Έτυμ.: γός· γασάω· γόςης (βλ. λ.)· γόςος (*γόςος,
συγγ. τῆ βοή, εκ β. gneu-(κραυγάζειν), του -γ- προ-
ερχομένου εκ του συνεσταλμένου τύπου γυ- (πρβλ. γογ-
γύ-ζω)· πρβλ. σανοκρ. β. gu- (και και' αναδιπλ. g'ō-gu)
=ήχειν, gāus=λόγος· παλ-αλαβ. gov-orij (δδρυβός),
govon-l-i (δορυβείν)· Ρωσα. govonil'i (δμιλεῖν)·
παλ-ιρλ. gulh (φωνή, λέξις), gute, gutte (φωνήεις).

Έν πᾶσι τούτοις ύπόκειται ίαπ. ρ. gheu-.

γούων, -ώσσα, έπ. μτχ. του γασάω.

Γοργεῖος, άττ. Γόργεῖος, α, ον (Γοργώ)· ό τῆς
Γοργόνος, ό άνήκων εις τήν Γοργόνα.

Γοργο-λόφας, -ου, έ'· ό έχων επί του κράνουσ
του (ή, επί τῆς άσπίδος του) Γοργόνειον· θηλ. **Γορ-
γολόφα, -ης, ή**.

Γοργόνειος, ον=Γοργεῖος (β βλ.).

Γοργό-νωτος, ον (Γοργώ+νωτον)· ό έχων τήν
Γοργόνα επί τῆς ράχews· π.χ. άσπις φέρουσα
Γοργόνα.

γοργόμοι, κπητ., γίνομαι γοργός (τ. έ. άγριος,
άδύαστος, έπ. ίππου). Έκ του

ΓΟΡΓΟΣ, ή, όν· φρικτός, τρομερός, φοβερός ||
μανιώδης, άγριος· **γοργόν βλέπω**=ρίπτω φοβερόν
βλέμμα, φαίνομαι φοβερός || **γοργός εισιδεῖν** = φο-
βερός να τον ἴδῃ κανεις (φοβερός τήν δψιν) || επί
ίππων, θερμός, θυμοειδής.

Έτυμ.: γοργός· Γοργώ· γοργοσθαι· γοργώσθαι και
γοργωσθός (=γοργός τήν δψιν)· Πάντα ταῦτα είναι
έμόρριζα· γοργός=παλ.-ιρλ. garg gargg (τραχύς, ά-
γριος), πρβλ. ιρλ. grain (άσχημο)· έν πᾶσι τούτοις δ-
πόκειται ίαπ. β. *greg-.

Γοργο-φόνος, ον (Γοργώ+φένω)· ό φονεύς τῆς
Γοργούσ, ό φονεύσας τήν Γοργόνα (βλ. Γοργώ).—
θηλ. **Γοργο-φόνη**, όνομα τῆς Ἐθηνᾶς.

ΓΟΡΓΥ ΡΑ, ή· ύπόγειος ειρκτή, δεσμοκτήριον ||
ύπόγειος όχετός (άγυγός άκαθαρσιῶν).

Έτυμ.: γόργυρα, ίων. γοργύρη· πρβλ. παρ' Ἑσυχ·
αγέργυρα· αὐτή, δεσμοκτήριον· ό τύπος τῆς όνομ.
γόργυρα προήλθεν εκ συμφυρμού των τύπων γέργυρα,
γεν. γοργύρας. Φαίνεται πιθανόν δι' ή λ. έσχηματί-
σθη δι' αναδιπλώσεως τῆς ρ. γῆρ- τῆς λ. γυρός (β βλ.).

Γοργώ, -όος και κατά συναίρ. -οός, ή· μτγν. κλίσις
Γοργώ, Γοργόνος, και έν τῷ πληθ. Γοργόνες (γορ-
γός)· ή «Γοργόνα», τέρας φρικτόν τήν θείαν. (*Ἡ-
σίδοσ άναφέρει τρεῖς Γοργόνάσ όνομαστικῶς, τήν Εὔ-
ρυάλην, τήν Σθεινώ και τήν Μέδουσαν (θυγατέρας του
Φόρκυος και τῆς Κητοῦς)· ή τελευταία (ή Μέδουσα)
ήτο ή φρικτοτέρα· ή πληρης δφων άντί πλοκάμων κε-
φαλή της ήτο προσηρμοσμένη εις τήν αϊγίδα τῆς Ἐθ-
ηνᾶς, και πάντες όσοι τήν προσέβλεπον ἀπελιθοῦτο

γοργ-ώπις, -ιδος, ή· ἴδιόρ. θηλ. του γοργώψ.

γοργ-ωπός, όν (γοργός+ώψ)· ό έχων άγριον και
βλοσυρόν τό δμμα, φρικτός.

γοργ-ώψ, -ώπος, ό, ή=γοργωσθός (β βλ.).

γούν, (γ' ούν), ίων. γών (γε+ούν)· περιοριστικόν ή
έλαττωτικόν μέρος· τουλάχιστον, λοιπόν, έν πάση
περιπτώσει, έξ άπαντος || αληθώς, τῷ όντι (συχνά
εις άπαντήσεις).

γούνα, γούνων, έπ. πληθ. του γόνυ (β βλ.).

γουνάζω, έπ. Προστ. του γουνάζομαι.

γουνάζομαι, μέλ. -σομαι, άποθ. (γόνυ)· «πέφτω»
και έναγκαλιζομαι τά γόνατά τινος (δια τινα, χάρι-
τινός)· γουν· προς τινος =ίκετεῦ έν όνόματι
τινος, άντί τινος.

γούνατος, γούνατι, γούνατα, γούνασι· ίων. και
ποιητ. κλίσις του γόνυ.

γουνόμοι, άποθ. = γουνάζομαι (β βλ.)· έπ. πρτ.
γουνούμη·

ταύθων θηλ. ἀπίθ. **γριπηίς** (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ **γριπέως**, ἡ ἀλιευτική.

ΓΡΙΠΟΣ, δ' δίκτυον ἀλιέων [δ'ι' ἐτυμ. βλ. *Γριφός*].

γρίπων, δ=γριπέως (δ βλ.), ἀλιεύς.

ΓΡΙΦΟΣ, δ (ὡς τὸ **γριπέως**) δίκτυον ἀλιέων ἢ κἀντίον (καλάθι), κατεσκευασμένον ἀπὸ σπάρτα (βοῦρα). 2) πᾶν τὸ περίπλοκον, τὸ ἀσαφές, ἀσαφῆς ῥήσις, αἰνίγμα, «γρίφος».

Ἔτυμ.: **γρίφος** καὶ ἄλιερον μετρ. ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἀπαντῶν **γρίπος**· **γριπέως**· **γριπέως**, **γριπέως**, **γριπέως** (= ὀμιλῶ δι' αἰνιγμάτων, αἰνιγματωδῶς)· **γριπέως** (<gr-i-bho-, πρβλ. μεσ-γερμ. *krēbe* (=καλάθι), σκονακρ. *grapsa* (δ'εσημ)· ἐκ ρ. *ger-* (=σχηματίζω) πλεξούδαν, πλέκω) βλ. λ. **γέρον**). Πάντως ἡ ἐτυμολ. ἀμφότερων δὲν εἶναι ἀσαφῆς. Κατ' ἄλλους εἶναι συγγ. τῷ **ῥῆμ** (γεν. **ῥέπ-ος**) καὶ τῆς λατ. *scrip-u-s*.

γρίφ-ώδης, ἐς (**γριφός**+**είδος**)· ὁμοίος πρὸς **γριφόν** (δλ. λ.). αἰνιγματώδης.

ΓΡΟΨΦΟΣ, δ' εἶδος ἀκόντιου.

ΓΡΥ, γρυλλιομός, γρύξιμον (ὡς ἡ τῶν **χοίρων** φωνή)· **οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο** = δὲν εἶπεν εἰς ἀπάντην οὔτε ἓνα γρῦ, τ. ἔ. οὔτε λέξιν, οὔτε συλλαβὴν ἢ **οὐδὲ γρῦ**=οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην φωνήν, οὔτε «τσιμουδιά».

Ἔτυμ.: **γρῦ**· **γρύζω** (<*γρυδίζω) (=γρυλλίζω)· **γρύλος** καὶ **γρύλλος**, **γρύσσων**· **γρύλλος** (βλ. λ.). **γογγρύζειν**· **τονθορύζειν**, **τὸ τὰς ὕς φωνεῖν** ('Ἡσύχ.)· πρβλ. λατ. *grundio grunnio* (=γρυλλίζω)=παιδ-γερμ. *grunzian*. Κατὰ τὸν 'Ἡσύχ. **δμοῦς** καὶ ἄλλους **γρῦ**=ὁ ὑποκάτω τοῦ ὄνυχος ῥύπος, τ. ἔ. τίποτε, ἀσήμαντον πρόγμα· κατ' ἄλλους τὸ **γρῦ** εἶναι συγγ. πρὸς τὰ **γρῦ-τη**, **γρῦμα** καὶ σήμ. «ψίχουλον». 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ **γρύζω**, μέλ. -ζω ἢ -ζομαι· ἀρ. α' **ἔγρυζα**· λέγω **γρῦ**, γογγύζω, μουρμουρίζω, λατ. *grunpio*· βλ. **γρῦ**. **γρυλλίζω** ἢ **γρύλλω** (**γρύλλος** ἢ **γρύλλος**)· «γρυλλίζω», μουγκρίζω.

γρύλλος ἢ **γρύλλος**, δ (γρῦ)· χοῖρος, χοιρίδιον.

γρυπ-άετος, δ (**γρῦπ**+**άετος**)· εἶδος ἀετοῦ. ἀετολέοντος, ἢ δρακοντός.

ΓΡΥΠΟΣ, ἡ, δν [ῥ]· κυρτωμένος, καμπουριασμένος ἢ κυρ. ὁ ἔχων τὴν ῥίνα κυρτήν, ὁ ἔχων ἀέτιον ῥίνα (ἀντίθ. τῷ **σιμός**, δ βλ.).

Ἔτυμ.: **γρυπός**· **γρυπώομαι** **γρυπώομαι** (=γίνομαι ἀγκιστροειδής)· **αγρυπᾶναι**· **γρυπώομαι**, **συγκάμπειν** ('Ἡσύχ.)· **γρῦπ** (βλ. λ.)· συγγ. τῷ παιδ-γερμ. *chrump* (=κυρτωμένος, καμπύλος, στρεβλός) (<*grum-pó-· norr. *krýppel* (=ἀνάπηρος), *krýppa kroppa* (=καμπούρης), *Buxar*, *krýpfen* (=καμπουριάζω). Κατ' ἄλλους εἶναι συγγ. τῷ παιδ-γερμ. *chrouwil* (=τρίαινα, σφιγκτῆρ)· πρβλ. **γρυμέα**=σάκκος παλαιῶν ἐνδυμάτων. 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γρυπότης, -ητος, ἢ (**γρυπός**)· κυρτότης, τὸ ἀγκιστροειδές (ἴδια τῆς ῥίνας).

γρυπός, μέλ. -ώσω (**γρυπός**)· κυρτώνω, κάμπω.

γρῦπ, γεν. **γρῦπός**, δ (**γρυπός**)· ἀετολέων (μυθολογικὸν τέρας, μὲ κεφαλὴν καὶ πτερά ἀετοῦ, σῶμα δὲ λέοντος) ἢ ἰππότεος (πτερωτὸς ἵππος· κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀέτος).

γρῦπός, ἡ, ον (**γρῦπ**)· καταγαγμένος, κατατρυπημένος, κοίλος.

γρῦνη, ἢ (**γρῦπός**)· σπήλαιον, κοίλη πέτρα, «γούρνα» ἢ σκάρη ζυμώματος.

ΓΥ'Α, ἡ· τεμάχιον γῆς, ἀγρός, πεδῖον. [πιθ. ἐκ τοῦ **γῆ** (δ βλ.)· **γυά** (<*γυα-α)].

γυαία, τὰ (**γυά**)=**περυνήσια** (δ βλ.)· σχοινία δι' ὧν ἡ πρῶμα πλοῖον προσδεύετο εἰς τὴν ξηράν.

ΓΥ'ΑΛΟΝ, τό· τὸ κοῖλον, ἢ κοιλότης· παρ. 'Ομο. **θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρῶς** = θώραξ ἀποτελούμενος ἀπὸ δύο ἡμισθωράκια (καλούμενα **γυάλα**), τὸ πρῶσθιον (τοῦ στῆθους) καὶ τὸ δεξιόν (τῆς ἀρχῆς), τὰ ὅποια προσρημόζοντο εἰς τὰ πλάγια διὰ πορπῶν ἢ περυνῶν (πρβλ. **κραιαί-γυάλος**).—Γενικῶς, πᾶσα κοιλότης (πρβλ. σήμ. «γούβα»)· **πέτρας γυάλον**=κοιλότης βράχου, σπήλαιον, ἄντρον ἢ **κατήρης γυάλον**=ἡ κοιλότης τοῦ γνωστοῦ ἀγγείου (τοῦ κρατήρος).—Κατὰ πληθ., κοῖλον ἔδαφος, κοιλᾶδες, φάραγγες.

Ἔτυμ.: **γυάλον**· Μεγαρ. **δυάλα**, δ, ἢ **δυάλα**,

ἢ (κύπελλον)· **ἔγγυαλίξω** (=δέτω εἰς τὴν χεῖρα)· λατ. *vola* (<*gv-el-ā ἢ *gv-ol-ā)=τὸ κοῖλον τῆς χειρός. Ζεῦδ. *gav-gava* (=χεῖρ)· λιθ. *gānu gāuti* (=ἐπιτυγχάνω τὸ ποδοῦμενον)· ἔλλ. **ἔγγυή** (δλ. λ.)· παιδ-γερμ. *gūalu* (=ὠμοπλάτη) (<*geu-lōn-· Ἀρμ. *kalum* (=λαμβάνω) (<*gv-ol-· Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται *iap*. ῥ. *geu, gou, gu, gv* (=κυρτώνειν)· βλ. καὶ **γασός**, **γυάλος**, **γῆς**, **γυάον**, **γῦρός**.

ΓΥ'ΗΣ, -ου, δ' κεκαμμένον ξύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς δ' προσρημόζετο ἡ ὕνις (τὸ ὄνι), λατ. *buris*.— II = **γυά**=ἀγρός, πεδῖον, [**γῆς** ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω σήμ. σημαίνει καὶ ἀγροτικὸν μέτρον]· πληθ. = **γαῖαι**· (**ἀροτρον**) **αὐτόγυον**=ἀροτρον τοῦ ὀποῖου τὸ κεκαμμένον ξύλον ἀποτελεῖ ἐν σῶμα μὲ τὸ σιδηροῦν μέρος τοῦ ἀρότρου (τὸ ὄνι)· πρβλ. ἔλλ. **γυάλον**, **γυάον**, **γῦρός** κλπ. (δλ. ῥ. *geu*=κυρτώνω)· λατ. *būra būris* (*būra* (<*gṽsa ?)).

γυι-αρκής, ἐς (**γυάον**+**ἀρκέω**)· ὁ ἐνδυναμώνων τὰ μέλη.

γυιο-θάρης, ἐς (**γυάον**+**βάρης**)· ὁ καταβαρύνων τὰ μέλη.

γυιο-δόρος, ον (**γυάον**+**δορά**)· ὁ καταβιβρώσκων (περιτρώγων, ροκανίζων) τὰ μέλη.

γυιο-δάμας, -ου, δ (**γυάον**+**δαμάω**)· ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τὰ μέλη ἢ ὁ ὑποτάσσων τὰ μέλη, νικητής.

ΓΥΓ'ΟΝ, τό, παρ' Ὀμηρ. πάντοτε κατὰ πληθ. τὰ **γυῖα**· τὰ μέλη τοῦ σώματος, λατ. *membra* ἢ κυρ. τὰ κατώτερα μέλη τοῦ σώματος, τὰ γόνατα.

Ἔτυμ.: **γυάον** κυρ. =κυρτότης, γόνυ, κνήμη· ἐν τῷ πληθ.=μέλη σώματος, κόλπος (στέρνον) μητρός· **ἀμφίγυος** (δλ. λ.)· ἄμηνρ. **ἀμφίγυηεις**· πρβλ. **γυάλον**, **γυός** κλπ.

γυιο-πάγης, ἐς (**γυάον**+**πήγνυμι**)· ὁ πηγνύων (σκληρύνων, ἀποναρκών) τὰ μέλη.

γυιο-πέδη, ἢ (**γυάον**+**πέδη**)· ἡ πέδη τῶν γυῖων (τῶν μελῶν τοῦ σώματος), τ. ἔ. ἡ χειροπέδη καὶ ἡ ποδοκάκη.

ΓΥΙΟ΄Σ, ἂ (ἡ), δν (**γυάον**)· χλωδός τὰ μέλη, παράλυτος, ἀπόπληκτος. [**γυῖος**, **γυῖώ** (=καθιστῶ τινα χλωδόν)· συγγ. τῷ **γυρός**, **γασός** κλπ. δλ. **γυάον**].

γυιο-τάκης, ἐς (**γυάον**+**τήκω**)· ὁ τήκων (τ. ἔ. φθειρῶν) τὰ μέλη.

γυιο-τόρος, ον (**γυάον**+**τορέω**)· ὁ διαπερῶν ἢ διατρυπῶν τὰ μέλη.

γυιο-χαλκος, ον (**γυάον**+**χαλκός**)· ὁ ἔχων τὰ μέλη τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ χαλκόν.

γυῖώ (**γυῖός**)· κάμνω τινὰ χλωδόν, παράλυτον. 2) ἐξαδυνατίζω τι(νά), ἐλαττώνω, μικρύνω.—Παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι χλωδός· **γυῖοθῆεις**, μετ. ἀορ. α' = χλωδός γενόμενος, χλωδαίεις.

γυῖο-αὐχὴν, -εος, δ, ἡ· (**γυῖος**+**αὐχὴν**)· ὁ ἔχων μακρόν καὶ λεπτόν αὐχένα (λαιμόν), μακρολαιμῆς.

ΓΥ'ΑΙΟΣ, ἡ **γυῖός**, δ' εἶδος μακρῆς καὶ στενῆς στρατιωτικῆς **πήρας** (χοιν. σάκκου) ἢ ὁ καὶ σήμερον ἐν τῷ στρατῷ ἐν χρῆσει γυῖος. βλ. **γυάλον**.

γυμνάξω, μελ. -άσω· πρκ. **γεγύμνακα**· παθ. πρκ. **γεγύμνασμαι** (**γυμνάξω**)· ἀσκῶ τινα γυμνόν, ἀσκῶ εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, ἀσκῶ, ἐξασκῶ, «γυμνάξω» τινὰ ἢ μετ. ἀπρφ. **γυμνάξω τοὺς παῖδας ποιεῖν** (=γυμνάξω, ἐδίξω, τούς παῖδας νά πράττουν τι.—Παθητ., ἀσκοῦμαι εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις ἢ γεν., γυμνάξω, ἀσκῶ, ἐμαυτόν.

γυμνάς, -άδος, δ, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ **γυμνάς**.— II γυμνασμένος, ἡσκημένος.

γυμνασία, ἡ (**γυμνάξω**)· ἐκγύμνασις, ἀσκήσις.

γυμνάσι-αρχέω, ἡ μέσ. -έομαι· εἶμαι γυμνασάρχης ἢ Παθητ., εἶμαι ἐφωδιασμένος με (ἐξω) ἓνα ἢ περισσοτέρους γυμναστικὰς ἀσκήσεις. Ἐκ τοῦ

γυμνάσι-ἀρχῆς καὶ **γυμνασάρχης**, δ (**γυμνάσι-αρχέω**)· ὁ καὶ σήμερον οὕτω λεγόμενος ὅστος ἐπέπαιε τὴν παλαιότεραν καὶ ἐπλήρωσε τοὺς προγυμναστάς ἢ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς. 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ **γυμνάσι-αρχία**, ἡ· τὸ ἄξιμα τοῦ γυμνασάρχου.

γυμνάσιον, τό (**γυμνάξω**)· τὸ μέρος, ἡ τοποθεσία, ἐνθα ἡσκούγτο εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, σχολή γυμναστικῆς· **ἐκ θῆμετέρον γυμνασίου**=ἀπὸ

τό σχολεῖόν μας. — Ἦν τῷ πληθ., σωματικά ἀσκήσεις.

γυμναστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *γυμνάζω*· πρέπει νὰ γυμνασθῆ (ἢ νὰ γυμνασθῆ) τις.

γυμναστής, -οῦ, ὁ (*γυμνάζω*)· ὁ προγυμναστής τῶν ἀθλητῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γυμναστικός, ἡ, ὄν· ὁ εὐχαρίστως ἐπιδιδόμενος εἰς γυμναστικὰ ἀσκήσεις ἢ ἡ *γυμναστική* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ γυμναστική (ὡς καὶ σήμερον λέγεται καὶ νοεῖται). Ἐπίρ. -κῶς = ὡς ἀθλητής, κατὰ τὸν τρόπον ἀθλητοῦ.

γυμνής, -ῆτος, ὁ (*γυμνός*)· ὁ ἐλαφρῶς ὀπλισμένος πεζὸς στρατιώτης, ὁ εὐζωνος.

γυμνήτεια, ἡ (*γυμνητεύω*)· ἡ γυμνότης· οἱ ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι στρατιῶται (βλ. *γυμνήτης*).

γυμνητεύω· εἶμαι (βαδίζω) γυμνός ἢ εἶμαι ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος ἢ εἶμαι ἐλαφρῶς ὀπλισμένος. Ἐκ τοῦ

γυμνήτης, -ου, ὁ, θηλ. *γυμνήτης*, -ιδος, ἡ = *γυμνήτης* (β βλ.).

γυμνητικός, ἡ, ὄν (*γυμνός*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) ἐλαφρῶς ὀπλισμένον στρατιώτην.

γυμνικός, ἡ, ὄν (*γυμνός*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) γυμναστικὰ ἀσκήσεις ἢ *γυμνικὸς ἀγών*=ἀγών, διαγωνισμός, ἀμιλλα περὶ τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις.

γυμνητεύω· ὀρθότερον *γυμνητεύω* (β βλ.).

γυμνο-παιδιά, ἡ (*γυμνός+παιδιά*)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.: ἐτήσια εορτὴ εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέα περὸντων Σαρτιῶν, καθ' ἣν παῖδες γυμνοὶ ἐχόρευον καὶ ἐτέλουν διαφόρους γυμναστικὰς ἀσκήσεις.

ΓΥΜΝΟΣ, ἡ, ὄν· ἄνευ ἐνδύματος, ἄνευ περιβολῆς, *γυμνός* ἢ *ἐγδυμένος* ἢ ἄοπλος, ἀνυπεράσπιτος ἢ ἐπὶ πραγμάτων, *γυμνὸν τόξον*=ἀκάλυπτον τόξον (τ. ἔ. ἐξηγῆσθαι ἐν ἐκ τῆς δῆξης) ἢ μετὰ γεν., ἐσπερημένος πρῶτος τις· *γυμνὸς ὄπλος*.— Συχνὰ *γυμνός*=ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, τ. ἔ. φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα, ἄνευ τοῦ *ἱματίου*.— τὰ *γυμνά*=τὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τοῦ ὀπλισμοῦ, τὰ ἐκτεθειμένα εἰς τὸν ἐχθρόν, ἀνυπεράσπιτα δὲ (ἰδίως ἢ δεξιὰ πλευρὰ) ἢ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δολοκλήρου παρατάξεως *γυμνά* ἐλέγοντο αἱ πτέρυγες τῆς παρατάξεως. 2) ὡς. ἐπὶ γεγονότων, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, γυμνά, ἀπλῶ, καθαρὰ.

Ἔτυμ.: *γυμνός*· *γυμνάς*, -άδος=ἡ ἀσκουμένη γυμνῆ· *γυμνάξω*· *γυμνάσιον*· πρβλ. σανσκρ. *nagnah*, Ζενδ. *magna-*· λατ. *nudus* (<*no[gl]vedos>· παλ. ἰρλ. *nocht*· gall. *noeth* (<κελτ.*nokto-s>)· παλ. γερμ. *nackul*, *nahul*· Διθ. *núgas* (<ἰαπ.*nōgvos>.—Ἰαπ.**nogvnós*)· σανσκρ. *nagnā*) ἢ ἄλλ. **nygnós*· κατ' ἄνομ. **nygnós*· *γυμνός* (κατὰ μετάθ.). *γυμνός* + *nygnós*· **nygnós* καὶ κατ' ἄνομ. *λυμνός* (παρ' Ἑουσ.).— Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν ἰαπ. **nogvnō-s*, Ζενδ. **nagna*· *nagna* (κατὰ μετάθ.) ἢ ἄλλ. *nygnós*· **nygnós*· *γυμνός* (κατὰ μετάθ.)· προβλ. Κυπρ. *ἀπολύματος*· *ἀπογύμνωσις*· (Ἑουσ.), -*λυγμ-*· *nygm-*· κατ' ἄνομ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γυμνο-σοφισταί, οἱ (*γυμνός* + *σοφιστής*)· οἱ γυμνοὶ φιλόσοφοι τῶν Ἰνδιῶν (ἀνωτέρω τάξεις τῶν Ἰνδῶν, οἱ καὶ *Βραχμᾶνες* καλούμενοι, ζῶντες δὲ γυμνοί).

γυμνότης, -ῆτος, ἡ· τὸ νὰ ἐνταί τις γυμνός, γυμνότης, «γύμνια» ἢ πενία.

γυμνός, μελ. -ώσω (*γυμνός*)· ἀπογυμνῶν, κάμνω τινὰ γυμνόν.— Παθητ., ἐπὶ πολεμιστῶν, ἀπογυμνῶνομαι ἀπὸ τὰ ὄπλα μου, ἀπομένω ἄοπλος καὶ ἐκτεθειμένος, ἀνυπεράσπιτος ἢ ἐπὶ πραγμάτων, τὸ *τεῖχος ἐγυμνώθη*=τὸ τεῖχος ἐγκατελείφθη γυμνόν, δηλ. ἀνυπεράσπιτον ἢ ἄλλ' ὡς. καὶ ἀπογυμνῶ ἑμαυτόν, ἀπογυμνῶνομαι, εἶμαι γυμνός· *ἐγυμνώθη δακέων*=ἀπεγύμνωσεν ἑαυτόν ἀπὸ (ἀφῆρεσεν ἀπ' ἐπάνω του) τὰ ῥάκη του.

γύμνωσις, -εως, ἡ (*γυμνώω*)· ἀπογύμνωσις, τὸ ἀφαιρεῖν πᾶν κάλυμμα καὶ ἀφίνειν γυμνόν.— ἢ γυμνότης ἢ τὰ γυμνά μέρη (τοῦ σώματος).

γύναι, κλητ. τοῦ *γυνή*.

γυναικάριον, τό, ἄσπορον. τοῦ *γυνή*· ἀσθενής, μωρὰ, γυνή (πρβλ. *γύναιον*).

γύναικεῖος, α, ον, ὡς. -ος, -ον. Ἰων. *γυναικῆϊος*, -ῆϊη, -ῆϊον (*γυνή*)· ὁ ἀνήκων εἰς γυναικας, ὁ ἀρμόζων εἰς γυναικας, γυναικεῖος, γυναικῆϊος, λατ. *muliebris*. 2) ὡς οὐσιαστ., ἡ *γυναικῆϊη*=*γυναικῶν*=τὰ διαμερίσματα τῶν γυναικῶν, γυναικωνίτης.— ἢ δηλυπρηπής, «γυναικωτός», ἐκτεθλυμμένος.

γύναικίζω, μέλ. -ίσω, ἀτ. -ίω (*γυνή*)· εἶμαι γυναικωδῆς, δηλυπρηπής, παίζω τὸν ῥόλον γυναικός.

γύναικό-βουλος, ον (*γυνή+βουλή*)· ὁ βουλευθεὶς (ἐπινοηθεὶς) ὑπὸ γυναικός.

γύναικο-γῆρυτος, ον (*γυνή+γῆρύω*)· ὁ ὑπὸ γυναικός διακηρυχθεὶς (βλ. *γυναικοκῆρυκτος*).

γύναικό-θύμος, ον (*γυνή+θυμός*)· ὁ ἔχων νοῦν (διᾶθεσιν, φρόνημα) γυναικός.

γύναικο-κῆρυκτος, ον (*γυνή+κηρύσσω*)· ὁ ὑπὸ γυναικός διακηρυχθεὶς, φημισθεὶς.

γύναικο-κράσις, (*γυνή+κράσις*)· ἡ κρᾶσις (ἰδιοσυγκρασία, φύσις) γυναικός.

γύναικο-μάνεω· εἶμαι γυναικομανής (τρελλός διὰ γυναικας). Ἐκ τοῦ

γύναικο-μάνης, ἐς (*γυνή+μαίνομαι*)· τρελλός διὰ γυναικας.

γύναικό-μῖμος, ον (*γυνή+μίμωμαι*)· ὁ μιμούμενος τὰς γυναικας, γυναικωτός, δηλυπρηπής.

γύναικό-μορφος, ον (*γυνή+μορφή*)· ὁ ἔχων μορφήν γυναικός, ἐν γυναικείᾳ μορφῇ.

γύναικο-πληθής, ἐς (*γυνή+πλήθος*)· πλήρης γυναικῶν.

γύναικό-ποινος, ον (*γυνή+ποινή*)· ὁ ἐκδικῶν τὴν γυναικα, π. χ. πόλεμος γινόμενος πρὸς ἐκδίκησιν ἔνεκα γυναικός (ὁ Τρωικός π. χ.).

γύναικος, (γεν. τοῦ *γυνή*)· ἐκ τοῦ τύπου τούτου σχηματίζονται ὅλα τὰ παράγωγα.

γύναικο-φίλης, -ου, θωρ. -φίλης, -α (*γυνή+φιλέω*)· ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναικας.

γύναικο-φρων, ον, γεν. -ονος (*γυνή+φρήν*)· ὁ ἔχων φρένας (τ. ἔ. νοῦν, φρόνημα) γυναικός.

γύναικό-φωνος, ον (*γυνή+φωνή*)· ὁ ἔχων φωνὴν γυναικός (τ. ἔ. ἀπαλήν καὶ λεπτήν).

γύναικῶν, -ῶνος, ὁ (*γυνή*)· τὰ διαμερίσματα γυναικῶν (*γυναικωνίτης*)· ἀντίθ. τῷ *ἀνδρῶν*.

γύναι-μάνης, ἐς=*γυναικομανής* (β βλ.).

γύναιον, τό, ἄσπορον. τοῦ *γυνή*· μικρὸς μωρος γυνή, γυναικούλα.

γύναιος, α, ον=*γυναικεῖος* (β βλ.). Ἐκ τοῦ

ΓΥΝΗ, ἡ, γεν. *γύναικος*, αἰτ. *γυναικα*, κλητ. *γύναι*· πληθ. *γυναικες*, *γυναικῶν*, κ. λ. (ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *γύναιξ*)· ἡ γυναικα, λατ. *femina*, ἀντίθ. τῷ *ἀνήρ*· ἡ κλητ. *γύναι*, χρησιμοποιοῦται πρὸς θῆλων σεδασμῶν (= κυρία, δέσποινα)· παρ' Ὀμ. συχνὰ συνάπτεται τὸ *γυνή* μετ' ἄλλου οὗς· *γυνή ταμίη*, *γυνή δέσποινα* κλπ.— ἢ σύζυγος, οὐσθία.— ἢ γυνή θνητή, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ *θεά*.— ἢ ἐπίζυγος, ἡ θήλεια, τὸ «ταῖρι».

Ἔτυμ.: *γυνή* <ἰαπ. *gwnā-, Βοιωτ. *βανᾶ* (ἰαπ. *gwnā-· *αβανῆκας*· *γυναικας*)· (Ἑουσ.)· Βεδ. *ganā* (=βανᾶ) *gnā* (<ἰαπ. *gwnā) = οὐρανία γυνή· Ζενδ. *ganā*· *gnā*· σανσκρ. *jānih jāni*, -*jāni*-· περο. *zan* (γυνή)· ἀσμ. *kin* (<ἰαπ. *gven- ἢ *gven-)· Γοτθ. *qinō* (<ἰαπ. *gvenā-) κλπ. Κατὰ τὸν Kurtius παράγεται ἐκ τῆς β. τοῦ *γίνομαι*, β βλ.

γύννης, -ιδος, ὁ (*γυνή*)· ὁ δηλυπρηπής ἀνήρ, ἀσθενικός.

γυῖάριον, τό, ἄσπορον. τοῦ *γύπη*· φωλεὰ (γυπῶν), ὀπή, σχισμὴ, ρωγμὴ.

γύπεσσιν, δοτ. πληθ. τοῦ *γύψ*.

γύπη, ἡ (*γύψ*)· φωλεὰ γυπῶν ἢ γεν., ὀπή, ρωγμὴ, «χαραμῶδα».

Ἔτυμ.: πρβλ. τὸ τοῦ Ἑουσ. «*γύπη*· *κοίλωμα γῆς*, *θαλάμη*, *γωνία*»· σανσκρ. *gōpāthi* (προφυλάσσειν)· Ζενδ. *gufra-* (βαδύς, κρυμμένος). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **γυπιάς**, ἡ, θηλ. ἐπιθ. ἢ ὑπὸ γυπῶν συχναζόμενη (οἰκουμένη), π. χ. *πέτρα*.

γυπίνος, -ης, ον· ὁ ἀνήκων εἰς γυπα.

γυπ-ώδης, -ης (*γύψ+είδος*)· ὁμοίος πρὸς γυπα.

γυργαθός, ὁ (οὐχὶ *γύργαθος*)· κόφινος πεπλεγμένος ἐξ ἰτέας, ἰδίως πρὸς ἀγρον ἰχθύων (πρβλ. σημερ. *γιοργάθι*).

γῦρη-τόμος, ον (γῦρος+τεμῆν τοῦ τέμνω)· ὁ τέμνων, διαγράφων, χαράσσων, σχηματίζων) κύκλους.

γῦρίνη, ἡ· εἶδος πλακοῦντος.

ΓΥΨΙΣ, -εως, ἡ· τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἡ ἄχνη, λατ. **pollen**.

Ἔτυμ.: γῦρις· γῦρίτης (ἄρτος) = ὁ ἐκ λεπτοτάτου ἀλεύρου· γῦρίνη (εἶδος γυκίσματος)· γῦρις συγγ. τῷ λατ. **granum**, γοτθ. **kaurn** (βλ. γίγαρτον)· ριζ. θάσις **gerāx** (τρίβω, κοπανίζω).

ΓΥΨΟΨ, ἄ, ὄν· στρογγύλος || κυρτός, καμπύλος, «γυρτός», λατ. **curvus**· γυρὸς ἐν ὤμοισιν = ἔχων τοὺς ὤμους κυρτούς, «καμπούρης».

Ἔτυμ.: γυρὸς· ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. τῷ γῦρος (βλ. λ.); γυρῶ = κάμνω τι στρογγύλον· Ἀρμ. **kor** (=καμπύλη) (<ιαπ. *govero-), **korī** (=ὄχετός), **kurn** (=ρόχις) (πρβλ. Λεττ. **gurni** (γλουτοὶ ἵππου). **kr-ukn** (=ὀπίσθιον ποδός, τακούνη) (<ιαπ. *gīro-· πρβλ. Σουηδ. **kula** = ξυλοκόρφι), **kray** (=χελώνη) (<*kuray· ιαπ. *gīrāti-· Νερβ. **kīra** (=κάθημαι ὀκλαδόν), **kaure** (=πλόκαμος) (<ιαπ. *goriro-· Λιθ. **gauraī** (=τρίχες σώματος). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπέκειται ιαπ. ρ. **geu**, **gou**, **gu** κλπ. (=κυριῶ)· βλ. λ. γαυλός, γαυσός, γύης, γυῖον, γυιός, ἔγγυη.

ΓΥΨΟΣ, ὁ· κύκλος || κυκλικός λάκκος πρὸς φύτευμα δένδρων.

ΓΥΨ, γῦψός, ὁ· ἀρπακτικὸν ὄρνεον ὅμοιον ἀετῶ, κοιν. «γύπας»· λατ. **vultur**. [πιθ. συγγ. τῷ γυρὸς, ἐκ ρ. ιαπ. **geu**, **gu** (=κυρτῶ)· πρβλ. γρύψ· γρῦπός].

ΓΥΨΟΣ, ἡ· κιμωλία γῆ. 2) μτγν. γύψος (ὡς καὶ νῦν), εἶδος θηλ. ὀσβεστώδους γῆς μεμιγμένης μετὰ ὀξέος χαλκάνθου, λατ. **gypsum**, [ἡ λ. εἶναι σημιτικῆς προελεύσεως]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γῦψῶ, μέλ. -ώσω· τρίβω, ἀλείφω, τι διὰ κιωλίσ (ἢ διὰ γύψου).

γυλεός, ὁ· ὀπή, σπήλαιον (βιάφρ. γρ. **φωλεός**).

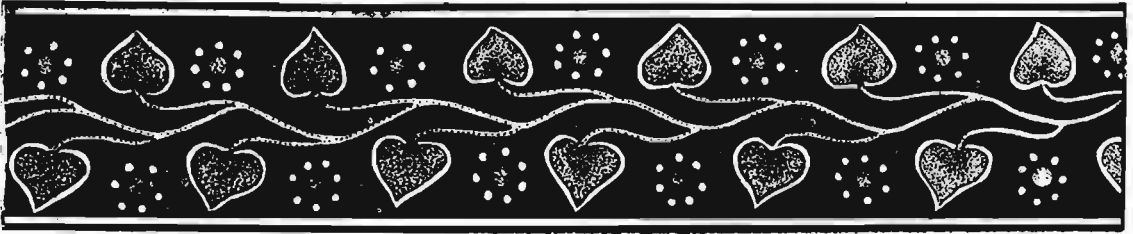
γῶν, ἰων. ἀντί γούν, ἔπως ὦν ἀντί οῦν.

ΓΩΝΙΑ, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, γωνία, «γωνιό», κώχη, ὀγκωνή.— || γωνιόμετρον ξυλουργού. [βλ. ἔτυμολ. ἑλ. γόνυ]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γωνιασμός, ὁ· τὸ ρυθμίζειν τὸς γωνίας διὰ τοῦ γωνιομέτρου τὸ «γωνιασμά» || ἐπιὼν γωνιασμός = χρησιμοποίησις στίχων ὠραίων καὶ ἰσομέτρως τερματιζομένων.

γωνι-ώδης, ες (γωνία+εἶδος)· ὅμοιος γωνίᾳ, γωνιακός || ὁ σχηματίζων γωνίαν.

ΓΩΠΥ ΤΟΣ, ὁ, ἡ· θήκη τόξου, φαρέτρα. [σχοτείν. ἔτυμολ.· κατὰ τινας συγγ. τῷ γρῦτά (=ράκσουλ-λέκτης)· ἑλ. γρῦμέα· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ γαυλός].

Τό γράμμα τούτο (τό **Δέλτα**) κατέχει σταθερώς τήν τετάρτην κατά σειράν θέσιν ἀφ' ἧς ἐνεφανίσθη ἀλφάβητος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, καί ἀντιστοιχεῖ πρὸς τό Σημιτικόν **daleth** **ד**. Τό στρογγύλον σχῆμα **Δ**, μέ τό ὅποιον ὅπαντ' ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἀλφάβητῳ, παρελήφθη ἐκ ταύτης εἰς τήν Λατινικήν ἀλφάβητον καί δι' αὐτῆς εἰς τήν Ἑτρουσικίην.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ ἐμφανίζει τό σχῆμα τοῦ γράμματος δέλτα τῶν διαφόρων ἀλφάβητων κατά τάς διαφόρους ἐποχάς, ἀπό τῆς φοινικικῆς τοῦ 1.200 π. Χ. μέχρι τῶν συγχρόνων:

Όνομα ἀλφάβητου	Ἐποχή κατά προσέγγισιν	Σχῆμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ . . .	π. Χ. 1.200	▲
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	△
ΘΗΡΑΙΚΟΝ . . .	700—600	△
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	▷
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	△
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . .	600	△
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	600	⊖
ΙΟΝΙΚΟΝ	400	△
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς . . .	—	D
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς . . .	—	Δ

Δ, δ, δέλτα, ἄκλ., τό τέταρτον γράμμα τῆς ἐλλην. ἀλφάβητου || ὡς ἀριθμ., δ' = τέσσαρες καί τέταρτος, δ' = 4000.

Ἀλλοιωσῆς (τροπαί) τοῦ δ ἐν ταῖς διαλέκτοις: I ἐν τῇ Αἰολ. τρέπεται εἰς β: **σάνδαλον** <σάμβαλον, **δελφίς** <βελφίς, **Δελφοί** <Βελφοί— ἀντιθέτως τό κοινόν **ὄβελος** ἐν τῇ Δωρ. γίνεται **ὄδελός**.— II Ἐν τῇ Δωρ. -δ->γ: **δνόφος** <γνόφος.— III Ἐν τῇ Ἰων. δ)ξ: **Δεῦς** <Ζεὺς, **δα-** <ζα- ἐν φ Δωρ. -ξ->σδ: **μελίξω** <μελίσω, **φράξομαι** <φράσσομαι ἐνλίτε -ξ->σδ: **γυμνάξομαι** <γυμνάσσομαι.— IV -δ->κ: **δαίω** <καίω.— V -δ->λ: **δάκρυ** <lacrima, **δασύς** <λάσιος.— VI -δ->σ: **ὄδμη** <δομή, ὡς καί μετὰ προσθήκης ἄλλου συμφ.: **βάδος** <βασμός, **ἴδω** <εἶσθίω.— VII Ἐνλίτε παρεντίθεται τό -δ-, ἵνα ἀποδοθῇ μαλακώτερος καί πληρέστερος ἦχος: **ἀνδρός** <ἀνδρός.— VIII Ἐν ἀρχῇ μερικῶν λέξεσιν τό -δ- ἄλλοτε προστίθεται καί ἄλλοτε παραλείπεται: **δειλη-εἴλη**, **δή-η**, **διώκω-εἰώκω**.

δᾶ-, ἐπιτακτικόν προδεματικόν μόριον=ζα-(δ ἐλ.): **δᾶ-αιος**, **δα-φινός** (ἔ ἐλ.). [**δα-** <***σα-** = **αιολ.** ζα- (<***δja-** <δία-). Κατ' ἄλλους **δα** <***δατ** <ιαπ.***dŋt**, πρὲλ. **δασύς** <***δατὺς** <ιαπ.***dntu-s**].

δᾶ, Δωρ. ἀντι **γᾶ**, ° **γῆ**, (πρὲλ. **δῆ** = γῆ), κατά τό πλεῖστον ἐν τῇ Κλητ. αἰτ. **δᾶν**.

δᾶγμα, τό, Δωρ. ἀντι **δῆγμα**.

δᾶγύς, -ῦδος, ἡ' πλαγγών (κούκλα) ἐκ κηροῦ, χρησιμοποιοιμένη διὰ μαγικὰς τελετᾶς. [ῆ]. [ᾶγν. ἐτυμολ. κατά τινας εἶναι ἑσσσαλ. λ., κατ' ἄλλους εἶναι δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης].

δᾶδ-ουχέω, μέλ. -ῆσω* εἶμαι **δᾶδοῦχος**, ἔχω τό ἀξίωμα τοῦ **δᾶδοῦχου**, κρατῶ **δᾶδα** (πυρσόν), ἰδ. κατά τὰς Πομπάς. Ἐκ τοῦ

δᾶδ-οὔχος, **ον** (δᾶς+ἔχω)* ὁ **ἔχων** (κρατῶν) **δᾶδα** (πυρσόν) || ὡς οὖς.. ἡ **δᾶδοῦχος**=ἡ πυρσοφόρος κατά τήν τελετήν τῶν μυστηρίων τῆς ἐν Ἐλευσίνι Δήμητρος, ὅπου ὁ πυρσός ἀπετέλει τό σύμβολον τρόπον τινά τῆς ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἀναζητήσεως τῆς θυγατρὸς τῆς Περσεφόνης.

δᾶδο-φορέω, μελ. -ῆσω* φέρω **δᾶδας** (λαμπάδας, πυρσοῦς). Ἐκ τοῦ

δᾶδο-φόρος, **ον** (δᾶς + φέρω)* ὁ φέρων **δᾶδα** (πυρσόν, λαμπάδα).

δᾶειν, Ἐκτ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω** (δ ἐλ.).

δᾶεῖς, μετ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω** (δ ἐλ.).

δᾶεῖω, ἐπ. ἀντι **δαῶ**, Ἰποτ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω** (δ ἐλ.).

δᾶήμεναι, ἐπ. ἀντι **δαῆναι**, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω** (δ ἐλ.).

δᾶήμων, **ον**, γεν. -ογος (δαῆναι τοῦ ***δάω**)* ὁ εἰδήμων, ὁ ἔμπειρος εἰς τι. [βι' ἐτυμολ. ἐλ. ***δάω*** κατά τινας, ἦττον ὀρθῶς, **δαῆμων** <***δα**-ῆμων<δᾶίμων (πρὲλ. Ἡουχ. **αδαιῆσαι*** **διδάξαι**<δαι-**φό**ς)]

δαῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω**.

ΔΑΗΡ, -έρος, δ' κλητ. **δᾶερ*** ἀδελφός τοῦ συζύγου, ἀνδράδελφος, ἀνταποκρινόμενον πρὸς τό ἡ **γάλως**=ἀνδραδέλφη.

Ἐτυμ.: **δᾶηρ** <***δαι**ῆρ* λατ. **lāvir** <σανσκρ. **dāvár** (αἰτ. **dāvaram**) Ἀρμ. **taigr** γεν. **talger** Λιθ. γεν. **dēvers**, δοτ. **dēver** παλ-γεσμ. **zeihhur** ιαπ. ***daiver**-].

δα-ῆσομαι, μέλ. τοῦ ***δάω***.

δαῆται, γ' ἐν. Ἰποτ. μέσ. ἀορ. ε' τοῦ **δαίω** Α.

δαί (δῆ), ἐπιτστ. δῆ' ἐρωτημ. μόριον, χρησιμοποιοῦμενον κατόπιν ἐρωτηματ. λέξεων, δηλουσῶν θαυμασμόν ἢ περιέργειαν: **τί δαί**; = τί λοιπόν; **πῶς δαί**; = πῶς λοιπόν; πῶς οὕτω; Βλ. **δῆ**.

δαί, ἐπ. τύπος κατ' ἀποκοπήν ἐκ τοῦ *δαίδι*, δοτ. τοῦ *δαῖς* [Γ] ὁ βλ.

δαίδαλος, α, ον, ὡς. -ος, -ον' τεχνικῶς εἰργαζόμενος, μεθ' ὑπομονῆς πεποικιλμένος. Ἐκ τοῦ

δαίδαλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. παθ. ἄορ. α' *ἐδαίδαλθην*, πρκ. *δεδαίδαμαι* (*δαίδαλος*) ἑργάζομαι τεχνικῶς, ποικίλλω τι μετὰ περιέργου τέχνης, κατὰ περίεργον τρόπον || στολιζῶ, ἐξωραίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαίδαλμα, -ατος, τὸ (*δαίδαλλω*) ἔργον τέχνης. **δαίδαλοεις**, *εσσα*, ἐν = *δαίδαλος* (ὁ βλ.).

δαίδαλο-εργός, ἐν (*δαίδαλος+ἔργον*) ὁ μετὰ τέχνης ἐργαζόμενος.

ΔΑΙ'ΔΑ'ΛΟΣ, η, ον, ἐπιθ.=*δαίδαλος*' τεχνικῶς κατεσκευασμένος, περίτεχνος: *δαίδαλα πάντα*=πάντοῦ εἶδους τεχνικὰ ἔργα.— || ὡς κύριον ὄνομα ὁ *Δαίδαλος*, περίφημος τεχνίτης, καλλιτέχνης, ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης καταγόμενος, σύγχρονος τοῦ Μίνως, μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς κατασκευαστῆς χροῦ (βλ. λ.) διὰ τὴν Ἀριάδην.

Ἔτυμ.: ἐκ β. *δαλ*·: *δαί-δαλ-ος*, *δαι-δάλ-εος*, *δαϊ-δάλ-ω*, *δαί-δαλ-μα* (καλλιτέχνημα) τὰ ἐκ τῆς β. *δαλ*-παράγωγε ἐμφανίζουσι ἐπιτακτικὴν ἀναδιπλωσιν τοῦ ἀρχικοῦ τῆς συμφώνου μετὰ διφθόγγου (ὡς ἐν τοῖς: *παϊ-πάλλ-ω*, *λαί-λαψ*, *παϊ-φάσω*, *μαι-μά-ω*, *δαι-δύσσομαι* πρβλ. λατ. *dol-ā-re* (πελεκῶ, σκεπαρνίζω), *dolā-bra* (σκέπαρον), *dol-iu-m* (βαρέλι) *σανοκρ. dā-lai* (διαρρηγνυαί), *dalayati* (σχήλι), *dalām* (μέρος ὀρεοσασμένου, τεμάχιον). Ἡ β. *δαλ*- < *dēl*- < *dēl*-, *dēl*- (=τέμνω, σχίζω, διαρρηγνύω, ἐργάζομαι τεχνικῶς) βλ. λ. *δάλλει*, *δέλλος*, *δηλέομαι*.

δαιδάλο-χειρ, -ερος, ὁ, ἡ (*δαίδαλος+χείρ*) ὁ ἔχων ἐπιτηδεῖας (ἐπιδεξίας) χεῖρας.

δαιδάλω = *δαίδαλλω* (ὁ βλ.) ποιητ. ἀπρφ. μέλ. *δαϊδαλωσέμεν*.

δαῖζω, μέλ. -ξω ἄορ. α' *ἀδαίξα*. — Παθητ., μτχ. ἄορ. α' *δαίγθεις* μτχ. πρκ. *δεδαίγμενος* (*δαίω* B) σχίζω εἰς δύο, διαχωρίζω: *χιτῶνα περι στήθεσσι δαίξαι*—*δεδαίγμενος ἦτορ* = διατριμημένος εἰς τὴν καρδίαν, μετὰ τρυπημένην τὴν καρδίαν.— ὡς ἐπιθ. ἀμφιβολίαν, *ἐδαίξεται θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν* = ἡ ψυχὴ τοῦ ἥτο χωρισμένη εἰς δύο μέρη εἰς τὸ στήθος τοῦ (δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ) || *δαῖζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια* = διηρημένος εἰς δύο, εὐρισκόμενος μεταξὺ δύο γνωμῶν, καὶ μὴ γνωρίζων ποῖαν νὰ ἀκολουθήσῃ. [*δαῖζω*, *δαίκτηρ*, *δαίκτηρ*, *δαίκτης* < **da-fo-s* (=κεκομμένος εἰς δύο μαχαίριδιου, κατεστραμμένος δι' ἔτυμολ. βλ. *δαίω* B)]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαῖκτέμενος, η, ον (ἢ ἐν δυοῖ λέξεσι: *δαῖ κτάμενος*) (*δαῖς+κτείνω*) ὁ φονευθεὶς ἐν μάχῃ, ὁ πεσὼν ἐν πολέμῳ.

δαῖκτηρ, -ῆρος καὶ *δαίκτης*, -οῦ, ὁ (*δαῖζω*), ἀπαντῶν μόνον μετὰ ἀρσ. οἰα. ὁ σπαράσων τὴν καρδίαν.

δαίμονιά (*δαίμων*) ὑπόκειμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν (ἐπίδρασιν) ἐκδικητικοῦ τινος δαίμονος (θεοῦ τινος), κυριεύομαι ὑπὸ δαίμονος, πάσχω θεόθεν: *δαίμονά δόμος κακοῖς* = ὁ οἶκος ἔχει καταβυθισθῆ ὑπὸ θεοῦ τινος εἰς συμφοράς. 2) μετὰ συστομ. αἰτ. *δαίμονῶν ἀχη* = συμφορὰ ἔχουσι προορισθῆ ὑπὸ τοῦ δαίμονος διὰ τίν.— || ἄπολ., κατέχωμαι ὑπὸ κακοῦ πνεύματος, πάσχω ἀπὸ μανίαν, εἶμαι μανιακός.

δαίμονίζομαι, μέσον (*δαίμων*) ἔχω τὴν ὑπὸ τοῦ δαίμονος προκαθορισμένην δι' ἐμέ μοῖραν (τ. ἔ. = *δαίμονιά*, ὁ βλ.). — || Παθητ., μέλ. μτχ. παθ. ἄορ. α' *δαίμονισθεῖς* κατέχωμαι ὑπὸ δαίμονος (τ. ἔ. ὑπὸ κακοῦ πνεύματος).

δαίμονιον, τὸ (χυρ. οὐδ. τοῦ *δαίμονιος*) ἡ θεότης, τὸ θεῖον, ἡ ἐπενέργεια τοῦ θεοῦ, λατ. *numen*. — || *δαίμονια*, τὰ κατώτερον γένος θεῶν ὄντων, δαίμονες (ἀντίθ. τῶ *θεοί*). 2) «τὸ δαιμόνιον» τοῦ Σωκράτους, λέξις μετὰ τὴν ὁποῖαν οὗτος ἀνόμαζε τὸ ἐν αὐτῷ οἰκόν πνεῦμα. 3) ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, τὸ πονηρὸν πνεῦμα.

δαίμονιος, α, ον, ὡς. -ος, -ον (*δαίμων*) πρβλ. τὸ τῆς νέας «δαίμονισμένος». — || Παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐν τῇ κλητικῇ *δαίμονιε*, *δαίμονιῃ* (ἐν καλῇ ἔνν. = εὐ-

γενέστατε, ἀξιοθαύμαστε!· *συχρότ. ὁμως ἐν κακῇ ἔνν. ὡς λοιδορία*=δυστυχιόμηνε, κακομοιρισμένε!) παρ' αὐτ. κατὰ τὸ πλεταστον εἰρωνικῶς=καλέ μου ἀνδρῶπε! δαυμάσιε! — || ἐπὶ πραγμάτων προερχομένων ἐκ τοῦ θεοῦ ἢ τῆς μοῖρας, θεόπεμπτος, θεῖος, δαυμαστός: *εἰ μὴ τὸ δαιμόνιον εἶη*=ἂν δὲν ἦτο θεὸς παρέμβασίς τὰ *δαίμονια* = τὰ ἐκ θεοῦ, θεομηνία. — || ἐπὶ προσώπων, θεῖος, θεοειδής.

δαίμονι-ώδης, ες (*δαίμονιον+εἶδος*) ὁμοῖος δαίμονι, δαβολικός, σατανικός.

δαίμονιως, ἐπίρ. τοῦ *δαίμονιος* κατὰ τρόπον θεῖον, διὰ θείας δυνάμεως || παραδόξως, κατὰ ἀλόκοτον τρόπον.

δαίμων (A), -ονος, ὁ, ἡ (*δαίω* B): θεός, θεά.— || ἡ θεότης, λατ. *numen* || μοῖρα, τὸ πεπωμένον, εἰμαρμένη, κύρη (καλῆ ἢ κακῆ) || *πρὸς δαίμονα* = ἐναντίον τοῦ πεπωμένου || *σὺν δαίμονι* = μετὰ τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν (=λατ. *non sine diis*) || παρὰ τοῖς γραχ., θάνατος (λατ. *sors*). — || ὁ δαίμων τίνος, τ. ἔ. τὸ προστατεῦον αὐτὸν πνεῦμα || ὁ κληρὸς τίνος, ἡ τύχη του.— IV *δαίμονες* ἀνομάζοντο καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, αἵτινες ἀπέτελουν τὸν συνδετικὸν κρίνον μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων || *θθεν μτγν.*, αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεῶτων, λατ. *manes, lemures*. — V πονηρὸν πνεῦμα, διάβολος (ἐν τῇ Κ. Δ.).

Ἔτυμ.: Κατὰ τινὰς ἐκ β. *δα*- τοῦ *δαίω*=μοιράζω, τρόπον τινὰ *δαίμων* = ὁ διαμοιραστής, πρβλ. Ἑουχ. *αἰσοδαίτης ὑπ' ἐνλίον ὁ Πλούτων* ἢ = ὁ λαχὼν, ὁ κληρωθεὶς κατὰ τὴν διαμοίρην, κληρὸς, τύχη' < **dai-* πρβλ. *δαίωμαι* καὶ ἀγγλοσαξ. *tima*, ἀγγλ. *time* (χρόνος), παλ. γερμ. **timan*- (περίοδος) < *ai-* **di-*. — Ἄλλοι ἀνάγνουσι τὴν λ. εἰς τὴν β. *δι-Fe* (βλ. *Zeus, θεῖος*). Κατ' ἄλλους *δαίμων* (**δαιω*-μτγ. λατ. **lasi* < **dasi*- πρβλ. παλ. λατ. *lases, lares, -ium*, ἀλλ' ἤττον ὀρθῶς).

δαίμων (B), ὡς ἐπιθ. = *δαήμων* (ὁ βλ.) ἔμπειρος, εἰδικός, εἰς τι.

δαίνυ, ἐπ. ἀντι *ἐδαίνυ*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίνυ', ἐπ. ἀντι *ἐδαίνυο*, β' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίνυατο, ἀντι *ἐδαίνυτο*, γ' πλθ. μέσ. πρτ. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίνυμι καὶ **δαίνύω** ἐπ. γ' ἐν. πρτ. *δαίνυ* μέλ. *δαίω* ἄορ. α' *ἐδαίω* (*δαίς*) κυρ. διανέμω, μοιράζω || «κάμνω τραπέζην», δίδω γεῦμα ἢ συμπόσιον, εὐχῶ: *δαίνυ δαῖτα γέροντι* = εἶχε καλέσει εἰς συμπόσιον τοὺς γεροντοτέρους (ἔδιδε γεῦμα εἰς τοὺς γεροντοτέρους)—*δαίνυεν τινὰ*=εὐωχεῖν τινά.— || μέσον *δαίνυμαι*, μέλ. *δαίσομαι*, ἄορ. α' *ἐδαίσωμι* δίδω γεῦμα εἰς τινά, εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω || ὡς μετὰ αἰτ. *δαῖτα, κρέα* κλπ.=συμποσιάζω μέ... καταναλώω, τρώγω, κρέα κλπ. || ὡς ἐπιθ. ἀπὸ δηλητηρίου ἢ πυρός κλπ.=κατατρώγω, καίω κλπ.

δαίνυο, ἐπ. ἀντι *ἐδαίνυσο*, β' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίνυτο, ἐπ. ἀντι *δαίνυτο*, γ' ἐν. ἔδκτ. μέσ. ἐν. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίος, α, ον, ὡς. -ος, -ον' ἰων. καὶ ὁμ. *δήϊος*, η, ον' αὐτ. κατὰ συναρ. *δῆος* (*δαίω* A = ἀνάπτω, καίω, *δαῖς*) || ἐχθρικός, καταστρεπτικός || ὡς ἐπιθ. τοῦ πυρός, τὸ καῖον, καταναλίσκον || ἐν τῶ πλθ. *δαῖοι* = οἱ ἐχθροί. 2) δυστυχής, θῆλιος, κακομοίρης.— || (*δαῖναι*), ὁ γινώσκων, ὁ ἔμπειρος (πρβλ. *δαίφρων*) [βι' ἔτυμ. βλ. *δήϊος*].

δαίρω, μέλ. *δῆρῶ* ἀπρφ. ἄορ. α' *δῆραι*, ποιητ. ἀντι *δέρω*, *δείρω* ἐκδέρω, ξυλοκοπῶ [βι' ἔτυμ. βλ. *δέρω*]. **δαῖς**, -ίδος, αὐτ. κατὰ συναρ. *δάς*, *δαδός*, ἡ (*δαίω* A = ἀνάπτω, καίω) ὄσουλός, πυρρός ἐκ δαδίου (λατ. *faeda*)—ξύλον πεύκης (δαδί), ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο οἱ πυροί.— || πόλεμος μάχη, κατὰ τὸ πλεταστον εἰς τοῖς συγχεσμο. τύποις: δοτ. *δαῖ* (ἀντι *δαῖδῖ*) καὶ αἰτ. *δαῖν* (ἀντι *δαῖδα*) [ἐκ β. *δα-Fe* τοῦ *δαίνω* (=καίω. ἀνάπτω)], ὁ βλ.].

δαῖς, γεν. *δαίτος*, ἡ (*δαίω* B = μοιράζω, διανέμω) κυρ. μερίδιον κρέατος || φαγητόν, συμπόσιον, εὐωχία (λατ. *dapes*) || κρέας ἢ αὐτὸ τοῦτο *τροφή*. [βι' ἔτυμολ. βλ. *δαίω* B].

δαίσασθαι, δαισάμενος, ἀπρφ. και μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ δαίνυμι (δ βλ.).

δαίταλεις, -έως, δ (δαίνυμι)· συμπότης, δαιτυμῶν || φιλικξενοῦμενος, «μουσαφίρης».

δαίτη, ἡ· ποιητ. ἀντί δαίς (δ βλ.).

δαίτηθεν, ἐπίρ. (δαίτη)· ἐκ συμποσίου, («ἀπό τραπέζι»).

δαιτρεύω, μελ. δαιτρεύσω (δαιτρός)· κόπτω κρέας, χωρίζω εἰς μερίδας, διαμοιράζω, διανέμω.

δαιτρόν, τό (δαίω B = διαμοιράζω)· τό μερίδιόν τινος.

δαιτρός, δ (δαίω B = μοιράζω)· ὁ κόπτων (κυρ. κρέας) και διαμοιράζων. Ἐξ αὐτοῦ τό

δαιτροσύνη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ κόπτην και διαμοιράζειν κατά τό δαίτηνον || τραπεζοκομία, τό σερβίρισμα· εἰς τό τραπέζι.

δαιτυμῶν, -όνος, δ (δαίς)· ὁ προσκεκλημένος εἰς γεῦμα, ὁ ξετιζόμενος (φιλοξενοῦμενος)· 2) Ἐν τῷ πληθ., οἱ συνδαιτυμόνες, τ. ἐ. οἱ συνδειπνοί, ὧν ἕκαστος ἔφερε μαζί του τό μερίδιόν του (λεγόμενοι και ἔραμισαί). [δι' ἔτυμολ. βλ. δαίω B = μοιράζω].

δαίτης, -ύος, ἡ, ἰων. ἀντί δαίς (δ βλ.).

δαίφρων, ον, γεν. -ονος (δαίς = μάχη + φρήν)· ὁ ἔχων μάχιμον φρόνημα, φιλοπόλεμος, διακαῶς ἐπιζητῶν τήν μάχην, τολμηρός, ἀφοβός. — II (δαίηαι)· ὁ ἔχων σοφόν τό φρόνημα, συνετός, ἐμπειρός, σοφός.

ἔτυμ.· Ἐν τῇ Ἰλιάδι ἡ λ. ἀπαντᾷ πάντοτε μετά τῆς πρώτης σημασίας. Ἐν τῇ Ὀδυσσειᾷ διμῶς ἡ λ. ἔχει χάσει τήν ἀρχικήν τῆς σημασίας, και χρησιμοποιεῖται τό ἐπιθ. μετά τοιαύτης σημασίας. και ἐν τοιαύτῃ συναφείᾳ μετ' ἄλλων ἐπιθ. (ποικιλομήτης κ. ἄ.), ὥστε τελικῶς ἐξεληφθη ὡς γινόμενον ἐκ τοῦ δαίηαι. Κατά τήν παραγωγῆν δέ ταύτην δαίφρων < *δαίσι- (πρβλ. σανσκρ. dāśrah, βλ. δέδαι, δαίηαι) + φρήν και εἰναι συνών. τοῖς ἑξέφρων, ποικιλομήτης κ. ἄ. Κατά τήν πρώτην σημ. δαίφρων < *δαφι (πρβλ. παλ.-ιρλ. dōi = ἰσχυρός) ἡ < *δαφι· πρβλ. ἕμπερ. τοπ. δαῖ (= δαφι) = ἐν τῇ μάχῃ (πρβλ. ἐν δαῖ λυγροῦ, ἐν δαῖ λευγαλέῃ, δαικτάμενος = πεσοῦν ἐν πολέμῳ, συνών. τῷ ἀρητῆματος), βλ. δαίς II και δῆιος.

δαίχθεις, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ δαίξω.

δαίξω (A) = καίω, ἐν χρήσει μόνον και' ἐν. και πρτ. ἀνάπτω· δαίξω οἱ ἐκ κόρουθος πύρ (= ἡ Ἀδηνῶ) ἦναψε (ἔκαμε νά καιῆ) πυρά (φλόξ) ἐπάνω εἰς τήν περικεφαλαίαν τῆς. — Παθητ. ἀορ. α' μτχ. δαίσθεις· μτχ. πρκ. δαδαιμένος· καίω, φλέγομαι, κατακαίωμα· δαίεται ὄσσο = τό μάτια λαμποκοποῦν, σπινθηροβολοῦν· ἐνταῦθα ἀνήκει ὡς. και ἔ πρκ. δέδαι, ἔ ὑπερρ. ἐδέδαι, ποιητ. δεδήγει· πόλεμος δέδαι = ὁ πόλεμος ἔχει ἀνάψει ὄσσο δεδήγει = ἡ φήμη εἶχεν ἐξαπλωθῆ ὡς ἡ πυρά (πρβλ. τά τῆς Λατιν. flagrat bellum, flagrat rumor).

ἔτυμ.· ἐκ β. δαφ· δα-ί-ω < *δαίφω, *δαφ-ιω (δ-μτχ. πρκ. δέ-δη-α, δε-δαι-μένο-ς)· δαίος, τό, δαίς γεν. δαίδος (ἀπτ. συνμτχ. δαίς, δαδός)· δαίνος < *δαινός < *δαφει-νος (= ξηρός, κατάλληλος πρὸς κασίην)· δαλός (< *δαφελός, πρβλ. λ.κ. δαβελός) = πυρός· δαλερός (στίλθων, φλεγόμενος)· ἕμπερ. σανσκρ. dūpō'hi (καίειν, φθείρειν), δῆρηά (καμμένος, βασανισμένος), δαῖνᾶ (πυρά), δῆρη- (ἀλυγμένη, ὀδύνη)· ἰρλ. dōim (καίω)· παλ.-γερμ. zusen (καίειν). Ἐν πᾶσι τοῖς ὑπάρκειται ἰαπ. ρ. dāu-, dāu-, du-, dū- (καίειν)· βλ. δῆι· ὡς. βλ. δῆιος.

δαίξω (B), διαίρω, διαχωρίζω, διαμοιράζω, διανέμω || ἐν ἑνεργ. σημ. ζῆν ἀπαντᾷ τό δαίω, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τό δαίξω || ἐν μέσ. και παθητ. σημασίας. τό δαίωμα· ὡς μέσ.· κρέα δαίωμενος = διαμοιράζων μερίδας κρέας || παθητ., δαίεται ἦτορ = ἡ καρδία μου εἶναι χωρισμένη, ἀσχίζεται ἐπ. γ' πληθ. δαδαίεται. — Ἄλλ' ἕμπερ οἱ τύποι ἔδαισα, ἔδαισάμην ἀνήκουσιν εἰς τό δαίνυμι· οἱ ζῆ τύποι δάσμαι, ἔδασάμην, δέδασμαι ἀνήκουσιν εἰς τό δατέομαι.

ἔτυμ.· ἐκ β. δα-· δα-· δα-ί-ω ἡ μᾶλλον μέσ. δα-ί-ομαι (μέσ. = διανέμω, ἕμπερ. παθ. = εἶμαι μοιρασμένος, εἶμαι ἐσχισμένος)· δαίς, γεν. δαίτος· δαίτη· δαίτης· δαιτυμῶν δαιτρός· δαιτρός· δαιτυμῶν (βλ. τᾶς λ. λ.)· ἴορτ. δαίσις, -ιος· δαίμων, δαίξω, δάνος, δατέομαι

(βλ. τᾶς λ. λ.)· πρβλ. ἐπιγρ. καρπο-δαιτάι = διανομείς καρπῶν πρβλ. σανσκρ. dāyatē (διανέμειν, μοιράζεσθαι), δαγᾶ (συμμετοχή), dāti, dāti (κόπτειν, ὀρέπειν, συλλέγειν), dālu, dālrām (μέρος), dādh (μοιρασμένος· βλ. δάνος), dāh (διανομή και' ἀναλογίαν)· πρβλ. ὡς. Ἄρμ. ti γεν. tiy (αἰών, ἔτη, ἡμέραι) (< ἰαπ. *dī-ti, *dī-ti-, *dī-to-, *dī-tā)· λ.κ. dīves. Ἐν πᾶσι τοῖς ὑπάρκειται ἰαπ. ρ. dā(i), dā(i), dī (= διανέμειν)· δαίωμα (< *δαι-ιο-μαι ἡ νεοζηματισμός ἀντί *δάσμαι (σανσκρ. dāyatē) σύμψωνα πρὸς τόν μελ. δαίω).

δάκε, ἐπ. ἀντί ἔδαικε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ δάκνω (δ βλ.). **δάκε-θύμος**, ον (δάκνω + θυμός)· ὁ τήν καρδίαν δάκνων ἡ κατατρώγων πρβλ. δηξί-θύμος, θυμοδακής.

δακεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ δάκνω (δ βλ.).

δακετόν, τό = δάκος (δ βλ.)· ἰοδόλον (δηλητηριώδες) ἔρπετόν.

δακνάξω, ποιητ. ἀντί δάκνω (δ βλ.). — Ὡς παθ., ἐνοχλοῦμαι, πικραίνομαι, κατά τρόπον ὀδυνηρόν.

ΔΑΚΝΩ, μελ. δήξομαι· πρκ. δέδηχα· ἀορ. ἔ' ἔδᾶκον· ἐπ. ἀπρφ. δάκνειν. — Παθ. ἀορ. α' ἔδηξθη· πρκ. δέδημαι· «δ. γκάνω», κυρ. ἐπὶ κυνῶν, ὡς. ἐκ και' κωνῶπων· στόμιον δάκνω = δαγκῶν (μασοσυλίξω, κρατῶ διά τῶν ὀδόντων) τόν χαλινόν· δάκνω ἑμαυτὸν = δαγκῶν τὰ χεῖλη μου ἀπό φόβου μήπως γελάσω. — II μτχ., κεντῶ, κεντριζῶ, ἐρεθίζω. — Παθητ., καρδίαν δέδημαι = ἔχω πικρανθῆ κατάρκωδα.

ἔτυμ.· ἐκ β. δακ-· δάκ-νω, δακετόν (βλ. λ.), δῆγ-μα (βλ. λ.), δάκος (βλ. λ.). Πρβλ. σανσκρ. dācati (δαγκῶν), dācah (τεμάχιον)· ἴορτ. tahjan (σχίζω)· παλ. γερμ. zangar (δηκτικός), zanga (λαβίς, τανάλια).

δάκος, τό, γεν. -εος (δακεῖν τοῦ δάκνω)· ζῶν, τοῦ ὁποῖου τό δάγμα εἶναι ἐπικίνδυνον || πᾶν θλαβερόν ζῶν.

ΔΑΚΡΥ, -υός, τό, ποιητ. ἀντί δάκρουν· τό δάκρουν (λατ. lacruma). — II σταγών (σταλαγματιά), ἕως τῆς βητινῆς π. γ.

ἔτυμ.· δάκρυ, δάκρουν· παλ.-λατ. lacruma, λατ. lacruma, lacrima· παλ. Breton. dacr-, corn. dacr-, gall. πληθ. dagrau· παλ.-ιρλ. dūr (< Κελτ.*dagru· παλ.-γερμ. zahar (δάκρουν)· πάντα ταῦτα ἔξ ἰαπ.*dakru, και' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *dra:kru πρβλ. παλ.-γερμ. trahan (γερμ. träne = δάκρουν)· προγερμ. *trahnu- < *dra:knu-· κατά τινὰς συγγ. τῆς σανσκρ. ācru, ācraṇ, Ζενθ. asrī-, Α:θ. aszar (δάκρουν).

δακρυδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δάκρυ.

δακρύμα, -ατος, τό (δακρύω)· ἀντικείμενον δάκρυν, δι' ὁ χύνει τις δάκρυα. — II ὁ χύνει τις κλαίω, δάκρουν.

δακρυο-γόνος, ον (δάκρυ + γένω)· ὁ γεννῶν, παράγων, δάκρυα.

δακρυόεις, ὄεσσα, ὄεν (δάκρουν)· πλήρης δάκρυν || ἐπὶ προσ., ὁ πολὺ κλαίων || ἐπὶ πραγμ., ὁ προκαλῶν δάκρυα ἢ ἰσίοδακρυτος. — δακρυόεν γελάω, ὡς ἐπίρ. = μειδιῶ διά μέσου δάκρυν.

ΔΑΚΡΥΨΩΝ, τό = δάκρυ (δ βλ.)· ἐπ. γεν. πληθ. δακρυόφι [ε'· ἔτυμολ. βλ. δάκρυ].

δακρυ-πλώω (δάκρυ + πλέω)· πλέω (εἶμαι θουτημένος, κολυμβῶ) εἰς τὰ δάκρυα, πνίγομαι εἰς τὰ δάκρυα.

δακρυ-ρροέω, μελ. -ήσω· ἀναλύομαι εἰς δάκρυα, χύνω δάκρυα. Ἐκ τοῦ

δακρύ-ρροος, ον (δάκρυ + ῥέω)· ὁ ῥέων δάκρυα (ἀναλυόμενος εἰς δάκρυα).

δακρύσσα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ δακρύω, ἀντί ἔδαικρυσα. **δακρυσι-στακτός**, ον (δάκρυ + στάζω)· ὁ στάζων δάκρυα.

δακρυσῶ, ζωρ. μελ. ἀντί δακρύω.

δακρυτός, ἡ, ὄν (και' -ός, -όν), γεμ. ἐπιθ. τοῦ δακρύω· ἄξιοδακρυτος || πολυδάκρυτος, πλήρης δάκρυν.

δακρυ-χάρης, ἐς (δάκρυ + χαίρω)· ὁ χαίρων (εὐπρίσκων εὐχαρίστητον) εἰς τὰ δάκρυα.

δακρυ-χένων, οσσα, ον, μετροχ. ἐπιθετον (δάκρυ-χένω) ὁ χύνων δάκρυα, κλαίων.

δακρύω [β], μέλ. -ύσω ἄορ. α' ἐδάκρυσα' πρκ. **δεδάκρυτα** (δάκρυ)· κλαίω, χύνω δάκρυα, «δακρύνω».—Παθ. πρκ. **δεδάκρυμαι**=εἶμαι ἔνδακρυς, εἶμαι πλήρης δακρύων || μετὰ αἰτ. τοῦ συστοίχου ἢ ἐσωτερ. ἀντικ.: **δακρύνω γόους** = θρηνώ γοερώς μετὰ δακρύων.— || μετ. κλαίω, θρηνώ, (διά)τι(να). — Παθητ. εἶμαι διὰ δάκρυα, κλαίοντα δι' ἐμέ.— || **δακρύνω βλέφαρα**=κατακλύζω τὰ βλέφαρά μου ἀπὸ δάκρυα.

δακρυ-ώδης, ες (δάκρυ+εἶδος)' ὅμοιος πρὸς δάκρυα || πλήρης δακρύων.

δακτυλήθρα, ἦ (δάκτυλος)' δῆκη δακτύλου.

δακτυλίδιον, τό, υποκορ. τοῦ δακτύλου (ὅ βλ.).

δακτυλικός, ἦ, ὄν (δάκτυλος)' ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) τὸν δακτύλου, λατ. **digitalis** αὐλός **δακτυλικός**=αὐλός παιζόμενος διὰ τῶν δακτύλων.— || ἐπὶ τοῦ μέτρου, τὸ δακτυλικὸν μέτρον, ὁ δοκτυλικὸς ῥυθμός.

δακτύλιος, ὁ (δάκτυλος)' «δακτυλίδι», σφραγὶς δακτυλίδιου || πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα δακτύλου.

δακτύλο-δεικτικός, ον (δάκτυλος+δεικνύμι)' ὁ δεικνυόμενος διὰ τοῦ δακτύλου (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου **digitale monstravit**).

δακτύλο-ειδήs, ες (δάκτυλος+εἶδος)' ὅμοιος δακτύλω.

δακτύλος, ὁ πλθθ. οἱ δάκτυλοι, ποιητ. ὡς τὰ δάκτυλα (δείκνυμι)' δάκτυλος, λατ. **digitus**: ἐπὶ δακτύλων **συμβάλλομαι** = λογαριόζω εἰς (μέτ) τὰ δάκτυλα. 2) δάκτυλος τοῦ ποδός, ἀλλ' ἔκ' ἄνευ τῆς γεν. ποδός (ὡς τὸ λατ. **digitus**).— || τὸ μικρότερον τῶν ἑλληνικῶν μέτρων μήκους, περίπου=0,018 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.— || μετρικὸς ποῦς, ὁ δάκτυλος (—).

Ἔτυμ. δάκτυλος (<*δάκτυλος (πρβλ. Βοιωτ. δακκῦλιος) (<*dqi-ku-lo) ανασκρ. a-dat-kah (= νωδός, ξε. δοντιάρης).— Κατὰ τινὰs δάκτυλος (<δάκνω. — Κατὰ τινὰs ἦ λ. εἶναι σημεϊτικὴ (πρβλ. ἔβρ. **diglā**=χουρμαδιό), ἀλλὰ ἢ ἐκλογὴ αὐτῆ ἐν στήθεσι. — Κατὰ τὸν Curtius ἦ λ. δάκτυλος εἶναι ὑστερογενὴς σχηματισμός, τὸ ὄνομα τὸ πρωτότυπον κρύπτεται ἐν τῷ λατιν. **digitus** τὸ -g- τοῦ λατιν. ἔγκναι τοῦ -k- τοῦ ἑλλην. ἀναλογεῖ πρὸς τὴν αὐτὴν ἀντιστοιχίαν μεταξὺ τῶν λέξεων **vigniti**: εἴκοσι δάχεται λοιπὸν διε ἦ λ. δάκτυλος (< β. δεκ- (δεχ-) τοῦ δέχομαι, πρὸς τὸ ὄνομα ἢ σημ. τῆs λ. δάκτυλος ἔχει οἷαν σχέσιν ἔχει καὶ τὸ γερμ. **Finger** (δοκτύλος) πρὸς τὸ ἐπίσης γερμ. **fangen** (συλλαμβάνειν). Καίτοι ἄλλοι τὸ λατ. **digitus** τὸ ἀνάγουν εἰς τὴν β. **dic-** (=δικ-, δεικ- τοῦ δείκνυμι).

δακτύλο-τριπτος, ον (δάκτυλος+τριβω)' ὁ τριπτός διὰ τῶν δακτύλων.

δαλέομαι, ῥωρ. ἀντι **δηλέομαι** (ὅ βλ.).

δαλίον, τό, υποκορ. τοῦ δαλός (ὅ βλ.).

δαλός, ὁ (δαίω A)' τεμάχιον ξύλου φλεγόμενου, δαυλός.— || ἐσθεομένος (μὴ φλεγόμενος πλέον) πυρός, μετρ. ἐπὶ γέροντος (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. **di-lapsam in cineres facem**).— || φῶς φάρου.— [τὰ τὴν ἔτυμολ. ἑλ. καὶ **δαίω A** δαλός (<δαφελός (πρβλ. παρ' Ἡσυχ. «δαβελός» δαλός, Λάκωνες)].

δάμαξ, μετρ. τύπος τοῦ δαμάω (ὅ βλ.).

δάμαϊος, ὁ (δαμάω) (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος)' ὁ δαμαστήs.

δάμαλη, ἦ = δάμαλις (ὅ βλ.).

δάμαλη-βοτος, ον (δάμαλις+βόσκω)' ὁ βοσκόμενος ὑπὸ δαμάλεων.

δάμαλη-φάγος, ον (δάμαλις+φαγεῖν τοῦ τρώω)' ὁ ἐσθίων (τρώγων) δαμάλις, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους.

δάμαλιζω, μέλ. -ίω, ποιητ. ἔκτετ. τύπος τοῦ δαμάω ὑποτάσσω.

δάμαλις, -εως, ἦ (δαμάω)' νεαρὸ ἀγέλας, «δαμάλα», «μοσχίδα», λατ. **juvenca**.— || μετρ. κοράσιον (πρβλ. τὴν αὐτὴν σημ. τῶν: ἢ μῶσχος, ἢ πάλος).

Ἔτυμ. δάμαλις, δαμάλη, δαυλίος' ἐκ β. δαμ- τοῦ δαμάω (ὅ βλ.): πρβλ. ἱβλ. **dam** (δοῦς) (<Κελτ. *damo-s, **damallaid** (ἑλαφος)' Κελτ. *damato- = ἑλλ. δάματος (ἐξήμερωμένος)' λατ. **damā** (ἑλαφος), **domare**=δα-

μάειν' ανασκρ. **damyah** = ταῦρος πρὸς τιθάσειν.

δάμαλος, ὁ (δαμάω)' μῶσχος (λατ. **vitulus**).

δάμαρ, -ατος, ἦ (δαμάω)' σύζυγος (ἦ), ἢ γυνὴ (πρβλ. **ἀμῆs**=ἠ παρθένος).

Ἔτυμ.: ἢ ἐκ τοῦ δαμάω ἔτυμολ. εἶναι μία ἐκ τῶν πολλῶν κατ' αὐτὴν τὸ ανασκρ. **dārāh** καὶ τὸ ἑλλ. **δάμαρ** ἀνάγονται εἰς τὸ ἱαπ. ***domā**- (δομάζειν).— Κατὰ τὸν Boisacq **δάμαρ** (δ. δάμαρ-) κυρ. = ἡ διοικοῦσα τὸν οἶκον (<δημ- (<ρίζ. dem=οἰκία) + -αρ (<ἦ(1), πρβλ. λατ. αἰτ. **artem**, ἑλλ. ἀρτώω, ἐπαρτήs (πρβλ. β. ἀρ- τοῦ ἀραρίσκω).— Κατ' ἄλλους ἦ λ. δάμαρ εἶναι παλαιὸν οὐδ. (παρέμειον πρὸs τὸ οὐδ. ἦπαρ- ἦπατος) = συναρμογὴ ξύλων οἰκοδομηs' πρβλ. παλ-γορβ. **timbr** (ξύλον συναρμογῆs οἰκοδομηs) παλ-Σαξ **timbar** (τοιχοδομῖα) ἐξ ἧs βίβηs καὶ α' λ. δέμω, δόμος.— Κατ' ἄλλους εἶναι συγγ. τῷ ανασκρ. **dārāh** πλθθ. (σύζυγος), ἐξ ἱαπ. ***dih-ro-**: ἑλλ. **δῆμ**- (=οἰκοδομεῖν), ανασκρ. **dārāh** (ἔνικ.) = τὰ τοῦ οἴκου' **dāra**- (<ἱαπ. **dāro**-: δωρ. δῶλος' ἑλ. **δοῦλος**).

δαμάσσω, ῥωρ. ἀντι **δαμάω** (ὅ βλ.).

δάμασι-μβροτος, ον (δαμάω+βροτός)' ὁ δαμάζων, ὑποτάσσω. (καταβάλλων) τοὺς θνητούs.

δάμασι-ιππος, ον (δαμάω+ἵππος)' ὁ δαμάζων Ἴππουs, ἵπποδαμοστήs.

δάμασιs, -εως, ἦ (δαμάω)' ὁ δαμασμός, ἢ ἡμέρωσιs, καθυπόταξιs.

δάμασι-φρων, ον, γεν. -ονος (δαμάω+φρήν)' ὁ δαμάζων (καθυποτάσσω ἀιχμαλωτίζων) τὰs φρένας.

δάμασι-φως, -ατος, ὁ, ἦ (δαμάω+φῶs=ἀνήρ) = **δαμασίμβροτος** (ὅ βλ.).

δάματειρα, ἦ (δαμάω), θηλ. οὐs.=δαμαστρία.

Δάματερ, ῥωρ. κλητ. τοῦ **Δημήτηρ**.

ΔΑΜΑΩ, ἐπ. γ' ἐν. δαμάω, γ' πλθθ. **δαμάωσι**' μέλ. **δαμάω**, ἐπ. δαμάσσω ἄορ. α' ἐδάμασα, ἐπ. ἐδάμασσα, δάμασσα' πρκ. **δεδάμακα**.—Παθητ. **ἀορ.** α' ἐδμήθην, μετ. **δημηθεῖs** ἄορ. β' ἐδάμην, ἀπρφ. **δαμήμεναι**, μετ. **δάμειs** πρκ. **δέδμηκα**. — ὡs ἀπαντῶσι μετ. **ἀορ.** α' δαμάσθειs, μετ. πρκ. **δεδαμασμένωs** ἐξ ἐν. **δαμάσσω** ἡμερώνω, τιθάσειω, ὑποβάλλω ὑπὸ ζυγόν, ὑποτάσσω, ὑπενερύω, καταβάλλω.— || ἐπὶ παρθένων, ζευγνύω εἰς γάμον, διδω εἰs γάμον (ὡs σύζυγο), ὑπανδρεύω || ὡs ἐκβιάω, συγκοιμῶμαι, συνουρσκομαι (λατ. **subigere**).— || γενικῶs, ὑποτάσσω, κατακτῶ (κυρ. ἐν πολέμω). — Παθητ. ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑποτελής, ὑπακούω. 2) φονεύω, ἀφάζω.

Ἔτυμ.: ἐκ β. δαμ-: δαμ-νη-μι, δαμ-νά-ω, δαμ-ά-ω, δαμ-άζ-ω, (κατὰ τινὰs καὶ τὸ δάμαρ), δαμ-δλη-s, -δαμος (ἐν συνθέτοιs=ὁ δαμάζων), ἀ-μῆs, δμῶs (βλ. τὴs λ. λ.).) **δμυ-τός** (δωρ. **δμιάτος**=δαμασμένος, τιθάσειμένος)' **δμησιs, -εως**' δάμασιs, -εως' **δμητήρ, -ῆρος** (δοτιs δεσπόζει)' **ἀδάματος** (ἀτιθάσειτος)' **ἀδαμάτ'α** δαμαστέαs' (Ἡσυχ.). Πρβλ. ανασκρ. β. **dam-**: **dāmyai** (εἶμαι δαμασμένος, καὶ μετ. δαμάζω), **damāh** (ὁ δαμάζων), **damah** (δαμασμός), **damitā** (δαμαστήs)=λατ. **domitor** = ἑλλ. **παν-δαμάτωs**, **dam-jas** (νεαρός ταῦρος)' λατ. **domō** (<*domā-jō=παλ-γερμ. **zamōn** (=δαμάζω), **dom-litus**, **dom-litor**, **dom-linu-s** παλ-ερλ. **damnaim** (κλεῖω)' Γοθ. **ga-fam-jan** (δαμάζειν)' παλ-γερμ. **zam** (τιθάσειμένος). Ἐν πᾶσι τούτοιs ὑπόκειται ἱαπ. β. ***dmā** (=δαμάζειν) βλ. καὶ δάμαλιs.

Δάμειν, ῥωρ. ἀντι **δαμῶ**, ὅποτ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ δαμάω' ε' καὶ γ' ἐν. παθ. **δαμήηs, -ῆη**, ἐπ. ἀντι **δαμήs, δαμή'** ε' πλθθ. **δαμείτε** ἀντι **δαμήτε**.

δάμεν, ἐπ. ἀντι **ἐδάμησα**, γ' πλθθ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ δαμάω.

δάμημεναι, ἐπ. ἀντι **δαμήναι**, ἀπρφ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ δαμάω.

δάμνα, ἐπ. ἀντι **ἐδάμνα**, γ' ἐν. πρκ. τοῦ δάμνημι.

δαμνάω, γ' ἐν. τοῦ δαμνάω ὡs ε' ἐν. μέσου ἐν. τοῦ δάμνημι.

δαμνάω=δαμάω' μόνον κατ' ἐν. καὶ πρκ. ἐν ἱρῆσει.

δάμνημι=δαμάω (ὅ βλ.).— Μεσ. καὶ Παθ. **δαμμαμαι**.

δάμος καὶ **δάμοσιος, α, ον, δωρ.** ἀντι **δμ**

δαμῶσι, ἐπ. γ' πληθ. τοῦ δαμάω (β βλ.).
δαμῶματα, τὰ (δαμῶς)=τὰ δημοσία εὐδόμενα=ὑ-
μῶνι ψαλλόμενοι δημόσια.

δᾶν, ζωρ. ἀντι δῆν=γῆν.—οὐ δᾶν=οὐχὶ μὰ τὴν Γῆν!
ΔΑΨΑΟΙ, οἱ: οἱ Δαναοί, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Δαναοῦ,
τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργεῶς || παρ' Ὀμ. Δαναοὶ ὄνο-
μαζῶνται ἅλοι γενικῶς οἱ Ἑλληνας || Δαναΐδες, -ᾶν, οἱ
=οἱ υἱοὶ ἢ ἀπόγονοι τοῦ Δαναοῦ || Δαναΐδες, αἱ=αἱ
θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ. Ἐξ αὐτοῦ κωμικὸν ὑπερθετ.
Δαναώτατος=ὁ παλαιότατος ἐκ τῶν Δαναῶν.—[κυρ.
Δαναοί=οἱ ἐκ τῆς Γῆς γεννηθέντες, γηγενεῖς, ἐκ
τοῦ Δανάη, ἡ, ἔπερ ἦτο τὸ μυθολογικὸν ὄνομα τῆς
Ἐρηρᾶς Γῆς (πρβλ. δανός)].

δάνειον, μέλ. -είω=πρκ. δεδάμενα, παθ. δεδά-
νεσμαι (δάνος): δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ ἢ ἐπὶ ἐπι-
τροπῇ, ὡς δάνειον, δανείζω.—Παθητ., ἐπὶ τῶν χρη-
μάτων, δίδομαι ἐπὶ τόκῳ ὡς δάνειον.—Μέσον, λαμ-
βάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ, δανείζομαι [βλ. ἐτυμ. βλ.
δάνος].

δάνειον, τὸ (δάνος): τὰ ἐπὶ τόκῳ διδόμενα ἢ
λαμβάνόμενα χρήματα, «δάνειον».

δάνεισμα, -ατος, τὸ (δανείζω) = δάνειον (β βλ.).
δάνεισμός, ὁ (δανείζω): τὸ δανείζειν (δίδειν ἢ
λαμβάνειν ἐπὶ τόκῳ) χρήματα, τὸ δάνεισμα.

δανείστης, -οῦ, ὁ (δανείζω): ὁ δανείζων (=παρ-
έχων χρήματα ἐπὶ τόκῳ) χρήματα, ὁ τοκογλύφος.
δανειστικός, ἡ, ὄν': ὁ διατεθειμένος νὰ παρέ-
χῃ δάνεια.

ΔΑΨΟΣ, -εος, τό δῶρον.— || χρήματα διδόμενα
ἐπὶ τόκῳ, δάνειον || χρῆος, ὄφειλή.

ἔτυμ.: δάνος, δάνειον, δανείζω (βλ. λ. λ.): δάνος
κυρ. σμτ. τὸ δῶρον, τὸ διδόμενον, καὶ (ἰαπ. *dā-, συν-
εσταλμ. τύπου τῆς β. dā = δίδοναι (βλ. δίδωμι).—
Κατ' ἄλλους ἔχει σχηματισθῆ μάλλον ἐκ τοῦ *danō-
=σπασκρ. dināh (=μοιρασμένος) (ἰαπ. *dā-, συνεσταλ-
μένου τύπου τῆς β. dā(i)=μοιράζειν πρβλ. παρ' Ἡουχ.
adānas (ἡ δανάς): *μερίδας. Καρύστιο». Βλ. δαί-
ομαι, δατέομαι.

δανός, ἡ, ὄν (δαίω Α): κεκαυμένος, ἀπεξηραμ-
μένος, ξηρός, κοφாலισμένος. [Παρθήκη καθ' ὃν τρό-
πον ἡ λ. φᾶνός: daves: δάος (πρβλ. ἡμιδαής): de-
ves-nós > *daFennós > *daienos > δανός].

δάος, -εος, τὸ (δαίω Α) = δαλός (β βλ.): πυρός,
δαυλός.

δαπάνω, μέλ. ἦσω.—Παθ. ἀόρ. α' ἐδαπανήθην,
πρκ. δεδαπάνημα, ἀμφοτέροι ἐν χρήσει καὶ μετὰ μέ-
σης σημασίας.—ἐξοδεύω, ἀναλοκῶ χρήματα: δαπα-
νᾶ εἶς τι=ἐξοδεύω διὰ τι.—Μέσον, δαπανῶ ἐξ ἰδίων.
— || ὡς μετέ: δαπανῶ τὴν πόλιν = βάλλω εἰς ἐξο-
δα τὴν πόλιν, ἐξαντλῶ τὴν πόλιν. Ἐκ τοῦ

ΔΑΨΑΝΗ, ἡ, κότος, ἐξοδόν, δαπάνη.— || τὸ
δαπανώμενον (ἢ δαπανηθὲν) ἔργον || ὡς. χρήμα
πρὸς κατεδαπάνησιν.— || τῶσι πρὸς δαπάνας,
δαπανηρότης, ἄσῳτια.

ἔτυμ.: ἐκ β. δαπ.: δαπ-ἀνή δαπ-ανος δαπ-ανῶ
δαπ-τω (ξεοχίζω) δαμιλῆς (γενναιόδωρος) δεῖπ-
νον (β. δαπ-) δεπ-, δεῖπνον (δέπινον, πρβλ. λατ.
dapinare) πρβλ. σπασκρ. dāpayaṭi (διανέμω) (πρβλ.
β. da: ἑλλ. da-τοῦ δαλομαι, δατέομαι β βλ.): λατ.
dap-s dapis (=δεῖπνον, οὐμπόσιον), dap-ino (προσ-
φέρω δεῖπνον) = δαπ-ανῶ, damnum ((dap-nom =
πρόστιμον, ζῆμα, λάθῃ || καταδίκη). Ἐν πᾶσι τού-
τοις ὑπόκειται σπασκρ. β. dāp-, dāp- (= ἑλλ. δαπ-,
δπ-), ἥτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν τῆς β. dā(i) (=διανέ-
μειν, χωρίζειν)=ἑλλ. da-περὶ ἧς βλ. ἐν λ. λ. δαί-
ομαι, δατέομαι, δάνος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαπάνημα, -ατος, τὸ (δαπάνη) τὸ δαπανηθὲν
χρήμα, ἐξοδόν.

δαπάνηρός, ἂ, ὄν (δαπάνη) ἐπὶ ἀνθρώπων, πολυ-
ἐξοδος, ἄσῳτος || ἐπὶ πραγμ., πολυδαπάνος, πολλὴν
δαπάνην ἀπαίων. Ἐπίρ. ρῶς=κατὰ τρόπον πολυ-
δαπάνου.

δαπάνος, ον=δαπανηρός (β βλ.).
δά-πεδόν, τὸ (da-+πέδον) γῆ, ἔδαφος || τὸ πά-
τωμα (τὸ «δάπεδον») δωματίου || ἐν τῇ πληθ., πεδιά-
δες, ἐπίπεδος χώρα.

ἔτυμ.: ἡ ἐν ἀρχῇ ὑποδηλωθεῖσα ἐτυμολ. ἐκ τοῦ
da- (ἀντι ζα- (<*δja τ. ἑ. δια) (πρβλ. δά-σκιος, διαφο-
ρός) δὲν εἶναι ἀσφαλῆς.—Πιθανώτερον εἶναι, ὅτι, συμ-
φώνως καὶ πρὸς τὴν σῆμα. (δά-πεδον = ἔδαφος τῆς
οἰκίας) δά-πεδον (ἰαπ. *dṃi-pedo- (ἐξ ἰαπ. β. dem,
dam, ἑλλ. δᾶ, δῆ=γά, γῆ) = οἰκία. Βλ. καὶ τὰς λ. λ.
δᾶ, ἔνδον, καὶ πέδον.

ΔΑΨΙΣ, -ιδος, ἡ=τάπης (β βλ.): τάπης, «ταπίτο»,
«χαλί».

δαπτέμεν, ἐπ. ἀντι δάπτειν, ἀπρφ. τοῦ δάπτω
(β λ.).

ΔΑΨΩ, μέλ. δάψω καταβροχθίζω. [βλ. ἐτυμολ.
βλ. δαπάνη, διότι παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. δαπ-].

Δάρδανος, ὁ υἱὸς τοῦ Διός, ἱερωτῆς τῆς Δαρ-
δανίας ἢ Τροίας.—Ως ἐπίθ. Δάρδανος ἀνήρ = Τρώες,
κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. Δάρδανοι Δαρδάνιος,
α, ον = Τρωικός Δαρδανίς, -ίδος, ἡ = ἡ ἐκ Τροίας
γυνὴ Δαρδανία, ἡ=ἡ Τροία Δαρδανίδης, -ου, ὁ =
υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου Δαρδανίωνας, οἱ =
υἱοὶ τοῦ Δαρδάνου.

δαρδάπτω, ἔκτετ. τύπος τοῦ δάπτω (β βλ.).

ἔτυμ.: κατ' ἄλλους, ἰσως ὀρθότερον, δαρδάπτω (=
ξεοχίζω, καταβροχθίζω) (<δαρ-δαπτω ἢ *δαρ-δρά-
πτω κατ' ἀνομοίωσιν καὶ εἰναι ἐπιτατικόν τοῦ δρέπω
=ἐκρίζωνω, συλλέγω (β βλ.).

δαρείκος ἢ δαρείκος στατήρ, ὁ χρυσοῦν νόμι-
μα Περοκόν, ἴσον πρὸς 20 ἀττικὰς δραχμάς, ὅσως
ὥστε ὁ δαρείκος=1 μνα, 300 δαρείκοι=1 τάλαντον. Τὸ
νόμισμα τοῦτο ἀνομισθία ὄντω, διότι κατὰ τὴν παράδο-
σιν ἐκόπη ὑπὸ τοῦ Δαρξίου τὸ πρῶτον, πῖθ. ὁμοῦ προ-
ῆλθεν ἐκ τῆς Περσικῆς λέξ. darā = βασιλεύς, ἐξ ἧς
καὶ τὸ ὄνομα Δαρείος, ἔπερ κυρ. ἀντιτοίχεται πρὸς τὰ
ἡμέτερα βασιλεύς, ἡγευών, κυρίαρχος, ἀναξ (πρβλ.
τὸ Γερμ. Kaiser). Βλ. Δαρείος.

ἔτυμ.: κυρ. δαρείκος=τεμάχιον χρυσοῦ, καὶ εἶ-
ναι δάνειον ἐκ τῆς Περσικῆς (πρβλ. Βαβυλ. da-ri-ku,
da-ri-ka) πρβλ. Ζενθ. zairi-, σαναςρ. hārih (κίτρινος),
Ζενθ. zaranya-, σαναςρ. hiranjam (χρυσός). Δὲν ἀπο-
κρούεται ὁμοῦ καὶ ἡ συστέτις πρὸς τὴν λ. Δαρείος.

Δαρείος, ὁ «Δαρείος», ὄνομα διαφόρων βασι-
λέων τῆς Περσίας || κατὰ τὸν Ἡρόδ. Δαρείος = ἑλλ.
ἐρξείης (β βλ.) [ἡ λέξις σχηματίσθη κατὰ ἐξελληνι-
σμὸν τῆς Περσ. λ. darā (βασιλεύς)]. Βλ. δαρείκος.

δαρήσομαι, παθ. μέλλ. β' τοῦ δέρω.

ΔΑΡΘΑΨΩ, ἀόρ. ε' ἐδαρθον καὶ ποιητ. ἐδαρθον
κοιμῶμαι, λατ. dormio. Πρβλ. καταδαρθάτω. [ἐκ β.
δαρθ-, πρβλ. σπασκρ. drā, drā-mi, drājā-mi (κοιμῶμαι),
ni-drā (ἀποκοιμῶμαι) λατ. dor-mi-i-o παλ-σαα. drē-
m-a-ii (κοιμῶμαι)].

δαρό-θιος, ον=θηρόθιος (β βλ.).

δαρός, ἂ, ὄν, Δαρ. καὶ παρὰ Τραγ. ἀντι θηρός (β βλ.).

δαρῶ, μέλ. τοῦ δέρω.

δάς, γεν. δαδός, ἡ ἄττ. κατὰ συναρ. ἀντι δαῖς (β βλ.).

δάσασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ δατέομαι ἰων.
γ' ἐν. ἕριστ. δάσασκετο α' πληθ. ἔνκτ. δασάμεθα
δασάται, γ' ἐν. ἕωρ. μέλλ. Πρβλ. πάσασθαι τοῦ πα-
τέομαι (β βλ.).

δασέω, ἐπίρ. τοῦ δασύς δασέως ἔχω=εἶμαι πλη-
ρῆς τριχῶν, μαλλιαρός, δασύς.

δά-σκίος, ον (da-+σκίη) παχύσκιος, σκοτεινός.

δάσμευσις, -εως, ἡ (δασμός) διαίρεσις, διανομή.

δασμο-λογέω, μέλ. -ἦσω (δασμολόγος) συλλέ-
γω (εἰσπράττω) δασμούς (φόρους), φορολογῶ || μετὰ
ἐπιπλῆξ. αἰτ.=εἰσπράττω φόρους ἀπὸ τινος Ἐξ αὐτοῦ τὸ
δασμο-λογία, ἡ συλλογὴ (εἰσπραξίς) δασμῶν ἢ
φόρων, φορολογία.

δασμο-λόγος, ον (δασμός + λέγω) ὁ συλλογεύς
φόρων, εἰσπράκτωρ.

δασμός, ὁ (δάσασθαι τοῦ δατέομαι) διαίρεσις,
διανομή, ἐισμοίρασμός τῆς λείας. — || Παρ' Ἀττ.,
τὸ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβαλλόμενον ἐκάστῳ χρημα-
τικὸν ποσόν, φόρος.

δασμο-φέρω, μέλ. -ἦσω φέρω (τ. ἑ. πληρώνω)
δασμόν (φόρον). — Πιθητ., δασμοφορεῖται τινι =
φόρος πληρώνεται εἰς τινά. Ἐκ τοῦ

δασμο-φόρος, ον (δασμός+φέρω) ὁ φέρων (τ.

Ε. πληρώνων, καταβάλλων) φόρον || ὁ φόρου ὑποτελής, ὁ φορολογούμενος.

δάσομαι, μέλ. τοῦ *δατέομαι*: πρβλ. *δάσασθαι*.

δασ-πλής, -ήτης, ὁ, ἡ, καὶ *δασ-πλήτης*, ἡ (δα- + *πλήτω*)· φρικτός, φοβερός, τρομερός || ἐπιθ. τῶν Ἑμβέλτων.

Ἔτυμ.: σκοτειν. ἔτυμολ.· κατὰ τινος ἐκ τοῦ *δα- + πελάξω* (= *δυσπέλαστος*;) καὶ κατ' ἄλλους, ἐρθότερον. ἐκ τοῦ *δα- + πλήσω*· ἐπὶ ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις παρεντίθεται ἐν *-σ-*· κατὰ τινος τέλος ἐκ τοῦ *δα- + παλ-*, *πελ-* ἔξ ὧν τὰ *πολεμίζω*, *πόλεμος*· περὶ τοῦ *δα-* ἡ *ζα-* βλ. τὰς λ. λ.

δάσασθαι, ἐπ. ἀντὶ *δάσασθαι* (βλ. λ.).

δασύ-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (*δασύς* + *θρίξ*)· πυκνόθριξ, πλήρης τριχῶν, μαλλιαρός, δασύς, «δασύθριξ».

δασύ-κερκος, ὁν (*δασύς* + *κέρκος*)· ὁ ἔχων δασεῖαν (τ. ἔ. πυκνότριχα, πυκνόμαλλον) τήν *κέρκον* (= τήν οὐράν).

δασύ-κνημος, ὁν (*δασύς* + *κνήμη*), καὶ *δασυ-κνήμων*, ὁν, γυν. -ονος· ὁ ἔχων δασείας (τ. ἔ. διὰ τριχῶν κεκαλυμμένας) τὰς κνήμας.

δασύ-μαλλος, ὁν (*δασύς* + *μαλλός*)· ὁ ἔχων *δασύν μαλλον*· πυκνόμαλλος, «μαλλιαρός».

δασύνω, μέλ. -ύνω (*δασύς*)· καθιστῶ τι *δασύ* (τ. ἔ. τραχύ, πλήρες τριχῶν, τριχωτόν).— Πάθητ., γίνονται τραχύς ἢ τριχωτός.

δασύ-πούς, -πόδος, ὁ (*δασύς* + *πούς*)· ὁ δασύν (μαλλιαρόν) ἔχων πόδα, τ. ἔ. λαγῶδες ἢ κόνικλος.

δασύ-πύγων, -ωνος, ὁ, ἡ (*δασύς* + *πύγων*)· ὁ ἔχων δασύν πύγωνα (τ. ἔ. πυκνότριχα γενειοῖδα).

ΔΑΨΥΨ, εἶα, ὅ, ἰων. θηλ. *δασέα*· ὁ ἔχων δασύ τὸ τρίχωμα, πυκνόθριξ, τριχωτός, μαλλιαρός || *τραχύς* ἢ *χνουδιώτης*, ἀντιθ. τῷ *ψιλός* || ἐπὶ τέπων, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ πυκνῶν θάμνων, θαμνώδης: *δασέα θριδάξ* = μαρούλι πυκνόφυλλον (μὲ πολλὰ φύλλα).— ἢ ὡς τὸ λατίν. *densus*· παχύς, χονδρός.

Ἔτυμ.: *δασύς*, *δάσος*, *δασύνω* (βλ. λ. λ.)· λατ. *densus*, *densere*, *densare*.— *δασύς* (**δατύς*, ἰαπ. **d̥l̥i-u-s* (πρβλ. πρῶτ. Ἦσυχ. «*αδασόν*· *δασύ*, *δασ-πέταλον*· *πολύφυλλον*»). Ἐκ τοῦ ἐπιτατ. προθήματος *δα-* (**δατ-* < ἰαπ. **d̥d̥t* (βλ. λ. λ.)· πρβλ. λατ. *denseo*, *densus* (< ὑμπεπυκνωμένος) (**densos* ἢ **d̥h̥s̥os*, ἐκ β. *den-*, καὶ κατ' ἐπέκτασιν **den-t* καὶ **den-s*· ἐκ τοῦ *δασύς* προήλθε καὶ τὸ *δάσος*· ἔχει δὲ τὸ *δάσος* πρὸς τὸ *densus* οἷαν σχέσιν ἔχουσι τὸ *βάθος* πρὸς τὸ *βένθος* καὶ τὸ *πάθος* πρὸς τὸ *πένθος*.)

δασύ-στέρονος, ὁν (*δασύς* + *στέρον*)· ὁ ἔχων *δασύ* (τ. ἔ. μαλλιαρόν) τὸ στέρον.

δασυ-χαίτης, -ου, ὁ (*δασύς* + *χαίτη*)· ὁ ἔχων *δασεῖαν* (τ. ἔ. πυκνήν) τήν *χαίτην* (τ. ἔ. τήν κόμην).

δατέομαι, μέλ. *δάσομαι*· ἄορ. α' *ἐδασάμην*, ἐπ. *ἐδασάμην*· πρβλ. *δέδομαι* (ὡς πρὸς τοὺς τύπους πρβλ. *πατέομαι*, *ἐπατέλλω*), ἀποθ.· διαμοιροῦμαι τὰ μετὰ πινος, λαμβάνω τὸ μεριδίον μου ὅπο τι || σιγίζω, κόπτω, εἰς τεμάχια: *χθόνα ποσσί δατεῦντο* = ἐμέτρουν τήν γῆν διὰ τῶν ποδῶν (=λατίν. *carpebant viam pedibus*). 2) κόπτω εἰς δύο. 3) διαιρῶ, διαχωρίζω ἢ διαμοιρῶ εἰς ἄλλους.

Ἔτυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ *δαίω* B· *δατέομαι* (ἀπρφ. γορτ. *δατηθῆναι*, ἄορ. ἡμ. *δάσοσθαι*, ἀττ. *δάσασθαι*, Κρητ. *δαταθῆναι* *δάσαθαι*, πρβλ. Κρητ. *δέδοισμαι* (πρβλ. *-δαίσαται* *δαίσις*, βλ. *δέομαι*)· *δασμός* (**δατομός*· *δάσμα* (μέσος)· *δατήριος* (βλ. λ. λ.)). Ἐκ β. *dā(i)* (= *διανέμειν*)· πρβλ. *δάνος* (βλ. λ. λ.) *ἀδάτος*· *ἀδαιρέτος*· (Ἦσυχ.). Βλ. *δαίωμα*, *δήμος*, *δαίω* B.

δατεῦντο, Αἰολ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *δατέομαι*.

δατήριος, α, ὁν (*δατέομαι*)· ὁ διανεμῶν, διαμοιρῶν καὶ

δατήτης, -οῦ ὁ (*δατέομαι*)· ὁ διανομῆς.

δάφνητος, α, ὁν· ὁ ἐκ δάφνης, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς δάφνην. Ἐκ τοῦ

ΔΑΨΩΝΗ, ἡ· τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ δάφνη, θεωρουμένη ἱερὰ ὡς ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. [ἀγν. ἔτυμολ.· ἡ συγγένειά του πρὸς τὰ *λάφνη*, Θεσσαλ. *δαύχνα*, *δανυμός* (=«δάφνην πικρά») εἶναι ἀμφίβολος. Ἡ πρὸς τὸ λατ. *laurus* σχέσις ἀμφισβητεῖται.]

δάφνη-φέρω, μέλ. -ήσω· φέρω δάφνας (τ. ἔ.

κλάδους ἢ στεφάνους ἐκ δάφνης). Ἐκ τοῦ **δάφνη-φόρος**, ὁν (*δάφνη* + *φέρω*)· ὁ φέρων (φύων) δάφνην.— ἢ ὁ φέρων κλάδους ἢ στεφάνους ἐκ δάφνης.

δάφνιακός, ἡ, ὄν (*δάφνη*)· ὁ ἀνήκων εἰς δάφνην· **δάφνη-γηθής**, ἐς (*δάφνη* + *γηθέω*)· ὁ ἐπὶ τῇ δάφνην γηθόμενος (τ. ἔ. τερπόμενος).

δάφνη-κόμος, ὁν (*δάφνη* + *κόμη*)· ὁ διὰ δάφνης ἑοτεμμένος.

δάφνη-ώδης, ἐς (*δάφνη* + *είδος*)· δαφνοειδής || κακάφωτος ἀπὸ δάφνας.

δαΨοεινός, ὄν = *δαφνοειδής* (βλ. λ.): *εἶμα δαφνοειδὲν αἵματι* = ἔνδυμα ἐρυθρόν ἀπὸ αἵμα.

δαΨοεινός, ὄν (*δαΨοεινός*)· ἐπὶ ἀγρίων ζώων, κατέρυθος ἐξ αἵματος, μουροκίτρινος || ἡ ἰσως αἱματηρός, φονικός. [δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ *φοινός*· *δαΨοεινός* = *δαΨοεινός*: πρβλ. *δάσκιος*, *δάπεδον* (ἀντὶ *ζαφοεινός*, *ζάσκιος* κλπ.). Κατ' ἄλλους *δαΨοεινός* ἀρχαίωτο β. (= πνέειν, φυσᾶν) ἀπολήξασα εἰς ἐπιτατ. μορ.].

δαΨιλία, ἡ· ἀφρονία. Ἐκ τοῦ

δαΨιλής, ἐς (*δάπτω*)· ἀφρονος, «δαψιλής», πλουσιοπρόχως || ἐπὶ προσώπων, ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος.— Ἐπίρ. *δαψιλῶς* = κατὰ τρόπον σπάταλον καὶ ἄσποτον.— Ἰπέρθ. *δαψιλίστατα*.

***Δ'ΑΩ**, παλαιὰ ρίζα σμηνλιν «μανθάνω» (λατ. *discere*), ἡτις ἐνίοτε λαμβάνει μετ. ἔννοιαν: «*διδάσκω*» (λατ. *doceo*): ἢ ὡς μεταβατ., *διδάσκω* μόνον ἐν τῷ μετ' ἀναβιβλ. ἐνεργ. ἄορ. β' *δέδαε* = ἐδίδαξε (λατ. *doceo*)· μετρ. ὡς καὶ *έδωον*.— Ὁ ἐνεστώς ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ εἶναι *διδάσκω*.— ἢ *μανθάνω*· μέλ. *δαήσομαι* (ἐμεῦ *δαήσομαι* = θὰ μάθησιν πορ' ἐμοῦ)· πρβλ. *δεδάηκα*, μετρ. *δεδαηκώς*, *δεδαώς*, ὡς παθ. *δεδαήμενος*· ἄορ. β' *έδάην*, ὕποτ. *δαῶ*, ἐπ. *δαείω*, ἀπρφ. *δαήναι*, ἐπ. *δαήμεναι*, μετρ. *δαείς*.— Ἐκ τοῦ *δέδαα* ἐσχηματίσθη ἀπρφ. μέσ. ἐν. *δέδαασθαι* (= ἀναζητῶ).— Ὁ ἐνεστώς ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ εἶναι *διδάσκομαι*.

Ἔτυμ.: γ' ἐν. ἡμτρ. ἄορ. β' *δέδαε* (**de-d̥h̥e-t*) = ἐδίδαξε· ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' *δαήναι*, *δαήμεναι* (= *μανθάνω*)· παθ. μετρ. *δεδαώς* (πεπαιδευμένος, λόγιος, ἱκανός)· *δαείρα*, *δαήμων*, *δαίφρων*, *ἀδαής* (βλ. τὰς βλ. λ. λ.)· πρβλ. σανσκρ. *dāsmáh*, Ζενδ. *dahmā*·, σανσκρ. *dāsráh* (ὁ κόκμων θαύματα)· < ἰαπ. β. **d̥h̥s-*, πρβλ. **dens-* (βλ. *δήνεα*).

δαῶμεν, α' πληθ. Ἰποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **δάω*.

ΔΕ' = ἄλλὰ· συνθετικὸν μόριον, μετὰ ἀντιθετικῆς ἢ ἐναντιωματικῆς συνάψεως. Ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ *μέν*, κυρ. ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ὅποτε δύναται νὰ ἐρμηνεύεται διὰ τῶν ἐν ᾧ, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρος (βλ. μέν). 2) Συχνὰ χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ ἀποτελέσῃ ἀπλήν μετὰ τὰς ἀπὸ ἐνός πράγματος εἰς ἄλλο, ὅποτε δύναται νὰ ἀποδοθῇ διὰ τοῦ *καὶ* ἢ διὰ τοῦ *περαιτέρω*.— ἢ *Κυρίως* ὁ δὲ καλεῖται ὡς δευτέρα λέξις τῆς προτάσεως, ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ ὡς τρίτη ἢ τετάρτη, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς πέμπτη ἢ ἕκτη, ὁσάκις αἱ προηγούμεναι λέξεις εἶναι τόσον στενῶς συνδεόμεναι μετὰ τῶν, ὥστε ἀποτελοῦν ἐν ἐνιαύον ὅλον. [σκοτ. ἔτυμ.· φαίνεται συγγ. τῷ *δή*, β βλ.· κατὰ τινος συγγ. τῷ ἀριθμ. *δύο*].

—**δε'**· ἀχώριστον ἐγκλιτ. μόριον, συναπτόμενον: ἢ μετὰ ἐνομάτων τόπων ἐν αἰτ., πρὸς ὀλίγων τῆς εἰς τόπον κινήσεως, ὡς νὰ ἦτο ἐγκλιτ. πρόθεσις: *οἰκόνδε* (ἀττ. *οἴκαδε*) = εἰς (πρὸς) τήν πατρίδα· *Οὐλύμ-πόνδε* = εἰς (πρὸς) τὸν Ὀλυμπόν· *Θύραζε* (ἀντὶ *θύρας δε*) = εἰς (πρὸς) τήν θύραν.— Σπανιώτερον ἀπαντᾷ συνημμένον καὶ μετὰ κτητικῆς ἄνωτον. (ἐκτός τοῦ σὺδ.). *δινδε δόμονδε*, ἐνίοτε δὲ ἐμφανίζεται μετὰ *οὗ*, καὶ ὅταν ἀκόμη προηγῆται ἡ πρόθ. *εἰς*: *εἰς ἄλαδε*. Παρ' Ἀττικοῖς συχνὰ συνάπτεται μετὰ ἐνομάτων πλάσιν: *Ἀθήναζε*, *Θήβαζε* (ἀντὶ *Ἀθήνας δε*, *Θήβας δε*).— Ἐνίοτε δηλοῖ σκοπὸν μόνον: *μήτι φάβονδ'* ἀγόρευε = μή λέγεις τίποτε ποῦ νὰ προκαλῆ φόβον.— ἢ Συνάπτεται μετὰ δεκτικῶν ἄνωτον. Πρὸς ἐπιτατίν τῆς ἐνυάμεως τῶν: *δῖδε*, *τοιόσδε*, *τοσοσδε* κ.λ. (= οὗτος δὴ, τοιοῦτος, τοσοῦτος ἀκριβῶς, οἷος ἢ ὅσος αὐτός ἐδῶ)· πρβλ. ἀττ. *ὀδὶ* κλπ.

Ἔτυμ.: ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν Ἑλλην. ἀχώρ. μόρ. *-δε* εἶναι ἐν τῇ Λατίν. *-do*: *en-do*, *in-du* Γοτθ. *du-*

Ἄγγλ.-αξβ. -lō Zevd. -da : vadzmen-da (=οἰκαδε)· πολ.-Γερμ. -zuo, -za, -ze, -zl' Λιθ. -da.

δεά, ἡ, ἄωρ. ἀντι *δέαθ* (λατ. *dea*).

δέατο, ἐπ. ἀντι *δέατο* (γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀπηρχ. ρημ. *δέμαι*=*δονέω*)· ἐφραίετο.

Ἔτυμ.: πρβλ. *αδαήμεν' ἰδοκίμαζον. ἰδόξαζον* (Ἡσυχ.) <**δεια*-: σκανορ. *didēti* (=φοινεσθαί)· πρβλ. ἄρ. *δοάσσοτο* (= ἐφώνη), ὅπου. *δοάσεται*· ὁμηρ. *δεελοσ* <**δεγ-ελοσ, δῆλοσ* <**δεγ-ηλοσ*· βλ. καὶ τὰς λ.λ. *αὐτόδιον, δίζημι, δίος, ἐνδιος, εὐδία, β. deiā* (dī-dī)=λάμπειν.

δέατος, γεν. ὡσαύτ' ἐξ ὀνομ. **δέαρ* ἢ **δέας* = *δέος* (βλ. λ.).

δέγμενος, μτχ. ἐπ. ἄορ. β' τοῦ *δέχομαι*.

δεδάσσοθαι, ἐπ. ἀπρφ. μέσ. ἐν. τοῦ **δάω* (δ βλ.).

δέδαε, γ' ἐν. ἔνεργ. ἄορ. β' τοῦ **δάω* (δ βλ.). [βι' ἔτυμ. βλ. *δάω*].

δεδάηκα, δεδάημαι, ἔνεργ. καὶ παθ. πρτ. τοῦ **δάω*.

δεδαίεται, ἰων. ἀντι *δέδαινται*, γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ *δαίω* B.

δεδαίγμενος, μτχ. παθ. πρτ. τοῦ *δαίζω* (δ βλ.).

δεδαίδαλμένος, μτχ. παθ. πρτ. τοῦ *δαίδαλλω* (δ βλ.).

δέδακον, ἀναδιπλ. ποιητ. ἄρ. ε' τοῦ *δάκνω* (δ βλ.).

δεδάκρυκα, πρτ. τοῦ *δακρῶω* (δ βλ.).

δεδαργμια, ἄττ. ἀντι *δέδραγμα*, παθ. πρτ. τοῦ *δράσσομαι* (δ βλ.).

δέδαρμαι, παθ. πρτ. τοῦ *δέρω* (δ βλ.).

δέδαρμαι, παθ. πρτ. τοῦ *δατέομαι* (δ βλ.).

δέδαώσ, μτχ. ἔνεργ. πρτ. τοῦ **δάω* (δ βλ.).

δέδειγμα, πρτ. τοῦ *δέχομαι* (ὡσ. ἰων. πρτ. τοῦ *δείκνυμι*).

δέδεημαι, παθ. πρτ. (μετὰ μέσης σημ.) τοῦ *δέω* = ἔχω ἀνάγκην.

δέδειξομαι, τετελ. μέλ. τοῦ *δέχομαι* (δ βλ.).

δέδειπνάμαι, ἀνώμ. ἀπρφ. πρτ. τοῦ *δειπνέω* (δ βλ.).

δέδειχα, δέδειγμα, ἔνεργ. καὶ παθ. πρτ. τοῦ *δείκνυμι*.

δέδεκα, δέδεμαι, ἔνεργ. καὶ παθ. πρτ. τοῦ *δέω* = δένω.

δέδεξο, προστ. πρτ., καὶ *δεδέξομαι*, τετελ. μέλ. τοῦ *δέχομαι*.

δέδετο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *δέω*=δένω.

δέδεχάται, ἰων. ἀντι *δεδεγμένοι εἰσι*, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *δέχομαι*.

δέδηγμα, παθ. πρτ. τοῦ *δάκνω*.

δέδηε, δεδήει, γ' ἐν. πρτ. καὶ ὑπερσ. τοῦ *δαίω* A.

δέδημμαι, παθ. πρτ. τοῦ *δημέω*.

δεθήσομαι, τετελ. μέλ. καὶ *δεθήσομαι*, παθ. μέλ. τοῦ *δέω*=δένω.

δέθηκα, πρτ. τοῦ *δάκνω*.

δέδια, ποιητ. *δέδια*, πρτ. (μετὰ σημ. ἐν.) τοῦ *δαίω* (δ βλ.)· προστ. *δέδιθι*· μτχ. *δεδιώσ*.

δεδιδάκνηκα, πρτ. τοῦ *διακονέω*.

δεδιδάχθαι, ἀπρφ. παθ. πρτ. τοῦ *διδάσσω*.

δεδιήτηκα πρτ. τοῦ *διατάω*.

δεδίσκομαι=*δειδίσκομαι* (δ βλ.).

Ἔτυμ.: *δειδίσκομαι* (**δε-δφικ-σκο*-<**δφικ-*, **δφικ-* (πρβλ. ἑμ. *δειδίσσομαι* <**δε-δφικ-ιο*-, *δειδίξομαι, δειδίξασθαι*, ἄττ. *δεδίττομαι*· ἑμ. *δειδίσκα* <**δέδφοικα*, ἄττ. *δέδοικα, δεδέικελοσ* (δειλός). Βλ. *δείδω, δέος*.

δεδίττομαι, ἄττ. ἀντι *δειδίσσομαι*.

δεδιώγμαι, παθ. πρτ. τοῦ *διώκω*.

δεδημάτο, ἰων. ἀντι *εδέδημητο*, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ *δαμάω* (δ βλ.).

δέδημα, πρτ. τοῦ *δέμω* (δ βλ.).

δέδημηαι, παθ. πρτ. τοῦ *δαμάω*· ὡσ. τοῦ *δέμω* (δ βλ.).

δέδηητο, -ῆατο, γ' ἐν. καὶ πληθ. τοῦ *δαμάω*.

δέδογμα, παθ. πρτ. τοῦ *δοκέω* (δ βλ.).

δέδοικα, πρτ. μετὰ σημ. ἐν. τοῦ *δείδω* (δ βλ.).

δέδοικα, ὄωρ. ἐν. ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ *δέδοικα* = *δείδω*.

δεδοκῆμαι, παθ. πρτ. τοῦ *δοκέω* (δ βλ.).

δεδοκῆμένος, μτχ. ἐπ. πρτ. τοῦ *δέχομαι*, μετὰ σημ. ἔνεστ.=ἀναμένων, παραμένων ἐν ἐνέδρῳ.

δεδοκίμασμαι, παθ. πρτ. τοῦ *δοκίμαζω* (δ βλ.).

δέδομαι, παθ. πρτ. τοῦ *δίδωμι*· ποιητ. γ' πληθ. *δέδομαι*.

δέδονατο, ὄωρ. ἀντι *εδεδόνητο*, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ *δονέω* (δ βλ.).

δέδορκα, πρτ. τοῦ *δέρκομαι* (μετὰ σημ. ἔνεστ.).

δέδουπα, πρτ. τοῦ *δουπέω* (δ βλ.).

δεδραγμένος, μτχ. παθ. πρτ. τοῦ *δράσσω* (δ βλ.).

δέδρακα, πρτ. τοῦ *διδράσκω*, ὡσ. καὶ τοῦ *δράω* (δ βλ.).

δέδρᾶμαι, παθ. πρτ. τοῦ *δράω* (δ βλ.).

δεδράμηκα, πρτ. τοῦ *τρέχω* (ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ **δραμέω*).

δέδρομα, ποιητ. πρτ. τοῦ *τρέχω* (ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ **δρέμω*).

δεδυστύχηκα, πρτ. τοῦ *δυστυχεῶ*.

δέδωκα, πρτ. τοῦ *δίδομαι*.

δέελοσ, ἡ, ὄν, ἀναλελυμένος (ἀσυναλρ.) τύπος τοῦ *δῆλοσ* (δ βλ.) [*δέελοσ* <**δεγ-ελοσ*. Βλ. *δέατο, δῆλοσ, ἀρλίηλοσ, εὐδέειλοσ*].

δεηθήτε, ε' πληθ. ὑποτ. ἄορ. α' τοῦ *δέομαι*.

δέημα, -ατος, τό (*δέομαι*)· παράκλησις, ἱκεσία || *δέησις*, προσευχή.

δέησις, -εωσ, ἡ, (δέομαι)· παράκλησις, τό παρακαλεῖν, ἱκετεύειν.

δέησομαι, μέσ. μέλ. τοῦ *δέω*=ἔχω ἀνάγκην.

ΔΕΙ· ἴσοτ. *δέη*· Εὐκτ. *δέοι*· ἀπρφ. *δεῖν*· μτχ. *δέον*, ἄττ. *δεῖν*· πρτ. *δέει*, ἰων. *δέει*· μέλ. *δεήσει*· ἄρ. α' *έδησε*· ἀπρτ. τοῦ *δέω* B. || μετ' αὐτ. καὶ ἀπρφ.: *δεῖ τινα ποιῆσαι*=εἶναι ἐπιβεβλημένον εἰς τινα τὴν πράξιν τι, πρέπει ἢ, ὀφείλει τις νὰ πράξῃ τι (λατ. *oportet, decet*).— || μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάρχει ἀνάγκη πράγματός τινος (=λατ. *opus est re*)· *πῶλοιο δεῖ*=λεῖ· εἰ πολὺ, χρειάζεται πολὺ, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ...· *ὀλίγου δεῖ*=ὀλίγον λείπει, σχεδόν· *πλεῖονοσ δεῖ*=ἄκμην περισσότερον χρειάζεται· καὶ μετὰ τοῦ προσώπου, προσεπιθεμένον κατὰ δοτ. προσ.: *δεῖ μοί τινοσ*=λατ. *opus est mihi re*. [βι' ἔτυμολ. βλ. *δέωω* B].

δείγμα, -ατος, τό (*δείκνυμι*)· παράδειγμα, ἀπόδειξις, ἔλεγχος, «*δείγμα*» (λατ. *documentum*). 2) τοποθεσία ἐν Πειραιεῖ, ἐνθα αἱ Ἐπιτροπὴ ἐπέστητον τὰ ἐμπορεύματὰ των πρὸς πώλησιν (ὅπως εἰς τὰς «*Ἄγορας*» τῆς Ἀνακτολῆς). Ἦξ αὐτοῦ τό **δειγματίζω**, μέλ. -*σω*· ἐπιδεικνύω τι, ἐκδέτω *δείγμα* πράγματός τινος.

δείδεκτο, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ *δείκνυμι* μετὰ σημ.σ. παρατ.· *δειδέχεται*=*δεδεγμένοι εἰσι* (γ' πληθ. πρτ.)· *δειδέχάτο* (=δεδεγμένοι ἦσαν) γ' πληθ. ὑπερσ.

δειδήμων, ὄν, γεν. -ονοσ (δείδω)· πλήρησ φόβου, δειλός, ἀνανδρός. [*δειδήμων* <**δε-δφει-μων*, ἐκ β. *dvei* (=φοβοῦμαι). Βλ. *δείδω, δέος*].

δείδια, ας, ε, ὡσ τὸ *δέδια*, πρτ. τοῦ *δείδω* (δ βλ.) μετὰ σημ.σ. ἔνεστ.· φοβοῦμαι· πληθ. *δείδιμεν, δειδε*· προστ. *δειδίθι*· ἀπρφ. *δειδίμεν*· μτχ. *δειδιώσ*, ζυτικ. *δειδιότε*· *δείδιον*, γ' πληθ. ὑπερσ. βλ. *δείδω*.

δειδίσκομαι, ἄπρω. (*δείκνυμι*)· ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ.· χαριετίζω με ἐκτεταμένην τὴν χεῖρα, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως, κολαφορίζω τινά || πῶω εἰς ὑγείαν τινός· *δειδίσκετο δέπαϊ*. 2) = *δείκνυμι* (δ βλ.) [βι' ἔτυμολ. βλ. *δείκνυμι, δέκομαι, δηδέχεται*].

δειδίσομαι, ἄττ. *δεδίττομαι*· μέλ. -*ίσομαι*· ἄρ. α' *εδειδέξαμην* (*δείδω*)· μτχ. τοῦ *δείδω*· ἐκφοβίζω τινά, τὸν φοβερίζω, τὸν τρομοκρατῶ.

δειδοικα, ἐπ. ἀντι *δέδοικα*, δ βλ.

ΔΕΙ' ΑΩ· ὁ ἔνεστ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ α' προσ.· φοβοῦμαι.— μέλ. *δεισομαι*· ἄρ. α' *δέδισα*, ἐπ. *έξ-ξισα*· πρτ. μετὰ σημ. ἐν. *δέδοικα*· ὡσ. *δέδισα*, ἐπ. *δείδια* (δ βλ.)· γ' πληθ. ὑπερσ. *δέδεισαν*, ἐπ. *δειδισαν*· 1) ὁμ.τ.· εἶμαι περίφοβος, φοβοῦμαι, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ *μη*... (ὡσ τὸ λατ. *vereor ne*...) =φοβοῦμαι μήπως... || ἄλλ' ὅμως *δείδω μη οὐ*... (=λατ. *vereor ne non...*, *vereor ut*...) =φοβοῦμαι μήπως δέν... 2) μετ' ἀπρφ. φοβοῦμαι νὰ πρξῇ τι. 3) *δείδω περί τινι* = εἶμαι περίφροντις, εἶμαι ἀνήσυχος, ἀγωνιώ, διὰ τι(να). 4) μετὰ αὐτ., φοβοῦμαι, τρέμω, τινά. 5) μτχ. πρτ. τοῦ *δειδέωσ* = τὸ φοβεῖσθαι τινα (ὁ φόβος τινός (ἀκριβῶσ ὡσ τὸ *δέος*).

Ἔτυμ.· *δείδω* <**δε-δφο-α*, πληθ. ὁμηρ. *δειδίμεν*

(δέδοικμεν), αττ. δέδοικμεν, ἀορ. δημηρ. ἐδδεισεν (ἐδδει-
σαν), ὑποδδείσας (ὑποδδείσας) ὑποδδείσατε, πρκ. Κρητ.
δεδοικώς (γεργρ. δεδοικώς παρ' Ἑσυχ.), δημηρ. δε-
δοικα (δέδοικα), αττ. δέδοικα (ἐξ οὗ Σικελ. ἐν. δε-
δοικω), δημ. πρκ. δέδια (δέδεια) δέδιασιν, αττ. δέδια
νεωτερικοί τύποι κατά τὸ δέδοικμεν τῆς αὐτῆς β. πρὸς
τὰς λ. δέος, δεινός, δειλός (ἀς βλ.). ἐν πᾶσι τοῖς
τύποις ὑπόκειται σανσρκ. β. dwei- (=φοβοῦμαι), ἐκτετα-
μένη κατά ἐν -s ἐν τῷ σανσρκ. dvē'sti (μισῶ), dvē'sah
(μῖσος, διωγμός), Ζενδ. dvažēšah (διωγμός) τὸ λατ.
dīrus (τρομερός) <*dei-ro-s, ὅσ. *deis-o-s, *dei- ἢ
*dels- (ιαπ.*dvei-ἢ *dveis-. Πιθαν. συγγ. τῷ ιαπ.*dvi-
δύο, δεύτερος).

δειλιάω, μελ. -ήσω· ἀορ. α' ἐδειλίησα (δειέλος)·
ἀναμνηστικὸν μέχρι δειλῆς (ἐσπέρας).

δειλιανός, ἡ, ὄν = τῷ ἐπιόμ. δειέλος = πρὸς τὴν
δειλίαν, πρὸς τὸ δειλιανόν, κατά τὸ ἐσπέρας. Ἐκ τοῦ
δειέλος, ον (δειλήν)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δειλίαν (δ
βλ.), ὁ γινόμενος κατά τὸ δειλιανόν ἢ ὀπογευματι-
νός, βραδινός ἢ δειέλον ἡμαρ = τὸ πρὸς ἐσπέραν
μέρος τῆς ἡμέρας, δειλιανόν, βράδυ. — ἢ ὡς ὄσα,
δειέλος (ἐνν. ὄρη) = δειλή (δ βλ.).

Ἐτυμ.· Κατὰ τὸν Ἡρωδ. δέτυον. δειελός· πρβλ. ἰων.
αττ. δειλή· δειλιανός· δημ. γ' ἐν. πρκ. δειέλο (δ ἥλιος,
κατὰ ἀϊθήρ. τοῦ τῶν χειρογράφ. ὄσαστο γενομένην ὑπὸ τοῦ
Ἀριστάρχου). Κατὰ τινὰς δειελός <*δειφελος, ιαπ.*gveio-
no-· λατ. vilesco (μαραινῶμαι), σανσρκ. jīnāhi (γηρά-
σκω). — Κατ' ἄλλους τὸ δειέλος <*δελός (κατὰ μετρι-
κῶν ἔκτασιν) <*δουσελος· βλ. δύω, δύσμοι, δύνω. —
Κατ' ἄλλους τὸ δειέλος εἶναι ἀπὸ τοῦτο τὸ θ' συνθ.
τοῦ εὐδειέλος (εὐ+δειέλος ἀντὶ ἡλιος = πολὺ καθαρός,
φανερὸς) βλ. λ., καὶ εἶναι συγγ. τῷ ἀλβ. diel, djel
(ἡλιος) (ιαπ.*dveilos).

δεικανάσκει, γ' ἐν. ἐπ. πρκ. τοῦ δεικανάω.
δεικανάω = δεικνύμι· δειχίναω, ὑποδεικνύω. — **Π**
μέσ. = δεικνύμαι, δέχομαι = χαιρετίζω, ὑποδέχομαι.
[πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. «δεκανάται ἀσπάζονται» συγγ.
τῷ λατ. decus, ἀρχ-ινθ. dācasyañi (=εὐνοεῖ, ἀμεί-
βει), dācñōñi (=ὀρκίζεται εἰς θεόν, προσκυνῶ)].
δεικανώνωτο, γ' πλγθ. ἐπ. μέσ. πρκ. τοῦ δεικα-
νάω [δ'· ἔτυμον βλ. δεικνύμι].

δεικελον καὶ **δεικίλον**, τὸ (δεικνύμι)· παράστα-
σις, ἀναπαράστασις, ἐπίδειξις, ἐκδρασίς.

δεικνύμι, ἐπ. συντεταμ. τύπος τοῦ δεικνύω.
δεικνύμεν, ὀμνέται, ἐπ. ἀντὶ δεικνύμαι.

ΔΕΪΚΝΥΨΜΙ καὶ **δεικνύω**· Προστ. δεικνύη δεικνύε·
μέλ. δειξω ἰων. δέξω· ἀορ. α' ἐδειξα, ἰων. ἐδειξα· πρκ.
δέδεικα. — Παθ. μέλ. δειχθήσομαι, καὶ τετελ. μέλ.
δεδείχομαι· ἀορ. α' ἐδειχθη, ἰων. ἐδέχθη· πρκ.
δέδειγμα· περὶ τῶν τύπων δειδέχεται, δειδέχαιο βλ.
κατωτέρω Π. — δεικνύω, «δειχίναω», ἐπίδεικνύω. ὑπο-
δεικνύω (λατ. monstro)· ἀπροσ. δειξέω = ὁ χρόνος (ὁ
καιρός) δὴ δειξῆ ἢ δεικνύμι εἰς τινα = δειχίναω πρὸς
τὴν διεύθυνσιν ἀνθρώπου τινός. 2) φέρω εἰς φῶς,
φανερῶν, ἐπίδεικνύω· θεὸς ἡμῖν δειξε τέρας = ὁ
θεὸς μᾶς ἐδειξεν ἐν θαύμα. — Μέσων δεικνύμαι =
δεικνύμι ἑμαυτῷ, θέτω ὑπ' ὄψιν μου, πρὸ ὀφθαλ-
μῶν. 3) κἀμὴν γνωστῶν, ὑποδείκω, διὰ λέξεων ἢ
ἐκδέτω, διηγῶμαι, ἐξηγῶ, διδάσκω ἢ ὀποδεικνύω,
ἐξελέγχω· ἐδειξαν ἔτοιμοι ὄντες = ἀπέδειξαν ὅτι
ἦσαν πρόθυμοι. 4) Ἐπι· κατηγόρων, καταγγέλλω
τινά. — **Π** μτγ. ἐν. δεικνύμενος = δεχόμενος, δεξιού-
μενος (=χαιρετίζων ὑποδεχόμενος)· γ' πλγθ. πρκ.
δειδέχεται, γ' ἐν. καὶ πλγθ. ἡμερα. δειδέκτο, δειδέ-
χαιο ἀπαντῶσι μετὰ τῆς ἰζίας ὡς ἀνωτέρω ἐνν. τὸ ἰδο-
δέσθαι· τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχαιο = ἔπιαν εἰς
ὕψισιν των, τοὺς ἐχαιρέτισαν, μετὰ τὴν κύπελλον δει-
δέχαιο μύθοις = τοὺς ἐχαιρέτισαν μετὰ λόγους.

Ἐτυμ.· Ἡ διπλῆ σημασία τῆς β. δεικ- (δικ-), ἢ τοῦ
δεικνύω καὶ τοῦ ὑποδέσθαι ἀναφαίνεται ἐν τῷ
δειδίσκομαι, δεικανάω, -άομαι, ἢ δὲ δευτέρα τὸ ὑ-
ποδέσθαι ἐν τῷ δεξιόομαι· ἐντέθεν φαίνεται πιθα-
νὸν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι κοινή μετὰ τὸ δέχομαι (ἰων. δέ-
κομαι)· κατὰ τὴν αὐτὴν σειράν συλλογισμῶν καὶ δε-
ξιά ἀνομισητὴ ἢ χειρ. ἦν μεταχειριζόμεθα καὶ πρὸς
δειξίην (βλ. δάκτυλος) καὶ πρὸς ὑποδοχήν. Κατὰ μι-

κρόν, ἰζία μεθ' Ὀμηρον, καθιερώθη διὰ μὲν τὴν πρώτην
σημασία. τὸ δεικνύμι, διὰ δὲ τὴν δευτέραν τὸ δέχομαι.
— δεικνύμι· δειξίς, ἐπίδειξις· δεικέλος (=δεικνύ-
ων, μιμούμενος)· Λακων. δεικίηλος (= ὑποκριτής,
μῆμος)· δεικίηλον (βλ. λ.)· ἐκ τῆς αὐτῆς β. (δικ- (δεικ-)
παράγεται καὶ ἡ δίκη· πρβλ. σανσρκ. dīcāñi, dīcāñi
κ.λ., Ζενδ. disyeñi (δεικνύων), σανσρκ. dīñiñ (δηλώ-
σις), Ζενδ. di-dīñiñi (συμβουλή) (=λατ. dic-ti-ō, ιαπ.

*dik-ti-s), σανσρκ. dīc- dīk (διεύθυνσις, δεξιότης) = λατ.
γεν. dīcis ἐν τῇ φράσει «dīcis causa» = διὰ τὸν τύ-
πον, διὰ τὰ μάτια· πρβλ. jūdex (κριτής, δικαστής)
<*ious-dic-s, dīcā (διεύθυνσις ἐν τὸς τοῦ οὐρανοῦ)
(= ἑλλ. δίκη), dēgāñ (διεύθυνσις, θέσις)· λατ. dīcō
(*dīcō) (λέγειν)· dīco, -are (ἀναγγέλλειν πανηγυ-
ρικῶς)· Ἡ πρωταρχικὴ ὀσμ. διετηρήθη ἐν τῷ λατ. in-
dico (δεικνύω), index (digitus). — Ἐν πᾶσι τοῖσι δ-
πόκειται ἢ ιαπ. β. deik, dik- (καταγγέλειν)· ὁσπερο-
γενῆς τύπος τῆς ῥίζης ταύτης εἶναι ὁ τύπος deig ἐν
τῷ τύπῳ μέσ. πρκ. δέδειγμα, δειγμα, λατ. digitus. —
Ἰων. δέκ-νῦμι, ἀπόδειξις κλπ. κατὰ συμφυρμὸν τῶν ρ.
dē(i)k-, dik-, dek- ἐν τῷς ἑμηρ. δηδίσκομαι, δεικνύ-
μενος, ἰων. δέκομαι. Βλ. καὶ δέκομαι.

δεικτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ δεικνύμι· ὄν πρέ-
πει νὰ δειξῆ τις. — **Π** δεικτέον (ἐνν. ἐστὶ) ἀπροσ·
πρέπει νὰ δειξῆ τις.

δειλαῖον (δειλός)· εἶμαι δειλός, ἀνανδρός.
δειλαῖος, α, ον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ δειλός· πλή-
ρης φόβου, καὶ ἐσπόμενος, ταλαιπώρος, ἄδλιος, τι-
ποτένιος, ἐλεεινός.

δειλ-ακρίων, -ωνος, δ' κυρ. σημ. δειλός, συνήθως
δμως ἐπὶ προσωπώνεων, καίμενε! φουκαρὰ μου!
Ἐκ τοῦ

δειλ-ακρος, α, ον (δειλός+ἄκρος)· κυρ. ὁ εἰς ἄ-
κρον δειλός (τ. ἔ. λίαν ἀξιοδρήνητος), ὁ λίαν ὀ-
κτρός, ἄξιος οἴκτου.

ΔΕΪ'ΑΗ (ἐνν. ὄρα), ἢ· κυρ. ἡ ὄρα τοῦ μεγαλυτέ-
ρου καύσωνος τῆς ἡμέρας (τ. ἔ. ἀμέσως μετὰ τὴν
μεσημβρίαν), «τὸ δειλὸν, δειλιανόν ἢ ἔπειτα γενικῶς,
ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος τῆς ἡμέρας· παρ' Ὀμ.
«ἔσσομαι ἢ ἡὼς ἡ δειλή ἢ μέσον ἡμαρ». Διηγεῖτο εἰς
τὴ δειλή (τὸ μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας) τὴν
δειλήν πρωϊάν καὶ δειλήν ὄριάν (ἦτοι ἐνωρίς καὶ
ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα) ἢ ἀργότερα δειλή (ἀπλῶς) ὠνομάζετο
τὸ δευτέρον μέρος τοῦ μετὰ μεσημβρίαν χρόνου (τοῦ ἀ-
πογεύματος), ἢ ἐσπέρα, τὸ δειλιανόν ἢ δειλήν ἢ δει-
λήν ὡς ἐπίρ. = κατὰ τὸ βράδυ, τὴν ἐσπέραν. [βλ. τὴν
ἐτυμολ. βλ. δειέλος· κατ' ἄλλους δειλή εἶναι ἔσπερος
τύπος τοῦ εἰλη=ἡ θερμότης ὡρα τῆς ἡμέρας].

δειλία, ἡ (δειλός)· τὸ νὰ εἶναι τις δειλός, ἀναν-
δρία, «δειλία»· δειλίην ὀφλεῖν = τὸ νὰ κατηγορηθῆ
τις ἐπὶ δειλία.

δειλιάω (δειλία), μέλ. -άσω· φοβοῦμαι, εἶμαι φο-
βισμένος.

δειλομαι, ἀποθ. (δειλή)· κλίνω πρὸς τὴν ἐσπέραν.
δειλετό τ' ἡέλιος = ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν.

δειλός, ἡ, ὄν (δέος, δειδω)· ὁ πλήρης δέους
(φόβου), «φοβιστάρης», ἀνανδρός, «δειλός», ψωφο-
δεῖς ἢ εὐτελής, ποταπός, ἀνάξιος, τιποτένιος. — **Π**
ἄδλιος, ἐλεεινός, ἀξιοδρήνητος, δυστυχής (ὡς τὸ
λατ. miser). Ἐπίρ. -λῶς. [δειλός <*δφει-ελος, ἐκ β.
*dvei- (=φοβοῦμαι). Βλ. δειδω, δέος].

δειμα, -ατος, τὸ (δειδω)· φόβος, τρόμος, ἐκφο-
βισμός. — **Π** ἀντικείμενον φόβου, τρόμος, φρίκη.
Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δειμαῖον, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.
διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου, εἶμαι φοβισμέ-
νος ἢ μετ' αὐτ. φοβοῦμαι τι.

δειμάλιος, α, ον (δειμα)· πλήρης φόβου, δειλός. —
Π ὁ ἐμποῖων (προκαλῶν) φόβον, φρικτός, τρομερός.

δειμας, μτγ. ἀορ. τοῦ δέμα (δ βλ.).

δειματο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. τοῦ δέμα (δ βλ.).

δειματόεις, εσσα, εν (δειμα)· φοβισμένος, κατ-
επτομένος.

δειματόω, μέλ. -ώσω (δειμα)· ἐκφοβίζω, τρομο-
κρατῶ, τινα.

δείμονεν, ἐπ. α' πληθ. ἴσσοι. ἀορ. α' τοῦ δέμων (ὁ βλ.). **δειμός** (καὶ δειμος), ὁ (δέος)· φόβος, τρόμος (λατ. timor).

δεῖν, ἀπρφ. τοῦ δέω (βλ. δεῖ).— || ἄττ. ἀντι δέον, οὐδ. μχ. τοῦ δεῖ (ὁ βλ.), ὅπως πλεῖν ἀντι πλέον.

ΔΕΪΝΑ, ὁ, ἡ, τό, γεν. δεινός, δοτ. δεινί, αἰτ. δεινα· «έννας τέτοιος», «κάποιος», τὸν ὅποιον δὲν ἡμπορεῖ ἢ δὲν θέλει νὰ ἀνομήσῃ τις.— Πληθ. οἱ δεινός, τῶν δεινῶν, τὰ δεινα· ἐνίοτε ὁμως ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀκλιτον δεινα, ἀναφέρεται δὲ καὶ ὄνομ. δειν.

Ἔτυμ.· Κατὰ τὸν Boisacq ὁ τύπος ὁ δεινα (ἢ ὀρθότερον ἐν μιᾷ λ. ὀδεινα) προήλθεν ἐκ τοῦ τύπου ταδεῖνα (<τάδε ἐνα=αὐτὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖνα (*ένος=ἐκεῖνος ἐκεῖ) ὁ τύπος ταδεῖνα (ὁ ὅστω σχηματισθεῖς κατὰ συμπῆραν τὸν δύο λέξεις ταδε + ἐνα) ἐξελήχθη ὡς ἀποτελούμενος ἀπὸ τὰς δύο λέξεις τὰ + δεινα (τὰ δεινα), ἐντεῦθεν ἢ γεν. τοῦ δεινα, ἀκολούθως δὲ ἢ κλιτ.: *ὀδεινα, τοῦδειςτος, τῶδειςτι, οἰδειςτες κλπ., θηλ. ἡδειςτα τῶδειςτι, καὶ ἀκόμη ὄνομ. Συρακ. ὀδειςν' ὡς. τύποι τοῦ δεινατος, τῶ δεινατι.

δεινο-δέτης, -ου, ὁ (δεινός+τέθημι)· πανοῦργος, ἀπατεῦν.

δεινο-λογέομαι, μέλ. -ήσομαι, ἀποθ. (δεινός+λέγω)· παραπονοῦμαι μεγαλοφώνως.

δεινο-πάθεω, μέλ. -ήσω (δεινός+πάθος)· πτόχω (ὑποφέρω) δεινά || παραπονοῦμαι πικρά (καὶ μεγαλοφώνως) διὰ τὰ παθήματά μου.

δεινό-ποῦς, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος (δεινός+πούς)· ὁ δεινός τοὺς πόδας, ὁ «φοβερός στὰ πόδια».

δεινός, ἡ, ὄν (δέος)· φοβερός, τρομερός, φρικτός || ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἡπιωτέρως ἐννοίᾳ, σεβαστός, σεπτός.— μτγν. τὸ δεινόν (πληθ. τὰ δεινά) = ὁ κίνδυνος, τὰ δεινοπαθήματα, αἱ συμφοραί.— || οὐδὲν δεινοί, μὴ ἀποστέωσιν=οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει μήπως ἀποστατήρωσιν· δεινὸν ποιῶ ἢ ποιούμαι = «τὰ παῖρην βαριά», βαρέως φέρω τι, παραπονοῦμαι, ἀγανακτῶ, διὰ τι (λατ. aegre ferre).— || ὁ ἔχων τρομερὰν ἰσχύην ἢ ἰκανότητα δι' ὀτιδήποτε (καλὸν ἢ κακόν), ὁ ἰκανὸς δι' ὅλα. 2) ἐξαιρετός, ἀξιοθαύμαστος, παράδοξος, ἀλλόκοτος: τὸ συγγενές τοι δεινόν=οἱ δεσμοὶ τῆς συγγενείας ἔχουσι παράδοξον δύναμιν.— || Ἐκ τῆς ἐνν. τοῦ πανισχύρου, τοῦ δαυμαστοῦ ἢ λ. μετέπειτα εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἰκανοῦ, εὐφυοῦς, ἐπιδεξιοῦ, ὡς ἐν τῇ φράσει δεινός τε καὶ σοφός || συχνὰ μετ' ἀπρφ.: δεινὸς λέγειν=ὁ ἔχων μεγάλην ῥητορικὴν ἰκανότητα («δεινὸς εἰς τὸ λέγειν» λέγομεν καὶ σήμερον) ὡς μετ' αἰτ. δεινὸς τὴν τέχνην =τρομερὰ ἐπιδεξιὸς εἰς τὴν τέχνην του. [δεινός <*δφει-νός <βλζ. dvei- (=φοβοῦμαι) ἔλ. δειδω, δέος]. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

δεινός, γεν. τοῦ ὁ, ἡ δεινα (ὁ βλ.).

δεινότης, -ητος, ἡ, τό νὰ εἶναι τις δεινός, φοβερός || ἡ τραχύτης, αὐστηρότης. 2) φυσικὴ ἰκανότης, εὐφυΐα.

δεινός, μέλ. -ώσω (δεινός)· καθιστῶ τι δεινόν (τρομερόν) || ἐξογκνῶν, τὸ παριστῶ ἐπὶ τὸ μείζον, τὸ ὑπερβάλλω.

δειν-ωπός, ὄν (δεινός+ώπ)· ὁ φρικτός τὴν ψῆν, τρομερός τὴν δέαν || ὁ ἔχων ἀγρίους καὶ φοβεροὺς ὀφθαλμοὺς (φοβερὰ βλέμματα).

δεινός, ἐπρφ. τοῦ δεινός· κατὰ τρόπον τρομακτικόν || κατὰ τρόπον δαυμαστον || καθ' ὑπερβολὴν, σφόδρα.

δεινωσις, -εως, ἡ (δεινός)· ἐξογκωσις, ὑπερβολή, μεγαλοποίησης.

δειν-ώψ, -ώπος, ὁ, ἡ=δεινωπός (ὁ βλ.)· συχν. ἐπὶ τῶν Ἐριτύων.

δειξίω, μέλλ. τοῦ δεικνυμι.

δειός, τό, ἐπ. ἀντι δέος (ὁ βλ.).

δειπνεῦντες, θωρ. ἀντι δειπνοῦντες.

δειπνέω, μέλ. -ήσω· πρκ. δεδειπνηκα, ἄττ. πρκ. ἐδειπνηκα, ἀπρφ. γεδειπνάνα (δειπνον)· παρασκευάζω δειπνον || γευματίζω, προγευματίζω || παρ' ἄττ. πάντοτε, τρώγω τὸ κύριον φαγητόν τῆς ἡμέρας || μετ' αἰτ., δειπνεῖν ἄρτον=τρώγω ἄρτον διὰ δειπνον, δειπνίζω μετ' ἑτηρόν ἄρτον. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

δειπνηστός ἢ **δειπνηστος** (δειπνέω)· ἡ ὥρα τοῦ δειπνου. Ἐν τοῖς ὁμηρ. σχολ. ἀναφέρεται ἀξυτόνωσ μεν (δειπνηστός) τὸ δειπνον, βαρυτόνωσ δὲ (κυρ. προπαραξυτόνωσ, δειπνηστος), ὁ καιρός τοῦ δειπνου. [Κατὰ τὸν Bechtle, lexil. ἡ λ. εἶναι σύνθετος μετ' ὁ συνθετ. τὴν λ. ἔστος (=φαγητόν) ἀντιθ. τῷ πότος].

δειπνητῆριον, τό (δειπνέω)· ἡ αἰθουσα τοῦ δειπνου, ἐστιάτοριον.

δειπνητής, -οῦ, ὁ (δειπνέω)· ὁ φιλοξενούμενος εἰς τὸ δειπνον, ὁ συνδαιτυμῶν, σύνδειπνος, ὁμοτρόπερος. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

δειπνητικός, ἡ, ὄν (δειπνητής)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατὰλληλος διὰ) δειπνον || ὁ ἀγαπῶν νὰ δειπνῇ. Ἐπρφ. -κώς=ὡς καλὸς (δεξίος) μάγειρος.

δειπνίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. -ίω (δειπνον)· φιλοξενῶ εἰς δειπνον, φιλεῶ, προσκαλῶ εἰς δειπνον.

δειπνο-λόχος, ον, καὶ -η, -ον (δειπνον+λοχός)· ὁ λοχῶν (ἐλλοχεύων), παραμονεύων, τὰ δειπνα, ἀλιεύων προσκλήσεις διὰ δειπνα, παράσιτος.

δειπνον, τό· φαγητόν ἢ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ || ἐνίοτε=ἄριστον, θηλ. τὸ πρῶτον πρόγευμα || ἄλλοτε =δόρπον, τ. ἔ. ἐσπερινόν φαγητόν || παρ' ἄττ. δειπνον=τὸ κύριον φαγητόν, τὸ γεῦμα (λατ. coena) || Κανονικῶς παρ' Ὀμήρου μέν: ἄριστον = πρόγευμα (πρωινόν), δειπνον=γεῦμα, καὶ δόρπον=ἐσπερινόν φαγητόν || παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς: ἀκράτισμα=πρόγευμα, ἄριστον=γεῦμα, καὶ δειπνον=ἐσπερινόν φαγητόν.— φράσεις τινές: ἀπὸ δειπνου=ἀμέσως μετὰ τὸ δειπνον· ἐπὶ δειπνον καλεῖν. 2) γενικῶς, τροφή, ζωοτροφία (χόρτον, ὄχηρον). [Κατὰ τινὰς ἐκ τῆς ρ. δαπ-, δειπ- τοῦ δάπτω (βλ. ἐν λ. δαπάνη). Κατ' ἄλλους δειπνον <ιαπ.*dēiqno-m, ἐκ β. dēiqv- (=παρασκευάζειν, βόλλειν εἰς τὴν σειρὰν)].

δειπνο-ποιέω=προπαρασκευάζω δειπνον, παρέχω δειπνον.— Ὡς μέσον, γευματίζω, δειπνῶ. Ἐκ τοῦ **δειπνο-ποιός**, ὄν (δειπνον+ποιῶ)· ὁ παρέχων δειπνον, ὁ ἐστίων.

δειράς, -άδος, ἡ (δειρή)· ἡ ράχις βουνοῦ, ὡς τὸ λόφος (λατ. jugum).— || =δειρή (ὁ βλ.), τράχηλος, λαιμός.

Ἔτυμ.· δειράς· πρβλ. ὁμ. πολυδειράδος (Οὐλύμποι), ἄττ. Δειραδιώται, Κρητ. Δηράς· Ἡουχ. «δηράδες· βουνοί, δειράς· λόφος»· ὑμῖδειρος· δειράς <*δεροσδ· σανσρ. d[3at] d[3ad- (δράχος).— Κατ' ἄλλους δειρο-(*dēro-), ἰαπ. *gyerjo-, λιθ. gire (δόσος), παλ-σλαβ. gora, σανσρ. girli (δρος). Ἡ πρὸς τὸ λατ. dorsum συγγένεια ἀμφισβητεῖται.

δειράς, μτγ. ἀορ. α' τοῦ δέρω (ὁ βλ.).

ΔΕΙΡΗ', ἄττ. ΔΕΨΗ, ἡ· τράχηλος, λαιμός.— || =δειράς, ἡ ράχις βουνοῦ.

δειρο-τομέω, μέλ. -ήσω (δειρή+τέμνω)· τέμνω (κόπτω) τὴν δειρήν (τὸν λαιμόν) τινος, ἀποκεφαλίζω (λατ. Jugulo).

ΔΕΨΡΩ, ἰων. ἀντι δέρω (ὁ βλ.).

δεισ-ήνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (δειδω+άνηρ)· ὁ φοβούμενος τοὺς ἀνδρας.

δεισι-δαιμονία, ἡ· ὁ φόβος πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐλάβεια. 2) ἐν κακῇ ἐνν., ὅτι καὶ σήμερον ἐννοοῦμεν λέγοντες τὴν λ. Ἐκ τοῦ

δεισι-δαίμων, ον, γεν. -ονος (δειδω+δαίμων)· ὁ φοβούμενος τοὺς δαίμονας (θεοὺς) || ἐν κακῇ ἐνν., εὐλοβής, εὐσεβής, θρησκός. 2) ἐν κακῇ ἐνν., ὁ «δεισιδαίμων», ὡς καὶ σήμερον ἢ λ. ἐν χρήσει.

ΔΕΚΑ, οἱ, αἱ, τά, ἀκλιτον ἀριθμ., λατ. decem: οἱ δέκα (θηλ. ἀρχοντες)=λατ. decemviri: οἱ δέκα (ἐνν. ἔτη) ἀφ' ἡβης = οἱ κατὰ δέκα ἔτη ὑπερβάντες τὸ εἰκοστόν ἔτος τῆς ἡλικίας των (τ. ἔ. τὸ ἔτος τῆς στρατιωτικῆς των ὑπηρεσίας).

Ἔτυμ.· δέκα <ιαπ.*dek̄i || = σανσρ. δάσα, Ζενδ.

dasa, λατ. decem, Ὀμηρ. desen (duf) = δώδεκα.— **δέκατος** <ιαπ.*dek̄i-to-s· λιθ. deszimlas, παλ-πρωσ. desimlas, Ροθ. falfunda, παλ-γερμ. zehanio· πρβλ. ἰαπ.*dek̄i-mos, σανσρ. dasamāh, Ζενδ. dasama-, λατιν. decimus, παλ-ιρλ. dechm-ad.— **δεκάς**, -άδος (κλιόμενος κατὰ τὰ εἰς -ὸ θρονικὸν ἔτα) <ιαπ.*deḱi-m-

=σινσρ. *daçáí*.—Ριζική θάσις πάντων τούτων είναι τὸ Ἰαπ. *dekemí*, πρβλ. *-κοντα* (<*dKontə, Fī-nali <*dK̥nli, ἑλλ. *ἐκατόν*· κατά τινὰς ὑπάρχει συγγένειά τις πρὸς τὸ *δέκμοι*, δικαιολογουμένη ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὸ *δέχεσθαι* αἱ χεῖρες εἶναι τεταμέναι, *dē-k̥n̥i <*dne-k̥n̥i (=δύο χεῖρες), πρβλ. γοιθ. *handus* (χείρ). **δεκά-βοῖος**, *ον* (*δέκα+βοῦς*)· ὁ ἔχων ἄξιαν δέκα βοῶν.

δεκάδ-αρχος, *δ* (*δέκα+ἄρχω*)=*δεκάρχος*, ὁ ἄρχων ἐπὶ δέκα ἀνδρῶν (λατ. *decurio*).

δεκαδῆύς, *-έως*, *δ* (*δεκάς*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτῆν δεκαρχίαν (*decuria*) || μέρος (τμημα) ἐκ δέκα στρατιωτῶν.

δεκά-δυο, (*καὶ δεκα-δύο*), *οἱ*, *αἱ*, *τὰ*=*δυσδέκα* (8 ἑλ.). *τ. ἑ. δ* δέκα.

δεκά-δωρος, *ον* (*δέκα+δῶρον* II)· ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δέκα παλαμῶν.

δεκα-έτηρος, *ον* (*δέκα+έτος*)· δεκαετής || χρόνος (χρονική περίοδος) δέκα ἐτῶν.

δεκα-ετής, *ἔς* (*δέκα+έτος*)· ὁ δέκα ἐτῶν ἡλικίας || ὁ διαρκῶν (ἢ διαρκέας) ἐπὶ δέκα ἐτη.

δεκάξω, *μελ.* *-άσω* (*δέκομαι*; *δέκα*;)· διαφθεῖρω διὰ δῶρων, δωροδοκῶ (*ἰβία* δικαστής), λατ. *decuriare*.— Πλθ.. δέχομαι δῶρα, διαφθεῖρομαι διὰ δῶρων, δωροδοκῶμαι. [*εἰ*· ἐτυμολ. ἑλ. *δέκομαι*].

δεκάκις, *ἐπίς*. (*δέκα*)· δέκα φορές || δεκαπλασίως.

δεκά-κλίνας, *ον* (*δέκα+κλίνη*)· ὁ δυνάμενος νά περιλάβῃ δέκα κλίνας (δαιτυμόνων) || ὁ ἔχων μῆκος δέκα κλινῶν.

δεκα-κῦμία, *ἡ* (*δέκα+κῦμα*)· δέκα ἀλλεπάλληλα κύματα || τὸ δέκατον κύμα (λατιν. *fluctus decumanus*) πρβλ. *τρικῦμία*.

δεκά-μηνος *καὶ δεκα-μηνιαῖος*, *ον* (*δέκα+μήν*)· ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα μηνῶν || ὁ διαρκείας δέκα μηνῶν || κατὰ τὸν δέκατον μῆνα (ἐν τῷ δεκάτῳ μηνί).

δεκά-μνους, *-ουν* (*καὶ -μνω*, *-μνων*) (*δέκα+μνᾶ*)· ὁ ἔχων ἄξιαν δέκα μνῶν, ὁ ζυγίζων δέκα μνάς.— *Τὸ δεκάμνον*=βάρος δέκα μνῶν.

δεκ-ἀμφορος, *ον* (*δέκα+ἀμφορεύς*)· ὁ περιλαμβάνων (τ. ἑ. χωρῶν) δέκα ἀμφορεῖς (τ. ἑ. περὶ τὰς 390 λίτρας).

δεκά-πάλαι, *ἐπίς*. (*δέκα+πάλαι*)· πρὸ μακροτάτου χρόνου || κωμικός τύπος τοῦ *πάλαι*, *πρόπαλαι* (πρβλ. *δωδεκάπαλαι*).

δεκά-πέντε, *οἱ*, *αἱ*, *τά*· ὡς καὶ σήμερον.

δεκά-πηχυς, *υ* (*δέκα+πῆχυς*)· ὁ ἔχων μῆκος δέκα πῆχων.

δεκα-πλάσιος, *ον* (*δέκα*)· δέκα φορές τόσοσ (λατ. *decuplus*) || μετὰ γεν., δέκα φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τι(να) || ἡ *δεκαπλασία* (ἐνν. τιμῆ) ὡς οὖσ.= δέκα φορές ἐπάνω, εἰς τὸ δεκαπλασίον.

δεκά-πλῆθος, *ον* (*δέκα+πλήθρον*)· ὁ περικλείων δέκα πλῆθρα || ὁ ἔχων ἑκτασίον δέκα πλῆθρων. Βλ. *πλήθρον*.

δεκα-πλόος, *ον*, *καὶ* *συνηρ. δεκαπλοῦς*, *-οῦν* = *δεκαπλάσιος* (ὁ βλ.).

δεκά-πόλις, *ἡ* (*δέκα+πόλις*)· περιοχὴ (χώρα) περιλαμβάνουσα δέκα πόλεις, δεκάπολις.

δεκά-πους, *δ*, *ἡ*, *-που*, *τό*, *γεν. -ποδος*· ὁ ἔχων μῆκος δέκα ποδῶν.

δεκ-ἀρχης, *-ου*, *δ* (*δέκα+ἄρχω*)· ὁ ἀρχηγός δέκα ἀνδρῶν, ὁ δεκαεὺς (πρβλ. *δεκάδ-αρχος*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **δεκ-αρχία**, *ἡ* = *δεκααρχία*=ἡ κυβερνήσις τῶν δέκα ἀρχόντων (λατ. *decemviralis*).

δεκάς, *-άδος*, *ἡ* (*δέκα*)· σῶμα ἐκ δέκα ἀνδρῶν, λατ. *decuria*.— || δ ἀριθ. 10.

δεκά-σπορος, *ον* (*δέκα+σπεῖρω*)· ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ δέκα σπορητῶν (ἑτῆ σποράς), ἦτοι δεκαετής.

δεκαταῖος, *α*, *ον* (*δέκατος*)· ὁ δέκα ἡμερῶν (ἡλικίας) || ὁ ἐν τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ.

δεκα-τάλαντος, *ον* (*δέκα+τάλαντον*)· ὁ ζυγίζων δέκα τάλαντα, ὁ ἔχων ἄξιαν δέκα τάλαντων || ὁ ὑπολογισθεὶς (ἐκτιμηθεὶς) εἰς δέκα τάλαντα.

δεκα-τέσσαρες, *-ρα*· ὅτι καὶ σήμερον.

δεκατευτήριον, *τό* (*δεκατεύω*)· τόπος ἐν ᾧ πλη-

ρώνονται τὰ δέκατα || τελωνεῖον (λεγόμενον καὶ *δεκατη-λόγιον*).

δεκατευτής, *-οῦ*, *δ* (*δεκατεύω*) καὶ *δεκατη-λόγος*· ὁ τὴν δεκάτην (τὰ δέκατα) συλλέγων, λατ. *decumanus*. Ἐξ τοῦ

δεκατεύω (*δεκάτη*), *μελ.* *-σω*· ζητῶ (ἀπαιτῶ) τὰ δέκατα (τὸν φόρον τῆς δεκάτης), λαμβάνω παρά τινος τὴν δεκάτην || λαμβάνω τὸ δέκατον μέρος λείας τινός, κυρ. ὡς προσφορὰν εἰς τοὺς θεοὺς.— ὡς ἀπαιτῶ τὴν δεκάτην ὡς φόρον ἐπὶ ὄλων τῶν εἰσαγωγῶν.

δεκατη-λόγος, *δ* (*δεκάτη+λέγω*) = *δεκατευτής* (8 ἑλ.).

δέκατος, *η*, *ον* (*δέκα*)· ὁ δέκατος κατὰ σειρᾶν.— || ὡς οὖσ., *δεκάτη* (ἐνν. *μέρις*), ἡ=τὸ δέκατον μέρος, τὸ ἐν δέκατον, ἡ *δεκάτη*, ὡς λέγεται καὶ σήμερον ἔτι. 2) *δεκάτη* (ἐνν. *ἡμέρα*), ἡ· ὅτι καὶ νῦν.— Ἐν Ἀθήναις *δεκάτη* ἐκαλεῖτο ἡ ἑορτὴ ἡ τελουμένη τὴν δεκάτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐπὶ τὸ τέκνον ἐλάμβανε τὸ ὄνομα του: *τὴν δεκάτην θύω* = κάμνω ἑορτὴν (ιδίω συμπόσιον) κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ τέκνου μου.

δεκατό-σπορος, *ον* (*δέκατος+σπορά*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δεκάτην γενεάν (σποράν) || ὁ δέκατος ἀπόγονος ἐν τῇ δεκάτῃ γενεᾷ.

δεκατόος, *μελ.* *-ώσος* (*δέκατος*) = *δεκατεύω*· λαμβάνω παρά τινός τὸ δέκατον.

δεκά-φύλος, *ον* (*δέκα+φυλή*)· ὁ ἐκ δέκα φυλῶν ἀποτελούμενος.

δεκά-χαλκον, *τό* (*δέκα+χαλκοῦς*)· νόμισμα ἄξιαν δέκα χαλκῶν, τὸ ῥωμ. *denarium* (*denarius*).

δεκά-χίλιοι, *αι*, *α* (*δέκα+χίλιοι*)=δεκακισχίλιοι.

δεκ-έτηρος, *ον*=*δεκάτης*, 8 ἑλ.

δεκ-έτης, *-ου*, *δ* (*δέκα+έτος*)· ὁ διαρκῶν δέκα ἔτη, δεκαετής.— || ὁ ἡλικίας δέκα ἐτῶν, δεκαετής.

δεκ-έτης, *-ιδος*, *ἡ*, *θηλ.* τοῦ *δεκ-έτης* (8 ἑλ.).

δέκομαι, *ἰων.* καὶ *αιολ.* ἀντὶ *δέχομαι* (8 ἑλ.).

Ἐτυμ.: ἰων., ἑωρ., Ἀεσθ. *δέκομαι* (πρβλ. αἰτ. *δωροδόκος*, ἄρκ. *ἑδοῖνα*=*ἑδοδοχή*), αἰτ. *δέχομαι* (ἐκ τοῦ μέλλ. *δέξομαι*, ἐξ ἐπιρράσεως τῶν *ἔχω-ἔξω*, *βρέχω-βρέξω*)· ἑτηρ. γ' πλθ. ἐν. *δέχεται*, μτχ. *δέγμενος*, ἄορ. *δέκτο* (πρβλ. *ἀποριδέγμαι*· *προσδέχομαι*· Ἡσυχ.)· *δοκάνη* (= *θήκη*) κατὰ τινὰς συγγ. τῶν λατ. *dece* (=εἶναι δεκτόν, ἀρμόει), *decus* (ὁ, τὴ ἀρμόζει, στόλισμα), *σινσρ. daças-yáti* <*dācah (=λατ. *decus*),

dāksatī (=εἶμαι ἰκανός), *dāksinah* (=δεξιός), πρβλ. καὶ λ. *δεξιός*, ὡς καὶ τὰ *δοκίμος*, *δοκῆυ*, *δοκῆζω*, *δοκέω* (βλ. τὰς λ. λ.), ὡς καὶ τὸ λ. *doceo* (=καθιστῶ τι πιθανόν, παρ. *δεκτόν*· διδάσκω). Ἐν πᾶσι τοῖς τοῖς ὑπόκειται ἰκπ. ῖν. *dē(i)k-*, *dek-*, *dik-* (=εἶναι ἀνοικτὰς τὰς χεῖρας ἢ ἀδεῦθαι τι, χαιρετίζω, δεξιούμαι).— Ἐνταῦθα ἀντίκει καὶ ὁ ἑτηρ. τύπος γ' πλθ. ἐν. *δηδέχεται* (=συλλέγουσι), γ' ἐν. πρτ. *δήδεκτο*, γ' πλθ. *δηδέχατο*· ἑτηρ. *δηλόκομαι* (<*δη-δικ-σκομαι) =χαιρετίζω. Βλ. καὶ *δείκνυμι*, *δεξιός*.

δεκ-ὄργυιός, *ον* (*δέκα+ὄργυιά*) καὶ *δεκ-ὄρῳγος*· ὁ ἔχων μῆκος δέκα ὄργυιῶν.

δεκτήρ, *-ῆρος*, *δ*=*δέκτης* (8 ἑλ.).

δέκτης, *-ου*, *δ* (*δέχομαι*)· ὁ δεχόμενος, λαμβάνων || ὅθεν, ἐπαίτης.

δέκτο, γ' ἐν. ἑπ. ἄορ. ε' τοῦ *δέχομαι*.

δεκτός, *ἡ*, *όν*, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ *δέχομαι*· ὃν δύναται τις νά λάβῃ || ὃν πρέπει νά δεχθῇ τις, εὐπρόσδεκτος (λατ. *acceptus*).

δέκτηρις, *ἡ*, ποιητ. ἑθλ. τοῦ *δεκτήρ*, *δέκτης* (8 ἑλ.).

δέκτωρ, *-ορος*, *δ*, ποιητ. ἀντὶ *δέκτης*, *δεκτῆρ* (*δέχομαι*)· ὁ ἀναδεχόμενος τι || ὁ ἀναλαμβάνων αὐτὸ ἐπάνω του (ἐφ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του).

δεκ-ὄρῳγος, *ον*, ὀρθότερος τύπος τοῦ *δεκὸργυιός* (8 ἑλ.).

δελεάζω, *μελ.* *-άσω* (*δέλεαρ*)· δολώνω || ἐλκῶ, συλλαμβάνω, διὰ δολώματος || ἐξαπατῶ διὰ δολώματος.— || μετὰ αἰτ. τοῦ συστοίχου ἀντικ.: *νῶτον ὅδε δελεάζω* = βάλλω ἐν πλάτῃν χαιρού ὡς δολῶμα.

ΔΕ'ΛΕΑΡ, *-ατος*, *τό* τὸ δόλωμα, λατ. *esca*.

Έτυμ. δέλεαρ (*δέλεφαρ (πρβλ. δέλευρα), έπ. δέλαρ (*δέλφαρ, αιολ. βλήρ (*βληαρ· δέλος, δέλετρον· ύποκορ. δελήειον· δελεάζω (έλ. λ.): βλωμός (= τεμάχιον άρτου)· κα-βλέει και κατα-βλέθει (= καταπίνει)· Ήουχ. «βλέτες αι βδέλλαι». *Έν πάσι τούτοις υπάκειται ιαπ. β. gvel- (ριζ. θάσις gvelē) (= καταβροχθίζειν), ήτις πιθανόν είναι ότι προήλθεν εκ διασπαρσέως των ριζών gver- (βλ. βορά, έλ. λ.) και gel- (πρβλ. παλ-τρλ. gelim = καταβροχθίζω). Κατά ταύτα δέλεαρ (*δερεαρ (κατ' άνομοισιν) εκ β. gver- (πρβλ. ήσ βλ. βορά)· πρβλ. παλ-γερμ. querdar = δόλωμα, παγίς.—*Υπό τινων συσχετίζεται προς το δόλος και ύπ' άλλων προς το βάλλω.

Δελε-άρπαξ, -ατος, ό, ή (δέλεαρ+άρπαζώ)· ό μετά λαιμοργίας άρπάζων τώ δόλωμα («πού ταιμηά άμέως»).

Δελεασμα, -ατος, τς=δέλεαρ (δ έλ.).

ΔΕ'ΑΤΑ, τό, άκλ.. όνομα τού τετάρτου γράμματος τής έλλ. ά φασήτου (έλ. Δ, δ). 2) όνομα νήσων σχηματιζόμενων εις τας έκβολάς μεγάλων ποταμών (ώς τού Νείλου), άφειλίμενον εις τό σχήμα των.

Έτυμ.· δέλατα <έβρ. dālet, πρβλ. delet (θύρα)· κατ' άναλογίαν άνομάσθησαν δέλατα τσπια τσισύτου σχήματος· πρβλ. Ήουχ. «δέλατα· αιδόϊον γυναικείον».

Δελτιόν, τό, ύποκορ. τού δέλτος (δ έλ.).

Δελτο-γράφω, ον (δέλτος+γράφω)· ό γράφων επί πίνακος (δέλτου) || ό άναγράφων, ό σημειών, ό καταχωρίζων.

Δέλτος, ή'· πινακίς χρησιμεύουσα προς γραφήν, ένομασθεσα τστώ εκ τού σχήματος τού κεφαλαίου Δ, ό ήν και τό παλαιόν σχήμα τών πινακίδων || μτρ., δέλτοι φρεωνών=πινακίδες τής καρδιάς.

Έτυμ.· κατ' άλλους ή λ. είναι συγγ. τή δαιδάλλω (έλ. δαίδαλος), σανσκρ. dálati (=έκρήγνυμοι), λατ. dolō (=διαμορφώ)· κυρ. δέλτος = έπιφάνεια σχηματισθεϊσα διά γλυφής (έλ. δαίδαλος). — Κατ' άλλους δέλτος κυρ.=έπιφάνεια άνεπτυγμένη (έκτυλιγμένη), και είναι συγγ. τή γερμ. zell (=οκηνή, τέντο), εκ τινος β. del- (οχή) ή, μάλλον εκ τού ιαπ. *delg- (έκτυλισμός, έπιφάνεια άνεπτυγμένη). Έξ αούτδ τδ **δελτώω, μέλ. -ώσω** (δέλτος)· άναγράφω, καταχωρίζω, επί πινακίδων.

Δελφάκιον, τό, ύποκορ τού δέλφαξ· χοιριδίον τού γάλακτος (γαλαθιόνον).

Δελφάκόομαι από δέλφακος (έλ. δέλφαξ) αυθάνομαι εις χοίρον. Έκ τού

ΔΕ'ΑΦΑΣ, -άκος, ό, και κυρ. θηλ. ή' χοιριδίον. [βι' έτυμ. έλ. δελφύς].

Δελφίνιος, ό (Δελφολ), έπ(θ. τού 'Απόλλωνος.—τό Δελφίνιον=ναός τού 'Απόλλωνος έν 'Αθήναις.

Δελφίνο-φόρος, ον (δελφίς+φέρω)· ό φέρων δελφίνας· κεραϊαι δελφίνοφόροι=δοκοί μετά τροχαλιών, διά των όποιων κατεβιβάζοντο και άφίνοντο επί των έχθρικών πλ. ίων οι δελφίνες (έλ. δελφίς II).

ΔΕΛΦΙ'Σ, και δελφίν, -ίνος, ή' τό δελφίσι (βγυνιστός ιθής). — II όγκος εκ σιδήρου ή μολύβδου, εκ των τό σχήμα δελφίνος (εξ τή και τό όνομα), κρημαμένος εκ τής κεραϊας τού πλοίου και διά τροχαλιών αϊφνιθώς ριπτόμενος εις τό κατάστρωμα τού έχθρικού πλοίου, τό όποϊον ούτω κατεβιβάζετο.

Έτυμ.· είναι άναμφίβολος ή έτυμολ. συγγένειά του προς τά δελφύς και δέλφαξ (δ έλ.). Κατά τινες άλλως τε δελφίς=χοίρος θαλάσσης. Τό μακροσφύρον τούτο τής θαλάσσης φέρει εις τώ δόνομά του εις τήν δελφίν του (έλ. δελφός), τ. έ. τήν μήτραν του.

ΔΕΛΦΟΪ', -ών, οί'· τό περίφημον μαντεϊον τού 'Απόλλωνος έν Φωκίδι, παρά τας ύπωρείας τού Πορνασοϋ.— II οί κάτοικοι των Δελφών. Βλ. Κ.Ε.Α.

Δελφός, -ύος, ή' ή μήτρα τής γυναικός.

Έτυμ.· δελφύς· «δολφύς ή μήτρα» (Ήουχ.)· δέλφαξ (βλ. λ.)· ά-δελφός (βλ. έν λ.)· δελφύς (*gvelbhus-, πρβλ. Ζενδ. garəbuh- (νεαρών ζώνων), παλ-γερμ. kalb· δολφός συγγ. τή σανσκρ. gārbhah (νεογώνων ζώου) (πρβλ. άλλ. βεφφος, δ βλ.), λατ. volba vulba (μήτρα). *Έν πάσι τούτοις υπάκειται ιαπ. β. gelbh-, φσειλομένη εις διασταύρωσιν τών β. gver- και golebh-

και βγλοσζα έξόγκωμα, πρήξιμον. Βλ. ά-δελφός.

ΔΕ'ΜΑΣ, τό, έν γρήγοις· μένον κατά όνομ., και αιτ. (δέμω)· τό σώμα, κυρ. τού άνθρώπου || κυρίως τό ζών σώμα, δεδομένου ότι ύπό των άρχαίων σώμα έλάγετο τό πτώμα· μικρός τό δέμας = μικρός τό άνσθημα, μικρόσωμος.— II ως έπίρ. (κυρ. αιτ.) ήτο συνών. τού δίκην· δέμας πυρός αϊδομένοιο=έν τή μορφή καιομένου πυρός, όμοιος προς καιόμενον πύρ (=instar ignis). [βιζ τήν έτυμολ. βλ. δέμω, δόμος].

Δέμνιον, τό (δέμω), κατά τό πλείστον έν τφ πληθ. ή κλίνη, ή κλινοστρωμνή, τά στρώματα.

Δεμνιο-τήρης, -ου, ό (δέμνιον+τηρέω)· ό τηρών (ό φυλάττων) τήν στρωμνήν του (τά δέμνια του), κλινήρης || μοίρα δεμνιοτήρης = μοίρα (τύχη) βραδύνοουσα ή έπιφέρη τό τέλος τής.

ΔΕ'ΜΩ, ένεργ. άόρ. ά' έδεμα, μέσ. έδειμάμην· πρκ. δέδηκα· παθ. πρκ. δέδημαι· οίκοδομώ, κτίζω || μέσ· έδειματο οίκου=έκτισε δι' έαυτον οίκημα, κατοικίαν || γενικώς, κατασκευάζω, οίκοδομώ.—δέμνιον δδών = λατ. munire viam=κατασκευάζειν δρόμον.

Έτυμ.· εκ β. δεμ. δέμω, δέμω-ας (βλ. λ.)· δέμω-ος (βλ. λ.), δώ, δώ-μα. Συγγ. τή σανσκρ. dámah, dam (οίκος), dam-pati-s (οικοδεσπότης)· Ζενδ. dem-a' (οίκος)· λατ. domus domes-ticus, domi-ciliu-m. Βλ. και δόμος.

Δενδίλλω (δινείω+ίλλος)· στρέφω τούς όφθαλμούς ταχέως || ρίπτω μία «γρήγορη ματιά», ως δέξ νά κάμω έστρώμα. [σκοτεινής έτυμολ. ή έν άρχή υποζηλουμένη έτυμολ. άμφισβητείται· πιθανώς πρόκειται περί άναβιπλώσεως ρίζης τινός δελ.=παρρηθρειν].

Δενδρέον, τό, ίων. αντί δένδρον (δ έλ.). *Έξ αούτδ τού τό

δενδρέων, -ώνος, ό, και δενδρών (δένδρον)· άλλος, δάσος ή τόπος κατάφυτος από δένδρα.

Δενδρήεις, εσσα, εν'· δενδρώδης, πλήρης δένδρων || δασώδης.

Δενδριακός, ή, όν (ή δενδρικός) (δένδρον)· εκ δένδρου, άνήκων εις δένδρον.

Δενδριδίον, τό, ύποκορ. τού δένδρον.

Δενδρίτης, -ου, ό, και θηλ. δενδρίτις, -ιδος, ή'· ό εκ δένδρου || ό άνήκων εις δένδρον || κατάλληλος προς φυτεϊαν ή καλλιέργειαν δένδρων.

Δενδρο-θάτέω (δένδρον+βαίνω)· αναβαίνω (άναρριχίμαι) εις τό δένδρον.

Δενδρο-κόμης ή δένδρό-κομος (δένδρον+κόμη)· ό κατάφυτος (κατακεκαλυμμένος, έσκιασμένος) από δένδρα.

Δενδρο-κόμος, ό (δένδρον+κομέω)· ό έπιμελούμενος δένδρων, ό καλλιεργών (άσκών) δενδροκόμος.

Δενδρο-κοπέω (δένδρον+κόπτω) = δενδροτομέω (δ έλ.).

ΔΕ'ΝΑΡΟΝ, τό, ίων. και αιτ. δένδρος, -εος, τό· δι τι και νυν' δένδρον έλάας=έλαιόδένδρον, έλαϊα || γενικώς, δένδρα όνομάζονται· κυρ. τά όπωροφόρα δένδρα, και' άντιθεσιν προς τά άγρια δένδρα (τά θασικά), άτινα καλοϋνται ύλη.

Έτυμ.· δένδρον, *δένδρος τό, -εος (πληθ. τά δένδρα), πρβλ. ήμ. δενδρήεις· αιτ. δένδρον· δένδρύνω, πρβλ. Ήουχ. «δενδρύνειν» ταπεινός υπό τά δρυς παραφύγειν». Υπό τινων θεωρείται συγγ. τή σανσκρ. dandā (ρόπαλον, ρόβδος)· και' άλλους δένδρε(Ψον <*δενδο-δρε(Ψ)ον δι' άπλοήσως, *δενδ- (ιαπ. gvend-, *δρεFον=γοσθ. hru (έλ. δδρ, δρυς)· και' άλλους πάλιν *δενδο- δύνεται νά κείται· αντί δένδεσ- ιαπ. *gvendes·)*δένδος (ξύλον)· εκ τού δένδρον+*δένδος)*δένδρος κατά συμφωρμόν.

Δενδρο-τομέω, μέλ. -ήσω· κατακόπτω τά δένδρα || κατερημώνω μίαν χώραν (κατακόπτων τά δένδρα τής). Έκ τού

δενδρό-τόμος, ον (δένδρον+τεμειν τού τέμνω)· ό κατακόπτων δένδρα.

Δενδρο-φόρος, ον (δένδρον+φέρω)· ό φέρων (φύων, εύφορος εις) δένδρα || ό φέρων (κρατών) κλάδους δένδρων εις τας χειράς του, θυρσοφόρος.

Δενδρό-φύτος, ον (δένδρον+φύω)· ό φυτευμένος με (ό κατάφυτος από) δένδρα.

δενδρ-ώδης, *ες* (δένδρον+είδος)· ὁ ὁμοιος πρὸς δένδρον || δασώδης. 2) **δενδρώδεις Νύμφαι**=Νύμφαι τῶν δασῶν.

δενδρωτίς, -ιδος, ἡ (δένδρον)· περιοχὴ κεκαλυμμένη μὲ δένδρα, δένδροι τευμένη.

δεννάξω, μέλ. -άσω· ὑβρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, βλασηφῶ. Ἐκ τοῦ

ΔΕΨΝΟΣ, ὁ· λοιδορία, κακολογία, μομφή, ὄνειδος.—[δέννος· δηννάξω· αδεννόν· κακόλογον] (Ἡσυχ.) δέννος <*δετανος· gvedzhno, *gvedh-sno· Λιθ. gēda (αἰσχος, ἐντροπή), ἔκ β. gvedh-].

δεξαι, Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ δέχομαι.

δεξαμενή, ἡ (κυρ. ἀντὶ δεξαμένη, θηλ. τῆς μτχ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ δέχομαι)· δοχεῖον ὕδατος, στέρνα, «δεξαμενή».

δεξιὰ, ἰων. -εῖ (θηλ. τοῦ δεξιός, ἐνν. τοῦ οὗς χεῖρ)· ἡ δεξιὰ χεῖρ, τὸ δεξιὸ χεῖρι || ἔκ δεξιᾶς=ἀπὸ τῆς δεξιᾶς || **δεξιὰν διδόναι**=χαίρειζω τινά διὰ τῆς δεξιᾶς || διδῶ (τείνω) τὴν δεξιάν χεῖρα πρὸς χαιρετισμόν. Βλ. δεξιός.

δεξιό-μηλος, ὄν (δέχομαι + μῆλον)· ὁ δεχόμενος πρόβατα (ὡς θυσίαν), ὁ πλούσιος εἰς θυσίας.

δεξιό-γυιος, ὄν (δεξιός + γυῖον)· ὁ ἔχων δεξιὰ (τ. ἔ. ἐπιδήξια) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

δεξιο-λάθος, ὁ (δεξιός + λαβεῖν)· λογοφόρος, φρουρός.

δεξιόμοι, μέλ. -ώσομαι· ἀορ. α' ἐδεξιόσασμην, ἄποθ. (δεξιός)· προσφέρω (προτείνω) τὴν δεξιάν, πρὸς ὑποδοχὴν, τὸν ὑποδέχομαι, τὸν χαιρετίζω διὰ τῆς δεξιᾶς. Ἐκ τοῦ

ΔΕΞΙΟΨ, ἄ, ὄν, Λατ. dexter: I ὁ πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα ἢ πλευράν εὐρισκόμενος || ἐπὶ δεξιᾶ = εἰς τὴν δεξιὰ. — II εὐτυχής, αἰσίος, προμνηνὸν καλὸν (ἐπὶ τῆς πτήσεως πτηνῶν καὶ ἄλλων οἰωνῶν). — III μτχρ. ἐπιδήξιος, πρόθυμος, ἔτοιμος || καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ὀξύνουτος, εὐφυής, πανούργος.

Ἔτυμ.: ἔκ β. δεξ-, ἔκτετ. τύπος τῆς δεκ-, δεχ- τοῦ δέχομαι, πρβλ. δεξιάξω· δεξιός· δεξίτερος (δξυτ. κατὰ τὸ δεξιός)· συγγ. τῆ σακσικρ. daksinah (λατ. ad dextram), Ζενθ. daksina- (δεξιός), Λιθ. desziné (δεξιὰ), παλ-ολαθ. desniz (δεξιός), Λατ. dexter, ὑπερθ. dextimus κλπ.· δεξιός <*deksi- ὑπάρχοντος ἐν τῷ δεξι-τερός, σακσικρ. daksina-, ἢ <*deksi Fos, πρβλ. gaul. dexsiva <*deks vo.— Κατ' ἄλλους *deksi-εἶναι ἢ τοπικὴ πτώσις ἐνός *dekos (λατ. decus), καὶ ἢ β. deks (πρβλ. σακσικρ. daksai=εἶμαι ὑφέλιμος, καλὸς εἰς τι) εἶναι τύπος τοῦ θηματος τούτου, ἢ δὲ δεξιὰ πλευρὰ εἶναι αὐτὴ πού συμπερεῖ, ἀρμόζει. Βλ. καὶ δέκομαι.

δεξιό-σειρος, ὄν (δεξιός+σειρά)· ὁ ἐξευμένως οὐχὶ ὑπὸ ζυγῶν, ἀλλὰ δι' ἱμάντων (λωρίων) εἰς τὴν δεξιάν πλευράν (ἐπὶ ἵππου προστιθεμένου παραπλευρῶς καὶ δεξιᾶς τοῦ κανονικοῦ ζεύγους, ὡς τρίτος, παράσειρος· ἐκρησιμοποιοῦντο δ' ὡς τοιοῦτοι οἱ κάλλιστοι ἵπποι, διότι περὶ τὸν καμπτήρα ἐν τῷ σταθμῷ εἶχον νὰ διανύσουν τὸ μέγιστον τόσον, ἐσθόμενον ὅτι ἔτρεγον πάντοτε ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ).

δεξιότης, -ητος, ἡ (δεξιός)· ἐπιδεξιότης, ἱκανότης, ἐμπειρία || ζωηρότης || ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὀξύνουσι, εὐφυΐα.

δεξιόφιν, ἐπίρ., παλαιὰ γεν. τοῦ δεξιός· ἐπὶ δεξιόφιν=πρὸς τὰ δεξιὰ.

δεξιό-πύρος, ὄν (δέχομαι+πῦρ)· ὁ δεχόμενος πῦρ.

δεξίς, -εως, ἡ (δέχομαι)· τὸ δέχεσθαι, ὑποδοχὴ, τὸ δεξιμόν.

δεξιτερός, ἄ, ὄν, ποιητ. τύπος τοῦ δεξιός (ὁ βλ.)· δεξιτερὰ ὡς τὸ δεξιὰ (ἐνν. χεῖρ)· δεξιτερεῖρη, ἀρχαία ἄστ.=εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα.

δεξιμα, -ατος, τὸ (δέχομαι)· τὸ προθύμως γινόμενον δεκτόν, τὸ εὐπρόσδεκτον = δεξιμασις (ὁ βλ.). 2) ἐγγύσιος (ἐνέχυρον) φίλας.

δεξι-ώνυμος, ὄν (δεξιός+ὄνομα)· ὁ ἔχων δεξιὸν (τ. ἔ. εὐφώνων) ὄνομα.

δεξιός, ἐπίρ. τοῦ δεξιός· ἐπιδήξιος, ἐπιτηδεῖως || αἰσίως, εὐτυχώς. Ἰπερθ. δεξιότατα.

δεξιμασις, -εως, ἡ (δεξιόμοι)· τὸ ἐκτείνειν (προσ-

φέρειν) τὴν δεξιάν πρὸς χαιρετισμόν || ψηφοθηρία πρὸς ἀπόκτησιν ἀρχῆς τινος.

δέξο, ἐπ. β' ἐν. προστ. ἀορ. β' τοῦ δέχομαι.

δέχομαι, μέλ. τοῦ δέχομαι.

δέξω, **δέξομαι**, ἰων. ἀντὶ δείξω, δείξομαι, ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. τοῦ δείκνυμι.

δέχομαι· χρειάζομαι, ἔχω ἀνάγκην, ἔχω ἔλλειψιν || πορακαλῶ βλ. δέω Η.

δέον, -οντος, τό, ἄττ. **δεῖν**, οὐδ. μτχ. τοῦ ἄπροσ. **δεῖ** (ὁ βλ.)· ὅτι εἶναι ὑποχρεωτικόν, ἀναγκαῖον, πρέπον· **μᾶλλον τοῦ δέοντος**=περιοσότερον ἀφ' ὅτι χρειάζεται (εἶναι ἀναγκαῖον)· **ἐν δέοντι** (ἐνν. καιρῷ) =εἰς καλὸν καιρὸν, «οἷη ὦρα» (λατ. opportune)· **εἰς τὸ δέον**=δι' ἀναγκαίου (χρησίμου) σκοπούς. — II **χρησιμοποιοῦμενον** ἀπολύτως (μτχ. κατὰ αἰτί. ἀπόλ. ἐπὶ τῶν ἄπροσ. ρημ., ἀντὶ τῆς γεν. ἀπολ. τῶν προσ.) = ἐπειδὴ (ἂν καὶ κλπ.) εἶναι ἢ ἤτο ἀναγκαῖον· οὐδὲν δέον = μὴ ὑπαρχούσης ἀνάγκης. [β'. ἐτυμολ. βλ. δέω Β].

δέον, ἰων. ἀντὶ ἔδον, παρτ. τοῦ δέω=δένω.

δεόντων, γ' πληθ. προστ. τοῦ δέω=δένω.

Δ'ΕΟΣ, γεν. δέους, τό· ποιητ. **δεῖος**· φόβος, τρόμος, ἀνησυχία, ἐκφοβισμός.— II σέβας, σεβασμός.— III τρομοκρατία, μέσθ διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸς φόβον.

Ἔτυμ. δέος <*dfejos ἔκ β. dnei- πρβλ. δέιμα, δειμῶς (βλ. τὰς λ. λ.)· ἄμυρ. θεουδής <θεοδής <*θεοδφεγής (=θεο-δεής, ὁ φαδούμενος τοὺς θεοὺς). Βλ. δειδήμων, δειδῶ, δειλός, δεινός.

ΔΕΨΠΑΣ, -αος, τό· ὄνομ. πληθ. **δέπᾶ**, τὰ· ποιητ. δοτ. πληθ. **δεπάσαι** καὶ **δέπασαι**· ποτήριον, κύπελλον.

Ἔτυμ.· ἀγνώστου ἐτυμολ.· κατὰ τινος εἶναι συγγ. πρὸς τὰς λ.λ. **δάπτω**, **δαπάνη**, **δειππον** (βλ. **δαπάνη**), ἀλλὰ τούτου φαίνεται λίαν ἀμφιβολον.

δερ-άγχη, ἡ (δέρη+άγχω)· περιλαίμιον, περιτραχήλιον, περιδέραιον || βρόχος, θηλιά, ἀγχόνη.

δερ-αγχῆς, ἔς (δέρη + άγχω)· πνιγηρός, ἀποπνικτικός, ἀπάγχων.

δέραιον, τό (δέρη)· περιδέραιον, περιλαίμιον.

δεραιο-πέδη, (δέραιον+πέδη)· ἡ περὶ τὸν τράχηλον πέδη, περιδέραιον, περιλαίμιον.

δεραι-οῦχος, ὄν (δέραιον+ἔγω)· ὁ συνέχων, ὁ σφιγγων, τὸν λαιμόν.

δέρας, -ατος, τό, ποιητ. ἀντὶ δέρμα· δορά, «προβιά», δέρμα.

δερᾶς, -άδος, ἡ=δειράς (ὁ βλ.).

δέργμα, -ατος, τό (δέρκομαι)· βλέμμα, «ματιά».

δέρη, ἡ, ἄττ. ἀντὶ (δειρῆ)· ὁ τράχηλος, ὁ λαιμός.

Ἔτυμ.· δέρη, ἰων. **δειρή**, Λεσθ. **δέρα**, **δέρα**, ἄμρ. **δῆρα** (πρβλ. Ἡσυχ. «δειρῆ τριχῆλος»)· ἔκ τῆς αὐτῆς β. γίνετα· καὶ τὸ **δειράς** (κρημνίον) πρβλ. Ἡσυχ. «δειρός· λόφος»· ἴσως δὲ συγγ. καὶ τῆ λατ. **dorsum**· **δέρη** <*derFā <ἱαπ. *gver-vā, πρβλ. σακσικρ. **grivā**.— Κατ' ἄλλους δέρη σημ. κυρ. φάρυγγς <ρ. **gver-** (=καταβροχθίζω), βλ. **βορά**.

ΔΕΡΚΕΣΚΕΤΟ, ἰων. γ' ἐν. πστ. τοῦ δέρκομαι.

ΔΕΡΚΙΟΜΑΙ, ἄποθ. ποιητ. ἀντὶ δέρκομαι (ὁ βλ.).

ΔΕΨΚΟΜΑΙ, ἄποθ. μέλ. **δέρξομαι**· πρκ. μετὰ σημ.

ἐν. **δέδορκα**· ἀορ. β' **ἐδράκον**· ὡς. παθ. ἀορ. α' **ἐδράχθη**, ἀορ. β' **ἐδράκη**· μέσ. ἀορ. α' **ἐδερξίμην**, μέσ. ἀορ. β' **ἐδρακόμην**· βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ || ἐντεθεῖν, βλέπω τὸ φῶς, ζῶ. 2) βλέπω εἰς τι ἢ πρὸς τι || γενικῶς, ἀντιλαμβάνομαι, διακρίνω || εἶμαι ἐνημέρος τινος.— II ἐπὶ φωτός, ἀποστράπτω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ (ὡς ὁ ἀφ'αλλήλου).

Ἔτυμ.· ἔκ β. **δερκ-**· **δερκ-ομαι**, **δέργμα**, **δέρξεις**, **δρά-κων**, **δορκ-άς** (βλ. τὰς λ. λ.)· πρβλ. Μεγ. Ἔτυμ. **αδράκων** παρὰ τὸ **δέρμα**, τὸ **βλέπω**· **ἀεζδερξέες γὰρ τὸ ζῶον**· πρβλ. σακσικρ. **darç-** (βλέπω), πρκ. **dadarça**, **darç**=ὀφθαλμός· Ζενθ. πρκ. **dādarça** (πρβ. **δέδορκα**).

Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἱαπ. β. **derk** (=βλέπειν).—Κατὰ τινος ἐντεῦθα ἀνήκει καὶ τὸ β' συνθ. τοῦ **ὑπόδρα** ἔκ τινος θρακωτῆρας β. **dar->dra-**· πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. «**δρακτάεις**· περιβλέπεις».

δέρμα, -ατος, τό (δέρω)· τὸ δέρμα, ἡ δορά («πρυβιά, πετοί), ἐπὶ ζῶων (λατ. pellis) || ὡς. ἐπὶ δερμάτων προοριζόμενων διὰ τὴν φύλαξιν ὑγρῶν (ἀ-

σκῶν) κ.λ.π. || ὡς. τὸ δοτρακὸν χελώνης. 2) γενικῶς, τὸ δερμα τινὸς ὧς εἶναι ἐπὶ τοῦ σώματος (μὴ ἐκδορῆν), λατ. *cutis* [ῥι' ἔτυμ. βλ. *δέρω*]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **δερμάτινος**, ἢ, *ον* (*δέρμα*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ δέρματος, «πέτσινος».

δέρσατο, ἰων. γ' ἐν. μέσ. ἀπρ. α' τοῦ *δέρκομαι*.

δέρων, ἐπ. ἀντι *ἔδερων*, πρτ. τοῦ *δέρω*.

δέρως, -*ως*, τό, ποιητ. ἀντι *δέρμα* (βλ. βλ.).

δέρρις ἢ *δέρεις*, -*ως*, ἡ (*δέρως*, *δέρμα*)· δερμάτινον κάλυμμα ἢ ἐπένδυμα.— || ἐν τῷ πληθ., παραπι- πτωσάματα ἐκ δέρματος, κρεμάμενα πρὸ τῶν ὀχυρωμάτων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ἐχθρικών βλημάτων (λατ. *clivicia*) || τὰ κατεργασμένα δέρματα ἐκαλοῦντο *διφθέραι*, *δέρρις* δὲ τὰ ἀκατεργαστα.

δέρτρον, τό (*δέρω*)· ἡ μεμβράνη ἢ περιβάλλουσα τὸ ἐντόσθια (περιτόναιον), λατ. *omentum* *δέρτρον* *ἔσω δύνοντες* = εἰσδύοντες μέχρι τῶν ἐντοσθίων.

δερχθείς, μτχ. ἀπρ. α' τοῦ *δέρκομαι*· *δερχθέντι* πρσπ., καὶ *δερχθήναι* ἀπρφ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

ΔΕΡΩ, ἰων. *δέρω*· μελ. *δερῶ*· ἀπρ. α' *ἔδειρα*.— Παθητ. μελ. β' *δάρησμαι*· ἀπρ. α' *ἔδάρθη*· ἀπρ. β' *ἔδάρην*· πρκ. *δέδαρμαι*· ἀφοριστὸν τὸ δέρμα, ἐκδέρω, ἐγδέρων.— || ὡς. ζυλοκοπῶ, μαστιγώνω.

*Ἔτυμ. ἰ ἐκ β. *δερ-ι* *δέρω*, *δέρως*, *δέρμα*, *δορὰ* (βλ. τὰς λ. λ.)· *δορός* (ἀσκόξ), *δέρρις* (βλ. λ.), *δέρτρον* καὶ κατ' ἀνομ. *δέρτρον* (βλ. λ.)· *δαρτός* *δρατός* («γδαρμένος»)· *δάρσις* (ἀλλαγὴ δέρματος). Πρβλ. ἡμέρ. σανακρ. *dārdā* πρκ. *daāra* (οχιζῶ), μτχ. *dāra* (κεκομμένος, δερσιμένος), πρβλ. ἕλλ. *δρατός*, *δαρτός*· κλπ.—*Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἡ σανακρ. β. *der-* (οχιζῶ).

δέσμα, -*ατος*, τό (*δέω*=δένω), ποιητ. ἀντι *δεσμός* (βλ. βλ.)· δεσμός, δεσμά πέδικλον.— || κεφαλόδεσμος.

δεσμεύω, μελ. -*σω* (*δεσμός*)· θάλλω εἰς τὰ δεσμά, δένω, πεδικλώνω || δένω ὀμοῦ (π. χ. εἰς δεμάτια τούς στήχους).

δεσμέω, μελ. -*ήσω* (*δεσμός*)=δεσμεύω (βλ. βλ.).

δέση, ἡ (*δέω*=δένω)· δέμα δερμάτιον.

δέσιμον, τό=δεσμός (βλ. βλ.).

δέσιμος, *ον*, ὡς. -*α*, -*ον* (*δέσιμος*)· ὁ δεσμεύων, ὁ δεσμευτικός || ἐντέθην, ὁ δεσμεύων διὰ μαγείας.— || παθητ., ὁ δεσμευμένος, ὁ ἐν δεσμοῖς ὢν, ὁ ἀιχμαλώτος.

δεσμός, ὁ, πληθ. *οἱ δεσμοὶ* ἢ τὰ *δεσμά* (*δέω* = δένω)· τὸ δι' οὐ στερεώνεται (δένεται) τι, «δεσμός», ταινία, πέδικλον || φορβία («κκοιταίρι») || τὰ πρηνήσια, καλῶδια (οχοινία, παλαμάρια) ἀγκυροβολίας || ὁ μάνδραλος τῆς θύρας. 2) δεσμά, ἀλύσεις || φυλάκιος, φυλακή.

δεσμο-φύλαξ, -*ἄκος*, ὁ, ἡ (*δεσμός* + *φύλαξ*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ φύλαξ τοῦ δεσμοτηρίου.

δεσμόω=δεσμεύω (βλ. βλ.)· δένω, πεδικλώνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δέσμομα, -*ατος*, τό (*δεσμόω*)· δεσμός, δεσμά.

δεσμοτήριον, τό (*δεσμόω*)· εἰρκτή, φυλακή.

δεσμήτης, -*ου*, ὁ (*δεσμόω*)· ὁ δέσιμος, ἀιχμαλώτος. 2) ὡς ἐπιθ., ὁ ἐν δεσμοῖς ὢν, ὁ δεσμευμένος θηλ. *δεσμητής*, -*ιδος*.

δεσπόζω, μελ. -*όσω* (*δεσπότης*)· εἶμαι δεσπότης καὶ κύριος πράγματός τινος, κυριαρχῶ ἐπὶ τινος (μετὰ γεν.) || ἀπολ., κερδίζω, ἀποκτῶ, τὴν κυριότητα, τὴν κυριαρχίαν.— || καθιστῶ ἑμαυτὸν κύριον πράγματος || καὶ ἀπομένως, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, τι. [ῥι' ἔτυμ. βλ. *δέσποια*, *δεσπότης*].

δέσποια, ἡ, θηλ. τοῦ *δεσπότης* (βλ. βλ.)· ἡ κυρία τοῦ οἴκου, οἰκοδέσποια, οἰκοκυρά, λατ. *Herula* || συγγ. ἀπαντᾶ συνημμένον μετὰ ὀνομάτων θεοιῶν. [ῥι' ἔτυμολ. βλ. *πόσις*, *δεσπότης*.— *δέσποια* (<**δεσποινια*, πρβλ. *πότνια*).

δεσπόσιος, *ον*=δεσπότης (βλ. βλ.).

δεσποῦνη, ἡ (*δεσπότης*)· δεσποτεία, δεσποτική ἐξουσία, δεσποτιχμός (ἀπόλυτος ἐξουσία).

δεσποῦνος, *ον* (*δεσπότης*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην (τὸν κυρίαρχον), εἰς τὸν οἰκοδεσπότην || αὐθαίρετος.— || ὡς ὄσο.=δεσπότης (βλ. βλ.).

δεσποτεία, ἡ (*δεσπότης*)· ἡ ἐξουσία τοῦ κυρίου

ἐπὶ τῶν δούλων, ἢ ἡ σχέση δεσπότης πρὸς δούλους. 2) ἀπόλυτος ἀρχή, δεσποτισμός.

δεσποτέω, μελ. -*ήσω*=δεσποζῶ (βλ. βλ.).— Παθητ., κυβερνῶμαι δεσποτικός.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ, -*ου*, ὁ κλητ. *δεσποτᾶ*· ζωρ. ὄνομ. *δεσπότης*· ἰων. αἰτ. ἐν. καὶ πληθ. *δεσπότεα* καὶ -*εας* (*πόσις*)· κύριος, κυρίαρχος (κυρ. ἐπὶ δούλων) || ὅθεν, ἀπόλυτος κύριος, τοῦ ὁποῖου οὐ ὑπήκοοι εἶναι δούλοι.— || γενικῶς, ὁ κάτοχος, ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ κύριος, ὁ ἄρχων.

*Ἔτυμ.: ἐπὶ ἔτυμολ. βλ. καὶ *πόσις* (ἀντι *πόσις*), δ-περ εἶναι καὶ β' συνθ. τῆς λ. *δεσπότης*, ἐξ οὗ καὶ τὰ: *δεσποζῶ*, *δεσποῦμαι*, *δεσποῦναι* κ.λ. Πρβλ. συγγ. σανακρ. *dām-patih* (κύριος τοῦ οἴκου)· α' συνθ. τῆς λ.

δεσπότης εἶναι ἡ ἰαπ. γεν. **dems* (<**dem-*, **dom-*, **dṁ-*, **dṁj-* (=οικία)) ἕλλ. *δεσ-* (<**devo-*, **demo-*—*ιαπ.* *dems-*). Κατὰ ταῦτα *δεσ-πότης* (<**δεμο-πότης*=κύριος τοῦ οἴκου.— Κατ' ἄλλην ἔτυμολ. *δεσπότης* κυρ.=κύριος ἀιχμαλώτων πολέμου, ἐπότε τὸ μὲν β' συνθ. παραμένει τὸ αὐτὸ ὡς ἀνοτέρω, τὸ δὲ α' συνθ. *δεσ-* (<ιαπ. **gves-*, **gvos-* (=τὸ σύνολον τῶν ὑπηρετιῶν). Βλ. καὶ *πόσις* καὶ *δέσποια*. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δεσποτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) δεσπότην ἢ κύριον. 2) κατάλληλος διὰ τὸν ρόλον τοῦ δεσποτῆ || ἔχων κλίσην πρὸς δεσποτεία, τυραννικός, δεσποτικός.

δεσπότης, -*ιδος*, ἡ=δέσποια (βλ. βλ.).

δεσποτικός, ὁ, ὕποκορ. τοῦ *δεσπότης* (βλ. βλ.).

δετή, (ἐνν. *λαμπάς*), ἡ· δέση δάδων ἀποτελοῦσα *λομπάδα*· θηλ. τὸ

δετός, ἡ, ὄν, ριχμκ. ἐπιθ. τοῦ *δέω*=δένω.

δεύεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ *δέω* (βλ. βλ.)· ὑγραίνω, μουσκεύω, ἐρέχω.

δεύεσθαι, ἀπρφ. μέσ. μέλλ. τοῦ *δέω* B (βλ. βλ.)· ἔχω ἀνάγκην.

δέυμα, -*ατος*, τό (*δέω* A)· πᾶν ὄτι εἶναι ὑγρὸν, διάβροχον, μουσκευμένον· *δέυματα κρεῶν* = βραστὸν κρέας.

δευσιότο, ποιητ. ἀντι *δευσιότο*, γ' πληθ. ἔνκτ. ἐνεστ. τοῦ *δέω* B.

δέυομαι· ἕλ. *δέω* B.

δευρί, ἄτ. ἐπιτ. τύπος τοῦ *δέω* (βλ. βλ.).

ΔΕΥΡΟ, τοπ. ἐπίρ. πρὸς τὰ ἐδῶ, ἐδῶ! ἔλα ἐδῶ! *δευρε* χρονομομαίτις ἡμερῶν μετὰ πλῆθ.— || ἐπὶ χρόνου. μέχρι τοῦδε, ἔως τώρα, μέχρι τοῦ νῦν, «ἔως ἐδῶ» || *δευρ*· *αἰε*=συνεχῶς ἔως τώρα.

*Ἔτυμ.: *δευρο*, *δευρε* (ἄτ. ἐπιγρ.), *δευρί*, *δευτε*· τὸ ἐπίρ. *δευρο* περιέχει ἴσως τὸ αὐτὸ *δε-*, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ὡς ἐγκλιτικὸν εἰς τὰ: *δ-δε*, *ἐνθά-δε*, *δόμον-δε*· πρβλ. *δη* καὶ *πλ-λατ.* *quan de*· ὁ τύπος *δευτε* ἰσοδυναμεῖ πρὸς β' πληθ. Πρσπ.

Δεύς, Αἰολ. ἀντὶ *Ζεύς* (βλ. βλ.).

δευτάτος, ἡ, *ον*, ὑπερθετ. τοῦ *δευτέρος*· ὑστατος, ἔσχατος, τελευταῖος.

δευτε, ἐπίρ. πληθ. τοῦ *δέω* (βλ. βλ.)· ἔλατε ἐδῶ! ἔλατε! [ἕλλ. *δευρο*· κατὰ τινὰς *δευτε* (<*δευρ*)· ἔτε].

δευτερ-ἀγωνιστής, -*ου*, ὁ (*δευτερος*+*ἀγωνιστής*)· ὁ ὑποκριτής ὁ λαμβάνων δευτερευόντας βόλους (λατ. *secundarius*), πρβλ. πρωταγωνιστής || μτφρ. ὁ δευτερος δικηγόρος ἐν δικαστηρίῳ.

δευτεραῖος, *α*, *ον* (*δευτερος*)· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν.

δευτερεία, τὰ (ἐνν. *ἀθλα*), τὰ (*δευτερος*)· τὸ δεύτερον βραβεῖον κατὰ τινὰ ἀγῶνα || γεν., ἡ δευτέρα θέσις ἢ τόξις.

δευτεριάζω, -*άσω*· παίζω δευτερεύοντα ρόλον || εἶμαι δευτέρος.

δευτερό-πρωτον, *σάββατον*, τό· τὸ πρῶτον σάββατον μετὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς εορτῆς τῶν ἀζύμων.

δευτέρος, *α*, *ον*· ὄτι καὶ νῦν (λατ. *secundus*)· ὡς συγγρ.: *ἐμεῖο δευτερος* = ἔπειτα ἀπὸ τὸν καιρὸν μου || κατ' οὐδ' γένοσ, ὡς ἐπίρ., *δευτερον αὐθ*, *δευτερον αὐτις*=διὰ δευτέραν φοράν· πάλιν, εὐδὺς μετὰ ταῦτα, δευτερον (ἀντιβ. τῷ ἐπίρ. *πρωτον*).— || ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς δέσεως (θηλ. τῆς σειρᾶς, τῆς ἀξίας), δευτέρος, κατώτερος: *οὐδενὸς δευτερος*

= από κανένα κατώτερος || τὰ δεύτερα = δευτερεία (βλ. βλ.), δηλ. τὸ δεύτερον θωραβειόν ἢ ἡ δεύτερα τάξεις.— || ὁ δεύτερος ἐκ τῶν δύο· δευτέρη αὐτὴ = αὐτὴ ἡ ἴδια μετὰ τινος ἄλλης.

Ἔτυμ.: κυρ. σμμ. ὁ εὐρισκόμενος εἰς τινα ἀποστασιν ἀπὸ τινος, ὁ ἀπομακρυσμένος, ὁ ἀκόλουθῶν (ἀκόλουθος) χρονικῶς ἢ τοπικῶς (πρβλ. ὁμ. δεύομαι, δεύω Β, καὶ σανκρ. dīraḥ, Zenḏ. dīra- (μακρινός), dānīyān (πλέον ἀπομακρυσμένος)· τὴν ἰδιότητα τοῦ τακτικῶ ἀρ.θμητικῶ τὴν ἀπέκτησεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τῷ πρώτῳ.

Δευτερο-στάτης, -ου, ὁ (δύετρος + ἵσταμαι)· ὁ ἱστάμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ γραμμῇ τοῦ χοροῦ.

ΔΕΥΨΩ (Α), ἰων. πρτ. δεύεσκον· μέλ. δεύω· ἄρ. α' ἔδευσα.— Παθητ., πρκ. δέδεμαι· βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω || μέσον: περὶ δέ δευετα ἄλμη = βρέχει τὰ περὰ του (ἢ θύν. τοῦ μέσ.) εἰς τὴν ἄλμη.— || γεμίζω τι μὲ ὑγρόν, ἀπογεμίζω.— || κάμνω τι νὰ χυθῆ, χύνω τι. [πρβλ. ἀτ. πηλο-δευστείν=μουσκεύειν τὸν πηλόν· τὸ δεύω εἶναι συγγ. τῷ διαίνω = μουσκεύω (*d(j)eva-)].

ΔΕΥΨΩ (Β), μέλ. δεύω, αἰολ. καὶ ἐπ. τύπος τοῦ δέω (βλ.).· χρειάζομαι, ἀποτυγχάνω, μοῦ λείπει τι, ἔχω ἀνάγκη τινός, στεροῦμαι τινός: δεύω· δ' ολίγον ἄκρον ἐκείσθαι = ὁ εἴτιχε (δὲν κατώρθωσε· δὲν εὐ φθάσῃ τὸ ἄκρον τοῦ πηδάλιου.— || Συγχύσεως ἀποθ. δεύομαι (βλ. λ.), μέλ. δευήσομαι· αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψιν ἢ τὴν ἀπώλειαν πράγματός τινος, εἶμαι ἀνίκανος τὰ εὐρῶν τι, «τᾶχω χαμένα» || ἐντέθεν, εἶμαι ἑλληνῆς εἰς τι, ὑστερῶ εἰς τι: ἄλλα πάντα δεύει· Ἀργεῖω = εἰς ὅλα ἀνεξαίρετως εἶσαι κατώτερος ἀπὸ τοῦ ἄρχεῖου.

Ἔτυμ.: ἰων.αττ. δέω, μέλ. δέσω· λερθ. κλ. δεύω (ἄρ. ἐδέυθη, αἰολισμ. παρ' ἑμ.)· δέομαι (ἑμ. δεύομαι) δι:εχωρίσθη εἰς δύο σμμ.: παρ' Ὀμ. μέν=μέλω ὅπως, εἶμαι κατώτερος τινος, παρὰ βὲ τοῖς ἰων.αττ. =ζητῶ, παρακαλῶ ἐξ αὐτῶν καὶ τὰ: ἐπι-δευής, ἐν-δεής, δεύμα, δεύσεις (βλ. τὰς λ.λ.)· δέω, δεύω (*δευῶ=δέομαι, δεύομαι (*δευῶμαι (πρβλ. σανκρ. dōsah = ἔλλειψις, στερήσις) < β. deus-, πρβλ. β. *deu- (ἀπομακρύνομαι) ἐν τῷ σανκρ. dīraḥ (μακρινός), βλ. καὶ ἐν λ. δεύτερος. — Κατὰ τινος τὸ δεύομαι εἶναι συγγ. τῷ δύο, δύω.

ΔΕΨΩ, μέλ. δέψω· καθιστῶ τι μαλακόν τρίβων διὰ τῆς χειρός, χειρομαλάζω, τὸ κάμνω εὐλύγιστον || βυρσοδεψία, βυρσοῦν δέρματα. Ἐκ τούτου εἶναι εἰλημμένον καὶ τὸ λατ. depso (ζυμῶν, βυρσοῦ).

δέχ-άματος, ον (δέκα+ἄμμα)· ὁ ἔχων δέκα θηλίās (ἄμματα, ἐκ τοῦ ἄπτω).

δέχεται, ἐπ. ἀντὶ δεδεγμένοι εἰσί, γ' πληθ. πρκ. τοῦ δέχομαι.

δέχ-ἡμερος, ον (δέκα + ἡμέρα)· ὁ διορκῶν ἐπὶ δέκα ἡμέρας, ὁ δέκα ἡμερῶν. 2) δεχῆμερος ἐνεχειρία = ἀνακωχὴ ἀναεουμένη κατὰ δεκάημερον (κατὰ πᾶσαν δεκάτην ἡμέραν).

δέχθαι, ἀπρφ. ἐπ. ἄρ. β' τοῦ δέχομαι.

δέχθεις, μτχ. ἄρ. α' τοῦ δέχομαι ἐν παθητ. ἐνν.

δέχνομαι, ποιητ. ἀντὶ δέχομαι.

ΔΕΨΟΜΑΙ, ἰων. καὶ αἰολ. δέκομαι· μέλ. δέξομαι καὶ τετελ. δεδέξομαι· ἄρ. α' ἐδέχθην (ἀπαντιῶν καὶ ἐν παθητ. ἐνν.)· πρκ. δέδεμαι· ὑπερο. δεδέχομαι. — Ἐπ. ἄρ. β' ἐδέγην ἢ δέγμην, γ' ἐν. δέδο, β' ἐν. πρστ. δέξο· ἀπρφ. δέχθαι, μτχ. δέγμενος, ἀποθ.: — || ἐπὶ πραγμ., λαμβάνω, παραλαμβάνω, δέχομαι, ἀποδέχομαι || κυρ. ἀποδέχομαι εὐχαριστῶς, μετὰ χάρος (λατ. accipere): δέχομαι τὸν οἶνον = μετὰ χάρος δέχομαι (ἀποδέχομαι), χαίρειτ' αὐτῷ, τὸ προσκίωμα || ἐντέθεν. ἐ ἰδοκιάζω || μετ' ἀπρφ. προτιμῶ.— || ἐπὶ πρστ., δέχομαι φιλικῶς, φιλοξένως, περιποιῶμαι, φιλοξενῶ (λατ. excipere). 2) δέχομαι, ὑποδέχομαι τινα ὡς ἐχθρόν, ὑφίσταμαι τὴν ἐφοδόν του || καιροφυλακτῶ || ἀναμένω τὴν ἐπίθεσίν του. 3) ἀναμένω, περιμένω, προσδοκῶ.— || ἐπὶ γαγόντων, διαδέχομαι, ἐπακολουθεῖ, ἐρχομαι εὐθύς εἰπιτα ἀπὸ ἄλλο τι (λατ. excipere) [δέχομαι, δοχῆ, δοχός, δοχεῖον· δι' ἐτυμολ. βλ. δέκομαι].

δεψέω, μέλ. -ῆσω, λατ. depso=δέψω (βλ. βλ.)· δεψήσας κηρόν=κατεργασθεὶς τὸν κηρόν ἕως οὐ γλῆνι μαλακός.

δέψω = δεψέω (βλ. βλ.).

ΔΕΨΩ (Α)· μέλ. δήσω· ἄρ. α' ἔδησα· πρκ. δέδεκα· ὑπερο. ἐδέξηκιν.— Παθητ., μέλ. δεθήσομαι, τετελ. μέλ. δεθήσομαι· ἄρ. α' ἐδέθη, πρκ. δέδεμαι, ὑπερο. ἐδέδμην· ἐπ. γ' ἐν. δέδετο· δένω, δεομεύω, συνδέω, στερεώνω || ἀπολ., ρίπτω εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω. 2) μεφρ., δένω στερεά, ἄλυσοδένω || μτγν. δένω μὲ μάγια. μαγεύω, θέλω, γοητεύω. 3) μετὰ γεν., ἐμ-ποδίζω τινα ἀπὸ τινος πράγματος.— || μέσον, δένω, προσδένω, τι ἐπάνω μου: ποσοὶ δ' ὑπαὶ λειπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα=τὰ ἔδεσεν εἰς τοὺς πόδας του (ἢ ἐνν. τοῦ μέσου τύπου)· περὶ δὲ κνήμης... κνημίδαζ...δέδετο = εἶχε δέσει κνημίδαζ περὶ τὰς κνήμας του.

Ἔτυμ.: ἐκ β. δε-: δέ-ω, δι-θη-μι, δέ-σις, δε-τή, δε-σμός, κρή-δε-μῶν, διά-θη-μα (βλ. τὰς λ. λ.)· σανκρ. β. dā-: djā-mi (δένω), dā-man (δεσμός), dā-mā (δεσμός)· δέω (*δία (*dā-jō) δετός ἀντὶ δατός =σανκρ. di'-h(β. dē, dō (=δένω)· ἢ κανον. μορφὴ τῆς ρ. εἰναι ἐν τῷ δι-θη-μι (=δένω)· πρβλ. ὑπό-θη-μα, δι-θη-μα.— κρή-δε-μῶν (=κεφαλόδεσμος) συγγ. τῷ λατ. re dimio (στεφανῶν), redimiculum=κρήδεμῶν.

ΔΕΨΩ (Β), μέλ. δεήσω· ἄρ. α' ἐδέησα, ἐπ. γ' ἐν. δῆσεν· πρκ. δεδέηκα· ἐπ. δεύω (βλ. βλ.)· ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τι, ἔχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαι τινός, ἀποτυγχάνω τινός (ἢ εἰς τι) (μετὰ γεν. ἐν πάσαις ταῖς σμμ. ταύταις): ὀλίγου δέω=ὀλίγον μου λείπει, ὀλίγον χρειάζομαι, ὀλίγον ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νά... (τ. ε. εἶμαι πλησίον) || πολλοῦ δέω=πολὺ χρειάζομαι, πολὺ ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νά...· εἶμαι μακρῶν ἀπό... || ὀλίγου δέω δακρῶσαι=«λίγο θέλω γιὰ νὰ δακρῶσαι» || δουὶν δέοντα τεσσαράκοντα=τεσσαράκοντα παρὰ δύο (τ. ε. 38)=λατ. duodequadraginta.— || διὰ δει (ἀπρόσ.) καὶ μτγ. δέον βλ. λ. λ.— || ἀποθ. δέομαι· μέλ. δεήσομαι· ἄρ. α' ἐδέθη· πρκ. δεδέημαι· ἔχω ἀνάγκη τινός, στεροῦμαι τινός (μετὰ γεν.) || ἐντέθεν, σφόδρα ἐπιθυμῶ τι, ἐπιδιώκω τι, ποθῶ τι, εὐχομαι τι, παρακαλῶ διὰ τι || μετὰ διπλῆς γεν., παρακλητικῶς ζητῶ τι παρὰ τινος. 2) ἀπολ., εὐρίσκομαι ἐν ἀνάγκῃ, διατελῶ ἐν χρεῖα, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν μτχ.: κάρτα δέομενος=ἐν ἐοχάτῃ ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος. [β' ἐτυμολ. βλ. δεύω Β· ἢ β. δεψ- ἐξ ἧς παράγεται θεωρεῖται: ὑπὸ τινων ὡς ἐπέκτασις τῆς β δε-, ἐξ ἧς τὸ δέω (δένω) καὶ τὰ δμόρ. του].

ΔΗΨΩ, μέλ. δεήσω· ἄρ. α' ἐδέησα, ἐπ. γ' ἐν. δῆσεν· πρκ. δεδέηκα· ἐπ. δεύω (βλ. βλ.)· ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τι, ἔχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαι τινός (μετὰ γεν.) || ἐντέθεν, σφόδρα ἐπιθυμῶ τι, ἐπιδιώκω τι, ποθῶ τι, εὐχομαι τι, παρακαλῶ διὰ τι || μετὰ διπλῆς γεν., παρακλητικῶς ζητῶ τι παρὰ τινος. 2) ἀπολ., εὐρίσκομαι ἐν ἀνάγκῃ, διατελῶ ἐν χρεῖα, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν μτχ.: κάρτα δέομενος=ἐν ἐοχάτῃ ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος. [β' ἐτυμολ. βλ. δεύω Β· ἢ β. δεψ- ἐξ ἧς παράγεται θεωρεῖται: ὑπὸ τινων ὡς ἐπέκτασις τῆς β δε-, ἐξ ἧς τὸ δέω (δένω) καὶ τὰ δμόρ. του].

ΔΗΨΩ, μέλ. δεήσω· ἄρ. α' ἐδέησα, ἐπ. γ' ἐν. δῆσεν· πρκ. δεδέηκα· ἐπ. δεύω (βλ. βλ.)· ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τι, ἔχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαι τινός (μετὰ γεν.) || ἐντέθεν, σφόδρα ἐπιθυμῶ τι, ἐπιδιώκω τι, ποθῶ τι, εὐχομαι τι, παρακαλῶ διὰ τι || μετὰ διπλῆς γεν., παρακλητικῶς ζητῶ τι παρὰ τινος. 2) ἀπολ., εὐρίσκομαι ἐν ἀνάγκῃ, διατελῶ ἐν χρεῖα, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν μτχ.: κάρτα δέομενος=ἐν ἐοχάτῃ ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος. [β' ἐτυμολ. βλ. δεύω Β· ἢ β. δεψ- ἐξ ἧς παράγεται θεωρεῖται: ὑπὸ τινων ὡς ἐπέκτασις τῆς β δε-, ἐξ ἧς τὸ δέω (δένω) καὶ τὰ δμόρ. του].

ΔΗΨΩ, μέλ. δεήσω· ἄρ. α' ἐδέησα, ἐπ. γ' ἐν. δῆσεν· πρκ. δεδέηκα· ἐπ. δεύω (βλ. βλ.)· ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τι, ἔχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαι τινός (μετὰ γεν.) || ἐντέθεν, σφόδρα ἐπιθυμῶ τι, ἐπιδιώκω τι, ποθῶ τι, εὐχομαι τι, παρακαλῶ διὰ τι || μετὰ διπλῆς γεν., παρακλητικῶς ζητῶ τι παρὰ τινος. 2) ἀπολ., εὐρίσκομαι ἐν ἀνάγκῃ, διατελῶ ἐν χρεῖα, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν μτχ.: κάρτα δέομενος=ἐν ἐοχάτῃ ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος. [β' ἐτυμολ. βλ. δεύω Β· ἢ β. δεψ- ἐξ ἧς παράγεται θεωρεῖται: ὑπὸ τινων ὡς ἐπέκτασις τῆς β δε-, ἐξ ἧς τὸ δέω (δένω) καὶ τὰ δμόρ. του].

Έτυμ.: κατ' άλλους είναι συντετρ. *ήδη* κατ' άλλους *εκ του δήλος* κατ' άλλους εκ του σανοκρ. *ja, dja* (εξ ου τού λατ. *jam*).— Πάντως περιέχει δεικτική έννοιαν δια τί το παρόν και πρό ορθαλμών, είναι δε δεβαιωτικό και ένσχυι χρονική έννοιαν άπαντα εις στερεοτύπους περιφρασεις, οίαι αι: *δή που, επει-δή, ή-δη* πιθανώτατα τού μόρ. *δή* είναι συγγ. τή αντίθ. συνδ. *δέ* (=άλλά) βλ. λ. πρβλ. *ωσ. τή λατ. denique, donec, quan-dō, dum* (πρβλ. *etian-dum, inter-dum, non-dum*), έν οίς (άλλοτε έν αρχή και άλλοτε έν τέλει) ένυπάρχει τι τού αντίστοιχον τού έλλ. *δή*.— Έν πάσι τούτοις ύπόκειται *ιαπ. άντωνυμ. θέμα *do-*.— τού άττ. *δαί* (βλ. λ.) (πρβλ. *καί, νή*) έν έρωτησ.— άττ. *δήτα* <δή έπεκτετ. κατά έν να (πρβλ. *ειτα*) ή συνύθης έτυμολ. τού *δήτα* <*δή+ειτα* είναι έσφαλμένα, διότι ή έκρεπε να παραχθί. **δητα*.

δη-άλωτος, κατά συναίρ. αντί *δηϊάλωτος* (δ βλ.).
δηγμα, -ατος, τó (*δάκνω*)· δάγκωμα, κεντρί.
δηγμός, δ=δηγμα (δ βλ.).
δηθά=δην (δ βλ.), έπίρ.· επί μακρόν χρόνον, πολ. ή πρβλ. *δηρόν*· *και δηθάκι, δηθάκις*, κατ' άνα λογ(αν προς τά *πολλάκι, πολλάκις*· πρβλ. *δηθύνω* (έμγρ.). Βλ. *δήν*).
δηθεν (και *δηθε*), έπίρ. (*δή*), έπεκτ. *δή*· ίσως πιθανόν || ύποδέτω, νομίζω, διαρρῶ || κατά τού πλαίσιον ειρωνικῶς (ώσ τó λατιν. *scilicet*) = δηλαδή, τή άληθεια, «τάχα» (συνυποδηλούμενου ότι τó λωγόμενον δέν είναι άληθεσ) || μετá τού *ώσ* = *ώσ* έναν τῷ *δντι*: *ώσ άγρην δηθεν* = προσποιούμενοι *ώσ* να ήτο τῷ *δντι* κινήγιον.

δηθύω, μέλλ. -*θνώ* (*δηθά*)· χρονίζω, βραδύνω, αναβάλλω.

δηϊάσσκον, έπικ. πρτ. τού *δηϊώω* (δ βλ.).
δηϊ-άλωτος, *ον* (*δηϊός+άλωναι* τού *άλίσκομαι*)· ό υπό τῶν έχθρῶν συλληφθείς, ό σιχμάλωτος.

δαίος, *η, ον* (όρθοτ. γρ. *φαιός*), έπικ. τύπος αντί *δαίος* (δ βλ.)· έχθρικός, φοβικός, όλέθριος, κατα στροπετικός || *ώσ* έπιθ. τού πυρός π. χ.: *πύρ τε δαίον* || και έν Παθητ. ένν., κατεστραμμένος.

Έτυμ.: και τύπος *δαός*· πρ' Όμ. *άπαντα ή, Τοπική πτώσις δαί* (**δαF*=έν τή μάχη: *έν δαί λυγρή*) έν τῷ συνθ. *δαί-κάταμενος*=φονευθείς έν τή μάχη· δμόρ. τά: *δηϊός, δηϊότης* (βλ. λ. λ.)· συγγ. τῷ *καί-άτ. duellum* λατ. *bellum, in-dupis* (=λήξις, παύσις, έχδροπραξιών, άνοκωχή). Έκ β. *δαF-, δα-*, πρσι ής βλ. *δαίω* A. Έξ αύτου τó

δηϊοτής, -ήτος, ή· ό άγών τῆς μάχης, ή μάχη, ό πόλεμος.

δηϊώω, άττ. *δηῶ*, άπρφ. *δηῶν*· *μητ. δηῶν* έπ. *δηῶ-ον*· πρτ. *έδηῶν*, άττ. *έδηῶν*, ίων. *έδηῶν*, έπ. *δηῶ-ον*· μέλλ. *δηῶσασ*, άόρ. *έδηῶσασ*, άττ. *έδηῶσασ*, *μητ. δηῶσασ*· πρκ. *δεδηῶκα*.—Μέσον, έπ. γ' *πλήθ. πρτ. δηῶ-δωντο*· άόρ. *α' έδηῶσάμην*.—Παθητ., *άόρ. α' έδηῶθην*, *μητ. δηῶθεις*· πρκ. *δεδηῶμαι* (*δηῶος*)· μεταχειρίζομαι τινα *ώσ* έχθρον κατακόπτω, σφάζω, φονεύω.— || διαρπάζω, λεηλατώ, έρημώνω (χώραν). [δ:] έτυμολ. βλ. *δαίω* A, *δηῶος*].

δηκτήριοσ, *ον* (*δάκνω*)· ό δάκνων (δαγκάνων), βασανίζων.

δηκτικός, ή, *όν* (*δάκνω*)· ό δάκνων (δαγκάνων), ό Ικανός (ή άρεσκόμενος εις τό) να δάκνη, ό έχων κέντρον || *δριμύς*, «τσουχετρόσ».

δηλα δη (και *δηλα-δή*), *έπίρ.* (*δήλος+δή*)· καθαρά, φανερά, φυσικά || έν *άπαν-ήσ.*, βεβαίως, έννοείται.

δηλαίω, *παράλλ.* τύπος τού *δηλέομαι* (δ βλ.).
ΔΗΛΕΪΟΜΑΙ, μέλλ. -*ήσομαι*· πρκ. *δέξηλημαι*, άπρφ. *δεδηλήσθαι* έν *πθ. ένν.*· «Αποθ.» θλάπτω (τι) να, προξενῶ κακόν εις (τι)να, φθείρω, καταστρέφω (τι)νά (λατ. *deleere*) || *άπολλ.*· προξενῶ θλόδην, είμαι έπιθλοσής, όλέθριος || *έπί*· *πρζγμ. καρπὸν δηλήσασθαι* =τό να προξενήσῃ τις φθοράν (ζημίαν) εις τούσ καρπούσ || *δρκια δηλήσασθαι* = τό να διαλύσῃ τις, να παραβῆ, τás ένόρκους συμφωνίας.

Έτυμ.: *εξ* *ιαπ. β. dēl-, dāl-* (=οχιζω) <βλ. *δηλα-δαι*· (βλ. έν λ. *δαί-δαι-ος*) *πρζλθον* τά: *δηλέομαι, δηλήμων* (βλ. λ.), *δηλήεις* (καταστροφεύς)· *λεσθ. ζά-δηλος* (έσπαργαμένος)· *ίων. πανθάλωτος*· (έκμηδενι-

σμένος), *φρενο-δάλης* (δστις κόμνει να·χάνη *κα-νείς* τά λογικά του) (βλ. έν λ. *δάλλει*)· πρβλ. *Λεττ. dēlit* (οχιζειν)· ή προς τó λατιν. *deleo* συγγ. *άμωι-σθηταίται*. Έξ αύτου τó

δήλημα, -ατος, τό (*δηλέομαι*)· θλόδη, φθορά, δ-λεθρος.

δηλήμων, *ον*, γεν. -*ονος* (*δηλέομαι*)· όλέθριος || *ώσ* *όσο. βροτῶν δηλήμων*=έξολοθρευτής *όνδρωπων*.

δηλησις, -εως, ή (*δηλέομαι*)· θλόδη, φθορά, δ-λεθρος.

δηλητήρ, -ήρος, δ (*δηλέομαι*)· ό καταστροφεύς. Έξ αύτου τó

δηλητήριος, *ον* (*δηλέομαι*)· θλαπτικός, όλέθριος, καταστροφικός.

Δήλιος, τά· βλ. *Δήλιος*.
Δηλιάσ, -άδος, ή (*Δήλος*)· γυνή εκ Δήλου || τó *άποστειλλόμενον* κατά *πάν* τέταρτον έτος εις *Δήλον* μετά θεῶρῶν (προσκυνητῶν) *πλοίον*, εις *άνάμνησιν* τῶ *πλοί-ου*, *δπερ* *έκόμισε* τῶν *θησάα* εις *Κρήτην*, *δπου* *έθανά-τωσε* τὸν *Μινώταυρον* (*Δηλιάσ* ένν. *ναῦς*).

Δήλιος, *α, ον* (*Δήλος*)· ό εκ Δήλου· τά *Δήλια* (ένν. *ιερά*) = ή προς τιμήν τού 'Απόλλωνος *άγο-μένη* έν Δήλῳ κατά *πάν* τέταρτον έτος *έορτή*.

δηλον-ότι, *έπίρ.*· αντί *δηλον* *ότι* (=δηλον *έστιν* *ότι*) =είναι *καταφανές* *ότι*, *προδήλωσ*, *φυσικά* (βλ. *δη-λαθή*) || *ώσ*. *καίται* μετά *επεξήγγμ.* ένν. *δηλαθή*, τούτ' *έστιν*, *ήγουν*, «*δηλονότι*» (λατ. *videlicet*).

δηλο-ποιέω, μέλλ. -*ήσω* (*δηλος* + *ποιέω*)· *πιώ* τι *δηλον*, τ. *έ.* *καθιστώ* τι *φανερὸν* (σαφές).

Δήλος, ή· ή γυναστή *νήσοσ*· τῶν *Κυκλάδων*, *τόπος* *γυνήσεωσ* τού 'Απόλλωνος και τῆς 'Αρτέμιδοσ, *καλου-μένη* *ώσ*. και 'Οργυγία. Πιθανώτατα *όφείλει* τó *δνομά* τῆς *εις* τó *έπίθ.* *δηλος* (βλ. λ.) *ώσ* *εξάκνησ* *δρατή* *γε-νομένη*. Κατ' άλλουσ τó *δνομα* *δέν* είναι *έλληγικόν*.

δήλος, *η, ον*, *ώσ*. -*ος*, -*ον*· κατά συναίρ. εκ τού *δέελοσ* (βλ. λ.)· *όρατός*, *έμφανής*, *καθαρός*. 2) *καταφανής*, *σαφής*, *άποδεδειγμένος*, *άσφαλής*· *δηλον* *ώσ* *έπίρ.*=φανερό, καθερύ.

Έτυμ.: *δηλος* <**δε-ηλος*, πρβλ. *έμγρ. άρί-ζηλος, δέελοσ, δέατο*· *έκ σανκρ.*· β. *dēn-* (λάμπειν, φέγ-γειν), *συγγ.* τῷ *έλλ. διF-, δι-*, *έξ* *ών* *Ζεύσ, δίωσ* *κ.ά.* (βλ. τás λ. λ.). Έξ αύτου τó

δηλόω, μέλλ. -*ώσω* (*δηλος*)· *καθιστώ* *δηλον* (όρατόν, φανερόν), *κόμνω* *γνωστόν*, *έικνύω*, *υποδεικνύω*, *άποκαλύπτω*. 2) *άποδεικνύω*, *έξελέγχω* || *δικακρῶσσω* || *έπεξηγῶ*, *άποσαφηνίζω*, *άναπτῶσσω* || *σημαίνω*, *δηλῶ*. 3) *υποδεικνύω*, *έντέλλομαι*, *παρογγέλλω*.— || = *δηλόσ* *είμι*=είμαι *σαφής*, *είμαι* *φα-νερός*· *άπρσο. δηλοί=δηλόν* *έσσι*=είναι *φανερὸν*, *άποδεδειγμένον*, *άποδεικνύεται*: *δηλοῖ* *ότι* *οὐχ* 'Ομ. *ήρου...έσσι*=είναι *φανερὸν* *ότι*..δέν είναι τού 'Ομ.

δηλώς, *έπίρ.* τού *δηλοσ*· *φανερῶσ*, *άποδεδειγμένωσ*.
δηλωσις, -εως, ή (*δηλώω*)· τó να *καταστήσῃ* τίς τι *δηλον* (φανερὸν), ή *φανέρωσις* || *υπόδειξις*· *έπεξηγήσις*, *έρμηνεία*. 2) *διεύθουσις*, *διαταγή*. 3) *πρόκρησις*.

δημ-άγωγέω, μέλλ. -*ήσω* (*δημαγωγός*)· *είμαι* *δημ-αγωγός*, *είμαι* *άρχηγός* τού *λαοῦ* (*κνρ.=άγω*, τ. *έ.* *δδηγῶ*, τόν *δημον* (τόν λαόν), *είμαι* «*δημαγωγός*»). Έξ αύτου τά

δημ-άγωγία, ή· ή *διαγωγή* (συμπεριφορά, *δρῶ-σις*) ή *ό χαρακτήρ* τού *δημαγωγού* (*άρχηγού* τού *λαοῦ*), *κα*!

δημ-άγωγικός, ή, *όν*· *ό κατάλληλοσ* *διά* *δημα-γωγίαν*, ή *όμοιοσ* *πρός* *δημαγωγόν*. Έκ τού

δημ-άγωγός, δ (*δημος+άγω*)· *ό άγων* τόν *δημον*· *άρχηγός* τού *λαοῦ*, τού *όχλου*, «*δημαγωγός*».

δημακίδιον, τό, *κωμικ.* *υποκωρ.* τού *δημος* (δ βλ.).

δημ-άρτασ, *ον* (*δημος+άρτάομαι*)· *ό περσάκρητις* τού *λαοῦ*, *ό έπιθυμητός* *εις* τόν *λαόν* || *κύριον* *δνο-μα* *βασιλέωσ* *τινός* τῆς *Σπάρτησ*.

δημ-αρχέω, μέλλ. -*ήσω* (*δημαρχος*)· *είμαι* *δήμαρχοσ* ή *φύλαρχοσ* τού *δήμου* (*tribunus* έν Ρώμη). Έξ αύτου τά

δημ-αρχία, ή (*δημαρχέω*)· τó *άξίωμα* τού *δημάρ-χου* (*tribunatus* *παρά* Ρωμ.), και

δημ-αρχικός, ή, *όν* (*δημαρχέω*)· *ό άνήκων* *εις* τόν *δήμαρχον*. Έκ τού

δήμαρχος, ὁ (ἴημος+ἀρχω)· ὁ ἀρχων τοῦ ἑήμου, ἔν. Ἀθῆναις ὁ προϊστάμενος ἐνὸς δήμου (ἄριστος διπύθωνε τὰς υποθέσεις του, ἐπύρει καὶ ἐπύλασσε τὸς καταλόγους, ἀπέλεπε τὴν εἰσπραξίν των φόρων κλπ.), ὁ «δήμαρχος» || ἐν Ρώμῃ, φύλαρχος (λατ. *tribunus plebis*).

δήμεις, -εως, ἡ· ἡ κατάσχσεις τῆς περιουσίας τινός καὶ ἡ μεταβίβασις τῆς εἰς τὸ δημόσιον. Ἐκ τῶ **δημέυ**, μέλ. -σω (ἑήμος)· κηρύσσω τὴν ὡς περιουσίαν τοῦ δημοσίου || ἐνεργῶ κατασχέσεις εἰς περιουσιῶν πολιτῶν, καὶ μεταβιβάζω ταύτας εἰς τὸ δημόσιον ὡς ἰδιοκτησίαν του (λατ. *publicare*). 2) γενικῶς, καθιστῶ τὴν δημοσίον.

δημ-ηγόρος, μέλ. -ήσω (δημηγόρος)· εἶμαι **δημηγόρος** (τ. ἔ. δημόσιος ῥήτωρ), λαλῶ (ὀμιλῶ) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου (λατ. *concionari*) || συν. ἀγορεύω κατὰ τὸν τρόπον δημαγωγικῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὰ

δημ-ηγORIA, ἡ (δημηγορέω)· συμβουλευτικὴ ἀγόρευσις || ἀγόρευσις (λόγος) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, καὶ

δημ-ηγORIKOS, ἡ, ὄν (δημηγορέω)· ἰκανὸς **δημηγόρος**, κατάλληλος διὰ δημοσίας ἀγορεύσεις. Ἐκ τῶ **δημ-ηγόρος**, ὁ (δηήμος+ἀγορεύω)· δημόσιος ἀγορητής, ὁ ἀγορεύων ἐνώπιον τοῦ λαοῦ (ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), λατ. *concionator*.

δημ-ηλῆσΙΑ, ἡ· ἡ ὑπὸ τοῦ δήμου (λαοῦ) ἐπιβαλλομένη ἔξορα || ἔξεν. ἡ ἔξορα. Ἐκ τῶ

δημ-ηλῆτος, ὄν (δηήμος+ἐλαύνω)· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐλαυνόμενος, ὁ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὁ δημοσία ἐξορισθεὶς, ὁ ἐξοριστός.

Δη-μήτηρ, ἡ· γεν. -τερος καὶ -τρος· αἰτ. -τερα ἢ -τρα, ὄσ. καὶ -τραν (Δῆ ἀντ: Γῆ+μήτηρ)· ἡ θεὰ Δήμητρα, λατ. *Ceres*, θεὰ τῆς Γεωργίας, μήτηρ τῆς Περσεφόνης [δὲ ἔτυμολ. βλ. *ἑῆ, μήτηρ*],

δημῖδιον, τό, χωμ. ὑποκορ. τοῦ ἑήμος.

δημῖζω, μέλ. -ισω (ἑήμος)· περιποιούμαι τὴν μᾶζαν τοῦ λαοῦ, προσποιούμαι ὅτι εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, κάμνω τὸν δημοτικὸν || ἐξαπατῶ τὸν λαόν.

δημῖδ-πράτα, τὰ (δηήμος+παιράσσω)· ἀγαθὰ περιερχόμενα εἰς τὸ δημόσιον διὰ κατασχέσεως καὶ ἐκτιθέμενα πρὸς πώλησιν.

δημῖος, ὄν, ὄσ. δάμιος, α, ὄν (δηήμος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον (τὸν λαόν), ἀνδρωστος τοῦ λαοῦ, δημόσιος· **δημῖοι αἰσυνῆται** = δικασταὶ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ λαοῦ.— ὡς ἐπίρ. **δημῖα πίνειν** = πίνειν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, μὲ ἔξοδα τοῦ κοινοῦ. 2) ὡς ὄσ. ὁ **δημῖος** (ἐνν. *δοῦλος*)=ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὁ (δημόσιος) ἐκτελεστής τῶν θανατικῶν ποινῶν, «**δημῖος**».

δημῖο-ουργός, μέλ. -ήσω (δημιουργός)· εἶμαι **δημιουργός** (τ. ἔ. ἐπαγγελματίας), ἀσκῶ (μετέρχομαι) ἐπάγγελμά τι, ἐργάζομαι.

δημῖο-ουργία, ἡ (δημιουργός)· τὸ δημιουργεῖν, τ. ἔ. κατασκευάζειν ἢ παράγειν τι || ἔργον, ἐπάγγελμα, κατασκευή.

δημῖο-ουργικός, ἡ, ὄν (δημιουργός)· ὁ ἀνήκων εἰς τεχνίτην ἢ ἐπιτήδειον τεχνίτης. Ἐπίρ. -κῶς = κατὰ τὸν τρόπον τεχνικόν, ὡς ἐμπειρος τεχνίτης. Ἐκ τῶ

δημῖο-ουργός, ποιητ. **δημῖο-οεργός**, ὄν (δηήμος+ἔργον, ἔργον)· ὁ ἐργαζόμενος (μετερχόμενος) ἐργον ὡφελίμων διὰ τὸν λαόν || ὡς ὄσοςιασ. ὁ **δημῖο-οεργός**=τεχνίτης, ἐργάτης, χειρῶναξ || γενικῶς, πῶς κατασκευαστὴς οἰουδῆποτε πράγματος (λατ. *fabricator*) || μετρ. **ὄρθρος ἡμῖοεργός** = πρῶτα παρακινούσα τὸν ἀνδρῶν πρὸς ἐργασίαν. 2) ὁ ποιητὴς τοῦ κόμοιου, ὁ δημιουργός τοῦ παντός, ὁ Θεός.— II δνομα ἀνωτάτης ἀρχῆς πόλεων τινῶν ἐν Πελοποννήσῳ.

δημῖο-θόρος, ὄν (δηήμος+θORά τοῦ βιβρώσκω)· ὁ καταβιβρώσκων τὸν δῆμον, ὁ καταβροχθίζων τὰ δημόσια.

δημῖο-γέρων, -οντος, ὁ (δηήμος+γέρον)· ὁ γεροντότερος τοῦ δήμου (λαοῦ) || γενικῶς, πρσαβύτερος, ἀρχηγός, ἡγεμῶν || κατὰ πληθ., οἱ εὐγένεῖς, οἱ ἀρχηγοί, οἱ ἀρχόντες (ὡς τὸ λατίν. *senatores*).

δημῖο-θεν, ἐπίρ. (δηήμος)=δημοσία δαπάνη (κυρ. ἐκ τοῦ δήμου, ὁπὸ τὸν λαόν, δι' ἐξόδων τοῦ λαοῦ).— II κατὰ τὸν δῆμον τῆς γεννήσεως, (καταγόμενος) ἐκ τοῦ δήμου.

δημῖο-δοινέω (δηήμος+δοίνη)· παρέχω εἰς τὸν λαόν συμπόσιον.

δημῖο-θροος, -οον, καὶ κατὰ συναίρ. -θρουσ, -θρουσ· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου (λαοῦ) **θροούμενος** (τ. ἔ. θρῦλοούμενος), λαοδρῦλος, πασίγνωστος, περίφημος.

δημῖο-κηδής, ἐς (δηήμος+κῆδομαι)· ὁ κηδόμενος τοῦ λαοῦ, ὁ φίλος τοῦ λαοῦ.

δημῖο-κοινός, ὁ (ἐνν. *δοῦλος*)· ὁ δῆμιος ὁ ἐκτελῶν τὰς θανατικὰς ποινὰς.

δημῖο-κοπέω, μέλ. -ήσω (δημοκόπος)· θηρεύω (ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ) τὴν εὖνοιαν τοῦ δήμου.

δημῖο-κοπίκός, ἡ, ὄν· ὁ ἰκανός, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ δημοκοπεῖν, ὁ ρέπων εἰς δημοκοπίαν. Ἐκ τῶ

δημῖο-κόπος, ὁ (δηήμος+κόπτω)· ὁ δημαγωγός, ὁ κολοκεῦν τὸν λαόν διὰ τὰ ἐξῆ τῆν εὖνοιάν του.

δημῖο-κραντος, ὄν (δηήμος+κραίνω)· ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπικυρωμένος.

δημῖο-κράτέομαι, παθ. (δηήμος+κρατέω)· διοικῶμαι δημοκρατικῶς, ἔχω δημοκρατικὸν πολίτευμα, ζῶ ἐν δημοκρατίᾳ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δημῖο-κρατία, ἡ (δημοκρατέομαι)· ἡ κυβερνήσις τοῦ λαοῦ, τὸ πολίτευμα καθ' ὃ διοικεῖ ὁ λαός, ἡ «**δημοκρατία**». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δημῖο-κράτικός, ἡ, ὄν (δημοκρατία)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) δημοκρατίαν.

δημῖο-λευστος, ὄν (δηήμος+λεύω)· ὁ λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ· **δημῖολευστος φόνος**=θάνατος διὰ δημοσίου λιθοβολισμοῦ.

δημῖομαι, ἀκρῶ. (δηήμος)· ἀγορεύω δημοσίᾳ || δημοκοπῶ, ὀμιλῶ πρὸς τέρψιν τοῦ λαοῦ, ἀστέίζομαι.

δημῖο-πίληκος, ὁ (δηήμος+πίθηκος)· ὁ πίδηκος τοῦ δήμου, ὁ μὲ τὰς κολακείας του ἐξαπατῶν τὸν λαόν, τσαρλατάνος.

δημῖο-ρρήφης, ἐς (δηήμος+ρίπτω)· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου (λαοῦ) ἐροριμμένος, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκτοξευθεὶς.

ΔΗΜΟΣ, ὁ· διαμέρισμα τῆς (ὑπαίθρου) χώρας, ἀντίθ. τῆ *πόλις*· ἐν δήμῳ Ἰθάκης· *μάλα πλοια δήμων κλπ.*— II οἱ κοινοὶ θνητοί, ὁ κοινὸς λαός, ὁ ὄχλος, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου, «**λαός**» (λατ. *plebs*): **δημῖον ἀνῆρ**, ἀντίθ. τῆ *βασιλεύς*· ὡς. **δημῖος ἑών**=ὦν κοινὸς ἀνδρωστος, εἰς ἐκ τοῦ ὄχλου.— III ἐν δημοκρατικαῖς πολιτείαις, κυρ. ἐν Ἀθῆναις, ὁ λαός, οἱ ἐλευθεροὶ πολῖται, τὸ πλῆθος· ἐντέθηεν 2) λοκρατικὸν πολίτευμα, δημοκρατία.— IV **Δῆμος** ἐν Ἀττικῇ=ἀστικαὶ περιφέρειαι, περιοχαὶ Κοινοτήτων, Κοινότητες (λατίν. *pagi*) || ὑποδιαίρεσις φυλῶν. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡρόδ. οἱ τοιοῦτοι δήμοι ἦσαν 100 (10 ἐξ ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν), ἀντιθέτως βραζυτέρον εἰς 174. [**δηήμος**, ὄσ. **δάμος** ἔξ ἰαπ. β. *dā(i)*=ἔλλ. *dā* (=διανέμειν, κομματίζεῖν), περὶ ἧς βλ. ἐν λ. λ. **δατέομαι**, **δαίωμα**, **δαπάνη** κ.λ.· περὶ *σανακρ. dāli* (κόπτειν, μοιράζειν)].

ΔΗΜΟΣ, ὁ· πάχος, λίπος (ὁ *ἐπίπλους*, δηλ. τὸ περιτόναιον τῶν ἐντοσθίων, κων. ζύγκι).

Ἐτυμ.: ἀθεβ. ἔτυμολ. κατὰ τινὰς ἔξ ἰαπ. β. *dā* (ρέω, χύνομαι), περὶ *σανακρ. dānam* (ὑγρὸν ρέον ἐκ τῶν κροτάφων τοῦ ἀλέφαντος κατὰ τὴν περιόδον τοῦ ἐργασμοῦ των), *dānu* (ὑγρὸν ἀποστάζον, σταγῶν)· *Zenb. dānu* (ποταμός), *don* (ὑδωρ, ποταμός)· Ἀρμ. *fatamk* (ὑγρός, ἀρδεύομενος), *fatkanam* (ὑγραίνομαι).

δημοσία, ἐπίρ. βλ. **δημόσιος**.

δημοσιεύω (δημῖοσιος)=δημεύω (ὁ βλ.).— II ἀμετ., ἄγω δημοσίον θιον, ἀνήκω εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν (ἀντίθ. τῆ *ιδιωτεύω*), ἀνήκω εἰς τὴν πολιτείαν.

Ἐκ τῶ

δημῖοσιος, α, ὄν (δηήμος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν ἢ τὴν πολιτείαν (λατ. *publicus*).— II ὁ **δημῖοσιος** (ἐνν. *δοῦλος*)=ὑπάλληλος ἢ ὑπῆρέτης τοῦ δημοσίου, μεσσίας κοινωνικῆς τάξεως, ὡς ὁ δημοσίος κήρυξ ἢ φύλαξ.— III ὡς ὄσος. **τὸ δημῖοσιον**=τὸ κράτος, ἡ Π-λιτεία (λατ. *res publica*). 2) πᾶν δημοσίον οἰκοδόμημα || ἡ δημοσία εἰρκτή.— IV ὄσ. θηλ. ἡ **δαμοσία** (ἐνν. *σκηνή*)=ἡ σκηνὴ τῶν Βασιλέων τῆς Σπάρτης. 2) ὄσ. **δημοσία**, ἰων. -λή ὡς ἐπίρ. = δι' ἐξόδων τοῦ Δημοσίου, «**δημοσία**». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δημοσιός, μέλ. -ώσω=δημεύω (ὁ βλ.).

δημο-τελής, ἐς (δήμος + τέλος)· δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου, δημόσιος, ἐθνικός.

δημότερος, α, ον (δήμος), ποιητ. ἀντι δημοτικῶς (β βλ.)· κοινός, λαϊκός || κοινῆς προελεύσεως, χυδῆρος.

δημότης, -ου, ὁ (δήμος)· εἷς ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀνδρωπῶς τοῦ δήμου || κοινός, ἀνδρωπῶς τοῦ ὄχλου.— || ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου καταγόμενος, συνδημότης, συμπολίτης.

δημοτικός, ἡ, ὄν (δήμος)· ὁ προσαρμοζόμενος πρὸς τὸν δήμον (πρὸς τὰ «γούστα» τοῦ λαοῦ), λαϊκός || δημόσιος.— II ὁ ἀνδρωπῶς τοῦ ὄχλου, εἷς ἀπὸ τὸν συμφετόν, λατ. plebeius.— III ὁ δημοκρατικῶν φρονημάτων, λατ. popularis || γεν. δημοφιλής.—ἐπὶρ. -κῶς=κατὰ τρόπον εὐπροσηγορον, εὐγενῶς, πράως.— IV Ἐν Ἀθήναις, ὁ ἐκ τίνος δήμου, ὁ ἀνήκων εἰς τινὰ δήμον, ἀντιθ. τῷ δημοσίος.

δημ-οὔχος, ον (δήμος+ἔχω)· ὁ προστατεύων τὸν λαόν, κηδεμονικός, προστατευτικός (ἐπὶ θεοτήτων, ἀντίστοιχ. τῷ σημερ. πολιούχος) || ὡς οὐα. **δημοῦχοι γὰς**=οἱ φύλακες (φρουροί) τῆς χώρας || οἱ κυβερνηταὶ (ἀρχόντες) τῆς χώρας.

δημο-φάγος, ον (δήμος+φάγειν τοῦ τρώγω)=δημοβόρος (β βλ.).

δημο-χάριστος, -ου, ὁ (δήμος+χάριζομαι)· ὁ χαριζόμενος εἰς τὸν λαόν (τὸν ὄχλον), ὁ καλακεύων τὰς ἀδυναμίας τοῦ ὄχλου.

δημ-ώδης, ες (δήμος+εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸν λαόν, ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, ἀρέσκων εἰς τὸν λαόν, λαϊκός, λαοφιλής, δημοφιλής.

δήν, θωρ. δάν (δή, ἡδῆ)· ἐπὶρ., λατ. diu· ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐπὶ πολὺ, κατὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα || πρὸ πολλοῦ.

Ἔτυμ.: ἔδῃν (<δῆν, ἥλ., ἄωρ. δάν <*dFān, θωρ. (ἄλκμ.) δαάν <*doFān (= ἐπὶ πολὺν χρόνον). Πιθανώτ. τὸ ἐπὶρ. δῆν (δάν) τοῦτο εἶναι αἰτ. ἐν. θηλ. γέν. (καταλήξεσσι εἰς τὸ ἐπὶρ.) ἐνός θηλ. ὄν. *dFā-, *doFā- (=διάρκεια) ἐξ αὐτοῦ τὰ: **δηθά**, **ίηρον** θωρ. **δᾶρον** (πρὸβλ. Ἦουχ. **αδᾶόν**· **πολυδᾶνιον**), **δαδόν** (*dFājon), **δηναίος** (βλ. τὰς λ. λ.)· συγγ. τῷ λατ. diŋno (=διαρκῶ, συνεχίζω νά εἶμαι), diŋnum (= ἀπὸ τίνος χρόνου, ἀπὸ μακροῦ)· παλ.-λαθ. **dave** (κἀποτε), **davinī** = παλαιός· Ἀρμ. **tenem** (διαρκῶ, διαμένω).— Κατὰ τινὰς συγγ. εἶναι καὶ τὰ λατ. diu, dies. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **θηναίος**, θωρ. **δᾶναίος**, ἄ, ὄν (δῆν)· ὁ ἐπὶ μακρὸν ζῶν, μακροχρόνιος || ἡλικιωμένος, γέρον || παλαιός, ἀρχαίος. [ὡς ὁ συνθ. θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν ρίζα συγγ. τῷ λατ. **aenom** (πρὸβλ. Γοθθ. **du alivam** = εἰς τοὺς αἰῶνας)· τοῦ:ου ἐν τῇ ἑλλ. σφίζεται ἡ τοπικὴ αἰφεῖ (καταστᾶσα ἐπὶρ.)· ἦτοι **θηναίος** σῆμ. κυρ. ὁ ἔχω μακροζωίαν].

θηναῖον, τό, ρωμαϊκὸν νόμισμα (denarius), ἴσον περίπου πρὸς τὴν ἑλλήν. **δραχμὴν**.
ΔΗΨΕΑ, τὰ σκέψεις, συμβουλαί, σχέδια, τέχνηαι, τεχνόματα· μόνον κατὰ πλθ. ἀπαντῶν (πρὸβλ. Σιμων. ἀποσπ. 7, 78 **αἰθένα πάντα καὶ τρέπους**).
Ἔτυμ.: ὁ ἐν. τοῦτοῦ δήνος παρ' Ἦουχ. πρὸβλ. παρὰ τῷ ἰδίῳ **αἰθνήης**· **ἀνακος**, **αἰθνήης**· **ἀδόλας**, (=θωρ.) **ἀδανίς**· **ἀπρονόητος**, **ἀπολυθῆνα**· **πολύβουλος**· πρὸβλ. ὡς. **σανακρ. puruddsah** (= πλούσιος εἰς θαυμαστάς πράξεις). Κατὰ ταῦτα **θῆνος** (*dānosος ἀντὶ *dānosος, κατὰ τὸ *dā- (βλ. ἄ-δαής)· πρὸβλ. **σανακρ. dāsah** (θαυμαστὴ δύναμις, ἀξία πράξις). Ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπέκκειται λατ. ῥ. *dens-, περὶ ἧς βλ. καὶ τὰς λ. λ. **δέδα** **δαήμων**, **δαίφρων**, **ἀδαής**, **δαήναι**.

θηζ-θύμιος, ον (δάκνω+θύμιος)=**δανέθυμος**, **θυμοδακνής** (β βλ.)· ὁ δάκνων τὸν θυμόν (τ. ἐ. ὁ φθειρών, κατατρῶγων, τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν).

θηζομαι, μέλ. τοῦ δάκνω.

θηζῶν, ἀπρφ. τοῦ **θηζῶν**· **θῆζον** ἐπ. πρτ. τοῦ αὐτοῦ ῥήμ.

θη-ποθεν, ἀόρ. ἐπὶρ. (δή+ποθεν, γραφόμενον καὶ εἰς δύο λ.: **θη ποθεν**)· ἐξ οὐδὲ ποτε μέρους, λατ. **undequam**: **δπόθεν θῆποθεν** = ἀπὸ οὐδὲ ποτε.

θή-ποτε, ἀόρ. ἐπὶρ. (δή+ποτε, γραφόμενον καὶ διὰ δύο λ.: **θή ποτε**), θωρ. **θῆ ποκα**· κάποτε, εἰς κάποιαν

ἐποχὴν, μίαν φοράν, κατὰ τινὰ χρόνον || **εἰ θῆποτε** = λατ. **si quando**· **τί θῆ ποτε** = λατ. **quidnam** = τί λοιπόν;

θή-που, ἀόρ. ἐπὶρ. (δή+πού), συνηγ. γραφόμενον καὶ διὰ δύο λ.: **θή που**· ἴσως, πιθανόν, ἤμπορεῖ νά... || βέβαια, ἀναμφισβότως, ὡς νομίζω, ἀν δὲν ἀπατώμαι, λατιν. **scilicet, nimirum**.— II ὡς ἐρωτημ. ὑποθηλοῦν καταφατ. ἀπάντησι: **τὴν αἰχμάλωτον κάτοισθα θῆ που**;=γνωρίζεις πολὺ καλά, μοῦ φαίνεται (ἦ: ἀν δὲν ἀπατώμαι) τὴν αἰχμάλωτον;

θή-πουθεν, ἀόρ. ἐπὶρ. (β βλ.).
θηρίαομαι, ἐπικ. γ' θυϊκ. **θηρίασθον**, γ' πληθ **θηριῶντο**, ἀπρφ. **θηρίασθαι**, ἀποθ. (**θῆρις**)· ἀγωνίζομαι, μάχομαι || φιλονεικῶ, λογομαχῶ, διαπληκτίζομαι.

θηρινθήτην (βλ. **θηρίω**).
ΔΗΨΙΣ, -ιος καὶ -εως, ἡ· ἀγών, μάχη, συμπλοκή, ἀμιλλα. [**θῆρις**, **θηρίω**, **θηριῶ** (βλ. τὰς λ. λ.)· συγγ. τῷ **σανακρ. -dārīh** (σχιζών)· ἐξ ἰαπ. ῥ. **der-** (σχιζών)· **dār-** βλ. **δέρω**].

θηρί-φάτος, ον (θῆρις+φάω)· ὁ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ (πρὸβλ. **ἀρεῖ-φατος**).

θηρίω, ἀόρ. ἀ' **ἐθήρισσα**=**θηρίαομαι** (β βλ.).—**Μέσον**, **θηρίαομαι**, μέλ. **θηρίσομαι**· γ' πληθ. μέσ. ἀόρ. **α' θηριῶντο**· ὡς γ' θυϊκ. παθ. ἀόρ. **α' θηρινθήτην**, ὡσεὶ ἐξ ἐν. **θηρίομαι**.

θηρό-θιος, ον, θωρ. **Δαρόβιος**, ον (θηρός+βίος)· μακρόβιος, ζῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μακροχρόνιος.

θηρός, ἄ, ὄν (θῆν)· μακρός, πολὺ μακρός, ὁ πολὺν χρόνον διαρκῶν (πρὸβλ. **θηναίος**).— ἐν κακῇ ἐνν., ὡδ. **θηρόν** ὡς ἐπὶρ. (ἐνν. **χρόνον**)=πολύ, πάρα πολὺ, ἐπὶ πολὺν χρόνον. [β' ἐτυμολ. βλ. **θῆν**].

θηράσκετο, ἐπ. ἀντὶ **ἐθήσατο**, γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. **α'** τοῦ **δέω**=δένω.

θῆσε, ἐπ. ἀντὶ **ἐθήσε**, γ' ἐν. ἀόρ. **α'** τοῦ **δέω** (δένω)· ὡς ἐπ. ἀντὶ **ἐδέησε**, ἀόρ. **α'** τοῦ **δέω** B (= ἔχω ἀνάγκην).

θῆτα, ἐπὶρ. (θῆ), ἔκτετ. τύπος τοῦ **θῆ**· ἀσφαλῶς, βεβαιοῦς, ἀναμφισβόλως φυσικῶς, ἐννοεῖται || ἐν ἀπαντήσ., βεβαιοτάτα, νά βέβαια, μάλιστα· **οὐ θῆτα**=ἀσφαλῶς ὄχι, ὄχι βέβαια, ὅπως διόλου· ἐν ἐρωτήσ., **τί θῆτα**;=τί λοιπόν; [β' ἐτυμολ. βλ. **θῆ**].

θηχθεῖς, **θηχθῆναι**, μτχ. καὶ ἀπρφ. παθ. ἀόρ. **α'** τοῦ **δάκνω**.

ΔΗΨ, ἐν. μετὰ σημασ. μέλλ., δά εὐρω, δά συναντήσω. [πρὸβλ. Ἦουχ. **αἰθῆν**· **εὐζεν**· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ ἔμ. **δαῆναι**, **δέατο**, **δέδας** (βλ. τὰς λ. λ.)· κατ' ἀλλοίους ἀνάγεται εἰς ἰαπ. ῥ. *dēs- καὶ εἶναι συγγ. τῷ **σανακρ. dāsati** (=διώκω, ἐπιδιώκω)].

Δηώ, ἡ, γεν. -ῶος καὶ συννηρ. -οῦς=**Δημήτηρ**, λατ. **Ceres**.

δηῶν, συνηρ. ἀντὶ **θηῶων**, μτχ. ἐν. τοῦ **θηῶω** (β βλ.).
Δηφός, α, ον (Δηώ)· ἀφιερωμένος εἰς τὴν Δῆμητρα, ἱερός τῆς Δήμητρος.

δηώσας, **δηωθείς**, μτχ. ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. **α'** τοῦ **θηῶω** (ἢ **θηῶω**).

δηώσω, μέλ. τοῦ **θηῶω**.

Δι, ἐκ συνατρ. ἀντὶ **Διῖ**, δοτ. τοῦ **Ζεὺς**· βλ. ***Δίς**.
ΔΙΑ, ποιητ. **διαί**, πρὸβλ. συντασομένη μετὰ Γενικῆς καὶ Αἰτιατικῆς—βασικὴ σῆμ. = ἐντελῶς διὰ μέσου, «πέρα γιὰ πέρα», ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Δ' ΜΕΤΑ' ΓΕΝΙΚΗ' Σ' | ἐπὶ τόπου ἢ τοπικῶν διαστήματος, διὰ μέσου τίνος, ἔξω εἰς: **δι' ἡέρος αἰθέρος**· **ἔκανε**=διὰ μέσου τοῦ αέρος (τῆς χαμηλῆς δηλ. ἀτμοσφαιρας) ἐφθασεν ἐπάνω εἰς τοὺς αἰθέρας· **ἐκπρεπε διὰ πάντων**=ἐξείχε (διέπρεπε) μεταξύ ὄλων. 2) ἐπὶ τοπικῶν διαστημάτων: **διὰ πολλοῦ**=εἰς μεγάλην ἀπόστασιν· **διὰ πέντε σταδίων**=εἰς ἀπόστασιν πέντε σταδίων· **διὰ δέκα ἐπάλλων**=ἀνά δέκα ἐπάλλεις, μεθ' ἐκάστην δεκάτην ἐπαλλῖν.—

II ἐπὶ χρόνου, κατὰ τὴν διάρκειαν χρονικοῦ τίνος διαστήματος, κατὰ τινὰ χρόνον || προκειμένου δὲ περὶ τοῦ παρελθόντος, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε: **διὰ χρόνον**=ἔπειτα ἀπὸ χρονικόν τι διάστημα (μικρόν ἢ μέγα), μετὰ τινὰ χρόνον. 2) ἐπὶ ἀλληλοδιαζῶων χρονικῶν διαστημάτων: **διὰ τρίτης ἡμέρας** = κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν· **διὰ πέντε ἐτῶν**=κατὰ πέντε

ἔτος («κάθε πέντε χρόνια»).— III ἐν τῇ ἐνόλῳ τοῦ: προέρχουμος ἕκ τινος, διὰ τινος, διὰ μέσου τινός, μέ τι: **διὰ βασιλέων πεφυμένα** = προέρχουμαι ἕκ βασιλέων· **δι' ἐξημηνῶς λέγειν** = διὰ μέσου διεξημηνῶς λέγειν· **διὰ χειρῶν** κλπ. || ἐντεῦθεν δηλοῖ καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεται τι, ὅποτε ἢ **διὰ+γεν.** = τροπ. ἐπιρ. ἢ τροπ. μτχ.: **διὰ τάχους**=ταχέως· **διὰ βραχείων**=βραχέως· **διὰ σπουδῶς**=σπουδῶδως.

Β' ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤ.: I **ἐπὶ τόπου**, διὰ μέσου τινός (τοπικῶς): **διὰ δῶμα**=διὰ μέσου τοῦ οἴκου. 2) **ἐπὶ χρόνου**, κατὰ τὴν διάρκειαν τινος, κατὰ τινα: **διὰ νύκτα**=διάρκειας τῆς νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα.— III ἀπὸ τινος ἀπόψεως, χάριν (ἐνεκα) τινός, διὰ τινα λόγον, ἐνεκά τινος: **διὰ πολλὰ** = διὰ πολλούς λόγους.

Γ' ANEY ΠΤΩΣΕΩΣ, ὡς ἐπιρ. = ὅλως διόλου, ὀλοσχερῶς, καθ' ὀλοκληρίαν.

Δ' EN ΣΥΝΘΕΣΕΙ: I ὅλως διόλου διὰ μέσου, κατὰ πλάτος: **δια-βαίνω**. 2) μέχρι τέλους, ὡς ἐν τῷ **δια-βιδῶ**, **δια-μάχομαι** || ἐντεῦθεν ἀπλῶς ἐπιτελεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἑ' συνθετ., ἐντελῶς «πέρα γιὰ πέρα».— II μεταξὺ, ἐν μέρει, κἄπως, κυρ. ἐν ἐπιθ. ὡς **διά-λευκος**, **διά-χρυσος** κλπ.—III δηλοῖ ἀμοιβαίαν ἀμιλλαν (ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον, ἢ ὁ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου): **δι-άδω**, **δι-αγωνίζομαι**.— IV δηλοῖ χωρισμὸν (ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἰς δύο, χωριστά), συγγ. καὶ ἀντίστ. τῷ λατ. **dis-**: **δια-λύω**, **δι-αιρέω**.

***Ετυμ.**: **διὰ** (θεσσαλ. **διε**, Λεοθ. **ζά**) φαίνεται νὰ εἶναι μετασηματισμὸς τοῦ **ἰαπ**. ***dis-**, (λατ. **dis-**, παλ-γερμ. **zir**) > ἔλλ. **dis** (καὶ ***διοα**) > **διὰ** κατὰ τὸ **μετά**, πρβλ. **δια-σχίζω**: λατ. **dis-cindo** (=σχίζω εἰς δύο)· **dis** < ***divis**, πρβλ. **dis-**. **twis-** (**twis-standam** = χωρίζομαι), παλ-γερμ. **zwis-k**, **zwis-ki** (διπλοῦς) < **ἰαπ**. ***dvi-**, ***di-** (=δύο). Βλ. **δύο**, **δῖς**, **δυο**.

Διά, αἰτ. τοῦ **Ζεῦς**: βλ. ὄνομα. ***Δίς**.

Δία, ἦ, θηλ. τοῦ **δῖος** (ὁ βλ.). ὁμοία πρὸς θεάν, θεοειδής· **δια θεῶν** ἢ **γυναικῶν**=μία θεὰ μεταξὺ θεαινῶν ἢ γυναικῶν.

Δια-βάδιζω, μέλ. **-ἰσω**, ἀττ. **-ἰῶ**· βαδίζω (περιπατῶ) διὰ μέσου, περνῶ κατὰ πλάτος.

Δια-βαίνω, μέλ. **-βήσομαι**· ἄρρ. β' **-έβην**, μτχ. **δια-βάς**· πρκ. **-βέβηκα**: I κἀμυν ἐν μέγα θῆμα, διασκελίζω || ἴσταμαι μὲ τὰ σκέλη διεστηκότα, καὶ ἐπομ. ἴσταμαι στερεῶς, ἔχω σταθεράν θέσιν (ἐπὶ πολεμιστῶν), λατ. **divaricari**.— II μετ' αἰτιατ., περνῶ ἀντικρὺ ἀπὸ τι, υπερβαίνω τι, διαβαίνω τι || ὡς. καὶ ἀπολ., διέρχομαι, περνῶ ὀπέναντι, λατ. **trajicere** (κυρ. παραλειπομένης τῆς αἰτ. **θάλασσαν ἢ ποταμόν**).

Δια-βάλλω (διὰ τοῦς χρόνους βλ. **βάλλω**)· ρίπτω ὀπέναντι, ρίπτω διὰ μέσου τινός (ἐπάνω ἀπὸ τι) εἰς τὸ ἄλλο μέρος || φέρω, διαβιβάζω, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος || φαινομενικῶς εἶναι ἀμτθ. (βιότη σχεδὸν πάντοτε ἐξυπακούεται αἰτ. τις: **ἐαυτόν**, **στρατόν** κλπ.) = λατ. **trajicere**· διέρχομαι, διαβαίνω, υπερβαίνω, διαπερῶ.— III κατηγορῶ ψευδῶς, συκοφαντῶ, «διαβάλλω», δυσφημῶ || κατηγορῶ τινα εἰς τινα ἄλλον.— III ἐξοπατῶ, ἀπατῶ.

Δια-θάς, μτχ. ἄορ. ἑ' τοῦ **διαβαίνω** (ὁ βλ.).

Διά-θάσις, -εως, ἑ' (**διαβαίνω**)· τὸ πέρασμα, «διθάσις». 2) μέσον, τρόπος ἢ μέσον πρὸς διθάσιον.

Δια-θάσκις, θαμιστικὸν τοῦ **διαβαίνω**· βαδίζω καμαρωτῶς.

Δια-θαστάς, μέλ. **-σω**· ζυγίζω πρᾶγμα τι διὰ τῆς χειρός, ἐκτιμῶ τὸ βάρος του εἰς τὰ χέρια (ὡσεὶ εἰς πλάστιγγα).

Δια-θατέος, α, ον, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ **διαβαίνω**· ὄν ὀφείλει νὰ διαβῇ τις, νὰ περάσῃ.

Δια-θατήριος, α, ον (**διαβαίνω**)· συν. κατὰ πληθ. τὰ **διαθατήρια** (ἔνν. **ιερά**) = θυοῖαι προσφερόμεναι πρὸ τῆς μελετωμένης διαθάσεως ὑπὲρ εὐτυχούς ἐκβάσεως τῆς.

Δια-θατός, ἦ, ὄν, ῥῆματ. ἐπιθ. τοῦ **διαβαίνω**· ὄν δύναται τις νὰ διαβῇ, ὁ εὐκόλος πρὸς διθάσιον, διαβατός.

Δια-θεδαίβομαι, ἀποθ.· ἰσχυρίζομαι μετ' ἐπιμο- νῆς, διασχυρίζομαι.

Δια-θέθηκα, πρκ. τοῦ **διαβαίνω**.

Δια-θεθίωκα, πρκ. τοῦ **διαβιδῶ**.

Δια-θέβληκα, πρκ. τοῦ **διαβάλλω**.

Δια-θέβρωμαι, παθ. πρκ. τοῦ **διαβιβρώσκω**.

Δια-θήμεναι, ἐπ. ἀντὶ **διαβῆναι**, ἀπρφ. ἄορ. ἑ' τοῦ **διαβαίνω**.

Δια-θήσομαι, μέλ. τοῦ **διαβαίνω**.

Δια-θήτης, -ου, ὁ (**διαβαίνω**)· τὸ γνωστὸν ὄργανον, λεγόμενον καὶ νῦν **διαβήτης** (ἢ κομπάσο), καὶ ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τῶν διεστώτων σκελῶν αὐτοῦ.

Δια-θιάζομαι, μέλ. **-άσομαι**, ἐπιτετ. τύπος τοῦ **βιάζομαι**.

Δια-θιβάζω, μέλ. **-βιβάσω**, ἀττ. **-βιβῶ**, μτθ. τοῦ **διαβαίνω**· κἀμυν τι νὰ διαβῇ || μεταφέρω (μεταθιβάζω) εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.

Δια-θιβρώσκω, μέλ. **-βρώσομαι**· παθ. πρκ. **-βέβρωμαι**· κατατρώγω, καταθιβρώσκω, καταβροχθίζω, καταναλίσκω.

Δια-θιδῶ, μέλ. **-ώσομαι**· ἄορ. ἑ' **-εβίων**, ἀπρφ. **-βιῶναι** (ὡσεὶ ἐξ ἔνεστ. **δια-βίωμι**)· διέρχομαι (περνῶ) τὴν ζωὴν μου, ζῶ μέχρι τέλους, διαγῶ. 2) ἀπολ. μετὰ μτχ.: **μελετιῶν διαβεβίωκα** = ἔχω καταναλώσει τὴν ζωὴν μου ἐξασκούμενος.

Δια-θλέπω, μέλ. **-ψομαι**· θλέπω διὰ μέσου, εἰσδύω διὰ τοῦ θλέμματος ὁ θλέπω κατ' εὐδεΐαν, ἀτενῶς || θλέπω ἀσκαροαμυκτῖ. 2) θλέπω καθαρά, σαφῶς.

Δια-θληθείς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **διαβάλλω**.

Δια-θοάω, μέλ. **-ήσομαι**· φωνάζω δυνατὰ, διακηρύσσω, ἀνακοινῶ δημοσίᾳ.— **Μέσον**, διαγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι εἰς τὴν βοήν (εἰς τὸ φωνάζειν).

Δια-βολή, ἢ (**διαβάλλω**)· ψευδῆς κατηγορία, συκοφαντία, δυσφήμισις (λατ. **calumnia**).

Δια-βολία, ἢ=**διαβολή** (ὁ βλ.).

Διά-βολος, ον (**διαβάλλω**)· ὁ ψευδῶς κατηγορῶν, ὁ συκοφαντῶν, συκοφαντικὸς.— Ὡς οὖς. ὁ **διάβολος** = ὁ συκοφάντης || καὶ κυρ. ὁ **διάβολος** (ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν συκοφάντης), ὁ Σατανᾶς (Καιν. Διαθ.). ***Ἐπιρ.** **-λω**=ἐπὶ διαβολῆς, συκοφαντικῶς.

Δια-βόρος, ον (**διαβιβρώσκω**)· ὁ διαθιβρώσκων, ὁ κατατρώγων· μετὰ αἰτ.: **νόσος διαβόρος πόδα**.— II μετὰ παθ. σημ. **διάβορος**, ον· ὁ κατατρωγόμενος, φθειρόμενος (ἢ φθαρεῖς, καταναλωθεῖς). Κατὰ τινα ἢ λ. **προκαροῦνται** (**διάβορος**) ἐπὶ τα ἐνεργ. καὶ παθητ. σημασίαι.

Δια-βουλεύομαι, ἀποθ.· σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ὑπόθεσιν τινα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

Δια-βρέχω, μέλ. **-ξω**· βρέχω, ὑγραίνω, «μουσκεύω» τι ὅλως διόλου.

Διά-βροχος· ὁ ἐντελῶς ὑγρὸς, κάθυγρος, καταμουσκευμένος. 2) ὁσπίς: **ναῦς διάβροχος**=πλοῖον τοῦ ὁποῦ τὰ ξύλα ὀσπίσθων καὶ «κάνει νερά».

Δια-βρώσομαι, μέλ. τοῦ **διαβιβρώσκω**.

Δια-βύνεω, **δια-βύνω**, **δια-βύω**· ὠδῶ διὰ μέσου, σπρώχνω, «τοσπύνω».— Παθητ. σπρώχνομαι, χώνομαι διὰ μέσου, διαπερῶμαι.

Δια-βῶ, -ῆς, -ῆ, Ἰποτ. ἄορ. β' τοῦ **διαβαίνω**.

Δια-γαλήνιζω, μέλ. **-ἰσω** (**διὰ** + **γαλήνη**)· καθιστῶ τι ἐντελῶς γαλήνιον.

Δια-αγγέλλω, μέλ. **-ελῶ**· ἄορ. α' **διηγέελα** (**διὰ** + **ἀγγέλλω**)· ἀγγέλλω διὰ τινος (ὡς ἀγγελιαφόρου), ἀποστέλλω ἀγγελίαν || γεν., διδῶ εἰδήσιν, γνωστοποιῶ, διακηρύσσω || μετ' ἀπρφ., παραγγέλλω, διατάσσω, τινὰ νὰ πράξῃ τι.— **Μέσον**, διαβιβάζω τὴν παραγγελίαν (διαταγήν) ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον, πληροφοροῦμεν (εἰδοποιούμεν) ἀλλήλους.

Δια-ἀγγελλος, ὁ· ὁ ἀπεσταλμένος τῶς ἀγγελιαφόρος πρὸς διαπραγματεύσιν μετὰ τινός (ἢ τινῶν), λατ. **infernuntius** || ὁ μυστικῶς πληροφορῶν, ὁ μεσάζων || καταδότης, κατασκοπός.

Διάγε, ὄμορ. τύπος ἀντὶ **διήγε**, γ' ἐν. πρτ. τοῦ **διάγω**.

Δια-γεγέννημαι, πρκ. τοῦ **διαίγνομαι**.

Δια-γελάω, μέλ. **-άσομαι**· γελῶ διὰ τι(να), περιγελάω, περιπαίζω, τι(να).

Δια-γενήσομαι, μέλ. τοῦ **διαίγνομαι**.

Δια-γενόμενος, μτχ. ἄορ. ἑ' τοῦ ἐπομ.

Δια-γίγνομαι, μέλ. **-γενήσομαι**, πρκ. **-γεγέννημαι**.

γιγνώσκω διά μέσου τινός, /διέρχομαι, περνῶ || ἀπολ., δέρχομαι τὸν θλον, ἐπιζῶ, ζῶ. 2) εἶμαι ἢ γίγνομαι ἐν τῷ μεταξύ, παρεμβαίνω, μεσολαβῶ || παρέρχομαι.

δια-γιγνώσκω, μέλ. -γνώσομαι· γνωρίζω τὸ ἐν διὰ τοῦ ἔτερου, κάμνω διάκριση μεταξύ δύο, διακρίνω, διαχωρίζω (λατ. *dignoscere*).— || ἀποφασίζω νά πράξω οὕτως ἢ ἄλλως. 2) ὡς ἀπ. δικαν. *δρος*, ἐκφέρω γνώμην, ἐκφέρω κρίσιν, κρίνω, ἀποφασίζω.

δια-γίνομαι, ἰων. καὶ μτγν. ἔλλην. ἀντι *διαγιγνώμα* (βλ. καὶ *γίνομαι*).

δια-γινώσκω, ἰων. καὶ μτγν. ἔλλ. ἀντι *διαγιγνώσκω* (βλ. καὶ *γινώσκω*).

δια-ἀγκυλίζομαι, μέλ. -ἴσομαι, ἀπ. -ἰούμαι, ἀποθ. (*διά+ἀγκύλη*)· κρατῶ τὸ ἀκόντιον διὰ τῆς ἀγκύλης (τοῦ ἱμάντος τοῦ) μτχ. παθ. πρ. *διηγκυλισμένος* = ἔτοιμος νά ἄκοντιῶ (κυρ. με τὴν ἀγκύλην καλὰ στερεωμένην ἐπὶ τῆς χειρός)· βλ. Κ.Ε.Λ. (*ἀγκύλη*).

δια-ἀγκυλόδομαι=*διαγκυλίζομαι* (β βλ.).

δια-ἀγκυλισμός, δ'· τὸ νά στηρίζεται τις ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.

δια-γλαύσσω· ἀπαστρέπτω λαμπρῶς.

δια-γλάφω, μέλ. -ψω, ἀορ. α' *διέγλαφα*· σκάπτω, κοιλαινῶ.

διά-γλυπτός, ον (*διά+γλύφω*)· ἐγγεγλυμμένος, ἑκαμμένος, ἐντελῶς κοίλος.

δια-γλύφω· σκαλίζω ἐντελῶς, ἐγγλύφω, ἐγχαράττω.

δια-γνώμη, ἡ=*διάγνωσις*=ἡ τελικὴ κρίσις, ἀπόφασις. Ἐκ τοῦ

δια-γνώμων, ον· διαγνώστης, κριτής, διαιτητής.

δια-γνώμηναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *διαγιγνώσκω* (β βλ.).

δια-γνώριζω, μέλ. -ἴσω, ἀπ. -ἰῶ· ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐπισταμένως.

δια-γνώσις, -εως, ἡ (*διαγιγνώσκω*)· τὸ διακρίνειν μεταξύ δύο, διάκρισις, («διάγνωσις» ὡς νῦν).— || τὸ ἀποφασίζειν, ἀπόφασις.

δια-γνώσομαι, μέλ. τοῦ *διαγιγνώσκω*.

δια-γνώστικός, ἡ, ὄν'· ὁ ἰκανὸς νά διακρίνη.— || ὡς οὖσ., ἡ *διαγνωστική* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ ἰκανότης τοῦ κάμνειν διάγνωσιν νόσου τινός.

δια-γογγύζω, μέλ. -σω· γογγύζω πολὺ, μουρμουρίζω.

δια-γορεύω (*διά* τοὺς χρόνους βλ. *ἀγορεύω*)· ὀμιλῶ καθαρὰ, διακηρύσσω.— || ὀμιλῶ περὶ τινός.

διά-γραμμα, -ατος, τὸ (*διαγράφω*)· πᾶν τὸ διὰ γραμμῶν σημειούμενον, εἰκὼν, τύπος, σχέδιον || γεωμετρικὸν σχῆμα, «διάγραμμα». 2) καταγραφή, κατάλογος. 3) ψήφισμα, διάταγμα.

δια-γραφή, ἡ (*διαγράφω*)· ἡ διὰ γραμμῶν σημείωσις || «διάγραμμα», σχέδιασμα.

δια-γράφω, μέλ. -ψω· σημειῶ διὰ γραμμῶν, σύρω γραμμὰς, χαράσσω, σχεδιάζω.— || σύρω γραμμὴν διὰ μέσου τινός πρὸς διαγραφὴν του, διαγράφω (σθῆν.) ἐκ τοῦ καταλόγου (*circumscribere*) : *διαγράφω δίκη*=διαγράφω (ἀπαλείφω) δίκην τινὰ ἐκ τοῦ καταλόγου, ἀκυρώνω δίκην || ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, *διαγράφωμαι δίκη*=ζητῶ τὴν διαγραφὴν ὑποθέσεώς μου ἐκ τοῦ καταλόγου, παραιτοῦμαι ταύτης, τὴν ἀποσύρω.

δια-γρηγορέω, μέλ. -ῆσω· παραμένω ἄγρυπνος, διατελῶ ἐν ἐγρηγόρσει.

δια-ἀγριάνω (*διά+ἀγριάνω*)· εἶμαι πολὺ ἐξηγριωμένος (ἐξηγρηδιαμένος).

δια-ἀγρυπνέω, μέλ. -ῆσω· εἶμαι ἄγρυπνος δι' ὅλης τῆς νυκτός, κατὰκειμαι ἐπὶ τῆς κλίνης ἄγρυπνος.

δια-ἀγγω, μέλ. -γξω, πρὸς ἐπίτασιν ἀντι τοῦ *ἀγγω* (β βλ.)· πνίγω τινὰ μέχρι θανάτου, τοῦ ἀφίγγω τὸν λαϊκὸν μέχρις ἀποπνιγμοῦ.

δια-ἀγω, μέλ. -άξω· ἀορ. β' *διήγαγον* (*διά+ἀγω*)· ὀδηγῶ διὰ μέσου (ἢ ὑπεράνω) τινός εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπερῶ, μεταθιβάζω, μεταφέρω, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.— || Ἐπὶ χρόνου, περνῶ, σπαταλῶ, τὸν καιρὸν μου: *διάγειν βίον* κλπ. (συχν. *δωμὸς καὶ ἀνευ τῆς αἰτ. βίον*) = ζῶ, περνῶ τὴν ζωὴν μου, ὡς τὸ λατιν. *degere, transigere* || ὡς. σημ. βρα-

δύνω, ἀναβάλλω || μετὰ μτχ. συνεχίζω, ἐξακολουθῶ, πράττω τι, πράττω τι ἐξακολουθητικῶς: *διάγω μανθάνω*=μανθάνω διαρκῶς («γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος»).— || κάμνω τι(νά) νά ἐξακολουθῆ διατελῶν ἐν τινι καταστάσει, διατηρῶ, ὑποστηρίζω: *πόλλεις ἐν ὁμοιοῖα διάγειν*.— || περιποιοῦμαι τινά, τὸν κάμνω νά διασκεδάσῃ: *τέταραται ὄβολοις τὸν δῆμον διήγειν*=μέ τεσσαρσά ὄβολοις διεσκεδάσθη τὸν λαόν.— || ἑορτάζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-ἀγωγή, ἡ (*διάγω*)· ἡ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος μεταβίβασις (μεταφορά), τὸ πέρασμα.— || ὁ τρόπος καθ' ὃν διέρχεται τις τὸν βίον, ὁ τρόπος (ἢ πορεία) τῆς ζωῆς || ὡς. ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον κερνᾷ κανεὶς τὸν καιρὸν του, διασκεδάσαις, ἀναψυχή.

δια-ἀγωγή, τὸ· ὁ πρὸς διάβασιν φόρος.

δια-ἀγωνιάω, μέλ. -άσω· διατελῶ ὑπὸ τὸν φόβον τινός.

δια-ἀγωνίζομαι, ἀποθ. ἀγωνίζομαι, μάχομαι, ἐναντίον τινός.— || ἀγωνίζομαι μετ' ἀποφασιστικότην || πολεμῶ μέχρι τέλους (μέχρι τελευταίας βραβείας αἵματός).

δια-ἀγωνο-θετέω· φέρω εἰς διαμάχην, κάμνω ὡστε νά διαμαχῶνται.

δια-δάκνω· δαγκάνω δυνατὰ.— || *Μέσ.*, ἀμιλλῶμαι πρὸς τίνα εἰς τὸ δάκνειν.

δια-δάπτω, μέλ. -ψω (*διά+δάπτω*)· σχίζω εἰς δύο, καταξοσχίζω, κομματιάζω.

δια-δάττομαι, μέλ. -δάσομαι· ἀορ. α' *-δατάσθη* (πρβλ. *δαττομαι*)· διανέμω μεταξύ μας. 2) διαμοιράζω

δια-δέδεγμα, πρ. τοῦ *δια-δέχομαι*.

δια-δέδρακα, πρ. τοῦ *δια-διδράσκω*.

δια-δεικνύμι, μέλ. -δείξω (*διά+δείκνυμι*), ἐπιτετ. *δείκνυμι*· δεικνύω ἀκριβῶς, καθαρὰ, τελειῶς || ἐντεθῆν, καθιστῶ τι σαφές, ἀποδεικνύω.— || Παθητ., *δεικνύομαι* καθαρὰ, διακηρύσσομαι: *διαδεικνύσθαι εἶον πολέμιος*=ὅς κηρύσσεται ἐχθρός.— || ἐνίστε ἀμτθ. ἐν τῷ ἰων. ἀορ. α' *διέδεξε*=κατέστη φανερόν, ἐδείχθη, ἐφάνη.

δια-δέκτωρ, -ορος, ὁ (*διαδέχομαι*), ὡς ἐπιθ. (ἐνεργ.) διάδοχος, κληρονόμος || (μετὰ παθ. ἐνν.) κληρονόμουμένος κληροδοτούμενος.

δια-δέξιος, ον (*διά+δεξιός*)· ὁ λιαν δεξιός, αἰσιος, εὐοίωνιστος, ὁ πολὺ καλὰ προοιωνιζόμενος.

διά-δεξις, ἡ=*διαδοχή* (βλ. λ.).

δια-δέρκομαι, ἀορ. β' *-έδρακον*, ἀποθ. (βλ. *δέρκομαι*)· βλέπω τι διὰ μέσου ἄλλου: *οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι*=οὐδέ δα ἡδύνατο νά μᾶς ἴδῃ διὰ μέσου [τῆς νεφέλης].

διά-δετος, ον (*διαδέω*)· ὁ δεμένος σφιγκτὰ: *χαλινοὶ διάδετοι γέντων ἰππέων* = χαλινοὶ στερεὰ δεμένοι εἰς τὰ στόματα τῶν ἵππων.

δια-δέχομαι, -δέχομαι· πρ. *-δέδεγμα*, ἀποθ. *δέχομαι* τι παρά τινος (λατ. *excipere*), παραλαμβάνω || ἀρχίζω || μετὰ δοτ. *προσ.*, γίνομαι διάδοχος τινός, λαμβάνω τὴν θέσιν του, τὸν ἀντικαθιστῶ (εἰς τὴν *φρουρὴν* π.χ.)—θθεν, κατὰ μτχ. πρ. *διαδεδεγμένοι* = με τὴν σειράν, κατὰ σειράν, ἀμοιβαίως (λατ. *vicissim*).

δια-δέω, μέλ. -δήσω (βλ. *δέω* Α')· δένω ὀλόγυρα, δένω στερεὰ || γεν., δένω, στερεώνω.

δια-δηλέομαι, ἀποθ. (βλ. *δηλέομαι*)· κατακομματιάζω, κατασπαράσσω.

διά-δηλος, ον (*διά+δηλος*)· καταφανής, λιαν εὐδιάκριτος μεταξύ πολλῶν.

δια-δηλώω· ποιῶ κατὰδηλον, φανερόν ἐντελῶς. **διά-δημα**, -ατος, τὸ (*διαδέω*)· ταινία (περιδένομα τὴν κόμην) || κυρ. ταινία κυανοῦ χρώματος μετὰ λευκῶν στιγματῶν (*caerulea fascia albo distincta*), περιβάλλουσα τὴν τιάναν τῶν Περσῶν βασιλέων || «διάδημα», στέμμα.

δια-διδράσκω, μέλ. *-δράσομαι*· ἰων. **δια-διδρήσκω**, μέλ. *-δρήσομαι*· ἀορ. β' *-έδραν*· πρ. *δέδρακα*· φεύγω μακράν, ἐκφεύγω, διαφεύγω, δραπέτεύω.

δια-δίδωμι, μέλ. -δώσω· δίδω ἀπὸ χειρός εἰς χεῖρα, κάμνω νά περάσῃ τι ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν

ἄλλον, μεταβίβω || παραδίδω (λατ. tradere). 2) διανέμω, παραχωρῶ, ἐκχωρῶ. 3) διασκορπίζω, φημολογῶ, σπερμολογῶ, δημοσιεύω.

δια-δικάζω, μέλ. -άσω· ἐκφέρω κρίσιν ὡς δικαστής ἐπί τινος ὑποθέσεως || μετὰ αἰτ. πράγμ., ἀποφραρίζω τι, τακτοποιῶ τι, ρυθμίζω τι.— Μέσον, προσφεύγω εἰς τὸν νόμον (εἰς τὰ δικαστήρια), διεδικῶ τὴν δικαστικῶς || ὑπερασπίζω τὴν ὑπόθεσιν τινος, συνιγορῶ ὑπὲρ τινος.

δια-δικαίω, μέλ. -ώσω· θεωρῶ τι ὡς δίκαιον, ὑποστηρίζω τι ὡς δίκαιον.

δια-δικασία, ἡ (διαδικασία)· δίκη πρὸς διευθέτησιν ἀναφυομένων διαφορῶν.

δια-δικασμα, τό· τὸ ἀντικείμενον τῆς διαδικασίας. **δια-δικέω** (Α) (δίκη)· διαδικάζομαι, διαγωνίζομαι ἐν δικαστηρίῳ, ἐκδικάζομαι.— || ἐκδικάζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν.

δι-αδικῶ (Β)· ἀδικῶ λίαν, βλάπτω.

δια-διφρεύω, μέλ. -σω (βλ. διφρεύω)· διαγωνίζομαι ἐν διφρηλασίᾳ, διφρηλατῶ || μετέχω εἰς ἀρματοηλασίας (ἀρματοδρομίας).

δια-δοθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ διαδίδωμι.

δια-δοκίμαζω, μέλ. -άσω· δοκιμάζω (ἐλέγχω) ἀκριβῶς.

δια-δοράτιζομαι· διαγωνίζομαι διὰ δωράτων, ἀκροβολίζομαι.

διά-δος, δια-δότη, Πρост. ἄορ. β' τοῦ διαδίδωμι.

διά-δοσις, -εως, ἡ (διαδίδωμι)· διανομή (κυρ. δόσις, μετάδοσις, ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα).

δια-δοῦναι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ διαδίδωμι.

δια-δοχή, ἡ (διαδέχομαι)· τὸ νὰ διαδεχθῆ τις ἄλλον τινά· ἐκ διαδοχῆς ἢ κατὰ διαδοχὴν=μέτῃ σειράν, ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως. 2) ἀντικατάστασις ἐν φρουρᾷ.

διά-δοχος, ὁ, ἡ (διαδέχομαι)· ὁ διαδεχόμενος τινος, ὁ ἀκόλουθος, ὁ ἐπόμενος || ὡς οὖν, ὁ διάδοχος ὡς καὶ νῦν (ὁ διαδεχθεὶς τινος εἰς τινος θέσιν, ὁ διάδοχος τοῦ || καὶ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου) || ὕπνου φέγγος διαδοχῶν=φῶς διαδοχόν τοῦ ὕπνου, ἐγγλ. τὸ φῶς (τὸ διαδεχόμενον τὸν ὕπνον) || διάδοχοι ἐφ'οίτων=ἐπευρέοντο εἰς τὸ ἔργον διαδοχικῶς («εἰς βάρδιες»).

διά-δρά-τοι, γ' ἐν. Ἐντχ. ἄορ. β' τοῦ δια-δέρκομαι.

δια-δράμειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ δια-τρέχω.

δια-δράναι, ἰων. -δρῆναι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ δια-δράσκω.

δια-δράσι-πολίται (διαδιδράσκω + πολίτης)· πολῖται ὑπεκφυγόντες (προσπαθοῦντες νὰ ἀποφύγωσι) τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν πόλιν (πρὸς τὸ Κράτος) ὑποχρεώσεων τῶν.

δια-δράσσομαι, ἰων. -δρήσομαι, μέλ. τοῦ διαδιδράσκω (ὁ βλ.).

δια-δραστεύω, ἐπιτετ. ἰων. τύπος τοῦ διαδιδράσκω.

δια-δρομή, ἡ (διαδραμεῖν, τοῦ διατρέχω)· τὸ τρέχειν διὰ τινος τόπου, διατρέχειν. 2) τὸ διὰ μέσου τινὸς πέρασμα εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπόδημυσις || διάδρομος, δίοδος.

διά-δρομος, ὄν (διαδραμεῖν, τοῦ διατρέχω)· ὁ τρέχων διὰ μέσου ἢ περὶ, ὁ περιπλανώμενος || ἀσταθής, ἀλήτης || ὡς οὖν, ὁ διάδρομος=ὡς καὶ νῦν, δίοδος, πέρασμα, «διάδρομος» (περὶ, διαδρομή).

δια-δύω, ἡ -δύω· ὡς ἀπὸ. δια-δύομαι· μέλ. -δύσομαι· ἄορ. β' διέδυν· διέρχομαι διὰ τινος, διαπερῶ, εἰσδύω || διολισθαίνω διὰ μέσου, διαφεύγω.

δια-δύς, μτχ. ἄορ. β' τοῦ διαδύω, διαδύομαι.

δια-δύω (βλ. διαδύω).

δι-άδω, μέλ. -άσομαι· βλ. δι-αείδω.

δια-δωρέομαι, ἀποθ.· διαμοιράζω δῶρα || γεν., δι-ανέμω.

δι-άει, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ δι-άημι (ὁ βλ.).

***δια-εἶδω** (Α), μέλ. -είσομαι· ἄορ. β' δι-εἶδον (<δι-αείδω, βλ. δεῖδω>)· ἐπίδεικνύω, ἀποδεικνύω, ἐξελέγχω || ὡς παθητ., ἀρετὴ διαειδεται = ἡ ἀρετὴ (ἢ ἀνδρεία) διακρίνεται, καταφαίνεται.

δι-αείδω (Β), ἄττ. συνηρ. δι-άσω· μέλ. δι-αείσομαι καὶ συνηρ. διάσομαι· διαγωνίζομαι πρὸς τινος εἰς τὸ ἄσμα || ἀγωνίζομαι διὰ τὸ βραβεῖον.

δια-ειμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ δι-έημι (ὁ βλ.). **δια-ειπεῖν**, **δια-ειπέμεν**, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ δι-εἶπον (διὰ+εἶπον).

δια-ζάω, ἀπρφ. διαζήν· μέλ. διαζήσω· περνῶ τὴν ζωὴν μου, διαβίω || ἀπολ., ζῶ || μετὰ μτχ., ὡς τὸ διαβίω (ὁ βλ.), ζῶ πρᾶττων τοῦτο ἢ ἐκεῖνο· διέζωον ποιηφαγέοντες (Ἡροδ.) = ἔζων (συνετηροῦντο εἰς τὴν ζωὴν) τρώγοντες πᾶς (χλόην) || διαζῶ ἀπὸ τινος = πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τινος (ἢ διὰ τινος).

δια-ζεύγνυμι, μέλ. -ζεύξω (βλ. ζεύγνυμι)· διαζεύγνυ, διαχωρίζω, ξεζεύγω (λύω ἀπὸ τὸν ζυγόν). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-ζευξις, -εως, ἡ (δια-ζεύγνυμι)· τὸ διαχωρίζειν, ὁ διαχωρισμός, τὸ «ἐξεύγμα».

δια-ζηλεύομαι, ἀπρφ. ἀμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι, πρὸς τινος.

δια-ζηλο-τύπεομαι· ἀμιλλῶμαι πρὸς τινος ἐκ ζηλοτυπίας.

δια-ζητέω, μέλ. -ήσω· ζητῶ διὰ μέσου, ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐπιμελῶς (ἀκριβῶς) || ἐφευρίσκω.

δια-ζυγία, ἡ (διὰ+ζυγόν)=διάζευξις (ὁ βλ.).

διά-ζωμα, -ατος, τό· πᾶν τὸ περιεζωσμένον, μέση, ὄσφυς.— || ὅτι τίθεται γύρω ὡς ζώνη, περιζωμα, ζώνη. Ἐκ τοῦ

δια-ζώννυμι ἢ -ῶω· μέλ. -ζώσω· ζώνω γύρω, περιζώνω.— Μέσον, ζώνω ἑμαυτόν, ζώνομαι, μέ τι (π. χ. με ζώνην κ. ἄ.).

δια-ζῶω, ἰων. ἀντὶ δια-ζάω.

δι-άημι, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. διάει· φουσῶ, πνέω, διὰ μέσου τινός, διαπνέω.

δια-θεάομαι, μέλ. -άσομαι, ἰων. -ήσομαι, ἀποθ.· θεώμαι (βλέπω) διὰ μέσου, βλέπω μέσα εἰς τι, ἐξετάζω λεπτομερῶς.

δια-θειόω, μέλ. -ώσω· καπνίζω τι καλὰ με δεῖον (θειάφι) || καθαρίζω με θειάφι, θειαφίζω.

διά-θεσις, -εως, ἡ (διατίθημι)· ἡ τακτοποίησις, ἡ διάταξις. 2)=διαθήκη (ὁ βλ.).— || (ἐκ τοῦ παθητ.), τὸ πῶς εἶναι τις διαθεσίμενος, ἀ διαθέσεις του, «ἡ διαθέσεις», ἡ κατάστασις (τῆς υγείας του π. χ.).

δια-θέτης, -ου, ὁ (διατίθημι)· ὁ διευθετῶν, τακτοποιῶν, ὁ ρυθμιστής, ὁ ἐπιστάτης.

δια-θέω, μέλ. -θεύσομαι· τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, διατρέχω, περιτρέχω || ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι.

δια-θήκη, ἡ (διατίθημι)· διάθεσις τῆς περιουσίας κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀποθνήσκοντος κατόχου || θέλησις (ἐξ αἰ τελευταῖαι θελήσεις) καὶ ἡ περιέχουσα ταύτην διαθήκη || ὡς. σύμβουσις, συμφωνία.

δια-θορυβέω, μέλ. -ήσω· διαταράσσω, προκαλῶ μεγάλην σύγχυσιν.

δι-αθρέω, μέλ. -ήσω (βλ. ἀθρέω)· βλέπω διὰ μέσου, βλέπω μέσα εἰς τι, ἐξετάζω ἐπιστομένως, ἐν λεπτομερείαις.

δια-θροέω, μέλ. -ήσω (βλ. θροέω)· διαδίδω φήμην, διαφημίζω.

δια-θρυλέω ἢ -θρυλλέω, μέλ. -ήσω (βλ. θρυλέω)· = διαθροέω· διασκορπίζω (ἔξω) || σπερμολογῶ.— Παθητ., διαφημίζομαι, διατυμπανίζομαι, εἶμαι τὸ ἀντικείμενον συζητήσεων.— ἐν παθητ. ὡς. σημ., ἐκκωφοῦμαι («ἐκκωφίνομαι») ἐκ τῆς συνεχούς ὁμιλίας μτχ. πρκ. διατεθρυλλένος=κωφός.

δια-θρύπτω, μέλ. -ψω· παθ. ἄορ. β' διετρέψην (βλ. θρύπτω)· θραύω εἰς τεμάχια, συντριβῶ, καταθραύω.— || μτφρ. ἐξασυντρίβω, ἐκνευρίζω, χαινώω, τινά.— Παθητ., κατασυντρίβομαι, ἐκνευρίζομαι || ζῶ θῖον ἀκόλαστον, διασθειρόμαι.— Μέσον, «καμαρώνω», κομψεύομαι, ἀκκίζομαι.

δι-αθριάζω, μέλ. -άσω (βλ. αἰθριάζω)· εἶμαι (ἢ γίνομαι) ἐντελῶς αἰθριος καὶ διαυγής. Ἐκ τοῦ

δι-αθρος, ὄν (διὰ+αἶθρα)· ἐντελῶς αἰθριος καὶ διαυγής, ἀνέφελος.

δι-αθύσσω (βλ. αἰθύσσω)· ὁρμητικῶς κινουμαι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν.

δι-αίμοσ, ὄν (διὰ+αἷμα)· κηλιδωμένος με αἷμα.

δίαινω, μέλ. -ἄνω· ἄορ. ἐδίηνα· ὑγραίνω, μουσκεύω.— μέσον, διαίνομαι ὄσσε = ὑγραίνομαι τοῦς

ὄφθαλμούς, ὑγραίνω τούς ὄφθαλμούς μου || ἀπολ., κλαίω.— || κλαίω διά τι(να), θρηνώ τι(να). [διαίνω (*διφαν)ῶ] πρβλ. ἰων-αττ. διερός (=ὑπόρος) <*διαρός; *Ἐξ ἰαπ. βάσως djenvā ? Βλ. δεύω.

διαίρεσις, -εως, ἡ (δι-αιρέω)· τὸ διαιεῖν, χωρίζειν, ὃ χωρισμός εἰς μέρη || κυρ. ἡ διαίρεσις (χωρισμός) τάξεώς τινος εἰς τὰ συναποτελοῦντα αὐτῆν μέρη.

διαιρέτός, ἡ, ὃν (δι-αιρέω)· διηρημένος, κεχωρισμένος || διαιετός, δυνάμενος νά διαιεθεῖ || ὄν δύναται τις νά διακρίνη, εὐδιάκριτος.— || ὃ διαμορσασμένος, διανεμημένος.

διαιρέω, μέλ. -ήσω· ἄορ. 6' διείλον. — Παθ., ἄορ. α' διηρέθην· πρκ. διήρημαι (διά + αἰρέω)· διαχωρίζω, «διαίρω», χωρίζω εἰς δύο μέρη || διαλύω τι εἰς τὰ συνθετικά του, καταξοχίζω, κατεδαφίζω.— || διαχωρίζω, διανέμω, μοιράζω.— Μέσον, διαχωρίζω καί μοιράζω μεταξύ μας.— || ἀποφασίζω, δίδω τέλος εἰς τι || ὀρίζω, ἔρμηνεύω.

διαίρω, μέλ. -ἄρω (διά + αἰρω)· σηκώνω ἐπάνω, ἐγείρω, ἀνυψώ.— || χωρίζω εἰς δύο: διαίρω τὸ στόμα=ἄνοιγώ τὸ στόμα.

διαίσσω, μέλ. -αἰξω· ἄττ. δι-ἄσσω, -ἄττω· μέλ. ἄξω, ἄορ. α' διῆξα· (βλ. ἀίσσω)· ὄρωμ διά μέσου (ἢ ἐγκασιώς, κατά πλάτος, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος) || ἐπὶ ἡχοῦ, μεταδίδομαι διά τοῦ ἀέρος.

διαίστός, μέλ. -ώσω (διά + αἴστος)· καταστρέφω ἔξ ὀλοκλήρου, ἀφανίζω.

ΔΙΑΙΤΑ, ἡ· ζωή, μέσον ζωῆς, τρόπος τοῦ ζῆν. 2) τόπος διαμονῆς, ἁμονη, κατοικία.— || ἐν Ἀθηναίς, διαίτησις, τὸ ἔργον τοῦ διαίτητοῦ.

*Ἔτυμ.: διαίτα, διαίτατ'· διαι- < ἰαπ. *gnjāi, ρίζ. ἄσις gnjē(i) (=ζῆν) πρβλ. ζῆν (<gnjē-, βίος· γενθ. jyāi (=ζωή) κλπ.— *Ἐν τῇ σημ. διαίτα = διαίτησις, διαίτατ' = εἶμαι διαιτητής < διά + αἰτ- πρβλ. αἴσα < αἰτ'· διαίτα εἶνα: ἴσως τὸ ἀφηρ. τοῦ διαίτατ'. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διαίτατ', μέλ. -ήσω· πρτ. ἐδαιέτων ἢ διήτων· ἄορ. α' ἐδαιέτησα ἢ διήτησα· πρκ. δεδιήτηκα ὑπερα. ἐδεδιήτηκα.— Παθητ., ἄορ. α' διητήθην· πρκ. δεδιήτημαι (διαίτα)· διατηρῶ, συντηρῶ, διατρέφω || τρέφω κατά ὠρισμένον τρόπον, ἐπιβάλλω διαίταν.— Παθητ., διάγω ὠρισμένον βίον, ζῶ κατά ὠρισμένον τρόπον, ζῶ.— || εἶμαι διαιτητής ἢ κριτής· γεν., ρυθμίζω, διευθύνω, κυβερνώ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διαίτημα, -ατος, τό (διαίτατ')· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., νόμοι (κανόνες) ζωῆς, τρόπος ζωῆς, πορεία τοῦ βίου.

διαιτητήριον, τό (διαίτατ')· τὰ ἐνδιαίτηματα, τὰ πρὸς κατοικίαν διαμερίσματα, δωματῖα (λατ. domicilium, cubiculum).

διαιτητής, -οῦ, ὁ (διαίτατ' II)· ὁ μεσολαβῶν πρὸς λύσιν διαφορᾶς, ὁ «διαιτητής», κριτής (λατ. arbiter).

δια-κάθαίρω, μέλ. -καθαῶ· καὶ **δια-κάθαρίζω**, μέλ. -εῶ· καθαρίζω ἐντελῶς, ἐξαγνίζω.

δια-καθαρίζω, γ' ἐν. μέλ. τοῦ διακαθαρίζω.

δια-καθίζω (βλ. καθίζω), μέλ. -εῖξω καὶ -εῶ· κάμνω (βάλλω) τὴν νά καθίσω ἰδιαίτερως (χωριστά), τοποθετῶ τὴν κτὰ μέρος.— || ἀμιβ., κάθημαι χωριστά (κατὰ μέρος).

δια-καίω, μέλ. -καύσω· παθ. πρκ. διακέκαυμαι· καίω ἐντελῶς, πυρπολῶ || θερμαίνω καθ' ὑπεροχὴν.

δια-κάνασσω καὶ **διακανάξω**, ἄορ. α' διεκάνασα (βλ. κανάσσω)· ἐπὶ ὑγρῶν, τρέχω διά μέσου τινός κελαρύζοντας («κλουκλουκίζοντας»), ὅταν πίνῃ τις βίαια καὶ με ἀπληστῶν, ἢ ὅταν τὸ ὄσθρ διερχεται: ἀπὸ μικρὸν στόμιον ἀγγεῖου. Ἡ λ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐν-μιοσυρομένου ἡχοῦ.

δια-καρτερέω, μέλ. -ήσω· ἀντέχω μέχρι τέλους, «τὰ βγάθω πέρα» ἕως τέλους.

δια-κατ-ελέγχω, μέσ. πρτ. δια-κατ-ηλεγχόμην· ἀνσοκευάζω ἐντελῶς.

δια-καυμα, -ατος, τό (δικαυίω)· ὑπερβολικῶς καύω.

δια-καυνιάζω (καυνός, καυνιάζω)· ἀποφασίζω διά κλήρου, δηλ. ἀφίνω νά ἀποφασίσω ὃ λαχνός, ἢ τύχη.

δια-κεάζω, μέλ. -άσω (βλ. κεάζω)· σχίζω εἰς δύο.

διά-κειμαι, ἀπρφ. -κεῖσθαι· μέλ. -κείσομαι· ἐν τῇ χρήσει λαμβάνεται πάντοτε ὡς παθητ. τοῦ διακίθημι· εὐρίσκομαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην ψυχικὴν κατάσταση, διατελῶ ἐν τινι καταστάσει || εἶμαι ἐπιπροσ-ομένος κατὰ τινά τρόπον || συχν. μετ' ἐπρ.: φιλικῶς διακείσθαι = εἶμαι φιλικῶς διατεθειμένος, κατέχομαι ἀπὸ φιλικῶς διαθέσεις, διακείμαι φιλικῶς πρὸς τινά || ὑπόπτως διακείσθαι = εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ὑποφίας τινός (ἢ τινῶν) || καλῶς (κακῶς) διακείσθαι = εἶμαι καλῶς (κακῶς) διατεθειμένος, ἔχω καλᾶς (κακᾶς) διαθέσεις ἐναντί τινος.— || ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι τακτοποιημένος, καθωρισμένος || τὰ διακείμενα = ὠρισμένοι ὄροι, ὠρισμένα συμφωνία.

δια-κείρω, μέλ. -κερῶ καὶ -κέρσω· πρκ. -κέκαρκα (βλ. κείρω)· κόπτω εἰς τεμάχια, κομματίζω || ἀκυρώνω, ματαιώνω || ἀποστερῶ: σκευία διακεκαρμένος = ἀποστερημένος ἀπὸ τὰ κομήματά του.— || διαρρηγνύω, παραβαίνω.

δια-κέκναιμαι, παθ. πρκ. τοῦ δια-κναίω.

δια-κέκρίμαι, παθ. πρκ. τοῦ δια-κρίνω.

δια-κελεύομαι, ἀπρθ.· δίδω διαταγὰς εἰς διάφορα πρόσωπα, προτρέπω, παρακίω. 2) ἐνδαρρύνει ὃ εἰς τὸν ἄλλον. 3) συμβουλεύω, νοουθετῶ || πληροφωρῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-κελεύομαι, ὁ (διακελεύομαι)· παρακίνησις, προτροπή || ἐπευφημία.

διά-κενος, ον· ὁ ἐντελῶς (ὄλως δίολου) κενός (ἄδειος), κούλος, «κούφλος».

δια-κέομαι, ἰων. ἀντι διακείμαι.

δια-κερματίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. -εῶ (βλ. κερματίζω)· μεταβάλλω μεγάλα νομίσματα εἰς μικρά (ἀνταλλάσσω με μικρά, κάνω λιανά).

δια-κέρσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ δια-κείρω.

δια-κέρυκεύομαι, ἀπρθ.· διαπραγματεύομαι διά κήρυκος.

δια-κηρύσσω, μέλ. -ξω· προκηρύσσω, ποιῶ γνωστόν διά κήρυκος || πωλῶ ἐν δημοκρασίᾳ, πλειστηριάζω.

δια-κινδυνεύω, μέλ. -σω· διατρέχω πάντα κινδύνον, καταβάλλω ἀπεγνωσμένως προσπάθειας, ρισκινδυνεύω.— Παθητ., ἐκτίθειμαι εἰς κινδύνους· διακεκινδυνευμένος = παρακεκινδυνευμένος, ἐπικίνδυνος.

δια-κινέω, μέλ. -ήσω (βλ. κινέω)· κινῶ τι σφοδρῶς, συνταράσσω || ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν (ἀταξίαν), συγχέω.— || ἔρουνω αὐστηρῶς, ἐξετάζω μετὰ σχολαστικότητος, «κοσκινίζω» (λατ. exculere).— || τίθειμαι εἰς κίνησιν, κινούμαι.

δια-κίνημα, τό· ἐκτόπισις ὄσπου, ἐξάρθρωσις.

δια-κινῶ· ὄναρμίνυω καλῶς.

δια-κίχημι· θανείζω εἰς διαφόρους.

δια-κλάω, μέλ. -σω· ἄορ. α' διεκλάσα, ἱπ. μετ. διακλάσας θραύω (σπάζω) εἰς δύο διακεκλασμένος = ἐκνευρισμένος.

δια-κλέπτω, μέλ. -ψω· ἀφαιρῶ διά κλοπῆς, κλέπτω (κατὰ διαφόρους περιστάσεις).— || διασώζω (διαφυλάττω) διά κλοπῆς.— Μέσον, μετὰ παθ. ἄορ. β' διεκλήπη· παίρνω τὴν κρυφά καὶ φεύγω, διασώζω ἑμαυτὸν ἀπομακρυνόμενος κρυφά.— || συγκαλύπτω.

δια-κληρόω, μέλ. -ώσω (βλ. κληρόω)· ἀπονεμῶ διά κλήρου, ὀρίζω διά κλήρου. 2) ἐκλέγω διά κλήρου.— Μέσον, βάλλω (ρίπτω) κλήρους, λαμβάνω διά κλήρου.

δια-κλίνω κλίνω εἰς τὸ «πλάϊ», ἀπομακρύνομαι, ἀποχωρῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-κλίσις, -εως, ἡ (διακλίω)· ἀπομάκρυνσις, ἀποχώρησις ἀπὸ κλισίος, ἀποφυγή.

δια-κλύζω, μέλ. -ύσω (βλ. κλύζω)· πλύνω ἐντελῶς ἀποπλύνω, «ξεπλύνω», καθαρίζω.

δια-κναίω, μέλ. -κναίω (βλ. κναίω).— Παθ., μέλ. διακνησθήσομαι· πρκ. διακέναιμαι· ἀποξέω ἢ τρίβω· μέχρις ἀφανισμού || φθείρω τελείως, ἐξαντλῶ || κατακομματίζω.— Παθ., φθειρομαι ἐντελῶς, καταστρέφομαι: τὸ χρώμα διακεκνασμένος = ἀπολέσας ὄλως δίολου τὸ χρώμα του.

δια-κνίζω, μελ. -σω (βλ. κνίζω)· καταξεσχίζω.
δια-κοιρανέω (βλ. κοιρανέω)· διακυβερνώ.

δια-κομίδῃ, ἤ· ἡ μετακόμιση, μεταφορά, πράγμ.
 (εἰς τὸ ἀπέναντι, εἰς ἄλλο, μέρος). Ἐκ τοῦ

δια-κομίζω (διὰ τοῦς χρόνους βλ. κομίζω)· μεταφέρω, μεταβιβάζω τι εἰς τὸ ἀπέναντι (ἄλλο) μέρος.—
 Μέσον, μεταφέρω τι ἐκ τῶν ἰδικῶν μου.— Παθητ., μεταφέρομαι ὑπὸ τινος· γενν., διέρχομαι, περνῶ.

διακονέω, ἰων. διηκονέω· μελ. -ήσω· πρτ. ἐδιᾶκονάω καὶ διηκονήσα· πρκ. δεδιᾶκονήκα.— Παθητ. ἀορ. ἀ' ἐδιᾶκονήθη· πρκ. δεδιᾶκονήμαι (διακόνος)· ὑπηρετῶ, προσφέρω ὑπηρεσίαν, περιποιῶμαι || ἐφοδιάζω, χορηγῶ, παρέχω.— Μέσον, ὑπηρετῶ ἑμαυτόν, ἐξυπηρετῶ τὰς ἀνάγκας μου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διᾶκονία, ἡ (διακονέω)· ὑπηρεσία, ἐξυπηρετήσις || ἔργον, ἐπάγγελμα («δουλιὰ»). 2) ἐκτέλεσις καθήκοντος, ὑπούργημα. 3) τὸ ἀξίωμα (ἢ τὸ ἔργον) τοῦ διακόνου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

διακονικός, ἡ, ὄν (διακονέω)· ἐξυπηρετικός, χρήσιμος (κυρ. ἐπιτήδειος καὶ πρόθυμος εἰς διακονίαν).

διακόνος, ἰων. διήκονος, ὅ, ἡ· ὑπηρετῆς, θεράπων || ἀγγελιοφόρος. 2) λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κυρ. ὁ διάκονος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔτυμ.: ἀθεθ. ἐτυμολ. πηθ. ἀ' συνθ. εἶναι ἡ πρὸθ. διὰ διὰ τὸ β' συνθ. βλ. λ. ἐγ-γονέω (=εἶμαι πρόθυμος καὶ δραστήριος), ἦτοι κονέω (πρὸθ. Ἡσυχ. «κοναρωτέρον» δραστηκώτερον— «κόνει» σπεῦθε, τρέχε— «κονεῖν» ἐπειρεσθαί, ἐνεργεῖν— «κονηταί» θεράποντες), ἔκ τινος β. κων· ἡ παλαιότερα ἐτυμ. ἐκ τοῦ διὰ+κόνιος (διάκονος=ὁ κατασκονισμένος ὡς ἐκ τῆς περι τῆ· ὑπηρεσίαν οὐδὲν) ἀποκρούεται, κυρ. διὰ τὴν μακρότητα τοῦ ἀ (διάκονος)· καίτοι αὐτὴ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἀφειλομένη εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὰ: διανεικῆς—διηνεκῆς, ἀνεμος—διήνεμος, ἀλείφω—διηλιφῆς. Βλ. ἐγκονέω.

δι-ἄκοντιζω, μελ. -ίσω (βλ. ἀκονίζω)· ῥίπτω τὸ ἄκοντιον ἐναντίον τινός.— Μέσον, διαγωνίζομαι εἰς τὸ ἄκοντιον, μετέχω εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου.

δια-κόπτω, μελ. -ψω· κόπτω εἰς δύο, κόπτω διὰ μέσου («πέρα-πέρα»)· διαχωρίζω, διασχίζω, ἀποχωρίζω, διασπῶ.— ἢ ἀμτ., διέρχομαι διὰ μέσου (τῶν τόξεων τοῦ ἐχθροῦ π. χ.).

δια-κορέω καὶ -κορεῦω (διὰ+κόρη)· ἐκβιάζω (διαφθεῖρω) κόρην, διακορεῦω, διαπαρδενεύω.

δια-κορκορῶ, μελ. -ήσω (βλ. κορκορῶ)· προξενῶ κορκορῶς («γουργορητά»), «γουργορίζω».

διὰ-κορος, ὄν (διὰ+κορέννυμι)· ἐκκορεσμένος, χορτασμένος.

διὰ-κόσιοι, ἰων. διηκόσιοι, αι, α (δὶς+ἐκατόν)· δύο ἑκατοντόδες, «διακόσιοι» (λατ. *ducenti*)· ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ἐν. μετὰ ὀνόματι περιληπτικῶ (πληθῆος σηματικῶ): ἴππος διακόσιοι=διακόσιοι ἵπποις.

Ἔτυμ.: ἐκ τοῦ ἔωρ. τύπου δια-κάτιοι συνάγεται διττὸ τὸ β' συνθ. -κάτιο (<*k̑iti-, ἐξ οὗ καὶ ἐ-κατόν (δ βλ.))· ὅπως δὲ ἐν τῷ ἐ-κατόν τὸ ἐ- εἶναι ἐξέλιξις τοῦ ἀριθ. ἔν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀ' συνθετ. δια- (<ἀριθμ. δύο— ὁ τύπος -κόσιοι ἀντὶ -κάσιοι ὀφθαίεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἀριθμ. -κοντα, -κοστός· ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ τύπος τοῦ ἀ' συνθ. διᾶ-, διη- ἀντὶ *δι- (*δικάσιοι) ὀφθαίεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τύπους τριᾶ-, τριη-.

δια-κοσμέω, μελ. -ήσω (βλ. κοσμέω)· διαχωρίζω καὶ τακτοποιῶ, κατατάσσω, παρατάσσω κατὰ φεῖράν || ἐπιδεύω.— μέσον, θάλλω ὅλα εἰς τάξιν, τακτοποιῶ.

δια-κοσμηθεῖμεν, ἐπικ. ἀντὶ διακοσμηθεῖμεν, ἀ' πληθ. εὐκτ. ἀορ. ἀ' τοῦ διακοσμέω.

δι-ἀκούω, μελ. -οῦσμαι· πρκ. -ακήκω· ἀκούω μὲχρι τέλους, ἀκούω ἐντελῶς || ἀκούω (μανθάνω) παρ' ἄλλου

δια-κράζω, μελ. -ψω· φωνάζω δυνατῶ, κραυγάζω || διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς τὸ κραυγάζειν.

δια-κρέκω, μελ. -ξω (βλ. κρέκω)· κρούω τὰς χορδὰς τῆς λύρας.

δια-κρήνώ, ὄμρ. -κρᾶνώ, μελ. -ώσω (διὰ+κρήνη)· κᾶμνω νὰ ρεῦσθ τι ὡς ἐκ τινος κρήνης, κᾶμνω γὰ ἀναδύσθ τι, χύνω.

δι-ακρίθω, μελ. -ώσω (διὰ+ἀκριθῆς)· ἔξακριβῶν τι, ἐξετάζω τι μετὰ πάσης ἀκριβείας || ἔχω ἀκριβεστάτην γνώσιν περὶ τινός.

δι-ακρίδόν, ἐπικ. (διακρίνω)· κευχωρισμένως || ἐξόχως, πρὸ παντός (λατ. *eximie*).

δι-ακρίθῃσμαι, παθ. μελ. ἀ' τοῦ διακρίνω.
δι-ακρίθω, ὄμρ. παθ. ἀορ. ἀ' τοῦ διακρίνω.

δι-ακρίνειε, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. ἀ' τοῦ διακρίνω.
δι-ακρινθείς, ἐπικ. ἀντὶ διακρινθείς, πτχ. παθ. ἀορ. ἀ' τοῦ διακρίνω.

δι-ακρινθῆμεναι, ἐπ. τύπος ἀντὶ δια-κρινθῆναι, ἀπρρ. παθ. ἀορ. ἀ' τοῦ διακρίνω.

δι-ακρίνω, μελ. -ῶνω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. κρίνω)· χωρίζω τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, διαχωρίζω || ἀποχωρίζω τοὺς μαχομένους.— Παθητ., χωρίζομαι, διαλύομαι || διασκορπίζομαι. 2) «διακρίνω», κᾶμνω διάκριον, διαστέλλω τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. 3) τακτοποιῶ, καθορίζω, ἐκφέρω ἀπόφασιν ἐπὶ τινος διαφωνίας (διαμφισβητήσεως) || διακρίνω ἀΐρεισιν = κᾶμνω τὴν ἐκλογὴν μου.— Μέσον, διαλύω (μίαν φιλονεικίαν π.χ.).— Παθητ., ἐπὶ προσώπων, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι || λαμβάνεται περὶ ἐμοῦ ἀπόφασις || ὡς καὶ ἐπὶ πράγμ., λαμβάνεται ἀπόφασιν περὶ τινος πράγμ.— || κᾶμνω διάκριον || δέτω τι κατὰ μέρος (ἀποχωρίζω) δι' ἱεροῦς σκοποῦς.— || ὡς μέσον, ἀμφιβάλω, διαστάζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διὰ-κρίσις, -εως, ἡ· ὁ χωρισμός, τὸ διαχωρίζειν, ἡ διάλυσις. 2) ἀπόφασις, κρίσις ἢ ἡ ἰκανότης πρὸς διάκρισιν.

δι-ακρίτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ διακρίνω· πρέπει νὰ ἀποφασίσθ τις.

διὰ-κριτός, ὄν (διακρίνω)· διακεκριμένος (κυρ. κευχωρισμένος) || ἐκλεκτός, ἐξοχός.

δι-ακροτέω, μελ. -ήσω (βλ. κροτέω)· κροτῶ διὰ μέσου, τ. ἔ. διασπῶ, διαρρηγνύω.

διὰ-κρουσις, -εως, ἡ (δειακρῶν)· ἀπόκρουσις, ἀπομάκρυνσις || ἀναβολή. Ἐκ τοῦ

δι-ακρούω· κτυπῶν διατριπῶ, ἢ δοκιμάζω διὰ κρούσεως.— || ἀποδιώκω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντὰ μου || ἀναβάλλω || ἀπαλλάσσωμ τινος || ἀποφεύγω ἢ διαφεύγω δι' ἀναβολῶν.

δι-ἄκτορος, -ον, ἡ **δι-ἄκτωρ**, -ορος, ὁ (δι-ἄγω)· ὄδηγός, ἀγωγός, παραπομπός (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμού).

Ἔτυμ.: ἡ συνήθης καὶ παλαιότερα ἐτυμολ. εἶναι ἐκ τοῦ διᾶγω, ἡ σημα. ἄλλως τε τοῦ ἄδηγοῦ ἀρμῆς πρὸς τὸν ῥόλον τοῦ Ἑρμού (σχεζὸν πάντοτε: **διάκτορος ἀργεῖφόντης**). Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ διήκω ἡ διάκω, συγγ. τῷ ἀκῆς, διᾶκω (ἐπὶ εἰς διᾶκτορος = διάκονος, «διάκος»), τ. ἔ. πρὸς τὴν δι- (ἢ δις)-+ρ. ακ- (= ὁ ἐπισηπεύδων, ὁ ταχὺς), λίαν ἀπιθάνως ὁμοῦ.— Κατὰ τὸν Boisacq καὶ ἄλλους <διὰ+κτερ-, πρὸθ. κτέρας (δῶρον, κτήμα, κυρ. τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς νεκρούς) πρὸθ. ὡς κτερέω (ἀπονέμω τὰς τελευταίας τιμὰς). Σημειωτέον ὅτι ἐν Ἰλ. Β 397 ὁ Ἑρμῆς ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Πολύ-κτορος· κτωρ· κτορος ὡς φῶρ· φῶρος (τελεσ-φῶρος), κλῶν· κλοπός.

δι-ακυδάω, καὶ **δι-ακυβεύω** (κύβος)· παίζω τοὺς κύβους μετὰ τίνος || ριψοκινδυνεύω, διακινδυνεύω.

δι-ακῦκάω, μελ. -ήσω (βλ. κυκάω)· ἀναμειγνύω μετὰ τίνος, ἀναταράσσω.

δι-ακῦπτω, μελ. -ψω· κύπτω καὶ διέρχομαι διὰ τίνος, κύπτω διὰ νὰ ἴδω μέσα εἰς τι || εἰσχωρῶ, εἰσδίδω.

δι-ακωλύτης, -οῦ, ὁ· ὁ ἐμποδίζων, ὁ κωλυσιεργῶν. Ἐκ τοῦ

δι-ακωλύω, μελ. -ύσω (βλ. κωλύω)· ἐμποδίζω, συγκρατῶ, ἀναχαίτιζω.

διακωχή, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ δι-οκωχή (δ βλ.).
δι-αλαγγάνω, μελ. -λήξομαι· ἀορ. β' διέλαχον· (βλ. λαγγάνω) διαίρω ἢ διαμοιράζω διὰ κλήρου || κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω.

δι-αλάθειν, ἀπρρ. ἀορ. β' τοῦ διαλανθάνω (δ βλ.).
δι-αλακέω, μελ. -ήσω (βλ. λακέω)· σπάζω εἰς δύο, διαρρηγνύμαι μετὰ πατάγου.

δι-αλακτίζω, μελ. -ίσω· λακτίζων διασπῶ.
δι-αλάλω, μελ. -ήσω· συζητῶ ἄνοικτὰ καὶ μεγαλοφῶνως μετὰ τίνος περὶ τίνος.

δια-λαμβάνω, μελ. -λήψομαι· ἀόρ. β' -έλαβον· πρκ. -έληφα· παθ. πρκ. -έλημμαι· λαμβάνω ἢ δέχομαι κεχωρισμένως (κατὰ σαιράν).— **1** ἀρπάζω μετὰς δύο μου χείρας, ἐναγκαλιζομαι (λατ. complexi) || ὡς γυμναστικός ὄρος (ἢ παλαιστικός), πᾶν ἀπὸ τῆν ὀσφύν. **2**) συλλαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, κατανοῶ.— **3** χωρίζω, διαίρω (λατ. dirimere) || διαχωρίζω || ὡς ἐπεξηγῶ, ἐρμηνεύω. **2**) ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, ἀποκλείω, τι. **3**) διαμοιράζω.

δια-λάμπω, μελ. -ψω· λάμπω διὰ μέσου τινός, λάμπω, εἶμαι καταφανής, εἶμαι ἐξοχος, διακρίνομαι || ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἐξημερώνω, εὐχαρίζω.

δια-λανθάνω, μελ. -ήσω· ἀόρ. β' -έλαθον· πρκ. -λέθηθα (βλ. λανθάνω)· διαφεύγω τὴν προσοχήν, μὲν ὡς ἀφανής || μετὰ αἰτ. προσ., διαφεύγω τὴν προσοχήν τινός.

δια-λάγειν· ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ διαλαγγάνω.

δια-ἀλγής, ἐς (διὰ + ἄλγος)· προξένων μέγα ἄλγος, ἀλγινός, θλιβερός.— **1** ὁ ὑποφέρων πολλὸν πόνον.

δια-λέγω, μελ. -ξω· κάμνω ἐπιλογήν, «ξεδιαλέγω».— **1** διαλέγομαι, ἀποθ., μετὰ μέσ. μέλλ. -λέξομαι, καὶ μετὰ παθ. μελ. -λεχθήσομαι· μέσ. ἀόρ. α' διελέξαμην, παθ. διελέχθη· πρκ. διελέγμαι· συνδιαλέγομαι, συσκέπτομαι, συνομιλῶ μετὰ τινός. **2**) ἀπολ. μεταχειρίζομαι γλῶσσάν τινα ἢ διάλεκτον. **3**) συζητῶ, πραγματεύομαι.

δια-λέπω, μελ. -ψω· ἀόρ. β' -έλιπον· πρκ. -λέλοιπα, παθ. -λέλειμαι· ἀφίνω ἐν τῷ μέσω διαστήματι· παθ. ὑπερ. διελέλειπτο (ἀπροσ.) = εἶχεν ἀπομείνει χάσμα τι. **2**) ἀμτβ., ἀπέχω διάστημα τι || τὸ διαλείπον = τὸ μεταξὺ διάστημα, τὸ μεταξὺ ἀπομένον κενόν, τὸ χάσμα.— **1** ἀφίνω νὰ παρέλθῃ χρόνος, παύω || μετὰ μτχ., παύω πράττων τι. **2**) ἐπὶ χρόνου, παρεμπίπτω, μεσολαμβάνω, παρέρχομαι.

δια-λείχω, μελ. -ξω (βλ. λείχω)· λείχω ἐντελῶς, γλύφω διὰ τῆς γλώσσης, ἀπαλείφω τι ὅπως δίοδω.

δια-λεκτικός, ἢ, ὄν (διαλέκομαι)· ἰκανός συζητητής, ἐμπειρὸς εἰς τὸ συνδιαλέγεσθαι ἢ διαλεκτικῆ (ὄν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ συζητεῖν περὶ τινος (τοῦ πραγματευέσθαι τι) δι' ἐρωταποκρίσεων.

διά-λεκτος, ἢ (διαλέγομαι)· συνομιλία, συζήτησις.— **1** ἔναρθρος λόγος, γλῶσσα. **2**) ἡ γλῶσσα (διάλεκτος) χώρας τινός (τῆ τοποῦ ἢ λαοῦ), ὅ, τι καὶ σήμερον νοούμεν λέγοντες τὴν λ.

δια-λέληθα, πρκ. τοῦ δια-λανθάνω.

δια-λέλημμαι, πρκ. τοῦ διαλαμβάνω.

δια-λέλύκα, **δια-λέλύμαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ διαλύω.

δια-λελύμαμαι, πρκ. τοῦ διαλυνομαι.

διά-λεξις, -εως, ἢ = διάλεκτος I.

δια-λέξομαι, μελ. τοῦ διαλέγομαι.

δια-λεπτο-λογέομαι (διὰ + λεπτός + λέγω)· συζητῶ μετὰ ἀνιάρως λεπτολογίας (βλ. διάλεκτος).

διά-λεπτος, ὄν (διὰ + λεπτός)· λεπτολόγος || λίαν λεπτός ἢ στενός ἢ μικρός.

διά-λευκος, ὄν (διὰ + λευκός)· σημαδεμένος με ἀσπρο || μεμειγμένος μετὰ λευκοῦ, ἢ μίλιευκος.

δια-λεχθῆναι, ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ διαλέγομαι.

δια-λήσω, μελ. τοῦ δια-λανθάνω.

δια-λίπειν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ διαλείπω.

δι-ἀλλάγη, ἢ (διαλλάσσω)· ἀνταλλαγῆ || ἀλλαγῆ ἀπὸ ἐχθρας εἰς φίλαν, συνδιαλλαγῆ, συμφιλίωσις || συνθήκη εἰρήνης || συνήθ. κατὰ πληθ.

δι-ἀλλαγμα, -ατος, τὸ (διαλλάσσω)· τὸ ἀντάλλαγμα καὶ ἡ ἀντάλλαγῆ.

δι-ἀλλακτήρ, -ῆρος, ὅ, καὶ **διαλλακτήρ**, -οῦ, ὅ (διαλλάσσω)· ὁ συνδιαλλακτήρ, ὁ μεσολαβὼν πρὸς συμφιλίωσιν, συμφιλιωτής.

δι-ἀλλάσσω, ἀτ. -τω, μελ. -ξω· πρκ. διήλλάχα· δίδω ἢ λαμβάνω εἰς ἀντάλλαγμα || ὅθεν, κάμνω ἀντάλλαγῆν, ἀνταλλάσσω. **2**) συνδιαλλάσσω, συμφιλίωσω, τινὰ με ἄλλον (τ. ἔ. ἀνταλλάσσω τὴν ἐχθρὸν με φίλαν).— **1** Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **δια-λάδομαι**· ἀόρ. α' διηλλάχθη καὶ β' διηλλάγη· πρκ. διήλλαγμα· συμφιλίωνομαι, συνδιαλλάσσομαι, γίνομαι φίλος.— **3** ἀμτβ. διαφέρω ἀπὸ τινος εἰς τι ||

οὔτω καὶ ἐν τῷ παθ. (κυρ. ἐν τῷ ἀόρ. α' διαλλαχθήναι), εἶμαι διάφορος, διαφορετικός.

δι-ἄλλομαι, μελ. -αλούμαι (βλ. ἄλλομαι), ἀποθ.· πηδῶ ὑπεράνω τινός, πηδῶ ἀπέναντι.

δια-λογίζομαι, μελ. -ίσσομαι, ἀτ. -ισομαι· πρκ. -λελόγομαι, ἀποθ.· κανονίζω, τακτοποιῶ, λογαριασμοῦς || ἐντεῦθεν, κάμνω ἀκριβῆ λογαριασμόν, λογαριάζω ἐπακριδῶς.— **1** συνδιαλέγομαι, συζητῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-λογισμός, ὁ (δια-λογίζομαι)· τακτοποίησις λογαριασμών.— **1** ὑπολογισμός, σκέψις, συλλογισμός, μελέτη. **2**) συζήτησις, συνομιλία.

διά-λογος, ὁ (διαλέγομαι)· συνομιλία, «διάλογος», συζήτησις.

δια-λοιδορέομαι, παθ. ἀόρ. α' διελοιδορήθη, ἀποθ.· ὑβρίζω, περιγελῶ.

δια-λύθηναι, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ διαλύω.

δια-λύμαινομαι, ἀόρ. α' διελυμάνθη· πρκ. δια-λελύμαμαι, ἀπρ.· κακομεταχειρίζομαι τινα, τοῦ φέρομαι κατὰ τρόπον ἐπαισχυντον || βλάβω, καταστρέφω, ἐντελῶς, ἀφανίζω || ἐξαπατῶ || κιβδηλεύω.

διά-λύσις, -εως, ἢ (διαλύω)· ἡ ἀπελευθερωσις τινος ἀπὸ τινός, ὁ χωρισμός || «διόλουσις» (ὡς καὶ νῦν), καταστροφή.— **1** τέλος, ποῦσις || παῖσις ἐχθροπραξίαν, συνθήκη εἰρήνης.

διαλυσι-φίλος, ἐν (διαλύω + φίλος)· ὁ διαλύων τὴν φιλίαν.

δι-λύτης, -ον, ὁ (κατ' ἄλλους, ἦτον ὀρθῶς, διαλυτής· πρβλ. καταλύτης, προλύτης, ἐπιλύτης) (διαλύω)· ὁ διαλύων, ὁ καταστρέφων.

διά-λύτος, ὄν (διαλύω)· ὁ διαλελυμένος, χαλαρωμένος.— **1** **διαλυτός**, ἢ, ὄν· ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῆ, ὑποκείμενος εἰς διάλυσιν, δεκτικός διαλύσεως.

δια-λύω, μελ. -ῶσω· πρκ. -λέλυκα· παθ. ἀόρ. α' -ελύθη· πρκ. -λέλυμαι· λύω τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο (διαλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν συντέθη), διαχωρίζω, ἀποχωρίζω || ὁπολύ. **2**) θέτω τέρμα εἰς τὴν εἰς ἐχθρὸν π. χ., φιλίαν κ.λ.). **3**) συμφιλίωσω, συνδιαλλάττω. **4**) **διαλύειν διαβολὰς** = θέτειν τέρμα εἰς συκοφαντίας (ἐξελέγχειν αὐτὰς εἰς ἀσάβημα) || ὡς πληρώνω τὸ χρέος μου, ἐξοφλῶ.— **1** χαλαρώνω || καθιστῶ τι λεπτοφές καὶ εὐκαμπτον.

δι-αφίτω, μελ. -ώσω (διὰ + ἀφίτων)· γεμίζω τι με ἀφίτα (τ. ἔ. με κριθάλευρα).

δια-λυθῶμαι· πρκ. -λελώβημαι (ἐν παθ. ἔνν.), ἀποθ.· κακοποιῶ τινα κατὰ τρόπον φρικτόν, περικόπη τὰ ὄκτρα, κολοβύνω.

δι-αμαθύνω (βλ. ἀμαθύνω)· συντριβῶ εἰς κόνιν, κατεδαφίζω, καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξοντύνω.

δια-μαντεύομαι, μελ. -εύσομαι· ἐκδίδω ἀόφασιν διὰ μέσου χρησμοῦ (μαντείας), χρησμοδοτῶ.

δι-αμαρτάνω, μελ. -ήσομαι· ἀόρ. β' -ἤμαρτον· πρκ. -ἤμαρτηκα· (βλ. ἀμαρτάνω)· ἀποτυγχάνω ἐντελῶς, παραπλανῶμαι ἐντελῶς ἀπὸ... (μετὰ γεν.). **2**) δὲν κατορθώνω νὰ κάμω ἢ νὰ ἀποκτήσω τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-αμαρτία, ἢ (διαμαρτάνω)· χονδρικὸν σφάλμα || ἐσφαλμένος ὑπολογισμός. **2**) πλήρης ἀποτυχία.

δια-μαρτύρεω, μελ. -ήσω ὡς ἀτ. δίκαν, ὄρος, μεταχειρίζομαι **διαμαρτυρίαν** (βλ.), καταθέτω μαρτυρίαν ὑπὲρ ἢ ἐναντίον ἐνοτάσεως τινός.— **1** παθ. (ἀόρ. α' **διαμαρτυρήθη**)· ἐπιβεβαιώνομαι, ἐπικυροῦμαι, ἀπὸ μαρτυρίας. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-μαρτύρια, ἢ· κατάθεσις μαρτυρίας πρὸς ὑποστήριξιν ἢ ἀνασκευῆν ἐνοτάσεως τινός.— **διαμαρτυρία** ἐν τῷ ἀτιμῷ δικαίῳ ἐκκαλεῖτο καὶ αὐτῇ αὐτῇ ἢ ἐνοτάσει, ὑποκαλλομένη ἐνότα καὶ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, ἵνα παρεμποδίσῃ τὴν ἐνώπιον δικαστηρίου ἐκδικασιν ὑποθέσεως. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης ὁ κατηγορούμενος ἠθύνετο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διαδικασίας νὰ καταθέσῃ ἐνοτάσιν (ἢτοι **διαμαρτυρίαν**) **εἰθὲν δίκην μὴ εἰσαγωγίμων εἶναι**, ὁπότε ἡ δίκη ἀνεβάλλετο καὶ τὸ δικαστήριον ἀπεφάνετο πρῶτον ἐπὶ τῆς ἐνοτάσεως. Ἡ τοιαύτη **ἐνοτάσις - διαμαρτυρία** ἔπρεπε νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἐνὸς τοῦλάχιστον μαρτύρου (δοῦν καὶ τὸ ὄνομα).

δια-μαρτύρομαι, μελ. -ὑροῦμαι, ἀποθ. ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνδρώπων (ἐπισημῶς) διαμαρτύρομαι, κατὰ τὸ ἐναντίον ἐνόρκως ὅτι εἶμαι ὁδῶς || ὡς. ἀπαρνούομαι ἐνόρκως || διαθεβαίω ἐπισημῶς.— || παρακαλῶ, ζητῶ, ἐπιμόνως || ἐξορκίζω ἱκετεύων.

δια-μάσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· ζυμώνω, καταζυμώνω.

δια-μάχομαι, μέλ. -χέσομαι καὶ ἀττ. -μαχοῦμαι, ὡς. -χῆσομαι, ἀποθ. ἀγωνίζομαι πρὸς τινα, μάχομαι ἐναντίον τινός || μάχομαι μετὰ τινος ἐναντίον ἄλλου. 2) ἀγωνίζομαι μέχρι τέλους, ἀγωνίζομαι ἀνεπιτόμως καὶ ἐπιμόνως (λατ. *depergnare*).

δι-αμάω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. *δι-ῆμωσα* (διὰ + ἀμάω)· δερρίζω ἢ κόπτω διὰ μέσου. 2) σκαλίζω, ἀνασκάπτω || τὴν αὐτὴν σμ. καὶ ἐν τῇ μέσῳ.

δια-μεθ-ῆμι· ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, τι τελείω.

δι-ἀμείβω, μέλ. -νω (βλ. ἀμείβω)· ἀνταλλάσσω || *διαμείβω τι πρὸς τι* = ἀνταλλάσσω τι ἀντὶ ἄλλου (ἢ μέ τι) || ὡς. καὶ ἐν τῇ μέσῳ: -εσθαί τί τινος ἢ ἀντί τινος.— || ἀλλάσσω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ μίας θέσεως εἰς ἄλλην || διέρχομαι διὰ μέσου (ἢ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος). 2) ἀπὸλ., μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, μετατρέπω.

δια-μεΐναι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *διαμένω*.

δι-ἀμειψίς, -εως, ἢ (διαμειψίω)· ἀνταλλαγῆ.

δια-μελαίνω, μελ. -ἄνω· καθιστῶ τι ἐντελῶς μέλαν.

δια-μελεῖσσι (*δια-μελεῖζω*)· τεμαχιδόν, κατὰ μέλη, «κομματιαστῶς».

δια-μέλλω, μέλ. -εως, ἢ (δια-μέλλω)· τὸ νὰ μέλλῃ τις πάντοτε νὰ πράξῃ τι, συνεχῆς ἀναβολή· καὶ

δια-μελλήτης, -οῦ, ὅ (διαμέλλω)· ὁ συνεχῶς ἀνοβάλλων. Ἐκ τοῦ

δια-μέλλω, μελ. -μελλήσω (βλ. μέλλω)· πάντοτε μέλλω νὰ πράξω τι || πάντοτε εὐρίσκομαι εἰς τὸ σήμερον νὰ πράξω τι || ἐντεῦθεν, ἀναβάλλω συνεχῶς.

δια-μεμένηκα, πρξ. τοῦ *διαμένω*.

δια-μεμνημαι, πρξ. τοῦ *διαμνησσομαι*.

δια-μέμφομαι μέμφομαι (ψέγω) μετὰ δριμύτητος. **δια-μένω** (διὰ τοὺς χρόνους βλ. μένω)· μένω δι-

αρκῶς εἰς τι μέρος, παραμένω, ἐπιμένω. 2) εἶμαι σταθερός, ἐγκατερωθῶ, ἐμένω. 3) συνεχίζω, ἐξακολουθῶ, διαρκῶ, ἀπομένω.

δια-μερίζω, μελ. -ίσω καὶ ἀττ. -ίω· «διαμερίζω», διαίρω, κόπτω εἰς μέρη (μερίδας) || μτφρ. προκαλῶ διχονοίας (διαφωνίας).—|| Παθητ., διαφωνῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-μερισμός, ὁ διαίρεισι, διαμοιρασμός || διχονοία, διαφωνία.

δια-μετρέω, μέλ. -ῆσω· μετρῶ διὰ μέσου, μετρῶ ἐντελῶς, καταμετρῶ || μετρῶ καὶ ἀποχωρίζω || μετρῶν διαίρω εἰς μέρη, κατανέμω, διανέμω.—Μέσον, τὸ νὰ μὴ ἐξη προσμετρηθῆ (κατανεμηθῆ) μερίδιον, λαμβάνω μερίδιον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-μετρητός, ἢ, ὄν (*διαμετρέω*)· ὁ μετρηθεὶς καὶ χωρισθεὶς, ὁ καταμετρημένος || ὁ δυνάμενος νὰ καταμετρηθῆ.

διά-μετρον, τὸ (λατ. *dimensum*)· τὸ διὰ μέτρου καθωρισμένον μερίδιον, σιτηρεσίον ἀτραπιώτου, ἢ μισδοτροφοδοσία του. Ἐκ τοῦ

διά-μετρος, ἢ (διὰ + μέτρον)· ὅ, τι καὶ νῦν, ἢ διά-μετρος κύκλου ἢ ἡ διαγωνίος τετραγώνου. 2) κανὼν πρὸς κατασκευὴν τῆς διαμέτρου (τὸ ὄργανον θηλ. δι' οὗ σῶρεται τις τὴν διάμετρον ἐπὶ τινος σώματος).

δια-μηχανάομαι, ἀποθ. ἔφευρίσκω, ἐπιπρῶ.

δι-ἄμιλλάομαι, μελ. -ῆσομαι· ἄορ. α' *διημιλλήθην*, ἀποθ. ἀμιλλῶμαι μετὰ ἄλλου, ἀγωνίζομαι (συναγωνίζομαι) λυσσῶδως.

δια-μυμνήσκομαι, ἀπκπτῆ μόνον ἐν τῷ παθ. πρξ. *δια-μύνημαι*· διατρώω ἐν τῇ μνήμῃ.

δια-μινύρομαι, ἀποθ. ἄδω (ψάλλω) μετὰ τόνου κλαυθμηρισμοῦ.

δια-μιστόλλω, μέλ. -ῆλω· ἄορ. α' -εμιστόλλα (βλ. *μιστόλλω*)· κατακόπτω εἰς τεμάχια.

δια-μνημονεύω, μελ. -οῦ· ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναπολῶ, ἐνθυμούμαι || ἐντεῦθεν, ποιούμαι μνείαν, ἀναφέρω.

δια-μοιράω (διὰ + μοῖρα)· διαίρω, κατακόπτω, σχι-

ζω. 2) μέσον, δίδω μερίδιον, διαμοιράζω, διανέμω. **δι-αμπάζε**, (διὰ + ἀν(δ) + πάζε τοῦ *πῆγνυμι*)· ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, «πέρα γιὰ πέρα».

δι-αμπερές, (διὰ + ἀνα-πέρω), ἐπιρ. τόπου· ἐντελῶς διὰ μέσου, «πέρα γιὰ πέρα».— δλονύξ ἐν τεμάχιον, «μονοκόμματα». 2) ἐπὶ χρόνου, ἀπ' ὀρχῆς μέχρι τέλους, αἰώνως.— [κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *διαμπερῆς*].

δια-μυδάλεος, α ον (βλ. *μυδαλεός*)· διάδροχος, βρεγμένος, μουσκευμένος.

δια-μῦθο-λογέω, μελ. -ῆσω· ἀνακοινῶ τι διὰ τοῦ στόματος, ἐκφέρω διὰ τοῦ λόγου, ὁμιλῶ, συνομιλῶ.

δια-μυλλάινω, μέλ. -ἄνω (διὰ + μύλλω)· «οτραβοστομαζέω», διαστρέφω τὸ στόμα ἢ καὶ τὰ χεῖλη, κάμνω διαφόρους μορφασμούς, πρὸς χλευασμὸν τινος.

δι-αμφίδιος, ον (διὰ + ἀμφίς)· ὄλως διόλου διάφορος, διαφορετικός.

δι-αμφισ-θητέω, (διὰ + ἀμφίς + βαίνω· βλ. *ἀμφισβητέω*)· διαφιλονεικῶ, διαφωνῶ || διαχωρίζομαι τὰ ἀντιθέτα ἀπὸ ἄλλους.

δια-ναυ-μάχέω, μέλ. -ῆσω (διὰ + ναυμαχέω)· συγκροτῶ (μακρὰν) ναυμαχίαν.

δι-ἀν-δίχα, (διὰ + ἀνὰ + δίχα), ἐπιρ. εἰς δύο κομμάτια || κατὰ δύο τρόπους || *διάνδιχα μερμηρίζειν* = κυμαίνεσθαι, ταλαντεύεσθαι, μεταξύ δύο γυναικῶν.

δια-νεΐμαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *διανέμω*.

δι-ἀνεκῆς, ἐς, ὄρωρ. καὶ ἀττ. τύπος τοῦ *διηνεκῆς* (ὁ βλ.).

δια-νέμησις, -εως, ἢ· διανομή. Ἐκ τοῦ

δια-νέμω, μελ. -νεμῶ· ἄορ. α' *δι-ένειμα*· πρξ. -νεμένηκα (διὰ + νέμω)· χωρίζω εἰς μέρη, διαμοιράζω, «διανέμω».—Μέσον, διαμοιράζω μεταξύ μας.— Παθ.. διαδιδομαι, ἐξαπλώνομαι, ἐξω.—|| θάλλω εἰς τάξιν, κυβερνῶ.

δια-νέομαι (διὰ + νέομαι), ἀποθ. διέρχομαι.

δι-αν-έστην, **δι-αν-έστηκα**, ὁ ἄορ. καὶ ὁ πρξ. τοῦ *δι-αν-ίστημι*.

δια-νεύω, μελ. -σω (βλ. νεύω)· κάμνω νεύμα, «γνέφω», προσκαλῶ διὰ νεύματος, κλίνω τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συγκατανεύσεως.

δια-νέω (βλ. νέω), μέλ. -νεύσομαι· κολυμβῶν διέρχομαι ἀντίπεραν, κολυμβῶ διὰ μέσου, διαπερῶ θάλασσαν (ποταμὸν κ. λ.).

δια-νήχομαι, ἀποθ. = *διανέω* (ὁ βλ.).

δια-νίζω, μελ. -νίω (βλ. νίζω)· πλύνω τι ἐντελῶς, καθαρῶς ὄλως διόλου.

δια-νίσσομαι (βλ. νίσσομαι), ἀποθ. διέρχομαι διὰ μέσου τινός, διαπερῶ.

δι-αν-ίστημι, μελ. *διαναστήσω* (διὰ + ἀνὰ + ἵστημι)· ἀνεγείρω τι, στήνω τι ὄρθιον.— || Παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἄορ. β' -ανέστην καὶ πρξ. -ανέστηκα· ἴσταμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος.

δια-νοέομαι, μέλ. -ῆσομαι· ἄορ. α' -ενοήθην· πρξ. -νενοήμαι, ἀποθ. σκέπτομαι περὶ τινος, προτίθεμαι, σκοπεύω, λατ. *meditari*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-νόημα, -ατος, τὸ (*διανοέομαι*)· σκέψις, ἰδέα, στοχασμός.

δια-νοητικός, ἢ, ὄν (*διανοέομαι*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διανοήσιν, νοερός.

διά-νοιά (καὶ *διάνοιά*), ἢ (*διανοέομαι*)· || σκέψις, νοῦς, πνεῦμα, διανοήσις.— || διαλογισμός, σκοπός, πρόδεσις || γνώμη, ἰδέα, πίστις, δοξασία || ἡ ἔννοια ἢ ἡ σημασία ἐνὸς πράγματος.

δι-αν-οίγω, μελ. -ξω· ἀνοίγω ὀλίγον, ἀνοίγω ἐν τῷ μετὰξὺ || ἐντεῦθεν, ἀναπτύσσω, ἐπεξηγῶ, ἐρμηνεύω.

διανοιχθεῖς, Προστ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *διανοίγω*.

δια-νομεύς, -έως, ὁ (*διανέμω*)· ὅ, τι καὶ σήμερον, ὁ διανέμενός, ὁ διαμοιράζων.

δια-νομή, ἢ (*διανέμω*)· ὁ διαμοιρασμός, «διανομή» ὡς καὶ σήμερον.

δι-ανταίος, α ον (βλ. *ἀνταίος*)· ὁ διερχόμενος ἐντελῶς (κατ' εὐθείαν) διὰ μέσου, ὁ διαπερῶν || ὁ ἐκτεινόμενος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, δι' ἄλης τῆς γραμμῆς || ἢ *διανταία* (ἐνν. *πληγῆ*) = διαμπερές (καί-ριον) τραῦμα || μτφρ. ἀμετάβλητος, ἀνηλέης, ἀκορπτος.

διαντλέω, μελ. -ήσω (βλ. ἀντλέω)* ἔξαντλώ δω-
λως διόλου, ἀφαιρῶ τελείως, ἀποξηραίνω || μτρφ.
πίνω μέχρι τρυγός (λατ. *exhaustire*).

δια-νυκτερεύω, μελ. -σω (διά+νύξ)* διέρχομαι
τὴν νύκτα, «περνῶ τὴν νύκτα μου».

διανύω ἢ **διανύτω*** μελ. -ύσω (βλ. ἀνύω)* φέ-
ρω ἔντελως εἰς πέρας, τελειώνω, περατώνω κατ-
ερθῶν || δδόν *διανύω* = τερματίζω ταξίδιον (τὴν
αὐτὴν σημ. ἔχει τὸ ῥῆμα καὶ παραλειπομένης τῆς αἰτ.
δδόν).

δια-ξαίνω, μελ. -ἄνω* ξένω καλά, «λανορίζω» ||
διασχίζω, διασπαράσσω.

διαξειεῖν, δωρ. ἀντι *διάξειεις*, β' ἐν. μελ. τοῦ *διαγάω*.

δια-ξίφίζομαι, ἀποθ. (διά+ξίφος)* μάχομαι διὰ
ξίφους, ξιφομαχῶ || μάχομαι μέχρι θανάτου.

δια-παιδεύομαι* διέρχομαι ἀπὸ μιαν σειρὰν ἐκ-
παιδεύσεως || διανύω τὸν ἀπαιτούμενον δι' αὐτὴν
χρόνον.

δια-πάλαιω, μελ. -οω* παλεύω, συνεχίζω παλαι-
ων, ἐξακολουθῶ νὰ παλεύω.

δια-πᾶλλω, ἢ* σκληρῶς ἀγών.

δια-πᾶλλω, μελ. -πᾶλλω* διασεῖω, τινάσσω δυνα-
τά || διανέμω διὰ κλήρου.

δια-παλύω, μελ. -ῦνω (βλ. παλύω)* κόμνω
δρῦμματα, συντρίβω.

δια-παντός, ἐπίρ. = *διὰ παντός** πέρα-πέρα, ὅλως
διόλου || πάντοτε.

δια-παπταίνω (βλ. παπταίνω)* βλέπω τριγύρω
ἔντρομος, ρίπτω περίξ δειλά βλέμματα.

δια-παρα-τρίβω, ἢ (διά+παρα+τριβω)* ἀνωφε-
λῆς σπουδῆ, ματαία ἔνσαχόλησις || ἄσκοπος λογο-
μαχία.

δια-παρθενεύω, μελ. -σω (διά+παρθένος)* ἀφαι-
ρῶ τὴν παρθενίαν παρδένω κόρης, διακορεύω.

δια-πασσάλεύω, ἀττ. -παταλεύω, μελ. -σω (διά+
πάσσαλος)* καρφῶνων τεντώνω (ἐπι-δῆματ' ἐκτει-
νόμενον πρὸς κατεργασίαν) || ὡς. στερεώνω τὰ ἄκρα
διὰ πασσαλώσεως (καρφώματος) ὡς κτὰ τὴν σταύ-
ρωσιν.

δια-πάσσω, ἀττ. -ττω* μελ. *διαπάσω* (βλ. πάσσω)*
ραντίζω περίξ, πασπαλίζω.

δια-παύω, μελ. -οω* κόμνω τι νὰ παύσῃ ἔντελως.
Παθητ., παύω νὰ ὑφίσταμαι.

δια-πειλέω, μελ. -ήσω (βλ. ἀπειλέω)* ἀπειλῶ
σκληρῶς (μετὰ δριμύτητος) || ὡς. ἐν μέσῳ μετὰ τῆς
αὐτῆς σημ.

δια-πεινάω, ἀπρφ. -πεινήν* συναγωνίζομαι πρὸς
τινα, τίς νὰ πεινᾷ περισσότερο, διαγωνίζομαι μετὰ
τινα εἰς τὴν πείναν || πεινῶ πολύ.

δια-πειρα, ἢ* ἀπόπειρα, δοκιμή. Ἐκ τοῦ

δια-πειράομαι, μελ. -ἄσομαι* ἀορ. α' -επειράθην*
πρκ. -πεπειράμαι, ἀποθ. κόμνω ἀπόπειραν διὰ τι,
δοκιμάζω τι (μετὰ γεν.) || μετ' αἰτ., ἔχω πείραν
πράγματός τινος.

δια-πείρω, μελ. -περῶ (βλ. πείρω)* διαπερῶ, δι-
ατρῶν.

δια-πέμπω, μελ. -ψω* στέλλω περίξ, στέλλω ἐ-
δῶ κί' ἐκεῖ, πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις.— || στέλ-
λω διὰ μέσου, στέλλω ἀντικρῶ, εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

δια-πενθέω* πενθῶ διαρκῶς, διατηρῶ τὸ πέν-
θος μου.

δια-πέπασμαι, πρκ. τοῦ *δια-πάσσω* (βλ. βλ.).

δια-πεπειράμαι, πρκ. τοῦ *δια-πειράομαι* (βλ. βλ.).

δια-πεπολεμησομαι, τετελ. μελ. τοῦ *διαπολεμέω*.

δια-πέπυσμαι, πρκ. τοῦ *δια-πυνθάνομαι*.

δια-περαίνω, μελ. -ἄνω* φέρω εἰς πέρας, περατῶ.

δια-περαιώω, μελ. -ώσω (βλ. περαιώω)* μεταπι-
βάζω (μεταφέρω) τι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.— Παθητ.,
μεταφέρομαι, μεταθιβάζομαι, εἰς τὸ ἀπέναντι μέ-
ρος, διαβαίνω ἀπέναντι. 2) σύρω τι ὅλως διόλου
ἔξω ἀπὸ τὴν θῆκην.

δια-περᾶναι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *δια-περαίνω* (βλ. βλ.).

δια-περάω, μελ. -ἄσω (βλ. περάω)* περῶ (περνῶ)
διὰ μέσου || διαπερῶ ἀπέναντι, μεταβαίνω (διαβαί-
νω) ἀπέναντι.

δια-πέρθω, μελ. -οω* ἀορ. β' *διεπράθον*, ἐπ. ἀπρφ.

*δια-πραθῆεν** μέσ. ἀορ. β' *διεπράθετο*, ἐν παθητ.

ἐνν. (βλ. πέρθω)* καταστρέφω ἔντελως, κατεδαφίζω,
ληληταῶ, ἐρημῶν.

δια-πέρσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *διαπέρθω*.

δια-πεσεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *διαπίπτω*.

δια-πεσεῖσθαι, ἀπρφ. μέσ. μέλλ. τοῦ *διαπίπτω*.

δια-πέτῆμαι = *διαπέτομαι* (βλ. βλ.).

δια-πετάννυμι, ἢ -ύω* μελ. -πεεῶω (βλ. πετάν-
νυμι)* ἀνοίγω καὶ ἀπλώνω || ἐκτυλίσσω || ἐπὶ πτηνῶν,
ἀνοίγω τὴς πτέρυγας εἰς πτῆσιν.

δια-πέτομαι, μελ. -πηῶσμαι* ἀορ. β' -επιτόμην ἢ
-επιτόμην (βλ. πέτομαι)* ἀποθ. πετῶ (ἴπταμαι) διὰ
μέσου τινός. 2) πετῶ μακρὰν, ἐξαφανίζομαι

δια-πεττεύω* παίζω τούς πεσοῦς μετὰ τινα, δο-
κιμάζω τὴν τύχην μου παίζων πεσοῦς.

δια-πεύσσομαι, μελ. τοῦ *διαπυνθάνομαι* (βλ. βλ.).

δια-πεφοιδάσθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ *δια-φοιδά-
ζω* (βλ. βλ.).

δια-πεφράδα, πρκ. τοῦ *δια-φράζομαι* (βλ. βλ.).

δια-πήγγυμι, μελ. -πήξω* μέσ. ἀορ. α' *διεπηξά-
μην* (βλ. πήγγυμι)* ἐμπηγνύω τι διὰ μέσου || στε-
ρεώνω τι ἀνάμεσα εἰς δύο πράγματα || στερεώνω
τι μαζί με ἄλλο.

δια-πηδάω, μελ. -ήσομαι* πηδῶ διὰ μέσου, πηδῶ
εἰς τὸ ὄπεναντι μέρος.— || ἀμτθ. κόμνω πῆδη.

δια-πίαινω, μελ. -ἄνω (βλ. πιαίνω)* καθιστῶ τι
λίαν παχῶ, παχύνω τι παρὰ πλάϊ.

δια-πίμπλημι, μελ. -πῆσω (βλ. τῶν χρόνων βλ.
πίμπλημι)* γεμίζω τι μετὰ τὸ ὀλόθελα.— Παθητ., εἶμαι
τελείως γεμάτος ἀπὸ τι, πληροῦμαι ἔντελως ἀπὸ τι.

δια-πίμπρημι* καίω ἔντελως.

δια-πίνω, μελ. -πίομαι* διαγωνίζομαι πρὸς τινα
εἰς τὸ τίς ἐκ τῶν δύο μας ζῖνεται νὰ πῆν περισ-
σότερον («παραβαίνω με κάποιον στοῦ πιότου»).—
|| πίνω κατὰ διαλείμματα.

δια-πίπτω, μελ. -πεσοῦμαι (διὰ τῶν χρόνων βλ.
πίπτω)* πίπτω διὰ μέσου, διαλοισθαίνω, διαφεύγω ||
ἀστοχῶ, ἀποτυχῶν, ὅλως διόλου || σφάλλομαι || πη-
γαίνω κακὰ || ἀποδεικνύομαι ἄχρηστος καὶ ἀνωφελῆς.

δια-πιστεύω, μελ. -οω* ἐμπιστεύω τι εἰς τινα,
ἐμπιστεύομαι εἰς τινα || ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τινα.
— Παθητ., μου εἶναι τι ἐμπιστευόμενον, κάτι μου
ἔχουν ἐμπιστευθῆ || ἀπολαύω ἐμπιστοσύνης ὡς
πρὸς τι.

δια-πλέκω, μελ. -ξω* πλέκω τι διὰ μέσου ἄλλου
|| δύο ἢ περισσότερα πράγματα συμπλέκω εἰς ἓν,
πλέκω τι ἕως τέλους.— || «ξεπλέκω», διαλύω τὸ ὕ-
φασμα, διασπῶ, διαχωρίζω: *διεπλέκω τὸν βίον* =
τελειώνω τὸ ὕφασμα τοῦ βίου μου.

δια-πλεύσας, μελ. ἀορ. α' τοῦ

δια-πλέω, μελ. -πλεύσομαι* πλέω διὰ μέσου.

δια-πληκτίζομαι (βλ. πληκτίζομαι), ἀποθ. πυ-
γμοχῶ ἢ ἀψιμαχῶ ἐναντίον τινός, «διαπληκτίζομαι»
ὡς κτλ νῦν λέγομεν.

δια-πλήσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω* θραύω εἰς τε-
μάχια, σχίζω.

διά-πλοος, συνηρ. -πλους, δ (διαπλέω)* ὡς ἐπίθ.,
ὁ διαπλέων, ὁ πλέων (διὰ μέσου τινός) εἰς τὸ ἀπ-
έναντι μέρος.— || ὡς οὐσιαστ., δ *διάπλους* = ἡ διά-
πλευσις, ταξίδιον ἀπὸ μέρους εἰς μέρος, πέρασμα.
2) πορθμός, πόρος.

δι-απλόω, μελ. -ώσω (διά+ἀπλόω)* ἀπλώνω, ἐξ-
απλώνω, ἀναπτύσσω, ἐκτυλίσσω.

δια-πνέω, ἐπ. -πνεύω* μελ. -πνεύσομαι* ἀορ. α'
διεπνευσα (βλ. πνέω)* πνέω (φυσῶ) διὰ μέσου, δρο-
σιζῶ, ἀναζωογονῶ.— || ἀναπνέω κατὰ διαλείμματα,
«ἀνασαίνω», ἀναλαμβάνω, ἀναζῶ.— || Παθητ., ἐξ-
ατμίζομαι, διασκορπίζομαι, ἐν εἰδει ἀτμών.

δια-ποικίλλω, μελ. -ιλῶ* κόμνω τι ποικίλον, τὸ
στολίζω μετὰ διάφορα πράγματα, χρώματα κλπ., τὸ
«ποικιλίζω».

δια-πολεμέω, μελ. -ήσω* δεξάγω μέχρι τέλους
πόλεμον, φέρω εἰς πέρας τὸν πόλεμον, τὸν ἀπο-
τελειώνω (λατ. *debellare*). 2) συνεχίζω τὸν πό-
λεμον, ἐξακοῦομαι νὰ μάχωμαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-πολέμησις, -εως, ἢ* ὁ τερματισμός, ἡ ἀπο-
τελείωσις τοῦ πολέμου, ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ πολέ-
μου, τὸ τέλος του.

δια-πολιορκέω, μελ. -ήσω· πολιορκῶ ἀδικόπως, ἀποκλείω, ἐνεργῶ συνεχῆ ἀποκλεισμόν.

δια-πομπεύω, μελ. -σω (βλ. *πομπεύω*)· φέρω εἰς πέρας τὴν πομπήν. 2) περιφέρω, φέρω περίξ.

δια-πομπή, ἡ (*διαπέμπω*)· τὸ ἀποστέλλειν (ἀποστολή) κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἢ ἀνταλλαγῆ εἰδησίω. 2) διαπραγματεύομαι, ἀποστολή πρέσβεων.

δια-πονέω, μελ. -ήσω· ἀπεργάζομαι τι πλήρως καὶ μετὰ κόπου (λατ. *elaborare*) ἢ ἀσκάω, μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι, τι.—Παθητ., διευδύνομαι, κυβερνώμαι ἢ ὡς. καταπονοῦμαι.—ἴμτθ. ἐργάζομαι οκληρῶ, μοχθῶ, κοπιῶ.

διά-πνοα, ον (*διαπονέω*)· ὁ ἔχων ὑποστῆ πολυὰ θάσανα, ταλαιπωρημένος, σκληραγωγημένος. 2) μετὰ ἐνεργ. σημ., ἐπίπνοος, κοπιώδης.

δια-πόντιος, ον (*διά+πόντος*)· ὁ πέραν τῆς θαλάσσης εὐρισκόμενος, ὑπερπόντιος, λατ. *transmarinus* ἢ ὁ πλέων (διευδυνόμενος) πρὸς τὰ ἀντικρῦ (τὰ μακρυνά) πελάγη.

δια-πόνως, ἐπίρ. τοῦ *διάπνοος*· μετὰ πόνου καὶ μόχθου.

δια-πορεύω, μελ. -σω· φέρω (μεταφέρω, μεταδιβάω) εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπερῶ.— Παθητ. (μετὰ μέσ. μέλλ. -εύσομαι καὶ παθ. ἀορ. ἀ' *διεπορεύθη*), πορεύομαι διὰ μέσου, διέρχομαι διὰ μέσου, διαβαίνω ἢ μετρ. διέρχομαι (τόν βίον π. χ.).

δια-πορεύω, μελ. -ήσω (βλ. *ἀπορεύω*)· καὶ ἀποθ. *διαπορεύομαι*, ἀορ. ἀ' *διηπορεύθη*· εὐρίσκομαι ὅλως διόλου ἐν ἀπορίᾳ, εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, τὰ ἔχω κυριολεκτικῶς χαμένα.

δια-πορθέω, μελ. -ήσω = *διαπέρθω* (β βλ.)· ἀφαιρίζω ἐξ ὁλοκλήρου, καταστρέφω ἐντελῶς.

δια-πορθμεύω, μελ. -σω· μεταφέρω (μεταδιβάω) εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ἢ διαδιβάω ἀγγελίαν ἢ ἐπὶ διαπορθμευτικῶν λέμβων, *διαπορθμεύειν ποταμόν* = μεταφέρειν (διαδιβάειν), εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ποταμοῦ.

δια-πραγματεύομαι, ἀποθ.· συζητῶ, πραγματεύομαι, περὶ τίνος πράγματος μετὰ πάσης ἐπιμελείας, ἀπ' ὀρχῆς μέχρι τέλους.

δια-πράθειν, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. ε' τοῦ *διαπέρθω* (β βλ.).

δια-πράσσω, ἀττ. -ττω, ἰων. *δια-πρήσσω*· μελ. -ξω· ἀποτελεῖν, ἀποπερατῶ, συμπληρῶν (λατ. *conficere*) ἢ ἄμτθ., συμπληρῶ τὸν δρόμον μου διὰ μέσου, πορεύομαι διὰ μέσου. 2) ἐκτελῶ (φέρω εἰς πέρας), κατορθύνω ἢ μέσον, κατορθύνω τι δι' ἐμαυτὸν, κερδίζω τὴν ὑπόθεσίν μου. 3) προξένω τὸ τέλος τινός, φονεύω τινά, ἀποκτείνω (λατ. *conficere*).

δια-πρεπής, ἐς· ἔξοχος, διακεκριμένος, ἐπιφανής. Ἐκ τοῦ

δια-πρέπω· εἶμαι ἐπιφανής ἢ ἐξέχω, ὑπερέχω, τῶν ἄλλων ἢ εἶμαι διακεκριμένος, διακρίνομαι, «διαπρέπω».

δια-πρεπῶς, ἐπίρ. τοῦ *δια-πρεπής* (β βλ.)· κατὰ τρόπον ὑπέροχον. Ὑπερθ. *διαπρεπέστατα*.

δια-πρεσβεύομαι, ἀποθ.· ἀποστέλλω πρεσβείας (πρέσβεις) εἰς διάφορα μέρη.

δια-πρήσσω, ἰων. ἀντὶ *δια-πράσσω* (β βλ.).

δια-πρίω, μελ. -πριοῦμαι· πρ. -πέπρισμαι· διὰ πρίονος χωρίζω εἰς δύο, πριονίζω εἰς δύο ἢ *διαπρίειν τοὺς ὀδόντας* = τρίχειν τοὺς ὀδόντας.— Μέσον, «τριγανίζω με τὰ δόντια μου».

δια-πρό (γραφόμενον καὶ διὰ *πρό*)· ὄλως διόλου, «πέρα-πέρα».

δια-πρύσιος, α, ον (*διαπρεῶς*) = *διαμπερής*· περὶν διὰ μέσου, διαπεραστικός, ὀξύς, ἀνατριχιαστικός (ἐπὶ ἡχων) ἢ ὀξύς, *διαπρύσιον* ὡς ἐπίρ. = ὀξέως, διαπεραστικός. 2) ὁ μακρὰν ἐκτεινόμενος· *πρῶν πεδίον διαπρῦσιον τετυχηκός* = λόφος ἐκτεινόμενος θαδέως εἰς τὴν πεδιάδα. 3) φανερός.— [*διαπρύσιος* (**δια-πρυτιος*, πρβλ. *διαπρό* < *διά+πρό*, *πρό* : *πρυ* < *ἰαπ. prui* ἐν ἀρχ. περσ. *prusna*, *prusna* (= δψις, πρόσωπον), *Διθ. prusna* (= ὁτόμα)· πιθαν. ἀντίθ. τῆς *πυ* < *pu* (πρβλ. *πύματος* = ἔσοχατος)· βλ. καὶ *πρύτανις*].

δια-πτάσθαι, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ *διαπέτομαι*· καὶ *διαπτέσθαι*· ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ *διαπέτομαι* (β βλ.).

δια-πτοέω, μελ. -ήσω· ἐπ. ἀορ. ἀ' *διεπτοίησα* (βλ. *πτοέω*)· ἐκφοβίζω τινά, ἀπομακρύνω τινά διὰ τοῦ τρόμου, τρομοκρατῶ τινά.

δια-πτύσσω, μελ. -ξω (βλ. *πτύσσω*)· ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω καὶ ἀπλώνω, ἀναπτύσσω, ἀποκαλύπτω.

δια-πτύχη, ἡ (*διά+πτύχη*)· πτυχή, δίπλωσις, «δίπλα».

δια-πτῦω, μελ. -θσω (βλ. *πτῦω*)· πτύω ἐπάνω εἰς τινα, καταπτῦω, περιφρονῶ ἐντελῶς.

δια-πυκτεύω, μελ. -σω (βλ. *πυκτεύω*)· πυγμαχῶ πρὸς τινα, διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὴν πυγμῆν.

δια-πυθάνομαι, μελ. -πέυσομαι· πρ. -πέπυσμαι· ἀορ. ε' *επυθόμην*· ἀνερευνῶ, ἀναζητῶ, δι' ἐρωτήσεων ἢ ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω.

διά-πῦρος, ον (*διά+πῦρ*)· πεπυρακτωμένος, «διά-ἄπυρος», καυτερός, φλογερός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-πύρως, μελ. -ώσω (*διάπυρος*)· βάλω εἰς πῦρ, κατακαίω, πυρπολῶ.

δια-πωλέω, μελ. -ήσω· πωλῶ δημοσίᾳ.

δια-ῤραι, ἀπρφ. ἀορ. ἀ' τοῦ *δι-ἄρω* (β βλ.).

διαραίρημαι, ἰων. ἀντὶ *διήρημαι*, παθ. πρ. τοῦ *διαίρειω*.

δια-ῤράσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· διαρρήγνυμι, θραύω, διασπῶ.

δια-ῤργεος, ον (*διά+ῤργής*, *ῤργός* Δ)· λευκόστικτος, διάστικτος διὰ λευκῶν στιγμάτων, λευκοποίκιλος.

δια-ῤρθρῶς, μελ. -ώσω (*διά+ῤρθρον*)· χωρίζω δι' ῤρθρώσεων ἢ συναρμολόγω με ἄρμους. 2) συμπληρῶ ἐν λεπτομερείᾳ, περιγράφω εὐκρινῶς.

δια-ῤριθμέω, μελ. -ήσω· λογαριάζω, ὑπολογίζω, ἀπαριθμῶ ἢ ὡς. διακρίνω ἀριθμητικῶς (λατ. *enumerare*).

δια-ῤρκέω, μελ. -έσω (βλ. *ῤρκέω*)· ἔχω πλήρη ἰσχύν, ἰσχύω ἢ ἀντέχω, διαρκῶ, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ.—τρέφω, χορηγῶ τρ. φη. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-ῤρκής, ἐς· ἄρκετός, ἐπαρκής ἢ συνεχής, διαρκῶν, μακροχρόνιος. Ἐπίρ. -κῶς, ὑπερθ. -κείστατα.

δια-ῤρμόζω ἢ -ττω, μελ. -σω· διαμοιράζω εἰς διάφορα μέρη, διαδέτω.

δια-ῤρπάγῃ, ἡ· λεηλασία, «διαρπαγή». Ἐκ τοῦ

δια-ῤρπάζω, μελ. -άσομαι (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ῤρπάζω*)· σπίζω, κόπτω, εἰς τεμάχια ἢ λεηλατῶ (λατ. *diripere*), λαφυραγωγῶ ἢ ἀποσῶ ὡς λείαν.

δια-ῤρᾶγῃναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ *διαρρήγνυμι*.

δια-ῤρᾶγῆσομαι, παθ. μελ. ε' τοῦ *διαρρήγνυμι*.

δια-ῤρραίνω (βλ. *ῤραίνω*)· ραντίζω τι(νὰ) ὄλως διόλου (τελείως).— Παθητ., ρέω, χύνομαι, πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις.

δια-ῤρραῖω, μελ. -σω· ἀορ. ἀ' *διέρρραισα* (βλ. *ῤραῖω*)· καταστρέφω ἐντελῶς, κατασυντριβῶ, ἐξολοθρεύω.

δια-ῤρρέω, μελ. -ρρεύσομαι· παθ. ἀορ. ε' (μετὰ ἐνεργ. σημ.) -ερρήν· πρ. -ερρήνηκα· ρέω (τρέχω) διὰ μέσου ἢ ἐκφεύγω διὰ μέσου, διαλοισθαίνω ἢ ἀπολ. «διαρρέω», «κάνω νερά».— μετ. πρ. *διερρηνηκός* = χάλινον, χάσκων.— ἢ διαφεύγω ὡς τὸ ὕδωρ, ἐξαφαιρίζομαι.

δια-ῤρρήγνυμι, μελ. -ρρήξω (διὰ τοὺς χρόν. βλ. *ρρήγνυμι*)· θραύω εἰς δύο, διασπῶ.— Παθητ. σκάω, σκάω.

δια-ῤρρήδην, ἐπίρ. (*δι-ῤρῶ*, *δια-ῤρρήνηναι*)· ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς, σαφῶς, διακεκριμένως.

δια-ῤρρήξας, μετ. ἀορ. ἀ' τοῦ *διαρρήγνυμι*.

διά-ῤρριμα, -ατος, τὸ (*διαρρήπιτω*)· τὸ ρίψιμον (χύσιμον) πέριξ ἢ τὸ πήδημα ἐδῶ κ' ἔκει. Ἐκ τοῦ

δια-ῤρριπτασκεν, γ' ἐν ἰων. πρτ. τοῦ *διαρρήπιτω*.

δια-ῤρριπτέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. = *διαρρήπιτω* (β βλ.).— ἢ ἄμτθ. ρίπτω ἑμαυτὸν, καταδύομαι, βουτῶ.

δια-ῤρρίπτω, ἐπικ. *διαρρίπτω*, μελ. -ψω· ρίπτω διὰ μέσου, ρίπτω πέριξ, διασκορπίζω ἢ ἐκσφενδονίζω, ἐξακοντίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-ῤρριψίς, -εως, ἡ (*διαρρίπτω*)· διασκορπιζόμενος.

δια-ῤρροή, ἡ (*διαρρέω*)· ἡ διὰ μέσου ροή ἢ ἄγωγός ἢ σωλὴν, διὰ μέσου τοῦ ὁποῦο ρεῖ τι.

δια-ῤρροδέω, μελ. -ήσω (βλ. *ῤρθεῖω*)· διερχόμενος διὰ μέσου τινός ροχθῶ (κροτῶ, παταγῶ, βοῦζω).

διά-ῤρροια, ἡ = *διαρροή* (β βλ.), τὸ ρεῖν διὰ μέ-

σου || (κυρ. ὡς ἰατρικὸς δρόμος) ἡ νόσος διάρροια.
δια-ρροίξω, μελ. -ήσω (βλ. ῥοίξω)· διέρχομαι διὰ μέσου τινός μετὰ συριγμοῦ || τρέχω με ὀρμήν διὰ μέσου τινός || πίνω ὀρμητικῶς.
δια-ρρύδαν, ὄμφρ. ἀντι-**ρρύδην**, ἐπιρ. (διαρρέω)· «λύωνοντας» καὶ «κάννοντάς το» νά διαρρήν καὶ νά ἐξαφανίζεται.
δια-ρρῆναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ διαρρέω.
δια-ρρῆσμαι, μελ. τοῦ διαρρέω.
δια-ρρῶξ, -ώγος, ὁ, ἡ (διαρρήγνυμι)· διερρηγμένως, διεσχισμένως, διεσπασμένως.
δι-αρτάμεω, μελ. -ήσω· ἐπιτετ. **ἀρταμέω** (β βλ.)· κόπτω εἰς τεμάχια, διαμελίζω.
δι-αρτάω, μελ. -ήσω (βλ. ἀρτάω)· ἐξαρτῶ, κρεμῶ || διακόπτω || ἀποχωρίζω.
δια-σαίνω (ἐπιτετ. **σαίνω** β βλ.)· περισαίνω, κολλακέω.
δια-σαίρω (ἐπιτετ. **σαίρω**)· πρκ. -σάσηρα· μειδιῶ θλοουρῶς ὡς ὁ γρυλλίζων κύων.
δια-σαλάκωνίζω, ἐπιτετ. **σαλακωνίζω** (ὁ βλ.)· βαδίζω κουνιωτῶς καὶ λυγιστῶς || βαδίζω με τσακίσματα.
δι-φασσάει, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ δι-ἄδω.
δια-σάφει, μελ. -ήσω (διὰ + σαφής)· καθιστῶ τι ἐντελῶς σαφές, δεικνύω ὀλοφάνερα.
δια-σάφηνίζω, μελ. -σω (βλ. σαφηνής)· καθιστῶ τι τελείως σαφές, διευκρινίζω, ἐρμηνεύω || ὀρίζω σαφῶς.
δια-σεῖω, μελ. -σω· σεῖω βιαίως, σεῖω μεθ' ὀρμῆς. 2) συγγέω, προκαλῶ (ἐπιφέρω) σύγχιουσιν.— || βασανίζω, καταπονῶ, καταπιέζω.
δια-σεύομαι ἐπ. ἀορ. β' **δισεσθμην**, γ' ἐν. **δισέσθω**· Παθητ. ὀρμῶ, πηδῶ, τινάσσομαι, διὰ μέσου.
δια-σημαίνω, μελ. -ἄνω· σημειώνω, σημαδεύω, καθιστῶ τι εὐδιάκριτον διὰ σημείου || καθιστῶ τι γνωστόν, ἐπεξηγῶ, ἀναπτύσσω.
διά-σημος, ὄν (διὰ+σημα)· ὀλοκάθαρος, σαφής || διακροισμένος, διάσημος, ἐπίσημος, ἔξοχος.
Διάσις, τὰ (Διάσις) ἑορτὴ τοῦ Διὸς ἐν Ἀθήναις.
δια-σιωπῶ παραμένω σιωπηλός. 2) μετ. παρ-έρχομαι τὴν ἐν σιωπῇ, παρασιωπῶ, τι, δὲν ἀναφέρω τι.
δια-σκανδιλίξω (διὰ+σκανδέξ), μελ. -σω· τρέφομαι με σκάνδικας (ἀγριολάχανα, κττά τινὰς τὰ μυρῶντα πρβλ. ὄμφρ. καὶ τοῦ σημερ. λάχανον «σκάντζικας») || ὑπαινιγμός ἀφορῶν εἰς τὸν Εὐριπίδην, τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ ἦτο λαχανόπωλις.
δια-σκάπτω, μελ. -πω· σκάπτω διὰ μέσου τινός, σκάπτω διανοίγω, δημιουργῶ ρήγμα μέσα εἰς... || κατασκάπτω, καταστρέφω
δια-σκεδάννυμι, μελ. -σκεδῶ καὶ ἀττ. -σκεδῶ· ἀορ. α' **-σεκέδῶσα**· διασκορπίζω ἔξω || σπαταλῶ || ἀπολύω, διαλύω.
δια-σκεδάσειεν, γ' ἐν. Ἔνκτ. ἀορ. α' τοῦ **διασκεδάννυμι**.
δια-σκευάζω, μελ. -άσω· βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ.— Παθητ. καὶ μέσον, ἐφοδιάζω, ἐξοπλίζω, ἑμαυτὸν || ἐφοδιάζομαι, ἐξοπλίζομαι.
δια-σκέψομαι, μελ. τοῦ **διασκοπέω** (β βλ.).
δια-σκηνώω ἡ -έω, μελ. -ήσω· καὶ **διασκηνώω**, μελ. -ώσω· στήνω σκηνάς κατὰ διαστήματα, κατασκηνώω εἰς διάφορα μέρη || εἰς ἕκαστος ἀποσύρεται εἰς τὴν σκηνὴν του. 2) καταλείπω τὴν σκηνὴν τοῦ συντρόφου, ἀπέρχομαι ταύτης.
δια-σκίδνυμι, ἀντι **διασκεδάννυμι**· διασκορπίζω.
δια-σκοπέω, κατ' ἔνεστ. καὶ πρτ.· μελ. -σκέπτομαι (ἐκ τῆς βλζ. τοῦ **σκέπτομαι**)· πρκ. **-έσκεμμαι**· θλέπω διὰ μέσου, ἐξετάζω, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου.— || θλέπω περίε, ἐπιτηρῶ, παραφυλάσσω.
δια-σκοπιόμαι, ἀποθ. (διὰ+σκοπιά)· παρατηρῶ ὡς ἀπὸ σκοπιῆς, κατασκοπεύω.
δια-σκορπίζω, μελ. -σω· σκορπίζω πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις.
δια-σκώπτω, μελ. -πω· σκώπτω (κοροϊδεύω).— Μέσον, ἀστείζομαι ἀμοιβαίως μετὰ τινός, ἀνταλλάσσω σκώμματα || σκορπίζω τὰ σκώμματά μου πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις.
δια-σμάω, ἰων. -σμέω· μελ. -ήσω· σπογγίζω || πλύνω καλά, καθαρίζω.

δια-σμήγω· τρίβω καλῶς || τρίβων καθαρίζω τι.
δια-σφιζομαι, μελ. -ίσσομαι, ἀποθ.· ἐνερῶ ἢ ὁμιλῶ ὡς σοφιστής.
δια-σπέρρακτός, ἡ, ὄν· ὁ κατασπαραγμένος, κατακρουρημένος. Ἐκ τοῦ
δια-σπάρσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· σχιζῶ εἰς τεμάχια, κατασχιζῶ, κατακρουρῶ.
δια-σπάρῃναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **διασπείρω**.
δια-σπῶ, μελ. -άσω καὶ συχρότ. -άσσομαι (διὰ τοὺς χρόνους βλ. **σπάω**)· σχιζῶ εἰς δύο, κατασχιζῶ, διαχωρίζω (λατ. **divellere**) || θραύω, καταβάλλω, καταστρέφω || ἐπὶ νόμων, καταργῶ, παραβαίνω.— Παθητ., ἐπὶ στρατιωτῶν, διαμοιράζομαι εἰς σκηνάς καὶ καταλύματα.
δια-σπείρω, μελ. -σπερῶ· σπείρω ἐδῶ κί' ἐκεῖ || διασκορπίζω τῆδε κάκεισε || σπαταλῶ.— || διαχωρίζω.
δια-σπορά, ἡ (διασπείρω)· διασκορπισμός, διασπορά.
δι-άσσω, **διάττω**, ἀττ. ἀντι **δι-αῖσσω** (β βλ.).
δια-στεθάσομαι, μελ. -ήσομαι, ἀπρθ. διακανονίζω, ρυθμίζω διὰ κανόνων, τακτοποιῶ.
δια-στάς, **δια-στήναι**, μετ. καὶ ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **δι-ἰστημι**.
διά-στάσις, -εως, ἡ (δια-στήναι τοῦ **δίστασις**)· τὸ ἴσασθαι μακρὰν, ὁ χωρισμός || ἀπόστασις, διάστημα. 2) διαφωνία, διχόνοια (λατ. **dissidium**).
δια-σταυρῶ, μελ. -ώσω· ὀχυρῶνω (περιφράσσω) διὰ σταυρώματος (διὰ χαρακώματος ἐκ πασσάλων).
δια-στείχω, ἀορ. β' **δισείχων**· βαδίζω διὰ μέσου, διέρχομαι, διαβαίνω || διαρκῶ, συνεχίζω.
δια-στέλλω, μελ. -στέλω· χωρίζω, ἐκτείνω, ἀπομακρύνω || διακρινῶ, κρύνω σαφῆ διακρίνειν, καθορίζω.— || δ.δ.ω σαφές διαταγὰς, διατάσσω.
διά-στημα, -ατος, τὸ (διαστήναι)· ὁ μεταξὺ χωρὸς, «διόστημα».
διαστήτην, ἐπ. ἀντι **δισεστήτην**, γ' δυϊκ. ἀορ. β' τοῦ **δίστασις**.
δια-στίλβω, μελ. -πω· στίλβω, λάμπω διὰ μέσου || λαμποκοπῶ, ἀστράφτω.
δια-στοιβάω, μελ. -άσω· στοιβάω (γεμίζω, «στουπώνω») τὰ ἐν τῷ μεταξύ.
δια-στοιχίζομαι, μελ. -ίσσομαι, ἀποθ.· διαμοιράζω κανονικῶς.
δια-στολή, ἡ (διαστοέλλω)· διαχωρισμός || διακρίσις διαφορά.
δια-στράτηγέω, μελ. -ήσω· ὑπηρετῶ ὡς στρατηγός, ἀναλαμβάνω τὰ καθήκοντα στρατηγού.
δια-στρέφω, μελ. -πω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. **στρέφω**)· στρέφω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, συστρέφω, στρεφογυρίζω τι, στρεβλώνω.— Παθητ., συστρέφομαι, εἶμαι στρεβλωμένος || ἔχω τοὺς ὀφθαλμούς μου συνεστραμμένους, κυττάζω ἀλλοθώρα || ἀλλοθωρίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
διά-στροφος, ὄν (δια-στρέφω)· ὁ διεστραμμένος, στρεβλωμένος, συνεστραμμένος || μετφρ. ὁ διεστραμμένος τὸν χαρακτήρα.
δια-σύρω, πρκ. -σέσωρκα· σχιζῶ εἰς τεμάχια || βασανίζω || περιγελῶ, χλευάζω, ταπεινώνω.
δια-σφάζω, ἀττ. -σφάττω, μελ. -ξω· σφάζω, κόπτω τὸν λαῖμόν τινος εἰς δύο, κατασφάζω.
δια-σφαιρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· ρίπτω τι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σφαιραν.
δια-σφάλλω, ἐπιτετ. **σφάλλω**· κάμνω τι νά σφάλη (νά ἀνατραπῆ, νά σκοντάψη), ἀνατρέπω ἐντελῶς.
δια-σφάζω, -σφάγος, ἡ (διασφάζω)· ἀνιχνίω γινώμενον βιαίως, σχιζομαι, ρήγω, θραχῶδες χαράδρα.
δια-σφενδονάω, μελ. -ήσω· διασκορπίζω (ρίπτω μακρὰν) διὰ σφενδόνης ἢ ὡσάν διὰ σφενδόνης.— Παθητ., ἐκτινάσσομαι μακρὰν εἰς τεμάχια.
δια-σφηκόμαι, πρκ. -σφήκομαι, παθητ. (διὰ + σφήξ)· συμπίεζομαι (σφιγγομαι) εἰς τὴν ὀσφύν ὡς σφήξ.
δια-σχιζῶ· σχιζῶ εἰς δύο, διαχωρίζω, διχοτομῶ.— Παθητ., ἀορ. α' **δισχισθῆν**· κόπτομαι (σχιζομαι) εἰς δύο, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι.
δια-σχών, μετ. ἀορ. β' τοῦ **δι-έχω**.

δια-σφύζω, μελ. -σώσω (διὰ τούς χρόνους βλ. σφύζω)· διασφρώ τινα (ἤ τι) σώων και ἀβλαβῆ διὰ μέσου τῶν κινδύνων, ὀδηγῶ τινα ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν κινδύνων και τόν ἐξάγω ἐξ αὐτῶν σώων και ἀβλαβῆ ἢ σω. διασφρώ ἐν τῇ μνήμῃ.—Μέσον. διαφυλάσσω δι' ἐμαυτόν.— Παθητ., διέρχομαι ἀσφαλῶς, **διασφύζομαι εἰς...** ἤ **πρός...** = φθάνω ἀσφαλῆς (σώος) εἰς τὸ μέρος.

δια-σφάσσομαι, μελ. -σάσσομαι, θρω. ἀντι διασφισπῶ.

δια-τάγέω, μελ. -σω (διὰ+τάγος)· διατάσσω, τακτοποιῶ, διευθετῶ.

δια-τάγη, ἡ (διαταγήναι τοῦ διατάσσω)· ὡς και παρ' ἡμῖν, προσταγή, διάθεσις, τακτοποιήσις.

δια-τάγηται, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ διατάσσω.

διά-τάγμα, -ατος, τό (διατάσσω)· διαταγή, προσταγή, πρόσταγμα.

δια-τάμνω, ἰων. ἀντι διατέμνω (ὁ βλ.).

διά-τάξις, -εως, ἡ (διατάσσω)· κατόταξις, τακτοποιήσις, διευθέτησις ἢ κυρ. ἐπὶ στρατευμάτων ἐν τάξει μάχης.

δια-τάρασσω, ἀττ. -τιω· μελ. -ξω· ἐμβάλλω εἰς μεγάλην σύγχυσις, συγχέω ἐντελῶς.

δια-τάσσω, ἀττ. -τιω· μελ. -ξω.— Παθ ἀορ. α' -ε-τάχθη, ἀορ. β' -ε-τάχην· πρκ. -τέταγμα· τακτοποιῶ ἢ θάλλω εἰς τάξις, παρατάσσω στρατόν πρὸς μάχην ἢ σω. τάσσω ἐνα-ἐνα χωριστά. 2) μετ' αἰτ. και ἀπρφ., διορίζω τινα διὰ τὸ εἶναι τι ἢ διὰ τὴν πράξιν τι.— Μέσον, μετχ. ἀορ. α' ἐν παθητ. ἐνν. **διαταξάμενοι** = παραταχθέντες εἰς τάξις μάχης.— Παθητ., εἶμαι ἐν τάξει μάχης.— ὡς μέσον, κάμνω διαθήκη, ὀρίζω τὰς τελευταίας θελήσεις μου.

δια-ταχθεῖς, μετχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ διατάσσω.

δια-τέδρῦμαι, παθ. πρκ. τοῦ διαθρύπτω (ὁ βλ.).

δια-τείνω, μελ. -τιῶ· παθ. ἀορ. α' -ε-τέθην· πρκ. -τέταμαι (διὰ τούς χρόν. βλ. τεῖνω)· ἐκτείνω, ἐκτείνω εἰς τὸ ἔπακρον (ἐντελῶς).— Μέσον, στενοχωρῶ ἐμαυτόν, ἀγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι σκληρῶς ἢ ἐμμένω μετὰ πείραστος.

δια-τείχιμα, -ατος, ἀττ. -τιῶ· ὀποχωρίζω διὰ τείχους, ὀχυρώνω διὰ τείχους ἢ κτίζω τείχος ἀπὸ σπυρίου τινός μέχρις ἄλλου ἢ διαίρω, διαχωρίζω, ὡς διὰ τείχους. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-τείχισμα, -ατος, τό· τόπος ὀποκεχωρισμένος και ὠχυρωμένος διὰ τείχους. 2) τὸ μεταξύ δύο μερῶν τείχους, ὁ μεσοτόχος.

δια-τεκμαίρομαι, ἀπρφ. (διὰ+τεκμαίρομαι)· σημειῶν, ἐπισημαίνω, δεικνύω, διὰ σημειῶν ἢ σημαδεύω, προσδιορίζω (λατ. designare).

δια-τελευτάω, μελ. -ήσω· φέρω τι εἰς πέρας, ἀποτελεσιῶν, ἐκπληρῶ.

δια-τελέω, μελ. -λέσω και ἀττ. -λῶ· φέρω τι ἐντελῶς εἰς πέρας ἢ περατῶν τι, ἐκπλήρω τὴ ἢ ἐξοκολοῦθῶ, συνεχίζω, πράττων τι. Ἐκ τοῦ

δια-τελής, ἐς (διὰ+τέλος)· ἀδιάκοπος, συνεχῆς ἢ διαρκῆς, μόνιμος.

δια-τέμνω, ἰων. -τάμνω· μελ. -τεμῶ (διὰ τούς χρόνους βλ. τέμνω)· κόπτω διὰ μέσου, κόπτω εἰς δύο ἢ διαχωρίζω.

δια-τέταχα, διατέταγμα, ἐνεργ. και παθ. πρκ. τοῦ διατάσσω.

δια-τετραίνω, μελ. -τετραῖνω, ἰων. -τετραῖνέω και -τρέσω· τρυπῶ διὰ μέσου, διατρυπῶ πέρα-πέρα, κάμνω ὁπῆν εἰς τι.

δια-τήκω, μελ. -ξω (βλ. τήκω)· τήκω ἐντελῶς, λυώνω τι διὰ τῆς θερμότητος.

δια-τήρῶ, μελ. -ήσω· ἐπιτηρῶ τι μετὰ προσοχῆς.— ἢ (ἐνν. ἐμαυτόν), κρατῶ ἐμαυτόν μακράν τινος, ἀπέχω ἀπὸ τι.

διαιτί· ἀντι διὰ τί· διὰ τίνα λόγον· γιατί· λατ. quapropter?

δια-τίθημι, μελ. -θήσω.— Παθητ., ἀορ. α' διατέθηθην· πρκ. διατέθειμαι· δέτω χωρῆς, διευθετῶ, τακτοποιῶ. 2) διαδέτω, διαχειρίζομαι, κυβερνῶ ἢ μεταχειρίζομαι, πραγματεύομαι.— Παθητ., ἔχω διατεθῆ, ἔχω τύχη (τοιαύτη ἢ τοιαύτη) μεταχειρίσεως. 3) ἐκδέτω, ἀνσπύσσω, ἀπαγγέλλω.— ἢ Μέσον, ἐκδέτω πρὸς πώλησιν, διαδέτω τι πρὸς πώλησιν. 2) τακτοποιῶ, ἐξομαλῶ, ἀμοιβαίως ἢ διατέθημι διαθήκη

ἐντὶ=κάμνω σύμβασιν μετὰ τινος ἢ ἀπολ., κάμνω συμφωνίαν μετὰ τινος, ὑπόσχομαι.

δια-τιμάω, μελ. -ήσω· ἐπιτετ. τεμάω· τιμῶ, ἐκτιμῶ, μεγάλω. 2) ὀρίζω τὴν τιμὴν ὡς ἐκτιμητής.

δια-τινάσσω, μελ. -ξω· τινάσσω δυνατά, συντρίβω εἰς τεμάχια ἢ ὁ μέσ. μελ. -τινάσσομαι εἶναι ἐν χρήσει μετὰ παθητ. ἐνν.

δια-τινθαλέος, α, ον=τινθαλέος (ὁ βλ.).

δια-τιμήω, ἀορ. α' -έχησα· ἀορ. β' -έτμαγον· παθ. -ε-τιμάην, ἐπ. γ' πληθ. **διετμαγεν** (βλ. τμήγω)· ἐπ. ἀντι δια-τέμνω· κόπτω εἰς δύο, διαίρω, διαχωρίζω ἢ διε-τμαγεν ἐν φιλότῃ=ἐχωρίσθησαν φίλοι ἢ ἀπολ. ἐχωρίσθησαν, διεσκορπίσθησαν μακράν.

δια-τιμήζω, ἀπρφ. ἀορ. τοῦ δια-τέμνω.

δια-τοξεύω, μελ. -οω· τοξεύω διὰ μέσου, διατρυπῶ με βέλη.— Μέσον, διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ τόξον.

δια-τορος, ον (τείρω)· ὡς ἐνεργ. (ἐπότε ἐρθότερον νὰ γράψῃται: διατόρος), διαπρῶν, διαπεραστικός, ἢ ἐπὶ ἤχων, ὄξυς, ἀνατριχιαστικός.— ἢ ὡς παθητ., διαπερασμένος, διατρυπημένος.

δια-τράγειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ δια-τρέγω.

δια-τρέπω, μελ. -ψω· μετατρέπω, ἀποτρέπω, μεταπέθω.— Παθητ. μετὰ μέσ. μελλ. -τρέπομαι, μέσ. ἀορ. α' -ετραπέμην, παθ. ἀορ. β' -ετραπέην· στρέφομαι μακράν ἀπὸ τι, ἀποτρέπομαι ἀπὸ τι.

δια-τρέφω, μελ. -θρέψω· συντηρῶ, διατρέφω, τρέφω καθ' ὀλοκληρίαν, δαπανῶ διὰ τὴν διατροφὴν τινος.

δια-τρέχω, μελ. -θρέξομαι (διὰ τούς χρόνους βλ. τρέχω)· τρέχω διὰ μέσου, τρέχω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἢ μετφ. ἐξαντλῶ.— ἢ ἀμτφ. περιτρέχω, τρέχω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις (λατ. discurrere).

δια-τρέω, μελ. -τρέσω· τρέπομαι εἰς φυγὴν, περιτρέχω, τρέμων ἢ φεύγω πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις.

δια-τριβή, ἡ· κατατριβή, φθορά, σπατάλη χρόνου. 2) ἀναψυχή, διασκέδασις. 3) σοβαρά ἐνασχόλησις, μελέτη ἢ συζητήσις. 4) τρόπος ζωῆς, τὸ ζῆν.— ἢ ἐν κακῇ ἐννοίᾳ, σπατάλη χρόνου, ἀπώλεια χρόνου, ἀναβλάβη, ἀργοπορία. Ἐκ τοῦ

δια-τριβῶ, μελ. -ψω.— Παθητ. ἀορ. β' διετέρθην· πρκ. διατέτριμμα· τρίβω μεταξύ, τρίβω ἰσχυράς· χερσὶ διατριβας.— κατατριβῶ, κάταναλίσκω ἢ ἐρηπῶν, καταστρέφω.— 2) μετφ. σπαταλῶ χρόνον, δαπανῶ χρόνον, ζῶ. 2) ἀπασχολῶ ἐμαυτόν, ἐνασχολοῦμαι. 3) χάνω καιρόν, ἀναβάλλω, ἀργοπορῶ, βραδύνω.— ἢ ἀναβάλλω δι' ἀργοπορίας, παρακωλύω, μετακινῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-τριπτικός, ἡ, ον (διατριβῶ)· ἀναβλητικός, βραδυκίνητος.

διὰ-τρίχα, ἐπὶρ. = τρέχα (ὁ βλ.)· εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους.

διὰ-τροπος, ον (διατρέπω)· ὁ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις τρεπόμενος ἢ ὁ ποικίλος τὰς διαθέσεις, εὐμετάβλητος, ἀσταθῆς.

δια-τροφή, ἡ (διατρέφω)· συντήρησις, διατήρησις, διατροφή.

δια-τροχάζω, μελ. -οω (βλ. τροχάζω)· ἐπὶ ἔππου, τριποδίζω.

δια-τρύγιος, ον (διὰ+τρυγή)· ὁ φυτευμένος με ἀμπελοκλήματα, τῶν ὀπίων οἱ καρποὶ ὠριμάζουσι διαδοχικῶς.

δια-τρυφεῖς· μετχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ διαθρύπτω (ὁ βλ.).

δια-τρώγω, μελ. -τρώξομαι· ἀορ. β' διετρώγον· περιτρώγω, τρωγαλίζω, ροκανίζω, ἐντελῶς.

δι-άττω, ἡ δι-άττω, μελ. διέξω, ἀττ. ἀντι δι-αἰσσω.

δι-αυγάζω, μελ. -οω (βλ. αὐγάζω)· διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου τινός, «γλυκοχαράζω».

δι-αυγής, ἐς (διὰ+αὐγή)· διαφανής, καθαρὸς ἢ ἀκτινοβόλος.

διαυλο-δρόμης, -ου, ὁ (διαυλος+δρόμος)· ὁ τρέχων ἐν τῷ διαύλῳ, ὁ μετέχων εἰς ἀγῶνα διαύλου, ὁ ἀγωνιζόμενος τὸν διαύλον.

δι-αυλος, ὁ (δύο, δις+αὐλός)· διπλοῦς αὐλός (τ.ἄ. σωλήν)· κατὰ τούς ἀγῶνας δρόμου, ὁ διπλοῦς δρόμος, καθ' ὅν ὁ δρομέυς ἐτρέχε μέχρι τοῦ ἀπωτάτου

σημείου τοῦ σταθίου, ἔκαμπτε περὶ τὴν ἐκεῖ κειμένην στήλην (τὸν *καμπτήρα*), καὶ διὰ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ σταθίου ἐπανήρχατο εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως (τὴν *βαλβίδα*) μτφρ. *διαυλοὶ κυμάτων* = πλήμμυρα καὶ δριπυῖτις (λατιν. *fluctus reciproci*).— II στενόν, πορδμότ.

δια-φάγειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *διασθίω* (ὁ βλ.).

δια-φάδην, καὶ *διαφάνδην*, ἐπίρ. φανερώς, ἀναφανδόν. Ἐκ τοῦ

δια-φαίνω, μελ. -φᾶνῶ (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *φαίνω*)· κάμνω τι νὰ φανῇ διὰ μέσου, δεικνύω διὰ μέσου.— II Παθητ., ἀορ. β' -*εφάνην*, φαίνομαι διὰ μέσου, εἶμαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι, διὰ μέσου. 2) λάμπω, εἶμαι πεπυρακτωμένος. 3) εἶμαι φανερός, εἶμαι καταφανής (ἐπίσημος) μεταξὺ ἄλλων ἢ ὀποδεικνύομαι.— III ἐνεργ. ὡς ἀμτβ., «γλυκοχαράζω», ἀνατέλλω. 2) εἶμαι διαφανής. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-φάνης, ἐς (*διαφαίνω*)· ὁ φαινόμενος διὰ μέσου ἢ ὁ δι' οὗ δύναται τις νὰ βλέπῃ, διαφανής. 2) ὁ λάμπων, ὁ κατέρυθρος ἐκ τῆς πυρακτώσεως.— II μτφρ. ὁ σαφὺς γνωρίζομενος, προφανής, φανερός ἢ ἐπιφανής, ἔνδοξος.— Ἐπίρ. -*ῶς*=φανερῶς.

δια-φάσκω, ἰων. -φῶσκω (διὰ + φᾶσκω)· δεικνύω φῶς διὰ μέσου, ἀνατέλλω.

δια-φεγγής, ἐς (διὰ+φέγγος)· διαφανής.

διαφερόντως, ἐπίρ. τῆς μτχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ *διαφέρω*· διαφέρω ἀπὸ.., κατὰ τὸν ὅρον διαφορῶν ἀπὸ.. ἢ ἰδίως, πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχὴν, ὑπερβολικῶς.

δια-φέρω· μελ. *διοίσω* καὶ *διοίσμαι* (ἐσχηματισμένοι ὡσεὶ ἐξ ἐν. **οἴω*)· ἀορ. α' *δι-ήνεγκα*, ἰων. *δι-ήνεκα*· ἀορ. β' *δι-ήνεκον* (ἐξ ἐν. **ἐνεκω*) (βλ. *φέρω*)· φέρω (μετφέρω, διαθιβάζω) ἀπέναντι. 2) μεταφέρω εἰς (κατὰ) διαφορὰς διευθύνσεις ἢ σχίζω εἰς δύο· *διαφέρω τὴν ψῆρον* = διδω τὴν ψήφον μου κατὰ διαφορῶν τρόπον, δηλ. ψηφίζω ἐναντίον τινός (ἀλλ' ὡς ἀποφασίζω διὰ τῆς ψήφου μου) μτφρ. διαδίδω εἰδήσεις. 3) φέρω διὰ μέσου τινός, φέρω εἰς τελειοποίησιν. 4) φέρω διὰ μέσου, ἀντέχω, ὑποφέρω, φέρω εἰς πέρας, ἀντέχω μέχρι τέλους. 5) Ἄπολ. συνεχίζω, διαμένω, ζῶ.— II ἀμτβ., ἔχω διαφορᾶν, εἶμαι διάφορος, εἶμαι ἀνόμοιος, ἀπὸ τινα. 2) ἀπρσ. *διαφέρει μοι* = τοῦτο ἀποτελεῖ διαφορὰν δι' ἐμέ ἢ ἔχω διαφέρων (οὐμφέρων), μὲ μέλλει· οὐ *διαφέρει μοι* = δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ ὡς πρὸς ἐμέ ἢ δὲν ἔχω ἐνδισφέρων.— Ἄπρσ. ἀνευ δοτ. πρσ., ἀπλῶς *διαφέρει* = ὑπάρχει διαφορὰ, οὐ *διαφέρει* = δὲν ὑπάρχει διαφορὰ (nihil referi).— τὰ *διαφέροντα*=τὰ σημεῖα διαφορᾶς, αἱ διαφοραὶ. 3) διαφέρω ἀπὸ ἕνα ἄλλαν, τ. ἐ. ὑπερέχω, ὑπερτερῶ ἢ διαπρέπω, ἐξέχω.— III Μεσ-παθητ., ἔχω διαφορὰς πρὸς τινα, εὐρίσκομαι ἐν διαστάσει, φιλονεικῶ πρὸς τινα.—[διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *φέρω*].

δια-φεύγω, μελ. -φεύξομαι· ἀορ. β' -*ἐρύγον*· πρτ. -*ἔφευγον* (βλ. *φεύγω*)· φεύγω διὰ μέσου, φεύγω μακράν, ἀπομακρύνομαι ἢ ἐκφεύγω, διαφεύγω. 2) διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος, τὴν μνήμην τινός, τὴν παρατήρησιν τινός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-φευξίς, -εως, ἡ (*διαφεύγω*)· διαφυγή, μέσα (καὶ τρόποι) διαφυγῆς.

δια-φημίξω, μελ. -*λω*· διεδίδω τὴν φήμην περὶ τινος, καθιστῶ τι γνωστόν, περιφήμον ἢ δημοσίευω.

δια-φθείρω· μελ. -φθέρω, ἐπ. -*φθέρω*· πρτ. -*εφθάρκα*· καταστρέφω ἐντελῶς, φονεύω ἢ γενικῶς, φθείρω, ἐχολώνω, βλάπτω. 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐνν., ὀδηγῶ τινα ἐξω τῆς εὐδαιας ὁδοῦ, διαφθείρω τὴν συνείδησιν του (τὸν χαρακτήρα του), καταστρέφω ἢ κυρ. διαφθείρω διὰ δῶρων (λατ. *corrumpere*) ἢ παραπλανῶ, «ξελογιάζω».— II Παθητ., μελ. -*φθαρήσομαι*, ὡς μὲς πρτ. -*φθαροῦμαι*, -*φθέρομαι*· ἀορ. β' -*εφθάρην*· πρτ. -*εφθάρκα*· καταστρέφομαι, εἶμαι καταστραμμένος, βαδίζω πρὸς τὴν καταστροφὴν, χάνομαι ἢ κυρ. ἔχω καταστῆ ἀνίκανος ἢ *διαφθαρέματος*=κατεστραμμένος ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς.— III ὁ πρτ. *διεφθόρα* ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἀμτβ.=εἶμαι παράφρων, τρελλός ἢ ὡς εἶμαι κατεστραμμένος, εἶμαι τῷ θανάτου, νεκρός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-φθορά, ἡ (*διαφθείρω*)· καταστροφή, ἀφανι-

σμός, θάνατος. 2) ἐν ἠθικῇ ἐνν. διαφθορά, ἀπὸ πλάνης. 3) *ἰχθύσιν διαφθορά* = λεία, θορά, τῶν ἰχθύων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-φθορέως, -εως, ἡ (*διαφθορά*)· ὁ διαφθεῖρων, «διαφθορεῖς», ἀποπλανών, ὀπατεών.

δια-φύγη, μελ. -*ήσω*· ἀφίνω τι νὰ φύγῃ ἢ ἀπολύω, διαλύω.

δια-φουβάξω, μελ. -*σω* (βλ. *φουβάξω*)· καθιστῶ τινα μαινόμενον (μανιακόν).— Παθητ., μαινόμεαι ἢ παραληρῶ.

δια-φουιάω, ἰων. -*έω*, μελ. *ήσω* (βλ. *φουιάω*)· περιφέρω μοι παντοῦ, πηγαίνω ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γυρίζω διαρκῶς ἢ ἐπὶ φήμης, διοδίζομαι.

δια-φορά, ἡ (*διαφέρω*)· διαφορὰ, διάκρισις, ἀνομοιότης. 2) διαφωνία, διάστασις, ἀσυμφωνία, διχόνοια.— II διάκρισις ἠθικῆς φύσεως, ὑπεροχὴ, ἐξοχότης.— III κέρδος, πλεονέκτημα, δῖελος, ὠφέλεια.

δια-φορέω, μελ. -*ήσω*· φέρω εἰς διαφορὰ μέρη, διασκορπίζω γύρω, διαδίδω, ἐξαπλώνω. 2) παίρνω μαζί μου κάτι ὡς λείαν (ἀφύρον) καὶ φεύγω ἢ λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ ἢ ὡς κατακομματίζω, καταστρέφω.— II = *διαφέρω*· μετφέρω ἀπὸ ἐνός τοῦ εἰς ἄλλον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-φόρησις, -εως, ἡ (*διαφορέω*)· διαρπαγὴ, λεηλασία.

διά-φορος, ον (*διαφέρω*)· ὁ διαφέρων ἀπὸ τι(να), διαφορετικὸς, ἀνόμοιος. 2) ὁ ἔχων διαφορὰς πρὸς τινα ἢ ὁ διαφωνῶν πρὸς τινα, ὁ εὐριοκόμενος ἐν διαστάσει μετὰ τινός.— II ὑπέροχος, ἐξαιρετός. 2) ἐπωφελής, ὠφέλιμος· συμφέρων, ἐπικερδής.— III ὡς ὀυσιατ. τὸ *διάφορον* (καὶ ἰδ. κατὰ πλγ.τ. τὰ *διάφορα*) = ἡ διαφορὰ ἢ αἱ ἀντιθέσεις, αἱ φιλονεικίαι ἢ ἔχθραι, τὰ συμφέροντα, τὰ ἐνδιαφέροντα ἢ αἱ χρηματικὴ ὀσοληψία(ἀγορὰ κόστους, τόκοι, χρηματικὰ ποινὰ).

διαφόρος, ἐπίρ. τοῦ *διάφορος*· κατὰ διαφορῶν τρόπον, ἀνομοίως. 2) ἐχθρικός. 3) ἐξόχως, ὑπερόχως, κατὰ ὑπέροχον τρόπον.

διά-φραγμα, -ατος, τὸ (*διαφράσσω*)· τοίχος διαχωρίζων, μεσότοιχος. 2) μεμβράνη διαχωρίζουσα τὸν θώρακα ἀπὸ τὴν κοιλίαν, κελσομένη καὶ σήμερον ἐν τῇ ἱατρικῇ «διάφραγμα».

δια-φράγγυμι=*διαφράσσω* (ὁ βλ.).

δια-φράζω (βλ. *φράζω*)· λέγω, δηλῶ, καθαρά (ρητῶς)· ἐπ. ἀορ. β' *δι-επ-εφράδον*.

δια-φράσσω, μελ. -*ξω* (βλ. *φράσσω*)· χωρίζω, ἀποχωρίζω, διὰ φράγματος ἢ περιτειχίζω ἢ ἀποκλείω.

δια-φρέω, μελ. -*ήσω* (διὰ+φρέω, ὅπερ μόνον ἐν συνθέσει· ἀπαντᾷ· βλ. *εισφρέω*, *ἐκφρέω*)· ἀφίνω τι νὰ διέλθῃ διὰ μέσου, ἐπιτρέπω νὰ διαθῆ.

δια-φουγγάνω=*διαφεύγω* (ὁ βλ.).

δια-φυγή, ἡ (*διαφεύγω*)· τὸ φεύγειν διὰ μέσου, τὸ ἐκφεύγειν, τὸ διαφεύγειν, «διαφυγὴ» (κυιν. ξεγλιστριμα) ἢ μέσον διαφυγῆς ἢ τὸπος καταφυγῆς, καταφυγίον.

δια-φύη, ἡ (*διαφύω*)· πᾶσα φυσικὴ γραμμὴ χωριοῦ, πᾶν φυσικὸν χώρισμα (ὅπως εἶνα: α' ἀρθρωσεῖς, οἱ ἄρμολοί, τῶν μελῶν τοῦ σώματος) ἢ χάσμα, σχισμὴ, ἐντομὴ (ὅπως εἰς τὰ κέρυα π. γ.).

δια-φύλασσω, ἄττ. -*ττω*, μελ. -*ξω*· ἐπιτηρῶ (φρουρῶ) ἀγρύπνως ἢ διατηρῶ, διασέζω, «διαφυλάσσω».

δια-φύσάω, μελ. -*ήσω*· φεύω διὰ μέσου.— II διασκορπίζω, ἀπομακρύνω, διὰ φυσήματος ἢ Παθητ., διασκορπίζομαι εἰς τοὺς ἀνέμους, ἐξαφανίζομαι.

δια-φύσσω, μελ. -*ξω* (βλ. *ἀφύσσω*)· ἀορ. α' *δι-ήφυσα*· ἀντλῶ διὰ μέσου ἢ ἀντλῶ συνεχῶς ἢ ἀντλῶ τι μέχρι τέλους, ἐξαντλῶ τελειῶς.— III ἀποσπῶ, σπαράσσω, ἐξαοχίζω.

δια-φύω, μελ. -*φύσω*· κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι διὰ μέσου ἢ ἀμτβ., βλαστῶν ἐκ τοῦ μέσου, ἀναβλαστῶν.— II Παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *διέφθη*, πρτ. *διεπέφθα*· παρεμείνω, μεσολαβῶ ἢ *χρόνος διέφου* = χρόνος παρήλθεν ἐν τῷ μεταξὺ.

δια-φωνέω, μελ. -*ήσω* (βλ. *φωνέω*)· ἡχῶ διαφορετικῶς, διαφέρω κατὰ τὸν τόνον, κάμνω παραφωνίας ἢ διαφωνῶν, δὲν συμφωνῶν.

δια-χάζω ἢ -*χάζομαι* (βλ. *χάζω*)· ἀποχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἀποσούρομαι.

δια-χάλαω, μελ. -ἄσω· χαλαρώνω || ἀνοίγω, «ξε-
μαρταλώνω». — || διὰ τῆς ἀκλήσεως καθιστῶ τι εὐ-
καμπτόν.

δια-χάσκω· ἀνοίγω διάπλατα τὸ στόμα, χασμῶ-
μαι («χασμουρίζομαι»).

δια-χέαι, ἀπρφ. ἄορ. ἄ' τοῦ δια-χέω.

δια-χειμάζω, μελ. -άσω· περνῶ τὸν χειμῶνα,
«διαχειμιάζω».

δια-χειρίζω, μελ. -ίσω, ἄττ. -ίω (βλ. *χειρίζω*)· ἔ-
χω ἀνά χεῖρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω, κυβερ-
νῶ.—Μέσ., ἐπιβάλλω τὴν χεῖρα ἐπὶ τινος («τοῦ θά-
ζω χερί», τὸν σκοτώνω). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-χειρίσις, -εως, ἡ· μεταχειρίσις, διευθύνσις,
διοίκησις.

δια-χειρο-τονέω, μελ. -ήσω· ἐκλέγω μεταξύ δύο
προσώπων ἢ πραγμάτων δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς
ἢ διὰ φανερῆς ψηφοφορίας || ἀποφαίνομαι διὰ τῆς
ψήφου μου, ψηφίζω, ἀποφασίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-χειρο-τονία, ἡ (*διαχειροτονέω*)· ἐκλογή δι'
ἀνατάσεως τῆς χειρὸς (ἐκδήλωσης προτιμίας με-
ταξὺ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων).

δια-χέω, μελ. -χεῶ· ἄορ. ἄ' -έχεια, ἐπ. -έχευα· χύ-
νω κατὰ διαφόρους κατευθύνσεις, διασκορπίζω|ἐκ-
χέω, διαλύω || ἐπὶ μετὰλλων, τήκω, λυώνω, ἀναλύω ||
ἴσ. διασκορπίζω || μετρ. συγγέω, φέρω σύγχευσι.—
|| Παθητ., χύνομαι ἐξ ἑνὸς ἀγγείου εἰς ἄλλο || τή-
κομαι, ἀναλύομαι, λυώνω || πίπτω εἰς κομμάτια.—
μετρ.· εἶμαι παραλελυμένος || γίνομαι εὐθυμος.

δια-χλευάζω· ἐπιτετ. *χλευάζω*· ὡς καὶ νῦν· καθι-
στῶ τινὰ καταγέλαστον, ἐμπαίζω, κοροϊδεύω.

δια-χῶω· παλαιότ. τύπος τοῦ *διαχώννυμι* (ὁ βλ.)·
κατ' ἀπρφ. *διαχοῦν τὸ χῶμα*=συμπληρώνειν τὸ ἐπί-
χωμα (τὴν ἐπισώρευσην χώματος).

δια-χράομαι, μελ. -χρήσομαι, μετὰ ζωρ. γ' ἐν *δια-
χρησιέται*· μεταχειρίζομαι τι συνεχῶς (ἢ συνήθως)
|| εἶμαι διαρκῶς μαζί με τι, ἀπασχολοῦμαι διαρκῶς
μέ αὐτό, τὸ ὑποφέρω.— || μετὰ αἰτ. προσ., φρονεῦω
τινά (κυρ. μεταχειρίζομαι αὐτὸν μέχρι τελειωμοῦ
του, τὸν καταναλίκομαι, τὸν φθίρω).

δια-χρέομαι, ἰων. τύπος τοῦ προηγ. *διαχράομαι*.
Ἰων. ἴσοτ. *διαχρέωμαι*.

δια-χώννυμι, μελ. -χῶσω (βλ. *χώννυμι*)· κατα-
σκευάζω ἀνάχωμα ἀπὸ τινος μέρους μέχρις ἄλλου.

δια-χωρέω, μελ. -ήσω· χωρίζω (περνῶ) διὰ μέσου
τινὸς || ἄπροσ. *κάτω διεχώρει αὐτοῖς*=ὑπέφερον ἐκ
διαρροίας. 2) χωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι· *διαχω-
ρέω εἰς πλάθος*=εὐρύνομαι, γίνομαι πλατύτερος·
διαχωρέω εἰς βάθος=σχηματίζω χαράδραν, ἀφίνω
τὰ σχηματισθῆ χαράδρα.

δια-χωρίζω, μελ. -ίσω καὶ ἄττ. -ίω· χωρίζω, ἀ-
ποχωρίζω, διαχωρίζω.

δια-ψαίρω· σπρώχνω διὰ τῆς πνοῆς, παρασύρω
διὰ τοῦ ἀνέμου || τρίβω τὴν ἀνάμεσα, κατατρίβω || πνέω
σιγὰ διὰ μέσου.

δια-ψεύδω ἢ μεσ. -ψεύδομαι· διὰ ψευδολογιῶν
ἐξαπατῶ τινὰ ὀλοσχερῶς.— || *διαψεύδομαι* ὡς παθ.
μετὰ ἄορ. ἄ' *διεψεύσθη* καὶ πρκ. *διέψευσομαι*· ἐξα-
πατῶμαι πλήρως, εἶμαι ἐξηπατημένος, παραπλα-
νάωμαι.

δια-ψηφίζομαι, μελ. -ίσομαι καὶ ἄττ. -ίσομαι,
ἀποθ.· ψηφίζω, ψηφοφορῶ, διὰ ψήφων || δίδω τὴν
ψηφὸν μου || ἀποφασίζω, ἀποφαίνομαι γνώμην, διὰ
τῆς ψήφου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-ψήψισις, -εως, ἡ· τὸ ψηφίζειν, ψηφοφορεῖν ||
τὸ ἀποφαίνεσθαι γνώμην (ἀποφασίζειν) διὰ τῆς
ψήφου.

δια-ψύχω, μελ. -ξω (βλ. *ψύχω*)· θροορίζω, ψυχραί-
νω, ἀναψύχω, ἀνακουφίζω. 2) ἀερίζω, ξηραίνω
διὰ τοῦ ἀερισμοῦ. 3) ἐξῆσθενίζω τι. 4) κάμνω
τι ὑδατοσταγές.

δι-βολος, ον (*δισ+βάλλω*)· ὁ ἔχων δύο αἰμάς,
δίτομος. 2) ὁ δις *βαλλόμενος*, θηλ. ριπτόμενος,
διπλούμενος· *δίβολος χλαῖνα*=ἐπανωφόριον δις
τυλισσόμενον περὶ τὸ σῶμα. 3) γενικῶς, διπλοῦς.

δι-γλήνηος, ον (*δύο+γλήνη*)· ὁ ἔχων δύο κόρους
τοῦ ὀφθαλμοῦ (*γλήνας*), τ. ἔ. ὁ ἔχων δύο ὀφθαλμούς.

δι-γλωσσος, ον, ἄττ. -ττος, -ον (*δύο+γλῶσσα*)· ὁ

ἔχων δύο γλώσσας (λατ. *bilinguis*), τ. ἔ. ὁ διμῶν
δύο γλώσσας || ὡς οὐσιαστ. ὁ *δίγλωσσος*=ὁ διερμη-
νεύς.— || ὁ διπλὴν γλῶσσαν ἔχων (καὶ ὀμιλῶν), τ. ἔ.
ὁ δόλιος, ὁ ἄλλα λέγων ἐμπρός καὶ ἄλλα ὀπίσω.

δι-γονος, ον (*δισ+γένω*)· ὁ δις γεννηθεὶς. 2)
δίδυμος, διπλοῦς.— || ἔνεργ.=*δίτοκος*=ὁ τίκτων δις
ἢ δίδυμα (σημειωτέον ἔτι καὶ τὸ ἔνεργ. προπαροξύ-
νεται).

διδαγμα, -ατος, τὸ (*διδάσκω*)· τὸ διδασκόμενον
μᾶθημα || διδασκαλία.

διδάκκη, ζωρ. ἀντί *διδάσκει*.

διδασκτικός, ἡ, ὄν (*διδάσκω*)· ἱκανός, ἐπιτήδειος,
εἰς τὸ διδάσκειν.

διδασκός, ἡ, ὄν (*διδάσκω*)· ἐπὶ πράγματι, ὅ,τι δύ-
ναι νὰ διδάσκηται καὶ νὰ μανθάνηται || ὅ,τι πρέ-
πει (εἶναι ἀναγκαῖον) νὰ διδῶσκηται || ἰὸ διδασ-
γμένον καὶ μεμαθημένον.— || ἐπὶ προσ., ὁ δ. δι-
δαγμένος, ἐμπειρός.

διδάξω, μελ. τοῦ *διδάσκω*.

διδάξις, -εως, ἡ (*διδάσκω*)· τὸ διδάσκειν, διδα-
σκαλία, διδασχῆ.

διδασκᾶλειον, τὸ (*διδάσκω*)· τόπος διδασκαλίας,
σχολεῖον.

διδασκαλία, ἡ (*διδάσκω*)· τὸ διδάσκειν, διδασχῆ
|| παιδείσις, ἀγωγή.— || ἡ διδασκαλία καὶ ἄσκησις
τῶν μελῶν τοῦ χοροῦ τοῦ δράματος. 2) *διδασκα-
λῖαι*=οἱ κατάλογοι τῶν δραμάτων (περιέχοντες τὸν
τίτλον τοῦ παρασταθέντος δράματος, τὸ ὄνομα τοῦ ποι-
ητοῦ, τοῦ χορηγοῦ, τὴν χρονολογίαν τῆς παραστάσεως,
καὶ ἂν ἔτυχε θρασεῖον καὶ τίνας) || ὡς. *διδασκαλία* ἐ-
καλεῖται καὶ ἡ δοκιμὴ ἑνὸς δράματος.

διδασκαλικός, ἡ, ὄν (*διδάσκω*)· ὁ κατάλληλος
διὰ τὸ ἐργον τοῦ διδάσκοντος, διδασκτικός || ὁ ἀν-
ήκων ἢ ἀρμόζων εἰς διδάσκαλον. Ἐπίρ. -κῶς=κατὰ
τὸν τρόπον τοῦ διδασκάλου || διδασκτικός.

διδασκάλιον, τὸ (*διδάσκω*)· πᾶν τὸ διδασκόμε-
νον, ἐπισητήμη, τέχνη.— Ἐν τῷ πληθ. = *δίδακτρα*
ἕκ τοῦ

διδασκᾶλος, ὁ καὶ ἡ (*διδάσκω*)· ὁ διδάσκων, ὁ
διδάσκων· *διδάσκαλος* ἐκαλεῖτο ὡς. καὶ ὁ δραματι-
κὸς ποιητής, διότι ὁ ἔβου ἐδίδασκε τοὺς υποκριτάς.

διδασκέμεναι, -έμεν, ἐπικ. ἀπρφ. τοῦ *διδάσκω*.

διδασκῆσαι, ποιητ. ἀντί *διδάξει* ἀπρφ. ἄορ. τοῦ
διδάσκω.

διδάσκω μελ. *διδάξω*· ἄορ. ἄ' *ἐδίδαξα*, ποιητ. *ἐ-
διδάσκω* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *διδασκέω*)· πρκ. *θεδίδαχα* (ἀ-
ναδιπλασ. τύπος τοῦ **δῶα* μετὰ μετ. σημ.)· ὡς καὶ νῦν,
διδόσκω, εἶμαι διδάσκαλος, διδάσκω τινὰ ἢ τι || μετὰ
διπλῆς αἰτ.: *ἵπποσάντας αἰ ἐδίδαξαν* = οἱ ἐδίδαξαν
Ἴππασίαν.— Μέσον, διδάσκω ἑμαυτὸν, μανθάνω || δι-
δάσκω τινὰ διὰ τοῦ διδασκάλου (μέσον διέμεσον),
π.χ. ἐπὶ πατρὸς ἀποστῆλλοντος τὸ τέκνον του «στὸ
δῆσκαλο» διὰ νὰ μάθῃ γράμματα || ἄλλ' ὡς. τὸ μέσον
μετὰ τῆς σημ. τοῦ ἔνεργ.— Παθητ., διδάσκομαι (ὑπό
τινος), μανθάνω.— || τὸ *διδάσκω* ἐχρησιμοποιεῖτο
ἐπὶ τῶν δραματικῶν ποιητῶν, οἵτινες ἐδίδασκον τοὺς
υποκριτάς τοὺς ρόλους τῶν καὶ ἐπεστάτου κατὰ τὴν
παραστάσιν τῶν δραμάτων.

Ἔνεργ.· *διδάσκω* (<**δι-δαν-σκω* (=καθιστῶ τι ἀ-
ρεστον (πιθάνον), πρβλ. λατ. *disco* (<**di-dc-scō* πρβλ.
πρκ. *didici* (=ἀποδέχομαι)· ἦται ἐκ ρίξ. *δαν-* <ἰαι.
**daik-*, ἀσθενεὶς τύπου τῆς ρ. *dēk-* (τείνω τὰς χεῖρας
διὰ νὰ δεχθῶ τι) πρβλ. *doceo* βλ. *δέκομαι*· *διδασχῆ*,
πρβλ. πρκ. *de-didacha*.—Κατ' ἄλλους, ἦτο ὀρθῶς, ἐκ
ρ. *δαχ-* (<**dagh-* <*deūgh-* (=φαίνομαι). Ἐξ αὐτοῦ τὸ
διδασχῆ, ἡ (*διδάσκω*)· διδασκαλία, διδαγμα, δόγμα.
δίδημι, ἐπ. ἀντί *δέω* A (β βλ.)· δένω, δεσμεύω γ'
πληθ. ἔνεστ. *διδέσσει* γ' ἐν. πρκ. *δίδη*, ἐπ. ἀντί *εδίδη*.
[δ': ἐτυμολ. βλ. *δέω* A, τοῦ ὀποιοῦ εἶναι ἐπικ. τύπος
μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλασ., ὡς τὸ *τίθημι* τοῦ **θέω*].

διδοῖς ἢ **διδόισθα**, **διδοῖ**, ἰων. β' καὶ γ' ἐν. ἔνεστ.
τοῦ *δίδωμι* (ἐσχηματισμένα ὡσεὶ ἐξ ἐν. **διδόω*).

διδόμεν, **διδόμεναι**, **διδούμαι**, ἐπικ. τύποι ἀντί
τοῦ *διδόναι*, ἀπρφ. τοῦ *δίδωμι*.

δίδω, β' ἐν. Πρστ., καὶ ἐπικ. γ' ἐν. πρκ. τοῦ *δί-
δομαι* (ἐσχηματισμ. ἐκ τοῦ **διδόω*)· *διδούν* ἀπρφ. *δι-
δοῦσι* γ' πληθ.

διδράσκω, μελ. *διδράσκωμαι*· πρκ. *δέδρακα*· άόρ. β' *έδραν*, άπρφ. *δραναί*, μτχ. *δράς*, προστ. *δραθί*, ύποτ. *δρώ*, εύχτ. *δραίνη*· ίων. *διδρήσκα*, μελ. *δρήσομαι*, άόρ. β' *έδρην* (*δράω)=*άποδιδράσκω* (δ βλ.)· δραπετεύω, φεύγω μακράν, διαφεύγω, έκφεύγω.—[δι' έτουμ. βλ. *άποδιδράσκω*].

δι-δραχμοί, ον (*δύο* + *δραχμή*)· ο δύο δραχμών, ο έχων άξίαν δύο δραχμών· *διδραχμοί δαπύται*=στρατιώται λαμβάνοντες δύο δραχμάς ήμερησίως ως μισθόν.— || τὸ οὐδ. οὐδ. *τὸ διδραχμον*=δύο δραχμαί (έν τῇ Κ. Δ. ήμιου σίκλου, πληρωνόμενον εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ναοῦ έν Ἱεροσολύμοις).

διδύμ-άνωρ, -ορος, δ, ή (*διδύμος*+*άνηρ*)· ο άναφερόμενος εἰς δύο άνδρας.

διδύμ-τόκος, ον, άωρ. άντι *διδυμητόκος* (*διδυμός*+*τεκεῖν* τοῦ *τίκτω*)· ο τίκτων (γεννῶν) διδύμα.

διδύμ-άνωρ, -ονος, δ, ή (*διδύμος*)· διδύμος άδελφός.

διδύμος, η, ον (ή -ος, -ον) (*δύο*)· διπλοῦς, διπτυχος, διπλωμένος, διπλός || *διδύμος κασίγνητος* = διδύμος άδελφός, ήτοι γεννηθείς μαζί με άλλον || συνήθ. κατά πληθ. *διδύμοι*.

Έτυμ. : *διδύμος* (**δι-* (πρβλ. *δῖς*) + *δυ-*μοος (συγ. τῶ *δύο*) πρβλ. *άμφι-δυμός*=διπλοῦς, διπλής φύσεως). Ἰσοχηματίσθη δηλ. κατ' άναδίπλωσιν τοῦ *δύο*. Κατ' άναλογίαν πρὸς τὸ *διδύμος* ελέχθη καὶ *τρίδυμος*, δ βλ.

διδύων=*διδοῖν*, εύχτ. τοῦ *δίδομι*.

δίδωθι, έπ. τύπος άντι *δίδοθι*, Πρост. τοῦ *δίδομι*.

δίδομαι· μελ. *δώσω*· άόρ. α' *έδωκα*· άόρ. β' *έδων*· πρκ. *δέδωκα*.—Μέσον, άόρ. β' *έδδωμι*.—Παθητ., μέλ. *δοθήσομαι*· άόρ. *έδοθήην*· πρκ. *δέδομαι* (**δδω*)· *δίδω*, *δίδω* δωρεάν, δωροῦμαι, χαρίζω.—Έν τῶ ένεστ. καί πρτ. προσφέρω. 2) επί τῶν θεῶν, παραχωρῶ, παρ-έχω || επί τῶν νόμων, επιτρέπω, καθιερῶ, επικυρῶ 3) άφιερῶν, προσφέρω εἰς τοὺς θεοὺς || παραδίδω (εἶτε επί καλῆς εἶτε επί κακῆς σημασ.). 4) επί γονέων, *δίδω* τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον (τὴν *δίδω* εἰς τινα ὡς σύζυγον). 5) *δίδομαι έμμαντόν τινα* = δέτω έμμαντόν εἰς τὴν διάθεσίν τινος, τοῦ παραδίδομαι. 6) *δίδομαι δίκην* (βλ. έν λ. *δίκη*).— || έν άρατῆς καὶ εύχατῆς, επιτρέπω, παραχωρῶ, κάμνω ὡστε νά... : *δός με τείσασθαι*=δώσε μου τὴν δύναμιν (κάμε ὡστε) νά έκδικηθῶ.— || κατά τὸ φαινόμενον άμτδ., παραδίδω έμμαντόν· παραδίδομαι || άφιερῶ έμμαντόν, άφιερῶμαι.

Έτυμ. : έκ β. *δο-* παράγονται τὰ : *δι-δω-μι*, *δο-τήρ*, *δο-τήρ*, *δός*, *δω-τίς*, *δός-τις*, *δός-τις*, *δω-τίς*, *δω-τίς*, *δω-τίς*.—Συγγ. τῆ σανασρ. β. *dā-* : *dā-dā-mi* (=δίδω), *dā-tā* (δοτήρ), *dā-nam* (δῶρον).—Zenb. *dā* (διδόναι), *dā-lar* (δοτήρ), *dā-thrā* (δῶρον).—Πρβλ. λατιν. *da-re*, *da-tor*, *dōs*, *dō-num*, *datio* (πρβλ. *δόςις*, *δωτίνη*). Έν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται σανασρ. β. *dō-*, *dā-* (=διδόναι). Βλ. καὶ *δάνος*.

διδῶν, μτχ. τοῦ *δίδομι*, έσχηματ. έξ έν. **διδῶ*.

δίδωω, έπ. μελ. άντι *δώσω* τοῦ *δίδομι*.

δίε, κλητ. τοῦ *δίος* (δ βλ.).

δίε, ποιητ. άντι *έδωε*, γ' έν. πρτ. τοῦ *δίω*.

δι-έδην, άόρ. β' τοῦ *διαβαίνω*.

δι-εδίλθην, άόρ. β' τοῦ *διαβίβω*.

δι-εγγύωω, μελ. -*ήσω*· *δίδω* έγγύησιν διά τινα, παρέχω έγγύησιν.—Μέσον, λαμβάνω έγγύησιν διά τινα.— || Παθητ., γίνεται τις έγγυητής μου || εἶμαι ήγγυημένος, τελῶ ὑπὸ τὴν έγγύησιν τίνος, άφίεμαι έλευθερός επί τῇ έγγυήσει άλλου τίνος.

δι-εγείρω· σκῶνων τινά από τὸν ὕπνον || έπ. παθ. άόρ. β' *διέγρετο*=έσηκώθη από τὸν ὕπνον, άφηνήθη, έξύπνησεν.

δι-εγερθείς, μτχ. παθ. άόρ. τοῦ *διεγείρω*.

δι-έγγυον, άόρ. β' τοῦ *διαγγυάσκω*.

δι-εδασάμην, άόρ. α' τοῦ *δια-δατέομαι* (δ βλ.).

δι-έδεξα, ίων. άντι *διέδειξα*, άόρ. α' τοῦ *διαδέκ-νυμι*.

δι-εδηλησάμην, άόρ. α' τοῦ *δια-δηλέομαι* (δ βλ.).

δι-εδίδωτο, γ' έν. παθ. πρτ. τοῦ *διαδίδομι*.

δι-εδόθην, παθητ. άόρ. α' τοῦ *διαδίδομι*.

δι-εδράμον, άόρ. β' τοῦ *δια-τρέχω*.

δι-έδραν, άόρ. β' τοῦ *δια-διδράσκω* (δ βλ.).

δι-έδυν, άόρ. β' τοῦ *διαδύνω* ή *διαδύομαι* (δ βλ.).

δι-έεργον, ποιητ. πρτ. τοῦ *δι-έργω*, *δι-είργω*.

δι-έξην, πρτ. τοῦ *δια-ζάω* (δ βλ.).

δι-έζωσα, άόρ. α' τοῦ *δια-ζώννυμι*.

δι-έζωσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *διαζώννυμι*.

δι-εδείωσα, άόρ. α' τοῦ *δια-θείω* (δ βλ.).

δι-έθετο, γ' έν. μέσ. άόρ. β' τοῦ *διατίθημι* (δ βλ.).

δι-είδον, άπρφ. *δι-ιδεῖν*, άόρ. β' τοῦ *διοράω* (λαμ-βανομένου ὡς ένεστ.)· βλέπω διά μέσου, διακρίνω.

δι-είλεγμαί, παθητ. πρκ. τοῦ *διαλέγομαι*.

δι-ειλημμένος, έπρφ. τῆς μτχ. τοῦ παθητ. πρκ. τοῦ *διαλαμβάνω*· κεχωρισμένος, ώρισμένος, άκριθῶς.

δι-είληφα, πρκ. τοῦ *διαλαμβάνω*.

δι-είλων, άόρ. β' τοῦ *δι-αιτέω*.

δι-είμι (Α) (*διά* + *είμι*), μελ. *δι-είσομαι*· διέρχομαι || περιφέρομαι, ὑπάγω έκδῶ κί' έκεί.— || μετὰ αἰτ. μτρρ., διεξέρχομαι τι, διηγούμαι τι λεπτομερῶς.— Συχνά ὡς μέλλον τοῦ *διέρχομαι*.

δι-είμι (Β) (*διά* + *είμι*), μέλ. *διέσομαι*· εἶμαι (ὑπ-άρχω) διά παντός || *δυσάκεις* συντάσσεται μετὰ μτχ. έσηγείται ὡς έπρφ. («διαρκῶς»), ή δέ μτχ. ὡς κύριον ρημα : *διείσει σκοπούμενος*=θά έξεταζής διαρκῶς.

δι-είπον, άόρ. β' άνευ ένεστ. έν χρῆσει (ὡς έν. χρῆ-σιμποιεῖται τὸ *διαγορεύω*, δ βλ.)· άπρφ. *διειπεῖν*, ποιητ. *διαιπεῖν*· μέλ. *διερώ*· πρκ. *διείρηκα* (*διά* + *είπον*)· λέγω, διηγούμαι έν έκτάσει, λεπτομερῶς || έπεξηγῶ, άναπτύσσω.— || όμιλεῖ ο εἰς με τὸν άλλον, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι.

δι-είργω, μελ. -*ξω*· έπ. καὶ ίων. *δι-έργω*, έπ. καὶ *δι-εργῶ* (βλ. *εἶργω*)· κρατῶ χωριστά, κρατῶ τι μακράν από άλλο, διαχωρίζω, άποχωρίζω || άπομακρύνω.— || ὡς άμτθ., κείμαι μεταξύ, έν τῷ μέσῳ (καὶ οὕτω διαχωρίζω).

δι-είρηκα, έν χρῆσει ὡς πρκ. τοῦ *διείπον* (δ βλ.).

δι-είρομαι, ποιητ. άντι *δι-έρομαι* (δ βλ.)· έρωτῶ λεπτομερῶς, έπισταμένως.

δι-είρῶ, ίων. άντι *δι-ερώω* (βλ. *εἶρώω*)· οὐρῶ διά μέσου, οὐρῶ εἰς τὸ άπέναντι μέρος.

δι-είρω (βλ. *εἶρω* Α)· άόρ. α' *δι-εἶρσα*· πρκ. *δι-εἶρκα*· διαπερῶ τι, κάμνω τι νά περάσῃ διά μέσου, έμβάλλω τι εἰς... || άραδιάζω εἰς τὴν σειράν, συναρμολογῶ.

δι-ειρωνό-ξένος, ον (*διά* + *εἶρων* + *ξένος*)· ο δι' ειρωνείας καὶ προσηγορίας έξεπατών τούς φιλοξενουμένους του (δ φαῖνομενικῶς δηλ. φιλόξενος, πρᾶγματι δέ μισόξενος).

δι-είς· μτχ. ένεργ. άόρ. β' τοῦ *διήμι*.

δι-έκ καὶ πρό φων. *δι-έξ* (*διά*+*έκ*)· διά μέσου έως έξω, «πέρα-πέρας», έντελῶς διά μέσου.

δι-εκάναξα, άόρ. α' τοῦ *δια-κανάσσω*.

δι-εκέκριτο, γ' έν. παθ. ὑπερα. τοῦ *διακρίνω* (δ βλ.).

δι-εκλάπηγ, παθ. άόρ. β' τοῦ *δια-κλέπτω* (δ βλ.).

δι-εκ-περαίνω, μελ. -*ανῶ*· φέρω εἰς πέρας τι έντελῶς.

δι-εκ-περάω, μελ. -*ήσω* καὶ -*άσω*· διαπερῶ τι έντελῶς.— || παρέρχομαι, παραβλέπω.

δι-εκ-πλέω, μέλ. -*πλευσομαι*· ίων. -*πλώω*, άόρ. -*επλώω*· πλέω διά μέσου τινός μέχρι τέλους, διερχομαι πλέων.— || έν τῇ γλώσσῃ τοῦ ναυτικοῦ πολέμου, διοσπῶ τὴν έχθρικήν παράταξιν πλέων διά μέσου αὐτῆς (πρβλ. *διέκπλους*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-έκ-πλοος, καὶ συντρ. *διέκπλους*, δ'· ο πλοῦς διά μέσου τινός, τὸ πλέειν διά μέσου καὶ έξέρχεται εἰς τὸ άπέναντι μέρος. 2) ή διοπισατῆς έχθρικής παρατάξεως έν ναυμαχίᾳ || αλλά καὶ επί ναυτικῶν γυμνασίων, ή παρομοία κίνησις μεταξύ τῶν πλοίων τοῦ αὐτοῦ στόλου.

δι-εκ-πλώω, ίων. άντι *διεκπλέω* (δ βλ.).

δι-έκριθεν, έπ. άντι *διεκρίθησαν*, γ' πληθ. παθ. άόρ. α' τοῦ *διακρίνω*.

δι-έκ-ροος, δ (*διά*+*έκ*+*ρέω*)· ή διοδος, ο πορ-θμός, δι' οὗ έκρέει καὶ χύνεται τι. 2) αὐτῆ αβτη ή έκροή διά μέσου στενοῦ τίνος άγωγού.

δι-ελάθον, άόρ. β' τοῦ *δια-λανθάνω* (δ βλ.).

δι-ελάσις, -εως, ή (*διελαύνω*)· τὸ έλέυναι διά

μέσου, τὸ διαπερᾶν διὰ μέσου τινός.— || ἔφοδος ἢ ὄκησις ἵππικου. Ἐκ τοῦ

δι-ελαύνω, μελ. *διελάσω* καὶ ἄττ. *διελῶ* (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ἐλαύνω*). ὁδηγῶ τι διὰ μέσου εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον || ὠδῶ διὰ μέσου.— || ὄρμῳ ἔφιππος διὰ μέσου, διέρχομαι ἔφιππος.

δι-ελεῖν, ἄπρφ. ἄορ. β' τοῦ *δι-αιρέω* (ὁ βλ.).

δι-ελεάσπιτο, παθ. ὕπερ. τοῦ *διαλείπω*.

δι-ελεάοιπιν, ὕπερ. τοῦ *διαλείπω*.

δι-ελεξάμην, μέσ. ἄορ. α' τοῦ *διαλέγομαι*.

δι-ελεύσομαι, μελ. τοῦ *διέρχομαι*.

δι-ελέχθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαλέγομαι*.

δι-ελεύθην, ἐπ. *διελεύθην*, ἄπρφ. ἄορ. β' τοῦ *διέρχομαι*.

δι-ελίπον, ἄορ. β' τοῦ *διαλείπω*.

δι-έλκω, μελ. *-ελεῖθω* ἄορ. α' *-ελέκωσα* (βλ. *ἐλκω*). οὐρῶ τι μακρὰν ἀπὸ ἄλλο, ἐλκων (τραβῶν) ἀποχωρίζω || εὐρύνω, διανοιγῶ: *διέλεκεν τοὺς δ-φθαλμούς*. 2) οὐρῶ, τραβῶ τι, διὰ μέσου. 3) ἐπὶ χρόνῳ, ἐκτείνω, ἐπιμηκύνω. 4) ἐξακολουθῶ πίνων, συμποσιάζω.

δι-ελύθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαλύω*.

δι-ελυμάνθην παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαλυμαίνομαι*.

ΔΙ'ΕΜΑΙ, παθητ. (ὡσαὶ ἐξ ἄνεργ. **διήμι*) ἄμτθ., φοβούμαι || σπεύδω, ταχύνω, βιάζομαι. 2) μεττ. ἐκφοβίζω, δίκω.

Ἔτυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. *δίω*, *δίωμα*: πρβλ. *δηρ. διερός*. Οἱ τύποι οὗτοι: *δίεμαι* κλπ. φαίνεται ὅτι ὀφείλονται εἰς κάποιον συμφωνητὴν τῶν τύπων *δίεττε*, *δίετται*, *δίεσθαι* (οἷτινες ἀνήκουσιν εἰς τὸ ρ. *δίω*, *δίωμα*) πρὸς τοὺς τύπους *ἔεττε*, *ἔετται*, *ἔεσθαι* (τοῦ *ἔημι*). Βλ. *δίω*, *δίωμα*.

δι-εμαρτύρω, β' ἐν. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *διαμαρτύρομαι*.

δι-εμείνα, ἄορ. α' τοῦ *διαμένω*.

δι-εμ-πόλω, μελ. *ἦσω* παθ. πρκ. *δι-ημ-πόλωμαι* (διὰ+ἐν+πώλω) πωλῶ εἰς διαφόρους, κάμνω ἐμπόριον, διαπραγματεύομαι || ἐντέθεν μετρ., προδίδω, «πασχαρεύω», ἔξαπατῶ, τίνα.

δι-ενέγκαι, ἰων. *-ενεῖται*, ἄπρφ. ἄορ. α' τοῦ *διαφέρω*.

δι-ενεχθῆναι, ἄπρφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαφέρω*.

δι-ενκ-θυμέομαι (*θυμός*). ἔχω ἐν θυμῷ, τ. ἐ. σκόπτοι καὶ θυμοῦ, ἐνδομύχως.

δι-ενιαυτίζω, μελ. *-ἴσω* (διὰ+ἐνιαυτός): ζῶ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, «βγάζω τὸ χρόνο». 2) πράττω τι συνεχῶς κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους.

διένται, γ' πληθ. τοῦ *δίεμαι* (ὁ βλ.).

δι-εντέρεωμαι, -ατος, τὸ (διὰ+ἐντερον): τὸ ἐρευνᾶν (διορᾶν) διὰ μέσου τῶν ἐντέρων (κωμικὴ λέξις ἐπὶ ὄξυνσις καὶ ὄξυδερκεῖας).

δι-εξ-αἴσω, συνηρ. -άσω καὶ ἄττ. -άτω (βλ. *αἴσω*) | μελ. *-άξω* ἔξορμῶ διὰ μέσου, ἀναπηδῶ, ἐκπηδῶ.

δι-εξ-εἰμι (διὰ+ἐκ+εἶμι): ἐξέρχομαι διὰ μέσου || περνῶ διὰ μέσου || ἐντέθεν μετρ., διεξέρχομαι τι (τ. ἐ. τὸ ἐκδέτω, τὸ ἀφηγούμαι) ἐν λεπτομερείᾳ || ἀπαριθμῶ.

δι-εξ-ελαύνω, μελ. *-ελεῖω* καὶ ἄττ. *-ελεῶ* μετθ. δίκω (τραβῶ, ὠδῶ) τι διὰ μέσου.— || ἄμτθ. διέρχομαι ἔφιππος ἢ πεζός διὰ μέσου χώρας τινός.

δι-εξ-ελάσω, ἄττ. -ετω | μελ. *-ξω* (βλ. *ἐλάσω*): ἐκτυλίσω τι ἐντελῶς.

δι-εξ-ερέομαι (βλ. *ἐρέομαι*): ἐρωτῶ περί τινος διεξοδικῶς, πληροφοροῦμαι περί τινος διὰ διεξοδικῶν ἐρωταποκρίσεων (διὰ συντόνου ἀνακρίσεως).

δι-εξ-ερευνάω, μελ. *-ἦσω* ἐρευνῶ διὰ μέσου, ἐξετάζω, ἐξουχιasticῶς.

δι-εξ-έρχομαι, μελ. *-ελευσομαι*: ἄορ. β' *-ἦλθον* πρκ. *-ελήλυθα* (βλ. *ἐρχομαι*): ἐξέρχομαι διὰ μέσου τινός, διαπερῶ τι καὶ φεύγω, διέρχομαι τι καὶ ἀπομακρύνωμαι || διέρχομαι τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, φθάω εἰς τὸ τέλος τινός. 2) διέρχομαι τι κατὰ σειρᾶν, ἀφηγούμαι τι λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς.— || ἄμτθ. ἐπὶ χρόνῳ, παρέρχομαι, εἶμαι περασμένος.

δι-εξ-ἦγέομαι, ἐπιτετ. *ἐξηγήομαι* (ὁ βλ.).

δι-εξ-ἦμι, μελ. *-ἦσω* (βλ. *ἦμι*): ἀφνω τινὰ νᾶ:

διέληθ διὰ μέσου, παρέχω τὴν ἐλευθερίαν διδοῦν.

— || ἄμτθ. (φαινομενικῶς, διότι ἐν τῇ πραγματικότητι ἐξυπακούεται ἢ αἰτ. *ἐλεύω*): ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω

δι-εξ-ἴμεναι, ἐπ. ἄπρφ. τοῦ *διέξεμαι* (ὁ βλ.).

δι-εξ-οδος, ἢ (*δόδος*): ἔξοδος (καὶ εἰσοδος) διὰ μέσου τινός, διόδος, πέρασμα, «διέξοδος» || τὸ ἀποτέλεσμα, ἢ ἐκβασις, μῆτ': ὑποδέδεως || μέσον διαφυγῆς || ὡς. ἢ τροχιά τοῦ ἡλίου.— || πλήρης περιγραφῆ, λεπτομεροῦς ἐκδρασεις.

δι-εξ-ύφαινω (βλ. *ύφαινω*), μελ. *-ἄνω* ὑφαίνω μέχρι τέλους, τελειώνω τὴν ὑφανσιν, τελειώνω τὸ ὑψωμα.

δι-εορτάζω, μελ. *-σω* εορτάζω μέχρι τέλους || διατηρῶ τὰς εορτὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

δι-επειράθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *δια-πειράομαι* (ὁ βλ.).

δι-επέπαιυτο, γ' πληθ. ὕπερ. τοῦ *διαπαύω*.

δι-επεραιώθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *δια-περαιόω*.

δι-επέρᾶσα, ἄορ. α' τοῦ *δια-περάω*.

δι-επέφραδον, ἐπ. ἄορ. β' (μετὰ ἀνάδιπλ.) τοῦ *διαφράζω*.

δι-επλέξα, ἄορ. α' τοῦ *διαπλέκω*.

δι-επλευσσα, ἄορ. α' τοῦ *διαπλέω*.

δι-επνευσα, ἄορ. α' τοῦ *διαπνέω*.

δι-επορεύθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαπορεύομαι*.

δι-επράδον, -όμην, ἔνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' τοῦ *διαπέρθω* (ὁ βλ.).

δι-επτάμην ἢ -όμην, μέσ. ἄορ. β' τοῦ *διαπέτομαι* (ὁ βλ.).

δι-επτοίησα, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ *διαπτοέω* (ὁ βλ.).

δι-επτύξα, ἄορ. α' τοῦ *διαπτύσσω* (ὁ βλ.).

δι-επυθόμην, μέσ. ἄορ. β' τοῦ *δια-πυθάνομαι* (ὁ βλ.).

δι-έπω, μελ. *-πω* (διὰ + ἔπω): διευθύνω, τακτοποιῶ, διευθετῶ, διακυβερνῶ, ὑπόδεσίν τινα.

δι-εργάζομαι, μελ. *-άσομαι* πρκ. *-εργασμαι*: ὕπερσ. *-εργάζομαι*. — Ἰων. πρκ. *διεργασμαι*, ὕπερσ. *-εργάσμαι* παθ. ἄορ. α' *-εργάσθην*. Ἄποθ.: ἐργάζομαι εἰς τι, ἐξεργάζομαι τι, ἀπεργάζομαι τι ἐντελῶς (λατ. *elaborare*), κυρ. ἐπὶ χώρας, καλλιεργῶ.— || καταστρέφω, ἐρημύνω, φονεύω (πρβλ. τὸ σημερ. «τὸν τελειώνω, τὸν ἀποτελειώνω», λατ. *conficere*) || ὡς. ὕπερ. μετὰ παθητ. σημ.: *διεργαστο τὰ πράγματα*=λατ. *actum erat de rebus*=αἰ ὑπόδεσις (τὰ πράγματα) εἶχον καταστροφῇ («εἶχαν πάει κατὰ διαβόλου»).

δι-έργω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *δι-εἶργω* (ὁ βλ.).

δι-ερεῖδω, μελ. *-σω* (βλ. *ερεῖδω*): στήριζω δι' ὑποστηρίγματων, ὑποστήριζω, ἀναστήλων.

δι-ερέσσω, μελ. *διερέσω* ἄορ. α' *διήρεσα* καὶ ποιητ. *διήρεσσα* (βλ. *ἐρέσω*): κωπηλατῶ διὰ μέσου || κωπηλατῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις || *χερσὶ διερέσσειν*=κολυμβᾶν || *διερέσω τὰς χεράς*=κινῶ τὰς χεῖρας κατὰ διαφόρους κατευθύνσεις.

δι-ερευνάω, μελ. *-ἦσω* ἐρευνῶ διὰ μέσου, ἐξετάζω ἀκριβῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-ερευνητής, -οῦ, δ' ὁ ἀκριβῆς ἐρευνητής || κατάσκοπος.

δι-ερμηνευτής, -οῦ, δ' ὁ διερμηνεύς, ἐξηγητής, ἐρμηνευτής, σχολιαστής.

δι-ερμηνεύω, μελ. *-σω* ἐπέξηγῶ, ἐκδέτω, ἐρμηνεύω.

δι-έρομαι, ἐπ. ἀντὶ *διείρομαι* (ὁ βλ.).

ΔΙΕΡΟΊΣ, α, ὄν' ὑγρός, νοτερός || ὄροσερός, νεαρός || χυμώδης. 2) μετρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, νεαρός, ὄροσερός, ταχύς, ὄροστήριος, ἐνεργητικός. 3) μετρ. θρεγμένος, ὑγρός, ρευστός.

Ἔτυμ.: κυρ. πρόκειται περὶ τριῶν λέξεων, ἰδίως προελεύσεως ἐκάστης: 1) *διερός* *δίεμαι* ((*δίω*, *δίωμα*)=ταχύς. 2) *διερός* *διάνω* = ὑγρός, μουσκεμένος. 3) *διερός* = ζωντανός, ζωηρός, ὄροσερός, νεαρός. Αἱ σημασίαι αὗται, αἰ συνηθῶς ἀποδοθέντων εἰς τὴν λέξιν, εἶνα: σημασίαι κατὰ συμπαρασπῶν κατὰ τινὰς ἢ λέξεις ἀνήκει εἰς τὴν ομάδα τῶν: *σανσκρ. jīrāh, Zevd. jīra* (ζωντανός, ζωηρός), λατ. *vireo* (εἶμαι πράσιος, ὄροσερός, νωπός), παλ.-σλαβ. *živŭ* (λιθάδι), Λεττ. *djiras* (συμπόσιον) πρβλ. συγγ. ἑλλ. *βίος, ζῆν*, λατ. *vivō* κλπ. Κατὰ τινὰς *διερός* = φοβερός ((*δ* *φ* *ε* *ρ* *δ* *ς*), τ. ἐ. ἐκ τοῦ *δ* *φ* *ε* *ρ* *δ* *ς* = *δέος*.

δι-έρπω, μελ. -ῶν ἔρπω, διέρχομαι, διὰ μέσου.
δι-έρρηξα, **δι-έρρωγα**, ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ δια-
εργνυμι.

δι-ερρύηκα, **δι-ερρύην**, πρκ. καὶ ἀόρ. β' τοῦ δια-
ερεῶ.

δι-έρχομαι, μελ. -ελεύσομαι ἄορ. -ῆλθον, ἀποθ.
«περνῶ» διὰ μέσου, διαβάνω || διαβαίνω εἰς τὸ ἄλ-
λο (ἀπέναντι) μέρος, διέρχομαι τι, τελειώνω, συμ-
πληρῶ τι. 2) ἔρχομαι εἰς τὸ τέλος, φθάνω μέχρι
τέλους.— || ἀμτβ., ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, περνῶ ||
ἐπὶ φήμης (εἰδήσεως), διαδίδομαι, ἐξασπλουῖμαι.— ||
διέρχομαι ἐν λεπτομερείᾳ, λέγω τὰ πάντα, διηγού-
μαι λεπτομερῶς.

δι-ερωῶ, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ διεῖπον.

δι-ερωτάω, μελ. -ῆσω ἀνακρίνω || ἐρωτῶ συνε-
χῶς ἢ ἐπιμόνως.

δι-εσθίω, ἀπφρ. τοῦ *διεμαί* ὡς ἀπφρ. μέσ. ἐν. τοῦ *δίω*.
δι-εσθίω, μελ. *δι-έδομαι*, ἀόρ. *δι-εφάγον* κατα-
τρῶγω, καταναλίσκω.

δι-εσκεδάσα, ἀόρ. α' τοῦ δια-σκεδάννυμι.

δι-εσκερμαί, πρκ. τοῦ δια-σκοπέω. — ἐντεθῆεν.
δι-εσκεμμένως ἐπὶρ. τῆς μτχ., φρονίμως, συνειπῶς,
μετὰ περιοκείφειας.

δι-εσκόπισμαι, παθ. πρκ. τοῦ διασκορπίζω.

δι-εσπᾶρην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ διασπείρω.

δι-εσπάσα, **δι-εσπάσθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ.
α' τοῦ δια-σπάω.

δι-εσπασμαι, παθ. πρκ. τοῦ διασπῶ.

δι-εσπειρα, ἀόρ. α' τοῦ δια-σπείρω.

δι-εσσύτο, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ δια-σέυομαι (β' βλ.).

δι-εστειλᾶμν, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ διαστελλῶ.

δι-εστην, **δι-εστήκα**, ἀόρ. β' καὶ πρκ. τοῦ διεΐστημι.

δι-εστήω, ἀόρ. β' τοῦ δια-στείλω.

δι-εστραμμαι, παθ. πρκ. τοῦ διαστρέφω.

δι-εστράφην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ διαστρέφω.

δι-εστῶς, μτχ. πρκ. τοῦ διεΐστημι.

δι-εσθηκόμενος, η, ον, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ δια-

σφηκόμεαι.

δι-εσχε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ δι-έχω.

δι-εσχίσα, **δι-εσχίσθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ

διασχίζω.

δι-έταξα, ἀόρ. α' τοῦ δια-τάσσω.

δι-εταράχθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ δια-ταράσσω.

δι-ετεδρῦλητο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ δια-θρῦλέω.

δι-ετής, ἐς (δύο + ἔτος) ὁ διαρκῶν ἐπὶ δύο ἔτη,

ὁ δύο ἐτῶν ἡλικίας.

δι-ετήσιος, ον (διὰ+ἔτος) ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον

τὸ ἔτος (λατ. perennis).

δι-ετία, ἡ (διετής) διαστομη δύο ἐτῶν.

δι-ετμάεν, ἐπ. ἀντι διετμάησαν, γ' πληθ. παθ.

ἀορ. β' τοῦ δια-τμήγω δι-ετμάων, ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ

δια-τμήγω (β' βλ.).

δι-ετμαξεν, θωρ. ἀντι διετμαξεν. ἀορ. α' τοῦ δια-

τμήγω.

δι-ετραπόμην, **δι-ετραπήν**, μέσ. καὶ παθ. ἀόρ.

β' τοῦ διατρέπω.

δι-ευκρινέω, μελ. -ῆσω (διὰ + εὐκρινής) διαχω-

ρίζω μὲ ἀκρίθειαν || τακτοποιῶ ἐπιμελῶς. 2) ἐξε-

τάζω, ἀναλύω, μὲ ἀκρίθειαν || κρίνω ὀρθῶς (ἐν

τῷ μέσ.).

δι-ευλάβέομαι, ἀποθ. λαμβάνω πολλὰς προφυ-

λάξεις, προσέχω πολύ, πολύ προφυλάσσομαι ἀπὸ

τι. 2) σέβομαι.

δι-ευνάω, μελ. -ᾶσω (βλ. εὐνή, εὐνάω) βάλλω

τινὰ ἢ ἀπλαγίαση, ἢ ἀναπαυθῆ.

δι-ευτυχέω, μελ. -ῆσω (διὰ+εὐτυχής, βλ. εὐτυχέω)

διατελῶ ὦν εὐτυχής, εἶμαι διαρκῶς εὐτυχής, εὐ-

τυχῶ καθ' ὅλην τὴν γραμμην.

δι-εφάνην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ διαφαίνω.

δι-εφθάρτο, ἰων. ἀντι διεφθαζόμενοι ἦσαν, γ'

πληθ. ὑπερσ. τοῦ διαφθείρω.

δι-εφθάρην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ διαφθείρω.

δι-εφθόρω, ἀμτβ. πρκ. τοῦ διαφθείρω.

δι-εφύγον, ἀόρ. β' τοῦ διαφυγῶ.

δι-έχω, μελ. *δι-έξω* (διὰ τῆς χρόνου βλ. ἔχω) μτβ.,

κρατῶ (τηρῶ) μακρὰν (εἰς ὁπότεσιν), διαί-

ρῶ, διαχωρίζω. 2) κρατῶ μακρὰν, ἀποκρούω. ||

ἀμτβ., διέρχομαι, διαπερῶ, ἐκτείνομαι ἀπ' ἄκρου
εἰς ἄκρον, φθάνω. 2) στέκομαι μακρὰν, εἶμαι χω-
ριστά, ἀπέχω, εἶμαι εἰς ἀπόστασιν (ἐπὶ τινος).—
ἐπὶ χρόνου, μεσολαβῶ, παρεμπιπτό.

ΔΙΪΖΗΜΑΙ, ἐπ. β' ἐν. *διζήμαι*, ἀποθ. ἀναζητῶ, ἐπι-

ζητῶ, κάμω δοκιμάς, κάμνω, ἀπόπειραν διὰ τι.—

|| ἀναζητῶ τὴν σημασιν πρόηματός τινος.— ||

μετ' ἀπρφ., ζητῶ, χρεάζομαι, ἐπιθιδνω, νά...

Ἔτυμ. : *διζήμαι*, μελ. ὁμηρ. *διζήσομαι* (=ζητῶνὰ
φθάσω) ἰων. *διζήσεις* (=ἀναζητήσιος) *διζήμαι* (**δι-*

δῆ-μαι, ἐξ ἰαπ. β. *djā, djā, dī* (=ζητῶνὰ φθάσω,
σπεύδω), ἦτις ἐνοπάρχει εἰς τὰ ἑλλ. *διεμαί, διερός,*

δινωκω, δινη (βλ. τὰς λ. λ.) ὡς εἰς τὰ ἑλλ. *ζήτημα*

ἀττ. *ζητέω, θωρ. ζήτησω, ζήλος, ζημία, ζητήσος, ζά-*

λη (βλ. τὰς λ. λ.), ἀτινα πάντα ἀνάγονται εἰς ἑλλην. β.

ζᾶ-, ζᾷ- (ἰαπ. *jā- <djā-* (=ζητῶνὰ φθάσω, σπεύδω)

πρβλ. *σάνσκρ. dī* (=λάμηναι, φαίνεσθαι) ἐν τοῖς

τύποις *didyati, didithi, dīyati*.

διζομαι=*διζήμαι* (β' βλ.).

δι-ζυγός, ον, καὶ *διζυξ*, -ῦγος, δ, ἡ (δύο+ζυγόν)

ὁ μεθ' ἑτέρου ἐξευγμένος, διπλοῦς || ὁ συρόμενος

ὑπὸ δύο ἵππων, ζευγρωτός.

ΔΙΪΖΩ, ἐπ. πρτ. *διζῶν* εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀμφι-

βάλλω, τὰ ἔχω χαμένα || διατάζω.— [*διζω* (<*δίς*, πρβλ.

δοιζῶ, διατάζω).

δι-ζωός, ον (δύο + ζωή) ὁ ἔχων διπλὴν ζωὴν,

ἀμφίβιος || ὁ ζῶν διὰ δευτέραν φοράν (ἐπανελθὼν

ἐκ τοῦ Ἄδου).

διηβολία, ἡ, ἰων. ἀντι *διαβολία* (β' βλ.).

δι-ηγᾶγον, ἀόρ. β' τοῦ διαγω.

δι-ηγγείλα, ἀόρ. α' τοῦ διαγγέλλω.

δι-ηγέομαι, ἀποθ. διηγούμαι, ἀφηγοῦμαι, περι-

γράφω, ἐκδέτω, λεπτομερῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-ηγῆσις, -εως, ἡ (διηγέομαι) τὸ διηγέσθαι,

ἀφήγησις, περιγραφή.

δι-ηέριος, ον, ἰων. ἀντι *δι-αέριος* διὰ μέσου τοῦ

αέρος.

δι-ηθέω, μελ. -ῆσω (βλ. ἡθέω) διῦλιζω τι, σου-

ρώνω, στραγγίζω. 2) ἐκπλύνω, «ξεπλύνω», τι, καθα-

ρίζω.— || ἀμτβ., ἐπὶ ὕγρου, «φιλητρόμοι», κατα-

σταλάζω.

διηκονέω, **διηκόνω**, ἰων. τύποι ἀντι *διακ-*.

διηκόνουν, **διηκόνωσα**, πρτ. καὶ ἀόρ. α' τοῦ δια-

κονέω (β' βλ.).

διηκόσιοι, αι, α, ἰων. ἀντι *διακόσιοι*.

δι-ηκυλισμένος, ον, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ διακυλίξω.

δι-ήκω, μελ. -ξω (βλ. ἡκω) ἔρχομαι διὰ μέσου,

ἐκτείνομαι ἀπὸ τοῦ ἐνός μέρους εἰς τὸ ἄλλο, ἐκ-

τείνομαι κατὰ μήκος.— || διέρχομαι πρὸς τι (εἰς τι).

δι-ηλάσα, ἀόρ. β' τοῦ διελαύνω.

δι-ηλθον, ἀόρ. β' τοῦ διερχομαι.

δι-ηλίφης, ἐς (διὰ+ἄλειψω) ὁ ὀληλιμμένος ἐξ

ὀλοκλήρου («πέρα πέρα πασ. λειμμένος»).

δι-ηλλάγην, **διηλλάχθην**, παθ. ἀόρ. β' καὶ α' τοῦ

διαλλάσσω.

δι-ηλλάχα, **διηλλάγμαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ

διαλλάσσω.

δι-ημάρτηκα, **δι-ημάρτον**, πρκ. καὶ ἀόρ. β' τοῦ

διαμαρτάνω.

δι-ημερεύω, μελ. -σω (διὰ+ἡμέρα) διέρχομαι ὁ-

λην τὴν ἡμέραν.

δι-ημιλλᾶθην, ἀόρ. α' τοῦ δι-αμιλλᾶσαι (β' βλ.).

δι-ηνεγκα, ἀόρ. α' τοῦ διεφέρω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-ηνεκής, ἐς (βλ. *διηνεγκα, διαφέρω*) ὁ ἐκτει-

νόμενος καθ' ὅλον τὸ μήκος, συνεχής, ἀδιάκοπος

|| αἰώνιος, ἀτελετήτος. Ἐπὶρ. *διηνεκέως*, ἀττ. *-κῶς*

=ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἀκαταπαύστος, πλήρως,

ἐν ἐκτάσει || σαφῶς, ὠρισμένως (λατ. *continuus,*

perpetuus).

Ἔτυμ. : *διηνεκής*, ἀττ. *διᾶνεκής* (**δια-ανεκής* τὸ

β' συνθ. *-ανεκής* περιέχει τὴν ριζ. βᾶσιν *eneh* (= ἐνε-

γκεῖν) *-ανεκής* (<*αν-ενεκής* (τ. ἔ. *ἀνὰ+ενε-*) δὲ ἄπλο-

ποιήσεως πρβλ. *ποδ-ανεκής, δουρ-νεκής*).

δι-ήνεμος, ον (διὰ+ἄνεμος) ὁ ἀνεμιζόμενος, ὁ

ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον.

δι-ηνοιχθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ διανοίγω

δι-ήντλησα, ἀόρ. α' τοῦ δι-αντλέω.

δι-ήνυσα, δι-ήνυκα, άόρ. α' και πρκ. του δι-ανύω (δ βλ.).

δι-ήξα, άόρ. α' του δι-έσσω σηνγρ. τύπου του δι-αίσσω (δ βλ.).

δι-ηπορήθην, παθ. άόρ. α' του δι-απορέω.

δι-ηπόρουν, παρκατ. του δι-απορέω.

δι-ήρα, άόρ. α' του δι-αίρω.

δι-ήρεσα, άόρ. α' του δι-ερέσσω.

δι-ήρεθην, παθ. άόρ. α' του δι-αιρέω.

δι-ήρημαι, παθ. πρκ. του δι-αιρέω.

δι-ήρης, ες (δύο+*άρω) πρβλ. *τρι-ήρης*)· διπλούς· τὸ δι-ήρης μελίθρον = τὸ ἄνω πάτωμα, ὃ ἔνω θάλαμος, μεγάρου τινός.— *δι-ήρης ναῦς* = πλοῖον με δύο σειρές κωπῶν.

δι-ήρθρουν, δι-ήρθρωσα, πρκ. και άόρ. α' του δι-αρθρώω (δ βλ.).

δι-ήρκα, πρκ. του δι-αίρω.

διήται, γ' έν. ύποτ. μέσ. ένεστ. του δίω (δ βλ.).

διήταισα, διητήθην, ένεργ. και παθ. άόρ. α' του δι-αιτάω.

δι-ήφύσα, άόρ. α' του δι-αφύσσω.

δι-θάλασσοσ, άττ. -ττος, *ον* (δύο+θάλασσα)· ὁ μεταξὺ δύο θαλάσσων εύρισκόμενος, ὃ κείμενος ἐπὶ δύο θαλάσσων· ένθα δύο θάλασσαί συναντιώνται (λατ. *bimaris*).

δι-θηκτος, ον (δύε+θήγω)· δικοπος, διστομος, με δύο κόψεις.

δι-θρονος, ον (δύο+θρόνος)· ὃ έχων δύο θρόνους.

διθύραμβο-διδάσκαλος· ὃ ποιητὴς διθυράμβων ὃ γυμνάζων τὰ μέλη του χορευτὸ διὰ τὴν παράστασιν των.

διθύραμβο-ποιός, ὃ· ὃ ποιῶν διθυράμβους, ποιητὴς διθυράμβων.

διθύραμβος, ὃ· τὸ γνωστὸν εἶδος λυρικῆς ποιήσεως, ὃ «διθύραμβος», λυρικὸν ἄσμα, ἄδόμενον παλαιῶθεν κατὰ τὰς ἑορτὰς του Διονύσου μεταζωηρῶν κινήσεως, και ουστηματοποιηθὲν ὑπὸ του Ἀρίωνος.— *||* ἐπιθ. του Βάκχου.

Έτυμ. ἡ ἔτυμολ. Έρευνα τῆς λέξεως περιέχει πολλὰ τὰ ἀμφίβολα. Κατὰ τοὺς Ἀρχαίους ὠνομάσθη οὕτω ἔνεκα τῆς διπλῆς γεννήσεως του Βάκχου. ἐκ του *διε θύραβε βαίνειν*, ἀλλ' ἡ ἐκδοχὴ αὕτη προσκρούει εἰς τὴν μακρότητα του *ι* τῆς συλλ. *δι-* κατ' ἄλλους ἡ λ. εἶναι συγγ. τῆ *θρίαμβος*, ἀλλὰ ἡ ἔτυμολ. αὕτη δὲν ἱκανοποιεῖ πάντα. Κατὰ τινὰς ἐκ των νεωτέρων ἔτυμολόγων ἡ λ. εἶναι σύνθετος ἐκ των **διθυρο-* + **αμβος*· **διθυρο-* <**δύθυρο-*, πρβλ. σανσκρ. *dudhrāh* (ὀρημητικός, θίασος)— *αμβος* συγγ. τῆ σανσκρ. *āḍgam* (=μέλος), πρβλ. *ἑ-αμβος, θρι-αμβος*.— Κατὰ τινὰ *διθύραμβος* = ὃ **διθυράζων* (=ὃ ἕμνων τὸν **Δίθυρον*, τ. ἔ. τὸν *Διδόνου* (?)).— Κατ' ἄλλους τέλος ἡ λ. εἶναι δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης.

δι-θυρσοσ, ον (δύο+θύρσοσ)· ὃ έχων δύο θυρσοὺσ (βλ. τὴν λ.).

Δί, δοτ. του *Ζεύσ* (βλ. λ.)· βλ. και **Δίε*.

δι-ιδεῖν, ἀπρφ. του άόρ. *διεῖδον*.

δι-ιημι, μέλ. -ήσω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ιημι*)· ρίπτω, στέλλω, διὰ μέσου, ἀφίνω τινὰ νὰ διέλθῃ διὰ μέσου, ἐπιτρέπω τὴν διόδον. 2) ὠδὸν διὰ μέσου.— *||* ἀποπέμψω, ἀπολύω. 2) διαλύω, τῆκω, λυώνω· *διέ-μενος* (μηχ. μέσ. άόρ. β' μετὰ παθ. σημ.) = τακεῖσ (λυώσας).

δι-ιδύνω· διευδύνω τί, κατευδύνω τι, διὰ μέσου, ὀδηγῶ διὰ μέσου.

δι-ικνέομαι, μέλ. *δι-ίξομαι*, άόρ. β' *δι-ικόμεν* (βλ. *ικνέομαι*), ἀποθ.· περὸν διὰ μέσου, προχωρῶ διὰ μέσου, διέρχομαι διὰ τινός· *||* διεξέρχομαι τι, διηγούμαι, περιγράφω (συμβάν τι).— *||* φδώνω.

Δι-πέτης, ες (Α) (*Διδε*+*πέτω, ρίξ. του *πίπτω*)· ὃ πεσών ἐκ του Διός, τ. ἔ. ἐξ οὐρανοῦ (ἐπιθ. ποταμῶν ἡ ρυάκων ἐξογκουμένων διὰ τῆς βροχῆς) *||* λέγεται και ἐπὶ τῆς βροχῆς (πρβλ. έν Ἰλ. Ρ 263 *σὺ γὰρ ὀμβροῖ ἀπὸ Διδε*) *||* μτγν., οὐρανοκατέβητος, θεῖος, ἱερός, ἀγνός.

Δι-πέτης, ες (Β) (*Διδε*+*πέτομαι)· αἰθεροθάμνω, αἰθεροδρόμος, ὃ έν τῷ αἰθέρι (διὰ των αἰθέρων, ἀνά τοὺσ αἰθέρας) πετών.

δι-ίστημι (διὰ+ἵστημι)· μέλ. -στήσω, άόρ. -έστησα· στήνω χωριστά, τοποθετῶ χωριστά, διαχωρίζω, ἀποοπῶ.— *||* Παθητ., μετὰ ένεργ. άόρ. β' *δι-έστην*· πρκ. -έστηκα, ὑπερα. -ε(ι)στήκειν· ἴσταμαι χωριστά, διαίρομαι, διαχωρίζομαι *||* έντεῦθεν 2) διεφέρω, διαφινῶ, ἐρίτω, φιλονεικῶ. 3) χωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι, ἔπειτα ἀπὸ μάχης. 4) ἴσταμαι, στήνομαι, κατὰ ὠρισμένασ ἀποστάσεις ἡ διαστήματα.— *||* ὃ μέσ. άόρ. α' *διεστησάμην* χρησιμοποιεῖται μετὰ μεττ. σημ. (= διεχώρισα, ἀπεχώρισα).

δι-ισχυρίζομαι, ἀποθ.· στηρίζομαι εἰς τι, βασίζομαι εἰς τι.— *||* βεβαίω τι μετὰ πεποιθήσεως.

δι-ίχθαι, ἀπρφ. πρκ. του δι-ικνέομαι (δ βλ.).

δικάκω, μέλ. *δικάσω* και σηνγρ. *δικῶ*· άόρ. α' *ε-δικῶσα*.— Παθητ., μέλ. *δικασθήσομαι*, ττελε. μέλ. *δε-δικάσομαι*· άόρ. α' *εδίκασθη*· πρκ. *δεδικασμαι* (*δίκη*): 1) μετ' αἰτ. πράγμα, κρίνω, δικάζω, ἐπιδικάζω *||* ἀποφασίζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν διὰ τι. 2) μετὰ βοτ. προσ., ἀποφασίζω, λαμβάνω ἀπόφασιν, διὰ τινὰ, δικάζω τὴν ὑπόδεισιν του. 3) ἀπολ., εἶμαι κριτῆς, εἶμαι δικαστῆς *||* ἐκδίδω ἀπόφασιν *||* γενικῶς, καταλήγω εἰς ἀπόφασιν τινα.— *||* Μέσον, συνηγορῶ, ὑπερασπίζω, ἀγορεύω ἐνώπιον των δικαστῶν *||* ἀπολ. καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον, καταφεύγω εἰς δίκην.— *||* Παθητ., προσάγομαι πρό του δικαστοῦ ὡς κατηγορούμενος, δικάζομαι, κατηγοροῦμαι. [*δι'* ἔτυμολ. βλ. *δίκη*].

δικαία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ *δίκη*.

δικαίουν, ἰων. ἀντὶ *δικαιοῦν*, ἀπρφ. του *δικαίω*· *δικαίουσι* ἰων. ἀντὶ *δικαιοῦσι*, γ' πληθ. έν.

δικαιο-κρίσις, ἡ (*δικαίος+κρίνω*)· δικαία κρίσις.

δικαίο-πολις, -εωσ, δ, ἡ (*δικαίος+πόλις*)· ὃ δικαίος εἰς τὴν διαχειρίσιν των κοινῶν· *νήσοσ δικ.* = ἡσ οἱ πολῖται ἀσκαοῦ δικαιοσύνης.

δικαίος, α, ον, και -ος, -ον (*δίκη*)· ὃ τηρῶν, φυλάσσων, τοὺσ νόμους (ἦδη και ἔδιμα, γεν. τὸ δικαίον), δικαίος, ὀρθός.— *||* ἴσος, ὀμαλός, ἴσορορημένος *||* αὐστηρός, ἀκριβής.— *||* δικαίος, νομιμόφρων, νομοταγῆς, νόμιμος. 2) καλός, μετριοπαθής, πρόεπων, κόσμιος.— *δικαίωσ εἶμι* + *ἀπερφ.* = εἶναι δικαίον (ἀρετ, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἔχω τὸ δικαίωμα) νὰ πράξω τι. [*δι'* ἔτυμολ. βλ. *δίκη*].

δικαιοσύνη, ἡ· δ, τι και νῦν, ἡ ἐπικράτησις του δικαίου *||* ἡ ἀπόδοσις του δικαίου *||* ἡ έννοια του δικαίου.

δικαιοότησ, -ητος, ἡ=δικαιοσύνη (δ βλ.).

δικαίω, μέλ. -ώσω και -ώσομαι.— Παθ. άόρ. α' *ε-δικαιώθην* (*δικαίωσ*)· καθιστῶ τὸ ὀρθόν, ἐπανορθώνω, διορθώνω *||* θεωρῶ τὸ ὠς ὀρθόν, δικαίον *||* συναινώ *||* ὡσ. ἀξίω, ἀπαιτῶ, τι ὡς δικαίον (ὡς δικαίωμα μου) *||* μετ' αἰτ. και ἀπρφ. ἀξίω, ἐπιθυμῶ (διό- τὸ θεωρῶ δικαίον) νὰ πράξῃ τίς τι.— *||* κρίνω, δικάζω *||* καταδικάζω *||* κολάζω, τιμωρῶ.— *||* ἀπονέμω τὸ δικαίον, θεωρῶ τινα ὀδῶν, τὸν κηρύσσω μὴ ἐνοχον, τὸν δικαίωνω [*δι'* ἔτυμολ. βλ. *δίκη*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δικαίωμα, -ατος, τὸ (*δικαίω*)· πρῆξις δικαιοσύνης, ἀλλὰ κυρ. ἡ ἐπανορθωσις ὀδικίας. 2) ὀδῶμασ, πρῆξις δικαιοώσεωσ.— *||* δικαιολογία, δικαία ἀπαίτησις.

δικαίωσ, ἐπὶ· του *δικαίωσ*· δικαίωσ (ὡσ και νῦν), ὀρθῶσ.

δικαίωσις, -εωσ, ἡ (*δικαίω*)· ἡ ἀπονομή του δικαίου εἰς τινα, ἡ ἐπιβολὴ δικαιοσύνης *||* τιμωρία.— *||* ἀπαίτησις, δικαία ἀξίωσις.— *||* κρίσις περὶ δικαίου, γνώμη.

δικᾶν, σηνγρ. ἀντὶ *δικάσειν*, ἀπρφ. μέλλ. του *δικάζω*.

δικανικός, ἡ, ὄν (*δίκη*)· ὃ ἀνήκων εἰς δικαστήρια, δικαστικός.— *||* ὃ ἡσκημένος εἰς τὰ των δικαστηρίων, ὃ ἐμπειρος περὶ τοὺσ νόμους, ὃ (φρερόμενος) ὡς νομομαθῆς, ὃ ἀρεσκόμενος νὰ κἀμνῃ τὸν νομομαθῆ.

δι-κάρηνοσ, ον (δύο+κάρηνοσ)· δικέφαλοσ, δύο κεφαλὰσ ἔχων.

δικασ-πόλοσ, ὃ (*δίκη+πολέω*)· ὃ νομοθετῶν, ὃ ἐφαρμοζων τοὺσ νόμους, ὃ δικαστῆς.

Έτυμ. *δικασπόλοσ* <**δικασα*, αἰτ. πληθ. + *πόλοσ*,

πρβλ. *αί-πόλος** διὰ τὴν αἰτ. ὡς α' συνθ. πρβλ. *ἀκαλαρρείτης*, βλ. ὡς. *καὶ μογοστόκος** ἢ δυσκολία ἐγκείται εἰς τὸ δεῖ το ἑλλ. *πέλω* δὲν ἔχει τὴν σημασ. καὶ τὴν ἀνταξίαν τοῦ ἀντιστοιχοῦ του λατιν. *colo*. *Ισως ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ *δικασκόπος* (<*σκοπεῖν δίκας*). **δικαστήριον**, τό, ὑποκορ. τοῦ *δικαστήριου* (ὁ βλ.). **δικαστήριον**, τό (*δικιάζω*) τόπος, ἐν ᾧ γίνονται δίκαι, «δικαστήριον» ὡς καὶ νῦν.

δικαστής, -οῦ, ὁ (*δικιάζω*) ὁ δικαστής ἢ ἑνορκος. **δικαστικός**, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστῶν ἢ τῶν δικαστηρίων, ὁ ἡοκημένος εἰς τὰ τῶν δικῶν || τὸ *δικαστικόν*—ἢ ὁμοιοθῆ, ὁ μισθός, τῶν δικαστῶν (εἰς ὁδολὸς κατ' ἀρχάς, καὶ τρεῖς ὁδολοὶ μετέπειτα) *Ἐπὶρ. -κῶς.

ΔΙΚΕΪΝ, ἀπρφ. τοῦ *ἐδίκων* (ἀορ β' ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει) ρίπτω, ἐκσφενδονίζω.—[σκοπεῖν. ἐτυμολ. κατὰ τινας <ρ. *δικ-* <ιαπ. *d(i)jōq- ἐν τῷ *δικῶ** κατ' ἄλλους <δικ- <ιαπ. *djek-, *djak-, ἐν τοῖς λατιν. *jēci*, *jaśiō*. Πάντως ἢ λ. εἶναι ὁμορρῆς. τῇ *ἀν-δίκτης*, *δίκτυον*, *δίσκος* (<**δικ-σος*) (βλ. τὰς λ. λ.). Βλ. *ἴημι*].

ΔΙ-ΚΕΛΛΑ, -ης, ἢ (*δύο+κέλλω*) σκαπάνη με δύο χεῖλᾶς (ἰδόντας), κων. δικάλλι (λατ. *bidents*) πρβλ. *μάκελλα*.—[*δίκελλα* (<**δε-+κέλλα* ἐκ ρ. *πέτρ*- (σχιζω), πρβλ. Λιβ. *skeliū* (σχιζω), παλ.-ολαε. *skala* (πέτρωμα), σανσκρ. *kalā* (τεμάχιον), ἑλλ. *σκάλλω* (σκάπτω, σκαλιζώ), *σκαλις* (σκαλοτήρι) βλ. *σκάλλω*, *μάκελλα*].

ΔΙ-ΚΕΡΑΙΟΣ, ὄν (*δύο+κεραία*) ὁ ἔχων δύο κέρατα, δύο ἀκωκάς (*κεραίας*).

ΔΙ-ΚΕΡΩΣ, γεν. -ωτος ἢ -ω, δ, ἢ, οὐδ. *δίκερων* (*δύο+κερας*) ὁ δύο κέρατα ἔχων.

ΔΙΚΗ, ἢ: τὸ ὄρδον, τὸ δίκαιον ἢ πρωταρχικὴ σημ. τῆς λ. ἦτο: ἐθιμον, συνήθεια, χρῆσις, φύσις (βιαιεὶ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐστερηζέτο τὸ βίλαιον): ἢ γὰρ *δίκη ἐστὶ γερόντων* = διότι αὐτὴ εἶναι ἢ φύσις τῶν γερόντων || αἰτ. *δίκη* ὡς ἐπὶρ. = κατὰ τὸν τρόπον τοῦ... κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ... ὅπως... (καὶ νῦν «*δίκη*» κακοῦργου π. χ.)— || τὰξις, ἀρμονία, νόμος, δίκαιον.— || ἐν τῷ πληθ., αἱ κρίσεις, «αἱ δίκαιαι κρίσεις τῶν Βασιλέων» || γενικῶς, κρίσις, γνώμη, ἀπόφασις.— || **IV** δίκη, δικαστικὴ ὑπόθεσις, διαδικασία ἐν δικαστηρίῳ || κυρ. ἰδιωτικὴ δίκη, ἀντιθ. τῷ *γραφῆ* (=δημοσία καταγγελία διὰ δημοσίον ἀδίχημα). **2)** αὐτὴ αὐτὴ ἡ δίκη, ἡ ἐκδίκασις, ἢ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διαδικασία. **3)** ἢ ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀπονεμομένη ἱκανοποίησις, ἢ ἐπιβαλλομένη ποινὴ: *δίκη* (ἢ *δίκας*) *δίδομαι* = λατ. *roenas dare* = τιμωροῦμαι (κυρ. παρέχω ἱκανοποίησιν) *δίκας* (ἢ *δίκη*) *λαμβάνω* = λατ. *sumere roenas* = τιμωρῶ, ἐπιβάλλω ποινήν (κυρ. λαμβάνω ἱκανοποίησιν) || *δίκη φεύγω* = εἶμαι ὁ κατηγορούμενος ἐν τινὶ δίκῃ, ἀντιθ. τῷ *δίκη διώκω* = εἶμαι ὁ κατήγορος (ἐν τινὶ δίκῃ) || *δίκη* (ἢ *δίκας*) *ὑπέχω* = ὑποβάλλω μιν εἰς δίκην || *δίκη ἀφαικάνω ὑπὸ τινος* = καταδικάζομαι εἰς ποινήν κλπ.— [*δίκη*, *δικιάζω* *ἀδικος*, *ἀδικέω* <ρ. *δικ-*. Βλ. *δείκνυμι*].

ΔΙΚΗ-ΦΟΡΟΣ, ὄν (*δίκη+φέρω*) ὁ φέρων δικαιοσύνην, τιμωρός, ἐκδικητής ὡς οὐσιαστ. ὁ *δικηφόρος* = ὁ ἐκδικητής.

ΔΙΚΙΔΙΟΝ, τό, ὑποκορ. τοῦ *δίκης** μικρὰ δίκη.

ΔΙ-ΚΛΙΣ, -ιδος, ἢ (*δύο+κλίνω*) ἐπὶ θύρας, ἢ ἔχουσα δύο φύλλα, δίφυλλος (κδίφυλλη, διπλῆ) ἢ συνήθ. κατὰ πληθ. μετὰ τῶν οὐσ. *θύραι*, *πίλαι*, *σανίδες*, μτγν. *θ-μωσ* καὶ ἀπλῶς *δικλίδες*=θύραι με δύο φύλλα.

ΔΙΚΟ-ΛΕΚΤΗΣ, -ου, ὁ (*δίκη+λέγω*)=*δικολόγος* (ὀβλ.).

ΔΙΚΟ-ΛΟΓΟΣ, ὁ (*δίκη+λέγω*) ὁ ἐν δικαστηρίῳ ἀγορεύων, δικηγόρος.

ΔΙΚΟ-ΡΡΑΦΕΥ (*δίκη+ράπτω*) *συρράπτω*, ἐφενερίσκω, *δίκας*,

ΔΙ-ΚΟΡΥΦΟΣ, ὄν (*δύο+κορυφή*) ὁ ἔχων δύο κορυφάς.

ΔΙ-ΚΡΑΝΟΣ, ὄν (*δύο+κρανίον*) ὁ ἔχων δύο κεφαλὰς ὡς οὐσ. *τὸ δίκρανον* (κοιν. «*διχάλι*» ἢ «*δικράνι*»), γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἔχων δύο ὀδόντας ἢ χηλᾶς.

ΔΙ-ΚΡΑΤΗΣ, ἔξος (*δύο+κράτος*) ὁ ἔχων διπλοῦν κράτος (διπλῆν ἐξουσίαν) || ὁ μετέχων τῆς ἐξουσίας, ὁ ἀπὸ κοινοῦ κυβερνῶν: *δικρατεῖς* *Ἀτρεΐδαι*=οἱ δύο

Ἀτρεΐδαι, οἱ δύο ἡγεμόνες Ἀτρεΐδαι·*δικρατεῖς λόγχοι*=λόγχοι ἀμοιβαίως φονεύουσαι (φονικαί).

ΔΙ-ΚΡΟΤΟΣ, ὄν (*δύο+κροτέω*) ὁ δὺς κροτῶν (κτυπῶν), ἐπὶ τοῦ ἀφυγοῦ || ἐπὶ πλοίων, τὸ ἔχον δύο σειράς κωπῶν ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ (πρβλ. *καὺς διήρης*, *τριήρης*).

ΔΙΚΤΥ-ΒΟΛΕΥ, μελ. -ήσω ῥίπτω τὸ δίκτυον (εἰς τὴν θάλασσαν π.χ.). *Ἐκ τοῦ

ΔΙΚΤΥ-ΒΟΛΟΣ, ὄν (*δίκτυον+βάλλω*) ὁ ρίπτων τὰ δίκτυα || ὡς οὐσ. ὁ *δικτυβόλος*=ὁ ἀλιεὺς (ψαράς).

ΔΙΚΤΥΕΣ, οἱ ἄγνωστα ζῶα τῆς Λιθύης.

ΔΙΚΤΥΝΑ ἢ *Δίκτυνα*, ἢ (*δίκτυον*) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου.

ΔΙΚΤΥΟ-ΚΛΩΣΤΟΣ, ὄν (*δίκτυον+κλώθω*) ὁ πεπλεγμένος ἐν εἴδει δικτύου *σπειραὶ δικτυόκλωστοι*=κύκλιον (βρόχοι, θηλιές) δικτυόπλεκτοι, πλεκτόν δικτύον.

ΔΙΚΤΥ-ΟΝ, τό (*δίκεῖν*) κῶδε δικτύωμα, δικτυωτὸν πλέγμα, «*δίχτυ*» || ἀλιευτικὸν δίκτυον || δίκτυον κυνηγοῦ [βι. ἐτυμολ. βλ. *δικεῖν*]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΔΙΚΤΥΟΔΟΜΑΙ, παθητ. συλλαβόμενα ἐν δικτύῳ.

ΔΙ-ΚΩΠΕΥ, μελ. -ήσω (*δίκωπος*) κατεργάζομαι ζευγὸς κωπῶν || κωπηλάτῳ με δύο κώπας || γενικῶς, ἐργάζομαι με τὰς δύο χεῖρας.

ΔΙ-ΚΩΠΙΑ, ἢ (*δίκωπος*) ζευγὸς κωπῶν. *Ἐκ τοῦ

ΔΙ-ΚΩΠΟΣ, ὄν (*δύο+κώπη*) ὁ ἔχων δύο κώπας.

ΔΙ-ΛΟΓΕΥ, μελ. -ήσω (*δίλογος*) λέγω πόλιν (ἐκ νέου). ἐπαναλαμβάνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΔΙ-ΛΟΓΙΑ, ἢ (*δίλογος*) ἢ ἐπανάληψις. *Ἐκ τοῦ

ΔΙ-ΛΟΓΟΣ, ὄν (*δύο+λέγω*) ὁ δὺς (τὸ αὐτὸ) λέγων, ὁ ἐπαναλαμβάνων.— || δίγλωσσος, δόλιος (διπρόσωπος).

ΔΙ-ΛΟΓΧΟΣ, ὄν (*δύο+λόγχοι*) ὁ δύο λόγχοι (δόρατοι) ἔχων || ὁ δύο αἰχμᾶς ἔχων, διπλοῦς.

ΔΙ-ΛΟΦΟΣ, ὄν (*δύο+λόφος*) ὁ ἔχων δύο λόφους (κορυφάς), δικόρυφος, ὁ ἔχων διπλὴν κορυφήν (ἐπὶ τοῦ Πιερωνίου).

ΔΙ-ΜΝΑΪΟΣ, α, ὄν (*δύο+μνᾶ*), ἀτ. *διμνέως*, ὡν ὁ ἔχων ἀξίαν δύο μνῶν: *διμναῖους ἀποτιμῶμαι* = ἐκτιμῶ ὡς ἔχοντας ἀξίαν δύο μνῶν.

ΔΙ-ΜΟΪΡΙΑ, ἢ: διπλοῦν μερίδιον || διπλοῦς μισθός. *Ἐκ τοῦ

ΔΙ-ΜΟΪΡΟΣ, ὄν (*δύο+μοῖρα*) ὁ διαμοιρασμένος μεταξύ δύο ἢ εἰς δύο || ὡς οὐσιαστ., *τὸ δίμοιρον* = ἡμίση ἀραχμῆ.

ΔΙΝΕΟΝ, ἐπ. πρτ. τοῦ *δινέω*.

ΔΙΝΕΥΜΑ, -ατος, τό ἢ περιδίνω, περιστροφικὴ κίνησις || ὄρησις. *Ἐκ τοῦ

ΔΙΝΕΥΩ, μελ. -εύσω, ἀορ. α' *ἐδίνευσά* καὶ *δινέω*, μελ. -ήσω, ἀορ. α' *ἐδίνευσά* ἰων. πρτ. *δινεύεσκον*.— Παθητ., ἀορ. α' *ἐδινήθη*, πρτ. *δεδίνημαι* (*δίνη*) κάμνω τὴ νὰ περιδινήθῃ, νὰ συστραφῇ, τὸ περιστρέφω, τὸ στροβιλιζώ, τὸ στρεφογυρίζω, τὸ κάμνω νὰ ἔρχεται γύρω-γύρω.— || ἀμτε. καὶ παθητ., στροβιλιζομαι (ὡς ἐν τῷ χορῷ π. χ.) || γενικῶς, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι.

ΔΙ'ΝΗ, ἢ [ε] κυκλικὴ περιστροφή, περιδίνωσις, στροβιλιζομὸς || δίνη (ουστροφῆ) ὑδῶτων (κοιν. «*ρομφήχτρα*», «*μάτι* τῆς θάλασσης») || ἀνεμοστρόβιλος. [διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *δίνωσι*]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΔΙΝΗΕΙΣ, *εσσα*, ἐν (*δίνη*) στροβιλώδης, στροβίλου δίκη.— || στρογγύλος.

ΔΙΝΗΘΗΝΑΙ, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *δινέω*.

ΔΙΝΗΤΟΣ, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *δινέω* ὁ περιδινόμενος, περιστρεφόμενος.

ΔΙ'ΝΟΣ, ὁ, ὡς τὸ *δίνη* (ὁ βλ.) περιδίνωσις, περιστροφή, στρόβιλος. **2)** τὸ ἀλώνιον, ὁ κυκλοτερὴς θηλ. χῶρος, ὅπου ἀλώνιζεται ὁ σίτος. **3)** στρογγύλον ποτήριον μεγάλου μεγέθους.— [*δίνωσι*, *δίνη*, *δινέω* (αιολ. *δίνημι*, *δίνω*) *δινέω*, *δινωτός* πάντα ταῦτα παράγονται ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. ἢ ἐλέπομεν ἐν τοῖς: *δίνω*, *δίεμαι*, *διερός*, *δίξημαι* (ἂ βλ.)].

ΔΙΝΩ, μελ. -ώσω (*δίνωσι*) τὸρνεύω, ἀποστρογγυλῶν.

ΔΙΝΩ (*δίνωσι*) ἀλώνιζω (ἐν τῷ *δίνω*=ἀλώνω).

ΔΙΝΩΤΟΣ, ἢ, ὄν (*δινώω*) τὸρνευτός, στρογγύλος || ὁ κατεσκευασμένος κυκλοτερῶς.

διξός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντί τοῦ *δισσός* (8 βλ.) διπλοῦς. **Διο-** ἢ *διο-* ἕως α' συνθ. πολλῶν συνθέτων δηλοῦν τὸν γεννηθέντα ἕως τοῦ Διός (βλ. *Δίξ, Διδός*) ἢ ἐκ τῶν θεῶν, ὅθεν τὸν θεοειδῆ, τ. ἔ. τὸν ὁμοιον πρὸς τοὺς θεούς, τὸν ἔξοχον, τὸν ὑπέροχον.

δι-ό, σύνθ. συνεπτυγμένους εἰς μίαν λ. ἀντί τῶν δύο: *δι' δ' δι'* ὄν λόγον, οὐ ἔνεκα, τούτου ἔνεκα, ὅθεν (λατ. *propter quod, propterea*) || ἐνίοτε ἀπαντᾷ ἐπιτετ. διὰ τοῦ ἐγκλιτ. *περ: διόπερ.*

Διό-βολος, ὄν (**Δίξ+βάλλω*) ὁ ὑπὸ τοῦ Διός ριφθεὶς, ἔξακοντισθεὶς (ἢ ριπτόμενος), ἐπὶ κεραυνοῦ.

Διο-γενέτωρ, -ορος, ὁ (**Δίξ+γένω*) ὁ γεννήτωρ τοῦ Διός || ἐν τῷ πληθ. *διογενέτορες ἔναυλοι* = τὰ σπήλα εἰς τὰ ὅποια ἐμεγάλωσεν ὁ Ζεὺς.

Διο-γενής, ἐς (**Δίξ+γένω*) ὁ ἐκ τοῦ Διός γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος || ἐπιθ. τῶν Βασιλέων καὶ Ἡγεμόνων ὡς δρισηθέντων καὶ ὑποστηριζομένων ὑπὸ τοῦ Διός.

δι-όγκωσις, -εως, ἡ ἢ ἔπαροις, κόμπος, ὑπερηφάνεια || πρήξιμο.

Διό-γνητος, ὄν, κατὰ συγκοπὴν ἀντί τοῦ *Διογένητος* = *Διογενής* (8 βλ.).

Διό-γονος, ὄν = *Διογενής* (8 βλ.). **δι-οδεύω,** μελ. -*σω* (*διόδω*) ὁδεύω (πορεύομαι, ταξιδεύω) διὰ μέσου, διέρχομαι, διαβαίνω,

δι-οδοιο-πορέω, (διὰ+δοιο+πόρος) = *διοδεύω* (8 βλ.).

δι-όδος, ἡ (*διὰ+δόδος*) ἡ ὁδός δι' ἧς διέρχεται τις, διάβασις, πέρασμα, «*διόδος*» || ἡ τροχιά ἀστέρος τινός ἢ ἀστεριζομένη. 2) ἡ ὁδία πρὸς διάβασις, διαβατήριον, ἀσφαλεία συνοδεία.

Διόδην (*Δίξ), ἐπίρ. ἐκ Διός, προερχόμενον ἐκ τοῦ Διός.

δι-οίγνυμι ἢ δι-οίγω, μελ. -*οίξω* ἄνοίγω (διὰ μέσου).

δι-οίδα, πρκ. τοῦ *δι-εἶδον* (8 βλ.) γινωρίζω τὴν διαφορὰν, ἐπομ. γινώσκω ἀκριβῶς, ἀποφασίζω.

δι-οικέω, μελ. -*ῆσω* πρκ. *διώκουν'* ἄρ. α' *διώκησα* πρκ. *διώκημα*. — Παθητ., ἄρ. α' *διωκῆσθην* πρκ. *διώκημαι*, ἀλλά καὶ ἄνωμο. *δεδιώκημαι* (διὰ + οἰκέω) διευθύνω, κυβερνῶ, οἶκον || διαχειρίζομαι τὰ κοινά, κυβερνῶ τὴν πόλιν || μεταχειρίζομαι ἢ διατρέφω κατὰ ἓνα ὄριον ἢ τρόπον. — || κατοικῶ χωριστὰ (εἰς χωριστούς τόπους). — Μέσον, ζῶ, διαμένω, χωριστὰ. Ἐξ αὐτῶν τὸ

δι-οικήσις, -εως, ἡ (*διοικέω*) ἡ συντήρησις τοῦ οἴκου || ἡ διευθύνσις, ἡ διακυβέρνησις τοῦ οἴκου. — || κυβερνήσις, ἐπαρχία, ἐπισκοπὴ (ἐκκλησιαστικῆς διαίρεσις).

δι-οικίζω, μελ. -*ίω* καὶ ἄττ. -*ἴω* (βλ. *οικίζω*) κάμνω κατοικῶν τινὸς νὰ ζῶσι χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς διαχωρίζω, τοὺς διασκορπίζω. — Παθητ., ὁ ἀσκορπίζομαι, κατανέμομαι:

διοικο-δομέω, μελ. -*ῆσω* οἰκοδομῶ, κτίζω, μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου || ἀποχωρίζω διὰ τείχους, ἀποτειχίζω.

δι-οιστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *διαφέρω* (πρβλ. μελ. *διοίσω*) ὀφείλει τις νὰ φέρῃ (νὰ κινήσῃ) τι γύρω (πéριξ).

δι-οίστευω, μελ. -*σω* (βλ. *δοίστεύω*) τοξεύω (διαπερῶ βέλος) διὰ μέσου τινός.

δι-οίσω καὶ **διοίσομαι,** μελ. τοῦ *διαφέρω*.

διοίτο, γ' ἐν μέσ. ἐν. ἔσκτ. τοῦ *δίο* (8 βλ.).

διοιχέω, μελ. -*ῆσω* (βλ. *οιχέω*) διέρχομαι, διαπερῶ || περιφέρομαι, περιπλανῶμαι.

διοιχόμαι, μελ. -*οιχῆσομαι* πρκ. -*οιχῆμαι*, ἀποθ. ἐπὶ χρόνῳ, ἔχω παρελθῆ ἐντελῶς || ἐπὶ προσώπων, «*ἦλθον εἶδον* καὶ ἀπῆλθον», ἐχάθην, ἔχω χαθῆ. — || τελειώνω, λήγω.

δι-οκ-ωχή, ἡ (βλ. *δι-ὄκωχα*, πρκ. τοῦ *διέχω*) παῦσις, λήξις. βλ. *ἀν-οκ-ωχή*.

δι-ὀλισθαίνω καὶ **-άνα,** μελ. -*λισθηῶ* ὀλισθαίνω διὰ μέσου («*εξεγλιστρῶ*»), ὀλισθαίνω διὰ μέσου καὶ φεύγω μακρὰν.

δι-ὀλοκος, ὁ (*διέλω*) τὸ στενὸν τοῦ Ἰσθμοῦ γῆς Κορίνθου, καθ' ὃ τὰ πλοῖα εἰσέρχοντο ἀπὸ τῆς μῆδος θαλάσσης εἰς τὴν ἄλλην.

δι-ὀλλυμι, μελλ. *διολέσω* καὶ ἄττ. *διολώ* (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ὀλλυμι*) καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξαφα-

νίζω || ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴν μνήμην μου, ἐπομ. λησμονῶ ἀντίθ. τῷ *σώζω*. — || Παθ. καὶ μέσ. (μετὰ πρκ. *διόλωλα*), χάνωμαι (εἶμαι χαμένος) καθ' ὀλοκληρίαν.

δι-όλου ἀντί *διὰ ὄλου* (πρβλ. *καθόλου*), ἐπίρρ. ὄλως διόλου, ἐντελῶς.

δι-ομάλίζω, μελ. -*σω* (βλ. *δμαλίξω*) εἶμαι (παρὰ μέν) πάντοτε ὁ αὐτός (σταθερὸς καὶ ἀμετάβλητος).

δι-ομβρός, ὄν κάδυγρος ἐκ τοῦ ὄμβρου.

Διομει-αλαζών, -όνος, ὁ (*Διομεία+αλαζών*) ἀλαζών (κομπορημῶν) ἐκ τοῦ δήμου Διομείας (λ. παρ' Ἀριστοφ.).

Διομηδεῖος, α, ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ὁμοῖος τῷ Διομήδει.

δι-ὀμνῦμι, μελ. -*ομοῦμαι* μέσ. ἄρ. α' -*ομοσάμην'* ὀρκίζομαι ἐπισημῶς, διακρίνωσιν ἐν ὁρκῶς.

δι-ομο-λογέω, μελ. -*ῆσω* συνάπτω συμφωνίαν, συμφωνῶ. — Παθητ. εἶμαι σύμφωνος εἰς τι (εἶναι τι συμφωνημένον). — Μέσον, συμφωνῶ ἀμοιβαίως διὰ τι.

διόν, αἰτ. τοῦ *διός* ἄλλ' ὁμοῖος *δίον*, ἐπ' ἀντί *εἰδιόν*, πρκ. τοῦ *δίο*.

Διονύσια (ἐνν. *ἑρᾶ*), τὰ ἢ ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου, κυρ. ἐν Ἀθήναις. Ἐτελοῦντο δὲ ἐν Ἀθῆναις τέσσαρες ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου (ἦτοι τὰ Διονύσια ἦσαν τετραπλᾶ, τελοῦμενα εἰς τέσσαρας ἀλλοιολογισθῶν μῆνας), ἦτοι: I *Τὰ κατ' Ἀγροῦς* ἢ τὰ *Μικρὰ Διονύσια* κατὰ μῆνα Ποσειδεῶνα (15 Δεκεμ.—15 Ἰαν.). II *τὰ ἐν Λίμναις ἢ Λήγαια* (ἐν *Λίμναις*, ἔθθα δῆρξε τὸ *Λήγαιον*), κατὰ μῆνα Γαμηλιῶνα (15 Ἰαν.—15 Φεβρ.). III *Τὰ Ἀνθεστηρία* κατὰ μῆνα Ἀνθεστηριῶνα (15 Φεβρ.—15 Μαρτ.). IV *Τὰ Μεγὰλα Διονύσια* (λεγόμενα ἄλλως καὶ *Ἀστικὰ ἢ τὰ κατ' Ἄστου*, ἢ ἀπλῶς τὰ *Διονύσια*) κατὰ μῆνα Ἐλαφιβολιῶνα (15 Μαρτ.—15 Ἀπριλ.), τὰ ὅποια ἦσαν καὶ τὰ περιφημότερα καὶ ἐπισημότερα ἐξ ὄλων. — Ἐξ αὐτῶν τὸ

Διονυσιάκος, ἡ, ὄν ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Διονύσια ἢ εἰς τὸν Διόνυσον.

Διόνυσος, ὁ, καὶ ποιητ. *Διωνῦσος* ὁ Θεὸς τοῦ οἴνου, τῶν ἀμπελώνων καὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως, Διόνυσος ἢ Βάκχος, [ἄθεθ. ἔτυμολ.].

διό-παις, -παιδος, ὁ (**Δίξ+παῖς*) ὁ υἱὸς τοῦ Διός.

δι-όπερ, (βλ. δι-ό).

Διο-πετής, ἐς = *Διαιπετής* (8 βλ.).

δι-οπεύω ἐπιβλέπω τὴν φόρτωσιν πλοίου. Ἐκ τοῦ

δι-όπος, ὁ (*διέπω*) ὁ κυβερνήτης, διοικητής || ὁ ἐπιβλέπων τὸ φορτίον καὶ τὴν φόρτωσιν τοῦ ἐπι τοῦ πλοίου, ὁ φορτωτής. [βλ' ἔτυμολ. βλ. *επαρ*].

δι-οπετεύω, μελ. -*σω* (*διὰ+δύομαι*) κατατηρῶ μετὰ προσοχῆς, περιβλέπω, κατασκοπεύω || ἀτενίζω εἰς τι.

δι-οπτήρ, -ῆρος, ὁ (*διόψομαι* τοῦ *διορῶ*) κατὰσκοπος, πρόσκοπος, ἀνιχνευτής, κατοπτευτής.

δι-όπτης, -ου, ὁ (πρβλ. *διόψομαι* τοῦ *διορῶ*) ὁ βλέπων διὰ μέσου, ὁ διαβλέπων (τὰ πάντα). — || = *διοπτῆρ* (8 βλ.).

δι-οράω, μελ. -*όψομαι* ἑλέπω διὰ μέσου, ἑλέπω καθαρὰ || διακρίνω.

δι-ὀργυιος, ὄν (*δύο+ὄργυιά*) ὁ ἔχων μῆκος δύο ὄργυιῶν.

δι-ορθεύω, μελ. -*σω* (βλ. *δρθεύω*) κρίνω ὀρθῶς περὶ τινός || = τῷ ἐπομ.

δι-ορδῶω, μελ. -*ώσω* (βλ. *δρθῶω*) στήνω τι ὀρθιον, ἴσον || διορθῶνω, ἐπανορθῶνω || φέρω τι εἰς τάξιν || ἐκφράζω τι ὀρθῶς, διηγόμαι ὀρθῶς (ἀκριβῶς). — Τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον. Ἐξ αὐτῶν τὸ

δι-ὀρθωμα, -ατος, τὸ (*διορθῶω*) τὸ στήνειν τι ὀρθιον, ἐπανόρθωσις, «*διορθωμα*» || τακτοποιήσις, τροποποιήσις, βελτίωσις.

δι-ὀρθωσις, -εως, ἡ (*διορθῶω*) τὸ στήνειν τι ὀρθῶν, ἢ ἐπαναφορά τινος εἰς τὴν ὀρθὴν (προσήκουσαν) θέσιν, ἐπανόρθωσις, ἀποκατάστασις || ἐπιδιορθωσις, ἐπισκευή || ἀναμόρφωσις, μεταρρύθμισις.

δι-ορίζω, ἰων. -*ορίζω* μελ. -*ίω* καὶ ἄττ. -*ἴω* διαίρω δι' ὄριον, ἀποχωρίζω. 2) καθορίζω, ὀρίζω, δίδω ὄρισμούς, κάμνω διάκρισιν, διακρίνω, ἀποφασίζω || διακρίνωσιν. — || μεταφέρω πέραν τῶν ὀρίων

έξορίζω (λατ. ex-terminare).— **||** ἀμτβ., διέρχομαι τὰ σύνορα.

δι-όρνημαι, παθητ.: ὀρμῶ διὰ μέσου, διέρχομαι μετὰ σπουδῆς.

δι-ορύγηται, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ δι-ορύσσω (δ βλ.).

δι-όρυγμα, -ατος, τό τὸ ὄρυχθέν (σκαφέν, κοπέν) διὰ μέσου, αὐλαξ, διωρυξ. Ἐκ τοῦ

δι-ορύσσω καὶ ἀτι. -ετω' μέλλ. -ξω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *δρύσσω*) σκάπτω διὰ μέσου (ἀνάμεσο) **||** μτφρ. ὑπονομεύω, ὑποσκάπτω.

δι-ορχόμαι, ἀποθ. (βλ. *ορχόμαι*) ὀρχοῦμαι (χορεύω) διὰ μέσου (τ. ἐ. ὀλόγυρα), τινάσσομαι ἐδῶ κί' ἐκεῖ.— **||** διεγυμνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸν χορόν.

Δίος, διῶ, διον (**Δίος*) ὁ ἐκ τοῦ Διὸς καταγομένος, θεῖος, θεοειδής **||** μτφρ. ἐνδοξος, ἔξοχος, εὐγενής **||** κραταῖος **||** συχν. μετὰ γενικῆς οὐσ. (ὅποτε προσλαμβάνει δύναμιν ὑπερθετ.): *διὰ θεῶων, διὰ γυναικῶν*—ἡ δειοτάτη μεταξὺ τῶν θεαινῶν, ἡ εὐγενεστάτη μεταξὺ τῶν γυναικῶν. 2) τίμιος, ἐντίμος, πιστός, ἀξίοπιστος, εὐγενής. 3) θεῖος, θεοπέσιος, θαυμασίος.

Ἑτυμ.: <β. δι- <**diF*- *διος* (**diFjos* <ιαπ. **divjos* πρβλ. σαανακρ. div(i)jah (οὐράνιος, πρβλ. τοπ. divi = ἐν τῷ οὐρανῶν), λατ. dīus (θεός) <**divios* (πρβλ. dīum=οὐράνιος διάστημα, sub dīō κλπ.) πρβλ. εὐ-*διος* (=αἰθριος, γαλήνιος), εὐ-*δία* (=αἰθρία), ἐν-*διος* (=ὁ ἐν τῷ μέσῳ γῆς ἡμέρας) κ. ἄ.— ἢ β. **div*- εἰναι ὁ ἀσθενής· τύπος ἐναντι τῶν *ιαπ. *deivos* (=θεός κυρ. οὐράνιος), τοῦ ἐνωπάρχοντος ἐν τῷ σαανακρ. *dēnāh* (θεός), λατ. *deus* (θεός), *dīvi* (=οἱ θεοί). Βλ. τὰς λ. λ. *δέατο, Ζεύς*.

Διός, γεν. τοῦ *Ζεύς*: βλ. **Δίς*.

Διόσ-δοτος, ον (**Δίς+δίδομαι*): ὁ δεδομένος ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐρανόπεμπτος, «οὐρανοκατέβητος».

Διόσημα, ἡ (**Δίς+σημα*): ομητιον ἐκ τοῦ Διός, οἰώνως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λατ. *ostenium* (κυρ. ἐπὶ βροντῆς, ἀστραπῆς, κεραυνῶν, ἐραχῆς κ. ἄ.) **||** κακός οἰώνως.

Διόσ-κοροι, οἱ ἄττ. καὶ ποιητ. ἀντὶ *Διόσκοροι* (**Δίς* γεν. *Διός+κόρος, κοῦρος*): οἱ υἱοὶ τοῦ Διός, κυρ. δὲ οἱ ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς Λήδας δίδυμοι, ὁ Κάστωρ θηλ. καὶ ὁ Πολυδεύκης.— **||** ὁ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθεὶς ἀστερισμὸς τῶν *Διδύμων* (λατ. *Gemini*). Οἱ Διόσκοροι ἐθεωροῦντο προστάται-θεοὶ τῶν ναυτιλομένων (πρβλ. Horat. Od. I 3,3), ὁ δὲ ἀστερισμὸς τῶν *Διδύμων* ἐθεωρεῖτο ὡς κηπάξις τῆν τριχυμῆαν, ὁσάκις ἐνεφανίζετο ὑπεράνω τοῦ κινδυνεύοντος πλοίου.

Διόσ-κούρειον, τό (καὶ *Διοσκούρειον*): ὁ ναός τῶν Διοσκουρέων.

δι-ότι, σύνδ. ἀντὶ *διὰ τοῦτο ὅτι*=διὰ τὸν λόγον ὅτι, διότι, ἐπειδὴ (λατιν. *quocirca, quomobrem*). 2) ἐν πλαγίῳ λόγῳ (ἀντὶ τοῦ *διε' ὅτι*)=διὰ ποῖον λόγον, διατί. 3)=*ὅτι* (εἰδ. ἀντ.).

διο-τρέφης, ἐς (**Δίς+τρέφω*): ὁ τετραμμένος (ἀνατετραμμένος) ὑπὸ τοῦ Διός.

δι-ουρίζω, ἰων. ἀντὶ *δι-ορίζω* (δ βλ.).

δι-οχλέω, μέλ. -ήσω' ἐνοχλῶ τινα καθ' ὑπερβολήν.

δι-όψομαι, μέλ. τοῦ *δι-οράω* (ἐσχηματισμένος ὡσεὶ εἰς ἐνεστ. **διόπτομαι*, δ βλ.).

δι-παις, -παιδος, ὁ, ἡ (δύο+*παῖς*): ὁ ἔχων δύο παῖδας· *Θρηῆνος διπαις*=θρηῆνος δύο παιδῶν.

δι-παλαιστος, ον (δύο+*παλαιστής*): ὁ ἔχων πλάτος δύο παλαιστών (δύο παλαμῶν).

δι-παλτος, ον (δύς+*πάλλω*): ὁ παλλόμενος δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν **||** *διπάλτα ξίφος*=ξίφος ὑψωμένα μετὰ δύο χεῖρας ἢ ὑπὸ δύο ἀνδρῶν.

δι-πηχυσ, υ (δύο+*πήχυς*): ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δύο πήχων.

δι-πλάξω (*διπλοῦς, διπλάσιος*): διπλασιάζω.— Παθητ.: διπλασιάζομαι, γίνομαι διπλάσιος ἢ διπλοῦς.— **||** τὸ *διπλάξον κακόν* = ἡ διπλή συμφορά. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-πλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ' ὁ δύο πτυχᾶς ἔχων, διπλωμένος.— **||** ὡς οὐσιαστ. ἡ *διπλαξ* = χλαίνα (ἐπανωφόριον) διπλωμένη (λεγομένη ἄλλως καὶ *διπλή* ἢ *δι-*

πλοῖς=λατ. *duplex laena*). 2) *διπλαξ* ἀλέγοντο αἱ σανίδες τοῦ πλοίου, αἱ διπλοῦμεναι ἢ μετὰ ἐπὶ τῆς ἄλλης, ποιητ. δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πλοῖα (ἀκριδῶς ἔπικε τὸ λατιν. *trabes*).

Ἑτυμ.: *διπλαξ* (**δι-+πλακ-*, πρβλ. Ὀμβρ. *tu-plak* (διπλοῦς), λατ. *du-plex* (καὶ *bi-plex*) <**plaq-* ἐκ β. *plāg- plag-*, πρβλ. ὄμρ. *πλάγᾶ*, ἀττ. *πληγή, πλήσσω*, λατ. *plango, plaga*, λιθ. *plāk* (κτυπῶ, πλήττω).

δι-πλάσιόξω, μέλ. -οῶ' ποιῶ τι διπλάσιον, κάμνω τι διπλοῦν. Ἐκ τοῦ

δι-πλάσιος, α, ον, ἰων. **διπλήσιος**, ἡ, ον (βλ. *δῖς*) δις μαγαλύτερος ἐτέρου (δύο φορές μαγαλύτερος ἀπὸ τινα) **||** δις τόσος ὅσος..., δις τόσοι ὅσοι..., δις τόσον μακρὸς ὅσον... **||** ὡς οὐσιαστ. τὸ *διπλάσιον*= ἄλλο τόσον πάλιν, δύο φορές μαγαλύτερον.—ἐπρ. -ως. [Ζε': ἐτυμολ. βλ. *διπλόξ*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-πλάσιόω διπλασιάζω.—Παθητ.: γίνομαι διπλοῦς. **δι-πλέθρος**, ον (δύο+*πλέθρον*): ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δύο πλέθρων.

διπλή (ἐνν. *χλαίνα*), ἡ' χλαίνη διπλωμένη εἰς δύο (βλ. *διπλαξ* II).

διπλή, ἐπρ.: δις, δύο φορές, δις καθ' ἐπανάληψιν. **δι-πλοῖξω** = *διπλάξω* (δ βλ.).

δι-πλόξ, -ίδος, ἡ' διπλοῦν ἰμάτιον (βλ. *διπλαξ*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-πλόος, ὄη, ὄον, καὶ συνηρ. **διπλοῦς**, ἡ, οὐν' διπλωμένος εἰς δύο, διπλός. 2) διπλασιασμένος, λυγιμένος εἰς δύο.— **||** ἐν τῷ πληθ.=*ἀμφο* ἢ *δύο*.— **||** μτφρ. διπρόσωπος, δόλιος **||** δίγλωσσος, ἀναποφάσιος (λατ. *duplex*, ἀντὶ τῷ *ἀπλόξ*).

Ἑτυμ.: ἐκ τοῦ *δισ-* πρβλ. *ἀπλόος*, δ βλ. πρβλ. συγγ. λατ. *du-plex*, Ὀμβρ. *dupla* τὸ β' συνηρ. περιέχει τὴν β. *pel-* (πρβλ. *ἀ-πλόος*, λατ. *simplicis, triplus*), ἢ-τις σημ. πτυχῶν, διπλῶν, ἔπεκτετ. δὲ ἀνιότε ἐμφανίζεται εἰς τὸ Ἰοτθ. *iwei-fis* (ἀμφιβόλις), *ain-fal-β-s* (ἀπλοῦς), καλ-γερμ. *zwei-falt* (διπλοῦς), ἔλλ. *δι-πλάσιος* (**πλάσιος*), ἰων. *δι-πλήσιος, δι-πάλτος* (βλ. λ.) συγγ. δὲ ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ *πλέκω* (βλ. λ.).

δι-πλόος, ἡ, ὄν=*διπλόος* (δ βλ.) οὐδ. συνηρ. *διπλόερον* ὡς ἐπρ.=δύο φορές τόσον.

δι-πλόω, μέλ. -ώσω (διπλόος) διπλώνω, διπλασιάζω.— **||** πληρῶνως διπλᾶ.

δι-πόδης, -ου, ὁ (δύο+*πούς*): ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δύο πόδων.

δι-πόλεια ἢ *Διπόλεια*, τὰ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *Δι-πόλεια* (**Δίς+πόλις*): παλαιὰ ἐορτὴ τοῦ *Διός* τοῦ *Πολέως* ἐν Ἀθήναις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Διπολι-ώδης, ἐς (*Διπόλεια+εἶδος*): ὁμοῖος πρὸς τὴν ἐορτὴν τῶν Διπολείων, τ. ἐ. παμπάλαιος, ἀπηρχαιωμένος.

δι-πόλος, ον (*δύς+πολέω*): ὁ δις ἠροτριωμένος.

δι-πόρος, ον (δύο+*πόρος*): ὁ ἔχων δύο πόρους, δύο περάσματα.

δι-πόταμος, ον (δύο+*ποταμός*): ὁ κείμενος μεταξὺ δύο ποταμῶν, ἡ ἐπὶ δύο ποταμῶν.

δι-πούς, -ποδος, ὁ, ἡ' -*πους*, τὸ (δύο+*πούς*): ὁ ἔχων δύο πόδας, λατ. *bipes*.—ὡς οὐσιαστ. ὁ *δίπους*=εἶδος μύδος ἐν Λιβύῃ, ὅστις πηδᾷ διὰ τῶν ὀπίσθων ποδῶν.— **||** ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δύο ποδῶν.

δι-πρόσωπος, ον (δύο+*πρόσωπον*): ὁ ἔχων δύο πρόσωπα, δύο ὄψεις **||** μτφρ. διφορούμενος, δόλιος.

δι-πτερύγος, ον (δύο+*πτέρυξ*): ὁ ἔχων δύο πτερύγους.

δι-πτύχος, ον (δύο+*πτυχή* τοῦ *πτύσσω*): ὁ δύο πτυχᾶς ἔχων, δις συνεπτυγμένος **||** *διπτύχον δελτίον*=ζεύγος πινακίδων διθύρον, εἰς δύο διπλοῦμενον.— **||** =*δισσός*=διπλός, διπλωμένος, δύο (λατ. *geminus*).

δι-πύλος, ον (δύο+*πύλη*): ὁ δύο πύλας, δύο εἰσόδους, ἔχων.

δι-πύρος, ον (*δύς+πῦρ*): ὁ δις εἰς τὸ πῦρ ἐμβληθεὶς **||** ὁ ἔχων διπλοῦν πῦρ (δύο φῶτα).

δι-ρρύμος, ον' ὁ ἔχων δύο ῥυμμοὺς (τιμόνια).

δῖς, ἐπρ. τῷ *δύο*: δύο φορές, εὐο φορές τόσον («διπλάσιος»).

Ἑτυμ.: *δῖς* <ιαπ. **dis*, πρβλ. **d(u)vis* ἐν τῷ *σαανακρ*

*d(u)viñ, Ζενθ. bis, παλ-λατ. duis, κλπ., λατ. bis, μεσ-γερμ. zwis=δύο φορές, Γοτθ. twis=χωριστά, Γερμ. zwist=διαφωνία, βλ. διά.— εν συνθ. δι-, σανσκρ. dvi- λατ. bi-, παλ-γερμ. zwī-, άγγλ-σαξ. twi-: δίπους, σανσκρ. dvipāī, λατ. bipēs' πρβλ. ώς. σανσκρ. dvitīyah, Ζενθ. bitya- (= δευτερος), έλλ. δίχα, διχθά, δισοί, δύο.

-δισ, άχώριστον μόριον, δηλοϋν κίνησιν προς τινα τόπον (πρβλ. -δε): άλλυδεις, οικαδεις, χαμάδεις (βλ. τας λ. λ.).

*ΔΙΨ, αρχαία όνομ. (=Ζεύς) έμφανιζομένη εις τας πλαγίας πτώσεις Διδός, Δει (και κατά συναίρ. Δι), Δία, και εις τή Λατιν. Dis, Dies-piter, Divois.—[δι' έτυμ. βλ. Ζεύς].

Δισ-εθος, ον, Δωρ. αντί δις-εθος' ο δις ήθών, δύο φορές νέος, διό δευτεράν φοράν νέος.

Δισ-ευνος, ον (δύο+ευνή) ο έχων δύο ουζύγους.

Δισ-θανής, ές (δισ+θανεΐν του θνησκω) ο δις άποθανών. [θά άνέμενε τις μάλλον διθανής, διότι κατά τόν 'Ηρωδ. από δις και τρις έν ταΐς συνθέσειν άποβάλλει τό σ*].

Δισκεύω, μέλ. -σω=δισκέω (β βλ.).

Δισκέω, μέλ. -ήσω (δίσκος) ριπτω τόν δίσκον || γενικώς, ριπτω, έκτίνασσω. 'Εξ αυτού τό

Δίσκημα, -ατος, τό' τό ριπτόμενον ώς δίσκος.— || τό ρίψιμον του δίσκου.

Δι-σκηπτρος, ον (δύο + σκηπτρον) ο δύο σκηπτρα έχων.

Δίσκος, ο (δισκείν) στρογγύλη πλάξ κατάλληλος προς έκσφενδόνησιν, και' αρχήξ έκ λίθου και βρα-δύτερον έκ μετάλλου ή ξύλου.— Πάν άντικείμενον έχον σχήμα δίσκου: κάτοπτρον, ήλιος (ο δίσκος του ήλιου).

'Ετυμ.: δι' έτυμολ. βλ. δισκείν' ήξη οι άρχαιοι ει-χον διαγνώσει τήν συγγέν. μετά των λ. λ. δισκείν και δίκτυον' πρβλ. παρ' 'Ηουχ. άάνθιμη άνάγριψον' δι-καΐν γάρ τό ρίπτειν' δθεν και ο δίσκος από του ρίπτεσθαι, και τό δίκτυον τό δικοϋμενον εις τήν θάλασσαν».

Δισκο-ουρα, τά (δίσκος+ούρον) η άπόδοσις βο-λής δίσκου [δι' έτυμολ. βλ. ούρον].

Δισ-μύριοι, αι, α (δισ + μύριοι) είκοσι χιλιάδες, είκοσασκιοχ(ίλιο || β έν. δισμύριος, α, ον, μετά περι-ληπτικών όνομάτων: Ίππος δισμυρία=20.000 ίππεις.

Δισ-άρχης, -ου, ο (δισοός+άρχω) ο από κοινού άρχων, ο κοινωός τής έξουσίας.

Δισοός, άττ. διττός, ίων. διξός, ή, όν (δισ, δύο) δύο είδών, διπλοός || ώς. διηρημένος, διαφωνών, ά-σύμφωνος || άμφίβολος.— [δισοός (*διχ-ιος πρβλ. διχ-α' ίων. διξός (*διχθ-ιος, πρβλ. διχθά)].

Δισοός, έπίρ. του δισοός' κατά δύο τρόπους.

Διστάζω, μέλ. -άσω (δισ) άμφιβάλλω, εύροσκομαι έν δισταγμή, διστάζω, είμαι άβέβαιος.— [διστάζω (*διστός (=άναποφάσιος), πρβλ. σανσκρ. dvistīhah (άμφιβάλλων) ώς. πρβλ. διχο-στατέω, διχο-στασία, δίζω, δισάζω (βλ. τας λ. λ.)].

Δι-στίχος, ον (δύο+στίξ) ο έκ δύο στίχων (σει-ρών, γραμμών) συνιόθμενος || ώς ούσιαστ. τό δι-στίχον==τό έξ ένός έξαμέτρου και ένός πενταμέ-τρου στίχου άποτελούμενον διστίχον τής έλεγεια-κής ποιήσεως.

Δι-στολός, ον (δισ + στέλλω) ζευγαρωτός, άνά δύο όμου, ή άπλώς δύο.

Δι-στομός, ον (δύο+στόμα) ο έχων δύο στόμια, δύο είσοδους, διπλοός.— || επί όπλου, δικοπος, ο έχων δύο κόψεις.

Δι-σύλλαθος, ον (δύο+συλλαβή) ο έκ δύο συλ-λαθών άποτελούμενος.

Δισ-χίλιοι, αι, α' δύο χιλιάδες || ώς. έν τφ ένικ. δισχίλιος, α, ον μετά περιληπτικών όνομάτων: Ίππος δισχίλια=δύο χιλιάδες ίπποι (ίππεις).

Δι-τάλαντος, ον (δύο+τάλαντον) ο έχων άξιαν δύο τάλαντων, ο ζυγίζων δύο τάλαντα.

Δι-τοκος, ον (δισ+τεκεΐν του τέκτω) κατά τινας και δι-τόκος' ο δις τεκόν (γεννήσας), ή ο γεννήσ-σας δίδυμα (δύο έν μιξ γένει) πρβλ. μόνό-τοκος.

Διττός βλ. δισοός.
Δι-υγρος, ον (διά+υγρός) ο έντελώς υγρός, κάθ-υγρος || ο έχων τό θλίμμα τακερόν.

Δι-ύλιζω (διά+ύλη) στρογγίζω, σουρώνω, διηδών, «διυλίζω» (ώς και σήμερον) || καθαρίζω τελείως.

Δι-υπνίζω, μέλ. -ίω και άττ. -ίω' σηκώνω από τόν ύπνον, αφυπνίζω. Τήν αυτήν σημ. έχει και ώς μέσον.

Δι-φάσιος, α, ον (δύο+φάσις) διπλάσιος, διπλοός (λατ. bifarius) έν τφ πληθ.=δύο.

'Ετυμ.: διαφάσιος (*δι-φάσιος (πρβλ. 'Ηουχ. «διφα-τον' διαφάσιον» κατά τόν Boisacq έ' συνθ. είναι ή λ. φατός (= σκοτωμένος), όμορ. τή λ. φόνος (βλ. θείνω) έξ ίαπ. β. gvhen (=κτυπών). Κατ' άλλους τό διαφάσιος είναι συγγ. τφ λατ. bifarius=διπλοός (bi+ fās (=λόγος) πρβλ. φημί, λατ. fāri' έποιμ. διαφάσιος = ο ύμιλών μέ δύο έννοίας, διοήμαντος.— Κατ' άλλους τό bifarius (*dvi-bh-o (=όρατος από τας δύο πλευράς) και διαφάσιος(β. bhē (=φαινομαι).

Δι-φάτω, ίων. -έω' βουτώ διά νά εύρω τι || άνα-ζητώ τι, έρευνώ διά τι. [πρβλ. και άστρο-δίφης = άστρονόμος, ίστοροδίφης κλπ.: σκοτ. έτυμολ.]. 'Εξ αυτού τό

Διφήτωρ, -ορος, ο' έρευνητής, άναζητητής.

Διφθέρα, ή (δέφω) δέρμα κατεργασμένο, αντίθ. τφ δέρρεις (=δοραί)=τομάρια άκατέρηστα και μέ δλας τας τρίχας επί αυτών.— || πάν τό κατεσκευα-μένον έκ δέρματος || δερμάτινον ίμάτιον φορού-μενον υπό των χωρικών || δερμάτινον δισάκκι.— [δι' έτυμολ. βλ. δέφω]. 'Εξ αυτού τό

Διφθέρινος, ή, όν' ο κατεσκευασμένος έκ δι-φθέρας (τ. έ. έκ δέρματος κατεργασμένου).

Διφθερίς, -ίδος, ή=διφθέρα (β βλ.).

Δι-φθόγγος, ον (δύο + φθόγγος) ο έχων δύο ήχους || ώς ούς. ή διφθόγγος και τό διφθόγγον= ή έννοιας και συνεκφωνησις δύο φθόγγων (πρβλ. τας διφθόγγους έν τή Γραμματικη).

Δι-φορος, ον και διφόρος, ον (δισ+φέρω), λατ. biferus' ο φέρων καρπούς (καρποφορών) δις του έτους.

Δι-φραξ, -ακος, ή, ποιητ. αντί δίφρος (β βλ.).

Διφρεία, ή (διφρεύω) διφρηλασία, άρματπλασία.

Διφρ-ελάτιρα, ή' θηλ. του διφρηλάτης (β βλ.).

Διφρευτής, -ου, ο=διφρηλάτης (β βλ.). 'Εκ του

διφρεύω, μέλ. -ω (δίφρος) διφρηλατώ, όδηγώ άρμα.

Διφρ-ηλάσια, ή' τό όδηγεΐν άρμα. 'Εκ του

διφρ-ηλάτεω' ελαύνω δίφρον=όδηγώ άρμα 'Εκ του διφρ-ηλάτης, -ου, ο (δίφρος+ελαύνω) ο όδηγών άρμα, άρματηλάτης.

Δίφριος, α, ον και -ος, -ον (δίφρος) ο άνήκων εις δίφρον (άρμα) ούδ. πληθ. δίφρια ως έπίρ.: δίφρια συρόμενος=συρόμενος κάτοπιν των τροχών του δίφρου (άρματος).

Διφρίσκος, ο' ύποκορ. του δίφρος.

Δι-φροντίς, -ίδος, ο, ή (δύο + φροντίς) ο έχων δύο φροντίδας, τ. έ. ο υπό διπλής φροντίδας (υπό δύο φροντίδων) βασανιζόμενος, ο δίγνυμος, ο άμ-φιρόπεων, ταλαντεύμενος.

Δίφρος, ο, και μεγγ. ή (κατά συκοπήν έκ του δι-φορος=ο φέρων δύο), κατά πληθ. οι δίφροι ή τά δίφρα' τό δάπεδον (τό σανίδωμα) του άρματος, ένθα ή δύναντο νά ίστανται δύο συγγρόνω, ο ήνίοχος και ο παραιβάτης (ο κυρ. πολεμιστής). 2) αυτό του-τό τό πολεμικόν άρμα || μεταφορικόν άρμα (όμα-ζα).— || γενικώς, κάθισμα, κλινοκάθισμα, σκαμνί (χωρίς έρεισίντων, στήριγμα δηλ. διά τά νάτα, ούτα διά τας χεΐρας).— [δίφρος (*δι-+φρ-, συνεσταλμ. τύ-που τής β. bher- έλλ. φερ- έν τφ φέρω)].

Διφρ-ουλέτω, μέλ. -ήσω (δίφρος + ελκω) ούρω άρμα.

Διφο-φορέω, μέλ. -ήσω' φέρω (μεταφέρω) δι-φρον (δηλ. κάθισμα) ή φορεΐον.— Παθητ., φέρομαι ή ταξιδεύω επί δίφρου.— || φέρω (κουβαλώ μαζί μου) σκαμνί, όπως έκαμνον ά γυναΐκες των μετόικων έν 'Αθήναις κατά τας πομπάς χαρίν των γνησίων 'Αθη-ναίων θεοποιών. 'Εκ του

διφορο-φόρος, *ον* (*διφορός+φέρω*): ὁ φέρων (μεταφέρων, κουβαλών) κάθισμα (βλ. *διφοροφορέω*).

δι-φύης, *ες* (*δύο+φύη*): ὁ ἔχων διπλὴν φύσιν ἢ μορφήν, διφορούς, διπλοῦς, διπλάσιος (λατ. *dubius* (du- (=δύο)+-bius (<*bhu-ios: -bhu-=-φω-)).

δι-φύιος, *ον* = *διφυής* (β βλ.) [*φύειω* αιολ. τύπος τοῦ *φύω*].

δίχ'α (*δῆς*): I ἐπίρ., εἰς δύο μέρη, χωριστά, κατὰ μέρος. 2) εἰς δύο, ἀσυμφώνως, διχογνωμόνως || διαφόρως, ἀντιθέτως. — II πρόθ. μετὰ γεν., μακρὰν τινος, ἀνευ τινός, διαφορετικὰ ἀπό... || ὡς τὸ *ἀνευ*, ἐναντίον τῆς δελησέως τινος || ἐπὶ τόπου, μακρὰν ἀπό... 2) ἐκτός, πλήν.

Ἔνυμ.: *δίχα* καὶ ποιητ. *ἀν-δίχα*, *δι-ἀν-δίχα* *διχῆ*, *δωρ. διχῆ* (=εἰς δύο) *διχόθεν* (=ἐκ δύο πλευρῶν) ἰων. *διχοῦ* (=εἰς δύο μέρη) *διχῶς* *διχάς*, *-άδος* (=τὸ ἦμισυ) *δίχα* (<*di-+πρῶσφ. ἐκ ρ. gh-ἐν *σανσκρ. νιγνῆ-ha* (=ἐκάστοτε, πάντοτε).—Τὸ *δημρ. διχθᾶ* ἐκ τοῦ *δίχα* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ *τριχθᾶ*: *τρίχα*, *τετραχθᾶ*: *τέτραχα*) ἰων. *διχθᾶδιος* (=μοιρασμένος εἰς δύο). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διχάζω, μέλ. *-άσω* (*δίχα*) χωρίζω, διαιρῶ, εἰς δύο, διαχωρίζω, ἐμβόλιμα εἰς διχόνοιον.

δι-χάλκοι, τὸ (*δύο+χάλκοις*) *δύο χάλκοι*, *χάλκινον νόμισμα* = 1/2 τοῦ ὀβολοῦ.

δι-χάλος, *δωρ.* ἀντὶ *δι-χηλος* (β βλ.).

δίχη, ἐπίρ. = *δίχα* (β βλ.) εἰς δύο, κατὰ δύο τρόπους.

δι-χηλος, *ον* (*δύο+χηλή*): ὁ ἔχων δύο χηλάς εἰς τὴν ὀπλήν||διχοχιδίη. — II ὡς ὄσα. τὸ *δίχηλον* = πυράγρα (ταιμπίδα), λαβίς.

διχῆρης, *ες* (*δίχα*) διχασμένος, διηρημένος.

διχθᾶ, ἐπίρ., ποιητ. ἀντὶ *δίχα* (ὡς τὸ *τριχθᾶ* ἀντὶ *τρίχα*) εἰς δύο. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διχθᾶδιος, *α, ον* διπλοῦς, δύο εἰδῶν, διηρημένος.

διχθᾶς, *-άδος*, ἡ, θηλ. τοῦ *διχθᾶδιος*.

διχθ-βουλος, *ον* (*δίχα+βουλή*) ὁ ἔχων διάφορον βουλήν, διάφορον σκέψιν, ὁ ἐναντίας.

διχο-γνώμων (*δίχα+γνώμη*) διαφέρω κατὰ τὴν γνώμην, ἔχω διάφορον γνώμην.

διχόμεν (*δίχα*, ἐπίρ.: ἐξ ἄμφοτέρων (ἢ ἐπὶ ἄμφοτέρων) τῶν πλευρῶν.

δι-χοϊνικός, *ον* (*δύο+χοϊνίξ*): ὁ περιλαμβανὸν δύο χοϊνικός (μέτρον σιτηρῶν = 2 λίτρα καὶ τι πλέον).

δι-χόλωτος, *ον* (*δῆς+χολδομαι*): δις ἢ διττῶς ὠργισμένος.

διχό-μηνις, *-ιδος*, ὁ, ἡ = *διχόμενος* (β βλ.).

διχό-μνος, *ον* (*δίχα+μῆν*) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μηνός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέσον τοῦ μηνός, εἰς τὴν πανσέληνον.

διχό-μυθος, *ον* (*δίχα+μῦθος*) ὁ διπλοῦς λόγους λέγων, διπρόσωπος, δόλιος.

διχο-ρράγης, *ες* (*δίχα+ῥάγηναι* τοῦ *ῥήγνυμι*) ὁ τεθραυσμένος εἰς δύο.

διχό-ρροπος, *ον* (*δίχα+ῥέπω*) ὁ ῥέπων καὶ πρὸς τὰς δύο πλευράς, ἀμφιρρέπων, ἀμφιπυλαναυεῦστος. Ἐπίρ. *-πως* = ἀμφιρρόπος, ἀμφιβόλως.

διχο-στάσις, ἡ τὸ ἴστασθαι μακρὰν || ἐπομ. διχόνοια, δια:ωνία, διαπληκτικισμός, φιλονεικία. — II ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης. Ἐκ τοῦ

διχο-στάτης, μέλ. *-ήσω* (*δίχα+στήναι* τοῦ *ἵστημι*): ἴσταμαι μακρὰν || διαφωνῶ || διακείμαι ἐχθρικῶς.

διχό-στομέος, *ον* (*δίχα+στόμα*) = *δίστομος* (β βλ.).

διχο-τομῆς, μέλ. *-ήσω* (*δίχα+τέμνω*) τέμνω (κόπτω) εἰς δύο, διαχωρίζω εἰς δύο.

διχοῦ, ἐπίρ. = *δίχα* (β βλ.).

διχό-φρων, *ον*, γεν. *-ονος* (*δίχα+φρῆν*) *διχό-φρωνος* ἢ *διχοφρόμων*, λατ. *discors* ὁ ἐν διχονοίᾳ, ἐν διαφωνίᾳ, ὢν, ἀσύμφωνος, ἐχθρικός.

διχῶς, ἐπίρ. ὡς τὸ *δίχα* διττῶς, κατὰ δύο τρόπους.

ΔΪΨΑ, *-ης*, ἡ τὸ *δι* καὶ *ψα*, *δίψα* || μτφρ. σφοδρὰ ἐπιθυμία διὰ τι || πρβλ. *πεινά*.

Ἔνυμ.: *δίψα* καὶ *δίψος* *διψᾶς* ἀγνώστου ἑτυμολ. κατὰ τινὰς *δίψα* <**διψα* καὶ *δίψα* προϋποθέτει λ. **δίπτος* πρβλ. *πολυδίψιον* *Ἄργος* κατὰ τινὰς σχετικόν τὸ *δίψας* (εἶδος ἔρπετου).— Κατ' ἄλλους *διψᾶς* <**διψ-ᾰσ-ιω* (πρβλ. *πεινάω* <**πειν-ᾰσ-ιω* καὶ λατ.

ἀρεῶ ἐκ β. *ᾰς* (=καίω, εἶμαι ξηρός). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **διψᾶλέος**, *α, ον* (*δίψα*) διψῶν, διψασμένος || ξηρός, κατὰξηρος.

διψάς, *-άδος*, ἡ (*δίψα*) θηλ. τοῦ *δίψος*.

διψᾶω, *ῆς*, ἡ, ἀπρφ. *διψῆν* πρτ. *ἐδίψην*, *ῆς*, ἡ μέλ. *διψῆσω* ἄρ. α' *ἐδίψησα* πρκ. *δεδίψηκα* διψῶ, εἶμαι διψασίμενος, ἀσθάναμαι διψᾶν || ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι κατὰξηρος, εἶμαι καψαλισμένος. — II μτφρ. διψῶ διὰ τι, σφοδρὰ ἐπιθυμῶ τι. [β: ἑτυμολ. βλ. *δίψα*].

διψίος, *α, ον* (*δίψα*) *διψαλέος* διψασμένος || κατὰξηρος.

δίψος, *-εος*, τὸ = *δίψα* (β βλ.).

δι-ψυχος, *ον* (*δύο+ψυχή*) = *δίθυμος* (β βλ.) διγνημος, δύο φρονήματα ἔχων || ἀμφιρρέπων, ἀμφιβάλλον || ἄστατος.

ΔΙΩ [Υ] ἐπικ. ρ.: ἐν τῷ ἐνεργ. πάντοτε ἀμτβ. φεύγω μακρὰν, τρέπομαι εἰς φυγὴν, φεύγω δρομαίως || φοβοῦμαι. — II ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὑποτ. *διώμαι*, *δίωται*, *διώνται*, ἔνκτ. *διόιτο*, ἀπρφ. *διέσθαι*, κατὰ τὸ πλείστον μτβ. = *διώκω* ἐκφοβίζω, τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν δι' ἐκφοβισμοῦ || ἀποδιώκω || κυνηγῶ. 2) ἀλλ' ὅμως ἐνίοτε ὡς καὶ τὸ *διώ* φοβοῦμαι.

Ἔνυμ.: *διώ* (=φεύγω), *διώμαι* (=διώκω) παραγονται ἐξ ἧς β. καὶ ἡ λ. *διῶνος* (βλ. λ.) καὶ εἰναί συγγ. τῷ *σανσκρ. dyati* (πετᾶν). Ἀκριβῶς θε οἱ τύποι τούτων *δίετε*, *δίεται*, *διέσθαι* κλπ. προεκάλεσαν (διὰ τινος συμφορῆς μετὰ τῶν τύπων *ἔετε*, *ἔεται*, *ἔσθαι* τοῦ β. *ἴημι*) τὸν σχηματισμὸν τοῦ β. *διώμαι* (βλ. λ.).— Τὸ ἐπίσ. *δημρ. διώ* (<*διώω* (=φοβοῦμαι), κυρ. ἐν τῷ *δημρ.* φράσει *περὶ γὰρ διέ*, προήλθεν ἐκ β. *διῶει* (=φοβοῦμαι), περὶ ἧς βλ. *δεῖδω* (πρβλ. ἡμ. *δεῖδιμεν* <*δεδφιμεν*).

διώγμα, *-ατος*, τὸ (*διώκω*) καταδιώξις, κυνήγιον. — II τὸ καταδιωκόμενον, τὸ θήραμα.

διώγμος, ὁ (*διώκω*) τὸ κυνήγιον, — II καταδιώξις, καταδρομή, «διωγμός».

δι-ώδυνος, *ον* (*διὰ+δύνη*) ὁ διαπερῶν μετὰς ὀδύνας του, ὁ λιαν ὀδυνηρός, πολυῶδυνος, ὁ μεγάλους καὶ πολλοὺς πόνους προξενῶν.

δι-ωθέω, μέλ. *διωθήσω* καὶ *διώσω* (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ώθέω*) σπράκω, ἡ τραβῶ διὰ τὸ ἀποσπᾶσω, ἀποσπῶ.— Μέσον, ἀπωδῶ τι(να) χάριν ἑμαυτοῦ, ἐκβιάζω τὴν ὀδὸν διὰ μέσου, ὀρμῶ διὰ μέσου. 2) ἀπωδῶ, ἀποκρούω.—μέσον, ἀπωδῶ τι(να) μακρὰν, ἀποκρούω || ἀπελαύνω. 3) ἀπορρίπτω || ἀρνοῦμαι.

διωκάδειν, ποιητ. ἀπρφ. ἄρ. β' τοῦ *διώκω*.

διωκέμεν, *διωκέμεναι*, ἀντὶ *διώκειν*, ἀπρφ. τοῦ *διώκω*.

δι-ώκηκα, *δι-ώκημαι*, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *διωκέω* (β βλ.).

δι-ώκησα, *δι-ώκηθην*, ἐνεργ. καὶ παθ. ἄρ. τοῦ *διωκέω*.

διωκτέος, *α, ον*, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *διώκω* δοτις πρέπει νὰ καταδιωχθῆ (ὄν. πρέπει τις νὰ καταδιώξῃ) || ἐπὶ ἀντικειμένων, ὁ πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τις (ἴνα τὸ ἐπιτύχῃ).

διωκτῆρ, *-ῆρος*, ὁ, καὶ *διώκτης*, *-ον* ὁ καταδιώκων, ὁ διώκτης. Ἐκ τοῦ

διώκω, μέλ. *-ξω* ἢ *-ξομαι* ἄρ. α' *ἐδιώξα* ποιητ. ἄρ. β' *ἐδιώκαθον*.—Παθητ. ἄρ. α' *ἐδιώχθην* πρκ. *δεδιώγμαι* (*διώω*) κάμνω τινὰ νὰ τρέχῃ (ἀντὶ τῷ *φεύγω*) || καταδιώκω, κυνηγῶ, («διώχων») || ἐπὶ προσώπων, ἀναζητῶ τινά, τὸν ἀκολουθῶ κατὰ πόδας (διὰ νὰ τὸν συλλάβω). — Μέσον, κυνηγῶ τινά (διὰ νὰ τὸν πιάσω) || ἐπιδιώκω νὰ ἐπιτύχῃ τι. — II ἀποδιώκω, διώκων ἀπομακρύνω τινὰ || ἀπελαύνω, ἐξορίζω, ἐκτοπιζῶ, τινὰ || ἐπὶ ἀνέμου, παρασύρω || ἐπὶ κωπηλατῶν, ὠδῶ, ἐλαύνω || ἐπὶ ἄρματος, *διώκειν ἄρμα* = ὀδηγεῖν ἄρμα || ἐνταῦθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ., ἐλαύνω, προχωρῶ || ὡς. οπεῦδω, ταχύνω.— III ὡς δικανικός ὄρος, διώκω δικαστικῶς; ἐγκαλῶ τινά, εἰσάγω καταγγελίαν κατὰ τινος || ὁ *διώκων* = ὁ κατηγορῶς, ὁ ἐνάγων (ἀντίθ. τῷ ὁ *φεύγων* = ὁ κατηγορούμενος).

Ἔνυμ.: *διώκω*, *διώξεις*, *διώγμα* ὁ ἐν. *διώκω* φαίνεται ὡς νὰ προέρχεται ἐκ τινος πρκ. **δε-δῖακ-α* τῷ

ρ. ***δίημι**, **δίεμαι** (πρβλ. πρκ. *ḗwaka* τοῦ *ἦημι*, καὶ τὸν ἐν. *ἀνώγω* ἐκ τοῦ πρκ. *ἀνωγα*) ἐκ τοῦ οὗτου δὲ σχηματισθέντος ἐν. *διώκω* ἐσχηματίσθη δ πρκ. *δεδιώχα*.—Κατὰ τινὰς *διώκω* (<δι-ιωκω, πρβλ. παλ-γερμ. *jaḡōn* (κυνηγῶ)). Κατὰ τὸν *Bechtel* ἐκ β. δι-, *δίω*, *διώκω* δ δὲ *Buifmann* παράγει τοῦτο ἐκ τινος βήμ. *διάκω*, *διήκω* (πρβλ. *ρηγ-, ραγ-, ρωγ-*), ἐξ οὗ καὶ *διάκονος* (=μτχ. *διάκωνος*): πρβλ. καὶ *διάκ-τορος*.

δι-ωλένιος, **ον** (*διά+ώληνη*)· με ἐκτεταμένους τοὺς βραχίονας, με ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

δι-ώλεσα, **ἄορ.** α' τοῦ *διόλλυμι* (δ βλ.).

δι-ωμοσαμην, **μέσ.** ἄορ. α' τοῦ *διόμνυμι*.

δι-ώμοτος, **ον** (*διόμνυμι*)· δεσμευμένος δι' ὄρκου, ὠρκισμένος, ἔνορκος.

Διῶνη, ἡ ἢ μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης (ἐκ τοῦ Διός).— ἢ ὡς μητρωνυμικόν, ἢ θυγάτηρ τῆς Διώνης, ἢ Ἀφροδίτη.

δι-ώνυμος, **ον** (*δύο+δνυμα=δνομα*)· ὁ ἔχων δύο ὀνόματα ἢ ἐπὶ δύο ὀνομασθέντων συγχρόνως ἢ μτγν. διαβόητος, περιβόητος, περίφημος.

διωξι-κέλευθος, **ον** (*διώκω+κέλευθος*)· ὁ θιάζων τινὰ νά ἐπισηπύσῃ τὸ βάδισμά του.

διώξι-ιππος, **ον** (*διώκω+ίππος*)· ὁ τοὺς ἵππους ἐλαύνων, ἱππηλάτης.

διώξις, **-εως**, ἡ (*διώκω*)· καταδίωξις, κυνήγιον ἢ ἐπιδίωξις πράγματός τινος. 2) ὡς δικανικός ὄρος, δικαστικὴ διώξις, καταγγελία, κατηγορία.

δι-ώρισα, **ἄορ.** α' τοῦ *διωρίζω*· *διώρισμαι*, **παθ.** πρκ. τοῦ *διωρίζω*.

δι-ωρύγος, **ον**· ἕτερος τύπος τοῦ *διόρυγος*.

δι-ώρυξ, **-ύγος**, ὁ, ἡ (μτγν. γεν. *-ύγος*) (*διωρύσσω*)· αὐλαξ, χάνδαξ τάφος ἢ ὡς οὗσα, ἡ *διώρυξ* (ἐνν. γῆ), δ, τι καὶ νῦν («διώρυξ»)· *κρυπτή διώρυξ* = ὑπόγειος (κεκαλυμμένος) ὄχετός (ἀγωγός).

δι-ῶσα, **ἄορ.** α' τοῦ *δι-ωθέω*.

δηιθέεις, **μτχ.** **παθ.** ἄορ. α' τοῦ *δαμάω*· **δημηδέτω**, γ' ἐν. προστ. τοῦ *δαμάω* (*δαμάω*) = ἄς καταβληθῆ, ἄς καταδαμασθῆ.

δηήσις, **-εως**, ἡ (*δαμάω*)· τὸ δαμάζειν, ἢ καταδάσσειν ἢ ἐξημέρωσις. [δ'ι' ἐτυμολ. βλ. *δαμάω*].

δημήτρια, ἡ ἢ δαμάστρια, ἢ ἐξημερώτρια· θηλ. τοῦ **δημητῆρ**, **-ῆρος**, ὁ (*δαμάω*)· ὁ δαμαστής, ἐξημερωτής.

δμῶε, ὄνομ. ζυγ. τοῦ *δμῶς* (δ βλ.).

δμῶή, ἡ (*δαμάω*)· δούλη αἰχμαλωτισθεῖσα ἐν πολέμῳ ἢ γενικῶς, κάθε δούλη, ὑπηρέτρια, δερᾶπινα (λατ. *ancilla*).

δμῶσιος, **α**, **ον** (*δμῶς*)· δουλικός, ἀνήκων εἰς δούλον.

δμῶις, **-ίδος**, ἡ=δμῶή (δ βλ.).

δμῶς, **-ωδός**, ὁ (*δαμάω*)· δούλος, αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ ἢ ἐντεθθεν, πᾶς δούλος, ὑπηρέτης, δερᾶπων.

Ἔτυμ. διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *δαμάω*. Κατ' ἄλλους δμῶς ἢ ἐτυμολ. αὕτη δὲν εἶναι ἀσφαλῆς· κατ' αὐτοὺς τὸ *δμῶς* καὶ τὰ δμῶρ. *δμῶή*, *ὑποδμῶς* εἶναι συγγ. πρὸς τὴν β. **domu-*, ὡς αὕτη ἐνυπάρχει ἐν τῇ λατ. *domus*, παλ-σλαβ. *domŭ* (οἰκία), σανσκρ. *dāmiṇā* (δ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν), Ἄρμ. *tanuṭēr* (κύριος τοῦ οἴκου) (<**tānuy-īgr*· πρβλ. ὡς. Κρητ. *μνῶά* (πληθυσμός δούλων), *μνῶται* (οἱ δούλοι τῆς Κοινότητος), ἐν οἷς τὸ σύμπλεγμα *μν-ζμ-* (πρβλ. ἄττ. *μεσάμνη*: ἰων. *μεσά-δμη* (ἐγκάρσιος δοκός), πρβλ. ὡς. Ἐπιθ. *Μνιά: Δμιά*).

δνοπάλιζω, **μελ.** **-ζω** (*δονέω*)· σείω θιαίως ἢ τινάσω εἰς τὸν ἀέρα ἐδῶ κ' ἔκειτ. [ἀγνώστου ἐτυμολ.].

δνοφερός, **ά**, **ον**· ζοφερός, σκοτεινός, ἀμαυρός. Ἐκ τοῦ

ΑΝΟΨΟΣ, δ=*κνέφας*· ζόφος, σκότος, «μαυρίλα».

Ἔτυμ. ἐκ β. *δα-*, *δα+ν-*, *δαν-*, *δνα-*, *δνέφας*, *δνόφος* = ζόφος = σκότος (βλ. ζόφος, ἐκ. β. ζα- = ΠΝΕΙΝ, ζαφ- : ζόφος, ζοφ-ερός=δνοφ-ερός), *δνόφος* καὶ μτγν. *γνόφος* (πρβλ. **δλκνός*=*γλκνός*)· *δνοφερός*· *δμηρ. ἰο-δνεφής*. Κατὰ τινὰς ταῦτα εἶναι συγγ. πρὸς τὰ: *κνέφας* (βλ. λ.), *ψέφας*, *ψέφος* (=σκότος), *ψεφαρός*, *ψεφηγός* (=σκοτεινός), πρβλ. σανσκρ. *ksar-*

ksarā (νύξ), λατ. *creper* (=σκοτεινός, *cr-(cn-)*). Βλ. *κνέφας*, *ψέφας*.— Δὲν λείπει καὶ ἡ συσχέτισις τῆς λ. *δνόφος* πρὸς τὴν λ. *νέφος*, ἀλλὰ βλ. *νέφος*.

δοάσατο, γ' ἐν. ἄορ. α' ἐν ἀπροσ. ἐνν.=ἄττ. *ἔδοξε*· ἐφάνη, ἐδωρορήθη· *δοάσεται*, ἐπ. ἀντι *-ηται*, γ' ἐν. ἵποτ.=*δόξη* (φανή).— [δ'ι' ἐτυμολ. βλ. *δέατο*].

δόγμα, **-ατος**, τὸ (*δοκέω*)· δ, τι τις θεωρεῖ ἄληθές, δ, τι φαίνεται ὀρθόν ἢ γνώμη, δοξασία. 2) γνώμη τοῦ συνόλου, ἀπόφασις, ψήφισμα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δογματίζω, **μέλ.** **-ίζω** καὶ ἄττ. **-ῶ** (*δόγμα*)· λέγω γνώμην, προτείνω ἢ ἐκδίδω φήμισμα, ἀποφαίνομαι.— Παθητ., ὑποτάσσομαι εἰς θεομούς, εἰς ἀποφάσεις.

δοθήσομαι, **παθ.** **μέλ.** τοῦ *δίδωμι*.

ΔΟΘΗ'Ν, **-ῆνος**, δ· μικρὸν ἐξοιδήμα, ἐξάνθημα. [σκοτειν. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς <λατ. β. *guedh-*, πρβλ. παλ-γερμ. *quedilla*=φλύκταινα, «φουσκολίδα»].

δοιάζω, **μελ.** **-ίζω** (*δοιοί*, *δύο*)· σκέπτομαι κατὰ δύο τρόπους, διαστῶζω, ἀμφιβάλλω.— Μέσον, εὐρίσκομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, εἰκάζω, νομίζω, φαντάζομαι δ, τι...

δοιδυκο-ποιός, ὁ (*δοιδυξ+ποιῶ*)· ὁ κατασκευάζων δοιδυκὰς «γουδοῦχρα».

ΔΟΙΓ'ΑΥΞ, **-ύκος**, δ· κόπανος, «γουδοχέρι». [σκοτειν. ἐτυμολ.· ἀσφαλῆς πάντως εἶναι ὅτι τὸ *δοι-* εἶναι ἐπιτατ. ἀναβπλασιασμός· πρβλ. καὶ β. *ἀνα-δοιδυκάζω*, *-ίζω*=δολώνω, ἀμαυρῶ].

δοιή, ἡ· ἀμφιβολία, διαταγμός ἢ ἀμηχανία, στενωχωρία. [δ'ι' ἐτυμολ. βλ. *δοιρί*, *δύω*].

δοίην, **Ἐξκτ.** ἄορ. β' τοῦ *δίδωμι*.

δοιοί, **ά**, **έ**, ἐπιθ. ἀντι *δοιοί*, ἀμφότεροι οὐδ. *δοιᾶ* ἐπίρ. = κατὰ δύο τρόπους.— ἐνικ. **δοιός**, ἡ, **όν**, ὡς τὸ *διασός*, δύο εἰδῶν, διπλοῦς.

Ἔτυμ.· *δοιός* (διπλοῦς), πληθ. *δοιοί* (δύο)· *δημρ. ἐν δοιῇ εἶναι*=εἶναι ἐν ἀμφιβολίᾳ· *δοιός* (**dnoui-ia-s* <λατ. **dnoui*: ἔλλ. *δύο*· πρβλ. *σανσκρ. dvayahi* (διπλοῦς), *dvadhā* (εἰς δύο φοράς). Γοτθ. *twaddjē* (<**dnoujo-*), παλ-γερμ. *zweio*, *zweio* (=duorum), παλ-σαξ. *twene* (δύο) (<**dnoui-no-*, λιθ. *dveji* (δύο), παλ-σλαβ. *dnovi* (διπλοῦς)· πρβλ. ὡς. Γοτθ. *twelfa*- παλ-γερμ. *zwifal*, *zweho* (ἀμφιβολός), λατ. *ambius*· ὡς. ἐπικ. *δεῖδω* <**de-dfoj-a* (ἀμφιβάλλω, φροδοῦμαι).

δοι-ῶ· δυϊκ. τοῦ *δοιοί*=δύο (βλ. *δοιοί*).

δοκεύω, **μέλ.** **-εύω** (*δέκομαι*)· παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, παραμονεύω ἐνστατικῶς διὰ τι.— [*δοκεύω*, *δομάζω* (πρβλ. *προσδοκάω*)· *δοκέω*· *δόγμα*· *δόκιμος*· *δοκάνη*· *δοκός*·—*δόκος*· πάντα ταῦτα εἶναι ἡμάρριζα καὶ παράγονται ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἧς τὸ ρ. *δέκομαι* (δ βλ.)].

ΔΟΚΕ'Ω (χρόνοι· τινὲς δμῶς προϋποθέτουν ἄνεστ. **δόκω*)· **μέλ.** *δοκήσω* καὶ *δόξω* ἄορ. α' *ἐδόκησα* καὶ *ἔδοξα*· πρκ. *δεδόκηκα*.— Παθητ., ἄορ. α' *ἐδοκίθην*· πρκ. *δεδόκημαι* καὶ *δέδογμα*· (*δέκομαι*, *δοκεύω*): Ἰσκέπτομαι, ὑποδέχομαι, νομίζω, φαντάζομαι.— ἢ ἀμῶθ., φαίνομαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι ἢ κυρ. ἐν γ' ἐν. (ἀπροσ.) *δοκεῖ*, *ἔδοξε* = φαίνεται καλόν, ἐφάνη καλόν ἢ ὡς ὄρος συνήθης ἐν τοῖς ψηφίσμασι: *ἔδοξε τῇ βουλῇ*, *ἔδοξε τῷ δήμῳ* = ἀπεφασίσθη (ἐνομοθετήθη, ἐδεσπίσθη) ὑπὸ τῆς βουλῆς..., ἀπεφασίσθη ἢ βουλή... ἢ ἀλλὰ καὶ ὡς προσωπ. (ἐν τῇ α' ἐνικ.) *δοκῶ μοι* = φαίνομαι εἰς ἑμαυτόν, μοι φαίνεται, νομίζω (ἀκριβῶς ὡς τὸ *δοκεῖ μοι*), *δπως* καὶ ἐν τῇ λατιν. *videor mihi=videtur mihi*: *ἔδοξα μοι* = ἐφάνη ἐν εἰμαυτόν, μοι ἐφάνη, ἐνόμισα (= *ἔδοξε μοι*). 2) φαίνομαι, θεωροῦμαι, ὅτι εἶμαι κάτι, ἐκτιμῶμαι: *οἱ δοκοῦντες εἶναι τι*=ἀνδρῶπι οἱ οἵποιοι θεωροῦνται ὅτι ἔχουν κάποιαν ἀξίαν. 3) οὐδ. μτχ. ἄορ. α' *δόξαν* (ὡς αἰτ. ἀπὸλ.)=ἐπειδὴ ἀπεφασίσθη, ἐφάνη καλόν ἢ καὶ τῷ ἕπερσ. *δεδογμένον*=ἐπειδὴ εἶχεν ἀποφασίσθη (λατιν. *quum statutum esset*) ὡς. *δοκοῦν*=λατ. *quum statuereur* (ἐπιθετὴ ἤτο ἀποφασισμένον. [διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *δέκομαι*, *δοκεύω*].

δοκή, ἡ· ἢ (*δοκέω*)=*δόκησις*, γνώμη, δράμα, φαντασία.— ἢ (*δέκ-*, *δέκομαι*)=*δοχή* (δ βλ.).

δοκήμα, **-ατος**, τὸ (*δοκέω*)· δράμα, φαντασία. 2) γνώμη, προσδοκία.

δοκήσις, **-εως**, ἡ (*δοκέω*)· γνώμη, πίστις, *δοξα-*

οία || ιδέα, φαντασία, υποψία.— || καλή φήμη, υπόληψις (ὡς τὸ δόξα).

δοκιμασι-δοσός, *ον* (δόκησις + σοφός)· ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν σοφόν, ὁ σοφὸς κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ (ὁ κατὰ φαντασίαν σοφός).

δοκιμάζω, μελλ. -άσω· ἄβρ. *α'* ἐδοκίμασα.— Παθ. ητ., ἄβρ. *α'* ἐδοκιμάσθην· πρκ. δεδοκίμασμαι (δοκιμασθῆναι)· δοκιμάζω, ὑποβόλλω εἰς δοκιμασίαν, τὴν γνησιότητα π. χ. μετάλλων || βασανίζω, τ. ἐ. ἐλέγχω, ἐξετάζω || ἐντεθεθεν γεν., ἐλέγχω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ (λατ. *examinare*).— || (ὡς ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμασίας) ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, ἐπικυρῶ (ἀντίθ. ἀποδοκιμάζω) || δέχομαι, θεωρῶ, τι ὡς καλόν, γνήσιον, καθαρὸν κλπ.— || ὡς πολιτικὸς ὄρος ἐν Ἀθήναις: 1) ἐξετάζω καὶ εὐρίσκω τινὰ κατάλληλον διὰ δημοσίον ὑποῦργημα. 2) ἐξετάζω καὶ δέχομαι παῖδας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων ἢ ἐφήβους εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν. Ὑἔς αὐτοῦ τὸ

δοκιμασία, ἡ (δοκιμάζω)· ἐλεγχος, ἐρευνα, ἐξετάσις, ἐδοκιμασία.

δοκιμαστής, -οῦ, ὁ (δοκιμάζω)· ὁ ἐρευνητής, ἐξεταστής, ἐλεγκτής.

δοκιμή, ἡ (δοκιμος)· ἐξετάσις, δοκιμασία, ἐλεγχος, ἐρευνα || δεδοκιμασμένος χαρακτήρ· (λατ. *probitas*).

δοκιμιον, τὸ (δοκιμος) καὶ δοκιμῆων· κριτήριον, μέσον δι' οὗ ἐξετάζεται τις || δεῖγμα πρὸς δοκιμήν. Ἐκ τοῦ

δοκιμος, *ον* (δέκομαι)· ὁ δοκιμασθεὶς, ἐξετασθεὶς || ὁ δεδοκιμασμένος || γνήσιος, καθαρὸς, ἀγνός (ἐπὶ μετάλλων) || ἐπὶ προσώπων), ὁ δεδοκιμασμένος, ἠμεμπτος, ἀποδεκτὸς γενόμενος, τιμημένος (λατ. *probus, probatus*) || ἐπὶ πραγμ., ἄγιος, ἐξαιρετός || ὡς. ἀξιοσημειώτος, σημαντικὸς, ἀξιόλογος.—ἐπίρ. -μως=ἀληθῶς, πραγματικῶς.

δοκίος, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ *δοκός*· ράβδος.

ΔΟΚΟΣ, ἡ (δέκομαι)· δοκάρη (στεγῆς π.χ.) || κοντάρι.

δοκῶ, -ός, καὶ συνηρ. -οῦς, ἡ = *δοκησις* (β βλ.)· γνώμη.

δοκρός, ἄ, ὁν (δόλος)· ἀπατηλός, δόλιος, πανούργος.

δολιό-μητις, -ιδος, ὁ, ἡ (δόλιος + μήτις)· δολιόφρων, πανούργος || ὁ ἔχων δολίαν προθέσει.

δολιό-πους, ὁ, ἡ, -που, τό, γεν. -ποδος (δόλιος + ποῦς)· ὁ δόλιον ἔχων τὸν πόδα, ὁ δολίως βαίνων.

δόλιος, α, *ον* καὶ -ος, -ον (δόλος)· δόλιος, ἀπατηλός, πανούργος.

δολιό-φρων, ὁ, ἡ, γεν. -ωνος (δόλιος + φρήν)· ὁ δόλια φρονῶν, ὁ δολίως ἔχων φρένας, δόλιος, πανούργος.

δολιῶ, μελ. -ώσω (δόλιος)· ἐξαπατῶ, φέρομαι ἀπίστως (ἀπατηλῶς).

δολιχ-αυλός, *ον* (δολιχός + αὐλός)· ὁ ἔχων μακρὸν αὐλὸν ἢ σωλήνα.

δολιχ-αὐχὴν, -ενος, ὁ, ἡ (δολιχός + αὐχὴν)· ὁ ἔχων μακρὸν λαιμόν.

δολιχ-εγχῆς, ἐς (δολιχός + ἐγχος)· ὁ ἔχων μακρὸν ὄδρον.

δολιχ-ἤρετρος, *ον* (δολιχός + ἔρετρος)· ὁ ἔχων μακρὰς κώπας (ἐπὶ πλοῦ) || ἐπὶ προσ., ὁ μεταχειριζόμενος μακρὰς κώπας.

δολιχο-γράφια, ἡ (δολιχός + γράφω)· τὸ γράφειν διεξοδικῶς (σχολιοτενῶς).

δολιχό-δειρος, *ον* (δολιχός + δειρή)· ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον.

δολιχο-δρομέω (δολιχοδρομός)· τρέχω τὸν δόλιχον (βλ. λ.). Ἐκ τοῦ

δολιχο-δρόμος (δόλιχος + δραμεῖν τοῦ τρέχω)· ὁ τρέχων τὸν δόλιχον (βλ. λ.).

ΔΟΛΓΧΟΣ, ἡ, ὄν· μακρὸς || ἐπὶ χρόνου, μακρὸς, ἀνιαρὸς, ἐπίπονος.— ὡς ἐπίρρ. *δολιχόν*=ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

Ἐτυμ.: *δολιχός* καὶ οὐα. *δόλιχος*· ἐξ ἰαπ. θάσεως *delāḡh* (= εἶμαι μακρὸς)· πρβλ. ἰαπ. ἔρρινον τύπον **diolḡghos*=λατ. *longus*, πρβλ. ἑλλ. *ἐν-δολιχ-ής*, λατ. *in-dulgeo*, Γοτθ. *tuilgus* (στερερός, ἐπίμονος).— Ὀμόρ.

ἑλλ.: *δολιχός*, *δόλιχος*, *ἐν-δολιχ-ής* (= ὁ μακρότητα ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ὡσεὶ ἐξ οὐα. *δέλεχος*), *ἐν-δολιχ-εῖρα*, *ἐν-δολιχ-εῖω*, *Δουλίχιον*· πρβλ. σανσκρ. *dīrghāh* (μακρός), *drāḡh-māh*, *drāḡh-i-māh* (μακρότης)· Ζενθ. *dareḡh* (μακρός). Βλ. *δόλιχος*.

δόλιχος, ὁ, οὐα: (πρβλ. ἐπιθ. *δόλιχος*)· ὁ μακρὸς δρόμος ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, μήκους 2-74 σταδίων (ἀντίθ. πρὸς τὸν δρόμον τοῦ *σταδίου*). [Ἦ· ἐτυμολ. βλ. *δολιγός*].

δολιχό-σκίος, *ον* (δολιχός + σκιά)· ὁ ῥίπτων μακρὸν σκίαν.— Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν *δολιχ-όσκιος* ἀντι *δολιχ-όσχιος* (δολιχός + σχος)· μακροξύλος, ὁ ἔχων μακρὸν κοντάρι.

δόλοις, *εσσα*, *εν* (δόλος)· δόλιος, πανούργος.— || ἐπὶ πραγμάτων, ὁ δολίως ἐπινενοημένος, τεχνικός, πλήρης τεχνωμάτων.

δολο-μήδης, *ες*, γεν. -εος (δόλος + μήδης)· δολόφρων, δολίως σκεπτόμενος, δόλιος, πανούργος.

δολο-μήτης, -ου, ὁ, καὶ **δολόμητις**, *ι*, γεν. -εος (δόλος + μήτις)· ὁ ἔχων πανούργον σκέψιν, δόλιος, μηχανορραφός.

δολο-μήχανος, *ον* (δόλος + μηχανή)· ὁ μηχανευόμενος δόλια τεχνώματα.

δολό-μῦθος, *ον* (δόλος + μῦθος)· ὁ δολίως ὁμιλῶν.

δολο-πλακία, ἡ· δολιότης, πανουργία. Ἐκ τοῦ

δολο-πλόκος, *ον* (δόλος + πλέκω)· ὁ πλέκων δόλους, ὁ ὑφαίνων δόλους, βραδισύργος, μηχανορραφός.

δολο-ποιός, *ον* (δόλος + ποιέω)· ὁ δόλους ποιῶν, ὁ δόλιος, ἐπινῶν δόλους.

δολο-ρράφια, ἡ· τὸ συρράπτειν δόλους, μηχανορραφία, βραδισύργια. Ἐκ τοῦ

δολο-ρράφος, *ον* (δόλος + ράπτω)· ὁ συρράπτων δόλους, μηχανορραφός.

δόλος, ὁ (ἐκ ρίζ. *δελ-* τοῦ *δέλεαρ*)· κυρ. δόλωμα πρὸς ἀλιεῖαν ἰχθύων (*ἀδέλεαρ*) || εἶτα, ἐντεχνον ἢ οὐλληψιν, κἀδε πανούργον τέχνασμα (ἢ στρατήγημα) || πανουργία, ἀπάτη, ἐδόλος, λατ. *dolus*.

Ἐτυμ.: Κατ' ἄλλους ἀποκλειστέα ἢ ἐν ἀρχῇ υποδηλωμένη ἐτυμολ. ἐκ β. *δελ-* τοῦ *δέλεαρ* (βλ. λ.). Κατ' αὐτούς *δόλος*=λατ. *dolus*, ὁσκ. *dolom*· *δολοίεις*=λατ. *doliosus*· πρβλ. παλ.-Νορρ. *tāl* (ἀπάτη). Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης εἶναι καὶ τὸ *δόλων*, -ωνος (βλ. λ.): Β. *δέλεαρ*.

δολο-φόνος, *ον* (δόλος + φένω)· ὁ διὰ δόλου φονεύων.

δολο-φράδης, ἐς (δόλος + φράζω)· ὁ δόλους φράζων (διανοούμενος καὶ ἐπινῶν), ὁ δόλια φρονήματα ἔχων.

δολο-φρονέων, -ουσα, -ον (δολόφρων)· ὁ ἐπινῶν δόλους, ὁ δόλια φρονῶν, δόλιος, πανούργος.

δολο-φροσύνη, ἡ· δολιότης, πανουργία. Ἐκ τοῦ

δολό-φρων, *ον*=*δολοφράδης* (βλ. βλ.).

δόλω, μελ. -ώσω (δόλος)· ἐξαπατῶ διὰ δόλου, παγιδεύω, δολοεάζω.— || παραχαράσσω, πλαστογραφῶ, νοθεύω, μεταμφιέζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δόλωμα, -ατος, τό· τέχνασμα, δόλος, ἀπάτη.

δόλων, -ωνος, ὁ (δόλος)· τὸ μικρὸν πρωραῖον ἱστίον.— || μυστικὸν ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον, κεκρυμμένον ἐν ῥάβδῳ («σιτίεττος»)· πρβλ. λατ. *doleo* καὶ *dolo(n)*, -nis.

δολ-ῶπις, -ιδος, ἡ (δόλος + ὤψ)· ἡ δόλιον (πανούργον) πρόσωπον ἔχουσα || ἡ δόλιον βλέμμα ἔχουσα.

δόλωσις, -εως, ἡ (δόλω)· τὸ ἐξαπατᾶν, τὸ δολιεύσθαι.

δόμα, -ατος, τό (δίδομαι)· δῶρον.

δομαίος, α, *ον* (δέμα, δομή)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) οἰκοδομίαν.

δόμεναι, *δόμεν*, ἀπφρ. ἐπ. ἄορ. β' τοῦ *δίδομαι*.

δόμον-δε, ἐπίρρ. *οἴκαδε*, εἰς τὸν οἶκον, πρὸς τὸν οἶκον (πρβλ. *οἴκονδε*, *οἴκαδε*). Ἐκ τοῦ

δόμος, ὁ (δέμα), λατ. *domus*· οἰκία, κατοικία || ὡς οἶκος, οἰκογένεια.— || μέρος τῆς οἰκίας, δωματίου, δάλαμος.— || πᾶν τὸ τεθειμένον ἐπὶ ἄλλοιον ἐν οἰκοδομῇ: διὰ *τριήκοντα δόμον πλίνθων*=

καθ' ἐκάστην τριακοστὴν φεῖραν πλίνθων.

δομοσφαλής, ἐς (δόμος + σφάλω)· ὁ διασεῖων τὸν οἶκον (κυρ. ὁ κάμνων τὸν οἶκον νά σφαλῆ, νά σκοντάψῃ) ὁ καταστρέφων, καταρρίπτων, τὸν οἶκον.

δονᾶκεύομαι, ἀποθ. (δόναξ)· συλλαμβάνω πτηνά διὰ δονᾶκων (με ἱωμένους καλάμους, «ἰξόβεργες»).

δονᾶκεύς, -έως, ὁ (δόναξ)· λόχημ ἕκ καλάμων, καλαμών.

δονακίτις, -ιδος, ἡ, θηλ. ἐπιθ. (δόναξ)· ἡ ἐκ καλάμου (κατεσκευασμένη) || ὡς. οὐσ. = ψήκτρα καλαμίνη.

δονάκο-γλύφος, ὄν (δόναξ + γλύφω)· ὁ γλύφω (σιμιεύων) καλάμους.

δονᾶκόεις, εσσα, ἐν (δόναξ)· πλήρης καλάμων· **δῶλος δονᾶκόεις** = κάλαμος ἱωμένος (ἀλειμμένος με ἰόν).

δονάκο-τρόφος, ὄν (δόναξ + τρέφω)· ὁ τρέφω (τ. ἑ. ἐκφύων, παράγων) καλάμους.

δονᾶκό-χλοος, ὄν, καὶ κατὰ συναίρ. -χλους, -οῦν (δόναξ+χλόη)· ὁ χλοερός (καταπράσινος) ἀπὸ καλάμους, ὁ ἔχων χλοερούς δονάκας.

δόναξ, ἰων. δούναξ, ἑωρ. δῶναξ, -ἄκος, ὁ (δονέω)· κάλαμος («εὐπὸ τοῦ ἀνέμου σαλευόμενος»), κοιν. «καλάμι» (λατ. calamus arundo).— || Πάν τὸ κατασκευαζόμενον ἐκ καλάμου: βέλος. 2) ποιμενικός αὐλάς. 3) κάλαμος ἀλείφας ἢ κάλαμος ἱωμένος («ἰξόβεργα» πρβλ. δονακόεις). 4) ἡ γέφυρα τῆς λύρας, ἡ μαγὰς (κοιν. «καβαλλάρης»). Ἐκ τοῦ

ΔΟΝΕΪΝ, μέλ. -ῆσσι· οσεῖω, τινάσσω, ταράσσω || διεγείρω, ἐρεθίζω || περιέρχομαι ἐπὶ ἀμύδης, περιοχούμαι.— Παθητ., ἢ Ἄσῃ ἐδονέετο=ἡ Ἄσῃ ἦτο εἰς κίνησιν, εἰς ταραχὴν.— [δονέω] παητ. **ἀλίδονος** (= ὁ παραδέρων εἰς τὸ πέλαγος). || **πολύ-δονος** (= ὁ πολὺ ταράσσόμενος) || **ἐγνο-δόνος** (= ὁ ἀνακυκλῶν τὴν φάσιν). — Σκοτειν. ἔτυμολ. βλ. **δίεμαι, δίνος**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δόνημα, -ατος, τὸ (δονέω)· ταραχὴ, διάσεισις, μετατοισιδὴς κίνησις.

δονητός, ἡ, ὄν (δονέω)· ρηματ. ἐπιθ. τοῦ δονέω· οσεῖαμενος, κλονούμενος.

δόντες, ὄνομ. πληθ. τοῦ δούς, μυτ. ἄορ. ἑ' τοῦ δίδωμι.

δόξᾶ, ἡ (δοκέω)· ἰδέα, γνώμη, στοχασμός (λατ. visum) || προσδοκία. 2) αἰσθημα, κρίσις || κυρ. φιλοσοφικὴ ἰδέα (δοξασία), λατ. placitum. 3) ἀπλή γνώμη, ἀπλή δοξασία, εἰκασία, βλ. **δόκησις** (ὡς ἀντιθ. πρὸς τὴν θετικὴν γνώσιν). 4) φαντασία, ὄραμα (ὡς τὸ δοκῆ θ' βλ.).— || Ἡ γνώμη, ἢ ἄλλοι ἔχουσι περὶ τίνος, ὑπόληψις, ἐκτίμησις (λατ. existimatio) || καλὴ φήμη, τιμὴ, ὑπόληψις. 2) δόξα, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια.— [δῖ] ἔτυμολ. βλ. **δοκέω δόξα (*δοκτjα)**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δοξάζω, μελ. -άσω (δόξα)· ἔχω γνώμην, σκέπτομαι, πιστεύω, κρίνω, φρονῶ.— || καθιστῶ ἔνδοξον, «δοξάζω», ἐγκωμιάζω, ἐξυμνῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δόξασμα, -ατος, τὸ (δοξάζω)· γνώμη || φαντασία, εἰκασία.

δοξο-κοπία, ἡ· ἀγάπη τῆς δόξης, φιλοδοξία. Ἐκ τοῦ **δοξο-κόπος, ὄν (δόξα+κόπειω)**· ὁ ἐπιδιώκων τὴν δόξαν, ὁ περὶ τὴν δόξαν σφόδρα σπουδάζων, ὁ φιλοδοξός.

δοξο-μάνης, ἐς (δόξα+μανῆναι τοῦ μαινομαι)· ὁ ἔμμανθς (τρελλός) διὰ δόξαν, ὁ εἰς ἄκρον φιλοδόξος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δοξο-μανία, ἡ (δοξομανής)· ἡ μέχρι μανίας ἐξικνουμένη φιλοδοξία.

δοξο-μάταιο-σοφός, ὁ (δόξα+μάταιος+σοφός)· ὁ μάτην φανταζόμενος ἑαυτὸν σοφόν, ὁ κενόδοξος, ὁ ψευδοῦλδοσοφός.

δοξο-σοφός, ὄν (δόξα+σοφός)· ὁ μάτην φανταζόμενος ἑαυτὸν σοφόν, **δοκησίοσοφος** (β βλ.).

δοξέω, μέλ. -ώσω (δόξα)· δίδω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶμαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος ἢ παθ., **δοξόομαι** = φημί-ζομαι, ἀπολαύω τῆς φήμης, ὅτι εἶμαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.

δόξω, μέλ. τοῦ δοκέω· **δόξαι**, ἀπρω. ἄορ. α'.

δορά, ἡ (δέρω)· δέρμα ζώου, τομάρι, «προβιά». [δῖ] ἔτυμολ. βλ. **δέρω**].

δόρατα, ὄνομ. πληθ. δόρατι, ὄνομ. ἐν. τοῦ δόρου (δ βλ.).

δοράτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ δόρου.

δοράτο-πάχης, ἐς (δόρου+πάχος)· ὁ ἔχων τὸ πάχος τοῦ ξύλου τοῦ δόρατος, ἰσοπαχὴς με δόρου.

δοράτος, γυν. τοῦ δόρου.

δορῆος, ὄν (δόρου)· ἐυλίνας.

δορι-ἄλωτος, ὄν (δόρου+ἄλωναί)· ὁ αἰχμάλωτος τοῦ δόρατος, τ. ἑ. ὁ συλληφθεὶς ἐν πολέμῳ, ὁ αἰχμάλωτος.

δορι-γαμβρός, ὄν (δόρου + γαμβρός τοῦ γαμέω)· (ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος) ἡ διὰ τοῦ γάμου τῆς προκαλέσασα πόλεμον, ἢ ἡ κτηθεῖσα διὰ πλέμου.

δορι-θῆρατος, ὄν (δόρου + θηρέω)· ὁ θηρευθεὶς (συλληφθεὶς) ἐν πολέμῳ (διὰ τοῦ δόρατος).

δορι-κᾶνης, ἐς (δόρου+κανεῖν τοῦ καίνω)· ὁ φοιθεὶς δι' ὄρατος, ὁ πεσὼν ἐν μάχῃ Συν. τῷ

δορι-κμής, -ῆτος, ὁ, ἡ (δόρου + κάμνω)· ὁ καταπονηθεὶς (καμῶν), τ. ἑ. φονευθεὶς, διὰ δόρατος (ἐν πολέμῳ). Πρβλ. **δορικανής**.

δορι-κρᾶνος, ὄν (δόρου+κράνος)· λογχοκέφαλος, ὁ ἔχων κεφαλὴν λόγχης.

δορι-κτῆτος, ὄν (δόρου+κτάομαι)· ὁ κτηθεὶς ἀποκτηθεὶς, διὰ τοῦ δόρατος (ἐν πολέμῳ), ὁ λαφυραγωγηθεὶς.

δορι-κτύπος, ὄν (δόρου + κτυπέω)· ὁ τὰ δόρατα (τὰς λόγχας) κροτῶν, συγκρούων

δορι-ληπτός, ὄν (δόρου+λαμβάνω)· ὁ συλληφθεὶς διὰ τοῦ δόρατος (ἐν πολέμῳ) πρβλ. **δοριάλωτος**.

δορι-μάνης, ἐς (δόρου + μανῆναι τοῦ μαινομαι)· ὁ μαινόμενος ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος, ὁ μέχρι μανίας φιλοπόλεμος.

δορι-μαργός, ὄν (δόρου + μάργος)=δοριμανής (β βλ.)· ὁ σφόδρα φιλοπόλεμος.

δορι-μήτωρ, -ορος, ὁ (δόρου+μήτωρ)· ὁ ἔμπειρος περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ δόρατος.

δορι-παλτός, ὄν (δόρου + πάλλω)· ὁ σείων, πάλων, τὸ δόρου || **χειρ δοριπαλτός**=ἡ χεῖρ ἢ πάλουσα τὸ δόρου, τ. ἑ. ἡ δεξιὰ.

δορι-πετής, ἐς (δόρου+πέτω, ἄμορ. τοῦ πίπτω)· ὁ πεσὼν διὰ τοῦ δόρατος (τ. ἑ. ὁ πεσὼν ἐν πολέμῳ).

δορι-πληκτός, ὄν (δόρου+πλήσσω)· ὁ πληγεὶς διὰ τοῦ δόρατος, δορικτύπητος.

δορι-πονός, ὄν (δόρου+πόνος)· ὁ πονῶν περὶ τὸ δόρου, τ. ἑ. ὁ ἀσχολούμενος με τὸν πόλεμον, ὁ πολεμικός, ὁ μαχόμενος. — Κατ' ἄλλους τὰς ἀνωτέρω σημ. ἔχει τὸ παροξ. **δοριπόνος**, τὸ δὲ προπαροξ. **δορι-πονός**=ὁ κατοπονούμενος διὰ τοῦ δόρατος, τ. ἑ. ὁ πολιορκούμενος κ.τ.θ.

δορι-σθενής, ἐς (δόρου + σθένος)· ὁ ἰσχυρός (δ σθένων) εἰς τὸ δόρου (λογχοδύναμος) πρβλ. καὶ **δορυσθενής**.

δορι-στεφάνος, ὄν (δόρου+στεφάνος)· ὁ στεφανωθεὶς (ὁ ἀξίος στεφάνου) δι' ἀνδρείαν ἐν καιρῷ πολέμου. 2) περιεστεφανωμένος με δόρατα.

δορι-τίνακος, ὄν (δόρου+τινάσσω)· ὁ τιναχθεὶς (σεισθεὶς) διὰ τῶν δοράτων (τ. ἑ. ἐν τῇ μάχῃ).

δορι-τμητός, ὄν (δόρου + τέμνω)· ὁ κατατμηθεὶς (διατρυπηθεὶς) διὰ τοῦ δόρατος.

δορι-τολμός, ὄν (δόρου+τόλμη)· ὁ τολμηρός εἰς τὸ δόρου, τολμηρός ἐν πολέμῳ.

δορκάλις, -ιδος, ἡ=δορκας (β βλ.).

δορκάς, -άδος, ἡ (δέρωμαι, δέδορκα)· ἔλαφος, εἶδος ἐλάφου, κοιν. ζαρκάδι, ὠνομάσθη δ' οὕτω ἀπὸ τοῦ μεγάλου καὶ ἀπαστραπτότατος ὀφθαλμοῦ του.

Ἐτυμ. **δορκάς, ὁ δορκας, ὁ δόρξ τοῦ δορκός**· εἶναι τύποι σχηματισθέντες κατὰ παρετυμολογίαν (ἐκ τοῦ **δέρωμαι**) ἀντὶ τῶν ὀρθοτόπων καὶ ἐπίσης ἀπαντώντων **ζορκὰς καὶ ζορξ**, ἄτινα φωνητικῶς ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸ λατ. *jork-s πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ὀππ. ἀπαντῶν **ζορκος** (=ζορκάδι), καὶ τὸ παρ' Ἑσθ. «**ζορκος**» τῶν **δορκάδων ζῶων, ζυρκες αἰγες ἄγριας**».

δορός, ὁ (δέρω)· δερμάτινος οἰκός (κοιν. ταγάρι), ἢ καὶ ὁ δερμάτινος ἄσκος («τουλούμι»),

δορπέω, μέλ. -ῆσω (δέρωτον)· δεῖπνω, λαμβάνω (τρώγω) τὸ ἐσπερινὸν φαγητόν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δορπηστός, ὁ· ὁ καιρός τοῦ δεῖπνου, ἐσπέρα.

δορπία, ἡ (δέρωτον)· ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς

των Ἀπατουρίων : τῆς ὁρτῆς τῆ δορπίη=κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς.

ΔΟΨΟΝ, τό· τὸ φαγητὸν τῆς ἑοπέρας, τὸ ἐσπερινὸν φαγ. (λατ. coena) || τὸ κύριον φαγητὸν τῆς ἡμέρας, γεύμα ἢ δείπνον.

Ἔτυμ.: ἔτυμολ. ἰσως συγγ. τῷ δρέπω (ὁ βλ.)· πάντως -π(-*qν*·) κατὰ τινὰς δόρπον <ιαπ. *dřqnom*, πρβλ. καὶ ἀρχ. ἀλθ. *darke* (ἑσπερ. φαγητὸν) <ιαπ. **dřqan*-, *dreke* (μεσσηρινὸν φαγητὸν) <ιαπ. *dřqan*-. Πάντως ἡ-θασικὴ σημασία τοῦ δόρπον = συγκομιδῆ, καρπολογία.

ΔΟΨΥ, τό γεν. δόρῶτος, ἐπ. δούρατος, δουρὸς (παρὰ τοὺς ἀττ. δὲ ποιηταὺς καὶ δορός)· δοτ. δόρατι, ἰων. δούρατι, δουρὶ (παρὰ δὲ τοῖς ἀττ. ποιητ. καὶ δόρει ἢ δορί).—Ἰων. θυϊκ. δούρε.—Πληθ. ὄν. δόρατα, ἐπ. δούρατα, δοῦρα (παρὰ δὲ τοῖς ἀττ. ποιητ. καὶ δόρη)· γεν. δόρων, ἐπ. δούρων· δοτ. δόρασι, ἐπ. δούρασι, δούρασι.—σημ. δὲ κυρ. τὸ στέλεχος ἢ τὸν κορμὸν δένδρου, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον τὸ δένδρον εἶναι κεκομμένον || ὡς. δοκός, ξυλεία κατάλληλος διὰ τὴν ναυπήγησιν πλοίων, σανὶς (παχειά, κοιν. μαδέρη) || Ἔντεθεν δὲ σημ. καί· πλοῖον (δπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἀντίστοιχον λατ. *trabs*).— || τὸ ξύλον ἢ ὁ στείλιος τοῦ δόρατος, ἢ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ δόρυ || ἢ θηρευτικὴ λόγχη. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δόρυ ἐκραιεῖτο διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐσηματίσθη ἢ περιφρασιεῖται ἐπὶ δόρυ = πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα («ἐπὶ δεξιά»), ἀντίθ. τῷ ἐπ' ἀσπίδα=πρὸς τὴν ἀριστερά.

Ἔτυμ.: ἄμην. γυν. δουρὸς <**dořos*, δούρατος <**doř-* *Fatoř*·, πληθ. δούρα, δούρατα (πρβλ. ὕστερον. ὄν. ἐν. δούρας, δούρειος (ἵππος) καὶ δούρειος =ξυλίνος ἵππος) πρβλ. *doř-* (*Δωρικλῆς*, *Δωρὶμαχος*), δουρ- <**dořF-* (*Δούρις*), κρητ. *dořá* (=δοκός) <**dořFa* *adořá* *dořma*. Κρητες δὲ καὶ τὴν δοκόν» ἐν τῷ *Meγ.* Ἔτυμ. (πρβλ. λιθ. *darwa* (=ξύλον πεύκης), λεττ. *darwa* (κεδρία, τ. ἔ. κατράμι).—δόρυ <ιαπ. **dořu*, πρβλ. σανσκρ. *dāru* (=τεμάχιον ξύλου, «κούτσουρο», πύσσαλος), Ζενθ. *dauru* (τεμάχιον ξύλου, δόρυ, λόγχη). Βλ. καὶ *doř*·.

δορυ-άλωτος, ἐσφαλμ. γραφὴ τοῦ *δοριάλωτος* (ὁ βλ.). **δορυ-θαρηός**, ἐς (δόρυ + *θαροσός*)· ὁ τολμηρὸς εἰς τὸ δόρυ (τ. ἔ. ἐν πολέμῳ).

δορυ-ξενός, ὁ, ἢ (δόρυ + ξένος)· ὁ συλληφθεὶς ἐν πολέμῳ καὶ ἀπὸ ἐχθροῦ μεταβληθεὶς εἰς φίλον || γεν. φίλος ἐν πολέμῳ καὶ σύμμαχος.

δορυ-ξένος, ὄν, καὶ συνηρ. -ξένος, -ξένον (δόρυ + ξένος)· ὁ ξένων (καὶ λεαίνων) δόρατα || ὡς ὄσα. ὁ *δορυξένος* = ὁ κατασκευαστὴς δοράτων, δορατοποιὸς || ὡς. καὶ *δορυξένος*, ὁ.

δορυ-πᾶγης, ἐς (δόρυ + *πᾶγῆναι* τοῦ *πήγνυμι*)· ὁ πεπηγμένος (συνηρμοσμένος, κατεσκευασμένος) ἐκ δοκῶν (ἐπὶ νεῶν).

δορυ-παλτος, -πετής, -πληκτος· βλ. *δοριπ-δορυ-σθενής*· βλ. *δορισθενής*.

δορυ-σσοῆς, -ητος, ὁ· ἀρα. ἐπιθ. = *δορυσσοός* (ὁ βλ.)· φιλοπόλεμος, πολεμοχαρής.

δορυ-σσοός, ὄν, καὶ κατὰ συναίρ. *δορυσσοῦς*, -οῦν, ποιητ. καὶ *δορυσοός* (δόρυ + *σέω*)· ὁ σείων (πάλλων) τὸ δόρυ.

δορυ-στέφανος, **δορυ-τίνακτος**, βλ. *δορι-* **δορυ-φορέω**, μέλ. -ῆσω (*δορυφορέω*)· εἶμαι δορυφόρος τινός, τὸν συνοδεύω καὶ τὸν προστατεύω ὡς σωματοφύλαξ || περιφροῦρῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δορυ-φόρημα, -ατος, τὸ (*δορυφορέω*)· σωματοφυλακὴ, σωματοφύλακες· καὶ τὸ

δορυ-φορία, ἢ· ἡ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τινος, ἢ περιφρούρησις.

δορυ-φορικός, ἢ, ὄν (*δορυφορία*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁ κατάλληλος διὰ) σωματοφυλακὴν, διὰ ἐπαγρύπνησιν καὶ φρούρησιν.

δορυ-φόρος, ὄν (*δόρυ* + *φέρω*)· ὁ φέρων δόρυ, λογχήφορος, «δορυφόρος» (λατ. *hastatus*) || ὡς ὄσα. οἱ *δορυφόροι* = οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως (βλακρινόμενοι ἐκ τοῦ διτ. ἔφερον δόρατα).

δός, Προστ. ἀορ. ἑ' τοῦ *δίδωμι*.

δοσι-δικος, ὄν, ἐσφαλμ. γραφὴ τοῦ *δοσιδικος* (ὁ βλ.).

δοσίς, -εως, ἢ (*δίδωμι*)· τὸ δίδειν τι, ἢ παροχὴ, «δόσιμον».— || δῶρον, χάρισμα || κληροδότημα.— || μερῖδιον || «δοσίς» (π. γ. δόσις φαρμάκευ).

δόσκον, ἐπ. ἀορ. ἑ' τοῦ *δίδωμι*.

δοτέιρα, ἢ· θηλ. τοῦ *δοτήρ* (ὁ βλ.).

δοτέος, α, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *δίδωμι*· ὄν πρέπει νὰ δώσῃ τις (ὅς πρέπει νὰ δοθῇ).— || *δοτέον* = πρέπει νὰ δώσῃ τις.

δοτήρ, -ῆρος, ὁ (*δίδωμι*)· ὁ δίδων, ὁ διανεμὼν.

δοτής, -ου, ὁ = *δοτήρ* (ὁ βλ.).

δουλ-ἀγωγέω, μέλ. -ῆσω (*δοῦλος* + *ἄγω*)· ἄγω (δδ-ηγῶ, φέρω) εἰς δουλείαν, ὑποδουλῶν || *δουλαγωγεῖν τὸ σῶμα* = ὑποτάσσειν (φέρειν εἰς ὑποταγὴν, ἀπονεκροῦν) τὸ σῶμα.

δουλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ *δοῦλος*.

δουλεία, ἰων. *δουλητή*, ἢ (*δουλεύω*)· δουλικὴ κατάσταση, ὑποδουλεία, «σκαλαβία».— || τὸ σῶμα (ἢ τὰς εἰς) τῶν δούλων, οἱ δούλοι, οἱ ὑπηρέται.

δουλείος, α, ὄν ἢ -ος -ὄν (*δοῦλος*)· δουλικός, δουλοπρεπής.

δουλεύμα, -ατος, τὸ (*δουλεύω*)· ὑπηρεσία, ἐξυμνηρῆταις.— || *δοῦλος* (λατ. *mancipium*).

δουλεύω, μέλ. -ῶσω (*δοῦλος*)· εἶμαι δούλος, ὑπηρετῶ τὸν δούλος || γενικῶς, μετὰ δὲ τ., εἶμαι δούλος εἰς τινά, εἶμαι ὑπῆκοος εἰς τινά, ὑπηρετῶ, ἐξυμνηρῶ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι (λατ. *inservire alicui*).

δουλή, ἢ· θηλ. τοῦ *δοῦλος*.

δουλητή, ἰων. τύπος τοῦ *δουλεία*.

δουλία, ἢ, ποιητ. ἀντὶ *δουλεία*.

δουλικός, ἢ, ὄν = *δοῦλος* (ὁ βλ.). Ἐπίρ. -κῶς = κατὰ τὸν τρόπον δούλου.

δούλιος, α, ὄν (*δοῦλος*)· δουλικός, δουλοπρεπής || *δούλιον ἡμαρ* = ἡ ἡμέρα τῆς δουλείας (καθ' ἣν ὑπεβουλώθη τις), τ. ἔ. ἡ μοῖρα ἢ ἡ ζωὴ τοῦ δούλου.

δουλιχό-δειρος, ὄν, ἰων. ἀντὶ *δολιχόδειρος* (*δολιχός* + *δειρός*)· ὁ ἔχων μακρὸν λαίμυρον.

δολιχόεις, εσσα, ἐν, ἰων. ἀντὶ *δολιχόεις*, ποιητ. τύπος τοῦ *δολιχός* (ὁ βλ.).

δουλο-πρεπής, ἐς (*δοῦλος* + *πρέπω*)· ὁ πρέπων (ἀρμόζων) εἰς δούλον, δουλόφρων, ποταπός, χαμερπής.

ΔΟΥΛΟΣ, ὁ (δῶς)· ὁ δειτὴ καὶ σήμερον, σκαλαβός, κυρῶς δὲ ὁ ἐκ γενετῆς δούλος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *ἀνδράποδον* (=τὸν ἀρχαλοαποθιθέντα ἐν πολέμῳ καὶ καταστάντα δούλον).— || ὡς ἐπιθ. *δοῦλος*, ἢ, ὄν = ὑποδουλωθεὶς, ὑπόδουλος, ὑπήκοος, δουλικός. Συγκριτ. *δουλοτέρεος* = περισσότερον ἀπὸ δούλος, δουλικιώτερος [ἀγνώστου ἑτυμολ.].

δουλοσύνη, ἢ (*δοῦλος*)· δουλικὴ κατάσταση, ὑποδουλώσις, δουλεία.

δουλόσυνος, ὄν (*δοῦλος*)· ὑπόδουλος, ὑποτεταγμένος.

δουλότερος, α, ὄν, συγκρ. τοῦ *δοῦλος*.

δουλώω, μέλ. -ῶσω (*δοῦλος*)· ποιῶ τινά δούλον, ὑποδουλῶν.—μέσον, ὑποτάσσω τι(νά) εἰς ἑμαυτόν, ὑποδουλῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δουλώσις, -εως, ἢ (*δουλώω*)· ὑποδουλώσις, καθ' ὑπόταξιν.

δοῦναι, ἀπρφ. ἀορ. ἑ' τοῦ *δίδωμι*.

δοῦναξ, **δουνακόεις**, ἰων. τύποι ἀντὶ τῶν *δόναξ*, *δουνακόεις*.

δουπέω, μέλ. -ῆσω· ἐπ. ἀορ. α' *δοῦπησα*· πρκ. *δέδουπα* (*δοῦπος*)· ἤχῳ (ἀντιηχῶ) θαρῶς, ἐκβάλλω θαρῶν ἤχων (ἐπὶ τῆς βαρεῖας πτώσεως τοῦ θνησκοντος) || γενικῶς πῆπῳ ἐν πολέμῳ.

δουπήτωρ, -ορος, ὁ (*δουπέω*)· ὁ δουπῶν, παρὰ γων *δοῦπον* (κρότον), ὁ κροτῶν.

ΔΟΥΠΟΣ, ὁ· πᾶς ὑπόκωφος, θαρῶς, ἤχος (εγδοῦπος)· *δοῦπος ἀκόντων* = τὸ «βουητό» τῶν ἀκοντιῶν || ὁ ξηρὸς κρότος ὁ προκαλούμενος ἀπὸ τὸν θηριασμὸν στρατοῦ || ὁ βόμβος ὁ παραγόμενος ὑπὸ μεγάλου πλήθους || ἢ ταραχὴ τοῦ πολέμου, ὁ ἀλαλητός τῆς μάχης || ἢ θοὴ καὶ ὁ ρόγδος τῶν θαλασσίων κυμάτων. [ἐκ τῶν ἄμην. *εἰργδοῦπος* (παραλλήλως τῷ *εἰργδοῦπος*), *εἰργδοῦπασαν* κ. ἄ. συναγεται πρωταρχικῶς τύπος **γδοῦπος* (ε:βλ. καὶ τὸ τῆς νωτεράς ἑλλην.) ἀφαιλούμενος εἰς ὀνομαστοποιάν. Βλ. καὶ *κτύπος*.]

δούρατα, καί κατὰ συγκοπὴν *δοῦρα*, τὰ ἐπικ. πληθ. τοῦ *δούρου*.

δουράτεος, α, ον (*δούρου*)· ὁ ἐκ σανίδων ἢ δοκῶν κατασκευασμένος, *δούρειος* (ἔπλος).

δουράτιον, τό, ἰων. τύπος ἀντὶ *δοράτιον* (ὁ βλ.)· μικρὸν δόρου.

δούρειος, α, ον· βλ. *δουράτεος*.
δούρεσσι, ἐπ. βοτ. πληθ. τοῦ *δούρου*.

δουρ-ηνεκές (*δούρου* + *ἐνεγκεῖν*), ἐπίρρ· εἰς ἀπόστασιν δόρατος || κυρ. εἶναι οὕθ. τοῦ ἐπιθ. *δουρηνεκῆς* (μὴ ἀπαντῶντος ἑμως). [*δουρ-ηνεκ-ῆς*, ὅπως καὶ τὰ *δι-ηνεκ-ῆς*, *ποδ-ηνεκ-ῆς* κ. ἄ., ἔχουσιν ὡς ὅ συνθετ. τὸ θέμα *ἐνεκ-* τὸ περιεχόμενον εἰς τοὺς τύπους *ἠνέχθη*, *ἐν-ἠνοχα*, *ἠνεγκ-ον*, *ἠνεγκ-α*· *δουρ-ηνεκῆς* (<*δορφ-ηνεκῆς* (κυρ.=ὁ ὑπὸ τοῦ δόρατος ἐπιτυγχάνομενος ἢ φθάνομενος, τ ἔ. ὁ εἰς ἀπόστασιν βολῆς δόρατος)].

δουρι-άλωτος, ον, ἰων. ἀντὶ *δοριάλωτος* (ὁ βλ.).
δουρι-κλειτός, ὄν, ἰων. ἀντὶ *δορι-κλειτός* (*δούρου* + *κλειτός*)· περφημιζόμενος εἰς τὸ δόρου, ἐξακουστός πολεμιστής.

δουρι-κλυτός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντὶ *δορι-κλυτός* (*δούρου* + *κλυτός*)· περιφημιζόμενος εἰς τὸ δόρου, ἐξακουστός πολεμιστής.

δουρι-κτητός, **δουρι-ληπτός**, **δουρι-μηνής**, ἰων. ἀντὶ *δορι-*.

δούριος = *δούρειος* (ὁ βλ.).
δουρι-πληκτός, ον, ἰων. ἀντὶ *δορι-πληκτός* (ὁ βλ.).

δουρι-τύπης, ἐς (*δούρου*+*τύπτω*)· ξυλοκόπος (ὁ τύπτων, δηλ. κόπτων ξύλα).

δουρο-δόκη, ἡ (*δούρου* + *δοκή* τοῦ *δέχομαι*)· δῆκη διὰ δόρατα, δορατοδῆκη.

δουρο-θήκη, ἡ (*δούρου*+*θήκη*)· δῆκη διὰ δόρατα, δορατοθήκη.

δουρο-μάνης, ἐς, ἰων. ἀντὶ *δοριμανῆς* (ὁ βλ.).
δούς, μτχ. ἄορ. β' τοῦ *δίδομαι*.

δοχεῖον, ἰων. *δοχήιον*, τό (*δέχομαι*)· ἀγγεῖον, «δοχεῖον».

δοχή, ἡ (*δέχομαι*)· λήψις, παραλαβὴ || ὑποδοχή, φιλοξενία, συμπόσιον.— || =δοχεῖον, ἀγγεῖον.

δοχήμῃ, ἡ, καί *δόχημῃ* (*δέχομαι*)· μέτρον μήκους, σπιδαρμῆ.

δοχμῖος, α, ον (*δοχμῖος*)· ἐγκάρσιος, πλάγιος, λοξός.

δοχμό-λοφος, ον (*δοχμῖος*+*λόφος*)· ὁ ἔχων λόφον (περικεφαλαίας) κλίνοντα πρὸς τὰ πλάγια, ὁ ἔχων λοξὸν λόφον.

δοχμομαί (*δοχμῖος*)· ἄορ. α' *ἐδοχμώθη*ν, παθ. στρέφομαι (κλίνω) πρὸς τὰ πλάγια, κυρτοῦμαι, καμπυλώνομαι. Ἐκ τοῦ

ΔΟΧΜΟΣ, ἡ, ὄν· λοξός, πλάγιος (= *δόχμιος*, ὁ βλ.) [*δοχμῖος* (**δαχμῖος*)· πρβλ. *σανοκρ.* *jihmah* (=ἐστραμμένος πρὸς τὰ κάτω)].

δράγμα, -ατος, τό (*δράσσομαι* ἢ *δράττομαι*)· ὄσον δύναται τις νὰ περιλάβῃ διὰ τῆς χειρὸς, «φούχτα»· «δραξιά», «χειρόβολο», λκτ. *manipulus*.

δραγματη-φόρος, ον (*δράγμα*+*φέρω*)· ὁ φέρων (ἢ μεταφέρειν) δράγματα (δέματα σταχύων, χειρόβολα).

δραγμαεύω, μέλ. -σω· συλλέγω σίτον (βηλ. στάχυς) καὶ ἀποτελῶ ἐξ αὐτῶν δέματα, κάμνω δράγματα (δεματία, χειρόβολα).

δραγμός, ὁ (*δράσσομαι*)· τὸ δραξιμον, τὸ δραγμα:

δράδειν, ἄορ. β' τοῦ *δαρθάνω* (ὁ βλ.).
δραθῖ, **δραθῖν**· Προστ. καὶ ἔκτ. ἄορ. β' τοῦ *διδράσκω* (ὁ βλ.).

δραῖνω, μέλ. *δραῖνω* (*δράω*)· εἶμαι ἐτοιμὸς (πρόθυμος) νὰ πράξω τι (πρβλ. *δρασεῖω*).

δράκαινα, -ης, ἡ, ἢ θηλ. τοῦ *δράκων* (ὁ βλ.).
δράκειν, ἄορ. β' τοῦ *δέρομαι*.

δράκηναι, ἄορ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *δέρομαι*.
δράκόμενος, μτχ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *δέρομαι*.

δράκων, ἰων. ἀντὶ *εδράκων*, ἄορ. β' τοῦ *δέρομαι*.
δράκοντιεὸς, α, ον (*δράκων*)· ὁ ἀνήκων εἰς δράκοντα.

δρακοντι-ολέτης, -ου, ὁ (*δράκων*+*ἔλλνμι*)· ὁ κατα-

ταστροφεὺς τῶν δρακόντων, ὁ ἐξολοθρεῖων τοὺς δράκοντας, ὄφιοκτόνος.

δράκοντό-μαλλος, ον (*δράκων*+*μαλλός*)· ὄφιόπλοκαμος, ὅτι τινος ἢ κόμης ἔχει ὄψεις ἀντὶ πλοκάμων.

δρακοντ-ώδης, ἐς (*δράκων*+*είδος*)· δρακοντοειδής, ὁμοῖος πρὸς δράκοντα.

δράκων, μτχ. ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ *δέρομαι* (ὁ βλ.).
δράκων, -οντος, ὁ (*δρακεῖν* τοῦ *δέρομαι*)· «δράκος», «δράκοντας» ὄφις, περιγραφόμενος ὑπὸ τοῦ ὄφου ἢ μῆρου ὡς πλώριος τὸ μέγεθος, χρωματὸς ἐρυθροῦ, ἢ ἀμυροῦ, κατάστικτος, κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη, ἐντὸς ὁπῶν, καί τρεφόμενος μὲ δηλητηριώδη βότανα || μτγ. γεν. ἐρπετόν.

Ἐτυμ.: ἐκ β. *δερκ-* τοῦ *δέρομαι* (ὁ βλ.)· πρβλ. καί *σανοκρ.* *darcs* (=θλέπειν), πρκ. *da-darcs-a*, *dr̥cs* (=θλέμμα, ὀφθαλμός)· πρβλ. καὶ τὸ παρὰ Μεγ. Ἐτυμ. *αδράκων* παρὰ τὸ *δέρομαι*, τὸ *βλέπω*· *δεδυδρονέξ γὰρ τὸ ἔξων*, καὶ τὸ παρ' Ἡουχ. *αδρακοντάεις περιβλέπεις*.

δράμα, -ατος, τό (*δράω*)· ἔργον, πράξις, ἐνεργεία, ἐργασία || ἐπιχείρησις («δουλιὰ») || καθήκον, χρέος. 2) ἔργον παριστῆμενον ἀπὸ σκηνῆς, «δράμα», κυρ. τραγωδία.

δράμειν, ἄορ. β' τοῦ *τρέχω* [πρκ. *δέδρομα*· *δρόμος*· *δρομεύς*· *δραπέτης*· 2: ἔτυμολ. βλ. *ἀπο-δι-δράσκω*].

δράμημα, -ατος, τό (*δραμεῖν*)· τὸ τρέξιμον, δρόμος, ἀγών δρόμου.

δραμοῦμαι, **δραμών**, μέλλ. καὶ μτχ. ἄορ. β' τοῦ *τρέχω*.

δράναι, ἄορ. β' τοῦ *διδράσκω*.
δράξ, *δράξος*=*δράγμα*.

δραπέτεύω, μέλλ. -σω· φεύγω μακριά, φεύγω κρυφίως. Ἐκ τοῦ

δραπέτης, -ου, ἰων. *δραπέτης*, -εω, ὁ (*δράναι* τοῦ *διδράσκω*)· ὁ δραπετεύων, φεύγων κρυφά || φυγάς, λιπ-τάκτης || κυρ. ὁ δραπετεύσας δοῦλος.— || ὡς ἐπιθ. *δραπέτης κλήρος* = τοιοῦτος κλήρος ὥστε νὰ δύναται νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ μὴ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κληρωτῆδος, ὡς βῶλος χύματος, ὅταν διαλύεται.

δραπέτιδος, -ου, ὁ=*δραπέτης* (ὁ βλ.).
δραπέτης, -ιδος, ἡ, ἢ θηλ. τοῦ *δραπέτης* (ὁ βλ.).

δραπέτικος, ὁ ὑποκορ. τοῦ *δραπέτης*.
δράς, **δράσα**, μτχ. ἄορ. β' τοῦ *δράω*.

δρασεῖω· ἐφετικόν τοῦ *δράω*· ἐπιθυμῶ, ἔχω διάθεσιν, νὰ πράξω τι.

δρασθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *δράω*.
δράσιμος, ον (*δράω*)· δραστήριος, ἐνεργητικὸς || τὸ *δράσιμον*=ἡ δραστηριότης. 2) ὁ δυνάμενος νὰ πραχθῇ.

δρασμός, ἰων. *δρασημός*, ὁ (*δράναι*)· ἡ ἀπόδρασις, φυγῆ.

δράσσομαι, μέλλ. τοῦ *διδράσκω* (ὁ βλ.).
ΔΡΑΪΣΙΟΜΑΙ, ἄορ. *δράττομαι*· μέλλ. *δράξομαι*· ἄορ. α' *ἐδραξάμην*· πρκ. *δέδραγμα*, ἄορ. *δέδαορμαι*· ἀποθ.· ἄδράχων διὰ τῆς χειρὸς, «πιάνω» σφιγκτά, χουφτώνω κάτι, παίρνω μιά φούχτα ἀπὸ κάτι || βάλ-λω χεῖρα εἰς τι. — μετ' αἰτ. πραγμ., λαμβάνω τι μετὰ τὸ «φούχτες».

δραστεός, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *δράω*· πρακτέος, ποιητέος.— || *δραστεόν*=πρέπει νὰ πράξῃ τις τι.

δραστήριος, ον· ἐνεργητικὸς, δραστήριος, ἀποτελεσματικὸς.

δραστής, -ου, ὁ (*δράω*)· ἐργάτης ἢ ὑπηρέτης, δερῶπων (οὐχὶ δούλους).

δραστικός, ἡ, ὄν· δραστήριος, ἐνεργητικὸς.
δράτός, ἡ, ὄν· κατὰ μετὰθεσιν ἀντὶ *δαρτός*, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *δέρω*· «γδαρμένος» γδαρτός.

δραχμή, ἡ (*δράσσομαι*)· κυρ. ὄσον δύναται τις νὰ πιάσῃ μὲ τὸ χεῖρι (πρβλ. *δράγμα*) || «δραχμή», νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς ἓ ὄβολους, καὶ σχεδὸν ἴσον πρὸς τὸ βωμαϊκὸν δηναρίον.— || ἄορ. θάρος ἴσον πρὸς 4,3 περίπου γραμμ.

Ἐτυμ.: *δραχμή*· ἀρκ., αἰολ. *δαρχμᾶ* (πρβλ. παρ' Ἡσ. *αδραχμᾶς*· *δραχμᾶς*), κρητ. *δαρχμᾶ*, *δαρχνά*· δι' ἔτυμ. βλ. *δράσσομαι*.

ΔΡΑΪΩ, μέλ. *δραῖω*· ἄορ. α' *ἐδραῖσα*· πρκ. *δέδρα-*

κα.—Παθητ. ἀόρ. α' ἐδράσθη· πρκ. δίδραμαι· πρᾶτ-
τω, ἐνεργῶ, τελειῶνω, κατορθώνω — μετά διπλής
αιτ.: δρῶ τινά τι (καλῶν ἢ κακῶν· καλῶς ἢ κακῶς)
= προξενῶ εἰς τινα καλόν ἢ κακόν.

Ἔτυμ.: [δράω (*δρα-)] ἴω· ἄμνηρ. δρᾶίνω (= ἐπιδιδυμῶ
νά προξω τι)· δρᾶμα· ἀδρᾶνος· ἔδρων, παρᾶξιος· Ἦουχ.
ἀδρᾶνις, ἀδρᾶνω, ἄμνηρ. δλιγοδρᾶνέω· ἄμνηρ. δρᾶστήρ
δρᾶτοσύνη· δρᾶστοῦνος· πρβλ. λιθ. darau, darauſi
(= δρῶ, παιῶ), dārbas (= ἐργασία), dirbu, dirbii
(= ἐργάζεσθαι)· θεματ. δάσις iap. derā=ἐργάζεσθαι].

δρεπάνη, ἡ (δρέπω)· τὸ δρεπάνι, τὸ γνωστὸν δρε-
πανον, δι' οὗ θερίζει τις τὰ σπαρτά (βλ. δρέπανον).

δρεπάνη-φόρος, ον (δρεπάνη + φέρω)· ὁ φέρων
δρέπανον, ὁ ἐφωδιασμένος με δρέπανον ἢ ἄρμα
δρεπανηφόρον = ἄρμα ἐφωδιασμένον με δρέπανα
ἐκατέρωθεν.

δρεπανο-εἰδής, ἐς (δρέπανον + εἶδος)· ὁ ἔχων
σχήμα δρεπανίου.

δρέπανον, τὸ (δρέπω)=δρεπάνη (δ βλ.)· δρεπάνι,
κυρτόν θειριστικὸν ἐργαλεῖον ἢ εἶδος κυρτοῦ ξίφους,
δρεπανοειδῆς <χατζόρας>. [πρβλ. ἔτυμολ. βλ. δρέπω].

δρεπάν-ουργός, ὁ (δρέπανον, *ἔργω)· ὁ κατα-
σκευαστὴς δρεπάνων, δρεπανοποιός.

δρέπω, ποιητ. ἀντὶ δρέπω· μαδῶ, συλλέγω κό-
πτων, δρέπω.

ΔΡΕΨΩ, μελλ. -ψω· ἀόρ. α' ἔδρεψα· ἀόρ. β' ἔ-
δραπον.— Μέσον, ὄμρ. μέλλ. δρεψέμαι· ἀόρ. α' ἔ-
δρεψάμην.— Παθητ. ἀόρ. ἔδρεψθη· ἀποκόπτω, ἀπο-
πῶ, συλλέγω ἢ μέσον, συλλέγω δι' ἐμαυτόν, σταχυ-
ολογῶ ἢ μτφρ. (ὡς καὶ τὸ λατ. decerpere) ἀποκόττω,
καταλαμβάνω ἢ καρποῦμαι, ἀπολαύω, τι.

Ἔτυμ.: δρέπω (συλλέγω)· δρεπάνη, δρέπανον. Τὸ
-π- εἶναι διαφορῶμενον· ἐάν πρ, τότε τὸ δρέπω π-
ράγεται ἐκ β. drep-, ἥτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν τῆς β.
der-, πρβλ. ἕλλ. δέρω καὶ δρύπτω· ἐάν πρ (πρβλ.
ἕλλ. δρόσων, ἀλβ. darke, dreke), τότε τὸ δρέπω προ-
έρχεται ἐκ β. dregv- ἥτις ἀποτελεῖ ἄλλην ἐπέκτασιν
τῆς β. der- πρβλ. καὶ θρωπάξ, -κος (μοδητικὸν
ἐμπλαστρον), δρωπακίζω=μοδῶ, ἀποψιλῶ (πρβλ. τὸ
παρ' Ἦουχ. «δρῶπτειν» διακόπτειν).

δρηπέτης, -εω, ὁ, ἰων. τύπος ἀντὶ δραπέτης.

δρημοσύνη, ἡ=δρητοσύνη (δ βλ.).

δρηστήρ (Α), -ῆρος, ὁ (διδράσκω), ἰων. ἀντὶ δρα-
στήρ ὁ δραπέτης.

δρηστήρ (Β), -ῆρος, ὁ (δράω), ἰων. ἀντὶ δραστήρ·
ἐργάτης, ἐργατικὸς, ἐργαζόμενος· θῆλ. δρηστῆρα.

δρηστής, -ου, ὁ, ἰων. ἀντὶ δραστής (ἄ βλ.).

δρητοσύνη, ἡ, ἰων. ἀντὶ δρατοσύνη (δράω)· τὸ
ὑπηρετεῖν, διακονία ἢ δραστηριότης περὶ τὴν δια-
κονίαν.

δριμύλος, ον, ὑποκορ. τοῦ δριμύς· ὀξύς, διαπε-
ραστικός.

ΔΡΙΜΥΣ, -εῖα, -ύ· διαπεραστικός, ὀξύς, δηκτι-
κός, «τοοχυτερός».— ἢ μτφρ. (ὡς τὸ λατ. acer) ὀξύς,
τραχύς, ἀπότομος, πικρός ἢ ὀξύνοος, διορατικός.—
Ἔπιρ. -έως. [δριμύς <δρι-μύς> δριμύτης, δριμύσσω·
συγγ. τῶ λατιν. tristic, παλ-αλαβ. dresij kũ (λυπη-
ρός), dreselj (σκυδρωπός)]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δριμύτης, -ητος, ἡ· ὀξύτης, «δριμύτης» ἢ ὀξύ-
νοια, πανσυργία.

ΔΡΙΟΣ, τὸ, πληθ. δρία, τὰ (ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. ἐν. δριον)
λόχη, δάσος, σύνδενδρος τόπος.— [πρβλ. λακ.
δριών=δενδρών, παρ' Ἦουχ. «ἐν δριώνας» δρόμος
παρθένων ἐν Λακεδαιμονίᾳ. Συγγ. τῶ δρυς (δ βλ.)].

ΔΡΟΪΤΗ, ἡ· ξυλίνοσ, λουτήρ, γεν. λουτήρ.

Ἔτυμ.: κατὰ πρερτυμολ. ἐκ τοῦ δρυς ἐσχηματίσθη
καὶ τύπος δρύτη· δροίτη <δρου-σιτά, τ. ἔ. *drou (=
δρυς, πρβλ. ἀργ. δροῦν)+*σιτά, δι' ὃ πρβλ. λατ. si-
tula (ὄποκος. τοῦ *sita) (=κάδος), sitella (=ψηφο-
δόχος κάλη), sinum, sinus (πήλινον ἄγγειον με
ἐξωγκωμένην κοιλίαν). Κατ' ἄλλους δροίτη <δροφι-
τά <ιαπ. *drou-jo>.

δρομαίος, α, ον, ἡ -ος, -ον (δρόμος)· ὁ τρέχων
με ἄλλας τοῦ τὰς δυνάμεις, ὁ ταχύς, τρεχᾶτος,
«φερρωτός».

δρομαίος, -άδος, ὁ, ἡ (δραμεῖν, τοῦ τρέχω)· δρο-
μαίος, τρέχων ἢ διαοτικός, ἐσπευσμένος.

δρομεύς, -έως, ὁ (δραμεῖν, τοῦ τρέχω)· ὅτι κα
σήμερον.

δρόμημα, -ατος, τὸ=δράμημα (δ βλ.).

δρόμος, ὁ (δραμεῖν, δέδρομα, τοῦ τρέχω)· τρέξι-
μον, «δρόμος», ὄγιον δρόμου ἢ πορεία ἢ φυγή ἢ δια-
φυγή, ἀποφυγή· ἡμέρης δρόμος = πορεία μιᾶς ἡμέ-
ρας, τ. ἔ. ἡ ἀπόστασις, τὸ διάστημα, ὁ διανυθεὶς τις
ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. 2) τὸ μήκος τοῦ σταδίου, στάδιον·
ἔξω δρόμον φέρεσθαι (παροιμ.) = λατιν. extra oleas
vagari = πλανῶμαι ἐκτός τοῦ δρόμου, εἶμαι ἐκτός
δέματος.— ἢ τόπος κατάλληλος πρὸς τρέξιμον,
στάδιον δρόμου ἢ δημόσιος περίπατος. [δι' ἔτυμολ.
βλ. δραμεῖν].

δροσερός, ἄ, ὄν (δρόσος)· πλήρης δρόσου, δρο-
σοσταγής ἢ ὑγρός, ὑδαρής ἢ πρόσφατος, τρυφερός,
μαλακός.

δροσίζω, μελ. -ίσω (δρόσος)· ραντίζω με δρόσον,
δροσίζω.

δροσινός, ἡ, ὄν (δρόσος)=δροσερός (δ βλ.).

δρσοείκι, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ δρσοερός.

ΔΡΟΣΙΟΣ, ἡ, λατ. ros· «δροσίος» ἢ ὡσ. ἡ ῥωσ καδ'
ἦν πῆλιπε δρόσος. 2) καθαρὸν ὕδωρ ἢ ὡσ. σῆμ. δά-
κρυα. 3) μτφρ. πᾶν τὸ τρυφερόν, τὰ νεογνά τῶν
ζώων. [δρόσος (*γρόσος (πρβλ. νόσιος, νοτερός) πρβλ.
σνακσρ. rās-as, λατ. ros, Σλαβ. rosa· βλ. καὶ ἔρησ].
Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δρσοῦσ (δρόσος)· ὑγραίνω με δρόσον, δρσοίζω ἢ
νοτίζω.

δρσο-ώδης, ἐς (δρόσος+εἶδος)· ὁμοιος πρὸς δρο-
σον, δρσοειδής, δρσοσταγής, δρσοερός.

δρυός, -άδος, ἡ (δρυς)· νύμφη τῶν δασῶν (πρβλ.
ἀμαδουός), τῆς ἑποίας· ἡ ζῶη συνεβέετο πρὸς τὴν ζῶην
τοῦ δένδρου, οὐτινος αὐτὴ ἦτο προστάτις. [δι' ἔτυμολ.
βλ. δρυς].

δρυίνοσ, ἡ, ον (δρυς)· ἐκ δρυός, «δρυίνος»
(κοιν. «δρένινοσ»), κατασκευασμένος ἐκ ξύλου δρυός
ἢ δρυῖνον πῦρ = πῦρ (φλόξ) προερχόμενον ἐκ ξύλων
δρυός ἢ μέλι δρυῖνον=μέλι ἐκρέον ἐκ κοιλώματος
τοῦ κορμοῦ δρυός, δρυσόμελι.

δρυ-κολάπτης, -ου, ὁ=δρυσο-κολάπτης (δ βλ.).

δρυμός, ὁ, πληθ. δρυμοί, οἱ, καὶ δρυμά, τὰ (δρυς)·
δάσος ἐκ δρυῶν, δρυμῶν, δάσος.

Ἔτυμ.: σημειωτέον δι: πάντοτε δ, ἐκτός τοῦ οὐδ.
πληθ. <ιαπ. drū- πρβλ. δρυς (βλ. λ.) καὶ σνακσρ.
arūnam (=τόξον, ὄσιος), drīn (<ιαπ. drūnom=ού-
ράνιον τόξον), λιθ. drūtas (=στερεός, ἰσχυρός),
λατ. drūrus (κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *drūros = ἰσχυ-
ρός ὡς δένδρον).

δρυμῶν, -ῶνος, ὁ (δρυς)=δρυμός (δ βλ.), δάσος
(ἐκ)δρυῶν.

δρυο-γόνος, ον (δρυς + γένω τοῦ γίγνομαι)· ὁ
γεννῶν, βῆλ. παράγων δρυς (ἐπεὶ δρῶν π. χ.), ὁ κε-
καλυμμένος με δρυς.

δρυο-κοίτης, -ου, ὁ (δρυς+κοίτη)· ὁ κοιτόμενος
(κατακλινόμενος, διαμένων) ἐπάνω εἰς δρυῖν (ἐπιθ.
τοῦ τέτιτος).

δρυο-κολάπτης, -ου, ὁ (δρυς + κολάπτω)· ὁ κο-
λάπτων (σκαλίζων, περιτρῶγων) δρυῖν (τ. ἔ. δένδρα),
ξύλοφάγος ἢ βλ. καὶ δρυοκολάπτης (λατ. picus major
καὶ picus minor).

δρυο-πάγης, ἐς (δρυς+πάγηαι τοῦ πήγνυμι)· ὁ
ἐκ ξύλων δρυός κατασκευασμένος.

δρυ-οχοί, οἱ, ἡ δρυ-οχα, τὰ (δρυς + ἔχω)· τὰ ἐκ
ξύλου δρυός πλευρά τῶν πλοίων, ἅτινα συνέχον τὸ
βλον σῆμα τοῦ σκαφούς (τὰ στραβόξυλα τοῦ σκαριού,
τὸ σκαρί): δρυόχους τίθημι δράματος=θάλλω τὰ
σκαριά (τὸν σκελετόν) ἐνός νέου δράματος.

δρυ-οψ, -οπος, (δρυς + ὄψ)· εἶδος δρυοκολάπτου
(ξύλοφάγου).

δρυ-πεπής, ἐς (δρυς + πέπτω)· ὁ ὠριμασμένος
ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐντελῶς ὠριμος ἢ «ξεπερασμένος»,
«παρηκμασμένος».

δρυ-πετής, ἐς (δρυς+πέτω, τοῦ πίπτω)· εἰτοιμος
νά πέσῃ ἀπὸ τοῦ δένδρου, ὁ παρὰ πολὺ ὠριμος.

ΔΡΥΨΠΑ, ἡ· ἡ ὑπερῶριμος («παραγινωμένη»)·
ἐλά (κοιν. «δρσομαχά»), λατ. druppa.

ΔΡΥΨΤΩ, μέλλ. -ψω' άόρ. α' *δρύνω*, έπ. *δρύψα*. — Παθητ., άόρ. α' *εδρύφθη*· πρκ. *δέδρυμαι*: σχίζω, ξεσχίζω, «τσουναρίν(ω)», σπαράττω, πληγώνω: *δρύπτομαι* (μεσ.) *παρειάν* = καταξεσχίζω τας παρείας (λατ. *grenas lacerare*)· ώς. κείται και άπολ.

Έτυμ.: *δρύντω*, *άπο-δρύνω*· *δρυπίς*, -ίδος (ειδος άκάνθης)· *δημηρ. άμυρδρυφής* (και *άμυρδρυφος*=καταξεσχισμένος γύρω)· *δρυφή* (ξεσχισμα)· πρβλ. σση. «δρύμες, δρούμες», δρύμη· διά την έτυμολ. βλ. *δρέπω* και πρβλ. λεττ. *drupi* (= μεταβάλλομαι εις ψίχουλα), *drupi*, *drupas* (συντρίμματα, άπομεινάρια)· τὸ -φρ- τοῦ *άποδρύνω* είναι, πιθανῶς, ύστερογενές.

ΔΡΥΨ, ή, γεν. *δρύος*, αίτ. *δρύω*· πληθ. όνομ. και αίτ. *δρύες*, *δρύας*, και κατά συναλρ. *δρύς*· τὸ γνωστόν δάγδρον δρύος, άπεριωμένον εις τὸν Δίλ. — || πᾶν δένδρον· *πίερα δρύς*=ή ρητινώδης πευκή.— || μτφρ. *δρύς* άπεκαλείτο κάθε υπέργρηρος, καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ γήρατος.

Έτυμ.: *δρύς*, γεν. *δρύος* < ίαπ. *dri- (πρβλ. *δρύμω* και τὰ άκτι άναφερόμενα δμάρριζα)· γεν. *δρύος* (*δρυF-ος, ίαπ. *druv-· πρβλ. *δρυ[F]ινος* και τὸ σανσκρ. *dhrudh* (στερεός, βέβαιος), *Ζενδ. drva-* (στερεός, ὕγιής), *παλ-περο. duruna* (ὕγιής)· ώς. σανσκρ. *druvāyah* (ξύλινον πλοῖον), *Ζενδ. drvaēti* (έκ ξύλου), έλλ. *Δρυ[F]ός* (βλ. λ.), *γεράνδρον* (= γέρικος κορμός), *μελάνδρον* (=κορδία πεύκης), *άδρον*· *άένδρον*· *καρδία δένδρον*· Ήσυχ· *άκρόδρα* (οὔδ. πληθ. = καρποί δένδρων), λατ. *frua* (θηλ. = κοχλιάριον = έλλ. *τορύνη* = ξύλινον κοχλιάριον). — Πρβλ. ίαπ. *dri- ή *dru- ή *drou- έν τῷ Ἀργολ. *δρυ[F]όν*, *δρύιτη* (βλ. τὰς λ. λ.), *σανσκρ. drōh* (γεν. έν.), *Ζενδ. draoš* (γεν. έν.=τοῦ ξύλου), *σανσκρ. drōnam* (ξύλινος κόδος, σκάφη), *drānyah* (= προερχόμενος έκ δένδρου) (ίαπ. *drou- ή *dreu-), λιθ. *dravis*, λεττ. *drawa*, *παλ-περσο. dra vine* (=δασική κυψέλη), λιθ. *dravē* (= όπή δένδρου). — ίαπ. *dreu- έν τῷ γοτθ. *riu* (=ξύλον, δένδρον), έλλ. *δένδρον* (βλ. λ.). — ίαπ. *daru- *dorn-*, έν έλλ. λ. *δάρυ* (βλ. λ.). — ίαπ. *deru- *dorn-* έν τῷ *παλ-ιρλ. derb* (= στερεός, άσφαλής (**dervos*), *derucc* (= θάλανος), *Gall. derw* (πληθ. = πεύκαι). — ίαπ. *dru- έν τῷ *Μακεδ. δάρυλλος* (= δρύς). — ίαπ. *dru- (γερμ. **hru-* έν *παλ.-Norr. hru* (= κοινή πεύκη), *hruue* (=ξύλον πεύκης). — Πρβλ. *άκμήη* και *δρύος*, λατ. *δρύων* (βλ. τὰς λ. λ.) και **ΔωρF-*, **δωρFος* (βλ. έν λ. *δάρυ*). — ίαπ. **dereu-* (= πεύκη).

δρύ-τόμος, *ον* (*δρύς+τεμειν*, τοῦ *τέμνω*)· ὁ κόπτων δρύος, ξυλοκόπος.

δρύ-φρακτός, τό, και *δρύ-φρακτος*, *δ(δρύς+φράττω*, πρβλ. και *δρυφάσσω*)· κιγκλιδωτός φράκτης, κιγκλιδωμα, πασσαλόφραγμα || έν Ἀθηνάις τὸ *πέριφραγμα* τῶν δικαστηρίων ἢ τοῦ βουλευτηρίου. — [*δρύφρακτος* (**δρύ-φρακτος* (κατ' άνομοίωσιν, πρβλ. *φράσσω*)].

δρύφηναι, άπρφ. παθ. άόρ. β' τοῦ *δρύντω*.

δρύψα, έπ. άόρ. α' τοῦ *δρύπτω*.

δρύψια, τὰ (*δρύπτω*)· τὰ άπόζυσματα, δρύψαλα, τρίμματα.

δρύοιμι, έπ. άντι *δρῶμι*, έπεκτετ. Εὐκτ. τοῦ *δράω*.

δύ, έπ. άντι *δύω*, γ' έν. άόρ. β' τοῦ *δύω*.

δυάκις, έπίρ.=*δύς* (δ βλ.)· πρβλ. *τρίς*, *τριάκις*.

δυάς, -άδος, *ή* (*δύω*)· δ άριθ. *δύο*.

δυάς (*δύνη*)· βυθίζω εις δυστυχίαν, καθιστῶ τινα δυστυχῆ.

δυεῖν, μτγν. άιτ. τύπος άντι *δουεῖν*, γεν. και δοτ. *δύικ*, τοῦ *δύω*.

ΔΥΗ, ή· δυστυχία, άθλιότης, άλγος || μόχος, άλγος, *δδύνη* || σκληραγωγία [ϋ].

Έτυμ.: *δύη*, *δύαω* (**dun-* σανσκρ. *dunō'ti*=καυτηριάζω, *δλίθω* (**dun-*) *δῆπάη* (καυτηριασμένος, θσασιμένος) (**dun-*) *δημηρ. δέδη[F]ε*, *δη[F]εος* (**dān-*) έλλ. *δαίω*=άνάπτω, *καίω* (έδαν-), βλ. τὰς λ. λ.).

δύην (ώσιλ κείται άντι τοῦ *δύηην*), *εὐκτ.* άόρ. β' τοῦ *δύμι*.

δύη-πάθιη, ή· άθλιότης, δυστυχία. Έκ τοῦ

δύη-πάθης, *ές*, και **δύη-παθος**, *ον* (*δύη+παθεῖν*)· ὁ πολλά ὑποφέρων, *άθλιος*, *δυστυχής*.

δύθι, Προστ. άόρ. β' τοῦ *δύω*.
δύτιος, *α, ον* (*δύη*)· *άθλιος*, *δυστυχής*.
δύμεναι, *δύμεν*, *έπ.* άντι *δύναι*, *άπρφ.* άόρ. β' τοῦ *δύω*.

δύμι, παρᾶλλ. τύπος τοῦ *δύω*, *δύνω*.

δύναι, *άπρφ.* άόρ. β' τοῦ *δύω*.

δύνα, *άιτ.* β' έν. τοῦ έν. *δύναμαι*.

ΔΥΝΑΜΑΙ, έν τῷ *ένεστ.* και *παρτα.* κλίνεται ὡς τὸ *ἴσταμαι*, β' έν. *δύνασαι*, *άιτ.* *δύνα*, *ίων.* *δύνη*, *δύνεαι*· γ' πληθ.: *δύνανται*, *έπ.* *δύνεαται*· *ὑποτ.* *δύνωμαι*, *ίων.* β' έν. *δύνηαι*. — *παρτα.* *εδύναμην*, β' έν. *εδύνω*, γ' πληθ. *εδύναντο*, *ίων.* *εδύνεατο*· — μέλλ. *δύνησομαι*· *άόρ.* α' *εδύνησάμην* και *εδύνηθήην* (ή *εδύνάσθην*, *έπ.* *δυνάσθην*). — πρκ. *δεδύνημαι*. — Έν τῷ Ἄιτ. *άπαντα* συχνά ἢ διπλῆ *αδύνησις ἡδύναμην*, *ήδύνηθην*. — || εἶμαι *ικανός*, *δύσιος*, *άρκετά* *ίσχυρός*, *νά* *πράξω* τι (μετ' *άπρφ.*) || *ώς.* και *μετ'* *αίτ.* *δύναμαι* *άπαντα* = εἶμαι *ικανός* *νά* *πράξω* τὰ πάντα (λατ. *omnia posse*)· *άπολ.* *οἱ δυνάμενοι*=οἱ *ίσχυροί*, *οἱ δύναντοί*. — || *άξίζω*, *ίσοδυναμῶ* *πρός*, *περνώ* *διά* τι (λατ. *valere*): *ὁ σίγλος δύναται* *έπτά* *δβολούς*=*έχει* *άξίαν* *7* *όβωλῶν*, *ίσοδυναμῶ* *πρός*... || *ώς.* σση. *ώφελῶ* || *σημαίνω*, *δηλώ*.

Έτυμ.: σκοτεινῆς *έτυμολ.*· έν *έπιγρ.* *γορτί. νύναμαι*, *δθεν* *ίσως* *έσχηματίσθη* *δύναμαι* *κατ'* *άναθρομικὴν* *άνομοίωσιν*· *κατὰ* *τινας* *συγγ.* *τῷ* *σανσκρ.* *junāti* (*διεγειρω*) ὑπὸ *τινων* *συσχετίζεται* και τὸ *λατ.* *bonus* *καλ-λατ.* *Duenos duonos* (=καλός) (*ίταλ.* **dveno-* (εὐπρόδος), και ὑπὸ *άλλων* *τὸ* *σανσκρ.* *dūnah* (σεβασμός).

Υπὸ *τινων* *συγγ.* *θεωροῦνται* και τὰ *λατ.* *dūnus*· *drūnos* (βλ. *δρύς*), *dūnare*, *dūdum* (=άπό *μακροῦ* *χρόνου*) βλ. *δῆν*· *ώς.* *πλλ-ιρλ.* *dūn* (φρούριον), *Γαλ.* *α-δύνημ* (= *έλλ.* *-δύνον*, *π. χ.* *Δούγ-δύνον*), *άγγλοσαξ.* *lūn* (πρβλ. *άγγλ.* *town* = πόλις), *παλ-γερμ.* *zūn* (περίφραγμα), και *τοι* *ταῦτα* *έχουσι* *σημασ.* *άρκετά* *ξένας* *πρός* *τήν* *τοῦ* *δύναμαι*.

δύναμις, ή· γεν. -*εως*, *ίων.* -*ιος*· *ίων.* *δοτ.* *δύναμαι* (*δύναμαι*)· *ίσχύς*, *στερεότης*, *δύναμις*, *ρώμη*, *ικανότης* || *κατὰ* *δύναμαι* = *δύον* *δύναται* *τις* *περισσότερον* (λατ. *pro virili*) || *παρά* *δύναμαι* *ἢ* *ὑπέρ* *δύναμαι*=*πέρον* *τῆς* *δυνάμεως* *τινος*, *περισσότερον* *άπό* *δύον* *δύναται* *τις*. 2) *πολεμικαί* *δύναμεις*, *στράτευμα* (λατ. *coriaie*). 3) *ποσότης*, *ποσοτική* *δύναμις* (π. χ. *χημικάτων*), *λατ.* *vis*. 4) ἡ *δύναμις* *λέξεως* *τινος*, *τ. έ.* ἡ *σημασία* *τῆς* (λατ. *vis*). 5) *δύναμις*, *ικανότης* || *έντεῦθεν*, *τέχνη* (π. χ. *ίσπρική*, *λογική*). 6) *άξία* *χρημάτων*.

δύνάμω, *μέλ.* -*ώσω* (*δύναμις*)· *ένισχύω*, *ένδυναμώνω*.

δυνασθην, *έπ.* *άόρ.* α' τοῦ *δύναμαι*.

δυνασίς, -*εως*, *ή*, *ποιητ.* άντι *δύναμις*.

δυναστεία, ή (*δυναστεύω*)· *δύναμις*, *κυριαρχία*, *έξουσία*. — || *όλιγαρχία*. Έκ τοῦ

δυναστεύω, μέλλ. -*ωω*· *έχω* *τήν* *δύναμιν*, *τήν* *έξουσίαν* *ή* *κυριαρχίαν* (*έπί* *τινος*), *εἶμαι* *κυρίαρχος*, *εἶμαι* *δυνατός* || *εἶμαι* *άνωτερας* *κοινωνικῆς* *τάξεως*. Έκ τοῦ

δυνάστης, -*ου*, *δ* (*δύναμαι*)· *κύριος*, *κυρίαρχος*, *αὐθέντης*, *άρχων*, *κυβερνήτης* || *οἱ* *δυνασταί*=οἱ *άριστοί*, *οἱ* *πρόχοντες*, *έν* *τῇ* *πολιτείᾳ* (λατ. *optimates*).
δυναστῶρ, -*ορος*, *δ*=*δυναστής* (δ βλ.).

δυνάτέω, *μέλλ.* -*ήσω* (*δυνατός*)· *εἶμαι* *δυνατός*, *ίσχυρός*.

δυνάτης, -*ου*, *δ*, *ποιητ.* άντι *δυναστής* (δ βλ.).

δυνάτός, *ή*, *ον* (*δύναμαι*)· *ίσχυρός*, *κραταίος*, *δυνατός* || *ικανός*. — || *έπι* *πραγμ.*, *δ*, *τι* *δύναται* *νά* *γίνη*, *κατορθωτός*.

δυνατός, *έπίρ.* τοῦ *δυνατός*· *δυνατά*, *ίσχυράς* *πολύ* || *δυνατώς* *έχει*=*εἶναι* *δυνατόν*.

δύνε, *έπ.* άντι *έδυνε*, γ' έν. *παρτα.* τοῦ *δύνω*.

δύνεαι, *δύνη*, *ίων.* β' έν. τοῦ *δύναμαι*.

δύνεαται, *ίων.* γ' πληθ. τοῦ *δύναμαι*.

δύνηαι, *έπικ.* β' έν. *ένεστ.* τοῦ *δύναμαι*.

δυνήσομαι, μέλλ. τοῦ *δύναμαι*.

δύντε, *όνομ.* *δύικ*. *μτχ.* *άόρ.* β' τοῦ *δύω*.

δύνω, *βλ.* *δύω*.

ΔΥΨ, ἐπ. *δύω* γεν. καὶ δοτ. *δυσῶν*, καὶ ἐν τῇ μτγν. ἄττ. *δυσῶν* πληθ. μόνον ἐν τῇ ἰων. καὶ μτγν. ἄττ., γεν. *δυσῶν*, δοτ. *δυσῶν* ἰων. *δυσῶσι*· ἐνίοτε ἀκλ., π.χ. *τῶν δύο μοιράων*.—λατ. *duo* ἢ *two*· *σὺν δύο* = δύο μαζί, μέ δύο, ἀπό δύο-δύο· *εἰς δύο* = δύο καὶ δύο, ἀνά δύο.

Ἔτυμ.· ἄμην. *δύω* = Βεδ. *duwā*· ἄμην. ἄττ. *δωρ*. κλπ. *δύω* (Βοιωτ. *δίουα*), προελθὼν ἰσως ἐκ τοῦ *δύω* πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φων. καὶ εἶτα ἐπικρατήσαν γεντικῶς. Κατὰ τινὰς *δύο* εἶναι ὁ ἀρχαῖος τύπος ἐν θηλ. καὶ οὐδ. (**α(υ)νοί*) ἀντιθέτως ὁ *Meillet*, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἑλλ. *δύο*, λατ. *duo* (*dēni*), ἄρμ. *erko*-(*fasan*) = δώδεκα, *sanskr.* *dva*-(*kāh*)=ὁ βραῖων κατὰ ζεύγη, ὄρεται ἰαπ. **d(υ)νδ*. ὁ τύπος τοῦ *δυσῶν* εἰσῆχθη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 4ου αἰῶνος καὶ προήλθεν ἐκ τοῦ *δυσῶν* λόγῳ τῆς ἀλλαγῆς τῆς προφορᾶς. — Περβλ. τὰ δμορρῆζα *sanskr.* *d(υ)νāv*, *d(υ)νāv*, θηλ. *d(υ)νέ*, *Zenb.* ἄρσ. *dva*, ἄρμ. *erku* (ἰαπ. **dνδ*), ἄλθ. *dū*, *di*, παλ.-λατ. *duō*, κλασ.-λατ. *duo*, θηλ. *duae*, γεν. πληθ. *duorum*, παλ.-ιρλ. *dāu*, *dau*, δὸ καὶ *da*, θηλ. *dī*, παλ.-Gall. *dou*, Ἰοτθ. οὐδ. *twa*, λιθ. ἄρσ. *dū* (**dνῖ*), θηλ. *dvi* (**dνέ*), παλ.-σλαβ. ἄρσ. *dīina*, *dva*, θηλ. οὐδ. *dīve*, *dve* ἰαπ. **d(υ)νδ(υ)*. Βλ. καὶ τὰ ἐν λ. λ. *δῖς*, *δοῖός*· κατὰ τινὰς συγγ. εἶναι καὶ τὰ *δύω* καὶ *δευῶνα* (=μῆενω ὀπίσω).

δύο-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τὰ=λατ. *duo-decim* = δώδεκα.

δύο-καί-δεκά-μηνος, δυο-καί-δεκάς, δυο-καί-δέκατος· βλ. *δωδεκάμηνος, δωδεκάς, δωδέκατος*.

δυσῶσιν, ἐπικ. ἀντὶ *δυσῶσιν*, γ' πληθ. τοῦ *δυσῶν* (δ βλ.).

δύομαι, ποιητ. ἀντὶ *δδύομαι* (δ βλ.).

δύω, ἀχρόριστον προσηματικὸν μόριον, ἀντιθ. τῷ *εἶ* (περβλ. ἀγγλ., γερμ. *un-, mis-*), πάντοτε μετὰ τῆς σημασ. τῆς δυσκολίας, τῆς τραχύτητος, τοῦ κακοῦ κλπ., ἀναιροῦν τὴν καλὴν σημασίαν τῶν λέξεων καὶ ἐπαυξάνον τὴν κακίαν.

Ἔτυμ.· περβλ. *sanskr.* *du-*, *Zenb.* *duš-* (*duš*), ἄρμ. *t-* (**tu-*, π. χ. *t-gei* = ἄγνωστος), παλ.-ιρλ. *do-*, *du-* (*do-chruith* = δυμορφος), γουθ. *tuz-* (*tuz-wērzan* = διοτάζω), παλ.-γερμ. *zur-* ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται τὸ ἰαπ. **du-* = ἑλλ. *δυσ-*, π. χ. *δυσ-μενής* = *sanskr.* *durmanāh* (= ἀπογοητευμένος), *Zenb.* *dušmanah-* (κακόβουλος)· περβλ. ἀχρόμη *sanskr.* *dūsyati* (=φθείρομαι, θλόπτομαι), *dōsah* (ἔλλειψις, στέρησις), ἄμην. *δῆσμαι* (βλ. δῆω).

δύς, *δύσα*, *δύν*, μτγ. ἄρσ. β' τοῦ *δύω*.

δυσ-αγ-κόμιστος, δυσ-ἀγ-κριτος, ποιητ. ἀντὶ *δυσ-αγ-κ-*.

δυσ-αναγος, *ον* (*δυσ-* + *ἀγνός*)=ἀναγνος, μεμολοσμένος, ἀκόθαρτος.

δυσ-αγρέω, μέλ. *-ήσω*· εἶμαι ἀτυχῆς περὶ τὴν ἄγραν (τὴν ἀλείαν)·

δυσ-ἀδελφος, *ον*· ὁ δυστυχῆς εἰς τοὺς ἀδελφούς τοῦ, δυστυχῆς ἀδελφός.

δυσ-αἰής, *ἐς* (*δυσ-* + *ἄημι*)· ὁ κακῶς (ὀλεθρίως) πνέων, διελλώδης, ἐναντίως πνέων, μὴ οὐρίας· *δυσαιών*, ἐπ. γεν. πληθ. ἀντὶ *δυσαιών*. [περβλ. ἄμην. *ὑπερῆς*· εἰ· ἑτυμολ. βλ. *ἄηρ*].

δυσ-ἀθλιος, *α, ον*, ὡς *-ος, -ον*· καθ' ὑπερβολὴν ἀθλιος.

δυσ-αἰδῆς, *ἐς*· λίαν θρηνώδης, τρομερός, φοβερός.

δυσ-αἰθριος, *ον* (*δυσ-* + *αἰθρα*)· ὁ μὴ αἰθριος, σκοτεινός, συννεφώδης.

δυσ-αίων, *-ωνος, ὁ, ἡ*· ὁ διάγων ἀθλίαν ζωὴν, λίαν δυστυχῆς.

δυσ-αλιγής, *ἐς* (*δυσ-* + *ἄλγος*)· λίαν ἀλγεινός, πολυδύσων, πολλοῦς καὶ σφοδρούς πόνους προεξενών.

δυσ-ἀλγητος, *ον* (*δυσ-* + *ἀλγέω*)· ἀναίσθητος, ἀν-ἀλγητος, σκληροκάρδιος.

δυσ-ἄλιος, *ον*, ἄμην. ἀντὶ *δυσ-ἡλιος*.

δυσ-ἀλωτος, *ον* (*δυσ-* + *ἀλώναι*, τοῦ *ἀλίσκομαι*)· ὁ δυσκόλως οὐλαμβανόμενος, δυσκόλως κυριεύομενος ἢ *δυσάλτως κακῶν* = ὁν δυσκόλως φθάνουσιν (καταλαμβάνουσιν) αἱ συμφοραί.

δυσ-ἀμ-βάτος, *ον*, ποιητ. κατὰ συγχοπὴν ἐκ τοῦ *δυσ-ἀνά-βάτος*· (δ βλ.).

δυσ-ἀμ-μορος, *ον* (*δυσ-* + *ἄμμορος*)· ὁ πολὺ δυστυχῆς, κακόμορος.

δυσ-ἀνά-θάτος, *ον* (*δυσ-* + *ἀναβαίνω*)· δυσκολοναθάτος, ὃν δυσκόλως ἀναβαίνει τις.

δυσ-ἀνά-κόμιστος, *ον*, καὶ κατὰ συγχοπὴν (*δυσ-αγ-κόμιστος* (*δυσ-* + *ἀνακομίζω*))· ὁ δυσκόλως ἐπαναφερόμενος ὀπίσω, ἢ ὁ δυσκόλως ἀνακαλούμενος.

δυσ-ἀνά-κρίτος, *ον*, καὶ κατὰ συγχοπὴν *δυσ-αγ-κριτος* (*δυσ-* + *ἀνακρίνω*)· ὁ δυσκόλως ἀνακρινόμενος ἢ ἐξεταζόμενος, δυσδιάγνωστος, δυσδιάκριτος.

δυσ-ἀνα-σχετός, μέλ. *-ήσω* (*δυσ-* + *ἀνασχετός*)· μετὰ δυσκολίας ὑποφέρω τι, θορώως φέρω τι.

δυσ-ἀνά-τρεπτος, *ον* (*δυσ-* + *ἀνατρέπω*)· ὁ δυσκόλως ἀνατρεπόμενος.

δυσ-ἀνεκτος, *ον* (*δυσ-* + *ἀνέχω*)· ὃν δυσκόλως ἀνέχεται (ὑποφέρει) τις.

δυσ-ἀνεμος, *ον*, ἄμην. ἀντὶ *δυσ-ἡνεμος* (δ βλ.).

δυσ-ἀντί-βλεπτος, *ον* (*δυσ-* + *ἀντιβλέπω*)· ὃν εἶναι δυσκόλον νὰ παρατηρήσῃ τις κατὰ πρόσωπον ἢ πρὸς ὃν εἶναι δυσκόλον νὰ συγκριθῇ τις.

δύσαντο, ἀντὶ *ἐδύσαντο*, γ' πληθ. μέσ. ἄρσ. α' τοῦ *δύω*.

δυσ-ἄνωρ, *-ορος, ὁ, ἡ* (*δυσ-* + *ἀνήρ*)· ὁ δυστυχῆς καθιστῶν τὸν ἄνδρα.

δυσ-ἀπ-άλλακτος, *ον* (*δυσ-* + *ἀπαλλάσσω*)· ἀπὸ τὸν ὅποιον δυσκόλως ἀπαλλάσσεται τις ἢ δυσκολοξεχώριστος, δυσκολοαποτινάκτος ἢ ἐπίμνονος, ἀνένδοτος.

δυσ-ἀ-πιστος, *ον*· λίαν ἀπειθής, σκληροτράχηλος.

δυσ-ἀπό-κρίτος, *ον* (*δυσ-* + *ἀποκρίνομαι*)· πρὸς ὃν δυσκόλον εἶναι νὰ ἀποκριθῇ κανεὶς.— ἢ *ἐνεργ.*, ὁ δυσκόλως ἀποκρινόμενος.

δυσ-ἀπό-τρεπτος, *ον* (*δυσ-* + *ἀποτρέπω*)· ὁ δυσκόλως ὀπιστρεπόμενος, ὃν εἶναι δυσκόλον νὰ ἀποτρέψῃ τις ἢ σκληροτράχηλος, ἀνυπότακτος ἢ δυσκολοαπόκρουστος.

δυσ-ἀρεστος, *ον* (*δυσ-* + *ἀρέσκω*)· ὁ δυσκόλως ἀρεσκόμενος, δυσκόλως πρῶνόμενος ἢ ἀδιάλλακτος, ἀνεξίλαστος ἢ δύστροπος, σκυθρωπός.

δυσ-ἀριστο-τόκεια, ἡ (*δυσ* + *ἄριστος* + *τόκος*)· δυστυχῆς μήτηρ ἀρίστου υἱοῦ (ὡς ἀποκαλεῖ ἑαυτὴν ἢ θεῖται).

δυσ-ἀρκτος, *ον* (*δυσ-* + *ἄρχω*)· ὁ δυσκόλως ἀρχόμενος (κυβερνώμενος).

δυσ-αυλία, ἡ· ἡ κακὴ ἢ δυσκόλος ἢ δυσάρεστος οἰκησις ἐν ὑπαίθρῳ. Ἐκ τῶν

δυσ-αυλος (Α), *ον* (*δυσ-* + *αὐλή*)· κακός, ἀκατάλληλος, πρὸς οἰκίαν (διαμονήν).

δυσ-αυλος (Β), *ον* (*δυσ-* + *αὐλός*)· ὁ ἀκατάλληλος διὰ τὸν αὐλὸν ἢ *δυσαυλος ἔρις*=ἀτυχῆς ἀγῶν αὐλῶν.

δυσ-ἄχης, *ἐς* (Α), ἄμην. ἀντὶ *δυσῆχης* (δ βλ.).

δυσ-ἄχης, *ἐς* (Β) (*δυσ-* + *ἄχος*)· λίαν λυπηρός, λίαν ἀλγεινός.

δυσ-βάστακτος, *ον* (*δυσ-* + *βαστάζω*)· ὁ δυσκόλως βασταζόμενος (ὑποφερόμενος), ἀνυπόφορος.

δυσ-θάτος, *ον* (*δυσ-* + *βαίνω*)· ὁ δυσκόλως θαινόμενος, δυσδιάβατος, ἀδιάβατος, ἀδιapέραστος· τὸ *δύσβατον*=κακοτοπιᾶ.

δυσ-θάυκτος, *ον* (*δυσ-* + *θαύω*)· ὁ σφόδρα θρηνῶν.

δυσ-θίωτος, *ον* (*δυσ-* + *βίωτος*)· ὁ καθιστῶν δυστυχῆ τὸν βίον ἢ ἀβίωτος.

δυσ-θουλία, ἡ (*δυσ-* + *βουλή*)· κακοβουλία, κακὴ σκέψις, μωρία. Ἐκ τῶν

δυσ-θουλος, *ον* (*δυσ-* + *βουλή*)· κακῶς σκεπτόμενος, κακόβουλος.

δυσ-θῶλος, *ον* (*δυσ-* + *βῶλος*)· ὁ κακὸς θῶλους (τ. ἔ. κακὸν χῶμα) ἔχων, ἄγνος, ἄκαρπος.

δυσ-γάμος, *ον* (*δυσ-* + *γάμος*)· ὁ ἀτυχῆς εἰς τὸν γάμον του.

δυσ-γάργαλις, *-ι* (*δυσ-* + *γαργαλίω*)· ὁ πολὺ γαργαλιζόμενος, εὐγαργάλιστος, εὐκόλως γαργαλιζόμενος ἢ εὐπτότης.

δυσ-γένεια, ἡ· ἄσημος καταγωγή, ἡ ἐκ ταπεινῶν καταγωγή. Ἐκ τῶν

δυσ-γενής, *ἐς* (*δυσ-* + *γένος*)· ὁ ἐς ἀσημῶν κα-

ταγόμενος || ταπεινός, χυδατός, τὸ φρόνημα || ἀγροίκος.

δύσ-γνοια, ἡ (δυσ- + γνῶναι, τοῦ γιγνώσκω)· δ-γνοια || ἀμηχανία, στενοχωρία || ἀμφιβολία.

δύσ-γνώσια, ἡ· ἡ δυσκολία ἀναγνώρισεως· Ἐκ τοῦ **δύσ-γνώστος**, ον (δυσ- + γνώστος)· δυσκολογνώριτος, δυσκολονόητος, δυσνόητος.

δύσ-δαίμωνια, ἡ· ἀδλιότης || δυστυχία. Ἐκ τοῦ **δύσ-δαίμων**, ον, γεν. -ονος (δυσ- + δαίμων)· κακότυχος, δυστυχής.

δύσ-δακρύτος, ον (δυσ- + δακρῦν)· ὁ πολλῶν δακρῶν ἄξιος, ἀξιοδάκρυτος.— || ὁ ἀφθονα δάκρυα χύνων, ὁ πικρῶς δακρῶν.

δύσ-δάμαρ, -αρτος, ὁ, ἡ (δυσ- + δάμαρ)· ἀτυχής ἐκ τῆς (τοῦ) συζύγου του (της), ἀτυχῆσας εἰς τὸν γάμον του (ἡ ἀτυχῆσασα εἰς τὸν γάμον της).

δύσ-διάδετος, ον (δυσ- + διατίθημι)· ὁ δυσκόλως διατιθέμενος, δυσκόλως τακτοποιούμενος || ὄν δύσκολον εἶναι νὰ τακτοποιῆσῃ ἢ νὰ κυβερνήσῃ τις.

δύσ-εδρός, ον (δυσ- + ἔδρα)· ὁ ἐπὶ κακῶ κατῆμενος, κακὸς σύνοικος || κακοταίριστος, ἀκατάλληλος.

δύσ-εἰδής, ἐς (δυσ- + εἶδος)· δύσμορφος, κακόμορφος, «δοχημος».

δύσ-εἰμάτος, ον (δυσ- + εἶμα)· κακῶς (πενιχρῶς) ἐνδεδυμένος, «κακοφορεμένος».

δύσ-εἰσ-βολος, ον (δυσ- + εἰσβάλλω)· ὁ εἰς ὄν δυσκόλως τις εἰσβάλλει (εἰσορμῆ), «δυσκολοπρόσβλητος».— ὑπερθ. -ώτατος, ον = ὁ ἐντελῶς ἀπρόσβλητος, δυσπροσιτάτος.

δύσ-ἐκ-θύτος, ον (δυσ- + ἐκθύω)· ὁ δυσκόλως διὰ θυσιῶν ἀποτρεπόμενος (ἀποφευγόμενος), «δυσκολοπᾶ ευκτος».

δύσ-ἐκ-λύτος, ον (δυσ- + ἐκλύω)· ὄν δύσκολον εἶναι νὰ (διὰ)λύσῃ τις. ἀνεξήγητος, ἀνεξιχνίαστος.— ἐπίρ. -τωσ = ἀδολύτως.

δύσ-ἐκ-πέριτος, ον (δυσ- + ἐκπεράω)· ὄν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκφύγῃ τις (νὰ διαφύγῃ) || ὄν δύσκολον εἶναι νὰ τελειώσῃ τις, «δυσκολοτελειώτος».

δύσ-ἐκ-φυκτος, ον (δυσ- + ἐκφεύγω)· ὄν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκφύγῃ τις.

δύσ-ελένα, ἡ (δυσ- + ἐλένη)· ἡ συμφορῶν πρόξενος Ἐλένη (πρβλ. *δύσπαρις*).

δύσ-ἐλπεις, -ιδος, ὁ, ἡ (δυσ- + ἐλπίζω)· ἀπελπεις, ἀρηπισμένος, ἄθυμος.

δύσ-ἐλπίστος, ον (δυσ- + ἐλπίζω)· ὄν δὲν ἐλπίζει τις, ἀπροσδόκητος || ἐκ *δυσελπίστων* (λατ. ex insperato) = ἀπροσδοκῆτως.

δύσ-ἐμ-βάτος, ον (δυσ- + ἐμβαίω)· ἐφ' οὗ δύσκολον εἶναι νὰ βαδίξῃ τις, πετρώδης || ἀπόροιστος, δυσπρόσιτος, δύσβατος, δυσκολοπάτητος.

δύσ-ἐμ-βολος, ον (δυσ- + ἐμβάλλω)· δύσκολος πρὸς εἰσβολὴν, εἰς ὄν εἶναι δύσκολον νὰ εἰσβάλῃ τις || δυσκολοπρόσβλητος, δυσκολοπάτητος.

δύσ-εντερία, ἡ, καὶ *δύσ-εντέριον*, τὸ (δυσ- + ἐντερων)· ὅ, τι καὶ νῦν καλοῦμεν δύσεντερίαν, ἔλκωσιν τῶν ἐντέρων.

δύσ-ἐν-τευκτος, ον (δυσ- + ἐντυγχάνω)· μὴ προσηγής, μὴ εὐπροσήγορος || δυσπρόσιτος, δυσκολοπληοῖστος, δυσκολομίλητος, στρυφνός, δύσκολος.

δύσ-ἐξ-ἀπάτητος, ον (δυσ- + ἐξαπατάω)· ὁ δυσκόλως ἐξαπατῶμενος, ὄν δυσκόλως ἐξαπατᾷ τις.

δύσ-ἐξ-απτος, ον (δυσ- + ἐξάπτω)· ὁ δυσκόλως λυόμενος, δυσκολοξεκόλλητος, δυσασπαστος || ὁ δυσκόλως ἐξοπτόμενος, δυσκόλως ἀνάπτων.

δύσ-ἐξ-ἐλεγκτος, ον (δυσ- + ἐξελέγχω)· ὁ δυσκόλως ἐξελεγχόμενος, δυσκόλως ἀναιρούμενος || δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος.

δύσ-ἐξ-ἐλικτος, ον (δυσ- + ἐξελίσσω)· ὁ δυσκόλως ἐκτυλισσόμενος, δυσκολοξεμπερδευτος || δυσκόλως ἐξηγουόμενος, δυσεξηγητος.

δύσ-ἐξ-ἡνυστος, ον (δυσ- + ἐξανύτω)· μέ τὸν ὅποιον δυσκόλως ξεμπερδεύει κανεὶς || ἄλυτος, ἀδιάλυτος.

δύσεω, Πρσστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *δύνω*.

δύσ-ἐπι-βουλεύτος, ον (δυσ- + ἐπιβουλεύομαι)· τὸν ὅποιον δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιβουλεύῃ (νὰ θλάψῃ).

δύσ-ἐραστος, ον (δυσ- + ἐράω)· ἀτυχῆς εἰς τὸν ἔρωτα || ἀκατάλληλος δι' ἔρωτα.

δύσ-ἐρημος, ον (δυσ- + ἐρημος)· παντελῶς ἐρημος, ὄλως διόλου ἀπομεμονωμένος.

δύσ-ερισ, ι, γεν. -ιδος (δυσ- + ἔρις)· λίαν ἐριστικός, λίαν φιλερῖς, φιλόνεικος || δύστροπος, γκρινιάρης.

δύσ-ἐριστος, ον (δυσ- + ἐρίζω)· ὁ γενόμενος, προκληθείς, ἐν κακῇ ἔριδι (τὸ πρῶτον ἀτυχῶς διαμάχης) || μὴ ἀξιοζήλευτος || ἀνίκητος. 2) = *δύσερις* (δ βλ.).

δύσ-ερμήνευτος, ον (δυσ- + ἐρμηνεύω)· ὁ δυσκόλως ἐρμηνευόμενος, δυσκολοεξηγητος.

δύσ-ερωσ, -ωτος, ὁ, ἡ (δυσ- + ἐρώω)· ὁ σφόδρα (καὶ ἐμπαδῶς) ἐρῶν τινος, ὁ δυστυχῆς εἰς τὸν ἔρωτά του (λατ. *perdit amans*).— || ὁ δυσκόλως ἐρῶν, ἀναίσιδτος εἰς τὸν ἔρωτα.

δύσετο, ἐπ. ἀντ: *δύσατο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *δύω*.

δύσ-ευνήτωρ, -ωρος, ὁ (δυσ- + εὐνή)· ὀλέθριος σύνευνος, κακὸς σύγκοιτος.

δύσ-εὔρετος, ον (δυσ- + εὕρισκω)· ὁ δυσκόλως ἀνευρισκόμενος (ἐξευρισκόμενος) || δυσκόλως ἀποκτῶμενος || δι' οὗ δύσκόλως εὕρισκει τις διοδόν, ἀδιαπέραστος.

δύσ-ζηλος, ον (δυσ- + ζήλος)· ὁ σφόδρα ζηλότυπος || ὁ εὐερέδιτος εἰς τὸν ζῆλον, τ. ἐ. ὀξύθυμος || ὁ ἐν ἐπικινδύνους πράγμασιν ἀμιλλόμενος.

δύσ-ζήτητος, ον (δυσ- + ζητέω)· δυσκολοζήτητος, δυσεὔρετος, δυσεξιχνίαστος.

δύσ-ζωος, ον (δυσ- + ζῶω)· ὀθλιος, δυστυχῆς.

δύσ-ἡκεστος, ον (δυσ- + ἀκέομαι)· δυσκόλως θεραπευόμενος, δυσκολοθεράπευτος.

δύσ-ἡκοος, ον (δυσ- + ἀκούω)· ὁ δυσκόλως ἀκούων, βαρήκοος.

δύσ-ἡλεγής, ἐς (δυσ- + ἄλέγω = βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἢ *δυσ- + ἄλέγω* = ἀκοροῦω)· ὁ κοιμίζων τινὰ ἐπὶ ὁ ἐθρίας κλίνην (ἐπὶ θανάτου) || σκληρός, ἀνηλεής || ἐπὶ: ἀνθρώπων, σκληρόκαρδος, ἀμελικτος. [ἐπὶ τῆν ἐτυμολ. βλ. *ἀλέγω*.— Κατὰ τινὰς ἔ' συνθ. εἶναι ἡ λ. *ἄλγος*, οἶοναι ἀντὶ τοῦ *δυσάλγτος*, *δυσάλγης* (= ἀλγεινός)].

δύσ-ἡλιος, ον· ὁ κακῶς ἡλιαζόμενος, ἀνήλιος, σκοτεινός. 2) ὁ πολὺ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, λίαν εὐἡλιος.

δύσ-ἡμερία, ἡ (δυσ- + ἡμέρα)· ἀτυχῆς ἡμέρα, κακὴ ἡμέρα || ἀτυχία.

δύσ-ἡνεμος, ον (δυσ- + ἄνεμος)· ὁ εἰς κακοὺς ἀνέμους ὑποκείμενος, ἀνεμοτάρακτος, θυελλώδης.

δύσ-ἡρις, -ιδος, ὁ, ἡ· παλαιότερος τύπος τοῦ *δύσερις* (δ βλ.).

δύσ-ἡχῆς, ἐς (δυσ- + ἡχέω)· κακῶς ἡχῶν, κακόηχος (πρβλ. *δυσώνυμος*) || ἀπαισιος, ἀποτρόπαιος, νὰ τὸν ἀκούῃ τις || μοιητός, ἀπεχθής. [Κατὰ τινὰς θμῆς ἔ' συνθετ. εἶναι ἡ λ. *ἄχος* (οἶοναι ἀντὶ τοῦ *δυσ-ἄχτος*, ἐπὶ τοῦ θανάτου π.χ., καὶ σημ. ὁ πλοῦσιος εἰς θλίψεις, τ. ἐ. *δακρυβεις*)].

δύσ-θαλπῆς, ἐς (δυσ- + θάλπω)· ὁ δυσκόλως θερμαίνων, κακῶς θάλπων || κρυερός, ριγηλός. 2) καθ' ὑπερβολὴν θερμαίνων [Ἠ σημ. ἔγλ. *ἐξαρτάται* ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς λ. *θάλπω*· ὁ ἀκτῆς *θάλπος* = θαλπηρῆ, *δυσθαλπῆς* = ὁ κακῶς περιθάλπων, τρομερός· ὁ ἀκτῆς *θάλπος* = καύσων, ἡ ἐκ τοῦ καύσωνος προερχομένη θύελλα, *δυσθαλπῆς* = ὁ κακῶς θερμαίνων, ὁ δυσκόλως θερμαίνόμενος].

δύσ-θᾶν ἄτέω, μέλ. -ῆσω· ἀποθνήσκω βραδῶν θάνατον || παλαιῶ με τὸν θάνατον. ψυχρογῶ. Ἐκ τοῦ

δύσ-θᾶνάτος, ον· ὁ δυσκόλως ἀποθνήσκων, ὁ παλαιῶν με τὸν θάνατον || ὁ ἀποθνήσκων κακὸν θάνατον.— || ἐνεργ., ὁ προκαλῶν (φέρων) ὀδυνηρὸν θάνατον.

δύσ-θᾶνής, ἐς (δυσ- + θανείν τοῦ *θνήσκω*)· ὁ ἀποθανὼν ὀδυνηρὸν (δύσκολον) θάνατον, ὁ κακοθάνατος.

δύσ-θέατος, ον (δυσ- + θεάομαι)· ὁ δυσάρεστον (κακὸν) θέαμα παρέχων, ἀποτρόπαιος || ὁ δυσκόλως ὀρῶμενος, ἀμυδρός, σκοτεινός.

δύσ-θεος, ον (δυσ- + θεός)· ἄθεος, ἀσεθής, δυσσεθής || θεομίσητος.

δυσ-θεράπευτος, *ον* (δυσ- + θεραπεύω)· δυσκόλως θεραπευόμενος, δυσίατος || δυσκολομεταχειρίστος.

δυσ-θετέω, *μελ.* -ήσω (δυσ- + τίθημι)· είμαι δυσηρεστημένος, είμαι κακοδιάθετος || ως μέσ., βαρέως φέρω τι, στενωχωρούμαι με τι (λατ. *aegre ferre*).
δυσ-θνήσκω=*δυσθανατέω* (β βλ.).

δυσ-θρήνητος, *ον* (δυσ- + θρηνέω)· ό σφόδρα θρηνών, λίαν θρηνώδης.

δύσ-θροος, *ον* (δυσ- + θρόος, τρῦ θρέω)· ό κακώς ήχών, κακόηχος || γοερός, θρηνητικός.

δυσ-θύμαινω=*δυσθύμειω* (β βλ.).

δυσ-θύμειω, *μελ.* -ήσω· είμαι άδυμος, δύσθυμος, άπηλπισμένος || μέσ., είμαι μελαγχολικός, ώργισμένος, βαρυθυμῶ. Έκ τού

δύσ-θύμος, *ον* (δυσ- + θυμός)· άδυμος, μελαγχολικός, άπηλπισμένος || άνήσυχος, άνυπόμονος.

δυσ-ιάτος, *ον* (δυσ- + ίάομαι)· δυσκόλως θεραπευόμενος, δυσκολοιάτρευτος (πρβλ. *άνιάτος*).

δύσι-θάλασσοσ, *ον*, άτι. -τος, -τιον (δύω + θάλασσα)· ό θυδιζόμενος εις τήν θάλασσαν.

δύσ-ιππος, *ον* (δυσ- + ίππος)· ό δύσκολος, (ά πρόσφορος) εις ίππασίαν || τὰ *δύσιππα*=μέρη άκατάλληλα διά ίππικόν.

δύσις, -εωσ. ή (δύω)· ή κατάδύσις (τό βασιλευμα) τού ήλιου ή τών άστέρων (άντίθ. τῷ *άνατολή*)· *δύσις ήλιου*=άί δυομαί, τό μέρος τού όρίζοντος, όπου δύει (βασιλεύει) ό ήλιος.

δυσ-κάρτος, *ον* (δυσ- + καίρτω)· ό δυσκόλως καθαιρόμενος, ή ό δυσκόλως διά καθαρμών έξίλειούμενος, δυσεξιλέωτος, δυσκαταπρόδυντος (λατ. *inexpiabilis*).

δυσ-κάθ-εκτος, *ον* (δυσ- + κατέχω)· ό δυσκόλως κατεχόμενος, δυσκόλως συκρατούμενος.

δύσ-καπνος, *ον* (δυσ- + καπνός)· ό πολύ καπνίζων, πολύ κοπνισμένος || ό δυσάρεστον καπνόν αναδίδων.

δυσ-κατά-παιστος, *ον* (δυσ- + καταπαύω)· όν δύσκολον είναι να καταπαύση (νά αναχαιτίση) τις || άεικίνητος, άνήσυχος.

δυσ-κατά-πρακτος, *ον* (δυσ- + καταπράσσω)· ό δυσκόλως κατορθούμενος, δυσκολοκατόρθωτος.

δυσ-κατά-στάτος, *ον* (δυσ- + καθίστημι)· όν δύσκολον είναι να άποκαταστήση ή να τακτοποιήση τις || ή όν είναι δύσκολον να καταστείη τις.

δυσ-κατα-φρόνητος, *ον*· ό δυσκόλως καταφρονούμενος || όν δέν δύνανται να καταφρονήση τις εύκόλως.

δυσ-κατ-έργαστος, *ον* (δυσ- + κατεργάζομαι) = *δυσκατάργαστος* (β βλ.).

δύσκει, *ιων.* άντί *έδυ*, γ' έν. άορ. θ' τού *δύω*.

δυσ-κέλαδος, *ον* (δυσ- + κέλαδος)· κακώς ήχών, κακόηχος || τραχύς, κακόγλωσσοσ.

δυσ-κηδής, *έσ* (δυσ- + κηδός)· πλήρης φροντίδων, πλήρης άθλιότητος.

δύσ-κηλος, *ον* (δυσ- + κηλέω)· δυσθεράπευτος θδλιος.

δυσ-κλής, *έσ*· άιτ. *δυσκλέα*, ποιητ. *δυσκλέα* (δυσ- + κλέω)· κακήν φήμην έχων, δύσφημος || άναιδής, έπίασυχτος. Έξ άπτού τό

δύσ-κλεια, ή (δυσκλής)· κακή φήμη, δυσφήμησις, κατασχώνη.

δυσ-κλεώς, *έπίρ.* τού *δυσκλής*· άδόξως, μετά κακής φήμησ.

δύσ-κληρος, *ον*· «άτυχος», «κακότυχος», άτυχής.

δυσ-κλής, *ποιητ.* άντί *δυσκλής* (β βλ.).

δυσ-κολαινω, *μελλ.* -άνω (δύσκολος)· είμαι δύσκολος, τ. έ. δύστροπος, δυσηρεστημένος.

δυσ-κολία, ή (δύσκολος)· δυσάρεσκεια, δυστροπία, «παραξενία», μεμψιμοιρία.

δυσ-κόλλητος, *ον* (δυσ- + κολλάω)· ό δύσκολος εις συγκόλλησιν || κακώς προσηρμοσμένος, κακώς συγκεκολλημένος.

δυσκολό-καμπτος, *ον* (δύσκολος + κάμπτω)· δύσκαμπτος, δυσκολούγιτος || *δυσκολόκαμπτος καμπή* =δυσκολούγιτος στροφή ξσματός.

δυσκολό-κοιτος, *ον* (δύσκολος + κοιτώ)· ό καθι-

στών τήν κοίτην άνίσυχον, ταράττων τόν ύπνον.

δύσ-κολος, *ον* (δυσ- + κόλον)· όν είναι δύσκολον να ίκανοποιήση τις με τροφή || ό δυσκόλως εύχαριστούμενος, δύστροπος, ιδιότροπος || όργίλος, εύέξαπτος.— || *έπί πραγμ.*, ό κατατρώχων, καταπώνων, βασανιστικός || ένοχλητικός, δυσάρετος. [β' έτυμολ. βλ. *εύκολος*]

δύσ-κόλπος, *ον* (δυσ- + κόλπος)· ή έχουσα κακώς διαπεπλασμένην μήτραν γυνή.

δυσκόλως, *έπίρ.* τού *δύσκολος*· μετά δυσκολίας (δυσάρεσκειας), μετά δυστροπίας || *δυσκόλως έχω*=είμαι δύστροπος.

δύσ-κόμιστος, *ον* (δυσ- + κομίζω)· ό δυσκόλως κομίζόμενος, όν δυσκόλως φέρεη (κομίζει) τις, δυσκολόφερτος, δυσκολοκουβάλητος || *μτφρ.* άνυπόφορος, άφώρητος.

δύσ-κράσια, ή· κακή κρῆσις (μείξις), κακή κατάστασις (κακή διάθεσις). Έκ τού

δύσ-κράτος, *ον* (δυσ- + κεράννυμι)· ό κακώς συγκερασμένος, ό έχων κακήν διάθεσιν, κακοδιάθετος, κακόκροτος.

δύσ-κρίτος, *ον* (δυσ- + κρίνω)· ό δύσκολος να τόν διακρίνη τις, δυσδιάκριτος || δυσερμήνευτος || δύσκολος να τόν όρίση τις, άμφίβολος, άσαφής, σκοτεινός.— Έπίρ. -τως = άμφίβδλως, κατά τρόπον άμφίβολον, μετά άμφιβολίας· *δυσκρίτως έχω*=είμαι έν άμφιβολία άμφιβάλλω.

δύσ-κῦμαντος, *ον* (δυσ- + κύμαίνω)· ό έχων κακά κύματα, τρικυμιώδης.

δύσ-κωφέω, *μελ.* -ήσω· είμαι έντελώς κωφός, θεόκωφος. Έκ τού

δύσ-κωφος, *ον* (δυσ- + κωφός)· ό έντελώς κωφός, θεόκωφος.

δύσ-λεκτος, *ον* (δυσ- + λέγω)· ό δυσκόλως λεγόμενος, δυσέκφρατος, δυσκολοεξηγήσιος || έρρητος, άνήκουστος.

δύσ-λόγιστος, *ον* (δυσ- + λογίζομαι)· ό δυσκόλως λογαριάζόμενος, δυσκολολογάριστος, δυσπολόγιτος.— || ό κακώς διευθύνων, κακώς όδηγών, κακώς ύπολογίζων.

δύσ-λοφος, *ον* (δυσ- + λός)· ό δυσκολεύων τόν τράχηλον, δύσκολος (βαρύς, δυσάρετος) διά τόν τράχηλον, άνυπόφορος, δυσβάστακτος.— || ό μη ύποφέρων (μη ύπομένων) τόν ζυγόν || άνυπόμονος.— Έπίρ. -φως=άνυπομόνων.

δύσ-λύτος, *ον* (δυσ- + λύω)· ό δυσκόλως λυόμενος, δυσδιάλυτος, άδιάλυτος.

δύσ-μάθεω, *μελ.* -ήσω· δυσκόλως μανθάνω, δυσκολομανθάνω, δέν καλογνώριζω. Έκ τού

δύσ-μάθης, *έσ* (δυσ- + μαθείν)· ως καθ. δυσκολομάθης, δυσκόλως μανθανόμενος, δυσκόλως νοούμενος.— || ως *ένεργ.*, ό δυσκόλως μανθάνων, ό βραδύς έν τῷ μανθάνειν, νωδρός τόν νοῦν.— Έπίρ. -θώς· *δυσμαθώς έχω* = είμαι δυσμαθής, μανθάνω δυσκόλως (βραδέως).

δύσ-μάχεω, *μελλ.* -ήσω (δυσ- + μάχομαι)· ματαίως μάχομαι || μάχομαι άνίερον άγώνα κατά τινος. Έξ άπτού τό

δύσ-μαχητέον (δυσμαχέω), *ρηματ.* *έπιθ.*· πρέπει να πολεμήση τις άπελπιστικώς.

δύσ-μάχος, *ον* (δυσ- + μάχομαι)· δυσκολοπολέμητος, άκαταμάχητος, άκαταγώνιστος || γενικώς, δυσχερής, δύσκολος.

δύσ-μεναινω (δυσμενής)· είμαι δυσμενής, διακειμαι δυσμενώς (έχθρικός) πρός τινα.

δύσ-μένεια, ή (δυσμενής)· κακή (έχθρική) διάθεσις, έχθρότης, έχθρικόν φρόνημα.

δύσ-μενέων· ό έχθρικός διατεθειμένος, έχθρικός διακειμένος, έχθρός· *άρσ.* *έπιθ.* ύπό τύπον μετασχής. Έκ τού

δύσ-μενής, *έσ* (δυσ- + μένωσ)· ό δυσμενώς διακειμένος, έχθρικός || *δυσμενέες*=οί πολέμιοι.

δύσ-μετα-χρίστος, *ον* (δυσ- + μεταχειρίζω)· δυσκολομεταχειρίσιτος, όν δυσκόλως μεταχειρίζεται τις || δυσκόλως κατακτάμενος, δυσπροόβλητος.

δυσμή, *δωρ.* *δυσμή*, ή, (δύω)=*δύσις*, τ. έ. πτώσις, χαμήλωμα, *κνρ.* τού ήλιου || ως *έπί*· τό πλειστον κατ-

πληθ. (ἀντίθ. τῆ ἀνατολή). — || Τό σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, εἰς ὃ δῦει ὁ ἥλιος.

δύσ-μηνης, ε, γεν. -ιος* ὁ πλήρης ὄργης, ὄργιλος, ἀγριος.

δυσ-μήνιτος, ον (δυσ- + μηνίω)* ἐφ' ὃν ἐπιπίπτει βαρεία ὄργη, πολυμήνιτος.

δυσ-μήτηρ, -ερος, ἡ* σκληρά καὶ ἀπαίσια μήτηρ, οὐχὶ πραγματικὴ μήτηρ.

δυσ-μηχάνεω, μέλ. -ήσω* εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, τὰ ἔχω χαμένα. *Ἐκ τοῦ

δυσ-μηχάνος, ον (δυσ- + μηχανή)* ὡς ἐνεργ. ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀμηχανίᾳ, ὅστις «τὰ ἔχει χαμένα ἐντελῶς». — || ὡς παθητ., δυσκολοκατόρθωτος, δυσκολοεκτέλεστος.

δυσ-μοῖρος, ον (δυσ- + μοῖρα) = **δύσμορος** (δ βλ.).

δυσ-μορία, ἡ* κακὴ μοῖρα, δυστυχία (κακὴ τύχη). *Ἐκ τοῦ

δυσ-μορος, ον (= **δύσμορος** δ βλ.)* ὁ κακὴν μοῖραν (τύχην) ἔχων, ἀτυχής.

δυσ-μορφία, ἡ* κακομορφία, ἀσχημία, «δυσμορφία». *Ἐκ τοῦ

δυσ-μορφος, ον (δυσ- + μορφή)* δυσειδής, κακόμορφος, ἀσχημος, «κακομοῦρτος, ἀσχημομοῦρτος».

δυσ-μουσός, ον (δυσ- + Μοῦσα)* ὁ μὴ εὐνχοῦμενος ὑπὸ τῶν μουσῶν, ἀμουσός.

δυσ-νιπτος, ον (δυσ- + νίξω)* ὁ δυσκόλως διὰ νίψεως ἐξαλειφόμενος (ἀφαιρούμενος), δυσεξάλειπτος.

δυσ-νοέω, μέλ. -ήσω (**δύσνοος**)* διάκειμαι κακῶς (ἐχθρικῶς) πρὸς τινα.

δυσ-νόητος, ον (δυσ- + νοέω)* δυσκόλως νοοῦμενος, δυσκολονόητος || ἀκατανόητος.

δυσ-νοία, ἡ (**δύσνοος**)* ἐχθρική διάθεσις, δυσμέγεια, ἀντιπάθεια.

δυσ-νομία, ἡ* ἀνομία || κακὴ νομοθεσία, κακὰ νόμοι. *Ἐκ τοῦ

δυσ-νομος, ον (δυσ- + νόμος)* ἀνομος, παράνομος, ἄδικος.

δυσ-νοος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. -νοος, -οον (δυσ- + νοῦς)* ὁ κακῶς (ἐχθρικῶς) διακείμενος πρὸς τινα, ἐχθρικός, κακόβουλος || δυσπρεστημένος.

δυσ-νοστος, ον (δυσ- + νόστος)* ὁ ἀτυχής ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του, ὁ *τυγχάνων κακοῦ* (ἀτυχοῦς) *νόστου* || ὁ μὴ κατορθῶν ἐν ἐπιστροφῇ.

δυσ-νύμφευτος, ον (δυσ- + νύμφεῦω)* ὁ δυσκόλως νυμφευόμενος.

δυσ-νύμφος, ον (δυσ- + νύμφη)* ὁ δυστυχής εἰς τὸν γάμον του.

δυσ-ξύμ-βολος, ον (δυσ- + συμβάλλω)* ὁ δυσκόλος εἰς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων συναλλαγὰς του, δυσκόλως συναλλασσόμενος.

δυσ-ξύν-ετος, ον (δυσ- + ξυνίημι)* ὁ δυσκόλως καταννοόμενος, δυσνόητος, σκοτεινός, αἰνιγματώδης.

δυσ-οδμία, ἡ = **δυσσομία** (δ βλ.). *Ἐκ τοῦ

δύσ-οδμος, ον = **δύσσομος** (δ βλ.).

δυσ-οδο-παϊπάλος, ον (**δύσσοδος** + **παιπάλη**)* ἀπότομος καὶ δύσβατος λόγῳ τῶν βράχων || δύσκολος καὶ πετρώδης.

δύσ-οδος, ον (δυσ- + ὁδός)* δυσκολοδιάβατος, δύσβατος, ἀδιάβατος.

δυσ-οίξω* εἶμαι περίλυπος, ἀνυπόμονος. — *Μέσον*, φοβοῦμαι. — [ἐκ τοῦ **δυο-οἶξ** = **φεῦ**, ἀλλοίμονον, ὅπως *οἰμῶζω* ἐκ τοῦ *οἶμοι*].

δυσ-οίκητος, ον (δυσ- + οἰκέω)* ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατοικήθῃ, ἀκατοίκητος.

δύσ-οιμος, ον (δυσ- + οἶμη δ βλ.) = **δύσσοδος**, ὁ «κακὰ πηγαίνων».

δύσ-οιστος, ον (δυσ- + οἶσα, μέλλ. τοῦ *φέρω*)* ὁ δυσκόλως φερόμενος, ἀνυπόφορος, ἀφόρητος.

δύσσομαι, μέσ. μέλλ. τοῦ *δύω*.

δύσ-ομβρος, ον (δυσ- + ὄμβρος)* λίαν βροχερός, βαγδατός || θυελλώδης, τρικυμιώδης.

δυσ-ομίλος, ον (δυσ- + ὄμιλέω)* ὁ μεθ' εὐ εἶναι δύσκολον (καὶ ἐπικίνδυνον) νὰ ἀναστρέφῃται τις || ἡ μεθ' οὐ ἐπικινδυνία φέρει ὄλεθρον.

δυσ-ὀμμάτος, ον (δυσ- + ὄμμα)* ὁ δυσκόλως βλέπων, τυφλός.

δυσ-ὀρᾶτος, ον (δυσ- + ὀράω)* ὃν εἶναι δύσκολον νὰ ἴδῃ τις || φοβερός τὴν ὄψιν.

δυσ-ὀργητος, ον (δυσ- + ὀργάω) = **δύσσοργος** (δ βλ.).

δύσ-οργος, ον (δυσ- + ὀργή)* ὁ εὐκόλως ἐξοργιζόμενος, ὀξύθυμος.

δύσ-ορμος, ον (δυσ- + ὀρμος)* ὁ ἔχων κακὸν ὄρμον, ὁ ἀπρόσφορος πρὸς ἀγκυροβολίαν, δυσπρόσιτος, ἄβατος. — || ὡς ἐνεργητ., ὁ μὴ ἐπιτρέπων τὴν προσόρμωσιν : *πνοαὶ δύσσορμοι* = ἀνεμοὶ ἀντίθετοι, δύσμενεῖς, παρεμποδίζοντες τὸν εἴσπλον καὶ τὸν ἔκπλον τῶν πλοίων.

δύσ-ορνικς, -ἴθος, ὁ, ἡ (δυσ- + ὀρνικς)* ὁ κακὰ καὶ ἀπαίσια προσιωνίζων, κακὸς οἰωνός.

δυσ-ὀρφναιος, α, ον (δυσ- + ὀρφνη)* ὁ λίαν σκοτεινός, θεοσκοτεινός.

δυσ-οσμία, ἡ* κακὴ ὁσμὴ, κακοσμία, «βρώμα». *Ἐκ τοῦ

δύσ-οσμος, ον (δυσ- + ὀσμή)* ὁ κακὴν ὁσμὴν ἔχων, δυσώδης, βρωμερός. — || ἐνεργ., ὁ δυσκόλως ὀσφραϊνόμενος, ὁ μὴ ἔχων ὀξεταν τὴν ὀσφραῖν.

δυσ-ούριστος, ον (δυσ- + οὐρίζω)* ὁ ὑπὸ λίαν οὐρίου ἀνέμου ἀλλὰ πρὸς ἄλεθρον φυσηθεὶς (ἐπελθὼν), ὁ προκόπτων ἐπ' ὀλέθρῳ.

δυσ-πάθεω, μέλλ. -ήσω* πάσχω δεινῶς ; διλιθομαι. — || εἶμαι ἀνυπόμονος, δύσανασχετῶ (λατ. *aegre ferre*). *Ἐκ τοῦ

δυσ-πάθης, ἐς (δυσ- + πάθος)* ὁ μὴ ὑπομένων τὰ πάθη, ὁ στερούμενος ἐγκαρτερήσεως κατὰ τὰς δυστυχίας. — || ὁ δυσκόλως αἰσθανόμενος, ἀπαθής, ἀναίσθητος.

δυσ-πάλαιστος, ον (δυσ- + παλαιώ)* πρὸς ὃν δύσκολως παλαίει τις, δυσκόλως καταπολεμούμενος, δυσκαταγώνιστος.

δυσ-πάλαμος, ον (δυσ- + παλάμη)* δυσκαταπαλαιστος, δυσκατάβλητος, δυσκολονίκητος. — || ὁ μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ, ὁ ἐν ἀμηχανίᾳ εὐρισκόμενος, ἀβοήθητος.

δυσ-πάλης, ἐς (δυσ- + πάλη) = **δυσπαλαιστος** (δ βλ.)* γενικῶς, δύσκολος, σκληρός, ἐπικίνδυνος.

δυσ-παρά-θλητος, ον (δυσ- + παραβάλλω)* ἀπαράμιλλος, πρὸς ὃν δὲν παραβάλλεται τις, ἀσύγκριτος.

δυσ-παρά-θουλος, ον (δυσ- + παρὰ + θουλή)* ὃν δύσκολον εἶναι νὰ καταπέσῃ τις, ἰσχυρογνώμων, ἀκαμπτος.

δυσ-παρά-θελκτος, ον (δυσ- + παραθέλω)* ὃν εἶναι δύσκολον νὰ καταπραῖνῃ τις, δυσπαραμύθητος.

δυσ-παρ-αίτητος, ον (δυσ- + παραιτέομαι)* ὃν δύσκολον εἶναι νὰ συγκινήσῃ τις διὰ παρακλήσεως, ἀδυσώπητος.

δυσ-πάρ-ευνος, ον (δυσ- + παρὰ + εὐνή)* κακοστρωμένος || ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ πλησίον ἄλλου κεκλιμένος, «δυστυχολησιολάγιστος».

δυσ-παρ-ήγορος, ον (δυσ- + παρηγορέω)* ὃν εἶναι δύσκολον νὰ παρηγορήσῃ ἢ νὰ καταπραῖνῃ τις, δυσκολοπαρηγόρητος, δυσκολοπαραμύθητος.

δυσ-πάρθενος, ον (δυσ- + παρθένος)* δυστυχής παρθένος.

Δύσ-πάρης, -ιδος, ὁ (δυσ- + Πάρης)* κακό-Παρις, δυστυχής, καὶ δυστυχίων πρόξενος (πρβλ. *Αἰνόπαρις*).

δυσ-πάρ-ίτος, ον (δυσ- + πάρεμι, τοῦ *εἶμι*)* πλησίον τοῦ ὀποῦ δύσκολον εἶναι νὰ παρέλθῃ τις (ἢ νὰ διαβῇ τις), δυσκολοδιάβατος.

δυσ-πειθής, ἐς (δυσ- + πείθωμαι)* ὁ δυσκόλως πειθόμενος, δυσκολοκατάπειστος || ἀνυπότακτος, ἀτίθασος, ἰσχυρογνώμων || κακοσανατεδραμμένος.

δύσ-πειστος, ον (δυσ- + πείθω)* ὁ δυσκόλως καταπειθόμενος, ἰσχυρογνώμων, ἀπειθής, ἀπειθαρχός. *Ἐπὶ, *δυσπειστῶς ἔχω* = *δυσπιστῶ*, δὲν πιστεύω.

δύσ-πέλαστος, ον (δυσ- + πελάζω)* ὁ ἐπικίνδυνος νὰ τὸν πλησιάσῃ τις, ὁ μετὰ κινδύνου πλησιάζόμενος, ἀπλησίαστος.

δύσ-πέμπτος, ον (δυσ- + πέμπω)* ὁ δυσκόλως ἀποστελλόμενος.

δυσ-πέμφελος, (δυσ- + πέμφειξ = τρικυμία)* ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀγρία καὶ τρικυμιώδης || μετρ. τραχύς, ἀγροίκος, ἀγενής.

Ἔτυμ. : Κατά τινος ἐκ τοῦ *δυσ-*+*πέμπω*=ὁ δύσκολως κατάλληλος δι' ἀποστολήν· κατά τὴν ἀνωτέρω γενομένην δεκτὴν ἐκδοχὴν πρβλ. *ρ. πεμφ-, πέμφιξ, πεμφίς, πομφός, πομφόλυξ*, ἢ καὶ ἐκ *ρ. σφαλ-*(=βράζω, παφλάζω). Πρβλ. καὶ Λιθ. *raprli* (=φουσκῶν) *raprly's* (=προγέστωρ).

δυσ-πενδής, ἐς (δυσ-+πένθος)· ὁ προκαλῶν βαρὺ πένθος, θαρυπενδής.

δυσ-περάτος, ον (δυσ-+περάω)· δυσκολοδιάβατος, δυσκολοπέραστος.

δυσ-πετής, ἐς (δυσ-+πέτω τοῦ πίπτω)· ὁ ἀποβαίνων δυσχερῆς, δύσκολος || λυπηρὸς, ἀνιαρὸς. Ἐπίρ. *δυσπετώς*, ἰων. *-έως*=μετὰ δυσκολίας.

δυσ-πήμενος, ον (δυσ-+πημαίνω)· δεινῶς βεβλαμμένος, πλήρης ὀλεθρίου κακοῦ.

δυσ-πίνης, ἐς (δυσ-+πίνος)· πολὺ ρυπαρὸς, «καταλερωμένος».

δυσ-πλανος, ον (δυσ-+πλάνη)· ὁ ἀθλίως περιπλανώμενος.

δυσ-πλοῖα, ἰων. -πλοῖη, ἢ ἡ δυσκολία περὶ τὸν πλοῦν, δύσκολος πλοῦς, «ἀτυχο ταξίδι». Ἐκ τοῦ

δύσ-πλοος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. δύσ-πλους, -οον (δυσ-+πλέω)· ὁ δύσκολος (ἐπικίνδυνος) διὰ τοῦς πλεόντας (ὁ δύσκολως πλεόμενος), δυσκολοταξιδεύτος, ἐπικίνδυνος διὰ τὰ πλοῖα.

δύσ-πλωτος, ον=δύσπλωτος (ὁ βλ.).

δύσ-πνοια, ἢ ἡ περὶ τὴν ἀναπνοὴν εὐκολία, δύσκολος ἀναπνοή.— || ἐναντιοί ἀνεμοί. Ἐκ τοῦ

δύσ-πνοος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. δύσπνοος, οον (δυσ-+πνέω)· ὁ μετὰ δυσκολίας ἀναπνέων, ὁ πάσχων ἀπὸ δύσπνοιας.— || ὁ ἀκατάλληλος πρὸς ἀναπνοήν.— || **πνοαὶ δύσπνοια**=ἀνεμοί ἐναντιοί.

δυσ-πολέμητος, ον (δυσ-+πολεμέω)· δυσκολοπολέμητος, ἐναντίον τοῦ ὁποῦ δύσκολως δύναται τις νὰ πολεμήσῃ.

δυσ-πόλεμος, ον· ὁ ἀτυχῆς ἐν πολέμῳ.

δυσ-πολιόρκτητος, ον (δυσ-+πολιορκέω)· ὁ δύσκολως ἐκπολιορκούμενος, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ κυριεύσῃ τις διὰ πολιορκίας.

δυσ-πονής, ἐς (δυσ-+πονέω)· ἐπίπνοος, κοπιαστικός.

δυσ-πόνητος, ον (δυσ-+πονέω)· ὁ δύσκολως (μετὰ κόπου) ἀποκτώμενος, δυσκολοἀπότητος.— || ὁ φέρων (προκαλῶν) κόπους καὶ θάσσανα.

δύσ-πονος, ον· ἐπίπνοος, κοπιαστικός || ὄχληρός, ἀνιαρὸς.

δυσ-πόρευτος, ον (δυσ-+πορεύομαι)· δι' οὗ εἶναι δύσκολον νὰ πορευθῇ τις, δυσκολοδιάβατος, ἀδιάβατος.

δυσ-πορία, ἢ ἡ δυσκολία εἰς τὴν διάβασιν, δύσκολος διάβασις. Ἐκ τοῦ

δύσ-πορος, ον (δυσ-+πόρος)· ὃν εἶναι δύσκολον νὰ περάσῃ τις, δυσκολοπέραστος.

δύσ-ποτος, ον (δυσ-+πότος)· ἀτυχῆς, «κακότυχος», δυστυχῆς· ἐπίρ. *-μως*=ἀθλίως, δυστυχῶς.

δύσ-ποτος, ον (δυσ-+ποτόν τοῦ πίνω)· ὁ δύσκολως πινόμενος. «δυσκολοπίοτος» || ἀνοστος, ἀνούσιος, ὀηδῆς εἰς τὴν πόσιν.

δυσ-πράγγω, μελ. -ήσω (δυσ-+πράγγω=πράγμα)· δυστυχῶ, ἀτυχῶ.

δυσ-πραξία, ἢ (δυσ-+πράττω)· ἀποτυχία, δυστυχία, κακοτυχία.

δύσ-πράτος, ον (δυσ-+πιπράσκω)· ὁ δύσκολως πώλουμένος, δυσκολοπώλητος.

δυσ-πρεπής, ἐς (δυσ-+πρέπω)· ἀπρεπής, ἀναξιοπρεπής, χαμερπής.

δύσ-πρόσ-θάτος, ον (δυσ-+προσβαίνω)· δυσπρόσιτος, δυσκολοπλησίσιος || δύσβατος.

δύσ-πρόσ-ίτος, ον (δυσ-+πρόσειμι τοῦ εἶμι)· πρὸς ὃν εἶναι δύσκολον νὰ πλησιάσῃ τις, δυσκολοπλησίσιος || ἀκοινώνητος.

δύσ-πρόσ-οδος, ον (δυσ-+πρός+ὁδός) = *δυσπρόσιτος* (ὁ βλ.).

δύσ-πρόσ-οιστος, ον (δυσ-+προσοίω, μελ. τοῦ προσφέρω)· ὁ δύσκολως πλησιαζόμενος (τ. ε.=*δυσπρόσιτος*) || μετὰ τοῦ ὁποῦ δύσκολως συναλλάσσεται τις, ατρυφνός, «γκρινίαρης».

δυσ-πρόσ-οπτος, ον (δυσ-+προσόψομαι τοῦ προσοράω)· ὃν εἶναι δύσκολον νὰ προσδέξῃ τις, «δυσκολοθώρητος» || ὁ ἀπαίσιος τὴν θέαν.

δύσ-προς-πέλαστος, ον (δυσ-+προσπελάζω)· δυσκολοπλησίσιος (πρβλ. *δυσπρόσισιος, δυσπρόσιτος* κλπ.).

δύσ-προς-ωπος, ον (δυσ-+πρόσωπον)· ὁ ἔχων κακὴν ὄψιν, ὁ ἀπαίσιος (ἀπεχθής) τὴν ὄψιν.

δύσ-ρίγος, ον (δυσ-+ρίγος)· ὁ δύσκολως ὑπομένων τὸ ψῦχος, ὁ λίαν εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῦχος.

δύσ-σέβεια, ἢ (δύσσεβής)· ἀσέβεια, ἀδεῖα || κατηγορία ἐπὶ ἀσεβείᾳ.

δύσ-σεβέω, μελ. -ήσω· εἶμαι δύσσεβής || σκέπτομαι καὶ ἐνεργῶ ἀσεβῶς. Ἐκ τοῦ

δύσ-σεβής, ἐς (δυσ-+σέβομαι)· ἀσεβής, ἄθεος.

δύσ-σεβία, ποιητ. ἀντὶ δύσσεβεία.

δύσ-σοος, ον (δυσ-+σώζω)· ὁ δύσκολως σωζόμενος, δυσκολόσωστος, κατεστραμμένος (λατιν. *perditus*).

δύσ-τάλας, αἶνα, ἄν· ὁ λίαν δυστυχῆς, τρισάθλιος.

δύσ-τάωνος, ον, δωρ. ἀντὶ δύστηνος (ὁ βλ.).

δύσ-τέκμαρτος, ον (δυσ-+τεκμαίρομαι)· ὃν δύσκολον εἶναι νὰ συμπεράνῃ τις, δυσεἰκαστος, δυσκολοεὑρετος || σκοτεινὸς καὶ ἀνιγνιμάτῳδης.

δύσ-τεκνος, ον (δυσ-+τέκνω)· ὁ ἀτυχῆς εἰς τὰ τέκνα του.

δύσ-τερπής, ἐς (δυσ-+τέρπω)· ὁ μὴ τέρπων, δασύρρεστος.

δύ-στηνος, ον· δυστυχῆς, ἀτυχῆς, ἐλεεινός, ἄθλιος.— || (ὡς τὸ λατιν. *miser*) ἄθλιος, κακορρίζικος, διεφθαρμένος.

Ἔτυμ. : ἀμφιβ. ἔτυμολ.· κατὰ τινος ἐκ τοῦ *στένω*· κατ' ἄλλους *δύστηνος*, δωρ. *δύσ-τάωνος* (<*δυσ-σ-τάωνος*, ἐκ ρίζ. *στα-* (βλ. ἐν λ. *ἴστημι*)· πρβλ. *σασκρ. śhāpam*, πάλ. περσ. *stāpam* (=στάσις, διαμονή, κατοικία), Λιθ. *stāpas* (=κατάστασις, κράτος) <ιαπ. **stāpo-* πρβλ. *ἀστηνός*=ὁ δυστυχῆς, ὁ μὴ ἔχων κατοικίαν, τόπον διαμονῆς (παρὰ Σουεθ. καὶ Μεγ. ἔτυμ.), πρβλ. ὡς παρ' Ἑσυχ. *ἀσστηνεὶ ἀδυνατεῖν, ἀσστηνόν δύστηνον, χαλεπὸν* καὶ παρ' Ἡρωδ. *δύστος, δύστηνος* (<*δυσ-σ-τ-ο-ς*· πρβλ. *σασκρ. duhsihah*).

δύσ-τλήμων, ον, γεν. -ονος (δυσ-+τλήμων)· ὁ ὑποφέρων πολλὰ δεινά, πολυπαθῆς, ταλαίπωρος, δυστυχῆς.

δύσ-τλήτος, ον (δυσ-+τλήναι)· ὃν δύσκολως ὑποφέρει τις, δυσκολοὑπόφερτος, ἀνυπόφερτος.

δύσ-τοκεύς, -έως, ὁ (δυσ-+τοκεύς)· δυστυχῆς γονεύς.

δύσ-τοκέω, μελ. -ήσω· γεννῶ δύσκολως, δυσκολογεννῶ || γεννῶ πρὸς δυστυχίαν.

δύσ-τοκος, ον (δυσ-+τεκεῖν)· ὁ μετὰ κόπου γεννῶν || ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννηθεὶς.

δύ-στομέω, μελ. -ήσω· ὁμιλῶ κακῶς περὶ τίνος, διαβάλλω, κατηγορῶ. Ἐκ τοῦ

δύ-στομος, ον (δυσ-+στόμα)· ὁ ὁμιλῶν ὄχημα, κακόστομος, κακόγλωσσος.— || ἐπὶ ἔππου, σκληρόστομος.

δύ-στονος, ον (δυσ-+στένω)· ἀξιοδρήνητος, πολυδρήνητος, πολυστένατος.

δύσ-τόπαστος, ον (δυσ-+τοπάζω)· ὁ δύσκολως εἰκαζόμενος, δυσεἰκαστος, δυσκολομάντευτος.

δύ-στόχαστος, ον (δυσ-+στοχάζομαι)· ὁ δύσκολως ἐπιτυχχανόμενος, δυσκολοσημάδευτος, δυσεπίτευκτος.

δύσ-τράπεζος, ον (δυσ-+τρέπω)· ὁ τρώων ἐλεεινὰ φαγητὰ.

δύσ-τράπελος, ον (δυσ-+τρέπω)· δύστροπος, δύσκολως μετατρέπόμενος || ἰσχυρογνώμων, δυσκολομεταχειρίσιος || ἀνοικονόμητος || ἀντιθ. τῷ *εὐτρέπελος*.— Ἐπίρ. *-λωος* = ἀδεξίως, ἀτάκτως, ἀκατάλληλως.

δύσ-τροπος, ον (δυσ-+τρέπω)· ὁ δύσκολως τρεπόμενος ἢ κατευθυνόμενος || δυσκολότερπος, κακότερπος || ἰσχυρογνώμων.

δύσ-τύχέω, μελ. -ήσω· πρβλ. *δεδυστύχηκα (δυστυ-*

χής)· είμαι άτυχής, δυστυχής || επί πραγμ., άποτυ-
χάνω. Έξ αυτού τó

δυσ-τύχημα, -ατος, τό (δυστυχέω)· άτύχημα, ά-
ποτυχία, συμφορά.

δυσ-τύχης, ές (δυσ- + τύχη)· άτυχής, κακότυχος,
δυστυχημένος. Έπίρ. -χώς. Έξ αυτού τó

δυσ-τυχία, ή (δυστυχής)· κακή τύχη, άτυχία, ά-
ποτυχία, δυστυχία.

δυσ-ύπο-οιστος, ον (δυσ- + ύποίσω, μέλ. τού ύπο-
φέρω)· ό δυσκόλως ύποφερóμενος, δυσκολούπο-
φερτος.

δυσ-φάμος, άμρ. άντι ύσσημος (δ βλ.).

δυσ-φάτος, ον (δυσ- + φημί)· ό δυσκόλως λεγό-
μενος, άρρητος, άνέκφραστος, τρομερός, φρικτός
(λατ. infandus).

δυσ-φήμew, μέλ. -ήσω (δύσσημος)· διαδίδω κακός
φήμας, μεταχειρίζομαι κακός λέξεις, κυρ. λόγους
προσημαίνοντας (προσιωνιζόμενους) κακά.— || μτθ.
κακολογώ, ύβρίζω, βλασφημώ, ουκοφαντώ. Έξ αυ-
τού τó

δυσ-φήμα, ή (δυσσημέω)· κακολογία, δυσφήμη-
σις διάδοσις κακών λόγων || κυρ. χρήσις λέξεων
κακοσήμων.

δυσ-φήμος, ον (δυσ- + φήμη)· ό κακόφημος, ό
κακά προηγών.— || κακολόγος, ύβριστής, ουκο-
φάντης || κακός.

δυσ-φίλης, ές (δυσ- + φιλέω)· μισητός, άπεχθής.

δυσ-φορέω, μέλ. -ήσω (δύσφορος)· φέρω βαρέως,
είμαι ώργισμένος (λατ. aegre ferre) || είμαι δυσπρε-
στημένος. Έξ αυτού τó

δυσ-φόρητος, ον (δυσφορέω)· ό δυσκόλως ύπο-
φερóμενος, δυσκολούπόφερτος.

δυσ-φόρμιγγε, -ιγγοσ, δ, ή· ό άσύμφωνος πρός
τήν λύραν, θρηνητικός, μελαγχολικός.

δυσ-φορος, ον (δυσ- + φέρω)· ό δυσκόλως ύπο-
φερóμενος, δυσβάστακτος, δυσκολούπόφερτος, κα-
ταδλιπτικός, βαρύς || άνυπόφορος, όχληρός, άνια-
ρός.— επίρ. *δυσφόρως έχω* = είμαι άτίóρητος.— ||
(δυσ- + φέρομαι)· ό μετά δυσκολίας κινóυμενος, βρα-
δυκίνητος.

δυσ-φρόνως, επίρ. τού δύσφρων (δ βλ.).

δυσ-φροσύνη, ή· άδημονία, άγωνία, μέριμνα, στε-
νοχωρία. Έξ τού

δυσ-φρων, ον, γεν. -ονος (δυσ- + φρήν)· δύσδυ-
μος, θαρούδιμος, κακοδιάθετος, μελαγχολικός.— ||
κακώς (έχθρικόσ) διακείμενος, έχθρικός.— || = ά-
φρων, άνόητος.

δυσ-φύλακτος, ον (δυσ- + φυλάσσω)· ό δυσκόλως
φυλασσóμενος, δυσκολοφύλακτος.— || άφ' ού δυσ-
κόλως τις προφυλάσσειται, δυσσάφεικτος.

δυσ-χείμερος, ον (δυσ- + χείμα)· ό έκτεδειμέ-
νος εις θερύν χειμώνα, πολύ ψυχρός, πολύ χειμω-
νιάτικος.

δυσ-χείρωμα, -ατος, τό (δυσ- + χειρώω)· τό δυσ-
κόλως χειρούμενον (τ. έ. κατακτώμενον), δύσκολος
κάτακτησις.

δυσ-χείρωτος, ον (δυσ- + χειρώω)· ό δυσκόλως
χειρούμενος (τ. έ. ύποτασσóμενος).

δυσ-χεραίνω, μέλ. -άνω· (δυσχερής)· μετά κόπου
(δυσχερείας) ύπομένω τι, βαρέως φέρω τι (λατ.
aegre ferre) || είμαι δυσπρεστημένος.— || καθιστώ
τι δυσκόλον, παρέχω δυσκόλως || προκαλώ άγανά-
κτησιν (άντιθ. τή *τέρωμα*)· *οήματα ή τέρωντα ή δυσ-
χεράνατα* = τερπνοί—δυσάρεστοι λόγοι.

δυσ-χέρεια, ή (δυσχερής)· δυσκολία.— || ένόχλη-
σις, στενοχωρία, άηδία. 2) επί προσ., δυστροπία,
κακή διάθεσις, γκρίνια. Έξ τού

δυσ-χερής, ές (δυσ- + χείρ)· ό δύσκολος εις τό
νό τόν μεταχειριθήςτις, δυσκολοκυβέρνητος, δυσ-
κολομεταχειρίσιος.— || ένόχλητικός, λυπηρός, δυσ-
άρεστος, όχληρός. 2) επί προσ., δύστροπος, μεμ-
ψίμοιρος, κακώς διατεθειμένος.— επίρ. *δυσχερής έχω*
= είμαι στενοχωρημένος [δι' έτυμολ. βλ. *εύχε-
ρής, χείρ*].

δυσ-χίμος, ον (έκ τού δυσ- + χείμα ; βλ. έν τέλει)·
έπικίνδυνος, παραχώδης, φοβερός, τρομερός.

Έτυμ. : έκ πρώτης όψεισ ή λ. έθεωρήθη παλαιόθεν

παραγομένη έκ τού δυσ- + χείμα, *χειμών* και *σημαί-
νοσα* τόν πολύ χειμωνιάτικον, άνεμοταραχώδη· διά
τόν λόγον αυτόν έν πάσι σχεδόν τοίς χωρίοις, έν οίς ή
λ. άπαντά, ύπάρχει έκ παραλλήλου και γραφή *δύσχει-
μος*, προφανώς κατά παρετυμολογίαν, διότι, έν τοίς
έμμέτροις, τό μέτρον άπαιτεί τήν γρ. *δύσχειμος*. Πιθα-
νώτερον φαίνεται, διτι ή λ. έσχηματίσθη καθ' έν άκρι-
θώς τρόπον έσχηματίσθη ή λ. *μελέγγιμος* έκ τού *μέλας*.

δυσ-χλαιία, ή· ή πενιχρά, ή εύτελής, ένδυμα-
σία. Έκ τού

δυσ-χλαινος, ον (δυσ- + χλαίνα)· ό πενιχρός έν-
δυμένος, ό ρακένδυτος.

δυσ-χορτος, ον (δυσ- + χόρτος)· ό όλιγον χόρτον
(όλιγην δηλ. τροφήν) έχων || μτφρ. άφορος, άξενος,
άκατόκτητος.

δυσ-χρηστος, ον (δυσ- + χράομαι)· ό δυσκόλως
χρησιμοποιóυμενος, δύσκολος πρός χρήσιν, δύσκο-
λος, δυσχερής, άνοικονόμητος || άχρηστος.

δυσ-χωρία, ή (δυσ- + χῶρος)· δύσκολος τόπος,
δύσκολον έδαφος, «κακοτοπίά»

δυσ-ώδης, ες (δυσ- + δζω)· ό κακώς δζων, κακήν
όσμήν έκπέμπων, θρωμερός.

δυσ-ώδινος, ον (δυσ- + ώδής)· ό δριμείας ώδινας
προξενών, έπώδυνος, όδυνηρός.

δυσ-ωνέω, μέλλ. -ήσω· προσπαθώ νά ρίψω τάς
τιμάς, παζαρεύω, προσπαθώ νά άγοράσω εύθηνά.
Έκ τού

δυσ-ώνης, -ου, ό (δυσ- + ώνόμαι)· ό μετά δυσκο-
λίας άγοράζων || ό δύστροπος πελάτης, ό προσπα-
θών νά άγοράση εύθηνά.

δυσ-ώνυμος, ον (δυσ- + δνομα)· ό φέρων κακόν
όνομα, ό έχων όνομα άπάίσιον (άποτρόπαιον, προ-
μηνύον κακά), όπως π.χ. *Αίλας*.

δυσ-ωπέω, μέλλ. -ήσω (δύσ + ώψ)· κάμνω τινά
νά έντραπή (νά καταθίθω τούς όφθαλμούς) || εί-
μαι ένόχλητικός, παρακαλώ έπιμόνως.— Παθητ., έν-
τρέπομαι δειλιάζω, πτοούμαι.

δυσ-ωρέομαι, μέλλ. -ήσομαι· άποθ. (δυσ- + ώρος =
ούρος, ώρα)· φυλάττω έπίπονον φυλακήν, κακοπα-
θώ έν τῷ φυλάττειν.

δυσ-ωρος, ον (δυσ- + ώρα ή ώρα)· ό έχων κακόν
κλίμα || άκαιρος || δυσκολοφύλακτος.

δύτε, έ· πληθ. Πρωστ. άορ. έ· τού *δύω*.

δύτης, -ου, ό (δύω)· θουπητικός, κολυμητής,
«δύτης».

δύω, ίων. άντι *δύω*.

ΔΥΩ ή **δύνω**· μέλλ. *δύσω*· ένεργ. άορ. α' *έδύσα*.
— Μέσον *δύομαι*· πρτ. *έδύομαι*· μέλ. *δύσομαι*· άορ.
α' *έδύσομαι*, μετά έπ. έ· και γ' έν. *έδύσοο*, *έδύσοο*,
Πρωστ. *δύσοο*, μτχ. *δύσομενος* (μετά σημ. ένστος)· πρός
τό μέσον συμφωνούσι σημασιολογικόσ ό άορ. έ· και ό
ένεργ. παρακ. άορ. έ· *έδύν*, -υς, -υ, *δύϊκ*. *έδύτην*,
πληθ. *έδύνεν*, *έδύτε*, *έδύσαν* και έπικ. *έδυν*· Πρωστ.
δύθε, *δύτε*, Έποτ. *δύω*· *δύϊκ*. *δύϊνη* ή *δύνη*· άπφ.
δύναι, μτχ. *δύς*· πρτ. *δέδύκα*·

|| ώς μτθ. (έν τῷ μέλλ. και άορ. α' *δύσω*, *έδύσα*),
ένδύνω τινά, τού φεραίνω ένδύματα.— || ώς άμθ.
έν πάσι τοίς άλλοίς τύποις τής ένεργ. και μέσ. φωνής·
1) επί ένδυμάτων, ένδύω έμαυτόν, ένδύομαι, φερά-
νω ρούχα, περιβάλλομαι (μέ) τι || μτφρ. *εί μή σύ γε
δύσαι άλκήν* = έάν δέν περιβληθής (δέν ένδυθής)
δύναμιν (άν δέν έφοδιασθής μέ μένος), 2) επί
τόπων, εισέρχομαι, είδύω· *δύναι κóλιπον θαλάσσης*
= νά θυθισθή εις τοίς κόλπους τού ώκεανού || *πόλε-
μον δύναι ή δύσασθαι* = νά θυθισθή εις τήν μάχην
|| *μνηστήρας δύσασθαι* = νά διεισδύση μεταξύ τών
μνηστήρων. 3) έπέρχομαι, εισέρχομαι, είσδύω ||
καταλαμβάνω· *κάματος γυία δέδυνε* = κόπωσις εισ-
έδυσεν εις (κατέλαθε) τά μέλη του || *κρηγετή έ
λύσσα δέδυνε* = σφοδρά λύσσα (μανία) τόν έχει κα-
ταλάβει. 4) άπολ. επί τού ήλιου και τών άστέρων,
θυθίζομαι εις, θουτώ, καταδύομαι, «θασιλεύω».

Έτυμ. : όμρ. έπ. *δύω*, άττ. *δύω*, ίων-αττ. *δύνω*·
δύσις, *δυσμαί*· *άδύτος*· πρβλ. *σανσκρ.* *urā-du-* (ένδύ-
σοθςι)· κατά τινας συγγ. τῷ λατ. *imbuo* (βλ. *άφύω*)·
κατ' άλλ. συγγ. και τά *νη-δύς* (= κοιλία) και όμρ.
νή-δυμος (βλ. τάς λ. λ.).

δω-δεκα, οί, αί, τά, ποιητ. ἀντί δώδεκα.
δωδεκά-βοιος, ον (δωδεκα + βοῖς)· ὁ ἔχων ἄ-
 ξίαν δώδεκα βόων.
δωδεκά-δρομος, ον (δωδεκα + δρᾶμειν)· ὁ τρέ-
 χων δώδεκα διαδρομίας.
δωδεκά-μηνος, ον (δωδεκα + μήν)· ὁ ἡλικίας
 δώδεκα μηνῶν || ὁ ἐκ δώδεκα μηνῶν ἀποτελού-
 μενος.
δωδεκά-μοιρος, ον (δωδεκα + μοῖρα)· ὁ διηρη-
 μένος εἰς δώδεκα μέρη.
δωδεκαταῖος, α, ον· κατά τήν δωδεκάτην ἡ-
 μέραν || ὁ ἡλικίας δώδεκα ἡμερῶν.
δωδεκάτοσ, ον, ποιητ. ἀντί δωδέκατος.
δω-καί-εικοσι-μετρος, ον (δύο + και + εἰκοσι +
 μέτρον)· ὁ ἔχων μήκος εἴκοσι καὶ δύο μέτρων.
δω-καί-εικοσι-πηχυσ, υ (δύο + και + εἰκοσι + πη-
 χυς)· ὁ ἔχων μήκος εἴκοσι καὶ δύο πηχέων.
δῶ (Α), τό, ἐπ. συνταγμ. τύπος ἀντί δῶμα, ἀπαντῶν
 ἐν τῇ ἀναμ. καὶ αἰτ. μόνον. Ὡσα. καὶ ὡς πληθ. ἀντί
 δῶματα.
 Ἔτυμ.: συνήθεσι περιφρ. ἐμὸν δῶ, ἡμέτερον δῶ
 κλπ. πρὸς. καὶ Ἡσυχ. «δῶ· δῶμα, οἰκῆμα, οπηλαι-
 ον» ὡς πληθ. (δῶ = δῶματα) ἐν Ἡσιόδ. Θεογ. 933
 «ναίει χρῆσθα δῶ, δεῖνός θεός», ἐξ ἰαπ. βίβλ. *dōm-
 (=οἰκία), γέν. *dōms = ἑλλ. *δενς, δεσ- (βλ. δεσπό-
 της, δάπεδον) πρὸς. καὶ ἰαπ. τοπικὴν *dōm > Zenb.
 dam (τοπ. τοῦ τέρματος) πρὸς. ὡς. ἰαπετ. τοπ. ἐπίρ.
 *dō (=πρός), παλ-λατιν. en-do. Βλ. καὶ δῶμα.
δῶ (Β), δῶς, δῶ, ἴποτ. ἀορ. β' τοῦ δίδωμι.
δω-δεκα, οί, αί, τά (δύο + δέκα)· ὅτι καὶ νῦν (λατ.
 duodecim) [δω-(*dō = Ved. dvā· δι· ἔτυμ. βλ. δύο)].
δωδεκά-γναμπος, ον (δωδεκα + γνάμπω)· δῶ-
 δεκα φοράς κεκαμημένος· δωδεκάγναμπτον τέρμα=
 ἡ στήλη ἢ δηλοῦσα τὸ τέρμα, τήν ὅποιαν δωδεκά-
 κικ κάμπτουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι.
δωδεκάδ-αρχος, ον (δωδεκα + ἀρχω)· ὁ ἀρχων
 (ἀρχηγός) δώδεκα ἀνδρῶν.
δωδεκά-δωρος, ον (δωδεκα + δῶρον II)· ὁ ἔχων
 μήκος δώδεκα παλαμῶν (ἢ ἔκτασιον).
δωδεκά-ἄεθλος, ον (δωδεκα + ἄεθλος)· ὁ νικησας
 δώδεκα ἀθλοῦς (ὁ νικητὴς εἰς δώδεκα ἀγωνίσματα).
δωδεκα-ετής, ἐς καὶ δωδεκαετής (δωδεκα + ετος)
 ὁ δώδεκα ἐτῶν, ὁ διαρκῶν δώδεκα ἔτη, ὁ ἔχων
 ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν.
δωδεκάκις, ἐπίρ. (δωδεκα)· δώδεκα φοράς.
δωδεκά-κρουνος, ον (δωδεκα + κρουνομός)· ὁ ἔχων
 δώδεκα κρουνοὺς.
δωδεκά-λίνοσ, ον (δωδεκα + λίνον)· ὁ συγκείμε-
 νος ἐκ 12 νημάτων (δωδεκάκλωστος).
δωδεκά-μηνος, ον (δωδεκα + μήν)· ὁ ἀποτελού-
 μενος ἐκ δώδεκα μηνῶν || ὁ ἔχων ἡλικίαν δώδεκα
 μηνῶν.
δωδεκα-μήχανος, ον (δωδεκα + μηχανή)· ὁ γυν-
 ρίζων δώδεκα μηχανάς (τέχνους, τρόπους), πολυ-
 μήχανος.
δωδεκά-παισ, -παιδος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων δώδεκα
 τέκνα, δωδεκάτεκος.
δωδεκά-πάλαι, ἐπίρ.· πρὸ δωδεκάκις πολλοῦ και-
 ροῦ, πρὸ παμπάλαιων χρόνων.
δωδεκά-πηχυς, υ (δωδεκα + πηχυς)· ὁ ἔχων μῆ-
 κος δώδεκα πηχέων.
δωδεκά-πολις, ε, γέν. -ιος, ὁ, ἡ· ὁ ἀποτελού-
 μενος ἐκ δώδεκα πόλεων.
δωδεκά-ἀρχης, -ου, ὁ = δωδεκαρχος (β βλ.).
δωδεκάς, -άδος, ἡ (δωδεκα)· ὁ ἀριθ. δώδεκα ||
 ἀριθμός (ποσόν) δώδεκα, «δωδεκαριά», «δωδεκά-
 δα», «ντούζινα». **δωδεκά-σκαλμος**, ον (δωδεκα + σκαλμός)· ὁ ἔ-
 χων δώδεκα σκαρμούς, δωδεκάκωπος.
δωδεκά-σκῦτος, ον (δωδεκα + σκῦτος)· ὁ κατε-
 σκευασμένος (συνεραμμένος) ἐκ δώδεκα τεμαχί-
 ων δέρματος (διαφόρων χρωμάτων), δωδεκάδερμος.
δωδεκαταῖος, α, ον· ὁ κατά τήν δωδεκάτην
 ἡμέραν γινόμενος, ὁ δώδεκα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔ-
 χων, δωδεκαήμερος. Ἐκ τοῦ
δωδέκατος, ἡ, ον, (δωδεκα)· ὁ κατέχων τήν
 δωδεκάτην ἡμέραν (σειράν).

δωδεκά-φύλλος, ον (δωδεκα + φύλλον)· ὁ ἔχων
 δώδεκα φύλλα (πέταλα).
δωδεκά-φύλος, ον (δωδεκα + φυλή)· ὁ διηρημέ-
 νος εἰς δώδεκα φυλάς, ὁ ἔχων δώδεκα φυλάς· τὸ
 δωδεκάφυλον = αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ.
δωδεκα-έτης, -ου, ὁ (δωδεκα + ετος)· ὁ ἡλικίας δώ-
 δεκα ἐτῶν, ὁ δωδεκαετής· θηλ. δωδεκα-ετις, -ιδος,
 ἡ = ἡ δωδεκαετής.
Δωδώνη, ἡ· πόλις ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου,
 ἔδρα ἀρχαιοτάτου μαντείου τοῦ Διός, τοῦ περιφη-
 μου μαντείου τῆς Δωδώνης. Βλ. Κ.Ε.Λ.
δῶν, δῶναι· ἐπικ. γ' ἐν. ἴποτ. ἀορ. β' τοῦ δίδωμι.
δῶν, ἐπικ. ἀντί δῶναι, ἀορ. β' τοῦ δίδωμι.
δῶκα, ἐπ. ἀντί ἔδωκα, ἀορ. α' τοῦ δίδωμι.
δῶλος, ἀορ. ἀντί δούλος.
δῶμα, -ατος, τό (δέμα)· οἰκία, κατοικία. — || μέ-
 ρος οἰκίας, δωμάτιον, αἶθουσα. — || οἶκος, οἰκο-
 γένεια.
 Ἔτυμ.: δῶμα κατά συμφυρμόν ἐκ τοῦ τύπου δῶ
 γεν. δῶματος (βλ. δῶ) καὶ τοῦ τύπου δῶ γεν. *δενς
 δες (ἐν τῷ δεσπότης)· κατὰ ταῦτα δῶμα θά ἦτο κυρί-
 ως αἰτ. ἀορ. *dōm-η, ἀπολήξασα εἰς οὐδ. κατ' ἀνα-
 λογίαν πρὸς τὸ στερωμα κ. ἄ. πρὸς. Ἀρμ. lun (= οἰ-
 κία) < αἰτ. *dō[m]-m.
δωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δῶμα (β βλ.).
δωματίτης, -ου, ὁ· θηλ. -ετις, -ιδος, ἡ (δῶμα)· ὁ
 ἀνήκων εἰς τήν οἰκίαν ἢ τήν οἰκογένειαν, οἰκιακός.
δωματο-φθορέω, μέλλ. -ήσω (δῶμα + φθείρω)
 φθεῖρω (καταστρέφω) τήν οἰκίαν || κατεξοδεύω τήν
 περιουσίαν μου.
δωματοῦ, μέλλ. -ώσω (δῶμα)· κτιζῶ οἰκίαν.
δωμάω καὶ δωμάομαι, ἀποθ. (δέμα)· κτιζῶ, οἰκο-
 δοῦμι.
δῶναξ, δωρ. ἀντί δόναξ, δούναξ.
δῶομεν, ἐπ. ἀντί δῶμεν, α' πληθ. ἴποτ. ἀορ. ε'
 τοῦ δίδωμι.
δωρεά, ἰων. -εῆ, ἡ· δῶρον, χάρισμα, «δωρεά». —
 αἰτ. δωρεάν ὡς ἐπίρ. = χωρὶς πληρωμῆν, χάρισμα
 (λατ. gratis) || ἐντεῦθεν, ἀσκόπως, ματαίως, τοῦ κά-
 κου. Ἐκ τοῦ
δωρέω, μέλλ. -ήσω ἢ δωρέομαι, ἀποθ., μέλλ. -ή-
 σομαι· δίδω δωρεά, χαρίζω || φιλοδωρῶ τινα μέ τι
 (λατ. dono). Ἐξ αὐτοῦ τὸ
δῶρημα, -ατος, τό (δωρέω)· τὸ δεδομένον, τὸ
 δωρηθέν, τὸ δῶρον.
δωρητός, ἡ, ὁν (δωρέω)· ὁ δεχόμενος δῶρα, ὁ
 δυνάμενος νὰ δωροδοκηθῇ, νὰ καταπραυνθῇ (νὰ
 ἐξιλεωθῇ) μέ δῶρα. — || ἐπὶ πραγμ., ὁ δωρεάν δε-
 δομένος.
Δωριάζω, μέλλ. -άσω = Δωριάω (β βλ.).
Δωριεύς, -έως, ὁ (Δῶρος)· ὁ ἐκ τοῦ Δῶρου κα-
 ταγόμενος | ἐν τῷ πληθ. οἱ Δωριεῖς.
Δωρίζω, δωρ. Δωριόδο, μέλλ. -ίσω (Δῶρος)· μι-
 μοῦμαι τοὺς Δωριεῖς. 2) ὀμιλῶ τήν Δωρικὴν δι-
 ἄλεκτον. 3) ἐνδύομαι ὡς Δωρικὴ παρθένος.
Δωρικός, ἡ, ὁν καὶ Δῶριος, α, ον (Δῶρος)· ὁ
 ἀνήκων εἰς τοὺς Δωριεῖς, Δωριεύς.
Δωρίς, -ίδος, ἡ (Δῶρος)· θηλ. ἐπιθ. ἡ Δωρικὴ:
 1) Δωρίς (ἐνν. γῆ) = ἡ Δωρικὴ χώρα, τ.ε. ἡ Πελο-
 πόννησος. 2) Δωρίς (ἐνν. κοπίς) = Δωρικὴ μάχαι-
 ρα· χρησιμοποιομένη κατὰ τάς θυσίας.
Δωριόδεν, δωρ. ἀπφ. τοῦ Δωρίζω.
Δωριόδω, δωρ. ἀντί Δωρίζω (β βλ.).
Δωριστι (Δῶρος), ἐπίρ.· κατὰ τὸν τρόπον τῶν
 Δωριέων.
Δωρο-δοκέω, μέλλ. -ήσω (δωροδόκος)· δέχομαι
 δῶρα, λαμβάνω τι ὡς δωροδοκίαν, δωροδοκῶμαι.
 — Παθητ., ἔχω δεχθῆ δωροδοκίαν, ἔξ αὐτοῦ τὸ
δωρο-δόκιμα, -ατος, τό (δωροδοκίω)· τὸ ἐπὶ δω-
 ροδοκίᾳ λαμβανόμενον δῶρον.
δωροδοκηστί (καὶ -ιστί), ἐπίρ. (δωροδοκίω)· κα-
 τὰ τρόπον δωροδοκίας, διὰ δωροδοκίας (μετὰ τινοῦ
 ὑπαίνεγμῳ λογοπαίικτικῳ ἐπὶ τοῦ Δωριστι).
δωρο-δοκία, ἡ (δωροδοκίω)· τὸ δέχεσθαι δῶρα,
 ὁ δεκασμός.
δωρο-δόκος, ον (δῶρον + δέχομαι)· ὁ δεχόμενος
 δῶρα, δωροδοκούμενος.

δωρο-δότης, -ου, ὁ (δῶρον + δίδωμι)· ὁ δίδων δῶρα.

δῶρον, τό (δίδωμι)· δωρεά, τό χάρισμα (λατ. donum) || ἀφιέρωμα εἰς τοὺς θεοὺς, ἀνάθημα || **δῶρα θεῶν**=τά ἐκ τῶν θεῶν προερχόμενα δῶρα, ἢ τὰ ἀνήκοντα εἰς τοὺς θεοὺς δῶρα.— || τὸ πλάτος τῆς χειρός, ἢ παλάμη.

Ἔτυμ. διὰ τὴν ἔτυμολ. τῆς λ. δῶρον=δωρεά βλ. δίδωμι. Διὰ τὴν λ. δῶρον=παλάμη πρβλ. *ἐκκαιδεκάδωρος* (= μήκους δώδεκα παλαμῶν), ἀρκ. «*δάριν· σπιθαμὴν*» παρ' Ἑσυχ., ὡς λακων. *δάρειρ* <*δάρεσις*: «*δάρειρ*· τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα» (Ἑσυχ.), παρὰ Πολυθ. *δρθόδωρον* (=τό μήκος ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἕως τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων)· πρβλ. ὡς παλ.-ισλ. *dorn* (<Κελτ. **dur-no*)=πυγμή, χεῖρ· πιθ. συγγ. τῆ ρ. *der-* (=σχίζω).

δωρο-φάγος, ον (δῶρον+φαγεῖν)· ὁ τρώγων (ὁ καταέροχθίζων) δῶρα, ὁ ἀπληστος δῶρων.

δωρο-φορέω, μέλλ. -ήσω· φέρω δῶρα (τ.ἔ. προσφέω δῶρα). Ἐκ τοῦ

δωρο-φόρος, ον (δῶρον+φέρω)· ὁ φέρων δῶρα || ἔθεν ὁ ὑποτελής φόρου.

δωρύττομαι, Δωρ. ἀντὶ δωρέομαι.

δῶς, ἡ, λατιν. *dos*=*δόσις* (μόνον κατ' ὄνομ. ἀπαντᾷ)
δωσειώ, ἐφρετικόν· τοῦ δίδωμι· ἐπιθυμῶ, εἶμαι πρόθυμος νά δῶσω.

δωσέμεναι, -έμεν, ἐπικ. μέλλ. ἀπρφ. τοῦ δίδωμι.

δῶσι, γ' ἐν ὑποτ. ἀορ. 6' (ἀντὶ δώσει) τοῦ δίδωμι.

δωσί-δίκος, ον (δίδωμι+δίκη)· ὁ παραδίδων ἑαυτόν εἰς τὴν δίκην (τ. ἔ. εἰς τὴν δικαιοσύνην), τ. ἔ. ὁ μὴ αὐτοδικῶν.

δῶσω, μέλλ. τοῦ δίδωμι.

δωσῶν, ζωρ. ἀντὶ δώσων, μτχ. ἐνεργ. μέλλ. τοῦ δίδωμι.

δωτήρ, -ῆρος, ὁ (δίδωμι)· ὁ δίδων, δοτήρ, χαριστής.

δῶτης, -ου, ὁ=δωτήρ.

δωτῖνάζω, μέλλ. -άσω· δέχομαι ἢ συλλέγω δῶρα. Ἐκ τοῦ

δωτίνη, ἡ (δίδωμι)· δῶρον, δωρεά (λατ. *dos* γεν. *dotis*)· αἰτ. *δωτίνην* ὡς ἐπὶρ. = *δωρεάν* = ἄνευ ἀμοιβῆς, «δωρεάν, χάρισμα».

δῶτωρ, -ορος, ὁ=δωτήρ (δ βλ.).

δῶω, ἐπ. ἀντὶ δῶ, Ἰποτ. ἀορ. 6' τοῦ δίδωμι.

χδῶμεν ὅτι, δεκτοῦ γινομένου ὅτι... ἐάν μὴ = ἄν ὄχι, ἐκτός ἐάν, ἐκτός, ἄν δέν: ἐάν ἄρα μὴ = ἄν ἴσως ὄχι.—IV Μετὰ τὰς ἀναφορικός ἀνωνομίας καὶ ἀναφορ. μόρια ἀκολουθεῖ ἐνίοτε ὁ ἐάν ἀντὶ τοῦ ἄν: ὅς ἐάν=ὀσπίδηποτε, ὅπου ἐάν=ὀπουδῆποτε· τοῦτο ὁμοῦ μόνον ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τισι μετγρ. συγγρ. ἀπαντᾷ.
 *Ετυμ.: ἰων-αττ. ἐάν (<*εἰ-αν> ἰων. αττ. ἦν (<*ῆ-αν> (καὶ οὐχὶ (<ἐάν>· ἰων. αττ. ἄν <*αι-αν> τὸ αττ. ἐάν προέρχεται ἐκ διασταυρώσεως τῶν ἐάν καὶ ἄν.

ἐάνον, τό (βλ. ἐπομ. λ.).
ἐάνος, ἡ, ὄν (ἐννυμι), ἐπιθ. χρησιμοποιούμενον διὰ κἀδε τὴ τὸ κατὰλληλον νά φορῆ τις || ἐντεῦθεν γενεϊκῶς, λεπτός, λεπτοφάντος, κλάφρος: ἐάνος καοσίτερος = «εὐδιάχτος καοσίτερος» (Ἡσύχ.), ἢ λεπτός, καμωμένος κατὰλληλον διὰ φόρεμα ἢ διὰ φορούμενον ἄκοσμητον.—III ὡς οὐσιζτ., ἐάνον (ἐνν. εἶμα ἢ ἱμάτιον), τό=τὸ πλοῖσιον ἐπίσημον ἐνδύμα (ἐπίσημος στολή).

*Ετυμ.: κυρ. εἶναι σκοτειν. ἐτυμολ. καὶ σημασι. συγγ. τῆ β. **Ἔσο**, κανοκρ. **vas-** (=ἐνδύω, ὅθεν καὶ περικαλύπτω). Κατ' ἄλλους ἐάνος (<*ῆανος, *αὔσανος (=ὁ λάρμπων, ἄκτινοβολῶν), πρβλ. ἡμῶς <*ausos> κατὰ ταῦτα τὸ παρ' Ἀλκμ. **ἰανο-γλέφαρος** (=ὁ ἔχων ἀστραπηδόλους ὄφθαλμοὺς) ἔχει ὡς α' συνθετ. ***ἰανο-** (=ἀκτινοβολῶν), ἐξ οὗ τὸ ἡμῶς. **ἰαίνω** = δερμαίνω.

ἔαρος, ἀντὶ ἡῆς, ἀόρ. α' τοῦ ἄγνυμι.
ἔαρ (Α), ἔαρος, τό ἐπ. **εἶαρ**, ἔαρος· κατὰ συναίρ. ἦρ, ἦρος. — Λατιν. **ver** ἄνοιξις, «ἔαρ» ἔαρος **γένον ἰσταμένιοι** = ἄρχομένου τοῦ ἔαρος || μετρ. ἐπὶ παντός ἀνδρῶν ἢ ἀκμάζοντος ἢ τρυφεροῦ (ὄροσεροῦ) || ἢ ἀπόρρη ἐνός πράγματος: **γενύνω ἔαρ** = τὸ πρῶτο «χνουδί» τῶν γενεῶν νεανίου.

*Ετυμ.: **ἔαρ** <*Ἔσαο, ἰαπ. *vəs̥: Zevd. vaDri (<*vasr-i> (=κατὰ τὴν ἄνοιξιν), Ἀρμ. **garum** (=ἀνοιξις) (<*gar- *ge[hjar-, *ves̥:), Αἰθ. **vasard** (<*veserā)=ἄερος, λατ. **ver** (<ιαπ. *vēs̥r, κανοκρ. **vasanināh** (=ἀνοιξις), ἰαπ. *veser γεν. *vesn-es.—Ἐκ τῆς τοπικῆς **ἔαρος** προήλθε τὸ ἡμῶς ἐπιθ. **εἰαρινός** (κατὰ μετρικὴν ἔκτασιν τῆς πρώτης συλλ.). αττ. **εἰαρινός**, ἡρινός, Αἰθ. **vasarin**. Βοιωτ. **Ἔιαρινός**, λατιν. **vērnis** (<*vērinos), Αἰθ. **vasarinis** (=θερινός).—Πρβλ. ὡς **σανοκρ.** **vasar-hān-**, **vāsarām** (=πρωία, ἡμέρα), **usar-**, **usr-** (=αὐγή, πρωία), ἑλλ. **αὔριον**, **ἀγλαυρος**, ἡῶς (βλ. τὰς λ. λ.), ριζ. βάσις **aves** (=φέγγω).

ἔαρ (Β) ἢ **εἶαρ**, τό· τὸ αἶμα (παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς): **φόνοιο θερμόν ἔαρ** = τὸ θερμόν αἶμα τοῦ φόνου 2) τὸ πόχος, ὁ χυμός: **εἶαρ εἰαίης** = ὁ χυμός τῆς εἰαίης (τοῦ λάδι).

*Ετυμ.: πρβλ. παρ' Ἡσύχ. «**ἔαρ**· αἶμα. **Κύπριοι**, «**ἦαρ**· αἶμα. **ψυχή**» «**εἰαροπότης**· αἱμοπότης»· **σανοκρ.** ὄνομ. αἰτ. ἄσι[κ] γεν. **asnh** (ἕμ. **asan-**), **asram**, παλ-λατ. **aser**, Λετ. **asins** (<*asiŋ- = αἶμα)· Κατὰ τινὰς συγγ. καὶ τῷ λατιν. **arium** (=αἶμα), ἀλλ' ὁμοῦ βλ. **βαίνο**.

ἐαρί-δρεπτος, ὄν (ἔαρ+δρέπω)· ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος (κοπόμενος).

ἐαρίζω, μέλ. -ίω, αττ. -ιῶ (ἔαρ)· διέρχομαι τὸ ἔαρ («περνῶ τὴν ἄνοιξιν») || ἀνδρῶ, δάλλω, ἀκμάζω (ὡς κατὰ τὸ ἔαρ).

ἐαρινός, ἐπ. **εἰαρινός**, αττ. **ἡρινός**, ἡ, ὄν (ἔαρ)· λατιν. **vernus** ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔαρ, ὁ γινόμενος κατὰ τὸ ἔαρ, ἀνοιξιτικός.

ἐαρο-τρεφής, ἐς (ἔαρ + τρέφω)· ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ἔαρος, ὁ ἀκμάζων κατὰ τὸ ἔαρ.

ἔας, ἐπ. ἀντὶ ἡῆς, β' ἐν. πρτ. τοῦ **εἶμι**.

ἔασα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ **εἶμι**.

ἔασι, ἐπ. ἀντὶ **εἶσι**, γ' πληθ. τοῦ **εἶμι**.

ἔασκον, ἰων. ἀντὶ **εἶων**, πρτ. τοῦ **εἶμι**.

ἔαται, ἰων. ἀντὶ **ἦνται**, γ' πληθ. τοῦ **ἦμαι**.

ἔατε, ἐπ. ἀντὶ **ἦτε**, β' πληθ. πρτ. τοῦ **εἶμι**.

ἐάντεος, α, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ **εἶμι**· ὄν πρέπει νά ἀφήσῃ τις, εἰς ὃν πρέπει νά ἐπιτρέψῃ τις, ἐπιπρεπτός || ὄν· πρέπει νά ἀφήσῃ τις μόνον.

ἔατο, ἰων. ἀντὶ **ἦντο**, γ' πληθ. πρτ. τοῦ **ἦμαι**.

ἔαυτοῦ, -ῆς, -οῦ, πληθ. **ἑαυτῶν** κλπ. ἰων. **ἑαυτοῦ** κλπ. αττ. κατὰ συναίρ. αὐτοῦ κλπ. (Ἐ-αὐτοῦ· βλ. ε')

—ἀντων. αὐτοπαθῆς γ' προσ., ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις τοῦ ἐνικού.

*Ετυμ.: αττ. **ἑαυτῶ**, ἰων. **ἑαυτῶ** <ἐο[ε]αυτῶ> αττ. **αὐτῶ** <[οε]αυτῶ> ἡ ἀναλογία ἔχει ἐκτείνει τὴν παραλήγουσα, πρβλ. Ἡροδ. **ἑαυτουτοῦ**, **ἑαυτουτοῦ**, **ἑαυτουτοῦ** κλπ., αττ. **ἑμῶντοῦ**, **ἑαυτουτοῦ**, **αὐτουτοῦ** κλπ. (ἡμῶς. **ἑμοὶ αὐτῶ**, **ἑο αὐτουτοῦ**, Γορτ. **ἑν αὐτῶ**)· ὁ ἰων. τύπος **ἑαυτοῦ** στηρίζεται ἐπὶ τοῦ τύπου **ε[ε] αὐτόν** καὶ συγχρόνως ἴσως ἐπὶ τοῦ ε' (**ἑο**) αὐτουτοῦ, τὸ δὲ παλ. αττ. ἡμπόρεσε νά περιλάβῃ ἐν **ἑαυτῶ** ἐν **ἑαυτόν** καὶ ἐν **αὐτόν**.

ἐάφθη, ἐπικ. ἀντὶ **ἦφθη**, γ' ἐνικ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **ἄπτω** (ὁ βλ.).

ἔα'Ω, συνγρ. **εἶω**, ἐπ. **εἶω**, πρτ. **εἶων**, ἐπικ. ἀναφθ. **ἑων**· μέλλ. **ἔασω**· ἀόρ. α' **εἶασα**, ἐπικ. **ἔασα**· πρκ. **εἶασκα**. — Παθητ., πρκ. **εἶμαι**· μέσ. μέλλ. μετὰ παθητ. σήμας. **ἔασομαι**· ἀφίω, ἐπιτρέπω, δὲν ἐμποδίζω, ἀνέχομαι, συγχωρῶ || μετὰ τῆς ἐνν. τῆς ἀπροσέξιας (ἀμελείας), ὁπέχω, δὲν ἐγγίζω τι, παραμελῶ τι, δὲν με μέλει δι' αὐτό, ἀδιαφορῶ.— II ἀπόλυτ., ἀφίω ἐλεύθερον, δὲν σκοτίζομαι, δὲν ἀσχολοῦμαι με τι, ἀφίω τὰ πράγματα νά πάρουν τὸν ὄρονον των || δὲν προσέχω. 2) ἀφίω· τι κατὰ μέρος, δὲν δίδω: **θεὸς μὲν δώσει**, τὸ δ' **ἔασει**=ὁ θεὸς τὸ μὲν ἐν θά τὸ δώσει, τὸ δ' ἄλλο θά τὸ ἐφήση κατὰ μέρος, τ. ἔ. δὲν θά τὸ δώσει· **εἶω χαιρεῖν**=δὲν δίδω σημάσιον εἰς τινα, δὲν τὸν λογαριάζω.— III Μέζων, **εἶωμαι τινί τι**=παραδίδω τι εἰς τινα.

ἔαων, ἐπικ. ἀντὶ **ἔώνων**, γεν. πληθ. τοῦ **εὖς**.

ἔβαλον, ἀόρ. β' τοῦ **βάλλω**.

ἔβαν, ἐπ. ἀντὶ **ἔβησαν**, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ **βαίνο**.

ἐδάσκηνα, **ἐβασκάνθη**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **βασκαίνο**.

ἐβάστασα, **ἐβάσταξα**, ἀόρ. α' τοῦ **βαστάζω**.

ἐδάφθη, **ἐβάφθη**, παθ. ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ **βάπτω**.

ἐδόδομ-ἀγέτης, -ου, ὁ (ἔβδομη + ἀγω), ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Σπαρτιάται προσέφερον θυσίας κατὰ τὴν ἐβδόμη ἐκάστου μηνός.

ἐβδομαίος, α, ὄν (ἔβδομος)· τὴν ἐβδόμη ἡμέραν.

ἐβδομάς, -άδος, ἡ (ἔβδομος)· ὁ ἀριθμὸς ἐπτὰ || ὄδροισμα ἀπὸ ἐπτὰ || χρόνος ἐπτὰ ἡμερῶν.

ἐβδόματος, ὄν (ἔβδομος)=ἔβδομος.

ἐβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ (ἐπτὰ)· ἀλλήτων· ὅτι καὶ νῦν. «ἐβδομήντα».

ἐβδομήκοντα-ἔξ (ἔβδομ.+ἔξ).

ἔβδομος, η, ὄν (ἐπτὰ)· ὁ ἔβδομος.— II ἡ **ἐβδόμη** (ἐνν. ἡμέρα) = ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τοῦ μηνός.

*Ετυμ.: **ἔβδομος** (<*ἔβδομος ἰαπ. *sebdmō-s, πρβλ. Σλαβ. **sedmŭ**, παλ.-Αἰθ. **sēkmas** (km-(<pm-), παλ.-Πρωσ. **septmas**, παρὰ τὸ ἰαπ. *septimō-s, πρβλ. **σανοκρ.** **saptamāh**, λατ. **septimus**, παλ.-ἱρλ. **sechtmad** (<*sechta-melo-s, *septimō-eio-s). Βλ. καὶ **ἐπτὰ**.

ἐθεθῆκειν, ὑπερα. τοῦ **βαίνο**.

ἐθεβλήκειν, **ἐβεβλήμην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ὑπερα. τοῦ **βάλλω**.

ἐθένιος, η, ὄν· ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἐθένου.

*Ἐκ τοῦ

ἔβενος, ἡ· τὸ δένδρον τῆς ἐθένου, τὸ ξύλον τῆς ἐθένου. [σκοτειν. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ Αἰγ. **hbnj**].

ἔθην, ἀόρ. β' τοῦ **βαίνο**.

ἔθηξα, ἀόρ. α' τοῦ **βῆσω** (ὁ βλ.).

ἔθησα, ἐνεργ. ἀόρ. α' (μετὰ μεταβ. σημ.) τοῦ **βαίνο**.

ἐθήσατο, ἐπικ. ἀντὶ **ἔβησατο**, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **βαίνο**.

ἐθιάσμη, **ἐθιάσθη**, μέσ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **βιάζω**.

ἐθιάσθη, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **βιάω**.

ἐθίων, ἀόρ. β' τοῦ **βιάω**.

ἐθιώσα, β' ἐν. ἀορ. α' τοῦ **βιώσομαι**.

ἐθλάθεν, Αἰολ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ **ἐβλάθησαν**, γ' πληθ. παθητ. ἀορ. β' τοῦ **βλάπτω**.

ἐθλάστηκα, παρακ. τοῦ **βλαστάνω**.

ἐθλάστησα, **ἐβλαστον**, ἐνεργ. ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ **βλαστάνω**.

ἔθλαφα, πρκ. τοῦ **βλάπτω**.

έθλεπν, παθ. άόρ. έ' του βλεπω.

έθλεφθην, παθ. άόρ. α' του βλεπω.

έθλημην, έπικ. παθ. άόρ. β' του βάλλω.

έθλισα, άόρ. α' του βλίσω.

έθλυσα, άόρ. α' του βλύω, έν ψ έβλυσα, είναι του βλύω.

έθουλευσα, **έθουλεύθην**, ένεργ. και παθ. άόρ. α' του θουλεύω.

έθουλήθην, **έθουλόμην**, άόρ. α' και παρατ. του θουλόμαι.

'ΕΒΡΑΙ'ΟΙΣ' 'Εβραΐς, -ίδος θηλ. έπίθ. (ένν. διάλεκτος)=ή 'Εβραϊκή διάλεκτος. 'Εξ αυτού **έβραϊστι**, έπικ. εις την γλώσσαν των 'Εβραίων. **έβράσα**, **έβράσθην**, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' του θράσσω.

έβράχε, βλ. βράχω.

έβράχην, παθ. άόρ. β' του βρέχω.

έβραζε, **έβρέχθην**, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' του βρέχω.

έβριξα, άόρ. α' του βρίζω.

έβρισα, άόρ. α' του βρίζω.

έβρύχον, άόρ. β' του βρύχω.

έβρώθην, παθ. άόρ. α' του βιβρώσκα.

έβρων, άόρ. β' του βιβρώσκα.

έβρωσα, ένεργ. άόρ. α' του βιβρώσκα.

έβυσα, **έβύσθην**, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' του βύω.

έβωσα, κατά συναίρ. αντί έβόησα, άόρ. α' του βούω.

έγ-γαιος, α, ον, ώς έγ-γεις, ον (έν+γῆ)· ό έν

τῆ χώρα, ό έκ τῆς χώρας, έγχώριος, έντόπιος, ίδαγενής.— II επί ίδιοκτισίας (περιοισίας), ό έν τῆ γῆ, ό ουνιατμένος από κτήματα, έγγειος ίδιοκτησία.— III ό έν τῆ γῆ ἢ ό υπό τῆν γῆν, ώς χθόνιος (β βλ.).

έγ-γέναια, έπικ. πρκ. του έγγίνομαι.

έγ-γένυλμα, παθητ. πρκ. του έγγλύφω.

έγ-γένουμαι, παθητ. πρκ. του έγ-γράφω.

έγ-γενήσκα, -ημα, βλ. έγ-γυάω.

έγ-γίνυνται, γ' πληθ. 'Γποτ. άόρ. α' του *έγ-γείνομαι μετά μτβ. ένν., γεννώ έντός.

έγ-γινος, βλ. έγγαιος.

έγ-γελαστής, -ού, ό' ό περιγελών, ό χλευάζων, περιπαίζων, σκώπτης, καταφρονητής.

έγ-γελάω, μέλ. -άσσομαι· ώς προς τούς χρόνους βλ. γελάω· περιγελώ, περιπαίζω, σκώπτω, τινά II άπυλ. έμπαίζω, χλευάζω.

έγ-γενής, ές (έν+γένος)· ό γεννηθείς έντός, αυτόχθων, έγχώριος II ό έμφυτος. II **έγγενεις θεοί**=θεοί τῆς φυλῆς ἢ τῆς χώρας (έπιχώριοι).— II γεννηθείς έκ του αυτού γένους, συγγενής.

έγ-γηράσκω, μέλ. -άσσομαι· γηράσκω (γίνομαι γέρων) διαμένων έν τινι τόπῳ (ἢ ένδιατριβών, ένσασχολούμενος, εις τι).

έγ-γίνομαι, μέλ. -γενήσσομαι· διά τούς χρόνους βλ. γίνομαι (έν+γίνομαι), άποθ. παράγομαι, γεννώμαι, έν... II φύομαι (φυτρώνω) έν... II λαμβάνω χώραν, σμβαίνω, γίνομαι έν (ἢ : μεταξύ).— II παρεμβαίνω, μεσολαθώ, παρέρχομαι, περνώ.— III **έγγίγνεται**=έπιτρέπεται, είναι δυνατόν (ώς τό έξεσσει).

έγγίζω, μέλ. -ίσω (έγγύς)· φέρω πλησίον.— II κατά τό πλειστον άμτβ., έρχομαι πλησίον, πλησιάζω, προσεγγίζω.

έγ-γίνομαι, ίων. και παρά μτγ. αντί έγγίνομαι.

έγγίον, ον, συγκριτ. και **έγγιστος**, η, ον ύπερθ. του έγγύς.

έγ-γλύσσω (έν+γλυκύς)· έχω γλυκείαν γεύοιν, είμαι κόπως γλυκύς.

έγ-γλύφω (έν+γλύφω)· μέλ. -ψω· έγχαράσσω, χαράσσω, γλύφω.

έγ-γλωττο-τύπέω, μέλ. -ήσω (έν+γλωττα+τύπτω)· κτυπώ (καταφέρω πλήγμα) διά τῆς γλώσσης, φυλαρώ, κομπορημονώ II ομιλώ άκαταπαύτως.

έγ-γονος, ό (έν+γονός)· ότι και σήμερον, υίός υιού ἢ θυγατρός II έκγονος, άπόγονος.

έγ-γράφω, μέλ. -ψω· διά τούς χρόνους βλ. γράφω. έχαράττω, έντέμνω||ζωγραφίζω ἢ γράφω επί τινος|| μέσον και παθητ., έχω τι γεγραμμένον επάνω μου II **έγγεγραμμένος** τι=ό έχων τι έγγεγραμμένον επά-

νω του, ώς παρά Βιργιλ. *inscripti nomina*.— II καταχωρίζω, καταγράφω, εις τό δημόσιον μητρώον (εις τούς δημοσίους καταλόγους) II καταγγέλλω, καταμηνύω.

έγ-γυάλιζω, μέλ. -ζω· έπικ. άόρ. α' **έγγυάλιξα** (έν+γυάλο)· δέτω εις τῆν παλάμην, έγχειρίζω, παραχωρώ πλήρως, παραδίδω (τινά) εις τῆν προστασίαν τινός. [δτι έτυμολ. βλ. γυάλο].

έγγυάω, παρατ. **ήγγυών**· μέλ. **έγγυήσω**· άόρ. α' **ήγγυήσα**· πρκ. **ήγγυήκα**—Παθητ. άόρ. α' **ήγγυήθην**· πρκ. **ήγγυήμαι**. Συχνά τό βῆμα τουτο εξαλαμβάνετο ώς σύνθετον και άδημιουργήθησαν οι τύποι **ένεγύων**, **ένεγύσκα**, **έγγεγύσκα**· οι τύποι όμως ούτοι είναι έσφαλμένοι, διότι τό βῆμα παράγεται έκ του **έγγυή** και δέν είναι σύνθετον· δίδω τι ώς ένέχυρον, ένεχυριάζω II δίδω έγγυήοιν, έγγυώμαι II άρραθωνίζω II ένοικιάζω II ύπόσομαι, έγγυώμαι||άνταποκρίνομαι.— Μέσον, δίδω έγγυήοιν, παρέχω έγγυήοιν, έγγυώμαι.—Παθητ., ένέχυριάομαι II μνηστεύομαι, άρραθωνίζομαι II δέχομαι (λαμβάνω) σύζυγον.

έγ-γυή, ἢ (έν+γυίον ἢ γυάλο)· τό δέτειν εις τῆν χεира τινος ένέχυρον II γενικώς, άσφάλεια, έγγυήοις, θεβαίωοις. [δτι έτυμολ. βλ. γυάλο].

έγγυητής, -ού, ό (έγγυάω)· ό παρέχων, έγγυήοιν, άσφάλειαν, ό έγγυώμενος, «έγγυητής».

έγγυητός, ἢ, ον (έγγυάω)· ό εις έγγυήοιν παραδιδόμενος II ώς θηλ., ἢ μνηστή, νόμιμος σύζυγος.

έγγυθεν, έπικ. (έγγυήω)· έκ του πλησίον, έγγύς.— II επί χρόνου, πρό όλίγου (χρόνου), καέ λίγο.

έγγυθι (έγγύς)· έπικρ., πλησίον, έγγύς, «κοντά».

έγ-γυός, ον (έγγυήω)· ό παρέχων έγγυήοιν, ό έξασφαλίζων II ό έξησφαλισμένος, ήγγυημένος.— II ώς ούσιαστ.=έγγυητής (β βλ.).

'ΕΓΓΥΨ, έπικρ.— I επί τόπου, πλησίον, έγγύς (άπολ. ἢ μετά γεν).— II επί χρόνου, πλησίον.— III επί άριθμῶν, περίπου, κατά προσέγγισιν.— IV πλησιάζω, προσομοιάζω, συγγενεύω, δμοιος προς τι, συγγενής προς τι(να). Συγκριτ. **έγγίω**, ον και **έγγύτερος**, α, ον· έπικρ. **έγγύτερω** = πλησιέστερον.— 'Γπερθετ. **έγγιστος** και **έγγύτατος**· έπικρ. **έγγιστα** και **έγγύτατα** (= δσον τό δυνατόν πλησιέστερον)· βλ. **έγγίω**.

Έτυμ.: **έγγύς**, **έγγυθεν**, **έγγυθι**· πρβλ. **μεσσηγύ**, -ύς· άθεβ. έτυμολ.· κατά τινας υπόκειται ώς βάζις τό ούθ. έπικρ. *έγ-γύ, έκτεταμένος εις **έγγύς** (κυρ. παρακείμενος, πλησιόχωρος)· πρβλ. **σανακρ. vanaq-gu** (=ό εύρισκόμενος έντός του δάσους), **ιαπ. *gu-**(*gou· έν τῆ έλλ. **γωλεός** (= φουλα άγρίων θηρίων, τρώγλη)· βλ. όμως τῆν λ. **γωλεός**.— Τέ ούθ. έπικρ. *έγ-γύ περιέχει μίαν τοπικήν πτώσιν (= όμοιού έν τῆ άρρωφω), πρβλ. **έν-δον** (=έν τῆ οικία)· κατ' άλλους **έγγυς** είναι συγγ. τῆ γοτθ. **nēh, nēha** (= πλησίον), **ιαπ. θάσις eneque** (= πλησίον)· κατ' άλλους τέλος **έγγύς** είναι συγγ. τῆ **άγχι**.

έγ-γώνιος, ον (έν+γωνία)· σχηματίζων γωνίαν, και δῆ όρθήν γωνίαν : **λίθοι έν τομῆ έγγώνιοι** = κεκομμένοι τετράγωνοι (πελεκημένοι κατ' όρθήν γωνίαν).

έγδούπησα, έπ. τύπος αντί **εδούπησα**, άόρ. α' του δουπέω.

έגעνοει, και **έגעγένητο**, γ' έν. ύπερσ. του γίνομαι.

έגעγωνα, γ' έν. πρτ. του γεγώνω (βλ. γέγωνα).

έגעγώνειν, ύπερσ. του γέγωνα.

έגעγώνευ, παρατ. του γεγώνω (βλ. γέγωνα).

έγεινάμην, μέσ. άόρ. α' του γείνομαι μετά μεταβ. ένν. (βλ. γείνομαι).

'ΕΓΕΙΡΩ, μέλ. **έγειρώ**· άόρ. **ήγειρα**· πρκ. **έγήγερκα**.—Παθητ., άόρ. α' **ήγέρθην**, έπ. γ' πληθ. **έγερθεν**· παρακ. **έγήγερμαι**.— Διά τόν άπ. άόρ. β' και τόν μέσ. παρακ. βλ **έγρετο**, **έγρηγορα** : I 'Ένεργ., άρπυνίζω, σηκώνω από τόν ύπνον, έξεγείρω, διεγείρω II μτφρ. διερεδίζω, παροξύνω, έξόπτω. 2) έγείρω έκ νεκρών. 3) έγείρω οικοδόμημα, οικοδομώ.— Μέσον και Παθητικών, άρπυνίζομαι, έγείρομαι από τόν ύπνον II έν τῶ άόρ., φρουρώ, άγρυπνώ. 2) έξεγείρω έμαυτόν, έξεγείρομαι, έξάπτομαι (άπό πάθος κλπ.).

Ἔτυμ. : ἐγείρω, πρκ. ἐγρήγορα (ἐξ οὐ μτχ. διμρ. ἐνεστ. ἐγρηγορών, ἐπ. ἐγρηγορή, μέσ. ἀόρ. ἔμ. ἔγρηγοτο· ἐπ. ἐγρηγορή (= ἀγρύπνιας, ζωηρώς)· ἐπ. ἐν. ἐγρήγοσα· ἐγρηγορή (κατὰ τὸν πρκ. ἐγρηγορή, οὐτινος γρη—ιαπ. *gre- (<grēi-)· πρβλ. ὡς. αἰτ. ἐγρημάχαν (= ὁ ἐξεγερών πρὸς μάχην)· πρβλ. σανσντν. jāgariti (γ' πληθ. jāgrati), Ζενδ. jāyar- (ἀγρυπνεν), jāratē (ἀγρυπνῶ). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ιαπ. β. gerēi, ger.

ἐγέλασα, ἐγέλαξα, ἐπ. καὶ ζωρ. ἀόρ. α' τοῦ γελάω.

ἐγέντο, συγκεκρμ. τύπος ἀντι ἐγένετο, γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ γίγνομαι.

ἐγέρηρα, ἀόρ. α' τοῦ γεραίρω.

ἐγερθεῖς, μτχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐγείρω.

ἐγερσι-γέλωτος, -ωτος, ἔ, ἡ (ἐγείρω + γέλωτος)· ὁ διεγερών ἔλκωτος.

ἐγερσι-θέατρος, ον (ἐγείρω + θέατρον)· ὁ ἐξεγερών (διεγερών) τούς θεατῶν (θεάτρον).

ἐγερσι-μάχας, ζωρ. ἀντι -μάχη, δ' θηλ. ἐγερσιμάχη (ἐγείρω + μάχη)· ὁ ἐγερών μάχην, ἐγερών (προκαλῶν) πόλεμον.

ἐγέρσιμος, ον (ἐγείρω)· ὁ εὐκόλως ἀφυπνιζόμενος, ὁ ἀγρυπνῶν : ἐγέρσιμος ὕπνος = ὕπνος, ἐξ οὗ τις ἐγείρεται (ἐξυπνῶ) (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὕπνον τοῦ θνατότου).

ἐγερσις, -εως, ἡ (ἐγείρω)· τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, τὸ ἀφυπνίζεσθαι ἢ τὸ ἐξεγείρειν, ἡ διεγερσις.

ἐγερσι-φάσις, ἔς (ἐγείρω + φάσις)· ὁ διεγερών φῶς, ὁ ἐκβάλλων φῶς.

ἐγερτι, ἐπ. ἐγερτί (ἐγείρω)· ἀγρύπνιας, προδύμιας, δραστηριώτα, μετὰ ζήλου.

ἐγγεράτο, ἰων. τύπος ἀντι ἐγγερομένοι ἦσαν, γ' πληθ. παθητ. ὑπερσ. τοῦ ἐγείρω.

ἐγνημα, ἀόρ. α' τοῦ γαμέω.

ἐγνήρα, γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ γηράσκω.

ἐγήρασα, ἀόρ. α' τοῦ γηράσκω.

ἐγήρῃσα, ἀόρ. α' τοῦ γηρῶω.

ἐγ-καθ-αρμόζω, μελ. -όσω· καθαρμόζω τι ἐντός ἄλλου πράγματος.

ἐγ-καθ-εζομαι, μελ. -καθεδοῦμαι, ἀποθετ.· καθίζω ἢ λαμβάνω θέσιν εἰς τι, κάθημαι εἰς τι (ἐπί τινος) ἢ στρατοπεδεύω εἰς τι μέρος.

ἐγ-κάθετος, ον (ἐγκαθίημι)· τοποθετημένος (κρυφά ἵνα ἐνεδρεῖ), κατάσκοπος ἢ ἐπίβουλος, δόλιος.

ἐγ-καθ-ηθάω, μελ. -ῆσω· διερχομαι τὴν νεστήτῃ μου (εἰς τὴν τόπον, πόλιν...).

ἐγ-καθ-ημαι, ἀποθετ.· κάθημαι ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος ἢ ἐνεδρεῖω.

ἐγ-καθ-ιδρύω, μελ. -ῆσω· ιδρύω (ἐγείρω, στήνω) τι εἰς τι, ἀνιδρύω, τοποθετῶ.

ἐγ-καθ-ίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· θάλλω τινὰ νὰ καθίσω εἰς τὴν τόπον (ἢ ἐπί τινος τόπου).— II ἀμεταβ. κάθημαι ἐντός (ἢ ἐπί) τινος ἢ λαμβάνω τὴν θέσιν μου ἐπί τινος ἢ στρατοπεδεύω.

ἐγ-καθ-ίημι, μελ. -ῆσω· καταθιβάω τι ἐντός τινος, ἀφίνω τι ἐντός καὶ κάτω, ἀποστέλλω ἐντός.— II παραδίδω, ἐμπιστεύομαι.

ἐγ-καθ-ίστημι, μελ. -κατα-στήσω· ἐγκαθιστῶ, τοποθετῶ, εἰς...— Μέσον καὶ παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἐγκατέστην· πρκ. ἐγκαθέστηκα· ὑπερσ. ἐγκαθέστηκει· τοποθετοῦμαι ἢ ἐγκαθίσταμαι εἰς...

ἐγ-καθ-ορμίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· φέρω εἰς λιμένα ἢ μέσον, εἰσέρχομαι (πλέω) εἰς λιμένα, ἀγκυροβολῶ.

ἐγ-καθ-υβρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἀκολαστῶν (μεθ' ὑπερβολῆς) ἐν τινι πράγματι, ἀνατεύω.

ἐγ-καίνια, τὰ (ἐν + καίνος)· εορτὴ ἀνατεύσεως ἢ ἀφιερώσεως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐγ-καίνιζω, μελ. -σω· ἀνακαίνιζω (ἀνανεώνω), ἀφιερώνω, καθιερώνω.

ἐγ-καίω, μελ. -καύσω (ἐν + καίω)· καίω εἰς τι, θερμαίνω εἰς τι ἢ ἀνάπτω, καίω...— II ζωγραφῶ δι' ἐγκαύματος (τ. ἔ. διὰ χρωμάτων ἀναμεικτων κηρῶ).

ἐγ-καλέω, μελ. ἐγκαλέσω· πρκ. ἐγκέκληκα· προσκαλῶ, συγκεντρώνω.— II καλῶ τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ τὸν κατηγορήσω, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, ἐνά-

γω, καταγγέλλω : φόνον ἐγκαλῶ τινι = καταγγέλλω τινὰ διὰ φόνον ἢ ἐπὶ πράξεων, μέμφομαι, ἐπικρίνω.

ἐγ-καλλοπίζομαι, μέσ. (βλ. καλλοπίζομαι)· ὑπερφηανεύομαι δι' ἓν πράγμα, ἐπίδεικνύομαι, καυχῶμαι, διὰ τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐγ-καλλόπισμα, -ατος, τὸ τὸ δι' ὁ τις καυχᾶται (ὑπερφηανεύεται) ἢ κόρημα, στολιδί.

ἐγ-καλυμμός, ἔ, ἡ περικάλυψις. Ἐκ τοῦ

ἐγ-καλύπτω, μελ. -ψω· καλύπτω μέσα εἰς τι, περικαλύπτω, σκεπάζω.— Μέσον, σκεπάζω (κρύπτω) ἑμαυτὸν (κυρ. τὸ πρόσωπόν μου) ἢ θεν, αἰσιδάνομαι ἐντροπήν, ἐντρέπομαι.

ἐγ-κάμπω (ἐν + κάμπω), μελ. -ψω· κάμπω πρὸς τὰ ἐντός, λυγίζω.

ἐγ-κάνασσω, μελ. -ξω (ἐν + κανάσω)· ἐγγέω, χύνω ἐντός (κλουκλουκίζοντας) ἀόρ. Προστ. ἐγκάναξον. (Ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἤχου).

ἐγ-κάνάχομαι, ἀποθετ. (ἐν+καναχή)· ποιῶ καναχὴν, ἤχῳ ἢ ποιῶ θόρυβον, ψόφον (μέσα εἰς ἐν πράγμα, ἢ μὲ πρᾶγμα τι).

ἐγ-κάπτω, μελ. -ψω, πρκ. ἐγ-κέαφα (ἐν+κάπτω)· καταπίνω, καταβροχθίζω («χάφτω») λαιμάργως.

ἐγ-καρπος, ον· ὁ ἔχων (παράγων) καρπούς, καρποφόρος.

ἐγ-κάρσιος, α, ον· πλάγιος, λοξός, σταυρωτός.

Ἔτυμ. : ἐγ-κάρσιος, ἐπι-κάρσιος· Ἦσυχ. «κάρσιον» πλάγιον· πρβλ. Λιβ. sker'sas (=πλάγιος, λοξός), παλ-πρωσ. kirscha, kerscha (=ἀνωθεν)· ιαπ. ρίζ. gerf (=πλήττειν)· πρβλ. Ἄρμ. xer (x <sq-) (=ἰσχυρογνώμων, ἰδιομανής).

ἐγ-καρτερέω, μελ. -ῆσω· ἐπιμένω ἢ ἐμμένω εἰς τι.— II ἀναμένω στοθερώς.— III ἀπολ. ὑπομένω, ἀντέχω.

ἐγ-κάτα, τὰ (ἐν)· τὰ ἐντόσδια, τὰ ἐσωτερικά («τὰ σωτικά», «ἐντερα»), τὰ σπλάγχνα· βοτ. ἐγκασι (=Ἰλ. Α. 438), ἐν. ἐγκατον (Λουκ. Λεξ. β')· πρβλ. παρ' Ἦσυχ. «ἐγκυτον» ἐγκατον. Λάκωνες [σχοτ. ἐτυμολ.].

ἐγ-κατα-θαίνω· καταθαίνω εἰς τι, τίθεμαι (δέτω ἑμαυτὸν) μέσα εἰς τι.

ἐγ-κατα-γρηάσκω, μελ. -άσομαι· γηράσκω ἐν τινι.

ἐγ-κατα-δέω, μελλ. -θήσω· δένω στερεῶς εἰς τι, περιτυλίσσω εἰς τι.

ἐγ-κατα-δύνω· καταδύνω (καταβυθίζομαι) μέσα εἰς τι.

ἐγ-κατα-ζεύγνυμι, μελ. -ζεύξω· συνδέω, συνενῶ, συναρμόζω, μέ τι ἢ προσαρμόζω.

ἐγ-κατά-δοιτο, γ' ἐν. Εὐκτ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἐγκατατίθημι.

ἐγ-κατά-κειμαι, παθητ.· κεῖμαι ἐντός τινος (ἢ ἐν τινι), κοιμῶμαι, κατακλίνομαι (ἐντός τινος).

ἐγ-κατα-κλίνω· κατακλίνω τινὰ ἐν τινι τόπῳ, τὸν θάλλω νὰ κοιμηθῇ εἰς τι μέρος.— Παθητ., κατακλίνομαι ἢ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ εἰς τι μέρος.

ἐγ-κατα-κοιμάομαι, μελ. -ῆσομαι· κοιμῶμαι (κατακλίνομαι) ἐντός τινος.

ἐγ-κατα-κρούω, μελλ. -σω· κτυπῶ (ώδω) τι ἐντός τινος, καρφώνω : ἐγκατακρούω χορεύω... ποδι =κρατῶ τὸ μέτρον (τὸν ρυθμὸν) τοῦ χοροῦ κτυπῶν μετὰ τὸν πόδα.

ἐγ-κατα-λαμβάνω, μελ. -λήψομαι· καταλαμβάνω ἐν τινι τόπῳ ἢ συλλαμβάνω καὶ κρατῶ στερεῶς ἢ ἐμποδίζω, παρεμποδίζω.

ἐγ-κατα-λέγω, μελ. -ξω· δέτω, συγκεντρώνω, εἰς... (συναβροίζω ὁμοῦ ἐντός τινος), συγκαταλέγω ἢ οἰκοδομῶ ὁμοῦ (ἕνα τοῖχον π. χ.).— II ὑπολογίζω, συγκαταλέγω ἢ στρατολογῶ (καταλέγω στρατιώτας).

ἐγ-κατα-λείπω, μελ. -ψω· ἀφίνω ὀπίσω, καταλείπω ἐντός τινος ἢ ἐγκαταλείπω, παραιτῶ.— Παθητ. ἀφίνομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, ὑπολείπομαι (κυρ. εἰς ἀνάστα δρόμου).

ἐγ-κατά-ληψις, -εως, ἡ (ἐγκαταλαμβάνω)· τὸ καταλαμβάνειν καὶ κρατεῖν στερεῶς (τὸ αἰχμαλωτίζειν) ἢ τὸ συλλαμβάνεσθαι (αἰχμαλωτίζεσθαι) ἐν τινι τόπῳ

ἐγ-κατα-μίγνυμι, μελ. -μειξω· ἀναμειγνύω μέσα εἰς τι, ἀνακατώνω.

ἐγ-κατα-πήγνυμι, μέλ. -πήξω· ἐμπήγω στερεά μέσα εἰς τι.

ἐγ-κατα-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι· πίπτω ἐντός τινος ἢ ἐπάνω εἰς τι.

ἐγ-κατα-πλέκω, μέλ. -πλέξω· ἐνυφαίνω, περιπλέκω, περιελίσσω.

ἐγ-κατα-ρράπτω, μέλ. -ῥω· ράπτω ἐντός τινος.

ἐγ-κατα-σκήπτω, μέλ. -ῥω· ἐνοσκήπτω, ἐπιπίπτω, ἐπί τινος || ἐπί ἐπιδημιῶν, ἐνοσκήπτω, ξεσπῶ.— || Μεταβ., ἐξασκοντίζω τι ἐναντίον τινός.

ἐγ-κατα-σφάττω, μέλ. -ξω· σφάζω ἐντός.

ἐγ-κατα-τίθημι, μέλ. -θήσω· τοποθετῶ τι ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος.— Μέσον, *τελαμῶνα ἐπὶ ἐγκατέθετο τέχνη* = περιέλαβε τὸν τελαμῶνα εἰς τὴν τέχνην του, τ. ἔ. ἐπεξεργάσθη τὸν τελαμῶνα διὰ τῆς τέχνης του.

ἐγ-κατα-χέω, μέλ. -χέω· ἐγχέω, μέσα εἰς τι χύω, ἐγχέω πρὸς τοῦτοίς.

ἐγ-κατ-ελέγην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκαταλέγω*.

ἐγ-κατ-έλιπον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκαταλείπω*.

ἐγ-κατ-έπηξα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκαταπήγνυμι*.

ἐγ-κάτ-θεο, ἐπιτ. τύπος ἀντὶ *ἐγκατάθου*, β' ἐν. Προστ., καὶ

ἐγ-κάτ-θετο, ἀντὶ *ἐγ-κατ-έθετο*, γ' ἐν. Ὀριστ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκατατίθημι*.

ἐγ-κατ-ιλλώπτω, μέλ. -ῥω· περιπαίζω, σκώπτω.

ἐγ-κατ-οικέω, μέλλ. -ήσω· κατοικῶ ἐντός.

ἐγ-κατ-οικο-δομέω, μέλ. -ήσω· οικοδομῶ ἐντός (ἢ ἐπὶ) τινος, κτίζω εἰς μέρος τι ὡς. 2) περιτεχνίζω, περικλείω, ἐγκλείω.

ἐγ-κειμαι, παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. -κείσομαι· κείμαι ἐν τινι, περιβάλλομαι (καλύπτομαι) ἐντός τινος.— || ἐπίκειμαι, ἐπιτίθεμαι, πιέζω, στενοχωρῶ, ἀπαιτῶ φορτικῶς || εἶμαι (διόκειμαι) ἐναντίον τινός σφάδρα || πιέζω τινά ἰσχυρῶς. 2) ἀφοσιῶμαι, παραδίδομαι ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τινά.

ἐγ-κέιρω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθητ. πρκ.: *ἐγκεκαρμένω κάρα* = μέ κεκαρμένην (ξυρισμένην) τὴν κεφαλήν.

ἐγ-κέκαυμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐγκαίω*.

ἐγ-κέκῃφα, πρκ. τοῦ *ἐγκάπτω*.

ἐγ-κέκληκα, πρκ. τοῦ *ἐγκάλεω*.

ἐγ-κέκλημαι, ἀττ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐγκλείω*.

ἐγ-κέκλιμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ἐγκλίνω*.

ἐγ-κέκτημαι, πρκ. τοῦ *ἐγκτάομαι*.

ἐγ-κεκύκλωμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐγκυκλώω*.

ἐγ-κέλευμα, ἢ -**λευσμα**, -ατος, τό (*ἐγκελεύω*)· ἐνδάρρυναι, παρακέλευσις, παρόρμησις || διαταγή.

ἐγ-κέλευστος, ον· ἐγκελευσθεῖς, διαταχθεῖς, διαταγμένους, παρηγγελμένους. Ἐκ τοῦ

ἐγ-κελεύω, μέλ. -σω· παρακελεύομαι, παρακινῶ, παρορμῶ διὰ διαταγῶν || διατάσσω.

ἐγ-κεντρίζω, μέλ. -ίω· κεντρίζω, κεντῶ (μέ βού-κεντρον).— || ἐπὶ φωτῶν, ἐνοφθαλμιζῶ, ἐμβολιάζω.

ἐγ-κεντρίς, -ίδος, ἢ (*ἐν + κέντρον*)· κέντρον, «κεντρί» || πτερνιστήρ, «σπιρούνι».

ἐγ-κεράννυμι, (καὶ -ύω) μέλ. -κερᾶσω (*ἐν + κεράν-νυμι*)· ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω, μέσα εἰς τι || μετρ. μηχανορραφῶ, σκευρῶ || μηχανεύομαι.

ἐγ-κερ-τομέω, μέλ. -ήσω· σκώπτω, περιγελῶ || ὑβρίζω.

ἐγ-κέφαλος, ον (*ἐν + κεφαλή*)· ὁ ἐντός τῆς κεφαλῆς ὢν || ὁ *ἐγκέφαλος* (ἐνν. μυελός) ὡς οὐσιαστ. ὅ, τι καὶ νῦν:— || ὁ ἐγκέφαλος («μυαλά»).— || ἢ ἐδῶδιμος ἐντεριώνη («καρδιά» ἢ «ψίχα») νεαρῶν φοινίκων.

ἐγ-κεχάλιναμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐγχαλινόω*.

ἐγ-κέχουρα, πρκ. τοῦ *ἐγχέζω*.

ἐγ-κεχρημένος, μετ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐγχράω*.

ἐγ-κέχυμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐγχέω*.

ἐγ-κιδάριζω, μέλ. -ίω· παίζω τὴν κιδάραν ἐν μέσῳ ἄλλων.

ἐγ-κίρνημι=*ἐγκεράννυμι*.

ἐγ-κλείω, μέλ. -σω· κλείω μέσα, περιορίζω μέσα.

— || κατακλείω, κλείω ἀσφαλῶς, περιορίζω.

ἐγ-κληθεῖς, μετ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκάλεω*.

ἐγ-κλήτω, ἰων. ἀντὶ *ἐγκλείω*.

ἐγ-κλημα, -ατος, τό (*ἐγκάλεω*)· κατηγορία, ἐνοχοποίησις, μομφή, παράπονον || αὐτὸ τὸ ἐγγραφον τῆς μη-ύσεως.

ἐγ-κλήμων, -μονος, ὁ (*ἐγκάλεω*)· φιλόσοφος.

ἐγ-κλήρος, ον (*ἐν + κλήρος*)· ὁ ἔχων κλήρον ἢ μερίδιον εἰς τινὰ κληρονομίαν, συγκληρονόμος, κληρονόμος.

ἐγ-κλήω, ἀττ. ἀντὶ *ἐγκλείω*· μετ. ἀόρ. α' *ἐγκλήσας*.

ἐγ-κλίδον, ἐπιρ. (*ἐγκλίνω*)· πλαγιῶς, «πλαγιστά», λοξῶς.

ἐγ-κλίνω, μέλ. -κλίνω· πρκ. -*κένκλινα*, παθ. -*κένκλιμαι*— κάμπτω, λυγίζω, κλίνω πρὸς τι (λατιν. *inclinare*).— Παθητ. κλίνω ἐπί τινος, στήριζομαι (ἀκκουμβῶ) ἐπάνω εἰς τινά || κύπτω ἐπάνω ἀπὸ τι.— || ἀμτῶ, κάμπτομαι, ρέπω (ἔχω κλίσιν). 2) ὑποχωρῶ, φεύγω (λατ. *inclinari*).

ἐγ-κοιλίω, μέλ. -ἄνω (*ἐγκοίλος*)· καθιστῶ τι κοῖλον, βαθουλόων.

ἐγ-κοίλος, ον (*ἐν + κοῖλος*)· κοῖλος, βαθουλός.

ἐγ-κοιμάομαι, μεσοπαθητ. μετὰ μέσου μέλλ. -ήσομαι· κοιμῶμαι ἐν τινὶ τόπῳ.

ἐγ-κοιμίζω, μέλ. -ίω· θαυκαλίζω, κοιμίζω, ἀποκοιμίζω (τινὰ ἐν τινὶ τόπῳ).

ἐγ-κοισῶρόω, μέλ. -ώσω (*ἐν + Κοισύρα*), καὶ ἐξ αὐτοῦ μετ. παθ. *ἐγκεκοισωμένη* = πολυτελεῶς ἐνδεδυμένη (κεκοσμημένη) ὡς ἡ *Κοισύρα* (θνομα γυναικὸς τῆς οἰκουμένης τῶν Ἀλκαμεωνιδῶν).

ἐγ-κοιτάς, -άδος, ἢ (*ἐν + κοίτη*)· ἡ χρησιμεύουσα ὡς κοίτη (ὡς εὐνή).

ἐγ-κοληθάζω, μέλ. -σω· καταπίνω, «ρουφῶ» (πρβλ. Ἡσυχ. *ακοληθάζει· εὐθείη, καταπίνει*)· κα· ἄλλοις δίδω λακτίσμα εἰς τὴν κοιλίαν (ἐπὶ ἀθλητῶν).

ἐγ-κονέω, μέλ. -ήσω· οπεύδω, εἶμαι ταχύς καὶ δραστήριος.

Ἔτυμ.: *ἐγκονέω, ἐγκονητί· ἐγκονίς, -ίδος* (= ὑπέρητρια) πρβλ. *ἀκονητί* (βλ. λ.), Ἡσυχ.: «*ἀγκόνους· διακόνους, δούλους, ἀκοναρότερον δραστηκότερον, ἀκόνει· σπεῦδε, τρέχε· ἀκονεῖν· ἐπειγέσθαι, ἐνεργεῖν, ἀκονηταί· θεράποντες*». Κατὰ τινὰς συγγ. τῆ λατιν. *cōnari* (προσπαθεῖν) (πρβλ. ἕλλ. *πατάομαι· ποτέομαι, τρωπάω· τροπέω* κ. ἄ.). Ἐν πάσι τοῦτοις ὑπόκειται ρίζ. *κον-*. Βλ. καὶ λ. *διάκονος*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐγ-κονητί, ἐπιρ. (*ἐγκονέω*)· ἐσπευσμένους, ἐν οπουδῇ, συντόνους ἢ ἐπιμελῶς.

ἐγ-κονίσομαι, μέσον (*ἐν + κόνις*)· κυλλομαι εἰς τὴν κόνιν (ἢ εἰς τὴν ἄμμοον, ἐν τῇ παλαιστρῳ), ραντίζω ἐμαυτὸν μετ' ἄμμοον (ρίπτω ἐπάνω μου ἄμμοον).

ἐγ-κοπή, ἢ (*ἐγκοπήναι*)· ἐντομή ἢ ἐμπόδιον, κώλυμα.

ἐγ-κοπήναι, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκόπτω*.

ἐγ-κοπος, ον (*ἐγκοπήναι*)· κατάκοπος, πλήρης κόπου, κουρασμένος.

ἐγ-κόπτω, μέλ. -ῥω· ἐντέμνω, κτυπῶ ἐντός, ποιῶ ἐντομήν εἰς τι || μετρ. κωλύω, ἐμποδίζω || καταπονῶ, ἀνιῶ.

ἐγ-κορδύλεω, μέλ. -ήσω (*ἐν + κορδύλη*)· περιβάλλω διὰ σκεπάσματος, περιτυλίσσω || μετ. παθ. πρκ. *ἐγκεκορδυλημένος*.

ἐγ-κοσμέω, μέλ. -ήσω· θάλλω τι εἰς τάξιν, τακτοποιῶ.

ἐγ-κοτέω, μέλ. -ήσω· ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, ἐναντίον τινός. Ἐκ τοῦ

ἐγ-κοτος, ον (*ἐν + κότος*)· ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ κότον (ὀργήν, μῖσος), φθονερός, μοχθηρός, κακοήθης, κακεντρεχής.— || *ἐγκοτος* ἀπαντὰ ἐπίσης ὡς οὐσιαστ. (ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ *κότος*) = ἔχθρα, μνησικακία, μῖσος.

ἐγ-κράζω, μέλ. -κράξομαι· ἀόρ. β' *ἐνέκρᾶγον*· κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ πρὸς τινά, ἐπιπλήττω (μαλλώνω) τινὰ μεγαλοφώνως.

ἐγ-κράτεια, ἢ (*ἐγκρατής*)· τό νά εἶναι τις κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἢ αὐτοκυριαρχία (λατ. *conpientia*) καὶ

ἐγ-κράτεομαι, ἀπρφ. ὁσὼ ἐγκράτειαν, εἶμαι ἐγκρατής (τ. ἔ. κύριος ἑαυτοῦ). Ἐκ τοῦ

ἐγ-κράτης, ἐς (*ἐν + κράτος*)· ὁ ἔχων κράτος, ἐξ-

ουσίαν || ό κρατῶν στερεά || σπιβαρός (σωματώδης), ισχυρός.— || ό έχων τήν κυριαρχίαν επί τινος, ό κύριός τινος. 2) ό κύριος εαυτού, «έγκρατής» || ό παιδεύων εαυτόν (αυτοδιδάκτος), λατ. continens. 3) μετά κακής σημασ., δκαμπτος, σκληροτρόχηλος.

έγκρατῶς, έπικρ. του έγκρατής' ισχυρώς || ακριβῶς, αὐστηρῶς || μετριοπαδῶς.

έγκρίνω, μέλ. -κρίνω' λογίζω (λογοιάζω) έν (ή μεταξύ) || έπιδοκιμάζω, αποδέχομαι, έπικυρώνω.— || θεωρώ τι ως, «έγκρίνω».

έγκροτέοισαι, θωρ. αντί -έουσαι, πληθ. θηλ. μη. του
έγκροτέω, μέλ. -ήσω' κροτῶ (κτυπῶ) εἰς τι || έπι χοροῦ, τηρῶ τόν χρόνον (κρατῶ τόν ρυθμόν) κτυπῶν τόν πόδα.— Παθητ., πυγμαί έγκροτούμεναι = γρόνδοι (πυγμαί) κτυπόμενοι μεταξύ των (πρός άλλήλους).

έγκρούω, μέλ. -σω' κτυπῶ μέσα εἰς τι, καρφῶνω (έμπήγω) || κτυπῶ τι.— || όρχοῦμαι, χορεύω.

έγκρύπτω, μέλ. -ψω' κρύπτω τι μέσα εἰς τι (έντός τινος).

έγκρύφιάζω, μέλ. -άσω (έγκρύφιος)' τηρῶ έμαυτόν κερκρυμμένον || ένεργῶ κρυφά (υπούλως, δολίως).

έγκρυφιάς, -άδος, ή' θηλ. έπιθ. (ή: έγκρυφίας, ό' άρσ. ένν. άρτος)' έπί άρτου, ό κρυμμένος, ή ό ψηνόμενος έν σποδῶ («στη χόβολη»), «σταχτόπητα». Έκ του

έγκρυφιος, ον (έγκρύπτω)' ό κερκρυμμένος έντός τινος.

έγκτάομαι, άποθ. μετά μέσ. μέλλ. έγκτήσομαι, πρκ. έγκέκτημαι' άποκτῶ κτήσεις έν ξένη χώρα. Έξ αὐτοῦ τό

έγκτημα, -ατος, τό (έγκτάομαι)' τό έν ξένη χώρα κτήμα, έγκτησις.

έγκτησις, -σις, ή' (έγκτάομαι)' τό άποκτάν κτήματα έν ξένη χώρα.

έγκυκάω, μέλ. -ήσω' άνακατώνω, άναμειγνύω, μέσα εἰς τι.

έγκύκλιος, ον (έν + κύκλος)' κυκλικός, έχων σχήμα κύκλου, στρογγύλος.— || ό περιστρεφόμενος έν κύκλω, περιοδικός, ό έρχόμενος γύρω κατά διαδοχήν || έντεῦθεν, γενικός, κοινός || τακτικός, συνήθης.

έγκυκλος, ον (έν + κύκλος)' = έγκύκλιος (τ. έ. κυκλικός).

έγκυκλώω, μέλ. -ώσω (έγκυκλος)' κινῶ τι κυκλικῶς, περίξ.— Μέσον, περιφέρομαι γύρω, περίξ || περιπλανῶμαι || έν αὐστηρῶς παθητ. ένν. περικυκλώνομαι || έν μετβ. ένν. (ως μέσον) περικυκλώνω, περιβάλλω.

έγκύμων, ον, γεν. -ονος (έν + κύμα II)' έγκυμος, έγκαστρομένος.

έγκύος, ον (έν + κύω) = έγκύμων (βλ. λ.).

έγκύπτω, μέλλ. -ψω' κύπτω εἰς τι (ή επί τινος), θλέπω μέσα εἰς τι || είσχωρῶ εἰς τι.

έγκύρω, πρκ. ένεκύρω' μέλ. έγκύρωσ' άόρ. α' ένεκύρωσ' πίπτω έντός (ή επί) τινος || συναντῶ κατά τύχην, συναντῶμαι μετά τινος.

έγκύρσαι, άπρφ. άόρ. α' του έγκύρω.

έγκύστα, τά' λακων. τύπος του έγκστα (8 βλ.).

έγκωμιάζω, μέλ. -άσω και -άσομαι' πρκ. έγκωμιάσασθαι — Παθ., άόρ. α' ένεκωμιάσασθην' πρκ. έγκωμιάσασθαι (οί ηδῆξήμενοι τύποι σχηματίζονται ώσει προήρχοντο έκ ρήμ. συνθέτου, και μη παραγομένου έκ τῆς λ. έγκώμιον)' έπαινώ, έξιμνῶ, «έγκωμιάζω».

έγκωμιον, τό' βλ. έγκώμιος Η 2.

έγκώμιος, ον (έν+κώμη)' ό έν τῆ κώμη, έντόπιος. ό έκ του αὐτοῦ χωρίου.— || (έν+κώμος)' ό άνγκων εἰς Βακχικόν διάσον ή Βακχικήν έορτήν, ό μετέχων εἰς κόμην έπινίκιον (κατά τόν όποιον ό νικητής ώδηγεῖτο οἶκαδε έν πομπῇ). 2) 'Ως οἰσασατ. το έγκώμιον (ένν. έπος) = ύμνος ή ώδή εἰς τιμήν του νικητοῦ άδομένη || έπαινετική ώδή, πανηγυρικός.

έγλυμαι, παθ. πρκ. του γλύφω.

έγνωκα, έγνώσθαι, ένεργ. και παθητ. πρκ. του γιγνώσκω.

έγνων, ως, ω, άόρ. β' του γιγνώσκω.

έγνώσθην, παθ. άόρ. α' του γιγνώσκω.

έγ-ξέω, μέλ. -έσω' έγξέω, άποξέω.

έγρῶφην, παθητ. άόρ. β' του γραφω.

έγραψα, ένεργ. άόρ. α' του γραφω.

έγρε-κύδοιμος, ον (έγείρω + κυδοιμός)' ό έγειρων κυδοιμόν (τ. έ. δόρυον μάχη).

έγρε-μάχης, -ου, ή. και έγρε-μαχος, η, ον (έγείρω+μάχη)' ό διεγείρων μάχην.

έγρεσί-κωμος, ον (έγείρω+κώμος)' ό διεγείρων τούς άνθρώπους εἰς κώμους (τ. έ. βακχικός έορτάς και πομπάς).

έγρετο, γ' έν. έπικ. μέσ. άόρ. β' του έγείρω' Προστ. έγρεο' β' έν. 'Υποτ. έγρη' άπρφ. έγρέσθαι. [βι' έτυμ. βλ. έγείρω].

έγρηγορα, (είμαι έν έγρηγόρσει, είμαι έξυμνος, φρουρῶ) άμτθ. του έγείρω' μη. έγρηγορώς, β' πληθ. Προστ. έγρηγοροθε (έπ. τύπος αντί έγρηγόρατε), άπρφ. έγρηγόραθαι (έπ. τύπος αντί έγρηγορέναι).—θπερσ. έγρηγόρη, γ' έν. έγρηγορεί. Παρ' 'Ομήρω άπαντά ό έπ. τύπος έγρηγορεθα, ού γ' πληθ. έγρηγόρασαι. [βι' έτυμ. βλ. έγείρω].

έγρηγορών, έπ. μη. ώσει έξ ένεστ. έγρηγορώσ' έσχηματισμένου έκ του πρκ. έγρηγορα.

έγρηγορτι (έγρηγορα), έπικρ. άγρόπυως, έν έγρηγόρσει.

έγρήσσω (έκ του έγρηγόρα)' είμαι έξυμνος (άγρυπνος), άγρυπνῶ. [βι'ά τήν έτυμολ. βλ. έγείρω].

έγροίτο, γ' έν. έπικ. μέσ. άόρ. β' Έκτ. του έγείρω.

έγρόμενος, μη. έπ. μέσ. άόρ. β' του έγείρω.

έγ-χάλινός, μέλ. -ώσω' βάλλω χαλινόν εἰς τό στόμα τινός, χαλινώνω || άναχαιτίζω.— Παθητ., θάλλω χαλινόν εἰς τό στόμα μου, χαλινώνομαι || συγκατοῦμαι, άναχαιτίζομαι.

έγ-χανείται, γ' ένικ. μέλλ. του έγ-χάσκω.— έγ-χανῆ, γ' έν. 'Υποτ. άόρ. β' του έγ-χάσκω.

έγ-χάριζομαι, μέλ. -ίσομαι, άποθ. = χαρίζομαι.

έγ-χάσκω (οί χρόνοι του σχηματίζονται ώσει έκ ρ. *έγ-χάλνω): έγ-χάνομαι' άόρ. β' έν-έχάνον, άπρφ. έγχανείν' χάσκω, άνοίγω τό στόμα, χασμῶμαι || χλευσῶζω, σκώπτω, τινά.

έγ-χέζω, μέλ. -χέσω, ώς. -χεσοῦμαι' πρκ. έγκέχοδα.—λατ. incasco' χέζω έν... άποπατῶ (άπό φόβου) || μητρ. μετ' αἰτ., φοβοῦμαι τινα, τόν τρέμω.

έγχειάων, έπ. γεν. πληθ. του έγχειή.

έγχει-θρόμος, ον (έγχος + βρέμω)' ό θροντῶν διά του έγχους (έπί τῆς 'Αθηνᾶς), φοβερός πολεμιστής.

έγχειή, ή (έγχος)' δόρυ, λόγχη.

έγχειή, έπ. αντί έγχεή, γ' έν. 'Υποτ. του έγχέω.

έγχει-κέραυτος, ον (έγχος + κεραυνός)' ό έξακοντίζων τούς κεραυνοῦς ώς δόρατα.

έγ-χειρέω, μέλ. -ήσω' άόρ. α' έν-χειρήσασ (έν + χείρ)' λαμβάνω τι εἰς τάς χεῖράς μου || βάλλω τήν χειρά μου επί τινος, έπιχειρῶ, άναλαμβάνω, τι. Έξ αὐτοῦ τό

έγ-χειρήμα, -ατος, τό (έγχειρέω)' τό έπιχειρεῖν, έπιχειρήσις, προσπάθεια (πρβλ. 'Ηουχ. «έγχειρήμα' τόλμημα' επιτήδευμα»).

έγ-χειρήσις, -σις, ή (έγχειρέω)' τό έπιλαμβάνεσθαι πράγματός τινος, τό έπιχειρεῖν τι, έπιχειρήσις.

έγ-χειρητέον, ρήμ. έπιθ. του έγχειρέω' πρέπει νά έπιχειρή τις.

έγ-χειρητής, -οῦ, ό (έγχειρέω)' ό έπιχειροῦν τι || ό ριψοκίνδυνος.

έγ-χειρητικός, ή, όν (έγχειρέω)' ό έπιχειρηματικός, ριψοκίνδυνος.

έγ-χειρίδιος, ον (έν+χείρ)' ό έν τῆ χειρί (κρατούμενος).— || ως οἶα. το έγχειρίδιον=μαχαιρίδιον, «λάζος», ξιφίδιον. 2) σύντομον βιβλίον, πρόχειρον βιβλίον.

έγ-χειρίζω, μέλ. -ίσω, άττ. -λῶ (έν+χείρ)' θέτω εἰς τάς χεῖράς τινος, παραδίδω, έμπιστεύομαι τι εἰς τινα.— Μέσον, παίρνω «εἰς τό χέρι», άναλαμβάνω, άναδέχομαι, έπιχειρῶ.

έγ-χειρί-θετος, ον (έν+χείρ+τίθημι)' ό τιθέμενος εἰς χεῖράς τινος, ό παραδοθεῖς (ό έγχειρισθεῖς) εἰς χεῖράς τινος.

έγγειω, έπικ. αντί *έγγέω*.

έγγελειον, τό, ύποκρ. του *έγγελος** μικρόν χέλι, χελάκι.

έγγελειος, ον (*έγγελος*)* ό άνήκων εις έγγελυν, ό εκ χελίου, χελύσιος.

***ΕΓΓΕΛΥΣ, -υος**, ή πληθ. *έγγέλυες*, άττ. *έγγέλεες, -εων*.— χέλι, λατ. *anguilla*.— Παροιμ. *έγγέλεις θηρώμα* = άρέσκομαι να ψαρεύω εις θολά νερά (δημιουργώ ταραχάς δι' ίδιον κέρδος).

***Ετυμ.**: ίσως έχει προέλθει εκ διασταυρώσεως του *αιθν*(h)ι.— (λατιν. *anguis*, παλ-πρωσ. *angis*) και του **eghi* (έλλ. *έχης, έχιδνα*) * πρβλ. και λατ. *anguilla* (<έθgheiva μετά *a-* αντί *e-* κατά το *anguis*) πρβλ. και τάς λ. λ. *έχης, όφεις*, Λεσβ. *έμβρηεις* κατ' άλλους τό *έγγελος** *άγγελος* είναι σύνθετον τής 'Ιαπετ. γλώσσας, συγγ. τφ λατ. *anguilla* (<**anguilva*), και έξ ένός δευτέρου συνθετικού **-elus* (ούχι ένόν προς τό γερμ. *aal*=έγγελος).

έγγεσι-μωρος, ον* ό μαχόμενος δια του έγγχους (μέ τό δόρυ).

***Ετυμ.**: άβεβ. έτυμολ. ώς προς τό β' συνθετ. *-μωρος* (β:ότι α' συνθετ. είναι βεβαίως τό *έγγος*)* κατά την επικρατούσαν γνώμην *-μωρος*=ό περίφημος, ό διακρινόμενος, εις τι πρβλ. *ιδ-μωρος*=περίφημος δια τά βέλη || όμηρ. *ύλακό-μωρος*=ό εκπέμπων ίσχυράς ύλακάς || ίων. *σινά-μωρος*=ό λέδθριος, άδηφάγος, άκόλαστος || πρβλ. παλ-ιρλ. *mār, mōr* (=μέγας), παλ-γερμ. *marī*=μεγαλοπρεπής, μέγας* Gaul. *-māros* έν χρ. όνόμ., ώς *Nerto-māros, Smerio-māra** Σλαυ. *-meru* έν λ. *Vladi-mérī* κλπ., ίαπετ. **mero-*, **mōro-*, πρβλ. τά παραθ. παλ-ιρλ. *māo mō*, Γοθθ. *maiza* (=μειζων), Όσκ. *mais* (=μάλλον)* έξ ίαπ. ρ. *mō, mō* (ριζ. βάζης *amē*, πρβλ. έν Bois. λ. λ. *άμη I, άμη II, άμης, μάρη*).

έγγεσ-πάλλος, ον (*έγγος+πάλλω*)* ό πάλλων τό δόρυ, μαχητής, πολεμιστής.

έγγεσ-φόρος, ον (*έγγος+φέρω*)* ό φέρων έγγος.

έγγεύντα, Δωρ. αντί *έγγέοντα*, μετ. έν. του *έγγέω*.

έγγ-έω, μέλ. *-χεω** άόρ. α' *ένέγεα*, έπ. *ένέγεα** Παθ. πρκ. *έγκέχμαι** χέω (χύνω) τ έντός τινος.— Μέσον, χύνω (δι' έμαυτόν), βέω || χύνομαι.— || γεμιζω (πληρω) τ χύνων έντός: *έγγέαι κρατήρα* = γεμίζωιν φιάλην.

έγγ-χθόνιος, ον (*έν+χθών*)* ό έν τή γή, γήϊνος || έγγώριος (λατ. *indigena*).

***ΕΓΧΟΣ**, τό* δόρυ, λόγχη* τό έγγος άπειλείτο εκ βύο μερών, εκ τής *αίχμής* και εκ του *δόρατος* (τ. έ. του κονταριού).— || Γενικώς, όπλον, ζήφος, βέλος.— μετρ. *φροντίδος έγγος*=τό όπλον. τής σκέψεως.

***Ετυμ.**: *έγγος*, όμηρ. *έγγειη*, όμηρ. *έγγεσ-παλος, έγγεσ-φόρος** άβεβ. έτυμολ.* κατά τινες *έγγος*= δόρυ, λόγχη, εκ βύλου *άγγίρας* *άγγαβίρας** *όγγχη* = *άχλαδιά** *άχράς, άχρεός*= άγγρια συγγι* πρβλ. *άχράς* (βούλυ άμπίβολον)* κατ' άλλους συγγ. τφ ιρλ. *māpāis* (Κελτ. **magn-engsi*, *engsi* <**engos*=έλλ. *έγγος* (άλλά και τουτο άμφίβολον). Κατ' άλλους τέλος συγγ. τφ παλ-σλαυ. *pro-nozifi* (=διατρυνώ), *nozi*, Λεττ. *nazis* (=μαχαίριον), παλ-σλαυ. *niza* (=έμπνηγνώ), παλ-γερμ. *nagan* (=κόπτω δια τών όδόντων), *ροκανίζω*)* *σανκρ. áksuh* (=διατρυνώ) (*a*-<Ϸ-), 'ιρλ. *ness* (=τραύμα) (<**nescō*-), έλλ. *νύσσω*, άττ. *νύττω* (μέλλ. *νύξω*) = κεντώ, πλήττω.

έγγουσα, ή=*άγγουσα* (ε βλ.).

έγγ-χραίνω=τφ έπρω.

έγγ-χράω και έγγ-χραύω ώδω τι έναντίον, τρίβω τ εις τι: *ένέχραυεν ές τό πρόσωπον τό σκήπτρον*=ώδει (έτριβεν, έσπρωγχε) τό σκήπτρον εις τό πρόσωπον (του άλλου). 'Απαντς ώσ. και ε παθητ. πρκ.: *έσαν προς τινας και άλλους έγκεχρημένοι* (ένν. *πόλεμοι*)=είχον δε και έναντίον άλλων τινών έπίσης έπιχειρηθη πόλεμοι.

έγγ-χρέμπτομαι, άποθ. πτύω έντός, εκβάλλω φλέγματα, άποχρέμπτομαι.

έγγ-χρήζω* έχω χρείαν, έχω άνάγκην, χρειάζομαι: *τά έγγρηζοντα*=τά χρειώδη, τά άναγκαία (τά *έπιτηθεία*).

έγγ-χρίπτω, μέλ. *-ψω** άόρ. α' *ένέχριμψα*, μετ. *έγγρηίμψας*.— Παθητ. *άόρ. α' ένεχρηίμψθη*, μετ. *έγγρηίμψθεις* (*έν+χρηίπτω*)* φέρω έγγύς εις... , προσεγγίζω τι εις τι, προσωδω, προστριβω, παύσομαι, κτυπώ: *έγγρηίπτω την βάριν τή γή* = φέρω τό πλοϊον πλησιέστατα εις τήν ξηράν || ώσ. *έπιτίθειμαι*, πιέζω ίσχυρώς.— || *ω* σ. *καίται*: και άμτβ. έν τε τφ άνεργ. και παθητ., *έπιπίπω*, προσβάλλω, καταδιώκω.

έγγ-χρίπτω, παράλλ. τύπος του προηγ.

έγγ-χριστος, ον* ό έγγχρίομενος, κατάλληλος προς τό χρίειν, κατάλληλος δι' έγγχρισμα (φάρμακον). 'Εκ του

έγγ-χρίω: χρίω, άλείφω, προστριβω.— || *ω* σ. *τέ έγγρηίπτω*, *έπιπίπτω*, *έπιτίθειμαι*, προσβάλλω.

έγγ-χροινίζω, μέλ. *-ίωω*, άττ. *-ίω* (*έν+χρόνος*)* χρονοτριβώ, χροινίζω, άργοπορώ, θραδύνω.

έγγ-χυτρίζω, μέλ. *-οω** *δέτω* τι, *έκδέτω* τι, έν χύτρο (*έν πηλίνω άγγείω*).

έγγ-χωρεύ, μέλ. *-ήσω* *δίδω* (παρέχω) τόπον (διά να γίνη τι) || *κάρνω* τόπον δια τι, παραχωρώ, ύποχωρώ || ύποχωρώ, έπιτροχώ, παραδέχομαι. 2) *άπρωσ. έγγχωρεί*=είναι δυνατόν, είναι έπιτετραμμένον* *έτι έγγχωρεί*=ύπάρχει άκόμη καιρός.

έγγ-χώριος, α, ον, ώσ. -ος, -ον (*έν+χώρα*)* ό έν τή χώρα, άνήκων εις τήν χώραν, έντόπιος, έγγχώριος.

έγγ-χωρος, ον=*έγγχώριος* (ε βλ.).

***ΕΓΩ**, λατ. *ego** *προσωπ. άντων. α' προσ., έπικ. και αιολ. έγών* πρό φων.— *έπιτεταμ. δια συνθέσ. μετά του έγκλιτ. γε*: *έγωγε* (λατ. *equidem*)=έγώ βεβαίως, έγώ τουλάχιστον* Δωρ. *έγώγα* και *έγώγγα** Βοιωτ. *ίώνγα* ή *ίώγα**—γεν. **ΕΜΟΥ**, *έγκλιτ. ΜΟΥ*, λατ. *MEI*, *έπ. και ίων. έμέο, έμευ, μεν*, *έπικ. ώσ. έμεϊο, έμέθεν*, *Αϊολ. και Δωρ. έμευς** Βοιωτ. *έμοϋς*.— Δοτ. *έμοι*, *έγκλιτ. μοι** Δωρ. *έμίν*.— *Αϊτ. έμέ*, *έγκλιτ. με*.— *Δυϊκ. όνομ. και αϊτ. ΝΩ*, *έπικ. νωϊ*, λατ. *NOS** γεν. και δοτ. *νών*, *έπικ. νωϊν*.— Πληθ. *όνομ. ήμεις*, Δωρ. *άμεις*, *Αϊολ. άμμε*.—γεν. *ήμειν*, *ίων. και έπ. ήμειν*, *έπ. ως. και ήμείων*, Δωρ. *άμειν*, *αιολ. άμμειν*.—Δοτ. *ήμίν*, *ώσ. ήμιν* ή *ήμίν*, Δωρ. *άμίν*, *άμιν*, *αιολ. άμμι*, *άμμεσι*.— *Αϊτ. ήμās*, *ίων. ήμείας*, *έπικ. και Αϊολ. άμμε*, Δωρ. *άμεί*.

***Ετυμ.**: συγγ. τφ *σανκρ. ahám* (h <gh), *Ζενθ. azám*, παλ-περο. *adam*, 'Αρμ. *es* (<**ec*), λατ. *ego*, γοθθ. *ik*, παλ. γερμ. *ih, iha** πάζι δε τούτοις ύπόκειται ως βάζις τό *ιαπ. *eg-*, **egh-*, *έξ ου όδ. ος*. **eg(h)óm*.

έγώγα, Δωρ. αντί *έγωγε* (βλ. *έγώ*).

έγώδα, άττ. κατά κρᾶσιν εκ του *έγώ οίδα*.

έγώμαι, άττ. κατά κρᾶσιν εκ του *έγώ οίμαι*.

έγών, έγώνγα, Δωρ. αντί *έγώ, έγωγε*.

έδάην, ης, η, άόρ. β' του *ΔΑΩ* (ε βλ.).

έδαισα, -άμην, *ένεργ. και μέσ. άόρ. α'* του *δαινυμι*.

έδάκον, *άόρ. β'* του *δάκνω*.

έδάμην, παθ. *άόρ. β'* του *δαμάω*.

έδάνός, ή, όν (*έδω*)= *εδώδιμος*, φαγώσιμος.

έδάνός, ή, όν (*άδειν*)* γλυκύς, εύγευστος || *έξαιρετος*, εύχάριστος.

***Ετυμ.**: Κατ' άλλους είναι *σκατειν. έτυμολ.*, ή δε συγγέν. προς τά *ήδύς, ήδομαι, άνδάνω* και προς τό *σανκρ. svadati* (=καρυκεύω) *άπορρίπεται* υπ' αυτών. Κατ' άλλους *έδανός*=εωύδης (πρβλ. μεσαιων. Γερμ. *wāz*=άρωμα, *wāzen*=ανάδιδειν όσμήν), *έξ ίαπ. *ve-d-*, **ve-d-*, εκ ρ *vē-* (βάζ. *avē*)=φυσάν, πνέειν.

έδάρην, παθ. *άόρ. β'* του *δέρω* (ε βλ.).

έδαρδον, *ένεργ. άόρ. β'* του *δαρθάω*.

έδαρκον, κατά μεταθesis αντί *εδράκον*, *άόρ. β'* του *δέρκομαι*.

άδάσάμην, μέσ. *άόρ. α'* του *δατέομαι*.

έδαφίζω, μέλλ. *-ίωω*, άττ. *-ίω** *ίσοπεδώνω*, καθ-ιστώ τ έπίπεδον, κατεδαφίζω. 'Εκ του

έδάφος, -εος, τό (*έξομαι, έδος*)* πυθμήν, ή βάσις παντός πράγματος, τό θεμέλιον || τό *έδαφος*: *έδαφος νηός*=ό πυθμήν του πλοϊου, τό κύτος του πλοϊου (τό άμπάρι) || *ώσ. τό ίσόγειον πάτωμα, λιθόστρωτον* || τό *δάπεδον*.

***Ετυμ.**: 'Εκ τής αυτής ριζης, *έξ ής* και λ. λ. *δάπ-*

εδον, τάπ-ης· ἔδαφος, ἔδεθλον (=θάσις), μετὰ ψιλῶν πνεύματος λόγῳ ἀνομοιώσεως τοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς ῥίξης θασέος φθόγγου (ῥ. *hed- (sed-) πρὸς τοὺς ἐπομένους θασεῖς φθόγγους (φ, θ)).

ἔδδαισα, ἐπικ. ἀντὶ **ἔδεισα**, ἀόρ. α' τ. ὑ **δεῖδω**.
ἔδέγγην, ἐπ. ἀόρ. ε' τοῦ **δέχομαι**.
ἔδεδέατο, ἰων. ἀντὶ **ἐδέδεντο**, γ' πληθ. παθητ. ὑ-περσ. τοῦ **δέω** (=δένω).

ἔδεδέγγην, ὑπερσ. τοῦ **δέχομαι**.
ἔδεδέκειν, ὑπερσ. τοῦ **δέω** (=δένω).
ἔδέδισαν, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **δεῖδω**.
ἔδεδμήατο, ἰων. γ' πληθ., καὶ **ἐδέδμητο**, γ' ἐνικ. παθητ. ὑπερσ. τοῦ **δέω**.

ἔδεδοίκεσαν, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **δεῖδω**.
ἔδεδομένη, παθητ. ὑπερσ. τοῦ **δίδομι**.
ἔδεδοκείν, ἐνεργ. ὑπερσ. τοῦ **δίδομι**.
ἔδεήθην, παθ. ἀόρ. α' (μετὰ μέσ. σημ.) τοῦ **δέω** (=ἔχω ἀνάγκην, στεροῦμαι).

ἔδέησα, ἀόρ. α' τοῦ **δέω** (=στεροῦμαι, ἀπέχω).
ἔδέηθη, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **δέω** (=δένω).
ἔδέιδίμεν, -ισαν, ἐπ. α' καὶ γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **δεῖδω**.

ἔδειμα, ἀόρ. α' τοῦ **δέω**.
ἔδειξα, ἀόρ. α' τοῦ **δεῖκνυμι**.
ἔδειρα, ἀόρ. α' τοῦ **δέω**.
ἔδεισα, ἀόρ. α' τοῦ **δεῖδω**.
ἔδεκτο, ἐπ. γ' ἐν. συγκεκ. ἀόρ. ε' τοῦ **δέχομαι**.

ἔδέμεν, ἐπ. ἀντὶ **ἔδειν**, ἀπρφ. τοῦ **ἔδω**.
ἔδεξα, -άμην, ἰων. ἀντὶ **ἔδειξα**, -άμην, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **δεῖκνυμι**· ἀλλ' **ἔδεξάμην** εἶναι ὡς. καὶ ἀόρ. α' τοῦ **δέχομαι**.

ἔδεσμα, -ατος, τό (ἔδω)· τροφή, φαγητόν, προσφάγιον.
ἔδεστής, -οῦ, ὁ (ἔδω)· ὁ τρώγων, ὁ καταβροχθίζων.

ἔδεστός, ἡ, ὄν (ἔδω)· ἐδώδιμος, φαγώσιμος, καταλλῆλος διὰ φάγωμα.— || φαγωμένος, φαγωθεὶς || καταναλωμένος.

ἔδειψα, ἀόρ. α' τοῦ **δένω** (= χρειάζομαι, ἔχω ἀνάγκην).
ἔδήδεσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ **ἐσθίω**.
ἔδήδοκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ **ἐσθίω**.

ἔδήδοται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **ἔδω**.
ἔδηδός, μτχ. πρκ. τοῦ **ἔδω**.
ἔδηιουν, ἀττ. **ἐδήουν**, ποτ. τοῦ **δηῖω**.
ἔδησα, ἀόρ. α' τοῦ **δέω** (δένω) ὡς. ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ **δέω** (=ἔχω ἀνάγκην).

ἔδητῶς, -ῶτος, ἡ (ἔδω)· φαγητόν, τροφή.
ἔδηθη, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **δάκνω**.
ἔδηωσα, **ἔδηώθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **δηῖω**.

ἔδαιήσα, ἀόρ. α' τοῦ **δαιάω**.
ἔδιδάξα, ποιητ. **ἐδιδάσκησα**, ἀόρ. α' τοῦ **διδάσκω**.
ἔδίδουν, πρκ. τοῦ **δίδομι**, ἐσχηματισμένους ὡσεὶ ἐξ ἐν. **διδόω**.

ἔδίζημην, πρκ. τοῦ **δίζημαι**.
ἔδίνηα, ἀόρ. α' τοῦ **δαινέω**.
ἔδικον· βλ. **δικεῖν**.
ἔδίνευσα, **ἔδίνησα**, ἀόρ. α' τοῦ **δινεύω**, **δινέω**.

ἔδίψα, ἀόρ. α' τοῦ **διψάω**.
ἔδίωξα, **ἔδίωχθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **διώκω**.
ἔδμεναι, ἐπ. ἀπρφ. ἐν. τοῦ **ἔδω**.

ἔδμηθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **δαμάω**.
ἔδνα, ἐπ. **ἔδνα**, τά· γαμήλια δῶρα. 1) ἐκ μέρους τοῦ μνηστήρος πρὸς τὴν μνηστήν. 2) ἐκ μέρους τοῦ μνηστήρος πρὸς τὸν πατέρα τῆς μνηστής. 3) ἡ διδομένη εἰς μνηστήν ὑπὸ τῶν γονέων τῆς προῖξ, λεγομένη ὡσαύτως καὶ **φερηή** ἢ **προίξ**. 4) γαμήλια δῶρα διδομένα εἰς τοὺς νεογμούς ὑπὸ τῶν κεκλημένων.

Ἔτυμ.: **ἔδνω** (*Fhednon ἀντὶ *Fednon ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ *Fhādus (=ῥῆδus) πρβλ. παλ-σλαυ. **véno** (<*vedno) = προίξ, πιθ. ἰαπ. **ved(h)mo-**, πρβλ. παλ-γερμ. **widemo** (προίξ)· ἐξ ἰαπ. ῥ. **ved(h)** (= ὑπανδρεύομαι). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔδνάομαι**, ἀποθ.=**ἔδνώω** (ὁ βλ.). Ἐκ τοῦ **ἔδνα**.

ἔδνώω, μέλ. -ώσω (**ἔδνα**)· προικίζω, ὑπόσχομαι δῶρα. Ἐκ τοῦ **ἔδνω**.

ἔδνωτής, ἐπικ. **ἔδνωτής**, -οῦ, ὁ (ἔδνώω)· ὁ προικίζων, προικοδότης, ὁ πατὴρ ὁ δίδων προίκα εἰς τὴν θυγατέρα.

ἔδόδην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **δίδομι**.
ἔδοκεῦμες, ὑορ. ἀντὶ **ἔδοκούμεν**, α' πληθ. πρκ. τοῦ **δοκέω**.

ἔδοκῆσα, ἀόρ. α' τοῦ **δοκέω**.
ἔδοκίμασα, **ἔδοκίμάσθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀορ. α' τοῦ **δοκιμάζω**.

ἔδομαι, μέλλ. τοῦ **ἔδω** καὶ **ἐσθίω**.
ἔδομεν, **ἔδοτε**, **ἔδοσαν** (ὑορ. **ἔδον**), πληθ. ἀορ. ε' τοῦ **δίδομι**.

ἔδοντι, ὑορ. ἀντὶ **ἔδουσι**.
ἔδοξα, ἀόρ. α' τοῦ **δοκέω**.
ἔδοξώθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **δοξάω**.

ἔδος, -εος, τό (**ἔζομαι**)· τόπος ἐπὶ τοῦ οὐλοῦ κἀθηταί τις, ἔδρα, κἀθισμα, θέσις. 2) ἔδρα, κατοικία, θρόνος, κυρσίς ἐπὶ τῶν θεῶν. 3) θεμελίωσις, θεμέλιον, θέσις, βάθρον ἀγάματος || ὡς. ἐξ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀγαλμα.— || τὸ κἀθησθαι, ἡ ἐνεργεία τοῦ καθίζειν: **οὐχ ἔδος ἐστί** = δέν εἶναι ἀκόμη καιρός τὰ καθίζηαι.

Ἔτυμ.: **ἔδος**, **ἔδρα**, **ἔδραον**, **ἔδωλιον** εἶναι πάντα ὑμῶριζα· **ἔδος**=σανσρκ. **sādah** (=τόπος, θέσις)· πρβλ. **Zeiv**. πκλ-περσ. **hadis-** (-iṣ- <-es- ἢ -is-) (=κατοικία), Λατ. **sēdēs**, **sēdile** (=κἀθισμα), πκλ-ιτλ. **suide** (<*sodjou = λατ. **solium** = θρόνος)· ἰαπ. ῥ. **sud**· βλ. τὰς λλ. **ἔζομαι** λακ. **ἔλλᾶ**.

ἔδομαι, μέλ. τοῦ **ἔζομαι**.
ἔδρα, ἐπικ. καὶ ἰων. **ἔδρη**, ἡ (**ἔζομαι**)· πᾶν μέρος ἢ πρᾶγμα ἐφ' οὗ κἀθηταί τις, κἀθισμα, θρανίον κλπ. 2) ἔδρα, κατοικία, κυρ. ἐπὶ τῶν θεῶν, ναός, βωμός. 3) θεμέλιον, θέσις, βάθρον.— || τὸ νᾶ κἀθηταί τις ἡσυχος, νὰ παραμένη ἀδρανῆς ἢ ἀργός, ἀργοπορία, χρονοτριβή: **οὐχ ἔδρας ἀκμῆ** = δέν εἶναι καιρός «γιά χάσιμο», δέν εἶναι νὰ χρονοτριβῆ κανεὶς. 2) συνεδρία, συνέλευσις, σύνοδος.— || τὰ ὀπίσθια, ὁ πρῶτος.— |δὲ ἔτυμολ. βλ. **ἔζομαι**, **ἔδος**].

ἔδραθον, ποιητ. ἀντὶ **ἔδραθον**, ἀόρ. β' τοῦ **δραθάνω**.
ἔδραϊός, α, ον (**ἔδρα**)· κἀθημένος, κἀθιστικός.— || ἀσάλευτος, σταθερός, βέβαιος, στερεός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔδραϊώω** (**ἔδραϊώω**), μέλ. **ώσω**· κἀθιστῶ τὴν ἔδραϊον, ἔδραϊώνω, στερεώνω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔδραϊώμα**, -ατος, τό=ἡ στερεώσις, τὸ θεμελίωμα.

ἔδρακόμεν, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **δρακόμεναι**.
ἔδρακον, **ἔδρακην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. ε' τοῦ **δρακόμεναι**.

ἔδραμον, ἀόρ. β' τοῦ **τρέχω**.
ἔδραν, ἀόρ. β' τοῦ **διδράσκω**.
ἔδράνον, τό (**ἔδρα**)· θρόνος, κἀθισμα, κατοικία.

ἔδρασα, ἀόρ. α' τοῦ **δράω**.
ἔδρη, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ **ἔδρα**.
ἔδρησα, ἰων. ἀντὶ **ἔδρασα**, ἀόρ. α' τοῦ **δράω**.

ἔδραίομαι, Παθ. (**ἔδρα**)· κἀθημαί || ἐπικ. ἀπρφ. **ἔδραίοσθαι**· ἐπ. γ' πληθ. πρκ. **ἔδραίοωντο**.
ἔδρο-στρόφω, ὁ (**ἔδρα**+**στρέφω**)· ὁ παλαιστής, ὁ ἀνατρέπων τὸν ἀντίπαλόν του διὰ τῆς κοινῶς καλουμένης «τρικολοποδιᾶς».

ἔδρυψα, **ἔδρυφθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀορ. α' τοῦ **δρύπτω**.
ἔδυν· α' ἐν. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ **δύω**, ἀλλὰ καὶ ἐπ. τύπος τοῦ γ' πληθ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου ἀντὶ **ἔδυσαν**.

ἔδυνάσθην ἢ -ήθην, ἀόρ. α' τοῦ **δύναμαι**.
ἔδυνέατο, ἰων. γ' πληθ. πρκ. τοῦ **δύναμαι**.
ἔδύσεο, -ετο, ἐπικ. ἀντὶ **ἔδύσω**, -ατο, β' καὶ γ' ἐνικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **δύω**.

ἔδυστύχησα, ἀόρ. α' τοῦ **δυστυχεῖω**.
ἘΔΩ, ἰων. πρκ. **ἔδεσκον**· μέλλ. **ἔδομαι**· ἐνεργ. πρκ. **ἔδηδα**, παθ. πρκ. **ἔδηδομαι**· πάντες οὗτοι εἶναι ἐπικοί τύποι· διὰ τοῦς ἀττ. τύπους βλ. **ἐσθίω**· τρώγω, κατατρώγω, καταβροχθίζω. Ἐν μεταφ. ἐνν.: **οἶκον ἔδουσι**=ἀναλίσκουσι (σπαταλοῦσι) ὅλα τὰν τὰ ὑπάρχοντα—**θυμὸν ἔδοντες**=τρώγοντες (τ. ἔ. φθειρόντες, ἀναλίσκοντες) τὴν ψυχὴν τῶν (τὴν ψυχικὴν τῶν διὰθεσιν, ἢ τὴν ζωὴν τῶν).

Έτυμ. : δημρ. άπρω. *έδομαι*, μέλλ. *έδομαι*, άτ. πρκ. *έδηδοκα* δημρ. *έδωδη*, *έδητης* -ύος, *έδεσμα* «έ-δηδών» *φαγέδαινα»* ('Ηουχ.). *έδω* = λατ. *edō* (πρβλ. λατ. *prandium*=πρόγευμα (<**prām-edjōm* <**pram* (=εύδύς) + **ed-*, *pransus* <**prām-[e]d-tos*) λατ. *edo*, *es-i*, *ess-e*, *es-us*, *es-urio*, *es-ca* (πρβλ. και γερμ. *essen*). Πρβλ. *σασοκρ. admī* (: *έδ-μεναι*), γ' έν. *átī* (=τρώγειν) σασοκρ. *admi*. *ādivas-*, λατ. πρκ. *edimus*, παλ-ολαυ. *jadi* (<**ēdis* (=τροφή), λατ. *ēscā* (τροφή) <**ēds-qā*=λίθ. *eska* (δόλωμα, παγίς) έν πζαι τούτοις ύπόκειται *ιαπατ. β. ēd-* (=τρώγειν). Βλ. και τας λλ. *έσθίω*, *είδαρ*, *έδους*, *έδοπον*. Έξ αυτόυ τού

έδωδη, ή (*έδω*)· τροφή, φαγητόν, έδωδίμα (τ. έ. τρώφιμα δι' ανθρώπους) || χόρτος διά κτήνη || δόλωμα δι' άλιείαν. Έξ αυτόυ τού

έδωδιμος, *ον* (*έδωδη*)· φαγώσιμος· τά *έδωδίμα*=ζωοτροφίαι, προμήθειαι, έφόδια.

έδωκα, *άόρ. α'* τού *δίδομαι*.

έδωκλιον, τό (*έδος*)· κόθισμα, έδρα, κατοικία, έν-διαίτημα.— || έν πλοίοι, κάθισμα τών κωπηλατών (λατ. *transstrum*).

Έε ποιητ. άντι *έ*= αυτόν (*ού, οί, έ, ή* βλ.).

έδνα, **έδδνώ**, **-ωτής**, έπ. άντι *έδνα*, *έδδνώ*, *έδδνώτης*.

έίδομαι, έπικ. άντι *είδομαι*, μέσ. τού *είδω*.

έικοσα-βοιος, **έίκισι**, **έίκίσσορος**, **έικο-στός**· έπικ. τύποι άντι τών άρχομένων από *είκ-*.

είλιπον, έπικ. άντι *είλεον*, πρτ. τού *είλέω*.

είπα, *ας, ε, έιπον*, *ες, ε'* έπικ. άντι *είπα*, *είπον*.

είς, έπικ. άντι *είς*.

είσαο, **είσατο**, **είσαόσθην**, έπικ. *έ'* και *γ'* ένικ., και *γ'* δυϊκ. *άόρ. α'* τού *είμι*.

είσατο, **είσαμένος**, έπικ. *γ'* ένικ. και *μτχ. μέσ. άόρ. α'* τού **είδω*.

έλλάομαι, **έλλάωρ**, έπικ. άντι *έλλομαι*, *έλλωρ*.

έεμαι, **έεμένος**· Όριστ. και *μτχ. πχθ. πρκ. τού* *είλω*.

έέλομαι, έπικ. άντι *έελομαι*.

έέλομαι, έπικ. άντι *έεμαι*, *άπρω. άόρ. α'* τού *είλω*.

έέργαθον, έπικ. άντι *είργαθον*.

έεργε, **έεργμένος**, **έεργνυμι**, **έεργω**· έπικ. άντι *είργ-*.

έεργμένος, *μτχ. παθ. πρκ. τού* *είργω*.

έέρση, **έερσήεις**· έπικ. άντι *έρση*, *έρσήεις*.

έέρτο, έπικ. *γ'* έν. παθ. ύπερο. τού *είργω*.

έέργατο, έπικ. *γ'* πλγθ. παθ. ύπερο. τού *είργω*.

έέσσατο (Α), έπικ. *γ'* έν. μέσ. *άόρ. α'* τού *έννυμι*.

έέσσατο (Β), έπικ. *γ'* έν. μέσ. *άόρ. α'* τού *ίջω*.

έεσατο, έπικ. *γ'* έν. παθητ. ύπερο. τού *έννυμι*.

έζευγμένος, *μτχ. παθ. πρκ. τού* *ζεύγνυμι*.

έζευξα, **έζεύχθην**, *ένεργ. και* *παθητ. άόρ. α'* τού *ζεύγνυμι*.

***ΕΖΟΜΑΙ**, μέλλ. *έδοῦμαι*· πρτ. και *άόρ. α'* *έζόμην* (έκ β. *ΈΔ-*, βλ. *έδος*)· καθίζω έμαυτόν, κάθισμα: *έπί χθονί έζέσθην* = έκάθισαν χαμαί (κατά γής), καθήλθον προς τήν γήν (πρός τά κάτω).

Έτυμ. : *έζομαι* (**sed-*) πρβλ. *έδος*, *έδρα*, *ίջω*, *ίδρω»* *σασοκρ. sad-* (*sīd-ā-mi*)=κάθισμα, *sād-a-jā-mi* (=καθίζω), *sād-as* (δέσις, κάθισμα)· *Zenb. had-* (κάθισμα), *hadhis* (=κάθισμα, κατοικία)· πρβλ. *ώσ. sedeo, sēdo, sīdo, sedes, solium*· παλ-γερμ. *sizzen* (*sitzen, setzen*)· Γουθ. *sifam, *sitjan, satjan*· Λιβ. *sed-mi*, *άπρω. sed-eñi*. Έν πζαι τούτοις ύπόκειται *ιαπ. β. *sed-*, **sod-*.

έζύγην, *άόρ. β'* τού *ζεύγνυμι*.

έζωομαι, *παθητ. πρκ. τού* *ζώννυμι*.

έη, *ίων. άντι* *ή*, *γ'* ένικ. *ύποτ. τού* *είμι*.

έή, θηλ. τού *έός*.

έηκε, έπικ. άντι *ήκε*, *γ'* ένικ. *άόρ. α'* τού *ήμι*.

έην, έπικ. άντι *ήν*, *γ'* έν. πρτ. τού *είμι*.

έήνδανε, έπ. άντι *ήνδανε*, *γ'* έν. πρτ. τού *άνδάνω*.

έήος, *γεν. άόρ. γέν. τού* *έός* (β βλ.).

έής, έπικ. άντι *ής*, *γεν. θηλ. τής* *άναφωρ. άντων. ός, ή, ό*.— Όμοις *έής* είναι *γεν. θηλ. τής* *κιητ. άντων. γ'* *πρωσ. έός*.

έησθα, έπικ. άντι *ής*, *β'* έν. πρτ. τού *είμι*.

έησι, έπ. άντι *ή*, *γ'* ένικ. *Υποτ. τού* *είμι*.

έθαλπα, **έθάλφθην**, *ένεργ. και* *παθητ. άόρ. α'* τού *θάλπω*.

έθάνων, *άόρ. β'* τού *θνήσκω*.

έθάς, **-άδος**, *δ. ή* (*έθος*)· συνειδησόμενος, συνήθης.

έθαψα, **έθάφθην**, *ένεργ. και* *παθητ. άόρ. α'* τού *θάπτω*.

έθεησάμην, *ίων. άόρ. α'* τού *θεάομαι*.

***ΕΘΕΙΡΑ**, ή· ή θριξ || παρ' Όμηρω (πάντοτε κατά πλγθ.) ή χαιτή τού ήππου, ή ό έξ ήππειών τριχών λόφος τής περικεφαλαίας || χαιτή λέοντος.

Έτυμ. : *θμγρ. έθειράδες*=γενειιάδες· παρά *θεοκρ. έθειράζοντες* (κατά *Σχολ.* = κόμην τρέφοντας, *εϋ-τριχοι*)· σκοτειν. *έτυμολ.*· κατά *τινας* εκ β. ***ΕΘ-** (*ιαπ. vedh-* (πρβλ. *γουθ. wīdan*, *παλ-γερμ. wetan* (=δένω)· και' άλλους *έθειρα* <**άθειρα* (ά- άτονον τών *πλαγι-ων* *πτώσεων*)· *έ*) (*ιαπ. *vīdh-er-jā*: *έλλ. ίονθος* <*ιαπ. *vī von-dh-o*. Έξ αυτόυ τού

έθειράζω, μέλ. *-άσω*· τρέφω (φέρω) *μακράν* *κόμην*, *κομώ*.

έθειρω· περιποιούμαι, *καλλιεργώ*.

έθελμός, *ον* (*έθέλω*)· έκούσιος, *έθελοντής*.

έθέλησθα, άντι *έθέλης*, *έπικ. β'* ένικ. *Υποτ. τού* *έθέλω*.

έθελητός, *ή, ον* (*έθέλω*)· ήθελημένος, *δελημα-τικός*, *έκούσιος*.

έθελξα, **έθέλχθην**, *ένεργ. και* *παθητ. άόρ. α'* τού *θέλγω*.

έθελω-, *ώσ α'* *συνθετ. έν* *συνθετός* *σχημ. έκούσιως*, *δεληματικώς*, *ή* *εϋχαριστώ*.

έθελό-δουλος, *ον*· *έκούσιος* *δούλος*, *ό* *έκούσιως* (*δεληματικώς*) *δουλεύω*.

έθελω-θρησκεία, *ή* (*έθέλω* + *θρησκεία*)· ή *αυθ-αίρετος* (κατ' *έκλογήν*) *θρησκεία*, *αυτοπροαίρετος* *θρησκεία* || *δεισιδαιμονία*.

έθελω-κάκως, μέλ. *-ήσω*· *έκούσιως* *δεικνύω* *χα-λαρότητα* *έν* *τῇ* *έκτέλεσει* *τών* *καθηκόντων* *μου*, *παίζω* *τόν* *ρόλον* *δειλιού* *έπίτηδες*. Έκ τού

έθελό-κάκος, *ον*· *ό* *έκ* *προαιρέσεως* (*έθελου-σίως*) *κακός* (*δειλιός*), *ό* *παραμελών* *τό* *καθηκόν* *του*, *κωρ. ό* *δειλιός* *έν* *πολέμω*.

έθελοντηδόν (*έθέλω*)· *έπίρ.*, *έκούσιως*, *έθελου-σίως*.

έθελοντήν (*έθέλω*), *έπίρ.* = *έθελοντηδόν* (β βλ.).

έθελοντήρ, **-ήρος**, *έ* (*έθέλω*)· *έθελοντής*, *έκου-σίως* *προσφερόμενος* (*νά* *πράξ* *τι*).

έθελοντής, **-ού**, *δ* (*έθέλω*)· *δ.τι*· και *σήμερον*, *ό* *έκούσιως* *προσφερόμενος* *διά* *τι*.

έθελοντί, *έπίρ.* = *έθελοντηδόν* (β βλ.).

έθέλοντι, *θωρ.* άντι *έθέλουσι*, *γ'* *πλγθ. τού* *έθέλω*.

έθελω-πονία, *ή*, *τό* *έθελουσίως* *πονείν*, *ή* *φιλο-πονία*. Έκ τού

έθελό-πονος, *ον* (*έθελω* + *πόνος*)· *ό* *έθελουσίως* *πονών*.

έθελω-πρόξενος, *ον* (*έθελω* + *πρόξενος*)· *ό* *έθε-λουσίως* (*άφ'* *έαυτού*) *άναλαμβάνων* *τά* *καθηκόντα* *προξένου* (*ελ. λ.*) *ξενής* *τινός* *πόλεως* (*χωρίς* *δηλ. νά* *έκλεχθῆ* *ή* *νά* *λάβῃ* *τήν* *προς* *τούτο* *έντολήν* *της*).

έθελ-ουργός, *ον* (*έθελω* + **έργω*)· *ό* *έθελουσίως* *έργαζόμενος*, *ό* *πρόδωμος* *προς* *έργασίαν*.

έθελούσιος, *α, ον* (*έθέλω*)· *έθελοντής*, *έκούσιος*, *δεληματικός*.— || *έπί* *πραγμάτων*, *προαιρετικός*, *αϋ-τοπροαίρετος*.

***ΕΘΕΛΩ**, *παρατ. ήθελω*· μέλ. *έθέλησω*· *άόρ. α'* *ήθέλησα*· πρκ. *ήθέληκα*=*θέλω*· *θέλω*, *είμαι* *πρόδω-μος*, *ποδών*, *εϋχομαι*, *έπιθυμώ* || *ένίοτε* *και* *ώσ* *άπλοον* *σχημείον* *τού* *μέλλοντος*, *δηλ.* *άντι* *τού* *θά...* 2) *μετ'* *άρνησ.*, *δέν* *είμαι* *ίκανός*, *δέν* *έχω* *τήν* *δύναμιν* (*αγε-δόν* *κατακτιῶ* *συνών.* *τῷ* *δύναμαι*) || *ώσ.* *περί* *ποταμού* : *ούδ'* *έθελε* *προορέει* *άλλ'* *ίσχετο*=*δέν* *ήδύνατο* *νά* *ρέῃ* *προς* *τά* *έμπρός* *άλλ'* *έκρατείτο*. 3) *είμαι* *συνειδησόμενος* (*νά* *πράττω* *τι* *προθύμω*).

4) *σκο-πέω*, *έννοώ*, *σημαίνω* (*λατ. νοίω*)· *συχν.* *έν* *φράσειν* *ώσ* *ή* : *τί* *έθέλει* *τό* *τέρας*=*λατ. quid sibi wult?*=*τί* *σημαίνει*, *τί* *θέλει* *νά* *είπῃ*, *τό* *τέρας* (*τό* *δοῦμα*) ;

Έτυμ. : *έθέλω*, *έθελήμος*, *-ήμων*, *δημρ. έθελον-*

τήρ· ε- εἶναι πρόθημα (πρβλ. τὸ ἰαπ. προθεμ. ẽ / õ, βλ. καὶ τὰς λ. λ. δ-φλισκάνω, δ-κέλλω, δ-τρηνω, ἡ-θρέμα. ω-κεανός)· θέλω μέλ. θ-ελήσω: «αφαιρίζει· θέλει» ('Hουχ.)' ἔξ ἰαπ. β. *gvhel.

ἔδμεν, α' πλ.θ. ἀόρ. β' τοῦ **τίθημι**.
ἔθεν, ἐπ. καὶ ἄττ. ποιητ. γεν. ἀντί **έο**, οὐ.
ἔθεντο, γ' πλ.θ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **τίθημι**.
ἐθέρμηνα, ἀόρ. τοῦ **θερμαίνω**.
ἔδετε, **ἔδεσαν**, β' καὶ γ' πλ.θ. ἀόρ. β' τοῦ **τίθημι**.
ἔδευ, ἰων. ἀντί **έδου**, β' ἐν. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **τίθημι**.
ἔδηεῖτο, **ἔδηεύμεθα**, **ἔδηεύντο**, ἰων. ἀντί **έθε-
 ἄτο**, **έθεώμεθα**, **έθεώντο**, γ' ἐν., α' πλ.θ., γ' πλ.θ. τοῦ **θεάομαι**.

ἔδηεύμεθα, ἰων. α' πλ.θ. τοῦ **θεάομαι**.
ἔδηήσαντο, ἰων. ἀντί **έθεάσαντο**, γ' πλ.θ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **θεάομαι**.

ἔδηκα, α' ἐνικ. ἀόρ. α' τοῦ **τίθημι**.
ἔδηγ, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **ἴημι**· ἐν ψ **ἔδην** εἶναι ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ **τίθημι**.

ἔδιγον, ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ **θιγγάνω**.
ἔδιζω, μέλ. -ίω, ἄττ. -ίω· ἄόρ. α' **εἴθισα**· πρκ. **εἴθικα**· — παθ. ἀόρ. α' **εἰθίσθη**· πρκ. **εἴθισμαι** (έ-θος)· συνηθίζω τινά, κάμνω τινά νά σ' νηθισθῶ.— Παθητ. εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζω, εἰς τι. 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔδιστέον, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει νά συνηθισθῆ τίς(τινα).
ἔδλασα, ἀόρ. α' τοῦ **θλάω**.
ἔδλιφα, ἀόρ. α' τοῦ **θλίβω**.
ἔδν-άρχης, -ου, ἔ (έθνος + ἄρχω)· ὁ ἄρχων ἔδ-νουσ ἢ λαοῦ || «ἔδνάρχης».
ἔδνικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔδνος, ὁ τοῦ ἔδνουσ.— || ξένος || ἔδνικός, βηλ. εἰδωλολάτρης.— 'Ἐπίρ. -κῶς = κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰδωλολατρῶν. 'Ἐκ τοῦ

***ΕΘΝΟΣ, -εος**, τό· σύνολον ἀτόμων ὁμάς ἀνδρῶ-
 πων, τὸ σύνολον τῶν ἀνηκόντων εἰς τινά ἔδνικό-
 τητα. 2) φυλή, ράτσα. 3) λαός, ἔδνος: τὰ ἔ-
 θνη=αἱ ἐδνόθητες, οἱ ἔδνικοί, τ. ἔ. οἱ 'Ἐδνικοί, βηλ.
 οἱ εἰδωλολάτραι (βηλ. πάντες οἱ ἄλλοι πλὴν τῶν Χρι-
 στιανῶν καὶ 'Ἐβραίων). 4) ἰδιαίτερα τάξεις ἀνδρῶ-
 πων, φυλετικὴ τάξις.

***Εθμη**: **έθνος**· *sve- (βλ. ἐν λ. **έθος** <ἰαπ. *svedhos) πρβλ. καὶ σανακρ. **sabhā** <ἰαπ. *sebhā (= κοινότης, συνέλευσις), γοτθ. **sibja** (<ἰαπ. *sebhjā), παλ.-γερμ. **sippa** (= ὁμαίμοσυν).

ἔδορον, ἀόρ. τοῦ **θροσάω**.

***ΕΘΟΙ, -εος**, τό· συνήθεια, ἔδιμον, τρόποι.

***Εθω**: **έθωσ**· *Fethos, *Fhedos, *σFeth· ἄμην. μετ. **έθων** (= ἔχων συνήθειαν)· **έθίζω**, πρκ. **εἴθιζον**, πρκ. Λεσρ. **εἴωθα** ἄμην. κ. λ. **εἴωθα** (ἐνίοτε καὶ **έω-
 θα**)· *σσεFωθα, πρβλ. «εὐέθωκεν· εἴωθεν» ('Hουχ.)· **έθᾶς-άδος· ἡθος**· ἄμην. **ἡθειος**, ζωρ. **ἡθαῖος**. Πρβλ. **σνακρ. svadhā** (=συνήθεια, κατοικία), Λεττιν. **sodā-
 lis** (<*svedh-) **soleo** (συνηθίζω), **suēscō** (<*svēdh-skō (πρκ. **sučvni**, ἄπρφ. **sučre** παρὰ Λουκρητ.), Γοτθ. **sidus** (<ἰαπ. *sedh-), παλ.-γερμ. **silu** (=συνήθεια), Γοτθ. **swēs**. 'Ἐξ ἰαπ. β. *sve-dh- (ἡτις περιέχει τὸ θέμα τῆς τρι-
 τοπροσ. προσωπ. *sve-, βλ. εἰ) καὶ β. **dhē** (πρβλ. **τί-θημι**) = δέτω, ποιῶ, ὄθεν γεννάται ἡ σμη. σφετε-
 ρίζομαι, οἰκειοποιῶμαι (καθιστῶ τὸ ἰδικόν μου), καὶ
 περαιτέρω ἰδιοκτησία, οἰκειότης... οἰκεῖος.

ἔδραυσα, ἀόρ. α' τοῦ **θραύω**.

ἔδρεζα, ἀόρ. α' τοῦ **τρέχω**.

ἔδρέφθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **τρέφω**.

ἔδρεψα, ἐνεργ. ἀόρ. α' τοῦ **τρέφω**.

ἔδρηγνεν, ζωρ. ἀντί **έθρηγνον**, πρκ. τοῦ **θρηγνώ**.

ἔδρίσα, ποιητ. ἀντί **έθέρισα**, ἀόρ. α' τοῦ **θερίζω**.

***ΕΘΩ**: εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζω. Οἱ Ἄττι-
 κοὶ χρησιμοποιοῦσι τὸν πρκ. **εἴωθα** (ἰων. **έωθα**) μετὰ
 σημασ. ἐνεστώτος, καὶ τὸν ὑπερ. **εἰώθειν** (καὶ ἰων.
εἴωθα) μετὰ σμη. παρατ.. ἦτο: **εἴωθα**=εἶμαι συνηθι-
 σμένος, ἔχω τὴν συνηθειαν· πρκ. **εἰωθῶς** ὡς ἐπιθ.
 =συνθισμένος, συνηθισ, **τὸ εἰωθός**=ἡ συνηθειά
 γινος, **τὰ εἰωθότα**=αἱ συνηθελαι, τὰ ἔδιμα. [διὰ τὴν
 ἐτυμολ. βλ. **έθος**].

Εἶ', συνδ. ὑποθετικῶς, ἄωρ. καὶ ἐπικ. **αἶ'**=λατ. **si'**

ἔάν. Συντάσσεται μετὰ Ἐνκτ. ἢ 'Οριστ. Βλ. ὡς. **εἰ γὰρ
 ἦ αἰ γὰρ** καὶ **εἴ-θε**.

***Ετυμ.**: **εἰ** κυρ. εἶναι Τοπ. ἐν. τοῦ ἀντων. θέμ.
 *ο-/*e- (πρβλ. 'Ομ., Λεσθ., Βοιωτ. ἦ(αἶ), ζωρ. αἶ (τοπ.
 ἐν. τοῦ βηλ. θέμ. *ā-), Κρητ.. Κυπρ. ἦ (=ἔάν), ὄργαν.
 ἐν. ἔλλ. **εἰ** (κυρ. σμη. = ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἀ-
 κολούδως δὲ = ἔάν)· πρβλ. τὴν χρῆσιν τοῦ γερμ. **so**
 καὶ λατ. **sī**, ταῦτο πρὸς τὸ **si-c'** πρβλ. ὡς. γοτθ. **ei**
 (ἀναφωρ. ἀντων.)· Βλ. καὶ λ. **εἶτα**.

εἰ, ἄττ. β' ἐν. τοῦ **εἶμι**.

εἶα, καὶ τρισυλλ. **εἶα**, ἐπιφών. (παρὰκλευσματικόν
 μόριον)=λατ. **eia'**· λατ. τὸ τῆς νέας «ἔγισμολά ἔγισ-
 λάσα» || ἔμπρός! λοιπόν! ἔλα λοιπόν! **εἶα νυν**=κα-
 λὰ λοιπόν! καλὰ τώρα!

εἶα, γ' ἐν. πρκ. τοῦ **εἶω**· ὡς. β' ἐν. ἐνεστ. Πρσπ.

εἶάδην, **εἶάμαι**, παθητ. ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ **εἶω**.

εἶαμενῆ, ἡ' παραποταμίως βοσκοτόπος, λειμών
 (λιβάδι). [σκατειν. ἐτυμολ.· πρβλ. παρ' 'Hουχ. τὰς λ. λ.
εἶαμενῆ, **εἶαμεναί**, **εἶαμεναί**, **εἶαμενῆ**· κατὰ τινὰς εἶναι
 ὑπολείμματα μετοχῶν διατηροῦντα τὸν πρωταρχικόν
 τόνον].

εἰ ἄν (ἐπ. καὶ ἰων. **εἴκε**) καὶ κατὰ συγχώνευσιν
εἶάν, ἦν καὶ **ἄν**.

εἶανός, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀντί **εἶανός**.

εἶαρ, **εἶαρίνός**, ἐπικ. ἀντί **εἶαρ**, **εἶαρίνός**.

εἶαρ-μασδος, ον (**εἶαρ+μασθός**), ἐπί γυναικός, ἡ
 ἔχουσα νεαροῦσ μαστοῦσ.

εἶας, β' ἐν. παρατ. τοῦ **εἶω**·—**εἶασα**, ἀόρ. α' τοῦ
 αὐτοῦ ρήματος.

εἶασκον, ἰων. ἀντί **εἶων**, πρκ. τοῦ **εἶω**.

εἶαται, **εἶατο**, ἐπ. ἀντί τῶν ἰων. **εἶαται**, **εἶατο**, οἰ-
 τινες πάλιν κείνται ἀντί τῶν ἄττ. **ἦνται**, **ἦντο**, γ' πλ.θ.
 ἐν. καὶ πρκ. τοῦ **ἦμαι**.

εἶατο, ἰων. ἀντί **εἶντο**, γ' πλ.θ. μέσ. ὑπερ. τοῦ
εἶνυμι.

εἶ'βῶ, ἐπ. τύπος τοῦ **λείβω**· στάζω, ἀφίνω νά πῖ-
 πτουν σταγόνες. — Μέσον, σταλάζω, πίπτω κατὰ
 σταγόνας, χύνομαι.

***Ετυμ.**: κυρ. **εἶβω** κείνται ἀντί ***εἶβω** <ἰαπ. *sēi-
 gnō> γοτθ. **siggan**, παλ.-γερμ. **sinkan** (=πίπτω κάτω,
 ρέω)· ἰαπ. **si'gnō**, ἔκ β. **seign-** ἢ καὶ ***seiqn-**, πρβλ.
 σανακρ. **sē'kaifē**, **si'gādi**, **Zenē**, **haēk-**, παλ.-γερμ. **sīhan**,
 Λεττι. **siku** (ξηραίνω)· Κατὰ τινὰς ὁ τύπος **λείβω** εἶναι
 ὑστερογενής, προσελθὼν ἐκ τοῦ παρατ. τοῦ **εἶβω** *ἔλλει-
βον (<ἰαπ. *|jeib-). Βλ. καὶ **λείβω**.

εἰ γὰρ=διότι ἔάν... || ἄλλα καὶ ἐπὶ εὐχῆς, ὦ ἔάν,
 μακάρι νά...· εἶθε (λατ. **utinam!**).

εἴ-γε=ἔάν βεβαίως, ἔάν τουλάχιστον (λατ. **si-
 quidem**).

εἰ γούν=ἔάν ὅπωςδήποτε, ἐν πάσῃ περιπτώσει
 ἔάν... (ὑποδηλοῦν συγγράμωσ ὅτι τὸ δι' αὐτοῦ εἰσαχθῆ-
 νον πράγμα εἶναι ἀπίθανον).

εἰ δ' ἄγε, ἐπὶ παρορμητικῆς (παροτρπητικῆς) ἔμπρός!
 ἔλα λοιπόν! ἔλα! 'Ἡ φράσις εἶναι ἑλλησπετικὴ· πλῆ-
 ρης θά ἦτο: **εἰ δ' εἰθέλεις, ἄγε**.

εἰδάλιμος, ἡ, ον (**εἶδος**)· εὐμορφος, κομψός, χα-
 ρίεις.— || ὁμοιοκρ. ὁμοιάζων.

εἶδαρ, -ατος, τό (ἔδω, ὡσεὶ ἦτο ἐκτεταμένος τύπος
 ἐκ τοῦ **έδαρ**)· τροφή, κρέας, φαγώσιμα || κτηνοτρο-
 φα || δόλωμα φαρμάκουσ.

εἶδειν, Ἐνκτ. καὶ **εἶδέναι** ἄπρφ. τοῦ **οἶδα**· βλ.
***εἶδω B**.

εἰ δὲ μή, ἑλλησπετικὴ φράσις ἀντί τῆς πλήρους **εἰ
 δὲ μή τοῦτό ἐστι**· ἄλλως, εἰ δ' ἄλλως, ἐν ἐναντίῳ
 περιπτώσει· λατ. **sin aliter**.

εἶδέω, ἀντί **εἶδω**, 'Ἰπτο. τοῦ **οἶδα**· βλ. ***εἶδω B**.

εἰ δῆ=ἄν τώρα, ἄν τῷ ὄντι, ἄν μάλιστα, «βλέ-
 ποντασ ὄτι» (ἐκφράζει πεποθησιν)· ὡσ. καὶ εἰς πλα-
 γίας ἐρωτήσεσ = ἄν τώρα, ἄν τῷ ὄντι...

εἰδήμων, -ονοσ, ὁ, ἡ (***εἶδω**)· ὁ γνωρίζων τι, ὁ
 γνωσθησ, ἐμπερίρσ τινος (πράγμ.)·

εἰδησέμεν, ἐπ. ἀντί **εἰδησεῖν**, μέλλ. ἄπρφ. τοῦ
***εἶδω B**.

εἰδήσω, μέλλ. τοῦ ***εἶδω**.

εἶδομς, ζωρ. ἀντί **εἶδομεν**, α' πλ.θ. ἀόρ. β' τοῦ
***εἶδω A**.

εἶδον, ἀόρ. β' τοῦ ***εἶδω A**.

είδος, -ος, τό (*εἶδω)· ὁ,τι φαίνεται, μορφή, σχῆμα (λατ. species).— II Γενικῶς,είδος, ἰδιαίτερον είδος, ἰδιαίτερας φύσεως || ἰδιαίτερον σχέδιον δράσεως.— III (ἐν τῇ Λογικῇ) είδος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό γένος.

Ἔτυμ.: είδος=σανσκρ. *ve'dah* (γνώσις, ἰδέα), λιθ. *veidas* (ὄψις), παλ-σλαβ. *vidŭ* (ἀποψις)· ἐξ ἱαπ. θέμ. **veides-*. — Iαπ. β. *veid-* (ὄραν, γινώσκειν)· ἑλ. τὰς λ. λ. *ιδεῖν, οἶδα*· πρβλ. ὡς Γοῦθ. *unweis* (ἀγνω- ὦν, ἀγνωστος)· παλ-γερμ. *wis, wisa* (γνώσις, συν- είδησις) (<**veid(e)s-*· ἑλλ. *ιδέα* (=ἐξωτερικὴ ἐμφάνι- σις, ὄψις, μορφή) (<**Fi-deesā-* γορτ. *FisFos*, ἀττ. *ἴσος* (<**FisFo-*, **vids-vo-*· εἶτα ἄμρ. *ειδάλιμος* (ἑλ. λ.), *ειδωλον* (<**-ō[u]lo-*?) ποιητ. *ἄ[Fi]είδελος* (=ἀόρατος)· πρβλ. καὶ Λιθ. *vaidalas* (ἐμφάνισις), *pa-vidalus* (= μορφή)· ποιητ. *ειδυλῆς, -ίδος* (=γινώσκουσα)· σανσκρ. *vidurah* (νοήμων, ἰκανός).— Πρβλ. παρὰ Καλλίμ. *ιδανός* (=ὠρατός), παρ' Ἡσυχ. *αἰδμήν· φρόνησιν· ἴδμων, -ονος* (= *παιδαυδόμενος*)· πρῆλ. σανσκρ. *vidmān-* (σοφία)· ποιητ. *ἴδρις, -ιος* (=σοφός, ἀξιος, ἰκανός)· ἴστωρ, ἀττ. *ἴστωρ* (=ὁ γιγ- ὤσκων)· *ινδάλο- μαί* (=παρομοιάζω).

είδαισι, ὄστ. πληθ. τοῦ *είδώς*, μτχ. τοῦ *οἶδα* (ἑλ. **εἶδω* B').

είδοτα, αἰτ. ἐν. τοῦ *είδώς*, μτχ. τοῦ *οἶδα* (ἑλ. **εἶδω* B). **είδωτος**, ἐπίρ. τοῦ *είδώς* (μτχ. τοῦ *οἶδα*)· ἐν γνώ- ὄει, μετὰ γνώσεως, ἐκ προνοίας.

είδυια, θηλ. ὄνομ. μτχ. τοῦ *οἶδα* (ἑλ. **εἶδω* B).

είδύλλιον, τό· ἑπισκοπ. τοῦ *είδος*· μικρόν ἀφηγη- ματικόν (περιγραφικόν) ποίημα, κατὰ τό πλεῖστον ἀ- γροτικῆς (ποιμνικῆς) ὑποθέσεως, *είδύλλιον*.

Εἶδ' ἄδ (ὀρθότερον **Εἶδ' ἄδ**, πρβλ. λατ. *video*)· θλέπω || ἀχρηστευθὲν κατὰ τὸν ἄνεργ. ἔνεστ., ὅστις ἐμφανίζεται ὡς *δράω*· αἰ σμκταί· του κατανέμεται· εἰς δύο ἑμά- δας, τὴν τοῦ θλέπω καὶ τὴν τοῦ γνωρίζω.

Α'· ἐν τῇ σημασ. τοῦ *βλέπω* κατὰ τό πλεῖστον ἐν τῷ β' ἄορ. *είδον*, ἐπ. *ἴδον, ἴδσκον* ὑπερ. *ἴδω*, καὶ ἐπ. *ἴδωμι*· ἀπρφ. *ιδεῖν* καὶ ἐπ. *ιδεῖν*· μτχ. *ιδών*. Ἡ αὐτῇ σημ. τοῦ θλέπειν ἀνήκει καὶ εἰς τὸν μέσ. ἄορ. β' *εἰ- δόμεν*, ἐπ. *ιδόμεν*· Πρστ. *ιδού* (ἐξ ἧς τό ἐπίρ. *ιδού*)· ἴποτ. *ἴδωμαι*· ἀπρφ. *ιδέσθαι*. Ἡ Πρστ. τοῦ μέσου ἄορ. β' *ιδού* κατὰ τό πλεῖστον χρησιμοποιεῖται ὡς ἐ- πὶφώνημα (*ἰδοῦ!* νά!) λατίν. *ecce!*— Ὡς ἔνεστ. *χρη-* σιμοῦνται ὁ τύπος *δράω*, ὡς παρακ. *εἰ δόρακα* ἢ *εἰ δόρακα*, καὶ ὡς μέλλ. ὁ τύπος *δρωμαι*.— II Ἐν τῇ ἐπιτῇ καὶ ἰων. γλώσσῃ ἀπαντᾷ καὶ ὁ παθητ. καὶ μέσ. ἐν. *είδομαι*· ἄορ. α' *εισάμην*, καὶ ἐπ. *εἰσαίμην, -οαι*, -οαιτο πετὰ παθητ. ἐνν. θλέπομαι, εἶμαι ὄρατός, φα- νομαι, ἐμφανίζομαι (λατ. *video*)· *εἶδεται ἄστρα* = τὰ ἄστρα εἶναι ὄρατα, ἐμφανίζονται || ἐντεῦθεν ἀκο- λουθοῦν αἱ σημ.: 2) ἔχω ἢ λαμβάνω τὴν ἐμφάνισιν πράγματός τινος || καὶ μετὰ ὄστ.=καδιῶτ' ἐμαυτὸν ὄμοιον· *εἶσατο Φοθογγὴν Πολίτην*=ἐξωμίωσεν ἐ- αυτὴν πρὸς τὸν Πολίτην κατὰ τὴν φωνήν.

Β'·=γινώσκω, γνωρίζω.—ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ ἀ- παντᾷ ὁ πρκ. *οἶδα* (=κυρ. ἔχω ἴδει), συνήθως ὁμοως χρε- σιμοποῦμενος ὡς ἔνεστ. ἐν τῇ σημ. τοῦ γνωρίζω (διότι γνωρίζει τὴ βεβαιῶς ὅτι ἔχει ἴδει)· οὕτω καὶ ὁ ὑπερ. *ἦδη* (=κυρ. εἶχον ἴδει) χρησιμοποιεῖται ὡς παρατ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ ἐγνωρίζω.—*οἶδα, οἶσθα* (καὶ ποιητ. *οἶδας*)· α' πληθ. *ἴσμεν* (ἐπ. καὶ ὄστ. *ἴδμεν, ἴστε, ἴσασι*.— Πρστ. *ἴσθι, ἴστω*.—ἴποτ. *εἰδῶ* καὶ ὡς ἐπ. *ιδέω*.— Εὐκτ. *εἰδείην*.— Ἄπρφ. *εἰδέναι*, ἐπ. *ἴδμεναι* καὶ *ἴ- δμεν*.—Μτχ. *είδώς*, ἐπικ. θηλ. *ιδυῖα*.—Παρατ. *ἦδειν*, ἐπικ. *ἦδεα*, ἀττ. *ἦδη*· ἐπ. β' ἐν. *ἦείδης* ἀντὶ *ἦδης*, ἀττ. *ἦδεισθα*· γ' ἐνικ. ἐπικ. *ἦείδη*, ἀττ. *ἦδη, ἦδειν*· πληθ. *ἦδειμεν, ἦδείτε* ἢ *ἦδετε, ἦδεισαν* ἢ *ἦδεσαν*, ἀττ. *ἦδμεν, ἦστε, ἦσαν* (ἐπικ. ἴσαν).—Μέλλ. *εἰσομαι*, καὶ συχ. *εἰδήσω*.— Γνωρίζω· *εὐ οἶδα*=γ·ωρίζω κα- λῶς· *εὐ ἴσθι* = γνώριζε καλῶς, ἔσο θέβαιος· *νοή- ματα, μήδεα οἶδε*=εἶναι γνώστης σχεδίων, εἶναι ἐ- πινοητικὸς || ἐν τῇ σημ. ταύτῃ καὶ μετὰ ἐπιθ.: *πεπνυ- μένα, φίλα, ἀρτια, εἰδέναι*.—Ψ. συγν. καὶ κατὰ μτχ.: *εὐ οἶδώς*=γνωρίζω καλῶς, πολὺ ἐπιδέξιος. Ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ τοῦ «εἶμαι ἐπιδέξιος εἰς τι» παρ' Ὀμηρῶν δέχεται· καὶ γεν. θηλοῦσαν τὸ εἰς ὃ τις εἶναι ἐπιδέξιος·

τόζων εὐ οἶδώς=ἐπιτήδειος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν τό- ζων. Ὡσαύτως μετὰ αἰτ. *χάριν οἶδά τι*=ἀναγνω- ρίζω ὅτι ὄφειλω εὐγνωμοσύνην εἰς τινα, εὐγνω- μῶν τινα.— *οἶδ' ὄτι, οἶσθ' ὄτι* = γνωρίζω, γνω- ρίζεις, τι καλῶς.— Ὡσα, *οἶσθ' ὄτι, οἶσθ' ὄ*· καὶ *οἶσθ' ὡς* μετὰ ἐπομένης Πρστ. πρὸς θήλωσιν πρστρο- πῆς ἢ ἐντολῆς, χωρὶς καὶ νὰ καθορίζεται τὸ ἀντικεί- μενον τῆς ἐντολῆς, ὡς ἐάν τοῦτο ἦτο γνωστὸν ἐκ τῶν προτέρων· κυρ. ἐν τῇ φράσει· *οἶσθ' ὄ δρᾶσον* ἀντὶ· *δρᾶσον, οἶσθ' ὄ*=πράξον, γνωρίζεις τί συνήθως αἰ τσταιται περιφράσεις ἐκφέρονται ἐρωτηματικῶς· *οἶσθ' ὄν ὄ δρᾶσαν*; = *δρᾶσον—οἶσθ' ὄ*; = κάμε—ἠξεύ- ρεις τί; (θηλ. κάμε γρήγορα).— [ἐξ ἱαπ. β. *veid-*· βι' ἐτυμολ. ἑλ. λ. λ. *είδος, ιδεῖν, οἶδα*].

είδωλεῖον, τό (*είδωλον*)· ναὸς εἰδῶλων.

είδωλό-θύτος, ον (*εἶδωλον*+*θύω*)· θυόμενος εἰς τὰ εἶδωλα, ὁ προσφερόμενος ὡς θυσία εἰς τὰ εἶ- δωλα || ὡς ὄστ. τὸ *εἰδωλόθυτον* = κρέας ἀπομένον ἐκ τῆς θυσίας εἰς εἶδωλα.

είδωλο-λατρία, ἡ (καὶ *-εἶα*)· ἡ λατρεία τῶν εἰ- δῶλων. Ἐκ τοῦ

είδωλο-λάτρης, -ου, ὁ, ἡ (*εἶδωλον* + *λάτρεις*)· ὁ λατρεύων, προσκυνῶν, τὰ εἶδωλα.

εἶδωλον, τό (*είδος*)· ὁμοίωμα, μορφή, εἰκὼν, φά- σμα, φάντασμα· *βροτῶν εἶδωλα καμόντων*=αἰσκιαὶ (τὰ φάσματα) τῶν νεκρῶν.— II εἰκὼν (παράστασις) ἐν τῇ διανοίᾳ, ἔννοια, ἰδέα || φαντασία, φανταστι- κὸν ὄραμα, ὄπτασις.— III ὁμοίωμα, κυρ. θεοῦ, ἁ- γάλμα, εἰκὼν || ὅθεν, εἶδωλον, ψευδῆς θεός.

εἶδώς, μτχ. τοῦ *οἶδα* (πρκ. τοῦ *οἶδα* B').

εἶεν (A), ἀττ. ἀντὶ *εἶησαν*, γ' πληθ. Εὐκτ. τοῦ *εἶμι*.

εἶεν (B), μόριον παρακλεισματοκόν (ἔχον πρὸς τό μόριον *εἶα* οἶαν σῆσιν ἔχει τὸ *ἔπειτεν* πρὸς τὸ *ἔπει- τα*)· καλῶ! πολὺ καλῶ! ἔχει καλῶς! (λατ. *esto*).

Ἔτυμ.: *εἶεν* <ἱαπ. **eivem* (= ἔλλ. *εἶ*) + **ve*, πρβλ. *σανσκρ.* *i-va* ἑλλ. ἢ [F]ē (= ὦς)· διὰ τὸ -m τοῦ **eivem* πρβλ. λατ. num: nu (nudius), autem: ἑλλ. *αὐτε, cum: co-*, *σανσκρ. sam-*: ὁ- ὁ- κλπ.

εἶην, Εὐκτ. τοῦ *εἶμι*.

εἶην, Εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ *ἴημι*.

εἶορ, ἐπίρ. (*εὐθύς*)· ἐν ἰῶ ἄμα, ἀμέσως, πάραυ- τα. [ἢ μετὰ τοῦ *ἰθύς-εὐθύς* συγγένεια ἀμφισβητεῖται].

εἶ-θε, ὄστ. καὶ ἐπ. *αἶ-θε*· ἐπιφώνημα· «μακάρι νά», «ὄμποτε»· εἶθε! (λατ. *utinam*).

Ἔτυμ.: *εἶθε* <εἶ, ὄστ. *αἶ* + *-θε*=*σανσκρ. ha*, παλ- σλαβ. *ze*, ἱαπ. **gnye*· ἀλλὰ ἑλ. καὶ *ye* (: *σανσκρ. ha*, ἱαπ. **ghe*).

εἶθην, ἰων. *ἔθην*, παθητ. ἄορ. τοῦ *ἴημι*.

εἶδίω, μέλ. *-ίωσ*, ποιητ. ἀντὶ *εἶθίζω*.

εἶδιαι, εἶδικα, ἄορ. α' καὶ πρκ. τοῦ *εἶθίζω*.

εἶκα, ἀττ. ἀντὶ *εἰοικα*.

εἶκα, πρκ. τοῦ *ἴημι*.

εἶκάζω, μέλ. *-άσω*· ἄορ. α' ἦκασα, ἰων. *εἶκασα*.— Παθητ., ἄορ. α' ἦκασθην· παρακ. *ἦκασμαι*, ἰων. *εἶ- κασμαι* (*εἶκός*)· καδιῶτ' ὁ ὄμοιον πρὸς τι, ἀπεικο- νίζω.— Παθητ. εἶμαι ὄμοιος, ὄμοιάζω πρὸς τι.— II παρομοιάζω, παραβάλλω, συγκρίνω || ἐκ τῆς συγ- κρίσεως συνάγω, συμπεραίνω, εἰκάζω, μαντεύω.

εἰκάθον, ποιητ. ἄορ. β' τοῦ *εἶκω* (=ὑπέκω, ὑπο- χωρῶ)· ἴποτ. *εἰκάθω*· ἀπρφ. *εἰκαθεῖν*· μτχ. *εἰκαθών*.

εἰκαῖος, α, ον (*εἰκῆ*)· ἄνευ ὀκοποῦ, ἄνευ προ- θέσεως || μάταιος, ἄσκοπος.— II κινός, ἀνάγιος || ματαιόφρων, κοῦφος, φεῦλος. [βι' ἐτυμολ. ἑλ. *εἰκῆ*].

εἰκάς, -άδος, ἡ (*εἶκοσι*)· ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνός (ἐνν. *ἡμέρα*).

εἰκάσι, ἡ (*εἰκάζω*)· ὁμοίότης, ὁμοίωμα, εἰκὼν || συμπερασμὸς, εἰκασία.

εἰκασμα, -ατος, τό (*εἰκάζω*)· ὁμοίωμα, εἰκὼν.

εἰκασμός, -οῦ, ὁ (*εἰκάζω*)· τὸ συμπεραίνω, συμ- πέραςμα, μαντεία, μαντεύειν.

εἰκαστής, -οῦ, ὁ (*εἰκάζω*)· ὁ εἰκάζων, συμπε- ραίνων, μαντεύων || μάντις, χρησμοδότης.

εἰκαστός, ἡ, ὄν (*εἰκάζω*)· ὄν δύναται τις νὰ συγκρίνη (νὰ παραβάλλη), παρόμοιος.

εἶκάτι, ὄστ. ἀντὶ *εἰκοσι*.

εϊκελό-νειρος, ον (εϊκελος + νειρον)· ὁ ὄμοιος (εϊκελος) πρὸς ὄνειρον.

εϊκελος, η, ον (εϊκόος)· ὄμοιος, κατὰ τὸν τρόπον τινός.

εϊκελό-φωνος, ον (εϊκελος + φωνή)· ὁ ὄμοιος φωνῆς, ὁ ἔχων ὁμοίαν φωνήν.

εϊκέναι, ἄττ. ἀντὶ εϊκέναι, ἀπρφ. τοῦ εϊκαι.

ΕΪΚΗ (καὶ εϊκῆ), ἐπίρ. ἄνευ σχεδίου ἢ σκοποῦ, ἀπερισκέπτως, <εἰς τὰ κουτουροῦς || ματαίως, ἀσκόπως (λατ. temere). [κυρ. εϊκῆ = κατ' εὐχαρίστησιν, ἀνέντως || ἀσκόπως, τυχαίως.— Πρβλ. εϊκαίος (κυρ. = συμβαίνων κατὰ τύχην, τυχαίος || ὁ πρῶτος τυχῶν, ἄσχημος χυδαίος)· πρβλ. πρτ. εϊκε, πρκ. εϊκαι βλ. εϊκῶν].

εϊκονίζω, μελ. -σω (εϊκῶν)· ἀπεικονίζω, δίδω μορφήν. Ἐξ ἀπὸ τοῦ τὸ

εϊκόνισμα, -ατος, τὸ (εϊκονίζω)· ἀπεικόνισμα, ὁμοίωμα, ἀντίγραφον.

εϊκόος, ἰων. οϊκόος, γεν. -ότος, τό. οὐδ. μτχ. τοῦ εϊκαι (λατ. veri simile)· ὄμοιον τῆ ἀληθείᾳ, ἀληθοφανές, πιθανόν, εὐλογον, εὐλογοφανές || ὀρθόν, δίκαιον, ἔντιμον, τὸ φυσικόν, τὸ πρέπον || παρὰ τὸ εϊκόος=παράλογον.

εϊκοσά-βοιος, ἐπικ. εϊκοσά-βοιος, ον (εϊκοσι + βοῦς)· ὁ ἔχων ἀξίαν εϊκοσι βοῶν.

εϊκοσα-ετής, ἐς (εϊκοσι+έτος)· ὁ ἡλικίας εϊκοσιν ἐτῶν.

εϊκοσάκις (εϊκοσι)· εϊκοσι φορές.
εϊκοσά-μηνος, ον (εϊκοσι + μῆν)· ὁ ἡλικίας εϊκοσι μηνῶν.

ΕΪΚΟΣΙ, καὶ πρὸ φων. εϊκοσιν, ἐπ. εϊκοσι, δωρ. εϊκαι, σί, αἰ, τὰ, ἀκλ.· δεῖτε καὶ νῦν (λατ. viginti).

Ἔτυμ.: εϊκοσι (*εϊκόσι, ὁμ. εϊκοσι καὶ εϊκοσι, τ. ἔ. εϊκοσι, δωρ., βοιωτ., Ἠλ. **Φίκατι**, Παμφ. **φίκατι**, Ἡρακλ. **Φέικατι** (κατ' ἐπιθρασιν ἐκ τοῦ εϊκοσι), Δελφ. κ. λ. **ἔκατι** (εϊκατι Θεοκρ., Καλλ.)· βοιωτ. **Φικαστός** (*-κῆριστο-)· ἄττ. **εϊκοστός**· βοιωτ. **Φικάς**, Δωρ., Θεσσαλ. **ἰκάς**, ἄττ. **εϊκάς**, -άδος (=ἡ εϊκοστή ἡμέρα τοῦ μηνός)· εϊκοσι καὶ εϊκοστός ἐγρῶσιν -ο- ἀντὶ -α- κατ' ἀναλογία πρὸς τὴν κατάλ. -οντα. Πρβλ. Ζενδ. vtsaiti, Περσ. btsi, σανσκρ. vicāliḥ, Ἄρμ. khsau (*gšan, *gisan, ιαπ. *vῆκῆιη), λατιν. viginti (*vīgēnti), vicē(n)simus (*vīcēnsēmos, *vīkῆrisīmos, πρβλ. Ζενδ. vīzasatōm, vīcēnt (*vīcēntisno-) ιαπ. *vῆκῆιῆ, ὄνομα-αἰ. δυϊκ. οὐδ. (= δύο δεκάδες)· *vi-(d)kῆιῆ κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *dvīdῆkῆiη *-(-d)kῆiη, *deḱēmi- (= δέκα βλ. λ. δέκα)· πρβλ. -οντα (*dḱomīe (πληθ.)· *vī (=δύο) συγγ. τῆ σανσκρ. ví (=χωρίζειν), vīsu- (=διαφόρων ἐνοσίων), vitarām (=μακρότερον), γοθθ. wīþra (= ἐναντὶ τινός)· ἔλλ. **ἰδίος** (=ιδιωτικός) (*Fī-διος κλπ.· ἐν πῶσι τούτοις ὑπόκειται· ιαπετ. β. *u- (=δύο) ἐν τῆ σανσκρ. u-bhāṣ- = ἀμφότεροι, παλ-σλαβ. vŭ-ŭorŭ (*u-ŭoro-) = ἕτερος.

εϊκοσι-νήριτος, ον (εϊκοσι+νήριτος=νήριτος= ἄνευ ξριδος· νῆ+ήρις)· εϊκοσαπλάσιος ἀδιαφιλονεικήτως || **εϊκοσινήριτα** ἀποικια = εϊκοσαπλάσιονα λύτρα.

εϊκοσι-πήχυς, υ (εϊκοσι+πήχυς)· εϊκοσι πήχων, εϊκοσάπηχυς.

εϊκοσ-όργυιος, ον (εϊκοσι + ὄργυιά)· ἐξ εϊκοσιν ὄργυιῶν

εϊκόσ-ορος, ον, ποιητ. εϊκόσορος (εϊκοσι + β. ἔρ- τοῦ ἐρέσσω)· εϊκοσάκωπος.

εϊκοστή, ἡ· βλ. εϊκοστός II.

εϊκοστό-λόγος, ἡ (εϊκοστή + λέγω)· ὁ συλλέγων (εἰσπράττων) τὴν εϊκοσῆν (τ. ἔ. τὸν φόρον τοῦ 1/20) || ἐνοικιστήτης (ἢ εἰσπράκτωρ) φόρων.

εϊκοστός, ἐπ. εϊκοστός, ἡ, ὄν· ὅτι καὶ νῦν, ὁ εϊκοστός κατὰ σειράν.— II **εϊκοστή**, ἡ =φόρος συνιστάμενος εἰς τὸ εϊκοστὸν μέρος (λατ. vicesima).

εϊκοσ-ὠρύγος, ον (εϊκοσι + ὄργυιά)· ὁ εϊκοσιν ὄργυιῶν.

εϊκότως, ἐπίρ. τοῦ εϊκόως· κατὰ πᾶσαν πιθανόντηα, πιθανῶς, φυσικῶς || δικαίως, λογικῶς, εὐλόγως.

εϊκτο, **εϊκτην**, ἐπ. ἀντὶ εϊκαί, εϊκαίτην, γ' ἐνικ. καὶ γ' δυϊκ. ὕπερο. (βλ. εϊκαι, εϊκα).

εϊκτον, ἐπ. ἀντὶ εϊκατον, γ' δυϊκ. τοῦ εϊκαι.

***ΕΓΚΩ** (A), μέλ. εἶξω· ὁμοιάζω· γ' ἐν. πρτ. εἶκε, ἄττ. ἤκε=ἦτο ὄμοιος ἢ πιθανός, ἐφαίνετο καλός. ἄττ. ἄλλ' ὁ πρκ. εϊκαι, καὶ ὁ ὕπερο. εἴκειν ἐχρησιμοποιεῖτο μετὰ σημ. ἐνεστ. καὶ παρ.· βλ. εϊκαι [δ' ἐτυμολ. βλ. εϊκῶν].

ΕΪΚΩ (B), μέλ. -ξω· ἄορ. α' εἶξα· ποιητ. ἄορ. θ' εἶκᾶθον· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἀποσύρομαι, ὀπισθοχωρῶ. 2) ὑπέικω, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, πείδομαι, ἀκολουθεῖν: ἔθ. **Θυμῶ εἶξας**=ἀκολουθήσας τὴν ὄρεξιν του—**πενίην εἶκων**=ὑπακούων εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς πείνης, πιεζόμενος ὑπὸ τῆς πείνης. || ἐντέθεν, ὑποχωρῶ (κἀμνω ὑποχώρησιν) εἰς τινα ἐν τινι πράγματι, εἶμαι ἀσθενέστερος ἢ κατώτερος τινος ὡς πρὸς τι.— II **μτθ.** παρομοίαι τινος, παραδίδω τῆ, ἀφίνω || παραχωρῶ, ἐπιτρέπω.— III ἄπροα, εἶναι ἐπιτρεπόμενον, εἶναι δυνατόν.

Ἔτυμ.: ἐκ β. **Φικ-εἶκα**, ἄορ. **εἶξε**· πρβλ. Ἡουχ. **αἶξαι** (τ. ἔ. **Φῖξαι**, **Φεῖξαι**)· **χωρηῖσαι**· πρβλ. καὶ σανσκρ. vīnākti (=χωρίζειν), λατ. vicēs (πληθ.)=ἀλληλοδιαδοχαί, ιαπετ. β. **veic-παράλλ.** τῆς *veig- ἐν τῆ σανσκρ. vījāte (= ὀπισθοχωρῶ πρὸς τινος), παλ-γερμ. **wīthan**, ἀγγλοσαξ. **wican** (ὑποχωρῶ), γερμ. **weichen**, ἀγγλ. **weak**· πρβλ. ἔλλ. **οἶγνυμι** (κυρ.=κἀμνω τὶ νὰ ὑποχωρήσῃ, ὀνοίγω), λσθβ. ἀπρφ. **δειγγν**.

εϊκῶν, ἡ, γεν. -όνος, αἰτ. -όνα· ἰων. γεν. εϊκοῦς, αἰτ. εϊκῶ, αἰτ. πληθ. εϊκοῦς (*εἶκω, εἶκαι)· ὁμοίωμα, εἰκῶν, ἀπεικόνισμα, ὁμοιότης.— II ὁμοιότης, φάσμα, φάντασμα. 2) παρομοίωσις.

Ἔτυμ.: πρκ. εἶκαι (*εἶφῆκαι), ἰων. οἶκα, ἡμηρ. γ' ἐν. δυϊκ. εἶκτον, ἄπρο. ἄττ. ποιητ. εἶκέναι, ὕπερο. εἴκειν, ὅμηρ. γ' δυϊκ. εἶκτην, παθθ. ὅμηρ. ἤικτο, εἶκτο, πρκ. μτχ. εἶκῶς, ἄττ. εἶκῶς, ἰων. οἶκῶς· ἡμηρ. εἶσκω (*εἶφῆ-σκω) ἴσκω (*εἶφῆ-σκω)· εἶκελος (*εἶφῆ-ἴκελος (*εἶφῆ-), ἐπικ. ἐπεικελος· ἐπεικεῖς· αἰκία (βλ. λ.)· εἶκάξω (*εἶφῆ-κάξω).

εϊκῶς, μτχ. τοῦ εἶκαι, πρκ. τοῦ *εἶκω (εἶμαι ὄμοιος).

εἰλαδόν, ἐπίρ. (εἰλη)=**εἰληδόν**· ἄδρως, ἐν σώματι.
εἰλαπίνάζω (εἰλαπίνω)· ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. μένον· εὐαχουομαι, συμποσιάζω (μετὰ πολλῶν ἄλλων ὁμοτραπέζων) || εἶμαι σύνδειπνος, ὁμοτραπέζος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εἰλαπίναστής, -οῦ, ὁ (εἰλαπινάζω)· ὁ συνδαιτυμῶν, συμποσιαστής, ὁμοτραπέζος.

εἰλαπίνη, ἡ· δειπνον, ἡ εορτή, ἡ συμπόσιον (λαμπρὸν καὶ πολυτελές) παρατεθήμενον ὑπὸ ἐνός οἰκοθεσπότου || ἀντὶ τῆς τῆς εἰλαπίνης.

Ἔτυμ.: ἀθβ. ἐτυμολ. Κατὰ τινὰς ἐξ ιαπ. β. **vel-** (=δέλω, ποθῶ), πρβλ. λατ. **velle** (βούλεσθαι), Γοθθ. **wiljan**, ἔλλ. **εἶλω** (=κἀμνω τινὰ νὰ ἐλπίσῃ), **ἔλλπνιστος** (βλ. λ.)· κατ' αὐτούς **εἰλαπίνη**, Αἰολ. **εἰλαπινᾶ** (*εἶφῆ-πινᾶ (λατιν. **volupt**).

εἶλαρ, -ατος, τὸ (εἶλω)· σκέπασμα || προστασία, καταφύγιον, ἔρκος, φραγμός· **εἶλαρ νηῶν τε καὶ ἀνδρῶν**=καταφύγιον διὰ τὰ πλοῖα καὶ τὰ πληρώματα των || ἄλλ' ὅμως **εἶλαρ κύματος**=φραγμός (ἄμυνα, προστασία) κατὰ τοῦ κύματος.

Ἔτυμ.: **εἶλαρ** (*εἶφῆλαρ καὶ κατ' ἀνομοίωσιν *εἶφῆλαρ, πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἡουχ. **εἶλαρ βοήθειαν**· ἐξ ιαπ. β. **vel-**, βλ. καὶ τὰς λ. λ. **εἶλω** II καὶ **εἶλω**).

εἰλατίνας, η, ον, ἐπικ. ἀντὶ **εἰλατίνας**· ὁ ἐκ ξύλου ἐλάτης.

εἰλαχα, δωρ. ἀντὶ **εἰλαχα**, πρκ. τοῦ **λαγγάνω**.

εἰλεγμαί, ἀντὶ **λέλεγμαί**, παθ. πρκ. τοῦ **λέγω**.

εἰλαίδια, ἡ (ἐκ τοῦ **εἰληθύνια**, θηλ. τῆς μτχ. πρκ. τοῦ **εἰρομαι**)· ἡ δεκά των τοκετῶν, προστασίας τῶν ἐπιτόκων, ἥτις τὰς βοηθεῖ κατὰ τὸν τοκετῶν, ἢ αὐτὴ πρὸς τὴν παρὰ Ῥωμαίους **Lucina**, ταυτισθεῖσα μετὰ ταῦτα πρὸς τὴν Ἄρτεμιν.

εἶλεν, **εἶλετο**, γ' ἐνικ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. δ' τοῦ **αἰρέω**.

εἶλεν, δωρ. ἀντὶ **εἶλων**, δ' ἐνικ. τοῦ μέσου ἄορ. β' τοῦ **αἰρέω**.

εἰλεῦντο, ἐπικ. γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ **εἶλω**.

εἰλέω, ἄττ. **εἰλέω**, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ εἴλω.—[εἰλέω (<*Fel-νέω καὶ ἴλλω (<*F₁-Flw, ἄττ. εἴλλω (=ε-λίω, τυλίω), ἐκ β. ἰαπ. vel- (κυλινδῶ) βλ. τὰς λ. λ. εἰλέος, εἰλῶ, ἔλιξ, ἐλίω, ἐλινός, ἐλινός, ἐλινός κλ.].

εἴλη, ἡ = ἴλη ὄμιλος, πληθός, ὄμας (στρατῶδ). [βι' ἔτυμολ. βλ. εἰλέω, εἴλω, ἴλη].

εἴλη, ἡ' ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, καύσων, δάλοπος βλ. εἴλη.

εἴλημαι, παθ. πρκ. τοῦ λαγγάνω.

εἰληδόν καὶ **εἰληδά**, ἐπίρ. (εἴλη) = ἰληδόν' καθ' ὄμαδας, κατὰ πλήθη, σωρηδόν.— || (εἰλέω) συμπεπλεγμένως, περιπλοκάδην || ἐλικοειδῶς.

εἰλήλουθα, **εἰληλούθειν**, ἐπιτ. ἀντι εἰλήλουθα, ἐληλούθειν, πρκ. καὶ ὑπερ. τοῦ ἔρχομαι εἰληλούθειν, ἐπ. ἀντι εἰληλούθειν, α' πληθ. πρκ.

εἴλημαι, παθ. πρκ. τοῦ λαμβάνω.

εἴληφα, πρκ. ἐνεργ. τοῦ λαμβάνω.

εἴληφα, πρκ. τοῦ λαγγάνω.

εἰλί-κρίνεια, ἡ' καθαρότης, ἀκεραιότης, «εἰλικρίνεια». Ἐκ τῶ

εἰλί-κρίνης, ἐς (εἴλη+κρίνω) κυρ. ὁ ἐξετασθεὶς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (ῥηθῆ. ἀρα γραπτέον εἰλικρ.), ἡλεγμένος ἢ ἐνευθεν: 1) ἀμεικτός || καθαρός, ἀδι-ἀφοδος (λατ. sincerus). 2) διακεκριμένος, εὐκρίνης, ψηλαφητός, καθαρός. 3) ἐπίρ. -νώσ' ἀπολύτως, καθαρῶς.

ἔνυμ: ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Πλάτ. εἰλικρινής (<ε-λι-+κρίνω, πρκ. εἴλη σακρ. s(ū)nar (= φῶς, οὐρανός, ἡλίας) κατ' ἄλλους συγγ. τῶ εἰλίωσ+κρίνω καὶ κυρ. σημ. κοσκινομαίονος διὰ κυλίωματος, καθαρῶς, εἴτα δὲ ὁ μὴ ψευδομένος.

εἰλικτο, γ' ἐν. ὑπερ. τοῦ ἐλίωσ.

εἰλικτός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντι εἰλικτός.

εἰλιξ, ἰων. ἀντι εἰλιξ.

εἰλί-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος (εἴλω + πούς) ὁ ἐλίωσων (ουστρέφων) τοὺς πόδας θωρέως κατὰ τὴν πορείαν (ἐπίθ. τῶν ἐοῶν, οἵτινες βυθίζοντες ουστρέφουσι τοὺς ὀπισθίους πόδας ἐλικοειδῶς πω). ἔνυμ: ἄμην. πληθ. εἰλίποδας βοῦς (αἰτ. πληθ.) πρκ. τὸ ἀντιθ. ὄμιρ. ἀερίποδες (ἐπὶ ἱππων ὑψούντων τοὺς πόδας) εἰλι- ἀντι *εἰλι- κατὰ μετρικὴν παρήχησιν καὶ ἰωνικὴν ἢ αἰολ. φιλῶσιν πρκ. εἰλιτενής.

εἰλίωσ, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντι εἰλίωσ.

εἰλί-τενής, ἐς (ἔλιος + τένω) ἐπίθ. τοῦ φυτοῦ, ὁ καλεῖται ἀγρωστίς ἔκτεινομένη (ἐξαπλουμένη) διὰ μέσου τῶν ἐλῶν. [βι' ἔτυμολ. βλ. εἰλίπους].

εἰλίχτο, ἰων. γ' πληθ. παθητ. ὑπερ. τοῦ ἐλίωσ.

εἰλίκυσα, **εἰλικύσθη**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ εἴλω.

εἰλικύσαι, παθητ. πρκ. τοῦ εἴλω.

εἴλων, **εἰλόμην**, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' τοῦ αἰρέω.

εἴλοχα, ἄττ. πρκ. τοῦ λέγω.

εἰλούται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ εἰλῶ.

εἴλυμα, -ατος, τό (εἰλῶ) κάλυμμα, σκέπασμα, ἔνδυμα, ἱματισμός.

εἰλύος, ὁ (εἰλῶ) φωλεός, φωλεά, τρώγλη θηρίου || γεν. τόπος ἀπόκριφος.

ἔνυμ: καὶ εἰλυθμός (<*Fελνυ-θμός, Fελνυ-ιος, *FελνυF-ος, ἡ *ε-Fελνυ-θμός, *ε-Fελνυ-ιος, *ε-FελνυF-ος βλ. εἰλῶ).

εἴλυτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερ. τοῦ εἰλῶ.

εἰλυφάξω=εἰλῶ περιτυλίωσ.— || ἀμτθ. ουστρέφωμαι, περιδινοῦμαι.

εἰλυφῶς=εἰλυφῶς (ὁ βλ.) ἐπ. μτχ. εἰλυφῶν.— [ἐκ τοῦ *Fελνυ-φος ἢ *Fελνυ-φῶ-φος (<*Fελνυ-ς βλ. εἰλῶ).

Εἴλῳ, ἄττ. εἰλῶ μέλ. -θῶω παθ. πρκ. εἴλωμαι.— τυλίωσ γύρω, περιτυλίωσ, περιβάλλω.— Παθ., περιτυλίωσμαι, ἢ περικαλύπτωμαι, ἀποκρύπτωμαι || κυρ. κατὰ μτχ. πρκ., εἰλυμῶσ ψαμάθω=καταχθόμενος (θαμνόμενος) εἰς τὴν ἄμμον.— || ὡς παθ. ὡς. =σύρομαι ἔρπων, λυγίζομαι (ὡς σκώληξ), συμμαζεύομαι.

ἔνυμ: <*Fελνυ, μέλ. εἰλῶσ (<*Fελνυσσω) τὸ *Fελνῶσ εἶναι γὰρ τὸ *Fελνυμι, ἐσχηματισμένον κατὰ τὰ βαρῦτονα σακρ. νῆσ' ἦ, Ζεῦ. β. var (=τυλίωσιν), ἐλλγν. *Fελνυς ἐν τῶ παρ' Ἡσυχ. εἰλυ-

σπᾶσθαι, εἰλυφῶω, εἰλυφῶξω (βλ. λ. λ.).—Εἴτα πρκ. εἴλω. *Fελνῶ ἐν τῶ ὄμιρ. εἰλυσθη, εἰλυσθεις (=ἐτυλίχθη, τυλιχθεὶς), παρ' Ἡσυχ. «εἴλυται ἔρχεται», «εἴλυται ἀμπελὸς μέλαινα», ἔλυτρον (κάλυμμα), πρκ. παρ' Ἡσυχ. «εἰλυτρον» εἰλυτρον, «εἴλυμα... καὶ τὸ ἰμάτιον» ὡς παρ' Ἡσυχ. ἔλυμος ἡ θήκη κιδάρας ἢ τόξου ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. *velu- ἐν τῶ σακρ. varūtram (ἐπανωφῖον) = ὄμιρ. ἔλυτρον, λατ. volvo (<*velō (=κυλίω, ουστρέφω), Γοτθ. wai-wjan (τυλίωσ, κυλίω), waiwīōn (κυλίωμαι). — ἐλλ. *Fελνῶ ἐν τῶ πρκ. εἴλωμαι (κατ' ἄμην. ἴως ἐκ τοῦ *Fελνῶμαι), πέλλυτρον (βλ. λ. λ.). — *Fελνυ-, *Fελνῶ-, *Fελνῶ- εἰναι ἐπεκτάσεις τῆς ρ. vel- (=περιοστρέφω) ἐν τῶ σακρ. valati (=στρέφομαι), Ἄρμ. glem (=στρέφω), ἐλλ. εἰλιξ, ἐλένη, ἔλιος, ἔλιος, ἐλένη, ὄλιος (βλ. τὰς λ. λ.), παλ-σλαβ. valiti (κυλείν) πρκ. *veld- ἐν τῶ Γοτθ. waltjan (κυλίωμαι), παλ-γερμ. welzan (κυλείν) πρκ. βλ. ὡς. σακρ. ūrmih (<*vūrmī- *vūrmī, ἰαπ. *vūmi-), Ζεῦ. varami-š (κύμα), Ἄγγλο-Σαξ. wilemwyim (=κύμα), παλ-γερμ. wella (κύμα) willu (κυλίω), wallu (ἰαπ. *wel-nā, *wel-nō, *vī-nō), παλ-σλαβ.

νίηνα, λ.θ. vīlnis (κύμα) <*valnā ἰαπ. *vīnā.

Εἴλῳ, **εἴλλω** ἄττ. εἰλέω, ἄττ. εἰλέω. — Ἐκ τοῦ εἴλω ἐσχηματίσθησαν ὁ ἀόρ. α' ἔλσα, ἀπρφ. ἔλσαι, ἐπ. ἐέλσαι' παθ. ἀόρ. β' ἔλλη' ἀπρφ. ἀλληται, ἐπ. ἀλήμναι' μτχ. ἀλείς, εἴσα, -έν' ἐπ. πρκ. ἔλμαι.

— Ἐκ τοῦ εἰλέω ἐσχηματίσθησαν ὁ πρκ. εἰλέων, ἐπ. γ' ἐν. εἰλείει' μέλλ. εἰλήσω' ἀόρ. α' εἴλησα' παθητ. ἀόρ. α' εἰλήσθη' πρκ. εἴλημαι.— Ἄπαντῶσιν ὡς. ἐπ. πρκ. γ' ἐν. ἐόλει, ὑπερ. ἐόλητο.— || Ἐνεργ. κυλινδῶ, ουστρέφω, στρίβω σφιγκτά, περισφίγγω, συμπίεζω || ουστέλλω, συμμαζεύω || ἐγκλείω, κατακλείω (τι ἐν τίνι τόπω). 2) ὠδῶ, συνωδῶ, ὠπωδῶ διὰ τῆς θίαις, κτυπῶ, πατάσσω: νῆα κεραυνῶ ἔλσας = πλήξας τὸ πλοῖον διὰ κεραυνῶ.— || Παθητ., περιτυλίωσμαι, συμμαζεύομαι || ἐγκλείωμαι, ἀποκλείωμαι, εἰς τὴ μέροσ, συνωστίζομαι, συνωδοῦμαι, συναθροίζομαι, συγκεντρώνομαι: ἀλέν ὕδωρ = συλλεγέν ὕδωρ.— || 2α., συμμαζεύομαι, ζαρῶνω, πτήσσω, ουστέλλομαι: Ἀχιλλῆα ἀλείς μένεν=συστραφεὶς (συμμαζεύει) δ-νέμενε τὴν ἐπίδασίν τοῦ Ἀχιλλεῶσ. 2) περιφέρομαι τῆδε κάκεισε (λατ. versari). 3) περιστρέφομαι, περιδινοῦμαι, στρεφογυρίζω (ὡς τὸ ἐλίωσ): γῆ εἰλλομένη (ἢ ἰλλομένη)=γῆ περιστρεφομένη περὶ τὸν ἄξονά τῆς.

ἔνυμ: εἴλω (<*Fελ-νω, καὶ ἰελέω (<*Fελ-νεω, Δελφ. εἰλέσθω, -ων, ἰων. εἰλέω Ἡροδ. (παθ. ἀόρ. εἰλήσθη), ἄττ. ἰελλῶ (<*ε-Fελ-ιω (πρκ. ἀπέλλει = ἀποκλείει, παρὰ τῶ Ἄυσ.) πρκ. Λακων. παρ' Ἡσυχ. «βήλημα» κάλυμμα, φράγμα ἐν ποταμῶ, Μεσσην. ἡλίμα, λιθ. su-valy'iti (συγκομίζω εἰς τὸν οἰτοβολῶνα), παλ-σλαβ. velj- (πολύ), velijī, velikij (μέγας), valij' καὶ valij (σῶρος, πλήθος), Λθ. veliū (: ἄττ. ἐλλῶ), velhī, παλ-σλαβ. valjati (σωρεύειν), Λεττ. wāls, wāle, Ρωσ. val'kij' ἀρα., val'ika θηλ. (κόπανος σκάφης) ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. vel- (=πιέζειν) βλ. λ. λ. ἀλεις, αἰολ. ἀολλήσ, οὐλαβός.— || εἰλέω (<*Fελ-νεω καὶ ἴλλω (<*F₁-Flw ἄττ. || εἴλλω (τυλίωσ), ἐκ β. vel- (τυλίωσ) βλ. τὰς λ. λ. εἰλέος, εἰλῶ, ἔλιξ, ἐλίωσ, ἔλιος, ἔλιος, ἔλιος κλ.

εἴλωσ, -ωτος, ὁ, καὶ εἰλώτης, -ου, ὁ, θηλ. εἰλωτίς, -ίδος)—εἴλωσ, τ. ἔ. δούλος ἐν Σπάρτῃ, χρησιμοποιοῦμενος διὰ γεωργικὰς ἐγκαταίας καὶ δι' ἄλλας μὴ γεωργικὰς ἀσχολίας. Κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἔλως, πόλεως τῆς Λακωνικῆς (τὸ ἔλως), τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὑπεδουλώθησαν. [πρκ. παλ. Λακ. *ἡλωτες' εἴλωτες (<*εFελ-ω-τες, εἰλώται (<*ε-Fελ-ω-ται' πρκ. ἐλλ. *Fαλλοκομαι, *Fαλ-ω-τός].

εἰλωτεία, ἡ' ἡ κατάστασις τοῦ εἴλωτος ἢ τῶν εἰλωτῶν γενικᾶ ἢ ἡ δουλεία. Ἐκ τῶ

εἰλωτεύω, μέλ. -σω (εἰλώτης) εἶμαι εἴλωσ ἢ δούλος.

εἶμα, -ατος, τὸ (ἐννυμι) ἔνδυμα, φόρεμα, μανδύας || μ-γν. ἱματισμός || ἐπανωφῖον.— || μ-γν. ὡς. σκέπασμα, τόπηξ [βι' ἔτυμολ. βλ. ἐννυμι].

εἶμαι, παθ. πρκ. τοῦ ἐννυμι.— || Παθ. πρκ. τοῦ

ήμι. — **II** σπανιώς. τύπος αντί ήμαι, παθ. πρκ. του έξω. **είμαρται, είμαρτο**, γ' έν. πρκ. και ύπερο. του **μείρομαι**. [δι' έτυμολ. βλ. **μείρομαι**]. **είμέν**, έπ. και ίων. αντί **έομέν**, α' πληθ. ένεστ. του **είμι**· άλλ' όμως **είμεν**, δωρ. αντί **είναι**, άπρφ. του **είμι**. **είμένω**, μτχ. παθ. πρκ. του **έννυμι**. **είμές**, δωρ. αντί **έομέ**, α' πληθ. του **είμι**· έν φ **είμεν** δωρ. αντί **είναι**, άπρφ. του **είμι**.

είμι, αιολ. **έμμι** (έκ τινος άρχικου ***ΕΩ**, sum, esse)· **εί**, έπικ. **είς**, έπ. και δωρ. **έσαι**· **έστί**, δωρ. **έντί**· πληθ., **έσμέν**, έπ. και ίων. **είμεν**, δωρ. **είμές**· **έστέ**· **είσθε**, έπ. **έσαι**, δωρ. **έντί**. — Προστ. **έσθι**, έπ. μετά μέσης μορφής **έσο**, **έσσα**, **έστω**· γ' πληθ. **έστωσαν**, έπ. **έστων**, άττ. **όντων**. — Ύποτ. **ώ**, έπ. **έω** ή **είω**. — Εύκτ. **είην**, έπ. **έοιμι**· πληθ. **είημεν**, **είητε**, έπ. **είμεν**, **είτε**. — Άπρφ. **είναι**, έπ. **έμεναι**, **έμμεν**, **έμεναι**, **έμεν**. — Μτχ. **ών**, έπ. **έών**, **έούσα**, κλπ. — Παρατ. **ήν** (μτγν. άττ. μετά μέσης μορφής **ήμην**), έπ. και ίων. **έα**, έπ. **ώσ**. **ήα**, **έον** ή **έσκον**, -ες, -ε κλ.· β' ένικ. **ήσθα** και έπικ. **έησθα**· γ' έν. **ή** ή **ήν**, έπικ. **ήεν**· γ' δυϊκ. **ήτην** ή **ήστην**· γ' πληθ. **ήσαν**, έπ. **έσαν**. — Μέλλ. **έσομαι**, ποιητ. **έσομαι**; γ' έν. **έσσεύεται** εκ του δωρ. **έσούμαι**. — Πάντας οι τύποι του ένεστ. Όριστ. δύνανται να κείνται ως άγκλιτικά λέξεις πληθ. του β' ένικ. **εί**. Είναι δε έγκλιτικά λέξεις οι άλλοι τύποι **εσάκις** δέν περιέχουν έμφρασι, δέν λήγονται δηλ. μετ' έμφράσεως. Το γ' έν. **εσ**· **έστί** **εσάκις** περιέχει έμφρασι τονίζεται **έσσι**. Σημασία:

είμαι, ύπόρχω (λατ. sum). **2)** ως καθαρώς ύπαρκτικών **έσμα**: **είμαι**, ύπόρχω, ύφισταμαι ως ύπαρξις: **ούκέτ' έστι**=δέν ύπόρχω πλέον. ζώ: **ούκ έσθ'**· **ούτεσ άνήρ, ούδ' έσσεται**=δέν ζή ο άνδρωπος αύτός, ούτε δά ύπόρξη (έν τή ζωή, ούτε δά ζήση). — **II** **έσσι** άπρω. μετ' άπρφ. είναι δύνατον, είναι επιτετραμμένον (θεμιτόν). — **III** **είμι** μετά γεν. προς δήλωσι καταγωγής ή προελεύσεως: **αίματος είς αγαθοίω**=κατάγεσαι άπό καλή ράτσα. **2)** **έμαυτού είμι**=είμαι κύριος του έαυτού μου (λατ. sui juris esse). **3)** μετά γεν. διατρ.: **έήμου έσσι**=είναι είς εκ τών άνδρώπων του λαού, άνήκει είς τόν λαόν. **4)** **έσ**. έπωσ και έν τή Λατινική, μετά γεν. προς δήλωσι καθήκοντος άνήκοντος είς τινα, ή ιδιότητος προσδιαζούσης είς τι: **άνδρός έσσι**=είναι ρόλος του άνδρός, καθήκον άνήκον είς τόν άνδρα — **σωφροσύνης έσσι**=είναι ίδιον, είναι σημεϊον (τεκμήριον) σωφροσύνης. — **IV** Μετά δοτικώς, **έσσι μοι** (λατ. est mihi)=έχω· **έμοι δέ κεν άόμένω είη**=λατ. esset mihi volenti=δά ήτο εύχάριστον δι' έμέ, δά ήμην ήυχρητιστημένος. — **V** **τά όντα**=τά ύπόρχοντα πράγματα· **τά όντα είρηκέμαι**=λέγειν τήν αλήθειαν. — **VI** **έστιν ός, είσίν οι**=λατ. est qui, sunt qui = κάποιος, μερικοί (κάμποοοι)· **έστιν ότε ή έσθ' ότε**=λατ. est quum=ένίστε, κάποτε-κάποτε ή **έσθ' όπη ή έσθ' όπου**=λατ. est ubi=κάπως, κάπου ή **έστιν ήπως**=κάπως, κατά τινα τρόπον. — **VII** το άπρφ. **είναι** συχνά φαίνεται πλεονάζον. π. χ. **τό νύν είναι, τό σήμερον είναι, τό σύμπαν είναι**, άντί των άπλών **τό νύν, τό σήμερον, τό σύμπαν** ή συνήθης κυρ. είναι ή περιφρασις **έκόν είναι**.

***Ετυμ.** ι ίων.αττ. **είμι**, δωρ. **ήμι**, λεσβ. **ήμι**, θεσσαλ. **έμμι**(*έσομι=σανοκρ. άsmi, Ζενδ. ahmi, λατ. sum (παλαιότ. *som κατά το α' πληθ. *somos, διά το *esem (*esm) ιαπ. *ésmi), ίρλ. am, Γοτθ. im (*emmi, *ezmi), Άγγλοσαξ. eom, Λιβ. esmi, (esmü, Λατ. esmu, παλ-πρωσ. asmu), παλ-σλαυ. jesmi, ιαπ. *ésmi, ες ιαπ. β. es- (είναι, ύπόρχειν). — β' έν. **εί**(*έσι=σανοκρ. άsi, ιαπ. *ési· Όμηρ-Συρακ. **έσοι**=άρμ. es, λατ. ess (παρ' Πλάυτω), es, ιαπ. *éssi· όμηρ., 'Ηροδ. **είς** ή **είς** διά προσθήκης του -s κατ' αναλογίαν. — γ' έν. **έσσι**, **έσσι**=σανοκρ. άsti, λατ. est, ίσθ. est, 'Όσκ. est, is, 'Όμбр. est, παλ-ίρλ. is, Γοτθ. παλ-γερμ. is, Λιβ. esi, έσθ (παλ-πρωσ. asi, est), παλ-ολαυ. jesti.— ίων. **είμέν**, δωρ. **είμές**(*έσ-μέν, *έσ-μέσ, πρβλ. smah, Λιβ. esme (παλ-πρωσ. asmai), παλ-ολαυ. jesmi, ιαπ. *smés(i) άττ. **έσμεν** μετά -σ· κατ' αναλογίαν προς τόν τύπον **έστέ**. — β' πληθ. **έστέ** πρβλ. **σανοκρ.** sthá. — γ' πληθ. δωρ.

έντί, άττ. **είσθε** αντί ***h-εντε**=σανοκρ. sánti, 'Όσκ. senti sei, 'Όμбр. senti, παλ-ίρλ. it, Γοτθ., άγγλοσαξ. sind, παλ-γερμ. sint, ιαπ. *s-énthi, μετά φιλοφ πνεύματος κατ' αναλογίαν προς τό **είμι** κλπ.: Όμηρ. **έσαι** κατά νεωτερισμόν. — Παρατ. Όμηρ. **ήα**, 'Ηροδ. **έα**, παλ-αττ. **ή**(*έσ-η)=σανοκρ. ásam, έπειτα **ήν** κατ' αναλογίαν, Όμηρ. Λεσβ. **έον** κατά τήν κλίσει των βαρυτόνων.— β' έν. **ήσθα** (τύπος ύπενθυμίζων παρακ.)— γ' έν. δωρ. 'Αρκ. Κυπρ. **ής**, βοιωτ. **παρείς**(*ést=σανοκρ. άs, έπειτα **ήεν**, **ήν** (άρχ. γ' πληθ.)).— α' πληθ. **ήμεν** (δωρ. **ήμες**)(*ήμεν=σανοκρ. ásma.— β' πληθ. **ήστε**=σανοκρ. ásta, είτα **ήτε** κατ' αναλογίαν.— γ' πληθ. όμηρ. **ήεν**, άττ-δωρ. **ήν**=σανοκρ. ásan, είτα **ήσαν** κατ' αναλογίαν. — Προστ. **έσθι**, πρβλ. Ζενδ. zdī, ιαπ. *z-dhi· ίων. **έσθι** ('Εκατ.)· **σανοκρ.** édhi (*azdhi).—Ύποτακτ. ίων. **έω**, **έωμεν**, άττ. **ώ**, **ώμεν** κατ' αναλογίαν προς τήν κλίσει των βαρυτόνων, πρβλ. **σανοκρ.** asā.—Εύκτ. **είην**(*έσijn, 'Ηλ. **έα**, πληθ. **είμεν**(*έσi-μεν· **σανοκρ.** sydi, λατ. siēs sīmus.— Άπρφ. 'Όμ. θεσσαλ. **έμμεν**, 'Ηλ. δωρ. **ήμεν**, **άσφ.** **είμεν**, βοιωτ. **είμεν**(*έσμεν· άρκ. **ήναι**, άττ. **είναι**(*έσναι *es-mnai· Όμηρ. **έμεν**, **έμεναι**, Ροδ. **έμειν**, **έλα** δε αύτά κατ' αναλογίαν.— Μτχ. όνομ. πληθ. **έντες** αντί ***h-έντες** (ιαπ. *s-entes· θηλ. έν. δωρ. **έασσα** ('Ορτ. **ιάττα**)(*έσijra· **σανοκρ.** sātī· δωρ. Λεσβ. **έσσα** άντί ***άσσα** κατ' επίφρασι του **έντ-**· ίων. δωρ. **Αιολ.** **έών** (βοιωτ. **ίών**, Λεσβ. **έων**) άττ. **ών**.

είμι (έκ τινος βασικου ***έω**=λατ. eo), β' έν. **είς**, έπικ. **είσθα**, άττ. **εί**—γ' έν. **είσθε**.—πληθ. **ίμεν**, **ίτε**, **ίσαι** ή **είσθε**. — Προστ. **έσθι**, **ίτε**, **ίτω**, πληθ. **ίτε**, **ίτωσαν**, άττ. **ίόντων**.—Ύποτ. **έω**, **ίθι**, έπ. **ίησθα**, **ίη έπ.ίθι**. —Εύκτ. **έοιμι**, **ίολην**, έπ. γ' έν. **είη** ή **είη**.—Άπρφ. **είναι**, έπ. **ίμεναι**, **ίμεν**.—Μτχ. **ίών**. — Παρατ. **ήεν**, έπ. και ίων. **ήια**, γ' έν. **ήιε** και κατά συναίρ. **ήε**· δυϊκ. **ήτην**· πληθ. **ήειμεν**, **ήειτε**, **ήεσαν**, και κατά συναίρ. **ήμεν**, **ήτε**, **ήσαν**, έπ. γ' πληθ. **ώσ**, **ήίσαν**, **έσαν**, και α' πληθ. **ήομεν**. Έν τή άττ. διαλ. ο ένεστ. έχει σημασ. μέλλ. (=λατ. ibo=δά ύπόγω). Έν τή έπική όμως γλώσση έχομεν μέσον μέλλ. **είσομαι** και μέσ. άόρ. α' **είσάμην**, γ' έν. **είσατο**, **είσατο**, γ' δυϊκ. **είσάσθη**.

Σημασία: πηγαίνω, ύπάγω || έρχομαι (τό πόσθαι τάς δύο πρώτας σημ. και πότε τήν τρίτην εξαρτάται εκ των μορών ή των λέξεων, μεθ' ών έκάστοτε συνάπτεται): λατ. eo, ire: **άξια** ιδιαιτέρως νησις είναι περιφράσεις τινές: **είμι τινι διά φιλίας, δι' έχθρας**, κλπ.=διατηρώ φιλικώς προς τινα σχέσεις, ή περιέρχομαι είς πόλεμον προς τινα || **χρός είσατο**=διήλθε διά του δέρματος || μετ' άπρφ. μέλλ. **είσάσθη** **σουλήσειν**=έπηγαν να σούήρωσι. — Έχρησιμοποιοετο **ώσ** μετά τής σημασίας του έπιβαίνειν πλοιοιο: **έπι νηός ίένα**. **2)** επί πτηνών, πετώ κλπ. **3)** επί κινήσεως πραγμάτων: **πέλεκυς είσι διά δουρός**=ο πέλεκυς διέρχεται διά τής δοκού—**έτος είσι**=τό έτος δά παρέλθη (ή δά κλείση).—Έν τή άττ. διαλ. **ίέναι είς ταύτόν**=συνέρχεσθαι επί τό αύτό — **ίέναι είς λόγους**=άρχίζειν διαπραγματεύσεις, διαπραγματεύεσθαι. Προστακτ. **ίθε ή**=έμπρός λοιπόν! καλά λοιπόν! Καλά!

***Ετυμ.** ι **είμι**=σανοκρ. émi, Λιβ. eimi, ιαπ. *éimi, ες ιαπ. ρ. ei- (=ίέναι).—β' έν. **εί**(*εί-[σ])=σανοκρ. ési, λατ. is, Λιβ. eis, ιαπ. *éisi (εξ (παρ' Ηαιούδ.).— γ' έν. **είσθε**=σανοκρ. éthi, Ζενδ. aēiti, παλ-περσ. ailiy, λατιν. it, it, Λιβ. eith, eiti, ιαπ. *éith—α' πληθ. **ίμεν** πρβλ. **σανοκρ.** imāth, ιαπ. *imēs.— γ' πληθ. **ίσαι**, νεωτερισμός άντί ***έντι** (ιαπ. *j-énthi (σανοκρ. yānti)).—Παρατ. α' έν. **ήα** άντί ***ήα** (*ήja=σανοκρ. áyam, ιαπετ. *éi-η).—Προστ. **ίθι** πρβλ. **σανοκρ.** ihl. Πρβλ. λατ. eō (*éjo, άπρφ. ire, ίρλ. etha (=ilum est), παλ-ολαυ. ida άπρφ. ih (=ίέναι) πρβλ. έλλ. **άμαξ-ιτός** (=προσιτός είς άμάξας), όμηρ. **είσ-ί-θημ** (=είσοδος), έπ. **ίθημα** (=βάδισμα), **ίμος** (*oi-s-mos)=όδός κλπ.

είν, ποιητ. άντί **έν** (λατ. in). **είνά-έτις**, **ές** (**έννεά+έτος**)· ο έννεά έτών ήλικίας· **οβ**. **είνά-ετες** **ός** έπέρ.=έπι έννέα έτη. **είνά-έτις**, -ιδος, θηλ. του **είνάετος**· ή ήλικίας έννεά έτών.

είναι, άπρφ. του *ειμι* (εum). — II άντι του *ίεναί*, άπρφ. του *ειμι*.

είναι, άπρφ. άορ. 6' του *ίημι* (=στέλλω).

είναίκι, έπίρρ., ποιητ. άντι *έννάκις*=έννέα φορές.

είνακιο-χίλιοι, -ων=έννέα χιλιάδες.

είνακόσιοι, αι, α, ποιητ. και ίων. άντι *έννακόσιοι*.

είν-άλιος, η, ον, ποιητ. άντι *ένάλιος*.

είνά-νύχες, ως έπίρρ. (*έννέα* + *νύξ*)· έπι έννέα νύκτας.

είνάς, -άδος, ή, ποιητ. άντι *έννεάς* II' ή ένάτη ήμέρα.

είνάτερες, αι· αι σύζυγοι των (άρρένων) άδελφών, (αουνυνφάδες).

Έτυμ.: δι' έτυμολ. πρβλ. *ένάτηρ*· το *είν-* του *είνάτερες* όφείλεται εις μετρικήν έκτασιν· έν έπίγρ. 3οτ. *ένατροί* του *ένάτηρ* (τονιοθεία κατά την 3οτ. *θυγατρέι'*) πρβλ. Φρυγ. αιτ. *ιανάτερα*, τ.ε. *zan-*, λ.θ. *jente*, σασκρ. *yāñā*, παλ-σλαβ. *jetry*, λατ. πληθ. *janitricēs* (= άνδραδέλφαι, γυναικαδέλφαι) κατ' αναλογίαν προς την όμάδα *janitric*, *genetric* κλπ· ίαπ. **jenater-*, **jñtr-* άρμ. *ner* ή *nēr* (γεν. *niri*) = αουνυνφάδα.

είνάτος, η, ον, ποιητ. άντι *ένατος*.

είνεκα, **είνεκεν**, ίων. και ποιητ. άντι *ένεκα* (μετά γεν.).

είνι, έπ. άντι τής πρσθ. έν.

είν-όδιος, -η και -α, -ον, ποιητ. άντι *ένόδιος*.

είνοσί-φυλλος, ον (*έννοσις*+*φύλλον*)· μετά σειομένου (κινουμένου) φυλλώματος, ούτινος τρέμουν τά φύλλα || ούδενδρος.

είσα, άόρ. α' τοι *είκω* (ύποχωρώ).

είσαισι, άττ. άντι *έόικασι*, γ' πληθ. πρκ. του **είκω* (όμοιάζω).

είσασκε, γ' ένικ. ίων. άορ. α' του *είκω* (ύποχωρώ).

είο, έπικ. γεν. άντι *έο*, ού' του όποιου, τής όποιας || από *είο*=άφ' έαυτού.

είοικύιαι, έπικ. μτχ. όνομ. πληθ. θηλ. του *έοικα*.

είος, έπ. άντι *έως*· μέτρ.

είπα, άόρ. α' άντι του συνήθους 6' *είπον* (δ βλ).

είπέμεν, θωρ. άντι *είπειν*.

εί-περ' έάν, έν πάση περιπτώσει, έάν τω όντι (έπιτεταμ. *εί*).

είπην, θωρ. άντι *είπειν* (βλ. *είπον*).

εί-ποθεν, έπίρρ.· έάν όπό κάπου.

εί-ποδι, έπίρρ.· έάν κάπου, άν πουθενά.

είπον' άόρ. 6' ώσει *έξ* ένεστ. **είπω*=**έπω*· Πρσστ. *είπέ*, έπικ. 6' πληθ. *έσπετε*· άπρφ. *είπειν*, έπ. *είπέμεν*, -*έμεναι*, θωρ. *είπην*· μτχ. *είπών*. Υπάρχει ως άόρ. α' *είπα*, κατά τό πλείστον έν χρήσει έν τή 6' έν.

είπας' Πρσστ. *είπον*, *είπάτω*, *είπατε*, *είπέ*, όπως και τό *άγε*, άπαντᾶ ως. άντι του *είπετε* πρό πληθυντικού. Έν συνθέσει άπαντᾶ μέσος τύπος άπειπασθαί. 'Ο ένεσταός άναπληροῦται διά των *φημί*, *λέγω* ή *άγορεύω*, ό δε μέλλων και ό παρκ. άναπληροῦνται διά των τύπων *έρέω*, *έρώ*, *είρηκα*.

Έτυμ.: *είπειν*, Λεσβ. *Feiπην* ('Αλχ.), πρβλ. γορτ. *Feiπαι*, 'Υποτ. *Feiπώντι*, Πρσστ. *προ-Feiπάτω*, Κρητ. άπρφ. *προ-Feiπέμεν*· *Feiπ-* (ίαπ. **venqν-* (*ven-* κατ' άνομ. >*vej-*)=σασκρ. *vñc-* έν τή *άορ.* *á-vñcam* = *είπον'* έκ β. *ven-*, περ. ήξ βλ. λ. *έπος*).

είποντο, γ' πληθ. παρατ. του *έπομαι* (άκολουθώ).

εί ποτε, έπίρρ.· άν κάποτε, άν καμμίαν φοράν (λατ. *si quando*), άν καθόλου.— II έν πλαγιφ λόγφ, μή τυχόν και...

εί που· άν που, άν κάπου, άν ίσως (λατ. *si cubi*).
εί πως, έπίρρ.· άν κάπως, άν κατά τινα τρόπον, άν ίσως.

είράνη, θωρ. άντι *είρήνη*.

είργαθον, ποιητ. άόρ. 6' του *είργω*.

είργασάμην, μέσ. άόρ. α' του *είργάζομαι*, έν χρήσει μετά ένεργ. σήμ.· **είργάσθην**, παθ. άόρ. α' έν χρήσει μετά παθητ. σήμ.

είργασμαι, πρκ. του *είργάζομαι*, έν χρήσει άλλοτε μετά ένεργ. και άλλοτε μετά παθ. σήμ.

είργμός, άττ. **είργμός**, ό (*είργω*)· είρκτή, δεσμοτήριον.

είργμο-φύλαξ, -άκος, ό (*είργμός*+*φύλαξ*)· δεσμοφύλαξ.

είργνῦμι και -*ύω*=*είργω*· έγκλείω εις τό δεσμοτήριον, φυλακίζω.

ΕΙ'ΡΓΩ ή **είργω**, άττ. τύπος άντι του παλαιότερου τύπου *έργω*. [δι' έτυμολ. βλ. *έργω*].

είρέσται, ίων. άντι *είρηνται*, γ' πληθ. παθ. πρκ. του *έρέω*.

είρερος, ό (*είρω*)· δουλεία, αίχμαλωσία.

Έτυμ.: *είρερος* <**ερFερο-* **σερFερο-* (πι:θαν. κατ' επέκτασιν του **serve-*), λατ. *servos* (*servus* = δουλος)· κατά τινας συγγ. τή λατ. *servos* του *servo* (= διασώζω), Ζενδ. *haurvatá* (έπαγρυπνώ), Γοιθ. *sarwa* (άμυντικά όπλα)· έκ του ίαπ. **serv-* κατ' επέκτασιν της β. *ser-* πρβλ. λατ. *sero* (βλ. λ. *είρω*).

είρεσία, ίων. -*ίη*, ή (*έρέσσω*)· κωπηλασία. 2) πάσα όρημητική (και βίαία) κίνησης, παλμός.— II όμάς κωπηλατών, κωπηλάται (λατ. *remigium*) [δι' έτυμολ. βλ. *έρέτης*].

είρεσιώνη, ή (*είρος*)· κλάδος έλαίας ή δάφνης περιτυλιγμένος με μαλλίον, περιφερόμενος υπό παιδων *άδόντων* κατά την έορτήν των *Πυναερίων* και *Θαορηλίων*, και μετά τούτο άναρτώμενος από του άνω μέρους της θύρας, όπου και παρέμενε μέχρι του έπομένου έτους. *Είρεσιώνη* έκκαλεστο ως. και τό άσμζ. [σκοτεινής έτυμολ. Κατά τον Σουβαν *είρεσιώνη λέγεται* διά τά *έρια*].

είρέω, ίων. άντι *έρέω* (λέγω).

είρη, ή (*είρω*)· *άρχαία* όνομασία του χώρου των συνελεύσεων. συνών. τή λ. *άγορά*· [έκ β. *Fer-*, περ. ήξ βλ. έν λ. *είρω* II].

είρηκα, -*ημαί*, ένεργ. και παθητ. πρκ. του *έρέω*, *έρώ*.

είρην ή **ίρήν**, -*ένος*, ό (*είρω* ή *έρέω*)· Λακεδαιμόνιος νεανίας συμπληρώσας τό 18ον έτος τής ηλικίας του, όποτε άπέκτα τό δικαίωμα νά ζμιιλῆ έν τή Συνελεύσει και νά οδηγῆ τμήμα στρατού. Πρβλ. άττ. *έφηβος*.

είρηναίος, α, ον (*είρήνη*)· είρηνικός, ήουχος, έν είρήνη.

είρηνεύω, μελ. -*σω*· τηρώ είρήνην, ζώ είρηνικός (έν είρήνη).— II Με-ε. φέρω εις είρήνην, καθουχάζω || συμπιλκίώνω. Έκ του

είρήνη, ή· είρήνη, καιρός είρηνης (λατιν. *pax*) || *είρήνην άγω* = ζώ έν είρήνη, τηρώ την είρήνην || με-φρ. άναπαύομαι, ήουχάζω.

Έτυμ.: άβεβ. έτυμολ.· *είρήνη* Αιολ. *είρηνα*, Γορτ. *έρηνα*, θωρ. *διαλ.* *είρανα*, Βοιωτ. 'Αρχ. *ίρανα* κλπ.· κατά τινας παράγεται έκ β. *ver-* (=λέγειν) και θεωρεται· συγγ. τή *ήρητα*, 'Ηλ. *Frάτρα*. Έξ αυτού το

είρηνικός, ή, όν· ό συντελών, ό όποθλέπων εις την είρήνην || ό άνήκων εις την είρήνην, είρηνικός, φίληουχος.—'Επίρρ. -*κάς*.

είρηνο-ποιέω, μελ. -*ήσω*· ποιώ είρήνην, είρηνεύω. Έκ του

είρηνο-ποιός, όν (*είρήνη*+*ποιέω*)· ό ποιών είρήνην, ό διαπραγματευόμενος είρήνην.—'Ως ούσιασ. ό *είρηνοποιός*=ό κατασκευαστής (ιδρυτής) τρόπον τινά τής είρηνης.

είρηνο-φύλαξ, -*άκος*, ό, ή (*είρήνη*+*φύλαξ*)· ό φύλαξ τής είρηνης.

είρησομαι, παθητ. τετελ. μέλ. του *έρέω*, *έρώ*.

είρίνεος, ον, ίων. άντι *είρίνεος*· ό έκ μαλλίου, μάλλινος. Έκ του

είριον, τό (*είρος*), ίων. άντι *έριον* (μαλλίον).

είρκτεον, ρηματ. επίθ. του *είργω*· πρέπει νά έμποδιση τις.

είρκτή, ίων. **είρκτή**, ή (*είργω*)· μέρος περικυκλόμενον, δεσμοτήριον, φυλακή.

είρο-κόμος, ον (*είρος*+*κομέω*)· ό κατεργαζόμενος έρια, έριοургός.

είρομαι, ίων. άντι· *έρομαι*· έρωτώ· βλ. *είρω* B. [δι' έτυμολ. βλ. *έρώ* B].

είρο-πόκος, ον (*είρος*+*πόκος*)· ό έχων πόκους έριον πυκνόμαλλος.

ΕΙ'ΡΟΣ, τό· μαλλίον, *έριον*.

Έτυμ.: *είρος* <**ερFος*· πρβλ. άττ. *εὔ ερος* (=πλούσιος εις έρια)· αιολ. *έπ-ερος* (**ερF-*) = κριός· όμηρ.

ἰων. *εἶρων*, ἄτ. αιολ. *ἔριον* (=μαλλίον) ἰων. *εἰρίνεος*, ἄτ. *εἰρίνεος*, *εἰρεοῦς* (=μάλλιος) πῦθαν. **εἰρ-φο* (<**FerFos* κατ' ἀνομοίωσιν, πρβλ. λατ. *vernex* (ἀμνός, πρόβατον), ἱρλ. *ferb* (ἀγελάς) πρβλ. *ἀιολ.* *φαρην* (<**vr-én*)=ἀρίον, Βοιωτ. *Φάρων*, ἄτ. *ἀρήν*, ἀγγλοσαξ. *waru*, Γερμ. *ware* (ἐμπόρευμα, συντάξι-μενον ἀρχικῶς εἰς μαλλίον), παλ-πορρ. *vara* (δέρμα, μάλλιον ὕφασμα). Κετὰ τινὰς τὸ **εἰρFo*- (ἔριον) εἶναι συγγ. τῆ *εἰρφος* (=αἶψ), πρβλ. λιθ. *éras* (ἀμνός). **εἰρο-χάρης**, *εἰς* (*εἰρος* + *χαρήναι*)· ὁ χαίρων διὰ τὸ ἔρια.

εἰρπομες, δωρ. ἀντὶ *εἰρπομεν*, ἀ' πληθ. παρτ. τοῦ *εἶρω*.

εἰρύσται, ἰων. γ' πληθ. παθητ. πρκ. τοῦ *εἶρύσμαι*.—**εἰρύσται**, γ' πληθ. περσ. (μετὰ σημασι. ἀορ.).

εἰρύμαι, παθ. ἄτ. τοῦ *εἶρύω*.

εἰρύμεναι, ποιητ. ἀντὶ *εἶρύειν*, ἀπρφ. τοῦ *εἶρύω*.

εἰρύσας, ἰων. μτχ. ἀορ. ἀ' τοῦ *εἶρύω*.

εἰρύσσαιτο, ἐπικ. γ' ἑν. Ἐὐκτ. ἀορ. ἀ' τοῦ *εἶρύω*.

εἶρύτο, γ' ἑν. παθητ. ὑπερσ. (μετὰ σημασι. ἀορ. β') τοῦ *εἶρύω*.

εἶρυς, **εἰρύομαι**, ἰων. ἀντὶ *εἶρύω*, *εἶρύομαι*.

Εἰρῶ(Α)· ἀόρ. ἀ' *εἶρα* καὶ *ἔρσα*· μτχ. παθ. πρκ. *εἰρμένος*, ἐπ. *εἰρμένος*.— Λατ. *sero* συνάπτω, συνδέω, συνείρω, ὁρμηθιάζω: *δρμον*... *ἠλέκτροισιν εἰρμόν* = περιδέραιον ὠρμηθιασμένον ἀπὸ τεμάχια ἠλέκτρου.

Ἔτυμ.: *εἶρω* (<**serjw*)· *ἔρμα*, *κάθερμα* (=σκαουλαρική)· *δρμος* (=περιδέραιον)· *δρμία* (=ἀορμὴ ψαρρέματος)· *δρματός*· *δαρ* (=σύνυγος)· *εἰρμός*· πρβλ. σανσκρ. *sarai* (νῆμα), λατ. *sero* (συνδέω), *series* (σειρά, σύνδεσμος)· βλ. καὶ λ. *εἰρρος*. Οὐχὶ ἐν β. *ser*- ἀλλ' ἐκ β. *ver*- (πρβλ. λεστ. *weru* = ἀραδιάζω καὶ ὅσα γράφονται ἐν λ. *αἰεῖρω*).

Εἰρῶ(Β)· λέγω, ὁμιλῶ, ἀφηγοῦμαι· τὰς αὐτὰς σημ. ἔχουσι καὶ οἱ μέσοι τύποι *εἶρωτο*, *εἶρωντο*.— Ἰσνικῶς ὁμως τὸ μέσον *εἶρωμαι* σημ. ἐρωτῶ (κυρ. σημ. κάμνω ὡστε να μοι λεχθῆ τι). Βλ. καὶ *εἶρῶ*.

Ἔτυμ.: *εἶρω* (<**Ferjw*, πρβλ. παρ' Ἰσν. *σεύειρω*· *εἶπω*· *εἶρω* (<**Ferjw*)· μῆλλ. ἐπικ. ἰων. *εἶρέω*, ἄτ. *εἶρῶ*· πρκ. ἄτ. *εἶρηκα*, *εἶρημαι* (<**Ferjw*, **Ferjw*-*μαι*, **Fer*-(<**FerF*- πρὸ συμπ. κατ' ἀνομοίωσιν)· ἀργ. *Ferjw*· *ῤημένα* ἀντὶ **Ferjw*· παθ. ἀορ. ἰων. *εἶρέθη* (<**Ferjw*) ἄτ. *εἶρέθη* (<**Ferjw*), ρηματ. ἐπιθ. *ῤητός*, -τέος· *ῤητωρ*, αιολ. *βηῤητωρ*· *ῤητρα*, Ἰλ. *ῤετρα*. Κυπρ. *ῤητα* (<**Ferjw* κατ' ἀνομοίωσιν)· *ῤητός*· πρβλ. σανσκρ. *vratam* (νόμος), Ἰνδ. *urnata* (<**urnata*-*ρητόν*), παλ-σαυ. *rota* (ὄροκος)· ἰαπ. ἄσις τῶν ἀνωτέρω *verēi*· πρβλ. **ver*- καὶ κατ' ἐπέκτ. **verdh-* ἐν τῇ λατιν. *verbum*, Ὀμῆρ. *uerfale* (νάος), Γοτθ. *waurd*, παλ-γεσμ. *wort*, Λιθ. *vārda* (δνομα).

Εἰρῶ, -ωνος, δ' ὁ προσποιοῦντος, ὁ ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα φρονῶν ἢ σκεπτόμενος, ὁ κρυφίνους (λατ. *dissimulato*).

Ἔτυμ.: *εἶρων* (<**Ferjw*) (= ὁ λέγων τὴ χωρὶς πράγματι νὰ τὸ κέπτεται) ἐκ β. *Fer*- (=λέγειν) καὶ οὐχὶ ἐκ β. *er*- (=ἐρωτῶν). Βλ. καὶ *εἶρω* Β.— Κατ' ἄλλους *εἶρων* (= ὁ μετερχόμενος τεχνάσματα) (<**erjw*)· πρβλ. λατ. *erro* (πλανῶ, πλανῶμαι) (<**er-sā*- κατὰ τὰυτὰ ἢ ἀρχικῆς σημ. τοῦ *εἶρων*=ὁ εἰσάγων εἰς πλάνην, ὁ πλανῶν)· πρβλ. **εἰρσος*· *ἔρραφος* (<**erjw*) ἀντὶ ἰων. *Εἰρσώτης*, Λεσβ. *ἔρραφώτης* (ἐπιθ. τοῦ Διονύσου παρὰ τῆ Ἀλκαίῃ).

εἰρυνεῖα, ἢ· προσποίησις, κρυψίνοια, ὑποκρίσις ἢ ἄγνοια ἐπιτηδευμένη (προσοπιή) διὰ νὰ προκαλέσῃ (νὰ ἐρεθίσῃ) κάποιον ἀντίπαλον, «εἰρυνεῖα» χρησιμοποιοῦσθαι κυρίως ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ἐναντίον τῶν σοφιστῶν. Ἐκ τοῦ

εἰρυνόμαι (*εἶρω*), ἀποθ.· προσποιοῦμαι ἄγνοιαν, ὑποκρίνομαι ὅτι δὲν γνωρίζω.

εἰρυνικός, ἢ, ὄν· κατάλληλος δι' εἰρυνεῖαν, «εἰρυνικός», περιπατικτός.

εἰρωτάω ἢ **εἰρωτέω**, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ *εἰρωτάω*.

Εἰρῆ ἢ **Ἐρῆ**, *πρόθ.* μετὰ αἰτ. *μόνον*. Βασιική καὶ πρωταρχική σημ.: διεύθυνσις πρὸς τὸ μέρος, κίνησις πρὸς τὸ μέρος, μέσα εἰς τι.— ἘΠΙ ΤΟΠΟΥ· αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ συνηθεστάτη χρῆσις· ἀλλὰ καὶ

πρὸς δῆλωσιν προσώπου, μετὰ ρημάτων δηλοῦντων κίνησιν ἢ ἐκπαθεῖσιν ὡς μετὰ ρημ. δράσεως σημεντικῶν: *εἰς ὅπα θεῶν*· βλέπειν κατὰ πρόσωπον ἢ ἐνὸς παρ' Ἀττ. δηλοῖ ἐχθρικήν κίνησιν (λατ. *contra*, *adversus*=πρὸς). 2) Μετὰ ρημάτων δηλοῦντων στάσιν ἔν τινι τόπῳ ἢ *εἰς* καίται· βραχυλογικῶς, ἐξυπακουμένης προηγηθείσης κινήσεως: *εἰς μέγαρον κατέθνηκε*=τὸ ἐκόμισεν εἰς τὸ μέγαρον καὶ τὸ κατέθεσεν ἐν αὐτῷ ἢ οὕτως: *πάρειμι εἰς τόπον*=μεταβαίνω εἰς τινα τόπον καὶ εἶμαι (εὐρίσκομαι) ἐν αὐτῷ

ἢ κυρίως δὲ οὕτω βραχυλογικῶς καίται· ἐν τῇ φράσει: *σώξομαι εἰς τόπον* = καταφεύγω εἰς τινα τόπον καὶ διασώζομαι παραμένων ἐν αὐτῷ. 3) Συντακτικῶς μετὰ γενικῆς καίται ἑλληνιστικῶς: *εἰς Αἶδαο* (ἐνν. *δόμον*), ἄτ. *εἰς Αἶδον* (ἐνν. *δόμους*) = εἰς τὸ διαμερίσμα τοῦ Ἄδου ἢ *εἰς Ἀθηναίης* (ἐνν. *εἶδον*) = εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, *εἰς Πριάμοιο* (ἐνν. *οἶκον*) κλπ. ἢ ὡς, καὶ ἐν τῇ περὶ λόγων: *εἰς Δημητρός*=εἰς τὸν ναὸν τῆς Δήμ. ἢ ὅμοιος ἐν τῇ Λατινικῇ: *ad Apollinis, Castoris* (ἐνν. *aedem*).— ἘΠΙ ΧΡΙ-ΝΟΥ: 1) μέχρι, ἕως: *εἰς ἡῶ*, *εἰς ἡέλιον καταδύντα* (=μέχρι τῆς πρωῆς, μέχρι τῆς ὕσεως τοῦ ἡλίου), *εἰς ὅτε*=μέχρι τοῦ χρόνου ἢς...· *εἰς δ*=ἕως οὐ, μέχρις οὗτου, *εἰς ἐμὲ*=μέχρι τῆς ἐποχῆς μου. 2) Πρὸς καθορισμὸν χρονικῆς περιόδου: *εἰς ἐνιαυτὸν*=ἐπὶ ἓν ἔτος, δι' ἓν ἔτος, διὰ περίοδον ἐνός ἔτους, τ. ἔ. ἐν ὁλόκληρον ἔτος ἢ *εἰς θέρος*=διὰ τὸ θέρος, κατὰ τὸ θέρος, *εἰς δειπνῆν* κλπ. ἢ *εἰς αἶε*=διὰ πάντοτε, πάντοτε ἢ *εἰς ἡμᾶς*=μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἢ *εἰς τρίτην ἡμέραν*=κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἢ ἐντός τριῶν ἡμερῶν.— ἘΠΙ ΣΚΟΠΟΥ ἢ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ: *λέγω εἰς ἀγαθὸν*· ὁμιλῶ διὰ τὸ καλὸν (μετ' ἀγαθῆν πρόθεσιν) ἢ *εἰς πτόλεμον*· *θαυρήσομαι*=θὰ ἐξοπλισθῶ διὰ πόλεμον.— ἘΠΙ ΑΡΙΘΜΟΥ: *εἰς μίαν* (ἐνν. *βουλῆν*)· *βουλεύω*=ἀποφασίζω κατὰ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον (ἢ ὁμοφώνως) ἢ *εἰς ἓν ἔρχομαι* = συναντῶμαι, συμφωνῶ ἢ μετ' ἀριθμητ. πληθ. ἀριθμ. (=μέχρι, ἕως): *εἰς μυριάδας*· μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δέκα χιλιάδων, δέκα χιλιάδες ἢ *εἰς δύο*=εἰς βάθος δύο ἀνδρῶν (ἐπὶ στρατ. παρατάξεως) ἢ ὡς, ἐπὶ στρογγύλου ἀριθμοῦ = περίπου, ὡς ἕξακιστα, τὸ ἀνώτοτον ὅριον.— ἘΠΙ ΠΡΟΣ ΤΙΝΟΣ: ἢ *εἰς δ* = ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὅποιον, δι' ὃ: *εἰς τί*; =ὡς πρὸς τί; διατί; Ἐν-εῦθεν συχνὰ συναποτελεῖ περιφρασιν ἀντὶ ἐπιφρ.: *εἰς τάχος* ἀντὶ *ταχέως*· *εἰς κοινὸν* = κοινῶς, *εἰς τὸ πᾶν* = πάντως.

ἢ *εἰς* χωρίζεται ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς τῆς δι' ἄλλων λέξεων: *εἰς ἀμοιβάτου Διομήδους ἄριστα βήτην* (ἀντὶ: *εἰς ἄριστα*...). Σπανιώτερον εἰρηται τῆσι-μένη μετὰ τὴν *εἰς* αὐτῆς ἐξαρτωμένη πρόθεσις: *μάχην εἰς=εἰς μάχην*. Ἄξιος σημειώσεως ὁ πλυσασμός ἐν τῇ περιφρασὶ εἰς ἄλλα δε.

Ἔτυμ.: *εἰς* (<ἐνς ἀπαντᾶ ἐν κρητ. καὶ ἀργ. διαλ.)· *εἰς* (<ἐνς, δι· ἀποβολῆς τοῦ ν πρὸ τοῦ σ+συμφ. π.γ. ἐν τῇ συμπλέγματι *εἰς τοῦτο* (<ἐνς τοῦτο), ἐν ᾧ *ἐνς* (*εἰς*) αὐτό· πρβλ. καὶ τὰ κρητ. *εἰς τὸν* παραλλήλως τῷ *ἐνς θεθόν*· ἢ *ἐνς* (<ἐν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν *εἰς* <ἐκ+τ. Βλ. καὶ *ἐν*).

Εἰς, **μία**, **εἰς**, γεν. *ἐνός*, *μῖα*, *ἐνός*, λατ. *unus*· *εἰς*, ἕνας· τὸ θηλ. *μία* προήλθεν ἐξ ἄλλης ρίζης ἢ ὅποια ἐμφανίζεται (ἀλλ' ἄνευ τοῦ ἀρχικοῦ μ) ἐν τῇ ἐπικ. *λός*, *ἴα* (=εἰς, μία) ἀπαντᾶ καὶ ἐπιτεταται. *εἰς οἶος*, *μία οἶα* (ἢ *οἶη*)=ἕνας μοναδικός, μία καὶ μόνη[ῃ] ἀπαντᾶ συνημμένον μετ' ἀπαθεσ. πρὸς μείζονα ἐμφασιν: *εἰς ἀριστος*· *εἰς τις*=λατ. *unus aliquis*=κάποιος· *εἰς ἕκαστος* = καθένας, ἕκαστος χωριστὰ (λατ. *unusquisque* ἢ *καθ' ἓν*· *εἰς ἕκαστον* = ἕκαστον χωριστὰ, ἐν πρὸς ἐν, *ἐνα-ἐνα* ἢ *εἰς ἀνήρ*=λατ. *unusomnium*=δι' ἓνα ἄνδρα (ὡς πρὸς ἓνα ἄνδρα): *πλείστας γυναῖκας εἰς ἀνήρ ἡμίανον* = παρὰ πολλὰς συζύγους δι' ἓνα ἄνδρα ἐνυμφεῦσθαι.

Ἔτυμ.: ἄτ. *εἰς* (γορτ. *εἰ[ς]*, δωρ. *ἦς*) (<**em-s*· **sem-s*· οὐδ. *ἐν*· <**sem*· θηλ. *μία* (<**om-ia*· **smi[s]*· γεν. ἄσο. οὐδ. *ἐνός* ἀντὶ *ἐμ-ός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἐμ-ός*· ἐν ἰαπ. **sem*- ἐν τοῖς λατ. *sem-per* (**sem*- εἶναι αἰτ. ἄσο. οὐδ. =*ἐν*), *semel* (<**sem-vēl*), πρβλ. *singulī* (-*gulo* < -*gu-*

+ -ιο-), Γοτθ. *simle* (=μίαν φοράν).— Έν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἡ λατ. β. *sm- πρὸς. Ἄρμ. ml (εἶς), ἔλλ. *μῶννε* (**smῶννε*), λατιν. mille (**smī gzhīī*) βλ. λ. *χίλιοι*.—λατ. **sim-*. Έν τῷ σακκορ. *sá-dam, sá-da-Zan*. *hada* (πάντοτε), *σανσκρ. sahá, saitrá* (όμοῦ), *sakṛī*. (ἀποξί), *sahás-ram* (μιάχιλιάς· βλ. λ. *χίλιοι*), *śásvant-* (ἕκαστος βλ. λ. *ἄσας*) κλπ.— Ἄλλη ἐπεκτ. λατ. β. **sim-k-* πρὸς. ἔλλ. *ἄ-θρόοι, ἄ-παξ, ἄ-πᾶς, ἄ-πλόος, ἄτερος, ἔτερος, ἕκατόν* (βλ. τὰς λ. λ.), λατ. *sim-plex, sim-plus, sincinium*.—ὡς. λατ. **sim-* ἐν τῷ ἔλλ. *ἄμα, ὄμα* (=όμοῦ), Κρητ. *ἄμάκις* ἔλλ. -αμο (οὐδ-αμο-), Γοτθ. *sums* (κόποιος), παλ-ιρλ. *sa-mall* (όμοίτης), λατ. *similis* (**semillis, *semells*), *simul* (παλ-λατ. *semol*), *similitū* (ταυτοχρόνως), ἄρμ. *ham-* (ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος).—ὡς. λατ. **som-* ἐν τῷ ἔλλ. *ὄμοδος* (=όμοιος), *ὄμαλός* (βλ. τὰς λ. λ.), *σανσκρ. sa-sád* (συνέλευσις), παλ-σλαβ. *sa-sedŭ* (γειτών).—λατ. **sōm-* ἐν τῷ Ζενδ. *hāma-* (ὁ ἴδιος), παλ-σλαβ. *samī* (ὁ ἴδιος).—Θηλ. *ἴα* (ἴμα, Ἄσδ., Ἡεσο.=μία), καὶ κατ' ἀναλ. ἄρσ. *ἴος* πρὸς. Ζενδ. *ī, im* *σανσκρ. im, ī-dī* (αὐτοῦ τοῦ εἶδους), Λιθ. *ji* (=αὐτή). Ἡ σημασία τοῦ ἀριθμ. *εἶς, μία, ἐν* προήλθεν ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ «αὐτός, ἡ, ὁ ἀκριβῶς καὶ οὐχὶ ἄλλως, ἡ, ο» ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς κάθε τι τὸ δευτερόν ἢ τρίτον.

εἶς, ἐπικ. β' ἐν. ἐνεστ. τοῦ *εἶμι*.— || β' ἐν. ἐνεστ. τοῦ *εἶμι* (ἀντὶ τοῦ ἄτ. εἶ).

εἶς, μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἴημι.

εἶσα, ἄνεργ. ἄορ. α' τοῦ ἴζω, ἔζομαι (βλ.): *σκοπὸν εἶσε* = ἔποπεδέτρε σκοπὸν λόχον *εἶσαν* = ἔσησαν ἐνέδραν μτχ. *εἶσαι*, ἀπρφ. *εἶσαι*.— ὡς. μέσ. μέλλ. *εἶσομαι*, ἐπ. *εἶσομαι*. ἄορ. α' *εἶσάμην* παθ. πρκ. *εἶμαι*. Ἰδρῶν, ἀνεγείρω (ἐπὶ ἀνεγείρωμένων ναῶν ἢ ἐπὶ στηνομένων ἀγαλμάτων θεῶν ἢ ἀνθρώπων). Οἱ ἄλλοι χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ β. Ἰδρῶν.

εἶσα-αγαγών, μτχ. ἄορ. β' τοῦ εἰσάγω.

εἶσα-αγγελεύς, -έως, ὁ (εἰσαγγέλλω) ὁ ἀναγγέλων (καὶ εἰσάγων) τοὺς προσερχομένους || ἀξιωματοῦχος ἐν τῇ Περιοικῇ αὐλῇ.

εἶσα-αγγελία, ἡ; μήνυσις, καταγγελία, κατατιθεμένη εἰς τὴν Βουλὴν ἢ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου διὰ δημόσιον ἀδικίαν || ἀγγελμα, ἀγγελία, πληροφορία. Έκ τοῦ

εἶσα-αγγέλλω, μέλ. -ελῶ διὰ τοὺς χρόνους βλ. ἀγγέλλω; εἰσέρχομαι καὶ ἀναγγέλλω (κίμων ἔργον θυρωροῦ) || γενικῶς, ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ, ἀναφέρω, ἐκδέτω.— || καταγγέλλω τινά διὰ δημόσιον ἀδικίαν· βλ. *εἰσαγγελλία*.

εἶσα-ἀγείρω, μέλ. -ερω· διὰ τοὺς χρόνους βλ. ἀγείρω· συναγῶ, συναθροίζω, εἶς τινα τόπον.

εἶσα-άγω, μέλ. -ξω· ἄορ. β' *εἶσα-ἡγαγον*· πρκ. -*αγήσχα*· ἄγω (ὀδηγῶ) ἐντός, φέρω μέσα εἰς, εἰσάγω. *εἰσάγω ἢ εὐάγομαι γυναικα* = εἰσάγω γυναικὰ εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς σύζυγον, λαμβάνω σύζυγον. 2) εἰσάγω (ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ) ξένα ἐμπορεύματα || *εἰσαγόμαι - ἐξάγομαι* = εἰσάγω - ἐξάγω (κίμων εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν προϊόντων).— Μέσον, ἐπιτρέπω τὴν εἰσοδὸν ξένων στρατευμάτων (τὰ προσκαλῶ, τὰ εἰσάγω) || ὡς. εἰσάγω εἰς σύνδεσμον, ἐγγράφω τινά εἰς ἔταιραν π. χ., μὴ τίνα || εἰσάγω νέα ἡθῆ καὶ ἔθιμα. || ὡς πολιτικῶς ἔρος, φέρω (παρουσιάζω) τινά ἐνώπιον Βουλῆς (ἢ Συνελεύσεως): *εἰσάγω εἰς βουλὴν* = φέρω τὴν ἐνώπιον τῆς βουλῆς. 2) ὡς δικανικῶς ἔρος, *εἰσάγω δίκην ἢ γραφὴν* = εἰσάγω ὑπόθεσιν τίνα εἰς τὸ δικαστήριον, ἀρχίζω τὴν διαδικασίαν, καταδέτω ἀγωγήν.

εἶσα-ἄει, ἐπίρ. ἀντὶ *εἶς ἄει* = διὰ πάντοτε, εἰς αἶψα τὸν ἅπαντα.

εἶσα-αἰρομαι, μέσ.· εἰσδέχομαι, παίρνω κοντά μου. **εἶσα-αἰρέω**, μέλ. -ἡσω· εἰσορῶ, βλέπω μέσα εἰς, προσβλέπω, διακρίνω.

εἶσα-αἶρω, μέλ. -ἄρω· σηκώνω τι καὶ τὸ φέρω ἐντός. **εἶσα-αἶσω**, **εἶσα-ἄσω**, ἀττ. *εἰσάτω*· μέλ. -ἄξω· εἰσορῶ, εἰσπηδῶ.

εἶσαιτο, γ' ἐν. Ἐνκτ. μέσ. ἄορ. τοῦ **εἶδω* (βλ.).

εἶσα-ἀκοντίζω, μέλ. -ἴσω, ἀττ. -ἴω· ρίπτω ἀκόντιον ἐναντίον τινός || ἀπολ. ἐξακοντίζομαι, ἐσκοφεν-

δονίζομαι, ἀναπηδῶ, ἀναβλύζω (ἐπὶ αἰματοῦ).

εἶσα-ἀκούω, μέλ. -σομαι· ἄορ. α' -*ἡκουσα*· πρκ. -*ακήσο*· ἀκούω, ἀκροῶμαι, ἀφουκράζομαι, θίδω προσοχήν || καὶ, ἀπλῶς, ἀκούω.— || ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, συγκριότανεῶν.

εἶσα-ακτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ εἰσάγω· πρέπει τις νὰ εἰσαγάγῃ (δεῖ εἰσαγεῖν).

εἶσα-ἀλλομαι, μέλ. -αλοῦμαι· ἄορ. α' -*ηλάμην*· Ἐπικ. γ' ἐν. ἄορ. β' *εἶσαλο*· ἀποθ. εἰσπηδῶ, εἰσορῶ.

εἶσα-ἀμύτιθω, μέλ. -ψω· εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω.

εἶσα-ἀμνη, ἐπ. μέσ. ἄορ. τοῦ *εἶμι*.— || ἐπικ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ **εἶδω* (βλ. πτω).

εἶσα-ἀμνη, μέσ. ἄορ. α' τοῦ *εἶσα* (τοῦ ἴζω, βλ.)· Ἰδρῶσα.

εἶσα-ἀνα-θαίνω, ἄορ. β' -*ανέβην*· ἀνέρχομαι εἰς, ἀναβαίνω εἰς..

εἶσα-ἀναγκάζω, μέλ. -άσω· ἀναγκάζω τι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τι, ἐκθιάζω.

εἶσα-ἀν-άγω, μέλ. -ξω· ὀδηγῶ ὑψηλὰ μέσα εἰς..

εἶσα-ἀν-εἶδον, ἄορ. β' (βλ. *εἶδον*)· εἶδον ἐπάνω

εἰς...: *οὐρανὸν εἰσανεἶδὼν*.

εἶσα-ἀν-εἶμι (*εἶμι*)· ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς..

εἶσα-ἀν-ιδών, μτχ. τοῦ *εἰσανεἶδον* (βλ.).

εἶσα-ἀν-ιών, μτχ. τοῦ *εἰσάνειμι*.

εἶσα-ἀντα, ἐπίρ. κατ' ἐυθεῖαν ἐντός, κατὰ πρόσωπον, ἐντελῶς ἀπέναντι.

εἶσα-ἀπαν, ἐπίρ. ἀντὶ *εἰς ἄπαν* = ἐντελῶς, καθ' ὅλοκληριαν.

εἶσα-ἀπαξ, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ *εἰς ἄπαξ* = διὰ μιᾶς, ἀπαξ διὰ παντός, ἐφάπαξ.

εἶσα-ἀράσω, ἀττ. -τω, μέλλ. -ξω· ὠδῶ τι καὶ τὸ ρίπτω ἐπάνω εἰς τι, τὸ κίμων νὰ συγκρουσθῇ πρὸς τι.

εἶσατο, εἶσατο· βλ. *εἰσάμην, εἰσάμην*.

εἶσα-ἄττω, ἀττ. ἀντὶ *εἰσα-αἶσω* (βλ.).

εἶσα-αυγάζω, μέλ. -σω· προσβλέπω, θεωρῶ.

εἶσα-αῦθις, ἐπίρ. ἀντὶ *εἰς αὔθις* = μετὰ ταῦτα.

εἶσα-αὔριον, ἐπίρ. ἀντὶ *εἰς αὔριον* = αὔριον, διὰ τὴν ἐπομένην.

εἶσα-αὔτις, ἐπίρ. θυρ. καὶ ἰων. ἀντὶ *εἰσαὔτις*.

εἶσα-ἄφ-ἴημι, μέλ. -αφήσω· στέλλω μέσα εἰς, ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ.

εἶσα-ἄφ-ἴκάνω = *εἰσαφικνέομαι* (βλ.).

εἶσα-ἄφ-ἴκεσθαι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *εἰσαφικνέομαι* (βλ.).

εἶσα-ἄφ-ἴκνέομαι, μέλ. -ἴξομαι, ἀποθ. ἄφικνοῦμαι (φθάω) εἰς... || ἔρχομαι ἢ πηγαίνω μέσα εἰς..

εἶσα-θαίνω, μέλ. -βήσομαι· ἄορ. β' -*έβην*· πρκ. -*βέβηκα*· ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι || κυρ. ἐπιθαίνω πλοίου, ἐπιθιβάσομαι. 2) ἀπρφ. *εἰσβαίνει μοι* = μοῦ ἐπέρχεται μία ἰδέα.— || μετὰ μθ. ἐνν. ἐν τῷ ἄορ. α' *εἰσαέβησα* = ἐνεδίθασά τι, τὸ ἔθαλα μέσα, τὸ ἔκαμα νὰ εἰσέλθῃ || ἐν τῷ μθ. ταύτη ἐνν. ὡς ἐνεστ. χηρτισμοῦ: εἶται τὸ *εἰσβαθίζω*.

εἶσα-θάλλω, μέλ. -βάλω· πρκ. -*βέβληκα*, παθ. πρκ. -*βέβλημαι*· ρίπτω μέσα εἰς... (μττ.).— Μέσον, θάλλω τι μέσα εἰς τι (π. γ. μέσα εἰς πλοῖον).— || (ἐνν. *δαυιδὸν ἢ στρατιάν*)· ρίπτω ἑμαυτὸν μέσα εἰς τι, κίμων ἐπιδρομὴν, εἰσθάλλω, εἰς τι (ὡς ἀμ-θ.) || ὡς.

εἰσβάλλω (ἐνν. *ναῦν*) = εἰσέρχομαι εἰς λιμένα, προσορμίζομαι (λατ. *appellere*). 2) γενικῶς, εἰσέρχομαι || ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι εἰς...; εἰσθάλλω εἰς... 3) ὡς, εἰσέρχομαι κατὰ σύμπτωσιν.

εἶσα-θάσις, -έως, ἡ (*εἰσβαίνω*)· εἶσοδος, τρόπος, εἰσοδοῦ || ἐπιθιβασις.

εἶσα-θάτός, ἡ, ὄν (*εἰσβαίνω*)· προσιτός.

εἶσα-θιάζομαι, μέλ. -άσομαι, ἀποθ.· εἰσέρχομαι διὰ τῆς εἰσας, ἐκθιάζω τὴν εἰσοδὸν μου.

εἶσα-θιθάζω, μέλ. -βιβάσω, ἀττ. -βιβῶ, μεταβ. τοῦ *εἰσβαίνω*· κίμων νὰ εἰσέλθῃ, ἐπιθιθάζω, τοποθετῶ μέσα εἰς...

εἶσα-θλέπω, μέλ. -ψω· θλέπω εἰς... ἐμβλέπω.

εἶσα-βολή, ἡ (*εἰσβάλλω* II)· τὸ εἰσθάλλειν || εἰσβολή, εἰσορμησις, ἐπιθεσις. 2) μέσον ἢ τρόπος εἰσοδοῦ, εἰσαδος, πέρασμα, δίοδος. Έν τῷ πλθθ. ὡς τὸ οτόμιον ποταμοῦ. 3) εἰσοδος εἰς τι πρᾶγμα, ἔναρξις, ἀρχή.

εισ-γράφω, μελ. -φω· γράφω εἰς τι, ἐγγράφω.—**Μέσον**, καταγράφω ἢ ἐγγράφω ἑμαυτὸν: *εισγράφωμαι ἐς τὰς σπονδάς*=ἐγγράφω ἑμαυτὸν (ἐγγράφομαι) εἰς τὰς συνθήκας, εἰς τὴν συμμαχίαν.

εισ-δέρκομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *εἰσεδράκων*· εἰσορῶ, προσβλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ.

εισ-δέχομαι, ἰων. *εἰσ-δέκομαι*· μέλ. -δέχομαι· ἀορ. α' *εἰσεδεχάμην* καὶ *εἰσεδέχθην*· ἀποθ.· δέχομαι ἐν τὸς, προσλαμβάνω, ἐπιτρέπω εἰς τινὰ τὴν εἰσοδόν.

εισ-δίδωμι, ἐν ἀμτθ. χρήσει, ἐπὶ ποταμῶν· ῥέω ἐν τὸς, χύνομαι εἰς...· εἰσβάλλω || ἐκβάλλω (εἰς δάλασσαν).

εισ-δοχή, ἢ (*εἰσδέχομαι*)· ὑποδοχή, παραλαβή, τὸ εἰσδέχεσθαι.

εισ-δραμεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *εἰστρέχω*.

εισ-δρομή, ἢ (*εἰσδραμεῖν*)· ἐπιδρομή, εἰσβολή, ἔφοδος.

εισ-δύω, ἢ **εισ-δύνω**, καὶ (ἐν τῇ αὐτῇ σήμ.) μέσ. *εἰσ-δύομαι*· μέλ. -δύομαι· ἀορ. β'· -έδυν· πρκ. -δέδῃκα· εἰσοῦω, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, χύννομαι, γλιστρῶ μέσα εἰς...· *δεινόν τι ἐνέδυνε σφίσι*=ἐν εἰδος φόβου εἰσέδυσεν εἰς αὐτοὺς (τοὺς κατέλαβεν)—*ἀκοντιστὴν ἐσδύσαι*=δὰ εἰσέλαδης (δὰ κατέλαδης) εἰς ἄγωνα ἀκοντίου.

εἶσε· ἔλ. *εἶσα*.

εισ-έθην, ἀορ. β' τοῦ *εἰσβαίνω*· *εἰσεέθησα* ἐνεργ. ἀορ. α'.

εισ-έγραψα· ἀορ. α' τοῦ *εἰσγράφω*.

εισ-εδεξάμην, **εἰσεδέχθην**, ἀορ. α' τοῦ *εἰσδέχομαι*.

εισ-εδράκων, ἀορ. β' τοῦ *εἰσδέρκομαι*.

εισ-εδρῶμαι, ἀορ. β' τοῦ *εἰστρέχω*.

εισ-έδῦν, ἀορ. β' τοῦ *εἰσδύω*.

εισ-εἶδον, ἀορ. β' (βλ. *εἶδον*)· προσέβλεψα εἰς τι.

εισ-εἰμι, ἀπρφ. -εἶμαι· πρτ. *εἰσέην* (*εἰς+εἰμι*).—εἰσέρχομαι, ὑπάγω ἐν τὸς: *ὀφθαλμοὺς εἰσεἰμι*=δὰ ἐμφανισθῶ (δὰ παρουσιασθῶ) εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τινος· *ἀρχὴν εἰσεἰμι*=εἰσέρχεσθαι εἰς ἀρχὴν τινά, ἀναλαμβάνειν ὑπούργητῃ (ἀδείμα) τι.— || ὡς *δικανικὸς ὄρος*. ἔρχομαι (ἐμφανίζομαι) ἐνώπιον δικαστηρίου.— || μτφρ. ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος.

εισ-έκλεσα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσκέλλω*.

εισ-εκύλιθα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσκυλίνδω* (βλ.)

εισ-ελαύνω, ἐπ. -ελάω· μέλ. -ελάω· ἀττ. -ελῶ· δὶὰ τοὺς χάρους· βλ. *ἐλαύνω*· ἐλαύνω (ὠθῶ) τι μέσα εἰς... || ὡσεὶ ἀμτθ. (ἐνν. ἵππων ἢ ναῦν)· ἐπελαύνω, ἢ (ἐπὶ νεῶς) κωπηλατῶ, ὡς τὸ λατίν. *appellere*.

εισ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *εἰσέρχομαι*.

εισ-έλωμαι, μέλ. -έλω· ἀορ. α'· *εἰκλύσα*· σῆρω ἐν τὸς, ἔλκω ἐν τὸς.

εισ-εμβάινω, ἀορ. β' *εἰσενέβην*· ἐμβάινω εἰς πλοῖον, ἐπιβαίνω πλοῖον, εἰσέρχομαι εἰς...·

εισ-ενεγκεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *εἰσφέρω*.

εισ-ενήνοχα, πρκ. τοῦ *εἰσφέρω*.

εισ-ἐνθύμας, θωρ. ἀντι *εἰσελθόμενος*, α' πληθ. ἴππο· ἀορ. β' τοῦ *εἰσέρχομαι*.

εισ-ἐνόησα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσνοέω*.

εισ-ἐπαισα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσ-παίω*.

εισ-ἐπειτα, ἐπίρ. ἀντι *εἰς ἐπειτα*· μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐξῆς, τοῦ λοιποῦ.

εισ-ἐπτατο, γ' ἐν ἀορ. β' τοῦ *εἰσπέτομαι*.

εισ-ἐργνύμι ἢ -ύω· ἐγκλείω ἐν τὸς || ἐγκοθεῖρ-γνύω εἰς τι μέρος.

εισ-ἐρρῶν, ἀορ. β' (μετὰ παθητ. μορφῆς) τοῦ *εἰσρέω*.

εισ-έρρω, ἀορ. α' *εἰσῆρησα*· πρκ. *εἰσῆρηκα*· ὑπάγω ἐν τὸς, εἰσορῶ, εἰσέρχομαι.

εισ-ερῶω, μτφ. ἀορ. α' *εἰσερῶσαι*· σύρω μέσα εἰς...·

εισ-έρχομαι, μέλ. -ελεύσομαι· ἀορ. β'· -ἤλυθον, -ἤλθον· ἀποθ.· εἰσέρχομαι, ἔρχομαι μέσα εἰς...· ἐμβαίνω (λατ. *in-ire*) || μτφρ. μου ἐπέρχεται μία σκέψις || ἀπολ. ἐπὶ χρήσιμ., εἰσοδεύομαι, εἰσπράττομαι: *πρόσοδοι εἰσῆλθον*.— || ὡς ἀττ. *δικαν. ὄρος*, ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον.

εισ-έτι· ἀκόμη, εἰσέτι.

εισ-έχω, μέλ. -έχω, ἀμτθ.· ἐκτείνωμαι ἐν τὸς τινος, φθάνω, ἐξικνουῖμαι.

εισ-ηγέομαι, μέλ. -ῆσομαι, ἀποθ.· ὄγω ἐν τὸς τι-

νος, φέρω ἐν τὸς, εἰσάγω, προτείνω, προβάλλω, φέρω πρὸς, προάγω.— || *εἰσηγοῦμαι τινα* = παρουσιάζω εἰς τινα, προτείνω εἰς τινα || συμβουλευῶ, διδάσκω, τινά. Ἰξ· αὐτοῦ τὸ

εισ-ήγημα, -ατος, τὸ (*εἰσηγέομαι*)· πρότασις, κίνησις.

εισ-ήγησις, -σεως, ἢ (*εἰσηγέομαι*)· τὸ εἰσάγειν, τὸ εἰσηγεῖσθαι || πρότασις, προώδησις, προχώρησις.

εισ-ηγητόν, σήμ. ἐπίθ. τοῦ *εἰσηγέομαι*: *δεῖ εἰσηγεῖσθαι*=πρέπει νὰ εἰσηγηθῇ τις, νὰ εἰσαγάγῃ.

εισ-ηγητής, -οῦ, ὁ (*εἰσηγέομαι*)· ὁ εἰσηγούμενος, ὁ εἰσάγων, ὁ προτείνων.

εισ-ηθέω, μέλ. -ῆσω· χύνω τι ἐν τὸς διὰ κλυστή-ρος (διὰ σύριγγος).

εισ-ἦκω, μέλ. -ῆξω· ἔχω εἰσελθεῖν, εἰσέρχομαι.

εισ-ἠλύθον, **εἰσῆλθον**, ἀορ. β' τοῦ *εἰσέρχομαι*.

εισ-ἠλύσις, ἢ (*εἰσῆλθον*)· εἰσέλευσις, εἰσοδος.

εισ-ἠνεγκα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσφέρω*.

εἰσθα, ἀπολ. καὶ ἐπ. τύπος ἀντι *εἰς, εἰ, ε'* ἀντι τοῦ *εἰμι*.

εἰσθα, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ ἴημι.

εἰσ-θέω, μέλ. -θεύσομαι· τρέχω ἐν τὸς, τρέχω πρὸς τι.

εἰσ-θρώσκω, ἀορ. -έθωρον· πηδῶ ἐν τὸς τινος, εἰσορῶ

εἰσι, εἰσίν, γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ *εἰμι*.

εἰσι, εἰσιν, γ' ἐν. ἐνεστ. τοῦ *εἰμι*.

εἰσ-ἰδεῖν, ἐκ. *εἰσεδέειν*, ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β' *εἰσ-εἶδον*.

εἰσ-ιδρῶω, μέλ. -σω· παθ. πρκ. *εἰσίδρωμαι* (*εἰς + ἰδρῶω*)· ἰδρῶω, κτίζω, ἔν τινι τόπῳ.

εἰσ-ίζομαι, παθητ. (*εἰς+ἔζω*)· εἶμαι καθισμένος, κάθημαι || μέσ. καθίζω.

εἰσ-ίημι, μέλ. -ῆσω· πέμπω εἰς, ρίπτω εἰς.—**Μέσον**, κατοφεύω εἰς... || ὡς ἐν ἐνεργ. σήμ. ἀφίνω τινά νὰ εἰσελθῃ, ἐπιτρέπω εἰς τινὰ τὴν εἰσοδόν.

εἰσίδμη, ἢ (*εἰσ-εἰμι*)· εἰσοδος.

εἰσ-ικνέομαι, μέλ. -ἔξομαι, ἀποθ.· φθάνω μέσα εἰς...· εἰσέρχομαι.

εἰσ-ίπταμαι, μτφρ. τύπος τοῦ *εἰσπέτομαι*.

εἰσ-κἀλέμαμαι (*εἰς+καλάμη*)· ψαρεύω με κάλμη.

εἰσ-κἀλέω, μέλ. -έσω· καλῶ, προσκαλῶ, ἐν τὸς.

εἰσ-κατα-ύαινω, μέλ. -βῆσομαι, ἀορ. β' *εἰσκατέβην*· καταβαίνω εἰς...·

εἰσ-κατα-τίθημι, μέλ. -θήσω· καταθέτω ἐν τὸς.

εἰσ-κειμαι, ὡς παθητ. τοῦ *εἰσ-εἴθην*· εἶμαι τεθειμένος ἐν τὸς, κεῖμαι ἐν τὸς || ἔχω ἐπιθισασθῆ.

εἰσ-κέλλω, μέλ. -κέλω, ἀορ. α'· *έκελα*· ὠθῶ μέσα εἰς... || (ἐνν. ναῦν) ὀράζω, προσορμίζω τὸ πλοῖον ἢ προσορμίζομαι.

εἰσ-κηρύσσω, ἀττ. -ετω· μέλ. -ξω· καλῶ, προσκαλῶ, εἰς τι διὰ κήρυκος || κυρ. προσκαλῶ πρὸς καταγραφὴν εἰς καταλόγους διὰ μύχην.

εἰσ-κομίδη, ἢ τὸ εἰσοκομίζω, ἢ τὸ εἰσοκληγῆ· ἔκ τοῦ

εἰσ-κομίζω, μέλ. -ἴσω, ἀττ. -ῶ· φέρω τι μέσα εἰς...· εἰσάγω.— Παθητ. καταφεύγω εἰς τινα τόπον ὡς εἰς καταφύγιον,

εἰσ-κυκλέω, μέλ. -ῆσω· στρέφω τι, περιστρέφω τι (ἐπὶ τροχῶν), πρὸς τὰ ἔσω τῆς σκηνῆς, ὡστε νὰ τὸ ἀποκρύψω ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν θεοτῶν.—**Μτφρ.** *δαίμων πρῶγμα εἰσοκενύκληεν εἰς τὴν οἰκίαν*=κάποιος θεός ἔχει εἰσαγάγει δυσκολίας εἰς τὴν οἰκίαν.

εἰσ-κυλίνδω, μέλ. -κυλίω· κυλίω ἐν τὸς.

εἴσκω· πρτ. *ἦἴσκον*· καθιστῶ τι ὅμοιον || θεωρῶ τι ὅμοιον, παρομοιάζω || μτφρ. συγκρίνω, παραβάλλω || ἐν: ἐσθῆν, μαντέω, ἐκάζω, συμπεραίνω, πιστεύω. [δὶ· ἐτρωλ. ἔλ. *εἰκῶν*].

εἰσ-λεύσω· θλέπω ἐν τὸς, εἰσορῶ.

εἰσ-μαίομαι, ἀορ. α' *εἰσεμασάμην*, ἐπίκ. γ' ἐν. *εἰσεμασασατο*, θωρ. *άξασατο*· μέσον (*εἰς+μάσσω*)· συγκρινῶ ζυγῶς.— || ἐμβάλλω τὴν χεῖρα εἰς τι, ψηλαφῶ.

εἰσ-νέομαι, ἀποθ.· εἰσέρχομαι.

εἰσ-νέω, μέλ. -νέσομαι· κολυμβῶ ἐν τὸς.

εἰσ-νοέω, μέλ. -ῆσω· παρατηρῶ, κατανοῶ, ἀντι-

λαμβάνομαι, διακρίνω.

είσοδος, ἡ (εἰς+δόδος)· δόδος εἰς τι, εἴσοδος.—
 II τὸ εἰσερχεσθαι, εἴσοδος, κυρ. τοῦ χοροῦ εἰς τὴν
 ὀρχήστραν || ἐπίσκεψις || δικολώμα εἰσόδου, ἢ προνό-
 μιον εἰσόδου.

είσο-οικεῖω, μέλ. -ώσω(εἰς+οἰκεῖος)· εἰσάγω τινὰ
 ὡς οἰκεῖον || καθιστῶ οἰκεῖον.— Παθητ. γίνομαι οἰ-
 κείος (φίλος) εἰς τινα.

είσο-οικέω, μέλ. -ήσω· κατοικῶ ἐντός, ἐνοικῶ, ἐγ-
 καθίσταμαι. Ἐξ αὐτοῦ τῷ.

είσο-οικησις, -εως, ἢ· ἐγκατοίκησις, κατοικία.

είσο-οικίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· θάλλω τινὰ νὰ
 κατοικήσῃ, εἰσάγω τινὰ ὡς κάτοικον.— Παθητ., ἐγ-
 καθίσταμαι, κατοικῶ, εἰς τι μέρος.

είσο-οικο-δομέω· ἐνοικοδομῶ, οἰκοδομῶ ἐντός
 τινος.

είσο-οιχνεύσι, αἰολ. ἀντὶ εἰσοιχνοῦσι, γ' πληθ. τοῦ
είσο-οιχνέω, μέλ. -ήσω· εἰσερχομαι.

είσο-όκε ἢ -εν, Δωρ. **είσο-όκα** (εἰς δ κε)· ἕως οὐ,
 μέχρις οὐ, ἐν ὄσω.

είσομαι, μέλ. τοῦ *εἶδω B· εἴσεαι, ἐπ. β' ἐνικ.—
 II ἐπ. μέλ. τοῦ εἶμι.

είσον, Προστ. τοῦ εἶσα.

είσο-όπις, (εἰς+όπις)· ἐπίρ.· μετὰ ταῦτα, κατόπιν.
είσο-οπῖω, ἐπίρ. (καί· εἰς ὀπίω)· εἰς τὸ ἐξῆς,
 ἐν τῷ μέλλοντι, μετὰ ταῦτα.

είσο-οπτος, ὄν (εἰσο-όπομαι, μέλ. τοῦ εἰσο-οράω)
 ὁρατός, ὄν δύνοταί τις νὰ ἴδῃ.

είσο-οπτρίς, -ίδος, ἢ=εἰσοπτρον.

είσο-οπτρον, τό, καὶ εἰσοπτρον (εἰσο-όπομαι, μέλ.
 τοῦ εἰσο-οράω)· κάτοπρον, «καθρέπτης».

είσο-οράω, ἐπικ. μτχ. εἰσοορών, ἀπρφ. μέσ. εἰσο-
 οράσθαι· ὁ μέλ. εἰσόπομαι καὶ ὁ ἀόρ. β' εἰσεῖδον
 παραλαμβάνονται ἐξ ἄλλων θεμάτων (βλ. ὁράω)· θλέπω
 ἐντός, προσθλέπω, δεῶμαι, παρατηρῶ || ὡς· προσ-
 θλέπω μετὰ θαυμασμοῦ, δεῶμαι θαυμάζων, σέβο-
 μαι || προσθλέπω, παρατηρῶ, μετὰ προσοχῆς || προσ-
 ατενίζω μετ' ἐπιμονῆς || ὡς· ἐπι θεῶν, παρατηρῶ, ἐ-
 πιθλέπω, τιμωρῶ.

είσο-ορμάω, μέλ. -ήσω· εἰσάγω μεθ' ὀρμῆς, διὰ
 τῆς βίας.— Μέσ., εἰσερχομαι μεθ' ὀρμῆς, εἰσορμῶ
 βιαίως || τῆς σημ. αὐτῆν ἔχει καὶ ὡς ἀμτθ. ἐνεργ.

είσο-ορμίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· φέρω εἰς λιμέ-
 να, προσορμίζω.— Παθητ. (μετὰ παθητ. ἀορ. καὶ μέσ.
 ἀορ.)· εἰσερχομαι εἰς λιμένα, προσορμίζομαι, ἀγκυ-
 ροβολῶ.

είσο-ορζύω, μέλ. -οσω· εἰσορμῶ, ἐφορμῶ.

εἶσος, ἡ, ὄν (Υ')· ἐπεκτ. τύπος τοῦ ἴσος· ὁμοιος,
 ἴσος, ἐν χρήσει ἐν ταῖς ἐπομέναις φράσεσιν: 1) *δαῖς*
 εἶση· γεῦμα μορασμαῖον ἐξ ἴσου. 2) *νῆες εἶσαι*
 : πλοῖα ἰσορροπία (ἰσοκλινῆ, «καλοῦχισμένα», με-
 τεωριζόμενα ἐπὶ τῆς τρόπιδος κατὰ τρόπον ἄσφο-
 γον). 3) *ἀσπίς πάντος εἶση*—πανταχοῦ ἴση, ἐν-
 τελῶς ὁμοιογενής 4) *φρένες ἔδον εἶσαι* = λατ.
 mens aequa=φρένες ἴσαι, ὁμαλαί, νοῦς ἰσοροπη-
 μένος, ἡρεμῶς.

είσο-ότε, ἀντὶ εἰς ὅτε=μέχρις οὐ, ἕως οὐ || καθ' ὄν
 χρόνον, ὅταν.

είσο-οψις, -εως, ἢ· πρόσοψις, κύτταγμα. Ἐκ τοῦ
είσο-όπομαι, μέλ. τοῦ εἰσοοράω, ἐσχηματισμένος
 ὡσεὶ ἐξ ἐνάστ. *εἰσόπομαι.

είσο-παίω, ἀορ. α' εἰσέπαισα· εἰσορμῶ.

είσο-πέμπω, μέλ. -ψω· πέμπω ἐντός, φέρω μέσα.

είσο-περάω, μέλ. -άω, ἰων. -ήσω· διαπερῶ (μετα-
 θιβάζω) ἀπέναντι εἰς...

είσο-πέτομαι, μέλ. -πτήσομαι· ἀορ. β' μετὰ μέσης
 μορφῆς εἰσοπτάμην, καὶ ἐνεργ. εἰσέπτην· πετῶ ἐντός.

είσο-πηδᾶω, μέλ. -ήσω ἢ -ήσομαι· πηδῶ ἐντός,
 πηδῶ μέσα εἰς, εἰσοπηδῶ, εἰσορμῶ.

είσο-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι· ἀορ. β' -έπεσον· πρκ.
 -πέπτωκα· πίπτω ἐντός, εἰσβάλλω, εἰσορμῶ || ρίπτο-
 μαι εἰς.— II πίπτω ἐπάνω εἰς τι, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι.

είσο-πίτνω, ποιητ. τύπος ἀντὶ εἰσοπίπτω.

είσο-πλέω, μέλ. -πλεύσομαι· πλέω ἐντός, εἰσερ-
 χομαι πλέων, «εἰσοπλέω». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

είσο-πλοος, καὶ κατὰ συναίρ. **εἰσπλοος**, δ' ἐπὶ
 πλοῦν, τὸ εἰσπλέειν, εἴσοδος πλοῦν εἰς λιμένα.—
 II εἴσοδος λιμένος.

είσο-πνέω, μέλ. -πνεύσομαι· εἰσάγω πνοήν, τραβῶ
 τὴν ἀναπνοήν μου, «εἰσπνέω» (λατ. *inspirare*). — II
 φυσῶ ἐπάνω εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

είσο-πνήλας· ὁ ἐμπνέων ἐρωτᾶ, ὁ ἐρώμενος || ἐ-
 ραστής.

είσο-ποιέω, μέλ. -ήσω· πῶν ἐντός, βάλλω τι μέ-
 σα εἰς τὰς χεῖρας τινος, δίδω (υἰὸν) διὰ νὰ υλοθε-
 τηθῇ ὑπὸ τινος ἄλλου || μέσ., υἰοθετῶ.— Παθητ. υλο-
 θετοῦμαι.— II εἰσάγω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

είσο-ποιητός, ἢ, ὄν(εἰσοποιέω)· υἰοθετημένος, δετός.

είσο-πορεύω, μέλ. -οσω· ὁδηγῶ μέσα εἰς.— Παθητ.,
 μετὰ μέσ. μέλλ. -εὔσομαι· πορεύομαι μέσα εἰς..., εἰσο-
 ἔρχομαι.

είσο-πραξις, -εως, ἢ· ἀπαίτησις φόρων, συλλογῆ
 ἢ «εἰσπραξις» φόρων. Ἐκ τοῦ

είσο-πράσσω, ἀττ. -πτω· μέλ. -ξω· συλλέγω φό-
 ρους, «εἰσπράττω» φόρους.— Μέσον, εἰσπράττω φόρους
 δι' ἑμαυτόν.

είσο-ρέω, μέλ. -ρεῦσομαι καὶ -ρευήσομαι· ἀορ. β'
 -ερρήνη· ρέω (χύνομαι) μέσα εἰς...

εἰστήκειν, ἀμτθ. ὑπερ. τοῦ ἴστημι.

εἰστιάω, εἰστιάω, πρκ. καὶ ἀορ. τοῦ ἐστιάω.

είσο-τίθημι, μέλ. -θήσω· θέτω ἐντός, ἐν γίδην,
 ἐμβάλλω || ὡς· μετὰ ἢ ἀνευ τῆς περιφρ. ἐξ αὐτῶν=ἐπι-
 θιβάζω (ἐπὶ πλοῖου).— Μέσον, τέκνα ἐσθῆσθαι (ἀπρφ.
 ἀορ. β'): τέκνα καί... ἐσθῆμενοι=ἐπιθιβάσαντες τέ-
 κνα καί...

είσο-τοξεύω, μέλ. -οσω· ταξεύω ἐντός, πυροβολῶ
 ἐντός.

είσο-τρέχω, μέλ. -δραῶμαι· ἀορ. β' -εδραῶμον (ἐκ
 τοῦ *δρέμω)· τρέχω μέσα εἰς..., προστρέχω.

είσο-φέρω, μέλλ. -οίσω (ἐκ τοῦ *οἶω)· ἀορ. α' -ἤ-
 νεγκα καὶ πρκ. -ενήνοχα (ἐκ τοῦ *ἐνέγκα)· πρβλ. φέ-
 ρω· φέρω ἐντός || εἰσάγω, εἰσορμίζω.— II συνεισφέ-
 ρω || ἐν Ἀθήναις: εἰσοφέρω = πληρώνω φόρον ἐπὶ τῆς
 ἰδιοκτησίας μου.— III εἰσάγω, προτείνω.— IV Μέσον,
 φέρω μαζί μου, παραστέλλω || ὡς· εἰσάγω (ὡς τὸ ἐνεργ.).
 2) εἰσάγω.— V Παθητ. εἰσορμῶ, ἐφορμῶ. 2) εἰσο-
 ἄγομαι.

είσο-φριτάω, μέλ. -ήσω· ὑπάγω συχνά εἰς τι, συ-
 χνάζω, ἐπισκέπτομαι.

είσο-φορά, ἢ (εἰσοφέρω)· τὸ μεταφέρειν εἰς τι.—
 II εἰσοφορά, τὸ εἰσφερόμενον, συνεισφορά || ἐν Ἀθή-
 ναις, φόρος ἐπὶ τῆς περιουσίας (ἰδιοκτησίας), ἐπι-
 βληθεὶς πρὸς ἀντιμετώπιον τῶν πολεμικῶν δαπανῶν.

είσο-φορέω, μέλ. -ήσω=εἰσοφέρω.

είσο-φρέω, μέλ. -φρήσω καὶ -φρήσομαι· Προστ.
 εἰσοφρες (εἰς + φρέω, ὅπερ ὁμοῦ ἀπατᾷ ἐν συνθέσει
 μόνον: διαφρέω, ἐκφρέω κλπ.)· ἀφίνω τι νὰ εἰσελ-
 θῇ εἰς..., εἰσάγω || παραδέχομαι (λατ. *admittere*).—
 Μέσον, εἰσάγω τι μαζί μου. [πρβλ. Ἡσυχ. «εἰσοφρήναι»
 εἰσάσαι, ἐνεγκεῖν» ἀνακρ. bi-bhart (φέρειν) = ἔλλ.
 πύφρημι· πρβλ. καὶ φέρω].

είσο-χειρίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· θάλλω εἰς
 τὴν χεῖρά τινος, ἐχειρίζω, ἐμπιστεύομαι.

είσο-χέω, μέλ. -χέω· ἀορ. α' -έχεα· χύνω ἐντός,
 χύνω μέσα, ἐγγέω.— Παθητ., ἐπ. ἀορ. β' ἐσεχθμην·
 χύνομαι ἐντός, ρέω μέσα εἰς..., εἰσορμῶ.

εἶσω, σπανιῶτ. εἶσω ἐπίρ. (εἰς, ἐς)· μέσα εἰς...,
 ἐντός || μετ' αἰ.: δύναι δόμον ἄιδος εἶσω ὡς καὶ
 μετὰ γεν.: εἶσω βλεφάρων.— II ἐντός, ἐσωθεν.—
 [ἔχει σχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ: ἐξ-ω, πρόσ-
 σω, πρόσσω (<*πρσι-ω), ἀν-ω, κάτ-ω· ἐν πάσι δ' ὑ-
 πόκειται ἰαπετ. πρῶθ. *ῶ (=πρός...)].

είσο-ὠδέω, μέλ. -ωθήσω καὶ -ώσω· ὠδῶ εἶσω,
 σπράχνω πρὸς τὰ μέσα.— Μέσον, ὠδῶ ἑμαυτόν μέ-
 σα εἰς, εἰσορμῶ.

είσο-ὠπός, ὄν (εἰς+ὠπ)· κατὰ πρόσωπον (θλέ-
 πων), κατὰ μέτωπον: εἰσωπολ ἐγένοντο γεῶν = ἐ-
 φθασαν ἐν ὄψει τῶν πλοῖων, εἶχον ἀπέναντι των
 (κατὰ μέτωπον) τὰ πλοῖα.

Εἶτα, ἰων. εἶτεν, ἐπίρ. χρον.· ἐπειτο, μετὰ ταῦτα,
 ἀκολουθῶς, λατ. *deinde*.— II Ὁ; τὰ λατ. *ita* καὶ
itaque καὶ οὕτω λοιπόν, καὶ τότε, καὶ λοιπὸν || ὡς.
 ἐπιείρων. ἀρωτήσεων (ὡς τὸ λατ. *itaque? itane vero?*)
 ἔτσι εἶναι; — ἀλήθεια; — ἀλήθεια λοιπόν;
 Ἐτυμ.: εἶτα, ἰων. εἶτεν, ἐπ-εἶτα (<ἐπι πρῶθ., ἰων.

ἔπειτε, ἰων-δωρ. ἔπειτεον (εἶ (βλ. λ.) + καταλήξ. τῶν λεοβ. ὄτα, πότα, ἄλλοτα, τῶν ἀττ. αὔτε, δετε, κότε, ἄλλοτε, πρβλ. -γα: -γε, -δα: -δε, πρόσθεν, πρόσθε, πρόσθα.

εἶται, γ' ἐν. παθ. ἐν. τοῦ ἔννουμι.

εἶ-τε..., **εἶ-τε...** = λατ. *sive...*, *sive...* = ἦ... ἦ... — **εἶτε...** εἶτε παρ' Ὀμήρῳ εἰς τὸ πρῶτον εἶτε ἀναποκρίνεται ἐνίοτε τὸ συμπλεγμ. ἦ καὶ (ἀντὶ τοῦ δευτέρου εἶτε), ἦ καὶ Ὁϊ Γραχικόι παραλείπουν ἐνίοτε τὸ πρῶτον εἶτε, ἦ εἰς τὴν θέξιν αὐτοῦ χρησιμοποιοῦν τὸν ἄπλου ἐί. [εἶτε <εἶ+τε <*que, πρβλ. *sive... sive* <*sej-ue].

εἶτε, ἀντὶ εἶτην, ὁ' πληθ. Εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

εἶτεν, ἰων. ἀντὶ εἶτα, ὡς τὸ ἔπειτεν ἀντὶ τοῦ ἔπειτα.

εἶω, ἐπικ. ἀντὶ εἶω.

εἶω, ἐπικ. ἀντὶ εἶω, ὦ, ἴποτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

εἶωθα, ὁ' παρακ. (μετὰ σημασ. ἐνεστ.) τοῦ ἐπικ. ρῆμ. εἶθω [δ' ἐτυμολ. ελ. ἔθος].

εἶώθειν, ὕπερθ. (μετὰ σημασ. παρατ.) τοῦ ρ. εἶθω.

εἶωθότως, ἐπίρ. τοῦ εἶωθα' κατὰ τὸν συνήθη τρόπον.

εἶων, παρατ. τοῦ εἶω.

εἶως, ἐπικ. ἀντὶ εἶως (8 βλ.).

εἶωσι, ἐπ. ἀντὶ εἶωσι, γ' πληθ. τοῦ εἶω.

ἔκ, πρό φων. ἔξ (λατ. *e, ex*).

ΠΡΟΘ. ΜΕΤΑ ΓΕΝ. ριζική σημασ.: ἔξω ἀπὸ τι, μακρὰν ἀπὸ... — **ἔκ** ΠΡΟΘ. ΤΟ ΠΟΙΟΓ: ἔξω ἀπὸ... ἀπέξω: **ἐκ πάντων μάλιστα** = ἀρχηγός (πρῶτος) ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλους, πρῶτος ἀπ' ὅλους. 2) ὡς τὸ ἔξω ἔξω ἀπὸ (μέρος) τι, πέραν ἀπὸ... ἐκείθεν... || **ἐκ βελτίων** ἔξω (τῆς τροχιάς) θελών || **ἐκ κωνοῦ** = ἔξω ἀπὸ τῆν ἔκτασιν πού κατέχει ὁ κοπνός. 3) Μετὰ ρημάτων δηλοῦντων ἀνάπαυσιν (δηλ. στάσιν μετὰ προηγούμενων κινήσιν): **ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φρέμυγα** = ἐκρέμασεν τὴν λύραν ἀπὸ τὸ (τ. ἔ. εἰς τὸν) πασσαλον || **ἀνάπτουμαι ἐκ τινος** = δένω (στερεώνω) τι ἀπὸ τι (τ. ἔ. δένω τὴν ἑπί τινος). — **ἔκ** ΠΡΟΘ. ΧΡΟΝΟΓ: **ἐξ οὐ** = ἀπ' οὐτοῦ, ἀπ' ἧς ἐποχῆς (λατίν. *ex quo*) || **ἐξ ἀρχῆς** = ἀπὸ τὰς ἀρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ἀρχῆθεν || **ἐκ θουσίας ἐγενόμην** = μόλις πρό ὀλίγου ἐτελείωσα τὴν θυσίαν || **ἐξ εἰρήνης πολεμῶ** = μετὰ τὴν εἰρήνην ἐμπλέκομαι εἰς (ἀρχίζω) πόλεμον. — **ἔκ** ΠΡΟΘ. ἈΡΧΗΣ: **ἐκ τινος γίνομαι** = κατὰγομαι (προέρχομαι) ἐκ τινος || **ἐξ ἐμοῦ γίνω ἐσσί** = κατὰγομαι ἀπὸ ἐμέ. 2) Ἐπὶ τῶν δλιχῶν πράγματός τινος: **πάμμα ἐκ ξύλου** = ξύλινον ποτήριον. 3) Ἐπὶ αἰτίας (ἐλατηρίου), εὐκαιρίας, ἢ καίτων μέσων (δ' ὡν ἀπιτυγχάνεται τι): **ἐκ θεῶν πολεμίζω** = πολεμῶ κατὰ παρόρμησιν τῶν θεῶν || **μῆνιος ἐξ δλοῆς** = ἐξ αἰτίας τοῦ ὀλεθρίου θυμοῦ || **ἐκ καύματος** = συνπερία τοῦ καύσωνος || **ἐκ βίας ἄγω** = βία ἄγω = ὀδηγῶ διὰ τῆς βίας. 4) μετὰ παθ. ρημ., **ἐφίληθεν ἐκ Διός** = ἠγαπήθησαν ὑπὸ τοῦ Διός (ἀντικαθιστᾷ δηλ. τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητ. αἰτίου). 5) Μετὰ οὐδ. ἐπιθ. ἀποτελεῖ περίφρασιν, ἧτις καίται ἀντὶ ἐπίρ.: **ἐξ ἀγγιμόλοιο** = ἀγγιμόλοιο = ἐκ τοῦ σύγγυς || **ἐκ τοῦ ἔμφανους** ἀντὶ **ἐμφανῶς** = φανερά κλπ.

Ἡ πρόθ. **ἐκ** συχνὰ χωρίζεται ἀπὸ τῆν λέξιν, μεθ' ἧς συναντῆται, διὰ μιᾶς ἢ πλειοτέρων λέξεων. Λαμβάνει δὲ καὶ τόνον, δσάκις περιέχει ἔμφαν. — Ἐν συνθέσει ἡ **ἐκ** δηλοῖ τὸ ἔξω, μακρὰν || σημ. ὡς. τὸ = ἐντελός, παντελός, ὅλος διόλοιο, ὄρθην [δ' ἐτυμ. βλ. *ἐξ*].

ἐκά-φωτος, ὁ (ἐκάς+φωτο), ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ ἐργαζόμενος (ἐνεργῶν) μακρόθεν, ὁ μακρὰν διεξεύων, μακρὰν ἀντικτιζων = ἐκηβόλος (8 βλ.) [δ' ἐτυμολ. βλ. ἐκῶν].

ἐκάην, παθητ. ἀορ. 3' τοῦ καίω.

ἐκάθεν, ἐπίρ. (ἐκάς) μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν. — πόλυ μακρὰν.

ἐκάθηρα, ἀορ. α' τοῦ καθαίρω.

ἐκάλεσσα, ἐπικ. ἀορ. α' τοῦ καλέω.

ἐκάλος, δωρ. ἀντὶ ἐκηλος.

ἐκάμυσσα, ἀντὶ κατέμυσα, ἀορ. α' τοῦ καταμύω.

ἐκάμον, ἐκαμόμην, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. ὁ' τοῦ κάμω.

ἐκαρτύναντο, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ καρτύνω.

ἐκαρφα, ἀορ. α' τοῦ κάρφω.

ἐκάς, ἀττ. **ἐκας**, ἐπίρ. (ἐκ) μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ || μετὰ γεν., μακρὰν, πολύ μακρὰν, ἀπὸ τι... || ἐπί χρόνου, ἔπειτα ἀπὸ πολλῶν χρόνων.

ἔτυμ.: πρβλ. παρ' Ἑσυχ. «**βεκάς** μακρὰν». συγκριτ. **ἐκαστέρω**, ὕπερθ. **ἐκαστάτω** ποιητ. **ἐκαθεν** (= μακρόθεν) παραχθὲν ἐκ τινος θέμ. *ἐκα- ἐκάς (*σφεκάς (=καθ' ἑαυτὸν, κεχωρισμένος), ἀντων. θέμ. *σφε- (βλ. λ. 8) + -κάς, πρβλ. ποιητ. **ἀνδροκάς** (=κατ' ἄνδρα), **σασοκρ. ἐκασθός** (μεμονωμένως), **δνισάθ** (κατὰ δύο), **γανασθός** (ἀγγελιδόν) ἔλλ. -κάς=σασοκρ. **ζάς** (*-ζης, ριζ. **kens** ἐν τῷ λατίν. **censeo**, **σασοκρ. ζάσαλι**, ἔλλ. **κόσμος** (<*κονο-μος) βλ. λ. -ζης εἰναι ἐπίρρ. αἰτ. οὐδ. ἐν. ἐπιθ. τινός (δνισάθ = τοποθετῶν ἀνά δύο).

ἐκαστάτω ὕπερθ. τοῦ ἐκάς' παρὰ πολύ μακρὰν ἀπὸ. **ἐκασταχόθεν** (ἐκαστος), ἐπίρ. ἐξ ἐκάστης πλευράς. **ἐκασταχόσε** (ἐκαστος), ἐπίρ. πρὸς πᾶσαν πλευράν. **ἐκασταχού** (ἐκαστος), ἐπίρ. πανταχοῦ, παντοῦ. **ἐκαστέρω**, συγκριτ. τοῦ ἐκάς, περαιτέρω, μακρότερον. — ὕπερθ. **ἐκαστάτω** (8 βλ.).

ἐκάστοδι, ἐπίρ. διὰ κάθε τι ἢ διὰ τὸν καθένα (δι' ἕκαστον). Ἐκ τοῦ

ἔκαστος, ἡ, ον' ὁ καθείς, καθένας, ἕνας-ἕνας, κάθε ἕνας χωριστὰ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν δλότητα, λατίν. **quisque** ὁ ἐνίκ. ἀριθμ. λόγῳ τῆς περιεκτικῆς του σημασ. συνάπτεται συχνὰ μετὰ ρῆμ. πληθ. ἀριθ. : **ἐκαστος ἐπίστασθε** = ὁ καθείς σας γνωρίζει (τ. ἔ. ὅλοι γνωρίζετε) || **εἰς ἐκαστος** = λατίν. **unusquisque** || **πᾶς ἐκαστος** = ἕνας-ἕνας καὶ ὅλοι μαζί || **οἱ καθ' ἕκαστον** = λατίν. **singuli** = ἕνας-ἕνας ἰδιαιτέρως || **καθ' ἕκαστην ἡμέραν** = «κάθε-μέρα», καθημερινῶς.

ἔτυμ.: (Γορτ., Ἠλ. **ἔκαστος**) <*ἐκάς τις, τω, κλπ. (βλ. λ. ἐκάς) πρβλ. **ἐκάσ-τω ἐκάσ-τοις** : **δ-τω δ-τοις** μετὰ τινος ἐπιδρασῶς τῆς ὑπερθετ. καταλήξ. εἰς -ιστος' κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν **ἐκαστος** ἐχηματισθῆ ἢ **ἐκά-τερος**, Γορτ. **ἔκατερος** (= ἕκαστος ἐκ τῶν δύο) καθ' ὅν ἀκριθῶς λόγον ἀσχηματίσθησαν π. γ. τὰ **δη-τερος**, δωρ. **δῆ-τερος** : **δῆ-ιστος** δωρ. **δῆ-ιστος**, ἀττ. **ἔκαστος**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκάστοτε, ἐπίρ. εἰς κάθε φοράν, εἰς ἐκάστην περίπτωσηί, πάντοτε.

ἐκαστοτέρω, ἐπίρ. = **ἐκαστέρω** (βλ. λ.).

ἐκατάστο, ἰων. ἀντὶ ἐκάθηστο, γ' πληθ. παρατ. τοῦ κάθημαι.

ἐκάτεράκις, ἐπίρ. (ἐκάτερος) καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φοράν, καὶ τὰς δύο φοράς.

ἐκάτερθε, καὶ πρό φων. -θεν, ἐπίρ. ἀντὶ ἐκατέρωθεν = λατ. **utrinque** = ἐξ ἐκατέρου μέρους.

ἔκα-τερος, α, ον' ἕκαστος ἐκ τῶν δύο, ἕκαστος χωριστὰ λαμβανόμενος (λατ. **uterque**). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκατέρωθεν, ἐπίρ. (ἐκάτερος) ἐξ ἐκάστης ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

ἐκατέρωδι, ἐπίρ. (ἐκάτερος) εἰς ἐκότερον τῶν δύο μερῶν, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη (λατίν. **utroque**).

ἐκατέρωσε, ἐπίρ. (ἐκάτερος) = πρὸς ἐκότερον τῶν δύο μερῶν, καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.

ἔκάτη, ἡ (ἐκαστος) ἡ Ἐκάτη, θυγατήρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστειρίας, ἔχουσα παρὰ τοῦ Διός δύναμιν ἐν τῷ οὐρανῷ, τῇ Γῇ καὶ τῇ Θάλασσῃ. Βραχύτερον ἐταυτίσθη πρὸς τὴν Ἀρτεμιν : **Ἐκάτης δεῖπνον** ἢ **Ἐκάταια** (τά), ἦσαν ἐδέσματα ἀπιερούμενα ὑπὸ τῶν πλουσίων καὶ πεμπόμενα ὑπ' αὐτῶν ἐκαστῆν 30ῆν τοῦ μηνός τρὸς τιμὴν τῆς εἰς τὰς τριόδους, ὅπου προσήρχοντο οἱ πένητες καὶ τὰ ἔτρωον.

ἐκάτη-θελέτης, -ου, ὁ = ἐκατηβόλος (8 βλ.).

ἐκάτη-βόλος, ον (ἐκάς+βάλλω) ὁ μακρὰν βάλλων (ἀκοντίζων, τοξεύων), ὁ μακρόθεν ἐπιτυγχάνων. — Ὡς οὐσιαστ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημ.

ἐκάτι, ἀττ. καὶ δωρ. ἀντὶ ἐκητι (8 βλ.) ἕνεκά τινος, ἐξ αἰτίας τινός, χάριν τινός || κατὰ τὴν θέλησιν τινος.

ἐκατογ-κάρῳος, ον (ἐκατόν+κάρηνον) ὁ ἔχων ἐκατόν κεφάλος.

ἐκατογ-κεφάλος, -ου, ὁ (ἐκατόν+κεφαλή) = τῷ προηγ.

εκατόγ-κράνος, *ον* (ἐκατόν+κράνον) = τοῖς προηγούμεν.

εκατόγ-χειρός, *ον* (ἐκατόν+χείρ)· ὁ ἔχων ἑκατόν χεῖρας.

εκατό-ζυγός, *ον* (ἐκατόν+ζυγόν)· ὁ ἔχων ἑκατόν θρᾶνια (θάδρ.) κωπηλατῶν.

εκατομ-βαίων, *-ῶνος, ὅ* ὁ μὴν **εκατομβαιών**, ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἀπτικίου ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ σημερινόν χρονικόν διάστημα 15 Ἰουλίου—15 Αὐγούστου. Ἐκ τοῦ

εκατόμ-θη, ἡ (ἐκατόν+θοῦς)· σήμ. κυρ. δυσία συγκειμένη ἐκ σφαγίων 100 βοῶν || συνήθως ὁμοῦ οὕτως ὠνομάζετο πάσα μεγάλη δημοσία δυσία, ἐστὶν καὶ ἂν τὰ θύματα δὲν ἦσαν οὕτε πάντοτε βέες οὕτε πάντοτε ἑκατόν τὸν ἀριθμῶν.—[διὰ τὴν ἔτυμολ. ἑλ. βοῦς].

εκατόμ-θοῖος, *ον* (ἐκατόν+θοῖος)· ὁ συγκειμένος ἐξ ἑκατόν βοῶν, ἧ ὁ ἔχων ἀξίαν 100 βοῶν.

εκατόμ-πεδος, *ον* (ἐκατόν+πούς)· ὁ ἔχων μῆκος ἑκατόν ποδῶν.

εκατομ-πολιέδρος, *ον* = **εκατομπολις** (ὁ βλ.).

εκατόμ-πόλις, *ι, γεν. -ως* (ἐκατόν+πόλις)· ὁ ἔχων (κυρ. ἢ χώρα ἢ ἔχουσο) ἑκατόν πόλεις.

εκατόμ-πούς, *ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος* (ἐκατόν+πούς)· ὁ ἔχων ἑκατόν πόδας.

εκατόμ-πύλος, *ον* (ἐκατόν+πύλη)· ὁ ἔχων ἑκατόν πύλους.

ἘΚΑΤΟΝ, *οἱ, αἱ, τὰ, ἀκλ.*· ὅ, τι καὶ νῦν (λατ. centum).

Ἔτυμ.: Ἄρχ. **εκατόν** (-ο- ἀφαιρεταί· εἰς ἀναλογίαν, πρὸλ. ἀττ. εἴκοσι). Ἐν τοῖς συνθέτοις παραλλήλως πρὸς τὸν τύπον **εκατόν**, ὡς π.χ. ἐν τῷ **εκατομπεδος**, ἀπαντᾷ καὶ παράλλ. τύπος **εκατόντα**, π.χ. **εκατόντα-κάρᾶνος**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἀριθμῶν. τῶν δεκάδων, τὰ λήγοντα εἰς **-κοντα**. — Πρὸλ. **σανακρ. satam**, **Zenb. satam**, λατ. **centium**, καλ.-γρλ. **cent. 100** (**hundred** (100), παλ.-γερμ. **hundert**). — ***κατόν** <ἰαπετ. ***ḱm̥tóm**, ***ḱm̥tjom**, ***d_eḱm̥tjom**, πρὸλ. ἑλλ. **δέκα** = ἰαπ. ***dék̥m̥**· τὸ **-ε-** (=εἰς) ἀντὶ ***ḱ-** ἰαπ. ***sm̥-** (πρὸλ. **σανακρ. sa-hatsra** (μία χιλιάς) κατὰ τὸ **εἰς, ἐνός**. — **εκατοστός** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **τριακοστός** κλπ.

εκατόντα-ετής, *ἑς* (ἐκατόν+ἔτος)· ὁ ἐξ ἑκατόν ἐτῶν, ὁ ὄγων ἡλικίαν 100 ἐτῶν.

εκατόντα-κάρᾶνος, *ἄρ.* **-κάρᾶνος**, *ον* (ἐκατόν+κάρᾶνον)· ὁ ἔχων ἑκατόν κεφαλάς· πρὸλ. **εκατόγκρᾶνος**.

εκατόντα-τάλαντος, *ον* (ἐκατόν+τάλαντον)· ὁ ἔχων ἀξίαν ἑκατόν τάλαντων· **γραφή** **εκατόν-τάλαντος** = ἀγωγή δι' ἑκατόν τάλαντα (ἢ ἀγωγή ἐπὶ ὑποθέσεως, ἐν ἣ αἱ ἀποζημιώσεις ἔχουν ὑπολογισθῆ ἕως ἀνερχόμενοι εἰς τὸ πᾶσον τῶν 100 τάλαντων).

εκατόντα-πλάσιον, *ον* γεν. **-ονος** (ἐκατόν)· ἑκατονταπλάσιος, ἑκατόν φορές τόσος.

εκατόντα-πύλος, *ον* = **εκατομπύλος**.

εκατόντ-ἀρχης, *-ον, ὁ* (ἐκατόν+ἀρχῆ)· ὁ ἀρχων (ἀρχηγός) ἑκατόν (μιάς ἑκατοντάδος), λατ. **centurio**.

εκατόντ-αρχος, *ὁ* = **εκατοντάρχης** (ὁ βλ.).

εκατόντας, *-άδος, ἡ* (ἐκατόν)· ὁ ἀριθμὸς ἑκατόν, ἢ ποσότης τοῦ ἀριθμ. 100.

εκατόντ-ὄργυιός, *ον* (ἐκατόν+ὄργυιά)· ὁ ἐξ ἑκατόν ὄργυιων. — **ποιήτ.** **εκατόντ-ὄργυιός, ον**.

ἐκάτος, *ὁ* (ἐκάς) = **ἐκηβόλος** (ὁ βλ.).

εκατό-στόμος, (ἐκατόν+στόμα)· ὁ ἔχων ἑκατόν στόματα.

εκατοστός, *ἡ, ὄν* (ἐκατόν)· ὁ ἔχων τὴν σειρὰν τοῦ ἀριθμοῦ ἑκατόν, ὁ εκατοστός κατὰ σειρὰν, λατ. **centesimus** || **ἐφ'** **εκατοστά** = ἑκατονταπλάσια.

— || **ἡ** **εκατοστή** = τὸ ἑκατοστὸν μέρος (φῶρος ὑφιστάμενος ἐν ταῖς ἀρχαῖς Ἀθήναις).

εκατοστής, *-ῆτος, ἡ* = **εκατοντάς** (ὁ βλ.).

ἐκαυσα, *ἄρ.* α' τοῦ **καίω**.

ἐκ-θάζω, μέλ. **-ξω** ἀποφαίνομαι γνώμην, ἀποφθέγγομαι, διακηρύσσω.

ἐκ-θαίνω, μέλ. **-βήσομαι**· ἄρ. **ε'** **ἐξέβην**· πρ. **ἐκ-βήκαμ**· ἐθαίνα ἐξω, ἐξέρχομαι || ἀποθιβάσσομαι (ἐκ πλοίου) ἢ καταβαίνω (ἀπὸ τοῦ ὄρουτος). 2) ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. 3) μεταφρ., ἀποβαίνω τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, λαμβάνω τιαυτήν ἢ

τσιαυτήν ἐκβαίνω (τέλος), λατ. **evadere**. 4) ἐξέρχομαι τῶν ὁρίων, ὑπερβαίνω τὰ ὄρια, ἐκτρέπομαι — || τοῦ ἐνεργ. μέλ. **ἐκβήσω, ἄρ. α' **ἐξέβησα**, ἐν τῇ σήμ. τοῦ κόμην τινὰ νὰ κατοβῆ, τὸν ὀποθιβάζω (ἐκ τοῦ πλοίου)· ἑλ. **ἐκβιβάζω**.**

ἐκ-θακχεύω, μέλ. **-ῶμ** ἐξεγειρώ, διεγειρώ, ἐρεδίζω, τινὰ πρὸς θακχίην μανίαν, καθιστῶ τινα μανιακόν.—Παθητ. καὶ μέσον, εἶμαι μανιακός, γίνομαι μανιακός, μαίνομαι.

ἐκ-θαλε, Πρστ. **ἄρ. **ε'** τοῦ **ἐκβάλλω**. — Ὡς. καὶ ἐπιτ. ἀντὶ τοῦ **γ'** ἐν. τοῦ **ἄρ. **ε'** ὄριστ. **ἐξέβαλε**.****

ἐκθαλεῖν, ἀπρφ. **ἄρ. **ε'** τοῦ **ἐκβάλλω**.**

ἐκ-θάλλω, μέλ. **-βάλλω**· ἄρ. **ε'** **-ἐβάλλον**· πρ. **-βέβληκα**· θάλλω (τ. ἔ. ρίπτω, πετῶ) ἔξω || ἀποθιβάζω, ρίπτω εἰς τὴν ξηρὰν || ἀλλ' ὡς. καὶ μεταφέρω ἔξω πρὸς τὴν θάλασσαν. 2) **πῶλεως ἐκβάλλω** = ρίπτω τινὰ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πῶλεως || καὶ οὕτως, ἐξορίζω τινὰ.— || ἐκκρούω, ἐξαλείφω, λατ. **excutere**· **δοῦρά ἐκβάλλω** = κόπτω δένδρα, δενδροτομῶ, κυρ. ἐκκόπτω αὐτὰ ἐκ τοῦ δάσους — || **μτφρ.** **ἐπιὸς ἐκβάλλω** = ἐκατομίζω (ἀφίμω νὰ ἐκφύγη τοῦ στόματος μου) λόγον|| ὡς. **ἐκβάλλω δάκρυα** = χύνω δάκρυα. — **IV** ρίπτω μακρὰν, ἀπορρίπτω, καταδέτω || σφυρίζω, ἀποδοκιμάζω, ἀποθιβάζω ἠθοποιῶν ἐκ τῆς σκηνης, λατ. **explodere**. 3) ἐξερδρώνω, λύω διὰ τῆς θίας.— **V** ἐξαποστέλλω, ἀπολλάσσομαι τινος, χάνω. — **VI** (ἐν. **ἐαυτόν**) ἐπὶ ποταμοῦ, χύνομαι εἰς..., ἀδειάζω ἐμαυτόν, ἐκβάλλω (ἀμτθ.).

ἐκθάς, *μτγ.* ἄρ. **ε'** τοῦ **ἐκβαίνω**

ἐκ-θάσις, *-εως, ἡ* (ἐκβαίνω)· τὸ ἐξέρχεσθαι ἐκ πλοίου, ἀπόθασις, ἀποθιβάσις.— || **ἐκθασίς** πράγματος, ἀποτέλεσμα || διαφυγή.

ἐκ-θάω, *θωρ.* ἀντὶ **ἐκβαίνω**.

ἐκ-θεθαίω, μέλ. **-ώσω**· ἐπιβεθεσίω.

ἐκ-θιάζω· ἐκβάλλω, ἀποθιβάω, διὰ τῆς θίας || ἀποσπῶ τι διὰ τῆς θίας.

ἐκ-θιθάζω, μέλ. **-βιβάζω**, ἀττ. **-βιβῶ**, *μτθ.* τοῦ **ἐκβαίνω**· κόμην τινὰ νὰ ἐκβῆ (νὰ ἐξέλθῃ) || κυρ. ἀποθιβάζω τινὰ ἐκ τινος πλοίου.

ἐκ-θιθρῶσκω, μέλ. **-βρώσω**, πρ. **-βέβρωκα**· κατατρώγω, καταθιθρῶσκω.

ἐκ-θλητός, *ον* (ἐκβάλλω)· ὁ ἐρριμμένος ἔξω, ἐκθεβλημένος || ἀπερριμμένος, περφορημένος, τιποτένης.

ἐκ-θλώσκω, ἄρ. **ε'** **ἐξ-έμολον**· ἐξέρχομαι.

ἐκ-θοῶω, μέλ. **-ήσομαι**· ἀναβοῶ, ἐκπέμνω δύνατὴν κρουγῆν, «ξεφρονίζω».

ἐκ-θοῆδεια, ἡ· ἐξόρμησις πρὸς παροχὴν βοήθειας. Ἐκ τοῦ

ἐκ-θοηδέω, μέλ. **-ήσω**· ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ, ὅπως παρᾶσχω βοῆδειαν || κόμην ἐξορ. ἡνιν.

ἐκ-θολβίζω, μέλ. **-ίωω**, ἀττ. **-ιῶ** (ἐκ+θολβός)· ἐκλεπίζω, «ξεφλουδίζω», ὡς ἄπειρα (αἱ ἐκβολαὶ) βελθοῦ· **ἐκθολβίζω τινὰ τῶν κωδίων** = ξεφλουδίζω (ἀπογυμνῶν τινὰ) ἀπὸ «τῆς κλεμμένης προβίβης» του.

ἐκ-θολή, ἡ (ἐκβάλλω)· τὸ ρίπτειν ἔξω, τὸ πετᾶν πράγματα ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, κυρ. ἐπὶ ἐμπροσθεμάτων ἐν καιρῷ θυελλῆς — || ἔξωρις, ἐκδιώξις, ἐξοστρακισμός, ἐξορία.— || **III** τὸ φύτρωμα, ὁ χρόνος τῆς θλαστήσεως· **ἐκθολή σίτου** = ὁ χρόνος καθ' ὃν θλαστάνει ὁ σῖτος ἢ ὠριμάζει εἰς στάχυν.— **IV** ἐξοδος, πέρασμα, διέξοδος· λατ. **exitus**· **ἐκθολή ποταμοῦ** = τὸ στόμα (αἱ ἐκβολαὶ) τοῦ ποταμοῦ || **ἐκβολαὶ ὄρους** = στενὸν πέρασμα, στενωπός, δι' ἧς ἐξέρχεται τῆς ἐκ σειράς ὄρων || **ἐκθολή λόγος** = παρέκθασις.— **V** (ἐκ τοῦ παθητ.) τὸ ἀπερριμμένον, τὸ ἐκβαλλόμενον (τὸ ριπτόμενον ἔξω)· **ἐκθολή δικέλλης** = χῶμα ἐκθληθὲν διὰ δικέλλης || **οὐρεία ἐκθολή** = θρέφη ἐκτεθέντα εἰς τὰ ὄρη.

ἐκ-θολός, *ον* (ἐκβάλλω)· ὁ ἐκθληθεὶς, ὁ ἀπορριφθεὶς, ἐκδετός (ἐπὶ θρέφους) || ἐξαμβλωματικός.— || ὡς οὖς. ὁ **ἐκθολός** = ἀκρωτήριον. 2) τὰ **ἐκβολα** = τὰ λείψανα, ὑπολείψματα, ναυαγίων.

ἐκ-θράσσω, μέλ. **-θράσω**· ρίπτω ἔξω, εἰς τὴν ξηρὰν (κυρ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης).— Παθητ., ρίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν, ἐπὶ πλοίων.

ἐκ-θροντάω, μέλ. -ήσω· ἐξαιείρω (ἐκβάλλω) διὰ τοῦ κερανοῦ (διὰ τῆς θροντῆς).

ἐκ-θρυχάομαι, ἀποθ.· θρυχῶμαι, μυκῶμαι, δυνάτα.

ἐκ-θρύμα, -ατος, τὸ (ἐκβιβρώσκω)· τὸ καταβιβρωσκόμενον, τὸ καταφαγωδέν· *ἐκθρύμα πρῶτος* = πρῶνιδία.

ἐκ-γάμιζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ· δίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, νυμφεύω.— Παιθτ. δίδομαι εἰς γάμον, ὑπανδρεύομαι, νυμφεύομαι.

ἐκ-γάμισκομαι, Παιθτ., δίδομαι εἰς γάμον.

ἐκ-γαυρόομαι (ἐκ+γαῦρος), μέσ.· μεγαλύνω, ἐγκυμαίω, ἐκδειάζω.

ἐκ-γέγασα, ποιητ. ἄντι *ἐκγέγονα*, πρῆ. τοῦ *ἐκγίγνομαι*· γ'· δούκ. *ἐκγεγάτην*· ἀπρφ. *ἐκγεγάμεν*· μτχ. *ἐκγεγάσας*, *ἐκγεγαυῖα*.

ἐκ-γελῶ, μέλ. -άσομαι· διὰ τοὺς χρόνους βλ. *γελῶ*· γελῶ ἡχηρῶς, γελῶ δυνάτα, ἐκπαῶ εἰς γέλωτος || μτφρ. ἐπὶ ὄγκου, ἀναβλύζω «κλουκλουκίζοντας».

ἐκ-γενής, ἐς (ἐκ+γένος)· ὁ ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς οἰκογενείας, ὁ στερούμενος συγγενολογίου.

ἐκ-γίγνομαι, μέλ. -γενήσομαι· ἀορ. β' *ἐξεγενόμην*· πρῆ. *ἐκγέγονα*, ποιητ. *ἐκγέγονα* (βλ. λ.), ἀποθ.· φυτρώων, παράγομαι, γίνομαι, ἐκ τινος || κατάγομαι ἐκ τινος, ἔχω γεννηθῆ ἐκ τινος.— || παρέρχομαι, ἔχω παρέλθει· *χρόνον ἐκγεγονότας* = χρόνον παρελλυξότος. 2) Ἀπρσ., *ἐκγίγνεται* = *ἐξεστι* = εἶναι ἐπιτραπιμένον, εἶναι δυνατόν, εἶναι παραδεδεγμένον.

ἐκ-γίνομαι, ἰων. καὶ μτγν. ἀντι τοῦ *ἐκγίγνομαι*.

ἐκ-γονος, ον (ἐκγενέσθαι)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τινος, ὁ καταγόμενος ἐκ τινος || ὡς οὐα. *ὁ ἐκγονος* = πᾶς ἀπόγονος, υἱός, ἐγγονος κλπ.· τὰ *ἐκγονα* = τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι.

ἐκ-γράφω, μέλ. -ῶ· γράφω ἐκ τινος, ἀντιγράφω.— Μῆσον, ἀντιγράφω δι' ἑμαυτὸν (πρὸς ἴδιαν μου χρῆσιν).— || ἐξαιείρω, ἀπαλείφω (ἐκ τινος καταλόγου).

ἐκ-δακρύω, μέλ. -ύσω· ἐκρήγνυμαι εἰς δάκρυα, χύνω δάκρυα.

ἐκ-δαπάνω, μέλ. -ήσω· δαπανῶ, ἐξοδεύω, καταναλίσκω, ἐξαντλῶ.

ἐκ-δέδαρμαι, παθητ. πρῆ. τοῦ *ἐκδέρω*.

ἐκ-δεδωριευνται, γ'· πληθ. ἰων. ὑπερσ. τοῦ *ἐκδωριόομαι*.

ἐκ-δεής, ἐς (ἐκ+δεῖ)· ἐλλιπής, ἀτελής, ἐλαττωματικός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-δεῖα, ἡ (ἐκδέης)· ἔλλιψις, καθυστέρησις.

ἐκ-δεῖκνῦμι, μέλ. -δείξω, ἀορ. α' *ἐξέδειξα*· δεῖκνύω ἔξω, ἐπιδεικνύω, φανερώων.

ἐκ-δέκομαι, ἰων. ἀντι *ἐκδέχομαι* (ὁ βλ.).

ἐκ-δέξις, -εως, ἡ (ἐκδέχομαι)· τὸ δέχεσθαι (λαμβάνειν) παρά τινος || διαδοχή.

ἐκ-δέρομαι, ἀποθ.· θάλεπω ἔξω τινός, ἐκ τινος.

ἐκ-δέρω, ἰων. -δέρω· μέλ. -δερῶ· ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, «γδέρων» || ἐντεθεῖν, δέρω, ξυλοκοπῶ, διὰ ράβδου.

ἐκ-δέτος, ον (ἐκδέω)· δεδεμένος εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος.

ἐκ-δέχομαι, ἰων. -δέχομαι· μέλ. -δέχομαι· ἀορ. α' *ἐξεδέξαμην*, ἀποθ.· λαμβάνω ἢ δέχομαι παρ' ἄλλου || ἀναλαμβάνω, παίρνω ἅπαντα μου». 2) *ἐκδέχομαι τὴν ἀρχὴν* = παραλαμβάνω τὴν ἐξουσίαν παρά τινος ἄλλου || ἀπολ., ἀκολουθεῖω, διαδέχομαι || ἐπὶ χωρῶν, ἔρχομαι κατοπίν, συνορεύω. 3) περιμένω, ἀναμένω (λατίν. *exsistere*). 4) ὑποδέχομαι κατὰ τινα ἑορτήν.

ἐκ-δέω, μέλ. -δήσω· δένω τι ἐκ τινος, προσδένω τι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος.— Μῆσον, δένω τι ἐπάνω μου, τὸ κρεμῶ, ἐξαρτῶ, περὶ ἑμαυτὸν.

ἐκ-δηλος, ον· κατάδηλος, ὀλοφάνερος || καταφανής.

ἐκ-δημέω, μέλ. -ήσω (ἐκδημος)· πηγαίνω ἔξω, ἀποδημῶ, ταξιδεύω εἰς τὸ ἐξωτερικόν || εἶμαι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ κάμνω περιηγήσεις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-δημία, ἡ (ἐκδημέω)· ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀναχώρησις, ἀποδημία, ἡ ἢ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου μεταστάσις (ὁ δάνατος).

ἐκ-δημος, ον (ἐκ+δημος)· ὁ ἐν ἀποδημίᾳ διατελῶν, ὁ ἀποδημῶν, ὁ ταξιδεύων.

ἐκ-διαβαίνω, μέλ. -βήσομαι· ἀορ. β' *ἐκδιέβην*· ἐκβαίνω διὰ μέσου (τ. ἔ. ἐξέρχομαι διαβαίνων διὰ μέσου τινός) || ἀποδνήσκω.

ἐκ-διαπαύομαι, παθητ. (ἐκ+διαπαύω)· ἐξέρχομαι τοῦ συνήθους τρόπου τῆς ζωῆς μου, μεταβάλλω συνηθείας (κυρ. ἀποκλίνω, ἀπομακρύνομαι, ἐκ τῆς ἀκρι τοῦδε συνήθους διαίτης).

ἐκ-διδάγμα, τό· δοκίμιον μαθητοῦ || ὑπόδειγμα || ἐργόχειρον πρὸς δασκίαν. Ἐκ τοῦ

ἐκ-διδάσκω, μέλ. -διδάξω, ποιητ. -διδασκήσω· διδάσκω ἀκριβῶς, τελείως, λατίν. *edocere*.— Μῆσον, βάλλω τινὰ νὰ τὸν διδάξωσι (νὰ διδαχθῆ ὑπὲρ ὅλου).— Παιθτ., διδάσκομαι (μανθάνω) ἀκριβῶς παρά τινος.

ἐκ-διδράσκω, ἰων. -διδρήσκω· μέλλ. *δράσομαι*· ἀορ. β' *ἐξέδραον*· φεύγω ἐκ τινος μέρους, ἀποδιδράσκω, δραπετεύω || διαφεύγω, διασώζομαι.

ἐκ-δίδωμι, μέλ. -δώσω· ἀορ. α' *ἐξέδωκα*· πρῆ. *ἐκδέδωκα*· μέσ. ἀορ. β' *ἐξεδόμην*· δίδω ἔξω, παραδίδω (λατίν. *reddere*). 2) ἔξωθεν ἐκ τῆς οἰκίας μου καὶ δίδω· *ἐκδιδόναι ἢ ἐκδιδόσθαι θυναγέγρα* = δίδω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον. 3) δίδω τι ἀντὶ χρημάτων, ἐνοικιάζω, ἐκμισθώνω, δίδω ἐπὶ ἐνοικίῳ || δανείζω, δίδω χρήματα ἐπὶ τόκω.— || (ἐνν. *ἑαυτόν*), ἐκπηγάω ἐκ τινος τόπου || ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνωμαι.

ἐκ-διηγέομαι, ἀποθ.· διηγοῦμαι λεπτομερῶς, μέχρι τέλους || κάμνω πλήρη ἀφήγησιν.

ἐκ-δικάζω, μέλ. -ώσω· ἐκδίδω ἀπόφασιν, ἀποφασίζω, ἐκφέρων τὴν κρίσιν μου (ἐπὶ δικαστοῦ).— || ἐκδικῶ, λαμβάνω δικὴν (τ. ἔ. ἐκδίκησιν). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-δικᾶσθης, -οῦ, ὁ· ὁ τιμωρός, ὁ ἐκδικητής.

ἐκ-δικέω, μέλ. ἡσω (ἐκδικος)· ἐκδικῶ, τιμωρῶ || *ἐκδικῶ τινα ἀπὸ τινος* = λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπὲρ τινος παρά τινος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκδίκησις, -εως, ἡ· τὸ ἐκδικεῖσθαι, ἐκδίκησις, τιμωρία.

ἐκ-δικος, ον (ἐκ+δίκη)· ὁ ἔξω τοῦ δικαίου, ὁ ἐκτός νόμου, παρανόμος (λατίν. *exlex*)· ἐπίρ. *ἐκδικως* = ἔξω τοῦ δικαίου, παρανόμως.— || ὁ φέρων εἰς πέρας τὰς ἐπιταγὰς τῆς δικαιοσύνης, ὁ λαμβάνων ἐκδίκησιν || ὡς οὐσιατ. *ὁ ἐκδικος* = ὁ ἐκδικητής.

ἐκ-διφρῶω, μέλ. ἡσω· ρίπτω ἔξω τοῦ δίφρου.

ἐκ-διώκω, μέλ. -ξομαι μτγν. -ξω· ἀποδιώκω, ἐξορίζω.

ἐκ-δονέω, μέλ. -ήσω· τινάσω πρὸς τὰ ἔξω, συνταράσσω, διασσελεύω.

ἐκ-δοσις, -εως, ἡ (ἐκδίδωμι)· τὸ δίδειν ἔξω, παράδοσις. 2) τὸ δίδειν εἰς γάμον, τὸ νυμφεύειν, τὸ ὑπανδρεύειν.

ἐκ-δύσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ *ἐκδίδωμι*.

ἐκδοτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἐκδίδωμι*· πρέπει νὰ δώσῃ εἰς γάμον.

ἐκ-δοτος, ον (ἐκδίδωμι)· ὁ παραδιδόμενος, προδομένος.

ἐκ-δοῦναι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *ἐκδίδωμι*.

ἐκ-δοχή, ἡ (ἐκδέχομαι)· τὸ ἐκδέχεσθαι (τ. ἔ. τὸ λαμβάνειν) παρά τινος, διαδοχή, σειρά.

ἐκ-δράκοντόομαι, παθητ. (ἐκ+δράκων)· γίνομαι δράκων, μεταβάλλομαι εἰς δράκοντα (έρπεπόν, ὄφιν).

ἐκ-δράμειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐκτρέχω*.

ἐκ-δρομή, ἡ (ἐκδραμῆν)· τὸ τρέχειν ἔξω, ἔξοδος, ἐξόρμησις, ἐφοδος.— Ὡσα ὁμάς ἀκροβολιστῶν.

ἐκ-δρομος, ὁ· ὁ τρέχων ἔξω, ὁ κάμνων ἐξόρμησιν, ὁ ἀκροβολιστής.

ἐκ-δύμα, -ματος, τὸ (ἐκδύω)· τὸ ἀφαιρούμενον, τὸ ἀποβαλλόμενον, τὸ ἐκδυόμενον || δέρμα, ἐνδυμα, φόρεμα.

ἐκ-δύμεν, ἡ ἐπιτ. ἀντι *ἐκδύναι*, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐκδύω*, ἡ ἀντι τοῦ *ἐκδύομαι* α'· πληθ. ἔδυντ.

ἐκ-δύνω (βλ. *ἐκδύω*).

ἐκ-δύσις, -εως, ἡ· ἡ διολιθοῖσις, ἡ διαφυγή. Ἐκ τοῦ

ἐκ-δύω, μέλ. -δύσω· ἀορ. α' *ἐξέδυσσα*· ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινα, γυμνώνω, «γδύνω»· *ἐκδύσαι αὐτόν χιτῶνα* = νὰ τοῦ θγάλη τὸν χιτῶνα || *ἐκδύσαι αὐτόν* = νὰ τὸν γδύσῃ.— || ἐν τῷ ἐν. *ἐκδύνω* μετὰ τοῦ μέσ.

ἐν. ἐκδύομαι, ενεργ. ἀορ. β' ἐξέδυν, παρκ. ἐκδέδῃκα· ἀφαιρώ, ὁποῦέτω. 2) ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω. 4) μετρ. διαφεύγω, διασώζομαι.

ἐκ-δωρίδομαι, παθητ. (ἐκ+Δωρίδος) καὶ ἐκδωριεύομαι· γίνομαι ὅλως διόλου Δωριεύς.

ἐκέασσα, ἐπικ. ἀντὶ ἐκάσσα, ἀορ. α' τοῦ καῶζω.
ἐκέατο, ἰων. ἀντὶ ἐκειντο, γ' πληθ. παρατ. τοῦ κείμαι.

ἘΚΕΙ, ἐπίρ. εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐκεῖ, λατ. IIIc. Ἔτυμ. : ἐκεῖ (ἰων. κεί, αιολ. κή), ἐκεῖ-θι, ἐκεῖ-σε, ἐκεῖ-θεν, ποιητ. κείθε, κείσε, κείθεν. Τὸ ἐν ἀρχῇ ἐ- εἶναι ἀντωνυμ. στοιχείου, πρβλ. ἐ-χθές, ὄσκα e-kas, e-tanto διὰ τὴν κατάληξιν πρβλ. τὰς Δωρ. τοπικὰς *τουτέα, τεῖ-δε, πεῖ* κλπ. ἀντων. θέμ. *Κο- ἐν τῷ Ἀρμ. sa ((*so-ay)=αὐτός, Φρυγ. *σμουν* (=εἰς αὐτόν), Ἀλβ. *so-i* ((*sō-dite) (=σήμερον), *sō-nde* ((*sō-nate=αὐτὴν τὴν νύκτα), -ce δεϊκτικὸν μόριον ἐν τῷς *hi-ce, hi-c, si-c, nun-c, ec-ce* ((*ed-ce), Ὄσκα. *oco- ekū-*, Ὄμβρ. *esmi-k, esmei, esme* (=τούτω), παλ-γεσμ. *he* (=αὐτός), Ἀγγλοσαξ. *he* (=αὐτός), παλ-σαξ. *hodigo* (τ. ἔ. *hō-digo*)=κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν.—Πρβλ. *Κι-, ἐν τῷ λατ. *cis, citer, citra*, Ὄμβρ. *ciimu, simo* (=ad *ciima, retro*) *cive* (=citra), Ἰρλ. *cē* τοπ. (=citra), Ροθ. *hi-ēn* τῷ *himma daga* δοτ. (=τὴν ἡμέραν αὐτήν) *and hina dag ait.* (=μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς) Λιθ. *szis, Λεττον. schis* (=αὐτός), παλ-σλαβ. = *si* (=αὐτός).—*καὶ* *Κjo- ἐν τῷ ἰων. *σήμερον*, ἀττ. *τήμερον* ((**hīāmeron*), παλ-γεσμ. *hiu-tu, παλ-σαξ. hiu-diga* ((**hīmeron*), Λιθ. *szio* γεν. (=αὐτοῦ), πρβλ. *szis* *Κι θηλ. ἐν τῷ Λιθ. *szī, παλ-σλαβ. si*.

ἐκεία, ἐπικ. ἀορ. α' τοῦ καίω.
ἐκείθεν, ἐπίρ. ἐξ ἐκεῖνου τοῦ τόπου, ἀπὸ ἐκεῖ, λατιν. IIIbc· μετὰ γεν. *τοῦκεῖθεν ἄλλους*=ἐπὶ ἐκεῖνου τοῦ μέρους τοῦ ἄλλους.

ἐκεῖθι (ἐκεῖ), ἐπίρ. εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐκεῖ (λατ. IIIc) δωρ. *τηνόθι*.

ἐκεῖνος, ἰων. **κεῖνος**, *η, ο*, αιολ. **κῆνος**, δωρ. **τῆνος**, ὄσ. ἀττ. ἐπιτεταμ. **ἐκεῖνοσι*** δεϊκτικὴ ἀντων. (ἐκεῖ)* τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρῶγμα ἐκεῖνο ἐκεῖ-πέρα, λατιν. *ille, illa, illud*· δασκίη ἢ οὗτος καὶ ἡ **ἐκεῖνος** ἀναφέρονται εἰς δύο προηγουμένους μνημονευθέντα πράγματα, ἢ **ἐκεῖνος** (IIIe) ἀναφέρεται εἰς τὸ μᾶλλον ἀπομακρυσμένον, ἐνθ' ἢ οὗτος (hīc) ἀναφέρεται εἰς τὸ πλησιέστερον.— II ὡς τὸ *ille* χρησιμοποιεῖται ὡς καὶ ἡ **ἐκεῖνος** πρὸς δηλωσιν πασηγούτων προσώπων : **κεῖνος μέγας θεός**=*magnus ille deus** **ἐκεῖνος Θεοκυνδίδης**=ὁ περιβόητος ἐκεῖνος Θεοκ.— III Ἐν τῇ ἀττ. διαλ. ἡ **ἐκεῖνος** προηγείται τοῦ ἀνάρθρου οὐσιαστ., δασκίη καίτα μετ' ἐμφάσεως : **ἐκεῖνος δ' ἀνῆρ*** ἀκολουθεῖ δὲ μετὰ τὸ ἀνάρθρου οὐσ., ὅταν δὲν περιέχῃ ἔμφασιν : **δ' ἀνῆρ ἐκεῖνος**.— IV ἐπίρ. **ἐκεῖνος** =κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἰων. **κεῖνος**.— V Ἡ θηλ. δοτ. **ἐκείνη** καίτα ὡς καὶ μετὰ ἐπιρρημ. ἄνοίας : 1) ἐπὶ τόπου (ἐξυπακουμένης τῆς δοτ. *δῶφ*) ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐπὶ ἐκείνης τῆς ὁδοῦ. 2) ἐπὶ τρόπου, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον. Ἔτυμ. : **ἐκεῖνος**, ἐπ. ἰων. **κεῖνος**, δωρ. λεοδ. **κῆνος** (**ke* (βλ. λ. *κεῖ*) + **ēnos* εἰς ἰαπ. ἀντων. θέμ. **eno-*, **ono-*, πρβλ. *σανακρ. anē* (=αὐτός) ὄργαν. *anē'na, Zan. ana-*, παλ-γεσμ. *apō* (=αὐτός ἐκεῖ), λιθ. *anās* ὡς πρβλ. ἄλλ. *ἐνη* (=τὴν ἡμέραν ἐκείνην), *δ δεῖνα* (βλ. λ.). Βλ. καὶ δωρ. **τῆνος**.

ἐκείρα, ἀορ. α' τοῦ κείρω.

ἐκέισα, ἀττ. **κέισα** ἐπίρ. (ἐκεῖ)* πρὸς (εἰς) ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὰ ἐκεῖ, λατιν. IIIuc.

ἐκέαστο, γ' ἐν. ὑπερσ. (μετὰ σημασ. πρτ.) τοῦ **καίνυμαι** (ὁ βλ.).

ἐκεκῶθαι, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ **κεῦθω** (ὁ βλ.).

ἐκέκλετο, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ **κέλωμαι**.

ἐκέκλιτο, γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ **κλίω** (ὁ βλ.).

ἐκεκοσμέατο, ἰων. ἀντὶ ἐκεκόσμητο, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ **κοσμέω** (ὁ βλ.).

ἐκέλευ, δωρ. ἀντὶ ἐκέλου, β' ἐν. πρτ. τοῦ **κέλωμαι**.

ἐκέλσα, ἀορ. α' τοῦ κέλλω.

ἐκερσα, αιολ. καὶ ἐπ. ἀορ. α' τοῦ κείρω.

ἐκε-χειρία, ἢ (ἐχω+χείρ) πρβλ. Σουῖ. *απαρά* τὸ

ἔχειν τὰς χεῖρας, ἐκεχειρία τις οὖσα, διακοπή ἐχθροπροξενῶν ἀνακωχῆ.— [ἐκεχειρία κατ' ἀνθρωπίνην ἐκ τῷ ἐκε-χειρία (ἐχω+χείρ)].

ἐκ-ζέω, μελ. -ζέω· βράζω, παροβράζω || μετὰ γεν. *εὐλέων ἐξέζεσε* = ἐγέμισεν («ἐβρασεν») ἀπὸ σκουλήκια (καὶ κατεφαγώθη ὑπ' αὐτῶν).

ἐκ-ζητέω, μελ. -ήσω· ἀναζητῶ, διερευνῶ.

ἐκ-ζωπύρεω, μελ. -ήσω· ἀναζωπυρῶ, ἀνάπτω πάλιν, ἀναρριπιζῶ.

ἐκκα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ καίω.

ἐκκ-βολία, ἢ τὸ βάλλειν (τοξεύειν, ἀκοντίζειν) μακρόθεν, ἢ τοξευτική. Ἐκ τοῦ

ἐκκ-βόλος, ὄν (ἐκκ+βάλλω)· ὁ μακρὰν (ἢ μακρόθεν) βάλλον (κτυπῶν, ἐπιτυγχάνων), πρβλ. παρ' Ἑσυχ. *ἀκκηβόλος τοξότης, μακροβόλος, εὐστοχευε** ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Ἰλιάδι.

ἐκκλος, ὄν, παράλληλος τύπος τοῦ **εὐκκλος*** ἤουχος, ἀτάραχος, ἀμέριμος, λατ. *securus*.— II μετρ. ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. ἐπὶ ἀγροῦ παραμένουτος ἀργοῦ (τ. ἔ. ἀγεωργήτου, ἀκαλλιεργήτου, χέρσου).

Ἔτυμ. : **ἐκκλος** (***Ἐκκλος** (τὸ *ζαοῦ* πνεῦμα κατὰ τινας ὀφείλεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἥσυχος*)· δωρ. **ἐκκλος**, ὄμηρ. **εὐκκλος**, δωρ. **εὐκκλος** (β. *Ἐκκ-*, *εὐκκ-*) ἐκ κοινής ἰαπ. *θάσεως ενεα-*, πρβλ. *σανακρ. ὄ'καῖ* (τέρψις, τόπος διαμονῆς), *ύγατι* (θεωρῶ τὴν τεριπνόν), παλ-σλαβ. *ν-γkαti* (συνηθίζω), *uciti* (διδάσκω), Λιθ. *úkis* (ἀγροτική ἰδιοκτησία), *j-úkhi* (εἶμαι συνειδημένος). Οὐδέποτε συγγένεια πρὸς τὸ ἄλλ. *ἐκκλόν*.

ἘΚΚΤΙ, ἀττ. **ἐκκῆτι**, πρόθ. μετὰ γεν. (πιθαν. ἀρχαία δοτ. ἀπολήξεσα εἰς ἀπέρρημα) τῇ θορθεῖα τινός, διὰ μέσου τινός, δυνάμει τινός, χάριν τινός, πρὸς ὠφέλειαν τινός.— II μετρ. =**ἐνεκα*** ἐξ αἰτίας τινός, ἐνεκά τινος, ἐν ὀνόματι τινός, χάριν τινός. 2) ὡς πρὸς, ὅσον ἀφορᾷ εἰς..., ἀπὸ ἀπόψεως... (λατιν. *quod attinet ad*).

ἐκ-θάλλω, μελ. -ψω· δερμαίνω, διεδερμαίνω.

ἐκ-θαμβέω, μελ. -ήσω· προξενῶ κατάπληξιν, δάμβος, καταπλήξω, θαμβώνω.— Παθητ., γίνομαι κατάπληκτος, ἐκθαμβος || καταπλήσομαι, θαμβώνομαι. Ἐκ τοῦ

ἐκ-θαμβος, ὄν (ἐκ+θάμβος)· κατάπληκτος, ἐκθαμβος.

ἐκ-θαμνίζω, μελ. -σω (ἐκ + *θάμνος*)· ἐκριζώνω, ἐξαφανίζω.

ἐκ-θάνω, ἐπικ. ἀντὶ ἐξέθάνω, ἀορ. β' τοῦ **ἐκθνήσκω**.

ἐκ-θεάομαι, μελ. -άσσομαι, ἰων. -ήσομαι, ἀποθ. θεῶμαι (βλέπω) ἔξω, παρατηρῶ τὴν μέχρι τέλους.

ἐκ-θεατρίζω, μελ. -σω (ἐκ+θέατρον)· καθιστῶ τὴν θέαμα, τὸ φέρω εἰς τὸ θέατρον, τὸ ἐκδέτω εἰς δημοσίαν κατασχύνην, τὸ διαπομπεύω.

ἐκ-θειάζω, μελ. -σω (ἐκ+θεῖον)· θεοποιῶ τι, καθιστῶ τι θεῖον, ἀποθεώνω.

ἐκ-θεῖς, **ἐκθείσα**, **ἐκθέν**, μετρ. ἀορ. β' τοῦ **ἐκτίθημι**.

ἐκ-θέμεναι ἢ **ἐκδέμεν**, ἐπ. ἀντὶ **ἐκθεῖναι**, ἀπρρ. ἀορ. β' τοῦ **ἐκτίθημι**.

ἐκ-θερίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· θερίζω ἐντελῶς, θερίζω ὅλως διόλου || κατακόπτω.

ἐκ-θερμαίνω, μελ. -άνω (ἐκ+θερμός)· δερμαίνω τελείως, δερμαίνω ἐντελῶς.

ἐκ-θέσθαι, ἀπρρ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἐκτίθημι**.

ἐκ-θεσις, -εως, ἢ (ἐκτίθημι)· τὸ ἐκδέτειν, ἐκθεσις || διασάφαισι, ἐξήγησις.

ἐκ-θετος, ὄν (ἐκτίθημι)· ὁ ἐκτεθειμένος, ὁ ριφθεὶς ἔξω.

ἐκ-θέω, μελ. -θεύσομαι· τρέχω ἔξω, ἐξορμῶ.

ἐκ-θηράομαι, ἀποθετ.· κυνηγῶ, θηρεύω, κυνηγῶν συλλομβάνω.

ἐκ-θηρεύω, μελ. -σω=ἐκθηράομαι (ὁ βλ.).

ἐκ-θλίβω, μελ. -ψω· συμπίεζω, συνθλίβω || μετρ. κατασυντρίβω, καταθλίβω, καταστενωχρῶν.

ἐκ-θνήσκω, μελ. -θάνομαι, ἀορ. **ἐξέθάνω**· εἶμαι ἐν τῷ θνήσκειν (μελλοθάνατος), πνέω τὰ λοιπία : *γέλω* ἢ *γέλωτι ἐκθανεῖν* = ἀποθνήσκειν ἀπὸ τὰ γέλοια.

ἐκ-δοιναίμαι, μελ. -ήσομαι· καταβροχθίζω, κατατρώνω, συμποσιάζω, εύχουόμαι.

ἐκ-θορε ἀντί *ἐξέθορε*, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *ἐκθρόωσκω*.

ἐκ-θρηνώω, μελ. -ήσω· θρηνώ μεγαλοφώνως.

ἐκ-θρώσκω, μελ. -θροοῦμαι· ἀορ. β' *ἐξέθροον*· τινάσσομαι (πηδῶ) ἔξω ἀπό τι.

ἐκ-θύμιώω, μελ. -άσω· καίω· ὡς θυμίαμα, θυματίζω.

ἐκ-θύμος, ον (*ἐκ+θύμος*)· θαρραλέος, εὐψυχος, φλογερός, δικαίης, ἔνδερμος, πρόθυμος||ώσ. παράφρων, μαινόμενος (ὡς τὸ λατιν. *amens*).

ἐκ-θύω, μελ. -ύσω· διὰ τοῦς χρόν. βλ. *θύω*· προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω || μετρ. καταστρέφω ὄλους διόλου. 2) μέσον, τιμωροῦμαι διὰ τι, ἐξιλεώνω διὰ θυσίων, ἐξιλεώνομαι || ἐπί θεοῦ, ἐξευμενίζω, καταπραΰνω.

ἐκίχεις, β' ἐν. πρτ. τοῦ *κίχῃμι*· πρβλ. *ἐτίθεις* τοῦ *τίθῃμι*.

ἐκίχῃω, παρατ. τοῦ *κίχῃμι*.

ἐκ-καγχάζω, μελ. -σω· ἐκρήγνυμαι (ἐκοπῶ) εἰς καγχασμόν (εἰς ἤχηρόν γέλωτα).

ἐκ-κάθαίρω, μελ. -καθάρω· ἀορ. α' *ἐξεκάθηρα*· καθαρίζω ὄλους διόλου, ἐκκαθαρίζω || καθαρίζω τι ἀπό τι, ἀπαλλάσσω τι ἀπό τι.

ἐκ-καθεύδω, μελ. -ευθῶω· κοιμῶμαι ἔξω (μάκρην) τῆς κατοικίας μου, ἀποκοιμῶμαι.

ἐκ-καί-δεκα, οί, αἰ, τὰ, βλ. *δεκάεξ*.

ἐκκαϊδεκά-δωρος, ον (*ἐκκαϊδεκα+δῶρον*)· ὁ ἔχων μῆκος δεκάεξ παλαιῶν || *ἐκκαϊδεκα παλαιῶν· δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιότη, ἣ ἔστιν ἔκτασις τῆς χειρὸς τῶν τεσσάρων δακτύλων* (Σχολ. Jl. J. 109).

ἐκκαϊδεκά-λίγος, ον (*ἐκκαϊδεκα+λίγος*)· ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ δεκάεξ νήματα (κλωστής).

ἐκκαϊδέκατος, η, ον (*ἐκκαϊδεκα*)· δέκατος ἔκτος.

ἐκκαϊδεκ-έτης, -ου, ὁ (*ἐκκαϊδεκα+έτος*)· ὁ ἡλικίας δεκάεξ ἐτῶν· θηλ. *-δεκέτις*, *-ιδος*.

ἐκ-καιρος, ον (*ἐκ+καιρός*)· ὁ πέραν τοῦ καιροῦ, ὁ παράκαιρος, ὁ ἀπροχαιρῆμένος.

ἐκ-καίω, ἄττ. *ἐκκαίω*· μέλλω· *καύσω*· ἀορ. α' *ἐξέκαθα*· καίω ἐντελῶς, κατακαίω.— || δέτω (βάλλω) πῦρ, ἀνάπτω || φλέγω, παροξύνω.

ἐκ-κάκω, μελ. -ήσω (*ἐκ+κακός*)· εἶμαι λιπόψυχος, ἀποδειλιώ, χάνω τὸ θάρρος μου.

ἐκ-κάλλάσσομαι (*ἐκ+καλάμη*), ἀποθ.· ἐκβάλλω (ἀποσπῶ) μὲ τὸ καλάμι τοῦ ψαρεύματος.

ἐκ-κάλω, μελ. -έσω καὶ *ἐκκαλώ*· καλῶ ἔξω, προσκαλῶ τινα νὰ ἐξέλθῃ.—Μέσον, καλῶ τινα ἔξω πρὸς ἑμαυτὸν, προσκαλῶ τινα πλησίον μου || μετρ. ἔξαγω, ἀποσπῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω.

ἐκ-κάλυπτο, μελ. -ψω· ἀποκαλύπτω, ἔξεσκεπάζω.—Μέσον, ἀποκαλύπτω, ἔξεσκεπάζω, ἑμαυτὸν, ἔξεσκεπάζομαι.

ἐκ-κάμνω, μελ. -κᾰμῶμαι· ἀορ. β' *ἐξέκᾰμνον*· ἀποκάμνω ἐντελῶς, κουράζομαι, γίνομαι κατάκοπος || μετ' αἰτ.=κουράζομαι κάμνων τι.

ἐκ-καρπίζομαι, μέσ. (*ἐκ+καρπός*)· παράγω καρπὸν || ἐπί: *καλλιεργούμενης γῆς*, ἐξαντλοῦμαι, γίνομαι ἄγονος.

ἐκ-καρπόομαι, μέσον (*ἐκ+καρπός*)· θερίζω, καρποῦμαι, συνάγω καρπούς ἢ ἀπολαύω τῶν καρπῶν || μετρ. ἔξαγω πλεονέκτημα ἔκ τινος, ἀπολαύω τινός.

ἐκ-κατ-εἶδον, ἀορ. β' τοῦ *ἐκ-καθ-οράω*· βλέπω πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος μέρους.

ἐκ-καυλίζω, μελ. -σω (*ἐκ+καυλός*)· ἀποσπῶ (ἀφαιρῶ) τὸν καυλὸν || μετρ. καταστρέφω σύρριζα.

ἐκ-καυθόομαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ.· καυθῶμαι μεγαλοφώνως.

ἐκ-κάω, ἄττ. ἀντί *ἐκκαίω*.

ἐκ-κέας, μετ. ἀορ. α' τοῦ *ἐκκαίω*.

ἐκ-κειμαι, ἐν χρόνῳ ὡς παθητ. τοῦ *ἐκ-τίθῃμι*· εἶμαι ἐρριμμένος (ἐκτεδειμένος) ἔξω.— || μετὰ γενν., πῖπτω ἔξω τινός.

ἐκ-κέκοφα, **ἐκκέκομμαι**, ενεργ. καὶ παθητ. παρακ. τοῦ *ἐκκόπτω*.

ἐκ-κεκόφηκα, **ἐκ-κεκόφωμαι**, ενεργ. καὶ παθητ. παρακ. τοῦ *ἐκκοφῶ*; -όω.

ἐκ-κενόω, -κείνω, μελ. -ώσω· ἀδείάζω, ἐκκενώνω, κενώνω || ἐρημώνω.

ἐκ-κεντέω, μελ. -ήσω· ἐκβάλλω μὲ τὸ κέντρον.— || διατριπῶ, διαπερῶ, μαχαίρωνω.

ἐκ-κερατίζω, μελ. -σω· λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ || κατακόπτω πρόρριζα.

ἐκ-κέχῃμαι, παθητ. πρτ. τοῦ *ἐκχέω* (8 βλ.)· Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-κεχῃμένως, ἐπίρ.· ἀφθόνως, σαφιλῶς || ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως.

ἐκ-κέχωσομαι· παθητ. παρακ. τοῦ *ἐκχώννυμι*.

ἐκ-κηραίνω, μελ. -ανῶ (*ἐκ+κηρ*)· ἐξασθενῶ, ἐξαντλῶ.

ἐκ-κηρύσσω, ἄττ. -ττω, μελ. -ξω· προκηρύσσω διὰ κήρυκος, διακηρύσσω δημοσίᾳ.— || ἐξορίζω διὰ δημοσίας προκηρύξω.

ἐκ-κινέω, μελ. -ήσω· κινῶ πρὸς τὰ ἔξω· ἐξεγείρω, ἀφυπνίζω || διεγείρω, ἐρεθίζω.

ἐκ-κλάζω, μελ. -κλάξω· βοῶ μεγαλοφώνως, ἀναβοῶ, κάμνω τι νὰ ἤχησῃ.

ἐκ-κλάω, μελ. -κλάσω· θραύω, «τοακίζω», ἀποκόπτω, ἀποθραύω.

ἐκ-κλείω, ἰων. -κλήω, ἄττ. -κλήω· ἄττ. μελ. *ἐκ-κλήσω*· ἀποκλείω, κλείω ἔξω (δὲν ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ) || μετρ. ἀποκλείω, ἢ ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τι.

ἐκ-κλέπτο, μελ. -ψω· κλέπτο, ἀφαιρῶ τι κρυφίως, ἀπάγω τι κρυφίως, ὑπεξαίρω, «σουφρώνω».

ἐκ-κλήω, ἰων. ἀντί *ἐκκλείω*.

ἐκ-κλήσια, ἢ (*ἐκκλητος*)· συνάλευσις τῶν πολιτῶν, συγκαλουμένον ὑπὸ τοῦ κήρυκος, νομοθετικὴ συνάλευσις || ἐν Ἀθήναις, αἱ συνήθεις συνελεύσεις ἐκαλοῦντο *κῦρια ἐκκλησία*, *τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν ἐν ἐκάστῃ Πρυτανείᾳ*, αἱ δὲ ἔκταστοι συνελεύσεις *ἐκαλοῦντο σύγκλητοι*.— || ἢ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκκλησιάζω, μελ. -σω· παρατ. *ἠκκλησίαζον* ἢ *ἐκκλησίαζον*, ἀλλ' ὡς *καὶ ἐξεκκλησίαζον* (ὡσεὶ τὸ ρῆμα ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς *ἐκ+κλήσιαζω=καλέω*, καὶ οὐχ' ἀπαργαῶνον ἐκ τοῦ οὐσ. *ἐκκλησία*)· ἀορ. α' *ἐξεκλήσιασα*· συγκαλῶ συνάλευσιν καὶ συζητῶ ἐν αὐτῇ || ἀπολ. συζητῶ.— || παρακάθημαι ἐν συνελεύσει.— || συγκαλῶ εἰς συνάλευσιν.

ἐκ-κλήω, ἄττ. μελ. τοῦ *ἐκκλείω*.

ἐκ-κλήτος, ον (*ἐκκαλέω*)· ὁ ἐκλελεγμένος, ὁ κληθεὶς, ἐκκληθεὶς, λατ. *evocatus* || ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ τὴν δικάση ὡς διαιτητῆς ἐπὶ τινος ζητήματος.

ἐκ-κλίνω, μελ. -κλίνω· κάμνω τι νὰ κλινή πρὸς τὰ ἔξω, τὸ κάμπτω πρὸς τὰ ἔξω || κύπτω πρὸς τὰ κάτω, καμπουρίζω (ἐπί *πασσάλων*)— || ἄμετρ. ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος || ἀπολ. ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι. 2) παρεκκλίνω ἢ ἐκφυλάζομαι εἰς τι.

ἐκ-κναιώ, μελ. -σω· κατατρίβω, ἀποτρίβω, ἐπιτριβῶ || μετρ. ἀνιῶ, βασανίζω, μέχρι θανάτου, ὡς τὸ λατιν. *enecare*· θωρ. γ' πλ. θ. μέλλ. *ἐκναίσειντι*.

ἐκ-κνώω, μελ. -ήσω· ἀποξέω, ἀποτρίβω, κόπτω βάθειως.

ἐκ-κοβαλίκευομαι, ἀποθ. (*ἐκ+κόβαλα*)· κολακεῦω, δολεάζω, ἢ ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων (διὰ ταχυδακτυλοεργιῶν).

ἐκ-κοκκίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ῖω (*ἐκ+κόκκος*)· ἀφαιρῶ τὸν πυρῆνα (τὸ «κουκῦσι») || ἐξαρδρώνω «στραγγουλίζω», μετακινῶ τι βίσιως ἀπὸ τὴν θέσιν του: *ἐκκοκκίζω σφυρὸν*=ἐξαρδρώνω τὸν ἀστράγαλον || *ἐκκοκκίζω τὰς πόλεις*=ἐρημώνω τὰς πόλεις (τὰς ἐκπορθῶ, τὰς διαρπάζω).

ἐκ-κολάπτω, μελ. -ψω· ἀποξέω, ἀποξύνω (εὐγάζω μὲ ζύσιμο), ἐξαλείφω.

ἐκ-κολυμβάω, μελ. -ήσω· κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐκφεύγω κολυμβῶν (πρὸς τὴν ξηρᾶν).

ἐκ-κομιδῆ, ἢ· τὸ κομίζειν (φέρειν) ἔξω, εἰς μέρος ἀσφαλές. Ἐκ τοῦ

ἐκ-κομίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ῖω· κομίζω (φέρω, ἄγω) ἔξω || μεταφέρω εἰς τόπον ἀσφυλῆ || *ἐκκομίζω τινὰ ἐκ πράγατος*=κρατῶ (τηρῶ) τινα μακρὰν στενοχωρίας τινός.— || φέρω τι εἰς τέλος, ὑποφέρω, ἀντέχω.

έκ-κομπάζω, μελ. -σω' παρά πολύ κομπάζω, κομπορρημονώ.

έκ-κομπέυμαι, άποθ. (έκ+κομπέω)· έκδέτω τι μετά κομπότητος (μὲ κομπάς έκφράσεις).

έκ-κόπτω, μελ. -ψω' πρτ. -κέκοφα.— Παθητ. άόρ. 6' *έξεκόπην*, πρτ. *έκκέκομαι*· άποκόπτω, έκκρούω, έξορύσσω.— Παθητ., *έξεκόπη* τὸ *φύλακμῶν* = έξεκρούσθσαν (έξωρύχθησαν) ὀι τὸ φύλακτο του. 2) κατακόπτω, καταρρίπτω, δενδροτομῶ || άποκόπτω, καταστρέφω, έξολοθρεύω (λατιν. *excindere*). 3) έκτοπίζω, άποκρούω, άπαδῶ.

έκ-κόρεω, μελ. -ήσω' σαρώνω, σκουπίζω, καθαρίζω.

έκ-κορίζω (έκ+κόρις)· «ξεκορίζω», καθαρίζω τι από τούς «κοριούς».

έκ-κορυφώω, μελ. -ώσω' συγκεφαλαιώνω τὰ ούσιωδέστατα, διηγουμαι τι συντομώτατα.

έκ-κρέμάμαι, παθητ.· κρέμαμαι έκ τινος, από τι || προσέχω εἰς τι μετά προσοχής, εἶμαι άφωσιωμένος εἰς τι.

έκ-κρεμάννυμι, μελ. -κρεμάσω' κρεμῶ (έξαρτῶ) τι έκ τινος (εἰς τι).— Παθητ. (ὡς τὸ *έκκρέμαμαι*), κρέμαμαι έκ τινος, προσκολλῶμαι εἰς τι. 'Εξ αὐτοῦ τὸ **έκ-κρεμής**, εἰς (*έκ-κρεμάννυμι*)· κρεμόμενος έκ τινος, μετέωρος.

έκ-κρήναιμαι, ποιητ. παθ. τοῦ *έκκρεμάννυμι*.

έκ-κρίνω, μελ. -γῶ' άποχωρίζω, «ξεχωρίζω», άπομονώνω, έκλέγω, «διαλέγω». 2) έξωδῶ, άπωδῶ, άπορρίπτω. 3) διαχωρίζω, άποκρύπτω. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

έκ-κρίτος, ον (*έκκρίνω*)· έπίλεκτος, έκλεκτός, έξαίρετος || *έκκριτον* οὐδ. ὡς *έπίρ*. = έξόχως, ύπερβαλλόντως.

έκ-κρουαίς, -εως, ἡ (*έκκρούω*)· τὸ έκκρούειν, έκβάλλειν διά κρούσεως, έξόρμεις || άπόκρουαίς, άπίωθαις, άπομάκρυναις.

έκ-κρουστος, ον (*έκκρούω*)· έκκρουσθεῖς, άποκρουσθεῖς, άποβληθεῖς || *έπί* άναγλύφουι έργασίας, άνάγλυφος, έκτυπος. 'Εκ τοῦ

έκ-κρούω, μελ. -σω' κρούων έκβάλλω. 2) άπωδῶ, άποκρούω || διά συριγμών άναγκάζω ήθοποιόν νά άποσυρῆ ής σκηνης (λατιν. *explodere*). 3) άναβάλλω, χρονοτριβῶ.

έκ-κυβιστάω, μελ. -ήσω' πίπτω κατακέφαλα έκ τινος μέρους, κουτροβαλῶ.

έκ-κυέω, μελ. -ήσω' γεννῶ, παράγω.

έκ-κυκλέω, μελ. -ήσω' κυλίω (μεταφέρω επί τροχῶν) πρὸς τὰ έξω διά τὸ γνηστοῦ τροχηλάτου μηχανήματος, τοῦ *έκκυκλήματος* (βλ. λ.).— Παθητ., παρουσιάζομαι, έμφανίζομαι, διά τὸ ἴδιου ὡς ὄνω μηχανήματος· *άλλ'* *έκκυκλήθη* = παρουσιάσθητι, έμφάνισον σεαυτόν, έμφανίσου! πρβλ. *είσκυκλέω*. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

έκ-κύκλημα, -ατος, τὸ (*έκκυκλέω*)· θεατρική μηχανή, ήτις άποσούρουσα τὰς προσδίας σκηνογραφίας άπεκάλυπτεν εἰς τούς θεατὰς τὸ έσωτερικόν τοῦ οἴκου· πρβλ. *είσκυκλέω*.

έκ-κυλίνδω, μελ. -κυλίσω' άόρ. α' *έξεκύλισα*.— Παθητ. άόρ. α' *έξεκυλίσθη*· κυλίω πρὸς τὰ έξω || κατακρημνίζω. — Παθητ.· κυλίομαι πρὸς τὰ έξω, πίπτω έξω, κρημνίζομαι, κατακυλῶ: *έξεκυλίσθη έκ δίφρου* = έκυλίσθη κατακέφαλα (έπεσεν ὀροδοκέφαλα) έξω από τὸ θρονο || έντεῦθεν ὡς. άπαλλάσσω έμ-αυτόν από τι, ἡ διασώζομαι από τι.

έκ-κυμαίνω (έκ+κῦμα)· κυμαίνω, -ομαι, ταλαντεύω, -ομαι || εἶμαι άνώμαλος, μή ίσοπέδος, έξέρχομαι τῆς εὐθείας γραμμῆς.

έκ-κυνέω (έκ+κυνος)· *έπί* κυνός, ίχνηλατῶ περιπλανώμενος πῆδε κάκετσε (καί μή άκολουθῶν ώρισμένο ίχνη).

έκ-κύνηγέτω, μελ. -ήσω' κυνηγῶ, καταδιώκω.

έκ-κύνος, ον (έκ+κύνων)· *έπί* κυνός, ίχνηλάτης κύων άποπλανώμενος (καί μη άκολουθῶν τὰ ίχνη τοῦ θηράματος ένεκα νοσήματός τινος).

έκ-κύπτω, μελ. -ψω' κύπτω έξω τινός, κύπτω πρὸς τὸ έμπρὸς || κρυφοκυττάζω μέσα από τι || έξέρχομαι (έπί τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοχλίου).

έκ-κωμάζω, μελ. -σω' έξέρχομαι ὡς έν έορταστική πομπῇ (έν κώμῳ) || έξορμῶ ὡς μαινόμενος, έξέρχομαι άναίδως.

έκ-κωφέω, μελ. -ήσω, καί **έκ-κωφῶ**, μελ. -ώσω (*έκ+κωφός*)· «ξεκουφάω», έκκωφῶ || καταζαλίζω, θαμβῶ.ω || μετρ. *έκκεκώφωται ξίφη* = τὰ ξίφη άμβλύνονται («στομνώνουν»).

έκλάγον, άόρ. 6' τοῦ *κλάζω*.

έκλαγξα, άόρ. α' τοῦ *κλάζω*.

έκ-λαγγάνω, μελ. -λήξομαι' άόρ. 6' *έξελᾶχον*' λαμβάνω διά λαχνου ἡ έκ τύχης.

έκλάθετο, έπ. γ' έν. μέσ. άόρ. 6' τοῦ *έκλανθάνω*.

έκ-λακτίζω, μελ. -ίσα, άττ. -γῶ' λακτίζω, κλωτῶ, πρὸς τὰ ὀπισω (ἡ πρὸς τὰ έξω), άπολακτίζω || μετρ. άπακίω, άπωδῶ τι μετά περιφρονήσεως.

έκ-λάλέω, μελ. -ήσω' έκστομίζω, κοινολογῶ, άποκαλύπτω, διαλαλῶ, φλυσαῶ.

έκ-λαμβάνω, μελ. -λήψομαι' άόρ. 6' *έξελᾶβον*' διά τούς άλλους χρόνους βλ. *λαμβάνω*' λαμβάνω τι έκ τινος, άποσπῶ || έκλέγω, διαλέγω.— || *δέχομαι*, παραλαμβάνω || άκούω.— || *αναλαμβάνω* έργον τι, συμφωνῶ έργασίαν τινά: *έργα έκλαμβάνω* = *έργο-λαθῶ*' άντίθ. τῷ *εκδίδωμι* (= παραχωρῶ επί ένοικίω, δαερίζω).

έκ-λάμπω, μελ. -ψω' άόρ. α' *έξέλαμπα*' έκπέμπω λάμπην, άκτινοβολῶ, άναλάμπω.— || μετρ. κάμνω τι νά λάμψη, άνάπτω.

έκ-λανθάνω, άόρ. 6' *έξέλαθον*' διαφεύγω έντελῶς τήν προσοχήν τινος.— || *έκ-ληθάνω*, μετά άόρ. α' *έξέλησα*, θωρ. -έλασα, έπικ. άόρ. 6' μετ' *ανάθει*. *έκλελαθον*' χρισμαίνε: ὡς μετρ. τοῦ *έκλανθάνω* καί σημ. κάμνω τινά νά λησομνηση έντελῶς πρᾶγμα τι.— *Μέσον έκλανθάνομαι*, μετ' *άπαρ*. έπ. άόρ. 6' *ανάθει*. *έκλελαθέσθαι*' παθητ. *παρ*. *έκλέλησμαι*' λησομνῶ έντελῶς.

έκ-λάπάζω, μελ. -ξω = *έξαλαπάζω*' ρίπτω έξω, έκδιώκω.

έκλάπη, παθητ. άόρ. 6' τοῦ *κλέπτω*.

έκ-λάπτω, μελ. -ψομαι (*λείγω*)· καταπίνω άπλήστως || καταβροχθίζω.

έκλαυσα, άόρ. α' τοῦ *κλαίω*.

έκ-λέγω, μελ. -ξω' διά τούς χρόνους βλ. *λέγω*' «διαλέγω», έκλέγω.— *Μέσον*, έκλέγω δι' έμιαυτόν, προτιμῶ. 2) ὡς έν μέσφ τύπφ = έκλέγω, άποσπῶ (έκ τοῦ γενεῖου π. χ. τὰς πολιτάς).— || φορολογῶ, εισπράττω φόρους.

έκ-λείπω, μελ. -ψω' άόρ. 6' *έξέλιπον*' *παρ*. *έκλελοπα*' έγκαταλείπω, παραλείπω. 2) παραιτῶ, άφίνω, έγκαταλείπω. 3) *εἴ τις εξέλιπε τὸν αριθμόν* = *άν τις ήθελεν άφήσει έλληπιη τὸν αριθμόν (τοῦ σμματος τῶν άθανάτων, τοῦ γνωστοῦ περιουσιῶ στρατιωτικῶ σώματος)*.— || *έπί* τοῦ *ήλιου* (άμτε.), ύφίσταμαι έκλειψιν, σκοτίζομαι πλήρης ἡ περιφρασεῖς *θε*: οὔτω: *έκλείπειν τήν έκ τὸ οὐρανοῦ ἔδρην*.— || *άμτε*. παύομαι, σταματῶ, παύω. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

έκ-λείψις, -εως, ἡ (*έκλείπω*)· έγκατάλειψις, παραιτησις.— || έξαφάνισις, έκλειψις (έπί *ήλιου* καί *σελήνης*).

έκ-λεκτός, ἡ, ὄν (*έκλέγω*)· ὁ έκλεγόμενος, «διαλεχτός», έπίλεκτος, έκλεκτός: *οἱ έκλεκτοί* = οἱ έκλεχθέντες, ὁ έπίλεκτος.

έκ-λελάθειν, -έσθαι' *ανάθει*. έπ. *ένεργ*. καί μέσ. άόρ. 6' τοῦ *έκληθάνω*.

έκ-λέλύμαι, παθ. πρτ. τοῦ *έκλύω*.

έκλεο, έπ. άντι *έκλέεο*, 6' έν. πρτ. τοῦ *κλέω*.

έκ-λέπω, μελ. -ψω' άφαιρῶ τὸ λέπος (φλούδαν), «ξεφλουδίζω» || *έπί* πτηνῶν, έκκολλάπτω, «ξεπουλλιάζω» || μηχανορραφῶ.

έκ-λήγω, μελ. -ξω' παύω ὄλως διάλογο.

έκ-ληθάνω, μελ. -λήσω' βλ. *έκλανθάνω* II.

έκλήθη, παθητ. άόρ. α' τοῦ *καλέω*.

έκ-λησις, -εως, ἡ (*έκλανθάνομαι*)· ή πλήρης λήθη, ή έντελής λησομνηση || λήθη καί συγγνώμη (συχωρήσις).

έκ-λιμπάνω, ποιητ. άντι *έκλείπω*.

έκλίνθημες, θωρ. α' πληθ. παθητ. άόρ. α' τοῦ *κλίνω*.

ἐκ-λείπειν, μέλ. -ἄνω· παχύνω, λιπαίνω.— Πάθητ., παχύνομαι, γίνομαι παχύς.

ἐκ-λείπειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἐκλείπειν.

ἐκ-λείπης, ἐς (ἐκλείπειν)· ὁ ἐλλείπων, ἐλλιπής· ἡλίον ἐκλείπεις τι ἐγένετο=ἐκλείπεις ἐγένετο τοῦ ἡλίου.— || ὁ παραλειφθείς, ἐξοβελισθείς.

ἐκ-λογή, ἢ (ἐκλέγω)· τὸ ἐκλέγειν, ἐκλογή, «διάλεγμα» || στρατολογία ἢ φορολογία.— || ἐπιλογή, ἐκλογή, ἐκλεκτή συλλογή (π.χ. ἀπροσπαράτων ἐκ συγγραφέων).

ἐκ-λογίζομαι, ἀπρθετ.· ὑπολογίζω, λογαριάζω || διαλογίζομαι, σκέπτομαι, συλλογίζομαι.

ἐκλόμην, μέσ. ἄορ. β' τοῦ κέλομαι.

ἐκ-λούω, μέλ. -σω· λούω ἐντελώς, πλύνω καθαρά.

ἐκ-λοχεύω, μέλ. -σω· τίκτω, γεννῶ, παράγω.— Πάθητ., γεννῶμαι.

ἐκ-λύθω, ὑποτ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐκλύω.

ἐκ-λύσις, -εως, ἢ (ἐκλύω)· ἀπόλυσις, ἀπαλλαγὴ, ἀπολύτρωσις, ἀπελευθέρωσις.

ἐκ-λύτηριος, ον (ἐκλύω)· ὁ ἱκανὸς ἢ κατάλληλος πρὸς ἀπολύτρωσιν (πρὸς ἐκλύειν)· τὸ ἐκλυτήριον= μέσον πρὸς ἀπελευθέρωσιν, ἐξίλαστήριος θυσία.

ἐκ-λύτος, ον· ὁ ἀποελευθέρωτος, ἀχαλίνωτος || χαλαρῶμενος || ἐλαφρὸς (ἐκφορτωμένος). Ἐκ τοῦ

ἐκ-λύω, μέλ. -θω· διὰ τοῦς χρόνους βλ. λύω· ἀπολύω, ἀφίνω ἐλευθέρω, ἐλευθερώω ἀπὸ τι, ἀπαλλάσσω ἀπὸ τι· ἐκλύω στόμα=ἐξερραπολύω τὴν γλῶσσαν μου.— Ὡς. τὴν αὐτὴν σήμ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.— || λύω ἐντελῶς, χαλαρώνω τελειῶς || ζετεντώνω (τὸ τέξον π.χ.) || ἐντέθην. διαλύω, θραύω, θέτω τέμμα εἰς τι.— Πάθητ., λιποψυχῶ, παραλύω, ἐξαντλοῦμαι, ἀπελπίζομαι.

ἐκ-λυθόομαι, ἀπρθ.· ὑφίσταμαι βαρείας θλάβας.

ἐκ-λυπίζω, μέλ. -σω (ἐκ + λῶπος)· ἀπογυμνώνω, ἐκδύω, «ξεσκεπάζω».

ἐκ-μαγεῖον, τὸ (ἐκμαγεῖν)· ἡ τύπωσις (ἀποτύπωσις) σφραγίδος, ἀποτύπωμα, σφραγίς || ἐκμαγεῖον πέτρης = παραπίσις, πανομοιότυπον, θράχου (ἐπὶ ἀλίεως ῥῆπντος διαρκῶς ἐν μέτρῳ ῥηραχθῶν ἀκτῶν).

ἐκ-μαγήνησι, ἀπρφ. παθητ. ἄορ. β' τοῦ ἐκμάσσω.

ἐκ-μαίνω, μέλ. -μᾶνω· ἄορ. α' ἐξέμνη· ἐμβάλλω εἰς μανίαν, «τρελλαίω, ἀποτρελλαίω»· πόθον ἐκμαίνω=ἀνάπτυ σφοδρᾶν ἐπιθυμίαν.— Πάθητ. μετὰ ἄορ. β' ἐξεμάνη· ἀμτθ. ἐνεργ. πρκ. ἐκμέμνη· γίνομαι τρελλὸς ἀπὸ πάθος τι || παραλήρω, μαινομαι, εἶμαι τρελλός.

ἐκ-μακτρον, τὸ (ἐκμάσσω)· ἐκραγμο, ἐκμαγεῖον || σφραγίς, εἰκὼν.

ἐκ-μανθάνω, μέλ. -μαθήσομαι· ἄορ. β' ἐξέμᾶθον· πρκ. ἐκμεμάθηκα· μανθάνω ἐντελῶς, ἀκριβῶς μανθάνω ἀπὸ στήθους || εἰς τοῦς ἱστορικούς (παρφυγημένους) χρόνους σήμ. ἔχω μάθει τελειῶς, καὶ οὕτω, γνωρίζω πολὺ καλὰ, ἀντιλαμβάνομαι, αἰσθάνομαι.— || ἐξετάζω αὐστηρῶς, ἐρευνῶ μετὰ προσοχῆς.

ἐκ-μάνω, ὑποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἐκμαίνομαι.

ἐκ-μάξας, μετ. ἄορ. α' τοῦ ἐκμάσσω.

ἐκ-μαργώω, μέλ. -ώσω (ἐκ+μαργός)· κάμνω τινὰ ὄλως διόλου τρελλόν.— Πάθητ. παραφρονῶ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν τῆς μανίας.

ἐκ-μαρτύρεω, μέλ. -ήσω· δίδω μαρτυρίαν, μαρτυρῶ, παρέχω μαρτυρίαν διὰ τι πρᾶγμα.

ἐκ-μάσσω, ἄττ. -ττω· μέλ. -ξω· ἄορ. α' ἐξέμαξα· Πάθητ., πρκ. ἐκμέμαγα· ἀποσοπγγίζω.— Μέσον, ἀποσοπγγίζω τὸ δόκρυά μου.— || πλάσσω ἢ προπλάσσω διὰ κρηοῦ ἢ πηλοῦ || λαμβάνω τὸ ἀποτύπωμά τινος || ἐντυπώνω εἰκόνα.

ἐκ-μαστεύω, μέλ. -σω· ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω, κατασπεύω.

ἐκ-μεθύσκω· κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς || πηρῶ τινὰ ὄλως διόλου οἴνου.

ἐκ-μείρομαι, ἀπρθ.· εἶμαι ὁ κύριος μέτοχος πράγματος τινος || ἔχω τὸ κύριον μεριδίον τινος· ἐξέμμορε, ἐπ. παρκα., ἐν χρόνῳ μόνον ἐν τῷ γ' ἐν.

ἐκ-μελετώω, μέλ. -ήσω· μελετῶ || ἀσκῶ ἢ διδάσκω μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας.

ἐκ-μεμάθηκα, πρκ. τὸ ἐκμανθάνω.

ἐκ-μέμνη, μέσ. πρκ. τοῦ ἐκμαίνομαι.

ἐκ-μετρέω, μέλ. -ήσω· μετρῶ, καταμετρῶ.— μέσον, μετρῶ πρὸς χρῆσιν μου (μετρῶ δι' ἑμαυτὸν) || λαμβάνω τὰ μέτρα τινός.

ἐκ-μετρος, ον (ἐκ+μέτρον)· ἄμετρος, ἀμέτρητος || ἀπέραντος (λατίν. immensus).

ἐκ-μῆναι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ ἐκμαίνομαι.

ἐκ-μηνος, ον (ἐξ+μῆν)· ὁ ἐξ μηνῶν, ἐξάμηνος || ὡς οὐραστ. ἐκμηνος ἢ (ἐνν. ἀρχή)=ἡ διαρκούσα ἐξ μηνῶν, χρονικὸν διάστημα ἐξ μηνῶν.

ἐκ-μηρύσομαι, ἀπρθ.· ἐπὶ στρατῶ, ἐκτυλίσομαι, ἀναπτύσομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

ἐκ-μίαινω· καταμιλώνω, θεοβλήων.

ἐκ-μῖέομαι, ἀπρθ.· ἀπομιμῶμαι πιστῶς, ἀκριβῶς.

ἐκ-μισθῶω, μέλ. -ώσω· ἐκμισθώνω, δίδω ἐπὶ μισθῶ.— Μέσον, ἐνοικιάζω, λαμβάνω ἐπὶ μισθῶ, μισθώνω δι' ἑμαυτὸν.

ἐκ-μολε, ἐπικ. ἀντὶ ἐξέμολε, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ ἐκβλώσκω.

ἐκ-μουσῶω, μέλ. -ώσω (ἐκ+μουσα)· μουσῶω (διδάσκω) ἐντελῶς.

ἐκ-μοχθέω, μέλ. -ήσω (ἐκ+μόχθος)· μετὰ μόχθου ἐρεργάζομαι (κατασκευάζω) τι, λατίν. elaborare || κερδιζῶ τι κατόπιν μόχθων (πολλῶν ἀγώνων), καταρδώνω τι.

ἐκ-μοχλεύω, μέλ. -σω (ἐκ + μοχλός)· ὑψώνω τι διὰ μοχλοῦ || ἐκδιάζω, ἐξαναγκάζω.

ἐκ-μυζῶω· θυσιάζω, ἀπομυζῶ, ἐκμυζῶ || ἐκπιέζω, ἐκδιλίβω.

ἐκ-μυκτηρίζω, μέλ. -σω (ἐκ+μυκτηρ)· χλευάζω, περιπαίζω, «κοροϊδεύω».

ἐκ-νεάζω, μέλ. -σω (ἐκ + νέος)· γίνομαι πάλιν νέος, ψύομαι ἐκ νέου.

ἐκ-νέομαι, μέσ.· τρέφομαι, θόσκω, ἀπὸ τι || καταθιθῶσκω, λατ. depasci. 2) ἐξέρχομαι πρὸς θοσκῆν, πηγοῖνω νὰ θοσκήσω || ἀπέρχομαι.

ἐκ-νενίκηκα, πρκ. τὸ ἐκνίκαω.

ἐκ-νευρίζω, μέλ. -σω· ἀποκόπτω (ἀφαιρῶ) τὰ νεῦρα, χαλαρώνω, χωνώνω, ὀδονατίζω.— Πάθητ. πρκ. ἐκνενεύρομαι· εἶμαι ἐκνευρισμένος, παραλελυμένος, ἐξηροδενημένος.

ἐκ-νεύω, μέλ. -σω· ἄορ. α' ἐξένευσα· νεύω πρὸς τὰ ἔξω, κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πλάγια.— || καταπίπτω, πίντω κατακέφαλα.— || κάμνω νεῦμα εἰς τινα (νὰ πράξῃ τι).

ἐκ-νέω, μέλ. -νεύσομαι· ἄορ. α' ἐξένευσα· κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω (πρὸς τὴν ξηρὰν), ἐκκολυμβῶ, κολυμβῶν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν || διαφεύγω (διασώζομαι) κολυμβῶν || γενικῶς, διαφεύγω, διασώζομαι.

ἐκ-νήφω, μέλ. -ψω· ἀνανήφω, «ξεμεδῶ», γίνομαι πάλιν νηφάλιος, συνέρχομαι.

ἐκ-νίζω, μέλ. -νίψω (ὡς ἐξ ἐν. ἐκνίπτω)· ἄορ. α' ἐξένιψα· ἐκπλύνω, ἀποπλύνω, καθαρίζω ἐντελῶς.

ἐκ-νικάω, μέλ. -ήσω· νικῶ, κατακτῶ, πλήρωσ || κατορδώνω τι διὰ τῆς βίας.— || ἀμτθ., ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, περιέρχομαι εἰς κοινήν χρῆσιν || ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενηκέναι=κατήντησαν μυθῶδη.

ἐκ-νόμιος, ον (ἐκ + νόμος)· ἀσυνήθης, ἀσυνήθιστος || παράξενος, ἀλλόκοτος. Ἐπὶρ. -ίως, ὑπερθ. ἐκνομιώτατα.

ἐκ-νομος, ον (ἐκ+νόμος)· ἀσυνήθης || ἀθέμιτος, παράνομος.— Ἐπὶρ. -μωσις=ἀσυνφιωνῶς.

ἐκ-νοστήω, μέλ. -ήσω· ἐπιστρέφω ἐκ τινός...

ἐκ-νοσφίζομαι, ἀπρθ.· λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, ἀφαιρῶ ἐκ τινός, σφετερίζομαι.

ἐκνυζήτω, θωρ. γ' ἐν. παρκα. τὸ κνυζάομαι.

ἐκόμισσα, ἐπικ. ἄορ. α' τοῦ κομίζω.

ἐκοντί, ἐπικ. (ἐκόν)· ἐκουσίως, ἐδελουσίως, ἐξ ἐλευθέρως βουλήσεως.

ἐκορέσσατο, ἐπικ. γ' ἐνικ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ κορέννυμι.

ἐκουσίως, α, ον (ἐκόν)· ὁ ἐξ ἐλευθέρως θελήσεως τινός, μετὴν θέλῃσιν του, ἐδελουσίως, αὐθόρμητος.— Ἐπὶρ. -ίως· ὡς ἐξ ἐκουσίας ἢ καθ' ἐκουσίαν (ἐνν. γνώμην).

ἐκ-παγλέομαι, πρκ. τὸ ἐκπαγλέω· εἶμαι ἐκδοσμένος, εἶμαι κατάληκτος.— || κατέχομαι ὑπὸ δαυμασμοῦ πρὸς τι, δαυμάζω τι ὑπερβαλλόντως. Ἐκ τοῦ

ἐκ-παγλος, *ον* (μτφρ. ἀντί *ἐκ-πλάγος* ἐκ τοῦ *ἐκ-πλάγῃναι*)· τρομερός, φοβερός, φρικτός. Ἐπίρ. *ἐκ-πάγλος*, καὶ ὡς οὐδ. *ἐκπαγλον* καὶ *ἐκπαγλα* ἐν ἐπιρρ. χρίσει=δαυμαστός, ὑπερφωδός ἢ τρομερά, φρικτά.— || δαυμαστός, ἐκπληκτικός, δαυμάσιος. [*ἐκπαγλος* κκτ' ἄνομι. (<ἐκ-πλάγ-λος, πρβλ. *ἐκπλάγῃναι*).

ἐκ-παιδεύω, -ατος, τό· πᾶν τὸ ἀνατρέφωμενον, τέκνον. Ἐκ τοῦ

ἐκ-παιδεύω, μελ. -σω· ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας || διαπαιδαγωγῶ.

ἐκ-παιφάσω· ἐξορμῶ μετὰ μανίας, ἐνδουσιῶ.

ἐκ-παίω, μελ. -παίω, ἄορ. α' *ἐξέπαισα*· ἐκβάλλω, ἀποβάλλω, ἐκ τίνος πράγματος ἢ κτυπῶ, ρίπτω, πρὸς τὰ ἔξω ἢ ἀπογοητεύω.

ἐκ-πάλαι, ἐπίρ. ἀντί *ἐκ πάλαι*· ἐκ παλαιού, παλαιόθεν, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου

ἐκ-πάλλω· πάλλω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω, ἐκσειῶ.— || παθῆτ., ἐκτινάσσομαι, ἐκπηδῶ, ἀναβρῶ, ἀναβλύζω.

ἐκ-παλτο, ἐπικ. ἀντί *ἐξεπάλετο*, γ' ἐν. ἐπ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκπάλλω*.

ἐκ-πάτασσω, μελ. -ζω· κτυπῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐξωδῶ, ἐκβάλλω.

ἐκ-πάτιος, α, *ον* (*ἐκ+πάτος*)· ἔξω τοῦ συνήθους δρόμου, ἀσυνήθης ἢ ὑπερβολικός.

ἐκ-παύω, μελ. -σω· καταπαύω, παύω ἐντελῶς || βάλλω τινὰ νὰ ἀναπαυθῆ, δέτω τέρμα εἰς τι.— μέσ. ἄορ. ἀναπαύομαι, ἠουχάζω.

ἐκ-πείδω, μελ. -σω· καταπέιθω.

ἐκ-πειράζω, μελ. -άσω· δελεάζω, παραπειθῶ, πειράζω, δοκιμάζω.

ἐκ-πειράσομαι, μελ. -πειράσομαι· ἄορ. α' *ἐξεπειρήσῃην*· ἀποθ.· κάμνω δοκιμὴν πράγματός τινος, δοκιμάζω. 2) ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, περὶ τίνος.

ἐκ-πέλω, ἐξ οὗ τὸ ἀπρόσ. *ἐκπέλει*=*ἔξεστιν* = εἶναι ἐπιτετραμμένον.

ἐκ-πέμπω, μελ. -πω· ἄορ. *ἐξέπεμψα*· στέλλω ἔξω, ἐξαποστέλλω, προπέμπω ἢ ἐπὶ πραγμ., ἐξόγω, κάμνω ἐξαγωγὴν. 2) καλῶ ἔξω, προσκαλῶ, στέλλω νὰ φωνάζω τινὰ ἔξω.— || παθῆτ., ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ.— || ἀποπέμπω, στέλλω ἔξω, ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω || διαφενύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-πεμφίς, -εως, ἡ (*ἐκπέμψω*)· ἐκπομπή, ἀποστολή.

ἐκ-πεπέτασται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἐκ-πετάννυμι*.

ἐκ-πέπληγμα, παθῆτ. πρκ. τοῦ *ἐκπλήσσω*.

ἐκ-πεπόνημαι, παθῆτ. πρκ. τοῦ *ἐκπονεῶ*.

ἐκ-πεπόρθημαι· παθῆτ. πρκ. τοῦ *ἐκπορθέω*.

ἐκ-πεπόρθμευμαι, παθῆτ. πρκ. τοῦ *ἐκπορθμεύω* (μετὰ μέσ. καὶ παθ. σημ.).

ἐκ-πέποται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἐκπίνω*.

ἐκ-πεπόταμαι· ζωρ. πρκ. τοῦ *ἐκποτάομαι*.

ἐκ-πεπιταμένος, η, *ον*, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐκπετάννυμι*· ἐκτεταμένος, ἐξηλλαγμένος, ἀνοικτός.— Ἐπίρ. -νωος=ὑπερβολικός, ὑπερμέτρως || ἀσώτως.

ἐκ-πέπτωκα, πρκ. τοῦ *ἐκπίπτω*.

ἐκ-περάφω, ἐκπερόωσιν, ἐπικ. γ' ἐν. καὶ πληθ. τοῦ *ἐκπερῶω*.

ἐκ-περαίνω, μελ. -ἄνω· φέρω εἰς πέρας, ἀποπερατώνω.— || παθῆτ., ἐκπληροῦμαι, συντελοῦμαι.

ἐκ-περάω, -ατος, τό· τὸ διερχεσθαι, τὸ πέρασμα, διέξοδος. Ἐκ τοῦ

ἐκ-περάω, μελ. -άσω, ἰων. -ήσω· ἰων. ἄορ. α' *ἐξεπέρησα*· διέρχομαι διὰ τίνος, διαπερῶ || μτφρ. συμπληρῶ.

ἐκ-περδικίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ἰω (*ἐκ+περδιξ*)· διαφενύω ὡς περδιξ, ἐκφεύγω, πετῶ μακράν.

ἐκ-περῶω, μελ. -σω· καταστρέφω ἐντελῶς, ἐκπορδῶ, δῆλῶ, ληλατῶ.

ἐκ-περίεμι· περιέρχομαι ὀλόγυρα.

ἐκ-περίομαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἐκπερθέω*.

ἐκ-πεσε, ἐπικ. ἀντί *ἐξέπεσε*, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *ἐκπίπτω*· *ἐκπεσεῖν* ἀντί *ἐκπεσεῖν*, ἀπρφ. ἄορ. β'.

ἐκ-πέταμαι, μελ. -πέθομαι· ἄορ. β' μετὰ μέσης καὶ ἑνεργ. μορφῆς *ἐξεπτάμαι* καὶ *ἐξέπτειν*· πετῶ ἔξω, πετῶ μακράν, πετῶ καὶ φεύγω.

ἐκ-πετάννυμι, μελ. -πετῶσιν· ἐπ. ἄορ. α' *ἐξεπέ-*

τασσα· ὀπλώνω, ἀνοίγω, «ξεδιπλώνω» || τεντώνω.

ἐκ-πετήσιμος, *ον* (*ἐκπέταμαι*)· ἔτοιμος (ὄριμος) διὰ νὰ πετάξῃ (ἀπὸ τὴν φωλεῶν του) μτφρ. ἐπὶ κορσίδος, ὄριμος διὰ γάμον, «τῆς παντρειᾶς».

ἐκ-πέτομαι, ἄορ. β' *επετόμην*=*ἐκπέταμαι* (δ βλ.).

ἐκ-πέυδομαι, ἐπικ. ἀντί *ἐκπυνθάνομαι*.

ἐκ-πέφουγα, πρκ. τοῦ *ἐκφεύγω*.

ἐκ-πεφύομαι, μτχ. πρκ. θηλ. πληθ. ἄνομι. τοῦ *ἐκφύω*.

ἐκ-πηδάω, μελ. -ήσομαι· πηδῶ ἔξω ἀπὸ τι || κυρ. ἐπὶ πολιορκουμένων, ἐξορμῶ, ἐφορμῶ. 2) ἀναπηδῶ, ἀνατινάσσομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-πηδήμα, -ατος, τό· τὸ πηδᾶν ἔξω, ἐξορμησις.

ἐκ-πηνίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ἰω (*ἐκ+πηνίον*)· ἐκτυλίσσω, «ξετυλίγω» || μέσ. μελλ. *ἐκπηνισοῦμαι τί τινο*· διὰ ἀποσπορῆν τὸ ἀπὸ τινος (διὰ τεχνασμάτων).

ἐκ-πιδύομαι, ἀποθ. (*ἐκ+πιδύω*)· ἐκρέω, ἐκπηγάζω, ἀναβλύζω.

ἐκ-πίμπλημι, μελ. -πλήσω· ἄορ. α' *ἐξέπλησα*, πκ-θητ. *ἐξεπλήσθην*· γεμίζω ἐντελῶς ἢ γεμίζω τι ἀπὸ τι. 2) κορέννυμι, χορτάζω.— || ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ.— || συμπληρῶ, ἀποτελειώνω.

ἐκ-πίνω, μελ. -πίομαι· ἄορ. β' *ἐξέπιον*· διὰ τοῦς ἄλλους χρόνους βλ. *πίνω*· πίνω τι ἐντελῶς, ροφῶ, ἐξαντλῶ, ξηραίνω.— || ἀδειάζω, ἐξαντλῶ.

ἐκ-πιπράσκω· ἐκπίω, πλώω, «ξεπουλῶ».

ἐκ-πίπτω, μελ. -πεσοῦμαι· ἄορ. β' *ἐξέπεσον*· πρκ. *ἐκπέπτωκα*· πίπτω ἔξω, καταπίπτω. 2) ἐκπίπτω ἐκ τίνος, «ξεπέφτω», χάνω τὴν περιουσίαν μου (λατιν. *excidere*).

3) ἐκδιώκομαι ἐκ τῆς χώρας, ἐξορίζομαι. 4) ἀπορρίπτομαι, ἐκβάλλομαι, εἰς τὴν ξηράν, ναυαγῶ, καρβοτοσακίζομαι (λατιν. *ejici*).

5) ἐπὶ ἡθροισμῶν (ὕπερκειτῶν)· ἐκσυρτίττομαι ἐκ τῆς σκηνῆς (λατ. *expodi*).

6) ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ || διαφεύγω, ἐκφεύγω || ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. 7) ἐκβαίνω, ἀποβαίνω, καταλήγω εἰς.

ἐκ-πίτνω, ποιητ. ἀντί *ἐκπίπτω*.

ἐκ-πλάγῃναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκπλήσσω* (δ βλ.).

ἐκ-πλεθρος, *ον* (*ἐξ+πλέθρον*)· ὁ ἔχων μῆκος (ἐκτασίον) ἔξ πλέθρων.

ἐκ-πλέος, ποιητ. *ἐκπλέιος*, α, *ον*· ἄττ. *ἐκπλεως*, *ων* (*ἐκ+πλέως*)· ὁ ἐντελῶς πλήρης || πλήρης, ὀλόκληρος, ἀκέραιος || ἀφθονος.

ἐκ-πλέω, μελ. -πλευσομαι· ἄορ. α' *ἐξέπλευσα*· ἰων. *ἐκ-πλώω*, μελ. -πλώσω· ἀποπλέω, «κάνω πανιὰ», ἐξέρχομαι τοῦ λιμένος || μετ' αἰτ.: *ἐκπλεῖν τὰς ναυτὺς εἰς τὴν εὐρυχωρίαν*=ἀνάγειν τὰ πλοῖα εἰς τὸ ἀνοικτόν πέλαγος.

ἐκ-πλευς, *ων*· ἄττ. ἀντί *ἐκπλεος*.

ἐκ-πλήγην, ἐπικ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκπλήσσω*.

ἐκ-πλήγγυμι=*ἐκπλήσσω*.

ἐκ-πληκτικός, ἡ, ὄν (*ἐκπλήσσω*)· ὁ ἐμποίων ἐκπληξιν (κατάπληξιν, τρόμον), καταπληκτικός, τρομερός. Ἐπίρ. -κῶς=μετ' ἐκπλήξεως καὶ θάμβους.

ἐκ-πληξίς, -εως, ἡ (*ἐκπλήσσω*)· τὸ ἐκπλήττεσθαι, πανικός, τρόμος, κατάπληξις, θάμβος || φόβος: *ἐκπληξίς κακῶν*=τρόμος προεληθὼν ἐξ ἀτυχιῶν.

ἐκ-πληρῶω, μελ. -άσω· γεμίζω ἕως ἐπάνω. 2) ἐπὶ πλοῖων, ἐφοδιάζω με πληρώματα ἐκ ναυτῶν. 3) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ.— || *ἐκπληροῦν λιμένα*=διαπλέειν τὸν λιμένα (λατιν. *emeliri spatium*).

ἐκ-πλήσσω, ἄττ. -νω· μελ. -ζω· ἄορ. α' *ἐξέπληξα*· ἐκκρούω, κτυπῶ πρὸς τὰ ἔξω || ἐκδιώκω.— προξενῶ εἰς τινος τρόμον (*ἐκπληξιν*), τὸν κατατρομάζω, τὸν καταπλήσσω.— || παθῆτ., κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ ἄορ. β' *ἐξεπλήγην*, ἐπικ. γ' ἐν. καὶ πληθ. *ἐκπλήγην*, *ἐκπληγεν*· μτγν. ὡς παθ. ἄορ. α' *ἐξεπλήχθην*· πανικοβάλλομαι, τρομοκρατοῦμαι, καταπλήσσομαι, θαμβώνομαι.

ἐκ-πλοος, καὶ κατὰ συναίρ. *ἐκπλους*, ὁ (*ἐκπλέω*)· τὸ ἐκπλέειν, ὁ ἀπόπλους, ἡ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναχώρησις.

ἐκ-πλύω· πλύνω, «ξεπλύνω», καθαρίζω ἐντελῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-πλύτος, *ον*· ὁ πλυμένος, κεκαθαρμένος,

ἐκ-πλώω, ἰων. ἀντί *ἐκπλέω*.

ἐκ-πνέω, ἐπ. -πνεῖω· μελ. -πνεύσομαι ἢ -πνευ-

σοῦμαι· ἄορ. α' ἐξέπνευσα· πνέω ἔξω, ἐκφυσῶ, ἐκπέμπω πνοήν. 2) βίον ἐκπνέω=ἀποδνήσκω (κυρ. ἐκπέμπω τὴν τελευταίαν πνοήν), «ἐκπνέω» || τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ τὸ ἀπλοὺν πνέω.— || ἀμτβ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω πρὸς τὰ ἔξω || ἐκρήγνυμαι, ἐξορμῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκπνοή, ἡ (ἐκπνέω)· τὸ ἐκπνεῖν, τὸ ἀποδνήσκειν.

ἐκποδών, ἐπιρ. (ἐκ + ποδών)· ἔξω τῶν ποδῶν, ἔξω (μακράν) τῆς ὁδοῦ: ἐκποδὼν ἴσταμαι=στέκομαι μακράν τῆς ὁδοῦ, παραμερίζω, ἀποσούρομαι, δὲν στέκομαι ἐμπόδιον.—ἐκποδὼν χωρῶ τινι=ἀποσούρομαι ἀπὸ τὸν δρόμον τινός, τὸν ἀφίνω ἦσυχον. Ἄντιθ. τῆ ἐμποδὼν (ὁ βλ.). [δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ ἐμποδών].

ἐκποιέω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. α' ἐξεποίησα· διδῶ παιδίων ἔξω πρὸς υἰοθέτην ὑπὸ τινος.— || Μέσον, παρῶν, γεννῶ.— || ἀσπληρῶν, ἀποτελειῶν, τελειῶν ἐντελῶς Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκποιήσις, -εως, ἡ (ἐκποιέω)· ἡ ἐκπομπή, ἀποβολή. 2) ἔκδοσις τέκνου πρὸς υἰοθεσίαν. Καὶ **ἐκποιήτος**, ον (ἐκποιέω)· ὁ υἰοθετημένος || ἀπληλοτριωμένος (ἀποξενωμένος).

ἐκποκίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· ἀποσπῶ μαλλιον ἢ τρίχα, μαδῶ.

ἐκπολεμέω, μέλ. -ῆσω· ἐξεγείρω εἰς πόλεμον || ἀμτβ., περιέρχομαι εἰς πόλεμον.

ἐκπολεμέω, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τινὰ πολέμιον πρὸς ἄλλον, ἐμπλέκω τινὰ εἰς πόλεμον κατ' ἄλλου.— Παθητ., γίνομαι πολέμιός τινος.

ἐκπολιτρέω, μέλ. -ῆσω· καταλαμβάνω, κυριεύω, κατόπιν πολιορκίας (διὰ πολιορκίας), λατιν. *expugnare*.

ἐκπομπή, ἡ (ἐκπέμπω)· τὸ ἐκπέμπειν, τὸ ἐξαποστέλλειν || ἡ ἀποπομπή.

ἐκπονέω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. α' ἐξεπόνθησα· ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω, ἀποτελειῶν, συμπληρώνω, ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας (λατιν. *elaborare*).— Παθητ., φέρομαι εἰς πέρας, τελειοποιούμαι, κατασκευάζομαι: οἴτος ἐκπεπονημένος = οἴτος παρεσκευασμένος (ἐντελῶς ἔτοιμος) πρὸς χρῆσιν || ἐκπεπονηθεὶς τὰ σώματα=ἔχειν τὰ σώματα καλῶς γεγυμνασμένα (ἐξηγκμημένα).— || ἐργάζομαι σκληρὰ διὰ τι, πόνω κτήματι τῇ, κερδίζω τῇ μὲ κόπους καὶ μόχθους.— || ὑπέρσχυς, ἐπικρατῶς, διὰ τῆς φορτικότητος.— || IV ἀναζητῶ μετὰ κόπου.— V ἐπὶ τροφῆς, χωνεύω διὰ τοῦ κόπου (διὰ τῆς ἐργασίας).

ἐκπορεύω, μέλ. -ίσω· κἀμν τινὰ νὰ ἐξέλθῃ, φέρω ἔξω, καλῶ ἔξω. — μέσ. καὶ παθ., μέλ. -πορευόμαι, ἄορ. α' ἐξεπορευθῆν· πορευομαι ἔξω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, ἀπομακρύνομαι, ἐξορμῶ.

ἐκπορθέω, μέλ. -ῆσω=ἐκπέρθω· λεηλατῶ, λαφουραγωγῶ || μετρ. καταστρέφω ὅλους διόλου.— || ἀποκομιζῶ ὡς λάφυρον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκπορθήτωρ, -ορος, δ' ὁ λεηλατῶν, καταστροφεύς.

ἐκπορθμέω, μέλ. -σω· ἀπάγω (ἀπιομακρύνω) διὰ θαλάσσης (ἐπὶ πλοίου).

ἐκπορίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· ἄορ. α' ἐξεπόρρισα· ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι.— || εὐρίσκω τὰ μέσα διὰ τὰ κάμω τῇ, προμηθεύω, χορηγῶ. ἐφοδιάζω.— μέσον, προμηθεύω δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω, πορίζομαι.

ἐκπορνεύω, μέλ. -σω· ἐπιτετ. πορνεύω.

ἐκποτάομαι, ἰων. ἀντι ἐκ-πέτομαι· θωρ. πρκ. ἐκπεποτάμαι, ἀποθ.· πετῶ ἔξω || μετρ. εἶμαι ἐπηρμένος, παίρνω τὰ μυαλά μου ἀέρα, πετῶ μὲ τὸν νοῦν μου.

ἐκπράσσω, ἀττ. -πτω· μέλ. -ξω· ἄορ. α' ἐξέπραξα.— πρᾶττ τῇ ἐντελῶς, φέρω εἰς πέρας, κατορθώνω, λατιν. *officere*.— || δίδω ἑξ ἑαυτοῦ, «ἐξκἀμω», φωνεύω (λατιν. *conficere*).— || ἀπαίτῶ, εἰσπράττω (ἐπὶ φόρων, προστίμων) || τιμωρῶ, ἐκδικούμαι.

ἐκπράδνω· καταπραῦνω, μαλάσσω, μαλακώνω.

ἐκπρεπής, ἐξ (ἐκπρέπω)· διαπρεπής, υπερέχων ὄλων, διάσημος, υπέροχος.— || (ἐκ+πρέπον)· ἀπρεπής, ἀνάρμοστος.

ἐκπρέπω· εἶμαι υπέροχος, διαπρέπω, εἰς τι **ἐκπρεπῶς**, ἐπιρ. τοῦ ἐκπρεπέως II παραλόγως, ἀπρεπῶς.

ἐκπρήσσω, ἰων. ἀντι ἐκπράσσω (ὁ βλ.).

ἐκπρίω, μέλ. -πριούμαι· ἄορ. β' ἐξέπριον· ἐντελῶς πριονίζω, ἀποκόπτω διὰ πριονος.

ἐκπροθύμειμαι, μέλ. -ῆσομαι· ἀποθ.· εἶμαι λίαν πρόθυμος.

ἐκπροτίμημι, μέλ. -ῆσω· ἐκχέω, ἐκπέμπω.

ἐκπροκάλεομαι, μέλ. -έσομαι, μέσον προσκαλῶ τινὰ ἔξω πρὸς ἐμέ (ἢ δι' ἐμέ)· μετχ. ἐπ. ἄορ. α' ἐκπροκαλεσοῦμαι.

ἐκπροκρίθεις, μετχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ

ἐκπροκρίνω, μέλ. -κρίνω· ἐκλέγω κατὰ προτίμησιν, ἐκλέγω καὶ προτιμῶ, προκρίνω.

ἐκπρολείπω, μέλ. -πω· ἐγκαταλείπω, καταλείπω, παραιτῶ· μετχ. ἄορ. β' ἐκπρολιπών.

ἐκπροτίμω, μέλ. -ῆσω· τιμῶ ὑπὲρ πάντα.

ἐκπροφεύγω, μέλ. -φεύσομαι· φεύγω μακράν ἀπὸ τινος, ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἐκ τινος.

ἐκπροχέω, μέλ. -χεῶ· ἐκχέω πρὸς τὰ ἐμπρός, χύνω ἔξω.

ἐκπτερύσσομαι, ἀποθ.· ὀπλώνω τὰς πτέρυγας.

ἐκπτήσσω, μέλ. -ξω· κἀμν τινὰ νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ φύγῃ.

ἐκπτοέω, μέλ. -ῆσω = ἐκπτήσσω (ὁ βλ.).— Παθ., τρομοκρατοῦμαι, ἐκφοβίζομαι.

ἐκπτύω, μέλ. -ῆσω ἢ -θσομαι· ἄορ. α' ἐξέπτυσσα· πτύω ἔξω, φτύνω ἔξω || ἐκστομίζω φλυαρίας.— πτύω εἰς δῆλωσιν ἀηδίας, θδελύσσομαι τι.

ἐκπυθάνομαι, μέλ. -πυθόμαι· ἄορ. β' ἐξεπύθην, ἀποθετ.· ζητῶ νὰ μάθω, κἀμν ἐρεύνας διὰ τι, πληροφοροῦμαι διὰ τι, μανθάνω.

ἐκπύρῶ, μέλ. -ώσω· κατακαίω μέχρι τέφρας, ἐξαφανίζω διὰ τοῦ πυρός, καταναίσκω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκπύρωσις, (ἐκ πυρῶ), -εως, ἡ· πυρκαϊά, ἐμπρησμός.

ἐκπυστος, ον (ἐκπυθάνομαι)· γνωστός, ἐξακουστός || ὁ ἀποκαλυφθεὶς.

ἐκπωμα, -ατος, τὸ (ἐκπίνω)· τὸ ποτήριον.

ἐκπυτάομαι, ποιητ. ἀντι ἐκποτάομαι, ἐκπέτομαι.

ἐκράανθεν, ἐπικ. ἀντι ἐκράανθησαν, γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κραίνω (ὁ βλ.).

ἐκ-ραβδίζω, μέλ. -σω· διὰ τῆς ράβδου (διὰ ραβδισμῶν) ἐκδικῶ.

ἐκ-ράγηναι, ἀπρφ. παθητ. ἄορ. β' τοῦ ἐκρήγνυμι.

ἐκ-ράγήσομαι, παθητ. μέλλ. β' τοῦ ἐκρήγνυμι.

ἐκράγων, ἄορ. β' τοῦ κραῖνω.

ἐκράδην, παθητ. ἄορ. α' τοῦ κραίνουμι.

ἐκραιίνον, ἐπικ. πρτ. τοῦ κραίνω.

ἐκραίνω, μέλ. -ρανῶ· ἄορ. α' ἐξέρανᾶ· βαντίζω

ἔξω || κἀμν τῇ νὰ βῆ (νὰ στάξῃ) ἔξω.

ἐκρέμω ἀντι ἐκρέμασ, β' ἄν. παρατ. τοῦ κρέμαμαι.

ἐκ-ρέω, μέλ. -ρεύσομαι· πρκ. ἐξερούνη· παθ. ἄορ. β' (μετὰ ἐνεργ. σημ.) ἐξερούνη· ρέω ἔξω, μακράν.

2) ἐπὶ πτερωδῶν, καταπίπτω, «μαδιέμαι». 3) λυώνω ἢ ἀφανίζομαι.— || χύνω, ἀφίνω τῇ νὰ πέσῃ, κἀμν τῇ νὰ φυλλορροήσῃ.

ἐκ-ρήγνυμι ἢ **ἐκ-ρήσσω**, μέλ. -ρήξω· ἄορ. α' ἐξέρηξα.— Παθητ. μέλλ. β' ἐκράγήσομαι· ἄορ. β' ἐξεργήνη· ἐκρηγνύω, διαρηγνύω, θραύω, διασπῶ.— Παθητ. θραύομαι (σπάζω) εἰς δύο.— || ὡς ὡς παθητ. = ἐκρήγνυμαι, θραύομαι, ξεσπῶ.— || ὡς ἐνεργ. ἀμτβ. ἐκρήγνυμαι, σπᾶω, ἐκοπῶ.

ἐκ-ρίζω, μέλ. -ώσω· ἐκριζώνω, «ξεριζώνω».

ἐκρίδην, παθητ. ἄορ. τῶς κρένω.

ἐκ-ρίπτω, μέλ. -πω· ἄορ. α' ἐξέριψα· ρίπτω ἔξω, πετῶ μακράν.

ἐκ-ροος, καὶ κατὰ συναίρ. ἔκρους, ὁ (ἐκρέω)· τὸ ἐκρέειν, ἡ ἐκροή, ἐκβολή.

ἐκ-ροφέω, μέλ. -ῆσω· ῥοφῶ, καταπίνω.

ἐκρύδην, παθητ. ἄορ. β' τοῦ κρύπτω.

ἐκ-ρύομαι, μέλ. -ρύσομαι· διασπῶ, ἀπαλλάσσω,

ἔκ τινος κινδύνου.

ἐκρύφθην, παθητ. ἄορ. α' τοῦ κρύπτω.

ἐκ-σάλασσω· σείω θιαίως, μετακινῶ, κλονίζω,

τινάσσω.

ἐκ-σάω, μελ. -ώσω· ἄορ. α' ἐξεσάωσα· ἐπ. ἀντί ἐκσώζω· σείω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω.

ἐκ-σείω, μελ. -σω· ἄορ. α' ἐξείσεια.

ἐκ-σεύομαι, πρκ. ἐξείσομαι· ἄορ. α' ἐξείσομαι· (μετὰ σημ. ἄορ.) ἐξεσούμην.—Παθητ. (ἐκ+σεύω)· ὀρμῶ ἔξω, ἐξορμῶ, φεύγω μακράν τινος.

ἐκ-σημαίνω, μελ. ἀνῶ· σημαίνω, δηλῶ, ὑπαινύσσομαι.

ἐκ-σιγῶ, μελ. ἦσομαι· ἐξαναγκάζω εἰς ἐντελήσιγην.

ἐκ-σκάλεω, μελ. -σω· ἀνασκαλεύω, ἐκβάλλω μετὰ τὸ σκαλιότηρι.

ἐκ-σκεδάννυμι, μελ. -σκεδάσω· διασκορπίζω ἔξω.

ἐκ-σκευάζω, μελ. -σω· ἀπογυμνῶν τι ἀπὸ τὰ ἐπιπλα καὶ σκευή, ἀποκομίζω σκευή.

ἐκ-σμάω, ἀπρφ. -σμήν· παρσιτ. ἐξέσμων· ἐκσμήνω, ἀποσπογγίζω, ἐξελπύνω, ἐξελείφω.

ἐκ-σοθέω, μελ. ἦσω· ἄορ. α' ἐξεσθήσομαι· ἐκφοδῶ, ἐκδιώκω.

ἐκ-σπᾶω, μελ. -ᾶσω· ἄορ. ἐξέσπᾶσα· ἐπ. μετ. μέσ. ἄορ. ἐκσπασσάμενος· ἐξέλκω διὰ τῆς θίας, ἀποσπῶ, μαδῶ.

ἐκ-σπένδω, μελ. -σπέισω· χύνω (ἐκχέω) ὡς σπονδῆν.

ἐκ-σπεύδω, μελ. -σω· σπεύδω νὰ ἐξέλθω.

ἐκ-σπονδος, ον (ἐκ+σπονδή)· ὁ ἔξω τῶν σπονδῶν, ὁ μὴ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὰς συνδήκας, ὁ ἀποκλεισθεὶς ἀπὸ τὰς συνδήκας.

ἐκ-στάδιος, ον (ἐξ+στάδιον)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ σταδίων.

ἐκ-στάσις, -εως, ἡ (ἐξίστημι)· ὁ ἐκτοπισμός, ἡ μετατόπισις ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως, ἀπομάκρυνσις ἢ ἐπὶ τοῦ νοῦ, σύγχυσις νοῦ, ταραχὴ, ἐκπληξις, παραφροσύνη.—ὅ, τι καὶ σήμερον λέγομεν ἐκστασις.

ἐκ-στέλλω, μελ. -στέλω· ἄορ. α' ἐξείσσεια· στέλλω ἔξω ἢ διακοσμῶ, κουμπῶν, καρφῶν διὰ πέρονης.

ἐκ-στέφω, μελ. -ψω· ἄορ. α' ἐξείσσεια· παθ. πρκ. ἐξείσσεια· περικοσμῶ διὰ στεφάνου.

ἐκ-στράτεια, ἡ· τὸ ἐκστρατεύειν, ἡ ἐκστρατεία. Ἐκ τοῦ

ἐκ-στράτεύω, μελ. -σω· ἀπέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν, ἐκστρατεύω.

ἐκ-στράτο-πεδεύομαι, μελ. -εύσομαι· πρκ. ἐξεστρατοπέδευμαι, ἀποθ.· στρατοπεδεύω ἔξω.

ἐκ-στρέφω, μελ. -ψω· ἄορ. α' ἐξείσσεια· στρέφω πρὸς τὰ ἔξω, ἀναποδογυρίζω.— ἢ στρέφω τὸ ἐντὸς πρὸς τὰ ἔξω, γυρίζω «ξανάστροφα» ἢ μετρ. μεταβάλλω ἐντελῶς ἢ διαστρέφω, στρεβλώνω.

ἐκ-συρίσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· σφυρίζω, ὀποδοκιμάζω διὰ σφυρίων (καὶ ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἀποσφύρη τῆς σκηνῆς), λατιν. explodere.

ἐκ-σύρω, σύρω ἔξω· παθ. ἄορ. β' ἐξείσσεια.

ἐκ-σφραγίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ῶ· ἀποτυπῶν ἢ ἀποσφραγίζω.—Παθητ. ἀποκλείομαι, κλείομαι.

ἐκ-σώζω, μελ. -σω· ἄορ. α' ἐξείσσεια· διασώζω, διαφυλάττω ἐκ κινδύνου, διατηρῶ ἐν ἀσφαλείᾳ.—Μέσον, σώζω ἑμαυτόν, σώζω τὴν ζωὴν μου.—Παθητ. ἦσον ἐκσώζεσθαι = ζητεῖν σωτηρίαν (κατασφύγιον) ἐν νήσῳ.

ἐκ-σωρεύω, μελ. -σω (ἐκ + σωρός)· ἐπισωρεύω, στοιβάζω.

ἐκτά, ἐπικ. γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

ἐκτάδην, ἐπίρ. (ἐκτείνω)· ἐκτεταμένως, ἀπλωτὰ.

ἐκτάδιος, ἡ, ον (ἐκτείνω)· ἐξηπλωμένος, μέγας, μακρός.

ἐκ-τάθεις, μετ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐκτείνω.

ἐκτάθεν, ἐπ. γ' πλ. παθητ. ἄορ. α' τοῦ κτείνω.

ἐκ-τάθησομαι, παθητ. μέλλ. α' τοῦ ἐκτείνω.

ἐκ-τάμε, ἐπ. ἀντι ἐξείσσεια, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ ἐκτείνω.

ἐκταμεν, ἐπικ. ἀντι ἐκτανομεν, α' πλ. ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

ἐκτάμην, ἐπ. μέσ. ἄορ. β' (μετὰ παθ. σημ.) τοῦ κτείνω.

ἐκ-τάμνω, ἰων. ἀντι ἐκτέμνω.

ἐκτάν, ἐπ. γ' πλ. ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

ἐκτάνω, ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

ἐκ-τάνύω, μελ. -ύσω· ἄορ. α' ἐξετάνυσα, ἐπικ. -υσομαι· παθητ. ἄορ. α' ἐξετάνυσθη.—Ποιητ. ἀντι ἐκτείνω· ἐξαπλῶν, τευντών ἢ «ἐξαπλῶν χάρμω», καταρρίπτω.—Παθητ. ἐξαπλῶνομαι, κείμαι ἐξηπλωμένος.

ἐκ-τάρασσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· ἄορ. α' ἐξετάρασσα· ἀνησυχῶ, συνταράσσω, φέρω εἰς ταραχὴν, διεγείρω.

ἐκ-τάσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· ἐξάγω στρατὸν καὶ τὸν παρατάσσω πρὸς μάχην.—Μέσον, ἐπὶ στρατοῦ, παρατάσσομαι εἰς τάξιν μάχης.

ἐκτέατο, ἰων. γ' πλ. ὑπερ. τοῦ κτάομαι.

ἐκ-τεθείς, μετ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐκτίθημι.

ἐκ-τέθραμμαί, παθ. πρκ. τοῦ ἐκτρέφω.

ἐκ-τείνω, μελ. -τενῶ· ἄορ. α' ἐξείσσεια· πρκ. ἐκτετάκα.—τευντών, ἐξαπλῶν (κνρ. ἐπὶ νεκροῦ) ἢ ἐντεθῆν, φονεύω, «ἐξαπλῶν» τινὰ χαρμῶ.—Παθητ. κείμαι ἐξηπλωμένος, ἐξαπλῶνομαι ἢ μετρ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐκπλήττομαι, τάρασσομαι.— ἢ ἐκτείνω, ἐπιμηκύνω.— ἢ τευντών, σφιγγῶ, στενοχωρῶ, εἰς τὸ ἐπακρον.

ἐκ-τειχίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ῶ· ὀχυρῶνω πλήρωσ ἢ οἰκροδομῶ ἐκ βάθρων.

ἐκ-τελευτάω, μελ. -ῶ· φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, τελειῶν ὅλως διόλου, ἀποτελειῶν.

ἐκ-τελέω, ἐπικ. πρτ. ἐξετέλειον· μελ. -τελέω καὶ ἐπ. -τελέω.—μέσ. μελ. ἐκτελέσθαι μετὰ παθ. σημ.— φέρω εἰς πέρας ἐντελῶς, ἐκπληρῶ, κατορθώνω.

ἐκ-τελής, ἐς (ἐκ + τέλος)· τελειωμένος, τέλειος, ἐντελής ἢ ὤριμος.

ἐκ-τέμνω, ἰων. -τάμνω· μελ. -τεμῶ· ἄορ. β' ἐξετάμων· ἀποκόπτω, κόπτω ἀπὸ τινος, ἐκκόπτω ἢ ἀποκόττω δένδρον ἐκ τινος δάσους, κόπτω καὶ ρίπτω κάτω, δένδροτομῶ.— ἢ πελεκῶ, λαξεύω.— ἢ εὐνουχιζῶ.

ἐκ-τένεια, ἡ· ζήλος, προθυμία ἢ σοβαρότης. Ἐκ τοῦ

ἐκ-τενής, ἐς (ἐκτείνω)· ἐκτεταμένος, τευντωμένος ἢ μετρ. σοβαρός, πρόθυμος, διηνεκής, ἀκατάπαυστος. 2) ἀφρονος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-τενῶς, ἐπίρ.· σοβαρός, προθύμως, ἀκαταπαύστος ἢ συγκριτ. ἐκτενεύτερον = σοβαρώτερον, προθυμότερον.

ἐκτέος, α, ον, ρημ. ἐπίρ. τοῦ ἔχω· ὄν πρέπει νὰ ἔχη (νὰ κατέχη) τις.— ἢ ἐκτέον (ἐξ οὗ)· πρέπει νὰ ἔχη (ἢ νὰ λόβη) τις ἢ νὰ κρατῆ τις.

ἐκ-τέτηκα, ἀμτθ. πρκ. τοῦ ἐκτίθημι.

ἐκ-τέτιλαί, παθητ. πρκ. τοῦ ἐκτίλλω.

ἐκτεύς, -έως, ὁ (ἐκτος)· τὸ ἐν ἔκτον μέρος τοῦ μεδίου (sextarius) = ὀκτὸς χοίνικες.

ἐκ-τεχνόομαι, μελ. -ῆσομαι· ἄορ. α' ἐξετεχνήσομαι, ἀποθ.· ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σχεδιάζω.

ἐκ-τήκω, μελ. -ξω· ἄορ. β' ἐξείσσεια· τήκω (λυῶν) κάμνω τι νὰ λυθῆ, νὰ φαρῆ ἢ καταστρέφω.—Παθητ., μετὰ ἀμτθ. ἐνεργ. πρκ. ἐκτέτηκα· τήκομαι, λυῶν.— ἢ παθητ., ὡς, ὀλισθαίνω (ἐκφεύγω) ἀπὸ τῆν μνήμην, ἀντίθ. τῆ ἐμμένειν.

ἐκτῆμαι, ἀντι κέκτημαι, πρκ. τοῦ κτάομαι.

ἐκτήσω, ἑ· ἐν.κ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ κτάομαι.

ἐκ-τίδημι, μελ. -θήσω· δέτω, τοποθετῶ, ἔξω ἢ ἐκδέτω.— ἢ οτήνω τι ὀρθιον, ἐκδέτω πρὸς δέαν, ἐκδέτω δημοσίᾳ, ἐκδέτω πρὸς πώλησιν.

ἐκ-τίκτω, μελ. -τέσω· ἄορ. β' ἐξείσσεια· γεννῶ.

ἐκ-τίλλω, μελ. -τῶ· παθ. πρκ. ἐκτετίλα· ἀποσπῶ, μαδῶ ἢ παθητ., κόμην ἐκτετιμῆτος = τοῦ ὁποίου ἡ κόμη ἔχει ἀποσπασθῆ.

ἐκ-τιμάω, μελ. -ῆσω· τιμῶ μέγας, ἐκτιμῶ πολύ.

ἐκ-τίμος, ον (ἐκ+τιμή)· ὁ ἀνευ τιμῆς, ὁ ἐκτὸς τιμῆς.

ἐκ-τινάσσω, μελ. -ξω· τινάσσω ἔξω, ἐκβάλλω διὰ κλονισμοῦ.

ἐκ-τίνω, μελ. -τε(ε)σω· ἄορ. α' ἐξείσσεια· πληρῶν, ἀποπληρῶν ἐντελῶς, ἀποτίω, ἐκτίω ἢ ἐκτείνω δικήν = πληρῶν ὅλον τὸ χρηματικὸν πρόστιμον.— ἢ μέσον, ἀραιῶ πληρῶ ἀποζημιῶν διὰ πράγμα τι, ἐκδικῶ ἢ λαμβάνω ἐκδίκησιν ἀπὸ τινος διὰ τι.

ἐκ-τιτρώσκω, μελ. -τρώσω· ἄορ. α' ἐξείσσεια· προκαλῶ (προξενῶ) ἐκτρωσιν, γεννῶ πρό τοῦ κνροῦ,

κόμην ἀποβολήν. — **II** ὕφισταμαι ἔκτρωσιν, ἀποβάλλω.

ἐκτρεφεν, ἐπίρ. (ἐκτός), ἐπικ. ἀντί **ἔξωθεν** ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, μετὰ γεν. || ἐκτός.

ἐκτοδί, ἐπίρ. (ἐκτός) ἔξω ὀπό, ἔξω, ἐκτός (μετὰ γενικῆς).

ἐκ-τολύπεύω, μελ. -σω· τελειώνω τολύπην μαλαίου, μτφρ. φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας.

ἐκ-τομεύς, -εως, ὁ (ἐκτέμνω)· ὁ ἐκτέμνων, ὁ τομεύς ('Ἡσυχ. «τομεύς τμηθείς»)· θηλ. ἐκτομίς, -ίδος.

ἐκ-τομή, ἡ (ἐκτέμνω)· τὸ ἐκτέμνειν, ἡ ἐκκοπή || εὐνοχησμός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-τομίας, -ου, ὁ· ὁ εὐνοχησμένος, οὗ ἀπεκόπησαν οἱ ὄρχεις, ὁ εὐνοχός.

ἐκ-τοξεύω, μελ. -σω· ρίπτω πάντα τὰ βέλη, κενῶ τὴν φαρέτραν. 2) τοξεύω ἐκ τινος μέρους, ρίπτω βέλη.

ἐκ-τόπιος, α, ον (καὶ -ος, -ον)=ἐκτοπος (8 βλ.).

ἐκ-τόπος, ον (ἐκ+τόπος)· ὁ ἔξω τόπου τινός, ἀπομακρυσμένος ἐκ τινος τόπου, ἀπέχων || ἐντεῦθεν, ξένος || ἀσυνήθης, παράδοξος.

ἐκ-τορέω, μελ. -ήσω· διατριπῶ, διαπερῶ || φονεύω διατριπῶν.

ἐκτός, ἡ, ον (ἔξ)· ἐκτός. [δ:] ἔτυμολ. βλ. **ἔξ**].

ἐκτός, ἐπίρ. (ἐκ)· λατίν. extrinsecus, ἀντίθ. τῷ ἐντός.

— **I** ἐπὶ τόπου, ἔξω, ἔξωθεν, ἐκτός, χωρίς, δίχως || ὡς Πρῶθ. μετὰ γεν., ἔξω ὀπό, μακρὰν ὀπό || ἀπηλλαγμένος ὀπό... 2) πέραν τινός, ἐκτεθέν τινός.

3) ἐξαιρέσει τινός, πλὴν τινός.— **II** ἐπὶ χρόνου, μετὰ παρέλευσιν... χρόνου...

ἐκτοσς (ἐκτός), ἐπίρ.· πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτός.

ἐκτοσδε, **ἐκτοσθεν** (ἐκτός), ἐπίρ.· ἐκ τῶν ἔξω, ἔξω || μακρὰν ὀπό.

ἐκ-τράπεζος, ον (ἐκ+τράπεζα)· ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς τραπέζης, ὅτι εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ παρτιθεταί εἰς τὴν τράπεζαν.

ἐκ-τράχηλις, μελ. -ίω, ἀττ. -ίω, ἐπὶ ἱππου· ἀπορρίπτω τὸν ἀνάστρον ὑπέρανω τῆς κεφαλῆς μου || γενικῶς, ἀπορρίπτω, καταρρίπτω.— Παθητ., θραύω τὸν τράχηλόν μου.

ἐκ-τραχύνω, μελ. -ύνω· καθιστῶ τι τραχὺ || ἐρεθίζω, ἐξοργίζω.

ἐκ-τρέπω, μελ. -πω· τρέπω τι πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς τὰ πλάγια, διασκεδάζω, ἐκτρέπω || μτφρ. ἀποτρέπω, μεταπέθω, παρατρέπω.— Παθητ. καὶ μέσ., ἀποφεύγω, τρέπομαι μακρὰν τινός.

ἐκ-τρέφω, μελ. -θρέφω· ἀόρ. α' **ἐξέθρεφα**· ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, μεγαλώνω.— Μέσον, ἀνατρέφω δι' ἑμαυτόν.

ἐκ-τρέχω, μελ. -θρέξωμι καὶ -δραῖμοῦμαι (ἐξ ἐν. -δρέμα)· τρέχω ἔξω, ἐξέρχομαι τρέχων || ἐξορμῶ, κάμνω ἐξορμησίαν. 2) ἀπομακρύνωμαι τρέχων, ὄρχομαι δρόμω, φεύγω τρέχων. 3) μτφρ. ἐπὶ ὄργης, ἐκπαῶ, ἐκρήγνυμαι.

ἐκ-τρίβω, μελ. -πω· ἀόρ. α' **ἐξέτριψα**·— Παθητ. μέλλ. β' **ἐκτριβήσομαι**· πρκ. **ἐκτέτριμμα**· ἐξάγω διὰ τριβῆς, παράγω διὰ τριβῆς· **πῦρ ἐκτρίβω** = παράγω πῦρ δι' ἰσχυράς τριβῆς — **II** τρίβω σκληρῶς.— **III** κατασυντρίβω, καταστρέφω, διὰ τῆς τριβῆς, καταστρέφω σύρριζα || **ἐκτριβὼ βίον**=φέρω (ὀδηγῶ) τὴν ζωὴν μου εἰς ἄθλιον τέλος, καταστρέφω τὴν ζωὴν μου.

ἐκ-τριψαίμι, ἀπρφ.· ἀόρ. α' τοῦ **ἐκτριβω**.

ἐκ-τροπή, ἡ (ἐκτρέπω)· ἡ πρὸς τὰ πλάγια (ἢ πρὸς τὰ ἔξω) τροπή.— **II** τὸ τρέπειν αὐτόν μακρὰν τινός, ἀποφυγή.— **ἐκτροπὴ ὁδοῦ**=τόπος ἀναπαύσεως, καταφύγιον (κυρ. τόπος ππου δύναται τις ἐκτραπήναι ἐκ τῆς ὁδοῦ) || **ἐκτροπὴ λόγου**=παρέκβασις.

ἐκ-τρώχω, μελ. -ώσω· κατατρώχω, καταπονῶ, καταβάλλω, ἐξαντλῶ.

ἐκ-τρώγω, μελ. -τρώξομαι· κατατρώγω, καταβροχθίζω.

ἐκ-τρωμα, -ατος, τὸ (ἐκτετρώσκω)· βρέφος γεννώμενον προῦρως, ἐξάμβλωμα.

ἐκτυπον, ἀόρ. β' τοῦ **κτυπέω**.

ἐκ-τύπος, ον (ἐκ+τύπτω)· ὁ οὗτος ἐξαιρεσάμενος, ὡστε νὰ ἐξέχη ὡς ἀνάγλυφος, ὁ ἀποτυπωμένος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-τύπος, μελ. -ώσω· ἐξεργάζομαι τι οὕτως, ὡστε νὰ ἐξέχη τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας.

ἐκ-τυφλόω, μελ. -ώσω· κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλόν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-τύφλωσις, -εως, ἡ (ἐκτυφλόω)· ἡ ὀποτίκλωσις, τὸ τυφλώνειν.

ἐκύει, γ' ἐν. παρατ. τοῦ **κυνέω**.

ἐκύρα, ἡ· ἐπικ. λ. ἀντί τῆς λ. **πενθερὰ** (παρὰ πεζογράφους). Βλ. καὶ **ἐκυρός**.

ἐκύρον, ἀόρ. β' τοῦ **κυνέω**.

ἐκυρός, ὁ· ἐπικὴ λ. ἀντί τῆς παρὰ πεζογρ. **πενθερός**. Ἐτυμ.· ὁ τόνος ὀφείλεται ἴσως εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸν τονισμὸν τῶν λ. **πενθερός** καὶ **ἐκυρά**· θὰ ἀνάμεναι τις ***ἐκυρος** (***afekyros**, πρβλ. ὁμηρ. κλητ. **ffekure**· σανσκρ. **czāsurah** (<***svas**·), **Zenb. x'asura**· λατίν. **socer** (<***svecuro**), πκλ.-γερμ. **sweher**, ἀγγλοσαξ. **swēor**, λιθ. **szeszuraz** (<***sesz**·), ἰαπ. ***svekuro-s**. Τὸ

θηλ. ἰαπ. ***svékru^s-s** (πενθερὰ), σανσκρ. **czasru^h**, πρβλ. λατ. **socrus** (<***svecrus**)· τὸ θηλ. ἑλλ. **ἐκυρά** ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἄρσεν., πρβλ. τὸ θηλ. ἄρσ. **skesur**, ὄργων. **skesraw**, (***kvekurā** τροποποιήθεν ἐκ τοῦ **kvekrū^h**· <***svékru^h**· κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἄρσεν. ἰαπ. ***svékuro-s**, ἀπολεσθέν.—Τὸ ἰαπ. ***své-kuro-s** φαίνεται διτι περιέχει τὸ θέμα τῆς ἀναρρ. ἀντων. ***sve-**, ***se-** (πρβλ. καὶ λ. **εσρ**)· τὸ β' συνθετ. θεωρεῖται ὑπὸ τινων συγγεν. τῷ παλ.-σαυ. **šurī**, **šurihī** (<***kveuro**=κουνίδος), ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

ἐκύσα, ἀόρ. α' τοῦ **κυνέω**.

ἐκύσα, ἀόρ. α' τοῦ **κύνω**.

ἐκ-φάγειν· ἀπρφ. ἄρρ. β' τοῦ **ἐξεσθίω**· κατοτρῶγω, καταβροχθίζω (μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. β' ἐν χρῆσει).

ἐκ-φαιδρῶνω, μελ. -ύνω· καθιστῶ τι ἐντελῶς καθαρόν, καθαίρω.

ἐκ-φαίνω, μελ. -φάνω· ἀόρ. α' **ἐξέφηνα**· κάμνω τι νὰ φανῆ ἔξω, φέρω εἰς φῶς || προσίδω, ἀποκαλύπτω, φανερώω, κάμνω γνωστὸν||**ἐκφαίνω πόλεμον**=κηρύσσω πόλεμον.· Παθητ. καὶ μέσον, μελ. -φάνομαι καὶ -φάνησομαι· ἀόρ. α' **ἐξεφάνθη**, ἀόρ. β' **ἐξεφάνην**·— ἐκλάμπω, ἀναλάμπω, φανερώω ἑμαυτόν.

ἐκ-φάνης, ἐξ (ἐκφαίνω)· καταφανής, φανερός, καταδήλος. Ἐπίρ. -νός.

ἐκ-φάσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ **ἐκφημι**.

ἐκ-φάσις, -εως, ἡ (ἐκφημι)· φανέρωσις, διακήρυξις.

ἐκ-φάτος, ον (ἐκφημι)· ἀνέκφραστος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῆ, ἄφατος.—Ἐπίρ. **ἐκφάτως**=ρητῶς, σαφῶς, καθαρὰ ἢ ἡ ἀσεβῶς, ἀρητῶς.

ἐκ-φουλίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ίω· ἐξευτελιζῶ, ὑποβιβάζω.

ἐκ-φερέμεν, ἐπικ. ἀντί **ἐκφέρειν**, ἀπρφ. τοῦ **ἐκφέρω**.

ἐκ-φέρω, μελ. **ἐξοίω**· ἀόρ. α' καὶ β' **ἐξήνεγκα**, **ἐξήνεγκον**.— Μέσ. μέλ. **ἐξοίσομαι** μετὰ παθητ. ἐνν.— φέρω ἔξω ὀπό τι, ἐκκομίζω || ἐκφέρω πρὸς ταφήν, κάμνω ἐκφορὰν νεκροῦ (λατίν. **efferre**) || ὡς μεταφέρω μακρὰν || ἀποκομίζω τι ὡς θραβεῖον ἢ ἀμοιβήν.— Παθητ., φέρομαι ἔξω, ἀποκομίζομαι || μτφρ. φέρομαι πέραν τινός ὀπό τὸ πάθος, παραφέρομαι ὀπό θυμὸν ἢ ἄλλο πάθος. 2) ἀποβιβάζω εἰς τὴν ξηρὰν (ἐκ πλοίου).— **II** παράγω, φέρω καρποῦς, καρποφορῶ. 2) συμπληρῶ, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας||προκαλῶ, γίνομαι αἴτιος νὰ γίνῃ τι 3) δημοσιεύω, διακηρύσσω, προκηρύσσω || δηγοῦμαι ἔξω, προσίδω. 4) ἄσכול, βάλλω εἰς ἐνέρογειαν. 5) **ἐκφέρω πόλεμον**=**inferre bellum**=ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ, πόλεμον. 6) δεικνύω σημεῖα ἐκ τινός, ἐμφανίζω.— **III** φέρω τι εἰς πέρας.— **IV** ἀμτβ. (ἐνν. **ἐαυτόν**)· ἐξέρχομαι τῆς τροχιάς, ἐπὶ ἰσοπεδουμένων || ὡς τρέχω μακρὰν. 2) φθάνω εἰς τέλος.

ἐκ-φεύγω, μελ. -φεύξομαι καὶ -φευξοῦμαι· ἀόρ. β' **ἐξέφυγον**· πρκ. **ἐκπέφευγα**· φεύγω ἔξω ἢ μακρὰν, διαφεύγω || φεύγω μακρὰν ὀπό τι, διαφεύγω ὀπό τι· **βέλος ἐκφυγε χειρός**. 2) διαφεύγω ὀπό τὸν κίν-

δυνον || ὀδώνομαι, ἀπαλλάσσομαι (κυρ. ἐπὶ κατηγορομένων).

ἔκ-φρησις ἔκφραζω, ἔκφωνῶ, ἀποφαίνομαι || ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' ἐκφράσθαι.

ἔκ-φθειρώ καταστρέφω ἐντελῶς || παθητ., καταστρέφομαι, ὀφραρίζομαι || Προστ., ἐκφθειρέω = «ξεκομπήσομαι ἀπ' ἐδῶ» = λατ. *abi in malam rem* («στὸ δῖα βόλο!») μτχ. ἀορ. β' ἐκφθάρεις.

ἔκ-φθίνω, μόνον ἐν τῷ παθητ. ἐν χρήσει· καταστρέφομαι ὅλως διόλου || γ' πληθ. πρξ. ἐξέφθινται = ἔχουσι καταστραφῆ ἐντελῶς || γ' ἐν. ὑπερσ. ἐξέφθιτο οἶνος νηῶν = ὁ οἶνος εἶχε καταναλωθῆ τελεῖως (ἐφίε σωθῆ) καὶ δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰ πλοῖα.

ἔκ-φιλῶ, μελ. -ήσω· ἀγαπῶ περιπαδῶς, καταφιλῶ.

ἔκ-φλαυρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίζω = ἐκφραυρίζω.

ἔκ-φλέγω, μελ. -ξω· ἀορ. α' ἐξέφλεξα· πυρπολῶ.

ἔκ-φοβέω, μελ. -ήσω· προξενῶ φόβον, ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ.— Παθητ., εἶμαι φοβισμένος, φοβῶμαι πολὺ.

ἔκ-φοινίσσω, μελ. -ξω· κάμνω τι ἐρυθρόν, τὸ κοκκινίζω, καταματώνω.

ἔκ-φοιτῶ, ἰων. -έω, μελ. -ήσω· ἐξέρχομαι συνεχῶς, συνηθίζω νὰ ἐξέρχωμαι.

ἔκ-φορά, ἡ (ἐκφέρω) τὸ φέρειν, κομίζειν τι, ἔξω, ἰδίως ἐπὶ πτώματος ἐκφερομένου πρὸς ταφήν. 2) διὰδοσις, ἀκριτομυθία, κοινολόγησις || προδοσία. — II (ἐκ τοῦ παθητ.) ἐπὶ ἴππων, δρόμος, τροχασμός, καλπασμός.

ἔκ-φορέω = ἐκφέρω || ἐξάγω πτώμα πρὸς ταφήν. — μέσον, ἐκκομίζω μετ' ἐμοῦ.— Παθητ., ἐκφέρομαι, κινούμαι πρὸς τὰ ἐμπρός.— III ἐξορῶσω.— III ἐν τῷ παθητ., ῥίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν (λατιν. *eijci*).

ἔκ-φόριον, τὸ (ἐκφέρω) τὸ ἐκφερόμενον, τὸ παραγόμενον, ὁ καρπός, τὸ προϊόν || ὡς. ἐκμίσθωμα, ἐνοίκιον || ἔγγειος φόρος, δέκατη.

ἔκ-φορος, ὄν (ἐκφέρω)· ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαχθῆ, ἐξαγώγιμος.— II ὁ δυνάμενος νὰ γίνῃ γνωστός.

ἔκ-φορτίζομαι, παθητ.· πωλοῦμαι ὡς ἐμπόρευμα || ἀνεῖθεν μετφρ., προδίδομαι.

ἔκ-φράζω, μελ. -άσω· ἐκδέτω ἀκριβῶς, διηγοῦμαι λεπτομερῶς.

ἔκ-φρέω, ποιητ. ἐκφρεῖω· μελ. -ήσομαι, ὡς. -ήσω· (ἐκ+φρέω, ὑπερ ἀπικνῆ μόνον ἐν συνθέσει: διαφρέω, εἰσφρέω)· ἐκφέρω, ἐξάγω.— Παθητ., ἐκβάλλομαι || μεσ., ἐξέρχομαι.

ἔκ-φροντίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, λατιν. *excogitare*.

ἔκ-φρων, ὄν, γεν. -ονος (ἐκ+φρῶν)· ὁ ἔξω φρενῶν, παράφρων, ἀνόητος, μωρός, λατ. *amens* || ὡς. μαινόμενος, ἐκμανῆς, ἐνδομυῶν.

ἔκ-φυγγάνω = ἐκφεύγω.

ἔκ-φύγε, ἐπικ. ἀντι ἐξέφυγε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἐκφεύγω.

ἔκ-φύλασσω, μελ. -ξω· φυλάττω (φρουρῶ) μετὰ προσοχῆς.

ἔκ-φύμαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐκφύω, ἐσχηματισμ. ὡσεὶ ἐξ ἐν. ἐκφύμι.

ἔκ-φύσσω, μελ. -ήσω· φυσῶ ἔξω, ἀποπνέω || μετφρ. ἐκφυσῶ πόλεμον = διεγείρω, προκαλῶ, ἀνάπτω πόλεμον (ὡσεὶ ἐκ σπινθήρος).

ἔκ-φύω: I ἀναργ. μετ. ἐν τῷ ἐνεστ., μελ. ἐκφύσω, ἀορ. ἐξέφυσά· γεννῶ, παράγω.— II ἀμτθ. ἐν τῷ πρξ. ἐκπέφυκα, ἀορ. β' ἐξέφυον, καὶ ἐν τῷ μέσ. ἐκφύομαι· παράγομαι ἢ γεννῶμαι ἐκ τινος, φυτρῶνω (φύομαι) ἐκ τινος (μετὰ γεν.) || ἀπολ. λάλημα ἐκπεφυκός = λάλος (φυλάρος, σπερμολόγος) ἐκ γενετῆς, ἐκ φύσεως.

ἔκ-φυνέω, μελ. -ήσω· φωνάζω δυνατὰ, ἀναφώνω, «ξεφωνίζω».

ἔκ-χαλῶ, μελ. -άσω· χαλαρώνω, καταθιβάζω.

ἔκ-χαυνῶ, μελ. -ώσω· ἀποχαυνῶνω, καθιστῶ τινα ὀλαζόνα (χαῦνον).

ἔκ-χέαστο, γ' ἐν. ἐπικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐκχέω.

ἔκ-χέω, μελ. -χέω· ἀορ. α' ἐξέχεα, ἐπικ. ἐξέχενα· πρξ. ἐκκέχυναι· χύνω ἔξω, λατιν. *effundo* || ἐκχέω εἰς μάτην, σπαταλῶ, ὠστωτέω.— III Παθητ.,

ἀορ. α' ἐξεχθῆν· πρξ. ἐκκέχυναι· ἐπικ. τύποι, γ. πληθ. ὑπερσ. ἐξέκεχυντο, ἀορ. β' ἐξέχυτο ἢ ἐκχύντο, μτχ. ἐκχύνμενος.— χύνομαι ἔξω, ἀπορρίπτομαι, ἐκρέω || γενικῶς, ἐξαπλῶνως, διαδίδομαι.— Παραδίδομαι εἰς πάθος, ὡς τὸ λατιν. *effundi* in...

ἔκ-χορεύω, μελ. -σω· ἀποσπῶμαι ἀπὸ τὸν χορόν.— II ἐκχορεύομαι ὡς ἀποσπ., ἀποδιώκω ἀπὸ τὸν χορόν.

ἔκ-χράω (A), ἰων. -χρέω, ὡς τὸ ἀποχράω· ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ, εἶμαι ἐπαρκῆς διὰ τι || ἐν χρήσει μόνον ὡς ἀπρσ.: ἐκχρήσει, ἐξέχρησε = δὰ εἶναι ἐπαρκές, ἢ ὑπῆρξεν ἐπαρκές διὰ τι.

ἔκ-χράω (B), μελ. -ήσω· ἀναγγέλλω ὡς χρησιμὸν, χρησιμοδοτῶ.

ἔκ-χρηματίζομαι, ἀποθ.· ἀπομυζῶ χρήματα ἀπὸ τινα, ἀργυρολογῶ || εἰσπράττω συνεισφοράς.

ἔκ-χυθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἐκχέω.

ἔκ-χυθήσομαι, παθ. μελ. α' τοῦ ἐκχέω.

ἔκ-χῦμενος, μτχ. ἐπ. παθητ. ἀορ. β' τοῦ ἐκχέω.

ἔκ-χῦτο, γ' ἐν. παθητ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ἐκχέω.

ἔκ-χῦτος, ὄν (ἐκχέω)· ὁ χυθεὶς ἔξω || ἀπεριόριστος, ἐξηλωμένος || πλατύς, ἄφρονος, πλούσιος (ἐπὶ γέλωτος π. χ.), λατιν. *effusus*.— τὸ ἐκχυτον = πτόν.

ἔκ-χώννυμι, μέλλ. -χώσω· παθητ. πρξ. ἐκκέχωσομαι· ὑψώνω (ἀνεγείρω) δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, δι' ἐπιχωματώσεως || ὀσπεκλειῶ διὰ προσχώσεως (ἐπὶ ποταμοῦ).

ἔκ-χωρέω, μελ. -ήσω· ἐξέρχομαι καὶ ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἀπὸ τινος. 2) διολιθθαίνω, γλιτοῦρῶ || ἀνεῖθεν ἐπὶ ἀρμού (ἀρθρώσεως), ἐξαρθρώνομαι, μετατοπιζομαι θιαλίως δι' ἐξαρθρώσεως. 3) ὑποχωρῶ || παραχωρῶ.

ἔκ-ψύχω, μελ. -ξω· ἐκπνέω, παραδίδω τὸ πνεῦμα, «ξεψυχῶ», λατιν. *expiro*.

ἘΚΩ'Ν, ἐκοῦσα, ἐκόν· ἐκοῦσιος, πρόδυμος, ἄσμενος, δελμηματικός, αὐθόρμητος, ἐξ ἐλευθέρως θουλήσεως.— II Συχνὰ ἐν τῇ φράσει ἐκόν εἶναι (ἐνθα τὸ ἀπρφ. φαίνεται πλεονάζον) = ἐκοῦσιος, δελμηματικός || ἐπιτήδες, ἐξεπιτήδες, σκοπίμως.

Ἐνυμ.: ἐκόν· τὸ δασύ πνεῦμα ὑφείλεται κατὰ τινας εἰς ἐπίδρασιν τοῦ ἀντιωνυμ. θέμ. ἔ- (<*σφε-).—ἀττ. ἐκόν (ἐν Λοκρ. ἐπιγρ. *Feχόντας*, Κρητ. *Feκών*)· ἀέκων = ἀέκων (βλ. λ.)· κυρ. ἐκόν εἶναι μτχ. ἀπολεσθέντος ρήμ.

*νεκμί, πρβλ. *σανοκρ. νάτσι*, (ἐπιθυμῶ), *υζάντ* (ἐπιθυμητός)· τὸ θέμα *Fεκατ- (: *σανοκρ. υζάντ*) ((ἐκόντ- κατὰ μετάπτωσιν) ἐμφανίζεται ἐν τῷ δωρ. θηλ. *ἀέκασσα*, Κρητ. *Feκασθα* (πρβλ. παρ' Ἡτυχ. *αγεκασθα*· *ἐκοῦσα*), πρβλ. *σανοκρ. υζάντ*, ἔλλ. ἐπ. *ἐκνήβολος* (ἀντὶ ἐκνήβολος κατὰ μετρ. παρήχησιν), κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα σύνθετα εἰς -νήβολος, ὁμηρ. *ἐκά(F)εργος*, *Ἐκαμήδη*, *Ἐκά-διος*. Βοιωτ. *Feκαδάμιος* (ὁπόθεν θεσσαλ. *Feκαδάμιος*, ἀττ. *Ἀκάδημιος*) τὰ ὑποκορ. *Εκᾶς* καὶ Παμτ. *Feκειτους* (γεν. ἐν.), ἐπ. *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβελήτης*, ὑποκορ. *Ἐκατος*, *Ἐκάτη*, ὁμηρ. μτχ. *ἀεκαζόμενος*, ἐπ. ποιητ. *ἐκητι*, δωρ. *ἐκάτε* (<*Fεκαῖτε καθ' ἀπλοποίησιν) καὶ ἰων. *εἶνεκα*, ἀττ. *ἐνεκα* (<*ἐν-Feκα, βλ. λ.).

ἐλάα, ἀττ. ἀντὶ ἐλαία.

ἐλάαν, ἐπικ. ἀντὶ ἐλαῶν, ἀπρφ. τοῦ ἐλαύνω.

ἐλάθον, ἀορ. β' τοῦ λαμβάνω.

ἐλάθον, ἀορ. β' τοῦ λαθάνω.

ἘΛΑΙΑ, ἀττ. ἐλάα, γ' «ἐλάη», τὸ ἐλαϊόδενδρον, λατιν. *olea, olliva*·—παροιμ. *φέρεσθαι ἐκτὸς τῶν ἐλαίων* = τρέχειν (χωρεῖν) πέραν τῶν ἐλαίων, αἰτίως ἐβρίσκοντο εἰς τὸ τέρμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ σταλίου (ἐνθα ἐλάμβανε χώραν ὁ ἀγῶν δρόμου), τ. ἔ. προχωρεῖν πέραν τοῦ δέοντος, ἐκτὸς θέματος.— II ὁ καρπὸς τοῦ ἐλαϊόδενδρου, «ἐλήη»

Ἐνυμ.: ἐλαία, ἰων. *ἐλαίη*, ἀττ. *ἐλάα* (*ἐλαίFα· *ἐλαίος*· *ἐλαίον*· ἀγνώστου ἐτυμολ. *ἐλαίFα) λατιν. *οίFα*, *ἐλαίFον) λατιν. *οίFων, οίFων, γεν. *οίFεντ, οίFεντ, ὁπόθεν ὑστερογενεῖς ὄνομ. *οίFοντι*, οίFων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλαίησις, ἀττ. -αίησις, *εσσα*, *εν*· ἐξ ἐλαίας, κατάρυτος ἐξ ἐλαϊοδενδρῶν.

ἐλαίνεος, α, ον, καὶ **ἐλάτινος**, η, ον (ἐλαία)· ὁ ἐξ ἐλαιοδένδρου, ἐκ ξύλου ἐλαίας.

ἐλαιο-λόγιος, ὁ (ἐλαία+λόγος)· ὁ συλλέγων ἐλαίας.
ἐλαιον, τὸ (ἐλαία)· ἐλαϊόλαδον, ἐλαιον, λατιν. olivum.

ἐλαίος, ὁ (ἐλαία)· ἀγρία ἐλαία (λατ. oleaster).

ἐλαιο-φόρος, ον (ἐλαία+φέρω)· φέρων, παρά-γων, ἐλαίας.

ἐλαιο-φύης, ἐς (ἐλαία+φύω)· κατάφυτος ἐξ ἐλαίων.

ἐλαϊο-φύτος, ον (ἐλαία+φύω)· κατάφυτος ἐξ ἐλαιοδένδρων.

ἐλαΐς, ἴδος, ἡ=ἐλαία· ἄττ. πληθ. ἐλαΐδες.

ἐλαίων, -ώνος, ὁ (ἐλαία)· ὁσος ἐξ ἐλαιοδένδρων, λατιν. olivetum. — ὡς κύριον ὄνομα, ἀπὸ ὄρους τῶν ἐλαίων·.

ἐλάκησα, ἐλάκων, ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ λάσκω.

ἐλάμφθην, ἰων. ἀντὶ ἐλήφθην, παθητ. ἀορ. α' τοῦ λαμβάνω.

ἐλ-ανδρος, ον (ἐλεῖν+ἀνδρῆς)· ὁ φονεύων ἄνδρας.
ἐλάσα, ἐπ. ἀντὶ ἤλασα, ἀόρ. α' τοῦ ἐλαύνω.— **ἐλάσασκε**, ἰων. καὶ ἐπ. γ' ἐν.— **ἐλασαιστο**, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἐλάσαιντο, γ' πληθ. Εὐκτ. μεσ. ἀορ. α'.

ἐλασαῶς, ὁ ἀγνωστον πτηνόν, ἴσως ἐπινοηθέν ὑπὸ Ἀριστοφ. (δρν. 886). [ἐκ τοῦ ἐλαύνω, ἀορ. Πρωστ. ἐλασαι, κατὰ τὸ τρεοῶς (*τρεο-αῖς, χροῶς (*χεδ-σῆς)].

ἐλάσειο, ἐφετικόν τοῦ ἐλαύνω· ἐπίεμαι, ἐπιδωρῶ, νά ἐλάσω.

ἐλάσια, ἡ (ἐλαύνω)· τὸ ἐλαύνειν (ἢ ἐλασις), Ἰππασία, Ἰππευσις.

ἐλασί-βροντος, ον (ἐλαύνω+βροντή)· ὁ ἐξακοντίζων βροντᾶς, ἐκοφενδονίζων κεραυνούς.— || ὁ ἐξακοντισθεὶς ὡπερ κεραυνός.

ἐλάσο-πιπος, ον (ἐλαύνω+ίπιπος)· ὁ ἵππους ἐλαύνων, Ἰππηλάτης.

ἐλάσις, -εως, ἡ (ἐλαύνω)· τὸ ἐλαύνειν, ἀμαξοδρομία, ἰππασία ὡς κωπηλοσία. 2) ἀπέλασις, ὑπερορία, ἐξορία. 3) (ἐνν. στρατοῦ), πορεία, ἐκστρατεία || (ἐνν. ἵππου), ἰππασία.

ἐλασσα, ἐπ. ἀντὶ ἐλασα, ἤλασα, ἀόρ. α' τοῦ ἐλαύνω.

ἐλασσόω, ἄττ. -ττώω, μελ -ώσω· ἀόρ. α' ἄττ. ἡ-λάττω.— Παθητ., μέλ. ἐλασσοθήσομαι, ἀλλ' ὡς καὶ μέσ. μέλ. ἐλασσώσομαι ἐν παθητ. ἐνν. ἀόρ. ἡλασσοθήνη· κάρμυ τὴ μικρότερον, ἐλαττώνω, σμικρύνω, ἢ τὸ κάρμυ χειρότερον || βλάπτω || ἐντεθθεν, ἀποσπῶ ἀπὸ τι.— || Πιχθῆτ., γίνομαι μικρότερος, ἐλαττώνομαι || μοῦ λείπει κάτι, ἔχω πολὺ ὀλίγον ἐπὶ τι | μετὰ γαν., εἶμαι εἰς χειρότερον (κατωτέρον) θέσιν ἀπὸ ἄλλον τινά. Ἐκ τοῦ

ἐλάσσων, ἄττ. -ττων, -ον, γεν. -ονος· μικρότερος, ὀλιγώτερος || κατώτερος, χειρότερος || ἐλασσον ἔχω=εὐρίκομαι ἐν ἴππῳ (κατωτέρα) μοῖρα.— τὸ οὐδ. ἐλασσον ὡς ἐπίρ.=εἰς μικρότερον ἄσθμον || ὡς, βμαλὸν ἐπίρ. ἐλασσόνως.— Ἐν χρῆσει ὡς συγκριτ. τοῦ μικροῦ μετὰ ὑπερβ. ἐλάχιτος· τὸ θετικόν ἐλαχὺς εὐρηγται ἐν τῷ παλαιστ. ἐπει.

ἐλαστρέω, μέλ. -ήσω, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐλαύνω· ὠδῶ, διώκω || κωπηλατῶ || περιφέρομαι τῆδε κάκεϊσε, περιπλανῶμαι.

ἐλάσω· μέλλ. τοῦ ἐλαύνω.

ἐλάτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐλαύνω· δεῖ ἐλαύνειν=πρέπει νά ἐλαύνη (διώκῃ) τις.

ἘΛΑΪΤΗ· πεύκη, ἐλάτη, «ἐλατος». — || κώπη, ὡς κατασκευασμένη ἐκ ξύλου ἐλάτης || μτγν. ὡς καὶ ὀλόκληρον τὸ πλοῖον τῆ λέμβος, κατὰ συνεκδοχὴν.

Ἐνυμ. : ὄβεθ. ἐτυμολ.· ἐλάτη (*ἐλήτᾱ, ἰαπ. *Ἰητᾱ· παλ.-γερμ. linia· πρβλ. σανσκρ. latā (*Ἰητᾱ) = εἶδος κισσοῦ.— Λιθ. leniā (σανίς).— τὸ λατιν. linier (λέμβος) παρήγαγε τὸ παλ.-ῤ. lestar, τὸ Gall. lestr (λεκάνη), παλ.-Κερν. lester (πλοῖον), Breton. lestr (πλοῖοριον) διὰ τὴν λατιν. λ. linier πρβλ. τὸ λατ. venir ἑλλ. γαστήρ <*gnvstir.

ἐλάτηρ, ἡρόσ; ὁ (ἐλαύνω)· ὁ ἐλαύνων, ἀρματηλάτης || ἐλατῆρ βροντήης=ὁ ἐξακοντίζων βροντήην.— || ὁ ἀποδιώκων μακρῶν, ὁ ἐκδιώκων.— || πλαιοκῶς (ὄρτος, κέικ) πλατύς καὶ ἐπίπεδος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλατήριος, α, ον (ἐλατήρ)· ὁ μακρῶν ἐλαύνων, ἀπομακρύνων, ἐκδιώκων.

ἐλάτινος, η, ον (ἐλάτη)· ὁ ἐκ ξύλου ἐλάτης (ἢ πεύκης).

ἐλαττον, ἄττ. οὐδ. ἀντὶ ἐλασσον, ὅς ἐπίρ. ὀλιγώτερον.

ἐλαττονέω, μέλ. -ήσω (ἐλάσσων)· ἔχω (λαμβάνω) ὀλιγώτερον, ἔχω πολὺ ὀλίγον, ἔχω ἔλλειψιν, μειονεκτῶ.

ἐλάττων, ἐλαττώω, ἐλάττωμα, ἄττ. ἀντὶ ἐλασσον.

ἘΛΑΥΨΝΩ, μέλ. ἐλάσω ἐπικ. ἐλάσσω, ἄττ. ἐλάω, ἀπρφ. ἐλάω, ἐπικ. ὡς. ἐλάω.— ἀνεργ. ἀόρ. α' ἤλασα, ἐπικ. ἐλάσα, ἐλασσα.— πρξ. ἐλήλακα.— Μέσον. ἀόρ. α' ἤλασάμην, ἐπικ. β' ἐν. Εὐκτ. ἐλάσαιο, μετ. ἐλασσάμενος.— Παθητ., ἀόρ. α' ἤλάθη καὶ ἡλάσθη· πρξ. ἐλήλαμαι καὶ ἐλήλασμαι· γ' ἀνικ. διερσι. ἡ-λήλατο, ἐπικ. ἐλήλατο.— βλ. ἐλάω.— ἰ θάλλω τι εἰς κίνησιν, τὸ κάρμυ νά κινήθῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, κυρ. ἐπὶ ἱππων, ἀρμάτων, πλοίων. 2) φαινομενικῶς ἀμπελ., Ἰππεύω, πορευομαι ἐφ' ἀμαρῆς, πλέω, κωπηλατῶ || ἐλαύνοντες = οἱ κωπηλάται.— ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ προσλαμβάνει ἐνίοτε καὶ δευτέρω αἰτ.: γαλήνην ἐλαύνω=πλέω ἐν γαληνιαῖα θάλασσῃ || πόντον ἐλάταις ἐλαύνω=πλήττω τὴν θάλασσαν διὰ τῶν κωπῶν.— αἶτα πράγματι ἀμπελ.· προχωρῶ, προβαίνω: ἐς τοσοῦτον ἤλασαν=προεχώρησαν ἀπὸ τοῦ τοῦ σιμείου. 3) ἀπομακρύνω, -ομαι, ἀπάγω, λατιν. abigere, κυρ. ἐπὶ κλοπιμαίων κτηνῶν|| ἄττ. ὁμω ὡς. ἐλαύνω μύσος, μίασμα, ἄγρος=ἀποδιώκω τὸ μίασμα κλπ. 4) συνωδῶ, συνδιλάω, εἰς στενὸν χῶρον, πιέζω ἐν μάχῃ || ἄττ. ὡς. καταπονῶ, βρασσιζῶ, ἀνιῶ, ἐνοχλῶ, λυπῶ.— || πλήττω, κόπτω, τραυματίζω || μετὰ διπλῆς αἰτ. ὤμον ἐλαύνω τινά = τραυματίζω τινά εἰς τὸν ὤμον. 2) ὠδῶ διὰ μέσου τριῶν, διαπερῶ || παθητ. διέρχομαι, περῶ διὰ μέσου.— || κτυπῶ διὰ σφύρας, σφμηλατῶ, μέταλλον, λατιν. ducere || ἀσπίδα ἐλαύνω=καποσκυάω ἀσπίδα ἐκ σφμηλατῶν μετάλλου. 2) ἀνορούσσω, ἀνασκάπτω· ἐλαίνω ὄρχον ἀμπελίδος = φυτεύω ἀμπελούς στοιχηθῶν (εἰς γραμμὴν) || ἐντεθθεν γενικῶς, φυτεύω, παράγω. 3) κολῶν ἐλαίνω = παρατείνω, διατηρῶ, τὴν φιλονεικίαν.

ἐλάφειος, ον (ἐλάφος)· ὁ ἀνήκων εἰς ἐλαφον, τῆς ἐλάφου, «ἐλαφῆσιος».

ἐλάφη-βολία, ἡ (ἐλαφη-βόλος)· τὸ βάλλειν (θηρεῦειν, τοξεύειν, φονεῦειν) ἐλάφους, ὄγρια ἐλάφων.

ἐλάφη-βόλια (ἐνν. ἐερά), τέ· ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλάφη-βολίων, -ώνος, ὁ· ὁ ἑνατος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους, καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ ἐλαφηβόλια, ἀνετιστοιχῶν πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα 15 Μαρτίου— 15 Ἀπριλίου.

ἐλάφη-βόλος, ον (ἐλαφος+βάλλω)· ὁ θάλλων (τοξεύων, κτυπῶν, θηρεύων) ἐλάφους || ὡς οὐα. ὁ κυνηγὸς ἐλάφων.

ἐλάφο-κτόνος, ον (ἐλαφος+κτείνω)· ὁ κτείνων (φονεύων) ἐλάφους.

ἘΛΑΨΟΣ, ὁ καὶ ἡ· «ἐλάφι, λάφι» (λατιν. cornus elaphus) εἶτε ἄρρην εἶτε θῆλυ («ελαφίνας»).

Ἐνυμ. : ἐλαφος <ἰαπ. *elw-bho-s, πρβλ. ἑλλῶς <*ἐλνος, πκλ-σλαυ. jelen- πρβλ. ὡς. Gaul. eiem-biu (ὄνομα μηνός) (πρβλ. ἄττ. ἐλαφηβολίων), καὶ ἴσως Ἰε:θ. lamb (ἀρνίον), πκλ-γερμ. lamb <*lon-bho-m (ἀρνίον): τὸ συνθετ. *bho- θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν πρῶμα πρὸς λαμβανόμενον συνήθως ὑπὸ ὀνομάτων ζῴων.

ἐλάφοσ-σοίη, ἡ (ἐλαφος+σοῖω)· ἡ θήρα ἐλάφων.

ἐλαφρία, ἡ· ἐλαφορτία, κούφότης || ἀπεριοκείψια, ἀβουλία. Ἐκ τοῦ

ἘΛΑΦΡΟΣ, ἄ, ὄν καὶ -ός, -όν· ἐλαφρός κατὰ τὸ βάρος (λατιν. levis), ἀντιθ. τῷ βαρὺς || μτγρ. ἐλαφρός, οὐχί-φορτικός, οὐχί-βαρῶς, εὐκόλος: ἐν ἐλαφρῶ ποιοῦμαι=δεωρῶ τὴ εὐκόλον.— ἐπίρ. ἐλαφρῶς=ἐλαφρῶς, εὐκόλως.— || εὐκίνητος, εαθέλτος, ἐλαφρός, ταχύς, ἐνεργητικός, δραστήριος || οἱ ἐλαφροί =οἱ ἐλαφρῶς ὠπλισμένοι στρατιῶται (λατιν. levis armatura). — || μτγρ. ὁ ἐλαφρῶς σκεπτόμενος, φ-

λαφρόνους, ἀπερίσκεπτος, «ελαφρόμυαλος, δμυαλος».

Ἔτυμ.: ελαφρός (ιαπ. (e)ləŋvɥro-s' (*e)ləŋvɥro-s' παλ-γερμ. lungar (γοργός), ° Ἀγγλοσαξ. luntze ἐπίρ. (ταχέως) ° πρβλ. Ζενδ. συγκρ. rəŋjāh- (ταχύτερον), βπερθ. rəŋjāsta-, ἐκ ρίζ. ləŋgh- (= τρέχω) ἐν τῷ σανακρ. rəghatē (σπεύδω), Ζενδ. rəŋjāiti (ἐνεργῶ ταχέως) βλ. καὶ ελαχύς.

ελάχιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ συγκρ. ελάσσων (ἀμικρότερα παραθετ. τοῦ ελαχύς) ° ὁ μικρότατος (ἀντίθ. τῷ μέγιστος), ὁ ελάχιστος ἢ ὁ ελαχίστης ἀξίας, ὁ χειρίσιος.—τὸ ελάχιστον ὡς ἐπίρ.=κατ' ελάχιστον ὄριον, τοῦλάχιστον οὕτω καὶ ἐπίρ. κερταὶ καὶ τὸ οὖθ. πληθ. ελάχιστα.— Ἐντεῦθεν ἐσηματίσθη νέον συγκρ. ελαχιστότερος=μικρότερος τοῦ ελαχίστου., καὶ ὑπερθ. ελαχιστότατος=ὁ ελάχιστος τῶν ελαχίστων, ὁ σφόδρα ελάχιστος.

ελάχον, ἄορ. β' τοῦ λαγγάνω.
ελάχου-πτέρυξ, -υγος, ὁ, ἡ (ελαχύς+πτέρυξ) ° ὁ ἔχων μικρὰς πτέρυγας ἢ ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἔχων μικρὰ πτερύγια.

ΕΛΑΧΥΣ, -εια, -ύ· μικρός, ὀλιγός, βραχύς ἢ εὐτέλης, πενιχρός, ἀνάξιος λόγῳ ἢ ἐπικ. λ., εἰς τῆς σηματούθησαν τὰ παραθετ. ελάσσων, ελάχιστος.

Ἔτυμ.: θηλ. ελάχεια ὀρθότη. τοῦ ελαχεια' συγκρ. ἰων. ελάσων, ἀττ. ελάττων (*ελαγγῆων ἀντὶ *ελεγγῆων κατὰ τὸ ελαχύς' πιθάν. ἐκ ρ. legvñ ἢ legh (εἶμαι μικρός, ὀσήμενος), ἀνευ ἐρρίνου φθόγγου, ὡς ἀποδεικνύει τὸ λατιν. levis (<*legvis), σανακρ. συγκρ. rəghzγān, ləghzγān, ἱθάπ- (ἀδύνατος, μικρός), κατὰ μεταπτώσιν *logvñ-κατὰ τήναια καὶ τὸ ἑλλ. ελαχύς περιέχει ὡς τὸ *logvñ-, σανακρ. rəghūh, ləghūh (ταχύς) (<*loghūs ἢ *leghūs ἢ *loghūs, Διθ. leŋvas, leŋgnus, (ελαφρός), Γοτθ. leihts x-ā· ἐν συμφυρμῇ μετὰ τῆς ρ. ləŋgñ (τῆς ὑπαρχούσης ἐν λ. ελαφρός κ.α.).

ελάω, σπέν. ποιητ. ἐν ἀντὶ ελαύνω ἐπικ. ἀπρφ. ε-λάω, κρτ. ελαον, ελαω. Βλ. λ. ελαύνω.

Ἔτυμ.: ελάω, ἀττ. μέλλ. ελώ, γ' πληθ. Ὀμ. ελώσει, παθ. πρκ. Ὀμηρ. ελήλαται, ὑπερσ. ελήλατο ε-λαύνω (<*ελαυν-ω ἐκ τινος ὀνόμ. *ελαυνός, *ελα-Fv-ος (=ὀδηγός) ελάω; λατ. alacer (ζωηρός, ὀξύς), Γοτθ. aljan, ἱβρ. elaim (<*exlājō) = φεύγω, ιαπ. *ela- (ἐρεθίζω, διεγείρω).

ΕΛΑΘΟΜΑΙ, εἰδομαι, ἀποθ. ἐπιθυμῶ σφόδρα, ποθῶ ἢ εὐχομαι νά ἀποκτήσω τι, ἀγωνίζομαι διὰ τι, ἐπιδιώκω τι, ἐπορθαλμῶ τι.

Ἔτυμ.: εἰδομαι, ἑτηρ. εἰδομαι' ἐπ. εἰδώω, τό, εἰδώω' εἰδομαι (*ελ-δο-, ἐκτετ. κατὰ ἐν -δ- τῆς ρίζ. vel- (=ἐκλέγειν, θέλειν) ἐν τῷ σανακρ. vəŋjāh' (ἐκλέγω), Ζενδ. var- (ἐκλέγω), σανακρ. vāraḥ (ἐκλόγη), λατ. volo velle (θέλω, ἐπιθυμῶ), gail. *xlp. gvell (ἐπιθυμητός) (<Κέλτ. *vello-, *vel-no-), Γοτθ. waijan, παλ-Γερμ. weilan (θέλειν), Γοτθ. waijan, παλ-Γερμ. wellan (ἐκλέγειν), Διθ. vēlyti (εὐχομαι), ra-vell (θέλει), villis (ἐλπίζ), vilus (ἐλπίζω), παλ-ελαυ. veleti (διευθετῶ), voliti (προτιμῶ), Δωρ. λῶ, λῆ (*Flη- βλ. λ.) πρβλ. τήν ἐπέκτασιν δι' ἑνός -p- ἐν τῷ εἰλω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εἰδώω, **εἰλόω**, τό, ἀκλ. ἐπιθυμία, πόθος ἢ εὐχή.
εἰλε, ἐπικ. ἀντὶ εἰλε, γ'. ἐν ἄορ. β' τοῦ αἰρέω.

εἰλαίρω, ποιητ. ἀντὶ εἰλέω' συμπαθῶ, οἰκτείρω, λυποῦμαι.

ΕΛΕΑΣ, ἄντος, ὁ· εἶδος γλαυκός.— [Ἰσως συγγ. τῆ εἰλα, ἡ=καλαμοδότης, πιηθὸν ζῶν ἐπὶ τῶν καλάμων περὶ τὰ ἔλη; λατιν. olor (<*elior)].

ελεγεία, ἡ=ελεγος, ἐλεγειακὸν ποίημα.

ελεγείον, τὸ (ελεγος) ὀπίσχιον (ποίημα ἐκ δύο στίχων), εἰς ἑνός ἑξαμέτρου καὶ ἑνός πενταμέτρου στίχου τὸ μέτρον τῆς ἐλεγείας.— Κατὰ πληθ. τὰ ελεγεία=ελεγεία, ελεγος, ἐλεγειακὸν ποίημα.

ελεγείος, α, ον (ελεγος) ἐλεγειακός, ἀνήκων εἰς τὴν ἐλεγείαν.

ελέγω, δωρ. ἀντὶ ἐλέγου, β' ἐν. παθ. κρτ. τοῦ λέγω.
ελεγγίς, -εως, ἡ (ελέγχο) ἀνασκευή, ἐξελέγγις, μομφή.

ελεγος, ὁ· θρηνητικὸν ᾄσμα, θρηνηλογία (ἀρχικῶς μὲν ἀσχήτως πρὸς τὸ μέτρον, βραχύτερον δμως ἀπαραιτήτως ἐν ἐναλλαγῇ ἑξαμέτρων καὶ πενταμέτρων): — [κυρ. ελεγος ἐλέγετο ἄσμα ἀζόμενον συνοδείᾳ αὐλοῦ· εἶναι ἀσιτικῆς. Ἰσως Φρυγικῆς, προελεύσεως πρβλ. Ἀρμ. elegh- (αὐλός, κυρ. κάλαμος)].

ελεγχίη, ἡ (ελέγχο) ὄνειδος, ὕβρις, μομφή.

ελεγχής, ἐς (ελέγχο) ὑποκείμενος εἰς ἐλεγχον, ἀξιος ἐλέγχου, ἐπαίσχυντος, ἀναιδής ἢ κυρ. δειλός, ἀνανδρος.— Ἀνώμαλ. ὑπερθετ. ελέγγιστος.

ελεγχος (Α), τὸ (ελέγχο) μομφή, ὄνειδος, ἀτιμία, αἰσχύνη ἢ κάκ' ἐλέγχα=κακά ὄνειδη (β' ὕμας αὐτοῦς).

ελεγχος (Β), ὁ (ελέγχο) μέσον ἐλέγχου, μέσον ἀποδείξεως ἢ δοκιμῆ, πείραμα ἢ βάσανος, κριτήριον, λατιν. argumentum ἢ ἀνασκευή, ἀναίρεσις.— ἢ ἀνάκρισις, ἐξέτασις, βάσανος. Ἐκ τοῦ

ΕΛΕΓΧΩ, μέλ. -ξω ἄορ. α' ἤλεξα.— Παθητ., ἄορ. α' ἠλέγχθη' π.κ. ἐλήλεμαι' κατασχύνω, ὄνειδίζω, ἀτιμάζω.— ἢ ἐξελέγχο (ἀνακρίνω) διὰ νά καταπέσει τινά, καταπέθω ἢ ἀνασκευάζω, ἐξελέγχο, ἀναιρῶ (λατιν. arguere) ἢ ἐπὶ ἀποδεικτικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀνασκευάζω, ἀναιρῶ ἢ ὡς ἐπιπλήττω, μὲμφομαι, κατηγορῶ. 2) ἐξετάζω, ἐρωτῶ, διαμφισθιτῶ ἢ ἐξελέγχο, βασανίζω, ἀποδεικνύω, ἐπιβεβαίω.

Ἔτυμ.: θεωρεῖται συγγ. τῷ σανακρ. ləŋghati (τραυματίζω, θλάπτω, κλπ.). ἱβρ. ləim (<*leimnen-)=ἄλω, πῆδημα, μεσο-γερμ. lingen (προχωρῶ), Λατ. langāt (ὑβρίζω) ελαφρός (ἐκ ρ. ləŋgñ), καίτοι θά ἀνεμένε τις μάλλον *ελέμω.

ελε-δεμνάς, ἡ (*ελω+δεμνιον) ἡ καταστρέφουσα τὰ κλινικοκαδιόματα.— **ελε-δεμνάς**, ἡ (ελαύνω+δεμνιον) ἡ ἐκδιώκουσα ἐκ τοῦ στρώματος.

ελεειν, ἐπ. ἀντὶ ελεῖν, ἄπρφ. ἄορ. β' τοῦ αἰρέω.

Ἔτυμ.: ελεῖν' ποιητ. εἰλω, τό, πληθ. εἰλωα, ἐπ. εἰλώριον (=ἄρπαγμα, ἄγρα) κατὰ τινὰς δὲν εἶχεν ἐν ἀρχῇ F πρβλ. Γοτθ. saljan (προσφέρω θυσίαν), Ἀγγλ. σαξ. sellan (δίδο), (πρβλ. ἀγγλ. to sell=πωλῶ), παλ-Γερμ. sellaim (λαμβάνω) εἰς ιαπ. ρ. sel- (λαμβάνειν).

ελεεινός, καὶ παρὰ τοῖς ἀττ. ποιητ. ελεεινός, ἡ, ὄν (ελεος) ἀξιος ἐλέους, ἀξιολύπητος, οἰκτρός, ἀξιος συμπαθείας ἢ γενικῶς, ἀξιοθρήνητος, ὀδλιός, ελεεινός, κακορρικός.— Ἐπίρ. ελεεινῶς, ποιητ. ελεεινῶς=κατὰ οἰκτρόν (ελεεινόν) τρόπον ἢ ὡς ἐπίρ. κερταὶ ὡς καὶ τὸ οὖθ. πληθ. ελεεινά.

ελεέω, μέλ. -ήσω (εἰλος) αἰδοῦμαι ἔλεος (οἰκτον, συμπαθεῖαν) διὰ τινά, οἰκτείρω τινά, δεικνύω συμπαθεῖαν εἰς τινά, εὐσπλαχνίζομαι τινά.

ελεημοσύνη, ἡ· οἰκτός, ἔλεος, συμπαθεῖα, εὐσπλαχνία. Ἐκ τοῦ

ελεημων, ον, γεν. -ονος (ελεέω) οἰκτῆρων, εὐσπλαχνικός.

ελεητός, -ύος, ἡ, ἰων. ἀντὶ εἰλος' οἰκτός, εὐσπλαχνία, συμπαθεῖα.

ελεῖθια, ἡ=εἰλεῖθια (βλ. λ.).
ελεῖν, ἄπρφ. ἄορ. β' τοῦ αἰρέω. [δι' ἔτυμολ. ελ. εἰλεῖν].

ελεεινός, ἀττ. ἀντὶ ελεεινός.

ελειο-θάτης, -ου, ὁ (ελεος+θαίνω) ὁ περιπατῶν ἢ κατοικῶν εἰς τὸ ἔλη.

ελειος, ον καὶ -α, -ον (ελος) ὁ ζῶν εἰς τὰ ἔλη, ὁ φυόμενος ἢ αὐξανόμενος εἰς τὰ ἔλη.

ελεψάμην, μέσ. ἄορ. α' τοῦ λείβω.

ελεκτο, γ' ἐν. παθ. ἄορ. β' τοῦ λέγομαι = κερταί, εὐρίσκομαι.

ΕΛΕΛΕΥ ἢ ελελελεῦ ὡς τὸ ἀλάτ' δυνατὴ κραυγή. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. (βρ. 364) «ἐπιφθεγμα πολεμικόν' οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ελελεῦ ἐφώνουν μετὰ τινος ἐμμελοῦς κινήσεως...»

ελελήθεε, ἰων. γ' ὑπερσ. τοῦ λανθάνω.

ελελίω (Α) μέλ. -ξω ἐπ. ἄορ. α' ἐλέλιξα, παθητ. ἐλελίχθη' γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. (μετὰ σημασ. ἄορ.) ἐλέλικτο.—ἐπικ. ἐπέκτετ. τύπος τοῦ εἰλίσσω' περιστρέφω, περιδινῶ.— ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν, τοὺς κάμνω νά σουτραφοῦν, τοὺς περιουσιάζω.— ἢ γενικῶς, κάμνω τινά νά τρέμῃ ἢ νά σείεται.— Παθητ., σείομαι, τρέμω.— **IV** Ἐν τῷ μέσ. σημ. καὶ σουτρώω ἑμαυτόν.

Ἔτυμ. : σανσκρ. rē'jati (κλονίζω), rē'jatē (πηδᾶν, τρέμειν), παλ.-ιρλ. lōig, lōeg (μόσχος) <καλι. *lōigo=πηδητής, Γοθ. laikan (ἀναπηδῶ), laiks (χορός), παλ.-Νορβ. leika (παίζω), leikr (παιδιά) ἔξ ιαπ. β. loig, lig.—Ποιητ. ἐλελίχθων (= ὁ σείων τῆ γῆν) <*ἐλελιγ-+χθών.

ἐλελίω (B)· μελ. -ξω· ἄορ. α' ἠλέλιξα· κρουγάζω ἐλελεῦ, ἐγειρω τὴν πολεμικὴν κρουγῆν || ἐγειρω δυνατόν κρουγῆν.—[τῆ κρουγῆ ἐλελεῦ εἶναι ὀνοματοπεποιημένη λέξις, κρουγῆ πολέμου ἢ λύπης].

ἐλελίκτο, γ' ἐνικ. παθ. ὑπερσ. (μετὰ σημασ. ἄορ.) τοῦ ἐλελίω (A).

ἐλελίθη, ἐπικ. γ' ἐν. παθητ. ἄορ. α' τοῦ ἐλελίω (A). **ἐλελί-χθων**, ον, γεν. -ονος (ἐλελίω + χθών) ὁ σείων τὴν γῆν.

ἐλελόχγειν, ὑπερσ. τοῦ λαγγάνω. **ἐλένας**, ἡ (ἐλεῖν + ναῦς καὶ δωρ. νᾶς) ἡ καταστρέφουσα (κατ' ἄλλους συλλαμβάνουσα) πλοῖα, ἐπιθ. τῆς Ἐλένης, μεθ' ὑπαινιγμοῦ τοῦ ὀνόματός της.

ἐλεός-θρεπτος, ον (ἐλος+τρεφω) ὁ τρεφόμενος (αὐξανόμενος) εἰς τὰ ἔλη.

ἐλέον, ἐπίρ. ὡς τὸ ἐλεεινόν· οἰκτρῶς, «δλιβερά». **ἘΛΕΟΣ**, ὁ, καὶ ἐλεόν, τό· μαγειρικὴ τράπεζα, κρεατοσάνιδον. [πρὸλ. ἐλάτρος (= δοκιμαστής ποτῶν, προχέουσις) ἐλεοδύτης (= ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἑορτῶν ἐν Δήλῳ) ἀγνώστου ἑτυμολ.].

ἘΛΕΟΣ, -ου, ὁ, ὡς τὸ ἔλεος, γεν. -εους· οἶκος, συμπάδεια, οὐμπόνια.— || ὀντικείμενον συμπάδειας, πρᾶγμα ἄξιον οἴκτου.— [πρὸλ. νηλεῆς = ἀνηλεής, ἐλεεινός, ἀπ. ποιητ. ἐλεεινός, ἐλέον, ἐλέως, ἐλεαίρα, ἐλεήμων, ἐλεημοσύνη (βλ. τὰς λ. λ.) ἀβεβ. ἑτυμολ.].

ἐλέ-πόλις, ποιητ. **ἐλέ-πολις**, -ε, γεν. -ιδος καὶ -εως (ἐλεῖν+πόλις) ἡ καταστρέφουσα πόλις, ἡ κυριεύουσα πόλις || ἐπιθ. τῆς Ἐλένης μεθ' ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸ ὄνομά της.

ἐλέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ αἰρέω. **ἐλετός**, ἡ, ὄν (ἐλεῖν) ὄν δύναται τις νὰ λάθῃ ἢ νὰ συλλάθῃ, ληπτός.

ἐλευθερία, ἰων. -ίη, ἡ (ἐλεύθερος)· ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος πράγματος.

ἐλευθερίος, ον (ἐλεύθερος) ὁ φερόμενος (ὀμιλῶν ἢ πράττων) ὡς ἀνδρῶπος ἐλεύθερος, ὁ ἐλευθεριάζων τούς τρόπους, εἰλικρινής (λατιν. liberalis) || κυρ. ὁ γενναιοῦσρος, ὁ δίδων ἀπειδῶς. Ἐὸ ἐλευθέριος ἔχει πρὸς τὸ ἐλεύθερος οἷαν σχέσιν ἔχει τὸ liberalis πρὸς τὸ liber.— || Ὡς ἐπιθ. τοῦ Διός, ὁ ἐλευθερωτής, λυτρωτής. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλευθεριότης, -ητος, ἡ ἢ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος (τεῦ φρονήματος), μεγαλοδωρία, γενναιοδωρία.

ἐλευθερίως, ἐπίρ. τοῦ ἐλευθέριος· συγκρ. -ιώτερον, ὑπερθ. -ιώτατα.

ἐλευθερό-παις, -παιδος, ὁ ὁ ἔχων ἐλεύθερα τέκνα.

ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ, α, ον, καὶ ἀπ. -ος, -ον (λατιν. liber)· ἐλεύθερον ἡμαρ=ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας || τὸ ἐλεύθερον = ἡ ἐλευθερία 2) ἐλεύθερος ἢ ὁ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τινος πράγματος. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐλεύθερος, δηλ. ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν διάθεσιν παντός, προσιτός εἰς πάντας.— || Ὡς τὸ ἐλευθέριος (β βλ.), ὁ ἐμπρόπων εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, ὁ φιλελεύθερον φρονημάτων (λατιν. liberalis).

Ἔτυμ. : ἐλεύθερος (*κρητ. ἐλούθερος) = λατ. liber-era (*louberos, πρὸλ. ἰταλ. *louferos, πρὸλ. παλ.-λατιν. ioeberfātem, leiber, fal. loferla (liberta), παλ.-ολκ. ljudtje, ljudtje, λεττ. l'audis (λαός), παλ.-γερμ. liut, ἀγγλ.-σαξ. lēod (λαός), leudis (ἐλεύθερος ἀνδρῶπος)· ἐλεύθερος καὶ lizer σμη. κυρ. οὐμπολιτής, ἐπέθεθ. σμη. ἐλεύθερος ἀνδρῶπος ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ὑποδούλους πληθυσμούς· παλ.-ολαυ. ljudtje (=ἄλλ. *ελευθος) εἰσημ. πρωταρχικῶς· γενεὸν, γέννησις, πρὸλ. γοιθ. liudam (αὐξάνω), σανσκρ. rō'dhati, rō'hati, Ζεῦδ. raodaiti (αὐξάνω), λατιν. liberi = adulescentes = τὰ τέκνα. Liber κυρ. = θεός τῆς γεννησίως καὶ τῆς φυτείας ἐν Ἰταλίᾳ || ἐν πάσι τοῖσις ὑπέκκειται ιαπ. β. (e)leudh (= αὐξάνω)· Βλ. καὶ ἐλεύθω ἐν λ. ἐλεύσομαι.

ἐλευθερο-στομέω, μελ. -ήσω· ὀμιλῶ ἐλευθέρος, μετὰ παρηρησίας. Ἐκ τοῦ

ἐλευθερό-στομος, ον (ἐλεύθερος + στόμα) ὁ ἐλευθέρος καὶ μετὰ παρηρησίας ὀμιλῶν.

ἐλευθερο-ουργός, ὄν (ἐλεύθερος+ἔργον) ὁ βαδίζων γαύως (περὶ ἔππου), ὁ ποιῶν ἐλευθέρας κινήσεις.

ἐλευθερόω, μελ. -ώσω (ἐλεύθερος)· ἐλευθερώνω, ἀπαλλάσσω, παραδίδω || ἀπαλλάσσω τινὰ μομφῆς (ψόγου), ἀδῶνών.

ἐλευθέρος, ἐπίρ. τοῦ ἐλεύθερος.

ἐλευθέρωσις, -εως, ἡ (ἐλευθερώ)· ἐλευθέρωμα, ἀπελευθέρωσις, ἀπαλλαγὴ.

Ἐλευθός, -δος καὶ κατὰ συναρτ. -οῦς, ἡ=Εἰλεθυνα.

Ἐλευσίη ἢ Ἐλευσίς, -ῖνος, ἡ· ἀρχαία πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἀφιερωμένη ἐν τῇ *Δημητρα* καὶ *Κόρην* (*Περσεφόνη*), καὶ σήμερον ἐστὶ οὕτω ὀνομαζομένη.— Ἐπίρ. *Ἐλευσινάδες*=εἰς Ἐλευσίνα, *Ἐλευσινόθεν*=

ἔξ Ἐλευσίνος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ἐλευσίνιος, α, ον· κάτοικος τῆς Ἐλ., ἔξ Ἐλευσίνος καταγόμενος.

ἐλευσις, -εως, ἡ· ἀφιξις, ἐρχομός || ἡ παρουσία, ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τοῦ

ἐλεύσομαι, μέλ. τοῦ ἐρχομαι· ἐν τῇ ἀπ. ὁμοῦ διαλ. εὐχρηστότερος τούτου ἦτο ὁ τύπος *εἰμι*.

Ἔτυμ. : ἐλεύσομαι ἔξ ἐνεστ. ἐλεύθω (= ἐρχομαι)· ἐπικ. ἄορ. ἤλυθον, ἄμην. πρκ. εἰλήλουθα, εἰλήλουθμεν, ἀπ. ἐλήλυθα, ἐληλύθαμεν· Κατὰ τινὰς ἐν τῷ ἄορ. ἤλυ-θον ἔρχομεν ἐπέκτασιν κατὰ ἐν -θο- τῆς βίβ. ἤλυ-πιστοποιουμένης ἐν τῷ α' πληθ. τοῦ ἀπ. πρκ. ἐλήλυ-μεν, β' πληθ. ἐλήλυ-τε, ὡς ἐν τοῖς : ἐπ-ἤλυ-τος, ἐπηλύτης, προσ-ἤλυ-τος, ἐπ-ἤλυς.— Ὑπὸ τινῶν συσχετιζόντων τῶ σανσκρ. rō'dhati, Γοθ. lindan (αὐξάνω) κ. ἄ. (ῆ βλ. ἐν λ. ἐλεύθερος), ἔξ ιαπ. β. (e)leudh (αὐξάνω, ἀναβαίνω) κατ' αὐτοὺς ἄλλως τε βασικῆ σημασ. τοῦ ἐλεύθω ἦτο ἡ τοῦ ἀναβαίνω, ἡ δὲ ρίζ. βίβας eluudh· ἀρχικῶς, κατ' αὐτοὺς, ἐσήμ. ἐξέρχομαι, ἀποκαλύπτομαι (ἐπομένως τὸ ἐν Κρήτῃ ἐνεργ. ἐλεύσομαι=παράγω).— Ὁ ἄορ. ἤλυθον προήλθεν ἐκ συμφορῶν τοῦ (δωρ.) ἦνθον (ἐκ β. ιαπ. enedh- endh, πρὸλ. σανσκρ. adhan- = ὄδος, andhati = ἵεσται), τοῦ ἄμην. πρκ. ἦνοθε (ἐν τοῖς ἐν-, ἔπεν-, ἀν-ἦνοθε) καὶ τοῦ ἐπ. ἄορ. ἤλυθον κατ' ἄλλους ἦττον ὀρθῶς, ἤλυθον (<ἦρθον (ἄορ. τοῦ ἐρχομαι, σανσκρ. [ruchāti] κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἤλυθον.

ἐλεφαίρομαι, ἀποθ.· ἐξασπῶ διὰ μεταίων ἐλπίζω || ὅθεν γενικῶς, ἀπατῶ, γελῶ || καταστρέφω. Κυρ. ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ψευδῶν ὄνειρων μετὰ ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸν ἐλέφαντα καὶ τὴν ἐλεφαντίνην πύλην (ἔξ ἧς καὶ δ' ἦς ἐθεωροῦντο τὰ δειρὰ ταῦτα ἐρχόμενα).

ἐλεφαντίνος, α, ον καὶ ἐλεφάντινος, ἡ, ον (ἐλέφας)· ἔξ ἐλεφαντοστοῦ κατασκευασμένος, «φιλντισένιος», λατ. eburneus.

ἐλεφαντό-δετος, ον (ἐλέφας+δέω=δέω) ὁ δεδεμένος (κεκοσμημένος) δι' ἐλεφαντοστοῦ, πεποικιλμένος με παραστάσεις ἔξ ἐλεφαντοστοῦ.

ἐλεφαντο-μάχη, ἡ (ἐλέφας+μάχομαι)· μάχη ἐλεφάντων, μάχη πρὸς ἐλέφαντας.

ἘΛΕΦΑΣ, -αντος, ὁ· λατ. elephas, τὸ γνωστὸν ζῶον.— || ὁ χαυλιόδους τοῦ ἐλέφαντος, ἐλεφαντοστοῦν (λατιν. ebur).

Ἔτυμ. : πρὸλ. συγγ. Αἰγ. ἄβ, ἄβι, κοπιτικόν εβου, εβου (=ἐλέφας, ἐλεφαντοστοῦν)· τὸ ἐν ἀρχῇ ὄνομα ἐλ- δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ ἔρθρου al, ἀλλὰ μάλλον ἐκ τοῦ ιαπ. *el- (κέρως), οὕτω ἐλ-εφαντ- = λατ. corneum ebur (βλ. καὶ τὰς λ. λ. ἐλαφος, ἑλλός).

ἐλεφας, ἄορ. α' τοῦ λέπω.

ἔλη, ἡ=εἰλη, ἀλέα· ὁ καύσων ἢ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

ἔλη, γ' ἐν. ὑποτ. τοῦ ἐνεργ. ἄορ. ε', ἡ β' ἐν. ὑποτ. τοῦ μέσ. ἄορ. β' τοῦ β. αἰρέω.— Ἐλίαι, ἰων. ἀντι ἔλη, β' ἐνικ. ὑποτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ αἰρέω.

ἐληλάκα, ἐληλάμαι, ἐνεργ. καὶ παθητ. πρκ. τοῦ εἰλάνω.

ἐληλάται, =το, γ' ἐνικ. παθητ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ εἰλάνω.

ἐληλέγμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐλέγω.

ἐληλέδατο, ἀντι ἔληλαντο, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ εἰλάνω.

ἐλλίγιμαί, παθητ. πρκ. τοῦ ἐλλίσσω.
ἐλλήλυθα, πρκ. τοῦ ἐρχομαι.
ἐλήφθην, παθητ. ἀορ. α' τοῦ λαμβάνω.
ἐλθε, -έτω, Πρωστ. ἀορ. β' τοῦ ἐρχομαι.
ἐλθεῖν, ἐπ. ἐλθέμεν, -έμεναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐρχομαι.

ἐλίγδην, ἐπίρ. (ἐλλίσσω)· περιστροφάδην, κατὰ περιστροφικὸν τρόπον.

ἐλιγμα, -ατος, τό (ἐλλίσσω)· τὸ περιτυλιγμένον, τὸ τύλιγμα ἢ βόστρυχος, πλόκαμος.

ἐλιγμός, ὁ (ἐλλίσσω)· ὁ περιελιγμός, περιστροφή, στριφογύρισμα, ουστροφή, περιδίνοις ἢ κυρ. περὶ κάμψως ὁδοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ λαβυρίθου.

ἐλικ-ἀμπυξ, -υκος, ὁ, ἡ (ἐλιξ+ἀμπυξ)· ἐστεφανωμένος διὰ περιελισσομένης ταινίας τοῦ μετώπου (ἢ διὰ κυκλοστερεῶς ταινίας).

ἐλικο-βλέφαρος, ὄν (ἐλιξ+βλέφαρον)· ἡ ἔχουσα βλέφαρα κινούμενα ταχέως (γοργῶς), ἡ ἔχουσα ζωηροὺς ὀφθαλμούς, ρίπτουσα ταχὺ βλέμμα.

ἐλικο-δρόμος, ὄν (ἐλιξ+δραμείν)· ὁ τρέχων ἐλικοειδῶς, ουστροφόμενος.

ἐλικτός, ἡ, ὄν (ἐλλίσσω)· γυριστός, συνσοτραμμένος, πλεκτός.

ἑλικών, -ώνος, ὅ· τὸ γινωσκτὸν ἄρος τῆς Βοιωτίας. Ἔρα τῶν Μουσῶν.

ἑλικόνιος, α, ὄν· τοῦ ἑλικωνίου.

ἐλικ-ὠψ, -ωπος, ὁ, ἡ (ἐλιξ+ὠψ)· ὁ ἔχων εὐστρόφους (ζωηροὺς περιστροφόμενους) ὀφθαλμούς, ὁ ἔχων γοργὸν τὸ βλέμμα ἢ ἤθλ. ἐλικῶνιτις.

ἔτυμ.: διὰ τὴν ἐτυμολ. ἑλλίσσω· κατὰ τοὺς ἀρχαίους τραυματίους καὶ τινὰς τῶν νεωτέρων ἐλίκωπες=μελανόφθαλμοι, πρὸδλ. παρ' Ἰουχ. ἀλιξ... μέλας· ἐλίκωπες=μελανόφθαλμοι· ἐλικόν... καὶ μέλας». Κατ' ἄλλους ἐλίκωπες=οἱ ἔχοντες λάμπους (ἀστραπηβόλους) ὀφθαλμούς, ἔκ. β. ἐλ-, πρὸδλ. σέλας=λόμψις. Κατ' ἄλλους τέλος ἐλίκωπες=κόγχοι (ὀφθαλμῶν) τοξοειδῶς κεκαμμένοι.

ἐλίνω ἢ **ἐλίνω**, μελ. -ἔνω· ἀορ. α' ἐλίνωσα· ἰων. ῥήμα· ἀναπαύομαι, ἄγω ἡουχίαν (εἰρήνην) ἢ ἀποκοιμῶμαι.— ἢ εἶμαι ὀκνηρός.

ἔτυμ.: κυρ. ἐλίνω = μένω ἀκίνητος, ὀδρανῶ πρὸδλ. Ἰουχ. ἀλίναμαι· τρεπτομαι· λιάζομαι (=μετατρέπομαι, ὀπομακρύνομαι, καταβάλλομαι), Γο-θ. aflinna (προχωρῶ), ἀγγλοξ. linna (ἀποχωρίζομαι), παλ-γερμ. bilinna (προχωρῶ, ὑποχωρῶ) (-hnh-(-nv-), σενκρ. lināti, llyate (συγκολλῶμαι)· βλ. καὶ τὰς λ. ἀλίνειν, λείω.

ἑλιξ (Α), -λιος, ὁ, ἡ (ἐλλίσσω)· ἐπιθ.· ἐλικτός, περισσοτραμμένος, κεκαμμένος, ἐλικοειδής ἢ ἐπιθ. τῶν ὁσῶν, πῆκῶς λόγῳ τοῦ ἐλικοειδοῦς σχήματος τῶν κεραιῶν τῶν.

ἔτυμ.: ὡς ἐπιθ. ἐν τῇ ἡμέρ. φρ. ἑλικας (βοῦς) κ.τ. ἀντὶ *ἐλικόποδος ἢ *ἐλιξόποδος βοῆς· πρὸδλ. καὶ τὸ ἔμρ. (νῆς) ἀμφιέλισσα· ἐλική (=ἐλιξ, σπειρα)· ἐλλίσσω (=ἑλλίσσω), ἀπ. ἐλίττω, ἀπρφ. ἀορ. ἐλίξαι, ἰων-απ. εἰλίσσω ((ἑφελίσσω)· ἔκ. β. vel- (περιστρέφω)· βλ. λ. εἰλῶν.

ἑλιξ (Β), ποιητ. εἰλίξ, -λιος, ἡ (ἐλλίσσω)· πᾶν τὸ ἐλικοειδές, τὸ περισσοτραμμένον ἢ «βραχιόλι», ψέλιον, ἐνώπιον («οκουρακί»).— στράβιλος, δίνη, ἀνεμοστρόβιλος, λατιν. vortex· ἑλικες στεροπήξ=λάμψεις (ἀστραπαί) διακλαδιζομένου κερανοῦ.— ἐλιξ κλήματος (κοιν. ψαλιδα) ἢ κισσοῦ ἢ σπειρα ὄψεως ἢ βόστρυχος κόμης.

ἐλιξό-κερας, -ωτος, ὁ, ἡ, οὐδ. -ων (ἐλλίσσω+κέρας)· ὁ ἔχων ἐλικτὰ (συνεσοτραμμένα) κέρατα.

ἐλιπον, ἀορ. β' τοῦ λείπω.

ἐλισσόμεν, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ ἐλλίσσω.

ἑλίσσιον, ἀπ. -τιτω, ἐπ. καὶ ἰων. εἰλίσσω· μελ. ἐλίξω· ἀορ. α' εἰλίξα.— Παθητ. ἀορ. α' εἰλίχθην· πρκ. ἐλλίγιμαί· γ' ἐνικ. ὑπερ. εἰλικτω.—περιστρέφω, τυλίσσω, κυλίω, λατιν. volvo ἢ κινῶ ταχέως, στρεφείνω· πλάταν ἐλλίσσω=πᾶλλω τὴν κώπην, κωπηλατῶ ταχέως. 2) μτρφ. περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, διανοοῦμαι, ἀναπολῶ. 3) ἄμπε. σπεύδω, διάζομαι, περιφέρομαι ταχέως.— ἢ Παθητ. καὶ μέσ. περιστρέφομαι ταχέως, στρέφω τὸ πρόσωπον ἐδῶ καὶ

ἐκεῖ, γύρω, στρέφομαι πρὸς τὸν κόλπον (ἐπὶ τῶν κυμάτων)—πηγαῖνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ («πέρα-δῶδε»), εἶμαι συνεχῶς ἀπποχολημένος εἰς τι ἢ περιστρέφομαι· ὦραι ἐλισσόμεναι=αἱ περιστρεφόμεναι ὦραι. [διὰ τὴν ἐτυμολ. ἑλ. ἐλιξ].

ἐλί-τροχος, ὄν (ἐλλίσσω+τροχός)· ὁ περιστρέφων τὸν τροχόν.

ἐλί-Χρῦσος, ὄν (ἐλλίσσω+χρῦσός)· φυτὸν ἐκ τῶν ἀναρριχωμένων μετὰ χρυσοῦ ἄνθους. [ἐλι- (<ἑλι-, ἀπ. εἰλι-χρῦσος ἢ εἰλιό-χρῦσος)].

ἐλκάνω, (ἐλκος)· ἔχω ἔλκος, ἀλγῶ ἐξ αἰτίας ἔλκου.

ἐλκοσί-πέπλος, ὄν (ἐλκω+πέπλος)· ἡ ἔλκουσα (σύρουσα) τὸν πέπλον, ἡ φέρουσα μακρὰν ἐσθῆτα.

ἐλκε-χιτών, -ωνος, ὁ (ἐλκω+χιτών)· ὁ ἔλκων (σύρων) τὸν χιτῶνα, ὁ φορῶν μακρὸν χιτῶνα.

ἐλκῶ, μελ. -ήσω, ἐπιτετ. τύπος τοῦ ἔλκω· σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σύρω εἰς δύο, διαχωρίζω.—κακομεταχειρίζομαι, φέρομαι ἀγορῆως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐλκηδόν**, ἐπίρ. (ἐλκῶ)· «συρτά, τραθηχτά».

ἐλκηδμός, ἔ (ἐλκῶ)· ἀπαγωγή ἢ ἀγορῆκος μεταχειρίσις.

ἐλκημα, -ατος, τό (ἐλκῶ)· τὸ ἀποσπασθὲν, τὸ ἀφελκυσθὲν, λεία, (θορά, λάφυρον).

ἐλκο-ποιός, ὄν (ἐλκω+ποιός)· ὁ ποιῶν ἔλκη, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ δημιουργῇ πληγὰς.

ἑλκος, -εος, τό· πληγὴ, τραῦμα, ἀπόστημα (λατιν. ulcus).

ἔτυμ.: πρὸδλ. Ἰουχ. ἀλκανα· τραύματα· ἐλκάνω (=εἶμαι πληγωμένος), ἔλκος=σανοκρ. ἄρσαη (=πρήξιμον), λατιν. ulcus, -eris (<ἑλκος)· τὸ δαυὶ πνεῦμα ὁρεῖται εἰς ἀναλογία πρὸς τὸ ἔλκος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλκῶ, μελ. -ώσω· καθιστῶ τι ἐλκῶδες, πληγῶν.

ἐλκῦδριον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἔλκος· μικρὰ πληγὴ.

ἐλκύσις, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἔλκω.

ἐλκυστάζω, θαμιστ. τῶν ἔλκω, ἐλκῶ· σύρω (τραβῶ) ἐδῶ κί· ἐκεῖ.

ἑλκω, μελ. ἔλξω· ἀορ. α' εἰλίξα, ποιητ. ἑλξ· ἀλλ' ὡς καὶ μελλ. ἐλκῶσω (ὡς: ἐξ ἐν. *ἐλκῶσω)· ἀορ. α' εἰλκῶσα· Παθητ. ἀορ. α' εἰλκῶσθην· πρκ. εἰλκυσμαι, ἰων. ἔλκυσμαι· σύρω, τραβῶ, λατιν. traho ἢ σύρω (πλοῖον π. χ. ἐκ τῆς ἑρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν, καθέλκω), λατιν. deducere naves ἢ σύρω τὸ πτώμα τινός ἢ οὐχίζω, ξεοχίζω ἢ μτρφ. δυσφορῶ, διασύρω, καθάπτομαι τινός 2) τανύω τὸ τόξον ἢ σύρω τὸ ξίφος. 3) ἐντείνω, τεντώνω, ἀπλώνω (ἀνολύω) πανιά. 4) σύρω ἢ ὑψώνω (σηκώνω) «τῆ ζυγαριά» διὰ ζύγιου. 5) κωπηλατῶ· «τραβῶ κουπή». 6) πίνω ἀπνευστί (καὶ ἀπλήτους) ἢ ὡς. ἔλκω κόρδακω =χορεύω μὲ μεγάλα θήματα (ἀσέμνως). 7) ἔλκω βίστον=σέρνω τῆ ζωῆ μου, διάγω ἀθλίαν ζωὴν. 8) ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν, προσελκῶ, κυρ. ἐπὶ τοῦ μαγνήτου. 9) ἔλκω σταθμόν = σύρω κάτω (τραβῶ) πρὸς τὸ κάτω) τὸν ζυγὸν ἢ ἀπολ. ζυγίω· ἔλκει πλείον =ζυγίσει περισσότερο. 10) ἔλκῶ πλίνθους=καλουπιάζω πλίνθους («τραβῶ» πλ.) = λατιν. ducere lateres.— ἢ Μέσων, ξίφος ἔλκομαι = σύρω (μέρος μου, συσώφω).

2) ἔλκω (σύρω) πρὸς τὸ μέρος μου, συσώφω.

ἔτυμ.: ἔλκω, ἔμρ. ἐλκῶ, λεοβ. ἀπρφ. ἔλκην· ὄλκός, ὄλκή, ὄλκός (ἐπίθ.=ὁ ἔλκων πρὸς ἐαυτὸν)· ὄλκός, -άδος· πρὸδλ. λατιν. sulcus, ἀγγλ.-σας. sulh (ἄροτρον), ἀλβ. hel'k' hek' (τραβῶ, ἀποσιπῶ)· ἰαπ. *selq-, Λαθ. velkū, παλ.-σλαβ. vlika (ἔλκω)· βλ. καὶ ἀλοξ· ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπάρχειται ἰαπ. β. *velq-(<*selq-).

ἐλκ-ώδης, ες (ἐλκος+είδος)· ὁμοίος πρὸς ἔλκος, πλήρης πληγῶν.

ἐλκωσις, -εως, ἡ (ἐλκῶ)· σχηματισμός ἔλκου, ἐξέλκωσις.

ἐλλάθον, ἐπ. ἀντὶ ἑλαθον, ἀορ. β' τοῦ λαμβάνω.

ἐλ-λαμπρύνομαι, παθητ. (ἐν+λάμπω)· διαπρέπω, ἀποκτῶ διάκρισιν εἰς τι, ἐπιδεικνύομαι, γαυρῶ, καυχῶμαι διὰ τι.

ἐλ-λάμπω, μελ. -ψω (ἐν+λάμπω)· λάμπω ἐν τινὶ ἢ ἐπὶ τινος.— μέσων, εἶμαι ἐπιφανής, δοξάζομαι ἐν τινι.

ἑλλανο-δίκαί, -ῶν, οἱ (ἑλλαν+δίκη)· οἱ κριταί

τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.— **II** ἐν Σπάρτῃ, εἶδος στρατοδικείου δικάζοντος τὰς μεταξὺ τῶν συμμάχων ἀναφυσμένας διαφοράς.

Ἑλλάς (Α), -άδος, ἡ ("Ἑλλην")· πόλις τις τῆς Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα κατὰ τὴν μυθολογίαν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος.— **II** τμήμα τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾧ κατοικοῦν οἱ Μυρμιδόνες, καλούμενον καὶ **Φθιώτις**.— **III** ὅ, τι καὶ σήμερον, Ἑλλάς.

Ἑλλάς (Β), -άδος, ἡ· ἰδιόρρυθμον θηλ. ἐπιθ. τοῦ ἑλληνικός.

Ἑλλάγον, ἐπικ. ἀντὶ *ἔλαγον*, ἀορ. β' τοῦ *λαγγάνω*.
ἑλλέθορος, ὁ (καὶ *ἑλλέβ.*)· λατ. *venatium*· δοτάνη χρησιμοποιοιμένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸς θεραπευτικὴς παραφορσούνης· *πιθ'* *ἑλλέθορον* = εἶσαι παράφρων (κυρ.=πινε ἑλλέβ.) [ἀθεβ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ *ἔλλερα* (πληθρ. οὐδ. παρὰ Καλλιμ.=δεινά, κακὰ) + *-θόρος* πρβλ. *βιβρώσκω*].

ἑλλεδανός, ὁ (εἴλω)· δεσμός κατάλληλος διὰ δόειμον δραγμάτων σταχίων.

Ἑτυμ.: συνάπτεται πρὸς ἰαπ. β. *vel-* (σουφίγγω)· *ἑλλεδανός* (<Ἑσινεδανός, πρβλ. *εἴλω*, *εἰλέω* <Ἑσιν· ἡ <Ἑσινεδανός πρβλ. ἄττ. *εἴλλω* <Ἑ-*fel-*· *jo*).

ἑλ-λείμμα, -ατος, τό· ἑλλειψίς, τό ἑλλείπον ἑλ-λείμμα. Ἐκ τοῦ

ἑλ-λείπω, μελ. -*πω*· ἀορ. β' *ἐνέλειπον* (ἐν+*λείπω*)· ἀφίω ἐντός, ἀφίω ὀπίω, καταλείπω.— **II** ἀφίω τὴν ἀνεκτέλεστον, παρέρχομαι, παραλείπω.— **III** ἀμτβ., ἔχω ἑλλεῖψιν, στεροῦμαι, ἔχω ἀνάγκην τινός, ἔχω ἑλλεῖψιν τινος (μετὰ γεν.). ὡς. εἶμαι κατώτερός τινος, ὑπολείπομαι τινος. — μετ' ἀπαρ. ὀποτυγχάνω εἰς τό νά πράξω τι. 2) ἀπολ. εἶμαι ἑλλιπής, ὑπολείπομαι, ὀποτυγχάνω, ἀστοχῶ ἢ καθυστερῶ εἰς τὴν πληρωμὴν φόρου.— **IV** Μέσ. καὶ Παθητ., μένω ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἑλ-λείψις, -εως, ἡ· τό μένειν ὀπίω, ἡ ὑστέρησις, ἀτέλεια ἢ παράλειψις.

ἑλ-λέσχος, ον (ἐν+*λέσχω*)· ὁ χρησιμεύων ὡς δέμα ὀμιλίας ἐν ταῖς λέσχαις, ὁ πανταχοῦ γνωστός.

Ἑλλην, -ηνος, ὁ· υἱός τοῦ Δευκαλιώνος· ἀπόγονοι τούτου εἶναι οἱ Ἑλληνες, οἱ εἰκοῦντες τὸ πρῶτον ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Ἑλλάδι· ἢ βραδύτ. ὠνομάσθησαν οὕτω οἱ κατοικοῦντες ἀπανταχοῦ τῆς νῦν Ἑλλάδος, ἐν ἀντιδικατολῇ πρὸς τοὺς βαρβάρους. 2) Ἑλληνες ὠνομάζοντο βραδύτερον καὶ οἱ ἐθνικοὶ (εἴτε εἰδωλολάτραι εἴτε Χριστιανοί), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους.— **II** ὡς ἐπιθ.=ἑλληνικός. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἑλληνίζω, μελ. -*ίζω*· μιμοῦμαι τοὺς Ἑλληνας ἢ ὀμιλῶ ἑλληνιστί.— Παθητ., *ἑλληνίζομαι τὴν γλῶσσαν*· γίνομαι Ἑλλην κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἐκμανθάνω τὴν Ἑλληνικὴν.

Ἑλληνικός, ἡ, ὄν ("Ἑλλην")· ὅ, τι καὶ νῦν· τό Ἑλληνικόν=οἱ Ἑλληνες. Ἐπίρ. *ἑλληνικῶς*=κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον.

Ἑλληίνιος, α, ον=Ἑλληνικός.

Ἑλληνίς, -ίδος, ἡ ("Ἑλλην")· θηλ. ἐπιθ. τοῦ ἑλληνικός ἢ ἐξυπακουμένου τοῦ οὐσ. γυνή=ἡ ἐξ Ἑλλάδος γυνή. 2) ἡ μή Ἰουδαία γυνή, ἡ ἐθνική, εἰδωλολάτρις.

Ἑλληνιστής, -οῦ, ὁ (ἑλληνίζω)· ὁ μιμούμενος τοὺς Ἑλληνας, ὁ ὀμιλῶν ἑλληνιστί ἢ ἐν τῇ Κ. Δ. ὁ ἑλληνιστὶ ὀμιλῶν Ἰουδαῖος.

ἑλληνιστὶ (ἑλληνίζω), ἐπίρρ.· κατὰ τρόπον ἑλληνικόν ἢ ἑλληνιστὶ *ξυνημι*=ἐννοῶ τὰ ἑλληνικά (τὴν Ἑλλ. γλῶσσαν).

Ἑλληνο-τάμιαι, -ῶν, οἱ· οἱ ταμίαι (οἰκονόμοι, τροφοδοταί) τῆς Ἑλλάδος, τ. ἔ. ἀρχόντες ἐν Ἀθῆναις τεταγμένοι νά εἰσπράττωσι τὰς συνεισφοράς τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, τὰς προοριζομένας διὰ τὸν ἐναντιόντων Ἰερσῶν πόλεμον.

Ἑλληνο-πόντος, ὁ ("Ἑλλη + πόντος")· ὁ πόντος (θάλασσα) τῆς Ἑλλάδος, τ. ἔ. ἀρχόντες ἐν Ἀθῆναις τεταγμένοι νά εἰσπράττωσι τὰς συνεισφοράς τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, τὰς προοριζομένας διὰ τὸν ἐναντιόντων Ἰερσῶν πόλεμον.

ἑλ-λίπειν, ἀπφρ. ἀορ. β' τοῦ *ἑλλείπω*· Ἐξ αὐτοῦ τό **ἑλ-λίπής**, ἐς· ἔχω ἐν ἑλλεῖψιν, ὑπολείπόμενος, ὑστερῶν, ἐλαττωματικός.

ἑλλισσάμην, ἐπικ. ἀντὶ *ἑλισσάμην*, ἀορ. α' τοῦ *λάσσομαι*.

ἑλλιτάνευον, ἐπικ. ἀντὶ *ἑλιτάνευον*, πρτ. τοῦ *λιτανεύω*.

ἑλ-λόβιον, τό (ἐν+*λόβος*)· τό τιθέμενον εἰς τὸν *λοβόν* τοῦ ὠτός, τό ἐνώπιον (λατιν. *inauris*).

ἑλ-λογέω, μελ. -*ήσω* (ἐν+*λόγος*)· λογαριάζω, ὑπολογίζω ἢ ἀποδίδω, κατηγορῶ.

ἑλ-λόγιμος, ον (ἐν+*λόγος*)· ὁ ἐν λόγῳ ὢν, ὅστις λογαριάζεται, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἄξιος ὑπολογισμοῦ, ἀξιοσημείωτος, ἐπιφανής.

ἑλλοπιεύω, μελ. -*οω* (ἔλλωπ)· ἀλιεύω, ψαρεύω.

Ἑλλοΐς (Α) ἢ **ἑλλός**, ὁ· νεβρός, νεφρὰ ἑλαφος.

Ἑτυμ.: *ἑλλός* (<ἔλν-*ος*) πρβλ. *ἑλαφος* (βλ. λ.), ἀρμ. *ein* (ἑλαφος), Gall. *elain* (ἱαπ. **ei*ητι (ἑλαφος), παλ-ἱρλ. *elif* (δορκός) (<ἱπ. **ei*ηtis, παλ-σλαβ. *jelen* (ἑλαφος), Λιβ. *elnis*, *eine*, *ainē* (ἑλαφος)· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἱαπετ. **el-en-* ἐκ β. *el-* (κέρας).

Ἑλλοΐς (Β), ἡ, ὄν· ὄφινος, θάλας, βουβός, ἐπιθ. τῶν ἰχθύων [δ'· ἐτυμολ. βλ. *ἔλλωπ*].

ἑλλο-φόνος, ον (ἑλλός+*φαίνω*)· ὁ φονεύων νεβρούς (ἑλαφοκία) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος.

ἑλ-λοχίζω, μελ. -*ίω* (ἐν+*λόχος*)· τοποθετῶ ἐν-ἑδρας (ἀνδρας πρὸς ἑλλοχίαν).

ἑλλοψ, -οπος (ἑλλός)· ὄφινος, θάλας· ἐπιθ. τῶν ἰχθύων.

Ἑτυμ.: ἐκ παραλλήλου ἀπαντῶσι καὶ τύποι *ἑλλο-*πος καὶ *ἔλωπ*· σμ. δὲ καὶ ἰχθύς (χασιδρόψαρο ἢ ἄλλο τι παρόμοιον)· *ἔλωπ* (<ἐν-*λωπ*, πρβλ. *ἑλλοπας* ἰχθύς (τοῦ Ἡσιόδ.)=ψάρια λεπιδωτά, φολιδωτά ἢ ὡς πρβλ. *λεπίς*, *λοπίς* πρβλ. Ἡσυχ. «*ἑλλοπες*... καὶ *ὀλεπιδωτοὶ καὶ δασοῖς, καὶ τραχεῖς*». — *ἑλλός* (καὶ *ἑλλός*), ἐπιθ. ἰχθύων (Σοφ. Αἰ. 1297) θεωρεῖται ὅσοι τινων ὡς ἀνήκον ἐνταῦθα (πρβλ. παρ' Ἡσυχ. «*ἑλλόν*... *γλαυκόν, χαροπόν, ἐνθάλαττιον, ταχὺ, ὄφινος, ὕργον*»).

ἑλ-λύχνιον, τό (ἐν+*λύχνης*)· ἡ θρυαλλίς (εἰς φυτῆρι) τοῦ λύχνου.

ἔλα, ποιητ. ἀντὶ *εἴλα*· ἀορ. α' τοῦ *ἔλω*.

ἔλαξις, -εως, ἡ (ἔλω)· τό ἔλκειν, τό οὐρεῖν ἢ προσ-ἔλκουσις.— **II** τράβηγμα, «*ρομφηξιά*».

ἑλοῖμαν, θωρ. ἀντὶ *ἑλοῖμην*, Ἐῶκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἑλοῖμα, Ἐῶκτ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἑλοῖσα, θωρ. ἀντὶ *ἑλοῦσα*, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἑλον, **ἑλόμην**, ποιητ. ἀντὶ *εἶλον*, *εἰλόμην*· ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

Ἑλος, -εος, τό· χαμηλὸς τόπος πλησίον ποταμῶν, θαλιώδης λειμῶν, θάλας, ἑλος.—

Ἑτυμ.: *ἑλος* (<*σελος* = *σανσρ. saraḥ* (δεξερμένη, «*καθούρα*»)· *ἑλειος* (ὁ φυόμενος εἰς τὸ ἔλη)=*σανσρ. sarasyāh* κατὰ τινὰς ἦττον ὀρθῶς, *ἑλος* (<Ἑ*elos*, πρβλ. λατιν. *Velia* (ἑλλ. ἀποικία ἐν Ρώμῃ) *Velestrom*.— Ἵπο τινων θεωρεῖται συγγ. τὸ λατ. *silva* (δάσος) (<*silivā*, **selsvā*. Δὲ λείπει δὲ καὶ ἡ συσχετίσι πρὸς τὴν β. *sel-* (=λαμβάνειν) τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τῷ ἀορ. *ἑλεῖν*).

ἑλοῦμεν, α' πληθ. παλαιῶ ἀττ. πρτ. τοῦ *λοῦω*.

ἑλοῦσα, μτχ. θηλ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἑλοῦτο, γ' ἐν. ἰων. καὶ παλ. ἀττ. μέσ. πρτ. τοῦ *λοῦω*.

ἑλώσαι, ἐπικ. ἀντὶ *ἑλάσσομαι*, γ' πληθ. μέλ. τοῦ *εἰλάνω*.

ἑλπίζω, μελ. -*ίω*, ἀττ. -*ίω* (ἔλπω)· ἀορ. α' *ἤλπισα*. — Παθητ. ἀορ. α' *ἤλπισθη*· ἑλπίζω, ἀναμένω, προσδοκῶ ἢ ὡς. ἐν κακῇ ἐνν., φοδοῦμαι ἢ μετ' αἰτ., ἑλπίζω, προσδοκῶ ἢ μετὰ δοτ., ἔχω ἑλπίδας εἰς τι.

Ἑλπίς, -ίδος, ἡ· λατ. *spes*· ἑλπίς, προσδοκία ἢ βραδύτ. προσδοκία (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ τινος), ἑλπίς ἢ φόβος. [δ'· ἐτυμολ. βλ. *ἔλπω*].

Ἑλπίω, μτδ.· κόμνω τινὰ νά ἐλπίξῃ, ἐμβάλλω ἑλπίδας.— Μέσον *ἑλπομαι*, ἐπικ. *ἑέλομαι*· πρτ. *ἔλπαι* (μετὰ σημασ. ἐνεστ.), ὄπερ. *ἑώλπαι* (μετὰ σημασ. πρτ.) ἢ ἑλπίζω, προσδοκῶ, σκέπτομαι, πιστεύω ἢ καὶ ἐν κακῇ σημασ. φοδοῦμαι.

Ἑτυμ.: *ἑλπω*, *ἑλπομαι*, ἐπ. *ἑέλομαι*, ὡς *ἑλπίς*, *ἑλπορή*, *ἑλπίζω* δὲ ἱαπ. β. *vel-* (βούλομαι) ἀπεκτετ. δ'· ἐνός -*p-* πρβλ. λατιν. *volup* (κατ' εὐχὴν), *voluptas* (ἡδονή)· βλ. καὶ *ἑλδομαι* καὶ *ἑλπινοσται*.

ἑλπῶρή, ἡ, ἐπικ. τύπος τοῦ *ἑλπίς*.

ἔλσαι, **ἔλασαι**, ἀπφρ. καὶ μτχ. ἀορ. α' τοῦ *εἴλω*

ἐλύθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ λύω.

ἐλύμα, -ματος, τό (ἐλύω) τό κοινῶς λεγόμενον «ἀλετροπόδι», τό στέλεχος δηλ. τοῦ ἀρόστρου, ἐπί τοῖ ἐπίοις προσσημειώζοτο στερεά ἢ ὑνεῖς λατιν. denlāte.

ἔλυμος, ὁ (ἐλύω) ἡ δῆκη (κιδάρας, τόξου κ.λ.) ἢ εἶδος πλαγιαίου ἐκ πύξου. [ἐλυμος, ἐλυτρον· δι' ἐτυμολ. βλ. εἰλύω].

ἐλυτρον, τό κάλ μμα, δῆκη. 2) μέρος, -δοχεῖον, πρὸς συναγωγὴν ὕδατος, δεξαμενὴ, στέρνα. [δι' ἐτυμολ. βλ. ἐλυμος]. Ἐκ τῶ

ἐλύω, (εἰλύω) κυλίω ἔν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐπικ. παθ. ἀόρ. α' ἐλύσθην· περιτυλίσομαι, κυλίομαι, καμπυλοῦμαι, κάμπτομαι [2]· ἐτυμολ. βλ. εἰλύω].

ἔλω, Ἰπστ. ἀόρ. β' τοῦ αἰρέω.

ἔλων, παρτ. τοῦ ἐλάω ἔν ᾧ ἔλων μετχ. ἀόρ. β' τοῦ αἰρέω.

ἔλωρ, τό, ἐν χρήσει κατ' ὄνομα καὶ αἰτ. μόνον (ἐλεῖν) λέια, λάφυρον.— II ἐν τῷ πληθ., **Πατρόκλειο ἔλωρα ἀποτίνειν** = παρέχειν ἄξια τιμωρίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναίρεσεως. [δι' ἐτυμολ. βλ. ἐλεῖν].

ἐλώριον, τό = ἔλωρ (ὁ βλ.).

ἐμάθον, ἀόρ. β' τοῦ μαρθάνω.

ἐμάθην, ἀόρ. β' τοῦ μαίνομαι.

ἐμαρνάσθην, γ' δυν. παρτ. τοῦ μάρναμαι.

ἐμάρνατο, γ' ἐν. παρτ. τοῦ μάρναμαι.

ἐμ-αυτοῦ, ἐμ-αυτῆς, ἰων. ἐμ-εαυτοῦ ἢ ἐμ-ωντοῦ, -ῆς (ἐμοῦ + αὐτοῦ)· αὐτοπαθῆς ἄντων. α' πρῶτ. τοῦ ἑαυτοῦ μου (λατιν. mei ipsius) ἢ ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν., δευτ., καὶ αἰτ. ἐν. ἀρ. καὶ θηλ. ἢ ἐν τῷ πληθ. ἐνφάρεται κεχωρισμένως: ἡμῶν αὐτῶν κλπ.

ἐμθά, ἀντι ἐμβηθεῖ, Πρωστ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίνω.

ἐμβάδόν, ἐπίρ. (ἐμβαίω)· πεζῆ, διὰ ξηράς.

ἐμ-βαίνω, μελ. -βήσομαι· ἀόρ. β' ἐνέβηθ'· πρῶτ. ἐμβέθηκα, ἐπ. μετχ. ἐμβεθῶς· πηγαῖον ἐντός ἢ εἰσέρχομαι ἢ προχωρῶ. 2) ἐμβαίνω εἰς τι, εἰσέρχομαι εἰς τι, ἐπιβιβάζομαι εἰς πλοῖον ἢ ἀναβαίνω ἢ εἶμαι προσημοσμένος εἰς τι. 3) πατῶ ἐπάνω εἰς τι. 4) ἀναλαμβάνω τι, ἐπιλαμβάνομαι τίνος, ἀρχίζω τι.— II μεταβ. ἐν τῷ ἀόρ. α' ἐνέβηθα· κόμνω τινά νά εισέλθῃ, τὸν φέρω μέσα εἰς τι (πρὸς ἐμβιβάζω).

ἐμ-βάλλω, μελ. -βάλλω· πρῶτ. -βέβηκα· ἀόρ. β' ἐνέβαλον· ρίπτω μέσα εἰς... τοποθετῶ μέσα εἰς... ἢ κώπαις ἐμβάλλειν (ἐνν. χεῖρας) = κωπηλατεῖν (κυρ. βάλλω τὰς χεῖράς μου εἰς τὰς κώπας, κάθημαι «σὸτὰ κοπιῶ») ἢ ὡς, καὶ ἄνευ τοῦ κώπαις σήμ. κωπηλατῶ ἰσχυρῶς. 2) βάλλω εἰς τὸν νοῦν τίνος ἰδέαν τινά.— Μέσον, **ἐμβάλλομαι ἐν θυμῷ** = βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν (τὴν καρδίαν) τίνος. 3) ἐμβάλλω εἰς τι = ρίπτω ἐμαυτὸν εἰς τι πρᾶγμα, εἰσβάλλω, εἰσορῶ. 4) ρίπτω τι(νά) ἐπάνω εἰς ἄλλον.— II ἀμ.β. χύνωμαι, εἰσβάλλω (κενοῦμαι) εἰς τι ἢ ἐπιπίπτω ἐπὶ τίνος, ἀντιμετωπίζω, προσβάλλω (λατ. IIIidi), κυρ. ἐπὶ πλοίου ἐπιπίπτοντος κατ' ἄλλου διὰ τοῦ ἐμβόλου του· πρὸς ἐμβολοσ.

ἐμ-βάμμα, -ατος, τό· ὄρυμα (σάλτα), ζωμός. Ἐκ τοῦ

ἐμ-βάπτω, μελ. -ψω· βουτῶ τι μέσα εἰς τι (ἐμ-βαμπα).

ἐμ-βάς (Α), -άδος, ἡ (ἐμβαίνω)· εἶδος ὑποδημάτων ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος (κοιν. κατσά), χρησιμ. ποιουμένων ὑπὸ τῶν βοιωτῶν ἢ ὡς. κατὰ ἡγεμόνων καὶ γενικῶς ὑπὸ πτωχῶν ἀνθρώπων.— [ἐμβάς (ἐν + β. βα- τοῦ βαίνω) πρὸς ἐμ-βαδόν, βάδην (<*γμη-d-), ἐμ-βάτης (βλ. λ.), ἐμ-βάθηα].

ἐμ-βάς (Β)· μετχ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίνω.

ἐμ-βασιλεύω, μελ. -σω· βασιλεύω ἐν τινι τόπῳ ἢ βασιλεύω ἐπὶ τίνος λαοῦ.

ἐμ-βάσις, -εως, ἡ (ἐμβαίνω)· τό ἐμβαίνειν εἰς τι ἢ ἐπὶ τίνος ἢ ἐπιβίβασις (εἰς πλοῖον).— II τό εἶς ὁ τις εἰσέρχεται (πατεῖ) ἢ ἐμβασις ποδός = ὑπόδημα (κοιν. παπούτσι), ὡς τὸ ἐμβάς (ὁ βλ.). 2) τό πέλμα (πατούσα), πούς, ὄπλη (ἐπὶ ζῳῶν).

ἐμ-βαστάζω, μελ. -σω· φέρω ἐπάνω μου, βαστάζω, φέρω.

ἐμ-βάτεῦω, μελ. -εῦσω (ἐμβατής)· εἰσέρχομαι ἐντός τίνος, πατῶ ἐπὶ τίνος, ἴσταμαι ἐπὶ τίνος ἢ ἐντὸθεν, διαμένω που, συχνάζω ἢ ὡς, προφυλάσσω,

προστατεύω, φρουρῶ ἢ μετὰ γεν. δέτω τὸν πόδα εἰς τι.— II λαμβάνω κατοχὴν ἐπὶ τίνος.

ἐμ-βάτεω, μελ. -ήσω (ἐμβατής)· ἐμβατεύω (ὁ βλ.). **ἐμ-βάτηριος**, ον (ἐμβατεύω)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) στρατιωτικὴν πορείαν (ἢ καὶ ἐφοδον) ἢ ὡς ὅς. **ἐμβατήριον** (ἐνν. μέλος), τό = πολεμικὸν ὄργανο, ἐμβατήριον.

ἐμ-βάτης, -ου, ὁ (ἐμβαίω)· ὁ εἰσρχόμενος εἰς τι, ὁ ἐπιβαίνων ἐπὶ τίνος, κυρ. ὁ ἐπιβάτης πλοίου, ταξιδιώτης.— II εἶδος ὑποδήματος (πρὸς ἐμβάς).

ἐμ-βάφιος, ον (ἐμβάπτω)· κατάλληλος πρὸς ἐμβόπτισμα· τὸ ἐμβάφιον = πλατὺ ἄγγειον.

ἐμ-βεβάσαν, ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ.

ἐμ-βεβῶς, -υτία, ἐπικ. μετχ. πρῶτ. τοῦ ἐμβαίω.

ἐμ-βη, ἐπικ. γ' ἐνκ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίω· **ἐμβη-τον**, ε' ἐνκ. δυν. ἐμβήθη· ἀντι· ἐμβή, γ' ἐν. Ἰπστ.

ἐμ-βιβάζω, μελ. -βιβάζω, ἀπ. -βιβῶ· μεταβ. τοῦ ἐμβαίω· βάζω τινά μέσα εἰς... τὸν κόμνω νά εισέλθῃ ἢ ἐπιβιβάζω τι(νά) ἐπὶ πλοίου ἢ ὁδηγῶ πρὸς (εἰς) τι.

ἐμ-βλεμμα, -ατος, τό· τό βλέπειν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι ἢ ἐκ τῶ

ἐμ-βλέπω, μελ. -ρω· βλέπω τινά κατὰ πρόσωπον, προσβλέπω ἢ ὡς τὸ ἀπλῶν, βλέπω, ρίπτω τὸ βλέμμα, κυττάζω.

ἐμ-βρώω, μελ. -ήσομαι· βοῶ, φωνάζω, πρὸς τινα ἢ φωνάζω δυνατᾶ.

ἐμ-βουλεύς, -εως, ὁ (ἐμβάλλω)· πᾶν ὁ,τι ἐμβάλλεται εἰς τι, πάσσαλος, ἐμβολον ἢ οκαλιότηριον (ἢ «φτυεuthρι»), ἀνοίγον ὅπως εἰς τὸ ἔδαφος πρὸς φύτευσιν.

ἐμ-βουλή, ἡ (ἐμβάλλω)· τό ρίπτειν τι μέσα εἰς τι.— II ἀμ.β., εἰσβολὴ εἰς ξένην χώραν, ἐπίδρομή, εἰσβολή. 2) κυρ. ἡ ἐπίδοσις πλοίου ἐναντίον ἄλλου (διὰ τοῦ ἐμβόλου), ἐφοδος ἢ ἐμβολαὶ χαλκῶστομοι = προσκρούσεις (ἐφοδοὶ) διὰ χαλκίνων ἐμβόλων. 3) εἰσοδος, διάβασις, πέρασμα.— III ἡ κεφαλὴ τοῦ κριοῦ (πρὸς ἐκτικῆς μηχανῆς). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-βόλιμος, ον (ἐμβάλλω)· ὁ παρεμβληθεὶς, παρεμβληθμένος, ὁ παρείσακτος· μὴ ἐμβόλιμος λέγεται καὶ σῖμαρον.

ἐμ-βολον, τό (ἐμβάλλω)· πᾶν τὸ ἐμβαλλόμενον (εἰσρχόμενον, εἰσοδόν) εἰς τι· **ἐμβολον τῆς χώρας** = γλῶσσα ξηράς. 2) μοχλὸς θυράς ἢ σφῆν (κοιν. σφῆν) ἢ τὸ ἐμβολον (πολεμικὸ πλοῖον). 3) δοκός, ἐπιπέδιον.

ἐμ-βολος, ὁ (ἐμβάλλω)· πᾶς ὁ ἐμβαλλόμενος (ἐμπηγνυόμενος), πάσσαλος π. X. ἢ σφῆν, σφῆνα. 2) τὸ χαλκοῦν ἐμβολον τῶν πολεμικῶν πλοίων.

ἐμ-βράχυ, ἐπίρ. (ἐν+βραχύς)· ἐν βραχεῖ· ἐν συντόμῳ, ἐν ὀλίγοις, διὰ βραχέων, γενικῶς.

ἐμ-βρέμομαι, μελ. βρουχῶμαι, μυκῶμαι, ὠροῦμαι ἢ ἐμψυῶ μετὰ ἤχου.

ἐμ-βρέφος, ον (ἐν + βρέφος)· ὁ ἐν τῇ παιδικῇ (βρεφικῇ) ἡλικίᾳ ἢ ὁμοιος πρὸς βρέφος.

ἐμ-βριθής, ἐς (ἐν+βρεθός)· βαρὺς ἢ σπουδαῖος, θαυροήμαντος.— II μετρ. βαρὺς, μεγαλοπρεπής, ἀξιοπρεπής, σπουδαῖος. 2) ἐν κακῇ σημασίᾳ, ὀχληρὸς, φορτικὸς, λυπηρὸς, ἀνιαρὸς ἢ ἐπὶ προσώπων, θίσιος ἀγριος, θάρβρος.— III ἐπίρ. -θῶς = σταθερῶς.

ἐμ-βριθῶ, μελ. -ίσω· ἐπιπίπτω (ἐφορῶν) βαρέως ἐπὶ τίνος.

ἐμ-βριμάσομαι, μελ. -ήσομαι, Ἰπστ. φουσῶ (ρω-δωνί(ω) μὲ μανίαν (λύσαν), ἐπὶ ἔπων ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων, δυσανασητόν, δυσφορῶν, γογγύζω (λατιν. commoveri)· κατηγορῶ μετὰ δριμύτητος, ἐπικρίνω, μέμφομαι.

ἐμ-βροντάω, μελ. -ήσω· πλήττω μὲ τὴν θροντὴν (τ. ε. τὸν κεραυνόν), κεραυνοβολῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐμ-βρόντητος**, ον· ὁ ὑπὸ τῆς θροντῆς (κεραυνου) πληγέει, κεραυνόπληκτος ἢ ἐκθαμβος, κατάπληκτος ἢ ἡλιθίος.

ἐμ-βροχή, ἡ (ἐν+βρόχος)· δηλιά, βρόχος ἢ φορβία (καπίστρι).

ἐμ-βρύ-οικος ον (ἐν+βρύον+οικέω)· ὁ κατοικῶν ἐντός θαλασσιῶν θρύων.

ἐμ-βρύον, τό (ἐν + βρύω)· ὁ καρπὸς τῆς μήτρας

πρό του τοκετού, τό μήπω γεννηθὲν (λατιν. foetus).
2) τό ὄρι γεννηθὲν, νεογέννητον || ἀρνίον ἢ ἐρίφον.— [δὲ ἔτυμολ. βλ. βρώνη].

ἐμ-βόδιος, α, ον (ἐν+βυθός) ὁ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης.

ἐμ-θύω, μελ. -ύσω ἑμφρόσσω, «στουπώνω».
ἐμέ, αἰτ. τοῦ ἀ' προσ. τῆς προσωπ. ἀντων. **ἐγώ** ἑγκλιτ. τύπος **με**.

Ἔτυμ.: ἐμέ, με, ἐμέ-γε = γοῦθ. mī-k, παλ-γαρμ. mī-h' γεν. διηρ. ἐμεῖο, ἐμέο, ἐμεῦ, μου, νοσίων. ἐμέο, ἐμεῦ, αἰτ. ἐμοῦ, μου, δωρ. ἐμεῦ, μεν, ὡς. δωρ. ἐμέος, ἐμεῦ; (κατ' ἀναλ. πρὸς τὴν γεν. συμφων. θεσμ.), ποιητ. ἐμέθεν' δοτ. (τοπ.) ἐμοί, μοι = σανακρ. mē', mē, δωρ. ἐμίν, ἐμίν'—Κτητ. ἐπιθ. ἐμός (*ἔμος) Ζηνθ. mē- (ἐμός) θέματα με-, μο- = σανακρ. mē-, λατ. me- (mīhi κλπ.) καὶ ἐμε-, ἐμο-' τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα παρήχθησαν ἐκ τῶν θεμ. με-, μο- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὀνομ. ἐγώ' κατ' ἄλλους τὰ θεμ. ἐμε-, ἐμο- ἀνάγονται εἰς προσελην. θεμ. *eme-, *me- (*eme- = σανακρ. āma h (= dde) ὁ ἀρχαῖος τόνος ζωσθεῖ ἐν τῷ συμπλέγματι ἐμοι-γε' ἐν τῇ γεν. ἐμφανίζεται ἐπέκτασις κατὰ ἔν *sjo, καὶ ἰσως κατὰ ἔν *so' ἢ δοτ. δωρ. ἐμίν δοχηματίσθη ἐκ τῆς αἰτ. ἐμέ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν δοτ. πληθ. ἄμιν: ἄμει.

ἐμέγνησα, ἀόρ. ἀ' τοῦ μεγαίρω.
ἐμέθεν, παλ. ποιητ. γεν. ἀντὶ ἐμοῦ.
ἐμεῖ, δωρ. ἀντὶ ἐμέ, ὡς τεῖ ἀντὶ τῆ (σέ).
ἐμείνα, ἀόρ. ἀ' τοῦ μένω.
ἐμείξα' ἀόρ. ἀ' τοῦ μείγνυμι.
ἐμείο, ἐμέο, ἐπικ. γεν. τοῦ ἐγώ.
ἐμέλλησα, ἀόρ. ἀ' τοῦ μέλλω.
ἐμέμκηον, ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ μηκάομαι μετ' ἀναπλά.

ἐμέμικτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ μείγνυμι.
ἐμεμνέατο, ἰων. γ' πληθ. παθητ. ὑπερσ. τοῦ μινῆσκα.
ἐμέν, ποιητ. ἀντὶ ἐσμέν, ἀ' πληθ. τοῦ εἶμι.
ἔμεν, ἔμεναι, ἐπικ. ἀντὶ εἶναι, ἀπρρ. τοῦ εἶμι.
ἔμεν, ἔμεναι, ἐπικ. ἀντὶ εἶναι, ἀπρρ. ἀόρ. β' τοῦ ἴημι.

ἔμενος, μτχ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἴημι.
ἐμετικός, ἡ, ὄν' ὁ προκαλῶν (φέρων) ἔμετον.— || ὁ μεταχειριζόμενος ἐμετικά. Ἐκ τοῦ
ἔμετος, ὁ (ἐμέω) τὸ ἐμέσσειν («ξερνᾶν»), ἔμετος, ἐμετός («ξερσάτο»).

ἐμεῦ, ἐπ. ἀντὶ ἐμοῦ, ἐγκλιτ. **μεν'** δωρ. ἐμεῦς.
ἔμε'ω, πρτ. ἡμῶν' μελ. ἐμεσσα, αἰτ. ἐμῷ καὶ ἐμοῦμαι' ἀόρ. ἡμεσα, ἐπικ. ἔμεσσα' πρτ. ἐμήμεκα.— Λατιν. vomo' ἐξερῶ, «ξερνῶ» || ἀπολ. εἶμαι ἄσθενής || ἐμείν πείλω.—προκαλεῖν ἔμετον διὰ πτεροῦ.

Ἔτυμ.: ἐμέω, ἐμέθω κλπ. πρβλ. σανακρ. vāmiti (*veme-), vāmati, Ζηνθ. vām-, λατ. vomo (*vemo), Λ:θ. vēmī (ἐμέω), vemalaī (ἔμετος), vīmdyī (ποιῶ ἐμεῖν) ἱαπετ. β. *veme- (ἐμέω).

ἐμεουτοῦ, ἰων. ἀντὶ ἐμαυτοῦ.
ἐμήσατο, γ' ἐν. ἀόρ. ἀ' τοῦ μήδομαι.
ἐμήλην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ μείγνυμι.
ἐμικτο, γ' ἐν. ἐπικ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ μείγνυμι.
ἐμίν, ποιητ. δωρ. δοτ. τοῦ ἐγώ, ἀντὶ ἐμοί.
ἐμείξα, ἀόρ. ἀ' τοῦ μείγνυμι (ὀρθότ. ἔμειξα).
ἐμήχθην, παθητ. ἀόρ. ἀ' τοῦ μείγνυμι.
ἐμμάθογ, ἐπικ. ἀντὶ ἐμαθον, ἀόρ. β' τοῦ μαθηθῆναι.
ἐμ-μάνομαι, ἀποθ. εἶμαι μανιῶδης εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-μάνης, ἐς (ἐμμαίνομαι) ὁ ἐν μανίᾳ ὢν, μαινόμενος, μανιακός, παράφρων, «τρελλός».— Ἐπίρ. -νώς.

ἐμ-μᾶπέως, ἐπίρ. ἐνεργῶς, ταχέως, μετὰ σπουδῆς.— [δὲ ἔτυμολ. βλ. μαπέειν].

ἐμ-μάσσω ἐντυπω ἐπὶ τίνος, ἐντυπώνω.

ἐμ-μάχομαι, μελ. -μάχομαι, ἀποθ. συνάπτω μάχην, κυρ. μάχομαι ἐντὸς τίνος.

ἐμ-μείγνυμι βλ. ἐμμίγνυμι.

ἐμ-μειδίω, μελ. -άσω' μειδιῶ εἰς τὴ προσμεϊδῶ διὰ τι.

ἐμ-μέλεια, ἡ (ἐμμελής) εἶδος χοροῦ, ὃν ἐχό-

ρευον συνοδεῖα μουσικῶν ὀργάνων ἢ ἡμελωδία τοῦ χοροῦ αὐτοῦ || πλήρης ἁρμονία ἐν τῇ μουσικῇ.

ἐμ-μελετάω, μελ. -ήσω' γυμνάζω, ἀσκῶ, τινα εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-μελετήμα, -ματος, τό (ἐμμελετάω) γύμνασμα, ὁσκηρις.

ἐμ-μελής, ἐς (ἐν+μέλος) ὁ ἐν ἐμμελείᾳ (τ. ἔ. ἐν ἁρμονίᾳ) ὢν, ὁρμονικός, μελωδικός || γενικῶς, κανονικός, ὁμαλός || εὐάρεστος || κομψός, χαρίεις || καλοανατεθραμμένος. Ἐπίρ. ἐμμελῶς, ἰων. -λέως.

ἐμ-μεμῶς, -υῖα, -ὄς (*μάω, μαιῶμαι) ὁ μεθ' ὀρηγῆς σπεύδων πρὸς τι, ὀρηθητικός, οφοδρός, φλογερὸς πρόθυμος, θιαστικός || μτχ. πρτ. ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει.

ἐμ-μείνομαι, πρτ. ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει' εἶμαι πλήρης ἀγρίου πάθους || εἶμαι βουτηγμένος εἰς τὸ πάθος.

ἐμμεν, ἔμμεναι' ἐπικ. ἀπρρ. τοῦ εἶμι.

ἐμ-μηνής, ἐς' ὁ ἐμμένων εἰς τι, ὁ ἐπίμονος, ὁ σταθερὸς || οὗδ. ἔμμενῶς ὡς ἐπίρ. = ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως.—ἐπίρ. ἐμμενῶς, ἐπικ. καὶ ἰων. -έως. Ἐκ τοῦ

ἐμ-μένω, μελ. -μενῶ' ἀόρ. ἀ' ἐνέμεινα' μένω ἐν τινι || διαμένω, διατριβῶ, εἰς τι μέρος || παραμένω σταθερὸς, μένω πιστός, προσκολλῶμαι εἰς τι (λατ. stare in aliquo) || ἀπολ., συνεχίζω.

ἐμ-μετρέω, μελ. -ήσω' μετρώ συμφώνως πρὸς τι.

ἐμ-μετρος, ον (ἐν+μέτρον) ὁ ἐν μέτρῳ (ὁ ἐπὶ μέτρῳ), ὁ καταμετρομένος, ἀσμετρος, ἀνάλογος || μετριοπαδής.— || ὁ ἐν ποιητ. μέτρῳ ἐκφερόμενος, βυθμικός, «ἔμμετρος».

ἐμ-μηνος, ον (ἐν+μήν) ὁ ἐντὸς μηνός, ὁ ἐνα μῆνα διαρκῶν, μηνιαῖος.— || ὁ συμβαίνων κατὰ μῆνα, μηνιαῖος.

ἐμμί, δωρ. ἀντὶ εἶμι.
ἐμ-μίνυμι ἡ -ύω (ὀρθότ. -μειγν-) μελ. -μείξω' ὀνομαμεινύω, ἀνακατῶνω, τι μέσα εἰς τι.— || ἀμτθ. συναντῶ, ἀντιμετωπίζω.

ἐμ-μίνω, ποιητ. ἀντὶ ἐμ-μένω.

ἐμ-μισθός, ον (ἐν+μισθός) ὁ λαμβάνων μισθόν, ὁ μισθωτός.

ἐμ-μονος, ον (ἐμμένω) ὁ ἐμμένων εἰς τι, σταθερός.

ἐμ-μορα, β' πρτ. τοῦ μείρομαι.

ἐμ-μορος, ον (ἐν+μείρομαι) ὁ μετέχων τίνος, ὁ ἔχων μέρος τίνος.— || (ἐν+μόρος) εὐτυχής, τυχερός.

ἐμ-μοτός, ον (ἐν+μοτός) ὁ ἔχων μοτόν (ξαντόν), ὁ ἐφ' οὗ εἶναι ἐπιτεθειμένον ξαντόν (ἐπὶ πυρορροῦνης πληγῆς, ἐφ' ἧς ἐπιθέτουσι ξαντόν πρὸς ἀπορρόφησιν τοῦ βγροῦ).— [δὲ ἔτυμολ. βλ. μοτός].

ἐμ-μοχθός, ον (ἐν+μόχθος) ὁ ἐν μόχθοις ὢν, πλήρης μόχθου, κοπιώδης, ἐπίπονος, ὀδυνηρός.

ἐμ-μύτω, μελ. -ήσω' μῶθ τινα εἰς τι, εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια.

ἐμνησα, ἀόρ. ἀ' τοῦ μινῆσκα.

ἐμνήσθην, παθητ. ἀόρ. ἀ' (μετὰ μέσ. σήμ.) τοῦ μινῆσκα.

ἐμνώοντο, ἐπικ. ἀντὶ ἐμνώοντο, γ' πληθ. πρτ. τοῦ μνάομαι.

ἐμοί, δοτ. τοῦ ἐγώ.

ἐμολον, ἀόρ. β' τοῦ βλώσσω.

ἐμός, ἡ, ὄν, κτητ. ἐπιθ. ἀ' προσ., ἐκ τῆς προσωπ. ἀντων. ἐγώ (κυρ. τῆς γεν. ἐμοῦ), λατιν. meus' πρὸς ἐνδοχουσι τῆς ἀνοίας τῆς κτήσεως συνάπτεται μετὰ τῆς γεν. αὐτοῦ: ἐμὸν αὐτοῦ=ἰδικόν μου || ἐμὴ ἀγγελίη=εἰδησις περὶ ἐμοῦ || τὸ ἐμὸν=ὁ ἰδικός μου ὀσλος || ὡς. ἐν τῇ πληθ. τὰ ἐμά, τὰμά = τὸ μέρος μου || τὸ γε ἐμὸν=δσον δι' ἐμέ, ὡς πρὸς ἐμέ, τὸ ἐπ' ἐμοί.

ἐμοῦμαι, μελ. τοῦ ἐμῶ.

ἐμπά, ἐπίρ. (βλ. ἐμπᾶς).

ἐμ-πᾶγεις, μτχ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμπαγγύμι.

ἐμπάζομαι, ἀποθ. μόνον κατ' ἔνεστ. ἐν χρήσει' ἀποσχολῶ ἑμαυτόν, ὁσχολοῦμαι, περὶ τι, λαμβάνω προνοίαν περὶ τίνος, φροντίζω περὶ τίνος.

Ἔτυμ.: σκοταίν. ἔτυμολ. κατὰ τινος συγγ. τῷ κατ-εμπάζω (=συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ), ἐκ β. ἐμπε- (=ἀρπάζω, λατ. percipere) + μαπέειν (πρβλ. ἱαπετ.

εμπε- *emp-, *mep-), ἀλλ' ἀπιθάνως.—'Ἄλλοι συγχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ ὄμηρ. *ἐμπαίος* (ὁ ἔχων τὴν πετρὰν τινος), πρβλ. Ἡσυχ. «*ἐμπασιήρας μύθων πιστωτάς, μάρτυρας*», «*ἐμπατον καταθύμιον*».

ἐμ-πάθης, ἔς (ἐν+πάθος) ὁ ἐν πάθει ὢν, ὁ εὐρισκόμενος ἐν καταστάσει πάθους (συγκινήσεως), ὁ πλήρης πάθους. Ἐπίρ. *ἐμπαθῶς* = μετὰ πάθους.

ἐμ-παιγνός, ἡ=ἐμπαιγμός.
ἐμ-παιγμός, ὁ περίπαιγμα, περιγελως. Ἐκ τοῦ **ἐμ-παίζω**, μελ. *-παίζομαι* περιπαίζω, περιγελῶ, λατιν. *illudere* || ἀπατῶ, ἐξαπατῶ.— || διασκεδάζω εἰς τι ἢ μέ τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-παίκτης, -ου, ὁ ὁ ἐμπαίζων, ὁ ἀπατῶν, ἀπατεῶν.

ἐμ-παίξαι, ἀπ.φ. ἀορ. ἀ' τοῦ *ἐμπαίζω*.
ἐμ-παιχθῆσθαι, παθητ. μελλ. τοῦ *ἐμπαίζω*.
ἐμ-παίος (Α) = *ἐμπειρος* γνώστης, εἰδήμων, ἡσκημένος εἰς τι (μετὰ γεν.). [ἀδεβ. ἔτυμολ.].

ἐμ-παίος (Β), *ον* (παίω) ὁ ἐξαίφνης ἐπιπίπτων ἐπί τινος, αἰφνίδιος. Ἐκ τοῦ **ἐμ-παίω**, μελ. *-παίω* ἢ *-παίησω* παίω (κτυπῶ) τι μέσα, ἐντυπῶ, ἐνεργάζομαι.— || ἀμτβ. ἐπιπίτω εἰς τι.

ἐμ-πακτώ, μελ. *-ώσω* ἐμφράσσω, στουπῶνω.
ἐμ-πάλασσω, μελ. *-ξω* περιπλέκω τι εἰς τι (ἢ τι μετὰ τινος).

ἐμ-πάλι, ποιητ. ὤσ. **ἐμ-πάλι** (ἐν+πάλιον), ἐπίρ. πρὸς τὰ ὄπισθ, ὄπισθ.— || μετὰ γεν., ἐναντίον τινός, ἐναντίον εἰς τι.— || εἰς ἀπάντησιν, εἰς ἀνταπόδοσιν.— || **τὸ ἐμπαλιν**, τὰ *ἐμπαλιν*, καὶ κατὰ κράσιν *τοῦμπαλιν*, *τῆμπαλιν*=ἀντιθέτως, ἀντιποτρόφως, τὸ ἐναντίον, τάνάπαλιν.

ἐμ-παρέω, μελ. *-ω* παραδίδω, δίδω εἰς χειρὰς τινος, παραδίδω τινὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός.

ἐμ-πᾶς, ἰων. καὶ ἐπικ. **ἐμ-πης**, ἐπίρ. (κνρ.=ἐν πᾶσι) καθ' ὁλοκληρίαν, ἐντελῶς, ἐν πόσῃ περιπτώσει.— || καθόλου, γενικῶς, οὐχ ἦττον, ἐν τούτοις.— || ἡνωμένον μετὰ τοῦ *περ'* ὁσονδήποτε πολὺ, ὅσον καὶ ἄν, μ' ὅλα ταῦτα. [δ' ἔτυμολ. βλ. *πᾶς*].

ἐμ-πάσσω, ἄττ. **-ττω** μελ. *-ᾶσω* ἀορ. ἀ' ἐνἐπᾶσα· ραίνω, ἐπασπαλίζω, τι εἰς τι (ἢ τι ἐπάνω εἰς τι) || μτφρ. ἐνυφαίνω μέσα εἰς τι, κεντῶ.

ἐμ-πάττω, μελ. *-ῆσω* πατῶ ἐντός, περιπατῶν εἰσέρχομαι εἰς τι.

ἐμπεδο-μοχθος, *ον* (*ἐμπεδος+μόχθος*) ὁ διαρκῶς μοχθῶν, ὁ δεῖ πολὺμοχθος, κοπιώδης.

ἐμπεδο-ορκέω, μελ. *-ῆσω* (*ἐμπεδος+ὄρκος*) μένω σταθερὸς εἰς τὸν ὄρον μου.

ἐμ-πεδος, *ον* (ἐν+πέδον) ὁ ἐν τῇ θέσει του ὢν, στερεὸς, σταθερὸς, ἀμετακίνητος, ἀκλόνητος. 2) ἐπὶ χρόνου, διηκεῖς, διαρκής, οὐκ ἐκεί, ἀδιάλειπτος, μόνιμος.— || ἐπίρ. *ἐμπεδον* καὶ *ἐμπεδα*, *ἐμπέδω*=στερεῶς, σταθερῶς, ἀσφαλῶς, βεβαίως, πιστῶς. [δ' ἔτυμολ. βλ. *πέδον*].

ἐμπεδο-σθενής, ἔς (*ἐμπεδος+σθένης*) ὁ ἔχων ἐμπεδον σθένης, ὁ ἔχων ἀκλόνητον δύναμιν.

ἐμ-πεδῶ, μελ. *-ώσω* (*ἐμπεδος*) καθιστῶ τι ἐμπεδον (σταθερόν, ἀσφαλές), ἐπιβεβαιῶ, σταθεροποιῶ.

ἐμ-πείραμος, *ον* = *ἐμπείραμος* (βλ. λ.).

ἐμ-πείρα, ἡ ἢ ἐκ τῆς πείρας γνώσις, πέτρα, γνωριμία μετὰ τινος πράγματος. Ἐκ τοῦ

ἐμ-πειρος, *ον* (ἐν+πεῖρα) ὁ ἔχων πείραν πράγματός τινος, πεπειραμένος, ἐξηκονημένος, εἰς τι || τὸ *ἐμπειρότερον* = μεγαλύτερα πείρα. Ἐπίρ. *ἐμπείρω*ς τινός ἔχω = γνωρίζω τι ἐκ πείρας. [δ' ἔτυμολ. βλ. *πεῖρα*].

ἐμ-πελάδον, ἐπίρ. πλησίον, πολὺ πλησίον. Ἐκ τοῦ

ἐμ-πελάζω, μελ. *-σω* ἀορ. ἀ' ἐνεπέλασα φέρω τι πλησίον τινός, πλησιάζω τι εἰς τι.— ὤσ. ἀμτβ. ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω (ἀμτβ.).— || Παθητ., φέρομαι πλησίον, προσεγγίζομαι, πλησιάζομαι (ὑπό τινος).

ἐμ-πέπηγα, ἀμτβ. πρκ. τοῦ *ἐμπήγγυμι*.

ἐμ-πεπλησμένος, μτχ. παθητ. πρκ. τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐμ-πεπόδισμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ἐμποδίζω*.

ἐμ-πέπτω, πρκ. τοῦ *ἐμπίπτω*.

ἐμ-περόμος, *ον* = *ἐμπειρος* (βλ. λ.).

ἐμ-περιπάτεω περιπατῶ, περιέρχομαι, ἐν ὠρισμένη περιοχῇ || χρονίζω περιφερόμενος.

ἐμ-περονάω, μελ. *-ῆσω* στερεώνω (συγκρατῶ) διὰ περόνης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-περόνημα, ὄμρ. *-ᾶμα*, γεν. *-ματος*, τὸ φόρεμα συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους διὰ περονῶν.

ἐμ-πεσον, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνέπεσον*, ἀορ. β' τοῦ *ἐμπίπτω*.

ἐμ-πεσοῦμαι, μελ. τοῦ *ἐμπίπτω*.

ἐμ-πετάννυμι, ἡ *-ῶω*, μελ. *-πετᾶσω* διαπτύσσω, «*ξεδιπλώνω*», ἀπλώνω.

ἐμ-πεφύασι, ἐπικ. ἀντὶ *ἐμπεφύασι*, γ' πληθ. πρκ. τοῦ *ἐφρύω* : *ἐμπεφύα*, ἐπικ. μτχ. θηλ.

ἐμ-πήγγυμι ἢ *-ῶω*, μελ. *-πήξω* ἀορ. ἀ' ἐνέπηξα ἐμπήγω, ἐμβάλλω, χώνω (μετὰ ὄστ.).— Παθητ., ἀορ. β' *ἐνεπήγη*, μετὰ ἐνεργ. πρκ. *ἐμπέτηγα*, ὑπερ. *-ῆγειν* ἐμπήγομαι, προσκολλῶμαι εἰς τι.

ἐμ-πηδάω, μελ. *-ῆσομαι* πηδῶ εἰς τι, πηδῶ ἐπί τινος.

ἐμ-πηρός, *ον* πηρός, ἀνάπηρος, κολοβός, ἡκρωτηριασμένος, δύσμορφος.

ἐμ-πής, ἐπίρ. ἰων. καὶ ὄμηρ. ἀντὶ *ἐμπας* (βλ. λ.).

ἐμ-πιεῖν, ἀπρρ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπίνω*.

ἐμ-πικραίνω, μελ. *-ᾶνῶ* πικραίνω, πληρῶ πικρίας.— Παθητ. εἶμαι πικρὸς κατὰ τινος, αἰσθάνομαι πικρίαν (καταλαμβάνομαι ὑπὸ πικρίας) κατὰ τινος.

ἐμ-πίμλημι, *ἐμπίμλημι*, ἀντὶ *ἐμ-πίπμι*.

ἐμ-πίνω, μελ. *-πίομαι* ἀορ. β' ἐνέπιον πρκ. *ἐμπίπευκα* πίνω (ἀπλήρωτος) || *ἐμπίω* τοῦ *αἵματος* = πίνω ἀπλήρωτος (ὀπὸ) τὸ αἷμα τινος.

ἐμ-πίπληθι, Προστ. τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐμ-πίπλημι, μελ. *-πλήσω* ἀορ. ἀ' ἐνέπλησα πληρῶ, γεμίζω, τι ὀπὸ (μέ) ὑγρόν τι.— Παθητ. καὶ *Μέσον ἐμπίπλημαι*, ἀορ. ἀ' ἐνεπλήσθην ἐπικ. ἀορ. β' ἐνεπλήμην πληρῶ ἑμαυτόν, εἶμαι χορτασμένος, ἰκανοποιημένος || χορταίνω.— || ἐν τῷ μέσ. ὤσ. καὶ μετβ. πληρῶ, χορτάζω, τινὰ || μτφρ. ἔχω ἄρκετά ἀπὸ πράγμ. τι, ἀπολαύω.

ἐμ-πίπρημι, ἀορ. ἀ' ἐνέπερσω βάλλω πῦρ εἰς τι, πυρπολῶ, καίω τι διὰ τοῦ πυρός.

ἐμ-πίπτω, μελ. *-πεσοῦμαι* ἀορ. β' ἐνέπεσον καὶ ἐπ. *ἐμπεσον* πίπτω μέσα εἰς τι, πίπτω ἐπί τινος || προσπίπτω, εἰσορμῶ, ἐκσπῶ || μτχ. ἀορ. β' *ἐμπεσῶν* = ἐπιπεσῶν (εἰσορμῆσας) θιαίως (μεδ' ὀρμῆς) || ὤσ. ἐπιπίπτω.

ἘΜΠΙΨ, -ίδος, ἡ εἰδὸς κώνωπος, σκνίπα, λατιν. *culex*.— [μεμονωμένη λέξ. συσχετίζεται ὑπὸ τινων πρὸς τὴν παλ. γεμ. *imbi*, *impi*, ἀγγλοσασ. *ymbē* ὡς πρὸς τὸ λατ. *omnis* (←*ombh-ni-s*) βλ. ἐν λ. *ἄφρονος*].

ἐμ-πίττω, ποιητ. ἀντὶ *ἐμπίπτω* πίπτω ἐπάνω εἰς τι.

ἐμ-πλάκηναι, ἀπρρ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπλέκω*.

ἐμ-πλάσσω, ἄττ. **-ττω** ἀορ. ἀ' ἐνέπλάσσα πλάσσω ἐντός τινος || ἀλείφω ἐπάνω εἰς τι || ἐπιχρίω τι μέ τι.

ἐμ-πλεῖος, ἐπικ. ἀντὶ **ἐμ-πλεος** (βλ. λ.).

ἐμ-πλέκω, μελ. *-ξω* πλέκω ἐντός τινος, ἐνυφαίνω, συνυφαίνω (λατιν. *implicare*).— Παθητ., ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι, εἰς τι. 2) μτφρ. ὑφαίνω μετὰ δόλου, οκευωρῶ, βρδίουργῶ, καθιστῶ τι περιπλεγμένον.

ἐμ-πλεος, α, *ον*, ἐπικ. **ἐμπλεῖος** ἢ **ἐνίπλεῖος**, ἡ, *ον* ἄττ. **ἐμπλεως**, ὠν ἐντελῶς πλήρης ἐκ τινος πράγματος.

ἐμ-πλέω, μελ. *-πλεύσομαι* πλέω ἐντός τινος, ταξιδεύω.

ἐμ-πλήγδην, ἐπίρ. (*ἐμπλήσσω*) ἐμπλήκτως, ἀπειροκέπτως, μανιωδῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν παραφρόνων, παραφόρων.

ἐμ-πληκτος, *ον* (*ἐμ-πλήσσω*) ἐκπληκτος, κατάπληκτος, ἐμβρόντητος, δαμωμένος, τεταραγμένος, ἀναίσθητος, ἀνόητος.— || ἀσταδής, ἄστατος, εὐμετάβλητος.— Ἐπίρ. *ἐμπλήκτως* = παραφρόνος, μανιωδῶς.

ἐμ-πλήμενος, ἐπικ. μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἔμ-πλην (Α), ἐπίρ. (ἐμ-πελάζω)· πλησίον, πολύ κοντά. [δὲ ἔτυμολ. βλ. *πέλας, πλησίον*].

ἔμ-πλην (Β), ἐπίρ. ἐπιτετ., ἀντί *πλήν*· ἐκτός, ἐξαιρέσει τινός, παρεκτός, πλήν.

ἔμ-πλήσας, -άμενος, ἐνεργ. καὶ μέσ. μετ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμπίπλημι*· ἐμπλήσατο, ἐπικ. ἀντί *ἐνεπλήσατο*.

ἔμ-πλησθῆσμαι, παθ. μέλ. τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἔμ-πλήσσω, ἀττ. **-πτω**, ἐπικ. **ἐνίπλησσω**· μελ. **-ξω**· πλήσσω, κτυπῶ, προοβάλλω, τινά || προσκόπτω, σκοντάπτω, ἐπάνω εἰς τι || ἐμιπίπτω, πίπτω ἐντός ἢ ἐπί τινος.

ἔμ-πλητο, ἀντί *ἐνέπλητο*, ἐπικ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπίπλημι*.— **ἔμπλησο**, προστ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

ἔμ-πλοκή, ἢ (ἐμ-πλέκω)· τὸ πλέξιμον τῆς κόμης (τῶν γυναικῶν).

ἔμ-πνευσα, ἐπικ. ἀντί *ἐνέπνευσα*, ἀορ. α' τοῦ *ἐμπνέω*.

ἔμ-πνεύω, ποιητ. **-πνεΐω**· μελ. **-πνεύσομαι**· ἀορ. α' *ἐνέπνευσα*· φουσῶ ἢ πνέω ἐν τινι (μετὰ δοτ.) || ὡς καὶ μετ' αἰτ.: *ἰστίον ἐμπνέω*=φουσκῶνω τὸ πανί || ἀπολ. ἀναπνέω, ζῶ, εἶμαι «ζωντανός».— || μετ. ἀναπνέω ἐντός τινος, ἐγγέλω || μετρ. ἐμπνέω || φουσῶ μέσῃ εἰς τι, φουσκῶνω (τὰ παντὶ πλοίου).

ἔμ-πνοια, ἢ· ἔμπνευσις, ἀναπνοή. Ἐκ τοῦ

ἔμ-πνους, ον, καὶ κατὰ συναίρ. **ἔμ-πνους, ουν** (ἐν+πνοή)· ὁ ἔχων πνοήν ἐν ἑαυτῷ, ἀναπνέων, ζῶν.

ἔμ-ποδίξω, μελ. **-ίσω**, ἀττ. **-ιῶ** (ἐν+πούς)· περιπλέκω τοὺς πόδας, πεδικιώνω, δεομεύω || **ἐμποδίξω ἰαχάδας**=προσδένω οὐκα, τὰ συνδέω, ἐνώνω τοὺς μίσχους τῶν (τὰ «κοτσάνια»).— || γενικῶς, κωλύω, ἐμποδίζω, σταματῶ, συγκρατῶ.

ἔμ-πόδιος, ον (ἐν+πούς)· ὁ ἐμποδῶν ὦν, ὁ ἐμπιλεκόμενος εἰς τοὺς πόδας, παρεμποδίζων, κωλυσιεργῶν.

ἔμ-ποδῶν, ἐπίρ. ἀντί *ἐν ποσίν ὦν*=πρὸ τῶν ποδῶν ἢ ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόδας || ἐαχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἐκ-ποδῶν** (δ βλ.).— **ἐμποδῶν εἶμι**=εἶμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω.— **Μετὰ τοῦ ἀρθρ. τὸ ἐμποδῶν**=δ, τι ἐμποδίζει, ἐμπόδιον, κώλυμα.— || πρὸ τινος, φανερά, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

ἔμ-ποιέω, μελ. **-ήσω**· ποιῶ τι ἐν τινι, παρεμβάλλω. 2) παράγω, γεννῶ, δημιουργῶ, προκαλῶ, προξενῶ, γίνομαι αἰτία τῶν γίνεσθαι.

ἐμπολαίος, α, ον (ἐμπολή)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἢ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ ἐμπόριον (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

ἔμ-πολάω, παρατ. *ἤμπόλων*· μελ. *ἐμπολήσω*· παρ. *ἤμπόληκα* (ἐμπολή)· κερδίζω ἐμπορευόμενος || κερδίζω || μέτρον, *βίονον πολὺν ἐμπολόωντο* (ἐπικ. ἀντί *ἤμπολῶντο*)=ἐμπορεύοντο πολλὰ ἀγαθὰ.— || ἀπολ. εἶμαι ἐμπορος, ἐμπορεύομαι.— || ἀγοράζω, πωλῶ.

ἔμ-πολεμέω, μελ. **-ήσω**· πολεμῶ κατὰ τινος, διεξάγω πόλεμον ἐντός τόπου τινός.

ἔμ-πολέμιος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον, ἐχθρικός, ἐμπόλεμος.

ἔμ-πολεύς, -εως, ὁ (ἐμπολάω)· ἐμπορος, πραγματευτής.

ἔμ-πολή, ἢ (ἐν+πωλέω)· ἐμπορεύματα, φορτίον || ἐμπόριον, συναλλαγή, δόσοληψία.— || κέρδος προσερχόμενον ἐκ τοῦ ἐμπορίου, κέρδος, χρήματα [δὲ ἔτυμολ. βλ. *πέλας, πέλομαι*].

ἔμ-πόλημα, -ατος, τό (ἐμπολάω)· ἐμπόρευμα, φορτίον πλοίου || πλῆθ. ἐμπορεύματα.

ἔμ-πολητός, ἢ, ὄν (ἐμπολάω)· ἡγορασμένος, πωλημένος.

ἔμ-πολις, -εως, δ, ἢ· ὁ ἐν τῇ πόλει, ὁ ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ *ἐμπολὴς τινι*=ὁ συμπολίτης τινός.

ἔμ-πολιτεύω, μελ. **-σω**· εἶμαι πολίτης πολιτείας τινός, ἔχω πολιτικά δικαιώματα ἐν τινι πολιτείᾳ.

ἔμ-πολόωντο, γ' πλῆθ. ἐπ. παθ. πρτ. τοῦ *ἐμπολάω*.

ἔμ-πόρευμα, -ατος, τό, εἶδος ἐμπορίου. Ἐκ τοῦ

ἔμ-πορεύομαι, μελ. **-εύσομαι**· παθ. ἀορ. α' *ἐνεπορεύθη* ἀπὸθ. (ἐμπορος)· εἶμαι ἐν πορείᾳ, ταξιδεύω.— || ταξιδεύω δι' ἐργασίαν (ἐμπόριον), εἶμαι ἐμπορος, ἐμπορεύομαι. 2) μετ' αἰτ. ἐμπορεύομαι εἶδος τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-πορευτέον ἢ -έα, ρημ. ἐπίθ.· πρέπει νὰ πορευθῆ τις, πρέπει νὰ ἀπέλθῃ.

ἐμ-πορία, ἢ (ἐμπορος)· ἐμπόριον, συναλλαγή, δόσοληψία || ἐπιτήδευμα.— || ἐμπορεύματα, εἰσαγωγὰ ἐμπορευμάτων.

ἐμ-πορικός, ἢ, ὄν (ἐμπορος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ κατάλληλος διὰ τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικός || *χρήματα ἐμπορικά*=εἰσαγόμενα ἀγαθὰ.

ἐμ-πόριον, τό (ἐμπορος), λατιν. *emporium*· τόπος ὅπου διεξάγεται ἐμπόριον, ἐργοστάσιον, ἀγορά || ἐμπορικός λιμὴν, ἐμπορικός σταθμός.— || **τὰ ἐμπόρια**=ἐμπορεύματα. Ἐκ τοῦ

ἐμ-πορος, ον (ἐν+πόρος)· ὁ ἐπιβάτης πλοίου (λατιν. *vector*).— || ταξιδιώτης, περιηγητής, ὁδοιπόρος.— || ὁ ταξιδεύων πρὸς ἐμπορίαν, ἐμπορος (λατ. *mercator, insitor*) || μετρ. *ἐμπορος βίου* = ὁ ἐμπορευόμενος τὴν ζωὴν του, ἐμπορος τῆς ζωῆς. [δὲ ἔτυμολ. βλ. *πόρος, πορεύομαι*].

ἐμ-πορῶω, ἢ· ἡσῶ· συνάπτω, στερεώνω, διὰ πόρπης (ἢ διὰ περόνης).— || Παθητ., *εἴματα ἐνεπορῶω* (ἰων. ἀντί *-ηνω*)=ἐφόρεσαν ἱμάτια κουμβωμένα εἰς τὸν ὦμον διὰ πόρπης.

ἔμπουσα, ἢ· ὄνομα φαντάσματος (κοινὴ «στοιχειού») λαμβάνοντος ποικίλας μορφάς. [*ἀέθε* ἔτυμολ.].

ἔμ-πρακτός, ον (ἐμπράσσω)· κατορθωτός, ἐκτελεστός, δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῆ.

ἔμ-πρεπής, ἔς· πασιδῆλος, καταφανής, εἰς τι (ἢ διὰ τινός). Ἐκ τοῦ

ἔμ-πρέπω· εἶμαι περιβόητος, διαπρέπω ἐν τινι, διαπρέπω μεταξύ πολλῶν.— || εἶμαι ἐπιφανής διὰ τι.

ἔμ-πρήθω, μελ. **-σω**· φουσκῶνω, ἐμφυσῶ, ἐξογκῶνω.— || = *ἐμπίπρημι*=κατακαίω, καίω μεταβάλλω τι εἰς σποδόν.

ἔμ-πρησις, -εως, ἢ (ἐμπίπρημι)· ἐμπρησμός, πυρπόλησις.

ἔμ-προθεν, ἐπίρ. ποιητ. ἀντί *ἐμπροσθεν*.

ἔμ-προσθεν, καὶ πρὸ συμφ. **-θε**, ἐπίρ. καὶ πρὸθ.— || ἐπὶ τούτου, ἐμπροσδὲν τινός, ἐνώπιόν τινος.— || ἐπὶ χρόνου, πρὸ, πρότερον, παλαιότερον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔμ-πρόσδιος, ον· πρόσδιος, ἐμπροσθινός || πρότερος || *οἱ πρόσθιοι* (ἐνν. *πόδες*) = τὰ ἐμπροστινὰ πόδια (ἐπὶ τετραπόδου, ἀντίθ. *οἱ δπίσθιοι*, ἐνν. *πόδες*).

ἔμ-πτῶω, μελ. **-ύσω**· πτύω εἰς...

ἔμ-πυκάζω, μελ. **-άσω**· κατακαλύπτω, καλύπτω ἐντελῶς, περιτυλίσσω.— || Παθητ., *νόσος οἱ ἐμπεπύκασται*=ὁ νοῦς του εἶναι περιεκαλυμμένος, τυλιγμένος ἐν μωτηρίῳ (ὑπουλος, κρυφός).

ἔμ-πῦος, ον (ἐν+πῦον)· ὁ ἔχων ἐμπύημα εἰς μέρος τι τοῦ σώματος ἢ ἠλεκτρίστος.

ἔμ-πῦρεύω, μελ. **-σω** (ἐν+πῦρ)· πυρπολῶ, κατακαίω.

ἔμ-πῦρ-θήτης, -ου, ὁ (ἐν+πῦρ+βαίνω)· ὁ ἐν πυρὶ βαίνων, ὁ ἐπὶ τοῦ πυρός τιθέμενος (ἐπὶ τοῦ τριπόδος ἀντίθ. τῷ *ἀπυρός*).

ἔμ-πῦρος, ον (ἐν+πῦρ)· ὁ ἐν τῷ πυρὶ, ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ πυρός.— || πυρικάστος.— || ὁ ἀνήκων εἰς ἐμπυρον θυσίαν· *ἐμπυρος τέχνη* = ἡ τέχνη τῆς διὰ πυρός μαντικῆς.— || *ὤσ* οὐσιαστέ, *τὸ ἐμπυρον* (ἐνν. *ἰερόν*) = αἱ διὰ πυρός θυσίαι, ἢ οἱ αὐτοὶ συναγόμενοι ἐκ τῶν ἐμπύρων θυσίαν.

ἔμῦκον, ἀορ. β' τοῦ *μυκάομαι* (δ βλ.).

ἔμ-φάγειν, ἀορ. β' (ἀφρφ.) ἀνευ ἀνεστ. ἐν χρήσει (δλ. *ἐσθίω*)· δέτω τι ἐντός τινος καὶ τὸ τρώγω, κατατρώγω, τρώγω ἐπὶ τινός.

ἔμ-φαίνω, μελ. **ἀνώ**· ἀορ. α' *ἐνέφηνα*· δεικνύω, φανερώω, κάμνω τι νὰ ἐμφανισθῆ.— || Παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. *ἐμφάνομαι*· φαίνομαι μέσα ἐν τινι (φαίνομαι ἐν τινι), ἀντανακλῶμαι || ἐμφανίζομαι, ἐμφανίζω ἑμαυτόν.

ἔμ-φάνηται, ἀφρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμφαίνω*.

ἔμ-φάνης, ἔς (ἐμφανῆσαι)· ὁ ἐν ἑαυτῷ ἐμφαίνων (δεικνύων), ἀντανακλῶν, ὁρατός, σαφής, εὐκρινής, φανερός, δῆλος. 2) ἀνοικτός, εἰλικρινής, δημόσιος, πάγκοιτος. 3) ψηλαφητός, πραγματικός, ἀληθινός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔμ-φάνίζω, μελ. **-ίσω**, ἀττ. **-ίω**· παρουσιάζω || καθιστῶ ἐμφανές, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω.

— οἱ θεοὶ οἱ ἐποπεύοντες τὴν τέλει τῶν ἀγώνων || κυρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμῶ.
ἐν-αθλέω, μελ. -ήσω = ἀθλέω· ἀγωνίζομαι, λαμβάνω μέρος εἰς ἀγῶνα.
ἐν-αιμήεις, εσσα, εν = ἐναιμος (βλ. λ.).
ἐν-αιμος, ον (ἐν+αίμα)· ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ αἷμα, συναίματος.
ἐν-αιρέμεν, ἐπικ. ἀντι ἐναίρειν, ἀπρφ. τοῦ ἐναίρω.
ἐν-αίρω, ἐπικ. ἐνναίρω· μέλ. ἐνᾶρω· ἄορ. β' ἠνάρον, ποιητ. καὶ ἐνᾶρον· μέσ. ἄορ. α' ἐνηράμην, ἐπικ. γ' ἐν. ἐνήρατο (ἐναρα)· ἀποκτείνω, φονεύω, σκοτώνω || ὡς. ἐπί πραγμ. φθείρω, καταστρέφω
ἐν-αίσίως καὶ ἐν-αίσιος, ον (ἐν+αἴσα)· εἰμαρμένος, πεπρωμένος, ἀπειταλμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, λκτ. fatalis || ἐν καλῇ σημασίᾳ, ἐπίκουρος, πρόσφορος, ἐπιτήδειος.— || ὁ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν μοῖραν, εὐπρεπῆς, πρέπων, κατάλληλος || καὶ ἐπὶ πρῶτον, δίκαιος.— Ἐπίρ. -ίμως=πρεπόντως, προσηκόντως.
ἐν-αιχμάζω, μέλ. -σω· ἀγωνίζομαι, πολεμῶ, ἐν τινι || κυρ. χειρίζομαι τὸ δόρυ.
ἐν-αιωρέομαι, παθητ.: περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, ἐν τινι || φέρομαι ἐπὶ τῶν ὑδάτων (περιπλέω) τῆδε κάκεισε.
ἐνάκις, ἐπίρ.=ἐννάκις (ὁ βλ.).
ἐνάκοιοι, αι, α (ἐννάα)· ἐννεακόιοι (ἡ γρ. ἐννακόιοι ἡ-τον ὄρθη).
ἐν-ἄκουῶ, μελ. -ούσομαι· ἀκούω ἐν τινι τόπῳ, ἀκούω ἐντός.
ἐν-αλείφω, μέλ. -ψω· παθ. πρκ. ἐν-αλήλιμμα· ἀλείφω, χρίω.— μέτρον, ἀλείφω ἑμαυτόν, ἢ ἀλείφω δι' ἑμαυτόν.
ἐν-ἀλίγκιος, ον· ὁμοῖος, ὁμοιάζων.
ἐν-ἄλιος, α, ον καὶ -ος, -ον· ἐπικ. καὶ λυρ. ὡς. αἰν-άλιος (ἐν+ἄλις)· θαλάσσιος || ὁ ἐν θαλάσῳ (ἢ ἐπὶ θαλάσῳ) ὢν (λατιν. marinus).
ἐν-αλλαγήναι, ἀπρφ. παθητ.: ἄορ. β' τοῦ ἐναλλάσσω.
ἐν-αλλάξ, ἐπίρ.: διαδοχικῶς || σταυροειδῶς, σταυρωτὰ (λατιν. vicissim). Ἐκ τούτου
ἐν-αλλάσσω, ἄττ. -ττω· μέλ. -ξω· ἄορ. α' ἐνήλλαξα· πρκ. ἐνήλλαγα, παθ. ἐνήλλαγμα· ἀνταλλάσσω, λαμβάνω ἐπ' ἀνταλλαγῆ || ὡς. ἐκτρέπω ἀπὸ ἐνός πράγμ. εἰς ἄλλο.— || Παθητ. μεταβάλλομαι, διαφέρω ἀπὸ τινος. 2) συναλλάσσομαι, ἔχω ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ τινος.
ἐν-ἄλλομαι, μέλ. -αλοῦμαι· ἄορ. α' -ηλάμην· ἀποθετ.: πηδῶ εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος, ἐφορμῶ ἐναντίον τινός.
ἐν-ἄλλος, ον· μεταβεβλημένος, ἐναντίος.
ἐν-ἄλος, ον (ἐν+ἄλις)=ἐνάλιος (ὁ βλ.).
ἐν-ἄμελγω, μελ. -ξω· ἀμέλγω μέσα εἰς τι.
ἐν-ἀμιλλος, ον (ἐν+ἄμιλλα)· ἰσοδύναμος, ἰσοπαλός || κυρ. ὁ ἀμιλλόμενος, δυνάμενος νὰ ἀγωνισθῆ || ἄρξ ἴσος, ἐφάμιλλος.
ἐν-ἀμμένο, ἰων. ἀντι ἐν-ημμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἐνάπτεω.
ἐν-ἀντα, ἐπίρ.: ἀπέναντι, ἀντικρῦ (μετὰ γεν.).
ἐν-αντι (ἐν+ἀντι), ἐπίρ.=ἐναντίον (βλ. λ.).
ἐν-ἀντι-θίος, ον (ἐν+ἀντι+θία)· ὁ ἐχθρικῶς διακείμενος, ὁ ἀγωνιζόμενος (παλαῖων) κατὰ τινος || οὗδ. ἐναντίβιον=ἐναντίον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς...
ἐν-αντίος, ον· ὁ ἀντικρῦ ὢν, ἀντίος, ἀπέναντι ὢν || πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, παρουσία τινός, ἐνώπιόν τινος. 2) ἐν ἐχθρῶν ἢ ἐνν.: ὁ ἀντιμετωπίζων τινά, ὁ ἀντιπαροσόμενος κατὰ τινος.— || ἀντιθέτος, ἀντιμέτωπος, ἐναντίος, ἀντίστοιχος || τὸ ἐναντίον=τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντίστοιχον.— || τὸ οὗδ. ἐναντίον ὡς ἐπίρ.=ἐναντίον ἢ ἐνώπιόν τινος. 2) ἐξ ἐναντίου=ἀπέναντι, ἀντικρῦ (λατιν. ex adverso). 3) ἐμχλ. ἐπίρ. ἐναντίως=ἀντιθέτως, ἐχθρικῶς, μετὰ δοτ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐν-ἀντιῶ, μελ. -ώσω· τοποθετῶ ἀντικρῦ.—Κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθετ.: ἐναντιόομαι, μελ. -ώσομαι· ἄορ. α' ἠναντιόοθην· πρκ. ἠναντιόομαι· δέτω ἑμαυτόν ἐναντίον τινός, ἀντιπύρμα, ἀνδιόταμαι || εἶμαι ἐναντίος πρὸς τινά: 2) ἀντιλέγω, λέγω τὰ ἐναντία, πρὸς τινά || ἀρνοῦμαι.

ἐν-αντίωμα, -ματος, τό (ἐναντιόω)· πᾶν τὸ ἐναντιούμενον, ἐμπόδιον, κώλυμα, πρόσκομμα.
ἐν-αντίωσις, -εως, ἡ (ἐναντιόω)· ἀντιθέσις, ἐναντιότης.
ἐναξα, ἄορ. α' τοῦ νάσσω.
ἐν-ἀπ-ἐθάων, ἄορ. β' τοῦ ἐναποθνήσκω.
ἐν-ἀπ-ἦκε, ἰων. ἀντι ἐναφήκε, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ ἐναφήμι.
ἐν-ἀπ-ἦπτε, ἰων. ἀντι ἐναφήπτε, γ' ἐν. πρκ. τοῦ ἐναφάπτω.
ἐν-ἀπο-δεῖκνυμι· ἀποδεικνύω ἐν τινι πράγματι.— Παθητ., εἶμαι διακεκριμένος ἢ φανερός.
ἐν-ἀπο-θνήσκω, μελ. -ἀποθάνομαι· ἀποθνήσκω ἐν τινι τόπῳ.
ἐν-ἀπο-κλάω, μελ. -κλάω· θραύω (μικρόν τι) μέρος ἐντός τινος.
ἐν-ἀπο-λείπω, μελ. -ψω· ἀπολείπω ἐν τινι, ἀφίνω ὅπως.
ἐν-ἀπο-όλλυμι καὶ -ύω· μελ. -ολέσω, ἄττ. -ολῶ· καταστρέφω ἐντός τινος ἢ ἐν τῷ μέσω τινῶν.
ἐν-ἀπο-ομῶργνυμι, μελ. -απομῶρξω· σπογγίζω (ἀποτριβῶ) ἐντός τινος (ἐπὶ τινος) || καὶ ἐπομ. ἐναποτυπώνω.
ἐν-ἀπο-νίζω, μελ. -απονίψω· ἀπονίπτω, ἀποπλύνω, ἐν τινι πράγμ.
ἐν-ἀπο-τίνω, μελ. -αποτίσω· πληρώνω ὡς ποιήν (πρόστιμον).
ἐν-ἀπο-ψύχω, μελ. -ξω· ἀποδιδοῦ τὸ πνεῦμα (τὴν ψυχὴν), ἐκπνέω || θροσίζω ἑμαυτόν || ἀνακουφίζομαι (ἔθεν ἀποπατῶ, ἀφοδεύω).
ἐν-ἀπτω, μελ. -ψω· προσδέω εἰς τι, προσάπτω τι εἰς τι || συνάπτω τι μετὰ τινος — Παθητ. κατὰ μέσ., πρκ. ἐνήμμαι· φορῶ, εἶμαι ἐνδεδουλευμένος, ἐνδύομαι.— || ἀνάπτω, δέτω πῦρ, πυρπολῶ || μέσ. λαμβάνω φῶς δι' ἑμαυτόν.
ἘΝΑΨΑ, -ων, τά, μόνον κατὰ πληθ. ἐν χρήσει τὰ δπλα (τὰ λάφυρα) φονευθέντος ἐχθροῦ (λατιν. spolia) || λάφυρα.
Ἐντυ: ἐναρα οὗδ. πληθ. ἐναίρω, ἄορ ἠναρον· ποιητ. ἐναρίζω· λακ. ἐναρσφόρος (= τὰ ἐναρα φέρον), ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως· πρβλ. ἰφλ. inar (=εἶδος ἐνδύματος), anar (ὑποκάμισον) ὑπὸ τινος ἢ λ. ἐναρα καὶ ἐντα συνάπτονται πρὸς τὴν β. sen- (ἀπρτελειώνω).
ἐν-ἀραρίσκω, ἄορ. α' ἐνήρασα· προσομοίω, στερεώνω, τι εἰς τι.— || ἀμτθ. ἐν τῷ πλθ. ἐνήραρα· προσομοίωμαι εἰς τι.
ἐνάργει, ὄορ. ἀντι ἐνήργει, γ' ἐγ. πρκ. τοῦ ἐνεργέω.
ἐν-ἀργής, ἐς (ἐν+ἀργός)· διακεκριμένος, ὁρατός, ψηλαφητός, ἐν σωματικῇ μαρφη ὢν. ~ 2) λαμπρός, στιλπνός. 3) ἐπὶ λέξεων, εὐκρινής, σαφής. [3: ἐτυμολ. βλ. ἀργής, ἀργός]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐν-ἀργῶς, ἰων. -γέως, ἐπίρ.: σαφῶς, εὐκρινῶς, φανερά.
ἐνάρτες, ἢ ἐνάρτες, οἱ· Σκυθικὴ λέξις ἀντίστοιχος πρὸς τὴν λ. ἀνδρογόμος (ὁ βλ.).
ἐν-ἀρῆρῶς, -υία, -ός, μτχ. παρακ. β' τοῦ ἐναρρίσκω.
ἐνᾶρη-φόρος, ον (ἐναρα + φέρω)· ὁ φέρων τὰ ἐναρα (τ. ε. τὰ λάφυρα).
ἐνᾶρίζω, μελ. -ξω· ἐπικ. ἄορ. α' ἐνᾶριξα. — μτθ. ἄορ. α' ἠνᾶρῖσθην· πρκ. ἠνᾶρῖσθην (ἐναρα)· σκυλεύω (λαφυραγωγῶ) φονευθέντα ἐχθρόν (λατιν. spoliare)· ἐναρίζω τινά ἐντα, τεύχη=ὀππογυμνῶν (νεκρῶν) τινά ἀπὸ τὴν πανοπλίου του || ἀνέθεθ, φονεύω τινά ἐν μάχῃ.— Παθητ., νύξ ἐναρῖζόμενα = νύξ ἀποθνήσκουσα, ἡ: παρερχομένη καὶ ὑποχρῶσθαι εἰς τὴν ἡμέραν (φερομένη εἰς τὸ τέρας τῆς).
ἐν-ἀριθμέω, μελ. -ήσω· ἀριθμῶ, λογαρίζω, εἰς ἢ μεταξὺ || γενικῶς, λογαρίζω.— Μῆσον· ἐν ἀριθμῶ ποιοῦμαι=ἐκτιμῶ, ὑποληπτομαι.
ἐν-ἀριθμῖος, ον (ἐν+ἀριθμός)· ὁ συναριθμούμενος, συνυπολογιζόμενος διὰ τὸν ἀριθμόν.— || λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν, ἐκτιμώμενος, θεωρούμενος δξιος (λατιν. in numero habitus).
ἐν-ἀρίμω-θροτος, ον (ἐν-ἀρίμω+θροτός)· ὁ ἐναίρων βροτούς, φονεύων ἄνδρας, ἀνδροφόνος.
ἐν-ἀρμόζω, καὶ -ττω· μελ. -όσω, ὄορ. -όξω· ἄρ-

μόζω, προσαρμόζω, εἶς τι || ὤσ. στερεώνω, προσηλώνω, ὄπλον τι εἶς τι.— ■ ἀμτθ. προσαρμόζομαι, συμφωνῶ, εἶμαι κατάλληλος πρὸς τι.

ἐνάρον (A), τό βλ. *ἔναρα*.

ἐνάρον (B), ποιητ. ἀντὶ *ἡνάρον*, ἀόρ. ε' τοῦ *ἐναίρω*.

ἐν-ἀρχομαι, μελ. -*ρχομαι*, ἀποθ. ἀρχίζω τι, καταπίναμον με τι. 2) ἐπὶ θυσιαῶν, ποιούμεαι ἐναρξίν τῆς θυσίας: *ἐνάρχομαι*: τὰ *κανᾶ*=ἀρχίζω τὴν θυσίαν λαμβάνων τὴν κριθὴν (*οὐλοχύτας*) ἐκ τοῦ κανίστρου (τὸ *κανοῦν*-τὰ *κανᾶ*)· πρβλ. *κατάρχομαι*.

ἐν-ἀσελαίνω=*ἀσελαίνω ἐν*: εἶμαι ἀσελγῆς ἐν τινι.—Παθητ., τυγχάνω ἀσελγούς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους ἄλλων ἐν τινι πράγματι.

ἐν-ἀσιπδόομαι, παθ. (*ἐν* + *ἀσιπός*): περιβάλλομαι με ἀσιπῶ, καθοπλιζομαι.

ἐνασσα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ *ναίω*.

ἐνατος, ἐπικ. καὶ ἰων. **εἵνατος**, η; *ον* (*ἐννέα*): ὁ κατὰ σειράν ἔνατος (λατιν. *nonus*): τὰ *ἔνατα* (ἔνν. *ἑνάτα*): θυσία προσφερόμενη πρὸς τιμὴν τοῦ νεκροῦ ἐννέα ἡμέρας μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν του (λατιν. *sacra novendialia*: πρβλ. σημερ. «ἐννιάμερα»).

ἐν-αυλάκω-φοῖτις, -*ιδος*, ἡ (*ἐν*+*αὐλαξ*+*φοιτάω*): ἡ ἐν αὐλάκι φοιτῶσα, τ. ἔ. ἡ περιφερομένη ἀνά τούς ἀγρούς (*αὐλακες ἀγρῶν*=ἀγροί).

ἐν-αυλιζῶ, μελ. -*ίζω*, ἀτ. -*ίζω*: διαμένω ἢ κατοικῶ ἐν τινι τόπῳ.—Μέσον, καταλαμβάνω καταλύματα (καταλύω) πρὸς διανυκτέρευσιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-αυλιστήριος, *ον*: κατοικήσιμος.

ἐν-αυλον, τό (*ἐν*+*αὐλή*): κατοικία.

ἐν-αυλος (A), ὁ ὡς οὐραϊστ.— ■ (*ἐν*+*αὐλός*): κοῖλος πόρος (ἀὐλαξ, πορθμός) || κοίτη στενοῦ χειμάρρου, χεῖμαρος.— ■ (*ἐν*+*αὐλή*): κατοικία, καταφύγιον || ἐντεκμήριον. [ἴ: ἔτυμολ. βλ. *αὐλός*, *αὐλή*].

ἐν-αυλος (B), *ον*: ὡς ἐπιθ.— ■ (*ἐν*+*αὐλός*): πρὸς αὐλόν, συνοδεία αὐλοῦ || ὁ ἀντηχὼν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά μου, νωπός, ὄροσρος.— ■ (*ἐν*+*αὐλή*): ὁ κατοικῶν εἰς τρώγλας (ἡ καὶ ἐν σπηλαίοις) [ἴ: ἔτυμολ. βλ. *αὐλός*, *αὐλή*].

ἐν-αυξάνω, μελ. -*αυξήσω*: κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, αὐξάνω, μεγαδύνω.

ἐν-αυχένιος, *ον* (*ἐν*+*αὐχὴν*): ὁ ἐν τῷ αὐχένι, ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος.

ἐν-αῦα, ἀπρρ. ἀόρ. α' *ἐναῦσαι*: ἀνάπτω, βάλλω πῦρ.— Μέσον, ἀνάπτω πῦρ δι' ἐμαυτόν.

ἐν-αφ-άπτω (*ἐν*+*ἀπό*+*άπτω*), μελ. -*ψω*: δένω τι εἰς τι, ἢ κρεμῶ τι ἀπὸ τι.

ἐν-αφ-ίημι καὶ ἰων. **ἐναφίημι** (*ἐν*+*ἀπό*+*ίημι*), μελ. -*αφήσω*: ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἐντός, ρίπτω τι μέσα εἰς τι.

ἐν-δαίς, -*αιδος*, ὁ, ἡ (*ἐν*+*δαΐς*) ἢ *ἐνδαις*, -*αδος*: ὁ μετὰ (ἀνημμένω) δῶδων.

ἐν-δαίω: ἀνάπτω ἐντός.

ἐν-δάκνω, μελ. -*δήξομαι*: ἀόρ. β' *ἐνέδακον*: δαγκάνω θαδέως (κвр. μέσα εἰς...) || κρατῶ τι μετὰ τὸ δόντια. 2) εἰσχωρῶ εἰς τι.

ἐν-δακρῦω, μελ. -*ύσω*: χύνω δάκρυα, δακρῦζω.

ἐν-δάπιος, α, *ον* (*ἐνδον*): ἐντόπιος, ἐγχώριος. [πιθ. παρήχθη ἐκ τοῦ ἀπλοῦ *ἐνδον* ἀμέσως, ὡς τὸ *ἀλλοδαπός* ἐκ τοῦ *ἄλλος*: πρβλ. καὶ *ποδαπός*, *ἡμεδαπός*: κατ' ἄλλους, ἤττον ὀρθῶς, ἐκ τοῦ *ἐνδον*+*ἀπό*].

ἐν-δάτρεομαι, ἀποθ. διακρ. διανέμω, κвр. ἐν λόγοις || θθεν: ■ ὀμιλῶ περὶ τίνος || εἶς ἐν κακῇ σημασίᾳ, ὀνειδίζω, καταρῶμαι, ἐπιπηδῆτω, βλασφημῶ || εἶτε ἐν καλῇ ἔνν., ἐγκωμιάζω, ἐπαίνω.

ἐν-δέδημαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐνδέμω*.

ἐν-δεδυμένω, μετχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐνδύω*.

ἐν-δεσετέρως, ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ *ἐνδεώς*: εἰς μικρότερον βαθμόν.

ἐν-δεΐς, ἐς (*ἐνδέω*): ὁ ἔχων ἔλλειψιν, ἔχων ἀνάγκην τίνος, ὁ στερούμενός τίνος || ὑποδεεστερός τίνος, κατώτερός τίνος || ἀπολ. ὁ ἐν στενωχωρία εὐρισκόμενος, ὁ ἔχων ἀνάγκην, πτωχός, ἀσθενής, ἀδύνατος.—τὸ *ἐνδεός*=*ἐνδεῖα* (β βλ.).

ἐν-δεήσω, μελ. τοῦ *ἐνδέω* (B): εὐρίσκομαι ἐν ἐνδεΐα.

ἐν-δεῖα, ἡ (*ἐνδεής*): ἔλλειψις, στερήσις (πράγμ. τίνος) || πρβλ. χρεῖα, ἀνάγκη, λατ. *egestas* || κατὰ

πληθ. ἔλλειψεις, στερήσεις, ἔλλειμματα, ἀτέλεια, ἑλαττώματα.

ἐν-δειγμα, -*ατος*, τό (*ἐνδείκνυμι*): ἔνδειξις, ἀπόδειξις, τεκμήριον.

ἐν-δεικνύμι ἢ -*ύω*: μελ. -*δείξω*: ἀόρ. α' *ἐνδέδειξα*.—Παθητ., ἀόρ. α' *ἐνδεδείχθη*: πρκ. *ἐνδείδειγμα*: ὑποδεικνύω, ὑποσημαίνω, λατιν. *indicare* || ἔκ ἄττ. δικανικός ἄρτος, καταμηνύω, καταγγέλλω.— ■ Μέσον, ἐπιδεικνύω ἐμαυτόν, ἐπιδεικνύω, κάμνω ἐπιδείξιν πράγματός τίνος. 2) δεικνύω, ἀποδεικνύω διὰ ἀποδείξεων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-δειξίς, -*εως*, ἡ (*ἐνδείκνυμι*): ὑπόδειξις, ὑποδήλωσις, δεΐξις || δεδομένον, ἐνδειξίς, τεκμήριον || ὡς ἄττ. δικανικός ἄρτος, κατάδειξις, καταγγελία, ἐναντίον τίνος, ἀναλαμβάνοντος δημόσιον ὑπουργήμα, δι' ὃ δὲν εἶχε τὰ νόμιμα προσόντα.

ἐν-δεκα, οἰ, αἰ, τὰ (*ἐν*, οὐδ. τοῦ *εἰς*+*δέκα*), ἀκλ. δ,τι καὶ σήμερον.— ■ οἱ *ἐνδεκα*, Ἀρχὴ ἐν Ἀθηναῖς ἐξ ἑνδεκα προσώπων, ἀσκούντων ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῶν φυλακῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν, ἰδία τῶν θανατικῶν.

ἐνδεκά-πηχυς, υ, γεν. -*εος*: ὁ ἔχων μῆκος ἐνδεκά πῆχων.

ἐνδεκά-πους, ὁ, ἡ, -*πουνη*, τό, γεν. -*ποδος*: ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ἐνδεκά ποδῶν.

ἐν-δεκάς, -*άδος*, ἡ (*ἐνδεκα*): ὁ ἀριθμὸς ἐνδεκα.

ἐν-δέκατος, η, *ον* (*ἐνδεκα*): ὁ,τι καὶ νῦν.

ἐνδεκ-έτης, -*ου*, ὁ θηλ. -*έτης*, -*ιδος*, ἡ ἔνδεκαετής, ἡλικίας ἐνδεκά ἐτῶν.

ἐν-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ *ἐνδέχομαι*.

ἐνδελεχής, ἐς: συνεχής, διηκετής, διαρκής || σταθερός. [ἴ: ἔτυμολ. βλ. *δολιχός*]. — Ἐπίρρ. *ἐνδελεχῶς*=συνεχῶς, ἀδιαλείπτως.

ἐν-δεμα, τό (*ἐνδέω* A): τὸ προοδευόμενον, δεσμός (ταινία, περιδέραιον κ. λ.).

ἐν-δέμω, μελ. -*μῶ*: ἐνοικοδομῶ, οἰκοδομῶ ἐντός (ἐπὶ τίνος) || ἀποκλειῶ διὰ τοῦχου.

ἐν-δεξιόομαι, ἀποθετ. δράττομαι (πιάνω) διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἐναγκαλιζομαι.

ἐν-δεξιός, α, *ον*: ὁ πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα, ὁ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ || οὐδ. πληθ. *ἐνδέξια* ὡς ἐπίρρ. 2) εὐμενής, εὐνοικός || *ἐνδέξια σήματα*=αἰσιόσι οἰωνοί.

ἐν-δετος, *ον* (*ἐνδέω* A): ὁ προοδευόμενος εἰς τι, ὁ ἐμπεπλεγμένος (περιπεπλεγμένος) εἰς τι.

ἐν-δέχομαι, ἰων. -**δέκομαι**: μελ. -*δέξομαι*, ἀποθ. λαμβάνω ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, λατιν. *suscipere*.— ■ δέχομαι, παραδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω, πιστεύω || ὡς ἐπὶ πράγμ. ἐπιτρέπω, ἐπίδεχομαι || ἐντεῦθεν: 2) *ἐνδέχεται* ἀπρρ. = εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατόν || *οὐκ ἐνδέχεται* = δὲν εἶναι δυνατόν || τὰ *ἐνδεχόμενα*=τὰ δυνατότα || *ἐκ τῶν ἐνδεχομένων*=δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων.—Ἐπίρρ. *ἐνδεχομένως*=κατὰ τὸ δυνατόν.

ἐν-δέω (A), μελ. -*δήσω*: ἀόρ. α' *ἐνέδησα*: δένω εἰς τι ἢ ἐπὶ τίνος || ἐμπλέκω εἰς τι, ἐνοχοποιῶ εἰς τι.— Μέσον, δένω, περιορίζω || συσκευάζομαι, ἐτοιμάζω τὰ πράγματά μου.

ἐν-δέω (B), μελ. -*δήσω*: εὐρίσκομαι ἐν ἔλλειψι πράγματός τίνος || ὡς. στερούμαι, εἶμαι ἐλλιπής εἰς τι, πτωχεύω.— ■ ἀπρρ. *ἐνδεΐ*= ὑπάρχει ἔλλειψις (πράγμ. τίνος) || ὑπάρχει ἔλλειμμα: *πολλῶν ἐνδέει* αὐτῶς=αὐτὸς εἶχεν ἔλλειψιν πολλῶν πραγμάτων.— ■ Παθητ. καὶ μέσ., πάσχω ἀπὸ ἔλλειψίν τίνος, στεροῦμαι τίνος.

ἐν-δεώς, ἐπίρρ. τοῦ *ἐνδεής*: ἀνεπαρκῶς.

ἐν-δηλος, *ον* (*ἐν*+*δήλος*): φανερός, κατὰδηλος, καθαρός, διαυγής.— ἐπίρρ. *ἐνδήλως*=φανερὰ, καθαρὰ, ὑπερθ. -*ότατα*.

ἐν-δημέω, μελ. -*ήσω* (*ἐνδημοσ*): διαμένω ἐν τινι τόπῳ (ἢ παρὰ τινά τόπον).

ἐν-δημός, *ον*: ὁ κατοικῶν ἐν τινι τόπῳ || κвр. ὁ κατοικῶν ἐν τῇ πατρίδι || ἐντόπιος, ἐγχώριος (ἀντὶθ. τῷ *ξένος*) || προσεκολλημένος εἰς τὴν πατρίδα || ἐπὶ πολέμου, ἐσωτερικός, ἐμφύλιος, πόλεμος.— ■ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δήμον, εἰς τὸν λαόν, ἐθνικός.

ἐν-διάσκον, ἰων. πρκ. τοῦ *ἐνδείω*.

ἐν-δι-άγω, μελ. -ξω· διάγω ἐν τινι, περνῶ τὸν καιρὸν μου (διέρχομαι τὴν ζωὴν μου) ἐν τινι τόπῳ ἢ πράγματι.

ἐν-δια-θρύπτομαι, παθητ.· κάμνω ἐρωτοτροπίας (εκαμώματα, τσακίσματα).

ἐν-διαίττομαι, ἰων. -έσμαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ.· ζῶ, ἢ κατοικῶ (διομένω) ἐν τινι τόπῳ.

ἐν-δια-τάσσω, ἀττ. -γτω, μελ. -ξω· παρατάσσω ἐν τινι τόπῳ, ἐντὸς τίνος τακτοπείω (δευθετῶ) τι.

ἐν-δια-τρίβω, μελ. -πω· δαπανῶ, ἐξοδεύω, ἐν τινι τόπῳ ἢ ἀπκλ. (ἐνν. *χρόνον ἢ βίον*)· καταναλωκῶ χρόνον μὲ τι. περνῶ τὸν καιρὸν μου μὲ τι ἢ ὡς διατρίβω εἰς τι, διαμένω ἐν τινι τόπῳ.

ἐν-δίω (*ἐνδίω*)· ἀναπαύομαι ἐν ὑπαίθρῳ ἢ συχνά εἰς μέρος τι.— **III** μτβ. ἀποτέλλω τινά εἰς τὸ ὑπαίθρον· *ποιμένες μῆλα ἐνδιάσκον* (ἐπικ. πρτ.) = ἤλαυνον τὰ ποιμνία των, τὰ ἔσσκον, εἰς τὸς νομάς.

ἐν-δίδύσκω = *ἐνδύω*.— Παθητ., ἐνδύομαι, φορῶ.

ἐν-δίδωμι, μελ. -δώσω· ἀορ. α' *ἐνέδωκα*· δίδω εἰς χειρὰς τίνος, ἐγχειρίζω, παραδίδω ἢ παραιτῶ τι (ὡς ἀπολάττω), ἀπορρίπτω.— **III** παρέχω, χορηγῶ ἢ ὡς ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, χαρίζω ἢ προκαλῶ, προξενῶ, παρῶγω.— **III** δεικνύω, ἐκδέχομαι, ἀποδεικνύω, παρέχω ἀπόδειξιν διὰ τι.— **IV** ἀμτβ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ ἢ χαλαροῦμαι, ἀποδαρρύνομαι ἢ ἐπὶ πραγμ., ὑποχωρῶ, παύω, παύομαι.— **V** ἐπὶ ποταμοῖς, χύνομαι εἰς τι.

ἐν-δίημι (*ἐν+δίω*), ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. πρτ. *ἐνδίεσαν*· διώκω, ἐπιδιώκω, ἀποδιώκω.

ἐν-δίκοις, ον (*ἐν+δικη*)· ἐπὶ πραγμ., σύμφωνος πρὸς τὸ δίκαιον, δίκαιος, ὀρθός, νόμιμος, ἀκριβής.— **II** ἐπὶ προσ., δίκαιος, ἀκριβής, εὐθύς, τίμιος. 2) ἔχων τὸ δίκαιον μὲ τὸ μέρος του, δικαιοῦμενος.— **III** *ἐνδίκως*=δικαίως, μετὰ δικαιοσύνης· ὑπερθ. *ἐνδικώτατα*.

ἐν-δίνα, τὰ (*ἐνδύνα*)· τὰ ἐντόσθια (λατιν. *intestina*).— [ἐσχμητισθῆ ἐκ τοῦ *ἐνδον* τῆ προσθήκῃ τοῦ ἐπιθήματος -ἴνο-, ἐτονίσθη δὲ πιθανῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐντερα*, (ἀντὶ **ἐνδίνα*)].

ἐνδινεύω, δωρ. ἀντὶ *ἐνδινάουσι*· γ' πληθ. τοῦ *ἐνδινέω* (βλ. λ.).

ἐν-δινέω, μελ. -ήσω· στρέφω πρὸς τὰ ἔσω, συστρέφομαι, περιστρέφομαι, ἐντὸς τίνος.

ἐνδίων, τό· τόπος διατριβῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἢ κάθισμα, θέσις, ἐξοχικὴ οἰκία. Ἐκ τοῦ

ἐν-δίος, ον· περὶ τὴν μεσημέριαν, μεσημβρινός.— **II** ὁ ἐν ὑπαίθρῳ.— [*ἐνδίος* (*ἐν+διός*), γεν. τοῦ *Ζεῦς*, λατιν. *sub dīno* ἢ *dīo*· πρβλ. Ὄρατ. *sub Jove*· βλ. *δίος*].

ἐν-δίφριος, ον (*ἐν+δίφρος*)· ὁ καθημένος ἐν τῷ αὐτῷ δίφρῳ (παρακείμενος, ὁμοπαπέζος κ.τ.δ).

ἐνδοθεν, ἐπίρ. (*ἐνδον*)· ἐσωθεν, ἐκ τῶν ἔσω ἢ ἀπὸ καρδίας, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ οἰκίας πρωτοβουλίας.

— **II** ἐντὸς (μετὰ γεν.).

ἐνδοθι (*ἐνδον*), ἐπίρ.· ἐντὸς, «μέσα» ἢ ὡς οἶκοι, ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ πατρίδι.

ἐνδοι, ἐπίρ.=*ἐνδοθι* (ὁ βλ.).

ἐν-δοιάζω = *ἐν δοιῇ εἰμι* = εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, διατῶζω, «τὰ ἔχω χαμένα», εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ ἢ τάλαντεύομαι ἢ Παθητ., ἐπὶ πραγμ. (ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' *ἐνδοιασθήγαι*)· πράγμα (ζήτημά) τι εἶναι ἀντικείμενον ἀμφιβολίας. [ἐσχμητισθῆ ἐκ τῆς περιφράσεως *ἐν δοιῇ εἰμι*, μὴ ὑπάρχοντος ἀπλοῦ *δοιάζω*· βλ. *δοιῇ*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-δοιαστός, ἡ, ὄν (*ἐνδοιάζω*)· ἀμφίβολος. Ἐπίρ. -τῶς = ἀμφίβωλος, μετὰ διαταγμοῦ.

ἐνδο-μάχης, -ου, ὁ, δωρ. -χας (*ἐνδον+μάχομαι*)· ὁ ἐνδον (ἐντὸς τῆς οἰκίας) μαχόμενος (ἀγωνιζόμενος) ἢ μτφρ. ὁ πλήρης θάρρους κατ' οἶκον ἢ ἐπιθ. τοῦ ἀλέκτορος (παρὰ Πινδ.).

ἐν-δομησις, -σως, ἡ (*ἐν+δόμος*)· ἡ ἐνοικοδόμησις (πράγματός τίνος εἰς τι) ἢ οἰκοδομή, κατασκευή.

ἐνδο-μύχος, ον (*ἐνδον+μυχός*)· ὁ ἐντὸς τοῦ μυχου (τοῦ ἐσωστάτου μέρους) οἰκηματός τίνος.

ἐνδον, ἐπίρ. καὶ πρῶθ. μετὰ γεν. (*ἐν*)· ἐντὸς, ἐμέσα, λατ. *inlus* ἢ οἶκοι, ἐν τῷ οἴκῳ, κατ' οἶκον, λατ. *domi* ἢ ἐν τῇ πατρίδι μου ἢ οἱ *ἐνδον*=οἱ ἐν τῷ οἴκῳ,

οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸν οἶκον, κυρ. οἱ ὑπηρέται ἢ τὰ *ἐνδον*=τὰ τοῦ οἴκου, οἱ οἰκιακοὶ ὑποθέσεις.

Ἐτυμ.: *ἐνδον* (*ἐν* πρῶθ. + **dom*, ὅπερ εἶναι τοπικὴ συμφωνολ. θέμ. μαρτυρούμενον ἐν ταῖς λ. *δά-πεδον* καὶ *δοσ-πότης* (βλ. τὰς λ. λ.), καὶ οὕτω βασικὴ τὸ σημασ. εἶναι ἢ «ἐν τῇ οἰκίᾳ».— Ἀναλογικοὶ σχηματισμοὶ: *ἐνδοθι* (κατὰ τὰ *πόθι*, *οἰκοθι*), *ἐνδοθεν* (κατὰ τὰ *πόθεν*, *οἴκοθεν*), ἐξ οὗ καὶ *ἐνδοθιδίος*, Δελφ. *ἐνδον* (κατὰ τὸ *ἔξω*), ὡς Δελφ. Συρακ. *ἐνδός* (κατὰ τὸ *ἐν-τός*), Λεσβ. Δωρ. *ἐνδοι* (κατὰ τὸ *οἶκοι* καὶ τὰ ἄλλα εἰς -οι τοπικά ἐπίρρ.).— Συγγκρ. *ἐνδοτέρω*, ὅπερθ. *ἐνδοτάτω*.— Πρβλ. καὶ καλ.-λατ. *endo-* ἢ *indu-* ἐν συνθέσει.

ἐν-δοξος, ον (*ἐν+δόξα*)· δοξαζόμενος, τιμώμενος. 2) ἐπὶ πραγμ., τὸ προκαλοῦν δόξαν, ἐνδοξον. Ἐπίρ. -ξως.

ἐν-δόσιμος, ον (*ἐνδύομι*)· κυρ. τὸ *ἐνδοσιμον* (ἐνν. *μέλος ἢ κροῦσμα*)=μουσικός γνῶμων, καθ' Ἡσυχ. *αὐτὸ πρὸ τῆς ῥήθης κροῦσισμα*, τὸ προανάκρουσμα (κοιν. *αὐτὸ ἴσον*) ἢ γαν. προόμιον.

ἐνδοτέρω, α, ον, συγγκρ. ἐκ τοῦ ἐπίρ. *ἐνδον*· ἐσώτερος, ἐσωτερικός, μύχιος.— Ἰτερθ. *ἐνδοτάτος*, ἡ, ον· ἐσώτατος, ἐνδόμυχος.

ἐν-δουπέω, μελ. -ήσω (*ἐν+δοῦπος*)· πίπτω ἐντὸς μετὰ βαρέος κρότους.

ἐν-δρομέω, μελ. -ήσω (*ἐν+δρομος*)· τρέχω ἐν τινι, πίπτω ἐντὸς ἢ εἰσορῶ.

ἐν-δρομίς, -ίδος, ἡ (*ἐν+δρομός*)· εἶδος παχέος ὑποδήματος, φορουμένου ὑπὸ δρομέων καὶ κυνηγῶν. 2) θορῦ ἐπανωφθριον, φορούμενον ὑπὸ τῶν δρομέων μετὰ τὸ ἀγώνισμα πρὸς ἀποφυγὴν κρουλογήματος.— **III** ὡς ἐπιθ., χρήσιμος διὰ τρέξιμον.

ἐν-δρσοος, ον (*ἐν+δρσος*)· πλήρης δρόσου, δροσοσταγής, ὑγρός.

ἐν-δρῶν, τό (*ἐν+δρῶς*)· ὁ ἐκ ξύλου δρυὸς γόμφος, διὰ τοῦ ὀλοίου ὁ ζυγὸς ἐστεραίνετο ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ (*ιστοβοεῦς*). [βι' ἄτυμολ. βλ. *δρῶς*].

ἐν-δουκέως, ἐπίρ.· ἐπιμελῶς, προθύμως, ἐκ καρδίας, σπουδαίως, μετὰ προσοχῆς. Ἀνὲν ἀπαντᾷ ἐπιθ. *ἐνδουκής*. [βι' ἄτυμολ. βλ. *ἀδουκής*].

ἐν-δυνάμω, μελ. -ώσω (*ἐν+δύναμις*)· ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, ἰσχυροποιῶ.— Παθητ. ἀποκτῶ ἰσχύον.

ἐν-δυναστεύω, μελ. -σω· δυναστεύω ἐν τινι, ἔχω δύναμιν ἐν τινι ἢ παρὰ τινι.— **II** ὑπερισχύω διὰ τοῦ κύρους (τοῦ ἀξιώματός) μου.

ἐν-δύνω· βλ. *ἐνδύω* II.

ἐν-δύς, ὕσα, ὕν· μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐνδύω*.

ἐν-δυσ-τύχη, μελ. -ήσω· εἶμαι δυστυχῆς ἐν τινι.

ἐν-δῦτήρ, -ῆρος, ὁ (*ἐνδύω*), ὡς ἐπιθ.· κατάλληλος νά τὸν φορέσῃ τις.

ἐν-δῦτήριος, α, ον (*ἐνδύω*)=*ἐνδῦτήρ* (ὁ βλ.).

ἐν-δῦτός, ὄν· ὁ ἐνδεδυμένος, περιδεδημένος ἢ δν ἐνδύεται τις ἢ ὡς οὐδαιστ. τὸ *ἐνδῦτόν*=τὸ ἐνδύω, ἐσθῆς, ὁ (ῥῶν) ἐνδύεται (φοραίνει) τις.— **II** ὁ ἐνδεδυμένος (φορῶν) τι (μετὰ ἔνεργ. σημ.). Ἐκ τοῦ

ἐν-δύω, μελ. -ύσω· ἀορ. α' *ἐνέδῦσα*· ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ὡς μεταβ.· φοραίνω τι εἰς τινά· *ἐνδύω τινά τε* = ἐνδύω τινά τι (μὲ τι).— **II** ἀμτβ. *ἐνδύω*, καὶ ἐν τῷ μέσ. *ἐνδύομαι*, μετὰ ἔνεργ. ἀορ. β' *ἐνέδῦν*, πρκ. *ἐνδέδῦκα*· φοραίνω εἰς ἑμαυτόν, φορῶ, ἐνδύομαι. 2) εἰσερχομαι, εἰσχωρῶ, εἰσδύω, εἰς τι· *ἀκοντιστὴν ἐνδύσαι*=θὰ εἰσελάθης εἰς (θὰ ἀρχίσης) ἀγῶνα ἀκοντίου. 3) ἐμπλέκω (ἐνοχοποιῶ) ἑμαυτόν εἰς τι ἢ ὡς. ὑπεμφαίνω, ὑποδηλῶ, ἑμαυτόν ἐν-τὸς τίνος.

ἐν-εβάλλον, ἀορ. β' τοῦ *ἐμβάλλω*.

ἐν-έθην, ἀορ. β' τοῦ *ἐβαίνο*.

ἐν-εγέγραπτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *ἐγγράφω*.

ἐνέγκαι καὶ **ἐνεγκεῖν**, ἀπφρ. ἀορ. α' καὶ β' τοῦ *φέρω*.

Ἐτυμ.: ἐκ β. *enek-* (=κομίζω, φθάνω), ἤτις ἐμφανίζεται καθαρὰ ἐν τῷ παθητ. ἀορ. *ἠνέχθη*, παθ. μελ. *ἐνεχθήσομαι*, δημηρ. ἐπίρ. *δουρηκέως*, *κενεργνεκής* (=ἐθλονόμενος ὑπὸ κέντρον, ὀτρυνόμενος), ἰων. *ποδηνεκής* (=δς φθάνει μέχρι ποδῶν), *δηνεκής* (*ἡνεκής*)=ἐν ἐκτάσει, διὰ μακρῶν ἢ *ἡνεκής*=συνεχῆς ἢ *ἡνεκές*, οὐδ. ὡς ἐπίρ. = διαρκῶς) ἢ αὐτῇ ρίζ. μετ'

ἀναδιπλ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ παθ. πρῶτ. *ἐνήνεγμα*, καὶ μετὰ μεταπτώσ. ἐν τῷ πρῶτ. *ἐνήνοχα* (πρὸς. καὶ τὸν ἀνευ ἀναδιπλ. πρῶτ. παρ' Ἡσυχ. *κατ-ήνοχα*).—Συνεσταλμένη μορφή τῆς αὐτῆς ρίζ. εἶναι ὁ τύπος *enk-*, ὅπως ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἀναδιπλ. ἀόρ. *ἐν-εγκειν* καὶ μετὰ μεταπτώσεως ἐν τῇ λ. *δγκος*· πρὸς. καὶ σανσκρ. *āśah* (μᾶρος), (αζ-〈ῶκ〉), ἀναδιπλ. πρῶτ. *ἤνοχα*.—Ἄλλος συνεσταλμένος τύπος τῆς ρίζ. *nek-*, ὡς π. χ. ἐν τῷ σανσκρ. *pāśai* (φθάνω)· πρὸς. καὶ τὸ λατ. *paniscor*.—Ἐπικ., ἰων. *ήνεικα*, *ήνεικάμην* (ἐν-εικ-, ἐν-ικ- (πρὸς. ἰων. *ἐξ-ειχθῆναι* κλπ.), τ. ἐ. (ἐν- + β. *seik-*, ἢ φαίνεται ἐν τῷ *ἰκᾶσθαι*, δωρ. *εἴκω*, λιθ. *sékīn* φθόνω διὰ τῆς χειρὸς). Ἐκ τῶν *ἐνείκαι* καὶ *ἐνεικεῖν* προήλθε κατὰ συμφυρμὸν ὁ ὄορ. *ήνεγκα* καὶ ἐν ἐπιγρ. *ήνεικα*.

ἐν-ἐγγραφα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐγγράφω*.
ἐν-εγύθησα, **ἐν-εγύθηκα**, **ἐν-εγύθην** (βλ. *ἐγγυάω*).
ἐν-ἐδειξα, **ἐν-ἐδείχθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἄορ. α' τοῦ *ἐνδείκνυμι*.

ἐν-ἐδρα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐνδέω*· δένω ἐν τινι (εἶς τι).
ἐν-έδρα, ἢ τὸ ἐνεδρεύειν, κεῖσθαι ἐν ἀναμονῇ, (κοιν. ἐκαρτέρει), λατιν. *insidiare*.

ἐν-ἐδρεύω, μελ. -ω (ἐκ τοῦ *ἐνέδρα*· ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὁμοῦ χρόνοις *ἐν-ήδρευα*, *ἐνήδρευσα*, *ἐνηδρεύθην*, *ἐνήδρευμαι* φαίνεται ὡσεὶ σύνθετον ἐκ τῶν ἐν- + *εδρεύω*)· εὐρίσκειν ἐν ἀναμονῇ διὰ τι, παραμουεῦω, ἐνεδρεύω, ἐλλοχεύω (λατιν. *insidiari*).—Παθητ., συλλαμβάνομαι ἐν ἐνέδρῳ ἢ παγιδεύομαι.— ἢ τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν ἢ μέσ., στήνω ἐνέδραν.—Παθητ., στήνομαι εἰς ἐνέδραν.

ἐν-έδρον, τό=*ἐνέδρα*.
ἐν-έδρος, ον (ἐν- + *έδρα*)· ἐνοικῶν, σῦνοικος, κἀτοικος.

ἐν-ἐδύσα, **ἐν-έδυν**, ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ *ἐνδύω*.
ἐν-έζομαι, μελ. -εζοῦμαι, ἀποθ.· κάθημαι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, ἔχω τὴν ἔδραν μου ἐν τινι ἢ διαμένω ἢ κατοικῶ εἰς τι μέρος. Πρὸς. *ἐνήμαι*.

ἐν-έηκα, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνήκα*, ἀόρ. α' τοῦ *ἐνήμι*.
ἐν-έην, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνήην*, παρατ. τοῦ *ἐνεμι*.
ἐν-ἐθύμηθην, ἀόρ. α' τοῦ *ἐνθυμέομαι*.

ἐν-εἶδον, ἀόρ. β' ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ὡς ἐνεστ. λαμβάνεται τὸ *ἐνοράω*)· βλέπω ἢ παρατηρῶ ἐν τινι ἢ ἀπολ. παρατηρῶ, κάνω παρατηρήσεις. βλ. *εἶδον*.

ἐνεικα, ἐπικ. ἀντὶ *ήνεικα* (ἰων. ἀντὶ *ήνεικα*), ἀόρ. α' τοῦ *φέρω*· ἀρρω. *ἐνείκαι*.

ἐνεικέμεν, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνεγκέμεν*, ἀρρω. ἀόρ. β' τοῦ *φέρω*.

ἐνεϊκεον, πρτ. τοῦ *νεϊκέω*.
ἐν-εἶλλω καὶ **ἐν-εἰλέω**, μελ. -ήσω· περιτυλίσσω ἐν τινι.

ἐνεϊμα, ἀόρ. α' τοῦ *νέμω*.
ἐν-εἰμεν, ἐπικ. ἀντὶ *ἐν-εαμεν*, α' πληθ. τοῦ *ἐνεμι* ἢ ἀλλ' ὁμοῦ: ἢ *ἐνεϊμεν*, γ' ἐνικ. ἀόρ. α' τοῦ *νέμω*.

ἐν-εἰμι, μελ. *ἐν-έσομαι* (ἐν- + *εἰμί*)· εἶμαι ἐν τινι τόπῳ, ἐνυπαρχῶ, εἶμαι ἐντός. εἶμαι «μέσος»· εἶμαι ἐντός ἢ μεταξὺ.— ἢ ἀπρόσ. *ἐνεσσι*=εἶναι δυνατόν: *ἐνεσσι τινι*=εἶναι δυνατόν εἰς τινα, εἶναι εἰς τὴν χειρᾶ (ἐξουσίαν) ἀπολ. ἢ δυνατόν τις ἢ μετ. οὐδ. *ἐνόν* (ὡς μετ. κατ' αἰτ. ἀπολ.)=*δυνατόν ὄν* (καίτοι, ἐν ᾧ, ἐπειδὴ, ἦτο δυνατόν).

ἐν-εἶρω· παθητ. παρκ. *ἐνερωμαι*· περιελίσσω, τυλίσσω, ἐμπλέκω, συμφαίνω.

ἐν-εἶς, **ἐνεῖσα**, μετ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐνήμι* (β βλ.).
ἐνεκα, ἰων. καὶ ἐπικ. **ἐνεκεν**, ποιητ. καὶ εἰνεκα, *εἴνεκεν*· πρὸς. μετὰ γυν. (ἀλλοτε προτασσομένης καὶ ἀλλοτε ἐπιτασσομένης)· ἐξ αἰτίας τινός, χάριν τινός, ἐνεκά τινος (λατιν. *gratia, causa*).— ἢ ὡς πρὸς τι, ἐν σχέσει πρὸς τι, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τι, ὅσον διὰ...: *ἐνεκα ἐμοῦ* = καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ.— ἢ διὰ μέσου τινός, δυνάμει τινός: *τέχνης εἴνεκα* = δυνάμει (διὰ) τέχνης.

Ἐτυμ.: *ἐνεκα* (ἐν + *-Feka* (ἐν = unum τοῦ ἀριθμ. εἰς οὐδ.· τὸ β' σύνθετ. κυρ. εἶναι ἐν. αἰτ. ἢ ὄνομα οὐδ. γήνους, περὶ οὗ βλ. ἐν λ. *ἐκόν*)· **Fekā-*· σανσκρ. *ucā*· πρὸς. *αούφεκα*· οὐκ *φρεστώς*· παρ' Ἡσυχ., τ. ἐ. οὐ *Feka*.— Ὅμοιρ. *οὐνεκα* (=οὐ *ἐνεκα*) προήλθεν ἐκ

τύπων οἷος ὁ *ἐκείνουνεκα*=*ἐκείνου ἐνεκα* ἢ *οὐνεκα* (**δ* *εἴνεκα*, **δ* *ἐν-Feka*).

ἐν-εκάλυψα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκαλύπτω*.
ἐν-εκείμην, πρτ. τοῦ *ἐγκείμαι*.
ἐν-εκέρασα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκεράννυμι*.
ἐν-εκέραγον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκεράζω*.
ἐν-έκρυψα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκρύπτω*.
ἐν-έκυρσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκύρω*.
ἐν-έκυψα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκύπτω*.
ἐν-ελαύνω, μελ. -ελάσω, ἀττ. -εἰδ' ἐλᾶσύνω (ἐμπήγῳ) τι εἰς τι.

ἐν-ελίπον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐλλείπω*.
ἐν-ελίσσω, μελ. -ξω· τ. λίσσω τι ἐν τινι (ἐντός τινος), λατιν. *involvo*.

ἐν-εμάξομην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐμ-μάσσω*.
ἐν-εμείνα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐμνέω*.
ἐνεμᾶσα, ἐπικ. γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ *νεμᾶσα*.
ἐν-εμέω, μελ. -έσω· ἐμῶ (ἐξεμῶ) ἐν τινι «εξεμῶ» μέσῳ εἰς τι.

ἐνεμῆθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *νέμω*.
ἐν-εμῆθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐμ-μνέω*.
ἐν-ένευον, παρατ. τοῦ *ἐν-νεύω*.

ἐνενήκοντα, αἰ, αἰ, τὰ, ἀκλ. (ἐννεά)· «ἐνενηντα». Ἐτυμ.: *ἐνενήκοντα*, ὁμορ. *ἐνεήκοντα*· τὸ α' σύνθετ. εἶναι ἀβεβαίας προελεύσεως· τὸ β' σύνθετ. -*ήκοντα* εἶναι εἰλημμένον ἐκ τοῦ *πεντε-ήκοντα* (πρὸς. *ἐξ-ήκοντα* καὶ ἐπόμενα)· κατὰ τινὰς ὑπῆρχε περιληπτικὸν τι λατ. **envenē-* (: **neveno-* ἐν τῷ λατιν. *pōnāginia* (**no-venā-*). βλ. *ἐννεά*.

ἐνένιπε, γ' ἐν. ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐνίπτω*.
ἐνενώκασι, ἰων. ἀντὶ *ἐνενοήκασι*, γ' πληθ. πρῶτ. τοῦ *ἐννοῶ*.

ἐνένωτο, ἰων. ἀντὶ *ἐνενοήτο*, γ' ἐνικ. παθητ. ὑπερτ. τοῦ *ἐννοῶ*.

ἐν-έξομαι, μέσ. μελ. (μετὰ παθητ. σημασ.) τοῦ *ἐνέχω*.

ἐνεός (ἢ *ἐννεός* ἀλλ' ἤτερον ὀρθῶς), ἄ, ὄν· ὄλιλος, ὄμβρος ἢ κωφάλαος. [ζῆνυστος ἐτυμολ.].

ἐν-ἐπάγην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐμπήγνυμι*.
ἐν-ἐπαίχθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐμπαίζω*.
ἐν-ἐπαῖξα, δωρ. ἀντὶ *ἐνέπηξα*, ἀόρ. α' τοῦ *ἐμπήγνυμι*.

ἐν-ἐπάσσα, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνέπασα*, ἀόρ. α' τοῦ *ἐμ-πάσσω*.

ἐν-ἐπεσον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐμπέπτω*.
ἐν-ἐπιον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐμπίνω*.

ἐν-ἐπλάκην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐμπλέκω*.
ἐν-ἐπλήσθην, ἐπικ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐν-ἐπλήσα, **ἐνεπλήσθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐν-ἐπνευσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐμπνέω*.
ἐν-επορπέατο, ἰων. ἀντὶ *ἐνεπόρπητο*, παθητ. ὑπερτ. τοῦ *ἐμπορπέω*.

ἐν-ἐπρηθον, παρατ. τοῦ *ἐμπρήθω*.
ἐν-ἐπρησα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐμπήρομαι*.

ἐν-ἐπτύσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐμπτύω*.
ἐνέπω, ποιητ. καὶ ἐννέπω· ἀόρ. β' *ἐνισπον*, ἀρρω. *ἐνισπεῖν*· μελ. *ἐνισπήσω* ἢ *ἐνίπω*· λέγω, διηγοῦμαι περιγρῶς ἀναφορᾶ. 2) ὁμιλῶ πρὸς τινα προσφωνῶ τινα, ἀποτείνομαι πρὸς τινα. 3) ἀπλῶς, λέγω, ὁμιλῶ. 4) μετ' ἀπαρ., προτάσσω. [δτ' ἐτυμολ. βλ. *ἐννέπω*].

ἐν-εργάζομαι, μελ. -σομαι· πρῶτ. -εἰργασμαι· ἀόρ. α' -*εργασάμην* καὶ -*εργάσθην*· ἀποθ.· ἐμποιῶ ἢ δημιουργῶ (παράγω) τι ἐντός τινος· ὁ ἀόρ. α' *ἐνεργάσθην* ἀπαντᾷ ἐν χρήσει καὶ μετὰ παθητ. ἐνν.=κατ-εσκευάσθην ἐντός... 2) ἐργάζομαι, κοπιᾶζω, ἀκολουθῶ ἐπάγγελμά τι, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῶ.

ἐν-ἐργεῖα, ἢ (*ἐνεργής*)· ὁρᾶσι, πράξις, ἐργασία.

ἐν-ἐργέω, μελ. -ήσω (*ἐνεργός*)· εἶμαι ἐν ἐνεργείᾳ, ἐργάζομαι, ἐνεργῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-ἐργημα, -ατος, τό· ἀποτέλεσμα, προϊόν ἐργασίας, ἐνεργεῖα, ὁρᾶσις.

ἐν-ἐργής, ἐξ=*ἐνεργός*.

ἐν-ἐργός, ὄν (ἐν- + *ἐργον*)· ὁ ἐν ἐργῶ ὢν, ἐργαζόμενος, ὄρον, ἐνεργητικὸς, ἀπραχολημένος ἢ ἐν!

στρατιωτών, ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ὢν, κατάλληλος δι' ὑπηρεσίαν ἢ ἐπὶ χώρας, ἢ καλλιεργουμένη, γόνιμος, παραγωγικὴ. Ἐξ αὐτῶ τὸ

έν-εργός, ἐπίρρ. τοῦ *ένεργής* ἢ τοῦ *ένεργός*· έν-εργητικώς, δραστηρίως ἢ γονίμως, καρποφόρος.

έν-ερείδω, μέλ. -σάω· έρείδω έντός, ὠδῶ έντός («έμπήγω»).

έν-ερεύω, ἀόρ. β' *ένήρευον*· έρεύομαι μέσα εἰς τι.

ένερθε, καί πρό φων. **ένερθεν**· έκ τῶν κάτω, ὑποκάτωθεν ἢ κάτω, ὑποκάτω.— II μετὰ γεν.: *ένερθέ τινος*=ὑποκάτω τινός. 2) ὑποκάτω, ὑπὸ τήν έξουσίαν τινός. [βι' έτυμολ. βλ. *ένεροι*].

έν-ερμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ένείρω*.

ένεροι, -ων, οἱ (*ένν*)=λατιν. inferi· οἱ ὑπὸ τήν γήν, ἢ οἱ ὑποκάτω τῆς γῆς, ὁ ὑπὸ τήν γήν, οἱ νεκροί.

Έτυμ.: *ένεροι* (<έν+ερο- (= οἱ έντός τῆς γῆς, οἱ καταχθόνιοι)· πρβλ. *νέστεροι*, καί κατά συμφωρόν ἐκ τοῦ *ένεροι* καί *νέστεροι* προήλθε τὸ *ένέστερος*.—πρβλ. ἰων., ἀττ., τραγ. *ένερθε(ν)*, *νέρθε(ν)*, δωρ., αἰολ. *ένερθα*, (=έκ τῶν κάτω) (πρβλ. *ὑπερθεν*=έκ τῶν ἄνω), ποιητ. *ένέστερος*, *νέστερος*. Κατά τινα *ένεροι*=οἱ έν έρα (βλ. *έρα*).

έν-ερράφην, **έν-εραψάμην**, παθητ. ἀόρ. β' καί μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *έν-εραπτω*.

έν-ερασις, -εως, ἡ (*ένείρω*)· τὸ ένειρεῖν, έντιδέναι, έναρμόζειν, έν τινι ἢ προσδένειν εἰς τι.

ένέρτερος, α, ον, συγκριτ. τοῦ *ένεροι*· θαύτερος, κατώτερος (ὑποχθονιώτερος).

έν-εσαν, ἐπικ. ἀντι *ένήσαν*, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *έναιμι*.

έν-εσία, ἴ, (*έν-ίημι*)· συμβουλή, προτροπή, εἰσήγησις, ὑπενδυμῖσις. [βι' έτυμολ. βλ. *έννεσία*].

έν-έσκληκα, πρκ. μετὰ παθητ. σημασ. τοῦ *έν-σκέλλω*.

έν-έστακται, γ' έν. παθ. πρκ. τοῦ *ένσταζω*.

έν-έσταλμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ένστέλλω*.

έν-εστῶτος, ἰων. ἀντι *ένεστῶτος*, γεν. τοῦ *ένεστῶτος* (ἀντι *ένεστητός*), μτχ. πρκ. τοῦ *ένίστημι*.

έν-εστηρίκτο, γ' έν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *ένεστηρίζω*.

έν-έσχετο, γ' έν. μέσ. ἀόρ. β' (μετὰ παθ. ένν.) τοῦ *ένέχω*.

έν-ετᾶθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *έντεινω*.

έν-ετειλάμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *έντέλλω*.

έν-ετή, ἡ (*ένίημι*)· ἡ (έντός) κεκρυμμένη θελόνη, περόνη, («κροφίτια»).

έν-ετρέγον, ἀόρ. β' τοῦ *έντρέγω*.

έν-ετρέπην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *έντρέπω*.

έν-ετρέφην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *έν-τρέφω*.

έν-ετρίβην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *έν-τρέβω*.

έν-ετύλιξα, ἀόρ. α' τοῦ *έντυλίσσω*.

έν-ετύχον, ἀόρ. β' τοῦ *έντυχάω*.

έν-ευδαιμονέω, μέλ. -ήσσω· ευδαιμονῶ (εἶμαι εὐτυχής) έν τινι.

έν-ευδῶ, μέλ. -ευδήσω· κοιμῶμαι έν τινι ἢ ἐπί τινος.

έν-εύναιος, ον (*έν+εύνη*)· ὁ έν ᾧ ἢ ἐφ' οὗ τις κοιμάται ἢ *δέρμα ένεύναιον*=δέρμα ἐφ' ᾧ τις κοιμάται (χρησιμεῖον ὡς στρώμα κλίνης) ἢ *χῆται ένευναῖον*=έλλειψει στρωμάτων (καί σκεπασμάτων).

ένευσα, ἀόρ. α' τοῦ *νέω* ἢ καί τοῦ *νέω* (B=κο-λυμβῶ).

έν-έφραξα, ἀόρ. α' τοῦ *έμφρασσω*.

έν-έφωσα, **ένέφυον**, ἀόρ. α' καί β' τοῦ *έμφύω*.

έν-εφύσησα, ἀόρ. α' τοῦ *έμφυσάω*.

έν-έχσα, ἐπ. *ένέχσω*, ἀόρ. α' τοῦ *έχχω*.

έν-εχείρησα, ἀόρ. α' τοῦ *έγχειρέω*.

έν-εχευάμην, ἐπ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *έχχω*.

ένεχθήσομαι, παθ. μέλ. τοῦ *φέρω*.

ένέχθητι, **ένεχθειν**, **ένεχθῶ**, **ένεχθῆναι**, Πρστ., Εὐκτ., Ἰπστ., Ἰπστ., Ἰπστ. παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *φέρω*.

έν-εχθράζω, μέλ. -άσω (*ένέχθρον*)· λαμβάνω έν-έχυρον (έγγύησιν, ασφάλειαν) παρά τινός. 2) μετὰ αἰτ. πράγμ. λαμβάνω τίς ώς ένέχυρον (ὡς έγγύησιν) ἢ Παθητ., *ένεχυράζεται τὰ χρέηματα* = ἡ περιουσία τινός καταλαμβάνεται (ἀποκομίζεται) ώς ένέχυρον (διά ἀφειλόμενα χρέη) ἢ μέσον. ζητῶ ἀπό τινα

νά μοῦ δώση ένέχυρον (έγγύησιν), *ένεχυράζομαι τόκον*=ζητῶ έγγύησιν διά τόκον.

έν-έχύρον, τὸ (*έν+έχυρός*)· ένέχυρον, έχέγγυον, έγγύησις, ασφάλεια: *ένέχυρον τίθῆμί τι*=βάλω τίς ώς ένέχυρον, τὸ δίδω ώς ένέχυρον, ένεχυρίζω.

ένέχω, μέλ. *ένέξω* ἢ *ένοχήσω*· έχω, κρατῶ, τι στερεά έντός μου ἢ περιθάλλω, περιποιούμαι.— II Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. *ένέξομαι*, ἀόρ. β' *ένεσχύμην*· κρατούμαι, συλλαμβάνομαι, περιπέλομαι, έν τινι.— III ἀμτθ. εἰσέρχομαι εἰσδύω, διαπερῶ ἢ έγκειμαί τινι, εἶμαι έναντίον τινός.

έν-εχύρησα, ἀόρ. α' τοῦ *έγχωρέω*.

έν-ζεύγνυμι, μέλ. -ζεύξω· ζευγνύω εἰς τι, δένω στερὰ εἰς τι, έμπλέκω εἰς τι.

ένη, -ης, ἡ' (*ένν*), βλ. *ένος*, η, ον.

Έτυμ.: κυρ. *ένη*=ἡ τρίτη ἡμέρα, πρβλ. Ἄριστοφ. Ἄχ. *αἰς ένῆν*=εἰς τρίτην, παρ' Ἡσυχ. *αἰακ. ένῆρ* (= ένῆς)· *ές τρίτην, ένένναρ*· *ές τετάρτην*. πρβλ. *ένν*. ἰων. *καίνοσ*, δωρ. *κῆνοσ* (<κε έννοσ), δωρ. *τήνοσ* (<*τε έννοσ)· βλ. *έκεινοσ*. Ὡσ. βλ. *έννοσ*.

έν-ηθάω, μέλ. -ήσω· διέρχομαι τήν νεότητά μου έν τινι ἢ διασκεδάω έν τινι, εἶμαι περιχαρής έν τινι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

έν-ηθητήριον, τὸ· τόπος διασκεδάσεως.

έν-ηθος, ον (*έν+ἦθη*)· ὁ έν τῇ ἦθῃ ὢν, ὁ έν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ὁ δεκαπέντε έτῶν καί ἄνω.

έν-ηδρευσα, -εῦθην, ένεργ. καί παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *ένεδρεύω*.

ένηεῖη, ἡ (*ένήης*)· πραότης, προήνεια, ἀγαδότης, κολωσύνη.

ένῆεν, ἐπικ. ἀντι *ένῆν*, γ' ἀνικ. πρτ. τοῦ *ένεεμι*.

ένηής, ές, γεν. *ένηέος*· ευγενής, φιλόφρων, προσηνής, πρόδος (σημασιολ. σχετίζεται πρὸς τὰ *άπηνης*, *προσηνής*).

έν-ἦκα, ἀόρ. α' τοῦ *ένίημι*.

έν-ἦλατο, γ' έν. ἀορ. α' τοῦ *ένάλλομαι*.

έν-ἦλατον, τὸ (*ένελατόν*)· πᾶν τὸ έλαθέν (έμπηχθέν) έντός ἢ έν τῷ πληθ. τὰ *ένήλατα* = αἱ θαυμάσιαι έμπηχημέναι εἰς τὰ μακρὰ σκέλη (ξύλα) τῆς κλίμακος ἢ *άξόναν ένήλατα*=αἱ πασσαλοκροί αἱ έμπηχνοῦμενοι εἰς τόν δξονα, *ετὰ καλούμενα άμαξηθόνια*... τὰ *έμβαλλόμενα πρὸς τῷ άξονι*, *ώστε μή έξιέναι τόν τροχόν*· Σχολ. *έξρ.* (περνάει τροχού).

έν-ἦλλαγμαί, παθητ. πρκ. τοῦ *έναιλλάσσω*.

έν-ἦλλαξα, ἀόρ. α' τοῦ *ένάλλασσω*.

έν-ἦλλου, β' έν. πρτ. τοῦ *ένάλλομαι*.

έν-ἦμαι, παθητ. (κυρ. πρκ. τοῦ *έν-έξομαι*)· εἶμαι καθύπευκτος (κάθουμαι) εἰς τι.

έν-ἦμμαί, παθητ. πρκ. τοῦ *ένάπτω*.

ένῆνεγμαί, παθ. πρκ. τοῦ *φέρω*.

ένῆνοθε, γ' έν. πρκ. ἀπαντῶν μόνον έν τῷ προσ. τούτῳ, καί έν συνθέτοις *έπ-ένῆνοθε*, *κατ-ένῆνοθε*, *παρ-ένῆνοθε*, μετὰ τῆς ένν. τοῦ εἶμαι ἐπὶ τινος ἢ κοντά εἰς τι (ὡσεὶ *άξ ένεστ. ένέθω*, μὴ έντος έν-χρήσει).

Έτυμ.: *ένῆνοθε κνίση* = έχει έγερθῆ (ὑψωθῆ) κνίσα (πρβλ. *ένῆνοθεν αίμα* = άνέδβλυσεν (άνεπήδησεν) αίμα) ἢ *έπ-ένῆνοθε (λάγην)* = έχει φυτρώσει (μεγαλώσει) ἢ *κατ-ένῆνοθε (κόνις)* = έχει κατακαθίσει· έν πᾶσι· τούτοις δπύκειται: *θασίς* ἰακ. *enedh-* (πηγαίνω, έρχομαι)· πρβλ. δωρ. ἀόρ. *ένθθειν* (<*endh-)· βλ. *έλευθῶ καί άνῆνοθεν*.

ένῆνοχα, πρκ. τοῦ *φέρω*.

έν-ἦρατο, γ' έν. ἐπικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *έν-αίρω*.

έν-ἦσω, μέλ. τοῦ *έν-ιημι*.

ένθα (έν), ἐπίρρ.— I ἐπὶ τόπου, ἐκεῖ, αὐτοῦ (λατ. ibi) ἢ ὡς ὡς συγχατ. τοῦ *θθα* = ὅπου (λατ. ubi). 2) έν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἢ έν τῇ καταστάσει ταύτῃ. 3) μετὰ τῆς ένν. τῆς πρὸς τινα τόπον κινήσεως· πρὸς τὰ ἐκεῖ (έκεῖσε), πρὸς τὰ εδῶ (δεῦρο), λατ. *illuc*.— II ἐπὶ χρόνου· ὅτε, ὅταν.

Έτυμ.: *ένθα*, *ένθαν* (τ. ἔ. *έν-θα*, *έν-θεν*) ἐκ θαικτ. ἰακ. θέμ. *e-, μαρτυρουμένου π. χ. έν τῇ έν. ὄνομ. *es = παλ-γερμ. *er*, γεν. έν. *esjo, σανσκρ. *asya*, βοτ. *e-sm- σανσκρ. *asmāi*, Ζενδ. *ahmāi*, Ὀμδρ. *esmei* (= huic), Γοτθ. *imma*, παλ-γερμ. *ama*, Τοπ. έν. *ei (ὑπάρχουσα έν τῷ ἑλλ. *ει*, *ει-τα*), Ὀργαν. έν. *e (έλλ. ἦ=

εί) κλπ. ἐκ τῶν ἐνθα, ἐνθεν ἰσχηματίσθησαν ἐν τῇ ἰων. ἐνθαῦτα, ἐνθεύτεν (καὶ διὰ μεταθέσεως τῶν θα- σέων φθόγγων τὰ ἀττ. ἐνθαῦθα, ἐντεῦθεν), ἐνθάδε, ἐνθένδε, κατ' ἰσχυρολογίαν πρὸς τὰ ἀντίστοιχα: αὐτός: ὅδε: ὁ' πρὸ βλ.) πτ. i-nde, u-nde. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐνθάδε, ἐπίρ. δέουρο, πρὸς τὰ ἐξῶ (λατιν. huc, illuc) ὡς, ἐκεῖ, αὐτοῦ— II ἐπὶ χρόνου, νῦν, τώρα.
ἐν-θάκτω, μέλ. -ήσω· κἀθάρμαι ἔν τινι ἢ ἐπὶ τι- νος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-θάκῃσις, -εως, ἢ (ἐνθακείω)· ἢ ἔν τινι (ἢ ἐπὶ τινος) ἐγκατάστασις || ἐνθακῃσις ἡλίου=θέσις διὰ νὰ ἡλιάζεται τις.

ἐν-θάλη, μέλ. -ψω· δάληφα (θερμαίνω) ἐντός τινος.— Παθητ., ἐνθάλλομαι ἔρωτι = πυρακτοῦμαι (φλέγομαι) ἐξ ἔρωτος.

ἐν-θαλεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐνθνήσκω.

ἐνθά-περ, (ἐνθα + περ), ἐπίρ. ἐκεῖ ὅπου, ὅπου.

ἐν-θάπτω, μέλ. -ψω· δάπτω ἔν τινι τόπῳ.

ἐνθαῦτα, ἐνθεύτεν, ἰων. ἀντ! ἐνθαῦθα, ἐντεῦθεν.

ἐν-θεάζω, μέλ. -σω (ἐν+θεός)· ἀμψτ. καθίσταμαι ἐνθεός, θεοφοροῦμαι, εἶμαι ἐνθεός || μτφ. πληρῶ τινα θείας ἐμπνεύσεως, ἐμπνέω, ἐνδουσιάζω.

ἐν-θέμεν, ἐν-θέμεναι· ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθῃμι.

ἐνθεν (ἐνθα), ἐπίρ. ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκεῖθεν (λατ. il- linc) || ἐνθεσ· καὶ ἐνθεν=ἀπ' ἐξῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς, ὡς ἀναορ. ἀντὶ τοῦ ὄθεν = ὄθεν, ὀπόθεν, περὶ οὐ (λατ. unde).— II ἐπὶ χρόνου· μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦδε.

ἐνθέν-δε (ἐνθεν)· ἐντεθεθεν (λατ. hinc).

ἐν-θεο, ἐπικ. ἀντὶ ἐνθεσο, Προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθῃμι.

ἐν-θεος, ὄν (ἐν+θεός) καὶ κατὰ συναίρ. ἐνθους· πλήρης θεοῦ, θεόληπτος, θεόπνευστος || διδόμενος (παρεχόμενος) δι' ἐμπνεύσεως.

ἐν-θερμαίνω, μέλ. -ἄνω (ἐν+θερμός)· θερμαίνω (ἐντός τινος).—Παθητ., ἐνθεθερμάνω πόθῳ = ἔ- χουσι θερμανθῆ (διακαίονται) ἐκ τοῦ πόθου.

ἐν-θεσις, -εως, ἢ (ἐντίθῃμι)· τὸ ἐμβάλλειν, παρένδεις, παρεμβολή.— II τὸ τιθεμένον εἰς τὸ στόμα τεμάχιον («μπουκιά, βούκκα»).

ἐν-θετο, ἐπικ. ἀντὶ ἐν-έθετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθῃμι.

ἐν-θετος, ὄν (ἐντίθῃμι)· ἐντεθειμένος, παρεμ- βεβλημένος, ἐμφυτευμένος.

ἐνθεύτεν, ἐπίρ. ἰων. ἀντὶ ἐντεῦθεν

ἐνθα, ἐνθεις, ἐνθοῖ, ἐνθα, ἐνθών, δωρ. τύποι ἀντὶ τῶν γνωστῶν ἐλθη, ἐλθη, ἐλθοῖ, ἐλθω, ἐλθών τοῦ ἀορ. β' τοῦ ἐρχομαι.

ἐν-θηρος, ὄν (ἐν+θηρ)· ὁ πλήρης ἀγρίων θη- ρίων, ὁ συχναζόμενος ὑπ' ἀγρίων θηρίων.— II μτφρ. ἀγριος, τραχύς, βάρβαρος, σκληρός, ἀξεστος.

ἐν-θησκω, μέλ. -θῶ· ἀνοῦμαι· θηήσκω ἔν τινι, ἐν- ἀποδηήσκω || ἀποναρκοῦμαι.

ἐν-θορε, ἐπικ. ἀντὶ ἐνέθορε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἐνθρόσκω.

ἐν-θοῦ, Προστ. μέσ. ἀττ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθῃμι.

ἐν-θουσιάζω, μέλ. -άσω ἢ ἐν-θουσιάζω, μέλ. -ήσω (ἐνθεος καὶ κατὰ συναίρ. ἐνθους)· εἶμαι ἐνθεός, κατέχομαι ὑπὸ ἐκστάσεως.

ἐν-θρέψασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐντρέφω.

ἐν-θρίω, μέλ. -σω (ἐν+θρεῖν)· τυλίσω ἐντός φύλλου συκῆς, περικαλύπτω.

ἐν-θρῶσκω, μέλ. -θοροῦμαι· ἀορ. β' ἐνέθορον, ἐπ. ἐνθορον· πηδῶ ἐντός, εἰσηγῶ εἰς τι, πηδῶ ἐπάνω εἰς τι.

ἐν-θύμωμαι, μέλ. -ήσομαι· ἀορ. α' ἐνεθυμήθῃ· πρ. ἐντεθύμῃμαι, ἀποθ. (ἐν+θυμός)· ἔχω τι ἐν θυ- μῷ, θάλλω τι εἰς τὴν καρδίαν μου (εἰς τὸν νοῦν μου), μελετῶ, (σκέπτομαι, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου) καλῶς, σταθμίζω, ἀναμετρῶ. 2) λαμβάνω ἐν θυ- μῷ (ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὑπ' ὄψιν), ἐνδιαφέρομαι διὰ τι. 3) σχηματίζω σχέδιον. 4) συμπεραίνω, συν- ἀγῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-θύμημα, -ατος, τὸ (ἐνεθυμώμαι)· σκέψις, συλ- λογισμός || ἐφεύρεσις, τέχνασμα, στρατήγημα.— II ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτ. ἐνθύμημα ἡ ρητορικός συλλογισμός, ἢ τοὶ συλλογισμοὶ ἐξαγόμενοι ἐκ προτά-

σεων πιθανῶν («εἰς εἰκότων καὶ σημείων»), καὶ **ἐν-θύμησις, -εως**, ἢ (ἐνεθυμώμαι)· μελέτη, σκέ- ψις || ἐκτίμησις, ὑπόληψις.

ἐν-θύμια, ἢ (ἐνεθυμώμαι)· σκέψις || μέριμνα περὶ τινος πράγματος || ὑπόνοια, δυσπιστία.

ἐν-θύμιος, ὄν (ἐν+θυμός)· ὃν ἔχει τις ἐν θυμῷ, περὶ οὗ σκέπεται τις καὶ φροντίζει, ὃς εἶναι βά- ρος εἰς τὴν ψυχῇ μου || ἐνθύμιος ἐστί μοι=λατιν. religio est mihi=αἰσθάνομαι βάρος εἰς τὴν ψυχῇ μου (ἐνδοιασμούς).

ἐν-θύμιστός, ἢ, ὄν = ἐνθύμιος (βλ. λ.).

ἐν-θωράκιζω, μέλ. -ίω· ἐνδύω τινὰ μὲ θώρα- κα, ὀπλιζῶ || μτφ. παθητ. πρ. ἐντεθωρακισμένος = φορών θώρακα (πανοπλιαν), πάνοπλος.

ἐνί, ποιητ. ἀντὶ ἐν.— II ἐνί, δοτ. τοῦ εἰς.

ἐνί ἀντὶ ἐνεσσι· ἔστιν ἐντός, εἶναι μέσα εἰς τι || ὡς, εἶναι ἐπιτετραμμένον, εἶναι δυνατὸν.

ἐνιαύσιος, ὄν, ὡς. -α, -ον (ἐνιαυτός)· ὁ ἡλικίας ἐνός ἔτους.— II ἐτήσιος, κατ' ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.— III ἐπὶ ἔν ἔτος, δι' ἔν ἔτος, διαρκείας ἐνός ἔτους || ἐνιαύσιος βεβῶς = ἀπελθὼν ἀπὸ ἐνός ἡδῆ ἔτους.

ἐνιαυτός, ὁ (ἐνος) ἔτος || κατ' ἐνιαυτὸν=κατ' ἔ- τος, ἐτησίως. 2) πᾶς πλήρης κύκλος (περίοδος) χρόνου || ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν=καθὼς ἐν τῇ παρῶδῳ τοῦ χρόνου ἦλθε τὸ ἔτος.

Ἐνυμ.· ἐνιαυδὸς κατὰ κυριολεξίαν σημ. σταθμὸς ἀναπαύσεως ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ ἡλίου, ἡλιοστάσιον (δημρ. ἐνιαῦν (= ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι), λαῦω· σανσκρ. vāsati, Γοτθ. wisam (=εἶναι, διαμένειν).

ἐν-ιαῦω, μέλ. -ιαῦσω· κοιμῶμαι ἐντός τινος ἢ μεταξῶ.

ἐνιάχῃ, ἐπίρ. (ἐνιοι)· εἰς τινα μέρη. [βλ. ἐνιοι].

ἐνι-βάλλω, ἐνι-θάλλω, ἐπικ. ἀντὶ ἐμβάλλω, ἐμβλάπτω.

ἐνι-θλαφθεῖς, μτφ. ἐπ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἐμβλάπτω.

ἐν-ίθειν, ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β' ἐνεῖδον τοῦ ἐνοράω.

ἐν-ιδρώ, μέλ. -ώσω· ἰδρώνω ἔν τινι τόπῳ, ἀγῶ- νίζομαι εἰς τι, κοπιάζω μὲ τι.

ἐν-ιδρύω, ἐν-ιδρώω, μέλ. -ύσω· ἰδρύω, τοπο- δετῶ, ἔν τινι τόπῳ.— Μέσον, ἰδρύω, οἰκοδομῶ, δι' ἑμαυτὸν.

ἐν-ιζεύγνυμι, ἢ -ύω, ποιητ. ἀντὶ ἐν-ζεύγνυμι.

ἐν-ίζω, μέλ. -ιζήσω (ἐν+ίζω)· μτφ. ἐγκαθίζω, καθίζω (βάλλω νὰ καθίσῃ) τινὰ ἔν τινι ἢ ἐπὶ τινος.

2) ἀμψτ. κἀθῃμαι ἔν τινι ἢ ἐπὶ τινος.

ἐν-ίημι, μέλ. -ήσω· ἀορ. α' -ήκα, ἐπ. -έηκα· πρ. -εῖκα, παθητ. -εῖμαι· πέμπω, στέλλω, εἰς (ἢ ἐντός τινος) || ἐμβάλλω, ἐμψυτεύω, ἐμπνέω || γενικῶς, ρί- πτω τι ἐντός τινος || ἐπὶ πλοίων, καθέλκω εἰς τὴν θάλασσαν || μτφρ. παρακινῶ, παρορμῶ, παροτρύνω, τινὰ νὰ πράξῃ τι. 2) ὀπιστέλλω ἐν πόσῳ μυστι- κότητι.— II σπαν. ἀμψτ. εἰσέρχομαι, εἰσβάλλω.

ἐνι-θρέψας, μτφ. ποιητ. ἀορ. α' τοῦ ἐντρέφω.

ἐνι-κατα-τίθῃμι· ἐπικ. ἀντὶ ἐγκατατίθῃμι· εἰς ἀ- τοῦ τὸ ἐνικατέθεο, Προστ. ἐπ. μέσ. ἀορ. β' ἀντὶ ἐγ- κατάθεο.

ἐνι-κλήω, μέλ. -άσω, ἐπικ. ἀντὶ ἐγκλάω· θραύω ἐντός, ἀποθραύω (λατιν. infringo) || μτφρ. κωλύω, ματαιώνω.

ἐνι-κλείω, ἐπικ. ἀντὶ ἐγκλείω.

ἐνι-ναιετᾶσσκον, ἰων. πρτ. τοῦ ἐν-ναιετᾶω.

ἐνιοι, αἰ, α (ἐκ τοῦ ἐνι+οἶ=εἰσὶν οἶ, ὡς ἐνίοτε = ἔστιν οἶ)· μερικοί, τινές (λατ. alii-qui).

Ἐνυμ.· ἐνιοι <ἐνι+οἶ· ἐνι εἶναι πρὸθ. ἐμπεριέχουσα τὸ β. εἰμί, ἦτοι ἐνι=ἐνεσσι, ὅπως ἐνι ποιεῖν τι = ἐνεσσι (=εἶναι δυνατὸν) νὰ πράξῃ τίς τι.— ἐνι-οτε <ἐνι+οτε, πρβλ. ἐσθ' ὄτε.— τὰ ἐνι-αχῆ, ἐνι-αχοῦ (= εἰς τινα μέρη) ἰσχηματίσθησαν ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ ἐνιοι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ πολλαχῆ, πολλαχοῦ. Κατ' ἄλλους συγγ. τῷ ἐνη (βλ. λ.), ἐνο- (= αὐτὸς ἐκεῖ) : ἐνιοι μέν-ἐνιοι δὲ = αὐτοὶ ἐκεῖ- αὐτοὶ ἐδῶ, οἱ μὲν-οἱ δὲ.

ἐνι-οτε, ἐπίρ. ἀντὶ ἐνι οτε = ἔστιν οτε· κάποτε- κάποτε, μερικός φοράς· δωρ. ἐνι-οκα. [βλ. ἐνιοι].

ἐνίπη, ἢ (ἐνίπτεω)· μομφή, ἐπίπληξις || ὕβρις, λοι- πορία, ὄνειδισμός.

Ἔτυμ. ἰ ἐνιπῆ (<*ἱανᾶ, δημρ. ἐνίσσω (<*ἱανῶ), ἀόρ. ἤνισταπον καὶ ἐνένισπον (ἐκ τούτων δ' ἐσχηματίσθη μτγν. ἐν. ἐνίπτω)· πρβλ. δημρ. ἔνωσ=ἐπέπληξας· εἰς ἱαπ. β. *ἱαν- μαρτυρομένης καὶ ἐκ τοῦ ποιητ. δπ-ἱεῦω (βλ. λ.), πρβλ. δημρ. κλγτ. παρθεν-οπίπα, σανσοκρ. ἔλβαῖ (ὄραν, παρατηρεῖν)· ἢ β. αὕτη *ἱαν- ἐμφανίζει τὸν ἀναδιπλ. ἱ-οαν- πρβλ. ἑλλ. ὄπις (ὄπις θεῶν=μῆνις θεῶν), πρκ. δπ-ωπα, μέλ. δφομαί.

ἐνί-πλειος, ον, ἐπικ. ἀντὶ ἐμ-πλειος.
ἐνί-πλησασθαι, -πλησθῆναι, ἐπικ. ἀντὶ ἐμ-πλ-, μέσ. καὶ παθητ. ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἐμ-πλήσω.

ἐνί-πλήξωμεν, -ωσι, ἐπικ. α' καὶ γ' πληθ. ἀντὶ ἐμ-πλ-, βποτ. ἀορ. α' τοῦ ἐμπλήσω.

ἐν-ἱππεύω, μελ. -σω· ἱππεύω ἐν τινι τόπῳ, ἱππεύω ἐπὶ τινος.

ἐνί-πρῆσαι, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ ἐμπίπρωμι.

ἐν-ἱπτω, μέλ. ἐνίπω· ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀορ. β' ἡνίπαπον ἢ ἐνένισπον· ἐπιπύω, ἀναπλήττω, ὄνειδίζω (λατ. objurgo).— **||** = ἐνέπω· διηγοῦμαι, λέγω, ἀγγέλλω. [δι' ἔτυμολ. βλ. ἐνιπῆ].

ἐνί-σκήπτω, ἐνί-σκήπτω, ἐπικ. ἀντὶ ἐνοκῆπτω.

ἐνιοπεῖν, ἐνιοπήσω, ἀπρφ. ἀορ. β' καὶ μέλ. ὄριστ. τοῦ ἐνέπω.

ἐνίσσω, παράλληλος τύπος τοῦ ἐνίπτω (δ βλ.)· ἐπιπλήττω, ὄνειδίζω || ὡς. φέρομαι κακῶς, κακομεταχειρίζομαι. [δι' ἔτυμολ. βλ. ἐνιπῆ].

ἐν-ἰστημι, μέλ. -στήσω· ἀόρ. α' -έστησα· ὡς. μέσ. μέλ. καὶ ἀόρ. α' -στήσομαι, -εστησάμην— ὡς ἐνεργ. μτβ. ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις· θάλλω τὴ νά σταθῆ ἐν τινι τόπῳ (ἢ ἐπὶ τινος). 2) ὄρχομαι, κάμνω ἀρχὴν εἰς τι, ἀρχίζω τι.— **||** ἀμτβ. ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' ἐνέστην· πρκ. ἐνέστηκα, ὑπερα. ἐνεστήκειν· ἴσταμαι ἐν τινι, τοποθετοῦμαι (λαμβάνω θέσιν) ἐν τινι (ἢ ἐπὶ τινος). 2) ὁποδεικνύμαι, διορίζομαι 3) εἶμαι ἐπάνω εἰς τι (ἐπὶ τινος), εἶμαι ἐγγύς τινος, εἶμαι παρῶν· τοῦ ἐνεστώτος μηνός=κατὰ τὸν παρόντα μῆνα || ἐπὶ περιστατικῶν, ἐγγέρομαι, σμυδαίνω, λαμβάνω χῶρον· τὰ ἐνεστηκότα= αἱ παρούσαι περιστάσεις (συνθήκαι). 4) ἀντιτίθεμαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι.

ἐν-ἰσχύω, μελ. -ῦσω· ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμώνω.— **||** ἀμτβ. ὑπεριοχύω, λαμβάνω ἰσχύν (εἶμαι ἰσχυρός) ἐν τινι.

ἐν-ἰσχω=ἐνέχω.

ἐνί-τρέφω, ἐνί-χρίπτω, ἐπικ. ἀντὶ ἐντρέ— καὶ ἐγχε—.

ἐνί-χριμθεῖς, παθητ. μτχ. ἐπικ. ἀορ. α' τοῦ ἐγχομπεύω.

ἐν-λαξεύω, μελ. -σω· λαξεύω ἐν τινι, ἐγγλύφω ἐν τινι (ἢ ἐπὶ τινος).

ἐν-νάετιρ, -ῆρος, ο (ἐνναίω)· ὁ ναίων ἐντός, ὁ κατοικῶν ἐντός, ἐνοικίος, κάτοικος.— θηλ. ἐν-ναέ-τειρα, ἡ.

ἐννά-έτηρος, ον=τῆ ἐπομ.

ἐννά-έτης, ἐς (ἐννέα+ἔτος)· ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν || οὗ. ἐννάετες, ἐπίρ.=δι' ἐννέα ἔτη.

ἐν-νάετης, -ου, ο=ἐν-ναετήρ (δ βλ.).

ἐννά-έτις, -ειδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἐνναετής· ἡλικίας ἐννέα ἐτῶν.

ἐν-ναίω· ἐπικ. μέσ. μέλ. ἐννάσομαι, ἀορ. α' ἐγενασάμην.—ναίω ἐν=κατοικῶ ἐντός || διαμένω εἰς μέρος τι.

ἐννάκις, ἐπίρ. (ἐννέα)· ἐννέα φορές (λατ. novies).

ἐννάκόσιοι· βλ. ἐνακίοιοι.

ἐν-νάσαντο, ἐπικ. γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐνναίω.

ἐννάτος, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ ἔνατος.

ἐν-ναυπηγέω, μελ. -ῆσω· ναυπηγῶ πλοῖα ἐν τινι τόπῳ.

ἘΝΝΕΪΑ, ἄκλ. ἐννέα (λατ. novem).

Ἔτυμ. ἰ ἐννέα (<*ἐννέφα· ἰων. εἰνά-ετες ἐπίρ. (βλ. λ.), εἰνατος, αἰολ. ἀτ. ἔνατος, Κρητ. ἦνατος (βλ. λ. λ.). Βοιωτ. ἐνα-κη-δεκάτη, ἰων. εἰνα-κόσιοι, ἀττ. ἐνα-κόσιοι· πάντα ταῦτα προϋποθέτουν *ἐνφα, πρβλ. Ἄρμ. ἰνκ < *envan εἰς ἱαπ. *ἐννϋ παραπλευρώς τοῦ *πέννϋ ἐν τῷ σανσοκρ. πάνα, Ζεῦδ. πάνα, λατ. novem (ἀντὶ

*novem κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ septem, decem)· πρβλ. nōnus), ἱρλ. nōin-, γοθθ. niun, παλ-γερμ. niuni, λιθ. dēvyni, λαττον. dew'n'i· ἐν πᾶσι ὑπόκειται ἱαπ. *ἐννϋ καὶ *πέννϋ, ἄτινα προϋποθέτουν προἰαπτ. *enevϋ. Ἐν συνθ., *ἐνφα-, (π.χ. δημρ. εἰνά-ετες), καὶ ἐννεα- (π.χ. δημρ. ἐννεά-πῆχυς, ἐννε-ὄργυιος, ἐννήμαρ <*ἐννε-ημαρ, Ἑπιοδ. ἐννάετες <*ἐννεφα-φετες)— εἰ-νατος, ἔνατος (*ἐνφατος) προϋποθέτουν ἱαπ. *envϋto-s παραπλευρώς τῷ *nevϋto-s ἐν τῷ Γοθθ. niunda, παλ-γερμ. niunto, λιθ. devīntas, παλ-σλαβ. deveŋŋ.

ἐννεά-θοῖος, ον (ἐννέα + θοῦς)· ὁ ἄξις ἐννέα θοῶν.

ἐννεα-καί-δεκα, ἄκλ.· δεκαεννέα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐννεακαίδεκά-μηνος, ον (μῆν)· ὁ (ἡλικίας) 19 μηνῶν.

ἐννεακαίδεκ-έτης, ἐς (ἔτος)· ὁ ἡλικίας 19 ἐτῶν.

ἐννεά-κρουνος, ον· ὁ ἔχων ἐννέα κρουνοὺς, ὁ ῥέων ἐξ ἐννέα κρουνῶν. Ὡς οὗς. ἡ ἐννεάκρουνος, ἡ γνωστῆ κρήνη ἐν Ἀθήναις, καλουμένη ἄλλως καὶ Καλλιρρόη.

ἐννεά-λίνοσ, ον (ἐννέα+λίνοσ)· ὁ ἔχων ἐννέα λίνα (τ. ἐ. νήματα, κλωστές).

ἐννεά-μηνος, ον (ἐννέα + μῆν)· ὁ ἐννέα μηνῶν (ἡλικίας), ἐντός ἐννέα μηνῶν.

ἐννεά-πῆχυς, υ (ἐννέα + πῆχυς)· ὁ ἔχων μῆκος (εὐρος) ἐννέα πῆχων.

ἐννεάς, -άδος, ἡ (ἐννέα)· ὁ ἀριθ. ἐννέα || ἀριθμός ἀπὸ ἐννέα.— **||** ἡ ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός.

ἐννεά-φωνος, ον (ἐννέα+φωνή)· ὁ ἔχων ἐννέα (μουσικαίους) φθόγγους, τόνους (φωνάς).

ἐννεά-χίλιοι, αἰ, α, ἐπικ. ἀντὶ ἐνάκις χίλιοι· ἐννέα χιλιάδες, ἐννεακιοχίλιοι.

ἐννεά-χορδος, ον (ἐννέα+χορδή)· ὁ ἔχων ἐννέα χορδὰς.

ἐννενηκόντα, ἤττον ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ ἐνενηκόντα.

ἐννενηκόντα-ἐννέα, (ἀντὶ τοῦ ὀρθοτέρου ἐνενηκόντα-ἐννέα)· ἐνενηντα ἐννέα.

ἐν-νενώκασι, ἰων. γ' πληθ. πρκ. τοῦ ἐν-νοέω.

ἐννεον, ἐπικ. ἀντὶ ἐνεον, πρτ. τοῦ νέω (κολυμβῶ).

ἐννε-ὄργυιος, ον (ἐννέα + ὄργυιά)· ἔχων μῆκος ἐννέα ὄργυιῶν.

ἐννεός, ἐσφαλμ. τύπος ἀντὶ ἐνεός.

ἐν-νεοσεύω, ἀττ. -ττεύω· μέλ. -σω· ἐπώζω (ἐπὶ πτηνῶν), κόδημα ὡς κλώσσα ἐπάνω εἰς τὰ ἄ ἐν τινι τόπῳ || μετ' αἰτ. ἐκκολάπτω, μηχανορραφῶ (μτφρ.).

ἐννέπω, ποιητ. ἐπεκτ. ἀντὶ ἐνέπω.

Ἔτυμ. ἰ ἐννέπω καὶ ἐνέπω, δημρ. μέλ. ἐνι-σπῆσω, δημρ. ἀόρ. ἐνι-σπον, Πρσοτ. ἐνι-σπες, ε' πληθ. ἐσπετε (<*ἐναπετε)· ἐννέπω (<*ἐν+sequo· λατιν. insequi (διηγεῖσθαι), insequere, insece (=ἐννεπε), insectiones (ἀρηγήσεις), insexit (=dixerit), signum (<*seqv-no-m), inquam (<*in-sqam, *en-sqv-a-m = λέγω), παλ-γερμ. sagēn, γοθθ. saihan (θλέπειν), siuns (θέα), παλ-γερμ. sehan (ὄραν)· πρβλ. Ἑσυχ. «πρόσ-εμῖς προσαγόρευσις», θέσπις (*θεσ-σπις), θέσπιος (*θεσ-σπιος), θεσπέσιος (*θεσ-σπέσιος), ἔνθα -σπι-σημ. σημεῖον· ἴσως δὲ καὶ ἄνθρωπος (<*ἀνθρ-ῥωπο-ς βλ. λ.) ἐκ β. sequi (= ὄραν, δεικνύειν), πρβλ. γοθθ. saihan. Βλ. καὶ ἐννεσία.

ἐννεσία, ἡ· βλ. ἐνεσία.

Ἔτυμ. ἰ ἐννεσίη (<ἐν-ἡμι ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐμπνέειν, παραινεῖν· πρβλ. δημρ. ἐξ-σσίη (ἐξ-ἡμι) = ἀποστολή πρσβεσίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ β. τοῦ ἡμι εἶναι jē (καὶ οὐχὶ sē), τὸ -νν- δὲν προέρχεται πλέον ἐκ τοῦ ν+σ-, ἀλλὰ κατὰ μετρικὴν ἀπέχτασιν τοῦ ε- ἢ ἄρμηνεῖα αὐτῆ ἰσχυαί ἄρα καὶ διὰ τὸ ἐννεσίω.

ἐν-νεύω, μέλ. -σω· νεύω, κάμνω νεύμα, εἰς τινα.

ἐννέ-ωρος, ον (ἐννέα+ῶρα)· ὁ ἐννέα ἐτῶν ἡλικίας, ὁ ἐπὶ ἐννέα ἔτη.

ἐννήκοντα, ἐπικ. ἀντὶ ἐνενηκόντα.

ἐνν-ῆμαρ (ἐννέα + ἡμαρ), ἐπίρ. δι' (ἐπὶ) ἐννέα ἡμέρας.

ἐννηφιν, ἐπ. ἀντὶ ἐνης (θηλ. γεν. τοῦ ἐνος) βλ. ἐνος.

ἐν-νοέω, μέλ. -ῆσω· ἀορ. α' ἐνενόησα, ἰων. μτχ. ἐννώσας· πρκ. ἐνενόηκα, ἰων. ἐννένωσα— ὡς. καὶ μέσ. ἐννοέομαι μετὰ παθ. ἀορ. α' ἐνενοήθη· ἔχω ἐν

νώ, σκέπτομαι, σταδμίζω || ἀνυπομονῶ.— || κατα-
νοῶ.— || προτίθεμαι νὰ πράξω τι (μετ' ἀπρφ.).—
IV σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι (λατιν. *excogitare*). *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-νοια, ἢ (*ἐννοεῖω*)· ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψις || πρόθεσις, σκοπός, σχέδιον.

ἐν-νομος, *ον* (*ἐν + νόμος*)· ὁ ἐντός τοῦ νόμου ὢν, νόμιμος, δίκαιος || ἐπί προα., δίκαιος, φυλάττων (τηρῶν) τούς νόμους, εὐθύς, τίμιος.— || (*ἐν+νόμο-μαι*)· ὁ τρεφόμενος ἐντός τινος τόπου, ὁ κατοικῶν ἐν τινι τόπῳ, ὁ κάτοικος.

ἐν-νοος, *ον*, καὶ κατὰ συναίρ. **-νοους**, *-ουν* (*ἐν+νοῦς*)· ὁ ἔχων νοῦν, συνετός, νουνεχῆς || σύννοος, σκεπτικός.— συγκρ. *ἐν-νοῦστερος*, ὑπερβ. *ἐν-νοῦστατος*.

ἐννοσί-γαιος, ὁ. ποιητ. ἀντί *ἐνοσίγαιος* (*ἐνοσις+γῆ*)· ὁ σεῖων τὴν γῆν, ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος.

ἐννοσί-φυλλος, *ον*, ποιητ. ἀντί *ἐνοσίφυλλος* (*ἐνοσις+φύλλον*)· ὁ σεῖων τὰ φύλλα (ἐπί ἀνέμου), ἢ ὁ ἔχων τρέποντα φύλλα.

ἐννοχλεῖς, ποιητ. ἀντί *ἐνοχλεῖς*, ἢ ἐν. τοῦ *ἐνοχλεῖω*.

ἐννῦμι ἢ *ἐννύω*, ἔξ ἀρχ. κοῦ *FE'Ω = FE'ΣΘΩ*, λατιν. *VESTIO*· μέλ. *ἔσω*, ἔπ. *ἔσωω*· ἐπ.κ. *ἀόρ. ἔσωα*.—Μέσον *ἐννύμαι*· μέλ. *ἔσωμαι*· ἀόρ. *α' ἔσάμην*, ἔπ. *ἔσάμην*, γ' ἐνικ. *ἔσασατο*.—Παθητ., πρ. *εἶμαι*, *εἶσαι*, *εἶται*, ἐπ.κ. δὲ ὡς *ἔσωαι*, *ἔσται*· ὑπερβ. *εἶμην*, ἀλλὰ *ε' ἐνικ. ἔσωο*, γ' ἐνικ. *ἔσωο*, ἐπ.κ. *ἔσωο*, γ' ὀνύ. *ἔσθην*, γ' πλ.θ. *εἶατο*· ἐνδύω τινά, τοῦ φορέωιν φορέματα.—μέσον (μετὰ αἰτ. πράγμ.)· ἐνδύω ἑμαυτόν με τι, φορῶ τι, περιβάλλομαι τι.—Παθητ.· εἶμοι ἐνδεδυμένος τι, περικαλύπτω (περιτυλίσσω) ἑμαυτόν με τι (εἷς τι) || *λαῖνον ἔσωο χιτῶνα*=εἶχες περιβληθῆ τόν λιθίνον χιτῶνα (τ. ἔ. εἶχες φονευθῆ διὰ λίθων).

Ἔτυμ.*: *ἐννῦμι* (ὡς ἀπλοῦς ὁ ἐν. εἶναι σπανιότ. συνήθης ὁ συνθ. *ἀμφιέννυμι*), ἰων. *εἰνῦμι* (<Feσνῦμι* (πρβλ. ἰαπ. **ves-nu-*, Ἀρμ. *z-genum* (<**z-ges-nu-m* = ἐνδύομαι)· ἔκ τοῦ ἀορ. *ἔσθῆναι*, πρ. *ἡμφίεσται* κλπ. ἀποκατεσθῆ ἐνεστ. **ἔσθῆμι*, ἔξ οὗ *ἐννῦμι*.—*ἔσθος* (<**ves-dhes-*, καὶ θηλ. *ἔσθῆς*, -ῆτος, τὸ ὅποτον ἀκολουθεῖ τὴν κλίσην τῶν θεμάτων εἰς -τ-· ὁμηρ. *εἶανός* (<**Feσανος* (πρβλ. σανσκρ. *vásanam*)· ἰων.ατ. *εἶμα*, ζωρ. *Ἔμμα* (πρβλ. Ἡσυχ. *εἰμμα*· *ἱμάτιον*), Λεσβ. *Ἐμμα* (πρβλ. Ἡσυχ. *αἰμματα*· *ἱμάτια*) (<**Feσμα*, ἰαπ. **ves-mi* = σανσκρ. *vásma*· *εὐείμων* (= καλῶς ἐνδεδυμένος)· ζωρ. *Ἐστροῦ* (πρβλ. Ἡσυχ. *αἰστροῦ*· *απολή*)· σανσκρ. *vásram*, Ζενδ. *vasra-* (ἐνδύμα), πλ.γερμ. *wester* (= θραπτιστικὸν ἐνδύμα)· *ἀμφιεστῆς* (= νυκτικὴ ἐσθῆς), *ἔφ-εστῆς* (= ἐπανωφόριον)· λατ. *vestis*, *vestio*, γοτθ. *wasjan*, ἀγγλ.-σαξ. *wear* (φορῶ), πλ.γερμ. *werjan* (ἐνδύομαι). *Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. **v-es-*, ἧτις εἶναι ἐπέκτασις τῆς ἔξ. eu ἐν τοῖς λατ. *exuō* (ἀπογυμνῶ), *Induō* (ἐπανδύω) (-uō (<**-onō*, **-enō*), *subijcula* (ὑποκάμισον), *ampenlum* (<**ovimentum* = σκέπη τῶν ἐντέρων).

ἐννυτο, γ' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ *ἐννῦμι*.

ἐν-νυχεύω, μέλ. *-ωω* (*ἐν + νύξ*)· διέρχομαι τὴν νύκτα ἔν τινι τόπῳ, διανυκτερεύω ἔν τινι τόπῳ.

ἐν-νύχιος, *α, ον* ἢ *-ος, -ον* (*ἐν+νύξ*)· ὁ κατὰ τὴν νύκτα, διὰ νυκτός, νυκτερινός.— || ὁ κατοικῶν ἐν νυκτὶ (ἐπὶ νακρῶν).

ἐν-νύχος, *ον* = *ἐννύχιος*.

ἐν-νῶσαι, *-νώσας*, ἰων. ἀντί *ἐννοῆσαι, -νοῆσας*, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. *α'* τοῦ *ἐννοῶω*.

ἐν-όδιος, *α, ον*, ἔπ. *εἰν-όδιος, η, ον* (*ἐν+ὄδος*)· ὁ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἢ κατὰ τὴν ὁδόν (καθ' ὁδόν) || *σφήκες εἰνόδιοι* = σφήκες ἔχοντες τὰς φωλεὰς τὴν παρά τὴν ὁδόν.— || ὁ ἀνήκων εἰς ταξίδιον, ταξιδιωτικός.

ἐν-οικέω, μέλ. *-ῆσω*· οἰκῶ (κατοικῶ) ἐν || διαμένω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-οικησις, *-εως*, ἢ (*ἐνοικέω*)· τὸ κατοικεῖν ἐν τινι τόπῳ.

ἐν-οικίζω, μέλ. *-ίσωω*, ἀτ. *-ῖω*· βάλλω τινά νὰ κατοικήσῃ εἰς τινά τόπον, ἐγκαθιστῶ.— Παθητ. *εἶμαι*· ἐγκατεστημένος, καταλαμβάνω κατοικίαν ἐν τινι τόπῳ.

ἐν-οίκιος, *ον* (*ἐν+οἶκος*)· ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ὢν, διαμένων οἶκοι, κατοικίδιος.

ἐν-οικο-δομέω, μέλ. *-ῆσω*· οἰκοδομῶ ἐν τινι τόπῳ.— || ἀνοικοδομῶ, ἀποκλείω διὰ τοῖχου.

ἐν-οικος, *ον*· ὁ οἰκῶν (κατοικῶν) ἐντός ὡς οὗσ' ὁ κάτοικος, ἐνοικος.— || παθητ. ὁ ἐνοικούμενος.

ἐν-οινο-χέω, μέλ. *-ῆσω*· χέω (χύνω) οἶνον ἐντός τινος.

ἐνοπή, ἢ (*ἐνέπω*)· κρουγή, φωνή, ἤχος || κυρ. πολεμικὴ κρουγή, σάλαγος μάχης, ἀλαλαγμός μάχης.

Ἔτυμ.*: *ἐνοπή* (<ἐν-Ἔνοπή*, ἔξ ἰαπ. β. *veqñ-* ἐν λ. *ἔπος*, *εἰπεῖν*, ὄψ (βλ. λ. λ.).— Κατ' ἄλλους *ἐνοπή* (<**ἐν-sonā*, πρβλ. *ἐνέπω* καὶ πλ.γερμ. *saga* (παράδοσις, μῦθος), Λιθ. *pā-saka* (παράδοσις), ἀλλ' ἤτων ὀρθῶς.

ἐν-ὄπλιος, (*ἐν + ὄπλιον*)· ὁ ἐν ὄπλοις ἢ μεθ' ὄπλων (= *ἐνοπλιος*).— ὁ *ἐνοπλιος* (ἐνν. *ρυθμός*)· μελωδία κατάλληλος διὰ πολεμικούς χορούς (δι' ὄρησιν μεθ' ὄπλων).

ἐν-ὄπλος, *ον* (*ἐν + ὄπλιον*)· ὁ ἐν ὄπλοις, ὄπλιος.

ἐν-ὄπτρον, τὸ (*ἐνόφωμαι* τοῦ *ἐνοράω*)· κάτοπτρον.

ἐν-ὄράω, ἰων. *-εῶ*· μέλ. *ἐνόφωμαι* (ἔξ ἀπρηχ. ἐν. *ἐνόφτομαι*)· ἀόρ. *ε'* *ἐνειδον* (ὁ βλ.)· θλέπω, παρατηρῶ, ἔν τινι προο. ἢ πράγμ.— || θλέπω (ἐνατενίζω) πρὸς τί(να).

ἐν-ὄρκιος, *ον*=*ἐνορκος* (ὁ βλ.).

ἐν-ὄρκος, *ον* (*ἐν+ὄρκος*)· ὁ δεσμευμένος δι' ὄρκου, ὁ ὄρκιοθεῖς.— || ὁ ἐν ἐνόματι τοῦ ὅποιου ἔχει ὄρκιοθῆ τις || *ἐνορκον λέγω τι*=λέγω τι μεθ' ὄρκου.

ἐν-ὄρμητις, *-ου*, ὁ (*ἐν+ὄρμος*)· ὁ ἐν ὄρμῳ ὢν, ὁ προσωρμιζόμενος.

ἐν-ὄρνυμι, μέλ. *ἐνόρσω*· ἀόρ. *α'* *ἐνώρσα*· γ' ἐπ. παθ. ἀόρ. *ε'* *ἐνώρω* (*ἐν+ὄρω, ὄρνυμι*)· διεγείρω, ἐξ-εγείρω, ἔν τινι.—Παθητ. ἐξεγείρομαι, ἐγείρομαι, ἐν μέσῳ τινῶν ἢ μετὰ τῷ τινῶν.

ἐν-ὄροφω, μέλ. *-ωω*· πηδῶ, ἀναπηδῶ, ἐπᾶνω εἰς τί(να) || ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, κατὰ τινός.

ἐν-ὄρχεις, *-ου*, ὁ, καὶ *ἐν-ὄρχις, -ιος*, ὁ, ἢ = *ἐν-ὄρχος*.

ἐν-ὄρχος, *ον* (*ἐν+ὄρχις*)· ὁ ἔχων ὄρχεις, μὴ εὐνοχισμένος.

***ΕΝΟΣ** (Α) ἢ *ἐνος*, ὁ (λατιν. *ANNUS*), οὐσιαστ.· τὸ ἔτος. *Ἐξ αὐτοῦ *ἐνιαυτός, ἀφενος, διενος* κ.λ. (βλ. λ. λ.) [βλ. *ἐνιαυτός*].

***ΕΝΟΣ** (Β), *η, ον* (ἢ *ἐνος, η, ον*), ἐπιθ.· ὁ ἐνός ἔτους, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ παρελθόν ἔτος || *ἐνος καρπός*=περυσινός καρπός ὁ γανικῶς, πεπαλαιωμένος, παρελθόν.— || *ἔνη καὶ νέα* (ἐνν. *ἡμέρα*) = παλαιὰ καὶ νέα ἡμέρα (τ. ἔ. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ ὅτι ἡ τριακοστὴ ἡμέρα ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἡμέρας, μίαν τῆς παλαιᾶς καὶ μίαν τῆς νέας σελήνης. 2) *Ἐν ταῖς πλαγαῖσις πτωσεσι· γεν. *ἐνης*, ἐπ. *ἐνήνηριν*=λατιν. *perendie*=μεθ' αὐρίουον· *αὔριον* καὶ *ἐνήνηριν* ὡς *τῆ ἔνη, εἰς ἔνην*=μεθαύριον.—[βλ' ἔτυμοι. βλ. *ἔνη*.—πρβλ. σανσκρ. *sānaḥ*, Ζενδ. *hana-*, γοτθ. ὑπερβ. *sinistra* (λίαν γέρων), Λιθ. *sēnas*, λατ. *sen-, sen-is'* ἰαπ. **seno-sj*.

ἐνός, γεν. τοῦ *εἰς* καὶ τοῦ *ἐν*.

ἐνοσις, *-εως*, ἢ (**ἐνόθω*)· σεισμός, κλονισμός, τιναγμός.

Ἔτυμ.*: ἐπ. *ἐνοσί-χθων* (βλ. λ.) πρβλ. *σεισί-χθων, ἐλελί-χθων*· ἐπ. *ἐννοσί-γαιος*, ζωρ. *ἐννοσί-δας* (βλ. λ. λ.)· *-νν-* κατὰ μετρικὴν ἀφομοίωσιν)· ὁμηρ. *ἐννοσί-φυλλος* (βλ. λ.), *ἐννοσί-φυλλος* (βλ. λ.)· (<ἐν-+Ἔνοθ-*, πρβλ. *ὠθῆω* (<**Fωθῆω*), καλτοὶ ἢ μετὰ τοῦ *ὠθῶ* συσχετίσις δὲν γίνεταί· δεκτὴ ὑπὸ πάντων **ἐν-Ἔνοθ-τι-ς* θὰ ἔδειξε **ἐνοσις*· ἀλλὰ πρβλ. ὡσις· *ὠθῆω, πείσις· πείθω* κ.λ.

ἐνοσί-χθων, *-ονος*, ὁ (*ἐνοσις + χθών*)· ὁ σεῖων τὴν γῆν, ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος.

ἐνότης, *-ητος, ἢ* (*εἰς—ἐνός*)· δειτ. καὶ νῦν. ἐνότης, ὀρνοῖα.

ἐν-ουράνιος, *ον* (*ἐν+οὐρανός*)· ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ ὢν, οὐράνιος.

ἐν-ουρέω, μέλ. *-ῆσω*· οὐρῶ (κατουρῶ) ἐντός τι-
νος, εἰς τι.

έν-οχλήω, μέλ. -ήσω· οί ηβηήμενοι (ιστορικοί) χρόνοι λαμβάνουν διπλήν αβηηαιν: πρτ. ήν-όχλων, παθ. πρτ. ήνωχλούμην· άόρ. α' ήν-όχλησα· πρκ. ήν-όχληκα· έννοχλώ, προξενώ ένόχληγοιν, ταράττω, λυπώ (λατιν. molesto) || άπώλ. είμαι ένόχληγοις, γίνομαι αίτια έννοχλήσεως.—Παθητ. έννοχλούμαι, δυσαρεστούμαι.

έννοχος, ον (ένέχομαι)· ό έχόμενος (ένεχόμενος) έν τινι, είς τι || ό κρατούμενος μέ τι || ύπκείμενος είς ποινήν τινα, ύπεύθυνος || έννοχος έγκλήματός τινος.

έν-ράπτω, μέλ. -ψω· ράπτω τι έντός τινος.

έν-ρίγώ, μέλ. -ώσω = έίγώ έν· παγών έντός τινος.

έν-σειώ, μέλ. -σείω· παθητ. παρακ. -σείεσμαι· έντός τινος σείω ή σείω πρós τι, ώδω τι πρós τι, έκοφενδονίζω ή έξακοντίζω, έκτινάσσω, πρós τι.

έν-σημαίνω, μέλ. -άνω· ύποδηλώ, ύποσημαίνω, σκοπεύω, προτίδωμαι.— Μέσον, δίδω είδήσεις περί τινος, ύποδεικνύω.

έν-σκέλλω, άόρ. α' ένέσκηλα· ξηραίνω.— Παθητ., μετά ένεργ. πρκ. ένέσκηλκα· ξηραίνομαι.

έν-σκευάζω, μέλ. -άσω· έτοιμάζω, προπαρασκευάζω, συγυρίζω.— Παθητ., είμαι ένδεδυμένος ή έξωπλισμένος, έφωδιασμένος.— Μέσον, ένδύω (έτοιμάζω) έμαυτόν.

έν-σκήπτω, μέλ. -ψω· έπικ. ένι-σκήπτω· έκοφενδονίζω, έξακοντίζω, τι κατά τινος.— || άμτβ. πίπτω, έπιπίπτω (έπί τινος), ένσκήπτω.

έν-σκήπτω, μέλ. -ψω· έπικ. ένι-σκήπτω· ποιητ. τύπος τσβ έν-σκήπτω· όρμώ κατά τινος.— Παθητ., έμπηγνύμαι.

έν-σπρόω, μέλ. -ώσω (έν+σπρόος)· σκληρύνω.— Παθητ. σκληρύνομαι, γίνομαι τυλώδης, γίνομαι χρόνιος.

έν-σοφος, ον· σοφός έν τινι πράγματι.

έν-σπείρω, μέλ. -σπερώ· σπείρω έν τινι τόπω || μετρ. διαδίδω μεταξύ τών άνθρώπων.— Παθητ. σπείρομαι ή διαδίδομαι μεταξύ τών άνθρώπων (έπί φημών).

έν-σπονδός, ον (έν+σπονδός)· ό περιλαμβανόμενος έν ταις σπονδαίς || ό έν συμμαχίη μετά τινος, σύμμαχος τινος || ύπόσπονδος, διατελών ύπό σπονδός (ή σύμφωνων άσφαλείας).

έν-στάζω, μέλ. -ξω· στάζω έντός τινος ή επί τινος.

έν-στιάζω, μέλ. -ξω = ένστάζω (8 βλ.).

έν-στιάτης, -ου, ό (ένιστημι)· ό άνδιστάμενος, ό αντίπαλος, έχθρός.

έν-στέλλω, μέλ. -στελώ· ένδύω.— Παθητ. έσπάδα στολήν ένεσταλμένος = ένδεδυμένος στολήν Ιππέως.

έν-στηρίζω, μέλ. -ξω· στηρίζω έν τινι.

έν-στράτοπεδεύω ή -εΐσμαι ως άποθ. = στρατοπεδεύομαι έν· στρατοπεδεύω έν τινι τόπω.

έν-στρέφω, μέλ. -ψω· στρέφω έντός τινος, περιστρέφω μέσα είς τι. — Παθητ. στρέφομαι ή κινούμαι έντός τίνος. 2) μετά αίτ. τέπου, περιέρχομαι, περιεργάζομαι, έπισκέπτομαι

έν-σφραγίζω, ίων. έν-σφρη-ίζω· σφραγίζω έν τινι, έντυπώνω τι ως διά σφραγίδος.

έν-τάθηναι, άπρρ. παθ. άόρ. α' τοθ έντέλω.

έν-τάκηναι, άπρρ. παθ. άόρ. β' τοθ έντέλω.

ένταλα, -ατος, τό (έντέλλω)· διαταγή, έντολή.

έν-τάνύω, μέλ. -ύσω· άπρρ. άόρ. α' έντανύσαι.— ποιητ. άντι έντέλω· τανύω, έκτείνω, τετώνω Ισχυρώς || έντέλω (τό τόξον), κόμπω τό τόξον || άπλώνω έπάνω είς πρόγμα τι || έκτείνω, προεκτείνω.

έν-τάσσω, άττ. -ττω, μέλ. -ξω· τάσσω έν τινι, έντίθημι, έγγράφω.— Παθητ. τοποθετούμαι έν μάχη, παρατάσσομαι πρós μάχην.

ένταυθα, ίων. ένθαυθα, έπύρ. (έν) = ένθα 1 || επί τόπου, έδώ, έκει (λατιν. hic) || ως. π. ό τό έδω (δεδωρο), πρós τó έκει (έκείσε), λατ. hic, Illuc.— || επί χρόνου, κατ' αυτόν άκριβώς τόν χρόνον: τότε, τώρα. 2) ως τό λατιν. deinde· εύθύς μετά ταυτα, έπειτα. [δι· έτυμολ. βλ. ένθα]. *Έξ αυτού τό

ένταυθί, άττ. τύπος άντι ένταυθα (8 βλ.).

ένταυθοί, έπύρ. πρós τó έκει (λατ. hic).

έν-τάφιάζω, μέλ. -σω (έντάφιος)· δάπτω. *Έξ αυτού τό

έν-τάφιασμός, ό (ένταφιάζω)· ταφή, τό ένταφιάζειν.

έν-τάφιος, ον (έν + τάφος)· ό άνήκων είς τήν ταφήν, ή ό χρησιμοποιούμενος πρós ταφήν.— || ως ούσιαστ. τό έντάφιον = σάβανον || τó έντάφια (ένν. έσά) = αί προσφοραί πρós τιμήν τών νεκρών, τό κτερίσματα.

***έντεα**, -ων, τά· τó έργαλετο, πάν δι,τι άνήκει είς προπαρασκευήν, κυρ. πολεμικά όπλα, πανοπλία, έξοπλισμός || έντεα δαιτός = άκείνη σύμποσιού || έντεα ήγός = ή άρματωσιά, τó έξάρτια, πλοΐου || έντεα Ιππασια = τó σκευή τών Ιππων, Ιπποσκευή, φάλαρα, κοιν. τó εχάμουρα.

*Έτυμ.: ποιητ. όν. έν. έντος· σκοτεινής έτυμολ. όπό τινων θεωρείται συγγ. τοίς αύθέντης, αύτοέντης (βλ. λ.), συνέντης (*Ήουχ. αουέντης· συνεργός). — Κατ' άλλους, όρθότερον, πρέπει νά συσχετισθί πρós τó έντένω, άόρ. έντένα, και έντώω (έξοπλίζω, προπαρασκευάζω), άτινα προϋποθέτουσι έν *έντύς, άπρρ. θά είχε πρós τó έν-τος είαν αγέοιν έχει τό άρτύς (= φίλια, καθ' Ήουχ.) πρós τó *άρτος έν τφ έπαρτης (= πρόθυμος, έτοιμος). — Τέλος κατ' άλλους τó έντεα είναι συγγ. τφ ένταρα, άμφοτε: α δέ άνάγονται ύπ' αυτών είς β. sen-, τής οποίας αρχική σημασι, είναι: άντικείμενον κατεσκευασμένον, σκευός· άντευθεν και κυρ. σημ. όπλον.

έν-τεδύμηναι, πρκ. τοθ ένθυμέομαι.

έν-τεθωρακι μαι, παθητ. πρκ. τοθ ένθωρακίζω.

έν-τεινώ, μέλ. -τενώ· άόρ. α' έντέπεινα· π κ. έν-τετάκα. Παθητ., άόρ. α' έντεΐθην· πρκ έντέταμασι τανάυ, τεντώνω δυνατά, λατ. intendere: δίφορος Ιμάσιν έντέταται = τό όρμα είναι έντός τών Ιμώντων τεταμένον, κρέματα είς τούς Ιμά τας || έντελω τόξον = τανάυ, τεντώνω, τόξον || γέφυρα έντεταμένη = γέφυρα έκ σχεδιών συνδεδεμένων μετξύ τών και προοδευόμενων επί τής ξηράς διά κάλων || έντελωμαι άρμονίαν = ύψώνω τόν τόνον τής άρμονίας || έντείνω ναύν ποδι = διατηρείν τó Ιστίον του πλοίου τεντωμένα διά τής έντάσεως του σχοινίου του δεδεμένου είς τήν άκραν του Ιστίου.— || άπλώνω, τεντώνω, πρós τό μέρος τινός ή έναντιον τινός || έντείνω πληγήν = intendere plagam = πληγή έμβραλλειν, επιτίθεσθαι. 2) περιπλέκω, εμπλέκω.— || θάλλω είς ένέργειαν, ύποβάλλω είς έντασιν: φωνήν έντελωμαι = ύψώνω τήν φωνήν μου || άντευθεν έν τφ παθητ., είμαι πρόθυμος και όρμητικός: έντεταμένοι είς τό έργον.

έν-τειχίζω, μέλ. -ίσω, άττ. -ίω· τειχίζω έν τινι τόπω, έγείρω τείχος, όχυρώνω.— Μέσον, περιτειχίζω, άποκλείω, τ. έ. πολιορκώ.

έν-τεκνος, ον (έν+τέκνον)· ό έχων τέκνα.

έν-τελευτάω, μέλ. -ήσω· τελευτώ τόν βίον (άποδηήσκω) έν τινι τόπω.

έν-τελής, όν (έν+τέλος)· ό έν τέλει ών = τέλειος, πλήρης, όλόκληρος.— *Έπύρ. -λώος, ύπερβ. -λέστατα.

έν-τέλλω, κατά τό πλείστον έν τφ μέσφ έν-τέλλομαι· διατάσσω, προστασώω, έντέλλομαι.— Παθητ., τó έντεταλμένα = τó διατεταγμένα, αί προσταγαί.

έν-τελοῦμαι, μέλ. -τέλω, τοθ προηγ.

έν-τέμνω, ίων. -τέμνω· μέλ. -τεμώ· έγκόπτω, κόπτω έντός τινος, κόπτω είς τι || έγχαράττω ή έπιγράφω επί τινος.— || κόπτω είς τεμάχια, κατακόπτω, προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω. 2) τεμαχίζω.

έντερον, τό (έντός)· ώς και νδν, «έντερον». — έν τφ πληθ., τó έντερα, τó έντόσθια, σπλάγγνα.

*Έτυμ.: έντερον <λατ. *en(e)ro- <en + i(e)ro (πρσφ. τών συγκριτ.), πρβλ. σανσκρ. antrám (an- <ονβλ. έν λ. έν-), antrám, παλ.περο. antrám, σανσκρ. antrah, Ze.δ. antrara- (έσωτερικός), λατ. infer, inferus κ. ά.

έντερόνεια, ή· ξυλεία διά τó πλευρά πλοίου (ετό σ'ραβόξυλα), κατά Σουιδαν ετά έγκοίλια, τó άπό τής τρέπιδος άνερχόμενα ξύλα.

έντεσι-εργός, ὄν (έντεσι+εργον)· κατασκευαστής ὀπλῶν, κατασκευαστής ἵπποσκευῶν.

έν-τεταγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντάσσω.

έν-τεταλμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντέλλω.

έν-τεταμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντεινω. Ἐξ αὐτοῦ τό

έν-τεταμένος, ἐπίρ. έντόνως, ἰσχυρῶς, σφόδρα.

έν-τέτατο, ἀντί έντετάτο, παθ. ὕπερρ. τοῦ έντεινω.

έν-τέτηκα, πρκ. (μετά παθητ. σημ.) τοῦ έντήκω.

έν-τετλημένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντέμνω.

έν-τετύλιγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντυλίσσω.

έντεῦθεν, ἰων. ένθεῦτεν, ἐπίρ. (ένταῦθα)· ἀπό ἐδῶ ἢ ἀπό ἐκεῖ (λατ. hinc ἢ illinc).— || ἐπί χρόνου, ἀπό τότε, ἔκτοτε, μετά ταῦτα, ἀπό ἐδῶ καί πέραν.

έντευθενί, ἄττ. ἀντί έντεῦθεν.

έν-τευξίς, -ως, ἡ (έντυγχάνα)· συνάντησις, συντυχία, συνομιλία, συναναστροφή, ἐπικοινωνία. 2) αἴτησις, ἀναφορά, κέφαλα, εὐχαριστήρια. 3) ἀνάγνωσις, μελέτη, σπουδή.

έν-τευτλάνω, μέλ. -ώσω (έν + τεῦτλον)· μαγειρεῖω τι μαζί μετέπλα («σεόκουλα»).

έν-τήκω, μέλ. -ξω· κάμνω τι νά τακῆ (νά λυώση), ἐγγῆω τι (χύνω τι μέσα) τετηκός («λυωμένος»).— Παθητ. μετά ἄορ. β' έντεκην και ἐνεργ. πρκ. έντέτηκα· εἶμαι λυωμένος, ἔχω λυώσει, λυώνω, τήκομαι, θυθίζομαι βαθιά μέσα εἰς τι: μῖσος έντέτηκέ μοι=ἔχει καταστολάξει μῖσος βαθιά εἰς τήν ψυχήν μου || έντεάκη τῷ φιλεῖν = ἔλυσεν ἀπό ἔρωτα, ἔχει έντελῶς δοθῆ εἰς τόν ἔρωτα.

έντί, ὄρω. ἀντί ἐστὶ και εἰσὶ τοῦ εἶμι.

έν-τίβημι, μέλ. ένθήσω· ἄορ. β' ένέθηκα, ἐπ. ἀπρφ. ένθέμεν· θέτω έν τινι (λατίν. impropere) || μτφρ. ἐμβάλλω, ἐμπνέω, έντοπαλάζω.— Μέσον, τοποθετῶ έντός δι' ἑμαυτόν, ἀποδικεύω, παρακαταδέτω || ὡς. έντίθεμαι τιμῆ=τιμῶ.

έν-τίκω, μέλ. -τέξομαι· ἄορ. β' έντέκεον· τίκτω έν τινι (έντός τινος), γεννῶ έν τινι, παράγω έν τινι || προξενῶ έν τινι.— || ἀμτθ. μτχ. πρκ. έντετοκῶς=γεννηθεὶς έντός, ἐγγεγεννημένος, ἐμφυτός.

έν-τίλαω, μέλ. -ήσω· <τοιλίζω, πιταιλίζω> ἐπί τινος.

έν-τιμάω, μέλ. -ήσω· συνυπολογίζω.

έν-τιμός, ὄν (έν+τιμή)· ὁ έν τιμῆ ὦν, τιμώμενος, ἐκτιμώμενος, ἐπαινούμενος || τὰ θεῶν έντιμα= τὰ παρά τοῖς θεοῖς έντιμα, οἱ θεοσμί των ἢ αἱ συνήθειαι των.— ἐπίρ., έντίμως ἔχω ἢ ἄγω τινά=ἔχω τινά έν τιμῆ, τιμῶ τινα, ἐκτιμῶ τινα.

έν-τιμημα, -ατος, τό (έντέμνω)· έντομή, τιμῆ, ἐγκοπή, ἐγγράφισ.

έντο, γ' πλ.θ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἴημι.

έν-τολή, ἡ (έντέλλω)· παραγγελία, διαταγή, ἐντολή.

έν-τομος, ὄν (έν-τέμνω)· τετμημένος εἰς τεμάχια, ὀποκεκομμένος || έντομα ποιῶ = προσφέρω ὡς θύματα, θυσιάζω (διότι κατά τόν Εὐστάθ. εέντομα ἐκαλοῦντο τὰ τοῖς θεοῖς ἐναγιζόμενα σφάγια, ἐν ᾧ τὰ προσφερόμενα τοῖς θεοῖς ἐκαλοῦντο ἱερεῖα).

έν-τονος, ὄν (έντεινω)· ὁ έντεταμένος, πενταμένος || σύντονος, δυνατός, σσβαρός, πρόθυμος, ἐπίμονος, ἄκαμπτος, ἰσχυρός.— ἐπίρ. -νωος=ἰσχυρός, ὀρηκτικός.

έν-τόπιος, ὄν = έντοπος.

έν-τόπος, ὄν (έν+τόπος)· ὁ έν τινι τόπῳ ὦν, ὁ ἐπί τινος τόπου.

έντός, ἐπίρ. (έν), λατ. ĩnius, ἀντίθ. τῷ ἐκτός: || Ἐπί τόπου, έντός, μέσα εἰς, μέσα || ὡς. ὡς πρόθ. μετά γεν.: έντός ἑμαυτοῦ = εἶμαι εἰς τόν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, «εἰτά καλά μου». 2) έντεῦθεν παρά τινος τινός, πρὸς τό ἀπ' ἐδῶ μέρος (λατ. citra) || μετά γεν.: τὰ έντός «Ἄλωσ ποταμοῦ» = τὰ έντεῦθεν τοῦ «Ἄλ. ποταμοῦ» μέρη.— || Ἐπί χρόνου, έντός χρονικοῦ διαστήματος, εἰς χρόνον ὀλιγώτερον ἀπό...: έντός εἰκοσίν ἡμερῶν = έντός χρονικοῦ διαστήματος 20 ἡμερῶν.

Έτμη.: έντός (= εἰς τό ἔσωτερικόν), λατίν. ĩnius· τὰ ἱαπ. *-ios ὑποθηλοὶ τήν προέλευσιν· παλ.-σανσκρ.

ι-ιάη (= ἀπ' ἐδῶ), mukha-ιάη (= ἐκ τοῦ στόματος), λατίν. coellus (= ἐκ τοῦ οὐρανοῦ): ἐκ τοῦ έντός παράγονται κατ' ἀπέκτασιν τὰ: έντοσ-θε(ν), έντοσ-θι, ἐξ οὗ έντόσθια, έντοσθίδια.

έντοσθε, και πρό φων. -θεν, ἐπίρ.: ἐκ τῶν ἔσω, έντός.

έν-τρέγειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ έντρέγω.

έν-τράπημαι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ έντρέπω.

έν-τράπησομαι, παθ. μέλ. β' τοῦ έντρέπω.

έν-τρέπω, μέλ. -τρέψω· στρέφω πρὸς τὰ έντός, περιστρέφω || μτφρ. μέμφομαι, ἐλέγχω || καταισχύνω τινά, τόν κάμνω νά έντραπῆ.— Μέσον και παθητ., στρέφω ἑμαυτόν, στρέφομαι πρὸς τό μέρος τινός (πρσο.) || διδω προσοχήν εἰς τινα, προσέχω τινά || ἀποπέμω σεβασμόν πρὸς τινα, σεβόμαι τινα || αἰσθάνομαι έντροπήν ἢ φόβον.

έν-τρέφω, μέλ. -θρέψω (=τρέφω έν)· τρέφω έν τινι (εἰς τι, κατά τι), ἀνατρέφω || ἐπὶ ἔξω, συνθηθειῶν κλπ.: αὐξάνομαι, μεταβάλω, μέ..., ἀνατρέφομαι κατά τὰ ἦδη και ἔδημα τόπου τινός || γίνεται εἰς ἔμφυτον εἰς τινα (μετά ζοτ.).

έν-τρέχω, μέλ. -θρέξω (= θρέξω έν)· ἐκ τοῦ ἀπρρχ. θρέμω· τρέχω έντός, εἰς τι, κινούμαι ἐλευθέρως έντός τινος.— || διολισθαίνω εἰς τι, εἰσέρχομαι.

έν-τρίβηναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ έντρέβω. Ἐξ αὐτοῦ τό

έν-τρίβης, ἐς· ὁ τριβόμενος έν τινι (ἐπί τινος), ὁ δεδωκισμένος || μτφρ. ὁ ἐξηρακμένος εἰς τι, ὁ ἔμφορος εἰς τι.

έν-τρίβω, μέλ. -ψω· τρίβω έν τινι (ἢ ἐπί τινος), ἐπὶ ἀρωμάτων, ἰλοισφῶν.— Παθητ. ἔχω τριβῆ έν τινι (ἐπί τινος), χρίομαι, ἀλείφομαι || χρωματίζομαι, ζωγραφίζομαι.— || κατατρίβω, διὰ τῆς τριβῆς ἐξολεῖφω.

έν-τριτυνίζω, μέλ. -ίσω (έν + τρέτος)· ἀναμειγνύω εἰς τό έν τρίτον, συγκιρνώ μέ τό έν τρίτον, μετά λογοπαγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Τριτογένεια (κυρ. σημ. ἀνακατῶν τρία μέρη ὕδατος και δύο οἴνου).

έν-τριψίς, -ως, ἡ (έντρέβω)· τό έντρίβειν ψιμύδιον, ἢ γεν. τό τρίβειν έν τινι.

έν-τρομος, ὄν (έν + τρέμω)· τρομαγμένος, περίτρομος, ἐμφοβος.

έν-τροπάλιζομαι, θαμιστ. τοῦ έντρέπω, παθητ.: συχνοστρέφομαι δεξιά και ἄριστερά, συχνά στρέφομαι και κοιτάζω πρὸς τὰ ὀπίσω.

έν-τροπή, ἡ (έντρέπομαι)· τό ὀστρέφειν πρὸς τό μέρος τινός || σεβασμός διὰ τινα, ένδιαφέρον, φροντίς, ὑπέρ τινος || ὡς. αἰσχύνη, έντροπή, μομφή.

έν-τροπία, ἡ (έντρέπομαι), συν. ἐν τῷ πληθ.: ῥαδιουργία, τεχνάσμοτο.

έν-τροφος, ὄν (έντρέφω)· ὁ τρεφόμενος (ἢ τετραμμένος) έν τινι, ὁ ζῶν έν τινι (ἢ έν μέσω τινῶν ἢ μετά τινῶν) || ὡς. οὐσιαστ. έντροφός τινος = τό δρέμμα (τό τέκνον) τινός.

έν-τρουλλίζω, μέλ. -ίσω (και έντρουλλίζω)· ψιδυρίζω εἰς τό οὖς τινος.

έν-τρούφω, μέλ. -ήσω (έν + τρυφή)· τρυφῶ έν τινι, ὀργιάζω, κορυθαντιῶ, έν τινι || παίζω μέ τι || ἀπολ. εἶμαι τρυφηλός, πολυτελής, δωστος.— || «κάμνω χάσι μέ τι».

έν-τρώγω, μέλ. -τρέξομαι· ἄορ. β' έντρέγων· τρώγω λαιμάργως, καταβιβρώσκω.

έν-τυγχάνω, μέλ. -τεύξομαι· ἄορ. β' έντέυχον· πρκ. έντετύχηκα· συναντῶ τινα, τυχαίως «εἴφτω ἐπίπνω του». 2) συνδιαλέγομαι πρὸς τινα, μεσιτεύω ὑπέρ τινος. 3) ἀναγινώσκω, σπουδάζω.— || ὡς. = τυγχάνω ὦν έν = συμβαίνει (κατά τύχην) νά εἶμαι έν...

έν-τύλισσω, μέλ. -ξω· τυλίσσω έν τινι, περιτυλίσσω.

έν-τύνων, ἐπ. Προστ. τοῦ έντύνω· ἄλλ' ὡς. και

Προστ. ἄορ. α' τοῦ αὐτοῦ ρῆμ.

έν-τύνω· μέλ. έντύνω· ἐπ. ἄορ. α' έντύνα (έντσα)· ἐτοιμάζω, ἐξοπλίζω, εὐτρεπίζω (τακτοποιῶ, κοσμῶ), προπαρασκευάζω, ἐφοδιάζω || μετά αἰτ. προσ. έντύνω τινά = ἐτδμάζω τινά, παρορμῶ τινα || ὡς. μετ' ἀπρφ., παρορμῶ τινα νά πράξῃ τι:

έν-τύπος, επίρ. (έν + τύπτω), επί του Ιπριάμου: έντυπος έν χλαίτη κεκαλυμμένος (Ψλ. Ω 163) — κεκαλυμμένος με τό Ιπριάτου του κατά τρόπον ώστε να διαγράφονται τά μέλη του σώματός του.

έν-τύπος, μέλ. -όσω (έν + τύπος): έγγαράσσω, έγγλύφω, έντυπώ, άποτυπώνω.

έν-τύφω, μέλ. -θύφωω κωνίρω τι, πνίγω τι διά του παραγομένου κωνιού (ώς τούς σφήκας π. χ.).

έν-τύω, επί. πρτ. έντυόν=έντύωω (δ βλ.).

Ένυάλιος, δ (Ένωώ) ό πολεμικός, πολεμοχαρής, επώνυμου του θεού του πολέμου, του Άρεως (έν τῆ Ίλιάδι) || μετρ. όμως διάφορος του Άρεως.— || ως επίθε. πολεμικός, φιλοπόλεμος.

έν-υβρίζω, μέλ. -ίωω, άττ. -ΰω, φέρομαι ύβριστικώς πρός τινα, κακολογώ τινα, έν τιτι πράγμα.

έν-υδρις, -ιος, ή (Ένυδρος) και ένυδρίς, -ίδος, ή κοινώς «θύδρα», ύδρος, «ερωφίδα» ως άμφιβίον ζών.

έν-υδρό-θιος, ον (Ένυδρος + βείωω) ό ζών έν τῷ ύδατι.

έν-υδρος, ον (έν + ύδωρ) ό έχων (περιέχων) ύδωρ.— || ό έξ ύδατος, ύδάτινος.— || ό ζών έν τοίς ύδασι η παρά τά ύδατα.

ένυεα, άόρ. α' του νύσσω,

έν-υπνιάζω, μέλ. -άσω όνειρεύομαι. Έκ του έν-υπνιον, τό' τό καθ' ύπνον έμφανιζόμενον.

2) όνειρον. Κυρ. είναι ούδ. του έπομ. επίθε. ένύπνιος.

έν-ύπνιος, ον (έν+ύπνιος) ό έμφρανιζόμενος, συμβαίνων, κατά τόν ύπνον.

έν-υπνος, ον=ένύπνιος (βλ. λ.).

ένύσταξα, άόρ. α' του νυστάζω.

έν-ύφανίω, μέλ. -ώνω-ύφαινώ (ή κεντώ), έμπλέκω, τι μέσα είς τι ως υπόδειγμα.—Παθητ. είμαι ένυφασμένος, ύφαινομαι έντός. Έξ αυτού του έν-ύφαντός, όν' ύφαντός, κεντημένος, μέσα είς τι.

ΈΝΥΩ -όος και κατά συναρ. -οός, ή' ή Ένωώ, ή θεό του πολέμου, σύντροφος του Άρεως.

ένωμοι-άρχης, -ου, δ' όδηγός (άρχηγός) μιάς ένωμοτίας (βλ. λ.).

ένωμοτία, ή (ένώμοτος) κυρ. όμάς στρατιωτών συνδεδεμένων μεταξύ των δι' όρκου || ύποδιαίρεσις του Σπαρτιατικού στρατού, μικροτεία τῆς του λόχου, περιλαμβάουσα δέ 32 άνδρας ή (κατ' άλλους) 36.

έν-ώμοτος, ον (έν+δωμνυμι) ό δεομευμένος (δεδεμένος) δι' όρκου || συνωμότης.— Έπίρ. -ότως = ένόρκως.

έν-υπάδιω, επίρ. κατά πρόσωπόν τινος, φανερώς. Έκ του

έν-ωπή, ή (έν+ώψ) τό πρόσωπον, όψις || ή δοτ. ένωπή καίται και ώς επίρ. = έν όψει, φανερώς (λατ. palam).

Έτυμ.: όμηρ. ένώπια, κατένωπα (= κατά πρόσωπον) βλ. έν λ. έν' *ένωπή' όμηρ. ένώπια, ένώπιος' όμηρ. ένωπαδίως (βλ. λ. λ.)' πρβλ. σανσκρ. άπγκाम <ιαπ. *epi-ogno-m' πρβλ. σπρόσ-ωπον' έν πάσι τούτοις ύπόκειται ή ιαπ. ρ. oqñ (eqñ) (= βλέπειν, όράν), ή ένυπαόουσα έν ταις λ. όνωπα, όνωμαι κ. ά.

έν-ώπια, -ων, τά' οί έσωτερικοί τοίχοι, οί κείμνοι έναντι τών εισερχομένων είς οικοδόμημά τι κυρ. είναι ούδ. πληθ. του έπιθε. ένώπιος.

έν-ώπιον, ως πρβθ. μετά γεν. επί παρουσία, έμπροσθεν τινος, ένώπιόν τινος (λατιν. coram). Έκ του έν-ώπιος, ον (έν+ώψ) ό κατά πρόσωπόν τινος, παρών.

έν-ώρσα, άόρ. α' του έν-όρνυμι.

έν-ώρτο, γ' έν. έπ. παθ. άόρ. δ' του ένόρνυμι.

ένώσα, ίων. άντι ένόησα, άόρ. α' του νότω.

έν-ωπίζομαι, άποθ. (έν+ύος) δέχομαι έν τοίς ώσιν, άκροόωμαι, άφοικράζομαι.

ΈΞ, λατ. EX' άντι τῆς έν, ύσάκεις καίται πρό φωνήεντος.

Έτυμ.: έξ' βοιωτ. ές, έξ, πρδ συμφ. έν και διαλ. έξ' λατιν. , ex (έ πρδ α-, m- κλπ., oc πρδ φ-) ιαπ. *ex < *egh-s (βλ. έν λ. έσχατος)' λοκρ. έξθός (= έξω) *egzthos, *eghs-los' ίων. άττ. έκτός σχηματι-

σθη δάσει του αντίθετου του έντός' κατ' επέκτασιν έσχηματίσθη έκτος-θεν, είτα δι' άπαιρέσεως ένός θέμ. έκτο- έσχηματίσθησαν τά: έκτοθεν, έκτοθε, έκτοος.

ΈΞ, οί, αί, τά, άκλ. (λατιν. SEX)' ό,τι και οήμερον.

Έτυμ.: έξ, λακ., Κρητ. καδ. Fέξ < *ofex = ιαπ. *sveks' πρβλ. ιαπ. *sex < εν τῷ *sex > βοιωτ. έξ, λατ.

sex παλ-γεσμ. sehs.—Πρβθ. άττ. έπιγρ. έν ποδών, έν δακτύλων, έκπους (= έξάπους), έν-πλεθρος, έν-μηνος' είτα μετρ. έξπους, έξδάκτυλος.— έκκαίδεκα, βοιωτ. έσκηδεκάτη—έξήκοντα, λακ. κλπ. Fεξήκοντα, βοιωτ. έξείκοντα κατά τό πενήκοντα.— έξανάοιοι, Άρακλ. Fεξανάοιοι, λακ. έξανάοιοι κατά τά τετρα—, είπα— κλπ.— έκτος < ιαπ. *svektio-s, πρβλ. σανσκρ. szistā, λατ. sextus (-s- κατά τό sex), γοθ. salista, παλ.-γεσμ. sehsio.

έξ-αγαγείν, άπρφ. άορ. δ' του έξάγω.

έξ-αγγελία, ή' τό έξαγγέλλειν, πληροφορία έξ-αποστελλομένη πρός τόν έχδρόν. Έκ του

έξ-αγγέλλω, μέλ. -είω' άγγέλλω πρός τά έξω, διηγούμαι, διακηρύσσω, δημοσιεύω, άναφέρω || κυρ. έξαποστέλλω πληροφορίας πρός τόν έχδρόν.—Μέσο, ύπόσχομαι ότι δά κάμω τι.— Παθητ. άναφέρομαι, γνωστοποιούμαι, έξαγγέλλομαι' άπρσο. έξαγγέλλεται=άναγγέλλεται ό δτι.— Έξ αυτού τό

έξ-άγγελος, ό, ή' ό έξαγγέλλων, ό άγγελιαφόρος ό μεταφέρων είδήσεις πρός τά έξω, πληροφοριοδότης, μηνυτής.— || επί τῆς σκηνης του άρχαίου θεάτρου δ άγγελος έκόμιζεν νέα (ειδήσεις, άγγελίας) μακροθεν (από μακράν κείμενα μέρη), έν φ' δ έξάγγελος άνήγγελλε τά συμβαίνοντα όπισθεν τῆς σκηνης.

έξ-άγγελτος, ον (έξαγγέλλω)' ό άγγελιδεις έξω, περί ου έγένετο άναγγελία, ό άνακαλυφθείς.

έξ-άγιζω, μέλ. -ίωω, άττ. -ΰω' όποδιώκω (άπομακρύνω) τινά ως μίσωμα (ώς κατηγορούμενον).

έξ-άγίνεω, ίων. άντι έξάγω.

έξ-άγιστος, ον (έξαγίζω)' κατηγορούμενος, βδελυρός, άκάθαρτος, πονηρός.— || επί πραγμάτων' άφιερωμένος, μυστηριώδης.

έξ-αγκωνίζω (έξ + άγκών)' άγκωνίζω, ώδω διά του άγκώνος.

έξ-αγγύμι, μέλ. -άξω (έξ+άγγυμι)' θραύων έξάγω, κατασυντρίβω, σχίζω.

έξ-άγοράζω, μέλ. -άσω' άγοράζω τι παρά τινος, έξαγοράζω, άπολυτύνω.

έξ-άγορεύω, μέλ. -σω' λέγω έξω, άναγγέλλω, διακηρύσσω, άποκαλύπτω.

έξ-αγρίω, μέλ. -ώσω (έξ+άγριος)' καθιστώ τι(να) άγριον, έρημώνω (έπί χώρας) || επί ζώωντων πραγμάτων, έξαγριαίνω, έξοργίζω, έξερεδίζω.

έξ-άγω, μέλ. -άξω' άόρ. δ' -άγαγον' άγω έξω, όδηγώ ή μεταφέρω έξω ή μακράν τινος. 2) επί πραγμάτων, μεταφέρω έξω, κάμω έξαγωγήν' τά έξαγόμενα = τά έξαγόμενα προϊόντα (έμπορεύματα).

3) άποσώρω, άπαλλάσσω. 4) έξώδω, άπωδω.— || παράγω, γεννώ || προσκαλώ, παρακινώ, διεγειρώ. 2) επί προσώπων, προχωρώ, έξεγειρώ, άφυπνίζω || ως. δελεάζω, φέρω είς πειρασμόν, παραπειθω.— || άντιβ. (ένν. έμμαντόν)' έξέρχομαι, έκπορεύομαι. Έξ αυτού τό

έξ-άγωγή, ή (έξάγω)' τό έξάγειν εκ τινος μέρους, τό άποσπών, άφαιρέσεις || έξαγωγή έμπορευμάτων. Έξ αυτού τό

έξ-άγωνίμος, ον (έξαγωγή)' ό έξαγόμενος, έξαχθεις || ό δυνάμενος να έξαχθῆ: τά έξαγωγήμα = τά δυνάμενα να έξαχθώσιν ής τήν άλλοδαπήν έμπορεύματα.

έξ-άγωνίζομαι, άττ. μέλ. -ΰομαι, άποθ. άγωνίζομαι σκληρώς.

έξόδ-αρχος, ον (έξός + αρχω)' ό άρχηγός οιάδος έξ ό άνδρών.

έξ-όδω, μέλ. -φάσμαι' δδω τό τελευτατόν μου όσμα (έπί του κύκνου) || έξόδω τόν βίον = τραγουδω δά τελευταίαν φοράν είς τήν ζωήν μου, τερματίζω τόν βίον ψάλλων (ώς δ κύκνος)' διά μαγικών όσμάτων άπαλλάσσω τόν τόνο κατέχοντος αυτόν δαιμονίου.— || διηγούμαι έν ψόθῃ, ύμνώ, έγκωμιάζω,

ἐξ-αἰρώ, ἰων. ἀντι *ἐξαίρω*.
ἐξ-α-ετής, ἐς, γεν. -έος *ἕξ + ἔτος*) ἔχων ἡλικίαν ἕξ ετών· θηλ. *ἐξαετίας, -ιδος*.— Ἐπίρ. *ἕξαετες* = ἐπὶ ἕξ ἔτη, διὰ μίαν ἐξαίτιαν.

ἐξ-αθροίζομαι, μέσ.· τούς φεύγοντας ἐκ τῆς μάχης συναθροίζω πάλιν εἰς σώμα, «ξαναμαζεύω».

ἐξ-αιάζω, ἐπιταταμ. ἀντι τοῦ ἀπλού *αιάζω* (βλ. λ.).
ἐξ-αμάσσω, ἀττ. -τω, μέλ. -ξω· κόμην τι νά ἀμνησθῆσθε ἐντελῶς, ἀιματῶν (μτθτ.).

ἐξ-αἰνῦμαι, ἀποθ.· λαμβάνω τι ἀπό τινος, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ.

ἐξ-αίρεισις, -εως, ἡ (*ἐξαιρέω*)· τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν, ἀφαιρέσεισι, ἀπόποσισι. — τρόπος τοῦ ἀφαιρεῖν.

ἐξ-αιρετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἐξαιρέω*· πρέπει νά ἀφαιρῆ τις ἡ ἐκλέγη (ἐπιλέγη) τις.

ἐξ-αίρετος, ον· ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐκλεχθεὶς, ὁ ἐπιλεκτός. 2) ἀντιθέτως, ὁ ἀπεριρριμμένος, ἐξωσμένος. — II ὁ δυνάμενος νά ἐξαιρεθῆ. Ἐκ τοῦ

ἐξ-αἰρέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. β' *ἐξεῖλον*, ἐπ. *ἔξελον* (ἐκ τοῦ ἀπρηχαιωμένου καὶ ἀχρ. ἐν. *ἔλων*.— Μέσον, μέλ. *ἐξελοῦμαι*· ἀόρ. β' *ἐξελόμην*.— Παθητ., πρ.κ. *ἐξήρημαι*, ἰων. *ἐξαρησθῆμαι*· λαμβάνω τι ἐκ τινος, ἀφαιρῶ τι ἐκ τινος.— Μέσον, λαμβάνω (ἀφαιρῶ) πρὸς Ἰσίαν μου χρῆσιν (χάριν ἑμαυτοῦ) || ἐκφορτῶν, ἀποβάλλω τὸ φορτίον μου.— II ἀφαιρῶ τι (λαμβάνω τούτο ἀπὸ τοῦ μέσου ἄλλων), διαλέγω, ἐκλέγω, προτιμῶ — Παθητ., ἐκλέγομαι, ἐπιλέγομαι, λόγῳ ἰδιοτέρου τινὸς χαρισματος || ὡς. εἶμαι ὀφειρωμένος, ἀφωσιωμένος (εἰς θεόν τινα)— III ἐξάγω, μετακινῶ, ἀπομακρύνω.— Μέσον, ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινα, ἀποστερῶ τινά τινος.— Παθητ., μοῦ ἔχει ἀφαιρεθῆ τί, ἔχω χάσει τι.— IV Μέσον, ἀπολύω, ἀπελευθερύνω, παραδίδω.— V ὀφθαλμῶν, καταστρέφω || ἀνασκόπτω, κατεδαφίζω (μίαν πόλιν π. γ.).

ἐξ-αἶρω, κατὰ συναφρ. ἐκ τοῦ ἰων. τύπου *ἐξ-αείρω*· μέλ. *ἐξ-ἄρω*· ἀόρ. α' *ἐξῆρα*· οἰκῶνων ἐπόνω, οἰκῶνων ὑψηλά ὅπου τὴν γῆν. 2) αἶρω, ὑψώνω, ἀνυψῶ, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω. 3) ἐξεγείρω, διεγείρω.— II μέσον, ἀποφέρω δι' ἑμαυτὸν ὡς κέρδος, κερδίζω.— *ἐξαίρωμαι νόσον* = κολλῶ νόσον (παίρνω ἐπάνω μου μίαν νόσον).— III Παθητ., ὑψοῦμαι, ἐγείρομαι.

2) ἐπαίρομαι, διεγείρομαι, ἐξεγείρομαι, ἐξερεθίζομαι.

ἐξ-αἰσιος, ον (*ἐξ-αἴσα*)· ὁ ἔξω τοῦ αἰσίου (τοῦ δικαίου, τοῦ ὀρθοῦ, τοῦ πρέποντος), ἄδικος, παράνομος.— II ἐπὶ πραγμάτων, τερατώδης, ὑπέρμετρος || ὀρηκτικός, θιασός.

ἐξ-αἰσῶ, ἀττ. -ήσω, -ήττω· μέλ. -αἰξω, -ήξω· ἀόρ. α' -ῆξα· ἐξορῶ, ὀρῶν π. ὅς τὰ ἐμπρός.

ἐξ-αἰστώ, μέλ. -ώσω (*ἐξ-αἰστος*)· ἐκμηδενίζω, καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξαφανίζω.

ἐξ-αἰτέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. α' *ἐξήτησα*· αἰτῶ (ζητῶ) παρ' ἄλλου || *ἐξαιτέω τινά* = ζητῶ τὴν παρὰδόν τῶν (ζητῶ ἀπὸ τινα νά μοι παραδοθῆ).— Μέσον, αἰτῶ (ζητῶ) δι' ἑμαυτὸν, παρακαλῶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἐνὸς ἀνδρώπου, ζητῶ τὴν σωτηρίαν του, κερδίζω τὴν ἀπόλυσιν του. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-αἰτήσις, -εως, ἡ (*ἐξαιτέω*)· ἀπαίτησις παρ' ἄλλου τινός. 2) παράκλησις, μεοιτεία, ἰκεσία (διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τινος ἀπὸ τινος ποιητής).

ἐξ-αἰτος, ον (*ἐξ + αἰτέω*)· ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός, πολῦτιμος, περιζήτητος. [δι' ἀτυμολ. βλ. *αἰνῦμαι*].

ἐξ-αἰφνης, ἐπίρ.· αἰφνιδίως, ἀπροσδοκῆτως. [βι' ἀτυμολ. βλ. ἐν λ. *αἰψάν*].

ἐξ-ἀκέομαι, μέλ. -έσομαι, ἀποθ.· θεραπεύω πλήρως (τελειῶς), ἐφαρμοζῶ θεραπείαν || *χόλον ἐξακέσασθαι* = νά κατευνάσθῃ (καταπαρῶνθῃ) τὴν ὄργην || *ἐνδολεῖα ἐξακέσασθαι* = νά θεραπεύσθῃ τὰς ἐλλείψεις (ὀτελεῖας) τῶν φίλων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀκεσις, -εως, ἡ· ἐντελής ἴσσις (θεραπεία).
ἐξ-ἀκίς, ἐπίρ. (*ἕξ*)· ἕξ φορές (λατ. sexies). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀκισμῆριος, αἰ, α'· ἕξ μυριάδες, ἐξήκοντα χιλιάδες, καὶ

ἐξ-ἀκισο-χίλιοι, αἰ, α'· ἕξ χιλιάδες.
ἐξ-ἀκολουθεῖω, μέλ. -ήσω· ἀκολουθεῖω, παρακολουθῶ, ἀπομιμοῦμαι.

ἐξ-ἀκοντίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἐκαφενδονίζω τὸ ἀκόντιον, ἐξακοντίζω. 2) μτφρ. διευθύνω, καταστρέφω, τὴν μακρὰν τινος || ὡς. ἐκτείνω τι πρὸς τι || ἐκ τῆς μίμης, διαλαλῶ, διακρησσοῦμαι.

ἐξ-ἀκόσιοι, αἰ, α (*ἕξ*)· ὡς καὶ νῦν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀκοσιοστός, ἡ, ὄν· ὡς καὶ νῦν.
ἐξ-ἀκούω, μέλ. -ακούσομαι· ἀόρ. α' -ήκουσα· ἀκούω ἤχον, κυρ. ἕξ ἀποστασεως || ἀκροῦμαι, προσέχω.

ἐξ-ἀκριθῶς, μέλ. -ώσω· λέγω τι μετ' ἀκριθείας, κάμνω τι ἀκριβῆς, ἐξακριθῶν || ποιῶ τι μετ' ἀκριθείας, τελειῶν τι μετὰ προσοχής. — II ἐξετάζω ἐπισταμένως, μετ' ἀκριθείας.— III *ἐξακριβῶ λόγον* = ὀμιλῶ εὐκρινῶς, σαφῶς.

ἐξ-ἀκρίζω, μέλ. -ίω, ἀττ. -ίω· φθάνω εἰς τὴν κορυφὴν τινος, φθάνω εἰς τὰ ἀνώτατα στρώματα τοῦ ἕρους· *ἐξακρίζειν αἰθέρα*.

ἐξ-ἀκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἐξάγω*· πρέπει τις νά ἐξαγάγῃ (τινὰ ἐκ τοῦ μέσου) || πρέπει νά ἐξέλθῃ τις.

ἐξ-ἀλάδω, μέλ. -ώσω· τυφλώνω τινά ἐντελῶς, ἀποτυφλώνω || *ὀφθαλμὸν ἐξάλαδω* = ἐκβάλλω τὸν ὀφθαλμὸν

ἐξ-ἀλάπάζω, μέλ. -ξω, ἐπὶ πόλεως· ἐκπορθῶ, κυριεῶν || λεηλατῶ, προσβάλλω ἐξ ἐφόδου || γενικῶς, καταστρέφω, ἀφανίζω || ἐξαντίζω.

ἐξ-ἀλατο, ὄρωρ. ἀντι *ἐξήλατο*, γ' ἐν. ἀόρ. α' τοῦ *ἐξάλλομαι*.

ἐξ-ἀλάσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐξάλλομαι*.
ἐξ-ἀλαεπτρον, τό· κυτίον φέρον ἄλοιφην, δι' ἧς ἤλειφοντο. Ἐκ τοῦ

ἐξ-ἀλείφω, μέλ. -ψω· ἀόρ. α' -ῆλειψα.— Παθητ., πρ.κ. *ἐξήλειψαμαι*, ἀττ. *ἐξάλημιμαι*.— ἀλείφω (χρίω) τελειῶς, ἐπιχρίω.— II ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, ὡς καὶ νῦν || μτφρ. καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξαφανίζω || *ἐξαλείφω τινά ἐκ τοῦ καταλόγου* = ἀπαλείφω (διαγραφῶ) τὸ ὄνομά τινος ἐκ τοῦ καταλόγου.— Μέσον, *ἐξαλείφομαι πάθος φρονέος* = ἀπαλείφω τὰ δεινὰ ἐκ τοῦ νοῦ μου (τὰ λησμονῶ).

ἐξ-ἀλέομαι, ἀποθ.· ἱεροψυδάσομαι ἀπὸ τινα, ἀποφεύγω, διαφεύγω.

ἐξ-ἀλέουμαι, μέλ. -σομαι = *ἐξάλλομαι* (βλ. λ.).
ἐξ-ἀλίνδω, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ μτχ. τοῦ ἀόρ. α' *ἐξάλισας*, πρ.κ. *ἐξήλιτσα*· κυλιῶ ἕξω, κάμνω τι (νὸ) νά κυλισθῆ, κυλιῶ καλῶς (πολύ, ἐντελῶς) || *ἀπαγε τὸν ἵππον ἐξάλισας οἰκίαις* = ὀδήγησέ τον ἵππον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅφ' εὖ πρῶτον θάλης αὐτὸν νά κυλισθῆ (ἐπὶ τῆς *ἀλιανθήθρας*, βλ. λ.) || *ἐξήλιεάς με ἐκ τῶν ἐμῶν* = με ἔχεις κυλιεῖ ἕξω (με ἔχεις στερήσει) τῆς περιορίας μου.

ἐξ-ἀλλάγῃ, ἡ· ἡ τελεία ἀλλαγὴ, ἀλλοίωσις || διαφορά. Ἐκ τοῦ

ἐξ-ἀλλάσσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -ξω· ἀόρ. α' -ῆλλαξα· πρ.κ. -ῆλλᾶχα.— Παθητ., ἀόρ. α' -ῆλλάχθην, ἀόρ. β' -ῆλλάχην· πρ.κ. -ῆλλάχομαι· ἀλλάσσω τι ἐντελῶς ἢ ἐξ ὀλοκλήρου.— II ἀποοῦμαι, ἀπομακρύνω, ἀπὸ τινος.— III στρέφω (τ. ἔ. λομβάνω) ἄλλην ὁδόν· *ποῖαν (ὁδὸν) ἐξάλλασξω* = ποῖον δρόμον θά (ἡ) νά πάρω, ποῖαν ὁδὸν νά τροπῶ; *ἐξάλλασσω κερκίδα* = διπλώνω τὴν κερκίδα («σαῖταν») ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

ἐξ-ἀλλομαι, μέλ. -αλόμμαι· ἀόρ. α' -ῆλάμην· μτχ. ἐπ. ἀόρ. β' *ἐξάλμενος*, ἀποθ.· πηδῶ ἕξω ἀπὸ τινος τόπου· *ἐξάλλομαι κατὰ τοῦ τείχους* = πηδῶ κἀπὼ ἀπὸ τοῦ τείχους.— II ἀναπηδῶ, ὀνασκιοῦμαι || ἐπὶ ἵππων, ἴσταμαι ὀρθός ἐπὶ τῶν ὀπιθίων ποδῶν.

ἐξ-ἀλύσκω, μέλ. -ύξω = *ἐξάλομαι* (βλ. λ.).
ἐξ-ἀμαρτάνω, μέλ. -αμαρτήσομαι· ἀόρ. β' -ῆμαρτον· ἀποτυγχάνω ἐντελῶς, πλανῶμαι μεγάλως, διαπράττω σφάλμα τι ἐναντίον τινός.— Παθητ., τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀμαρτία, ἡ (*ἐξαμαρτάνω*)· πλήρης ἀποτυχία, πλάνη

ἐξ-ἀμάω, μέλ. -ήσω ἢ -ήσομαι· παθητ. πρ.κ. *ἐξήμμαι*· ἀποθερίζω, τελειῶν τὸ δέρισμα || μτφρ. ἀποκόπτω, καταστρέφω.— Παθητ., *γένους ἀπάντος ἔριζαν ἐξήμημένος* = ἔχων ἀποκεκομμένην (ἐξήφρανησμένην) τὴν ρίζαν ὄλου τοῦ γένους.

ἐξ-ἀμβλώω, μέλ. -ἀμβλώσω· πρ.κ. *ἔμβλωκα*· κάμνω νά πόδη ἔκτρωσιν || μτφρ. *φρονεῖδ' ἐξήμβλωκα*

=έχει κάμει τήν φροντίδα μου νά άποτύχη.
έξ-άμειβω, μέλ. -*ψω*· άόρ. α' -*ήμειστα*· άνταλλάσσω, μεταβάλλω || θέν, αναβάλλω, θέτω κατά μέρος.— Μέσον, λαμβάνω τήν θέσιν τινός, διαδέχομαι τίνα, άκολουθώ εύθις έπειτα από τι(να).— || έπι τόπου, άλλάσσω τόπον, διέρχομαι, διαβαίνω, άποσύρομαι από τινος τόπου.— μέσον, άπέρχομαι, άποσύρομαι.— || έν μέσ. ώς. άνταμείβω, άνταποδίδω, πληρώνω.

έξ-άμέλω, μέλ. -*ξω*· δηλάζω, θυζαίνω, άμέλω (εάς μέλω).— || έκπιέζω, π. χ. τυρόν έκ γάλακτος.

έξ-άμελέω, μέλ. -*ήσω*· παραμελώ έντελώς.
έξά-μέτρος, ον (*έξ+μέτρον*)· στίχος συγκείμενος έξ 6 μέτρων (τ. έ. ποδών)· *έξάμετρος* (ένν. *τόνος*) =ά ήρωικός ή έξάμετρος στίχος.

έξά-μηνος, ον (*έξ+μήν*)· ό διαρκών έξ μήνας (λατ. *semesiris*) || ώς ούς. *έξάμηνος*, ό (ένν. *χρόνος*) =τό ήμισιο του έτους, τό έξάμηνον.

έξ-άμηχάνεύω, μέλ. -*ήσω*· εύρίσκω τρόπον άπαλλαγής έκ τινος άμηχανίας, άπαλλάσσω έμαυτόν (εξεμπερδέυω) από αύτήν (τήν άμηχανίαν).

έξ-άμιλλάσομαι, μέλ. -*ήσομαι*· μέσ. άόρ. α' -*ημιλλησάμην*, παθ. -*ημιλληθήην*, άποθ.· άμιλλάσομαι (άγωνίζομαι) σφοδρώς || *άμιλλας έξαμιλληθείς* = λαθών μέρος (άγωνιούθεις) εις άπελπιστικούς άγώνας.— || άποδιδώκω, κάμνω τινά νά ε'ο θγάλη από τό μισό του.— || ώς παθητ. έξορύσσομαι έντελώς (έπι τοθ άφθαλμού του Κύκλωπος).

έξ-άμύνομαι, μέσ.· άπομακρύνω άπ' έμαυτοθ, άποκορούω.

έξ-άναγκάζω, μέλ. -*άσω*· άναγκάζω διά τής βίας, εκθιάζω.— || άπομακρύνω τινά διά τής βίας.

έξ-άνα-άγω, μέλ. -*άξω*· άόρ. β' -*ήγαγον*· έξάγω ή αναδιβάζω έκ τινος τόπου.— Παθητ., άνάγομαι εις τό πέλαγος, άποπλέω.

έξ-άνα-άδούμαι, μέσον μετ' άνεργ. άόρ. β' -*ανέδυν*· αναδύομαι (αναβαίνω εις τήν έπιφάνειαν) έκ τινος, άνέρχομαι || γενικώς, διαφεύγω, έκφεύγω, έκ τινος.

έξ-άνα-ζέω, μέλ. -*έσω*· κάμνω τι νά θράση και νά «ρθυσκόωη» || μτφρ. *έξαναζέω χόλον*=άφίνω τήν όργήν μου νά εκχειλιση.

έξ-άνα-αιρέω, μέλ. -*ήσω*· έξάγω έκ τινος. λαμβάνω τι έπάνω και έξω.

έξ-άνα-κρούω, μέλ. -*σω*· κτυπώ όπίσω.— μέσον, έπι πλοίων· ύποχωρῶ, άποσύρομαι (δλ. *άνακρούω*).

έξ-άνα-άλίσκομαι, μέλ. -*ανάλωσθαι*· άόρ. α' -*ανήλωσα*· παθ. πρκ. -*ανήλωμαι*· κατεξοδεύω, κατασπαταλώ || έξαντλώ.— Παθητ. είμαι έντελώς εξηνητημένος, λατ. *exhausti*.

έξ-άνα-άλύω, μέλ. -*ύσω*· άπολύω τινά δλως διόλου.

έξ-άνα-άλωσκς, -*εως*, ή (*έξαναλλίσκω*)· έξάντηλρις, έντελής άνάλωσκς.

έξ-άνα-πνέω, μέλ. -*πνεύσομαι*· άναπνέω πάλιν, αναζῶ, αναλαμβάνω (μετά τι πάθημα).

έξ-άνα-άπτω, μέλ. -*ψω*· έξαρτῶ (κρεμῶ) τι από τινος || μέσον, συνάπτω, προσοδένω, έμαυτόν.— || άνάπτω έκ νέου.

έξ-άνα-αρπάζω, μέλ. -*ξω* και -*σω*· άναρπάζω έκ τινος μέρος.

έξ-άνα-σπάω, μέλ. -*άσω*· άποσπῶ τι έκ τινος, εκριζώνω.

έξ-άνα-στάσις, -*εως*, ή (*έξανίστημι*)· τό ποιεΐν τινά άνάστατον, μετακλήρις, μετάστασις. 2) άμτθ. επανάστασις || νεκρανάστασις.

έξ-άνα-στέφω, μέλ. -*ψω*· στεφανώνω διά στεφάνων.

έξ-άνα-στήσομαι, έξαναστήσω· άμφρ. άόρ. α' και μέλ. του *έξανίστημι*.

έξ-άνα-στρέφω, μέλ. -*ψω*· άναποδογυρίζω τι || κατακρημνίζω τι έκ τινος.

έξ-άνα-τέλλω· κάμνω τι νά θλασθή έκ τινος.— || άμτθ. άναφαινόμαι, θλαστώνω προβαίνω.

έξ-άνα-φανδόν, έπίρ.· έντελώς άναφανδόν, εόλοφάνερα.

έξ-άνα-φέρω, μέλ. -*ανολσω*· αναδιβάζω έκ τών κάτω εις τήν επιφάνειαν (έπι του θύατος της θαλάσσης).— || άμτθ. αναδύομαι, άνέρχομαι εις τήν επι-

φάνειαν, έκ τινος || άναλαμβάνω έκ νόσου.
έξ-άνα-χωρέω, μέλ. -*ήσω*· ύποχωρῶ παραμερίζω, άποσύρομαι.— || μετ' αϊτ.· έκφεύγω, υπεκφεύγω, τι(νά).

έξ-άνδράποδίζω, και μέσ. **έξάνδραποδίζομαι**, μέλ. -*ίσσομαι*, άττ. -*ιούμαι* (*έξ+άνδράποδον*)· έντελώς άνδραποδίζω, πωλῶ ώς άνδραπόδα, ύποδουλώνω έντελῶς. 'Ο άττ μέλ. *έξάνδραποδιοῦμαι* χρησιμοποιεΐται και έν παθ. *ένόσια*, μεθ' ής κείνται οί παθ. άόρ. α' -*ηνδραποδίσθην*, πρκ. -*ηνδραποδίσσομαι*. 'Εξ αύτοθ τό

έξ-άνδράποδισκς, -*εως*, ή· τό πωλεΐν τίνα ώς δουλον, τό καθιστάν τίνα δουλον, ύποδουλώσκς.

έξ-άνδρόσομαι, πρκ. *έξήνδρωμαι*, παθητ.· φθάνω εις τήν άνδρικήν ηλικίαν, γίνομαι άνήρ || *λόχος δ-δόντων δφωος* *έξήνδρωμος*=λόχος (τμήμα) άνδρών άναφυέντων έκ τών δδόντων του δφωος.

έξ-άνα-εγείρω, μέλ. -*εγερω*· σφοδρώς διεγείρω, έξεγείρω.

έξ-άνα-ειλόμην, μέσ. άόρ. β' του *έξαναερέω*.

έξ-άνα-ειμι· άνέρχομαι έκ τινος || αναβαίνω εις τι (μέρος).— || επανέρχομαι έκ τινος.

έξ-άνα-έμεῖω, μέλ. -*ώσω*· άόρ. α' -*ηνέμωσα* (*έξ+ανεμος*)· πληρῶ τι άνέμου, άερίζω, φουσκώνω.— || σκορπίζω εις τούς άνέμους, μεταίωνω.

έξ-άνα-έρχομαι=*έξάνειμι* (βλ. λ.).

έξ-άνα-έστηκα, -ήσα· πρκ. και άόρ. α' του *έξανίστημι*.

έξ-άνα-έστραμμαί, παθητ. πρκ. του *έξαναστρέφω*.

έξ-άνα-έτειλα, άόρ. α' του *έξανατέλλω*.

έξ-άνα-ευρίσκω, μέλ. -*ανευρήσω*· έξευρίσκω, επινούω.

έξ-άνα-έχω, μέλ. -*ξω*· κρατῶ ύψηλά από τινος || άμτθ. προεξέχω, έξέχω από τινος.— || μέσον, πρκ. και άόρ. β' μετά διπλής αῤῥήσ. *έξ-ην-ειχόμην*, -*η-εσιγόμην*· παίρνω επάνω μου, ύπομένω, άνέχομαι.

έξ-άνα-ήγάγον, άόρ. β' του *έξανάγω*.

έξ-άνα-ήκα, άόρ. α' του *έξανήμι*.

έξ-άνα-ήλωσα, άόρ. α' του *έξαναλλίσκω*· *έξανήλωμαι*, παθ. πρκ. του αυτουθ ρήμ.

έξ-άνα-θέτω, μέλ. -*ανθήσω*· πρκ. -*ήνθηκα*· παράγω άνηθ. 2) άνθῶ, είμαι κεκαλυμμένος με τι, έχω πληρομηνή από τι, εκόπω, άναφαινομαι (έπι θλιψων). 3) μτφρ. εκρήγνυμαι, άκμάζω. 4) μου πίπτει τό δνδον, άποβάλλω τήν άνδρότητά μου, παρακμάζω.

έξ-άνα-θίζω, μέλ. -*ίσω*, άττ. -*ιῶ* (*έξ+ανθος*)· καλύπτω με άνηθ, στολίζω με άνηθ, χωματίζω.

έξ-άνα-ίημι, μέλ. -*ανήσω* ή -*ανήσομαι*· άόρ. α' -*ανήκα*· εκπέμπω, έξεπιστέλλω || άφίνω τι(νά) χαλαρόν, άφίνω νά πράττη δι, τι θέλει || μετά γαν. εκπέμπω έκ τινος. 2) άφίνω τινά νά ύπάγη, άπολύω. 3) ύφήμι, χαλαρώνω.— || άμτθ. χαλαροῦμαι, παύσομαι, χάνω τήν δύναμίν μου (λατ. *remittere*).

έξ-άνα-ίστημι, μέλ. -*αναστήσω*, άόρ. α' -*ανέστησα*· έν τούς χρόνους τούτους έχει μεθ. σημ.· κάμνω τινά νά σηκωθῆ από τήν θέσιν του, τον άνεγείρω. 2) άπομακρύνω τινά έκ τινος θέσεως, τον κάμνω νά άπέλθῆ έκ τινος θέσεως || τον κάμνω νά μεταναστεύση, άπελαύνω, έξωθῶ, εκδιώκω. 3) ποιῶ άνάστατον, έρημώνω, καταστρέφω.— || Παθητ. και μέσ., μετά άνεργ. άόρ. β' -*ανέστην*, πρκ. -*ανέστηκα*, άμφρ. -*ανειστήκειν*, άμτθ.· έγείρομαι έκ τής θέσεώς μου, σηκώνομαι. 2) γενικῶς, έγείρομαι και άπέρχομαι έκ τινος τόπου || άπελαύνομαι, άποδιώκομαι, έκ τής πατρίδος μου. 3) έρημώνομαι, καταστρέφομαι.

έξ-άνα-οίγω· άνοίγω έντελώς.

έξ-άνα-ορδῶ, μέλ. -*άσω*· άνορδώνω δλως διόλου, άποκασιτῶ πάλιν.

έξ-άνα-πλέω, μέλ. -*ήσω*· άόρ. α' -*ήνηλησα*· άντλώ έκ τινος, άντλώ και χύνω έξω, λατ. *exhaustire*.— μτφρ. ύπομένω (άντέχω) μέχρι τέλους, λατ. *exhaustire*.

έξ-άνα-πνέω, άττ. **έξ-άνπνῶ**, μέλ. -*ύσω*· άόρ. α' *έξ-ήνυσα*· συμπληρῶ, εκπληρῶ, εκτελώ. 2) άποτελείωνω, φονεύω (τόν έξεπιστέλλω δηλ. εις τον "λ-

δην), λατ. *conficere*. 3) ἐπὶ χρόνου, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω || δθην, τελειώνω τὸν δρόμον μου πρὸς τινα τόπον, φθάνω εἰς τὸν τόπον αὐτόν. 4) μετ' ἀπρφ. καταρδώνω νά κάμω τι, λατ. *efficere ut...* 5) μέσον, τελειώνω τι δι' ἑμαυτόν, λαμβάνω (ἀποκτώ) τι παρὰ τινος.

ἐξά-πύλαιστος, ον (ἐξ + *παλαιστή*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ παλαιστών (τ. ἔ. παλαμῶν).

ἐξ-ἀπ-ἀλλάσσω, ἀττ. -*τιω*, μελ. -*ξω*· ἄορ. α' -*απήλλαξα*· ἀπαλλάσσω ἐκ τινος, ἀπομακρύνω ἐκ τινος.— μέσον, ἀπομακρύνω ἑμαυτόν ἐκ τινος, ἀπαλλάσσομαι τινος.

ἐξ-ἀπ-ἀτάω, μελ. -*ήσω*· ἄορ. α' -*ηπάτησα*· ὄλωσ διόλου ἀπατώ τινα, ἐξαπατώ || δελεάζω, «ξελογιάζω».— Παθῆτ. μετὰ μέσ. μέλ. -*ήσομαι*· ἐξαπατώμαι ὄλωσ διόλου.

ἐξ-ἀπάτη, ἡ· χονδροειδῆς ἀπάτη, ἐξαπάτησις.

ἐξ-ἀπάτητρος, -*ήρος*, ὁ (ἐξαπατάω)· φοβερός ἀπστεύων.

ἐξ-ἀπάτῳλλω, παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὑποκορ. τοῦ ἐξαπατάω· ἀπατῶ ὀλίγον, ἀπατῶ τρόπον τινά, ἀπατῶ.

ἐξ-ἀπ-ἀφίσκω, ἱπ. τύπος τοῦ ἐξαπατάω· ἄορ. θ' ἐξήπαφον, μτχ. ἐξαπαφών· ὡς. γ' ἐν. Εὐκτ. μέσ. ἄορ. θ' ἐξαπαφούτο ἀπαντᾷ ἐν ἐνεργ. σημ.

ἐξά-πέδος, ον (ἐξ + *πούς*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ ποδῶν.

ἐξ-ἀπ-εἶδον, ἀπρφ. ἐξαπειδεῖν, ἄορ. θ' (ἀνευ ἰδίου ἐνεστ. ἐν χρῆσει) τοῦ ἐξ-ἀφ-οράω· παρατηρῶ μακρόθεν. Πρβλ. *εἶδον*.

ἐξά-πηχυς, υ (ἐξ + *πήχυς*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ πήχων.

ἐξ-ἀπίνα, ἐπίρ. μτγν. τύπος τοῦ ἐξαπίνης.

ἐξ-ἀπίναϊος (καὶ ἐξαπίναϊος), α, ον=ἐξαιφνίδιος (β βλ.). Ἐκ τοῦ

ἐξ-ἀπίνης, ἐπίρ. παρὰλ. τύπος τοῦ ἐξαιφνης, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Ἔτυμ.: ἐξαπίνης, θωρ. -*πς*, ἰων. ἐξάπινον, μτγν. ἐξάπινα (βλ. λ. λ.)· ἐξαπίναϊος (εἰλ. λ.)· ἔτυμολ. σκοτειν· τὰ λατίν ορίνορ (οκέτινορ), inopinus, necopinus (ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος) συσχετίζονται ὑπὸ τινων, ἀλλ' ἀπιθάνωσ.— πιθάνωσ ἐξαπίνης <*ἐξ-ἀ-πίνης> νη-πύτιος κλπ.

ἐξά-πλάσιος, α, ον, ἰων. -*πλήσιος*, η, ον (ἐξ)· ἐξ φοράς περισσοτέρως, ἐξαπλοῦς.

ἐξά-πλεθρος, ον (ἐξ + *πλέθρον*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ πλεθρῶν (τ. ἔ. 1200 ποδῶν).

ἐξ-ἀπλόω, μέλ. -*ώσω*· ἀπλώνω, ἐκτυλίσσω, «ξεδιπλώνω» || ἀναπτύσσω, διασκαρηνίζω, ἐρμηνεύω.

ἐξ-ἀπο-θαίνω, μελ. -*βήσομαι*· ἀποθαίνω ἐκ τινος.

ἐξ-ἀπο-δίωμαι, ἀποθ· ἀποδιώκω ἐκ τινος τόπου.

ἐξ-ἀπο-δύνω· ἀπεκδύομαι || ἐκδύω.

ἐξ-ἀπο-θνήσκω· εἶμαι ἔτοιμος νά ἀποθάνω, εἶμαι μελλοθάνατος.

ἐξά-πόλις, -*εως*, ἡ (ἐξ + *πόλις*)· ὁμοσπονδία ἐξ πόλεων.

ἐξ-ἀπ-ὀλλῶμι, μέλ. -*απολέσω*, ἀττ. -*απολώ*· καταστρέφω παντελῶσ.— Μέσον μετὰ ἐνεργ. παρακ. θ' ἐξαπόλωλα, ἀμτθ· χάνομαι ὄλωσ διόλου, καταστρέφομαι ἐντελῶσ || ἀφανίζομαι ἐκ τινος (τόπου).

ἐξ-ἀπο-νέομαι, παθ· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, ἐκ τινος τόπου.

ἐξ-ἀπο-νίζω, μέλ. -*νίψω*· πλύνω καλῶσ, «ξεπλύνω».

ἐξ-ἀπ-οξύνω· κάμνω τι οὕτῳ ἐντελῶσ (ἐπὶ ξύλου), τὸ κάμνω μυτερόν.

ἐξ-ἀπορέω, ὡς. μέσ. **ἐξ-ἀπορέομαι**· εὐρίσκομαι ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ, τὰ ἔχω ὄλωσ διόλου χαμένα.

ἐξ-ἀπο-στέλλω· ἀποστέλλω τινά ἐξω (μακράν) || ἀποπέμπω (τὴν σύζυγον), διαξευγύνω αὐτὴν («τὴν χωρίζω»).

ἐξ-ἀπο-τίνω, μελ. -*αποτίσω*· ἀποτίνω τινά τελείωσ, τὸν ἀποκληρώνω («ξεπληρώνω») μέχρι λεπτοῦ.

ἐξ-ἀπο-φθείρω· καταστρέφω ἐντελῶσ.

ἐξ-ἀπτω, μέλ. -*ψω*· ἄορ. α' ἐξήψα· προσδένω εἰς τι, κρεμῶ (ἐξαρτῶ) ἐκ τινος || μετὰ δοτ. προσδένω, προσκολλῶ, εἰς τι.— || μέσον, κρεμῶ ἑμαυτόν (κρέμμαι) ἐκ τινος, προσκολλῶμαι εἰς τι. 2) στερε-

ώνω τι περίξ τοῦ σώματός μου, φορῶ.

ἐξ-ἀραιρῆμαι, ἰων. παθ. πρκ. τοῦ ἐξαιρέω.

ἐξ-ἀράσσω, ἀττ. -*ττω*· μέλ. -*ξω*· ἄορ. α' ἐξήραξα· συντριβῶ, θραύω || μτφρ. ἐπιπίπτω μεθ' ὀρμῆς κατὰ τινος, προσβάλλω θιαλίωσ.

ἐξ-ἀργέω, μελ. -*ήσω* (ἐξ + ἄργος)· διατελῶ ἐν πλήρει ἀργίᾳ (ἀδρανεῖα).— Παθῆτ. παραμελοῦμαι ἐντελῶσ.

ἐξ-ἀργυρίζω, μέλ. -*ίω*, ἀττ. -*ίω*, καὶ ἐξ-ἀργυρόω, μέλ. -*ώσω*· μεταβάλλω εἰς χρῆμα, πωλῶ.

ἐξ-ἀρέσκομαι, μέλ. -*αρέσομαι*, ἀποθ· ποιῶ (καθιστῶ) ἑμαυτόν ἀρεστόν εἰς τινα (εὐπρόσδεκτον) || ὡς. παίρνω τινά με τὸ μέρος μου, ἀποκτῶ τὴν εὐνοϊάν του, συμφιλιώνομαι μετὰ τινος.

ἐξ-ἀριθμέω, μελ. -*ήσω*· ἀριθμῶ ἐπακριβῶσ (τὸ δ-λον ποσόν), λατ. *enumerare*.— || πληρώνω τοῖς μετρητοῖς.

ἐξ-ἀρκέω, μελ. -*έσω*· ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, διὰ τι || ἀρκέω.

ἐξαρκεῖ μοι = εἶναι ἀρκετόν (ἀρκεῖ, φθάνει) δι' ἐμέ, με ἱκανοποιεῖ (μετ' ἀπρφ).— || ἀφθονῶ εἰς τι, εἶμαι εὐχαριστημένος μετ' || μετὰ μτχ., εἶμαι ἱκανοποιημένος πράττων τι.— || βοηθῶ, ἐπικουρῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀρκῆς, ἐς· ἀρκετός, ἱκανός, ἱκανοποιητικός.

ἐξ-ἀρκούντως, ἐπίρ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἐξαρκεῶ· ἀρκετά, ἱκανοποιητικῶσ.

ἐξ-ἀρνέομαι, μελ. -*ήσομαι*· ἄορ. α' -*ρηνησάμην* καὶ -*ρηνήθην*· ἀρνούμαι διαρρηδῆν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀρνος, ον (ἐξαρνεομαι)· ὁ ἀρνούμενος, ὁ μὴ ἀναγνωρίζων.

ἐξ-ἀρπάζω, μέλ. -*αρπάξω* καὶ -*αρπάσω* ἢ -*αρπάσομαι*· ἄορ. α' -*ήρπαξα*, ἀττ. -*ήρπασα*· παθ. πρκ. -*ήρπασμαι*· ἀρπάζω ἐκ τινος || σῶζω τι(νά) ἐκ τινος κίνδυνου (ἀρπάζων αὐτόν ἢ αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν ἄλλου τινός).

ἐξ-ἀρτάω, μέλ. -*ήσω*· κρεμῶ τι ἐκ τινος ἢ εἰς τι.— || Παθῆτ., μετὰ μέσ. μέλ. **ἐξαρτῆσομαι**, πρκ. **ἐξ-ἤρτημαι**· εἶμαι ἐξηρτημένος (κρεμάσομαι) ἐκ τινος. 2) ἔχω προσδῶσει (στερεώσει) εἰς ἑμαυτόν τι, εἶμαι ἐφωδιασμένος μετ' τι· πρβλ. **ἐξάπτω**. 3) εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς θῆαν.

ἐξ-ἀρτίζω, μέλ. -*ίω*, ἀττ. -*ίω*· συμπληρῶ, τελειώνω.— Παθῆτ., πρκ. **ἐξήρτισμαι**· εἶμαι πλήρως ἐφωδιασμένος (ἐξηπλισμένος).

ἐξ-ἀρτῶω, μέλ. -*ύσω*· ἐτοιμάζω, παρασκευάζω || ἐφοδιάζω, ἐξοπλίζω.— Μέσον, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, δι' ἑμαυτόν || προπαρασκευάζω, ἀρχίζω— || Παθῆτ., πρκ. **ἐξήρτωμαι** = εἶμαι ἐτοιμος, εἶμαι παρεσκευασμένος.

ἐξ-ἀρχε, θωρ. ἀντὶ **ἐξ-ἤρχε**, γ' ἐν. πρτ. τοῦ **ἐξ-ἀρχω**.

ἐξ-ἀρχος, ον· ὁ ἐξάρχων, ὁ ἀρχίζων τι.— Ὡς οὖσ. ὁ **ἐξάρχος** = ὁ ἀρχηγός, ὁ ὀδηγός, ἡγέτης, ὁ ἀρχίζων τι (λατ. *aucltor*). 2) ὁ πρῶτος κατὰ κοινῶν) τάξιν, ἀρχηγός, λατίν. *princeps*. 3) ὁ ἐξάρχων ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ· βλ. *κορυφαῖος*.

ἐξ-ἀρχω, μέλ. -*ξω*· ἀρχίζω τι, κάμνω ἔναρξιν τινος || **ἐξάρχω παισὶνά τινα** = ἀρχίζω ὕμνον πρὸς τινὴν τινος, ἀπευθίνω ὕμνον πρὸς τινα || καὶ ἀντιστρόφωσ: **ἐξάρχω τινά λόγουσ** = προσφωνῶ τινα (ἀπευθίνωμαι πρὸς τινα) διὰ λόγων.— Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἐν τῷ μέσῳ **ἐξάρχομαι**.

ἐξ-ἀσκέω, μέλ. -*ήσω*· ἄορ. α' -*ήσκησα*· περικοσῶ, στολίζω, καλλωπίζω.— || ἐξασκῶ ἢ ἐκγυμνάζω συντόνωσ.— Παθ., ἐξασκοῦμαι ἢ ἐκγυμνάζομαι εἰς τι.

ἐξ-ἀτιμάζω, μέλ. -*άσω*· καταφρονῶ, περιφρονῶ, ὄλωσ διόλου.

ἐξ-ἀττω, ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ **ἐξαιτῶσ**.

ἐξ-αυαίνω, ἄορ. ἐξήνηνα· ἀποξηραίνω ἐντελῶσ, καψαλίζω (τὴν ἐπιφάνειαν πράγμ. τινος).

ἐξ-αυθάω, μελ. -*ήσω*· λέγω καθαρόσ, ὀμιλῶ ἀπεριφρόστωσ.— Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

ἐξ-αυλέω, μελ. -*ήσω*· φθείρω (ἀποτρίβω) διὰ τῆς αὐλήσσεωσ (ἐπὶ τῆς γλωττίδωσ τοῦ αὐλοῦ).

ἐξ-αυλιζομαι, μελ. -*σομαι*, ἀποθ· ἐξέρχομαι ἐκ τῆς αὐλῆσ, ἐγκαταλείπω τὴν κατοικίαν μου.

ἐξ-αυτῆσ, ἐπίρ. ἀντὶ δύο λέξ. **ἐξ αὐτῆσ** (ἐνν. τῆσ

ώρας)· άκριβώς κατ' έκεινην τήν ώραν, πάραυτα.
έξ-αυτίς, έπ. αντί *έξ-αυτίς* (*έξ* + *αυτίς*)· πάλιν, έκ νέου, *πάλιν αυτίς*.— ■ επί τόπου, όπως πάλιν, πρός τά όπλω.

έξ-αυτο-μολέω, μέλ. -ήσω· αύτομολώ έκ τινος τόπου, λιποτακτώ από τινα.

έξ-αυχέω, μέλ. -ήσω· άόρ. α' *έξηύχησα*· καυχώμαι μεγαλοφώνως, μεγαλαυχώ.

έξ-άυω, άόρ. α' *έξήυσα*· άνακράζω, φωνάζω δυνάτα.

έξ-αφ-αιρέω, άόρ. β' -αφείλον, μέσ. -αφειλόμην (έκ του άπ.πρ. και ά.πρ. *έλω)· άφαιρώ τι έκ τινος (έδεν του άφίνω τίποτε).— Μέσον, *ψυχήν τινος έξ-αφαιρούμαι* = αφαιρώ από τινα τήν ζώην του.

έξ-αφ-ήμι, μελ. -αφήσω· έξαποστέλλω, άπολύω, έκφορτώνω || άπαλλάσσω τι(νά) έκ τινος.

έξ-αφ-ίστημι· άπομακρίνω τι(νά) από τινος, τόν δέτω κατά μέρος.— Μέσον μετά ένεργ. άόρ. β' -έστην, πρ. -έστηκα, ύπερ. -εστήκειν· άμτβ.: άπομακρύνομαι, άποσύρομαι, έκ τινος.

έξ-αφρίζομαι, μέλ. -ίσομαι, μέσ. (*έξ* + *άφρός*)· άφαιρώ τόν άφρόν (*εξαφρίζω*) άπ' έμουτου, λατιν. *despumare*· *εξαφρίζομαι μένος* = άποδόλλω (χάνω ή φθείρω) τήν δυνάμιν μου.

έξ-αφύσσω, μελ. -ύσω, άόρ. α' -ήφύσα· άπαντλώ, έξαντλώ.

έξ-άψαι, άπρ. άόρ. α' του *εξάπτω*.

έξ-έβαλον, άόρ. β' του *εκβάλλω*.

έξ-έβηον, άόρ. β' του *εξβείνω*— *εξέβαν*, αιολ. και έπικ. γ' πληθ. αντί *εξέβησαν*.

έξ-εγγύάω, μελ. -ήσω (*έξ* + *εγγύη*)· έλευθερώνω τινά διδών έγγύησιν.— Μέσον, *δίδω έγγύησιν*.— Παθ. *άπολύομαι* (έλευθερούμαι) επί έγγυήσει. *Έξ αυτού τό

έξ-εγγύησις, -εως, ή (*εξεγγυάω*)· ή παροχή έγγυήσεως, έγγυήσις.

έξ-εγειρώ, μελ. -εγερώ· σηκώνω τινά από τόν ύπνον, άφυπνίζω || έγειρώ τινά έκ νεκρών || γενικώς, *εξεγειρώ*, *διεγειρώ*, *ερεδίζω*— Παθητ. μετά έπ. μεσ. άόρ. β' *εξηγρόμην*, άπρ. -εγρόσθαι, και ένεργ. πρ. *εξεγρήγορα*· άφυπνίζομαι, είμαι σηκωμένος, άγρυπνώ.

έξ-έγραψα, άόρ. α' του *εκγράφω*.

έξ-έγροντο, γ' πληθ. του έπ. μέσ. άόρ. β' *εξεγρόμην* του *εξεγειρώ*.

έξ-έδειξα, άόρ. α' του *εκδείκνυμι*.

έξ-εδεξάμην, άόρ. α' του *εκδέχομαι*.

έξ-εδίδαξα, άόρ. α' του *εκδιδάσκω*.

έξ-έδοτο, γ' έν. μέσ. άόρ. β' του *εκδίδωμι*.

έξ-έδρα, ή (λατ. *exhedra*)· στοά έστεγασμένη, κειμένη πρό τής οικίας.

έξ-εδράμον, άόρ. β' του *εκτρέχω*.

έξ-εδρᾶν, άόρ. β' του *εκ-διδράσκω*.

έξ-έδρος, ον· ό μακράν τής έδρας του (του οϊκου του) || γενικώς, ξένος, έν τή ξένη ών || μτρφ. παρξένος, άλλόκοτος. 2) μετά γεν.· ό μακράν τινος || *έξέδρος φρενώσιν* = ό έκτός έαυτου, μανιακός, μωρός, άνόητος.— || επί οϊωνών, ό έν κακή θεοσειών, *αδ έν ου δέοντι τήν θέσιν έχων* (κατά τόν Σχολ. του Άριστοφ.).

έξ-έδυν, άόρ. β' (έν άμτβ. ένν.) του *εκδύω*.

έξ-έδύσα, άόρ. α' (μετά μτβτ. ένν.) του *εκδύω*.

έξ-έδωκα, άόρ. α' του *εκδίδωμι*.

έξ-έδᾶνον, άόρ. β' του *εκθνήσκω*.

έξ-εδέμην, μέσ. άόρ. β' του *εκτίθημι*.

έξ-έδηκα, άόρ. α' του *εκτίθημι*.

έξ-έθορον, άόρ. β' του *εκθρόσκω*.

έξ-έθρεψα, άόρ. α' του *εκτρέφω*.

έξ-ει, αντί *έξ-ειθι*, Προστ. του *έξ-ειμι* (*είμι*).

έξ-είδων, άπρ. *έξ-ειδέν*, άόρ. β' *ένεν* ένεστ. έν χρήσει (βλ. *έξοράω*)· θλέπω μακράν || ώς. Προστ. μέσ. άόρ. β' *έξιδού* = κύτταξε καλά, πρόσεξε. Πρβλ. *έξοιδα*.

έξείσις, έπ.πρ. (*έχω*, *έξω*), ποιητ. αντί *έξής*· κατά σειράν, κατά τάξιν, ό εις μετά τόν άλλον.

έξ-εικάζω, μέλ. -σω· κάμνω τι όμοιον, έξομοίωνω || συμμορφώνω, προσομοζώ || μτχ. πρ.κ. παθητ. *έξημασμένος* = ό εικονιζόμενος όμοιος.

έξ-ειλέω, μελ. -ήσω, λατ. *evolvere*· έκτυλίσσω, εξεδιπλώνω.

έξ-είλλω = *έξίλλω*.

έξ-είλον, **έξ-ειλόμην**, ένεργ. και μέσ. άόρ. β' του *έξαιρέω*.

έξ-ειμι (Α), β' έν.π. *έξεσθα* (άντι *έξει*), άπρ. *έξ-είναι*, έπ. *έξίμεναι*· πρτ. *έξήειν* (*έξ* + *είμι* = λατ. *ibo*)· *έξέρχομαι*, *πηγίνω* *έξω* || κυρ. *έξέρχομαι* μετά στρατου, *έξορμώ* || *παρουσιάζομαι* εις τήν σκηνήν (*έξερχόμενος* έκ των όπισθεν αύτής κειμένω άνακτόρων).— || επί χρόνων, *φθάνω* εις τό τέρμα, *τελευτώ*, *άποδνήσκω* || *δταν τό κακόν έξίη* = *δταν παύση ή νόσος*.

έξ-ειμι (Β) (*έξ* + *είμι* = *sum*)· *μόνον* ώς *άπρσ. έξεσι* (8 βλ.).

έξειν, άπρ. μελλ. του *έχω*.

έξείναι, άπρ. του *έξεσι*.

έξ-είπον, άπρ. *έξίπειν*· *έκοτομίζω*, *λέγω* σαφώς, *άπεριφράστως* || *όμολογώ* || *ώς. προδίδω*· πρβλ. *είπον*.

έξ-είρετο, γ' έν. πρτ. του *έξέρομαι*.

έξ-είρῡσα, έπικ. -είρουσα, άόρ. α' του *έξέρω*.

έξ-είρω· *έκτεινω*, *τείνω* τι πρός τι (πρός τά *έξω*), *έκβάλλω*.— || *έξέλεκω*, *τραβώ* από μέσα προς τά *έξω*.

έξ-εισθα, αντί *έξει*, β' έν. ένεστ. του *έξειμι* (Α = *exibo*).

έξ-εκάθηρα, άόρ. α' του *εκ-καθαίρω*.

έξ-εκαμον, άόρ. β' του *εκκάμνω*.

έξ-εκείνωσα, ποιητ. άόρ. α' του *εκ-κένω*.

έξ-εκέχυντο, γ' πληθ. παθ. ύπερ. του *εκχέω*.

έξ-έκλεψα, άόρ. α' του *εκκλέπτω*.

έξ-εκκλησίαζον, **έξ-εκκλησίασα**, ανώμαλ. παρατ. και άόρ. α' του *εκκλησιάζω* (ώσει τό β. ήτο σύνθετον έκ τής πρσθ. *εκ* και του β. *κλησιάζω*, και οχι παράγωγον. *ώς είναι*, του *εκκλησία*).

έξ-εκλίνα, άόρ. α' του *εκκλίνω*.

έξ-εκόμισα, άόρ. α' του *εκοσμίζω*.

έξ-εκοψα, **έξ-εκόπην**, ένεργ. άόρ. α' και παθ. άόρ. β' του *εκοπώ*.

έξ-εκρέματο, γ' έν. μέσ. άόρ. α' του *εκκρεμάννυμι*.

έξ-εκρούσα, **έξ-εκρούσθην**, ένεργ. άόρ. α' και παθ. άόρ. α' του *εκκρούω*.

έξ-εκκύλισα, **-ίσθην**, ένεργ. και παθ. άόρ. α' του *εκκυλίνδω*.

έξ-ελάβον, άόρ. β' του *εκλαμβάνω*.

έξ-ελαῖς, *ῥ*, β' και γ' έν. μέλ. του *έξελαύνω*.

έξ-ελάσις, -εως, ή· *έξωσις*, *έκδλωσις*, *έξορία*.— || *έκοτρατεία*. Έκ του

έξ-ελαύνω, μελ. -ελάσω, άττ. -ελαῖ· πρ.κ. -εληλάκα· *ώς. ποιητ. ένεστ. έξελάω*, άπρ. *έξελάαν*· *ελαύνω* *έξω*, *έκδιώκω*, *άποδιώκω*, *κυνηγώ*. 2) *σφυροκοπώ*, *σφυρηλατώ* (έπί μετάλλων).— || *έξελαύνω στρατόν* = *έξάγω* || *θθεν* ώς *άμτβ.* (*άλλ'* *έξυκακ* τής *αίτ. στρατόν*)· *έκοτρατεύω*, *έξορμώ*.

έξ-ελάχον, άόρ. β' του *ελλαγχάνω*.

έξ-ελε, ποιητ. αντί *έξείλε*, γ' έν. *ένεργ. άόρ. β'* του *έξαιρέω*· *ώς. έν. Προστ.*

έξ-ελέγχω, μέλ. -έχω· *άνερευνώ*, *έξελέγχω*, *κάμνω* *έλεγchon* || *άποδεικνύω* *ένοchon*, *καταδικάζω* || *άναίρω*, *άνασκαζώ*. 2) *ού τουτό γ' έξελέγχομαι* = *εις* τουτο *θεβαίως* *δέν* *είμαι* *άξιοκατάκριτος* (*δέν πταίω*)

έξ-ελεείν, **έξ-ελεσθαι**, άπρ. *ένεργ. και* μέσ. *άόρ. β'* του *έξαιρέω*.

έξ-ελίπον, άόρ. β' του *εκλείπω*.

έξ-ελευθερο-στομέω· *είμαι* *λιαν* *έλευθερόστομος*.

έξ-ελευσομαι, **έξ-ελευθείν**, μέλ. και άπρ. *άόρ. β'* του *έξέρομαι*.

έξ-εληλάκα, πρ.κ. του *έξελαύνω*,

έξ-εληλεγμαί, παθ. πρ.κ. του *έξελέγχω*.

έξ-ελίσσω, άττ. -ττω, μέλ. -έχω· *έκτυλίσσω*, *έκδιπλώνω* || *μτρφ. άναπτύσσω*, *ερμηνεύω*, *έξηγώ*.— || = λατιν. *explicare* = *έκτεινω* τό *μέτωπον* *μετακινών* *δνδρας* *έκ* του *βάθους* *ή* *τόν* *πλευρών* (*στρατιωτικός* *δρος*).

έξ-ελεκτέον, ρημ. επίθ.· *δει* *έξέλεκτεον* = *πρέπει* *νά* *ούρη* *τίς* *τι* *βιαιώς*. Έκ του

έξ-έλεω, μέλ. -ελεσσω, *ώσει* *έξ* *ένεστ.* -ελεσθω· *ούρω* *τι* *πρός* *τά* *έξω* *βιαιώς*. 2) *έλεω* (*ούρω*) *έκ*

τινος, άπολυτρώνω (διασώζω) τι(νά) εκ τινος.— || άποσπώ, προεκτείνω, παρατείνω, παραβάλλω.

έξ-έλυσα, άόρ. α' του *έκλυω*.

έξ-έλυθον, άόρ. β' του *έκλυμαι*.

έξ-εμάνην, παθ. άόρ. β' του *έκμαίνομαι*.

έξ-εμαργώθην, παθ. άόρ. α' του *έκμαργώνω*.

έξ-έμαθα, **έξ-εμάγην**, ένεργ. άόρ. α' και παθ. άόρ. β' του *έκμάσσω*.

έξ-έμεν, έπ. άντι *έξειναι*, άπρφ. άόρ. β' του *έξιμι*.

έξέμεν, έπ. άντι *έξειναι*, άπρφ. μέλ. του *έχω*.

έξ-εμέω, μέλ. *-εμέω* άόρ. α' *έξήμεσα* έξεμώ («ξερνώ»). 2) άπολ. είμινα άσθενής.

έξ-έμνηα, άόρ. α' του *έκμαίνομαι*.

έξ-έμφορε, γ' έν. πρκ. του *έκμείρομαι*.

έξ-εμ-πεδώ, μέλ. *-ώσω* φυλάττω πιστώς, τηρώ άυστηρώς.

έξ-εμπολώ, ίων. *-έω*, μέλ. *-ήσω* έμπορεύομαι || *κέρδος έξεμπολώ* = διεξάγω έπικερδές έμπόριον || παθητ. πρκ. *έξημπολόμηναι* = έχω άγορασθή και πωληθή ώς έμπορεύομαι έχω προδοθή.— || πωλώ έντελώς, «ξεπουλώ».

έξ-εναίρω, άπρφ. άόρ. β' *έξενάειν*=*έξεναρίζω*.

έξ-εναρίζω, μέλ. *-ίζω* σκυλεύω τό πτώση έχθρου, τό άπογυμνώνω άπό τά όπλα του || φονεύω έν μάχη.

έξ-ενέγκατε, β' πληθ. Προστ. άόρ. α' του *έκφέρω*.

έξ-ενέπω λέγω, όμιλώ, καθορά || διακηρύσσω.

έξ-ένευσα, άόρ. α' του *έκνεύω*, ώς και του *έκνέω* (βλ. βλ.).

έξ-ένδοις, **έξ-ενθών**, θωρ. άντι *έξέλθοις*, *έξελθών*, Εύκτ. και μετ. άόρ. β' του *έξέρχομαι*.

έξ-ενίκησα, άόρ. α' του *έκνικάω*.

έξ-ένιψα, άόρ. α' του *έκνίζω*.

έξ-επ-άδω, μέλ. *-επάσσομαι* διά μαγικών ήσμάτων (έπωδών) καταπούνω.— Παθητ., *έξεπάδομαι φύσιν*=καταπραίνομαι δι' έπωδών, μεταβαλλομένης τής ψυχικής μου καταστάσεως.

έξ-επ-σίρω, μέλ. *-επάρω* διεγειρώ, παρορμώ.

έξ-έπισα, άόρ. α' του *έκπαίω*.

έξ-επάταξα, άόρ. α' του *έκπατάσσω*.

έξ-έπαυσα, άόρ. α' του *έκπαύω*.

έξ-έπεισα, άόρ. α' του *έκπέισα*.

έξ-επειράθην, άόρ. α' του *έκπειράζομαι*.

έξ-έπεμψα, άόρ. α' του *έκπέμπω*.

έξ-επέρησα, ίων. άόρ. α' του *έκπεράω*.

έξ-έπεσον, άόρ. β' του *έκπίπτω*.

έξ-έπετασσα, έπικ. άντι *έξεπέτασα*, άόρ. α' του *έκπετάσσω*.

έξ-επ-εύχομαι, άποθ. *καυχώμαι* θορυβωδώς (στοιμφωδώς).

έξ-επι-και-δέκατος, η, ον=εκαιδέκατος.

έξ-έπιον, άόρ. β' του *έκπίνω*.

έξ-έπισταμαι, άποθ. γίνώσκω καλώς, έννοω άκριβώς.— || γινώσκω άπό στήθους («ξέρω άπόξω»).

έξ-επίτηδες, έπικ.=*επίτηδες* εκ προθέσεως, μετά πάσης έπιμελείας, όλως διόλου έπίτηδες.

έξ-επλήγην, παθητ. άόρ. β' του *έκπλήσσω*.

έξ-έπλευσα, άόρ. α' του *έκπλέω*.

έξ-έπληξα, **έξ-επλήθην**, ένεργ. και παθ. άόρ. α' του *έκπλήσσω*.

έξ-έπλησα, **έξ-επλήσθην**, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' του *έκ-πίμπλημι*.

έξ-έπνευσα, άόρ. α' του *έκπνέω*.

έξ-εποίησα, άόρ. α' του *έκποιέω*.

έξ-επόνεσσα, θωρ. άόρ. α' του *έκπονέω*.

έξ-επόρευσα, **-εύθην**, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' του *έκπορεύω*.

έξ-επόρεια, άόρ. α' του *έκπορίζω*.

έξ-επράθον, άποθ. β' του *έκπέρθω*.

έξ-επράξα, άόρ. α' του *έκπράσσω*.

έξ-επριον, άόρ. β' του *έκπρίω*.

έξ-επτάμην, η, **-όμην**, άόρ. β' του *έκπτάμαι* η *-ομαι*.

έξ-επταξα, θωρ. άντι *έξεπτηξα*, άόρ. α' του *έκπτάσσω*.

έξ-επτην, ένεργ. άόρ. β' του *έκπτάμαι*.

έξ-επτύσα, άόρ. α' του *έκπτύω*.

έξ-επυδόμην, άόρ. β' του *έκπυθάνομαι*.

έξ-εράμα, τό τό «ξέρασμα», τό «ξερατό». Έκ του

έξ-εράω, μέλ. *-άσω* άόρ. α' *έξεράσα* δι' έμέτου έκβάλλω, «ξερνώ», λατιν. *evomere*. 2) μετρ. έκχέω, άπαλλάσσομαι τινος || *έξερώ τάς γήφους* = χύνω τάς ψήφους άπό τήν κόλλην (διά τάς άριθμήσας).

έξ-εργάζομαι, μέλ. *-εργάσομαι* πρκ. *-είργασθην* (μετά μέσ. και παθ. σημ.) άόρ. α' *-ειργάσθην* (μετά παθ. σημ. πάντοτε), άποθ. εργάζομαι τι έντελώς, τελειώνω, φέρω εις πέρας. 2) συμπληρω || ποιώ τι, προσενώ τι. 3) καλλιεργώ τι.— || καταστρέφω, έξολοθρεύω, λατ. *conficere* κατασυντρίβω, καταστρέφω.— Παθητ., *έξειργάσμεθα* = είμεθα τελειωμένοι, είμεθα κατεστραμμένοι || *τά έξειργασμένα*=άπεγνωσμένα προσπόδεια || *έπ' έξειργασμένοις*=άφ' ου ή πρξις έτελέσθη, «κατόπιον έορτής». Έξ αυτού τό **έξ-εργαστικός**, η, **όν** (*έξεργάζομαι*) Ικανός να έπεξεργασθή (να τελειώση) τι.

έξ-εργω, άττ. **-είργω** άποκλείω τι(νά) εκ τινος || έμποδίζω, άπαγορεύω || άπομακρύνω, άπωδώ, άποδίδωκω.— Παθητ., *άναγκάη έξεργομαι* = εκδιάζομαι ύπό τής ανάγκης να πράξω τι.

έξ-ερείνω έρωτώ, έξετόζω, έξουχιasticώς (διά να μάθω περί τινος) || έξερευνώ, άναζητώ η δοκιμάζω.

έξ-ερεδίζω, **έξ-ερέδω** έπιτεταμ. άντι των άπλών *ερεδίζω*, *ερέθω*.

έξ-ερείπω κόπτω τι με έν κτύπημα και τό ρίπτω μακράν.— || άμ-θ. έν τή άόρ. β' *έξήριπον*, άπρφ. *έξερλίπειν*, και πρκ. *έξήριπα* πίπτω κάτω, καταπίπτω || *χαίτη ζεύγλης έξεριπούσα* = χαίτη πεισούσα εκ τής ζεύγλης (και φθάσσα) μέχρι του έδούφους.

έξ-ερεύγομαι, παθητ., έπικ. *ποταμών* άδειάζω τά νερά μου, εκβάλλω, χύνομαι.

έξ-ερευνώ, μέλ. *-ήσω* άναζητώ, έρευνώ να εύρω || έξετάζω.

έξ-ερέω (Α), έπ. άντι *έξερομαι* έρωτώ περί τινος, ζητώ να λάθω πληροφορίας διά τί(να).

έξ-ερέω (Β), άττ. συνήρ. **-ερώ** (*έξ+ερέω* = *ερώ*); μέλλ. άνεστ. ένεστ. έν γρηγοει' διά όμιλήσω, διά είπω, διά διακηρύξω || έξ αυτού ένεργ. πρκ. *έξείρηκα* γ' έν. παθ. ύπερσ. *έξείρητο*, και τεταλ. μέλ. *έξείρησεται* (έν παθητ. ένν.). Έν γρηγοει' άνεστ. μέν είναι *ο έξαγορεύω*, ως άόρ. *θξ ο έξείπον*.

έξ-ερημώ, μέλ. *-ώσω* κωδιστώ έντελώς έρηρον, έρημώνω καθ' όλοκληρίαν || *έγκαταλείπω* έντελώς.

έξ-ερίζω, μέλ. *-ίζω* (*έξ+ερίζω*) είμινα πείσμων, διαφιλονεικώ, άνδισταμαι.

έξ-εριπειν, άπρφ. άόρ. β' του *έξερείπω*.

έξ-εριστής, -ού, ο (*έξερίζω*) ο Ισχυρογώνμων συζητητής.

έξ-ερόμαι, μέλ. *-ερώσομαι*, άποθ. (*έξ+ερώμαι*) έρωτώ περί τινος || διερευνώ, έξετάζω' πρβλ. *έξερέω* (Α).

έξ-έρπω, μέλ. *-έρπω* άόρ. α' *-είρπυσα* (ώσει *έξ* έν. *-ερπύω*) έρπω, σύρομαι, πρόσ τά έξω εκ τινος || άπολ. έρπω έξω.

έξ-ερράθην, παθ. άόρ. β' του *εκρήγνυμι*.

έξ-ερράνα, άόρ. α' του *εκραίνομαι*.

έξ-ερρηξα, άόρ. α' του *εκρήγνυμι*.

έξ-ερρηψα, άόρ. α' του *εκρήπιπτα*.

έξ-ερρήκα, πρκ. του *εκρέω*.

έξ-ερρήην, παθητ. άόρ. β' (μετά ένεργ. σημασ.) του *εκρέω*.

έξ-έρρω (*έξ+ερω*) έξέρχομαι, φεύγω μακράν χώρας τινός || *μόνον κατά Προστ.*: *έξερω γαίλας*=«γχερμετοσκαίσομαι να φύγησ άπό αυτήν τήν χώραν».

έξ-ερίκω άποκρούω, άπωδώ.

έξ-ερίω, μέλ. *-ύσω* άόρ. α' *έξείριψα*, έπ. *έξέρυσα* και *έξείριυσα* έξέλκω, σύρω πρόσ τό έξω, αρπάζω τι εκ τινος, όποσπώ || τραβών ξεσχίζω.

έξ-έρχομαι, άποθ. μετά μέλ. *-ελεύσομαι* άόρ. β' *-ήλυθον* και συντετρ. *-ήλθον* πρκ. *-ελήλυθα* πηγαίνω έξω, «όγαίνω άπό μέσα», άπέρχομαι || *διέρχομαι*, διαπερώ.— || *έπι* χρώνω, παρέρχομαι, λήγω,

ἐκπνέω.— III ἐπὶ προφητειῶν κλπ., ἐκπληροῦμαι, ἀληθεύω || γεν. φθάνω τὸ τέλος μου.
ἐξ-ερωέω, μελ. -ήσω· παρεκκλίνω ἐκ τοῦ δρόμου μου, πτοοῦμαι.
ἐξ-ερωτάω, μελ. -ήσω· ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ λεπτομερῶς || ἐρωτῶ, ἀμφοισθῶ.
ἐξ-εσαύωσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκσαύω.
ἐξ-έσεισα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκσειώ.
ἐξ-εσθίω, μελ. -έδομαι· πρκ. -εδήδοκα· τρώγω ἐντελῶς, κατοδιβρώσκω.
ἐξ-έσθω, παράλλ. τύπος τοῦ προηγ.
ἐξ-εσία, ἡ (ἐξ-έημι)· ἐκπομπή, ἀποστολή, πρεσβεία.
ἐξ-εσις, -εως, ἡ (ἐξ-έημι)· ἀποπομπή (ἰδίᾳ γυναικόσ), διαζύγιον.
ἐξ-εσκέδασσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκ-σκαδάννυμι.
ἐξ-έσμων, πρτ. τοῦ ἐκσμάω.
ἐξ-εσθήσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκσθέω.
ἐξ-εσούτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. (μετὰ σημασ. ἀορ.) τοῦ ἐκσούω.
ἐξ-εστακέναι, ἀντὶ ἐξεστηκέναι, ἀπρφ. πρκ. τοῦ ἐξίστημι.
ἐξ-εσάναι, ἀπρφ. πρκ. τοῦ ἐξίστημι, συνεπτογμ. ἀντὶ ἐξεστηκέναι.
ἐξ-εστειλα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκστέλλω.
ἐξ-εστομένως, μετχ. παθητ. τοῦ ἐκστέφω.
ἐξ-έστηκα, ἐξ-έστην, πρκ. καὶ ἀόρ. β' τοῦ ἐξίστημι.
ἐξ-εσπι, ἀπρσ. ὑπερσ. ἐξή· εὐκτ. ἐξείη· ἀπρφ. ἐξείναι· μέλ. ἐξέσται· πρτ. ἐξήν (ἐξ+είμι=sum)· εἶναι ἐπιτετραμμένον, ἐπιτρέπεται || εἶναι δυνατόν, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός || μετχ. ἐξόν, ἰων. ἐξόν, μετχ. κατ' αἰτ. ἀπολ.= (λατ. cum liceat)=ἀν καὶ (ὅτε, ἐπειδὴ) εἶναι δυνατὸν.
ἐξ-εστράτευσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκστρατεύω.
ἐξ-εστρατοπέδευμαι, πρκ. τοῦ ἐκ-στρατοπεδεύομαι.
ἐξ-έστρεψα, ἀορ. α' τοῦ ἐκ-στρέφω.
ἐξ-εσῆρην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκ-σῆρω.
ἐξ-εσωρευόμην, παθητ. πρτ. τοῦ ἐκσωρεύω.
ἐξ-έσωσα, ἐξ-εσώθην· ἄνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκσώζω.
ἐξ-εταῖω, μελ. ἐξετάω, ἀντ. ἐξετώ· ἀόρ. α' ἐξή-τασα, ὄρω. ἐξήταξα· πρκ. ἐξήτακα. — Παθητ. ἀόρ. α' ἐξήτάσθην· πρκ. ἐξήτασμαι· ἐξετάζω καλῶς ἢ λεπτομερῶς, περιεργάζομαι || ἐντεῦθεν, ἐρωτῶ, ἀνακρίνω, κυρ. διὰ θοασανιτηρίων || ἐπὶ πραγμ., ἀνερευνῶ, ἀναζητῶ, ἐρωτῶ διὰ τι, ζητῶ πληροφορίας διὰ τι, κοκινίζω ἀσιστηρῶ. 2) ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπιδευρῶ, ἐκπτετεύω.— II ἐξελέγχω σαφῶς, δοκιμάζω, βασανίζω || ἐντεῦθεν, ἐκτιμῶ, ὑπολογίζω, συγκρίνω, παραβάλλω.— Παθητ., ἐξελέγχομαι, θοσανίζομαι, δοκιμάζομαι, ὑφίσταμαι τὴν θάσανον || ἐξετάζομαι.
ἐξ-ετάρθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκτείνω.
ἐξ-ετάρκην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκτέμω.
ἐξ-ετάρμον, ἀόρ. β' τοῦ ἐκτέμω.
ἐξ-ετάνυσσα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκτανύω.
ἐξ-ετάνυσθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκτανύω.
ἐξ-εταράξα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκταράσσω.
ἐξ-ετάρσις, -εως, ἡ (ἐξετάζω)· τὸ ἀναζητεῖν, τὸ ἐξετάζειν || στρατιωτικὴ ἐπιδευρῆσις, ἐποπτεία.
ἐξεταστικός, ἡ, ὄν (ἐξετάζω)· ὁ ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, εἰς τὸ ἐξετάζειν || ἀπολ. ἐρευνητικός.
ἐξ-έτεινα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτείνω.
ἐξ-έτεκον, ἀόρ. β' τοῦ ἐκτίκτω.
ἐξ-ετέλειον, ἐπικ. πρτ. τοῦ ἐκτελέω.
ἐξ-ετελεύνητο, ἐπικ. γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ ἐκτελέω.
ἐξ-ετετόξευτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐκτοξεύω.
ἐξ-ετεχνήσομην, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτεχνάομαι.
ἐξ-ετηκόμην, παθητ. πρτ. τοῦ ἐκτέμω.
ἐξ-έτης, ες (ἐξ+έτος)· ὁ ἡλικίας ἐξ ἐτών.
ἐξ-έτι (ἐκ+έτι), πρόθ. μετὰ γεν.· ἀκόμη καὶ μέχρι τῶρα, ἔκτοτε μέχρι καὶ τοῦ νῦν.
ἐξ-έτισα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτίσω.
ἐξ-ετόξευσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτοξεύω.
ἐξ-ετραπόμην, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκτρέπω.
ἐξ-ετρεψα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτρέπω.
ἐξ-ετριψα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτριβῶ.

ἐξ-έτρωσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτετρόσω.
ἐξ-ευλάβομαι, ἀποθ.· προφυλάσσομαι μετὰ πάσης προσοχῆς ἀπὸ τίνος.
ἐξ-ευμάρizω (ἐκ+εὐμαρής)· καθιστῶ τι εὐκολον, ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω.— II μέσον, ἐτοιμάζω, προπαρασκευάζω, λατ. expedire.
ἐξ-εὔρεσις, -εως, ἡ (ἐξευρίσκω)· ἀναζητήσις || ἀνεύρεσις, ἐξεύρεσις || ἐφεύρεσις, ἐπίνοησις.
ἐξ-εὔρημα, -ατος, τό τὸ (ἐξ)ευρημένον, ἐπίνοησις, τέχνησση, μηχανήμα. Ἐκ τοῦ
ἐξ-ευρίσκω, μελ. -ευσήσω, ἀόρ. β' -εὔρον· ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω || ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ. 2) ἀναζητῶ. 3) ἀνευρίσκω, κερδίζω, κτῶμαι, ἐξεσφαλίζω.
ἐξ-ευτρεπίζω· ἐπιτετ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ εὐτρεπίζω.
ἐξ-εὐχομαι, ἀποθ.· καυχῶμαι μεγαλοφώνως, διακηρύσσω.— II εὐχομαι, παρακαλῶ θεομῶς, νά γίνῃ τι.
ἐξ-εφαάνθη, ἐπικ. ἀντὶ ἐξεφάνθη· παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκφαίνω.
ἐξ-εφάνην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκφαίνω.
ἐξ-εφθαρμένως, μετχ. παθητ. πρκ. τοῦ ἐκφθείρω.
ἐξ-εφθίνται, γ' πληθ. παθητ. πρκ. τοῦ ἐκφθίνω.
ἐξ-εφθίτο, γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ ἐκφθίνω.
ἐξ-εφ-ίημι, κατὰ τὸ πλείστον ἐν χρήσει ὡς μέσον ἐξεφίεμαι· ἐντέλλομαι, διατάσσω, παρορμῶ, προσκαλῶ.
ἐξ-εφύγον, ἀόρ. β' τοῦ ἐκφεύγω.
ἐξ-εφύω, ἐξ-εφύω, ἀόρ. α καὶ β' τοῦ ἐκφύω.
ἐξ-έχεα, ἐπ. ἐξέχευα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκχέω.
ἐξ-εχορευσάμην, μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐκχορεύω.
ἐξ-έχρησα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκχράω.
ἐξ-εχρῶθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκχέω·
ἐξ-έχω, μέλ. -έξω, ἀντ.· προβάλλω πρὸς τὰ ἔξω, προεξέχω ἐκ τίνος || ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀναφαίνομαι, ἀνατέλλω, ἐμφανίζομαι.
ἐξ-έχωσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκχώννυμι.
ἐξ-έψυξα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκψύχω.
ἐξ-έψω, μελ. -εψήσω· βρ. ἄω τὸ ἐντελῶς.
ἐξ-ἠβος, ὄν (ἐκ+ἠβη)· ὁ ὑπερβάς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν (ὁ ἐξελθὼν ἐξ αὐτῆς).
ἐξ-ἠγαγον, ἀόρ. β' τοῦ ἐξάγω.
ἐξ-ἠγγεῖλα, ἐξ-ἠγγέλαθην, ἄνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ ἐξαγγέλλω.
ἐξ-ἠγέομαι, μελ. -ἠγήσομαι, πρκ. -ἠγήμαι, ἀποθετ.· εἶμαι ἀρχηγός τίνος (μετὰ γεν. πρσ.ι. 2) μετ' αἰτ. πρσ.ι. διευθύνω, διοικῶ.— II προηγοῦμαι, προπορεύομαι, δεικνύω τὴν ὁδὸν εἰς τινα· 2) ἐξηγοῦμαι· εἶναι=δεικνύω εἰς τινα τὴν ὁδὸν πρὸς τι (πρόγμω) || καὶ οὗτω, ὀδηγῶ, ποδηγετῶ || ὡς. ὁ δάσκαλος || διατάσσω, διοικῶ.— III ες τὸ λατ. praeire verbis, ὑπαγορεύω ὠρισμένον τύπον λέξεων.— ἐρμηνηνύω, διερμηνηνύω.— VI διηγοῦμαι ἐν ἐκτάσει (λεπτομερῶς), ἀφηγοῦμαι, περιγράφω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐξ-ἠγητής, -οῦ, ὁ ὀδηγός, διευθυντής, σύμβουλος || γεν., ὁ σχεδιάζων ἐπινοῶν.— II ὁ ἐρμηνηνυτής (χρησῶν ἢ οἰζοθήποτε φύσεως ἱερῶν τελεσῶν), λατ.ν. interpretes religionum.
ἐξ-ἠγρόμην, μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐξ-εγείρω.
ἐξ-ἠκασμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐξεικμάζω.
ἐξ-ἠκοντα, οἰ, αἰ, τὰ, ἀκλ. (ἔξ)· ἐξήκοντα, ἐξήντα (λατ. sexaginta).
ἐξήκοντα-έτης, ες (ἐξήκοντα+έτος)· ἡλικίας ἐξήκοντα ἐτών.
ἐξήκοντάκις, ποιητ. -άκις (ἐξήκοντα), ἐπὶρ.· ἐξήκοντα φορές.
ἐξήκοντα-τάλαντις, ἡ (ἐξήκοντα+τάλαντον)· τὰς ἐξ ἡκοστῶν συνεισφερόντων ὄμοιόν τὸ ποσὸν τῶν 60 ταλάντων || τὸ ποσὸν τῶν 60 ταλάντων.
ἐξ-ἠκόντις, ἀόρ. α' τοῦ ἐξακοντίζω.
ἐξήκοστός, ἡ, ὄν (ἐξήκοντα)· ὡς καὶ νῦν, λατ. sexagesimus.
ἐξ-ἠκω, μέλ. -ἠξω· ἔχω φθάσει μέχρι σημείου τινός.— ἐπὶ χρόνου, ἔχω λήξει, ἔχω ἐξαντληθῆ.— ἐπὶ προσηγεῖων, ὀνειρώων κλπ., ἐκπληροῦμαι, ἐπαληθεύω.
ἐξ-ἠλάσα, ἐπικ. ἐξήλασσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐξελαύνω.
ἐξ-ἠλάτος, ὄν (ἐξελαύνω)· ὁ σφυρηλατημένος (ἐπὶ μετὰλλων).
ἐξ-ἠλέγχθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ ἐξελέγγω.— ἐξ-ἠλεγκτο, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ αὐτοῦ βῆμι.

ΕΞ-ΗΛΕΙΨΑ, άόρ. α' του *εξ-αλείψω*.
ΕΞ-ΗΛΘΟΝ, άόρ. β' του *εξέρχομαι*.
ΕΞ-ΗΛΙΩΩ, μελ. -άσω (*εξ+ήλιος*)· εκδέτω τι(νά) εις τόν ήλιον || κρεμώ τι(να) εις τόν ήλιον (εις ανοικτόν χώρον).
ΕΞ-ΗΛΛΑΞΑ, άόρ. α' του *εξαλλάσσω*· **ΕΞΗΛΛΑΓΜΑΙ**, παθητ. πρκ. του *εξαλλάσσω*.
ΕΞ-ΗΜΟΥΣΙ, -εως, ή (*εξήλυθον*)· άόρ. β' του *εξέρχομαι*· έξοδος, έκθρασις, διεξοδος.
ΕΞ-ΗΜΩΡ, έπίρ. (*εξ+ήμαρ*)· δι' έξ ήμέρας, επί εξ ήμέρας.
ΕΞ-ΗΜΑΡΤΟΝ, **ΕΞ-ΗΜΑΡΤΗΚΑ**, άόρ. β' και πρκ. του *εξ-αμαρτάνω*.
ΕΞ-ΗΜΘΛΩΚΑ, πρκ. του *εξαμβλόω*.
ΕΞ-ΗΜΕΙΨΑ, άόρ. α' του *εξαμειβώ*.
ΕΞ-ΗΜΕΡΩ, μελ. -άσω· τιθασεύω, έξημερώνω || μτρφ. έκπολιτίζω, έξανδρωπίζω, τινά.
ΕΞ-ΗΜΗΜΕΝΟΣ, μτχ. παθητ. πρκ. του *εξ-αμάω*.
ΕΞ-ΗΜΙΛΛΟΣΑΜΗΝ, -ήσθην, μέσ. και παθ. άόρ. α' του *εξαμιλλάομαι*.
ΕΞ-ΗΜΟΙΒΟΣ, όν (*εξαμειβώ*)· ό τελείως ήλλαγμένος || *εξημοιβά είματα* = ένδύματα φορούμενα έν-αλλάξ.
ΕΞ-ΗΝΘΛΗΜΑΙ, παθ. πρκ. του *εξεμπολάω* (βλ. λ.).
ΕΞ-ΗΝΘΡΑΠΟΔΙΟΘΗΝ, -ισμαι, παθητ. άόρ. α' και πρκ. του *εξανδραποδίζω*.
ΕΞ-ΗΝΘΡΩΜΑΙ, παθητ. πρκ. του *εξανθρόομαι*.
ΕΞ-ΗΝΕΥΚΑ, **ΕΞ-ΗΝΕΥΚΟΝ**, άόρ. α' και β' του *εκ-φύρω*.
ΕΞ-ΗΝ-ΕΙΧΘΗΝ, **ΕΞ-ΗΝ-ΕΣΘΗΝ**, μέσ. πρκ. και άόρ. β' (μετά διπλ. αήξ-ήα.) του *εξ-αν-έχω*.
ΕΞ-ΗΝΕΜΩΣΑ, -ώθην, ενεργ. και παθητ. άόρ. α' του *εξανεμώω*.
ΕΞ-ΗΝΘΗΚΑ, -ησα, πρκ. και άόρ. α' του *εξανθώω*.
ΕΞ-ΗΝΤΛΗΚΑ, -ησα, πρκ. και άόρ. α' του *εξ-αντλώω*.
ΕΞ-ΗΝΥΣΑ, άόρ. α' του *εξανύσω* ή *εξανύτω*.
ΕΞ-ΗΨΑ, άττ. άόρ. α' του *εξαΨάσω*, *εξΨάσω*.
ΕΞ-ΗΠΑΤΗΚΑ, -ησα, πρκ. και άόρ. α' του *εξαπατάω*.
ΕΞ-ΗΠΑΦΟΝ, άόρ. β' του *εξ-απαφίσκω*.
ΕΞ-ΗΠΕΡΟΠΕΥΩ, μελ. -σω· εξαπατώ, δολιεύομαι.
ΕΞ-ΗΡΑ, άόρ. α' του *εξαιρώ*.
ΕΞΗΡΑΜΜΑΙ, παθητ. πρκ. του *ξηραίνω*.
ΕΞΗΡΑΝΘΗΝ, παθητ. άόρ. α' του *ξηραίνω*.
ΕΞ-ΗΡΑΞΑ, άος. α' του *εξ-αράσσω*.
ΕΞ-ΗΡΑΥΤΟ, γ' έν. μέσ. άόρ. α' του *εξαιρώ*.
ΕΞ-ΗΡΕΤΜΟΣ, όν (*εξ+ερετμόν*)· ό έχων έξ κώπας.
ΕΞ-ΗΡΚΟΝ, πρκ. του *εξαρκέω*.
ΕΞ-ΗΡΡΑΞΑ, ή -ασα, άόρ. α' του *εξαρπάζω*.
ΕΞ-ΗΡΤΗΜΑΙ, παθ. πρκ. του *εξαρτάω*.
ΕΞ-ΗΡΤΙΣΜΑΙ, παθητ. πρκ. του *εξαρτίσω*.
ΕΞ-ΗΡΧΕΤΟ, γ' έν. μέσ. πρκ. του *εξάρχω*.
ΕΞ-ΗΡΩΣΗ, άόρ. α' του *εξερωσέω*.
ΕΞ-ΗΡΩΚΗΣΑ, άόρ. α' του *εξασκέω*· **ΕΞΗΡΩΚΗΜΑΙ**, παθ. πρκ. του *εξασκέω*.
ΕΞΗΣ, έπ. **ΕΞΕΙΗΣ**, έπίρ. (*έχω, έξω*)· ό εις μετά τόν άλλον, κατά σειράν, κατά τάξιν || ώς. επί χρόνου, μετά ταύτα, κατόπιν, έπειτα.— || μέτα γεν., έγγύς τινος, πλησίον τινός.
*Έτυμ. όμηρ. άττ. *εξής* κυρ. είναι γεν. ούσ. **εξα* διατηρούσα τόν άρχαίον τονισμόν (πρβλ. *μία, μιᾶς*), πρβλ. δωρ. αйт. *εξαν* (έν έπιγρ.).— Όμηρ. *εξείης* (κυρ. είναι θηλ. όνομ. του *εξείως*, έπιθ. έκ του ούσ. *εξίς*) πρβλ. ούδ. πληθ. *εξεῖα* (= τὰ *εξής* καθ' Ήσυχ.), έκ του *εχεσθαί τινος*.— Άττ. *εφ-εξής*, ίων. *επ-εξής* (πρβλ. Δελφ. *επεχεῖ* έπίρ.: *εξ τόν επεχέξ ένιαυτόν - τὰ επεχέξ ήμέρα έν έπιγρ.*) βλ. και *επισχερω, έν-σχερω*.
ΕΞ-ΗΤΑΣΑ, δωρ. **ΕΞ-ΗΤΑΞΑ**, άόρ. α' του *εξετάζω*.
ΕΞ-ΗΤΗΣΑ, άόρ. α' του *εξ-αιτέω*.
ΕΞ-ΗΥΗΝΑ, άόρ. α' του *εξ-αναίνω*.
ΕΞ-ΗΥΧΗΣΑ, -ηύχουν· άόρ. α' και πρκ. του *εξανυέω*, *εξ-ηψύσα*, έπ. *εξήφουσα*, άόρ. α' του *εξαφύσσω*.
ΕΞ-ΗΧΕΩ, μελ. -ήσω· έκπέμπω ήχον, ήχώ, άντηχώ, όπηχώ || δημοσιεύω.
ΕΞ-ΗΨΑ, **ΕΞ-ΗΨΘΗΝ**, ενεργ. και παθ. άόρ. α' του *εξάπτω*.

ΕΞ-ΙΘΟΜΑΙ, μελ. -ίσομαι, ίων. -ιήσομαι, άποθ. *ιώμαι*, θεραπεύω, τινά έντελώς.— παρέχω πλήρη ίκανοποίησιν (άποζημιώσιν) διά τι.
ΕΞ-ΙΘΕΙΝ, άπρφ. του *εξείδω*.
ΕΞ-ΙΘΙΘΟΜΑΙ, άποθ. (*εξ + ίδιος*)· κάμνω τι ίδιόν μου, σίκειοποιούμαι, σφετερίζομαι.
ΕΞ-ΙΘΙΩ, μελ. -ίω· ίδρώνω, άφιδρώνω.
ΕΞ-ΙΘΡΥΩ, μελ. -ύσω· θάλλω τινά νά καθίση εις άναπαυτικήν θέσιν.— Μέσον, έγκαθιστώ έμαυτόν.
ΕΞ-ΙΕΝΑΙ, άπρφ. του *εξείμι* (λατ. *exibo*)· ένθ *εξ-τένα* είναι άπρφ. του *εξ-ιήμι*.
ΕΞ-ΙΗΜΙ, μελ. -ήσω· έξαποστέλλω, έκπέμπω || έν τφ άπρφ. έπ. άορ. β' *εξέμεν* άντί *εξείναι* || επί ίστίου ή σχοίνιου, χαλαρώνω, «*ΕΓΕΤΕΝΩΝΩ*» || έκστομίζω || άπο-ετώ τι από τινος || άμτθ. έκβάλλω.— Μέσον, άποβάλ-λω τι άπ' έμαυτού, άπαλλάσσομαι τινος. 2) άπο-πέμνω, έκδιώκω από κοντά μου, διαχειρνύω, χωρίζω (ένί συζύγου).
ΕΞ-ΙΘΥΝΩ· καθιστώ ή έντελώς εούθ, ισιάζω.
ΕΞ-ΙΚΕΤΕΥΩ, μελ. -σω· ίκετεύω θερμώς.
ΕΞ-ΙΚΝΕΟΜΑΙ, μελ. -ίσομαι· άόρ. β' *εικόμην*, άποθ.· φθάνω εις τι μέρος. 2) φθάνω τι, έπιτυχάνω τι || είμαι έπαρκής (ίκανός) διά τι. 3) συμπληρώ, έκτε-λώ, τι διαπράττω τι.
ΕΞ-ΙΚΩ, μελ. -ξω, ποιητ. άντί *εξήκω*.
ΕΞ-ΙΛΑΣΚΟΜΑΙ, μελ. -ιλασσομαι, άποθ.· καταπρα-ύω πλήρως, έξιλείω, έξευμενίζω.
ΕΞ-ΙΛΛΩ (και *εξείλω*)· αναλύω, «*εξεμπερδέω*».— || κρατώ τι(να) μακράν τινος κωλύω τινά από τινος.
ΕΞ-ΙΜΕΝΑΙ, άντί *εξ-είναι*, άπρφ. του *εξείμι* (= *exibo*).
ΕΞ-ΙΠΩ, μελ. -άσω· έκδιδίω διά πίεσεως, έκπιέ-ζω, πιέζω ίσχυρώς.
ΕΞ-ΙΠΤΑΜΑΙ, μτρφ. τύπος του *εμπέτομαι*.
ΕΞΙΣ, -εως, ή (*έξω* μέλ. του *έχω*)· τό έχειν ή κατ-έχειν τι(νά) έν τινι καταστάσει (ώς μετθ.) || 2) ως άμτθ., τό ευρίσκεισθαι έν τινι καταστάσει || διαρκής κατάστασις ή συνήθεια (σώματος ή πνεύματος).
ΕΞ-ΙΣΗΣ, έπίρ. άντί *εξ ίσης* (ένν. *μοίρας*)· έξ ίσου· ώς.
ΕΞ-ΙΣΟΥ, έπίρ. άντί *εξ ίσου* (ένν. *μέτρον*).
ΕΞ-ΙΣΩ, μελ. -άσω· καθιστώ τι(να) ίσον πρός τι(να) ή όμοιον, εξίσώνω (λατ. *aequare*)— Μέσον, καθιστώ έμαυτόν ίσον, εξίσώνομαι.— Παθητ., είμαι ή γίνομαι ίσος, ίσοπαλος. 2) καθιστώ τι έπίπεδον, τό ίσοπεδώνω.— || άμτθ. είμαι ίσος ή όμοιος.
ΕΞ-ΙΣΤΗΜΙ, μελ. *επιστήσω*, άόρ. α' *εξέστησα* (μετά μτρφ. ένν. έν τοις χρόνοις τούτοις) τοποθετώ (στήνω) τι(νά) έξω τής οικείας θέσεως, μεταβάλλω, άλλοιω||*εξίστημι* *τινα φρενών*=κάμνω τινά νά γίνη έξω φρενών (νά παραφρονήσθ) || *όθεν και τό άπλούν εξίστημι τινα*=τόν κάμνω νά χόση τά λογικά του, τόν διαταράσσω || ώς. έκπλήττω, θασκαίνω, μαγεύω.— || παθητ. μετά ενεργ. άορ. β' *εξέστην*, πρκ. *εξέστηκα*, ύπερσ. *εξέστημην*· ίσταμαι (οτέκω, μένω, είμαι) κατά μέρος || ίσταμαι μακράν τινος, άποσύρομαι έκ τής όδοϋ || κάμνω τόπον διά τινα, ύποχωρώ διά τινα || ώς μετ' αйт. άποδειλνώ, προφυλάσσομαι από τι(να), άποφεύγω.— || μετά γεν. πράγμ., άποσύρομαι από τι, άπομακρύ-νομαι έκ τινος || άποστεροϋμαι τινος || *εξέστην πα-τροδς*=έχασα τόν πατέρα μου. 2) *φρενών εξίστηκα* (άπρφ. πρκ.)=έχω χάσει τάς αισθήσεις μου || *άπολ.*, γίνομαι έξω φρενών, παραφρονώ, είμαι κατάπληκ-τος. 3) γενικώς, άποσύρομαι, παραιτούμαι (των ασχολιών μου) || ώς. μεταβάλλω τήν γνώμην μου.
ΕΞ-ΙΣΤΟΡΕΩ, μελ. -ήσω· έξερευνώ, άνακρίνω, ζη-τώ νά μάθω περί τινος.
ΕΞ-ΙΣΧΥΩ, μελ. -ύσω· είμαι πολύ ίκανός, έχω με-γάλην ίσχύν.
ΕΞ-ΙΣΧΩ=*εξέχω*· μετθ. έκτείνω, έκβάλλω || άμτθ., έξέχω, προέχω.
ΕΞ-ΙΣΩΤΕΟΝ, ρήματ. έπίθ. του *εξίσω*· πρέπει νά καταστήσθ τις τι ίσον, πρέπει νά εξίσωθί.
ΕΞ-ΙΤΗΛΟΣ, όν (*εξ-τένα*)· ό εξαφανιζόμενος, μα-ραινόμενος, ξεθεσμερνώ || έθεσμερμένος, εξηλειμμέ-νος || λησμονημένος, έπιλήσμων.
ΕΞ-ΙΤΗΤΕΟΝ, ρήμ. έπίθ. του *εξτένα*· πρέπει νά εξέλθη τις, νά άπέλθη.

ἔξ-ἰτός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *ἔξτεναί*: ὁ δυνάμενος νά ἐξέλθῃ: *τοῖς οὐκ ἐξίτον ἔστιν* = διά τούς ὁποίους δέν ὑπάρχει ἔξοδος, οἵτινες δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξέλθουν.

ἔξ-ιχνεύω, μελ. -σῶ· ἀνιχνεύω, κατασκοπεύω.

ἔξ-ιγνο-σκοπέω, μελ. -ῆσῶ· ἀναζητῶ ἀκολουθῶν τά ἴχνη τινός.

ἔξ-μέδιμνος, ὄν χωρῶν ἔξ μεδῖμνος.

ἔξ-ογκῶ, μελ. -ῶσῶ· κόμνω τι ὀγκῶδες, φουσκῶνω, ἔξογκῶνω: *μητέρα τάφω ἔξογκῶ*=τιμῶ τήν μητέρα ἐγειρῶν τάφον.— Παθητ., ἔξογκοῦμαι, ἔξογκῶνομαι, φουσκῶνομαι.— μτφρ. ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω || ἀπολ. ὀγκοῦμαι, φουσκῶνω, ὑψῶνομαι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔξ-ὄγκωμα, -ατος, τό πῦν τὸ ἔξογκοῦμενον, πᾶν τὸ ἀνυψῶδέν||ἀνάχωμα, ὕψωμα, σωρός, τύμβος.

ἔξ-οδάω, μελ. -ῆσῶ (*ἔξοδος* IV): πωλῶ, ἔξοδεύω.

ἔξ-οδία, ἡ (*ἔξοδος*): ἔξοδος, ἔξορμησις, ἔκτρατεία.

ἔξ-ὀδιος, ὄν (*ἔξοδος* III): ὁ ἀνέκων εἰς ἔξοδον || ὁ ἀνήκων εἰς τήν ἔξοδον (*αμέλος δ' ἐξιδόντες ἦδον*) δρόματός τινος.— II ὡς ὄς. τὸ *ἔξοδιον* (ἐνν. μέλος) = τὸ τέλος τοῦ δρόματος. *Ἐν Ρώμῃ *ἔξοδια* (*exodia*) ἦσαν κωμικαὶ παραστάσεις, παρῳδίαί, παιζόμεναι ἐπιτα ἀπὸ τραγωδίας, ἢ καὶ παρῳδίαί ἐπὶ σημείων τῆς ὑποθέσεως τῆς προηγηθείσης τραγωδίας, ὅπως μερικοὶ μτγν. *ἐπιλογοί*.

ἔξ-οδοι-πορέω, μελ. -ῆσῶ· ἐξέρχομαι ἐκ τινος μέρους.

ἔξ-οδος, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι (ἀντίθ. τῆ *εἰσοδος*).

2) στρατιωτικῆ ἔξοδος (ἐξορμησις, ἔκτρατεία) || ἔφοδος, ἐπίδοσις. 3) ἐπίσημος πομπή.— II μέλος, δι' οὗ ἐξέρχεται τις, ἔξοδος (λατ. *exitus*).— III ὡς καὶ τὸ λατ. *exilus*, τέρμα, τέλος, πέρας || τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, θάνατος. 2) τὸ τέλος τῆς τραγωδίας. 3) μουσικὸν μέλος παιζόμενον κατὰ τὴν ἔξοδόν τινος.— IV τὰ ἔξοδα, δαπάνη, πληρωμή, καταβολή χρημάτων, θθεν καὶ τὸ β. *ἔξοδάω* (β βλ.).

ἔξ-οδύνάω, μελ. -ῆσῶ· προξενῶ ὑπερβολικῆν λύπην.

ἔξ-ὄξω, μελ. -ορῆσῶ· ἐκπέμπω ὀριμεῖαν κακοσίαν, ὄξω ὀριμεύω.

ἔξ-οἶδα, πρκ. (ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἀλλὰ μετὰ σημασ. ἐνεστ.), ἀττ. ὑπερο. *ἔξῆθη* (*ἐκ+οἶδα*): γνωρίζω καλῶς, ἐντελῶς καλῶ πρβλ. *ἔξεῖδον*.

ἔξ-οἶδέω, μελ. -ῆσῶ· πρκ. -ῶθηκα· πρῆσκομαι, φουσκῶνω || μτφρ. εἶμαι «κουτοπερηφάνος».

ἔξ-οικέω, μελ. -ῆσῶ· μετοικῶ (ἀλλάζω οἶπι), μεταναστεύω.— II παθητ., εἶμαι πυκνοκατῳκημένος, κατοικοῦμαι πυκνῶς.— *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔξ-οικησίμος, ὄν κατοικησίμος, κατοικοῦμενος.

ἔξ-οικίζω, μελ. -ῖσῶ, ἀττ. -ῖσῶ· ἀόρ. α' -ῶμισα· ἐκβάλλω τινά ἐκ τῆς οἰκίας του, ἐξωδῶ, ἐκβάλλω, ἐκδιώκω.— Παθητ. ἀπέρχομαι ἐκ τῆς πατρίδος, μετακινῶμαι, μεταναστεύω || καταλείπω κατοικίαν.— II ἐκκενῶ τόπον τινά ἐκ τῶν κατοίκων του, ἐρημῶνω, κενῶνω.

ἔξ-οικο-δομέω, μελ. -ῆσῶ· οἰκοδομῶ ἐντελῶς, κτίζω (ἰδούω) ἐκ θεμελίων, ἀποτελειῶνω οἰκοδομην τίνα.

ἔξ-οιμῶζω, μελ. -οιμῶζομαι· οἰμῶζω (θρηνῶ) μεγαλοφῶνω.

ἔξ-οἰνόομαι, πρκ. *ἔξῳνομαι*: εἶμαι ὀλως διόλου μεδυσμένος («σκίνα στὸ μεθύσι»).

ἔξ-οιστράω, ἡ -έω, μελ. -ῆσῶ· κάμνω τινά νά μαίνεται, τόν ἀποτρελλαινῶ.

ἔξ-οἶσῶ, μελ. τοῦ *ἐκφῆρω*, ὁ μέσ. μελ. *ἔξοἶσομαι* ἀπαντᾷ καὶ ἐν παθ. ἐνν.

ἔξ-οιχνέω, μελ. -ῆσῶ· ἐξέρχομαι αἰολ. γ' πλῆθ. *ἔξοιχνεῖαι*.

ἔξ-οίχομαι, ἀποθ. ἔχω ἀπέλθει.

ἔξ-οκέλλω, ἀόρ. α' *ἔξ-ὠκέιλα*· μτβτ. ὠδῶ τι ἔξω ἀπὸ τήν θάλασσαν (πρὸς τήν ξηράν) || οὖρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν || ἀμτθ. ἐπὶ πλοίου, πίπτω ἔξω, εἰς τήν ξηράν («πέφτω ἔξω»).— III μτφρ. ἀποπλῶνω τίνα, τόν κάμνω ἐνὰ πῆσῃ ἔξω, νά σπῶσῃ τὰ μούτρα του).— Παθητ., *δεῦρο ἐξοκέλλεται*=τὸ πρῶγμα

φέρεται εἰς αὐτὴν τήν κατάστασιν, οὕτως ἀποβαίνει.

ἔξ-ολέσαι, ἀπρφ. ἀορ α' τοῦ *ἐξόλλυμι*.

ἔξ-ολισθάνω, μελ. -ολισθῆσῶ· ἀόρ. β' -ὠλισθον, (ἐν τῇ δοκίμῃ ἀττ. *λόγῳ οὐδέποτε -αίνω*): γλιστρῶ, «εγγλιστρῶ», πίπτω ἀπὸ τήν θέσιν ἐν ἡ εὐρίσκομαι.— II μετ' αἰτ. διαφεύγω τι(νὸ), ἐξεφεύγω».

ἔξ-όλλῳμαι κατ' -ῶμ· μελ. -ολέσῶ, ἀττ. -ολῶ· ἀόρ. α' *ἔξ ὠλεσα*· καταστρέφω ἐντελῶς, ἔξολοθρεύω.— II μέσον μετὰ πρκ. β' *ἔξ-όλωλα* = καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι.

ἔξ-ολοθρεύω, μελ. -σῶ· καταστρέφω ἐντελῶς.

ἔξ-ολολύζω, μελ. -ξῶ· ὀλολύζω μεγαλοφῶνω, θρηνηλογῶ.

ἔξομαι, μέσ. μελ. τοῦ *ἔχω*.

ἔξ-ομήρευσις, -εως, ἡ· ἀπαιτησις περὶ παραδόσεως ὀμήρων || τὸ ἐξασφαλίζειν τήν πίστιν τῶν ἄλλων διὰ τῆς κρατήσεως ὀμήρων. *Ἐκ τοῦ

ἔξ-ομηρεύω, μελ. -σῶ· δεσμεύω, ἐξαναγκάζω, τινά λαμβάνων ὀμήρους || ἐξασφαλίζομαι κρατῶν ὀμήρους.— Μέσον, λαμβάνω ὡς ὀμήρους.

ἔξ-ομιλέω, μελ. -ῆσῶ· συναναστρέφομαι, συνεταιρίζομαι, ἔρχομαι εἰς ἐπιμειξίαν μετὰ τινος.— II μέσον, εἶμαι, εὐρίσκομαι, μακράν τῶν φίλων μου, εἶμαι μεμονωμένος. *Ἐκ τοῦ

ἔξ-ὀμίλος, ὄν ὁ μακράν πάσης ἐπικοινωνίας μετ' ἄλλων || ξένος, ἀλλότριος.

ἔξ-ομμάτω, μελ. -ῶσῶ (*ἐκ+ὄμμα*): δίδω, παρέχω, ὄψιν (θεῶν) πρὸς τι, ἀνοίγω τούς ὀφθαλμούς τινος, τόν κάμνω νά θλέπῃ.— Παθητ. ἀνακτῶ τὸ φῶς μου, ἀναθλέπω. 2) μτφρ. καθιστῶ τι σαφές ἢ φανερόν.— III ὡς. στερῶ τίνα τῶν ὀμμάτων του, τόν τυφλώνω.

ἔξ-ὀμνῶμαι, μελ. -ομοῦμαι· ἀόρ. α' -ομοσάμην· ἀρνοῦμαι τι ἐνδράκω.— II ἀποποιῶμαι (ἀρνοῦμαι νά δεχθῶ) προσφερόμενον ἄξιωμα, ἰσχυρίζομενος μετ' ὀρκου, ὅτι δέν ἔχω τὰ μέσα, ἢ ὅτι ἡ ὑγεία μου δέν μου ἐπιτρέπει νά ἀναλάβω τούτο.

ἔξ-ομοῖόςω, μελ. -ῶσῶ· καθιστῶ τι ἐντελῶς ὁμοιον.— Παθητ. γίνομαι ἢ εἶμαι ὁμοιος.

ἔξ-ομο-λογέω, μελ. -ῆσῶ, καὶ ὡς ἀποθ. *ἔξομολογέομαι*, μελ. -ῆσομαι· ὀμολογῶ πλήρως, παραδέχομαι. 2) συμφωνῶ, ὑπόσχομαι.— III κάμνω πλήρη ὀμολογίαν διὰ τι || εἰπαίνω, ἐγκωμιάζω || εὐορτάζω, ἀναπέμπω εὐχαριστίας.

ἔξ-ομόρηνυμι, μελ. -ομόρῃω· σπογγίζω ἀπὸ τινος.— II μέσον, σπογγίζω ἀπ' ἐμουτοῦ, καθαρίζω ἐμ-αυτόν || ἐνεσθεν, μεταδίδω εἰς τίνα ἄλλον, ἀποτυπῶ εἰς τι || ἀποπλῶνω, ἀποκαθαίρω, ἵαομα τι.

ἔξόν, μτγ. τοῦ ἀπροσ. *ἔξεσι*.

ἔξ-ονεῖδίζω, μελ. -ῖσῶ, ἀττ. ἰῶ· ὀνειδίζω πικρῶς.

ἔξ-ονομάζω, μελ. -σῶ· ὀνομάζω, ἀναφέρω (ἐκστομίζω) μεγαλοφῶνω, ἀγγέλλω.

ἔξ-ονομαίνω, ἀόρ. α' -ονόμηνα (*ἐκ+ὄνομα*): λέγω τὸ δυνάμ τινος, καλῶ τίνα (ὀμιλῶ περὶ τινος) ὀνομαστικῶς.

ἔξ-ονομα-κλήδην, ἐπιρ.: ὀνομαστικῶς, τὸ καλεῖν τίνα ὀνομαστί.

ἔξ-ὀπισθεν, ποιητ. -θε, ἐπιρ.: πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθεν.— II πρῶθ. μετὰ γεν., ὀπισθεν τινος, ἔπειτα ἀπὸ τίνα, μετὰ τίνα.

ἔξ-ὀπίσω (*ἐκ+ὀπίσω*): ἐπιρ.: ἐπὶ τόπου, πρὸς τὸ ὀπίσω, ὀπίσω πάλιν. 2) πρῶθ. μετὰ γεν., ὀπισθεν τινος, ὀπίσω τινός.— III ἐπιρ. ἐπὶ χρόνου, εἰς τὸ ἐξῆς, τοῦ λοιποῦ, μετὰ ταῦτα.

ἔξ-ὀπλίζω, μελ. -σῶ· ὀπλίζω ἐντελῶς, ἐφοδιάζω.— Παθητ. καὶ μέσ., ὀπλίω ἐμαυτόν, ἐκκίνω ὤπλισμένους. 2) γενικῶς, προπαρασκευάζω, ἔξοπλίζω || μτθ. παθ. πρκ. *ἔξωπλισμένος*=έτοιμος κατ' ὄλα, ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἐξωπλισμένος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔξ-ὀπλισία, ἡ (*ἔξοπλίξω*): τὸ ἐξοπλίζεσθαι, τὸ διατελεῖν ἐν ὀπλοῖσι καὶ

ἔξ-ὀπλίσις, -εως, ἡ· τὸ ἐξοπλίζεσθαι, τὸ προσλαμβάνειν ὑπὸ τὰ ὀπλα (τὸ συγκαλεῖν ὑπὸ τὰ ὀπλα).

ἔξ-οπτάω, μελ. -ῆσῶ· «ψήγω καλῶς» || θερμαίνω ἰσχυρῶς.— μτφρ. περικαίω, καψαλίζω || καταναλίσκω (ἐπὶ βρωτος π. χ.), λιώνω.

ἐξ-οράω, βλέπω μακρόθεν* πρβλ. *ἐξείδον*.
ἐξ-οργίζω, μελ. -ίω, ἀτ. -ίζω* παροργίζω, κινώ εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω.— Παθητ., εἶμαι μαινόμενος ἐξ ὀργῆς, ἐξοργίζομαι.

ἐξ-ορδιάζω, μελ. -οσά* ὑψώνω μεγαλοφώνως, βοῶ μεγαλοφώνως.

ἐξ-ορδῶω, μελ. -ώσω* ὀρδώνω τι, ἀνορδώνω τι, τοποθετῶ τι ὀρδιον.— Παθητ., ἴσταμαι ὀρδιος, ὀρδώνομαι, ἀνορδοῦμαι.— || μτρφ., διορδώνω τι, ἀποκαθιστῶ τι.

ἐξ-ορίζω, μελ. -ίω, ἀτ. -ίζω* ὀρίζω, ἀ' ἐξώρῃσα* στέλλω ἔξω τῶν ὀρίων τῆς χώρας, ἐξορίζω || ἐκδῆτὸν βρέφος.— || ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζω πόλιν= περιπαλύνωμαι ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν (κυρ. καθιστῶ τὴν μίαν πόλιν μετὰ τὴν ἄλλην ὄριον τῆς φυγῆς μου).— || Παθητ. εἶμαι ἐξοριστός || ὡς. διέρχομαι τὰ σύνορα.

ἐξ-ορίνω, ἐξοργίζω, παραξύνω.

ἐξ-ὀριστός, ον (*ἐξορίζω*)· ἐξωρισμένος, ὁ ἔξω τῶν ὀρίων.

ἐξ-ορκίζω, μελ. -ίω, ἀτ. -ίζω* ὀρκίζω, ἐξορκίζω, τινά, δίδω ὄρκον εἰς τινα.— || ἐξορκίζω, τ. ἔ. ἐξορίζω κακὸν τι πνεῦμα («κάνω ξόρκια»). *Ἐξ αὐτῶν τὸ **ἐξ-ορκιστής**, -οῦ, ὁ (*ἐξορκίζω*)· ὁ ὀρκίζων.— || ὁ ἐξορκίζων τὰ κακὰ πνεύματα.

ἐξ-ορκος, ον* ὁ δι' ὄρκου δεσμευμένος.

ἐξ-ορκῶω, μελ. -ώσω* θάλλω τινά νά ὀρκισθῆ, τὸν δεομεύω δι' ὄρκου (μετ' αἰτ. προσ.) || μετ' αἰτ. προσ. καὶ αἰτ. πρᾶγμ., κἀμνω τινά νά ὀρκισθῆ εἰς τι: *ἐξορκῶ τινά τὸ Στυγῶς ὕδαρ*. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ὀρκωσις, -εως, ἡ (*ἐξορκῶω*)· ἡ δι' ὄρκου δεσμευσις (ὑποχρέωσις).

ἐξ-ορμάω, μελ. -ήσω* ἀμτβ. ὀρμῶ ἔκ τινος, ἐκινῶ, ἐξορμῶ || ἐπι ἄλγους, ἐκασπῶ.— || μτβτ. ἀποστέλλω, ἐκπέμπω: *ἐξορμῶ τὴν ναῦν* = ἐξαποστέλλω ναῦν εἰς τὸ πέλαγος.—γενικῶς, ἐξεγεῖρω, παρορμῶ.—Παθητ. ἐκκινῶ, ἀναχωρῶ, ἐξορμῶ.

ἐξ-ορμίζω, μελ. -ίω, ἀτ. -ίζω* φέρω ἔξω τοῦ λιμένος (εἰς τὸ πέλαγος), ἐξάγω ἐκ τοῦ λιμένος || *ἐξορμίζω εἰς πόντον*: ἐξάγω πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος (τὸ ἀνοίγω εἰς τὸ πέλαγος).

ἐξ-ορμος, ον* ὁ πλέων ἔξω τοῦ ὄρμου, τοῦ λιμένος, ὁ ἀποπλέων ἐκ τοῦ λιμένος.

ἐξ-ορούω, μελ. -οσά* ἐκπηδῶ, ἐξορμῶ.

ἐξ-ορούσσω, ἀτ. -ττω, μελ. -ζω* ὀρούω, ἀ' ἐξώρῃσα* σκάπτω καὶ ἐκβάλλω: *ἐξορούσσω τοὺς ὀφθαλμοὺς* = «βγάζω τὰ μάτια». — || ἀνορούσω ἀπὸ τὴν γῆν, ἀνασκάπτω.

ἐξ-ορχομαι, μελ. -ορχήσομαι, ἀποθ. χορεύω ἐξέρχομαι, χορεύω ἀπομακρύνομαι || ὡς. διέρχομαι διὰ μέσου τινός χορεύων.— || προδίδω (ἀποκαλύπτω) μὲ ἀσυνέτους χειρονομίας.

ἐξ-όσδω, θωρ. ἀντι ἐξόσσω.

ἐξ-οσιόω, μελ. -ώσω* ἀφιερώω, ἀφοσιώνω.

ἐξ-οστράκίζω, μελ. -ίω* ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ.

*Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-οστρακισμός, -οῦ· ὁ ἐξορία δι' ὀστρακισμοῦ.

ἐξ-ότε, ἐπίρ. (*ἐκ+ότε*)· ἔξ οὗ χρόνου, ἀφ' οὔτου.

ἐξ-οτρύνω, παροτρύνω, ἐξεγεῖρω.

ἐξ-ουδενόω, μελ. -ώσω* ἐξουθενέω (βλ. λ.).

ἐξ-ουθενέω, μελ. -ήσω (*ἐκ+οὔθεις*)· ἐκμηδενίζω, ἐξευτελιζώ || μτρφ. παθ. πρκ. τὰ ἐξουθενημένα = πράγματα ὅλως διόλου ἀνάξια λόγου.

ἐξούλης δίκη, ἡ· ἀγωγή κατὰ παραμελοῦντος ἢ περιφρονοῦντος ἀποφάσεις δικαστηρίων. Δέν ἀπαντᾷ ἡ ὄνομ. *ἐξούλη*.
 *Ἔτυμ.: *ἐξούλη* (<ἐξ+*Fol-να, πρβλ. γόλαμος (τ. ἔ. Fol-αμος)=διωγμός (Ἑσυχ.) οὐλαμός. *Ἐκ βίξ. Fel (=πέζω), βλ. δημρ. εἴλω.

ἐξ-ουσία, ἡ (*ἐξουσι*)· ἡ δύναμις ἢ τὸ δικαίωμα (ἢ ἐξουσία) τοῦ πράττειν τι.—ἀπολ. δύναμις, ἐξουσία. 2) ἀρχή, ἀξίωμα || τὸ σύνολον τῶν ἀρχόντων, οἱ ἄρχαι.— || πόροι ζωῆς, περιουσία, τὰ μέσα τοῦ ζῆν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ουσιάζω, μελ. -οσά* ἔχω ἢ ἐξασκῶ ἐξουσίαν ἐπὶ τινος.— Παθητ. ἐξουσιάζομαι, ἐξουσία ἐξασκεῖται ἐπ' ἐμοῦ.

ἐξ-οφέλλω, αὐξάνω τι καθ' ὑπερβολήν.

ἐξ-ὀφθαλμος, ον* ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προεξέχοντας.

ἐξ-οχή, ἡ (*ἐξέχω*)· πᾶν τὸ προεξέχον, προεξοχή || μτρφ. ὑπεροχή, ἐξοχότης || οἱ κατ' ἐξοχή=οἱ ἐξέχοντες, οἱ ἐπισημώτατοι ἄνδρες.

ἐξ-οχος, ον (*ἐξέχω*)· ὁ ἐξέχων, προεξέχων || μτρφ. ὁ ὑπερέχων, λαμπρός, ὑπέροχος, ἐξοχος || μετὰ γεν. *ἐξοχος Ἀργείων*=ὑπέροχος (λαμπρός) μετὰ τῶν Ἀργείων || οὐδ. ἐπιθ. *ἐξοχον καὶ ἐξοχα*=ὑπερόχως || μετὰ γεν. *ἐξοχα πάντων*=ὑπὲρ πάντας, ὑπεράνω ὅλων.

ἐξ-υβρίζω, μελ. -ίω, ἀτ. -ίζω* ἐκοπῶ εἰς (ὑβριν) αὐθάδεϊαν, ἀποδρασύνομαι, αὐθαδείζω, ἀκολασταίνω || *ἐξυβρίζω εἰς τόδε*=φθάνω εἰς τοιοῦτο σημεῖον δρασούτητος || *ἐξυβρίζω παντοῖα* = ἐκτρέπομαι εἰς (διαπράττω) παντὸς εἶδους διαίσπραγίος.

ἐξ-υνηκα, ἐ-συν-ῆκα, ἀντι *ξυνηκα*, *συνῆκα*, ἀόρ. ἀ' τοῦ *συν-ῆμι* μετὰ διπλῆς αὐξήσ.

ἐξ-υπ-αν-ίστημι, κἀμνω τινά νά ἐγερθῆ.— || Παθητ. μετὰ ἐνεργ. ἀόρ. β', ἀμτβ.: *συνάδιε μεταφρένου ἐξυπανέστη* = μῶλωπι ἐξωγκῶδη ἐνδοθεν τοῦ μεταφορένου (ὑπὸ τὸ δέρμα μετὰ τῶν ὤμων).

ἐξ-υπερθε, ἐπίρ. (*ἐκ+ὑπερθε*)· ἀνωθεν, ἀπ' ἐπάνω.

ἐξ-υπ-ηρετώω, μελ. -ήσω* ὑπηρετῶ (τ. ἔ. βοηθῶ) τὰ μέγιστα.

ἐξ-υπνίζω, μελ. -ίω (*ἐκ+ὑπνος*)· ἐγεῖρω τινά ἐκ τοῦ ὕπνου.

ἐξ-υπνος, ον (*ἐκ+ὑπνος*)· ὁ σκηκμένος ἀπὸ τὸν ὕπνου, «ξυπνητός».

ἐξ-υπτιάζω, μελ. -οσά* γυρίζω τι ἀνάποδα, ἀναποδογυρίζω.

ἐξυράμην, μέσ. ἀόρ. ἀ' τοῦ *ξύρωω*.

ἐξυρήμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ξύρέω*.

ἐξυσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ξύω*.

ἐξ-ύφαινω, μελ. -άσω* ὑφαίνω τι μέχρι τέλους (λατ. *pertexere*) || μτρφ. συμπληρώνω, ἀποτελειώνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ύφασμα, -ατος, τό· τὸ τελειωμένον ὑφασμα.

ἐξ-υφ-ηγέομαι, μελ. -ήσομαι· δεικνύω τὴν ὁδόν, προηγύομαι.

ἔξω, ἐπίρ. ((*ἐξ* ὡς *εἶσω* ἐκ τῆς *εἰς*)· ἔξω, εἰς τὸ ἔξω μέρος (λατ. *foris*). — || ἐπι κινήσεως, πρὸς τὰ ἔξω, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὸ ὑπαίθρον (λατ. *foras*).

— || ὡς τὸ ἐκτός, μετὰ γεν.· ἔξωθέν τινος, ἐκτός βολῆς: *ἔξω βελῶν*=ἐκτός βολῆς τόξου || *παροιμία*: *ἔξω τοῦ πηλοῦ πόδα ἔχω* = συγκρατοῦμαι (σ. γκαρτῶ ἐμαυτὸν) ἔξω τῶν δυσκολιῶν. 2) ἐκτός, πλήν, ἐξαιρέσει.— IV ἐπι χρόνου, μετὰ, ὑστερον ἀπὸ, πέρον (χρονικοῦ τινος ὀρίου). — [*ἔξω* (<ἐξ+*ω, λατ. *o (πρὸθ. = πρὸς) πρβλ. *πρόσωω*, *πρόσωω* (**πρωτ*)-ω, ἀν ω.—*ἔξωθεν*, *ἔξοθεν*.—Λακων. *ἐξεῖ* ('Ἑσυχ. *αἰεῖ*-*ἔξω*), Κρητ. *ἔξω*, Δελφ. *ἔξω*].

ἔξω, μελ. τοῦ *ἔχω*.

ἐξ-ὠδήκα, πρκ. τοῦ *ἐξοιδέω*.

ἔξωθεν, ἐπίρ. (*ἔξω*)· ἀπ' ἔξω, μετὰ γεν. *ἔξωθεν δόμων*=ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.— || = *ἔξω* (β βλ.).

ἐξ-ωθέω, μελ. -ωθήσω καὶ -ώσω* ἀόρ. ἀ' *ἐξέωσα** ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω, ῥίπτω ἔξω, ἐκβάλλω.— Παθητ. ἐκβάλλομαι, ῥίπτομαι ἔξω.— || σπρώχνω (τὸ πιλοῦν) πρὸς τὴν ξηρὰν (ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης).

ἐξ-ώκισα, ἀόρ. ἀ' τοῦ *ἐξοικίζω* (βλ. λ.).

ἐξ-ώλεια, ἡ· ἐντελής καταστροφή. *Ἐκ τοῦ **ἐξ-ώλης**, ες (*ἐξόλωλα* τὸ *ἐξόλλυμι*)· ὁ ἐντελῶς κατετραμμένος, ὁ ὑποστᾶς παντελῆ καταστροφῆν. 2) ἐνεργ., ὁ λίαν καταστροφικός, ὀλέθριος. — || ἐπι προσώπων, ἐξώλης καὶ προώλης, ἐντελῶς διεφθορμένος.

ἐξ-ωμίδο-ποιία, ἡ (*ποιέω*)· ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐξωμίδας.

ἐξ-ωμίζω, μελ. -οσά* γυμνώνω τὸν ὤμον ἢ τὸν θραχίονα μέρι τοῦ ὤμου. *Ἐκ τοῦ

ἐξ-ωμής, -ίδος, ἡ (*ἐκ+ώμος*)· ἀνδρικόν ἐνδυμα ἄνευ χειρῶν, ὡστε ἀμφοτέρωι οἱ ὦμοι νά μένου γυμνοί.

ἐξ-ωνέομαι, ἀποθ.· ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώνω πληρώνων λύτρα || γενικῶς, ἀγοράζω.

ἔξ-ώπιος, ον (ἐκ+ὠψ) ὁ ἔξω τῆς ὄψεως, ὁ μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν.

ἔξ-ωπλισμένος, μτχ. παθητ. πρκ. τοῦ *ἔξωπλίζω*.
ἔξ-ωριάζω, (ἐκ+ὠρία) δέν προσέχω εἰς τι, παρεμελῶ.

ἔξ-ώρμισα, ἄορ. α' τοῦ *ἔξωρίζω*.

ἔξ-ώρμισαι, β' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἔξωρίζω*.

ἔξ-ώρος, ον (ἐκ+ὠρα) ὁ ἔξω τῆς ὥρας, ἔξω τοῦ καιροῦ, ἄκαιρος, παράκαιρος, πρόωρος || ὑπέργηρος, ἀπόμαχος.

ἔξ-ώρτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἔξωρτυμι*.

ἔξ-ώσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἔξωθέω*.

ἔξ-ώσθης, -ου, ὁ (*ἔξ-ωθέω*) ὁ ἔξωδῶν (ἐπὶ ἀνέμων, σφοδρὸς, ὀρμητικὸς): *ἔξώσται ἀνεμοί*=ἀνεμοὶ ἔξωθρόντες τὰ πλοῖα πρὸς τὴν ξηρὰν.

ἔξώτατος, η, ον, ὑπερβ. τοῦ *ἔξω* ἐπίρ. *ἔξωτάτω*, ὑπερβ. τοῦ ἐπίρ. *ἔξω*.

ἔξώτερος, α, ον, συγκριτ. τοῦ *ἔξω* ἐπίρ. *ἔξωτέρω*.

ἔξ-ώφελλον, πρτ. τοῦ *ἔξ-ωφέλλω*.

ἔξω, ἐπικ. ἀντι οὐ, γεν. τοῦ γ' προσ. τῆς προσωπ. ἀντων. βλ. οὐ· ἀπὸ *ἔο*=μακρὰν αὐτοῦ.

ἔξω, ἐπικ. ἀντι οἶ, δοτ. γ' προσ. προσωπ. ἀντων. (βλ. οὐ) εἰς αὐτόν.

ἔξω, ἐπ. ἀντι εἴη, γ' ἐν. Ἐξκτ. τοῦ *εἰμί*.

ἔξωμεν, συγχεκ. τύπος ἀντι *ἐοικαμεν*, α' πληθ. τοῦ *εἰκα*.

εἰκα, ας, ε κ. λ.* πρκ. μετὰ σημασ. ἔνσστ. ἐκ τοῦ *εἶκα* (=εἶμαι ὁμοίος, ὁμοιάζω· βλ. *εἶκα*)· ἀττ. α' πληθ. *εἰκωμεν* (ἀντι *ἐοικαμεν*), *εἶξαι* (ἀντι *ἐοικασαι*)· ἐπικ. γ' δυϊκ. *εἶκον* (ἀντι *ἐοικατον*)· ἀπρφ. *εἰκέναι*, ἀττ. *εἰκέναι*· μτχ. *εἰκίως*, -νία, -ός, καὶ ἔκτετ. ὄνομ. πληθ. θηλ. *εἰοικυῖαι*· ἀττ. *εἰκίως*, *εἰκνυῖα*, *εἰκίος* ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ὁμ.· ἰων. *οἶκα*, ας, ε, μτχ. *οἰκίως*· ὑπερβ. *ἐώκειν*, ἐπικ. γ' πληθ. *ἐοικεσαν*· τοῦ ὑπερβ. ὑπάρχει καὶ ἐπικ. γ' ἐνικ. παθ. ὑπερβ. *ἤικετο*, ἀνευ δ' αἰξήσθ. *εἶκτο*. — ἢ εἶμαι ἢ φαίνομαι ὁμοίος. — ἢ εἰμαι ἰκανός, κατάλληλος || ὁ Ὁμηρὸς ἔχει τὸ γ' ἐνικ. *εἶοικε* ὡς ἀπρόσ· φαίνεται (εἶναι) προσήκον, ὀρθόν, εὐπρέπες. 2) Παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντᾷ ὡς καὶ μτχ. *εἰοικὼς* ὡς ἐπιθ., ἀρμόδιος, πρέπων, εὐπρεπής, κατάλληλος || φαινόμενος ὁμοίος, ὁμοιάζων || εὐλόγος, λογικὸς: *εἰοικότε καίτας δλιέθρω* = κείται μετὸν πρέποντα δλεδρον (θάνατον) || *εἰκνυῖα ἄκνοις* = κατάλληλος (ταιριασθῆ) οὐζυγος. — ἢ ἀττ. φαίνομαι πιθανός, φαίνομαι || *εἶοικε* = φαίνεται || ὡς *ἔοικε*=καθὼς φαίνεται, καθὼς εἶναι πρέπον. [δὲ· ἔ-τυμολ. βλ. *εἰκίω*].

εἰοικότως, ἀττ. *εἰκότως*, ἰων. *οἰκότως*, ἐπίρ. τῆς μτχ. *εἰοικίως*, *εἰκίως*, *οἰκίως*· ὁμοίως, ὡς, καθὼς || λογικῶς, δικαίως, εἰκότως, εὐλόγως, ὅπως ἔπρεπε νὰ ἀναμένῃ τις.

εἰοίμι, *εἰοίς*, *εἰοί*, ἰων. ἀντι *εἴην*, *εἴης*, *εἴη*.

εἰοίω, ἐπ. ἀντι *εἰοῦ*, γεν. τοῦ *εἰός*.

εἰοίς, δοτ. πληθ. τοῦ *εἰός*.

εἰοίς, ἐπ. ἀντι *εἴης*, β' ἐν. Ἐξκτ. τοῦ *εἰμί*.

εἰοῖσα, δωρ. ἀντι *εἰοῖσα*, *οῖσα*, μτχ. θηλ. τοῦ *εἰμί*.

εἰοπα, ποιητ. πρκ. (μετὰ σημ. ἔνσστ.) τοῦ *εἰπω*· ὑπερβ. *εἰώπειν*.

εἰον, ἐπ. ἀντι *ἦν*, πρτ. τοῦ *εἰμί*· ἐν φ *εἰον* ἰων. ἀντι *δν*, οὐδ. μτχ.

εἰόν, ὄνομ. ἢ αἰτ. οὐδ. τοῦ *εἰός*.

εἰοντι, δωρ. ἀντι *εἰοί*, γ' πληθ. τοῦ *εἰμί*.

εἰοργα, ποιητ. πρκ. τοῦ *εἰρῶν*· γ' πληθ. *εἰοργαν* ἀντι *εἰοργασιν*· μτχ. *εἰοργός*· ἰων. γ' ἐν. ὑπερβ. *εἰοργε*. [δὲ· ἔ-τυμολ. βλ. *εἰργον*, *εἰρῶν*].

εἰορτάζω, ἰων. *οἰρτάζω*, μέλ. -σων· πρτ., μετὰ ἀνωμάλ. αἰξήσθ. *εἰώρταζον* καὶ ἄορ. α' *εἰώρτασα* (*εἰορτή*)· εἰορτάζω, ἀγω εἰορτήν, πανηγυρίζω || δοξάζω, τιμῶ, δὲ· εἰορτῶν καὶ πανηγυρέων.

ἔορθη, ἐν ἰων. λόγφ *εἰορτή*, ἢ· εἰορτή, πανηγυρίς, συμπόσιον: *εἰορτῆν ἀγειν*=εἰορτάζειν.

ἔ-τυμολ. ἀττ. *εἰορτή*, ἰων. *εἰορτή* ((*εἰορτή*, *εο*)ο), δωρ. *εἰορτά*· *εἰορτή* < *Fε-Fog-tā· αἰολ. *ἔροτις* < *Fερατις, πρβλ. *ἔρανος* < *Fερα-νος· νερα-, ἄμνηρ. *ἦρα* (Fῆρα) φέρειν, ἐπὶ ἦρα φέρειν (=προσφέρειν ὑψηροῦς), παλ-γερμ. *wereh* (συμφιλιώνω), παλ-σαξ. *warōh* (=

ἐκπληρῶ): *εἰορτῆ τοῦ θεοῦ* (ἢ τῶ θεῶ) ἀρχικῶς εἰ σημαίνει χορηγησίαν (ἰδίως) εἰς τὸν θεόν.

εἰός, *εἴη*, *εἰόν*, ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντι *δς*, *ῆ*, *δν* (*εἰο* ἀντι *οῦ*), κτητικὸν ἐπιθ. γ' προσ. ἐν. ἀριθ. ἰδικὸς του (λατ. *suis*). — ἢ μεθ' Ὁμήρου καὶ ὡς γ' προσ. πληθ.=*σφέτερος*=ἰδικὸς τῶν· καὶ ἀντι τοῦ β' προσ. *σός*· ἰδικὸς σου. — [δὲ· ἔ-τυμολ. βλ. *εἶ*].

εἰοῦς, Βοιωτ. ἀντι *εἰο*, οὐ γεν. τῆς τριτοπροσ. ἀντων. **ἐπ-ἀγάλλομαι**, παθητ.· ἀγάλλομαι, ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, ἐπὶ τινι.

ἐπ-αγγελία, ἢ· ἀγγελία, παραγγελία, διαταγή. 2) ὡς ἀττικὸς δικανικὸς ὄρος, καταγγελία. — ἢ ὑπόσχεσις, διαβεβαίωσις, πεποθησις, ἀσφάλεια || ὡς. ἢ δοδεκάσ υποσχεσις, τὸ ὑπεσχημένον. Ἐκ τοῦ

ἐπ-αγγέλλω, μελ. -εἰώ· ἄορ. α' *ἐπήγγεελα*· ἐνεργ. πρκ. *ἐπήγγεελα*, παθητ. *ἐπήγγεμαι*· διηγούμαι, προκηρῶσω, ἀναγγέλλω, καθιστῶ γνωστόν. 2) δίδω διατάγας, προστάσας, παραγγέλλω || μετὰ αἰτ. πράγμ. *στρατιῶν ἐπαγγέλλω*=δίδω ἐντολὴν νὰ παρασκευασθῆ στρατὸς (λατιν. *imperare milites*).

3) καταγγέλλω. 4) ἀπαίτῶ, ἐξαιτοῦμαι, ἱκετεύω, κάμνω αἰτήσιν διὰ πράγμ. τι.— ἢ μέσον, ὑπισχνούμαι, προσφέρομαι, προσφέρω, προτείνω (σπανίως ἔχει τὴν σημασ. αὐτὴν ὡς ἐνεργ.). 2) ἐπαγγέλλομαι τι, κάμνω δῆλωσιν ὅτι δέλω ἢ δύναμαι νὰ πράξω τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐπ-ἀγγέλα**, -ατος, τὸ· ἀγγελία, ἀναγγελία, ὑπόσχεσις, ἐπαγγελία.

ἐπ-ἀγείρω, μελ. -αγερώ· συναθροίζω, συλλέγω.— Παθητ., ἐπὶ ἀνδρῶν, συναθροίζομαι, συνέρχομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἀγερεῖς, -εως, ἢ (*ἐπαγείρω*)· συνάδροις, συγκέντρως || ἄδροισμα.

ἐπάγην, παθητ. ἄορ. β' τοῦ *πήγγυμι*.

ἐπ-ἀγίνεω, ἰων. ἀντι *ἐπάγω* (β δλ.).

ἐπ-αγλάιζω, μέλ. -ισω, ἀττ. -ίω· ἀγλαίζω, λαμπρύνω, ἐτι μάλλον.— Παθητ., *καυχῶμαι*, μεγαλαυχῶ, ἐπὶ τινι πράγμ.

ἐπ-αγρυνεῖω, μέλ. -ῆσω· ἀγρυνεῖω ἐπὶ τινος, ἐπαγνῶ εἰς τι || μτφρ. παραφυλάττω, παραμονεύω.

ἐπ-άγω, μελ. -ξω· ἄορ. β' *ἐπήγαγον*· φέρω ἢ ὀδηγῶ πρὸς τι, ἐπιφέρω. 2) προχωρῶ, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, ἐπελαύνω || ἐντέθειν, ὑποκίνω, ὑποδουλιζῶ, παρορμῶ || μτφρ. φέρω, ὀδηγῶ τινα εἰς τι πράγμα. 3) θάλλω τι εἰς ἐνέργειαν, χρησιμοποιοῦ τι: *ἐπάγω κέντρον*=χρησιμοποιοῦ τὸ θούκεντρον || *ἐπαγε γνάθον*=εἶδω ἐμπρός, κυρ. χρησιμοποιοῦσιν τοὺς ὀδόντας σου. 4) εἰσάγω, ἐφοδιάζω, παρέχω, χορηγῶ || καλῶ εἰς βοήθειαν. 5) προτείνω, εἰσηγούμαι, νομοσχέδιον. 6) εἰσάγω περιπλέων, προσδέτω || προσδέτω ἡμέρας εἰς τὸ ἔτος (τὰς *ἔμβολιμους* καλομένους), παρεμβάλλω.— ἢ μέσον, φέρω εἰς ἐμαυτόν, προμηθεύω εἰς ἐμαυτόν || μτφρ. οἰοδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανεύομαι. 2) προσέγω εἰς ἐμαυτόν, ἐπιφέρω εἰς ἐμαυτόν. 3) καλῶ ὡς συμμάχους || ἐπὶ συγγραμμάτων, παρατίθεμαι (παραδέτω), ἀναφέρω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἀγωγή, ἢ (*ἐπάγω*)· τὸ ἐπιφέρειν, προκαλεῖν, τι || προσπορίζειν, εἰσάγειν, ἐφοδιάζειν || εἰσβολή, ἐπίθεσις, ἐφοδος.— ἢ Ἐν τῇ Λοιτικῇ, τὸ προβάλλειν σειρὰν ἐπὶ μέρους παραδειγμάτων, εἰς ἣν νὰ ἀγεται τις εἰς γενικὸν συμπέρασμα, ἢ κατ' ἐπαγωγὴν ἀπόδειξις. **ἐπ-ἀγωγός**, ὄν (*ἐπάγω*)· ὁ ἐπιφέρων, ὁ προκαλῶν τι, εἰσάγων κλπ. || ὁ παράγων τι, προάγων τι. — ἢ ὁ δελεάζων, παραπειθῶν, πλάνος, δελεαστικὸς.

ἐπ-ἀγωνίζομαι, μέλ. -ισμαι, ἀττ. -ισῶμαι, ἀποθ.· ἀγωνίζομαι ἐναντίον ἄλλων.

ἐπ-ἀγώνιος, ον (*ἐπι-τάγων*)· ὁ προεδρεύων ἐπὶ τῶν ἀγώνων.

ἐπ-ἄδω, ἰων. καὶ ποιητ. **ἐπ-ἄειδω**· μέλ. -ῆσομαι· ἄδω ἐπὶ τινι ἢ πρὸς τι. 2) διευθύνω τὴν ὁδόν.— ἢ ἄδω πρὸς τινα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν γοητεύω (νὰ τὸν θάλω) || θῶν, μεταχειρίζομαι μαγικὰς ἐπιφώδας (εξόρκια) || μτχ. *ἐπαιδῶν*=δὲ· ἐπωδῶν.

ἐπ-ἄειρω, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντι *ἐπαίρω*.

ἐπ-ἀείξω· κάμνω τι νὰ αὐξήθῃ, μεγαλύνω.

ἐπάδω, ἄορ. β' τοῦ *πάσχω*.

ἐπ-αθροίζω, μέλ. -σων· συναθροίζω ἐπὶ πλεον.

ἐπ-αιάζω, μέλ. -ξω κράζω *αλαί*, *αλάζω* ἐπὶ τινι, θρηνηλογῶ || συμμετέχω θρήνου.

ἐπ-αιγίζω, μέλ. -σω (*ἐπι* + *αιγίς*) ἔφορμῶ, ἐπιπίπτω.

ἐπ-αιδέομαι, μέλ. -αἰδεσθῆσομαι ἄορ. α' -ἠδέσθη' αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι || μετὰ αἰτ., αἰδοῦμαι (σέβομαι) τίνα.

ἐπ-αίνεσις, -εως, ἡ (*ἐπαινέω*) ἔπαινος, ἐγκώμιον.
ἐπ-αινέτης, -ου, ὁ (*ἐπαινέω*) ὁ ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων.

ἐπ-αινέτος, ἡ, ὄν' ὄξιος ἐπαινοῦ, ὀξέπαινος || τὸ *ἐπαινετὸν* = τὸ ὄξιον ἐπαινοῦ, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐγκωμίου. Ἐπίρ. -τώς. Ἐκ τοῦ

ἐπ-αινέω, μέλ. -έσω, ἄτ. -έσομαι, ἐπ. -ήσω ἄορ. α' *ἐπήνεσα*, ἐπικ. -ἠσα' πρκ. *ἐπήνεκα*.—Παθ. ἄορ. α' *ἐπηνήθη*ν (*ἐπι*+*αίνέω*) ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, ἐπικρινῶ || μετὰ δοτ. προσ. συμφωνῶ μετὰ τίνος, συναιῶ, συγκατατίθεμαι || ἐπαιῶν, ἐγκωμιάζω. 2) = *παραινέω* συμβουλεύω, συνιστῶ, εὐχομαι κελεύω.— || ἐπὶ μὴ ἀποδοχῆς γινομένης προσφωρᾶς, ἐπὶ τὸ εὐγενέστερον, χρησιμοποιεῖται τὸ *ἐπαινέω*=εὐχαριστῶ (εὐχαριστῶ, δὲν δέλω ἢ δὲν δέχομαι) = λατιν. *benigne* ἢ *gratia est* || *κάλλιος*' *ἐπαιῶν* = εὐχαριστῶ παρά πολὺ (ἀλλά δὲν...)

ἐπ-αίνημι, αἰολ. ἀντὶ *ἐπαινέω* (δλ. λ.).

ἐπ-αινος, ὁ (*ἐπι*+*αἰνος*) ἐπιδοκιμασία, ἔπαινος.

ἐπ-αινός, ἡ, ὄν, μόνον κατὰ θηλ. *ἐπαινή*, ἐπιταμ. ἀντὶ *αἰνή* = καθ' ὑπερφολήν δεινήν, φοβερά.

ἐπ-αἶρω, ἰων. καὶ ποιητ. *ἐπαιέρω* μέλ. *ἐπαρῶ* ἄορ. α' *ἐπήρα*, ποιητ. *ἐπάερα*.—Παθητ., ἄορ. α' *ἐπήρθη*ν πρκ. *ἐπήρμαι* σγκώνων ὑψηλά, ὑψώνω || ἐκδειόζω, ἐγκωμιάζω. 2) ἐξεγείρω, ἀφυπνίζω, ἐξερεδιζῶ || παρακινῶ, πειθῶ, τινὰ νὰ πράξῃ τι.— || ἄμπετ. (ἐξυπακ. *ἐμπετόν*) ἔ εἰρομαι, σγκώνομαι, ἀφυπνίζομαι. 2) (ἐνν. στρατόν) ἐκκινῶ.— Παθητ., ἐξεγείρομαι, ἀφυπνίζομαι || ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, δῖά τι.

ἐπαισδον, ζωο. ἀντὶ *ἐπαιζον*, πρτ. τοῦ *παίζω*.

ἐπ-αισθάνομαι, μέλ. -αισθῆσομαι ἄορ. β' -ἠσθῆμην, ἀποθ. ἰσοθάνω αἰσθάνω ἡ ἀντίληψιν πράγματός τινος (μετὰ γεν.) || μετὰ αἰτ., ἀντιλαμβάνομαι τι, μανθάνω τι || μετὰ μτχ., ἀντιλαμβάνομαι ὅτι...

ἐπ-αἶσω, ἄτ. -άσω ἢ -άτω μέλ. -αἶξω, ἄτ. -άξω ἔφορμῶ κατὰ τίνος.— ἐπιπίπτω κατὰ τίνος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι.— Μέσον, *ἐπαἶσομαι* *θεθλον* = ὁρμῶ διὰ τὸ ἐπαθλον, ἀρπάζω τὸ ἐπαθλον.— || *ἐπάσω πόδα* = κινῶ τὸν πόδα μετὰ σπουδῆς || Παθητ. *χεῖρες ἐπαἶσσονται* = αἱ χεῖρες κινουῦνται ταχέως καὶ ὀρμητικῶς.

ἐπ-αἶστος, ὄν (*ἐπαῖτω*) ἐξακουστός, περιδότης, πασίγνωστος, φανερός.

ἐπ-αισχύνομαι, μέλ. -αισχυνθῆσομαι, ἀποθ. αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ἐπὶ τινι (δῖά τι).

ἐπ-απέτω, μέλ. -ήσω' ζητῶ ἐπιπροσδέτως || ἐξαιτουῦμαι, ἰκετεύω.

ἐπ-αιτιόομαι, μέλ. -άσομαι, ἀποθ. αἰτιῶμαι (κατηγορῶ, ἀποδίδω κατηγορίαν) τινὰ ἐπὶ τινι, κατηγορῶ, μέφομαι || ἀποδίδω εἰς τίνα τὴν αἰτίαν τίνος.

ἐπ-αίτιος, ὄν (*ἐπι* + *αἰτία*) ὁ κατηγορηθεὶς δῖά πράγμῃ τι, ἀξιολοκάρχιος, ἐνοχος.

ἐπ-αἶτω, κατὰ συναίρ. *ἐπ-άω* μέλ. -έσω' ἀκούω, ἐπακούω, δίδω ἀκρόασιν, ἀντιλαμβάνομαι, αἰσθάνομαι. 2) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. 3) ἔχω γνῶσιν τίνος, εἶμαι εἰδήμων (εἰδικός, *ἐπαῖων*).

ἐπ-αιωρέω, μέλ. -ήσω' κρατῶ τι μετέωρον ἐπὶ τίνος, τὸ σγκώνω ὑψηλά.— Παθητ. εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, αἰωροῦμαι ἀνδρῶν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας || ὡς ἐπικρέμαμαι, ἀπειλῶ.

ἐπ-ἀκολουθέω, μέλ. -ήσω' ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐπακολουθῶ ἐπιτα ἀπὸ τίνα || κατοδικῶ τινὰ ὡς ἐχθρόν. 2) ἀκολουθῶ, παρακολουθῶ, τὴν διάνοιάν τινος, νοῦ, κατανῶ, καταλαμβάνω. 3) ὑπακούω, συμμορφοῦμαι. Ἐξ ἀπὸ τοῦ

ἐπ-ἀκολούθημα, -μματος, τό' συνέπειρ' καὶ **ἐπ-ἀκολούθησις**, -εως, ἡ' τὸ ἐπακολουθεῖν, ἀκολουθία.

ἐπ-ἀκούος, ὄν (*ἐπακούω*) ἄκροατῆς, προσεκτικός.

ἐπ-ἀκούω, μέλ. -ακούσομαι ἄορ. α' *ἐπήκουσα*: ὄδω ἀκρόασιν, ἀκρωῶμαι, ἀκούω μετὰ προσοχῆς || προσέχω εἰς τι.— || ὡσπερ αἰσθάνομαι, ὑποτάσσομαι.

ἐπ-ἀκρίζω, μέλ. -σω' φθάνω εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον πράγματός τινος || *αἰμάτων ἐπήκρισε* = ἐφθασεν εἰς ὕψιστον σημεῖον αἱματιῶν ἔργων.

ἐπ-ἀκροδομαι, μέλ. -άσομαι, ἀποθ. ἀκρωῶμαι, ἐάφουκράζομαι.

ἐπ-ἀκτήρ, -ἦρος, ὁ (*ἐπάγω*) κυνηγός.

ἐπ-ἀκτιος, α, ὄν (*ἐπι*+*ἀκτή*) ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὁ παρά τὴν ἀκτὴν, παραθαλάσσιος.

ἐπ-ἀκτός, (ἡ), ὄν (*ἐπάγω*) ἐπίεσакτος, φερόμενος ἐξωθεν, ἐπαγόμενος ἐκ ξενίης χώρας, εισηγμένος. 2) ξένος, ἀλλοδαπός, ἐπίεσакτος.

ἐπ-ἀκτρίς, -ίδος, ἡ (*ἐπάγω*) ἐλαφρόν πλοιοῦρον, λέμβος.

ἐπ-ἀλλάζω, μέλ. -ξω' ἐγείρω πολεμικὸν ἀλλαγμὸν.

ἐπ-ἀλαλκόμεν, ἀπαρφ. ἐπ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπαλέξω*.

ἐπ-ἀλάομαι, ἄορ. α' *ἐπαλήθην*, ἀποθ. περιπλανῶμαι, περιέρχομαι.

ἐπ-ἀλαστέω, μέλ. -ήσω' δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, δῖά τι.

ἐπ-ἀλεγέω, μέλ. -ήσω' λυποῦμαι, ἀλγῶ, δῖά τι(να).

ἐπ-ἀλείφω, μέλ. -ψω' ἀλείφω ἀποπάνω, ἐπιχρῶ || στουπνῶ δι' ἐπιχρίσεως.

ἐπ-ἀλέξω, μέλ. -ήσω' ὑπερασπίζω, βοηθῶ.— || ἀποκρούω, ἀπομακρύνω || ἀπαρφ. ἄορ. β' *ἐπαλαλκεῖν*, ἐπικ. -κόμεν.

ἐπ-ἀληθεῖς, μτχ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπ-αλάομαι* (ὁ δλ.).

ἐπ-ἀληθῆ, γ' ἐν. Ἰσοτ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπ-αλάομαι*.

ἐπ-ἀληθεύω, μέλ. -σω' ἀποδεικνύω ἀληθές, ἐπικυρῶ, ἐπιβεβαῖω.

ἐπ-ἀλής, ἐς (*ἐπι* + *ἀλέα*) ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, εὐήλιος, ἠλιοφεγγής.— Κατ' ἄλλους β' συνθετ. εἶναι τὸ ἐπίθετ. *ἀλής* (=συνηγμένος), ὁπότε *ἐπαλής* = πλήρης, πυκνός.

ἐπ-ἀλκῆς, ἐς (*ἐπι* + *ἀλκή*) σωματώδης, ἰσχυρός.

ἐπ-ἀλλάγη, ἡ (*ἐπαλλάσσω*) συναλλαγῆ, ἀνταλλαγῆ.

ἐπ-ἀλλάξ, ἐπίρ. = *ἐναλλάξ* || σταυροειδῶς, σταυρωτῶ, κατ' ἐναλλαγῆν.

ἐπ-ἀλλάσσω, ἄτ. -ττω' μέλ. -άξω πρκ. -ήλλαχα.— Παθητ., ἄορ. α' *ἠλλάχθη*ν, ἄορ. β' *ἠλλάγη*ν πρκ. *ἠλλαγμαί* ἀλλάσσω θέσιν, διασταυρῶν, ἀνταλλάσσω, συναλλάσσω: *πολέμοιο πείρα* *ἐπαλλάξαντε* = σπορῶντες τὸ σχοινίον τοῦ πολέμου ὀλοῦντες μὲν πρὸς τὰ ἐδῶ ἄλλοτε δὲ πρὸς τὰ ἐκ' ἱ, τ. ἔ. μαχόμενοι ἀμφιρρηπὴ μάχην.— Παθητ. συνάπτομαι στενωπῶς.

ἐπ-ἀλληλος, ὄν (*ἐπι* + *ἀλλήλων*) ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀλληπάλληλος || συνεχής, ἀδιδάκωπος.

ἐπ-ἀλμενος, ὄν' συγκεκ. μτχ. ἄορ. β' τοῦ *ἐφάλομαι*.

ἐπ-ἀλξις, -εως, ἡ (*ἐπαλέξω*) μέσον ἀμύνης || ἐπαλξις, προμαχών.— Ἰωνικῶς, ἄμυνα, ὑπεράσπισις, προστασία.

ἐπ-ἀλπνος, ὄν (*ἐπι* + *ἀλπινοτος*) εὐτυχῆς || εὐχάριτος. [ἔτ' ἐτυμολ. βλ. *ἀλπινοτος*].

ἐπ-ἀλτο, γ' ἐν. ἐπ. ἄορ. β' τοῦ *ἐφάλομαι*.

ἐπ-ἀλώστης, -ου, ὁ (*ἐπι* + *ἀλοάω*) ὁ ἀλωνίζων,

ὁ ἐλούων τούς βοῦς κατὰ τὸ ἀλώνισμα.

ἐπ-ἀμάομαι, μέλ. -ήσομαι ἔπ. ἄορ. α' *ἐπαμησάμην* μέσον, περιουσιῶν τι δι' ἑμαυτὸν, ἐπιωρεῖω.

ἐπ-ἀμ-δάτηρ, -ἦρος, ὁ' ποιητ. ἀντὶ *ἐπαναβάτης* (*ἐπαναβαίνω*) ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ τίνος, ἀναβάτης,

ἐπιβάτης: *νόσοι σαρκῶν ἐπαμειβήρες* = ἀσθενεῖαι φυόμεναι ἐπὶ τῆς σαρκός, λεπροειδῆ ἐξανθήματα.

ἐπ-ἀμείβω, μέλ. -ψω' ἀνταλλάσσω, ἀνταλλάσσω ἐμπορεύματα.— Μέσον, ἀλλάσσω (μεταβαίνω) ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον: *νίκη ἐπαμείβεται ἀνδρας* = ἡ νίκη μεταβαίνει (ἐρχεται) ἐναλλάξ ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον (πότε εἰς τὸν ἕνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον).

ἐπ-ἀμερος, ὄν, αἰολ. ἀντὶ *ἐφ-ήμερος*.

ἐπ-ἀμμένος, ἰων. ἀντὶ *ἐφ-ημμένος*, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐφάπτω*.

ἐπ-αμ-μύνω, ποιητ. ἀντί *ἐπ ανα-μύνω*.
ἐπ-ἀμοιβαδίζω, ἐπίρ. (*ἐπαμειβώ*)· ἀμοιβαίως, ἀλληλοῦ διαδόχως.
ἐπ-ἀμοιβίως, ον, και ἐπαμοιβός, ον (*ἐπαμειβώ*)· ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὁ ἀμοιβαίως κείμενος, ἀμοιβαίως.
ἐπ-αμψ-έχω, μέλ. -*αμφέξω*· ἀόρ. β' *ἐπ-ἡμψισχον*, ἀπρφ. *ἐπαμψισχεῖν*· ἐνδῶ ἐπιπροοδῆτως, ἢ σκεπάζω ἀπ' ἐπὶ πρῶν || ἐπικαλίπτω.
ἐπ-ἀμύντωρ, -ορος, δ' βοηθός, ὑπερασπιστής.
 *Ἐκ τοῦ
ἐπ-ἀμύνω, μέλ. -*ὑνώ*· ἔρχομαι (σπεύδω) εἰς βοήθειαν, ὑπερσπινίζω, βοηθῶ.
ἐπ-αμ-φέρω, ἀντί *ἐπαναφέρω*.
ἐπ-αμφοτερίζω, μέλ. -*ίσω*, ἀττ. -*ἴω* (*ἐπι+ἀμφοτερος*)· κλίνω πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, παίζω διπλοῦν ποι.νίδιον || ἀμψιρρέπω, ἀμψιταλαντεύομαι, μεταξὺ δύο γυνυμῶν.
ἐπάν, σύνδ. (*ἐπεῖ+άν*), μτγν. τύπος τοῦ *ἐπήν*.
ἐπ-ανα-βαίνω, μέλ. -*βήσομαι*· πρκ. -*βέβηκα*· ἀναβαίνω ἐπὶ τινος, ἀναβα-νω ἐπάνω εἰς, ἰππεύω.— || πορεύομαι πρὸς τὰ μεσόγεια.
ἐπ-ανα-βάλλω, μέλ. -*βάλλω*· πρκ. -*βέβληκα*· ἐπιρρίπτω, σηκώνω (καὶ ρίπτω) ἐπάνω.— Μέσον, ρίπτω ἐπάνω μου, φορῶ.— || ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ σμ. ὡς καὶ ἀναβάλλω, ἀναστέλλω, ἐπιβραδύνω.
ἐπ-ανα-βιδιάζω, μέλ. -*βιδιάζω*, ἀττ. -*βιδιάζω*· μτβ. τοῦ *ἐπ-ανα-βαίνω*· ἀνοβιδιάζω ἐπάνω εἰς τι.
ἐπ-ανα-βληθόν, ἐπίρ. (*ἐπαναβάλλω*)· «ἀναρριχτῶν, ἐρριμμένα ἐπάνω, ἐπὶ ἐπανωφορίων π.χ.
ἐπ-ανα-βοάω, μέλ. -*ἡσομαι*· ἀνακράζω πάλιν, ἐξοναφωιάζω, φ. νάζω με δυνατωτέραν φωνήν.
ἐπ-αν-αγαγεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπ-αν-άγω*.
ἐπ ἀναγκάζω, μέλ. -*άσω*· ἀναγκάζω διὰ τῆς βίως, ἐξαναγκάζω πάλιν.
ἐπ-ἀνάγκης, ες (*ἐπὶ + ἀνάγκη*)· ἐν χρήσει μόνον κα ἄ τ: οὐδ. *ἐπὶνάγκης* (ἐνν. *ἐστί*)· εἶναι ἐπανάγκης, εἶναι ἀναγκαῖον, ἀνάγκη. 2) τὸ οὐδ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἐπ ρ. κ.ζι' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς: *ἐπανάγκης κομῶντες* = τρέφοντες μακρὸν κόμην κατ' ἐπικρατήσαν ἔθμον (καὶ συνειπῶς κατ' ἀνάγκην).
ἐπ-αν-ἀγορεύω· ἀνακηρύσσω δημοσίᾳ (μεγαλοφών. ς) βλ. *ἐπανεῖπον*.
ἐπ-αν-άγω, μέλ. -*άξω*· ἀόρ. β' -*ανῆγάγον*· ὄγω ἐπάνω, φέρω ἐπάνω, ἐξεγείρω, διεγείρω. 2) ἐξυψῶ, ἐκθειάζω, ἀνυψῶ.— || ὀδηγῶ, φέρω ἢ οὐρὸς ὀπίσω, ἀποσύρω || ἐπαναφέρω || παραπέμω, ἀναφέρω, εἰς τι(να).— || ἀμτβ. ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ. IV ἐξάγω πλοῖα (τὰ ὀδηγῶ) ἔξω εἰς τὸ πέλαγος.— Παθητ. ἐξέρχομαι (ἀνοίγωμαι) εἰς τὸ πέλαγος ἐναντίον τινός.— V φέρομαι, μεταφέρομαι εἰς τι μέρος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐπ-αν-ἀγωγή, ἢ (*ἐπανάγω*)· τὸ ἐκπλεῖν ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις κατὰ θάλασσαν.— || ἀνάκλησις, ἐπιστροφή.
ἐπ-ανα-διπλάζω· διπλασιάζω, ἐπαναλομβάνω ἐρω. τῆσει («ἐπαναρπῶ»).
ἐπ-ανα-θεῶμαι, μέλ. -*άσομαι*, ἀποθ.· θεῶμαι ἐκ νέου, θλέπω πάλιν.
ἐπ-αν-αἶρω· σηκώνω ὑψηλά, ἀνυψῶ.— Μέσον, ἐγείρω («ἐξεσηκώνω τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου»).— Παθητ., ἀνεγείρομαι, ἀνίσταμαι.
ἐπ-ανά-κειμαι, παθητ.· εἶμαι τεθειμένος ἐπὶ τινος ὡς πρόστιμον, ποιητ. (ἢ ὡς θραβεῖον).
ἐπ-ανα-κλαγγάνω· ὑλακτῶ πάλιν. καὶ πάλιν («γαυγῶν κατ' ἐπαναληψιν»).
ἐπ-ανα-κρούω· ὠδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω (τὸ πλοῖον), τὸ κῆρυξ νά ἀνακρούσῃ πρῶταν («*νά χωρήσῃ εἰς τοῦ πλοῖου*»).— Μέσον, ἐπιστρέφω, ἀνακρούω πρῶτῶν («*ἐπιστρέφω ἐπὶ τοῦ πλοῖου*»).
ἐπ-ανα-κῦπτω, μέλ. -*ψω*· τείνω πρὸς τὰ ὄνω, ἔχω διεύθυναν πρὸς τὰ ὄνω.
ἐπ-ανα-λαμβάνω, μέλ. -*λήψομαι*· ἀναλαμβάνω πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, ἐπαναρριχίζω.
ἐπ-αν-ἐλάσκω, μέλ. -*ἀνέλω*· καταναλίσκω ἐπὶ πλέων; ἐξοδεύω ἀκόμη.
ἐπ-ανα-μένω, μέλ. -*μενώ*· συνεχίζω ἀναμνένων,

περιμένω περισσότερο ἀκόμη, διαμένω, παραμένω κῆρυξ μακρὸν ἐρον τοῦ προδληπομένου.— || περιμένω (διά) τινα, ἀναμένω τινά.
ἐπ-ανα-μνησκῶ, μέλ. -*μνήσω*· ὑπενθυμιζῶ, ὑπομνησκῶ, πάλιν μνημονεύω ἢ ἀναφέρω εἰς τινα.
ἐπ-ανα-νεόω, μέλ. -*ώσω*· ἀνανεώνω, ἐπαναλομβάνω, ἀναζωογονῶ, ἐξασπύζω ἀνανεώνω.
ἐπ-ανα-παύω, μέλ. -*σώ*· κῆρυξ τι(νά) νά ἀναπαύῃ (νά ἀκκουμβῆσθῃ) ἐπάνω εἰς τι.— Μέσον, ἀναπαύομαι, ἀκκουμβῶ, ἐπάνω εἰς τι || μτφρ. στήριζομαι εἰς τι.
ἐπ-ανα-πηδῶ, μέλ. -*ἡσώ* ἢ -*ἡσομαι*· ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπὶ πρῶν εἰς τι.
ἐπ-ανα-πλέω, μέλ. -*πλεύσομαι*· ἴων. **ἐπαναπλώω**, μέλ. -*πλώσω*· ἀναπλέω κατὰ τινος.— || πλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀναβαίνω εἰς τὴν ἐπιφανείαν: *ἐπαναπλώει ὑμῖν ἔπει κακά* = κοκοί λόγοι ἐρχονται (ἀναβαίνουσιν) εἰς τὴν γλῶσσαν ὑμῶν.— || πλέω ὅπισω πάλιν, ἐπιστρέφω πλέων.
ἐπ-ανα-ρρίπτω καὶ -*έω*· ἀναρρίπτω εἰς τὸν ἄερα, ρίπτω ἐπάνω ὑψηλά εἰς τὸν ἄερα || ὡς ἀμτβ. (ἐνν. *ἐμαυτόν*)· πηδῶ, τινάσσομαι, ὑψηλᾶ εἰς τὸν ἄερα.
ἐπ-ανά-σεισις, -εως, ἢ· τὸ ἀνασειεῖν, πάλλειν, εἰς τὸν ἄερα (ἐπὶ ὄκλων). *Ἐκ τοῦ
ἐπ-ανα-σειῶ, μέλ. -*σώ*· σηκώνω τι πρὸς τὰ ὄνω καὶ τὸ σελῶ, πάλλω, ἐπισεῖω.
ἐπ-ανά-στάσις, -εως, ἢ (*ἐπανίστασις*)· ἐξανόστασις, ἐξέγεγρασις ἐναντίον, ἐπανόστασις.
ἐπ-ανα-στήσομαι, μέλ. -*στήσω*· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.
ἐπ-ανα-στρέφω, μέλ. -*ψω*, ἀμτβ.· στρέφω, στρέφομαι, ὅπισω ἐναντίον τινός, ἀνδίσταμαι.
ἐπ-ανα-τείνω, μέλ. -*τενώ*· τείνω τι πρὸς τὸ ὄνω, ὄνατείνω τι πρὸς τινα: *ἐπανατείνω ἐλπίδας* = παρέχω ἐλπίδας.
ἐπ-ανα-τέλλω, μέλ. -*ανατελώ*· ἀόρ. α' -*ανέτειλα*. ὑψῶν τι, σηκώνω, ἐγείρω.— || ἀμτβ. ἐγείρομαι, ἀνατέλλω (ἐπὶ τοῦ ἡλίου): *ἐπαντέλλων χρόνος* = ὁ ἐπερχόμενος χρόνος, τὸ μέλλον.
ἐπ-ανα-τίθημι, μέλ. -*θήσω*· ἐπιθέτω.
ἐπ-ανα-φέρω, ποιητ. **ἐπ-αμ-φέρω**· φέρω ὅπισω (καὶ ρίπτω) ἐπὶ πρῶν εἰς ἄλλον || ἀποδῶ τι εἰς τινα, προσάπτω τι εἰς τινα. 2) ὑπολογίζω. 3) κομιζῶ ὅπισω ἀγγελίαν.— || Παθητ. φέρομαι πρὸς τὰ ὄνω, ὑψώνομαι, σηκώνομαι (ὡς ἀναθυμιάσις π.χ.).
ἐπ-ανα-φυσῶ, μέλ. -*ἡσώ*· παίζω τὸν αὐλόν, ἐπ-αυλῶ, συνοδοῦσα μέλος τι παίζων τὸν αὐλόν.
ἐπ-ανα-χωρέω, μέλ. -*ἡσώ*· ἔρχομαι ὅπισω πάλιν, ἐπανέρχομαι, ὑποχωρῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐπ-ανα-χώρησις, -εως, ἢ· ἐπιστροφή, ὑποχώρησις.
ἐπ-όν-ειμι (*ἐπὶ+ἀνά+ειμι*) = *ἐπανέρωμαι*· ἐπιστρέφω, ἔρχομαι ὅπισω πάλιν.— || ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι. ἀνατέλλω.
ἐπ-αν-εῖναι, ἐπ-αν-εἶς, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπανίημι*.
ἐπ-αν-εἶπον, ἀόρ. β'· διακηρύσσω ἢ ὑποχνοῦμαι δημο. ἴα. *Ἔξ ἀνεστ. τούτου εἶναι ἐν χρήσει δ *ἐπ-αναγορεύω*.
ἐπ-αν-εἶρομαι, ἴων. ἀντί *ἐπανέρομαι* (βλ. λ.).
ἐπ-αν-ελεθεῖν, ἐπανελεθῶν, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπανέζχομαι*.
ἐπ-αν-έρομαι, ἴων. -*εἶρομαι*· ἐρωτῶ ἐπανεἰμνυμένω.
ἐπ-αν-έρχομαι, μέλ. -*ελεύσομαι*, ἀποθ. μετὰ ἐ-εργ. ἀορ. β' *ἐπανήλθον*, πρκ. *ἐπανελήλυθα* (πρβλ. *ἐρχομαι*)· ἔρχομαι πάλιν ὅπισω, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω || προσχωρῶ, συγχωρῶ.— || ἀναβαίω, ἀνέρχομαι.
ἐπ-αν-ἦκω· ἔχω εἶδει πάλιν ὅπισω, ἔχω ἐπιστρέφει, ἐπιστρέφω.
ἐπ-ανθῶ, μέλ. -*ἡσώ* (*ἐπι+ἀνθος*)· ἀνθῶ, ἀνδίζω, εἶμαι ἀνδισμένος || μτφρ., ἐπὶ ἀλμυρῶς κρούστας (πέτσας, φλοιού) οχηματωμένης ἐπὶ ἐπιφανείας, ἢ ἐπὶ τοῦ χροῦ τῆς κατὰ σιαγόνης || γενικῶς, εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, φαίνομαι καθαρᾶ.
ἐπ-ανθίζω, μέλ. -*ίσω*, ἀττ. -*ἴω* (*ἐπι+ἀνθος*)· κοσμῶ με ἄνθη, στολιζῶ με ἀνθί || γενικῶς, κῆρυξ τι νά ἄφρονῆ, καλύπτω τι με τι.

ἐπ-ανδράκιδες, -ων, αἰ' μικροὶ ἰχθύες ψηγόμενοι ἐπὶ τῶν ἀνδράκων. *Ἐκ τοῦ **ἐπ-ανδράκιδω**, μέλ. -σω' ψήνω (δπειῶ) ἐπὶ ἀνδρακίᾳ (ἐπάνω εἰς τὰ κάρβωνα).

ἐπ-αν-ἴημι, μέλ. -αν-ἴσω' ἐπαφίην, ἀφίνω τι νά γυρίσῃ ὀπίσω, χαλαρώνω, ἀπολύω, ἀποπέμπω.— || ἀμτβ. μετὰ γεν., χαλαροῦμαι, ἐλαττοῦμαι, παύομαι || ἀποδραροῦμαι.

ἐπ-αν-ἴσω, μέλ. -ώσω' καθιστῶ ἴσον, ἐξισώνω. **ἐπ-αν-ἴστημι**, μέλ. -σθήσω' σηκώνω, ἐγείρω, πάλιν, ἀνεγείρω || κάμνω τινά νά ἐγερθῇ.— || Παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' -ανέστην, πρκ. -ανέστηκα, ἀμτβ. σηκώνομαι, ἐγείρομαι, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, ἢ κατὰ διαταγὴν ἄλλου τινός || γενικῶς, ἐγείρομαι, σηκώνομαι || ἐπὶ πραγμάτων, ἀνεγείρομαι, ἀνυψοῦμαι, κτίζομαι. 2) ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἐπαναστατῶ κατὰ τινος.

ἐπ-αν-ὀρθώω, μέλ. -ώσω' οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι λαμβάνουσι διπλὴν ἀδῆσιν: πρκ. ἐπ-ην-ὠρθοῦν, ἀορ. α' ἐπ-ην-ὠρθῶσα κλπ.' στήνω τι ὀρθῶν, τὸ σηκώνω καὶ τὸ στήνω εἰς τὴν προτέραν του θέσιν || τὸ ὀρθώνω πάλιν || γενικῶς, διορθώνω, βελτιώνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-αν-ὀρθῶσις, -εως, ἡ' ἀποκατάστασις || διόρθῶσις, βελτίωσις.

ἐπ-αν-τέλλω, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐπ-ανα-τέλλω. **ἐπ-άντης**, ες (ἐπι+άντα)=ἀνάτης (δ βλ.), ἀντίθ. τῆ κατάντης.

ἐπ-αντιάζω, μέλ. -άσω' συναντῶ, ἀπαντῶ. **ἐπ-αντιλέω**, μέλ. -ήσω' ἀντιλῶν χύνω τι ἐπάνω εἰς τι, περιχύνω, κατακλύζω.— || Παθητ., περιχύνομαι, κατακλύζομαι, ὑπερπληροῦμαι.

ἐπ-άνυω, μέλ. -ύσω' φέρω τι εἰς τέλος, τελειώνω, συμπληρῶ.— Μέσον, προμηθεύω, παρέχω.

ἐπ-άνω, ἐπίρ. (ἐπι+άνω) εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἐπάνω || μετὰ τοῦ ἀρθρου λαμβάνει δύναμιν ἐπιθ.: ὁ ἐπάνω πύργος=ὁ ἄνω (ὁ ἄνωτερος, ὁ ἐπὶ ὁ ἐπάνω) πύργος.— || ἐπὶ χρόνου, πρὶν, πρότερον. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπάνωθεν, ποιητ. -θε, ἐπίρ. (ἐπάνω) εἰς τὸ ἐπάνω, ἄνω || οἱ ἐπάνωθεν (ἐπὶ χρόνου) = οἱ ἄνθρωποι τῶν προγενεστέρων χρόνων.

ἐπ-ἀξίος, ὄν καὶ -α, -ον (ἐπι+ἀξιος) δξιος, ὁ ἀξιζῶν τι, ἀντάξιος (μετὰ γεν.) || ἀπολ., δξιος, πρέπιον, ὀρθόδοξος. 2) δξιος μνείας.— *Ἐπίρ. -ως. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-αξιόω, μέλ. -ώσω' κρίνω δξιον, ὀρθόν, μετ' ἀπρρ., λατιν. dignor.— || προσδοκῶ, ὑποθέτω, πιστεύω.

ἐπ-αξόνιος, ὄν (ἐπι+ἀξων) ὁ (στηριζόμενος) ἐπὶ τοῦ ἀξονος.

ἐπάω, ὄμρ. β' ἐνικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ πῆγγνωμι.

ἐπ-ἀοιδῆ, ἡ (ἐπαείδω) ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐπωδῆ.

ἐπ-ἀοιδός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐπωδός.

ἐπ-ἀπειλέω, μέλ. -ήσω' ἐπισειέ τι ὡς ἀπειλὴν πρὸς τινα, φοβερίζω || προσδέτω ἀπειλάς, ἀπειλῶ ἐπὶ πλέον, ἐπαπειλῶ.

ἐπ-ἀπο-δύομαι, μέσον' ἐκδύομαι καὶ ὀρχίζω νά ἐργάζωμαι («ἀνάσκουμπῶνομαι στῆ δουλιὰ»).

ἐπ-ἀπο-θνήσκω, μέλ. -θανοῦμαι' ἀποθνήσκω μαζὶ μὲ τινα, ἢ ἔπειτα ἀπὸ τινα.

ἐπ-ἀπο-πνίγω, μέλ. -ξω' πνίγω ἐπὶ πλέον (ἄλλων πνιγόντων), ἀποπνίγω ἐπὶ τινι || παθητ. ἀορ. β' ἐπ-απ-επνίγην.

ἐπ-ἀπτω, ἰων. ἀντὶ ἐφ-άπτω.

ἐπ-ἀπύω, ὄμρ. ἀντὶ ἐπηπύω.

ἐπ-ἀρά, ἰων. ἐπ-ἀρή, ἡ (ἐπι+ἀρά) κατάρα κατὰ τινος, βλασφημία. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἀράομαι, μέλ. -άσομαι, ἐπ. -ήσομαι' πρκ. ἐπ-ἡρᾶμαι, ἀποθ. ἐκφέρω κατάρας κατὰ τινος, καταρῶμαι, βλασφημῶ || ἐπαρᾶσθαι λόγον = ἐκοτομίζειν κατάραν.

ἐπ-ἀραρίσκω, μέλ. ἐπάρσω' ἀορ. α' ἐπῆρσα' ἀορ. β' ἐπῆρῶρον' προσαρμόζω τι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος, στερεώνω εἰς τι.— || ἀμτβ. ἐν τῆ μέσ. πρκ. ἐπάρηρα' προσαρμόζομαι καλῶς, ἀκριβῶς || μτχ. ἐπαρηρῶς = καλῶς ἠρμοσμένος, ἐστηριγμένος || τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ συγκεκ. μτχ. ἀορ. ἐπάρημενος (= καλῶς

προσηρμοσμένος, παρεσκευασμένος, ἔτοιμος).

ἐπ-ἄρας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ ἐπαίρω.

ἐπ-ἄράσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω' ρίπτομαι ἐπὶ τινος, προσαρῶσω.

ἐπ-ἄράτος, ὄν (ἐπαράσμαι) ὁ ὑποκείμενος εἰς κατάραν, ἐπικατάρatos, κατηραμένος.

ἐπ-ἄργεμος, ὄν (ἐπι+ἄργεμον) ὁ ἔχων λευκὴν κηλίδα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν (πάσχων ἀπὸ ἄργεμον, ἀπὸ λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν).— || μτφρ. σκοτεινός, ἀμυδρός, ἀσαφής.

ἐπ-ἄργυρος, ὄν (ἐπι+ἄργυρος) ὁ ἐπηργυρωμένος, κεκαλυμμένος μὲ ἄργυρον.

ἐπ-ἄρηγω, μέλ. -ξω' ἐπιβοηθῶ, ἐρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἄρηξις, -εως, ἡ' βοήθεια, ἐπικουρία.

ἐπ-ἄρηρα, -ειν, ἀμτβ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἐπαρᾶσσω (βλ. λ.).

ἐπ-ἀρίστερος, ὄν (ἐπι+ἀρίστερος) ὁ πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, πρὸς τὰ ἀριστερὰ || μτφρ. ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος, ἀνάποδος (πρβλ. Γαλλ. gauche).

ἐπ-ἀρκεσις, -εως, ἡ' βοήθεια, ἐπικουρία. *Ἐκ τοῦ **ἐπ-ἀρκέω**, μέλ. -έσω' ἀορ. α' ἐπ-ἡρκεσα' ἀποτρέπω, ἀποσοβῶ, ἐμποδίζω || ἐπαρκέω τινί τι = ἀποκρούω (ἀποτρέπω) τὸ ἀπὸ τινος. 2) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον' ἐμποδίζω, κωλύω. 3) μετὰ βοτ. πρσ. μόνον' βοηθῶ, ἐρχομαι εἰς ἐπικουρίαν τινός, προστατεύω, προφυλάσσω, ὑπερασπίζω.— || χορηγῶ, ἐφοδιάζω, μεταδίδω.— || ἀπολ., εἶμαι ἐπαρκής, εἶμαι ἀρκετός, ἐπαρκῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἀρκοῦντως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μτχ. τοῦ ἐνεστ. ἐπαρκῶς, ὀρκετά.

ἐπ-ἀρμενος, ἐπ. μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἐπαρᾶρῶσω' καλῶς προσηρμοσμένος, καλῶς παρεσκευασμένος.

ἐπ-ἀρουρος, ὄν (ἐπι+ἀρουρα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ὢν, ἐπίγειος || προκεκολλημένος εἰς τοὺς ἄγρους καὶ καλλιεργῶν αὐτοὺς ὡς δαυλοπάροικος (λατ. adscriptus glebae).

ἐπ-ἀρτάω, μέλ. -ήσω' κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι ἢ ἀπὸ τινος.— Παθητ., ὀφθαλμ. ἐπῆρηται=φόβος ἐπικρέμαται, ἐπικείται, ἐπαπειλεῖται.

ἐπ-ἀρτήης, ες (ἐπι+ἀρτέω) ἔτοιμος, παρεσκευασμένος.

ἐπ-ἀρτύω καὶ -ἀρτύω' συναρμολογῶ, προσαρμόζω, στερεώνω ἐπὶ τινος.— || ἐτοιμάζω, παρασκευάζω.— Μέσον, παρασκευάζω δι' ἑμαυτὸν.

ἐπ-ἀρχία, ἡ' τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπάρχου || τὸ ὑπὸ ἐπάρχου διοικούμενον διαμέρισμα ἐπικρατείας τινός. *Ἐκ τοῦ

ἐπ-ἀρχος, ὄν (ἐπι+ἀρχή) ἀρχηγός, ἡγεμῶν (δ ἐπι τῆς ἀρχῆς) || κυβερνήτης περιοχῆς τινος, ὁ καὶ νῦν ἐπαρχος.

ἐπ-ἀρχω, μέλ. -ξω' εἶμαι ἐπαρχος, κυβερνήτης ἐπαρχίας. 2) διοικῶ καὶ τι ἄλλο ἐπὶ πλέον τῶν ἰδικῶν μου.— || μέσον, ἐπάρχομαι' ἄρχομαι (ἀρχίζω) ἐκ νέου' ἐπῆρξαντο δεσπασαίον = ἤρχισαν πάλιν μετὰ ποτήρια (νά χύνουν οἶνον εἰς τὰ ποτήρια) || γενικῶς, παρέχω, ἐφοδιάζω, διανέμω.

ἐπ-ἀρωγός, ὁ (ἐπαρῆγω) βοηθός, ἐπικουρός.

ἐπ-ἀρωγῶν, πρκ. τοῦ παρ-οινέω.

ἐπ-ἀσάμην, ἀορ. α' τοῦ πατῶμαι.

ἐπ-ἀσκέω, μέλ. -ήσω' ἀορ. α -ἡσκησα' ἐπιμελῶς ἐκτελῶ, ἐργάζομαι ἐντατικῶς εἰς τι.— || περικομῶ, καλλωπίζω.— || ἄσκω, ἐξασκῶ μετέρχομαι || ἄσκω ἑμαυτὸν (γυμνάζομαι) εἰς τι || καλλιεργῶ.

ἐπ-ἀσσύτερος, α, ὄν (ἐπι+ἀσσύω) ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

*Ἐνυμ. τὸ σύνθετον ἐσχηματίσθη δάσει τοῦ ἐπίρ. *ἐπ-αν-συ, πρβλ. ἀσσυτία (= ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, καθ' Ἡσυχ.), ὄμρ. πασσυδῆ (= ἐν πάσῃ σπουδῇ), σένω (πρκ. ἔσσυμαι). Κατὰ ταῦτα ἐπασσύτερος' *ἐπ-αν-συ-τό-τερος καθ' ἀπλολογίαν.

ἐπασσύτερο-τριβής, ες (ἐπασσύτερος + τριβής) ὁ ἐπακολουθεῖν εὐδύς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀλλεπάλληλος.

ἐπ-ἀστράπτω, μέλ. -ψω' ἀστράπτω εἰς τι ἢ ἐπὶ τινι, ἀστράπτω προσέτι.

ἐπ-ίττω, ἀττ. ἀντὶ *ἐπ-αἴσω* (δ βλ.).
ἐπ-αυδάω, μέλ. -*ήσω*· ἐπιφωνῶ (λέγω ἐπιπροσδέ-
 τως)—μέσον, ἐπικαλοῦμαι.
ἐπαύδην ἢ ἐπαύσθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *παύω*.
ἐπ-αυλέω, μέλ. -*ήσω*· παθητ. πρκ. *ἐπηύλημα* (ἐπι-
 +αὐλός)· παίζω τὸν αὐλὸν συμφώνως πρὸς τι, συν-
 οδεύω.—Παθητ. παίζομαι συνοδείᾳ αὐλοῦ.
ἐπ-αυλίζομαι, μέλ. -*ίσομαι*, ἀποθ.· καταλαμβάνω
 κατοικίαν εἰς τι μέρος, κατοικῶ πληρῶν τινός ἢ
 στρατοπεδεύω πληρῶν που||διανυκτερεύω μετὰ τινος.
ἐπ-αυλις, -*εως*, ἢ (*ἐπι* + *αὐλις*)· τόπος διὰ τὴν
 διέληθι τῆς τήν νύκτα του, ἀγροτική κατοικία ἢ κα-
 τάλυμα.
ἐπ-αυλος, ὁ (*ἐπι* + *αὐλή*), πληθ. *ἐπαυλοι*, οἱ, καὶ
ἐπαυλα, τὰ· μάνδρα διὰ κτήνη, στοῦλος ἢ γανκῶς,
 κατοικία, οἶκος.
ἐπ-αυξάνω ἢ ἐπαύξω, μέλ. -*αυξήσω*· αὐξάνω τι,
 τὸ κἄμυν νά αὐξηθῆ, μεγεθύνω.—Παθητ. αὐξάνομαι.
ἐπ-αυρεῖν ἐπ. -έμεν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπαυ-
 ρίσκομαι*.
ἐπ-αυρέω = *ἐπαυρίσκομαι*.
ἐπ-αυρῆσαι, -*εως*, ἢ (*ἐπαυρίσκομαι*)· καρπός, ὀ-
 φελός ἢ ζῆμια, προερχόμενα ἔκ τινος πράγματος
 ἢ ἀπόλαυσις, κάρπωσις.
ἐπ-αυρίον, ἐπίρ. ἀντὶ *ἐπ' αὐρίον*· αὐρίον, τὴν
 ὄσσην ἡμέραν («ταχία»).
ἐπ-αυρίσκομαι, ἀποθ. (τὸ ἐνεργ. *ἐπαυρίσκω* ἀπαξ
 μόνον ἀπαντᾷ, καὶ τὸ ἀπλοῦν *αὐρίσκω ἢ αὐρίσκομαι*
 δὲν εἶναι ἐν χρήσει)· μέλ. *ἐπαυρήσομαι*· ἐνεργ. ἀορ.
 β' *ἐπηύροον*, ἄπρφ. *ἐπαύρω*, γ' ἐνικ. ὑποτ. *ἐπαύρη*,
 ἀπρφ. *ἐπαυρεῖν* ἐπ. -έμεν· μέτ. ἀορ. β' *ἐπηυρόμη*,
 ἐπικ. β' ἐν. Ἰπρτ. *ἐπαύρηται*, γ' πληθ. -*ωνται*· μετέχω
 τινός, λαμβάνω τι, ἀπολαύω μερίδιον ἔκ τινος
 πράγμ. ἢ φθάνω τι, ἐγγίζω τι, ἐπιψάω τι.— Μέσον,
 καρπούμαι τὰ ἀποτελέσματα (τοῦς καρπούς) πράγμ.
 τινός, εἶτε καλὰ εἶτε κακὰ εἶναι ταῦτα (μετὰ γυν.)
 ἢ συχνότερον ἐν κακῇ σημεσ. (μετὰ πικρῶς εἰρωνείας):
ἵνα πάντες ἐπαύρωται βασιλῆος = ἵνα πάντες ἀπο-
 λάωσιν τὴν κακότητα τοῦ βασιλέως, ἵνα πάντες
 τὸν γνωρίωσι (πρὸς ζῆμιαν των) ἢ *ὅτω μιν ἐπαυ-
 ρήσομαι* = νομίζω ὅτι δά αισθανθῆ τὰς συνεπειὰς.
 2) μς' αἰτ. πράγμ. ἐπιφέρω, προξενῶ, κατὰ τοῦ ἐσάου-
 τοῦ μου. [ἀγνώστου ἐτυμολ.].
ἐπ-αῦσον, Προστ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπ-αῦω* *ἐπαύσασαι* μτχ.
ἐπ-αυτέω, μέλ. -*ήσω*· ἀνακραυγάζω, ἀλαλάζω,
 ἐπὶ τινι, *ἐπ-εμφημέω* ἢ κἄμυν προσέτι θόρυβου,
 προσφωνῶ.
ἐπ-αυτοφῶφ, ἐπίρ. ἀντὶ *ἐπ' αὐτοφῶφ* = λατιν.
in ipso furto = ἐν αὐτῇ τῇ κλοπῇ ἢ ἐν αὐτῇ τῇ
 πράξει (συνελήφθη θηλ. ἐν ᾧ ἔκλεπτεν ἢ ἐν ᾧ ἔπρατ-
 τεν ἄλλο τι κακόν).
ἐπ-αυχένιος, ον (*ἐπι* + *αὐχὴν*)· ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχέ-
 νος ἢ διὰ τὸν αὐχένα.
ἐπ-αυχέω, μέλ. -*ήσω*· καυχῶμαι ἐπὶ τινι, κομπά-
 ζω, μεγαλαυχῶ.
ἐπ-αῦω, μέλ. -*αῦσω*· ἐπιβοῶ, ἐπιφωνῶ.
ἐπ-αφ-αυαίνομαι, παθητ.· ξηραίνομαι, στεγνῶ-
 νομαι.
ἐπ-ἀφάω, μέλ. -*ήσω*· ἐπιψάω, ἐγγίζω εἰς τὴν ἐ-
 πιφάνειαν, θωπεύω, χαϊδεύω.
ἐπ-ἀφή, ἢ (*ἐπαφάω*)· τὸ ἐφάπτεσθαι, ψηλάφημα
 ἢ χειρισμός, μεταχειρίσις.
ἐπ-αφ-ίημι, μέλ. -*αφήσω*· ρίπτω τι κατὰ τινος,
 ἐκσφενδονίζω τι κατὰ τινος ἢ ἀφίνω τι ἐλευθέρων
 (νὰ ἐπέδῃ) κατὰ τινος.
ἐπ-ἀφρίζω, μέλ. -*οσω*· ἀφρίζω, ἐκβάλλω ἀφρούς,
 εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ μτφρ. φλυαρῶ, ἀποκαλύπτω,
 κοινολογῶ.
ἐπ-αφροδίτος, ον (*ἐπι* + *Ἀφροδίτη*)· ἀξιαγάπη-
 τος, θελκτικός (λατιν. *venustus*).
ἐπ-αφύσσω· ἐπαντλῶ, ἀντλῶ ἀκόμη ἢ ἐπιχέω.
ἐπ-ἀφθός, ἐς (*ἐπι* + *ἀφθος*)· κλαυθρὸς, σιθαρὸς ἢ
 φορτικός, δυσάρεστος, ὄχληρός, λυπηρὸς, ἀνιαρὸς.
ἐπ-ἀφθομαί, παθητ.· ὀχθόμαι (λυποῦμαι, ατενο-
 χωροῦμαι) ἐπὶ τινι (διὰ τι).
ἐπ-αχλῶω, μέλ. -*ύσω* (*ἐπι* + *ἀχλός*)· εἶμαι ἀμυδρὸς
 ἢ ὀσφής.

ἐπαχύνθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *παχύνω*.
ἐπ-εάν, ἰων. ἀντὶ *ἐπὴν*.
ἐπ-εβάλλον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιβάλλω*.
ἐπ-έβην, **ἐπέθησα**, ἀόρ. β' καὶ α' τοῦ *ἐπιβαίνω*.
ἐπ-εβίωον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιβίωω* (ὡσεὶ εἰς ἐν. *ἐπι-
 βίωμι*).
ἐπ-ἐβρίσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπιβρίθω*.
ἐπ-εγ-γελάω, μέλ. -*άσομαι*· γελάω ἐπὶ τινι, περι-
 γελάω, χλευάζω, ἐπισκώπτω.
ἐπ-εγέγραπτο, γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ *ἐπιγράφω*.
ἐπ-εγείρω, μέλ. -*εγερω*· ἀφυπνίζω, ἐξεγείρω, ση-
 κῶν ἐπάνω ἢ διεγείρω, ἐξερεδίζω.— Παθητ., ἐγει-
 ρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζομαι ἢ *ἐπέγρετο*, *ἐπα-
 γρόμενος*, γ' ἐν. Ὀριστ. καὶ μτχ. ἐπικ. παθ. ἀορ. β'.—
 ἢ ἀμτβ. ἐν τῇ μτχ. τοῦ ἐνεργ. παρακ. *ἐπαγρηγορῶς* =
 ἔξυπνος.
ἐπ-εγ-κἀλέω, μέλ. -*έσω*· φέρω κατηγορίαν κατὸ
 τινος ἢ ἐγκαλῶ (κατηγορῶ) προσέτι.
ἐπ-εγ-κάπτω, μέλ. -*ψω*· «χάπτω», καταπίνω, κα-
 ταβροχθίζω.
ἐπ-εγ-κελεύω, μέλ. -*οσω*· παρορμῶ, παρακινῶ ἢ
 δίδω διαταγὴν ἢ σύνθημα εἰς ἄλλους.
ἐπ-έγγων, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιγγινώσκω*.
ἐπ-έγρετο, γ' ἐν. ἐπικ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιγείρω*.
ἐπ-εγρήγορα· βλ. *ἐπιγείρω* II.
ἐπ-εγρόμενος, μτχ. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιγείρω*.
ἐπ-εγ-χέω, μέλ. -*χεῶ*· ἔγχέω (χύνω μέσον) εἰς τι
 ἢ ἐπιπροσδέτως.
ἐπ-έδεξα, ἰων. ἀντὶ *ἐπέδειξα*, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπιδεί-
 κνυμι*.
ἐ-πέδησα, ἀόρ. α' τοῦ *πελάω*.
ἐπ-εδόθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιδίδωμι*.
ἐπ-εδόραον, ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτρέχω*.
ἐπ-έδρη, ἢ, ἰων. ἀντὶ *ἐπέδρα*.
ἐπ-έδυν, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιδύνω*.
ἐπ-έδηκα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπιπέθημι*.
ἐπεί, ἐπικ. καὶ *ἐπειθὶ* (*ἐπί*), σύνδ.: I 'ΕΠΙ ΧΡΟ-
 ΝΟΥ' μετὰ ταῦτα, ὅτε ἢ ἀφ' ὅτου χρόνου.— II 'ΕΠΙ
 ΑΙΤΙΑΣ' ἐπειδὴ, διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ.— III *ἐπει ἄρ*,
ἐπει ἄρα = ἀφ' οὗ λοιπόν. 2) *ἐπει οὖν* = ὅτε λοι-
 πόν. 3) *ἐπει περ* = ἐπειδὴ πραγματι, ἀφ' ὅτου τῷ
 ὄντι.
Ἔτυμ.: *ἐπ-εἰ* ἀρχικῆς σημεσ. = ἐπὶ τούτου, περὶ
 τούτου, νὰ γνῶρίζῃ τις ὅτι... ἢ ἔπειτα ἐσήμασι: ἀφ'
 οὗ, τότε. πρβλ. *εἰ-τα*, *ἐπ-εἰτα*— ἰων. *ἐπὴν* (*ἐπει* |
ἄν)— ἀττ. *ἐπᾶν* (*ἐπὴ ἄν* (πρβλ. 'Ἡλ. ἐν ἐπιγρ. *ἐπὴ*)·
 — Ὀμηρ. *ἐπει-ῆ* (= ἀφ' οὗ ἢ ἐπειδὴ τῆ. ἀληθεία),
 πρβλ. τὸ βεβαιωτ. ἢ (=τῆ ἀληθεία, πράγματι), ἢ-*τοι*,
ἰαπετ. *ε.— *ἐπει-θή*, πρβλ. *δή, δῆτα, δῆ σου, ἢ δη*.
 — ἀττ. *ἐπειδᾶν* (*ἐπειδὴ ἄν*).
ἘΠΕΪΤΩ, μέλ. -*έσω*· πρτ. *ἔπειγον* ἐπ. *ἔπειγον*· ἀόρ.
 α' *ἔπειξα*.—Παθητ., μέσ. μέλ. *ἐπειξομαι* (ἐν παθητ.
 σημ.)· ἀόρ. α' *ἔπειχθη*· πιέζω, πιέζω διὰ τοῦ θά-
 ρους μου, θορύνω.—Παθητ. καταπιέζομαι. 2) πιέ-
 ζω σκληρὰ, καταπιέζω, στενοχωρῶ (διώκων).— II
 ὠθῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω.— Μέ-
 σον, ἐπισπεύδω τι δι' ἐμαυτῶν.— Παθητ. ἐπείγομαι,
 διάζομαι, σπεύδω, νὰ πράξω τι ἢ ὡς. ἀπολ. ὀπεύδω,
 ἐπισπεύδω, διάζομαι ἢ μτχ. *ἐπιεγόμενος* ὡς ἱπιθ. =
 ταχύς, γοργός, ὀρμητικός, βίσιος, παράφορος, ἐν-
 δερμος, διακαής.— III ἀμτβ. = παθητ.· σπεύδω.
Ἔτυμ.: δὲν παράγεται οὕτω ἐκ ῥ. *αιθ-* τῶν λ. λ.
αἴγες (= κύματα θαλάσσης), *αἰγίς* (=θύελλα), *αἰ-
 γλη* (=λάμψις φωτός), *εἵλαι* (κινουῦμαι τρέμω), οὕ-
 τε ἐκ ῥ. *αιθ-* (= πηδᾶν) ἐν τῇ λ. *αἴξ*, *ἕξαιλος* (ὄμηρ.
 λ. = σκιρτῶν, πηδῶν)· βλ. καὶ *ἕκαρ*.
ἐπειδ-άν, σύνδ. (*ἐπειδὴ ἄν*)· ὅτε δήποτε, ὅποτε-
 δήποτε, ὁσάκις, εὐθύς ὡς, ἅμα, ἀφ' οὗ.
ἐπει-δὴ (*ἐπει* + *δή*), σύνδεσμος: I ἐπὶ χρόνου: ἀφ'
 ὅτου, ἀφ' οὗ, κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ὅτε (λατ. *post-*
quam).— II ἐπὶ αἰτίας (αἰτιολ. σύνδ.): ἀφ' οὗ, ἐπειδὴ,
 διότι.— *ἐπειδὴ περ* = ἀφ' οὗ (ἐπειδὴ) τῷ ὄντι, ἐπει-
 δὴ τώρα.
ἐπ-εἶδον, ἀπρφ. *ἐπιδείων*· ἀορ. β', ἄνευ ἔνεστ. ἐν
 χρήσει (ὡς τοιοῦτος λαμβάνεται δ *ἐφορῶω*)· δεῶμαι,
 παρατηρῶ ἰδιαίτερως, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, βλέπω

2) ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ συνεχῶς, ζῶ διὰ νά ἴδω τι || λαμβάνω πεῖραν.

ἐπειή ἢ **ἐπειή** ἢ, ἐπείρ. ἐπειδή τῷ ὄντι, ἐπειδή ἀληθῶς.

ἐπ-εἰμ, γ' ἐνικ. Ἐδύκτ. τοῦ **ἐπειμι**.

ἐπ-εικάζω, μέλ. -σαο' καθιστῶ τι(να) ὁμοιον πρὸς ...τι (να) **δάμαρτα τήνδ' ἐπικαίρων κυρῶ**; = ἐπιτυγ-χάνω (εὐρίσκω τὸ ἀληθές) ὑποθέτω (εἰκάζω) ὅτι αὕτη εἶναι οὐζυγός του;— || γενικῶς, συμπεραίνω, εἰκάζω, συνάγω ὡς (ἡ δσ') **ἐπικαίσεις** = ὅσον δύ-ναται τις νά εἰκόσῃ (νά μαντεύσῃ).

ἐπεί-κεν, **ἐπέικε** ἢ **ἐπέει κεν**, **ἐπεὶ κε'** ἐπικ. τύ-ποι ἀντι **ἐπεάν**, **ἐπήν** (βλ. δλ.).

ἐπ-εἴληφα, -ημμαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **ἐπι-λαμβάνω**.

ἐπ-εἰμι (Α), ἀπρφ. **ἐπ εἶναι**, πρτ. **ἐπήν** μέλ. **ἐπέ-σομαι** (**ἐπι+εἰμι**)· εἶμαι (ἢ ὑπάρχω) ἐπάνω εἰς τι.— || εἶμαι προσηλωμένος εἰς τι || ἐπὶ ἀμοιβῶν καὶ ποι-νῶν, εἶμαι καθωρισμένος διὰ τι.— || ἐπὶ χρόνου, εἶ-μαι μετὰ ταῦτα, εἶμαι εἰς τὸ ἐξῆς || εἶμαι καθ' ὅ-δόν, φθάνω, ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι.— || **IV** εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, προστάμαι (λατ. **praese**).— || **V** προστίθε-μαι, εἶμαι ἐπὶ πλέον, πλεονάζω.

ἐπ-εἰμι (Β), ἀπρφ. **ἐπιναίω**. ἐπ. πρτ. **ἐπήϊα**, -ας, -ε, γ' πληθ. **ἐπήϊσαν**, **ἐπήϊσαν** μέλ. **ἐπιείσομαι** μτχ. μέσ. ἀορ. **ἀ' ἐπιείσαμένη** (**ἐπι+εἶμι**)· ἔρχομαι ἢ πη-γάνω πρὸς τι || ἐμφανίζομαι || ἀπολ. ἔρχομαι ἐγγύς, πλησιάζω, προσεγγίζω. 2) ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, ἐναντίον τινός: **οἱ ἐπιόντες** = οἱ ἐπιτιθέμενοι, οἱ εἰσβολεῖς. 3) ἐπὶ συμβάντων, γεγονότων· ἐπέρχομαι, συμβαίνω, καταφθάνω. 4) ἐμφανίζομαι ἐπὶ σκη-νῆς.— || ἐπὶ χρόνου, ἔρχομαι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο(ν), ἀκολουθῶ, ἐπακολουθῶ, διαδέχομαι ἢ **ἡ ἐπιούσα ἡ-μέρα**=ἡ ἐπομένη, ἡ ἐρχόμενη, ἡμέρα || **ὁ ἐπιών=ὁ** διαδεχόμενός τινα, ἢ καὶ ὡς τὸ: **ὁ τυχών=ὁ** πρῶ-τος τυχών (πού ἐρχεται) || **τὸ ἐπιόν=** πᾶν ὃ,τι συμ-βαίνει εἰς τινά (ἢ καί: τὸ μέλλον).— || **III** διατρέχω, διέρχομαι.— || **IV** ἐπιθεωρῶ καὶ ἀριθμῶ.

ἐπ-εἰνῶμι, ἰων. ἀντι **ἐπέννυμι**· ἀπρφ. μέσ. **ἐπεινω-σθαι**, ἰων. ἀντι **ἐπέννυσθαι** (ἐνδύεσθαι).

ἐπέειπε, ἀντι ὄδο λέξ. **ἐπέειπερ**· ἐπειδὴ πρά-γματι, ἀφ' ὅτου, τῷ ὄντι || ἐπειδὴ καί, ἐπειδὴ ὅμως.

ἐπ-εἶπον, ἀορ. β' ἀνευ ἔνεστος ἐν χρήσει· ἀπρφ. **ἐπ-ειπεῖν**, μτχ. **ἐπειπῶν**· λέγω (ὀμιλῶ) προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις), λέγω περὶ ἄλλου.

ἐπειρα, ἀορ. α' τοῦ **πειράω**.

ἐπειρομαι, ἰων. ἀντι **ἐπέρομαι**.

ἐπ-ειρουσάμενος, ἰων. μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπερεύω**.

ἐπειρώατο, ἰων. γ' πληθ. πρτ. τοῦ **πειράομαι**.

ἐπ-ειρωτέω, ἰων. ἀντι **ἐπερωτάω**.

ἐπ-ειρώτημα, -ησις, ἰων. ἀντι **ἐπερώτημα**, -ησις.

ἐπεισα, ἀορ. α' τοῦ **πέιθω**.

ἐπ-εἰσα-άγωγῃ, ἢ (**ἐπι+εἰσάγω**)· ἢ πρὸς τοῖς ἄλ-λοις εἰσαγωγή.— || μέσον πρὸς εἰσαγωγήν.

ἐπ-εἰσα-ακτος, ον (**ἐπι+εἰσάγω**)· ὁ ἐξ...θεν (ὁ ἐκ τῆς ἄλλοδαπῆς) εἰσληγμένος, ἀλλότριος, ξένος, ἀλ-λοδαπῆς.

ἐπ-εἰσα-θαίνω, μέλ. -**βήσομαι**· ἐμβαίνω ὁμοῦ μέ-σα εἰς τι || εἰσορῶ || εἰσέρχομαι.

ἐπ-εἰσα-θάλλω, μέλ. -**βᾶλῶ**· θάλλω (φέρω, δέτω, χύνω) ἐντός ἄλλου ἐπιπροσδέτως, προσδέτω.— || ἀμτθ., εἰσβάλλω ἐκ νέου.

ἐπ-εἰσα-θάτης, -ου, ὁ (**ἐπεισβαίνω**)· πρόσθετος ἐπιβάτης, ὑπεράριθμος ἐπιβάτης πλοίου (κυρ. ὁ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐμβάς ἐπάνω εἰς τι).

ἐπ-εἰσα-εἰμι (**ἐπι+εἰς+εἶμι**)· ἐπεισέρχομαι, εἰσέρ-χομαι μέσα εἰς τι ἐπὶ πλεόν ἄλλων, εἰσέρχομαι ἐπ-εἰτα ἀπὸ ἄλλον || εἰσέρχομαι εἰς τὴν σκηνήν.

ἐπ-εἰσα-έρχομαι, ἀποθ., μετὰ **ἐνεργ.** ἀορ. β' -**ἤλθον**, πρκ. -**ελήλυθα**· εἰσέρχομαι ἐπὶ πλεόν ἄλλων, εἰσέρ-χομαι κατόπιν τινός. 2) ἐπὶ πράγμ., εἰσάγομαι.

ἐπ-εἰσα-έφρησα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπεισφρέω**.

ἐπ-εἰσα-κυκλέω, μέλ. -**ἤσω**· κυκλιῶ ἐντός ἢ τυλι-σῶ προσέτι, ἐπεισάγω.— Παθητ., εἰσκομίζομαι, εἰσ-άγομαι.

ἐπ-εἰσα-όδιος, ον· ὁ ἐξωθεν προερχόμενος καὶ προστιθέμενος εἰς τι, ὁ ἐξωθεν ἐρχόμενος πρὸς

τοῖς ἄλλοις, ὁ μὴ ἀνήκων κυρίως εἰς τὴν ὑπόδε-σιν, ἐπεισοδιακός. Ἐκ τοῦ

ἐπ-εἰσα-οδος, ἢ· ἡ ἐπιπρόσθετος εἰσοδος (πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰσοδος) καὶ ἄλλου τινός, ἐπέλευσις, ἔλευσις || εἰσοδος.

ἐπ-εἰσα-παίω, μέλ. -**παίω**· εἰσορῶ αἰφνιδίως, εἰσπηδῶ.

ἐπ-εἰσα-πηδῶ, μέλ. -**ἤσω ἢ -ἤσομαι**· πηδῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι.

ἐπ-εἰσα-πίπτω, μέλ. -**πεσοῦμαι**· ἀορ. β' -**έπεσον**· εἰσπίπτω, εἰσορῶ, αἰφνιδίως κατὰ τινος || εἰσβάλλω

ἐπ-εἰσα-πλέω, μέλ. -**πλεύσομαι**· εἰσπλέω μετὰ τι-τα || εἰσπλέω καὶ ἐφορῶ κατὰ τινος.

ἐπ-εἰσα-φέρω, μέλ. -**οἶσω**· εἰσφέρω ἐπιπροσδέτως ἢ κατόπιν ἄλλου τινός || συνησφέρω, κληροδοτῶ.— μέσον, εἰσφέρω δι' ἑμαυτόν.

ἐπ-εἰσα-φρέω, μέλ. -**ἤσω**· εἰσάγω ἐπὶ πλεόν, ἐπεισ-άγω.— || ἀμτθ. ἐπεισέρχομαι.

ἐπ-εἰτα, ἐπέρ. (**ἐπι+εἶτα**)· δηλοῖ τὴν συνέπειαν (τὸ ἀποτέλεσμα) πράγματις τινος ἐπὶ ἄλλου· ἄκο οὐδὺς μετὰ ταῦτα, ἔπειτα (λατ. **deinde**).— || μετὰ πρηγῶν-μέλην πρῶτασιν περ:έχει ἔμφρασι, καὶ δῆ: 1) τιθέμε-νον κατόπιν χρονικοῦ μορίου = τότε, ἔπειτα, ἀκολού-θως: **ἐπειδὴ σφαίρη περιέσσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα**=ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὸ παι-νίδιον τῆς σφαι-ρας, ἀκολούθως (τότε ἔπειτα) ἐχόρευσαν. 2) μετὰ τὸν **εἶ**=τότε ἀσφαλῶς, τότε θεβ. ἰως: **εἰ δ' ἔτεδν δὴ ἀγορεύεις, εἰς ἄρα δὴ τοῦ ἔπειτα θεοὶ φρένας ὄλεσαν**=ἐάν λεγῆς τὴν ἀλήθειαν, τότε ἀσφαλῶς οἱ θεοὶ ἔχουσι ἀπομωράνη τὰς φρένας σου.— || Ἐν ἐρωτήσεσιν, ὅταν ἡ ἐρώτησις βασιζέται ἐπὶ τινος ὑποθέσεως, κατόπιν τοῦ ἐρωτήμ. **πῶς;: εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελυετέ μ' αὐτόν ἐλέσθαι, πῶς ἂν ἐπειτ' Ὀδυσσεὺς λαθοίμην;:...** πῶς ἡμπορῶ ἐγὼ ἐν τοι αὕτη περιπτώσει νά ληρομησῶ τὸν Ὀδυσσεά;— || Πρ' ἄττικὸς ἐνίστε εἰσάγει πρῶτασιν ἐκφράξουσιν ἐκπληξίν, πεπιφρόνησιν ἢ καὶ εἰρωνειαν, ἐρημηναύεται δέ: καὶ ἔπειτα...; καὶ λοιπόν, καὶ πράγματι.— || **IV** λοι-πόν, ὅθεν, ἰσοθῆναμον δηλ. πρὸς τὸ **οὖν**.— || **V** καὶ ὁ-μως, οὐχ ἤττον ὁμως — || **VI** μετὰ τοῦ ἀρθρου: τὸ **ἐπ-εἰτα**=ὁ ἐπόμενον, τὸ μέλλον: **ὁ ἔπειτα χρόνος**=ὁ ἀκολουθῶν χρόνος, τὸ μέλλον, **οἱ ἔπειτα**=οἱ με-ταγενέστεροι.— [βλ. τὴν ἐτυμολ. βλ. **εἶτα**].

ἐπέειτε ἢ **ἐπέειτε**· ὅτε, ἀφ' οὗ, διὰ τοῦτο, διότι.

ἐπειτεν, ἰων. ἀντι **ἐπειτα** (βλ. δλ.).

ἐπέειτο, τ. ἔ. **ἐπέειτο**· διότι τῆ ἀληθείᾳ, ἀφ' οὗ πράγματι.

ἐπ-εκ-θαίνω, μέλ. -**βήσομαι**· ἐξέρχομαι εἰς τι, ἀποβιβάζομαι μετὰ τινα.

ἐπ-εκ-βοηθῶ, μέλ. -**ἤσω**· ἐξέρχομαι ἵνα βοη-θήσω, ἐξορῶ πρὸς βοήθειαν.

ἐπ-εκ-διδάσκω, μέλ. -**άξω**· διδάσκω ἐπιπροσδέ-τως, ἐπὶ πλεόν.— || ἀκόμη σαφέτερον διδάσκω, ἐξηγῶ, ἀποσαφηνίζω.

ἐπ-εκ-διηγέομαι, ἀποθ.· διηγούμαι προσέτι ἐκ-τεταμένως, ἐπεξηγῶ πληρότερον.

ἐπ-εκ-δρομή, ἢ (**ἐπεκδρομεῖν**, ἀορ. β' τοῦ **ἐπεκ-τρέχω**)· ἐκοτραγεία ἐναντίον τινός, ἐξδρομιας.

ἐπ-εκέατο, ἰων. ἀντι **ἐπέκειντο**, γ' πληθ. πρτ. τοῦ **ἐπέκειμαι**.

ἐπ-ἐκεῖνα, ἐπέρ. ἀντι **ἐπ' ἐκεῖνα**· πέραν, εἰς τὸ ἀντίπεραν τινός μέρος: **οἱ ἐπέκεινα· Εὐφράτου** = οἱ κατοικοῦντες (ζῶντες) πέραν τοῦ Εὐφράτου || **τὸ ἐπέκεινα**, ἀττ. **τοῦπέκεινα** = τὸ ἀντίπεραν μέρος: **τὰ ἐπέκεινα**, ἀττ. **τοῦπέκεινα** = τὰ ἀντίπεραν. 2) ἐπὶ χρόνου: **οἱ ἐπέκεινα χρόνοι** = οἱ προγενέστε-ροί (παλαιότεροι) καιροί.

ἐπ-εκέκλετο, γ' ἐν ἐπικ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπικέλομαι**.

ἐπ-ἐκέλευσα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπικέλλω**.

ἐπ-ἐκερσα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπικείρω**.

ἐπ-εκ-θέω, μέλ. -**θεύσομαι**· ἐξορῶ ἐναντίον τινός (τ. ἔ.=**ἐπεκτρέχω**).

ἐπ-ἐκλώσαν, **ἐπ-εκλώσαντο**, γ' πληθ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπικλώθω**.

ἐπ-εκ-πίνω, μέλ. -**πίωμαι**· πίνω προσέτι ἢ πίνω μετὰ τινα.

ἐπ-ἐκ-πλοος, καὶ κατὰ συναίρ. **-ἐκπλοος**· ὁ ἐκπλοος (ἐπίδοσις) κατὰ τινος.

ἐπ-ἐκ-τείνω, μέλ. **-τενώ**· ἐκτείνω, ἀπλώνω, ἔτι μάλλον, ἐπιμηκύνω.— Παθητ., ἐκτείνομαι πέραν τινός ἢ ὡς. ἐξαπλοῦμαι πρὸς τινα κατεύδουνοι; δράττομαι, ἐκόδραχνω.

ἐπ-ἐκ-τρέχω, μέλ. **-εκδραῦμαι**· ἀόρ. β' **-εξεδραῦμον** (ἐκ τοῦ ἀπρηχ. **δρέμω**)=ἐπεκθένω· ἐξορμῶ ἐναντίον τινός.

ἐπ-ἐκ-φέρω, μέλ. **-οίω**· ἐκφέρω μακράν, φέρω ἀκόμη περισσότερο μακράν.

ἐπ-ἐκ-χωρέω, μέλ. **-ήσω**· προχωρῶ· εὐθύς κατόπιν ἄλλου τινός.

ἐπ-ελάθετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπ-ελαθόμην, μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπ-ελάσις, **-εως**, ἡ· ἐπίδοσις, ἐφοδος, ἐπίδρομή. Ἐκ τοῦ

ἐπ-ελαύνω, μέλ. **-ελάω**, ἀττ. **-ελάω**· ἀορ. α' **-ήλασα**· πρκ. **-ελήλακα**.— Παθητ., πρκ. **-ελήλαμαι**· γ' ἐν. ὑπερσ. **ἐπελήλατο**· ἐλαύνω κατὰ τινός ἢ θοδίζω, πορεύομαι, κατὰ τινος ἢ πρὸς τι μέρος. 2) φαίνομενικῶς ἀμτβ. (ἐξῆπ. **στρατόν**)· ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός (κυρ. ὁδηγῶ τὸν στρατόν κατὰ τινός) ἢ ὡς. πλῆξ κατὰ τινός ἢ ἐφορμῶ.— II σφυροκοπῶ, σφυρηλατῶ (ἐπὶ μετάλλου), τ. ἑ. (παρ' Ὀμ.) ἐπὶ ἐπιφανείας τινός (π.χ. ἀπίδος) ἐπιτέτω πλάκας· λεπτάς ἐσφυρηλατημένου μετάλλου.

ἐπ-ἐλείθω, πρκ. τοῦ **ἐπιλείβω**.

ἐπ-ελέλιπτο, γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ **ἐπιλείπω**.

ἐπ-ελήκεον, πρκ. τοῦ **ἐπιληκέω**.

ἐπ-ελήλατο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ **ἐπελαύνω**.

ἐπ-ελήλυθα, πρκ. τοῦ **ἐπέρχομαι**.

ἐπ-ελήσα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπιληθάνω**.

ἐπ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπέρχομαι**.

ἐπ-ελίσσω, **ἐπ-ελκω**, ἰων. ἀντὶ **ἐφελίσσω**, **ἐπέλκω**.

ἐπ-έλλαθε, ποιήτ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπ-ελπίζω, μέλ. **-σω**· κόμνω τινά νά ἐλπίζῃ, ἐμβάλλω (διεγείρω) ἐλπίδας, διαβουκοῦμαι τινά με ἐλπίδας, ἐξαπατῶ με ψ ὑδεῖς ἐλπίδας.— II= **ἐλπίζω**.

ἐπ-έλλομαι, ἐπικ. **ἐπι-έλλομαι**, ἀποθ.· ἔχω ἐλπίδας περί τινος, ἐλπίζω ὅτι.. ἢ γεν., ἀναμένω, ἐλπίζω.

ἐπ-εμάνην, ἀορ. β' τοῦ **ἐπιμαίνομαι**.

ἐπ-εμαύσατο, γ' ἐνικ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμαίνομαι**.

ἐπ-εμ-θάδόν, ἐπικ.· ἀναβόδην, ὄθημα· πρὸς θῆμα.

ἐπ-εμ-θαίνω, μέλ. **-θήσομαι**· ἀορ. β'· **ἐπενέβην**,

μτχ. **ἐπεμβάς**· βάλω ἢ παθὸ ἐπί τινός ἢ ἴσται ἐπὶ τινός, κυρ. ἐν τῷ πρκ. **ἐπεμβέβηκα**, ἐπικ. **-βέβαα**· **οὐδοῦ ἐπεμβεβαῖος**=ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ κατωφλιου ἢ ὡς. μετὰ ὄστ.· **πύργος ἐπεμβάς**=ὄφ' οὐ ἀνέδη ἐπὶ τῶν πύργων.— II καταπατῶ (=ταλαπατῶ), ὑβρίζω.

ἐπ-εμ-θάλλω, μέλ. **-βάλλω**· θάλλω ἢ θέτω τι ἐπάνω εἰς τι. 2) καταρπίπτω τινά ἐπάνω εἰς τι, ἐπιρρίπτω. 3) ἐπιπροστίθωμι, παρεμβάλλω, τι. 4) προκατοβάλλω, προηποδέτω.— II ἀμτβ. ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι ἐντός ἄλλου ποταμοῦ

ἐπ-εμ-θάτης, **-ου**, ὁ (**ἐπεμβαίνω**)· ὁ ἀναβάτης, ἰππεύς.

ἐπ-εμ-θεύσας, μτχ. τοῦ ἐπικ. πρκ. τοῦ **ἐπεμβαίνω**.

ἐπ-έμεινα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμένω**.

ἐπ-έμειξα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμειγνυμι**.

ἐπ-εμελήσομην, **-εμελήθην**, μέσ. καὶ· παθ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμελέομαι**.

ἐπ-εμήνατο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμαίνομαι**.

ἐπ-εμ-πηδάω, μέλ. **-ήσω** ἢ **-ήσομαι**· ἐπιπηδῶ κατὰ τινός, ἐπιτίθεμαι.

ἐπ-εμ-πίπτω, μέλ. **-πεσοῦμαι**· ἐπιπίπτω κατὰ τινός, ἐφορμῶ κατὰ τινός ἢ **ἐπεπίπτω βάσιν**· **τενί**=κινῶ τοὺς πόδας μου (ἐπιπίπτω) κατὰ τινός. 2) ἀρχίζω τι, καταπιάνομαι με τι.

ἐπ-εν-αρίζω, μέλ. **-ξω**· φονεύω τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

ἐπ-εν-αγέτο, δωρ. γ' ἐνικ. πρκ. τοῦ **ἐπινηχόμαι**.

ἐπ-εν-δίδωμι, μέλ. **-δώσω**· δίδω ἐπὶ πλεόν, δίδω ἀκόμη.

ἐπ-εν-δύτης, **-ου**, ὁ· χιτῶν φορούμενος ὄνθεν ἔτερον χιτῶνος ἢ ὁ ἀνω ἢ ἐξωτερικὸς χιτῶν. Ἐκ τοῦ

ἐπ-εν-δύνω· φορῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο (ὡς μετ.).

— Παθητ. ἐγὼ φορῶ τι ἐπάνω ἀπὸ ἄλλο (ἀμτβ. τὸ φορῶ ἐνταῦθα).

ἐπ-ένειμα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπινέμω**.

ἐπ-ένευσα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπινεύω**.

ἐπ-ενήγεον, πρκ. τοῦ **ἐπινηγέω**.

ἐπ-ενήνοθε (**ἐπι+ἐνήνοθε**), γ' ἐν. πρκ. (ὁ ἐνεστ. **ἐπ-ενέθω** δὲν εἶναι ἐν χρήσει)· ἔχει τι φυτρώσει ἐπὶ τινός, ὑπάρχει (ἢ ὑπῆρξέ) τι ἐπὶ τινός ἢ ἀπαντᾷ τρίς παρ' Ὀμ.: **ψεδνθὴ ἐπενήνοθε λάχνη**=ὄλιγα μαλλιά (ἀραιά) ἐπεκάθητο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἢ **οὐλῆ ἐπενήνοθε λάχνη**=πυκνὸ (καὶ κατσορὸ) μαλλί ἐπεκάθητο (ἐπὶ τοῦ μανθούου) ἢ μετ' αἰτ. **οἶα θεοῦς ἐπενήνοθεν αἰδὲν ἐόντας**=πῶς προσκολλᾷ οἱ (ἀνήκει) εἰς τοὺς θεοὺς.. [δι' ἑτυμολ. βλ. **ἐνήνοθε**].

ἐπ-ένησα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπινέω** (A).

ἐπ-εν-θρῶσκω, μέλ. **-ενθοροῦμαι**, ἀορ. β' **-ενθόροον**, ἀπρφ. **-ενθορεῖν**· ἐπιπηδῶ, ἀνοπηδῶ, τινάσομαι ἐπάνω εἰς τινά.

ἐπ-ενθῶν, δωρ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπέρχομαι**.

ἐπ-εν-τάθεις, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπενεστίνω**.

ἐπ-εν-τάνῶ, μέλ. **-ύσω**, ἐπ. ἀντὶ **ἐπενεστίνω**· ἀπλώνω ἐπάνω εἰς τι, προσδένω σφιγκτὰ εἰς τι.

ἐπ-εν-τείνω, μέλ. **-εν-τενώ**· τεντίνων ἐπὶ τινός ἢ κατὰ τινός ἢ μτχ. παθ. ἀορ. α' **ἐπενετῆθεις**=ἐξαπλωθεῖς (ἐπὶ τοῦ ξίφους του).— II ἀμτβ. ἐντείνω τὴν θυμῶν μου (=θάλλω τὰ θυνάτα μου) ἢ κερδίζω ἔδοςφος, διαδίδωμαι (ἀπλώνομαι) ἐπὶ φήμης.

ἐπ-εν-τέλλω· προστάσσω, παραγγέλλω, τι πρὸς τοὺς ἄλλους.

ἐπ-εντύω καὶ **-εντύω**· ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐφ' διόζω.— Μέσον, ἀσκῶ ἑμαυτὸν (ἀσκούμαι, παρασκευάζομαι) διὰ τι.

ἐπ-εξ-άγω· ἐξάγω στρατόν κατὰ τινός, ἐξάγω τὸν στρατόν πρὸς μάχην.— ἀμτβ., ἐξορμῶ, ἐκστρατεύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-εξ-άγωγῆ, ἡ (**ἐπεξάγω**)· τὸ ἐξάγειν τι κατὰ τινός, ἢ ἐπέκτασις τῆς γραμμῆς τῆς μάχης.

ἐπ-εξ-εἰμι, ἀπρφ. **-εξείεμαι**· πρκ. **ἐπεξήειν**· ἐξέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ τινός.— II προχωρῶ κατὰ τινός, καταδιώκω.— III διέρχομαι, διεξέρχομαι, διαπορεύομαι ἢ θθεν, ἐκδέτω λεπτομερῶς. 2) **ἐπέξει-μειωρίας μείζους**=ἐκτελῶ μεγαλυτέρας ἐκδικήσεις.

ἐπ-εξ-ελαύνω, μέλ. **-εξελάω**, ἀττ. **-εξελάω**· πρκ.

-εξελήλακα· ἐξάγω (τὸν στρατόν), ἀποστέλλω ἐναντίον τινός, ἐπεξάγω.— ἀμτβ., ἐπιππος ὄρμω κατὰ τινός, ἐπελαύνω κατὰ τινός.

ἐπ-εξ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπεξέρχομαι**.

ἐπ-εξ-εργάζομαι, μέλ. **-άσομαι**, ἀποθ.· ἐξεργάζομαι τι, ἐκτελῶ τι (ἐπιπροσδέτω) ἢ συμπληρῶ, ἀποτελεῖν. 2) φονεύω ἐκ νεοῦ.

ἐπ-εξ-έρχομαι, μέλ. **-ελευόμαι**, ἀποθ. μετὰ ἄνεργ.

ἀορ. β' **-εξήλαθον**, πρκ. **-εξελήλυθα**· ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός. 2) προχωρῶ κατὰ τινός, καταδιώκω.— III διέρχομαι, περνῶ, διὰ μέσου χώρος τινός (ἢ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς). 2) φέρω εἰς πέρασ, ἐκτελῶ, συμπληρῶ. 3) συζητῶ, λεπτολογῶ, ἐκδέτω λεπτομερῶς, ἐρευνῶ.— III προχωρῶ εἰς τὰ ἄκρα, φθάνω εἰς τὰ ἄκρα: **ὄδ' ἐπεξέρχομαι θρασῶς**=φθάνω εἰς τοιοῦτον: βαδμόν δρασῶς.

ἐπ-εξ-ἐτάσας, **-εως**, ἡ· ἐπανεξέτασας, ἐπίθεωρησις.

ἐπ-εξ-ευρίσκω, μέλ. **-ευρήσω**· ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω, πρὸς τοὺς ἄλλους (προσέτι).

ἐπ-εξῆς, ἰων. ἀντὶ **ἐφ-εξῆς**.

ἐπ-εξ-ἱακχάξω (**ἐπι+ἐκ+ἱακχος**)· ἀλαλάζω θρισμθευτῶς ἐπὶ τινί.

ἐπ-εξ-ὀδιος, **-ου**· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξοδον ἢ ὁ γινόμενος ἐπ' ἐξόδω στρατοῦ (ἐκστρατεία): **τὰ ἐπεξόδια** (ἐνν. **ἱερά**)=αἱ πρὸ τῆς ἐκστρατείας τελοῦμεναι θυσίαι. Ἐκ τοῦ

ἐπ-ἐξ-ὀδος, ἡ· ἐξοδος (ἐκστρατεία) ἐναντίον τινός ἢ ἐπίδοσις.

ἐπ-έοικε, γ' ἐν. πρκ. (ὁ ἐν. **ἐπέοικε** δὲν εἶναι ἐν χρήσει)· ἀρμόζει, εἶναι ὁμοιον, φαίνεται ὁμοιον, ὁμοιοῦται, **εἰταιριόζει**.— II εἶναι πιθανόν, εἶναι ἐνδεχόμενον ἢ εἶναι λογικόν, εὐλογον, κατάλληλον.—

ἐπεικότα ἀττ. ἀντὶ ἐπεικότα, μτχ. πρκ.—δι, τι εἶναι εὐπρεπές, κατάλληλον.

ἐπ-έπεσον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπίπτω.

ἐπεπήγει, γ' ἔν. ἕπερα. τοῦ σήγγυμι.

ἐπέπιμεν, ἀντὶ ἐπεποίθειμαι, α' πληθ. ἕπερα. τοῦ πείθω.

ἐπ-έπλωσ, β' ἔν. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπλέω.

ἐπεποίθει, γ' ἔν. ἕπερα. τοῦ πείθω.

ἐπεπόνθει, γ' ἔν. ἕπερα. τοῦ πάσχω.

ἐπ-ἐπτάρων, ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπταίρω.

ἐπέπτατο, γ' ἔν. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπέταμαι.

ἐπέπυστο, γ' ἔν. παθ. ἕπερα. τοῦ πυνθάνομαι.

ἐπ-έπω, ἰων. ἀντὶ ἐρ-έπω.

ἐπ-εργάζομαι, μελ. -άσσομαι, ἀποθ. ἐργάζομαι παρανόμως γῆν ἐπὶ ξένης χώρας, ἐργάζομαι ξένην ἰδιοκτησίαν, ἀροτριῶ, καλλιεργῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-εργασία, ἡ (ἐπεργάζομαι) ἢ καλλιεργεῖα ξένης γῆς ἢ καταπάτησις.— || τὸ δικαίωμα τοῦ ἀμοιβῶν καλλιεργεῖν καὶ κορπούσθαι τοὺς ἀγρούς ἀλλήλων.

ἐπ-ερεθίζω, μελ. -σασ. διεγείρω, παρορμῶ, παρακινῶ.

ἐπ-ερεῖδω, μελ. -ερεῖω. πῆζω (ἐκθιάζω) με δολος μου τὰς δυνάμεις: ἐπίσειον Ἰν' ἀπίλεθρον= ἔβαλε δύναμιν μεγίστην (ἀμέτρητον).— Παθητ., ἐπακκουμῶ, στήριζομαι, ἐπάνω εἰς τι.

ἐπ-ερέφω, μελ. -ψω. στεγάζω, σκεπάζω, καλύπτω με ὀροφῆν.

ἐπ-ερήρισμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπ-ερεῖδω.

ἐπ-έρομαι, ἰων. -εῖρομαι. μελ. -ερήσομαι, ἰων. -εῖρήσομαι. ἀόρ. β' ἐπερῶμαι, ἀπφ. ἐπερέσθαι. Πάλιν ἐρωτῶ, ἐπερωτῶ, συμβουλευομαι τινα, ζητῶ.

ἐπ-έριψα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπιερίπτω.

ἐπ-ερρώσαντο, γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιερρώομαι.

ἐπ-ερρώσθη, ἐπέρρωσμαι, παθητ. ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ ἐπιερρώομαι.

ἐπ-ερῶσα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπερῶω.

ἐπ-ερῶω, μελ. -ερῶω. ἀόρ. α' -εῖρῶσα. ἔλκω, σύρω, πρὸς μέρος τι || φέρω τι εἰς τι μέρος.— Μέσον, αὖρῳ τι ἐπάω μου καὶ σκεπάζομαι.

ἐπ-έρχομαι, μελ. -ελεύσομαι, ἀποθ., μετὰ ἔνεργ. ἀόρ. β' ἐπήλθον, ἐπ. ἐπήλυθον, πρκ. -ελήλυθα. ἔρχομαι ἡ πηγαίνω πρὸς τι (μέρος) || ἔρχομαι ἐπὶ τι (ἐμφανίζομαι) ἀφηνίδως ἢ ἀπροδοκῆτως. 2) ἐν ἐχθρικῇ ἔννοια, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι. 3) προχωρῶ, προβαίνω, παρουσιάζομαι (ὅπως ὀμιλῶ).— || ἔρχομαι, φθάνω, ἐπιανέρομαι: ἐπήλυθον ὄρα= αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους ἐπανήλθον.— || ἔρχομαι κατόπιν ἀπὸ ἄλλου τινός.— IV συμβαίνω εἰς τινα, ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τίνος.— V διέρχομαι ἔκαστιν τινα, ἐπιόκετομαι τίπου τινός. 2) πορεύομαι διὰ μέσου || διεξέρχομαι, πραγματεύομαι, ἐξετάζω, ἀφηγοῦμαι. 3) διαπραττω τι, ἐκτελῶ || θανατώνω.

ἐπ-ερωτάω, ἰων. ἐπερῶ— μελ. -ήσω. ἐρωτῶ, συμβουλευομαι, ἐρωτῶ προσέτι, ζητῶ πληροφορίας περὶ τίνος.— Παθητ. ἐρωτῶμαι. Ἐξ αὐτοῦ τὰ

ἐπ-ερώτημα, ἰων. ἐπερῶ—, -ατος, τό τὸ ἐρωτήμα, ἐρώτησις καὶ

ἐπ-ερώτησις, ἰων. ἐπερῶ—, -εως, ἡ τὸ ἐρωτᾶν, ἐρώτησις.

ἐπεσα, σπάν. ἀόρ. α' τοῦ πίπτω.

ἐπ-εσαν, ἐπικ. γ' πληθ. πρκ. τοῦ ἐπαιμι (εἰμί).

ἐπ-εσ-θαίω=ἐπισθαίνω.

ἐπεσ-θολία, ἡ τὸ χρησιμοποιεῖν λέξεις εἰς τὸ κουτουροῦ, θιαστική ὀμιλία, ἀπρεπῆς γλῶσσα || λοιδωρία, βλασφημία. Ἐκ τοῦ

ἐπεσ-θόλος, ὃν (ἐπος+βάλλω) ὁ βάλλον ἐπεισίν, ὁ ρίπτων (πετών) λόγους αὐθάδους ἢ ὁ ὀμιλῶν ταχῶς (ὀβτινος αἱ λέξεις ἔκαστοιζονται ὡς βέλη). Ὀμολόχος, χυδασιολόγος.— [ἐπεσθόλος <ἐπεσ-, ἔπος+θόλος τοῦ βάλλω].

ἐπ-εσθίω, μελ. ἐπέδομαι. ἐσθίω (τρώγω) τι ἐπεπα ἀπὸ ἄλλο τι, ἢ ἐπὶ πλεον ἄλλου τίνος.

ἐπ-εσκεψάμην, ἀόρ. α' τοῦ ἐπισκοπέω.

ἐπ-εσκιάσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπισκιάζω.

ἐπεσον, ἀόρ. β' τοῦ πίπτω.

ἐπ-έσπον, ἀόρ. β' τοῦ ἐρέπω.

ἐπ-έσεται, ἐπικ. γ' ἔν. μέλλ. τοῦ ἐπαιμι (εἰμί).

ἐπ-έσσευε, ἐπικ. γ' ἔν. πρκ. τοῦ ἐπισεύω.

ἐπ-εσεύοντο, γ' πληθ. μέσ. πρκ. τοῦ ἐπισεύω.

ἐπ-έσσυμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπισεύω (βλ. λ.), μτχ. ἐπισσῶμαι.

ἐπ-έσσυτο, ποιητ. ἀντὶ ἐπέσσυτο, γ' ἔν. ἐπ. συγκκ. παθ. ἕπερα. τοῦ ἐπισεύω (βλ. λ.), μετὰ σημασ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιστεύω.

ἐπ-εστάλην, ἐπεστάλην, παθητ. ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ ἐπιστάλλω.

ἐπ-έσταλο, γ' ἔν. παθητ. ἕπερα. τοῦ ἐπιστάλλω.

ἐπ-εστεύς, ἰων. μτχ. πρκ. τοῦ ἐφίστημι.

ἐπ-έστην, ἀόρ. β' τοῦ ἐφίστημι.

ἐπ-εστρέφην, παθητ. ὄορ. β' τοῦ ἐπιστρέφω.

ἐπ-εσ-φέρω, ἰων. ἀντὶ ἐπεισφέρω.

ἐπ-εσχάριος, ὃν (ἐπί+ἐσχάρα) ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

ἐπ-έσχεθον, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπέχω.

ἐπ-έσχον, -εσχόμεν, ἔνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπέχω.

ἐπ-ετάμον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτέμνω.

ἐπ-ετάξα, ἐπ-ετάχθη, ἔνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιτάσσω.

ἐπ-έτειος, ὃν καὶ ἐπ-έτεος, ὃν (ἐπί+ἔτος) ἔτησις, κατ' ἔτος γινόμενος || ὁ εὐμετάβλητος, μεταβαλλόμενος (ἀστατος) ὡς αἱ ἐποχαὶ τῶ ἔτους. 2) ὁ διαρκῶν ἐπὶ ἔν ἔτος, ἐτήσιος.

ἐπ-ετετάχάτο, ἰων. γ' πληθ. παθητ. ἕπερα. τοῦ ἐπιτάσσω.

ἐπέτηδεύσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπιτηδεύω.

ἐπέτης, -ου, ὁ (ἐπομαι) ἀκόλουθος, θεράπων, ὑπήρτης.

ἐπ-ετήσιος, ὃν=ἐπέτειος (βλ. λ.) ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, διαρκῶν ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος.

ἐπετον, ἀτολ. ἀντὶ ἔπεσον, ἀόρ. β' τοῦ πίπτω.

ἐπέτοσσε, ὄορ. (Π:νδ.) ἀόρ. α' ἀνευ ἔνεστ. τινός ἐν χρήσει=ἐπέτυχε (βλ. λ.) μτχ. ἐπιτάσσαις=ἐπιτυχῶν. [ἀεβ. ἐτυμολ.]

ἐπ-ετρέπην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτρέπω.— ἐπ-ετρέπόμεν, ἐπ-έτραπον, μέσ. καὶ ἔνεργ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπ-ετρέφθη, ἰων. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπ-ετύχον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτυγχάνω.

ἐπευ, ἰων. ἀντὶ ἔπου, Πρσστ. τοῦ ἐπομαι.

ἐπ-ευδύνω* ὀδηγῶ κατ' εὐθειαν εἰς τι σημεῖον, κατευδύνω, κάμνω τι εὐδύ, διευδύνω.

ἐπ-ευρίσκω, ἰων. ἀντὶ ἐφ-ευρίσκω.

ἐπ-ευφήμει, μελ. -ήσω. ἀόρ. α' -ευφήμισα. ἐπιβῶ μετ' εὐφημίας, ἀαλαζῶ ἐπευφημῶν (συναινών, ἐπιδοκιμάζων).— || μετ' αἰτίαι. συνοδεύω ζῶν || ᾄδω ἐγκώμια, ἐγκωμιάζω.

ἐπ-εύχομαι, μελ. -εύσομαι. ἀποθ. προσεύχομαι εἰς τινα, παρακαλῶ τινα || προσεύχομαι, ἱκετεύω, νά... || «κάμνω τόμα, τάζω» διὰ νά γίνῃ τι || ἐν κακῇ ἔνν., καταρῶμαι.— || ἐπαίρομαι, καυχῶμαι, διὰ τι || δριαμβεύω.

ἐπέφαντο, γ' ἔν. παθητ. ἕπερα. τοῦ φαίνομαι.

ἐπεφνον, ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β' τοῦ *φένω. [δι' ἐτυμολ. βλ. θείνω].

ἐπεφόρβει, γ' ἔν. ἕπερα. τοῦ φέρβω.

ἐπεφόρβον, ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β' τοῦ φράζω.

ἐπέφρακτο, γ' ἔν. παθ. ἕπερα. τοῦ φράσσω.

ἐπ-εφράσω, β' ἔν. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπι-φράζω.

ἐπέφυκον, ἐπ. ἀντὶ ἐπεφύκεσαν, γ' πληθ. ἕπερα. τοῦ φύω.

ἐπεφύσητο, γ' ἔν. παθ. ἕπερα. τοῦ φυάω.

ἐπ-εχευάμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιχέω.

ἐπέχθη, παθ. ἀόρ. α' τοῦ πίπτω.

ἐπ-έχυντο, γ' πληθ. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιχέω.

ἐπ-έχω, μελ. ἐφ-έχω. ἀόρ. β' ἐπ-έσπον, ἀπφ. ἐπισχεῖν, ποιητ. ἐπέσχεθον. ἀκκουμῶν τὴ ἐπάνω εἰς τι (βλ. ἐπώχαστο) || κρατῶ, συγκρατῶ, ὁ στήρω, φυ, ἄσσω.— Παθητ. καὶ μέσ., δρᾶττομαί τινός, κ' ατοῦμαι ἀπὸ τι.— || παρέχω, δίδω, προσφέρω.— || κρατῶ ἢ διευδύνω τι πρὸς τι, ἐξακολουθῶ νά σκοπεύω τι (νά κατευδύνω πρὸς τὸν στόχον): τόζον σκοπεῖν ἐπέχω=διευδύνω τὸ τόζον πρὸς τὸν στόχον || τί μου ἀδ' ἐπέχεις; διατὶ ὀρμῆς οὕτω ἐναντίον μου; || μετὰ

αἰτ. *ἐπέχω* τούς *Τεγεάτας* = ἀντιμετωπίζω (ἐν μάχῃ) τούς Τεγεάτας. 2) *ἐπέχω* (ἐνν. τούς *ὀφθαλμούς*, τὸν *νοῦν*) = στρέφω τούς ὀφθαλμούς μου ἢ τὴν σκέψιν μου πρὸς τι, προτίθεμαι, διανοοῦμαι, σκοπεῖω || περιποιοῦμαι τι(να), εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τι(να).— IV κρατῶ ὄπισθ, ουγκρατῶ, ἀναχαίττω, ἐμποδίζω || στοματῶ, ἐμποδίζω, ἀπό τι. 2) ἀμθ. (ἐνν. *ἐμμαντόν*)· στέκομαι, στοματῶ, μένω ἄργος, διακόπτω, ἀναπαύομαι || καὶ ἐπομένως, ἀπέχω πάσης ἐνεργείας || μετὰ γεν. πράγμ. *παύομαι τινος*:— V ἐκτείνωμαι ὑπεράνω χώρου τινός, ἐξαπλοῦμαι.— Παθητ. εἶμαι ἐκτεταμένος, ἐκτείνωμαι, τεντώνω ἐμ-αυτόν, κτμαι ἐξηπλωμένος.— VI ἔχω ἰσχύν ἐπί τινος, διατάσσω, προστάσσω, διοικῶ || ἐπὶ ἀνέμου, ὑπεριοχῶ, ἐπικρατῶ, διαρκῶ ἐξακολουθῶ.

ἐπι-θάω, ἰων. ἀντι *ἐφ-θάω* (8 βλ.).

ἐπι-θήβολος, ον (*ἐπι*+*βάλλω* μετὰ ἐπενθεμένου η)· ὁ ἔχων κερδίσει ἢ ὀποκτήσει τι, ὁ κύριος ἢ κάτοχος τινός (λατ. *compos*) || ἐν κακῇ ἐνν. *νόσου ἐπήβολος* = κατεχόμενος ὑπὸ νόσου.— II ὁ ἀρμόδιος, κατόλληλος διὰ τι, ἢ ὁ ὄνηκων εἰς τι.— [πρβλ. Ήσυχ. *ἀεπηνβολή*· μέρος ἢ ἐπιβολή· «κατηβολή» τὸ ἐπιβάλλον· ἐξηγηταίεθ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐπηγορεύω, πρὸς Πι.δ. *ἐπιγορεύω*, *ἐπήκοος*, *ἐπημοιβός*, *κατήγορος*, *κατήκοος* κλπ.].

ἐπι-θήγανον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπάγω*.

ἐπι-θήγγεϊλα, **ἐπι-θήγγεϊλα**, ἀόρ. α' καὶ πρτ. τοῦ *ἐπαγγέλλω*.

ἐπι-θήγερθον, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπαγεῖρω*.
ἐπι-θηγκενίδες, αἰ (πιθ. ἐκ τοῦ *ἐνεγκεῖν*)· αἱ μακρὰ σανίδες αἱ προσηρμοσμένοι (κακρωμένες) ἐπὶ τῶν ὀρθῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ἵατινα ἐκκαλοῦντο *σταμίνας*, κοιν. «φτραδόξυλα». Βλ. καὶ *ἔκρεα*.— [δτι' ἐτυμολ. βλ. καὶ *ἀγκών*].

ἐπι-θηγορεύω ἢ **-έω**· λέγω ἐναντίον τινός, ἐναντιοῦμαι κατὰ τινός.

ἐπι-θην, ἐπικ. γ' ἐν πρτ. τοῦ *ἐπειμι* (*εἶμι*).
ἐπι-θητάης, ὄν, καὶ **-ή**, **-όν** = *ἐπέτειος*, ἀλλὰ πᾶντοτε ἐν χρήσει μετὰ γεν. σημασ., ἐπαρκής, ἰκανός, ἀφθονός, θαψιλής: *ἐπηγεταναὶ τρέχας* = πλοῦσια μαλλιά, παχὺ τρίχωμα.

Ἔτυμ.: ἡ πρωταρχικὴ σημασ. τοῦ *ἐπηγετανοῦ* = ὁ διαρκῶν ἐπὶ ἔτος ((*ἐπὶ* *ἔτος*, *ἐπ'* *ἔτος*), *ἐπειτα* = ὁ διακῶν, ἢ ὁ ἐπαρκής, ἐπὶ μακρῶν χρόνων || πρβλ. *σηιάν-εο-ς* (*σηιάνεις*, *σηιανώδης*) = τοῦ ἔτους τούτου (βλ. ἐν λ. *σῆτες*)· τὸ **-ή** εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τῆς λ. *ἐπήβολος* (βλ. λ.). *Ἐχει λάβει χώραν ἀπλολο-γία ἐκ τοῦ **ἔπειτανος* (πρβλ. *ἔπει-σαι*) ἢ ἐκ τοῦ **ἔπειτανος*· *τανος* (λατ. **ἔπειτα*· πρβλ. β. *ten*, *sznosz*. *τόπ*· (= ἔκτασις, ἐξόπλωσις, διάρκειαι), πρόσφμα χρόν. ἐπιθέτων, πρβλ. *sznosz*. *δινατana* (ἡμερήσιος), λατίν. *diutinus*, *pristinus* κ.λ.). Πρβλ. καὶ *ἐπειτήσιος*, *ἐπέτειος* (<ἐπ' ἔτος).

ἐπι-θίεν, ἐπ. γ' ἐν πρτ. τοῦ *ἐπειμι* (*εἶμι*)· ἐπορευθῆ κατῆπιν τινός (μετὰ τινα), ἠκολούθησε μετὰ τινα || *ἐπι-θίσαν* γ' πληθ.

ἐπι-θίσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπ-αῖω*.
ἐπι-θίσσον, πρτ. τοῦ *ἐπ-αῖσσω*.

ἐπι-θίκαν, ἰων. ἀντι *ἐφ-θίκαν*, γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐφ-ίημι*.

ἐπι-θήκος, θωρ. **ἐπι-θήκος**, ον (*ἐπακούω*)· ὁ ἐπακούων, ὁ ἀκούμενος, ὁ παρέχων οὖς (ὁ δίδων προσοχήν) εἰς τούς λόγους τινός· ὁ εὐρισκόμενος εἰς ὅποσταισι ἀκοῆς (ῶστε νὰ γίνεταί ἀκουστός).

ἐπι-θήκρια, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπ-ακρῖζω*.

ἐπι-θηκρῶντο, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *ἐπ-ακροῶμαι*.
ἐπι-θῆλα, ἀόρ. α' τοῦ *πάλλω*.

ἐπι-θῆλον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπέρχομαι*.
ἐπι-θῆλυγάζω (*ἐπι*+*θῆλυγῶ*)· ἐπισκιάζω || μέσον, *φῶβον ἐπιθλυγάζομαι* = ῥίπτω σκιάν ἐπάνω εἰς τὸν φῶβον μου, ἀποκρύπτω τὴν δεξιάν μου.

ἐπι-θῆλον, ἐπ. ἀντι *ἐπιθῆλον*, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπέρχομαι*.

ἐπι-θῆλυξ, ὄγος, ὁ, ἢ (*ἐπιθλυγάζω*)· ὁ ἐπισκιάζων: *τὴν πέτραν ἐπιθῆλυξ λαβεῖν* = λαβεῖν (χρησιμοποιεῖν) τὴν πέτραν (βράχον) ὡς προκάλυμμα.

ἐπι-θῆλυξ, ὄδος, ὁ, ἢ (*ἐπιθῆλυξον*)· ὁ ἐρχόμενος

εἰς τινα τόπον || ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, ὁ ξένος, ὁ ἄλλοθεν ἐλθὼν. [δτιὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *ἐλεύθω*].

ἐπι-θῆλυξία, ἰων. **-ή**, ἢ (*ἐπιθῆλυξον*)· τὸ ἐρχεσθαι πρὸς τι(να), ἐπίσκεψις || γοητεία, μαγεία διὰ μαγανείας.

ἐπι-θῆλυσις, **-εως**, ἢ (*ἐπιθῆλυξον*)· προσέγγις, ἐφ-οδος, ἐφ' ἄρμης.

ἐπι-θῆλυτις, **-ου**, ὁ = *ἐπιθῆλυξ* (8 βλ.).

ἐπι-θημαξενόμενος, μτχ. παθητ. πρτ. τοῦ *ἐπαμαξέω* (= *ἐπαμαξέω* 8 βλ.).

ἐπι-θημοιβός, ὄν (*ἐπαμείβω*)· ἀμοιβαίος, ἐναλλασσόμενος, ἐπάλληλος: *χιτώνες ἐπημοιβοί* = ἐνδύματα δι' ἀλλαγμᾶ, ἀλλαγαὶ ἐνδυμάτων.

ἐπι-θημῶ, μέλ. **-ύσασ**· κάμπτω πρὸς τὰ κάτω, κύπτω πρὸς τὰ κάτω (εγέρων).

ἐπι-θῆν, ἰων. **ἐπι-εἶν**, μτρν. ἀτ. **ἐπᾶν**, οὐδ. (*ἐπει* + *εἶν*)· ὁποτεδήποτε, ὁπόταν, ὅταν, ὁσάκις (λατ. *quandocumque*).

ἐπι-θηνίμος, ον (*ἐπι*+*ἄνεμος*)· ἀνεμώδης. 2) μτρ. μάταιος.

ἐπι-θηνεν, ἐπικ. πρτ. τοῦ *ἐπ-αιτέω*.

ἐπι-θηνεσα, ἐπικ. **ἐπῆνησα**, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπαιτέω*.

ἐπι-θηνει, γ' ἐν πρτ. τοῦ *ἐπ-ανθέω*.

ἐπι-θην-ώρθουν, πρτ. μετὰ διπλ. αὐξ. τοῦ *ἐπ-ανορθῶω*· ὁμοίως **ἐπι-θην-ώρθωσα**, **-ώδην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α', **ἐπι-θην-ώρθωμαι**, παθ. πρτ.

ἐπηξία, ἀόρ. α' τοῦ *πῆγγυμι*.

ἐπι-θξίωσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπαξέω*.

ἐπι-θόνιος, ον (*ἐπι*+*θῆν*)· παράλιος, ὁ ἐπὶ τῆς ὀχθῆς ἢ ἐπὶ τῆς παραλίας ὤν.

ἐπι-θησίλησα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπ-απειλέω*.

ἐπι-θηψῶ, μέλ. **-ύσασ**· ἐπευφημῶ, ἀλαλόζω.

ἐπι-θράτος, ον (*ἐπι*+*ἐράω*)· ὀξείρατος, ὀξισαγόπητος, εὐχάριστος.

ἐπηρέαζω, μέλ. **-σω** (*ἐπήρεια*)· ἀπειλῶ, φοβερίζω || φέρομαι ὑβριστικῶς (περιφρονητικῶς) πρὸς τινα, παρενοχλῶ, φέρομαι ὀσελγῶς || ἀπολ. εἶμαι προπετής, αὐθάδης. Ἐκ τοῦ *ἐπήρεια*, ἢ περιφρονησις, ὀσελγῆς συμπεριφορά, ὕβρις, χλευασμός. — [δτιὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *δημρ.* λ. *ἀρειή*].

ἐπι-θηρέμω, μέλ. **-ήσω** (*ἐπι*+*θηρεμος*)· ἤρεμῶ, ἐφρησυχάζω, ἐπειτα ἀπό τι.

ἐπι-θηρέτιμος, ον (*ἐπι*+*ἐρετιμός*)· ὁ καθήμενος παρὰ τὴν κώπην, ἔτοιμος νὰ κωπηλατήσῃ, κωπηλατῶν. 2) ἐφωδισσόμενος μετὰ κώπων. — [πρβλ. *τραγ.* *εὐθηρετος*· *ἐπιθηρετος* ἀντι **ἐπ-ερετιμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *δολεχ-θηρετος* (**δολεχοερετιμος*)].

ἐπι-θηρεφής, ἐς (*ἐπι*+*ἐρέφω*)· ὁ καλύπτων, σκεπάζων, σκιάζων.— II Παθητ., ὁ κεκαλυμμένος, ἐστεγασμένος || προφυλαγμένος.

ἐπι-θηρῆν, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπαίρω*.

ἐπι-θηρκεσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπαρκεῶ*.

ἐπι-θηρσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπ-απαρῖσκω*.

ἐπι-θησαν, ἐπ. ἀντι *ἐπ-θίσαν*, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *ἐπειμι* (*εἶμι*).

ἐπι-θηθεῖεν, ἰων. γ' πληθ. Ἐδκτ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπιθῆσθαι*.

ἐπι-θηθιον, πρτ. τοῦ *ἐπειθῆω*.

ἐπι-θηθόμην, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπαισθάνομαι*.

ἐπι-θηκημαί, παθητ. πρτ. τοῦ *ἐπαισκέω*.

ἐπητής, **-οῦ**, ὁ (*ἐπος*)· προσηνής, εὐπροσηγορός, εὐγενής, πρᾶος, μειλίχιος. — [πρβλ. *δημρ.* *ἐπητύς*, *-ύος* (=προσηνεία)· σκοτεινῆς ἐτυμολ.].

ἐπι-θητιάω, β' ἐν ἀόρ. α' τοῦ *ἐπαιτιάομαι*.

ἐπι-θητρίμος, ον (*ἐπι*+*θητριον*)· παρυφασμένος, πυκνῶς συνυφασμένος || ἀντεθεθεν, πυκνός, στενός, ἐπάλληλος, ἐστιβαγμένος.

ἐπητύς, **-ύος**, ὁ, ἢ (*ἐπητύς*)· προσηνεία, φιλοφροσύνη || γανικῶς, εὐγένεια.

ἐπι-θηῦρον, **ἐπι-θηῦρόμην**, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐπαυρῖσκομαι*.

ἐπι-θηύησα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπαυχέω*.

ἐπι-θηύωσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπαυρῖσσω*.

ἐπι-θηέω, μέλ. **-ήσω**· ἀντιχῶ, ἀντιλαλῶ || συνοδεύω ἀλαλόζων.

ἐπί, ΠΡΟ'Θ. ΜΕΤΑ' ΓΕΝ., ΔΟΤ., ΑΙΤ.· πρωταρχικῇ

σημ. = ἐπάνω εἰς τι : **Α' ΜΕΤΑ' ΓΕΝ.** **1** ἐπὶ τόπου· ἐπὶ στάσεως (ἡρεμήσεως, ἀναπαύσεως, ἐπὶ τινος τόπου), ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι, ἐγγύς τινος, πλησίον τινός. **2** μετὰ τῆς προσ. ἂντων. : ἐφ' ὁμοίων = μόνον σας (εἰπὼ μοναχοῖ σας) || ἐφ' αὐτοῦ, ἐφ' αὐτῶν (= μόνος του, μόνου των, ἄνευ βοηθείας δηλ. ἐκ μέρους ἄλλου τινός) || τὸ ἐφ' αὐτῶν = τὸ ἰδιῶν των συμφέρον μόνον. **3** μετὰ ἀπολύτων ἀριθμητικῶν : ἐπὶ τριῶν, ἐπὶ τεσσάρων κ.λ.π. = εἰς βᾶθος (ἢ ἐπὶ μετώπου) τριῶν, τεσσάρων κ. λ. ἀνδρῶν || ἐπὶ μέτρως = εἰς ἀπλὴν γραμμὴν. **4** ἐνώπιον τινος, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός λατ *coram*. **5** ἐπὶ ἐποπτείας, ἐπιβλέψεως, ἐπιστάσεως : οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων = οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν = οἱ διαχειριζόμενοι τὰ πράγματα. **6** κίνησιν πρὸς τι μέρος : πλέω ἐπὶ Χίου = πλέω μὲ κατευθύνωσιν πρὸς τὴν Χίον || ἀπελαύνω ἐπ' οἴκου = ἀπέρχομαι εἰς τὰ ἴδια (εἰς τὴν Πατριὰ). — **II** ἐπὶ χρόνου· ἐπὶ χρόνου· ἐπὶ χρόνου = ἐπὶ τῆς διάρκειας, ἢ κατὰ τὴν διάρκεια χρονικῆς τινος περιόδου : ἐπ' εἰρήνης = ἐν καιρῷ εἰρήνης. — **III** ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἢ ὅς (ἢ ἐπὶ τῶν αἰτίων δι' ἃ) συνέβη τι : ἐπὶ μαρτυρίας = ἐπὶ ἀποδείξει || εἰπεῖν ἐπὶ ὄρκου = εἰπεῖν ἐν ὄρκῳ (μεθ' ὄρκου) || ἐπ' ὄρκου = διὰ τίνος λόγου.

Β' ΜΕΤΑ' ΔΟΥΤ. **1** ἐπὶ τόπου : ἐπὶ χώρᾳ = ἐν τῷ τόπῳ ἂντις, εἰς τὸν τόπον, τ. ἐ. ἀμέσως, παραυτίκα) | κυρ. δόσεις δηλοῦται (ἢ ὑποσημαίνεται) ἐχθρῶν ἔννοια = ἐναντίον. — **II** ἐπὶ χρόνου κατὰ τὸν ὅποιον συμβαίνει τι : ἐπὶ νυκτὶ = κατὰ τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ νυκτός || ἐπ' ἡματι τῷδε = κατὰ τὴν ἴδιαν αὐτὴν ἡμέραν. **2** κατὰ τι ἢ μετὰ τι συμβῆναι. — **III** προοδήκην, ἐπιπροσδέτω, ἐπὶ πλέον, τὸ ἀλλεπάλληλον. — **IV** Πρὸς δὴλωσιν τοῦ : ἐνεκά τινος, ἢ πρὸς τινος σκοπὸν, διὰ τι : ἐπὶ δόρπῳ = διὰ δεῖπνον || ἐπὶ κακῷ ἀνθρώπου = πρὸς βλάβην τοῦ ἀνδρ. — **V** Ἐπὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν πράττει τις τι : γελῶ ἐπὶ τινι = γελῶ, περιγελῶ, περιπαίζω, τινὰ || μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι = μεγαλοφρονῶ ὑπερφανεύομαι, διὰ τι. — **VI** Πρὸς δὴλωσιν τῶν ὄρων, ὑπὸ τοῖς ὁποίοις (ἢ τῶν συνθηκῶν, ὅ ὅ τὰ ὁποῖα) συμβαίνει πράγμα τι : ἐπὶ τῷ ὄρει, ἐπ' ὄρει = ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι... || ἢ καὶ συντομότερον : ἐφ' ὄρει ἢ ἐφ' ὄρει = ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι || ἐπ' οὐδενὶ ὄρει = κατ' οὐδένᾳ λόγον καὶ τρόπον || ἐπὶ πᾶσι δικαίοις = μετὰ αὐστηρῶς δικαιοσύνης || ἐπ' ἔσοις = ὑπὸ λογικοῦς (μετρίους) ὄρους.

Γ' ΜΕΤΑ' ΑΙΤ. **1** ἐπὶ τόπου· ἔκτασιν ἐπάνω εἰς τι : ἐπ' ἐννεά κείτω πῆλεθρα = ἔκειτο (ἦτο) ἐξηλωμένος) εἰς ἐννεά πῆλεθρα γῆς || κλέος πάντας ἐπ' ἀνθρώπων = δόξα (φήμη) διαδοδεμένη μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων. **2** κίνησιν πρὸς τι σημεῖον ἢ μέρος : πλεῖν ἐπ' Ἀγυπτον = πλεῖν πρὸς τὴν Αἴγ. || ἐπὶ ἐχθρῆς ἐν. = ἐναντίον τινός. — **μτφρ.** ἐπ' ἔργα, ἐπ' ἰδὺν = πρὸς ἐργασίαν, πρὸς ἐπιχειρήσιν, τινὰ || κυρ. πρὸς ἀποκτησὶν τινος, διὰ κέρδος τι, διὰ τι, πρὸς τι, εἰς ἀναζητήσιν τινος : στέλλω ἐπ' ἀγγελίην = στέλλω διὰ νὰ μάθω νέα || σπαν. ἐπὶ προσ. : ἐπ' Ὀδυσσηῆς = ἀπορεύετο πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ὀδ. — **δθεν, πρὸς δὴλωσιν σκοποῦ :** ἐπὶ τί ; = διὰ τίνος σκοπὸν ; διὰ τί ; **3** μετὰ ἀπολύτων ἀριθμητικῶν : ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι = εἰς βᾶθος (ἢ εἰς μίαν σειρὰν) 25 ἀνδρῶν || μετὰ ἀριθμῶν = μέχρις ὠρισμένου τινός ἀριθμοῦ. περιπ. — **II** ἐπὶ χρόνου· κατὰ τινος χρόνον, διαρκούντος ὠρισμένου χρόνου : ἐπὶ χρόνου = διὰ τινος (κατὰ τινος) χρόνον. **2** μέχρις ὠρισμένου χρονικοῦ σημείου : ἐπ' ἡῶ = μέχρις αὔρου. — **III** γενικότερον : ἐπὶ στάθμῃ = συμφωνῶν πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς στάθμης («στάθμη») τὸ ἐπ' ἐμὲ = ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ.

Δ' ΘΕ' ΣΙΣ : Κανονικῶς ἢ ἐπὶ τίθεται πρὸ τοῦ πτωτικῆς εἰς β' ἀνήκει. ἄντακα ὁμοῦς νὰ κείται καὶ μετὰ τοῦτο, ἀλλὰ τότε πάσχει ἀναστοργὴν τόνου γραφομένη ἐπει.

Ε' ἘΝ ΣΥΝΘΕ' ΣΒΙ ἢ ἐπὶ δηλοῖ στάσιν ἐν τινι τόπῳ, ὡς ἐν τῷ ἐπ-εἰμα = εἰμι ἐπὶ τινος (τόπου), ἐπὶ-κειμαι, ἐπὶ-βατεύω κ.λ.π. || ἄλλοτε δηλοῖ κίνησιν, κυρ. διὰ ἐχθρῆς ἔννοιας : ἐπὶ-χειρέω, ἐπὶ-στρατεύω. — **II** Ἐπὶ χρόνου δηλοῖ τὸ κατόπιν, ὑστερον : ἐπὶ-βέβω, ἐπὶ-βλαστάνω. — **III** προοδήκην, συνοδεῖαν, ὡς ἐν

ταῖς λέξ. ἐπὶ-κνητος, ἐπ-αυλέω. — **IV** ἀμοιβῶν ἐν-εργειῶν, ἀλληλεπιδράσιν : ἐπ-εργασία, ἐπὶ-γαλία. — **V** μετὰ ἀριθμητικῶν συντιθεμένων ἢ ἐπὶ δηλοῖ τὸ ἀκέραιον (τὸ ὀλόκληρον) κατὰ τὸσον ἐπὶ πλέον : ἐπὶ-τριτος = εἰς καὶ 1/3. — **VI** ἐπιτίθειν τὴν ἔννοιαν τοῦ συγκριτικοῦ : ἐπὶ-μᾶλλον, ἐπὶ-πλέον κ.λ.π.

Ετυμ. ἐπὶ, ἐπει, ἐπιρ. καὶ πρῶθ. = σανακρ. ἀρι (λατ. *epi, *opi, πρῶθ. ὄπι-θεν, ὄπι-ῶν κ.λ.π., λατ. ob (operio *op-verio), ὄπιρ. ὄ- (ops- καὶ *pi πρῶθ. πει-έζω, πεν-χῆ (*π-ι-υχῆ, σανακρ. pi-, λιθ. -pi-. Φαίνεται ὅτι ἢ ἐπὶ ἔχει ἀναλάβει μέρος τῶν σημασιῶν τῆς λατ. *obhi (*ebhi?), αἰτινες διατηρήθησαν καὶ ἐν τῇ λατίν. ob ἐν μέρσι.

ἐπι, ἀντὶ ἔπεισε· ὑπάρχει, εὐρίσκειται, ἔτοιμον, πρὸχειρον.

ἐπι-τάλλω, μελ. -ιᾶλῶ ἀορ. -ίηλα· στέλλω πρὸς τίνος, δέτω εἰς τι || σιέλλω κατὰ τινος ἢ ἐκτελῶ.

ἐπι-άλλεμος, μτχ. ἐπιχ. ἀορ. β' τοῦ ἐράλλομαι.

ἐπι-ανδάνω, ποιητ. ἀντὶ ἐρανδάνω (8 δλ.).

ἐπι-ταύω κοιμῶμαι ἐπὶ τινος ἢ πλησίον τινός.

ἐπι-ἰάγω ἐπιβόω, ἐπιεμφῶμ || ἀνακαυγάζω.

ἐπι-βᾶ, ἀντὶ ἐπι-βηθι, Προστ. ἀορ. β' τοῦ ἐπι-βαίω.

ἐπι-βάθρα, ἢ (ἐπιβαίνω) κλίμαξ κινητῆ (εὐκόλα), χρησιμοποιουμένη ἐν πολέμῳ πρὸς ἀνάσσειν ἐπὶ τῶν τειχῶν || ἀναβάθρα, ἀνεμόσκαλα || στενὴ δίοδος.

ἐπι-βάθρον, τὸ (ἐπιβαίνω) μέρος ὄπου «κουρ-νιάζου» τὰ πτηνά, πέταυρον, ζύλον τῆς ὀρνιθο-κοίτης. — **II** (ἐπιβίτης) ὁ ναυλός ὃν πληρῶνει ὁ ἐπιβίτης, λατ. naulum.

ἐπι-βαίνω, μελ. -βήσομαι· πρτ. -βέβηκα· ἀορ. β' ἐπέβην· μέσ. ἀορ. α' ἐπεβησάμην (ἰων. γ' ἐν. ἐπε-βήσοο, Προστ. ἐπιβήσοο) | μετὰ γεν. βάλω τὸν πόδα ἐπὶ τινος, κατὰ ἐπάνω εἰς τι, περιπατῶ, εἶμαι ἢ κείμαι ἐπὶ τινος. **2** ἀναβαίνω ἐπὶ τινος (ἐπάνω εἰς τι) || φθάνω, ἐρχομαι, εἰς τι μέρος, καταλήγω εἰς τι || μτφρ. κατορθώνω τι, φθάνω μέχρι σημείου τινός : ἐπιβαίνω εὐσεβείας = καταλαμβάνω τὴν θέσιν τοῦ εὐσεβοῦς, ἀποβαίνω (γίνομαι) εὐσεβῆς. — **III** μετὰ ὄντ. ἀναβαίνω ἐπὶ τινος, ἀνέρχομαι εἰς τι, ἐπιβιβάζομαι (πλοίου). — ὡς. ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος, ἐφορμῶ. — **III** μετ' αἰτ., κατέρχομαι εἰς τι μέρος (ἐπὶ θεῶν κατερχομένων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς ἄλλον τόπον) : πειρῆν ἐπιβαίνω. **2** ἐπιτίθειμαι, ὡς τὸ ἐπερχομαι. **3** ἐπιβαίνω ἐπὶ ἵππου = ἀναβαίνω ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἵππεύω. — **IV** ἀπολ., θηματίζω, κινουμαι, πρὸς τὰ ἐμπρός, προχωρῶ || πατῶ τὸν πόδα.

Β' ὡς μτβτ. ἐν τῷ ἐνεργ. μέλλ. ἐπιβήσο, ἀορ. α' ἐπέβησα· κάμνω τινὰ νὰ ἐπιβῆ (νὰ ἀναίη) ἐπὶ τινος, ἀνοβιδάζω τινὰ || μτφρ. φέρω τινὰ εἰς τι, κάμνω τινὰ νὰ φθάσῃ εἰς τι Πρβλ. ἐπιβιβάζω.

ἐπι-βάλλω, μελ. -βᾶλῶ ἀορ. β' ἐβάλλον· **1** ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς τι || ἐπιθέτω, τοποθετῶ τι ἐπὶ τινος || ἐπισυνάπτω. **2** δέτω τι ἐπὶ τινος, ἐφαρμόζω τι ἐπὶ ἄλλου τινός || ἐπιβάλλω (ὡς φῶρον ἢ ὡς προσέτιμον). **3** προστίθωμ || προσδέτω τι εἰ, τι, αὐξάνω. — **II** ἀμτβ., ἐπιβάλλω τινὶ (ἐν. ἐμαυτῶν) ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐπὶ τινος, πορνεύομαι κατ' εὐθείαν πρὸς μέρος τι. **2** ῥίπτω ἐπὶ τινος || ἐπιπτω, ἐπιτίθειμαι. **3** (ἐν. νοῦν) διδῶ (κατευθύνω) τὴν προσηχῆν μου πρὸς τινὰ, σκέπτομαι περὶ τινος, ἀφοσιούμαι (δανοητικῶς) εἰς τι || μτχ. ἀορ. β' ἐπιβαλῶν, ἀπολ. = ὅταν ἐσκέπθη (περὶ τινός). **4** ἀνήκω εἰς τινὰ, ῥίπτω εἰς τὸ μεριδιὸν τινός || τὸ ἐπιβάλλον (ἐν. μέρος) = τὸ ἀνήκον εἰς τινὰ (τὸ ὄπιον τοῦ ἀνήκει, «τὸ πέφτει») || ὡς. ἀπροσ., ἀνήκει εἰς τινὰ νὰ πράξῃ τι, προσήκει («ταίριαζει») νὰ πράξῃ τις τι. — **III** μέσον, ζῶντομαί τινος, ἐπιχειρῶ τι, ἀναλαμβάνω τι. **2** ἀναδέτω εἰς ἐμαυτὸν, βάλλω ἐπάνω μου, ἐπιβάλλω εἰς ἐμαυτὸν || μτφρ. ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ὑφίσταται, ὑπέχω, περιπίπτω εἰς... — **IV** Παθητ., τοποθετούμαι ἐπὶ τινος : τοβόται ἐπιβεβλημένοι = ἔχοντες τὰ βέλη τεθειμένα ἐπὶ τῆς νευρᾶς καὶ ἔτοιμοι νὰ τοξεύσωσιν.

ἐπι-θάρω, μελ. -ήσο (ἐπὶ + θάρω)· ζυγίζω θαρῶς, θαρῶν, ἐπιθαρώω.

ἐπι-θάς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιβαίλω*.
ἐπι-θάσις, -σις, ἡ (*ἐπιβαίω*)· τὸ *θοδίζειν* πρὸς τὰ ἄνω, ἀνάβασις. 2) μτφρ. πάτημα ἢ προσέγγις πρὸς πρᾶγμα τῆ: *ἐπιβάσειν ποιοῦμαι εἰς τινα*—δημιουργῶ θάσιν (μέσον) ἐπιθέσεως κατὰ τινος.
ἐπι-θάσκω, ποιητ. μεταβατ. τοῦ *ἐπιβαίλω*: *κακῶν ἐπιθάσκω υἱας ἀγαιῶν*—ὀδηγῶ τοὺς υἱοὺς τῶν Ἀχ. εἰς τὴν δυστυχίαν.
ἐπι-θαστάζω, μέλ. -σω· *θαστάζω* (φέρω, κρατῶ) τι ἐπὶ τῆς χειρός, σηκῶν τι μετὰ τὴν χεῖρα, ἢ τὸ ζυγίζω (τὸ δοκιμάζω τὴν θάρος ἔχει).
ἐπι-θατέω, μέλ. -σω· λαμβάνω θέσιν ἐπὶ τινος, θέτω τὸν πόδα μου ἐπὶ τινος, ἐγείρω ἀξίωσιν ἐπὶ τινος, ἀφετερίζομαι τι.—|| εἶμαι *ἐπιβάτης*, τ. ἔ. ταξιδιώτης ἢ στρατιώτης. Ἐκ τοῦ
ἐπι-θάτης, -ου, ὁ (*ἐπιβαίω*)· ὁ ἀναβαίνων, ὁ ἐπιβαίνων ἢ ἐπιθιβαζόμενος: *οἱ ἐπιβάται* = στρατιῶται ἐπιβαίνοντες πλοίων, πεζοῦνται, πολεμιστοὶ, ἐν ἀντιπαστολῇ πρὸς τοὺς ἐρέτας ἢ αὐτοὺς || ταξιδιώτης, ἐπιθάτης. 2) ὁ ἐπὶ ὄρματος ἐπιβαίνων μαχητής.
ἐπι-θάτος, ἡ, ὄν (*ἐπιβαίω*)· ὄν δύναται τις νὰ ἀναβῆ, εὐπρόσιτος.
ἐπι-θάθα, -ας, ἡ' (συνθῆ. κατὰ πληθ.)· ἡ ἐπομένη ἑορτῆς τινος ἡμέρα, τὰ μεθεόρτια (λατιν. *feriata*).—Παροιμ., *ἔξω πρὸς τραχεῖαν ἐπιθάθαν*=ἔχω μικρὰ μεθεόρτια (ἐμοῦ θγαίνει ξυνοὶ τὸ γλέντι).
ἔτυμ.: ἀγν. ἔτυμοι. *θασιχὴ* σημα. = ὁ ἐρχόμενος κατόπιν· -βδ- εἶναι ὁ κατὰ μετὰπτωσιν τύπος τῆς β'. *ped- (πούς), πρβλ. σανσκρ. *urabda-* (ποδοκρουσία), Zsνθ. *ura-bda* (πούς), *frabda-* (πρόδιος πούς), *dzl.* *pedā* (= ἀμέσως ἔπειτα), Ἀρμ. *yei* (ὀπισθεν) <*i-het, Λεττ. *péz* (εἶτα, ὀπισθεν), πρβλ. *péda*=ἵχνος ποδός.—Κατὰ τὸν Curtius *ἐπιθάθα* (**ἐπί-διφα*=ἡ ἐπομένη ἡμέρα, καθ' ὅσον *διφα*=*dies*=ἡμέρα.
ἐπι-θέδηκα, πρκ. τοῦ *ἐπιβαίω*.
ἐπι-θειόμεν, ἐπ. α' πληθ. Ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιβαίω*.
ἐπι-θήμεναι, ἀπρφ. ἐπικ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιβαίω*.
ἐπι-θήσο, ἐπικ. Πρσπ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιβαίω*.
ἐπι-θήσεται, ἐπικ. ἀντι-*ατο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιβαίω*.
ἐπι-θήτωρ, -ορος, ὁ (*ἐπιβαίω*)· ὁ ἐπιβαίνων, ἀναβαίνων.—|| ἐπὶ ἀρρένων ζώων, π. χ. τοῦ κἀρου.
ἐπι-θιδάζω, μέλ. -βιβάσω, ἀττ. -βιβῶ, μτβτ τοῦ *ἐπιβαίω*· θέτω τινὰ ἐπὶ τινος, ἀφίνω (ἢ κἀμνω) τινὰ νὰ ἀναβῆ (νὰ ἐπιθῆ), «μπαρκῶ».
ἐπι-θιδῶ, μέλ. -βιβάσομαι· ἀορ. β' *ἐπι-εβίω*· ἐπιζῶ, ζῶ μετὰ τι(να), ὕστερον ἀπὸ τινά.
ἐπι-θλέπω, μέλ. -ψομαι, μτγν. -ψω· στρέφω ἢ ρίπτω τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος, προσθλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ. 2) παρατηρῶ τι μετὰ φθόνου, ἐποφθαλιμῶ, λατ. *invidere*.
ἐπι-θλημα, -ατος, τὸ (*ἐπιβάλλω*)· ὅτι εἶναι ἐρριμμένον ἐπὶ τινος || σκέπασμα || ἐπίρραμμα, («ἐμβάλωμα».)
ἐπι-θλής, -ῆτος, ὁ (*ἐπιβάλλω*)· δοκός, μοχλός, *ἐπιβαλλόμενος τῇ θύρᾳ*, τ. ἔ. ὁ οὐρτης, «ἀμπάρα».
ἐπι-θλόσκω, μέλ. -μολοῦμαι· ἀορ. β' *ἐπέμολον*· ἐπιφαίνομαι, συμβαίω.
ἐπι-θόσω, μέλ. -βοήσομαι, ἰων. -βώσομαι· φωνάζω μεγαλοφώνως πρὸς τινα, καλῶ τινά, προσκαλῶ τινα βοῶν πρὸς αὐτόν. 2) ἀπαγγέλλω ἢ ἔδω δυνατό. 3) κραυγάζω ἐναντίον τινός, ἐπιπλήττω τινα μεγαλοφώνως. 4) καλῶ τινα εἰς βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι τινα || τὴν σημ. ταύτην ἔχει καὶ ὡς μέσον.
ἐπι-θοήθεια, ἡ· τὸ βοηθεῖν, συνδρομή, βοήθεια. Ἐκ τοῦ
ἐπι-θοηδέω, ἰων. -θωδέω· ἐρχομαι (σπεύδω) εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, συντρέχω.—|| πέμπω βοήθειαν ἐναντίον τινός.
ἐπι-θόημα, -ατος, τὸ (*ἐπιβοάω*)· βοή, κραυγῆ, πρὸς τινα.
ἐπι-θόητος, ἰων. -θωτος, ὄν (*ἐπιβοάω*)· περὶ οὗ ὑπάδει μεγάλη κατακραυγῆ, κακοφημισμένος.
ἐπι-θολή, ἡ (*ἐπιβάλλω*)· τὸ ἐπιρρίπτειν, τὸ νὰ

ρίπτῃ τίς τι ἐπὶ τινος, ἢ τὸ νὰ τοποθετῇ τίς τί ἐπὶ τινος || *ἐπιβολαὶ πλίνθων*=σερσι (στρώματα) πλίνθων.—|| τιμωρία, ποινή, πρόστιμον.—|| ὀπίπειρα, ἐπιχειρήσις || ἐχθρική ἀπόπειρα, προσβολή, ἐπίδρασις.
ἐπι-θουμέω, μέλ. -ῆσω· κἀμνω βόμβον (θόρυβον) καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν αἰσῶν μου.
ἐπι-θόσκω, μέλ. -βοσκήσω· τρέφω ζῶα μετὰ μέσον, ἐπὶ κτηνῶν, θόσκω, τρέφομαι μετὰ τι.
ἐπι-θουκόλος, ὁ· ὁ ἐπὶ κεφαλῆς θουκόλος, θουκόλος, «τοσπάνης».
ἐπι-θούλευμα, -ατος, τὸ (*ἐπιβουλεύω*)· ἐπιβουλή ἐναντίον τινος, σχέδιον, ἀπόπειρα.
ἐπι-θουλευτής, -οῦ, ὁ· ὁ σχεδιάζων κακὰ ἐναντίον τινός, ὁ ἐπιβουλεύόμενος τινα, συνωμότης. Ἐκ τοῦ
ἐπι-θουλεύω, μέλ. -σω· σχεδιάζω (ἐπινοῶ, μηχανῶμαι) τι ἐναντίον τινός: *ἐπιβουλεύω θάνατόν τινι*=σχεδιάζω νὰ φονεύσω τινά, συνωμοτῶ κατὰ τῆς ζωῆς του. 2) μετὰ δοτ. πρᾶγμ. μόνον· κἀμνω χέδια διὰ τι, θέτω τι ὡς σκοπὸν μου.— Παθητ. εἶμαι ἀντικείμενον ἐπιβουλῶν, σχεδιάζου κακὸν τὴν δι' ἐμέ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐπι-θουλή, ἡ (*ἐπιβουλεύω*)· ὡς καὶ νῦν, ἐπιβουλή, σχέδιον ἐναντίον τινός: *ἔξ ἐπιβουλής*=δι' ἐνέδρας, διὰ προδοσίας.
ἐπι-θουλία, ἡ=*ἐπιβουλή*.
ἐπι-θουλος, ὄν (*ἐπι + βουλή*)· ὁ μηχανώμενος, σχεδιάζων, κακὰ ἐναντίον τινός, ὁ ἐπιβουλεύόμενος τινα, δόλιος, προδότης.
ἐπι-θραδύνω, μέλ. -ῆσω· θραδυπορῶ, χρονοτριβῶ, ὄργοπορῶ, εἰς τὴν μέρος.
ἐπι-θραχῦ, ἄπρ. ἀντι *ἐπὶ βραχῦ*· διὰ βραχῦ χρόνον διάστημα, δι' ὀλίγον χρόνον.
ἐπι-θρέμω· κἀμνω τὴν νὰ κροτῇ (νὰ ὠρύεται, μυκᾶται, βρυχάται).— Μέσον, φωνάζω μετὰ θροντώδη φωνῆν.—|| ὡς ἀμτβ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. τῆς μέσων, ἢ σημ. φωνάζω δυνατὰ πρὸς τινα.
ἐπι-θριδής, ἔς· θαρύνων εἰς τι || φορτικός, λυπηρός, ἀνιάρος. Ἐκ τοῦ
ἐπι-θρίθω, μέλ. -ίσω· πίπτω ἐπάνω μετὰ ὄλον τὸ θάρος, καταβαρύνω, καταβάλλω (παρσούρω πρὸς τὸ κάτω) μετὰ τὸ θάρος μου.—|| μτφρ. καταπιέζω, πιέζω σφοδρῶς.
ἐπι-θρίσιαν, γ' πληθ. Ἐξκτ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιβρίθω*.
ἐπι-θρόντητος, ὄν=*ἐμ-θρόντητος*· κεραυνοῦ πληκτος, «ὁ ἐκτραπεὺς τῶν φρενῶν ὑπὸ ἤχου θροντήης», καθόλου περαπεληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος.
ἐπι-θρύω, μέλ. -ύσω· ἀναβρῶ, ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ (ἐπὶ θύατος) || ἐπὶ ἀνθρώπων· θρύω, ἀνθῶ, φυτρώω, βλαστάνω.
ἐπι-θύω, μέλ. -σω· ἀποφράσσω, στυπῶν, κλείω στεγανῶς.
ἐπι-θωδέω, ἰων. ἀντι *ἐπιβοηθέω*.
ἐπι-θωμιο-στάτέω, μέλ. -ῆσω (*ἐπι + θωμῶς + στήναι*)· ἵσταμαι ἰκέτης παρὰ τὸν θωμόν.
ἐπι-θώμιος, ὄν (*ἐπι + θωμῶς*)· ὁ ἐπὶ τοῦ θωμοῦ ἢ παρὰ τὸν θωμόν.
ἐπι-θώσομαι, ἰων. μέλ. τοῦ *ἐπιβοάω*.
ἐπι-θωστρέω, ἰων. καὶ δωρ. ἀντι *ἐπιβοάω*· βοῶ, κραυγάζω, πρὸς τινα, καλῶ, ἐπικαλοῦμαι, καλῶ τινα εἰς βοήθειαν.
ἐπι-θωτος, ὄν· ἰων. ἀντι *ἐπιβόητος*.
ἐπι-θώτωρ, -ορος, ὁ· ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων θωσκῶν, θωσκός, ποιμῆν.
ἐπι-γαίος, ὄν (*ἐπι + γαῖα = γῆ*)· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς || τὰ *ἐπιγαία*=τὰ ἐπὶ ἢ πλησίον τοῦ ἐδάφους μέρη.
ἐπι-γαμβρεύω, μέλ. -σω (*ἐπι + γαμβρός*)· νυμφεύομαι χήραν ὡς ὁ πλησιέστερος τῶν συγγενῶν τοῦ πρώτου συζύγου || κυρ. γίνομαι γαμβρός τινος.
ἐπι-γάμω, μέλ. -γαμέσω, ἀττ. -γάμω· νυμφεύομαι ἐπὶ πλεόν, τ. ἔ. ἐρχομαι εἰς δεῦτερον γάμον || *ἐπιγαμῶ τέκνοις μητρύων*=νυμφεύομαι καὶ εἰσαγωγῆς μητρύων εἰς τὰ τέκνα μου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐπι-γάμια, ἡ (*ἐπιγαμῶς*)· πρὸδοτος γάμος, δεῦτερος γάμος, ζῶσις τῆς πρώτης συζύγου («ἐναυθ-πάνδρευμα»).—|| ὡς τὸ λατ. *conubium*= *jus con-*

nubil = ἡ μεταξύ δύο λαῶν (κρατῶν) συνθήκη, νά συζεύγνυνται ἀμοιβαίως.

ἐπι-γάμος, ον (ἐπι + γάμος)· ὁ ἔχων ἡλικίαν γάμου·

ἐπι-γαυρόομαι, παθητ., ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω.

ἐπι-γδοῦμαι, ἐπικ. ἀντὶ ἐπι-δουλέω.

ἐπι-γέγραμμαι, παθ. πρκ. τοῦ ἐπιγράφω.

ἐπι-γείος, ον (ἐπι + γία = γῆ)· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς γῆινος.

ἐπι-γελῶ, μέλ. -άσομαι· γελῶ διὰ τι, γελῶ ἐπιδοκιμάζων τι, προσμειδῶ || ἀπολ., γελῶ.

ἐπι-γεραίρω· γεραίρω (τιμῶ) τινά ἐπὶ τι.

ἐπι-γεύομαι, μέσον· γεύομαι, δοκιμάζω, κατόπιν.

ἐπι-γηθέω, μέλ. -ῆσω· πρκ. ἐπιγέγηθα· χαίρω ἐπὶ τινι, ἐπιχαίρω || γαρῶ διὰ τι.

ἐπι-γίγνομαι, μέλ. -γενήσομαι· ἀόρ. β' -εγενόμην· πρκ. -γένεγονα, ἢ ἐν παθητ. μορφῇ -γενένημαι· γίγνομαι, γεννῶμαι, κατόπιν || ἄρος ἐπιγίγνεται ὄρη=ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνοιξέως ἔρχεται κατόπιν || οἱ ἐπιγενόμενοι=οἱ ἐρχόμενοι κατόπιν, οἱ μεταγενέστεροι || χρόνου ἐπιγενόμενου= τοῦ χρόνου προϊόντος, μετὰ τὴν πόρον τοῦ χρόνου. 2) ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐπίσμβαινω || ἐν καλῇ ἔνν. ἀκολουθεῖ, ἔπομαι, ἐπακολουθεῖ || ὡς. ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐφορμῶ. 3) συμπ. αἰνῶ κατόπιν.

ἐπι-γίνωσκω, μέλ. -γνώσομαι· ἀόρ. β' -έγγων· πρκ. -έγγονα· δεῶμαι, κυττάζω, γίνομαι αὐτόπτης μέρους, παρατηρῶ. — II ἀναγνωρίζω, ὀνομολογῶ || ὄθεν, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω || λαμβάνω συνηδῆσιν (συναίθετον) πράγματός τινος, ἀντιλαμβάνομαι τι, διακρίνω τι. — III φθάνω εἰς κρίσιν, κρίνω, ἀποφασίζω.

ἐπι-γίνομαι, ἐπι-γίνωσκω, ἰων. καὶ μτρν. ἀντὶ τῶν ἐπιγίνωσκω.

ἐπι-γλωσσάομαι, ἀττ. -ττάομαι· μέλ. -ῆσομαι· ἀποθ. (ἐπι + γλώσσα)· ἐκφέρω (ἐκοτομίζω) ὄνειδος· οἱ (λοιδορίας, ὕβρεις), ὄνειδίζω, ἐπιπλήττω.

ἐπι-γναμπτός, ἢ, ὄν· κεκαμμένος, συνεοτραμμένος. Ἐκ τοῦ

ἐπι-γνάμπτω, μέλ. -ψω· κάμπτω, κυρτῶ. — III μτρν. μαλάσσω, καταπραίνω, τὸν λυγίζω καὶ τὸν φέρω μετὰ τὸ μέρος μου.

ἐπι-γνοίην, ἔνκτ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιγινώσκω.

ἐπι-γνούς, μτρν. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιγινώσκω.

ἐπι-γνώμων, -ονος, ὅ, ἢ (ἐπι+γνώμη)· ὁ ἀποφασίζων περὶ τινος || ὡς ὁσάουσι διαιτητῆς, κριτῆς. — II ὁ συγχωρῶν, συγγνωμονικός.

ἐπι-γνωρίζω, μέλ. -ῖσω, ἀττ. -ῖω· καθιστῶ γνωστόν, ἀγγέλλω, σημαίνω, δηλῶ.

ἐπι-γνώσις, -εως, ἢ (ἐπιγινώσκω)· πλήρης γνώσις.

ἐπι-γνώσις, γ' πληθ. Ἰσπ. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιγινώσκω.

ἐπι-γόνος, ον (ἐπιγενέσθαι)· ὁ ἐπιγενόμενος, ὁ μετὰ ταῦτα λαθὼν ὑπαρξίν· γενικός, γόνος, γέννημα—οἱ Ἐπίγονοι=οἱ γενόμενοι (ὑπάρξαντες, γεννηθέντες) μετὰ ταῦτα, οἱ υἱοὶ τῶν ἐπτὰ ἀρχηγῶν, τῶν πεοόντων κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἐκπόρθησιν τῶν Θηβῶν (ἐξ αὐτῶν δὲ μτρν. καὶ οἱ διάδοχοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου) || ὡς ὁσά. ἐπίγονοι=μεταγενέστεροι.

ἐπι-γουνίδιος, ον· ὁ πεσὼν (ἢ καθήμενος) ἐπὶ τῶν γονάτων, εἰς τὰ γόνατα. Ἐκ τοῦ

ἐπι-γουνίς, -ίδος, ἢ (ἐπι+γούνατος, ἰων. γεν. τοῦ γόνου)· τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος, ὁ μηρός. 2) = ἐπιγονατῆς.

ἐπι-γράφην, ἐπίρ. (ἐπιγράφω)· ἐχαράσσονας, γκρατσοῦνίζοντας· τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγκρατσοῦνιστά· ἐγγίζοντας.

ἐπι-γραμμά, -ατος, τό (ἐπιγράφω)· ἐπιγραφή, τὸ ἐπανόγραμμα. — II ἐν Ἀθήναις, ἀναγραφή, καταγραφή, ἰδιοκτησίας, ἀπογραφή.

ἐπι-γράφω, μέλ. -ψω· πρκ. -γέγραφα· ἐπιξέω, χαράσσω ἐπάνω (τὴν ἐπιφάνειαν), ἐμαρκάζω· ἐπιγράφω κλήρον=χαράσσω σημεῖον ἐπὶ τοῦ κλήρου. — III μτρν. γράφω ἐπὶ τινος, ἐπιγράφω, ἐγχαράσσω.

— Παθητ., ἐπὶ ἐπιγραφῆς, εἶμαι ἐπιγεγραμμένος (χαράσμενος) ἐπὶ τινος. — III εἰσάγω (καταχωρίζω, καταγράφω) εἰς δημόσιον κατάλογον || κυρ. ἐν Ἀθήναις, καταγράφω τὴν ἰδιοκτησίαν (περιοσίαν) τῶν πολιτῶν || ἐπιγράφω τίμημα = καθορίζω τὸ πρὸς τῆς ἀποζημιώσεως. — μέσον, ἀναγράφω (καταγράφω) ἐμ'αυτὸν || ἀλλ' ὅμως· προστάτην ἐπιγράφω=ἐκλέγω προστάτην καὶ ἐγγράφω τὸ ὄνομα του εἰς τὸν δημόσιον κατάλογον, ὡς ἴσαν ὑπαχρεωμένοι νὰ πράττουν πάντες οἱ μέτοικοι ἐν Ἀθήναις.

ἐπι-γρύπος, ον· ὀλίγων γρυπός, τ. ἔ. κυρτός || ἐκαμποροῦ ὑπτης.

ἐπι-δαίομαι, ἀποθ. (ἐπι+δαίω β')· διανέμω, προσφέρω.

ἐπι-δαίσιος, ον (ἐπι+δαίω β')· διαμοιρασμένος, ἀπὸνευμένος, παραχωρημένος.

ἐπι-δακρῦν, μέλ. -ύσω· δακρῶν ἐπὶ τινι, διὰ τι.

ἐπι-δάμος, ον, δωρ. ἀντὶ ἐπι-δημος.

ἐπι-δαψίλεύομαι, μέλ. -σομαι, ἀποθ.· σπαταλῶ (διασπαδίζω) διὰ πρόσωπόν τι, παρέχω εἰς τινα δαψιλῶς, χορηγῶ ἀφδρόνως.

ἐπι-δέδρομα, πρκ. β' τοῦ ἐπιτρέχω.

ἐπι-δέης, ἐς (ἐπιδέομαι)· ὁ ἔχων ἀνάγκην τίνος, στερούμενός τινος || ἔλληπις || ἀττ. οὐδ. πληθ. ἐπιδαῖ.

ἐπι-δειγμα, -ατος, τό (ἐπιδεικνυμι)· δείγμα || ὑπόδειγμα, παράδειγμα || μᾶθημα, διδασκαλία.

ἐπι-δείλιος, ον (ἐπι+δέλιος)· ὁ κατὰ τὸ δειλινὸν γινόμενος || ἐπιδείλια (οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρ.) = κατὰ τὸ ἐσπέρας.

ἐπι-δείκνυμι, καὶ -ύω μέλ. -δέξω· ἀόρ. α' -έδεξα· ἰων. -έδεξα· παρέχω, παρουσιάζω, ὡς δείγμα ἢ ὑπόδειγμα; δεικνύω || ἐπιδεικνύω, παρατάσσω. — μέσον, ἐπιδεικνύω ἑμαυτὸν, ἐπιδεικνύομαι. 2) δεικνύω, ἀποδεικνύω || ὑποδηλῶ, ὑποδεικνύω. — ἀποδεικνύω, καταδεικνύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-δεικτικός, ἢ, ὄν· κατάλληλος πρὸς ἐπίδειξιν || ἐπιδεικτικὸς λόγος = λόγος πρὸς ἐπίδειξιν, ἐγκώμια, πανηγυρικοὶ λόγοι, δικανικοὶ (τόσον συχνὰ ἐν Ἀθήναις, καταρτιζόμενοι ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῆς ῥητορικῆς).

ἐπι-δεῖν, ἀπρρ. τοῦ ἀόρ. β' ἐπέιδον.

ἐπι-δείξει, ἀπρρ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιδεικνυμι.

ἐπι-δείξις, ἰων. ἐπίδεξις, -εως, ἢ (ἐπιδεικνυμι)· ἐκδοεῖς, ἐπιδείξις || ἐξ ἐπίδειξιν τινος ἀφικνέομαι = ἔρχομαι (φθάνω) εἰς τὴν δέαν τίνος, εἰς γνώσιν του (γίνομαι γνωστός). 2) ὑπόδειγμα, μονέλλο, παράδειγμα, δείγμα (λατ. specimen).

ἐπι-δεῖπνέω, μέλ. -ῆσω (ἐπίδειπνον)· τρώγω μετὰ τὸ δεῖπνον, μετὰ ἕν γεῦμα λαμβάνω καὶ ἄλλο γεῦμα. — II ἐσθίω τι ὡς δεῦτερον ἔδεσμα, λαμβάνω ἐπιδῶριον.

ἐπι-δεῖπνιος, ον (ἐπι+δεῖπνον)· ὁ κατὰ τὸ δεῖπνον ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἐπι-δεῖπνον, τό· δεῦτερον ἔδεσμα ἢ ἐπιδῶριον.

ἐπι-δέκᾶτος, ἢ, ὄν· ὁ περιέχων μίαν ἀκεραλὴν μονάδων καὶ ἐπὶ πλέον τὸ $\frac{1}{10}$ αὐτῆς. (1+ $\frac{1}{10}$). — II εἰς ἕκ τῶν δέκα, δέκατος || ἢ δεκάτη.

ἐπι-δέμνιος, ον (ἐπι + δέμνιον)· ὁ ἐν τῇ κλίνῃ ἢ ἐπὶ τῆς κλίνης.

ἐπι-δέξις, ον· ὁ ἐξ ὀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ὁ πρὸς τὰ δεξιά (ἐν χρήσει κυρ. κατὰ τὸ οὐδ. πληθ. ἐπιδέξια ὡς ἐπίρ., τὸ ὅποσον διὰ τοῦτο σημ. ὡς. καὶ αἰολίως, ἐπίδεξις, εὐστόχως, εὐφουῶς. 2) = δεξιός· ὁ πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα || τάπειδέξια = τὰ δεξιά μέρη, ἢ δεξιά πλευρά. — III ἐπὶ προσώπων· ἐπίδεξις, ἐπιτήδειος, ἐμπειρος.

ἐπι-δέξις, ἢ, ἰων. ἀντὶ ἐπίδεξις.

ἐπι-δέρκομαι, ἀποθ.· προσβλέπω, βλέπω, δεῶμαι.

ἐπι-δεσμεύω, μέλ. -σω (ἐπι+δεσμός)· ἐπιδένω

ἐπι-δεσμός, ὁ (ἐπι+δεσμός)· δεσμός, ταινία, ἐπίδεσμος.

ἐπι-δεσμο-χάρης, ὁς (ἐπίδεσμος+χαίρω)· ὁ χαίρων τοῖς ἐπίδεμοις, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἐπίδεσμον, ἐπίθ. τῆς ποδάρχας.

ἐπι-δεσπόζω, μέλ. -άσω· δεσπόζω ἐπὶ τινος, ἐξουσιάζω τι || εἶμαι δεσπότης, ἀρχων τίνος.

ἐπι-δευής, ἐς· ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐπιδαῖης· ὁ ἔ-

χων χρεῖαν ἢ ἔλλειψίν τινος, ἐνδεής, ἔλλιπής.— || ὁ ἔχων ἔλλειψιν ἐν τινι, ὑπολείπόμενος εἰς τι || μετὰ γὰρ.: *βίης ἐπιδενέες Ὀδυσσοῦς* = κατώτεροικατὰ τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸν Ὀδ. || ἀπολ. *πολλὸν δ' ἐπιδενέες ἦμεν* = εἰμεδα πολὺ ἀδενεῖς (ἀδύνατοι). Ἐκ τοῦ **ἐπι-δεύομαι**, ποιητ. ἀντὶ *ἐπιδέομαι (ἐπιδέω Β')* στεροῦμαι τινος, ἔχω ἔλλειψίν τινος || χρειάζομαι τὴν βοήθειαν τινος.— || εἶμαι ἔλλιπής ἐν τινι πράγματι, ὑπολείπομαι εἰς τι.

ἐπι-δέω, μέλ. -σω· ὑγραίνω, θρέχω, τὴν ἐπιφάνειαν πράγμ. τινος.

ἐπι-δέχομαι, μέλ. -ξομαι, ἀποθ.· παραδέχομαι, δέχομαι, τι ἐπιπροσδέτως (προσέτι).

ἐπι-δέω (Α), μέλ. -θήσω· δένω ἐπάνω, προσδένω, στερεῶνω εἰς τι.— || ἐπιδένω, φασκίζωνω.

ἐπι-δέω (Β), μέλ. -δεήσω· εἶμαι ἔλλιπής, ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι, μοῦ λείπουν τόσα (ἐπὶ ἀριθμ.).— Ἄπρσο. *ἐπιδεῖ* = ὑπάρχει ἐπὶ πλέον ἔλλιπής πράγμ. τινος.— Μέσον, ἔχω ἔλλειψιν τινος, στεροῦμαι τινος· πρβλ. *ἐπιδένουμαι*.

ἐπι-δηλος, ον· τελείως φανερός, κατάδηλος, ὁλοφάνερος || ἀνοικτός, εἰλικρινής. 2) διακεκριμένος, διαπρεπής.— || ὁμοιος, ὁμοιάζων.

ἐπι-δημέω, μέλ. -σω· διατρίβω ἐν τῇ πόλει, ζῶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Ἐκ τοῦ

ἐπι-δημέω, μέλ. -ήσω (*ἐπιδημος*)· εἶμαι (ζῶ) ἐν τῇ πατρίδι μου || παρεπιδηρῶ, διατρίβω, μεταξὺ (ἐν μέσῳ) τοῦ λαοῦ, μὲν ἐν τινι τόπῳ.— || ἔρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ξένης.— Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-δημία, ἡ· ἡ διαμονὴ ἐν τῇ πατρίδι, τὸ διατρίβειν ἐν τινι τόπῳ.

ἐπι-δήμιος, ον (*ἐπὶ + δημος*)· μεταξὺ τοῦ λαοῦ || ὁ παρεπιδημῶν, διαμένων ἐν τῇ πατρίδι || *πόλεμος ἐπιδήμιος* = ἐμφύλιος πόλεμος || *ἐπιδήμιος ἔμπορος* = ἐγχώριος, ἰθαγενεῖς, ἔμπορος.— || ὁ διατρίβων ἐν τινι τόπῳ, μόνιμος.

ἐπι-δημιουργοί, -ῶν, οἱ· ὄρχοντες κατ' ἔτος, ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῶν δωρικῶν πολιτειῶν εἰς τὰς ἀποικίας τῶν.

ἐπί-δημος, ον = *ἐπιδήμιος*· ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δημοφιλής.

ἐπι-δια-θαίνω, μέλ. -βήσομαι· διαθαίνω κατόπιν τινός, ἢ διαθαίνω προσέτι.

ἐπι-δια-γιγνώσκω, ἰων. -γιγνώσκω· μέλ. -γνώσομαι· συζητῶ (σκέπτομαι, κρίνω ἢ καὶ ἀποφασίζω) ἐκ νέου.

ἐπι-δι-αιρέω, μέλ. -ήσω· διαίρω, διανέμω, ἐκ νέου.— Μέσον (ἐπὶ πλειόνων)· διανέμονται μεταξὺ τῶν.

ἐπι-δια-πλέω, μέλ. -πλεύσομαι· διαπλέω προσέτι.

ἐπι-δια-ρρήγνυμι, μέλ. -ρρήξω· διαρρηγνύω (ξεσχίζω) τι ἐπειτα ἀπὸ τι ἢ ἐπιπροσδέτως.— Παθητ., διαρρηγνύμαι ἐνεκά τινος («σκάω» ἔξ αἰτίας πράγμ. τινός).

ἐπι-δια-τάσσομαι, μέσον· διατάσσω τι ἐπιπροσδέτως, προσδέτω ἄλλας διατάξεις.

ἐπι-δια-φέρομαι, παθητ.· μεταφέρωμαι (διακομίζομαι) ἀπὸ μέρους εἰς μέρος κατόπιν ἄλλου τινός, ἐπὶ πλοίων μεταφερομένων ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν ὑπεράνω ἰσθμοῦ.

ἐπι-διδάσκω, μέλ. -ξω· διδάσκω προσέτι.

ἐπι-δίδωμι, μέλ. -δώσω· δίδω προσέτι, δίδω δωρεάν || δίδω ὡς προίκα, προικίζω.— || *ἐπιδίδωμι ἔμαυτον τινε* = ἐπιδίδωμαι εἰς τι, ἀφιερῶμαι εἰς τι.— || ἀμ.τ.· αὐξάνομαι, μεγαλώνω, προχωρῶ || ὡς, θελήτωνομαι, εὐτυχῶ, εὐημερῶ.— IV μέσον: *θεοὺς ἐπιδάμεθα* = ἄς λάθωμεν ὡς μάρτυρας τοὺς θεοὺς (ἂς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν μαρτυρίαν τῶν θεῶν). Πρβλ. *προεδίδωμι II*.

ἐπι-δίζημαι, ἀποθ.· ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἐν συνεχείᾳ (πεβαίρω) || ζητῶ ἢ ἀσιπῶ προσέτι.

ἐπι-δικάζω, μέλ. -σω· διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως κατακυρῶ τι εἰς τινα (ἀποδίδω εἰς τινὰ τὴν περιουσίαν του, ἀμφισβητούμενην δικαστικῶς).— μέσον, ἐπὶ τοῦ ἀνάγοντος· καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον ὅπως εὐρω τὸ δικαίον μου, ἐγείρω ἀγωγήν διὰ τι, ἀπαιτῶ τι δικαστικῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-δικασίμος, ον· ὃν ἀπαιτεῖ τις ὡς ἰδικόν του || γενικῶς, περιζήτητος, διαφιλονεικούμενος.

ἐπι-δινέω, μέλ. -ήσω· περιστρέφω τι διὰ τὸ νὰ τὸ ἔκαφενδονίσω.— μέσον, περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σκέπτομαι.— Παθητ., περιστρέφομαι, περιφέρομαι (π. χ. ἐπὶ πτηνῶν εἰς τὸν ἀέρα)· *ἐπιδινηθέντε*, μτχ. ἄορ. α' δυτικ.

ἐπι-δι-ορθεύω, μέλ. -ώσω· διορθεύω τι ἐκ τῶν ὑπέρων.

ἐπι-διπλασιῶ ἢ -οίξω (*ἐπι+διπλός*)· διπλασιάζω, «ξαναδιπλώνω».

ἐπι-δίφρος, -άθος, ἡ (*ἐπι+δίφρος*)· ὁ γύρος τοῦ δίφρου, τὸ κιγκλίδωμα (ἢ ἀντυξ) τοῦ δίφρου (δρματος).

ἐπι-δίφριος, ον (*ἐπι+δίφρος*)· ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου (δρματος) καθήμενος.

ἐπί-διχα, ἐπίτ. ἀντὶ *ἐπὶ δίχα*.

ἐπι-δίωκω, μέλ. -ξω· δῶκω, ἀκολουθῶ, τρέχω κατόπιν || ὡς δικανικῶς θρος, καταδιώκω δικαστικῶς ἐκ νέου.

ἐπι-δοκέω, μέλ. -δοκήσω καὶ -δόςω· προσδοκῶ, ἀναμένω.

ἐπι-ιδόντες, ὄνομ. πληθ. τῆς μτχ. τοῦ ἄορ. δ' *ἐπιιδόν*· ἐν ᾧ *ἐπι-ιδόντες* τοῦ *ἐπιδίδωμι*.

ἐπί-δοξος, ον (*ἐπὶ + δόξα*)· ὁ ἀναμενόμενος (ἢ ὁ πιδανῶς μέλλων) νὰ πράξη τι || *ἐπίδοξος γενέσθαι* = ὁ πιδανός νὰ ἀποδείξη τῆς τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος || ἐπὶ πραγμάτων, πιδανός, ἐνδεχόμενος.— || ἐπιφρονής, εὐκλής, ἐνδοξός.

ἐπι-δόρπιος, ον (*ἐπὶ + δόρπιον*)· ὁ χρήσιμος (ἢ κατάλληλος) διὰ τὸ δεῖπνον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἐπί-δοσις, -εως, ἡ (*ἐπιδίδωμι*)· τὸ δίδειν ἐπὶ πλέον, προσθήκη || οικειοθελής (αὐτοπροαίρετος) συνεισφορά (προσφορά) εἰς τὴν πόλιν.— || κύβητις, ἀνάπτυξις, πρόδοσις.

ἐπι-δοῦναι, **ἐπιδούεω**, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἄορ. δ' τοῦ *ἐπιδίδωμι*.

ἐπι-δουπέω, μέλ. -ήσω· παράγω, προξενῶ, δόρυβον ἢ κόστον.

ἐπι-δοχή, ἡ (*ἐπιδέχομαι*)· τὸ παραδέχεσθαι νέον τι, τὸ νὰ δέχηται τις ἐκ τῶν ὑπέρων.

ἐπι-δραμέην, ἀπρφ. ἄορ. δ' τοῦ *ἐπιτρέχω*· *ἐπιδράμεην*, γ' δυτικ. ὄρισ.

ἐπι-δρομή, ἡ (*ἐπιδραμεῖν*)· τὸ τρέχειν ἐπάνω εἰς τι.— || ἐξαρνητικὴ ἐισβολή, ληστρική ἐπιδρομή, ἐφοδος, προεβολή.— || τόπος εἰς ὃν καταφεύγουσι τὰ πλοῖα, τόπος κατάλληλος δι' ἐπιβίβασιν καὶ ἀποβίβασιν.

ἐπί-δρομος, ον· ὁ καθ' οὗ δύναται νὰ γίνῃ ἐπιδρομή (π. χ. τεῖχος ἐκτεθειμένον εἰς ἐπιδρομήν, ἐυκολοκυρῆστον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δύναται τις νὰ ἀναεῖ).
ἐπι-δύω, καὶ -δύσω, μέλ. -δύσω· κρύπτομαι ὑποκάτω, κατέρχομαι (ἐπὶ ἡλίῳ, δῶν, βασιλευῶν)

ἐπι-δύμεθα, α' πληθ. Ἰκατ. μέτ. ἄορ. δ' τοῦ *ἐπιδίδωμι*.

ἐπι-δύων, μτχ. τοῦ *ἐπιδίδωμι*.

ἐπι-δύσω, μέλ. τοῦ *ἐπιδίδωμι*.

ἐπι-εἰκεία, ἡ (*ἐπεικέης*)· πιθανότης, λογικότης, συγκαταστικότης.— || τιμιότης, εἰλικρίνεια || ἐπεικεία, πραότης || ὡς φυσικὴ ἠπιότης. 2) δικαιοσύνη, τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γράμμα αὐτοῦ.

ἐπι-εἰκελος, ον = *εἰκελος* (δ ελ.)· ὁμοιος.

ἐπι-εικής, ἐς (*ἐπὶ + εἰκός*)· ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρέπων, πρόσφορος· ὡς *ἐπεικελές* = ὅπως εἶναι πρέπον || *δν (μῦθον) κ' ἐπεικελές ἀκούειν* = οἰονδήποτε λόγον εἶναι πρέπον δι' ὑμᾶς νὰ ἀκούετε.— || Παρ' ἄττ., δίκαιος, λογικὴς || ὡς εὐλόγος, εὐλογηφανής || ἐπὶ προσ., εἰλικρινής, εὐγενής, κόσμιος, μετριοπαθής. 2) ἀντιθ. τῆ *δίκαιος*, δηλ. ὁ μὴ ἐπιμένων εἰς τὴν αὐστηρὴν δικαιοσύνην (εἰς τὸ αὐστηρὸν γράμμα τοῦ νόμου), ὁ δίκαιος κατὰ τοὺς ἀγράφους νόμους.

ἐπι-εικτός, ἡ, ὃν (*ἐπὶ+εἰκος*)· ὁ ὑποκύπτων, ὑποχωρητικὸς || *οὐκ ἐπιεικτός* = ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ἀν-

ἐνδοτος || *πένθος οὐκ ἐπεικτόν* = πένθος, ἀνυπόφορον, ἀβάστακτον.

ἐπιεικῶς, ἰων. *-έως*, ἐπίρ. τοῦ *ἐπεικῆς*· πρεπόντως, ἐπαρκῶς, ὑποφερτά, μετριοπαθῶς, μετρώως. 2) πιδανῶς, λογικῶς. 3) μετ' ἐπεικειας, εὐμενῶς.

ἐπιειμένος, η, ον, ἰων. ἀντι *ἐφ-ειμένος*· μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐπιέννυμι*.

ἐπιεισάμενος, ἰων. μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιειμι* (*εἶμι*) καὶ

ἐπιεισομαι, ἰων. μέλλ. τοῦ *ἐπιειμι* (*εἶμι*).

Ἔτυμ.: *ἐπεισομαι*=θά καταδιώξω, *εἶσομαι*, *εἶσοσο*, *εἶσο* (= μετέβη), γ' *δύϊκ. εἰσαόσθη*, *καταεἶσαο*, κλπ. Κατὰ τὸν Boisack οἱ τύποι οὗτοι δὲν ἀνῆκουσιν εἰς τὸν μέλ. *εἶμι* (τοῦ *ἐρχομαι*), ἀλλ' ἔχουσιν ἐν F, πρβλ. *σανοκρ. νέ'λι* (ἐπιδιώκω τι), *νέ'ιαη* (= εἰς τὴν δεξιάν γραμμὴν), *νέ'ια* (=σειρά), λατ. *νία* (=δόδος) πρβλ. *οἶμος* (=δρόμος).

ἐπιέλομαι, ποιητ. ἀντι *ἐπέλομαι*. Ἔξ αὐτοῦ τὸ **ἐπι-ελοτος, ον**· ὁ ἐλπίζομενος, ἀναμενόμενος.

ἐπιέννυμι, ἰων. ἀντι *ἐφ-έννυμι*· ἀορ. α' *ἐπί-εσα*, ἐπ. *ἐπί-εσσα*· παθ. πρκ. *ἐπί-εσμαι* ἢ *ἐπί-εμαι*· ἐπιδέτω, ρίπτω, ἐπάνω μου ἐπὶ πλέον.— Παθητ., μτχ. παθ. πρκ.: *ἐπειμένος ἀλήην*, *ἀναϊδείην*=ἐνδεδυμένος (περιβεβλημένος) ἰσχύϊν (σωματ. ρώμην) καὶ ἀναϊδείην || *χαλκὸν ἐπίεσαι* (γ' ἐν. πρκ.)=εἶναι κεκαλυμμένος ὑπὸ χαλκοῦ, εὐρίσκειται κάτω ἀπὸ χαλκόν.— μέσον, ρίπτω τι ἐπάνω μου ἐπὶ πλέον ἄλλων, βάλω ἐπάνω μου ὡς ἐπάνωφουρίην, ἐνδύομαι προσέτι μέ... || γενικῶς, σκεπάζω ἑμαυτόν, σκεπάζομαι· μέ τι. [δ'] ἔτυμολ. βλ. *έννυμι*].

ἐπιέσασμεν, α' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιέννυμι*.

ἐπί-εσται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἐπιέννυμι*.

ἐπι-ζῆρέω=*ἐπιβαρέω* [δ'] ἔτυμολ. βλ. *ζωρός*].

ἐπι-ζαφελος, ον (*ἐπί* + **ζαφελος* ἐκ τοῦ ἐπιτατ. *ζα-*)· ὀρμητικὸς, σφοδρὸς.— Ἐπίρ. *ἐπιζαφελῶς* (ὡς ἐπὶ ἐπιθ. *ἐπιζαφελῆς*)· σφοδρῶς, μανιωδῶς, λυσσάλης.

Ἔτυμ.: τὸ **ἐπι-ζαφελῆς* μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. *αζαφελῆς*... ἀγριον. *θυμῶδες, ἰσχυρὸν ζαφελῶς μεγαλοκτόων*· Πρβλ. *ζαφελος* <αἰολ. *ζα-* (ἐπιτατ. πρόθημα)+αἰολ. **φελ-* (<**σνhel-*, πρβλ. *ε-θέλω* καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. *εφαλίξει· θέλει*).

ἐπι-ζῶω, μέλ. *-ζῶω*· ζῶ μετὰ τι(να), παραμένω καὶ κατόπιν, ἐπιζῶω.

ἐπι-ζεύγνυμι, καὶ *-ύω*, μέλ. *-ζεύξω*· ζευγνύω, προσδένω τι εἰς τὸν ζυγόν || γενικῶς, δένω τι μαζί, συνδέω, δένω σφιγκτά.— || ζευγνύω εἰς τι || ὑποδουλώνω.

ἐπι-ζεφύριος, ον=τῷ ἔπομ., ἐπιθ. τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν.

ἐπι-ζεφύρος, ον· ὁ κείμενος πρὸς δυσμάς.

ἐπι-ζέω, μέλ. *-ζέω*· «παίρνω θράσι», ἀνακαχλάζω· ἡ νεότης *ἐπέζεσε μοι*=τὸ νεανικὸν μου αἷμα ἀνεκάχλασε («πῆρε θράσι, φούκασε»).— || ενεργ., κάμνω τι νὰ «πάρῃ θράσι», δερμαίνω.

ἐπι-ζηλος, ον· ὁ ὑποκείμενος εἰς φθόνον, ἀξιοζήλευτος, εὐτυχῆς.

ἐπι-ζημιος, ον (*ἐπί* + *ζημία*)· ὁ φέρων (προκατ. λῶν) *ζημίαν* (θλάβην, ἀπωλείαν ἢ τιμωρίαν, πρόστιμον, γέν. ποινήν), θλαβερός.— || ὁ ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-ζημιῶω, μέλ. *-ώω*· ἐπιβάλλω *ζημίαν* (τ. ἐ. ποινήν), τιμωρῶ.

ἐπι-ζητῶω, μέλ. *-ήσω*· ζητῶ προσέτι, ἐπὶ πλέον. || ζητῶ νὰ εὐξω, ἀναζητῶ || ἐπιθυμῶ, ποθῶ || ἀνιχνεύω: *οἱ ἐπιζητοῦντες*=οἱ ἀνιχνεύοντες (τὰ θηρία).

ἐπι-ζώννυμι, μέλ. *-ζώσω*· ζώγας ἐπάνω.— Παθητ., μτχ. πρκ. *ἐπιζωσμένοι*=ἔχοντες τὰ ἐνδύματά των ἀνασκευασμένα (ἀνασηκωμένα, ζωσμένα ὤψηλά).

ἐπι-ζῶω, ἰων. ἀντι *ἐπιζῶω*.

ἐπι-ήλα, ἀορ. α' τοῦ *ἐπι-άλλω*.

ἐπι-ήμι, ἰων. ἀντι *ἐφ-ήμι*.

ἐπι-ήνδαν, γ' ἐν. ἐπ. πρτ. τοῦ *ἐφ-ανδάνω*.

ἐπι-ήρα, τὰ (*ἐπί* + *ήρα*)· ἀρεστό (εὐπρόσδεκτα), πράγματα, εὐχόριστα δῶρα [δ'] ἔτυμολ. βλ. *ήρα*].

ἐπι-ήρανος, ον (*ἐπιήρα*)· εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος — || ἀποκρούων, ἀποτρεπτικός, ἀμυντικός || ἐπικουρῶν, βοηθητικός || κυβερνῶν, διοικῶν. [δ'] ἔτυμολ. βλ. *ήρανος, ήρα*].

ἐπί-ήρας, ον; ἐν χρήσει μόνον κατὰ ἀθλ. πληθ. *ἐπιήρα* (δ'βλ.).

ἐπι-θάλαμιος, ον (*ἐπί*+*θάλαμος*)· ὁ ἀνήκων εἰς νυμφικὸν κοῖτωνα, γαμήλιος· τὸ *ἐπιθαλάμιον* (ἐνν. μέλος)=τὸ γαμήλιον ἄσμα (λέγεται ὡς καὶ *ἐπιθαλάμιος* ἐνν. ὕμνος ἢ ᾠδή).

ἐπι-θάλασσιδος, ἄττ. **-ττίδιος, ον**=τῷ ἔπομ.

ἐπι-θάλασσιος, ἄττ. **-ττίος, α, ον** (*ἐπί*+*θάλασσα*)· ὁ κείμενος παρὰ τὴν θάλασσαν (ἢ ὁ κατοικῶν παρ' αὐτήν), παραθαλάσσιος, θαλασσινός.

ἐπι-θάνάτιος, ον (*ἐπί*+*θάνατος*)· ὁ εἰς θάνατον καταδικασμένος, μελλοθάνατος.

ἐπι-θάνάτος, ον· ὁ ἀρρωστος «ποῦ εἶναι γιὰ θάνατον», μελλοθάνατος, ἐταμοθάνατος (π βλ. Ἡσυχ. *ἐπιθάνάτος· προσδοκώμενος ἀποθανεῖν*).

ἐπι-θαρσύνω, ἄττ. **-θαρρύνω**, μέλ. *-ύνω*· παραθαρσύνω, παρακινῶ.

ἐπι-θαυμάζω, μέλ. *-ώω*· ἀποδίδω εἰς τινα θαυμασμόν (τοῦ δεικνύον τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμόν μου) προσφῶρον εἰς αὐτὸν δῶρον || τιμῶ διὰ δώρων.

ἐπι-θειάζω, μέλ. *-άσω* (*ἐπί*+*θεός*)· ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας, ἐξορκίζω. Ἔξ αὐτοῦ τὸ **ἐπι-θειασμός, ὁ**· ἐπικλησις τῶν θεῶν (τὸ νὰ ἐπικαλεῖται τις τοὺς θεοὺς), ἐξορκισμός.

ἐπι-θεῖν, -θεῖναι, Ἔδκτ. καὶ ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτίθημι*.

ἐπι-θεῖς, -θεῖσα, -θέν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτίθημι*.

ἐπι-θεῖτε, ἀντι *-θεῖητε*, β' πληθ. Ἔδκτ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτίθημι*.

ἐπι-θεράπεύω, μέλ. *-ώω*· ὑψηρῶ, περιποιούμαι, λίαν προθύμως || ἐργάζομαι ἐνθέρμως ὑπὲρ τινος (διὰ τι).

ἐπί-θεος, -θέτος, Προστ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτίθημι*. **ἐπί-θεοσι, -έως, ἢ** (*ἐπιτίθημι*)· τὸ θέτειν ἐπάνω εἰς τι, ἢ τοποθετῆσαι ἐπὶ τινος.— || (ἐκ τοῦ μέσου) ἐπίθεσις κατὰ τινος, ἐφοδος, ἐφόρμησις, προσβολή.

ἐπι-θεσπίζω, μέλ. *-ώω*· προφητεῶ ἐπὶ τινος.

ἐπι-θετικός, ἢ, ὄν (*ἐπιτίθημαι*)· ἔτοιμος πρὸς ἐπίθεσιν || ἐπιχειρηματικὸς, τολμηρός.

ἐπί-θετος, ον (*ἐπιτίθημι*)· προτεθειμένος, προσηρητημένος || ἐξεζητημένος, ξένος.— || ὡς οἰαίαστ. τὸ *ἐπίθετον* ὡς καὶ παρ' ἡμῶν.

ἐπι-θέω, μέλ. *-θεύσομαι*· τρέχω πρὸς τι || τρέχω κατόπιν τινός, καταδιώκω, ἐπιδιώκω,

ἐπι-θήκη, ἢ (*ἐπιτίθημι*)· προσθήκη, προσχώρησις, αὔξησις || πᾶν τὸ διδόμενον ἐπὶ πλέον κατὰ τι πράγμα.

ἐπί-θημα, -ατος, τὸ (*ἐπιτίθημι*)· πᾶν τὸ τιθέμενον ἐπὶ τινός, ἐπίδημα, κάλυμμα, σκέπασμα.

ἐπι-θοάζω, μέλ. *-ώω*· κάθημαι παρὰ τὸν θωμόν ὡς κέτης, ἐπικαλοῦμαι τὴν βαῖδειαν τῶν θεῶν. Πρβλ. *θοάζω*.

ἐπι-θορεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιθροῶσκα*.

ἐπι-θορῦβέω, μέλ. *-ήσω*· προξενῶ (κάννω) δόρυβον πρὸς ἐκδήλωσιν ἐπιδοκιμασίας (ἐνίοτε δὲ καὶ ἀποδοκιμασίας).

ἐπι-θράσσω, ἄττ. **-ττω**, συντετμ. ἀντι *ἐπιταράσσω*.

ἐπι-θραύω, μέλ. *-ώω*· θραύω προσέτι, ἢ θραύω (συντριβῶ) τι ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-θρέξας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιτρέχω*.

ἐπι-θρώσκω, ἀορ. β' *ἐπέθορον*· ἐπιπηδῶ, ἀναπηδῶ ἐπάνω εἰς τι (μετὰ γεν.) || μετὰ θῶτ., πηδῶ (δδριστικῶς) ἐπὶ τι || ἀπολ.: *τόσσον ἐπιθρώσκουσι*=τόσον μακρὰν τινάσσονται με ἐν πήδημα.

ἐπι-θύμέω, μέλ. *-ήσω* (*ἐπί*+*θύμος*)· πρὸς γὰρ τι ἐτὸ βάλλω στήν καρδίᾳ μου, ἐπιθυμῶ τι, ποθῶ τι σφόδρα. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-θύμημα, -ατος, τὸ (*ἐπιθυμέω*)· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας· ἀνθρ. πηγός, ὅτι ἐπιθυμεῖ τις.

ἐπι-θύμησις, -εως, ἢ (*ἐπιθυμέω*)· ἐγκάρδιος ἐπιθυμία.

ἐπι-θυμητής, -οθ, ὁ (ἐπιθυμέω) ὁ ἐπιθυμῶν τι || ἐραστής.

ἐπι-θυμητικός, ἡ, ὄν (ἐπιθυμέω) ὁ ἐπιρρηπής εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν, ὁ ἐπιθυμῶν, ὁ ἐποφθαλμιῶν τι. *Ἐπίρ. -κῶς.

ἐπι-θυμία, ἡ (ἐπιθυμέω) ὡς καὶ νῦν: ἐπιθυμία, πόθος διακαής || ἐν κακῇ ἐνν. σαρκική ἐπιθυμία, λαγνεία.

ἐπι-θυμιάμα, -ατος, τό ἡ προσωορά θυμιάματος. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-θυμιάω, μελ. -σω* προσφέρω θυμιάμα.

ἐπι-θύνω* = ἐπ-ευθύνω* σκοπεύω (σημαδεύω) κατ' εὐθεΐαν || διευθύνω, κυβερνῶ.

ἐπι-θύω (Α), μελ. -θύσω* προσφέρω θυσιάν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἢ θυσιάζω ἔπειτα ἀπὸ τι || προσφέρω (βλ. θύω Α).

ἐπι-θύω (Β), μελ. -θύσω* τρέχω μεθ' ὀρμῆς πρὸς τι. 2) μετ' ἀπρφ. προσπαθῶ ἐπιμόνως νά πράξω τι, σφόδρα ἐπιθυμῶ νά πράξω τι (βλ. θύω Β).

ἐπι-θυράκιζομαι, μέσον· βάλλω τήν ναυονλίαν μου, ὀπλιζομαι.

ἐπι-θυῶσσω, μελ. -ξω* ἀναδοῶ, παροτρύνω φω-νάζων.

ἐπι-ιδμων, -ονος, ὁ=ἐπιείστωρ (8 βλ.).

ἐπι-ίζομαι, ἰων. ἀντι ἐφρίζομαι (8 βλ.).

ἐπι-ίστωρ, -ορος, ὁ, ἡ ὁ ἔχων γνῶσιν τινος, ὁ γνῶστης.

ἐπι-καθ-αιρέω, μελ. -ήσω* καταρρίπτω, κατακρημνίζω, πρὸς τοῖς ἄλλοις (προσέτι), ἢ μετὰ τοὺς ἄλλους.

ἐπι-καθ-έζομαι, μελ. -εδοῦμαι, καθ. ἐπικάθημαι, κάθημαι ἐπὶ τινος.

ἐπι-κάθ-ημαι, ἰων. -κάτηματ' κάθημαι ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι || καταπιέζω, εἶμαι βαρῦς ἐπάνω εἰς τινα.— || πολιορκῶ θέσιν τινά, καταλαμβάνω θέσιν ἐναντίον τῆς.

ἐπι-καθ-ίζω, μελ. -ίσω* μετν., βάλλω τινά νά καθίσῃ ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι.— || ἀμβτ. κάθημαι ἐπὶ τινος.

ἐπι-καινός, μελ. -ώσω* καινοτομῶ ἐπὶ τινος, νεωτερίζω, εισάγω καινοτομίας εἰς τι.

ἐπι-καίριος, ὄν (ἐπι-καιρός) ὁ ἐν πρέποντι καιρῷ ἢ τόπῳ || ὁ εἰς τήν κατάλληλον ἐποχὴν γινόμενος, εὐθετος, ἐπικαιρός, κατάλληλος ὁ οπουδαῖος, κρίσιμος || οἱ ἐπικαιροί = τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα.

ἐπι-καιρος, ὄν = ἐπικαιρός (8 βλ.) μετὰ γεν. ἰκάνος, κατάλληλος, πρέπων, πρόσφορος, δῖα τι.

ἐπι-καίω, ἀττ. -κάω* μελ. -καύσω* ἀνάπτω ἐπὶ τινος τόπου || καίω ἐπάνω εἰς βωμόν.

ἐπι-κάλειω, μελ. -έσω* προσκαλῶ, ἐπικαλοῦμαι τήν μαρτυρίαν τινός, ἐξορκίζω.— || ὀνομάζω προσέτι, δίδω εἰς τινα ἐπωνυμίαν τι.— Παθητ., λαμβάνω νέαν ἐπωνυμίαν, μετονομάζομαι.— || ἀποδίδω εἰς τινα κατηγορίαν τινά.— IV μέσον, καλῶ τινα πρὸς ἔμαυτόν, τόν καλῶ εἰς βοήθειαν, ζητῶ τήν βοήθειάν του || γεν. προκαλῶ || ὡς. προκαλῶ (λατ. provocare). 2) προκαλῶ τινα.

ἐπι-κάλυμμα, -ατος, τό κάλυμμα, σκέπασμα || πέπλος, μανδύας, μέσον ἀποκρύφειας. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-κάλυπτω, μελ. -ψω* καλύπτω ἐπάνω, κρύπτω.— || ἐπιδέτω τι ὡς ἐπικάλυμμα. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-κάλυψις, -εως, ἡ (ἐπικαλύπτω) τὸ καλύπτειν τι, κρύπτειν τι, ἀποκρύφει || ἡ κλίσις, καμπή || ἡ γωνία οἰκοδομημάτων ἢ τείχους: ἐπικαμπῆ ποιούμενα = παρατάσσω τὸν στρατόν οὕτως ὥστε αἱ πτέρυγες νά σχηματίζωσι γωνίαν μετὰ τοῦ κέντρου.

ἐπι-καμπή, ἡ (ἐπικαμπῆτος).

ἐπι-καμπής, ἐς' κεκαμμένος, καμπύλος, λυγισμένος, γυρτός. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-κάμπω, μελ. -ψω* κάμπω, λυγίγω, εἰς τρόπον ὥστε νά σχηματισθῇ γωνία.— Παθητ., ἐπὶ στρατευμάτων περιτρέφονται αἱ πτέρυγες τῆς στρατιδῆς, ὥστε νά σχηματισθῇ μετὰ τοῦ κέντρου γωνία καὶ ὁ ἐχθρὸς νά προσβληθῇ ἐκ τῶν πλαγίων.

ἐπι-καμπύλος, ὄν' κυρτωμένος, λυγισμένος πρὸς τὰ ἔμπεδος.

ἐπι-κάρ (ἐπι-κάρα), ἐπίρ. (ἀντι ἐπὶ κάρ) κατακέφαλα, ὀροκέφαλα.

ἐπι-κάροισ, αἰ, ὄν (ἐπικαρ) κυρ. μετὰ τήν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπροσ (ἡ: πρὸς τὰ κάτω).— || ἀντιθ. τῷ *δρεθιος*: πλάγιος, σχηματίζων γωνίαν, ἐν γωνία, γωνιώδης || τὰ ἐπικάρσεια = τὰ ἰσοάλια, τὰ κατὰ μήκος τῶν ἀκτῶν μιᾶς χώρας μέρη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *δρεθια* = τὰ πρὸς τὰ ἐντός, τὰ ἐνδότερα, τὰ κατ' ὄρθην γωνίαν πρὸς τὴν παραλλαν || μετὰ γεν. *τριήρεις τοῦ Πόντου ἐπικάρσειαι* = τριήρεις πλέουσαι οὕτως, ὥστε νά σχηματίζωσι γωνίαν πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ πόντου. [βι' ἐτυμολ. βλ. *ἐγκάρσιος*].

ἐπι-κατα-θαίνω, μελ. -βήσομαι* καταθαίνω εἰς τι μέρος.— || καταθαίνω μετὰ τινα ἢ ἐναντίον τινός.

ἐπι-κατα-θάλλω, μελ. -βᾶλω* καταρρίπτω τὴ ἐπί τινος || ἀφίνω τὴ νά πέσῃ κάτω.

ἐπι-κατ-άγω* φέρω (ὀδηγῶ) τι πρὸς τὰ κάτω (ἀπὸ τοῦ πελάγους πρὸς λιμένα).— Παθητ. ἔρχομαι (φέρομαι) πρὸς τὴν ξηρὰν μετὰ τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ τινα.

ἐπι-κατα-δαρθάνω, μελ. -δαρθήσομαι* ἀόρ. β' -εδαρθον* ἀποκοιμῶμαι ἔπειτα ἀπὸ τίνος).

ἐπι-κατα-κλύζω, μελ. -ύσω* κατακλύζω προσέτι, ἔτι μᾶλλον πλημμυρίζω.

ἐπι-κατα-κοιμάομαι, ἀποθ. κοιμῶμαι ἐπὶ θέσεώς τινος.

ἐπι-κατα-λαμβάνω, μελ. -λήσομαι* τρέχω κατόπιν τινός καὶ τὸν προφθάνω, εἰσδράχνω.

ἐπι-κατα-μένω, μελ. -μενώ* διαμένω ἐπὶ περιοσότερον χρόνον, μένω ἐπὶ πλέον.

ἐπι-κατα-πίπτω, μελ. -πεσοῦμαι* καταπίπτω ἐπάνω εἰς τινα.

ἐπι-κατ-άρπτος, ὄν' ὁ ἔτι περισσότερον κατηραμένος.

ἐπι-κατα-ρρίπτω καὶ -ρρηπτέω* καταρρίπτω τὴ ἐπὶ τινος ἢ μετὰ τίνος).

ἐπι-κατα-σφάζω καὶ -ττω, μελ. -ξω* κατασφάζω τινά ἐπὶ τινος ἢ ἐπὶ πλέον τινός.

ἐπι-κατα-ψεύδομαι, ἀποθ. λέγω ψεῦδη ἐπιπροσθέτως («ψέματα ἐπάνω στὰ ψέματα»).

ἐπι-κατ-έδαρθον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπικαταδαρθάνω.

ἐπι-κατ-εἶδον, ἀπρφ. -κατείδεῖν* ἀόρ. β' (ἀνεο. ἐνεοτ. ἐν χρήσει, λαμβανόμενον ὡς τοιοῦτου τοῦ ἐπικαθοράω) παρετήρησα πρὸς τὰ κάτω πρὸς εἶδον.

ἐπι-κατ-εἶμι, ἀπρφ. -κατεἶνας* κατέρχομαι, καταθαίνω, εἰς τι.

ἐπι-κατ-έχω, μελ. -καθέξω* κρατῶ, κωλύω, ἀκόμη || κατακρατῶ προσέτι.

ἐπι-καυτος, ὄν (ἐπικαύω) ὁ κεκαυμένος κατὰ τὸ ἄκρον, ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς καεῖς (λατ. praeustus).

ἐπι-κάω, ἀττ. ἀντι ἐπι-καίω.

ἐπι-κεῖμαι, ἀπρφ. -κεισθαί, χρησιμεῖον ὡς καθ. τοῦ ἐπιεῖθιμι* εἶμαι θεοικίμενος ἐπὶ τινος, κεῖμαι ἐπὶ τινος || ἐπὶ θυρῶν (πυλῶν), εἶμαι κεκλεισμένος. 2) γενικῶς, εἶμαι τεθειμένος, κεῖμαι, ἐν τινὶ ἢ ἐπὶ τινος || ἐπιτίθειμι κατὰ τινος: ἐπικειμένα ἤθησι = αἱ πλησίον τῆς ἀκτῆς κεῖμενα νῆσοι. 3) ἐπικρέμαμαι, ἐπαπειλῶ, ἐπικεῖμαι.— || πιέζω, στενοχωρῶ, καταθλίβω ἐκδιάζω.— || ἐπὶ πικρῶν ἐπιβάλλομαι.— IV ἔχω ἐπάνω μου, φορῶ.

ἐπι-κείρω, μελ. -κερῶ, ἐπικ. -κερῶσω* ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, κουρεύω, θερίζω.— || μετρφ. ματαίωνω, καταστρατηγῶ, παρεμποδίζω.

ἐπι-κεκλιμένος, μετρφ. καθ. πρκ. τοῦ ἐπικλίνω.

ἐπι-κεκλόμην, ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπικέλομαι.

ἐπι-κελάδω, μελ. -ήσω* ἐπευφημῶ, ἐπιβῶ ἐπιδοκιμάζων.

ἐπι-κέλευσις, -εως, ἡ παρακέλευσις, παρακλήσις, προτροπή. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-κελεύω, ὡς. ἐν μέσ. ἐπι-κελεύομαι* παρακινῶ, προτρέπω, παραδαρύνω.

ἐπι-κέλλω, μελ. -κέλω* ἀόρ. α' ἐπέκελσα* προσπελάζω πλοτον πρὸς τὴν ξηρὰν, τὸ ἀράζω. 2) ἀμβτ. πλησιάζω πρὸς τὴν ξηρὰν, προσορμίζομαι.

ἐπι-κέλομαι, ἀποθ. προσορκίζω προσέτι, ἐπικαλοῦμαι.

ἐπι-κεντρίζω, μέλ. -οο· μεταχειρίζομαι τὸν περ-
νιστήρα.

ἐπι-κερδῶννυμι, μέλ. -κερᾶσω· ἄορ. α' ἐπικερᾶσα,
ἐπ. -έκρησα· ἀνακατῶννυμι ἔκ νέου.

ἐπι-κέρδια, τᾶ, γεν. -ων (ἐπι-+κέρδος)· κέρδη ἔκ
τοῦ ἔμπορίου.

ἐπι-κερτομέω, μέλ. -ήσω· χλευάζω, σκώπτω, πε-
ριγεῶ || ὑβρίζω || ἐνοχλῶ, πειράζω.

ἐπι-ικέσθαι, ἀπρφ. ἰων. ἄορ. θ' τοῦ ἐφικνέομαι.

ἐπι-κεύθω, μέλ. -σω· ἐπικρύπτω, ἀποκρύπτω· οὐ
σ' ἐπικεύσω=δὲν δᾶ τὸ ἀποκρύψω ἀπὸ σέ.

ἐπι-κῆδειος, ον (ἐπι-+κῆδος)· ὁ λεγόμενος ἢ γι-
νόμενος κατὰ τὴν κῆδειαν.

ἐπι-κῆρυκία, ἢ (ἐπικηρυκῆσαι)· ἡ ἀποστολὴ
κῆρυκος ἢ πρεσβείας, ὅπως διαπραγματευθῆ περὶ
εἰρήνης.

ἐπι-κῆρύκευμα, -ατος, τό· ὄγγεγμα ἢ ἀπαίτησις
διὰ κῆρυκος (ἀποστελλόμενον ἢ προβαλλομένην).
Ἐκ τοῦ

ἐπι-κῆρυκέομαι, ἀποθ.· ἀγγέλλω (μεταβιβάζω
ἀγγελίαν) διὰ κῆρυκος || κάμνω (ὑποβάλλω) προτά-
σεις διὰ κῆρυκος περὶ εἰρήνης || γενικῶς, προκηρύσ-
σω (διακηρύσσω) δημοσίᾳ.

ἐπι-κῆρύσσω, ἀτ. -τω· μέλ. -ξω· ἀναγγέλλω,
προκηρύσσω, γνωστοποκί τι διὰ προκηρύξεως· ἀρ-
γύριον ἐπικηρύσσειν τινὶ ἢ ἐπὶ τινι· ὀρίζω χρημα-
τικὴν ὁμοιότητα τὴν κεφαλὴν τινος, ἐπικηρύσ-
σω τινά· || ὄθεν, προγράψω.

ἐπι-κίδνημι, ἐπεκτείνω, ἐξασπλάζω.— Παθητ. ἐ-
πικιδνάμαι=ἐπεκτείνωμαι, ἐξασπλάζομαι· ὅσον τ' ἐ-
πικιδνάται ἡῶς=ἐφ' ὅσον διδαστομα ἐκτείνεται τὸ
φῶς τῆς αὐγῆς.— ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ.

ἐπι-κίνδυνος, ον· ὁ ἐν κίνδυνῳ εὐρισκόμενος,
ἀκροσφαλής, ἀδέβαιος, ἐπισφαλής.— || ἐπικίνδυν-
ος· ὡς καὶ ὄν. Ἐπίρ. -νωος.

ἐπι-κίρνημι, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐπικερᾶννυμι.

ἐπι-κλάζω, μέλ. -κλάξω· ἐκπέμπω ἤχον εἰς ἀπ-
άντησιν, ἤχῳ πρὸς τι, ποιῶ ἤχον (ἢ κλαγγήν).

ἐπι-κλαίω, ἀτ. κλάω· μέλ. -κλαύσομαι· κλαίω
εἰς ἀπάντησιν (ἀμοιβαίως), κλαίω ἐπὶ τινι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-κλαυτός, ον (ἐπι-κλαίω)· πολυδακρυς, δα-
κρυσομένος, «κλαυθήρης», θρηνητικός.

ἐπι-κλαῶ (Α), μέλ. -άσω· κόμπω, λυγίζω, πρὸς
τι ἢ προσέτι.— Παθητ., κάμπτομαι, ἀποβάλλω τὸ
θάρρος μου (λατ. *frangi animo*).

ἐπι-κλαῶ (Β), ἀτ. ἀντὶ ἐπι-κλαίω.

ἐπι-κλέης, ἐς (ἐπι-+κλέος)· περίφημος, ἐξακου-
στός, φημισμένος.

ἐπι-κλείω (Α), μέλ. -κλείσω· κλείω προσέτι, κα-
τακλείω, φημιῶν.

ἐπι-κλείω (Β) (ἐπι-+κλέος)· ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω,
ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον.

ἐπι-κλήζω, κατὰ συναίρ. -κλήξω, ἰων. ἀντὶ ἐπι-
κλείω (Β).

ἐπι-κλήμα, -ατος, τό (ἐπι-κλαίω)· κατηγορία.

ἐπι-κλήνη, ἐπίρ. (ἐπι-κλαίω)· ἐξ ἐπικλήσεως, κατ'
ἐπωνυμίαν || κυρ. αἰτ. ἀγρῆστατο ὄνομ. ἐπικλή = ἐπι-
κλήσις. Καθ' Ἡσῶν. ἀπὶ κλή· ἐπικλήσις παρ' Ἄττ. >
καὶ ἀπὶ κλή· ἐπωνυμία.

ἐπι-κλήρος, ον· κληρονόμος τῆς πατρικῆς περι-
ουσίας || ὡς ὄν. ἢ ἐπικλήρος=μοναχοκόρη, τὴν ὅ-
πῃαν ὤφειλε νά νυμφευθῆ κατὰ νόμον ὁ πλησιέ-
στερος συγγενής, ἴνα μὴ ἡ περιουσία περιέλθῃ εἰς
ξένην οἰκογένειαν.

ἐπι-κλήρώ, μέλ. -άσω· ἀπονέμω τί τινι διὰ
κλήρου.

ἐπι-κλήσις, -εως, ἢ (ἐπι-κλαίω)· ἐπωνύμιον ἢ πρόσ-
θετον ὄνομα, καὶ γενικῶς, ὄνομα.— ἀπολ. αἰτ. ἐπι-
κλήσιον = κατ' ἐπωνυμίαν, κατ' ὄνομα μόνον, ὀνο-
μαστικός.— || ἀπόδοσις ἐνοχῆς, κατηγορία, μομφή,
ὀνειδισμός.

ἐπι-κλήτος, ον (ἐπι-κλαίω)· ὁ προσκεκλημένος,
βοηθὸς ἐν πολέμῳ, σύμμαχος. 2) ὁ εἰδικῶς (ἰδι-
αιτέρως) προσκληθεὶς || ἐκλεκτός.

ἐπι-κλίνηναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. θ' τοῦ ἐπικλίνω.

ἐπι-κλίνης, ἐς (ἐπι-κλινησαι)· κεκλιμένος, κα-
τωφερής.

ἐπι-κλίντρον, τό (ἐπι-κλίνω)· πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ
ὀποῖου ἄκκουμβῆ τις || κλινοκάδισμα, ἀνάκλιντρον,
πολυθρόνα.

ἐπι-κλίνω, μέλ. -κλίνω· παθ. πρκ. -κλίμαι·
κλίνω ἐπὶ τινος, ἄκκουμβῶ ἐπάνω εἰς τι, εἰς τρό-
πον ὥστε νά προσαρμοζῶμαι πρὸς αὐτό (νά ἐφαρ-
μοζῶ).— Παθητ. τίθεμαι ἐπὶ τινος: ἐπι-κλιμέναι
σανίδες = θύραι κεκλεισμέναι.— || κλίνω, κάμπω,
πρὸς τι— παθητ. εἶμαι κεκαμμένος εἰς γωνίαν ||
μτχ. παθητ. πρκ. ἐπι-κλιμένος = κατωφερής, πλά-
γιος, λοξός.— || Παθητ. κέμαι πέραν καὶ ἀπέναντί
τινος. 2) ἀνακλίνομαι (πλαγιάζω) παρὰ τὴν τρά-
πεζαν, κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν.

ἐπι-κλονέω, μέλ. -ήσω· ἐξεγείρω, συνταράσσω,
προκαλῶ ταραχήν, ὀχλαγωγίαν.

ἐπι-κλοπος, ον (ἐπι-+κλοπή)· ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς
τὴν κλοπὴν, κλεπτικός, πανούργος, δόλιος, ἀπα-
τεῶν || μετὰ γεν. ἐπι-κλοπος μύθων=πανούργος εἰς
τοὺς λόγους.

ἐπι-κλύζω, μέλ. -ύσω· πλημμυρῶ, κατακλύζω ||
μτφρ. καταπονῶ, καταπνίγω, κατασυντρίβω. Ἐξ αὐ-
τοῦ τὸ

ἐπι-κλύσις, -εως, ἢ (ἐπι-κλύζω)· πλήμμυρα, κα-
τακλυσμός.

ἐπι-κλύω· ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀφουκράζο-
μαι, ἀκούω.

ἐπι-κλύθω, μέλ. -άσω· κλύθω, νήθω, γνέθω, ε-
πί τινος (διὰ τινά) || κλύθω (τ. ἔ. χορηγῶ, ἀπονέ-
μω) διὰ τινά τοιαύτην ἢ τοιαύτην μοῖραν, ἐπὶ τῶν
Μοιρῶν — Τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

ἐπι-κνάμπω, ἀτ. ἀντὶ ἐπι-γνάμπτω.

ἐπι-κνώ, ἀπρφ. ἐπι-κνή· ἀποξέω, προοτρίβω
τὴ ἐπὶ τινος πράγμα.

ἐπι-ικνέομαι, ἰων. ἀντὶ ἐφ-ικνέομαι (β δλ.).

ἐπι-κοιμάομαι, Παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. -ήσομαι·
ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-κοινός, ον (ἐπι-+κοινός)· κοινός διὰ πάλ-
λους (μεταξὺ πολλῶν) || συμμεικτός ἀνάμεικτος.—
οὗθ. πλ.θ. ἐπικοινοία ὡς ἐπίρ. = ὀπό κοινοῦ, κοινῶς.

ἐπι-κοινωνέω, μέλ. -ήσω· κοινωνῶ, μεταλαμῶ-
ν, μετέχω τινός. 2) μετέχω τινός (λαμβάνω μέ-
ρος εἰς τι) ἀπό κοινοῦ μετὰ τινος.

ἐπι-κομπάζω, μέλ. -οο· κομπάζω προσέτι, προσ-
δέτω τὴ κομπαστικῶς || κομπάζω, ὑπερφηανεύομαι,
καυχῶμαι, γαυριῶ, ἐπὶ τινι (διὰ τι).

ἐπι-κομπέω, -ήσω· κομπάζω προσέτι, καυχῶμαι
διὰ τι, ἐπικαυχῶμαι.

ἐπι-κοπος, ον (ἐπικόπτω)· ὁ εἰς τὴν κορυφὴν
κεκομμένος (κλαδεύομενος) || ἐπὶ νομιματίαν, ὁ ἐκ
νέου κεκομμένος, κεχαραγμένος, μεταστυπμένος.

ἐπι-κόπτω, μέλ. -ψω· κτυπῶ ἐπὶ τινος, κατακό-
πτω, φονεύω κτυπῶν τι δυνάθεν πρὸς τὰ κάτω (ἐπὶ
τινος).— Μέσον, σθηδοκοποῦμαι (τύπτω τὰ στήθη
μυ) θρηγῶν διὰ τινά (λατιν. *plangi*).

ἐπικός, ἢ, ὄν (ἐπος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔπος, εἰς
τὴν ἐπικὴν ποίησιν, ποιητικός· οἱ ἐπικοί = οἱ ἐπι-
κοί ποιηταί.

ἐπι-κοσμέω, μέλ. -ήσω· διακοσμῶ τι(να) μέ τι,
προσδέτω κοσμήματα εἰς τι, κοσμῶ μετὰ ταῦτα, ἢ
κοσμῶ ἐπιπροσδέτως. 2) τιμῶ, ἀπονέμω τιμὰς
(κυρ. ἐπικηδεύς).

ἐπι-κοτος, ον· ὁ μετὰ κόντου (δογῆς) γινόμενος,
θυμώδης, ὀργισμένος, ἐκδικητικός || μοχθηρός, κακ-
εντρεχῆς, κακοήδης.

Ἐπικούρειος, -ου, ὁ (Ἐπικούρος)· ὁ ἀνήκων εἰς
τὴν φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐπικούρου, ὁ ἄκο-
λουθῶν τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ δόγματα τοῦ Ἐ-
πικούρου.

ἐπι-κουρέω, μέλ. -ήσω (ἐπικούρος)· ἔρχομαι (ἢ
πηγαίνω) εἰς βοηθειαν, βοηθῶ τινά ἐν πολέμῳ ||
γενικῶς, βοηθῶ τινά εὐρισκόμενον εἰς δύσκολον
θέσιν (ἔχοντα ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου) || μετὰ
δοτ. πράγμ.· νόσοις ἐπικουρῶ=βοηθῶ τινά (πάσχον-
τα) ἐναντίον νόσῳ (ἀνακουφίζων αὐτόν ἀπὸ τῆς
νόσου πού τὸν θασανίζου) || ἐπικουρῶ τινὶ τι=
κρατῶ τι μακρὰν ἀπὸ τινά, ἀνακουφίζω τινά ἀπὸ
τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-κούρημα, -ατος, τό (*ἐπικουρέω*)· βοήθημα, βοήθεια, προστασία, προφύλαξις.

ἐπι-κουρία, ἡ (*ἐπικουρέω*)· υπεράσπισις ἢ προστασία τινός ἐναντίον ἄλλου || βοήθεια, συνδρομή. — || ἐπικουρική, συμμαχική, δύναμις.

ἐπι-κουρικός, ἡ, ὄν· βοηθός, κατάλληλος ἢ χρησιμεύων πρὸς βοήθειαν || σύμμαχος, συμμαχικός.

ἐπί-κουρος, *ον* (*ἐπί + κούρος*)· βοηθός, υπερασπιστής (ὡς ἐπίθετα) || ὡς ὄσα. *ἐπίκουρος* = σύμμαχος, *οἱ ἐπίκουροι* = τὰ μισθοφορικά στρατεύματα (ξένοι οἰστρούται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐγχωρίους).

Ἔτυμ.: *ἐπίκουρος* (<*ἐπί + κούρος* (**κουρα-ος* (= δρομαίος), πρὸλ. λατιν. *curro* (= τρέχω) (<**curso*, ιαπ. **qro*, *currus* (ἄρμα, δῖφος), ἀγγ-σαξ. *hors*, παλ-γερμ. (*h)ros*, *hors* (ἵππος, κέλης), *hurren* (κινοῦμαι ταχέως), γαλλ-λατ. *carrus* (δῖφος, -*rr*-(-*rs*-), ἱβλ. *carr* (ἄρμα, δῖφος) (<ιαπ. *qrsō-s*, ἄρμ. *kar-kh* (ἄρμα)· *sanskr. carṣanīh* (ἀεικίνητος)· βάσις ἢ ιαπ. ἔ. *qers* (=τρέχειν)· **qers-* (*qere-s*), κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς β. *(*s)qer* ἐν τῇ ἑλλ. *σκαίρω* (=πηδῶ), πρὸλ. Ἑουχ. «*καρθμοί κινήσεις*», παλ-γερμ. *scerōn* (εἶμαι γοργός, ζωηρός), λατ. (*s)coruscus* (δονούμενος, πολλόμενος), *scurra* (εὐτρόπελος).

ἐπι-κουφίζω, μελ. -*ισω*, ἰτι. -*ίω*· ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω (ἀπὸ φερόμενον φορτίον).— || σηκώνω, ὑψώνω, ὑποσαστάζω. 2) μτφρ. ἀνακουφίζω, ἐνδαρρύνω || ἐν *κακῇ ἐνοίᾳ*, καθιστῶ τινα ἐλαφρόν (τὸν νοῦν), ἐπιημένον.

ἐπι-κράζω, μελ. -*ξω*· κράζω πρὸς τινα, φωνάζω δυνάτῃ πρὸς τινα.

ἐπι-κραίνω, ἱπ. -*κραιίνω*· μελ. -*κράνω*· ἄβρ. *ἀ' ἐπέκρᾶνα*, ἐπ. -*ἐκρηνα*, -*εκρηήνα*· ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, φέρω εἰς πέρας, κατορθώνω || *τὸν μοι τὸδ' ἐπι-κρηήνον δέλωθω* = *ἐνδὴν δὴ μοι ἐπιτέλασον τὸ ἐπιθύμημα* (Σχολ.)=ἐκάμε μου αὐτὴν τὴν χάριν || γενικῶς, κατορθώνω, πραγματοποιῶ.

ἐπι-κράνον, τό (*ἐπί + κράνον*)· τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον κάλυμμα, κεφαλόδεσμος.— || = *κιο-νόκρανον* (8 ἑλ.).

ἐπι-κράτεια, ἡ (*ἐπικράτης*)· κυριότης, κυριαρχία, ἐξουσία.— || ἐπὶ χώρας, ἐπαρχία, περιοχὴ γεωγραφική, τελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος (τὴν ἐξουσίαν) τινός.

ἐπι-κράτης, μελ. -*ῆσω*· κυβερνῶ, διοικῶ, ἄρχω, (μετὰ *ῖου*). || ἀπολ. ἔχω δύναμιν (κράτος, ἰσχύν). 2) ὑπεριοχύνω, ἐπικρατῶ || λαμβάνω κατοχὴν τινος, γίνομαι κύριός τινος, λατ. *potiri* (μετὰ γεν.) || ἀπολ., νικῶ, κατακτῶ.

ἐπι-κρατέω· ἰσχυρῶς, θιάως, ἐξ ἐφόδου. *Ἐπὶ* τοῦ **ἐπι-κράτης**, ἐς (*ἐπί + κρατός*)· ὁ ἐπικρατῶν, ὁ ἔχων τὴν ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν του, εἰς τὴν κατοχὴν του || συγκριτ. *ἐπικρατέστερος* = ἀνώτερος, ὑπέρτερος.

ἐπι-κράτεις, -εως, ἡ (*ἐπικρατέω*)· τὸ ἐπικρατεῖν, ἡ ὑπεριοχυσίς, νίκη || παντοδυναμία, κυριαρχία || κατάκτησις.

ἐπι-κρεμάννυμι καὶ -*ύω*· μελ. -*ῶσω* (ἄτ. *ἐπι-κρεμῶ*)· ἐπικρεμῶ, κρεμῶ τὴν ἀπὸ τινος, κάμνω τὴν νά ἐπικρέματα (νά ἐπαπειλῆται), νά ἐπίκειται.— Παθητ., κρέμαμαι ἀπὸ τινος, ἐπίκειμαι, ἐπαπειλῶ, λατιν. *imminere*.

ἐπι-κρεμής, ἐς (*ἐπικρεμάννυμι*)· ὁ ἀνωθεν ἐπικρεμάμενος, ἐκκρεμής.

ἐπι-κρήνον, Πρост. ἐπ. ἄορ. *ἀ'* τοῦ *ἐπικραίνω*.

ἐπι-κρήνεις, γ' ἐν. Ἐθκ. ἐπικ. ἄορ. *ἀ'* τοῦ *ἐπικραίνω*.

ἐπι-κρήσαι, ἀπφρ. ἄορ. *ἀ'* τοῦ *ἐπικραίνω*.

ἐπι-κρίνω, μελ. -*κρίνω*· κάμνω κρίων ἐπὶ τινος, ἀποφασίζω, ὀρίσκω (ποιήν).

ἐπι-κρίριον, τό (*ἐπί + κριριον*)· ἡ κεραία, τ. ἑ. τὸ πλάγιον ξύλον τοῦ ἰστού (ἀντένα).

ἐπι-κροτέω, μελ. -*ῆσω*· κάμνω κρότον ἐπὶ τινος, ἢ κροτῶ προσέτι.

ἐπί-κροτος, *ον*· ὁ δυνάτῃ κτυπηθεὶς, πατηθεὶς (ἐπὶ ἐδάφους).

ἐπι-κρούω, μελ. -*σω*· κτυπῶ τὴν ἀπ' ἐπάνω.— || = *ἐπικροτέω* (8 ἑλ.), κάμνω (ἐπὶ)κρουίνω.

ἐπι-κρύπτω, μελ. -*ψω*· ἄορ. β' -*ἐκρύφον*· ἐπικαλύπτω, ρίπτω κάλυμμα ἐπάνω εἰς τι, κρύπτω.— *Μέ-σσην*, μεταμφιέζομαι.— Παθητ. κρύπτομαι· Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐπί-κρύφος**, *ον*· κρύφιος, κρυμμένος, μυστικός. **ἐπι-κρώζω**, μελ. -*σω*· κρώζω (ὡς κορώνη) ἐπὶ τινὶ ἢ πρὸς τινα.

ἐπι-κτάομαι, μελ. -*ῆσομαι*, ἀποθ. ἀποκτῶ, κερδίζω, ἐπὶ πλεόν (προσέτι) || *ἐπικτάομαι ἀρχήν*=κατακτῶ πρόσδετον (ξένην) περιοχὴν, ἐκτείνω τὸ κράτος μου.

ἐπι-κτείνω, μελ. -*κτενῶ*· φονεύω πάλιν, ἐκ δευτέρου : *ἐπικτείνω τὸν θανόντα*=ἀποκτείνω ἐκ νέου τὸν κείμενον ἤδη νεκρόν.

ἐπί-κτησις, -εως, ἡ (*ἐπικτάομαι*)· ἡ πρόσδετος ἀπόκτησις, πρόσδετον κέρδος.

ἐπί-κτητος, *ον* (*ἐπικτάομαι*)· ὁ προσποκτηθεὶς, προσκτητός || *ἐπίκτητος* (καὶ *ἐπικτητή*) *γῆ* = χῶρα προσποκτηθεῖσα (ὡς τὸ δέλτα τοῦ Νείλου), οὕσα θῆλ. πρότερον ὑπὸ τὸ ὕδωρ || *γῆ* προστεθεῖσα εἰς τὴν κληρονομίαν τινός || *ἐπίκτητος* (ἐνν. *γυνή*) = νέα σύζυγος (νεωστὶ θῆλ. ἀποκτηθεῖσα), ἢ σύζυγος ἐκ ξένης χώρας || *ἐπίκτητος φίλοι* = νεωστὶ ἀποκτηθέντες φίλοι, νεωστὶ γενόμενοι φίλοι

ἐπι-κτυπέω, μελ. -*ῆσω*· κτυπῶ ἐπὶ τινος, κάμνω δόρυθον ἐπάνω εἰς τι, ἢ κτυπῶ προσέτι : *ἐπικτυπέω τοῖν ποδοῖν*=κτυπῶ διὰ τῶν ποδῶν (ἐπὶ τοῦ ἐδάφους) || ἀντηχῶ.

ἐπι-κῦδής, ἐς (*ἐπί + κῦδος*)· ἐνδοξος, ἐπιφανής, λαμπρός.

ἐπι-κῦτσκω· γονιμοποιῶ πάλιν.— Παθητ., οὐλλαμβάνω ἐν γαστρὶ ἐκ νέου (ἐπὶ ἡθῆ ἀγκυμονοῦντος ζῴου), γίνομαι διὰ δευτέραν φοράν ἐγκυος.

ἐπι-κυκλέω, μελ. -*ῆσω*· ἔρχομαι κατὰ σειρὰν εἰς τι, «τὸν φέρων γύρω», πεδίω.

ἐπι-κυλίινδῶω, μελ. -*κυλίω*, ἄορ. *ἀ'* -*εκύλισα*· παθ. ἄορ. *ἀ'* -*εκυλίσθη*· κυλίω τι ἐπὶ τινος ἢ κυλίω προσέτι.

ἐπι-κῦμαινώ· χύνομαι ὡς κύμα ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-κύπτω, μελ. -*ψω*· κύπτω ἐπὶ τινος, κύπτω ἐπάνω εἰς τι, κύπτω πρὸς τὸ κάτω, ἐοκύβω.

ἐπι-κῦρέω καὶ -*κῦρω*· μελ. -*κυρήσω* καὶ -*κῦρω*· ἄορ. *ἀ'* -*εκύρησα* καὶ -*έκυρσα*· πίπτω ἐπάνω εἰς τι (να), συναντῶ (ὡς τὸ *ἐπιτυγχάνω*) || μετὰ γεν., λαμβάνω μέρος εἰς τι, μετέχω τινός.

ἐπι-κῦρόω, μελ. -*ύσω* (*ἐπί + κῦρος*)· ἐπικυρώνω, ἐπιβεβαιώνω || ἀποφασίζω.

ἐπι-κῦρσας, μετχ. ἄορ. *ἀ'* τοῦ *ἐπικυρέω*.

ἐπί-κυρτος, *ον* (*ἐπί + κυρτός*)· κεκυρωμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, κυρτός, «καμπούρης». Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐπί-κυρτός**, μελ. -*ύσω*· κυρτώνω τι πρὸς τὰ ἐμπρός, λυγίζω τι πρὸς τὰ ἐμπρός.

ἐπι-κυψέλιος, *ον* (*ἐπί + κυψέλη*)· ὁ φύλαξ (προστάτης) τῶν κυψελῶν τῶν μελισσῶν.

ἐπί-κυκῶω, μελ. -*ύσω*· *κωκῶω* (τ. ἑ. θρηνῶ) ἐπὶ τινὶ, θρηνῶ προσέτι.

ἐπι-κωλύσις, -εως, ἡ· παρεμποδισίς. Ἐκ τοῦ **ἐπι-κωλύω**, μελ. -*ύσω*· ἐμποδίζω, συγκρατῶ, σταματῶ, ἀναχατίζω.

ἐπι-κωμάζω, μελ. -*άσω*· κωμάζω, συνευθυμῶ μετ' ἄλλων περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς || προσελαύνω με πανηγυρικὴν (ἐορταστικὴν) πομπήν || ἐπιτίθειμαι λάθρως ἐναντίον τινός.

ἐπι-κώμιος, *α, ον* (*ἐπί + κώμιος*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁ κατάλληλος διὰ) πανηγυρικὴν πομπήν (*κώμιον*). 2) ἐγκωμιστικός, ἐπαινετικός.

ἐπί-κωπος, *ον* (*ἐπί + κώπη*)· ὁ ἐπὶ τῆς κώπης, κωπηλάτης. 2) ἐπὶ ὄπλου, μέχοι τῆς λαβῆς (ἐπὶ εἰ-φους π. χ. ἐμπηγνυομένου μέχρι τῆς λαβῆς).

ἐπι-λάβέσθαι, ἀπφρ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιλαμβάνω*.

ἐπι-λάβῆ, ἡ (*ἐπιλαμβάνω*)· τὸ «πιάσιμον», λαβὴ || χειρισμός, μεταχείρισις.

ἐπι-λάβόμενος, μετχ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιλαμβάνω*.

ἐπι-λαγάνω, μελ. -*λήξομαι*· λαμβάνω διὰ κλήρου ἔπειτα ἀπὸ τινα (ἢ προσέτι, ἐπιπροσδετῶς) «*μοῦ πέφτει ὁ κληρος ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον*» («*λαχαίνω δεύτερος*»), ἔρχομαι δεύτερος.

ἐπι-λάζουμαι, ἀποθ. κρατῶ στερεά, θάλλω χεῖρα εἰς τι.

ἐπι-λαθέσθαι, **ἐπι-λάθωμαι**, ἀπρφ. και ἴποτ. μέσ. ἀόρ. 6' τοῦ ἐπιλανθάνω.

ἐπι-λαμβάνω, μέλ. -λήψωμαι· ἀόρ. 6' ἐπέλαβον· πρκ. εἰλήψα· λαμβάνω προσέτι ἢ λαμβάνω μετέπειτα || δρόταλοι, ἀρπάξω, συλλαμβάνω || καταλαμβάνω, προσβάλλω. 2) καταφθάνω, διακόπτω: *νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον*. 3) φθάνω εἰς τι, ἐπιτυχάνω τι. 4) συλλαμβάνω καὶ σταματῶ, ἐμποδίζω τινά νά ἐπανέλθῃ.— || μτρφ. καταλαμβάνω χώρον: *πολὸν χώρον ἐπιλαβεῖν*. Β' Μέσον, μετὰ παθ. πρκ. ἐπέλημμαι· κρατούμαι ἐκ' τίνος (ἐπιάνομαι ἀπό τιν): *ἐπιλαμβάνομαι προφάσεως* = ἐπιάνομαι ἀπό τὸ πρόσημα, ὄχυροῦμαι ὀπισθεν τῆς προφάσεως. 2) ἐπιπίθεται, προσβάλλω || συλλαμβάνω καὶ συγκρατῶ (ἀναχαίττω) τινά || λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, ἀποκτῶ τι || φθάνω εἰς τι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-λαμπτος, ον, ἰων. ἀντι ἐπιλήπτως· συλληφθεῖς ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀποκαλυφθεῖς.

ἐπι-λάμπω, μέλ. -ψω· λάμπω ἐπὶ τινος ἢ μετὰ τι: *ἐπιλαμπύσης ἡμέρας*—ὅταν εἶχεν ἐξημερώσει.

ἐπι-λανθάνω, ἀόρ. 6' ἐπέλαθον· διαφεύγω τὴν προσηχὴν τίνος, εἶμαι κεκρυμμένος.— || ἐπι-ληθάνω, μέλ. -λήσω· ἀόρ. α' ἐπέλησα· μτρφ. κόμνω τινά νά λησμονήσῃ.— || Μέσον, ἐπι-λανθάνομαι, μέλ. -λήσωμαι μετὰ ἐνεργ. πρκ. 6' λέληθα καὶ παθ. πρκ. -λέλησμαι· λημονῶ, ὀφίνω τι νά διαφύγῃ τὴν μνήμην μου: *ὀφείλων ἐπιλέληθα* = ἔχω λησμονήσει ὅτι ὤφειλον.— Παθητ., ἀόρ. α' ἐλήσθην· εἶμαι λησμονημένος.

ἐπί-λασις, -εως, ἡ· δωρ. ἀντι ἐπιλήσις (βλ. λ.).

ἐπι-λασίω, μέλ. -λεῶν· καθιστῶ τι λεῖον, λεισίνω τὴν ἐπιφάνειάν του || μτρ. ἀόρ. α' ἐπιλεῖνας τὴν Σέξξω γνώμην—κατσογήσας οὐτὴν ἀποδεκτὴν.

ἐπι-λέγω, μέλ. -ξω· λέγω πρὸς τοὺς ἄλλοις (ἐπιπροσθεῖς) ἢ λέγω τι μετὰ τι, προσθέτω περαιτέρω. 2) καλῶ ὀνομαστικῶς.— || ἐκλέγω, διαλέγω || ὦσ. καὶ ἐν τῷ μέσφ.— Παύτ., «ἐπιλεγεμένοι ἢ ἐπιλεγμένοι» = ἐπιλεκτοί, ἐκλεκτοί, «διαλεγμένοι, διαλεκτοί».— || ἐν τῷ μέσφ σημι. γλ: ἀναγινώσκω. 2) σκέπτομαι περὶ τίνος, ἀναλογίζομαι τι.

ἐπι-λείβω, μέλ. -ψω· χύνω ἐπὶ τίνος, κόμνω (τε-λῶ) σπονδὴν, ἐπισπένδω.

ἐπι-λείπω, μέλ. -ψω· ἀόρ. 6' ἐπέλειπον· πρκ. ἐπέλειψα· παθητ. γ' ἐν. ὕπερ. ἐπέλειπτο· ὀφίνω τι ὀπίσω μου.— || ἐπὶ πράγμ., ἐκλείπω, ἀπολείπω, δὲν ἐπαρκῶ (λατιν. deficere): *ἄδωρ μιν ἐπέλειπε* = δὲν ἐπῆρκεσε τὸ νερὸ, ἐσώθη· *ἐπιλείπει με ὁ χρόνος* = δὲν μοῦ ὀρκεῖ ὁ χρόνος, μοῦ λείπει χρόνος || ἐπὶ ποταμῶν: *ἐπέλιπε τὸ ρέεθρον* = τὸ ρεῦμα (χείμαρος, ποταμοῦ) ἀπεξηράνην (τὴν αὐτὴν δὲ σημι. ἔχει καὶ ἄνευ τοῦ ρέεθρον) || ἀπολ., ἐκλείπω, ἐξαντλοῦμαι, ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-λειψις, -εως, ἡ· πτωχεία, χρεωκοπία, ἔλλειψις. **ἐπί-λεκτος**, ον (ἐπιλέγω)· ἐκλεκτός, «διαλεχτός», ἐπιλεκτός || οἱ ἐπιλεκτοί = ἐκλεκτοί («διαλεχτοί») στρατιῶται.

ἐπι-λέλησμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπιλανθάνω.

ἐπι-λέπω, μέλ. -ψω· ἀπολεπίω («ξελεπίζω»), ἀποφλοισίνω («ξεφλουδίζω»).

ἐπι-λεύσσω· ὀλέπω πρὸς τὸ ἐμπρός, προσβλέπω.

ἐπι-ληθάνω βλ. ἐπιλανθάνω II.

ἐπι-λήθωμαι, ποιητ. ἀντι ἐπιλανθάνομαι· λημονῶ.

ἐπί-ληθος, ον (ἐπιλανθάνω)· ὁ προξενῶν λήθην.

ἐπι-λήξω, -ίθος, ἡ (ἐπι-λέξω)· ἡ ἀποκτηθεῖσα ὡς λεία, ὡς λάφυρον ἐν πολέμῳ, ἢ κυριοθεῖσα.

ἐπι-ληκτός, μέλ. -ήσω· ἐπιθῶς ἐπιδοκιμάζων.

ἐπι-λήνιος, ον (ἐπὶ + ληνός)· ὁ ἀνήκων εἰς ληνόν, ὁ γινόμενος ἐν τῷ τραγητῷ.

ἐπί-ληπτος, ον (ἐπιλαμβάνω)· ὁ συλληφθεῖς ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀποκαλυφθεῖς.

ἐπί-λησις, -εως, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λήθη, λησμοσύνη.

ἐπι-λησμονή, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λησμοσύνη, λήθη.

ἐπι-λησμονή, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λησμοσύνη, λήθη.

ἐπι-λησμονή, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λησμοσύνη, λήθη.

ἐπι-λησμονή, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λησμοσύνη, λήθη.

ἐπι-λησμονή, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λησμοσύνη, λήθη.

ἐπι-λησμονή, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λησμοσύνη, λήθη.

ἐπι-λησμονή, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λησμοσύνη, λήθη.

ἐπι-λήσμων, ον, γεν. -ονος (ἐπιλανθάνομαι)· ὁ λημονῶν, ὁ συνηθίζων νά λημονῇ, ὁ ἔχων κακὴν μνήμην.— Συγκριτ. *ἐπιλησμονέστερος*, ἀνώμ. ὕπερθ. *ἐπιλησμότατος*.

ἐπι-λήσσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ ἐπιλανθάνω.

ἐπί-ληψις, -εως, ἡ (ἐπιλαμβάνω)· τὸ νά συλλαμβάνῃ τις τι, νά θάλλῃ χεῖρα εἰς τι || τὸ εὐρίσκειν σφάλματα, ἐπιλήψεις, μομφή.

ἐπι-λίγδην, ἐπὶρ· ἐπιπολαίως, τσουγκρανιστά.

ἐπι-λιμνάζομαι, παθητ.· κατακλύζομαι.

ἐπι-λίνευτής, -οῦ, ὁ (ἐπι + λινεύω)· ὁ χρησιμοποιοῦν δίκτυα, ἀλιεύς ἢ κυνηγός.

ἐπι-ιλιάζω, (ἐπὶ + ἴλλος)· νεύω (κόμνω νεύματα) διὰ τῶν ὀφθαλμῶν («κάνω ἢ κλείνω τὸ μάτι»), δίδω σημεῖα διὰ νευμάτων.

ἐπι-λογίζομαι, μέλ. -ίσσομαι, ἀττ. -λοῦμαι· ἀόρ. α' -ελογισάμην καὶ -ελογίσθην· πρκ. -λελόγισμαι· ἀποθ.· ἀναλογίζομαι, στοχάζομαι, σκέπτομαι || λογαριάζω.

ἐπί-λογος, ὁ (ἐπιλέγω)· συμπέρασμα, πόρισμα.— || τὸ τέλος τοῦ λόγου, κυρ. δρόματος, «ἐπίλογος».

ἐπί-λογχος, ον (ἐπὶ + λόγχη)· ὁ σιδηρᾶν ἔχων αἰχμὴν, ἀκιδωτός.

ἐπί-λοιπος, ον (ἐπιλείπω)· ὁ ἀπομένων, ὁ ὑπόλοιπος, ὁ περισσεύων || ἐπὶ χρόνου, ὁ ἀπομένων ἀκόμη, ὁ ἐρχόμενος, τὸ μέλλον.

ἐπί-λουτρον, τό· τὸ ἀντίτιμον ἐνὸς λουτροῦ (λουσίμοτος).

ἐπι-λυπέω, μέλ. -ήσω· ἔτι μᾶλλον λυπῶ (πικραίνω) τινά. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-λύπια, ἡ· λύπη, ὀλῖψις, ἐπὶ τινι.

ἐπί-λύπος, ον (ἐπὶ + λύπη)· ὁ λυπημένος, στενοχωρημένος || ἐνεργ., ὁ προξενῶν λύπην.

ἐπί-λύσις, -εως, ἡ (ἐπιλύω)· ἀπόλυσις, ἀπαλλαγὴ.

ἐπι-λύω, μέλ. -ύσω· λύω, ἀπολύω, ἀπελευθερώνω || γεν. ἀπολύω, ἀπαλλάττω, ὀφίνω ἐλεύθερον. 2) ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω.

ἐπι-λυθεύω, μέλ. -σω (ἐπὶ + λῶθη)· ἐφουβρίζω, περιγελῶ.

ἐπι-μάζιος, ον (ἐπὶ + μαζός) = ἐπιμασιδίος = ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους κείμενος, ὁ δηλαδὴν.

ἐπι-μαίνομαι, παθητ. μετὰ ἀορ. 6' -εμᾶνν· μέσ. ἀορ. α' -εμῆνάμην, ἐνεργ. πρκ. -μέμηνα· μαίνομαι διὰ τι, ἐπιθυμῶ τι μανιωδῶς.

ἐπι-μαίωμα, μέλ. -μάσομαι, ἐπ. -μάσομαι· ἐπ. ἀορ. α' -εμασσάμην, ἀποθ.· ἀγυρίζομαι νά φθάσω τι, νά ἐπιτύχω τι, ἀποβλέπω εἰς τι.— || μτρ' αἰτ., θάλλω χεῖρα εἰς τι, ἀρπάζω τι || ὦσ. ἐγγίζω, ψηλαφῶ.

ἐπι-μᾶλλον, ἐπὶρ. ἀντι ἐπὶ μᾶλλον· ἔτι μᾶλλον, ἀκόμη περισσότερον.

ἐπι-μανδάλωτον, τό (ἐπὶ + μανδαλωτός)· τὸ ἀκόλαστον (ἠθονικόν) φιλῆμα (κατὰ τὸ ὅποιον οἱ φιλοῦμενοι ἐμβάλλουν ἕκαστος τὴν γλώσσάν του εἰς τὸ στόμα τοῦ ἄλλου), πρβλ. *καταγλώττισμα*.

ἐπι-μανθάνω, μέλ. -μᾶθήσομαι· μανθάνω προσέτι ἢ μανθάνω μετὰ ταῦτα.

ἐπι-μαρτύρέω, μέλ. -ήσω· φέρω μαρτυρίαν, καταθέτω, ἐπὶ τίνος ὑποθέσεως. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-μαρτυρία, ἡ· μαρτυρικὴ κατάθεσις || τὸ ἐπικαλεσθαι τὴν μαρτυρίαν τίνος.

ἐπι-μαρτύρομαι, ἀποθ.· ἐπικαλοῦμαι τινά ὡς μάρτυρα, ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τίνος, λαμβάνω τινά ὡς μάρτυρα || ἀπολ. (προσκαλῶ) μάρτυρα. 2) ἐπικαλοῦμαι τινά ἐνθέρμως, ἐξορκίζω (λατ. obtestari). 3) διακηρύσσω ἐνώπιον μαρτύρων, διαβεβαίω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-μαρτύρος, ὁ· ὁ μαρτυρῶν περὶ τίνος, ὁ μάρτυς τῶν λόγων τίνος.

ἐπι-μάρτυς, γεν. -ύρος, ὁ = ἐπιμαρτύρος (βλ. λ.).

ἐπι-μάσσομαι, ἐπικ. μέλ. τοῦ ἐπιμαίνομαι (βλ. λ.).

ἐπι-μάσσω, μέλ. -ξω· ζυμῶν ἔκ νέου || μέσον, ψηλαφῶ, δωπεύω.

ἐπι-μασιδίος, ον (ἐπὶ + μασιός)· ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους κείμενος, ὁ δηλαδὴν.

ἐπί-μαστος, ον (ἐπιμαίνομαι)· ὁ ἐπιζητῶν, ἐπιδικῶν τι, ὁ ἀναζητῶν τι.

ἐπι-μαχέω, μέλ. -ήσω (ἐπιμαχος)· αγωνίζομαι διά τινα || βοηθῶ τινα ἐν μάχῃ || ἔρχομαι εἰς συμπωλίαν μετά τινος περί ἀμοιβάλας βοηθείας ἐν περιπτώσει ἐπιδέσεως. Ἐκ τοῦ

ἐπι-μάχια, ἡ· ἀμυντική συμμαχία.

ἐπί-μάχος, ον (ἐπι+μάχομαι)· εὐπρόσβλητος, εὐκολοπολέμητος || ἐκτεθειμένος εἰς προσβολήν.

ἐπι-μείγνυμι δλ. ἐπιμίγνυμι.

ἐπι-μειδιῶ, μέλ. -άσω, καί -μειδάω, μέλ. -ήσω· μειδιῶ ἐπί τινι, χαμογεῶ διά τι.

ἐπι-μείναι, ἀπφ. ἄορ. α' τοῦ ἐπιμένω.

ἐπι-μειξία, ἡ· βλ. ἐπιμειξία.

ἐπί-μειξια, -εως, ἡ· βλ. ἐπιμειξια.

ἐπι-μέλεια, ἡ (ἐπιμελής)· φροντίς, προσοχή, φιλοπονία, «ἐπιμέλεια» || ἐπιμελεῖα τινος = φροντίς, προσοχή, διά πράγμα τι (ἡ περί τινος, γεν. ἀντικειμ.).

ἐπι-μελόμαι καί **ἐπιμέλομαι**, ἀποθ. μετά μέσ. μέλλ. -μελήσομαι, ἄορ. α' -εμελήσομαι ὡς μετά παθ. μέλ. -μελήθησομαι, ἄορ. α' -εμελήθηην (ἐπι + μέλομαι)· λαμβάνω φροντίδα περί τινος, φροντίζω περί τινος || ἔχω τήν ἐπίστασιν ἐπί τινος, τήν διευθυνόν τινος || ἀσχολοῦμαι ἡ καταγίνομαι εἰς τι (μετά γεν.) || ὡς μετά αἰτ. καί ἀπφ.· λαμβάνω φροντίδα, φροντίζω, ὡστε νά... Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπι-μέλημα, -ατος, τό· τό περί ὃ ἀσχολεῖται τις, ἀσχολία.

ἐπι-μελής, ἐς (ἐπι+μέλομαι)· ὁ ἐπιμελούμενος περί τινος, ὁ φροντίζων διά τι, ὁ πρόθυμος διά τι || ἀπολ., προσεκτικός, ἐπιμελής.— || παθητ. ὁ φροντιζόμενος ἡ φροντιαμένος, περί οὗ ἔλαβε ἡ λαμβάνει τις φροντίδα, τό ἀντικείμενον φροντίδος || συχ. κατ' ὀδ.: ἐπιμελὲς τῷ Κύρῳ ἐγένετο=ὑπῆρξε μέριμνα διά τόν Κύρον, ὁ Κ. ἐπρόσεξε τι || ἐπιμελὲς μοί ἔστι=ἔχω νά φροντίσω (φροντίζω) διά τι || τό ἐπιμελὲς τοῦ δραμονίου=ἡ φροντίς διά τήν ἐκπλήρωσιν τῶν διαταγῶν.

ἐπι-μελητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιμελόμαι· δεῖ τινά ἐπιμελεῖσθαι=πρέπει νά λαμβάνῃ τις φροντίδα, νά προσέχη (ἡ νά προσέξῃ) εἰς τι.

ἐπι-μελητής, -ος, ὁ (ἐπιμελόμαι)· ὁ ἐπιμελούμενός τινος, ὁ ἔχων τήν ἐπιμέλειαν (τήν φροντίδα) περί τινος, ὁ ἐπίστατος, ἐποπτεύων, διευθυντής.

ἐπι-μέλομαι, ἀποθ.—δπιμελόμαι.

ἐπι-μέλω, μέλ. -ψω· ψάλλω πρὸς τι, ψάλλω προσέτι.

ἐπι-μελῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπιμελής· μετ' ἐπιμελείας μετά προσοχῆς.

ἐπι-μένημαι, παθητ. κρη. τοῦ ἐπι-μηνῆσθαι.

ἐπι-μέμονα, ἰων. καί ποιητ. κρη. β' μετά σημασ. ἀνεστῶτος· ἀποβλέπω εἰς τι, ἐπιθυμῶ τι, ποθῶ τι.

ἐπι-μέμφομαι, μέλ. -ψομαι, ἀποθ.· ἐπιροήτω μομφήν εἰς τινα, παραπονοῦμαι κατά τινος || μετά δοτ. προσ. κατηγορῶ τινα || μετά γεν. πρῶγμ., κατηγορῶ τινα ἐπί τινι (διά τι) || ἀπολ. παραπονοῦμαι, αἰτιῶμαί τινα. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπί-μεμφικ, -εως, ἡ· κατηγορία, παράπονον.

ἐπι-μένω, μέλ. -μενῶ· ἄορ. α' ἐπέμενα· μένω ἐπί τινος, διαμένω ἀκόμη. 2) ἐπιμένω, συνεχίζω ἐπιδιώξην τινα. 3) παραμένω εἰς τι, ἐμμένω.— || ἀναμένω, περιμένω (μετ' αἰτ.).

ἐπι-μετα-πέμπομαι· μέσ. μεταπέμπομαι (=στέλλω καί προσκαλῶ) τινα πάλιν ἡ μετέπειτα || στέλλω δι' ἐνιαυθούς, καλῶ (ζητῶ) ἐπικουρίας.

ἐπι-μετρέω, μέλ. -ήσω· μετρῶ προσέτι, εἰς τό μετρηθῆν προσδέτω || ἀπονέμω, ἐκχωρῶ, εἰς τινα || Παθητ., ὁ ἐπιμετρούμενος σίτος=ὁ ἐπί πλέον διδόμενος σίτος.— || προσμετρῶ, προσδέτω τι εἰς τι, δίδω πλείοτερον.

ἐπί-μετρον, τό· κάτι τό προστιθέμενον εἰς τό μέτρον, προσθήκη || ὑπέρβασις, ὑπερβολή.

ἐπι-μήδομαι, ἀποθ.· σχεδιάζω, μηχανῶμαι, τι κατὰ τινος, ἐπιβουλεύομαι τινα.

Ἐπι-μηθέως, -εως, ὁ (ἐπι+μηθος)· ὁ ἀδελφός τοῦ Προμηθέως || ὁ κατόπιν (ἐορτῆς) σκεπτόμενος, ἀπερίσκεπτος, ἀπρονοήτος (Προμηθεύς=ὁ πρότερον σκεπτόμενος, προνοητικός).

ἐπι-μηθής, ἐς (ἐπι+μηθος)· ὁ πλήρης προνοίας καί σκέψεως.

Ἐπι-μηλίδες, -ίδων, αἱ (ἐπι+μηλα=πρόβατα) αἱ προστάτιδες τῶν ποιμνίων Νύμφαι.

ἐπι-μήνιος, ον (ἐπι+μήν)· μηνιαίος· τὰ ἐπιμήνια (ἐνν. ἑσθὰ)=αἱ κατὰ μήνα προσφερόμεναι θυσίαι.

ἐπι-μηνίω, μέλ. -ίσω· εἶμαι ὠργισμένος ἐναντίον τινός

ἐπι-μηχάνομαι, ἀποθ.· μηχανεύομαι (ἐπινοῶ σχεδία) ἐναντίον τινός || λαμβάνω προφυλάξεις.— || μηχανῶμαι (σχεδιάζω) ἐπιπροσδέτως.

ἐπι-μήχανος, ον (ἐπι+μηχανή)· ὁ πολυμήχανος, ὁ μηχανώμενος δόλους, ὁ πανούργος· ἐπιμήχανος κακῶν ἔργων=ὁ ἐπινοήσας (ἐπινοητής) κακά ἔργα.

ἐπι-μίνυμι καί -ύω (δρ.θστ. γρ. ἐπιμειγν-) μέλ., -μίσω (δρ.θστ. -μίσω)· ἀναμειγνύω τι μέ τι ἄλλο, ἀνακατώνω τι προσέτι.— Παθητ. ἐπιμίγνυμαι=ἔρχομαι εἰς ἐπικοινωνίαν μετά τινος, ἔχω σχέσεις πρὸς τινά, ἐπικοινωνῶ μετά τινος.

ἐπι-μινῆσθαι, μέλ. -μνήσω· θάλλω τι εἰς τόν νοῦν τινος, ἀναμινῆσθαι τινά.— || Παθητ. καί μέσ. ἐπιμειγνῆσομαι, μέλλ. -μνήσομαι καί -μνησθήσομαι· ἄορ. α' -εμνησθήσομαι καί -εμνησθήην· ἐνδυμοῦμαι, μέμνημαι, ἀνακαλῶ εἰς τήν μνήμην μου, ἀναμνησθήσομαι, σκέπτομαι τι || ἐπιμνησάμεθα χάρις =ἄς σκεφθῶμεν (ἐνδυμηθῶμεν) τήν μάχην.— || μτην. ποιοῦμαι μνησαν τινός || ὡς ἀναφέρω τι.

ἐπι-μίνω, ποιητ. ἀντί ἐπιμένω.

ἐπι-μῆ, ἐπίρ. (ἐπιμίγνυμι)· ἀναμῆ, «ἀνακατωμένα», ἀνευ διακρίσεως, συγκεχυμένως.

ἐπι-μῆξια (δρ.θστ. -μῆξια), ἰων. -ίη, ἡ (ἐπιμίγνυμι)· ἡ μετ' ἄλλων ἀνάμειξις (συναναστροφή), ὁσοληψία (λατ. commercium).

ἐπί-μῆξια (δρ.θστ. ἐπίμῆξια), -εως, ἡ = ἐπιμῆξια.

ἐπι-μίσγω, ποιητ. καί ἰων. ἀντί ἐπιμίγνυμι· ἔχω σχέσεις, ἐπικοινωνίαν, μετά τινος || ἐν ἐχθρικῇ ἄνν. ἔχω ἔλδει εἰς ἐπαφήν μετά τινος (ἐχθροῦ), συγκρούομαι πρὸς τινα || ἀπολ. συναναστρέφομαι τινα, συνδέομαι μετά τινος.

ἐπι-μινάομαι, -μνῶμαι, ἰων. ἀντί ἐπιμειγνῆσομαι.

ἐπι-μνησάμεθα, α' πλ.θ. Εὐκτ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἐπιμειγνῆσθαι.

ἐπι-μνησθεῖς, μτη. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐπιμειγνῆσθαι.

ἐπι-μοιχεύω, μέλ. -σω· μοιχεύω τινά μετά τι, ἐξ ακολουθῶ νά μοιχεύω (νά ἔχω ἐνόχους σχέσεις μετά ὑπάνδρου γυναικός).

ἐπι-μολεῖν, ἀπφ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιβλόσκειν· ἔξ αὐτοῦ τό

ἐπί-μολος, ον· ὁ εισβάλλων, ὁ προσερχόμενος, ὁ ἐφορμῶν.

ἐπι-μομφή, ἡ (ἐπιμέμφομαι)· μομφή, παράπονον, ἐλ. ἐπίμειψις.

ἐπί-μομφος, ον (ἐπιμέμφομαι)· ἀξιόμειπτος, ἀξιοκατάκριτος, κακότηχος || ὁ ἀρεσκόμενος νά ψέγη τοὺς ἄλλους (ὡς ἐνεργ.).

ἐπι-μονή, ἡ (ἐπιμένω)· τό ἐπιμένειν, τό σταθερῶς μένειν ἐπί τινος || χρονοτριβή, ἀργοπορία.

ἐπι-μύζω, μέλ. -ζω· τονθορίζω, γούζω, εμουρομυρίζω, ψιδυρίζω, γογγύζω (κυρ. κάμνων διά τῶν μυκτῆρων μῦ - μῦ).

ἐπι-μύδιος, ον (ἐπι+μῦθος)· ὁ ἐρχόμενος (ἐπακολουθῶν) μετά τόν μῦθον (τήν ἱστορίαν) || τό ἐπιμῦθιον=τό ἡθδικόν συμπέρασμα τοῦ μῦθου.

ἐπί-μυκτος, ον (ἐπιμύζω)· ὁ μυκτηριζόμενος, χλευαζόμενος, περιγελώμενος.

ἐπι-μύσσω, ἀτ. -ττω=ἐπιμύζω (8 βλ.).

ἐπι-μῦω, μέλ. -μύσω· κλείω τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τι || συγκλείω τὰ βλέφαρα (τοὺς ὀφθαλμούς) πρὸς ὑποδήλωνιν συναιδέσεως.

ἐπι-μωμάομαι, ἰων. -έομαι, ἀποθ.· ονειδίζω. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπι-μωμητός, ἡ, ὄν (ἐπιμωμάομαι)· ἀξιόμειπτος (πρβλ. ἐπιμομπος).

ἐπί-μωμος, ον· ἀξιόμειπτος.

ἐπι-μώομαι, δωρ. ἀντί ἐπιμαίομαι.

ἐπι-νάχομαι, δωρ. ἀντί ἐπιναχέομαι.

ἐπι-νειον, τὸ (ἐπι + ναῦς)· ἀγκυροβόλιον τῶν πλοίων, ναύσταθμος· λιμὴν.

ἐπι-νέμω, μέλ. -νεμῶ καὶ -νεμήσω· ἀόρ. α' -ένεμα· ἄπονέμω, παραχρῶ, διαμοιράζω, διανέμω.— II ἐπὶ ποιμένων, βοσκημάτων, βόσκω ποιμνία εἰς ξένους βοσκοτόπους.— Μέσον, ἐπὶ βοσκημάτων, τρέφομαι (βόσκω) πέραν τῶν ὁρίων τῆς περιοχῆς τοῦ ἰδιοκτητῆ τοῦ τῶν, πηγαίνω εἰς τὴν βοσκήν || μτφρ. ἀπλώνομαι, διαδίδομαι || πῦρ ἐπινέμαται τὸ ἄστυ = τὸ πῦρ ἀπλώνεται (ἐκτείνεται) εἰς τὴν πόλιν || ὡς., ἡ νόσος ἐπενέματο τὰς Ἀθήνας=ἡ νόσος μετεδόθη εἰς τὰς Ἀθ. (ἐξηπλάθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν).

ἐπι-νενησμένους, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἐπινέω B.

ἐπι-νεύσομαι, μέλ. τοῦ ἐπινέω Γ.

ἐπι-νεύω, μέλ. -σω· ἀόρ. α' -ένευσα· νεύω πρὸς τὰ ἔμπρός.— II κατανεύω (κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω) πρὸς ἐπιθεβαίωσιν δοδεκίη υποσχέσεως ἢ πρὸς παρότρυνσιν, κἀμνῶ εἰς τὴν νεύμα νά πράξῃ τι || ὑπόσχομαι διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, διὰ νεύματος.— III κλίνω πρὸς τὸ μέρος τινός.

ἐπι-νεφέλω, ὄν (ἐπι + νεφέλη)· κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφελῶν, συννεφισσμένος, ἐπισκιασμένος.

ἐπι-νεφρίδιος, ὄν (ἐπι+νεφρός)· ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν.

ἐπι-νέω (A), μέλ. -νήσω· ἐπινήθω, ἐπικλύθω (κυρ. ἐπὶ τῶν Μοιρῶν).

ἐπι-νέω (B)=ἐπι-νήνέω· ἐπισωρεύω || φορτῶν με τι || μτχ. παθ. πρκ. ἐπινενησμένος=φορτωμένος, πεπληρωμένος, ὀτσοισαγμένος.

ἐπι-νέω (Γ), μέλ. -νεύσομαι· κολυμβῶ, πλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπλέω.

ἐπι-νήσιος, ὄν (ἐπι+ναῦς)· ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου εὐρισκόμενος.

ἐπι-νήνέω (ἐπι+νέω)· ἐπισωρεύω ἐπὶ τινός.

ἐπι-νήφω· εἶμαι νηφάλιος διὰ τι, εἰς τι.

ἐπι-νήχομαι, μέλ. -νήξομαι, ἀποθ.· κολυμβῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν || ἔρχομαι (ἀνέρχομαι) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω. 2) κολυμβῶ πρὸς τι ἢ εἰς τι.

ἐπι-νίκειος (καὶ ἐπινίκιος), ὄν (ἐπι + νίκη)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην.— II ὡς ὅσα. τὸ ἐπινί(ε)ιον (ἄν. ἄσμα ἢ μέλος)· ἄσμα ἐπὶ τινὶ νίκη, θριαμβευτικὴ ὥδη. 2) (ἐνν. θῦμα)· ἐπινί(ε)ια (ἐνν. ἱερὰ) = θυσία προσηρομένη πρὸς ἔορτασμον νίκης τινός.

ἐπι-νίκιος, ὄν=ἐπινίκειος (βλ. λ.).

ἐπι-νίσσομαι, μέλ. -νίσσομαι· ἐπέρχομαι || προσέρχομαι, ἐμφανίζομαι ἐπισκοπῆται.

ἐπι-νίφω· νίφω, χιονίζω, προσέτι ἢ ἐπὶ τινός || καλύπτω διὰ χιόνος.

ἐπι-νοέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. α' ἐπενόησα, ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ παθ. ἀορ. α' ἐπενόηθην ἐν ενεργ. σημ. ἐνόησε· ἐπινοῶ, μηχονῶμαι, σοφίζομαι τι. 2) προτίθεμαι, σκοπεῶ (μετ' ἀπφω). 3) ἀπολ. κἀμνῶ σχέδια, σχεδιάζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-νοεῖα, ἡ (ἐπινοέω)· τὸ σκέπτεσθαι ἐπὶ (περὶ) τινός, σκέψις || ἡ δύναμις τῆς σκέψεως, ἡ ἐπινοητικότης, ἐφευρετικότης. 2) σχέδιον, σκοπός, πρόθεσις.— II ἡ μετέπειτα σκέψις, δευτέρα σκέψις.

ἐπινόμος, ὄν. ἀ' πλγθ. πρκ. τοῦ πίνω.

ἐπι-νομία, ἡ (ἐπινέμομαι)· τὸ βόσκειν εἰς ξένους βοσκοτόπους || τὸ μεταξὺ δύο ὁμόρων χωρῶν σύμφωνον, καθ' ὃ οἱ κάτοικοι ἑκατέρως εἶχον τὸ δικαίωμα νά βόσκουν τὰ κτήνη τῶν εἰς τὰς ἑκατέρωσιν τῆς ἄλλης.

ἐπι-νομος, ὄν (ἐπινέμομαι)· ὁ ἐν τῇ χώρᾳ οἰκῶν.

ἐπι-νυκτικός, ὄν (ἐπι+νύξ)· ὁ διὰ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα (ἐν καιρῷ νυκτός) γινόμενος, νυκτερινός.

ἐπι-νυμφίδιος, ὄν (ἐπι + νύμφη)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) νύμφην, νυμφικός, γαμικός.

ἐπι-νύσσω, ἄτ. -ττω, μέλ. -ξω· κεντῶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κτυπῶ ἐπὶ τοῦ δερματος.

ἐπι-νυστάζω, μέλ. -σσω καὶ -ξω· μοῦ ἐρχεται ὕπνος (νυστάζω) ἐν ἑμὲ κἀμνῶ τι (ἐπάνω εἰς τι).

ἐπι-νυμάω, μέλ. -ήσω· κατευθύνω τὰ θήματά μου πρὸς τινα, φέρω τὴν πληροίαν πρὸς τινα.— II διανέμω, διαμοιράζω, ἀπονέμω.

ἐπι-νυτίδιος, ὄν (ἐπι+νῦτον)· ὁ ἐπὶ τῶν νῦτων.

ἐπι-νυτίξω, μέλ. -σω (ἐπι + νῦτον)· θάλλω (ρίπτω) τι ἐπάνω εἰς τὰ νῦτὰ τινός, καλύπτω με τι.

ἐπι-νῦτιος, ὄν (ἐπι + νῦτον)· ὁ ἐπὶ τῶν νῦτων (πρβλ. ἐπινυτίδιος).

ἐπί-ξανθος, ὄν· ὁ κλίνων πρὸς τὸ ξανθόν, κιντρινωπός (ἐπὶ λαγῶν).

ἐπι-ξεῖνός, μέλ. -ώσω, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπι-ξεῖνός.

ἐπι-ξενός, μέλ. -ώσω (ἐπι+ξένος)· περιποιῶμαι τινα ὡς ξένον (φιλοξενούμενον), φιλοξενῶ.— Παθητ. φιλοξενούμαι, διαιμένω εἰς τὸ ἐξωτερικόν. 2) Μέσον, ἐπιξενούμαι ταῦτα=ὀξίω τὰς ὑπηρεσίας αὐτὰς ὡς ξένος (ἐπικαλοῦμαι τὴν φιλοξενον ἐπιμαρτυρίαν τινός).

ἐπι-ξέω, μέλ. -ξέσω· ξέω (ξύνω) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

ἐπι-ξηνον, τὸ (ἐπι+ξηνός)=ἐπικόπανον = κρεωκόπον ξύλον (τ. ἄ. «κούτσουρο» ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκποτον τὰ κρέατα εἰς τεμάχια || ὅμοιον ξύλον χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν δημῶν πρὸς ἀποκοπὴν τῶν κεφαλῶν τῶν ἀποκεφαλιζομένων. [διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. ξάινω, ξέω].

ἐπί-ξυνος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἐπίμοιρος· κοινός εἰς πολλοὺς· ἐπίξυνος ἀρουρα=κοινός ἀγρός, ἐφ' οὗ δηλ. πολλοὶ ἔχουν δικαίωματα.

ἐπι-οίνιος, ὄν (ἐπι+οῖνος)· ἐπὶ τῷ οἴνω ἢ παρὰ τὸν οἶνον.

ἐπι-οινοχοεῶ, μέλ. -σω· κινῶ οἶνον, χύνω οἶνον διὰ τινα.

ἐπιον, ἀόρ. β' τοῦ πίνω.

ἐπι-όπτῃς, -ον, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐπόπτῃς.

ἐπι-ορκέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. α' ἐπι-ὠρκησα (ἐπι-ορκος)· ὀρκίζομαι ψευδῶς, ἐπιορκῶ· ἐπιορκέω πρὸς· δαίμονος=ὀρκίζομαι ψευδῶς εἰς τινα θεότητα, παραβαίνω τὸν ὄρκον ποῦ ἔκσμα εἰς τινα θεόν.— ὡς. μετ' αἰτ., τὰς βασιλείας ἐοίλας ἐπιορκέω = ὀρκίζομαι ψευδῶς εἰς τοὺς ἐφεστῆσιους θεοὺς τοῦ βασιλέως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-ορκία, ἡ (ἐπιορκέω)· ψευδῆς ὄρκος (λατ. perjuria).

ἐπί-ορκος, ὄν (ἐπι+ὄρκος)· ὁ ὀρκιζόμενος ψευδῶς, ὁ ἐπιορκῶν, λατ. perjurus || ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρκου, τὸν ὅποιον ὀρκίζεται τις ψευδῶς· ἐπιορκοῦν δυνύναι=ὀμνύνει ὄρκον ψευδῆ || ὡς. ἐπιορκοῦν ἐπομύναι = ὀρκίζομαι («παίρνω») ὄρκον ἀνωφελῆ καὶ μάταιον.

ἐπι-ορκοσύνη, ἡ = ἐπιορκία.

ἐπι-όσσομαι, ἀποθ. (ἐπι + ὄσσε)· ἔχω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, προβλέπω, προσορῶ.

ἐπί-οσρος, ὁ (ἐπι+ὄσρος)· φύλαξ, ἐπιμελητής, ἐπιστάτης || μετὰ δοτ. Κρήνη ἐπίουρος = φύλαξ τῆς Κρ., ὄρχων τῆς Κρ. (ἐπὶ τοῦ Μίνωος) || μετὰ γεν. θῶν ἐπίουρος=χοιροβοσκός.

ἐπι-ιοῦσα, ἡ· μτχ. ἔνεστ. τοῦ ἐπιεῖμι (εἶμι)· (ἐνν. ἡμέρα)· ἡ ἐπομένη, ἡ ἐρχομένη (ἡ ἀκόλουθος) ἡμέρα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-ιοῦσιος, ὄν (ἐπιούσα)· ὁ διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἐπαρκῆς διὰ τὴν ἐπομένην || ἐπιούσιος ἄρτος=ὁ ἄρτος τῆς ἡμέρας.

ἐπι-όψομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐπόψομαι.

ἐπί-παγχῦ, ἐπὶρ· ἐντελῶς, καθ' ὀλοκληρίαν, ὀλοτελῶς.

ἐπι-πάλλω· κραδαίνω, πάλλω πρὸς τινα ἢ ἐναντίον τινός.

ἐπι-πάμων, ὄν, γεν. -ονος (ἐπι + πέπᾶμαι, πρκ. τοῦ πάσμαι), ὄν. ἀντὶ ἐπίκλητος (βλ. λ.).

ἐπί-παν, ἐπὶρ· ἀντὶ ἐπὶ πᾶν· ἐπὶ τοῦ ὅλου, ἐν συνόλῳ, ἐν γένει, κατὰ μέσον ὄρον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

ἐπι-παρα-νέω, ἐπισωρεύω ἐπὶ πλεόν.

ἐπι-παρα-σκευάζω, μέλ. -σω· προπαρασκευάζω ἐπὶ πλεόν, προμηθεύομαι προσέτι.

ἐπι-πάρ-εἰμι (A) (εἶμι), ἀπαφ. -εἶναι· εἶμαι παρῶν ἢ ἐγγύς εἰς τι.— II εἶμαι παρῶν ἐπὶ πλεόν, ἐπιπροσδέτως ἄλλου τινός.

ἐπι-πάρ-εἰμι (B) (εἶμι), ἀπφρ. -εἶναι· πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τινα, βαδίζω πλαγίως πρὸς τινα,

προσβάλλω τινά ἐκ τοῦ πλαγίου.— II ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος.— III προβαίνω (ἀνέρχομαι) εἰς τὸ θημά διὰ τὸ ὀμιλῆσω.

ἐπι-πέσσω, ἀττ. -**πτω*** μέλ. -**σω*** πασπαλίζω τι ἐπάνω εἰς τι. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-παστος, ον* πασπαλισμένος.— τὸ **ἐπί-παστον** —εἶδος πλακοῦντος πασπαλισμένου διὰ παντοίων καρυκευμάτων || ὡς. τὸ ἔμπλαστρον.

ἐπι-πάταγέω, μέλ. -**ήσω*** κάρμυ πάταγον ἢ δόρυβον ἐπιπροσθέτως εἰς τι.

ἐπί-πέδος, ον (ἐπι+πέδον)* ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (πέδον=ἔδαφος), ἢ ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας μέτινα, ἐπίπεδος || ἐν ἐπιπέδῳ=ἐπὶ ἐπιπέδου (οὐχὶ ἐπὶ ἀνηφορικοῦ) μέρους || ἀνώμαλ. συγκριτ. **ἐπιπεδέστερος**.

ἐπι-πειθής, ἐς* ὁ ὑπακούων, συμβιβαστικός, ὑποχωρῶν. Ἐκ τοῦ

ἐπι-πειθῶμαι, μέλ. -**πείσομαι*** πείθομαι εἰς τι(να), καταπειδομαι, εἶμαι πεπεισμένος, ὑποχωρῶ εἰς τὴν πειστικότητα || μετὰ δατ., ἔχω ἐμπιστόσινην, πεποιθῆναι, εἰς τινα, συγκατατίθεμαι, συγκατανεύω, ὑπακούω, εἰς τι(να).

ἐπι-πέλομαι, ἀποθ. (ἐπι+πέλω)* ἔρχομαι πρὸς μέρος τι. προσέρχομαι, ἐπιέρχομαι, ἐνοκήπτω || πλησιάζω || συγχεομαι. μτχ. ἐπ. ἀορ. ὅ **ἐπιπλόμενον ἔτος** =τὸ ἐρχόμενον (ἐπόμενον) ἔτος.

ἐπί-πέμπτος, ον (ἐπι+πέμπτος)* ὁ περιέχων ἀκεροσίαν τινά ποσότητα καὶ τὸ 1/2 αὐτῆς: **δάνεισμα ἐπίπεμπτον** = δάνειον περιῶν ἑκτὸς τοῦ κεφαλαίου καὶ τὸ πέμπτον μέρος αὐτοῦ, ἦτοι ἡξήμενον κατὰ εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

ἐ: i-πέμπω, μέλ. -**ψω*** στέλλω κατόπιον ἢ πάλιν. 2) ἐπὶ ἔσων. πέμπω εἰς τινα ἢ πέμπω τι κατὰ τινος (ὡς ποιήν).— II στέλλω προσετι || στέλλω ἐφόδια, ἐνισχύσεις. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-πεμφίς, -εως, ἢ (ἐπιπέμπω)* ἢ εἰς τινα τόπον ἀποστολή.

ἐπι-πέπτωκα, πρκ. τοῦ **ἐπιπίπτω**.

ἐπι-πέπωκα, πρκ. τοῦ **ἐπιπίνω**.

ἐπι-περκάζω* ὀρχίζω νά γίνωμαι μέλας, μαυρίζω (ἐπὶ ὤριμαζουσῶν σταφυλῶν).

ἐπί-περκνος, ον* ὑπομέλας, κόπης σκοτεινός, κυρ. ἐπὶ ὤριμαζουσῶν σταφυλῶν || ἀντιθετὴν καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν λαγῶν.

ἐπι-πεσοῦμαι, μέσ. μέλ. τοῦ **ἐπιπίπτω**.

ἐπι-πεσών, -σοῦσα, -σόν, μτχ. ἀορ. ὅ τοῦ **ἐπιπίπτω**.

ἐπι-πέταμαι, ἢ -πέτομαι, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ ἀορ. ὅ **ἐπεπτάμην** ἢ **ἐπεπτόμην*** ἀποθ.* πετώ πρὸς τι, πετώ ὑπεράνω τινός || μτφρ. ἔρχομαι εἰς γνώσιν τινος (λαμβάνω γνώσιν τινος) διὰ τῆς πτήσεως (ἵπτάμενος).

ἐπι-πετάννυμι, μέλ. -**πετάσω*** ἀπλώνω τι ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-πήγγυμι καὶ -**ύω*** μέλ. -**πήξω*** ἐμπήγγυω, στερεώνω τι ἐπὶ τινός. 2) κάρμυ τι νά παγώσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του.— Παθητ. πήγγυμαι, παγώνω, ἐπήξω.

ἐπι-πηδάω, μέλ. -**ήσομαι*** πηδῶ κατεπάνω τινός, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, κατὰ τινός.

ἐπί-πηχυς, υ (ἐπι+πήχυς)* ὁ ἐπὶ τοῦ πήχεως, ὁ ὀπεράνω τοῦ πήχεως.

ἐπι-πίεζω* πιέζω τι ἐπὶ τινός.

ἐπι-πίλναμαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρκ.* προσπελάζω, πλησιάζω.

ἐπι-πίμπλημι, μέλ. -**πλήσω*** πληρῶ (γεμίζω) τι ἐντελῶς μέ τι.

ἐπι-πίνω, μέλ. -**πίνομαι*** πρκ. -**πέπνωκα*** ἀορ. ὅ **ἔπειον*** πίνω μετὰ ταῦτα ἢ πίνω προσετι || πίνω μετὰ τὸ φαγητόν.

ἐπι-πίπτω, μέλ. -**πεσοῦμαι*** πρκ. -**πέπτωκα*** ἀορ. ὅ **ἔπεσον*** πίπτω ἐπάνω εἰς τι(να) || ὡς. ἐν ἔχθρ. ἐνν. ἐπιπίπτω, ἐπιπίθεμαι, ἐπί τινος || ἐπὶ ἀπροσοκῆτων περιπεταίῳ, συμβαίνω, ἐνοκήπτω.

ἐπιπλα, (κατὰ συναρ. ἐκ τοῦ ἐπίπλοα), τὰ ἔργα λεία, οὐκεία, ἐπιπλα, οἰκοκευή, τὰ κινητὰ (ἢ κινητῆ περιουσία), ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἀκίνητα (λατ. **superbia**).

Ἔτυμ. i Κατ' ἄλλους ὁ παρ' Ἡρόδ. τύπος **ἐπίπλοα** θεωρεῖται ἀσφαλμένος, παράγεται δ' ἢ λ. ἐκ τῆς προθ. **ἐπί**, ὡς τὸ **διπέλα** ἐκ τοῦ **δίς**. Βλ. **ἐπίπλοα**.

ἐπι-πλαγχεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιπλάζω**. **ἐπι-πλάξω**, μέλ. -**πλάξω*** κάρμυ τινά νά περιπλαναῖται, νά περιφέρειται τῆδε κόκεϊσε.— Παθητ. μετὰ μέσου μέλ. -**πλάξομαι*** παθ. ἀορ. α' **ἐπεπλάχθη*** περιπλαναῶμαι, περιφέρομαι.

ἐπι-πλάσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιπλάσσω**.

ἐπι-πλάσσω, ἀττ. -**πτω**, μέλ. -**πλάσω*** ἀπλώνω ἔμπλαστρον ἐπάνω εἰς τι, ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπίθεω τι ἐπὶ τινός. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-πλαστος, ον (**ἐπιπλάσσω**)* ὁ ἐπάνωθεν ἡλειμμένος || ὑποκριτικός, προσποιητός, πλαστός, ψευδής.

ἐπι-πλείον, ἐπίρ.=**ἐπιπλέον**.

ἐπί-πλειος, ον* ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιπλεος**.

ἐπι-πλείων, ον, γεν. -**ονος*** ἔτι περισσότερος.

ἐπι-πλέκω, μέλ. -**ξω*** πλέκω ἐπὶ τινός, πλέκω τι προσετι, ἐμπλέκω.

ἐπι-πλέον, ἐπίρ. ἀντὶ **ἐπὶ πλεόν*** ἀκόμη περισσότερον, ἐπὶ πλεόν.

ἐπι-πλεος, α, ον, ἀττ. **ἐπιπλεως**, **ων** (ἐπι+πλέος)* ἐντελῶς πλήρης ἐκ τινός πράγματος.

ἐπί-πλευσις, -εως, ἢ τὸ πλεῖν ἐναντίον τινός, ἐπίπλους || **ἐπιπλευσιν ἔχω** = ἔχω τὴν δύναμιν νά προσβάλλω τινά κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν πνέει ὁ ἄνεμος* ἐκ τοῦ

ἐπι-πλέω, μέλ. -**πλεύσομαι*** ἰων. **ἐπιπλώω**, μέλ. -**πλώσω*** ἐπικ. ἀορ. ὅ **ἐπέπλων**, μτχ. **ἐπιπλώω*** πλέω ἐπὶ τινός, ἐπιπλέω.— II πλέω ἐναντίον τινός, προσβάλλω κατὰ θάλασσαν.— III πλέω ἐπιβαίνων πλοίου, ταξιδεύω.

ἐπί-πλεως, -ων, ἀττ. ἀντὶ **ἐπιπλεος** (βλ. λ.).

ἐπι-πληρῶω, μέλ. -**ώσω*** πληρῶ (γεμίζω) τι ἔως ἐπάνω || μέσον, **ἐπιπληροῦμαι τὴν ναῦν*** ἐπανδρώνω πλοῖον ἐκ νέου (ἐφοδιάζω τὸ πλοῖον μετὰ πληρωμα).

ἐπι-πλήσσω, ἀττ. -**πτω*** κτυπῶ ἐπάνω εἰς τι, κτυπῶ προσετι || ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, ἐμαλλώνω διὰ λόγων, ἐλέγχω, κατακρίνω || ὀνειδίζω τινά διὰ τι.

ἐπί-πλοα, τὰ πληρότατος, κατὰ τινας, τύπος τῆς λ. **ἐπιπλοα** (βλ. λ.)* κυρ. οὐδ. πληθ. τοῦ **ἐπιπλεος**, ον, ἀπὸ ἐκ τῆς **ἐπί**, ὡς τὸ **ἀπλοῦς** ἐκ τοῦ **ἄμα**, **διπλοῦς** ἐκ τοῦ **δίς**.

ἐπι-πλόμενος, ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιπεπλόμενος**, μτχ. ἀορ. ὅ τοῦ **ἐπιπέλομαι**.

ἐπί-πλοον, τὸ (**ἐπιπλέω**)* ὁ περικαλύπτων καὶ συγκατῶν τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα ὕμην (σκέπη), λατ. **omentum** || λέγεται καὶ κατ' ἄρσ. ὁ **ἐπίπλοος**.— [**ἐπιπλοος**, -ους (<*ἐπί-πλοφος> πρὸς τὴν ἰτυρολ. ἐν. λ. **πέλημα**).

ἐπί-πλοος, κατὰ συναρ. **ἐπίπλους**, ὁ (**ἐπιπλέω**)* τὸ πλεῖν ἐναντίον τινός, ἢ κατὰ θάλασσαν ἐπίθεσις κατὰ τινός, ἢ προσβολή πλοίου ἢ στόλου κατὰ τινός. 2) ναυτικὴ ἑκατρεῖα κατὰ χώρας τινός.

ἐπι-πλώς, μεταχ. τοῦ **ἐπέπλων**, ἐπικ. ἀορ. ὅ τοῦ **ἐπιπλέω**.

ἐπι-πλώσας, μτχ. ἰων. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιπλέω**.

ἐπι-πλώω, ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιπλέω**.

ἐπι-πνεύω, ἐπ. ἀντὶ **ἐπιπνέω**.

ἐπι-πνέω, ἐπ. -**πνεύω** μέλ. -**πνεύσομαι*** ἀορ. α' **ἐπέπνευσα*** πνέω ἐπὶ τινός, φυσῶ πρὸς τινα κατεῦθουναι || ἀναπνέω.— μτφρ. ἐξεγείρω, παροξύνω || πνέω εὐνοϊκῶς, εὐνοῶ, ἐνδορρύνω, ἐμπνέω, λατιν. **adspero**.

ἐπι-πνίγω πνίγω, στραγγαλίζω.

ἐπί-πνοια, ἢ (**ἐπιπνέω**)* ἀναπνοή || τὸ φύσημα || ἐμπνευσίς.

ἐπι-πόδιος, α, ον (ἐπι+πούς)* ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν.

ἐπι-ποδέω, μέλ. -**ήσω*** αἰσθάνομαι σφοδρῶν ἐπιδυμῶν διὰ τι, ποδῶ τι διακῶς, λατ. **desidero**. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-πόδησις, -εως, ἢ (**ἐπιποθέω**)* σφοδρὰ ἐπιδυμῶν διὰ τι.

ἐπι-πόδητος, ον (**ἐπιποθέω**)* ὁ λίαν ἀξιογάπητος, ὁ λίαν ἐπιδυμητός.

ἐπι-ποδία, ἡ=ἐπιπόδησις.

ἐπι-ποιμήν, -ένος, ὁ, ἡ· ὁ (ἡ) ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ποιμένων (ἢ ποιμενίδων).

ἐπι-πολάζω, μέλ. -σω (ἐπιπολή)· μένω ἢ εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.— || ἀνέρχομαι εἰς τὴν κορυφήν || μτφρ. εἶμαι ὑπέροτατος, ὑπεριαχῶς, ἐπικρατῶ.

ἐπι-πόλαιος, ον· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὐρισκόμενος || προέχων, προεξέχων || μτφρ. περιβλεπτός. 2) μτφρ. ἐπιπόλαιος, συνήθης, κοινός. Ἐκ τοῦ

ἐπι-πολή, ἡ (ἐπι+πέλω)· ἐπικράνεια || ἡ γεν. ἐπιπολήσις ἐπέχει θῆσιν ἐπιρ. καὶ σημ. εἰς τὸ θνω μέρος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας || μετὰ γεν., εἰς τὸ θνω μέρος τινός, ἐπάνω.— || αἱ Ἐπιπολαί· περιοχὴ ὑπερκειμένη τῶν Συρακοῦσων, καταφερῆς πέν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀπόκριμνος δὲ ἐκατέρωθεν.

ἐπι-πόλιος, ον· ὁ ἀρχίζων νὰ γίνεταί πολιός, οὐτινος αἱ τρίχες ἀρχίζουσιν νὰ λευκαίνωνται.

ἐπί-πολος=πρόσπολος (β δλ.)· σύντροφος, συν-οσός.

ἐπι-πολύ, ἐπὶρ. ἀντὶ ἐπὶ πολὺ· γενικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

ἐπι-πονέω, μέλ. -ήσω· ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι, ἐγκατερωθῶ, κοπιᾶω ἀκαταπαύστως.

ἐπί-πονος, ον· πλήρης κόπων (πόνων), ὀδυνηρός, κοπιώδης, ἐπιμοχθός || ὄχληρός, ἀνιαρός || ἐπὶ προσώπων, φιλόπονος, ὑπομένων τὴν κόπωσιν, ἐργατικός || ἐπὶ οἰωνῶν (μαντιῶν), ὁ προμηνύων κόπους καὶ μόχθους (σμφωρίας). Ἐπὶρ. ἐπιπόνος = λατ. aegre = μετὰ κόπων καὶ μόχθων, ὑπερθ. ἐπιπονώτατα.

ἐπι-πορεύομαι, μέσ. μέλ. -πορεύσομαι, παθ. ἀόρ. α' -επορεύθην, ἀποθ.· πορεύομαι, ὑπάγω, πρὸς τι || πορεύομαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐπισκέπτομαι.

ἐπι-πορήψα, -ματος, τὸ (ἐπι+πορῆψα), καὶ ἐπιπόρηψα· μανθῦας πορπούμενος (κομβωνόμενος) εἰς τὸν ὄμιον.

ἐπι-ποτάομαι, ἀποθετ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἐπιπέτομαι· ἵπταμαι, περρυγίζω, ὑπεράνω τινός (ἢ πρὸς τι).

ἐπι-πρέπω· εἶμαι καταφανής, ἐξέχω εἰς τι. 2) ἀρμόζω, εἶμαι κατάλληλος.

ἐπι-πρεσβεύομαι, ἀποθ.· πηγαίνω κάπου ὡς πρεσβευτής. 2) ἀποστέλλω πρεσβεῖαν (ἢ πρέσβεις).

ἐπι-πρηῦν, ἰων. ἀντὶ ἐπι-πραῦνω=πραῦνω.

ἐπι-πρίω· πριονίζω (π. χ. τοὺς ὀδόντας) ἐπάνω εἰς τι· πρβλ. Ἦουχ. ἀεπιπριων· τοὺς ὀδόντας τρίζων.

ἐπι-προ-βάλλω, μέλ. -βαλῶ· ρίπτω τι ἐπὶ τινός.

ἐπι-προ-έκηκα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπι-προοῖμι (βλ. λ.).

ἐπι-προ-έμεν· ἀπρφ. ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπι-προοῖμι.

ἐπι-προ-ἵάλλω, μέλ. -ἄλλω· ἀόρ. α' -προοῖμι· θέτω ἢ ἐκτείνω τι ἐνώπιον τινός. 2) ἐξαποστέλλω τινὰ πρὸ ἄλλου ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλου.

ἐπι-προ-ἵημι, μέλ. -προήσω· ἀόρ. α' -προοῖμι καὶ ἐπικ. -προοῖμι· ἐξαποστέλλω τινὰ πρὸς τι(να) || ἐξακοντίζω, ἐκαφενδόνω, τι ἐναντίον τινός, ρίπτω τι κατὰ τινός.— || νήσοισιν ἐπιπροοῖκεν (ἐνν. ναῦν)· «ἔβαλε πλώρη» διὰ τὰς νήσους.

ἐπί-προσθεν καὶ ἴσαν. -θεε, ἐπὶρ. ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου· πρὸ, ἐνώπιον, ἐμπροσθεν || ὡς. κατὰ προτίμησιν ἀπὸ ἄλλοι.

ἐπι-προ-θέω (Α), (ἐπι+πρὸς+θέω)· μέλ. -θεύσομαι· τρέχω ἀκόμη πρὸς τι(να).

ἐπι-προσθέω (Β), μέλ. -ήσω (ἐπιπροσθεν)· εἶμαι ἐμπρός ἀπὸ τι(να), ἴσταμαι ἐμπροσθέν τινός || εἶμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω· ἐπιπροσθῶ τοῖς πύργοις = εἶμαι εἰς τὴν οὐτὴν γραμμὴν μετὰ τοὺς πύργους, ὥστε νὰ μὴ φαίνωμαι.

ἐπι-προ-χέω, μέλ. -χεῶ· χύνω (ὕγρον τι) ἀκόμη, ἐκχύνω, ἐκπέμπω.

ἐπι-πταίρω, ἀόρ. β' ἐπέπταρον· πταρνίζομαι ἐπάνω εἰς τι, πταρνίζομαι ἐνῶ λέγω ἢ κἀμιν τι· νιός μοι ἐπέπταρε πᾶσιν ἐπεισιν=ὁ υἱός μου ἐπταρνίζετο καθὼς ἐγὼ ὠμίλου (ὅπερ εἰσθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός) || ἐντεῦθεν ἐλάγεται καὶ ἐπὶ θεῶν· εἶμαι εὐμενής πρὸς τι(να), εὐνοῶ.

ἐπι-πτέσθαι, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπέτομαι.

ἐπι-πτύχῃ, ἡ (ἐπι+πτύσσω)· ἐπικάλυμμα, πτερόχον.

ἐπι-πυλέομαι, ἀποθ.· ἐπιπορεύομαι, πορεύομαι γύρω ἀπὸ τι καὶ τὸ παρατηρῶ || ἐπισκέπτομαι, λατ. obire || ἐπὶ στρατηγού, ἐπιθεωρῶ, ἐνεργῶ ἐπιθεωρῶσιν. Ἐξ ἀπὸ τοῦ τὸ

ἐπι-πύλησις, -εως, ἡ· τὸ περιέρχεσθαι, ἐπίσκεψις, ἐπιθεωρήσις.

ἐπι-πυτάομαι=ἐπιποτάομαι (βλ. λ.).

ἐπι-πυρροδο-φορέω, μέλ. -ήσω (ἐπὶ ἱππέως)· κἀμιν τὸν ἵππον νὰ καλπάξῃ (νὰ τριποδίσξῃ) ἐπισείων τὴν μᾶστιγα || ἢ καὶ ἐπὶ ἵππου. καλπάξω.

ἐπι-πυρροδῦμέω· δεικνύω ῥαθυμίαν εἰς τι, εἶμαι ῥάθυμος, παραμελῶ τι.

ἐπι-πυραίνω· ἐπιρραντίζω, ραντίζω ἐπάνω εἰς τι, ραντίζω τι.

ἐπι-πυράπτω, μέλ. -ψω· ράπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, ἐμπαλύνω.

ἐπι-πυράσσω ἀττ. -ττω, ἀττ. ἀντὶ ἐπιρρήσσω.

ἐπι-πυρέζω, μέλ. -ξω· προσφέρω θυσίαν εἰς μέρος τι (ἐπάνω εἰς τι)· ἐπιρρῶσκον ἰων. πρτ. 2) θυσιάζω κα· ὀπιον ἀπὸ ἄλλου ἢ θυσιάζω ἐπιπροσθετῶς.

ἐπι-πυρήσις, ἐς· ὁ ἐχων ροπήν, ὁ ρέπων (κλίνω) πρὸς τι, λατ. proclivis. Ἐκ τοῦ

ἐπι-πυρέπω, μέλ. -ψω· ρέπω, κλίνω, πρὸς τι (ἐπὶ τῆς πλάσσειγγος) || πῖπτω ἐπὶ τινός, συναντῶ (ὁ κληρός «μοῦ πέφτει»).— || μτβ. ἐπιρρῶσκον τάλατον=

κἀμιν τὴν πλάστιγγα (τὸν ζυγόν) νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ κάτω || ἀντεθεῖν, ζυγίζω τὸ μερίδιον ἐκάστου, ἀπονέμω, παραχωρῶ.

ἐπι-πυρέπῳς, ἐπὶρ. τοῦ ἐπιρρῶσπης· εὐνοϊκῶς κλίνω πρὸς τι.

ἐπι-πυρέω, μέλ. -ρεύσομαι· παθητ. ἀόρ. β' (μετὰ ἐνεργ. σημ.) ἐπερρῶσπην· ρέω (τρέχω, χύνωμαι) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πράγμ. τινός, ἢ ἐντὸς τινός. 2) ρέω πρὸς τι ἢ μέσα εἰς τι || ἐπὶ ἀνθρώπων, κινουῖμαι ὡς χεῖμαρρος πρὸς τινὰ κατεῦθυσιν (ἐπὶ ὄχλου κινουμένου κατὰ μάζας), ἐπέρχομαι || οδπυρρῶσκον χρόνος= ὁ πρὸς τὰ ἐμπρός χωρῶν χρόνος, τ. ἔ. τὸ μέλλον.

ἐπι-πυρήγνυμι=ἐπιρρῶσσω (βλ. λ.).

ἐπί-πυρησις, -εως, ἡ (ἐπι+ρησις)· ἔλεγχος, ὀνειδισμός, ψόγος.— || «ἐξόρκι», μαγεία, γοητεία.

ἐπι-πυρήσσω, μέλ. -ρήξω· ἀττ. ἐπιρρῶσσω, μελ. -ράξω· ρίπτομαι, ὀρμῶ, κατὰ τινός, ὠδῶ τινὰ ἐναντίον τινός, ὠδῶ τι πρὸς τι μετὰ δυνάμεως (ἐπὶ μογλοῦ π. γ.) || ἰων. πρτ. ἐπιρρῶσσεσκον. 2) παρουσῶς τι μεθ' ὀρμῆς, ἐπὶ ἀνεμῶν.— || ἀμτβ. ἐκρήγνυμαι (ἐπὶ ἀστραπῆς, θροντῆς κλπ.).

ἐπι-πυρητορεύω, μέλ. -σω (ἐπι+ρητορῶ)· ρητορεύω, ὀμιλῶ ὡς ρήτωρ, ἐπὶ τινός.

ἐπί-πυρητος, ον· ὁ δυσσημισμένος, καθ' οὐ ὑπάρχει κατακραυγὴ (ὡς τὸ ἐπιβόητος).

ἐπί-πυρρικός, ον· πλήρης ρυτιδῶν, ρικνωμένος.

ἐπι-πυρίπτω καὶ -έω· μέλ. -ψω· ἀόρ. α' -επυρρῶσπην· ρίπτω τι ἐπὶ τινός ἢ κατὰ τινός. 2) μτφρ. ἐμπιστευοῖμαι τι εἰς τινὰ, παραδίδω τι εἰς τινὰ.— || ἀμτβ. πῖπτω ἐπὶ τινός, ὀρμῶ κατὰ τινός.

ἐπι-πυροῖ, ἡ (ἐπιπυρρῶ)· συρροή, εἰσορή, πλημύρος, κατακλυσμός, χεῖμαρρος.

ἐπι-πυροδέω, μέλ. -ήσω· ἐπὶ τῶν κυμάτων, κἀμιν ρόθον (ρόχθον, δόρυσον) || ἐπιθῶ, ἀποκρίνομαι εἰς ἤχον τινὰ, ἀντηχῶ || μετὰ δορυβου ἐπιδοκιμάζω τι || ἐπαναλαμβάνω τὰς λέξεις προσευχῆς || ἀλλ' ὡς καὶ ψέγω τινὰ μετὰ δορυβήτου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-πυροδος, ον· ὁ δορυβωδῶς οπεύδων εἰς βοήθειάν τινός, βοηθός || γενικῶς, ὁ βοηθῶν τινὰ κινδυνεύοντα, ὁ παρέχων χεῖρα βοηθείας εἰς τινὰ ἐναντίον ἄλλου.— || ἐπιρρῶσθα κακὰ = ὀνειδισμοὶ ἀλλεπαλλήλως ἀνταλλάσσόμενοι, ἀκατάπιστος κακολογία (τ. ἔ. σημ. καὶ τὸν δορυβωδῶς ἐξυβρίζοντά τινα).— [ἐπιρρῶσθα (ἐπι+ρῶσθα) ἐπιρρῶσθα].

ἐπι-πυροιδέω, μέλ. -ήσω· ἐκπέμπω ροῖβδον (εἰδος κρωγμοῦ, ἐπὶ κόρακος), κρῶζω || προμηνύω βροχὴν διὰ κρωγμοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-πυροιδῆν, ἐπὶρ.· μετὰ ἡχηρῶς καὶ δορυβῶδους ὀρμῆς.

ἐπι-πυροϊζέω, μέλ. -ήσω· ἐπιρρῶσπῶ (β δλ.)· μετὰ αἰτ. τοῦ συστοιχ. ἀντικ. : ἐπιρρῶσπῶ φηγάς τενε

— με τὰς ὀξείας μου κραυγὰς («ταίριασμα, στριγγιές φωνές») κάμνω τινά νά φύγη.

ἐπιρρυσίαι, *μτχ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ ἐπιρρῆω.*

ἐπιρρῦζω, *μέλ. -ζω (ἐπι+ρῦζω)· παρορμῶ, ἐρεθίζω, τινά (συν. κύνα) ἐναντίον τινός.*

ἐπιρρῦμαι, *ἀποθ.· σώζω, διαφυλάττω.*

ἐπιρρῦτος, *ον (ἐπιρρῆω)· ὁ ῥέων πρὸς τι ἢ ἐν τὸς τινος ἢ ὁ εἰσερχόμενος ἐν τὸς τινος, ὁ ἐγγερόμενος εἰς τι, ἐπέσοχος. 2) μτφρ. ἐπιρρῶν, ἀφρονῶν, ἀφρονος.— ἢ ὁ καταβρεχόμενος, διάδροχος, μουσκευμένος. ὑγρός.*

ἐπιρρῶννυμι *καὶ -ῦω· μέλ. -ώσω· ἀορ. α' -έρρωσα· προσδέτω δύναμιν εἰς τι, ἐνισχύω, ἐνδαρρύνω πρὸς τι, παρορμῶ τινά πρὸς τι (διά τι).— Παθητ. ἐπιρρῶννυμαι· ἄλλ' ὁμοῦ ὁ πρκ. ἐπέρρωμαι, ὑπερσ. -ερρῶννυμι κείνται· μετὰ ἰσησ. ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀορ. α'. -ερρῶσθην· ἀνακτῶ δύναμιν, ἀναλαμβάνω θάρρος, ἀναζωογονοῦμαι, εἶμαι ἐν εὐθυμίᾳ ἢ ἐν τῷ ἀορ. α' κείνται· ἐνίσταται καὶ ἀπρσ.· κείνοις ἐπερρῶσθη λέγειν = ἐκεῖνοι ἔλαβον τὸ θάρρος νά εἴπωσιν.*

ἐπιρρῶομαι, *ἀορ. α' -ερρῶσάμην, ἀποθ.· χύνομαι ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω πράγματός τινος ἢ ἐπὶ τῆς κόμης, χύνομαι κυματιστή.— ἢ καταβάλλω ὄσας μου τὰς δυνάμεις διὰ πρᾶγμα τι, ἐργάζομαι δραστηρίως διὰ τι· ποσιν ἐπερρῶσαντο = ἐκινήθησαν (διά τῶν ποδῶν, ἐκίνησαν τὸς πόδας τῶν) ἐλαφρῶς («σβέλητα»), ἐχό·ευσαν («μέ σβελητούνη»).*

ἐπιρρῶσθεῖς, *μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἐπιρρῶννυμι.*

ἐπιρῶομαι *βλ. ἐπιρρῶομαι.*

ἐπίσα, *ἀορ. α' τοῦ πιπίσκω (β βλ.).*

ἐπίσαγμα, *-ατος, τὸ (ἐπισάτω)· σάγμα, «σαμάρι» τῶν ζῶων, ἐπιπνιον ἢ μτφρ. ἐπίσαγμα νοσήματος=φορτίον νόσου.*

ἐπίσαττω, *μέλ. -ζω· ἐπισωρεύω, στοιδιάζω, φορτίον ἐπὶ τινος, «φορτώνω».— ἢ «σαμαρώνω», ἐπιδέτω τὸ ἐπιπνιον ἐπὶ τῷ ἵππῳ.*

ἐπίσειω, *ἐπιχ. ἐπισσεῖω, μέλ. -σω· σεῖω τι ἐναντίον τινός, σεῖω τι πρὸς τι. 2) «γνέφω», καλῶ διὰ νεύματος, νεῖω ἢ διεγίρω, παροτρύνω, τινά ἐναντίον τινός ἢ ἀμτθ. ἐπιτίθειμαι, προσβάλλω.*

ἐπίσειώω, *ἐπιχ. ἐπισσεύω· δέτω τινά εἰς κίνησιν ἐναντίον τινός, πέμπω (τινά) κατὰ τινος.— ἢ παθητ. οπεύδω, πορεύομαι ἐν σπουδῇ, πρὸς τι μέρος ἢ ἐν ἄχθρική ἔνν. ὄρωμ, ἐπιπίπτω, κατὰ τινος, προσβάλλω ἢ κυρ. ἀπαντᾶ ἐν τῷ πρκ. ἐπέσειώμαι μετὰ σμ. ἐνεστ., ἐν τῷ ὑπερσ. ἐπεσεύωμην ὡς πρτ., καὶ ἐν τῇ μτχ. ἀορ. δ' ἐπεσεύομενος, καὶ σμ. ἐφορμῶ, οπεύδω, θιάζομαι, ἐπισπεύδω = ἐπεσεύομενος πεδίλοιο = διατρέπων δρομάτος τὴν πεδιάδα ἢ ἐπὶ ταχέως κινήσεως· ἐπέσαντο διώκειν = ἔσπευσε νά διώκῃ ἢ μτφρ. διατελῶ ἐν ἐξεγέρσει.*

ἐπίσημα, *-ατος, τὸ· σχεδίασμα, ἔμβλημα, ἐπὶ ἀσπίδος.*

ἐπίσημαιω, *μέλ. -ᾶν· δέτω ἢ κάμνω σημεῖόν τι πρὸς τινος.— Παθητ. σημεῖωνομαι, φέρω σημεῖόν τι.— ἢ δίδω σημεῖον (ἢ σῆμα) ἐπίδοκίμασις.— Μέσον, παρέχω τὴν ἐπίδοκίμασιν μου διὰ πρᾶγμα τι, δεῖκνυμι διὰ σημεῖου τὴν εὐαρέκειάν μου διὰ τι.*

ἐπίσημος, *ον (ἐπι+σήμα)· ὁ φέρων ἐφ' αὐτοῦ σημεῖόν τι, ὁ σηματοδευμένος ἢ ὁ φέρων σημεῖόν τι ἢ ἐπιγραφὴν ἢ ἐπὶ νομίματος, κεκομμένος, κεχαραγμένος, κυκλοφορῶν ὡς νόμισμα (ἀντιθ. τῷ ἀσημος). 2) διακεκριμένος, περίφρημος, ἀξιοσημείωτος, λατιν. insignis ἢ ἀπαντᾶ καὶ ἐν κακῇ σημασι. διαδόρητος.— ἢ ὡς ὄνο. τὸ ἐπίσημον = πᾶν σημεῖον διακρίσεως, σχεδίασμα, ἔμβλημα· ἐπίσημον ἀσπίδος ἢ ὡς. τὸ σύμβολον ἢ ἡ σημαία πλοίου.*

ἐπίσησ, *ἀντι ἐπ' ἴσης (ἐνν. μόλιρας)· ἐξ ἴσου, ὁμοίως.*

ἐπίσιζω, *κάμνω (κυρ. τὸν κύνα) νά ὀρμηθῇ κατὰ τινος (κατ' ὄνοματοποιαν ἐκ τοῦ χρησιμοποιουμένου πρὸς τοῦτο παραταταμένου φθόγγου σ).*

ἐπίσιμος, *ον (ἐπι+σιμός)· ὁ ἔχων κάπως σιμῆν τὴν ῥίνα.*

ἐπίσιμῶω, *μέλ. -ώσω· κάμπω, κυρτώνω, τι πρὸς τὰ ἔσω, γυν. κάμπω.*

ἐπισιτίζω, *μέλ. -ίσω, ἄντ. -ῖω· ἐφοδιάζω με τρο-*

φήν ἢ τὸ μέσον, ἐφοδιάζω ἑμαυτὸν, ἐφοδιάζομαι, με τροφῆς, χορτολογῶ ἢ μετ' αἰτ. ἐπισιτίζομαι τὸ στρατεύμα = ἐπισιτίζω. (ἐφοδιάζω με τροφίμα) τὸν στρατὸν ἢ ἐπισιτίζομαι ἄριστον = προμηθεύω εἰς ἑμαυτὸν ἄριστον (δεῖπνον, γεῦμα).

ἐπισιτίσις, *-εως, ἡ, καὶ ἐπισιτίσισμα = τῷ ἐπομ.*

ἐπισιτισμός, *ὁ (ἐπισιτίζω)· τὸ ἐπισιτίζεσθαι, ἢ προμηθεῖα τροφίμων ἢ ἀποθήκη τροφίμων.*

ἐπισκάπτω, *μέλ. -ψω· σκάπτω τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, σκαλίζω.*

ἐπισκεδάννυμι, *μέλ. -άσω· διασκορπίζω.*

ἐπισκέλις, *-εως, ἡ (ἐπι+σκέλος)· τὸ πρῶτον πῆδημα τοῦ ἵππου κατὰ τὸν καλπασμόν, «δρασκελίς».*

ἐπισκεπέτος, *α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπισκέπτομαι· ἐκεῖνος ὃν πρέπει νά ἐξετάσῃ τις, ἢ νά σκεφθῇ περὶ αὐτοῦ.*

ἐπισκέπτομαι, *ἐνεστώς χρησιμοποιούμενος ὑπὸ μτγν. μόνον συγγραφῶν, ἐξ αὐτοῦ δὲ παραλαμβάνει τὸν μέλλοντα καὶ τοὺς ὑπολοίπους χρόνους τὸ ἐπισκοπέω.*

ἐπισκέπω, *ἐπισκοπέζω· ἐπικαλύπτω.*

ἐπισκευάζω, *μέλ. -άσω· ἐτοιμῶζω, παρασκευάζω, ἐφοδιάζω· ἐπισκευάζω τὰ χρήματα = συσκευάζω καὶ τοποθετῶ τὰ χρήματα.— ἢ ἐπιδιορθώνω, ἀνακαινίζω, ἀποκαθιστῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ*

ἐπισκευσαστής, *-οῦ, ὁ· ὁ ἐπισκευάζων, διορθωτής, ἐπιδιορθωτής.*

ἐπισκευή, *ἡ· ἐπιδιορθωσις, ἀποκατάστασις ἢ ὁλικὰ ἐπισκευή, προμηθεῖα.*

ἐπισκεψίς, *-εως, ἡ (ἐπισκέπτομαι)· ἐπιδεδωρησις. 2) μελέτη, σκέψις, λογισμός ἢ ἔρευνα, ζήτησις.*

ἐπίσκηνος, *ον (ἐπι+σκηνή)· ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ ἐπάνω ἢ πρὸ τῆς σκηνῆς.*

ἐπίσκηνώω, *μέλ. -άσω· διαμένω ἐν τὸς σκηνῆς, κατασκηνώνω, καταλύω ἢ γενικῶς, διαμένω εἰς τι μέρος.*

ἐπίσκήπτω, *μέλ. -ψω· κάμνω τι νά ἀκκουθῆσθαι ἐπὶ τινος ἢ ἐπιβάλλω.— ἀμτθ. ἐπιπίπτω ἐπὶ τινος, ὡς κεραυνός τρόπον τινά.— μέσον, ἐμπιστεύομαι ἐμῶν αὐτὸν εἰς τινα, ἐπαφίεμαι εἰς αὐτόν.— ἢ σοβαρῶς ἐντέλλομαι, κελεύω, τινά νά πρόξῃ τι, τοῦ διδω αὐστηρὰν διαταγὴν· τοσοῦτόν σ' ἐπισκῆπτω = τόσον μόνον σέ διατάσσω.— ἢ καταγγέλλω τινά, κινῶ ἀγωγὴν κατὰ τινός (ὡς ἀντικὸς ζικαν. βρος).*

ἐπισκιάζω, *μέλ. -άσω· παθ. πρκ. ἐπισκίασμαι· ρίπτω σκιάν ἐπὶ τινος (ἐπάνω εἰς τι), «ἐπισκιάζω» τι (λατ. obumbrae).— Παθητ. λαθραῖον ἔμμ' ἐπισκίασμένη = βλεπούσα κρυφίως, τηροῦσα κατασκοπευτικά θλέμματα.*

ἐπίσκιός, *ον (ἐπι+σκιός)· ἐπεσκιασμένος, ἔχων σκιάν, σκιερός. 2) ὡς ἐπαρ. μετὰ γεν., ὁ ἐπισκιάζων τι, ρίπτων σκιάν ἐπὶ τινος.*

ἐπισκοπέω, *μέλ. -σκέπομαι (ἐκ τοῦ -σκέπτομαι)· ἀορ. α' -σκεπνάμην, πρκ. -σκεπμαι· ρίπτω τὸ θλέμμα, πρὸς τι(να), ἐπιδεδωρῶ, παρατηρῶ, ἐξετάζω ἢ ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ, προφυλάσσω. 2) ὑπάγω νά ἴδω τι, ἐπισκέπτομαι.— Παθητ., ὄνειριος οὐκ ἐπισκοπούμενος = ὃν δὲν ἐπισκέπτονται τὰ όνειρα (ἴσκι δὲν τυχεράναι ἐπισκέψων ἐκ μέρους τῶν ὄνειρων). 3) μέσον. ἐξετάζω κατ' ἑμαυτὸν, σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ*

ἐπισκοπή, *ἡ· ἡ ἐπιβλεψίς, ἐπιτήρησις ἢ τὸ ὑπόυργημα (ἀξίωμα) τοῦ Ἐπισκόπου, ἢ «Ἐπισκοπή» ἢ ἡ κατοικία τοῦ Ἐπισκόπου ἢ ὡσαύτως· 2) ἐνοκηψίς, δεομηνία, τιμωρία.*

ἐπίσκοπος (Α), *ὁ (σκοπέω I)· ἐπιτηρητής, ἐπόπτης, φύλαξ ἢ κυρ. ἀξιωματοῦχος στελλόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐπιδεδωρητής ἢ ἐπόπτης εἰς τινα ἐκ τῶν ὑπηκόων πόλεων ἢ νήσων ἢ Ἐπίσκοπος, Δεσπότης.— ἢ κατὰσκοπος, ἀνιχνευτής.*

ἐπίσκοπος (Β), *ον (σκοπέω II)· ὁ βάλλων (ἐπιτυγχάνων) τὸν ὄθον, ἐπιτυχής ἢ πρόσφορος, κατάλληλος ἢ φθάνων τι, ἐγγίζων τι.— οὐδ. πληθ. ἐπίσκοπα ὡς ἐπίρ., ἐπιτυχός, ἀποτελεσματικός.*

ἐπισκοτέω, *μέλ. -ήσω (ἐπι+σκότος)· ρίπτω σκότος ἢ σκιάν ἐπὶ τινος, προξέω σκότος, ἐπισκοτίζω.*

ἐπι-σκύζομαι, παθητ. μετά μέσ. μέλλ. -σκύσομαι· ὀργίζομαι ἐπὶ τινὶ (διὰ τι), ἀγανακτῶ.

ἐπι-σκυδίζω, μελ. -ισα, ἀτ. -ῖω· πίνω τὸν οἶνον κατὰ τὸν σκυδικὸν τρόπον (ὡσάν Σκύθης), δηλ. ἄκρατον, ἀκρατοποτῶ.

ἐπι-σκυθροπάζω, μελ. -άσω· φαίνομαι σκυθροπάζω, ἔχω θλασοῦρον θλέμμα.

ἐπι-σκύνιον, τό τὸ δέρμα τοῦ μετώπου τὸ σκεπάζον τὸν περὶ τὰ βλέφαρα χώρον, τὸ συνοφρυσόμενον ἀναλόγως τῶν κατεχόντων τὴν ψυχὴν συνανοημάτων || ἐντεθῆεν σημ. καὶ ἀλαζονεῖα, ὑπερηφάνεια, ὅπως καὶ ἡ λ. *σφρύς*, λατ. *supercilium*.— [πρβλ. *σκύνια*=ὄφρυες, *σκύλον* (=λάφυρον ἐκ φονεθέντος ἐχθροῦ), *σκύλλος* (= δέρμα κτήνους), *σκανακρ. skunō'ti'* (σκεπάζω) κλπ.].

ἐπι-σκύσσαιτο, Ἐδκτ. ἐπ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπισκύζομαι*.

ἐπι-σκύπτω, μελ. -ψω· γελῶ διὰ τι, τρέπω τι πρὸς τὸ γελῶτον, γελαιοποιῶ || ἀπολ. ἀστείζομαι, κοροϊδεύω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-σκυψίς, -εως, ἡ (*ἐπισκωψίτω*)· ἐμπαιγμός, ἐπερίπαιγμα.

ἐπι-σμάω, ἀπρφ. -σμήν, μέλ. -σμήσω· ἐπιτρίβω ἢ ἀλείφω τι ἐπὶ τινος.

ἐπι-σμηγερός, ἄ, ὄν (*ἐπι+σμηγρός* = *μογερός*)· ἐπισοχύντος, ἐλεινός, οἰκτρός.— *Ἐπίρ. *ἐπισμηγερῶς* = οἰκτρῶς, πρὸς τὸ κακὸν του, πικρῶς. [δὲ ἔτυμολ. βλ. *σμηγρός*].

ἐπι-σπαστήρ, -ῆρος, ὁ (*ἐπισπάω*)· λαβὴ διὰ τῆς ὁποίας ἔλκεται ἡ θύρα διὰ τὰ κλεισθ. — || «ὀρμίαν» ψαρεύματος, ὄγκιστρον.

ἐπι-σπαστός, (κατὰ τινὰς *ἐπισπαστός*, ἡ, ὄν)· ὄν ἐπιούρει τις καθ' ἑαυτοῦ. — || *ἐπισπαστος βρόχος* = σφιγκτὰ τραχηλίου βρόχος, «θηλιά». *Ἐκ τοῦ

ἐπι-σπᾶω, μέλ. -σπάσω· οὐρῶ τι πρὸς τὸ μέρος μου, ἔλκω, οὐρῶ, κατὸν μου ἢ ἐπιφέρω, προξενῶ, κάμνω νὰ γίνῃ τι. 2) ἐφέλκω πρὸς ἑμαυτὸν, προσελκῶ, δελεάζω, δέλγω || καταπέιθω, παρασύρω, παροτρύνω || τὴν ἀτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ὡς μέσον. 3) *ἐπισπᾶ τὴν θύραν* = ὠδῶ τὴν θύραν νὰ κλεισθ. 4) μέσον, ἐφέλκω πρὸς ἑμαυτὸν, κερδίζω, ἐπιτυγχάνω, κτῶμαι, πορίζομαι.

ἐπι-σπεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.

ἐπι-σπεῖρω, μέλ. -σπερῶ· σπεῖρω ἐπὶ τινος, σπεῖρω προσέτι, «ξανασπέρνω».

ἐπι-σπεῖσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπισπένδω*.

ἐπι-σπεῖσις, -εως, ἡ· χοή, σπονδή, προσφερομένη κατὰ τινα θυσίαν. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-σπένδω, μέλ. -σπεῖσω· ἐπιχέω, χέω τι ἐπὶ τινος, ὡς σπονδὴν || ἀπολ. κάμνω σπονδᾶς.— || μέσον, συμολογῶ νέας συνθήκας.

ἐπι-σπερχής, ἔς· σπεύδων, ἔνθερμος, πρόθυμος, σφοδρός.— ἐπίρ. -χῶς. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-σπέρχω, μέλ. -ξω· ἐπισπεύδω.— || ἀμτβ. σπεύδω, κινουῖμαι μεθ' ὀρμῆς.

ἐπι-σπέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.

ἐπι-σπεύδω, μελ. -σω· ἐπιταχύνω, προάγω περαιτέρω.— || ἀμτβ. σπεύδω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, σπεύδω εἰς βοήθειαν.

ἐπι-σπόμενος, μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.

ἐπι-σπονδή, ἡ (*ἐπισπένδομαι*)· ἀνανεῶθεῖσα ὀνακωχὴ ἢ συνθήκη, ἢ ἡ γενομένη μετέπειτα, ἢ ἡ δυναμένη νὰ ἀνανεωθῇ (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλῆθ. θυντ.).

ἐπι-σπορία, ἡ (*ἐπισπείρω*)· τὸ σπεῖρειν μετέπειτα.

ἐπι-σπορος, ὄν (*ἐπισπείρω*)· ὁ κατόπιν σπορείς *οἱ ἐπισποροὶ* = οἱ μεταγενέστεροί, οἱ ὀπόγονοι.

ἐπι-σπουδάζω, μελ. -άσω· ἐπισπεύδω, προάγω περαιτέρω.— || ἀμτβ. σπεύδω, θιάζομαι, εἶς τι.

ἐπι-σπου, -ης, -η, *ἐπί-σποισιμ*, -οις, -οι· Ἰποτακτ. καὶ Ἐδκτ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.— *ἐπι-σπών*, -οῦσα, -όν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.

ἐπι-σσειώ, **ἐπι-σσεύω**, ἐπικ. ἀντὶ *ἐπισσεῖω*, *ἐπισσεύω* (βλ. λ. λ.).

ἐπι-σσύτος, ὄν (*ἐπίσσυμαι*, παθ. πρκ. τοῦ *ἐπισσύνω*)· ὁ ἐξορμών, σπεύδων, ὁ ἀνασβύζων μεθ' ὀρμῆς || σφοδρός, ὀρμητικός.— [δὲ ἔτυμολ. βλ. *σσύω*].

ἐπι-σσυτρον, ἐπικ. ἀντὶ *ἐπίσσυτρον* (β βλ.).

ἐπίστα ἀντὶ *ἐπίστασαι*, β' ἐν. τοῦ *ἐπίσταμαι*.

ἐπι-στάδων, ἐπίρ. (*ἐπίσταμαι* ἢ *ἐφίστημι*, *ἐπιστήναι*)· (ἐκ τοῦ *ἐπίσταμαι*) ἐπισταμένως, ἐμπερῶς, προσεκτικῶς, σοβαρῶς. 2) (ἐκ τοῦ *ἐφίστημι*) κατὰ τὸν τρόπον τοῦ προχωροῦντος καὶ ἱσταμένου διαδοχικῶς πρὸ ἐνός ἐκάστου.

ἐπι-στάζω, μελ. -στάξω· ἀφίνω ἢ κάμνω τι νὰ πίπτῃ κατὰ σταγόνας (νὰ στάξῃ) ἐπὶ τινος! *ἐπιστάζω χάριν* = χύνω χάριν (εὐφροσύνην).

ἐπι-σταθμοῖμαι, ἀποθετ.· ζυγίζω καλῶς, ἀναμετρῶ, ἐξετάζω.

ἐπι-στάθμος, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς σταθμὸν, ὁ παρὰ τὸν σταθμὸν || ὁ σταθμεύων, καταλύων, κατοικῶν εἰς μέρος τι.

ἐπι-στάμαι, β' ἐν. *ἐπίστασαι*, ποιητ. *ἐπίστα*, ἰων. *ἐπίστη*· Προστ. *ἐπίστασο*, ἰων. *ἐπίσταο*, ἀττ. *ἐπίσταο*· πρτ. *ἠπιστάμην*, ἐπικ. *ἐπιστάμην*· μέσ. μέλ. *ἐπιστήσομαι*· παθ. ἀορ. α' *ἠπιστήθη*, ἀποθ. (*ἐπί+ῖστημι*).

|| μετ' ἀπρφ. γνωρίζω (πῶς) νὰ κάμω τι || εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω τι.— || μετ' αἰτ. πράγμ. ἐννοῶ, κατανοῶ, γνωρίζω, εἶμαι ἐμπειρὸς εἰς τι || παρὰ τῷ Ἡροδότῃ, εἶμαι θέσιος διὰ τι, πιστεύω ὅτι... || παρ' Ἄττ. ὅμως, γνωρίζω τι ὡς γεγονός, γνωρίζω μετὰ πεποδησεως, γνωρίζω καλῶς.— μτχ. ἐνεστ. *ἐπιστάμενος*, ἡ, ὄν ὡς *ἐπίθω*. = εἰδήμων, ἐμπειρὸς, νοήμων, ἐπιδέξιος, σοφός || μετὰ γεν. *ἐπιστάμενος πολέμοιο* = ἐμπειρὸς εἰς τὰ πολεμικά.

ἐπισταμένως, ἐπίρ. (*ἐπίσταμαι*)· μετὰ δεξιότητος, μετὰ ἐμπειρίας.

ἐπι-στάς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφίστημι*.

ἐπι-στάσις, -εως, ἡ (*ἐφίστημι*)· τὸ «σταμάτημα», ἡ ἀναχαίσις.— || (*ἐφίσταμαι*)· «σταμάτημα», στάσιμον || τὸ «σταμάτημα» κατὰ τινα πορίαν. 2) προσοχή, φροντίς, παρατήρησις, ἐπιμέλεια || ἀνησχία, φόβος.

ἐπι-στάτέω, μελ. -σω, καὶ

ἐπι-στάτέω, μελ. -ήσω (*ἐπιστάτης*)· εἶμαι ἐπιστάτης, ἐπόπτης, ἐπὶ τινος πράγμ., ἔχω τὴν ἐποπτείαν εἰς τι, φροντίζω διὰ τι.— || ἐν Ἀθήναις, εἶμαι *ἐπιστάτης*, ἦτοι πρόεδρος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Δήμου.— || εἶμαι πλησίον, ἴσταμαι πλησίον, παρίσταμαι, εἶμαι παρών.

ἐπι-στάτης, -ου, ὁ (*ἐφίσταμαι*)· ὁ ἱστάμενος πλησίον, ὁ προσερχόμενος, ὁ ἐπαίτης, ἰκέτης. 2) ἐν πολεμικῇ παρατάξει (ἐν τάξει μάχης), ὁ ἀμέσως ὀπισθὲν τινος ἱστάμενος (ὅπως *παραστάτης* = ὁ ἱστάμενος πλησίον, παρὰ τὸ πλευρόν, τινος).— || ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὄρχηγός, αὐθέντης, κύριος || διευθυντής, ἐπόπτης || *ἐπιστάτης ἀθλων* = πρόεδρος (ἐπιμελητής) τῶν ἀγώνων. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ πρόεδρος τῆς *Ἐκκλησίας* (τοῦ Δήμου) πρβλ. *πρύτανις*) || ἐπόπτης, ἐπιθεωρητής, ἐπίτροπος, ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως δημοσίων ἔργων.

ἐπι-στάτις, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ *ἐπιστάτης*.

ἐπιστάται, ἰων. ἀντὶ *ἐπίσταται*, γ' πληθ. τοῦ *ἐπίσταται*.

ἐπιστάτατο, ἰων. ἀντὶ *ἠπίσταντο*, γ' πληθ. τρτ. τοῦ *ἐπίσταται*.

ἐπι-στέιδω, μέλ. -ψω· πατῶ ἐπάνω, ἴσταμαι ἐπάνω, ἐπὶ τινος.

ἐπι-στέιχω· πορεύομαι πρὸς τι(να), προσεγγίζω.

ἐπι-στέλλω, μέλ. -στελῶ· πρκ. -έσταλα.— Παθητ. ἀορ. α' -εσάλλη, ἀορ. β' -εσάλην· παρακ. -έσταλμαι· στέλλω πρὸς τι(να), στέλλω δι' ἀγγελίως (μηνυμάτος) ἢ δι' ἐπιστολῆς || γενικῶς, παραγγέλλω, διατάσσω, ἐντέλλομαι || τὰ *ἐπεσταλμένα* = οἱ δοδεῖσαι διαταγαί. 2) ἀναγγέλλω, δίδω εἰδήσιν.— || γράφω ἐπιστολᾶς πρβλ. *ἐπιστολή*.— || οὐρῶ πρὸς..., σφίγγω, δένω σφιγκτᾶ.

ἐπι-στενάζω, μελ. -ξω· στενάζω ἐπὶ τινὶ (ἐπάνω εἰς τι), διὰ τι.

ἐπι-στενάχω, ἐπι-στενάχομαι = *ἐπιστένω*.

ἐπι-στένω· στενάζω ἐπὶ τινὶ, ἀναστενάζω || θρηνῶ.

ἐπι-στεφανῶ, μέλ. -ώσω· καλύπτω διὰ στεφάνου, ἐπιδέτω στέφανον.

ἐπι-στεφής, ἔς· ἐστεφανωμένος (τ. ἔ. πλήρης)

μέχρι χειλέων· κρατήρας ἐπιστεφάς οἶνοιο—κρατήρας πλήρεις οἴνου μέχρι στεφάνου.

ἐπι-στέφω, μελ. -ψω· περιβάλλω διὰ στεφάνου, ἢ ὡσάν διὰ στεφάνου.— μέσον, κρατήρας ἐπιστέφαντο ποτοῖο = ἐπήλθρωσαν (ἐγέμισαν) τοὺς κρατήρας μέχρι στεφάνης (μέχρι χειλέων) μέ ποτόν || **χόος ἐπιστέφω τινί** = προσφέρω (ἐπιχέω) σπονδάς ἐπὶ τοῦ τύμβου τινός (πρός τιμὴν νεκροῦ τινός).

ἐπιστάμενται, ἰων. γ' πληθ. ἴπouc. τοῦ ἐπίσταμαι. **ἐπίστη**, ἰων. ἀντι ἐπίστασαι, δ' ἐνικ. τοῦ ἐπίσταμαι (πρδλ. ἐπίστα).

ἐπιστήμη, ἢ (ἐπίσταμαι)· τὸ ἐπίστασθαι τι καλῶς, γνώσις, ἐμπειρία, δεξιότης, σύνεσις. 2) ἐπιστημονικὴ γνώσις, ἐπιστήμη || (ἰδ. κατὰ πληθ.) αἱ ἐπιστήμαι.

ἐπι-στήμη, ἰων. ἀντι ἐπίστημη.

ἐπι-στήμων, ον, γεν. -ονος (ἐπίσταμαι)· ὁ ἐπιστάμενος, ὁ γιγνώσκων, ουνετός || ἐμπειρὸς τινος (εἰς τι), ἔχων γνώσιν τινος (μετὰ γεν.). || γεν., πολυμαθής, λόγιος, σοφός, ἐπιστημονικός

ἐπι-στηρίζω, μελ. -ξω· στηρίζω τι ἐπὶ τινος, κάμνω τι ἢ ἀκκουμῆσθαι εἰς τι || ἀντεῦθεν. στερεώνω, ἐπιθεβαῖω.— Παθητ., στηρίζομαι ἐπὶ τινος πράγμα, ἀκκουμῶ.

ἐπι-στητός, ἢ, δν (ἐπίσταμαι)· συν. κατ' οὐδ. τὸ ἐπιστητόν=πᾶν ὃ,τι δύναται τις νὰ μάθῃ (ἐπιστημονικῶς).

ἐπι-στίλω· στίλω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος.

ἐπι-στίσιος, ον (ἐπι+στίσιος=ἐστία), ἰων. ἀντι ἐφέστιος (βλ. λ.) || ὡς ὁδῶ. τὸ ἐπι-στίσιον=νεώριον, ναυπηγεῖον (τόπος ἐστεγασμένος, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἐτοποιετοῦντο τὰ ἀνασφύρομενα ἐκ τῆς θαλάσσης πλοῖα).

ἐπι-στολῆδην, ἐπίρ. (ἐπιστολέω)· ἐζωσμένως, κομψίως, κομψῶς (ἐπὶ ἱματισμοῦ).

ἐπι-στολεύς, -έως, δ (ἐπιστολή)· ὁ γράφων ἐπιστολάς, γραμματεὺς.— || ὑποναύαρχος.

ἐπι-στολή, ἢ (ἐπιστολή)· τὸ ἐπιστελλόμενον δι' ἀγγέλου, ἀγγελία, ἐντολή, παραγγελία, διαταγή (εἴτε γραπτῆ, εἴτε προφορικῆ)· ἐξ ἐπιστολῆς = κατὰ διαταγὴν. 2) γράμμα, ἐπιστολή (λατ. epistola).

ἐπι-στομίω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω (ἐπι+στόμα)· χαλινῶ, δαμάζω (κυρ. τὸν ἵππον) διὰ τοῦ ἐπιστομίου (τ. ἔ. τοῦ χαλινοῦ) || μεφρ. χαλινάγωγῶ, ἀποστομῶν, φιμώνων, κάμνω τινὰ νὰ οἰγησῶ.— || ρίπτω τινὰ, ἢ κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, «τὰ ἐπίστομα».

ἐπι-στοναχέω, -ίζω=ἐπιστείνω (βλ. λ.) || συν. ἐπὶ τῶν κυμάτων.

ἐπι-στορνῦμι, συντετρ. -στορνῦμι ἢ -στρών-νυμι· μελ. -στρώσω· ἀορ. α' -εστόρσοι ἢ -έστρωσαι· παθ. πρκ. -έστρωμαι· στρώνω τὴν ἐπάνω εἰς τι, ἐπιστρώνω, διασκορπίζω, ἐξασπλώνω.

ἐπι-στράτεια, ἰων. -ήτη, ἢ (ἐπιστρατεύω)· πορεῖα ἢ ἐκοστρατεία ἐναντίον τινός.

ἐπι-στράτευσις, -έως, ἢ=ἐπιστρατεία (βλ. λ.)· ἐκ τοῦ **ἐπι-στράτεύω**, μελ. -ίσω· στρατεύω (πορεύομαι) ἐναντίον τινός, ἐκοστρατεύω κατὰ τινός. Ἐν τῷ περὶ λόγῳ κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς μέσον.

ἐπι-στράτη, ἰων. ἀντι ἐπιστρατεία (βλ. λ.).

ἐπι-στράτο-πεδεύω, μελ. -ίσω· στρατοπεδεύω ἐναντί τινός, στήνω τὸ στρατοπέδον μου κατέναντι τοῦ πολεμίου.

ἐπι-στράφεις, μετ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ ἐπιστρέφω· ἐπιστράφηναι ἀπρφ. ἐπιστραφῶ ἵπoc.

ἐπι-στρέπος, ον (ἐπιστρέφω)· ὁ πρὸς δν στρέφεται τις, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρώων τὴν ψυχὴν ἢ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶπων || ἔθην, ὁ θαυμαζόμενος.

ἐπι-στρεφής, ἐς· ὁ στρέφω τὴν προσοχὴν του πρὸς τι(να), ὁ προσεκτικός, ἀγρυπνος, ἀξύνους, διορατικός. Ἐκ τοῦ

ἐπι-στρέφω, μελ. -ψω· ἀορ. α' ἐπέστρεψα· στρέφω ἢ γυρίζω πρὸς τι μέρος· 2) στρέφω περίε, περιστρέφομαι, περιστρέφω. 3) μετατρέπω τινὰ, τὸν κάμνω νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν, τὸν διορθώνω. 4) κυρτώνω, ουστρέφω, κάμνω τι νὰ λυγίσῃ.— Μέσον καὶ παθητ. ἐπιστρέφομαι, ἀορ. δ' ἐστρέφην· στρέφω ἑμαυτὸν γύρω, γυρίζω ὀπίσω,

στρέφομαι ὀπίσω || πηγαίνω πρὸς τὸ ὀπίσω καὶ πρὸς τὰ ἔμπρός, περιφέρωμαι, περιπλανῶμαι || ἐπισκέπτομαι, 2) στρέφομαι, μετατρέπομαι, μεταμελοῦμαι, μετανοῶ. 3) βλέπω πρὸς τι, στρέφω τὸν νοῦν πρὸς τι || ἐντεῦθεν, προσέχω, ἐξετάζω, ἀπονέμω σέβας πρὸς τινα || μετὰ αἰτ. ὑπανίσσομαι τι(να), ἀναφέρωμαι εἰς τι(να),— || ἀμτδ. ἀνεργ. στρέφω ἑμαυτὸν πρὸς πᾶσαν κατεῦδυοισιν || ἐπιστρέφω.— **IV** μετ. παθ. πρκ. ἐπιστραφόμενος, ἢ, ον = ἐπιστρεφής, ἔνδερμος, σφοδρός, βιαστικός.

ἐπι-στροφάδην, ἐπίρ. (ἐπιστρέφω)· στρεφόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, στρεφόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ || ἐπιστρεφῶς, ἐντόνως, ζωηρῶς.

ἐπι-στροφή, ἢ (ἐπιστρέφω)· τὸ περιστρέφειν, περιστροφή, τὸ ἐπιστρέφειν (στροφή ὀπίσω) πρὸς ἐπίθεσιν || ὡς. ἐπὶ πλοίων, ἀλλαγὴ κατευθύνσεως (πορείας), στροφή.— || (ἐπιστρέφομαι)· προσοχὴ, φροντίς, εἰδοποίησις. 2) τὸ περιστρέφεσθαι ἐν τινὶ τόπῳ, περιστροφή || **δωμάτων ἐπιστροφῆ** = τὸ ἐνδιατρίβειν εἰς τὰ πατρικὰ δώματα (τὸν πατρικὸν οἶκον), ἢ ἐπιστροφή εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον.

ἐπι-στροφος, ον (ἐπιστρέφω)· ὁ ἀναστρεφόμενος μετὰ τινός, ὁ ἐρχόμενος εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τι(να) || ὁ ἐνδιαφερόμενος περὶ τινός.

ἐπι-στρώνυμι=ἐπιστορνῦμι (βλ. λ.).

ἐπι-στρωφῶ, μελ. -ήσω· θαμιστ. τοῦ ἐπιστρέφω· κατὰ τὸ πλεῖστον ἄπαντ' ἀμτδ., ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μέσου ἐπιστρέφομαι, συγχάζω εἰς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι τόπον τινὰ || ἐρχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου, καταλαμβάνω τὸν οἶκόν μου.

ἐπίστω ἀντι ἐπίστασο, δ' ἐνικ. Πρστ. τοῦ ἐπίσταμαι.

ἐπι-συν-άγω, μελ. -έξω· συνάγω (συγκεντρώνω) ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκ νέου, συνάγω καὶ φέρω εἰς τινα τόπον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-συν-άγωγῆ, ἢ ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκεντρωῖς ἐν τινὶ τόπῳ.

ἐπι-συν-ηγμένος, μετ. παθ. πρκ. τοῦ ἐπισυνάγω.

ἐπι-συν-ίστημι, μελ. -συστήσω· δέτω ὁμοῦ ἐκ νέου.— || Παθητ. μετὰ ἀνεργ. ἀορ. δ' -έστην, πρκ. -έστηκα· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἀνδίσταμαι κατὰ τινός, συνωμοτῶ κατὰ τινός.

ἐπι-συν-τρέχω, μελ. -συν-δραμοῦμαι· τρέχω ὁμοῦ πρὸς τινα τόπον.

ἐπι-συρμα, -ατος, τό· πᾶν τὸ συρόμενον κατόπιν τινός || ἢ οὐρὰ ὄψεως || ἢ γραμμὴ (τὸ ἴχνος) ἢ-τις σχηματίζεται ὀπισθεν παντός συρομένου κατὰ γῆς πράγματος. Ἐκ τοῦ

ἐπι-σύρω· σύρω κατόπιν, σβαρνίζω κατόπιν.— || πράττω τι με νυχέλειαν, παραμελῶ, παρατρέχω.

ἐπι-σύ-στάσις, -έως, ἢ (ἐπισυνίσταμαι)· θορυβῶδης συγκεντρωῖς ἐναντίον τινός, ταραχὴ, θόρυβος.

ἐπι-σφάζω, μελ. -έξω· σφάζω ἐπὶ τινός, ἐπάνω εἰς τι, ἢ σφάζω κατόπιν, θυσιάζω.

ἐπι-σφάλης, ἐς (ἐπι+σφάλῃς)· ὁ ἐπιρρηγῆς εἰς πτώσιν, ὁ μὴ ἀσφαλής, ἀσταθής, ἀθέβαιος, ἀκροσφαλής.

ἐπι-σφάττω, μελ. -έξω, μετ. τύπος τοῦ ἐπισφάζω.

ἐπι-σφίγγω, μελ. -γέξω· δένω σφιγκτὰ, στερεώνω.

ἐπι-σφραγίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· δέτω σφραγίδα ἐπὶ τινός, ἐνσφραγίζω, σφραγίζω. 2) ἐπιθεβαῖω, ἐπικυρῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-σφραγιστής, -οῦ, δ (ἐπισφραγίζω)· ὁ σφραγίζων ἢ ὁ ὑπογράφων, ὑπογραφομένος.

ἐπι-σφύριον, τὸ (ἐπι+σφυρόν)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.· λωρία ἢ πόρπις, διὰ τῶν ὀπίων αἱ δύο πλάκες τῶν περικνημίδων ουνεδέοντο μεταξὺ των (προσεδέοντο) ἀνωθεν τῆς γαστροκνήμης καὶ ἐπὶ τῶν σφυρῶν. 2) τὸ κάλυμμα τῆς κνήμης.

ἐπι-σχεδόν, ἐπίρ. πλησίον, σύνεγγυς.

ἐπι-σχεθεῖν, ἀπρφ. ποιητ. ἀορ. δ' τοῦ ἐπέχω.

ἐπι-σχεῖν, ἀπρφ. ἀορ. δ' τοῦ ἐπέχω.

ἐπι-σχερῶ, ἐπίρ. (ἐπι+σχερός)· καθ' ὄλην τὴν γραμμὴν, συνεχῶς, κατὰ σειρὰν, εἰς μίαν γραμμὴν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.— || ἐπὶ χρόνου, βαθμιαίως, κατὰ σειρὰν, διαδοχικῶς.

**Ετυμ.*: ἐπισημασία (<ἐπι σημασία> διὰ τὸν τόνον π.δλ. ἐκποδών* πρβλ. σημασία ἐν τῷ ἐν σημασί Πινδ. ἐνσημασία, Ὁμηρ. Σημασία (συνών. τῷ Ἡπειρος), τὸ τῶν ἀλλήλων. χροῖνον δλο-σημασίας* ἐκ β. ση- (δλ. ἔχω) + προσφωμ. -ρο-.

ἐπι-σημασία, ἰων. -ία, ἡ (ἐπέχω)* πρόφασις, δικαιολογία.

ἐπί-σημασις, -εως, ἡ (ἐπέχω)* σταμάτημα, κώλυμα, ἀναχαίτισις || ἀναβολή, ἀργοπορία || ὄπρδουμία.

ἐπι-σημασία, μέλ. -ύωω* καθιστῶ τὴν ἰσχυρὴν, ἐνισχύω.— || ἀμτβ. εἶμαι ἢ γίνωμαι ἰσχυρός.— ὑπερισχύω || ἐπιμένω.

ἐπι-σημασία, παρὰλλ. τύπος τοῦ ἐπέχω* κρατῶ ἢ διευθύνω πρὸς τι.— || διατηρῶ ἐν τινί, συγκρατῶ, ἀναχαίτιζω, ἐμποδίζω. 2) ἀμτβ. παύω, σταματῶ, ἀπέχω.

ἐπι-σημασία, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἐπέχω.

ἐπι-σημασία, μέλ. -σω* (ἐπι+σημασία)* σωρεύω ἐπὶ τινος, συσσωρεύω,

ἐπί-σημασία, ἐπικ. ἐπίσημασιον, τὸ ἢ μεταλλινὴν στεφάνην ἢ τιδήμην ἐπὶ τοῦ τροχοῦ (σώματιον=τροχός, ρόδα), κοιν. «τοῦρκι τῆς ρόδας». [πρβλ. σώματιον Πλουτ., ὦσ. Ἦουχ. «σωματίματα» τὰ τοῦ τροχοῦ ξύλα* καὶ ὁ ἐπὶ τοῦτοις σίδηρος ἐπίσημασιον, παρ' Ἡσ. εὑσημασιον* «σώματιον (λαπ. *ανιότρο- πρβλ. ὄμηρ. ἔσημασιον (=ἐδίωκε), ἀνασφ. ἐγνάταῖ (δέτω εἰς κίνησιν) κλπ.].

ἐπι-σημασία, ἡ: διαταγή, ἐντολή, προσταγή. *Ἐκ τοῦ ἐπι-σημασιῶν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐπιτάσσω.

ἐπί-σημασία, -ατος, τὸ (ἐπιτάσσω)* προσταγή, διαταγή.

ἐπι-σημασία, δωρ. ἀντὶ ἐπιτήδεος (δ δλ.).

ἐπι-σημασία, -ήρος, ὁ (ἐπιτάσσω) καὶ

ἐπι-σημασία, -ου, ὁ (ἐπιτάσσω)* ὁ ἐπιτάσων, διατάσων, διοικητής.

ἐπι-σημασία, ὄν (ἐπιτάσσω)* ὁ ἐντεταλμένος, ἐπιβεβλημένος.— || ὁ διοισθὲν παρατεταγμένος || οἱ ἐπιτάκτοι=ἡ ἐφεδρεία στρατοῦ.

ἐπι-σημασία, μέλ. ἦσω* ταλαιπωροῦμαι (κοπιάω) ἔτι περισσότερο (ἐπὶ πλέον).

ἐπι-σημασία, β' ἐν. Ἰσοτ. ἀορ. β' τοῦ ἐπιτέμνω.

ἐπι-σημασία, ἰων. ἀντὶ ἐπιτέμνω.

ἐπι-σημασία, ποιητ. ἀντὶ ἐπιτείνω* τανύω, ἀπλώνω, τὴ ἐπάνω εἰς τι.

ἐπί-σημασία, -εως, ἡ (ἐπιτάσσω)* διαταγή, προσταγή: ἐπιτάξις τοῦ φόρου=τακτοποίησις, διακανονισμός, τῆς φορολογίας, ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβολὴ φόρου.

ἐπι-σημασία, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω* τάρασσω ἔτι μάλλον.

ἐπι-σημασία, ὁ, ἐπεκτετ. ἀντὶ ἐπιέρροθος* ἐπαργός, δοσιδός, ὑπερασπιστής, σύμμαχος.

ἐπί-σημασία, -εως, ἡ (ἐπιτείνω)* ἔκτασις, ἔντασις, «τέντωμα».

ἐπιτάσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω* ἀορ. α' -έταξα.— Παθητ., ἀορ. α' -ετάχθη* πρκ. -έταγμασι* τοποθετῶ τὴν(α) ἐπάνω εἰς τι(να), ὀρίζω τινὰ ὡς ἐπιτηρητὴν τινος, διορίζω ἀρχηγόν. 2) διατάσσω, προστάσσω.— Παθητ. εἶμαι ὑπὸ τὸς διαταγὰς τινος, διατάσσομαι νὰ πράξω τὴ || ἐπὶ πραγμ. διατάσσομαι, διδομαι ὡς διαταγή: τὰ ἐπιτασσόμενα = αἱ διδόμεναι διαταγαί.— || τάσσω (δέτω) τὴ ἐπειτα ἀπὸ ἄλλο (ὀπίσω), ἐν ἐφεδρείᾳ || ὦσ. δέτω τὴ πηλοῦν ἄλλου.

ἐπι-σημασία, ὄν (ἐπι+τάσσω)* ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου ἢ παρὰ τὸν τάφον || λόγος ἐπιτάσιος = λόγος ἀπαγγελλόμενος ἐν Ἀθήναις (κατ' ἔτος) πρὸς τιμὴν τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων* τοιοῦτος π.χ. ἦτο ὁ ἔπος τοῦ Περικλέους ἀφωπνηθείς (Θουκυδ. II 85 κ.δ.).

ἐπι-σημασία, μέλ. -ύνω* ἐπισπεύδω, ὠδῶ τινα πρὸς τὰ ἔμπροσ, κάμνω νὰ γίνῃ τὴ ταχέως.

ἐπι-σημασία, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἐπιτέλλω.

ἐπι-σημασία, μέλ. -τενώ* ἰων. πρτ. ἐπιτείνωσκον.— Παθητ. ἀορ. α' -ετέθη* πρκ. -έταμασι* ἔκτεινω ἐπὶ τινος ἢ ὑπεράνω τινός. 2) τείνω, τεντώνω || μτφρ. ἐπαυξάνω, ἐξυψώνω || ἐξεγείρω, παρορμῶ.— Παθητ. ἐκτείνωμαι, ὀπλώνωμαι, ἐπὶ τινος (ὄχι ἐπὶ βασιαντιστικῶν ὀργάνων π.χ.) || γενικῶς, βασανίζομαι, ὑποβάλλωμαι εἰς βασάνους || ἐντείνωμαι εἰς τὸ ἔπακρον.— ἀντέχω, ὑποφέρω.

ἐπι-σημασία, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω* οἰκοδομῶ φρούριον ἢ καταλαμβάνω ὠχυρωμένην θείον ἐναντίον τινός || ἐγείρω τεῖχος ἢ περιχαράκωμα κατὰ τινος (κυρ. ἐν τῇ ἐχθρικῇ χώρῃ εὐρισκόμενος) || ματ' αἰτ. τόπου, ὀχυρώνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπιτείνω) τὸ ἐγείρειν τεῖχος (ὀχυρωμα) ἐν τῇ ἐχθρικῇ χώρῃ, ἢ κατάληψις (κατοχή).

ἐπι-σημασία, -ατος, τὸ ὀχυρόν, φρούριον (οἰκοδομηθὲν οὕτω, ὥστε νὰ κυριαρχῇ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ ἐχθροῦ).

ἐπι-σημασία, -οῦ, ὁ=ἐπιτείνωσις.

ἐπι-σημασία, ρηματ. ἐπ(θ): δεῖ τινα ἐπιτελεῖν = πρῆπει νὰ ἐκτελῇ τις.

ἐπι-σημασία, μέλ. -έωω* ἔκτελῶ, συμπληρῶ, τελειώνω || ἐκπληρῶ, κυρ. ἐπὶ εὐχῶν ἢ ὑποσχέσεων. 2) τελῶ θρησκευτικὸν καθήκον. 3) πληρώνω, ἀποπίνω, καταβάλλω || μτφρ. ἐν τῷ μέσῳ: ἐπιτελοῦμαι τὰ τοῦ γήρατος=πληρώνω τὰ χρεῖα τοῦ γήρατος, ὑπόκειμαι εἰς τὰ βάρη τοῦ γήρατος || ἐπιτελοῦμαι θάνατον = πληρώνω τὸ χρέος (τὴν ὀφειλὴν) τοῦ θανάτου, ἀποθνήσκω.

ἐπι-σημασία, ἐς (ἐπι+τέλος)* ὁ φερόμενος εἰς πέρας, πλήρης, τέλειος || τετελεσμένος || (ἀνεργ.) ἀποτελεσματικός.

ἐπι-σημασία, μέλ. -τέλω* ἀορ. β' -έτελα* πρκ. -τέταλα* ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάσσω, κελεύω || ματ' δοτ. πρσ. διδῶ διαταγὰς εἰς τινα || ὦσ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ.— || ἀμτβ. καὶ μέσ., ἀνατέλλω (ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων).

ἐπι-σημασία, ἰων. -τάμνω* ἀορ. β' -έτεμον, ἀττ. καὶ ἰων. -έταμον* κόπτω ἢ κάμνω χαράγην ἐπὶ τινος, κάμνω ἐγκοπὴν, τραυματίζω || συντέμνω, συντομεύω, κάμνω ἐπιτομήν || διηγούμαι ἐν περιλήψει.

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπι+τεμνω)* ἡ μέλλουσα νὰ γεννηθῇ, ἡ ἐπιτοκός.

ἐπι-σημασία, ἐς* ὁ τέρπων, τερπνός, εὐχάριτος. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-σημασία, παθητ. τέρπομαι ἐπὶ τινί.

ἐπι-σημασία, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπιτείνω.

ἐπι-σημασία, πρκ. τοῦ ἐπιτείνω.

ἐπι-σημασία, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπι-σημασία, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπι-σημασία, μέλ. -ξω* κατασκευάζω διὰ τι.

ἐπι-σημασία, ἀποθ. μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, τι πρὸς τινα σκοπόν.— || ἐπινοῶ τι κατὰ τινος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπιτεχνάομαι)* ἡ ἐπινοήσις πρὸς τινα σκοπὸν, πανουργία, τέχνη, τέχνασμα.

ἐπι-σημασία, α, ὄν, ἰων. ἐπιτήδεος, ἡ, ὄν (ἐπιτηδέος)* ὁ καμωμένος (ὁ κατὰλληλος, ἀρμόδιος) δι' ἓνα εἰδικὸν σκοπὸν, πρόσφορος.— || χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐξυπηρετικός || ἀναγκαῖος: τὰ ἐπιτήδεα = τὰ πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα, τὰ ἐφόδια. 2) ἐπὶ προσώπων, φιλικός, χρήσιμος, εὐνοϊκῶς διατεθειμένος || ὦσ. οὐσ. στενός φίλος, οἰκετός (λατ. necessarius).

ἐπι-σημασία, -ητος, ἡ (ἐπιτηδεύω)* ἀρμοδιότης, καταλληλότης, εὐκόλια διὰ τινα σκοπόν.

ἐπι-σημασία, ἰων. -έως, ἐπὶρ. τοῦ ἐπιτηδέος* καταλληλῶς, χρησίμως.

ἐπι-σημασία, μτγν. ἐπί-τηδεος, ἐπὶρρ. ἐσηματισμένον ὄσει ἐκ τῆς περιφρ. ἐπὶ τὰδε* ἐπὶ ὠρισμένῳ σκοπῷ, ἐπὶ τούτῳ, ἐπιτήδεος, ἐσκεμμένως, λατ. consulto || σκοπῶν, ἐσχεδιασμένως || δολίως, πονήρως.

**Ετυμ.*: κατ' ἄλλους οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ τὰδε, ἀλλ' ἐκ τινος περιφράσεως *ἐπὶ τὸ ἦδος (= in id commodum, in id bonum, ei bono), πρβλ. λατ. idoneus (= ἔχων τὸς πρὸς τοῦτο ἰκανότητος) (<idō ἐπὶρρ. =γοτθ. ita, λαπ. *id+*δ (ἐπίθημα=πρὸς).

ἐπι-σημασία, -ατος, τὸ (ἐπιτείνω) ὁ, τι τις ἐπιδικεῖ, εἰς ὃ, τι ἀνασχολεῖται τις, σχολία, ἐπάγγελμα, συνήθεια (λατ. studium, institutum).

ἐπι-τήδευσις, -εως, ἡ προσοχή εἰς ἐπιδίωξιν ἢ ἀσχολίαν τινά ἢ ἑξάσκησις ἢ ἡ σπουδὴ πράγμα- τός τινος. Ἐκ τοῦ

ἐπι-τηδεύω, μέλ. -σω (ἐπιτηδέεσ)· οἱ χρόνοι τοῦ θ- μως σχηματίζονται ὡς ἀνὰ τὸ β. ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς ἐπι καὶ τηδεύω (ἄπει δὲν ἠπάραξει)· ἀόρ. α' ἐπιτηδέουσα, πρ. ἐπιτηδέουκα· ἐπιδίωξις, ἡ καταγίνομαι εἰς τι, ἀσκάω τι, ἐπαγγέλλομαι τι, ἔχω τι ὡς ἔργον μου, ὡς ἐπάγγελμα, λατ. studere rei ἢ ὡς, ἐφευρίσκω, ἐ- πινώω, τι ἢ μετ' ἀπρφ. λαμβάνω φροντίδα, φροντίζω, μεριμνῶ, νά πράξω τι.—Παθητ. ἀσκούμαι, διὰ κόπων καὶ ἀσκήσεως γίνομαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.

ἐπι-τήκτος, ον· λυωμένος (χυμένος) ἐπάνω εἰς τι, ἢ κολλημένος ἐπὶ τινος ὡς ἀνάγλυφος ἢ μτφρ. ἐπιπόλαιος, προσοπιότης, κίβδηλος Ἐκ τοῦ

ἐπι-τήκω, μέλ. -ξω· τήκω τι, λυώνω τι καὶ τὸ χύνω ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-τηρέω, μέλ. -ήσω· καιροφυλακτῶ, παραμνε- νώω, προσμένω μετὰ προσοχῆς.

ἐπι-τίθημι, μέλ. ἐπιθήσω, ἀόρ. α' ἐπέθηκα· πρ. ἐπιτέθεικα· θέτω, τοποθετῶ, τι ἐπὶ τινος. 2) στρέ- φω τι πρὸς τι, προσηλώνω.— ἢ ἐπιδέτω πῶμα ἢ κάλυμμα, κλειψὺ (θύραν π. χ.)· ἡμὲν ἀνακλίναι πυ- κινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι = νά κυλίῃ (ώδηση) πρὸς τὰ ὅποιω πυκνὸν νέφος καὶ νά τὸ θέσῃ ὡς πῶμα ἐπὶ τοῦ...— ἢ θέτω ἐπὶ πλῆον, προσδέτω.— ἸV θέτω τι ὡς τέρμα, ἐπιδέτω ὡς συμπλήρωσιν ἐρ- γασίας τινός.— V ἐπιδέτω, ἐπιβάλλω, κυρ. ἐπὶ ποι- νῶν ἢ ὡς. δίδω ὄνομα.— VI δίδω ἐντολήν ἢ εἶδη- σιν ἢ στέλλω δι' ἀγγελίας.— VII μέσο. ἐπιτίθειμαι, ἀόρ. β' ἐπεθέμην· θέτω ἐπάνω μου, βάλλω ἐπάνω μου, φορῶ, ἢ θέτω τι δι' ἐμαυτόν. 2) ἐπιδίδομαι εἰς τι, ἀσχολοῦμαι μετ' αὐτήν, καταγινομαι μετ' αὐτήν. 3) ἐπιχειρῶ τι, κάμνω ἀπόπειραν, προσβάλλω, ἐπι- τήδευμαι.

ἐπι-τίμιώω, μέλ. -ήσω· ὀρίζω τιμὴν (ἀξίαν) ἐπὶ τι- νος πράγμ., κάμνω τὴν ἐκτίμησίν του, λατ. aesti- mare ἢ τιμῶ, ἐκτιμῶ, δεικνύω ἐκτίμησιν πρὸς τινα. 2) ὕψωνω τὴν τιμὴν (τῶν ὀνίων π.χ.)—Παθητ. ἀνα- τιμώμαι, ὕψωνεται ἢ τιμῶ μου.— ἢ ἐπιβάλλω ποινὴν εἰς τινα (ἀπὸ δικαστῶν), ἢ ἐκτιμῶ (σχολιάζω) τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν, διατιμῶ. 2) ἀποδοκιμάζω τινά, κατακρίνω, κατηγορῶ, ἐλέγχω, μέφομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-τίμησις, -εως, ἡ (ἐπιτιμώω)· μορφή, ἐλεγ- χος, ἐπιπληξίς.

ἐπι-τίμητής, -οῦ, ὁ (ἐπιτιμώω)· ὁ ἐκτιμητής.— ἢ ὁ τιμωρῶν, τιμωρός, κολαστής· ἐπιτιμητῆς ἔρ- γων—ἐκτιμητῆς ἢ ἐλεγκτῆς τῶν πεπραγμένων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-τίμητικός, ἡ, ὁν (ἐπιτιμητῆς)· φιλόσοφος, ρέπων πρὸς τὸ ἐπιτιμᾶν.

ἐπι-τίμητωρ, -ορισ, ὁ (ἐπιτιμώω)· ἐκδικητής.

ἐπι-τίμια, ἡ' (ἐπιτιμώω)· ἀπόλαυσις πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομιῶν.— ἢ ἐλεγχος, ἐπιπληξίς ἢ τιμωρία, ποινή.

ἐπι-τίμιος, ον (ἐπιτίμιος)· ὁ γινόμενος πρὸς τι- μὴν τινος.— ἢ τὸ ἐπιτιμῶν ἢ τὸ ἐπιτιμῶν ὡς ὄσα, = ἡ ἀξία ἢ ἡ ἐκτίμησις πράγματός τινος ἢ ἡ τιμὴ ἢ ὀφειλομένη εἰς τινα. 2) ὁ κατ' ἀναλογίαν προ- διορισμός ἀποζημιώσεως, ποινῆ, τιμωρίας ἢ ἐπιτιμῶν τῆς δυσσεβείας—τὰ ἐπιχειρα (ἢ ἀμοιβή) τῆς ἀδείας.

ἐπι-τίμιος, ον (ἐπιτίμιος)· ὁ ἐν τιμῇ ὢν ἢ ὁ ἀπο- λαύων πάντων τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου (ἀντίθ. τῷ ἄτιμος).

ἐπι-τίθους, ον (ἐπιτίθειν)· ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἀναπαυόμενος, ὁ δηλάζων.

ἐπι-τιτρώσκω, μέλ. -τρώσω· πληγώνω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

ἐπι-τίω, μέλ. -τίσω· ἐπιβάλλω ποινὴν ἐπὶ τινος, τιμωρῶ.

ἐπι-τίλαω, ἀπρηχ. ἐν. (βλ. τίλαω)· ἀνώμ. ἀόρ. β' ἐπι- ἐτέλην, ἀπρφ. ἐπιτέληναι· φέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπο- φέρω, ὑποτάσσομαι.

ἐπι-τλήτω, γ' ἐν. Προστ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιτελάω.

ἐπι-τολή, ἡ (ἐπιτελέω)· ἡ πρὸς τὸν οὐρανὸν βόλον ἡνίοδος ἀστέρους τινός, ἀνατολή ἢ ἡ ἐποχὴ

(ἡ περίοδος) τῆς ἐμφανίσεως ἀστέρος τινός ἐν τῷ οὐρανῷ.

ἐπι-τολμάω, μέλ. -ήσω· τολμῶ, ὑπομένω, λαμ- βάνω τὸ θάρρος νά πράξω τι.

ἐπι-τονός, ον (ἐπιτείνω)· τεντωμένος, τανυσμέ- νος, ἔντονος.— ἢ ὡς ὄσα. ὁ ἐπιτόνος (ἐνν. ἰμάς)· σχοινίον δι' οὗ πράγματι εἶναι τεντωμένον ἢ προσ- δεδεμένον ἢ σχοινίον πλοίου, ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ὅποιω ἰστού.

ἐπι-τοξάζομαι, ἀποθ.· τοξεύω ἐναντίον τινός.

ἐπιτόσσασις, δωρ. μτχ. τοῦ ἐπιτόσσαε.

ἐπι-τράπέουσι, ἀπ. γ' πληθ. τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπι-τράπω, ἰων. ἐνεργ. ἀόρ. α' καὶ μέσ. μέλ. τοῦ ἐ- πιτρέπω.

ἐπι-τρέπτειν, ρημ. ἐπιθ.· δεῖ τινα ἐπιτρέπειν = πρέπει νά ἐπιτρέπη τις. Ἐκ τοῦ

ἐπι-τρέπω, μέλ. -ψω· ἀόρ. α' -τρέψω, ἀόρ. β' -τρέψον.— Μέσον, ἰων. μέλ. -τρέψομαι· ἀόρ. β' -ε- τρέψομαι— Παθητ. ἰων. ἀόρ. α' -ετραφθῆν· ἀόρ. β' -ετραφθῆν· τρέπω ἢ στρέφω τι πρὸς τι μέρος.— Μέ- σον, κλίνω, ἔχω κλίσιν, πρὸς τι. 2) παραδίδω, ἐμ- πιστεύομαι τι εἰς τὴν φύλαξιν τινος ἢ ἀναδέτω τι εἰς τινα, ἐμπιστεύομαι ἐμαυτόν εἰς τινα.— Παθητ. εἶμαι ἐμπιστευόμενος εἰς τινα ἢ ἐπιτετραφέμαι λαοὶ (γ' πληθ. πρ. ἀντὶ ἐπιτετραμμένοι εἰσι) = εἰς τοῦ ὁποίου τὴν προστασίαν ἔχουσι δοθῆ (παραχω- ρηθῆ) εἶναι ἐμπιστευόμενοι οἱ λαοὶ ὡς εἰς μέγας οὐρανός ἐπιτέτραπται (γ' ἐν. πρ.)=εἰς τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους (τὰς ὥρας) εἶναι ἐμπιστευόμενοι αἱ πύ- λαι τοῦ οὐρανοῦ (νά τὰς ἀνοίγῃσι δηλ. καὶ νά τὰς κλείωσιν) ἢ τὴν ἀρχὴν ἐπιτετραφθῆσι=ἐμπιστευμέ- νος μετ' αὐτὴν διοικήσῃ ἢ μεσ. ἐμπιστεύομαι ἐμαυτόν εἰς τινα.— ἢ μεταδιβάζω τι εἰς τινα ὡς κληρονο- μίαν, κληροδοτῶ τι εἰς τινα.— ἢ παραδίδω, παρα- χωρῶ, ὑποχωρῶ ἢ ἐπιτρέπω, ὑπομένω, ἀνέχομαι.

ἐπι-τρέφω, μέλ. -θρέψω· ἀνατρέφω, συντηρῶ, διατηρῶ ἢ γεν. τρέφω, μεγαλύνω.

ἐπι-τρέχω, μέλ. α' -θρέξομαι, ἀόρ. α' -έθρεξα· ὡς. (ὡσεὶ ἐκ β. ἐπιτρέχω) μέλ. -θρέξομαι, ἀόρ. β' -έθρεξον· πρ. θεράμηνκα, πρ. β' -δέθρομα· τρέχω πρὸς τι(να) ἢ τρέχων πίπτω ἐπάνω εἰς τι(να) ἢ ὀρ- μῶ, ἐπιτίθειμαι ἀφινιδίως.— ἢ διατρέχω ἔκτασις τι- να ἢ ἐπιψαύω (ἐγγίζω), ὅπως τὸ δόρυ τὴν ἀσπίδα ἢ ἐπέκτεινομαι, ἐξασπλάζομαι, διαχέρομαι. 2) μετ' αὐτ. κατακλύζω, πλημμυρίζω, ὅπως ὁ στρατός ὁ εἰσβάλ- λων εἰς τινα χώραν. 3) διατρέχω τι, πραγματεύο- μαι τι ὀκροδιδῶς (λατ. oratione percurrere).— ἢ τρέχω κατόπιον ἢ καταδιώκω, ἐρευνῶ διὰ τι(να), ἀ- ναζητῶ νά συλλάβω τι(νά).

ἐπι-τρέφον, ἐπι-τρέψαι, Προστ. καὶ ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπι-τρίβω, μέλ. -ψω· παθητ. ἀόρ. β' ἐπιτρέβην· τρίβω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἢ κατατρίβω, συνδλίβω, καταστρέφω.—Παθητ. καταστρέφομαι ἐντελῶς, ἀ- φανίζομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-τριπτός, ον (ἐπιτρέβω)· κατατριμμένος, λυω- μένος ἢ μτφρ. πανούργος, δόλιος ἢ τετριμμένος, λι- σον συνήθης, ἀγοραῖος, ἄσημος, «κάδαρμα».

ἐπι-τρίτος, ον· ὁ περιέχων ἕνα ἀκέραιον καὶ τὸ 1/3 ἐπὶ πλέον (1+1/3 ἢ 4/3) ἢ ἐπιτρίτον (ἐνν. δά- νεισμα) = δάνειον, τοῦ ὁποίου τὸ 1/3 ἐπληρώνετο κατ' ἔτος ὡς τόκος, ἦτοι πρὸς 33 1/3 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

ἐπι-τροπαίος, α, ον (ἐπιτροπή)· ὁ ἐπιτετραμμέ- νος, ἐξουσιοδοτημένος, ἀπεσταλμένος.

ἐπι-τροπεία, ἡ (ἐπιτροπέω)· ἐπιτροπεία, κη- δεμονία.

ἐπι-τροπέουσις, -εως, ἡ=ἐπιτροπεία. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-τροπευτικός, ἡ, ὁν (ἐπιτροπέουσις)· κατάλ- ληλος διὰ τὸ ὑπόουργημα τοῦ ἐπιτρόπου (κηδεμόνος).

ἐπι-τροπέω, μέλ. -σω (ἐπιτροπέω)· εἶμαι ἐπι- τροπος, τελῶ χρέη ἐπιτρόπου, εἶμαι κηδεμών, δε- ματοφύλαξ, ρυθμιστής.

ἐπι-τροπή, ἡ (ἐπιτρέπω)· τὸ ἀναδέτειν εἰς ἄλ- λον περὶ τινος πράγμ. ἢ κηδεμονία (προστασία) ἐμ- πεπιστευμένη (ἀναθετεμένη) εἰς τινα. 2) ἀπολ. διαίτησις.

ἐπί-τροπος, ὁ (*ἐπιτρέπω*): ὁ εἰς ὃν εἶναι ἐμπεισθευμένη (ἀνατεθειμένη) ἢ φροντίς περὶ τίνος, δημοφύλαξ, οἰκονόμος, ἐπιστάτης, ἐπόπτης || κυρ. κηδεμών, «ἐπίτροπος».

ἐπί-τροχάδην, ἐπίρ. (*ἐπιτρέχω*): δρομαίως, συντόμως, ἐν περιλήψει: *ἐπιτροχάδην ἀγόρευε* = ἠγόρευε δι' ὀλίγων, συντόμως (*παρατρέχων τὰ πολλά καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων*) (Σχολ. Ὁμ.).

ἐπί-τροχος, (*ἐπιτρέχω*): ὁ εὐκόλως τρέχων || μτφρ. εὐφραδής, λάλος.

ἐπί-τρώζω, ἐπιγογγύζω, προσέτι ἢ μετέπειτα μουρμουρίζω, ψιθυρίζω || ἐπί τέττιγος, τερετίζω μετὰ τι.

ἐπί-τρώω, μέλ. -τρώξομαι· ἄορ. β' -τρέγρον· τρώγω τι ὡς ὄψων μετὰ τίνος (ὡς κυρίας τροφῆς) ἢ μετ' αὐτήν || κυρ. ὀπώρας ἢ γλύκισμα.

ἐπί-τυγχάνω, μέλ. -τεύξομαι· ἄορ. β' -έτυχον· εὐρίσκω τι τυχαίως (τὸ συναπαντῶ κάπου), συναντῶ, ἀπαντῶ || μετὰ γεν. πράγμ., κτυπῶ, βαρῶ τὸν στόχον, δέν ἀστοχῶ || μετὰ μτχ. ἐπιτυγχάνω ἐν τῷ πράττειν τι, κατορθώνω || ἐν τῇ μτχ. ἄορ. β' δ *ἐπιτυχῶν* = δ *τυχῶν* = ὁ πρῶτος πού συναντᾷ τις, ὁ πρῶτος τυχῶν, τ. ἔ. τυχαῖος, ὄσημος, τῆς σειράς, ὁ καθένας.

ἐπί-τυμβίδιος, α, ον (*ἐπι+τύμβος*): ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου ἢ παρὰ τὸν τύμβον, ἐπιτάφιος.— || ἐπὶ τῶν κορυθαλῶν, ὁ ἔχων λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὡσεὶ τύμβου || ὁ ἐνδιατρίβων (συχνάζων) εἰς τάφους.

ἐπί-τύμβιος, ον=*ἐπιτυμβίδιος* (β' 6λ.).

ἐπί-τύφω, μέλ. -θύψω· πυρπολῶ, κατακαίω.— Παθ. καταφύγομαι || εἶμαι λυσοσάμενος, μανιασμένος.

ἐπί-τύχειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιτυγχάνω*.

ἐπί-τύχης, ἐς (*ἐπιτυχεῖν*): ὁ εὐρίσκων τὸν στόχον, ὁ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀποτελεσματικός.

ἐπί-φάγειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπεισθῆναι*.

ἐπί-φαίνω, μέλ. -φᾶνῶ· ἄορ. α' -έφηνα· ἐπιδεικνύω. 2) ἀμτβ. (ἐνν. φῶς), φέγγω, φωτίζω (κυρ. δεικνύω φῶς).— || Παθητ. καὶ μέσ. δεικνύω ἑμαυτὸν, ἔρχομαι εἰς φῶς, ἐμφανίζομαι, ἐπιφαίνομαι, αἰφνης φεῖνομαι.

ἐπι-φάνεια, ἡ (*ἐπιφαίνομαι*): ἡ ἐμφάνισις, τὸ φανέρωμα.— || ἡ ἐπιφάνεια, τὸ ἐξωτερικὴν πρᾶγμα τὸς τίνος.

ἐπι-φάνεις, μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιφαίνομαι*.

ἐπι-φανέστερον, -έστατα, συγκριτ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *ἐπιφανῶς*.

ἐπι-φάνηται, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιφαίνομαι*. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-φάνης, ἐς (*ἐπιφανῆσαι*): ὁ ἐρχόμενος εἰς φῶς, ἐμφανιζόμενος, καταφανής, ἀνοικτός, φανερός.— || μτφρ. ἐνδόξος, φημιόμενος, διακεκριμένος (λατ. *Illustis*) || ἐπὶ πραγμ., ἀξιόλογος, ἀξιοσημελιώτος.

Ἐπι-φάνια (ἐνν. *ἑσθῆ*), -ων, τὰ (*ἐπιφανῆσαι* τοῦ *ἐπιφαίνω*): ἡ ἑορτὴ τῶν Ἐπιφανίων (τῶν Θεοφανίων, Φώτων), ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας.

ἐπι-φαντος, ον (*ἐπιφαίνομαι*): ὁ ἐν τῷ φωτὶ ὄν, ὁρατός, ὁ ζῶν.

ἐπι-φᾶνός, ἐπίρρ. τοῦ *ἐπιφανῆς*: φανερά, δημοσία, ἀναφανδόν.

ἐπι-φατινίδιος, ον (*ἐπι+φάτην*): ὁ ἐπὶ τῆς φάτηνης (ἢ παρὰ τὴν φάτην) εὐριοκόμενος.

ἐπι-φάω, μέλ. -σω (*ἐπι+φάω*): ἐπιλάμπω, λάμπω, ἀνατέλλω.

ἐπι-φέρω, μέλ. *ἐπ-οίσω*· ἄορ. α' *ἐπ-ήνεγκα*· ἄορ. β' *ἐπ-ήνεγκον* (βλ. *φέρω*): φέρω, δέτω, ἐπὶ τίνος, ἐπιδέτω: *ἐπιφέρω πόλεμον* = *bellum infero* = κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός || ἀπολ. ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω. 2) φέρω (ρίπτω, ἀποδίδω) κατηγορίαν κατὰ τίνος, κατηγορῶ. 3) παρέχω, συνεισφέρω || ὡς. ἐν κακῇ ἐνν. ἐπιβάλλω ἐπὶ τίνος || ὡς. προσφέρω.— Μέσον, φέρω μετ' ἑμαυτοῦ, φέρω ὡς προίκα.— Παθητ., *ἐπιφέρομαι τι* = ὀρμῶ κατὰ τίνος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, ἐπιδιώκω || ἀπολ. ἀκολουθῶ, ἔρχομαι κατόπιν, συμβαίνω ἔπειτα ἀπὸ τι.

ἐπι-φημίξω, μέλ. -σω (*ἐπι+φήμη*): προφέρω (λέγω) λέξεις περιεχοῦσας δύναμιν οἰωνῶν (εὐοίωνους ἢ δυσοίωνους) ὡς πρὸς τὸ μέλλον || ὑπισχνοῦμαι συμφώνως πρὸς μαντεῖον τινά.

ἐπι-φημισμα, τὸ (*ἐπιφημίξω*): λόγος εὐοίωνος ἢ δυσοίωνος.

ἐπι-φθάνω, μέλ. -άσω· φθάνω εἰς τι, φθάνω πρῶτος, προφθάνω.

ἐπι-φθάς, μτχ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιφθάνω*, ὡσεὶ ἐκ ρῆμ. *ἐπιφθῆμι*.

ἐπι-φθέγγομαι, μέλ. -φθέξομαι· ἀποθ. φθέγγομαι μετὰ τινα ἢ συμφώνως πρὸς τι, ἐπιλέγω, προσδέτω εἰς τὰ λεχθέντα.

ἐπι-φθονέω, μέλ. -ήσω· φθονῶ διὰ τι, ἀρνούμαι ἐκ φθόνου.— || τρέφω μίσος ἐναντίον τινός.

ἐπι-φθονος, ον· ὁ ὑποκείμενος εἰς φθόνον ἢ μίσος, ὁ μισοῦμενος, φθονούμενος.— || ἔνεργ. ὁ ἔχων μίσος ἢ φθόνον ἐναντίον τινός || κακόβουλος, ἐπιβλαθής, κακοποιός. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-φθόνως, ἐπίρρ. τοῦ *ἐπιφθονος*: κατὰ τρόπον προκαλεῖν τὸν φθόνον ἢ τὸ μίσος.— || ἐχθρικῶς.

ἐπι-φθύζω, πτύω πρὸς τι (διὰ νὰ ἀποφύγω τὰ μάχια).

ἐπι-φίλο-πονέομαι, ἀποθ. καταγίνομαι προθύμως (ἐκούσιως) εἰς τι.

ἐπι-φλέγω, μέλ. -ξω· κατακαίω, πυρπολῶ. 2) μτφρ. διεγείρω, ἐξάπτω, παροτρύνω || ὡς. καθιστῶ τινα ἐνδοξον.— || ἀμτβ. καὶ ἰσχυρός (ἐπὶ τοῦ ἡλίου). εἶμαι καυστικός || μτφρ. εἶμαι λομπρός, ἐνδοξός.

ἐπι-φοβός, ον· φοβερός, τρομερός, τρομακτικός.— || δειλός, πλήρης φόβου.

ἐπι-φοιτᾶω, μέλ. -ήσω· πηγαίνω κάπου συνεχῶς, συχνάζω, ἐπισκέπτομαι κατὰ περιόδους || ἐπὶ ἐξωθεν εἰσαγομένων προϊόντων, εἰσάγομαι τακτικῶς.

ἐπι-φορά, ἡ (*ἐπιφέρω*): τὸ φέρειν (κομίζειν) τι ἐπὶ τίνος, ἢ εἰς τι(να) ἢ γενικῶς, προσδήκη.

ἐπι-φορέω, μέλ. -ήσω = *ἐπιφέρω*· φέρω καὶ τοποθετῶ ἐπὶ τίνος. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-φόρημα, -ατος, τὸ (*ἐπιφέρω*), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. πρὸ δευτὰ ἐδέσματα, τραγήματα μετὰ τὸ δεῖπνον || ἐπιδόρπια.

ἐπι-φορός, ον (*ἐπιφέρω*): ὁ φέρων (μεταφέρων) τι πρὸς τι μέρος.— || ἐπὶ ἀθάφους, κατωφερής.— || ἐπικληνής, ἢ ῥέπων πρὸς τι, ἐπιρρηπής εἰς τι.

ἐπι-φράζω, μέλ. -σω· λέγω τι μετὰ ταῦτα ἢ ἐπὶ πλέον.— || μέσ. καὶ παθητ., μέλ. -φράσομαι· ἄορ. α' *-εφράσάμην* καὶ (ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν.) παθ. *-εφράσθη*· σκέπτομαι νὰ πράξω τι, μοι ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ πράξω τι. 2) σκέπτομαι περὶ τίνος, μηχανεύομαι, ἐπινοῶ. 3) παρατηρῶ, ἀναφέρω, ἀναγνωρίζω, λαμβάνω γνώσιν τίνος.

ἐπι-φρασσαίω, ἰων. γ' πληθ. Ἔκτ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπιφράξω*.

ἐπι-φρονέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι εὐφυής, συνετός.

ἐπι-φροσύνη, ἡ (*ἐπιφρονέω*): ἐχεφροσύνη, φρόνησις.

ἐπι-φρουρος, ον (*ἐπι+φρουρά*): ὁ φρουρῶν ὑπεράνω τινός.

ἐπι-φρῶν, ον, γεν. -ονος (*ἐπι+φρήν*): φρόνιμος, συνετός.

ἐπι-φύλιος, ον (*ἐπι+φυλή*): ὁ κατανημημένος, διαμοιρασμένος, εἰς φυλάς.

ἐπι-φυλλίς, -ίδος, ἡ (*ἐπι+φύλλον*): τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένοντα ἐπὶ τῶν κλημάτων μικρὰ ἑσπαμῆ ἀσταφύλια, λεγόμενα κωνῶς ἑσπανωστάφυλα, ἢ κουδοῦνια. Τὴν λέξιν αὐτὴν χρησιμοποίησεν ὁ Ἄριστοφ. διὰ τοὺς μηδαμικοὺς καὶ μὴ ἀξιῶς μνηστας ποιητάς.

ἐπι-φύτεύω, μέλ. -σω· φυτεύω ἐπάνω εἰς τι ἢ μετέπειτα.

ἐπι-φύω, μέλ. -ύσω· κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ, νὰ αὐξήσῃ (μεγαλώσῃ), φύω τι ἐπὶ τι ἢ ἐπὶ πλέον.— || Παθητ. μετὰ ἔνεργ. ἄορ. β' *ἐπέφυῖν*, πρ. *ἐπιπέφυκα*· φυτρώνω, φύομαι, αὐξάνομαι || προσκολλῶμαι συνεχῶς εἰς τι, ἐμμένω.

ἐπι-φωνέω, μέλ. -ήσω· λέγω περὶ τίνος, διηγούμαι, ἀναφέρω, κάμνω λόγον.

ἐπι-φώσκω (*ἐπι+φῶς*): προχωρῶ πρὸς τὸ λυκαυγές.

ἐπι-χαίνω· χάσκω διὰ τι (διὰ νὰ ἀπολαύσω τι).

ἐπι-χαίρω, μέλ. -*χαίρησω*· χαίρω διά τι || μετ' αἰτ. *σέ μὲν εὐ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω* = αἰσθάνομαι χαράν διά τήν εὐτυχίαν σου.— Κατά τὸ πλεῖστον ὄμως ἐν κακῇ ἐνόησιν, δεικνύω χαιρεκακίαν, χαίρω διά τήν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.

ἐπι-χάλαζω (*ἐπι+χάλαζα*)· ρίπτω χάλαζαν ἐπὶ τινος || μετφ. πετροβολῶ τινα.

ἐπι-χάλω, μέλ. -*άσω*· χαλαρώνω.— || ἀμετφ. κάμπτομαι, ὑποχωρῶ, εἶς τι.

ἐπι-χαλκεύω, μέλ. -*σσω*· χαλκεύω, κατασκευάζω τι σφυρηλατών ἐπὶ ἄκμονος || ἐπισκευάζω τι ἐκ νέου. 2) μετφ. σφυρηλατῶ τι (καὶ τὸ πλάττω) ὅπως δέλω.

ἐπι-χαλκος, ον· κεκαλυμμένος διά χαλκοῦ, χάλκινος.

ἐπι-χαρῆναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. 6' τοῦ *ἐπιχαίρω*.

ἐπι-χάρης, ἐς (*ἐπιχαίρω*)· ὁ ἐμποῖον χαράν, χαρποῖός, εὐχάριστος.

ἐπι-χάριζομαι, μέλ. -*ίσομαι*, ἀττ. -*λοῦμαι*, ἀποθ.· παρέχω, παραχωρῶ, τι δωρεάν (ὡς χάριν) ἐπὶ πλεόν, ὑποχρεῶν τινά με δῶρόν τι || Πρῶστατ. ἄορ. α' *ἐπιχάριετας* (δωρ. ἀττ. *ἐπιχάρισαι*) τῷ ξένῳ = ἔσο εὐμενής πρὸς τὸν ξένον.

ἐπι-χάρις, -*ετος*, ὁ, ἡ, οὗ, *ἐπιχάρι*· εὐάρεστος, εὐχάριστος, γοητευτικός || διδών (παρέχων) τέρψιν. Συγκρ. καὶ ἡπερθ. *ἐπιχαριτώτερος*, -*ιτώτατος* ὡσαύτ' ἔκ θετ. *ἐπιχάριτος*, ον.

ἐπι-χάριται, Πρῶστ. δωρ. ἄορ. α' ἀντὶ *ἐπιχάρισαι*.

ἐπι-χάρμα, -*ατος*, τὸ (*ἐπιχαίρω*)· ἀντικείμενον χαιρεκακίας, δι' ὃ τις ἐπιχαίρει (χαιρεκάκως) || τὸ συναίσθημα τῆς χαιρεκακίας, ἡ χαιρεκακία.

ἐπι-χάρτος, ον (*ἐπιχαίρω*)· ὁ δι' ὃν ἀρδάνεται τις χαράν, τερπνός, εὐφρόδουνος. 2) ὁ δι' ὃν ἐπιχαίρει τις χαιρεκάκως.— || ὁ προξενῶν χαράν εἰς τινά: *ἐχθροῖς ἐπιχάρτος* = παθήματα παρέχοντα ἀφορμὴν χαρᾶς εἰς τοὺς ἐχθρούς.

ἐπι-χειλῆς, ἐς (*ἐπι+χειλος*)· ὁ πλήρης μέχρι τῶν χειλῶν (κυρ. ὁ ἐπὶ τῶν χειλῶν ἢ παρὰ τὰ χεῖλη).

ἐπι-χειμάζω, μέλ. -*σσω*· διέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω, εἰς τινά τόπον.

ἐπι-χειρέω, μέλ. -*ήσω* (*ἐπι+χείρ*)· δέτω (βάλλω) τήν χεῖρά μου ἐπὶ τινος πράγμ. || καταπιάνομαι μετ' ἐπιχειρῶν τι, κἀμνω ἀπόπειραν διά τι, προσπαθῶ νά πράξω τι. 2) ἐπιχρῶ ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-χειρήμα, -*ατος*, τὸ (*ἐπιχειρέω*)· ἐπιχειρήσις, προσπάθεια.

ἐπι-χειρήσις, -*εως*, ἡ (*ἐπιχειρέω*)· τὸ ἐπιχειρεῖν τι ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις, προσβολή, ἀπόπειρα κατὰ τινος || γεν., ἀπόπειρα, προσπάθεια.

ἐπι-χειρητέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *ἐπιχειρέω*· δεῖ τινα *ἐπιχειρεῖν*.

ἐπι-χειρητής, -*ου*, ὁ (*ἐπιχειρέω*)· ὁ τολμηρός εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν τι, ἐπιχειρηματικός.

ἐπι-χειρον, τὸ (*ἐπι+χείρ*)· μόνον κατὰ πληθ. τὰ *ἐπιχειρα* = μισθός (ἀμοιβή, πληρωμή) τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν. 2) γενικῶς, ἀντιμισθία, πληρωμή, ἀνταμοιβή (ἐν καλῇ ἔνν.) || ἐν κακῇ ἔνν., τιμωρία.

ἐπι-χειρο-τονέω, μέλ. -*ήσω*· ἐπικυρῶ διά τῆς ψήφου μου προτεινόμενον ψήφισμα, ψηφίζω ὑπὲρ αὐτοῦ (κυρ. δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-χειρο-τονάσις, ἡ· ἡ ψηφοφορία (ψηφισίς προτεινομένου ψηφίσματος) δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν.

ἐπι-χεῦσαι, ἐπικ. ἀντὶ *ἐπιχέαι*, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπιχέω*.

ἐπι-χέω, μέλ. -*χεῶ*, ἄορ. α' -*έχσα*· ἐπικ. ἐν *ἐπιχεῦσαι*, ἄορ. α' -*έχσαι*, ἀπρφ. -*χεῦσαι*· χύνω ἐπάνω εἰς τι, ἐπιχύνω.— || μέσον, χύνω ἢ ρίπτω τι ἐπάνω μου ἢ δι' ἑμαυτόν. 2) χύνω διά τινά νά πίη.— || Παθητ., πρκ. -*κέχθμαι*, ἡπερθ. -*κεχεχθῆμι*, ἐπικ. γ' πληθ. ἄορ. 6' *ἐπιχύντο*· ἔρχομαι εἰς χέλιμαρρος, ρέω ποταμηδόν, σπυρρέω, εἰς τινά τόπον.— χύνομαι, ἐξάπλώνομαι, ὡς χελμαρρος, κατακλύζω, πλημμυρίζω.

ἐπι-χρόνιος, ον ἢ -*α*, -*ον* (*ἐπι+χρόν*)· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος || ὡς οὖα. οἱ *ἐπιχρόνιοι* = ἄνθρωποι ἐπίγειοι.

ἐπι-χολος, ον (*ἐπι+χολή*)· ὁ παράγων (γεννῶν)

χολήν (ὡς ἄνεργ.). 2) ὁ πλήρης χολῆς, ὄργιλος, ὀξύθυμος.

ἐπι-χορεύω, μέλ. -*σσω*· χορεύω ἐπὶ τινί, ἢ χορεύω πρὸς τιμὴν πράγματός τινος || ἔρχομαι χορεύων.

ἐπι-χορ-ηγέω, μέλ. -*ήσω*· χορηγῶ (παρέχω, ἐφοδιάζω) ἐπὶ πλεόν || γεν., ἐφοδιάζω, χορηγῶ || βοηθῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-χορ-ηγία, ἡ (*ἐπιχορηγέω*)· πρόσδετος χορηγῆσι, ἐπιπρόσδετος δοθήεια.

ἐπι-χραίνω· χρωματίζω (βάφω) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

ἐπι-χρᾶω (Α), ἐν χεῖρασι μόνον κατὰ τὸν ἄορ. 6' *ἐπιχρᾶσον*· ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι.

ἐπι-χρᾶω (Β), μέλ. -*χρήσω*, ἄορ. α' -*έχρησα*· ἔσυνεῖζω ἐπὶ πλεόν.— || μέσον, *ἐπιχρᾶομαι*, ἰων. -*χρέβομαι*, μέλ. -*χρήσομαι*· κἀμνω χρῆζίν τινος, κυρ. ἔρχομαι εἰς συναλλαγὰς πρὸς τινά, σχετίζομαι μετ' ἐπὶ τινά, συναναστρέφομαι τινά.

ἐπι-χρέμπτομαι, ἀποθ.· χρέμπτομαι (ἐξροθήκων πτύω) διά τι ἢ καθ' ὃν χρόνον λέγω τι.

ἐπι-χρῖω, μέλ. -*ίσοω*· χρίω τήν ἐπιφανείαν τινός, ἐπαλείφω.

ἐπι-χρῦσος, ον· κεκαλυμμένος διά χρυσοῦ, χρυσωμένος.

ἐπι-χρώννυμι καὶ -*ύω* μέλ. -*χρᾶσσω*· χρωματίζω τήν ἐπιφανείαν τινος, τρίβω ἢ ἀλείφω τὸ ἐπάνω μέρος τινός || κυρ. βάφω, χρωματίζω.

ἐπι-χῦθεῖς, μετφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπιχέω*.

ἐπι-χῦσις, -*εως*, ἡ (*ἐπιχέω*)· χύσις ἐπὶ τινός || πλημμύρισις, κατακλύσις.

ἐπι-χωρέω, μέλ. -*ήσω*· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.— || προσέρχομαι, προσχωρῶ πρὸς τινά, γίνεσθαι σύμμαχος τινός.

ἐπι-χωριάζω, μέλ. -*άσω* (*ἐπι+χωρίον*)· ἐπισκέπτομαι συχνά, συνηθίζω νά πηγαίνω κάπου, συχνάζω (λατ. *venititare*).

ἐπι-χώριος, α, ον (καὶ -*ος*, -*ον*) (*ἐπι+χώρα*)· ὁ ἐν τινί χώρᾳ, ὁ ἐκ τινός χώρος (καταγόμενος). ὁ ἀνήκων εἰς τινά χώρα || οἱ *ἐπιχώριοι* = οἱ ἄνθρωποι τόπου τινός, οἱ ἐγχώριοι (ἰθαγενεῖς) || τὸ *ἐπιχώριον* = ἡ συνήθεια τόπου τινός.

ἐπι-ψάκάζω, παλ. ἀττ. ἀντὶ *ἐπιψεκάζω*.

ἐπι-ψάλλω· συνοδεύω κρούων ἐγχορδον μουσικόν ὄργανον.

ἐπι-ψαύω, μέλ. -*σσω*· ἐγγίζω τήν ἐπιφάνειαν, ἐγγίγω ἐλαφρῶς, ψηλαφῶ || μετφ. ἐπιπολεῖς (ἀκροθιγῶς) ἀσχολοῦμαι μετ' ἐπὶ (λατ. *strictim attingere*).

ἐπι-ψεκάζω, παλ. ἀττ. -*ψακάζω*· ἐπιχέω κατὰ οταγόνας.

ἐπι-ψεύδομαι· ψεύδομαι ἔτι μᾶλλον, ψεύδεσθαι προσέτι || ψεύδομαι ἐπὶ τινί.

ἐπι-ψηφίζω, μέλ. -*ίζω*, ἀττ. -*λώ*· δέτω τι εἰς ψηφοφορίαν, δέτω τὸ ζήτημα— Μέσον, ἐπικυρῶ διά τῆς ψήφου μου, ψηφίζω, τι.— Παθητ. ψηφίζομαι, διορίζομαι διά ψηφοφορίας.

ἐπί-ψογος, ον· ἐκτεθειμένος εἰς ψόγους, ἐπιμειπτός, ἀξίος ψόγου.— || ἄνεργ. ὁ ψέγων, φιλόψογος.

ἐπι-ψύγαι, -*ων*, αἱ (*ἐπι+ψύγη*)· τόποι ὑπὴνεμοι, κατάλληλοι πρὸς ἀγκυροβόλησιν τῶν πλοίων («ἄραξοβόλια»). [*ψύγη* ζ' **ψε-ψαγή* ἐ β. *ψαγ-* βλ. *ἄγνυμι*].

ἐπι-πῶν, μετφ. τοῦ *ἐπειμαι* (εἶμι).

ἐπιπλάγδην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *πλάζω*.

ἐπιπλάθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *πεπλάζω*.

ἐπιπλάσσω, ἐπ. *ἐπλάσσω*, ἄορ. α' τοῦ *πλάσσω*.

ἐπιπλε ἀντὶ *ἐπιπλε*, γ' ἐν. πρκ. τοῦ *πέλω*· *ἐπιπλο* ἀντὶ *ἐπέλο*, *ἐπέλο*, *ἐπέλο*, γ' ἐν. μέσ. πρκ. *ἐπιπλε* ἀντὶ *ἐπέπελο*, *ἐπέπελο*, ἀντὶ *ἐπέπελο*.

ἐπιπλεξα, ἄορ. α' τοῦ *πέλω*.

ἐπιπλήγην, παθ. ἄορ. 6' τοῦ *πλήσσω*.

ἐπιπλήντο, γ' πληθ. ἐπ. παθητ. ἄορ. 6' τοῦ *πέλω*.

ἐπιπλήσθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *πέλω*.

ἐπιπλων, ἄορ. 6' τοῦ *πέλω* (ὡσαύτ' ἐκ ρήμ. εἰς -*μι*).

ἐπιπνευσα, ἐπνεύσθην, ἄνεργ. καὶ παθ. ἄορ. α' τοῦ *πνέω*.

ἐπι-όδια, ἐπι-οδιάζω, ἰων. ἀντὶ *ἐφοδία*, ἐφοδιάζω.

ἐπι-οδύρομαι, ἀποθ.· οδύρομαι (δρηνῶ) ἐπὶ τινί, ἢ δρηνολογῶ προσέτι.

ἐπ-οδάκει, θεωρούμενον ὡς ἰων. τύπος ἀντί τοῦ *ἐφ-οδάκει*, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ *ἐφ-οδάω* = φέρω εἰς τὴν ὁδόν, θάλλω εἰς κίνησιν.

ἐπόδηγν, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *πίνω*.

ἐπ-οικέω, μέλ. -ήσω· πηγαίνω νά κατοικήσω κάπου ὡς ἐπικός· ἔγκαθίσταμαι ἐν τινι τόπῳ, κατοικῶ ἐν αὐτῷ.— || καταλαμβάνω χώραν τινά μέ σκοπόν νά διεξαγάγω πολεμικάς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τινός.

ἐπ-οικο-δομέω, μέλ. -ήσω· οἰκοδομῶ ἐπί τινος, ἢ οἰκοδομῶ προσέτι.— || οἰκοδομῶ πάλιν, ἀνοικοδομῶ.

ἐπ-οικός, ον (*ἐπιοικός*)· ὁ ἐγκατασταθεὶς ἢ ὁ διατρίβων (παρεπιδημῶν) μεταξύ ξένων.— || ὡς οὐσιαστ. ὁ *ἐπιοικός* = ὁ παρεπιδημῶν, ὁ ξένος. 2) ἀπικός, μετανάστης. 3) γείτων, γειτονικός.

ἐπ-οικτεῖρω· αἰδοῦμαι οἶκτον (συμπάθειαν, ἔλεος) ἐπί τινι.

ἐπ-οικτιζῶ, μέλ. -σω = *ἐπιοικτεῖρω*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐπ-οικτιστός**, ον (*ἐπιοικτιζῶν*)· ἀξίος οἴκτου, οἰκτρός, ἔλεεινός, ἐξιοδρήνητος.

ἐπ-οικτός, ον (*ἐπι+οικτός*)· ἀξιολύπητος.

ἐπ-οιμῶζω, μέλ. -οιμῶξομαι· οἰμῶζω (θρηνῶ) ἐπί τινι.

ἐπ-οίσω, μέλ. τοῦ *ἐπιφέρω*.

ἐπ-οιχένω, μέλ. -ήσω = *ἐπιοίχομαι*.

ἐπ-οίχομαι, μέλ. -οιχίσσομαι, ἀποθ.· *οἴχομαι ἐπί τε(να)* = πορεύομαι πρὸς τι(να), πλησιάζω. 2) πορεύομαι ἐναντίον τινός, ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, κατὰ τινος.— || περιέρχομαι, κάμνω τὸν γύρον τινος, ἐπισκέπτομαι κατὰ σειράν (διαδοχικῶς) || ἐπιθεωρῶ || κυρ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπισκέπτομαι φέρων τὸν θάνατον. 2) καταγίνομαι εἰς τὸ ἔργον μου, ἀκυνηγῶ τῆ δουλιᾷ μου· || ἀρχίζω, καταπιάνομαι μέ τι· *ἰσθὸν ἐπιοίχομαι* = ἰστυργῶ καὶ ὑφαίνω, καταγίνομαι στὸν ἀργαλειό (λατ. *percurrere telam*). 3) διατρέχω, διαπορεύομαι, περνῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

ἐπ-οκέλλω· ρίπτω τὸ πλοῖον ἔξω εἰς τὴν ξηράν.— ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐξοκέλλω, ἔπιτω εἰς τὴν ξηράν (ἐπέφτω ἔξω), προσαράσσω, συντριβόμαι.

ἐπ-οκρίεις, -εσσα, -εν· μὴ ὀμαλός, τραχύς, ἀνώμαλος, ἔχων προεξοχάς.

ἐπ-ολισθάνω, μέλ. -ολισθήσω· ὀλισθαίνω (γλιστρῶ) ἐπί τινος.

ἐπ-ολολύζω, μέλ. -ζω· ἐκβάλλω ἀλαγαμοῦς χαρᾶς ἐπί τινι.

ἐπομαρ ἀκολουθῶ, ἀποθ. τοῦ *ἔπω* (δ ἑλ.) [δι' ἐτυμολ. βλ. *ἔπω*].

ἐπ-ομβρέω, μέλ. -ήσω (*ἐπομβρος*)· ἐπιβρέχω, βρέχω ἐπί τινος.

ἐπ-ομβρία, ἢ ἀφρονία βροχῆς ἢ ὑγρασία || ὑγρὸς καιρός, βροχερός καιρός, ἀντίθ. τῆ *αὐχμός*. Ἐκ τοῦ

ἐπ-ομβρός, ον (*ἐπι+ομβρός*)· βροχερός || ὑγρὸς.

ἐπ-ομνῦμι καὶ -ύω μέλ. -ομοῦμαι· ἀόρ. α' -*ώμοσα*· ὀμνῦω (ὀρκίζομαι) εἰς τι(να): *ἐπομνῦμι τοὺς θεοὺς* = ὀρκίζομαι εἰς τοὺς θεοὺς || μετ' αἰτ. πράγμ. ὀρκίζομαι εἰς τι—μτχ. ἀόρ. α' μετ' ἄλλου ρήμ. *ἐπομόσας εἶπε* = εἶπε μετ' ὄρκου, ἐνόρκως.

ἐπ-ομόσαι, ἀπφρ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπόμεννμι*.

ἐπ-ομφάλιος, α, ον (*ἐπι+ομφάλος*)· συν. ὁ ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ (ἢ τοῦ κεντρικοῦ σημείου) τῆς ἀσπίδος ὢν || ὁ ἐν τῷ μέσῳ. 2) τὸ *ἐπομφάλιον* = ὁ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν τόπος, ἢ γαστήρ.

ἐπόνῃσα, ἑσφρ. ἀόρ. α' τοῦ *πονάω*.

ἐπ-ονειδίζω· ρίπτω ὄνειδισμούς (ὄβρεις) κατὰ τινος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ονειδιστός, ον (*ἐπονειδίζω*)· ἀξίος ὄνειδισμῶν, ἐπονειδιστός, ἀξιοκατάκριτος, ὁ καταφρονοῦμενος.— || ἔνεργ. ὁ ρέπων εἰς τὸ νά ὄνειδίζῃ, φιλόσοφος, ἐπιπληκτικός, μεμπτικός.—ἐπίρ. -τως = αἰσχρός.

ἐπ-ονομάζω, μέλ. -σω· δίδω εἰς τινα ἄλλο ὄνομα («παρτσούκλι») || γενικῶς, καλῶ τινα μέ τὸ ὄνομά του (ὄνομαστικῶς), ὀνομάζω τινά: *ἐπνομαζῶ ὄνομά τινος* = καλῶ τινα ὀνομαστικῶς.— Παθητ., ὀνομαζομαι, καλοῦμαι, ἐπιτα ἀπό τινά.

ἐποπας, αἰτ. πληθ. τοῦ *ἔπω*.

ἐπ-οπίζομαι, ἑπ. Προστ. -οπίζω, ἀποθ., ἐν χρῆσει κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. μόνον, προσθλέπω μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, αἰδοῦμαι, σέβομαι, εὐλαβοῦμαι.

ἐποποι (*ἔπω*)· κραυγῆ κατ' ἀπομίμησιν τοῦ κρωγμοῦ τοῦ *ἐποπας*.

ἐπο-ποιᾶ, ἢ ἡ ἐπική ποιήσις, ἐπικὸν ποίημα. Ἐκ τοῦ

ἐπο-ποιός, ὄν (*ἐπος+ποιέω*)· ὁ ἐπικός ποιητής, ὁ γράφων ἐπικὸν ποίημα.—ὡς οὖν. ὁ *ἐποποιός* = ὁ ἐπικός ποιητής.

ἐπ-οπτᾶω, μέλ. -ήσω· ὀπτῶ («ψήνω») προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα.

ἐπ-οπτέω, μέλ. -σω (*ἐπόπτης*)· ἰων. πρτ. *ἐποπτέωσκον*· ἐπιθλέπω, ἐπιτηρῶ, λαμβάνω μερίμναν, ἐπαγρυπνῶ || ἐπισκέπτομαι, τιμωρῶ.— || γίνομαι *ἐπόπτης* (τ. ἔ. καταλαμβάνω τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἱεραρχίας ἐν τοῖς μυστηρίοις· συνήθως παροίμ. ἐπὶ τῆς κατακτῆσεως τῆς μεγίστης ἀγκομαίου εὐτυχίας).

ἐπ-οπτῆρ, -ήρος, ὁ = *ἐπόπτης* (ἐπὶ πολιούχων, προστατῶν, θεῶν).

ἐπ-όπτης, -ον, ὁ (*ἐπι+ὄψομαι*, *ἐπόψομαι*, τοῦ *ἐφοράω*)· ὁ ἐπιθλέπων, φύλαξ, φρουρός.— || ὁ μεμνημένος εἰς τὰ μέγιστα μυστήρια, ὁ κατέχων τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν μυστηρίων.

ἐπ-οράω, ἰων. ἀντι *ἐφοράω*.

ἐπ-ορέγω, μέλ. -ξω· προσφέρω εἰς τινα ἐπιπροσδέτως, δίδω προσέτι (ἐτι περισσώτερα).— || μέσ. μέλ. *ἐπορέζομαι*· ἐκτείνω ἑμαυτὸν (ἐκτείνω, ὀπλῶνω, τὴν χεῖρά μου) πρὸς τι πρᾶγμα, φθάνω τι || μτχ. ἀόρ. α' *ἐπορεξάμενος* = προτείνω (προβαλὼν) τὸ δόρυ διὰ νά κτυπήσῃ. 2) μτφρ. ἐπιθυμῶ ἐτι μάλλον, ἐπιτείνω τὰς ἀπαιτήσεις μου.

ἐπ-ορέω, ἰων. ἀντι *ἐφοράω*.

ἐπ-ορδιάζω, μέλ. -σω (*ἐπι+ὄρθιος*)· κάμνω τι νά σταθῇ ὄρθιον, στήνω ὄρθιον, τὸ ὄρθῶνω || ἀμτβ. (ἐνν. *φωνήν*, ὑψώνω τὴν φωνήν μου, ἀναθεῶ || ἀλλ' ὁμοῦς *ἐπορδιάζω γόοις* = ὑψῶ τὴν φωνήν μου ἐν θρήνοις).

ἐπ-ορῶ-βοάω, μέλ. -βοήσομαι (*ἐπι+ὄρθοβοάω*)· ἐκφραζομαι μέ (ἐκπέμπω) δυνατὴν κραυγὴν, κραυγὴν μεγάλως.

ἐπ-ορκίζω, ἰων. ἀντι *ἐφορκίζω*· ἐξορκίζω.

ἐπ-ορμέω, ἰων. ἀντι *ἐφορμέω*.

ἐπ-ορνῦμι καὶ -ύω μέλ. *ἐπόρσω*· ἀόρ. α' *ἐπώρσα* (*ἐπι+ὄρνυμι*)· διεγείρω, ἐξεγείρω, ἐναντίον τινός || ἐξερεθίζω, παρορμῶ.— Παθητ. ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω, κατὰ τινος.

ἐπ-ορούω, μέλ. -σω· ὀρμῶ, ἐφορμῶ, κατὰ τινος || ἐπὶ ἕντι, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως.

ἐπ-ὄρσειαν, γ' πληθ. Ἑθκτ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπόρνωμι*.

ἐπ-ορσον, Πρστ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπόρνωμι*.

ἐπ-ορχέομαι, ἀποθ.· ὀρχομαι προσέτι, ὀρχομαι συμφώνως πρὸς μέλος τι.

ἘΠΟΣ, -εος, τό· λέξις κατ' ἔπος = λέξις πρὸς λέξις, κατὰ λέξις, ἐπακριδῶς.— || γενικῶς, πᾶν τὸ λεχθέν, τὸ ἐκφρασθὲν διὰ λόγων, λόγος, διήγησις || ὡς ὄσμα.— || σήμ. ὡς. 1) χορηγός, μαγετής, προφητεία || μτγν. ὡς. παροιμία, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν, ρητόν. 2) τὸ νόημα, οὐσία, ἐνός λόγου. 3) *ἔπη* κατὰ ἔπη = ἠρωκὶκὸς στίχος (ποίημα εἰς ἠρωκίκοις στίχοις, ἐξαμέτρους), ἐπική ποιήσις || ἀντιθ. τῆ *μέλη* = λυρική ποιήσις, λυρικὸν ποίημα || ἀκολούθως *ἔπη ἐσήμανε* καὶ τὴν ἔλεγειακὴν ποιήσιν || γων., στίχος, ποιήσις; ποίημα. Ἐτυμ. ἰ *ἔπος*, ἥλ., Κυπρ. *Ἐπος* = σαναοκρ. *vācah*

πρβλ. ἑλλ. αἰτ. *ὄσα* (ἔξ ὄνομ. **δψ*), θηλ. *ὄσα* (= φωνή), *ὄσασή*, *εἰσαεῖν* (βλ. λ. λ.), σαναοκρ. *vākti*, *vivakti* μτχ. *uktaḥ*, *Zevd. va-* (λέγειν, ὀμιλεῖν), λατ. *voco*, *vox* γυν. *vocis*, (= σαναοκρ. *vāk*, *Zevd. vāxš*), Ὀμβρ. *subocau* (= *iuvo*), παλ-γερμ. *gi-wahannen* (μιμνήσκομαι) ἐν *παβι* τούτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. *veqñ-* (ὀμιλεῖν).

ἐπόπια, ἀόρ. α' τοῦ *ποπίζω*.

ἐπ-οτοτύζω, μέλ. -σσω ἀνασθώ, θρηνώ μεγαλοφώνως [βλ. ἔτυμολ. βλ. *δοτοτύζω*].

ἐπ-οτρύνω, μέλ. -θύνω παροτρύνω, παρακινῶ, παρορμῶ || παρορμῶ τινα κατὰ τινος.— Παθητ. ἐξ-ωδοῦμαι πρὸς τι.

ἐπ-ουραῖος, α, ον (*ἐπι+οὔρα*) ὁ ἐπὶ τῆς οὔρας ὢν.

ἐπ-ουράνιος, α, ον (*ἐπι+οὐράνος*) ὁ ἐν οὐρανῷ ὢν, οὐράνιος, 2) ὡς οὐα. ἐν τῷ πληθ.—θεοί.

ἐπ-ουρίζω, μέλ. -ίω, -ίσω, ἀντ. -ίζω ἀόρ. α' -ούρισα πνέω εὐνοϊκῶς ἐπὶ τινος, ὠδῶ πρὸς τὰ ἐμπρός ὡς οὐριος ἀνεμῶς || μτρφ. ὑποβοηθῶ, βοηθῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, κατευθύνω πρὸς τι.— || ἀμτβ. πλέω ὠδοῦμενος ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου. Ἐκ τοῦ

ἐπ-ουρος, ον (*ἐπι+οὔρος*) ὁ πνέων εὐνοϊκῶς, οὐριος.

ἐπ-οφείλω ὀφείλω προσέτι, ἢ παραμένω ὀφείλεως, ἐξακολουθεῖν νὰ ὀφείλω.

ἐπ-οχετεύω, μέλ. -σσω ἔρω ὕδωρ (ἢ γεν. ὑγρόν τι) δι' ὄχτου εἰς τι μέρος, διοχετεύω, ἀποχετεύω (λατ. *derivare*).

ἐπ-οχέω, μέλ. -ήσω (*ἐποχος*) φέρω πρὸς τι ἢ φέρω ἐπὶ τινος.— Παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. *ἐποχήσομαι* φέρωμαι, μεταφέρομαι, ἐπὶ τινος, «ἐποχοῦμαι», φέρομαι ἐφ' ἁμάξης.

ἐπ-οχίδιος, α, ον (*ἐπι+ὄχθη*) ὁ ἐπὶ τῶν ὄχθων (τ. ἔ. τῶν λόφων, ὄρεων) τὰς διατριβάς ποιούμενος.

ἐπ-οχον, τό τὸ ἐφίππιον (σέλλα, σαμάρι) ἢ ἡ ζώνη (τὸ λωρίον) δι' οὗ τοῦτο προσδένεται στερεὰ ἐπὶ τῆς ράχews τοῦ ἵππου (κοιν. Ἴγλα, γίγλα, του:κ. κολάνι). Ἐκ τοῦ

ἐπ-οχοῦ, ον (*ἐπέχω*) ὁ ἐποχοῦμενος ἐπὶ τινος, φερόμενος (καθήμενος) ἐπὶ τινος (ἵππου, ἁμάξης κλπ.) || μτρφ. *λόγοι μανίας ἐποχοί*—λόγοι ὀχούμενοι ἐπὶ τῆς μανίας, τ. ἔ. μανιακοί, μανιώδεις. 2) ἀπολ., καλῶς καθήμενος, «καλοκαθισμένος», «στρογγυλοκαθισμένος», διατριπρῶν σταθερὰς τὴν θέσιν του.

ἘΠΟΦ, -οπος, ὁ ὁ «ταλαπειτεινός», «ποῦπος», «πουπούτης», κληθεὶς οὕτω ἐκ τῆς φωνῆς του (λατ. *uppa*). [πρβλ. Ἡουχ. «*ἐπιποπος ὄρεων*», «*ἐπιποπα ἀλεκτρούνα ἄγχιον*» κατ' ὀνοματοποιίαν, τοῦ κρωγμοῦ τοῦ πτηνοῦ καλουμένου *ἐποποῖ*].

ἐπ-οψάομαι, ἀποθ. (*ἐπι+ὄψω*) τρώγω τι ὡς ὄψων (ὄρτυμα, προσφάγι) μαζὶ μὲ τὸν ὄρτον μου.

ἐπ-οψίδιος, ον (*ἐπι+ὄψω*) συνηθίζόμενος (κατάλληλος) νὰ τρώγεται μετὰ τοῦ ὄρτου.

ἐπ-ὄψιμος, ον (*ἐπόψομαι*) ὄρατός, ὄν δύναται τις («βαστῆ ἡ καρδιά του») νὰ ἀντικρούσῃ.

ἐπ-ὄψιος, ον καὶ -α, -ον (*ἐπι+ὄψις*) ὄρατός, καταφανῆς μακρόθεν || περιόπιος, ἐπιφανῆς, ἐξοχος, ἐνδοξος.— || ἄνεργ. ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, ἐπόπιος.

ἐπ-ὄψις, -εως, ἡ (*ἐπι+ὄψις*) ἡ θεὰ ἐκ τινος (ἢ ἐπὶ τινος) τόπου || *ἐποψις τοῦ ἱεροῦ*—ἡ θεὰ, ἡ παρεχομένη ἐκ τοῦ ναοῦ, τ. ἔ. ὅσον ἠδύνατό τις νὰ τῷ ἐκεῖθεν, ὁ ὀρίζων τῆς ἐκ τοῦ ναοῦ ἀπλουμένης θεάς || Γεν., ἡ ὄψις, ἡ θεὰ, ἐνός πράγματος.

ἐπ-ὄψομαι, μέλ. τοῦ *ἐφοράω*, ἐσχηματισμένος ὡσεὶ ἐξ ἄνεστ. **ἐπόπτομαι*.

ἐπρᾶθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *πειπράσκω*.

ἐπρᾶθον, ἀόρ. β' τοῦ *πέρω*.

ἐπρῆσα, ἐπικ. ἀντὶ *ἐπρησα*, ἀόρ. α' τοῦ *πρήθω*.

ἐπρήθην, ἰων. παθ. ἀόρ. α' τοῦ *πειπράσκω*.

ἐπρηξα, ἰων. ἀντὶ *ἐπρηξα*, ἀόρ. α' τοῦ *πράσσω*.

ἐπρησα, ἀόρ. α' τοῦ *πρήθω*.

ἐπριάμην, -ίω, -ίξω, ἀόρ. β' τοῦ *ἀνέμομαι*.

ἘΠΤΑ, οί, αὶ τὰ, ἀκλ. ὅτι καὶ νῦν πρβλ. λατ. SEPTEM, Ἄγγλ. SEVEN, Γερμ. SIEBEN.— [πρβλ. σανσκρ. sapṛā, Zenō. hapṛā, Ἄρμ. ewihh, λατ. septem, Ἰβρ. sechṭ-n' ἱαπ. *sepiṛi. Γοθ. sibun, καλ.-γερμ. sibun. Βλ. *Ἰβδομος*].

ἐπτα-θόειος, ον (*ἐπτά+θοῦς*) ὁ συνιστάμενος ἐξ ἐπτά θοείων δερμάτων.

ἐπτά-θόιος, ον (*ἐπτά+θοῦς*)=ἑπταθόειος (δ βλ.).

ἐπτά-γλώσσος, ον (*ἐπτά+γλώσσα*) ὁ ἐπτά γλώσσας ἔχων, ἐπτάφωνος, ἐπτάχορδος.

ἐπτά-δραχμος, ον (*ἐπτά+δραχμή*) ὁ ἔχων ἀξίαν ἐπτά δραχμῶν.

ἐπτα-ετής, ἐς (*ἐπτά+ἔτος*) ὁ ἡλικίας ἐπτά ἐτών.— || ὁ ἐξ ἐπτά ἐτών || οὐδ. *ἑπταετες* ὡς ἐπῖρ.— δι' ἐπ-ὰ (ἐπὶ ἐπτά) ἘΠη.

ἐπτά-ζωνος, ον (*ἐπτά+ζώνη*) ὁ ἔχων ἐπτά ζῶνας, περὶ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος.

ἐπταίσαι, παθ. πρκ. τοῦ *πταίω*.

ἐπτά-καίεσκα, οί, αὶ, τὰ, ἀκλ. δεκαεπτά.

ἐπτάκις, ὡς. **ἐπτάκι** (*ἐπτά*) ἐπτά φορές.

ἐπτακιο-μῦριοι, αἰ, α' ἐβδομηκοντα χιλιάδες.

ἐπτακιο-χίλιοι, αἰ, α' ἐπτά χιλιάδες.

ἐπτά-κλίνας, ον (*ἐπτά+κλίνη*) ὁ ἔχων ἐπτά κλίνας (ἀνάκλιντρα).

ἐπτακόσιοι, αἰ, α (*ἐπτά*) ὅτι καὶ νῦν.

ἐπτα-κοτύλος, ον (*ἐπτά+κοτύλη*) ὁ χωρῶν (περιλαμβάνων, περιέχων) ἐπτά κοτύλας (βλ. *κοτύλη*).

ἐπτά-κτύπος, ον ἐπτάτονος, ἐπτάχορδος.

ἐπτά-λογχος, ον (*ἐπτά+λόγχη*) ὁ ἔχων ἐπτά λόγχας, ἐπτά τάγματα λογχοφόρων.

ἐπτά-λοφος, ον (*ἐπτά+λόφος*) ὁ ἔχων ἐπτά λόφους.

ἐπτάμην, ἀόρ. β' τοῦ *πέτομαι*.

ἐπτά-μηνος, ον (*ἐπτά+μήνη*) ὁ γεννηθεὶς κατὰ τὸν ἑβδομῶνον μῆνα τῆς κυήσεως, «ἐφταμηνίτης».

ἐπτά-μίτος, ον (*ἐπτά+μίτος*) ἐπτάχορδος.

ἐπτά-μυχός, ον (*ἐπτά+μυχός*) ὁ ἔχων ἐπτά (τ. ἔ. πολλούς) μυχοῦς («κρυψῶνας»).

ἐπταξα, ὄμρ. ἀόρ. α' τοῦ *πηήσω*.

ἐπτά-πηχυς, υ, γεν. -εος ὁ ἔχων μῆκος ἐπτά πήχων.

ἐπτα-πόδης, -ου, ὁ (*ἐπτά+πούς*) ὁ ἔχων μῆκος ἐπτά ποδῶν.

ἐπτά-πορος, ον ὁ ἔχων ἐπτά πορείας, ἐπὶ τῶν πλανητῶν.

ἐπτά-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. -πουν, τό, γεν. -ποδος ὁ ἔχων μῆκος ἐπτά ποδῶν.

ἐπτά-πύλος, ον (*ἐπτά+πύλη*) ὁ ἔχων ἐπτά πύλας, ἐπιθ. τῶν Βοιωτικῶν θηβῶν, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ θηβας, αἵτινες ἦσαν *ἐκατόμυλοι*.

ἐπτά-πύργος, ον ὁ ἔχων ἐπτά πύργους, ἐπιθ. τῶν ἐν Βοιωτίᾳ θηβῶν.

ἐπτάρον, ἀόρ. β' τοῦ *πταίρω*.

ἐπτά-ρροος, ον καὶ κατὰ συναίρ. -ροος, -ρον (*ἐπτά+ῥόος*) ὁ ἔχων ἐπτά ρεῖθρα ἢ κοίτας, περὶ τοῦ Νεῖλου.

ἐπτά-στολος, ον (*ἐπτά+στολή, στόλος*) ὁ ἔχων ἐπτά στολάς || ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐπτά τμημάτων στρατοῦ || ὁ ἐκτελέσας ἐπτά ἐκστρατείας.

ἐπτά-στομος, ον (*ἐπτά+στόμα*) ὁ ἔχων ἐπτά στόματα (πύλας, ἐξόδους).

ἐπτα-τειχῆς, ἐς (*ἐπτά+τείχος*) ὁ ἔχων ἐπτά τείχη (φρούρια).

ἐπτάτο, γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ *πέτομαι*.

ἐπτά-τόνος, ον ὁ ἔχων ἐπτά τόνους, ἐπτάφωνος.

ἐπτά-φθογγος, ον (*ἐπτά+φθογγή*) ἐπτάτονος, ἐπτάφωνος.

ἐπτά-φώνος, ον (*ἐπτά+φωνή*) ὁ ἔχων ἐπτά φωνάς.

ἐπτάχα (*ἐπτά*), ἐπῖρ. εἰς ἐπτά μέρη, ἐπταπλασίως.

ἐπτι-ετής, ἐς, θηλ. *ἐπτίεις, -εδος* (*ἐπτά+ἔτος*) ὁ ἡλικίας ἐπτά ἐτών.

ἐπτην, ἄνεργ. ἀόρ. β' τοῦ *πέτομαι* (ὡσεὶ ἐξ ἄνεστ. **πητήμι*).

ἐπτηξα, ἀόρ. α' τοῦ *πηήσω*.

ἐπτικός, ἄνεργ. πρκ., **ἐπτισμαι**, παθ. πρκ. τοῦ *πέττω*.

ἐπτοίηθεν, ποιητ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ *πτοέω*.

ἐπτοίημαι, ποιητ. παθ. πρκ. τοῦ *πτοέω*.

ἐπτοίησα, ποιητ. ἀόρ. α' τοῦ *πτοέω*.

ἐπτόμην, ἀόρ. β' τοῦ *πέτομαι*.

ἐπ-υδρος, ον, ἰων. ἀντὶ *ἐρυδρος*.

ἐπυδόμεν, ἀόρ. β' τοῦ *πυνθάνομαι*.

ἐπύλλιον, τό, ἄκοκρον τοῦ *ἔπος*· μικρὸν ἔπος, ποιημάτων.

ἘΠΩ ποιητ. πρκ. *ἔπον*· μέλ. *ἔπος*· ἀόρ. β' *ἔσπον*, ἀπρφ. *σπεῖν*, μχθ. *σπών*.— Μίσον, *ἔπομαι*· πρκ. *εἰ-*

πέμνην, ἐπ. ἐπόμνη· μέλ. ἔφομαι, ἀόρ. β' ἐσομένην, προστ. σποῦθ, ἰων. σπέο, ἐπ. σπέτο, ἀπρφ. σπέσθαι.— I ἰναργ. καταγίνομαι εἰς τι, ἀσχολοῦμαι περί τι, ἔχω καταπισσθῆ με τι.— II ἀκολουθῶ, ἔρχομαι κατόπιν, λατ. sequor || παρακολουθῶ, ὑπακούω. 2) ἐν ἔχθρῳ κτῆ ἐνν. καταδιώκω, παρακολουθῶν διώκω. 3) ἀκολουθῶ, παροκολουθῶ νεορώς, κατανοῶ (λατ. mente assequi).

*Ἔτυμ. ἔπω (ἀμφι-, δι-, ἐφ-, μεθ-, περι-), πρτ. -εἶπον, ἀόρ. ἐπ-έσπον, ἀπρφ. -σπεῖν = σανσρκ. sá-paḥi (φροντίζω), Zenb. hap- (κρατῶ), & δημοσ. κατ' ἀλλοιους συναπτέα τῶ ἀπτω. Ἐκ τῆς αὐτῆς β. τὸ δπλον. *Ἐπομαι, πρτ. εἰπόμνη, ἀόρ. ἐσομένην (πρβλ. δημηρ. κλπ. ἔσπε-το, ἔσοπιτο, ἐσπέσθαι, & ἀνάγονται εἰς τὸ σανσρκ. sá-scaḥi (λατ. *se-sqve-, καὶ εἶναι τοῦ τύπου ἔπε-φρα-ν) πρβλ. σανσρκ. sácaḥi (ἀκολουθῶ), λατιν. sequor, ἱρλ. -secheta, sechen, Διθ. sekú, sékú (ἀκολουθῶ), εἰτα λατ. socius (<*soqniós λατ. β. seqn-).

ἐπιφάξω (ἐπι+φάξω)· β.τι καὶ ὄν, κλωσῶ (κυρ. κάθημαι ἐπὶ τῶν φῶν) || κλώω, κακκαρίζω.

ἐπιφθελία, ἡ (ἐπι+φθελίω)· ὁ καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολός, ἡτοι τὸ ἐν ἔκτον τῆς δραχμῆς (διδόμενον εἴτε ὡς πρόστιμον εἴτε ὡς τόκος).

ἐπιφθῆ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπ-αοιδῆ (ἐπιφθῶ)· μαγικὸν ἄσμα ἀδόμενον ἐπὶ τινος, μαγγανεία, μαγεία, ἐξόρκι.

ἐπιφθῆ, τὸ ὄπκορ. τοῦ ἐπαφθῆ (β βλ.).

ἐπιφθός, ὄν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπ-αοιδός (ἐπιφθῶ)· ὁ ὄδων πρὸς τίνα) ἢ ἐπὶ τινος || ὁ μεταχειριζόμενος μάγια (ἐξόρκια, μαγικά ἐξέσεις) πρὸς θεοπελαίαν || μετὰ γεν., ὁ μάγος, γόης (ὁ ἐνεργῶν ὡς μάγος ὑπὲρ τινος ἢ κατὰ τινος). 2) ὁ ἀδόμενος τῆς λεγόμενος κατόπιν.— III ὡς οἰσαστ. ὁ ἐπιφθός, ἡ ἐπαφθός· γόης, μάγος, ἡ γόησσα, μάγισσα (φαρμακεύτρια).— III ἡ ἐπιφθός, λυρικὸν ποίημα εἰς διατιχα (ὁ πρῶτος στίχος λαμβ. τρίμ. καὶ ὁ δευτερός διμετρον) ἐν χρῆσει παρ' Ὀρατίω.

ἐπιφθύνος, ὄν (ἐπι+φθύνω)· πλήρης ὀδύνης, ὀδυνηρός.

ἐπιφῶξ (ἐπι+φῶξ)· θρηγῶ ἐπὶ τινος (ἀναφωνῶν ὦ μοι, ὦ, ὦ...).

ἐπιφῶξω = ἐπαφῶξω (βλ. λ.).

ἐπιφθέω, μέλ. -ώσω καὶ -ωθήσω· ὠθῶ πρὸς τι, ὠθῶ προσέτι.

ἐπιφθειλα, ἀόρ. α' τοῦ ἐποκελλάω.

ἐπιφλένιος, ὄν (ἐπι+φλένῃ)· ὁ ἐπὶ τῆς φλένης, ἐπὶ τοῦ θραχίονος, ὦν.

ἐπιφμάθιος, ὄν (ἐπι+φμάθιος)· ὁ ἐπὶ τῶν φῶν.

ἐπιφμῆς, -ίδος, ἡ (ἐπι+φμῆς)· τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὤμου || ὁ τράχηλος μετὰ τοῦ ὤμου. 2) τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πλοίου.

ἐπιφμῶσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπόμνυμι.

ἐπιφμῶτος, ὄν (ἐπόμνυμι)· ὁ ὄρκισμένος, ὁ μετ' ὄρκου (βεβαίων τι).— III παθητ. μάρτυς τῶν ὄρκων, ὃν ἐπικαλεῖται τις ὄρκιζόμενος, ἐπὶ θεῶν.

ἐπιφνύμα, ἡ (ἐπιφνύμι)· ὄνομα διδόμενον (εἰς τι πρόσωπον ἢ πράγμα) μεταγενεστέρως (επαρνομί, παρατσούκλι), λατιν. cognomen || ἐπιφνύμιαν ἔχω ἐπὶ τινος = ἔχω ἐπώνυμον (ὄνομα) κατὰ τὸ ὄνομα ἄλλου τινός.— ἀλλ' ἡ ἐπιφνύμιαν ἔσχε χάραξ=ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν χώραν, ὠνόμασε τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἰδικόν του ὄνομα. 2) ὄνομα δηλωτικὸν τῆς μοίρας.— III γενικῶς, ὄνομα.

ἐπιφνύμιος, α, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἐπώνυμος.

ἐπιφνύμιος, ὄν (ἐπι+φνύμι, αἰολ. ἀντὶ ὄνομα)· ὁ ὠνομασμένος ἐκ τινος προσ. ἢ πράγμ., φερώνυμος (ὁ φέρων τὸ ὄνομά τινος) || ὄνομα ἐπώνυμος= ὄνομα δοθέν πρὸς ἀνάμνησιν (εἰς μνήμην) τινός, ὡς ἐνθύμιον τινός || Ἄλκυονην καλέεσκον ἐπώνυμον= Ἄλκ. ὠνόμασαν αὐτὴν (τὴν ὠνόμασαν φερώνυμος) || γεν., ὁ καλοῦστος, ἐπονομαζόμενος.— II ἐνεργ. ὁ δίδων τὸ ὄνομά του εἰς τὸ πρόσωπόν τι ἢ πράγμα || ἐν Ἀθήναις ὁ πρῶτος ἄρχων (ἐκ τῶν ἐνέα) ἐκαλεῖτο ἄρχων ἐπώνυμος, ὡς δίδων τὸ ὄνομά του εἰς τὸ ἔτος καθ' ὃ ἤρξεν.

ἐπιφωπῶ· ἐφορῶ, ἐπιθλέπω, παρατηρῶ. Ἐκ τοῦ

ἐπι-ωπή, ἡ (ἐπι+ὠψ)· τόπος (σκοπία) παρέχων εὐρείαν θέαν, θέαις περιόπτος.

ἐπι-ώπτων, πρτ. τοῦ ἐπ-οπτῶ.

ἐπι-ώρα, ἰων. ἀντὶ ἐρεώρα, γ' ἐν. πρτ. τοῦ εφορῶ.

ἐπι-ώρα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπ ὄρυνμι.

ἐπι-ώρτο, γ' ἐνικ. ἐπ. πθ ὄρ. β' τοῦ ἐπόρυνμι.

ἐπι-ωτίδες, -ίδων, αἱ (ἐπι+αὐτός)· δοκοὶ (ἐξέχουσαι ὡς ὤτα) ἐκατέρωθεν τοῦ προσθίου μέρους τοῦ πλοίου, ὁπόθεν ἐρρίπτοντο αἱ ὄγκυραι.

ἐπι-ωφελῶ, μέλ. -ήσω· βοηθῶ τίνα εἰς τι, ὠφελῶ. εἶμαι ὠφέλιμος, ἐξυηρητικός, εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐπι-ωφέλημα, -ατος, τὸ (ἐπιωφελῶ)· βοήθημα, συνδρομῆ || ταμίευμα.

ἐπι-ωφελία, ἡ (ἐπιωφελῶ)· βοήθεια, ὄφελος, κέρδος, πλεονέκτημα.

ἐπι-ώχῃτο, γ' πληθ. αἰολ. καὶ ἰων. παθ. ὄπερ. τοῦ ἐπέχω· πάσαι γὰρ πύλαι ἐπόχῃτο = ὄλαι αἱ πύλαι ἦσαν κεκλεισμένα.

*Ἔτυμ. ἰ-ὠχ- (& segh (βλ. ἔχω, πρβλ. συν-ωχᾶδον (Ἡσ.), ὀκωχῆ (ἀν-δι-συν-κατ-), δημηρ. συν-οκωχότε).

ἐπι-ωχόμνη, μέσ. πρτ. τοῦ ἐποίχομαι.

*ἘΡΑ, ἡ' = λατ. terra· γῆ· μόνον ἐν τῷ ἑπιερ.

ἔραζε=κατὰ γῆς, εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς.

*Ἔτυμ. πρβλ. Ἡσυχ. «ἔρας· γῆς», ἔραζε (χαμαί), πρβλ. «πολύ-ἡρος· πολυάροστος, πλούσιος» (Ἡσυχ.), παλ-γερμ. ero, erda (γῆ), παλ-ιρλ. ert (γῆ), Ἄρμ. erkir (γῆ).

*ἘΡΑΜΑΙ, ἐπ. β' πληθ. ἐράσασθε· πρτ. ἡράμνη.— Παθ. μέλ. ἐρασθήσομαι· ἀόρ. α' ἡράσθη· μέσ. ἀόρ. α' ἡράσση· ἐρῶ, ἀγαπῶ ἐμμανός, ποδῶ.

*Ἔτυμ. ἔραμαι καὶ (θεματικόν) ἐράσομαι, ἀττ. ἐ-ράω· ποιητ. ἐρατός· δημηρ. ἐρατίζω· δημηρ. κ. λ. ἐρατεινός, ἐραννός (<*ἔρασ- (ἔραω) + πρόσφ. νο-ς· ἀττ. ἐραστός· ἐραως, -ωτος, (κλίνεται κατὰ τὰ λήγοντα εἰς χαρακτ. -τ-· γέλως, -ωτος, ἰδρώς, -ώτος)· δημηρ. ἔρος, δοτ. ἔρω, ἀττ. ἔρον (πρβλ. δημηρ. γέλως)· ἀεθ. ἐτυμολ.

ἐράνιζω, μέλ. -σω (ἐρανος)· ζητῶ συνεισφοράς, ζητῶ συνδρομάς, ἐνεργῶ ἐρανον, «συνάζω».— II δίδω ἐρανον (συνεισφοράν), βοηθῶ διὰ συνεισφορᾶς.— III συνενώνω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐράνιστής, -οῦ, ὁ (ἐράνιζω)· ὁ συνεισφέρων εἰς ἐρανον ἢ εἰς σύλλογον (λέσχην), ὁ μετέχων εἰς ἐρανον.

ἐραννός, ἡ, ὄν (ἐράω)· ἐρατεινός, ἐπέρατος. τερπνός.

ἐράνος, ὁ· τὸ διὰ τῆς συνεισφορᾶς συναποτελούμενον δεῖπνον, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ συμβολή, λατ. symbolum || γεν., συμπόσιον, ἐορτή, πανηγυρίς. 2) πᾶσα συνεισφορά || γεν., φιλοφροσύνη, ἐξυηρητήσις. 3) ἐταιρεία ἀνθρώπων, σωματεῖον, λέσχη. [βλ. καὶ ἐορτή].

ἐρασδε, ἔρω. ἀντὶ ἐραζε.

ἐράσι-μολπος, ὄν (ἐράω+μολπή)· ὁ ἀγαπῶν (ἐρώμενος) τὰς μολπὰς (τὰ ἄσματα).

ἐράσι-χρήματος, ὄν (ἐράω+χρήματα)· ὁ ἀγαπῶν τὸ χρήμα, φιλόμαργος, ἀπληροτος.

ἐράσιμιος, α, ὄν καὶ -ος, -ον (ἐράω)· ἀξίεραστος, εὐχάριστος.

ἐρασσαι, ἐπ. ἀντὶ ἐρασαι, γ' ἐν. τοῦ ἐραμαι.

ἐράσσατο, ἐπ. ἀντὶ ἡράσατο, γ' ἐν. ἀόρ. α' τοῦ ἐραμαι.

ἐραστεύω, μέλ. -σω=ἐράω· ἀγαπῶ, ποδῶ.

ἐραστής, -οῦ, ὁ (ἐραμαι)· ὁ ἀγαπῶν, «ἀγαπητικός» || μετρ. ὀπαδός, διασώτης.

ἐραστός, ἡ, ὄν (ἐράω)· ἐράσιμιος, ἀγαπητός, ποδηγός, ἀξιαγάπητος.

ἐράτεινός, ἡ, ὄν (ἐρατός, ἐράω)· ἐράσιμιος || ἀρεστός, εὐπρόσδεκτος.

ἐράτιζω = ἐράω· ἐπιθυμῶ ὑπερβολικῶς (σφοδρῶ), εἶμαι ἀπληροτος διὰ τι.

ἐράτός, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἐραστός· προσφιλέης || ἀξίεραστος, ἀγαπητός.

ἐράτό-χρους, ὄν καὶ κατὰ συναίρ. -χρους, -οον (ἐρατός + χροά)· ἔχω ἐράσιμιον τὸ πρόσωπον (ἢ τὸ δῆμα).

ἐρατύω, θωρ. ἀντί *ἐρητύω* (βλ. λ.).
Ἐρατώ, -οῦς, ἢ (*ἐρατός*)· μία ἐκ τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ ἔρασμα, ἡ ἀξίερατος. 2) μία τῶν Ὀκεανίδων.
ἐρατῶνυμος, ον (*ἐρατός+δυνμα*)· ἡ ἔχουσα ἐρατὸν ὄνομα.

ἘΡΑΨ, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. μετὰ παθ. ἀορ. α' *ἤρασθη* ἐν ἐνεργ. σήμ. βλ. καὶ *ἐραμαι*· ἀγοπῶ || ἐπιπραγμ. ἐπιθυμῶ, ποδῶ, τὴν ἐμμανῶς || ἀπολ. *ἐρών* = ἐραστής, «ἀγαπητικός» || ἢ *ἐρωμένη* = «ἀγαπητικιά». — Ἄποθ. *ἐράσμαι* ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν. εἶναι σπάνιον.

Ἐτυμ.: *ἐράω* (**ερα(σ)ω*), σανακρ. *rásah* (χυμός), *rasá* (πύροτης)· ἐξ ἰαπ. *básawes eres* (τρέχειν, ρεῖν), πρβλ. *áporros*, *árossh*· **εράω* (**erēs*-πρβλ. *ερωή*, *ερωέω*· λτ. *rōs*).

ἐργάζομαι, μέλ. *ἐργάσσομαι*, θωρ. *ἐργασθῶμαι*· ἀορ. α' *εἰργασάμην*· πρκ *εἰργασμαι*, ἰων. *ἐργασμαι*· πάντες οἱ ἀνωτέρω τύποι ἀπαντῶσι μετ' ἀμφοτέρων τῶν ἐνοιῶν, ἐνεργ. δηλ. καὶ παθητ.· ἀλλ' ὁμως οἱ παθητ. μέλλ. α' *ἐργασθῆσομαι* καὶ ἀορ. α' *εἰργασθῆναι* ἀεῖποτε ἐν παθ. ἐνν. ἀποθ. (*ἐργον*)· ἐργάζομαι. εἶμαι ἀπησχολημένος, ἀρχίζω ἐργασίαν || κυρ. ἐπιγεωργῶν· τὸ *χρῆμ' ἐργάζεαι* = τὸ πρῶμα ἐργάζεται (τ. ἔ. «ἡ δουλία προχωρεῖ»). — Π μετ. ἀπεργάζομαι, κἀμνω, ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ, ἐπεξεργάζομαι, φέρω εἰς πέρας, συμπληρῶ. 2) κατεργάζομαι τὶ: *ἐργάζομαι χρυσόν* = κατεργάζομαι χρυσόν, κατασκευάζω τὶ ἐκ χρυσοῦ. 3) κερδίζω ἐργαζόμενος. 4) κἀμνω, οἰκοδομῶ, κατασκευάζω || ὡς. παράγω, γεννῶ, προξενῶ. — III ἐργάζομαι τέχνην, ἀκόμ. ἐπάγγελμα. [δὲ· ἔτυμ. βλ. *ἐρα*·ον].

ἐργάθον, ἐπ. ἀντί *εἰργαθον*, ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *εἰργω* ἀπρσ. *ἐργάθειν*.

ἐργάλειον, ἰων. *ἐργαλήιον*, τὸ (*ἐργον*)· ἐργαλεῖον, ὄργανον.

ἐργαξῆ, θωρ. ἀντί *ἐργάσει*, β' ἐν. μέλλ. τοῦ *ἐργάζομαι*.

ἐργασίω, ἐφετικόν τοῦ *ἐργάζομαι*· ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ, μελετῶ νὰ κόμω τι, σκοπεύω νά...

ἐργασία, ἢ (*ἐργάζομαι*)· ἐργασία, «δουλιὰ», κόπος, μόχθος, λατ. *labor* || ὁ μόχθος τῆς ἡμέρας, καθημερινὴ ἀσχολία, ἐνασχόλησις || *ἐργασίαν δός* + ἀπρφ. = λάβε τὸν κόπον νὰ κἀμῃς τι — II κατασκευῆ, οἰκοδομῆ || γεωργικῆ καλλιέργεια || *ἐργασία μετάλλων* = κατεργασία μεταλλευμάτων. 2) τεχνικῆ ἐξάσκησης, «μαστοριά», τέχνη πανουργία || ὡς. ἔργον τέχνης. 3) κέρδος, τὰ κέρδη, ὄφελος, συμφέρον.

ἐργάσιμος, ον (*ἐργάζομαι*)· ἐπιδεκτικὸς κατεργασίας, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐργασίαν || ἐπὶ χώρας, καλλιεργήσιμος.

ἐργασμαι, ἰων. ἀντί *εἰργασμαι*, πρκ. τοῦ *ἐργάζομαι*.
ἐργαστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἐργάζομαι*· *δεῖ τινα ἐργαστέον* = πρέπει νὰ ἐργάζηται τῆς.

ἐργαστήρ, -ῆρος, ὁ (*ἐργάζομαι*)· ὁ ἐργάτης, γεωργός.

ἐργαστήριον, τὸ (*ἐργάζομαι*)· τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἐργασία, ἐργαστήριον, ἐργοστάσιον, ἐμπορικὸν κατάστημα.

ἐργαστικός, ἢ, ὄν (*ἐργάζομαι*)· κατάλληλος πρὸς ἐργασίαν, ἐργατικός, φίλεργος, πολυάσχολος.

ἐργάτης, -ου, ὁ (*ἐργον*)· δ.τι καὶ νῦν, «ἐργάτης», ὁ ἐργαζόμενος, γεωργός, γεωπόνος || ἐπαγγελματίας. — II ὡς ἐπιθ. ἐργατικός, δραστήριος, φιλόπνοος.

ἐργάτικος, ἢ, ὄν (*ἐργάζομαι*) = *ἐργαστικός* (βλ. βλ.).

ἐργάτινος, -ου, δ' = *ἐργάτης* (βλ. βλ.).

ἐργάτις, -ιδος, θηλ. τοῦ *ἐργάτης*· ἡ ἐργαζομένη, ἐργάτρια, μοιθωτὴ ἐργάτρια (ἐπὶ μοιθῶ ἐργαζομένη). — II ὡς ἐπιθ. ἐργατικῆ·.

ἔργμα, -ατος, τὸ (*εἰργω* + *ἔρκος*)· φράγμα, περίφραγμα.

ἐργνύμι καὶ -νύμι, ποιητ. ἀντί *εἰργω*, *ἔργω*· ἐγκλείω, περιφράττω.

ἐργο-δότης, -ου, ὁ (*ἐργον+δίδωμι*)· ὁ παρέχων ἐργασίαν (ἀντιθ. τῷ *ἐργολάβος*).

ἐργο-λάβέω· ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ἀμοιβῇ || συμβάλλομαι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός || *ἐργολαβεῖν ἀνδριάντας* = *statuas conducere faciendas*. Ἐκ τοῦ

ἐργο-λάβος, ον (*ἐργον+λαβεῖν*)· ὁ συμβαλλόμενος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός, ὁ ἀναλαμβάνων ἐναντι ὠρισμένου χρηματικῆ ποσοῦ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου || ὡς οὖο *ὁ ἐργολάβος* ἀντιθ. τῷ *ἐργοδότης*, λατ. *conductor, redemptor*.

ἔργον, τὸ (**ἔργω* = *ἔρδω*)· ἔργον, ἐργασία || τὰ *σαυτῆς ἔργα κόμισε* = ἐκύτταζε τὴ δουλιὰ σου. 2) Ἐν τῇ Ἰλιάδι κατὰ τὸ πλεῖστον *ἔργα* = πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις, πράξεις, κατορθώματα, ἐν πολέμῳ || ἐν ᾧ ἐν τῇ Ὀδυσσ., γεωργικὰ ἔργα, βιομηχανικὰ ἐπιχειρήσεις || καλλιεργημένοι ὄγροι || *ἔργα Ἰθάκης* = οἱ ὄγροι τῆς Ἰθάκης || *ἔργα βοῶν* = αἱ ὑπὸ τῶν βοῶν ἀροτριούμεναι ἐκτάσεις (παρὰ Βιργιλ. *boum labores*) || *ἔργα γυναικῶν* = γυναικεῖα ἐργόχειρα, κυρ. προΐοντα ὑφαντοουργίας || καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐνασχολήσεων: π.χ. *θαλάσσια ἔργα* = ἀλιευτικὰ ἐνασχολήσεις ἢ καθόλου σχέσιν ἔχουσα μετ' τὴν θάλασσαν || *μυτν*. δλων τῶν εἰδῶν τὰ ἔργα καὶ αἱ ἀσχολαί, π.χ. μεταλλευτικὰ κ. ἄ. 3) βαρὺ ἔργον, σκληρὰ ἐργασία. 4) συχ. παρ' Ὀμ. ἀντιθ. τῷ *ἔπος*, δηλ. πράξις καὶ οὐχὶ λόγιον μόνον. — II εἰδικὰ περιφράσεις παρ' Ἀττ.: *ἔργον ἐστὶ μετ'* ἀπρφ. = εἶναι δύσκολον ἔργον νά... || *σὺν ἔργον ἐστὶ μετ'* ἀπρφ. = «δικὴ σου δουλιὰ εἶναι» νά... εἰς σὲ ἀνῆκει νά... || *ἔργα παρέχω τινὶ* = *πράγματα παρέχω τινὶ* = προσξενῶ (παρέχω) εἰς τινα ἐνοχλήσεις (δόσανα).

Ἐτυμ.: *ἔργον*, Ἄργ. Κρητ. Συρ. κ. ἄ. *Ἐργον*, Ἑλλ. *Ἐργον* (πρβλ. Ἑλλ. «*Λακ. γάργόρο*» σὲ *μισοθωτός* τ. ἔ. *γεωργός*), πρβλ. παλ-γερμ. *werc, werah*, παλ-σαξ. *werk*, παλ-Norr. *verk*· *ἐργάτη* (= ἡ φιλόπνοος, ἐργατικῆ, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

ἘΡΓΩ (Α)· παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον *ἔργω*, ἐπ. τύποι ἀντί τῶν ἀττ. *εἰργω* ἢ *εἰργω*· μελ. *ἔρξω* ἢ *εἰρξω*· ἀορ. α' *εἰρξα*· πρκ. *ἔεργμαι*, γ' πληθ. *ἔρξα*· ἕπερο. *ἔεργμην*, γ' πληθ. *ἔρξατο* ἢ *ἔεργατο*· μχ. παθ. ἀορ. α' *ἐρξθῆς*· ἐγκλείω, περιορίζω || *ἐντός ἐεργειν* = κλείειν ἐντός, ἐγκλείειν, περικλείειν || *γέφυραι ἐεργμῆται* = ἡσφαλισμένοι, στερεαί, καλῶς κατασκευασμένοι, ὡς τὸ *ἐεργμῆται*. — II κλείω ἔξω, ἀποκλείω ἢ παρακλείω, ἐμποδίζω ἀπὸ τίνος πράγμ. || ὡς. ἐμποδίζω, συγκρατῶ, τινα ὀπὸ τοῦ νὰ πράξη τι. — Μέσον, συγκρατῶ ἑμαυτὸν ἀπὸ τι, ἀπέχομαι τίνος, ἀπέχω ἀπὸ τι.

Ἐτυμ.: *ἔργω*, *ἐργάθω* (τ. ἔ. *Ἐργω*)· *ἔεργω* (*ἔεργω*), γ' πληθ. πρκ. *ἔρξαται*, γ' ἐν. πρτ. *ἔεργω*, ἀττ. *ἔργω* (σπαν.), *εἰργω*, τραγ. *εἰργάθω*, πρτ. *ἀποεἰργον*, κατ-εἰργον, μέλ. *συν-ἔρξω*, θωρ. μέλ. *ἔρξω*, ἰων. *ἔργω*, *ἔεργνυμι*· ἀττ. ἄειρητῆ, ἰων. *ἔρητῆ*· ἀττ. *εἰργμός*· ἰαπ. β. **verg-*· δὲν φαίνεται νὰ ἀνήκη ἐνταῦθα τὸ λατ. *urgeo*. — II διαφορά μεταξὺ τοῦ *εἰργω* (= ἀποκλείω, πρβλ. *ἀπειργάω*) καὶ *εἰργω*, *εἰεργνυμι* (πρβλ. *καθεἰεργνυμι* = ἐγκλείω) φαίνεται μάλλον ἐξεζητημένη· ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ δασέος καὶ φιλοδ. πνεύματος ὀφείλεται μάλλον εἰς φωνητικὸς λόγους καὶ *ἔξα*ρταί ἀπὸ τοὺς ἐκαστοτε γειτνιάζοντας φθόγγους.

****ἘΡΓΩ** (Β)· πράττω ἔργον, ἐργάζομαι, ἀπρηχαιμῆνος ἐνεστ., ἀντί τοῦ ὁποῦο εἶναι ἐν χρῆσει ὁ ἐν. *ἔρδω*· ἀντιθέθεν (δηλ. ἐκ τοῦ *ἔργω*) οἱ χρόνοι: μελ. *ἔρξω*, ἀορ. *ἔρξα*, πρκ. *ἔεργω*, ἕπερο. *ἔεργειν*, οἰτινες ἀμφρανίζονται ὡς χρόνοι τοῦ *ἔρδω*. [διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. *ἔργον*].

Ἐτυμ.: **ἔργω*, μελ. ἄ. *ἔρξω*, ἀορ. ὁμ. *ἔρξα*, πρκ. *ἔεργω*· *ἔρδω* (**Ἐργδω*, **verg-jo* = παλ-σαξ. *wirkin*, παλ-γερμ. *wirch*(i)n)· ποιητ. *ἔργμα*. — *ἔρξω* (**Ἐρξω* (κατ' ἐπιζῶσαν τοῦ *Ἐργω*)· ἐκ τοῦ *ἔξω* ἐσχηματίσθη μέλ. *ἔρξω*, ἀορ. *ἔρρεξα*, *ἔρεξα* (κατὰ τινὰς δ' ἀορ. *ἔρεξα* (**εερεξα* (κατὰ μεταθεσιν φθόγγων) (**Ἐερεξα*)· ἕμπερ. *ἄρεκτος*. — *ἐργάζομαι*, Ἄργ. Κρητ. *Ἐργάζομαι*, ἀττ. πρτ. *εἰεργάζομαι* (πρβλ. πρκ. *εἰεργασμαι*) καὶ *ἠεργάζομαι*· *ἐργάτης* (κατὰ τινὰς ἀντι **ἐργότης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐργάζομαι*· πρβλ. Βοιωτ. *Ἐεργοτίων* ἐκ τοῦ **Ἐεργότις*), *ἐργαστήρ*, *ἐργαστήριον*· λατ. *ergast-ulu-m' ὄργανον*· *ὄργια*· *ὄργιάζω*· ἀττ. *ὄργεων*, ποιητ. *ὄργε*

ών, -ώνος· ἐδῶρη κλπ.· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται λαπ. β. verg- (=δρᾶν).

ἐργώδης, ες (ἐργον+εἶδος)· ἐπίπονος, ὀχληρὸς, κοπιώδης.

ἐρδεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ ἐρδω.

ΕΡΓΑ, μελ. ἐρῶ κλπ., βλ. *ἐργω· ἐργάζομαι, πράττω, ἐκτελῶ, συμπληρῶ || μετὰ διπλῆν αἰτ. κατὰ ἐρδω τινὰ ἢ ἀπολ. ἐρδω τινὰ = προσενῶ κατὰ εἰς τινά, κακοποιῶ τινά. 2) ὡς τὸ λατ. sacra facere, ἐερὰ ἐρδω = προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω || μτγν. καὶ ἀνευ τοῦ ἐερὰ ἢ θυσίας, ὡς τὸ λατ. facere ἢ orare. [διδά τὴν ἐτυμολ. βλ. ἐργον].

ἐρέβενδος, ἦ, ὄν (*Ἐρεβος)· σκοτεινὸς, ζοφερός.

Ἐρέβουφι, **Ἐρέβουσιφι**, βλ. ἐν λ. *Ἐρεβος.

ἘΡΕΒΙΝΘΟΣ, ὄ· ὡς καὶ νῦν, κοιν. «ρεβίδι», (λατιν. cicer).

Ἐτυμ.· ἰ. πρβλ. ὄροβος (=«βίκος») (*ἐροβος, λατιν. ervom (βίκος) <*ere(g)nom ἢ *ero(g)nom.—παλ. γερμ. arawelz, arwiz, γερμ. Erbse ἢ καταλ. -υθος εἰς τὰ ὄνομ. φυτῶν δὲν εἶναι ἄλλην. (πρβλ. καὶ Ἑσυχ. «λέβινθοι» ἐρέβινθοι», «ὀδδὸλινθοι» ἐρέβινθοι», ἀψίνθιον κλπ.

ἐρέβω-διφᾶς (ἐρεβος+διφᾶς)· ψηλαφῶ «πασπα- τεύω» εἰς τὸ σκοτεινὰ.

ἐρεβόδεν, ἠπίρ.· ἐκ τοῦ ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν γῆν ὀκότους. Ἔκ τοῦ

Ἐρεβος, τὸ, γαν. -ος, συννηρ. -ους, ἰων. Ἐρέβευς, Ἐρέβευσσιν.—τὸ ἐρεβος (λατ. Erebus), ἴστος ὑποχθονίου ὀκότους, ὑπεράνω τοῦ ἐστὶ βαυότερον κειμένου Ἄδου.

Ἐτυμ.· ἰ. Ἐρεβος (λαπ. *(e)regnos, *(e)regves ἠπίκ. ἐρεβεννός (<*εσ-νο-ς)· ποιητ. ἐρεμνός (<*ερεβ-νο-ς)· πρβλ. σανσκρ. rājas, erek—.

Ἐρεβόσδε, ἠπίρ.· εἰς τὸ Ἐρεβος.

ἐρείνω, ὡς τὸ ἐρομαι· ἐρωτῶ || μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ περὶ τίνος, διὰ τινά || τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσ. ἐρείνομαι.— [ἐρείνω (<*ερεφ-εἶνω) πρβλ. ἐρευνάω] βλ. καὶ ἐρέτω].

ἐρεδιζω, δωρ. -ιδῶς μελ. -ισω, ἀττ. -ιῶ· ἄορ. α' ἠρέθισα, μτγν. -εῖα (ἐρέθω)· ἐξερεδίζω, παροξύνω εἰς ὀργήν, προκαλῶ, ἐξοργίζω.— || μτγν. ἐξάπτω, διεγειρω || φέψαλος ἐρεθιζόμενος = σπινθῆρ («σπί- θα») ἀναρριπιάζομενος. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐρέδισμα, -ατος, τὸ (ἐρεθίζω)· ἐρεδισμός, διέ- γεροις.

ἘΡΕΘΩ, ὡς τὸ ἐρεθίζω· ἐξερεδίζω, ἐξοργίζω || ἐγειρω, αὐξάνω.

Ἐτυμ.· ἐρέθω, ἐρεθίζω, ὀροθύνω κατὰ τινὰς προέρχονται ἐκ τῆς β. τοῦ ὀρνυμι (λατ. orior) ἐπεκτε- ταμένης δι' ἐνός -dh-.

ἘΡΕΙΔΩ, μελ. ἐρεῖσω· ἄορ. α' ἠρεῖσα.— Παθητ. ἄορ. α' ἠρεῖσθη· πρκ. ἐρήρεισμαι· γ' ἐν. ἠερο. ἠ- ρήρειστο· κάμνω τὴν νά ἀκούμωθῆν ἐπὶ τίνος ἄλλου, στήριζω τὴ ἐπὶ ἄλλου, ἐπακκουμῶ || θβαν, θλίβω, πιέ- ζω, ὠδῶ, ἐπισηεύδω, θιάζω τινά ἐναντίον τίνος || ἐ- ρεῖδω πληγὴν = ἐμπήγω τὴ καὶ δημιουργῶ τραύμα.

2) στυλῶνω, ὑποστηρίζω, ἐνισχύω, ἀνέχω, ὑποδα- στάζω || γαν., στερεώνω, θεμελιώνω, φυτεύω. 3) πιέζω τὴ ἰσχυρῶς. 4) ἐκφανεδονίζω. 5) ἐπὶ στοι- χημάτων, στοιχηματίζω, καταδέτω τὴ ὡς ἐγγύησιν διὰ στοιχημα, τὸ ὅποσον ἔβαλα μὲ κάποιον, λατιν. deponere.— || ἀμτβ. στήριζομαι, ἀκούμωθῶ || ἐπιτίθει- μεν || ἀλλήλοισιν ἐρεῖδουσαι = στήριζόμεναι ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἐπισωρευόμεναι (ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης) || παρ' ἄττ. ἐπιτίθεμαι κατὰ τίνος, «τοῦ ρίχνομαι».

2) ἐπέφτω μὲ τὰ μούτρα εἰς ἐργασίαν τινά || ἐρεῖ- δε = «ρίξω (πέσε μὲ τὰ μούτρα) σὸ φαγί».— || Παθητ. καὶ μέσ. στήριζομαι, ἀκούμωθῶ, ἐπὶ τίνος (κυρ. στυλῶνω, ἑμαυτὸν ἐπὶ τίνος) || ἀπολ. ἐν τῇ μτγ. μέσ. ἄορ. α' ἐρεῖσάμενος = οταδεῖς στερεῶς, πατή- σασ στερεά, λαθῶν ἀκλόνητον θεῖον: οὐδεὶ χάϊται ἐρηρέδαται (γ' πληθ. πρκ.) = αὶ κόμαι τῶν ἐστηρί- ζοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (ἐφθάνον μέχρι τοῦ ἐδ., «ἐπεφταν χάμω»). 2) εἶμαι καλὰ στερεωμένος (ἐμπεπηγμένος)· λαῖ ἐρηρέδαται = οὐ λίθοι ἴσαντο στερεῶς ἐμπεπηγμένοι. 3) ἐν τῷ μέσφ. συναγωνί- ζομαι, ἀμιλλῶμαι, μάχομαι.

Ἐτυμ.· ἐρεῖδω, πρκ. ἠρεῖσα καὶ μτγν. ἐρήρεισα, παθ. πρκ. ἐρήρεισμαι, ἠρεῖσμαι· ἐρεῖσμαι, πρβλ. ἀνε- ρεῖς, -ίδος (βλ. λ.), λατ. rīdica, τὰ δημρ. γ' πληθ. πρκ. ἐρηρέδαται καὶ ἠερο. ἐρηρέδατο εἶναι ἤττον ὀρθοὶ ἀρχαίοι τύποι ἀντὶ τῶν ὀρθοῦ. ἐρηρέδαται, ἐρηρέδατο.

ἘΡΕΙ'ΚΗ, ἢ δάμνος φρουγανειδῆς, κοινῶς «ἀρεῖ- κη, ρεῖκη», λατ. erica. [Ἐρεῖκα <*Ἐρεῖκα· παλ - lrga, froech (<Κελτ. *vnoiko-s, πρβλ. δημοτ. λατ. bruga, *brugaria) Γαλλ. bruyère), Gall. grūg].

ἘΡΕΙ'ΚΩ, μελ. -ξω· ἄορ. α' ἠρεῖξα· θραύω, σχίζω, ξεσχίζω || ἐρεῖκόμενος περὶ δουρὶ = σχιζόμενος, κομ- ματιαζόμενος ἀπὸ τοῦ δόρου, κυρ. διατρυπώμενος ὑπ' αὐτοῦ.— || ἀμτβ. ἐν τῷ ἄορ. β' ἠρεῖκον· ρήγνυμι, θραύομαι, διασχίζομαι, κομματιαζομαι.

Ἐτυμ.· ἰ. ἐρεῖκω, παθ. πρκ. ἐρήριγμα, δημρ. ἄορ. ἠρεῖκα· σανσκρ. rikhāḥ (χαράσσω), λιθ. rēkhi (κόπτη ὄστρον), raiky'ih (=κόπτη ἐρέτες ψωμί), παλ-γερμ. riga (σειρά), ἀγγλοσάξ. rāw, rōew (<λαπ. *roik-vā), ἀγγλ. row (σειρά) λαπ. β. *(e)reik- λατ. rima κατὰ τινὰς <*reik-smā ἢ reik-mā, ἐρεῖκω.

Ἐρεῖο, ἐπ. ἀντὶ ἐρεω, ἐροω, Προστ. τοῦ ἐρομαι.

Ἐρεῖοι, οἰ· λέξις ὑβριστικὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.

ἐρείομεν ἐπ. ἀντὶ ἐρέωμεν, α' πληθ. ἠποτ. τοῦ ἐρέω.

ἐρείπιον, τὸ (ἐρείπω)· τὸ πετωκὸς, τὸ ἐναπο- μέιναν μετὰ τὴν πτώσιν (καταστροφὴν) || συν. ἐν τῷ πληθ. ἐρείπια· ναυτικῶν ἐρείπια = ναυάγια, ὑπολείψι- ματα ναυαγίου || γενικῶν ἐρείπια = πτώματα, λείψι- να, «ψοφίμα» || πέπλων ἐρείπια = ράκη, τεμάχια ἐνδυμάτων.

ἘΡΕΙ'ΠΩ, μελ. ἐρείπω· ἄορ. α' ἠρεῖπω.— Παν. ἄορ. α' ἠρείφθη· πρκ. ἐρήριμμα.— καταρρίπτω, καταβάλλω, κατασχίζω, κατεδαφίζω, κατακρημνίζω, καταστρέφω || ἐρείπια γένος θεῶν τις = κάποιος θε- ὸς κατακρημνίζει (συντρίβει) τὴν φυλὴν (γενεῖν) τῶν.— Παθητ. κατακρημνίζομαι, πίπτω εἰς ἐρείπια:

τείχος ἐρέριπτο (ἐπ. ἠερο. ἀντὶ ἐρήριπτο).— Παρά Πινδ. μτγ. παθ. ἄορ. β' ἐρείπεις, δοτ. ἐρείπεντι = πε- σῶν, πεσόντι.— || ἀμτβ. ἐν τῷ ἄορ. β' ἠρείπον, ἐπ. ἐρίπον, πρκ. β' ἐρήριπα· καταπίπτω, σκοντόπτω || πίπτω προηγῆς.— [πρβλ. ποιητ. ἐρίπην (=κατωφέρεια, πλευρὰ) ἐρείπιον· λατ. rira ἔξ λαπ. β. *(e)reip].

ἐρείπια, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ ἐρείδω.

ἐρείπιδεις, μτγ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐρείδω.

Ἐρεῖσμα, -ατος, τὸ (ἐρείδω)· τὸ στήριγμα, ὑπο- στήριγμα, κάτι τὸ ὅποσον εἶναι στερεωμένον κά- ποῦ διὰ νὰ ὑποδοσάσῃ (ὑποστηρίξῃ) πράγμα τι || μτφρ. ἐπὶ προσ. θήρων ἔρεῖσμα Ἀκράγαντος = τὸν Θήρωνα, δοτις ἤτο στήριγμα (στυλός) τοῦ Ἀκρά- γαντος (ὡς τὸ λατ. columen).— || = ἔρεμα, τ. κ. ὑπο- στήριγμα χρησιμεῖον ἵνα μὴ κλίνη τὸ πλοῖον πρὸς τὰ πλάγια.

ἐρείψιμος, ον (ἐρείπω)· κατερριμμένος εἰς ἐρεῖ- πια, κρημνισμένος.

ἐρείψι-τοιχος, ον (ἐρείπω + τοίχος)· ὁ καταρρί- πτων τοίχος.

ἐρεμνός, ἦ, ὄν, συγχεκαμ. ἐκ τοῦ ἐρεβεννός· σκο-τεινός, ζοφώδης, μέλας || ἐρεμνὴ φάτις = σκοτεινὴ φῆμη (ἀγνωστος ὁ διαδῶστος αὐτῆν).

Ἐρεῖα, ἄορ. α' τοῦ ἐρέω.

ἐρέομαι, ἐπ. καὶ ἰων. τύπος τοῦ ἐρομαι (β βλ.).

ἐρέπτομαι, ἀποθ., ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ.· ἐοδίω, τρώγω.

Ἐτυμ.· ἀθεδ. ἐτυμολ. (κυρ. σημ. ἀναρπάξω, βό- σκομαι, τρώγω) λατ. rapio = ἀρπάξω, πρβλ. ὡς λατ. irpex-icis (=δικρανόν, «τοσουγράνα») ἢ ιταλ. erpice, γαλλ. herse· πρβλ. Ἄλδ. rjer (ἀρπάξω), rjeres (λη- στής), λιθ. rēplės, σανσκρ. rārah (φυσικὸν ἐλάττω- μα, ἀναπηρία), Βεθ. raphitah (ἀνάπηρος, δυστυ- χής), Ἴβρ. rap (<*rapnō-) (= πᾶν ζῶον ἠερο ἔλκει πρὸς ἑαυτὸ), rēth (<*reptu-) (=ἐξαφικτικὴ ἐπίθεσις, μανία) λαπ. β. srep- βλ. ἐν ἀρπάξω.

ἐρέπτω = ἐρέφω· στεγαζῶ, βάζω ὀροφὴν (στῆ- γην) || ἐπιστόφω.

ἐρέριπτο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἠερο. τοῦ ἐρείπω.

ἐρέσθαι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἐρομαι.

ἘΡΕ'ΣΣΩ, ἀττ. -ττω· μελ. ἐρέσω· ἄορ. α' ἠρεσα·

κωπηλατώ.— || μεττ. ἐλαύνω, κινῶ ταχέως διὰ κωπηλασίας || μετφ. ἐπὶ πτηνῶν: *πετερυῶν ἑρετμοῖσιν ἑρεσσόμενοι*—οπεύδοντες πρὸς τὰ ἐμπρός (προχωροῦντες ἐσπευσμένως) διὰ τῆς κωπηλασίας τῶν πτερυγῶν των, ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τῶν πτερυγῶν των (= τὸ τοῦ Βιργιλ. *remigio alarum*). 2) γενικῶς, δέτω εἰς ταχέϊαν κίνησιν, κινῶ ταχέως.—Παθ., ἐπὶ τῷ οὐμῳ, λαμβάνομαι ἀνά χεῖρας, ἐντείνομαι.— [ῥι· ἐτυμολ. βλ. *ἑρέτης*].

ἑρέτης, -ου, ὁ (*ἑρέσσω*): κωπηλάτης.

Ἔτυμ. ἰ *ἑρέτης*, *ἑρέσσω*, *ἑρέττω* (<*ἑρέτjω), μέλ. *ἑρέσω* ποιητ. *ἑρετ-μός*, συν. πληθ. οὐδ. *ἑρετμά*· ὄμηρ. *ἑρεσίη*· ὑπ-ηρέτης· ὑπ-ηρεσία· σανσκρ. *aritrah* (κῶπη), *aritraṃ* (πηδόλιον), *aritā* (κωπηλάτης)· (ιαπ. **erā*), λατ. *rēmus* (<**reismo-s*-, πρβλ. παλ-λατ. *Irimesmos*), **rj*:λ. *rāme* (ἐλαφρά κώπη)· ιαπ. **erē*- (κωπηλατεῖν) πρβλ. *ἄλι-ήρης*; (ῥς οχ(ζει τήν θάλασσαν), *ἀμφ-ήρης*, *ἀμφ-ηρικός*, *τρι-ήρης*, *πεντ-ήρης*; ὄμηρ. *εἰκοσόροσ*, ἄττ. *εἰκοσόροσ*, ἰων. *τριηκόντερος*, *πεντηκόντερος*, ἄττ. *τριᾶκόντερος*, *πεντηκόντερος*· πρβλ. ρασακ. *araliḥ* (ὑψηρέτης), *rāliḥ* (ἐξυψηρετικός).

ἑρετμός, ὁ, ἡ *ἑρετμόν*, τὸ (*ἑρέσσω*), λατ. *remus*: κώπη· ἐν τῷ πληθ. μόνον τὸ οὐδ. *ἑρετμά* εἶναι ἐν χρήσει. Ἐξ αὐτοῦ τὸ.

ἑρετμός, μέλ. -ώσω: ἐφοδιάζω μὲ κώπας, κάθημαι «στὰ κουπίᾳ», κωπηλατῶ.

ἑρέττω, ἄττ. ἀντὶ ἑρέσσω.

ἙΡΕΥΓΟΜΑΙ, μέλ. ἐρεύζομαι, ἀποθ. πτύω, ἐξεμῶ (*εἰζερνώ*), λατ. *ructare* || ἀπολ. ἐρεύγομαι («ρεύγομαι», ἐκπέμπω διὰ τοῦ στομάτος ἄερα ἐκ τοῦ στομάχου), λατ. *ructare*. 2) μετφ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκοπῶ κί, ἀφρούς, θραύομαι ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἀφρίζω.— || ἐν τῷ ἐννεγ. ἄορ. β' ἤρῳτων, ἀπρφ. *ἑρῦ·εἰν*, μετ. *ἑρῦων*· μυκῶμαι («μουγγρίζω»), θρυχῶμαι, ὠρούομαι.

Ἔτυμ. ἰ *ἐρεύγομαι*, *ἐρυγγάνω*· *ἐρυγή*· λατ. *ē-ru-gō*, *ructio*, παλ-γερμ. *iruchen*, λιθ. *raugmi*, *rugin*· ιαπ. β. *(*e*)*reug-*· πρβλ. καὶ λατ. *rumen*, *rum* (οἰσοφάγος).— ὄμηρ. μετ. αἰτ. *ἐρυγγόντα*· ὄμηρ. *ἐρύγγμηλος* (βλ. λ.: *ἐρυγγίτωρ* (= *βοητής*; *Ἔουσ.*)), λατ. *rugio* (ιαπ. β. **rug-*)· ἑλλ. *ρύζειν*, *ῶρυγή*, *ῶρυγμός*, *ῶρυγμα* (βλ. λ. λ.)· βλ. *ῶρύομαι*.

ἑρευθέδανον, τό τὸ ἐρυθρόδανον, «ριζάρια». Ἐκ τοῦ

ἑρευθέω, μέλ. -ήσω: ἐρυθριῶ, κοκκινίζω. Ἐκ τοῦ **ἑρευθός, -εος**, τό· ἐρυθρότης, «κοκκινάδα», ἐρύδημα. Ἐκ τοῦ

ἙΡΕΥΘΩ, μέλ. ἐρεύσω: κάμνω τι ἐρυθρόν, τὸ χρωματίζω κοκκινόν.

Ἔτυμ. ἰ *ἑρέθω*· *ἑρευθός*· *ἑρευθιάω*, *ἑρευθέδανον* (καὶ *ἑρυθρόδανον*)· σανσκρ. *rō'hitaḥ* (h(ah), Ζανθ. *raoidiā-* (ἐρυθρός, ἐρυθρωπός), ἀγγλοσαξ. *reod* (ἐρυθρός), Γοτθ. *gariuds* (ἐντιμος, κυρ. ὁστις εὐκόλως ἐρυθριῶ), λιθ. *raūsvas* (<**reudh-s*-) = ἐρυθρωπός, ὑπέρυθρος· ιαπ. *(*e*)*reudh-*— **ἐρυθρός**· *ἑρυθρίαώ*· *Ἑρυθραι* (πρβλ. γερμ. *Rothenburg*), *Ἑρυθρινοί*· *ἑρυθρός*=λατ. *ruber*, παλ-ολαυ. *rūdrū*, ιαπ. *(*e*)*rudh-ro-s*, σανσκρ. *rudhirāḥ* (**rudh-ro-s*) = ἐρυθρός, αἱματηρός, *rudhirām* (αἶμα), εἶτα σανσκρ. *rōdhrāḥ iōdhrāḥ* (= *symplocos racemosa*), εἶδος θάμνου, τοῦ ὁποῦο ἐφλοῖος παράγει ἐρυθρὰν κόνιν· ιαπ. *(*e*)*rudh-* (ἐν τῷ λατιν. *rubor* <**rudhō-s* = ἐρυθρία), παλ-γερμ. *rotamo* (<**rudhmen*=ἐρυθρία), παλ-ολαυ. *rūdēti s* (=λατ. *rubere*, παλ-γερμ. *rotēn*)=ἐρυθραίνω.—πρβλ. προσέτι ιαπ. (*e*)*roudho-s* ἐν τῷ σανσκρ. *iōdhāḥ* (<**rōdhā-*) = ὑπέρυθρος· λατ. *rūfus* (ξανθός, πυρρός), ὄμηρ. *rofu*, **rj*:λ. *ruad*, Γοτθ. *raups*, παλ-γερμ. *rot* (ἐρυθρός), λιθ. *raūdas*, *raudónas* (ἐρυθρός), *raudā* (ἐρυθρόν χρώμα), παλ-ολαυ. *rudā* (ἐρυθρός), λατιν. *rōbus*, *rōbeus*, *rōbius* (ἐρυθρός) (ἄτινα συνδυάζουσι ἐν ἑαυτοῖς τὸ διαλ. **rōfos*· καὶ τὸ λατ. **rōbos* <ιαπ. **rōbhos* (= σκοτεινός), *rōbīgō* (σκωρία)· ἑλλ. *ερυσίβη* (= σκωρία), *ἑρυσί-πέλας* (<**ερυσαι-*), ἀγγλοσαξ. *rusi*, παλ-γερμ. *rosi* (<**rudhsio* = σκωρία), παλ-ολαυ. *rūzda*, λιθ. *rūdā*, ἑτυμ. *rūsa* (<*rūdhsā* = σκωρία),

σανσκρ. (γραμμ.) *iōstam* (σκωρία σιδήρου) καὶ λατ. *russus* (<**rudh-so-s*), παλ-γερμ. *ros(a)mo* (<**rudh-s-men*=σκωρία), λιθ. *rūsvas* (<**rudh-s-*) = ὑπόφαιος· ἡ ιαπ. ρ. **ereudh-* εἶναι ἐπέκτασις τῆς ιαπ. β. **ereu-*, ἧτις εἶτα ἔγινε **ereu-*· ἐν τῷ λατ. *ru-tilus* (ὑπέρυθρος) (<*ru-tia-ro-s* μετ' ἀνομοιωσεως τοῦ r-r εἰς r-l).

ἔρευνα, -ης, ἡ (*ἑρέω*): ἀναζήτησις, «ἔρευνα». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρευνάω, μελ. -ήσω (*ἔρευνα*): ἐρευνῶ, ἀναζητῶ τι, ζητῶ νὰ εὕρω τι || ἐξετάζω, ἀνερευνῶ. 2) μετ' ἀπρφ. ζητῶ νὰ πράξω τι, ἐπιχειρῶ νὰ πράξω τι. [βλ. τὴν ἐτυμολ. βλ. *ἑρέω*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρευνητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἔρευνάω: δεῖ τινα ἐρευνᾶν.

ἔρευσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἑρεύθω*.

ἙΡΕΦΩ, μέλ. -ψω: ἀόρ. α' ἤρῳτα· καλύπτω διὰ στέγης.— || καλύπτω διὰ στεφάνου, στέφω, ἐπιστέφω || κοσμῶ διὰ στεφάνων ἀνδένων.— μέσοι, στέφω ἑμαυτόν.— [*ἑρέφω* καὶ *ἑρέπτω*· ὄμηρ. *ὕψηρεψής*· *δ-ροφός*· *δροφή*· ιαπ. ρ. *(*e*)*redh-*].

ἑρέχθω, οχίζω, διαρρηγνύω, συντριβῶ.— Παθητ.: *ναῦς ἐρεχθομένη ἀνέμοιοι*—ἐκσφενδονιζομένη (φερομένη) τῆδε κάκεϊσε ὑπὸ τῶν ἀνέμων (τῆς τρικυμίας), «καροβοτοσκοιούμεν πλοῖο».

Ἔτυμ. ἰ ἀβεδ. ἐτυμολ.· κατὰ τινας πρβλ. σανσκρ. *rāksas* (ὀδύνη, ὀλεθριον πνεῦμα), Ζανθ. *raḣaḥ* (θλάθη)· ιαπ. β. (*e*)*reḥ*· κατ' ἄλλους συγγ. τῆ ἑλλ. *ἑρέγματα*, ἀλλ' ἄδασιμω.

ἑρέψα, ἀόρ. α' τοῦ *ἑρέφω*.

ἑρέω (A), ἰων. καὶ ἑπ. ἀντὶ ἑρῶ.

ἑρέω (B), ἑπ. ἀνε. τ. ἀντὶ ἑρομαι: ἐρωτῶ.

Ἔτυμ. ἰ *ἑρέω* τ. ἑ. *ἑρέφω*, πρβλ. αἰολ. *ἑρέω* (πρβλ. Ἦουσ. «ἑρευε· ἑρέυνα».—*ἑρέσμαι* καὶ *ἑίρομαι* (<**ἑρ-φομαι*), ὄμηρ. μέλ. *εἰρήσομαι*, ἄττ. *εἰρήσομαι* (**ἑρF-*), ἄορ ὄμ. καὶ ἀντ. *ἤρῳτων*, ἀπρφ. *ἑρέσθαι*· πρωταρχ. ἄθεματος κλίσις **ἑρευμαι*, **ἑρύομαι*, **ἑρFεντι*, **ἑρύμαι*, ἑξ ὧν θεματικὴ κλίσις **ἑρέφω*, **ἑρφομαι*, πρβλ. Κρητ. *ἑρευταί* (= ζητηταί, πράκτορες ἐν ἐπιγρ.), *ἑρευνάω*, *ἑρευνα*, ποιητ. *ἑρέλινω* (<**ἑρF-εινω*), ἰων. *εἰρωτάω*, ἄττ. *ἑρωτάω* (<**ἑρF-ωτ-*). Ἰαπ. β. *(*e*)*reue-*.

ἑρημάξω, μελ. -σω (*ἑρημός*): ὀφίλομαι μόνος (ἐρημος), εἶμαι μόνος, ὑπάγω μόνος· ἰων. πρτ. *ἑρημίζεσκον*.

ἑρημαῖος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ *ἑρήμος*.

ἑρημία, ἡ (*ἑρήμος*): ἑρημία, μοναξιά, «ἐρημία».— || μόνωσις, ἀπομόνωσις: ἐπὶ τόπων, ἡ ἐρήμωσις τόπων, ἡ λεηλασία, κατεδάφισις τόπου (λατ. *vasillas*) || ἐπὶ προσώπων, ἀπομόνωσις, ἐγκατάλειψις. 2) γενικῶς, ἐνδεια, ἔλλειψις, ἀπουσία || ὤσ. ἀπαλλαγὴ ἀπὸ συμφορᾶς τίνος.

ἑρημιάς, -άδος, ἡ' μεμονωμένη (ἀπομόνωνωμένη, ἐρημικὴ) λότρις (ἐπὶ κόρης ἀφιερωσάσης τὴν παρθενίαν αἰτίας τῇ Ἄρτεμιδι).

ἑρημο-κόμης, -ου, ὁ, ἡ (*ἑρημός+κόμη*): ὁ στερούμενος κόμης.

ἑρημο-λάλος, ον (*ἑρημός+λαλέω*): ὁ λαλῶν (τερετίζων, ἐπὶ τέττιγος) ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ἑρημο-νόμος, ον (*ἑρημός+νόμος*) καὶ *ἑρημότομος*: ὁ βόσκων (ζῶν, συχνάζων) εἰς τὰς ἐρήμους.

ἑρημό-πολις, ι, γεν. -άδος (*ἑρημός+πόλις*): ὁ ἐστερημένος τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, ὁ ἀπολέσας τὴν πατρίδα του.

ἙΡΗΜΟΣ, η, ον καὶ **-ος, -ον**· ἄττ. *ἑρημός*· ἐπὶ τόπων, ἐρημος, μοναχικός, ἀπομεμονωμένος || ἐπὶ προσώπων, μονήρης, ἐγκαταλειμμένος || ὤσ. ἀβοήθητος. 2) μετὰ γεν., ὁ ἐστερημένος τίνος πράγμα, ὅστις δὲν ἔχει τι (διότι τοῦ τὸ ἀφῆρεσαν), ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τίνος: *στέγαι φίλων ἑρημοι*.— || ὤσ. ὡς *ἑρημός* (ἐνν. *γῆ* ἢ *χώρα*), ἡ=τόπος ἐρημος, «ἐρημος» ὅπως καὶ νῦν λέγεται.— || **ἑρήμη** (ἐνν. *δέκη*), ἡ· δίκη, καθ' ἣν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐμφανίζεται, ὁπότε δικάζεται *ἑρήμη*· *ἑρήμη δίκην εἰλον*—ἐκέρδισα τὴν δίκην μὴ παρουσιασθέντος τοῦ ἀντιδίκου || *ἑρήμην (δέκην) ὄφλον*—κατεδικάσθην μὴ ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν δίκην καὶ δικασθεὶς ἐρήμη.

***Έτυμ.** ι δημηρ. *έρημος*: άττ. *έρημος** *έρημία** *έρημων** δλ. *άραιός* και *ήρέμα*.

έρημοσύνη, ή έρημία, Έκ τοῦ **έρημώ**, μέλ. -ώσω (*έρημος*)· έρημώνω, καθιστώ τι έρημον, γυμνώνω, λεηλατώ, καταστρέφω. 2) μετά γεν. πράγμα, άποστερωτά τινά τινος.—Παθητ. στεροῦμαι, άποστερωθῆμαι, τινος.— II άφίνω, έγκαταλείπω, τι.—Παθητ. άφίνομαι, έγκαταλείπομαι, μόνος. *Έξ αὐτοῦ τό

έρημωσις, -εως, ή (*έρημώω*)· έγκατάλειψις, καταστροφή, «έρημωσις».

έρημητής, -οῦ, ό (*έρημώω*)· ά έρημώνων, ό προξενών έρήμωσιν.

έρηρέδαται, ίων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *έρειδω** *έρηρέδατο*, ίων. γ' πληθ. παθ. ύπερσ.

έρ'ριμμαί, παθ. πρκ. τοῦ *έρείπω*.

έρηριπα, άμτβ. πρκ. τοῦ *έρείπω*.

έρήτῦθεν, αιολ. γ' πληθ. παθ. άορ. α' τοῦ *έρητύω*.

έρητύω, μέλ. -ύσω· άόρ. α' *έρήτῦσα* (*έρύω*)· κρατώ όπισω, άνοστέλλω, άναχαίττω, συγκρατώ, καταστέλλω, καταπνίγω.—κρατώ όπισω άπό τινος, άπομακρύνω άπό τι [κατά τινος συγγ. τῆ *έρύκω*, θ δλ.].

έρητύσασκε, γ' έν. ίων. άορ. α' τοῦ *έρητύω*.

***ΕΡΙ**-· άγώριστον μόρτον, ώς τό *άρι*·, έν χρήσει ώς πρόθημα πρὸς ένόχουσιν τῆς έννοιας λέξεώς τινος· λίαν, όγαν, παρά πολύ (πρβλ. **Ήουχ. έρι*·· *πολύ, μέγα, ίσχυρόν*·).

***Έτυμ.**: *έρι*- έπιτατικόν πρόθημα: *έρι*-*αυγή*, *έρι*-*αύχην*, *έρι*-*αχθή*ς κλπ.· ή πρόβλεσις του δέν είναι άπολύτως σαφής· διά τήν σημασι. πρβλ. *άρι*·· *έρι*- = εδ. *ari*-, ίαπ. **eri*-, *άρι*- <ίαπ. **γri*, ή μάλλον εδ. *ari*=*άρι*·.

έρι-*αύχην*, -εως, ό, ή· ό έχων ύψηλόν και καμπύλον τράχηλον.

έρι-*βόας*, -ου, ό (*έρι*- + *βοή*)· ό ίσχυρώς βοών, κρουγάζων, ταραχώδης.

έρι-*δρεμέτης*, -ου, ό (*έρι*- + *βρέμω*)· ά ίσχυρώς βροντῶν, επί τοῦ Διός || βροχῶμενος, μυκῶμενος.

έρι-*δρεμής*, ές = *έριβρομος* (θ δλ.).

έρι-*βρομος*, ον (*έρι*- + *βρέμω*)· ό ήχηρώς βοών, βροχῶμενος.

έρι-*δρυχης*, -ου, έπ. γεν. -εω, και **έρι**-*δρυχος*, ον (*έρι*- + *βρυχάομαι*)· ό ίσχυρώς βροχῶμενος.

έρι-*θῶλαξ*, -άκος, ό, ή, και **έρι**-*θῶλος*, ον· ό έχων μεγάλους θῶλους (επί εὐφθρου γῆς) || έντεθθεν, λίαν εύφορος, γόνιμος, καρποφόρος.

έρι-*γδοῦπος*, ον=*έρι*-*δοῦπος* (θ δλ.), ό βροντῶν.

έρι*δαίνω*, μέλ. *έριδήσω* (*έρίζω*)· λογομαχώ, διαπληκτίζομαι, μαλλώνω || άγωνίζομαι διά τι.— άπρφ. μέσ. άορ. α' *έριδήσασθαι*.

έρι*διδιον*, τό ύποκορ. τοῦ *έριον* (θ δλ.).

έρι*διδάινω* (*έρίζω*)· προκαλώ, κινῶ εἰς έριδα, έξερεδίω.— II άμτβ. φιλονεικῶ, άγωνίζομαι (= *έρι*-*δαίνω*).

έρι*δμῆτος*, ον (*έρι*- + *δημτός*)· ίσχυρώς (στερεώς) έκτισμένος || θθεν, ίσχυρός, ύπερβολικός || άκίνητος, άκοτάβλητος.

έρι-*δοῦπος*, ον (*έρι*- + *δοῦπος*)· ό ίσχυρώς ήχῶν, βροντώδης.

έρι*ζέμεναι*, έπ. άπρφ. τοῦ *έρίζω*.

έρι*ζω*, ζωρ. **έρι***ζω** ίων. πρκ. *έρίζεσκον** μέλ. *έρίσω*, άόρ. α' ή. *ισα*, έπικ. γ' έν. *Εζκτ. έρίσσει* (*έρι*-ς)· διαπληκτίζομαι, φιλονεικῶ, μαλλώνω. 2) άνταγωνίζομαι, συναγωνίζομαι, άμιλλῶμαι || θθεν, εἶμαι ίσοπαλος, έφάμιλλος || τήν αὐτήν σημασι. *έχει* και ώς μέσον.

έρι-*ηρος*, ον (*έρι*- + **άρω*, πρβλ. *ήρα*)· ό έντελώς προσαρμοζόμενος πρὸς τι || μτφρ. ώς επίθ. τοῦ *έταιρος** όγαν εύόρμοςτος, πιστός, έμπιστος || τήν αὐτήν σημ. *έχει* και έν τῷ έτεροκλ. πληθ. *έρίηρος έταιροι*, αἰτ. *έρίηρος έταιρους*.

έρι*θάκίς*, -ίσος, ή (*έρι*-*θός*)· ή έργαζομένη γυνή, «έργόθισσα, δουλεύτρα».

έρι-*θαλής*, ές, ζωρ. άντι *έρι*-*θηλής*.

έρι*θάς*, ή (*έρι*-*θεύω*)· έρρασία επί μισθῷ.— II σπουδαρχία, έπιδιωξις δημοσίου θέσεως, ίατιν. *ambitus* || φατρία, κόμμα.

έρι-*θηλής*, ές (*έρι*- + *τέθηλα* τοῦ *θάλλω*)· ό πλουσίως θάλλων, θλαστάνων, εύθαλής, γόνιμος, καρποφόρος.

έρι*θος*, ό και ή· ήμερομίσδιος έργάτης, «μεροκαματιάρης», μισθωτός ύπρέτης || παρ' Όμήρῳ *έρι*-*θσο*· επί άνδρῶν=θερισοί || επί γυναικῶν=έριουργοί, ύφάντριοι.

***Έτυμ.**: *έρι*-*θος*, *έρι*-*θεύω** πρβλ. *σανοκρ. rīlīh* (δρομαίος, δρόμος), *rīnah* (ρέων), ίατ. *rinos* (ρύαξ), πρβλ. *σανοκρ. rayah* (δρομαίος)· έξ ίαπ. *δάσεω* *erēi*, *erōi*.—*έρι*-*θακος*, *έρι*-*θεύς*, *έρι*-*θυλος*, *έρι*-*θάκη*, *έρι*-*θακώδης* είναι συγγ. τῆ *έρι*-*θος*, παρὰγονται δέ εκ τῆς αὐτῆς ώς άνω ίαπ. *δάσεω*, εκτεταμένης δι' ένός -dh- προσφύματος.

έρι*κείν*, άπρφ. άμτβ. άορ. έ' τοῦ *έρείκω*.

έρι-*κλάγκτης*, -ου, ό (*έρι*- + *κλάζω*)· ό ίσχυρώς κλόζων, ήχῶν.

έρι-*κλαυστος* και **-κλαυτος**, ον (*έρι*- + *κλαίω*)· ό πολύ κλαίων.— II Παθητ. πολύκλαυστος, πολυθρήνητος, πολύ θρηνηθεῖς.

έρι-*κτύπος*, ον· ό δυνατά κτυπῶν, ό μέγαν κρότον προξενῶν.

έρι-*κῦδης*, ές (*έρι*- + *κῦδος*)· ό μεγάλην δόξαν έχων, πολύ ένδοξος.

έρι-*κῦμων*, ον, γεν. -ονος (*έρι*- + *κῦμα*, *κῦω*)· ό σφόδρα έγκύμων, εύφορώτατος.

έρι-*μῦκος*, ον (*έρι*- + *μέμῦκα*)· ό ίσχυρώς μυκῶμενος.

***ΕΡΙ**-**ΝΕΟ**'**Σ**, ό άγριοσυκή, κριν. «όρνις» ή «όρνεός», ίατ. *caprificus*.

***Έτυμ.** ι δημηρ. *έρινος*, *έρινός*, άττ. *έρίνεως*, *έρινάς*, -άδος· *έρινέον*, *έρινόν* (= άγριοσυκον)· *έρινάζω*· *έριφος** πρβλ. ίατ. *caprificus*.—*έρι*-*νός*: ίατ. *ornus*.

έρι*νεος*, α, ον (*έριον*)· μάλλινος.

***ΕΡΙ**-**ΝΥ**'**Σ** (όρθότ. τοῦ **Εριννύς*), γεν. -ύος, ή· όνομα πληθ. *Εριννύες* και κατά συναίρ. -ύς, αἰτ. -ύας και συνηρ. -ύς, γεν. -ύων και συνηρ. -ύη· ή *Ερινύς*, θεότης τιμωράς τῶν κακῶν πράξεων, εκδικήτρια || τά όνόματά των (Τισιφώνη, Μέγαιρα, Άληκτώ) άπανταῖα παρά μτγν. μόνον. *Έν Άθήναις εκαλοῦντο *Εὔμενίδες* ή *Σεμναί*, κατ' εύφημιμόν.— II ώς προσηγορικόν, *μητρος έρινύες*=κατάραι τῆς μητρος· *φρενῶν έρινύς*=διατάραξις φρενῶν, *μανία* || ώς. έννοχή δις χύσιμον αἵματος (διά φόνον).

***Έτυμ.**: **Ερινύς*, επίθ. τῆς Δήμητρος έν Άρκαδίᾳ· *άρκ. έρινύειν*=τό *θυμῷ χερίσθαι* (Παυσ.)· άμφιβόλου προελευσεως· κατά τινος *έρινύς** *έρισ*-*τυς*, μετ' άνομοιώσεως τῶν *υ*- υ εις *ι*-υ· *σανοκρ. rō'sati rūsyati* (=εἶμαι κακοδιάδετος), *rustah*, *rulistah* (έξωργισμένος), Λιθ. *rūstas* (στυγνός).—*έρινύς** ήμῆρ. *άρή*, άττ. *άρά*.—*άρκ. έρινύω* (**έρινύω*, **έρι*-*νύω*) ίατ. *rīnālis*, *rīnīnus*, παλ -αλου, *rīnīnū* (συναγωνισμός)· εκ β (ϑ)riv- (συνερίζομαι).

έριον, έπ. και ίων. **έριον**, τό (*έρος*)· μάλλιον, ίατ. *lanā* || ώς. έν τῷ πληθ. 2) *έρια* άπό ξύλου=μαλλία άπό δένδρον, φυτικό έρια, τ. έ. θόμβας (πρβλ. τό Γερμ. *Baum-wolle*). [διά τήν έπιμολ. δλ. *έριος*].

έρι-*πώλης*, -ου, ό (*έριον*+*πώλω*)· ό πωλῶν έρια, έμπορος μαλλίων. *Έξ αὐτοῦ τό

έρι-*πωλικός*, επίρ. κατά τόν τρόπον τῶν έριπωλῶν, τ. έ. δολίως, πανούργως.

έρι-*πώλιον*, τό (*έρι*-*πωλής*)· άγορά τῶν μαλλίων.

έρι-*στεπτος*, ον (*έριον*+*στέφω*)· ό έστεμμένος δι' έρίων.

έρι-*ούνιος*, ό· δημηρικόν επίθ. τοῦ **Ερμῶ*, εκ τοῦ *έρι*- + *όνιημι**· *θ έρι* *όνιγς* = ό όγαν ώφελῶν, ό βοηθός, ό φέρων εύτυχίαν || ώς. άπολ. **Εριούνιος*=βοηθός, ώς κύρ. *δν*. τοῦ **Ερμῶ* (ό πολυωφελῆς τρόπον τινά **Ερμῆς*).

***Έτυμ.** ι κατ' άλλους *έριούνιος*, δημηρ. *έριούνης*, επίθ. τοῦ **Ερμῶ* (πιθ.=πολύ νοήμων) <*έρι*- + *ουν*-, **ουαν*·, πρβλ. δημηρ. *οὔαν*-*ος* (δλ. *οὔς*).

έρι-*ουργέω*, μέλ. -ήσω· κατασκευάζω έρια, ή κατασκευάζω μάλλινα. *Έκ τοῦ

έρι-*ουργής*, όν (*έριον*+ **έργω*)· ό κατασκευάζμενος μάλλινα ύφάσματα.

ἔριπε, ἑπ. ἀντί *ἤριπε*, γ' ἐν. ἀμτβ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρειπω*.

ἔριπειν, ἀπρφ. ἀμτβ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρειπω*.

ἐρί-πλευρος, ὄν (*ἐρί-*+*πλευρά*)· ὁ ἔχων ἰαχυρός πλευράς, σπιθαρός.

ἐρίπνη ἢ **ἐρίπνη**, ἡ (*ἔρειπω*)· ἀπορρώξ πέτρα, ἀπότομος κρημνός || πάσα ἀνωφερῆς ἀνάβασις.

ἐριπών, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρειπω*.

ἔρις, -ιδος, ἡ αἰτ. *ἔριν* καὶ *ἔριδα*· πληθ. *ἔριδες*, καὶ μτγν. *ἔρεις*· φιλονεικία, διένεξις, ἔρις, ἐμάλλωμα || κυρ. ἀνταγωνισμός, ἀμίλλα, ἀγών || διαφωνία, ζήλοτυπία || ὡς. καὶ ἐν καλῇ ἐνν.: *ἔρις ἀγαθῶν*=ζήλος (ζέσις, θέρημη) διὰ τὸ καλόν.— || ὡς κύριον ὄνομα **ἔρις*=ἡ θεὰ τῆς ἔριδος (τῆς φιλονεικίας).

ἔρις*: *ἔριζω*, ἑπ. *ἐριδαίνω*, ποιητ. *ἐριδμαίνω*· ἀμφιβόλου ἔτυμολ.· κατὰ τινος συγγ. τῷ σανακρ. *arīh*, *arīh* (ἐχθρός), καὶ τῷ ἄλλ. *arīh*.—κατ' ἄλλους ἀσφαλμένως συνάπτεται τῷ *ἔρέθω*.—πρβλ. πρὸς τοῦτοις σανακρ. Ἰήθ (ἔφοδος, μάχη), παλ-ελα. *retī* (ἀγών).—Ἄρμ. her*, ὄργυν. *herin* (ὄρνθ, θυιάς)· σανακρ. *īrsyā* δημρ. *arēih*.

ἐρίσθεν, δωρ. ἀπρφ. τοῦ *ἔρίζω*.

ἐρίσδομος, δωρ. ἀντί *ἔρίζομεν*.

ἐρι-σθενής, ἐς (*ἐρι-*+*σθένος*)· μεγαλοδύναμος, μεγαλοσθενής.

ἐρισμα, -ατος, τὸ (*ἔρίζω*)· αἰτία (ἀφορμὴ) ἔριδος. **ἐρι-σμάρανος**, -ον (*ἐρι-*+*σμάρανη*)· ὁ ἠχηρῶς βροντῶν, βροντῶδης, βροντοκτυπῶν.

ἐρίσσειε, -εἰαν, ἐπικ. γ' ἐν. καὶ πληθ. Εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *ἔρίζω*.

ἐρίσσεται, ἑπ. ἀντί *ἐρίσηται*, Ἰπوت. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἔρίζω*.

ἐρι-στάφυλος, ὄν (*ἐρι-*+*στάφυλή*)· ὁ πλούσιος εἰς σταφυλός || ἐπιθ. τοῦ οἴνου, τοῦ κατασκευασμένου ἐξ ἀρίστης ποιότητος σταφυλῶν.

ἐριστής, -οῦ, ὁ (*ἔρίζω*)· ὁ ἀρεσκομένος εἰς λογομαχίας, «καυγατῆς».

ἐριστικός, ἡ, ὄν· ὁ φιλονεικός || ὡς οὖς. οἱ **ἔριστικοί* (=φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς).

ἐριστός, ἡ, ὄν (*ἔρίζω*)· ὁ ἐπιδεχόμενος φιλονεικίαν, ἀμφισβητούμενος.

ἐρι-σφάρανος, ὄν=*ἐρισμάρανος*· μεγάλως ἠχῶν, πολὺῆχος, μεγάλῳφωνος || ὠρυόμενος, βρυχώμενος.

ἐρι-τίμος, ὄν (*ἐρι-*+*τιμή*)· ὁ πολὺ τιμώμενος, μεγάλης τιμῆς ὄξιος || πολὺτίμος.

ἐριφίος, ὄν (*ἔριφος*)· ὁ ἀνήκων εἰς *ἔριφος* (β βλ.).

ἐρίφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *ἔριφος*· κατοικία.

***ΕΡΙ-ΦΟΣ**, ὁ, ὡς. ἡ· νεαρό αἰῆς ἢ νεαρός τράγος. — || *ἔριφος* οἶ=λατ. *hoedi*=ἀστερισμός προξενῶν θυέλλας· *ἐπ' ἐριφίος*=ἐν καιρῷ τρικυμίας.

ἔριφος*: *ἔριφος* (πρόσφ. -bho-) (λατ. **er-bho-s*, πρβλ. Κελτ. **erbos*, λατ. *aries* (κρίος), Λιθ. *erās*, Λεττ. *Jērs*, παλ-πρωσ. *erislian* (ἀμνός), Σερβ. Ρωσ. *Jarina* (ἔριον ἀμνῶν), **Ἄρμ. oro* (ero* = ἀρνίον, ἀμνός).—κατὰ τινος θεωροῦνται συγγ. καὶ τὰ: παλ-γερμ. *rēh* (δορκός), γερμ. *rickē* (κατοικία), σανακρ. *rišyāh* (ἀντιλόπη).

ἐρίωλη, ἡ· ἀνεμοατρόβιλος, θυέλλα, καταγίς. **Ο* **Ἀριστοφ.* μᾶς παρέξει φαντασιωδῆ προέλευσιν ἐκ τῶν *ἔριον*+*ἄλλωμι*=ἔριον ὀψίλεια παρὰ τὸ ἔρια ἀναλῶσαι. [σχοτειν. ἔτυμολ.].

ἐρκεῖος (ἀττ. *ἔρκειος*, κατὰ τινος), ὄν, καὶ -α, -ον (*ἔρκος*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ *ἔρκος* (τ. ἔ. τὴν αὐλήν, τὸ προαίλιον τῆς οἰκίας): *Ζεὺς ἐρκεῖος*=ὁ οἰκογενειακός (τῆς οἰκογενείας) Ζεὺς (ἢ γεν. θεός), ἐπειδὴ τὸ ἀγαλμα του ἡ καὶ ἀπλῶς ὁ θεμός του ἦτο ἰδρυμένος ἐν τῷ προαίλιῳ τῆς οἰκίας.— *ἔρκειος πύλαι*=αἱ πύλαι (θύραι) τῆς αὐλῆς.

ἐρκίον, τὸ (*ἔρκος*)· περίφραγμα, περιβόλος, τειχίον. **Ἐξ* αὐτοῦ τὸ

ἐρκίτης, ὁ· ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκέτης (ὑπηρέτης).

ἔρκο-θηρικός, ἡ, ὄν (*ἔρκος*+*θήρα*)· ἀνήκων εἰς τὸ θηρεύειν διὰ θηρευτικῶν δικτύων.

ἔρκος, -εος, τὸ (*ἔργω*, *εἴργω*)· φραγμός, φράκτις, περιβόλος, τείχος || κατὰ τὸ πλεῖστον, περιβόλος αὐλῆς καὶ αὐτὴ ἡ αὐλὴ || *ἀγγέων ἔρκεα* περίφρ.

ἀντί *ἄγγη* (β βλ.)· *σφραγίδος ἔρκος* ἀντί *σφραγίς* || *ἔρκος ὀδόντων* = κυρ. τὸ περίφραγμα τῶν ὀδόντων, ἀντί ἀπλῶς *οἱ ὀδόντες*.— || δίκτυον, βρόχος || αἱ κυκλικαὶ σπεῖραι τοῦ οἰκονίου (κοιν. λάσσου), τοῦ ἐκσφενδονιζομένου πρὸς οὐλληψιν ἀγρῶν ζῶων (ἴππων κ. ἄ.).— || *μτφρ.* κάθε φράγμα ἢ μέσον ἀμύνης, ὄχυρωμα, προπύργιον.

**ἔρκος*: *ἔρκειος* (*ἔρκειος*)· *ἐρκάνη* ((*δρκα*νη, κατὰ τὸ *ἔρκος*)· κατὰ τινος βασική σημ. εἶναι ἡ τοῦ πλέγματος (καλαμωτῆς) πρβλ. λατ. *sarcina* (δέσμη, δέμα), *sarcio* (συρράπτω, ἐμαλίνω), πρβλ. *sartus tectus* (οἰκία μέ πλέγμα καλαμῶν ἐστεγασμένη).— Πρβλ. ὡς. λατ. *surculus* (βλαστός, παραφάς, ὑποκορ. τοῦ *surus* (=κλάδος). Βλ. καὶ *ἔρκος*.

ἔρκ-οῦρος, ὄν (*ἔρκος*+*οὔρος*)· ὁ φρουρῶν *ἔρκος*, τ. ἔ. φράγμα (περίβολον).

ἐρκτή, ἡ· ἰων. ἀντί *εἰρκτή*.

ἐρκτός, ἡ, ὄν (*ἔργω*)=*ερκτός* (βλ. λ.), κατορθωτός.

ἔρμα, -ατος, τό· ἔρεισμα, ὑποστήριγμα || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν δοκῶν, διὰ τῶν ὁποίων συνεκρατοῦντο ὑποστηριζόμενα τὰ εἰς τὴν ἔρηαν ἀνελευόμενα πλοῖα || μτφρ. *ἔρμα πόλεως*=ἔρεισμα πόλεως (προσάτης, ὑπερασπιστής, πόλεως), λατ. *columnen*. 2) ὕψαλος, σκόπελος, θαλάσσης, ὅπου ἐνδέχεται νὰ προσάρξῃ πλοῖόν τι || ὡς. ὕψωμα, λόφος, σωρός χρωμάτων (κοιν. ἐτύμπα). 3) ἔρμα (κοιν. «σαβούρα») πλοῖον.— || *μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων* ἐπὶ ὀξείας βέλους ὡς πηγῆς ὀξυτάτων πόνων.— || *ἔρματα*=ἐνώτια (=«σκουλαρική»), συγγ. τῷ *ἔρμος* || γενικῶς, περιδέριον, ταινία || ἄλλως.

ἔρμα*: I *ἔρμα* (oF-*) (=ὑποστήριγμα) πρβλ. δημρ. *ἐρμίνα* (=πόδι κρεβατιοῦ) λιθ. *sveriu*, *sverli* (ἀνωψῶν, ζυγίζω), *svaris* (βαρός), *svoras* (θαρίδιον ἐκκεκρομῶς ὠρολογίου), *svāras* (πλάστιγγ), παλ-γερμ. *swari*, *swār* (βαρός), λατ. *sērius* (s-:sv-) (=σοβαρός) (πρβλ. λατ. *gravis* καὶ γρῶθ. *swērs* = σπουδαίος, πρῶχων).— || *ἔρμα* (=σκόπελος, «ξέρα») (**Fer-*σμα, ἰαπ. **fers-mō* = σανακρ. *vārsma* (ὕψωμα, λόφος), συγγρ. *vārsīyān* (=ὑψηλότερον), λατ. *verrūca* (**versūca*=λόφος), Ἰρλ. *ferr* (=καλύτρος) (**vers-*=ἀνώτερος), *farr* (=κίον), Γαλλ. *swarr* (αὐχὴν), Ἀγγλοσαξ. *wearr* (ἀκάλος, τύλος). Βλ. *ῥίον*.— || *ἔρμα* (=ἐνώτιον)· *κάθερμα*· βλ. *εἴρω*.—*Μία* σκοτεινὴ μτφρ. ἐνν. *τῆς* λ. *ἔρμα* ὑπάρχει ἐν τῇ Ὁμηρ. φράσει (Δ 117) *μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων*, ἐνθα ἡ λ. *ἔρμα* ἄλλοτε συνάπτεται μετὰ τοῦ *εἴρω* (ἡτοι σειρὰ, ἀλυσίς), ἄλλοτε ὡς *ἔρμα I* =σημεῖον στηρίξεως, τ. ἔ. πηγῆ, ἀρχῆ, καὶ ὑπὸ τινος τέλος θεωρεῖται συγγ. τῷ *ἔρμη* (=ἐφοδός, παροξυσμός), πρβλ. *ἄφορμη* (=σημεῖον ἐκκρίσεως, ἐκ ρίξ. *ser-* ἐν τῷ σανακρ. *sārati*, *sirarti*=τρέχω, ρέω).

ἔρμαιον, τό (**ἔρμης*)· κυρ. δῶρον τοῦ Ἑρμοῦ || εὐρημα («κελεπούρι»), ἀπροσδόκητον εὐρημα, τυχαία ἀνακάλυψις (τοῦ Ἑρμοῦ θεωρουμένου ὡς δωρητοῦ πάντων τῶν δῶρων τούτων).

ἔρμαῖος, α, ὄν. ἀττ. **ἔρμαῖος*, ὄν (**ἔρμης*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν ἢ προερχόμενος ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ.— || **ἔρμαῖα* (ἐνν. *ἰερά*), τὰ ἑορτῆ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ.

ἐρμάτιζω (*ἔρμα*)· «σαβουρώνω», ἐπιδέτω ἔρμα («σαβούραν»).

ἐρμάτιτης, ὁ· ὁ χρῶσιμῶν ὡς ἔρμα (ἐπὶ λίθου). **ἐρμ-αφρόδιτος**, ὁ (**ἔρμης*+*Ἀφροδίτη*)· πρόσωπον μετέχον τῶν ἰδιοτήτων ἀμφοτέρων τῶν φύλων || ἐκτεδηλυμένος πρόσωπον.

ἔρμαῖον, -ωνος, ὁ· ποιητ. κυρ. δωρ. ἀντί *ἔρμης*.

ἔρμέας, ὁ· ποιητ. ἀντί *ἔρμης* (δοτ. *ἔρμέα*).

ἔρμεῖας, ὁ· ἐπικ. ἀντί *ἔρμης*· γέν. *ἔρμεῖα*, -είω· δοτ. *ἔρμεῖα*· αἰτ. *ἔρμεῖαν*· κλητ. *ἔρμεῖα*.

ἐρμηνεῖα, ἡ (*ἔρμηνεῖω*)· ἐξηγησις, ἐρμηνεῖα, διασαφήνισις.— || ἡ δύναμις τοῦ διὰ λόγου ἐκφράζεσθαι.

ἐρμηνεύμα, -ατος, τὸ (*ἔρμηνεῖω*)· ἐρμηνεῖα, ἐξηγησις. 2) σημεῖον, σύμβολον, μνημεῖον.

ἐρμηνεύς, -έως, ὁ (**ἔρμης*)· ἐρμηνευτής, ἐξηγητής, διερμηνεύς || γενικῶς, ὁ καθιστῶν τι σαφές.

Ἔτυμ. ἔρμηνεύς, ἔρμηνεύω ἀδελ. ἔτυμ. ὁπό τινων συνάπτεται τῆ β. ser- (δένω, βλ. εἶρω I καὶ λ. sermo) καίτοι τὸ λατ. sermo (s < sv-) προέρχεται μάλλον ἐκ τῆς λατ. β. *sver- (λέγω), πρβλ. ἀγγλ. answer (ἀπάντησις) ὅσκι. svergncl (δοτ.=ὀμίλων).—Θά ἡδύνατο ἴσως καὶ ἡ β. ἔρ- νὰ προέρχεται ἐκ τῆς β. *sver-; θά ἡδύνατο ἐν ταύτῃ περιπτώσει νὰ παραχθῆ καὶ λέξ. *ἔρμα (= λατ. sermo, πρβλ. χειμῶν) ἢ μία λέξ. *ἔρμος (<*sverm(η)ο-s ?) =λόγος ἢ ἀπόκρισις; καὶ ἐκ ταύτης μία λέξ. *ἔρ[μο]-μηνεύς (πρβλ. μῆνυ, δωρ. μῆνυ);—κατ' ἄλλους ἔρμηνεύς παράγεται ἐκ β. Fer- (=λέγω) ἐν τῷ εἶρω (μελ. ἐρέω).

ἔρμηνευτής, ὁ βλ. ἔρμηνεύς.

ἔρμηνευτικός, ἡ, ὄν (ἔρμηνευτής) ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς ἔρμηνευσιν ἢ ὡς οὗσα. ἡ ἔρμηνευτικὴ (ἐνν. τέχνη).

ἔρμηνεύω (ἔρμηνεύω), μέλ. -σω εἶμαι ἔρμηνεύς (τ. ε. διερμηνεύς, ἐξηγητής) ἢ ἔρμηνεύω, ἐξηγῶ, διασαφηνίζω, καθιστῶ τι φανερόν ἢ θῆν, ἐκφράζω, δίδω ἐκφρασίην εἰς τι.

Ἐρμῆς, ὁ γεν. ἐπ. **Ἐρμῶ** δοτ. **Ἐρμῆ** αἰτ. **Ἐρμῆν** κλητ. **Ἐρμῆ** ὁ θεὸς Ἐρμῆς (λατ. Mercurius), παρ' Ὀμ. ὡς ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν καλούμενος **διάκτορος** ἢ ὡς δωρητὴς καλῆς τύχης καλεῖται **ἐρισόνιος ἀνάκτορα** ἢ ὡς θεὸς προστάτης πάσης πανουργίας καλεῖται **δέλιος** ἢ ὡς ὀδηγὸς καὶ συνοδὸς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεῶτων καλεῖται **ψοχοπομπός**. Βραδύτερον ἀθεωρήθη ὡς ὁ προστάτης θεὸς τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἢ ὡς. ὡς προστάτης τῶν κληρικών, τοῦ ἐμπορίου, τῶν ἀγορῶν, τῶν ὀδῶν, κληθεὶς **ἐμπολοῖος**, **δέλιος**, **ἐνόδιος** ἢ ἀνταθῆν **Ἐρμαὶ** ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν ὁδῶν τετραγώνων στήλαι, αἱ φέρουσαι κεφαλὴν ἢ προτομὴν τοῦ Ἐρμῶ.

Ἔτυμ. ἠγνώστου ἔτυμολ. πολλαὶ ἐκδοχαὶ ἐξηγήθησαν ἀλλ' οὐχὶ ἱκανοποιητικαί: κατὰ τινὰς συγγ. τῷ **zaratmēyah** (υἱὸς τῆς κυνομόρφου θεᾶς **zarātā**) κατ' ἄλλους **Ἐρμάς**=υἱὸς τῆς Αὐγῆς (**Ἡοῦς**) κατ' ἄλλους συγγ. τῷ **δρμη** (=διαδοχὴ ἡμέρας-νυκτός, ζωῆς-θανάτου) κατ' ἄλλους συγγ. τῷ **ἔρμα** (=σωρὸς λίθων), πρβλ. **ἔρματα**, **ἔρμαῖοι λόφοι**, **ἔρμανες** (**δρμη**=σοφοδρᾶ ἐπιδιδυμία).

Ἐρμίδιον, τὸ ἑσκαρ. τοῦ Ἐρμῆς μικρὸν δγαλμα τοῦ Ἐρμῶ ἢ ἐν τῇ κλητ.=μικροῦλή μου Ἐρμῆ.

ἔρμις ἢ ἔρμιεν, -ῖνος, ὁ δοτ. πληθ. **ἔρμιασιν** (ἔρμα) στήριγμα, ὑποστήριγμα ἢ πούς κλίνης.

ἔρμο-γλυφεῖον, τὸ ἐργαστήριον γλυπτικῆς.

ἔρμο-γλυφεύς, -εύς, ὁ (*Ἐρμῆς+γλυφῶ) ὁ γλύφων (κατασκευάζων) ἔρμας ἢ γεν. γλύπτης, ἀγαλματοποιός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρμο-γλυφικός, ἡ, ὄν (ἔρμογλυφεύς) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) ἀγαλματοποιῶν ἢ ἡ ἔρμογλυπτικὴ (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ ἀγαλματοποιῶ.

ἔρμο-γλύφος, ὁ=ἔρμογλυφεύς (β ελ.).

ἔρμο-κοπίδης, -ου, ὁ (*Ἐρμῆς+κόπτω) ὁ κόπτων (ἀκρωτηριάζων) τοὺς Ἐρμῶς.

ἔρνεσι-πεπλος, ὄν ὁ περιτυλιγμένος εἰς φύλγωμα ἢ ὡς οὗσα. ἐπὶ τοῦ Αἰονίου, ὁ περιβεβλημένος μὲ **ἔρρη** (νεαρά βλαστήματα).

ἘΡΡΩ, -εος, τὸ νεαρὸς βλαστός, κλωνάρι (κυρ. ἐπὶ τῆς ἀλαας καὶ τοῦ φρονίκου) ἢ **ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος**=ἀνεβλάστησεν ὡς νεαρὸν φυτόν.— ἢ μτφρ. νεαρὸς βλαστός, νεανίας.

Ἔτυμ. ἔρρος (προσφ. -ρος) πρβλ. Νορβ. runne, rune (κλάδος) ἢ **ἔρρυναι** κατὰ τινὰ **ἔρρος** (*ἔρροςος, ἔρροςος=σασακρ. ἀρπηθ (=ρεῦμα, κύμα). Κατ' ἄλλους συγγ. τῷ ἔρρα (ἄρρα οὐκα).

ἔρρα, ἄορ. α' τοῦ *ἔρρω=ἔρρω (β ελ.).

ἔρρεϊς ἢ ἔρρης, ὁ μεταφράσις τοῦ Περσικοῦ ὀνόματος **Δαρειός** (β ελ.) ἐκ τοῦ *ἔρρω, ἔρρω ὁ ἐργαζόμενος, ὁ πράττων τι, δραστήριος ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἔρρω ὁ κλώνων, ὁ ἐμποδίζων.

ἔρρω, μέλ. τοῦ *ἔρρω=ἔρρω.

ἔρροις, εσσα, εν (ἔρρος) ὁ ἀξίεραστος, δελκτικός, γοητευτικός.

ἔρροιην ἀντὶ **ἔρροιμη**, Εὐκτ. ἐν. τοῦ ἔρρω (β ελ.).

ἘΡΡΟΜΑΙ, ἰων. **εἶρρομαι** πρτ. **εἶρρομην** μέλ. **ἔρρησομαι**, ἰων. **εἶρρησομαι** ἄορ. β' **ἔρρομην**, Πρσπ. **ἔρρου**, ἐπ. **ἔρρειο**, ἴκποτ. **ἔρρωμαι**, Εὐκτ. **ἔρρομην**, Ἄκρφ. **ἔρρῶσθαι**, μτχ. **ἔρρομενος** ζητῶ, ἔρρωμαι ἢ ζητῶ νὰ μάθω διὰ τι(να).— ἢ ἔρωτώ, ζητῶ συμβουλήν, συμβουλεύομαι ἢ μετὰ διπλῆς αἰτ., ἔρωτώ τινα διὰ τι, περὶ τίνος.

ἔρρος (Α), -εος, τὸ τὸ ἔριον, «μαλλί», λατ. lana.

ἔρρος (Β), ὁ ποιητ. τύπος ἀντὶ **ἔρως** ἀγάπη, πόθος, ἐπιθυμία, ἔρως. [δὲ ἔτυμολ. βλ. **ἔρραμαι**].

ἔροτή, ἡ = ἔορτή.

ἔροτις, ἡ=ἔροτή (βλ. λ.).

ἔρπετον, τὸ (ἔρρω) πόν τὸ συρόμενον (τὸ **ἔρπον**), «ἔρπετόν» ἢ κυρ. ὄφις ἢ πληθ. τὰ **ἔρπετα** (ὡς ἀντιβ. τῷ **πετεινά**)=πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς κινούμενα ζῶα.

ἔρρης, -ητος, ὁ δερματικὸν νόσημα.

ἔρρηστικός, -οῦ, ὁ (ἔρρω) ὁ ἔρρων, μὸς ἢ=ἔρπετόν.

ἔρρύζω, μέλ. -σω (ἔρρω) ἔρρω, σύρομαι («σέρνομαι») πάντοτε μετὰ τῆς ἐνν. τῆς δυσκολίας ἢ τῆς δυστυχίας.

ἔρρυλλος, ὁ καὶ ἡ (ἔρρω) ὁ ἔρρων δύμος (δυμάρι), λατ. serpyllum, ἀειθαλῆς θάμνος χρησιμοποιοῦμενος διὰ στεφάνους.

ἔρρύσαι, ἀκρφ. ἄορ. α' τοῦ **ἔρρύζω** ἢ **ἔρρω**.

ἔρρυστήρ, -ῆρος, ὁ καὶ **ἔρρυστής**, -οῦ, ὁ (ἔρρύζω) ἔρπετόν ἢ τὸ ἔρρον ἐπὶ νήπιον.

ἔρρυστικός, ἡ, ὄν ὁ ἔρρων, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἔρπόντων.

ἘΡΡΩ, πρτ. **εἶρρον** μέλ. **ἔρρω** δωρ. **ἔρρω** ἄορ. α' **εἶρρῶσα**, ἀρχαιοτατότενος ἐκ τοῦ **ἔρρύζω** (πρβλ. ἔλνω, **εἰλκῆσα**).—λατ. serpo, sero σύρομαι («σέρνομαι»), ἔρρω, κινουμαι, βαδίζω, σιγά-σιγά ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων, σέρνομαι, γλιτωρῶ, ὀλιοθαίνω, «εξεγλιτωρῶ», διολιοθαίνω ἢ **ἔρροντα** = τὰ συρόμενα πράγματα 2) μτφρ. ἐξαπλουμαί, διαδιδόμεαι, φημολογοῦμαι (ὡς ἐν τῷ λατιν. serpill rumor).

Ἔτυμ. ἔρρω=σασακρ. **ἀρρηθ**, λατ. serpo ποιητ. **ἔρρῶζω ἔρπετόν** ἔρρηθ (οὐκὼλη) ἢ **ἔρρης**, -ητος, **ἔρρηθ**, -ῆρος ἔρρυλλος (λατ. serpyllum, θάμνιον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μετ' ἀπιθόσεως ἐκ τοῦ serpo) σασακρ. **zarrah** ἢ **al. g' arper** (ἔρπετόν) ἢ **ἔρρηθ** (κλάδος, βλαστός).

ἔρρωμας, δωρ. α' πληθ. ἕποτ. ἄνεστ. τοῦ ἔρρω.

ἔρρῶνη, παθ ἄορ. β' τοῦ **ἔρρυναι**.

ἔρράδαται, ἐπ. γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ **ἔρρῶναι** ἔρράδατο, ἐπ. γ' πληθ. ἕπαρ.

ἔρραμμένος, μτχ. παθ. πρτ. τοῦ **ἔρρῶναι**.

ἔρραπισα, ἄορ. α' τοῦ **ἔρρῶναι**.

ἔρρῶνη καὶ **ἔρρηθ**, παθ. ἄορ. α' τοῦ **ἔρρῶναι**, **ἔρρῶ**.

ἔρρηξα, ἄορ. α' τοῦ **ἔρρυναι**.

ἔρρηγα, πρτ. β' (μετὰ σμ. ἄνεστ.) τοῦ **ἔρρῶναι**.

ἔρρηγῶσα, ἄορ. α' τοῦ **ἔρρῶναι**.

ἔρρῶνται, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ **ἔρρῶναι**.

ἔρρῶμενος, μτχ. παθ. πρτ. τοῦ **ἔρρῶναι**.

ἔρρῶσα, ἄορ. α' τοῦ **ἔρρῶναι**.

ἔρρῶκα, πρτ. τοῦ **ἔρρῶναι**.— **ἔρρῶν**, παθ. ἄορ. β' **ἔρρῶμενος**, ὄν (ἐν + ἔρρῶμενος) ὁ ἐν ρυθμῷ, ὁ ἔχων χρονικὸν ρυθμόν.

ἘΡΡΩ, μέλ. **ἔρρῶσα** ἄορ. α' **ἔρρῶσα** πρτ. **ἔρρῶσα** πορεύομαι ἢ βαδίζω βραδέως καὶ μετὰ κόπου ἢ κυρ. ἐπὶ χλωῶ βαδισματος, δι' ὃ ὁ Ἡρατοσ καλεῖται **ἔρρων** (τ. ε. χλωός, «κουτός»).— ἢ ἐν κακῇ ἐνν. «πηγαίνω κατὰ διαβόλου», χάνομαι, καταστρέφομαι ἢ **ἔρρων ἐκ νηός**=πεσών ἀπὸ τοῦ πλοίου ἢ Πρσπ. **ἔρρε** ἢ **ἔρρ** ἐς **κῶρακας**=λατ. **abi in malam rem**=ἐγκρεμοτοσκισμός, «πήγαινε σὸ διάβολο ἀπ' ἐδῶ» ἢ **ἔρρέτω**=ἄς ὑπάγη εἰς τὸν κῶρακα, «σὸ διάβολο νὰ πάη» ἢ **ἔρρέτω Ἴλιον**=«σὸ διάβολο νὰ πάη καὶ τὸ Ἴλιον» ἢ **ἔρρει** τὰ **καλά**=«πάει ἢ εὐτυχία» κατ' ἄλλους **ἔρρει** τὰ **κῶρα**=τὰ πλοῖα κατεστράφησαν).

Ἔτυμ. ἔρρω (****ἔρρω**), μέλ. **ἔρρῶσα** ἢ **ἔρρῶ** ἐν τῇ ἐνν. τοῦ **ἔρρῶναι** («**εἶρρῶναι**, ἐξορ[εοδοῖ]») λατ. **verro** (παλ.-λατ. **vorro**)=σαρώνω, **versus**, -us (σὺλξ, σείρα): **καλ-ολαυ**. **vriča** (ἐκκοκίω), **vriachij** (ρόδισμα, ἀκλόνισμα) λατ. β. ***vers-** (σαρώνω).

ἔρρυγα, πρκ. β' τοῦ ῥήγγυμι.
ἔρρυμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ῥώννυμι· ὡς ἐπίθ., ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγείας, ῥωμαλέος, σθεναρός, σωματώδης || ἐπίθ. *ἔρρωμένος* = ἀνδρείως, σθεναρώς || ἀνώμαλα παραθετ. *ἔρρωμένεστερος*, -έστατος.
ἔρρωοντο, γ' πληθ. πρτ. τοῦ ῥώομαι· ἔρρώσαντο, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' *ἔρρώσθην*, παθ. ἀορ. α' τοῦ ῥώομαι.

ἔρρωσθαι, ἀορφ. παθ. πρκ. τοῦ ῥώννυμι.
ἔρρωσο, ἔρρωσθε, Πρστ. παθ. πρκ. τοῦ ῥώννυμι.
ἔρρη, ἱπ. *ἔερρη*, ἡ (*ἄρρω*)· δρόσος (λατ. *ros*) τεθαλυῖα *ἔερρη*—ἀφρονος (δοσιφιλής) δρόσος || ἐν τῇ κληθ. ψεκάδες βροχίς.— || μτφρ. ἐπὶ νῶων καὶ τρυφερῶν ζῴων. κυρ. ἐπὶ ὀψίμων (κατὰ τὸν χειμῶνα γεννηθέντων) ἀμυγῶν (πρβλ. *μέτασαι*).

ἔρρυμι, ἡ *ἔρρη* (πρβλ. **ἤουχ*. *αἰερασαν* Κρητ. ἀντι *ἔρσαν*· τὴν *δρῶσαν*)· ἡμικρ. *ἔρρηεις* καὶ *ἔρρηεις*· πρβλ. *σανοκρ. vārsām* (βροχή), *vārsati* (βρέχει), Ἰβλ. *frass* (Κελτ. **vrasīā*), λατ. **vī-s-iā* (βροχή), εἰς λατ. β. **vers-* (ἀρδεύω, ποτίζω)· πρβλ. ὡς. *σανοκρ. vī'san* (ἄρρη), λατ. *verēs* (**versēs*—ἄρρη χοίρος, κάπρος), Λιθ. *versis* (μόσχος)· πρβλ. λατ. β. **ers-* ἐν τῇ *ἔρρη*, *ἄρρη*.—Ἐν τῇ πληθ. ἡμικρ. *ἔρραι* (=νεογέννητοι ἀμυγῶν), πρβλ. ἀνάλογον μτφρ. ἔνν. τοῦ *δρῶσοι* (ἄρσοι = νεογνά ζῴων παρ' Αἰσχ. Ἄγαμ. 141) καὶ *ψάκαλος, ψάκαλον* (=νεογνόν ζῴου): *μητέρας ψακαλοῦχοι* (Σοφ. ἀπ. 962) = μητέρες μετὰ τῶν νεογνῶν τῶν (*ψακάς*=σταγῶν βροχίης). Ἐξ αὐτοῦ τὸ *ἔρρηεις*, ἱπ. *ἔερρηεις*, *εσσα*, ἐν (*ἔρρη*)· πλήρης δρόσου, δροσερός || ἐπὶ πτώματος, νωπός, πρόσφατος.
ἔρρη, ἱων. δ' ἱων. ἀντι *ἄρρη*, *ἄρρη*. — [βι' ἔτυμολ. βλ. *ἄρρη*, *ἄρρη*].

ἔρρυγάνω, ἀττ. τύπος τοῦ *ἔρρυγομαι*, ἐξερμῶ, *ἔερυνῶ*.

ἔρρυγεῖν, ἀορφ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρρυγομαι*.
ἔρρυγι, ἡ (*ἔρρυγάνω*)· ἔρρυγιμός, λατ. *eructatio*.
ἔρρυγιμος, ἡ, ον (*ἔρρυγομαι, ἔρρυγι*)· ὁ δυνατὰ μωκόμενος [βι' ἔτυμολ. βλ. *ἔρρυγομαι*].

ἔρρυγών, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρρυγομαι*.
ἔρρυθαίνω, ἀορ. α' *ἔρρυθαι*, ποιητ. ἀντι *ἔρρυθαίνω*· ποιῶ τὴν ἔρρυθρόν, κοκκινίζω, κάμνω νά κοκκινίσω.— Παθητ. γίνομαι ἔρρυθρός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔρρυθμα**, -ατος, τό· ἔρρυθότης, «κοκκινάδα» τοῦ δερματος || ἔρρυθραῖσις, ἔρρυθραῖσις.
ἔρρυθραίνω, μέλ. -ἄνω (*ἔρρυθρός*)· θάψω τὴν ἔρρυθρόν.— Παθητ. γίνομαι ἔρρυθρός, εἶμαι ἔρρυθρός, κοκκινίζω.

ἔρρυθραῖω, μέλ. -άσω (*ἔρρυθρός*)· ἔχω τάσιν πρὸς τὸ *ἔρρυθραῖω* (κοκκινίζω).
ἔρρυθρίνος, δ' ὁ γνωστός ἰχθύς, τὸ λυθρίνι.
ἔρρυθρο-θάψης, ἐς (*ἔρρυθρότ' βᾶψῆναι*)· ὁ βεθαμμένος ἔρρυθρός, κοκκινωθαμμένος.
ἔρρυθρό-πους, -ποδος, δ. ἡ, οὐδ. τὸ -πουν (*ἔρρυθρότ' πούς*)· ὁ ἔχων ἔρρυθρούς τοὺς πόδας || ὄνομα πτηνοῦ τίνος.

ἔρρυθροῦς, ἄ, ὄν, λατ. *ruber*· κόκκινος, ἔρρυθρός.— || *ἔρρυθρῆ θάλασσα* (**Ἡροδ.* ἀντι *ἔρρυθρᾶ θάλα*), ἡ γνωστὴ θάλασσα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. [βι' τὴν ἔτυμολ. βλ. *ἔρρυθω*].

ἔρρυκάκων, ἱπ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρρυκω*, ἀορφ. *ἔρρυκᾶκέειν*.

ἔρρυκάνω, ποιητ. ἀντι *ἔρρυκω*· ἐμποδίζω, συγκρατῶ, ἀναχαίττω, περιορίζω.
ἔρρυκάνωσι, ἱπ. ἀντι *ἔρρυκᾶνωσι*, γ' πληθ. τοῦ *ἔρρυκᾶνώω*.

ἔρρυκᾶνω, ποιητ. ἀντι *ἔρρυκω*· περιορίζω, ἀνακόπτω.

ἔρρυκω, μέλ. -ἔω· ἀορ. α' *ἔρρυκα*, ἱπ. *ἔρρυκα*· ἱπ. ἀορ. β' *ἔρρυκᾶκων*, ἡ ἄνω αἰξ. *ἔρρυκᾶκων*, ἀορφ. *ἔρρυκᾶκέειν* (*ἔρρυκω*)· συγκρατῶ, ἀναχαίττω, κωλύω, περιορίζω || χαλινάγωμα, ἀναστέλλω, ἀνακόπτω, ἀναχαίττω || *γῆ ἔρρυκα* (ἐπὶ νεκροῦ)=ἡ γῆ περιορίζει (κρατεῖ διὰ τῆς βίας), φιλοξενεῖ || *μὴ με ἔρρυκα μάχης* = μὴ με ἐμποδίζης ἀπὸ τοῦ νά μάχωμαι. 2) κατακρατῶ ἕνα φιλοξενούμενον (εἰμουςαφίρη). 3) ἀπομακρύνω, ἀποκρούω (λατ. *arcere*). 4) κρα-

τῶ μακρὸν, διαχωρίζω, διαίρω.— || κρατοῦμαι ὀπίσω, ἀναχαίττωμαι, κατακρατοῦμαι || ἀπομακρύνωμαι. 2) φυλάσσομαι, εἶμαι ἀσφαλής.

ἔρρυμι: *ἔρρυκω*, ἀορ. ὄμ. *ἔρρυκᾶκων*, καὶ ὄμ. ἐν. *ἔρρυκᾶκῶν*, *ἔρρυκᾶκῶν*, προέρχονται κατ' ἐπέκτασιν τῆς λατ. β. *verāu* τῆς ἐν τῇ *ἔρρυω* (δ βλ.)· διὰ τὸν ἀναδιπλ. τοῦ ἀορ. *ἔρρυκᾶκων* πρβλ. ὄμικρ. *ἔρρυκᾶκων* τοῦ *ἔρρυκῶ*, *σανοκρ. ar-irai* (ἀνευ αἰξ.) τοῦ *ar-rāyati* (δὲτω εἰς κίνησιν).

ἔρρυμα, -ατος, τό (*ἔρρυμαι*)· φραγμός, προφυλακτῆριον || ὄχυρωμα, προπύργιον, φρούριον.— γενικώς, ἀμυντικὸν μέσον, προστασία.

ἔρρυμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ *ἔρρυμα*.
ἔρρυμνῶ-νωτος, ὄν· ὁ ἔχων *ἔρρυμνά* (τ. ε. καλῶς ὠχυρωμένα, ἀσφαλῆ) τὰ νῶτα.

ἔρρυμνός, ἡ, ὄν (*ἔρρυμαι*)· ὠχυρωμένος, περιεφραγμένος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔρρυμνότης**, -ητος, ἡ· ἡ ἰσχύς, τὸ ὄχυρον, τὸ ἀσφαλές, θέσεως τίνος.

ἔρρυντο, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρρυμαι*.
ἔρρυσαῖο, ἱων. γ' πληθ. ἔνκτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἔρρυω*.
ἔρρυσᾶρμάτος, ὄν (*ἔρρυω* + *ἄρμα*)· ὁ σύρων τὸ ἄρμα || ἐπὶ κ. ἐτεροκλ. πληθ. *ἔρρυσᾶρματες*, -ατος.

ἔρρυσί-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (*ἔρρυω*+*θρίξ*)· ἐπίθ. τοῦ κτενίου ἢ ψήκτρας, δι' ὧν κτενίζονται αἱ τρίχες καὶ τῆς ζῴων.

ἔρρυσί-νηξ, -ίδος, ἡ (*ἔρρυμαι* + *ναῦς*)· ἡ οὐχουσα, φυλάττουσα, τὴν ναῦν (ἐπὶ τῆς ἀγκύρας π. χ.).

ἔρρυσί-πελας, τό· ἰσχυρὰ φλόγωσις τοῦ δέρματος, κοιν. «ἀνεμοπύρωμα».

ἔρρυσί-πόλις, δ, ἡ, (*ἔρρυμαι*+*πόλις*, *πόλις*), ὁ προστατεύων, ὑπερασπιστὴς τῆς πόλιν, πολιούχος || ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κ. ἄ. θεῶν.

ἔρρυσις, -εως, ἡ (*ἔρρυω*)· «τράβηγμα», ἔλκυσις.
ἔρρυσιμός, δ (*ἔρρυμαι*)· προστασία, προστατευτικὸν (προφυλακτικὸν) μέσον.

ἔρρυσσασθαι, ἀορφ. ἱπ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἔρρυω*.
ἔρρυσομεν, ἱπ. ἀντι *ἔρρυσομεν*, Ἰποτ. ἀορ. α' τοῦ *ἔρρυω*.

ἔρρυστός, ἡ, ὄν (*ἔρρυω*)· ἐξεϊκκυμένος, τραθηκτός, ἔλκυστός.

ἔρρυτο, ἱπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερο. (μετὰ σημ. ἀορ. β') τοῦ *ἔρρυω*.

ἔρρυω, ἱων. *εἰρύω*· μέλ. *ἔρρυω* ἢ *ἔρρυω*· ἀορ. α' *εἰρύωσα*, ἱπ. *εἰρύωσα* ἢ *ἔρρυσα*· ἔλκω, σύρω || *νεκροῦς ἡ νεκρὸν ἔρρυειν* (εἶτα ἐπὶ φίλων) = σύρω τὸ πτώμα φονευθέντος φίλου, διὰ νά μὴ πέτῃ δηλ. εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, (εἶτε ἐπὶ ἐχθρῶν) = σύρω τὸ πτώμα ἐχθροῦ πρὸς τὸ μέρος μου διὰ νά τὸ σκελευθῶ || ἔλκω διὰ τῆς βίας, κακομεταχειρίζομαι (ἐπὶ κυνῶν, διασπαράττω, ξεοχίζω) || ἐντεθῆν, σύρω ἀπομακρύνω, μεταφέρω μακρὰν διὰ τῆς βίας || ἔλκω, τραβῶ, τινα ἀπὸ τι: *χαλίνης ἔρρυω τινα* = τὸν πιδνω ἀπὸ τῆν χαλίνην καὶ τὸν σύρω (τραβῶ).— || μέσ. *ἔρρυω* ἱων. *εἰρύωμαι*· ἀορφ. μέλλ. *ἔρρυσθαι*, ἀλλὰ καὶ ἱπ. μέλ. *ἔρρυσομαι*· ἀορ. α' *εἰρύωσᾶμην*, ἱπ. *εἰρύωσᾶμην* ἢ *ἔρρυσᾶμην*· οἱ ἐπόμενοι τύποι εἶναι παθητικοί: πρκ. *εἰρύωμαι* (μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἔνν.), ἱπ. γ' πληθ. *εἰρύωται*· γ' ἐν. ὑπερο. (μετὰ σημ. ἀορ. β') *εἰρύωτο*, γ' πληθ. *εἰρυντο* ἢ *εἰρύωτο*· σύρω πρὸς τὸ μέρος μου· *ἔρρυω ἔρρυμαι* = σύρω τὸ ἔρρυ· μου || *ἔρρυω τὸς ὄν*=τανῶν τὸ τὸς ὄν || *ἔρρυωμαι νῆας*=σύρω τὰ ἱλοῖά μου εἰς τὴν θάλασσαν (τὰ καδελκύω) ἐν κτητ. θωκ. ἔνν. (ἐπὶ τῶν πλοίων), σύρομαι εἰς τὴν ξηρὸν, ἀνεκλύομαι. 2) Ἐκ τῆς ἐνόησις τοῦ σύρειν (εἰξάγειν, ἀπομακρύνειν) τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς μάχης πηγάζει ἡ σημ. ἀπολυτρώω, ἀπαλλάσσω, τινὰ τοῦ κινδύνου, διασώζω || καὶ ἐντεθῆν, διαφυλόσσω, προστατεύω. 3) ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, κρατῶ μακρὰν, ἀποτρέπω, ἐμποδίζω || *ἔρρυω δ' ὄν ἔργος ἔρρυτο*=ἡ ὄσις δὲν καὶ αὐτῶν ἐκαστοῦ ἐν συγκρατῆσιν (νά κρατῆσιν μακρὰν) τῶ ὄν || ἐντεθῆν, συγκρατῶ, ἀνακόπτω, ματακύνω, καταπέλλω, καταπνίγω. 4) φρουρῶ, φυλάττω, τι μετὰ προσοχῆς, κρῦπτω || ὡς. διατηρῶ, ἰσχυρίζομαι, διατεινομαι, τιμῶ: *θέμιστας εἰρύωται* = φυλάττουσι τοὺς νόμους.

Ετυμ.*: *έρωμ* (Feṛwā* αντί **Feṛw̄ma*), ἀπρφ. *εἰρῶ-μεναι*, μέσ. ἄμφ. πρκ. *εἰρῶμαι* (<**Fe-Feṛw̄-mai*) ἰων. *εἰρῶμ* (<**ε-Feṛw̄*) ρημ. ἐπιθ. *ἐρωστός* ἰαπ. βῆσις *verāu-* (οὐρῶ), ἐξ οὗ **Feṛw̄-mi* καὶ **Feṛw̄* ἐν τῷ *ἔρωμός, ἔρωτηρ*, πληθ. *ἔρωτά, ἔρωτηρ, ἔρωστάζω, ἔρωστακτός, -ύος* (2 βλ.). — Μέσ. *ἐρώμομαι* ἄμφ. πρκ. ἐν. *ἐρωσθαί* (**Feṛw-*), πρκ. *ἔρωσο, ἐρωτο* καὶ (μετὰ θεματ. κλιτ.) *ἐρωστο* μέλ. *εἰρῶμοσθα, εἰρῶσονται*, ἀπρφ. ἄορ. *ἐρωσασθαί, εἰρῶσασθαί* (εἰ ἀντί *ε-* κατὰ ματρικὴν παρῆχησιν), πρκ. *εἰρῶμαι* (**Feiṛw̄mai* (<**Fe-Feṛw̄-mai*), γ' πληθ. *εἰρῶται* ἰων. ἐνν. *εἰρῶμαι* (<**εἰFeṛw̄-mai*) *ἔρωμα* *ἔρωμνός* ἐπ. *ἔρωσι-πολις*. — Πρβλ. σανσκρ. *varṣi* (ὑπερασπιστής), *vāriṣham* (προσοτασία), *vṛi* ἡδ' ἰ (καλύπτει), γοθ. *war an*, ἀγγλοσαξ. *werian*, παλ-γερμ. *werjan* (προστατεύειν, ὑπερασπίζειν) ἰαπ. δῶσις *verā'u* (προστατεύειν) ἄμφ. πρκ. *ἔρωτο* περιέχει τὸ **veru-* πρκ. **Fe-Feṛw̄mai* καὶ τὸ ἄμφ. *ἔρωσθαί* (βλ. ἐν λ. *ρύομαι*) περιέχει τὴν κατὰ μετάπτωσιν β. **vṛi*. — Τὸ λατίν. *servō* (σώζω), Γοθθ. *sarwa* (ἀμυντικὰ ὄπλα), παλ-γερμ. *riemen* δὲν θεωροῦνται ὑπὸ πάντων ἀνήκοντα ἐνταῦθα.

έρχεται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *ἔρω, εἰρω* **έρχάτο** (ἢ **ἐέρχάτο**), γ' πληθ. ἄορ.

ἐρχάτομαι, παθητ. κλείομαι ἐντός τινος.

Ετυμ.*: *ἐρχατάω* πρβλ. Ἡουκ. *ἀερχατος* φραγμός» *ἔρχατος* (= περιβόλιος, δένδρων) παλ-γερμ. *wurgen* (περιβόλιος), λιθ. *verziū* (σφιγνῶ), παλ-ολαυ. *vriža* (δένω), ὁσκ. *verehla-* (<vergh iā-*) = δῆμος, πόλις· ἐξ ἰαπ. β. *vergh-*. Ἐκ τοῦ

ἐρχάτος, ὁ (*ἔρω*) φραγμός, περιβόλιος, φράκτης. **ἐρχάτονωτο**, ἐπ. γ' πληθ. πρκ. τοῦ *ἐρχατάομαι*.

ἐρχθείς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *ἔρω, εἰρω*.

ΕΡΧΟΜΑΙ πρκ. *ἤρχομην*· οἱ δὲ πλοιοποιοὶ χρόνοι οχηματίζονται ἐκ τῆς ρίζης τοῦ β. *ἐλευθόμ* μέλ. *ἐλεύσομαι*· ἄορ. *ἤλυθον* καὶ συγκεκ. *ἤλυθα*, ὄμορ. *ἤνθον*· μτγν. καὶ ἄορ. α' *ἤλυθα* πρκ. *ἐλήλυθα*, ἐπ. *εἰλήλουθα*, α' πληθ. *εἰλήλουσμεν*, μτχ. *εἰλήλουθώς*· γ' ἐν. ὄμορ. ἰων. *εἰληλύθες*, ἐπικ. *εἰληλούθεις*· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ὅπως, ἐπιστρέφω. — Παρ' Ὁμ. ἀπαντᾷ συνηγμένον μετὰ ἀιτιατικῶν τῶν συστοίχου ἀντικειμ.· *ὄδον ἢ κέλευθον ἐλθεῖν* ἢ ὡς ποιητ. *ἀγγελην ἤλυθον* = ἤλθον διὰ τὸ ἀναγγεῖλαι τι. 2) μετὰ γεν. τόπου, *πεδίον ἤλυθον* = ἐπορεύθη διὰ μέσου τῆς πεδιάδος. 3) μετὰ μτχ. μέλλ. πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ· *ἔρχομαι οἰσόμενος ἔρχομαι* = ὑπάγω νὰ φέρω δέρος. — ὡς. ὡς βοηθητικὸν ῥήμα· *ἔρχομαι λέξων* = ἔχω κατὰ νοῦν νὰ εἶπω (γὰλλ. *je vais dire*). — **Μεθ'** Ὁμηρον περιφράσις· *εἰς λόγους ἔρχομαι τι* = ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τινος, συνομιλῶ μετὰ τινος. 2) *ἐπὶ πᾶν ἤλυθον* = μετῆλθον (ἐδοκίμασα) πᾶν μέσον. 3) *παρὰ μικρὸν ἤλυθον* μετ' ἀπρφ. = ὀλίγον ἔλειψε νά... παρ' ὀλίγον νά... 4) μετὰ τῆς διὰ + γεν. σχηματίζεται περιφραστικῶς ἀντί τοῦ ἁπορριζίου πρὸς τὴν γεν. ῥήματος· *διὰ μάχης ἔρχομαι τι* = μάχομαι τινὸς· *διὰ πολέμου ἔρχομαι τι* = πολεμῶ κατὰ τινος κλπ.

Ετυμ.*: *ἔρχομαι* (εἰρ-ομο-μαι*) πρβλ. σανσκρ. *ἱcchāti* (-cch-(-skh-)) = συναντῶ· παλ-περσ. *rasatiy*. Κατὰ τινὰς ἤτιον ὀρθῶς· *ἔρχομαι* (<**εἰρθ-ομομαι*)· σανσκρ. *ἱcchāti* (εὐδοκίμα). — *ἔρ-χ-ομαι* (πρβλ. *στανάχω, τρῆχω* κλπ.)· *δρῆχομαι*, σανσκρ. *ἱcchāyāti* (τρέμω, δορυδῶ). — *ἔρχομαι* (<**εἰρῆ-*) ἀλλ. *erda* (ἔρχομαι), ἱρλ. *regaid* (ἰδὲ Ἐλθῶ).

ἔρψικς, -εως, ἢ (*ἔρωπ*)· τὸ ἔρπειν (εὐρέσθαι).

ἔρψω, ἐρψούμες, ὄμορ. α' ἐνικ. καὶ πληθ. μέλλ. τοῦ *ἔρωπ*.

ἔρω, ὄμορ. τοῦ *ἔρος*· ἀγάπη, ἔρωσ· βλ. *ἔρωσ*.

ἘΡΩ, ἰων. καὶ ἐπ. **ἔρω**, μέλ. (*ῥημί, λέγω* καὶ *ἀγορεύω* χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐνεστώτες, καὶ ὁ *εἰπών* ὡς ἄορ. β')· ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης *ἔρω* ἔρχονται ἐπιθ. *ἔρωμαι*, παθητ. ὄμορ. *εἰρήμην*· παθ. ἄορ. α' *ἔρηθη* καὶ *ἔρεθη*, ἀπρφ. *ἔρηθηναί*· παθ. μέλ. *ἔρηθησομαι*, τετελ. μέλ. *ἔρηθησομαι*. — δά εἶπω, δά ὀμιλήσω. 2) δά ἀφηγηθῶ, δά ἀναγγεῖλω, δά διακηρύξω ἢ ἐνευθῆν, δά ὑποσχεθῶ. 3) δά δῶσω ἐντολήν, δά διατάξω, νὰ πράξῃ τι ἢ *ἔρητό οἱ* = εἶχε δοθῆ εἰς αὐτόν διαταγή νὰ (πράξῃ τι). — **ἢ ἔρω**

ἅπαντᾷ ἐνίστα παρ' Ὁμ. ὡς ἐνεστώ· = *ἔρωμαι, εἰρωμαι* (2 βλ.).

ἘΡΩΔΙΟΊΣ, ὁ τὸ ὄρνεν ἔρωδιός (κοιν. *ἔρωδιός*), «ψαροφάγος», λατ. *ardea*.

**Ετυμ.*: κατὰ τινὰς γρ. *ἔρωδιός*· τὸ ὑπογεγρ. ἰῶτα (μαρτυρούμενον παρὰ τῷ Ἡρωδ.) δὲν εἶναι πρωταρχικόν· τὸ *ἔρωδιός* εὐκόλον ἦτο νὰ ἐξελιχθῆ εἰς *ἔρωδιός* κατὰ παρεμυ. ἐκ τοῦ *ἔρωσ* ἢ *ἔρωγ* καὶ κατ' ἀνζλογίαν πρὸς τὰ εἰς *-ίδος*, καὶ ὕστερον κατὰ συναιρ. *ἔρῳδιός* (ὁ τονισμός ἐπὶ τῆς ληγουσῆς ὀφείλεται εἰς ἀναλογία πρὸς τὰ *αἰγυπιός, χαρδαρεός* κ. ἄ.).

ἔρωεῖτω, γ' ἐν. Πρост. τοῦ ἔρωμ.

ἔρωέω, μέλ. -ήσω· ἄορ. α' *ἠρώησα*· ρῶμ, χύνομαι, ἐξορμῶ, ἐκοπῶ ἢ ἀναδύζω κατὰ διαλείμματα. 2) ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ (μετὰ γεν.) ἢ ἀπολ. *νέφος οὐποι*· *ἔρωεῖ* = τὸ νέφος οὐδέποτε ἐκλείπει. — **ἢ** μτβ. ἔρωω, οὖρον ὀπίω, ἀποτρέπω (συγ. τῷ *ῥώομαι*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρωή, ἢ (*ἔρωάω*)· πάσα ταχεῖα καὶ ὀρμητικὴ κίνησις ἢ *δουρὸς ἔρωή* = ἡ βολή (ἐκσφενδόνησις) τοῦ δούρατος ἢ *λεκημητῆρος ἔρωή* = ἡ ὀρμητὴ τοῦ λιχνιστοῦ (αὐτοῦ πού λιχνίζει ἢ πτυορίζει). 2) ὀρμέμφυτον, ἐπιθυμία. — **ἢ** ἀποχώρησις, ἀποχή, ἀπὸ τινος, ἀνάπαυσις, ἡσυχία· *πολέμου ἔρωή*.

Ετυμ.*: **ἢ ὄμορ. *ἔρωή* (<**εἰρω[σ]α*) = ὀρμητικότης· ὄμορ. *ἔρωάω* (2 βλ.)· πρβλ. παλ-Norr. *rás* (δρόμος), ἀγγλο-σαξ. *roes* (δρόμος, ἐπίδεισις) (ἀγγλο-σαξ. *rae*), ἀγγλο-σαξ. *roesan* (προχωρῶ μεθ' ὀρμῆς), μεσ-γερμ. *rāsen* (δορυδῶ). — **ἢ** ὄμορ. *ἔρωή* (<**εἰρω[σ]α*) = ὑποχώρησις, ἀποχή, ἀνάπαυσις· ὄμορ. *ἔρωέω* (= παύω, σταματῶ) πρβλ. παλ-γερμ. *ruowa*, ἀγγλο-σαξ. *rōw*, *rāwa* ἰαπ. *(e)ṛeu-, *(e)ṛdu- (δανάπαυσις).

ἔρωῆσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἔρωέω, ἔρωήσοιτε*, δ' πληθ. Εὐκτ.

ἔρω-μανεύς, μέλ. -ήσω (*ἔρωσ+μαίνομαι*)· ἀγοπῶ μετὰ μανίας, ἀγοπῶ ἐμμανῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρω-μάνια, ἢ· ἐρωτικὴ μανία, ἐρωτομανία.

ἔρωμένιον, τό μικρὰ ἐρωμένη, «πολυαγαπημένη», ὑποκορ. τοῦ

ἔρωμένος, ἢ, ἐρωμένη, ἢ· ἐνεστ. παθ. μτχ. τοῦ *ἔρωέω*· ὁ ἔχων ἔρωτα, ὁ ἀγαπῶν, ἀγαπητικῶς *ἔρωμένη* = ἀγαπητικιά.

ἔρωσ, -ατος, δ' ἐτερὸκλ. ὄμορ. *ἔρω* (ἐκ τοῦ *ἔρος*), αἰτ. *ἔρων*· ὁμαλά· ὄμορ. *ἔρωσι*, αἰτ. *ἔρωσι*. — (*ἔρος*)· ἐνθερμος ἀγάπη, ἔρωσ, «ἔρωσας» ἢ πόθος, σφοδρὰ ἐπιθυμία διὰ πράγματος τι. — **ἢ** ὡς κύριον ὄνομα, ὁ θεός· ἔρωσ· ἐν τῷ πληθ. *ἔρωσες*. [διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. *ἔρωμαι*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρωτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ *ἔρωσ*· μικρὸς *ἔρωσ* (δεός).

ἔρωτάω, ἰων. **εἰρωτάω**, μέλ. -ήσω· ἄορ. α' *ἠρώησα* (*ἔρωμαι*)· ἐρωτῶ· *ἔρ-τινά τι* ἐρωτῶ τινα περὶ τινος, διὰ τι· *τὸ ἐρωτηθῆν* = τὸ ἐρωτῶμενον, περὶ οὗ ἐρωτῶ τις, ἐρωτῆσις. — **ἢ** ἐρωτῶ τινα (περὶ τινος). — **ἢ** αἰτέω (βλ. λ.), ἵκεται, ἐξαιτοῦμαι, παρκαλώ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρώτημα, -ατος, τὸ (*ἔρωτάω*)· ἐρώτησις, ἐρώτημα· *ἔρώτημα τοῦ ξυνηθήματος* = ἡ ἐρώτησις διὰ τὸ σύνδημα (περὶ τοῦ συνδήματος), τ. ἢ ἡ γνωστὴ πρόσκλησις μεταξὺ στρατιωτικῶν («τὸ σύνδημα!· προχωρεῖ εἰς τὸ παρασύνδημα»).

ἔρώτησις, -εως, ἢ (*ἔρωτάω*)· τὸ ἐρωτᾶν, ἐρώτησις (ὡς καὶ νῦν).

ἔρωτιός, -άδος, ἢ· ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ *ἔρωτικός*.

ἔρωτικός, ἢ, ὄν (*ἔρωσ*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἔρωτα ἢ ὁ προερχόμενος ἐξ ἔρωτος ἢ *ἔρωτικὴ ξυνηχία* = ἐρωτικὴ ὑπόδεισις. 2) ὁ ἐκδοτος (ὁ ρέπων) εἰς τὸν ἔρωτα, ἔκφυλος ἢ ὁ τρέφων πόδον τινά. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρωτικῶς· ἐπίρωρ. φιλοσοφίως, τρυφερῶς.

ἔρωτις, -ίδος, ἢ (*ἔρωσ*)· ἐρωμένη, ἀγαπητικιά. — **ἢ** ὡς ἐπιθ. *ἔρωτιδες νῆσοι* = αἱ νῆσοι τοῦ ἔρωτος.

ἔρωτο-γράφος, ὄν (*ἔρωσ + γράφω*)· ὁ γράφων περὶ ἔρωτος.

ἔρωτοπλάνος, ὄν (*ἔρωσ + πλανάω*)· ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν, τὸν ἔρωτα.

ἔρωτο-πλοῦν, μέλ. -ἦσω* (ἔρωτος + πλόος)* πλέω τῆς ὤκεανόν ἔρωτος.
ἔρωτύλος, ὁ (ἔρωτος)* πολυαγαπημένος, «πουλᾶκι μου», «κροδούλα μου». — || ὡς ἐπιθ. ἔρωτύλα αἰεῖδω = ἄω ἔρωτικὰ ἄσματα.
ἔς, ἰων. καὶ παλ. ἄττ. τύπος ἀντὶ τοῦ εἰς* διὰ τὰ μετὰ τοῦ εἰσ- σύνθετα βλ. εἰς τὰ σύνθετα μετὰ τοῦ εἰσ- διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. εἰς].
ἔς, Προστ. ἀορ. β' τοῦ ἔημι.
ἔσ-αγγελεύς, ἔσ-αγγέλλω, ἀντὶ εἰσαγγ—
ἔσ-ἀγείρω, (βλ. εἰσαγείρω)* παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. ἔπικ. μέσ. πρτ. εἰσαγείρετο* ἔπικ. μέσ. ἀορ. α' εἰσαγείρατο.
ἔσ-ἀγώ* βλ. εἰσάγω.
ἔσ-ἀδρέω, ἔσ-ἀκοντήζω, ἔσ-ἀκούω (βλ. εἰσ-).
ἔσ-ἀρῆσαιμι, Ἐὐκτ. ἀορ. α' τοῦ εἰσαθρέω.
ἔσ-αιέν (ἔς+αίέν), ἐπιτρ. διὰ πάντοτε.
ἔσ-ἀλτο, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ εἰσάλλομαι. .
ἔσαν, ἔπικ. καὶ ἰων. γ' πληθ. πρτ. τοῦ εἰμί.
ἔσαν, ἔπικ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ ἔννυμι.
ἔσ-ἀντα* βλ. εἰσ-ἀντα.
ἔσ-ἀπαξ, ἰων. ἀντὶ εἰσάπαξ (ἔς+ἀπαξ)* διὰ μιᾶς.
ἔσᾶπην, παθ. ἀορ. β' τοῦ σᾶπω.
ἔσ-ἀπ-ικνεόμαι, ἰων. ἀντὶ εἰσαφικνεόμαι.
ἔσ-ἀράσσω, (βλ. εἰσ-ἀράσσω).
ἔσατο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἔννυμι.
ἔσ-ἀχρι, ἐπιτρ. ἀντὶ εἰς ἄχρι (= μέχρι) μετὰ γεν.
ἔσάωθεν, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ σαάω, ἔπικ. ἀντὶ σῶζω.
ἔσάωσα, ἀορ. α' τοῦ σαάω, ἔπικ. ἀντὶ σῶζω.
ἔσ-θαίνω, Ἐὐκτ. ἀορ. β' τοῦ ἑσθαίνω (βλ. εἰσθαίνω).
ἔσ-θαίνω, ἔσ-θάλλω* βλ. εἰσθαίνω, εἰσβάλλω.
ἔσ-θᾶς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ εἰσθαίνω.
ἔσθην, ἀορ. β' τοῦ σθέννυμι.
ἔσ-θιβάζω, ἔσ-θολή* βλ. εἰσθιβάζω, εἰσβολή.
ἔσ-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ εἰσδέχομαι.
ἔσ-δίδομι, ἔσ-δύομαι, ἔσ-δύω (βλ. εἰσδ-).
ἔσδόμνοι, ἔσδόμεδα, δωρ. ἀντὶ ἐξόμενοι, ἐ-ζόμεθα.
ἔσαι, ἔσται, ποιητ. ἀντὶ ἔσει ἢ ἔση, ἔσαι, β' καὶ γ' ἐν. μέλλ. τοῦ εἰμί.
ἔσ-ἔδρακον, ἀορ. β' τοῦ εἰσδέρομαι.
ἔσ-ἔδραμον, ἀορ. β' τοῦ εἰστρέχω.
ἔσ-εἰμι βλ. εἰσεἰμι.
ἔσ-ελευσομαι, μέλ. τοῦ εἰσεύρομαι.
ἔσ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ εἰσεύρομαι.
ἔσ-εμασσάμην, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ εἰσμαιόμαι (πρβλ. ἐπιμασσοτο θυμὸν=διότι μὲ τὸν θάνατόν του μοῦ ἐπλήγησε τὸ μάλιστα τὴν καρδίαν).
ἔσ-ἐπτατο, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ εἰσπέταμαι.
ἔσ-εργυνοτο, ἰων. ἀπρφ. τοῦ εἰσεργω, εἰσεργω.
ἔσ-έρχομαι βλ. εἰσεύρομαι.
ἔσ-εσάχατο, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ σάττω.
ἔσ-έχυντο, γ' πληθ. ἔπικ. παθ. ἀορ. β' τοῦ εἰσέχω.
ἔσ-έχω, ἔσ-ἠθέω* βλ. εἰσέχω, εἰσἠθέω.
ἔσ-ἦλατο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ εἰσάλλομαι.
ἔσημήναντο, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ σημαίνω.
ἔσηνα, ἀορ. α' τοῦ σαίνω.
ἔσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἔημι. 2) ἀπρφ. παθ. πρτ. τοῦ ἔννυμι.
ἔσ-θῆσθαι, ἰων. ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ εἰσιτίθημι.
ἔσθῶ (ἔσθῆς)* ἐνδύω.—Παθητ., εἶμαι ἐνδεδυμένος* κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρτ. ἦσθημαι καὶ ἔσθημαι* ἔσθητα ἔσθημένος* περιβεβλημένος ἐνδύμα, ἐνδεδυμένος. *Ἐ; αὐτοῦ τὸ
ἔσθημα, -ατος, τὸ (ἔσθῶ)* ἐνδύμα, περιβολή.
ἔσθην, γ' δι' ἐκ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἔννυμι.
ἔσθης, -ἦτος, ἡ (ἔσθαι, ἀπρφ. παθ. πρτ. τοῦ ἔν-
 νυμι)* ἐνδύμα, ἐνδύμασι, ἐνδύματα (λατ. vestis).
 [ἔσθης, ἔσθος* δι' ἔτυμολ. βλ. ἔννυμι].
ἔσθσις, -ως, ἡ (ἔσθῶ)* ἐνδύμασι, ἐνδύμα.
ἔσθω, ἐπ. ἀπρφ. ἔσθιμεν* πρτ. ἦσθιον* μέλ. ἔ-
 δομαι (ἰξ ἐπ. ἐν. ἔδω)* ἔνεργ. πρτ. ἐθήδοκα, παθ. πρτ.
 ἐθήδομαι* παθ. ἀορ. α' ἠδέσθη* ἔνεργ. ἀορ. β' ἔφα-
 γον (ὡσεὶ ἐξ. ἐν. *φάγω)* λατ. edo* τρώγω || μτρφ.
 καταβροχθίζω, καταναλίω, καταστρέφω (ὅπως ἐπὶ

πυρὸς ἢ ἐπὶ διαβρωτικῆς νόσου)* **ἔσθιεν** εαυτὸν=στε-
 νοχωρεῖν εαυτὸν (λιυήνους)* **ἔσθιεν τὴν χελύνην**=
 δάκνειν τὸ χεῖλος.—Παθητ. τρώγομαι, καταβροχθί-
 ζομαι **οἶκος ἔσθιέται**=περιοσιὰ καταβροχθίζεται.
 [ἔσθω καὶ ἔσθω* ἔσθω (<*ἔδ-θω (τύπου πύθω)* βλ.
 ἔδω* [ἔσθω εἶναι πιθανῶς ἐπέκτασις τοῦ ἔσθω (μονα-
 δικὸν παραδείγμα προσφύμ. -ω (<[απ.-]ιο- [ω (<[απ.-]ιο-?)
 ἘΣΘΑΟ΄Σ, ἡ, ὄν δωρ. ἔσθός, ἄ, ὄν = ἀγαθός*
 κалός εἰς τὸ εἶδος του (εἰς τὸ ἐπάγγελμα τού, εἰς
 τὴν ιδιότητά του)* ἀνδρείος, γενναῖος, ῥωμαλέος ||
 ὡς. εὐγενής, πλούσιος, ὀλιγός || προσηγνής, καλοκά-
 γαθος. 2) ἐπὶ οἰωνῶν* αἰσιος, εὐαιωνος, καλός,
 3) ὡς οὖσ. ἔσθλᾶ = τὰ ἀγαθὰ (περιοσιὰ)* ἀπολ.
 ἔσθλᾶν=καλὴ τύχη, εὐτυχία. [ἔσθλᾶς (πρόσφ. -θλο-
 [απ. *es + -dhlo-) δωρ. ἔσθός, πρβλ. εὐ-ς (<*ε-υ-ς]
ἔσθλότερος, -ατος* συγχεῖται, καὶ ὑπερθ. τοῦ ἔσθλός.
ἔσθωρον, ἐπ. ἀορ. β' τοῦ εἰσθρώσκω.
ἔσθος, -τος, τὸ=ἔσθης (δ βλ.).
ἔσθ' ὅτε ἀντὶ ἔστιν ὅτε = ἐνίστε, κάποτε, ἀπὸ
 καιροῦ εἰς καιρὸν (λατ. est quum).
ἔσ-θρώσκω* βλ. εἰσθρώσκω.
ἔσθω, ἐπ. ἀπρφ. ἔσθήμεναι, πρτ. ἦσθον* ποιητ.
 τύπος τοῦ ἔσθω* τρώγω, καταβροχθίζω || μτρφ. κα-
 ταβροχθίζω τὴν περιοσίαν τινός, καταδραπῶ.
ἔσιγάθην, δωρ. ἀορ. α' τοῦ σιγάω.
ἔσ-ἰδεῖν, ἀντὶ εἰσιδεῖν, ἀπρφ. τοῦ εἰσιδόν.
ἔσ-ἰδέσθην, ἐπ. γ' δι' ἐκ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ εἰσιδόν.
ἔσ-ἰέμεναι, θηλ. μτχ. μέσ. ἐν. τοῦ εἰσίημι.
ἔσ-ἰζηται, ἀντὶ εἰσιζήται, γ' ἐν. Ὑποτ. τοῦ εἰσι-
 ζομαι.
ἔσ-ἰημι, ἔσ-ικνεόμαι, ἔσ-ἰπταμαι* βλ. εἰσ—
ἔσ-κατα-θαίνω* βλ. εἰσ-κα—
ἔσ-κάτ-θετο, ἀντὶ εἰσ-κατ-έθετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ.
 β' τοῦ εἰσ-κατα-τίθημι.
ἔσκε, ἔπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἦν, γ' ἐν. πρτ. τοῦ εἰμί.
ἔσκέδασα, ἀορ. α' τοῦ σκεδάσσω.
ἔσκεμμαί, πρτ. τοῦ σκεπέω.
ἔσκιδναντο, γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ σκιδνῆμι.
ἔσκληκα, ἀμτρ. πρτ. τοῦ σκέλλω* ἔσκληγ, ἀορ.
 β' [ἐναρκτ. τύπος τῆς β. es- (= εἰμί)=παλ-λατ. escit,
 escunt (=erit, erunt), λατ. *es(s)ko-].
ἔσκον, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἦν, πρτ. τοῦ εἰμί.
ἔσλός, δωρ. ἀντὶ ἔσθλός (βλ. λ.).
ἔσμηχον, πρτ. τοῦ σμηχώω.
ἔσμός ἢ ἔσμός, ὁ (ἔημι ἢ ἔζομαι)* κυρ. ἀμῆνος
 μελισσῶν || πᾶν πλήθος, πᾶσα ἀγέλη || πᾶν τὸ ἀφθό-
 νως καὶ ὀρηκτικῶς ἔξορμῶν* **ἔσμοι γάλακτος**=ρύ-
 σκες γάλακτος. — [κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἔζομαι καὶ
 σμ. πᾶν τὸ καθήκονον, ἐξ οὗ ἀφασμάς (=ομήλιος)
 ἔχει σχηματισθῆ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφασίας (πρβλ. ἀφ-
 ἔημι)* ἐάν δεχθῶμεν τὴν ἐκ τοῦ ἔημι παραγωγὴν, ἔσμός
 (<*ἔ-θμός (βλ. ἔημι), πρβλ. exāmen (<*ex-ag-smen)].
ἔσμο-τόκος, ὄν (ἔσμός+τεκεῖν)* ὁ γεννῶν (παρ-
 ὄγῳ) ἀμῆνη μελισσῶν (κυρ. ὁ τίκτων ἔσμούς).
ἔσο, ἔπικ. ἀντὶ ἔσθαι, Προστ. τοῦ εἰμί.
ἔσ-οικέω, ἔσ-οικίζω* βλ. εἰσ—
ἔσ-οπτος* βλ. εἰσ-οπτος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἔσ-οπτρον* βλ. εἰσ-οπτρον.
ἔσ-οράω* βλ. εἰσ-οράω.
ἔσ-ορώμεσ* δωρ. ἀντὶ εἰσορῶμεν.
ἔσοῦμαι, δωρ. ἀντὶ ἔσομαι, μέλ. τοῦ εἰμί.
ἔσ-όφωμαι, μέλ. τοῦ ἔσ-οράω, εἰσ-οράω.
ἔσπαθῆμαι, παθ. πρτ. τοῦ σπαθᾶω.
ἔσπαρμαι, παθ. πρτ. τοῦ σπείρω.
ἔσπεισα, ἀορ. α' τοῦ σπέινω.
***ἘΣΠΕ΄ΡΑ**, ἡ (λατ. vespera) θηλ. τοῦ ἐπιθ. **ἔσπε-
 ρος**: 1) (ἐνν. ὥρα)* «βράδυ», ἑσπέρα || **ἑσπέρας**
 (γεν. χρον.) = κατὰ τὸ βράδυ || ἀπὸ **ἑσπέρας**=μετὰ
 τὸ δειλινόν, «κατὰ τὸ σούρουπο» || εἰς (ἢ πρὸς) ἑ-
 σπέρας=«κατὰ τὸ βραδῆκι» || ἐν τῷ πληθ. **ἑσπέρας**
 = αἱ ἑσπεριναὶ ὥραι, ἡ ἑσπέρα. 2) (ἐνν. χώρα)*
 τὸ πρὸς δυσμάς μέρος τοῦ Κόσμου, ἡ Δύσις (λατ.
 occidentes) || τὸ πρὸς ἑσπέρας = αἱ δυτικαὶ χῶραι. *Ἐξ
 αὐτοῦ τὸ
ἑσπερίνός, ἡ, ὄν=ἑσπέριος (δ βλ.).
ἑσπέριος, α, ὄν καὶ -ος, -ον (ἑσπερος)* ἐπὶ χρό-
 νου, κατὰ τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὸ βράδυ.— || ἐπὶ τῷ

που, δυτικός, προς δυσμάς, προς τὸ μέρος τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου (λατ. occidentalis).

έσπερις, -ίδος, ἡ ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **έσπεριος**· κατά τὴν έσπεραν ἢ δυτικῆ, δυσηκική.— ἢ ὡς κύρ. δν. αἰ **Έσπερίδες**=αἱ θυγατέρες τῆς έσπέρας (τ. ἔ. τῆς Νυκτός), αἰτινες κατψύκουν εἰς τινα νῆσον τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς δυσμάς, καὶ ἀφρούρουν κῆπον πλήρη χρυσῶν μήλων.

ΈΣΠΕΡΟΙ, ὁ λατ. VESPER ἡ έσπέρα· **μένον ἐπὶ έσπερον εἰθεῖν** = ἀνέμενον νὰ ἐπφλόη ἡ έσπέρα ἀνώμαλ. πληθ. οὐδ. **έσπερα**, τὰ=αἱ έσπεριναί ὠραι, ἡ έσπέρα. 2) ἐπὶ τόπου· ἡ Δύσις, ὁ πρὸς δυσμάς κόσμος, τ. ἔ. ὁ ὄψος, Ἄδης.— ἢ ὡς ἐπιθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν έσπεραν, έσπερινός· **έσπερος άσθη** = τὸ άστρον τῆς έσπέρας, ὁ έσπερινός. 2) ἐπὶ τόπου, δυτικός.

Έστυμ. ἡ **έσπερος**· τὰ **έσπερα** ἡ **έσπερα**· **έσπεριος**· **έσπερινός**· **έσπερος** = λατ. vesper (κατ. *vesperos)· πρβλ. λιθ. väkaras (*veqeros), παλ-αλαυ. vezeru (έσπέρα)· λατ. *vesperos, *ve-qeros, ἐκ προθ. *ve- (= πρὸς τὰ κάτω, μακράν), πρβλ. γερμ. κ. ἄ. west (*ve:s + πρόσφ. -i· τὸ ὑπόλοιπον τμήμα -spere-σ καὶ -qero-σ θὰ ἀσήμεσαν ἐὸ ταχέως κινούμενος) (προφανῶς ἐξ ἀπληχίσεως τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῶν κραταεσμῶν τῶν τελευταίων του ἀκτίνων)· **-spere-**· σαουαρ. sphuráñ (= λάμπω, σπινθηροδολῶ), **σπαίρω** (= σπαρταρῶ, ὀσοπαρῶ) (βλ. λ. λ.)· **-qero-**· λατ. coruscus (σπινθηροδολών).

έσπετε, ἀντὶ **εἶπετε**, ὁ πληθ. ἐπικ. Προστ. τοῦ **εἶπον**. [βλ. ἔτυμολ. βλ. **έννεμι**].

έσπημην, ἀόρ. β' τοῦ **έπωμαι**· παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐ-διατηρεῖται ἐν πάσις ταῖς ἐγκλίσειν: Προστ. **έσπέσθω**, ἴγχοι. **έσπωνται**, ἐδικτ. **έσποιμην**, ἀπρφ. **έσπέσθαι**, μχ. **έσπόμενος**. [βλ. ἔτυμολ. βλ. **έπω**].

έσπον, ἀόρ. β' τοῦ **έπω**.
έσσα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ **έννυμι**· **έσσα** ἀπρφ. (ἀλλὰ καὶ β' ἐν παθ. πρκ.).

έσσάμενος, μχ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **έννυμι**.
έσσειται, γ' ἐνικ. τοῦ **έσσομαι**, δωρ. μέλ. τοῦ **εἶμι**.
έσσεσθαι ἀντὶ **έσεσθαι**, ἀπρφ. μέλλ. τοῦ **εἶμι**.
έσσευα, ἐπικ. ἀντὶ **έσσευα**, ἀόρ. τοῦ **σέυω**.
έσσι, ἐπικ. καὶ δωρ. ἀντὶ **εἰς**, **εἰ**, β' ἐν. τοῦ **εἶμι**.
έσσο, ἐπικ. ἀντὶ **έσο**, Προστ. τοῦ **έννυμι**.
έσσομαι ἀντὶ **έσομαι**, ἐπικ. μέλ. τοῦ **εἶμι**· ὁμοῦς **έσσομαι**, ἐπικ. μέσ. μέλ. τοῦ **έννυμι**.
έσσοσθαι, ἰων. ἀντὶ **ήσασσάμαι**· πρτ. **έσσοσμήν**· ἀόρ. α' **έσσοσθην**· πρκ. **έσσομαι**· παθ. (**έσσαν**, ἰων. ἀντὶ **ήσσαν**)· εἶμαι ἠττημένος.

έσσομαι· παθ. πρκ. τοῦ **σέυω**· **έσσομην**, ἕπερο. μετὰ σημ. ἀόρ. β'.

έσσομένος, ἠ, ον· παθ. μχ. τοῦ **σέυω** (μετὰ τῶν σημ. καὶ τοῦ τονισμοῦ ἀνεστώτος, ἀλλὰ μετὰ ἀναδιπλ. παρακείμενου)· σπεύδων, ὀρηκτικός, βίαιος, σφοδρός ἢ πρόθυμος, ἐπιθυμῶν τι. Ἐντεῦθεν, ἐπίρ. **έσσημένος**=ἐν οπουδῇ, έσπευσμένως, ὀρηκτικῶς.

έσσοθι, **έσσοθι**, ὁ καὶ γ' ἐν. ἐπικ. παθ. ἕπερο. τοῦ **σέυω**, μετὰ σημασ. ἀόρ. β'.

έσσοθῆναι, ἰων. ἀντὶ **ήσσηθῆναι** (βλ. **έσσοθω**).
έσσω, ἐπικ. μέλ. τοῦ **έννυμι**.

έσσων, ἰων. ἀντὶ **ήσσων**.

έσταα, ὁ πρκ. τοῦ **έστημι** μετὰ σημασ. ἀμτθ. ἀναστ.· στέκομαι· ἀπαντᾷ κατὰ τοὺς ἀκολουθούσους τόπους μόνον: **δύξ.** **έστατον**, πληθ. **έσταμαι**, **έσταται**, **έστασι**· ἀπρφ. **έσταναί**, ἐπικ. **έσταμαι**, **έσταμεναί**· μχ. **έσταώς**, ἀττ. καὶ κατὰ συναίρ. **έσταώς**, ἰων. **έσταώς** καὶ **έσταώς**, θηλ. **έσταώς**.

έσται, γ' ἐν. μέλ. τοῦ **εἶμι**· ὁμοῦς **έσται**, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **έννυμι**.

έσταλάτο, ἰων. γ' πληθ. παθ. ἕπερο. τοῦ **στέλλω**.

έσταλῆν, παθ. ἀόρ. β' τοῦ **στέλλω**· **έσταλα** πρκ. **έσταμεν**, **έσταμεναί**· βλ. **έσταα**.

έσταμεν, α' πληθ. τοῦ **έσταα**.

έσταν, Αἰολ. καὶ ἐπ. γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **έστημι**.

έσταναι, ἀντὶ **έστημεναί**· βλ. **έσταα**.
έσταότες, πληθ. τοῦ **έσταώς**· βλ. **έσταα**.
έστασαν, γ' πληθ. ποιητ. ἕπερο. τοῦ **έστημι**· βλ. **έσταα**· ὁμοῦς

έστασαν ἀντὶ **έστησαν**, ἐπ. γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ **έστημι** (=έτοποδέτησαν).

έστασι, γ' πληθ. ποιητ. πρκ. τοῦ **έστημι**· βλ. **έσταα**.

έστατε, ὁ πληθ., καὶ **έστατον** β' καὶ γ'· **δύξ.**· βλ. **έσταα**.

έσταυρωμένος, μχ. παθ. πρκ. τοῦ **σταυρῶω**.

έσ-τε, δωρ. **έσ-τε** (έσ+τε)· συνβ., μέχρι, ἔω, ἔως ὅτου (λατ. donec)· 2) ἐν ὄσω, ἐφ' ὄσων χρόνον. — ἢ ἐπίρ., μέχρι, ἔως (λατ. usque).

Έστυμ. ἡ **έστε** (*έσ+τε, βλ. **εἰς**), Ρωιωτ. **έστε** (*έσ+τε), Λοκρ., Δελφ. **έσ-τε**· λατ. *ε-θεποληλοὶ κατευθυνοῖν (ἐρώτησις: ποῦ;).

έστεῖλα, ἀόρ. α' τοῦ **στέλλω**.

έστεμμένος, μχ. παθ. πρκ. τοῦ **στέφω**.

έστέρημαι, παθ. πρκ. τοῦ **στέρω**.

έστεφάνωτο, γ' ἐν. παθ. ἕπερο. τοῦ **στεφανῶω**.

έστεως, μχ. ἰων. πρκ. τοῦ **έστημι**· βλ. **έσταα**.

έστηκα, **έστηκειν**, ἀμτθ. πρκ. καὶ ἕπερο. τοῦ **έστημι**.

έστην, ἀμτθ. ἀόρ. β' τοῦ **έστημι**.

έστήξω, **έστήξομαι**, ἀμτθ. τετελ. μέλ. τοῦ **έστημι**· πρβλ. **τεθνήξω**, **τεθνήξομαι** τοῦ **θνήσκω**.

έστήρικται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **στηρίζω**· **έστήρικτο**, γ' ἐν. παθ. ἕπερο.

έστησα, **έστησάμην**, ἕπεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **έστημι**.

έστιάς, μχ. ἰων. πρκ. τοῦ **έστημι**· βλ. **έσταα**.

έστία, ἰων. **ίστιν**, ἡ (**έξομαι**) ἡ ἐστία τῆς οἰκίας, τὸ μέρος ὅπου ἀνάπτου πυρᾶν, «ἡ γωνία», «τὸ τζόκιο ἢ ὁ θωρός τῶν οἰκογενειακῶν θεοτήτων, καὶ ἐντεῦθεν δυσιασθήριον, θωρός. 2) ἀπτῆ ἀπτῆ ἡ οἰκία, ἐνδιαίτημα, κατοικία. 3) οἶκος, οἰκογένεια.— ἢ ὡς κύρ. ὄνομα **Έστία**, ἰων. **ίστιν**, ἡ **Vesta** τῶν Ῥωμαίων. θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, προσταττικῆς αἰκογενειακῆς ἐστίας, τοῦ οἴκου, τῆς οἰκογενείας. Ταύτην ἐπεκαλοῦντο πρῶτην κατὰ τὰς θεοτῆς.

Έστυμ. ἡ **έστία**, **έπείσιος**, **ἀνείσιος**, **δμήσιος**· ἀττ. **έστίαω**, ἰων. **ίστιάω**· **έσχαρά** (ιαπ. β. jes)· **vesta** (*vestā ἡ *vostā=τόπος διαμονῆς) ἐξ ἰαπ. ρ ves (= διαμένω)· πρβλ. γοθ. wisst (διαμονή), καλ-ερλ. feiss (*ves-lls)=διαμονή, foss (*vos'ios)=ἀνάπαισιος.—Κατὰ τοὺς πλείστους ἐκ τοῦ **έξομαι** ἐκ ρ sed (διὰ τὴν σημασ. πρβλ. λατ. sedes) ὁ ἰων. τύπος **έστία** ἀρμηνεύεται ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὸ **έστημι**· τὸ ἐ-προ-ῆλθε πιθανώτατα ἐν ἀτόνοις συλλ. τὸ πρῶτον (πρβλ. ὁμηρ. **έπείσιος**, **ἀνείσιος**· **ίστιν**).

έστιάμα, -ατος, ὁ (έστίαω)· συμπίδοσιον.

έστι-αρχέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι ὄρχων τῆς ἐστίας, τ. ἔ. ὄρχηγός τῆς οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης. Ἐκ τοῦ **έστι-αρχης**, -ου, ὁ (**έστία** + **αρχω**)· ὁ οἰκοδεσπότης (ὄρχων τῆς ἐστίας).

έστιάσις, -εως, ἡ (έστίαω)· τὸ **έστιαν** (τ. ἔ. φιλεῦν, «τραπεζῶνειν») τινά, τὸ συμπίδοσιον, «τραπέζωμα».

έστιάω, πρτ. **έστιών**· μελ. **έστιάωω**· ἀόρ. α' **έστιάωω**· πρκ. **έστιάωω**.—Παθητ., μέλλ. (μετὰ μέσης μορφῆς) **έστιάσομαι**· ἀόρ. α' **έστιάσθην**· πρκ. **έστιάωω** (**έστία**)· δέχομαι τινα ἐν τῇ ἐστίᾳ μου (τ. ἔ. ἐν τῷ οἴκῳ μου), φιλοξενῶ τινα, «φιλεῦω». — Παθητ., εἶμαι φιλοξενουμένους τινος, φιλοξενουμαι ὑπὸ τινος· **έστιάσθαι ἐνύπνιον**=συμποιάζειν καθ' ὄπνον.

έστι-οὔχος, ον (**έστία**+**έχω**)· ὁ ἔχων (τ. ἔ. φυλάτῶν, προστατεύων) τὴν **έστιαν** (βηλ. τὸν οἶκον, ἡ τὴν πόλιν), πολιοὔχος. 2) ὁ ἔχων βωμόν ἢ ἐστίαν. 3) ὁ ἐπὶ τῆς ἐστίας ἢ τοῦ βωμοῦ.

έστιάω, μέλ. -άσω (**έστία**)· Ἰδρύω, θεμελιῶνω, ἐ-στίαν (βηλ. οἶκον).—Παθητ., **δῶμα έστιούται**=ὁ οἶκος θεμελιώνεται, στερεώνεται (διὰ τῶν τέκνων).

έστίχον, ἀόρ. β' τοῦ **στέλλω**.

έστίχωντο, γ' πληθ. ἐπ. μέσ. πρτ. τοῦ **στέλλω**.

έστίωτης, -ου, ὁ, θηλ. -ώτης, -ίδος, ἡ (**έστία**)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον ἢ ὁ ἐρχόμενος ἐκ τοῦ οἴκου.

έστο, γ' ἐν. παθ. ἕπερο. τοῦ **έννυμι**.

έστοξέω=εἰσ-τοξέω.

έστοργα, πρκ. τοῦ **στέργω**.

έστόρεσα, ἀόρ. α' τοῦ **στορέννυμι**.

έστραμμένος, μχ. παθ. πρκ. τοῦ **στέφω**.

έστράφη, παθ. ἀόρ. β' τοῦ **στέφω**.

έσ-τρίς (έστ+τρίς)· τρεις φορές (εστις τρεις).
έστρωμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ στρώννυμι.
έστρωσα, -ώθη-ν, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' τοῦ στρώννυμι.

έστρωτο, γ' έν. παθ. ύπερο. τοῦ στρώννυμι.
έστύγον, άόρ. β' τοῦ στυγέω.
έστωρ, ορος, δ' πάσσαλος έμβαλλόμενος εις τό δκρον τοῦ ρυμού (επιμονιόυσι), επί τοῦ όποιου ύστερύνετο τό κρείκος, διὰ νά δένωνται έπ' αὐτοῦ αἱ ήνία ή άλλα έξαρτήματα τής Ιπποσκευής (δπως π.χ. τά λωρία τών προστερνιδίωv).

Εστμ.**· **έστωρ** (Fers-**τορ έκ βίζ. **vers-** (είμαι αιχμηρός) έν τῷ σανσκρ. **vārsma** (αίχημή) (βλ. και τās λ.λ. έν λ. **εσμα** II = σκόπελος)· πρβλ. 'Ηουχ. ***ύσταξ**· **πάσσαλος κεράτινος**· **ύσταξ** (***ύρσταξ** (**υρσ-** < ***vers-** κατά μεταπίπτωσι). Κατ' άλλους **έστωρ** και **ύσταξ** < ***Feθ-**τωρ, ***ύθ-**ταξ; ***Ψωθέω**. Πάντως θεωρεΐται άθεβαίω έτυμολογία.

έστώς, -ώσα, συνηρ. μτχ. άμτδ. πρκ. τοῦ **έστημι**· βλ. **έσταα**.

έσούλησα, άόρ. α' τοῦ σούλαω.
έσυν-ηκα, άνώμ. άντι **συνήκα**, άόρ. x' τοῦ **συνήμι**.
έσυρα, άόρ. α' τοῦ σύρω.
έσύρην, παθητ. άόρ. β' τοῦ σύρω.
έσ-ύστερον, έπίρ. άντι **εις ύστερον**· διὰ τό μέλλον, μετά ταῦτα.

έσφάγην, παθ. άόρ. β' τοῦ σφάζω, σφάττω.
έσφαγμαί, παθ. πρκ. τοῦ σφάζω, σφάττω.
έσφαίρωτο, γ' έν. παθ. ύπερο. τοῦ σφαιρέω.
έσφάλην, παθητ. άόρ. β' τοῦ σφάλω.
έσφαλμαι, παθητ. πρκ. τοῦ σφάλω.
έσφαζα, άόρ. α' τοῦ σφάζω, σφάττω.
έσ-φέρω* βλ. **εισ-φέρω**.
έσφήκνυτο, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ σφηκώω.
έσφηλα, άόρ. α' τοῦ σφάλω.
έσ-φορέω* βλ. **εισ-φορέω**.
έσφραγισμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ σφραγίζω.

ΕΣΧΑΡΑ, Ιων. **έσχάρη**, ή έπικ. γεν. και δοτ. **έ-ιχαρόφιν**· ή έστία, ή πυρεστία (επυροστία), ό τόπος, ένθα έκαίετο πυρά (εγωία), έτι δηλ. σημ. και ή λ. **έστία** (βλ. λ.) || **πυρός έσχάρα**=αι πυραι αἱ άναπτόμεναι ύπό τών στρατιωτικών φυλακίων πρός συνενώνησιν (**πυρσοί**).— II **θωμός πρός προσφορών όλοκαυτωμάτων**, θυτική έσχάρα.— III **μαγειρικών σκεδός** (ώς και νῦν) || άνδρακιά ή εμαγκάλι.

Εστμ.**· **έσχάρα** (ΰσχαρα**· πρβλ. **παλ.αυ.** **iskra** (σπινθήρ) < ***is-klra**, έκ βίζ. **jes-**.— πρβλ. **λατιν.** **scintilla** (σπινθήρ), καιτοι κατά τούς περισσώτερους οδθελίαν έχει συγγ. πρός τό **έσχάρα**.

έσχάρων, -ώνος, δ=έσχάρα I.
έσχάριον, τό ύποκορ. τοῦ **έσχάρα**· πύραυνον, (εμαγκάλι) || γεν. θόσις (έφ' ής ίσταται ή στηρίζεται τις).

έσχάριος, ον (**έσχάρα**)· ό άνήκων εις (ή κατάλληλος διὰ) έσχάραν (δηλ. **έστία**).
έσχάρρφιν, έπικ. γεν. και δοτ. έν. τοῦ **έσχάρα**.
έσχάσα, άόρ. α' τοῦ σχάζω.

έσχατάω (**έσχατος**)· είμαι έσχατος, μένω τελευταίος || έν χρήσει μόνον έν τῇ μτχ. **έσχατάωv**, -όωσα· επί άνθρώπων, ό ένεδρεύων εις τό δκρον τοῦ στρατοπέδου || επί πόλεων, ή κειμένη εις τά τελευταία σύνορα.

έσχατιά, Ιων. -ιή, ή (**έσχατος**)· τό έσχατον μέρος, ή δκρα, τό δκρον, θριον (σύνορον), τό χείλος (τό δκρον).— II **άπομεμακρυσμένον σημεϊον**, άπόκεντρον μέρος.

έσχάτιος, ον, ποιητ. άντι **έσχατος**.
έσχάτος, η, ον (**έκ, έξ**)· ό άπώτατος, ό τά μόλιστα άπέχων, ό τελευταίος, άκρος, «έσχατος»: **έσχατοι άνθρώων**=οἱ κατοικοῦντες τās έσχατίας τής οίκουμένης (έπί τών Αιθιοπών).— **έσχατος**, τελευταίος (άπό διαφόρου έκστατος άπόφωσις): 1) **ύπέρτατος**, άνώτατος, ύψηλότατος (λατ. **summus**). 2) **ό ατώτατος** (λατ. **imus**). 3) **ένδότατος**, **έσώτατος**, **μυχιαίτατος** (λατ. **infimus**).— II **έπί παθημάτων** (κακοπαθειών, βλαάνων), **δεινότατος**, **χείριστος**, **δ-**

κρος, **κάκιοςτος** || **ώς** **όσο**. τό **έσχατον**, **τά έσχατα** = τό άνώτατον θριον, ή έσχάτη άνάγκη: **έσχατ' έσχατών κακά** = τά χείριστα τών χείριστων κακών, τά πλέον χείροτερα άπό τά δυνατό κακά || **ύπερθ. τά έσχατώτατα**=τά πλέον ύπερβολικά, τά χείριστα.— III **έπίρ. έσχατός**= καθ' ύπερβολήν, άκρος, **μέχρις έσχάτων** || **ώς** **έπίρ.** λαμβάνεται **ώσαύτως** και τό **οὐδ. τό έσχατον**=διὰ τελευταίωv **φορών** **έπίρ.** συγγρ. **έσχατώτερον**, **ύπερθ.** **τώτατα**: [**έσχατος**, ό σχηματισμός του **έθασιόθη** επί τοῦ **έσχο**· (=ό έξω εύρισκόμενος) < ***esgcho-**, ***eghs-cho**- πρβλ. **έξ**, **κατ'** άλλους < ***eks-cho**].

έσχατόων, -όωσα, έπικ. μτχ. τοῦ **έσχατώω**.
έσχεθον, ποιητ. άντι **έσχον**, άόρ. β' τοῦ **έχω**· **έπ. σχέθον**· Προστ. **σχέθέτω**· **Ύποτ. σχέθω**· **έθκτ. σχέθουμι**· **Άπρρ. σχεθεΐν**, **έπ. -έειν**· μτχ. **σχεθών**.
έσ-χέω άντι **εισ-χέω**.
έσχηκα, **έσχημαι**, **ένεργ.** και **παθ. πρκ.** τοῦ **έχω**.
έσχίσα, άόρ. α' τοῦ σχίζω.
έσχισμαι, παθ. πρκ. τοῦ σχίζω.
έσχον, **έσχόμην**, **ένεργ.** και **μέσ.** άόρ. β' τοῦ **έχω**.
έσχων, πρτ. τοῦ σχάω.

έσω, **έπ.** **έσω**, **μέλ.** τοῦ **έννυμι**.
έσω, **έπίρ.** άντι **είσω**· **έντός**, **μέσα** || συγγρ. **έσωτέρω** = περισσώτερον έντός, **επιό μέσσω**.— **ύπερθ. έσωτάτω**=ένδότατο (βλ. **έσώτατος**). **Έξ** αὐτοῦ τό **έσωθεν** (**έσω**), και **έσωθε**, **έπίρ.** **άπό έντός**, **άπό μέσσω**, **έσωθεν** || **έντός**, **μέσσω**.

έσώθην, παθ. άόρ. α' τοῦ σφώω.
έσώτατος, η, ον, **ύπερθ.** **έπίθ.** τοῦ **έσω**· **έσωτερικώτατος**, **ένδότατος** (λατ. **infimus**), **έπίρ.** **έσωτάτω** (βλ. **έσω**).

έσώτερος, α, ον· συγγρ. **έπίθ.** τοῦ **έσω**· **ένδότερος**, **έσωτερικώτερος**· **έπίρ.** **έσωτέρω** (βλ. **έσω**).

έτάγην, παθ. άόρ. β' τοῦ τάσσω.
έτάζω, **μελ.** -σω (**έτεός**)· **έξετάζω**, **δοκιμάζω**.
έτάδην, παθ. άόρ. α' τοῦ τάτω.

έταιρα, ή· **θηλ.** τοῦ **έταίρος**.
έταιρεία ή -ία, Ιων. -ηία, ή (**έταίρος**)· **συντροφία** || **συνεταιρισμός**, **σύλλογος**, **σύνδεσμος**, **άδελφότης**.— II **έν Αθήναις**, **πολιτικός σύλλογος** πρός κομματικούς σκοπούς.— III **γενικώς**, **φιλία**, **οικειότης**, **στενή σχέση**.

έταιρειός, α, ον, Ιων. -ήϊος, η, ον (**έταίρος**)· **ό άνήκων εις έταίρους** (συντρόφους), **ή ό άνήκων εις άδελφότητα**: **Ζεύς έταιρειός** = **ό προστάτης τής φιλίας**.

έταιρέω, **μελ.** -ήσω (**έταιρα**)· **είμαι έταιρα** (πόρνη).
έταιρηή, -ήϊος, Ιων. άντι **έταιρεία**, -είος (δ βλ.).
έταιρίζω, **μελ.** -ίσω **άττ.** -ίζω (**έταίρος**)· **είμαι έταίρος** (σύντροφός) **τινος**, **ή είμαι σύντροφος έν όπλοις**. 2) = **έταιρέω** (δ βλ.).— II **μέσον**, **έκλέγω** **ώς σύντροφόν μου**.

έταιρικός, ή, **δν**=**έταιρειός**, **ό άνήκων εις έταιρείαν**, **ό άρμόζων εις σύντροφον**, **κοινωνικός**, **ώσαν σύντροφος**· **τό έταιρικόν**=**έταιρεία** (δ βλ.).

έταιρίς, -ίδος, ή=έταιρα (δ βλ.).
έταιρίσαι, **άπρρ.** **έπ.** **άόρ.** α' τοῦ **έταιρίζω**.

έταίρος, **έπ.** και Ιων. **εταίρος**, **ό** (**έτης**)· **σύντροφος**, **συνοδός**, **όπαδός**, **συνάδελφος** || **σύντροφος έν όπλοις**, **συμπολεμιστής**, **συννούτης** || **συνδαιτυμών** || **ώσ.** **σύνδουλος**, **σύντροφος έν δουλεία**.— **ώς** **έπίθ.** **κοινωνός**, **συνέταιρος**, **σύμμαχος** || **ύπερθ.** **έταιρότατος**.— II **έταιρα**, Ιων. **έταιρη**, **έπ.** **έτάρη**, ή **θήλειο σύντροφος**, **δορθός**, **άρωγός**, **φίλος**, 2) **παρ'** **άττ.**, **άντιθ.** **τῆς νομίμου συζύγου**, **παλλακίς**, **παλλακή** || **έταιρα** (οὐχι **δμως** **ύπό τῆν έννοαν τῆς κοινῆς πόρνης**). [δι' **έτυμολ.** βλ. **έταρος**]. **Έξ** αὐτοῦ τό

έταιρούνος, η, ον (**έταίρος**)· **φιλικός**, **φίλος** || **ώς** **όσο**, **φίλος**.

έτάκευ, **έτάκετο**, **δωρ.** άντι **έτήκνυ**, **έτήκετο**, **β'** και γ' έν. μέσ. πρτ. τοῦ **τήκω**.

έτάκην, παθ. άόρ. β' τοῦ **τήκω**.
έτάκον, -όμην, **ένεργ.** και **παθ. δωρ.** πρτ. τοῦ **τήκω**.

έτάλασσα, δ' έν. **έπ.** **άόρ.** α' τοῦ **ταλάω**.
έτάμον, **άόρ.** β' τοῦ **τέμνω** (**έπ.** και Ιων. άντι **έτεμνω**).
έταξα, **άόρ.** α' τοῦ τάσσω.

ἐτάραξα, ἀόρ. α' τοῦ ταράσσω.

ἐταρίζομαι, ἐπ. ἀντι ἐταιρίζομαι.

ἑτάρος, ἐτάρη, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἐταῖρος, ἐταίρα.

*Ἔτυμ.: ἑταρος ἑταίρα ἀντι *ἑταίρα (*ἑταρjā, κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ἐταῖρος' λατ. satellites (*sai-ro-los, *sa-iro- λατ. *seir)ο-, ἐκ παραλλ. πρὸς τὸ *δμηρ*. *ἑτης* (Fέτης), *Hλ Fέτας, Λιθ. sveczas, Λετ. swoschs (=ξένος, δηλ. φιλοξενούμενος) ταῦτα σπηρίζονται ἐπὶ τοῦ ἰαπ. ἀφῆρ. *sve-iā, ὅπερ μετὰ τοῦ *se-i(r)ο- προέρχονται ἐκ τοῦ θάμ. τοῦ ἀναφορ. *sve-, *se- (δλ. λ. *ῥ*)' πρβλ. ἀκόμη πάλ-ολαυ. svatj (= ἐγγύς, γονεὺς) ((λατ. *svo-, *sua- =suus).

ἐτάρηην, παθ. ἀόρ. δ' τοῦ τέρω.

ἐτάρῃην, ἐπ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ τέρω.

ἔτας, αἰτ. πληθ. τοῦ ἔτης.

ἐτάτμυος, ὄμρ. ἀντι ἐτήτμυος.

ἐτάφην, παθ. ἀόρ. δ' τοῦ θάπτω.

ἐτάχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ τάσσω.

ἐτέθαπτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ' τοῦ θάπτω.

ἐτέθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ τίθημι.

ἐτέθηκα, ἐπ. ὑπερσ. τοῦ τίθημι.

ἐτέθυτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. (ἐν μέσῃ σημ.) τοῦ θύω.

ἔτειος, α, ον (ἔτος)᾽ ἐτήσιος, ἐνιαυσίος.— II δι-
αρκῶς ἐν ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος II «χρονιάρικος».

ἔτεκον, ἐτεκόμην, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. δ' τοῦ
τίκτω.

ἔτελειτο, ἐπ. ἀντι ἐτελείτο, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ
τελέω.

ἔτελέσθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ τελέω.

ἔτέλεσα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ τελέω.

ἔτεμον, ἀόρ. δ' τοῦ τέμνω (δ δλ.).

ἔτεό-κρητες, οἱ (ἔτεοί + Κρητες)᾽ γνήσιοι Κρη-
τες, ποσάγατικοι Κρητες.

ἔτεοί, ἄ, ὄν (πιθαν. ἐκ τοῦ εἶμι)᾽ ἀληθής, πρα-
γματικός, γνήσιος II τὸ οὐδ. ἔτεόν ὡς ἐπίρ. = ὀληθῶς,
πράγματι, τῷ ὄντι (λατ. revera). — παρ' Ἄττ. ἐν εἰ-
ρωνικαῖς ἐρωτήσεσι: ἔτεός; = «ἀλήθεια», «εἶσι;»
λατ. itane? — θηλ. ἰων. δοτ. ἐτεῖ ὡς ἐπίρ. ἀπίσως =
πράγματι, τῇ ἀληθείᾳ.

*Ἔτυμ.: ἔτεός ἐκ τίνος λ. ἐτά (πρβλ. Ἡσυχ. «ἐτά᾽
ἀληθῆ» ἀγαθόν)᾽ ἐτάζω, ἐξ-ἐτάζω ἔτεός (*ἑτεφόρ᾽
ἔτυμος ἔτός (ἰαπ. *seitō-, πρβλ. ἑσ-τι καὶ παρὰ τοῦτο
δοίος ἐκ τίνος *soio- (μᾶλλον παρὰ κατὰ τροποποίη-
σιν ἐκ τίνος *átios (*σῆjjo- ἐξ οὗ τὸ *dnt-) ἢ ψί-
λωσις εἶναι Ἴων. ἢ Δασθ. προελασσεως' πρβλ. ἐπὶ πλόν
saiyáth (λατ. *sajjos) = ὀληθής, δίκαιος, saiyám (ἀλή-
θειας)᾽ γοθθ. sunja (ἀλήθεια) sunjis (ἀληθής), τέλος
σανσκρ. sán, sanī- (ὄν, ὑπάρχων, ἀληθινός) (ὄμρ.
μχ. i snt-es, ἀρσ. πληθ., λατ. *sent-, ἐν τῇ λατ. praes-
ens, absens), μχ. τοῦ ὄσι (= εἶναι). — Ποιητ. ἐτή-
τμυος (ἔτός+ἔτυμος).

ἐτερ-αλκής, ἐς (ἔτερος+ἀλκή)᾽ ὁ παρέχων δύνα-
μιν εἰς τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο: *Δαναοῖσι μάχης ἐτερ-
αλκήα νίκην δοῦναι* = δίδειν κατὰ τὴν μάχην νίκην
ἀποκλίνουσαν πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν Δαναῶν II
νίκη ἐτεραλκής = νίκη κλίνουσα πρὸς τὸ ἕτερον
(τὸ ἐν ἑκ τῶν δύο) μέρος, νίκη ἀποφασιστικὴ II
δημος ἐτεραλκής = σῶμα ἀνδρῶν (ἐφεδρικών) διδόν
τὴν νίκην εἰς τὸ ἕτερον μέρος (εἰς τὴν μίαν ἐκ τῶν
δύο παρατάξεων), τ. ἔ. τὸ ἀποφασίζον, κρίνον, τὴν
νίκην.— II ὁ κλίνων (ρέπων) ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἐν
μέρος ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἄλλο, ἀμφίροπος (λατ.
aneps).

ἐτερ-ἡμερος, ον (ἔτερος+ἡμέρα)᾽ ὁ ἡμέραν παρ'
ἡμέραν, ἐναλλάξ.

ἐτέρρηφν, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ ἔτερος.

ἐτερό-γλωσσος, αἰτ. -τιος, ον (ἔτερος + γλωσ-
σα)᾽ ὁ λαῶν ἄλλην γλῶσσαν, ξενόγλωσσος.

ἐτερό-γνάθος, ον (ἔτερος+γνάθος)᾽ ὁ ἔχων τὴν
μίαν γνάθον (οισαγόνα) σκληρότεραν τῆς ἄλλης
(ἐπὶ ἑκποῦ), ἢ ὁ ἔχων τὰς γνάθους ἀνομοίας, εἰς
τοῦ ὁποῖου δηλ. τὸ στόμα ὁ χαλινὸς ἐνεργεῖ πλειότε-
ρον εἰς τὸ ἐν μέρος, ὡς τε δὲν κυβερνᾶται ἀσφαλῶς (κριν.
«βαρύστομος, βαρυκέφαλος»).

ἐτερο-διδασκάλειν (ἔτερος + διδάσκαλος)᾽ διδά-
σκω ἕτερα (τ. ἔ. ἄλλα παρὰ τὸ ὁρᾶν), διδάσκω πε-
πλανημένους δοξασίας, εἶμαι αἰρετικός.

ἐτερό-δοξος, ον (ἔτερος+δόξα)᾽ ὁ ἔχων ἑτέρα
δόξαν (διάφορον δηλ. γνώμην), ὁ διαφέρων κατὰ
τὴν γνώμην.— II ὁ προεβίων ἄλλο καὶ οὐχὶ τὸ
ὁρθόν, «ἐτερόδοξος», αἰρετικός.

ἐτερό-ζηλος, ον (ἔτερος+ζήλος)᾽ ὁ ἐνθερμος (πρό-
θυμος) διὰ τὸ ἕτερον μέρος (ζηλ. διὰ τὴν μίαν
πλευρὰν), ὁ μεροληπτῶν II ἐπίρ. -λως = ὀδίκως.— II
ὁ ἀφωσιωμένος εἰς ἄλλην ἐπιδιώξιν, ζηλωτὴς ἐτέ-
ρου ἔργου.

ἐτερο-ζυγέω, μέλ. -ήσω᾽ εἶμαι ἐτερόζυγος, τ. ἔ.
εἶμαι ἐζευγμένος μετὰ ᾧσ' ἄλλου εἶδους II οὐρῶ
ἀνίσως (μετὰ ἀνίσου δυνάμεως) II μτρ. διαφωνῶ
πρὸς τινα. Ἐκ τοῦ

ἐτερό-ζυγος, ον (ἔτερος+ζυγόν)᾽ ὁ ἀνίσως ἐζευ-
γμένος II διάφορος. 2) ἐπὶ πλάστικος, ἢ ρέπουσα
πρὸς τὸ ἕτερον μέρος.

ἐτερόιος, α, ον (ἔτερος)᾽ ὁ διαφόρου φύσεως ἢ
εἶδους.— Ἐπίρ. -ώως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐταιριοῦω, μέλ. -ώσω᾽ κάμνω κατ' ἄλλον τρό-
πον, ἀλλοίω, μεταβάλλω.— Παιθητ. ἀλλοιοῦμαι, γί-
νομαι ἄλλοτος, μεταβάλλομαι.

ἐτερο-κλίνής, ἐς (ἔτερος + κλινῆναι τοῦ κλίνω)᾽
ὁ κλίνων (ρέπων) πρὸς τὸ ἕτερον μέρος II ἐπὶ ἐδά-
φους, ἐπικλινής κεκλιμένος.

ἐτερο-μήκης, ἐς (ἔτερος+μήκος)᾽ ὁ ἔχων διαφο-
ρετικὰ μήκη, ὁ ἔχων ἀνίσως πλευρὰς (ἀνισόπλευ-
ρος), ἐπιμήκης ὀρθογώνιος.

ἐτερο-μήτωρ, -ορος, ὁ, ἡ (ἔτερος+μήτηρ)᾽ ὁ ἐξ
ἑτέρας μητρὸς γεννηθείς.

ἐτερό-πλοος, ον, κατὰ συναίρ. -πλους, -οον
(ἔτερος+πλέω)᾽ ἐπὶ χρημάτων, τὰ παρεχόμενα διὰ
τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὸ φορτίον πλοίου μόνον διὰ
τὸν ἕνα πλοῦν (πρὸς τινα λιμένα), οὐχὶ δὲ καὶ διὰ
τὸν πλοῦν τῆς ἐπιτροφῆς.

ἐτερο-ρρηγής, ἐς καὶ ἐτερό-ρρηπος, ον (ἔτε-
ρος + ῥέπω)᾽ ὁ ρέπων πρὸς τὸ ἐν (τὸ ἕτερον) μέ-
ρος, ἢ ὁ ρέπων ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἐν μέρος, ὅτε δὲ
πρὸς τὸ ἄλλο II ἢ ὁ ρέπων ἐξ ἴσου πρὸς τοῦτο ἢ
ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀμερόληπτος, δίκαιος.

ἔτεροσ, α, ον, λατ. ALTER᾽ ὁ ἄλλος, ὁ εἰς ἐκ
τῶν δύο: *χειρὶ φέρειν ἐτέρη* = φέρειν (μεταφέρειν,
θαστάζειν) ἐπὶ (διὰ) τῆς μίης χειρὸς II *ἔτερος ἐτέ-
ρον ἀρχοντος* = οἱ μὲν κυβερνῶσι τοὺς δὲ II *ἔτερος
τοιούτος* = ἄλλος τοιούτος II *ἔτερα τοσαῦτα* = ἄλλα
τόσα (λατ. alterum tantum) II *δευτέρος ἔτερος* = ἐκά-
κομη ἕνας, «ἀκόμη ἕνας δευτέρος». 2) ὡς τὸ
λατ. alter, ἀντι *δευτέρος*᾽ ἢ *ἐτέρα* (ἐνν. *ἡμέρα*) = ἡ
δευτέρα ἡμέρα, ἢ ἄλλη ἡμέρα, τ. ἔ. ἢ μεθεπομένη.
— II ἀντι τοῦ ἄλλος, λατ. alius, ἀντιθ. οὐχὶ πρὸς τὸ
εἰς ἀλλὰ πρὸς τὸ *πολλοί*. — III ἄλλος (παρὰ ὁ συνή-
θης), ἄλλοτος διάφορος II ἄλλου εἶδους, ὡς τὸ *ἀλ-
λοῖος*᾽ ἀλλοιώτικος (ὄχι καλός), διαφορετικός ἀπὸ
δ, τι δὲ ἐπρεπε (λατ. alius ἢ sequor ἀντι malus),
κακός.— IV ὡς ἐπίρ. ἐν τῇ δοτ. θηλ. *τῇ ἐτέρα*, *θα-
τέρα* (ἐνν. *δὲ*) = κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως II *ῶς*,
τῇ ἐτέρα (ἐνν. *χειρὶ*) = διὰ τῆς μίης χειρὸς (τ. ἔ. διὰ
τῆς ἀριστερᾶς) II *ῶς*. *τῇ ἐτέρα* (ἐνν. *ἡμέρα*) = κατὰ
τὴν ἐπιούσαν, τὴν ἄλλην ἡμέραν. 2) ῶς τὸ οὐδ.
τὸ ἕτερον, τὰ *ἔτερα*, ὡς *ἐπὶ θάτερα* = κατὰ τὸν ἕνα
ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, πρὸς τὸ ἐν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο
μέρος II *ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα* = ἀπὸ τὸ ἐν μέρος,
ἀντιθ. τῇ *εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα* = πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

*Ἔτυμ.: οἱ ἄμρ. ἔλεγον ἄτερος ἀντι ἔτερος᾽ ἐν φ'
παρ' Ἄττ. ἄτερος ἐλέγτο κατὰ κρᾶσιν ἀντι τοῦ δ'
ἔτερος᾽ γυν. *θατέρος* = τοῦ ἔτέρου, δοτ. *θατέρω* = τῇ
ἐτέρα, αἰτ. *θάτερον* = τὸ ἕτερον.— ἄτερος < σῆπ-τερο-
(πρβλ. ἄ-παξ)᾽ ὁ τύπος ἔτερος ἐσχηματίσθη κατ' ἀνα-
λογίαν πρὸς τὸ *εἰς- ἐνός* (πρβλ. *ἐ-κατὸν* ἀντι **ἀ-κα-
τὸν*)᾽ πρβλ. *μηδάτερος*, *μηδέτερος*᾽ *μηδεῖς* καὶ *σανσκρ.*
eka-tarah, Λιθ. *vėnaitras* (= ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο).

ἐτερό-τροπος, ον (ἔτερος+τροπος)᾽ ὁ διαφόρου
τρόπου, διαφόρου εἶδους II ὁ διαφόρου ἰδιοσυκρᾶ-
σίας.— II ὁ τρεπόμενος πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν II
ἀθέβαιος, ἀστοδής, ἀστατος.

ἐτερό-φωνος, ον (ἔτερος + φωνή)᾽ ὁ ἔχων διά-
φορον φωνήν (ἢτοι γλῶσσαν), ἐτερόγλωσσος, ἄλ-
λόγλωσσος II βάρβαρος.

έτερστο, γ' έν. πρτ. του *τέρσομαι*.
έτέρφθην, παθητ. άδρ. α' του *τέρπω*.
έτέρωθεν (*έτερος*), έπιδρ. από το άλλο μέρος, έξ άλλου.— || εις το άλλο μέρος, κατέναντι, άπέναντι, άντικρού.

έτέρωθι (*έτερος*), έπιδρ. επί του άλλου μέρους || άλλουδι, άλλαχού || *έτέρωθι του λόγου*=εις άλλο μέρος του λόγου μου (της άφηγήσεως).— || έν άλλω χρόνω, εις άλλην έποχήν.

έτέρως, έπιδρ. του *έτερος*· κατ' άλλον τρόπον, διαφορετικά.

έτέρωσ (*έτερος*), έπιδρ. προς το έτερον (πρός το έν, προς το άλλο) μέρος || άντιθέθεν, εις άλλο μέρος, προς άλλο μέρος.

έτέρωτα, αιολ. άντι *έτέρωθι*· μίαν άλλην φοράν, άλλοτε.

έτέταλτο, γ' έν. παθ. άπερσ. του *τέλλω*.

έτετεύχαστο, έπικ. γ' πληθ. παθ. άπερσ. του *τεύχω*.

έτετεύχεσ, ιων. γ' έν. άπερσ. του *τυγχάνω*.

έτετέθειεν, άμτδ. άπερσ. του *τήκω*.

έτέτραπτο, γ' έν. παθ. άπερσ. του *τρέπω*.

έτέτμον, πρτ. του *τέττω*.

έτέτυξο, -υκτο, δ' και γ' έν. παθ. άπερσ. του *τεύχω*.

έτευξα, άδρ. α' του *τεύχω*.

έτεύχετον, γ' δυϊκ. πρτ. του *τεύχω*.

έτέχθην, παθητ. άδρ. α' του *τίκτω*.

έτηξα, άδρ. α' του *τήκω*.

ΕΤΗΣ, -ου, δ' συγγένης, όμόφυλος.— || Παρ' άττ. (οσμ)πολίτης, Δημότης || γελών || ίδιώτης (κατ' άντίθ. προς τους κατέχοντας άρχήν τινα).— || Διά τήν περίφρ. *ώ τάν η ώ τάν* βλ. *τάν*.— [διά τήν έτυμολ. βλ. *έταρος*].

έτησίοι, (ένν. *άνεμοι*), -ων, οί (*έτος*)· περιοδικοί άνεμοί (τά παρ' ήμιν καλούμενα Τουρκιστι *εμελέτια*), ώς οί έν Αιγύπτω άνεμοί monsoons, οίτινες πνέουν από Βορρά καθ' έλην τήν διάρκειαν του θέρους || ώς. τά ελληνικά *εμελέτια* είναι θόρειοί άνεμοί έπικρατούντες έν τή Αιγαίω επί τεσσαράκοντα ήμέρας από τής έπιτολής του (άστερισμού) Σειρήου.

έτησίοσ, ον (*έτος*)· ό επί έν έτος διαρκών, ό δι' έν έτος. 2) ό κατά πών έτος, ενιαύσιοσ.

έτητύμια, ή· αλήθεια. Έξ του

έτητύμοσ, ον· έκτεταμ. άντι *έτυμοσ*· αληθής, γνήσιοσ, πραγματικόσ (λατ. *sincerus*). Έπιδρ. *έτητύμοσ* (ώσ. ώς έπιδρ. λαμβάνεται άνότισ και τό ούδ. *έτητύμον*)—τή αλήθεια, όντως, πραγματικώσ.— [διά τήν έτυμολ. βλ. *έταός*].

ΕΤΙ, έπιδρ.: 1) επί του παρόντοσ η παραλθόντοσ· άκόμη, εισέτι || μέχρι τουδε, άκόμη, έτι και νύν (λατ. *adhuc*).— || επί του μέλλοντοσ· άκόμη, επί πλέον, προσέτι.— || επί ποσοτικοσ θαμμού, γενικώσ· άκόμη, προσέτι, έτι πλέον, επί πλέον, έπιπροσθέτωσ, έκτόσ τουτοσ (λατ. *praeterea*): *έτι δέ*=άλλά προς τουτοίσ, άλλ' επί πλέον || *έτ' άλλωσ*=«άκόμη ένωσ», «ένωσ επί πλέον» || *έτι μάλλον*=άκόμη περισσότερον.

Έτυμ. *έτι*=σανσκρ. *έτι* (= πέραν τινόσ, πολύ), παλ.περσ. *aity* (έπέκεινα; επί πλέον), Ζενδ. *aityi*, λατ. *ei*, ιαπ. **e-i* (πέραν, επί πλέον) (πρβλ. *σανσκρ. i-i*=ώσούτωσ, έλλ. *αυ-τι*=αύτου, *έκετι*, **αυ-τι*=έκ νέου· ιαπ. *pro-i*, **pre-i*=άπέναντι το **s*- είναι τό άντων. θμα **e-i*), ιαπ. **οτι* έν τφ παλ.σλαβ. *οτι* (οτ).—

έτιθείσ, **έτιθεί**, δ' και γ' έν. πρτ. του **τιθείω*=*τίθην*.

έτιλα, άδρ. α' του *τίλλω*.

έτιμάσα, δωρ. άδρ. α' του *τιμάω*.

έτιναχθεν, έπικ. γ' πληθ. παθ. άδρ. α' του *τινάσσω*.

έτισα, άδρ. α' του *τίνω*.

έτην, δωρ. *έτλάν*· άδρ. δ' του ριζ. β. **τλάω*· άλλ' όμως *έτλάν*, έπ. άντι *έτησαν* γ' πληθ.

έτημάτην, παθ. άδρ. δ' του *τιμάω*.

έτημότην, παθ. άδρ. α' του *τιμάω*.

έτην-ήρυσισ, -εωσ, ή (*έτηνοσ*+*άρύω*)· κοχλιάριον (σοόπισ), δι' ού *εξάγεται* τό *έτηνοσ* (βλ. λ.).

ΕΤΙΝΟΣ, -εωσ, τό· πυκνός ζωμοσ (χυλόσ έξ όσπρίων || ζωμόσ, σούπα || γλυκούζυμον (επουτίγκα)).

έτοιμάζω, μέλ. -άσω, άδρ. α' *ήτοιμάσα* (*έτοιμόσ*)·

«έτοιμάζω», παρασκευάζω, προμηθεύω.— *Μέσον*, μετ' παθ. πρκ. *ήτοιμάσμαι*· έτοιμάω δι' έμαυτον, κάμνω τώσ έτοιμασάσ μου, παρασκευάζομαι, γίνομαι έτοιμοσ || μετ' άπρφ. *έτοιμάζομαι* νά πράξω τι. Έξ αυτου τό

έτοιμάζω, ή (*έτοιμάζω*)· τό νά είναι τισ παρεσκευαστένοσ, προπαρασκευη || έτοιμότης, προθυμια.
έτοιμασμάτο, έπ. γ' πληθ. *Εδκτ. μέσ. άδρ. α'* του *έτοιμάζω*.

ΕΤΟΙΜΟΣ η **έτοιμοσ**, η, ον (και -οσ, -ον)· έτοιμοσ, πρόχειροσ, ήτοιμασμένοσ || *έξ έτοιμόν*=άμέωσ, άνευ ένδοσισμοσ, προχειρωσ.— || *τά έτοιμα*: 1) =λατ. *quae in promptu sunt*=όσα είναι «οτό χέρι μασ», όσα είναι πρόχειρα: *έπι τά έτοιμα μάλλον τρέπονται*=καταφεύγουσι μάλλον προς τά έτοιμα (εύκόλα, μη παρέχοντα καμμίαν δυσκολιαν). 2) ή περιουσία τινόσ, ή ιδιοκτησία του (λατ. *parata*).— || επί προσώπων, προδύμοσ, ένεργητικόσ, ταχύσ, 2) επί τής διανοήσ (πνεύματοσ), προδύμοσ, ταχύσ, δραστήριοσ, εύστροφωσ, εύέλικτοσ, όξύνοουσ.— || επί πραγμάτων, αληθινόσ, πραγματικόσ, πραγματοποιηθείσ. Έξ αυτου τό

έτοιμότης, -ητοσ, ή· τό νά είναι τισ έτοιμοσ, προετοιμασία || προθυμια, διάθεσισ.

έτοιμοσ-τόμοσ, ον (*έτοιμόσ*+*τεμεΐν*)· έτοιμοσ (πρόδύμοσ) εις τό τέμνειν τι (νά κόψη τίσ τι). [σκοτεινήσ έτυμολ.].

έτοιμάωσ, έπιδρ. του *έτοιμοσ*· προδύμοσ, προφρόνωσ, εκκόλωσ || συγκρ. και άπερθ. *έτοιμότερον*, -ότατα.

έτορον, άδρ. δ' του *τορέω*.

ΕΤΟΣ, -εωσ, τό· ώσ και νύν, έτοσ, «χρονοιά» κατ' έτοσ=κατ' έτοσ, «κάθε χρόνο» || *ώσ ανά πών έτοσ*=«κάθε χρόνο» || *δι' έτουσ πέμπτον*=κάθε πέμπτον έτοσ || *έτοσ εις έτοσ*=όπό έτουσ εις έτοσ. *Έτυμ.*: *έτοσ* (*έτος*) (δωρ.· Βοιωτ., Κυπρ. κλπ.), Λακων. *γέτοσ* (= *έ. έτοσ*)· *έτησιοσ*· *διετησ*· *δυσετηρία* (=κακή έποχή)· *σανσκρ. vaitsa, vaitsarā* (*έτοσ*), *άλδ. vjet* (*έτοσ*)· λατ. *velus, eris* (παλαιόσ), *veluszas*, Λ. ττ. *wezs* (γέρων, παλαιόσ)· *είτα* (ώσ χαρακτηρισμοί νεωγών ήλικίασ ένόσ έτουσ)· *σανσκρ. vaitśah, vaitśakah* (μόσχοσ), *έπισησ αιολ. έταλον*· πρβλ. *«άκόμη άττ.» εις νέωτα* (<*νεο*-*Fata* (διά τό προσεχέσ έτοσ), δωρ. *πέρευι*, άττ. *πέρευσι*, *έπηγετανόσ*, *οήτεσ*, *δημρ. οίετασ* (βλ. λ. λ.).

έτόσ, έπιδρ. = *έτωσίοσ*· άνευ λόγου, μεταίωσ, διά τό τίποτε || κατ' τό πλεστον μετ' άρνήσ: *ούκ έτόσ*=ούχί άνευ λόγου (= λατ. *non frustra, non sine ratione, non temere*).— Κατ' τό πλεστον έν έρωτήσαιν: *ούκ έτόσ άρ' ώσ έμ' ήλθεν ούδεταύτοτε*; = *δέν ήλθε λοιπόν διά τό τίποτε* (άνευ λόγου)·; [άβδ. έτυμολ.· κατ' ατινα *έτόσ*, *έτώσιοσ* (*ετωσίοσ*) εκ θήμ. **ετωσ-* (άπερ προς τό έλλ. *αύτωσ* *έχει* οίαν σήσιν *έχει* τό λατ. *ve-sper* προς τό *au-fero*)· βλ. *αύτωσ*].

έτράγον, άδρ. β' του *τρέωω*.

έτράπην, **έτράπην**, ενεργ. και παθ. άδρ. δ' του *τρέπω*.

έτράφον, **έτράφην**, ενεργ. και παθ. άδρ. δ' του *τρέπω*.

έτρεσα, άδρ. α' του *τρέω*.

έτρεψα, άδρ. α' του *τρέπω*.

έτριψα, **έτριψην**, ενεργ. και παθ. άδρ. α' του *τρέβω*.

έτρωσα, **έτρώθην**, ενεργ. και παθ. άδρ. α' του *τι-τρώσσω*.

έτύθην, παθ. άδρ. α' του *θύω*.

έτύμω-λογία, ή (*έτυμοσ*+*λόγοσ*)· ή αληθής άνάλυσισ μιάσ λέξεωσ προς άνεύσεισ τής άρχήσ τής || ή παραγωγή μιάσ λέξεωσ, ή έτυμολογία τής.

έτύμοσ, ον (και σπκν. -η, -ον) (*έτερόσ*)· αληθής, πραγματικόσ, βέβαιοσ || ούδ. πληθ. *έτυμα*=αλήθειαι, αλήθειαι· τό ούδ. *έτυμον* κείται και ώσ έπιδρ. (ώσ και τό ούδ. *έτεδν*)=πραγματι, τή αλήθεια, όντως; αληθώσ [διά τήν έτυμολ. βλ. *έτεός*].

έτύπην, δωρ. παθ. άδρ. β' του *τύπτω*.

έτύθην, παθ. άδρ. β' του *τύπω*.

εὐτύχη, παθ. ἄορ. α' τοῦ *τύπτω*.

εὐτύχησα, **εὐτύχον**, ἄορ. α' καὶ β' τοῦ *τυγχάνω*.

εὐτύχηθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *εὐτύχω*.

εὐτυσιο-εργός, ὄν (*εὐτύσιος + ἔργον*)· ὁ ἐργαζόμενος ματαίως καὶ ἀνωφελῶς.

εὐτύσιος, ὄν (*εὐτός, ἐπίρρ.*)· μάταιος, ἄγονος, ἀνωφελής, ἀχορηστος.

εὐ, ἐπιτ. καὶ **εὐ**, ἐπίρρ., κυρ. οὐδ. τοῦ *εὐς*· καλῶς, ἀντίθ. τῆ *κακῶς*· **εὐ** καὶ *ἐπισταμῆνως* = καλῶς καὶ ἐμπειρῶς (μετὰ γνώσεως) ἢ ἄλλοτε, εὐτυχῶς, ἐπιτυχῶς· **εὐ** *ἔχω* ἢ *ἤκω* = διόγω καλῶς, ἔχω καλῶς, εὐρίσκομαι εἰς καλὴν κατάστασιν, «περὶ καλὴν ζῶην»· **εὐ** *γεγονώς* = ὁ καλῶς καταγωγῆς. — ἢ ὡς οὐα. τὸ **εὐ** = τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον ἢ ἀγαθὴ τύχη, καλὴ ἐπιτυχία ἢ τὸ *εὐ νεκάτω* = ὅς ὑπεριοχῆ τὸ δίκαιον. — ἢ *εὐ* συνθέσει ὑποδηλοῦσιν ἁπλοῦς, ἀφρονῶν ἢ εὐκόλιον. [βλ. τὴν ἐτυμολ. βλ. *εὐς*].

εὐ, ἰων. ἀντὶ οὐ, γεν. ἀναφορ. ἀνω. γ' προσ.

εὐα· ἐπιφών. παρακλεισματικόν, ὅμοιον τῆ *εὐοῖ* (βλ. λ.)· πρβλ. καὶ ἐν *εὐάζω*.

εὐ-αγγελίζομαι, μέλ. -*ίζομαι*, ἀττ. -*ίζομαι*, ἀποθ. (*εὐαγγέλιον*)· φέρω καλὰς εἰδήσεις, ἀγγέλλω εὐάρεστα νέα. 2) κηρύττω ἢ διακηρύσσω τὸ εὐαγγέλιον.— Τὴν αὐτὴν ἔνν. ἔχει καὶ ὡς *ἄνεργ.*, καὶ εἴτα ὡς παθητ. ἔχω κηρύξει εἰς τίνα τὸ εὐαγγέλιον.— Ἐν τῆ *παθητ.* (ἐπὶ τοῦ εὐαγγελίου) κηρύττομαι εἰς τίνα (ὑπὸ τίνος).

εὐ-αγγέλιον, τὸ (*εὐάγγελος*)· ἡ ἁμοιότης διὰ καλὴν ἀγγελίαν.— Παρ' ἀττ. κατὰ πλθ. πάντοτε· *εὐαγγέλια στεφανοῦν* ἢ *ἀναδησάει τινα* = στεφανῶναι τινὰ διότι ἔφερε καλὸν ἀγγέλιον ἢ *εὐαγγέλια φέω* = προσφέρω εὐχαριστήριον θυσίαν διὰ καλὸν ἄγγελμα.— ἢ αἱ καλὰ εἰδήσεις, καλὰ ἀγγέλια, τὸ εὐαγγέλιον.

εὐ-αγγελιστής, -οῦ, ὁ (*εὐαγγελίζομαι*)· ὁ κομιστὴς καλῶν εἰδήσεων ἢ ὁ κήρυξ τοῦ εὐαγγελίου, «εὐαγγελιστής». 2) κυρ. ὁ συγγραφεὺς ἐνός τῶν τεσσάρων εὐαγγελίων.

εὐ-άγγελος, ὄν (*εὐ-άγγελλω*)· ὁ φέρων καλὰ νέα.

εὐ-άγγελος, μέλ. -*ήσω*· εἶμαι εὐαγγής, καθαρὸς, ἀ-γίος. Ἐκ τοῦ

εὐ-άγγελος (Α), ἐς (*εὐ-άγγελος*)· ἀπὸ καλῶν ὄρων, ἀδφός, καθαρὸς, ἀμόλυντος, εὐσεβής (λατ. *castus*), ἐπὶ προσ. καὶ πράξεων αὐτῶν.— ποιητ. ἐπίρρ. *εὐάγγελος*.

εὐ-άγγελος (Β), ἐς (*ἄγω*)· εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, εὐστροφος.

εὐ-άγγελος (Γ), ἐς = *εὐαγγής* (*εὐ-άγγη*)· ὁ μακρόθεν ὁρατὸς, περίοπτος· *ἔδρα εὐαγγής στρατοῦ* = θεοὶς ὁρμημένη ὑπὸ τῶν στρατοῦ. [σοκρ. ἀτυμ. πῖθ. ἐκ τοῦ *αὐγῆ*].

εὐ-άγγελος, ὄν (*εὐάγγελος*)· λαμπρός, καθαρός.

εὐ-ἀγκάλος, ὄν (*εὐ-ἀγκάλη*)· ὁ εὐκόλως φερόμενος ἐν τῇ ἀγκάλῃ. 2) ὡς *ἄνεργ.* ὁ εὐκόλως περιλαμβάνων, εὐρύχωρος.

εὐ-ἀγκής, ἐς (*εὐ-ἀγκῆς*)· ὁ ἔχων ὠραίας κοιλιάδας

εὐ-ἀγορεύω, θωρ. ἀντὶ *εὐαγορεύω*.

εὐ-ἀγορεύω, ἢ· εὐτυχία εἰς τὴν ἄγραν (= *εὐαγρία*, β βλ.), καλὸν κυνήγιον. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀγρέω (*εὐ-ἀγρᾶ*)· ἔχω καλὴν ἄγραν (καλὸ κυνήγιον). Ἐξ αὐτῆ τὸ

εὐ-ἀγρία (*εὐαγρία*)· καλὴ ἄγρα, ἀφρονον κυνήγιον.

εὐ-ἀγρος, ὄν (*εὐ-ἀγρᾶ*)· ὁ εὐτυχῆς ἐν τῇ ἄγρα, ἐπιτυχῆς.

εὐ-ἀγωγός, ὄν (*εὐ-ἀγω*)· ὁ εὐκόλως ἀγόμενος, εὐεπιδήξ, «εὐάγωγος».

εὐ-ἀγών, -ωνος, ὁ, ἢ (*εὐ-ἀγών*)· ὁ εὐτυχῆς ἐν ἀγῶσιν ἢ ὁ ἀνήκων εἰς εὐτυχεῖς ἢ ἐνδόξους ἀγῶνας.

εὐάδε, ἐπιτ. ἀντὶ *εἰς*, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *ἀνδάνω*.

εὐάζω ἢ *εὐάζω* (*εὐα*)· κραυγάζω *εὐα* πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου.— ὡς. ἐν τῆ μέσῃ *εὐάζομαι*. [εὐάζω (<εὐα (πρβλ. Ἡοῦκ. «εὐα» ἐπισημισμὸς ληναϊκὸς καὶ μυσηϊκός» πρβλ. ὡς. τὸ κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Διονύσου ἀναφωνούμενον ὑπὸ τῶν ἐορταστῶν «εὐαί, εὐαί, εὐοῖ») λατ. οὐδ. (**ena jo*) = ἐκβάλλω κραυγὰς χαρᾶς].

εὐ-ἀίης, ἐς (*εὐ-ἀίης*)· εὐάρετος, ὁροσερός.— ἢ ἄνεργ. ἐπὶ ἀνέμου. ὁ εὐνοϊκῶς πνέων, οὐριος.— μετρ. εὐνοϊκός, εὐδαίμων, εὐτυχῆς.

εὐ-ἀθλος, ὄν (*εὐ-ἀθλος*)· ὁ εὐδοκίμων ἐν τοῖς ἀγῶσιν.

εὐ-ἀίνητος, ὄν (*εὐ + ἀίνω*)· ὁ λίαν ἐπαινούμενος, «πολυπαινεμένος»· καὶ *εὐαίνητος*.

εὐ-ἀίρετος, ὄν (*εὐ-ἀίρετος*)· ὁ εὐκόλως *αἰρεόμενος* (ἀλυσκόμενος, κυριεύμενος), εὐάλωτος.

εὐ-ἀίλων, -ωνος, ὁ, ἢ (*εὐ + ἀίλων*)· ὁ ἔχων εὐδαίμονα βίον, ὁ ζῶν εὐδαιμόνως ἢ γενικῶς, εὐτυχῆς· *εὐαίων ὕπνος* = μακάριος ὕπνος.

εὐ-ἀκότω, **εὐάκοτος**, θωρ. ἀντὶ *εὐήκη*—.

εὐ-ἀλάκατος, ὄν, θωρ. ἀντὶ *εὐηλάκατος*.

εὐ-ἀλδής, ἐς (*εὐ-ἀλδαίνω*)· ὁ καλῶς πύξημένος, «καλοδρεμμένος», εὐδαλής.

εὐ-ἀλῆος, ὄν, θωρ. ἀντὶ *εὐήλιος*.

εὐ-ἀλφίτος, ὄν (*εὐ + ἀλφίτων*)· ὁ ἐκ καλοῦ ἀλεύρου.

εὐ-ἀλωτος, ὄν (*εὐ-ἀλῶνας*)· ὁ εὐκόλως *ἀλισκόμενος* (κυριεύμενος, καταλαμβανόμενος).

εὐ-ἀμπελος, ὄν (*εὐ + ἀμπελος*)· ὁ ἔχων ὠραίας ἀμπελούς.

εὐ-ἀν· κραυγὴ (ἐπιφώνημα) τῶν βακχευόντων, ὁμοία πρὸς τὰς· *εὐα, εὐοῖ* (β βλ.).

εὐ-ἀνά-κλητος, ὄν (*εὐ + ἀνακαλέω*)· ὁ εὐκόλως ἀνακαλούμενος (καλούμενος ὀπίσω, ἢ οὐ τὸ ὄνομα εὐκόλως ἐκφωνεῖται).

εὐ-ἀνδρία, ἢ· ἀφρονία ἀνδρῶν, σωρεία ἀγαθῶν ἀνδρῶν.— ἢ ἀνδρική ἡλικία, ἀνδρικὸν φρόνημα, γενναϊότης. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀνδρός, ὄν (*εὐ + ἀνήρ*)· ὁ ἔχων ἀφρονίαν ἀγαθῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν.— ἢ ὁ φέρων εὐτυχίαν εἰς ἀνδρας.

εὐ-ἀνεμος, ὄν, θωρ. ἀντὶ *εὐήνεμος*.

εὐ-ἀνθεμος, ὄν (*εὐ + ἀνθεμον*)· ὁ πλήρης ὠραίων ἀνθέων, ἀνθηρός.

εὐ-ἀνθέω, μέλ. -*ήσω*· εἶμαι πλήρης ἀνθέων, ἀνθαῶν, θάλλω. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀνθής, ἐς (*εὐ + ἀνθος*)· ὁ ἀνθηρός, ζωηρός, θάλλων.— ἢ πλούσιος εἰς ἀνθη ἢ μετρ. ἀνθηρός, φαιδρός, εὐθυμος, καλός. 2) ὡς. ὁροσερός, νεαρός.

εὐ-ἀνίος, ὄν, θωρ. ἀντὶ *εὐήνιος*.

εὐ-ἀνορία, ἢ, θωρ. ἀντὶ *εὐηνορία*.

εὐ-ἀντητος, ὄν (*εὐ-ἀντήτω*)· ὁ εὐκόλως ἀπαντῶμενος, εὐπρόσιτος, προσηνής ἢ εὐπρόσδεκτος.

εὐ-ἀνωρ, -ωρος, ὁ, ἢ, θωρ. ἀντὶ *εὐήνωρ*.

εὐ-ἀπ-ἀλλακτός, ὄν (*εὐ + ἀπαλλάσσω*)· ὁ ὅφ' οὐ εὐκόλως ἀπαλλάσσεται τις ἢ ὁ εὐκόλως διαδέχεται τις.

εὐ-ἀπάτητος, ὄν (*εὐ-ἀπάττω*)· ὁ εὐκόλως ἐξαπατῶμενος.

εὐ-ἀπ-ἡγητος, ὄν, ἰων. ἀντὶ *εὐαφήγητος*.

εὐ-ἀπό-δάτος, ὄν· ὁ κατάλληλος (πρόσφορος) διὰ τὴν ἀποθίβασιν, ἐφ' οὗ εὐκόλως ἀποθιβάσεται τις.

εὐ-ἀπο-τειχιστός, ὄν (*εὐ-ἀποτειχίζω*)· ὁ εὐκόλως *ἀποτειχίζόμενος* (τ. ἔ. περιβαλλόμενος διὰ τειχῶν ἢ ἀποκλειόμενος).

εὐ-ἀρεστέω, μέλ. -*ήσω*· εἶμαι εὐάρεστος. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀρεστος, ὄν, ἢ, θωρ. ἀντὶ *εὐήρετος*· ὁ ἀρεσκων, εὐπρόσδεκτος, προξενῶν εὐχαρίστησιν. Ἐπίρρ. *εὐαρέστος*, συγκρ. -*τοτέρως*.

εὐ-ἀρίθμητος, ὄν (*εὐ-ἀριθμῶ*)· ὁ εὐκόλως ἀριθμούμενος, ὁ ὀλίγος κατ' ἀριθμὸν.

εὐ-ἀρκτός, ὄν (*εὐ + ἀρχω*)· ὁ εὐκόλως ἀρχόμενος (κυβερνῶμενος) ἢ πειθῆνιος.

εὐ-ἀρματος, ὄν (*εὐ-ἀρμα*)· ὁ ἔχων καλὸν (ὠραίων) ἄρμα ἢ ὁ νικητὴς ἐν ἄρματοδρομίᾳ.

εὐ-ἀρμοστία, ἢ· ἡ καλὴ ἀρμογή ἢ ἡ εὐκολία προσρμογῆς· καλὴ διάθεσις, καλὸς χαρακτήρ. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀρμοστος, ὄν (*εὐ + ἀρμόζω*)· ὁ καλῶς προσρμοσμένος, εὐπροσρμοστος, ἀρμονικός ἢ πρόδδμος, συμβιβαστικός.— ἢ ὁ καλῶς χορδισμένος, ἀρμονικός, ἀρμόδιος.

εὐ-ἀρνος, (*εὐ-ἀρνός* γεν.)· ὁ πλούσιος εἰς πρόβατα

εὐ-ἀροτος, ὄν (*εὐ-ἀρόω*)· ἡ καλῶς ἀροτριωθεῖσα γῆ, ἡ δυναμένη εὐκόλως νὰ καλλιεργηθῇ.

εὐ-ἀρχος, ὄν (*εὐ-ἀρχομαι*)· ὁ ἀρχίζων καλῶς ἢ

ὁ κἀμυν καλὴν ἀρχὴν. 2) (ἄρχω)· ὁ καλῶς κυβερνῶν.
εὐάς, -άδος, ἡ (εὐα)· ἡ κράζουσα εὐα || βακίς, μαινός || ὡς ἀπ(θ. δ, ἡ)· βακχικός.
εὐασμα, -ατος, τό (εὐάζω)· βακχική κραυγή.
εὐασμός, ὁ (εὐάζω)· ἡ κραυγὴ «εὐα», κραυγὴ κραιπάλης, κυρ. βακχικῆς καταστάσεως.
εὐαστήρα, ἡ· θηλ. τοῦ ἐπομ. εὐαστήρ.
εὐαστήρ, ἡρός, ὁ, καὶ εὐαστής, -οῦ, ὁ (εὐάζω)· ὁ κράζων «εὐα», ὁ βακχεύων.
εὐ-ἀτριος, δωρ. ἀντὶ εὐήτριος (δ βλ.).
εὐ-αυγής, ἐς (εὐ+αυγή)· λαμπράς, φωτεινός, καταφανής, παριδῆλος.
εὐ-αὐχην, -ενος, ὁ, ἡ (εὐ+αὐχήν)· ὁ ἔχων κἀλὸν (ῥαίον) αὐχένα.
εὐ-ἀφηγητος, ἰων. εὐαπήγητος, ὄν (εὐ+ἀφηγάμαι)· ὄν εὐκόλως δύνανται τις νὰ ἀφηγηθῆ (νὰ περιγράψῃ).
εὐ-ἀχῆς, εὐ-ἀχῆτος, δωρ. ἀντὶ εὐηχῆς, εὐήχητος.
εὐ-βάστακτος, ὄν (εὐ+βαστάζω)· ὄν εὐκόλως δύνανται τις νὰ βαστάσῃ (νὰ ὑποφέρῃ), «εὐκολοβάστακτος», «εὐκολοπέφερος».
εὐ-βάτος, ὄν (εὐ+βαίνω)· εὐπρόσιτος || εὐδιάβατος, εὐκολοπέραστος.
εὐ-βλέφαρος, ὄν (εὐ+βλέφαρον)· ὁ ἔχων ῥαῖα βλέφαρα.
εὐβοία, -ας, ἰων. -ης, ἡ· ἡ γνωστὴ νῆσος ἡ κειμένη πλησίον καὶ παραλλήλως τῶν παραλλίων τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.
εὐ-βολέω, μέλ. -ήσω· κἀμυν ἐν κἀλὸν ῥίψιμον τοῦ κύβου, ἐπιτυχάνω εἰς τὸν βόλον. Ἐκ τοῦ
εὐ-βόλος, ὄν (εὐ+βαλεῖν)· ὁ θάλλων (ρίπτων) ἐπιτυχῶς || ὁ εὐκόλως ἐπιτυχάνων ῥίψιμον τοῦ κύβου.—Ἐπίρ. εὐβόλωσ=ἐπιτυχῶς || εὐβόλωσ ἔχω = εἶμαι εὐτυχῆς, διατελῶ ἐν εὐτυχίᾳ.
εὐ-βοοσία, ἡ (εὐβοτος)· καλὴ βοοκή, καλὴ τροφή.
εὐ-βοστρύχος, ὄν· ὁ ἔχων καλοὺς βοστρύχους.
εὐ-βοτος, ὄν (εὐ+βόσκω)· ὁ ἔχων ἀφθονὸν καὶ καλὴν βοοκήν, ὁ τρέφων καλῶς.— || ὁ καλῶς τετραμμένος, εὐτραφῆς || εὐημερῶν, «προκομμένος».
εὐ-βότρυος, ὄν καὶ εὐ-βοτρύς, υ, γεν. -υος (εὐ+βότρύς)· ὁ ἔχων ἀφθονοὺς σταφυλάς, πλοῦσιος εἰς σταφυλάς.
εὐ-βουλία, ἡ· καλὴ βουλή (σκέψις, φρόνησις) || σύνεσις. Ἐκ τοῦ
εὐ-βουλος, ὄν (εὐ+βουλή)· ὁ ἔχων καλὴν βουλήν (σκέψιν), σῶφρων, συνετός.
εὐ-βους, ὄν, γεν. -οος (εὐ+βοῦς)· ὁ ἔχων ἀφθονίαν βοῶν (κτηνῶν).
εὐ-βροχος, ὄν (εὐ+βρόχος)· ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ καλοὺς βρόχους (ἀπὶ δικτύων).
εὐ-γάθης, ἐς καὶ εὐ-γάθητος, ὄν, δωρ. ἀντὶ εὐγηθ—
εὐ-γε, ἐπίρ. ἀντὶ εὐ γε (λατ. euge!)· ῥαῖα! πολὺ καλὰ! «εὐγε!», «μπρόδο!» | ἐξάρετα!
εὐ-γειός, ὄν (εὐ+γή)· ὁ ἔχων καλὴν γῆν || γόνιμος, εὐφορός.
εὐ-γένεια, ἡ (εὐγενής)· ἡ ἐκ καλοῦ γένους καταγωγὴ, καλὴ καταγωγὴ, ὑψηλὴ καταγωγὴ, «εὐγένεια», ἀντίθ. τῆ δυσ-γένεια (=ταπεινὴ καταγωγὴ).— || εὐγένεια ψυχῆς, μεγαλοψυχία.
εὐ-γένειος, ἐπικ. ἡῦγέν— (εὐ+γένειον)· ὁ ἔχων κἀλὸν γένειον (χαίτην).
εὐ-γενέτης, -ου, δ=τῆ ἐπομ.
εὐ-γενής, ἐπικ. εὐη-γενής καὶ ἡῦ-γενής, ἐς (εὐ+γένος)· ὁ ἐκ καλοῦ γένους, ὁ καλῆς καταγωγῆς, ὁ εὐγενεὺς καταγωγῆς, εὐγενής || ὡς. ὁ μαρτυρῶν εὐγένειαν.— || ὁ εὐγενῶν φρονημάτων, μεγαλόψυχος.— || ἀπὶ ζῶων, ὁ καλοῦ γένους, εὐγενής, γενναίος.
εὐ-γενία, ἰων. -ῆ, ἡ=εὐγένεια (βλ. λ.).
εὐ-γεως, ὡν (εὐ+γή), ἀττ. ἀντὶ εὐγειος.
εὐ-γηθῆς, ἐς καὶ εὐ-γηθητος, ὄν (εὐ+γηθέω)· πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, περιχορῆς.
εὐ-γηρία, ἡ (εὐγηρως)· εὐτυχῆς γῆρας.
εὐ-γηρυς, υ· εὐηχος, εὐφωνος, ἡδέως ἤχων.
εὐ-γηρως, ὡν (εὐ+γηρως) καὶ εὐγήρως· ὁ διάγων

εὐτυχῆς γῆρας, ὁ εὐτυχῆς εἰς τὸ γῆρας του.
εὐ-γλάγτος, ὄν, εὐ-γλάγης, ἐς καὶ εὐ-γλάγαι, ὄν (εὐ+γλάγος)· ὁ ἔχων ἀφθονὸν γάλα || ἀνώμ. διατ. κατὰ μεταπλασμὸν εὐγλαγι ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. εὐ-γλαξ.
εὐ-γλυπτος, ὄν καὶ εὐ-γλύφης, ἐς (εὐ+γλύφω)· ὁ καλῶς γεγλυμμένος, καλῶς κεχαραγμένος.
εὐ-γλωσσία, ἀττ. -ττία, ἡ· εὐχέρεια εἰς τὸ λαλεῖν, εὐφράδεια, «εὐγλωττία», Ἐκ τοῦ
εὐ-γλωσσος, ἀττ. -ττος, ὄν (εὐ+γλώσσα)· ὁ ἔχων καλὴν γλῶσσαν, εὐφραδῆς, εὐγλωττος || ὁ ἡδέως ἤχων, μελίρρυτος.— || ὁ λύων τὴν γλῶσσαν, ὁ ποιῶν τινα εὐφραδῆ.
εὐγμα, -ατος, τό (εὐχομαι)· ὡς τὸ εὐχος· καύχημα, καύχησις.— || =εὐχή· ἰκεσία, εὐχή, ἔκφρασις ἐπιθυμίας.
εὐ-γναμπτος, ὄν, ἐπικ. εὐγν— (εὐ+γνώμια)· ὁ καλῶς ἐπιπεκαμμένος, ὁ εὐκόλως καμπτόμενος.
εὐ-γνυμοσύνη, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ εὐγνώμονος, τὸ ἔχειν καλὰ αἰσθήματα, καλοκαγαθία, χρηστότης, ἐπιείκεια. Ἐκ τοῦ
εὐ-γνώμων, εὐ-γνώμων, γεν. -ονος (εὐ+γνώμω)· ὁ ἔχων καλὴν γνώμην, καλὰ αἰσθήματα, ἐπιεικῆς, συγκαταβατικός, φιλάνθρωπος.— || εὐαἰσθητός, σῶφρων, συνετός.— ἐπίρ. εὐγνώμωνως=σωφράντως.
εὐ-γνωστος, ὄν (εὐ+γινώσκω)· ὁ λίαν γνωστός, οἰκετός.
εὐ-γομφος, ὄν (εὐ+γομφά)· ὁ καλῶς συνηρημένος ἢ στερεωμένος.
εὐ-γονία, ἡ· γονιμότης, εὐφορία. Ἐκ τοῦ
εὐ-γονος, ὄν (εὐ+γονή)· γόνιμος, εὐφορός, καρποφόρος.
εὐ-γραμμος, ὄν (εὐ+γραμμῆ)· ὁ καλῶς ἐσχεδιασμένος, ὁ ἔχων ῥαῖας γραμμάς.
εὐ-γράφης, ἐς (εὐ+γράφω)· ὁ καλῶς γεγραμμένος, καλῶς ἐξωγραφημένος.— || ἐπιρ. ὁ καλῶς γράφων ἢ ζωγραφῶν.
εὐ-γώνιος, ὄν (εὐ+γωνία)· ὁ ἔχων κανονικὰς γωνίας, κανονικός.
εὐ-δαϊδάλος, ὄν (εὐ+δαίδαλος)· ὁ κομψῶς εἰργασμένος.
εὐ-δαιμονέω, μέλ. -ήσω (εὐδαίμων)· εἶμαι εὐδαίμων, εἶμαι εὐτυχῆς, εὐτυχῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
εὐ-δαιμόνημα, -ατος, τό· καλὴ τύχη, εὐτύχημα.
εὐ-δαιμονία, ἡ (εὐδαιμονέω)· εὐτυχία, βλάβος, εὐημερία, «εὐδαιμονία».
εὐ-δαιμονίζω, μέλ. -σω (εὐδαίμων)· θεωρῶ ἢ κἀλῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω.
εὐ-δαιμονικός, ἡ, ὄν (εὐδαιμόνιος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ὁ τείνων ἢ ἄγων εἰς εὐδαιμονίαν || ἀπὶ προσ. εὐτυχῆς, ἀποδεχόμενος τὴν εὐδαιμονίαν.— Ἐπίρ. -κῶς = εὐδαιμόνων, εὐτυχῶς.
εὐ-δαιμόνως, ἐπίρ. τοῦ εὐδαίμων· εὐτυχῶς||συνηρ. καὶ ἐπιρ. εὐδαιμονέστερον, -έστατα.
εὐ-δαίμων, ὄν, γεν. -ονος (εὐ+δαίμων)· ὁ ἔχων εὐ διακειμενὸν τὸν δαίμονα, ὁ ἔχων ἀγαθὸν δαίμονα «καλομοίρης», εὐτυχῆς, μακάριος (λατ. felix)|| ὡς. πλοῦσιος (ὡς τὸ λατίν. beatus)|| εὐτυχῆς, «εὐ-δαίμων».
εὐ-δάκρυτος, ὄν (εὐ+δακρύω)· ἀξιοδάκρυτος, ἀξιος πολλῶν δακρῶν, ἀξιοδρῆνῆτος.
εὐ-δέειλος, ὄν (εὐ+δέειλος ἀντὶ δῆλος)· εὐδῆλος, φανερός, καταφανής, μακρόθεν ὁρατός.
εὐ-δειπνος, ὄν (εὐ+δειπνο)· ὁ διὰ πλουσίων δεῖπνων τιμώμενος— || εὐδειπνοὶ δαῖτες=πολυτελεῖ (πλούσια) δεῖπνα, καλῶς κατηρημένα συμπόσια.
εὐδέμεναι, ἐπικ. ἀπρρ. τοῦ εὐδω.
εὐ-δένδρος, ὄν (εὐ+δένδρον)· ὁ ἔχων ἀφθονὰ ῥαῖα δένδρα.
εὐδεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ εὐδω.
εὐ-δηλος, ὄν(εὐ+δῆλος)· κατὰδηλος, ὀλοφάνερος.
εὐδηθῶ, ἐπικ. ὄν. ἴποι. τοῦ εὐδω.
εὐδία, ἡ (εὐδῆος)· καλοκαίρια||μετρ. ἡρεμία, ἡσυχία, γαλήνη, «κάλμα» || εὐημερία, εὐτυχία.
εὐ-διά-βάτος, ὄν· ὁ εὐκόλως διαβαινόμενος, «εὐκολοπέραστος».
εὐ-διά-βολος, ὄν (εὐ+διαβάλλω)· ὄν εὐκόλως διαβάλλει τις.

εὐ-δαιότερος, α, ον' ἀνώμ. συγχρ. τοῦ εὐδός.
εὐ-δίαίτος, ον (εὐ+δίαίτα)· ὁ ἐγκρατῶς διαιτώμενος, ὁ μετριῶς ζῶν.

εὐ-διάνος, ἡ, ὄν = εὐδός (β βλ.).
εὐδία, μέλ -ῆσω (εὐδία)· εἶμαι γαλήνιος, ἤρεμος.
εὐ-δικία, ἡ (εὐ+δική)· δίκαιος τρόπος, δικαιοσύνη || δίκαια διανομή.

εὐ-δίνητος, ον (εὐ+δινέω)· ὁ εὐκόλως δινούμενος, εὐκόλως στρεφόμενος, εὐτροφος.

εὐ-διος, ον (εὐ+Διός, γεν. τοῦ Ζεύς)· γαλήνιος, καθαρός, λαμπρὸς || φαιδρός, καλόκαρδος.— Ἄνώμ. παρθετ. **εὐδιέστερος**, -έστατος· ὡς καὶ **εὐδαιότερος**.
Ἔτυμ. εὐδός (*εὐ-δε-[F]ος)· εὐδία· πρβλ. σκανορ. su-dináh, su-dinám (καλή ἡμέρα), λατ. triduum ((*-dino-m)· ὡς. σκανορ. dyáih, div- (οὐρανός), Ζεύς, γεν. Δι(F)ός· ὑπερθ. **εὐδέστατος**· καὶ **εὐδιδιανός** ((*-εὐ-δε-σ-ν-ος)· ἔν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται θέμα *dives-, πρβλ. σκανορ. divasáh (ἡμέρα).

εὐ-δητος, ἴπ. **εὐδῆμ**—, ον (εὐ+δέμω)· ὁ καλῶς ὑκοδομημένος, καλῶς διαμορφωμένος.

εὐ-δοκέω, μέλ. -ῆσω· ἄδρ. α' εὐδόκησα (εὐ+δοκέω)· εἶμαι εὐχαριστημένος, δικάεμαι εὐνοϊκῶς, ἀποδέχομαι τι εὐχαρίστως, ἢ συναινῶ εἰς τι || μετ' ἀπροφ., δέχομαι νά γίνῃ τι, συναινῶ νά γίνῃ τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **εὐ-δοκία**, ἡ (εὐδοκέω)· ἐπιδοκιμασία, ἐγκρίσις, ἵκανοποίηση.

εὐ-δοκίμω, μέλ. ῆσω· πρτ. καὶ ἄδρ. α' ηὐδοκίμουν, ηὐδοκίμησα· συχὰ ἄμω καὶ ἄνευ ἀνέψηστος· εὐδ— (εὐδοκίμος)· ἔχω καλὴν φήμην, ἐκτιμῶμαι, εἶμαι δημοφιλῆς || **εὐδοκίμω ἔν τινι** = διακρίνομαι εἰς τι, εὐδοκίμω εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-δοκίμια, ἡ (εὐδοκίμω)· καλὴ φήμη, εὐδοκίμῃσι.

εὐ-δοκίμος, ον· ὁ ἐκτιμώμενος, ὁ ἔχων καλὴν φήμην, εὐδοκίμω.

εὐ-δοξέω, μέλ. -ῆσω (εὐδοξός)· ἔχω καλὴν φήμην, εἶμαι ἔνδοξος, εὐδοκίμω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **εὐ-δοξία**, ἡ (εὐδοξέω)· καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα || δόξα, ὑπόληψις, τιμὴ.

εὐ-δοξος, ον (εὐ+δόξα)· ὁ ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ἔνδοξος, ἔντιμος, περιφημος.

εὐ-δράκῃς, ἐς (εὐ+δρακεῖν τοῦ δέρομαι)· ὁ ἔχων ὄξεταν τὴν ὄρασιν, ὄξυδερκῆς.

εὐ-δρῶσος, ον· ὁ ἔχων ἀφρονον δρῶσον (ἡ δ-δατα)· ὁ καλὰ δρῶσιμῶς.

ΕΥ-ΔΩ, πρτ. ηὐδῶν, ἴπ. εὐδῶν· μέλ. εὐδήσω· κοιμῶμαι, κατακλίνομαι (ἐπιγαδίζω)· διὰ νά κοιμηθῶ || ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θανάτου, «κοιμοῦμαι» ἀντὶ τοῦ εἶμι εἰς πεθαμένους.— || μτρ. ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, «λυσφάζω» || ὡς, παύω, παύομαι, σταματῶ.— [πρβλ. τὸ σὺνθ. καθ-εὐδῶ μετὰ τῆς αὐτῆς σημ.· ἄγν. ἔτυμολ. βλ. ἔν λ. σὺνή].

εὐ-εἶνος, ον (εὐ+εἶνόν)· ὁ πλουσίως ἐνδεδωμένος, ὁ ἔχων ὠραῖαν ἐσοχῆτα (εἶνόν)·

εὐ-εδρός, ον (εὐ+έδρα)· ὁ ἔχων λαμπρὰν ἔδραν, ὁ καθήμενος ἐπὶ λαμπροῦ θρόνου.— || παθητ., ὁ ἐπὶ τοῦ ὀποίου κάθηται τις εὐ (ἀσφαλῶς), ἐπὶ τοῦ ἔππου.

εὐ-εθιρῶς, ον (εὐ+εθιρα)· ὁ ἔχων λαμπρὰν κόρην.

εὐ-εἰδής, ἐς (εὐ+εἶδος)· ὁ ἔχων καλὸν εἶδος, ὠραῖαν μορφήν, εὐμορφος, χαρίεις.

εὐ-εἰλος, ον (εὐ+εἶλη)· εὐήλιος, θερμὸς (λατ. arcticus).

εὐ-εἰμων, ον, γεν. -ονος (εὐ+εἶμα)· ὁ καλῶς (λαμπρῶς) ἐνδεδωμένος.

εὐ-εἰρος, ἀττ. εὐερος, ον (εὐ+εἶρος, εἶριον)· ὁ ἐκ καλοῦ ἐρίου κατασκευασμένος, «καλομάλλης», βαθύμαλλος.

εὐ-ἐλεγκτος, ον, (εὐ+ἐλέγγω)· ὁ εὐκόλως ἐλεγχόμενος, εὐκόλως ἀνασκευασμένος.

εὐ-ἐλπῆς, ὁ, ἡ, ὀδ. εὐέλπις, γεν. -ιδος· ὁ ἔχων καλὰς (χρηστάς) ἐλπίδας, πλήρης ἐλπίδων· **εὐέλπις εἶμι** μετ' ἀπροφ.=ἐλπίζω ὅτι θά...

εὐ-ἐξ-ἀλείπτως, ον· ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος.

εὐ-ἐξ-ἀπάτητος, ον (εὐ+ἐξ-απατάω)· ὁ εὐκόλως ἐξαπατῶμενος.

εὐ-εξία, ἡ (εὐ+ἐξίς)· ἡ καλὴ κατάστασις τοῦ ἀώματος, καλὴ κατάστασις τῆς ὑγείας || γενικῶς, καλὴ κατάστασις, ἰσχύς, βύμη.

εὐ-ἐξ-οδος, ον (εὐ+ἐξοδος)· ὁ ἐξ οὐ εὐκόλως ἐξέρχεται (ἢ διαφεύγει) τις.

εὐ-ἐπεία, ἡ· ὠραία γλῶσσα, καλλιπέπια, εὐφράδεια.— || = **εὐφημία**, λέξεις εὐόλωνοι, εὐφημος λόγος. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἐπής, ἐς (εὐ+ἐπος)· ὁ καλῶς ὀμιλῶν, εὐφραδῆς, εὐγλωττος, μελωδικός. 2) ὁ ποιῶν τινα εὐγλωττον, ἐμπνέων, ἐνδουσιάζων.— || ὁ καλῶς λαλῆδεις, εὐπρόσδεκτος.

εὐ-ἐπία, ἡ· ἴων, καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐέπεια.

εὐ-ἐπι-βουλεύτος, ον (εὐ+ἐπιβουλεύω)· ὁ εὐχερῶς ὑποκείμενος εἰς ἐπιβουλήν, ὃν εὐκόλως ἐπιβουλεύεται τις || ὁ ἐκτεθειμένος εἰς ἐπιβουλήν (προδοσίαν).

εὐ-ἐπι-θετος, ον (εὐ+ἐπιτίθεμαι)· καθ' οὐ εὐκόλως ἐπιτίθεται τις, εὐπρόσβλητος || **εὐεπιθέτον ἐστὶ τινι** = εἶναι εὐκόλον διὰ τινα νά κάμῃ ἐπίθεσιν.

εὐ-ἐπι-τακτος, ον (εὐ+ἐπιτάσσω)· ὁ εὐχερῶς τιθέμενος εἰς τάξιν, εὐπειδῆς, εὐάγωγος, χειροῦδης.

εὐ-εργασία, ἡ· τὸ πράττειν τὸ καλόν, εὐποιεῖα, «εὐεργασία», ἀγαθοεργία || καλὴ διαγωγή. Ἐκ τοῦ

εὐ-εργετέω, μέλ. ῆσω· εἰς τὸς ἠψῆμένους χρονοὺς ἄλλοτε **εὐηργετοῦν**, **εὐηργέτησα** καὶ ἄλλοτε **εὐεργ-**— (ἀναεψῆ:ως) (**εὐεργέτης**)· ἐργάζομαι τὸ καλόν, πράττω καλῶς, πράττω τὸ καλόν.— || προσφέρω ὑπηρεσίαν εἰς τινα, πράττω καλὸν εἰς τινα, δεικνύω φιλοφροσύνην, ὠφελῶ.— || παθητ. λομβάνω (δέχομαι) εὐεργεσίαν, εὐεργετοῦμαι ὑπὸ τινος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-εργέτημα, -ατος, τὸ (**εὐεργετέω**)· καλὴ πράξις, εὐεργασία, ὑπηρεσία, φιλοφροσύνη.

εὐ-εργέτης, -ου, ὁ (εὐ+εργω)· ὁ εὐεργετῶν, ὁ πράττων τὸ καλόν, εὐεργετῆς || τίτλος τιμῆς ἀπονεμόμενος εἰς εὐεργετήσαντας τὴν πόλιν.— || ὡς ἐπιθ. εὐεργετικός, ἀγαθοεργός.

εὐ-εργετηθῶν, ἴπμ. ἐπιθ. τοῦ **εὐεργετέω**· πρέπει νά πράττῃ τις τὸ καλόν, νά δεικνύῃ φιλοφροσύνην.

εὐ-εργετικός, ἡ, ὄν (**εὐεργέτης**)· ὁ διατεθειμένος νά πράττῃ τὸ καλόν.

εὐ-εργέτις, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **εὐεργέτης**.

εὐ-εργής, ἐς (εὐ+εργω)· ὁ εὐ ἐργασμένος, καλῶς ἐπεξεργασμένος, καλῶς κατασκευασμένος, καλῶς ὑκοδομημένος || ἐπὶ χρυσοῦ, καλῶς κατεργασμένος, ἐξημνευσμένος (κεκοσμημένος).— || ὁ καλῶς ποιῶν (ὡς ἐνεργ. θηλ.), ὁ καλῶς (ἐπιτηδεύς) κατασκευάζων || ὁθες, ὀδθ. πληθ. ὡς ὀσα. **εὐεργέα**=εὐεργεσία, καλὰ πράξεις.

εὐ-εργός, ὄν (εὐ+εργω)· ὁ πράττων τὸ καλόν, τίμιος, εὐδύς, ἐνάρετος.— || παθητ., ὁ καλῶς ἐργασμένος, καλῶς ἡσοτριωμένος (τονιζόμενον καὶ **εὐεργος**) || ὡς, ὁ εὐκόλος εἰς κατεργασίαν.

εὐ-ερκῆς, ἐς (εὐ+εργος)· ὁ καλῶς πεφραγμένος, ἀσφαλῶς προφυλαγμένος || ὁ περικλείων στενῶς || ἐπὶ πόλεω, ὁ καλῶς φρουρούμενος.

εὐ-έρκτης, -ου, ὁ ποιητ. ἀντὶ **εὐεργέτης**.

εὐ-ερνής, ἐς (εὐ+εργος)· ὁ καλῶς βλαστάων, θάλλων, ἀκμάζων.

εὐ-ερος, ἀττ. ἀντὶ **εὐεἰρος**.

εὐ-εστός, -οῦς, ἡ (εὐ+εἶμι)· τὸ εὐ εἶναι (εὐ εἶχειν), καλὴ κατάστασις εὐτυχία, εὐδαιμονία.

εὐ-ετηρία, ἡ (εὐ+ετος)· καλὸν ἔτος, καλὴ ἐποχὴ, «καλὴ χρονιά», θηλ. καλὴ συγκομιδῆ.

εὐ-ετία, ἡ=εὐετηρία.

εὐ-εύτετος, ον (εὐ+εὐθλιαν)· ὁ εὐκόλως εὐρισκόμενος, ἀντίθ. τῷ **δυσεύτετος**.

εὐ-ἐφ-οδος, ον (εὐ+ἐφοδος)· εὐπρόσβλητος, ὁ καθ' οὐ εὐκόλως κόμει τις ἐφοδόν.

εὐ-ἐηλος, ον· ὁ ἀμιλλόμενος εἰς τὸ καλόν, ὁ μετὰ ζήλου προσπαθῶν νά ἀποκτήσῃ τὸ καλόν.— ἐπὶρ. -ζήλωος.

εὐ-ζύγος, ἐπιθ. **εὐ-ζυγος**, ον (εὐ+ζυγόν III)· ἐπὶ πλοίου, τὸ καλῶς συνηρμοσμένον, στερεόν, τὸ ἔχων καλὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν.

εὐ-ζυε, ἄγος, ἑ, ἡ (εὐ+ζυόνυμι)· ὁ καλῶς ἐζευγμένος, ὁ ἀποτελῶν ὠραῖον ζεύγος || ὁ καλῶς ἐζευωμένος, ἴσος.

εὐ-ζύα, θωρ. ἀντὶ εὐζωαία.

εὐ-ζωνος, ἐπικ. εὐζωνος, ον (εὐ+ζώνη)· ὁ καλῶς ἐζωμένος, ἐπὶ γυναικῶν.— || ὁ ἐζωμένος πρὸς ἐκγύμνασιν, ὁ ἀνεζωμένος μέχρι τῆς ὀσφύος (περὶ τὴν ὀσφύϊ) πρὸς πορείαν ἢ ἐργασίαν, δραστήριος, ἐνεργητικός (ὅπως παρ' Ὁρατίου *alle praecipuus*) || ἀνεπιβάρυντος (λατ. *expeditus*).

εὐ-ζωρος, ον (εὐ+ζωρός)· ὁ ἐντελῶς καθαρός, ἀμεικτός, ἐπὶ οἴνου || συγκρ. *εὐζωρότερος* καὶ ἀνωμ. *-έστερος*.

εὐη-γενής, ἐπ. ἀντὶ *εὐγενής*.

εὐη-γεσία, ἡ (εὐ+ἡμέρομαι)· *εὐαρχία*, καλὴ ἡγεσία, καλὴ διακυβέρνησις.

εὐηγορέω, μέλ. -ῆσω (εὐ+ἀγορεύω)· καλῶς ὁμιλῶ περὶ τίνος, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

εὐ-ἡθία ἢ *εὐθία*, ἰων. -ἡ, ἡ· ἀγαθότης ἡθους, ἀπλότης, τιμωτής, εἰλικρίνεια || ὡς. ἐν κακῇ ἐνν. ἀφέλεια, θλακεία, μωρία, ἀνοησία. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἡθης, ες (εὐ+ἡθός)· ὁ ἔχων καλὸν ἥθος, ὁ ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, ἀγαθός, ἀπλός, ἀδόλος || ἐν κακῇ ἐνν. ἀπλοϊκός, ἀνόητος, μωρός, ἀγαθοῦλης. — Ἐπίρ. *εὐἡθως*, ὁπερθ. *-έστατα*.

εὐ-ἡθία, ἡ· ἰων. ἀντὶ *εὐἡθια*.

εὐ-ἡθικός, ἡ, ὄν (εὐἡθής)· ὁ ἔχων χαρακτηρισμὸν πρᾶον, ἥπιον, εὐγενικόν || ἐντεθῶν καὶ μετὰ κακῆς ἐνν., ἀνόητος, μωρός.— Ἐπίρρ. *-κῶς*.

εὐ-ἡκής, ες (εὐ+ἡκή)· ὁ καλῶς ἠκονημένος, ὁ ζύς, αἰχμηρός.

εὐ-ἡκούος, ον (εὐ+ἠκούω)· ὁ ἀκούων καλῶς || ὁ ἔτοιμος (πρόθυμος) νὰ ἀκούῃ, προθύμως ἀκούων.

εὐ-ἡλάκτος, θωρ. *εὐἡλάκ-*, ον (εὐ+ἡλακότη)· ὁ καλῶς κλωδῶν (νήθων) || ὁ ἔχων καλὴν ἄτρακτον.

εὐ-ἡλάτος, ον (εὐ+ἐλαύνω)· ἔφ' οὐ εὐκόλως δύναται τις νὰ ἱππεύσῃ ἢ νὰ ἐλαύνη || *πεδίον εὐἡλατον* = πεδία κατὰλληλος δι' ἱππευτικὰς ἀσκήσεις.

εὐ-ἡλιος, θωρ. *εὐἡλιος*, ον (εὐ+ἡλιος)· ὁ καλῶς ἡλιαζόμενος, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, λουόμενος εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας (λατ. *apricus*).— ἐπίρ. *-ίως*=μέλ. λαμπρὸν καιρὸν, μέ λαμπρὸν ἥλιον.

εὐ-ἡμερέω, μέλ. -ῆσω (εὐἡμέρος)· ἐπὶ καιροῦ, εἶμαι λαμπρός. 2) ἐπὶ προσώπων, διέρχομαι λαμπρὰς ἡμέρας (εὐτυχεῖς), «περὶν τὴν ἡμέρα μου θαυμάσια» || εἶμαι εὐτυχής || ἐπιτυχάνω εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **εὐ-ἡμερία**, ἡ (εὐἡμερέω)· καλὴ ἡμέρα, ὠραῖος καιρός, καλοκαιρία.— || εὐτυχεῖς ἡμέραι, ὑγεία καὶ εὐτυχία, τιμὴ καὶ δόξα.

εὐ-ἡμερος, ον (εὐ+ἡμέρα)· ἀνήκων εἰς λαμπρὰν (εὐτυχίᾳ) ἡμέραν || εὐμενής. 2) εὐθύμος, φαιδρός.

εὐ-ἡμεμία, ἡ· καλὸς (οὐριος, εὐνοϊκός) ἀνεμος. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἡνεμος, ον (εὐ+ἡνεμος)· ὁ ἔχων οὐριον ἀνεμον. 2) ὁ μὴ χειμαζόμενος (κακοπαθῶν) ὑπὸ τῶν ἀνέμων, προφυλαγμένος, αἰθριος.— || ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμον, καλῶς διαπνεόμενος.

εὐ-ἡνίος, ον (εὐ+ἡνία)· ὁ ὑπακούων (εὐπειθής) εἰς τὰς ἡνίας, ὁ εὐχερῶς διὰ τοῦ χαλινοῦ κυβερνῶμενος || γενικῶς, εὐπειθής, εὐάγωγος.

εὐ-ἡνωρία, ἡ· ἡ ἀνδρική ἀρετὴ, ἀνδρισμός, ἀνδρικότης, γενναιοτής. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἡνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (εὐ+ἡνωρ)· ὁ δίδων (παρέχων) ἀνδρικότητα, ἐμπυχῶνων, ἐνδορύνων.— || ἐπὶ πλῆθει, ἢ πλουσία εἰς γενναίους ἀνδρας, *εὐ-ανδρως*.

εὐ-ἡράτος, ον (εὐ+ἡραμαι)· ὁ λίαν ἀγαπώμενος, ἀξίερατος.

εὐ-ἡρετιος, ον (εὐ+ἡρετός)· ὁ καλῶς ἡρμωσμένος εἰς τὴν κώπην || ὁ καλῶς κωπηλατούμενος.

εὐ-ἡρης, ες (εὐ+ἡρᾶρειν τοῦ *ἡραρῆσκω*)· ὁ καλῶς οὐνηροσμένος || καλῶς ἰσορροπημένος || εὐμεταχειρίστος.

εὐ-ἡτριος, ον (εὐ+ἡτριον)· ὁ καλῶς ὑφασμένος (διὰ λεπτῆς κλωστῆς).— || ἄνεργ. ὁ καλῶς ὑφαίνων.

εὐ-ἡχής, ες (εὐ+ἡχος)· ὁ καλῶς ἡχῶν, ἐμμελής, εὐἡχος.

εὐ-ἡχητος, ον· ὁ καλῶς ἡχῶν || ὁ μεγάλως ἡχῶν, δυνατὰ ἡχῶν.

εὐ-θάλασσοσ, ον (εὐ+θάλασσα)· ὁ εὐτυχής παρὰ τὴν θάλασσαν, ὁ καλῶς κείμενος παρὰ τὴν θάλασσαν.

εὐ-θάλλης (Α), ἑς (εὐ+θάλλος)· ὁ καλῶς θάλλων, ἀνθηρός.

εὐ-θαλής (Β), ἑς, θωρ. ἀντὶ *εὐθηλής* (β δλ.).

εὐ-θαροσέω, μέλ. -ῆσω· ἔχω καλὸν θάρρος, εἶμαι θαρραλέος. Ἐκ τοῦ

εὐ-θαροσής, ἑς (εὐ+θάροσος)· ὁ πλήρης θάρρους, εὐτολμος, θαρραλέος.— Ἐπίρ. *-σῶς*. 2) ὁ παρέχων (δίδων) θάρρος, ἀφοπλής, ἀκίνδυνος.

εὐ-θενέω, ἀρχαῖος. τύπος τοῦ *εὐθηνέω* (β δλ.).

Ἐτυμ. εὐθηνέω· εὐθηνέω, εὐθηνία· εὐθενής (πρβλ. Ἡσυχ. *εὐθηνής· εὐπαθοῦσα, ἰσχυρά·* ἀντ. *εὐθενέω*, ἰων. ἀντ. *εὐθηνέω* (= εἶμαι εἰς καλὴν κατάσταση, ἀκμάζω, εἶμαι γόνιμος)· θέμεζ *θενεο*- ἐξ ἰαπ. β. *gnhen* (εἶμαι ἀφρονος), πρβλ. ἄμερ. *φόνος* (*φόνος αἵματος* = ἀφρονία ἀπὸ αἵμα), *Κρεσο-φόντης* (**κρεσο-φόντης* = πλήρης δυνάμεως), *Πολυ-φόντης* (= Πολυ-κτῆτης), *σανακρ. āhanā'h* (πλήρης σφοδρῶς), *ghanāh* (συμπεπικνωμένος), *νεο-περσ. ā-gandan* (πληροῦν), λατ. *prae-gnans, prae-gnas*, λιθ. *ganā* (ἀρεκτά)· βλ. καὶ λ. *παρ-θένω*.

εὐ-θεράπευτος, ον (εὐ+θεραπεύω)· ὁ εὐκόλως θεραπευόμενος, εὐκολοθεράπευτος.— || ὁ εὐκόλως προσελκύει τις πρὸς τὸ μέρος του διὰ τῶν καλῶν τρόπων καὶ τῶν περιποιήσεων.

εὐ-θετεῶ, μέλ. -ῆσω (εὐθετος)· εἶμαι καλῶς τακτοποιημένος, διηυθετημένος, εἶμαι κατὰλληλος. 2) ἄνεργ. βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, τακτοποιῶ.

εὐ-θετίω· τοποθετῶ ἐν τάξει, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν. Ἐκ τοῦ

εὐ-θετος, ον (εὐ+τίθημι)· ὁ καλῶς τεθειμένος, διευθετημένος, τακτοποιημένος || ὁ εὐκόλως τοποθετούμενος, εὐκόλως διατιθέμενος || πρόσφορος, κατὰλληλος πρὸς χρῆσιν.

εὐθέως, ἐπίρ. τοῦ *εὐθύς*· κατ' εὐθεῖαν, ἀμέσως, εὐθύς.

εὐ-θηγής, ἑς (εὐ+θήγω)· ὁ καλῶς ἀκονῶν, ὁ ζύων.

εὐ-θηλήμων, ον, γεν. -ονος· σπάν. τύπος τοῦ *εὐθιλήης*.

εὐ-θηλής, θωρ. *εὐθαλής*, ἑς (εὐ+θηλή)· ὁ καλῶς θηλάσας, «καλοθρεμμένος», εὐημερῶν.

εὐ-θηλος, ον (εὐ+θηλή)· ἢ ἔχουσα σφριγῶσαν θηλήν ἢ σφριγῶσαν μαστοῦς (ἐπὶ γυναικῶν καὶ γενικῶς γαλακτοφόρων ζώων).

εὐ-θημοσύνη, ἡ· ἡ καλὴ τοποθέτησις, καλὴ τάξις, καλὴ διευθύνσις || ἢ ἕξις πρὸς εὐταξίαν. Ἐκ τοῦ

εὐ-θήμων, ον, γεν. -ονος (εὐ+τίθημι)· ὁ καλῶς τεταγμένος, καλῶς τακτοποιημένος, καλῶς κατεσκευασμένος.— || ἄνεργ. ὁ βάλλων εἰς τάξιν, διευθετῶν, τακτοποιῶν.

εὐ-θηνέω καὶ **εὐθενέω**· εἶμαι εἰς καλὴν κατάσταση, θάλλω, εὐημερῶ, ἀκμάζω || ἔχω ἀφρονίαν πράγματός τινος.— Τὴν ἀδτήν σση. *ἔχει καὶ ἐν τῷ παθητ., μετὰ παθ. ἀορ. α' εὐθηνήθηον*. [δι' ἔτομολ. βλ. *εὐθηνέω*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-θηνία, ἡ (εὐθηνέω)· ἀφρονία πράγματός τινος.

εὐ-θήρατος, ον (εὐ+θηράω)· ὄν εὐκόλως θηρεύει ἢ κτάται (παίρνει μετὰ τὸ μέρος τοῦ) τις, ὁ εὐκόλως θηρευόμενος.

εὐ-θηρος, ον (εὐ+θήρα)· ὁ τυχηρός εἰς τὴν θήραν (εἰς τὸ κυνήγιον).— || (*θήρες*)· ὁ ἔχων ἀφρονίαν θηραμάτων, τ. ἑ. ἀφρονων κυνήγιον.

εὐ-θήσαυρος, ον· καλῶς τεθησαυρισμένος.

εὐ-θνήσιμος, ον (εὐ+θνήσκω)· ὁ εὐκόλως ἀποθνήσκων, *εὐθάνατος*.

εὐ-θοίνος, ον (εὐ+θόλην)· ὁ πολυφάγος, ὁ ἀπολαμβάνων πλοῦσιον συμπόσιον || ἀφρονος, «μπερκετλής, κρυβαρντᾶς».

εὐ-θορῶβητος, ον (εὐ+θορῶβέω)· ὁ εὐκόλως θορῶβούμενος.

εὐ-θριγος, ον (θριγός)· ὁ ἔχων καλὸν θριγκόν

εὐ-δριε, ἢ **εὐ-δριε**, -*τριχος*, ὁ, ἡ (εὐ+*δριε*)· ὁ ἔχων λαμπρὴν κόμην, καλλίτριχος || ἐπὶ ἱππων, ὁ ἔχων πλουσίαν χαίτην || ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων ὠρατά πτερά.— || ὁ καμνόμενος ἀπὸ στερεῶν τρίχων, ἐπὶ ἀλιευτικῆς ἁρμάδας.

εὐ-δρονος, ἢ **εὐδρονος**, ὄν (εὐ+*θρονος*)· ὁ ἔχων ὠρατὸν θρόνον ἢ ἔδραν, ὁ καθήμενος ἐπὶ καλοῦ (ὠραίου) θρόνου.

εὐ-δρους, ὄν (εὐ+*θρός*)· ὁ καλῶς (δυνατὰ) θροῶν, εὐτυχος.

εὐθύ, οὐδ. τοῦ *εὐθύς*, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρ.

εὐθύ-γλωσσος, ἄτι. -*ττος*, ὄν (εὐθύς+*γλώσσα*)· ὁ ἔχων εὐδείταν γλώσσαν, τ. ἔ. ὁ ὀμιλῶν μετὰ παραρρησίας εὐκρινῆς.

εὐθύ-δικία, ἡ· ἡ ἄμεσος δίκη || τὸ κρίνειν εὐδέως (ὀρθῶς, δικαίως), δικαία ἀπόφασις. Ἐκ τοῦ

εὐθύ-δίκος, ὄν ἡ -*η*, -*ον* (εὐθύς+*δίκη*)· ὁ εὐδέως (δικαίως) δικάζων (κρίνων).

εὐθυ-δρομέω, μέλ. -*ήσω*· τρέχω κατ' εὐθείαν, κάμνω εὐθὺν δρόμον || ἐπὶ πλοίων, πλέω κατ' εὐθείαν γραμμὴν. Ἐκ τοῦ

εὐθύ-δρομος, ὄν (καὶ **εὐθυδρόμος**)· ὁ τρέχων κατ' εὐθείαν γραμμὴν.

εὐθυ-εργής, ἔς (εὐθύς+*εργον*)· ὁ μετ' ἀκριβείας ἐργασμένος.

εὐθυ-μάχης, -*ου*, ὁ (καὶ **εὐθύ-μάχος**, ὄν) (εὐθύς+*μάχομαι*)· ὁ κατ' εὐθείαν (φανερῶς, ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ) μαχόμενος.

εὐ-θυμέω, μέλ. -*ήσω* (εὐθύμος)· εἶμαι εὐθυμος, εὐθυμῶ, εὐρισκομαι εἰς καλὴν διάθεσιν.— || μετὲ. κάμνω τινὰ νὰ εὐθυμῶσῃ, καθιστῶ τινὰ εὐθυμον, φαιδρῶν, φαιδρῶν τινὰ.— Παθητ. *εὐθυμῶμαι*=εἶμαι εὐθυμος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-θυμητέον, ρηματ. ἐπιθ.· πρέπει νὰ εἶναι τις εὐθυμος.

εὐ-θυμία, ἡ (εὐθυμέω)· φαιδρότης, εὐφροσύνη, καλὴ διάθεσις, χαρὰ, εὐθυμία.

εὐ-θυμος, ὄν (εὐ+*θυμός*)· ὁ εὐρισκόμενος εἰς καλὴν διάθεσιν, εὐμενής, εὐγενής.— || φαιδρός, πρόσχαρος, εὐθυμος || ἐπὶ ἱππων, θυμοειδής.— || ἐπίρρ. *εὐθύμως*=μετ' εὐθυμίας, φαιδρῶς. Συγκρ. *εὐθυμότερον*, ὑπερθ. -*ότατα*.

εὐθύνα, ἡ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *εὐθύναι* αἰ (εὐθύνας)· ἐξέλεγχις λογαριασμῶν, λογοδοσία || *εὐθύνας ἀπαιτῶ* = ἀπαιτῶ λογοδοσίαν παρὰ τινος (νὰ λογοδοτήσῃ) || *εὐθύνας δίδωμι* = ὑπέχω εὐθύνας, παρέχω (ὑποβάλλω) λογαριασμοὺς πρὸς ἐξέτασιν, παρέδοτ' || *εὐθύνας ὀφλισσιάνω* = κατηγοροῦμαι ἢ καταδικάζομαι ἐπὶ καταχρήσει, ἢ ἐν περιπτώσει καταδικῆς πληρῶν πρόσιμον (ἢ)· εἶμαι ὑπόχρεωμένος νὰ πράξω οὕτω).— || τιμωρία, ἐπανόρθωσις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐθύνος, ὁ· ὁ εὐθύνων δικαστής, τ. ἔ. ὁ ἐξελέγχων, ὁ ἐξερευνῶν, ὁ διορθῶν, ὁ τιμωρῶν δικαστής. Ἐν Ἀθῆναις Ἀρχὴ ἐκ δέκα ἀνδρῶν, οἵτινες ἐξήλεγχον τὰς λογοδοσίας τῶν διαχειρισθέντων δημοσίων ἀξίωμα καὶ ἀπεφαίνοντο ἐπ' αὐτῶν.— || διορθωτής, τιμωρός.

εὐθυνήρ, -*ήρος*, ὁ (εὐθύνω)· ὁ εὐθύνων, τ. ἔ. διορθῶν, κολαστής.— || ὡς ἐπιθ. *εὐθυνήρ οἶαξ*=ὁ διευθύνων, κατευθύνων, *οἶαξ* (εὐδοκία, ἐπιμονιέρα).

εὐθυνηρία, ἡ· τὸ μέρος τοῦ πλοίου, ἔνθα ἦτο στερεῶς προσσηρμοσμένον τὸ πηδάλιον, θηλ. τοῦ **εὐθυνηρίου**, α, ὄν (εὐθύνω)· ὁ δίδων τὴν κατευθύνωσιν, κατευθύνων, κυβερνῶν.

εὐθυνητής, -*ου*, ὁ=εὐθυνητής (8 βλ.).

εὐθύνω, μέλ. -*ήνω* (εὐθύς)=δημρ. *εὐθύνω*· ὁδηγῶ κατ' εὐθείαν || διευθύνω διὰ τοῦ πηδαλίου κατ' εὐθείαν. 2) διευθύνω, διοικῶ, κυβερνῶ. 3) διατηρῶ τὴν εὐθείαν, διαφυλάττω, διασώζω.— || ποιῶ τὴν εὐθὺν, τὸ ἰσθμῶν (ἀπὸ σκολίων πρὸς αἰναί) || μετρ. διορθῶν, ἐπανορθῶν, ἀναθεωρῶ, ἐπιδιορθῶν.— || ἐν Ἀθῆναις, καλῶς εἰς λογοδοσίαν, ἐξελέγχων τὰς εὐθύννας (τ. ἔ. τὰς λογοδοσίας τῶν) τῶν δημοσίων λειτουργῶν.— Παθητ., καλοῦμαι νὰ λογοδοτήσω, ὑποβάλλομαι εἰς λογοδοσίαν, καὶ οὕτω, διορθοῦμαι, τιμωροῦμαι.

εὐθύ-πνοος, ὄν καὶ κατὰ συναίρ. **εὐθύπνοος**,

-*ον* (εὐθύ+*πνέω*)· ὁ πνέων κατ' εὐθείαν, ἀναπνέων ἐλευθέρως.

εὐθύ-πομπος (καὶ **εὐθυ-πομπός**), ὄν (εὐθύ+*πέμπω*)· ὁ πέμπων κατ' εὐθείαν γραμμὴν.

εὐθυ-πορέω, μέλ. -*ήσω*· πορεύομαι κατ' εὐθείαν ἔμπρός || *πότμος εὐθυπορῶν*=πεπωμένον (μοῖτρα) βαίνων κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ, ἄκαμπτον || μετ' αἰτ. *σοστοίξ*. ἀντικ. *εὐθυπορῶ θρόμον* (ἢ *δδόν*)=πορεύομαι κατ' εὐθείαν. Ἐκ τοῦ

εὐθύ-πορος, ὄν (εὐθύ+*πορεύμαι*)· ὁ πορευόμενος τὴν εὐθείαν ὁδὸν (κατ' εὐθείαν) || μετρ. εὐθύς, εὐκρινῆς, ἔντιμος.

εὐ-θυροσ, ὄν· ὁ ἔχων καλὸν θύροσιν.

ΕΥ·ΘΥ·Σ, *εὐθεΐα*, εὐθύ καὶ ἰων. *εὐθύς* (8 βλ.)· εὐθύς, ἴσος (εἴσιος), ἀντιθ. τῷ *σκολιός* ἢ *καμπύλος*.— ἐν ἠθικῇ ἄνν., εὐθύς, δίκαιος, ἔντιμος.— Ἐν ἐπιτηρημ. χρήσσει: *εἰς τὸ εὐθὺν βλέπω*=βλέπω κατ' εὐθείαν ἔμπρός (κατευθύνω τὸ βλέμμα μου κατ' εὐθείαν ἔμπρός) || *ἀπὸ τοῦ εὐθέως λέγω*=τὰ λέγω «καθαρὰ καὶ ξάστερα» || *ἐκ τοῦ εὐθέως*=ἀμέσως, παραρρημα, πάραυτα.— || ὡς ἐπίρρ. *εὐθύς καὶ εὐθύς*, ἐπὶ τόπου, κατ' εὐθείαν πρὸς τι || ὡς μετὰ γεν. *εὐθὺν Πελληνῆς*=κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Πελληνῆν. 2) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, ἀμέσως, ἐν τῷ ἄμα, πάραυτα: *τοῦ θέρους εὐθύς ἀρχομένω*=ἀμέσως κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους.— Μετὰ τῶν αὐτῶν σημ. κείναι καὶ τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ. *εὐθέως*.— [ἀβελ. ἱτυμολ. βλ. καὶ *εὐθύς*].

εὐ-θύσᾶνος, ὄν (εὐ+*θύσᾶνος*)· ὁ ἔχων καλοὺς θυσάνους.

εὐθύτης, -*ητος*, ἡ (εὐθύς)· ὅτι καὶ νῦν (ἀντιθ. τῷ *καμπυλότης*).— || μετρ. ἐντιμότης, δικαιοσύνη.

εὐθύ-τομος, ὄν (εὐθύ+*τεμνῶ*)· ὁ κατ' εὐθείαν τετμημένος, «ἴσιος».— **εὐθυτόμος**=ὁ κατ' εὐθείαν κόπτων (*τέμνων*).

εὐθύ-φρων, ὄν (εὐθύ+*φροῖν*)· ὁ ὀρθῶς φρονῶν.

εὐθύ-υρος, ὄν (εὐθύ+*ῥα*)· ὁ κατ' εὐθείαν κατευθύνων βαίνων || τὸ οὐδ. *εὐθύυρον* ὡς ἐπίρρ. =εὐθύς II. [κατ' ἄλλους ἢ κατὰλ. -*υρος* οὐθιμαν δύναιται νὰ ἔχῃ σχέσηιν πρὸς τὸ οὐδ. *ῥα* ὡς δεκνύει ἡ σημ.].

εὐ-θύρηξ, -*ηκος*, ὁ, ἡ (εὐ+*θύραξ*)· ὁ ἔχων καλὸν θύρακα.

εὐιάζω· βλ. *εὐιάζω*.

εὐιάκός, ἡ, ὄν (εὐθύς)· βακχικός· θηλ. *εὐιάκας*, -*άδος*.

εὐ-ίερος, ὄν (εὐ+*ιέρος*)· ἴλιαν ὀγιος, ἱερώτατος, ἡγιασμένος.

εὐίος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὀφειλόμενος εἰς τὴν κραυγὴν *εὐοῖ, εὐαῖ, εὐα*.— || *εὐίος*, ὄν ἐπιθ., βακχικός, ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Βάκχου.

εὐ-ίππος, ὄν· ἐπὶ προσ. ὁ ἀρεσκομένος νὰ ἔχῃ καλοὺς ἵππους, ὁ ἔχων καλοὺς ἵππους || ἐπὶ τόπων, ὁ περιήρμος διὰ τὴν παραγωγὴν καλῶν ἵππων.

εὐ-ίστος, ὄν (εὐ+*ἴσημι* = εἶδα, γινώσκω)· ὁ ἔχων καλὰς γνώσεις.

εὐ-ίσχιος, ὄν (εὐ+*ίσχιον*)· ὁ ἔχων καλὰ (ὠρατά) ἴσχια.

εὐ-καθ-αίρετος, ὄν (εὐ+*καθαίρεω*)· ὁ εὐκόλως καθαιρούμενος (καταβαλλόμενος, ἠπτόμενος).

εὐ-κάθ-εκτος, ὄν (εὐ+*κατέχω*)· ὁ εὐχερῶς κατεχόμενος (περιοριζόμενος, ἀναχατίζομενος).

εὐ-καιρέω, μέλ. -*ήσω* (εὐκαιρός)· ἔχω εὐκαιρίαν, ἔχω καιρὸν, ἔχω ἀνάπαυαν.— *εὐκαιρῶ εἰς τι* = διαδέτω τὸν καιρὸν μου (ἔχω εὐκαιρίαν) διὰ πράγματι, ἐξοδεύω τὸν καιρὸν μου διὰ τι.

εὐ-καιρία, ἡ· καλὸς (κατάλληλος) καιρὸς, εὐκαιρία.— || εὐτυχία, εὐημερία. Ἐκ τοῦ

εὐ-καιρος, ὄν (εὐ+*καιρός*)· ὁ εἰς κατάλληλον περιστάσιν γινόμενος, εὐθετος, ἐπικαιρός, ἔγκαιρος, κατάλληλος || ἐπὶ τόπου, πρόσφορος, κατάλληλος.— ἐπίρρ. *εὐκαιρῶς*=ἐπικαιρῶς, καταλλήλως, ἐν εὐδέτῳ χρόνῳ || συγκρ. *εὐκαιρότερον*, ὑπερθ. -*ότατα*.

εὐ-κάλος, **εὐ-κάλλια**, ἄτι. ἀντὶ *εὐκαλής*, *εὐκαλῆ*.

εὐ-κάματος, ὄν (εὐ+*κάματος*)· ὁ δι' εὐκόλου κόπου γινόμενος, εὐκολος. 2) καλῶς ἐργασμένος || ἀποκτῶμενος δι' ἐγγενῶν ἀγώνων.

εὐ-καμπής, ἔς (εὐ+*κάμπω*)· ὁ καλῶς κεκαμμένος, καμπύλος.

εὐ-κάρδιος, *ον* (εὐ+καρδία) ὁ ἔχων καλὴν (γενναίαν) καρδίαν, γενναιοκάρδος, εὐτολμος (λατ. egregie cordatus) || ἐπὶ ἱππου, θυμοειδῆς, ριφοκίνδυνος. Ἐπίρ. *εὐκαρδίας*=γενναίως, εὐψύχως.

εὐ-καρπος, *ον* πλούσιος εἰς καρπούς, ἔχων ἀφθόνηος καρπούς || μτφρ. γόνιμος (ἐπὶ γυναικῶν π.χ.).
εὐ-κατ-άλλακτος, *ον* (εὐ+καταλλάσσω) ὁ εὐκόλως διαλλασσόμενος (καταπραυνόμενος).

εὐ-κατά-λύτος, *ον* (εὐ+καταλύω) ὁ εὐκόλως καταλυόμενος (ἀνατρεπόμενος).

εὐ-κατά-φορος, *ον* (εὐ+καταφέρωμαι) ὁ κύπτων πρὸς τὰ ἐμπρός, σκυφτός, ἐπικλινῆς (λατ. proclivis).

εὐ-κατα-φρόνητος, *ον* (εὐ+καταφρονέω) ὁ εὐκόλως καταφρονούμενος, ὁ δξιος καταφρονήσεως.

εὐ-κατ-ἐργαστος, *ον* (εὐ+κατεργάζομαι) ὁ ἐν εὐκόλως κατεργάζεται τις (καλλιιεργεῖ π.χ. ἐπὶ γῆς). — ὁ εὐκόλως χωνευόμενος. — ὁ εὐκόλως κατορθούμενος, ἢ ὁ εὐκόλως ὑποτασσόμενος.

εὐ-κατ-ηγόρητος, *ον* (εὐ+κατηγορέω) ὁ ἐν εὐκόλως δύναται τις νὰ κατηγορήσῃ.

εὐ-κέατος, *ον*, ἐπ. ἀντὶ *εὐ-κέατος* (εὐ+κέαζω) ὁ εὐκόλως σχιζόμενος.

εὐ-κέλευτος, *ον* ὁ καλῶς ἤχων, μελωδικός.

εὐ-κέντρος, *ον* (εὐ+κέντρον) ὁ ἔχων καλὸν κέντρον, ὀξύς.

εὐ-κέρως, *ον* καὶ *εὐκερως*, *ων*, γεν. -*ωτος* (εὐ+κέρω) ὁ ἔχων ὠραία κέρατα.

εὐ-κλήτειρα, ἡ ἢ κατακλήουσα, θέλαουσα, καταπραυνουσα. Ἐκ τοῦ

εὐ-κλήος, ὄμρ. *εὐκλος*, *ον*, ἰκτιν. τύπος τοῦ *ἔκλος* ἤσυχος, ἀπηλλαγμένος φροντῖδων, ἀμέριμος (λατ. securus). — [βλὲ τὴν ἱστορ. βλ. *ἔκλος*].

εὐ-κισσός, *ον* (εὐ+κισσός) ὁ πλήρης κισσοῦ.

εὐ-κίων, *ον*, γεν. -*ονος* ὁ ἔχων καλοὺς κίονας.

εὐ-κλέης, *ἑς*, αἰτ. *εὐκλέα* καὶ συνηρ. *εὐκλεᾶ* ὡς αἰτ. ἐν. *εὐκλέα* (ὡσαύτ. ὄνομ. *εὐκλήης*) καὶ πληθ. *εὐκλέας*, ἐπ. *εὐκλείας* (εὐ+κλέω) ὁ ἔχων καλὸν κλέος, καλὴν φήμην, περίφημος, ἔνδοξος. Ἐξ ἀλ- τοῦ τὸ

εὐ-κλεια, ἐπ. *εὐκλείη*, καὶ παρὰ μτγν. ποιητὰς *εὐκλείη*, ἡ (*εὐκλείης*) καλὸν κλέος, καλὴ φήμη, δόξα, ὄνομα, «εὐκλεια». Ἐξ ἀλ- τοῦ τὸ

εὐ-κλειζω, ἰων. *εὐ-κληίζω*, μέλ. -*σω* (*εὐκλεια*) ἐπαίνω, ἐγκωμιάζω.

εὐ-κλειής, *ἑς*, ἐπικ. ἀντὶ *εὐκλείης* ἐπίρ. *εὐκλειῶς*.

εὐ-κλεινός, *ον* ὁ ἔχων μέγα κλέος, ἔνδοξος.

εὐ-κλήϊς, ἡ *εὐκλήϊς*, -*ιδος*, ἡ (*εὐ+κλείω*) ὁ καλῶς κεκλεισμένος, εὐκλειστος καὶ ἀσφαλής.

εὐ-κλήρος, μέλ. -*ήσω* εἶμαι εὐκλήρος, εἶμαι τυχερός, ἔχω καλὸν κλήρον (καλὴν μερίδα). Ἐκ τοῦ

εὐ-κλήρος, *ον* ὁ ἔχων καλὸν κλήρον (μερίδα), τυχερός, εὐτυχής.

εὐ-κλωστός, ἐπ. *εὐκλωστός*, *ον* (εὐ+κλώθω) ὁ καλῶς κεκλωσμένος.

εὐ-κνήμις, -*ιδος*, ὁ, ἡ (*εὐ+κνήμις*) ὁ ἔχων καλὰς (ὠραίας) κνημίδας, ὁ ἐφωδιασμένος με καλῶς πεποικιλμένους περικνημίδας ἐπίθ. τῶν Ἀχαιῶν παρ' Ὀμ. : *εὐκνήμιδες Ἀχαιοί*.

εὐ-κνήμιος, *ον* (εὐ+κνήμη) ὁ ἔχων ὠραίας κνήμας.

εὐ-κοινό-μητις, ὁ, ἡ ὁ σκεπτόμενος ἀπὸ κοινοῦ, ὁ σκεπτόμενος περὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ.

εὐ-κολλός, *ον* (εὐ+κόλλα) ὁ καλῶς συγκολλῶν, κολλητικός.

εὐ-κόλος, *ον* (εὐ+κόλος) ὁ εὐκόλως εὐχαριστούμενος με τὴν τροφὴν του, ὁ εὐκόλως χωνεύων || γενικῶς, εὐχαριστημένος, εὐκολος (λατ. facillis) || δημοφιλής, «καλόκαρδος», καλῆς φύσεως.

εὐ-κόλπος, *ον* ὁ καλῶς (ὠραίως) κομπούμενος, ὠραίας πτυχᾶς σχηματίζων. 2) ὁ ἔχων καλοὺς (ὠραίους) κόλπους (ἐπὶ χῶρας).

εὐκόλως, ἐπίρ. τοῦ *εὐκόλος* εὐχαρίστως, ἥρεμως, «εὐκόλως».

εὐ-κομιδής, *ἑς* (εὐ+κομιδή) περὶ οὗ ἔλαβέ τις καλὴν φροντίδα.

εὐ-κομος, ἐπ. *ἠύκομος*, *ον* (εὐ+κόμη) ὁ ἔχων ὄφθονον (πλουσίαν) κόμην, καλλίκομος.

εὐ-κομπος, *ον* ὁ ἰσχυρῶς ἤχων.

εὐ-κόπος, *ον* (εὐ+κόπος) ὁ δι' ὀλίγου κόπου συντελούμενος, εὐκολός, ἄκοπος.

εὐ-κόσμητος, *ον* (εὐ+κοσμέω) ὁ εὐ (καλῶς) κεκοσμημένος.

εὐ-κοσμία, ἡ ἢ καλὴ συμπεριφορὰ, καλὴ διαγωγή, εὐταξία, εὐπρέπεια. Ἐκ τοῦ

εὐ-κοσμος, *ον* (εὐ+κόσμος) καλῶς τακτοποιημένος, τακτικός, κανονικός, κόσμιος, εὐπρεπής.— Ἐπίρ. *εὐκόσμος*=κοσμίως, εὐπρεπῶς.— || καλῶς κεκοσμημένος (ἐστολισμένος), χαρεῖς.

εὐ-κραιρός, *ον* καὶ -*α*, -*ον* (εὐ+κραιρα) ὁ ἔχων ὠραία κέρατα, εὐκερως.

εὐ-κράς, -*άτος*, ὁ, ἡ (*εὐ+κεράννυμι*) ὁ καλῶς κεκραμένος || ἐπὶ κλίματος, εὐκραής, εὐκρατος, γλυκύς, μέτριος.— || ὁ εὐκόλως μειγνυόμενος μετὰ τινος.

εὐ-κρασία, ἡ καλὴ ἀνάμειξις, ἡ καλὴ κρῆσις, ἰ-διοσυγκρασία. Ἐκ τοῦ

εὐ-κράτος, *ον* (εὐ+κεράννυμι) ὁ καλῶς συγκερασμένος, μέτριος, «εὐκρατος» (ἐπὶ κλίματος) || ἐπὶ οἴνου, ὁ κατὰ καλὴν ἀναλογίαν μεμιγμένος πρὸς πόσιν.— μτφρ. μετριοπαθής, ἥπιος.

εὐ-κρεκτός, *ον* (εὐ+κρέκω) ὁ καλῶς κρέκων, καλῶς ἤχων, ἐπὶ ἰγχορῶν ὄργανων.— || ὁ καλῶς ὑφασμένος.

εὐ-κρήνος, *ον* (εὐ+κρήνη) ὁ ὠραῖος κρήνας (ὠραίους πίδακας) ἔχων, καλῶς ὀρδευόμενος.

εὐ-κρήτος, *ον*, ἰων. ἀντὶ *εὐκρητος*.

εὐ-κρίθος, *ον* (εὐ+κρήθη) πλούσιος εἰς κριθήν, ὁ ὄφθονον κριθῆν ἔχων.

εὐ-κρίνέω, μέλ. -*ήσω* καλῶς ἐκλέγω, διατηρῶ τι διακεκρμένον καὶ ἐν τάξει. Ἐκ τοῦ

εὐ-κρίνής, *ἑς* (εὐ+κρίνω) καλῶς κειχωρισμένος, διακρινόμενος, σαφής, μὴ συγκεχυμένος || καλῶς τακτοποιημένος, ἐν καλῇ τάξει ὢν.— Ἐπίρ. *εὐκρινῶς*, ἰων. -*νέως*.

εὐ-κρίτος, *ον* (εὐ+κρίνω) ὁ εὐκόλως κρινόμενος, περὶ οὗ τις εὐκόλως κρίνει ἢ ἀποφασίζει || ὁ εὐκόλως διακρινόμενος (διαχωριζόμενος), κατὰ δόξα, σαφής.

εὐ-κρότάλος, ἐπικ. *εὐκρόταλος*, *ον* (εὐ+κρόταλον) ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ κροτάλων, ζωηρός, θορυβώδης.

εὐ-κρότητος, *ον* (εὐ+κροτέω) ὁ καλῶς ἐσφυρηλατημένος (κυρ. *καλῶς κερροτημένος*), καλῶς ἐξεργασμένος (ἐπὶ μετάλλω).

εὐ-κρυπτός, *ον* (εὐ+κρύπτω) ὁ ἐν εὐκόλως δύναται τις νὰ κρύψῃ, ὁ εὐκόλως ἀποκρυπτόμενος.

εὐκταῖος, *α*, *ον* (εὐχόμε) ὁ ἀνηκων εἰς (ἢ κατὰ ἀλλήλους διὰ) εὐχὴν, ἀνοδηματικός || τὰ *εὐκταῖα* = αἱ εὐχαί, προσευχαί, τὰ ἀφιερῶματα.— ἐπὶ θεῶν, ὁ ἐπικαλεῖται τις κατὰ τὴν εὐχὴν (κατὰ τὸς προσευχᾶς του) || ἐπὶ πραγμάτων, τὸ δι' ὃ τις εὐχεται, ὃ ἐπιθυμεῖ.

εὐ-κτέανος, *ον* (εὐ+κτέανον) ὁ ἔχων καλὰ καὶ πολλὰ κτήματα, *εὐκτέμων*, πλούσιος κτηματίας.

εὐ-κτέμων, *ον*, γεν. -*ονος* (εὐ+κτέμα) ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτήματα.

εὐ-κτητός, *ον* (εὐ+κτέομαι) ὁ καλῶς κτηθεῖς, ὁ εὐκόλως ἀποκτώμενος.

εὐ-κτίμενος, *η*, *ον* (εὐ+κτίζω) ὁ καλῶς ἐκτιμώμενος || καλῶς κατεκομισμένος || πλήρης ὠραίων κτισμάτων.

εὐ-κτιτος, *ον*, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *εὐκτιστος* = *εὐκτίμενος* (βλ. βλ.).

εὐκτός, ἡ, ὁν (*εὐχόμε*) δι' ὃν εὐχεται τις, ἐπιθυμητός || δξιος εὐχῆς.

εὐ-κυκλός, *ον* (εὐ+κύκλος) ὁ ἔχων καλὸν κύκλον (καλὴν περιφέρειαν), στρογγύλος.— || ὁ κινούμενος ἐν κύκλῳ, κυκλικός.

εὐ-κύλικος, *ον* (εὐ+κύλιξ) ὁ καλῶς ἀρμόζων εἰς τὴν κύλικα (τὸ ποτήριον).

εὐ-λάβεια, ἰων. *εὐλαβία*, ἡ διακριτικότης, σύνεσις, ἐπιφουλακτικότης, προσεκτικότης, προσοχή. 2) φόβος τοῦ θεοῦ, εὐσέβεια. Ἐκ τοῦ

εὐ-λαθέομαι, μέσ. μέλ. -*ήσομαι* ἢ πθ. -*ηθήσομαι*

παθ. ἀρ. α' ἠὺλαβήθητι ἢ εὐλ— ἀποθ. (εὐλαβής)· εἶμαι προφυλακτικός, ἐπιφυλακτικός, προσεκτικός, εἶμαι διακριτικός, προσέχω.—ἔχω μέριμναν (φροντίδα, «ἐγνοία») διὰ τι, προσέχω, φοβοῦμαι.— || μετ' αἰτ. προφυλάσσομαι ἀπὸ τι. 2) καιροφυλακῶ διὰ τι, ἀναμένω ἡούχως.

εὐλαβήθητι, ἑ' εν. Πρσπ. ἀρ. α' τοῦ εὐλαβέομαι.
εὐ-λαβής, ἐς (εὐ + λαβεῖν)· ὁ λαμβάνων τι εἰς χεῖρας μετὰ προφυλάξεως, προσεκτικός, διακριτικός, ἐπιφυλακτικός. 2) ὁ φοβούμενος τοὺς θεοὺς, εὐσεβής, θεοσεβής.

εὐ-λαβία, ἑλ. εὐλαβεία.

εὐλαβός, ἐπίρ. τοῦ εὐλαβής· μετὰ προφυλάξεων || συγκρ. εὐλαβεστέρως.

εὐλάζω, μέλ. -ξω (εὐλή)· σκληρικίζω. 2) ἄροτριῶ (βλ. εὐλάκα).

εὐ-λατίζω, -γγος, ὁ, ἡ=εὐλατίζω (εὐλ. λ.).

εὐλάκα, ἡ· παλ. δωρ. λ. ὕνιον, ὕνις (εγυνίς), ἐν χρησῆφ παρὰ Θουκυδ. (V 16) ἀργυρεά εὐλάκα εὐλαξεῖν=θὰ καλλιεργήσῃσι (ἀροτριώσῃσι) τὴν γῆν μὲ ἀργυρᾶν ὕνιν, τ. ἔ. θὰ ἐπέλθῃ σιτοδεία, καθ' ἣν θὰ ἀγρᾶσῃσι τὸν σίτον δι' ἀργυρίου. [δι' ἄτου. βλ. ἔλοξ].

εὐ-λαλος, ὄν (εὐ + λαλέω)· ὁ ἡδέως λαλῶν, μελίρρυτος.

εὐ-λαχᾶνος, ὄν (εὐ + λάχανον)· ὁ ἔχων ἀφδονίαν λαχάνων.

εὐ-λειμος, ὄν καὶ εὐ-λείμων, ὄν, γυν. -ονος (εὐ + λειμῶν)· ὁ ἔχων καλοὺς λειμῶνας.

εὐ-λεκτρος, ὄν (εὐ + λέκτρον)· ὁ ἔχων καλὴν (εὐτυχῆ) κλίνην || εὐλογημένος γάμος || ὁ εὐτυχῆς εἰς τὸν γάμον του.

εὐ-λεξίς, ἰ (εὐ + λέξις)· ὁ ἔχων καλὴν ἐκλογὴν λέξεων.

εὐ-λεχής, ἐς (εὐ + λέχος) = εὐλεκτρος· ὁ εὐτυχῶς σμενευμένος, εὐτυχῆς (εὐλογημένος) εἰς τὴν οὐζυκίην κλίνην.

ΕΥ'ΑΗ', ἡ· σκώληξ.— [εὐλή (συν. κατὰ πληθ. εὐλαί) (*ε-Fl-ā ἐκ β. vel- (= στρέφειν, σιαστρέφειν), εὐλ. ἐν λ. λ. εἰλέω II, εἰλίω· πρβλ. καὶ ἔλμις (*Felm-κκ: δίλιη (τ. ἔ. Φαλη)].

εὐ-ληκτος, ὄν (εὐ + λήγω)· ὁ εὐκόλως (ταχέως) λήγων (παύων)

εὐ-ληπτος, ὄν (εὐ + λαμβάνω)· ὁ εὐκόλως λαμβανόμενος (κυριεύομενος), εὐάλωτος. *Ἐπίρ. εὐλήπτως=κατὰ τρόπον ὥστε εὐκόλως νὰ δύναται τις νὰ τὸν καταλάβῃ (κυριεύσῃ, «θάλη εἰς τὸ χεῖρ») ὑπερθ. εὐληπιτότατα.

εὐ-ληρα, -ων, τὰ· παλ. ἐπ. λ. ἀντι ἡνία.

*Ἐτυμ.: ἐπ. ἰων. εὐληρα, δωρ. ἀληρα (πρβλ. *Ἦουκ. ἀβλήρα (γρ. ἀβλήρα· ἡνία) (*ε-Flηρο-, *α-Flηρο- I λατ. lōrum (<vlogro-m, ἀρμ. lar (σχοῖνον, νευρά τόξου) (*vlogro ἢ *vlogrā· *vl-ε-, *vl-ο-, *vl-ο-, εἶναι ἐπιπλάσεις τῆς λατ. ρ. vel- (= στρέφειν, πλέκειν), πρβλ. π. χ. ἐλένη (= πλεγμένον κνίστρον), λιθ. vēli (ἐμπλέκω νήματα ἢ τρίχας κεφαλῆς), vāllis (νήμα), σπινσρκ. valaya- (ψέλλιον), ἱρλ. foll (θρίξ).

εὐ-λίμενος, ὄν (εὐ + λιμῆν)· ὁ ἔχων καλὸν λιμένα.

εὐ-λόγος, μέλ. -ήσω· ἐν τοῖς ἱστορ. χρ.: πρτ. εὐλόγουν ἢ ἠὺλ— ἀρ. α' εὐλόγησα ἢ ἠὺλ— (εὐλογος)· ὁμιλῶ καλῶς περὶ τίνος, λέγω καλοὺς λόγους περὶ τίνος, ἐπαίνω, ἐγκωμιάζω. 2) δίδω τὴν εὐλογίαν μου, εὐλογῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-λογητός, ἡ, ὄν (εὐλογέω)· εὐλογημένος.

εὐ-λογία, ἰ (εὐλογέω)· τὸ εὐ ὁμιλεῖν, καλλιλογία.— || ἐπαίνος, ἐγκωμιον [δῶξα. 2) εὐλογία (ἐν τῇ σημερ. σημ.), προσφορά (ἀρτου) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ || ὡς. τὸ δίδειν ἐλεημοσύνην.

εὐ-λόγιστος, ὄν (εὐ + λογίζομαι)· ὁ εὐκόλως ὑπολογιζόμενος (λογαριζόμενος).— || ὁ ὀρθῶς ὑπολογίζων, σφώρον, συνετός.

εὐ-λογος, ὄν (εὐ + λόγος)· λογικός, συνετός || λογικός, πιθανός, δίκαιος: τὸ εὐλογον = δικαία ἀφορμή.— ἐπίρ. εὐλόγως ἔχω = εἶμαι λογικός· συγκρ. εὐλογωτέρας.

εὐ-λοετέρα, ἡ (εὐ + λοετρῶν)· ἡ ἔχουσα ὕδατα λαυτρά.

εὐ-λοφος, ὄν (εὐ + λῶφος)· ὁ ἔχων ὕδατον λόφον (λοφίον).

εὐ-λοχος, ὄν (εὐ + λοχεύω)· ὁ βοηθῶν κατὰ τὸν τοκετόν.

εὐ-λύρης, -ου, δωρ. εὐλύρας, -α, ὁ=εὐλυρος.

εὐ-λύρος, ὄν (εὐ + λύρα)· ὁ ἔχων ὕδαται λύραν, ὁ ποῖων καλῶς τὴν λύραν.

εὐ-λύτος, ὄν (εὐ + λύω)· ὁ εὐκόλως λυόμενος, ὄν δύναται τις εὐκόλως νὰ λύσῃ (ἀπολύσῃ, χαλαρώσῃ). 2) ὄν εὐκόλως δύναται τις νὰ διαλύσῃ ἢ νὰ θραύσῃ.

εὐ-μάθεια, ἡ· ἡ εὐκολία εἰς τὸ μανθάνειν, εὐπέθεια. *Ἐκ τοῦ

εὐ-μάθης, ἐς (εὐ + μαθεῖν)· ὁ πρόθυμος ἢ ταχύς εἰς τὸ μανθάνειν, ὁ προθύμως ἢ ταχέως μανθάνων (λατιν. docilis).—ἐπίρ. εὐμαθῶς=προθύμως, εὐκόλως· συγκρ. εὐμαθέστερον.— || παθητ., ὁ εὐκόλως μανθανόμενος, εὐνόητος || ὁ καλῶς ἐγνωσμένος, γνωστός, οἰκετός.

εὐ-μαθία, ἰων. -ίη=εὐμάθεια.

εὐ-μάκης, δωρ. ἀντι εὐμήκης.

εὐ-μαλλος, ὄν (εὐ + μαλλός)· ὁ ἔχων καλὸν μαλλίον.

εὐ-μᾶλος, δωρ. ἀντι εὐμηλος.

εὐ-μάρθοδος, ὄν (εὐ + μάραθον)· ὁ ἔχων σφδον μᾶραθον.

εὐ-μάρεια, ἡ· εὐκολία, εὐχέρεια, ἀρμοδιότης, καταλληλότης || εὐμαρεία χρωμαί=ἔχω τὸς ἀνέσεις μου, διάγω δνετον ζωὴν || ἀλλὰ σημ. ὡς. καὶ ἀποπατῶ, ἀποδεύω (κρυ. εὐκόλυνω ἑμαυτόν)=λατ. alium exonerare. *Ἐκ τοῦ

εὐ-μᾶρης, ἐς (εὐ + μᾶρη = χεῖρ)· εὐκολος, εὐχέρης, πρόφορος, ἀνευ στενοχωριῶν. 2) σπαν. ἐπὶ πρσ., εὐκολος, ἥπιος, πρᾶος.—

*Ἐτυμ.: εὐμαρής· εὐμάρεια (=εὐκολία τῆς χειρός, δεξιότης) (<εὐ + μᾶρη (=χεῖρ). πρβλ. εὐχερής· χεῖρ.

εὐ-μάρη, ἰων. ἀντι εὐμάρεια.

εὐμᾶρις, -αδος (ὄχι εὐμαρίς), ἀλλ' αἰτ. εὐμαριν· ἀσιατικὸν ὑπόδημα (σανδάλιον, «παντοῦφλα»). [ἔην λέξις].

εὐ-μᾶρως, ποιητ. -έως, ἐπίρ. τοῦ εὐμαρής· ἡπίως, εὐκόλως.

εὐ-μεγέθης, εὐμέγεθες (εὐ + μέγεθος)· ὁ καλὸς (τ. ἔ. μεγάλου) μεγέθους, καλῶς ρυθισμένος.

εὐ-μελᾶνος, ὄν (εὐ + μέλαν)· ὁ ἔχων καλὴν μελάνην.

εὐ-μελής, ἐς (εὐ + μέλος)· μελωδικός, εὐηχος, μουσικός, ρυθμικός.

εὐ-μένεια, ἡ (εὐμενής)· καλὴ διάθεσις, εὐνοία, «εὐμένεια», εὐγένεια.

εὐ-μενέτης, -ου, ὁ, ποιητ. τύπος τοῦ εὐμενής· ὁ εὐμένως διατεθειμένος, εὐμένως διακείμενος, φιλικός, φιλικός: θηλ. εὐμενέτιρα.

εὐ-μενέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι εὐμενής, εὐνοῶ.— || μετ' αἰτ. εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος πρὸς τινα, τοῦ φέρομαι εὐμένως. *Ἐκ τοῦ

εὐ-μενής, ἐς (εὐ + μένος)· ὁ καλῶς διατεθειμένος, εὐνοϊκός || ἐπὶ ἀνθρώπων, φίλος, εὐνοϊκῶς διατεθειμένος, φιλικῶς διακείμενος, φιλικός, ὡς. εὐ-πρόσδεκτος. 2) ἐπὶ πράγμ. (τόπων κ.λ.) ἴλεως, εὐνοϊκός || ὡς. μεγαλόδωρος, ἀφδονος, γενναϊόδωρος.

εὐ-μενία, ἡ· ποιητ. παράλ. τύπος τοῦ εὐμενεία.

εὐμενίδες (ἐνν. θεαί), αἱ (εὐμενής)· κρυ. αἱ εὐνοϊκαί (εὐνοοῦσαι) θεαί, κατ' εὐφημισμὸν δ' ἐκαλοῦντο οὕτω αἱ *Ἐρινύες (ὄν τὸ ὄνομα ἦτο δυσοίλων).

εὐ-μενίζομαι, μέλ. -ίσσομαι, ἀττ. -ισθῆμαι, μέθ. (εὐμενής)· ἐξευμενίζω, ἐξίλεων, τὸν κάμνω εὐμενῆ (εὐνοϊκόν).

εὐ-μενῶς, ἰων. -έως, ἐπίρ. τοῦ εὐμενής = εὐνοϊκῶς, φιλικῶς εὐγενῶς || συγκρ. εὐμενέστερον ἢ ευστέρως.

εὐ-μετά-θλητος, ὄν καὶ εὐμετάβολος, ὄν (εὐ + μεταβάλλω)· ὁ εὐκόλως μεταβαλλόμενος, ὄν εὐκόλως δύναται τις νὰ μεταβάλῃ.

εὐ-μετά-δοτος, ὄν (εὐ + μεταδίδομαι)· ὁ προθύμως (μετα)δίδων, γενναϊόδωρος, ἐλευθέριος.— || παθ. ὁ εὐκόλως μεταδιδόμενος

εὐ-μετα-χείριστος, ὄν (εὐ + μεταχειρίζω)· ὄν εὐ-

κόλως μεταχειρίζεται τις. 2) ὁ εὐκόλως διοικούμενος, εὐκολοκυβέροντος.

εὐ-μετρος, ον (εὐ + μέτρον)· ὁ καλῶς μεμετρημένος, καλῶς ὑπολογισμένος, μέτριος, μετριοπαθής.

εὐ-μήκης, ες (εὐ+μήκος)· ὁ ἔχων καλὸν μήκος, ὑψηλός.

εὐ-μηλος, ον (εὐ+μήλον)· ὁ ἔχων ἀφθονίαν προβάτων.

εὐ-μηρύτος, ον (εὐ+μηρύω)· ὁ εὐκόλως κλωθόμενος, νηδόμενος.

εὐ-μηχανία, ἡ· ἐπιτηδεϊότης ἐν τῇ ἐπινοήσει μέσων, ἐφευρετικὴ ἱκανότης, εὐφορία πόρων. Ἐκ τοῦ

εὐ-μηχανός, ον (εὐ+μηχανή)· ὁ εὐκόλως μηχανώμενος, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός.

εὐ-μίσητος, ον (εὐ + μίσέω)· ὁ εὐκόλως μισούμενος, ἀξιολήστος ἢ ὀκτεδαιμένος εἰς τὸ μῖτος.

εὐ-μίτος, ον (εὐ+μίτος)· ὁ ἔχων ὠραίας (ἢ στερεάς) κλωστής (νήματα).

εὐ-μίτρος, ον (εὐ + μίτρα)· ὁ ἔχων ὠραίαν μίτρον.

εὐ-μμελίας, ὁ, ἰων., γεν. **εὐμμελίω**, θρω. **-ίας**, γεν. **-ία** (εὐ+μελία)· ὁ ὠπλισμένος διὰ καλοῦ δόρατος ἐκ μελάς (διὰ μελίνου δόρατος).

εὐ-μνήμων, ον (εὐ+μνήμη)· ὁ εὐκόλως συγκρατῶν ἐν τῇ μνήμῃ ἢ συγρ. ἐπίρ. **εὐμνημονοεστέρως** ἔχω—ἐνθυμούμαι εὐκολώτερον (ἀπὸ ἑνα ἄλλον).

εὐ-μνηστος, ον (εὐ+μνησσομαι)· ὁ καλῶς ἐνθυμούμενος, μνήμων.

εὐ-μοίρος, ον (εὐ + μοῖρα)· ὁ ἔχων καλὴν μοῖραν, καλομοίρος, εὐτυχής, εὐκλήρος.

εὐ-μολπέω, μέλ. -ήσω· ῥῶω καλῶς, ψάλλω καλῶς. Ἐκ τοῦ

εὐ-μολπος, ον (εὐ + μολπή)· ὁ ῥῥῶς μέλπων (ῥῥῶν).

εὐ-μορφία, ἡ· κάλλος μορφῆς, συμμετρία. Ἐκ τοῦ

εὐ-μορφος, ον (εὐ+μορφή)· ὁ ἔχων ὠραίαν μορφήν, κομψός.

εὐ-μουσία, ἡ· ἀνωτέρα μόρφωσις, ἱκανότης ἀντιλήψεως τοῦ ὠραίου. Ἐκ τοῦ

εὐ-μουσίας, ον (εὐ+Μουσία)· ὁ δεξιός (ἐμπειρός) εἰς τὰς μουσας· τ. ἔ. ὁ ἔχων ἰδιοφυίαν εἰς τὴν ποίησιν, τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν ἢ μουσικός, μελωδικός.

εὐ-μοχθος, ον· ὁ πολύμοχθος, φιλόπονος, δραστήριος, ἐργατικός.

εὐ-μῦθος, ον (εὐ+μῦθος)· εὐγλωττος, εὐφραδής.

εὐ-μῦκος, ον (εὐ + μυκάομαι)· ὁ ἠχηρῶς (δυνατὰ) μυκάμενος.

εὐνάζω, μέλ. -άσω· ἠῤῥημ. (ἱστορ.) χρόνοι· ἄορ. α' **εὐνασα** ἡ ἦν—, παθ. ἄορ. **εὐνάσθη** ἡ ἦν— (εὐνή)·

βάλλω τινά εἰς τὴν κλίνην (νὰ κοιμηθῆ) ἢ ὡς τοποθετῶ ἐνέδραν ἢ ἐπὶ ζῶν, τακτοποιῶ τὸ νεογνόν μου εἰς τὴν φωλεάν ἢ ἐπὶ θανάτου, ἀποκοιμίζω, καταβάλλω. 2) μεταρ. θαυκαλίζω τινά, τὸν ἀποκοιμίζω (τὸν παραπλανάω διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν), καταπραῖνω, κατευνάζω.— ἢ παθητ. πηγαίνω εἰς τὴν κλίνην, κατακλίνομαι, ἀποκοιμῶμαι ἢ ἐπὶ πτηνῶν, κουρνιάζω.— ἢ ἀμτθ. ἐνεργ. πλαγιάζω, κοιμῶμαι (ὡς τὸ παθ.).

εὐ-ναιετάων, ουσια, ον (εὐ + ναιετάω)· καλῶς κατακλιόμενος ἢ κείμενος ἐν κολῇ θέσει.

εὐ-ναιόμενος, η, ον (εὐ + ναιώ)· πυκνοκατωκημένος (πολυάνδρωπος), ἢ ἐν καλῇ θέσει κείμενος.

εὐναίος α, ον (εὐνή)· ὁ ἐν τῇ αὐτοῦ κλίνῃ ἢ φωλεᾷ εὐρισκόμενος ἢ **εὐναίος λαγῶς**—ὁ λαγῶς ἐν τῇ φωλεᾷ του ἢ **εὐναίος πτέρυγες** (ἐπὶ πτηνῶν)—πτέρυγες ἐπωάζουσαι ἐν τῇ φωλεᾷ. 2) σύννευος, ὁμόκοιτος (σύζυγος). 3) ἐπὶ ἄλλοις, ὅπερ κἀμνεῖ τινά νὰ παραμένῃ κλινήρης.— ἢ (εὐνή) ἢ)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατάλληλον διὰ ἀκυροδόλοισιν ἢ ἐντεῦθεν, ὁ ὀδηγῶν ἢ διευθύνων πλοῦτον.

εὐνάσιμος, ον (εὐνάζω)· κατάλληλος διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς εὐνή (διὰ νὰ κοιμηθῆ τις ἐν αὐτῷ).

εὐναστήρ, -ῆρος, ὁ (εὐνάζω)· ὁμόκοιτος, κοινώνος τῆς εὐνῆς (κλίνης), σύζυγος. Ἐξ αὐτοῦ τὰ

εὐνάτειρα, **εὐνατήρ**, **εὐνάτωρ**, θρω. τύποι ἀντὶ **εὐνήτη**.

εὐνατήριον, τό· μέρος ἐν ᾧ κατακλίνεται τις, κοιτῶν.

εὐνάω, μέλ. -ήσω.— Παθ., ἄορ. α' **εὐνήθη**· πρ. **εὐνήμαι** (εὐνή)· ἀποκοιμίζω, θαυκαλίζω ἢ ὡς. στήνω ἐνέδραν, τοποθετῶ ἐν ἐνέδρῳ. 2) μεταρ. καθοσυχάζω, καταπραῖνω, κατευνάζω.— ἢ παθητ., κατακλίνομαι, πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμηθῶ ἢ ὡς. συγκατακλίνομαι, συγκοιμῶμαι, μετά τινος ἢ ἐπὶ θυσάλων, καταπραῖνομαι, κατευνάζομαι.

εὐ-νέτης, -ου, ὁ (εὐνή)=**εὐναστήρ** ἢ **εὐνήτηρ** (βλ. βλ.).

ΕΥ'ΝΗ', ἡ· κλίνη ἢ καὶ πᾶν μέρος οἴσου κοιμητῶν τῆς ἢ φωλεᾷ, τρώγλη, δορκάδος (ἐλάφου), ἡ κολιτη λαγωῦ, ἡ φωλεᾷ πτηνοῦ κ.ο.κ. ἢ ὡς. ὁ τάφος, τὸ μνήμα. 2) ἡ συζυγική (γαμήλιος) κλίνη, ἡ νυμφική παστάς ἢ συνεδρ. γάμοι.— ἢ πληθ. **εὐναί** = λιθοί, ὀγκόλιθοι, χρησιμοποιούμενοι ὡς ἀγκυραὶ (κατὰ τὴν ἀποχὴν τοῦ Ὀμήρου) καὶ ριπτόμενοι **ἐκ τῆς πρῆφας**, ἐν ᾧ ἡ πρῦμα προσεδέετο εἰς τὴν ἐστῆν ἢ **ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον** κατὰ δὲ **περὶ μνηστῆρα ἔδησαν**.

Ἐτυμ.: **εὐνή**, **εὐναί**, **εὐνάω**· **εὐνέτης**· ἁμρ. **χαιμα-εὐνης** = ὁ κοιμώμενος κατὰ γῆς ἢ πρωταρχικῶς **εὐνή** ἐσθήμ. κοιλότης ἐδάφους, χρησιμεύουσαν ὡς φωλεάν ζῶν ἢ καὶ ἀνθρώπων, πρβλ. ἰαπ. ***oumna** ἐκ β. eu- (=εἰσέρχομαι εἰς, γλιτῶρ μέσα εἰς τι), **εἰ** ἢ **εἰ** καὶ τὸ λατ. **in**-u-**ed**, **ex**-u-**ed** καὶ ὅσα γράφονται ἐν λ. **εὐνυμι** (ἐν τάλει), εἰτα πρβλ. ἰρλ. **uam** (σπήλαιον) (***euama**, παλ.-σλαβ. **jam** (λάκκος, τάφος), **Zenb** **unā** (ὀπή, οχιομή, τοῦ ἔδ' ἔφουος).—**Ἄθεν** εἶναι ὀρθή ἡ ἔτυμ. **εὐνή** (***εὐδνή**, πρβλ. ***εὐδνω**) **εὐδω** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **ἡμαι**, **ἔζω**.—τὸ **εὐνή** εἶναι ὡς. συγγ. τῷ ἁμρ. **ougn** (ἔξις, συνήθεια), **unim** (ἔχω, κρατῶ) (***ougn-i-m**, ἰαπ. ***eun-e-mi**, εἰ ἰαπ. βάρσως **enep** (ἐπιδουμῆν) ὑποδηλουμένης ἐν τῷ παλ.-γερμ. **wonen** (συνθίζω, διαμένω), παλ.-Norr. **una** (ἔμαι εὐχαριστημένος), εἰτα ἐν τῷ σκανορ. **vánaha** (ἐπιδουμῆν)=λατ. **venus** (ἔδληγη-τρα), σκανορ. **vánaia**, **Zenb**. **van-** (=ἐπιδουμῆν) κλπ.

εὐνήθεις, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **εὐνάω**.

εὐνήθεν (εὐνή) ἐπίρ. ἐκ τῆς εὐνῆς, ἔξω τῆς εὐνῆς.

εὐνήθηται, ἀμφρ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **εὐνάω**.

εὐνήμα, -ατος, τό (εὐνάω)· γάμος, σύζυγος.

εὐνήτειρα, θηλ. τοῦ **εὐνήτης**· σύζυγος.

εὐνήτηρ, -ῆρος, ὁ (εὐνάω)· ὁμόκοιτος, σύζυγος.

εὐ-νητος, ἐπικ. **εὐν-νητος**, ον (εὐ+νέω)· ὁ καλῶς ὑφασμένος, ὁ ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος.

εὐνήτρια, ἡ=εὐνήτειρα (βλ. βλ.).

εὐνήτωρ, -ορος, ὁ=εὐνήτηρ.

εὐνήφι, -φιν, ἐπικ. γ' ἐν. καὶ πληθ. τοῦ **εὐνή**.

εὐνίς (Α), ὁ, ἡ, γεν. -ίος· ἐν τῷ πληθ. **εὐνίεις** ἢ **εὐνίδες**· ἑσπερηγενέτιος τινος, ὄρφανός.— ἢ ἀπολ. ἀπεστερημένος ὁπὸ κάθε τι, ἔρημος.

Ἐτυμ.: **εὐνίς** συγγ. τῷ σκανορ. **inōh**, **Zenb**. **una-** (ἀνεπαρκής, ἀτελής), **Zenb**. **uyamna-**, **vang** (κενός, πτωχός), **unain** (κενός), λατιν. **vanus** (κενός, μάταιος), Γοτθ. **wans**, παλ.-γερμ. **wan**, γοτθ. **wan** (ἐλλειπής) ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἰαπ. ***eva-**, ***ve-**.

εὐνίς (Β), -εδος, ἡ (εὐνή)· σύννευος, σύζυγος.

εὐν-νητος, ἐπικ. ἀντὶ **εὐνήτος** (βλ. λ.).

εὐ-νοῦς, μέλ. -ήσω (εὐνοῦς)· εἶμαι εὐνοϊκῶς ἢ φιλικῶς διατεθειμένος.— Παθητ., εὐνοοῦμαι, ἀπολαύω (τυγχάνω) εὐνοϊκῆς μεταχειρίσεως.

εὐ-νοιά, ὡς ποιητ. **εὐνοιά**, ἐπ. **εὐνοίη** (εὐνοῦς)· καλὴ διάθεσις, εὐμένεια, φιλοφροσύνη ἢ ἐν τῷ πληθ. φιλικὰ αἰσθητά.— **κατ' εὐνοίαν** = ἐξ εὐμενείας, «ἀπὸ καλωσύνης», εὐνοϊκῶς· μεροληπτικῶς ἢ ὡς **μετ' εὐνοίας**, **ἐπ' εὐνοίας**, **εὐνοίας**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-νοϊκός, ἡ, ὄν (εὐνοία)· φιλικῶς διατεθειμένος, ἀγαθός, εὐμενής ἢ ἐπίρ. **εὐνοϊκῶς ἔχω**=διδάκειμαι εὐνοϊκῶς (φιλικῶς) πρὸς τινα.

εὐ-νομέομαι, μέσ. μέλ. **εὐνομήσομαι**· παθ. ἄορ. α' **εὐνομήθη** (εὐνομος)· ἔχω καλοὺς νόμους, ἔχω καλὸν πολίτευμα, εἶμαι **εὐνομος**, εἶμαι εὐτακτός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-νομία, ἰων. -ίη, ἡ· κολῆ διοικήσις, τάξις, εὐνομία. Ἐκ τοῦ

εὐ-νομός, ον (εὐ+νόμος)· ὁ ὑπὸ καλοῦς νόμους διατελῶν, καλῶς κυβερνώμενος, εὐτακτός.

εὐ-νοος, *ον*, και άττ. κατά συναίρ. **εὐ-νοος**, -*ου*ν (**εὐ+νόος-νόος**)· εὐνοϊκῶς (καλῶς) διατεθειμένος (διακείμενος), εὐμένης, φιλικός. — Συγκριτ. **εὐνούστερος**, *λων*. **εὐνούστερος**· ὑπερβ. **εὐνούστατος**.

εὐνοουχίζω, *μελ. -ίζω*· καθιστῶ τινα εὐνούχον, τοῦ ἀποκόπτω τὰ γεννητικά μόρια. Ἐκ τοῦ

εὐνούχως, ὁ (**εὐχ+έχω**)· θ,τι και ἴν, ἀνὴρ *ἐκτομίας*, τοῦ ὁποίου δηλ. ἀπέκοψαν τὰ γεννητικά μόρια· ἐχρησιμοποιοῦντο ἐν Ἀσίᾳ ὡς θαλαμηπόλοι (ὁπότεν και τὸ ὄνομα: **εὐνούχοι**=οἱ τὴν εὐνήν *έχοντες*, οἱ φρουροὶ δηλ. τῆς κλίνης).

εὐντα, *θωρ. εὐντα, ὄντα*, *μτχ. οὐδ. πλθ. τοῦ εἰμί.* **εὐ-νώμας**, -*ου*, ὁ (**εὐ+νωμάω**)· ὁ ταχέως κινούμενος, εὐκίνητος.

εὐνώω, *ἐπίρ. τοῦ εὐνοος, εὐνοος*.

εὐχάισιν, *Εὐχτ. ἀορ. α'* τοῦ **εὐχομαι**.

εὐ-ξάντος, *ον* (**εὐ+ξάνω**)· ὁ καλῶς ξαινόμενος (ἐπὶ μαλλίου).

εὐ-ξενος, *λων*. **εὐξείνος**, *ον* (**εὐ+ξένος**)· ὁ εὐγενής πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, φιλικός || **ἀνδρῶν εὐξενος** = θάλαμος πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων, **ξενῶν** || **πόντος εὐξείνος** ὠνομάσθη κατ' εὐφημισμὸν ἡ «Μαύρη θάλασσα», ἦτις πρὸ τῆς ἐκατέρωθεν αὐτῆς ἐγκαταστάσεως Ἑλλήνων ἀποίκων ὠνομάζετο **ἄξενος**, τ. Ἐ. ἀφιλόξενος, λόγῳ τῆς θαρραρότητος τῶν κατοικοῦντων τὰ παράλιά της.

εὐ-ξέστος, *ἐπ.* **εὐξέστος**, *ον* (και -*η*, -*ου*) (**εὐ+ξέω**)· ὁ καλῶς ἐξεσόμενος, καλῶς ἐπεξεργασμένος, ὡς αἰθίους.

εὐ-ξοος, *ἐπ.* **εὐ-ξοος**, *ον*, *ἐπ. γεν. εὐξου* (**εὐ+ξέω**) = **εὐξεστος** (βλ. λ.).

εὐ-ξυμ-βλητος, **εὐ-ξυμ-βολος**, **εὐ-ξύν-ετος**, *άττ. τύποι ἀντι εὐσύν-*.

εὐ-οξέω, *μέλ. -ήσω* (**εὐοδος**)· ἔχω καλὴν (ἐλευθέραν) ὁδὸν ἢ διοδον, ἐπὶ βέροντος ὕδατος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **εὐ-οδία**, (**εὐοδία**), *ἦ*· καλὴ πορεία, καλὸν ταξίδιον.

εὐ-οδμος, *ον* (**εὐ+ὀδμή**)· εὐοσμος, καλὴν ὁμὴν ἐκπέμπων, εὐώδης.

εὐ-οδος, *ον* (**εὐ+ὀδος**)· εὐδιάβατος, εὐκόλως ταξιθευόμενος, διαβαινόμενος || οὐ τὸ πέρασμα εἶναι ἐλευθέρων.— Ἵπερβ. **εὐοδώετος**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-οδώω, *μέλ. -ώσω* παθητ., *μέλ. εὐοδωθήσομαι*· παθ. *ἀορ. α'* **εὐοδώθη**· θάλλω τι εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, καθιστῶ τὴν πορείαν τινὸς καλὴν.—Παθητ., ἐπιτυγχάνω, «πηγαίνω καλῶς», προκόπτω.

εὐοί· *δακτυλὸν ἐπιφώνημα* (λατιν. *euoi*!).

εὐ-ολθος, *ον* (**εὐ+ὀλθος**)· πλοῖσιος, εὐδαίμων.

εὐ-οπλέω, *μέλ. -ήσω* (**εὐοπλος**)· εἶμαι καλῶς ἐξωπλισμένος, καλῶς παρεσκευασμένος.

εὐ-οπλία, *ἦ*· ἡ καλὴ κατὰστασις τῶν ὀπλων, ὁ καλὸς ἐξοπλισμὸς, ἡ καλὴ προπαρασκευή. Ἐκ τοῦ **εὐ-οπλος**, *ον* (**εὐ+ὀπλον**)· ὁ καλῶς ἐξωπλισμένος, καλῶς παρεσκευασμένος.

εὐ-οργησία, *ἦ*· ἡπίοτης διαδόσεως, πραότης. Ἐκ τοῦ

εὐ-ὀρητος, *ον* (**εὐ+ὀρητή**)· ὁ ἔχων ἡπίους τρόπους, ὁ πρᾶος, ἀπηλλαγμένος πάθους.— || ὁ εὐέξατος. Ἐπίρ. -*τως* = ἡπίως.

εὐ-ορκέω, *μέλ. -ήσω* (**εὐορκος**)· ὀρκίζομαι ἀληθῶς, παίρνω ἀληθῆ ὄρκον || τῆρῶ τὸν ὄρκον μου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-ορκησία, *ἦ* (**εὐορκέω**)· τὸ τηρεῖν πιστῶς τὸν ὄρκον.

εὐ-ορκία, *ἦ* (**εὐορκέω**)=**εὐορκησία** (βλ. βλ.). Ἐκ τοῦ **εὐ-ορκος**, *ον* (**εὐ+ὀρκος**)· ὁ πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον του, ὁ τηρῶν τὸν ὄρκον του: ἐπὶ ὄρκων, **ὀρκυμι εὐορκα** (ὡς ἐπίρ.) = ὀρκίζομαι ἀληθινά, παίρνω ἀληθῆ ὄρκον· **εὐορκόν** (**έστι**)=εἶναι σύμφωνον (οὐχὶ ἐναντίον) πρὸς τὸν ὄρκον τινός· Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-ὀρκωμα, -*ατος*, τὸ (**εὐορκος**)· πιστὸς ὄρκος.

εὐ-ὀρκως, *ἐπίρ. τοῦ εὐορκος* = συμφώνως πρὸς τὸν δοθέντα ὑπὸ τινος ὄρκον.

εὐ-ορμος, *ον* (**εὐ+ὀρμος**)· ὁ ἔχων καλοὺς ὄρμους (διὰ τὴν προσορμίαν τῶν πλοίων) || ἐπὶ πλοίων, ὁ καλῶς (ἀσφαλῶς) προσωρμισμένος (ἠγκυροβολημένος, «ἀραγμένος»).

εὐ-ορνίς, -*ίθος*, ὁ, ἦ (**εὐ+ὀρνίς**)· ὁ καλὰ προ-

μηνῶν, εὐσίωνος, αἰσιος.— || ὁ ἔχων ἀφθονίαν πτηνῶν.

εὐ-ὀροφος, *ον* (**εὐ+ὀρέφω**)· ὁ ἔχων καλὴν ὀροφήν, ὁ κολῶς ἐστεγασμένος.

εὐ-ὀφθαλμος, *ον*· ὁ ἔχων ὠραίους ὀφθαλμούς.— || ὁ εὐάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.— || εὐπρόσωπος, εὐ-ζαχημος, εὐλαγοφανής, κατὰ τὸ φαινόμενον καλὸς (μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς δηλ. ἀρεστός).

εὐ-οφρυς, *υ* (**εὐ+ὀφρύς**)· ὁ ἔχων ὠραίως ὀφρύς.

εὐ-οχέω, *μέλ. -ήσω* (**εὐ+έχω**)· κρατῶ καλά || καλῶς ἠνιοχῶ || μεταχειρίζομαι καλῶς, περιοριούμαι.

εὐ-οχδέω, *μέλ. -ήσω*· ἔχω ἀφθονίαν ἀγαθῶν, εὐημερῶ. Ἐκ τοῦ

εὐ-οχθος, *ον* (**εὐ+ὀχθη**)· ὁ ἔχων καλὰς δχθας || γόνιμος, εὐφορος. [διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. **ὀχθος**].

εὐ-πάγης, *ές* (**εὐ+παγήναι** τοῦ **πήγνυμι**)· ὁ καλῶς συνηρμοσμένος, συμπαιγής, στερεός.

εὐ-πάθεια, *λων*. **εὐπάθη**, *ἦ*· ἡ ἀπόλαυσις ἀγαθῶν, τὸ διάγειν ἀνέτως || ἐν τῷ πλθ., ἀπολαύσεις, τέρψεις, τρυφαί || **ἐν εὐπαθείᾳ εἶμι** = διάγω (διατελῶ) ἐν τρυφῇ, ἀπολαύω, δισκαεδάζω. Ἐκ τοῦ

εὐ-παδέω, *μέλ. -ήσω*· διάγω βίον εὐτυχῆ, εὐφραίνομαι, δισκαεδάζω, ζῶ μέ ὄλος μου τὰς ἀνέσεις. Ἐκ τοῦ

εὐ-πάθης, *ές* (**εὐ+παθεῖν** τοῦ **πάσχω**)· ὁ διάγων βίον ἡδυπαθῆ, ἀβροδίαιτος || εὐαίσθητος εἰς ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, εὐερέδιος (ὁ εὐκόλως δηλ. πάσχων ὑπὸ τινος).

εὐ-πάθῃ, *λων*. ἀντι **εὐπάθεια**, ὁ βλ.

εὐ-παιδία, *ἦ*· καλὴ γενεὰ τέκνων Ἐκ τοῦ

εὐ-παις, -*αιδος*, ὁ, ἦ, (**εὐ+παῖς**)· ὁ ἔχων πολλὰ καλὰ τέκνα, ὁ εὐτυχῆς εἰς τέκνα.

εὐ-πακτος, *θωρ. ἀντι εὐπαικτος*.

εὐ-πάλαμος, *ον* (**εὐ+παλάμη**)· ὁ ἐπίδειξαν ἔχων τὴν χεῖρα, ἐπίδειξις, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν τι, εὐμήχανος, ἐφευρετικός, τεχνικός.

εὐ-παράγωγος, *ον* (**εὐ+παράγω**)· ὁ εὐκόλως μεταφερόμενος (μετακινούμενος) || ὁ εὐκόλως παρουρόμενος, εὐκόλως ἐξαπατῶμενος.

εὐ-παρᾶος, *ον*, *θωρ. ἀντι εὐπαρεῖος, -ηος* (βλ. λ.).

εὐ-παρά-πειστος, *ον*· ὁ εὐκόλως παραπειθόμενος.

εὐ-πάρ-εδρος, *ον*· ὁ σταθερῶς παρακολουθῶν, διηλεκτῶς παραμένων || ὁ ἐγκρατερῶν, ἀφωσιωμένος εἰς τι, προσκεκολλημένος εἰς τι.

εὐ-πάρειος, *ον* (**εὐ+παρεῖα**)· ὁ ἔχων καλὰς (ῶραις) παρεῖας, καλλιπάρειος.

εὐ-πάρθενος, *ον* (**εὐ+παρθένος**)· περίφημος διὰ τὰς ὠραίως παρθένους.— || **εὐπάρθενος Δίρκη** = Δίρκη, ἡ εὐδαίμων παρθένος!

εὐ-παρ-ὀξυντος, *ον* (**εὐ+παροξύνω**)· ὁ εὐκόλως παροξυνόμενος (ἐξερεθιζόμενος).

εὐ-πάρ-ῦφος, *ον* (**εὐ+παρῦφή**)· ὁ ἔχων ὠραία παρῦφήν, ὠραία κράσπεδα, ἰβία ἐπὶ φορεμάτων.

εὐ-πάτρεία, *ἦ* (**εὐ+πατήρ**)· θυγάτηρ εὐγενοῦς πατρὸς, ἐπίθ. τῆς Ἑλένης.

εὐ-πάτριδης, -*ου*, ἔ (**εὐ+πατήρ**)· ὁ ἐκ καλοῦ (ἐξ εὐγενοῦς) πατρὸς καταγόμενος, ὁ ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας.— || ἐν Ἀθήναις, οἱ **εὐπατρίδαι** (λατ. *optimates*) ἀπετέλουν τὴν πρώτην τάξιν, οἱ **γεωμόροι** τὴν δευτέραν, και οἱ **δημιουργοὶ** τὴν τρίτην τάξιν.

εὐ-πατρις, -*ίδος*, ἦ (**εὐ+πατήρ**)· ἡ γεννηθεῖσα ἐξ εὐγενοῦς πατρὸς, θηλ. τοῦ **εὐπατρίδης**.

εὐ-πάτωρ, -*ορος*, ὁ, ἦ=**εὐπατρίδης**, **εὐπατρις**.

εὐ-πειθής, *ές* (**εὐ+πέιθομαι**)· ὁ προθύμως ὑπακούων, εὐάγωγος, χειροήδης.— || ἔνεργ. (κατα)πειστικός, ὁ εὐκόλως πείθων.

εὐ-πειστος, *ον* (**εὐ+πέιθομαι**)· ὁ εὐκόλως πειθόμενος.

εὐ-πέμπελος, *ον*, (**εὐ+πέμπω**)· ὁ μειχίως προπέμπων (ὀδηγῶν) || εὐπεμπτος, εὐκόλως ἀποστέλλόμενος. [βλ. **πέμπω**].

εὐ-πένθερος, *ον*· ὁ ἔχων καλὸν πενθερόν.

εὐ-πεπλος, *ον*· ὁ ἔχων ὠραῖον πέπλον, ὁ καλῶς ἐνδεδυμένος.

εὐ-περι-άγωγος, *ον* (**εὐ+περιάγω**)· ὁ εὐκόλως περιηγόμενος, εὐκόλως περιστρεφόμενος.

εὐ-περί-γραπτος, *ον* (**εὐ+περιγράφω**)· ὁ εὐκό-

λως περιγραφόμενος, ὃν εὐκόλως δύνανται τις νὰ ακιτάρῃ, ὁ ἔχων ὠραίας τὰς ἐξωτερικὰς γραμμὰς (ὠραῖον περίγραμμα).

εὐ-περί-γράφος, ὄν (εὐ+περιγραφή)=τῆ προηγ.
εὐ-περί-πάτος, ὄν (εὐ+περιπατέω)* περί ὃν δύνανται τις νὰ περιπατῇ εὐκόλως.

εὐ-περί-σπαστος, ὄν (εὐ+περισπάω)* ὁ εὐκόλως δυνάμενος νὰ συρθῇ ὀλόγυρα.

εὐ-περί-στάτος, (εὐ+περιστάμαι)* ὁ εὐκόλως περιβάλλων, περιστοιχίζων, πολιορκῶν.

εὐ-περί-τρέπτος, ὄν (εὐ+περιτρέπω)* ὁ εὐκόλως περιτρεπόμενος (ἀνατρεπόμενος), εὐμετάβλητος, ἄσταθς.

εὐ-πέταλος, ὄν (εὐ+πέταλον)* ὁ ἔχων ὠραῖα *πέταλα* (τ. ἔ. φύλλα).

εὐ-πέτεια, ἡ· εὐκόλια: *δι'* εὐπετείας=εὐκόλως.
2) ἡ εὐκόλια περί τὸ λαμβάνειν ἢ ἔχειν τι (λατ. *co-pia*). Ἐκ τοῦ

εὐ-πετής, ἐς (εὐ+πεσῖν τοῦ *πίπτω*)* κυρ. ὁ πίπτων καλῶς ἢ εὐκόλως || ὅθεν, εὐκόλος, ὄνευ δυσκόλιας, εὐχερῆς (λατ. *facilis*) || ἄφθονος, πλουσιοπάροχος. [*δι'* ἔτυμολ. βλ. *πίπτω*].

εὐ-πετρος, ὄν (εὐ+πέτρα)* ὁ ἐκ καλοῦ (τ. ἔ. σκληροῦ) λίθου.

εὐ-πετώς, ἰων. *-έως*, ἐπίρ. τοῦ *εὐπετής** εὐκόλως, ἐπαρκῶς. συγκρ. *εὐπετέστερον* καὶ *-ρας*.

εὐ-πηγής, ἐς (εὐ+πήγνυμι)=*εὐπαγής*, *εὐπηκτος** καλῶς κατεκυσσασμένος, συμπαγής, στερρός.

εὐ-πηκτος, ὄν (εὐ+πήγνυμι)* ὁ καλῶς συμπηγυμένος, καλῶς ἐκτιμόμενος, συμπαγής || ἐπὶ τυροῦ, ὁ καλῶς πεπηγυμένος, σκληρός.

εὐ-πήληξ, *-ηκος*, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων ὠραῖαν *πήληκα* (περικεφαλαίαν).

εὐ-πήνος, ὄν (εὐ+πήνη)* ὁ καλῶς ὑφασμένος, ὁ ἐκ λαμπροῦ ὑφάσματος.

εὐ-πήχυς, υ' ὁ ἔχων ὠραίους *πήχεις* (βραχιόνας), ὠραίους χεῖρας.

εὐ-πίδαξ, *-άκος*, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων ἄφθονίαν πιδάκων, ἄφθονίαν πηγῶν.

εὐ-πίθεω=*εὐπειθέω* Ἐκ τοῦ

εὐ-πίθης, ἐς=*εὐπειθής** ὁ ὑπακούων, πειθίηνιος.

εὐ-πίστος, ὄν* ὁ δῖσις ἐμπιστοσύνης, ἀξίόπιστος.— || ὁ εὐκόλως πιστεύων, εὐπίστος, «μωροπίστευτος».—ἐπίρ. *-τῆς*.

εὐ-πίων, ὄν, γεν. *-ονος** πολὺ παχύς, πολὺ πλούσιος.

εὐ-πλάτης, ἐς (εὐ+πλάτος)* ὁ ἔχων καλὸν πλάτος.

εὐ-πλειος, α, ὄν* ὁ καλῶς πεπληρωμένος, πλήρης.

εὐ-πλεκτής, ἐπ. *εὐ-πλεκτής*, ἐς (εὐ+πλέκω)* ὁ καλῶς πεπλεγμένος: *δι' ὄφρου* *εὐπλεκτές* (δλ. *εὐπλεκτος*).

εὐ-πλεκτος, ἐπ. *εὐπλεκτος*, ὄν (εὐ+πλέκω)* ὁ καλῶς πεπλεγμένος, καλῶς συνεστραμμένος: *εὐπλεκτος δίφρος*= ἄρμα ἔχον τὰς πλευρὰς πλεκτὸς (ὡς οὐ κίτρινοι).

εὐ-πλοία, ἐπ. *εὐπλοῖη*, ἡ (εὐ+πλοος)* ὁ καλὸς πλοῦς, τὸ καλὸν ταξίδιον.

εὐ-πλόκαμος, ἐπίτ. *εὐπλόκ-*, ὄν* ὁ ἔχων ὠραίους πλόκαμους, ὠραῖαν κόμην· ἰδιόρ. θηλ. *εὐπλοκαμῆς*, *-ῖδος*.

εὐ-πλοκος, ὄν=*εὐπλεκτος*.

εὐ-πλοος, ὄν, καὶ κατὰ συναίρ. *εὐ-πλους*, *-ονν* (εὐ+πλόω)* ὁ πλέων καλῶς, ὁ κάμνων καλὸν ταξίδιον ὁ ὁ καλὸς διὰ πλοῦν.

εὐ-πλύνης, ἐπ. *εὐπλυνής*, ἐς (εὐ+πλύνω)* ὁ καλῶς πλυθείς, καθαρός.

εὐ-πλωτος, ὄν (εὐ+πλώω)* ὁ εὐνοϊκὸς πρὸς πλοῦν.

εὐ-πνοία, ποιητ. *εὐπνοῖη*, ἡ· εὐκόλια περί τὴν ἀναπνοήν, τὸ εὐκόλως ἀναπνεῖν, εὐκόλος (ἐλευθέρα) ἀναπνοή.— || εὐωδία. Ἐκ τοῦ

εὐ-πνοος, ἐπ. *εὐ-πνοος*, ὄν καὶ κατὰ συναίρ. *εὐ-πνοος*, ὄν (εὐ+πνέω)* ὁ καλῶς ἢ ἐλευθέρως ἀναπνεύων || ὁ παρέχων ἐλευθερίαν τὴν δίοδον εἰς τὸν ἄερα.— || ὁ εὐωδιάζων, ἐκπέμπων εὐωδίαν.— Συγκρ. *εὐπνοώτερος*, ὡς καὶ *-πνοώστερος*.

εὐ-ποδία, ἡ (εὐ+ποός)* τὸ ἔχειν ἰσχυροὺς καὶ ταχείας πόδας.

εὐ-ποιητικός, ἡ, ὄν (εὐ+ποιῶ)* εὐεργετικός.
εὐ-ποίητος, ὄν καὶ *-η*, *-ον* (εὐ+ποιέω)* ὁ καλῶς πεποιημένος, καλῶς ἐργασμένος, καλῶς κατεσκευασμένος.

εὐ-ποιία, ἡ (εὐ+ποιέω)* εὐεργεσία,
εὐ-ποικίλος, ὄν (εὐ+ποικίλος)* λίαν ποικίλος, πολυποικίλος.

εὐ-ποκος, ὄν (εὐ+πόκος)* πλούσιος εἰς ἔριον, ὁ ἐκ λαμποῦ ἔριου.

εὐ-πόλεμος, ὄν* ὁ καλὸς κατὰ τὸν πόλεμον, ἱκανὸς ἐν πολέμῳ.

εὐ-πομπος, ὄν (εὐ+πέμπω)* ὁ καλῶς (εὐτυχῶς) πέμπων (ὀδηγῶν), εὐμενής, εὐνους.

εὐ-πορέω, μέλ. *-ήσω* ἄρ. α' *εὐπόρησα* (*εὐπορος*)* εἶμαι εὐπορος, εὐμερῶ, εὐτυχῶ, εὐρίσκωμαι ἐν καλῇ καταστάσει, ἔχω ἀφθονίαν πραγμάτων τινος (μετὰ γεν.). 2) εὐρίσκω τὸν τρόπον (νὰ κάμω τι), ἔχω τὴν δύναμιν.— || παρέχω, προμηθεύω || παθητ. ἔχω ἀφθονίαν τινός, ἀφθονῶ εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-πορία, ἡ (*εὐπορέω*, *εὐπορος*)* ἡ εὐκόλια, εὐχέρεια, ἱκανότης μετ' ἧς κινεῖται ἢ πράττει τίς τι. 2) εὐκόλια προμηθείας, τὸ πορίζεσθαι δηλ. ἢ ἔχειν ἀφθόνως τὰ ἀπαιτούμενα: μέσσα, πηγαί, πρόσοδοι. 3) ἀφθονία, σωρεία, ἀποδέματα || πλοῦτος, πλούτη.— || ἀντιθ. τῆ *ἀπορία*, λύσις, διάλυσις ἀμφιβολιῶν ἢ δυσκολιῶν. Ἐκ τοῦ

εὐ-πορος, ὄν (εὐ+πόρος)* ὁ εὐκόλως (δια)περῶμενος, «εὐκολοπέραστος».— || εὐκόλως πορίζομενος, εὐκόλος, ἔτοιμος, πρόθυμος, ταχύς. 2) ἐπὶ προσ., ὁ καλῶς ἐφωδιασμένος μετ' τι, πλούσιος εἰς τι, εὐφυής, ἐφευρετικός.— || ἄφθονος, πλήρης, πλουσιοπάροχος || ἐπὶ προσ. πλούσιος.

εὐ-πόρως, ἐπίρ. τοῦ *εὐπορος** εὐκόλως || ἐν ἀφθονίᾳ.

εὐ-ποτμος, ὄν (εὐ+πέτμος)* ὁ ἔχων καλὸν *πότμον* (τύχην, μοῖραν), εὐτυχής.

εὐ-ποτος, ὄν (εὐ+ποτόν)* ὁ εὐκόλως πινόμενος, ὁ ἡδύς τὴν πόσιν, εὐγευστος κατὰ τὴν πόσιν.

εὐ-πους, ὁ, ἡ, *-ονν*, τό, γεν. *-ποδος* (εὐ+πούς)* ὁ ἔχων καλοὺς πόδας, ἰσχυρὸς ἢ ταχύς τοὺς πόδας.

εὐ-πραγέω, μέλ. *-ήσω*=*εὐ πράσσω** εὐμερῶ, εὐτυχῶ. Ἐκ τοῦ

εὐ-πράγης, ἐς (εὐ+πράγος)* ὁ εὐτυχῶν, εὐδοίμων, θάλλων, ἀκμάζων.

εὐ-πράγία, ἡ (*εὐπραγέω*)* τὸ εὐ πράττειν, εὐτυχία, εὐμερῖα.

εὐ-πρακτος, ὄν (εὐ+πράσσω)* ὁ εὐκόλως πραττόμενος.

εὐ-πραξία, ἰων. *εὐπρηξίη*, ἡ = *εὐπραγία** καλὴ τύχη, ἐπιτυχία.— || καλὴ διαγωγή, καλὸς τρόπος.

εὐ-πραξίς, ἡ· ποιητ. ἀντὶ *εὐπραξία*.

εὐ-πρεμνος, ὄν (εὐ+πρέμνον)* ἡ ἔχουσα καλὸν *πρέμνον* (στέλεχος, κορμὸν, ἐπὶ δρυός).

εὐ-πρέπεια, ἡ· καλὸν ἐξωτερικόν, καλὴ ἐμφάνις || κάλλος, κομψότης.— || τὸ εὐπρόσωπον, «εὐπρέπεια», τὸ εὐλόγον, τὸ εὐλογοφανές, τὸ φαινομενικῶς μόνον εὐπρεπές. Ἐκ τοῦ

εὐ-πρεπής, ἐς (εὐ+πρέπω)* ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων καλὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, κομψός || ὅθεν: 2) ἀρμόζων, πρέπων, κατ'ἀλληλος, ἀρμόδιος || ἔνδοξος, περικλεής. 3) εὐσχημος, εὐλογοφανής, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εὐπρεπής (ἀντιθ. τῆ *ἀληθής*).

εὐ-πρεπτος, ὄν (εὐ+πρέπω)* ἐπιφανής, ἔνδοξος.

εὐ-πρεπῶς, ἰων. *-έως*, ἐπίρ. τοῦ *εὐπρεπής** κομψῶς || εὐσχημῶς, εὐλογοφανῶς: συγκρ. *εὐπρεπέστερον*, ὅπερ ὀ. *-έστατα*.

εὐ-πρηξίη, ἰων. ἀντὶ *εὐπραξία*.

εὐ-πρήσσω (εὐ+πρήσσω)* ἐσφαλεμένη γραφή ἀντὶ τοῦ *εὐ πρήσσω*=θάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ || ἰων. πρτ. *εὐ πρήσσοσκον*.

εὐ-πρηστος, ὄν (εὐ+πρήθω)* ὁ ἰσχυρῶς φυσῶν.

εὐ-πρήων, *-ωνος*, ὁ, ἡ (εὐ+πρήων)* ὁ ἔχων καλὰ ἀκρωτήρια.

εὐ-πρόσδεκτος, ὄν (εὐ+προσδέχομαι)* ὃν εὐχάριστα δέχεται τις, ἀρεστὸς, «εὐπρόσδεκτος».

εὐ-πρόσ-εδρος, ὄν = *εὐπρόσδετος** ἐνδελεχής, καρτερικός || ἐπιμελής, φιλόδοξος.

εὐ-προσ-ήγορος, ον (εὐ+προσηγορέω)· ὁ φιλοφρόνως προσαγορεύων (προσφωνῶν) τινα, προσοητής, ὀμιλητικός, «εὐπροσήγορος», εὐγενής, φιλόφρων.

εὐ-πρόσ-ίτος, ον (εὐ+πρόσειμι)· ὁ πρὸς ὃν εὐκόλως πλησιάζει τις, «εὐκολοπλησιαστος».

εὐ-πρόσ-οδος, ον· ἐπὶ προσ. εὐκόλως πλησιαζόμενος, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος (λατ. qui faciles aditus habet).— || ἐπὶ τόπων, εὐπρόσιτος, εἰς ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ φθάσῃ.—τὸ ἀπροσοδώτατον= ἡ εὐκολωτέρα (προχειροτέρα) ὁδὸς (ἢ καὶ τρόπος) διὰ νὰ πλησιοῦν τις κάπου.

εὐ-πρόσ-οιστος, ον (εὐ+προσφέρω)· ὁ εὐκόλως ἀποκτίνμενος, ἐφικτός (εὐκόλος).

εὐ-προσ-ώπεω, μελ. ἤσω (εὐπρόσωπος)· ἔχω καλὴν ὄψιν, κόμην καλὴν ἐμφάνισιν (καλὴν ἐπίδειξιν), εἶμαι εὐπρόσωπος.

εὐ-προσώπο-κοίτος, η, ον (εὐπρόσωπος+κοίτη)· ὁ κείμενος οὕτως, ὥστε νὰ παρουσιάσῃ φαιδρὰν ὄψιν.

εὐ-πρόσ-ωπος, ον (εὐ+πρόσωπον)· ὁ ἔχων ὠραίαν ὄψιν (ἐμφάνισιν), ὠραῖος τὴν μορφήν || μετρ. εὐσχημος, εὐλογος. 2) κομψός, χαριεῖς, ἔχων φαιδρὸν τὸ πρόσωπον.

εὐ-προφάσιτος, ον (εὐ+προφαίζομαι)· ὁ εὐκόλως χρησιμεύων εἰς πρόφασιν || δι' ὃν εὐκόλως εὐλαίε τις πρόφασιν, συγγνωστός, δυνάμενος νὰ δικαιολογήσῃ, εὐλογοφανής.

εὐ-πρυμνος, ον (εὐ+πρυμνα)· ἐπὶ πλοίων, τὸ ἔχον ὠραίαν πρύμναν.

εὐ-πρυρος, ον (εὐ+πρυρα)· ἐπὶ πλοίων, τὸ ἔχον ὠραίαν πύραν.

εὐ-πτερος, ον (εὐ+πτερόν)· ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων καλὰς πτέρυγας, ὠραῖα πτερά || μετρ. εὐπτεροι γυναικες=γυναίκες εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἐπηρμέναι (ἔχουσαι μεγάλην ἰδέαν περὶ ἑαυτῶν).

εὐ-πτερόγυς, ον (εὐ+πτερούς) =εὐπτερος· ὁ ἔχων ὠραίως πτέρυγας.

εὐ-πυργος, ον· ὁ ἔχων ὠραίους πύργους.

εὐ-πύγων, ον, γεν. -ωνος· ὁ ἔχων καλὸν πύγωνα (γένειον).

εὐ-πύλων, ον· ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ καλοὺς πύλους || ὁ τρέφων λαμπροὺς ἵππους.

εὐράμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ εὐράσκω.

εὐράξ (εὐρας)· ἐπίρ. πλῆγαις, ἐπὶ τῆς μῖδος πλευρῶς.— || εὐράξ πατάξ ἀπιφώνημα διὰ τὸν ἐκφοβισμὸν πτηνῶν. [εὐράξ ἐν τῷ ῥήματι. στή δ' εὐράξ (Α 251, Ο 541) (στή δὲ φράξ. πρβλ. ῥάσσω' ἀττ. ῥάττω, ἀόρ. ῥραξα' λαπ. *vragh- κυρ. ῥρα εὐράξ = ἐπροσκορύνοντας)].

εὐρέα, αἰτ. ἀορ. ἡ οὐδ. πλῆθ. τοῦ εὐρέω· ὡς. ἰων. θηλ. εὐρέδην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ εὐρέσκω.

εὐρέϊν, ἐπ. εὐρέμνα, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ εὐρέσκω.

εὐρετέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ εὐρέσκω· ὃν πρέπει τις νὰ ἀνεύρῃ, νὰ ἀνακαλύψῃ.

εὐρετής, -οσ, δ' θηλ. εὐρέτης, -ιδος (εὐρέσκω)· ὁ εὐρίσκων, ἀνακαλύπτων, ἐπινοῶν, ἐφευρίσκων.

εὐρετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ εὐρέσκω.

εὐρετός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ εὐρέσκω· ὁ ἀνευρεθείς || ὃν δύναται τις νὰ εὐρῃ, νὰ ἀνακαλύψῃ.

εὐρηκα, εὐρημαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρτ. τοῦ εὐρέσκω.

εὐρημα, -ατος, τό (εὐρέσκω)· ὅτι ἔχει ἀνευρεθῆ, πράγμα ἀνακαλυφθέν, ἀνέλπιτον κέρδος, «εὐρημα» («κελεπούρι») || ἀνετῆθεν γενικῶς, κέρδος, πλεονέκτημα, ὄφελος. 2) ἐπὶ παιδίων, ἐκδετον παιδίων.— || ἐφευρέσεις, ἀνακάλυψις || ἐφευρεθέν ἀντιφάρμακον, θεραπεία.

εὐρήν, δωρ. ἀντι εὐρεῖν.

εὐρήση-επής, ἐς (εὐρέσκω+ἐπος)· ὁ ἐφευρίσκων λέξεις || πολυλόγος, σοφιστικός.

εὐρήσω, μέλ. τοῦ εὐρέσκω.

εὐρήτωρ, -ορος, ὁ (εὐρέσκω)· ὁ ἐπινοῶν, ἐφευρίσκων, ἀνακαλύπτων.

εὐ-ρίνος, ον (εὐ+ρίνος)· ὁ ἐκ καλοῦ δέρματος.

εὐ-ρίνος, ον, γεν. τοῦ εὐρίνου (β δλ.).

εὐ-ρίπος, ὁ (εὐ+ρίπη, ρεπίζω)· πᾶν ρεῦμα (στενὸν) θαλάσσης, ὅπου ἡ παλίρροια εἶναι ὀρμητικὴ ||

κυρ. οὕτω ἀνομάσθη ὁ πορθμός ὁ χωρίζων τὴν Ἐββοῖαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας· κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας ἢ πλημμυρὶς καὶ ἀμπωτὶς ἐνηλλάσσοντο ἐκαὶ ἐπτακίς τῆς ἡμέρας.

Ἔτυμ.· εὐρηπος (εὐ+ρίπη) (= ὀρμητικότης, ἀνέμων, κυμάτων κ.τ.τ.). Περαιτέρω κατὰ τὸν Ἡρόδοτ. εὐ-ρίπος ἐπωνομάζετο ὁ Πρωσιδῶν· παρ' αὐτ. εὐρηπίδης ἀνομάζετο ἀνεμος πνέων ἐκ τοῦ Ἐβρίπου.

εὐ-ρίς, -ίνος, δ, ἡ (εὐ+ρίς, εῖν)· ὁ ἔχων καλὴν ῥίνα, δηλ. ὄξειαν ὄσφρησιν || μετρ. δεῖνός εἰς τὸ ἀνιχνεύειν ὑπόθεσιν τινα.

ΕΥΡΪΓΚΩ, μελ. εὐρήσω· πρτ. εὐρηκα ἢ ἤρηκα· ἀόρ. β' εὐρον ἢ ἤυρον, Πρσοτ. εὐρέ, ἀπρφ. εὐρεῖν.— μέσον, μέλ. εὐρήσομαι· ἀόρ. β' εὐρόμην ἢ ἠύρόμην, μετρ. ἀόρ. α' εὐράμην.— Παθητ., μέλ. εὐρεθήσομαι, καὶ μέσ. (ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν.) εὐρήσομαι· ἀόρ. α' εὐρέθην ἢ ἠύρέθην· πρτ. εὐρημαι ἢ ἠύρημαι.— || εὐρίσκω, ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω || μετ' αἰτ. τοῦ συστ. ἀντικ. εὐρημα εὐρίσκω = κόμην μίαν ἀπροσοδότητον ἀνακάλυψιν, ἢ ἔχω ἐν ἀνέλπιτον κέρδος. 2) σχεδιάζω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.— || εὐρίσκω, ἀποκτῶ, λαμβάνω, κερδίζω, προσπορίζομαι, τι. 2) ἐπὶ ἐμπορευμάτων κλπ., εὐρίσκω μίαν τιμὴν (ἐπιμῶν μὴ καλὴ τιμὴ) || ἀνετῆθεν, ὄξειζω διὰ τι, εἶμαι ἄξιος τιμῆς τίνος, πωλῶ εἰς τινα τιμὴν.

Ἔτυμ.· πρβλ. ἱρλ. fuar (⟨λαπ. ve-vr-), frith (⟨λαπ. *vri-to- ἢ *vre-to) = ἠῤῥέθη' ἄρμ. gerem (=συλλαμβάνω), gerl (αἰχμάλωτος) (⟨λαπ. *vor-) τὸ θασοῦ πνεῦμα ὀφείλεται εἰς ἀναλογία πρὸς τὰ συνών. εἰεῖν, ἐκείσθαι κ. ἄ., τὸ δὲ ἀρχικὸν φων. εἶναι λαπ. πρόθημα *e- ὡς ἐν τῷ εἰεῖλω, ἡβασίς: *e-uro-, ὁσίαις voro(-).

εὐ-ροέω, μελ. -ἤσω (εὐροος)· ρέω καλῶς (ἀφθδνωκ).— || μετρ. ἀφθδνωκ καλῶς, εὐήμερῶ, εἶμαι εὐτυχής.— || εἶμαι εὐφραδής, εὐγλωττος.

εὐ-ροίζητος, ον (εὐ+ροίζεω)· ὁ αὐρίζων ἠχηρῶς.

εὐροίμην, εὐροίμι, ἐνκτ. μέσ. καὶ ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ εὐρίσκω.

εὐρο-κλύδων, -ωνος, ὁ (εὐρος+κλύδων)· θυελλώδης ἀνεμος (μνηστευόμενος ἐν Ἰλιάδ. Ἀποστ. 27,14). ἡ λέξις φαίνεται δηλοῦσα θύελλαν ἐξ ἀνατολῶν.

εὐρομες, δωρ. α' πλῆθ. ἀορ. β' τοῦ εὐρίσκω.

εὐρον, ἀορ. β' τοῦ εὐρίσκω.

εὐ-ροος, ον, καὶ κατὰ συναρτ. εὐρους, ον (εὐ+ρέω)· ὁ καλῶς (ἀφθδνωκ) ρέων, ὁ ἔχων ὠρατα ρεῦματα.— || ἐπὶ λέξεων, ρέων, εὐφραδῆς, εὐγλωττος, γάφρορος.

εὐ-ροπος, ον (εὐ+ρέπω)· ὁ εὐκόλως ῥέπων ἢ κλίνων.

Εὔρος, δ' νοτιοανατολικὸς ἀνεμος (λατ. Eurus). Ἔτυμ.· εὐρος (εὐρο-ος· εῖω· τὸ ψιλὸν πνεῦμα ἀντὶ τοῦ ἀναμενομένου θασοῦς πιθανώτατα ὀφείλεται εἰς ἀναλογία πρὸς τὸ αἶρα.

εὐρος, τό (εὐρός)· τὸ πλάτος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μήκος ἢ ὕψος.

εὐ-ρράφης, ἐπ. ἀντι εὐραφῆς (εὐ+ράπτω)· καλῶς ἐρραμμένος.

εὐ-ρρεής, ἐς (ρέω)· ἐπ. γεν. εὐρρεῖς (εὐ+ρέω) ἀντι εὐρεοῦς· ὁ καλῶς ῥέων.

εὐ-ρρείτης, -ου, ἐ=εὐρρεής.

εὐ-ρροος, ἐπ. ἀντι εὐροος (βλ. λ.).

εὐρύ, οὐδ. τοῦ εὐρέω, ἐν χρήσει συχν. ἀντι ἐπιτρ.

εὐρύ-ἀγυιος, α, ον (εὐρύς+ἀγυιά)· ὁ εὐρείας ἀγυιάς (τ. ἔ. ὁδοῦς) ἔχων, κοσμητικὸν ἐπιθ. μεγάλων πόλεων ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὀμήρου, σχεδὸν δὲ πάντοτε ἐπὶ τῆς Τροίας καὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἔτυμ.· ἡ λ. κυρ. σμ. ὁ προστατεύων τὴν ὁδόν, διότι τὸ α' συνδέτ. εὐρυ- ἀνήκει εἰς τὴν λαπ. β. *vegau-, ἐξ ἧς καὶ τὸ δημρ. ἐρυσθαί (= προστατεύειν) κλπ. βλ. ἐρυσθαί καὶ πρβλ. Ἐβρυό-λαος, Ἐβρύ-λαος.

εὐρυ-αίχμας, ὁ (εὐρύς+αίχμη)· ὁ ἔχων εὐρὴ δόρυ (τ. ἔ. πλατεῖαν λόγχην, ἢ μακρὰν ἐκτενόμενον δόρυ) || γεν., ὁ καλῶς (λοχυρός) ἐξυπλισμένος.

εὐρυ-θίας, ἰων. καὶ ἐπ. -θίης, -ου, ὁ (εὐρύς+θία)· ὁ εὐρέως κυθερνῶν, οὐ ἢ δύναμις ἐκτενόμενου μακρῶν, ὁ μεγάλων ἔχων δύναμιν (εὐρυσθενής).

εὐρυ-θέμελλος, ποιητ. -θέμειλος, ον (εὐρύς+θέμελλον)· ὁ ἔχων εὐρέα τὰ θεμέλια, τ. ἔ. ὁ στε-

ρεά θεμελιωμένους, ἢ καὶ ὁ εύρύχωρος, ἐκτετα-
μένος.

εύ-ρυθμία, ἡ· καλὸς ρυθμὸς, καλὴ ἀναλογία, συμμετρία || εὐταξία, κανονικότης, κομψότης. Ἐκ τοῦ **εύ-ρυθμὸς**, **ον**· ρυθμικός, ὁ ἔχων τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν τοῦ ρυθμοῦ (λατ. numerosus). —ἐπι προσ., τακτικός, κανονικός || συμμετρικός, κομψός.

εύ-ρύθμως, ἐπίρ. τοῦ **εύρυθμος**· ἐν καλῇ τάξει, ἐν καλῇ ἀναλογίᾳ ρυθμοῦ, κομψῶς, συμμετρῶς.

εύρύ-κολλος, **ον**· εύρύτερος, εύρὺ στήθος ἔχων.

εύρυ-κρείων, **-οντος**· ὁ εύρὺ (μέγας) κράτος ἔχων.

εύρυ-λείμων, **ον**, γυν. **-ωνος**· ὁ ἔχων εύρεῖς (ἐκ-
τεταμένους) λειμῶνας.

εύρυ-μέδων, **-οντος**, ἐ· = **εύρυκρείων**· ὁ εύρέως κυβερνῶν.

εύρυ-μέτωπος, **ον** (**εύρύς+μέτωπος**)· ὁ ἔχων εύ-
ρὺ μέτωπον.

εύρύνοι, ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ **εύρύνω**.

εύρύνω, μέλ. **-ῦνώ** (**εύρύς**)· καθιστῶ τι εύρὺ || **εύ-
ρύνω ἀγῶνα** = πλατύνω τὸ μέρος ἐν ᾧ διεξάγεται ὁ ἀγῶν, πλατύνω τὸ στάδιον τῶν ἀγῶνων || **τὸ μέ-
σον εύρύνω** = ἀφίνω εἰς τὸ μέσον εύρύν χῶρον.

εύρύ-νωτος, **ον** (**εύρύς+νώτος**)· ὁ εύρέα νῶτα ἔχων («φαρδιές πλατέως»).

εύρυ-ὄδεια, ἡ (**εύρύς+ὄδος**)· ἡ ἔχουσα εύρειάς ὁδοῦς.

εύρυ-όπης, αἰολ. **εύρύοπα**, ὁ (**εύρύς+ὄπωμαι**, **ὄ-
πισ**)· ὁ μοκρὰν θλέπων, ἄμην. ἐπίρ. τοῦ Διός. Κατ' ἄλλους ὅ· συνθετ. εἶναι **ὄψ** (= φωνή, λατ. vox) καὶ **σημ**. ὁ εύρέως φωνῶν, θροντόφωνος.

Ἔτυμ. ἰ **εύρύοπα** (<**εύρύς+ἰαπ**. ***οπι**- ἐν τῷ ἑλλ. **ὄσσε** (= ὀφθαλμοί), **ὄψομαι** κλπ.— Ὁσ. **εύρύοπα** εἶ-
ναι καὶ αἰτ. ἐν. τοῦ ἄμην. ***εύρύωψ**, ὄπερ **σημ**. τὸν μακρὰν ἀντιχρόντα, τὸν θροντόφωνον, πρβλ. Πινδ. ἀπ. 288 **αχορός εύρύοπα κέλαδον... φθγγόμενος**· τ. ἑ. **εύρύωψ** (<**εύρύς+ὄψ**, αἰτ. **ὄπα** = φωνή (βλ. ἐν λ. **ἑ-
πτος**)· πολλοὶ τὴν **σημ**. ταύτην ἀποδίδουσι καὶ εἰς τὸ **εύρύοπης**).

εύρύ-ψ, ὁ, αἰτ. **εύρύοπα** = **εύρύοπης** (βλ. βλ.).

εύρύ-πέδος, **ον** (**εύρύς+πέδος**)· ὁ ἔχων εύρειαν ἐπιφάνειαν, εύρύχωρος.

εύρύ-πόρος, **ον** (**εύρύς+πόρος**)· ὁ ἔχων εύρεῖς πόρους, εύρύχωρα περάματα (δρόμους, διαβάσεις), συν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

εύρυ-πρωκτία, ἡ· ἡ κατάσταση τοῦ **εύρυπρωκτου** (βλ. λ.).

εύρύ-πρωκτος, **ον** (**εύρύς+πρωκτός**)· ὁ ἔχων εύ-
ρύν πρωκτόν, λάγνος, ἀσελήγης, αλοχρός||ῶσ. μοιχός.

εύρυ-πύλης, **ἑς** (**εύρύς+πύλη**)· ὁ εύρειάς πύλας ἔχων.

εύρυ-ρέειδος, **ον** (**εύρύς+ρέειδος**)· ὁ ἔχων εύρὺ ρεῖθρον (πλατὺ ρεῦμα).

εύρυ-ρέων, **ουσα**, **ον** (**εύρύς+ρέων**)· ὁ εύρέως ρέων. Καίτοι ὀρθότερον γὰ ἀναγινώσκηται καχωρισμέ-
νως: **εύρὺ ῥέων**.

ΕΥΡΥΣ, **εύρεια**, **εύρύ**· γεν. **εύρέος**, **εύρειας**, **εύ-
ρέος**· αἰτ. ἐν. **εύρυν** καὶ ἐνίοτε **εύρέα**· ἰων. ὄνομ. θηλ. **εύρέα**· πλατύς, ἐκτεταμένος, εύρύχωρος. — συγκρ. **εύρύτερος** (βλ. καὶ **εύρύς**).

Ἔτυμ. ἰ **εύρύς** συγγ. τῷ **σανοκρ.** **υρή** (<<νυρη), **Ζενδ.** **νouru-** (<<ν[ru-), **συγκρ.** **σανοκρ.** **νάργας**· ἐν **Ζενδ.** **Ζενδ.** **uru-** (<<νru-, πρβλ. **σανοκρ.** **gru-gurú**), **ἰαπ.** ***ever-** (**εύρύς**: **σανοκρ.** **νάργας** = γοτθ. **lusiza** (κρείσσων): **σανοκρ.** **νάσιγας**), ἡ **διφθ.** τῷ **εύρύς** προ-
έρχεται ἐκ τοῦ **ὀδ**. **εύρος** (: **σανοκρ.** **νάρας**).

εύρυ σάκης, **ἑς** (**εύρύς+σάκος**)· ὁ ἔχων εύρὺ **σά-
κος** (μεγάλην, εύρειαν, ἀσιπιδά).

εύρυ-σθενής, **ἑς** (**εύρύς+σθένος**)· ὁ εύρὺ σθένος ἔχων, πανίσχυρος (= **εύρυκρείων**).

εύρύ-σορος, **ον**· ὁ ἔχων εύρειαν σερὸν (θήκην νεκροῦ).

εύρύ-στερνος, **ον** (**εύρύς+στέρον**)· ὁ εύρέα στέρ-
να ἔχων πλατύστερνος.

εύρυτέρως, ἐπίρ. **συγκρ.** τοῦ **εύρύς**.

εύρύ-τίμος, **ον** (**εύρύς+τιμή**)· ὁ λίαν τιμημέ-

νος, ὁ εύρέως (πανταχοῦ) τιμώμενος, ὁ εύρειάς τιμῆς ἀπολαύων.

εύ-ρύτος, **ον** (**εύ-ρέω**)· ὁ καλῶς (ἀφθόνως) ρέων.

εύρύ-φάρετρος, **-ου** (**εύρύς+φάρετρα**)· ὁ ἔχων εύρειαν (πλατεῖαν, εύρύχωρον) φάρετραν.

εύρύ-φύης, **ἑς** (**εύρύς+φύω**)· ὁ εύρέως φυόμενος, ὁ κατὰ πλάτος θλαστονών.

εύρύ-χάδιος, **ἑς** (**εύρύς+χάσειν** τοῦ **χανδάω**)· ὁ εύρέως (μεγάλως) χαινών, ὁ μέγας στόμα ἔχων (ἢ γενικῶς ἀνοιγίμα), ἐπὶ κυλικῶν π. χ.

εύρυ-χαίτης, **-ου**, ὁ (**εύρύς+χαίτη**)· **δ εύρειαν** (τ. ἑ. μακρὰν, βαθυπλόκαμον) χαίτην ἔχων.

εύρύ-χωρος, **ον** (**εύρύς+χωρός** ἢ **χώρος**)· ἐπίκ. τύ-
πος ἀντὶ **εύρύχωρος**.

εύρυ-χωρία, ἡ· εύρύς χῶρος, ἀφθονία χώρου || **ἐν εύρυχωρίᾳ** = εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ἐκ τοῦ

εύρύ-χωρος, **ον** (**εύρύς+χώρος**)· ὁ εύρύν χῶρον ἔχων, «εύρύχωρος», ὡς καὶ νῦν.

εύ-ρώγης, (**εύ-ρώξ**)· ὁ ἔχων ἀφθόνους βῆγας σταφυλῆς.

εύρωδης, **ἑς**, ποιητ. ἀντὶ **εύρύς**.

εύρωτις, **εσσα**, **εν** (**εύρώς**)· ὁ πλήρης εύρωτος, «μουχλιασμένος», ὑγρός καὶ σκοτεινός, ῥυπαρός || **οἰκία εύρώεσσα** = ὁ κάτω κόσμος, Ἄδης, τὰ παρὰ Βιργιλίῳ **loca senta situ**.

εύρών, **εύρούσα**, **εύρόν**, **μτχ.** ἀόρ. ὄ· τοῦ **εύρίσκω**.

ΕΥΡΩΪΠΗ, ἡ· ἡ σημερινὴ Εὐρώπη, ὡς γεωγραφικὸν ὄνομα ἀπαντῶσα τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἄμην. ὄμην εἰς Ἄ-
πόλλωνα.

εύρ-ωπός, ἡ, ὄν = **εύρύς** (ἀντιθ. τῷ **στεν-ωπός**)·

ΕΥΡΩΪΣ, **-ῶτος**, ὄ· «εἰοῦχλα», ὑγρασία μετὰ σή-
ψως (λατ. **situs, squator**).

Ἔτυμ. ἰ **εύρώς**· **εύρώεις**· **εύρωσιδῶ**· **εύρώς** (<<**ε-
φρωτ**· πρβλ. **σανοκρ.** **νόνρη** (κάλυμμα, χρώμα), **ἑξ**
ἰαπ. β. **-ver-** (καλύπτει)).

εύ-ρωστία, ἡ· ὑγεία, δύναμις, ἰσχύς, καλὴ κατά-
στασις τοῦ σώματος. Ἐκ τοῦ

εύ-ρωστος, **ον** (**εύ-ρώστυμι**)· ἰσχυρός, ρωμαλέ-
ος. Ἐπίρ. **-στως**.

εύρωπι, **δοτ.** ἐν. τοῦ **εύρώς**.

εύρωτικός (**εύρώς**)· γίνομαι ἢ εἶμαι πλήρης εύρω-
τος, «μουχλιάζω», οἴημοι, φθειρομοι || **βίος εύρω-
τιῶν** = ζωὴ «σάπια», βίος θρωμερός καὶ ἀκάθαρτος. **ΕΥΡΩΣ**, ὁ (βλ. καὶ **εὐ**)· καλός, γενναίος, εύγενής ||
γεν. πληθ. **ὀδδ**. **ἑάων** ὡσεὶ **ἑς** ὄνομ. **ἑά**: **θεοὶ δωτηρες ἑάων** = οἱ θεοὶ οἱ χορηγοὶ τῶν ἀγαθῶν (τῆς εὐτυ-
χίας).

Ἔτυμ. ἰ **εύς** καὶ **ἦς**, γεν. **ἑῆος** (ἀντὶ **ἑός** κατὰ με-
τρικὴν ὁμοιοκαταληξίαν), **ὀδδ**. **ἦν** (πρβλ. ὄνομ., αἰτ. πληθ. **ἦεα** = ὄγαθα, καθ' Ἡσούχ.) **ἑμην**. **εὐ**, **ἄμην**. ἀττ. **εὐ** (= καλῶς)· **ἑδς** (<ἰαπ. ***esu-s**, ἢ **ἑs** (= εἶμι), ***esu-s** (ὑπάρχων, ζῶν)γεννοίος)· πρβλ. **ἑσ-θλδς** καὶ **τάς** λ. **λ**. **τάς** ἐν λ. **ἑεδς** (πρβλ. Ἡσούχ. **ἑτά· ἀληθῆ, ἀγα-
θήα**). — πρβλ. **σανοκρ.** **νάσιη** (= καλός), ὡς **σανοκρ.** **ἀγῆ** (ζῶν). — πρβλ. ὡς· **σανοκρ.** **su-**, Ἄρμ. **h-**, Γαλλ. **su-**, ἰρλ. **su-** **so-** (καλῶς)· πρὸς τὸ **σανοκρ.** **su-** ἀντι-
στοχεῖ ἑλλ. **ὀ**- ἐν λ. **ὀ-γῆς**· πρβλ. ἀκόμη **εὐ-** (<**esu-**
εὐγενής = **esu-ge-nus**), ἰρλ. **eogan**— ἐπ. γεν. πληθ. **ἑάων** (**ἑάων**) χωρίζεται ἀπὸ τινῶν ἐκ τοῦ **εύς** καὶ σχε-
τίζεται πρὸς τὸ ἰαπ. ***vesna**, **σανοκρ.** **νάσιη** (<ἰαπ. ***vesu-**).

εύσα, **ἄμην**. ἀντὶ **ἑοῦσα**, **οῦσα**, **μτχ.** θηλ. τοῦ **εἶμι**.

εύσα, **ἀόρ.** α' τοῦ **εἶω**.

εύ-σέβεια, ἡ (εὐσεβής)· σεβασμός πρὸς τοὺς θε-
οὺς, εὐσεβεία, εὐλάβεια θρησκευτικὴ (λατ. **pietas**).

2) φήμη ἐπὶ εὐσεβείᾳ, ἡ ἰδιότης τοῦ εὐσεβοῦς.

εύ-σεβέω, **μελ.** ἡσώ (**εὐσεβής**)· εἶμαι εὐσεβής, φέρομαι ἢ ἐνεργῶ εὐσεβῶς || μετ' αἰτ. προσ., σέβο-
μαι τίνα, τρέφω σεβασμὸν πρὸς τίνα.

εύ-σεβής, **ἑς** (**εὐ+σέβω**)· λατ. **pius**· εὐσεβής, εὐ-
λαβής, ὁ σεβόμενος, τρέφων σεβασμὸν πρὸς τί-
(νο) || ἐπὶ πραγμ., ἅγιος, ἡγιασμένος, ἱερός.

εύ-σεβία, ἰων. **-ῆη**, ποιητ. ἀντὶ **εὐσεβεία**.

εύ-σελιμος, ἐπίκ. **εὐσελιμος** (εὐ+σέλιμα)· ὁ ἔχων καλὰ **σέλιμα** (τ. ἑ. καλὰ θρανία διὰ τοῦς κωπηλάτους), **σελίματα γὰρ αἱ τῶν ἐρσεσόντων καθέ-
δραις** (Σχολ.).

εὐ-σεπτος, ον (εὐ + σέβω)· ὁ λίαν σεπτός, λίαν σεβαστός, πολυσέβαστος, θετός, ἱερός.

εὐ-σημος, ον (εὐ+σημα)· ὁ ἔχων καλά σημεῖα, εὐοίκων, αἰσίων.— || εὐδιδάγνητος, φανερός, ἀξιολογημένος, καταφανής.

εὐ-σθενέω, μελ. -ήσω· ἔχω σωματικόν σθένος, εἶμαι ἰσχυρός, εἶμαι ὑγιής. Ἐκ τοῦ

εὐ-σθενής, ἐς (εὐ+σθένος)· ἰσχυρός, σθεναρός, ῥωμαλέος.

εὐ-σιπύος, ον (εὐ + σίπυα)· ὁ ἔχων πλήρη τήν σιταποθήκην του (σιπύα = σιτηρὸν ἀγγεῖον ἢ ἀροτοθήκη).

εὐ-σκάνδιξ, -ικός, ὁ, ἢ· ὁ ἔχων ἀφρονίαν σκανδίκων (κυρῶνίων).

εὐ-σκαρθμός, ον (εὐ + σκαίρω)· ὁ ταχέως ἀναπηδῶν, ταχύπους εὐκίνητος («σκαρθμός γάρ ἡ κίνησις, τὸ δὲ σκαίρειν τὸ κινεῖσθαι»· Ἡσυχ.).

εὐ-σκέπαστος, ον (εὐ+σκεπέζω)· καλῶς ἐσκεπασμένος, ἀσφαλής.

εὐ-σκευέω· εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, καλῶς ἐξωπλισμένος. Ἐκ τοῦ

εὐ-σκευός, ον (εὐ + σκεῦος)· ὁ καλῶς ἐσκευασμένος.

εὐ-σκιάστος, ον (εὐ+σκιάζω)· ὁ καλῶς σκιαζόμενος, σκιερός.

εὐ-σκίος, ον (εὐ+σκιά)· σκιερός, ὁ ἔχων καλὴν σκιάν.

εὐ-σκοπος, ἱπικ. **εὐσκοπος**, ον (εὐ+σκοπέω)· ὁ καλῶς σκοπῶν, ὀξυδερκής, ἀγρυπνος. 2) ἐπὶ τόπου, ὁ ἔχων ἐκτεταμένον θῆσαν, ἢ ὁ ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως ὀρώμενος.— || (εὐ+σκοπός), ὁ καλῶς σκοπεῶν (σημαδεύων), καλὸς σκοπευτής, μὴ ἀστοχῶν.

εὐ-σοία, ἢ· ὑγιής κατάστασις, εὐτυχία, εὐδαιμονία. Ἐκ τοῦ

εὐ-σοός, ον σώος καὶ ἀσφαλής, εὐτυχής.

εὐ-σπειρής, ἐς καὶ **εὐσπειρος**, ον (σπείρω)· καλῶς συνεσπειραμένος, ἐλικοειδής, στρεπτός, ἐλικτός.

εὐ-σπλαγχνία, ἢ· καλωσύνη καρδίας, «εὐσπλαγχνία» ὡς καὶ νῦν. Ἐκ τοῦ

εὐ-σπλαγχνος, ον (εὐ + σπλάγγνον)· ὁ ἔχων σπλαγχνὰ ὑγία || πλήρης συμπαθείας, «φιλεῖ σπλαγχνος».

εὐ-σπορος, ον (εὐ+σπείρω)· ὁ καλῶς ἐσπαρμένος, πλούσιος εἰς σπόρους.

εὐ-σελιμος, ἱπικ. ἀντὶ εὐσελμῶς.

εὐ-σσωτρος, ἱπικ. ἀντὶ εὐσωτρος.

εὐ-στάθεια, ἢ (εὐσταθής)· καλὴ κατάστασις (ἰδιὰ ὑγείας), σταθερότης, εὐημερία.

εὐ-στάθῆω, μέλ. -ήσω· εἶμαι εὐσταθής, σταθερός || ἐπὶ θαλάσσης, εἶμαι γαλήνιος. Ἐκ τοῦ

εὐ-στάθης, ἱπ. **εὐσταθής**, ἐς (εὐ+σταμαι)· καλῶς τεθεμελιωμένος, σταθερός || καλῶς τεθεμελιωμένος || ὑγιής, εὐρωτος.

εὐ-σταθῆ, ἱπ. ἀντὶ εὐσταθείας.

εὐ-στάλης, ἐς (εὐ + σταλήναι τοῦ στέλλω)· ὁ καλῶς ἐσταλμένος, καλῶς παρεσκευασμένος, καλῶς ἠτοιμασμένος || ἐλαφρῶς ὀπλισμένος || ἔτοιμος πρὸς ὄραση, χρήσιμος, ἐξυπηρετικός.

εὐ-στάχης, υ· ὁ ἔχων ἀφρονίαν σταχῶν || πλούσιος εἰς στάχεις, πολύσταχος || καρποφόρος, γόνιμος.

εὐ-στέφανος, ἱπικ. **εὐστέφανος**, ον· ὁ καλῶς ἐστεφανωμένος, καλῶς ἐστεμμένος || ἐπὶ πόλεως, ἢ περιβαλλομένη διὰ τειχῶν καὶ πύργων.

εὐ-στέριος, ον, ποιητ. τύπος ἀντὶ εὐστέφανος.

εὐ-στιδής, ἐς (εὐ + στίβειν τοῦ στείβω)· καλῶς πεπατημένος, καλὴν θάσιν ἔχων || δυνατόν στίβαγμένος.

εὐ-στολος, ον (εὐ+στέλλω)=εὐσταλής (βλ. λ.).

εὐ-στομέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι εὐστομος, ἔχω ὠραῖον στόμα || ψάλλον ἡδέως (ἐπὶ τῆς ἀηδόνος).— || =εὐφημέω· χρησιμοποιοῦν λέξεις καλὰ προοικονομίας, ἢ τῆς θρησκευτικῆς οἰγῆς, εἰς τὸν τρόπον ὅπως νὰ ἀποφεύγῃ λέξεις προοικονομίας κακόν τι. Ἐκ τοῦ

εὐ-στομος, ον (εὐ+στόμα)· ὁ ἔχων ὠραῖον στόμα || ἐπὶ ἵππων, ὁ εὐκόλως χαλιναγωγούμενος, εὐά-

γωγος.— ὁ ὀμιλῶν ἢ ὄδων ἡδέως, εὐφραδής, εὐγλωττος. 2) ὁ χρησιμοποιοῦν εὐοίωνους λέξεις, ὁ ἀποφεύγων τὰς δυσοίωνους, ὁ **εὐφημος**, **εὐφημῶν**· ὁ τῆς θρησκευτικῆς οἰγῆς (διὰ νὰ εἶναι ἀσφαλῆς περὶ τούτου) || ὁ πλῆθ. ὡς ἐπὶ ρ.: *περὶ τούτων μοι εὐστομα κείσθω*=περὶ τούτων ἂς τῆς θρησκευτικῆς οἰγῆς || **εὐστομῆ**· ἔχω=οἰκίω! ὄγα!

εὐ-στοός, ον (εὐ+στοά)· ὁ ἔχων ὠραῖας σταθ., **εὐ-στόρδουξ**, -υγος, ὁ, ἢ· ὁ ἐκ καλοῦ στελέχους (καλοῦ κορμοῦ) κατεσκευασμένος.

εὐ-στοχία, ἢ· τὸ εὐ στοχάζεσθαι, τὸ εὐστόχως θάλλειν, τὸ ἐπιτυχάνειν εἰς τὸ σημάδι, ἐπιτυχία || ὀξύνιοι, εὐφυῖα, ἀγγίνοια. Ἐκ τοῦ

εὐ-στοχος, ον· ὁ εὐστόχως θάλλων, ἐπιτυχάνων τὸν στόχον. 2) ὁ καλῶς σκοπεῖων.— || μτρ. ὁ ὀρθῶς εἰκάζων, ὀξύνους, εὐφυής, ἱκανός.

εὐ-στρα, ἢ (εὐω)· τόπος ἐν ᾧ «ἐκαψάλιζαν» τοὺς χοίρους.

εὐ-στρεπτος, ἱπ. **εὐστρεπτος**, ον (εὐ+στρέφω)· ὁ καλῶς συνεστραμμένος (ἐπὶ σχοινίων) || ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, εὐστροφος, λυγρός, εὐλύγιος.

εὐ-στρεφής, ἱπ. **εὐστρεφής**, ἐς (εὐ+στρέφω)· ὁ καλῶς συνεστραμμένος || εὐλύγιος.

εὐ-στροφάλιξ, -ιγος, ὁ, ἢ· ὁ καλῶς περιτυλιγμένος, καλοῦς βοοτρόχους ἔχων, «αγοουρομάλλης, κατσαρομάλλης».

εὐ-στροφος, ον, ἱπ. **εὐστροφος** (εὐ + στρέφω)· ὁ καλῶς περιεστραμμένος, «καλὰ στριμμένος» || εὐκόλως στρεφόμενος, «εὐστροφος», εὐκίνητος («σθέλτος»).

εὐ-στρωτος, ον (εὐ+στρώννυμι)· ὁ καλῶς ἐστρωμένος || εὐκολοστρωτός.

εὐ-στύλος, ον· ὁ ἔχων ὠραῖους στύλους.

εὐ-σύμ-θλητος, ον, παλ.-αττ. **εὐξύμβλ-** (εὐ+συμβάλλω)· ὁ εὐκόλως μαντευόμενος διὰ συγκρίσεως, ὃν εὐκόλως τις εἰκάζει.

εὐ-σύμ-θολος, ον, παλ.-αττ. **εὐ-ξύμβ-** (εὐ+συμβολή)· ὃν εὐκόλως τις εἰκάζει (μαντεύει) διὰ συγκρίσεως.— || ὁ μετ' οὐ εὐκόλως τις συμβάλλεται (συναλλάσσειται), ἐντιμος, τίμιος, ἀκέραιος.

εὐ-σύνετος, παλ.-αττ. **εὐξύν-**, ον (εὐ+συνίημι)· ὁ ἔχων ταχεῖαν ἀντίληψιν, ὁ ταχὺς εἰς τὸ συνιέναι (εἰς τὸ ἐννοεῖν), εὐκόλως ἀντιλαμβάνομενος, εὐφυής, νηήμων.— || Παθητ. ὁ εὐκόλως κατανοούμενος, εὐκατάληπτος, εὐκολονόητος.

εὐ-συνέτως, ἱπρ. τοῦ εὐσύνετος· μετὰ ταχύτητος ἀντίληψεως· συγκρ. **εὐσυνετώτερον**.

εὐ-σύν-οπτος, ον· ὁ εὐκόλως δι' ἑνὸς θλέμματος ὀρώμενος, ἄμεσως θλεπόμενος || ὁ εὐκόλως ὑπὸ τῆς διανοίας συναρπαζόμενος (συναφρίζομενος).

εὐ-σφύρος, ον ἱπ. **εὐ-σφυρος**· ὁ ἔχων ὠραῖα σφυρά.

εὐ-σχημονέστερος, -έστατος, συγκρ. καὶ διερθ. τοῦ **εὐσχήμων**.

εὐ-σχημόνως, ἱπρ. τοῦ **εὐσχήμων**· μετὰ κομψοῦ σχήματος, μετὰ χάριτος καὶ ἀξιοπρεπείας. συγκρ. **εὐσχημονέστερον**.

εὐ-σχημος, ον·=εὐσχήμων (βλ. λ.).

εὐ-σχημοσύνη, ἢ· εὐπρεπὲς σχῆμα τοῦ σώματος, κοσμιότης. Ἐκ τοῦ

εὐ-σχήμων, ον, γεν. -ονος (εὐ + σχήμα)· ὁ ἔχων καλὸν τρόπον, κομψὸν σχῆμα, κομψός, ἔχων εὐπρεπῆ ἐξωτερικὴν ἐμφάνειον || ἢ κακῆ ἔνν., ὁ ἔχων τὸ ἐξωτερικὸν μόνον εὐπρεπές, ὁ κατ' ἐπιφάνειαν μόνον εὐπρεπής.

εὐ-σχήμως = εὐσχημόνως.

εὐ-σχίδης, ἐς καὶ **εὐ-σχιστος**, ον (εὐ + σχίζω)· ὁ εὐκόλως σχιζόμενος.

εὐ-σμάτῃω, μέλ. -ήσω· εἶμαι ὑγιής κατὰ τὸ σῶμα, ἔχω σῶμα καλῶς ἀνεπτυγμένον, ῥωμαλέον. Ἐκ τοῦ

εὐ-σμάματος, ον (εὐ+σῶμα)· ὁ ὑγιής τὸ σῶμα.

εὐ-σωτρος, ον, ἱπ. **εὐσωτρος** (εὐ+σώτρον)· ὁ ἔχων καλὰ σῶτρα, δηλ. καλοῦς τροχούς.

εὐ-τάκης, ἐς (εὐ+τακῆναι τοῦ τήκω)· ὁ εὐκόλως τήκόμενος.

εὐ-τακτέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι εὐτακτός, φέρομαι καλῶς. Ἐκ τοῦ

εὐ-τακτος, *ον* (εὐ+τάσσω)· ὁ ἐν καλῇ τάξει ὢν, ὁ τηρῶν καλὴν τάξιν, ὁ φερόμενος καλῶς ἢ ἐπὶ στρατιωτικῶν, πειθαρχικός, καλῶς πειθαρχημένος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐτάκτως, ἐπίρ. τοῦ εὐτακτος· ἐν καλῇ τάξει.

εὐ-ταξία, ἡ (εὐτακτέω)· καλὴ τάξις, πειθαρχία.

εὐ-ταρσος, *ον*· ὁ ἔχων καλόν (ῥαίον) ταρσὸν (πόδα, ἐπὶ τοῦ σκέλους τοῦ τέτιγος).

εὐτε, ἐπίρ. χρον., ποιητ. τύπος τοῦ δευτῶ ὅταν, καθ' ὃν χρόνον ἢ ἀφ' οὗτου.— ἢ εὐτε δυνάταν· ἐφ' ὅσον, ὅποτεδήποτε, ὁσάκις, ἐν ἡ περιπτώσει.— [εὐτε (<*εἰ)]υτε ἢ *ἤυτε, τ. ἔ. εἰ ἢ ἡ+*υτε = σανσκρ. υ-ιά (=ἐπίσης), πρβλ. υιά-υιά (=ὅτε μὲν-ὅτε δέ)· πρβλ. ἱπ. ἤυτε <ἦ[F]ε+υτε].

εὐ-τείχιος, *ἑς*, **εὐ-τείχειος**, *ον*, καὶ **εὐ-τείχητος**, *ον* (εὐ+τείχος)· καλῶς τετειχισμένος, ἔχων καλὰ τείχη, καλῶς ὠχυρωμένος, ὄχυρός.

εὐ-τεκνέω (εὐτεκνος)· ἔχω καλὰ τέκνα, ἔχω πολλὰ τέκνα, εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τέκνα.

εὐ-τεκνία, ἡ· τὸ ἔχειν πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα. Ἐκ τοῦ

εὐ-τεκνος, *ον* (εὐ+τέκνον)· ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα ἢ ὁ εὐλογημένος εἰς ἀπογόνους· εὐτεκνος *φυωρὶς*=ζεβγος καλῶν τέκνων.

εὐ-τέλεια, *ἰων*. **εὐτελείη**, ἡ· εὐθηνία (λατ. *vilitas*)· πρὸς εὐτελείην = εὐθηνά· χῆν εἰς εὐτέλειαν *γεγραμμένος*=χῆν ἐζωγραφημένος ἀντὶ χαμηλῆς τιμῆς.— ἢ οἰκονομία, λιτότης ἢ ἐπὶ εὐτελείῃ=δι' οἰκονομίαν. Ἐκ τοῦ

εὐ-τελής, *ἑς* (εὐ+τέλος)· εὐθηνός, εὐωνος, ὃν εὐκόλως πληρῶνει τις (λατ. *vills*).— ἢ κοινός, αὐτιδανός, «τιποτένιος», ἀνάξιος λόγου.— ἢ οἰκονομικός, λιτός, ὀλιγοδάπανος.

εὐ-τελίη, ἡ· ἰων. ἀντὶ εὐτέλειαν.

εὐ-τελώς, ἐπίρ. τοῦ εὐτελής· εὐθηνά, ἀντὶ μικρᾶς τιμῆς.

εὐ-τερπής, *ἑς* (εὐ+τέρπω)· τερπνός, εὐάρεστος, δελκτικός, γοητευτικός.

εὐ-τέχνητος, *ον* (εὐ+τεχνάομαι)· ὁ μετὰ τέχνης ἐξεργασμένος.

εὐ-τέχνια, ἡ· ἡ δεξιότης ἐν τῇ τέχνῃ. Ἐκ τοῦ **εὐ-τεχνος**, *ον* (εὐ+τέχνη)· ὁ ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ἐν τῇ τέχνῃ, καλλιτέχνης.

εὐ-τλήμων, *ον*, *γεν*. -ονος· ὁ λιαν καρτερικός, λιαν ὑπομονητικός, σταθερός.

εὐ-τμητος, *ον*, ἱπ. **εὐτμητος** (εὐ+τέμνω)· ὁ καλῶς τετμημένος.

εὐ-τοκέω, μέλ. -ήσω (εὐτοκος)· εὐκόλως τίκτω (γεννώ, παράγω). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-τοκία, ἡ (εὐτοκέω)· ὁ εὐκολος τοκετός, εὐτυχὴς τοκετός.

εὐ-τοκος, *ον* (εὐ+τεκεῖν τοῦ τίκτω)· ὁ εὐκόλως τίκτων (γεννῶν, παράγων), ἀντὶθ. τῷ δύστοκος.

εὐ-τολμέω, μέλ. -ήσω (εὐτολμος)· εἶμαι εὐτολμος, τολμηρός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-τολμία, ἡ (εὐτολμέω)· τόλμη, θάρρος, ἀνδρεία, γενναϊότης. Ἐκ τοῦ

εὐ-τολμος, *ον* (εὐ+τόλμη)· ὁ ἔχων μεγάλην τόλμη, θαρραλέος, γενναῖος.

εὐ-τονος, *ον* (εὐ+τένω)· ὁ καλῶς τεταμένος, καλῶς χορδισμένος, νευρώδης.— ἐπίρ. *εὐτόνος* = μετὰ τόνου, ἰσχυρός.

εὐ-τοξος, *ον* (εὐ+τόξον)· ὁ ἔχων καλὰ τόξα, καλὰ βέλη.

εὐ-τορνευτος, *ον* (εὐ+τορνεύω)· ὁ καλῶς τετορνευμένος.

εὐ-τορνος, *ον*· καλῶς τετορνευμένος, στρογγυλεμένος.

εὐ-τράπεζος, *ον* (εὐ+τράπεζα)· ὁ ἐφωδιασμένος μέ καλὴν τράπεζαν, φιλόξενος ἢ ἀροδίαιτος, πολυτελής.

εὐ-τράπελία, ἡ· ὁ τρόπος (χαρακτήρ) τοῦ εὐτραπέλου, κομψότης, εὐφυΐα, ἀσειδότης, ζωηρότης (λατ. *urbanitas*). 2) ἡ μολοχία, θάνασος ἀσειολογία, φαυλότης. Ἐκ τοῦ

εὐ-τράπελος, *ον* (εὐ+τρέπω)· ὁ εὐκόλως τρεπόμενος· ὁθεν, εὐστροφος, εὐφυής, ἐτοιμολόγος. 2)

ωηρός, δξύνους (λατ. *facetus*). 3) δόλιος, πανούργος, οὐχὶ ἐντιμος. 4) βωμολόχος.

εὐ-τράφης, *ἑς* (εὐ+τρέφῃναι τοῦ τρέφω)· ὁ καλῶς τεθραμμένος, εὐρωστος, (εκαλοδρεμμένος).— ἢ ἐνεργ. θρεπτικός, τρέφων καλῶς.

εὐ-τρεπής, *ἑς* (εὐ+τρέπω)· εὐκόλως τρεπόμενος, ἐτοιμος (πρόδρυμος) νὰ τράπῃ ἢ γενικῶς, ἐτοιμος, παρεσκευασμένος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-τρεπίω, μέλ. -ίωω, ἀττ. -ίω· παθητ., πρκ. *ἡ-τρέπιαμαι*· παρασκευάζω, ἐτοιμάζω ἢ συμφιλιῶν.— Παθητ. ἐτοιμάζομαι, εἶμαι (γίνομαι) ἐτοιμος.— Μέσον, ἐτοιμάζω ἑμαυτὸν, ἐτοιμάζω τι δι' ἑμαυτὸν, ἐτοιμάζω τι ἰδικὸν μου.

εὐ-τρεπτος, *ον* (εὐ+τρέπω)· ὁ εὐκόλως τρεπόμενος, εὐμετάβλητος, ὁστατος.

εὐ-τρεπῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐτρεπέτης· εἰς κατάστασιν προπαρασκευῆς.

εὐ-τρεφής, *ἑς*, ἱπ. **εὐτρεφής** (εὐ+τρέφω)· ὁ καλῶς τεθραμμένος.

εὐ-τρητος, *ον*, ἱπικ. **εὐτρητος**· ὁ καλῶς τετραπημένος.

εὐ-τρίαινα, *θωρ*. ἀντὶ **εὐτριάνης**, ὁ (εὐ+τρίαινα)· ὁ καλὴν τρίαῖναν ἔχων, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

εὐ-τρίχης, *ἰων*. πλθ. τοῦ εὐθριεῖς.

εὐ-τρίχος, *ον* = εὐθριεῖς.

εὐ-τροπία, ἡ, ἐπὶ εὐστροφία (λατ. *versutia*). Ἐκ τοῦ

εὐ-τροπος, *ον* (εὐ+τρέπω)· ὁ εὐκόλως τρεπόμενος, εὐστροφος.

εὐ-τρόχαιος, *ον*, ἱπικ. **εὐτρόχ-** (εὐ+τρέχω)· ὁ καλῶς τρέχων, καλῶς βέων, ταχέως (ὀρμητικῶς) κινούμενος. 2) (εὐ+τροχός)· ὀλοστρογγυλός.

εὐ-τροχος, *ον*, ἱπ. **εὐτροχος** (εὐ+τροχός)· ὁ καλοῦς τροχούς (ῥαίους τρ.) ἔχων ἢ ὀλοστρογγυλός.— ἢ ὁ τρέχων ταχέως, ὀρμητικός.

εὐ-τύκος, *ον*, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ **εὐτνκος**.

εὐ-τυκτος, *ον* (εὐ+τεύχω)· ὁ καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς εἰργασμένος (εκαλοδουλεύμενος) ἢ εὐσκευτον ποιοῦμαι τι=παρασκευάζω τι.

εὐ-τύχῳ, μέλ. -ήσω· ἐν τοῖς ἠξέημ. (ἱστορ.) χρόνοις: πρτ. *εὐτύχουν* ἢ *ἡτύ-*· ἀόρ. α' *εὐτύχησα* ἢ *ἡτύ-*· κλπ. (εὐτυχής)· εἶμαι εὐτυχής, εὐτυχῶς, εὐμερῶ 2) ἐπὶ πραγμάτων, λαμβάνω καλὴν ἔκβασιν, ἀποδοῖναι καλῶς, εὐδοκιμῶ ἢ ἀπρὸς παθ. πρκ. *εὐτύχηται τενε-*· αἱ ὑποθέσεις του ἔχουν ἐξελεγχθῆ καλῶς (ἔχει ἐπιτυχίαν), «τοῦ πάνε καλὰ ὀ δουλιές».

εὐ-τυχέως, *ἰων*. ἀντὶ εὐτυχῶς.

εὐ-τύχημα, -ατος, τό· εὐτυχές συμβῶν, εὐτυχῆς περίπτωσις.

εὐ-τύχης, *ἑς* (εὐ+τύχῃν τοῦ τυγχάνω)· ὡς καὶ ὦν, ὁ ἐπιτυχάνων τὸν σκοπὸν του, ἐπιτυγχάνων εἰς δι, τι ἐπιχειρεῖ, εὐτυχής, εὐδαίμων, τυχερός.

εὐ-τύχια, ἡ (εὐτυχέω)· καλὴ τύχη, ἐπιτυχία, εὐτυχία, εὐδαιμονία ἢ ἐν τῷ πλθ. ἐπιτυχίαι

εὐ-τύχως, *ἰων*. -έως, ἐπίρ. τοῦ εὐτυχής· μετὰ καλῆς τύχης, ἐπιτυχῶς, εὐτυχῶς ἢ συγκρ. *εὐτυχεσσερον*, ὑπερθ. *εὐτυχεστατα*.

εὐ-ύαλος, *ον* (εὐ+ύαλος)· ὁ ἐκ καλῆς ὑάλου κατεσκευασμένος.

εὐ-ύδρος, *ον* (εὐ+ύδωρ)· ὁ ἄφθονα ὕδατα ἔχων, πλούσιος εἰς ὕδατα, καλῶς ἀρδεύόμενος ἢ ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ἔχων καλόν (διαυγές) ὕδωρ. συγκρ. *εὐυδρότερος*.

εὐ-ύμνος, *ον*· ὁ ἐν πολλοῖς ὕμνοις ὕμνούμενος, ἐν πολλοῖς ὕμνοις τιμώμενος.

εὐ-ύφης, *ἑς* (εὐ+ύφη)· ὁ καλῶς ὑφασμένος.

εὐ-φάμια, **εὐ-φάμος**, *θωρ*. τύποι ἀντὶ *εὐφημία*, *εὐφημος*.

εὐ-φάρετρος, -ου, ὁ, *θωρ*. -ας, -α (εὐ+φαρέτρα)· ὁ ἔχων ῥαίαν φαρέτραν.

εὐ-φεγγής, *ἑς* (εὐ+φέγγω)· ὁ καλῶς φέγγων, ἔχων λαμπρόν φῶς, φωτεινός.

εὐ-φημέω, μέλ. -ήσω (εὐφημέω)· μεταχειρίζομαι εὐαίωνους λόγους, ἢ ἀποφεύγω τοὺς δυσοίωνους ἢ θθεν: ἱτηρῶ σιγῆν δρησκευτικήν, σιωπῶ, σιγῶ· ἐν Πρστ. *εὐφήμει*, *εὐφημεῖτε* = σιγάτε! σιωπή! (λατ. *faveo linguis*).— ἢ θῶω, ἀνακρόζω, εἰς τιμὴν τινοῦ ἢ ἐν θριάμβῳ.— ἢ ἠχῶ αἰσίως (εὐαίωνως). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εύ-φημία, ἡ (*εὐφημία*)· ἡ χρῆσις εὐοίωνων καὶ ἡ ἀποφυγὴ δυσοίωνων λέξεων || *θθεν*: || ἐπίσημος (δρῆσκειτική) οἰγή κατά τήν διάρκειαν δρῆσκειτικῶν τελευτῶν (θυσίων κλπ.).— || προσευχή, λατρεία || ἐν τῷ πληθ., δρῆσκειτικοί θμῶι. ἐγκώμια.

εύ-φημος, *ον* (*εὐ+φήμη*)· ὁ ἐκπέμπων εὐοίωνων φωνήν, εὐσίωνος, αἰσίου || ἐπί προσώπων, *δ* *εὐφημῶν*, χρῆσιμοποιῶν εὐοίωνων λέξεις || *θθεν*: || ὁ τῆρῶν δρῆσκειτικὴν οἰγήν.— || ὁ εὐνοϊκῶς διερμηνεύων *πρὸς τὸ εὐρημον*—ἐν καλῇ ἐννοίᾳ.

εύ-φθογγος, *ον* (*εὐ+φθέγγομαι*)· ὁ ἤδεις φθόγγους ἐκπέμπων, γλυκύφθογγος.

εύ-φίλιος, *ἐς* (*εὐ+φιλέω*)· ὁ λίαν φιλούμενος, ὁ λίαν πεφίλημένος, λίαν ἀγαπώμενος.— || *ἐνεργ.* ὁ λίαν φιλῶν.

εύ-φίλιτος, *ον* καὶ *-η*, *-ον* (*εὐ+φιλέω*)· ὁ λίαν πεφίλημένος.

εύ-φίλιος-παιδος, *δ*, ἡ (*εὐ+φιλέω+παῖς*)· ὁ φίλιτος τοῖς παισίν, ὁ ὑπὸ τῶν παιδῶν ἀγαπώμενος. 2) *ἐνεργ.* ὁ τὰ μόλιστα ἀγαπῶν (ὑπεραγαπῶν) τὰ παιδία.

εύ-φλεκτος, *ον* (*εὐ+φλέγω*)· ὁ εὐκόλως φλεγόμενος, εὐκόλως καϊόμενος.

εύ-φορέω, *μελ.* *-ήσω* (*εὐφορός*)· εἶμαι εὐφορος, παράγω ἐν ἀφθονίᾳ.

εύ-φόρητος, *ον* (*εὐ+φορέω*)· ὁ εὐκόλως φερόμενος, ὑποφερτός, εὐκολοῦπόφερτος.

εύ-φορμιγγα, *-ιγγος*, *δ*, ἡ· ὁ ἔχων καλὴν φόρμιγγα || ὁ καλῶς φορμιγγῶν, ὁ παίζων καλῶς τὴν φόρμιγγα.

εύ-φορος, *ον* (*εὐ+φέρω*)· παθ., ὁ καλός ἢ εὐκόλως ἢ μεθ' ὑπομονῆς φερόμενος. 2) εὐκόλως (ταχέως) φερόμενος, μεταφερόμενος, εὐμεταχείριστος, πρόσφορος, κατὰλληλος.— || *ἐνεργ.* ὁ καλῶς φέρων, *θθεν* ἐπὶ ἀνέμου, εὐνοϊκός, οὐριος || ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐνεργητικός, εὐρωστος, ὑγιής. 2) ἐπὶ δένδρων ἢ ζῴων, παραγωγικός, γόνιμος, καρποφόρος.

εύ-φορτος, *ον*· καλῶς φορτωμένος (ἐλαφρά).

εύ-φόρως, *ἐπίρ.* τοῦ *εὐφορός*· εὐκόλως, προθύμως, καρτερικῶς.

εύ-φράδεια, ἡ (*εὐφραδής*)· ὀρθὴ χρῆσις τῆς γλώσσης || εὐγλωττία.

εύ-φράδης, *ἐς* (*εὐ+φράζω*)· ὁ καλῶς ὀμιλῶν, ὁ εὐγλωττικῶς ὀμιλῶν, εὐγλωττος.—*ἐπίρ.* *ἐπίρρ.* *εὐφραδέως*—*εὐγλωττως*.

εύ-φράδιη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ *εὐφράδεια*.

εύ-φραίνω, *ἐπ.* *εὐφραίνω*· *μέλ.* *εὐφραίνω*, *ἐπ.* *εὐφραίνω*, *ἀρ.* *εὐφραίνω*.—*Παθητ.*, *μέλ.* *εὐφραίνω*, *ἀρ.* *εὐφραίνω*, *ἐπ.* *εὐφραίνω*.—*Παθητ.*, *μέλ.* *εὐφραίνω*, *ἀρ.* *εὐφραίνω*, *ἐπ.* *εὐφραίνω*.—*Παθητ.* *εὐφραίνω*, *χαίρω*, *τέρομαι*, *πληροῦμαι*, *χαρῶ* || μετὰ *μτχ.* *εὐφραίνω*—*εὐφραίνεται* = εὐχαριστεῖται νὰ βλέπη. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εύ-φραντικός, ἡ, *ὄν* (*εὐφραίνω*)· ὁ εὐφραίνων, προσενῶν χαράν, εὐχάριστος.

εύ-φρήναι, *ἀπρφ.* *ἐπ.* *ἀρ.* *α'* τοῦ *εὐφραίνω*.

εύ-φρονέων, *ἐπ.* *εὐφρ.*, *μετοχ.* *ἐπίθ.* (*εὐ+φρονέω*)· ὁ εὐ φρονῶν, ὀρθῶς φρονῶν, καλῶς (ὀρθῶς) σκεπτόμενος, ὁ ὀρθὴν κρίσιν ἔχων, ὁ καλῶς (εὐνοϊκῶς) διακείμενος.

εύ-φρόνη, ἡ (*εὐφρων*)· ἡ καλὴ (εὐνοϊκὴ) ὥρα, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ *νύξ*.—Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εύ-φρονίδης, *-ου*, *δ*· υἱός τῆς νυκτός.

εύ-φρόνως, *ἐπίρ.* τοῦ *εὐφρων*· εὐφροσύνης, εὐμενῶς.

εύ-φροσύνη, ἡ, *ἐπ.* *εὐφρ.*—(*εὐφρων*)· χαρὰ, εὐθυμία, φαιδρότης || ἐν τῷ πληθ. εὐχάριστοι σκέψεις, τελεταί.

εύ-φρόσυνος, *ον* (*εὐφρων*), *ποιητ.* τύπος ἀντὶ *εὐφρων* (ὁ ἔλ.).

εύ-φρων, *ἐπ.* *εὐφρων*, *ον* (*εὐ+φρῶν*)· ὁ ἔχων καλὴν φρένα, καλὴν καρδίαν («καλοκαρδός»), εὐθυμος, φαιδρός, περιχαρής. 2) *ἐνεργ.* ὁ προσενῶν χαράν, εὐθυμῶν, ὁ φαιδρῶν, καθιστῶν τινα εὐθυμον.— || ὁ εὐνοϊκῶς διατεθειμένος, ὁ ἔχων καλὰς διαθέσεις, εὐμενής, καλοκάγαδος.

εύ-φύης, *ἐς* (*εὐ+φυή*)· ὁ καλὴν *φυήν* ἔχων, ὁ εὐ ἠϋζημένος, εὐτραφής, καλλιφυής, εὐμορφος.— || ὁ ἔχων ἐκ φύσεως καλὴν φύσιν (πνευματικὴν κατὰστασιν), ἔξυπνος, εὐφυής || ὁ φύσει καλῶς διατεθειμένος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εύ-φύα, ἡ (*εὐφύης*)· καλὴ φυσικὴ κατάσταση, ὀξύνοια, «εὐφύα», φυσικὰ πνευματικὰ προτερήματα. **εύ-φύλακτος**, *ον* (*εὐ+φυλάσσω*)· ὁ εὐκόλως φυλάσσόμενος ἢ φρουρούμενος.— || ὁ καθ' οὐ εὐκόλως τις προφυλάσσεται.

εύ-φυλλος, *ον* (*εὐ+φύλλω*)· ὁ ἔχων πυκνὸν φύλλωμα.

εύ-φύως, *ἐπίρ.* τοῦ *εὐφύης*· *συγκρ.* *εὐφύεστερον*.

εύ-φωνία, ἡ· καλωσύνη φωνῆς, καλὴ φωνή. *Ἐκ τοῦ **εύ-φωνος**, *ον* (*εὐ+φωνή*)· ὁ ἔχων καλὴν (γλυκεῖαν) φωνήν, καλλίφωνος || ὁ ἔχων ἤχηρὰν φωνήν, θροντόφωνος.

εύ-χαίτης, *-ου*, ὁ (*εὐ+χαίτη*)· ὁ ἔχων ὥραϊαν χαίτην || ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ὥραϊα φύλλα.

εύ-χαλκος, *ον* (*εὐ+χαλκός*)· ὁ εἰλογοσμένος ἐκ καλοῦ χαλκοῦ, ἢ ὁ καλῶς ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένος.

εύ-χάλκωτος, *ον* (*εὐ+χαλκῶ*)—*εὐχαλκος* (ὁ ἔλ.).

εύ-χάρις, *οὐδ.* *εὐχαρι*, *γεν.* *-ιτος* (*εὐ+χάρις*)· εὐχάριστος, ὁ προσενῶν εὐχαρίστησιν, δελκτικός || εὐάρεστος || δημοφιλής (λατ. *gratiosus*).

εύ-χαριστέω, *μελ.* *-ήσω*· εἶμαι εὐγνώμων, *χάριτας ὀδᾶ*, ἐκφράζω εὐχαριστίας. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εύ-χάριστη, ἡ (*εὐχαριστέω*)· εὐγνωμοσύνη, συναισθητικὴ εὐεργεσίας.— || ἡ ἐκφρασις εὐγνωμοσύνης, ἡ ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας. — «ἡ θεία εὐχαριστία».

εύ-χάριστος ἢ -ιτος, *ον* (*εὐ+χαρίζομαι*)· πλήρης χάριτος, δελκτικός, προσενῶν εὐχαρίστησιν, ὀρεστικός.— || πλήρης εὐγνωμοσύνης, εὐγνώμων (λατ. *gratius*). — *ἐπίρ.* *εὐχαρίτως* *διάκειμαι* *πρὸς* *τινα* = αἰσθάνομαι εὐγνωμοσύνην πρὸς τινα.

εύ-χειρ, *-ειρος*, *δ*, ἡ· ὁ ἔχων ἐξηρακμένην τὴν χεῖρα, ἐπιδέξιος.

εύ-χείρωτος, *ον* (*εὐ+χειρῶ*)· ὁ εὐκόλως χειρούμενος (καταβαλλόμενος).

εύ-χέρεια, ἡ· ἡ δεξιότης τῆς χειρός, δεξιότης, ταχύτης χειρός, ἰκανότης χειρός || εὐκόλεια. 2) κλίσις ἡ ροπή πρὸς τι πρᾶγμα. 3) ἀδιαφορία, ἐλαφρόνοια, ἀπερισκεψία. *Ἐκ τοῦ

εύ-χερής, *ἐς* (*εὐ+χείρ*)· ὁ ἔχων εὐκόλον καὶ ταχέαν τὴν χεῖρα, ἐπιδέξιος, ἔμπειρος. 3) ἐν κακῇ ἔαν, ἀδιάφορος ἐπιπόλαιος.— || ὄν εὐκόλως χειρίζεται τις, εὐμεταχείριστος, εὐκολοκυβερνητός.—

[*εὐχερής* (<εὐ+λατ. *gheres-*, **gheros*—*σανσκρ.* *hārah* (χειρὶς, «μανικία»). Βλ. *χειρ* καὶ *εὐμαρής*]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **εύ-χερῶς**, *ἐπίρ.* τοῦ *εὐχερής*· εὐκόλως || ἀπερισκεπτός.

εύχετάομαι, *ἐπίκ.* ἀντὶ *εὐχομαι*, ἐν χρήσει κατ' ἄνεστ. καὶ πρτ. μόνον· *ἐπ.* *ἀπρφ.* *εὐχετάσθαι*, γ' πληθ. πρτ. *εὐχετόωντο*. *Αποθ. εὐχομαι, προσφέρω τὰς εὐχὰς μου.— || *καυχῶμαι*, *κομπάζω*, *μεγαλαυχῶ*, *κομπορημονῶ* || ὑπισχνούμαι.

εύχη, ἡ (*εὐχομαι*)· εὐχή, προσευχή, δέησις || τὰξιμον (λατ. *voium*). 2) εὐχή διὰ κακόν, κατάρα, βλασφημία.

εύ-χίλος, *ον*· πλούσιος εἰς *χίλων* (χόρτον), ὁ ἔχων (παράγων) ἄφθονον χόρτον πρὸς τροφήν ζῶων.— || ἐπὶ ἱπποῦ, ὁ καλῶς τρεφόμενος, πολὺν χόρτον χρειάζομενος || «καλοδρεμμέμενος».

εύ-χιμάρος, *ον* (*εὐ+χίμαρος*)· ὁ ἔχων ἄφθονίαν αἰγῶν.

εύ-χλοος, *ον*, καὶ κατὰ συναίρ. **-χλους**, *ον* (*εὐ+χλόη*)· ὁ παράγων χλόην, χλοερός.

ΕΥΧΟΜΑΙ πρτ. *εὐχόμεν* ἢ *ἠύχ*—*μελ.* *εὐξομαι*· *ἀρ.* *α'* *εὐξάμην* ἢ *ἠύξ*—*μτχ.* *ἀρ.* *α'* *εὐχθεῖς*, ἐν παθ. ἔαν· μετὰ τῆς αὐτῆς ἔαν. καὶ πρτ. *ἠδύμαι*· ἄλλ' ὅμως τὸ γ' ἐν. *δ* *πρτ.* *ἠδύκτο* μετὰ *ἐνεργ.* *σημ.* ἀποθ. εὐχομαι, ἀναπέμπω εὐχὰς (δέησεις), *δέομαι* (λατ. *precari*) || μετὰ *αἰτ.* *προσ.*, *κετεῦω* τινά. 2) μετ' ἀπρφ., εὐχομαι, *ἴνα*... 3) μετ' αἰτ. ἀντικ. εὐχομαι ἢ ἀπο-

κτίσω τι, ποδώ τι.— || ὑποκονοῦμαι ὅτι δά (ἢ νά) κάμω τι, εὐχόμενος δίδω ὑπόδοξαι ὅτι δά... || **εὐχομαι** κατὰ **χιμάρων**—εὐχόμενος ὑπόδοξομαι ὅτι δά θυσίαις τὰς αἴγας. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀφιερῶ τι εἰς τινα θεόν, εὐχόμενος εἰς τὸν θεόν ἀφιερῶ τι εἰς αὐτόν.— || εὐχόμενος ὑποκονοῦμαι μεγαλοφώνως, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, κομποροημονῶ || συχὰ δμωρ, ὁμολογῶ (ἀπλώω), διακηρύσσω, διαθεβαῖω, λοχυρίζομαι, διεκδικῶ.

Εὐμ. : **εὐχομαι**, **εὐχος**, **εὐχή**· **εὐχολή**· **εὐχετάομαι**· λατ. *eugh-, καὶ παραλ. *vegh- ἐν Βεδ. vāghāi- (ὁ δεόμενος), Ἰνδο-ἰρ. *augh-, Ἄρμ. gog (λέγε), gogzes (δύνασαι νά λέγης)· λατ. noveo (<*vogneihō· πρκ. νόντι <*vōnēti, μετχ. νόφω <*vōnētus)· ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπέκκειται λατ. βάσις evengh-.

εὐ-χορδός, **ον** (**εὐ+χορδή**)· ὁ καλὰς χορδὰς ἔχων, καλὰ χορδισμένος, ὁρμονικὸς.

εὐχός, **-εος**, τὸ (**εὐχομαι**)· πράγμα τὸ ὅσιον εὐχεταί τις νά ἔχη, εὐχή, τάξιμον (λατ. votum). 2) ἀναθηματικὴ προσφορά (δωρεά), ἀφιέρωμα.— || ἡ καύχησις, μεγαλαυχία, τινάς.

εὐ-χρηστός, **ον** (**εὐ+χράσομαι**)· ὁ εὐκόλως χρησιμοποιούμενος, εὐκλός πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος.— Ἐπίρ. -τως.

εὐ-χροεῦ, μελ. -ήσω· ἔχω ὑγιεινὴν χροιάν τοῦ προσώπου, ἔχω καλὴν δψιν. Ἐκ τοῦ

εὐ-χροής, ἐς ποιητ. ἀντὶ **εὐχροός** (ὁ βλ.).

εὐ-χρός, **ον** κατὰ συναρτ. -χρός, **ουν** (**εὐ+χρῶ**)· ὁ ἔχων καλὴν χροιάν, καλὴν δψιν τοῦ προσώπου, καλὸν χρῶμα προσώπου, ὁ φαινόμενος ἀνθηρός, ὑγιής.— συγκρ. **εὐχροώτερος** ἢ -οὔστερος.

εὐ-χρῦσος, **ον**· ὁ πλούσιος εἰς χρυσόν.

εὐ-χρως, **ων** = **εὐχροός** (ὁ βλ.).

εὐχολή, ἡ (**εὐχομαι**)· ποιητ. τύπος ἀντὶ **εὐχή**· προσευχή, δέησις, τάξιμον (λατ. votum).— || καύχησις, μεγαλαυχία, καύχημα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐχολιμαίος, **α**, **ον** (**εὐχολή**)· διατελῶν ὑπὸ εὐχὴν, δεσμευμένος ὑπὸ εὐχῆς.

εὐ-ψάμδος, **ον**· πλήρης ἄμμου, ἄμμώδης.

εὐ-ψυχέω, μελ. -ήσω (**εὐψυχός**)· εἶμαι εὐψυχός, θαρραλέος.— || **εὐψυχεῖ** = χαιρέ! συνήθης ἐπιγραφή ἐπὶ τάφου (=λατ. have pia anima!). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-ψυχία, ἡ (**εὐψυχεῖω**)· καλὸν δάρρος, γενναϊότης, τόλμη.

εὐ-ψυχός, **ον** (**εὐ+ψυχή**)· ὁ ἔχων δάρρος, γενναίος, εὐτολμός, γενναϊόψυχος (λατ. animosus). Ἐπίρ. -χος = μετ' εὐψυχίας, γενναϊοψύχως.

ΕΥΨΩ, μελ. εὔσω ἄορ. α' εὔσα· περικαίει, καψαλίζω || μετρ. ἐπὶ ἐπιληπτικῶσεως (δυστροπῶ, «γκρινιάρας») συζύγου· **εὔει ἀτεμ δαλοῦ ἄνδρα** = καψαλίζει τὸν σύζυγον τῆς χωρὶς φωτιάς (τὸν «οἰγοψήγει»).—

Εὐμ. : **εὐών** <εὐθῶν <λατ. *eus-ον· **εὐστρα** (= ζεματιστήριον)· **εὐσάνα** (=τὰ ἐγκαύματα κατὰ Πολυδ.)· **εῦθα**=λατ. p̄ro (πρκ. ἱs̄stī, ἔθεν μετχ. ἱs̄stus = σανοκρ. ustāth (φρυγανισμένος), Ζενδ. us̄ta- (ψήμιδος)· λατ. uro <*ousō, λατ. *eus-ο, σανακρ. ὄ'sati (καίειν)· πρβλ. σανοκρ. usnāth (καίω), ἀγγλ.-σαξ. ysle, μεσ.-γερμ. usele, Usele (διάπυρος τέφρα)· ἐν πᾶσιν ἰκπ. β. *eus- καὶ *ves- (πρβλ. παλ.-γερμ. wasal (πῦρ) καὶ ἀναμφιβόλως ἐν τῷ Λατ. Vesuvius), ἐξ ὧν κατὰ συμπυκνῶν ἢ ἰκπ. θάσις *eves.

εὐ-ώδης, **εὐ+δῶδα**, πρκ. τοῦ δ'ω· ὁ ἡδέως ὀζων, ἔχων καλὴν ὀσμὴν, εὔσμος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-ωδία, ἡ (**εὐώδης**)· ἡδέια ὀσμὴ, εὐωδία.

εὐ-ωδῶδην, παθ. ἄορ. α' τοῦ εὐωδῶ.

εὐ-ώλενος, **ον** (**εὐ+ώληνη**)· ὁ ἔχων ὠραίας ὠλένας (ὠραίους βραχίονας).

εὐ-ώνυμος **ον** (**εὐ+δνομα**)· ὁ ἔχων καλὸν ὄνομα, περιφρῶς, ἐξακουστός, ἐντιμῶς|| ὁ εὐόλυκος, ὁ καλὰ προϊωνιζόμενος (λατ. bona ominatus), ἀντίθ. τῷ **δυσώνυμος**.— || κατ' εἰδημισμὸν ἀντὶ **ἀριστερός**, ἦτις ἦτο δυσόλυκος λέξις (διότι οἱ ἐξ ἀριστερῶν οἰωνοὶ ἔθωροδοντο κακοί) || ἀριστερός· **ἐξ εὐώνυμου** (ἐνν. χειρὸς) =εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐξ ἀριστερῶν.

εὐ-ώπις, **-ιδος**, θηλ. τοῦ εὐώπ· ἡ ἔχουσα ὠραίους ὀφθαλμούς, ἡ ἡ ὠραία τὴν δψιν.

εὐ-ωπός, **ον** (**εὐ+ὄψω**)· ὁ λαμπρός νά τὸν βλέπει τις, λαμπρός τὴν δψιν || φιλικός.

εὐ-ωχέω, μελ. -ήσω (**εὐ+έχω**)· μεταχειρίζομαι καλῶς || περιποιούμαι φιλοξενῶ, ἐσιτῶ («τραπεζῶν».—Παθητ. μετὰ μέσ. μελ. **εὐωχῆσομαι**, παθ. ἄορ. **εὐωχῆσθην**, παθ. πρκ. **εὐώχημαι**· φιλοξενούμαι, τυγχάνω περιποιήσεως, ἐσιτῶμαι, ὑπὸ τίνος || διῶγνυ δαπανηρὸν θίον, τρώγω καὶ ὑπό καλῶ || μετ' αἰτ. **κρέα εὐωχῶ**=χόρτασε (ἀπόλαυσε) κρέατα || γενικῶς, ἐντρυφῶ, ἀπολαύω.— [εὐωχέω <εὐ+δχ- ἔκ β.

εὐ-ωχία, ἡ· καλὴ διάθεσις || συμπόσιον (εφαγοπότις).

εὐ-ώψ, **-ῶπος**, ὁ, ἡ (**εὐ + ὄψω**)· ὁ ἔχων ὠραίους ὀφθαλμούς, ἡ ὁ καλὸς τὴν δψιν, ὠραίος.

εὐῶ, δωρ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ **φημί**.

εὐφάνθη, ἐπ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **φαίνομαι**.

εὐ-ῶθος, **εὐφαιθικός** δωρ. τύποι ἀντὶ **εὐφῆβ**—.

εὐ-ἄγιστεῦς, μελ. -σω (**εὐ+ἄγιος**)· ἐπιτελῶ θεῖας ἱεροτελεστίας, ἐπιτελῶ τὰ νομιζόμενα (τὰ καθιερωμένα). ἐπὶ τίνος.

εὐ-αγνίζω, μελ. ἴσω, ἄττ. -γῶ· τελῶ νεκρικός τελετάς, προσφωρῶ θυσιαν ἐπὶ τάφου.

εὐάγον, ἄορ. β' τοῦ **εσθίω**· βλ. **φάγειν**.

εὐ-αιρέομαι, παθητ.· ἐκλέγομαι ἢ διορίζομαι ἐπὶ πλεόν τινός ἢ μετὰ τινα.

εὐ-άλιος, **ον** (**εὐ+ἄλις**)=εὐφαλός (ὁ βλ.).

εὐ-άλλομαι, μελ. **εὐφαλοῦμαι**· ἐπ. γ' ἐν. ἄορ. ε' **εὔαίλο**, μετχ. **εὔαίλων** ἢ **εὔαίλωνος**· ἀποθ. ἀναπηδῶ ἐπὶ τίνος, τινάσομαι ἐπάνω, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι || ἀνευ ἐχθρικῆς ἐνν. **εὔαίλωνος ἵππων** = πηδήσας ἐπὶ τοῦ ὄρματος || ἀπολ., **κῦσσε μιν εὔαίλωνος** =ἐπήδησεν (ὠρμησεν) ἐπάνω του καὶ τὸν ἐφίλησε.

εὐ-ἄλος, **ον** (**εὐ+ἄλις**)· ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κείμενος, παράλιος.

εὐ-ἄλω, δωρ. ἀντὶ **εφ-ηλώ**.

εὐάμαν, ζωρ. ἀντὶ **εφάμην**, μέσ. ἄορ. β' τοῦ **φημί**.

εὐ-αμαεῦ (**εὐ+ἄμαξα**)· ἐποχοῦμαι ἀμάξης ἰων. μετχ. παθητ. πρκ. **εὔμαξενόμενος**=διαθῶς ἐφ' ἀμάξης (δι' ἀμάξης).

εὐ-ἄμεριος, **εὐἄμερος**, δωρ. ἀντὶ **εφῆμ**—.

εὐ-ἄμιλλος, **ον** (**εὐ+ἄμιλλα**)· ἴσος, ἀντίπαλος, ὁμοίος, «εὐάμιλλος», ἰσοπαλός. 2) παθητ. ὁ θεωρούμενος ὡς ἀντικείμενον ἀνταγωνισμοῦ ἢ ἀμιλλῆς.

εὐἄν, γ' πλθθ. ἄορ. β' τοῦ **φημί**.

εὐ-ἀνδάνω, πρτ. -ἄνον· ἀρέσκομαι, εὐχαριστῶ, εἶμαι ὄρεστός εἰς τινα || ἐπ. ὠσ. **εὔανδάνω**, πρτ. **εὔη-ἄνον**.

εὐἄνην, παθ. ἄορ. β' τοῦ **φαίνομαι**.

εὐἄνη, παθ. ἄορ. α' τοῦ **φαίνομαι**.

εὐἄντο, γ' πλθθ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ **φημί**.

εὐ-ἄπα, ἐπίρ.· διὰ μίδς, μίαν καὶ μόνην φορὰν, διὰ μίαν φορὰν.

εὐ-ἄπλω, μελ. -ῶσω· ἀπλώνω ἐπὶ τίνος, ἐξ-απλώνω.

εὐ-ἄπτω, ἰων. **εὔπτω**· μελ. **εφάπω**· ἄορ. α' **εφῆπω**· πλθθ. πρκ. **εφῆμαι**· προσδένω τι εἰς τι (ἐπάνω εἰς τι), κρεμῶ || ἐνταθέν, στερεώνω || δεσπίζω.— || Παθητ., κρέμαμαι ἀπὸ τίνος, ἐπικρέμαμαι, ἐπικίεμαι || ἐν τῷ πρκ. καὶ ὑπερ. **εφῆπται**, **εφῆπτο** = λατ. imminet, imminebat· **Τρώεσσι κῆδε' εφῆπται**=συμφορὰ ἐπικρέμανται ἐπὶ τῶν Τρώων.— || μέσον, ἐπιλαμπρόνομαί τίνος, δροτῶμαι τίνος, ἐγγίζω, «εφῆπτομαι» || ἐγγείρω ὀξιώσεις ἐπὶ τίνος, ὀπαίω. 2) φδάνω εἰς τι, ἐπιτυγχάνω τι (λατ. attingere) || οὕτω μετχ. ἰων. παθ. πρκ. ἰ **εὔδεος ἐπαμμένος** = κεκτημένος κάλλος, ὠραίος.

εὐ-αρμόζω, μελ. -σω· ἀμτθ. προσαρμόζομαι εἰς τι, ταιριάζω μετὰ τι, συμπήτω μετὰ τι.— || μετθ. ἐφορμῶς τι ἐπὶ τίνος ἄλλου, προσαρμόζω, συναρμόζω.

εὐ-αρμόσδων, δωρ. ἀντὶ **εφαρμόζων**.

εὐ-αρμόσσει, γ' ἐν. ἔδκτ. ἐπ. ἄορ. α' τοῦ **εφαρμόζω**.

εὐ-αρμόττω, ἄττ. ἀντὶ **εφαρμόζω**.

εφαρξάμην, **εφάρχθη**, ἄττ. ἀντὶ **εφραξάμην**, **εφάρχθη**, μέσ. καὶ παθ. ἄορ. α' τοῦ **φράσσω**.

ἔφατο, ἔφαντο, γ' ἐν. καὶ πληθ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ φημί.

ἔφ-ἔδρα, ἰων. **ἐπέδρη**, ἡ' τὸ ἐφεδρεύειν, τὸ κἀθροῖν (παρμένειν) πλησίον τινός || πολιορκία, ἀποκλεισμός (λατ. *obsessio*).

ἔφ-ἔδρῶν, μελ. -ἤσω (*ἐπι+ἔδρα*)· κἀθημαι ἐπὶ τινος, ἐπικάθημαι || στηρίζομαι (ἐπὶ τινος).

ἔφ-ἔδρεια, ἡ' τὸ νὰ κἀθηται τις ἐπὶ τινος ἢ πλησίον τινός.— || τὸ παραμένειν ἐν ἀναμονῇ, ἐνέδρα (λατ. *insidiæ*). Ἐκ τοῦ

ἔφ-ἔδρεύω, μελ. -σω (*ἔφεδρος*)· κἀθημαι, στηρίζομαι, ἐπὶ τινος.— || παρακἀθημαι, παραμονεύω || ἐπιτηρῶ; καιροφυλακτῶ.—ῶσα. σταματῶ. Ἐκ τοῦ

ἔφ-ἔδρος, ὄν (*ἐπι+ἔδρα*)· ὁ κἀθήμενος ἐπὶ τινος: *λεόντων ἔφεδρος* = ὁ κἀθήμενος ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ λεόντων || ὁ κἀθήμενος πλησίον, παρακἀθήμενος.— || ὁ παρακἀθήμενος καὶ παραφλάττων, ἐνεδρεύων, παραμονεύων.— || ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἐφεδρείᾳ, ὁ ἀναμένων ὅπως καταλάβῃ τὴν θῆσιν ἄλλου (*ἔφεδρος* ἐν τῇ σπηρ. ἐνν.), κυρ. ἐπὶ τρίτου πολεμιστοῦ, ἀναμένοντος νὰ λῆξῃ ὁ ἀγὼν τοῦ πρώτου ζυγούρου διὰ νὰ πολέμησῃ μὲ τὸν νικητὴν || διαδοχός || ἐκδικητής.

ἔφ-ἔζομαι, μελ. -εδοῦμαι, ἀποθ.· κἀθημαι ἐπὶ τινος, ἐπικάθημαι. 2) κἀθημαι πλησίον, παρακἀθημαι.

ἔφ-ἔηκα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ ἐφήμι.

ἔφ-εἴην, ἠς, ἠ, Ἐξκτ. ἀορ. β' τοῦ ἐφήμι.

ἔφ-εἰμένος, μετ. παθ. πρκ. τοῦ ἐφ-έννυμι.

ἔφ-εἶναι, ἀπφ. ἀορ. β' τοῦ ἐφήμι.

ἔφεσάμην, ἀορ. α' τοῦ φείδομαι.

ἔφ-εἴω, ἠς, ἠ, ἐπικ. Ἰποτ. ἀορ. β' τοῦ ἐφήμι.

ἔφ-εκτος, ὄν (*ἐπι+ἔκτος*)· ὁ περιέχων τὴν ἀεραῖαν μονεδα κοί 1/6 ἐπὶ πλέον αὐτῆς (τὸ δλον καὶ τὸ ἔκτον αὐτοῦ): 1 + 1/6 = 7/6: *τόκος ἔφεκτος* = τόκος συνιστάμενος ἐκ τοῦ 1/6 τοῦ κεφαλαίου (ἀνερχόμενος εἰς τὸ 1/6 τοῦ κεφαλαίου), ἦτοι 16 2/3 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

ἔφ-ελίσσω, μελ. -ἔσω περιτυλίσσω, συστρέφω, περιστρέφω.

ἔφ-ελκῦσαι, ἀπφ. ἀορ. α' τοῦ ἐφέλω.

ἔφ-ελκυστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἔλκων πρὸς τὸ μέρος του, προσελκυστικός. ἔλκυστικός. Ἐκ τοῦ

ἔφ-ἔλκω, ἰων. **ἐπέλεξα**· μέλ. *ἐφέλεξα*, ἀλλ' ἀορ. α' ἐν γὰρ εἰ *ἐφείλεσσα* (ἐκ τοῦ *ἐφελκύω*)· οὖρω, ἔλκω, κρτὸ ἰν μου ἡ πρὸς τὸ μέρος τινός || ἐπὶ πλοίου, ρουμολκῶ. 2) πίνω «μονορούφι», πίνων ἐξαντλῶ τι.— || Παθητ., οὖρομαι: *οἱ ἐφελκόμενοι* = οἱ ὀπισθεν τοῦ στρατεύματος συρόμενοι, οἱ παραπλανώμενοι, οἱ βροθυπορούσεντες.— || Μέσον, ἔλκω, οὖρω, πρὸς ἑμυτόν, προσελκῶ· *ἐφέλετο μείλιον ἔγχοσ* = προσεπάθει νὰ ἀποσπᾷ τὸ δόρυ (τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμπροσθὴ εἰς τὸν πόδα του) || *ἐφέλεται ἄνδρα σιδήρου* = ἡ δῆα τοῦ σιδήρου προσελκῶ τούς ἀνδρας (εἰτούς τροσθῆν, τούς θάξει εἰς πειρασμόν) || *ἐφέλωμαι τὴν θύραν* = «τραβῶ», κλειψὶ τὴν θύραν.

2) ἐπιφέρω, κληροδοτῶ, ἀποτελέσματα (συνειπείας).

3) ἐγείρω ἀξιώσεις, οικειοποιούμαι.

ἔφ-ἔμεν, ἀπ. ἀντὶ *ἐφείναι*, ἀπφ. ἀορ. β' τοῦ ἐφήμι.

ἔφ-ἐννῦμι = *ἐπιέννυμι* (8 βλ.).

ἔφ-εξῆς, ἰων. **ἐπεξῆς**, ποιητ. **ἐφεξείης** ἐπίρ. (*ἐπι+ἔχομαι*): κατὰ σειράν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, εἰς τὴν γραμμὴν.— || ἐπὶ χρόνου, κατὰ διαδοχὴν, διαδοχικῶς || μετὰ ταῦτα, ἀμέσως ἔπειτα

ἔφ-εξίς, -εως, ἡ (*ἐπέχω*)· ἀφορμὴ, πρόφασις, πρόσχημα.

ἔφ-ἔπω, πρκ. *ἔφειπον*, ἐπ. *ἔφεπον*, ἰων. *ἔφέπεσκον*· μελ. *ἐφέπω*· ἀορ. β' *ἐπέσπον*· ἀπφ. *ἐπισπέειν*· μετ. *ἐπισπών*· πηγαῖον κατόπιον, ἔπομαι, ἀκολουθῶ, ἐπιδιώκω. 2) ἐλαύνω, ὠδῶ, ἐλαύνων ὠδῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ, πιέζω, καταδιώκω. 3) ἐπιδιώκω τι, ἀκολουθῶ (κυνηγῶ) μίαν ἐπιδιώξιν μου, ἐνασχολούμαι μὲ τι, διευδύνω, ὀκνοῦμαι, τι. 4) ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, διέρχομαι, διατρέχω. 5) *πότεμον ἐπέσπον—θάνατον καὶ πότεμον ἐπέσπον—ἔθανον καὶ πότεμον ἐπέσπον* = ἐπέδιωξα καὶ εὗρον τὸν θάνατόν μου (τὴν μοι-

ράν μου), ἐπετάχυνα, ἐπέσουρα, τὸν θάνατόν μου.— || μέσον, πρκ. *ἔφειπόμεν*· μελ. *ἔφέπωμαι*· ἀορ. β' *ἔφ-εσπέωμην*, ἀπφ. *ἐπισπέσθαι*· ἀκολουθῶ, διώκω || συνοδεύω, περιποιούμαι || ὑπακούω, συμμορφούμαι, συγκατανεύω.

ἔφ-ἔρβω, μετ. τύπος τοῦ *ἔφερπω*.

ἔφ-ἔρπω, μελ. *ἔφάρω*· ἀορ. α' *ἔφείρπωσα*, ἀπφ. *ἔφερπύσαι* (ἐκ τοῦ *ἔφερπύζω*)· ἔρπω ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τι.— || ἐπέρχομαι; ἔρχομαι πρὸς τινα, θάβμι-αἰως (θραδέως) ἢ κρυσφίως || ἀπολ. *χρόνος ἐφέρεται* = προχωρῶν χρόνος.

ἔφ-εξ, Προστ. ἀορ. β' τοῦ ἐφήμι.

ἔφέσιμος δίκη, δίκη, ἐν ἣ εἶχε τις τὸ δικαίωμα νὰ κἀμῃ ἔφεσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον. Ἐκ τοῦ

ἔφ-εσις, -εως, ἡ (*ἐφήμι*)· τὸ ρίπτειν τι κατὰ τινος. 2) ὡς ἄττ. δικανικός βρος, ἐκκλησις (προσφυγή) εἰς ἄλλο δικαστήριον.

ἔφ-ἔσπερος, ὄν (*ἐπι+ἔσπερα*)· δυτικός.

ἔφ-ἔσπομαι, ποιητ. ἀντὶ *ἔφέπομαι*.

ἔφ-ἔσαι, ἐπ. ἀντὶ *ἔφ-ἔσαι*, ἀπφ. ἀορ. τοῦ ἐφίζω.

ἔφ-ἔσαι, ἐπ. Προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐφίζω.

ἔφ-ἔσάμενος, ἀπ. μετ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐφίζω.

ἔφ-ἔσσομαι, ἐπ. μέσ. μελ. τοῦ ἐφίζω.

ἔφ-ἔσταότες, ἄττ. -ώτες, ὄν. πληθ. μετ. πρκ. τοῦ ἐφίστημι.

ἔφ-ἔστασιν, ἀντὶ *ἔφεστήκασιν*, γ' πληθ. πρκ. τοῦ ἐφίστημι.

ἔφ-ἔστιος, ἰων. **ἐπίστιος**, ὄν (*ἐπι+ἔστία*)· ὁ ἐπὶ τῆς ἐστίας του, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, εὐρικόμενος || ὁ ἔξων ἔστιαν καὶ οἶκον || μετὰ ρημ. κινήσεως σημαντικῶν, πρὸς τὴν οἶκον. 2) ὁ κἀθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐπὶ ἱκατῶν || *ἔφέστιος δόμων* = ἰκέτης ἐνοικῶν ἐν τῷ οἴκῳ.— || ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον ἢ τὴν οἰκογένειαν || ἀνταθην, τὸ *ἔφέστιον*, ἰων. *ἐπί-σσιον* = ἡ οἰκογένεια· οἶκος, οἰκογενειακός κύκλος· *θεοὶ ἐφέστιοι* = οἱ οἰκογενειακοὶ θεοὶ (λατ. *Lares* ἢ *Penates*) || ὡς. ἐπὶ θαῶν, ὁ προστάτης τῆς ξενίας, οἱ ἐπὶ τῆς φιλοξενίας.

ἔφ-ἔστρίδιον, τὸ, ὄνομα. τοῦ *ἔφεστρίε*.

ἔφ-εατρίς, -ίδος, ἡ (*ἐφέννυμι*)· ἐπανωφόριον, περικόλυμμα, μανδύας.

ἔφεστῶς, ἀντὶ *ἔφεστηκῶς*, μετ. πρκ. τοῦ ἐφίστημι.

ἔφ-ἔτης, -ου, ὁ (*ἐφήμι*)· ἡγεμῶν, δικικητής.— || οἱ *ἔφεται*, εἰδικὸν δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, δικάζον φονικὰς δικας.

Ἐτυμ. ἰ ἐφέτης τοῦ ἐφήμι· ἔφετημ (-l-pā ἢ *εφ-εθμᾶ (*-dh-mā)· Κατ' ἄλλους, ἦττον ὀρθῶς, *εφέται· ἐπὶ τοῖς ἔταις*, ἢ ἐφέτης (*ἔφη = σανσκρ. *śa-bhā* (γενάρχη, γενεά).*

ἔφετημ, ἡ (*ἐφήμι*)· παραγγελία, ἐντολή, προσταγή.

ἔφευξα, ἀορ. α' τοῦ φεύγω (οὐχὶ τοῦ φεύγω).

ἔφ-εφρέτης, -οῦ, ὁ ἐφευρέτης, ἐπινοητής, ὁ μηχανώμενός τι. Ἐκ τοῦ

ἔφ-εφρίσκω, ἰων. **ἔφευρ-**· μελ. *ἔφευρῆσω*· ἀορ. β' *ἔφεῦρον*· εὐρίσκω κατὰ τύχην, ἀνευρίσκω ὅπου δῆποτε || γενικῶς, ἀνακαλύπτω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω || ὡς. ἀνακαλύπτω, συλλαμβάνω, τινὰ πρῶττοντὰ τι.

ἔφ-εψάσθω, Προστ. ποιητ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐφέπω.

ἔφ-εψίασμαι, ἀποθ.· οἰκῶται, ἐμπαίζω, χλευάζω.

ἔφ-εῦράτω, γ' ἐν. ὄνομα. τοῦ *ἔφοράω*.

ἔφ-εῦρων, ἰων. πρκ. τοῦ *ἔφοράω*.

ἔφ-ἠθάω, μελ. -ἤσω· φθάνω (ἔρχομαι) εἰς ἡλικίαν ἐφήβου, εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἀνδρούμαι.

ἔφ-ἠθεία, ἡ (*ἐφηβία*)· ἐφηρική ἡλικία, ἀνδρική ἡλικία, κατὰστασις ἀνδρός.

ἔφ-ἠθείος, α, ὄν (*ἐφηβος*)· νεανικός.

ἔφ-ἠθικός, ἡ, ὄν, διωρ. **ἔφεθατικός**· ὁ ἀνήκων εἰς ἐφηβον, ὁ ἀρμύζων εἰς ἐφηβον || τὸ *ἐφηβικόν* = τὸ σῶμα τῶν ἐφήβων, οἱ ἐφηβοί. Ἐκ τοῦ

ἔφ-ἠθος, διωρ. **ἔφεθος**, ὄν (*ἐπι+ἠβη*)· ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐφηρικήν ἡλικίαν (εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος, ἐν Ἀθήναις). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔφ-ἠθοςύνη, ἡ (*ἐφηβος*)· ἡ ἡλικία τοῦ ἐφήβου, νεανικὴ (ἢ καὶ ἀνδρική) ἡλικία.

ἔφ-ἠγέομαι, ἀποθ.· ὀδηγῶ ἐναντίον τινός.— || ὀδηγῶ εἰς τινα τόπον, δίδω πληροφορίας.

ἐφ-ήδομαι, παθ. ἄγαλλομαι, ἐπιχαίρω.
ἐφ-ῆκα, ἄορ. α' τοῦ ἐφήμι.
ἐφ-ῆκω (ἐπι+ῆκω) ἔχω φθάσει εἰς τι.— ἐκτεινομαι ἢ φθάνω εἰς τι.
ἐφ-ῆλιξ, -ῆκος, ὁ, ἦ=ἐφηβος.
ἐφ-ῆλός, μέλ. -ώσω (ἐπι+ῆλος) καρφώνω ἐπί τινος, προσηλών στερεῶς || μτφρ. καθορίζεται τι ἀμετακλήτως.
ἐφ-ῆμαι, παθ. κάθημαι ἐπί τινος, ἐπικάθημαι, παρ-καθήμαι.
ἐφ-ῆμερία, ἡ ἡ ἡμερησία σειρά, ἡ τάξις καθ' ἡμέραν || τάξις ἢ σειρά ἱερῶν, οἵτινες ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα κατὰ περιόδους ἐξετέλουν τὴν ἱερατικὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν || ἱερατικὴ ὑπηρεσία ἐν ὠρισμένῃ σειρά ἡμερῶν. Ἐκ τοῦ
ἐφ-ῆμεριος, δωρ. ἐφᾶμέρ—, ον (καὶ -α, -ον) (ἐπι+ῆμέρα) ὁ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ὁ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν || ὁ ἐν καιρῷ ἡμέρας. 2) μόνον ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ μίαν ἡμέραν || ἐφημέρια φροεῖν=ἀδιαφορεῖν διὰ τὴν ὑβρίον || ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφημέριοι=πλάσματα ἐφήμερα || ἐντεθῆεν γενικῶς, βραχυχρόνιος, μὴ διαρκῶν παρὰ μίαν μόνον ἡμέραν.— || καθημερινός.
ἐφ-ῆμοσύνη, ἡ (ἐφήμι) =ἐφευγῆ ἐντολή, διαταγή.
ἐφ-ῆνα, ἄορ. α' τοῦ φαίνω.
ἐφ-ῆπται, ἐφ-ῆπτο, γ' ἐν. παθ. πρκ. καὶ ὑπερ. τοῦ ἐφάπτω.
ἐφ-ῆσα, ἄορ. α' τοῦ φημί.
ἐφ-ῆσθα, ἀντι ἐφῆς, β' ἐν. ἄορ. β' τοῦ φημί.
ἐφ-ῆσω, μέλ. τοῦ ἐφ-ῆμι.
ἐφ-ῆσα, δωρ. ἀντι ἐφῆσθα, ἄορ. α' τοῦ φθάνω.
ἐφ-ῆρμαι, παθ. πρκ. τοῦ φθείρω γ' πληθ. ἐφῆδαται.
ἐφ-ῆσα, ἄορ. α' τοῦ φθάνω.
ἐφ-ῆγξαστο, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ φθέγγομαι.
ἐφ-ῆειρα, ἄορ. α' τοῦ φθείρω.
ἐφ-ῆμι-μερίς, ἐς (ἐπιτά+ῆμιος+μέρος) ὁ περιέχων ἐπτά ἡμίση μέρη (3ηλ. 3 1/2) || ἰδίᾳ ἐν τῇ Μεσσηνί, τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ ἑξαμέτρου ἢ τοῦ ἰαμβικοῦ τριμέτρου, ὁσάκις περιέχει τρεῖς πόδας καὶ ἡμισυ— πρβλ. πενθήμερης.
ἐφ-ῆν, ἄορ. β' τοῦ φθάνω (ὡσαὶ ἐξ ἐν. φθῆμι).
ἐφ-ῆιστο, ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερ. ἢ ἄορ. β' τοῦ φθάνω.
ἐφ-ῆιδεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ φθίνω.
ἐφ-ῆϊτο, γ' ἐν. ἐπ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ φθίνω.
ἐφ-ῆορα, β' πρκ. τοῦ φθείρω.
ἐφ-ῆος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἔπω βραστός, μαγειρευμένος, παρεσκευασμένος πρὸς τροφήν.
ἐφ-ῆζάνω=ἐφίζω ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ.
ἐφ-ῆζω, δωρ. ἐφίζω πρτ. ἐφίζων, ἰων. ἐφίζεσκον ἄμφθ. κάθημαι ἐπὶ τινός, ἐπικάθημαι, ἢ κάθημαι πλησίον τινός, παρακώθημαι.— || ἐνεργ. μτβ. ἐν τῷ ἐπ. μέσ. μέλλ. ἐφέσομαι, ἀπρφ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. α' ἐφέσσαι, ἐφέσοσθαί· ὁάλλω τινὰ νὰ καθίσθῃ ἐπὶ τινός, τὸν ἐπικαθίζω.
ἐφ-ῆμι, μέλ. ἐφήσω ἄορ. α' ἐφήκα, ἰων. καὶ ἐπ. ἐφήκα. Προστ. ἄορ. β' ἐφες, ἐπ. Ἰσοτ. ἐφείω ὑπερ. χει ἐπίσης γ' ἐν. πρτ. ἐφίει (ὡσαὶ ἐξ ἐν. *ἐφείω) στέλλω πρὸς τινα. 2) στέλλω ἐναντίον τινός, ῥίπτω, ἀκοντίζω, κατὰ τινός || ἐντέλλομαι, (δίδω ἐντολήν) εἰς τινα νὰ πράξῃ τι ἐφήμι χεῖράς τινι=ὁάλλω (ἐπιβάλλω) χεῖρα εἰς τι(να). 3) ἐπὶ γεγονότων, ἐπὶ τοῦ πεπωμένου κλπ. πέμπω εἰς τινα (τοῦ παραχωρῶ) || ἐφήμι νόστον τινι=ἐπιτρέπω εἰς τινα νὰ ἐπανελάθῃ.— || ἄφινω τινὰ νὰ ἀπέλθῃ, ἀπολύω, ἀπελευθερώω. τινὰ || μτφρ. χαλαρώνω (ἰδίᾳ τὸν χαλινόν) || ὑποχωρῶ, ὑποκύπτω || ὡσ. φαίνωμεν. ἄμφθ. (ἐν. ἐμυανόν), παραδίδομαι εἰς τι(να). 2) ἐπιτρέπω.— || ἄφινω τὸν ὄρνεον ἐπὶ τὴν θήλειαν (λατ. admittere).— IV ὡς νομικὸς ὄρος, ἀναφέρομαι (κάμνω φρεαίν) εἰς ἀνώτερον δικαστήριον πρβλ. ἐφεσις.— V μέσον. ἐφίεμαι, μέλ. ἐφήσομαι· δίδω ρητὴν ἐντολήν εἰς τινα || ἐντέλλομαι, διατάσσω || ἐμπιστεύομαι εἰς τινα || ἐπιτρέπω εἰς τινα νὰ πράξῃ τι. 2) ἀποβλέπω εἰς τι, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι, ποδῶ τι.

ἐφ-ικνεόμαι, ἰων. ἐπ-ικν— μέλ. ἐφίξομαι ἄορ. β' ἐφικόμεν πρκ. ἐφίγμα· ἀποθ. φθάνω ἐπάνω εἰς τι(να), φθάνω, ἐπιτυχάνω (τὸν στόχον τρόπο τινὰ) || ἐπὶ πράγμ., κτυπῶ (ἐπιτυχάνω) ἀκριβῶς || μτφρ. ἐφικνούμαι λέγων ἢ λόγῳ =προσεγγίζω τὸ ἀληθές (τὴν ἀλήθειαν) λέγων || ἀπολ. ἐκτείνομαι φθάνω.— || ἐπέρχομαι || ἐμφανίζομαι, ἐπισκέπτομαι || λυμαίνομαι || μετὰ διπλῆς αἰτ.: ἐπικέσθαι (ἀπρφ. ἰων. ἄορ. β') μάστιγι πλῆγας τὸν Ἑλλησποντον =κολάσαι τὸν Ἑλλησποντον διὰ μαστιγωμάτων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐφ-ικτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἐφικνεόμαι· ὄν εὐκόλως φθάνει τις, προσιτός. 2) ἐφικτόν ἐστι =εἶναι δυνατόν.
ἐφίλαθεν, ἐφίλασα, δωρ. ἀντι ἐφίληθεν, ἐφίλησα.
ἐφίλατο, γ' ἐν. ἐπ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ φιλέω.
ἐφίληθεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ φιλέω.
ἐφ-ίμερος, ον (ἐπι+ἴμερος) ἐπιθυμητός, ποδηγός || δελκτικός, εὐφρόδουτος.
ἐφιμώδην, παθ. ἄορ. α' τοῦ φριμῶ.
ἐφ-ίππιος, ον (ἐπι+ἴππος) ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππον, ἢ ὁ κατάλληλος διὰ τὸν ἵππον (ἢ διὰ τὴν ἱππασίαν) || τὸ ἐφίππιον (ἐνν. στρώμα)=λατ. ephippia=τὸ ἐπὶ τοῦ ἵππου ὑπὸ τὴν σέλλαν ἢ τὸ σαμάριον ἀπλούμενον χονδρόν ὕφασμα.
ἐφ-ίππος, ον (ἐπι+ἴππος) ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου καθ' ἡμέρας, ἱππεὺς || κλύδων ἐφίππιος=ὄρμητικόν κύμα ἱππων (ἢ ἱππικῶν ἀρμάτων).
ἐφ-ίπτάμαι, ἰγγ. τύπος τοῦ ἐπιπέτομαι.
ἐφ-ισδάνω, ἐφ-ισδω, δωρ. ἀντι ἐφισάνω, ἐφίξω.
ἐφ-ίστημι, ἰων. ἐπίστ—: A' ἐνεργ. μτβ. ἐν τῷ ἐνεστ., πρτ., μέλλ. καὶ ἄορ. α' ἐπέστησα· στήνω ἢ τοποθετῶ ἐπὶ τινός || ἐπιβάλλω. 2) τοποθετῶ (διορίζω) τινὰ ὡς ἐπόπτην ἄλλου || τὸν διορίζω εἰς τινα θέσιν (ὑπηρεσίαν). 3) ἐφίστημι τινι ἀγῶνα=ἰδρύω, καθιερώω, ἀγῶνας εἰς τιμὴν προσώπου τινός.— || τοποθετῶ πλησίον.— || κῆρυξ τινὸς νὰ σταματήσῃ, σταματῶ τι(να).— IV ἐφίστημι τὸν νοῦν =ἐπιστῶ τὴν προσοχὴν τινός (λατ. in animam adverte) ἀπολ. ἐφίστημι=παρακολουδῶ, παρευρισκομαι, προντίξω.
B' ἄμφθ. ἐν τῇ παθητ. καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἄορ. β' ἐπέστην, πρκ. ἐφέστηκα, ὑπερ. ἐφεστήκειν Ἰσταμαι ἐπὶ τινός || ἐπιβάλλομαι. 2) Ἰσταμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπολάζω: τὸ ἐφιστάμενον τοῦ γάλακτος=τὸ ἀνδογάλα («ἡ κρέμα»). 3) τοποθετοῦμαι ὑπεράνω τινός ὡς ἐπιστάτης ἢ ἐπόπτης, ἐπιστατῶ (λατ. praesesse) || ἰων. μτβ. πρκ. οἱ ἐπισταῶτες, αἰτ. οἱ ἐφεστώτες=οἱ κατέχοντες τὰς ἐξουσίας, οἱ ἐπίσημοι.— || Ἰσταμαι πλησίον, παρίσταμαι. 2) ἐπὶ ἐχθρικής σημ.— Ἰσταμαι κατέναντι τινός, ἀνδίσταμαι, ἀντιτάσσομαι || μτφρ. ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαι, εἶμαι ἐγγύς (λατ. instare): Κῆρες ἐφεστώσι θανάτω =αἱ μοῖραι τοῦ θανάτου εἶναι ἐγγύς.— || Ἰσταματῶ, διακόπτω τὴν πορείαν μου.— IV προσηλώνω τὸν νοῦν μου εἰς τι.
ἐφλάδων, ἄορ. β' τοῦ φλάξω.
ἐφόβηθεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ φοβέω.
ἐφ-οδεύω, μέλ. -σω (ἐπι+ὀδός) περιπολῶ, ἐπισκέπτομαι καὶ ἐλέγχω τοὺς φρουρούς || ὡσ. καὶ ἐπὶ ἀξιωματοῦχος ἐπικοπετημένον κατ' ἔτος τὰς κατασκευὰς τοῦ Παρσικοῦ Κράτους καὶ ἐλέγχοντος τοὺς σατράπας: γενικῶς, ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω.
ἐφ-όδια, τὰ ἄλ. ἐφόδιος.
ἐφ-οδιάζω, ἰων. ἐποδιάζω μέλ. -άσω «ἐφοδιάζω» τινὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ὁδὸν (ταξίδιον), προμηθεύω τὰ διὰ τὴν ὁδὸν (ἐφόδια=τὰ ἐπὶ τῇ ὁδῷ).— Μέσον, ἐφοδιάζω ἑμαυτὸν (ἐφοδιάζομαι) μὲ τι, ἢ λαμβάνω τὰ ἐφόδια μου. Ἐκ τοῦ
ἐφ-όδιος, ον (ἐπι+ὀδός) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἀναγκαῖος διὰ) ταξίδιον.— Ὁς οὐσιαστ. τὸ ἐφόδιον (λατ. viaticum), κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. τὰ ἐφόδια =αἱ διὰ τὸ ταξίδιον ἀναγκαῖαι προμήθειαι (τὰ ἐπὶ τῇ ὁδῷ).— Τὰ ὀδοπορικὰ ἔξοδα προεβουτοῦ || γενικῶς, τὰ πρὸς συντήρησιν (τὰ πρὸς τὸ ζῆν) ἀναγκαῖα, πόροι ζωῆς, προμήθειαι.

ἔφ-οδος (Α), ὁ ὁ περιερχόμενος καὶ ἐπιβλέπων τοὺς φρουρούς, ὁ περιπολῶν, περίπολος.

ἔφ-οδος (Β), ἡ (ἐπι+ὄδος) ἡ ὁδὸς πρὸς μέρος τι, πρόσοδος, προσέγγισις ἢ μέσον (τρόπος) νὰ φθάσῃ τις εἰς τι μέρος.— ἢ ἐπιδρομὴ, προσβολή, ἐπίθεσις.

ἔφ-οδος (Γ), ὄν (ἐπι+ὄδος) προσπός, εὐπρόσιτος.— Ἰγερθ. *ἔφ-οδάτατος*.

ἔφοιτη, δωρ. γ' ἐν. πρτ. τὸ *φοιτάω*.

ἔφ-όλκαιον, τὸ (ἐφέλκω) τὸ πηδάλιον.

ἔφ-όλκιον, τὸ (ἐφέλκω) μικρὸν σκάφος (λέμβος) προσδεδεμένον εἰς πλοῖον καὶ ρυμουλκούμενον ὑπ' αὐτοῦ ἢ γενικῶς, προσάρτημα, παράρτημα.

ἔφ-ολκίς, -ίδος, ἡ (ἐφέλκω) θάρος, φορτίον, ρυμουλκούμενον σκάφος.

ἔφ-ολκός, ὄν (ἐφέλκω) ὁ σύρων, ἔλκων, πρὸς τι, ἔλκυστικός, προσελκυστικός, ἐπαγωγός, δελεαστικός.— ἢ ἔχων χρεῖαν ἔλκυσμου, βραδυκίνητος, νωδρός.

ἔφ-ομαρτέω, μελ. -ήσω παρακολουθῶ κατὰ πόδας.

ἔφ-οπλίζω, μέλ. -σω ἐπ. ἀπρφ. ἀορ. α' *ἔφοπλίσασι*.— ἐτοιμάζω, ἐφοδιάζω, ἐξοπλίζω ἢ τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

ἔφ-ορατικός, ἡ, ὄν ὁ ἀρμόδιος πρὸς τὸ ἐφορᾶν, πρὸς τὸ ἐπιβλέπειν, ὁ ἀγρυπνῶν ἐπὶ τίνος. *Ἐκ τοῦ

ἔφ-οράω, ἰων. *ἐποράω* πρτ. *ἐφεώρων*, ἰων. γ' ἐν. *ἐπεώρα* μέλ. *ἐπόσωμαι*, ἐπ. *ἐπιόσωμαι*· ἀορ. β' *ἐπειδον*· ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ. 2) γενικῶς, βλέπω, στρέφω, τὸ βλέμμα, πρὸς τι, θεωρῶ, ἐπίδεδωρῶ.— Παθητ. *δσον ἐφεοράτο τῆς νήσου* = δσον μέρος τῆς νήσου ἐβλέπετο (ἦτο ορατόν). 3) ἐπιτηρῶ, προσέχω, εἶμαι ἐν ἐπιφυλακῇ ἢ προτιμῶ.

ἔφορεία, ἡ (ἐφορεύω) ἐπιτήρησις, ἐπιβλεψις.— τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου· διαφ. γρ. *ἐφορία*.

ἔφορεῖον, τό· τόπος συνεδριάσεως τῶν Ἐφόρων. *Ἐκ τοῦ

ἔφορεύω, μελ. -σω = *ἐφορέω* (βλ. λ.).— ἢ (ἐφορος) εἶμαι ἔφορος.

ἔφορικός, ἡ, ὄν (ἐφορος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἔφορον.

ἔφ-όριος, α, ὄν (ἐπι+ὄρος) ὁ ἐπὶ τῶν συνόρων, ὁ συνορεύων, γείτων.

ἔφ-ορμαίνω ἐφορμῶ, φέρομαι μεθ' ὀρμῆς.

ἔφ-ορμάω, ἰων. *ἐπορμάω* μέλ. -ήσω, ἀορ. α' *-ώρησα*· ἐξεγείρω, διεγείρω, τι(νὰ) ἐναντίον τίνος, παρορμῶ, ἐξωθῶ, θέτω εἰς κίνησιν. 2) ἀμτθ. ὀρμῶ ἐναντίον τίνος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι.— ἢ Παθητ. καὶ μέσ. ἀορ. α' *ἐφορμασάμην* καὶ *ἐφορμήθη*· ἐξεγείρομαι κατὰ τίνος, φέρομαι ὀρμητικῶς κατὰ τίνος, ὀρμῶ κατὰ τίνος. 2) κάμνω ἐξόρμησιν.

ἔφ-ορμέω, ἰων. *ἐπορμέω*, μέλ. -ήσω· μένω ἡγκυροβολημένος ἐν τινὶ τόπῳ, με ἐχθρικός διαδέσεις κατὰ τίνος, ἐνεργῶ ἀποκλεισμένον κατὰ τίνος, ἀποκλείω ἐχθρὸν μου τίνα (ἐνεργῶ ἀποκλεισμένον) ἢ φρουρῶ, ἐπιτηρῶ, παραμονεύω.— Παθητ. εἶμαι ἀποκεκλεισμένος (πολιορκημένος).

ἔφ-ορμή, ἡ (ἐπι+ὄρη)· εἰσοδος, προσέλευσις, εἰς τι μέρος.— ἢ ἀπόρημα, ἐπιχειρήσις, ἐναντίον θέσεώς τινος ἢ ἐπίθεσις, προσβολή.

ἔφ-ορμηθεῖεν, γ' πληθ. ἔδκτ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἐφορμάω*.

ἔφ-ορμησις, -εως, ἡ (ἐφορμέω) τὸ παραμένειν ἐν ἀγκυροβολίᾳ πρὸς ἐπιτήρησιν ἐχθροῦ, τὸ τηρεῖν τίνα ἐν ἀποκλεισμῷ, ἀποκλεισμός, πολιορκία (διαφ. γρ. *ἐφόρμησις*).

ἔφ-ορμίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω (ἐπι+ὄρμος) φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὄρμον του (εἰς τὸ ἀγκυροβόλιόν του).— μέσ. καὶ παθητ. ἔρχομαι εἰς ὄρμον, ἀγκυροβολῶ.

ἔφ-ορμος (Α), ὄν (ἐπι+ὄρμος) ἡγκυροβολημένος ἐν ὄρμῳ.

ἔφ-ορμος (Β), ὁ = *ἐφορμησις* (βλ. βλ.).

ἔφορος, ὄν (ἐφορέω) ὁ ἐφορῶν (ἐπιβλέπων, ἐποπεύων).— ἢ ὡς οὗτος ὁ *ἔφορος* ἐπόπτης, φρουρός, κυβερνήτης. 2) ἐν Σπάρτῃ **Ἐφοροι* ἦσαν σῶμα ἐκ πάντε ἀρχόντων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐξουσίαν καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων,

ἔφ-όσον, ἰπρ. ἀντι *ἐφ' ὄσον*.

ἔφρασάμηγ, δωρ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *φράζω*.

ἔφραξα, ἀορ. α' τοῦ *φράσσω*.

ἔφριξα, ἀορ. α' τοῦ *φρίσσω*.

ἔφρούαξα, ἀορ. α' τοῦ *φρούασσω*.

ἔφρυξα, ἀορ. α' τοῦ *φρύγω*.

ἔφ-υθρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· φέρομαι ὑβριστικῶς πρὸς τίνα, προσδέτω προσβλητικὴν συμπεριφορὰν εἰς τήν βλάβην (οὐ μόνον δηλ. βλάπτω τινὰ ἀλλὰ καὶ τοῦ φέρομαι προσβλητικῶς) ἢ τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

ἔφύγον, ἀορ. β' τοῦ *φεύγω*.

ἔφ-υδριάς, -άδος, ἡ (ἐπι+ὕδωρ) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ὕδωρ.

ἔφ-υδρός, ἐπ. *ἔπυδρος*, ὄν (ἐπι+ὕδωρ) ὑγρός, βροχερός, φέρων ὕδωρ. 2) ὁ ἔχων ἀφθονον ὕδωρ.

ἔφ-υμνέω, μελ. -ήσω· ὑμνῶ (ᾄδω, ψάλλω) μετὰ τίνα ἢ ἐπὶ τινὶ (διὰ τι, εἰς τι).— ἢ ᾄδω θρηνώδη ὕμνον.— ἢ ἔξυμνῶ.

ἔφυν, ἀορ. β' τοῦ *φύω*· ὡς, ἐπικ. γ' πληθ. *ἔφυσαν*. **ἔφ-ὑπερθε**, καὶ πρὸ φων **-θεν**, ἰπρ.· ἄνωθεν, ὑπεράνω.

ἔΦΥΡΑ, ἰων. -ρη, ἡ παλαιὸν ὄνομα τῆς Κορίνθου.

ἔφυρσα, ἀορ. α' τοῦ *φύρω*.

ἔφυσαν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *φύω*. 2) γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.

ἔφῦση, δωρ. ἀντι *ἐφύσα*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *φυσάω*.

ἔφ-υστερίζω, μέλ. -σω (ἐπι+ὕστατος)· εἶμαι ὕστερος, ἔρχομαι ἀργότερον (μετὰ ταῦτα), ἔπειτα ἀπὸ τίνα.

ἔφ-ῦω, μέλ. -ύσω (ἐπι+ῦω)· βρέχω ἐπάνω εἰς τι.— Παθητ. βρέχομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὴν θροχὴν· μη. πρκ. *ἐφυσάμενος*.

ἔφ' ῶ, **ἔφ' ῶτε**, τ. ἔ. *ἐπὶ τούτῳ ὥστε*· ὑπὸ τὸν ὄρον ὥστε.

ἔφ-ῶριος, ὄν (ἐπι+ῶρα)· εἰς τὴν ἐποχὴν του, ὠρίμος.

ἔχάδον, ἀορ. β' τοῦ *χανθάνω*.

ἔχάνον, ἀορ. β' τοῦ *χαίνω* ἡ *χάσσω*.

ἔχάρην, παθ. ἀορ. β' τοῦ *χαίρω*.

ἔχάρισάμην, **ἔχάρισθην**, μέσ. καὶ παθ. ἀορ. α' τοῦ *χαρίζομαι*.

ἔχεα, ἀορ. α' τοῦ *χέω*.

ἔχ-ἐγγύος, ὄν = ὁ *ἔχων ἐγγύν*, τ. ἔ. : ἢ ὁ δούς ἢ δυνάμενος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ἀξιοπίστος, ὑπεύθυνος ἢ ἀξιοπίστος, πιστός.— ἢ ὁ ἔχων λάθει, ὁ λαμβάνων ἐγγύησιν, ἀσφαλής, ἐξησφαλισμένος.

ἔχ-ἐθύμος, ὄν, (ἔχω+θυμός) ὁ ἐγκρατῆς τῶν ἐπιθυμιῶν του, σώφρων.

ἔχε-μυθέω, ὄν (ἔχω+μῦθος)· κρατῶ ἐν ἐμαυτῷ τὸν λόγον, εἶμαι ἐχέμυθος, σιγῶ, σιωπῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔχε-μυθία, ἡ (ἔχεμυθέω)· σιγή, σιωπή, *ἔχεμυθία*.

ἔχε-νηίς, -ίδος, καὶ κατὰ συναίρ. *ἔχενῆς*, -*νηῆδο*, ἡ (ἔχω+ναῦς)· ὁ στερεὰ κρατῶν τὰς ναῦς.

ἔχε-πευκῆς, ἔς (ἔχω+πεύκη)· ἡμῆρ. ἐπίθ. τοῦ βάλου· πικρός, ἡ ὀξύς, διαπεραστικός.

*Ἔτυμ. : *ἔχε-πευκῆς* < *ἔχε* (βλ. *ἔχω*) + **πευκῆς* (τὸ) = ἄκρον, αἰχμή, ὀξύτης, δριμύτης, πικρία· πρβλ. ἐπ. *πενυκαδανός* (πόλεμος = ὀλέθριος), ἐπ. *πενυκάλιμος* (= διαπεραστικός), εἰτα *πέυκη* = λιθ. *puuzis*, παλ. πρσω. *peuse*, παλ. γερμ. *fluhta* (= πεύκη, τ. ἔ. δένδρον θελονοειδές), ἰακ. **penk-* (κεντῶ), ἀναλλασσόμενον μετὰ τοῦ **peuθ-* ἐν τῷ λατ. *puugθ*.

ἔχ-σαρκός, ὄν (ἔχω+σάρξ) ὁ ἐχόμενος τῆς σαρκός, ὁ ἐφαρμοζόμενος ἐπὶ τοῦ σώματος.

ἔχεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ *ἔχω*.

ἔχ-στονος, ὄν (ἔχω+στόνος) ὁ παρέχων (προξενῶν, φέρων) ἰστόνους (θλίψεις), στεναγμούς.

ἔχ-ετλη, ἡ (ἔχω)· λαθὴ ἀρότρου ~ (λατ. *stiva*)· [*ἔχ-ετλη* = γαλλ. *haeddell*, ἰακ. **segh-e-dhliq* (βλ. ἐν λ. *ἔχω*) (*χ-τ* < *χ-θ* κατ' ἀνομοιωσιν)]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔχ-ετληίς, *εσσα*, ἐν, (ἔχ-ετλη) ὁ ἀνήκων εἰς *ἔχ-ετλην* (βλ. λ.).

ἔχευ, δωρ. παθ. Προστ. τοῦ *ἔχω*.

ἔχευα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ *χέω*· μέσ. *ἔχευάμην*.

ἐχε-φρονέω, (*ἐχεφρονω*): εἶμαι ἐχέφρων (συνετός, φρόνιμος, ὀξύνοος).

ἐχε-φροσύνη, ἡ φρόνησις, σύνεσις. Ἐκ τοῦ ἐχέ-φρων, ον, γεν. -ονος (*ἐχω+φρήν*)· ὁ ἐχων τὸς φρένας, συνετός, σώφρων.

ἐχησθα, ἐπικ. β' ἐν. Ἰπποτ. τοῦ ἐχω.
ἐχθαίρω, μέλ. ἐχθάρω· ἄορ. α' ἐχθήρα· μέσ. μέλ. ἐχθάρομαι ἐν παθ. ἐνν. (*ἐχθος*)· μισῶ, εἶμαι ἐχθρός πρὸς τινα || μετ' αὐτ. συστ. ἀντικ. ἐχθος ἐχθαίρω = τρέφω μίσος.—Παθητ. ἐχθαίρομαι ἐκ τινος=μισοῦμαι ὑπὸ τινος.

ἐχθαρτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἐχθαίρω· ὃν πρέπει νὰ μισῇ τις, ὀξιομισήτος.

ἐχθές, ἐπίρ. = χθές (ὡς καὶ νῦν). [δι' ἔτυμολ. βλ. χθές].

ἐχθιστός, η, ον· ἀνὸμ. ὑπερθ. τοῦ ἐχθρός, ἀσηματισμ. ἐκ τοῦ ἐχθος, ὡς κέρδιστος ἐκ τοῦ κέρδος· μισητότατος, σφόδρα μισητός || ὁ πλήρης μίσους || ἀπεχδέστατος.—ὡς οὖσα. ὁ ἐχθιστός=ὁ πικρότατος, ὁ ἀσπονδόςτατος, ἐχθρός τινος.

ἐχθίω, ον, γεν. -ονος· ἀνὸμ. συγκρ. τοῦ ἐχθρός, ἀσηματισμ. ἐξ οὗσα. ἐχθός, ὡς τὸ κερδίω ἐκ τοῦ κέρδος· μισητότερος || ἐχθρικόπερος.

ἐχθο-δοπέω, μέλ. -ήσω· προκαλῶ μίσος || φέρομαι ἐχθρικόως πρὸς τινα. Ἐκ τοῦ

ἐχθο-δοπός, ἡ, ὃν (*ἐχθος*)· μισητός, ὀξιομισήτος || ἐχθρικός.

ἘΧΘΟΣ, -εος, τό μίσος, ἐχθρα (λατ. *odium*) || *ἐχθος τινός*=μίσος διὰ τινα.— || ἀντικείμενον μίσους, τὸ μισούμενον ἀντικείμενον.— [*ἐχθος* (*ἐξ* οὗ *ἐχθίων*—*ἐχθιστος* ὡς παραθετ. τοῦ *ἐχθρός*)· *ἐχθαίρω*· *ἐχθρα*· ποιητ. *ἐχθῶ*· ἀπεχθάνομαι (πρὸς ἀπήχθημαι)· ἄμφρ. ἄορ. *ἐχθοδοπῆσαι*· ἄττ. *ἐχθοδοπός*· σκοτειν. ἔτυμολ.]

ἐχθρα, ἰων. *ἐχθη*, ἡ ἐχθρική διάθεσις, μίσος || *ἐχθρα τινός*=μίσος διὰ τινα (κατὰ τινος) || *δι' ἐχθρας μολεῖν ἢ δι' ἐχθρας ἀφικέσθαι τινί* = περιελθεῖν εἰς ἐχθραν πρὸς τινα.

ἐχθραίνω, μέλ. -ἄνω (*ἐχθρός*)· μισῶ || δίκαιμαι ἐχθρικός πρὸς τινα, διατελῶ εἰς ἐχθρικός σχέσεις πρὸς τινα.

ἐχθρο-δαίμων, ον, γεν. -ονος (*ἐχθρός+δαίμων*)· ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν μισούμενος, θεομίσητος || ἔλεεινός, ὀξιοδρόμος, κακορρίζκος.

ἐχθρο-ξένος, ον (*ἐχθρός+ξένος*)· ὁ ἐχθρικός διακείμενος πρὸς τοὺς ξένους, ὄξενος, ἀφιλόξενος, μισόξενος.

ἐχθρός, ἄ, ὃν (*ἐχθος*)· μισητός, ἀπεχθής (ἐν παθ. ἐνν., μισούμενος, ὀξιομισήτος).— || ἀνεργ. μισῶν, ἐχθρικός διακείμενος πρὸς τινα.— || ὡς οὖσα. ὁ ἐχθρός=ὁ ἐχθρός τινος (λατ. *inimicus*).— Παραθ. *ἐχθρότερος*, -ότατος, καὶ συνηθέα. ἐκ παραλλήλου τὰ ἀνωμαλὰ *ἐχθίων*, *ἐχθιστος* (βλ. λ. λ.).

ἘΧΘΩ· μισῶ.— Παθητ. μισοῦμαι, εἶμαι μισητός. Μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ πρτ. ἐν χρήσει.

ἐχιδνα, ἡ (*ἐχίς*)· ἡ ἐχίδια, ὄφιντρα). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐχιδναίος**, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς ἐχιδναν ἢ ὁμοίος ἐχιδνῆ.

ἘΧΙΝΑΙ, -ῶν, ατ' νήσοι τοῦ Ἰονίου Πελάγους, φερόμεναι νῦν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐχινάδες.

ἐχίνεας, οί· εἶδος μυῶν μὲ σκληρὰς καὶ ἀκανθώδεις (ὡς τοῦ ἐχίνου, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβον) τρίχας, ζῶντων δὲ ἐν ἰβύη.

ἘΧΙΝΟΣ, ὁ ἄκανθόχοιρος (*ἐχίνος ὁ χερσαῖος*) || ὡς ὁ θαλάσσιος ἐχίνος «ἐχίνος». 2) τὸ ὄστρονον τοῦ θαλάσσιου ἐχίνου, χρησιμοποιοῦμενον πολυλάκις ὡς δοχεῖον, ἐν ᾧ ἐτίθεντο ἱατρικὰ φάρμακα· ὁμοίως || ὡς τὸ λατ. *testa*, ἄγγειον, δοχεῖον, ὕδρια, εἶδος χύτρας (λατ. *echinus*). 2) δοχεῖον ἐν ᾧ κλειόμεναι ἐσφραγίζοντο αἱ μαρτυρικοί ἀποδείξεις τῶν διαιτητῶν (διὰ νὰ εἶναι πρόχειροι ἐν ᾗ περιπτώσει ἤβαλεν ὑποβληθῆ ἔνστασις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν).— || (κατὰ πλθθ. συν.) τὰ ὄξεα σιδηρᾶ ἔκκρα τοῦ χαλίνου, τὰ ἐντιθέμενα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου, τὸ ὁποῖον ἐπίεζον δι' ἀποτόμου συσπασθεῖς τῶν, καὶ τὸν ἠνάγκασον ὅπως νὰ σταματήσῃ ἀποτόμως. [*ἐχίνος*· πρβλ. παλ-γερμ. *igil*, παλ-σλαβ. *ježi*, λιθ.

ezy ἢ *ezp*, οπι, φων. *ezis*, ὀρθότ. *ezis*· λατ. **eghi*.— Κατὰ τινὰς ἦσαν ὀρθότ., ἄλλ. *χῆρ*—λατ. *er* ἀρχικῶς **her* (ἀκανθόχοιρος)].

ἘΧΙΣ, -Γος καὶ -εως, ὁ ἐχιδνα, ἐχίδια, ὄφιντρα. [*ἐχίς*· *ἐχιδνα* (ἐξ ἐπιθ. *ἐχιδνός*, ἀντι *ἐχιδνῆ*)· πρβλ. gall. *euod* (σκώληκες προβάτων), *euson*, παλ-γερμ. *egala*· λατ. **eghi*.—διὰ τὸ σανακρ. ἀήλη, Ζανθ. *azis* (ἐρπετόν) (λατ. **eghi*-s ἢ **ogvhi*-s βλ. *ὄφιν* (ὡς βλ. *ἐγγέλως*)].

ἔχμα, -ατος, τό (*ἐχω*)· τὸ κρατοῦν τι στερεά, ὄθεν: || ἐμπόδιον, κώλυμα, πρόσκομμα. 2) μετὰ γεν. ὀχύρωμα, προπύργιον κατὰ τινος.— || ὑποστήριγμα, ἐρείσμα: *ἐχματα νηῶν* = ὑποστηρίγματα τῶν πλοίων (δι' ὧν τὰ πλοῖα διατηροῦνται ὄρθια, καὶ δὴν κλίνουσι πρὸς τὴν μίαν πλευράν, δταν εἶναι ἀντικυμμένα εἰς τὴν ἑξῆράν) || *ἐχματα πέτρης* = ὑποστηρίγματα τῶν βράχων || *ἐχματα πύργων* = ἐρείσματα (ὑποστηρίγματα) τῶν πύργων.

ἔχουσα, ὄμορ. ἀντι *ἐχουσα*.

ἐχουν, πρτ. τοῦ *χῶω*· βλ. *χώννυμι*.

ἐχράνα, ἄορ. α' τοῦ *χραίνω*.

ἐχρησα, ἄορ. α' τοῦ *χραώω*.

ἐχρήσθη, παθ. ἄορ. α' τοῦ *χραόμαι*.

ἐχρίσα, ἄορ. α' τοῦ *χραίω*.

ἐχθῆν, παθ. ἄορ. α' τοῦ *χέω*.

ἐχυντο, ἐχύνω, γ' πληθ. καὶ ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. ὄ τοῦ *χέω*.

ἐχύρος, ἄ, ὃν (*ἐχω*)· ὀχυρός, ἰσχυρός, ἀσφαλής, στερεός || *ἐν ἐχυρῷ εἶμι* = εἶμαι ἐν ἀσφαλείᾳ || ὡς εἶμαι ἀξιοπίστος. Ἐπίρ. *ἐχυρῶς* = ἀσφαλῶς· συγκρ. *ἐχυρῶτερον*.— [*ἐχυρός*—*ὀχυρός* (ε/ο)· πρβλ. *σανακρ. sáhurih* (ὀρμητικός)· πρβλ. ὡς. γοθ. **sigus* (*sihu*), παλ-γερμ. *sigu*, ἀγγλ.-σαξ. *sizor* (νίκη). Βλ. *ἐχω*].

ἘΧΩ: πρτ. *εἶχον* ἐπ. *ἐχον*, ἰων. *ἐχεσκον*· μέλ. *ἔξω* ἢ (ἐν τῇ ἐνν. τοῦ κρατεῖν) *σχήσω*· πρτ. *ἐόχηκα*, ἐπ. *ὄχωνα*· ἄορ. *ἐσχον*. Προστ. *σχές*, Ἰπποτ. *σχῶ*, ἔδθη. *σχόλην*, ἀτρωφ. *σχεῖν*, ἐπ. *σχέμεν*, μετ. *σχών*· ποιητ. ὡς. *ἐσχεθον*, ἀτρωφ. *σχέθειν*.—Μέσα καὶ παθ. *ἐχομαι*· πρτ. *εἶχόμεν*· μέλ. *ἔξομαι* καὶ *σχήσομαι*· ἄορ. β' *ἐσχόμεν*, ἐπικ. ἐν. *σχέω*, Προστ. *σχού*, ἀτρωφ. *σχέσθαι*, μετ. *σχόμενος*.

Α'. μετέ.: θαυακή σημ. ἔχω, κρατῶ: || ἔχω, κρατέω τι ὡς κτήμα || *οἱ ἐχοντες*=οἱ πλούσιοι.—Παθητ. κατέχομαι ὑπὸ τινος, ἀνήκω εἰς τινα ὡς κτήμα. 2) ἔχω τινα ὡς σύζυγον || ἔχω ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, φιλοξενῶ || μετ' αὐτ. τόπου, διαμένω, κατοικῶ, ἐν τινι τόπῳ || *ἐν γαστρὶ ἐχω* (ἐνν. *βράφος*) = κυφορῶ εἶμαι ἐγκυκτος. 3) ἐπὶ καταστάσεων σωματικῶν ἢ ψυχικῶν: *γῆρας ἐχω*=ἔχω φθάσει εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν, εἶμαι γέρον, γηράσκω || *ἐν στόματι ἐχω*=ὀμιλῶ διαρκῶς περὶ τινος. 4) συνειπάγομαι, προξενῶ || *συμπεράνω* || *ἀλοχύνην ἐχω* = συνειπάγομαι (προξενῶ) καταιοχύνην. 5) ὡς τὸ λατ. *teneo*, γνωρίζω, κατανοῶ, καταλαμβάνω.— || κρατῶ, τηρῶ, διατηρῶ || κρατῶ στερεά || ὑποφέρω τι, διατηρῶ, κατακρατῶ, σταματῶ || κρατῶ σφιγκτά (στερεά), σφιγγω, ἀδράχνω, ἀρπάζω (ἐπὶ τῆς λαβῆς τῶν παλαιστών). 2) κρατῶ ὑψηλά, σηκώνω, ἀντέχω, ὑποδραστῶς, ὑφίσταμαι || ἐντεθῆεν, ἀποκρούω, ἐτὰ θγάως πέρα», ἐν τῇ ἐνν. ὁ Ὅμηρος χρησιμοποιεῖ τὸν μέλ. *σχήσαν* καὶ τὸν μέλ. *σχήσονται*. 3) διευθύνω, κατευθύνω, πρός... (ἐπὶ ἵππων, πλοίων κ.λ.π.), οἰοκροτροφῶ («τιμονίζω») || ἐν τῇ μέλ. *σχήσω* καὶ τῇ ἄορ. ἀτρωφ. *σχεῖν* ἔχει τὴν σημ. τοῦ προσορμίζομαι. 4) ἀναχαίττω, σταματῶ, κατακρατῶ, κρατῶ τι μακρῶν, ἐμποδίζω || ὡς. κρατῶ σφιγκτά, τηρῶ τι κλειστόν (ὡς ὁ μοχλός τὴν θύραν) || καταπραῖνω πόνον || μετὰ γεν. πραγμ., ἐμποδίζω τινα ἀπὸ τι (πράγμα). 5) ἀποκρούω, ἀποτρέπω || προφυλάσσω, προστατεύω, ὑπερασπίζω || ἐπὶ ὀπλισμοῦ, ὑπερασπίζω. 6) διατηρῶ τι(να) ἐν τινι καταστάσει, προξενῶ, παράγω.— || ἔχω τὰ μέσα ἢ τὴν δύναμιν (εἶμαι ἰκανός): νὰ πράξω τι (ὡς καὶ τὸ λατ. *habeo* ἔχει ἐνίοτε τὴν σημ. ταύτην) || *οὐκ ἐχω* (ἐπομένου ἐνός τῶν: *δυνας*, *πῶς*, *σοῦ* κ. λ.)=δὲν γνωρίζω πῶς (ποῦ κ.λ.), ἀγνοῶ πῶς (ποῦ ..).

Β. Ἄμτδ., κρατῶ ἑμαυτόν, εἶμαι ἢ εὐρίσκομαι ἔν τινι καταστάσει || κυρ. ματ' ἑπιρρ.: *εὐ ἔχει, καλῶς ἢ κακῶς ἔχει*—λατ. bene, male se habet — τὰ πρόγμματα ἔχουσι καλῶς («πηγαῖον καλά») || ἐνίοτε εἰς τὰς περιφράσεις ταύτας προστίθεται καὶ γεν. τοῦ πράγμ.: *εὐ ἔχω τινός* = ἔχω καλῶς ὡς πρὸς τι, ἔχω ἀφρονιαν τινός· *καλῶς ἔχω τῆς μέθης*—εἶμαι ἐγὼ διὰ τὰ καλά» μεθυμένος. 2) εἶμαι ἐτό καὶ τό»: *λόγος ἔχει*—διαδίδεται, δρῦλεται, λέγεται, «ὁ μῦθος λέγει», «ἡ ἱστορία δηλοῦ». 3) τηρῶ ὠρισμένην ἀτάσιν, εἶμαι ἀκίνητος, ἐπιμένω. 4) ἴσταμαι ὀρθίος, προεξέχω, ἐξέχω, ἐγείρομαι: *κίονες ὑπόδ' ἔχοντες* — κίονες ἀναβαίνοντες ὑψηλά (ὕψηλοι). 5) δεικνύω πρὸς τι, διευθύνωμαι πρὸς τι, τείνω πρὸς τι (μέρος): *ἔχθρα ἔχουσα πρὸς Ἀθηναίους*—ἔχθρα ἀπευθυομένη πρὸς τοὺς Ἀθηναίους (στρεφομένη κατὰ τῶν Ἀθ.) || ἐπὶ τόπου, ἐκτείνωμαι, φθάνω εἰς... || ὡς. *ἔχω ἀμφὶ (ἢ περὶ) τι* = ἀσχολοῦμαι περὶ τι, εἶμαι ἀπασχολημένος μετὰ τι 6) Παρ' αὐτ. *ἔχω μετὰ μτχ. ἀορ. ἄλλου ρήμ. ἀποτελεῖ περιφρασιν ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς τὸν παρακ. τοῦ ἄλλου ρήμ. εἰ κρύπταντες ἔχουσι = κενεῦφασι' ἀποκλείσας ἔχεις*—ἀποκλείστας. 7) ἡ μτχ. *ἔχων μετὰ ἀνιστ. προσθέτει τὴν ἐνν. τῆς διαρκείας: τί δήτα διατρέβεις ἔχων;*—διὰ τί λοιπόν ἐπιμένεις ἀργοπορῶν; *ληρεῖς ἔχων*—συνεχῶς φλυαρεῖς, δὲν παύεις φλυαρῶν.

Γ. Μέσον, κρατῶ ἑμαυτόν κοντὰ εἰς τι, «κρατιέμαι ἀπὸ τι», προσκολλῶμαι εἰς τι, ἀφοσιοῦμαι εἰς τι || μτφρ. ὁλοουθῶ ἕκ τοῦ πλησίον, ἐξαρτῶμαι ἕκ τινος, ἔχω στενάς σχέσεις μετὰ τι || ἐνταῦθεν, δάλλω χεῖρα εἰς τι, ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπὶ τινος, ἀπαίτῶ τι. 2) ἐπὶ τόπου, εἶμαι πλησίον, γειτονεύω, συνορεύω, προσεγγίζω || *δ' ἐχόμενος*—ὁ ἐρχόμενος κατόπιν, ὁ γειτνιαζών, ὁ δημορὸς || *τὸ ἐχόμενον ἔτος*—τὸ ἐρχόμενον ἔτος (τὸ ἐπόμενον, τὸ προσεχές).— || φέρω, μεταφέρω τι δι' ἑμαυτόν (ἢ τι ἰδικόν μου) || ὡς. φέρω ἢ διευθύνω ἑμαυτόν || κρατῶ τὴν θέσιν μου, ἀντέχω: *ἔχω κρατεράς*—ἀνδιότασσο γενναιοῦς (ἀποφασιστικῶς).— || κρατῶ ἑμαυτόν ὅπως, ἀπέχω ἀπὸ τι, ἀπέχομαι τινος, συγκρατοῦμαι || ἀπολ. *σχέο! σχέο θε!*—στάσασο! παύσατε! (καταματῆστε!).

Ἔτυμ. εἶχω («*ἔχω* **sehō*» λατ. β. *sehō* (= δράττομαι)» πρβλ. *λεσθ. ἔκτωρ, ὄρος, ὄμηρ. ἔκτωρ, ποιητ. ἐχέτη* (βλ. λ.), *ἐχ-* ἐν συνθέσει (*ἐχέ-θύμος, ἐχέ-νηϊς, ἐχέφρων, ἐχεχειρία, ἐχυρός* (βλ. λ. λ.).— λατ. θέμ. **seh-*(*e*)-s—ἀκάρχει καὶ ἐν τῷ σακρ. *zāha* (δριαμευούσα δύναμις) — *Zand hazah-* (δύναμις, ὀρμή)—γοτθ. *sigis* (νίκη)» πρβλ. παλ. γερμ. *sigirōn* (νικῶ), εἴτα σακρ. *saksah, saksanah* (δοτικὸς δαμάζει, νικᾷ)» πρβλ. Ἰουδ. *עֵשׂוּ-עֵשׂוּ* εὐφροσύνη, *עֵשׂוּ-עֵשׂוּ* (=καλὴ κατάσταση), *עֵשׂוּ, עֵשׂוּ*, *עֵשׂוּ* (βλ. λ. λ.).— ἔσμ. **zgh-* ἐν τῷ ὄμηρ. *ἄ-σχετος* (ἀκατάσχετος, ἀκαταγώνιστος, ἀνυπόφορος), *ἰσχω* («**si-zghō*», *ἰσχᾶς* (=ἀγκυρα), *ἰσχῦς* («**Fi-schōs*», *σχ-εῖσις, -εως* (=τρόπος τοῦ εἶναι, κατάστασις), ποιητ. ἀπφρ. ἀορ. *σχέθειν, σχεθίμεν, σχεθεῖν, σκεθρός* (=ἀκριδής), *σχ-ερὸς* (=συνεχής, ἀδιάκοπος) (βλ. *ἐπι-σχερῶ*), *σχεδόν, σχέδην* (=βραδύως), *σχέλιος, σχ-ῆμα, σχηματοῖζω, σχολή*.— λατ. θ. **soxh-* ἐν τῷ ὄμηρ. *δχα* (δχ' ἄριστος), *ἔξ-οχος, ἐξοχή* (λιμένες νεῶν *δχοι* Ὁδ. σ. 404—λιμένες οἴτινες προφυλάσσουν τὰ πλοῖα), ἰων. *δχεή* (οπιήλιον), *δχανον* (δρᾶξ ὑπεραποιωτῶν), *δχεύς* (βλ. λ.).) *εὐ-ωχέω* (βλ. λ.) κλπ.

ἔχωντι, δωρ. ἀντι *ἔχουσι*.
ἔχουσα, ἀορ. α' τοῦ *χώννυμι*.
ἐχούσαστο, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *χόνομαι*.
ἐχούσθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ *χώννυμι*.
ἐψάλαται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *ψάλλω*.
ἐψ-άνδρα, ἡ (*ἔψω-ἀνήρ*) ἢ *ἔψουσα* (βράζουσα) τοὺς ἄνδρας, ἐπιθ. τῆς Μηδείας, ἥτις διὰ βρασμοῦ ἀπανέφερε τὸν γέροντα Αἰσωνα εἰς τὴν νεότητα.

ἔψουσα, ἀορ. α' τοῦ *ψάω*.
ἔψεα, ἀορ. α' τοῦ *ψέγω*.
ἔψευσάμην, ἀορ. α' τοῦ *ψεύδομαι*.
ἔψημαι, παθ. πρκ. τοῦ *ψάω*.

ἔψησις, -εως, ἢ (*ἔψω*) ἢ βράσις || γενικῶς, μοιχειρική.

ἔψησω, μέλ. τοῦ *ἔψω*.

ἔψητήρ, -ήρος, ὁ (*ἔψω*) χύτρα || γεν., σκευὸς πρὸς βράσιν.

ἔψητός, ἡ, ὄν (*ἔψω*) βραστός, θεβρασμένος.

ἔψια, ἰων. *ἔψη*, ἢ (*ψιά, ψειά*) παίγνιον παιζόμενον διὰ ψηφίδων || γενικῶς, παιδιὰ, διασκεδάσις, ἀναψυχή.

ἔψιάσμαι (*ἔψια*) ἀποθ. παίζω μετὰ ψηφίδος || γενικῶς, διασκεδάζω, τέρομαι.

ἔψιθυρίσδομες, δωρ. α' πληθ. πρκ. τοῦ *ψιθυρίζω*.

ἔψισμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ψίζω*.

ἔψυγην, παθ. ἀορ. β' τοῦ *ψύχω*.

ἔψω πρκ. *ἦψον*, (ἰων. *ἔψωον* ὡς ἐκ ῥήμ. *ἔψω*) μέλ. *ἔψησώ* ἀορ. α' *ἦψησα*.— μέσον, μέλ. *ἔψησσαι*, παθ. ἀορ. α' *ἦψηθήην* πρκ. *ἦψημαι* βράζω (ἀντιθ. τῷ *στῆτάω*) || ἐπὶ μεταλλῶν, λυώνω, χωνεύω, καθαρίζω διὰ τοῦ πυρός || μτφρ. περιδάλλω, περιποιῶμαι, νοσηλεύω.— [*ἔψω-ἔφθός, ἔψανός* (=εὐ-λοιπὸς πρὸς ἔψησιν) συγγ. τῷ ἀρμ. *erhem* (βράζω, ψήνω). βλ. καὶ *ἔψων*, ὅπερ τινὲς θεωροῦσι ἔξων].

ἔω, ἰων. ἀντι ὦ, ἔσσοτ. Ἰπτοτ. τοῦ *εἶμι*.

ἔω, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *ἔάω*.

ἔω, κατὰ συναίρ. ἀντι *ἔάος, γ'* ἐν. Ἐδκτ. τοῦ *ἔάω*.

ἔω, δοτ. τοῦ *ἔός*.

ἔω, ἰων. ἀντι ὦ, Ἰπτοτ. ἀορ. β' τοῦ *ἔγω*.

ἔω, γεν. καὶ αἰτ. ἐν. τοῦ *ἔως* (=αὐγή).

ἔωγα, πρκ. β' τοῦ *οἰγγνυμι* (=ἀνολίγω).

ἔωγμαί, παθ. πρκ. τοῦ *οἰγγνυμι*.

ἔωθα, ἔωθεα, ἰων. πρκ. β' καὶ ὅπερσ. τοῦ *ἔθω*.

ἔωθεν, ἐπ. *ἠῶθεν*, ἐπίρ. (*ἔως*) ἀπὸ πρωίας, ἀπὸ ἑνώρις, «ἀπὸ πολλῶν πρῶς», «μόλις χοράζει ἢ αὐγή».

ἔωδινός, ἡ, ὄν (*ἔως*) πρῶινός || *τὸ ἔωθινόν* ὡς ἀίρ.,=ἐνώρις τὸ πρῶν || *ἔξ ἔωθινού*=*ἔωθεν* (δ βλ.).

ἔωθουν, πρκ. τοῦ ὠθέω.

ἔωκειν, ὅπερσ. τοῦ *ἔοικα*.

ἔωλο-κρασία, ἢ (*ἔωλος* + *κράσις*) *ἔωλον κρᾶμα*, τ. ἔ. μετῆμα ἀπὸ κατακλιματῶν («μοῦργες ἢ ὀποπίματα»), οἴνων (ἢ μετῆμα ἀπὸ ζυμῶν καὶ ἀποφάγια), τὰ ὅποια οἱ μὴ μεθυσθέντες συμπότοι ἐπέχων ἐπὶ τῶν μεθυσμένων καὶ κοιμημένων ἐκ τῆς μέθης χάριν παιδιᾶς || μτφρ. *ἔωλοκρασίαν τῆς πονηρίας κατασκευάσαι τινός*—ἀδειάζω τὰ ἐμπαγιάτικα ἀποπίματα (τῆς μοῦργης τὴν κρᾶσιῶν) τῆς κακοηθείας τοῦ ἐπάνω εἰς τινά.

ἔωλος, ὄν (*ἔως*) ὁ μῖς ἡμέρας, ὁ ἀπὸ τῆς προηγμένης, χθεςινός, «παλιός» || ἐπὶ τροφῶν, ἐμπαγιάτικος, μὴ νωπὸς (οὐχὶ φρέσκος) || ὄθεν, παλαιός, ἀπρωχαιμένος.

ἔωλπει, γ' ἐν. ὅπερσ. τοῦ *ἔλιπω*.

ἔωμεν ἐν Ἰλ. Τ. 402 *ἔπει γ' ἔωμεν πολέμοιο* =ἀφ' οὗ (δταν) χορτάσωμεν ἀπὸ πόλεμον.—Συνήθως θεωρεῖται ὅποτ. ἀορ. β' τοῦ *ἔγω*, ἀλλ' ἐνίοτε σχετίζεται πρὸς τὸ *ἔω*=*ἔω* (=κορέννυμαι, χορταίνω).

ἔωμεν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *ἔομεν*, α' πληθ. τοῦ *ἔάω*.

ἔωμι, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *ἔάοιμι*, α' ἐν. Ἐδκτ. τοῦ *ἔάω*.

ἔών, Ὁμηρ. καὶ Ἰων. ἀντι ὄν, μτχ. ἐν. τοῦ *εἶμι*.

ἔώνημαι, ἔώνημην, πρκ. καὶ ὅπερσ. τοῦ *ὠνέομαι*.

ἔωνοχέαι, γ' ἐν. πρκ. μετὰ διπλῆς ἀξίης, τοῦ *οἰνοχοέω*.

ἔωξα, ἀορ. α' τοῦ *οἰγγνυμι*.

ἔωρος, α, ὄν, ὡς. -ος, -ον, ποιητ. *ἔώρος*, ἐπ. *ἠοῖος* (*ἔως*) ὁ κατὰ τὴν πρωίαν γενόμενος, πρωινός, κατὰ τὴν χαρᾶσιν (βλ. *ἔωθινός*). 2) ἀνατολικός, λατ. Eūsus.

ἔώρα, ἢ παράλλ. τύπος τοῦ *αἰῶρα* τὸ ἐπικρεμάμενον εἰς τὸν ἄερα, τὸ αἰωρούμενον, ταλάντευσις, αἰωροσις.— || βρόχος, δηλιά, διὰ κρέμασμα.

ἔώρα, γ' ἐν. πρκ. τοῦ *ἔράω*.

ἔώρακα, ἔώραμαι, ἔνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *ἔράω*.

ἔώργει ἀντι *ἔόργει*, γ' ἐν. ὅπερσ. τοῦ **ἔργω, ἔρῶ*.

ἔωρεω, παρβλ. τύπος τοῦ *αἰωρέω*, ἔξ οὗ θηλ. μτχ. ἀορ. α' *ἔωρήσασα τοῦμόν ὄμμα* = ἔχουσα σηκώσει ὑψηλὰ τὸ βλέμμα.

ἑρτάζον, ἑρτάσα, πρτ. και ἀόρ. α' μετά ἀνωμ. ἀξήσασεν τοῦ *ἑρτάζω*.

ἑρτο, ἀντι *ἡρτο*, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *ἄερω*.

ἑύρων, πρτ. τοῦ *ἑράω*.

ἔως (Α), ἀττ. ἀντι τοῦ ἰων. *ἥως*· αὐγή, πρωία.

Ἔτυμ.· ἀττ. *ἔως*, γεν. *ἔω* (τὸ δασὺ πνεῦμα ὀφείλεται εἰς τὸ ἀντιθ. *ἑσπέρα*), δημηρ. *ἥως* (γεν. *ἥου̅ς* <*ο[σ]-ος, αἰτ. *ἥω* <*ο[σ]-α, αἰολ. *αῦως* (πρβλ. Ἡσυχ. «*ἀββός*» ἐξ *ἔω* *Ταραντίνοις*», «*ἀββώ*» *πρωϊ Δάκωνες*», «*ἄβωρ*» (<α*Φως*)... *ἔως Δάκωνες*»· αῦως <ιαπ. **ausōs*, πρβλ. λατ. *aurōra* ἀντι **aurōs*, -oris (πρβλ. *Flora*: *flos*) και σανοκρ. *usāh*, αἰτ. *usāsam*, γεν. ἐν. σανοκρ. *usās-ah*.—Τὰ παρ' Ἡσυχ. Λοκρ. *κατ-ἄφεος* και *ἑασφόρος*· *ἑασφόρος* (διορθωθὲν εἰς *ἄεσφόρος*) περιέχουσιν ἴσως τὸ οὐδ. **auses-* παρὰ τὸ θηλ. **ausos-*.—Ἐν θέμα *αὔσ-ρω* ὑπάρχει εἰς τὰς λέξεις *ἄγγαυρος*, *αὔριον* (βλ. λ. λ.).—Πρβλ. προσέτι λατ. *auster* (ἄνεμος τοῦ νότου), *australis*, παλ-γερμ. *ōstra*, *ōstara* (ἀνατολή), ἄγγ-σαξ. *ēaster-ra* (ἀνατολικώτερος)· ιαπ. **aus[e]s-ī(e)ro-* ἢ **austro-* (ἀνατολή), ἐσχηματισμένα ἐξ ὀνοματ. θέματος **aus* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ δηλοῦντα κατεσθύνουσιν και παραγόμενα ἐξ ἐπιρρημάτων. Ἴαπ. βάσις *aves-* (φέγγω, φωτίζω, ἀνατέλλω)· βλ. και *ἔαρ*.—Περσ. τέρω *ἑωσ-φόρος*, ἔωρ. (Πινδ.) *ἄ'ωσφόρος* (ἄστρον τῆς αὐγῆς) (κυρ. ὁ φέρων τὴν αὐγὴν)· *ἔωλος* (βλ. λ.).

ἘΩΣ (Β), ἰων. και ἐπ. **εἴως**, ἐπ. **εἴος**: ἰ ὡς σὺνδ. κυρ. ἐνόσω, ἐν ὧ, ἐφ' ὅσον (λατ. *dum*, *donec*), κυρ.

συσχετικὸν (ἀναφορικὸν) ἀνταποκρινόμενον πρὸς προηγούμενον *τέως*, ἐπ. *τέιως*. 2) = *τέως*· διὰ τινα (ἐπί τινα) χρόνον, μέχρι τινός. 3) ὄχρι, μέχρι, ἔως ὅτου. 4) = *ὡς*, *ὄπως*, *ἵνα*· ἵνα, διὰ νά, ὥστε.—|| ὡς ἐπίρρ. μετ' ἄλλων ἐπίρρ. χρόνου: *ἔως ὅτε* = λατ. *usquedum* = μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν || ἐπίσης: *ἔως οὐ* || *ἔως τότε*; = λατ. *quousque*? = πόσον χρόνον; «ἔως τότε»;· 2) μετ' ἄλλων ἐπίρρ. τόπου: *ἔως ὅδε* = μέχρις ἐδῶ, *ἔως ἔσω*, *ἔως ἔξω* = μέχρι μέσσω, μέχρι ἔξω.

Ἔτυμ.· ἀττ. (και Ἡροδ.) *ἔως*, ἐπ. εἴως και εἴος (ὀρθότ. *ἥος*), Αἰολ. *ἄος*, δωρ. *ἄς* (λατ. = *quamdiu*, ἐφ' ὅσον χρόνον, ἐν ὅσῳ)· *ἔως* <**āFoc*: σανοκρ. *γᾶναί*, παλ-περσ. *γᾶνᾶ*· θάσις ὑπόκειται τὸ ἰαπ. ἀντων. ἀναφορ. θέμα **jo* + *-ves-*, *-venī-*, *-vo-*, πρβλ. ιαπ. **jod*) ἔλλ. *δ*, **jōd* λακ. *ώ*, ἀττ. *ὡς*, εἴτα *ὅτε*, *ἡνίκα*, *ὄφρα* (βλ. λ. λ.) και *τέως*.

ἔωσα, ἔωσάμην, ἐνεργ. και μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *ὠθέω*.

ἔωσι, ἰων. ἀντι *ῶσι*, γ' πληθ. Ἰποτ. ἐνεστ. τοῦ *ῶ*.

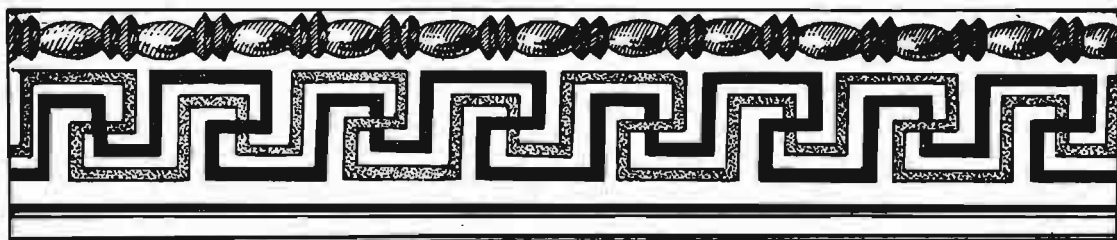
ἔῶσι, κατὰ συναίρ. ἀντι *ἔᾶουσι*, γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ *ἔᾶω*.

ἔωσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ὠθέω*.

ἔωσ-περ, ἐπιτεταμ. ἀντι *ἔως*· μέχρις οὐ ὀκριβῶς.

ἔωσ-φόρος, ον (*ἔως* + *φέρω*)· ὁ φέρων τὴν *ἔω* (θηλ. τὴν αὐγὴν) || ὡς οὐσιαστ. δ. *Ἐωσφόρος* = τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, λατ. *Lucifer*.

ἑωυτοῦ, ἑωυτέων, ἰων. ἀντι *ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν*.

Z

Τό γράμμα τούτο κατέχει τήν ἕκτην θέσιν ἐν τῇ ἀλφabethῶ, ἀντιστοιχοῦν πρός τό Σημητικόν Ζαιν (Z), τοῦ ὁποῦ το ἄχημα διετήρησε καθ' ὅλην τήν κλασσικήν περίοδον, μετά τήν ὁποῖαν ἐξειλίχθη εἰς Ζ και Z. Ἀντιθέτως ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ κατέλαβε τήν τελευταίαν θέσιν τῆς ἀλφabethῶ, διότι, μὴ ὑπάρχοντος τοῦ ἀντιστοιχοῦ φθόγγου ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ, τό γράμμα τούτο, ὅπως και τό προηγούμενον του Υ (διὰ τόν αὐτόν δέ και αὐτό λόγον), οἱ Ρωμαῖοι τά παρέλασαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀλφabethῶ και τά ἐχρησιμοποίησαν διὰ λέξεις ἑλληνικάς, διατηρηθείσας ἐν τῇ Λατινικῇ και γραφομένας λατινιστί (π. χ. Zephyrus, Zacyllus). Ἡ ἀνυπαρξία τοῦ φθόγγου ζῆτα ἐν τῇ Λατινικῇ ὀφείλεται, ὡς γνωστόν, εἰς τόν ἀναπτυχθέντα και ἐπικρατήσαντα βωτακισμόν, ἀνεπαίρ τοῦ ὁποῦ ὁ παλαιότερον ὑπάρχων φθόγγος ζῆτα (δηλ. ὁ φθόγγος s μεταξύ δύο φωνηέντων: gene-s-is) ἐξειλίχθη εἰς r: gene-r-is (γεν. τοῦ genus).

Ὁ κατωτέρω πίναξ ἐμφαίνει τό ἄχημα τοῦ γράμματος ζῆτα τῶν διαφόρων ἀλφabethῶν κατά τὰς διαφόρους περιόδους.

ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ		ΣΧΗΜΑ	
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ		I	
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΙΩΝΙΚΟΝ	I	
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	I	
	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	I	
	ΑΤΤΙΚΟΝ	ΠΡΟΣΟΛΩΝΕΙΟΝ	I
		ΣΟΛΩΝΕΙΟΝ	I
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ		I	
ΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ		I	
ΜΕΤΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	Ἑλληνιστικῶν-Ρωμαϊκῶν-Βυζαντινῶν χρόνων και ἐφεξῆς	I Z Z	
	Κλασσικόν Λατινικόν και ἐφεξῆς	Z	

Z, ζ, ζῆτα, τό ἄκλιτον τό ἕκτον γράμμα τῆς ἑλλην. ἀλφabethῶ, τό ἔβρ. ὄνομα εἶναι zaijn ζῆτα δ' ὀνομάσθη ἀσφαλῶς κατ' ἀναλογίαν πρός τά θῆτα, ἦτα || ὡς ἀριθμητ. ζ' = ἑπτὰ και ἔβδομος (τοῦ ἀπημεραιωμένου σ', δηλ. F ἢ βαῦ, διατηρηθέντος πρός παράστασιν τοῦ ἀριθμοῦ ἔξ και τοῦ τεκτικού ἕκτος), ἀλλά ζ' = 7000. Τό ζ εἶναι σύνθετον ἐκ τῶν φθόγγων σ και θ, ἦτοι ζ=σθ, διό ἐν τῇ Αἰολ. και Δωρ. διαλέκτῃ ἐγράφον *μουσισθω*, *ψιδυρισθω* ἀντί *μουσιζω*, *ψιδυρίζω* (τοῦ φθόγγου σ πάντως ἀσθενῶς ἢ και οὐδῶλως ἀκούομένου). Ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῃ τά θ εἶχε μεταβληθῆ εἰς ζ' ἀλλά και τό ζ εὐκόλως μετετρέπετο εἰς θ, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς *παίζω*-*παιδόνος*, *ἀλαπάζω*-*ἀλαπα-*

δνός κλπ. ἐνίοτε τό ζ ἐξειλίχθη εἰς ι: *ζοῦξ*-*ζορκος*, *ζυγόν*-*jugum*.

Ὡς διπλοῦν σύμφωνον τό ζῆτα καθιστᾶ θέσει μακρόν τό πρό αὐτοῦ κείμενον βραχὺ φωνῆεν. Ἐπάρχουσιν ὅμως παρ' Ὁμήρῳ δύο κύρια ὄνοματα ἀρχόμενα ἀπό ζῆτα, πρό τῶν ὁποῦ τῶν βραχὺ φωνῆεν διατηρεῖται ὡς τοιοῦτον, μὴ καθιστάμενον θέσει μακρόν: *ἄστυ Ζελεῖης*, *ὕλησά Ζάκυνθος*. ὁ λόγος εἶναι προφανῆς: τά κύρια δηλ. αὐτά ὄνοματα δέν θά ἤδύναντο ἄλλως νά ἐνταχθῶσιν εἰς τό δακτυλικόν ἔξαμετρον.

ΖΑ- (α), Αἰολ. ἀντί διὰ (σπανίως ὅμως ἐν χρῆσει ὡς ἀὐτοτελής πρόθεσις) συνήθως ὡς ἀχώριστον προθεματικόν μόριον μετά μεγεθυντικῆς ἐννοίας. ὡς τά *ἀρι-*, *ἐρι-*, *ἀγα-*, ὡς ἐν τοῖς: *ζά-θεος*, *ζα-μενής*, *ζά-πλουτος* κλπ.

Ζάγκλον, τό δρέπανον δερισμοῦ («δρεπάνι, δρεπάνιον»), λατ. *falx* (λέξις παλαιά Σικελική).— [πρβλ. και ὄνομα πόλεως *Ζάγκλη*, *Δάγκλη* (παρά Σιράβ. *εζάγκλιον* *σκολιδόν*)· *ζάγκλον* (ζα+ριζ. *ἀγκ-* (δλ. ἐν λ. *ἀγκών*)].

ζά-ης, ζαῆς (ζα+ἄημι) ὁ ἰσχυρῶς πνέων, ὀρμητικός, θεελλώδης *ζαῆν* ἀνώμ. αἰτ. ἀντί *ζαβα*, *ζαῆ*.

Ἔνυμ.: *ζαῆς* (**ζῆης* κατ' ἀνομοίωσιν) πρβλ. *δηρ. δυο-ἄης*, *ὑπερ-ἄης*, *ἀλι-ἄης*, *ἄ' ἠρ'* *ζαῆς* (ζα+**ave-* ἐν τῷ *ἄημι* (=πνέω)) πρβλ. *Ἑσυχ.* *αζαῖε*... και *πνεῖ*. **Κύριοι**: *ζαῖε* (**δι-αφε*, πρβλ. *δηρ. δι-α[F]ημι*· ἢ ἐν αἰτ. ἀρα. *ζαῆν* εὐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρός τά θεματ. ἀρα. εἰς -ἄ).

ζά-θεος, α, ον, (και -ος, -όν) ὄργαν θεῖος, ἰερός, ἡγιασμένος.

ζά-θερής, ἐς (ζα+θέρος)· ἴλιον θερμός, καυτικός.

ζαῖεν, αἰτ. *ζῶεν*, γ'. πλ.θ. *Εὐκτ.* τοῦ *ζάω*.

ζά-κορος, ὄ=διάκονος, *διάκτορος*· ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ.

Ἔνυμ.: *ζάκορος* (ὀρθότ. *ζακόρος*, πρβλ. ἰων. *ὑποζακόρος* θηλ.=ὑπο-ἰερεία), πιθανῶς τροποποιημένον ἐκ τοῦ **θακόρος* (**διη-κορος*, πρβλ. *νω-κόρος*, *σηνοκόρος* (*κορῶ*=καθαρίζω σαρώνοντας) και *δάπεδον*: *ζάπεδον*.

ζά-κοτος, ον· ἴλιον ὠργισμένος.

ζάλη, ἢ (ἄλς)· τρικυμία (εφουσκοθαλασσία) ||

δύελλα, καταγιγς || μτφρ. ταραχή, σύγχυσις, στενοχωρία, άμμηχανία.

Έτυμ.: συγγ. τφ σάλος, λατ. salum πρβλ. και άρο. ζάλος (=δίνη) ζάλη (*δjälä, πρβλ. δένη, όμηρ. διερός (βλ. λ.), δίεμαι, διώκω, δίξημαι (βλ. λ. λ.), ζητέω έκ β. djä, dia, di (= κάμνω προοπαθείας προς... διάζομαι).

ζαλοῖσα, δωρ. άντι ζηλοῦσα.

ζάλος, ζάλω, ζάλωμαι, δωρ. άντι ζηλ—.

ζάμενέω, μελ. -ήσω* είμαι λιαν βίσιος, δριμύς || είμαι σφόδρα ώργιομένος || έντεινω όλας μου τάς δυνάμεις. *Έκ τού

ζά-μενής, ές, (ζα-+μένος)* λιαν ισχυρός ή δύνατός || μαινόμενος, όρμητικός.

ζάμια, δωρ. άντι ζημία.

ζάν, Ζανός, ό δωρ. άντι Ζήν, Ζηνός, παλαιός τύπος τού Ζεύς (8 βλ.). *Έξ αυτού τό λατ. Janus.

ζά-πεδον, τό=δάπεδον (8 βλ.).—[πρβλ. *Ήσυχ. «ζάπεδον μέγα έδαφος» ζάπεδον δάπεδον κατ'αναλογία προς τήν άκ παραλλήλου συνήπαρξιν τών επιτακτικών προθεμάτων δα- και ζα-].

ζα-πληθής, ές (ζα-+πλήθος)* πληρέστατος, πολυπληθής || ζαπληθής γενειάς = πυκνή, πυκνόδρις, γενειάς || πλήρης ήχου, ήχηρότατος.

ζά-πλούτος, ον* πολύ πλούσιος, θαδύπλουτος.

ζά-πύρος, ον (ζα-+πύρ)* διάπυρος, πεπυρακτωμένος.

ζατῦσα, δωρ. άντι ζητοῦσα.

ζατῦειν, ζατῦειν, ζατῦειν, δωρ. άντι ζητ—.

ζα-τρεφής, ές (ζα-+τρέφω)* ό καλώς τετραμμένος, παχύς.

ζα-φλεγής, ές (ζα-+φλέγω)* πλήρης φλογών, περιφλεγής.

ζα-χολος, ον (ζα-+χολή)*=ζάκοτος* ό λιαν έξωργισμένος.

ζα-χρείος, ον (ζα-+χρεία) και ζάχρειος* ό μεγάλην ανάγκην έχων τινός, ό σφόδρα χρήζων τινός || ζαχρείος δδοσθ=ό μεγάλην έχων ανάγκην να μάθη τόν δρόμον, ό έρευνών προς έυρεσιν τής όδοῦ.

ζα-χρηής, ές (ζα-+χράω Β)* έν χρήσει κατά πληθ. μόνον* ό θιαίως έπιπίπτων, μανιώδης, όρμητικός || έπί πολεμιστών, ό όρμητικώς έπιτιθέμενος, φλογερός, πολεμοχαρής.

*Έτυμ.: ζα-χρηής (ζα-+χρηF-ης, πρβλ. όμηρ. άόρ. έχρά[F]ον (έπέχραον) = έπέφρασα (λατ. in-gruö) έξ iaπ. βίς. ghrü- έλ. *Fρα[F]είν.

ζά-χρῦσος, ον* πλούσιος εις χρυσόν, πολύχρυσος, θαδύπλουτος.

ΖΑΪ, έπ. ζώω, και παρὰ μτγν. ποιητ. ζώω, άττ. κατά συναίρ. ζώ, ζήσ, ζή* Προστ. ζή ή ζήθι. Έδκτ. ζώνη* άπφρ. ζάειν και κατά συναίρ. ζήν* πρτ. ζήν (ζώει έξ ένσοτ. ζήμι), ζήξ, ζήη, άλλα γ' πληθ. ζέων* μέλ. ζήσω και ζήσομαι* άόρ. α' ζήσα* πρκ. ζήκα* ζώ, άναπνέω || ζώω=έν ζώη, «ζώντανός», ζών || ζήν άπό τινος=ζώ όπό τι, ζώ με τι, πρβλ. άποζήν || μετ' αйт. συστ. άντικ.: ζώ ζόην, βίον = ζώ, διέρχομαι, τήν ζωήν μου.— || μτφρ. είμαι έν πλήρει άκμή τής ζωής, είμαι άκμαίος || είμαι Ικανός, δραστήριος || μτχ. ζών (ώς έπιθ.)=δραστήριος, ένεργητικός, κραταιός, άποτελεσματικός.

*Έτυμ.: γ' έν. ζή <ζήjes iaπ. *gnjē- Ζενδ. -jāiti (ζωή), βάσις gveje ή gvejēi, πρβλ. άόρ. έβίωσ, σαναορ. jivāiti (ζώ), βάσις gvejōu* ζάω είναι έφύρσεις τών Γραμματικών* άττ. ζώ <ζήω> οι τύποι ζήην, ζήθι είναι διατρογενείς. Βλ. και βίος, ζώω.

—**ζε**, άχύριστον έρχλιτ. μόριον, δηλοῦν κίνησιν προς τινά τόπον κυρ. τό ζ' καίται άντι τού σδ (-ζε άντι -σδε): *Αθήναζε, θάραζε άντι *Αθήνας δε, θάρας δε.

ζεγέριες, λέξις Λιθουή, δηλοῦσα είδος μυθών.

Ζειά, ή, πάντοτε σφάδην κατά πληθ. ζειαί* είδος αίτου, χρησιμοποιούμενον κυρ. ώς τροφή τών ίππων, πιθ. χονδρό σιτάρι, «άσπροσίτι».

Έτυμ.: όμήρ. άττ. ζειαί, έλληνιστ. ζεαί πρβλ. όμηρ. φθαί-ζο[F]ος (αία), και όμηρ. ζεί-θορος τ. έ. ζει[F]-θορος (άρουρα)=ή παράγουσα άσπροσίτι* άττ. ζειά <ιαπ. *Jev-Ja* σαναορ. γάναη, Ζενδ. γανα- (=σίτος), Λιθ. javai (σίτος).

Ζεί-θορος, ον (ζεία+θορομαι)* θαρούμενος (δί-δων, παράγων) ζειάς (βλ. λ.) || γόνιμος, εύφορος, καρποφόρος.

Ζειρά, ή* είδος πλατέος έπανωφορίου, έζωσμένου εις τήν μέσιν και κατερχομένου μέχρι τών ποδών [ξένη λέξις].

Ζεῖω, ποιητ. άντι ζέω, ώς πνεῖω άντι πνέω.

Ζέσσα, έπικ. άντι έζεσα, άόρ. α' τού ζέω.

Ζεστός, ή, όν (ζέω)* θραστός, θράζων, θερμός.

Ζευγάριον, τό, όποκορ. τού ζεύγος* μικρόν ζεύγος βοών.

Ζευγ-ηλάτew, μέλ. -ήσω* ελαύνω (τ. έ. όδηγώ) ζεύγος βοών. *Έκ τού

Ζευγ-ηλάτης, -ου, ό (ζεύγος+ελαύνω)* ό ελαύνων (όδηγών) ζεύγος βοών.

Ζευγίτης, -ου, ό (ζεύγος)* ό έζευγμένος μετ' άλλου, ό ζευγαρωμένος, δύο-δύο, ζευγαρωτός.— || **οί ζευγίται**=οί μικροκτηματiai (κυρ. όνομασθέντες ζευγίται έκ τού ότι ήσαν Ικανοί να διατηρήσωσι ζεύγος βοών), ή τρίτη τάξις έκ τών υπό τού Σόλωνος καθιερωθεισών τεσσαράων τάξεων τών *Αθηναίων (ήτοι: **πεντακοσιομέδιμοι, ίππεις, ζευγίται, θήτες**).

Ζεύλη, ποιητ. **Ζεύλα**, ή* τό καρπύλον μέρος τού ζυγού, εις θ' έμβαίνει ό τράχηλος τού ζψου (περιλαίμιον, κοιν. «ζεύλα»), εις τρόπον ώστω θ' ζυγός ειχε δύο ζεύγλας διά τά δύο ζψα.— || **μάντες, δι'** ών προσέδανον τό πηδάλιον* βλ. **πηδάλιον**.

Ζεύμια, -ατος, τό (ζεύγνυμι)* τό όμοσ συνδεδεμένοι, ή τό χρησιμοποιούν διά τήν τοιαύτην σύνδεσιν, δεομός, ταίνια || ζεύμια τού λιμένος=άλυσις κατά πλάτος τού στομίου τού λιμένος.

Ζευγνύμεν, -ύμεναι, έπικ. άπφρ. τού ζεύγνυμι.

ΖΕΥ'ΓΝΥ ΜΙ ή -ύω* πρτ. γ' πληθ. **εζεύγνυσαν** (έπ. **εζεύγνυσαν**) ή **εζεύγνυον** (έπ. **εζεύγνυον**)* μέλλ. **ζεύξω** άόρ. α'. **εζεύξα**.—παθ. άόρ. α'. **εζεύχθην**, συχ. ό άόρ. β'. **εζήθην**.—δένω όμοσ, ζευγνύω, ζεύω, ζευγαρώνω.—μέσον, **ίππους ζεύγνυμαι** = ζεύω τούς ίππους μου, ζευγνύω τούς ίππους προς χρήσιν μου || ώσ. χαμουρώνω, χαλινώ, έπισάπτω τούς ίππους μου.— || γανικώς, δένω μαζί, συνδέω, συνάπτω, στερεώνω || **σανίδες εζευγμέναι** = σανίδες καλώς συνηρμοσμέναι (θύραι στεγανώς κεκλειομέναι).

2) ένώνω, συνδέω, διά τό γάμου, ύπανδρεύω, στεφανώνω.—Μέσον, έπί τού συζύγου, λαμβάνω γυναίκα, νυμφεύομαι, συζεύγνυμαι.— Παθητ., είμαι ύπανδρευόμενος. 3) ένώνω τάς άπέναντι όχθας διά γεφυρών, ρίπτω γέφυραν κατά πλάτος τού ποταμού, γεφυρώνω. 4) ύποζώνω τά πλοία διά σχοινίου, τά περιζώνω με χονδρά σχοινία.

Έτυμ.: ζεύγνυμι μέλ. **ζεύξω**, παθ. άόρ. **εζήθην** ζευκτός* ζεύγος (πρβλ. λατ. jūgera πληθ. (*jeugos)- άττ. οί ζευγίται* ζεύγη (=σαναορ. yugalam, λατ. jugulae)* ζεύγμα (πρβλ. σαναορ. yugmā έπιθ.=ζευγαρωμένος)* **ζευκτῆρες, ζευκτεῖρα** (πρβλ. σαναορ. yōktār=ό χαμουρώνων ίππων)* **ζεύξεις, -εως** ζυγόν (βλ. λ.).—Πρβλ. σαναορ. yunākti, γ'. πληθ. yunjānti (ζεύω), λατ. jungo (ζεύγνυμι), Λιθ. jungin, junkti (ζεύγνυμι), έιτα σαναορ. yō'gah, λατ. jūmentum, παλ-λατ. ioumenta* έν πάσι τούτοις ήπόκειται iaπ. β. *jeug- και κατ' έπέκτασιν *jeve-, *jevaχ* έν τφ σαναορ. γαūiti, γυνāiti (ζεύω, χαμουρώνω), Ζενδ. β. γαν- (=λατ. Intendere), σαναορ. yulith (ένωσις), λατ. jūtis (διόρθρωσις, συναρμολογία), Λιθ. jaulis (βοός, έζευγμένος). Βλ. ώσ. και ζώννυμι, ζύμη.

Ζεύγος, -εος, τό (ζεύγνυμι)* ζεύγος κτηνών, «ζευγάρι» βοών ή ίππων. 2) ζμαξα συρομένη υπό ζεύγους ίππων (άρμα) ή βοών (άροτρον) || πάν ζεύγος έξ οίωνδήποτε πραγμάτων.— || ώσ. και έπί πλειόνων (τών δύο) προσώπων ή πραγμάτων, ήνωμένοι όμοσ, π. χ. **ζεύγος τρειπάρθενον**=τρείς παρδένοι άδελφοί.

Ζευκτηρία, ή*=ζεύγη* ό δεομός, σύνδεσμος έλ. και πηδάλιον. *Έκ τού

Ζευκτήριος, α, ον (ζεύγνυμι)* ζευγνύων, συνδέων, κατάλληλος διά ζευξίν* τό **ζευκτηρίον** = ό ζυγός.

Ζεῦξαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ζεύγνυμι· ζεύξεσιν, γ' ἐν. Εὐκτ. τοῦ ἀορ. α'· ζεῦξον Προστ. ἀορ. α'.

Ζεῦξαι, -εως, ἡ (ζεύγνυμι)· τὸ ζευγνύναι, τὸ ζεύξιμον, ὁ τρόπος τοῦ ζευγνύειν βούς. 2) τὸ συνδέειν διὰ γεφύρας, τὸ γεφυρώνειν.

ΖΕΥΞ, ὁ, κλητ. Ζεῦ· ἀλλά γεν. Διός, δοτ. Διτ, αἰτ. Δτα (ὡσαί ἐξ ὀνομ. *Δίος) ποιητ. γεν. Ζηρός, δοτ. Ζηρί, αἰτ. Ζήνα, δωρ. Ζανός κλπ. (ὡσαί ἐξ ὀνομ. *Ζήν, Ζάν): ὁ Θεὸς Ζεὺς (λατ. Jupiter), βασιλεὺς καὶ πατὴρ ἀνδρῶν καὶ θεῶν, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἐξ οὗ καὶ Κρονίδης, Κρονίων || ἄρχων τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας) || διὸ βροχαὶ καὶ δύελλαί ἐξ αὐτοῦ προέρχονται (Ζεὺς ἔσσι).

*Ετυμ.: Ζεύς, Λεοβ. Ζεῦς, Βοιωτ., Δακ. Δεῦς (δ-δδ-) <*Δηνος=σανοκρ. dyanh (οὐρανός), λατ. *djēus (οὐρανός, ἡμέρα φωτεινὴ), πρὸς λατ. *djēus ἐν τῷ λατιν. nu-dijūs tertius κλητ. Ζεῦ=λατιν. Jū- (piter), λατ. *djēu· γεν. Δι[F]ός, Φωκ. Ζιος=σανοκρ. δινάη· δοτ. ἀργ. ΔιFί, Διί, Δί=σανοκρ. τοπ. divi αἰτ. ὄμηρ. Ζῆν=σανοκρ. dyanh, λατ. *djē[v]m, πρὸς λατ. diem <*diem (κατ' ἀναλογία δὲ πρὸς αὐτὸ diēs κλπ.) ἐκ τῆς αἰτ. Ζῆν ἐσχηματισθῆ ὄμ. Πινδ. Ζῆνα (Κρητ. Δῆνα, Τῆνα, Τῆνα) Ζηρός, Ζηρί, πλθθ. ἥλ. Ζᾶνες, καὶ ὄμοιοι ὄνομ. Ζήν, Ζάν, Κρητ. (νομίσματα) Τάν· αἰτ. Δτα· σανοκρ. δινάμ· πρὸς λατ. ἀκόμη Δρμ. τίν (ἡμέρα), παλ-ἰβλ. in-diu (σήμερον = λατ. hodie), dyw (ἡμέρα), παλ-γερμ. Zio, Ζίο, ἀγγλ-σαξ. Tiz, γεν. Tives, παλ-norr. Tyr (<λατ. *djēus ἢ *deivno-s=λθ. devas (θεός), λατ. dīvos). Βλ. λ. λ. καὶ ὄμηρ. πρτ. δέατο, αὐτόδιδον, δίος κλπ.

Ζεφυρίη (ἐνν. πνοή), ἡ=Ζέφυρος, δυτικὸς ἄνεμος. **Ζεφύρος**, ὁ (λατ. Zephyrus), δυτικὸς ἄνεμος, ἡ μᾶλλον ὁ βορειοδυτικὸς. (ἐκ τοῦ ζόφος=σκοτάδι ἢ ἡ δύσις, ὡς Ἐύρος ἐκ τοῦ εἶος=πρωία (αὐγή), ἢ ἀνατολή).

ΖΕΩ, μέλ. ζέω· ἀορ. α' ἐξεσα, ἐπ. ζέσσα· βράζω || γενικώς, ἐξατμίζω, ἀναδίδω ἀτμούς θρασμοῦ (κυρ. ἐκί θεσμῶν πηγῶν) || ὡς ἀπλώς, εἶμαι θερμὸς, πάλ-λομαι ἀπὸ θερμότητος || χθῶν ἐξεε=ἡ γῆ ἤτο ὑπέρ-θερμος || μετφρ. βράζω ἀπὸ πάθος, εἶμαι πλήρης πάθους (ὡς τὸ λατ. fervere). — || κάμνω (βάλλω) τι νά βράση, θερμαίνω.

*Ετυμ.: ζέω (=σανοκρ. yásati), ὄμηρ. ἀορ. ζέσασεν· ρημ. ἐπιθ. ζεστός· ζέσμαι, ζέσαι· ζέσις, -εως· ζήη (= ἀφρός, τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος· καθ' Ἡσαυ.)· σαν-οκρ. yásati, yásyati, Ζεῦ. yah- (βράζω), Ἄλδ. g'es bu-ken (= ζυμῶν τὸ ψυμί), iās (ζέσις, θερμότης), (<Κελτ. *jesiā, παλ-γερμ. iesan (ἀναβράζω), λατ. *jes-.

Ζῆ, **Ζῆθι**, Προστ. τοῦ ζάω.
Ζηλαίος, α, ον (ζῆλος)· ζηλότυπος.
Ζηλήμων, ον, γεν. -ονος, (ζῆλος)· ζηλότυπος.
Ζηλο-δοτήρ, -ῆρος, ὁ (ζῆλος + δίδωμι)· ὁ δοτῆρ (χορηγός) εὐδαιμονίας, μακαριότητος.

Ζηλο-μάνης, ἐς (ζῆλος+μάνηαι τοῦ μάλνομαι)· ὁ μαινόμενος ἀπὸ ζηλοτυπίας.

Ζῆλος, ὁ (ζέω)· πρόθυμος (σφοδρὰ) ἄμιλλα, ἐν καλῇ ἐνν., ἀντιθ. τῷ φθόνος (μίσος). 2) πᾶν σφοδρὸν πάθος, κυρ. ζηλοτυπία ἢ εὐγενὴς πόθος πρὸς ὑπερέτερον εἰς τι πράγμα. — || κλητ. τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμίλλης ἢ τοῦ πόθου, εὐτυχία, εὐδαιμονία. [ζῆλος, δωρ. ζᾶλος· ζηλόω· λατ. *jā-lo-s, συγγ. τῷ ζῆ-μία, ζῆ-τροός, σανοκρ. γάνα (διώκτης), γάιτ (ἐκδικητής)]· βλ. ζωρός. *Ἐκ β. ζα- = λατ. β. jā- ἢ *djā (βλ. ζάλη).

Ζηλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντι ζῆλος.
Ζηλο-τύπη, μέλ. -ῆσω (ζηλότυπος)· εἶμαι ζηλό-τυπος, ζηλεύω, «ζηλοτυπῶ». 2) φθονῶ. 3) προσποιούμαι, ὑποκρίνομαι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ζηλο-τύπια, ἡ· «ζῆλια», φθόνος, ζηλοτυπία.
Ζηλό-τύπος, ον (ζῆλος+τύπτω)· «ζηλιάρης», ζη-λότυπος.

Ζηλώω, μέλ. -ώσω (ζῆλος)· ἀνταγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα (λατ. aemulari) || μετ' αἰτ. πραγμ., ποδῶ τι μετὰ ζήλου, ἀγωνίζομαι νά ἀποκτήσω τι. 2) ζηλεύω τινά, φθονῶ. 3) ἀμιλλῶμαι, φθονῶ, θαυμάζω, ἐπαινώ, μακαρίζω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ζήλωμα, -ατος, τό· τὸ ἀντικείμενον τοῦ ζήλου, τὸ μετὰ ζήλου ἐπιδιωκόμενον ἢ ἐν τῷ κλήθ. μεγάλη εὐτυχία. — || ἀνταγωνισμός, ἀμιλλα, φιλοτιμία.

Ζήλωσις, -εως, ἡ (ζήλω)· ἀμιλλα, ἀπομίμησις.
Ζηλωτής, -οῦ, ὁ (ζήλω)· ἀντίπαλος, ἀντιζήλος, πρόθυμος, ἀπομιμητής. 2) ζηλωτής, πλήρης ζήλου.

Ζηλωτός, ἡ, ὄν (ζήλω)· ἄξιος· μιμητρεως, ἀξιο-θαύματος. 2) ἐπιφθόνος, ἄξιος φθόνου, εὐτυχῆς, μακάριος, ἀξιομακάριστος εὐλογημένος.

Ζημία, ἡ· ἀπώλεια, ζημία, θλάβη (λατ. damnium), ἀντιθ. τῷ κέρδος || φανερὰ ζημία=καθαρὰ ἀπώλεια, καθαρὰ ζημία. — || χρηματικὴ ποινή, πρόστιμον || ποινή, τιμωρία: θάνατον ζημίαν προτιθέσθαι = ὀρί-ζειν τὸν θάνατον ὡς ποινήν. — [ἀθεδ. ἐτυμολ. ζῆ-μία· ζημιόω (βλ. καὶ ἐν λ. ζῆλος): ἤτερον ὀρθῶς συσχε-τίζεται ὑπὸ τιναν πρὸς τὸ σανοκρ. yámati (= στενο-χωρῶ, σφίγγω, θαμάζω), Ζεῦ. gam- (κρατῶ, δράπτω)]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ζημιόω, μέλ. -ώσω (ζημία)· προξενῶ ἀπώλειαν ἢ ἐπιφέρω ζημίαν εἰς τινα || τιμωρῶ || ἰδίᾳ τιμωρῶ διὰ χρηματικῶν προστίμων.— Παθητ.. μετὰ μέσο. μέλλ. ζῆ-μιώσομαι ἢ παθ. ζημιωθήσομαι, ἀορ. α' ἐζημιώθη· τιμωροῦμαι διὰ χρηματικῶν προστίμων.

*Ζῆν, ὁ· γεν. Ζηρός, ποιητ. ἀντι Ζεὺς (β βλ.).
Ζηνο-δοτήρ, -ῆρος, ὁ (Ζῆν + δίδωμι)· ἐπίωνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁστις ἐβίβει χρησμούς, οὓς παρελάμβανε παρὰ τοῦ Διός.

Ζηνό-φρων, ον, γεν. -ονος (Ζῆν+φρον)· ὁ γινώσκων τὸ φρόνημα ἢ τὰς βουλάς τοῦ Διός, ἐπίωνυ-μον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἀποκαλύπτοντος διὰ τῶν χρησ-μῶν τῶν τὰς βουλάς τοῦ Διός (βλ. καὶ Ζηνοδοτήρ).

Ζήσομαι, μέλ. τοῦ ζάω.
Ζητεύω, ποιητ. ἀντι ζῆτέω.

ΖΗΤΕΩ, μέλ. -ήσω· ζητῶ, ἀναζητῶ, προσπαθῶ νά ἀνεύρω τι. 2) ἀνερευνῶ, ἐξετάζω, ἀνιχνεύω, ἐξι-χνιάζω || μετ' ἀπρφ. ζητῶ νά πρόξω τι. 3) ἐπιθυ-μῶ νά..

*Ετυμ.: ἐπ., ἀττ. ζητέω, αἰολ. ζάτημι, πρὸς ἐπ. ζητεύω, δωρ. ζᾶτεύω (καὶ ζᾶτώ) (<*jatejō, πρὸς διζῆμαι (<*di-djāmai, ἐκ β. λατ. djā- (=κάμνω προσ-πάθειαν) (βλ. λ. λ. διζῆμαι καὶ ζάλη, ζῆλος). *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ζήτημα, -ατος, τό (ζητέω)· τὸ ζητούμενον || ἐ-ρευνητὸν πρόβλημα.

Ζητήσιμος, ον (ζητέω)· ὁ δυνάμενος νά ἀναζη-τηθῆ || τὸ οὐδ. πλθθ. ὅς οὖο. τὰ ζητήσιμα = τόποι ὅ-που δύναται τις νά ἀναζητήσῃ κυνήγιον.

Ζήτησις, -εως, ἡ (ζητέω)· τὸ ζητεῖν, ἀναζητεῖν || ἀναζητήσις, ἐρευνητὸν, ἐξερευνητὸν, ἀνίχνευσις.

Ζητητέος, α, ον ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ζητέω· ὄν πρέ-πει νά ἀναζητηθῆ, ἄξιος ἀναζητήσεως. — || ζη-τητέον=πρέπει νά ζητηθῆ τις.

Ζητητής, -οῦ, ὁ (ζητέω)· ὁ ζητῶν, ἐρευνητής, ἐξεταστής. — || Ἐν Ἀθῆναις, οἱ ζητηταί ἦσαν ἀρχὴ ἀσχολουμένη μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου, τῶν παρανόμως κατεχόντων καὶ νομιμῶν δημόσια κτήματα κλπ.

Ζητητός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ζητέω· ὁ (ἀνα) ζητούμενος, (ἀνα)ζητηθεῖς.

Ζιζάνιον, τό· ἀγριοχρότον φυόμενον ἐν μέσῳ τῶν σιτηρῶν (λεγόμενον καὶ αἶρα, κοιν. ἤρα, λατ. zizani-um, lolium. [ἀγνώστου ἐτυμολ., καὶ πιθανῶς ζῆνη λέξις. Κατὰ τινὰς προκρίται περὶ ἐπιτεταμ. σχηματι-σμοῦ ἐκ τοῦ λατ. *gnjē- (ζῶ), πρὸς λατ. γερμ. quac. (ζῶν, ζωηρός)]· *gnjūo-].

Ζῆη, ἰων. ἀντι ζωή.
Ζοῖα, αἰολ. ἀντι ζωή.

Ζοός, α, ὄν, ποιητ. ἀντι ζωός, ζώος.
Ζορκάς, -άδος, ἡ=δορκάς· ὡς ζοξέ, γεν. ζορ-κός, ἡ· [λατ. *jork-s. Βλ. δορκάς].

Ζοφερός, α, ὄν (ζόφος)· σκοτεινός, «μυριαιδε-ρός» || κατηφής, μελαγχολικός.

ΖΟΨΟΣ, ὁ· σκότος, ὄμιχλη, σκότος τῆς νυκτός, «σκοτεινιά» || κυρ. σκότος τοῦ κάτω Κόσμου, σκό-τος τοῦ Ἄδου || ἐντεῦθεν, ἡ χώρα τοῦ σκότους, αὐ-τός οὗτος ὁ Κάτω Κόσμος («Ἄδης»). — Ὁμοίως δι-αίρει τὸν κόσμον εἰς φωτεινὴν πλευρὰν καὶ σκοτεινὴν

πλευράν: ζόφος είναι, κατά ταχτα, ή πλευρά του σκοτούς τής νυκτός, ή Δύσις, έν αντιθέσει απρός 'Εώ τ' 'Εελίόν τει, τήν φωτεινήν δηλ. πλευράν, τήν 'Ανατολήν.—βλ' έτιμολ. βλ. και ζέφυρος. Κατά τινες ζόφος, ζοφρός (*δζόφος, *δζοφερός, αιολ. αχηματισμών εκ τῶ δνόρος, δνοφερός* πρβλ. δνόφος: γνόφος: ζόφος, πρὸς τὰ: μέφας: κνέφας]. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

ζοφώ, μέλ. -ώσω σκοτιζῶ, προκαλῶ σκοτός.— Παθ. εἶμαι (γίνομαι) σκοτεινός.

ζοφώδης, ες (ζόφος+είδος)· ζοφοειδής· σκοτεινός.

ζόω αντί ζάω.

ζύγαστρον, τὸ (ζεύγνυμι)· κιδώτιον εκ σανίδων ισχυρῶς πρὸς ἀλλήλας προσηρμοσμένον.

ζυγίης, μτχ. παθ. άορ. β' τοῦ ζεύγνυμι.

ζυγῆναι, άπρφ. παθ. άορ. β'. τοῦ ζεύγνυμι.

ζυγη-φόρος, ον, ποιητ. αντί ζυγοφ— ὁ φέρων τὸν ζυγόν.

ζυγίος, α, ον (ζυγόν)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατά-ληλος διὰ) ζυγόν || ζυγίος ἵππος=ὑποζυγίος ἵππος, ὁ ζευγνύμενος εἰς ἄμαξαν.

ζυγίτης, -ου, ὁ (ζυγόν)· ὁ ἐρέτης ὁ καθήμενος εἰς τὴν μεσαίαν σειρὰν τῶν διὰ τοὺς κωπηλάτας προσριζομένον ἐδρών· οἱ καθήμενοι εἰς τὴν ἄνω σειρὰν ἐκαλοῦντο θρανῖται, οἱ εἰς τὴν μεσαίαν ζυγῖται, καὶ οἱ εἰς τὴν κάτω σειρὰν θαλαμίται.

ζυγό-δεσμον, τὸ (ζυγόν+δεσμός)· δεσμός τοῦ ζυγοῦ, τ. ἔ. ἰμάς δι' οὗ ὁ ζυγός προεδένετο εἰς τὸν ρυθόν («τιμῶν»).

ζυγο-μάχέω, μέλ. -ήσω (ζυγόν+μάχομαι)· ἐρίζω (μαλλῶν) μέ τὸν συμπαραστάτην μου εἰς τὸν ζυγόν.

ΖΥΓΟΝ; τὸ, καὶ μτχ. ζυγός, ὁ, ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. πάντοτε τὰ ζυγά· λατ. jūgum ὁ ζυγός (τὸ σταυροειδὺς ἐπὶ τοῦ ρυμοῦ κείμενον ξύλον, τὸ προσδεόμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ρυμοῦ διὰ τοῦ ζυγοδέσμου καὶ ἔχον ζεύγλας εἰς ἑκάτερον ἄκρον, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποῖαι προσηρμοσμένοι οἱ δύο ἵπποι ἢ ἡμίονοι ἢ ὄνες, οἱ ἀσπόντες τὴν ἄμαξαν ἢ τὸ ἄστρον || μτφρ. τὸ δούλιον ζυγόν=ὁ ζυγός τῆς δουλείας || κατὰ ζυγά=κατὰ ζεύγη.— II τὸ ἐγκάρσιον ξύλον, τὸ συνδέον τὰ δύο κέρατα τῆς φόρμιγγος, εἰς ὃ ἐντείνονται οἱ χορδοὶ (λατ. transtillum).— III ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐγκάρσια ἐδώλια τὰ ἐνοῦσται τὰς ἀπέναντι πλευράς πλοίου, τὰ θρανία τῶν κωπηλατῶν (λατ. transstra).— IV ἡ φόλαγξ τοῦ ζυγοῦ (τῆς ζυγαριᾶς), ἡ σιδηρὰ δηλ. ὀριζοντία, ἡ συνδέουσα καὶ συγκρατοῦσα εἰς τὰ ἄκρα τῆς τὰς δύο πλάστιγγας || ἐν δὲ τῷ πληθ. τὰ ζυγά=αὐτὴ αὐτὴ ἡ πλάστιγγξ.— V σταυρωτοὶ ἰμάντες σανδαλίων.

'Ετυμ.: ζυγόν, Βοιωτ. ζυγόν=σασκρ. yugám, λατ. jugum, γοεθ. juk, παλ.-γερμ. joh, λατ. *jugó-m, πρβλ. gall. iau, παλ.-τρλ. cuing, Διθ. jūngas. 'Εντεῦθεν ζυγίος, πρβλ. 'Ηουχ. «ζυγούνας» βόες εργαταί»=αὐτ. *ζυγώνας πρβλ. δμδζυξ, σύ-ζυξ καὶ σύ-ζυγος, δ-ζυξ, λατ. conjux, -ugis. Βλ. ζεύγνυμι.

ζυγός, βλ. ζυγόν.

ζυγόφιν, έπ. γαν. τοῦ ζυγόν.

ζυγώω, μέλ. -ώσω (ζυγόν)· ὑποβάλλω εἰς τὸν ζυγόν, ζευγαρώνω ἐν ζεύγος, συνάπτω ὁμοῦ, συνδέω || μτφρ. φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, υποβάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσω, τιθασεύω, δαμάζω.

ζυγωθρίζω· κλειώ, «μανδαλώνω». 'Εκ τοῦ

ζυγωθρον, τὸ (ζυγώω)· ὁ μοχλός τῆς θύρας, αὐρῆς, «μάνδαλος».

ζυγώτος, ἢ, ὄν (ζυγώω)· ὁ σπυρόμενος ὑπὸ ζεύγους ἵππων || ὁ μετὰ ζυγοῦ, ὁ συνδεδεμένος διὰ ζυγοῦ

ζύμη, ἢ (ζέω)· προζύμιον («προζύμι») ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ θάλλει εἰς θράσι τὸν ἀλευρώδεις φύρομα.

'Ετυμ.: ζύμη· ζυμίτης ἄρτος· ζυμός· ἄζυμος— ζύμη (*ζύμα ἢ ζύμα, λατ. *jū(s)-ma, πρβλ. ζωμός (λατ. *jū(s)-mo-s καὶ σασκρ. yū 'h yusán- καὶ yūsa-, λατ. jūis γαν. jūris οὐδ. Jusculum (=φουαλις), Διθ. juszó (=κακὴ ζύμη), παλ.-πρωσ. juo, παλ.-σλαβ.

jucha· τὸ λατ. *jū(s)-, jū(s)- εἶναι ἐπέκτασις τοῦ *jeu- (: *jeve- ἢ *jevā) (= ἀναμειγνύω κατὰ τὴν προπαρασκευῆν τῶν φαγητῶν), πρβλ. σασκρ. yāūti, yavāli (ἀναμειγνύω), prayāūti (μετακινῶ, ἀνακυκλῶ), āyānāpam (κοχλιάριον), λατ. jauti (διάλυμα ζύμης)· τὸ λατ. τοῦτο *jeve- εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ *jeve-, *jēva· (ζεύγνυμι)· βλ. λ. λ. ζεύγνυμι, ζώννυμι. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

ζυμίτης, -ου, ὁ, ἐπιθ. ἄρτ.· ἐνζυμος, «ἀνεβατός».

ζυμός, μέλ. -ώσω (ζύμη)· ζυμώνω, βάλλω εἰς ζυμῶσιν δι' ἐνώσεως ζύμης, βάλλω εἰς τι «προζύμι» διὰ νὰ ἀνέβῃ».

ζω-άγρια, -ων, τὰ (ζωδς+ἄγρια)· ἀμοιβή (τὰ λύτρα) διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς· ἔπωσ ἀκρίβως καὶ θροσπητήρια ἐκαλεῖτο ἢ ἀμοιβή διὰ τὴν διατροφήν καὶ ἀνατροφήν τινος, ἢ καὶ αἱ θυσίαι αἱ προσφερόμεναι εἰς τὸν 'Ασκληπιόν ἐπὶ τῇ διασώσει ἀπὸ τινος ἀσθενείας.

ζω-άγριος, ον (ζωδς+ἄγρια)· ὁ ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς ζωῆς.

ζωάριον, τὸ, ὄποκορ. τοῦ ζῶον· ζωύφιον.

ζω-αρκής, ες (ζωή+ἀρκέω)· ὁ διατηρῶν τὴν ζωὴν.

ζω-γράφω, μέλ. -ήσω (ζωγράφος)· γράφω (τ. ἔ. ἀπεικονίζω διὰ τῆς γραφίδος, ζωγραφίζω) τὴν ζωὴν (τὴν ζῶσαν φύσιν), ζωγραφίζω θέματα ἀπὸ τῆς ζωῆς. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

ζω-γραφία, ἢ ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν, ἢ ζωγραφική.

ζω-γράφικός, ἢ, ὄν· ὁ δεξιότηνης, ὁ ἐμπειρος, εἰς τὴν ζωγραφικὴν. 'Εκ τοῦ

ζω-γράφος, ον (ζωή+γράφω, πρβλ. ζωο-γράφος)· ὁ γράφων (διὰ τῆς γραφίδος ἀπεικονίζων, ὁ ζωγραφίζων) τὴν ζωὴν, τὴν ζῶσαν φύσιν, ὄντα ζωντανὰ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ ὡς ὄσα. ὁ ζωγράφος.

ζώγρει, ζωγρεῖται, Προστ. ἀνεστ. τοῦ

ζω-γρέω, μέλ. -ήσω (ζωδς+ἀγρεύω)· συλλαμβάνω ζῶντα, συλλαμβάνω αἰχμάλωτον ἐν πολέμῳ (δὲν τὸν φονεύω), σῶζω τὴν ζωὴν τινος, εἰσπλαγχνίζομαι τινα.— II (ζωή+ἀγρεύω)· ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀναζωογονῶ τινα. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

ζω-γρία, ἰων. -ήη, ἢ τὸ συλλαμβάνειν τινα ζῶντα, αἰχμαλωσία.

ζωδιακός, ἢ, ὄν (ζῶδιον)· ὁ ἀνήκων εἰς ζῶα, ἢ ὁ ἐμπεριέχων ζῶα· ὁ ζωδιακός (ἐνν. κύκλος), ὁ γνωστός ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ οὐράνιος κύκλος τῶν δώδεκα ζῶδιων.

ζῶδιον, τὸ, ὄποκορ. τοῦ ζῶον· μικρὰ εἰκὼν ἐζωγραφημένη ἢ γεγλυμμένη, μικρὸν ζωγράφημα || μικρὸν ζῶον.

ζῶεμεν, ζῶεμεναι, ἀντι ζῶειν, άπρφ. τοῦ ζῶω = ζάω.

ζῶεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ ζάω.

ζῶή, ζωρ. ζῶά, ἰων. καὶ ποιητ. ζῶη, αιολ. ζῶα, ἢ (ζάω)· τὸ ζῆν, τὰ μέσα τῆς ζωῆς, τὰ ὑπάρχοντά ζωὴν, τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἢ περιουσία τινός.— II ζῶή, ὑπαρξις.

ζω-θάλλω, ον (ζωή+θάλλω)· ὁ παρέχων τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς.

ζωϊκός, ἢ, ὄν (ζῶον)· ὁ ἀνήκων εἰς ζῶα, ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς ζῶα.

ζῶμα, -ατος, τὸ (ζώννυμι)· πᾶν τὸ ἐζωσμένον || ὁ περιζωσμένος χιτῶν ὁ φορούμενος ἐσῶθεν τῆς πανοπλίας || ὀπλισμός ἐζωσμένος διὰ τοῦ ζωστήρος.— II ὡς.=ζῶνῃ (βλ. λ.) ἢ ζωστήρ (ἔλ. λ.).

ζῶμευμα, -ατος, τό· κρεατόζωμος, ζωμός, σούπα· εκ τοῦ

ζωμεύω, μέλ. -σω (ζωμός)· θράζω διὰ ζυμών, μαγειρεύω.

ζωμίδιον, τὸ, ὄποκορ. τοῦ ζωμός· ὀλιγός ζωμός.

ζωμός, ζωρ. ζωμός, ὁ (ζέω)· ζωμός («ζουμιά»), σούπα || κυρ. ἄρτυμα («σάλτσα») τρωγόμενον μαζὶ με ἄλλα φαγητὰ [βλ' τὴν έτιμολ. βλ. ζύμη].

ζώνη, ἢ (ζώννυμι)· ζώνη, «ζωνάρι», κυρ. ἢ κατωτέρα ἀπὸ τὰς δύο ζώνας τῶν γυναικῶν, τὴν ὅποιαν ἐζῶναν ἐπάνω ἀπὸ τοῦς μηρούς, κατὰ τὴν ὁσφύν ὑπερ-άνω αὐτῆς ἀνεστέρο ἢ ἐσθῆς πίπτουσα με πολλὰς πτυχάς. 'Ἡ ζώνη τῶν ἀνδρῶν ἐκαλεῖτο ζωστήρ || φέρειν ἀπὸ ζώνην καὶ φέρειν ἐντὸς ζώνης=φέρειν

ἢ τρέφειν ὑποκάτω τῆς ζώνης, τ. ἔ. εἰς τὴν κοιλίαν (ἢ τὴν μήτραν). Βραβύτερον ἢ ζώνη ἀχρησίμου καὶ ὡς βαλάντιον· δθεν καὶ το παρ' Ὁρατίω *zonam perdere*—χάνω τὸ βαλάντιόν μου.— || ἢ ὀσφύς, ἡ μέση («τὰ χρομφιά»), γύρω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν προσηρομάζετο ἡ ζώνη.— || Πάν ὁ,τι περιβάλλει τινὰ ὡς ζώνη, φέρεμα, πανοπλία.

ΖΩΨΝΗΜΙ, ἢ **-ΨΩ**· μέλ. *ζώσω*· ἄορ. *ἔζωσα*.— μέσον. *ζώννυμαι*, μέλ. *ζώσομαι*· ἄορ. α'. *ἔζωσάμην*.— Παθ. ἄορ. α'. *ἔζώσθη*· πρκ. *ἔζωσομαι*· ζώνω, κυρ. ζώνω περὶ τὴν ὀσφύν πρὸς μάχην.— || μέσον, ζώνω ἑμαυτόν, ζώνομαι περὶ τὴν ὀσφύν ἐτοιμαζόμενος πρὸς μάχην ἢ πρὸς ἐργασίαν || μετ' αἰτ.: *ζώνην, χαλκὸν ζώννυμαι* = ζώνομαι τὴν ζώνην μου, τὰ ὄπλα μου.

Ἔτυμ.: *ζώννυμι*, *ζώω*, παθ. πρκ. *ἔζωσομαι* ἀντι *ἔζωμαι* κατ' ἀνάλογίαν πρὸς τὸ γ'. ἐν. *ἔζωσαι*· ρημ. ἐπιθ. *ζωστός*· ἡμρ. *ζώμα*· *ζώνη* (**ζωσνα*, πιθ. λαπ. **jōsmn-a*· *ζωστήρ*, -*ἦρος*, *ζώστρον*· *ζώστρα* (πρβλ. *Zenð*, *yāsta*—*ζωστός*), λιθ. *jūsta* (ζώνη), *jūstas* (ζωσμένος) = *ζωστός*, *jūsti* (ζώνω)· πρβλ. Ἑσυχ. «*ζούσθω*· *ζωνύσθω*»· πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐκ τοῦ αἰπ. **jō[ɥ]-s*. (ζώνω), πρβλ. *σαναορ*. *yāiti*, *γυνάτι* (πρροδένω)· βλ. καὶ *ζέγγυμι*, *ζέμυ*.

ζωννύσκετο, ἰων. γ'. ἐν. μέσ. πρκ. τοῦ *ζώννυμι*. **ζωο-γλύφος**, *ον*, (*ζῶον+γλύφα*)· ὁ γλύφων ζῶον, ὁ γλύπτει τῶον.— || ὡς οὖσα. ὁ *ζωογλύφος* (*ζωή+γλύφα*)=ἀγαλματοποιός· πρβλ. *ζωογράφος*.

ζωο-γονέω, μέλ. -*ἦσω*· παράγω (γεννώ), πολλαπλασιάζω, ζῶντα πλάσματα.— || διατηρῶ (διαφυλάττω) ἐν ζωῇ. Ἐκ τοῦ

ζωο-γόνος, *ον* (*ζωή+γενέσθαι*)· ὁ παράγων, δίδων, ζῶν, ὁ φέρων ζῶν.

ζωο-γράφος, *ον*, ποιητ. τύπος ἀντι *ζωογράφος*.

ζῶον, τό, κυρ. κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ζῶον· ζῶν πλάσμα, ζῶσα ὑπαρξίς, ζῶον (λατ. animal).— || εἰκῶν, ὁμοίωμα, ζῶου, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὁμοίωμα (κάθε ζωογραφία): *ζῶα γράφειν* ἢ *γράφεσθαι* ἀντι *ζωογραφεῖν* (=ζωογραφίζω)· παρ' Ἑροδότῃ συντάσσεται καὶ μετὰ δευτέρως αἰτ. δηλοῦσης τὸ ζωογραφίζόμενον πρᾶγμα (τὸ θέμα): *ζῶα ἐγραψάμην τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου*=ἔζωγράφησα τὸ πέρασμα τοῦ Βοσπόρου.

ζωο-ποιέω, μέλ. -*ἦσω* (*ζῶος+ποιέω*)· ποιῶ τινα ζῶντα, τὸν ζωντανεύω || ἀναζωογονῶ τινα.

ζῶος, ἡ, ὄν (*ζῶα*)· ζῶν, «ζωντανός»· *ζῶον αἰρεῖται*=συλλομβάνω τινὰ αἰχμάλωτον, τὸν εὐσπλαγχνίζομαι (καὶ δὲν τὸν σκοτώνω).

ζωό-σοφός, *ον* (*ζωή+σοφός*)· ὁ σοφός εἰς τὰ τῆς ζωῆς.

ζωο-φῆρος, *ον* (*ζῶος+φῆρω*)· ὁ παρέχων ζῶν. — || (*ζῶον+φῆρω*)· ὁ φέρων ζῶα, ἦτοι ὁ φέρων εἰκόνας ζῶων, πλήρης γλυφῶν || ὁ *ζωοφῆρος* (ἐνν. *κύκλος*)=ὁ ζωδιακός.

ζωο-φύτέω, μέλ. -*ἦσω*· ἀναδίδω (κυρ. *φύω*=ἀναφύω) ζῶντα θλαστήματα, ζῶντας κλάδους. Ἐκ τοῦ

ζωό-φύτος, *ον* (*ζῶος+φύω*)· ὁ παράγων φυτὰ, ὁ

φύων φυτὰ, καρποφόρος || ὁ ζῶν παρέχων τοῖς φυτοῖς, ζωογόνος βλ. καὶ *ζῶοφυτος*.

ζωο-πινέω, μέλ. -*ἦσω* (*ζῶος+πινέω*)· παριότανω ζωντανά.

ζωο-πύρέω, μέλ. -*ἦσω*· ἀνάπτω εἰς φλόγα, ἀνάπτω || μετρ. ἐξερεδίζω, προκαλῶ. Ἐκ τοῦ

ζῶο-πύρον, τό (*ζῶος+πῦρ*)· σπινθήρ («οπίδα»), τεμάχιον ἀνημμένον ἀνθρακός || πυρετόν (ἢ λείψανον πυρός ἐν οπιδῶ) κατάλληλον διὰ νά ἀνάψη τις ἐξ αὐτοῦ πυρᾶν.

ζωοο-ποτέω, μέλ. -*ἦσω*· πίνω ἄκρατον οἶνον. Ἐκ τοῦ

ζωοο-πότης, -*ου*, ὁ (*ζῶοος+πίνω*)· ὁ πίνων ἄκρατον οἶνον, ἄκρατοπότης, μέθυσο.

ζωρός, ὄν· καθαρός, ἄκρατος, ἀμεικτός (ἐπι οἶνου μὴ κεκραμένου μεθ' ὕδατος).— || ὡς οὖσα. ὁ **ζωρός** (ἐνν. οἶνος), ἡ ὡς οὖσα. **τὸ ζωρόν** = ἄκρατος οἶνος (λατ. *merum*). Παρ' Ὁμ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ συγκριτ.: *ζωρότερον κέρασε* (Προστ.) = ἀναμείγνυε ἄδολωτερον τὸν οἶνον, τ. ἔ. πρόδοτε ὀλιγώτερον ὕδωρ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες συνήθιζον νά ἀραιώνουν τὸν οἶνον δι' ὕδατος, τὸ *ζωρότερον πίνειν* κατήχησεν νά σημαίνῃ οὐ μόνον πίνειν οἶνον ἄδολωτερον (ἀγνότερον) τοῦ συνήθους, ἀλλὰ καὶ γενικῶς, πίνειν πολύ, εἶναι τινα μέθυσον.

Ἔτυμ.: πιθανῶς ἐκ τοῦ *ζῶος* (*ζῶω*: *ζῶα*) ἀντι *ζωορός*· πρβλ. Ἑσυχ. «*ζωρός*· *ἐνεργής*, *ταχύς*» = παλαιου. *jarū* (=λατ. *amarus, iratus*) (βλ. ἐν λ. *ζήλος*)· πρβλ. ἀττ. *εὐζωρος*· *ἐπι-ζῆρέω* (=ἐφορμῶ) (*ζῶο* *ζῆ-*).

ζῶος, οὐδ. *ζῶν*, γεν. *ζῶα*, σπανιώτ. τύπος τοῦ *ζῶος*.

ζῶσαι, Προστ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *ζώννυμι*.

ζωστήρ, -*ἦρος*, ὁ (*ζώννυμι*)· ζῶνη πολεμιστοῦ ἢ περιζῶμι, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν ὀσφύν καὶ ἠσφάλιζε τὰ κατώτερα μέρη τοῦ θώρακος, συναπιόμενον διὰ θηλυκωμάτων ἐκ χρυσοῦ, ἰσως δὲ καὶ ἐνισχυμένον διὰ μεταλλίων ἀλασμάτων. Τοιαύτη ζῶνη ἐπὶ ἀνδρῶν ἐκαλεῖτο κυρ. *ζωστήρ*, ἐπὶ δὲ γυναικῶν *ζώνη*· μετρ. ὅμως *ζωστήρ* ἐκαλεῖτο καὶ πᾶν εἶδος ζώνης.

ζῶστρον, τό (*ζώννυμι*)· ζῶνη, ζωστήρ, περιζῶμι.

ζωτικός, ἡ, ὄν (*ζῶα*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ζῶν, ὁ κατάλληλος πρὸς παροχήν ἢ διατήρησιν τῆς ζωῆς.— || πλήρης ζωῆς, ζωηρός, δραστήσιος (λατ. *vivax*) || ἐπὶ ἔργων τέχνης, πλήρης ζωῆς, πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ ζῶντος πράγματος (τῆς ζωῆς): *τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσιν*; = πῶς χύνεις εἰς τοὺς ἀνδριάντας τὴν πλήρη ζωῆς ἐκφρασίαν;

ζωύφιον, τό, ὁποκορ. τοῦ *ζῶον*=*ζῶοιον*.

ζῶο-φύτος, *ον* (*ζῶος+φύω*)· ὁ παράγων φυτὰ, γόνιμος, καρποφόρος || ὁ παρέχων ζῶν εἰς τὰ φυτὰ, ζωογόνος. Βλ. καὶ *ζῶοφυτος*.

ζῶω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι *ζῶω*.— [*ζῶω*, Γορτ. *θῶω* (ἰαπ.: **gnjō*) ἀττ. **ζηjō*]· *ζῶω*· πρβλ. *ζῶος*, ὄνορ. ἰων. *ζῶός*· *ζῶον*, *ζωωτός*· *ζωή*, ὄνορ. *ζῶα*, ἰων. καὶ ποιητ. *ζῶη*, αἰόλ. *ζῶα*· *ζῶοιον* (βλ. λ.), *ζωορέω* (βλ. λ. κ. α.).

Η

Τό γράμμα τούτο κατέχει τήν **έβδομη** θέσιν ἐν τῇ ἀλφάβητῳ, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ Σημιτικόν **Η** (**heih**), καί ἀπαντῶν κυρίως ὑπὸ τὰς μορφάς **Θ Η**, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη εἶχεν ἐπικρατήσει εἰς τὸ ἀνατολικόν ἑλληνικόν ἀλφάβητον, ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὸ δυτικόν, τὸ Χαλκιδικόν, ἐξ οὗ παρελήφθη ὑπὸ τῆς Λατινικῆς καὶ ἐκ ταύτης ὑπὸ τῶν νεωτέρων Νεολατινικῶν γλωσσῶν.

Εἰς τὸ Σημιτικόν ἀλφάβητον, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἑλληνικόν καὶ εἰς τὸ Ἑτρουσκικόν, τὸ γράμμα τούτο παρίστα τὸ δασύ πνεῦμα, ἐν ᾧ εἰς μὲν τὸ ἀνατολικόν ἑλληνικόν ἀλφάβητον ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὸν μακρὸν ἀνοικτὸν φθόγγον **ε**, εἰς δὲ τὸ δυτικόν (τὸ Χαλκιδικόν) ἐξηκολούθησε χρησιμοποιούμενον διὰ τὸ δασύ πνεῦμα. Εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας μάλιστα ἐπιγραφὰς τῆς Νήσου Θήρας ἀπαντᾷ μὲ ἀμφοτέρας τὰς χρήσεις. Ἡ χρησιμοποίησις του αὐτῆ εἰς τὴν παράστασιν φωνηέντων φθόγγου ἀντὶ τοῦ δασέος πνεύματος εἶναι σύμφωνα πρὸς τὴν συνήθειαν τῆς Ἑλληνικῆς νὰ παραλαμβάνη μερικὰ γράμματα τοῦ σημιτικοῦ ἀλφάβητου καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιῆ πρὸς παράστασιν φωνηέντων ἰδικῶν τῆς, δεδομένου ὅτι διὰ τὰ φωνηέντα δὲν ὑπῆρχον ἰδιαίτερα γράμματα ἐν τῷ σημιτικῷ ἀλφάβητῳ.

Ἡ κατωτέρω πίναξ παρέχει τὸ σῆμα τοῦ γράμματος **ἦ τ α** τῶν διαφόρων ἀλφάβητων κατὰ διαφοροὺς ἐποχὰς.

Όνομα ἀλφάβητου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σ χ ῆ μ α
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. χ. 1.200	𐤇
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	Θ Η
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	Θ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	(H)
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	Θ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	600	Θ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	Θ
ΙΟΝΙΚΟΝ	403	Ϟ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς	—	H
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς	—	Η

Η, η, ἦτα, τὸ (ἑβρ. **heih**), ἄκλιτον, τὸ ἕβδομον γράμμα τῆς ἑλλην. ἀλφάβητου ἢ ὡς ἀριθμητ. **η'** = **δικτὸ** καὶ **δγδοος**, ἀλλ' **η** = 8000. — Τὸ ἐν τῇ μεγαλογραμμάτῳ γραφῇ σῆμα τοῦ ἦτα (**Η**) ἦτο ἐν διπλοῦν **ΕΞ**, καὶ πιθανῶς ὡς διπλοῦν προσφέρετο, ὡς δεικνύουσι τὰ: **δηλος** (δέελος), **ζηλος** (ζέελος). Τὸ παλαιότερον ἀλφάβητον εἶχεν ἐν μόνον σημεῖον (τὸ **ε**) διὰ τὴν παράστασιν ἀμφοτέρων τῶν φθόγγων (τοῦ βραχέος δηλ. **ε** καὶ τοῦ μακροῦ **ε**). Ἀπὸ τοῦ 403 π.χ. ὁμοῦ καὶ ἐπιετα (ἐπι **Ἄρχοντος** Ἐυκλείδου) εἰσῆχθησαν καὶ εἰς τὸ Ἀθηναϊκόν ἀλφάβητον ἐκ τοῦ Σαμιακοῦ τὰ σημεῖα τῶν μακρῶν φθόγγων **η** καὶ **ω**. Τὸ σῆμα τοῦ **Η**, πρῶτον χρησιμοποιήθη διὰ τὴν παράστασιν τοῦ μακροῦ φθόγγου

ε, ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν παράστασιν τοῦ δασέος πνεύματος, ὅπως π. χ. **HOI** ἀντὶ **δε**, ἡ τοιαύτη δὲ χρῆσις του διατηρήθη ἐν τῇ **Η** τῆς Λατινικῆς. Ὅταν τὸ τοιοῦτο σῆμα τοῦ δασέος πνεύματος ἐξελιχθῆ εἰς φωνῆν **ητα** (διὰ τὴν παράστασιν τοῦ μακροῦ φθόγγου **ε**), τὸ παλαιότερον σῆμα (=δασύ πνεῦμα) διηρέθη εἰς δύο (—), ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν παράστασιν τοῦ δασέος πνεύματος (ἐξελιχθὲν ἐκ τοῦ — εἰς **η**), τὸ δὲ δεύτερον διὰ τὴν παράστασιν τοῦ φιλοῦ πνεύματος (ἐξελιχθὲν ἐκ τοῦ — εἰς **ι**). Τὸ **η** ἦτο συχνότατον ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐν τῇ ἀττ. διαλ. ἐτράπη πολὺ συχνὰ εἰς **αι**: Ἰων. **πρήσσω**, **θώραξ**: ἀττ. **πράσσω**, **θώραξ**. Ἐν τῇ μετγ. ἀττικῇ τὰ **ει** καὶ **ηι** οὐχὶ σπανίως ἐτράπησαν εἰς **η**: **κλεῖθρον** **κλήθρον**, **Νηηίδες** **Νηηίδες**.

ἦ, ποιητ. **ἦε**, συνδεσμός ἐχων τρεῖς βασικὰς σημασίας: **διαζευκτικὴν**, **ἐρωτηματικὴν**, **συγκριτικὴν**: **ἢ ἢ διαζευκτικός** (λατ. **vel**, **aut**), ὡς καὶ νῦν ἐνίσταται διπλοῦς: **ἢ... ἢ** = **ἢ... ἢ**... εἴτε... εἴτε (λατ. **aut... aut**, **vel... vel**). — **ἢ ἢ ἐρωτηματικός**: ἐν πλαγαίαις ἐρωτηματικαῖς προτάσεσιν: **εἰπέ, νικῶμεν ἢ νικῶμεθα**; (λατιν. **an**) || ἐνίσταται καὶ διπλοῦν: **ἢ... ἢ** (ισοδύν. πρὸς τὸ: **ἢ... ἢ**; (λατ. **utrum... an?**). — **ἢ ἢ ἐρωτηματικός**: ἐν ἐθθεταῖς ἐρωτήσεσιν (λατ. **an**): **τίπι' εἰλήλουθας**; **ἢ ἢ ἢνα ὑβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος**; =διὰ τὴν ἡλιδες! ἢ (μῆπως ἦλιδες) διὰ νὰ ἴδῃς τὴν ἀναίδειαν τοῦ Ἀγ.; — **ἢ ἢ συγκριτικός** = παρὰ (ὡς τὸ λατ. **quam**), κατόπιν ἐπιθ. συγκριτ. βαθμοῦ || ὡς. κατόπιν ἐπιθ. θετ. βαθμοῦ, ἀλλ' ἐνέχοντος σύγκρισιν: **ἄλλο τι ἢ... =** διαφοροτικόν τι πράγμα ἀπὸ... (τοιαῦτα θετικά εἶναι τὰ: **ἄλλος, ἕτερος, ἄλλοιός, διπλάσιος, ἐναντίος, ἴδιος, πολλαπλάσιος** κ.ἄ.) || **ἐναντίος ἢ** = ἀντίθετος παρὰ (ἀπὸ...) || **οὐδ' ὅσον ἢ... =** οὐτε τόσοσ ὅσον... οὐτε πλείτερον παρὰ... || ὅτω καὶ κατόπιν ρημάτων: **βούλομαι ἢ... =** ἐπιθυμῶ μάλλον παρὰ..., προτιμῶ ἀπὸ... || **φθάνω ἢ... =** ἔρχομαι ἐνωρίτερον ἀπὸ..., προφθάνω. 2) **ὃ ἢ** συνδέει ἐνίσταται δύο συγκριτικά ἐπιθ., ὁπότε ὁμοῦ ἀμφότερα ἀναφέρονται εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον: **πάντες κ' ἀθηαῖαι' ἐλαφρότεροι πάδας εἶναι ἢ ἀρνευότεροι** = ὅλοι τότε δὴ ἤχοντο

νά γίνουν μάλλον φτερωτοί εις τούς πόδας παρά πλοιοί || *ταχύτερα* ή *σοφώτερα*—περισσότερον ταχέα μάλλον παρά περισσότερο σοφά. [δασίαι τά συμπλέγματα ή ού, ή ούκ άπαντίζαν έν τφ αύτφ στίγφ, άπαγγέλλονται μετά συνιζήσεως ώς μία συλλαβή: ή ού, ή ούκ· τό αύτό συμβαίνει και μέ τό σύμπλεγμα μή ού].

Έτυμ.: ή, άμην. ήε (< ή-Fe, τ. έ. *ή-Fe* *ή-Fe) ή[F]έ· τό ήε ύπεσεκλίσει τό άπλοϋν διαζευκτ. *Fε[λαπ. *ve ώς φαίνεται έν τφ σανσκρ., Zenδ., παλ.περσ. vā, λατ. -vē (και ceu), πρβλ. παλ.εβρ. nou, ισρ. no (=ή) <*ne-ve=ή άχι· ό παλαιότερος τονισμός ήε (*ήFe) ή διεσώθη μόνον έν τφ δευτέρφ μέλει των διπ.ών έρωτήσεων.—*Όπως τό λατ. *ve εσώημαινεν ώς και· όμοιω- (σανοκρ. i-va=όπως), ούτω και τά ήε, ή έχρησιμποιούντο έν τή ένν. του «όπως» κατάτιν συγκριτικών, πρβλ. ήυτε (=όμοιως) <*ή[F]έ+υτε, λατ. *u-te: αναοκρ. υτά (=ώσαύτως, όμοίως).

ή, επιφώνημα επιούρον τήν προσοχήν τινος εις τι πράγμα· πρβλ. τό σημερ. έ, έ! : ή, ή σιώπα = έ... έ! σιώπα!

ή, επίρρ., έχον δύο βασικώς σημασ.: *βεβαιωτικήν* (ή *επιτατικήν*) και *ερωτηματικήν*: — **1** ή *βεβαιωτικής* (ή *επιτατικής*): τή άληθεία, άληθώς, τφ όντι, όσοφάως, θεσπίως: *συνήθως* *καίται μετ'* άλλου μορίου: *ή άρα, ή γάρ, ή γάρ τοι, ή όή, ή όή που* κ.λπ.: *ή μήν*, ίων. *ή μέν*, εισάγει τάς έκφρασεις όρκων, των όποιων επιτείνει τήν άπισμότητα.— **2** ή *ερωτηματικής*=λατ. num? 'Ένλοτε δύναται νά έρμηνευθή διά του: τί; πώς παρακαλώ; δέν είν' έτσι; ή ού... = λατ. nonne?

Έτυμ. άρχική του σημ. είναι ή επιτατική, δοταρογενής δέ ή ερωτηματική· ή επιτατική (θεσπιατική) του σημ. έμφανίζεται έν τφ ή-τοι (<ή τοι), *επει-ή* (βλ. *επει*) ή(λατ. *ε: σανοκρ. ά έμπαρτικόν, παλ.γερμ. ā έν τφ ihh-ā (έγωγε), nein-ā (ούχι) κ.λπ.: ή είναι πιθ. τό αύτό πρός τό δωρ. ή (=έάν, πρωταρχική σημ. ούτω) (βλ. *ελ*).

ή, άντι *εφη*, γ' έν. κρτ. του ήμι [διά τήν έτυμολ. βλ. *ήμι*].

ή, άντι *ήν*, α' έν. κρτ. του *είμι*.

ή, γ' έν. 'Υποτ. έν. του *είμι*.

ή, θηλ. του άρθρ. δ

ή, θηλ. τής άναφορ. άντων. *δς, ή, δ*.

ή, δοτ. θηλ. τής κτητ. άντων. *δς, ή, δν* (Ιδικός του).

ή, δοτ. έν. θηλ. τής άναφορ. άντων. *δς, ή, δ'* χρησιμποιείται ώς και επιρρηματικός: **1** τοπικώς· όπου, εις ό μέρος, πρός τό όποιον μέρος, διά τής όποιας όδοϋ, έν ώ τόπω, ή εις όν τόπον. **2** 'Επί τρόπου· όπως, ώς: *ή θέμις εστί*=όπως τό όρθόν και δικαίον. **3** ήνωμένον με ύπερθετ.: *ή μάλιστα, ή δυνατόν μάλιστα*=όσον τό δυνατόν περισσότερο.

ή, *ήεν*, έπικ. άντι *ήν*, α' και γ' έν. κρτ. του *είμι*.

ή, κατά συναίρ. έν του ήια, άντι *ήειν*, έπ. κρτ. τή *είμι*.

ή, *ήατο*, ίων. άντι *ήντο*, γ' κληθ. κρτ. του *ήμαι*.

ήβαιός, α, έν, ίων. άντι *βαιός*· μικρός, άλλος, πενιχρός, άσήμαντος, ούτιδανός || κατά τό πλειστον μετά τινος άρνητικού μορίου: *ού όί ένι φρένες, ούδ' ήβαια* = έν τφ όποιφ δέν ύπάρχει νοϋς, ούδέ άλλος || έν τφ ούδ. ώς επίρ., *ούδ' ήβαιόν* = ούδόλως, ούδ' έπ' έλάχιστον || *σπαν.* και άνευ άρνητ. μορίου: *ήβαιόν από σπείους* = εις μικράν άπόστασιν από του σπηλαίου.

Έτυμ.: ήβαιός (< *βαιός* (βλ. λ.) <**βαισο*+προθεσ. λατ. ή- (τό όποιόν τινας νομίζεται *δτι* άπάρχει και έν λ. ήρέμα). Κατ' άλλους πρόκειται κυρ. περι δύο λέξεων: ή *βαιός*.

ήθάσκω, ένεργητικόν του *ήθάω* (β βλ.)· έρχομαι (φθάνω) εις τήν ηλικίαν του εφίθου, άρχίζω νά γίνωμαι άνήρ, νά δεικνύω τά έξωτερικά σημετα τής άνδρικής ηλικίας || έρχομαι εις άκμήν (λατ. *pubescere*) || *άνήρ μάλα ήθών*—εις τήν άκμήν τής ηλικίας του || ούτω επί φυτών: *ήμυρις ήθώουσα* = άμπελος άκμοία, νεαρά, εύδαλής.— || *μτφρ.* είμαι νεαρός, άκμοίος, ζωηρός, ρωμαλέος || ώς. είμαι πλήρης νεανικής χαράς, είμαι πλήρης πάδους.

ήθάω, μέλ. -ήσω, *άορ.* α' *ήθησα*· *πρκ.* *ήθηκα* (*ήθη*)· είμαι εις τήν άκμήν τής ηλικίας μου, εις άνδρικήν ηλικίαν, εις τάς όρχάς τής νεότητός μου (λατ.

pubescere) || *άνήρ μάλα ήθών*—εις τήν άκμήν τής ηλικίας του || ούτω επί φυτών: *ήμυρις ήθώουσα* = άμπελος άκμοία, νεαρά, εύδαλής.— || *μτφρ.* είμαι νεαρός, άκμοίος, ζωηρός, ρωμαλέος || ώς. είμαι πλήρης νεανικής χαράς, είμαι πλήρης πάδους.

ΗΒΗ, ή· άκμοία ηλικία, άνδρική ηλικία, νεότης (λατ. *pubertas*) || ώς. ή ίαχώς και ή ζωηρότης (δσοσερότης) τής νεότητος.— **Ός** νομικός *δρος*, *ήβη* άντεπροσώπευα τήν περίοδον τής ηλικίας, τήν άκριώς πρό τής άνδρικής, έν Σπάρτη π. χ. τήν ηλικίαν των 18 ετών (έν 'Αθήναις δέ έν 'Αθήναις). **2** *μτφρ.* νεανική ζωηρότης, νεανική άκμή, νεανική εύθυμία, νεανική όρμη, νεανικόν πάδος, νεανικόν νεϋμα. **3** ή νεολαία, τό σύνολον των νέων (λατ. *juventus*).— || ώς κύριον *δνομα* θηλ. **Ηβη** σύζυγος του 'Ηρακλέους, θυγάτηρ του Διός και τής 'Ηρας, οίνοχόος των θεών. [*ήβη*, *δωρ.* *ήβā* <λατ. *jēgva=λετ. *jēga*, τίθ. *Jegiu* (μέ παρομοίαις σημ. του έλλ. *ήβη*).— Περαιτέρω *ήβάω*, *ήβάσκω*, *έφ-ηβος*· πιθ. συγγ. τφ λατ. *Jegius* (κύρ. *δν.*)]· 'Εξ αύτου τό

ήβηδόν, επίρρ.· νεανικώς, κατά τόν τρόπον τής νεολαίας || από τής νεανικής ηλικίας και άνω: *πάντες ήβηδόν*.

ήβητηρ, -ήρος, δ= *ήβητής*, -οϋ, δ (*ήβάω*)· ό εύρισκόμενος εις τήν άρχήν τής νεότητος.

ήβητικός, ή, *όν* (*ήβάω*)· ό άνήκων εις (ή κατάλληλος διά) τήν εφηθικήν ηλικίαν (λατ. *juvenalis*).

ήβός, ή, *όν* (*ήβη*)=*ήβών*· νεαρός.

ήβουλήθην, **ήβουλόμην**, άντι: *έβουλήθην*, *έβουλόμην*, *άορ.* α' και πρτ. του *βούλομαι*.

ήβουλλιάω, κωμικόν *δποκορ.* του *ήβάω*· νεάζω, νεανιεύομαι.

ήβών, άττ. *Εδκτ.* του *ήβάω*.

ήβώμι, έπ. **ήβώοιμι**, *Εδκτ.* του *ήβάω*.

ήβώνων, **ήβώωσα**, έπ. *μτφ.* του *ήβάω*.

ήγάσθε, **ήγάσθη**· βλ. *άγαμαι*.

ήγαγον, **ήγαγόμην**, ένεργ. και μέσ. *άορ.* β' του *άγω*. **ήγάθεος**, η, *ον* (*άγα+θεός*)· άγιώτατος, εύλογημένος, ήγιασμένος.

Έτυμ.: *ήγάθεος*, *δωρ.* *εγάθεος* (< *άγα+θεός* μετά μετρικής έκτάσεως του άρχικού φωνήεντος του α' συνθ.

ήγάνον, τό, ίων. άντι *ήγανον*.

Έτυμ.: πρβλ. *παρ'* 'Ήσυχ. *αήγαντα*· *πέμματα τά από ηγάνου*· ή λ. θηλ. έσχηματίσθη κατά λάθος, τής λέξ. *ήγανον* *άκουομένης* ώς *τ' ήγανον* (τό θηλ. *άρθρον*).

ήγάπευ, *δωρ.* άντι *ήγάπων*, κρτ. του *άγαπάω*.

ήγάσαστο, γ' έν. *άορ.* α' του *άγάσμαι*.

ήγγεϊλα, *άορ.* α' του *άγγέλλω*.

ήγγικα, **ήγγισα**, *πρκ.* και *άορ.* α' του *έγγίζω*.

ήγγυκα, -ημαι, ένεργ. και παθ. *πρκ.* του *έγγυάω*.

ήγγυσα, -ήθην, ένεργ. και παθ. *άορ.* α' του *έγγυάω*.

ήγγύων, κρτ. του *έγγυάω*.

ήγεϊρα, *άορ.* α' του *άγείρω*.

ήγεμόνευμα, τό (*ήγεμονεύω*)· *όδηγία*, *άρχηγία* || *άρχηγός*.

ήγεμονεύς, *γεν.* -έως, *έπ.* -ήος, δ' ποιητ. άντι *ήγεμών*.

ήγεμονεύω, μέλ. -σω (*ήγεμών*)· είμαι (ένεργώ ώς) ήγεμών, προπορεύομαι, *όδηγώ* || *δεικνύω* τήν *όδόν* εις τινα — || είμαι *άρχηγός* έν πολέμω, είμαι ήγεμών, διοικώ, διατάσσω (μετά *γεν. πρσ.*) || *άπολ.* είμαι *άρχηγός*, έχω τήν *άρχηγίαν*.

ήγεμονία, ή (*ήγεμών*)· τό προπορεύεσθαι, τό *δεικνύειν* τήν *όδόν*.— || ή *άνωτάτη* *άρχή*, *κυριαρχία* || ή *κυριαρχία* (*ήγεμονία*) *ένός* Κράτους επί των *ύπηκόων* του || ή *ήγεμονία* τής *Έλλάδος*=ή επί τής *ύπολοίπου* 'Ελλάδος *κυριαρχία* των 'Αθηνών ή τής Σπάρτης.

ήγεμονικός, ή, *όν* (*ήγεμών*)· ό *άνήκων* εις *ήγεμόνα*, ό *άρμοζων* εις *ήγεμόνα* || *κατάλληλος* διά νά είναι *ήγεμών* (*άρχηγός*), *πρόθυμος* νά *όδηγή*.

— II ἰκανός νά διοικῆ, κυβερνητικός (λατ. princeps).

ἡγεμόνιος, α, ον (ἡγεμών) ὁ ἀνήκων εἰς ἡγεμόνα || ὁ ἡγεμόνιος, ὄνομα τοῦ Ἐρμού, ὡς δδηγοῦ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων (πομπάτος Ἐρμῆς ἢ ψυχοπομπός).

ἡγεμόσους, ον ὁ ἀνήκων εἰς ἡγεμόνα || τὰ ἡγεμόσυνα (ἐνν. ἑρᾶ) = θυσία προσφερομένη εἰς τοὺς θεοὺς διὰ τὰ ὀδηγησάμενα ἀσφαλῶς τὸ στρατεύμα τοῦ θύοντος στρατηγοῦ.

ἡγεμών, -όνος, δ' ὀδηγός (προπορευόμενος τῆς ὁδοῦ), λατίν. dux:— I ὀδηγός, δεικνύων εἰς τινα τὴν ὁδόν: αὐτός (λατ. princeps, auctor) ἡγεμῶν γίγνομαι τινι = δεικνύω εἰς τινα τὴν ὁδόν, χρησιμεύω εἰς αὐτὸν ὡς ὑπόδειγμα. 2) ἄρχηγός στρατοῦ, στρατηγός, ἡγεμών. Ἐκ τοῦ

ἡγέομαι, μελ. ἡγήσομαι: ἄορ. α'. ἡγήσαμην: πρκ. ἡγήμαι (ἐνίοτε μετὰ παθητ. σημ.) ἀποθ. (ἄγω) προηγούμαι, προπορεύομαι, δεικνύων τὴν ὁδὸν εἰς τινα ἀντίθ. τῆ ἐπομαι: ὀδηγῶ, διευθύνω. 2) ὀδηγῶ στρατὸν, διοικῶ, προστάσσω.— Μετὰ δοτικῆς συνασσομένου διατηρεῖ τὴν πρωταρχικὴν του σημ. τοῦ προπορεύεσθαι, μετὰ γενικῆς δὲ συνασσομένου ἔχει τὴν ἐκ τῆς πρωταρχικῆς προελθούσαν σημ. τοῦ ἄρχειν, κυβερνεῖν.— ἀπολ., εἶμαι ὁ πρῶτος, εἶμαι ἄρχων, κυβερνήτης || οἱ ἡγούμενοι = οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν τέλει, οἱ κυβερνῶντες.— II ὡς τὸ λατ. ducere, νομίζω, φρονῶ, ὑποδέχομαι, θεωρῶ || ἡγοῦμαι τινα βασιλεῖα = θεωρῶ τὴν ὡς βασιλεῖα || ἡγοῦμαι θεοῦς = νομίζω θεοῦς = πιστεύω εἰς τοὺς θεοὺς.

Ἐτυμ.: ἡγέομαι, δωρ. ἄγ— ἡγεμών, ἡγήτωρ: λατ. sagio (ἀκόλουθὸς τὰ ἴχνη, ὀσφραίνομαι), sagus (προμαντεύων), sāga, sācāna (μάντισσα), sagax, -acis (διορατικός), γοτθ. sōkjan, παλ.-γερμ. suohhan, ἰρλ. saigim (ζητῶ) ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται λατ. β. sāg-: sag.

ἡγερέδομαι, ἐπ. τύπος τοῦ ἀγείρωμαι, παθητ. συναδρῶζομαι, συγκεντρώνομαι, ἐν χρήσει κατὰ τὸ γ' πληθ. ἐν. καὶ πρκ. μόνον (ἡγερέθονται, ἡγερέθοντο).— [ἡγερέθομαι < ἄγερ— (πρβλ. ἀγείρω)—πρῶσφ. -εθο- μετὰ μετρικῆς ἐκτάσεως τοῦ ἐν ἀρχῇ φωνήεντος].

ἡγερέομαι, ἐπικ. τύπος τοῦ ἀγείρωμαι, παθ., συνέρχομαι (μόνον ἐν τῷ ἀπρφ. ἐνεστ. ἡγερέεσθαι).

ἡγερθεῖν, ἐπ.-γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀγείρω.

ἡγηλάζω, ἐπ. τύπος τοῦ ἡγέομαι: ὀδηγῶ || ἐπίστως, ὡς τὸ λατ. agere, κακὸν μόνον ἡγηλάζω = διάγω ἀδύνατον ζωῆν, ζῶ κακῶς.

ἡγημαι, πρκ. τοῦ ἡγέομαι (8 βλ.).

ἡγητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἡγέομαι: πρέπει νά ὀδηγηθῆς.— II πρέπει νά νομισθῆ (ὑποδέσθῃ) τις.

ἡγητήρ, -ῆρος, δ' ἡγητής, -οῦ, δ' ἡγητωρ, -ορος, δ' (ἡγέομαι) ἄρχηγός, ὀδηγός. 2) ἄρχων, διοικητής, ἄρχηγός, στρατηγός: ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες = ἄρχηγοὶ (πρῶτοι) ἐν πολέμῳ καὶ ἐν τῇ Βουλῇ (τῇ Συνελεύσει).

ἡγιασμένος, μετχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀγιάζω.

ἡγίνοον, πρκ. τοῦ ἀγνέω (8 βλ.).

ἡγκαλιόμην, ἡγκαλιόμαι, μέσ. ἄορ. α' καὶ παθ. πρκ. τοῦ ἀγκαλιόζομαι.

ἡγκύρισα, ἄορ. α' τοῦ ἀγκυρίζω.

ἡγλάϊσα, ἄορ. α' τοῦ ἀγλαίζω.

ἡγμαί, παθ. πρκ. τοῦ ἄγω.

ἡγνόηκα, ἡγνόησα, πρκ. καὶ ἄορ. α' τοῦ ἀγνοέω.

ἡγνίσαι, β' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ ἀγνίζω.

ἡγνόουν, πρκ. τοῦ ἀγνοέω.

ἡγξα, ἄορ. α' τοῦ ἄγχω.

ἡγον, πρκ. τοῦ ἄγω.

ἡγοράσθε, ἡγοράωντο, β' καὶ γ' πληθ. πρκ. τοῦ ἀγοράζομαι.

ἡγοράκα, ἡγοράσα, πρκ. καὶ ἄορ. α' τοῦ ἀγοράζω.

ἡγόρευκα, ἡγόρευσα, πρκ. καὶ ἄορ. α' τοῦ ἀγορεύω.

ἡγουν, σύνδεσμ. (ἡ γοῦν < γε + οὔν) δηλαδὴ (λατ. scilicet).

ἡγρίαινα, ἄορ. α' τοῦ ἀγρῆαινω.

ἡγρίαινα, ἡγρίαισα, πρκ. καὶ ἄορ. α' τοῦ ἀγρῆαινω.

ἡγρόμην, ἐπ. ἀντί ἡγερόμην, μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἀγείρω.

ἡγρύπνησα, ἄορ. α' τοῦ ἀγρυπνέω.

ἡγχνον, ἄορ. β' καὶ πρκ. τοῦ ἄγχω.

ἡγώνιακα, -ίασα, -ίωσα, πρκ., ἄορ. α' καὶ πρκ. τοῦ ἀγωνιάω.

ἡγωνισάμην, μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀγωνίζομαι.

ἡγωνισθην, ἡγώνισμαι, παθ. ἄορ. α' καὶ πρκ. τοῦ ἀγωνίζομαι.

ἡ-δὲ (ἡ + δέ) καὶ ὁσάκις δὲ μετὰ τὸν ἡδὲ ἀκολουθεῖ ὁ καὶ (ἡδὲ καὶ), ὁ ἡδὲ = ἐπίσης, ὡσαύτως: ἡδὲ καὶ = καὶ ἐπίσης, καὶ ὡσαύτως.— II ὁσάκις ὁ ἡδὲ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἡμὲν, σημ. ὀπως ἐπίσης.

Ἐτυμ.: ἡμὲν-ἡδὲ ἡμὲν-καὶ (τε ἡ δέ) καὶ(τε)-ἡδὲ μεμονωμένον ἡδὲ (=καὶ) < ἡ (=ὁμοίως, οὕτως, πρβλ. ἡ, ἡδὲ) + δέ (8λ. λ.).

ἡδε, θηλ. τῆς δεικτ. ἀντων. δεδε.

ἡδεα, ἰων. ἀσυναίρ. τύπος τοῦ ἡδη, ἕπερα. τοῦ *εἶδω.

ἡδεῖν, -εις, -ει, ἕπερα. (μετὰ σημ. πρκ.) τοῦ *εἶδω γ' πληθ. ἡδεῖσαν ἢ ἡδεσαν.

ἡδέσάμην, ἄορ. α' τοῦ αἰδέομαι.

ἡδέσθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ αἰδέομαι.

ἡδέως, ἐπίρ. τοῦ ἡδύς: εὐχαριστῶς, μετ' εὐχαριστήσεως ἡδέως ἔχω = εἶμαι εὐχαριστήμενος || ἡδέως ἔχω τι = εἶμαι εὐχαριστήμενος (ὀρέσκομαι, ἀρκοῦμαι) εἰς τι || ἡδέως ἔχω πρὸς τινα (ἢ τινί) = ἔχω καλὰ διαθέσεις, διακίμαι εὐνοϊκῶς, πρὸς τινα.

ἩΔΗ, ἐπίρ. χρόνος, ὡς τὸ λατ. jam' ἕως τώρα, πλέον, τώρα πλέον (ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἄμεσον παρ. ελθόν), ἢ τώρα, ἀμέσως, ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτήν (ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἄμεσον μέλλον) || ὡς. ἐπὶ τόπου: ἀπὸ ταύτης ἦδη Αἴγυπτος = ὁμέσως μετὰ (τὴν λίμνην) αὐτὴν ἀρχίζει ἢ Αἴγυπτος.— [ἦδη < ἡ + δη (8λ. λ.)].

ἡδη, ἡδησα, ἡδη, ἀττ. ἀντί ἡδεῖν, ἕπερα. (μετὰ σημ. πρκ.) τοῦ *εἶδω.

ἡδίκειον, ἡδίκηκα, ἡδίκησα, πρκ. καὶ ἄορ. α' τοῦ ἀδικέω.

ἡδίω, ἡδίωτος, η, ον συγκρ. καὶ ἕπερα. τοῦ ἡδύς. ἡδολέσχον, πρκ. τοῦ ἀδολεσχεῖω.

ἩΔΟΜΑΙ, μελ. ἡσθήσομαι: ἄορ. α' ἡσθην, σπαν. κατὰ μέσ. τύπον ἡσθήην ἀποθ. τέρπω ἐμαυτόν, εὐχαριστοῦμαι, εὐραίνομαι || μετὰ μετχ.: ἡσθη ἀκούσας = ἤκουσε μετὰ χα ος (ἦτο εὐχαριστήμενος ὅτι ἤκουσε) || συχνὰ ἐν τῇ κτὰ δοτ. περιφράσει ἡδομένων γίγνεται μοί τι = μέ εὐχαριστεῖ τι, μοὶ προσενηεῖ τὸ δοθὲν, εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος διότι μοῦ συμβαίνει τι (πρβλ. ἀσμένω, βουλομένω, εἰσὶ γίγνεται μοί τι).

Ἐτυμ.: ἡδομαι: πρβλ. ἀνδάνω ἡδύς, -εῖα, -ύ, δωρ. ἄδύς = σανακρ. svādūh, θηλ. svādnē, πρβλ. λατ. suāvis (< *svādnis), παλ.-σαξ. swōli, ἀγγλ.-σαξ swēle παλ.-γερμ. suzi' ιαπ. *svad-, σανακρ. svādiyah (= ἡδύων), Βελ. prá-svādas (ἡδύς), ὁμηρ. μελι-ἡδύς ιαπ. ρ. (κατὰ μεταπτώσιν) *sūd- ἐν τῇ γοτθ. sūfs (εὐχάριτος, ἡδύς), σανακρ. svādāyah (καθιστῶ τι ἡδύ), svī'dah (μάγειρος). Περαιτέρω ποιητ. ἡδυ-μος, ἡδονή: σανακρ. svādānam (δοκιμαστικὴ γεύσις). Ἐς αὐτὸ τὸ

ἡδομένως, ἐπίρ. τῆς μετχ. τοῦ ἡδομαι.

ἡδονή, ἢ (ἡδος, ἡδομαι): εὐφροσύνη, τέσις, εὐχαριστήσις, χαρὰ, ἡδυπόθεια (λατ. voluptas) || πρὸς ἡδονὴν ἢ καθ' ἡδονὴν λέγω = ὁμιλῶ οὕτως, ὥστε νά προξενῶ εὐχάριστον εἰς τὴν.

ἡδος, -εος, τό (ἡδομαι): = ἡδονή (8 βλ.).— [ὁμηρ. λ., μόνον κατ' ὄνομα. ἐν. ἀπαντάσα. Δὲν ἔχει F ἐν ἀρχῇ ἢ συγγενεῖά του πρὸς τὸ ἡδομαι εἶναι σηματολογικῆ μόνον καὶ οὐχὶ ἐτυμολογικῆ βλ. ὁμηρ. ἐπισηδός].

ἡ δ' ὅς = εἶπεν (οὗτος ἢ ἐκεῖνος) ἀντί τοῦ ἐφη ἐκεῖνος. Βλ. ἡμί, ἢ.

ἡδυ-θόης, -ου, δωρ. -θόας, -α, δ' (ἡδύς+βοή) ὁ ἡδεται βοὴν ἔχων, ὁ ἡδέως βοῶν (ἡχῶν), γλυκύφθογγος.

ἡδύ-γάμος, ον (ἡδύς+γάμος): ὁ ἡδὺν γάμον ποιῶν, ὁ ποιῶν τὸν γάμον ἡδύν, ὁ ἡδύων τὸν γάμον.

ἡδύ-γευλος, -ων, γεν. -ω (ἡδύς+γέυωλος)· ὁ ἡδέως γευλῶν.

ἡδύ-γλωσσος, ον (ἡδύς+γλώσσα)· ὁ ἡδεῖται γλωσσῶν ἔχων, ὁ ἡδέως ὀμιλῶν, ὁ γλυκύς τὴν γλώσσαν, «γλυκομίλητος», «γλυκόλογος».

ἡδύ-γνώμων, ον, γεν. -ωνος (ἡδύς+γνώμη)· ὁ ἡδύς, τερονός, κατὰ τὴν γνῶμην (δηλ. τὸν νοῦν), ὁ ἔχων (τρέφων) εὐφρόσυνα (εὐθυμα) συναισθήματα.

ἡδύ-επιής, ἐς (ἡδύς+ἐπος)· ὁ ἡδέως ὀμιλῶν, ἡδέως ἤχων ἢ ὁ λέγων ἡδεις (τ. ἔ. γλυκεῖς) λόγους, προξενούντας εὐχαρίστησιν «γλυκομίλητος, γλυκόλογος». — ποιητ. θηλ. **ἡδέεπεια**.

ἡδύ-θροος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. **-θροους**, -ουν (ἡδύς+θρόος)· ὁ ἔχων ἡδεῖται φωνήν, γλυκύφωνος (βλ. ἡδυσπετής).

ἡδύ-ληπτος, ον (ἡδύς+λαμβάνω)· ὁ ἡδέως (εὐχαρίστως) λαμβανόμενος.

ἡδύ-λογος, ον (ἡδύς+λέγω)· ὁρθότ. ἡδυλόγος=ἡδυσπετής· ὁ ἡδέως ὀμιλῶν, ὁ ὀμιλῶν γλυκεῖς λόγους, «γλυκόλογος» ἢ ὁ κόλαξι, κολακευτικός, θωπευτικός.

ἡδύ-λύρης, -ου, ὁ (ἡδύς+λύρα)· ὁ ἡδέως ἔδων συνοδεία τῆς λύρας του, ὁ παίζων γλυκὰ τὴν λύραν του.

ἡδύ-μελής, ἐς (ἡδύς+μέλος)· ὁ ἡδύ μέλος ἔδων, ὁ ἡδέως ἔδων.

ἡδύ-μελί-φθογγος, ον (ἡδύς+μέλι+φθογγος)· ὁ ἔχων φωνήν γλυκεῖται ὡς τὸ μέλι.

ἡδύ-μίγής, ἐς (ἡδύς+μιγῆναι)· ὁ ἡδέως μεμιγμένος.

ἡδύμος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἡδύς· γλυκύς εὐχάριστος.

ἡδυνάμην, ἀτ. ἀντὶ ἔδυνάμην, πρτ. τοῦ δύναμαι.

ἡδυνήθην, ἀτ. παθ. ἀόρ. α'. τοῦ δύναμαι.

ἡδύνω, μέλ. -ἔνω· ἀόρ. α' ἡδύνα (ἡδύς)· ποιῶ τι ἡδύ, νόστιμον, γλυκαίνω ἢ καθιστῶ τι ὠριμον.

ἡδύ-οινος, ον (ἡδύς+οἶνος)· ὁ παράγων ἡδύν οἶνον.

ἡδύ-οσμον, τό· τὸ παρέον ἡδεῖται ὁσμήν, εἶδος ὀρωματικοῦ φυτοῦ («δυόμοσος ἢ γυόμοσος»). Ἐκ τοῦ

ἡδύ-οσμος, ον (ἡδύς+δομή)· ὁ ἡδεῖται ὁσμήν παρέχων, εὐοσμος, ὀρωματικός.

ἡδύ-πάθεια, ἡ· ἡδονικὴ ζωὴ, ἡδονικός βίος, τρυφή, πολυτέλεια. Ἐκ τοῦ

ἡδύ-πάθειω, μελ. -ἡσω (ἡδυπαθής)· ζῶ βίον τρυφῶν, ζῶ ἡδονικῶς, ὀπλοαύω, εἶμαι ὀβροδίαιτος ἢ παραδίδομαι εἰς σωματικὴν ἡδονὰς καὶ ὀπλοαύσεις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἡδύ-πάθειμα, -ατος, τό· τρυφή, τέρψις, ὀπλοαύσις. Ἐκ τοῦ

ἡδύ-πάθειος, ἐς (ἡδύς+παθεῖν)· ὁ ἐκδοτός εἰς τὰς ἡδονάς, ὁ ζῶν ἡδονικῶς, φιλήδονος.

ἡδύ-πνευστος, ον (ἡδύς+πνέω)· ἡδύπνεος (β βλ.)

ἡδύ-πνοος, ον, καὶ συνηρ. **-πνοους**, ουν (ἡδύς+πνοή)· ὁ ἡδεῖται πνοήν ὀπνένων, εὐωδιάζων, ἡδέως πνέων, ὁ γλυκὰ φυσῶν.

ἡδύ-πόλις, -ιος καὶ -εως καὶ -εας, ὁ, ἡ, (ἡδύς+πόλις)· ὁ ἡδύς εἰς τὴν πόλιν (εἰς τοὺς πάντας), δημοφιλής.

ἡδύ-πότης, -ου, ὁ (ἡδύς+πίνω)· ὁ ἡδέως (εὐχαρίστως) πίνων, φιλοπότης, «κράσοπατέρας».

ἡδύ-ποτος, ον (ἡδύς+πίω)· ὁ γλυκύς εἰς τὴν πόσιν, ὁ ἡδέως πινόμενος, «γλυκόπιτος».

ἡδύς, ἡδέϊα, ἡδύ· ἰων. θηλ. ἡδέα, δωρ. ἀδέα· δωρ. αἰτ. ἐν ἀδέα, ἀντὶ ἡδύν.—Συγχερ. ἡδέων, ὑπερθ. ἡδέστος· μετρ. ὡς, ἡδύτερος, ἡδύτατος (ἡδομαι)· γλυκύς εἰς τὴν γεῦσιν, ἢ τὴν ὄσφρησιν ἢ τὴν ἀκοήν ἢ μπερ. γλυκύς, εὐχάριστος.— ἢ ἐπὶ προσώπων, εὐδαιρεστος, εὐπρόσδεκτος, προσφιλής, εὐθυμος.

ἡδύμμα, -ατος, τό (ἡδύνω)· τὸ καθιστῶν τι ἡδύ, νόστιμον, τὸ παρέχον ἡδύτητα, «νοστιμιάδα», ἄρτυμα, μυτιδικόν, ὀρεκτικόν.

ἡδύ-σώματος, ον (ἡδύς+σῶμα)· ὁ ἔχων ὠραῖον σῶμα («κορμωσασιά»).

ἡδύ-φάης, ἐς (ἡδύς+φάος)· ὁ ἡδέως φέγγων, ὁ ἡδύ φέγγος ἔχων ἢ ὁ γλυκεῖται λάμψιν ἐκπέμπων (ἀστράπτων), ὁ λάμπων ὡς ἥλιος.

ἡδύ-φρων, -φρονος, ὁ, ἡ (ἡδύς+φρονή)· ὁ ἡδέα φρονῶν, ὁ καλὰ (ἡδέα, εὐχάριστα) διανοούμενος (μελετῶν καὶ σκεπτόμενος).

ἡδύ-φωνία, ἡ· ἡδύτης φωνῆς (ἢ ἤχου), ἡ ἡδεῖται (γλυκεῖται) φωνή. Ἐκ τοῦ

ἡδύ-φωνος, ον (ἡδύς+φωνή)· ὁ ἡδεῖται φωνήν ἔχων, γλυκύφωνος.

ἡδύ-χάρης, ἐς (ἡδύς+χαρῆναι τοῦ χαίρω)· ὁ ἡδέως χαίρων, ὁ λίαν περιχαρής, ὁ ὑπερβολικὰ καὶ ἡδέως χαίρων.

ἡδύ-χροος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. **ἡδύχρους**, ουν (ἡδύς+χρόα)· ὁ ἡδύ (γλυκύ) χρώμα ἔχων ἢ τὸ ἡδύχρουν ὡς οὐα.—εἶδος μυρωδικοῦ.

ἡέ, ἐπικ. ἀντὶ ἡ (διαζευκτ.) (βλ. ἡ).

ἡε, ἐπ. ἀντὶ ἡε, γ' ἐν. πρτ. τοῦ εἶμι.

ἡει, γ' ἐν. πρτ. τοῦ εἶμι.

ἡειδον, ἡεῖσα, πρτ. καὶ ἀόρ. α' τοῦ ἀεῖδω.

ἡεῖδεν, ἐπ. ὑπερθ. (μετὰ σημ. πρτ.) τοῦ *εἶδω.

ἡέλιος, ὁ· ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἡλιος.

ἡελιώτις, ἐπ. ἀντὶ ἡλιώτις.

ἡεν, ἐπ. γ' ἐν. παρατ. τοῦ εἶμι.

ἡέ-περ, ποιητ. ἀντὶ ἡεπερ.

ἡέρα, ἰων. καὶ ἐπ. αἰτ. τοῦ ἀήρ.

ἡερέδομαι, ἐπιτετ. τύπος τοῦ ἀεῖρομαι παθητ.· κρέμαμαι, αἰωροῦμαι, μετεωρίζομαι ἐν τῷ ἀέρι ἢ μπερ. ἀπλοτέρων φρένες ἡερέθονται=αἱ φρένες τῶν νεωτέρων πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα, στρέφονται πρὸς πάντα ἀνεμον, εἶναι ἄστατοι.— [(δ [F]e ρ · (πρβλ. ἀεῖρω)+πρόσφ. -εθο-, μετὰ μετρικῆς ἐκτάσεως τοῦ ἐν ἀρ η φων.].

ἡέρθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἀεῖρω.

ἡέρι, ἰων καὶ ἐπ. δοτ. τοῦ ἀήρ.

ἡέριος, α, ον, ἐπικ. ἀντὶ ἀερίος (ἀήρ)· πρωινός, ἐωδινός, ὁ κατὰ τὴν χρασαυγὴν, ὅτε τὰ πάντα εἶναι ἀκόμη κεκαλυμμένα ἐν τῇ χαεῖρῃ πρωινῇ ὀμίχλῃ. 2) ὁ ὕψηλός εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἰπτάμενος καὶ κινούμενος ἐν τῷ ἀέρι.— [ἡέριος (<[α]jε ρ · (βλ. λ. λ. "ἄριστον, ἡεῖ)].

ἡερμαι, παθ. πρτ. τοῦ ἀεῖρω.

ἡερο-δίνης, ἐς (καὶ ἡεροδινῆς) (ἀήρ+δινέω)· ὁ περιδινόμενος ἐν τῷ ἀέρι, ὁ στρεφογυρίζων εἰς τὸν ἀέρα.

ἡερο-ειδής, ἐς, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἀεροειδής (ἀήρ+εἶδος)· ὁ ἔχων τὸ εἶδος (δηλ. τὸ σχῆμα) τοῦ ἀέρος, νεφελώδης, συννεφώδης, σκοτεινός, ζοφερός ἢ κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφελῶν ἢ ἐπὶ ὕψωμάτων (ἀσφον), σκοτεινός, ἀμυδρός ἢ φαῖός, σκοτεινόχρωμος.

ἡερόεις, εσσα, ἐν, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἀερόεις (ἀήρ)· συννεφώδης, σκοτεινός, ζοφερός. Βλ. καὶ ἡεροειδής.

ἡερόθεν, ἐπικ. ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἀερόθεν (ἀήρ)· ἐκ τοῦ ἀέρος.

ἡέρος, ἰων. καὶ ἐπ. γεν. τοῦ ἀήρ.

ἡερο-φοίτης, -ιδος, ἡ· θηλ. ἐπιθ. (ἀήρ+φοιτάω)· ἡ φοιτῶσα ἐν τῷ ἀέρι = ἡ περιπλανώμενη ἐν τῷ σκότει.

ἡερό-φωνος, ον (ἀήρ+φωνή)· ὁ πληρῶν τὸν ἀέρα φωνῆς, ὁ ἤχων διὰ τοῦ ἀέρος, ὁ βροντόφωνος, μεγαλόφωνος.

ἡέρταζον, πρτ. τοῦ ἀεράζω.

ἡέρτησα, ἡέρτημαι, ἐνεργ. ἀόρ. α' καὶ παθ. πρτ. τοῦ ἀεράζω.

ἡεσαν, γ' πληθ. πρτ. τοῦ εἶμι.

ἡην, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ εἶμι.

ἡήρ, ἡ· μετρ. ὄνομ. σχηματισθεῖσα μετὰ τοὺς τύπους τῶν ἰων. καὶ ἐπ. πτώσεων ἡέρος, ἡέρι, ἡέρα (τοῦ ἀήρ).

ἡθαῖος, α, ον, δωρ. ἀντὶ ἡθεῖος.

ἡθάς, -άδος, ὁ, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἐθάς (ἡθός)· εἰδιόμενος, συνειδισμένος, εἰς τι, οικείος τινος, ἔμπειρος εἰς τι.— ἢ συνειδισμένος.

ἡθειος, α, ον, (ἡθός)· τιμώμενος, ἐκτιμώμενος· ἡ κλητ. ἡθεῖε χρησιμοποιεῖται ἐπὶ προσφωνήσεων νεωτέρου ἀδελφοῦ πρὸς πρεσβύτερον, πρὸς ἔμφρασις ἀδελφικῆς στοργῆς ἀλλὰ καὶ ἀσθασμοῦ συγγρόνως.

ἡδέληκα, ἡδέλησα, πρτ. καὶ ἀόρ. α' τοῦ ἐθέλω.

ἡδέλον, πρτ. τοῦ ἐθέλω.

ἡδέος, ὁ, ἡ, ἀττ. ἀντὶ ἡδέος (β βλ.).

ἩΘΕΨ, μέλ. -ήσω· διυλίζω, στραγγίζω.

Ἔτυμ. : ἡθέω και ἡθω· ἡθμός· πρβλ. μεσ-ιρλ. sith lad (κοσκίνισμα), gall. hidl (κόσκινον), παλ-Norr. sáld (<*saldia-, ιαπ. *setlo-) = κόσκινον, λιθ. sēlas (κόσκινον), sijóti (κοσκινίτζι), παλ.-σλαβ. silo, παλ.-σερβ. sīto (κόσκινον), ἀλβ. šoš (κρησαρίζω), (<*sja-s-.-Πάντως ὡς βάσις ὑπάρχεται ἡ β. se, sei (= σπείρω)· πρβλ. λιθ. pat. serō, senī (σπείρω), παλ.-γερμ. sēmo, λατ. sēmen (σπόρος).

ἠθικός, ἡ, ὄν (ἡθός)· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἠθῆ καὶ ἔδιμα (ἡ εἰς τὴν ἠθικήν), ὁ χρηστός κατὰ τὰ ἠθῆ, ἠθικός, ἀντίθ. τῷ **διανοητικῶς**.— || ὁ ἐκφράζων (ἐμφαίνων) ἠθικὸν χαρακτῆρα.

ἠθλῆκα, ἠθλῆσα, πρκ. ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἀθλέω**.

ἠθύος, ὁ (ἡθμέω)· διυλιστήριον, στραγγιστήριον.

ἠθος, -εος, τὸ (**ἔθος**)· συνήθης διαίτησις, ἐνδιαιτημα· θθεν ἐν τῷ πληθ. **ἠθεα**=τρώγλαι, καταγώγια, κατοικίαι, κυρ. μὲν τῶν ζώων ἀλλ' ἔπειτα καὶ τῶν ἀνθρώπων.— || συνήθεια, χρήσις, ἔδιμον || ἐν τῷ πληθ. (ὡς τὸ λατ. mores), οἱ τρόποι καὶ τὰ ἔδιμα τῶν ἀνθρώπων, ὁ χαρακτήρ, ἡ ψυχικὴ διάθεσις τῶν ἀνθρώπων.— [δτ' ἔτυμολ. βλ. **ἔθος**].

ἠθον, πρτ. τοῦ **αἰθω**.

ἠθροισα, ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἀθροίζω**.

ἠθροισθην, ἠθροισμαι, ἀφ. ἀφ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **ἀθροίζω**.

ἠῖα, σύνυρ. ἠῖα, τὰ· (ἐκ τοῦ ἐπομ. ἠῖα)· προμήθειαι διὰ τὴν ὁδὸν (πορεύειν ἢ ταξίδιον), ἐφόδια, ζωοτροφία (λατ. viaticum) [πρβλ. Ἡουχ. **ἠῖος πορεύσιμος**, ἐκ ρ. ei—λέναι]· γενικῶς, τροφαί, κρέας.— || σκύβαλα, τσώβλια. [πρβλ. Ἡουχ. **αἰαί· τῶν ὄσπεριων τὰ ἀποκαθάρματα καὶ εἰοι· ὄσπεριων τὰ καθάρσια**· ἐκ ρ. es-(ρίπτειν), *es-io-s].

ἠῖα, σύνυρ. ἠῖα (δ βλ.) ἰων. ἀντί **ἦειν**, πρτ. τοῦ **εἶμι**· γ' ἐν **ἦε**, γ' πληθ. **ἦιον ἢ ἦισαν**.

ἠῖθεος, ἀττ. κατὰ συναέρ. **ἠῖθος**, ὁ νεανίας ἄγαμος ἔτι, «παλληκῆρις», ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ θηλ. **παρθένος**.—σπαν. ἐν τῷ θηλ. **ἠῖθῆ** (=παρθένος, νεάνις).

Ἔτυμ. **ἠῖθεος**, ἀττ. **ἠθεος** (<ἦ+*FieθFos (τὸ ἀρχικὸν ἦ- ὀφείλεται πιθανώτατα εἰς ρυθμικὴν ἀφομοίωσιν ἐντὸς τῆς λ. *FieθFos, ὅπου τὸ ε- ἦτο ἀπλῶς προθηματικόν)· **ἠῖθεος**=λατ. viduus (ἑοστρημένος τοῦ...), πρβλ. τὸ θηλ. ιαπ. *vidheva (χῆρα) ἐν τῷ σανσκρ. vidhānā (πρβλ. vidhūh=μεμονωμένος, vidhurah=ἀποκεχωρισμένος), Zenb. vidānā-, λατ. vidua, πάλ-σλαβ. vŭdova (<*vŭid-), παλ.-πρωσ. widewŭ, ιαπ. *vidhuvā ἐν τῷ Γοθ. widuwar, ἀγγλ.-αξ. wid(e)we, παλ.-γερμ. wiluwa. Ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰαπ. β. *vidh- (ἀποχωρίζειν) (πρβλ. λατ. dīvidō (χωρίζω), σανσκρ. vindhātē (στορευομαι, ἀστοχῶ) vidhyati (ἀπομονώω, διαχωρίζω), ἦτις β. *vidh- εἶναι ἐπέκτασις τῆς β. *vi- (=δύο)· βλ. καὶ **εἶκοσι**.

ἠῖκτο, γ' ἐν. ἐπ. ὑπερσ. τοῦ **εἶοικα** (ὡσεὶ ἐκ ἀ' ἐν. ἠῖγμην).

ἠῖσα, ἀφ. ἀφ. τοῦ **αἰσσω**.

ἠῖδικα, εσσα, εν (ἠῖών)· ὁ ἔχων ὑψηλὸς ὄχθας. [Ἰλ. Ε36 **αεπ' ἠῖόεντι Σκαμάνδρῳ**· σκοτεινῆς ἔτυμολ. καὶ σημ.· συνήθως σχετίζεται πρὸς τὸ δημ. **ἠῖών** (=ἀκτῆ, αἰγιαλὸς) καὶ ἐξήγηται, ὁ ἔχων ὄχθας ἀποκροήτους, ἡ ὁ ἔχων βαθῶν κόλπον].

ἠῖον, ἐπ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ **εἶμι**.

ἠῖος, ὁ ἐπίθ. τοῦ Φοίβου (ἐκ τῆς κραυγῆς **ἦ, ἦ**): **ἦε Φοῖβε**.— [σκοτειν. ἔτυμολ. καὶ σημ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ σανσκρ. āsa- (τόξον) (ιαπ. *esios (τοξότης), ἐξ ἰαπ. β. es- σανσκρ. as- (ἀκοντίζω, τοξεύω). Κατ' ἄλλους **ἠῖος** (=πρωινός) (ιαπ. *ausio-s πρβλ. ἠῖ-κανός καὶ **Ἀπόλλων Ἐναυρος**)].

ἠῖσαν, ἐπ. ἀντί **ἦσαν**, γ' πληθ. πρτ. τοῦ **εἶμι**.

ἠῖσκον, πρτ. τοῦ **εἶοικα**.

ἠῖσον, πρτ. τοῦ **αἰσσω**.

ἠιθην, παθ. ἀφ. ἀφ. τοῦ **αἰσσω**.

ἩΨΩΝ, ἀττ. **ἠών**, ὄνομα. **αἰών**, -όνος, ἡ ὀκτὴ δαλάοσις, παραλία, αἰγιαλὸς || ὡς. ὄχιθι ποταμοῦ ἢ λίμνης.

Ἔτυμ. : **ἠών**, -όνος, ἀττ. **ἦών**, αιολ. **αἰων**, ὄνομα.

αἰών· πρβλ. **ἩΨωνες** (λιμὴν τῆς Ἀργολίδος) (<*ā-[σ]ων, συγγ. τῷ λατίν. āra, παλ-λατ. āsa (ὕψωμα ἐδάφους, βυμός)· κατ' ἄλλους ἐξ ἰαπ. β. *ous- : *ō(u)- ἐν τῷ σανσκρ. ἠῆ λατ. ōs (=στόμα), ἑλλ. ὠά (=περιθώριον)=λατ. ōra (<*ōsā)=περιθώριον, παρυσῆ, ὁπότε **ἠῖών** θά ἐσθῆμ. κυρ. **χεῖλος**· ἀλλ' ἡ ἀποφθ. αὐτῆ δὲν γίνεται θεκτῆ ὑπὸ τῶν περισσοτέρων. Βλ. Boisacq σελ. 317 σημ. 1.

ἠῖων, -όνος, ἡ (**αἰών**)· φήμη, ἀκοή, ἡ ἐξ ἀκοῆς παρῶδοσις.

ἠΚΑ, ἐπίρ. ἐπὶ ἠχου· σιγανά, ἠούχως, ἠρέμα.— || ἐπὶ κινήσεως· ἐλαφρῶς, ὀλίγον || μολακῶς, ἀπαλά, ἠπλως, πρῶτως.— || ἐπὶ ὀψεως· λείως, στίλπνως.— || ἐπὶ χρόνου· ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μικρὸν κατὰ μικρὸν.

Ἔτυμ. : ἐπ. **ἠκα**, ἀττ. **ἠκιστα**· δημηρ. **ἠκιστος** (=πολὺ βραδύς), ἀλληγιετ. **ἠκιστος** (=χείριετος)· ὄμ. **ἠσων** (<*ἠκων), ἀττ. **ἠετων**, νεο-ιων. **ἔσων** (κατὰ τὸ ἀντιθέτον τοῦ **κρέσων**)=κατώτερος, μειών· ἀττ. **ἠετώμαι** ἀντί ***ἠετούμαι** (πρβλ. **ελατούμαι : ἐλάτω**)· ἰων. **ἔσοδομαι**· ἀττ. **ἠετα**. Πρβλ. λατ. **sēgnis** (<*sēgnis) (=ἀργός, ὀκνηρός). Βλ. ἰαπ. β. *sēk- ἢ *sēq- βλ. ἐν λ. **ἀνέων**.

ἠκα, ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἠγμ**,

ἠκαζον, ἀττ. πρτ. τοῦ **εἰκάζω**.

ἠκαιρεῖσθε, ε' πληθ. πρτ. τοῦ **ἀκαιρέομαι**.

ἠκασα, **ἠκάσθη**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀφ. ἀφ. τοῦ **εἰκάζω**.

ἠκασμαι, ἀττ. παθ. πρκ. τοῦ **εἰκάζω**.

ἠκάχε, γ' ἐν. ἀφ. ε' τοῦ **ἀχέω**.

ἠκέσατο, γ' ἐν. ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἀκέομαι**.

ἠ-κεστος, γ, ον, ἀντί **ἄ-κεστος** (α στερ. + κεντέω)· ἀκέντητος, μὴ ἐγγιχθεὶς ὑπὸ βουκέντρου (κέντρου ἢ **κέστρας**), ἐπὶ νεκρῶν θαμάλων || ἀδόμαστος (μὴ εἰοετὶ δεδομασμένος).

ἠκή, ἡ ἰων. ἀντί **ἀκή**, ἀκωκή (δ βλ.).

Ἔτυμ. : **ἠκή**· πρβλ. Ἡουχ. **ἠκή**· ἀκωκή, **ἐπιδουρατὶς**, **ἀκμή**, **ἠκός**· **δῆζω**· **ἀμω-ἠκῆς**· δημηρ. **στυρ-ἠκῆς**· δημηρ. **τανυ-ἠκῆς**· δημηρ. **ἠκεστος** (ἠκεστός) βλ. λ. λ.· πρβλ. Ἡουχ. **ἠκάδα**· ἠνδρωμένην **γυναίκα**· ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰαπ. β. aĕ- = εἶμαι αἰχμηρός. Βλ. ἐν λ. **ἀναχμένος**.

ἠκισάμην, μέσ. ἀφ. ἀφ. τοῦ **αἰκίζω**.

ἠκισθην, **ἠκισμαι**, παθ. ἀφ. ἀφ. καὶ πρκ. τοῦ **αἰκίζω**.

ἠκιστος, ἡ, ον, ὑπερθ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἐπίρ. **ἠκα**· ὄρα δῦτατος, ἠρεμώτατος (βλ. **ἠκα**).

ἠκιστος, ἡ, ον, ὑπερθ. τοῦ συγχεριτ. **ἠσων**· ὁ χείριετος, ὁ ἐλάχιστος, ἔοχτος, ἀσημώτατος.— Ἐπίρ. **ἠκιστα**· ἐλάχιστος (ὡς θετικὸν χρησιμοποιεῖται τὸ ἐπίθ. **κακός** ἢ **μικρός**).

ἠκμάσα, ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἀκμάζω**.

ἠκολούθησα, ἀφ. ἀφ. τῷ **ἀκολουθέω**.

ἠκόντισα, ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἀκοντίζω**.

ἠ-κου, ἰων. καὶ ὄνομα. ἀντί **ἠ-που**.

ἠκουσα, ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἀκούω**.

ἠκουσμαι, παθ. πρκ. τοῦ **ἀκούω**.

ἠκρούμην, **ἠκροῦσάμην**, πρτ. καὶ ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἀκροάομαι**.

ἠκρωτηρίασα, **ἠκρωτηρίασμαι**, ἐνεργ. ἀφ. ἀφ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **ἀκρωτηριάζω**.

ἠΚΩ, πρτ. **ἠκον**· μέλ. **ἦξω**· κυρ. ἔχω ἔλθει, εἶμαι ἐδῶ (λατ. adsum) ὁ πρτ. ἐλαμι σημ. ὑπερσ. εἶχον ἔλθει, ἦμην ἐδῶ (λατ. aderam).—εἰς α ἀερίστως, ἐρχομαι.— || ἔχω φθάσει, ἔχω ἔλθει, εἰς τὴ σημεῖον : **εἰς τοῦτο τόλμηξ ἦκα** = ἔχω φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον· θρῶστος. 2) μετὰ γεν. καὶ ἐπίρ. : **εὖ ἦκα τινός**=εἶμαι καλὰ ὡς πρὸς τὴ ποσῆμα, ἔχω ἀρθρονίαν ἐκ τινος πράγματος. 3) ἔχω συγγένειαν ἢ σχέσιν πρὸς τινὰ, ὄναφερομαι εἰς τινὰ, ἀνήκω εἰς τινὰ.

Ἔτυμ. : **ἠκω** (<*sē(i)q-, πρβλ. ὄνομα. **εἶκω** (<*sēiq-, ἰων. ἀττ. **ἐκέσθαι** (*sīq- (βλ. λ.). — Περαιτέρω **προση-κω**, Δελφ. **ποθήκω** (=ἐρχομαι πρὸς)· κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἔτυμολ. **ἠκω** προήλθεν ἐκ τοῦ πρκ. ***ἠκα**.

ἠλάθην, παθ. ἀφ. ἀφ. τοῦ **ἐλαίνω**.

ἠλαίνω, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί **ἀλάινω** (ἀλάομαι)· πλανῶμαι, περιπλανῶμαι || μτφρ. πλανῶμαι τὸν νοῦν, μωραίνω, παραφρονῶ

ήλάκατα, -ων· τὸ περὶ τὴν ήλακάτην μαλλία, «τουλούπα μαλλί» τεθειμένη ἐντὸς τῆς διχαλωτῆς ρόκας

ήλακάτη, ἡ· ρόκα (λατ. colus) | ὦσ. ἄτρακτος (εὐδ. ὄχτις) || μετρ. ἐπὶ π. ἀγμάτων ἐχόντων τὸ σχῆμα τῆς ρόκας ἢ τῆς ἄτρακτου (καὶ τοῦ στελέχους τῆς). ὦσ.: || τὸ «καλαμοκάννι», τὸ «καλάμι» δηλ. τοῦ ποδός (ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν ἄστραγάλων).— || **βέλος** (ὡς ἡ ἄτρακτος σημ. ἐνίοτε βέλος), λατ. arundo.

Έτυμ.: ήλακάτη· ὁμηρ. ήλάκατα· διὰ τὴν σημ. πρὸ βλ. ἄτρακτος σανσκρ. tarkūh (ἄτρακτος), λατ. torqueo, λατ. colus· ἐξ ἱαπ. ρ. quel- (περιδινῶν)· ὁ ἀρχαῖος τύπος εἶναι ήλεκάτη) ήλακάτη κατ' ἀναδρομικὴν ἀφομοίωσιν τὸ ἐν ἀρχῇ ἡ· δὲν εἶναι τοῦ πρωταρχικοῦ τύπου τῆς λέξεως ἡ· καὶ δωρ.-αιολ. ἄ· ὀφείλεται ἴσως εἰς ρυθμικὴν ἀφομοίωσιν τοῦ τύπου ἡνεμέεις, ἡμαθόεις. Κατὰ τινὰς τῆς λέξεως εἶναι δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης.

ήλάλαξα, ἄδρ. α' τοῦ ἀλαλάξω.

ήλασκον, ποιητ. ἄδρ. β' τοῦ ἀλέξω.

ήλάμην, μέσ. ἄδρ. α' τοῦ ἄλλομαι.

ήλάσα, **ήλάσθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἄδρ. α' τοῦ ἐλαύνω.

ήλασκάζω (ἀλάομαι), ἐκτεταμ. τύπος τοῦ ήλάσκω· πλυνώμαι, περιπλανάμαι, περιφέρομαι, μσκράντινος: ἐμὸν μένος ήλασκάξει=ἀποφεύγει τὴν ὄργην μου.— || ἐλαύνω, διώκω, τὴ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

ήλάσκω, ἐπ. τύπος τοῦ ἀλάομαι, ἀλαίνω· περιπλανάμαι, πλυνώμαι, περιφέρομαι.

Έτυμ.: ήλάσκω, ήλασκάξω· ήλέματος, δωρ. ἀλέματος (= θλάξ, παρόλαγος)· ὁμηρ. ήλεός (*ἀλεῖος (παρόφρων)· ἐπ. ἡ· αἶνω· ήλίθιος. Βλ. λ.λ. ἄλη, ἀλάομαι, ἀλαίνω (ἐκ ρ. ἄλ.= περιπλανάμαι, παραληρῶ).

ήλάστεον, πρτ. τοῦ ἀλάστω.

ήλάτο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀλάστω.

ήλάττωσα, **ήλαττώθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἄδρ. τοῦ ἐλασσοῦ.

ήλγησα, ἄδρ. α' τοῦ ἀλγέω.

ήλγυνα, **ήλγύνθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἄδρ. α' τοῦ ἄλ·ύνω.

ήλδανε, γ' ἐν. ἄδρ. β' τοῦ ἀλδαίνω.

ήλέαμην, ἄδρ. α' τοῦ ἀλέομαι.

ήλέγχθην, παθ. ἄδρ. α' τοῦ ἐλέγχω.

ήλειψα, **ήλειψθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἄδρ. α' τοῦ ἀλείφω.

ήλεκτρον, τό, καὶ **ήλεκτρος**, ὁ καὶ ἡ (ήλέκτωρ)· τὸ καὶ σημεῖον ἑομοῦ ὀνομαζόμενον ήλεκτρον, μνημονευόμενον ἐν τῇ Ὀδυσσειᾷ ἑμοῦ μετὰ τοῦ χαλκοῦ, τοῦ ἀργύρου καὶ τοῦ ἐλεφαντοστοῦ || μεταλλικὴ ὄσθα ἀποτελούμενη ἐκ χρυσοῦ ἀναμίχτου μετὰ ἀργύρου.— || «κιχλιμπόρι», ήλεκτρον.

ήλεκτρο-φάης, ἐς (ήλεκτρον+φάος)· ὁ λάμπων ὡς ἡ εκτρον.

ήλέκτωρ, -ορος, ὁ· ὁ ἀκτινοβολῶν ήλιος· ὡς ἐπίθ. ήλέκτωρ Ὑπερίων=ἀκτινοβολῶν Ὑπερίων.

Έτυμ.: ἄθεδ. ἑτυμολ. ήλέκτωρ· Ἡλέκτρα· ήλεκτρον. Πρὸ βλ. Ἡσ. «ἀββλαξ (τ.ε. ἀββλαξ) λαμπρός Κύπριος». λατ. Vulcanus (ἱαπ. *vǵg-)=θεός τοῦ πυρός. σανσκρ. ulkā (πυρῶδες ἐμφάνισις μετεώρου).

ήλέματος, δωρ. ἀλέματος, ον (ήλεός, ήλός)· παρόφρων || δσήμαντος «τιποτένιος» || μάταιος.

ήλεός, ἡ, ὄν (ήλός)· ὁ τεταραγμένος ἔχων τὲς φρένας, παράφρων.— || ὁ προκαλῶν ταραχὴν φρενῶν, ἐπιφέρων μανίαν.

ήλεσα, ἄδρ. α' τοῦ ἀλέω· ἀλέδω.

ήλεύαστο, ἐπ. ἀντι ήλεύαστο, γ' ἐν. μέσ. ἄδρ. α' τοῦ ἀλεύομαι=ἀλέομαι. (βλ. λ.).

ήλῆαντο, γ' ἐπ.θ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐλαύνω.

ήλῆλατο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐλαύνω.

ήληλίμην, παθ. ὑπερσ. τοῦ ἀλείφω.

ήληδον, ομνταμ. τύπος ἀντι ήλυθον, ἄδρ. β' τοῦ ἐρχομαι.

ήλιάζω=ήλιόω (ήλιος)· δερμαίνω τι εἰς τὸν ήλιον.— || μεσ. ήλιάζομαι· κώδημαι ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ

(τῷ δικαστηρίῳ), συνεδριάζω ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ, εἶμαι Ἡλιασθής (τ.ε. δικασθής, μέλος τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας).

ήλιαία, ἡ (ἀλής, ἀλία)· ἐν Ἀθήναις, αἰθουσα ἐν ἡ συνήρχετο καὶ συνεδρίαζε τὸ μέγιστον δικαστήριο || αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀνώτατον δικαστήριο, ἡ Ἡλιαία, ὀνομασθὲν οὕτω «διὰ τὸ ὑπὸ τῷ ήλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστάς» || ἡ Ἡλιαία ἐξεδικάζετο πάσας τὰς ὑποθέσεις τὰς ὑποκειμένους εἰς δημοσίαν καταγγελίαν (γραφῆν).

Έτυμ.: ἄττ. ήλιαία (<δωρ. ἄλιαία (ἀργικῶς ἦτο ἐπίθ.), πρὸ βλ. δωρ. ἄλία (= συγκέντρωσις)· βλ. καὶ ἰων. ἄλής, αἰολ. ἀόλλης (ὁμηρ. ἀοιλής)· τὸ δαοῦ πνεῦμα ὀφείλεται ἀναμφιδόλως εἰς τὴν λαϊκὴν παρετυμολογίαν ἐκ τοῦ ήλιος.— Περαιτέρω ήλιασθής, ήλιάζομαι, ήλιασις.

ήλιάξει, δωρ. γ' ἐν. μέλλ. τοῦ ήλιάζομαι.

ήλιασθής, -οῦ, ὁ (ήλιάζομαι)· δικασθής ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ήλιαστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ὀρμόζων εἰς ήλιασθῆν.

ήλί-βάτος, ον· ἀπόκρημνος, ἀπότομος, κρημνώδης || ὑψηλός, πελώριος, τεράστιος.— || ὡς τὸ λατ. alius, βαθύς.

Έτυμ.: ἄθεδ. ἑτυμολ.· συνήθως ἡ λέξις θεωρεῖται σύνθετος ἐκ τοῦ ήλιος+βαίνω, δηλ. μὴ ὄν ὑπὸ τοῦ ήλιου θαινόμενος, τ.ε. ἀπάτητος, ἄβαστος, δυσπρόσιτος. Κατ' ἄλλους ἡ λ. εἶναι συγγ. τῷ ήλεός (ἀλειεῖν) καὶ συνών. τῷ ἄβαστος ἢ δύσβατος, ὁπότε ήλίβατος εἶναι συντεμ. τύπος τοῦ ήλιτόβατος.— Καθ' Ἡσ.χ. ὁμως «ἀλειψ· πέτρα» (βλ. ἐν λ. αἰγίλιψ), ὁπότε ἡ πρώτη σημ. τοῦ ήλίβατος εἶναι ὄραχώδης, κρημνώδης (πρὸ βλ. ήλιβάτας) πρὸ βλ. καὶ Σουῖθα «ήλιενης πέτρα· ὑψηλή».

ήλιθα, ἐπίρ. (ἀλεις)· ἰκανῶς, ἀρκούντως || ἐν ἄφρονι. 2) ματαίως.— [κατ' ἄλλους ἡ μετὰ τοῦ ἄλεις (Falis) συσχέτισις εἶναι ἐσφαλμένη, τοῦ ήλιθα μὴ παρέχοντος ἴχνος F.— Παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ τὸ ἐπίρ. ήλιθα κεῖται μετὰ τῆς σημ. τοῦ μάτην· πρὸ βλ. ήλίθιος· βλ. ήλάσκω].

ήλιθιάζω· ὀμιλῶ ἢ ἐνεργῶ ὡς ήλιθιος, μωρῶς, ήλιθίως. Ἐκ τοῦ

ήλιθιος, δωρ. ἄλιθιος, α, ον (ήλός, ήλεός)· ὀργός «ἀκαμάτης», ἀσήμαντος, ἐπιποτένιος, μάταιος, μωρῶς, «παλαβός», ἀνόητος.— Ἐπίρ. -ίως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ήλιθιόω, μέλ. -ώσω· ποῶ τινα ήλιθιον, μωρόν, διατοράττω τὰς φρένας τίνος, τὸν τρελλάινω.

ήλικία, ἡ (ήλιξ)· χρόνος ζωῆς, ήλικια (λατ. aetati. 2) ἡ ἀκμή (τὸ σφρῖγος) τῆς νεανικῆς ήλικίας, τὸ ὄνθος τῆς ζωῆς, ἀνδρική ήλικία || οἱ ἐν ήλικίᾳ=οἱ ἄγοντες τὴν στρατευοῖμον ήλικίαν || νεανικὴ ὀρμὴ καὶ πάθος νεανικόν.— || ὡς οὔα. ἡ ήλικία = οἱ ήλικες, τ.ε. οἱ ὀμηλικες, οἱ τῆς αὐτῆς ήλικίας, σύντροφοι, συνάδελφοι.— || γενικῶς, χρόνος, ἐποχὴ || μετρ. γενεά, χρονικὴ περίοδος (λατ. saeculum).— IV Ἐπί τοῦ σώματος, ἀνάστημα, φυή, «κορμοστασιά». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ήλικιώτης, -ου, ὁ· θηλ. ήλικιώτης, -ιδος (ήλικία)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ήλικίαν «συνμήλικος», σύγχρονος || σύντροφος, ἑταῖρος (λατ. aequalis).

ήλικος, η, ον, ἀναφορ. (συσχετικόν) τοῦ τηλικός ἢ τηλικούτος (ἔχων πρὸς αὐτὸ οἶαν σχέσιν ἔχει τὸ quantus πρὸς τὸ tantus)· ὅσος, ὁπόσος || τόσοον μέγας κατὰ τὸ ἀνάστημα, κατὰ τὴν δύναμιν, ὅσον... 2) ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσι, πόσον μέγας (κατὰ τὴν ήλικίαν, τὸ ἀνάστημα κλπ.) || ἐνίοτε καὶ εἰρων. ἀντι τοῦ πόσον μικρός.

Έτυμ.: ήλικος, δωρ. ἄλικος (<ἀναφορ. ἀντων. θέμ. *jo- (βλ. ὄς), *jā-ii-ko-s, ὅπως τὰ τηλικός-πηλικός (βλ. λ. λ.) < ἀντων. θέμ. *to-, *quo-· Ἐκ τοῦ

ἩΛΙΞ, -ίκος, ὁ, ἡ· ὁ τῆς αὐτῆς ήλικίας «συνμήλικος» (λατ. aequalis).— Ὡς οὔα. σύντροφος, ἑταῖρος.

Έτυμ.: ήλιξ, δωρ. ἀλιξ < *σφαλιξ < ἱαπ. *snā-, πρὸ βλ. Σερβ. svak < Σλαβ. *svakŭ (ἀνδρόδελφος)

πρβλ. *σανσκρ.* svakah (ἰαπ. *svo-ko-s (στενός· ουγενής)· *σανσκρ.* svāh (ἰαπ. *svo-s = λατ. suus, Γερτ. Fōs (βλ. §.)· διὰ τὸ -ā· πρβλ. ἀκόμη παλ-ολαυ. jakh (ὁποιός), jakū (τοιούτος), svojakh (συγγενικός)· διὰ τὸ πρῶσ. η-ι· πρβλ. τὰ λατ. quālis, tālis (= *kālī-, *tālī-), παλ-ολαυ. kolī (= λατ. quantum), tolī (λατ. tantum).—Προαιτέρω: ἡλικία (= λατ. aequalium coetus), ἡλικιώτης (= σύγχρονος), πρβλ. Κρητ. βαλκανιώτης («αὐτοῦ ἡλικίας» κτῆ)· Ἡούχ.).

ἡλιό-βλητος, ον (ἡλιος + βάλλω) = ἡλιόβολος· ὁ θαλλόμενος (προσθαλλόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἡλικούης «λικουόμενος» || ὁ ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων («στόν ἡλιον»).

ἡλιο-κάης, ἐς (ἡλιος + κάω, καίω)· ὁ κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὁ ψηθείς ἐν τῷ ἡλίῳ («στόν ἡλιον»).

ἡλιο-καυστος, ον = ἡλιοκαής (βλ.).

ἡλιο-μάνης, ἐς (ἡλιος + μάνηται τοῦ μαινόμεαι)· ὁ ὑπεραγαπῶν τὸν ἡλιον, ὁ μέχρι μανίας ἀγαπῶν τὸν ἡλιον.

ἡλιος, ὄνο. ἄλιος, ποιητ. ἡέλιος, ὁ (ἔλη, λατ. sol) ὁ ἡλιος· *πρὸς Ἡῶν*· Ἡέλιόν τε = πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἡούης (αὐγῆς) καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου, πρὸς Ἀνατολᾶς || ἀντιθ. τῆ *πρὸς ζόφον* = πρὸς Δυσμάς (τ. ἔ. πρὸς τὴν χώραν τοῦ σκότους). 2) ἡμέρα (ὡς καὶ τὸ λατ. sol). 3) οἱ ἡλιος = αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες (ὡς τὸ λατ. soles) — || ὡς κύρ. ὄνομα, Ἡλιος, ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου, ὅστις μετὰ τὸν Διαιχλὺν ἐταυτίζετο πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τὸν Φοῖβον.

Ἔτυμ.· ἡλιος, ὄμ. ἡέλιος, ὄμρ. ἁέλιος καὶ ἁέλιος, Κρητ. ἀβέλιος τ. ἔ. ἀφέλιος (<σάφελ-ιος, ἰαπ. *sāvel-; λατ. sōl (< *sōl, *sāvol, *sāvel), gall haul· πρβλ. Ἴρλ sūil (σφοδαλμός) (<*sūil-; Ἴθθ. sau, ἀγγλ. sae. sōl, λιθ. sáule, παλ-ολαυ. siñnice (<*sūil- (ἡλιος), *σανσκρ.* súvar (<ἰαπ. *sūvel), Ζενδ. hvare (οὐρανός, ἡλιος), *σανσκρ.* sū'raha, sū'ryah (ἡλιος).

Πιθανῆ θ· ὠρεῖται καὶ ἡ συγγένεια τῆς λ. ἡλιος πρὸς τὰς μνημονευθείσας ἐν λ. λέξεις καὶ ἀλέα, εἰ. η. ἑ-λάνη· ἰαπ. β. *svel-. Παραλλήλως πρὸς τὰ ἰαπ. *sān-vel-, *sūvel- ὑπάρχει καὶ ἂν ἠσμ. *s(u)venh-, *sun- ἐν τῷ Γοτθ. sunh3, παλ-γερμ. sunna (ἡλιος), Ἴρλ. fursudud (<*for-ud-so) = τεχνητόν φῶς. Βλ. καὶ ὄμ. ἦνωμ. Ἴαπ. β. *sāu- (φέγγω, φωτίζω).

ἡλιο-στερής, ἐς (ἡλιος + στερεώ)· πηλ., ὁ ἐστερημένος ἡλίου, ὁ ἐσκιασμένος ἀπὸ τὸν ἡλιον || ἐνεργ., ὁ ἀποστερωτὸν τὸν ἡλιον, ὁ σκιάζων.

ἡλιο-στίδης, ἐς (ἡλιος + σιβεῖν τοῦ στείβω)· ὁ πατοῦμενος (προσθαλλόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἡλιον.

ἡλιόω, μέλ. -ώσω (ἡλιος)· ἡλιόωω· δερμαίνω εἰς τὸν ἡλιον, θάλλω τι εἰς τὸν ἡλιον.— Παθητ., ἡλιαζομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἡλιον («ψηνομαί στον ἡλιον»).

ἡλίσσα, ἡλίσθη, ενεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἀλίωω.

ἡλίτσα, ἡλίκα, ἀόρ. α' καὶ πρτ. τοῦ ἀλίωω.

ἡλίτων, ἀό. β' τοῦ ἀλιταίνω.

ἡλίτο-εργός, ὄν (ἀλιταίνω + εργον)· ὁ ὀποτυγχάνων εἰς τὸ ἔργον του, ὁ ὀποτυγχάνων εἰς τὸν σκοπὸν του.

ἡλίτο-μηνος, ον (ἀλιταίνω + μήν)· ὁ ὀτοχήσας εἰς τὸν μηνῶ του (ὁ τὸ μνησὶ ἀμαρτῶν), ὁ γεννηθεὶς πρῶτως.— [κυρ. ἐθεῖ· ἡλιετό-μηνος (ἀλιτεῖν (= πρᾶττειν σφῆλμα) + μήν)].

ἡλίτων, παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἀλιερω.

ἡλιώω, -επωσ, ὁ δωρὶ ὀνόδημα (κυρ. κάλυμμα ποδός, τὰς τὸ λεγόμενον «πρόποδι», τμήμα δηλ. πανίου ἢ δερμάτος, τιδόμενον ἐπὶ τοῦ μεταταρσίου· τοῦ ποδός, κεί δόμενον μετὰ τοῦ ταοαρχίου πρὸς ποσφύλαξιν).— [πρβλ. ἡλιεπος (= ἀνυπόδητος) (νη- ἀρνιτ.), κατ' ἄλλην γρ. ἀνᾶλιεπος. Ἄγν. ἔτυμολ.].

ἡλιώω, ἀόρ. α' τοῦ ἀλιόω καὶ ἡλιόω.

ἡλιώτης, -ου, ὁ θηλ. ἡλιώτης, -ίδος, ποιητ. ἡελ- (ἡλιος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἡλιον.

ἡλικωσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκῶω.

ἡλικωμένος, μετ. πηλ. πρτ. τοῦ ἐκῶω.

ἡλλάγην, -χθην, παθ. ἀόρ. β' καὶ α' τοῦ ἀλλάσσω.

ἡλλαγμένος, μετ. παθ. πρτ. τοῦ ἀλλάσσω.
ἡλλαξα, ἀόρ. α' τοῦ ἀλλάσσω.
ἡλλοίωσα, ἡλλοίωμα, ενεργ. ἀόρ. α' καὶ παθ. πρτ. τοῦ ἀλλοίωω.

ἡλόησα, επ. ἡλοῖησα, ἀόρ. α' τοῦ ἡλοῖωω.

ἡλόκημα, παθ. πρτ. τοῦ ἀλοκίζω.

ἡλόω, ὁ κάρφιον πλατυκέφαλον, μάλλον πρὸς διακόσμησιν παρὰ πρὸς πραγματικὸν κάρφωμα.

ἡλός, ἡ, ὄν (ἄλη) = ἡλιός (βλ.).

ἡλιπετό, γ' ἐν πρτ. τοῦ ἔλιπωμα.

ἡλιπία, ἡλιπίσθη, ενεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐλιπίωω.

ἡλάσμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ εἶλω.

ἡλύνη, ἡ (ἡλύε)· σκιά, σκότος || μετρ. *δίκης ἡλύνη* = τὸ σκότος, ἡ σκοτεινὴ διεξαγωγή τῆς δίκης.

Ἔτυμ.· ἡλύνη· *ἐπ-ἡλύη* (ὁ παρεών σκίαν, ὁ σκιάζων)· *ἐπηλυγάζομαι, -ίζομαι* (= καλύπτω, προστατεύω)· πρβλ. *λυγαῖος* (= σκοτεινός). Ἡ συσχέτισις πρὸς τὸ παλ-σαξ. wolkan, παλ-γερμ. wolchan (νέφος), παλ-ολαυ. vilugūki (ύγρός), vilgyti (ύγραίνω) ἐξ ἰαπ. β. veig-, θά προϋπάθει τὸ ὀλιγώτερον μίαν ἰαπ. β. *iug- (<πρῶτα· *vug- ἐναντι τῆς ἰαπ. β. *v)g- (πρβλ. λύκος· *σανσκρ.* vi'kaha).

ἡλύθον, επ. ἀντι ἡλθον, ἀόρ. β' τοῦ ἐρχομαι.

ἡλύξ, -ύγος, ὁ σκότος, ἀπαντῶν μόνον ἐν συνθέσει· *ἐπ-ἡλύξ*. [ἔχει ἀχηματισθῆ ἐκ τοῦ λύγη μετὰ προθέματος].

ἡλύξα, ἀόρ. α' τοῦ ἀλύωω.

ἡλύσιον πεδῖον, τὸ (ἐλεύσομαι, μέλ. τοῦ ἐρχομαι)· τὸ Ἠλύσια πεδία, παράδεισος || μετρ. ἄνω τοῦ πεδίου, ἀπλῶς τὸ Ἠλύσιον (λατ. Elysium). Ὁ Ὀμηρος τοποθετεῖ τοῦτο εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς Γῆς, πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ ὁ Ἡσίοδος καὶ ὁ Πίνδαρος εἰς τὰς *Μακάρων νήσους*.— [συγγ. τῆ β. ἑλυθ- (βλ. ἐλεύθω) μετὰ ρυθμικῆς ἀρμυρώσεως τοῦ ἐ-· δασικῆ σμ. *απελιον ἀφιξεω*·].

ἡλύσιος, α, ον· ὁ ἐρχόμενος || ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, ἔξ του

ἡλύσις, -εως, ἡ (ἐλεύσομαι, μέλ. τοῦ ἐρχομαι)· ἔλευσις «ἐρχομός», πορεία· 2) τὸ ἐπερχόμενον συμβάν (γεγονός), τὸ μέλλον.

ἡλφον, ἀόρ. β' τοῦ ἀλφαίνω.

ἡλωκα, ἰων. ἀντι ἐάλωκα, πρτ. τοῦ ἀλλισκομαι.

ἡλώμην, πρτ. τοῦ ἀλάωμαι.

ἡλων, ἰων. ἀντι ἐάλων, ἀόρ. β' τοῦ ἀλλισκομαι.

ἡμα, -ατος, τὸ (ἡμαι· τὸ ριπτόμενον βλήμα, βέλος, ἀκόντιον.—[ἡμα (<ἰαπ. *jē-m.)· ἡμαι· πρβλ. ἡμην, ἡμων, πληθ. ἡμνες (ἄνδρες) = ἀκοντισταί.].

ἡμάθεις, εοσα, εν (ἡμαθῆς) ἰων. ἀντι ἡμαθῆες· ἀμυώδης.

ἡμαι, ἡσαι, ἡται, γ' πληθ. ἡται, ἰων. εἶται, επ. εἶται· προστ. ἡσο, ἡσθα κλπ.· ἀμφ. ἡσθαι· μετ. ἡμενος· πρτ. ἡμην, ἡσο, ἡστο, γ' πληθ. ἡντο, ἰων. εἶτο, επ. εἶατο.— Μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. ἐν γρησει (κυρ. δὲ καὶ οὗτοι εἶναι πρτ. καὶ ἄπερα. τοῦ ἐξομαι)· εἶμαι καθισμένος, κἀθημαι || συχνά μετὰ παραπλεύρου σμ. τοῦ παραμένου, χρονίως, δρᾶδύνω, ἀργοπορῶ || ἡμενος χάρις = εἰαμένη = χθαμαλός τόπος, χαμηλὴ τοποθεσία || Ἐνίστε με· αἰτ. ἡμαι σέλωμα = κἀθημαι ἐπὶ τοῦ θρανίου (τῶν κωπηλατῶν).
Ἔτυμ.· ἡμαι (<ἡμαι (<ἡτ-μαι, γ' ἐν. ἡσαι, γ' πληθ. ἡμαι). εἶται (δρθθ). ἡται· *σανσκρ.* āsāte, ἰαπ. *ēs- ἐκ τῶν τύπων ἡμαι, ἡσαι, ἡμεθα, ἡσθε· ἐλήφθη τρῶσον τινα ἔνθεμα ἡ-, ἔασι· τοῦ ὀλοίου ἡσθε· μετασθασιν οἱ τύποι· γ' ἐν. κἀθηται καὶ τὸ γ' πληθ. ἡνται, καὶ πρτ. κἀθητο καὶ ἡντο· ἀντιστρόφως ἐσχηματίσθη καὶ ἡμαι κατὰ τὸ ἡται· τὸ δαοῦ πνεῦμα εἶναι πιθανώτ. θανεισμένον ἐκ τῶν τύπων τῆς β. ἐθ- (ἔζομαι κ. ἄ.).

ἡμαρ, δωρ. ἡμαρ, -ατος, ποιητ. ἀντι ἡμέρα· *ἀσιμον ἡμαρ, μόρσιμον ἡμαρ* = ἡ πεπωμένη ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τοῦ πεπωμένου, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου (ὁ θάνατος)· *ἐλευθέρων-δούλιον ἡμαρ* = ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας-τῆς δουλείας, αὕτη ὅση ἡ ἐλευθερία, ἡ δουλεία || ἐπὶ τῶν ἀποχῶν, *δραροῦν ἡμαρ* = τὸ φθινόπωρον, *χειμέριον ἡμαρ* = ὁ χειμῶν

|| ἐπ' ἡματι=καθημερινῶς, ἐν ᾧ ἐπ' ἡμαρ = ἡμέραν παρ' ἡμέραν (κάθε δευτέραν ἡμέραν) = λατ. aHernis diebus || ὦς. ἡμαρ ὡς ἐπιρ.=ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντιθ. τῷ νύκτωρ.

Ἔτυμ.: ἡμαρ, ἀττ. ἡμέρα, δωρ. Ἡλ. Βοιωτ. Ἄρκ. ἄμερᾶ (ἢ ἄμερᾶ), Αἰολ. ἄμερᾶ, Λοκρ. ἄμαρᾶ.—ἡμαρ: ἡμέρα=πίραρ: πίερα, σασοκρ. pīnarī=πιτερός pīnarāh=ὄναρῖονειρος. ἡμαρ: ἄρμ. awr (<*awmr *amur, ἰαπ. *amōr (πρβλ. τέκμαρ: τέκμωρ). Κατὰ τινὰς συγγ. τῶ σασοκρ. sāmā (ἔτος), Ζενδ. ham- (θέρος), Ἄρμ. am (ἔτος), amarīn (θέρος) (<*sḥmīr-ḡ-m), ἱρλ. sam (θέμ. *samo-), Gall. haf (θέρος), παλ-γεσμ. sumar (θέρος).— Τὸ δασὺ πνεῦμα τοῦ τύπου ἡμέρα εἶναι ὑστερογενές καὶ σκοτεινῆς προελεύσεως (κατὰ τινὰς ὀφείλονται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐσπερά (πρβλ. ἐπιγρ. Θήγ. ρας ἐπ' ἄμερας), Τροίς. κεπάμερον.— Περαιτέρως: ἡμέριος, ἡμερήσιος, ἡμερινός, μεσημβρία, αὐθημερόν κλπ.

ἡμέρτηκα, ἡμέρτησα, πρκ. καὶ ἀορ. α' τοῦ ἀμοσάτνω.

ἡμαρτον, ἀορ. δ' τοῦ ἀμοσάτνω.
ἡμάτιος, α, ον (ἡμαρ), ποιητ. ἀντι ἡμερήσιος· ἐν καιρῷ ἡμέρας || καθημερινός.

ἡμάτωμαι, παθ. πρκ. τοῦ αἱματόω.
ἡμβλωκα, ἡμβλώσα, πρκ. καὶ ἀορ. α' τοῦ ἀμβλώσκω.

ἡμβροτον, ἀορ. ἀμβροτεῖν, ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ἀμοσάτνω.

ἡμεδόσιος, ἡ, ὄν (ἡμεῖς)· ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας χώρας, ἐγχώριος, ἐντόπιος, ἀντίθετος τῷ ἀλλοδαπός· λατ. pcs'ras.—[βία τὴν ἔτυμολ. τοῦ -απός εἰλ. ἄλλοδαπός, ποδαπός καὶ ἡμεῖς ἐν τέλει].

ἡμεῖς, ἡμᾶς, ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ ἐγώ.

Ἔτυμ.: ἰων-αττ. ἡμεῖς. Κλίσις: ὄνομ. λεοβ. ἄμμε, δωρ. βουιτ. ἀμῆς (εἰναι δηλ. αἰ αἰτ. ἄμμε ἐπιτημ. κατὰ ἐν -ς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς ὄνομ. πληθ τῶν εἰς -ς ὀνομάτων· ἰων-αττ. ἡμεῖς πιθ. (<*ἡμέες (ἀντι *ἡμέες) κατὰ τὸ ἔμρη. ἀκηδέες κλπ.) τὸ δασὺ πνεῦμα τοῦ ἡμεῖς, ἀμῆς ὀφείλεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τοῦς τύπους ἡμῆς, ὑμεῖς· κατ' ἄλλους ἡμεῖς (ἀμμεῖς).— αἰτ. λεοβ. ἄμμε, ζω. ἀμῆ· ἐν τῇ ἰων αττ. ἢ πληθ. κατάλ. ἔχει οχηματιοῦσθ κατὰ τὰ συμφωνοληκὰ, δημηρ. ἡμῆας, ὅπως ἀολλῆας, ἀττ. ἡμᾶς προσελθόν (κατὰ τινὰς) ἐν τῷ συμπλέγματι ἡμᾶς αὐτοῦς ἐκ τοῦ ἡμῆας.—Γεν. ὀμηρ. ἡμείων, ἰων. ἡμῶν, ἀττ. ἡμῶν, λεοβ. ἀμμέων, δωρ. ἡμῶν, ἡλ. ἀμῶν, Κρητ. βοιωτ. ἀμίων (πληθυντικοποίησις δηλ. τῆς ἐν. γεν. *ἀμομιο, *ἀμομο).— Τοπ. λεοβ. ἄμμιν, δωρ. ἀμῖν, ἰων-αττ. ἡμῖν, ἡμῖν· τὸ -ῖν ἐν τῷ τύπῳ ἡμῖν εἶναι ἀττ. καὶ ὀφείλεται εἰς ὑστερογενῆ ἀφομοίωσιν κατ' ἀναλογ. πρὸς τὴν μακρὰν κατάλ. τῶν ἄλλων πτώσεων: ἡμεῖς, -ῶν, -ᾶς· λεοβ. ὀμηρ. ἄμμι, λεοβ. (ἀλκ.) ἄμμοσιν.—Αἰτ. λεοβ. ἄμμε, δωρ. ἀμῆ=Ζενδ. ahma' (ἰαπ. *ῥσπέ: σασοκρ. asmān, παλ-περο (γεν.) amāḡem· ἢ βασικὴ σμ. καὶ ἢ προέλευσις τοῦ στοιχείου -mθ- εἶναι σκοτεινὰ· *ns· εἶναι κατὰ μετὰ πτώσιν τύπος τοῦ ἰαπ. *nes, *nos (= ἡμεῖς) ἐν τῷ σασοκρ. nah, λατ. (αἰτ.) πλ. nos, γορθ. uns, παλ-γεσμ. uns, παλ-σαξ. *ūs, παλ-ολαυ. γεν. πληθ. nasū, παλ-περω. moṣson (<*nōs|*-sōm), πρβλ. ἑλλ. δοῖκ. νῶ (δλ. λ.). Κρητ.: λεοβ. ἄμμο, δωρ. ἀμῶς=Ζενδ. ahma· ἰων-αττ. ἡμέ-τερος.—ἀττ. ἡμεδαπέδξ· ἄσμεδ=σασοκρ. asmad-, ἰαπ. *ḡsmed- + -απός, ἰαπ. *·ἰθqno-s.

ἡμελγον, πρκ. τοῦ ἀμελγω.

ἡμελημένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετχ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ ἀμελέω· ἀμελῶς, κατὰ παρηλελημένον τρόπον, ἀφροντίστως.

ἡμελλον, ἀττ. πρκ. τοῦ μέλλω.
ἡμέν... ἡ-δέ... (ἢ + μέν, δέ), ποιητ. ἀντι: καί... καί· τόσον... ὅσον (λατ. ek... et) || ὦς. κεῖνται καὶ μετὰ διαζευκτ. σήμασ. ἡ... ἦ (λατ. vel... vel ἢ sive... sive). [δλ. ἡδέ].

ἡμεν, α' πληθ. πρκ. τοῦ εἶμι.
ἡμεν, δωρ. ἀντι εἶναι, ἀορ. τοῦ εἶμι.
ἡΜΕΨΑ, ἰων. ἡμέρη, δωρ. ἡμέρα, ἢ διτ. καὶ νῦν· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· ἄμ' ἡμέρξ ἢ ἄμα τῇ ἡμέρξ = μόλις ἐξημερώσθ, «μετὰ τὰ χαράγματα», «μετὰ τὸ σκάσιμο» τῆς ἡμέρας | δι' ἡμέρας = καθ' ὅλην τὴν

ἡμέραν | διὰ τρίτης ἡμέρας = κάθε τρίτην ἡμέραν, κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν (λατ. tertio quoque die) || ἐπ' ἡμέραν=ἀρκετὰ διὰ μίαν ἡμέραν ἢ καθημερινῶς || καθ' ἡμέραν = καθ' ἐκάστην-ἡμέραν, καθημερινῶς || μεθ' ἡμέραν=ἐν καιρῷ ἡμέρας (ἀντιθ. τῷ νυκτός, νύκτωρ λατ. interdiu)· ὁπὲρ τῆς ἡμέρας=ἀργὰ τὸ βρόδῳ || πρὸς ἡμέραν=πρὸς τὰ ἐξημερώματα, ὅταν ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσθ.— || μτρ. ζωῆ, θλος: παλαιὰ ἡμέρα = τὸ γῆρας· νέα ἡμέρα = νεότης. Ἔε αὐτεῦ τὸ

ἡμερεύω· μελ. -σω· διέρχομαι τὴν ἡμέρον μου, διημερεύω || ἡμερεύω μακρᾶς κελεύθου = ἀναψύσσομαι κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας· ἔπειτα ἀπὸ μακρινόν ταξίδιον. 2) περνώ τὰς ἡμέρας μου, ζῶ.

ἡμερήσιος, α, ον, καὶ -ος, -ον (ἡμέρα)· τῆς ἡμέρας, ἢ διὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ἡμέραν.— || ὁ διαρκῶν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἡμερήσιος: ἡμερησία δόξ=ὀδοιπορία (ταξίδιον) μίας ἡμέρας.

ἡμερία, ἡ = ἡμέρα (δ βλ.).

ἡμερινός, ἡ, ὄν=ἡμερήσιος, ὁ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ἡμέραν; ἀντιθ. τῷ νυκτερινός (= κατὰ τὴν νύκτα)· ἀγγελος ἡμερινός = ἀγγελισφόρος τῆς ἡμέρας.— || = ἐφημερος, ὁ διὰ μίαν (τρόπον τινὰ μόνον) ἡμέραν, φθορτός, προσωρινός.

ἡμεριός, ον καὶ -α, -ον (ἡμέρα)· μίας ἡμέρας, διαρκῶν ἢ ζῶν ἐπὶ μίαν μόνον ἡμέραν.

ἡμερίς, -ίλος, ἡ, θηλ. τοῦ ἡμερός· ἡμερος, καλλιεργημένος· ἀντιθ. τῷ ἀγρός.— Ὡς ὄζ. ἡ ἡμερίς (ἐνν. ἀμπελος)=ἡμερος ὄμπελος, σταφυλή.

ἡμερο-δρόμος, ον (ἡμέρα + δραμεῖν)· ὁ τρέχων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας (καὶ τελεῶντων τὸν δρόμον τῶν ἐντὸς αὐτῆς) || ὡς ὄστιαστ. ἀγγελισφόρος, ταχυδρόμος.

ἡμερο-θαλής, ἐς, δωρ. ἀντι τοῦ ἐπομ.

ἡμερο-θλήης, ἐς (ἡμερος+θάλλω)· ὁ ἡμέρωξ, ἡσυχῶξ, ἐκβλαστώνων.

ἡμερό-κοιτος, ον (ἡμέρα+κοίτη)· ὁ κοιμώμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας, τ ἢ. ὁ ἀγρυπνῶν κατὰ τὴν νύκτα (ἐπιθ. τῶν κλεστών).

ἡμερο-λεγοδόν, ἐπίρ. (ἡμέρα + λέγω)· «λογαριάζοντας» κάθε ἡμέραν, καθημερινῶς.

ἡμερο-λογέω (ἡμέρα+λέγω): λογαριάζω, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω, κατὰ ἡμέρας, καταχωρίζω, ἐγγράφω, ἀναγράφω.

ἡμερο-λόγιον, τὸ (ἡμέρα + λέγω)· βιβλίον ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἱ ἡμέραι τοῦ χρόνου, «καλλενδάριον», «ἡμερολόγιον», «καζαμίας».

ἡΜΕΡΟΣ, ον (καὶ -α, -ον)· ἡμερος, ἡμερωμένος, τιδοσευμένος, ἐξημερωμένος, οἰκισκός (ἐπὶ ζῶων) | ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργημένος.— ἀντιθ. τῷ ἀγρός, χέρσος, ἀκαλλιεργητός. — μτρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡμερος, πρῶτος, πολιτισμένος.

Ἔτυμ.: ἡμερος· ἡμερίς, -ίδος (δηλ. ἀπτελος)· ἡμερόω· ἡ· εἶναι πρωταρχικόν (Ἡρακλ. ἡμέρα πληθ. ἐν ἐπιγρ.). ἄμερος· πρβλ. παλ-σαξ. jāmar (λυπηρός) ἰαπ. *jēmero-, *jēmīr- (ἡσυχος).— Κατὰ τινὰς συγγ. εἶναι καὶ τὰ: γοιθ. samjan (ἀρῶσκω), ἄγγλ. σαξ. sēfte (ἡσυχος), παλ-γεσμ. semfti (γεσμ. sanft)=γλυκύς, ἥπιος, σασοκρ. sāman, sāniva- (ἀξίεις κατευασμοῦ)· ἐκ τοῦ ἰαπ. *somo- (ἑλλ. δμός), ἀλλ' ὅπ' ἄλλων ἀποκρούεται ἢ συσχετῆται αὐτῇ.

ἡμερο-σκόπος, ὁ (ἡμέρα+σκοπέω)· ὁ φυλάττων ἐν καιρῷ ἡμέρας.— ὡς ὄζ. ὁ φρουρός τῆς ἡμέρας.

ἡμερό-φαντος, ον (ἡμέρα+φαίνω, φαί)· ὁ ἐμφανιζόμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας.

ἡμερο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ (ἡμέρα + φύλαξ)· ὁ φυλάσσων (φρουρῶν) ἐν καιρῷ ἡμέρας (=ἡμεροσκόπος, δ βλ.).

ἡμερό-φωνος, ον (ἡμέρα+φωνία), ἐπιθ. τοῦ ἀλέκτορος· ὁ φωνῶν τὴν ἡμέραν, ὁ ἀναγγέλλων τὴν ἀφίξιν τῆς ἡμέρας, ὁ κήρυξ τῆς ἡμέρας.

ἡμερόω, μελ. -ώσω (ἡμερος)· τιδοσεύω, ἐξημερώνω, θαμάζω || ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργῶ, περιποιῶμαι. 2) μτρ. ἐπὶ ἀθρώπων, κατευνάζω, καταπαύω, συνδιαλλάσσω || ὦς. ἐξημερώνω διὰ κατακτησεως, ὑποτάσσω.

ἡμες, δωρ. ἀντι ἡμεν, ἀορ. τοῦ εἶμι.

ἡμετέριος, α, ον—*ἡμεδαπός* (8 βλ.)
ἡμέτερος, α, ον (*ἡμέτις*)=λατ. *poster*· ἰδικός μας ||
 εἰς *ἡμέτερον* (ἐνν. *δῶμα*)=εἰς τὴν οἰκίαν μας, εἰς
 τὴν πατρίδα μας.

ἡμέων, ἰων. καὶ ἑπ. γεν. πληθ. τοῦ *ἐγώ*.
ἡμην, ὁπίν. ἄττ. τύπος ἀντὶ τοῦ *ἦν* πρτ. τοῦ *εἰμί*.
ἡμί, τὸ αὐτὸ ὡς τὸ *φρημί* (= λατιν. *inquam*)· λέ-
 γου· *παί, ἡμί, παί* = ἔ, παί, λέγω! «ἔ, παιδί!».—
 τὸ *παρτ. α'* καὶ γ' ἐν *ἦν δ' ἐγώ*=εἶπον, *ἦ δ' ὅς*=
 εἶπεν αὐτός ἀπαντῶσι συχνὰ παρ' ἄττ.. Παρ' Ὀμ.
 ἀπαντᾷ μόνον τὸ γ' ἐν πρτ. *ἦ* (=εἶπεν).

**Ετυμ.*: *ἡμί, ἡσί* (ζωρ. *ἡεί*), πρτ. α' ἐν *ἦν* ἔσχη-
 ματίσθησαν βάσει τοῦ γ' ἐν *ἦ*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς
 τοὺς συγγενεῖς σημασιολογικῶς· τύπους *φρημί, φρηί,*
φρην, φρη, ἔφρη, ἦ (**ἦκτ.*), πρβλ. πρτ. *ἄνωγα*:
 λατ. *aid* (<*agjo*=λέγω) τὸ *vai*, *adagio* (παροιμία),
prodigium (προφητεία). Πάντα ταῦτα ἐξ *iap. ῥ.* **ἔβ-*,
 **ἔβ-*, **ἔβ-*, **ἔβ-*.— Συναρκ. πρτ. *aħa* (εἶπον), *aħtha* (εἶ-
 πεν) κλπ. (<**adh*-, πρβλ. Ζενδ. *ada* (εἶπεν), *raty-ada*
 (ἀπόκρισις)).

***ΗΜΙ**—, συχνὰ ὡς ἀχώριστον α' συνθετικῶν σημαίνουν
 τὸ ἡμιου· λατ. *sēmi*· ἀντὶ τοῦ *ἡμιους* (8 βλ.).

**Ετυμ.*: *ἡμι*=*σανορκ. sāmi*, λατ. *sēmi*-, παλ-γεωρμ.
sāmi-, ἀγγλ-σαξ. *sām*· *ἡμιους* (ὁμ. πληθ. *ἡμίους*)
 (<*ἡμι-τους*, πρβλ. κρητ. [*ἡμιετν-έκτω*, θηλ. *ἡμίσεια*:
 ἀρχικῶς ἡ λέξις ἦτο οὕσ. ἀρο., ἔσχηματίσθη δὲ καὶ
 οὕθ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἄλον* (τὸ ἡμιου), εἶτα δ'
 ἐγένετο καὶ ἐπιθ. ἐν ἄττ. ἐπιγρ. ἀπαντᾷ καὶ *ἡμους*,
 κατὰ ἀναρχομικὴν ἀφομοίωσιν· λαοβ. γεν. πληθ. *αἰμι-*
σέων· δελφ. *ἡμιοσον* (<**σῶν-σ*· **σῶ-σῶν*· κρητ.
ἡμίνα (=τὸ ἡμιου).—Διὰ τὸν σχηματισμὸν *-ιμ-*, *-ιευ-*
 πρβλ. ἄττ. *τριετός* (<*τρεκτός* κατὰ τὸ *τριετός*), δελφ.
 ἐν ἐπιγρ. *τριεταν*, ἄττ. *τριετοῖα* (**τριετοῖα*—
ἡμί-βιος: *σάνορκ. sāmī-jīnah*, λατ. *sēmi-vīnos*, παλ-
 γεωρμ. *sāmitcheck*, ἀγγλ-σαξ. *sām-cwic* (ἡμιθανής)).

ἡμί-άνδρος, ὁ (*ἡμι-+ἀνήρ*)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου
 ἀνήρ, εὐνούχος.

ἡμί-άνθρωπος, ὁ=*ἡμιάνδρος* (8λ. λ.).
ἡμί-δρεχῆς καὶ ἡμί-δραχῆς, ἐς (*ἡμι-+βρέχομαι*)·
 ὁ κατὰ τὸ ἡμιου θεδρογμένος, ποτισμένος.

ἡμί-θρός, -ῶτος, ὁ, ἦ' καὶ **ἡμί-θρωτος, -ον** (*ἡμι-*
+βιβρώσκω)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου θεδρωμένος, μισο-
 φαγόμενος.

ἡμί-γένειος, ὀν (*ἡμι-+γένειον*)· ὁ μὴ ἔχων ἀ
 κόμη ὅλα τὰ γένεια, *ἐδ οὕτω πᾶσαν τὴν γένυν ἔ-*
χων πεπληρωμένην γενέων· Σχολ. θεοκρ.

ἡμί-γυμνος, ὀν (*ἡμι-+γυμνός*)· ὁ κατὰ τὸ ἡ-
 μιου γυμνός.

ἡμί-δαῆς, ἐς (*ἡμι-+δαίω*)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου κε-
 καυμένος, ἡμικαυστός.

ἡμί-δαρκεῖον, τὸ (*ἡμι-+δαρκεῖος*)· ἡμιους δα-
 ρκεῖος (8λ. λ.).

ἡμί-δέτης, ἐς (*ἡμι-+δέω*)· ὁ ἔχων ἔλλειψιν τοῦ
 ἡμίσεος, ὁ κατὰ τὸ ἡμιου πληρῆς.

ἡμί-διπλοῖδιον, τὸ, ἄττ. συνηρ. **-οῖδιον**, τὸ (*ἡμι-*
+διπλοῖς)· χιτῶν γυναικεῖος διπλοῦμενος κατὰ τὸ
 ἄνω μέρος, οὕτως ὡςτε νὰ καταπίπτῃ μέχρι τοῦ μέ-
 σου τοῦ σώματος· *εἰμιό σάλι* ἢ *σάλι διπλωμένον*
 στὰ δούα.

ἡμί-δουλος, ὀν· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου δούλος, σχε-
 δόν δούλος.

ἡμί-εκτέον, τὸ (*ἡμι-+εκτέω*), καὶ **ἡμί-εκτον**, τὸ·
 ἡμιους *ἐκτέω*, τὸ ἡμιου *ἐκτέω*, (ἦν δὲ *ἐκτέω* τὸ
 ἔκτον μέρος τοῦ μεδίου)· *ἔρκ ἡμικτέον* = τὸ
 δωδέ-ατον μέρος τοῦ μεδίου.

ἡμί-έλληνη, -ηνος, ὁ, ἦ'· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου Ἕλληνη.
ἡμί-εργῆς, ἐς καὶ **ἡμί-εργος, ὀν** (*ἡμι-+ἐργῶ*)·
 ὁ κατὰ τὸ ἡμιου εἰργασμένος, *εἰμοοκαμμένος*,
εἰμοοτελειωμένος.

ἡμί-εφθός, ὀν (*ἡμι-+εφθῶ*)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου
 θεβρασμένος, *εἰμοομαγειρευμένος*.

ἡμί-θάλλῆς, ἐς (*ἡμι-+θάλλω*)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου
 θάλλων, *εἰμοοπράσινος*.

ἡμί-θάνῆς, ἐς (*ἡ-+θᾶνεῖν* τοῦ *θνήσκω*)· ὁ
 κατὰ τὸ ἡμιου νεκρός, *εἰμοοπεθαμένος*.

ἡμί-θεός, ὄωρ. ἀμύθεος· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου θεός.

ἡμι-θνής, -ήτος, ὁ, ἦ'=*ἡμιθανής* (8 βλ.).
ἡμι-θραυστός, ὀν (*ἡμι-+θραύω*)· ὁ κατὰ τὸ ἡ-
 μιου τεδραυσμένος.

ἡμί-κάκος, ὀν· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου κακός (φασλός).
ἡμί-κλήριον, τὸ (*ἡμι-+κλήρος*)· ἡμιους κλήρος,
 ἡμιου μερίδιον κληρονομίας.

ἡμί-κραῖρα, ἡ (*ἡμι-+κραῖρα*)· τὸ ἡμιου τῆς κε-
 φαλῆς ἢ τοῦ προσώπου.

ἡμί-λεπτός, ὀν (*ἡμι-+λέπω*)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου
 ἐκλεπιοδείς, *εἰμοοβγαλμένος*· ἐπὶ τῶν νεοσῶν τῶν
 ἐξερχομένων ἐκ τῶν φῶν.

ἡμί-λευκός, ὀν· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου λευκός.
ἡμιλλήθην, ἡμιλλημαι, ἀόρ. α' καὶ πρτ. τοῦ *δ-*
μιλλᾶσθαι.

ἡμι-μάνῆς, ἐς (*ἡμι-+μανῆναι* τοῦ *μαίνομαι*)· ὁ
 κατὰ τὸ ἡμιου μαινόμενος, *εἰμοοτρέλλος*.

ἡμι-μάραντος, ὀν (*ἡμι-+μαράννομαι*)· ὁ κατὰ
 τὸ ἡμιου μεμαραμένος, *εἰμοομαραμένος*.

ἡμί-μεθῆς, ἐς (*ἡμι-+μέθη*)· *εἰμοομεδυμένος*.
ἡμί-μναῖος, α, ὀν (*ἡμι-+μνά*)· ὁ ὑπολογιζόμε-
 νος εἰς ἡμίσειαν μνᾶν || ὡς οὕσ. τὸ *ἡμιμναῖον*=ἡμι-
 σεια μνᾶ,

ἡμιν, ἡ ἡμῖν, δοτ. πληθ. τοῦ *ἐγώ*.

ἡμί-ξηρός, ὀν· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου ξηρός.

ἡμί-ολία ναῦς, ἡ'· ἔλαφρον πλοῖον ἔχον μίαν καὶ
 ἡμίσειαν σειρᾶν κωπῶν· θηλ. τοῦ ἐπομ.

ἡμί-όλιος, α, ὀν (*ἡμι-+όλιος*)· ὁ περιέχων τὸ ὄ-
 λον καὶ τὸ ἡμιου αὐτοῦ, τ. ἔ. ἡμιου τοῦ ὄλου ἐπὶ
 πλέον· *ἡμιόλιος τοῦ τότε καθεατώτος μέτρον*=κατὰ
 τὸ ἡμιου τοῦ ὄλου μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ τότε συν-
 ῆθισμένον μέτρον || *ἡμιόλιον οὐ πρότερον ἔφερον*=
 ἡμιου περιπλέον ἀπὸ δ,τι ἐλάβανον προηγουμένως.

ἡμί-όνειος, α, ὀν (*ἡμιόνειος*)· ὁ ἀνήκων εἰς ἡμί-
 ὄνων || *ἄμαξα ἡμιόνεια*=ἄμαξα συρζόμενη ὑπὸ ἡμι-
 ὄνων || *ζυγὸν ἡμιόνειον*=ζεῦγος ἡμιόνων.

ἡμιονικός, ἡ, ὀν=*ἡμιόνειος* (8 βλ.).

ἡμί-ονος, ἡ, ὁ (*ἡμι-+όνος*)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου ὄ-
 νος, «ἡμιόνος»· *μουλάρη*.— || ὡς ἐπιθ. *βρέφος ἡμί-*
ονον=πῶλος «μουλάρη».

ἡμί-οπος, ὀν (*ἡμι-+ὀπή*)· ὁ ἔχων τὸ ἡμιου τοῦ
 ὄλου ἀρχομοῦ τῶν ὀπῶν του· *ἡμίοποι αὐλοῖ*=αὐλοὶ
 ἔχοντες τρεῖς μόνον ὀπᾶς.

ἡμί-οπτος, ὀν (*ἡμι-+ὀπτᾶω*)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου
 ἐψῆμμένος.

ἡμί-πέλεκκον, τὸ, (*ἡμι-+πέλεκκος*) (κ διπλοῦν χά-
 ριν τοῦ μέτρον)· ἡμιους πέλεκκος, μονότομος (ἔχων
 τὸ ἐν μόνον ἄκρον κοπτερόν, ἐν φ' ὁ κυρίως πέλεκκος
 ἦτο *δίτομος*, ἔκοπτε δηλ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη)· ἀντιθ.
 τῷ *ἀμριπέλεκκον*.

ἡμί-πλεδρον, τὸ· ἡμιου πλέδρον, τ. ἔ. 50 πόδες.
ἡμί-πλίνθιον, τὸ (*ἡμι-+πλίνθος*)· ἡμίσεια πλίν-
 θος («τοῦθλον»), λατ. *semilaterium*.

ἡμί-πνοος, ὀν, καὶ συνηρ. **-πνους, -ον** (*ἡμι-+π-*
νέω)· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου ἀναπνέων (ζῶν), ἡμιθανής.

ἡμί-πύρωτος, ὀν (*ἡμι-+πυρῶω*)· ὁ κατὰ τὸ ἡ-
 μιου πεπυρακτωμένος, *εἰμοοκαυμένος*.

ἡμίσειες, ὄνομ. πληθ. τοῦ *ἡμιους*.

ἡμίσεια, ἡ'· θηλ. τοῦ *ἡμίσιος*.

ἡμί-σοφος, ὀν· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου σοφός.

ἡμί-σπαστος, ὀν (*ἡμι-+σπάω*)· ὁ κατὰ τὸ ἡ-
 μιου κατεστραμμένος, *εἰμοοσπασμένος*, *εἰμοοξε-*
σχισμένος, *εἰμοοξεκολλημένος*.

ἡμί-στάδιαιός, α, ὀν (*ἡμι-+στάδιον*)· ὁ ἔχων
 μῆκος ἡμίσεος σταδίου.

ἡμί-στράτιότης, -ου, ἔ'· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου στρα-
 τιώτης.

ἡμί-στρογγύλος, ὀν· ὁ κατὰ τὸ ἡμιου στρογγ-
 γύλος, *εἰμοοστρογγύλος*.

***ΗΜΙΣΥΣ**, -εα, -υ· ἰων. θηλ. *ἡμισά'*· γεν. *ἡμι-*
σσο, σπαν. *-εως*, θηλ. *ἡμισσίας*, ἰων *-σέας*· ὄνομ.
 πληθ. *ἡμίσειες*, ἄττ. *-εες* (λατ. *semis*)· *εἰμοός*, ἡμι-
 ους || ἐν τῷ πληθ. συμφωνεῖ ἐνίοτε πρὸς τὸ οὐσ.: *ἡμι-*
σειες λαοὶ (ἀντὶ *ἡμίσεις λαῶν*)· παρ' αἰολ. τὸ οὐσ. τί-
 θεται συνήθως κατὰ γεν. πτώσιν, διδῶν ὁμῶς τὸ γένος
 του καὶ τὸν ἀριθμὸν του εἰς τὸ ἐπιθ.: *αἱ ἡμίσειαι*
τῶν νεῶν, ὁ ἡμιους τοῦ ἀριθμοῦ· τὸ οὐθ. ἐν, τοῦ

ἐπιθ. ἤμισον συχνὰ λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικόν. [δι' ἐτυμολ. βλ. ἤμι-].

ἡμί-τάλαντον, τό ἤμισον τάλαντον, ὡς δῆρος || **τρία ἡμιτάλαντα**=τρία ἡμίση τάλαντα || **ἄνθ τρίτον ἡμιτάλαντον**=δύο τάλαντα καί ἤμισον (πρβλ. λατ. *sestertius*).

ἡμί-τέλεια, ἡ (ἤμι- + *τέλος*)=ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἡμισέος φόρου, ἀφίσεις τοῦ ἡμισέος.

ἡμί-τέλειστος, ον (ἤμι- + *τέλειω*)' τελειωμένος κατὸ τὸ ἤμισον, ἐμισοτελειωμένος.

ἡμι-τελής, ἐς (ἤμι- + *τέλος*)' κατὰ τὸ ἤμισον τελειωμένος, ἐμισοτελειωμένος, ἡμιτελής, κατὰ τὸ ἤμισον πλήρης, ἀτελής κατὰ τὸ ἤμισον || **δόμος ἡμι-τελής**=οἰκία κατὰ τὸ ἤμισον πλήρης, ἥς ἐλλείπει τὸ ἤμισον (τ. ἔ. ὁ κύριος αὐτῆς' ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πρωτεσιλάου, φρονεσθέντος ὀλίγον μετὰ τὸν γάμον του καὶ ἐγκαταλείψαντος ὀθιω χήραν τὴν οὐχὺγόν του).

ἡμί-τομος, ον (ἤμι- + *τεμνῶ*)' ὁ τετμημένος (κεκομμένος) κατὰ τὸ ἤμισον, κεκομμένος εἰς δύο || **τὸ ἡμίτομον**=τὸ ἤμισον.

ἡμι-τύδιον, τό λινοῦν ὕφασμα, χειρόμακτρον (κεποσέτα), προσόφθιον [πιθαν. Αἴγυπτ. λέξις].

ἡμι-φάξ, ἐς (ἤμι- + *φάος*)' φαινόμενος, φέγγων, κατὰ τὸ ἤμισον.

ἡμι-φάλακρος, ον' κατὰ τὸ ἤμισον φαλακρός.

ἡμι-φάυλος, ον' κατὰ τὸ ἤμισον φαύλος.

ἡμι-φλεκτος, ον (ἤμι- + *φλέγω*)' ἡμίκαυστος, ἡμιφλεγής.

ἡμι-ωβολιαῖος, α, ον=ὁ ἔχων ἄξιαν ἡμισέος ὀβολοῦ. Ἐκ τοῦ.

ἡμι-ωβόλιον, ἡ-ωβέλιον, τό ἡμισίος ὀβολός. Ἐκ τοῦ **ἡμι-ὀβολον**, τό (ἤμι- + *ὀβολός*)' ἡμισίος ὀβολός.

ἡμι-ὠριον, τό (ἤμι- + *ἠρα*)' ἡμισεῖα ἠρα.

ἡμιαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἄπτω*.

ἡμος, δωρ. *ἄμος*, ποιητ. ἐπίρ., ἀναφορ. (συσχετ.) τοῦ *τῆμος* (δῆκος τὸ *δε* τοῦ *τοσε*)' ὅτε, ὁπότε, ὅταν, καθ' ὃν χρόνον || **ἐνόσῳ**, ἐφ' ὅσον χρόνον. [βιά τῆν ἐτυμολ. βλ. *τῆμος*].

ἡμιπεσόμην, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *ἀμπέχω*.

ἡμός, ἡ, ὄν, αἰολ. *ἄμός*' ἀντὶ *ἡμέτερος*.

ἡμιου, παρατ. τοῦ *ἐμέω*.

ἡμιέδου, πρτ. τοῦ *ἐμπεδέω*.

ἡμιόληκα, **ἡμιόλησα**, πρκ. καὶ ἀόρ. α' τοῦ *ἐμπολάω*.

ἡμιόλων, πρτ. τοῦ *ἐμπολάω*.

ἡμιλακον, ἀόρ. β' τοῦ *ἀμπλακίσκω*.

ἡμίνα, ἀόρ. α' τοῦ *ἀμύνω*.

ἡμίσειε, γ' ἐν. Ἐὔκτ. ἀόρ. α' τοῦ *ἡμύω*.

ἡμύστικα, πρκ. τοῦ *ἀμύσιζω*.

ἡμῦω, μέλ. -ῦσω' ἀόρ. α' *ἡμύσσω* (μῦω)' θυθίζω (-ομαι), βουτῶ || κύπτω (εγέρνω), καταπίπτω || *ἡμῦσε* *κάθη* = ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐγέρνω, ἡ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν (ἐπὶ ἀποθησακέντων) || ἐπὶ σπαρτῶν, *ἡμῦσε ἀσταχῦεσαι* = γέρνει με τοὺς στάχυν (δταν οἱ στάχυν κάμπωνται ἀπὸ τῶ δῆρος των) || ἐπὶ πόλει, κλίνω πρὸς παρακμὴν, καταρρέω, παρακμάζω || *μτγν.* ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι.

ἡμφ-εγνόησα, **ἡμφ-εγνόησα**, ἀόρ. α' καὶ πρτ. τοῦ *ἀμφι-γνώω*.

ἡμφεσ-θήτου ἢ **ἡμφισ-**, πρτ. τοῦ *ἀμφισ-βητέω*.

ἡμφι-εσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἀμφιέννυμι*.

ἡμφι-εσαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἀμφιέννυμι*.

ἡμω, συντρ. πρτ. τοῦ *ἀμῶω*.

ἡμω, -οτος, ὁ (ἔημι)' ὁ ρίπτων, ὁ ἀκοντιστής, ὁ σφενδο-ῆτης.

ἡν (Α). συντρ. τύπος τοῦ *ἔάν*, ὑποθετ. συνδ. ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ Ἰταϊακτ. ἔάν, ἐν ἡ περιπτώσει *ἡν μη* = ἔάν δέν, ἐκτός ἔάν' ἐν πλῆγίαις ἐρωτήσ., ἔάν, ἐν.

ἡν (Β). ἐπιφώνημα· ἰδοῦ! ἔ! «κύττα»! (λατ. *eu!*).

ἡν (Α), α' καὶ γ' ἐν. πρτ. τοῦ *εἶμι*.

ἡν (Β), πρτ. τοῦ *ἡεῖ* (ὁ βλ.) = *φημί*.

ἡναντιώθην, -ομαι, παθ. ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ *ἐναντιώω*.

ἡναρίσθην, -ισμαι, παθ. ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ *ἐναρίζω*.

ἡν-ἄρον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐν-αἶρω*.

ἡνδανε, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ἀνδάνω*.

ἡνδραπόδισα, -ισθην, -ισμαι, βλ. *ἀνδραποδέω*.

ἡνεγκα, ἀόρ. α' τοῦ *φέρω*.

ἡνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ *φέρω*.

ἡνέθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *αἰνέω*.

ἡνεικα, ἰων. ἀόρ. α' τοῦ *φέρω*.

ἡν-εἰχόμεν, μέσ. πρτ. τοῦ *ἀνέχω*.

ἡνεκα, ἀττ. πρκ. τοῦ *αἰνέω*.

ἡνεκῆς, ἐς (**ἐνέκω*, βλ. *φέρω*)' ἐκτεταμένος || συνεχῆς, ἀδιάκοπος, μακρός.

ἡνεμόεις, *εσσα*, ἐν (*ἀνεμός*)' ἀνεμώδης, πλήρης ἀνέμου, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμὸν, ἀνεμιζόμενος || ὑψηλὰ κείμενος.— || ἑλαφρός ὡς ὁ ἀνεμος, λεπτός || ταχύς, ὀρμητικός: *φρόνημα ἡνεμένον* = σκέψις ταχέα ὡς ὁ ἀνεμος, πτερωτὴ (κχι' ἄλλους ὑψηλοφρων).

ἡνεον, **ἡνεσα**, ἀττ. πρτ. καὶ ἀόρ. α' τοῦ *αἰνέω*.

ἡν-εσχόμεν, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *ἀνέχω*.

ἡνετο, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ *ἄνω*.

ἡνέχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *φέρω*.

ἡν-έωγα, ἀττ. πρκ. τοῦ *ἀν-οίγνυμι*.

ἡνημαι, παθ. πρκ. τοῦ *αἰνέω*.

ἡν-ἠνάμην, ἀόρ. α' τοῦ *ἀναίνομαι*.

ἡνησα, ἀόρ. α' τοῦ *αἰνέω*.

ἡνδισμένος, μτγ. παθ. πρκ. τοῦ *ἀνθίζω*.

ἡνδουες, δωρ. α' πλῆθ. ἀτρ. β' τοῦ *ἐρχομαι*.

ἡνδον, δωρ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐρχομαι*.

ἡνδράκωμι, πρκ. τοῦ *ἀνδρακόομαι*.

ἡνί, ἐπιφών. = *ἦν*, πρβλ. *ἡνί δε*.

ἡνία, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ἀνιέω*.

ἡνία, -ων, τὰ ἡνία, χαλινός, χαλινό' *καρ'* Ὀμ. πάντοτε κατὰ τὸν τύπον τούτων (τοῦ πλῆθ. οὐδ.) πρβλ. *ἡνία*, ἡ.

ἡνία, ἡ' ὁ χαλινός (ὡς τὸ *ἡμηρ*. τὰ *ἡνία*, βλ. προηγ.): *χαλίω* τὰς ἡνίας *τοῖς λόγοις* = χαλαρώνω (ἀφίνω ἐλεύθερον) τὸν χαλινόν εἰς τοὺς λόγους μου (ἐλέγω ὅτι μοῦ *καπνίμα* ἀποχαλινούμαι) λατ. *impiffere habenas*.— || δερμάτινον λωρίον, λωρίον σανδαλίων (κεκορδόνι παπουτσιῶν).

Ἐτυμ.: ἡνία < **ἄνρια*, ἰαπ. **ῆs*: *σανσkr.* *nāsyam. nasyān*, ἰρλ. *essi* (ἔs- < **ῆs*, πρβλ. *σανσkr.* *ῶs*κ. *nā*-ā, ὄργων. *nas*-ā, *πλ*-πρσ. αἰ. *nā*-*am*=λατ. *nār-em*. ἀγγλ.-σάξ. *nosu, nasu*, παλ-γεσμ. *nasa*, λιθ. *nośis*

ἡνιγμαι, παθ. πρκ. τοῦ *αἰνίσσομαι*.

ἡν-ἰδε, ἐπιφών. (*ἡν-ἰδε* τοῦ *δράω*)' ἰδοῦ! «κύττα» ἐκεῖ! βλ. ἡν 2.

ἡνίκα, ἐπίρ. συσχετ. (ἀναφορ.) τοῦ *ἡνίκα* ἢ *τοτηνίκα*' ὅτε, ὅταν καθ' ὃν χρόνον || μετ' ἔδκτ.=ὁσάκις, ὅποτε δῆποτε.

Ἐτυμ.: ἡνίκα, δωρ. **ἄνικα*, συσχετ. τῶν *πη-νίκα* καὶ *τη-νίκα*' διὰ τὸ πρόσφ. -κα πρβλ. *δ-κα*, *τόκα*, *πόκα*, *ἄλλοκα* κλπ., ἰων.αττ. *αθί-κα*' ἡ' δωρ. **ἄ*-περιέγει το θῆμα τῆς ἀναφορ. ἀντων. **jo-* (βλ. *δs*)' πρβλ. ἡλίκος.

ἡνιξάμην, ἀόρ. α' τοῦ *αἰνίσσομαι*.

ἡνιο-ποιεῖον, τό τὸ ἐργαστήριον χαλινῶν. Ἐκ τοῦ **ἡνιο-ποιός**, ὁ (ἡνία + *ποιός*)' ὁ κατασκευαστὴς χαλινῶν, ὁ ἐφιππιποῖός.

ἡνιο-στροφῆω, μέλ. -ῆσω' στρέφω (ὀδηγῶ) τὰς ἡνίας, ὀδηγῶ, διευθύνω ἔκ τοῦ

ἡνιο-στροφός, ον (ἡνία + *στροφήω*)' ὁ ὀδηγῶν, διευθύνων, διὰ τὴν ἡνίων || ὡς ὄσ. ὁ ἡνίοχος.

ἡνιο-οχέω, -έως, ἰων. ἡζs, ποιητ. ἀντὶ *ἡνίοχος*.

ἡνιο-οχέω, καὶ -έω (ἡνιοχέω)' εἶμαι ἡνίοχος, κωτῶ τὰς ἡνίας, ὀδηγῶ, διευθύνω.— || ἐνεργῶ ὡς ἡνίοχος, κυβερνῶ, χαλινάγωγῶ. Ἐκ τοῦ

ἡνί-οχος, ὁ (ἡνία + *έχω*)' ὁ κρατῶν (*έχων*) τὰς ἡνίας, ὀδηγός, ἡνίοχος (ἄρματος, ὅστις διηγύδνε τὸ ἄρμα καθ' ὃν χρόνον ὁ *παρασιβίτης* ἐμάχετο ἀπ' αὐτοῦ). 2) μτγρ. ὁ κυβερνῶν, χαλινάγωγῶν, κατευθύνων.

ήνίπασε, γ' έν. άορ. β' του ένίπτω.
ήϊς, -εις, ή (κατ' ήνεις) όνομ. πληθ. ήνεις (ένος)
 ό ενός έτους ήλικίας, χρονιαρικός. (αιτ ήνεν).
 [συγγ. τφ λιθ. senis (=ήλικιωμένος), λατ. γεν. πληθ.
 seni-um, γοτθ. si val-gs (βλ. έν. λ. ένος)].

ήνιχθην, παθ. άορ. α' του αινισσομαι.
ήνον, πρτ. του β. άνω.
ήνορέα, έπικ. και ιων. -εη ή (άνηρ) άνδρική
 ρώμη, άνδρεία.— [πρβλ. Σοφοκλ. άποσπ. 403 'άνό-
 ρεος πόλεμος: δημηρ. άγ-ήνωρ' βλ. άνήρ].

ήν-ουψ, -οπος, ό, ή, παρ' Όμηρφ πάντοτε έν τή
 φράσει ήνοπι χαλκῶ=μέ άπαστρόποντα, λάμπον-
 τα, άκτινοβολούντα, χαλκόν.

Έτυμ.: άβεβ. έτυμολ. ήνοψ (<sven-). Κατά τινες
 θεωρείται συγγ. τφ σανακρ. svāpāh (άντηχητικός, πολυ-
 θυρόλυπτος) πρβλ. και ιαπ. *sāu-, *(a)u-ei, *(a)u-
 en (φέγγω, φωτίζω), και *sv-en- (λατ. sonō (<sven-o)
 =άντηχῶ' κατ' άλλους άλλα.

ήντ-εβόλησα, άορ. α' του άντι-βολέω.
ήντεον, ιων. πρτ. του άντιάω.
ήντίαζον, **ήντιάσα**, πρτ. και άορ. α' του άντιιάζω.
ήντληκός, μετ. πρτ. του άντλέω.
ήντο, γ' πληθ. πρτ. του ήμαι.
ήνυκα, **ήνυμαι**, ένεργ. και παθ. πρτ. του άνύω,
 άνύω.

ήνυστρον, τό (άνύω) ό τέταρτος στόμαχος τών
 μηρυκαστικών, έν ώ συνετελείτο ή πέψις.
ήνυτο, γ' έν. παθ. πρτ. του άνύω.
ήνώγεα, ιων. ύπερο. του άνωγα.
ήνώγειν, ύπερο. (μετά σημ. πρτ.) του άνωγα.
ήν-ώρθουν, πρτ. του άν-ορθόω.
ήνώχηκα, **ήνώχησα**, πρτ. και άορ. α' του έν-
 οχλέω.

ήνώχλουν, -ούμην, ένεργ. και παθ. πρτ. του έν-
 οχλέω.
ήξα, άορ. α' του άγω και του άγνυμι.
ήξασ, άορ. α' του ήσσω (συνηρ. του άϊσσω).
ήξεις, **ήξω**, δωρ. άντι ήξεις, ήξω, μέλλ. του ήνω.
ήξιωμα, παθ. πρτ. του αξίωσω.
Ήοί, δοτ. του Ήώς.

ήοιος, α, ον ('Ηώς)=ήφως, έφως' πρωινός, κατά
 τήν πρωίαν, προς τά εξημερώματα || προς τήν πρωί-
 αν, ανατολικός (λατ. orientalis), άντιθ. τφ έσπέ-
 ριος.— || ός ούς. ήοίη (ένν. ώρα), ή· ή πρωία: πά-
 σαν ήοίην=κάθε πρωί.

ήομεν, α' πληθ. πρτ. του είμι.
ήόνιος, α, ον (ήϊών), συνηρ. άντι ήϊόνιος' επί τής
 άκτής.

ήπάομαι, άρφ. άορ. α' ήπάσασθαι' επιδιορθώνω,
 έπισκευάζω «μπολώω». [άγνωςτου έτυμολ.].

ΉΠΑΡ, -άτος, τό τό σκούπιτι, λατ. jecur' έθεω-
 ρείτο ως ή έδρα τών παθών, κυρ. τής όργής και του
 έρωτος.

Έτυμ.: συγγ. τφ σανακρ. γάκ[ι, γεν. yaknāh, Zanā,
 yākar, λατ. jecur, γεν. άρχική *Jecin-is, είτα Jeci-
 poris και jecoris, λιθ. jeknos, ιαπ. *jēkn- [i, γεν.
 *jēkn-nēs, θέμα εις -r/n.— Κατά τινες μακρινοί συγγ.
 τής λ. είναι τό Ιρλ. iuchair, γεν. iuchrach (ώά Ιχδύος)
 (<*iakuōn), Ρωσ. ικρά, jikra.

ήπάτκα, **ήπάτσα**, πρτ. και άορ. α' του άπατάω.
ήπάτιον, τό, ύποκορ. του ήπαρ.
ήπάφε, γ' έν. άορ. β' του άπάφισκαο.
ήπεδάνος, ή, όν. άδύνατος, άοθενής || ήκρωτη-
 ρισαμένος, κολεσθωμένος || χλωός («κουτός») || μετά
 γεν., έστερημένος τινός

Έτυμ.: άβεβ. έτυμολ. διά τό τέρμα -δανός πρβλ.
 οδιδανός' υπό τινων θεωρείται συγγ. τφ λιθ. opūs
 (ιαπ. *δρ)=εϋθραυστος, λεπτός, σανακρ. αρνά (νό-
 σος).— Κατ' άλλους ήπ- (<έπ- κατά ρυθμικήν άνο-
 μώσαν τέλος κατά τινε: ήπεδανός (<ή- (= άπό)+β.
 πεδ-, πρβλ. άπους (=εχλωός)).

ήπέλιγησα, άορ. α' του άπειλέω.
ήπειρο-γενής, ές (ήπειρος + γένος) ό γεγενη-
 μένος (και ζών) έν τή ήπειρω (έπί τής ξηράς), άντι
 ήπειρώτης.

ήπειρόνδε, έπικ. (ήπειρος) προς τήν ήπειρον
 (βηλ. τήν σιερεάν, «στεριά»).

ή-πειρος, άντι ά-πειρος (ένν. γή), ή· ή στερεά
 γή, ή ξηρά, έν άντιθέσει προς τήν θάλασσαν || κατ'
 ήπειρον=διά ξηράς || ύστερον ήπειρος ώνομάσθη και
 ή ήσος άκόμη.— || ή ξηρά τής Έλλάδος έν άντι-
 διαστολή προς τάς νήσους της (πρβλ. τό έν τοις νεω-
 τέροις χρόνοις «Στερεά Έλλάδος» έν άντιθέσει προς τήν
 Πελοπόννησον και τάς νήσους) || μετγ. **Ήπειρος** (ώς
 κύριον όνομα) εκλήθη και μέρος τής Έλλάδος.— **Ή**
Ασία κυρίως έκαλεστο **ή Ήπειρος** || και **και δια-
 σία ήπειροις** έκαλοϋντο αι δύο ξηραι (στερεαι), ή
 Εύρώπη και ή Ασία.

Έτυμ.: ήπειρος, δωρ. **άπειρος**, Αϊολ. **άπερρος**
 (<*άπερροζ· άγγλ-σας. όφθρ, γερμ. ufer (άκτή, αιγια-
 λός). **Ή** έτυμολ. **ά-πειρος** (α στερ.+πέρας) είναι λαν-
 θασμένη. **Ε**ς αύτου τό

ήπειρώω, μέλ. -ώσω (ήπειρος) μεταβάλλω εις
 ήπειρον (ξηράν), άποξηραίνω (ζντιθ. τφ θαλασσώω).
 — Παθητ. γίνομαι ήπειρος, όταν μια νήσος ένώνεται
 μέ τήν ξηράν.

ήπειρώτης, -ου, ι, θηλ. -ώτις, -ιδος, ή (ήπειρος)
 ό εκ τής ξηράς, ό κατοικών και ζών έν τή ξηρά,
 «στεριανός», άντιθ. τφ νησιώτης || **ήπειρώτης ευμα-
 χία** = συμμαχία μέ ήπειρωτικόν δυνάμιν, άντιθ. τφ
 ναυτική συμμαχία.— || ό άνήκων ή ζών εις τήν
 ήπειρον τής Ασίας, Ασιατικός.

ήπειρωτικός, -ής, όν (ήπειρωτής) ό άνήκων ή
 κατάλληλός δι' ήπειρωτήν (κότοικον ξηράς, ή-
 πείρου), άντιθ. του νησιωτικής.

ή-περ, ποιητ. ήέ-περ, σύνθ. (ή+περ) παρά ή,
 παρ' όσον.

ή-περ, έπικρ., κυρ. δοτ. του όσ-περ' καθ' όν ακρι-
 βώς τρόπον, ακριβώς όπως, άποραλλάκτως όπως.
ήπεροπέυς, γεν. -έως, ιων. -ήος, ό = ήπειροπευ-
 τής (β βλ.).

ήπεροπευτής, -οϋ, ό άπατεών, ψεύστης, «ξε-
 μουλιότης». **Ε**κ του

ήπεροπέυω, μέλ. -οω' έξαπατώ, «ξεμυαλίζω»,
 φενακίζω.

ήπητής, -οϋ, ό (ήπάομαι) επιδιορθωτής, έπισκευ-
 αστής.

ήπίάλέω Έχω πυρετόν ή ρίγος. **Ε**κ του
ήπίάλος (ένν. πυρετός) πυρετός συνοδευόμενος
 από ρίγη («κρούδες», «δέρισμα»).— || έριάλτης (κα-
 τά τόν ύπνον), πνιγαλίων, «βροχνός».

Έτυμ.: ήπίαλος, ήπίάτης, -ητος, ήπίόλης, -ου'
 συνήθως ταυτίζουσι τάς λέξεις ταύτας προς τήν λ. ή-
 πίολος (=χρυσάλλης, «πεταλούδας», «αδ περι τόν λύ-
 χνον πετόμενος» πρβλ. λιθ. druzys 'πυροτός και
 χρυσάλλης, αλβ. ede (πυρετός) βλ. έν λ. εύ.)· ήπίο-
 λος είναι συγγ. του λατ. varpō. -δης (πτερωτόν
 ζών). Πάντα ταύτα όμως είναι αέβια. Βλ. επίσης
 και έν λ. εφείλητς.

ήπίο-δίνητος, ον (ήπιος+δινέω) ό ήπίως (εγλυ-
 κά», ήούχως) περιδινόμενος.

ήπίό-δωρος, ον (ήπιος+δώρον) ό δίδων δώρα
 προς κατευνασμόν, ό διά δώρων καταπραΰνων.

ήπίό-θύμος, ον (ήπιος+θυμός) ό πρόσος, ήμε-
 ρος εις τόν θυμόν του, τ.έ. ό ήπιος κατά τήν ψυ-
 χικήν διάθεσην, του όπολου τό θυμικόν είναι ήπιον,
 ήπιος, μαλακός.

ΉΠΙΟΣ, α, ον, και άττ. -ος, -ον' μαλακός, ήμε-
 ρος, πρόσος.— || ένεργ. ό καθιούτων τι πράον, κατα-
 πραϋντικός.

Έτυμ.: άγν. έτυμολ. Κατά τινες συγγ. τφ λατ.
 pius (ώς και τό νήπιος, κατ' αύτούς) *πείος: νη-
 πύσιος, καλ-σλαυ. pīatī (=λατ. : crufatī· ή-
 άρχή) είναι τό αύτό (κατ' αύτούς) προς τό έν-άρχη ή-
 τής λ. ή-βαϊός=βαϊός, σανακρ. ά, σλαυ. ja' (**Ε**·

ήπίό-χειρ, ό, ή (ήπιος+χείρ) ό έχων ήπιαν (κα-
 ταπραΰνουσαν) τήν χείρα.

ήπίως, έπικρ. του ήπιος (β βλ.).

ήπλάκον, άντι ήμπλάκον, άύ· β' τφ άμπλακίσκω.
ή-που, άντι ή που (διά δύο λέξεων) ή ίσως, παρὰ
 ίσως.

ή-που, ή **ή που** (διὰ δύο λέξι.), *ἐπίρ.* τῆ ἀληθεία, ἀναμφιβόλως, ὑποδέτω || κατόπιν ἀρνήσεως, πολὺ ὀλιγώτερον, πολλῶν ἤτρυν.— || ἐν ἐρωτήσεσιν, ἀλήθεια; «εἶν' ἔτσι» λοιπὸν; εἶναι δυνατόν;

ήπται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἄπτω*.

ήπυτά, ὁ, ἐπιθ. ἀρσ. φωνητής, κράκτης: *ήπυτα κήρυξ* = ὁ μεγαλύτερον κήρυξ || κατὰ τὸν τύπον *δομοτον τῶν ήπυτότα*. Ἐκ τοῦ

ήπύω, *δωρ.* *ἄπύω* μέλ. -θσω' ἀόρ. α'. *ήπυθα* (*ἔπος, εἰπεῖν*)· καλῶ τινα, προσκαλῶ, φωνάζω — || ἀπολ. φωνάζω δυνατά, ἀνακράζω, ὁμιλῶ δυνατά || ἐπὶ τῆς λύρας, ἤχῳ || ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω ἠχηρῶς, σурі́ζω, βοі́ζω, ὠρῶμαι, «ουρλίθίζω».

HP, τὸ ποιητ. ἀντὶ *εαρ'* ἀνοιξις, λατ. **VER'** γεν. καὶ δοτ. *ήρος, ήρι* εἶναι οἱ μόνοι ἀπαντῶντες ἐν τῷ περὶ λέγφ.

ήρᾶ, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *εράω*.

ήρᾶ, α' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *αἶρω*.

ήρα (*ήραρον*, ἀορ. β' τοῦ *ἀραρίσκω*), ἀδ. ἐπιθ. πληθ., ἠνωμένον πάντοτε μετὰ τοῦ *φέρω* ἢ τῶν συνθέτων του· μεθ' ἧς σημ. καὶ τὸ *χαρίζομαι*: *ήρα φέρειν τινί* (ἢ *ἐπὶ τινι*) = προσφέρειν εἰς τινα ὅ,τι εἶναι ἀρεστόν, κάμνω καλὸν πρὸς τινα, φέρομαι φιλικῶς· πρβλ. *επίήρα*.

Ἔτυμ.: ὁμηρ. αἰτ. *ήρα* συχρ. καρ' Ὀμ. αἰ φράσεις *μηρεὶ φίλη ἐπὶ ήρα φέρον*—*θυμῷ ήρα φέροντες*—*ήρα ἴσθι* (Φερικ.) παρὰ Βακχίλ. *ήρα* = χάριν (μετὰ γεν.)· ἐξ ὀνομ. **Fηρ* (προστασία, ἀφοσίωσις, ἀγάπη, χάρις)· πρβλ. *Ἦουχ.* *εβρητικῶν μεγάλως κεχαρισμένον*· καὶ *σανσκρ.* -*vāra-* (προστασία), *vīṣṭi* (εἰς λατ. *ῥ.* *vor(u)*): ἐλλ. *ερωσθαι*, *Ζενδ.* *var-* (καλύπτειν).

HPA, ἰων. **HPH**, ἡ· ἡ γνωστὴ θεά, ἡ *Iuno* τῶν Ῥωμαίων, ἡ βασίλισσα τῶν Θεῶν, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

HPaίος, α, ον' ὁ τῆς Ἥρας, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν || τὸ *HPaίον* (ἐνν. *ἱερόν*)· ὁ ναὸς τῆς Ἥρας (*Heraeum*) || τὰ *HPaία* (ἐνν. *ἱερά*)· ἡ ἑορτὴ τῆς Ἥρας.

HPAKΛE'HPΣ, συγχρ. **HPρακλῆς**, ὁ γεν. *HPρακλέος*, συγχρ. *HPρακλέους*, ἐπ. *HPρακλῆος*· δοτ. *HPρακλέει*, συγχρ. *HPρακλέει*, *HPρακλεῖ*, ἐπ. *HPρακλῆι*· αἰτ. *HPρακλέα*, συγχρ. *HPρακλέα*, ἐπ. *HPρακλῆα*, σπαν. *HPρακλῆ*, μτγν. δὲ καὶ *HPρακλῆν*· Κλητ. *HPράκλεες*, *HPράκλειες*· ἐν τῇ ἰων. διαλ. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἀκόλουθοι τύποι: γεν. *HPρακλέος -κλεῦς*, δοτ. *HPρακλέει*, αἰτ. *HPρακλέα*· ὁ γνωστὸς ἥρωας καὶ ἡμίθεος Ἥρακλῆς (λατ. *Hercules*), υἱὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ὁ περιφημότερος τῶν Ἑλληνῶν ἥρωων ἢ Κλητ. *HPράκλειες* ἐκρησιμοποιεῖτο συνήθως ὡς ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, ὀργῆς ἢ δυσαρρεσίας. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

HPράκλειος, α, ον', ὡς. -ος, -ον (*HPρακλῆς*), ἐπικ. *HPρακλήιος, η, ον'* ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἥρακλέα, λατ. *Herculeus*: *βίη HPρακλήη* = ἡ *βία* (δύναμις, ρώμη) τοῦ Ἥρακλέους, τ. ἔ. ὁ ἴδιος ὁ Ἥρακλῆς || *HPράκλειαι στήλαι* = αἱ στήλαι τοῦ Ἥρακλέους (τὰ δύο ἀπέναντι ἀκρωτήρια, Γιβραλτάρ καὶ *Κεῦτα*).— Τὸ *HPράκλειον*, ἰων. -ήιον = ὁ ναὸς τοῦ Ἥρακλέους || τὰ *HPράκλεια* = αἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἥρακλέους γινόμεναι ἑορταί.— || *HPράκλεια λουτρά* = θερμὰ λουτρά.

HPρακλῆς, συγχρ. ἐκ τοῦ *HPρακλῆς*.

ήράμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *αἶρω*.— Ὡς. παρατ. τοῦ *εραμαι*.

ήρᾶρον, ες, ε, ἀόρ. β' τοῦ *ἀραρίσκω*.

ήρᾶσάμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *εράομαι*.

ήρᾶσθην, παθ. ἀόρ. α' (μετὰ μέσης σημ.) τοῦ *εράομαι*.

ήρᾶσαστο, ἐπ. ἀντὶ *ήρᾶσατο*, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *εράομαι*.

ήράτο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *αἶρω*.

ήράτο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *εράομαι*.

ήρέθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *αἶρέω*.

ήρεθον, πρτ. τοῦ *ερέθω*.

ήρει, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *αἶρέω*.

ήρεια, ἀόρ. α' τοῦ *ερείδω*.

ήρέμα καὶ **ήρέμας**, ἐπίρ. ἠούχως, σιγά, μαλακά,

ἐλαφρῶς || ὀλίγον τι, ἐλαφρῶς || βραδέως, ἀργά.— Τὸ ἀρχαῖον ἐπιθ. *ήρεμος*, ἐξ οὗ προέρχεται τὸ ἐπίρ. ἀπαντᾶ μόνον ἐν τῷ συγκριτ. βαθμῷ *ήρεμότερος*· ἀντὶ τοῦ *ήρεμος* ἀπαντᾶ ὡς θετικὸν βαθμῶς τὸ *ήρεμαῖος*.

Ἔτυμ.: *ήρέμα*, τὸ πρὸ φων. *ήρέμας* ἐοχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἀτρέμας*· *ήρεμαῖος*· *ήρεμῶς*· *ήρεμίζω*· γσθ. *rimis*, -isis (ήρεμια) (πρβλ. αἰτ. συγχρ. *ήρεμότερος*), Λιβ. *rimil* (ήρεμιζω), *ropis* (γαλήνη), *σανσκρ.* *rāmaté* (κάθημαι ἤσυχος, ἐφρουχόζω), *Ζενδ.* *ram-* (ἀναπαύομαι), *rāmayeiti* (καταπραῖνω), *rāman-* (ἀνάπαυσις, εἰρήνη), εἰτα λιθ. *rem*·*Ἥ* (ὑποβαστάζω), παλ.-ιρλ. *fo-rimim* (τοποδετῶ), (<**remiō*), ἰαπ. **rem-* (ὑποβαστάζω, παρηγορῶ).

ήρεμαῖος, α, ον (*ήρέμα*)· ἠσυχος, ἀτάραχος, ἡρεμος.— Ἐπίρ. -*αίως*.

ήρεμότερος, α, ον, ἀνώμ. συγκριτ. τοῦ *ήρεμαῖος*· βλ. *ήρέμα*· ἐπίρ. *ήρεμότερος*.

ήρεμέω, μέλ. -ήσω (*ήρέμα*)· εἶμαι ἡρεμος, τηρῶ ἡσυχίαν, κάθημαι φρόνιμα.

ήρεμί, ἐπίρ. ἀντὶ *ήρέμα* (8 βλ.).

ήρεμία, ἡ (*ήρέμα*)· ἡσυχία, ἀτάραξις, ἀκίνησις.

ήρεμίζω, μέλ. -ίσω (*ήρέμα*)· ποιῶ τινα ἡρεμον, τὸν κάμνω νὰ ἡρεμησῇ, τὸν καταπραῖνω.— Παθητ. εἶμαι ἡρεμος, γαλήνη, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω.— || ἀμτβ. *ήρεμῶ*, εἶμαι ἡρεμος, ἡσυχος.

ήρεια, ἀόρ. α' τοῦ *ερέω*.

ήρέτεια, ἀόρ. ἀντὶ *αἶρέω*.

ήρειυν, ἰων. ἀντὶ *ήρουν*, πρτ. τοῦ *αἶρέω*.

HPη, ἰων. ἀντὶ *HPα*.

ήρημαι, παθ. πρκ. τοῦ *αἶρέω*.

ήρήμωσα, ἀόρ. α' τοῦ *ερημόω*.

ήρηρι, γ' ἐν. ὄπερ. τοῦ *ἀραρίσκω*.

ήρηριστο, γ' ἐν. παθ. ὄπερ. τοῦ *ερείδω*.

ήρθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *αἶρω*.

ήρι, (*ήρ*), ἐπίρ. ἐνωρίς, πολὺ πρωτ'· *ἄμα ήρι* τοῦ *ἄρως* = μόλις ἤρχιζε τὸ δέρος, ἐνωρίς κατὰ τὸ ὄρος. [*ὄμ. ήρι* (<ᾰ)ἤρ-, πρβλ. λ. λ. ὄμ. *ήρειος, ε-ρειστον*].

HPιδᾶνός, ὁ· ὁ γνωστὸς ποταμὸς, ὑπὸ τοῦ Ἥροδότου πρῶτον μνημονευόμενος, διάσημος δὲ ἐν τῇ μυθολογίᾳ καταστάς· μτγν. συγγραφεῖς ἐξέλαβον τοῦτον ὡς τὸν Πάδον, ἄλλοι δὲ ὡς τὸν Ροδανὸν ἢ τὸν Ρῆνον.

HPιδμεον, πρτ. τοῦ *αἰεθμεῖν*.

HPιδμῆμαι, παθ. πρκ. τοῦ *αἰεθμεῖν*.

HPίκε, γ' ἐν. ἀμτβ. ἀορ. β' τοῦ *ερείκω*.

HPίνός, ἡ, ὄμ. (*ήρ*) = *εαρινός*· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἀνοιξίαν || οὐδ. *ήρινόν* καὶ *ήρινά* ὡς ἐπίρ. = κατὰ τὴν ἀνοιξίαν.

HPP'OM, τὸ· τῶπος, τύμβος, μνημεῖον.— [*δημρ.* **HPρίον*· πιθανὴ σχέσηις πρὸς τὸ *σανσκρ.* *vīṣṭi*, *Ζενδ.* *var-* (καλύπτειν, σκεπάζειν), πρβλ. *δημρ.* *ήρα*, αἰτ. *ήρανος* (=προστάτης)].

HP-πόλη, ἡ, θηλ. ἐπιθ. (*ήρι*+*πολέω*)· ἡ τὸ πρωτὶ περιφερομένη, *βαδίζουσα* || ὡς οὐα. = ἡ πρωία, ἡ Ἥως (αὐγὴ).

HPρίπον, ἀόρ. β' τοῦ *ερείπω*.

HPρία, ἀόρ. α' τοῦ *ερίζω*.

HPρα, **HPρμαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *αἶρω*.

HPρμένος, η, ον, μτγ. παθ. πρκ. τοῦ *ἀραρίσκω*.

HPρνεῖτο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ἀρνέομαι*.

HPρνησάμην, ἀόρ. α' τοῦ *ἀρνέομαι*.

HPρόθην, παθ. ἀόρ. τοῦ *εράω*.

HPρόμην, μέσ. πρτ. τοῦ *αἶρω*,

HPρπαξα ἢ **HPρπασα**, ἀόρ. α' τοῦ *ερπάζω*.

HPρρησα, ἀόρ. α' τοῦ *ερω*.

HPρσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἀραρίσκω*.— || ὡς. τοῦ *ἄρω*.

HPρημέω, μτγ. παθ. πρκ. τοῦ *ερέω*.

HPρύναντο, γ' πληθ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *ερένω*.

HPρῦγον, ἀμτβ. ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ *ερεῦγομαι*.

HPρῦκάκε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *ερέκω*.

HPρῶμην, πρτ. τοῦ *ερχομαι*· ὡς. μέσ. πρτ. τοῦ *ερχω*.

HPρῶ, β' ἐν. πρτ. τοῦ *εράομαι*.

HPρῶ, ποιητ. ἀντὶ *ήρωι*, δοτ. τοῦ *ήρως*· αἰτ. *HPρῶ*.

HPρῶτιον, τό = *ήρῶν*.

HPρῶση, ἀόρ. α' τοῦ *εραέω*.

HPρωικός, ἡ, ον, (*ήρως*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων

εἰς ἠρωας, ἠρωϊκός || ἠρωϊκὸν μέτρον ἢ ἠρωϊκὸς στίχος, ὁ ἐξάμετρος, τὰ δακτυλικὸν ἐξάμετρον. ἠρωϊνῆ, [ἔ], κατὰ συναλφ. ἠρῶνῆ, θηλ. τοῦ ἠρωῶς· ἠρωῶς· ἠρωῶς.

ἠρωῶς, α, ον = ἠρωϊκός (8 βλ.). **ἠρωῶς, -ίδος, ἦ** = ἠρωῶν (8 βλ.). **ἠρωῶν**, πρτ. τοῦ ἠρωῶμαι. **ἠρωον, τό** ὁ ναός (ἢ θωμός) ἠρωος· οὐδ. τοῦ ἠρωῶς, α, ον, συνηρ. τύπος τοῦ ἠρωῶς· ὁ ἀνήκων ἢ ἠρωῶν εἰς ἠρωα, ἠρωϊκός || ὁ ἠρωῶς (ἐνν. ἐν θωμῶς = τὸ ἠρωϊκὸν μέτρον, ἐξάμετρος). Ἐκ τοῦ ἠρωῶς, ὁ γεν. ἠρωῶς, ἀττ. ἠρῶ· πληθ. ἠρωαι, συνηρ. ἠρῶ· ἀττ. ἠρῶα, συνηρ. ἠρῶ· πληθ. ὄνομ. ἠρῶες, ἀττ. -ῶας, ὄπαν. κατὰ συναλφ. -ῶς· ἠρωας, ἠρωῶς. — Παρ' Ὀμηρῶ ἢ ἔννοια καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἠρωος δὲν περιρριζεῖται εἰς πολέμιστάς μόνον, ἀλλ' ἀπονέμεται εἰς πάντα «ἐλευθέρον ἄνθρωπον» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως εἰς ἀοιδούς, κήρυκας κ. ἄ. — Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον οἱ ἠρῶες ἀπετέλουν τὴν τετάρτην γενεὰν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἵτινες ἔπεσαν πρὸ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τροίας, καὶ ἦσαν ἀνώτεροι τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. — III Ὁ Πίνδαρος παριστᾷ τοὺς ἠρωῶς ὡς γενεὴν μεσάζουσαν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡμιθέους, εἴτε εἶχον γεννητὴν ἐκ θεῶν, ὡς ὁ Ἡρακλῆς ἢ ὁ Αἰνείας, εἴτε ἐκ θνητῶν. Ἐσάκις ὁμοῦ οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶχον προσφθερίμενιστάς διηρησίστας εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς ὁ ἠρῶς. — IV Εἰς πηγ. χερόνους οἱ ἠρῶες ἦσαν «κατώτεραι ἐγχώρια θεότητες», προστάτιδες φυλῶν, πόλεων κλπ. ἢ ἐν Ἀθηναῖς τῆς ἠρῶος ἐπιώνυμοι ἦσαν ἐκεῖνοι, ἀλλ' οὗς ἐπίλους ἔλαβον τὰ ὀνόματα τῶν αἰθέρα καὶ ὡς ἠρῶες ἐπίσης ἐλατρεύοντο οἱ Ἰβουραῖοι πόλεων.

Ἐτυμ.: ἠρῶς, γεν. ἠρωῶς; (*ἠρῶφ-ος, Ἀρχ. ἠρῶος· ἠρωϊνῆ, ἠρῶη, ἠρῶϊς, -ίδος. Κρητ. ἠρῶασσα (πρβλ. ἀνασσα), Γοττ. κ.κ. ἠρῶίσα, ἠρῶσσα (πρβλ. βασιλικῶς κλπ.) ἠρῶϊς (ἠρῶϊός) ἠρῶον. — Βυατικῆ σημ. «προστάτης, ὑπερασπιστής», πρβλ. ἀργ. ἠρᾶ (*ἠρᾶ (= ἠ προστάτης, πολιούχος) λατ. servo (= διαφυλάσσω ὀδίκτον), Ζετθ. haurvalli (= ἀγρυπνῶ ἐπὶ τινός).

ἦς, ὄμρ. ἀντὶ ἦν, γ' ἐν. πρτ. τοῦ εἶμι. **ἦσα**, ἀττ. ἄορ. α' τοῦ ἦζω. **ἦσα**, ἄορ. α' τοῦ ἦζω. **ἦσαι**, β' ἐνικ. τοῦ ἦμαι. **ἦσαν**, γ' πληθ. πρτ. τοῦ εἶμι. **ἦσαν**, ἀττ. ἀντὶ ἦδσαν, γ' πληθ. ὑπερσ. (μετὰ σημ. πρτ.) τοῦ οἶδα. — ἢ ἀντὶ ἦσαν, γ' πληθ. πρτ. τοῦ εἶμι. **ἦσατο**, ἄορ. ἢ ἐν. ἐπ. ἄορ. α' τοῦ ἦζομαι. **ἦσειν**, ἀορ. μέλλ. τοῦ ἦμι. **ἦσθα**, αἰολ. ἀντὶ ἦς, β' ἐν. πρτ. τοῦ εἶμι. **ἦσθα**, ἀορ. τοῦ ἦμαι. **ἦσθένουν**, πρτ. τοῦ ἄσθενέω. **ἦσθην**, παθ. ἄορ. α' τοῦ ἦζομαι. **ἦσθην**, ἀττ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀεῖδω. **ἦσθιον**, πρτ. τοῦ ἐσθίω. **ἦσθόμεν**, ἄορ. β' τοῦ αἰσθάνομαι. **ἦσθον**, πρτ. τοῦ ἐσθίω. **ἦσι-επιῆς**, ἐς (ἔνιμα + ἐπος)· φλύαρος, μωρολόγος (κυρ. ὁ εἰς ἐτι = ὁ ἀφίνων νά του φεύγουν λέξεις, ὁ ἐκβάλλων λέξεις, ὁ εὐκόλως καὶ ταχέως λαλῶν).

ἦσκειν, συνηρ. τύπος τοῦ ἦσκεν, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀσκῶ. **ἦσαι**, ἀττ. παθ. πρτ. τοῦ ἀεῖδω. **ἦσμεν**, ἀττ. ἀντὶ ἦδμεν, α' πληθ. ὑπερσ. τοῦ οἶδα. **ἦσ**, β' ἐν. πρτ. τοῦ ἦμαι. **ἦσα**, ἀττ. ἦττα, -ης, γ' ἀντίθ. τῷ νίκη· ἦττα, ἀποτυχία || μετὰ γεν. ὑποχώρησις εἰς τι(να), τὸ νά νικᾷται τις ὑπὸ τίνος. Ἐκ τοῦ **ἦσάομαι**, ἀττ. ἦττάομαι, μέλλ. μέσ. καὶ παθ. **ἦτήσομαι**, ἦσσηθήσομαι· ἄορ. α' ἦσσηθή· πρτ. ἦτημα. — Ἰων. ἐσάομαι (βλ. λ.). — Πιθηρ. (ἦσαν)· εἶμαι ἦσαν, τ. ἔ. κατώτερος, ἄοθενέτερος, ἀπὸ τινος || εἶμαι ἠττημένος, κατατροπωμένος || ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι || ἀπολ. νικῶμαι || ὡς νομικός δ-

ρος, νικῶμαι ἐν δίκῃ, χάνω τὴν δίκην, χάνω τὴν ὑπόθεσίν μου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἦσητέος, α, ον, καὶ οὐδ. πληθ. ἦσητέα, ρημ. ἐπίθ.· πρέπει νά νικᾷται τις, πρέπει νά ὑποτάσσεται. **ἦσσον**, ἀττ. πρτ. τοῦ αἶσσο. **ἦσων**, ἦσων, γεν. -ονος· ἀττ. ἦττων· ἰων. ἔσων· κατώτερος, ἄοθενέτερος, μικρότερος || μετὰ γεν. πρσ. ἄοθενέτερος ἀπὸ τινος, ἀνίκανος νά ἀγωνισθῆ πρὸς τινά, ὁ ὑποχωρῶν εἰς τί (ἐν χρήσει ὡς ἀνώμ. συγγκ. τοῦ θετικῆ κακός· πῖθ. ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ ἦκα, μέ ὑπερθ. τὸ ἦμιστος) — [δέξά τὴν ἐτυμολ. βλ. ἦκα]. **ἦσται**, γ' ἐν. τοῦ ἦμαι. **ἦσθε**, ἀττ. ἀντὶ ἦσείτε, β' πληθ. ὑπερσ. τοῦ *εἶδω. **ἦσθην**, ἀντὶ ἦτην, γ' οὐκ. πρτ. τοῦ εἶμι. **ἦσθην**, ἀττ. ἀντὶ ἦδείτην, β' καὶ γ' οὐκ. ὑπερσ. τοῦ *εἶδω.

ἦστο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἦμαι. **ἦστον**, ἀντὶ ἦτον, β' οὐκ. πρτ. τοῦ εἶμι. **ἦστωσα**, ἄορ. α' τοῦ αἰστέω. **ἦσῦχα**, οὐδ. πληθ. τοῦ ἦσυχος, ἐν χρήσει ὡς τὸ ἦσυχῆ. **ἦσυχάζω**, μέλ. -σω (ἦσυχος)· εἶμαι ἦσυχος, ἀναπαύομαι || τὸ ἦσυχάζον τῆς νυκτός = τὸ ἦσυχώτερον σημεῖον τῆς νυκτός, τ. ἔ. τὸ μεσονύκτιον. **ἦσυχάϊοι, α, ον**, ποιητ. ἀντὶ ἦσυχος (8 βλ.). **ἦσυχάϊτες, α, ον**, ἀνώμ. συγγκ. τοῦ ἦσυχος, ἦσυχάϊος. **ἦσυχῆ**, ὄμρ. ἦσυχᾶ, ἐπίθ. τοῦ ἦσυχος· ἠούχως, ἠρέμα. **ἦσυχία, ἦ**, ὄμρ. ἄσυχία, (ἦσυχος)· ἠσυχία, ἀκίνησις, ἀνάπαυσις, οἰωπῆ || ἦσυχίαν ἄγω ἢ ἔγω = ἠσυχάζω, εἶμαι ἐν εἰρήνῃ, ἀναπαύομαι. 2) ἠρεμία, ἀνάπαυσις, ἀνάπαυλα, εὐκαιρία (λατ. otium). **ἦσυχίμος, ον**, ὄμρ. ἄσυχ-, ποιητ. ἀντὶ ἦσυχος (8 βλ.). **ἦσυχίος, ον** (καὶ σπαν. -α, -ον), ποιητ. ἀντὶ ἦσυχος.

ἦσυχος, ον (καὶ σπαν. -α, -ον), ποιητ. ἀντὶ ἦσυχος. **ἦσυχος, ον** (καὶ σπαν. -α, -ον), ποιητ. ἀντὶ ἦσυχος. ἀκίνητος, ἐν ἀναπαύσει: ἐχ' ἦσυχος = μένε ἦσυχος, ἠούχαε. 2) ἠρεμίας, πρῶτος. — II Τὰ παραθ. τοῦ ἐσχηματίζοντο ἀνωμαλῶς: ἦσυχάϊτες, -αἰτάος· ἀλλ' ὁμοῦ καὶ ἦσυχώτερος. — III ἐπίθ. ἦσυχώς, ὡς ἦσυχῆ, τὸ δ' οὐδ. πληθ. ἦσυχᾶ ἐλαμβάνετο καὶ ὡς ἐπίθ. ἀντὶ τοῦ ἦσυχώς.

ἦσυχυκα, πρτ. τοῦ αἰσχύνω. **ἦσυχυμαι**, παθ. πρτ. τοῦ αἰσχύνω. **ἦσυχνα**, ἄορ. α' τοῦ αἰσχύνω. **ἦσω**, μέλ. τοῦ ἦμι. **ἦ-τε**, ἦ ἦ τε, σύνθ. ἦ καὶ, ἦ ἐπίσης. **ἦτε** ἀντὶ ἦεγε, β' πληθ. πρτ. τοῦ εἶμι. **ἦτηκα; ἦτησα**, πρτ. καὶ ἄορ. α' τοῦ αἰτέω. **ἦτην**, γ' οὐκ. πρτ. τοῦ εἶμι. **ἦτιάσασθε, ἦτιῶντο**, ἐπ. β' καὶ γ' πληθ. πρτ. τοῦ αἰτιάομαι.

ἦτιῶσάμην, ἦτιῶμαι, μέσ. ἄορ. α' καὶ παθ. πρτ. τοῦ αἰτιάομαι. **ἦ-τοι**, σύνθ. I = ἦ τοι· βεβαίως, ἀληθῶς. — I = ἦ τοι· ἦ τῷ ὄντι· ἀκολουθοῦμενον δὲ ὑπὸ τοῦ ἦ κείττι ἀντὶ τῆς διπλῆς διαζεύξεως (ἦ...ἦ).

ἦτρίσασμαι, παθ. πρτ. τοῦ ἐσομίζω μετὰ μέσ. σημ. **ἦτορ**, τό, ἐν χρήσει κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. ὄμων· ἦ καρδία.

Ἐτυμ.: ἦτορ κυρ. εἰναι αἰολ. τύπος ἀντὶ *ἦαρ· ἦτρον (βλ. λ.), ἀγγλ.-σλαβ. oedre, παλ.-γερμ. ādara (φλέψ, τένων), innādiri (ἐντόσθια), ἰρλ. in-athar (Κελτ. *en-ōtro) = ἐντόσθια.

ἦτριον, ὄμρ. ἄτριον, τό ὁ στήμων (τὸ «στημόνι» ὑφάσματος || τὸ «υφάδι» ἐκκαλεῖτο κρόκη || κατὰ πληθ. τὰ ἦτρια = ὑφάσμα λεπτὸν, διαφανές || ὄθεν, ἦτρια βύβλων = φύλλα κατεσκευασμένα ἐκ λωρίδων παπύρου σταυροειδῶς πεπλεγμένων. **Ἐτυμ.**: ἦτριον (καὶ ἦτριον· πιθαμῶς εἶναι ὀρθῆ ἢ παλαιόθεν συσχέτισις τῆς λ. πρὸς τὸ αἰττομαί (σημο-νίζω) κατὰ τινὰς νεωτέρους εἰς ἐν ἀρχῇ F (πρβλ. ὄμρ. ἐπ-ἦτριμος = ἐνυφασμένος, ὄθεν, πυκνός, πολυάριθμος) καὶ εἶναι συγγ. τῷ σανακρ. νάγαθι (ὑψί-

νω, πλέκω), παλ.-σλαβ. **viti** (περιτυλίσσω), λιθ. **vy'ti** (ουστρέφω), λατ. **viēō** (πλέκω, ύφαίνω).

ἤτρον, τὲ (*ἤτορ*)· τὸ ὑπογάστριον, λατ. **abdomen**.
ἤττα, **ἤττάριαι**, **ἤττων** κλπ. ἀττ. τύποι ἀντὶ *ἤσσα*, *ἤσσομαι*, *ἤσσω*.

ἤτω ἀντὶ *ἔστω*, γ' ἐν. Προστ. τοῦ *εἰμί*.
ἤϋ, οὐδ. τοῦ *ἤϋς*, ἀντὶ *ἔϋς* (= καλός, γενναίος)· ἐν τοῖς συνθέτοις μετὰ τοῦ *εὐ-* ἢ *εὐ-* ὡς πρώτου συνηθετικῶ τοῦτο συχνὰ ἐκταίνεται ἀπ. εἰς *ἤϋ-* (βλ. ἐν *εὐ-*).

ἠύδησα, **ἠύδηκα**, ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ *αὐδάω*.
ἠύδοκίμουν, πρτ. τοῦ *εὐδοκίμεω*.
ἠύδων, ἀττ. πρτ. τοῦ *αὐδάω*.
ἠύλησα, ἀόρ. α' τοῦ *αὐλέω*.
ἠύλισθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *αὐλίξω*.
ἠύξαιμην, ἀόρ. α' τοῦ *εὐξομαι*.
ἠύξανον, πρτ. τοῦ *αὐξάνω*.
ἠύξθησθην, **ἠύξημαι**, ἀόρ. α' καὶ παθ. πρκ. τοῦ *αὐξάνω*.

ἠύξηκα, **ἠύξησα**, πρκ. καὶ ἀόρ. α' τοῦ *αὐξάνω*.
ἠύρον, **ἠύρέθην**, ἐνεργ. ἀόρ. β' καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ *εὐρίσσω*.

ἠύς, οὐδ. *ἠύ*, ἐπ. ἀντὶ *εὐς* (8 βλ.)· καλός, γενναίος.
ἠύσα, ἀόρ. α' τοῦ *αὐών* (8 βλ.).

ἠύτε, ἐπ. συνδ. ὅπως, ὡς, καθῶς.— || ἀντὶ τοῦ *ἦ* = ἦ, παρὰ (μόνον ἀπαξ παρ' Ὀμ. ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ: *νέφος μελάντερον ἠύτε πύσσα* = ἐπιὸ μαῦρο ἀπὸ τῆν πύσσα)· βλ. *ἦ*, ἐμμηρ. *ἦ* (= *ἦ*).

ἠύτρεπισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *εὐτρεπίξω*.
ἠύχόμην, πρτ. τοῦ *εὐχομαι*.

ἠφαίστειος, α, ον (*ἠφαιστῖος*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἠφαιστον, λατ. **Vulcanius** || τὸ *ἠφαιστῖον* ἢ *ἠφαιστον* (ἐνν. *ἱερὸν*) = ὁ ναός τοῦ ἠφαιστοῦ || τὰ *ἠφαιστῖα* (ἐνν. *ἱερά*) = αἱ πρὸς τιμὴν τοῦ ἠφαιστοῦ ἑορταί (λατ. **Vulcanalia**).

ἠφαιστό-πνοος, ον (*ἠφαιστοσπινέω*)· ἠφαιστοτέυκτος, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ ἠφαιστοῦ.

ἠφαιστος, -ου, ὁ· ὁ γνωστός θεὸς ἠφαιστος (λατ. **Vulcanus**), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς ἠφρας, χλωλός ἐκ γενετῆς, θεὸς τοῦ πυρός, καὶ κάτοχος πάσης τέχνης ἐχούσης ἀνάγκην πυρός (καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐξεργαζομένων μέταλλα).

ἠφαιστό-τεύκτος ον καὶ **ἠφαιστο-τεύχης**, ἐς (*ἠφαιστοστέυχων*)· κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ ἠφαιστοῦ.

ἠφθα, δωρ. γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἠπτω*.
ἠφι, ἐπ. ἀντὶ *ἦ*.

ἠφιε, ἀντὶ *ἀφίει*, γ' ἐν πρτ. τοῦ *ἀφίημι* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *ἀφίω*).

ἠφίου, πρτ. τοῦ *ἀφίημι* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *ἀφίω*).
ἠφύσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἀφύσσω*.

ἠφυσόμην, μέσ. πρτ. τοῦ *ἀφύσσω*.
ἠφα, πρτ. τοῦ *ἄγω*.

ἠφασκον, ἰων. πρτ. τοῦ *ἠχέω*.
ἠχέτης, -ου, ὁ· ἐπ. *ἠχέτᾶ* (*ἠχέω*)· ὁ καθαρῶς ἠχῶν,

εὐχῆος, ὀξύφωνος, ἐπιθ. τοῦ *τέτιγγος* (ὁ *τερετίζων*) || ὡς οὖο, ὁ *τερετίζων* (τ. ἐ. ὁ *τέτιξ*), λατ. **cicāda**.

ἠχέω, δωρ. **ἠχέω**· μέλ. -ἠσω· ἠχῶ, ἀντηχῶ, κροτῶ || μετ' αἰτ. συστ. ἀντικ. *ἠχῶ ἕϊνον*, *κωκυτέων* = ἐκπέμπω, ἀναπέμπω (κυσ. κόμνω νὰ ἠχήσῃ) ὕμνον ἢ δρῆνον. Ἐκ τοῦ

ἠΧΗ, δωρ. **ἠχῶ**, ἢ *ἠχο*· ὁ τοραχῶδης θόρυθος τοῦ ὄχλου, ἢ ὁ ῥόχος τῆς θαλάσσης κλπ. || παρὰ τοῖς Γραγ. συν. ὡς τὸ *ἰαχη* = κραυγὴ ὀδύνης, θρόνος.

ἠετμι· *ἠχη*, δωρ. **ἠχῶ** (*Fāhā)· ἠχῶ, -οῦς· *ἠχος* (πρβλ. Ἄρκ. **Fāchos**, Χαλκιδ. **Fāchus** ὡς κύρ. ὀνόματα)· ἠχέω· ἐπ. *ἠχέτᾶ*, *ἠχέτης*· *ἠχέϊον*· ἄμφιαχυτᾶ· *ἰάχη* (*FiFāhā)· ἰάχω (*FiFāhō). Κατὰ τινὰς συγγ. τῶ ἀγγλ. σαξ. **swōzan**, **swēzan** (ἀντηχῶ), **swēz**, **swoez** (θόρυθος), παλ.-σαξ. **swōgan** (ἠχῶ), Γοτθ. **gawōgjan** (ἀναστενάξω), λιθ. **svagiū** (ἀντηχῶ), λετ. **swadzi** (κροτῶ)· ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰαπ. β. *(s)vagh-. — Κατὰ τινὰς σχετικῶν εἶναι καὶ τὸ λατ. **vāgio**, λιθ. **vōgranī** (κλαυθμηρίζω).

ἠχῆεις, *εσσα*, ἐν (*ἠχῆ*)· ἠχῶν, κροτῶν, παταγῶν, ροχθῶν.

ἠχημα, -ατος, τὸ (*ἠχέω*)· ἠχος.
ἠχητής, -οῦ, ὁ· καὶ **ἠχητικός**, ἢ, ὄν· *ἠχέτης* (8 βλ.).

ἠχι, ἐπ. ἀντὶ *ἦ*, ἐπίρ. ὀπου.
ἠχθετο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ἠχθομαι* καὶ *ἠχθομαι*.

ἠχθῆμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἠχθομαι*.
ἠχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἠγω*.

ἠχθηρα, ἀόρ. α' τοῦ *ἠχθαίρω*.
ἠχημάσα, ἀόρ. α. τοῦ *ἠχημάξω*.

ἠχος, ὁ = *ἠχῆ* (8 βλ.).
ἠχῶ, δωρ. **ἠχῶ**, ἢ· γεν. -όος· συνηρ. -οῦς = *ἠχῆ*· ἠχῶ ἀναπαλλόμενος (κραδαὶ ὀμενος, ἀντηχῶν),

«ἠχῶ» καὶ ἀντήχησις, ἠχος ἐξ ἀνιακλάσεως.— || ὡς κύρ. *ἠνομα*, ἢ *ἠχῶ* ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὡς Ὀρειάς, ἐπαναλαμβάνουσα ἠχους καὶ φωνάς.

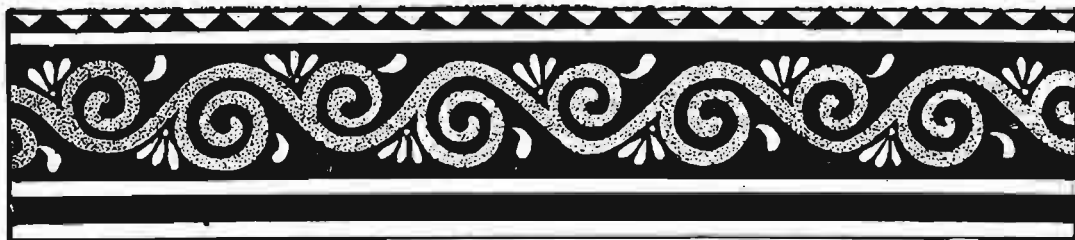
ἠψατο, γ' ἐν. ἀορ. τοῦ *ἠπτομαι*.
ἠψησα, **ἠψηθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἠπω*.

ἠψθεν, δωρ. **ἠψθεν**, ἀττ. **ἠψθεν**, ἐπίρ. (*ἠψός*)· ἀπὸ πρῶτας, ἀπὸ τὰ χαράγματα, κατὰ τὴν χαρουγῆν.

ἠψθι, παλ. ἐπ. γεν. τοῦ *ἠψός*· *ἠψθι*· *πρῶ* = πρὸ τῆς οὐγῆς, πρὶν ἐξημερῶσθ.

ἠψών, -όνος, ὁ· ἀττ. συνηρ. ἀντὶ *ἠΐών*.
ἠψος, α, ον· πρῶνιός, κατὰ τὴν πρῶταν, κατὰ τὴν οὐγῆν.— || ἐξ ἀνατολῶν, ἀνατολικός. Ἐκ τοῦ

ἠΨ, ἢ· γεν. *ἠΨος* καὶ συνηρ. *ἠΨός*· δοτ. *ἠΨοί* καὶ συνηρ. *ἠΨοί*· αἰτ. *ἠΨα* καὶ συνηρ. *ἠΨα*.— Ἄττ. *ἠΨος*, γεν. *ἠΨω*, αἰτ. *ἠΨω* ἢ *ἠΨων*.— Δωρ. *ἠΨός*.— Διολ. *ἠΨός*· ἢ χαρουγῆ, οὐγῆ, τὰ χαράγματα, πρῶτα || ἀντίθ. τῶ *μέσση*· ἠμαρ (= μεσημβρία, μεσημέρι) καὶ *δειλη* (= ὀπόμεμα «δειλινό») || αἰτ. *ἠΨ* = κατ' ὄλον τὸ πρῶτ' *ἠΨ*· ἠΨοί = κατὰ τὰ ἐξημερώματα. 2) Ἡ ἀνατολή, ἀντίθ. πρὸς τὸν *ζόφον*. 3) Ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ὑπελόγιζον τὰς ἡμέρας κατὰ *πρῶτας* (ὅπως ἄλλοι τινὲς λαοὶ κατὰ *νύκτας*), ἠΨὸς κατήντησε νὰ σημαίνῃ *ἡμέρα* || ὡς. τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.— || ὡς κύρ. *ἠνομα* ἢ *ἠΨός* (λατ. **Eos, Aurora**) = ἡ θεὰ τῆς πρῶτας ἢ οὐγῆς. [διὰ τὴν ἑτυμολ. βλ. *ἠΨος*].

Τὸ γράμμα τοῦτο κατέχει τὴν ὀγδόην θέσιν ἐν τῇ ἀλφαβήτῳ, ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὸ φοινικικὸν Θ (tēth), ὅπερ κατεῖχεν ἐπίσης τὴν ὀγδόην θέσιν, ἐσήμαινε δ' ὄφιν.
 Τὸ **θητα** εἶχε παρ' Ἀρχαίαις (καὶ δὴ πιθανῶς μέχρι τοῦ 4ου αἰ. π.Χ.) διαφορετικὴν προφορὰν ἀπὸ τῆν σημερινήν, ἐκφωνούμενον οὐχὶ ὡς συνεχῆς μεσοδοντικὸς φθόγγος, ὡς σήμερον, ἀλλὰ ὡς κλειστός ὀδοντικός (φατνιακός) μετὰ συνεκφορὰς πνεύματος, ἦτοι ὡς th, διπλῶς ἄλλως τε καὶ ἀπεδόθη λατινιστὶ εἰς τὰς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰλημμένας λέξεις: *cithara, Athenae, Themistocles*. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλληνικαῖς ἐπιγραφαῖς ὁ φθόγγος θῆτα ἀπαντᾷ γεγραμμένος διὰ δύο γραμμάτων (θΗ, ἦ τθ), ὅπερ μαρτυρεῖ ἐπίσης τὴν τότε διάφορον προφορὰν τοῦ.
 Ὁ παρατιθέμενος πίναξ ἐμφαίνει τὸ σχῆμα τοῦ θῆτα τῶν διαφόρων ἀλφαβήτων κατὰ διαφόρους περιόδους.

ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ		ΣΧΗΜΑ	
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ		⊕	
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΙΩΝΙΚΟΝ	⊗	
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	⊗	
	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	⊗	
	ΑΤΤΙΚΟΝ	ΠΡΟΣΟΛΩΝΕΙΟΝ	⊕
		ΣΟΛΩΝΕΙΟΝ	⊗
ΠΕΡΙΚΔΕΟΥΣ		⊙	
ΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ		⊙	
'Ελληνιστικῶν - Ρωμαϊκῶν - Βυζαντινῶν χρόνων καὶ ἐφεξῆς		⊙ ⊖ ⊗ ⊕	

Θ, θ, θήτα, (ἔβρ. tēth), τὸ τὸ ὀγδοὺν γράμμα τῆς ἑλλην. ἀλφαβήτου ὡς ἀριθμητ. Θ' = ἑννέα, ἑννατος, ἀλλὰ Θ = 9.000. Ἐν τῇ δωρ. διαλ. τὸ Θ συχνὰ μεταβάλλετο εἰς σ, ὡς τὰ Λακων. *σειος* (θεῖος), *Ἀσάνα* ('Αθάνα), *σάω* (θάω) οὕτω καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰων. *βυσσός* ἀντὶ *βυθός*. Ἄλλοτε τὸ Θ ἐν τῇ Αἰολ. καὶ δωρ. μεταβλήθη εἰς φ: *φήρ*, *φλάω*, *φλίβω* (ἀντὶ *θήρ*, *θλάω*, *θλίβω*). Τέλος τὸ Θ εὐρηται ἐνίοτε εἰς τὴν θέσιν τοῦ δασέος πνεύματος, ὡς *θαμὰ* ἀντὶ *ἄμα*, *θάλασσα* ἀντὶ *ἄλσ*.—Εἰς τὰς ψήφους, δι' ὧν οἱ Δικασταὶ ἐψήφισον ἐν Ἀθῆναις περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, τὸ Θ ἐσήμαινε τὴν λ. *θάνατος*.

θάσσω, ἑπ. ἀντὶ *θάσσω* κἀθημαι, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ἐνσοτ. καὶ ἐν τῇ ἐπ. πρτ. *θάσσοον*.
θαεῖτο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ δωρ. *θαέομαι*.
θάεο, Προστ. τοῦ *θάομαι*.
θαέομαι, δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀττ. *θεάομαι*, ἰων. *θηέομαι*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
θάημα, τὸ δωρ. ἀντὶ *θέαμα* (δ βλ.).
θαητός, ἦ, ὄν, δωρ. ἀντὶ *θηητός*, *θεατός*.

δαίμετια, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ: τὰ *εἰμέτια*.
ΘΑΙΡΟ΄Σ, δ' ἡ στρόφιγξ θύρας. 2) ἄξων ἄρματος ἢ ἀμάξης.

Ἔτυμ.: *θαῖρός* (**θαφε*-jo-, ἰαπ. **dhv*[-jɔ(-jɔ)- = πορευόμενος, κινούμενος] -i- = *λέναι*, πρβλ. *εἰμι*. Βλ. καὶ *θύρα*).

θακέω, μέλ. -ήσω (*θαῖκος*, κἀθημαι, κυρ. ὡς ἰκέτης || λαμβάνω θέσιν || μετ' αἰτ. ουστ. ἄντικτ. *ἔδρας παγκρατεῖς θακέω*=κἀθημαι ἐπάνω εἰς πανίαχυρον θρόνον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θάκημα, *ατος*, τὸ (*θακέω*) κἀδισμα, τὸ νὰ κἀθηται τις ὡς ἰκέτης.

θάκησις, *-εως*, ἡ (*θακέω*) τὸ καθῆσθαι, θέσις, κἀδισμα.

θάκος, ὁ (*θάσσω*) θέσις, ἔδρα, κἀδισμα || *ἰων. θῶκος*, ἑπ. *θῶκος*.

θάλαμαξ, *-ἄκος*, ὁ = θαλαμίτης.
θάλάμευμα, *-ατος*, τὸ (*θαλαμεύω*)=θάλαμος (δ βλ.)

θάλάμη, ἡ (*θάλαμος*) κλίτη, φωλεά, σπήλιον.
θάλάμητις, *η, ον* (*θάλαμος*) ὁ ἀνήκων εἰς θάλαμον, ἢ ὁ κατάλληλος δι' ἀνοικοδόμησιν θαλάμου.

θάλάμη-πόλος, *ον* (*θάλαμος*+*πολέομαι*) δερπάρινα ὑπηρετοῦσα ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς δεσποίνης.—(κυρ. ἢ περὶ τὸν θάλαμον ἀσχολουμένη).— || ὡς οὖα, *δ* (ἢ ἦ) *θαλαμηπόλος*=ὁ γαμβρός ἢ ἡ νύμφη.

θάλάμιος, *α, ον* (*θάλαμος*) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θάλαμον ὡς οὖα.: || *δ* *θαλάμιος*=*θαλαμίτης*.— ||

θαλαμία, ἰων. *-ίη* (ἐνν. κώπη) = ἡ κώπη τοῦ θαλαμίτου. 2) *θαλαμία* (ἐνν. *δπη*)=ἡ ἐν τῇ πλευρᾷ τοῦ πλοίου ὀπή, δι' ἧς ἐξήρχετο καὶ ἐν ἣ ἐκινεῖτο ἡ κώπη τοῦ θαλαμίτου.

θαλαμίτης, *-ου, ἰ* (*θάλαμος*) ὁ κωπηλάτης τῆς κάτω (τῆς τρίτης) σειρᾶς κωπῶν, ὁ ἔχων βραχυτάτην τὴν κώπην καὶ τὸν ὀλιγώτερον μισθόν (πρβλ. *ζυγίτης*, *θρανίτης*).

θάλαμόν-δε, (*θάλαμος*), ἐπίρ. εἰς τὸν θάλαμον, εἰς τὸν κοιτώνα.

ΘΑ΄ΛΑ΄ΜΟΣ, δ' ἑσωτερικὸς χώρος ἢ δωμάτιον:— I διαμέρισμα τῶν γυναικῶν, γυναικῶν, τὸ ἐκώτατον μέρος τῆς οἰκίας. 2) κοιτῶν, νυμφικὴ παστάς. 3) ἀποθήκη.— II Κόδε δωμάτων ἢ κατοικία || μάνδρα κτηνῶν, «μανδρί».— III τὸ κατώτατον μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου ἐκάθοντο *οἱ θαλαμίται*.

[*θάλαμος*: *θαλάμη* βλ. τὰς λ. λ. *θάλος* καὶ *ὀφθαλμός*.—Ἡ συσχετίσις πρὸς τὸ λιθ. *gulis* (κοίτη, κλίνη),

gull] (κατακλίνομαι) άπορριπτέα· (πρβλ. θα λέγονται εν λ. γωλεός)].

θάλασσα, άτ., -**ττα**, ή (**άλς**)· ή θάλασσα || ό 'Η-ρίδ. τήν νυν καλούμενην *Μεσόγειον* καλεϊ: ήδε ή *θάλασσα*, ή *καθ' ήμās θάλασσα*, ή *έσω θάλασσα* (άκρίτως όπως οι Ρωμαίοι έκάλεον αυτήν *mare n-istrum*), τόν δέ 'Ωκεανόν: «ή *έξω θάλασσα*»· μτφρ. *θάλασσα κακών*—πέλαγος συμφορών, πλήθος κακών. 2) φρέαο θαλασσαιου ύδατος, ύφάλμυρον ύδωρ. 'Ετυμ.: *θάλασσα*, άτ., *θάλαττα*, Κρητ. *θάλαθθα*· άμφρ. *θάλασος* (=ό περιβαλλόμενος ύπό θαλάσσης).—άγνώστου έτυμολ.— Κατά τινες είναι σχετικα τά: λιθ. *δέλινα*, παλ.-ολαυ. *dlanǵ* (παλάμη), εκ βάσειως *dheila* (άπλώνω) (πρβλ. έλλ. *πέλαγος*: *παλάμη*), άλλ' ή συσχετίσις αυτή δεν φαίνεται πιθανή. 'Εξ αυτού τό **θάλασσιος**, α, ον=*θαλασσιος*.

θάλασσιεύς, α, ον (*θάλασσα*)· είμαι παρά τήν θάλασσαν, ταξιδεύω διά θαλάσσης.

θάλασσιος, α, ον, και -ος, -ον (*θάλασσα*)· ό τής θαλάσσης, ό έν τή θαλ., ή επί τής θαλ., ή εκ τής θαλάσσης, ό άνήκων εις τήν θάλασσαν (λατ. *marinus*) || *θάλασσία έργα*—άσχολαι, έπιχειρήσεις, σχέσιον έχουσι με τήν θάλασσαν, ή θάλασσα, ή άλιεία || *θάλασσια ζώα*—τά ζώοντα έν τή θαλάσση, άντίθ. του *χερσαία*. 2) έμπειρος εις τά τής θαλάσσης, ναυτικός.

θάλασσο-κόπευ, μέλ. -ήσω (*θάλασσα*+*κοπέω*, *κόπτω*)· κόπτω (κτυπώ, πλήττω) τήν θάλασσαν (ειά τής κόπης δηλ.), κάμνω «πλάτς», πλαταγίζω || μτφρ. λέγω ή ποιώ πολλά μάτια και άνωφελή, μεταιολογώ, κάμνω πολλήν φασαρία διά τό τίποτε (εώδινεν όρος και έτεκε μύνη).

θάλασσο-κράτεις, μέλ. -ήσω (*θάλασσα*+*κρατέω*)· είμαι θαλασσοκρότωρ, είμαι κύριος τής θαλάσσης.

θάλασσο-κράτωρ, -ορος, ό, ή (*θάλασσα*+*κρατέω*)· ό κύριος τής θαλάσσης.

θάλασσο-πλαγίκτης, ον (*θάλασσα*+*πλάζω*)· ό φερόμενος τήδε κάκεισε επί τής θαλάσσης, έρμαιον τών κυμάτων (τών θυελλών).

θάλασσο-πληκτος, ον (*θάλασσα*+*πλήττω*)· ό πληττόμενος ύπό τών θυελλών τής θαλάσσης, «θαλασσοδαρμένος, θαλασσοδάρτας».

θάλασσο-πόρος, ον (*θάλασσα*+*πόρος*)· ό τήν θάλασσαν περών (τ.έ. διαπλέων), «θαλασσοπόρος».

θαλασσο-ουργός, όν (*θάλασσα*+**έργω*)· ό έργαζόμενος έν τή θαλάσση || ως οσα. *δ θαλασσοουργός*—ναύτης, άλιείς.

θάλαττα, **θαλάττιος**, άτ. άντί *θάλασσο*—

θάλα, τά (*θάλειν* του *θάλλω*)· καλή διάθεσις («κέφι»), χαρά, εύθυμία, άνέσεις, τέψεις.

θάλέω, ποιητ. άντί *θάλλω*· άνδω, άνδρίζω, άκμάζω.

θάλεια, ή· ή άνδρυσσα, ή θάλλουσα, εύθαλής, μεγαλόδωρος: *έν δαιτι θαλείη*—εις πλουσιώτατον (άφθονον, πολυτελέστατον) συμπόσιον. Κυρ. είναι θηλ. άπηρχαιωμ. έπιθ. *θαίλυς*, προσελθόντος εκ του *θαλειν*.— || ως κύρ. *δνομα ή θάλεια*—μία εκ τών Μουσών, ή κατ' έξοχήν *θάλλουσα*· μτγν. *θάλεια* έκαλείτο κυρ. ή Μόσα τής κομφιδίας.

θάλειν, άπρφ. *ζορ. β'* του *θάλλω*.

θάλερός, ά, όν (*θαλειν*)· ό θάλλων, άνθηρός, άκμαίος, ζωηρός, δραστήριος.— || ό άφθονών, άψιλής, πλούσιος.

θάλερ-ώπις, -εδος, ή (*θαλερός*+*ωπ*)· ή έχουσα θαλερούς (άνθηρούς, δηλ. ζωηρούς) όφθαλμούς.

θαλέω, θωρ. άντί *θηλέω*.

θάλης, ό, γεν. *θαλέω*, δοτ. *θαλήη*, αιτ. *θαλήην*· άλλ' ως. και *θάλητος*, -ητι, -ητα, και *θαλοῦ* (γεν.)· ό θαλής ό Μιλήσιος, εις εκ τών καλουμένων «επτά σοφών τής 'Ελλάδος».

θαλήσσω, άμφίβολος μέλ. του *θάλλω*, άντί *θηλήσω* εκ του *θηλέω*.

θάλια, ή (*θάλειν*)· άνθησις, άκμή || μτφρ. καλή διάθεσις, εύθυμία, ύγεία, άφθονία || έν τφ πληθ., έορταί, πανηγύρεις, συμπόσια.

'Ετυμ.: *θάλα*· όμηρ. *θάλεια* (ένν. *δαίς*)· βλ. *θάλλω*.—Κατά τινες συγ. τφ Ιοιθ. *dulhs* (γερμ. **dulpi-*, ιαπ. **dhi-ti*)—έορτή, πανήγυρις.

θαλλάς, ό (*θάλλω*)· νέος κλάδος, τρυφερός βλαστός, κλωνάρι || *δ τής έλαίας θαλλάς*—κλάδος έλαιας φερόμενος κατά τās έορτάς || *ωσ. έκτερη θαλλάς*—κλάδος φερόμενος ύπό τών ικτών.

θαλλο-φόρος, ον (*θαλλάς*+*φέρω*)· ό φέρων θαλάδων (τ.έ. κλάδων) έλαιάς, όπως έπραττον οι γέροντες· κατά τήν έορτήν τών Παναθηναίων.

ΘΑ'ΑΛΛΩ, μέλ. *θάλλω*· *άορ. β'* *έθ'άλλω*· πρκ. *τέθηλα* (μετά σημ. ένεστ.), μτχ. *τεθηλώς*, έπ. θηλ. *τεθ'άλλω*· γ' έν. ύπερσ. *τεθ'ήλει*· άνδρίζω, άκμάζω, φυλλοφορώ, ό, κοθμαι, είμαι πλούσιος εις τι πρόγμα, έχω άφθονίαν από τι || ή μτχ. *τεθηλώς* κειμένη άπολ. ως έπιθ. =*θαλερός*, άνθηρός, άφθονός, σφιργών. 2) μτφρ. άκμάζω, εύτυχώ || είμαι εις τήν άκμήν μου, εις τό οξύτερον σημείον (έπί νόσου).

'Ετυμ.: *θάλλω*, πρκ. *τέθηλα*, θωρ. *τέθ'άλα* (έξ ου έν. *θηλέω*, θωρ. *θ'άλέω*· ποιητ. *θαλέθω*· *θάλεος*· ποιητ. *θαλερός*· *θαλλάς*· *θαλλείον* (=κλάδος έλαιάς)· ποιητ. *έρι-θηλής*· *εὔ-θ'άλλης* και **εὔ-θηλής*, θωρ. *εὔθ'άλλης*· *έρι-θαλής*.— Πρβλ. 'Αλθ. *dal* (<**dailno* (φών, άναβλύζω), 'Αρμ. *dalar* (πράσινος, δροσερός), παλ.-ιρλ. *deil* (:ιαπ. **dheili*)—ράβδος· πρβλ. *ωσ. άγγλ-σαξ. deal* (ύπερρήφανος, διακεκριμένος).

ΘΑ'ΑΛΩΣ, -εος, τό=*θαλλάς* (θ βλ.)· νεαρός βλαστός, κλώνος, κυρ. κλάδος έλαιάς || μτφρ. τέκνον, «θαλαστός» (λατ. *silpns*).

θαλπιάω, έπ. μτχ. *θαλπιόων* (*θάλλω*)· είμαι ή γίνομαι θερμός || θερμαίνω έμαυτόν.

θαλπνός, ή, όν· ό θάλπων, θερμαινών. 'Εκ του **θάλπος**, -εος, τό (*θάλλω*)· θερμότης, «ζέστη», καύσων, κυρ. θερμίνος καύσων || *τά θάλπη*—αι άκτινες του ήλιου (λατ. *soles*). 2) κέντρον (κεντρίσ), πικρία, πόνος.

θαλπηήριος, ον· θάλπων, θερμαίνων. 'Εκ του

ΘΑ'ΑΠΩ, μέλ. -πω· *άορ. α'* *έθ'απω*.— Πάθητ. *άορ. α'* *έθ'άπωθην*· άπρφ. πρκ. *τεθ'άπωθαι*· θερμαίνω, ζεσταίνω.— || μτφρ. έρεδιζω, παροξύνω, φλέγω. 2) περιθάλλω, περιποιούμαι, παρηγορώ, περιβάλλω τινά με τήν στοργήν μου || έν κκχ' έν. *έξ-απατώ*.

'Ετυμ.: *θάλλω*· *θάλπος*· όμ. *δυσ-θαλπής*· όμ. *θαλπωρή* (-π-(ιαπ. -qu-, *δωρ* έχασε τήν χειλιόφωνον χροιάν του μετά τό -υ- έν τφ *θαλυκρός* = θερμός π.βλ. 'Ηουκ. «*θλιυτοσόμενος*» *φλεγόμενος*;)· *θαλίεσθαι* και *θαλίππεσθαι* (*άορ. θαλίψαι*) είναι νεο σχηματισμοί.—έν είναι άσφαλής ή εκ του *θάλλω* παρραγωγή του *θάλλω*. 'Εξ αυτού τό

θαλπωρή, ή (*θάλλω*)· θερμότης || μτφρ. περιθάλλω, παρηγορία.

θάλυκρός, ά, όν (*θάλλω*)· θερμός, διάπυρος.

θάλυσια (ένν. *λερά*), -ίωσ, τά (*θαλειν* του *θάλλω*) αι άπαρχαί του θερισμού, τής συγκομιδής, αι προφουαί εκ τών άπαρχών τών καρπών. 'Εξ αυτού τό

θάλυσιάς, -άδος, ή· θηλ. έπιθ. ή άνήκουσα εις (ή ή κατάλληλος διά) τήν προπαρχών τών πρώτων καρπών.

θάμά, έπίρ. (*άμα*)· σωρηδόν, όμοῦ, πυκνά.— || 'Επί γρόνου, συχνα, πολλάκις, άλλεπαλλάτως.

'Ετυμ.: *θαμά*, *θαμινά*, *θαμάνες*· όμηρ. *θαμέες* (έκ του **θαμός*), *θαμείαι* (θηλ. πληθ.)· *θαμίζω*· εκ θέμ. *θαμ-* <**dhe-m-*: *θαμός*: *θημών*). 'Εκ ρ. *dhē-*: *τίθημι*.

θαμάκις, έπίρρ.—*θαμά* ||

θαμβάινω· έκθαμβούμαι προς τι, είμαι κατάπληκτος διά τι. 'Εκ του

θαμβέω, μέλ. -ήσω· πρκ. *τεθ'άμβηκα* (*θάμβος*)· είμαι έκπληγμένος, έκθαμβος || μετ' αίτιατ., έκπλήροσομαι διά τι.

θάμβος, -εος, τό· έκπληξις, κατάπληξις, ύπερβολικός θαυμασμός (λατ. *stupor*). 'Εκ *είλ.* *ΤΑΦ*—, βλ. *τέ-θηνα*.

'Ετυμ.: *θάμβος*· *θαμβέω*· δελφ. **Α-θαμβος*· ή όμηρ. *τάφος*, πρκ. έπ. *τέθηπα*, *άορ. έταφον*.—Κατά τινες τό -β- είναι πρωταρχικόν και έχει σχέσην τό *θήβος* προς τό *θάμβος*, *δωρ* όμως θά άπέλκειε τό *τάφος* (**dhebh-*· τφ όντι, τό β τής λ. *θάμβος* *δραίλε-*

ται εις την ἔρρινον προφορὰν του, πρβλ. *Θιγγάνωι τετ-
χος* ἐκ β. *dheigh'*) πιθανώτ. είναι δι τὴ λ. *θῆβος*,
τ. ἔ. *θῆφος*, συνανήκει μετὰ τῆς λέξ. *θῆγεια* («*θή-
γεια*» *θανυμαστά*, *ψευδή*» Ἦουχ.— «*θηγαλά*» *θαν-
μαστά*, *ψεύθεισιν δμοια*» Ἦουχ.), τ. ἔ. *θῆφεια*, *θηγαλά*.
Θάμέες, οἱ, αἰ, ζοτ. *θᾶμέσι*, αἰτ. *θᾶμέας* (*θαμά*)
ποητ. πληθ. ἐπιθ. (*ἔξου ἐν. θαμός*)· πυκνοί, πεπυ-
κνωμένοι, συσσωρευμένοι.

θάμεϊός, ἄ, δν (*θαμά*)· πυκνός, συνωστισμένος,
σωρηδόν κείμενος.

θάμίζω, μέλ. -σω (*θαμά*)· ἔρχομαι συχνάκις, συ-
χνάζω (λατ. *frequentare*).—συχνά ἢ συνεχῶς ἀσχο-
λοῦμαι μετὰ τι (μετὰ ζοτ.) || εἶμαι συνηθισμένος νά
πράττω τι (μετὰ μηχ.).

θαμίνά, οὐδ. πληθ. τοῦ *θαμινός*, ὡς ἐπίρ.—*θαμά*.
Ἐκ τοῦ

θαμίνος, ἡ, δν (*θαμά*)—*θαμεινός* (δ 6λ.).

θαμινός, ὁ (*θαμινός*)· μικρὸν φυτὸν, «*χαμόκλα-
δα*», «*δάμνος*».

Ἔτυμ. : ἡ πρὸς τὸ **θαμός* συγγ. εἰναι πιθανή· βλ.
θαμά.—Πρβλ. μεσ-γερμ. *dan* (θάσοος), παλ-γερμ. *lanpa*
(ἐλάτη) < *dan-wō*, ἰαπ. **dhanwā*, πρβλ. *σανσκρ. dhāna-*
dhānuh, *dhanūh* (τόξον) *dhanvanah* (καρποφό-
ρον δένδρον).

θανάσιμος, ον (*θάνατος*)· θανατηφόρος. — ἐπίρ.
-μος = μετὰ θανατηφόρου κτηπήματος, «*θανασί-
μος*». 2) ὁ ἐνήκων εἰς τὸν θάνατον. — || παθητ.,
ὁ ὑποκειμένος εἰς τὸν θάνατον, θνητός || ὡς. νεκρός.

θανάτῳ, ἐφετικὸν τοῦ *θνήσκω*· ἐπιθυμῶ νά ἂ
ποθάνω.

θανάτη-φορία, ἡ· τὸ φέρειν (προκαλεῖν) θάνα-
τον. Ἐκ τοῦ

θανάτῳεις, *εσσα*, εν (*θάνατος*)· θανάσιμος, θα-
νατηφόρος.

θανάτῳν-δε, ἐπίρ.· πρὸς τὸν θάνατον.

θάνῳτος, ὁ (*θανεῖν τοῦ θνήσκω*)· δι τὴ καὶ νῦν,
θάνατον καταγιγνώσκω τινας—καταδικάζω τινὰ εἰς
θάνατον, ἐκφέρω καταδικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ
τινας. — πληθ. *θάνῳτοι* = εἶδη (τρόποι) θανάτου
(συνήθως ἐπὶ βιολογ. θανάτου).— || ὡς κύριον ὄνομα ὁ
Θάνατος διδυμος ἀδελφός τοῦ *ἕκτου*.— || = νεκρός,
πτῶμα.

Ἔτυμ. : *θάνατος* < *dhn̄ghnā- θνητός*, δωρ. *θνᾶ-
τός* (**dhn̄ghnō-s*)· δωρ. *θνᾶσκω*, αἰτ. (*ἀπο*)*θνήσκω*,
λεσθ. *θνᾶίσκω* (**θνᾶίσκω*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ
ρήμ. εἰς -ίσκω), αἰτ. μέλ. -*θναοῦμαι*, ἄορ. -*θανεῖν*·
σανσκρ. *adhvanāti* (ἀποδύνησκει), *dhn̄vāti* (κεκαλυμ-
μένος, ὀκτανεινός)· ἔξ ἰαπ. β. *dhenen* κατὰ τινας σγε-
τικὸν εἶναι καὶ τὸ ἰβλ. *du(i)ne*, Γαλλ. *dyn* (θνητός)
(κατ. **duhjos*).

θανάτῳσια, (ἐνν. *λερά*), -*ίων*, τὰ (*θάνατος*)· ἐ-
ορτὴ τῶν νεκρῶν.

θανάτῳω, μέλ. -ῳσω (*θᾶνατος*)· θανατώνω, ἀπο-
κτείνω || μετρ. ἀπονεκρώνω, λυπῶ (πικραίνω) τινὰ
μέχρι θανάτου.— || καταδικάζω εἰς θάνατον.

θανεῖν, ἐπ. *θάνειν*, ἀπρφ. ἄορ β' τοῦ *θνήσκω*.

θανείσθαι, ἐπ. *θανέεσθαι*, μέλ. ἀπρφ. τοῦ *θνήσκω*.

θανοῖσα, δωρ. θηλ. μηχ. ἄορ. β' τοῦ *θνήσκω*.

θάνον, ἐπ. ἄορ. β' τοῦ *θνήσκω*.

θανοῦμαι, μέλ. τοῦ *θνήσκω*.

ΘΑ'ΟΜΑΙ, μέλ. *θήσομαι*, δωρ. *θάσομαι*· ἄορ *ἐ-
θασάμην*, ἀποθ.· θασμάζω πρὸς τι, ἐκπλήττομαι διὰ
τι.— || προσθλέπω ἀτεχνῶς, δεῶμαι.

θαπτεόν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *θάπτω*· πρέπει νά θά-
ψη τις.

ΘΑ'ΠΤΩ, μέλ. *θάψω*· ἄορ. α' *ἐθαψα*· πρκ. *τετᾶ-
φα*· παθητ., μέλλ. β' *εἰθήσομαι*, μέλλ. γ' (τεταλ.) *τε-
θάψομαι*· ἄορ. α' *ἐθάψην*, ἄορ. β' *εἰτάψην*· πρκ. *τέ-
θαμμαι*, ἰων. γ' πληθ. *εἰθάψαται*· γ' ἐν. ὑπερσ. *εἰτέ-
θαπτο*· τελῶ τὰ ὕστατα πρὸς τὸν νεκρὸν καθή-
κοντα, τιμῶ τὸν νεκρὸν μετὰ ἐπικηδείους τελετάς,
ἐνταφιάζω, θάπτω.
Ἔτυμ. : *θάπτω*· ἄ-*θαπτος*, *τάφος*· *ταφή*· *τάφρος*.
Κατὰ τινας τὰ *θάπτο* (<ἰαπ. **dhn̄bhjō*), *τάφρος*
(<ἰαπ. **dhn̄bhj-r-s*)· ἄρμ. *damban* καὶ *dambarau*

(τάφος), ἐκ β. *dhenbh-*, *dhn̄bh'* ἢ ἀποφίς αἰτη ἀπο-
κλείει τὴν ὑπόθεσιν περὶ μιᾶς β. *dhobh*, *dhobh*, καὶ
περὶ τῶν παραγῶγων ἐκ τῆς β. *dhangh* (π. χ. παλ-
γερμ. *lunga* (κόπρος), λιθ. *denghi* (καλύπτω)).—Κατὰ
τινας εἰς τὴν ἑμάδα ταύτην ἀνήκουν καὶ τὰ παλ-Νορβ.
dammr, μεσ-γερμ. *iam* (φραγμός), κοιν. γερμ. **damb-*
ma-z < *dambma-z*, ἰαπ. **dhomb-mo-s*. Βλ. καὶ *θαμά*.

Θαργήλια, ον, τὰ· ἐορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ
τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀγομένη ἐν Ἀθήναις κατὰ μῆνα
Θαργηλιῶνα.

Ἔτυμ. : ὀκοτιν. ἑτυμολ.· *θάργηλος ἄρτος* = *θαλύ-
σιος ἄρτος* = ἄρτος καμωμένος ὑπὸ τὰς ὑπαρχῆς
τῆς συγκομιδῆς ἰων-αττ. *Θαργήλια* ἰων-αττ. *Θαρ-
γηλιῶν*, -ῶτος (καὶ *Ταργ*—), ὄνομα μηνός (βλ. λ.). Ἐξ
αὐτοῦ τὸ

Θαργηλιῶν, -ῶτος, ὁ (*Θαργήλια*)· ὁ ἐνδέκατος
μῆν τοῦ αἰτ. ἔτους (15 *Ματου*—15 *Ἰουνίου*).

θαρράλεος, *θαρρέω*, *θάρρος* κλπ.· αἰτ. ἀντι
θαρ—.

θαρσᾶλέος, α, ον (*θάρσος*)· τολμηρός, πλήρης
θάρρους, εὐθαρσῆς, ἔφοδος, θαρρῶν, πεποιθὴς ||
ἐν κακῇ σήμ., φαντασμένος, ὑπερὶ τὸ δέον θαρρα-
λέος, παράτολμος, θρασύς, αὐθάδης || τὸ *θαρσαλέ-
ον*—ἡ πεποιθῆς, ἀσφάλεια || ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἐμ-
πνέον θάρρος, αἰσιοδοξία.—Συγκριτ. *θαρσαλοπέ-
τος*. ἐπίρ. -έως = μετὰ θάρρους, μετὰ αὐτοπει-
θήσεως.

θαρσεῦσα, δωρ. θηλ. μηχ. τοῦ *θαρσέω*.

θαρσέω, αἰτ. *θαρρέω*· μέλ. -ήσω (*θάρσος*)· εἶμαι
πλήρης θάρρους, αἰσιοδόξος, ἔχω πεποιθῆσιν, εἶ-
μαι ἀσφαλῆς || *θάρσει*—ἔχε (λάζε) θάρρος, ἔσο αἰ-
σιοδόξος.— ἐν κακῇ σήμ., εἶμαι θρασύς, παράτολ-
μος || μετ' αἰτιατ. πράγμ., αἰσθάνομαι θάρρος διὰ τι,
δὲν φοβοῦμαι τι || μετ' ἀπρφ., πιστεύω μετὰ πεποι-
θήσεως ὅτι... || ὡς. λαμβάνω τὸ θάρρος (τολμῶ)
νά... Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θάρσεισι, -εως, ἡ (*θαρσέω*)· τὸ νά ἔχη τις πε-
ποιθῆσιν εἰς τι, ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τι.

ΘΑ'ΡΞΙΟΣ ἢ **ΘΡΑ'ΙΟΣ**, αἰτ. *θάρρος*, τό· θάρρος,
τόλμη, τολμηρότης, ἐμπιστοσύνη || ἐν κακῇ σήμασ.
αὐθάδεια, θράσος, θρασυτήτης || ἐν πληθ. τὰ *θάρση*
= ἄφορμα θάρρους (σπουδήσεως).

Ἔτυμ. : ἰων.—παλ-αττ. *θάρσος*, νεο-αττ. *θάρ-
ρος*, λεσθ. *θέρσος* (πρβλ. ἄρμ. *Θεορίτης κύρ. δν.*)
αἰτ. *θράσος*· *θαρσῶς* (= *σανσκρ. dh̄r̄s̄h*), *θρασῶς*·
λεσθ. ἐπίρ. *θροσέως* ἰων., παλ-αττ. *θαρσέω*, νεο-αττ.
θαρρέω· ἄρμ. *θάρσωνος* (**θαρσόνωνος*)· *θαρσα-
λέος*, *θαρρ*· (λεσθ. *θέρσος* εἶναι ὁ βιαλὸς τύπος
θάρσος καὶ *θράσος* ἐσχηματίσθησαν κατ' ἀναλογίαν
πρὸς τὰ *θαρσῶς*, *θρασῶς*): *σανσκρ. dh̄r̄s̄no'hi dh̄r̄s̄-*
sati, *dh̄r̄s̄nūh* (τολμηρός), Ζενοδ. *darśis̄*, *darśyus̄*
(βίαιος), παλ-περο. *a-darśnauš* (ἀπετόλμο), γοθθ.
ga-dars (ἀπρφ. *ga-daursan*), παλ-γερμ. *gi-tar* (τολμῶ),
λιθ. *dresū* (τολμῶ), *drisliu*, *drisli* (**dhr̄ts-*)=τολμᾶν,
drasūs (**dhr̄ons-*), λεττ. *druchs* (θαρραλέος)· ἐκ τῆς
ἰαπ. β. *dhers-* (τολμᾶν).

θαρσούντως, αἰτ. *θαρρύντως*, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μηχ.
τοῦ ἐν. τοῦ *θαρσέω*· μετὰ θάρρους, μετὰ τόλμης.

θαρρύνεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ *θαρσύνω*.

θαρρῦνος, ον· ἔχω ν πεποιθῆσιν εἰς τι, πεποιθὴς
εἰς τι.

θαρρῦνω, αἰτ. *θαρρύνω*, μέλ. -ῦνῶ (*θάρσος*)·
ἐμβάλλω θάρρος, ἐνθαρρύνω, κάμνω τινὰ νά ἔχη
θάρρος.— || ἀμτβ.=*θαρσέω*· ἔχω θάρρος.

θάσαι, δωρ. Προστ. ἄορ. α' τοῦ *θάσομαι*.

θάσσασθαι, δωρ. ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *θάσομαι*.

θάσιος, α, ον (*θάσος*)· ὁ ἐκ Θάσου καταγόμε-
νος, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Θάσον, Θάσιος ἢ ἡ *θασία*
(ἐνν. *ἄλμη*)· ἐμβοσμα, ζῶμος ὁπὸ θαλάσσια ψάρια·
ἀνακνῶ θασίαν (ἐνν. *ἄλμη*)=ἀναμειγνύω (ἀνακα-
τῶνω) σαλαμούραν.

θασόμενος, η, ον, δωρ. ἀντι *θησόμενος*, μηχ.
μέλ. τοῦ *θάσομαι*.

ΘΑ'ΣΙΩ, ἐπικ. *θαάσω*· κάθημαι μένω ἄπρακτος,
ἄδρανῶ.

Ἔτυμ. : *θάσσω*, ἄρμ. *θαάσω*, αἰτ. *θᾶκος*, δωρ.

θῶκος, ἔμ. θῶκος καὶ θῶκος* πρωταρχ. εἶναι *θoφα-κος (θῶκος, δωρ.), ἐξ οὗ κατὰ ἀναδρομικὴν ἀφομοίωσιν θάφακος (πρβλ. Ἦουχ. «θάβακον· θάκον· Λάκωνες») πρβλ. ἄτ. θράζω.

θάσων, ἄτ. **θάττων**, ον, συγκρ. τοῦ ταχύς· ταχύτερος, «γρηγορότερος» τὸ οὖν. θάσων ὡς ἐπίρ. = ταχύτερον, περισοτέρον ταχέως, «γρηγορότερον». ἴδ' ἐτυμολ. βλ. ταχύς].

θάτερον, **θατέρα*** βλ. *εἰσρος*.

θάττων, ἄτ. ἀντὶ **θάσων**.

θάυμα, ἰων. **θῶμα** ἢ **θῶμα**, -ατος, τὸ (θάομαι)* δαυμασμός, θάμβος, «θάμασμα», δαυμάσιον (ἄξιον δαυμασμοῦ) πρᾶγμα || **θαῦμα ἰδέσθαι** = πρᾶγμα δαυμάσιον νὰ τὸ ἴδῃ (βλέπῃ) κανεῖς || ὁμοίως, **θαῦμα ἀκοῦσαι**, **μαθεῖν** || τὰ **θαύματα** = τεχνάσματα ταχυδακτυλουργῶν.— || κατὰ πληξιν, ἐκπληξιν.

Ἔτυμ. ἰ **θαῦμα*** ποιητ. **θαυμαῖον**· **θαυμαστός**, ποιητ. **θαυμάτος**· **θαυμάζω** (ἀντὶ ***θαυμάσσω**)· **θαῦμα** περιέχει β. ***dhau**-, μεταπτωτικὸν τύπον τῆς β. **dhāu**, ἣτις μαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν τῶπων **θῶμα** (γρ. **θῶμα**), δωρ. **θῶμων**, Βοιωτ. **θωμάνας**, οἵτινες περιέχουσι τὸν τύπον β. ***dhou**-.

θαυμάζω, ἰων. **θωμ-** ἢ **θωμ-**· μέλ.· -άσσομαι, ἐπ. -άσσομαι, μτγν. ἐνεργ. τύπος -άσσο· ἄρ. α' **ἐθαυμάσα*** πρκ. **τεθαύμακα**. — Παθητ., μέλ. **θαυμασθήσομαι*** ἄρ. α' **ἐθαυμάσθην** (**θαῦμα**)· δαυμάζω, μένω ἐκ-θαμβος. 2) μετ' αἰτ. βλέπω τι μετὰ δαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως || ὡς., ὡς τὸ λατ. mirari, θεωρῶ τι μετὰ δαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ, τιμῶ, δαυμάζω. 3) μετὰ γεν. δαυμάζω, ἐκπλήττομαι ἐπί τι· — || Παθητ., προσβλέπομαι μετὰ δαυμασμοῦ || μετὰ μτγ. **θαυμάζομαι μὴ παρῶν** = ἡ ἀπουσία μου κινεῖ τὸν δαυμασμόν (ἐκπληξιν).

θαυμαῖον, μελ. -ἄνω, ἐπ. -ἄνω (θαῦμα)* δαυμάζω, θεωρῶ μετὰ δαυμασμοῦ.

θαυμασίος, α, ον, ἰων. **θωμ-** ἢ **θωμάσιος** (**θαυμάζω**)· ἄξιος δαυμασμοῦ, δαυμαστός, πλήρης δαυμασμοῦ.— δαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, ἐξοχος. — *Ἐπίρ.* -ίως = κατὰ τρόπον δαυμαστόν, δηλ. σφόδρα, καθ' ὑπερβολήν.

θαυμάσι-ουργέω, μέλ. -ήσω (**θαυμάσιος** + **ἔργον**)· δαυματουργῶ, διαπράττω θαύματα || ἐκτελῶ περιέργους ταχυδακτυλουργίας (ἐπὶ ταχυδακτυλουργῶν).

θαυμάσσομαι, ἐπ. μέλ. τοῦ **θαυμάζω**.

θαυμαστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **θαυμάζω*** πρέπει νὰ δαυμάζῃ (-ση) τις.

θαυμαστός, ἰων. **θωμ-** ἢ **θωμ-**, ἢ, ὄν (**θαυμάζω**)· ἄξιος δαυμασμοῦ, ἀξιοθαύμαστος, δαυμάσιος, πλήρης δαυμασμοῦ.

θαυμάτομαι, παθητ. (**θαῦμα**)· θεωροῦμαι ὡς δαῦμα.

θαυμάτο-ποιέω, μέλ. -ήσω· πρῶτῳ δαῦματα.

Ἐκ τοῦ **θαυμάτο-ποιός**, ὄν (**θαῦμα** + **ποιέω**)· ὁ ποιῶν δαῦματα || ὡς οὖσα = ταχυδακτυλουργός, γόης, μάγος.

θαυμάτος, ἢ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ **θαυμαστός**.

θαυμάτ-ουργέω, μέλ. -ήσω = **θαυματοποιέω**.

Ἐκ τοῦ **θαυμάτ-ουργός**, ὄν (**θαῦμα** + ***ἔργον**) = **θαυματοποιός**.

θάψαι, ἀπρρ. ἄρ. α' τοῦ **θάπτω**.

θάψινος, η, ον· ὁ κιτρίνου χρώματος, κιτρίνος, ὠχρός, χλωμός. *Ἐκ τοῦ*

θάψος, ἢ· φυτόν τι ἢ ξύλον ἐξ οὗ κατασκευάζετο ἡ κιτρίνη βαφή (καλούμενον οὕτω ὡς παραγόμενον ἐν τῇ νήσῳ Θάψῳ).

ΘΑΨ** (Α). ἄτικ. τύπος ἀντὶ τοῦ παρὰ πεζοῖς **θηλάζω ἀπρρ. ἄρ. α' **θήσαι*** ἐνεργ., θηλάζω, θυζαίνω, τρέφω.— Μέσον, ἀπρρ. ἐν. **θήσθαι*** ἐκμυζῶ, θυζαίνω, ἀ-μέλω: **ἐπηγεανόν γάλα θήσθαι** = γάλα διὰ νὰ τὸ θηλάξῃ τις καθ' ὅλον τὸ ἔτος· γ' ἐν. ἄρ. α' **θήσατο μαζόν** = ἐθήλασε τὸ στήθος. [ἴδ' ἐτυμολ. βλ. **θήσθαι**].

θάω (Β), λακων. **σῶω**· βλ. ἐν λ. **θάομαι**.

θεά, ἢ· θηλ. τοῦ **θεός*** θεά, θεάιναι || τὰ **θεά** (ἄτ. τῶν θεῶν, κατὰ θυϊκόν) νοοῦνται πάντοτε ἢ **Δημήτηρ** καὶ ἢ **Περσεφόνη** || αἱ **σεμναὶ θεαί** = αἱ Εὐμενίδες ἢ Ἐρινύες.

θεῶ, ἢ (θεάομαι)* θεωρία, θεά, κύτταγμα, ὄψις. — || τὸ θεωρούμενον πρᾶγμα, θέαμα, ὄψις.

Ἔτυμ.· **θεῶ**, ἰων. **θέη** (< ***thā**· α, πρβλ. Συρακ **θαῶ*** ἄτ. **θεῶτης**, ἰων. **θεητής**) ἄτ. **θεῶτρον**, ἰων. **θέητρον*** δωρ. α' πληθ. **θέμεθα** (πρβλ. Ἦουχ. «**εἰσάμεν**· **ἐθεωροῦμεν**» σ-(θ)-) δωρ. **θεῶτης** = «**θεοκράτης**» κατὰ Ἦουχ. (< ***thā**· ἦρας) ὄμικρ. **θηητής**, **θεῶτης** (= **εἰρησιον**, **θεωρεῖον** κατὰ Ἦουχ. < ***thā**· ἦρας)· **Θαῖς** (κῦρ. ὄν.) ἰων. **θηέομαι**, δωρ. **θῆέομαι** (< ***thē**· ἦρας) ἄτ. **θεάομαι** (**θεῶ**) διὰ τὸ παρ' Ἦουχ. «**θήβο**· **θαῦμα**» βλ. ἐν λ. **θάμβος*** ὡς. βλ. **θεωρός*** ἐκ ρ. **dhāu**-, ἣς ὁ μεταπτωτ. τύπος ***dhau**- ἐν τῷ **θαῦμα** (β βλ.).

θεῶδηται, ἀπρρ. παθ. ἄρ. α' τοῦ **θεάομαι**.

θεῶνδ, ἢ· ποιητ. ἀντὶ **θεά** (β βλ.).

θε-αίτητος, ον (**θεός** + **αἰτέω**)· ὄν αἰτεῖται τις παρὰ τοῦ θεοῦ, ὄν λαμβάνει τις παρὰ τοῦ θεοῦ αἰτήσας.

θεῶμα, ἰων. **θέημα**, -ατος, τὸ (θεάομαι)* ὄτι θεῶται τις, ἢ τὸ γινόμενον πρὸς θεόν.

θεῶμων, -ονος, ἔ, ἢ (θεῶμαι)* θεοστής.

θεῶμοι, μέλ. **θεῶσομαι**, ἰων. **θεήσομαι*** ἄρ. α' **ἐθεῶσαμην*** πρκ. **τεθέεμαι**, ἀποθ. (θῆομαι)* βλέπω, θεωρῶ, ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, ἀτενίζω || οἱ **θεῶμοι** = οἱ θεοταί θεάτρον.— ἄρ. α' **ἐθεῶσθην** ἐν παθ. ἐνν. ὡς καὶ νῦν (ἐγὶνα ἀντιληπτός, με εἶδον) Βλ. **θάομαι**, **θηέομαι**.

θεῶρος, ὄ· δωρ. ἀντὶ **θεωρός**.

θεῶτης, -οῦ, β (θεῶμαι)* ὁ θεῶμενος, «θεοστής», ὡς καὶ νῦν, ὁ βλέπων.

θεῶτός, ἢ, ὄν (θεῶμαι)* ὄν δύναται (ἢ ἀξίζει) νὰ ἴδῃ τις, ὀρατός.

θεετρίζω, μέλ. -σω (θεάτρον)* φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς || παριστάνω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐπιδεικνύω || καθιστῶ τινα γελοῖον («τὸν κάνν θεατρον»).

θεῶτρον, ἰων. **θήητρον**, τὸ (θεῶμαι)* τόπος ἐν ᾧ θεῶ αἱ τις, «θεάτρον» ὡς καὶ νῦν. 2) περιληπτικῶς, οἱ θεοταί, τὸ ἄκροατήριον. 3) = **θέαμα**, τὸ παριστανόμενον ἀπὸ σκηνῆς.

θε-ειδής, ἔς (θεός + εἶδος) = **θεοειδής**.

θεῖον, τό, ποιητ. ἀντὶ **θεῖος**, «θειάφι».

θεῖος, η, ον, ἐπ. ἀντὶ **θεῖος** (β βλ.).

θειοῦται, γ' ἐν. παθ. ἐν. τοῦ **θεῖός**.

θειόω, ἐπ. ἀντὶ **θεῖός*** (β βλ.).

θεῖσκον, ἰων. πρκ. τοῦ **θεῖω**.

θέη, ἢ· ἰων. ἀντὶ **θεῖω**.

θεῖος, η, ον, ἰων. ἀντὶ **θεῖος**, **θεῖος** (β βλ.).

θε-ήλατος, ον (**θεός** + **εἰλάνω**)· ὁ ἐλουόμενος (καταδιωκόμενος) ὑπὸ θεοῦ τινός. 2) ὁ ἀπειθαρχημένος ἐκ θεοῦ, ὄν προκαλεῖ (προξενεῖ) θεός.— || ἐκτισόμενος ὑπὸ θεῶν ἢ διὰ τοὺς θεούς.

θέημα, τό, ἰων. ἀντὶ **θέαμα**.

θεη-μάχια, ἢ, **θεη-μάχος**, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεομ-**.

θεημων, -ονος, ἔ, ἢ, ἰων. ἀντὶ **θεῶμων**.

θεη-πολῆς, **θεη-πόλος**, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεομ-**.

θεήσσει, ἰων. β' ἐν. μέλλ. τοῦ **θεάομαι**.

θέησι, ἐπ. γ' ἐν. Ἰσοτ. τοῦ **θεῖω**.

θεητής, -οῦ, δ, ἰων. ἀντὶ **θεατής**.

θεητός, **θέητρον**, **θέητωρ**, ἰων. ἀντὶ **θεατ-**.

θεῖα, ἢ· θηλ. τοῦ **θεῖος*** ἢ ἀδελφῆ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς τινός, ἢ θεῖα ὡς καὶ νῦν (λατ. **amita** καὶ **matertera**).

θειάζω, μέλ. -σω (θεῖος)* ἀποδίδω θεῖας τιμὰς, λατρεύω τινὰ ὡς θεόν, τὸν κῶμῳ θεόν (τὸν ἐποθεῖων) || πληρῶς τινα τοῦ θεοῦ, ἐμπνέω || συμβουλεύομαι μαντεῖα, μαντεύομαι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ*

θειασμός, ὁ (θειάζω)* θεῖα ἐμπνευσίς, ἐνδουσιασμός || τὸ μαντεύεσθαι.

θειῶθεν, **θειῶθεν**, ατολ. ἀντὶ **θεῖω**—

θεῖεν, γ' πληθ. Ἐῦκτ. ἄρ. β' τοῦ **θειήμι**.

θειήν, Ἐῦκτ. ἄρ. β' τοῦ **θειήμι**.

θειέκλος = **θεῖοκελος**.

θειλό-πέδον, τό (**εἶλη** + **πέδον**)· τόπος ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, τόπος ἐνθα ἐκτίθεται τι (ἀπλῶνεται τι) διὰ νὰ ἐξηρανθῇ «λιγάτρως».

Ἔτυμ.· **θειλό-πέδον** (***te[r]**λο-, ***ter**-lo- (pedom), ρ. **ter**- (ἔλλ. **τέρομαι** = ξηραίνομαι, λατ. **ter**-

reo=ξηραινω, σπανοκρ. !'syati = διψω κλπ.). **θειλό-** **πεδον** κατά τινος διορθωθείον εις θ' **ειλόπεδον** (Ιων. άττ. **είλη** (=ήλιοκή θερμότης), πρβλ. τὸ αντίθ. **αἰ-εϊλα πεδία**).

δειμεν, αντί **θέμεν**, Εὐκτ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**. **δειναι**, άπρφ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**.— ὡς. άπρφ. άορ. α' τοῦ **θεινω**.

ΘΕΙΝΩ, μέλ. **θεινώ** άορ. α' **ἔθεινα** άορ. θ' **ἔθει-νον**, μόνον ἐν τῇ Πρωτῇ. **θέγε** ἐν χρήσει, Ἰπποτ. **θέγοι**, άπρφ. **θειεῖν**, μετχ. **θειών** κτυπῶ, τύπτω, πλήττω, πατόσσω.

Ἔτυμ. **ει** **θεινω**, **θεινώ**, **ἔθεινα**, άορ. άναδιπλ. **ἔ-πεφρον**, ὁμ. παθ. προκ. **πέφαται** (ιαπ. *gvhu-), μετχ. **-πατόσ**=σπανοκρ. **hañá** (ἐν τῷ ὁμ. **ἀρηί-φατος**, τραγ. **ἀρείφατος**), πρβλ. **φόνος** ((ιαπ. *gvhono-s) (ἐλ. λ.).—**θεινω** (ιαπ. *gvhenjo = ἄλδ. g'an' (Σιώκω) (κοιν. ἄλδ. *cenhj- πρβλ. σπανοκρ. hán-ti, Ζενδ. jainñi (πλήττει, φονεύει), σπανοκρ. ghr-anti (πλήττουσι), ghañá (ρόσπλον, κορύνω), Ἄρμ. gan, γεν. ganí ((ιαπ. *gvhnh- (πλήγμα) jñ (ρόδος) (ιαπ. *gvhen-), jñem (πλήττω), παλ.φρλ. gonim (πληγνώ), guin = πληγή κ. ἄ. πρβλ. ὡς. λατ. dē-fēncō (προστατεύω), offendo (ὀργῶ, ἐπιτίθεμαι) (ιαπ. *gvhen-dhē ἢ *-gvhen-do, infensu (μετχ. τοῦ *in-fendo=ἐχθρικός) ἐξ ιαπ. p. gvhen (πλήττειν).

θειό-δομος, **ον** (**θεῖος** + **δέμω**) = **νεοδομτος**, ὁ ἐκτισμένος ὑπό τῶν θεῶν.

θειομεν, ἐπ. αντί **θέωμεν**, **θῶμεν**, α' πληθ. Ἰπποτ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**.

θειον (Α). ἐπ. **θειεον**, τὸ (**θεῖος**) **«δειάφι»**, **δει-ον** (λατ. sulfur).

Ἔτυμ. **θειον** (*θφεσ-ειον, λιθ. dnāse (ιαπ. dhvos- κυρ. εἶναι ἐπιθ. (=καπνώδης) ἐξ οὗσ. *θεός ἢ **θεδν** (*θφε-σος, -ον)=ὀτμός **δειάφιου** πρβλ. λατ. februo (καθαρίζω) (ιαπ. *chves rc- (=καπνίζω) ἐκ β. dhves- βλ. λ. ἄ. **θεός**, **θύω** περαιτέρω: **θει-όω**, **θειόω**, **δια-θειόω**).

θειον (Η). τὸ οὐδ. τοῦ **θεῖος**, ἐν χρήσει ὡς οὗσ. **θεια** ὑπορξίς. **θειον** ὄν, **θεότης**.— **Ἡ** **τά θεία**=ἐνέργεια ἢ ἰδιόητες τῶν θεῶν. **2)** ὀρηκευτικά ἦδη καὶ ἔθιμα.

θειος, **α**, **ον** (**θεός**): ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς θεοὺς ἢ προεχομένος ἐκ μέρους τῶν θεῶν (λατ. divinus) ἢ ὀ αποστελλόμενος ἢ προκαλούμενος ὑπό τῶν θεῶν. **2)** ὁ γινόμενος πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος, ἱερός, ἀφιερωμένος. **3)** ὁ ὅμοιος πρὸς θεόν, ὑπερόνδρωπος, ἔκτακτος, ἔξαχος.

θειός, ὁ· ἀδελφός τοῦ ποτρός ἢ τῆς μητρός τινος (λατ. patruus καὶ avunculus.) ἠγλ. **θεία**. [**θεῖος**: **θεία** (*θῆιος, *θηιά, πρβλ. **τήθη**, **τηθία**, πρβλ. ὡς. παλ.σλαβ. dedu (πάππος) ἐξ ιαπ. β. *dhē-].

θειοτέρως, ἐπίρ., συγκρ. τοῦ ἐπίρ. **θειώς**.

θειότης, -ητος, ἡ (**θεῖος**) **θεία φύσις**, **θειος** χα-ρακτήρ, **θειότης**.

θειό-χρος, **ον**, κατά συναίρ. **-χρους**, **-ουν** (**θειον** + **χρός**)· ὁ ἔχων χρῶμα **θείου**, (**δειάφιου**).

θειώω, ἐπ. **θειόω**· μέλ. **-όωω** (**θειον** Α)· κοπνί-ζω τι μέ **θειον**, θυσιάζω μέ **θειον** (πρὸς καθαρισμὸν ἢ ἔξαγνισμόν) ἢ ἐντέθεν, καθαρίζω, ἔξαγνίζω.

θεῖς, **θεῖσα**, **θέν**, μετχ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**.

θεῖτε, **θεῖσαν**, θ' καὶ γ' πληθ. Εὐκτ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**.

θεῖτο, γ' ἐν. Εὐκτ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**.

θεῖω, ποιητ. αντί **θῆω**· βρέχω.

θεῖω, ἐπ. αντί **θέω**—**θῶ**, Ἰπποτ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**.

θει-ώδης, **ες** (**θειεον**+**είδος**)· ὁ ὅμοιος πρὸς **θειον**, λατ. sulfureus.

θεῖως, ἐπίρ. τοῦ **θεῖος**· κατά **θείαν** πρόνοιαν, κα-τά **θειο**· τρόπον· συγκρ. **θειοτέρως**.

θελγεσι-μυθος, **ον** (**θέλω**+**μῦθος**)· ὁ **θέλων** (κατακλιῶν) διὰ τῶν μύθων (λόγων, του), ἐπὶ ἡπίων καὶ πειστικῶν λόγων.

θέλγεσον, ἱνω. πρτ. τοῦ **θέλω**. **θέλγητρον**, τὸ (**θέλω**)· πᾶν ὅτι **θέλγει**, μαγι-κόν μέσον, φίλτρον.

ΘΕ'ΑΓΩ, μέλ. **-ξω** άορ. α' **ἔθελξα**.— Πιθθη. **άορ. α' ἔθελχθην** ὀωπεύω διὰ μαγικῆς δυνάμεως, γοη-τεύω, μαγεύω (λατ. mulceo) ἢ ἔξαπατῶ, πλανῶ, φε-νακίζω, ἐξεγελῶ.

Ἔτυμ. **θέλω**· **θέλω**, **-ορος**, **θελκτήρ**, **-ῆρος**· **θέλγητρον**· **θέλξεις**, **-εως** (*ghvelg-: λιθ. z'velgin, z'velkti (=βλέπειν πρὸς), z'velgeñi (βλέπω, ~z'val-gy'ti (κατοπεύω)· ἵπτοι **θέλω** (ιαπ. *ghvel-gy-ο: σπανοκρ. hv'gā'ti (πλανῶ, ἀπατῶ), λατ. fallo (ιαπ.

*ghn]no (λίαν ἀμφίβολος ὁμως ἢ συσχέτισις αὐτῆ). Κατ' ἄλλους πρωταρχικῆ ἐνν. τοῦ **θέλγειν** εἶναι ἡ τοῦ «πλήττω», ἐκ β. **dheigh-** πρβλ. ἀγγλ.-αξ. doiz, dolch, pal γερμ. toic (πληγῆ).

θέλεος, **ον** (**θέλω**)· ὁ **θέλων**, ὁ πρόθυμος, ἐκού-σιος, αὐθόρμητος.

θέλημα, **-ατος**, τὸ (**θέλω**)· **θέλημα**.

θέλησις, **-εως**, ἡ (**θέλω**)· τὸ νὰ **θέλη** τις, βού-λησις.

θελκτήρ, **-ῆρος**, ὁ (**θέλω**)· ὁ καταθέλων, ὁ μαγεύων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θελκτήριον, τὸ=**θέλγητρον**, **θέλκτηρον**, γοητεία, μαγεία («ζόρκι»), τὸ μέσον πρὸς καταπράυνειν. Κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἔπου· ἐκ τού

θελκτήριος, **ον** (**θέλω**)· ὁ **θέλων**, ὁ μαγεύων, ὁ καταπράυνων.

θέλκτρον, τὸ=**θελκτήριον**, **θέλγητρον** (ἄ ἐλ.).

θέλκτωρ, **-ορος**, ὁ, ἡ = **θελκτήρ** (ὁ ἐλ.).

θέλξαι, άπρφ. άορ. α' τοῦ **θέλω**.

θέλξει, άπρφ. αντί **θέλξει**, γ' ἐν. μέλ. τοῦ **θέλω**.

θελξι-νοος, **ον**, καὶ κατά συναίρ. **-νοος**, **-ουν** (**θέλ-γω**+**νόος**)· ὁ **θέλων**, μαγεύων, τὸν νοῦν (τὴν καρδίαν).

θελξι-πικρός, **ον** (**θέλω**+**πικρός**)· ὁ πικρός κοί ἡδύς συνάμα ἢ ὁ προξενῶν ἡζονήν μετὰ πικρίας. ὁ ἡδύων (τέρπων) μετὸ πικρίας.

θελξι-φρων, **ον**, γεν. **-ονος** (**θέλω**+**φρήν**)=**θελ-ξινοος** (ὁ βλ.).

θέλοισα, άπρφ. αντί **θέλουσα**, θηλ. μετχ. τοῦ **θέλω**.

θέλυμα, τὰ=**θήμεθλα**.

Ἔτυμ. πρβλ. ὁμηρ. ποσ-**θελυμος** (=ἐξαλειφθεὶς σῦρριζα), **τετρα-θέλυμος** (=ἀσπίς ἐκ 4 θερμότητων), πρβλ. Ἡσυχ. **«θέλεμον» ὄλον ἐκ ὀξείων**, **«ἀθέλι-μοι» κακοί**, **«ἀθέλιμον» ἄκοσμον, κακόν**.

ΘΕ'ΑΩ, πρτ. **ἔθελον**· μέλ. **θελήσω** άορ. α' **ἔθελω-σα** συντετρ. τύπος τοῦ **ἔθέλω**.— [εἰς τὴν ἐννοια, ἐλ. **ἔθέλω**].

θέμεθλα, τὰ (**τίθημι**)· τὰ δεμέλια, τὸ τεθειμέ-νον, ἡ ἄσις (θάψρον) ἐνὸς πράγματος, αἱ ρίζαι (οἱ πρόποδες) τῶν θρους, κλπ.: **Ἄμμωνος θέμεθλα**= ὁ θωμός (ὁ νοός) τοῦ Ἄμμωνος, ἡ ἔδρα του, τὸ μέρος ἐνθα ἴσταται.

Ἔτυμ.· ποιητ. **θέμε-θλα**· ἄττ. **θεμέλιος**· ὁμ. **θε-μεῖλια** (-ει κατά μετρικὴν ἀφροισίαν), πρβλ. Ἡσυχ. **«θεμέση» βεβαία, εὐσταθής**, βλ. καὶ **τίθημι**· πρβλ. ιαπ. *dhe-mno-s, καὶ ἐν. λ. λ. **θαυά**, **θωμός**.

θεμεῖλια, τὰ, ἐπ. αντί **θεμέλια**=**θέμεθλα**: **θεμεί-λια θέσαν** ἢ **προβάλλοντο**=ἔδρασαν τὰ ἐμεῖλια.

θεμελίθεον, ἐπίρ.· ἐκ **δεμελίων** (λατ. funditus).

θεμελίον, τὸ, ὡς ἐν. τοῦ **θεμεῖλια**· ἡ **δεμελίσις** ἢ **θεμεῖλια**=**θεμεῖλια**, **θέμεθλα** (ἄ ἐλ.). Ἐκ τοῦ

θεμεῖλιος, **ον** (**τίθημι**)· ὁ ἀήκων εἰς **δεμελίον**.— ἢ ὡς οὗσ. **θεμεῖλιος** (ἐνν. **λίθος**, ὁ· ὁ τοῦ **δεμε-λίου** λίθος, ὀκρογωνιαῖος λίθος ἢ **οἱ θεμεῖλιος**=τὰ **δεμέλια**). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θεμελίω, μέλ. **-όωω** (**θεμεῖλιος**)· **θόλλω** τὸ **θε-μέλια**, **δεμελίω**, **ἰδρῶω** στερεῶς.— Παθητ. **θεμε-λιώνομαι**, **τίθενται** τὰ **δεμεῖλιό** μου.

θέμεν, **θέμεναι**, ἐπ. αντί **θεῖναι**, άπρφ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**.

θέμενος, μετχ. μέσ. άορ. θ' τοῦ **τίθημι**.

θεμερός, **ον** καὶ **θέμερος** (**τίθημι**)· βαρῦς, σο-βρός, σεμνός, σταθερός.

Ἔτυμ. πρβλ. Ἡσυχ. **«θέμερος» σεμνός**, **«θεμε-ρόνομαι» σεμνόνομαι» θεμερό-φρων** (=σώφρων, συνετός)· ποιητ. **θεμερ-ώπις**, **-εδος** (=ἡ σεμνὸν ἔ-χουσα πρόσωπον ἢ ὄμμα). Ἡ βασική σημ. ἡ: ο: πο:

φανῶς ἢ τοῦ σκυθρωπός, μελαγχολικός, πρβλ. παλ-γεσμ. *timber* (κατηφής), εἶτα ἀγγλ.-αἶ. *dimmer*, ἱρλ. *deim* (σκοτεινός, ζοφώδης) (≠ **dhemi*).

θεμερ-ῶπις, -*ιδος*, ἢ (*θεμερῶπις+ῶπις*) ἢ σεμνήν, οοβαράν, ἔχουσα τήν διψιν.

θεμίζω (*θέμις*)· κανονίζω, δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ || ἐλέγχω.

θεμί-πλεκτος, *ον* (*θέμις+πλέκω*)· ὁ,τι ἐπλέχθη (ἀπεκτίθη, κατορθώθη) δικαίως || *θεμίπλεκτος στέφανος*=καλῶς (ἐπαξίως) κτηθεὶς στέφανος.

ΘΕΜΙΣ, ἢ, ἐπικ. γυν. *θέμιτος*, αἰτ. *θέμινα*.—Παρ' Ὀμ. ὡς κύρ. ὄνομα *θέμις*, *θέμιτος*, αἰτ. *θέμινα*· αἰτ. γυν. ὄνομα *θέμιδος* καὶ οὐχότων. *θέμιτος*, αἰτ. *θέμιν*· ἰων. γυν. *θέμιος*, κλητ. *θέμι*· I νόμος (κυρ. τὸ τεθειμένον), δίκαιον (καθιερωμένον ὑπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως, κατ' ἔθος καὶ ἔθιμον), ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν γρηπτόν νόμον, τὸν ἄνωθεν ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἐπιβυλλόμενον (εἶναι δηλ. τὸ λατ. *ius* ἢ *fas* ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ *lex*): ἢ *θέμις ἐστὶ* = ὅπως εἶναι δίκαιον, ὅπως συνηθίζεται.— II πληθ. *θέμιτες* = νόμοι, θεομοί, ἀποφάσεις τῶν θεῶν (*Διὸς θέμιτες*), χρησμοί. 2) τὰ δίκαια, τὰ δικαιώματα (ἐπὶ ἀρχηγού), τὰ προνόμια || *θεῖν*, οἱ εἰς βασιλεῖα ἢ θεοπότην πληροῦντο φοροί. 3) οἱ ὑφιστάμενοι νόμοι ἢ διατάξεις. 4) δίκαι || ὡς. δικαστήρια διὰ τὴν παροχὴν δικαιοσύνης || δικαστικά ἀποφάσεις.— III *Θέμις* ὡς κύρ. ὄνομα=ἡ Δικαιοσύνη, ἢ θεὰ τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως.

Ἔτυμ.: *θέμις*: *Ζενδ.* *dāmiš* (δημιουργία) (πρβλ. *θέμα* = τὸ τεθειμένον· *Ζενδ.* *dama* (δημιουργημα), σαנסκρ. *dāma* (=ἐγκαθιδρύσεις)· πρβλ. *ἀνά-θημα* (=ἐρηκοευτικὸν ἀφιέρωμα), τὸ δὲ *θέμα* Ἰσως ἐσχηματίσθη στηριχθὲν ἐπὶ τοῦ θηλ. *θέσις* (=τὸ θέτειν)· Πρέπει νὰ προσηγορευθῆ καὶ ἡ ὑπαρξὶς οὐδ. **θέμι*, ἐξ οὗ ἢ γυν. *θέμιτος*, δοτ. *θέμιτι* (μεθ' ἐνός προσφ.-τ-) καὶ ἐν ἄλλο οὐδ. *θέμις*, θέμ. **θεμισ-*, πρβλ. *θεμισ-ῶρων* (παρὰ Πινδ.)=ὁ κυβερνῶν μετὰ δικαιοσύνης, δῖοθεν (μετὰ τοῦ αὐτοῦ προσφύμ. -τ-) ἐσχηματίσθησαν γυν. *θέμιτος*, δοτ. *θέμιτι*, καὶ πρὸ πάντων πληθ. *θέμιτες* (=ἀποφάσεις τῶν θεῶν, χρησμοί): τὸ θηλ. γένος (*ἢ θέμις*) ὀφείλεται εἰς ἐπίδρασιν τῶν *δικη*, *δικαιοσύνη* κ. ἄ.· τὸ ἀρχαῖον οὐδ. ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ ἄκλ. *θέμις* εἰς περιφράσεις, ὅπως ἢ: *θέμις ἐστί*· ἢ τύποι αἰτ. *θέμιν* καὶ γυν. *θέμιδος* εἶναι νεοσχηματισμοί.

θεμί-σκοπος (καὶ **θεμί-σκόπος**), *ον* (*θέμις+σκοπέω*)· ὁ ἐπισκοπῶν τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν, ὁ ἐποπτεύων ἐπὶ τῆς τηρήσεως τῶν νόμων.

θεμισ-κρέων, -*οντος*, ὁ· ὁ δικαίως βασιλεύων, νόμιμος ἄρχων.

θέμιστα, -*ας*, ἐπ. αἰτ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ *θέμις*. **θεμιστεῖος**, *α, ον* (*θέμις*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νόμον καὶ τὸ δίκαιον, νόμιμος, δίκαιος.

θεμιστεύω, μελ. -*ω* (*θεμιστός*)· ἀπονέμω τὸ δίκαιον, ἀποδίδω δίκαιον, δικαιοδοτῶ || χρησιμοδοτῶ || διατάσσω, κυβερνῶ.

θεμιστεύων, ἐπ. γυν. πληθ. τοῦ *θέμις*. **θεμιστο-πόλος**, *ον* (*θέμις+πολέω*)· ὁ ἀπονέμων τὸ δίκαιον.

θεμιστός, ἢ, ὄν (*θεμίξ*). καθιερωμένος ὑπὸ τοῦ νόμου, νόμιμος, δίκαιος.

θεμίτος, ἢ-*όν*, ἐπικ. ἀντὶ *θεμιστός*. **ΘΕΜΟΝ**, ἐπ. β. ἀπᾶς μόνον ἀπαντῶν (κατ' ἀόρ. α') ἐν τῇ φράσει: *νῆα θέμιος χέρσον ἰκέσθαι*=ἦν ἀγκασε τὸ πλοῖον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ξηρὰν (ἢ τὸ ἔκαμε νὰ ἐγγίχῃ τὴν ξηρὰν).

-*θεν*, ἀχώριστον μέρος προστιθέμενον εἰς ὀνόματα καὶ δηλοῦν κίνησιν ἀπὸ τινος τόπου, ἀντὶθ. πρὸς τὸ -*δε* (δηλοῦν κίνησιν πρὸς τινὰ τόπον): *οἰκοθεν*, *οὐρανόθεν* (=ἐκ τοῦ οἴκου, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ)· σπανιῶτ. προσκολλᾶται εἰς ὀνόματα προσώπων: *Διόθεν*, *θεόθεν*=ἐκ (παρὰ) τοῦ Διός, παρὰ τῶν θεῶν. Ἀρχικῶς τὸ -*θεν* ἦτο κατάληξις γενικῆς, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ τύποι *ἐμίθεν*, *σέθεν*, *ἐθεν*.

θέναρ, -*αρος*, τὸ (*θένω*, *θελίω*)· τὸ μέρος τῆς χειρὸς μετὰ τὸ ὁποῖον κτυπᾶ κανεῖς, ἢ παλάμη (ἢ ὁ

ταρσός τοῦ ποδός, τὸ πέλαμο)· *ἀλδς θέναρ* = ἡ ἐπιφανεία τῆς θαλάσσης.

Ἔτυμ.: πρβλ. *ὀπίσθεναρ*=τὸ νῶτον, ἢ ράχις, τῆς χειρὸς (<**ὀπισθο-θεναρ*: πρβλ. παλ.-γεσμ. *tenar* (<γεσμ. **denara-*) *tenra* (<**denaro*), μεσ.-γεσμ. *tener* (παλάμη).

θεό, ἐπ. β' ἐν. μέσ. ἀορ. β' Προστ. τοῦ *τίθημι*, ἀντὶ *θεῶ*.

θεο-βλάβέω· ἀμαρτάνω εἰς τοὺς θεοὺς, ἀσεβῶ || εἶμαι βεδλαμμένος (τὰς φρένας) ὑπὸ θεοῦ τινος ἐκ τοῦ

θεο-βλάβης, *ἐς* (*θεός+βλαβῆναι*)· ὁ βεβλαμμένος (τὰς φρένας) ὑπὸ τῶν θεῶν, ὁ πάσχων τύφλωσιν τοῦ νοῦ, παράφρων, μωρός («βλαμμένος»).

θεο-γεννῆς, *ἐς* (*θεός+γέννα*)· ὁ γεγεννημένος ἐκ θεοῦ, ὁ θεῖος καταγωγῆς.

θεό-γλωσσος, *ον* (*θεός+γλῶσσα*)· ὁ ἔχων γλῶσσαν θεοῦ (θεῖαν γλῶσσαν).

θεο-γονία, ἢ· ἡ γένεσις, ἡ γενεαλογία, τῶν θεῶν || (τίτλος ποιήματος τοῦ Ἡσιόδου). Ἐκ τοῦ

θεό-γονος, *ον* (*θεός+γέννω*)· γεννηθεὶς (καταγόμενος) ἐκ θεῶν, θεῖος καταγωγῆς, θεῖος.

θεο-δέχμων, *ον*, γυν. -*ονος* (*θεός+δέχομαι*)· ὁ δεχόμενος θεῶν.

θεο-δήλητος, *ον* (*θεός+δηλέομαι*)=*θεοβλάβης*· θλαβερός διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θεοῦ.

θεο-δίδακτος, *ον* (*θεός+διδάσκω*)· ὁ διδασκθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

θεό-δμητος, *ον*, δωρ. -*δμητός* (*θεός+δέμω*)· θεόκτιστος, κτισθεὶς (θεμελιωθεὶς) ὑπὸ θεοῦ.

θεό-δοτος, *ον*=*θεόδοτος*.

θεο-ειδής, *ἐς* (*θεός+εἶδος*)· ὁ θεῖος μορφῆς, θεῖος τῆς μορφῆς, «δεόμορφος» || ἀνώμ. ὑπερθ. *θεο-αἰδέστας*.

θεο-εἰκελος, *ον* (*θεός+εἵκελος*)=*θεοειδής* (βλ. λ.)

θεο-εχθρία, ἢ· τὸ νὰ μοιχᾶται τις ὑπὸ τῶν θεῶν, νὰ εἶναι ἐχθρὸς τῶν θεῶν. Ἐκ τοῦ

θεό-εχθρός, *ον* *θεός+εχθρός*· ὁ μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεόθεν, παλαιὰ γυν. τοῦ *θεός*, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρ. ἐκ μέρους τῶν θεῶν, λατ. *divini.us*.

θεόισα, δωρ. ἀντὶ *θεούσα*, θηλ. μετ. τοῦ *θέω*.

θεο-κλύτω, μελ. -*ησω*· καλῶ τοὺς θεοὺς εἰς βοήθειάν μου, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν ἰσῶν ἐξ ἑνός, ἐπικαλοῦμαι τὴν θεῖαν τιμωρίαν || μαγεύω. Ἐκ τοῦ **θεό-κλύτος**, *ον* (*θεός+κλύω*)· ὁ ἐπικαλούμενος τοὺς θεοὺς, ζητῶν τὴν βοήθειάν των.

θεό-κραντος, *ον* (*θεός+κραίνω*)· ὁ ποιηθεὶς (τελεσθεὶς) ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεό-κρίτος, *ον* (*θεός+κρίνω*) ὁ ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν || ὁ κριτὴς τῶν θεῶν (ἀντὶ τοῦ *θεοκρίτης*) || ὁ κριτὴς (ὁ κρίνων) μετὰ τῶν θεῶν.

θεό-κτιστος, *ον*, καὶ **θεό-κτίτος**, *ον* (*θεός+κτίζω*)· ὁ δημιουργηθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεο-μάνης, *ἐς* (*θεός+μανῆναι* τοῦ *μαίνομαι*)· ὁ εἰς μανίαν (παραφροσύνην) ὑπὸ τῶν θεῶν ἱεραχθεὶς || *λύσσα θεομανῆς*=μανία προξενηθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεό-μαντις, -*εως*, ὁ (*θεός+μάντις*)· ὁ ἔχων πνεῦμα προφητικόν, θεόπνευστος.

θεο-μάχεω (*θεομάχος*)· μάχομαι ἐναντίον τῶν θεῶν.

θεο-μάχια, ἢ· ἡ μάχη τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους (τίτλος ραφιδίων τινων τῆς Ἰλιάδος, κυρ. τοῦ T). Ἐκ τοῦ **θεο-μάχος**, *ον* (*θεός+μάχομαι*)· ὁ μαχόμενος κατὰ τῶν θεῶν.

θεο-μήστωρ, -*ορος*, ὁ (*θεός+μήστωρ*)· ὁ ἴσος πρὸς τοὺς θεοὺς κατὰ τὴν βουλήν, ὁ δίδων θεῖας συμβουλίας.

θεο-μίσθω, *ἐς* (*θεός+μισθῶ*)· ὁ μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεό-μορος, δωρ. **θεύμ**—, *ον* (*θεός+μόρος*)· ὁ παρακωρημένος (ώριμος) ὑπὸ τῶν θεῶν, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθεὶς.— II ὁ εὐλογημένος ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεό-μορφος, *ον* (*θεός+μορφή*)=*θεοειδής*, ὁ θεῖος μορφῆς

θεο-μύσής, ἐς (θεός+μύσος)· ὁ μισαρός (βδελυκτός) ἐνώπιον τῶν θεῶν, ὁ μεμισαμένος λόγω ἀμαρτίας πρὸς τοὺς θεούς.

θεο-παῖς, -παιδός, ὁ, ἡ (θεός + παῖς)· τέκνον τῶν θεῶν.

θεο-πεμπτος, ὄν (θεός+πέμπω)· ὁ ἀπεσταλμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, «δεδοσάτατος».

θεο-πνευστος, ὄν (θεός+πνέω)· ὁ ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, ὁ κατὰ θεῖαν ἐμπνευσθὴν γινόμενος.

θεο-ποιέω μεταβάλλω εἰς θεούς, κάμνω τινὰ θεόν, τὸν θεσποῖω, ἐποθεῶνω. *Ἐκ τοῦ

θεο-ποιός, ὄν (θεός + ποιέω)· ὁ κατασκευάζων θεοῦς (ζῆλ. ἀγάλματα θεῶν), θεοπλόστης.

θεο-πομπος, ὄν (θεός + πέμπω)· = θεόπεμπτος.

θεο-πόνθητος, ὄν (θεός+πονέω)· ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν κατασκευασθεὶς.

θεο-πρεπής, ἐς (θεός + πρέπω)· ὁ προέπων, δηλ. ἀρμόζων εἰς τοὺς θεούς.— ἐπ.ρ. θεοπρεπής.

θεο-προπέω (θεοπρόπος)· προφητεύω, μόνον ἐν τῇ μτχ. θεοπροπέω.

θεο-προπία, ἡ, ἢ θεοπρόπιον, τό· προφητεία, χρησμός. *Ἐκ τοῦ

θεο-πρόπος, ὄν (θεός + πρέπω)· ὁ προφητεύων, προλέγων, τὰ μέλλοντα, ὁ οἴωνος, μάντις || ὡς ὄνος. δ **θεοπρόπος**=προφήτης.— ὁ δημόσιος ἀγγελιαφόρος ἀπεσταλμένος νά ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον (πρβλ. **θωωρός**).

***Ἔτυμ.** ἡ **θεοπρόπος** (θεο- + *πρόπος, κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ *προκος, ἰαπ. *proko-s=λατ. **proco** (μνηστήρ θρόνου), πρβλ. **prex, precor**, σανσκρ. **pra-grāha**, Ζενδ. **frašna** (ἐρώτησις), παλ-εβρ. **arco** (παρακαλῶ, γοῦθ. **fraihan** (ζητῶ, ἀπαίτω), παλ-γερμ. **frāga** (ἐρώτησις), λιθ. **prazyli** (ζητῶ, παρακαλῶ), παλ-ελα. **prosiiti** (παρακαλῶ), εἰτμ **sanask. pṛcchāti** (ἀπαίτω), λατ. **posco** ((*pṛk-sko)=παλ. γε.μ. **torscōn** (κάμνω ἐρεύνας) = ἄρμ. **har-g-ane-m** (ἀπαίτω)· ἰαπ. ***perek-** (ζητῶ, παρακαλῶ). — *Ἐντεῖθεν, ὁμηρ. **θεοπρόπιον, -ία** (=χρησιμός), **θεοπροπέω** (βλ. λ.).

θεο-πτυστος, ὄν (θεός+πτύω)· ὁ καταπτυστός (βδελυκτός) εἰς τοὺς θεούς, ὁ μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεο-πῦρος, ὄν (θεός + πῦρ)· ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν ἀνημμένος, ὁ φλογισμένος, ἐξημμένος, ὑπὸ τῶν θεῶν, θεόπνευστος.

θε-ορτός, ὄν (θεός + ὀρνυμαι)· ὁ ἐκ τῶν (παρὰ τῶν) θεῶν ἐκκηθῆσας, θεόπεμπτος, οὐράνιος.

ΘΕΟΪ, ὁ (λατ. DEUS). ἱεγ. *Θμῆψ εἴτε: τὸ θεῖον, ὁ θεός: **θεός δάσει** = ὁ θεός (τὸ θεῖον) δά παραχώρησι (εὐδοκίῃ), εἴτε: θεός τις, κάποια θεότης εἰδική || **θραυότεροι θεός**=ἡ θεότης, ὡς τὸ οὐδ. τῷ θεῖον.— **ὄν θεῖν, ὄν θεοῖς, οὐκ ἄνευθε θεοῦ** =λατ. **non sine Diis**=μη τὴν ἄλλοιων τῶν θεῶν || **ὕπερ θεῶν** = ἐναντίον τῆς θελησεως (παρὰ τὴν θέλησιν) τοῦ θεοῦ.— ὡς **θρκος: πρὸς θεῶν**=ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν.— || θηλ. **θεός, ἡ**, ἀντὶ **θεά, θέαινα**· κυρ. ἐν τῇ παρ' αἰτ. φράσει: **τῷ θεῷ νοοῦνται** ἀφ' οὗ θεῖν, Δημήτηρ καὶ Περσεφώνη.— *Ἐν τῷ συγκρ. ὡς ἐπιθ. **θεώτερος**=περισσότερον θεός.

Ἔτυμ.** ἡ **θεός, λακ.**, εἰρωτ., θεσσαλ., Κ.ητ. **θιδός**· λακ. **σιός, σιοφόρος**=θεοφόρος, **σίων=Θέων, Σίτιμος**=**Θεότιμος, Σιμηθής**=**Θεομήθης**, αἰτ. **σιν=θεόν**.— **θεός** <ιαπ. ***dhvesó-s**: λιθ. **dnāsē** ((ιαπ. ***dhvos-**), π.βλ. ὁμηρ. **θέειον**, αἰτ. **θεῖον** (βλ. λ. λ.).—πρβλ. ἰαπ. ***dhvēs-** ἐν τῷ μετ-γερμ. **ge-īwās** (φάντασμα), λιθ. **dvesti** (ἀναπνέω), λατ. **dwāsele** (ψυχή, ζωή), λατ. **fērālis** (σιετικός πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν θεοθεῶτων), ὡς λατ. **bestia** ((dvezdha**, κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ ***dhnevzdha**).— Ὁ μεταπτωτ. τύπος τῆς β. ***dhus-** ἐν τῷ παλ-ελα. **duchnati** καὶ **dychati**, λιθ. **dústi** (ἀναπνέω), **dúsas** (στεναγμός, ἀναπνοή), **dūsseli** (ἀναπνέω), λατ. **dust** κλπ.—ἰαπ. ***dheus-** ἐν τῷ γοτθ. **dlius**, ἀγγλ.-σαξ. **déor**, παλ-γε.μ. **hior** (κτῆνος).— ***dhcus-** ἐν τῷ παλ-ελα. **duchū** (ἀναπνοή), **cuša** ((ιαπ. ***dhousja**)=ψυχή, λιθ. **daīssos** (ἀήρ)· ἐκ βάσειως **dheves**, ἥτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν τῆς ***dheve**-βλ. ἐν λ. **θῶν**.—Κατ' ἄλλους: **θεός** <***θεός**: λατ.

fes**, ***fas**-(**ιαπ. *dhēs-**, ***dhēs**)=δρησκαυτική πράξις, ἐν τῷ παλ-λατ. **fēstae** λατ. **fēstae** (=ἡμέραι ἑορτῶν), **fēstus** (καθηγιασμένος), **fānum** ((fas-no-m**)=ἱερός τόπος, σανσκρ. **dhīs-yajha** ἐπιθ. τῶν θεῶν ((***dhēs-**), ***Arμ. dikh** πληθ. (=θεοί) ((ιαπ. ***dhēs-es**). — Κατ' ἄλλους **θεός** (=λόμπων) πρβλ. ***Ἡουγ. «θός»...λαμπροδ»** καὶ ***θωῶσαι**· **λαμπροῦσαι**, ***Ἡσιῶδ. θόδοντες** **λευκά θόδοντες**=ὀδόντες λάμποντες ἀπὸ λευκότητος· βλ. **θός** II· βλ. ὡς **θέσκαμος θόσις, φέσκαμος**.

θεός-δοτος, ὄν (θεός+δίδωμι)· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθεὶς.

θεός-δωρος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ **θεοδώρητος** (β βλ.).

θεο-σέβεια, ἡ· τὸ σέβας πρὸς τὸν θεόν, τὸ σεβασθῆναι τὰ θεῖα || ὁ φόβος τοῦ θεοῦ (τὸ φοβεῖσθαι τὸν θεόν). *Ἐκ τοῦ

θεο-σεβής, ἐς (θεός + σέβομαι)· ὁ σεβόμενος τὸν θεόν, εὐσεβής, δρησκος || ὁ φοβούμενος τὸν θεόν, θεοφοβούμενος. *Ἐπ.ρ. -βῶς=εὐσεβώς.

θεός-σεπτος, ὄν (θεός+σέβομαι)· ὄν σέβεται τις ὡς θεόν, ὁ τιμώμενος ὡς θεός. 2) = **θεοσεβής** (β βλ.).

θεο-σέπτωρ, -ορος, ὁ=**θεοσεβής** (β βλ.).

θεο-εχθρία, ἡ (θεός+ἐχθρός)· ἡ ἐχθρα (τὸ μίσος) πρὸς τοὺς θεούς, ἀσέβεια, ἀθεῖα.

θεός-σούτως, ὄν ποιητ. ἀντὶ **θεόσουτος** (β βλ.).

θεο-στήρικτος, ὄν (θεός+στηρίζω)· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ (ἢ ἐπὶ θεοῦ) στηριζόμενος.

θεο-στίβής, (θεός+σπιβεῖν τοῦ στείβω)· τόπος πατηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

θεο-στύγης, ἐς (θεός+στυγέω)· ὁ μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεομισαίτης, βδελυρός. — || **ἐνεργ.** ὁ μισῶν τοὺς θεούς.

θεο-στύγητος, ὄν=**θεοστυγής**· μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεός-σῦτος, ποιητ. καὶ θεός-σούτος, ὄν (θεός + σέω)· θεόπεμπτος, ὑπὸ τῶν θεῶν ἀπεσταλμένος.

θεός-ταυρός, ὁ (θεός + ταῦρος)· ὁ θεός καὶ ταῦρος, ἐπίωνυμον τοῦ Διὸς μεταμορφωθέντος εἰς ταῦρον.

θεο-τείχις, ἐς καὶ θεο-τειχῶν, ἐς, (θεός + τεῖχος)· ὁ τεῖχιζθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεός-τευκτος, ὄν (θεός+τεύχω)· κατασκευασμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεοκατασκευάστος.

θεότης, -ητος, ἡ (θεός)· θεός || δῖα φύσις.

θεο-τίμητος, ὄν (θεός+τιμῶ)· ὁ τιμηθεὶς (ἢ ἄξιος νά τιμᾶται ὑπὸ τῶν θεῶν).

θεός-τίμος, ὄν=**θεοτίμητος** (βλ. λ.).

θεός-τραπέτης, ὄν (θεός+τρέπω)· ὁ τραπέτης (μετατραπέτης, μεταβληθεὶς) ὑπὸ τῶν θεῶν || ὁ κατευθυνόμενος ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεο-τρέφής, ἐς (θεός + τρέφω)· ὁ τρέφων τοὺς θεούς.

θεουδεῖα, ἡ· ὁ πρὸς τοὺς θεούς (ἐναντί) τοῦ θεοῦ) φόβος, εὐσεβεία. *Ἐκ τοῦ

θεου-δής, ἐς (θεός + δέος)· ὁ φοβούμενος τὸν θεόν, θεοφοβούμενος.

Ἔτυμ.** ἡ **θεουδής** καὶ ὁρθότ. **θεο-δδής** (θεο-δδής**), ἐκ β. **δδει-**, πρβλ. ὁμηρ. **ἔδδεισεν, Δφεινίας** (βλ. **δέος**).

θεο-φάνια καὶ θεο-φάνεια, τὰ (ἐνν. **ἐερά**) (θεός + φανῆναι)· ἐορταὶ ἐν Δελφοῖς, καθ' ἃς εἰκόνας θεῶν ἐπεδεικνύοντο εἰς τοὺς μετέχοντας τῶν ἐορτῶν.

θεο-φίλης, ἐς (θεός+φιλέω)· ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀγαπητός εἰς τοὺς θεούς.

θεόφιν, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ἐν. καὶ πληθ. τοῦ θεός· κυρ. ἐν τῇ φράσει **θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος**.

θεο-φόρητος, ὄν (θεός + φέρω)· κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεόπνευστος.— || **ἐνεργ.** ὁ φέρων θεόν ἢ θεῶν.

θεο-φόρος, ὄν (θεός+φέρω)· ὁ φέρων θεόν.— || **θεοφόρος=θεοπρόητος, θεόπνευστος, φερόμενος** (κατεχόμενος) ὑπὸ τῶν θεῶν.

θεός-φρων, ὄν, γεν. -ονος (θεός+φρῶν)· ὁ ἔχων θεῖας φρένας, ὁ θεῖα φρονῶν, ὁ ἔχων θεῖον φρόνημα, εὐσεβής, λατ. **pīus**.

θεός, μέλ. -ώσω (θεός)· θεοποιῶ, ἀποθεῶνω.

θεράπεινα καὶ -νίς, -ίδος, ἡ, ἢ, ὁμηρ. τοῦ **θεράπειον**· ὑπέρητρια.

θεραπεία, ἰων. -ῆη, -ή (θεραπέω)* περιποίησης ὑπηρεσία || **θεραπεία θεῶν** = θεία λατρεία. 2) ὁ νατροφή || τὸ περιποιῆσαι ἀσθενῆ (περιποίησης ἀσθενούς, ἰατρικὴ περιθαλψίς, «θεραπεία»). 3) ἡ πληρωμὴ θεραπείας.— || Ἐν περιλήπτικῇ ἔνν. **θεραπεύω** = οἱ θεράποντες, οἱ ὑπηρετοί, ἡ ἀκολουθία.

θεράπευμα, -ατος, τὸ (θεραπέω)* προσηγορικῶς ὑπηρεσία (ἐξυπηρετήσις), περιποίησης, διατροφή || ἰατρικὴ θεραπεία, ἰατρικὴ περιθαλψίς.

θεράπευτον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **θεραπέω*** πρέπει νὰ θεραπεύη (νὰ καλλιεργῆ) τις.

θεράπευτήρ, -ῆρος, ὁ, καὶ **θεραπευτής**, -οῦ (θεραπέω)* ὁ περιποιούμενος, ὑπηρετῶν. 2) πᾶς ὁ παρακολουθῶν καὶ περιποιούμενος ὁ,τιδήποτε : ὁ ὑπηρετῶν τοὺς θεούς, ὁ λατρεύων τοὺς θεούς || ὁ ἱατρός.

θεράπευτικός, ἡ, ὄν (θεραπέω)* ὁ ρέπων (ἔχων κλίσην) πρὸς τὸ νὰ ὑπηρετῆ (νὰ περιποιηθῆται), περιποιητικός, ἐξυπηρετικός || ὑπήκοος, εὐπειθής || φιλόφρων, εὐγενής τοὺς τρόπους. 2) ὁ ἱκανὸς νὰ θεραπεύη || ἡ **θεραπευτικὴ** (ἔνν. τέχνη) = ἡ ἰατρικὴ.

θεράπευ, μέλ. -σω (θεράπων)* εἶμαι ὑπηρετής, ὑπηρετῶ, περιποιῶμαι || εἶμαι ἀκόλουθος, συνοδός || προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου εἰς τοὺς θεούς, λατρεύω τὰ θεῖα || τιμῶ τοὺς γονεῖς || ὑπακούω εἰς τινὰ κύριον. 2) ἔν κωχ. ἔνν. κολακεύω || ὡς. ἐπὶ πραγμ., σκέπτομαι περὶ τινος, (λατ. *inservire*). 3) μετὰ αἰτ. πρᾶγμ. προνοῶ διὰ τί: **θεραπέω τὸ παρὸν** = φροντίζω, λαμβάνω πρόνοιαν διὰ τὸ παρὸν || **θεραπέω ἡμέραν** = τηρῶ ἡμέραν τινὰ ὡς ἐορτήν. 4) θεραπεύω ἰατρικῶς, νοσηλεύω, περιποιῶμαι νόσον, παρέχω ἰατρικὴν περιθαλψίν. 5) ἐπὶ γῆς, καλλιεργῶ, ἀροτίζω.

θεράπη, ἰων. ἀντι **θεραπεία**.

θεράπητος, η, ον, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντι **θεραπευτικός**.

θεράπη, ἡ, ποιητ. ἀντι **θεράπεινα*** ὑπηρετρία, — καὶ **θεραπνίς**, -ίδος, ἡ, ποιητ. συντετρ. τύπος ἀντι **θεραπεινίς**.

θεράποντις, -ίδος, ἡ (θεράπων)* ἡ ἀνήκουσα εἰς θεράπειναν, δουλικὴ || «ἀδελφὴ νοσοκόμος».

ΘΕΡΑΠΩΝ, -οντος, ὁ ὑπηρετής, ἀκόλουθος (διαφέρων ἀπὸ τὸν δούλον κατὰ τὸ ἔτι προσφέρει ἐλευθέρως καὶ ἀειπροετῶς τὰς ὑπηρεσίας του) || παρ' Ὀμήρῳ **θεράπων** ἐλέγετο ὁ σύντροφος ἐν ὄπλοις, συμπολεμιστής (= **ἑταῖρος**, **σπᾶν**), καίτοι κατωτέρα τάξις, ὅπως ὁ Πάτροκλος ὡς θεράπων τοῦ Ἀχιλλεύου || ὡς. οἱ βασιλεῖς ἐκαλοῦντο **Διὸς θεράποντες**, οἱ πολεμιστὰς **θεράποντες Ἀρηος**, καὶ οἱ ποιητὰι **Μουσῶν θεράποντες**. — || ἐν Χίθ **θεράποντες** ἐκαλοῦντο οἱ δούλοι.

Ἔτυμ. : πρὸλλ. **θέραψ**, αἰτ. **θέραπα**, ὄνομ. πληθ. **θέραπες*** **θεράπη**· **θεραπέω**· **θεραπεία**· **θερα**—συγγ. τῆ **θηθήσκος** (πρὸλλ. Ἡσυχ. «**θηθήσκω** νῶν»), ἰων. **θηθησκῆ**, ἰων. **θηθησκῆ**· ἰαπ. ρ. ***dherāz** βλ. ἐν λ. **θρᾶνος**.

θέραψ, ὁ σπᾶν. τύπος ἀντι **θεράπων**, ἀπαντῶν μόνον ἐν αἰτ. **θέραπα** καὶ ὄνομ. πληθ. **θέραπες**.

θέρειος, α, ον (θέρος)* ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θέρος || ὁ ἐν καιρῷ θέρους, καλοκαιρινός, θερινός || **αὐχμὸς θέρειος** = θερινὴ ξηρασία || ἡ **θέρεια**, ἰων. **θερεῖη** (μετὰ τῆ ἄνευ τοῦ κωχ. ὥρα) = θέρος, ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους.

θέρω, ἐπ. ἀντι **θερῶ**, ὑποτ. πκθ. ἀορ. β' τοῦ **θέρω**. **θερίζω**, μέλ. -ίω, ἀττ. -ῶν ἀορ. α' ἐθέρεια καὶ συγκεκ. **ἔθρῖσα**. — Πκθ.: ἀορ. α' ἐθέρῖσθην· πρκ. **τεθέρῖσμαι**· (θέρος)* θερίζω, κόπτω, συγκομιζῶ (ἐπὶ αἰτηρῶν) || μτφρ. κατακόπτω, ἀποκόπτω, φονεύω || ὡς. κόπτω τὴν κόμην. 2) ὡς. συσκευάζομαι, ἐτοιμάζω τὰς ἀποσκευὰς μου. — || ἀμτθ. διέρχομαι τὸ θέρος, παραθερίζω πρβλ. **ἐαρίζω**, **χειμάζω**.

θερίνεος, α, ον = **θέρειος*** **τροπαί θέρινεα** = τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον, τ.ἐ. ἡ 21ῆ Ἰουλίου.

θερινός, ἡ, ὄν (θέρος)* ὁ ἐν τῇ πεζῇ λόγφ ἐν χρῆσει τύπος ἀντι τοῦ **θέρειος** (β' ἐλ.).

θερισμός, ὁ (θερίζω)* ὁ θερισμός, ἡ συγκομιδὴ.

θεριστής, -οῦ, ὁ (θερίζω)* ὁ θερίζων, θεριστής.

θερίστριον ἢ **θέριστρον**, τὸ (θερίζω)* ἐλαφρὸν θερινὸν ἐνδύμα, ἀντιτῆ τῆ **χειμάστριον**.

θερμίνω, μέλ. **ἄνω**, ἀορ. α' ἐθέρμῖνα (θερμός)* ζεσταίνω, θερμαίνω. — Παθ. γίνομαι, ἀποβαίνω, θερμός, ζεσταίνομαι, θερμαίνομαι, πυρακτούμαι || μτφρ. **θερμαίνομαι ἐλπίσιν** = ἀναζωογονοῦμαι ἀπὸ τὰς ἐλπίδας.

θέρμη, ἡ (θερμός)* θερμότης, καύσων, πυρετῶδης ζέστη. — || **θέρμαι**, αἶ = θερμαί πηγαί, λατ. *thermae*.

θερμό-βλυστος, ον (θερμός + βλύω)* ὁ ἀναβλύζων θερμός.

θερμό-βουλος, ον (θερμός + βουλή)* ὁ θερμός εἰς τὰς βουλὰς του, ὁ ἔχων θερμὴν ἰδιοσυγκρασίαν || ἰαχύβουλος.

θερμό-δότης, -οῦ, ὁ, θηλ. **θερμό-δότης**, -ίδος, ἡ (θερμός + δίδωμι)* ὁ δίδων θερμὸν ὕδωρ (εἰς τὰ λουτρά ἢ κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας, θυσίας), λατ. *caldarius*.

θερμό-εργός, ὄν = **θερμουεργός**.

θερμό-νοῦς, ον (θερμός + νοῦς)* ὁ ἔχων θερμὸν νοῦν, ἐξηγμένος.

θερμό-πύλαι, -ῶν, αἰ (θερμός + πύλη)* κυρ. αἰ θερμαί πύλαι || στενὸν πέρασμα, ἐνθα ὑπῆρχον θερμαί πηγαί, ὄνομα τοῦ περιφήμου στενοῦ («τῶν θερμωπυλῶν») τοῦ ἐγγυστεροῦ ἀπὸ θεσσαλίας εἰς Λοκρίδα || ὄνομα ἔζοντο καὶ **Πύλαι** ἀπλῶς.

θερμός, ἡ, ὄν, ὡς. ποιητ. -ός, -όν (θέρω)* θερμός, ζεστός, βράζων. — || μτφρ. θερμός, ζωηρός, ὄρητικός. 2) δραστήριος, πρόθυμος, ἐνεργητικός. — || τὸ **θερμόν** = ἡ θερμότης, ζέστη, λατ. *calor* || ὡς. **θερμόν** (ἔνν. ὕδωρ) = «ζεστό νερό» λατ. *calda* || τὰ **θερμά** (ἔνν. **χωρία**) = θερμά μέρη, ἢ (ἔνν. λουτρά) θερμά λουτρά.

Ἔτυμ. : **θερμός** = ἀρμ. *thermō*, ἰσως ἰαπ. **gnyhermos*, **gnyhermij* (πυρετός), πρβλ. *θρακ-φρυγ. germo-* (θερμός), ἀλβ. *zjarm* (θερμότης), εἰτα ἰαπ. **gnyhermo-* ἐν τῇ *sanskrit. gharṁāh* (καύσων), παλ.-περσ. *garma-* (καύσων), λατ. *formus* (καύσων), παλ.-γερμ. *warm*, γοτθ. *warmjan* (θερμαίνω) — **θέρμη**, **θερμαίνω** («**θερμ-ἰω*», παρ' Ἡρωδ. «**θέρμασσα ἢ κάμνοσς**») ἰαπ. β. *gnyher-* (εἶμαι θερμός). βλ. **θέρος**.

ΘΕΡΜΟΣ, ὁ τὸ λούπινον, εἶδος ὄσπριου, χρησιμεύον ὡς ἀντιβότον κατὰ τῆς μέθης [ἀγν. ἔτυμολ.].

θερμό-τραγάγεω, μέλ. -ήσω (θέρμος + τραγῶω)* τρώγω λούπινα.

θερμό-ουργός, ὄν (θερμός + ἔργω)* ὁ ἐνεργῶν θερμῶς (μετὰ θέρμης, δραστηρίως), ἀπερίσκεπτος, παράτολμος, ὄρητικός.

θέρμω, μόνον κατ' ἐν. Προστ. καὶ κατὰ πρτ. ἐν χρῆσει (θέρω)* θερμαίνω, ζεσταίνω. — Παθ. θερμαίνομαι, γίνομαι ζεστός.

θέρος, τὸ (θέρω)* τὸ «καλοκαίρι», θέρος, ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους || θερινός, καύσων || ἀπολ. τὸ **θέρος** = κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους || τοῦ **θέρος** = διαρκούντος τοῦ θέρους. — || ἡ συγκομιδὴ τῶν θερινῶν καρπῶν, θερισμός, ἐσοδεία.

Ἔτυμ. : **θέρος** = *sanskrit. hārah* (καύσων), Ἄρμ. *jer* (καλοκαίρι), ἰαπ. **gnyhermes*, πρβλ. **θέρομαι** (= θερμαίνομαι), παρ-ἰρλ. *gnyher quirim* (θερμαίνω), λθ. *gāras*, λέττ. *gars* (ἀτμός), παλ.-σλαβ. *goreli* (καίειν), *gréii* (θερμαίνω), *zeravi* (φλέγων), *sanskrit. ghṛñāh* (καύσων), *ghṛñōti* (φέγγω), λατ. *formus* (διαλ. *formus*, ἡμ. *φούρνος*), *formāx* (κλίβανος, φούρνος). βλ. καὶ **θερμός**.

ΘΕΡΩ, μέλ. **θέρω*** θερμαίνω, ζεσταίνω. — Παρ' Ὀμήρῳ μόνον τὸ παθητ. **θέρομαι** ἐν χρῆσει, μετὰ μέσ. μέλλ. **θέροσμαι**, ἀορ. β' **ἐθέσθην**, ὑποτ. **θερέω** ἀντι **θερῶ*** γίνομαι θερμός, θερμαίνομαι, θερμαίνω ἐμαυτὸν || **πυρὸς θέρομαι** = πυρπολοῦμαι διὰ πυρός. [διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. **θερμός**, **θέρος**.]

θές, Προστ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι**.

θέσθαι, ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι**.

θέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι**.

θέσθω, **θέσθε**, γ' ἐν. καὶ β' πληθ. Προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι**.

δέσις, -εως, ἡ (τίθημι)· τοποδότησις, τακτοποίησις: *ἐπέων θέσις* = ἡ τακτοποίησις τῶν λέξεων εἰς στίχους, οὐνθεσις ἐπῶν, ποίησις. — II κατὰδεσις χρημάτων (πρὸ τῆς δίκεσις), προκαταβολή (εκαπάρου). — III υἰοθεσία, ἡ ὑπὸ τίνος υἰοθετησις ξένου τέκνου ὡς ἰδικοῦ του || ἡ παραδοχή τίνος ὡς πολίτου εἰς ἄλλην πολιτείαν· *πρβλ. θετός*. — IV (ἐκ τοῦ παθ. *τίθεσθαι*)· τὸ νὰ εἶναι τις τεθειμένος, δέσις, κατὰθεσις (λατιν. *situs*). 2) δέσις, ζήτημα, ἀποψις, ἡ τίθεται καὶ ἀναμένει τὴν ἀπόδειξιν τῆς. — V 'Ἐν τῇ *Μετρικῇ*, τὸ ἡμῖου τοῦ μετρικοῦ ποδός, *κατ' ἄλλου* τὸ πρῶτον καὶ *κατ' ἄλλου* τὸ δεύτερον (*θέσις* — *ἀρσις*).

**Ἔτυμ.*: *θέσις*, -εως = *σανοκρ. dhilih*, λατ. *con-dill-on*, παλ-γερμ. *iat* ((*ιαπ. *dhēti*) = *πράξις*, παλ-ολαυ. *blago-dēti* (εὐεργεσία) ἐκ β. *dhē* (δέτειν, τοποδετεῖν) βλ. *τίθημι*.

δέσ-κελος, *ον* (*θεός + εἶσκω, ἴσκω*)· ὁμοῖος τῷ θεῷ, ὁμοῖος πρὸς θεόν || γενικῶς ὁμοῖος, δαυμάσιος, διξίος δαυμασμοῦ (πάντοτε ἐπὶ πραγμάτων, ἐπὶ προσώπων χρησιμοποιοῦμένου τοῦ *θεοεικέλος*) || *θέσκελα ἔργα* = *πράξεις δαυμασταί* || οὐδ. ὡς ἐπίρ.: *εἵκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ* = ὡμοίωζε δὲ ὑπερβαλλόντως πρὸς αὐτόν.

**Ἔτυμ.*: *θέσκελος* (<*θεο-* (πρβλ. *θε[σ]ός* = *θεός*) + *κέλομαι* (κυρ. = δὲ ὀνειψευστος, ὠδούμενος, παρορμώμενος, ὑπὸ θεοῦ). — *Κατ'* ἄλλου, ἤττον ὀρθῶς, **σκελος* εἶναι συγγ. τῷ *ἴσκει* (= ἔλεγεν).

δέσιμος, *δωρ. τέθμιος, ον* (*θεσμός*)· ὁ σύμφωνος πρὸς τὰ θέσμοι (τοὺς νόμους), νόμιμος, νομοταγῆς || τὰ *θέσμοι* ὡς οὐσ. = οἱ νόμοι, ἔδιμα, τελεταί.

δέσμο-δέτης, -ου, ὁ (*θεσμός + τίθημι*)· νομοδότης. — II *ὁ θεσμοθέτης* ἐν 'Αθῆναις ἦσαν οἱ ἔξ νεώτεροι ἄρχοντες, δικάζοντες ὑποθέσεις μὴ ἀνηκούσας εἰς ἰδίον τὴ δικαστήριον. Ἡ θητεία τῶν ἦτο ἀνιαυτοῖα, μετὰ τὴν λήξιν δ' αὐτῆς οἱ θεσμοθέται ἐγγίνοντο μέλη τοῦ 'Αριστοῦ Πάγου.

δέσμο-ποιέω, μέλ. -ήσω (*θεσμός + ποιέω*)· νομοθετῶ.

δέσμο-πόλος, *ον* (*θεσμός + πολέω*) = *θεμιστοπόλος*· ὁ ἐντρίβης εἰς τὰ τῶν νόμων ἢ ἐδίμων.

θεσμός, *δωρ. τεθμός*, ὁ· ἄνωμ. πληθ. τὰ *θεσμά* (*τίθημι*)· τὸ τεθειμένον, τ. ἔ. νόμος, κανὼν, διάταξις, λατ. *Institutum* || τελετή, θέσπισμα, ἱεροτελεστία. 2) ἐν 'Αθῆναις *θεσμοί* ἐκκαλοῦντο καὶ οἱ νόμοι τοῦ Ἀρχόντος, διότι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἤρχιζε μὲ τὴν λ. *θεσμός*· οἱ τοῦ Σάλωνος ὁμοῖ εἶχον ἀρχῆθεν ὀνομασθῆ *Νόμοι*. — [ἐκ β. *ιαπ. *dhē*· τὸ -σ- τῆς ὁμάδος τῶν εἰς -σμος ἀντὶ τοῦ -θ- τῆς ὁμάδος τῶν εἰς -θμός (πρβλ. λακ., ἀργ., λοκρ. *θεθμός* = Πινθ. *τεθμός*) ἀπελείπει εἰς ἀναλογίαν]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θεσμοσύνη, ἡ· συνών. τῆ *δικαιοσύνη*.

δέσμο-φόρια, -ων, τὰ (*θεσμοφόρος*)· ἀρχαία ἑορτὴ τελομένη ἐν 'Αθῆναις ὑπὸ γυναικῶν πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος *Θεσμοφόρου*, καὶ διαρκούσα τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11—14ης Πυανεψιώνος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δέσμο-φοριάω, μέλ. -σώ· τελεῶ τὰ *θεσμοφόρια*· αἱ *θεσμοφοριάουσαι*, ὄνομα Κωμφίδας τοῦ 'Αριστοφάνου.

δέσμο-φόριον, τό· ὁ ναὸς τῆς *Δήμητρος Θεσμοφόρου*.

δέσμο-φόρος, *ον* (*θεσμός + φέρω*)· ὁ φέρων (διδῶν, παρέχων) νόμους, ἐπίθ. τῆς *Δήμητρος* (λατ. *Ceres*) ὡς θεᾶς τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς || τὰ *θεσμοφόρα* = οἱ φύλακες τῶν Νόμων, ἐποπτεύοντες τὴν τήρησιν τῶν νόμων (ὄνομα ἀρχόντων ἐν 'Ἡλιδι).

δέσ-πέσιος, *α, ον* καὶ *-ος, -ον* (*θεός + ἔπος*)· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ ἐξαισιῶς ἤχων, ὁ ἐξόχως γλυκύς. — II κατὰ πλεόν ἀπὸ δηγητῶς ἢ ἀνδρωπίνας (δὲν οὐδαὶς δύναται νὰ προσέβῃ παρὰ μόνον ὁ θεός) || ἀρηγτος, ἀφατος, ἀνέκφρατος || καὶ γενικῶς, *θεῖος* || *δοτ. θεσποσίη* (ἐνν. *βουλή*) ὡς ἐπίρ. = κατ' ἀπέφρασιν θεοῦ. 2) δαυμάσιος, δαυμαστός, ἔξοχος, ἐξαισιῶς. 3) κάδε τι στελλόμενον (προερχόμενον) ὑπὸ θεοῦ, καὶ ἐπομένως, τρομερόν, φοβερόν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δέσ-πεσίως, ἐπίρ. τοῦ *θεσπέσιος*· κατὰ δεῖον τρόπον, ὑπερβαλλόντως: *θεσπεσίως ἐφρόβηθεν* = ἐφοβήθησαν κατὰ τρόπον ἀνέκφραστον (δηλ. ὑπερβολικῶ).

δέσπι-δάης, *ες* (*θέσις + δαίω* Α')· ἀνημμένος ὑπὸ θεοῦ τίνος || *θεσπιδαῆς πῦρ* = πῦρ ὑπερφυσικόν, φοβερόν, μανιώδες.

δέσπι-έπεια, θηλ. ἐπίθ. (*θέσις + ἔπος*)· ἡ ἐκπέμπουσα δεῖα ἔπει, ἡ προφητικὴ (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρρ. *θεσπι-επιής*).

δέσπιζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ, ἰων. ἀρρ. *θεσπι-εῖν*· ἀρρ. α' *ἐθέσπισα*, *δωρ. -ίσα* (*θέσις*)· χρησιμοδοτῶ, προφητεύω, προλέγω, μαντεύομαι.

δέσπιζασα, *δωρ. ἀντὶ θεσπίσασα*, θηλ. *μτχ. ἀορ. α'* τοῦ *θεσπίζω*.

δέσπιος, *ον* = *θεσπέσιος* (δ βλ.). **δέσ-πις**, -ιος, ὁ, ἡ (*θεός + ἔπος*)· ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ, θεόπνευστος, προφητικός, ἱερός. — II = *θεῖος* II, *θεῖος*, δαυμάσιος, φοβερός.

Ἔτυμ.*: *θέσιος*, ποιητ. γυν. -ιδος ἢ -ιος· αἰτ. -ιν ἢ -ιδα· *θεσ-πέσιος* (<θεσ-πις, *θεσ-σπιος, *θεσπέσιος* <*θεσ-* (πρβλ. *θε[σ]ός* = *θεός*) + *-σπι-* ἐξ *ιαπ. β. seap* (βλ. ἐν λ. *ἐννέσιος*).

δέσπισμα, -ατος, τὸ (*θεσπίζω*)· χρησμός, μαντεία. **δέσπι-ψδέω**, μέλ. -ήσω· ἔδω εἰς προφητικόν ὕψος, προφητεύω, χρησιμοδοτῶ. Ἐκ τοῦ

δέσπι-ψδός, *δν* (*θέσις + ψδή*)· ὁ ἄδων εἰς προφητικὸν τόνον, προφήτης, χρησμολόγος.

θεσσάλος, ἀττ. *θετταλός*, ὁ· θηλ. *θεσσαλῖς, -ίδος*· ἐκ Θεσσαλίας, Θεσσαλός ὡς. ὡς ἐπίθ., *θεσσαλικός*: *θεσσαλὴν σφόμισμα* = τέχνασμα Θεσσαλικόν (ἐκ τοῦ ἀπίστου χαρακτήρος τοῦ λαοῦ τῶν *θεσσαλῶν*).

δέσασσασθαι ζητῶ διὰ προσευχῆς, εὐχομαι || ἄλειπτ. ποιητ. ἀρρ. α', τοῦ ὁποῦ ἀπαντᾷ μόνον τὸ γ' πληθ. *θέσασσαντο* καὶ ἡ *μτχ. θεσασμένους*.

Ἔτυμ.*: πρβλ. 'Ἡσυχ. *εθέσασσασθαι*· αἰτήσασθαι· ρημ. ἐπίθ. *θεστός* ἐν τῷ ἔμην. *ἀπό-θεστος* (= περιφρονημένος)· *πολύθεστος* (= πολυπόδητος), *θέστωρ*, *θεστυλλῖς*. — *θέσος* <*ιαπ. *gvēdhs*· *πόθος* (<φoθος* *ιπκ. *gvhōdhos*), ἔμην. *ποθή* (= ἐπιθυμία, ποθέω, *ποθεινός*· πρβλ. ἱρλ. *guidli* (παρακαλῶ) (<Κελτ. **godi*) *guide* (παρακλήσις).

δέσφατη-λόγος, *ον* (*δέσφατος + λέγω*)· ὁ λέγων *δέσφατα*, χρησμολόγος, προφητικός.

δέσ-φάτος, *ον* (*θεός + φημί*)· ὁ ρηθεῖς, λαληθεῖς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ προοριθεῖς, ἀποφασιοθεῖς, ὑποδειχθεῖς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ (λατ. *fatalis*) || ὡς οὐσ. τὰ *δέσφατα* = οἱ χρησμοί. — II ὡς τὸ *θεῖος* = ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποιηθεῖς, θεῖος. [ποιητ. *δέσφατος* <*θεσ-* (πρβλ. *θε[σ]ός*) + *φατός* ἐκ β. *φᾶ-, φᾶ-*, βλ. ἐν λ. λ. *φαίνω, φημί*].

θετίδειον, τό· ὁ ναὸς τῆς Θετίδος. Ἐκ τοῦ **Θέτις**, -ιδος, ἡ· μία ἐκ τῶν Νηρηϊδῶν, σύζυγος τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ 'Αχιλλέως.

θετό, ἐπ. γ' ἐν μέσ. ἀορ. β' τοῦ *τίθημι*.

θετός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *τίθημι*· τεθειμένος, τοποθετημένος. — II υἰοθετηθεῖς, υἰοθετημένος (ὡς ἱεκνον τινός).

θεύ, *δωρ. καὶ ἰων. Πρσπ. μέσ. ἀορ. δ'* τοῦ *τίθημι*.

θεύ-μορος, *ον*, *δωρ. ἀντὶ θεό-μορος*.

θεύς, ὁ καὶ ἡ, *δωρ. ἀντὶ θεός*.

θεύσομαι· μέλ. τοῦ *θέω* (τρέχω).

θευ-φορία, ἡ, *δωρ. ἀντὶ θεο-φορία*.

ΘΕΩ, ἐπ. καὶ **θεῖω**· μέλ. *θεύσομαι*· τρέχω || *θεῖον πεδίον* = διατρέχειν τὴν πεδιάδα, τρέχειν εἰς τὴν πεδιάδα || *περὶ τρέποδος θεῖω* = τρέχω (ὄγωνα δρόμου) διὰ τὴν ἀπόκτησιν τρίποδος (ὡς ἐπάβλου) || *περὶ ψυχῆς* "Ἐκτορος *θεῖον* = τρέχειν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἐκτορος || *μτγν. ὡς. θεῖω τὸν περὶ τῆς ψυχῆς* (ἐνν. *δρόμον*) = τρέχω διὰ τὴν ζωὴν μου. — II ἐπὶ πτηνῶν, *πετώ* || ἐπὶ πλοίων, *πλέω* || ἐπὶ τροχῶν, ἐπὶ κυλιόμενου λίθου *κλπ.* — II Ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἔποτα ἐκτείνονται εἰς συνεχῆ γραμμὴν, καίτοι καθ' ἑαυτὰ ἀκίνητοιντα || ἐπίσης ἐπὶ παντός κυκλοερούς πράγματος, τὸ ὅποτον εἶζει τὴν ἐπιτύπωσιν ἐπιπεριστεφεται: *ἀντιᾷ ἢ συμμάτῃ θεῖον ἀσπίδος* = ὁ περι-

φερειακός μετάλλινος κύκλος τῆς ἀσπίδος, ὁ ὀπίσθιος περιεστρέφεται εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀσπίδος.
Ἔτυμ.: *θέω*· *θός*: *βση-θός* (πρβλ. *βση-θρόμος*)· *θούζω*: *σανσκρ. dhānati* (τρέχω, ρέω), *dhānati*, *dhāniti* (πηγή, ρύαξ), ἀγγλ.-σαξ.: *dēaw*, παλ. σαξ. *dou*, παλ.-γερμ. *lau* (δρόσος)· εἶτα πρβλ. *θῶνω* (βλ. λ.), *σανσκρ. dāpō'ti* (ταλαιπώρομαι, κλονίζομαι), ἀρμ. *dedewim* (διοτάζω)· ἐξ *ιαπ. βάσεως dhenā*. Βλ. *θήξ*.

θεῶν, συνηρ. ἀντί *θεάων*, προστ. τοῦ *θεάομαι*.

θεῶμεν, ἰων. ἀντί *θῶμεν*, ἀ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *τίθημι*.

θεωρέω, μέλ. *-ήσω* (*θεωρός*)· βλέπω πρὸς τι, παρατηρῶ, θεώωμαι || κυρ. εἶμαι δεατῆς δημοσίων ἀγώνων καὶ ἐρῶτων. 2) ἐπὶ τῆς διανοίας ὡς τὸ λατ. *contemplari*, σκέπτομαι, μελετῶ, ἐξετάζω φιλοσοφικῶς.— || εἶμαι *θεωρός*, τ.ε. πρεσβευτῆς πόλεως εἰς μονεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας.— || ὡς ἐνεργ. μθ. ἐν Σοφ. Ο.Κ. 1084 *θεωρήσασα τούμδν ὄμμα* (ἢ αἰτ. *δμμα* δύναται νὰ ἐκληθῆθ' ὡς ἡ αἰτ. *πόδα* ἐν τῇ φράσει *βαίειν πόδα*)=θεωρήσασα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, βλ. ὁμωσ καὶ *εωρέω*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θεώρημα, *-ατος*, τό (*θεωρέω*)· τὸ θεωρούμενον, τὸ ὀρώμενον, τὸ θέαμα.— || τὸ ἐξεταζόμενον ὑπὸ τῆς διανοίας, καὶ τὸ ἐξαγόμενον τῆς τιοιότης ἐρεῦνης || θεωρία, σκέψις || εἰς τὰ μαθηματικά, τὸ «θεώρημα».

θεωρητήριον, τό (*θεωρέω*)· ἐδώλιον ἐν τῷ δε-ἀτρῳ

θεωρητικός, ἡ, ὄν (*θεωρέω*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁ ἀγαπῶν) τὴν θεωρίαν, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς αὐτήν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς θεωρίας, θεωρητικός.

θεωρία, ἡ (*θεωρέω*)· τὸ νὰ θεωρῆ (βλέπῃ) τις θέαμά τι, τὸ θεᾶσθαι, τὸ παρατηρεῖν, θέα: *θεωρίας εἶνεκεν*=πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἴδῃ τις τὸν κόσμον || κυρ. τὸ νὰ εἶναι τις δεατῆς εἰς δημοσίους ἀγῶνας. 2) ἐπὶ διανοητικῆς ἐνεργείας, ἐξέτασις, σκέψις, ἐπισκοπήσις, συλλογισμός.— || Τὸ ἀποστῆλαι *θεωρούς*, ἦτοι πρεσβευτῆς πόλεως εἰς μονεῖα ἢ εἰς ἀγῶνας || ὡς περιληπτικῶς, αὐτοὶ οὗτοι οὐ *θεωροί*. 2) τὸ ἀξιωμα τοῦ θεωροῦ, τὸ ἔργον του.— || παθητ., τὸ θέαμα.

θεωρικός, ἡ, ὄν (*θεωρός*)· ὁ ἀνήκων εἰς δεατῆς ἢ εἰς τοὺς ἱεροὺς ἀποσταλμένους (τοὺς θεωροὺς δηλ.).— || τὰ *θεωρικά* (ἐνν. *χερήματα*)=τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ταμεῖου οἱ πολῖται (ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους) διὰ νὰ ἀγοράζωσιν εἰσιτηρίον διὰ τὸ θέατρον (2 ὀβολοί), ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους σκοποὺς.

θεωρίς, *-ίδος*, ἡ· μετὰ τῆς καὶ ἀνευ τοῦ οὐσ. *καῦς*· τὸ ἱερὸν πλοῖον (ἢ ἱερὰ τριήρη), ὅπερ μετέφερε τοὺς *θεωροὺς* εἰς τὸν τόπον τῆς θεωρίας (τῶν ἀγώνων), ἐχρησιμοποιεῖτο ὁμωσ καὶ δι' ἄλλας δημοσίας ἡπηρεσίας. Ἐκ τοῦ

θεωρός, ὁ (*θέα + ὄρα*;)· δεατῆς, παρατηρητῆς, περιηγητῆς, ὅστις ταξιδεῦει διὰ νὰ γνωρίσῃ πρόσωπα καὶ πράγματα.— || πρεσβευτῆς ἀποστελλόμενος ὑπὸ τίνος Πολιτείας διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον.— || Ἄθηναῖοι ἔπεμπον τοιοῦτους θεωροὺς εἰς τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, εἰς τὴν Ἀθήλον, καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας Πανελληνίους ἀγῶνας, τὰ *Ὀλύμπια*, τὰ *Πύθια*, τὰ *Νέμεια* καὶ τὰ *Ἰσθμια*.

Ἔτυμ.: ἰων.-αττ. *θεωρός*, ἰων. καὶ *θεωρός* καὶ *θεωρός*· κρητ., ἀρκ., αἰτωλ. κ. ἀ. *θεᾶρός*· *θεωρία*· *θεωρέω*.— *θεωρός*, ὄν. *θεᾶρός* (**θεᾶ-ορός*), **Φορός*: *ὄραω*, παλ.-σαξ. *warōn* (=προσέχω εἰς τι).— Κατὰ τοὺς ἀρχαίους τὸ *θεωρός* II προήλθεν ἐκ τοῦ *θεός*+*ῶρα* (πρβλ. *θυρωρός*, *πυλωρός*, *νεωρός*)· ἀλλὰ τὸ *θεωρός* I ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς β. *θαF* ἢ *θου* (ἐπόθεν *θᾶομαι*, *θεᾶομαι*), ἦτοι *θαFρός* (*θευρός* ἐν ἐπιγρ.), *θεαρός* καὶ συνηρ. *θεωρός* (ὡς *τιμαρός* <*τιμάορος*>).

θεώτερος, α, ὄν· συγκριτ. τοῦ *θεός*· περισσώτερον θεῖος.

Θηβαγενής, ἐς (*Θηβη+γενέσθαι*)· ὁ γενόμενος (γεννηθεὶς, προελθὼν) ἐκ Θηβῶν, Θηβαίος.

Θηβαίς, ἐπιρ.: πρὸς τὰς Θηβάς. Ἐκ τοῦ **Θηβαῖοι**, ἐπιρ.: ἐν Θηβαίσι.

ΘΗΨΑΙ, *-ών*, αἰ' ποιητ. καὶ **Θήβη**, ἡ· ὄνομα διαφόρων πόλεων, ὧν περιφημότεραι ἦσαν τρεῖς: ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἡ ἐν Τροίᾳ. Ὁ ὄμοιος ἀναφέρει καὶ τὰς τρεῖς, ἀλλοτε κατὰ πληθ. καὶ ἄλλοτε καθ' ἑν. ἀρθ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Θηβαγενής, ἐς (*Θηβῆς*)=Θηβαγενής (βλ. βλ.).

Θηβαίς, *-έως*, ἰων. *-έος*, δ' ἐπιθ. τοῦ Διός: ὁ Θηβαίος.— ὡς καὶ **Θηβαίος**, α, ὄν καὶ **Θηβαϊκός**, ἡ, ὄν.

Θηβαίς, *-ίδος*, ἡ (*Θηβῆς*)· ἡ χώρα τῶν Θηβῶν — || ἡ *Θηβαίς*, ποίημα ἐκ τῶν τοῦ ἐπικοῦ κύκλου) περιγράφον τὰ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν.

Θηβαο-δε, ποιητ. ἐπιρ.=*Θηβαίς* (βλ. βλ.).

Θήβη· βλ. *Θηβαί*.

Θήβησιν καὶ **Θήβησι** (*Θηβαί*)· ποιητ. ἐπιρ.: ἐν Θηβαίσι.

θηγάλεος, α, ὄν, (*θήγω*)· ὀξύς, κοπερός.— || ἐνεργ., ὀξύων, ἄκωνῶν.

θηγάνη, ἡ (*θήγω*)· ἡ ἀκόνη || μτφρ. πᾶν ὄντι παροξύνει (ἀκονίζει) τὴν λύσασαν τινός || παρότρυνσις εἰς αἰματοχυσίαν.

θηγᾶνω = *θήγω* (βλ. λ.).

ΘΗΓΩ, μέλ. *θήξω*· ἀορ. ἀ' *έθηξα*. — Παθητ., πρκ. *τέθηγμαι*· ἀκονίζω, ὀξύνω.— μέσον, *δόρυ θήξασθαι* = νὰ ἀκονίσῃ (νὰ καταστήσῃ αἰχμηρὸν) τὸ δόρυ του.— || παροτρύνω, ποροξύνω, διεγείρω, προκαλῶ, ἔξερειδίω.

Ἔτυμ.: *θήγω*, δωρ. *θάγω* καὶ *θηγᾶνω*, πρβλ. Ἡσυχ. *«θηγόν» οἱ δὲ δξύ, ἀκονητόν»*· *θηγᾶνη* (καὶ *θήγαντος*, προϋποθέτων ἄρα. **θηγαν*), πρβλ. Ἡσυχ. *«θηγάντων» δξύ, ἡκονημένον»*· πρβλ. τύπους πρκ. παρ' Ἡσυχ. *«τέθωνται» τεθύμωται»* καὶ *«τεθωγμένοι» τεθυμωμένοι, μεμεθυμωμένοι»*· πρβλ. Ἄρμ. *daku* (πέλεκυς), ἐξέλιξις ἐκ θεμ. *dhāgu-* (ὀξύς), ἰαπ. β. *dhag*· μεσ.-λατ. *daga*, *dagga*, *daggarius* (ἐγγειρίδιον).

θηεῖτο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *θηέομαι*.

θηέομαι, μέλ. *-ήσομαι*, ἰων. τύπος τοῦ *θεάομαι*, δωρ. *θᾶέομαι*· βλέπω πρὸς τι, ρίπτω ἐν βλέμμα πρὸς τι, ἀπενίζω, παρατηρῶ || θαυμάζω || πρτ. γ' ἐν. *έθηεῖτο*, ἐπ. *θηεῖτο*, ἰων. γ' πληθ. *έθηεύντο*, ἐπ. *θηεύντο*· ἰων. ἀ' πληθ. *έθηεύμεσθα*· ἰων. μτχ. *θηεύμεσθα*· *θηεῖσαιο*, *-αίτο* β' καὶ γ' πληθ. εὐκτ. ἀορ. ἀ'· πρβλ. *θέομαι*.

θήης, ἐπ. ἀντί *θῆς*, β' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *τίθημι*.

θηητήρ, *-ήρος*, ὁ· ἰων. ἀντί *θεατῆς* (*θηέομαι*)· ὁ δεώμενος, ὁ δεατῆς, ὁ δαυματῆς.

θηητός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντί *θεατός*· ὄν δεῖσθαι τις, ὁ θαυμαζόμενος, δαυμασίος, δαυμαστός.

θήιον, τό, ἐπ. ἀντί *θεῖον* («εὐεῖφια»).

θήιος, ἐπ. ἀντί *θεῖος*· ἐκ θεοῦ.

θήικα, ἐπ. ἀορ. ἀ' τοῦ *τίθημι*.

θηκαίος, α, ὄν· ὄμιος πρὸς δῆκην ἢ πρὸς σαρκοφάγον, ὁ ἀνήκων εἰς τάφον νεκροῦ || *οἴκημα θηκαίον*=νεκρικός δόλος, τύμβος (κυρ. ἔχον σχῆμα ἢ μέγεθος νεκρικής θήκης, ἢ χρησιμεῖον διὰ νεκρ. θήκην, δηλ. σαρκοφάγον). Ἐκ τοῦ

θήκη, ἡ (*τίθημι*)· μέρος ἐν ᾧ θέτει τις τιν, κιβώτιον, κίστη· 2) τόπος, ἐν ᾧ ἐτοποδεύοντο οἱ νεκροί, μνήμα, τάφος, τύμβος.— [ἐκ β. *dhē* (=τε-*θῆναι*)· βλ. *τίθημι*, οὐ μετὰ πολλῶν ἄλλων εἶναι παράγωγος].

θηκτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *θήγω*· ἡκονητικός, ὀξύς.

θηλάζω, μέλ. *-άσω*, δωρ. *-άξω* (*θηλή*)· ἐπὶ τῆς μητρὸς, παρέχω γάλα, «βυζαίνω» (λατ. *lactare*).— || ἐπὶ τοῦ τέκνου ἢ νεογνοῦ ζῆφου, μυζῶ, ἀπομυζῶ, «βυζαίνω» (λατ. *lactere*) || *θηλάζων»=γαλαθηνός* (βλ. βλ.), «βυζανιόκοκ», «τοῦ γάλακτος».

θήλας, ἰων. θηλ. ἀντί *θήλεια*, τοῦ *θήλυς*.

θηλέω, δωρ. **θάλέω**, μέλ. *-ήσω* (*θηλή*)· ποιητ. ἀντί *θάλλω*· ἀκμάζω, ὀφθονῶ, εἶμαι πλήρης ἀπὸ τι || μετὰ γεν. *λειμῶνες ἴου ἠδὲ σελίνου θήλειον* = οἱ λ. ἦσαν πλήρεις (πλούσιοι) ἀπὸ βιολέττες καὶ σέλιννα.— || ἐνεργ. κάμνω τι νὰ ἀνθῆ.— [διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. *θάλλω*].

θηλή, ἡ (*τέθηλα*)· τὸ μέρος τοῦ μαστοῦ, ὃθεν ἐκρεῖται τὸ γάλα, ἡ «ῥώγα», λατ. *papilla*.

Έτυμ. : **θηλή**· πρβλ. λατ. *fēlō* (θηλάζω), ὄμορ. *feluū* (οἱ θηλάζοντες), λαττ. *dēls* (νεογνόν), λιθ. *dele* (βδέλλα)· ιαπ. **dhǝ[ɪ]-l-* πρβλ. **dhǝi-l-* ἐν τῷ Ἀρμ. *dail* (*dal*)=πρῶτον γάλα, Ἄδθ. *de'le* (ἀρνίον). — **dhǝ-l-* ἐν τῷ λατ. *fillus*, λαττ. *dīle* (μύοχος θηλάζων). — **dhl-l-* ἐν τῷ ἱβλ. *del*, δοτ. *diul* (γαλαθηνός), παλ.-γεμρ. *tila* (φύσις γυναικός) : ἔλλ. **θηλίς**, θηλ. **θηλίεια**, οὖν. **θηλίη** (κυρ.=ὀ τρέφων, θρεπτικός, θηλαστικός, θηλυκός) (: *σανσκρ. dhārūh*=θηλάζων), **θηλύων**, **θηλάζω** (λατ. *lactare-lactere*), **θηλαμών**, **θηλάστρια**, **θηλώ**, -οὖς (= τροφός, θυζάστρα)· Βλ. ὄμυρ. **θησάαι**.

θηλυ-γενής, ἐς (θηλίς + γενέσθαι)· ὁ θήλυς τὸ γένος, ὁ θηλυκοῦ γένους, γυναικεῖος || μτφρ. θηλυπρεπής.

θηλυ-γλωσσος, ον (θηλίς + γλῶσσα)· ὁ ὀμιλῶν ὡς γυνή, ὁ ἔχων γυναικεῖαν (τ. ἔ. τρυφερὰν) γλῶσσαν.

θηλυδρία, -ου, ὄ· ἰων. **-ίης** (θηλίς)· θηλυπρεπής, γυναικωτός, ἐκτεθλυμμένος, γυναικοπρεπής.

θηλυδοι-ώδης, ἐς (θηλυδρίας + εἶδος)· ὁ θηλυπρεπής τήν μορφήν, ὁ ὁμοιάζων πρὸς γυναίκα, ἡ φερόμενος ὡς γυνή.

θηλυ-κράτης, ἐς (θηλίς + κρατέω)· ὁ κυβερνῶν (ἐξουσιάζων) γυναίκας,

θηλυ-κτόνος, ον (θηλίς + κτείνω)· ὁ φονεύων διὰ γυναικεῖας χεῖρας.

θηλυ-μάνης, ἐς (θηλίς + μᾶνῆσαι)· ὁ μαινόμενος (τρελλός) διὰ γυναικας, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν γυναίκας.

θηλυ-μελής, ἐς (θηλίς + μέλος)· ὁ ὄδων (ψάλλων) ὡς γυνή (ἡτοῦ τρυφερὰ, μετὰ μελωδικῆς φωνῆς, ἐπὶ τῆς ἀηθόδος).

θηλυ-μίτρας, -ου, ὁ (θηλίς + μίτρα)· ὁ φέδων, φορῶν (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) γυναικεῖαν μίτραν || ὁ ἐνδεδυμένος ὡς γυνή· θηλ. **θηλύμιτρες**, -ιδος, ὄ, ἡ.

θηλύ-μορφος, ον (θηλίς + μορφή)· ὁ ἔχων μὀρφήν γυναικός.

θηλύ-νοος, -νοοτ, συνηρ. **θηλύνοος**, -οον (θηλίς + νοῦς)· ὁ ἔχων γυναικεῖον νοῦν, φρονήματα γυναικός, ἔγυναικόμυαλος.

θηλύνω, μάλ. -ῖνω ἄορ. α' **ἐθήλυνα**· κάμνω τινὰ θηλυπρεπῆ, τὸν ἐκθηλύνω.— Παθητ. γίνομαι γυναικωτός, ἐκθηλύνομαι

θηλύ-ποδος, ὄ, ἡ, -ποον, τῶ, γεν. -ποδος (θηλίς + ποῦς)· **θηλύποδος βᾶσις**=τὸ βᾶδισμα (ἐπερπάτημα) γυναικεῖου ποδός.

θηλυ-πρεπής, ἐς (θηλίς + πρέπω)· ὁ πρέπων (ἀρμόζων) εἰς γυναίκα, γυναικώδης.

θηλύς, -εια, -υ, ὡς. θηλ. καὶ **θηλίς**· ἐπ. καὶ ἰων. θηλ. **θηλέα**, αἰτ. **θηλέαν**, πληθ. **θηλείαι**, -ας· (θάω) (βλ. καὶ ἐν τέλει)· ὁ θηλυκοῦ γένους, θηλυκός, ἀντιθ. τῷ **ἀρρῶν** || **θηλεία θεός**=θεᾶ, θεάϊνα || **θηλείαι ἔπποι**=φορβάδες. 2) γενικῶς, ὁ ἀνήκων εἰς γυναίκα, γυναικεῖος || τὸ **θηλυ**=τὸ θηλυκόν γένος.— || ἐπὶ πραγμάτων : 1) καρποφόρος, εὐφορος, γόνιμος, θρεπτικός. 2) τρυφερός, λεπτός || ἐν κακῇ ἐνν. γυναικωτός, ἐκτεθλυμμένος, ἀδύνατος.— || τὸ συγκρ. **θηλύθερος**, ὄ, ον καίται ἐν τῇ ἐνν. τοῦ θετικοῦ ἐν τῇ φράσει **θηλύθεραι θεαὶ ἢ γυναῖκες**.— [διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. **θηλή**, **θησάαι**].

θηλύ-σπορος, ον (θηλίς + σπεῖρω)· τὸ σπειρόμενον (καὶ συνεπῶς γεννώμενον) ἐκ γυναικός, ὁ τοῦ θήλεος γένους || **γέννα θηλύσπορος**=τὸ γένος τῶν γυναικῶν.

θηλύτερος, α, ον (βλ. **θηλίς** ἐν τέλει).

θηλυ-τόκος, ον (θηλίς + τεκείν τὸ **τίκτω**)· ὁ γεννῶν θήλεα.

θηλυ-φρων, ον (θηλίς + φρεῖν)· ὁ σκεπτόμενος ὡς γυνή, «γυναικόμυαλος», θηλυπρεπής.

θηλύ-χίτων, -ονος, ὄ, ἡ (θηλίς + χιτών)· ὁ φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα.

θη-μέρα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ : **τῆ ἡμέρα**.

θημέτερον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ : **τοῦ ἡμετέρου**.

θημίσι, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ : **τῶ ἡμῶν**.

θημῶν, -ῶνος, ὄ (τίθημι), ὡς τὸ **θωμός**· σωρός.

θην, ἐπ. ἐγκλ. μόριον, .σπᾶν. παρ' αἰτ. ποιηταῖς,

συγγ. τῷ **θή**· βεβαίως, τώρα || **ἡ θῆν**=τῆ ἀληθεία || **οὐ θῆν**=οὐχὶ βεβαίως, ἀσφαλῶς ὄχι. [ἀθεθ. ἔτυμολ.].

θηξάσθω, γ' ἐν. προστ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ **θήγω**.

θηοῖο, ἐπ. ἀντὶ **θεῶο**, β' ἐν. εὐκτ. τῷ **θηέομαι**.

Θη'Ρ, **θηρες**, ἐπ. δοτ. πληθ. **θηρεσσι**, ὄ· ἄγριον ζῶον, σαρκόβρονον θηρίον || συχη. μετὰ οὖσ., ὡς **θηρ λέων**· 2) πᾶν μυθολογικόν τέρας, ὡς ἡ Σφίγξ || συχὰ ἐπὶ τῶν κενταύρων || ὡς. οἱ ἀστυροὶ καλοῦνται ἐνίοτε **θηρες**.

Έτυμ. : **θήρ**, λαοθ. **φήρ**, θεσσαλ. **φείρ** (ἐν ἐπιγρ. **πεφειράκοντες**, **Φιλόφειρος**)· ιαπ. **ghver*.— : λιθ. *zveris*, λαττ. *fwērs*, παλ.-πρωσ. αἰτ. *swirins*, παλ.-σλαυ.

zweri· πρβλ. λατ. *ferus* (<*ghvero-s*. Περαιτέρω **θη-εῖον**, **θήρα**, **θηρώω**).

θηρᾶ, ἰων. **θηρη**, ἡ (θήρ)· τὸ κυνήγιον **θηρῶν** (θηλ. ἀγρίων ζῶων, θηρίων) || μτφρ. δραστηρία ἐπιδίωξις παντός πράγματος.— || ἐν περιληπτικῇ ἐνν. τὰ συλληφθέντα ἢ φονευθέντα κατὰ τὴν θήραν ζῶα, ἢ λεία, «τὸ κυνήγι».

θηρ-αγρέτης, -ου, ὄ (θήρα + ἀγρεύω)· ὁ ἀγρεύων θηράματα, ὁ κυνηγός.

θηρᾶμα, -ατος, ὄ (θηρᾶω)· τὸ συλλαμβανόμενον, ἢ λεία, ἢ ἄγρια, «τὸ κυνήγι».

θηρᾶσίμος, ον (θηρᾶω)· ὄν δύνανται τις νὰ πιάσῃ εἰς τὸ κυνήγιον.

θηρᾶτέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **θηρᾶω**· ὄν πρέπει νὰ κυνηγήσῃ τις.— || **θηρατέον**=πρέπει νὰ κυνηγήσῃ τις (νὰ συλλάβῃ ἐν κυνήγῳ ἢ νὰ ἐπιδιώξῃ).

θηρᾶτής, -οῦ, ὄ (θηρᾶω)· ὁ κυνηγός, ὁ ἐπιδιώκων τι.

θηρᾶτικός, ἡ, ὄν=**θηρευτικός**· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κυνήγιον || ὁ ἀφωσιωμένος, μανιώδης, εἰς τὸ κυνήγιον || ὁ ἐμπειρος κυνηγός, ὁ ἱκανός εἰς τὸ ἐπιδιώκειν τι || τὰ **θηρατικά τῶν φίλων**=τὰ τεχνάσματα δι' ὧν ἀγρεύει τις φίλους.

θηρᾶτρον, τὸ (θηρᾶω)· ὄργανον τῆς θήρας, δίκτυον, παγίς.

θηρᾶω, μέλ. -ᾶσω ἢ **θηρᾶσσομαι** (θήρα)· κυνηγῶ ἄγρια θηρία, θηρεύω, συλλαμβάνω. 2) μτφρ., ὡς τὸ λατ. *venari*, ἐπιδιώκω πράγμα τι, προσπαθῶ νὰ τὸ ἀποκτήσω πάση θυσίᾳ.— || τὸ μέσον **θηρᾶμαι** καίται ἐν ἐνεργ. σημ., θηρεύω, κυνηγῶ, τι, προσπαθῶ νὰ τὸ κατακτήσω || ὡς. παθητ., θηρεύομαι, καταδιώκομαι, κυνηγοῦμαι.

θηρε, ὄνομ. δυτικ. τοῦ **θήρ**.

θηρείος, ον (θήρ)· ὁ ἀνήκων εἰς ἄγρια ζῶα, λατ. *ferinus* || **θηρεία βία**, περιφραστ. ἀντὶ **θήρ**, ἐπὶ τῶν κενταύρων.

θηρεσσι, ἐπ. ἀντὶ **θηρεῖ**, δοτ. πληθ. τοῦ **θήρ**.

θηρευμα, -ατος, ὄ (θηρευῶν)· **θηρᾶμα**· λάφυρον, λεία, «κυνήγι».— || κυνήγιον.

θηρευσις, -εως, ἡ (θηρεύω)· τὸ θηρεύειν, ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον || μτφρ. ἀναζήτησις.

θηρευτής, -οῦ, ὄ (θηρεύω)· ὁ κυνηγός || **κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν** = με κυνηγητικούς κύνας καὶ κυνηγούς || ὡς. ὁ ἄλιεύς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θηρευτικός, ἡ, ὄν (θηρευτής)· ὁ ἀνήκων ἢ κατ' ἀλληλοσ ἢ ἀρμόζων εἰς θήραν || **κύνες θηρευτικοὶ**=κυνηγετικοὶ (κατ' ἀλληλοσ διὰ κυνήγιον) κύνες || ἡ **θηρευτική** (μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ οὐσ. **τέχνη**) τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα.

θηρευω, μέλ. -σω (θήρ) = **θηρᾶω**· κυνηγῶ, καταδιώκω, συλλαμβάνω· ἐυστοχῶ, κτυπῶ, ἐπιτυγχάνω || μτφρ. ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, τι μετὰ ζήσεως.— Παθητ. κυνηγοῦμαι, καταδιώκομαι, συλλαμβάνομαι || ὡς. λαφυραγωγοῦμαι.

θηρέω, ἰων. καὶ δωρ. ἀντὶ **θηρᾶω**.

θηρημα, τὸ, ἰων. ἀντὶ **θηρᾶμα**.

θηρητήρ, -ῆρος καὶ **θηρητῶρ**, -ορος, ὄ· ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ **θηρατής**· κυνηγός.

θηριο-μάχω, μέλ. -ῆσω (θηρίον + μάχομαι)· μάχομαι πρὸς ἄγρια θηρία.

θηρίον, τὸ· κατὰ τὸν τύπον εἶναι ὄποκορ. τοῦ **θήρ** (β βλ.), χρησιμοποιοῦμενον ὅμως πάντοτε ἀντ' ἐκείνου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· ἄγριον ζῶον, θηρίον || κυρ. ἐπὶ ζῶων, τὰ ὅποια θηρεύονται || γεν. ζῶα, κτήνη (ἐν τῷ

πληθ.), ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὰ πτηνά, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἰχθύς.— II ὡς πραγματικὸν ὄνομα τοῦ θήρ, δηλ. μικρὸν ζῶον, ζωοφιόν.— III ὡς ἐπιπληθῆς ἢ ὄνειδος· κτήνος! ζῶον! (ὡς τὸ λατ. bellua): ὁ δειλότατος οὐ θηρίον.

θηρι-ώδης, ες (θηρίον+είδος): ὁ ἄγριος ὡς θηρίον, πλήρης ἄγριων θηρίων (λατ. belluosus).— II κτηνώδης τοὺς τρόπους ἢ τὴν φύσιν, ζωώδης, ἄγριος, θηριώδης (λατ. belluinus).

θηρο-βολέω, μέλ. -ήσω· φονεύω ἄγρια ζῶα. Ἐκ τοῦ

θηρο-βόλος, ον (θήρ+βάλλω): ὁ φονεύων ἄγρια ζῶα.

θηρό-βοτος, ον (θήρ+βόσκω): ὁ βοσκομένος ὑπὸ ἄγριων ζῶων, θηρίων.

θηρό-θυμός, ον (θήρ+θυμός): ὁ ἔχων θυμὸν (δηλ. ψυχῆν) ἄγριου θηρίου, κτηνώδης, θηριώδης.

θηρο-κτόνος, ον (θήρ+κτείνω): ὁ φονεύων ἄγρια θηρία.

θηρο-ολέτης, -ου, ὁ (θήρ+ὀλλυμι): ὁ φονεύς θηρίων.

θηρο-νόμος, ον (θήρ+νόμος): ὁ τρέφων ἄγρια ζῶα.

θηρο-σκόπος, ον (θήρ+σκοπεύω): ὁ ἀναζητῶν ἄγρια ζῶα, ὁ ἐρευνῶν δι' ἄγρια ζῶα.

θηροσύνη, ἡ (θήρ): τὸ κυνήγιον.

θηρο-τόκος, ον (θήρ+τεκεῖν, τοῦ τέκνω): ὁ τέκτων (γεννῶν, παρ᾿ ἄγριων) θηρία.

θηρο-τρόφος, ον (θήρ+τρέφω): ὁ τρέφων ἄγρια ζῶα.— II θηροτρόφος (προσαγορεύτ. μετὰ παθ. ἑνν.): ὁ τρεφόμενος ἐξ ἄγριων ζῶων, ὁ ἔχων ὡς τροφὴν τοῦ τοιαύτου.

θηρο-φόνος, ον (καὶ -η, -ον) (θήρ+φάνω): ὁ φονεύων ἄγρια θηρία.

θηρσι, ἴατ. πληθ. τοῦ θήρ.

θηρών, κατὰ κράϊνον = τὸ ἡρώον.

ΘΗΪ, θητός, ὁ δουλοπόροικος, ἡ χωρικός, προσκεκολλημένος εἰς τὴν κολλιέργειαν τοῦ ἐδάφους, λατ. ascriptus glebae || ὡς «μισθωτὸς ἐργάτης». Οἱ Θῆτες ἀπετέλουν τὴν τετάρτην ἐκ τῶν 4 φυλῶν τοῦ Σόλωνος (αἱ 3 πρώται: πεντακοσιομέδιμνοι, ἑπταεῖς, ζευγίται), κατετάσσοντο δ' εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν ἐκεῖνοι τῶν ὀσίων τὸ ἐκ τῆς περιορίας τινος εἰσδύμα ἢ το κατώτερον τῶν 150 μεδίων. Οἱ Θῆτες ἀπηλλάσσοντο γενικῶς πάσης θημοσίας ἠθηρεσίας, ἐχρησιμοποιοῦντο δὲ μόνον ὡς ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι στρατιῶται (ψιλοὶ) καὶ ὡς ναῦται, καὶ μόνον ἐν ἀσάτῃ ἀνάγκῃ ὡς σπλιῖται, (βαρῶς ὀπλισμένοι).— II θηλ. **θησσα**, ἄττ. **θηττα**, ἡ ἔργαζομένη νεάνις. 2) ὡς ἐπίθ. **θησσα** τράπεζα = **θητικῆ** (τ. ἑ. δουλικῆ, λιτή, τράπεζα).

Ἔτυμ.: θής, θήσσα· **θητέω**· πρβλ. Ἦουχ. «θάτας» θήτας, τοὺς δούλους Κύπριον (ἔξ ὄνομ. θάτας, ἰων. *θῆτας, ἡ Κυπρ. αἰτιατ. πληθ. θάτας).— **θής** <*θFǵt, πρβλ. θός καὶ τός ἐν λ. θέω ἀναφερομένης ἐμάδας λέξεων ἰαπ. δάσις dhenā, βασικῆ σημασία σπεύδω.

θησι, ἄπρφ. ἄορ. α' τοῦ θάω (θηλάζω).

θησιάτο, ἑπ. γ' πληθ. ἔλκτ. ἄορ. α' τοῦ θάομαι = **θεάομαι**.

θησαίνωνος, μτχ. μέο. ἄορ. α' τοῦ θάω· θηλάζω.

θησατο, γ' ἐν. μέο. ἄορ. α' τοῦ θάω· θηλάζω.

θησαυρίζω, μέλ. -ίω (θησαυρός): θέτω ἐντόξ ἀποθήκης, ἀποθησαυρίζω, ἀποταμιεύω || ἐπὶ καρπῶν ἀποθηκέω, συντηρῶ, διατηρῶ (ἐν ἄλλῃ ἢ ἄλλως πω). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θησαύρισμα, -ατος, τὸ (θησαυρίζω): τὸ ὀποταμιεύδεν, θησαυρός.

θησαυρός, ὁ (θήσω, μέλ. τοῦ τί-θημι): τὸ ἐν ἀποθήκῃ συναχθὲν καὶ τηρούμενον, τὸ ἀποταμιεύδεν, «θησαυρός».— II ἀποθήκη, τόπος, ἐν ᾧ ἐπιουρεῖται τις πράγματι, θησαυροφυλάκιον || πᾶν σκεῦος (δοχεῖον) κατάλληλον πρὸς φύλαξιν πολυτιμῶν πραγμάτων, κιβώτιον, κίστη.

Ἔτυμ.: κυρ. εἴνα: σκοτ. προσελεύσεως, ἰδίᾳ κατὰ τὸ τέμμα -αυρός· πρβλ. **κέντ-αυρός**: ἡ λ. κατὰ τὴν ἱστορ. ἐποχὴν θεωρεῖται ἀπλή, δὲν ἀποκαλεῖται ὁμοῦ νά πρόκειται περὶ μαματαίου συνθέτου.

Θησεῖον, τὸ (Θησεύς): ὁ ναός τοῦ Θησεύς, ἄστυλον εἰς δὲ κατέφαιγον δραπεταὶ δούλοι.— II τὰ **Θησεῖα** (ἐνν. ἱερᾶ): ἑορτὴ τοῦ Θησεύς.

θησεῖς, **θησῶ**, ἄορ. β' καὶ α' ἐν. μέλ. τοῦ τίθημι.

θησεῖω, ἐφατικὸν τοῦ τίθημι.

θησεύμεναι, **θησεύμεν**, ἄπρφ. ἑπικ. μέλ. τοῦ τίθημι.

θησεύμεθα, ἄορ. α' πληθ. μέο. μέλ. τοῦ τίθημι.

Θησεύς, -έως, ὁ· ὁ δισσημότερος τῶν ἡρώων ἐν Ἀθήναις (πιθ. ἐκ τοῦ τί-θημι· ὁ Ἰδρυτής, ὁ συνοικίας, ἐκπολιτιστής).

θησθαί, ἄπρφ. παθ. ἐν. τοῦ θάω· θηλάζω.

Ἔτυμ.: **θησθαί**, ἄορ. **θησθατο** <ἰαπ. *dhē[ī]- ἐν τῷ σανσκρ. ἄπρφ. dhāta vē (ἐκμυζῶ), dhātre (τροφός, ἐφοραμένος), dhāyū (ἡλκωμένος), su-dhā (νέκταρ) κλπ. ἄρμ. diem' (θηλάζω), λατ. fēmina (κυρ. ἡ θηλάζουσα, ἄρα γυνή), παλ.-γεωμ. fāen (θηλάζειν), λεττ. dēju, dēt (πιπιλάω, μυζῶ)· πρβλ. ἰαπ. *dhe'i- ἐν τῷ σανσκρ. dhāyatī (θηλάζω), dhē'nā, dhēnūh (ἀγελάς γαλακτοφόρος), ἄρμ. dayeak (τροφός, παιδαγωγός).— *Ῥο. πρβλ. ἰαπ. *dhe- ἐν τῷ σανσκρ. dhātāh mch. (θηλασομένος), παλ.-σοηθ. dza (θηλάζω) ἰρλ. dēnim (μυζῶ), dēnu (ὄρνιον) περιέχουν ἰαπ.

ἡ ἢ ἑ· παλ.-αλαυ. dēle (παῖς), dēna (παρθένος) (πρβλ. **θηλς**). Βλ. καὶ **θηλή** (πρβλ. Ἦουχ. «θήνιον» γάλα·) γαλαθηνός, τιθήνη.

θησσα, ἄττ. **θηττα**, θηλ. τοῦ θής.

θησῶ, μέλ. τοῦ τίθημι.

θητεία, ἡ (θητέω): ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῶ.

θητεύω, μέλ. -σω (θής): εἶμαι δούλος, δουλεύω ἐπὶ μισθῶ.

θητικός, ἡ, ὄν (θής): ὁ ἀρμόζων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) μισθωτῶν ἐργάτην || μισθωτός.

θηττα, ἄττ. ἀντὶ **θησσα**.

-θι, ἀχώριστον μόριον προστιθέμενον εἰς διάφορα ὀνόματα πρὸς ἐγλωσιν τοῦ τόπου ἐν ᾧ διαμένει τις: **ἀγροθι**=ἐν τοῖς ἀγροῖς, **οἴκοθι**=ἐν τῷ οἴκῳ. Ἀρχικῶ. ἦτο κατάλ. τῆς γενικῆς ὡς τοπικῆς (πρβλ. **-θεν**), διατηρεῖ δὲ τὸν ρόλον τοῦτον ἐν τῇ ἑμ. πρώτῳσι: **Ἰλιόθι** πρὸ, **ἠώθι** πρὸ (=πρὸ τοῦ Ἰλίου, πρὸ τῆς αὐγῆς).

θιάσ-ἀρχης, -ου, ὁ (θίασος+ἀρχω): ὁ ἀρχηγός τοῦ θιάσου (ἐμάδος κωμαστῶν, βλ. **θίασος**).

θιάσεια, ἡ· τὸ κορυμβαντιῶν, ὀργιάζειν, πανηγυρικῆ πομπῆ θιάσου. Ἐκ τοῦ

θιάσεω (θίασος)· μετέχω θιάσου, παρευρίσκομαι εἰς πανηγυρικὴν πομπήν.— Παθητ. **θιασεύομαι ψυχάν** = εἶμαι ἐμπεποτισμένος ἀπὸ βακχικῆς ἑορτῆς, ἀφιερῶ τὴν ψυχὴν μου εἰς βακχικῆς ἑορτάς.

ΘΙΑΪΟΣ, ὁ· ὁμιλος ἡ συνοδεία (πομπή) ἀνθρώπων διερχομένη τὰς ὁδοὺς ἐν χοροῖς καὶ ᾄμασι πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος, καὶ κυρ. τοῦ Βάκχου || ὁμιλος κωμαστῶν. 2) πᾶς ὁμιλος.

Ἔτυμ.: **θίασος**· **θιασώτης**· **θιασεύω** (πρβλ. Ἦουχ. «θιάσαι» χορεύσαι», «ἐπιθίαζειν» ἐχθροῦν, **ἔξεθίαζε**· **χορείας** ἐπετέλει, λακ. **σάτάδες**· **θυοῖα**· πρβλ. σανσκρ. μτχ. **dhisanānti**- (εὐσεβής), πρὸς δὲ θά ἀντεστοίχει τὸ ἑλ. *di[s]áinω· **θιάζω**=**θαυμαίνω**: **θαυμάζω** ἢ ἔτυμολ. αὐτὴ προσκρούει εἰς τὸ γεγονός· **δτι** τὸ σανσκρ. **dhis-nyah** ἐπίθ. περιέχει τὸ ἰαπ. *dhes-no- (>)λατ. *fas-no-m, fanum (ναός), πρβλ. ἐν λ. θεός ἐν τέλει), ἢ τὸ ἰαπ. *dhes- θά ἀντενακλάτο εἰς τὸ ἑλλ. *θασ—.

θιάσῶ, ἐιόγῳ ἑορταστικὸν ὁμιλον.

θιάσως, ἄορ. αἰτ. πληθ. τοῦ θίασος.

θιάσώτης, -ου, ὁ (θιασῶν): μέλος θιάσου· μετὰ γεν. **θιασώτης τοῦ ἔρωτος** = λάτρης ἢ ὁπαδός τοῦ ἔρωτος.

διγγάνω ἔκτετ. τύπος ἐκ β. **θιγ-** (ἦτις ἐμφανίζεται ἐν τῷ ἄορ. β' **ἔθιγ-ον** καὶ ἐν τῷ πρκ. **te-ŋgi** τοῦ fanog)· μέλ. **θίξομαι**· ἄορ. β' **ἔθιγ-ον**.—ἐγγίζω ἐλαφρῶς, μόλις ἐγγίζω (ἀσθενέστερον τοῦ **ἄπτομαι**) || εἶτα γεν. ἐγγίζω || ἐπιχειρῶ, προσβάλλω || φθάνω, κτυπῶ, ἀποκτῶ, κερδίζω.

Ἔτυμ.: **θιγγάνω**· ἄορ. **θιγεῖν**· **θίγμα** ἢ λατ. **flingo** (=πλάττω), σανσκρ. **dēh** (ἐπιχρῶσις, πρόχωμα), **dēh-mi** (ἀλειψω), γοτθ. **deigan** (ζυμῶν)· ἄλλας συγγ. λ. βλ. ἐν **τέγχο**, **τέγχο**: ἔξ ἰαπ. β. *dheigh-

διγείν, ἢπ. **διγέμεν**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **θιγγάνω**. **διγήμα**, -ατος, τὸ (θ' **διγείν**) ψαύσις, ἐγγίγμα.

διζομαι, μέλ. τοῦ **θιγγάνω**.

ΘΙ'Ζ, γέν. **θίνος**, ἑπ. δ, μγν. η' σωρός ἄμμου παρὰ τὴν ἄκτῆν || ἐντεθθεν, ἀκτῆ, αἰγιαλός, παραλία || ἐν τῷ πληθ. **θίνες** = σωροὶ ἄμμου, ἄμμώδεις ὄχθαι || ἀκόλουθως, κάθε σωρός || **θίνες νεκρῶν** = σωροὶ ἀπὸ νεκρῶν || **δισσεφίν θίς** = σωρός ὄστῶν. 2) ἡ ἄμμος τοῦ θυδοῦ τῆς θαλάσσης || **θίς κελαινά** = σκοτεινόχρωμος θυδός || μτφρ. **ὡς μου τὸν θίνα ταράττεις** = πόσον μου συνταράσσεις τὸ θάδος τῆς καρδίας μου.

Ἔτυμ.: **θίς** ἀποθινοῦμαι (Πολυβ.) = θυζομαι εἰς τὴν ἄμμον. Σκοτ. ἑτυμολ.— Ὑπετέθη ἡ ἄρρεϊς ἀρχικοῦ ***θινF-** (λαπ. ***dhēn-**, καὶ τις συγγ. τῷ σανσκρ. **dhānate** (τρέχειν, ρέειν), **dhānuh** (ὕδωρ, πλημμύρι, dhānvan (ἀμμουδιά), λατ. **fons** (πηγή), **Fonius** (***dhontus**), ὄν. θεοῦ τινος.— Κατ' ἄλλους συγγ. τῷ σανσκρ. **dh-i-h** (-**θ-ε-ε**) (πρὸς τὰ σύνθ. **ari-dhih**—κόλυμμα, **ni-dhih**—ἀπόδεμα) * **εξ** λαπ. β. **dhē** (πρὸς **θη-μόν**)— Κατ' ἄλλους **θίς** (***θF-ε-ν** (διὰ τὸ πρόσφ. -εν- πρβλ. **ἀκτίς**, -**ίνος**, **μωχίτην**, **δελφῖν**—, **ὠδίτην**— κλπ.) προήλθεν ἐκ τινος μεταπτωτ. τύπου τῆς δάσεως **dhī-**, πρὸς. ἀγγλ.-σαξ. **dūn**, Λιθ. **dūja** (κόκκος κοριοῦ).

θλαστός, ἡ, ὄν' θλασθεῖς, τεθλασμένος, τεθραυσμένος, «σπασμένος», «σπαστός». Ἐκ τοῦ

ΘΛΑ'Ω, ἀπρφ. **θλάω** μέλ. **θλάω** ἀορ. α' **ἔθλασα**, ἢπ. **θλάσσα**.— Παθητ. πρ. **τέθλασαι**· θραύω, συντρίβω, «τσακίζω», «σπάζω».

Ἔτυμ.: ἀγγ. ἑτυμολ.— τὸ ἰων.-αττ. καὶ δωρ. **φλάω** (παθ. ἀορ. **ἐφλάσθη**), συνών. τῷ **θλάω**, δυνατὸν νὰ προέρχεται ἐκ διασταυρώσεως τῶν **θλάω** καὶ **φλίβω** (βλ. **θλίβω**)· κατὰ τινος συγγ. καὶ τῷ σανσκρ. **dhīśā** (μυλόπετρα) (***dhīśā**: **θλά[σ]**).

ΘΛΙ'ΒΩ [ε] μέλ. **θλίβω** ἀορ. α' **ἔθλιψα**.— Παθητ., ἀορ. α' **ἔθλιφθη**, ἀορ. β' **ἔθλιβην**· πρ. **τέθλιμαι**· πιέζω, συμπιέζω, συνθλίβω, «τασουργανίζω».— μέσον, **θλίψεται ὤμους** = δὴ τρίψῃ τοὺς ὤμους του. 2) μτφρ. καταπιέζω, στενοχωρῶ, λυπῶ, βασανίζω || παθ. μτχ. **τεθλιμμένος** (ἀντιθ. τῷ **εὐθύχωρος**) = συμπιεσμένος, στενόχωρος, ἐν στενώχωρῳ περιωρισμένος.— [**θλίβω** προέρχεται ἐκ συμφορῆς τοῦ **θλάω** καὶ τοῦ αἰολ.-ἰων. **φλίβω** (πρβλ. λατ. **fligo**)]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θλίψις, -εως, ἡ' ἡ πίεσις, ἡ οὐνδλιψίς, συμπιέσις. 2) μτφρ. καταπίεσις, λύπη, στενοχωρία, «θλίψις».

θνάσκω, δωρ. ἀντι **θνήσκω**.

θνατός, δωρ. ἀντι **θνητός**.

θνήσκω, ἔκτετ. ἐκ τῆς β. **ΘΑΝ'**· μέλ. **θάνομαι**, ἢπ. ἀπρφ. **θανέσθαι**· ἀορ. β' **ἔθανον**, ἢπ. ἀπρφ. **θανέειν**· πρ. **τέθνηκα**, **εξ** οὗ συγκεκ. πληθ. **τέθναμεν**, **τέθνατε**, **τέθνασι**· Προστ. **τέθναθε**· Εὐκτ. **τεθναίην**· ἀπρφ. **τεθνάηναι**, ἢπκ. **τεθνάμεν**. **τεθνάμεναι** καὶ σπαν. **τεθνάσαι**· μτχ. **τεθνεώς**, **τεθνεώσα**, **τεθνεώς** (ἡ **τεθνεός**), ἢπ. **τεθνηώς**, γέν. -**ώτος**, ἢπ. καὶ **τεθνηότος**· γ' πληθ. ἄπερσ. **ἐτέθνασον**.— Ἐκ τοῦ τύπου **τέθνηκα** προήλθον οἱ τύποι τῶν ἄττ. μελλ. **τεθνήξω** καὶ **τεθνήξομαι**· ὀποδνησκό, ἐκπνέω (λατ. **morior**) || ὁ πρ. **τέθνηκα** = ἔχω ἀποδάνει, εἶμαι νεκρός || τῆν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὁ ἀορ. β' **ἔθανον**· μτχ. **θανών**=νεκρός (λατ. **mortuus**).— || μτφρ. ἐπὶ πραγμάτων, χάνεμαι, καταστρέφομαι. [διὰ τὴν ἑτυμολ. βλ. **θάνατος**].

θνητο-γενής, ἐς (θνητός+γενέσθαι)· ὁ ἐκ θνητῶν καταγόμενος (γεννηθεῖς), ὁ ἐκ θνητοῦ γένους.

θνητο-εἰδής, ἐς (θνητός+εἶδος)· ὁ θνητός τὴν φύσιν, ὁ ὁμοιάζων μὲ θνητῶν.

θνητός, ἡ, ὄν' (καὶ -ός, -όν') δωρ. **θνατός**, ἄ, ὄν' (θνησκάω)· ὁ θνησκάων, δηλ. ὁ ὑποκειμενος εἰς θάνατον, ἀντιθ. τῷ **ἀθάνατος** || **οἱ θνητοὶ** (ὡς ὄσο.) = οἱ θνητῶν, τὸ θνητῶν γένος. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀρμόζων εἰς θνητούς, ἀνθρώπινος.

θός (θός)· μτβτ. κινῶ ταχέως, δέτω εἰς ταχέως κίνησιν, θιάζω, ἐπιπεύδω. 2) ἀντιθ. κινού-

μαι ταχέως, σπεύδω, ὀρμῶ.— || **θάσσα**, **θανέω**, **θωκέω** (ἂ βλ.)· κάδημαι.— [διὰ τὴν ἑτυμολ. βλ. **θέω** καὶ **θάσσα**].

θοιμάτιον < τὸ **ἱμάτιον** κατὰ κρᾶσιν.— Ὑποκορ. **θοιματίδιον** < τὸ **ἱματίδιον**.

θοινάζω (θοίνη) = **θoinάω** (βλ.)· εὐχοῦμαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θοινᾶμα, -ατος, τὸ (θοινάζω)· συμπόσιον, φηγτόν.

θοινᾶτήρ, -ῆρος, ὁ (θοινάω)· ὁ παρέχων συμπόσιον.

θοινᾶτήριος, α, ον (θοινᾶτήρ)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς εὐχίαν.

θοινᾶτικός, ἡ, ὄν' (θοινάω)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) εὐχίαν.

θοινᾶτωρ, -ορος, ὁ=θοινᾶτήρ (βλ.).

θοινάω, μέλ. -ῆσω· εὐχοῦμαι, τρώγω, συμποσιάζω.— || φιλεῦω, ἐστιῶ (φιλοξενῶ), περιποιῶμαι.— ἐντεθθεν, ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. (μετὰ μέσ. μελλ. **θοινάσομαι**, παθ. ἀορ. α' **ἔθοινῆσθην**, πρ. **τεθοῖνᾶμαι**)· εὐχοῦμαι, συμποσιάζω. Ἐκ τοῦ

ΘΟΙ'ΝΗ, ἡ' φαγητόν, δεῖπνον, συμπόσιον, εὐχία || γέν., τροφή, «ταγή».

Ἔτυμ. **θοίνη**· **θoinᾶν**, **θoinᾶσθαι**· πρβλ. ἀπρφ. **θῶσθαι**, μέλ. **θωσοῦμαι**· **εξ** λαπ. β. **dhōi** πρβλ. Ἡουκ. «**θωσῆρια**· **εὐχαγήτρια**», πρβλ. καὶ **θῶς**, **θῶς** («τσακάλια»).

θοινήτωρ, ὁ ἰων. ἀντι **θοινᾶτωρ**.

θοινίζω, μέλ. -σω· (θοίνη)· ἐστιῶ, φιλεῦω, περιποιῶμαι.

θοῖτο ἀντι **θεῖτο**, γ' ἢν. Εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι**.

θολερός, ἄ, ὄν' (θόλος)· θολός, λασπώδης, πλήρης ἰλύος, πυκνός, τεταραγμένος (λατ. **turbidus**), ἀντιθ. τῷ **καθαρός**, κυρ. ἐπὶ τεταραγμένου ὕδατος.— || μτφρ. τεταραγμένος ὑπὸ πάδους τινός, ἐξηρεθισμένος, θολωμένος.

θολία, ἡ (θόλος)· κωνικός πῖλος πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

ΘΟ'ΛΟΣ, ἡ' οἰκοδόμημα ὑτρογγύλον μετὰ κωνικῆς στέγης. 2) ἐν Ἀθήναις, κυκλικὸν οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ εἰσιζόντο οἱ Πρυτάνεις.

Ἔτυμ.: **θόλος**, συγγ. τῷ **θάλασμος**, **θαλάμη**, πρβλ. καὶ **θρ-θαλ-μός**, γοτθ. **dal** (κοιλός, βόθρος, λάκκος), παλ.-γερμ. **tal**, (κοιλός), παλ.-σλαβ. **dolŭ** (τάφος, λάκκος), πρβλ. παλ. Νορβ. **dair** (τόξον).— Περσ.τέρω: **tholia**, λακ. **salia** (σ-θ.).

ΘΟΛΟ'Σ, ὁ' πηλός, «λάσπη», ἴδια ἀκάθαρτον ὕδωρ («λοῦνη»).— || τὸ μέλαν ὑγρόν, ὄπερ ἐκπέμπει ἡ σπηλία («σουπία») διὰ τὰ θολῶν τὰ νερά καὶ οὕτω χροῦν τὰ ἴχνη τῆς, λατ. **lolligo**.

Ἔτυμ.: **θολός** (***θFολός**)· **θολός** ὡς ἐπὶ. = τεταραγμένος, συγγρ. **θολώσθαι**· **θολῶ**· **θολερός**· παλ. ἱρλ. **dall** (τυφλός), **cluas-dall** (κωφός) (***clualno-s**), γοτθ. **dwals** (τρελλός), παλ.-σαξ. **dol**, παλ.-γερμ. **tol** (τρελλός), παλ.-γερμ. **twalm** (νάρκωσις, μούδιασμα), Λιθ. **dyglas** (μέλας), λεττ. **duls** (μιοστρελλός), λαπ. β. **dhvel** (**dhvela**^x), κατ' ἐπέκτασιν τῆς β. **dhu** (**dheva**z).— Πρβλ. ἔτε. σανσκρ. **dhvārahi**, **dhū'vati** (βλάπῃ δι' ἀπάτης), **dhū'rtah** (πανούργος, βόλιος), **dhūrtih** (βλάβη διὰ πανούργιας).— Ἀμφίβολος εἶναι ἡ συγγ. τοῦ λατ. **fallō** (ἀπατῶ), πρβλ. ἑλλ. **φηλός**, **φῆλος** (=ἀπατηλός)· μακρηνῆν συγγ. ἔχει ἴσως καὶ πρὸς τὸ λατ. **falligō** («καπνιάω»), πρβλ. λαπ. ***dhŭ-li-s**· **dhŭ-mo-s**, βλ. ἐν λ. **θυμός**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θολῶ, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τι θολόν (λασπώδες), τεταραγμένον || μτφρ., ὡς τὸ λατ. **perlturbare**, φέρω εἰς σύγχυσιν, ἐνοχλῶ, ἀνησυχῶ, προκαλῶ ἀνησυχίαν.

θός, ἡ, ὄν' (θέω)· ταχύς, εὐκίνητος, δραστήριος, ἐνεργητικός, πρόθυμος || **θὸς νύξ** = ταχέως (ταχέως παρερχομένη) νύξ || **θὸς δαίς** = βιαστικόν γεῦμα.— || ὄξυς, αἰχμηρός, ἐπὶ θραχυδῶν νήσων ἢ ἀκρωτηρίων.

Ἔτυμ.: διὰ τὴν σημ. **θός**=ταχύς βλ. **θέω** (=τρέχω).— Πρβλ. Ἡουκ. **«θός... λαμπερός», «θῶσσαι»**

λαμπρύναι», 'Ἡσ. ἀδόντες λευκά θέοντες», σανσκρ. dhā'vati (καθαρίζω, πλύνω), dhāvanam (καθαρισμός), dhavalāḥ (λευκός)· πρβλ. ἐν λ. θεός ἐν τέλει.— Διὰ τὴν σημ. θεός II (όξυς, αἰχμηρός) πρβλ. Ὅδυσ. Ο 299 νῆσοι θεαί=Ἐχινάδες ἢ Ὀξείαι· ἐθώσα=ᾤξυνα, κατέστησα αἰχμηρόν· εἶ ἰαπ. β. θω·: σανσκρ. dhārā (ἡ κόψις).

δοῶν, μέλ. -ώσω (θεός)· καθιστῶ τι κοπτερόν ἢ αἰχμηρόν.

δοῦρε, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ θρωσκα.

δορεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ θρωσκα.

δορη, ἡ=θορός.

δορῦμαι καὶ **δορῦμαι**, ἀποθ.· παράλλ. τύπος τοῦ θρωσκα· ἀναπηδῶ, σκιρτῶ, κυρ. ζευγαρώνω, ζευγύνω, βατεύω (ἐπὶ συνουσιασμοῦ ζῶων), πηδῶ ἐπάνω εἷς τι.

θορός, δ (θορεῖν)· τὸ σπέρμα τοῦ ὄρρενος (ἀνθρώπου ἢ ζῴου).

Ἔτυμ.: **θορός**, **θορη** (=γενετήσιον σπέρμα) **θορῦμαι**, **θορῦμαι** (=βατεύω)· **θορίσκωμι** (=δέχομαι τὸ σπέρμα), πρβλ. Ἡσυχ. «θαρνεύει· δχεύει, σπειρεῖ· φυτεύει», «θάρνυθαι· δχεύειν», «θάρνυται· δχεύει» (θορν- ἀντὶ θαρν- πρὸ τοῦ -υ- τῆς ἐπομένης συλλ.)· **θορν-** (*dhǵn-· Ἡσυχ. «θρορός· ἀφροδισιαστής»· πρβλ. ἑλλ. ποιητ. θρωσκα, ἀττ. θρωσκα, μέλ. θοροῦμαι, ἀορ. ἐθορον· ποιητ. θρωσμός, μεσ. ἰρλ. dairim (=ἐσκήρθη).

θοροῦμαι, μέλ. τοῦ θρωσκα.

θορουβέσιν, ὄμορ. γ'· πληθ. τοῦ θορουβέω.

θορυβέω, μέλ. -ήσω (θόρυβος)· κῆνω δόρυβον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων, εἴτε πρὸς ἐπιδοκίμασιαν εἴτε πρὸς ἀποδοκίμασιαν || θβαν: 1) ἐπιδοκιμάζω θορουβόδω, ἐπικροτῶ. 2) γογγύζω κατὰ τὴν, ἐγείρω δόρυβον ἐναντίον του.— || μετ. συγγέω, φέρω εἰς ταραχὴν καὶ σύγχυσιν διὰ τοῦ θορυβου, διαταράττω, ἐνοχλῶ.— Παθητ. ταρασσομαι, θορουβόμαι, ἐνοχλοῦμαι, περιέρχομαι εἰς ταραχὴν. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

θορυβητικός, ἡ, δν (θορυβέω)· ὁ ρέπων εἰς τὴν ὄχλαγγιαν, θορουβοποιός, ταραχοποιός, θορουβόδης.

ΘΟΥΡΥΒΟΣ, δ (θρόδος, θρέομαι)· ταραχὴ, συγκεχυμένη βοή ἐκ πολυπληθοῦς συνελύσεως 1) εἰς ἐνδείξιν ἐπιδοκίμασίας· ἐπευφημῖαι, ἐπικροτήσις, ἐπιδοκίμασία. 2) τὸναντίον, εἰς ἐνδείξιν ἀποδοκίμασίας· κατακρουγὴ, γογγυσμοί, παρῆπον.

Ἔτυμ.: **θόρυβος**· ἀττ. **θορουβέω**. Βλ. **θρέομαι** καὶ **τονθορῶν**. Κατὰ τινὰς, ἦτονον ὄρθωξ, συγγ. τῆ γοτθ. driugan (στρατεύειν), παλ-σλαυ. drugū (σύντροφος) ἐκ βάσως dhorou (δόρυβος).— **θόρυβος**: λατ. fragor, λατ. *dhorugu· *dhǵn-.

θορών, μετ. ἀορ. β' τοῦ θρωσκα.

θοῦ, ἀττ. Πρσοτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ τίθημι.

θοῦδωρ, **θοῦδατος** ζ τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος κατὰ κρῆσιν.

Θουριό-μάντις, -ως, δ (Θούριον + μάντις)· ὁ μάντις τοῦ Θουριου (ἀποικίης τῶν Ἀθην.), ὁ Λάμπων (καλούμενος οὕτω ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.) || γεν., προφήτης, μάντις.

θοῦρις, -ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἐπομ.

θοῦρος, δ (θορεῖν τοῦ θρωσκα)· ἀναπηδῶν, σκιρτῶν, ὀρηκτικός, μαινόμενος, ἀκατάσχετος.— θηλ. **θοῦρις**, -ίδος, κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. τοῦ ἀληθ=παράφορος δύναμις || **θοῦρις ἀσπίς**=ἡ ἀσπίς ὀρηκτικοῦ πολεμιστοῦ.

Ἔτυμ.: **θοῦρος** (*θφορ-φο-ς) καὶ τραγ. **θοῦριος** (=δουελλώδης, ὀρηκτικός)· ὁμ. **θοῦρις**, -ιδος, -ιν· ρωσ. dyrl' (μανία, ὀρηκτικότης, μωρία), λιθ. padurmai ἐπίρ. (=ἀκατασχετός, ὀρηκτικῶς), supradurmu (=μεθ' ὀρηγῆς)· ἰαπ. *dhn-er· κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς β. dhu (dheva-x).— Λίαν ἀμφίβολον ἀν ἀνήκαι ἐνταῦθα τὸ λατ. furo (εἶμαι παράφρων)· ἐπ' ὅσον προέχεται ἐκ τοῦ ἰαπ. *bhu- (κινουῦμαι ζυμῶς, κοχλάζω) βλ. ἐν λ. φύρω) εἶναι ξένον πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἀνήγοντα· ἀντιθέτως θὰ ἦτο συγγ., ἔστω καὶ μακρόθεν, ἀν τὸ furo σχετίζεται πρὸς τὰ ἑλλ. **θυῖα**, **θυιάς**, **θυιάζω**, **θυιστάς** (βλ. λ. λ.)· εἶς ἰαπ. β. dheves : dhus.

θῶκος, δ' ἐπικ. ἰκτατ. ἐκ τοῦ θῶκος· ἔδρα, δέσις. 2) συνέλευσις, συγκέντρωσις.

θῶς, ἐπίρ. τοῦ θορός· ταχῶς, ἐγρήγορα.

Θράκη, ἰων. **Θρηῖκη**, ποιητ. **Θρήκη**, ἡ· ἡ Θράκη.

Θρακίος, α, ον, ἰων **Θρηῖκιος**, ποιητ. **Θρήκιος** (Θρεῖξ)· ὁ ἐκ Θράκης, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Θρεῖκας, θρακικός.

θρανεύω, μελ. -σω (θραῖνος)· τεντώνω, ἀπλώνω τι ἐπάνω εἰς τὸν θραῖνον τῶν βυρσοδεψῶν, βυρσοδεψῶ, κατεργάζομαι δέρματα· **θρανεύομαι**, μέσ. μέλ. μετὰ παθ. ἐνν.

θραῖνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ θραῖνος, μικρόν κἀδίωμα.

θραῖνίτης, -ου, δ (θραῖνος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνω σειρὰν τῶν κωπηλατῶν τῆς τριήρους, οἱ ὅποιοι ἐκαλοῦντο **θραῖνίται** (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς τῆς μεσαίας σειρᾶς, τοὺς **ζυγίτας**, καὶ τοὺς τῆς τελευταίας, τῆς κάτω, σειρᾶς, τοὺς **θαλαμίτας**), εἶχον δὲ τὰς μακροτέρας κώπας καὶ διὰ τοῦτο κατέβαλλον τὸν μεγαλύτερον κόπον.

θραῖνίτης, -ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ θραῖνίτης.

ΘΡΑΨΟΣ, δ (συγγ. τῆ **θραῖνος**, **θρηῖνυς**)· θραῖνιον, κἀδίωμα, ἔδρα, σάνις (ἀπὸ τίφρου) || κυρ. ἡ ἀνω σειρὰ τῶν κωπῶν τριήρους.

Ἔτυμ.: **θραῖνος**· ὁμ. **θρηῖνυς**· βιοιωτ. **θραῖνυξ**, ἰων. **θρηῖνυξ**· ἀττ. **θραῖνίτης**· ἰων. ἀπρφ. ἀορ. **θρηῖ σασθαι**.

Πρβλ. **θρόνος**, λακ. **θρόναξ** (ἀποποδῖον) καθ' Ἡσυχ., καὶ σανσκρ. dhārdyāni (ὑποβοαστάζω), dharmān- (ὁ ὑποβοαστάζων), dhārman (ὑποστρήγιμα), dhārmah (διάταξις, ἔδιμον, νόμος), παλ-περσ. darazamiy (κρατῶ), λατ. fretus (στηριζόμενος ἐπὶ τινος, πεποιδῶς εἷς τι) fere (οχεδόν, μετ' ὀλίγων), ὑπερθ.

ferme (<*ferime) firmus (<*dher-gh-mo-s) λιθ. derme (συμπεφωρημένος), deriu, de:eti (ἐνοικιάζω), dorā (ὁμόνοια)· πρβλ. Ἡσυχ. «ἀ-θρεῖς· ἀνόητον, ἀνόσιον», «ἐνθρεῖν· φυλάσσειν», «θρήσκω· νόω», «θρασκεῖ· ἀναμνησκεῖν», **θρησκηῖη**, **θρησκεῖα** (=θρησκευτικὴ χρῆσις)· ἰαπ. *dhera* (ὑποβοαστάζω)· Βλ. **θραῖπων**.— βλ. ὡς **θρασσομαι** ἐν τέλει.

Θρεῖξ, γεν. **Θρακός**, δ. ἰων. **Θρηῖξ**, γεν. **Θρηῖκος**, ποιητ. **Θρηῖξ**, γεν. **θρηῖκός**· ἐκ **Θράκης**, **Θρεῖξ**.

θραῖσαι, **θραῖσον**, ἀπρφ. καὶ πρσοτ. ἀορ. α' τοῦ θρασσω.

θρασέω, ἐπίρ. τοῦ θρασῶς· μετὰ θράσους, παρὰτόλμωσ || συγγρ. **θρασύτερον**, ὑπερθ. **θρασύτατα**.

ΘΡΑΣΙΟΣ, -εος, τό=θάρρος· θάρρος, τόλμη, πεποιδῶς, ἐμπιστοσύνη || ἐν κακῇ· ἐνν., ὑπερβολικόν θάρρος, θρασύτης, θράσος, ἀναίδεια.— [εἰ· ἔτυμολ. βλ. **θάρσος**].

Θράσσα, ἀττ. **Θραῖττα**, ἡ· ἰων. καὶ ποιητ. **Θρησσα**, ὄμορ. **Θρεῖσσα**· γυνὴ ἐκ Θράκης.

θράσσω, ἀττ. **θραῖττω**, μελ. -ξω, ἀττ. συντεμ. τύπος τοῦ **ταράσσω**· διαταράσσω, ἐνοχλῶ, ἀνησυχῶ, προκαλῶ δηλ. ἀνησυχίαν.

Ἔτυμ.: **θράσσω** (ταράσσω, πρβλ. ὁμηρ. πρκ. **τέτρηχα**· ταραχῇ)· **ταράσσω**, ἀττ. -ττω: ἀλβ. drā (κατακἀδιωμα ἑλαίου), παλ-λιθ. dragé, παλ-περσ. dragios, πληθ. (=κατακἀδιωμα), παλ-σλαυ. *droska (=«τρυνία», **κατακἀδιωμα**)· εἶς ἰαπ. β. dhrāgh : dhrāgh, ἔκτετ. κατὰ ἐν -gh ἐκ βάσως dherā (ταράσσω).

θρασύ-γυιος, ον (θρασῶς+γυῖον)· ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη οὐμωτος.

θρασύ-κάρδιος, ον (θρασῶς+καρδία)· ὁ θαρραλέαν ἔχων τὴν καρδίαν, γενναῖοκαρδός, εὐτολμός, **θρασύ-μένυον**, ον, γεν. -ονος (θρασῶς+μένω)· ὁ μετὰ τόλμης ὑπομένων, ὁ εὐτόλμωσ σταθερός· πρβλ. **Μέμνον**.— Κατ' ἄλλους (θρασῶς + μένος τοῦ μέμονα)· ὁ γενναῖα φρονήματα ἔχων, εὐτόλμος, τόλμηρός.

θρασύ-μήδης, ες (θρασῶς+μήδος)· ὁ θρασῶς (τολμηρός, ὀποφασιστικός) εἰς τὰς σκέψεις του, τὰ σχεδιά του

θρασύ-μητις, -ιδος, δ, ἡ, (θρασῶς+μητις)· = τῆ προηγ. **θρασμηδης**.

θρασύ-μήχανος, ον (θρασῶς+μηχανή)· ὄμορ. -μός

χανος· δρασούς εις τό μηχανασομαι, ό έπινοών τολμηρά οχεδία.

δρασύ-μυθος, ον (δρασούς + μυθος)· ό δρασούς τήν γλώσσαν, ό αυθάδης || ό ευτολμος έν λόγοις.
δρασύων, μελ. -ώνω (δρασούς), ως τό *θαρσύνω*· έμβάλλω θάρρος, ένδραρύνω, πληρώ τινα θάρρους, καθιστώ τινα τολμηρόν.— Παθητ. και μέσον, γίνομαι τολμηρός, ένδραρύνομαι, λαμβάνω θάρρος, είμαι θαρραλέος || *θρασύνομαί τινα* = στήριζομαι εις τινα.— || έν κακῇ ένν. αποδρασύνομαι.

δρασύ-πόλεμος, ον, ποιητ. *θρασυπολέμος* (θρασός+πόλεμος)· ό τολμηρός έν πολέμω.

δρασύ-πονος, ον (θρασός+πόνος)· ό τολμηρός εις τό εργάζεσθαι, ό πρόθυμος πρός εργασίαν.

ΘΡΑΨΥΨ, θρασεία, θρασύ· θαρραλέος, τολμηρός, γενναίος, αποφασιστικός, παράτολμος || έν κακῇ ένν., υπέρ τό δέον τολμηρός, όρημητικός, ριψοκίνδυνος || αυθάδης.— || επί πραγματίων, ό προκαλών, έμβάλλων, θάρρος και πεποιθήσιον, ασφαλής.

δρασύ-σπλαγγνος, ον (θρασός + σπλάγγνον)· ό γενναιοκάρδος, τολμηρός, όφροδος.

δρασύ-στομέω (θρασός + στόμα)· είμαι δρασούς τήν γλώσσαν. Έξ αυτού τό

δρασύ-στομία, ή· τό θρασείω όμιλειν. Έκ του **δρασύ-στομος, ον** (θρασός + στόμα)· ό δρασούς τήν γλώσσαν, άλαζών, αυθάδης.

δρασύτης, -ητος, ή (θρασός)· υπερβολική τόλμη, αυθάδεια, άναίδεια || θαρραλεότης.

δρασύ-χειρ, -χειρος, ή (θρασός+χείρ)· ό τολμηρός τάς χείρας, ό έχων θρασειαν τήν χείρα.

θράττα, άτ. άντι *θρασσα* (θ βλ.).
θράττω, άτ. άντι *θραάσω* (θ βλ.).

δραυσ-άντυξ, -ύτος, ό, ή (θραύω+άντυξ)· ό δραύων τάς άντυγας άρματος, ό δραύων (συντριβών) τούς τροχούς άρματος (άμάξης).

δραύσμα, -ατος, τό· ό δραυσθέν, τό τεδραυσμένον, τό σύντριμμα, τεμάχιον. Έκ του

ΘΡΑΥΩ, μέλ. -σω· *άόρ. α' έδραύω*· δραύω, συντριβώ εις τεμάχια, «τασκιζώ», κατακερματίζω.— || μτρο. κατασυντριβώ, καταβάλλω, έξαφανίζω || έξασθενίζω τι.

Έτυμ. : *θραύω*· *θραυστός*· *θραυτός* (<*θραυτός) και *θραυρός*· *θραύσμα*· γαλλ. *cryll* (<κελτ. *dryls*)|σ- τεμάχιον).— Συγγ. τῷ λατ. *frustum* (τεμάχιον), πρβλ. ίρλ. *bríim* (δραύω), άλβ. *prešen* (κόκκος σίτου), άγγλ.-σαξ. *brysan* (δραύω).

θρέμμα, -ατος, τό (τρέφω)· τό τραφέν ή ανατραφέν, τό νεογνόν, γαλουχούμενον τέκνον || πλάσμα, δημιούργημα, δν.

θρέψασκον, ιων. άντι *έθρεξαν*, γ' πληθ. *άόρ. α'* του *τρέχω*.

θρέξομαι, μέλ. του *τρέχω*.
θρέπτειρα, ή· θηλ. του *θρεπτήρ*.

θρεπτός, α, ον, βήμ. επίθ. του *τρέφω*· δν πρέπει να (άνα)θρέψη τις.— || *θρεπτόν*=δει *τρέφειν*, πρέπει να θρέψη τις (ή να αναθρέψη τις). 2) (έκ του παθ.) πρέπει να (άνα)τραφή τις (δει *τραφήναι*).

θρεπτήρ, -ήρος, ό (τρέφω)· ό τρέφων, ό ανατρέφων. Έξ αυτού τό

θρεπτήριος, ον (θρεπτήρ)· ό Ικανός να (άνα)θρέψη, κατάλληλος πρός τουτο, θρεπτικός.— || *θρεπτήρια*, τά=ή διά τήν (άνα)τροφήν άμοιδή, *τά τροφεΐα*, κυρ. τά υπό τών τέκνων πρός τούς γονείς (τό «γηροκόμισμα»). 2) τροφή, ύποστήριξις.

θέπτρα, τά (τρέφω) ως τό *θρεπτήρια*· ή άναπόδοσις τών τέκνων πρός τούς (άνα)θρέψαντας γονεΐς.

θρεπτάνελό· ήχος μιμούμενος τόν τῆς κιδάρας (πρβλ. τό σημερ. «τραλαρά»).

θρέπτε, τό=τό *θαρραλέον* ή *θάρρος*, *εγχαρισμός* παρ' Άριστοφ. (Ιππ. 17)· *όκμ ένι μοι τό θρέπτε* = 5έν ύπάρχει «μέσα μου» τό θάρρος (ή τόλμη).

θρεπθήναι, άπρφ. παθ. *άόρ. α'* του *τρέφω*.

θρέψω, ποιητ. άντι *έθρεψα*, *άόρ. α'* του *τρέφω*.

θρέψαιο, ό έν. Έύκτ. μέσ. *άόρ. α'* του *τρέφω*.

θρέψω, μέλ. του *τρέφω*.

ΘΡΕΨΩ, έν χρήσει κατά μέσ. έν, και πρτ. μόνον· φω-

νάζω δυνατά, «ξεφωνίζω», κραυγάζω || όδύρομαι, θρηνώ.

Έτυμ. : *θρεόμαι*· δημηρ. *θρεός*, άτ. *θρεός*· τραγ. *θρεός* (<ιαπ. *dhreu*· <*dhru- έν τῷ *θρεός*, άτ. *θρεός*· πρβλ. παλ.-σαξ. *drōm*, άγγλ.-σαξ. *drēam* (έπευφημία)· *dhrēu- είναι επέκτασις τῆς β. *dher*· πρβλ. άτ. *θέρυβος, τον-θουρύζω* (πρβλ. Ήουχ. «*τονθρύς*· *φωνή*»), άγγλ.-σαξ. *durā* (<γερμ. **durān*-), άγγλ. *dur*(r) (βομηθητική μέλισσα), λεττ. *dunduris* (μέλισσα), *denderis* (νήπιον κλαυθυμηρίζον), *dordaim* (θεύζω), λεττ. *derdēt* (κλαγγόζω).— άλλ' επέκτασις τῆς β. εις *dhrēu- εμφανίζεται έν τῷ δημηρ. *θρηγνος* (πρβλ. Ήουχ. «*θρηγνάξ*· *κηφήν*· *Λάκωνες*»), *τενθρηγνή* (= σφήξ), *άνθρηγνή* (= μέλισσα) (<**άνθο-θρηγνή*)· *τενθρηγδών, -όνος* (εΙδός σφηγκός) προήλθεν έκ διασταυρώσεως τών *τενθρηγνή* και *πεμφορηδών, -όνος*· *άνθρηγδών, -όνος* (= κηφήν) είναι τό τέταρτον μέλος τῆς έξισώσεως *τενθρηγνή*· *τενθρηγδών*=*άνθρηγνή*· χ.· πρβλ. ώσ. *σανσκριθρηgnāhi* (άντηγώ), παλ.-σαξ. *dran* και *dreno*, παλ.-γερμ. *ireno* (ψευδομέλισσα), γερμ. *drönen* (κάμνω δούρβον), πρβλ. **dhrēns*, γαλλ.-λατ. *drengo* (φωνάζω).

Θρηκία, ή, έπ. άντι *Θράκη*.

Θρηκίος, η, ον, έπ. άντι *Θρηκίος, Θράκισος*.

Θρηξ, -ικος, ό, ιων. άντι *Θρηξ, Θραξ*.

Θρηξία, ή, ιων. άντι *Θρηξία, Θραξία*.

Θρηκη, ή, ιων. άντι *Θράκη*. Έξ αυτού *τά*

Θρηκηθεν, έπίρ., έκ *Θράκης* και

Θρηκην-δε, έπίρ.· πρός *Θράκη*.

Θρηκίος, η, ον, ιων. άντι *Θράκισος*, έκ *Θράκης*.

θρηνώ, μέλ. -ήσω (θρηγνος)· θρηνώ, θρηνολόγω, κλαίω || *άοισθήν θρηγνείν*=ψάλλειν ζωμα θρηνώδες. Έξ αυτού τό

θρήνημα, -ατος, τό (θρηγνώ)· θρήνος, όδυρμός.

θρηνητήρ, -ήρος, ό (θρηγνώ)· ό θρηνητής, ό θρηνώ.

θρήνος, ό (θρέω)· τό θρηγνείν, θρηνωδία, όδυρμός || θρηνώδες, έπικήδειον, ζωμα. [διά τήν έτυμολ. βλ. *θρέω*].

θρήνυς, -υος, ό (θρέωνος)· θρανιον τοποδετούμενον υπό τούς πόδας, υποπόδιον. 2) θρανιον, «πάγκος» || *θρήνυς έπαποδής*=έδρα μέ έπτά πόδας, ή τό σανίδιον έφ' ου έκάδηντο οι κωπηλάται. (βλ. *θρέωνος*).—[*θρήνυς*, ιων. *θρηγνυξ*, *δωρ. θράνυξ*· βλ. *θρέωνος*].

Θρηξ, -ηκός, ό· ιων. άντι *Θραξ*.

θρησκεία, ιων. *ηθη*, ή (θρησκείω)· θρησκευτική λατρεία, ή συνήθεια || τιμή, λατρεία, τών θεών || θρησκεία.

θρησκείω, μέλ. -σω (θρησκός)· εισάγω και τελώ θρησκευτικά χρέη || τηρώ μετά θρησκευτικής ευλαβείας.

θρησκίη, ή, ιων. άντι *θρησκεία*.

ΘΡΗΨΚΟΙ, ον· θεοφοβούμενος, ευλαθής εις τήν θρησκείαν, θρησκομανής. [διά τήν έτυμολ. βλ. *θεράπων* και άτ. *θρέωνος* έν τέλει].

Θρηξία, ιων. άντι *θράσσα*.

Θρηξία, -ών, α'· Παρνασσίδες νύμφαι, τροφοί του Άπόλλωνος, αίτινες έμαντεύοντο διά ψήφων λαμβανόμενων έκ τινος άγγελίου.— [πρβλ. Ήουχ. «*θρηξίειν ένθουσιάν, ένθουσιάζειν*· *θρηξίαισι* (=ποιητ. παραλήρημα)· *θρηξίασθαι*=μαντεύεσθαι οκστειν. έτυμ.].

θριάμβεύω, μέλ. -σω (θριάμβος)· ως και νύν, θριαμβεύω, τελώ θριαμβον, άπολούω θριάμβου.— || άγω, όδηγώ, έν θριάμβω.— ||| κάμνω τινά να θριαμβεύω.

θριαμβικός, ή, όν· ό άνήκων ή άρμόζων εις θριαμβον, θριαμβευτικός. Έκ του

θριάμβος, ό· ύμνος άδόμενος πρός τιμήν του Βάκχου || ώσ. και ως όνομα (έν έκ τών πολλών) του Βάκχου.— || έν χρήσει πρός έξφρασιν του βωμαϊκού *Triumphus*.

Έτυμ. : *θρίαμβος*, θρησκευτική πομπή μετά θεοπνευστων ζωματών και χοροδ, και έντεθεν, ύμνος Διονυσιακός· κατά τήν Ρωμαϊκήν εποχήν εσήμανεν ή λέξις τήν πομπήν του *triumphus* (λατ. *triumphus* <**τρίαμφος*)· πάντως ή λατ. λ. είναι άνεινόν έκ τῆς έλ-

ληνικης.—Κατά τινα, ἀπιθάνως, *θριάμβος* ἦτο ἀρχ. ἐπιθ. τοῦ οὗς. *χορός* καὶ ἀσὴμ *χορός εἰς τρεῖς χρόνους* <*τρία-αμβος*—Κατ' ἄλλους αἱ λ. *θριάμβος* καὶ *δειθρίαμβος*, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Πριάπου, εἶνα: μᾶλλον θάνατα ἐκ τινος διαλ. τῆς Μ. Ἀσίας.

θριγκίον, τό ὕποκορ. τοῦ *θριγκός*.

ΘΡΙΓΚΟΨ, ὁ ἡ ἀνωτάτη σειρὰ λίθων τοῖχου, ἥτις ἐξεῖχε τῶν λοιπῶν, γειώμα, ἐκορνίζα· ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ ἐστηρίζοντο αἱ δοκοὶ τῆς στέγης ἢ *θριγκός κυάνοι* = «κορνίζα» ἐκ κυανοῦ μετάλλου ἢ μτφρ. ἢ κατακλείς, ἢ ἐκορωνίς.— ἢ γενικῶς, *τείχος*, περίφραγμα, περιβόλος, περιτείχιον.

Ἔτυμ.: *θριγκός*, μτγν. *θριγγός*, *θριγγός*, *τριγγός*· *θριγκώ*· πρβλ. Ἡσυχ. «*στριγγός*· *τειχίον*, *στεφάνη δώματος*» «*τρι(γ)χώσαι*· *θάψαι*» = *saepite monumentum*. Σκωτ. ἔτυμολ.· κατά τινα συγγ. τῆ λιβ. *trignis* (οὐράνιον τόξον)· ἢ λ. εἶναι μᾶλλον ξένη. Ἐξ αὐτοῦ τό

θριγκώ, μέλ. -*ώσω*· περιβάλλω τι διὰ θριγκοῦ (διὰ γειοῦ) ἢ *αὐλήν ἐθριγκώσεν ἀχέρδω* = τὴν περιέφραξεν (εἰς τὸ ἐπάνω μέρος) μὲ ἀκανθώδεις δάμνους ἢ μτφρ. οἰκοδομῶ μέχρι τοῦ θριγκοῦ, ἀποπερατώνω. Ἐξ αὐτοῦ τό

θριγκωμα, -*ατος*, τό· θριγκός, γειώσιον.

ΘΡΙΔΑΞ, -*άκος*, ἡ· τό «μαρούλι» (καὶ *θριδακίνη*), λατ. *lactuca*. [Σκωτ. ἔτυμολ.· *θριδαξ* καὶ *θριδαξ*].

θρίζω, ποιητ. συγγκ. ἀντι *θερίζω*.

Θρίν-ακία, ἑπ. -*ήη*, ἡ, καὶ **Θρίν-ακρίς**, -*ίδος*, ἡ (*θρίναξ*)· ἡ χώρα τῆς τριαιῆς (κυρ. εἶναι ἐπιθ. ἀνν. τοῦ γῆ ἢ νῆσος), ἀρχ. ὄνομα τῆς Σικελίας λόγῳ τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων τῆς, λατ. *Trinacria*.

θρίναξ, -*άκος*, ὁ (ἀντι *τρίναξ*, ἐκ τοῦ *τρίς*)· τριαινα, «τρικράνι». — [καὶ *θρίναξ*· *θρίναξ* <*τριση-ακ-τ.ἱ. tris-no* (=λατ. *terni* <**trisno*) + *άκ* (=ἀκωμή)].

ΘΡΙΞ, ἡ, γεν. *τριχός*, δοτ. πληθ. *τριξί*· «τρίχα» κόμη, ἀνδρώπου ἢ ζώου ἢ ἔριον προβάτου ἢ ὡς τρίχα γενείου.— παροιμ. *τριξὶ ἀνὰ μέσον* = μίαν μόνον τριχὸς διάστημα.

Ἔτυμ.: συγγ. τῆ ἱερ. *gaib-driuch* (ψῆκτρα) <κελτ. **drigu-*.— Περαιτέρω *θρίσσα*, ἄττ. *θρίττα* (εἶδος ἰχθύος, κοιν. φρίσσα), καὶ *τριχίας* καὶ *τριχίς* (εἶδος σαρδέλλας).

ΘΡΙΨΟΝ, τό· φύλλον σуккης.— ἢ εἶδος «σφυγγάτου», «οἰμελέττας», κληθὲν οὕτω διότι περιετυλίσσετο διὰ φύλλου σуккης.— [θρίψιον <**τριψον*: *Zenb. drišva* (τρίπος), ἱαπ. **tri-s-vo*].

ΘΡΙΨΟΞ, ὁ συν. κατὰ πληθ.· τὰ μικρὰ σχοινία («μοῦδες») εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ἰστίου.

θρίψ-ἡδέστος, ον (*θρίψ+ἔδω*)· σκληροκόβρωτος, «σκληροφαγώμενος».

θρίψ, γεν. *θρίψος*, ὁ (*τριβω*)· σκύληξ τρώγων τὸ ζῦλον, «σοράκι», «ξυλοφάγος». [πιθ. συγγ. τῆ γοθ. *driban*, ἀγγλ.-σαξ. *drifan*, παλ.-γερμ. *driban* διατριπᾶν, διαπερᾶν) ἔξ ἱαπ. **dhrip-*].

θρούς, μέλ. -*ήσω* (*θρόδος*)· ἀνακράζω, βοῶ μεγαλοφώνως ἢ γενικῶς, λέγω, ὀμιλῶ, κηρύσσω.— ἢ ἐκφοβίζω, ταράσσω.— Παθητ. φοβοῦμαι, ταράσσομαι.— [δι' ἔτυμολ. βλ. *θρέομαι*].

ΘΡΟΜΒΟΣ, ὁ βῶλος, ὄγκος, σταγὼν (αἵματος), λατ. *grumus* ἢ *θρόμβος*, σταγὼν πηγμένου αἵματος.

Ἔτυμ.: *θρόμβος*· *θρομβούσθαι*· *θρομβεῖον*, ἰων. -*ήτιον*· πρβλ. ὀμηρ. *τρέφουσαι*: *τεροφάται*, *τρέφω* (γάλα, τυρόν), ποιητ. *ταρφός* (=παχύς), *τρόφης* (=καλοδρεμμένος), *τρόφει* κῶμα = κῶμα πελώριον, ἄμην. *τροφάεις*, ἄττ. *τροφαίης* = πηγμένοι γάλα· πρβλ. ἱερ. *drabh* (ὑποστόδμη, ὀπὸπλασμα), ἀγγλ.-σαξ. *droef*, ἀγγλ. *draff* (κατακόδιον), παλ.-γερμ. *trebri* (τροοφόρος), *truoban* (βόλων), *trubol* (βόρυσθος) κ. ἄ.· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἱαπ. *dh(e)rebh* (χονδραίνω, παχύνω).—Κατὰ τινας, ἦττον ὀρθῶς, ἔξ ἱαπ. β. *dhregvñ* (κρατῶ στερεά), βλ. καὶ *δράσσομαι* ἐν τέλει.

θροπιθ-ώδης, ες (*θρόμβος* + *εἶδος*)· πηγμένος, θρομβοειδής.

θρόνα, τό. μόνον ἐν τῷ πληθ. *θρόνα*· ἄνθη κεντημένα ἐπὶ ὑφάσματος.— ἢ μτγν. *θρόνα* ἦσαν ἄνθη

ἢ θόνανα χρησιμοποιούμενα διὰ μάγια. [ἀγν. ἔτυμ.· πρβλ. Ἡσυχ. «*θρόνα*· *ἀγάλατα* ἢ *δάματα ἀνθινά*»· κατὰ τινα, λαν ἀπιθάνως, συγγ. τῆ λατ. *frons*, γεν. *frondis* (φύλλωμα)].

ΘΡΟΝΟΣ, ὁ κάθισμα, ἔδρα.— ἢ θρόνος, ἔδρα βασιλέως ἢ ἔδρα δικαστοῦ, διδασκάλου ἢ ἐν τῷ πληθ. τὸ ἄξιωμα τοῦ βασιλέως, ἢ βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία [δι' ἔτυμολ. βλ. ἄττ. *θρᾶνος*].

θρόος, ἄττ. συνηρ. **θρούς**, ὁ (*θρέω*)· συγκεχυμένος θρόμβος, παραχῆ, ὄχλαγωγία, γογγυσμός.— ἢ φήμη, λατ. *rumor*. [δι' ἔτυμολ. βλ. *θρέω*].

θρύαλλίδιον, τό ὕποκορ. τοῦ *θρυαλλίς*.

ΘΡΥΛΛΙΨ, -*ίδος*, ἡ· «φυτίλις, ἐλλύχνιον ἢ εἶδος φυτοῦ καταλλήλου διὰ φυτίλια. Βλ. *θρύον*.

θρύλέω (κοιν. *θρυλλέω*)· μέλ. -*ήσω*· παθ. πρκ. *θρύλλημαι* (*θρύλλω*)· κάμνω θρόμβον, μουρμουρίζω, φλυαρῶ.— ἢ μετ' αἰτ. πρᾶγμ.· συνεχῶς ὀμιλῶ περί τινος πράγμ., ἐπαναλαμβάνω συχνὰ περί αὐτοῦ, λατ. *decaniare*.—Παθητ. εἶμαι θέμα κοινῆς ὀμιλίας, γίνεται πολὺς λόγος περί ἐμοῦ ἢ τὸ *θρυλούμενον* ἢ *τεθρυλημένον* = δι.τι εἶναι εἰς τὸ στόμα πάντων, περι οὗ ὀμιλοῦσι πάντες.

θρύλιζω (κοιν. *θρυλλίζω*), μέλ. -*ίσω* (*θρύλλω*)· «φαλτάρω» παίζων τὴν κιθάραν.

θρυλίσσω (κοιν. *θρυλλίσσω*)· θραύω εἰς τεμάχια, συντριβῶ.—Παθητ. συντριβομαι ἐπ. ἄορ. α' *θρυλίχθην*. [συγγ. τῆ *θραύω*, *θρύπτω*· πιθ. <**θρου-λο-ι*· *θραυ[σ]ω*· *θρύλιγμα*].

ΘΡΥΛΟΣ, (κοιν. *θρύλλος*), ὁ· συγκεχυμένος θρόμβος, κραυγὴ, βοή, γογγυσμός.— [θρύλος, ἄττ. *θρυλέω*· *θρυλίω*. Βλ. *θρέω*].

θρύμμα, -*ατος*, τό (*θρύπτω*)· σύντριμμα, θραύσμα, «κομματάκι».

ΘΡΥΨΟΝ, τό· σπάρτον, θρούλον (εἶδος βοτάνης), λατ. *juncus*. [θρύον <**θρυθον*, ἱαπ. **truso-m*: παλ. ολαυ. *trusit* <**trus-ti-s* (κάλαμος), Σερβ. *trska*, λιθ. *truszis* (τῆς αὐτῆς σημ.)].

θρυπτικός, ἡ, ὄν· ὁ θραύων, ἱκανός νά συντριβῆ ἢ ὁ ἐπιτήδειος νά θραύῃ.— ἢ παθητ. εὐκόλως θραύμενος, εὐθραυστος ἢ μτφρ. λεπτός, ἐκτεδηλυμένος. Ἐκ τοῦ

ΘΡΥΠΤΩ, μέλ. *θρύπω*· ἄορ. α' *θθρυμα*.—Παθητ., μέλ. μέο. μετὰ παθ. σημ. *θρύψομαι*· ἄορ. β' *έθρυψην*· πρκ. *τέθρυμμα*· θραύω, συντριβῶ, εἰς τεμάχια, κατασυντριβῶ.— Παθητ. θραύομαι, συντριβομαι.— ἢ μτφρ. ἐν τῷ παθ. ἔξαντλοῦμαι, ἐκηδύνομαι, λιώνω, φθείρομαι.— ἢ ὡς ἐν τῷ παθητ. ἐπηρεάζομαι, λαμβάνω ὕψος («κάμνω νάζια») ἢ γεν., ὑπερρηφανεύομαι, «τὸ παίρνω ἐπάνω μου»· *θρύπτομαι τινι* = ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω, διὰ τι.

Ἔτυμ.: *θρύπτω*· *θρύμμα*· ὄμ. *τρυφός* (=κομματί), *τρυφή* (=μαλθακότης)· *τρυφερός*· λατ. *drubascha* (θραύσμα) *drubasas* (κούτσουρο), ἱαπ. **dhruh-* (πίπτω εἰς ψυχολογία)· πρβλ. ἱαπ. **dhruh-* ἐν τῷ παλ.-σαξ. *droran*, ἀγγλ.-σαξ. *dréoran*, παλ.-γερμ. *trufan*, (στάζω), ἀγγλ.-σαξ. *dropra*, παλ.-γερμ. *trofpo*, *trofpo*, (σταγών)· *dhruh-bh*· καὶ **dhru-b-* εἶναι συγγ. πρὸς τὸ **dhru-s-* ἐν τῷ λατ. *druska*, γοθ. *drusian*, κλπ., μνημονεύμενα ἐν λ. *θραῦν* ἐν τέλει.—Κατὰ τινας τὸ *θρύπτω* εἶναι συγγ. τῆ παλ.-ολαυ. *drobil* (τεμαχίζω), *drobilnū* (τεμάχιον) ἐπιθ., γοθ. *ga-draban* (=λατομέϊον), σανσκρ. *drapsāh* (σταγών)· πρβλ.

δρύπτω (=γδέρνω) *τρώω*, *θραῦω* (βλ. λ. λ.). Ἐξ αὐτοῦ τό

θρύψις, -*ατος*, ἡ· θραύσις εἰς μικρὰ τεμάχια, συντριβή.— ἢ μτφρ. μαλακότης, μαλθακότης, ἀδυναμία, ἐκφυλισμός, ἀλοασία, ἀσέλγεια.

θρύσκω· ἄκτατ. τύπος ἐκ β. ΘΟΡ—, ἥτις ἐμφανίζεται ἐν τῷ μέλ. καὶ ἄορ. β' *θροσῦμαι*, ἰων. *θροέομαι*· ἄορ. β' *θθρον*, ἄπρφ. *θροεῖν*, ἑπ. *θροεῖν*· ἄναπηδῶ, σκιρτῶ, ὡς τὸ βέλος ἐκ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, ἢ ὁ λαχνός ἀπὸ τὴν περικεφαλαίαν (ἐντὸς τῆς ὀπίσθας πάλλωνται εἰς κλήροι). 2) ἐπομένης προθέσεως, πηδῶ ἐπάνω τοῦ λ. τῆς ἐφορμῆς κατὰ τινος.— ἢ μετδ., ἀνορθάνω ἐπὶ τινος, ἐπιδατεύω, βατεύω, γονιμοποιῶ.— [δι' ἔτυμολ. βλ. *θροός*].

δρυσμός, ὁ (θρόσσω)· τὸ ἀναπηδᾶν, ἐξέχειν, δῆλος ἐπὶ λόγῳ ἀναπηδῶντος τρόπον τινὰ ἐκ τῆς πεδιότητος.

θυβρία, -άδος, ἡ, καὶ **θύβρις**, -ίδος, ἡ = **θυμβρ**—**ΘΥΓΑΤΗΡ**, ἡ, γεν. **θυγάτερος**, κατὰ συναίρ. **θυγατέρος**, βοτ. **θυγάτερος**, συνήρ. **θυγατέρι**, αἰτ. **θυγάτερα**, ἐπ. **θύγατρα**, κλητ. **θύγάτερ**· δ, τι καὶ νῦν, εδυγατέρα, κόρη, θῆλυ τέκνον, «κορίτοι».

***Ετυμ.**: συγ. γφ ζανοκρ. duhitā (θύμ. tar- <dh-), Ζενδ. dug'dar, ἀρμ. dustir (<*dustir), γοτθ. dauhtar, παλ-γερμ. tohter, γερμ. tochter, Λιθ. dukte, παλ-πρωσ. duckti (κόρη)· λαπ. *dhugh(θ)itér· **θυγάτηρ** κατὰ συμφωρῶν τῶν *dhugheter- (σανοκρ. duhitár-) καὶ *dhugder. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θυγατρίδῃ, ἡ· θυγατρός θυγάτηρ, ἐγγόνη.

θυγατρίδου, -ου, ἰων. -ιδέος, -έου, ὁ· ὁ θυγατρός υἱός, ἔγγονος.

θυγάτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θυγάτηρ**· μικρὰ κόρη, μικρὰ θυγάτηρ.

θυεία, ἡ (θύω)· ἰγδίον, «γουδί».

***Ετυμ.**: **θυεία**, ἰων. **θυείη**· **θυέστης** (<*dhuves-) = ἰγδίον· κύρ. θν. **θυέστης**· πρβλ. **θύνω** (βλ. λ.), σανοκρ. dhēnō'hi (κινεῖσθαι πέρα δῶδε, κλονίζομαι), λαπ. *dheva·— Κατ' ἄλλους, ἤττον ὀρθῶς, **θυε[σ]ιά** (<θύος (βλ. λ.)). *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θυείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ. **θυεία**.

θύελλα, ἡ (θύω, ὡς **ἀελλα** ἐκ τοῦ **ἀημι**)· καταίγλις, ἀνεμοστρόβιλος, «θύελλα» || **πυρός θύελλαι** = καταίγιδες με' ἀστραπόδοντο» || **ἄτης θύελλαι** = καταίγιδες συμφορῶν.

***Ετυμ.**: **θύελλα** (<*λγια, πιθ. θηλ. τοῦ *θύελος (= ὀρηκτικός, τρικυμιώδης) (πρβλ. ποιητ. **θύω**, **θύνω**), πρβλ. **ἀελλα**, θηλ. τοῦ *ἀελος (<ἀημι=φουῶ, πνέω): γαλλ. awei (ἀνεμος) <*avelo-.

θύεων, γεν. πληθ. τοῦ **θύος**.

θυη-δόχος, ον (θύος + δέχομαι)· ὁ δεχόμενος θυμίαμα.

θυήεις, εσσα, εν (θύος)· ὁ εὐωδιάζων ἐκ καπνοῦ θυμιάματος, εὐώδης, εἰσομος.

θυήλη, ἡ (θύω)· τὸ καιόμενον μέρος τοῦ θυμάτος || θυμίαμα, κάπνισμα || θυία.

***Ετυμ.**: **θυήλη**· διὰ τὸ πρόσφωμα πρβλ. ἀνθ-ήλη, ξυ-ήλη, ἐρπυ-ήλη, δεικ-ήλον· ὁ τύπος *θυαλή συνάγεται ἐκ τοῦ ἐν ἐπιγρ. ἀπνευτῶντος πληθ. **θυαλήματα**, πρβλ. **ξυάλη**· **ξυήλη**· **θυήληματα** (= προσφοραὶ διὰ θυσίαν)· **θυήλομαι** (= προσφέρω θυσίαν)· **θυά**· **θυ** = **βραρός** = **βρίθω**. Βλ. **θύω**.

θυη-πόλεω, μέλ. -ήσω (θύηπόλος)· ὀσχολοῦμαι με' θυσίας, θυσιάζω. Παθ. εἶμαι πλήρης θυσιῶν.

θυη-πολία, ἡ (θύηπόλος)· τὸ θυσιάζειν, ἡ θυσία. Ἐκ τοῦ

θυη-πόλος, ον (θύω+πολέω)· ὁ ὀσχολούμενος περὶ τὰς θυσίας || ὡς οὖα, ἱερεῖς, μάντις.

θυη-φάγος, ον (θύος + φάγειν)· ὁ καταβροχθίζων τὰς προσφοράς (τὰ θύματα).

θυία ἢ **θύα**, ἡ (ἐκ τοῦ **θύω** = ὀσφραίνομαι, μυρίζομαι) || εὐώδες δένδρον τῆς Ἀφρικῆς, πιθ. εἶδος κέδρου. [δ]· ἔτυμολ. βλ. **θύω**.)

θυίαι, -ῶν, αἰ = **θυιάδες** (βλ. λ.)

θυιάς ἢ **θύας**, γεν. -άδος, ἡ (θύω)· μαινομένη ἢ θεόπνευστος γυνή || Βόκχη, Βακχίς.

θύϊνος, η, ον· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ξύλου **θυίας** (βλ. λ.)

θυίω = **θύω**· μαινομαι, διατελῶ ὑπὸ ἐμπνευσίαν.

θυλάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θύλακος**· μικρὸς σάκκος.

ΘΥΛΑΚΟΣ, ὁ· σάκκος, «σακκούλα», συν. ἐκ δέρματος.— || ἐν τῷ πληθ., εὐρύχωρο περισκελιῶδες φερόμενον ὑπὸ τινῶν ἀνατολικῶν λαῶν.

***Ετυμ.**: **θύλακος**· **θύλάκιον**· **θυλίς**, -ίδος, **θυλάς**, -άδος (πρβλ. 'Ηουξ. «**θύλαξ**· **προσκεφάλαιον**», «**σταρσουλαίξ**· **τὸν τριβωνα**, **δταν γέννηται ὡς θύλακος**»). Σκοτ. ἔτυμολ.

θυλάσμαι, μέλ. -ήσομαι (θυλή), ἀποθ.· ἐπροσφέρω ὡς θυσίαν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θύλημα, τό (θυλέομαι)· τὸ προσφερόμενον κατὰ τὰς θυσίας || **θυλήματα** = πλακοῦντια, θυμίαμα, «λιθάνια» κλπ.

θύμα, -ατος, τό (θύω)· τὸ προσφερόμενον εἰς θυσίαν, τὸ θυσιάζομενον, τὸ σφάγιον (συν. ζῆον) || ἀλλὰ καὶ : **πάγκαρτα θύματα** = προσφοραὶ ἐκ παντοίων καρπῶν.

θυμαίνω, μέλ. -ᾶνθ (θυμός)· ὀργίζομαι, εἶμαι θυμωμένος, θυμῶν.

θυμ-αλγής, ἐς (θυμός+ἀλγέω)· ὁ προξενῶν ἄλγος εἰς τὸν θυμὸν (πόνον εἰς τὴν καρδίαν). 2) ὁ ἀλγῶν τὸν θυμὸν, τ.ἔ. ὁ τεθλιμμένος τὴν καρδίαν.

θυμᾶλωψ, -ωπος, ὁ (τύφω)· τεμάχιον ξύλου ἢ ἀνδρακος ἀνημμένου, δαυλός, καίων ἀνδραξ.

θυμ-ᾶρέω, εἶμαι εὐχαριστημένος με' τι, αισθάνομαι εὐχαρίστησιν εἰς τι. Ἐκ τοῦ

θυμ-ᾶρής, ἐς (θυμός + ἄραρειν τοῦ **ἀραρίσκω**)· ὁ ἀρμόζων εἰς τὸν θυμὸν (εὐάρεστος εἰς τὴν καρδίαν, εὐφρόδουνος). [δ]· ἔτυμολ. βλ. -ηρης].

ΘΥΜΒΡΑ, ἡ· πικρὰ βοτάνη, κοιν. «δρούμι».— [**θύμβρα**, **θύμβρον**, ἰων. **θυμβραή** (λατ. satureia thymbra)· πρβλ. **θύμος**, ον, **θῆον**].

θυμβρ-επί-δειπνος, ον (θύμβρα+επι+δειπνον)· ὁ δειπνῶν με' πικρὰ χόρτα, ὁ ζῶν δηλ. πενιχρός.

θυμβρίας, -άδος, ἡ· νύμφη τοῦ Τιβέρεως. Ἐκ τοῦ **θύμβρις**, -ίδος, ἡ· ὄνομα ποταμοῦ τινος, καὶ ἴδια τοῦ Τιβέρεως (λατ. Tiberis).

θυμβρο-φάγος, ον (θύμβρα+φάγειν τοῦ τρώγω)· ὁ τρώγων **θύμβρα** (πικρὰ χόρτα, «δρούμι») || **θυμβροφάγον βλέπειν** = τὸ νὰ δειχθῆ τις θύμιν δυοηρητημένην (πλήρη μορφοσμών, ὡς νὰ ἔχη φάγη θύμβραν, ἦτις διὰ τῆς δριμυτηνότητος τῆς προκαλεῖ τοιοῦτους μορφοσμούς).

θυμέλη, ἡ (θύω)· τόπος θυσιῶν, θυσιαστήριον, θωμός.— || ἐν τῷ Ἐθναϊκῷ θεάτρῳ, θῆμα (ὕψηλόν τετραγώνον πλάτωμα, σχήματος θωμοῦ) ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας, ἐπὶ τῶν θαμβίδων τοῦ ὀποιοῦ ἵστατο ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ || γεν. ὑψηλὰ κειμένη θέσις, σκηνή. [δ]· ἔτυμολ. βλ. **θύω**). *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θυμελικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς **θυμέλην**, ἡ ὁ κατ' ἄλλῃος διὰ τὴν θυμέλην, σκηνικόν, θεατρικόν.

θυμ-ηγερέω, (θυμός + ἀγείρω)· ὁ ἀγείρων τὸν **θυμόν**· ὁ συνάγων ἑαυτόν, ὁ ἀναζωπυρῶν ἑαυτόν, ὁ ἀνακτῶν τὸ δάρρος του, ὁ ἀνευρίσκων τὸν ἑαυτόν του.

θυμ-ηδής, ἐς (θυμός + ἡδός)· ὁ τέρπων, εὐάρεστος, προσφιλιός.

θυμιάμα, -ατος, τό, ἰων. -ημα (θυμιάω)· τὸ καιόμενον ὡς θυμίαμα, τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὡς θυμίαμα, τὸ θυμίαμα.

θυμιατήριον, τό, ἰων. -ητήριον (θυμιάω)· ἀγυγιον ἐν ᾧ καιοῦσι θυμίαμα, «θυμιατό».

θυμιᾶω, μέλ. -άσω· ἰων. ἀδρ. α' **ἐθύμῃσα**, (θύμα, **θύω**)· καιῶ οὕτως ὥστε νὰ παραγάγῃ καπνόν.— καιῶ τι ὡς θυμίαμα, καιῶ θυμίαμα, «θυμιάζω».— Παθ., ἰων. γ' ἐν. **θυμιῆται**, ἀντι-ᾶται· καιομαι. [δ]· ἔτυμολ. βλ. **θυμός**].

θυμιδίον, τό· ὑποκορ. τοῦ **θύμος** (β βλ.)

θυμῆμα, ἰων. ἀντι **θυμιάμα** (β βλ.).

θυμῆται, ἰων. γ' ἐν. παθ. ἐν. τοῦ **θυμιάω**.

θυμμητήριον, τό, ἰων. ἀντι **θυμιατήριον**.

θυμίνος, η, ον (θύμός)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ θύμου ἢ με' θύμον.

θυμῆτης, -ου, ὁ (θύμός)· ὁ παρεσκευασμένος ἢ μειγμένος μετὰ θύμου.

θυμο-θάρης, ἐς (θυμός+θάρος)· ὁ θαρῆς, ὁ βεβαρημένος, τὴν καρδίαν.

θυμο-θορέω, μέλ. -ήσω· ροκανίζω ἢ ἐνοχλῶ τὴν καρδίαν. Ἐκ τοῦ

θυμο-θόρος, ον (θύμός+βεβρόσκω)· ὁ καταβροσκόων τὴν καρδίαν.

θυμο-θάκης, ἐς (θύμός + θανκείν τοῦ **θάνω**)· ὁ θάκων (λυπῶν, πικραίνων) τὴν καρδίαν.

θυμο-ειδής, ἐς (θύμός+εἶδος)· ὁ γενναϊοκαρδός, εἰδυμος, θαρραλέος, λατ. animosus.— || παράφορος, ὀξυθυμος, εὐεξαπτός || ἐπὶ ἱππῶν, θυσηνίος, ἀτίθιστος, ἀγριος.

θυμο-λέων, -οντος, ὁ (θυμός + λέων)· λεοντόκαρδος.

θυμό-μαντις, -εως, ὁ (θυμός + μάντις)· ὁ ἔχων

προφητικήν ψυχὴν, ὁ ἐν τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ (ψυχῇ) ἔχων τὴν μαντικήν δύναμιν.

θύμο-μάχεται, μελ. -ήσω (θύμους + μάχομαι)· μάχομαι «μέ δλην του τήν ψυχὴν», μάχομαι ψυχῇ καὶ σώματι, μάχομαι πεισματωδῶς.

θύμο-πληθής, ἐς (θύμους + πλήθος)· πλήρης ὀργῆς, ὀργίλος.

θύμο-ραΐστης, -οῦ, ὁ, καὶ ὀρθός. **θυμοραΐστης** (θύμους + ραΐω)· ὁ καταστρέφων τὴν ζωὴν, φθείρων τὴν ψυχὴν.

θύμος, ὁ (θύω)· ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα || ὦσ. ἡ ζωὴ, τὸ ἀναπνεῖν, λατ. anima || θυμὸν ἀφελέσθαι, δλέσαι=ἀφαιρῶ τὴν ζωὴν τινοῦς, τὸν φονεύω.— || ψυχῆ, καρδία, λατ. animus: ἀνώγει με θυμός, ἤθελε θυμός=ἡ καρδία (ψυχὴ μου) μοῦ ἐπιβάλλει, μέ δι-ἀζει νά..., τὸ θέλει ἡ ψυχὴ μου || κατὰ θυμὸν = κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς μου || ἀπὸ θυμοῦ = ἐναντίον τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς μου || ἐκ θυμοῦ ἢ θυμῷ φιλέω=ἀγαπῶ μέ δλην μου τὴν ψυχὴν || ἐμῷ κευχαριόμενε θυμῷ = προσφιλέστατος εἰς τὴν ψυχὴν μου. 2) ἐπὶ παντός σφοδρῶ πάθους, ὀργῆ, θυμῷ, καὶ ἐν καλῇ ἐνν., τόλμη, θάρρος, φρόνημα.— || νοῦς, πνεῦμα, βούλησις, σκοπός, πρόθεσις: ἐδά-ττετο θυμός=ὁ νοῦς μου, ἡ θέλησίς μου, ἡτο χωρισμένη εἰς δύο, ἐκυμαίνεται.

**Ετυμ.* θυμός = σανσκρ. dhīmāh (=καπνός, ἄ-τμος), λατ. fumus, παλ.-ολαυ. dymū, λιθ. dúmai (καπνός), ιαπ. *dhī-mōs· ἡ φυσικὴ ἐνν. τοῦ καπνοῦ ἔχει ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὴν ἑλλ. λ. θυμός, ἔχει δμως διατη-ρηθῆ εἰς τὴν λ. θυμίαμα, θυμίαμα (βλ. λ.)· πρβλ. ιαπ. *dhī-li-s ἐν τῷ σανσκρ. dhīli, dhīlī (κόνις, κονιο-ρτός), λατ. fūlgo («καπνιά»), λιθ. dūlis (καπνιστή-ριον), ιρλ. dūil (ἐπιθυμία, κυρ. κίνησης τῆς ψυχῆς)· ιαπ. β. dhī- (σοστρέφουσαι: καπνός, κόνις), π.χ. ἐν τῷ σανσκρ. dhunō'i (ταλαντεύουσαι τῆδε κάκεισε), ἑλλ. θύελλα, θύων, θύω, θύμος, -ον, θύον κλπ. (βλ. λ. λ.), λατ. suf-fio (ὑποβάλλω εἰς κάπνισμα) (*-dhv-i-jō), fimus (κόπρος), foetō (αἰσθάνομαι ὁ-σχημα), παλ.-γεσμ. fōum («γεσμ. *dauma-) = ἄτμος, καπνός, ἀναπνοή, γοτθ. danus (καπνός, ὁσμή), παλ.-Νορβ. daunn (κακοσμία), *Ἀρμ. de-dew-i-m (εἶμαι ἐτοιμόρροπος).— *Ἐπέκτασις τῆς ιαπ. β. εἰς *dheves-π.χ. ἐν τῷ παλ.-ολαυ. duchū (πνεῦμα, φύσημα) (*dhous-) ἑλλ. θεός (*θφεσός), ὁμ. θέειον ἀττ. θεῖον (καπνός ἀπὸ θεϊάφι)· βλ. τὰς λ. ταῦτας, ὡς καὶ τὰς εὔφος, τυφλός.— *Ἐκ τοῦ θύμους παράγονται τὰ: θύμοῦμαι, θυμάλω, θυμικός.

θύμος, -ον, ὁ· ἡ θύμος, -εος, τὸ (θύω)· εἶδος εὐώδους φυτοῦ, λατ. thymus || ὁ θύμος, τὸ θυμάρι (δόμοσθεν ὀδω. ἐκ τοῦ θύω, εἶτε διὰ τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ ὀσμὴν, εἶτε διότι κατὰ πρῶτον ἐχρησιμοποιήθη πρὸς καθιστὶν εἶδος τοῦ θύμου). 2) μετῆμα θύμου μετὰ μέλιτος καὶ ὄρους, τραγόμενον εἰς εὐρύτετην κλίμακα ὑπὸ τῶν πενήτων.

**Ετυμ.* θυμός καὶ ὡς ὀδ. θύμον· πρβλ. θύον, θύμβρα, θυμιάω, καὶ ἑλλ. ἐν λ. θυμός.— Κροατ. διαλ. dūha (ὁσμή) εἶναι συγγ. τῷ παλ.-ολαυ. duchū (πνοή), ιαπ. *dhous- (β. dheves).

θύμο-σοφικός, ἡ, ὄν· ὁμοίος πρὸς θυμώσοφον (βλ. λ.), εὐφυής· *Ἐκ τοῦ

θύμο-σοφός, ὄν (θύμους+σοφός)· ὁ φύσει σοφός τὴν ψυχὴν, εὐφυής.

θύμο-φθόρος, μέλ. -ήσω· φθείρω, βασανίζω, τὴν ψυχὴν, καταστρώω τὴν καρδίαν μου. *Ἐκ τοῦ

θυμοφθόρος, ὄν (θυμους + φθείρω)· ὁ φθείρων (καταστρέφων) τὴν ζωὴν του || θυμοφθόρα γράμ-ματα = γράμματα ὀλέθρια, προκαλοῦντα δηλ. τὸν θάνατον εἰς τὸν φέροντα αὐτὰ (ὡς σημαίνοντα τὴν καταδικην τοῦ κοιμοῦ) || θυμοφθόρα φάρμακα = φονικά (θανατηφόρα) δηλητήρια || ἐπὶ προσώπων, ὁ μέχρι θανάτου ὀκληρός, ἐνοχλητικός.

θύμω, μέλ. -ώσω (θυμός)· παρρηζῶ τινά, τὸν θυμῶν, τὸν κάμνω νά θυμώσῃ.— Παθητ., μετὰ μέσ. μέλ. -ώσομαι, ἀόρ. α' ἐθυμώσάμην καὶ ἐθυμώθη· πρκ. τεθυμώμαι· εἶμαι ὠργισμένος || εἶμαι ἄγριος ἢ δυσήνιος || τὸ θυμώμενον = θυμός, ὀργῆ, ὀργίλος χαρακτήρ.

θυμώδης, ἐς=θυμοειδής (β βλ.).

θυμώδεις, μετ. παθ. ἀορ. α' τοῦ θυμώω.

θύμωμα, -ατος, τὸ (θυμώω)· θυμός, ὀργή, πάθος.

θύνω = θύνω.

θυνάξω, μέλ. -άσω (θύννος)· «καμακῶν» (κυ-πῶ μέ τὸ «καμάκι») θύννον (βλ. λ.)

θύννειος, α, ὄν (θύννος)· ὁ τοῦ θύννου, ὁ ἀνή-κων εἰς θύννον (βλ. λ.)

θυννευτικός, ἡ, ὄν· κατάλληλος πρὸς ἀλίεψαν θύννων. *Ἐκ τοῦ

θύννος, ὁ (θύνω, θύω), λατ. thynnus· εἶδος με-γάλου ἰχθύος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κληθέντος ὀδω. ἐκ τῆς μεγάλης του ταχύτητος.

**Ετυμ.* θύννος (καὶ θύνος, θηλ. θύννά καὶ θυν-νίς, -ίδος). Κατὰ τινος συγγ. τῷ θύνω=ἐφορῶ, ἐκ-πηδῶ, πρβλ. *Ἰσπ. *Al. I 181 «θύννον μὲν θύννοτες, ἐν ἰχθύοις ἐξοχοι ὀρμηί».— Κατ' ἄλλους ἢ λ. εἶ-ναι προσελλην ἢ δάνειον ἐκ ξένης γλ.

θυννο-σκοπέω, μέλ. -ήσω· ἐνεδρεύω, παρα-νοεῶ, θύννω. *Ἐκ τοῦ

θυννο-σκόπος, ὄν (θύννος + σκοπέω)· ὁ παρα-νοεῶν τοὺς θύννοους (διὰ νά τοὺς συλλάβῃ μέ τὰ δίκτυά του) || κυρ. ἐπὶ ἀνδρὸς εὐρισκόμενος εἰς ὑψηλὴν σκοπιὰν καὶ ἀναμένοντος τὸς ἀγέλας τῶν θύννων διὰ νά εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀλίεις.

θυνν-ὠδης, ἐς (θύννος+εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων πρὸς θύννον, δηλ. βλάς, ἡλίθιος.

θύννω, θύω ἂντι θύννω, αἰτ. πληθ. τοῦ θύννος.

θύνω, (θύω Β')· ὀρμῶ, ἐφορῶ || ἐξακοντίζω [βι' ἐτυμολ. ἑλ. θύω Β'·].

θύο-δόκος, ὄν (θύος + δέχομαι)· ὁ δεχόμενος θυμίαμα, πλήρης θυμιάματος, ὁ εὐωδιάζων ἀπὸ θυμίαμα.

θύεις, εσσα, εν (θύος)· πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, εὐοσμος.

θύον, τὸ (θύω)· δένδρον (πιθ. τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ: θυία, ὁ βλ), τοῦ ὀπίου τοῦ ξύλου ἑκαίετο ὡς ἀρωμα-τικόν (λατ. cistus). [βι' ἐτυμολ. ἑλ. θύμός, θύω].

θύοντι, δωρ. γ' πληθ. τοῦ θύω. 2) δωρ. ἐν. τῆς μετ. θύων.

θύος, τὸ, -εος (θύω Α')· δυοία, προσφορά δυοίας ἢ καὶ τὸ προσφερόμενον πρὸς δυοίαν.

**Ετυμ.* θύος, μετγ. συν. κατὰ πληθ., θυμιάματα, λιθωνωτός (ὀδόθεν τὸ λατ. ius γεν. iuris) ὁμηρ. κλπ. θυόεις (καὶ θυώεις), θυήεις (= εὐώδης)· ἐπ. τεθυ-ωμένον (=ἀρωματισμένον)· Βλ. θύμός, θύω.

θύσο-κέω (θύος+κέω=καίω)· προσφέρω ἐμπύ-ρους δυοίας (ὀλοκαυτώματα). [βι' ἐτυμολ. ἑλ. θυσο-κός]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θύσο-κόος, -ου, ὁ· ὁ ἱερεὺς δυοιῶν, ὁ δύτες.

**Ετυμ.* θυσοκόος (θυσο- (πρβλ. θύος καὶ θύω)+ *σκοφο-· Γοτθ. us-kaaws (= ὁ προβλέπων), skugwa (κότοπρον), ἀγγλ.-αἰ. sceavian, παλ.-γεσμ. scouwoþ (παρτηρῶ), seþwo (σικιά)· ιαπ. β. *(s)qeu-ἐν τῷ παλ.-ολαυ. žujā, žuti (αἰσθάνομαι, παρτηρῶ), σανσκρ. kavīh (σοφός) ἑλλ. κούω (βλ. λ. = παρτηρ-ρῶ) κλπ. *κατὰ τινος συγγ. καὶ τὸ λατ. caneo· ἐν-τεῦθεν θυσοκέω (πρβλ. βοηθός: βοηθεῖν).

θύω, μέλ. -ώσω (θύος)· ποιῶ τὴν εὐώδης, πληρῶ εὐωδίας || μετ. παθ. πρκ. ἔλαιον τεθυωμένον=ἔλαιον ἀρωματισμένον, εὐώδες.

ΘΥΡΑ, ἰων. θύρη, ἡ: θύρη ἐπιτεθεῖναι = κλεί-ειν τὴν θύραν, ἀντιθ. τῷ ἀνακλίειν τὴν θύραν || κό-πτειν, κρούειν, θύραν=λατ. januam pulsare=κτυ-πᾶν τὴν θύραν || ἐπὶ ταῖς θύραις = εἰς τὴν θύραν, παρὰ τὰς θύρας, δηλ. πληροῖστα εἰς τὴν οἰκίαν. 2) θύρα ἀμάξης. 3) θύρα καταπακτῆ=καταρρά-κτης, «κλασάνη».— || γενικῶς, εἰσοδος.— || κατα-σκεύασμα ἐκ σανίδων, σχεδία.

**Ετυμ.* θύρα < ιαπ. *dharā· λατ. foras ἐπίρ. (*dhvorā-), γαλλ. dor (*dharā ἢ *dhvorā, πρβλ. ιρλ. dorus (κελτ. *dvoresfu-, γαλλ. drws (θύρα)· πρβλ. ὀδθ. *dhvro-m, *dhuro-m ἐν τῷ λατ. forum, ὁμδρ. furo, ἑλλ. πρό-θυρον, γοτθ. daúr, παλ.-γεσμ. tor, ἄρμ. dur'n (θύρα, οὐλή), σανσκρ. dvāram (θύρα).— *Ἀορ. ιαπ. *dhvoros ἐν τῷ ἑλλ. dvōras, παλ.-ολαυ. dorū (αὐλή).— συμφ. θέμ. ιαπ. *dhver-, *dhvor-, *dhar-

*dhnγ- (θύρα), ἐν τῷ σανσκρ. ὄν. πληθ. **dnár-ah**, αἰτ. πληθ. **dur-áh, dúr-ah** (d- ἀντι dh- ἐξ ἐπιδράσεως) τῶν πτώσεων εἰς -bh- 'αἰτινες προκαλοῦν ἀνομοίωσιν' Zenb. αἰτ. ἐν. **dvar-am**, τοπικ. ἐν. **dvars**, Ἄρμ. πληθ. **dur-ah**, ἔλλ. Ἄρμ. **thúra** (= ἔξω κατὰ Ἡσ.), ἰσως **θύραζε**, τ. ἔ. **θύρᾶς-δε** = σανσκρ. **dur-áh**, Ἄρμ. **durs**, ἰαπ. ***dhur-ḡs**, λατ. **for-ēs** (ἐν. **foris** εἶναι) ὁ ἀρχαῖος τύπος τῆς ὄν. πληθ. ****dhyvor-es**, παλ.-γερμ. **turi** (θύρα), ἀγγλ.-σαξ. **duro** αἰτ. πληθ. (<ἰαπ. ***dhur-ḡs**), λιθ. αἰτ. πληθ. **dur-ls**, γεν. πληθ. **dúr-u**, λεττ. **duris**, παλ.-πρωσσ. **dauris** (θύρα), παλ.-σλαβ. αἰτ. πληθ. **dvŕr-i** (θύρα) (-i <*dhnγ- θέμ. *dhnγ-, περιεχόμενον ὡς. ἐν τῷ **θαυρεός**, βλ. λ.).— Περαιτέρω ἐξ αὐτοῦ: **θυρεός**, **θύρετρον**, **θυρίς**, **-ίδος** (=παράθυρον). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **θύραζε** ἀντι **θύρασδε**, ἐπῖρ. πρὸς τὴν θύραν, εἰς τὴν θύραν || ἐπομ. ἔξω τῆς θύρας, ὡς τὸ λατ. **foras** || ἐκ **μηροῦ δόρου ὡσεὶ θύραζε** = τοῦ ἐτρύπησε τὸν μηρὸν πέρα-πέρα, ὥστε τὸ δόρου ἐβγήκε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

θύραθεν, ἐπ. **-ηθε** (θύρα): ἐπῖρ. ἔξωθεν τῆς θύρας, ἀπ' ἔξω, ἔξωθεν, ἔξω || **οἱ θύραθεν**=οἱ ξένοι, οἱ ἄλλοδαποί.

θύραϊός, α, ον, και -ος, -ον (θύρα): ὁ ἐν τῇ θύρᾳ, ἀκριβῶς ὁ ἐπὶ τῆς θύρας ἰστάμενος || ἄρα ὁ ἔξω τῆς θύρας, ὁ ἔξω || **θυραϊός οἰχθένω**=ἐξέρχομαι, πηγαίνω ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν (κυρ. ἔρχομαι πρὸς τὴν θύραν) || **θυραϊός ἦλθεν** = ἦλθεν ἔξωθεν, ἐκ τῆς ξένης γῆς || **ἄνδρες θυραϊός**=οἱ ξένοι, οἱ ἔξωθεν, ἄλλοδαποί || **ὄλβος θυραϊός**=ἡ εὐτυχία ἄλλων ἀνθρώπων.

θύρασι, -σιν, ἐπῖρ. (θύρα): ἐν τῇ θύρᾳ, εἰς τὴν θύραν, ἔξω, ἐκτός (λατ. **foris**) || ἔξω τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς χώρας.

θύρ-αυλέω (θύραυλος): ζῶ εἰς τὸ ὑπαίθριον, διατρίβω ἔξω τῆς οἰκίας, εἰς ἀνοικτὸν χῶρον. 2) αὐλιζομαι (ἢ περιμένω) παρὰ τὰς θύρας τινός.

θύρ-αυλία, ἡ: τὸ αὐλιζεσθαι ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ ζῆν ἔξω τῆς οἰκίας (λατ. **excurbiae**). 2) τὸ ἀναμένειν παρὰ τὰς θύρας (ἐπὶ ἑρασοῦ). Ἐκ τοῦ

θύρ-αυλος, ον (θύρα+αυλή): ὁ αὐλιζόμενος ἐν ὑπαίθρῳ, ζῶν ἔξω τῆς οἰκίας, ζῶν ἐν ὑπαίθρῳ.

θύρέ-ασπις, -ιδος, ἡ (θυρεός + ἀσπίς): μεγάλη ἀσπίς (ἔχουσα τὸ μέγεθος τοῦ **θυρεοῦ** II).

θύρεός, δ (θύρα): μέγας ἰδιος τεθειμένος ὄπισθεν τῆς θύρας, ἴνα κρατῆ αὐτὴν κλειστήν.— II μεγάλη ἐπιμηκρῆς ἀσπίς (λατ. **scutum**), ἕμοια πρὸς θύραν κατὰ τὸ σχῆμα, ἀντιθ. πρὸς τὴν **στρογγύλην ἀσπίδα**.

θύρετρον, τό=θύρα (βλ. λ.).
θύρη, ἡ: ἰων. καὶ ἐπ. ἀντι **θύρα**.
θύρηθε, ἐπῖρ. ἐπ. ἀντι **θύραθεν**.
θύρηφι, ἐπ. δοτ. τοῦ **θύρα**: ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπῖρ. ἔξω, ἀντιθ. τῷ **ἐνδοθι**.

θύριδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θυρίς**.
θύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θύρα**: μικρὰ θύρα, πυλῖς, θυρίς.

θύρίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **θύρα**: μικρὰ θύρα || παράθυρον.

θύρο-κοπέω, μελ. **-ήσω** κόπτω (κτυπῶ) τὴν θύραν, ἀνοίγω τὴν θύραν διαίως. Ἐκ τοῦ

θύρο-κόπος, ον (θύρα+κόπη): ὁ **κόπτων** (δηλ. κτυπῶν) τὴν θύραν, ὁ ἐπαίτης.

θύρόω, μελ. **-ώσω** (θύρα): ἐφοδιάζω μὲ θύραν, βάλλω θύραν, κλείω καλῶς μὲ θύραν.

θύρᾶζω, λακων. ἀπρφ. **θυρσαδδοᾶν** (θύρσοος): φέρω ἢ πάλιν τὸν θύρσον.

θυρσο-μάνης, ἐς (θύρσοος+μάνηνα, τοῦ **μαίνομαι**): ὁ μαινόμενος μὲ τὸν θύρσον, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου.

θύρσοος, ὁ, μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. τὰ **θύρσοα** (θύω): ράβδος ἐστεμμένη μὲ κισσόν καὶ φύλλα ἀμπέλου καὶ μὲ κῶνον πίτυος εἰς τὸ θνω ἀκρον, ἦν ἐκράτουν ὑψηλὰ οἱ λατρευτοὶ τοῦ Βάκχου.

Ἔτυμ.: ἄγν. ἔτυμολ. Ἰσως πρόκειται περὶ ξένης (Ἑρακο φρυγικῆς) λέξεως κατὰ τινος συγγ. τῷ λατ. **fustis** (***bhud-sis**: παλ.-Νορβ. **beysta** (κτυπῶ), εἰτα μεσ-γερμ. **bijsch** (ρόπαλον) (***bhud-sko-**), πρβλ. παλ-γερμ. **bōzzan**, ἀγγλ.-σαξ. **béatan** (κτυπῶ, πλήττω).

θύρσο-φορέω, μελ. **-ήσω** φέρω (κρατῶ) θύρσον

|| **θυρο-θείσους**=συγκεντρῶν ὁμίλους διὰ τοῦ θύρσου. Ἐκ τοῦ

θυρσο-φόρος, ον (θύρσοος + φέρω): ὁ φέρων θύρσον.

θυρσο-χάρης, ἐς (θύρσοος + χάρησαι τοῦ **χαίρω**): ὁ χαίρων (εὐφραϊνόμενος) ἐπὶ τῷ θύρσω.

θύρσωμα, -ατος, τό (θύρσώω): χῶρος (δωμάτιον) μὲ θύρας.— II θύρα μετὰ τῶν παραστάδων, τοῦ πλαισίου καὶ ὄλων τῶν ἐξαρτημάτων τῆς.

θύρῶν, -ῶνος, ὁ (θύρα): τὸ ἔξω τῆς θύρας μέρος, τὸ πρὸ τῆς θύρας μέρος, ἢ εἰσοδος, τὸ προπύλαιον· πρβλ. **πυλῶν**. || προθάλαμος, λατ. **atrium, vestibulum**.

θύρ-ωρός, δ, ἡ, (θύρα+ῶρα ἢ **οἶρος**): ὁ φύλαξ τῆς θύρας, «θυρωρός», λατ. **janitor**.

Ἔτυμ.: **θυρωρός**, ἄμρ. **θυρωρός** < **θύρα** + **ῶρα** (***ῶρα**) (=φροντίς) πρβλ. **πυλᾶωρός** (συνών. τῷ **θυρωρός**), ὄμ. **θυσ-ωρέω** (=κάνω ἐπίμοχθον φρούρησιν), ἀττ. **ἀρκυ-ωρός** (=ὁ φρουρός τῶν δικτύων), **κηπ-ωρός** (=κηπουρός, φύλαξ τοῦ κήπου) πρβλ. παρὰ Φωτ. **ἀδωρεῖν**· **δοφυλακεῖν**, **σκευ-ωρός** ὁ φύλαξ τῶν ἀποσκευῶν, **φρυκτωρός**=φρουρός τῶν νυκτερινῶν σημάτων, **ὄλη-ωρός** (=ὁ ἐπόπτης τῶν δασῶν).

θύσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ **θύω**.
θύσανόεις, ἐπ. **θυσσ-**, **εσσα**, **εν**: θυσανωτός, κροσσωτός. Ἐκ τοῦ

θύσανος, ὁ (θύω): κροσσός, «φούντα» || ἐν τῷ πληθ., κροσσό, κρόσσια, κροσσῶτον κόσμημα || κυρ. ἐπὶ τῆς αἰγίδος.

Ἔτυμ.: **θύσανος**· **θυσανωτός**: ὄμ. **θυσσανόεις**, **θύσανος** (-ανο <ἰαπ. -ἦπο, πρβλ. **κόπρανος**: **κόπρος**, **κοίρανος**: ***κοίρα**) < **θυσσος**, -ον < ***θυ-θ**-jo (πρβλ. ***μεθ**-jos) ὄμ. **μέσσο**, ἀττ. **μέσος**, πρβλ. **θύσσομαι** (=δονοῦμαι) < ***θυ-θ**-joμαι: **σανσκρ.** **dō-dhat-** (θυελλῶδης, ὀρμητικός) Βλ. **θύμ**-ός, **θύω**.— Κατὰ τινος τύπος ***θυεφανος** θὰ παρῆγεν ἀττ. ***θύττανος**, πρβλ. ἀττ. **τέτταρος**, ἔμμηρ. **τέσσαρες**: **σανσκρ.** **caivā-rah'** τύπος ἐξ ἄλλου ***θυεφανος** θὰ εἶδιδε ***τυθανος** (θF)θ πανταχοῦ).—Πιθανώτατα ὁ τύπος **θύ(σ)ανος** ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ τύπου ***θύσσα** (***θυθ**-ja =λεττ. **dušča** (δέσμη ἀχύρων).

θύσανώτος, ἡ, ὄν (θυσανώω)=**θυσανόεις** (βλ. λ.).

θύσθλα, -ων, τὰ (θύω A): τὰ ἱερὰ σκευή (ὄργανα, πυρσοί, θύρασι κλπ.) βλ. **χρησιμοποιούμενα κατὰ τὰς Βαβυλωνίους ἐπιπέδους** II Βαβυλωνίαι λατρεία.

θύσια, ἡ (θύω A): ἡ προσφορά θυσίας ἢ ὁ τρόπος τοῦ προσφέρειν θυσίαν || ἐν τῷ πληθ., θυσίαι, ἱερὰ τελετὰ, προσφορὰ.— II αὐτὸ τοῦτο τὸ δῶμα, τὸ σφάγιον.

θύσιαστήριον, τό (θύσια): βωμός, τόπος ἐν ᾧ ἐτελεῖτο ἡ θύσια.

θύσιμος, ον (θύω A): κατάλληλος διὰ θυσίαν.

θυσσανόεις, ἐπικ. ἀντι **θυσανόεις** (βλ. λ.).

θυστάς, -άδος, ἡ (θύω A): ἡ ἀνήκουσα εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) θυσίαν, θυτική || **θυστάς βοή** = ἡ κατὰ τὴν προσφορὰν τῆς θυσίας ἐκπεμπομένη κραυγὴ || **θυστάδες λειπαί**=αἱ μετὰ τῆς θυσίας ἀναπεμπόμεναι εὐχαί, αἱ συνοδευούσαι τὴν θυσίαν εὐχαί.

θυσῶ, θωρ. μελ. τοῦ **θύω**.
θύτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **θύω**: **δεῖ θύειν** πρὲπει νὰ θυσιάξῃ τις.

θύτήρ, -ῆρος, ὁ (θύω A): ὁ θύων, προσφέρων θυσίαν, θυσιαστής, θύτης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θύτήριον, τό (θύτήρ): ***θύλια** (βλ. λ.).

θύψαι, (καὶ **θύψαι**), **θύψω**, ἀπρφ. ἄορ. α' καὶ μελ. τοῦ **τύπω**.

ΘΥΨΩ (A), μελ. **θύψω** ἄορ. α' **ἐθύσα** πρκ. **τέθύκα**— μέσον, μελ. **θύψομαι** (ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐν.).— Παθητ., ἄορ. α' **ἐθύθη** πρκ. **τέθύμαι** (ἐν χρήσει καὶ μετὰ μέσ. σημ.) προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω, σφάζω σφάγιον διὰ τὴν θυσίαν || βλ. ἀπολλ. **θύω θεοῦς**=θυσιάζω εἰς τοὺς θεοὺς, προσφέρω θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς || μγν. ἐορτάζω διὰ προσφορὰς θυσιῶν: **γάμους θύω**=προσφέρω θυσίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῷ γάμῳ.

μων μου || **εὐαγγέλια** **θύω** **ἐκατόν βοῦς** = θυσιάζω **ἐκατόμβην** διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν (ιδίᾳ τὰς καλὰς εἰδήσεις). — || **Μέσον**, ἔχω σφάζει θύμα διὰ θυσίαν ἢ διδῶ ἐντολὴν νὰ σφαγῆ, διὰ νὰ λάβω μαντείαν || ἐπομένως, μαντεύομαι, λαμβάνω μαντεία.

Ἔτυμ.: ὁμ. **θύω** καὶ **θύω** ἀρχικῶς σημ. ' κάμνω τὶ νὰ καπνίσω; λατ. **su-fio** (***dhn-ijō**)=ὑποβάλλω εἰς κάπνισμα. Τὸ β. κυρ. εἶναι ἀπὸ τοῦτο τὸ ἐπομ. **θύω** B (βλ. καὶ λ. **θυμός**). — Περαιτέρω παράγωγα: ἑλληνιστ. **θύσις**, -εως (=θύσια) (ἀλλὰ καὶ **θύσις** = ὀρμητικότης), **θυσιᾶ**, **θυσιάζω**, **θύμα** (λακ. **σύμα**), τραγ. **θυτήρ**, **θυτήριον**, **θυτικός**, **θύσιμος**, **θυηπόλος** βλ. καὶ **θυηλή**, **θυμέλη**.

ΘΥ'Ω (B), μέλ. **θύσω** ὡς τὸ **θύνω**, **θυνέω** (β βλ.) ἐπὶ πάσης διαίτης κινήσεως· σπεύδω ἔμπροσ, φέρομαι ὀρμητικῶς πρὸς τὸ ἔμπροσ, ἐφορῶ, ἐπιπίπτω || γενικῶς, προσβάλλω ἐξ ἐφόδου, μαίνομαι, λυσσῶ.

Ἔτυμ.: **θύω**, λεοβ. **θυίω** (***θῦσω**; λατ. **fūrō**· πρβλ. ἰων.αττ. **φύω**; λεοβ. **φυίω**· βλ. καὶ **θυῖνος**), ὁμ. **θύνω** (***θῦνω**), **θυνέω** (=ἐπιπίπτω μετὰ λύσεως)· πρβλ. **θύνος** (βλ. λ.) καὶ σανσκρ. **dhunō** 'H (δονοῦμαι)' βλ. **θῦμος**· πρβλ. ***dhus-** ἐν τῷ **θυῖα**, **θυιάς**, -άδος (βλ. λ. λ.). **θυάω** ('Ἡσυχ. «**θυοτάδες**· **Βάκχαις**»), **θυόσθλα**, **θυάω** (βλ. λ. λ.). Βλ. καὶ **θύω** A. — Ἀμφότερα τὰ **θύω** (A καὶ B) ἀνήκουσιν ἀναμφιδόλως εἰς κοινήν ῥίζαν, τῆς ὁποίας πρωταρχικῆ σημ. εἶναι ἡ τοῦ ὀρμῆν καὶ ταράττεσθαι καὶ ἐπακόλουθος ταύτης ἡ τοῦ καίειν καὶ θυσιάζειν. Ἄλλοι θεωροῦν χωριστὴν β. **dhus-** (= ἀναπνέω) καὶ χωριστὴν **dhus-** (= μαίνομαι, κιννομαὶ ὀρμητικῶς).

θύ-ώδης, ες (**θύος+είδος** ἢ **θῶ-ωδα**, πρβλ. **εὐ-ώδης**, **δυσ-ώδης**)· ὁ ὁμοίος πρὸς θυμίαμα, ἢ ὁ ἔχων τὴν εὐωδίαν θυμιάματος, εὐώδης, ἀρωματικός.

θύμα, **ατος**, τὸ (**θυῖα**)· τὸ καιόμενον ὡς θυμίαμα || ἐν τῷ πληθ. ἀρώματα.

θύ, θῆς, **θῆ**, ἴπποτ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι**.

θυή, ἡ (**τίθημι**)· ποιητ. ἢ **θυή** Ἀχαιῶν = ποιητ. ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν. — [**θυή**· ἀ-θύωσ (στερ. α+θυή) = ὁ μὴ ὄσιος ποιητῆς]· ἐκ β. **dhē** κατὰ μετὰπτωσιν ***dhō**· βλ. **τίθημι**].

θυκέω, ἰων. ἀντὶ **θῆκέω**· κάθημαι. Ἐκ τοῦ **θύκος**, ἐπ. ἐκτετ. **θύκος**, ὁ, ἰων. ἀντὶ **θῆκος** (β βλ.)· θέσις, ἔδρα. — || συνέλευσις: **θυκόν δε** = πρὸς τὴν συνέλευσιν.

θύμα, **θυμάζω**, **θυμάσιος**, ἰων. ἀντὶ **θυμ-** **ΘΥ'ΜΙΓΞ**, -ιγγος, δ' λεπτόν σχοινίον, σπάγγος || κυρ. χορδή, νευρά, τόξον. — [**θυμίγξ** προῦποθέτει πρῶτόγ. ***θυ-μος**, ***θυ-μον**, ***θυ-μα**; λατ. **fu-nis**].

θυμίξω, μέλ. -ξω· μαστίζω, «δέρνω» με σχοινίον (βοῦρδουλα).

θύμιου < τὸ **ἦμιον** κατὰ κράσιν.

θυμός, ὁ (**τίθημι**)· σωρός.

Ἔτυμ.: **θυμός**=γοτθ. **dhoms**, παλ.γερμ. **tuom**· πρβλ. φρυγ. **δουμος** = «σύννοδος, σύγκλητος, συμβίωσις» (πρβλ. ρωσσ. **duma** = συνέλευσις)· ἐκ β. **dho**: **dhē** (ἐγκαθιδρύω) (βλ. **τίθημι**), πρβλ. σανσκρ. **dhānan** (κατοικία), ἑλλ. **θέμα**· βλ. καὶ **θαμά**.

θυπεία, ἡ (**θυπεύω**)· κολακεία, ὑπερβολικὴ περφοίησις, «χάδι».

θύπευμα, **ατος**, τὸ (**θυπεύω**)· «χάδιεμα», κολακεία.

θυπευμάτιον, τὸ, ὀποκορ. τοῦ **θύπευμα** (β βλ.). **θυπεύω**, μέλ. -σω (**θύω**)· κολακεύω, δελεάζω, «χαϊδεύω», «καλοπιάνω».

θυπικός, ἡ, ὄν (**θύω**)· κολακευτικός, «χαδιάρης».

θύπλα=τὰ **δπλα** κατὰ κρῆσιν.

θύπτω, μέλ. -πω=**θυπεύω**.

θυρᾶκεῖον, τὸ (**θύραξ**)· θύραξ, τεῖχος.

θυρακίζω, μέλ. -ίζω (**θύραξ**)· ὀπλιζῶ, ἐνισχύω, διὰ θύρακος (διὰ θυρακίσεως). — || γενικῶς, καλύπτω δι' ἀμυντικῶν ὀπλισμοῦ.

θυρακο-ποιός, ὄν (**θύραξ+ποιέω**)· ὁ κατασκευαστὴς θυράκων.

θυρακο-φόρος, ὄν, ἰων. **θυρηκ**—(**θύραξ+φέρω**)· ὁ φέρων (φορῶν) θύρακα, τεθωρακισμένος.

θύραξ, -ᾶκος, ἰων. **θύρηξ**, -ηκος, δ' ὡς καὶ νῦν **διπλόος θύρηξ** (λατ. **lorica**) = θύραξ ἐκ δύο μεταλλίνων ἐλασμάτων, προσθίου καὶ ὀπισθίου (καλουμένων **γυάλων**), συνδεομένων εἰς τὰ πλάγια διὰ δηλωτικῶν. 2) τὸ μέρος τοῦ σώματος τοῦ καλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ θύρακος, τὸ στήθος. — || ὁ θύραξ τεῖχους, ἢ ἐπαλξις, τὸ **θυράκιον**, τὸ ἐξωτερικόν ἰδίως μέρος αὐτοῦ (**lorica moenium**).

Ἔτυμ.: **θύραξ**, ἐπ. ἰων. **θύρηξ**· **θυρήσσω**· σανσκρ. **dhāra-kah**, πρβλ. **dhāra-ga** 'H (κρατεῖν, ὑποδοσάζειν) καὶ τὰς ἐν λ. θρανῶς μνημονευόμενας λ. λ.

θυρηκο-φόρος, ὄν, ἰων. ἀντὶ **θυρακοφόρος**.

θυρηκτής, -οῦ, ὁ (**θυρήσσω**)· ὁ ὀπλισμένος διὰ θύρακος, τεθωρακισμένος.

θύρηξ, -ηκος, δ' ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ **θύραξ**.

θυρηξοί, ἀορ. ἀορ. α' τοῦ **θυρήσσω** (β βλ.).

θυρήσσω, μέλ. -ξω (**θύραξ**)· ὀπλιζῶ διὰ θύρακος || γενικῶς, ἐξοπλιζῶ. — Πιθητ. **θυρήσσομαι**, μέλ. -ξομαι, ἀορ. α' **ἐθυρήθη**· ὀπλιζῶ ἑμαυτόν, περιβάλλομαι τὴν πανοπλίαν μου. — || ἐν τῷ ἐνεργ. σημ. καὶ μεθύσκω τινά, τὸν ἐξοπλιζῶ τρόπον τινά με ποτόν.—Μέσον, μεθύσκομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὰ

θυρηχθεῖς, **θυρηχθῆναι**, μτχ. καὶ ἀορ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **θυρήσσω**.

ΘΥ'Ξ, **θωός**, ὁ ἡ ἢ ζῶον ἀρπакτικόν τοῦ εἴδους τῶν λύκων, κύν. εἰσακάλι.

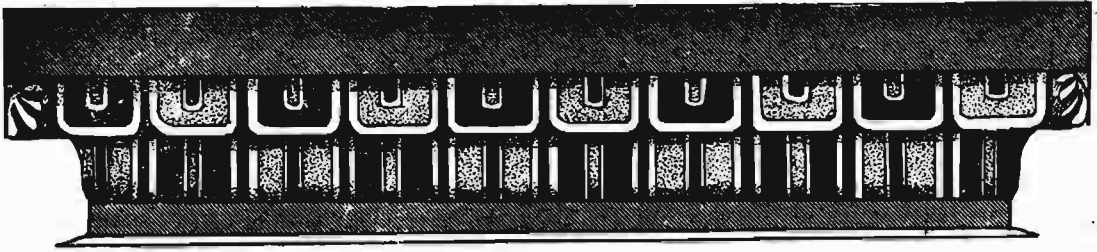
Ἔτυμ.: **θώς** κατὰ λέξιν=ὁ καταβροχθίζων· πρβλ. ἀορ. **θῶσθαι** («τραπεζῶναι» τινά), ἐκ β. **dhō**· βλ. **θολή**· θεωρεῖται ἐσφαλμένη ἢ ἐκ τοῦ **θῶ** = τρέχω παραγωγή του (καθ' ἣν τὸ ζῷον ὠνομάσθη οὕτω λόγω τῆς ταχύτητός του).

θυκτήρ, -ῆρος, ὁ (**θωύσσω**)· ὁ κραυγάζων, ὑλακτῶν.

θυῖμα, **θυμάζω**, **θυμάσιος**, **θυμαστής**, **θυμαστός**· ἦτρον ὄρθοι ἰων. τύποι ἀντὶ **θύμα**, **θυμάζω** κλπ.

θύσσω, μέλ. -ξω· ἐπὶ κύνος, ὑλακτῶ, «γαυγίζω», γουλλίζω || ἐπὶ κύνος, βομβῶ, βοῦζω || γενικῶς, γραυγάζω, φωνάζω μεγαλοφώνως.—μετ' αἰτ. προσ., καλῶ τινα, ἐπικαλοῦμαι τινα.

ΘΥ'Ψ, γεν. **θυπέος**, δ' ὁ κόλαξ, ὁ θυπεύων, περσοῖων, «λαδιάρης». [πρβλ. Ἡσυχ. «**θύω**· δ μετὰ **θυμασμοῦ ἐγκωμιστήρ**»· ἀττ. **θυπεύω** καὶ **θύπτω**· ἀττ. **θυπεία**· **θυπ-** εἶναι μεταπτωτ. τύπος τῆς β. τῆς περιχομένης ἐν τῷ ἰων. ποικ. **τέθηπα**, βλ. **θάμβος**].

Τὸ γράμμα τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ σημητικὸν 𐀓 (γες), τὰ δὲ ἀρχικά του σχήματα, εἰς τὴν Θήραν π. χ., ἦσαν 𐀓 καὶ 𐀔, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν προφανῶς μᾶλλον πρὸς τὸ σημητικὸν γες παρά πρὸς τὴν ἀπλήν κάδετον γραμμὴν τοῦ κλασσικοῦ ἰῶτα. Ἐν ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς ἐμφανίζεται καὶ τὸ σχῆμα 𐀓, εἰς δὲ τὰς ἀρχαιοτέρας ἐπιγραφὰς τῆς Κορίνθου ἀπαντῶσι τὰ σχήματα 𐀓, 𐀔, 𐀕. Τὸ Χαλκιδικὸν ἀλφάβητον εἶχε τὸ σχῆμα 𐀓, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεκράτησεν ὄχι μόνον εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ Ἰταλικά.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ ἰῶτα τῶν διαφόρων ἀλφαβήτων κατὰ διαφοροῦς περιόδους.

Ὄνομα ἀλφαβήτου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. χ. 1.200	𐀓
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	𐀓 𐀔
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	𐀓 𐀔
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	(I)
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	𐀓 I
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	600	𐀓
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	—	I
ΙΩΝΙΚΟΝ	—	I
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς	—	I
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς	—	I

I, i, ἰῶτα (ἔδρ. jōd), τὸ ἄκλιτον, ἕνατον γράμμα τῆς ἑλλην. ἀλφαβ. ὡς ἀριθμητ. ε' = 10, ἀλλ' ε' = 10.000.

Τὸ «ὑπογεγραμμένον ἰῶτα» ἐγράφετο πάντοτε παραπλευρῶς (καὶ ὄχι ὑποκάτω) τοῦ φωνήεντος, ἐκλείετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχ. Γραμματικῶν *προσογεγραμμένον* (adscriptum): τῶι καὶ ὄχι τῷ (ἀκριδῶς ὅπως ἐν τῇ Κεφαλαιογραμμάτῳ γραφῇ καὶ σήμερον ἔτι: **ΤΣΩΙ=τῷ**). Ὁ σήμερον ἐν χρήσει τρόπος τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα ἤρxisεν ἀπὸ τοῦ 18ου αἰ. μ. Χ.

Τὸ ἰ εὐκόλως ἐνηλλάσσετο μετὰ τοῦ εἰ, ἐντεῦθεν δὲ καὶ αἱ παρατηρούμεναι ἐν τοῖς χειρογράφοις παραλλαγαὶ γραφῶν: **εἰλω** ἢ **ἰλλω**, **εἰλη** ἢ **ἰλη**.— Τὸ ἰ ἐνηλλάσσετο ἐνίοτε πρὸς τὸ ε: **ἔστια** ἢ **ἰστία**. Συχνότερον ὅμως παρεμβάλλετο πρὸς μήκυσιν τῆς συλλαβῆς, π. χ. **εἶν** ἢ **ἐν**, **εἶς** ἢ **ἐς**, **ξείνος**: **ξένος**, **κεινός** ἢ **κενός**, **διαί** ἢ **διά**, **παραι** ἢ **παρά**. Ἡ χρονικὴ ποσότης (προσῳδία) τοῦ ε ποιικίλλει.

-I, δεικτικὸν ἰῶτα, προσκολλᾶτο εἰς τὸ τέλος ὄλων τῶν πτώσεων τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας των: **οὔτοσί, αὐτηῖ, τουτί** (λατ. *hicce, haecce, hocce*) — **ἐκεῖνοσί, ὀδί, ταδί** ἐνίοτε καὶ παρεντιθεμένων τῶν μορίων **γε, δέ, μέν**: **τουτογι, τουτοδί, τουτουμνι** κ.λ.π. ὡς προσκολλᾶτο ἐν τέλει δεικτικῶν ἐπιτρ.: **οὔτοσί, ὀδί, ἐνθαδί**. Οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω τύπων λήγοντες εἰς **-σι** προσλαμβάνουσι τὸ εὔρων. **ν** πρὸ φωνήεντος: **οὔτοσίν, ἐκεῖνοσίν, οὔτωσίν**. Ἐν πᾶσι δὲ τοῖς τοιοῦτοις μετὰ τοῦ **δεικτ. ἰῶτα** τύποις ἡ λήγουσα εἶναι μακρὰ καὶ τονίζεται, ἢ δὲ τυχὸν μακρὰ παραλήγουσα βραχύνεται: **αὐτηῖ, οὔτοτῖ**.

Ἔτυμ.: πρὸ βλ. **σανσκρ. i, im, Zenδ. i, it, ὄμβρ. -i** ἐν τῷ **ro-θί** (=τίς) ἀμφίβολον δὲ, ἀν τὸ **-en** εἶναι ἐπεκτετ. **-ε** (διὰ τοῦ εὔρων. **ν**) ἢ εἶναι τὸ Ἰαπ. *im = **σανσκρ. im**: βλ. καὶ **ἰα, ἰδέ**.

ἰά, ἰων. **ἰή**, ἢ = **βοή** (β βλ.), **ἰωή** (β βλ.).

Ἔτυμ.: πρὸ βλ. ἐπιφών. **ἰαῖ!** (=ἄ!), πρὸς ἐκδήλωσιν χαρᾶς ἢ καὶ λύπης· **ἰή** εἶναι τῆς αὐτῆς σημ. ἰων. τύπος, πρὸ βλ. **ἰήϊος** (βλ. λ.)· πρόκειται ἐν πᾶσιν περὶ περιπτώσεων ὀνοματοποιίας. Πιθανῶς ὑπῆρχε πρωταρχικὸν *Fifā. Ἐκ τοῦ **ἰά** καὶ τὸ β. **ἰάσω**.

ἰα, ἰῆς, ἰῆ, ἰαν· παλ. ἰων. θηλ. τοῦ **εἶς** ἀντὶ **μία, μῆς** κ.λ.π. [δι' ἔτυμολ. βλ. ἀττ. **εἶς** ἐν τέλει].

ἰά, τὰ ἀνώμ. πληθ. τοῦ **ἰδς** (=θέλος), β βλ.

ἰα, τὰ πληθ. τοῦ **ἰων**, τοῦ (=μενεξές).

ἰαθήσομαι, παθ. μέλ. τοῦ **ἰάσομαι**.

ἰαί, ἐπιφών. θριάμβου.

ἰαῖδοι, ἐπιτετ. τύπος τοῦ ἐπιφ. **αἰβοῖ**, δηλοῦντος ἀγῆδιαν.

ἰαῖνον, μέλ. **ἰανῶ** ἄορ. α'. **ἰηνα**· παθ. ἄορ. α'. **ἰάνθη**· δερμαίνω. 2) τήκω, λυώνω, φαιδρύνω, μαλακώνω διὰ τῆς θερμότητος ἢ μτφρ. **θυμόν ἰαίνω**=φαιδρύνω τὴν ψυχὴν. 3) δερμαίνω, φαιδρύνω, ἀναζωπυρῶ ἢ μετὰ δοτ. πραγμ., δοκιμάζω ἀπόλαυσιν διὰ τι.

Ἔτυμ.: **ἰαίνω** <[iσ]ανῶ, *iσῆ]ο=σανσκρ. **isānyāti** (=δέτω εἰς κίνησιν, διεγείρω, ἐρεθίζω)— **ἰάομαι, ἰῶμαι** (δλ. λ.) (<*isā-]ō-: **ἰαίνω** = **δρῶ**: **δραίνω** **iā-τρῶς**, ἰων. **ἰητρός**, παρὰ τὸ ἰων. ὄσ. **ἰητήρ**, προῦποθέτει ὄσθ. *τὸ **ἰατρῶν** (=τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ)

Ίάμα· Ίάσις (βλ. λ. λ.). Πρβλ. σανσκρ. *Is-* (ἀναψυκτικός), *isāyati* (εἶμαι ζωηρός, ὄρσοτήριος), *ἔsati, isndī, isyati* (δέτω εἰς κίνησιν, ἐξεγείρω), *Isirāh* (ἀκμάτος, ἰσχυρός) (βλ. *Isrāh* I), *Zenā. aēśma* (ὄργη), λατ. *ira* (εἶρα (**eisa* (=ὄργη, βιαιότης)). πρβλ. ὡς. *οιστρος*: λιθ. *aistra* (πόδος, ὄρη), ὁμ. *oisma* (**oisma*)): ἐν πᾶσιν ὑπόκειται λατ. β. *eis-*.

Ίακχάζω (**Ίακχος*): ἐγείρω τὴν κραυγὴν (φω-νάζω) **Ίακχος*.

Ίακχέω, μέλ. -ἦσω= **Ίακχάζω* (β βλ.).

Ίακχος, ὁ (*ιάχω*): μυστηριακὸν ὄνομα τοῦ Βάκ-χου, ὡς θεοῦ τῶν κραυγῶν καὶ τῆς κραπίλης. 2) Βακχικός (ὄργιαστικός) ἀλαλαγμός.

Ίάλεμζω, ἰων. *ιήλεμ*—, μέλ. -ίσω (*ιάλεμος*): ὀρη-νός. **Ἐξ* αὐτοῦ τὸ

Ίάλεμίστρια, ἰων. *ιήλεμ*—, ἡ ὀρηνοοσα γυνή.

Ίάλεμος, ἰων. *ιήλεμος*, ὁ (*ιά*): ὀρητός, ὄδυρμος, κοπετός.— *ἢ* ὡς ἐπιθ. μελαγχολικός, γοερός, παρπονετικός. [β] ἐτυμολ. βλ. [δ].

Ίάλλω, μέλ. *ιάλω*— ἄορ. α' *ἴηλα*, ἀορφ. *ἴηλαι*: πέμπω, ἐξασπαστέλλω *ἢ* ἐπ' ὄνελατα *χεῖρας ἴαλλον* = ἤπλωναν τὰς χεῖρας εἰς τὰ φαγητὰ *ἢ* *περὶ χειρὶ δεσμὸν ἴηλα*=περιέβαλον τὰς χεῖρας δι' ἀλύσεως. 2) ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος, προσβάλλω τινά: *ἀτιμήησιν ἴαλλον τινά*= ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος μὲ ὕβρεις. 3) πέμπω, ἐξασπαστέλλω.— *ἢ* ἀμτθ. (ἐνν. *ἐαυτόν*), ἐξ-ασπαστέλλω ἑμαυτόν, τρέχω, φεύγω, σπεύδω.

Ἐτυμ.: *ιάλλω* (<**ι-άλ-ιω*): σανσκρ. *iy-arti* (δέτω εἰς δόνησιν) δὴν φαίνεται ξένου τοῦ παλ-γερμ. *ilian* (πρβλ. γερμ. *eilen* = σπεύδειν), παλ-σαξ. *ilian*, ἀ πιθανῶς <κον. γερμ. **ijilian* <**eililian*, θαμιστ. εἰς -*i-ek* τῆς β. *ei-* (= *ίνας*): βλ. λ. *ιλια*.— Κατ' ἄλλους *ιάλλω* <**σι-σαλ-ιω*, **si-sj-jō*: σανσκρ. *sar, silarthi* (σπεύδω) (*sar-*: ἄλλ. *δρμή* βλ. λ.), εἶτα **si-sj-jō*: γερμ. **saljan* (μετασβιάζω), γοτθ. *saljan* (προσφέ-ρω πρὸς δυοῖαν), παλ-Νορβ. *selia*, ἀγγλ-σαξ. *sellan* (παραδίδω, πωλῶ) **saljan* εἶναι τὸ ἐνεργ. τοῦ λατ. **sei-* ἐν τῷ ἄλλ. ἄορ. *ελεῖν* τοῦ *αιεῶ* (= λαμβάνω), τέλος **ισαλ-ιω*: σανσκρ. *isath* (ἀκοντίζω). Αἱ τελευ-ταταὶ ὅμως ἐτυμολ. ἀντικρούονται ζωηρῶς. **Ἐξ* αὐτοῦ τὸ **Ίαλτός**, ἡ, ὄν' ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ιάλλω* ἑσταλημένος, ἐξασπασταλεις.

Ίάμα, ἰων. *ἴημα*, -ατος, τὸ (*ιάομαι*): μέσον ἰά-σεως, θεραπεία, ἰατρικόν.

Ίαμβείος, ὄν (*ιάμβος*): ἰαμβικός, γεγραμμένος (πεποιημένος) εἰς ἰάμβους (ἰαμβικούς στίχους) *ἢ* τὸ *ιαμβεῖον* ὡς οὐα. = ἰαμβικός στίχος.

Ίαμβιάζω, μέλ. -ιάσω, καὶ **Ίαμβίζω**, μέλ. -ίσω (**ιαμβος*): ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος (σατυρίζω, κακολο-γῶ) δι' ἰαμβικῶν στίχων *ἢ* γενικῶς, σατυρίζω.

ΊΑΜΒΟΣ, ὁ' ὄβτω καλεῖται μετρικός πούς ὀπο-τελούμενος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συλλαβῆς: *εγω*.— *ἢ* ἰαμβικός στίχος, ὁ ἰαμβικός τρίμετρος ἢ *senarius*, χρησιμοποιηθεὶς τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν σκω-πτικῶν ποιητῶν Ἀρχιλόχου καὶ Ἰππώνακτος, εἰσαχθεὶς ὁμοῦ εἶτα καὶ εἰς τὴν ἀττικὴν τραγῳδίαν.

Ἐτυμ.: οὐδέμια τῶν ἐξενεχθεισῶν μέχρι σήμερον ἐ-τυμολογιῶν εἶναι ἱκανοποιητικὴ κατὰ τινὰς *ιάπτω* (ἐκσφενδονίζω)— κατ' ἄλλους *ιαμβος* (**ια-*, πρβλ. *ιαίνω* + *-αμβο-*: σανσκρ. *āwgam* (μέλος), παλ-γερμ. *ancha, ecnha* = λατ. (*libia*).— Κατ' ἄλλους *ιαμβος* (**Fis*-*αμβος*) (=ζωηρὸν βᾶδιον) <*Fis* (= *ις*, δύνα-μις, *βια*) + *-αμβο-*: σανσκρ. *āwgam*.— Κατ' ἄλλους *-βος*: σανσκρ. *gāthi* (ᾄδω).— κατ' ἄλλους *ιαμβος* (= ὀρῳίζων), πρβλ. *ιακχος* (βλ. λ.), ἡ κάλλιον <*ιαί*, ὅπως τὸ *αἰάζω* <*ιαί*, *εὔαζω* <*εὔαί*: τὸ τμήμα *-αμβος* μᾶς ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην μας τὰ *διθύρ-αμβος*, *θελ-αμβος* (καὶ *ἴθυμβος*).— Πιθανώτατα ἡ λ. *ιαμβος* εἶ-ναι δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης (ἴσως Θρακο-Φρυγικῆς) πρβλ. τὴν ξενικὴν προέλευσιν τῆς λ. *ἐλεγος*.

Ίάν, ὁ, πληθ. **Ίάνες**, συνηρ. ἐκ τοῦ *Ίάων*, *Ίά-ονες*: ἔξ 'κωνίος, 'Ιων.

Ίάνθη, παθ. ἄορ. α' τοῦ *ιαίνω*.

ΊΑ'ΟΜΑΙ, μέλ. *Ίάομαι*, ἰων. *Ίήσομαι* ἄορ. α' *ια-όμην*, Ἀποθ. *Ίάομαι*, περιποιῶμαι, ἰατρεύω,

τινὰ *ἢ* μτφρ. ἐπανορθώνω, διορθώνω, ἐπισκευάζω.— *ἢ* ἄορ. α' *Ίάνθη* καὶ πρκ. *Ίάμαι*, πάντοτε ἐν παθ. ἐνν., ἐδεραπεύθη, εἶμαι καλά, εἰσέλαβα.— [βι' ἐτυμολ. βλ. *ιαίνω*].

Ίάοναυ, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τῆς Κλητ. τοῦ *Ίάων*.

Ίάονες, πληθ. τοῦ *Ίάων*.

ΊΑ'ΠΤΩ, μέλ. -ῶω) πέμπω, διώκω *ἢ* ἐπὶ βλημάτων, ἐξάκοντίζω, ἐκσφενδονίζω, πυροβολῶ *ἢ* δέτω εἰς κίνησιν' *ιάπτω δρχήματα*=δοχομαι ὀρχημάτων, ἀρ-χίζω τὸν χορόν. 2) προσβάλλω τινὰ διὰ λόγων, τὸν μεταχειρίζομαι βαναύσως, «κακομεταχειρίζο-μαι», θλόπτω, τινά, τραυματίζω τινά.— *ἢ* ἀμτθ. (ἐνν. *ἐμαυτόν*) ὀρμῶ, σπεύδω, ταχύνω.

Ἐτυμ.: *ιάπτω* εἶναι ἀχηματισμὸς κατ' ἀναλογίαν ὁ ἀρχαῖος τρόπος ζωῆς ἔχει ἀντιπροσωπευθῆ διὰ τοῦ *ιάσσειν* (πρβλ. Ἡσυχ. *αἰάσσειν* θυμοῦσθαι, *δά-κνειν*), λατ. **ji-jaqn-jō*. Σκοτ. ἐτυμολ.: δὲν φαίνεται νὰ εἶναι συγγ. πρὸς τὰ λατ. *jacio* (ἀκοντίζω), *iciō* ἢ *icō* (=ἐπιτυγχάνω), ἢ τὸ ἄλλ. *ἴπτομαι*=(καταβά-λλω διὰ τοῦ θάρους, συνδίδω).— Ἄλλοι τὸ ἐθεώρη-σαν συγγ. τῷ *αἴψα* (βλ. λ.), ἀλλὰ τὸ *ιάπτω* ἐνν. εσο-δοῦται διὰ τῆς ὑπάρξεως δάσεως *ajeqn-*.— Ἡ συσχέ-τισις *ιάπτω*: ὁμηρ. *ιαπετός* (=τὸ κατακρήμνισμα, καθίζημα), προϋποθέτει -π- <π- <π- πρὸ τῷ ε.

ΊΑ'ΠΥΞ, ἰων. *ἴηπυξ*, -ῦγος, ὁ' ἀνεμος βορειο-δυτικός, καλούμενος καὶ *ἀργέστης*.

Ίάς, -άδος, ἡ ἐπιθ. θηλ. τοῦ *Ίων* ἰωνικῆ.— *ἢ* ὡς οὐα. (ἐνν. *γυνή*) γυνή καταγομένη ἐξ Ἰωνίας. 2) (ἐνν. *γλώσσα* ἢ *διάλεκτος*): ἰωνικὴ διάλεκτος.

Ίάσι, γ' πληθ. ἐν. τοῦ *ἴεμι*.

Ίάσι, ἀντὶ *Ίάσαι*, γ' πληθ. ἐν. τοῦ *ἴημι*.

Ίασίμος, ὄν (*Ίάομαι*): ὁ ἐπιδεχόμενος θεραπεί-αν, ὄν δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ, θεραπεύσιμος *ἢ* εὐκόλως καταπραυνόμενος.

Ίάσις, ἰων. *ἴησις*, -εως, ἡ (*Ίάομαι*): θεραπεία, τρόπος θεραπείας,

ΊΑΣΠΙ'Ε, -ίδος, ἡ: πολύτιμος λίθος. [ἔβρ. *jāšpē'* ἢ λ. φαίνεται νὰ εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Φοινικικῆς].

Ίαστι, ἐπιθ. (*ιάς*): κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον ἢ διάλεκτον.

Ίασώ, γυν. -όδος καὶ συνηρ. -οῦς, ἡ (*Ίάομαι*): ἡ θεὰ τῆς Ἰάσεως, τῆς Θεραπευτικῆς καὶ τῆς Ὑγείας.

Ίάτηρ, ἐπ. *ἴητήρ*, -ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *ιατρός*: κυρ. ὁ χειρουργός, ἀλλὰ καὶ γενικῶς, ἰατρός θε-ραπεύων. Βλ. *ιατρός*.

Ίάτο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *Ίάομαι*.

Ίάτορία, ἡ (*ιάτωρ*): ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, ἡ ἰατρικὴ.

Ίάτός, ἡ, ὄν (*Ίάομαι*): θεραπεία, θεραπεύσι-μος, ὄν δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ.

Ίατρεῖον, τὸ (*ιατήρ*): θεραπευτήριον, χειρουργε-ιον, ἐργαστήριον ἰατροῦ.

Ίατρικός, ἡ, ὄν (*ιατρός*): ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἰατρόν, ἢ ὁ κατάλληλος διὰ τὴν τέχνην τοῦ ἰατροῦ *ἢ* ἡ *ιατρικὴ* (ἐνν. *τέχνη*): ἡ τέχνη τοῦ ἰατροῦ, ἡ θεραπευτικὴ.

Ίατρό-μάντις, -εως, ἡ (*ιατρός*+*μάντις*): ἰατρός ἄμα καὶ μάντις, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκλη-πιοῦ.

Ίατρός, ἰων. *ἴητρος*, ὁ (*Ίάομαι*) = *ιατήρ* (βλ. λ.): μτφρ. *ιατρός κανῶν*, *δρχῆς* κλπ.

Ίατρο-τέχνης, -ου, ὁ (*ιατρός*+*τέχνη*): ὁ μετερ-χόμενος τὴν τέχνην τοῦ ἰατροῦ.

Ίαττάται, **Ίαττάταιξ**, ἐπιφών. φεῦ! βαβα! οἴ-μοι! ὄλλοιμονον!

Ίάτωρ, -ορος, ὁ, ἰων. *ἴητωρ*, ποιητ. ἀντὶ *ιατρός*.

Ίαῦ, κραυγὴ δι' ἧς ὁ καλούμενος ἀποκρίνεται, τρέ-πον τινά: *εἰδῶ εἶμαι!* «ἀμέσως!»

Ίαυοί, ἐπιφώνημα χαρᾶς: «ὦ! ὦ!»

Ίάω, μέλ. -σω, ἄορ. α' *Ίαωσα* (αἴωα): κοιμοῦμαι, διέρχομαι τὴν νύκτα μου *ἢ* ἐντεῦθεν, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ.

Ἐτυμ.: *Ίαω* ἀντὶ **ιαίω* (<**iaFjō*) **αἴω*, πρτ. *αἴεις*, πρβλ. Ἡσυχ. *αἴεις* ἐκοιμήθης» τὸ *ι-* μεταφέ-ρθη εἰς τὸν ἄορ. *Ίαωσα* καὶ εἰς τὸ *Ίαωμός* (κατοικία, φωλεά), *μηλιαυθμός* (μάνδρα ποιμνίων), *ἐνιαυ-θμός*, *ἐνιαυσμός* (=διαμονή, κατοικία) πρβλ. *αἴλις*,

ἀρμ. *aganim* (διέρχομαι τὴν νύκτα), *awih* (τόπος ἀναπαύσεως) < ιαπ. **auhi*-. Βλ. ὁμ. *ἀεσα*, *αὐλή*, *ἐναυτός*.

Ἰαφέτης, -ου, ὁ (*ιδς+ἀφίημι*)· τοξότης.

Ἰαφθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἰάπτω* (β δλ.)

Ἰαχάιος, α, ον (*λαχή*)· ὁ ἐκπέμπων εὐθύμους ἀναγνώσεις.

Ἰαχέω, μέλ. -ήσω = *ἰάχω*· ἀνακράζω, φωνάζω <γίουχα>, <γίουχαίζω>.

Ἰαχή, ἡ (*ἰάχω*)· φωνή, κραυγή, βοή || θρηῖνος, εἰσφορία || γενικῶς πᾶς ἰσχυρός, δέξυς, ἦχος.

Ἰετμ: *ἰαχῆ* <**FiFaχā* καὶ *ἰακχῆ* ποιητ. *ἰάχω* (**FiFaχω*) καὶ ποιητ. *ἰαχέω*· πρβλ. ὁμηρ. *δυο-ηχῆς*· βλ. καὶ ἡχῆ.

Ἰαχημα, -τος, τὸ (*ἰαχέω*)· κραυγή, βοή.

Ἰάχω, μέλ. *ἰαχέω*· πρβ. *ἰαχα*, μέγ. θηλ. *ἰαχυῖα* (*ἰά*)· κραυγάζω, βοῶ, φωνάζω, πρὸς ἐκδήλωσιν χαρῆς ἢ λύπης || μετ' αἰτιατ., ὕμνω, ἐξυμνῶ, ψάλλω ὕμνον πρὸς τινα.— || ἐπὶ πραγμάτων, ἡχῶ, ἀντηχῶ, ἀπηχῶ, ἀντιλαλῶ || ἐπὶ τῶν κυμάτων κλπ., ὀρυχῶμαι, μυκῶμαι, ὠρύσσομαι || ἐπὶ πεπυρακτωμένου σιδήρου ἐμβαλλομένου εἰς τὸ ὕδωρ, σίζω, «τοίριζω».

Ἰάων, -ονος, ὁ ἐπικ. ἀντὶ *Ἰων*· εἰς Ἰωνίας.

Ἰβίς, γεν. ἰων. *Ἰβιος*, ἀττ. *Ἰβιδος*, αἰτ. *Ἰβιν*, ἡ ἢ *Ἰβις*, πτηνὸν οἰκτιπιακόν, εἰς ὃ ἀπενέμοντο δεῖται τιμαί, ἐρυθρόχρου, τῆς οἰκογενείας τῶν πελαργῶν.

ἸΓΗ ἢ **Ἰγδίο**, ἡ· <γουδί>, *Ἰγδιον*.

Ἰετμ: **Ἰγδίζω*· *Ἰγδισμα*: λατ. *icō* (κτυπῶ)· πρβλ. κυπρ. *Ἰκαμμένος* (ἢ *Ἰχ*)=πληγῶμενος· πρβλ. *Ἰσοχ. εἰκτεῖα ἀκόντιον*· αἰχμῆ <**αἰκ-σμά*· ἐκ β. *αἰκ*: *tk*: *ik*. Βλ. καὶ *Ἰκαρ* I, *Ἰξ*.

Ἰγμαι, μετ. *ἰγμένος*, πρβ. τοῦ *ἰκνέομαι*.

Ἰγνύη, ἡ (*γόνυ*)· τὸ κοῖλον ἢ ὀπισθεν μέρος τοῦ γόνατος, ὃ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, λατ. *poples*.

Ἰετμ: ἰων. *Ἰγνύη* καὶ *Ἰγνύς* (βλ. *γόνυ*) <**ἔγ-γνύα*, **ἔγ-γνύς* (τὸ εὐρικόκομος ἐντός τοῦ γόνατος)· **Fi-γνυ* (= ὄθεναι τῆς ἐπιγονατίδος), **Fi-* =σανσκρ. *vi-* (=χωριστά, μακρὰν).

Ἰγνύς, -ός, ἡ=*Ἰγνύη* (β βλ.), αἰτ. *Ἰγνύα* ἢ *Ἰγνύη*.

Ἰδα, ἰων. *Ἰδη*, ἡ· ὄρος ἐν Φρυγίᾳ ἐγγὺς τῆς Τροίας || ὡς ὄρος ἐν Κρήτῃ.— || δένδρον, δάσος, ξυλεία. 2) ξυλεία, κορμὸς δένδρου: *Ἰδη ναυπηγῆσιμος* = ξυλεία κατάλληλος πρὸς ναυπήγησιν πλοίων. [συγγ. τῆ λατ. *silva*].

Ἰδάλιμος, ον (*Ἰδος*)· ὁ προξενῶν Ἰδῶτα.

Ἰδέ, ἰων. ἀντὶ *ἡδέ*· καί.

Ἰετμ: *ἰ-δέ* (= καί) <ιαπ. **ἰ-* δεικτικόν (πρβλ. *σανσκρ. ἰ-va*) + *-de*, πρβλ. *ἡ-δέ*· ιαπ. **ἰ* ἐν τῷ ἑλλην. *οὔτοσ-ε*, *πῦν-ε*, **Ἰσκα. ἰz-ic* (=λατ. *is*), *id-ik* (=λατ. *id*), λιθ. *ji* (=λατ. *ille*) <ἰ* *ἰ*·

Ἰδε ἢ **ἰδέ**, Προστ. τοῦ *εἶδον*, ἀορ. β' τοῦ **εἶδω*.

Ἰδέα, ἰων. -έη, ἡ (*ἰδέειν*)· μορφή. 2) γενικῶς, ἡ ὄψις, ἡ ἐμφάνισις ἐνός πράγματος, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν πραγματικότητά του (λατ. *species*). 3) φύσις, εἶδος, ποιότης || τρόπος, συρμός. — [δῖ· ἔτυμολ. βλ. *εἶδος*].

Ἰδέιν, ἔπ. *ἰδέειν*, ἀπρφ. τοῦ *εἶδον* ἀορ. β' τοῦ **εἶδω*.

Ἰδέσθαι, ἀπρφ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' *εἶδόμεν*, τοῦ **εἶδω*.

Ἰδέσκον, ἰων. ἀντὶ *εἶδον*, ἀορ. β' τοῦ **εἶδω*.

Ἰδέω, ἰων. Ἰποτ. τοῦ *εἶδον*, ἀορ. β' τοῦ **εἶδω*.

Ἰδηαι, ἐπικ. β' ἐν. Ἰποτ. τοῦ *εἶδόμεν*, μέσ. ἀορ. β' τοῦ **εἶδω*.

Ἰδησῶ, ἀντὶ *εἰδήσω*, θωρ. μέλ. τοῦ *εἶδω*.

Ἰδία, βλ. *ἴδιος*.

Ἰδιαίτερος, **ἰδιαίτατος**, συγκριτ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *ἴδιος*, ἐσχηματισμ. ἐκ τοῦ *ἰδία*.

Ἰδιο-βουλεύω, μέλ. -σω (*ἴδιος* + *βουλεύω*)· ἀκολουθῶ τὴν ἴδιαν μου (*ἰδικὴν* μου) *βουλήν* (συμβουλήν, σκέψιν), ὁλοκροτῶ ἰδικόν μου δρόμον, πράττω ὅ,τι ἐγὼ κρίνω καλόν.

ἸΔΙΟΣ, α, ον καὶ ἰ-ος, -ον· ἰδικός μου, ἀνήκων εἰς ἐμαυτὸν, ἰδιαίτερος, προῶπικός, ἰδιωτικός (λατ. *privus*, *privatus*), ἀντὶθ. τῆ *δημόσιος*. 2) ἰδικός μου, ὀτομικός μου, ἐκτίμημά μου, ἀντὶθ. τῆ *ἀλλότριος* || τὸ *ἴδιόν* ἢ τὰ *ἴδια*=αἱ ἰδιωτικά μου ὑποδέ-

σεις, τὰ ἰδιωτικά μου συμφέροντα. 3) ἰδιαίτερος, ἰδιόρρυθμος, χωριστός, διακεκριμένος || ὁ-θεν, ἀλλόκοτος, παράδοξος, παράξενος.— || θωρ. *ἰδία* ὡς ἐπίρ.=κατ' ἴδιαν, ἰδιαίτερος, χωριστά, ἀντὶθ. τῆ *δημοσία* || *ἰδία φρενός*= μακρὰν (χωριστά) ἀπὸ τῆς αἰσθήσεως μου. 2) διὰ λογαριασμόν μου.— || ἀνώμ. παραθστ. *ἰδιαίτερος*, *ἰδιαίτατος* (ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ *ἰδία*).

Ἰετμ: *ἴδιος*, θωιτ. κ. λ. *ἴδιος*: *σανσκρ. vi* («χωρίζοντας»)· -*διος* πρόσφ. ἐπίθ. καθ' ἴδιαν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ καθ' ἑαυτὸν ἢ καθ' ἕκαστον.— Διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ *σανσκρ. vi* βλ. *εἰκοσι* ἐν τέλει.— Παράγωγα: *ἰδιάζω* (=εἶμαι κατὰ μέρος ἢ μεμονωμένος, ζῶ κατὰ μέρος), *ἰδιῶω* (=δίδω ὡς ἰδιοκτησίαν), *ἰδιώτης*.

Ἰδιο-συγκράσια, ἡ (*ἴδιος+σύγκρασις* τοῦ *συγκράσιν*)· ἡ ἰδιάζουσα κρᾶσις ἢ ἡ ἕξις τοῦ σώματος.

ἰδίω, μέλ. -έω· ἀορ. α' *ἴδισα* (*ἴδος*)· ἰδρώνω, ἰδρώνω ἀπὸ τὸν φόβον· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ *ἰδρῶω* (β δλ.).

ἰδίως, ἐπίρ. τοῦ *ἴδιος*· ἰδιωτικῶς.

ἰδιωτεία, ἡ (*ἰδιωτέω*)· ἰδιωτικός βίος, ἰδιωτικὴ ἐνασχόλησις. Ἐκ τοῦ

ἰδιωτεύω, μέλ. -σω (*ἰδιώτης*)· ζῶ ὡς ἰδιώτης, μὴ ἀναμεγνυόμενος εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν.— || δὲν ἔχω ἐπαγγελματικὰ γνώσεις, δὲν ἄσκω ἐπάγγελμα, εἶμαι ἀνδρωπὸς τοῦ λαοῦ. Ἐκ τοῦ

ἰδιώτης, -ου, ὁ (*ἴδιος*)· ὁ ζῶν βίαν ἰδιωτικὴν, μὴ οὐμετέχων εἰς τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κατέχοντα *δημοσίαν* θέσιν || ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν στρατηγὸν *ἰδιώτης*=ἀπλοῦς στρατιώτης || ὡς. *ἰδιώτης* = πολίτης ὡς ἄτομον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *πόλιν*.— || ὁ μὴ ἄσκων ἐπάγγελμα, ὁ ἀνδρωπὸς τοῦ λαοῦ: *ἰατρὸς καὶ ἰδιώτης* = ἰατρός ἢ ἕνας ἀνεπάγγελτος || *ποιητῆς ἢ ἰδιώτης* = ποιητῆς ἢ πεζογράφος || μετὰ γεν. πράγμ., ὁ ἀπειροσ τίνος, ὁ ἀνίδεος εἷς τι, λατ. *expers*, *rudis*. 2) καθόλου, ἀπειρος, ἀμαθής, ἀπαιδέυτος.— || *ἰδιώτας* = οἱ συμπόλιται τίνος, ἀντὶθ. τῆ *ξένου*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἰδιωτικός, ἡ, ὁν (*ἰδιώτης*)· ὁ ἀνήκων εἰς ἰδιώτην, ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς (ὁ κατάλληλος δι') ἰδιώτην, ὀτομικός, ἰδιωτικός, ἀντὶθ. τῆ *δημόσιος*. 2) κοινός, δημοσιος, πρόστυχος, «τιποτένιος», δξεοτος, ἀδέξιος.

Ἰδμεν, ἰων. καὶ θωρ. ἀντὶ *ἴμεν*, α' πληθ. τοῦ *οἶδα*.— || ἐπ. ἀντὶ *εἰδένας*, ἀπρφ. τοῦ *οἶδα*.

Ἰδμεναι, ἐπ. ἀντὶ *εἰδένας*, ἀπρφ. τοῦ *οἶδα*.

Ἰδοσύνη, ἡ· γνώσις, ἐμπειρία, δεξιότης. Ἐκ τοῦ **Ἰδων**, ον, γεν. -ονος (*ἴδωσι=εἰδένας*)· πεπειραμένος, εἰδήμων, ἡσκημένος εἰς τι.— [δῖ· ἔτυμολ. βλ. *εἶδος*].

ἸΔΝΟΨ, μέλ. -ώσω· κάμπω, κυρτώνω, λυγίζω.—παθ. γίνομαι εἰς δύο, λυγίζω, κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, ἰδῶ λόγῳ διχῶς.

Ἰετμ: *ἰδνώω* <**Fiδνώς*, ιαπ. **vid-no-* (κυρτός): λατ. *vidulus* (καλάθι πλεκτό), *σανσκρ. vedā-* (<ιαπ. *veidō* ἢ **voidō*)=πλεγμένη σκούπα; ἢ ιαπ. β. **veid*-**vid*-εἶναι ἀπέκτασις τῆς β. **vei-*, *vi-* (στρέφειν, δένειν, πλέκειν) ἐν τῷ *σανσκρ. vāyati* (πλέκειν), λιθ. *vejū*, λατ. *vidulus*.

Ἰδνώθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἰδνώω*.

Ἰδοῖατο, ἰων. ἀντὶ *ἴδοιντο*, γ' πληθ. Ἐθκτ. ἀορ. β' τοῦ **εἶδω*.

Ἰδοῖσα, θωρ. ἀντὶ *ἰδοῦσα*, θηλ. μετ. ἀορ. β' τοῦ **εἶδω*.

Ἰδων, ἐπ. ἀντὶ *εἶδον*, α' ἐν. καὶ γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ **εἶδω*.

ἸΔΟΣ, -εος, τό· ἴδρως, ἀψιδρωσις. 2) ὑπερβολικὴ ζέση.

Ἰετμ: ἰων. *ἴδος*· ὁμηρ. κ. λ. *ἴδω* (ιαπ. -*ljo-*: *σανσκρ. svīdayati*, παλ-γερμ. *swizzu*· ἀττ. ἀορ. *ἔξ-ἴδισα*).—*ἰδρῶς*, -ῶτος, ὁμ. θωρ. *ἴδρῶ*, ἀττ. *ἴδρῶα* (ὁμ. Ἰ—, ἀττ. Ἰ—· λεοβ. *ἴδρως*), ἐπεκτετ. ἐκ τοῦ **ἴδρο*— ἴσως κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *εὐρῶς*, -ῶτος· *ἰδρῶω* <**ἰδρω[σ]-γω*: *σανσκρ. svīdye*, *svē'dē* (ἰδρῶνυ), ἔξ-ατμίζω), λατ. *svīdor* (<**soīdos*, **svoidōs*), ἀγγλ.-σαξ. *swāþ*, παλ-σαξ. *swēþ*, παλ-γερμ. *swēiz*, λεττ. *swidri* (ἴδρως).

Ἰδού, Προστ. τοῦ μέσ. ἀορ. ὁ εἰδόμεν τοῦ *εἶδω.—
 ■ ὡς ἐπίρ. ὁμοῦ γράφεται ἰ
Ἰδού—νά! κύττα! «ἰδού με!» ἢ «δταν διδῷ τις τι, νά! ἐπάρ το!» 2) καλά! ὅπως θέλεις! ὅπως ἀγαπᾷς! **Ἰδού γ' ἄκρατος**—μόλιστα! τί λόγος; ἀνόθευτο κρασί!

Ἰδρεία, ἰων. **ἰδρείη** ἢ **ἰδρήη**, ἢ (**ἰδρείς**)· γνῶσις, ἐμπειρία, πείρα, δεξιότης ἢ **ἰδρείη πολέμοιο** = μέ ἐμπειρίαν εἰς τὰ τοῦ πολέμου.

Ἰδρίς, γεν. **ἰδρείος**, ἀττ. **ἰδρείος**, ὁ, ἢ οὐδ. **ἰδρι**, τὸ (**ἰδμεναι** = **εἰδέναι**)· ἐμπειρός, εἰδήμων, ἐπιδέξιος, πεπειραμένος ἢ ὡς οὗο. **Ἰδρίς**—προνοητικὸν πλάσμα—μύρμηξ. [βι' ἐτυμολ. βλ. **οἶδα** καὶ **εἶδος**].

Ἰδρός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἰδρώς**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἰδρῶν, μελ. **ἰδρώσα** (**ἰδρός**)· ἰδρώνων, ὑφίσταμαι ἀφιδρωσίν, γενικῶς μὲν ἀπὸ τοῦ παιγνίδι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν κόπον ἢ τὸν φόβον. Τὸ ρῆμα τοῦτο, ὡς καὶ τὸ ἀντίθετόν του **εἰγνώ**, συναϊρεῖται ἀνωμάλως εἰς **ω** καὶ **φ** ἀντὶ εἰς **ου** καὶ **οι** (ὡσεὶ ἀκ τύπου **ἰδράω**), ὅθεν γ' **πληθ.** ἐν. **ἰδρῶσι**, γ' ἐν. **εἶδκτ.** **ἰδρώς**, θηλ. **ἰδρῶσα**.

Ἰδρῦμα, -ατος, τὸ (**ἰδρύνω**)· πᾶν τὸ ἰδρυμένον, οἰκοδόμημα ἢ ναὸς ἢ δγαλμα ἢ ἀνδριάς ἢ **ἰδρῦμα πόλεως**—οτήριγμα, προπύργιον, τῆς πόλεως, ὡς τὸ λατ. **columna rerum**.

ἰδρῦθσαν, γ' **πληθ.** παθ. ἀορ. τοῦ **ἰδρύνω**.

ἰδρυτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **ἰδρύνω**· δεῖ **ἰδρύνειν**—πρέπει νά ἰδρῶν τις ἢ πρέπει νά ἐγκαινιάσῃ τις τὴν ἐγκατάστασιν ἑνὸς ὀδριάντος.— ■ παθητ. **οὐχ ἰδρυτέον**—δὲν πρέπει νά μελῆν τις ἀργός, ἀπρακτός.

ἰδρῦν, μέλ. -ύσας· ἀορ. α' **ἰδρῶσα**.—Παθητ. ἀορ. α' **ἰδρῦθην** (καὶ οὐχ **ἰδρύνθην**)· πρκ. **ἰδρῦμαι** (ἴζω)· ἄνεργ. μεταβ. τοῦ **εἶζομαι**, βάλλω (ἢ κάμνω) τι(νά) νά καθήσῃ: **ἰδρύνω στρατιήν** = ἐγκαθίστῶ (τοποθετῶ), τὸ βάλλω νά στρατοπεδεύω) στρατεύμα.— Παθ. κάθημαι, παραμένω ὀδρανῆς||**μτχ.** παθ. πρκ. **ἰδρῦμένο**ς = σταθερῶς ἐγκατεστημένος, σταθερός, ἀκλόνητος, ἀσφαλής.— ■ στερεῶν, ἰδρῦν, ἐγκοδιωτῶ, στήνῃ || **εἰγείρω** (ἰδρῦν, στήνῃ), ἀγάλματα ἢ ἀνδριάντας, καθιερῶ, ἀφιερῶ, ναοῦς.— Μέσον. μετὰ παθ. πρκ. **ἰδρῦμαι**, **εἰγείρω**, κτίζω, ἰδρῦν, τι δι' ἑμαυτόν.— ■ τὸ τοποθετῶ ἀσφαλῶς, ἐγκοδιωτῶ, τινα ἐν τινι θέσει: **Ἄρη ἐμφύλιον ἰδρύνω** = εἰσαγωγ. ἐμφύλ. πόλ.— Παθητ. πρκ. **ἰδρῦμαι** = κεῖμαι, εὐρίσκομαι || **ἰδρῦμαι εἰς τόπον** = κατασταλάζω καὶ ἐγκοδιωτῶμαι εἰς τι μέρος.— Μέσον, ἐγκοδιωτῶ τι(να) χάριν ἑμαυτοῦ.— [**ἰδρύνω** (*sedrujo, εἰς λατ. ῥ. **sed**: **εἶζομαι** βλ. καὶ **ἴζω**].

ἰδρῶ, **ἰδρῶ**, ἐπ. ἀντὶ **ἰδρωῖτα**, **ἰδρωῖτι**, αἰτ. καὶ ζοτ. τοῦ **ἰδρῶς**.

ἰδρῶν, **ἰδρῶν**, **ἰδρῶν**, **ἰδρῶν**, ἑπ. ἀντὶ **ἰδρωῖτα**, **ἰδρωῖτι**, αἰτ. καὶ ζοτ. τοῦ **ἰδρῶς**.

ἰδρῶσι, ἢ, ἐπ. ἀντὶ **ἰδρωῖτα**, **ἰδρωῖτι**, αἰτ. καὶ ζοτ. τοῦ **ἰδρῶς**. 2) ἢ ἐξιδρωσίν δένδρων, ὁ χυμός, κόμμα, ρητίνη.— ■ **μτφρ.** πᾶν ὅ, τι κερδίζει (ἀποκτῆ) τις διὰ τοῦ ἰδρῶτος τοῦ προσώπου του. [βι' ἐτυμολ. βλ. **ἰδος**].

ἰδρῶσαι, θηλ. **μτχ.** πρκ. τοῦ **ἰδρῶν**.

ἰδυῖα, ἢ, ἐπ. ἀντὶ **εἰδυῖα**, θηλ. **μτχ.** τοῦ **οἶδα** (βλ. *εἶδω), ἐν τῇ φράσει: **ἰδυῖαι προαπίδουσι** = μέ ἐμπείρους φρένας, μέ ἐμπειροῦν δι'νοιοῦν.

ἰδω, ἐπ. **ἰδωμι**, ἴκωτ. ἀορ. β' **εἶδω** τοῦ *εἶδω.

ἰδῶν, **ἰδοῦσα**, **ἰδόν**, **μτχ.** ἀορ. β' τοῦ *εἶδω.

ἰε, **ἰεν**, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ **εἶμι**.

ἰει, γ' ἐν. ἰων. καὶ ἀττ. πρτ. τοῦ **ἴημι** (ὡσεὶ εἰς ἐν. **ἰεω**).

ἰεῖη, ἐπ. ἀντὶ **ἴοι**, γ' ἐν. **εἶκτ.** τοῦ **εἶμι**.

ἰεῖς, **ἰεῖσα**, **ἰέν**, **μτχ.** ἐν. τοῦ **ἴημι**.

ἰεῖσι, ἐπ. γ' **πληθ.** τοῦ **ἴημι**.

ἰεμαι, μέσ. καὶ παθ. ἐν. τοῦ **ἴημι**. [βι' ἐτυμολ. βλ. **ἴημι**].

ἰέμεν, **ἰέμεναι**, ἐπ. ἀντὶ **ἰέμαι**, ἀπρφ. τοῦ **ἴημι**.

ἰέμενος, **η**, **ον**, **μτχ.** παθ. ἐν. τοῦ **ἴημι**.

ἰέν, αἰολ. ἀντὶ **ἴεσαν**, γ' **πληθ.** πρτ. τοῦ **ἴημι**.

ἰέναι, ἀπρφ. ἐν. τοῦ **εἶμι**.

ἰέναι, ἀπρφ. ἐν. τοῦ **ἴημι**.

ἰεράϊσκος, ὁ· ὄνομα. τοῦ **ἰεράῤῥ**: μικρὸς ἰεράς.

ἰεράϊκος, ὁ· ὄνομα. τοῦ **ἰεράῤῥ**: μικρὸς ἰεράς.

ἰεράϊκος, ὁ· ὄνομα. τοῦ **ἰεράῤῥ**: μικρὸς ἰεράς.

ἰεράϊκος, ὁ· ὄνομα. τοῦ **ἰεράῤῥ**: μικρὸς ἰεράς.

ἰεράϊκος, ὁ· ὄνομα. τοῦ **ἰεράῤῥ**: μικρὸς ἰεράς.

ἰεράϊκος, ὁ· ὄνομα. τοῦ **ἰεράῤῥ**: μικρὸς ἰεράς.

ἰεράϊκος, ὁ· ὄνομα. τοῦ **ἰεράῤῥ**: μικρὸς ἰεράς.

ὁ ἰεράς, «γεράκι», «γεράκος». 2) εἶδος ἰχθύος. Ἐτυμ. πρβλ. Ἑσυχ. «(ὄνρ.) βεῖρακες· ἰεράκος» (μετὰ ἡτακιστικῆς γραφῆς εἰ ἀντὶ ε μετὰ τὸ β=F) ἢ ὡς πρὸς τὴν γεν. **ἰερά-ἄκος**, πρβλ. **πίθ-ἄκος**: ***πίθος**, συναγόμενον ἐκ τοῦ **πίθων**· τὸ πρόσωφ. -ἄκ(ο)- εἶναι ἐπιτατ.: **ἰερός** III.

ἰεράομαι, ἰων. **ἰεράομαι**, παθητ.· εἶμαι ἰερεύς ἢ ἰερεία.

ἰεράτεια, ἢ (**ἰερατεύω**)· τὸ ὑπουργημα τοῦ ἰερέως, ἢ ἰερωσύνη.

ἰεράτευμα, -ατος, τὸ (**ἰερατεύω**)· τὸ ἰερατεῖον, οἱ ἰερεῖς, ὁ κληρὸς.

ἰεράτεύω, μέλ. -σω (**ἰερεύς**)· εἶμαι ἰερεύς ἢ ἰερεία.

ἰερεία, ἢ, ἰων. **ἰερεία**· θηλ. τοῦ **ἰερεύς**.

ἰερεῖον, ἰων. **ἰερήιον** ἢ **ἰρήιον**, τὸ (**ἰερός**)· ζῶν πρὸς θυσίαν ἢ σφαγὴν, δομα ἢ γενικῶς, πᾶν σφαζόμενον ζῶν.

ἰερεύς, -έως, ἰων. **ἰερεύς**, -ῆος, ὁ (**ἰερός**)· ὁ ἐπιτελῶν τὰς θυσίας ἰερεύς, θύτης.

ἰερευτο, ἀντὶ **ἰερευέτο**, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ

ἰερεύω, ἰων. **ἰερεύω**, μέλ. -σω (**ἰερός**)· προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω, σφάζω διὰ θυσίαν. 2) σφάζω, κρεουργῶ, διὰ συμπόσιον.— ■ ἀμτθ. εἶμαι ἰερεύς.

ἰερή, ἢ = **ἰερεία**.

ἰερήιον, τό, ἰων. ἀντὶ **ἰερεῖον**.

ἰερία, ἢ, ἀττ. ποιητ. τύπος ἀντὶ **ἰερεία**.

ἰερο-γλύφικός, ἢ, ὄν (**ἰερός** + **γλύφω**)· συν. κατὰ πληθ. τὰ **ἰερογλυφικά** (ἐνν. **γραμμάτια**) = τὰ παρ' Αἰγυπτίους ἐπὶ ὀβελοειδῶν ἢ ἄλλων μνημείων γραφόμενα ἱερά σύμβολα πρὸς ἑκφρασίαν διαφόρων ἐν οἰῶν.

ἰερο-γραμματεὺς, -έως, ὁ (**ἰερός** + **γραμματεὺς**)· ἰερός γραμματεὺς, ἦσαν δ' οἱ κατωτέρα τάξις τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κληροῦ.

ἰερο-δόκος, ὄν (**ἰερός** + **δέχομαι**)· ὁ δεχόμενος θυσίας.

ἰερό-θύτος, ὄν (**ἰερός** + **θύω**)· ὁ ἀφιερωμένος εἰς θεόν, ὁ ὡς θυσία προσφερόμενος ἢ **ἰερόθυτος** **καπνός** = καπνὸς προερχόμενος ἐκ θυσίων.

ἰερο-λογέω (**ἰερός** + **λέγω**)· συζητῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἰερο-λογία, ἰων. **ἰερολογία**, ἢ· μυστηριακὴ γλῶσσα ἢ ὁμιλία περὶ ἱερῶν πραγμάτων.

ἰερο-μηνία, ἢ, ἢ **ἰερο-μηνία**, τὰ (**ἰερός** + **μῆν** ἢ **μῆνη**)· ἰερός μῆν, ἱερά περίοδος τοῦ μηνός, τ. ῥ. αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐτελοῦντο αἱ μεγάλαι ἐορταὶ καὶ διεκόποντο αἱ ἐχθροπραξίαι.

ἰερο-μνημονέω, μέλ. -ῆσας· εἶμαι **ἰερομνήμων**.

Ἐκ τοῦ

ἰερο-μνήμων, -ονος, ὁ (**ἰερός** + **μνήμων**)· ὁ ἐν τῇ μνήμῃ διαφυλάσων πᾶν ὅ, τι ἱερὸν.— ■ ὡς οὗο., ὁ ἰερογραμματεὺς (ὁ ἰερός ὑπομνηματιστής, ἀρχιεοφύλαξ), ὁ στελλόμενος μετὰ τοῦ **Πυλαγόρου** εἰς τὸ ἀμφικτυονικὸν Συνέδριον εἰς ἐκάστης τῶν μετεχουσῶν τοῦτο πλόων.

ἱερὸν, τό· βλ. **ἰερός** II.

ἱερο-νίκης, -ου, (**ἰερός** + **νικάω**)· ὁ νικῶν κατὰ τοῦς ἱεροῦς ἀγῶνας.

ἱερο-ποιός, ὄν (**ἰερός** + **ποιέω**)· ὁ ἐπιμελητῆς ἱερῶν τελετῶν (λατ. **sacrificulus**) ἢ ἐν Ἀθήναις **ἱεροποιοί** ἦσαν δέκα ἄρχοντες, εἰς εἰς ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν, οἵτινες ἐπέβλεπον μῆπως τὰ πρὸς θυσίας προσριζόμενα εἶχον ἐλάττωμά τι (**μῶμον**, διὸ ἐκαλοῦντο καὶ **μωμοσκόποι**).

ἱερο-πρεπής, ἐς (**ἰερός** + **πρέπω**)· ὁ ἐμπρέπων εἰς ἱερὸν τόπον, σεβάσμιος, ἱερός.

ἰερό, ἢ, ὄν, καὶ -ός, -όν· ἰων. ἐπικ. καὶ **ἰρός**, ἢ, ὄν· διὰ τὴν κατὰ τινὰς βασικὴν καὶ πρωταρχικὴν σημ. (ζωηρός, ἀκμαίος, ἰσχυρός) βλ. ἐτυμολ. **ἰερός** I καὶ III.— ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων οὐσίαν πρὸς τοῦς θεοῦς, λατ. **sacer**. 2) ἱερός, καθιερωμένος, καθιγιασμένος, ἐπὶ παντός τόπου, πράγματος ἢ προσ. τελόντος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ ἢ **ἰερός** καὶ ὁ· **sacer est profanus** (βλ. **δοίος**).— ■ ὡς οὗο.: 1) **ἱερόν**, ἰων. **ἱερόν**, τό· ναός. 2) **ἱερά**, ἰων. **ἱερά**, τὰ· αἱ προσφερόμεναι θυσίαι, δῦματα: **ἱερά ῥέζω**

= λατ. *sacra facere* ή *operari* — προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω || μεθ' ἑμῶν, τὰ ἐντόθια τοῦ θύματος || ὄθον, οἱ οἰωνοὶ || γεντικῶς, ἱερά πράγματα, τελεταί, ἱεουργαί (λατ. *sacra*). — III εἰδικαὶ φράσεις: 1) *ἱερά νόσος* = ἡ ἐπιληψία (κυρ. ἡ ἡγισομένη, τ.ε. ἡ μεγάλη καὶ μυστηριώδης). 2) *ἱερά δόδος* = ἡ πρὸς Δελφοῦς ἀγούσα δόδος (οἰωνοὶ *ἡγισομένη*) || ὡς. ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα ἀγούσα. 3) *ἱερά τρεῖς* = τὸ ἱερὸν πλοῖον (ἡ Σαλαμινία ἢ ἡ Πάραλος) τὸ ἀποστελλόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς Δῆλον.

Ἑτυμολογικά: I ἔμψρ. **ἱερός** (= ἰσχυρός) ***ἡιαρός**, ***ἱσαρός** = σνασκρ. *isirā-h* (γενναίος, ἀκμαίος) (ἰακ. **isaro-s* (πρβλ. τὰ ὀνόματα τῶν ποταμῶν **Ιστρος* (<**isro-* καὶ τοῦ Κελτικοῦ *isara* (= ὁ ὀρηκτικός) πρβλ. καὶ τὰ *ἰόμοια*, *ἰαῖνα* καὶ τὰς ἑπ' αὐτὰ ἀναφερομένας λ.— II ἰων.-ἀττ., ἀρκ., κυπρ. **ἱερός**, δωρ. κ.λ.π. **ἱαρός**, λεοβ. **ἱρο**; (καὶ *ἕρευς*, *ἱρηῖον*), ἰων. **ἱρός** (= ἄγιος, ἱερός) [*ἱρός ἱρος* (<**ἱερός*: *ἱαρός* (<**ἡιαρός*, **ἱs-oro-s* = σνασκρ. *dhasrā-h* (εὐχάριστος): *ahvasirā-h* (θεοκοροπιμένος), *mandrā-h* (εὐχάριστος): *madjirā-h* (τερπνός, εὐχάριστος): *σινδρός* (<**σινερός*: *σινναρός* (= θλαβερός). — κοιν. ἑλλ. **ἡιαρός*, **ἱσαρός*: ὄμψρ. *erus*=*dis* (θέμ. *erū* (<**aisu-*), ὄσκ. *aisusis* ἀρακρ. πληθ. (= *sacrificiis*), *aisos* δοτ. πληθ. (= *dis*), Οὐόλοκ. *esaristrom* (= *sacrificium*) κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ Ἑβραϊστικόν. *aesar* (= θεός), ὄμψρ. *esoua-* (θεός, ἱερός), *καλ-σαξ*, *καλ-γερμ*. *ēra* (<**aiō*) = τιμὴ, εἶτα γοῦθ. *aistan* (σέβομαι), σνασκρ. *ἰῳῆ* (= ἰκετεύω) βλ. καὶ *αἰδομαι* ἰακ. ῥ. **ais-*, **is-*. — III ἱερός (*ἱερός*), δωρ. **ἱαρός** (ἐν Ἀλκιμ. ἀπ. 26: *ἀλιπόρυμος ἱαρός ὄρνις*). Τὸ *ἱερός* τοῦτο ἔχει πρὸς τὸ *ἱεμαί* (*ἱεμαί*) οἷαν ἀσχέσιν ἔχει τὸ *θερός* πρὸς τὸ *θεμαί*. Βλ. καὶ *ἱεμαί* ἐν τῷ *ἱημι*, *ἱεραξ*, *ἱεῖς*.

ἱερό-στυπος, -ον (*ἱερός*+*στέφω*) ὁ ἐστεφανωμένος κατὰ ἱερὸν τρόπον.

ἱερο-σὺλεύς, μέλ. -ῆσω (*ἱερόσουλός*) σὺλῶ (τ.ε. ληστεύω, κλέπτω, λαφυραγωγῶ) ναόν, διαπραττω ἱεροσυλίαν, κλέπτω ἱερά πράγματα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἱερο-σὺλία**, ἡ ἡ σὺλησία ναοῦ, ἱεροσυλία.

ἱερό-σὺλος, -ον (*ἱερόν*+*σὺλάω*) ὁ ληστεύων ναόν, ὁ ἀπογυμνώνων ναόν ἀπὸ τὰ ἱερά του σκευῆ, ὁ διαπραττὼν ἱεροσυλίαν || ὡς οὐα. ὁ ληστής ναῶν, λατ. *sacrilegus*.

ἱερο-ουργέω, μέλ. -ῆσω (*ἱερούργός*) ἐπιτελῶ, διεξάγω ἱεράς τελετάς, θρησκευτικὰς λειτουργίας || *ἱερούργῶ* τὸ εὐαγγέλιον = ὑπηρετῶ εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἱερο-ουργία, ἰων. **ἱρο-εργίη**, ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ, λατρεία, θυσία. Ἐκ τοῦ

ἱερο-ουργός, ὄν (*ἱερός*+*εργον*) ὁ τελῶν θρησκευτ. τελετῆν, ὁ θυσιάζων ἱερεύς, ὁ δῦτης || — κυρ. ὡς οὐσιαστ. ὁ ἱερεὺς θυσιαῶν.

ἱερο-φαντέω, μέλ. -ῆσω* εἶμαι *ἱεροφάντης* (κατηγῶν ἱερεύς). Ἐκ τοῦ

ἱερο-φάντης, -ου, ὁ (*ἱερός*+*φαίνω*) ἰων. *ἱεροφ-* ὁ *φαίνων* (τ. ε. διδάσκων, ἐξηγῶν) τὰ ἱερά πράγματα (τ. ε. τὴν τάξιν τῶν θυσιαῶν καὶ τῆς λατρείας) || ὁ κατηγῶν ἱερεύς, μυσταγωγός, μύστης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἱερο-φαντικός, ἡ, ὄν (*ἱεροφάντης*) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) *ἱεροφάντην* (βλ. λ.). Ἐπὶρ. -κῶς.

ἱερο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ (*ἱερός*+*φύλαξ*) ὁ φύλαξ *ἱεροῦ* (τ. ε. ναοῦ) ἢ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ ναῷ ὑπαρχόντων (λατ. *aedituus*).

ἱερό-χθών, ἰων. **ἱρ-**, ὁ, ἡ (*ἱερός*+*χθών*) ὁ ἐξ ἱερᾶς γῆς (προερχόμενος, καταγόμενος).

ἱερός, μέλ. -ῶσω (*ἱερός*) καθιστῶ τὸ ἱερὸν, καθ-ἱερῶ, ἀφιερῶ.

ἱερ-ώνυμος, -ον (*ἱερός*+*δνομα*) ὁ ἔχων ἱερὸν ὄνομα.

ἱερῶσι (*ἱερός*), ἐπὶρ. κατὰ ἱερὸν τρόπον, ἱε-ρῶς, ὁλοῶς, εὐσεβῶς.

ἱερῶσύνη, ἰων. **ἱρ-**, ἡ (*ἱερός*) τὸ ἀξίωμα τοῦ

ἱερέως, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱερέως || ὁ μισθός τοῦ ἱερέως.

ἱεσθην, γ' δοικ. μέσ. πρτ. τοῦ *ἱημι*.

ἱεῦ, εἰρων., χλευαστ. ἐπιφών.—λατ. *hui*.

ἱζάνω (*ἱζω*), μετβ., κάμνω τινά νά καθίσω, τὸν καθίζω, τὸν τοποθετῶ.— II ἀμτβ. κάθημαι. 2) ἐπὶ ἰδάφους, κατακάθημαι, κατακαθίζω, λατ. *sidere*.

ἱζῶ, πρτ. *ἱζον*, ἰων. *ἱζσκον* διὰ τὸν ἄορ. βλ. *εἶσα* μετρ. μέλ. *ἱζήσω*, ἄορ. α' *ἱζῆσαι* || μετβ. θάλλω τινά νά καθίσω βλ. *εἶσα*. — II ἀμτβ. κάθημαι, καθέζομαι, καθίζω κάτω || *ἱζω ἐς θρόνον* = λαμβάνω τὴν θέσιν μου || *ἱζω ἐπὶ στρατιωτῶν* = καθίζω ἐμαυτὸν (τοποθετοῦμαι) εἰς ἐνέδραν, ἐνεδρεύω, στρατοπεδεύω || ὡς. κάθημαι ἥσυχος.—Παθ. *ἱζομαι ἀπαντᾷ* ὡς. ἐν τῇ αὐτῇ σγμ. *ἱζομαι ἐν τῷ Τηθύῳ* ἢ *ἐς τὸ Τηθύ*. = λαμβάνω θέσιν, κάθημαι, εἰς τὸ ὄρος Τοῦγ.— 2) ἐπὶ γῆς, κατακαθίζω, ὑψίσταμαι καθίζησιον (λατ. *sidere*). [*ἱζω***si-za-dō* ἢ **sed-jō*, ἐκ ῥ. *sed-* βλ. *ἱζομαι* καὶ *ἱδρῶσι*].

ἱῆ, ἐπιφών. χαρᾶς, λατ. *io!*

ἱή, γ', ἰων. ἀντὶ *ἱά* (βλ. λ.) φωνή, ἦχος.

ἱήτιος, α, -ον, καὶ -ος, -ον (*ἱή*) θρηγῶν, ὀλοφύρμενος, πένθιμος, θρηγῶδης: *ἱήτιος βοή* = κρουγὴ πόνου.— II ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὄποιον ἐπεκαλοῦντο εἰς τῆς κρουγῆς *ἱή παιῶν* [πρβλ. *εὔιος*, δν. τοῦ Βάκχου: *εὔια*, *εὔοι* ᾤ βλ.].

ἱηλα, ἀπρφ. *ἱηλαι*, ἄορ. α' τοῦ *ἱάλλω*.

ἱηλεμος, **ἱηλεμίζω**, **ἱηλεμιστρία**, ἰων. ἀντὶ *ἱαλεμ-ἱημα*, τὸ *ἕαμα* (8 βλ.).

ἱημι, ἱης, ἱησι, γ' πληθ. *ἱαῖσι* ἢ *ἱεῖσι*. Πρστ. *ἱεῖ*. Ἰποτ. *ἱῶ*. Ἐθκ. *ἱεῖην* ἀπρφ. *ἱεῖνα*, ἐπ. *ἱεῖμαι* ἢ *ἱεῖμην* μετχ. *ἱεῖς*. — πρτ. *ἱην*, Ἀολ. γ' πληθ. *ἱεν*. — μελ. *ἱσω*. — ἄορ. α' *ἱηαι*, ἐπ. *ἱηκα*. — ἄορ. β' *ἱην*, τοῦ ὄποιου ἡ Ὅριος. μόνον ἐν συνθέτοις εἶναι ἐν χρῆσει. Πρστ. *ἱς*, Ἰποτ. *ἱῶ*, Ἐθκ. *ἱεην*, ἀπρφ. *ἱεῖνα*, μετχ. *ἱεῖς*. — πρτ. *ἱεκα* ὄπερα. *ἱεῖκεν*. — Παθ. καὶ μέσ. ἐν. *ἱεμαι* πρτ. *ἱεμην* παθ. ἄορ. α' *ἱεσθην* μέσ. ἄορ. α' *ἱεκάμην* μέσ. ἄορ. β' *ἱεμην* ἢ *ἱεμην* παθ. πρτ. *ἱεμαι* ὄπερα. *ἱεμην*. — Κατὰ τὴν σγμ. εἶναι μέτ. τοῦ *ἱεμῖ* δέτω εἰς κίνησιν, κάμνω τι (νά) νά κινήθῃ || ἐνταῦθεν: 1) στέλλω, ἀποστέλλω μακράν, ἐξασπαστέλλω, ἀπολύω. 2) ἐπὶ ἤχων, λέξωσκ κλπ., ἐκπέμνω, ἐκβάλλω, προφέρω, ἐκστομίζω. 3) ἐπὶ πραγμάτων ἀκινήτων, δέτω εἰς κίνησιν, ρίπτω, βάλλω, ἀκοντίζω, ἐκσφενδονίζω, ἐκτινάζω || μετὰ γεν. προσ., ρίπτω κατὰ τινος. — II αἰτ. συχνά παραλείπεται κατὰ τρόπον ὥστε τὸ *ἱημι* φαινομενικῶς εἶναι ἀμτβ., ρίπτω, βάλλω, πυροβολῶ. 4) ἐπὶ ὕδατος, κάμνω, ἀφίνω, νά τρέχῃ, νά χύνεται || καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. *ἱδωρ ἰ ποταμός ἐπὶ γαῖαν ἱησιν* = ὁ ποταμός χύνει τὰ ρεῦματά του, ἀρδεύει, τὴν γῆν || ἐπὶ δακρύων, ἀφίνω νά ρεῦσουν δάκρυα, χύνω δάκρυα || μετφ.: *κἀθ δὲ κάρητος ἡκε κόμας* = ἀφῆκε τὰ μαλλιά της νά φθάσουν ἕως κάτω (εἰς τὸ ἔδαφος), ἢ ἐνὰ πέσουν κάτω. 5) γενικῶς, δέτω, τοποθετῶ, βάλλω. — II μέσον, πέμνω ἐμαυτὸν πρὸς τι || αἰσθάνομαι μίαν ὠθησιν, κλίσιν, πρὸς τι || ἐπιθυμῶ τι, σφόδρα ποθῶ, λαχταρῶ, τι || μετχ. *ἱεμενος* = ἐπιθυμῶν (ποθῶ) νά πράξω τι. 2) Τὸ γ' πληθ. τοῦ μέσ. ἄορ. β' *ἔντο* ἀπαντᾷ παρ. Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φράσει *ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔθρον ἔντο* = ἄφ' οὐ ἀπέβαλον (τ.ε. ἱκανοποίησαν) τὴν ἐπιθυμίαν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ (ἄφ' οὐ ἐφαγον κοί ἔπιον ἀρκετὰ).

Ἑτυμ.: *ἱημι* (<**ji-jē-mi*), *ἱηκα*, *ἱηκα* ἢ λατ. *ja-c-iō* *ζεῖθημι*, *ἱ-θηκα* ἢ λατ. *fa-c-iō*. Ἐκ ῥ. *se-* (πρβλ. λατ. *serō*, *seni*=οσιερω) καὶ *je-* πρβλ. ὡς *ἀφ-ἱημι* ἢ λατ. *abiciō*, *ἐν-ἱημι* ἢ *iniciō*, *προ-ἱημι* ἢ *projiciō*, *συν-ἱημι* ἢ *conjiciō*. — Μέσον **ἱεμαι* < *ἱεμαί* ἀντὶ θεματ. τύπου **ἱεομαι* < **ἱεῖομαι*, πρβλ. σνασκρ. *vē* ἢ (ζητῶ νά φθάσω), *zenō*. *vāy-* (*vayēhi* = κυνηγῶ), *vīlar-* (=διώκω), λατ. *via*, ὄσκ. *vī* (δρόμος) πρβλ. ὡς. λατ. *vis*, καλ.-λατ. *vois* (=θέλεις), *in-vitūs* κλπ. λιθ. *vejū*, *vy* ἢ (καταδιώκω). — Ἰσως συγγ. καὶ τῷ λατ. *venor*. — Ἐν *pāsi* τούτοις ἔδρακεται ἰακ. ῥ. **vējā* (=τείνω πρὸς τι, ἐπιθυμῶ κλπ.). Βλ. *ἱερός* III (ἑτυμολ.), *ἱεραξ*, *ἱοῖς*, *ἱς*.

Ιηνα, άδρ. κ' τοῦ *Ιαινω*.

Ἡ-παίμων, -ονος, δ' ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς κραυγῆς *ἡ Παιάν*, δι' ἧς ἐπακαλοῦντο τὴν θεοθεϊάν του ἢ ὅπως ὠνομάζετο ὄνο. καὶ ὕμνος ῥόδομενος ἐς τιμὴν του. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **Ἡ-παιωνίζω**, μέλ. -ίωσ' ἀναφωνῶ *εἰη παιώνων* ἢ *εἰη παιάνων*.

Ἡήσασθαι, ἰων. ἀπρφ. άδρ. κ' τοῦ *ἰάσμαι*.

Ἡσι, ἐπ. ἀντι Ἡ' γ' ἐν. ἐν. Ἰποτ. τοῦ *εἶμι*.

Ἡσι, γ' ἐν. ἐν. Ὄριστ. τοῦ *ἴημι*.

Ἡήσιμος, ἱησις, ἰων. ἀντι *ἰάσ-*.

Ἡσοῦς, -οῦ, δοτ. ὄνο. -οῦ, αἰτ. -οῦν' ἑλλην. τόπος τοῦ βραββαίου Joshua ἢ Jehoshua Σωτήρ.

Ἡτήρ, -ῆρος, δ, ἰων. ἀντι *ἰατήρ*.

Ἡτορῆ, **Ἡτήρος**, **Ἡτήρ** ἰων. ἀντι *ἰατ-*.

Ἰθα-γενής, ποιητ. **Ἰθαγενής**, ἐς (*ἰθύς + γένος*) ὁ γεγεννημένος ἐκ νομίμου γάμου (κυρ. ὁ κατ' εὐδεῖαν γεννηθείς), νόμιμος, ὁ μὴ νόθος, γνήσιος ἢ ἐπι ἴθους, οἱ κατ' εὐδεῖαν ἀπόγονοι, οἱ γνήσιοι, οἱ γηγενεῖς (λεγόμενοι καὶ *αὐτόχθονες*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς *ἐπιήλυτους*). — ἢ ἐπὶ τινῶν ἐκ τῶν στοιμάτων (τῶν ἐκβολῶν) τοῦ Νεῖλου, τὸ φύσει σχηματισθέν, τὸ γνήσιον τρόπον τινά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *δρυκτόν*, τὸ δι' ἐξορύξεων διαμορφωθέν.

Ἰτυμ, ἰ πρβλ. *αὐθι-γενής* = ὁ γεννηθείς ἐδῶ ἀκριβῶς (ἐνταῦθα) αἰτη δὲ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ βασικὴ σημ. καὶ τοῦ *Ἰθαγενής*: *ἰθα* = *σανσπρ.* ἰ-θά, ἰ-θθα, Ζενθ. ἰ-θα (= ἐνταῦθα) πρβλ. λατ. ἰ-θῖ, ὄμβρ. ἰθε κλπ., ἐκ τοῦ δεικτ. ἀντων. θμ. *i-. — Ὡς πρὸς τὴν παραλλαγὴν *ἰθα-ἰ ἰθασι-* πρβλ. *διὰ: διαί, κατά: καταί, παρὰ: παραι*, αἰολ. *ὕπα: ὑπαί*.

ἸΘΑΚΗ, ἡ: ἡ πατρίς τοῦ Ὀδυσσεύς, νῆσος τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἑλλάδος (βλ. Κ. Ε. Α.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ἰθάκηνδε, ἐπίρ. εἰς τὴν Ἰθάκην, πρὸς τὴν Ἰθάκην.

Ἰθακῆσιος, α, ον (*Ἰθάκη*) ὁ ἐξ Ἰθάκης, ἀπὸ τῆς Ἰθάκης.

Ἰθέα, ἡ, ἰων. θηλ. ἐπιθ. ἀντι *ἰθεῖα*: βλ. *ἰθύς*.

Ἰθέως, ἐπίρ. τοῦ *ἰθύς*: εὐθέως, κατ' εὐδεῖαν (λατ. *recta via*).

Ἰθί, Πρστ. τοῦ *εἶμι*: «ἐλα», ἐλθέ, ὕπαγε, φύγε (ἐς κόρακας Ἰ). — Ὡς ἐπίρ. δηλωτικὸν προτροπῆς (ἀκριδῶς θπως τὸ ἄγε) ἐμπρός! ἔλα!

Ἰθμα, -ατος, τὸ (*εἶμι*) βῆμα, βάδισμα, κίνησις.

Ἰθύ, οὐδ. τοῦ *ἰθύς*, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρ. = *ἰθέως* (β βλ.).

Ἰθύ-δικης, -ου, δ (*ἰθύς + δίκη*): ὁ δικάζων (κρίνων), εὐθέως τ. ἔ. δικαίως, ὁ ἀπονέμων δικαιοσύνην.

Ἰθύ-δρόμος, ον (*ἰθύς + δρομῆν* τὸ *τρέχω*) ὁ τρέχων εὐθέως, ὁ ἔχων εὐδεῖαν κίνησιν.

Ἰθύ-θριξ, -τριχος, δ, ἡ (*ἰθύς + θριξ*): ὁ ἔχων εὐδεῖας τὰς τρίχας, ἀντιθ. τῷ *σφόθριξ* = ὁ ἔχων ἀγοῦρα μαλλιά, «καταγομαλλῆς».

Ἰθύ-μάχια, ἡ: μάχη γινομένη εἰς ἀνοικτόν πεδῖον, ἀνοικτὴ μάχη ἢ εἰλικρινής, δικαία, μάχη. Ἐκ τοῦ

Ἰθύ-μάχος, ον (*ἰθύς + μάχομαι*) ὁ μαχόμενος δικαίως καὶ κατ' εὐδεῖαν, τ. ἔ. εἰλικρινῶς ἢ ὁ πολεμῶν «ἴσα» ἢ ὁ μαχόμενος εἰς ἀνοικτόν πεδῖον.

Ἰθύ-νοος, ον (*ἰθύς + νόος*) ὁ ἔχων εὐδύν τὸν νοόν, τίμιος, εἰλικρινής.

Ἰθύντα, ἐπ. υπερθ. τοῦ *ἰθέως* (β βλ.).

Ἰθύνω, μέλ. *κῆν' άδρ.* Ἰθῦνα. — Παθητ., άδρ. α' *ἰθύνθη*: ἰων. καὶ ἐπ. ἀντι *εὐθύνω*: κρίνω τι εὐθύ, «ἰσιάζω» ἢ τερ. κατευθύνω, διοικῶ, κυβερνῶ. — Παθητ., γίνομαι εὐθύς, «ἴσιος», «ἰσιώμων»: τῷ δ' *ἰθύνθη-την* = οἱ Ἴπποι ἐπέησαν τὴν ἴση γραμμὴν κάτω ἀπὸ τὸν ζυγόν. 2) ὁδηγῶ κατ' εὐδεῖαν γραμμὴν, διε-εὐθύνω ἢ «τιμονίζω» κατ' εὐδεῖαν ἢ σκοπεύω, διε-εὐθύνω τὸ θέλος ἢ τὸ ἀκόντιον, κατ' εὐδεῖαν εἰς τὸν στόχον ἢ *ἰθύνω ἵππους* = ὁδηγῶ τοὺς Ἴππους (ἠνιοχῶ) κατ' εὐδεῖαν γραμμὴν πρὸς τινα κατευθύνω. — Παθητ., ἐπι πλοῖου, διεϋθύνομαι, κυβερνῶμαι, πηδαλιουχοῦμαι. 3) διεϋθύνω, κυβερνῶ, ὁδηγῶ ἢ ἐπὶ δικαστοῦ, κρίνων ἀπονέμω δικαιοσύνην, ἐπανορθῶ ἀδίκους κρίσεις ἢ ὄνο. καὶ τιμωρῶ, κολάζω.

Ἰθύ-πόρος, ον (*ἰθύς + πορεύομαι*) ὁ κατ' εὐδεῖαν πορευόμενος.

Ἰθύ-πίων, -ονος, δ, ἡ (*ἰθύς + πέτομαι*): ὁ κατ' εὐδεῖαν πετών, ἐπι δόρατος.

ἸΟΥΣ, *ἰθεῖα*, *ἰθύ*, ἰων. θηλ. *ἰθεῖα*: ἰων. καὶ ἐπ. τύπος τοῦ αἰτ. *εὐθύς*: ἐπὶ κινήσεως, εὐθύς, κατ' εὐδεῖαν ἢ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, εὐθύς, δικαίως, εἰλικρινῶς, ἀληθῶς. — Παραθετ. *ἰθύτερος*, *ἰθύτατος*. — Ἐν ἐπίρ. χρήσι, αἰ. θηλ. *τὴν ἰθεῖαν* (ἐνν. *δδόν*) = κατ' εὐδεῖαν (λατ. *recta via*) ἢ ὅπως, ἐκ τῆς *ἰθειγῆς* = ἀπ' εὐθείας, φανερά. — ἢ ὡς; ἐπίρ. *ἰθύς ἢ ἰθύ* = κατ' εὐδεῖαν πρὸς τι μέρος ἢ *ἰθύς μαχέσασθαι* = νὰ πολεμήσῃ ἀπ' εὐθείας, «στὰ ἀνοιχτά», στήθος πρὸς στήθος, φανερά. 2) ἐπὶ χρόνου, ὁμέσως, πάραυτα, παραχρῆμα.

Ἰτυμ: ἰ *ἰθύς* ἐπιθ. ὄμ. *ἰθύς*, -ύος καὶ αἰτ. *ἰθύν* ὡς οὐα. (= ἡ εὐδεῖα γραμμὴ) ἰων καὶ ποιητ. *ἰθύνω*: *ἰθύω*. — *ἰθύς* < λατ. **sīdhus*: *σανσπρ.* *sādhū*-h < λατ. *sā(i)dhus sādhati* (κρίνω τι νὰ εὐδοκῶ, ἴση), *sīdhyai* (φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου, ἐπιτυγχάνω), ἄρμ.

ἰ (δεξιός, λατ. *dexter*) < λατ. **sādhjo*-, γαλλ. *haeddu* (φθάνω, ἐπιτυγχάνω) (< κελτ. **sid-*) ἔξ λατ. β. *sāidh*: *sīdh*—αἰτ. *εὐθύς*, *εὐθύνω*.

Ἰθύς, -ύος, ἡ, κατ' ὄμ. μόνον ἢ αἰτ. ἐν. *ἰθύν*: ὠδῆσις, ὀρμή, ὀρμητικότης ἢ πρόθεσις, σκοπός, σχέδιον ἢ ἐπιχείρησις, προοπάθεια ἢ ἀλλὰ καὶ: *ἀν' ἰθύν=ἀν' ὀρθόν* = κατ' εὐδεῖαν πρὸς τὰ ἄνω, ὕψηλά.

Ἰθύ-τενής, ἐς (*ἰθύς + τεῖνω*): εὐθύς, εὐδυτενής,

Ἰθύ-τονος, (*ἰθύς + τεῖνω*) = *ἰθυτενής* (β βλ.).

Ἰθύ-τριχες, οἱ, αἰ, πληθ. τοῦ *ἰθύ-θριξ*.

Ἰθύω, μέλ. -ύσω' άδρ. α' Ἰθῦσα (*ἰθύς*): πορευομαι κατ' εὐδεῖαν, σπεύδω (ὀρμῶ) κατ' εὐδεῖαν, πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ μετὰ γεν. *Ἰθυσω νεός* = ὠμορπες κατ' εὐδεῖαν πρὸς τὸ πλοῖον. — ἢ εἶμαι πρόθυμος, προθυμοποιούμαι, νὰ πράξω τι, εἶμαι ἀφωσιωμένος: εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τίνος ἢ ἀντεῦθεν, ποδῶ, σκοπεύω, προτίθεμαι, νὰ..

Ἰκάνος, ἡ, ὄν (*ἰκ-έσθαι* τοῦ *ἰκνέομαι*): κατάλληλος, ἀρμόδιος: ἢ ἐπὶ προσώπων, ἀρκούντως ἰσχυρός, ἰκανός, νὰ πρόξῃ τὴν *ἰκανὸς ἱατρικὴν* = ἀρκετὰ ἐντριβὴς καὶ ἐμπειρος εἰς τὴν ἱατρικὴν ἢ ἀπολ. σημαντικός, εὐυπόλητος, ἀνεκτός. — ἢ ἐπὶ πραγμάτων, πρὸς ἱκφρασιν τοῦ ποσοῦ, ἰκανός, ἀρκετός, ἐπαρκής ἢ ἀρκετὰ μέγας, ἀρκετὰ εὐρύχωρος, ἀρκετὰ μακρός ἢ *ἰκανὸν χρόνον* = ἐπὶ ἀρκετόν (ἦτοι ἀρκετὰ μακρόν) χρονικὸν διάστημα: τὸ *ἰκανὸν λαμβάνω* = λαμβάνω ἐγγύθιον (λατ. *salis accipere*). — δι' ἀτυμολ. βλ. ἐπ. Ἰκω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ἰκάνότης, -τητος, ἡ (*ἰκανός*): τὸ νὰ εἶναι τις ἰκανός, ἀρμόδιος, πρόσφορος ἢ ἐπάρκεια.

ἰκανός, μελ. -ώσω (*ἰκανός*): καθιστῶ τι(να) ἰκανὸν νὰ εἶναι τι, κατάλληλον εἰς τι, νὰ ἐπαρκῆ εἰς τι.

Ἰκάνω, ἐπ. ἐκτετ. τύπος τοῦ *ἰκω* = *ἰκνέομαι*, μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. ἐν χρήσει: ἔρχομαι, φθάνω εἰς, ἐκτείνωμαι μέχρι ἢ τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσ. *ἰκάνομαι*. [3] ἀτυμολ. βλ. ἐπ. Ἰκω].

ἰκάνως, ἐπίρ. τοῦ *ἰκανός*: ἐπαρκῶς, ἀρκετὰ (λατ. *salis*) ἢ *ἰκανῶς ἔγω* = εἶμαι εἰς ἰκανοποιητικὴν κατάσταση ἢ ὑπερθετ. *ἰκανώτατα*.

Ἰκάριος, α, ον (*Ἰκάρος*): *Ἰκάριος πόντος* = τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὸ μεταξὺ Κυκλάδων καὶ Κερίας, ἐνθα ἀλέγεται ὅτι ἐπύληθ' ὁ Ἰκαρος, ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου.

Ἰκελος, ἡ, ον, ποιητ. τύπος ἀντι *εἰκελος*: ὁμοίος πρὸς τινα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἰκελῶ, μέλ. -ώσω (*ἰκελος*): ἀδιστῶ ὁμοίον.

ἰκέσθαι, ἀπρφ. άδρ. β' τοῦ *ἰκνέομαι*.

ἰκέσθω, γ' ἐν. Πρστ. τὸρ. β' τοῦ *ἰκνέομαι*.

ἰκέσια, ἡ (*ἰκέτης*): ἡ πορὰ κλησις ἰκέτου. — ἢ ὡς θηλ. τοῦ *ἰκέσιος*: γυνὴ ἰκέτις.

ἰκέσιος, α, ον, καὶ -ος, -ον (*ἰκέτης*): ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς προσάτου τῶν ἰκέτων. — ἢ ἰκέτης, ἰκετευτικός.

ἰκετῶ-δόκος, ον (*ἰκέτης + δέχομαι*): ὁ δεχόμενος ἰκέτας ἢ ὁ προσατεῦων ἰκέτας.

ἰκεταία, ἡ = *ἰκεσία* (β βλ.).

ἰκέτευμα, -ατος, τὸ (*ἰκετεύω*)· τρόπος ἰκεσίας. **ἰκετευτός**, α, ον' δὴν πρέπει νὰ ἰκετεύσῃ τις, κατάλληλος διὰ νὰ τὸν ἰκετεύσῃ τις. Ἐκ τοῦ **ἰκετεύω**, μέλ. -σώ· ἀόρ. α' *ἰκέτευσα* (*ἰκέτης*)· πλησιάζω τινά ὡς ἰκέτης, ἰκετεύω, παρακαλῶ, ζητῶ θερωδὴ τὴν βοήθειάν τινος.

ἰκετήριος, συντετρ. **ἰκτήριος**, α, ον (*ἰκέτης*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) ἰκέτας.— **ἢ ἰκετηρία** (ἔνν. *ἐλάττα*)· κλάδος ἐλάτας τὸν ὅποιον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του ὁ ἰκέτης.

ἰκέτης, -ου, ὁ (*ἰκέσθαι* τοῦ *ἰκνέομαι*)· ὁ ἐρχόμενος ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν ἢ προστασίαν ἰκέτης ἢ φυγᾶς.— **ἢ** ὁ προστάτης τοῦ ἰκέτου.

Ἐτυμ. ἰ *ἰκέτης*· *ἰκτωρ*· *ἰκτῆρ* ἐκ τῆς βίβλ. τοῦ *ἰκνέομαι*, *ἰκάνω* ἐκ τούτου παρτίθω τὰ: *ἰκετεύω*, *ἰκέσιος*, ὁμ. *ἰκετήσιος*· βλ. καὶ ἑλ. *προίξ*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἰκετήσιος**, α, ον (*ἰκέτης*)· ἐπίθ. τοῦ Διός, ὡς προστατεύοντος τοὺς ἰκέτας.

ἰκέτις, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ *ἰκέτης*. **ἰκπαι**, ἑπ. ἀντὶ *ἰκπῆ*, ὅ· ἐν ὄπτι. ἀόρ. ὅ· τοῦ *ἰκνέομαι*. **ἰκμάς** καὶ **ἰκμαίνω**· ὑγραίνω, μουσκεύω. Ἐκ τοῦ **ἰκμάς**, -άδος, ἡ· ὑγρασία, ὑγρότης, παντός εἶδους.

Ἐτυμ. ἰ *ἰκμάς* ἰων. *ἰκμαλιός*· *ἰκμαίνω*· πρὸβλ. Ἑουχ. *εἰλας*· *διηθήσαι*· ἰ σανακρ. *si-cali* (*sē-caliē*) = ὄρθευ, *Ζενδ.* *hinčalli*, Γαλλ. *séquana* (ὁ ποτ. *Σηκουάνας*), ἀγγλ.-σαξ. *sēon*, παλ.-γερμ. *sīhan* (φιλοσόφου), *stigan* (προκαλῶ ἀηδῖαν), παλ.-σλαβ. *sīcālī* (οὐόσ)· εἴς ἰαπ. ῥ. *seiq*.

ἰκμενος ἢ **ἰκμενος**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ φράσει **ἰκμενος οὐρός** = οὐρίος ἀνεμος (ἐκ τοῦ *ἰκνέομαι*)· κερ. ὁ ἀκολουθῶν καὶ ἐπιμένως, ὁ εὐνοϊκός ἀνεμος, λατ. *ventus secundus*.

Ἐτυμ. ἰ *ἰκμενος*· πρὸβλ. *ἰκνέομαι*, ἐκ τῆς β. τοῦ ἀόρ.) (*ἰκ-σ-μενος*) συγγ. τῆ *ἰκέτης*, γοτθ. *aīhtīr*, πρὸβλ. καὶ τὰ λατ. *aīlatus optātū*, *optatae aureae*.

ἰκνέομαι, ἄκτιτ. τύπος τοῦ **ἰκω** (8 βλ.)· μέλ. **ἴξομαι**, ὄμορ. **ἴξομαι**· ἀόρ. ὅ· *ἰκόνη*· πρὸβλ. *ἰγμαι*, μτχ. *ἰγμένος*· ἔρχομαι ἢ ἔρχομαι εἰς... φθάνω εἰς... 2) ἔρχομαι ὡς ἰκέτης πρὸς τινά, ἰκετεύω, παρακαλῶ, τινά. 3) ὡς ἀπρόσ. ἐν τῷ ἐν. καὶ πρτ., συ. ὡν. τῷ *προσῆμει*· ὀρμόζει, ταιριάζει, εἶναι πρέπον· *τοὺς μάλιστα ἰκνέται* = αὐτοὺς πρὸ πάντων ἐνδιαφέρει (ἀφορᾷ) ἢ *τὸ ἰκνεύμενον* = τὸ ἀρμόζον, τὸ πρέπον, τὸ κατάλληλον, τὸ καλόν.

ἰκνεύνται, ὄμορ. ἀντὶ *ἰκνοῦνται*, γ' πληθ. τοῦ *ἰκνέομαι*.

ἰκνουμένως, ἰων. **ἰκνεομένως**, **ἰκνευμένως**, ἰ-πρ. τῆς μτχ. ἄνεστ. τοῦ *ἰκνέομαι*· ἀρμοδιῶς, καταλλήλως, ὀρθῶς.

ἰκοίμαν, ὄμορ. ἀντὶ *ἰκοίμην*, Ἐδοκ. ἀόρ. ὅ· τοῦ *ἰκνέομαι*.

ἰκρία, τὰ· τὸ κατὰ τὴν πρύμναν καὶ τὴν πρῶραν σανίδωμα (κατάστρωμα) τῶν ὀμηρικῶν πλοίων ἢ γενικῶς, σανιδωτὴ ἐξέδρα, ἰκρίωμα, θρανία.

Ἐτυμ. ἰ *ἰκρῖον* (ὁμ. *ἐπίκρῖον*)· συγγ. τῆ παλ.-πρωσ. *icron*, λατ. *ikri*, Ρωσ. *ikry*· πρὸβλ. καὶ *κνήμαι* (= ξύλινα ὑποστηρίγματα ὁμοστος).

ἰκταρ, ἑπίρ. (*ἰκω*)· διὰ μῖδος, ἀμέσως, ἐν τῷ ὄμορ. ὄμορ.— **ἢ** ἐπὶ τόπου, πληροίστατα, ἐγγύς, πλησίον (μετὰ γεν.).

Ἐτυμ. ἰ *ἰκταρ*· ἡ σμη· τὴ τοῦ πλήττειν, ἐγγίζειν, τι· λατ. *icō* (κτυπῶ, ἐπιτυγχάνω)· κατὰ τινὰς συγγ. τῆ *ἐπ-άγειν* (πρὸβλ. λατ. *pressus*, γαλλ. *prés*) καὶ τῆ λατ. *igitur*.

ἰκτῆρ, -ῆρος, ὁ (*ἰκω*)· ἰκέτης.— **ἢ** *Ζεὺς ἰκτῆρ* ὡς προστάτης τῶν ἰκετῶν.

ἰκτήριος, α, ον, συντετρ. ἀντὶ *ἰκετήριος*. **ἰκτίδες**, α, ον (*ἰκτίς*)· ὁ καμωμένος ἀπὸ δέρμα νυφίτσα, πρὸβλ. ὁμ. *κτιδός*.— **ἢ** ὡς ὄσα *ἰκτιδέα* καὶ σσηρ. *ἰκτιθῆ* (ἔνν. *δορά*), ἡ· τὸ δέρμα νυφίτσα.

ἰκτινόσ, ὁ· εἶδος ἰέρακος, «περδικογέρακος» (λατ. *milvus*).

Ἐτυμ. ἰ καὶ *ἰκτενος*· ὁμ. *clīn*, σανακρ. *cyēnā-h* (ὄετός, ἰέραξ), *Ζενδ.* *saena* (**syaēna-* τὸ ἰ- εἶναι προθεματικόν, ὅπως ἐν τῷ ἰ-χθός· -κτ- (<κ>).

ἰκτις, -ίδος καὶ **ἰκτίς**, -ίδος, ἡ τὸ «κουνόβι», «νυφίτσα», λεγομένη καὶ «ἀγρία γαλῆ», γυνωστή καὶ εἰς τὸν Ὀμηρον (πρὸβλ. *κτιδὴν κνυτήν*—περικεφαλαίαν ἐκ δερμάτος *κτιδός*) ἢ παρ' Ἑουχ. -*κτις*· τὸ ἰ- εἶναι προθεματικόν.— Κατ' ἄλλους ὀνομάσθη ὄστω τὸ ζῷον ἐκ τοῦ χρώματός του, τοῦ παρμολοῦ πρὸς τὸ τοῦ *ἰκτινοῦ* (βλ. προηγ.), εἰς οὗ καὶ ὀνομάσθη δῆθεν (διὰ τὸ κτρινωπὸν τοῦ στήθους, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι λατ. ἀμφίβολον).

ἰκτο, γ' ἐν ὄμορ. τοῦ *ἰκνέομαι*. **ἰκτω**, πρτ. *ἰκω*· ἀόρ. ὅ· *ἴξω*· εἰς τῆς βίβλ. καὶ τὸ *ἰκνέομαι*, εὐχρηστότερον ὄμορ. ἐκείνου παρὰ ποιητῶν· ἔρχομαι, ἔρχομαι εἰς... φθάνω εἰς... εἰς ἐπὶ τόπου εἴτε ἐπὶ χρόνου· τὰ ὄσα *γούνα ἰκόμεθα* = φθάνομεν εἰς τὰ γόνατά σου, προσπίπομεν εἰς τὰ γόνατά σου ὡς ἰκέται, οὐ ἰκετεύομεν γονυκλινεῖς· (πρὸβλ. *ἰκνέομαι* 2, *ἰκέτης*) ἢ μτφρ. φθάνω εἰς... π.χ. εἰς τὴν ἀνδρικήν, γερωνικήν, ἡλικίαν κλπ. ἢ *ἕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἴκει*—ἡ ἀναίθρεια καὶ ἡ θάνατος βία ἔχουν φθάσει μέχρις οὐρανοῦ. 2) ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, συνθηκῶν καὶ περιστάσεων· *χρεῖσθ' ἴκει με*—ἀνάγκη μέ ἔχει καταλάβει, εἶμαι ἔνθα· ἀσμένως ἢ ὕπνος, *γῆρας, ἰκάνει με* = με ἔχουν καταλάβει ὁ ὕπνος, τὸ γῆρας.

Ἐτυμ. ἰ *ἴκω* (<σιq·, ἰων-ἀττ. ἀπφ. ἀόρ. *ἰκέσθαι* (<σιq·- *ἰκνέομαι*, ὄμορ. *εἴκω* (<σειq· (ἔρχομαι, ὑπάγω)· ὄμορ. *ἰκάνω* (<ἰκάνω (-ανF- (<ἰν· *ἰκάνός*· ἴκω (<σε(i)q· (βλ. λ.)· ἐπ. ἰων. ἤπεικα βλ. ἀπφ. ἀόρ. *ἐνεγκνέιν* ἢ λιθ. *σεῖκιν al-sē'kīn* (φθάνω με τὴν χεῖρα). ἢ ῥ. **σεiq·* εἶναι ἐπίκταισις τῆς β. *sei-* (= τείνω τὴν χεῖρα, φθάνω), πρὸβλ. παλ.-Νορβ. *seilask* (φθάνω), μεσ-γερμ. *semen* (ἐπιθυμῶ), λιθ. *seinyll* (φθάνω).— Περαιτέρω ἐκ τῆς αὐτῆς β. τὰ: *ἰκέτης* (βλ. λ.), ὄμορ. *ἰκμενος*, *προ-ἴξ*, *προ-ἴσσομαι* (βλ. λ.)· *πόθ-ἰκεις* = *προσῆκοντες*.

ἰκωμαί, ὄμορ. ἀόρ. β' τοῦ *ἰκνέομαι*. **ἰκῶ**, ὄμορ. ἀντὶ *ἴλη* (8 βλ.).

ἰκῶδόν, ἑπίρ. (*ἴλη*)· κατ' ἴλος (λατ. *turmatim*), κατὰ τάγματα (τμήματα στρατοῦ), καθ' ὀμάδας ἢ γενικῶς, ἐν ἀφρονίᾳ, σωρηδόν, ἀφρονδῶς, ἀρόρως.

ἰκῶδι, Προστ. ἐν. τοῦ *ἴλημ*. **ἰλάομαι**, ἑπ. ἀντὶ *ἰλάσκομαι*.

ἰλαός, ον, ἀττ. **ἴλεως**, ὄμορ. πληθ. **ἴλεω**, ὄδο. **ἴλεα**· ἐπὶ θεῶν, εὐμενής, εὐνοῦς ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων, φιλάνθρωπος, προσηνής, εὐγενής, εὐμενής, πρόσθ' ἢ ὡς φαιδρός, εὐθυμοῦς. 2) **ἴλεως σοί** (ἔνν. *ἔστω θ' θεός*) = ὁ θεός νά σέ ληπθῆ, νά σοῦ φανῆ εὐνοϊκός, ἐνά θάλη τὸ χερί σου.

Ἐτυμ. ἰ ὁμ. **ἴλα[F]ος**, ἀρκ. **ἴλαος**, ἱεσβ. **ἴλαος** (<<σι-σλᾶ-Fo-s), λακ. **ἴληφος**, Κρητ. **ἴλεος**, ἀττ. **ἴλεως**, ἰων. **ἴλεως** (<<σι-σλη-Fo-s), κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ θέματα τοῦ ἐν. **ἴλη**·, **ἴλᾶ**.

ἰλᾶρία, ἡ = **ἰλαρότης**· φαιδρότης, εὐθυμία. Ἐκ τοῦ **ἰλᾶρός**, ἄ, ὄν (**ἴλαος**)· φαιδρός, πλήρης χαρᾶς, εὐθυμοῦς, «περιχαρής», λατ. *hilaris*· ἑπίρ. *ῥᾶς*.— [δι' ἔτυμολ. βλ. **ἴλημ**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἰλᾶρότης, -ητος, ἡ (**ἰλαρός**)· εὐθυμία, φαιδρότης, λατ. *hilaritas*.

ἰλᾶσκομαι, μέλ. **ἰλᾶσομαι**, ἑπ. **ἰλᾶσομαι**, ὄμορ. **ἰλᾶσομαι**· ἀόρ. α' **ἰλασάμην**, ἀποθ. (**ἴλαος**)· ἐξίλε-ῶνω, ἐξευμενίζω, καταπρῶνω, συμπιλιῶνω πρὸς ἑμαυτὸν (ἐπὶ θεῶν) ἢ ἄλλ' ὅς· καὶ συνδιαλλάσσω πρὸς τινά.— **ἢ** ἐξαγνίζομαι, τιμωροῦμαι διὰ τι.— **ἢ** Προστ. παθ. ἀόρ. α' **ἰλᾶσθητι** = ἔσο ἴλεως, εὐπλαγχνός, ἐλεήμων. [δι' ἔτυμολ. βλ. **ἴλημ**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἴλασμός, ὁ (**ἰλᾶσκομαι**)· τρόπος τοῦ ἐξίλεῶναι, μέσον ἐξίλεώσεως ἢ ἐξίλεωσις, θυσία.

ἰλασσάμενος, μτχ. ἑπ. ἀόρ. α' τοῦ **ἰλᾶσκομαι**. **ἰλάσσει**, ἑπ. ἀντὶ **ἰλάσθῃ**, ὅ· ἐν. ἴποτ. ἀόρ. α' τοῦ **ἰλᾶσκομαι**.

ἰλαστήριος, α, ον (**ἰλᾶσκομαι**)· προσφερόμενος εἰς ἐξίλεωσιν, ἐξίλαστικός ἢ κερ.: **ἢ** ὡς ὄσα. τὸ **ἰλαστήριον**—ἡ ἔδρα τοῦ ἐξίλασμοῦ, «τὰ ἅγια τῶν ἀγίων».

ἴλα, ἀττ. ὄδο. πληθ. τοῦ **ἴλαος**. **ἴλεως**, ἀττ. ἀντὶ **ἴλαος**.

Γλη ἢ **εἴλη**, δωρ. **Γλα**, ἢ (**Γλλω**, **εἴλω**) ὁμάς ἀνθρώπων, πλῆθος, ὄχλος, ὄμιλος. 2) τμήμα ἵππου, ὀνομαζόμενον καὶ σημερινόν **εἶλη ἱππικῆ** (ἀνάλογος πρὸς τὸν λόγον στρατοῦ), λατ. **turma**, αἰα. Κατὰ κυριολεξίαν ἡ **Γλη ἱππικῆ** ἀποτελεῖτο ἐξ 64 ἱππέων ἢ γενικῶς, στράτευμα, τμήμα στρατοῦ. 3) ἐν Σπάρτῃ, διαίρεσις τις τῶν νέων.

Ἔτυμ.: **Γλη** πιθ. < ***Γιλ-νᾶ**, πρβλ. ***Ἦουχ. εἴλλαι· τάξεις. ἀγέλαι·** ἀργ. **Γλαρχος**, Βοιωτ. **Φιλαρχέων· Ἰλαδόν** κατ' ἄλλην ἐτυμολ. **Γλα** < ***Φισλά**, ***Φεισλά**· λιθ. **veislā**.

Γληθι, Πρωστ. τοῦ **Γλημι**.

Γλήκω (ἴλαος)· εἶμαι ἴλεως, εὐμενής, ἐν τῷ γ' ἐν. Ὑποτ. **Γλήγκω**, καὶ β' ἐν. Ἐντ. **Γλήκοις**.

Γλημι=**εἴληκω**, κυρ. ἐν τῇ Πρωστ. **Γληθι**, δωρ. **Γλάθι**=ἔσο ἴλεως, εὐμενής, γενοῦ ἴλεως.

Ἔτυμ.: **Γλημι**, ἐμ. Πρωστ. **Γληθι** < ***σι-σλη-θι**, εἶτα **Γλάθι** (δωρ.) < ***σι-σλά-θι**, Λεσβ. **Ἐλλάθι** < ***σέ-σλά-θι**, πλθ. **Γλάτε** < ***σι-σλά-τε**, **Ἐλλάτε** < ***σε-σλά-τε**.—**Ἰλάσκομαι** < ***σι-σλά-σκομαι**. Ἐκ τῶν διαφόρων τύπων ἀναγόμεθα εἰς τύπον πρωταρχικόν ***εἰλάμαι**· τὸ ε-ἐχρωματίσθη εἰς **ι-** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τύπους **Ἰλαθι**, **Ἰλάσκομαι**, ὅπως καὶ **Ἰλαρός** ἀντὶ ***εἰλαρός** (***σελ-**) καὶ **Ἰλάσιρα** ἀντὶ ***εἰλάσιρα**. Κατ' ἄλλους, ἤτοι δὲ ὀρθῶς, συγγ. καὶ τῷ λατ. **sōlor** (παρηγορῶ), ἀγγλ.-σαξ. **soðlra** (κρεῖττων), γοθ. **seis** (καλός), παλ.-γερμ. **sālig** (εὐτυχής), **sāliwa** (καλωσύνη). Βλ. καὶ **δλος**.

Ἰλιάς, -άδος, ἡ, ἰδιὰ, θηλ. τοῦ ***Ἰλιακός**.— Ἡ ὡς οὐα.: 1) (ἐνν. γῆ), ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου, ἡ Τρωικὴ γῆ, ἡ Τρωάς. 2) (ἐνν. γυνή), ἡ ἐκ Τροίας γυνή, Τρωάς, 3) (ἐνν. πόλεις), ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου, τὸ γνωστόν ἔπος.

Ἰλιγγίω, μέλ. -σων ἀόρ. α' **Ἰλιγγίῃσσι**· ἔχω Ἰλιγγούς, αἰσθάνομαι σκοτοδινίαν, ζάλην εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἐκ τοῦ

***Ἰλιγγος**, ὁ (ἴλλω, εἴλω) σκοτισμός, ουσκότισις ἐγκεφαλῆς, ἐστρεφογύρισμα· κεφαλῆς, τόσοσιν ὅσα τὰ πάντα γύρω νὰ μᾶς φαίνονται ὅτι στρεφογυρίζουν ἢ λατ. **vertigo** ἢ λιποθυμία.

Ἰλιγξ, -γγος, ἡ (ἴλλω)· δίνη, συστροφή, στρόβιλος.

Ἰλιόθεν, ἐπίρ. (***Ἰλιος**)· ἐξ Ἰλίου, ἐκ Τροίας.

Ἰλιόθι, παλ. ἐπ. γεν. τοῦ ***Ἰλιος**, ἐν ἐπίρ. χρήσι· ἐν Τροίᾳ.

Ἰλιο-ρραίστης, ὁ (***Ἰλιος** + **ραίω**)· ὁ καταστροφεὺς τῆς Τροίας.

Ἰλιος, -ου, ἡ (ἢ **Ἰλιον**, τό)· ἡ πόλις τοῦ Ἰλίου, ἡ Ἰλιάς, τὸ Ἰλιον ἢ ἡ Τροία.

Ἰλιόφι, παλ. ἐπ. γεν. τοῦ ***Ἰλιος**.

Ἰλλάς, -άδος, ἡ (ἴλλω, εἴλω)· σχοινίον, δεσμός, ἀπὸ ἱμάντας.

Ἰλλάς, ὁ (ἴλλω)· παραβλῶψ, ἀλλοῖθωρος.

ἸΛΛΩ· δλ. εἴλω.

Ἔτυμ. δι' ἐτυμολ. δλ. εἴλω, εἴλλω. Εἰς τὰ ἐκεῖ προσθετέα καὶ τὰδε: **Ἰ ΓΑΛΩ** (=κυλίω) < ***Φι-Γλ-ω**, βλ. ἐν **εἴλλω**· πρβλ. ὁμ. **Ἰλλάς** (βλ.λ.) **Ἰλλάς** < ***Φι-Γλ-δ-ς** (ἐπι-ἰλλῶς), συγγρ. **Ἰλλότερος**, ἑοιωτ. **Ἰλλων**, πρβλ. ***Ἦουχ. εἴλλαι· οὐστροφαί, δεσμοί**. Ἡ **ἸΛΛΩ** (= ὀλίγω, σφίγγω κλπ.), ἐν τῇ φράσει **ἀλέων... ἰλλόμενός περ δέλιω**, πρβλ. Παμφυλ. ***Φιλιος** (ὄλιγος, ἄγωνία) ἐκ β. **Γελ-** (συνδίδω)· πρβλ. ὅσα ἐν **εἴλλω**.

ἸΛΥΣ, -ύος, ἡ· πηλός, θόρβορος, ἐλάσπη (γεν. **εἴλως** παρ' Ὀμ., **εἴλως** μεθ' Ὀμ.).

Ἔτυμ.· πρβλ. **εἰλλύ** (τ.ε. ***Γιλύ**)· **μέλαν** παρ' Ἦουχ.· συγγ. τῷ παλ.-σλαβ. **Иль** (θόρβορος), Πολ. ἢ (πηλός), λατ. **lis** (λίαν σκοτεινός).

Ἰμάντεσσι, ἐπ. δοτ. πλθ. τοῦ **ἰμάς**.

Ἰμαντίδιον, τό, ἵπποκορ. τοῦ **ἰμάς**.

Ἰμάντινος, ἡ, ον (**ἰμάς**)· ὁ ἐξ ἱμάντων, ὁ ἐκ δερμάτων δεσμών, κατεσκευασμένος.

Ἰμάντιον, τό, ἵπποκορ. τοῦ **ἰμάς**.

Ἰμαντο-πέδη, ἡ (**ἰμάς**+**πέδη**)· ἱμάντινος δεσμός, δεσμός ἀπὸ ἱμάντα, παγίς ἢ μτφρ. εἰς ἐκ τῶν πλοκάμων τοῦ πολυπόδου.

ἸΜΑΨ, -άντος, ὁ, δοτ. πλθ. **ἰμάσι**, ἐπ. **ἰμάντεσσι**.—δερμάτινον λωρίον ἢ ἐν τῷ πλθ., οἱ ἱμάντες (τὰ ελουρίδια) δι' ὧν οἱ ἵπποι ἦσαν προσδεμένοι εἰς

τὸ ἄρμα, τὰ ἡνία, ἡ ἵπποσκευή, τὰ «ἰμάουρα» ἢ τὸ λωρίον τῆς μᾶστιγος καὶ αὐτὴ ἡ μᾶστιξ, τὸ καμτοικίον. 2) τὰ δερμάτινα λωρία, μετὰ τὰ ὄψοια περιετύλισσον τὸς χεῖρας τῶν οἰ πυγμαίων. 3) ὁ μαγικός ζωστήρ τῆς Ἀφροδίτης, λατ. **caesius**. 4) τὸ λωρίον, διὰ τοῦ ὀπιου ὁ μάνδαλος ἐσούρετο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἔπειτα προσεδένετο εἰς τὴν **κορῶνην** ἢ ὦσ. τὸ λωρίον ὑποδημάτος ἢ μτγν. τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἀντλοῦσιν ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέγτος.—Παραιμ. **ἰμάς κύνειός ἐστι** = ἐγερός σάν λουρι σκύλου.

Ἔτυμ.: **ἰμάς**, προϋποθέτει β. ***ἰμαίω** (=δένω) καὶ σημ. κυρ. τὸν θρόντα (**ἰμάς** = ὁ προσδένων)· πρβλ. **δεθ. sētār** (δεσμός) = ἔλ. λ. **ζευκίτηρ**· ἄττ. ***ἰμονία** (=σχοινίον φρέατος)· **ἰμάω** (=ἀντλῶ ὕδωρ ἐκ φρέατος) < ***ἰμος ἢ ἰμᾶ· ἰμαίως** = ὁ ἀσχολούμενος μετὰ τὴν ἀντλῆσιν ὕδατος, οὐα. τὸ **ἰμαίον** (ἐνν. μέλος, παρὰ Καλλιμ.)=ἄσμα ρυθμιζόμενον σύμφωνα πρὸς τὰς κινήσεις τοῦ ἀντλοῦντος ὕδωρ· **ἰμάσσω** (βλ.λ.)· ὁμ. **ἰμάσθη** (βλ.λ.).—Πρβλ. **σανσκρ. sīmaṇ-**, **sīma** (χωρίστρα τῆς κεφαλῆς)· ὀροθετικὴ γραμμὴ, **παλ.-σαξ. sīmo**, ἀγγλ.-σαξ. **sima** (σχοινίον, δεσμός)· ἐξ ἰαπ. β. **sī si** ἐν τῷ **σανσκρ. syāti, sināti, sinōti**, ρημ. ἐπιθ. **sītā-h** (δένω), **Ζενδ. hitəm** («εζευγάρ» ζῶων),

λατ. **sīno, sīt** (δένω), εἶτα **σανσκρ. sēt'u-h** (δεσμός), ἐμπόδιον, γέφυρα), **Ζενδ. haētu-s** (πρόχωμα, φράγμα), λατ. **sāeta** (τρίχωμα τῶν ζῶων), παλ.-γερμ. **seidh, seid** (σχοινίον, καταπακτή), ἀγγλ.-σαξ. **sōda**, παλ.-γερμ. **seito, seita** (σχοινίον), παλ.-σλαβ. **seī**, λιθ. **setas** (σχοινίον), λατ. **saite** (δεσμός), παλ.-Νορβ. **seil**, ἀγγλ.-σαξ. **sāi** παλ.-γερμ. **seil** (σχοινίον), **silo** (ἀνάκλησις τῆς σφαιρίστος ἐπὶ τῆς σφαιρίστρας, δολιότης), παλ.-σλαβ. **silo** (σχοινίον), λιθ. **dī-sailē** (σχοινίον, ὅπερ στερεώνει τὸ ἄρμα).—**Σανσκρ. sē'na**, **Ζενδ. haēnā**, παλ.-περσ. **haīnā** (στρατός), ἱρλ. **seīn** (ἄλιος), λιθ. **sē'na** (μεθόριος).

ἰμάσθη, ἡ (**ἰμάς, ἰμάσσω**)· τὸ λωρίον τῆς μᾶστιγος, ἡ μᾶστιξ.

ἰμάσσω, μέλ. **ἰμάσων** ἀόρ. α' **ἰμασσα** (**ἰμάς**)· κτυπῶ διὰ τῆς μᾶστιγος, μαστίζω, μαστιγώνω ἢ ὦσ. κτυπῶ, φονεύω.

ἰμάτιδῆριον, τό· ἵπποκορ. τοῦ **ἰμάτιον**.

ἰμάτιδιον, τό· ἵπποκορ. τοῦ **ἰμάτιον**.

ἰμάτιζω, μέλ. -ίσω (**ἰμάτιον**)· ἐνδύω ἢ μτγ. παθ. πρκ. **ἰματισμένος**=ἐνδεδυμένος.

ἰμάτιο-κάπηλος, ὁ (**ἰμάτιον**+**κάπηλος**)· ὁ πωλητῆς ἱματίων.

ἰμάτιον, τό· κατὰ τὸν τύπον μόνον ἵπποκορ. τοῦ **ἰμα** (**εἶμα**)· ἐξωτερικόν ἐνδύμα, ἐπανωφόριον, φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸν χιτῶνα καὶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν ὄμηρ. **χλαῖναν** ἢ **ἰμάτια**, τὰ = ἐνδύματα, γενικῶς.— Ἡ ὕψασμα, πανί.

Ἔτυμ.: πρβλ. **ἰματιο-θήκη**· ἰων. **εἰμάτιον** καὶ **εἰματισμός**· **εἶμα** < ***Φεο-μα**, ὄλ. **ἐννυμ**· ἄττ. **ἰμάτιον**, πρβλ. ***Ἦουχ. εἶματα ἰμάτια**, πιθ.=**εἶματα**.— Κατ' ἄλλους **ἰμάτιον** (***vesm**· κατ' ἄλλους **ἰμάτιον** < ***Ἔματ** < ***Ἔμᾶτ**· λατ. **vīmen**, ἐκ β. **νι-** (πλέκειν) καὶ δὲν δύναιται νὰ συμβιβάσθῃ φωνητικῶς πρὸς τὸ **εἶμα**.

ἰμάτιο-φυλάκευ, μέλ. -ήσω (**ἰμάτιον**+**φυλάσσω**)· εἶμαι ἱματιοφύλαξ, λαμβάνω φροντίδα διὰ τὰ ἐνδύματα, φυλάσσω (φρουρῶ) τὰ ἐνδύματα.

ἰμάτισιός, ὁ (**ἰματίζω**)· ἐνδυμασία, στολή, ἱματισμός, τὸ σύνολον θηλ. τῶν ἐνδυμάτων μας.

ἰμείρω, αἰολ. **ἰμέρω** (**ἰμερος**)· ἐπιθυμῶ τι σφοδρῶς, ἐπιδιώκω τι, ποδῶ τι ἢ μετ' ἀπαρ.. ἐπιθυμῶ ἢ ποδῶ νὰ πράξω τι.— Συχνότ. **ἰμείρομαι** ὡς ἀποθ. μετὰ μέσ. ἀορ. α' **ἰμείραμην**, παθ. **ἰμείρθην**.

ἰμεν, α' πλθ. τοῦ **εἶμα**.

ἰμεν, ἰμεναι, ἐπ. ἀντὶ **ἰναί**, ἀπρφ. τοῦ **εἶμα**.

ἰμερο-δερκής, ἐς (**ἰμερος**+**δερκομαι**)· ὁ προσβλέπων μεθ' ὀφθαλμοῦ παῖδες ἐπιθυμῶν.

ἰμερόεις, **εσσα**, ἐν (**ἰμερος**)· ὁ διεγείρων τὸν **ἰμερον** (πόδον, ἐπιθυμίαν, ἀγάπην), ἐράσμιος, δελκτικός, ἀειγαγόπητος, ποθεινός.

ἰμερο-θάλης, ἐς (**ἰμερος**+**τέθηλα** τοῦ **θάλλω**), δωρ. ἀντὶ **ἰμερο-θηλής**· ὁ δάλλων, ἀνδῶν, ἀκμάζων, ἐν

ἡδύτητι (εἰμῶσα εἰς τέρψεις καὶ ἀπολούσεις).

ἸΜΕΡΟΣ, ὁ πόθος, σφοδρὰ ἐπιθυμία, διὰ τί(να), λατ. desiderium || ἀπολ. ἐπιθυμία, ἔρωσ (λατ. cupido).

Ἰμ-εμ. ἰμερος <*ἱμερος, *ἱσμ-ερος: σανοκρ. isá-h (ποδεινός, ἐπιθυμητός), ismá-h, ismá-h (θεός τοῦ ἔρωτος), ischátli, Zenb. isáiti (ζητῶ, ποθῶ), (*is-skō), παλ-γεσμ. eiscōn (ἀναζητῶ, ἀπαιτῶ) (λιθ. jészskóti, παλ-σλκ. iskati=ζητῶ εἶναι θάνατα ἐκ τοῦ γεσμ.) ἄρμ. ais (ἀναζητῶσι) (*ais-ká-— Ἐντεῦθεν: **ἱμεῖρω** (λεοθ. **ἱμεῖρω**, Σαπφ.) κατὰ τινὰς ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ κύρ. ὄν. **Ἰσμήνη**. Κατ' ἄλλους, ἦττον ὀρθός, **ἱμερος** (*zm: σανοκρ. smará-h (ἔρωσ).

ἱμερῶ, αἰολ. ὁ ἀντὶ **ἱμεῖρω**.

ἱμερτός, ἡ, ὄν (**ἱμεῖρω**): ἐπιθυμητός, ποθητός, ἐράσιμος.

ἱμεναί, ποιητ. ἀντὶ **ἱμεναι**, **ἱεναί**, ἀπρφ. τοῦ **εἶμι**.

ἱμονιά, ἡ (**ἱμάς**): τὸ σχοινίον δι' οὗ ἀντλεῖ τις ὕδωρ ἐκ φρέατος || αἰτ. **ἱμονεῖν** ἀπολ.=μῆκος ἐνός σχοινίου, δηλ. τόσον μακρὸς ὅσον σχοινίον χρειάζεται ὁ κάδος (εγκουβάς) διὰ νὰ ἀντλήσῃ τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος.

Ἰν, ὄρω, ἀντὶ **ἔ**, αἰτ. τῆς τριτοπροσώπου προσ. ἀντων.

Ἰν-εμ. ἰ κυπρ. **Ἰν** (=λατ. eum, eam), πιθ. αἰτ. ἐν. τοῦ ἀντων. θέμ. *i-: λατ. is (παλ-λατ. αἰτ. im), γοιθ. is, παλ-γεσμ. ir, λιθ. jis, ji, παλ-σλκ. -ji, σανοκρ. idám (=hoc). βλ. ἐν λ. **ἱθα-γενής**.

ἸΝΑ, Α'. ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ: Ἰνα, διὰ νὰ=δπως=λατ. ut: 1) μεθ' ἄποτ. δοξίης ἐφαρτίζεται ἐξ ἀρχικοῦ χρόνου (δοξίης δηλ. ἡ πρότασις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐφαρτᾶται ἡ διὰ τοῦ Ἰνα εἰσαγομένη τελικὴ πρότασις, ἔχει ῥῆμα χρόνου ἀρχικοῦ): **ἦκει Ἰν' ἰδῆς** = ἔχεις ἔλθει διὰ νὰ ἰδῆς. 2) μετ' **Ἐδντικῆς** τοῦ **πλγίου λόγου**, δοξίης ἢ ἐξ ἧς ἐφαρτᾶται πρότασις ἔχει ῥῆμα χρόνου ἱστορικοῦ: **Παλλάς ἔδωκε μένος Ἰν' ἐκδηλος γένοιτο**=ἡ Παλλάς Ἀθηνά τοῦ ἐπέβαλε δύναμιν διὰ νὰ γίνῃ διάσημος. 3) μετὰ **Ὀριστικῆς ἱστορικοῦ χρόνου**, πρὸς δήλωσιν ἀποτελεζατέρως, τὸ ὅποιον εἶναι ἀδύνατον ἐν τῇ παρόντι: **Ἰν' ἦν τυρλός**=διὰ νὰ ἦμην (εἰς τὴν ὁποίαν περιπτώσιν δὴ ἔπρεπε νὰ εἶχον ὑπάρξει) τυφλός.— **Ἰνὰ μὴ** = διὰ νὰ μὴ (λατ. ut ne).— **Ἰ** ἄλλειπτικῶς μετ' ἄλλων μορίων: **Ἰνα δῆ**, **Ἰνα περ**, **Ἰνα τί** (ἐνν. **γένηται**); = πρὸς ποῖον σκοπὸν; (διὰ νὰ γίνῃ τί;), πρὸς τί;

Β'. ΕΠΙΡΡΗΜΑ:— **Ἰ ἐπὶ τόπου=δπου** (=λατ. ubi) ἐν ᾧ τόπῳ, ὅπου: **Ἰν' ἔτραπον ἡδ' ἐγένοντο**=ἐν τῷ ὁποίῳ τόπῳ (ὅπου) ἀνετράφησαν καὶ ἐγεννήθησαν || μετὰ γαν. τόπου: **Ἰνα γῆς**, **Ἰνα χάρας** κλπ. = λατ. ubi terrarum. 2) = ὅπου=λατ. quo=πρὸς ὃ μέρος, ὅπου, πρὸς ἔπου: **Ἰν' οἴχεται** = πρὸς ὅπου ἔχει ἀπέλθει.— **Ἰ ἐπὶ περιστασίωσαν: γάμος... Ἰνα χρή...** = γάμος, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει...

Ἰν-εμ. ἰ-να εἶναι κατὰ τὴν εἰς τῆς δευτικῆς ἀντων., πρὸλ. σανοκρ. ἱ'na, ἑna, kéna, Zenb. kana, παλ-περο. anā ὁ τύπος **Ἰνα** ἐοχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δεικτ. *τίνα καὶ τὸ ἐρωτημ. *τίνα (ὄργαν. τοῦ *qui-, πρὸλ. Zenb. čina), ἄτινα ἐξηφανίσθησαν ἀμφότερα λόγῳ τῆς ὁμωνυμίας των πρὸς τὸ ἀναφ. **τίνα** (δν, ἄ).

Ἰνδάλλομαι, ἀποθ., ἐν χρῆσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον (εἰδάλειμος, εἰδάλλομαι): φαίνομαι ὁμοίως, ἐομοιάζω || γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι ἐν ὠριμῆν ὁχμήματι || μετὰ διπλῆς δοτ. **Ἰνδάλλετο σφίσι Πηλείωνι**=εφαινετο εἰς αὐτοὺς ὁμοίως πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Πηλέως || ἀπολ. ἐμφανίζομαι, φαίνομαι.

Ἰν-εμ. ἰ: αἰ. β. veid-, vid- βλ. **εἶδος**, **οἶδα**: πρὸλ. σανοκρ. vindáli, Zenb. vindáli (εὐρίσκω), ἄρμ. e-git (=εὐρίσκω), gall. gwn (εὐρίσκω), ἱρλ. find, gall. gwyr (λευκός), gaul. vindo-magus (ὁ λευκός ἀγρός (vindo-) ὁρατός) λάμπων > λευκός).

Ἰνδικός, ἡ, ὄν (**Ἰνδός**): ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰνδοὺς ἢ τὰς Ἰνδίας.

Ἰνδ-ολέτης, -ου, ὁ (**Ἰνδός+ολέσθαι** τοῦ **δλλυμι**): ὁ **ὄλεσε** τῶν Ἰνδίων, ὁ ἐξολοθρεύσας τοὺς Ἰνδοὺς, ἐπὶθ. τοῦ Βάχχου.

ἸΝΔΟΨ, ὁ ὁ ἐξ Ἰνδίων καταγόμενος, κάτοικος τῶν Ἰνδίων.—ὡς ἐπὶθ. = **Ἰνδικός** (8 βλ.).— **Ἰ** ὁ ποταμὸς **Ἰνδός**.

Ἰνδῶος, α, ον=**Ἰνδικός**.

Ἰνες, ὄνομ. πληθ. τοῦ **Ἰς**.

Ἰνίον, τὸ (Ἰς) τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ ἐκ τῶν ὀπισθεν καταβαίνον ἐκ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς πρὸς τοὺς τένοντας ἢ γενικῶς, τὸ ὀπισθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ αὐχὴν τοῦ τραχήλου.—[δτ' ἔτυμολ. βλ. **Ἰς** πρὸλ. Ἰσυχ. **εἰφινίους** τὰς ἐπὶ τοῦ **Ἰνίου σάρκας**].

ἸΝΙΣ, ὁ υἱός, τέκνον (ἄρα καὶ θυγάτηρ).

Ἰν-εμ. ἰ λέξ. Κυπριακῆ, σκοτεινῆς ἔτυμολ. κατὰ τινὰς **Ἰνις** (*ἸΦνις: σανοκρ. γύναη-, λατ. juvenis' κατ' ἄλλους **Ἰνις** εἶναι ἠθλ. τῆς λ. *Ἰνυς <*Ἰνύς κατ' ἀνομοιωσιν=σανοκρ. sūpū-h (υἱός) τέλος κατ' ἄλλους **Ἰν-** <*Ἰννι-, *Ἰννι- βλ. **Ἰνάω** πρωταρχ. σημ. ἐὸ ἐκδιωγμένος).

Ἰνῶ, -ός, συνηρ. -οῦς, ἡ' θυγάτηρ τοῦ Κόδμου, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὸ ὄνομα **Λευκοθέα**.

Ἰν-ώδης, ες (Ἰς+ἰδός) πλήρης Ἰνῶν, νευρώδης, Ἰνώδης.

Ἰξάλος, ον (ἐκ τοῦ **ἄἴσω**, ὡσεὶ κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ **ἄἴθαλος**), ἐπιθ. τῆς ἀγρίας αἰγός' πηδητικός, ὀρμητικός.

Ἰν-εμ. ἰ **Ἰξάλος** Ἰξάλῃ (ἐνν. **δορὰ**)=δέρμα τράγου: **αἶξ**, ἄρμ. aic (αἶξ), Zenb. izaēna- (δεομάτινος) ἔξ ἱατ. β. aig (πηδῶ). βλ. **Ἰγχοσ**. Κατ' ἄλλους ἡ λ. εἶναι θάνατον ἐξ ἀσπαστικῆς τίνος γλώσσης.

Ἰξεσθαί, ἀπρφ. μέλ. τοῦ **ἰκνέομαι**.

Ἰξευτής, ὄρω, ὁ (ἰξεύω) ὁ διὰ τοῦ Ἰξου συλλαμβάνων πτηνά, ὀρνιθοθήρας, πτηνοθήρας || ὁ στήνων παγίδας.

Ἰξεύω, μελ. -σω (ἰξός) συλλαμβάνω διὰ τοῦ Ἰξου (διὰ τῆς ἰξόβεργας).

Ἰξο-βολέω, μελ. -ήσω' συλλαμβάνω διὰ τοῦ Ἰξου. Ἐκ τοῦ

Ἰξο-θόλος, ον (ἰξός + βάλλω) ὁ θάλλων (τοποθετῶν, στήνων) ἰξόν (εἰξόβεργας, εξόβεργας, ἰξευτικούς) κάλδουμος.

Ἰξο-εργός, ὁ (ἰξός + *εργω) ὁ χρησιμοποιῶν ἰξόβεργαν, ὁ διὰ τοῦ Ἰξου συλλαμβάνων πτηνά, πτηνοθήρας.

Ἰξομαι, μέλ. τοῦ **ἰκνέομαι**.

Ἰξον, ἐπικ. ἀορ. ὁ' τοῦ **Ἰκω**.

ἸΞΟΨ, ὁ, λατ. viscum' παρασιτικὸν φυτὸν φθόμενον ἐπὶ τῆς δρυὸς κυρ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων δένδρων (μηλέας, ἀπιθέας), ἔχον φύλλα ὁμοία πρὸς τὰ τῆς πύσου.— **Ἰ** κολλητικὴ ὕλη, κόλλα, παρασκευασμένη ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ φυτοῦ, λατ. viscus

Ἰν-εμ. ἰ λατ. viscum, πρὸλ. Ἰταλ. visciola (ἀγριοκέρασο), παλ. γεσμ. wihsela (ἀγριοκέρασο), ρωσ. κ.λ.π. višnja (ὁπῶθεν λιθ. vyzsné = κεράσι), πρὸλ. λατ. *visp- ἐν τῷ γεσμ. wispel (ἀγριοκέρασο) **ἰξεύω**, **ἰξόω**.

Ἰξο-φορέω, -έωσ, ὁ (ἰξός + φέρω) ὁ φέρων ἰξόν, ἀληθιμῶς δι' ἰξού.

ἸΞΥΨ, -ύος, ἡ' δοτ. **ἰξύι** καὶ συνηρ. **ἰξυῖ** ἡ ὄσφυς, ἡ μέση.

Ἰν-εμ. ἰ: ὑπὸ τινων θεωρεῖται συγγ. τῷ λατ. ilia, — um: ἔλλ. Ἰλια (=πλευρὰ, κοιλία) πάντως **ἰξός** πιθ. =*ἰχός, *ἰσχός πρὸλ. **ἰξός**: λατ. viscum, ἀξίγη: λατ. ascia, **ἰξίφος**: αἰολ. ὄρω. **ἰξίφος**: ἰσχίον ἰσχι (=κοιλίτης κοτυλοειδῆς τοῦ ὀσίου τῆς λαγόνος).

Ἰό-βακχος, ὁ (ἰώ + Βάκχε) ὁ Βάκχος, ὄν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῆς ἐπιφωνήσεως **ἰώ** ὕμνος ἀρχόμενος διὰ τῶν λέξεων **Ἰώ Βάκχε**.

Ἰο-βλέφαρος, ον (ἰον + βλέφαρον) ὁ ἔχων ἰοχρόους βλέφαρίδας (σκοτεινογάλακτα μάτια).

Ἰο-βολέω, μελ. -ήσω' ἐκσφενδονίζω, ρίπτω, θέλω, τοξεύω.— **Ἰ** ρίπτω (χύνω) δηλητηρίον. Ἐκ τοῦ

Ἰο-θόλος, ον (ἰός + βάλλω) ὁ ρίπτων θέλη, τοξότης.— **Ἰ** ὁ χύνων δηλητηρίον, δηλητηριώδης.

Ἰσ-θαστῆχος, ον (ἰσθ+βαστρηχος) ὁ ἔχων **ἰσθασίαι**, (ἰσχροῦς, σκοτεινοχρόμους) θαστῆχους.

Ἰδ-δετος, ον (ἰον + δέω) ὁ δεδεμένος ἢ πεπλεγμένος δι' ἰων (μὲ βιολεττες).

Ἰσ-δόκος, ον (ἰός + δέχομαι), ἐπὶ φαρμάκῳ ἢ δεχομένη (ἐγκλειούσα, φέρουσα) βέλῃ.

Ιο-ειδής, ες (Ιον + ειδος)· δμοιος προς Ιον κατά τὸ χρώμα, Ιόχρους, ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ιόεις, οσσα, ον (Ιον)· ὁ ἔχων τὸ χρώμα Ιου, σκοτεινὸχρωμος, μέλας.

Ιοῖην, ἀττ. ἀντι Ιοῖμι, εὐκτ. τοῦ εἰμι.

Ιοῖσαι, ἄπρ. ἀντι Ιοῖσαι, θηλ. μτχ. τοῦ εἰμι.

Ιομεν, ἄπρ. ἀντι Ιομεν, ἀ' πληθ. ὑποτ. τοῦ εἰμι.

Ιο-μίγης, ες (Ιός + μίγνυμι)· ὁ μεμειγμένος με δηλητήριο, δηλητηριασμένος, δηλητηριώδης.

Ιό-μορος, ον (Ιον + μόρος, μοῖρα)· δύσμοιρος, κακόμοιρος, μαρόμοιρος, δυστυχής || ὁ ἔχων θηλ. τὴν μοῖραν τοῦ Ιου (θηλ. βραχυδύς).

Ἴετμ.· ὁ ἀρχ. Σχολιαστής ἐρμηνεύων **Ιόμορος** = οἱ περὶ τοὺς Ιούς (τ.ἔ. τὰ βέλη) κακοπαθόντες παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ Ιός = βέλος. Ἡ ἔτυμολ. αὕτη ἀποκρούεται λόγῳ τῆς προσφθίας τοῦ ε, μακροῦ μὲν ἐν λ. Ιός, βραχύς δὲ ἐν λ. Ιό-μορος. Ἄλλοι ἐρμηνεύουσι μὲν **Ιόμορος** = δύσμοιροι, δυστυχεῖς, ἀλλὰ δὲν δέχονται τὴν ἐκ τοῦ Ιον + μοῖρα παραγωγὴν (τ.ἔ. οἱ ἔχοντες τὴν μοῖραν τῶν Ἴων, βραχυδύς). Πιθανωτέρα ἴσως ἡ ἐκ τοῦ Ιά (= κραυγὴ, φωνή) + **μορος** (πρβλ. **ἔγχεσιμορος**) παραγωγὴ, ὅπου **Ιά-μορος** = οἱ «βοῶν ἀγαθοῖς», θορυβώδεις, παραχύδεις. Διὰ τὸ δ' οὐνεβ. **-μορος**, ὅπου ἐπίσης εἶναι σκοτεινόν, μὴ γινεμένης δεκτικῆς τῆς πρὸς τὰ **μόρος**, **μοῖρα** σχέσεώς του, πρβλ. παλ-ἰρλ. mān (μέγας), γοτθ. mērs (περίφημος), πρβλ. **θλακτό-μορος**.

ἼΟΝ, τό· ἡ διολέττα (κοιν. «Ἴτοι»), «μενεξές», λατ. νιοία.

Ἴετμ.· Ἴον (***Ἴον**), πρβλ. Ἰουκ. «γία (τ.ἔ. **Ἴία**) ἀνθη» συγγ. τῆ λατ. νιοῖ (πλέκω) (βλ. ἐν λ. **Ἴνυς**), διότι τὸ Ἴον εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν χρησιμοποιοῦμενον διὰ τοὺς στεφάνους ἄνθος, πρβλ. **Ἰοστέφανος** = ὁ ἔστεφανωμένος με Ἴα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῶν Μουσῶν, τῶν Χαρίτων, τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκ τούτου καὶ τὸ **Ἰοδναφής** = σκοτεινὸς ὡς τὰ Ἴα· βλ. **δνόφος**.

Ἴον, ἐπικ. τύπος πρτ. τοῦ εἰμι.

Ἴονδός, -άδος, ἡ· τριχωτός, μαλλιαρός, τραχύμαλλος || ἐπιθ. τῆς ἀγρίας αλόγος. Ἐκ τοῦ

Ἴονδός, ὁ νέα θρίξ, ρίζα τριχῶς || τὸ χνούδι τοῦ προσώπου || ἔξανδήματα νεότητος ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ἴετμ.· **Ἴονθος**· **Ἴονθός**· **Ἴονθος** (ἰαπ. ***vi-von-dho**· παλ-ἰρλ. find (= κόμη ἀνδρώπου, φύλλωμα) (ἰαπ. **vūdhā**· παλ-γερμ. **wint**· (ἰαπ. ***vendho**· -ā-) ἐν τῆ **wint-brāwa** (ὄφρυς), παλ-ἰρλ. **fēs** (μαλλιά) (ἰαπ. ***vendh-s-o**), παλ-αου. **vašū, asū** (γένειον, μύσταξ) (ἰαπ. ***vonch-s-o**) παλ-πρωσ. **wanso** (τὸ πρῶτο χνούδι).

Ἴόνιος, α, ον (Ἴώ)· ἐκ (τοῦ δνόματος) τῆς Ἴωθ· **Ἴόνιος κόλπος** = ἡ θάλασσα ἢ μεταξὺ τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ ἀνοιγμα τῆς Ἀδριατικῆς, τὸ ὅπου ἐπέφερεσ κολυμβῶσα ἡ Ἴώ = ἄσχετος πάντως πρὸς τὸ σημερ. Ἴόνιον πέλαγος.

Ἴόντες, μτχ. πληθ. τοῦ εἰμι.

Ἴο-πλόκαμος, ον (Ἴον + πλόκαμος)· ὁ ἔχων ἰοειδεις πλοκάμους, μαύρα μαλλιά.

Ἴός (Α), ὁ, πληθ. **ἰοί** ἀλλὰ καὶ ἀνωμ. **ἰά** (ἴεσαι τοῦ εἰμι ἢ **ἴεμι**?)· βέλος.— [ἄμ. **ἴος** (***ἴσφο-ς**· ἰανασκρ. **isu-h**, **Zend. išu**· βέλος, δῆγμα).

ἼΟΨ (Β), ὁ· σκυρῖα, ἄνθος χαλκοῦ, λατ. **aerugo**.

Ἴετμ.· ἔτυμολ. ταυτίζεται πρὸς τὸ ἐπόμενον **ἰός** = δηλητήριο.— **ἰόεις** ὡς ἐπιθ. τοῦ αἰδήριου τοῦ ἀκτεθειμένου εἰς σκυρῖαν ἀνάγεται ὑπὸ τῶν εἰς τὴν λ. ταῦτην καὶ θεωρεῖται ὡς αὐτῶν συνών. τῆ λατ. **virōsus** (δηλητηριώδης), καὶ τῆ **ianoscρ. visānāp** τοῦτο εἶναι ἀσφαλμένον· τὸ **ἰόεις αἰδήριος** παραγίνεται ἐκ τοῦ **Ἴου** (καὶ **ἴει** τὸ **ἴ**) καὶ δηλοῖ τὸ χρώμα.

ἼΟΨ (Γ), ὁ· δηλητήριο, κυρ. ἔρπετων.

Ἴετμ.· **ἰός** (ἰαπ. ***vesō-s** = λατ. **virus** (= χυμὸς, ὅπου, ζῶων ἢ φυτῶν) δηλητήριο), συγγ. τῆ ἰρλ. **fē** («κατ. ***viso**» = δηλητήριο, πρβλ. **ianoscρ. visām** (δηλητήριο), **visā-h** (δηλητηριώδης), **Zend. viš-viša** (δηλητήριο), γαλλ. **gwy** (ὕγρος, ρευστός) («κατ. ***viso**» **gwyar** (αἷμα) «κατ. ***veis**· ἢ ***vis**· πῖθ. συγγ. καὶ τῆ **ianoscρ. ve'salli** (ὕγροποιούμαι).

Ἴος, **ἴα**, ἐπικ. ἀντι **ἴεις**, **ἴα**· ὁτ. **ἴφ** ἀντι **ἴνι**.

Ἴο-στέφανος, ον (Ἴον + στέφανος)· ὁ φέρων (φορῶν) στέφανον ἐξ Ἴων.

Ἰότης, -ητος, ἡ· ἄβλητος, ἀπόφθοσις || κατὰ τὸ πλεον στον κατὰ ὁτ.: **θεῶν Ἰότης** = τῆ βουλήσει, τῆ ἐπιθυμίᾳ, τῶν θεῶν.

Ἴετμ.· **Ἰότης** (***ισοτᾶς**, ἐκ β. **is** (= κάμνω προσπάθειαν διὰ τι, ἐπιθυμῶ), πρβλ. **Ἰμαρος**. Ἦτον ὀρθὴ εἶναι ἡ ἐκδοχὴ, καθ' ἣν παράγεται ἐκ τοῦ **ἴεμαι** (= ἐπιθυμῶ), ὅπου **Ἰότης** = ***Ἰότης**.

Ἴο-τύπης, ες (Ἰός + τύπηναι τοῦ τύπτω)· ὁ βληθεῖς, πληγείς, ὑπὸ (διὰ) βέλους.

Ἴού, καὶ **ἰού**, ἐπιφώνημα πόνου, θλ(ψ)ως (λατ. **heu**) = οἶμο, ἀλλοιομενον || **σπανίως**, ὡς τὸ **ἰώ**, κραυγὴ χάρος.

ἰουδαῖζω, μελ. -ῶ· ζῶ ὡς Ἰουδαῖος, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν, τοὺς μιμοῦμαι.

Ἰουδαϊκός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὁ ἀρμόζων εἰς Ἰουδ. Ἐκ τῶν

Ἰουδαῖος, α, ον· ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα, || ὡς οὖο.: 1) Ἑβραῖος. 2) **Ἰουδαία** (ἀνθ. γῆ) = ἡ χώρα τῆς Ἰουδαίας.

Ἰουδαϊσμός, ὁ· τὸ φέρεσθαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰουδαίων.

ἰουλις, -ἰδος, ἡ· εἶδος ἰχθύος, κοιν. **γύλος**.

Ἰουλος, ον (οὔλος μετὰ προθεμ. ε-)· τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῦδες γένειον || **ὑπὸ κροτάφοισιν Ἰουλοι** = οἱ πρῶται τῶν τριχῶν τοῦ γένειου ἐκφύσεις κάτω ἀπὸ τοὺς κροτάφους, τ.ἔ. τὰ παραγονθῖδια γένεια, «φαβορίτες». — [**Ἰουλος** (***Ἰῶ-Fol-vo** ἢ ***Ἰῶ-Fol-vo-s**, πρβλ. **οὔλος** (***Fol-vo-s** ἢ ***Fol-vo-s**)]· **ἰο-χάιρα**, ἡ· (ἰός + χαιρῶ ἢ χέω?)· ἡ χαιρούσα, ἐνδουσιαζομένη, μετὰ τὸ νά ρίπτη ἔβλη (ἐκτὸν ἐκ τοῦ **χαιρῶ**) ἢ ἡ χέουσα, ἡ ἐκτοξεύουσα, βέλη (ἡ ριπτοσασ ταῦτα ὡς βροχὴν τρόπον τινά), ἀντὶ ἐκ τοῦ **χέω**.

Ἴετμ.· **ἰοχάιρα** (ἰός (= βέλος) + χέ[**F**]ω (= χύνω).— Κατ' ἄλλους **ἰοχάιρα** < ***Ἰῶ-χέφαιρα** < ***Ἰῶ** (= κραυγὴ, βλ. ἐν **ἰό-μόρος**) καὶ πρβλ. **Ἄρτεμας κελαδεινῆ**) + β. **ἴηου** (= φωνάζω)· **ianoscρ. hánatē, Zend. zanātī** (φωνάζω), ἰρλ. **guth** (κραυγὴ) κλπ. κατὰ ταῦτα **ἰοχάιρα** = ἡ ἐκβάλλουσα κραυγὴν κυνηγίου.

Ἰνο-κῆς, ες (Ἰπνός + κῆς τῶν καίω)· ὁ ὀπηθεῖς ἐν κλιβάνῳ (ὁ καψαλιοθεῖς εἰς τὸν φούρνον).

Ἰνο-λέβης, -ητος, ὁ (Ἰπνός + λέβης)· λέβης κτιστός γύρω, ὅπου ὁ φούρνος, ἀτμολέβης (καζάνι).

Ἰνο-ποιός, ὄν (Ἰπνός + ποιεῖω)· ὁ κατοκεκῶζων Ἰπνός (τ.ἔ. φούρνος), ἢ ὁ ἐργαζόμενος εἰς **Ἰπνός** (φούρνος, κλιβάνος).— ὡς οὖο. κεραμεύς, ἄσουλκαδός.

ἸΠΝΟΨ, ὁ· κλιβανός, κόμινος, «φοῦρνος», λατ. **furnus**.— || ὁ τόπος τοῦ κλιβάνου, μαγειρεῖον **εκουζίνας**. = III **λόπηρ**, φανός.

Ἴετμ.· ἀθεβ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐκ β. **παπ**· τοῦ **πέσσω**, ὡσαύτ' ὁ ἀρχικὸς τύπος νά ἦτο **πεινός**· ἄλλοι τὸ ἐθάρησαν συγγ. τῆ παλ-πρωσ. **wumpnīs** (κλιβανός), **umnode** (ἀρτ· ποιεῖον), παλ-Νορβ. **oŋn**, ἀγγλ. **oŋn**, **ovon**, παλ-γερμ. **oŋn** (κλιβανός)· τὸ τελευταῖον ἄνω τῶν ἄλλοι θεωροῦν δάνετον ἐκ τοῦ **Γκατ**.

***υρνος** (ἰαπ. ***uqno-s**, ἐκ δὲ τοῦ **ιαπ. *uqnos** θά ἀνέμνε τις ἐν τῆ ἑλλ. ***υκνος** καὶ οὐχὶ **ἰπνός**. Φαίνεται λοιπὸν ὡς μεμονωμένη μάλλον λέξις ἢ ἑλλ. **ἰπνός**.

Ἴπος, ὁ, ἡ (ἴετμομαι)· τὸ ἐν τῆ μύθρᾳ (ποντικοπαγίδι) ζύλον, ὅπου πίπτει ἐπὶ τῶν μυῶν καὶ συγκρατεῖ αὐτοὺς ἀκινήτους || γενικῶς, πῶσα παγίς, ἐφόκος || πᾶν θῆρος, ὅπου πιέζει.

Ἴετμ.· **Ἴπος**· **ἰπῶν** (ἀπ. **ἴε**) = πιέζω, συνδιδῶ· **Ἰπωσις** (βλ. λ.)· **Ἰπωτήριον** (πιεστήριον)· ἡμῖρ. **ἴπτομα** (βλ. λ.)· πρβλ. **Ἰουκ. εἴψον· δεσμοκτήριον**· πῖθ. ἐκ β. ***ἴεπ**· **ιαπ. *vīqν**· λατ. **vīx** (μόλις, μετὰ κόπου).

Ἰπῶς, μέλ. -ῶσ· κατοπιέζω, καταδιδῶ.— Παθητ. κατοπιέζομαι, συντρίβομαι || **εἰς ποταῖς ἰπούμενος** = συνδιδόμενος κάτω ἀπὸ τοὺς φέρους.

Ἰππ-αγρέται, -ῶν, οἱ (ἰππᾶν + ἀγείρω)· τρεῖς ἀρχοντες ἐν Λακεδαιμόνι, οἵτινες ἐξέλεγον τριακοντούς νέους ἐκ τῶν ἀφῆδων πρὸς κατὰξιν εἰς τὴν ἐπιπνον σωματεσουλκῆν τῶν βασιλέων.

ἱππ-ἀγωγός, ὄν (ἵππος+ἀγω)· ὁ ἄγων (φέρων, μεταφέρων) ἵππου, κῆρ. ἐπὶ πλοῖα: *ἱππαγωγοὶ νῆες*=πλοῖα κατάλληλα διὰ τὴν μεταφοράν ἱππικῶν.

ἱππάζομαι, μέλ. *-άσσομαι*, ἀποθ. (ἵππος)· ἐλαύνω ἵππους, ὀδηγῶ ἄρμα || μτρ. ἱππέω || *ἱππάζομαι χώραν*—ἐφιππος διατρέχω τὴν χώραν.— || ὡς παθ. ἐπὶ ἵππου, ἐλαύνομαι, ἱππεύομαι, ὑπὸ τινος || δαμάζομαι, τιθασεύομαι.

ἱππ-αίχιμος, ὄν (ἵππος + αἰχή)· ὁ μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἐφιππος πολεμιστής.

ἱππ-ἀλεκτρῶν, -όνος, ὁ (ἵππος + ἀλεκτρῶν)· μυθικὸν τέρας· πετεινὸς ἄμα καὶ ἵππος, γερύω, ἐικονιζόμενος συνήθως εἰς τοὺς περσικοὺς τάπητας.

ἱππέλιδος, -ου, ὁ· ποιητ. τύπος ἀντὶ ἱππέυς.

ἱππάπαι, (ἵππος)· κραυγὴ τῶν ἱππέων μεταξὺ τῶν, πρὸς κωμικὴν ἀπομίμησιν τῆς μεταξὺ τῶν ναυτῶν συνηθιζομένης κραυγῆς *ῥυππαπαί*.

ἱππάριον, τό, ἕκοκρ. τοῦ ἵππος· μικρὸς ἵππος, εὐλόγιον.

ἱππ-αρμοστής, -οῦ, ὁ (ἵππος + ἀρμοστής) λέξις τῶν Λακεδαιμονίων ἀντὶ ἱππαρχος.

ἱππ-αρχέω, μέλ. *-ήσω* (ἱππαρχος)· εἶμαι ἱππαρχος, τ.ἔ. ἄρχων (ἀρχηγός, στρατηγός, διοικητής) τοῦ ἱππικοῦ, τῶν ἱππέων || διοικῶ τὸ ἱππικόν. *Ἐξ αὐτοῦ τό

ἱππ-αρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱππάρχου, ἡ διοίκησις τοῦ ἱππικοῦ.

ἱππ-αρχικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἱππαρχον. *Ἐκ τοῦ

ἱππ-αρχος καὶ **ἱππ-άρχης**, -ου, ὁ (ἵππος + ἀρχω)· ὁ διευθύνων τὸν ἵππον, ἐπιθ. τοῦ Πισσιδῆνος.— || ὁ διοικητής τοῦ ἱππικοῦ· ἐν Ἀθήναις ἦσαν δύο ἱππαρχοι.

ἱππάς, -άδος, ἡ· θηλί τοῦ ἱππικός· *ἱππάς στολή*=ἱππική στολή, στολή ἱππέως, ὁ μανδύας τοῦ ἱππέως.— || ὡς οὖς. (ἐνν. τάξις)=ἡ τάξις τῶν ἱππέων || ὁ φόρος τῶν ἱππέων (census equestris).

ἱππάσεια, ἡ (ἱππάζομαι)· τὸ ἱππεύειν, ἡ ἐκγύμνασις τῶν ἱππέων. 2) τὸ ἐλαύνειν ἄρμα, ἄρματῆλασι.

ἱππῆσιμος, ἡ, ὄν (ἱππάζομαι)· κατάλληλος δι' ἵππου ἢ δι' ἵππασσαν || ὁ εὐκόλως ἱππεύόμενος.

ἱππαστήρ, -ῆρος, καὶ **ἱππαστής**, -οῦ, ὁ (ἱππάζομαι)· ἱππέυς.— || ὡς ἐπιθ., κατάλληλος πρὸς ἵππασσαν.

ἱππεία, ἡ (ἱππεύω)· τὸ ἱππεύειν ἢ ἐλαύνειν ἵππους || ἡ περὶ ταῦτα ἐπιτηδεΐτης, ἱκανότης || κυρ. ἄρματῆλατικοὶ ἀγῶνες.— || τὸ ἱππικόν.

ἱππέιος, α, ὄν (ἵππος)· ὁ ἀνήκων εἰς ἵππους || *ἱππέιος λόφος*=λοφίον ἀπὸ τρίχας οὐράς ἵππου.

ἱππ-ερος, ὁ (ἵππος + ἔρος)· ἔρωσ πρὸς ἵππους, ἱππομανία.

ἱππευμα, -ατος, τό (ἱππεύω)· τὸ ἱππεύειν || πορεία, ἐκδρομή, ἐφ' ἄρματος.

ἱππέυς, -έως, ἰων. -ῆος, ὁ (ἵππος)· παρ' Ὀμ. ὁ ἐπιβαίνων ἵππου ἢ ἄρματος (ἄρματῆλάτης) || ἡ ὁ πολεμιστής ὁ μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἄρματος. 2) ἀνὴρ ἐφιππος, ἱππέυς, «καβαλλάρης».— || ἐν Ἀθήναις, οἱ ἱππεῖς, ἀττ. *ἱππέης*, ἀπειτέλουν τὴν δευτέραν τάξιν τῶν πολιτῶν κατὰ τὸ πλιτεύμα τοῦ Σόλωνος· οἷτοι ἐπρεπε νὰ ἔχωσιν εἰσοδήματα τριακοσίων μεδίωνων καὶ νὰ τρέφωσιν ἕνα πολεμικὸν ἵππον καὶ ἕνα κοινὸν ἵππον διὰ τὸν ἱπποκόμον· βλ. *πεντακοσιομέδιμνοι*.

2) ἐν Σπάρτῃ, ἱππεῖς ἐκαλοῦντο οἱ 300 ἐπίλεκτοι ἐφιπποὶ σωματοφύλακες τῶν βασιλέων, ἀλλ' οἱ ὅσοι οὐκ εἶχαν χρόνον εἶχον παύσει νὰ εἶναι πραγματικῶς ἐφιπποὶ· βλ. *ἱππαργεῖται*.

ἱππευτήρ, -ῆρος, ὁ καὶ **ἱππευτής**, -οῦ· ἱππέυς, ἐφιππος. *Ἐκ τοῦ

ἱππεύω, μέλ. *-ῶ* ἀόρ. α' *ἱππεύω* (ἱππέυς)· εἶμαι ἱππέυς. εἶμαι ἐφιππος, «καβαλλεῖς» || μτρ. ἐπὶ ἀνέμου, *Ζεφύρουσ πνοαῖς ἱππεύσαντος* = ὅταν ὁ Ζεφύρος ἐπνευσεν ὀρμητικῶς (ὡσεὶ ἐφιππος ἐπὶ τῶν ἰδίων τῶν πνοῶν), πρβλ. Ὀρατίου *Eurus equitavit per undas*.— || ὑπηρετῶ εἰς τὸ ἱππικόν, εἶμαι ἐφιππος στρατιώτης.

ἱππῆας, ἐπ. κληθ. αἰτ. ἀντὶ ἱππῆας.

ἱππηδόν, ἐπίρ. (ἵππος)· ὡς Ἴππος.— || ὡς ἱππέυς· *ἱππηδοῖσι*, ἐπ. ἀντὶ ἱππεύοι, δοτ. κληθ. τοῦ ἱππέυς.

ἱππ-ηλάσιος, α, ὄν (ἵππος + ἐλαύνω)· κατάλληλος διὰ τὴν ἵππασσαν ἢ διὰ τὴν ἄρματῆλασσαν || *ἱππηλασία δόδος* = ὀδὸς κατάλληλος δι' ἄρματῆλασας ἀμαξιτὸς δρόμος.

ἱππ-ηλάτῃ, ὁ· ἐπ. τύπος ἀντὶ ἱππηλάτης.

ἱππ-ηλάτῃς, μέλ. *-ήσω*· ἱππεύω ἢ ἐλαύνω ἵππους. *Ἐκ τοῦ

ἱππ-ηλάτης, -ου, ὁ, ἐπ. **ἱππηλάτα** (ἵππος+ἐλαύνω)· ὁ ἐλαύνων ἢ ὀδηγὸν ἵππου, ἄρματῆλάτης || ὁ μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἄρματος || τιμητικὸν ἐπίθετον, ὡς σήμερον τὸ *ἱπποτής*.

ἱππ-ηλάτος, ὄν (ἵππος + ἐλαύνω)· κατάλληλος δι' ἵππασσαν ἢ ἄρματῆλασσαν. 2) ὁ ὑπὸ ἵππων ἐλαυνόμενος (συρδόμενος).

ἱππ-ημολγοί, -ῶν, οἱ (ἵππος+ἡμέλγω)· οἱ ἡμέλγοντες τὰς θηλείας ἵππους (τὰς φοροδάσας) || φυλὴ Σκυδικὴ ἢ Ταρταρική.

ἱππ-ἄναξ, -ακτος (ἵππος+ἀναξ)· ὁ ἀναξ (ἡγεμῶν) τῶν ἱππέων.

ἱππικός, ἡ, ὄν (ἵππος)· ὁ ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους || *ἀγὼν ἱππικός*=ἱπποδρομίαι ἢ ἄρματῆλασσαι.— || ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) τὴν ἵππασσαν, ἱππευτικός || ὁ ἐμπειρος, ἱκανός, εἰς τὴν ἵππασσαν. 2) ἡ *ἱππική* (ἐνν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν.— || τὸ *ἱππικόν*, ὡς καὶ νῦν, οἱ ἱππεῖς στρατιῶται.— IV ἐπίρ. *-κῶς* = κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱππέων, ὡς ἀρμόζει εἰς ἱππέας.

ἱππίος, α, ὄν (ἵππος)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς ἵππον ἢ ἵππους.

ἱππιο-χαίτης, -ου, ὁ (ἵππος+χαίτη)· ὁ ἐξ ἱππέων τριχῶν, ὁ τραχύμαλλος, ἀπὸ τρίχας οὐράς ἵππου.

ἱππιο-χάρμης, -ου, ὁ (ἵππος+χάρμη)· ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος μαχόμενος. 2) ἱππέυς.

ἱππο-βάμων, ὄν, γεν. -όνος (ἵππος + βαίνω)· ὁ βαίνων ἐπὶ ἵππου, ἐφιππος. 2) μτρ. *ῥήματα ἱπποβάμονα*=μεγάλοι λέξεις, πομπῶδεις φράσεις.

ἱππο-βῆτης, -ου, ὁ (ἵππος+βαίνω)· ὁ ἀναβάτης ἵππων, ἱππέυς.

ἱππο-βότης, -ου, ὁ (ἵππος + βόσκω)· ὁ βόσκων (τρέφων) ἵππους ὁ ἐν Χαλκίδι τῆς Ἐθβολας *ἱπποβόται* ἦταν τάξις ἀγεγῶν, ὡς οἱ *ἱππεῖς* ἐν Ἀθήναις, *ἱππέται* τρέπον τινά.

ἱππο-βοτος, ὄν (ἵππος+βόσκω)· ὁ βοσκόμενος (τρωγόμενος) ὑπὸ ἵππων, καλὸς διὰ βοσκήν, πλούσιος εἰς κτηνοτροφίαν, πλούσιος εἰς βοσκήματα.

ἱππο-βουκόλος, ὁ (ἵππος+βουκόλος)· ὁ βόσκων (συντηρῶν) ἵππους.

ἱππο-γέράνοι, οἱ (ἵππος + γέρανος)· ἱππικὸν ἐκ γεράνων.

ἱππο-γῦποι, οἱ (ἵππος + γύψ)· ἱππικὸν ἐκ γυψῶν.

ἱππο-δάμος, ὄν (ἵππος+δαμάω)· ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους || ὡς οὖς, δαμοστῆς ἵππων.

ἱππο-δάσεια, θηλ. ἄνω ἀρ. *ἱπποδάσεια* ἐν χρήσει *ἵππος+δασύς*, ἐπιθ. τοῦ οὖς. *κόρυς*· περικεφαλαία μὲ λοφίον ἀπὸ δασείας τρίχας οὐράς ἀλόγου.

ἱππο-δέσμοα, -ων, τὰ (ἵππος + δεσμός)· ἡνία ἵππων, «κοπίστρια».

ἱππο-δέτης, -ου, ὁ (ἵππος + δέω)· ὁ δένων ἵππους || φορβία ἵππου («κοπίστρια»).

ἱππο-διώκιος, -ου, ὁ, δωρ. *-τας* (ἵππος+διώκω) = *ἱππηλάτης* (ὁ βλ.).

ἱππο-δρομία, ἡ (ἱπποδρομος)· ἐτι καὶ νῦν, ἱπποδρομίαι ἢ ἄρματῆλασσαι (ἱπποδρομικοὶ ἀγῶνες ἢ ἄρματῆλατικοί). *Ἐξ αὐτοῦ τό

ἱππο-δρόμιος, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς ἄρματοδρομίας.— *Ἐπιθ. τοῦ Πισσιδῆνος, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς ἄρματοδρομίας.

ἱππο-δρόμος, ὁ (ἵππος + δρόμος)· ὀδὸς δι' ἄρματα || ἱπποδρομία, ἄρματοδρομία || ὁ τόπος ἐνθα ἐτέλοοντο οἱ ἱππικοὶ ἀγῶνες (ἱπποδρομικοὶ καὶ ἄρματῆλατικοί), ἱπποδρόμιον.

ἱππο-δρόμος, ὁ (ἵππος + δραμεῖν)· ὁ ἐφιππος δρομεύς.

ἱππόθεν, ἐπίρ. (ἵππος)· ἐκ τοῦ ἵππου (ἐπὶ τῶν ἡρώων τοῦ Δουρεῖου ἵππου).

ἵπποιον, ἐπ. γεν. δυν. τοῦ ἵππου.
ἵππο-κάνθαρος, δ' εἶδος κανθάρου, ἀλογόκανθαρος, λέξις τῶν κωμικῶν ποιητῶν.

ἵππο κέλευθος, ὄν (ἵππος + κέλευθος) ὁ ἐπὶ ἵππου (ἄρματος) ποιούμενος τὴν κέλευθον, συνών. τῆ *ἱππηλάτης* || ἱππεύς, ἀμαξηλάτης.

ἵππο-κένταυρος, δ' (ἵππος + κένταυρος) ἵππος ἄμα καὶ κένταυρος || κατὰ τὸ ἥμιου (ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀσφύος) ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμιου ἵππος.

ἵππο-κομέω, μελ. -ήσω περιποιούμαι ἵππους, εἶμαι ἱπποκόμος || *ἱπποκομῶ κἀνθάρον* = περιποιούμαι κἀνθάρων ὡς ἱπποκόμος. Ἐκ τοῦ

ἵππο-κόμος, ὄν (ἵππος + κομέω) ὁ συντηρῶν ἢ περιποιούμενος ἵππους. — || ὡς οὖν. ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐν πολέμῳ θεράπων ἢ ἀκόλουθος τοῦ Ἀθηναίου ἱππέως.

ἵππο-κομος, ὄν (ἵππος + κόμη) ὁ κεκαλυμμένος (ἢ κεκοορμημένος) μέ κόμην ἵππου (ἢ γλ. μέ τρίχας οὐρᾶς ἵππου, ἐπιθ. ἰδίᾳ τῆς περικεφαλαίας).

ἵππο-κορυστής, -οῦ, δ' (ἵππος + κορύσσω) ὁ ἐφωδιασμένος μέ ἵππον, ἐφιππος πολεμιστής, *ἱππεὺς* || ἢ ὁ κορύσσειν (τ. ἔ. ἐτοιμάζων, ἐξοπλίζων) ἱππικὸν ἄρμα || ὁ ἀφ' ἵππων (ἢ ἀπὸ τοῦ ἄρματος) μαχόμενος πολεμιστής.

ἵππο-κράτέω, μέλ. -ήσω (ἵππος + κρατέω) εἶμαι ἀνώτερος τινος, ὑπεριχώω τινός, νικῶ τινα, διὰ τοῦ ἱππικοῦ. — Παθητ. εἶμαι κατώτερος, εἶμαι ὑποδεέστερος τινος κατὰ τὸ ἱππικόν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἵππο-κράτεια, ἢ (ἵπποκρατέω) νίκη ἐν ἵππομαχίᾳ, ἢ νίκη διὰ τοῦ ἱππικοῦ.

ἵππο-κρημνος, ὄν (ἵππος + κρημνός) ὁ τρομακτικὰ ἀπότομος || *ἱπποκρημνον δῆμα* = λέξις τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ σπᾶρη κανεῖς τὸ κεφάλι του διὰ νὰ τὴν ἐννοήσῃ.

ἵππο-κρήνη, ἢ βλ. *ἱππουκρήνη*.

ἵππο-κροτος, ὄν (ἵππος + κροτέω) ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον τῶν θημάτων ἵππου.

ἵππο-λόφος, ὄν (ἵππος + λόφος) ὁ ἔχων λόφον (λοφίον) ἐξ ἱππεῶν τριχῶν.

ἵππο-μάνης, ἐς (ἵππος + μάνηαι τοῦ μάλνομαι) ὁ τρελλός δι' ἵππους, ὁ ἑμμανὸς ἀγαπῶν τοὺς ἵππους || ὁ ἀφδονῶν εἰς ἑλᾶσταιν, ἐν ᾧ οἱ ἵπποι νέμονται, τρελλοὶ δι' αὐτὴν || πλούσιος, ἀφδονος. — || ὡς οὖα. *ἱππομανές*, τὸ, γεν. -έος· εἶδος φυτοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὸ ὅσιον ἀγαπᾷ τρελλὰ οἱ ἵπποι, ἢ τὸ ὅσιον τραγόμενον κἀμνει τοὺς ἵππους νὰ μάλνωται. 2) μικρὰ μέλαινα σαρκώδης οὐσία φυομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου νεογεννήτου πάλου, θεωρουμένη ὡς ἱαχυρόν φίλτρον || ὕγρον ἐκρέον ἀπὸ τὰς φορβάδας κατὰ τὴν ὄχελαν.

ἵππο-μάνια, ἢ ἡ μανιῶδης ἀγάπη δι' ἵππους, ἢ διὰ τὰς ἀρματοδρομίας.

ἵππο-μάχτω, μέλ. -ήσω (ἵππομάχος) μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, μάχομαι ἐφιππος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἵππο-μάχια**, ἢ (ἵππομαχέω) μάχη ἱππικοῦ, μεταξὺ ἐφιππων.

ἵππο-μάχος, ὄν (ἵππος + μάχομαι) ὁ μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου, μαχόμενος ἐφιππος || ὡς οὖν. δ' *ἱππομάχος* = ἱππεύς.

ἵππο-νώμας, -ου, δ' (ἵππος + νομάω) ὁ *νομῶν* (ὀδηγῶν ἢ διατηρῶν) ἵππους.

ἵππο-πόλος, ὄν (ἵππος + πόλομαι) ὁ ἀσχολούμενος μέ τοὺς ἵππους, ὁ ἀνσοτρεφόμενος μετὰ τῶν ἵππων. — ὡς οὖν. δ' *ἱπποπόλος* = ἱππεύς ἢ ἀρματηλάτης.

ἵππο-ποτάμιος, δ' (ἵππος + ποτάμιος) ὁ ποτάμιος ἵππος (ὁ ἐν τῷ ποταμῷ ζῶν ἵππος) τῆς Αἰγύπτου, *ἵππος ποτάμιος* ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. καλούμενος.

ἵΠΠΟΣ, δ, ἢ ἵππος, φορβός, εἰλόγο», «φορβάδα», λατ. equus, equa || πληθ. οἱ ἵπποι = τὸ ζεύγος τῶν ἵππων τοῦ ἄρματος, ἀκολούθως δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄρμα || ἀφ' ἵππων = ἀπὸ τοῦ ἄρματος || *λαδς τε καὶ ἵππευς* = οἱ πεζοὶ κοὶ οἱ ἀπὸ τῶν ἄρμάτων μαχόμενοι || *ἵπποι καὶ πεζοὶ* = ἱππεῖς καὶ πεζοί. — || ἢ *ἵππος* = οἱ ἱππεῖς, τὸ ἱππικόν (περιληπτ. ὄνομα), λατ. equitatus, ἐν τῆ ἐνικῇ πάντοτε, ὡς *χιλιῆ ἵππος* =

χιλιοὶ ἱππεῖς. — || *ἵππος ποτάμιος* = ἱπποπόταμος. — **ἵΠ** ἐν συνθέσει ὡς α' συνθετ. ἐκφράζει τι τὸ μέγα ἢ τραχύ, βλ. *ἱππο-κρημνος* κλπ.

Ἔτυμ. ἵππος = σανοσκρ. άσνα-η, Ζενδ. aspa, παλ. παρσ. aspa, λατ. equus, παλ.-ιρλ. ech, gaul. ero, γοθ. aihva-, παλ.-σαξ. ehu-, ἀγγλ.-σαξ. esch, παλ.-Norr. iór (ἵππος), λιθ. aspa, παλ.-λιθ. eschwa (= σανοσκρ. άσνā, λατ. equa) πρβλ. ἀκόμη τὰ Ὅσρικὰ ὀνόματα Erius, Epidius, Epefinus· διὰ τὸ Ἀρμ. էՏ, γεν. իՅօյ (δνος), βλ. ἐν λ. Ἴππος, δνος. Ἀνεξήγητα μένουσι τὰ ἱ- καὶ τὸ θαοὺ πνεῦμα, διότι ἐκ τοῦ λατ. *eĥnos ἀνέμεναι τις ἐ- (καίτοι ὡς πρὸς τὸ θαοὺ πνεῦμα πρβλ. τὰ κύρ. ὄν *Ἀλκ-ἱππος, Δεύκ-ἱππος, Δέρκ-ἱππος*). Διὰ τὸ παρὰ *ἵππος* πρβλ. τὰ ταυτόσημα σανοσκρ. άσγνα-η, Ζενδ. asrya-.

ἵππο-σάας, -ου, δ' (ἵππος + σάωω) ὁ *σάων* (ἐλαύνων, εἰς δρόμον διεγειρών) τοὺς ἵππους.

ἵππο-σόος, α', ὄν (ἵππος + σέωω) ὁ ἐλαύνων ἵππους (βλ. *ἱπποσάας*).

ἵππο-στάσις, -εως, ἢ (ἵππος + στάσις) στάθλος ἵππων || μτφρ. *Ἀελλίον κνεφαία ἱπποστάσις* = ὁ σκοτεινός στάθλος τοῦ Ἥλιου, τ. ἔ. αἱ Δυσμαί, ἢ Δύσις.

ἵπποσύνη, ἢ (ἵππος) ἡ τέχνη τοῦ ἐλαύνειν ἵππους, ἢ δεξιότης εἰς τὸ ἠγιοχεῖν τοὺς ἵππους ἄρματος || βραδύτερον καὶ ἡ τέχνη (ἱκανότης) τοῦ ἱππεύειν ἢ ἱππευτικὴ τέχνη. — || τὸ ἱππικόν ἑνὸς στρατοῦ.

ἵπποσύνος, η, ὄν = *ἱππικός*.

ἱππότᾶ, ἐπικ. ἀντὶ *ἱππότης*.

ἱππότης, -ου, δ' (ἵππος) ὁ ἱππεύων ἢ ἐλαύνων ἵππους, ἱππεύς, «ἱππότης», ὁ ἐμπειρος περὶ τὴν ἱππευτικὴν || παρ' Ὀμ. ἀπαντᾷ ἀνεξαιρέτως ὁ ἐπ. τύπος *ἱππότα*, κυρ. ἐπὶ τοῦ Νέστορος. — || ὡς ἐπιθ., *λεῶς ἱππότης* = λαὸς ἱππεῶν, ἱππεῖς.

Ἔτυμ. ἱππότης προήλθεν ἐκ τοῦ ἀφφρ. θηλ. *ἵπποτᾶ ἱαπ. *eĥnoῖā (ἱππικόν), πρβλ. λατ. eques, -iĥis < *eĥno-i.

ἵππο-τοξότης, -ου, δ' (ἵππος + τοξότης) ἐφιππος τοξότης.

ἵππο-τροφέω, μελ. -ήσω (ἵπποτρέφος) τρέφω, συντηρῶ, ἵππους.

ἵππο-τροφία, ἢ τὸ τρέφειν (γεννᾶν, πολλαπλασιάζειν) ἢ συντηρεῖν ἵππους, κυρ. δι' ἱπποδρομίας. Ἐκ τοῦ

ἵππο-τρόφος, ὄν (ἵππος + τρέφω) ὁ τρέφων ἵππους, ὁ διατηρῶν (συντηρῶν) ἵππους ἀρματοδρομίων.

ἵππο-τύφια, ἢ (ἵππος + τυφός) ὁ τυφός (τ. ἔ. ὑπεροψία, ὑπερβολικὴ ἀλαζονεία), πᾶυ κατέχει τὸν ἐφιππον || γεν. ὑπερβολικὴ ὑπερηφάνεια.

ἵππο(ω)-κρήνη, ἢ ἡ κρήνη τοῦ ἵππου, ἐπὶ τοῦ δρους Ἐλικῶνος, ἀφιερωμένη εἰς τὰς Μούσας, σχηματισθῆσα κατὰ τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς πλήγμα τῆς ὀπλῆς τοῦ Πηγάσου.

ἵππο-ουρίς, -ιδος, ἢ (ἵππος + οὐρά) θηλ. ἐπιθ. ἐπιθ. τῆς κόρυθος (περικεραλαίας) ἢ κεκοορμημένη μέ λοφίον ἀπὸ τρίχας οὐρᾶς ἵππου

ἵππο-φόρβιον, τὸ (ἵππος + φέρβω) στάθλος. — || ἀγέλη ἵππων.

ἵππο-φορβός, ὄν (ἵππος + φέρβω) ὁ φέρβων τ. ἔ. τρέφων ἵππους, *ἵππο-τρέφος* || ὁ διατηρῶν, συντηρῶν, ἵππους.

ἵππο-χάρμης, -ου, δ' (ἵππος + χάρμα) = *ἱπποχάρμης* (βλ. ἔλ.).

ἵππο-ώδης, ἐς (ἵππος + εἰδός) ὁ ὁμοῖος πρὸς ἵππον.

ἵππων, -ώνος, δ' (ἵππος) τόπος δι' ἵππους, στάθλος || ἱπποστάσιον, σταθμός ταχυδρομικός.

ἵππο-ωνεία (καὶ ὀρθῶς *ἵππωνία*), ἢ ἡ ἀγορὰ ἵππων (ὠνή ἵππων). Ἐκ τοῦ

ἵππο-ωνέω, μέλ. -ήσω ὠνοῦμαι ἵππους, ἀγοράζω ἵππους. Ἐκ τοῦ

ἵππο-ώνης, -ου, δ' (ἵππος + ὠνόμααι) ἀγοραστής ἵππων.

ἵπταμαι, μτγν. τύπος ἀντὶ τοῦ *πέτομαι* (βλ. ἔλ.).

Ἔτυμ. εἰρηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἵσταμαι* (πρβλ. *ἔστην. πτήσομαι· ἔστην, στήσομαι*)

πρβλ. μεθομ. *πέταμαι* παρὰ τὸ *πέτομαι* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν τοῦ *ἐπτάμηι* ἢ *ἐπτόμηι*.

Ἰπτομαί, μέλ. *Ἰψομαι* (*Ἰπος*), ἀποθ. πιέζω ἰσχυρῶς, καταπιέζω || γεν. κτυπῶ, πληγώνω, θλάπτω.— [δι' ἄτυμολ. βλ. *Ἰπος*].

Ἰρά, τὰ, ἰων. ἀντὶ *ἰερά*.
Ἰραξ, -άκος, δ' συνηρ. ἀντὶ *ἰεραξ* (β βλ.).
Ἰράομαι, ἰων. ἀντὶ *ἰεράομαι*.
Ἰρεία, ἰων. ἀντὶ *ἰερέα*.
Ἰρεύεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ *ἰερέυα*.
Ἰρεύς, -ῆος, δ' ἰων. ἀντὶ *ἰερέυς*.
Ἰρεύω, ἰων. ἀντὶ *ἰερέω*.
Ἰρήϊον, ἰων. ἀντὶ *ἰερέϊον*.
Ἰρήν, -ένος, δ' ἀντὶ *ἰερήν*.
Ἰρηξ, -ηκος, δ' ἰων. ἀντὶ *ἰεραξ*.
Ἰρία, δωρ. ἀντὶ *ἰερέα*.

Ἰρις, -ιδος, ἡ αἰτ. *Ἰριον* καὶ *Ἰριδα*· «τὸ οὐράνιον τόξον», ἔπερ παρ' Ὀμήρω, ὡς καὶ ἐν τῇ Βίβλῳ, θεωρεῖται ὡς σημεῖον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους («*εἰσεξας μερόπων ἀνθρώπων*».)— || πωροποποιημένη, **Ἰρις**, -ιδος, ἡ, αἰτ. *Ἰριον*, κλητ. *Ἰρι*, εἶναι ἡ θεὰ Ἰρις, ἡ ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν μετὰ τῶν κυρ. δὲ ἀγγελιαφόρος ἐκ μέρους τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους || κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἦτορ θυγάτηρ τοῦ *Θαύμαντος* (τ. β. τοῦ θαυματοποιοῦ).

Ἰριση: *Ἰρις* (βασική σημ.: ταινία, χρωματιστὴ γραμμὴ) < *Fī-ri-s ἰαπ. *vī-ri-s (συνεχῆς γραμμὴ, δρόμος) πρβλ. δμ. *οἰμοί* (< *φοίμοι* (τελαμῶνες, ταινία, ἐκ χάλυθος, χρυσοῦ, ἢ κοσσιτέρου), πρβλ. *Ἡσυχ. *αἰδοίμοι*: *ἄπορομο*, δμην. *εἰ-εἰάτο*, *εἴατο* (βλ. ἐν λ. *ἦμι*, *ἴεμαι*), ἐεδ. νεΐη, (πηγαίνω κατ' εὐθείαν πρὸς τι), λατ. *via*, σκανορ. *viā-h*, *vīā*, *vīihē* (σειρὰ, γραμμὴ).— Πᾶσαι αἱ μεθομηρ. σημ. τῆς λ. *Ἰρις* προέρχονται ἐκ τῆς βασικῆς («οὐράνιον τόξον»).— **Ἰρις** (= ὀδοποιός), **Ἰριος** (= ἀγγελιαφόρος) εἶναι ὑποκορ. ἐνός **Ἰρι-πόρο-ς*, εἶναι ἀρχαία ἐπιθ. ἐξύτυνα, ἢ δνόματὰ τοῦ θρωπίντου προσώπου **Fī-ri-s*, **Fī-ri-ός*: *Fī-ri-s* (πρβλ. *φορός*: *φόρος*).

Ἰρισιον, ἐπιθ. ἀντὶ *Ἰρισιον*, δοτ. πληθ. τοῦ *Ἰρις*.
Ἰρο-δρόμος, δ (*Ἰρός* + *δραμεῖν*)· ὁ τρέχων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν.

Ἰρο-εργίη, ἰων. ἀντὶ *ἰερουργία*.
Ἰρόν, τό, ἰων. ἀντὶ *ἰερόν*.
Ἰρός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντὶ *ἰερός*.
Ἰρο-φάντης, δ, ἰων. ἀντὶ *ἰεροφάντης* (β βλ.).
Ἰρωσύνη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *ἰερωσύνη*· ἱερατικὸν ἄξιωμα.

Ἰς, ἡ, γεν. *ἰνός*, αἰτ. *Ἰνα*· πληθ. ὄνομ. *Ἰνες*, δοτ. *Ἰνεσι* ἐπ. *Ἰνεσι*.— λατ. *VIS*· ἰσχύς, δύναμις, νεύρον, τένων || συχρότ. περιφραστ. (ὡς τὸ *βίη*): ἴς *Τηλεμάχοιο*=ὁ κρατιαὸς Τηλέμαχος.— || μῦς, μυῶν, ὀμάστος || ὁ τράχηλος.

Ἰτυμ: ἴς < *Fis*· πρβλ. *ἰνίον*· μτφρ. συνών. τῆς δμην. *βίη*· δμην. *Ἰφι* εἶναι ὄργαν. πῦσις τοῦ ἴς (-φι < ἰαπ. **-bhi*)· ἴφιος ἐν τῇ δμην. φράσει *ἴφια μήλα* (= ἄκρατα, παχέα, πρόβωτα). Τὸ θέμα *Fīn*-δὲν φαίνεται παραγόμενον ἐκ τῆς ἐν. αἰτ. **Fīn* = λατ. *vim*, ἡ τις θὰ ἐξεστεινέτο εἰς *Ἰνα*, ἀλλ' ὁ πληθ. *Ἰνες* θὰ προήρχετο ἐκ τοῦ **vī-s-n*-ἢ **vī-s-n*- καὶ τὸ *ἰνίον*, ὀρθότ. *ἰνίον* < **Fis-v-ion*· πρβλ. λατ. *vis*, πληθ. *vī-r-ēs*, σκανορ. *vāgah* (< ἰαπ. **veios*)=νεανικὴ ὀρμητικότης, ἰρλ. *fē* (ὀργή, θυμὸς), σκανορ. *vēdāgati* (< **viz-d*-, πρβλ. τὰ σηματ. θέματα *vāgas*-λατ. * *plith*. **vī-s-ēs*, *vīdū-h* (στερεός), *vivēsli* (εἶμαι ἐν δρόσει): πῖθ. συγγ. τῆς ἰαπ. **vīro-s*, ἐν τῆς λατ. *vir*, παλ-ἰρλ. *fer*, gall. *gwr*, γοτθ. *wair*, παλ-γερμ. *wer*, παλ-Norr. *verr* (ἀνήρ), τῆς ἰαπ. **vīro-s*, ἐν τῆς σκανορ. *vērā-h*, *Zenō*. *vērō* (ἦρος), λιθ. *vyras* (ἀνήρ). Τὸ ἰαπ. **vēi-* (εἶμαι ἰσχυρός) εἶναι ἴσως τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ **vēi(ā)*- (πηγαίνω κατ' εὐθείαν πρὸς τι), πρὸς τὸ *ἴεμαι* λατ. *venor* κλπ. Κατὰ τινὰς *Ἰνες*, *ἰνίον*: παλ-γερμ. *senawa* (τένων), σκανορ. *snāvan-* (δεσμός, τένων).

Ἰσα, **ἴσα**, ὀδθ. πληθ. τοῦ *ἴσος*, ἴσος, ἐν ἐπιρρημ. χρήσει.

Ἰσ-ἄγγελος, ὄν (*ἴσος* + *ἄγγελος*)· ὅμοιος πρὸς ἄγγελον.

Ἰσ-ἀδελφος, ὄν, (*ἴσος* + *ἀδελφός*)· ἴσος, ὅμοιος πρὸς ἀδελφόν.

Ἰσάζω, μέλ. -άσω (*ἴσος*)· κάμνω τι ἴσον, φέρω εἰς ἴσορροπίαν.— *Μέσον*, κάμνω ἢ κρατῶ ἑμαυτὸν ἴσον πρὸς τινα (μετὰ δοτ.).

Ἰσᾶμι, δωρ. ἀντὶ *ἴσημι*.

Ἰσ-ἀμίλλος, ὄν (*ἴσος* + *ἀμίλλα*)· ἴσος εἰς τὴν ἀμίλλαν, ἴσος κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ἐφάμιλλος, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀμίλλης.

Ἰσαν, γ' πληθ. ἐπ. πρτ. τοῦ *εἶμι*.— || ἐπ. ἀντὶ *ἦσαν*, *ἦλθεισαν*, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ *εἶδω*.

Ἰσ-ἀνεμος, ὄν (*ἴσος* + *ἀνεμος*)· ἴσος πρὸς τὸν ἀνεμον, ταχύς ὡς ὁ ἀνεμος.

Ἰσαντι, δωρ. ἀντὶ *ἴσασι*, γ' πληθ. τοῦ *ἴσημι*.

Ἰσ-ἀργυρός, ὄν (*ἴσος* + *ἀργυρός*)· ἴσος πρὸς τὸν ἀργυρον, τόσον καλὸς δαον ὁ ἀργυρος, ἢ ὁ ἔχων ἄξιαν ἰσοβαροῦς ἀργύρου.

ἴσας, δωρ. μτχ. τοῦ *ἴσημι*.
ἴσασι, γ' πληθ. τοῦ *ἴσημι* καὶ τοῦ *οἶδα* (βλ. *εἶδω* B).

ἴσασκετο, ἰων. ἀντὶ *ἰσίζετο*, γ' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ *ἰσάζω*· ὠμοίως πρὸς ἑαυτήν.

ἴσᾶτι, δωρ. ἀντὶ *ἴσησι*, γ' ἐν. τοῦ *ἴσημι*.

Ἰσ-ηγορέω, καὶ μέσ. -έομαι (*ἴσος* + *ἀγορεύω*)· ὁμιλῶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλευθερίας καὶ παρρησίας. **Ἐξ** αὐτοῦ τὸ

Ἰσ-ηγορία, ἡ (*ἰσηγορέω*)· ἰσότης δικαιωμάτων λόγου, ἴση ἐλευθερία γλώσσης || γενικῶς, ἰσότης ἔναντι τοῦ νόμου.

Ἰσ-ἠλιξ, -ἴκος, ὁ, ἡ (*ἴσος* + *ἠλιξ*)· ὁ ἔχων ἴσην ἠλικίαν πρὸς τινα.

Ἰσ-ἡμέριος, α, ὄν (*ἴσος* + *ἡμέρα*)· ὁ ἴσον χρόνον διαρκῶν.

ἴσημι· γνωρίζω.— ἐνεστώς μόνον κατὰ τοὺς δωρ. τύπους ἐν χρήσει: ἐν. *ἴσᾶμι*, *ἴσᾶτε*· πληθ. *ἴσᾶμεν*, *ἴσᾶσι* ἢ *ἴσαντι*· μτχ. *ἴσας*.

Ἰσ-ἡρετμος, ὄν (*ἴσος* + *ἔρετμος*)· ὁ ἔχων ἴσον ἀριθμὸν κωπῶν.

Ἰσ-ἡρης, ἐς (*ἴσος* + *ἄραρειν*)· ὁ κατ' ἴσον τρόπον συνηρμοσμένος, ἴσος.

ἴσθι· γίνωσκε, προστ. πρκ. τοῦ **εἶδω*.— || **ἴσθι**=*ἔσο*, προστ. τοῦ *εἶμι*.

Ἰσθμια (ἐνν. *ἰερά*), τὰ, γεν. -ων (*Ἰσθμός*)· οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου τελοῦμενοι Πανελληνιοὶ ἀγῶνες. **Ἐξ** αὐτοῦ τὸ

Ἰσθμιάζω, μέλ. -άσω (*Ἰσθμια*)· παρακολουθῶ τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων, παρευρίσκομαι εἰς αὐτούς.

Ἰσθμιάκος, ἡ, ὄν (*Ἰσθμιοί*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν, ὁ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ.

Ἰσθμιάς, -άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ *Ἰσθμιοί*· αἱ *Ἰσθμιάδες* (ἐνν. *φορτὰ*) = τὰ *Ἰσθμια*, οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου τελοῦμενοι ἀγῶνες.

Ἰσθμιον, τό (*Ἰσθμός*)· δι.τι ἀνήκει εἰς τὸν τράχηλον, περιδέραιον.

Ἰσθμιος, α, ὄν, καὶ -ος, -ον (*Ἰσθμός*)· ὁ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν, ὁ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ.

Ἰσθμόδεν, ἐπίρ.· ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ· καὶ

Ἰσθμόδι, ἐπίρ.· ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ· καὶ

Ἰσθμοῖ, ἐπίρ.· ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. **Ἐκ** τοῦ

Ἰσθμός, -οῦ, ὁ (*εἶμι*)· στενὴ διάβασις || λαιμός, τράχηλος. 2) λαιμός γῆς μετεξὺ δύο θαλασσῶν, Ἰσθμός || κυρ. ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ Ἰσθμός τῆς Κορίνθου.

Ἰτυμ: *ἴς*· *Ἰσθμός*, ἐν αἰτ. ἐπιγρ. *ἰσθμός*: παλ-Norr. *eid* (< γερμ. **aida-*) ἐπέκτασις τῆς β. *ei-* (τοῦ *ἴεμαι*—*εἶμι*) βλ. ἐν λ. *εἶμι*· κατ' ἄλλους *ἰσθμός* < *idh-dhmo-s*, πρβλ. ἕλλ. *εἰσ-ἰθ-μη* (εἰσοδος), *ἰθ-μα* (= πορεία) (< ἰαπ. **i-dhmā* < *i-dhmō*).

Ἰσθμ-ῶδης, ἐς (*Ἰσθμός* + *εἶδος*)· ἰσθμοειδής, ὁμοιος πρὸς Ἰσθμόν.

Ἰσιός, -άδος, θηλ. ἐπιθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν *Ἰσιν*. **Ἐκ** τοῦ *ἴσις*, ἡ, γεν. *Ἰσιδος*, ἰων. *Ἰσιός*· δοτ. *Ἰσι*· αἰτ. *Ἰσιν*.— Αἰγυπτιαὶ θεὰ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἐλληνικὴν Δήμητρα (λατ. *Ceres*).

Ἰσκῶ ἢ **εἶσκω**· καθιστῶ τι ὅμοιον πρὸς τι, ἐξομοιῶ *ἴσκει ψεύδεια πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοίᾳ* =

λέγων πολλά ψεύδη καθίστα ταῦτα ὅμοια πρὸς ἀληθείας (ἀληθοφανῆ).— || θεωρῶ ἢ σκέπτομαι καθ' ὅμοιον τρόπον πρὸς ἄλλον || *ἐμὲ σοὶ Ἰσκοντες* = νομίζοντές με ὁμοίον σου (ἐκλαμβάνοντές με ἀντὶ σοῦ) || ἀπολ. *Ἰσκειν ἕκαστος ἀνὴρ* = ἕκαστος ἀνὴρ ἐφανεράετο ἢ υπέδειτεν.— || Παρὰ τοῖς μτγν. ποιητ. *Ἰσκει, Ἰσκεν* = *ἐννεπεν, ἐνισπεν* = ἔλεγεν, εἶπεν.

Ἔτυμ. ἰ ἑμφρ. *Ἰσκα* (<**Fiκ-sκα*) καὶ *ἔἸσκα* (<**Fi-sκα*). Βλ. ἐν λ. *εἰκόων*.— Διὰ τὸ ἀνωτ. *Ἰσκα* || (=λέγω), μόνον κατ' ἄνεστ. καὶ πρτ. ἐν χρήσει· κατὰ τινὰς ἐκ τῆς λαπ. ρ. *σαqν-* (=λέγω) (βλ. *ἐντέτω*), συγγ. τῆ *θέσκελος* (βλ. λ.).

Ἰσμεν, ἁ' πληθ. τοῦ *ἰδῶ*, ἀντὶ τοῦ ὁμοίου ὁ **Ο*-μῆρος χρησιμοποιοῦ πάντοτε τὸ *ἰδμεν*· βλ. *εἶδω Β'*.

ἰσο-θάρης, ἐς (*ἴσος + θάρος*)· ὁ ἔχων ἴσον θάρος.

ἰσο-δαίμων, ον, γεν. -*ονος* (*ἴσος + δαίμων*)· ὁμοιος πρὸς θεόν, ἴσος πρὸς θεόν.— || ἴσος κατὰ τὴν τύχην ἢ τὴν εὐδαιμονίαν.

ἰσο-δαίσιος, ον (*ἴσος + δαίσιος*)· ὁ ζῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν· δαίσιος πρὸς τὴν.

ἰσο-ζυγής, ἐς (*ἴσος + ζυγῆναι*)· ὁ ζυγίζων ἴσον θάρος, ἴσος τὸ μέγεθος || ὁ ἴσος ἐξευγμένως, ζευγαρωμένως.

ἰσο-θεός, ον (*ἴσος + θεός*)· ἴσος πρὸς τοὺς θεοὺς, ὁμοιος πρὸς θεόν.

ἰσο-κίνδυνος, ον (*ἴσος + κίνδυνος*)· ἴσος πρὸς τὸν κίνδυνον, ἐξ ἴσου παρεσκευασμένος ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον.

ἰσο-κλήρος, ον (*ἴσος + κλήρος*)· ὁ ἴσος κατὰ τὴν περιουσίαν, ὁ ἴσων περιουσίαν μετὰ τινος ἔχων.

ἰσο-κράτης, ἐς (*ἴσος + κράτος*)· ὁ ἔχων ἴσην ἰσχὺν ἢ δύναμιν μετὰ τινος, ὁ ἔχων ἴσα δικαιώματα μετὰ τῶν ἄλλων. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἰσο-κράτεια, ἡ (*ἰσοκρατής*)· ἰσότης ἰσχύος, ἰσότης δικαιωμάτων, πολιτικὴ ἰσότης.

ἰσο-ὀμάλος, ον (*ἴσος + ὀμάλος*)· ὁ ἐξ ἴσου (ἢ ὁμοίως) ὀμάλος.

ἰσο-μάτωρ, ὄρω, ἀντὶ *ἰσο-μήτωρ*, -*ορος*, ὁ, ἡ (*ἴσος + μήτηρ*) = ὁ τῆ ἑαυτοῦ μητρὶ ἴσος.

ἰσο-μάχος, ον (*ἴσος + μάχη*)· ἴσος ἐν τῇ μάχῃ, ἰσοπαλής.

ἰσο-μέγεθης, ἐς (*ἴσος + μέγεθος*)· ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος.

ἰσο-μέτωπος, ον (*ἴσος + μέτωπον*)· ὁ ἔχων ἴσον μέτωπον, ἐπὶ πολεμικῆς παρατάξεως ἐν μάχῃ.

ἰσο-μήκης, ἐς (*ἴσος + μήκος*)· ὁ ἴσος κατὰ τὸ μήκος, ὁ ἔχων ἴσον μήκος.

ἰσο-μοιρέω, μέλ. -*ήσω* (*ἰσόμοιρος*)· ἔχω ἴσον μερίδιον (*ἴσην μοῖρα*) || λαμβάνω μερίδιον ἐκ τινος πράγματος μαζί με ἄλλον τινά (κατ' ἴσην μοῖραν). *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἰσο-μοιρία, ἡ, ἰων. -*ίη* (*ἰσομοιρέω*)· τὸ ἴσον μερίδιον, ἢ ἐξ ἴσου συμμετοχὴ εἰς τι πρᾶγμα μετὰ τινος προσώπου.

ἰσο-μοιρος, ον (*ἴσος + μοῖρα*)· ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων ἴσον μερίδιον, ὁ ἐξ ἴσου συμμετέχων εἰς τι || *γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ* = ὁ ἀήρ ὁ καλύπτων ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. 2) γενικῶς, ἴσος, ὁμοιος || *φάος σκότω ἰσόμοιρον* = φῶς λήαν συγγενές πρὸς τὸ σκότος (κατ' ἄλλους, ἔχον τὴν αὐτὴν ἔκτασιν πρὸς τὸ σκότος).

ἰσο-μόρος, ον (*ἴσος + μόρος*) = *ἰσόμοιρος* (βλ. βλ.).

ἰσο-όνειρος, ον (*ἴσος + όνειρος*)· ὁμοιος πρὸς ὄνειρον, μάταιος, κενός.

ἰσο-νεκυς, -υος, ὁ, ἡ (*ἴσος + νέκυς*)· ὁ ἴσος ἢ ὁμοιος νεκρῶ, ὁ τὸν αὐτὸν (ὡς οἱ ἄλλοι) θάνατον εὐρών.

ἰσο-νομέομαι, παθ. (*ἰσονόμεος*)· ἔχω ἴσα δικαιώματα μετὰ τινος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἰσο-νομία, ἡ (*ἰσονόμεομαι*)· ἴση διανομή, ἴσον μερίδιον. 2) ἰσότης δικαιωμάτων, ἰσότης.

ἰσο-νόμος, ον (*ἴσος + νόμος*)· ὁ ἔχων ἴσα δικαιώματα, ὁ ἀπολαύων ἐλευθερίας.

ἰσο-παῖς, -παῖδος, ὁ, ἡ (*ἴσος + παῖς*)· ὁ ὁμοιος πρὸς παῖδα, κοῦν παιδίον.

ἰσο-πάλαιστος, ον (*ἴσος + παλαιστή*)· ὁ ἔχων μῆκος (ἢ πλάτος) παλάμης (ἢ κοπιδαμῆς).

ἰσο-πάλεω, μέλ. -*ήσω*· εἶμαι ἰσοπαλὸς πρὸς τινά. *Ἐκ τοῦ

ἰσο-πάλης, ἐς (*ἴσος + πάλη*)· ὁ ἴσος ἐν τῇ πάλῃ (ἐν τῷ ἀγῶνι) || ἰσοπαλὸς || ἰσοδύναμος, ἴσος.

ἰσο-πάλος, ον = *ἰσοπαλής* (βλ. βλ.).

ἰσο-πέδον, τό· ἐπίπεδον ἔδαφος· οὐδ. τοῦ

ἰσο-πέδος, ον (*ἴσος + πέδον*)· ὁ ἔχων ὀμαλήν ἐπιφάνειαν, ἐπίπεδος.

ἰσο-πλάτης, ἐς (*ἴσος + πλάτος*)· ὁ ἴσος κατὰ τὸ πλάτος, ὁ τὸ αὐτὸ πλάτος ἔχων

ἰσο-πλάτων, -ωνος, ὁ (*ἴσος + Πλάτων*)· ὁ ἴσος πρὸς τὸν Πλάτωνα, δευτέρως Πλάτων.

ἰσο-πληθής, ἐς (*ἴσος + πλήθος*)· ὁ ἴσος κατὰ τὸ πλήθος (κατὰ τὸν ὀρίθμον ἢ τὴν ποσότητα).

ἰσο-πρεσβυς, υ (*ἴσος + πρέσβυς*)· ὁ ὁμοιος πρὸς γέροντα.

ἰσο-ρορπία, ἡ· τὸ ἔχειν ἴσην ῥοπήν ἢ κλίσιν καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, ἢ ἰσορορπία, ὡς καὶ νῦν. *Ἐκ τοῦ

ἰσο-ρορπος, ον (*ἴσος + ροπή*)· ὁ ἐξ ἴσου ρέπων πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη, ὁ ἐν ἰσορορπίᾳ εὐρισκόμενος || ἰσοπαλός, ἴσος.

ἸΣΟΣ, Ἰση, ἴσον· ἄττ. **Ἰσος, Ἰση, ἴσον**, ἐπ. καὶ **ἔἴσος**· ἴσος πρὸς τινά, ὁ ἴδιος ὡς ἄλλος τις || ὁμοιος: *ἴσα πρὸς ἴσα* = ἐντελῶς ἴσα || *ἴσος καί...* = ἐξ ἴσου μέ... || *ἴσον ἔμοι* = ἐξ ἴσου με ἐμέ... || ὁ ἐξ ἴσου διηρημένος ἢ μοιρασμένος, ἴσος || *ἴση μοῖρα* = ἴσον μερίδιον || ὡς. ἀπλῶς *ἴση* (ἐνν. *μοῖρα*) = ἴσον μερίδιον, ἴση μερίς || τὸ *ἴσον* καὶ τὰ *ἴσα* = ἴση μερίς, ἴση μεροχὴ, δίκαιον μέτρον || *προστυχεῖν τῶν ἴσων* = νά ἐπιτύχω (νά εὐρω), νά λάβω τὰ ὀφειλόμενα (ἴσα μου ἀνήκουσιν κατὰ τὸ δίκαιον) || ἐνεπύθεν, *ἴσος* = δίκαιος, λογικός || *ἴσος ἀνὴρ* = δίκαιος, ὀπροσωλόγητος. 2) ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς ἴσης διανομῆς πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν ἴσων = ἰσότης || ἡ *ἴση* (ἐνν. *τιμωρία*) = τιμωρία (ποινὴ) ἴση πρὸς τὴν θλάθην (πρὸς τὸ ὀδίκημα), ποινὴ ἀνάλογος || *ἴσαι* (ἐνν. *ψήφοι*) = ψήφοι ἐξ ἴσου μοιρασμένοι.— || ἐπὶ τόπου, ὀμάλος, ἐπίπεδος (λατ. *aequus*) || *εἰς τὸ ἴσον καταβαίνω* = λατ. *in aequum descendere* (ἐπὶ στραταύματος) = κατέρχομαι εἰς τὴν πεδιάδα || *δεῖ ἴσον* = κατ' ἴσα διαστήματα, κατ' ἴσας ἀποστάσεις.— **IV** ἐπὶρ. *ἴσος* (βλ. λ.) || ἐπίσης ἐπιρρηματικῶς καίεται καὶ τὰ οὐδ. ἐν. καὶ πληθ. *ἴσον—ἴσα* || παρ' ἄττ. κατὰ κανόνα *ἴσα* = ἐξ ἴσου (λατ. *aequo*), ἐν φ *ἴσως* = ἴσως τυχόν.— ὡς. *ἐξ ἴσου* = *aeque* = καθ' ὅμοιον τρόπον, *ἐξ ἴσου* || *ἐκ τοῦ ἴσου* = ἐπὶ ἴσης θάσεως (ὕπὸ τοῦς αὐτοῦς ὀρους) || ἐν ἴσῳ = ἐξ ἴσου πρὸς. **ἐπίσης**.— **V** ἄττ. συγκρ. **ἰσαίτερος**.

Ἔτυμ. ἰ ἄττ. *ἴσος*, ὀμρ. *ἴσος*· αἰολ. *ἴσος*· γορτ. **Ἰσφος** (πρὸς. Ἡσυχ. *ἀγίστος Ἰσφοον*) (<**Fiσ-Fσs* ὡς μετακτῶν. τύπου τοῦ θέματος *εἰσο-* ἀπαντᾷ καὶ ἴσος κατὰ τὸ ὁμοιος ἐν τῇ φράσει *ἀφ' ἴση καὶ ὀμοία*).

ἰσο-σκελής, ἐς (*ἴσος + σκέλος*)· ὁ ἔχων ἴσα σκέλη || *ἰσοσκελὲς τρίγωνον* = τρίγωνον ἔχον τὰς δύο πλευρὰς ἴσας, ἀντὶ τῆ *σκαληνόν*.

ἰσο-τέλεια, ἡ (*ἰσοτέλης*)· ἰσότης φόρων καὶ δασμῶν.

ἰσο-τέλεστος, ον (*ἴσος + τέλειω*)· ὁ τετελεσμένος (κατεσκευασμένος) ὁμοίως δι' ὅλους.

ἰσο-τελής, ἐς (*ἴσος + τέλος*)· ὁ ἴσα τελῶν, τ.ε. ὁ ἴσα πληρώνων, ὁ ἔχων ἴσα (τὰ αὐτὰ· θάρη, τοὺς αὐτοὺς φόρους. *Ἐν Ἀθήναις *ἰσοτελεῖς* ἦσαν προνομιοῦχος τάξις *μετοίκων*, ὅτινες ἦσαν ἀπηλλαγμένοι τῆς ἀνάγκης νά διατελοῦν *εὐλό προστάτου*, καὶ δὲν ἀπλήρωνον *μετοίκιον* (εἰδικὸν φόρον τῶν μετοίκων), ἀλλὰ κατέβαλλον ὅσους φόρους καὶ οἱ κοῖνοι Ἀθηναῖοι πολῆται.

ἰσο-τενής, ἐς (*ἴσος + τείνω*)· ὁ ἐξ ἴσου τεταμένος, ἔχων τὴν αὐτὴν ἔκτασιν.

ἰσότης, -υτος, ἡ (*ἴσος*)· ὅτι καὶ νῦν.

Ισο-τιμία, ἡ ἰσότης προνομίῳν. *Ἐκ τοῦ **Ισο-τίμος**, ὃν (*ἴσος+τιμή*) ὁ ἀπολαύων ἴσος τιμῆς, ὁ ἔχων τὸ αὐτὰ πρόνομιον.

Ισο-φάριζω, (*ἴσος+φάρω*) ἑπ. ρῆμα, κατ' ἐν. μό- νον ἐν χρήσει.—*Ισοφάρίζω*, ἐξίσω ἑμαυτὸν πρὸς τινά, ἀντιμετωπιζῶ τινά, ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος, ἀμιλλώμαι πρὸς τινά || *Ισοφάρίζω τινὶ ἔργα*— ἐξισοῦμαι πρὸς τινά κατὰ τὰ ἔργα || γενικῶς, εἶμαι ἴσος πρὸς τινά.

Ισ.-φάρισθεν, ὄμφ. ἀπφ. τοῦ *Ισοφάρίζω*.

Ισο-φάρος, ὃν (*ἴσος+φέρω*) ὁ φέρων (ἢ ἔλ- κων) ἴσα φάρη, ἴσος κατὰ τὴν δύναμιν.

Ισο-χειλῆς, ἐς, ἢ **Ισο-χειλος**, ὃν (*ἴσος+χειλος*) ὁ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὸ χειλὸς (τὸ ὄκρον), ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας μὲ τὴ χεῖλη ἀγγείου (ἢ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὴν ἐπιφάνειαν ὕδατος).

Ισο-χροός, ὃν (*ἴσος+χρόος*) ὁ ἔχων ὁμοίον χροῖον πρὸς τινά.

Ισο-χρονέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι ἰσόχρονός τινι, ἔχω τὴν αὐτὴν ἡλικίαν μὲ τινά, εἶμαι σύγχρονός τινος. *Ἐκ τοῦ

Ισο-χρονός, ὃν (*ἴσος+χρόνος*) ὁ ἴσος κατὰ τὸν χρόνον ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν, σύγχρονος, ὁμό- χρονος.

Ισο-ψηφία, ἡ ἴσον δικαίωμα ψήφου. *Ἐκ τοῦ **Ισο-ψηφός**, ὃν (*ἴσος+ψήφος*) ὁ ἔχων ἢ λαμβά- νων ἴσον ἀριθμὸν ψήφων.— || ὁ ἔχων ἴσην ψή- φων μετ' ἄλλων, ἴσος κατὰ τὴν δύναμιν || ἐπὶ πό- λεων, ἢ ἔχουσα ἴσα δικαιώματα ψήφου, ἴσα προνό- μια.— || ἴσος εἰς ἀριθμητικὴν δύναμιν, ἐπὶ λέξεων ἢ στίχων, ἔχοντων ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων.

Ισο-ψυχός, ὃν (*ἴσος+ψυχή*) ὁ ἔχων ἴσον ψυχι- κὸν φρόνημα, ἴσην ψυχικὴν δύναμιν, ὁ ἐξ ἴσου γενναίος || *κράτος ἰσοψυχον*—δύναμις μὲ φρόνημα ἴσον πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶπων.

Ισώ, μέλ. -ώσω (*ἴσος*)· καθιστῶ τι ἴσον || *Ισώ- σας τ' ἀρέσει τὰ τέρματα*—καταστήσας τὰ τέρμα- τὰ ἴσα πρὸς τὴν ἀφετηρίαν, συμπληρώσας δη- λὸν *δίαυλον* (τὸν δλον δρόμον) καὶ ἐπανελθῶν εἰς τὴν ἀφετηρίαν (τὴν *ὄσπληγγα*).—*Μέσον, δυνυχας χει- ρας τὸ ἰσώσαντο*—κατέστησαν ἴσος τὰς χεῖρας μὲ τὸς δυνυχας, ἢ. ἐχρησιμοποίησαν καὶ τὰ δύο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον (ἐπέτεθσαν δι' ἀμφοτέρων).— Παθητ., γίνονται ἴσος ἢ ὁμοῖος πρὸς τινά, ἐξισιώνο- μαι ἢ ἐξομοιώνομαι πρὸς τινά.

Ισάμεν, ἰσάμεναι, ἑπ. ἀντὶ *ἰσάναί*, ἀπφ. τοῦ *ἴσημι*.

Ἰσασο, Προστ. παθ. ἐν. τοῦ *ἴσημι*.

Ἰσατός, ὁπᾶν. παράλλ. τύπος τοῦ *ἴσημι*, ἰπαντῶν μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. ἐν. *ἰσατῆ* καὶ γ' ἐν. πρτ. *ἰσατῆ*.

Ἰσατε, β' πληθ. τοῦ *ἰσάω*, βλ. **εἶδω* B.

Ἰσατάται, ἰων. ἀντὶ *ἰσανταί*.

Ἰσημι (ἐκτετ. **στάω*). Οἱ χρόνοι τοῦ *ἴσημι* δια- ροῦνται εἰς *μεταβατικούς* καὶ *ἀμεταβάτους*.

Α' *Μεταβατ.* (=κάννω τινά νὰ σταθῆ ὀρθίος, τὸν στήνω) : ἐν. *ἴσημι*, πρτ. *ἴσημι*, μέλ. *στήσω*, καὶ ἐν- εργ. ἀόρ. α' *ἴσησα*.—Β' *Ἀμετάβ.* (= ἴσταμαι, στέ- κομαι) : ἀόρ. β' *ἴσημι*, πρτ. *ἴσημι*, ἡπερσ. *ἴσημιεν*, ἡμοδ μετὰ τοῦ παθ. ἐν. *ἴσταμαι*, πρτ. *ἴσημιεν*, μέλλ. *στήσομαι* (ὡς. καὶ μέσ. μέλ. *στήσομαι*, καὶ τετελ. μέλ. *ἴσησομαι*), ἀορ. α' *ἴσηθη*, πρτ. *ἴσημαι*, ἡπερσ. *ἴσημιεν*. *Ο ἐν. ἡμῶς *ἴσταμαι*, πρτ. *ἴσημιεν*, ὡς καὶ ὁ ἀόρ. α' *ἴσησα* μὴν πρέπει νὰ λογίζονται καὶ ὡς μέσοι, ὅποτε λαμβάνονται καὶ ἐν μετῶ. ἀνοήτ.

**Ἐπικὸν τύποι* : γ' ἐν. πρτ. *ἴσησθε* γ' πληθ. ἀορ. α' *ἴσησαν* ἀντὶ *ἴσησαν* συγκεκ. δυτικ. καὶ πληθ. πρτ. *ἴσησθε*, *ἴσησθε*, *ἴσησθε* καὶ *ἴσησθε*, *ἴσησθε*.

Προστ. *ἴσησθε* : ἴποτ. *ἴσησθε*· ἔδκτ. *ἴσησθε*· ἀπφ. *ἴ- σάναί*, ἑπ. *ἴσησμεν*, *ἴσησμεναι*· μετ. *ἴσησθε*, -ώσθε, ὡς. *ἴσησθε* (παρ' Ὀμήρ. *ἴσησθε*, αἰτ. *ἴσησθε*, ὄνομ. πληθ. *ἴσησθε*· ἀόρ. β' *ἴσησθε*, ἐς, ε, γ' πληθ. *ἴσησθε*, *ἴσησθε*· β' καὶ γ' ἐν. ἴποτ. *ἴσησθε*, *ἴσησθε* ἀντὶ *ἴσησθε*, *ἴσησθε*, α' πληθ. *ἴσησθε* καὶ *ἴσησθε* ἀντὶ *ἴσησθε*· ἀπφ. *ἴσησμεν* ἀντὶ *ἴσησμεν*.

Α' *Μετῶ.*· κάννω τι(νὰ) νὰ σταθῆ (ὀρθίος -ον), στήνω, τοποθετῶ.— || κάννω τινά νὰ σταθῆ ἀκί- νητος, ἀναχαίττω, ἐμποδίζω || κάννω τι στερεών,

στερεώνω τι.— || Στήνω ὀρθιον, ἐγείρω, σηκώνω, ὕψωνω, κ.χ. τὸ ἴστιον πλοίου || ἐγείρω οἰκοδομήμα- τα, ἰδρῶν ἀγάλματα ἢ ἀνδριάντας πρὸς τιμὴν τι- νος || *ἴσάναί τινά χαλκοῦν* = ἰδρῶν χαλκοῦν ἀν- δριάντα τινός. 2) ἐγείρω, κάννω τινά νὰ ἐγερ- θῆ, ἀνακινῶ, διεγείρω : *ἴσημι*—ἀρχίζω φιλο- νεκίαν, ἐσθίνω καυθᾶ. 3) στήνω, ὑποδεικνύω, διορίζω, ἐγκαθιστῶ.— IV δέτω εἰς τὴν πλάστιγγα, ζυγίζω || *ἴσημι* τι πρὸς τι—ζυγίζω τι ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλο τι.

Β' *Ἀμετῶ.*· ἴσταμαι, στήνομαι, τοποθετοῦμαι || ὡς. μετ' ἐπιρ., διατελῶ ἐν τινι καταστάσει, εὐρί- σκομαι ὑπὸ τοιαύτας ἢ τοιαύτας συνθήκας || *ἴση χρεῖας ἴσταμεν*—εἰς τί σημεῖον ἀνάγκης (ἢ. συμ- φώρας) ἔχομεν φθάσει (εὐρισκόμεθα).— *ἴσταμαι εἰς...* (ἢ *παρα...*) = τοποθετῶ ἑμαυτὸν πρὸς τινά κατεύθυνσιν, πηγαίνω εἰς τι μέρος. 2) κείμαι, εὐ- ρίσκομαι, διακίμαι.— || ἴσταμαι ἡσυχος, λαμβάνω θέσιν || μένω σταθερός, παραμένω ἀκίνητος, διαμέ- νω ἀργός, παραμένω καθηλωμένος || παύω, σταμα- τῶ.— || στέκομαι ὀρθίος, ἐγείρομαι, σηκώνομαι || ἐπὶ ἴππου, *ἴσταται ὀρθός*—στέκεται ἐσοῦσα 2) γενικῶς, ἐγείρομαι, ἀρχίζω || *ἴσημι πρὸν ἴσταμένοιο*—κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ ἔσους, μόλις ἤρχιζε τὸ ἔσος || *τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός τοῦ δ' ἴσταμένοιο*—ὁ μῆ- νος ἐτελείωνεν ὁ εἰς τὴν καὶ ἤρχιζεν ὁ ἄλλος.—Ὅπως παρ' Ὀμήρῳ ὁ μὴν διηγεῖτο εἰς δύο μέρη : *μὴν ἰσά- νητος* καὶ *μὴν φθίνοντος*. Εἰς δὲ τὸ ἀττικὸν ἡμερολό- γιον ὁ μὴν, ὅστις ἀπετελεῖτο ἀπὸ 30 ἡμέρας, διηγεῖτο εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς δεκάδας ἡμερῶν, καλουμένας ἀντιστοιχῶς : *μὴν ἰσάμενος*, *μὴν μεσάν*, *μὴν φθί- νοντος*. 3) ὑποδεικνύομαι, διορίζομαι.

Ἐτυμ.* : *ἴσημι*, ὄμφ. *ἴσημι*, ἀόρ. *ἴσημι* (=σασκρ. *istham*), ρημ. ἐπιθ. *στατός* (=σασκρ. *sisthā-h*, λατ. *stalius*, Ζενδ. *stāta*·) : σασκρ. *isthahi*, Ζενδ. *hīstāti*, παλ.-περσ. γ' ἐν. πρτ. *a-istāta* (στέκομαι ὀρθίος), λατ. *stō* ((stihā*o)=ὄμφρ. *stahu*, λατ. *sistō* (δέτω), ὄμφρ. *sistū*, ἱρλ. *-istāth* (εἶμ) ((**stihā*o), *tailr*-(s)-*issim* (μέ- νω ὀρθός) ((**stihā*o) *sessam*/**sesthamo*)-*sedd* (**sestheho*)- (=ὀρδία στάσις), βλ. *καλ.-σαξ.*, *καλ.-γερμ.* *stān*, *stān* (εἶμαι ὀρθίος). Πάντα ταῦτα προϋποθέτουν β. *stihē*, προερχομένην ἴσως ἐκ συμπτῶσος τῆς β. *stihē* ἐν τῷ παλ.-γερμ. *stān* (λένας, τοῦ εἶμαι), ὄμφ. *stān*, *καχάω* (=ἐπιτυγχάνω, φθάνω) γοτθ. *stānjan*, ἀγγλ. *stānjan*, παλ.-γερμ. *stānjan* περιέχουν -n-, ἀνε- σωτ. ἐπένημα. ἴση. β. ἐν *stān* *stihā* (εἶμαι ὀρθίος). Βλ. καὶ *στάσις*, *στατήρ*, *σταθμός*, *ἰσάναί*, *ἴσος*, *στήλη*, *στήμων*, *στάμνος*, *στάδ*, *στάλος*, *στάω* κλπ.

Ἰσημί, ἰων. ἀντὶ *ἴσημι* (δ βλ.).

Ἰσησθαι, ἰων. ἀντὶ *ἴσησθαι*, ἀπφ. παθ. πρτ. τοῦ *ἴσημι*.

Ἰσησθόριον, τό, ἰων. ἀντὶ *ἴσησθόριον*.

Ἰστίον, τό (*ἴστος*)· πράγμα πεπελεγμένον, ὄρα- σμα, σινδών || ἴστιον πλοίου (κοιν. ἐπα ἰ·) : *ἀκροῖσι χεῖρσθαι ἰστίοις*—ἔχω τὰ παντὰ συνεσταλμένα (μα- ζευμένα).

Ἰστιο-ρῥόφος, ὃν (*ἴστιον+ρᾶπτω*) ὁ ράπτων, ἐ- πισκευάζων, ἰατρία || μετρ. μηχανορῥόφος, δολοπλό- κος, ὁπατεύων.

Ἰστιο-φόρος, ὃν (*ἴστιον+φέρω*) ὁ φέρων ἰατρία, ὁ πλέων ἐμὲ παντῶν.

Ἰστο-δοεῦς, γεν. -έως, ἰων. -ῆος ὁ (*ἴστος+βοῦς*) ὁ ρυμός (τὸ «τιμόνιον») τοῦ ἄροτρου.

Ἰστο-δόη, ἡ=τῷ προηγ.

Ἰστο-δόκη, ἡ (*ἴστος+δέχομαι*)· ζύλον ἐξέχων κατὰ τὴν πρῶνυον, ἐφ' οὗ ἐσθηρίζετο καταβιβα- ζόμενος ὁ ἰστός.

Ἰστον, β' καὶ γ' δυτικ. πρτ. τοῦ **εἶδω*.

Ἰστο-πέδη, ἡ (*ἴστος+πέδη*)· ὀπή τῆς τρόπιδος (εκαρένας) ἐντός τῆς ὀπίσης ἐσθηρίζετο ὁ ἰστός.

Ἰστο-πόνος, ὃν (*ἴστος+πένω*) ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν ἰστόν (ἐργαλειόν), ὕφαντής.

Ἰσοτερέω, μέλ. -ήσω (*ἴσος*)· μανθάνω ἐρευνῶν || ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ (μετὰ αἰτ. προε.) || ἐπὶ πρα- γμάτων, κάννω ἐρευναν, ἐρευνῶ περὶ τίνος πράγμ.— || ἀφηγοῦμαι ὀμφ. ἔμαθον, ἐξιστορῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ιστορία, ἡ (*ιστορέω*)· τὸ μανθάνειν κατόπιν ἐρεύνης || γνώσις ἢ πληροφορία τὴν ὅποιαν λαμβάνει τις ἐρευνῶν, ἐξετάζων.— || ἀφήγησις τοῦ οὗτου (δὴ ἐρεύνης) μανθανομένου πράγματος, διήγησις, ἐξιστορήσις.

Ιστός, ὁ (*ἱστημι*)· πᾶν τὸ στήδεν καὶ παραμένον ὀρθῶν || ὄθεν· Ιστός πλοίου, «κατάρτι» || *ιστὸν στήσαι* ἢ *στήσασθαι* = νᾶ στήση τις τὸ «κατάρτι» ὀρθῶν || γενικῶς, ράβδος, μακρὰ, «κοντάρι», δοκός.— || ἢ δοκὸς τοῦ ἰστού (ἐργαλειοῦ), ἥτις ἱστατο ὀρθῶν (καὶ οὐχὶ δριζοντιῶς, ὡς σήμερον), ὁ «ἐργαλειός»· *ιστὸν ἐπιούχομαι* = κινούμαι ἀπὸ τὸ ἔν μέρος τοῦ ἐργαλειοῦ εἰς τὸ ἄλλο, ἀσχολοῦμαι μὲ τὸν ἐργαλειὸν || ὑφαίνω. 2) τὸ «εἰσημόνι» τὸ ὅποσον ἦτο προσρμοσμένον εἰς τὴν δοκὸν τοῦ ἐργαλειοῦ || ἐπιμῆνω, τὸ ὑφασμα.

Ἴστμ.· *ιστός*· βλ. *ἱστημι*, πρβλ. *στήμων*, λατ. *siāmen*· κατὰ τινὰς, ἦτορον ὀρθῶς, *ιστός* (<*σιθ-τός=σασκρ. *siddhā*-h μτχ. τοῦ *sidhya*i (φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου), ἐκ' ῥ. *sāidh*-: *sidh*, πρβλ. *δοα* ἐν λ. *ιδύς*).—Παράγωγα: *ιστο-δόκη*, *ιστο-θήκη*, *ιστο-κεραία*, *ιστο-πέδη*, *ιστο-βόη*, *ιστο-βοεύς*, *ιστίον*.

Ισά-τονος, *ον* (*ισάος+τέλνω*)· ὁ τεταμένος, ἠπλωμένος, ἐπὶ τοῦ ἰστού (ἐργαλειοῦ).

Ιστο-ουργέω, μέλ. -*ήσω* (*ιστός+ἔργω*)· ἐργάζομαι εἰς τὸν ἰστόν (ἐργαλειόν), ὑφαίνω.

Ἴστω, γ' ἐν. Προστ. πρξ. τοῦ *εἶδω.

Ἰστώ, δωρ. γεν. τοῦ *ιστός*· ἐν ᾧ *ιστῶ* δοτ. τοῦ *ιστός*.

Ἰστωρ, -ορος, ὁ, ἡ (καὶ *ἱστωρ*)· ὁ γινώσκων, ὁ ἔχων γνώσιν περὶ τίνος, ὁ ἔμπειρος εἰς τι, ὁ εἰδήμων.— ὡς οὐα. ὁ γνωρίζων τοὺς νόμους καὶ τὸ δίκαιον, ὁ κριτής.

Ἴστμ.· *ἱστωρ-ορος* (βοιωτ. «*Ἰστωρ*» *μάρτυς*, *βεβαιωτής*) κατὰ Ἡσυχ.) (<**Ἰσθ-τορ*·, πρβλ. τὰς λ. λ. *εἶδος*, *οἶδα*· ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, οἱ παλ. Γραμματικοὶ διδάσκουσιν διὲ δέον νὰ δασύνεται κατὰ τὸ *ιστορέω*, καίτοι παράγεται ἐκ ῥ. *Ἰσθ* (*εἶδω*, *οἶδα*) καὶ θὰ τὸ ἀνέμινε τις ψιλοῦμενον.— Ἐξ αὐτοῦ τὰ: *ιστορέω*, *ιστορία*.

Ἰσθάδιον, τό, ἱποκορ. τοῦ *ισχύς* (8 βλ.).

Ἰσθάδδ-πωλις, -ιδος, ἡ (*ισχύς+πωλέω*)· γυνὴ πωλοῦσα οὐκα.

Ἰσχαιμος, *ον* (*ἱσχω+αἷμα*)· ὁ σταματῶν, καταπαύων τὴν αἱμαρραγίαν || τὸ *ἱσχαιμον*=τὸ στυπτήριον, στυπτήριον.

Ἰσχαίνω, ἐφαλμ. γρ. τοῦ *ισχναίνω*.

Ἰσχάλεος, α, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *ισχνός*· λεπτός, ἀδύνατος, μαραμμένος κλπ.

Ἰσχανάα, ἐπ. γ' ἐν. τοῦ *ισχανάω*.

Ἰσχανάω, ἐπ. ἐκτετ. τύπος τοῦ *ισχάναω*, *ἱσχω* κρατῶ ὀπίσω, συγκρατῶ, ἀναχαίτιζω, ἐμποδίζω.— Παθητ., συγκρατῶ ἑμαυτὸν, περιμένω, ἀναμένω.— || ἀμτβ. μένω προσεκολλημένος εἰς τι, ἐπιδυμῶ σφοδρῶς τι.

Ἰσχάων=*ισχανάω* (8 βλ.)· μετὰ γεν., κρατῶ τινὰ μακρὰν (τὸν ἐμποδίζω) ἀπὸ τίνος.

Ἰσχάς, -άδος, ἡ· ξηρόν οὔκον.

Ἰσχεμέν, *ισχέμεναι*, ἐπ. ἀρφ. τοῦ *ἱσχω*.

Ἰσχεο, μέσ. Προστ. τοῦ *ἱσχω*.

Ἰσχίον, τό (*ἱς*, *ισχύς*)· ἡ κλειδίσις τοῦ γόμφου, ἥτοι τὸ κοίλον ἐν ᾧ περιστρέφεται ἡ κορυφὴ τοῦ κοκκάλου τοῦ γόμφου, ὅπερ καὶ *κοτύλη* λέγεται.— Ἐν τῷ πληθ. τὰ ἱσχία, τὰ νεφρά, οἱ μηροί.

Ἴστμ.· πρβλ. Ἡσυχ. «*Ἰσχι*» *ἀσφύς*· *ισχίον* (<**zgh*- μετὰ *i*-προθετικῷ (πρβλ. *ἱσθι* ἀντὶ **σθι* **zdh*): σασκρ. *sákithi*, γεν. *sakithná*, Ζανθ. *haxi*- (μηρός)· βλ. *ἰξύς*.

Ἰσχναίνω (*ισχνός*)· ποιῶ τι ἱσχόν, καθιστῶ τι ξηρόν, μαραίνω, ἀδυνατίζω, στεγνώνω, στραγγίζω.— Παθητ., γίνομαι ἱσχνός (ἀδύνατος, μαραμμένος) || μτφρ. *σφιγγάντα θυμὸν Ἰσχναίνω* = καταπραυνῶ ἐξεγυρημένον στόμαχον.

Ἰσχο-παρείος, *ον* (*ισχνός+παρειά*)· ὁ ἔχων ἱσχνός παρείας.

Ἰσχνός, ἡ, *ὄν* (*ἱσχω*)· λεπτός, ὀσχαχός, ἀδύνατος, μαραμμένος.— || ἐπὶ ἕφους λόγου, λιτόν, ἀπέριττον, ξηρόν, ἀπλοῦν,

Ἴστμ.· *ισχνός*· δημρ. *ισχαλέος*· *ισχύς*· *ισχναίνω*. Κατὰ τινὰς συγγ. τῷ Ζανθ. *hiskn*- (ξηρός), Ἴβρ. *sesc* (ἀγονος), gall. *hysp* (ξηρός) (<**si*-sqv-, **si*-sqv-)· πρβλ. σασκρ. *a-sasrái*-*a-sakra*-h, ἔλλ. *ἀσπετος*, ἄμ. *ἀσφύη* (βλ. λ.)· *ισχνός* φαίνεται, κατὰ τινὰς, προπονημένον ἐκ τίνος **ἱσχυς*· κατ' ἄλλους *ισχνός* <**Ἰσχο*-*ς*: λατ. *vescus*, *vesculus*· ἱαπ. **viskh*· **veskh*- (<**vēiskh*-).

Ἰσχνό-φωνος, *ον* (*ισχνός+φωνή*)· ὁ ἔχων ἱσχνήν (λεπτὴν ἢ ἀδύνατον) φωνήν.— || ὁ τραυλίζων, ὁ δυσκολευόμενος εἰς τὴν ὀμιλίαν του (ἐν τῇ σμ. ὀρθῶς. ἱσως θὰ ἦτο τὸ *ισχνόφωνος* ἐκ τοῦ *ἱσχω*).

Ἰσχυρίζομαι, μέλ. -*ίσσομαι*, ἀττ. *ἰούμαι*· ἀδρ. α' *ισχυροτάμην* (*ισχυρός*), ἀποθ.· χρησιμοποιοῦ ὀλην μου τὴν δύναμιν, ἐπιμένω σφόδρα, ἀγωνίζομαι πεισματῶδες || κυρ. βεβαίω τι ἐπιμῶνος, διοχυρίζομαι.— παθητ., ἱσχυροποιῶμαι, ἐνισχύομαι, προσλαμβάνω μεγαλειότητα δύναμιν.

Ἰσχυρός, ἄ, *ὄν* (*ισχύω*)· δυνατός, ῥωμαλέος, ἀντίθ. τῷ *ἀσθενής*. 2) ἀκαμπτος, σταθερός, ἐπιμονος, διαρκής, τραχύς, σκληρός. 3) μέγας, ὑπερβολικός, βαρῦς || κατὰ *ισχυρόν*=διά τῆς ἰσχύος, διὰ τῆς βίας (ἀντίθ. τῷ *δύλω*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ἰσχυρῶς, ἐπίρ. (*ισχυρός*)· μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, ἀκαμπτῶς, ὑπερβολικῶς, ἰσχυρῶς, λατ. *vehementer*.— Ἰπερβ. *ισχυρότατα*=βεβαίωτα.

Ἰσχύς, -θος, ἡ (*ἱς*, *ἱσχω*)· δύναμις, σωματικὴ ῥώμη, ἰσχύς. 2) δύναμις στρατιωτῶν.

Ἴστμ.· *ισχύς*, -θος (<**Ἰσχυς*·, πρβλ. Ἡσυχ. «*βίσχον* καὶ *γισχόν*· *ισχύον*», τ. ἔ. **Ἰσχύς*·, πρβλ. *ἰδίας* (<**Ἰδ-ίας*+**zgh*- μεταπτωτ. τύπου τῆς ῥ. *segh*- (=κρατῶ), βλ. ἐν λ. *ἔχω*. Ἐντεθθεν, *ισχυρός*. Κατὰ ταῦτα φαίνεται ἀπίθανος ἡ ἐκδοχὴ καθ' ἣν α' συνθετ. εἶναι ἡ λ. *ἱς* (*Ἰς*)=λατ. *vis*, ὡς ἐπεδηλώσαμεν ἐν ἀρχῇ.

Ἰσχύω, πρτ. *ἱσχυόν*· μέλ. *ισχύσω*· ἀδρ. α' *ἱσχυθῶ* (*ισχύς*)· εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός, εἶμαι πλήρης δυνάμεως, κραταιός || ἔχω πλήρεις τὰς δυνάμεις μου, εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἰσχύος.

Ἰσχω, ἕτερος τύπος τοῦ *ἔχω*, ἀπαντῶν μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. *ἱσχω*· κρατῶ, συγκρατῶ, ἀνακόπτω, σταματῶ, ἀναχαίτιζω.— ἀμτβ., σταματῶ, παύω.— Μέσον, συγκρατῶ, ἀναχαίτιζω, ἑμαυτὸν, σταματῶ || *ἱσχεο*=στάσω! κρατήσου! ἡσχύασε! σταμάτα! || μετὰ γεν. *ἱσχομαι* τίνος=ἀπέχω ἀπὸ τι, μένω (κρατῶ ἑμαυτὸν) μακρὰν ἀπὸ τι || *ἱσχετο ἐν τούτῳ* (ἀπρσ.) = ἐδῶ ἐσταμάτησε (διεκόπη) ἢ διαπραγμάτευσις.— || μτγν., ὡς τὸ *ἔχω*, ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου, κατέχω, κέκτημαι. 2) ἔχω ὡς οὐζυγον, ἔχω γυναῖκα.

Ἰσωνία, ἡ (*ἱσος+ωνή*)· ἴση τιμὴ, ἰσότης τιμῆς, δίκαια τιμὴ.

Ἰσ-ώνυμος, *ον* (*ἱσος+ὄνομα*)· ὁ φέρων (ἔχων) τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ἴσως, ἐπίρ. τοῦ *ἱσος*· ἔξ ἴσου, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὅμοιον τρόπον.— || δίκαιως, ἐντίμως.— || πιδανῶς, κατὰ τὰ φαινόμενα || παρ' ἀττ. συχνά συνημμένον μετὰ τοῦ *ἄν* ἢ *τάχ'* ἄν.— IV Μετ' ἀριθμητικῶν, περίπου.

Ἰσωσαίμην, Εὐκτ. μέσ. ἀδρ. α' τοῦ *ἰσάω*.

Ἰταλία, ἰων. -*ἰη*, ἡ ἢ γνωστὴ χώρα [ἡ πρώτη οὐλλ. εἶναι μακρὰ ἐν τῷ θακτυλικῷ ἑξαμέτρῳ].

Ἰταλίδης, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *Ἰταλιώτης*.

Ἰταλικός, ἡ, *ὄν* (*Ἰταλός*)· ἰταλικός, ὡς καὶ ἴων.

Ἰταλῖς, -ίδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ *Ἰταλικός*.

Ἰταλιώτης, -ου, ὁ· ἔλληνας κάτοικος τῆς Ἰταλίας (πρβλ. *Σικελιώτης*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *Σικελός*)· θηλ. *Ἰταλιώτις*, -ιδος· ἑλληνίς κατοικοῦσα ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἰταλός, ὁ· αὐτόχθων κάτοικος τῆς Ἰταλίας, ἰταλικῆς καταγωγῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *Ἰταλιώτης*=ἔλληνας οἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ (βλ. λ.).— ὡς ἐπίθ.=*ἰταλικός*.

Ἰτάμος, ἡ, *ὄν* (*ἱτες*, *εἶμι*)· διασπικτός, ὀρητικός, αὐθάδης, ἀναίσχυντος [δὴ ἔμυολ. βλ. *ἱτης*].

Ἰτέα, ἰων. -*ἔη*, καὶ -*εἴη*, ἡ (*ἱτες*) τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ ἰτέα, «*ἰτιά*», λατ. *salax*.— || ὀσις πλεγμένη ἀπὸ κλάδους λυγαριῶς καὶ κερκαλυμμένη με

γύψον, δέρμα βοός ἢ χάλκινα ἐλάσματα. [δι' ἔτυμολ. βλ. ἴτυς].

ἰτέϊνος, ἦ, ον' ὁ ἐξ ἰτέας, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ κλάδων ἰτέας, λύγιμος.

ἰτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ εἰμι· *δεῖ ἰέναι* = πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις.

ἰτην, ἐπικ. γ' οὐκ πρτ. τοῦ εἰμι.

ἰτης, -ου, ὁ (εἰμι)· διασπικτός, ριψοκίνδυνος, ὀρηκτικός ἢ θρασύς, ἀναίδης, ἀναίσχυντος.— [ἴτης < ἴ- μεταπτωτ. τύπου τῆς β. εἰ- τοῦ εἰμι· ἐκ τούτου ἰταμός].

ἰτός, ἦ, ὄν (εἰμι)· διαβατός.

ἰτρίνεος, α, ον' θμιοσ πρὸς ἴτρια (βλ. λ.). *Ἐκ τοῦ ἰτρίον, τό· πλακοῦς ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος.

[ἀγν. ἔτυμολ.].

ἴτω, βιωτ. ἀντί ἴστω, γ' ἐν. Προστ. πρκ. τοῦ *εἶδω. ἴτω Ζεὺς=ἴστω Ζεὺς = ὁ Ζεὺς ἔστω μάρτυς μου!

ἴτυς, -νος, ἦ (ὡς τὸ ἀτυεῖ)· ἡ ἄκρα, τὸ χεῖλος, ὁ κύκλος, τὸ περιδῶριον (κατεσκευασμένον κυρ. ἐξ ἰτέας, ἐκ κλάδων ἰτέας) παντός στρογγύλου πράγματος, ὁ κύκλος (τὸ σῶτρον) τροχοῦ ἁμάξης ἢ ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος ἢ αὐτὴ αὐτὴ ἡ στρογγύλη ἀσπίς.

ἴτυμ. ἰ τυς, -νος, αλολ. **ἴτυς**: λατ. vitus, λιθ. vyltu, παλ.-σλαυ. vitŭ, sŭ-vitŭ-kŭ (=κεφαλὴς) πρβλ. ὡς ἄλλ. ité[ſ]ā, ité[ſ]ā (=λατ. salix alba), παλ.-πρωσ. vitwan (Ἰτιά), ἄλλ. olšny, olšoun (εἶδος ἰτέας), olšos (=λύγος κίτρινος=salix vitiflora), olšon (=χοροδῆ) <*Foistvo- *Foistva-, παλ.-σλαυ. vėnvi (κλάδος) πάντα ταῦτα προήλθον ἐξ λατ. βάσεως veje (πλέκω), ἐξ ἧς ὡς. τὸ ἄλλ. vīs, τ. ἔ. Fīs (εἰμός) καθ' Ἅουκ.), λατ. vīeo (πλέκω)=σανσκρ. vṅyati, vāyati (πλέκω), κιν. vejŭ (σφιγγω), γοτθ. waddjus (τοῖχος), λατ. vītem (λύγος), σανσκρ. vėman (ὑφαντικὴ), λατ. vītex (σιδερόχορτο), σανσκρ. vṅikā (δεσμός), ἀγγλ.-σαξ. wīrig (ἰτέα), λατ. vītis (ἀμπελόκλημα) = λιθ. vyl'is (βέργα Ἰτιάς), παλ.-γερμ. wīda (ἰτέα).

ἴτω, γ' ἐν. Προστ. τοῦ εἰμι.

ἴτων, γ' οὐκ. καὶ ἀττ. γ' πληθ. τοῦ εἰμι.

ἰυγή, ἦ (ἰύζω)· φωνή, κραυγὴ, βοή, ὠρυγὴ, σκληρῖσμα, ὄλολυγμός ἢ σουριγμός θρεψῶς.

ἴτυμ. ἰ ιυγή ἰυγμός· ἰύζω· εἶναι παράγωγα—ἀποτέλεσμα ὀνοματοποιίας ἐκ τῆς ἐπιφωνήσεως *iu, πρβλ. ἰθ, ἐπιφ. ἐκπλήξεως, ἰαθ=αἶ! ἰαυοῖ=αἶ! αἶ!, ἀθτέω, ἀθτέ, ἀθω (<*a-j-ŷō). πρβλ. *iv- ἐν τῷ λιθ. γ'νας (γλαύς).

ἰυγμός, ὁ (ἰύζω)· βοή, κραυγὴ χαρῆς, κραυγὴ ὀδύνης, «εξφωνητὸς», «σκληρῖσμα».

ἰυγὴ ἢ ἰυγξ, ἰυγος, ἦ (ἰύζω)· οἰσοσπυγίς, κοιν. «σοουσουράδα», κληθεῖσα οἴτω, (δηλ. σοουσουράδα) ἐκ τῶν συνεθῶν κινήσεων τῆς οὐρᾶς ἢ τὸ αὐτὸ πτηνὸν καλεῖται παρ' ἄλλοις λαοῖς (τοῖς Ἀγγλοῖς π. χ.) «στραβολοῖσμα» (ἀγγλ. wringneck) ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ ἀχένοσ. *ἰυγξ ἐκλήθη ἐκ τῆς φωνῆς τῆς· οἱ ἀρχαῖοι μάγοι συνήθιζον νὰ τὰ προσδένουν εἰς τροχὸν ἁμάξης καὶ νὰ τὰ θέτουν εἰς περιστροφικὴν κίνησιν (συγχρόνως μὲ τοὺς τροχοῦς), πιστεύοντες ὅτι οἴτω συνέστρεφον καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ἐπολοῦς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἁμάγευον. *Ἐπόμενον ἄρα ἦτο νὰ γίνεται εὐρυτάτη χρῆσις τοῦ μέσου τούτου πρὸς ἀνάκτησιν ἀπώτων ἐραστῶν. 2) μτφρ. γοητεία, φίλτρον ἢ πόδος, σφοδρὰ ἐπιθυμία. [Κατὰ τοὺς νεωτέρους ἔτυμολόγους ἦ λ. θεωρεῖται ξενικῆς προελεύσεως καὶ ἀσχετος πρὸς τὴν ἰυγῆν].

ἴυζω, μέλ. ἰύζω· ἀβρ. α' ἴεζα· κραυγάζω, βοῶ. «χουγιμάζω» ἢ σκληρίζω ἢ πεποιημένη λέξις ἐκ τοῦ ἦ-χου [δι' ἔτυμολ. βλ. ἰυγῆ].

ἰυκτής, -οῦ, ὁ (ἰύζω)· ὁ φωνάζων, κραυγάζων, σκληρίζων κλπ. ἢ ψάλτης, αὐλητής, σφουρικτής.

ἰυθίμος, ἦ, ον καὶ -ος, -ον (ἴφι, ἴφιος)· ἰσχυρός, δυνατός, βωμάλεος, σπιθαρός, ὀδεναρός ἢ ἐπὶ γυναικῶν, εὐπρεπής, χρηστικὴ, κομψή, χριεσσα.— [ἦ ἐκ τοῦ ἴφι, ἰφίος παραγωγή του δὲν γίνεται ὑπὸ πάντων δεκτῆ, κηρύσσεται δ' ὑπ' αὐτῶν ἦ λ. ὡς ἀγν. ἔτυμολ.].

ἰφι, ἐπικ. ἐπίρ. (κυρ. εἶναι παλ. ποιητ. δοτ. τοῦ ἴς)· ἰσχυρός, κράταιός, κρατερός, σπιθαρός, γενναίος.

ἰφι-γένειθ, ἦ (ἴφι+*γένω τοῦ γίνομαι)· θυγά-

τηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καλουμένη παρ' Ὀμήρω Ἰφίνασσα.

ἴφιος, α, ον (ἴφι)· ἰσχυρός, γενναῖος ἢ ἐπὶ προβάτων, παχύς, εὐτραφής [δι' ἔτυμολ. βλ. ἴς].

ἴφωρον, τό· εἶδος βοτάνης, ἀγρίου λαχάνουσ κατὰ τὸν Σχολ. (Ἀριστοτ. Θασμ. 910).

ἰχθυάζομαι, ἀποθ.=ἰχθυῶ (ὁ βλ.).

ἰχθυῶ, μέλ. -άσω (ἰχθύς)· ἀλιεῦω, «ψαρεύω», ἀγκιστρῶνω ἢ ἐπ. γ' ἐν. ἰχθυῶα, πρτ. ἰχθυῶασκον.

ἰχθυ-βολέω ἢ βόλλω (τ. ἔ. κτυπῶ «καμακῶνω») ἰχθύν. Ἐκ τοῦ

ἰχθυ-βόλος, ον (ἰχθύς+βάλλω)· ὁ πλήττων (βάλλω, «καμακῶνω») ἰχθύς, ὁ συλλαμβάνων ἰχθύς, ἀλιεὺς ἢ ἰχθυβόλος θήρα=ἄγρα ἰχθύνων συλληφθέντων διὰ «καμακῶματος».— ὡς οἷα. ὁ ἰχθυβόλος= «καμοκῶτης», ἀλιεὺς, «ψαράς».

ἰχθυ-βοτος, ον (ἰχθύς+βόσκω)· τόπος βοσκόμενος ὑπὸ ἰχθύνων, τόπος ἐν ᾧ βόσκονται ἰχθύες.

ἰχθυῖον, τό, ὀποκορ. τοῦ ἰχθύς· μικρὸς ἰχθύς, «ψαράκι».

ἰχθυ-δέκος, ον (ἰχθύς+δέχομαι)· ὁ δεχόμενος ἐντός του ἰχθύς, ἐντός τοῦ ὁποῖου θέτουν ἰχθύς.

ἰχθυηρός, ἦ, ὄν (ἰχθύς)· ἰχθυώδης, λεπιδωτός, «ψαρήσιος» ἢ κατάλληλος διὰ ἰχθύς.

ἰχθυο-βολέω, ἰχθυο-βόλος=ἰχθυοβολ—.

ἰχθυο-ειδής, ἔς (ἰχθύς+εἶδος)· ὁ ἔχων σχῆμα (μορφὴν) ἰχθύος.

ἰχθυόεις, εσσα, εν (ἰχθύς)· πλήρης ἰχθύνων.— ἢ ὀποτελούμενος ἐξ ἰχθύνων.

ἰχθυο-θηρητήρ, -ήρος, ὁ (ἰχθύς+θηρέω)· ὁ θηρευτῆς (ἀγρευτῆς, κυνηγός) ἰχθύνων, ἀλιεὺς, «ψαράς».

ἰχθυο-λύμη, -ου, ὁ (ἰχθύς+λύμη)· ὁ λυμαινόμενος τοὺς ἰχθύς, ὁ καταστροφεὺς τῶν ἰχθύνων.

ἰχθυο-φάγος, ον (ἰχθύς+φάγειν τοῦ τρώγω)· ὁ ἐσθίων (τρώγων) ἰχθύς ἢ οἱ ἰχθυοφάγοι ἄνδρες ἦσαν φυλῆ τῆς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, τρώγοντες ἰχθύς μόνον.

ἰχθυ-πάγης, ἔς (ἰχθύς+παγγῆναι τοῦ πήγνυμι)· ὅτι διαπερᾶ (ἀγκιστρῶνει) τὸν ἰχθύν, ἐπιθ. τοῦ ἀγκίστρου.

ἴχθυ'ς, -ύος, ὁ αἰτ. ἰχθύν καὶ μτγν. ἰχθυῶα· ἡ ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. ἰχθύες, ἰχθυῶας συναϊροῦνται εἰς ἰχθύς· (ἦ ἐν διευλαβίσι πτώσειν, ἦ ἐν τριευλαβίσι καὶ ἐν ἀπασι τοῖς συνθέτοις)· ὅτι καὶ νῦν, ἰχθύς, «ψαρί», λατ. piscis.— ἢ ἐν τῷ πληθ. οἱ ἰχθύες=ἡ ἀγορὰ τῶν ἰχθύνων, «ψαραγορά».

ἴτυμ. ἰ συγγ. τῷ Ἀριμ. *jukn, λιθ. zūnis, παλ.-πρωσ. αἰτ. πληθ. suckans, λιθ. zŭk-mistras («μάστορας» τῆς ἀλιείας)· ἰ-εἶναι προθεματ. (πρβλ. ἰετινος)· -χθ- (<-θ]h-).

ἰχθυο-ληιστήρ, -ήρος, ὁ (ἰχθύς+ληιστής)· κλέπτης τῶν ἰχθύνων.

ἰχθυ-φάγος, ον=ἰχθυοφάγος (ὁ βλ.).

ἰχθυ-ώδης, ἔς (ἰχθύς+εἶδος)=ἰχθυοειδής (ὁ βλ.)· πλήρης ἰχθύνων.

ἰχναῖος, α, ον (ἴχνος)· ὁ παρακολουθῶν τὰ ἰχνη τινός, ὁ παρακολουθῶν κατὰ πόδας τινά.

ἰχναῖα, ἦ (ἰχναῖός)· τὸ ἰχναῖεῖν (ἀνίχνευεῖν), ἐπὶ κυνῶν, ἢ ἀνίχνευσις τῆς βοήθειά τῆς ὀσφρήσεως.

ἰχν-ελάτης, -ου, ὁ (ἴχνος+ελαῖνος)· =ἰχν-ηλάτης (ὁ βλ.).

ἰχνεύμων, -ονος, ὁ (ἴχνος)· ὁ ἀνίχνευων, ἀκολουθῶν τὰ ἰχνη τινός ἢ ζῶων ἐν Αἰγύπτῳ θμιοσ πρὸς «κουνάθι» (τοῦ εἶδους τῶν ἰκτιδοειδῶν), ὅπερ ἀνίχνευεῖ καὶ τρώγει τὰ ψά του κροκοδείλου.

ἰχνευσις, -εως, ἦ (ἰχναῖός)· ἡ ἀνίχνευσις.

ἰχνευτής, -οῦ, ὁ (ἰχναῖός)· ὁ ἀνίχνευων, ὁ κυνηγός. 2) =ἰχνεύμων (ὁ βλ.).

ἰχνευτικός, ἦ, ὄν· ἰκανός εἰς τὸ ἀνίχνευεῖν.

ἰχνεύω, μέλ. -σω (ἴχνος)· ἀνίχνευω, ἰχνηλατῶ, ἀναζητῶ τὰ ἰχνη, ἀνίχνευων κυνηγῶ.

ἰχν-ηλάτης, -ου, ὁ· ἐπικ. ἰχν-ελάτης (ἴχνος+ελαῖνος)· ὁ ἰχνηλατῶν, ὁ ἀναζητῶν τὰ ἰχνη.

ἰχνηον, τό (ἴχνος), κατὰ τύπον μόνον ὀποκορ. τοῦ ἴχνος (ὁ βλ.).

ἰχνο-πέδη, (ἴχνος+πέδη)· εἶδος δεσμῶν, πεδικλῶν, ἦ εἶδος παγίδος.

ἼΧΝΟΣ, -ος, τό ἰχνος ποδός, «χνάρι», θήμα, πάτημα | μτφρ. σήμειον, «σημάδι», ἰχνος (ὕποδέ-σεως τινος).

*Ἔτυμ. ἰ ἰχνος (<*iksmno-, πρβλ. Ἑουχ. «εἰχματα» ἰχνια», πιθ. συγγ. τῷ Ἰξαλος (βλ. λ.) ἐκ ῥ. αἰῖ (ἀναπη-δῶ, σκιρτῶ).— Παράγωγα: ἰχνιον· ἰχνητόω, ἰχνη-μων, ἰχνητής.— Κατά τινος συγγ. καί τῷ οἰχομαι.

ἰχνο-σκοπέω (ἰχνος + σκοπέω)· παρατηρῶ, ἐξε-τάζω, τὰ ἰχνη.

ἼΧΩΨ, -ῶρος, ὁ· ὁ χυμός ὁ ῥέων εἰς τὰς φλέ-θας τῶν θεῶν | ἐπ. αἰτ. ἰχῶ, ἀντι ἰχῶρα. [ἀγν. ἔτυ-μολ.· κατά τινος *σι-χωρ ἰ αἶμα (<*sai-mḥ· κατ' ἄλλους αἶμα <*αιμμα <*αιπ-μα <*sai-p-mḥ, πρβλ. σανσκρ. sipra-h (ἰδρώς), siprā (ὄνομα ποταμοῦ)].

*Ἴψ, γεν. ἰπός, ὁ, ὄνομ. πληθ. ἰπες (Ἰπτομαι)· σκώληξ κατατρῶγων κέρατα καί ξύλα.— [δι' ἔτυ-μολ. βλ. Ἰξ].

Ἰψασ, ὁ ἐν ἀορ. α' τοῦ Ἰπτομαι.

Ἰω, Ἰποτ. τοῦ εἶμι.

ἰῶ, κατά συναίρ. ἀντι ἰάου, Προστ. τοῦ ἰάομαι.

ἰῶ = λατ. io | = ὦ! ἐπιφώνημα χαρῆς, ὡς ἐν τῷ λατ. io triumphe | παρ' αἰτ. ὁμοῦ καί ἐπιφών. φό-δου, λύπης κλπ. ὦχ!

ἰῶ, ἰών, ἰῶγα καί ἰώνγα· βοιωτ. τύποι ἀντι ἔγωγ, ἔγών, καί ἔγωγε.

ἰωγή, ἡ (ἰέναι)· σκέπη, σκέπη | Βοιωτ. ὄπ' ἰωγή = ὑπό σκέπη ἀπό τόν βόρειον ἀνεμον. [δι' ἔτυμολ. βλ. ἔπειωγαί].

ἰωή, ἡ (ἰά, ἰῶ)· πῶς ἰσχυρός ἦχος | ὁ ἦχος λύ-ρας | ἡ βοή καί ὁ συριγμός ἀνέμου | ὁ κρότος τῶν θημάτων.— [ἰωή (Ἰωή) πιθ. <*Fi-Fωσ-ἄ].

ἰῶκα, ἑτερόκλι. αἰτ. τοῦ ἰωκή, ὡσαι ἐξ ὄνομ. ἰῶξ. **ἰωκή**, ἡ (διῶκω)· ὁ πάταγος τῆς μάχης, ὄχλαγ-ωγία | καταδιώξις.

*Ἔτυμ. ἰ ἰωκή, Ὀμ.· Ἡσ. ἰσχυρός (<*Fiωκ-σμός (=πά-ταγος τῆς μάχης)· Κορ. Ἰωάκει (=καταδιώκει)· πρβλ. Ἑουχ. «ἰωξίς»· διῶξις· ἄμην. παλιῶξις (<*παλι-Ἰίω-ξις=ἀντεπίθεσις· Ἰωάκω· Ἰεμαί· διῶκω· διέμαί).

ἰών, ἰώνγα βλ. ἰῶ, ἰών.

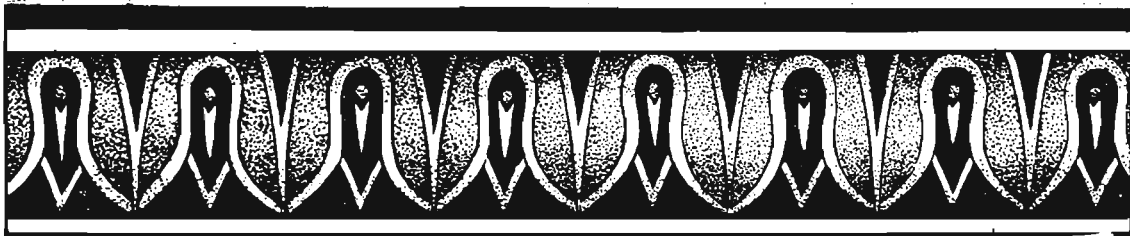
ἸΩΝ, -ωνος, ὁ· υἱός τοῦ Ἰούδου (ἡ τοῦ Ἀπόλ-λωνος) καί τῆς Κρεούσης, γενάρχης τῆς φυλῆς τῶν Ἰωνων.

ἰωνιά, -ας, ἡ (Ἰων)· λειμῶν ἰων, λατ. violarium.

Ἰωνικός, ἡ, ὁν (Ἰων)· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰω-νας.— ἐπίρ. -κῶς = κατά τόν τρόπον τῶν Ἰωνων, μαλθακῶς, δηλυνρεπῶς.

ἰῶτα βλ. ε (ἐν ἀρχῇ τοῦ στοιχείου Ι)· τὸ σμικρότα-τον τῶν γραμμάτων τῆς Ἑλλ. ἄλφαβήτου, διὸ ἐν τῇ Κ. Δ. «ἐν ἰῶτα», «οὔτε ἐν ἰῶτα».

Ἰσχυρός, ὁ=ἰσκή (βλ.) | ἀπ' ἰσχυρόν=κατὰ τήν καταδιώξιν.

K

Τό γράμμα τούτο, αντιστοιχούν προς τό Σημητικόν **𐀓** (kaph), είναι ίσως τό όλιγώτερον παντός άλλου μεταβολόν τό σχήμά του γράμμα έν τή ιστορία του άλφαθήτου, κυμαινόμενον έν τή Έλληνική μεταξύ τών σχημάτων **Χ**·**Κ**, ζά όποια έν τή κυριολεξία είναι έν και τό αύτό, άλλάσσοον κατεύθυνσαι κατά τήν «βουοτροφηδόν» γραφήν.

Τό σχήμα του έν τώ Χαλκιδικώ, Έτρουσικώ και Λατινικώ άλφαθήτω ήτο έν και τό αύτό, **Κ**. Διετηρήθη δέ τούτο μέχρι τών καθ' ήμάς χρόνων.

Τό **κάππα**, άφ' ής δυνάμεθα νά τό παρακολουθήσωμεν μέχρι τών καθ' ήμάς χρόνων, παριστφ πάντοτε ένα άηχον και στιγμιαίον (έκρηκτικόν) ούρανικόν φθόγγον, άλλ' έν τώ λατινικώ άλφαθήτω ή λειτουργία του αύτη ύποκατεστάθη κατά μικρόν ύπό του γράμματος **C** τό όποιον άρχικώς μέν παρίστα ένα ήχηρόν ούρανικόν φθόγγον, ύπό τήν επίδρασιν όμως τής Έτρουσικής γλώσσας παρέστηκε και τόν άηχον. Κατά μικρόν τό **C** εξειλίχθη εις **G**. όπερ έχρησιμοποίηθη διό τόν ήχηρόν ούρανικόν φθόγγον, του **C** περιορισθέντος εις τήν παράστασιν του άήχου. Ούτω τό **K** περιήλθεν εις άχρηστίαν έν τώ λατινικώ και τοίς έκ τούτου προελθοῦσιν άλφαθήτοις, διατηρηθέν μόνον εις έπισήμους τινάς όρους τής λογίας παραδόσεως, όπως π. χ. έν τή λέξει *Kalendae*.

Ο παρατιθέμενος πίναξ μάς διδει τό σχήμα του **κάππα** τών διαφόρων άλφαθήτων κατά τάς διαφόρους περιόδους

Όνομα άλφαθήτου	Έποχή κατά προσέγγισιν	Σχήμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	𐀓
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	𐀓
ΘΗΡΑΙΚΟΝ.	700—600	𐀓
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500.	K
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	𐀓
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	𐀓
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	K
ΙΟΝΙΚΟΝ.	403	𐀓
ΡΩΜΑΪΚΟΝ και 'Απ- οικιών		Ɑ Ɱ Ɐ Ɒ ⱱ Ⱳ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟ και έφεξής		K
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ και έφεξής		K

K, k, κάππα, τό (δάνειον έκ τής φοινικικής άλφ., πρβλ. έβρ. kaph' άκλιτον, τό δέκατον γράμμα τής έλλην. άλφαθήτου. Ός αριθμητικόν κ' = 20, έν φ. κ = 20.000. Τό κ είναι συγγενέστατον προς τά γ και χ (ούρανικά και τά τρία) διό έν τή παλαιστ. άττ. άπαντα έντοτε κνόος αντί χνόος, κνάπτω αντί γνάπτω, βέγκω αντί βέγκω' ώς. έν τή ιων. διαλ. κειθών αντί χειτών, δέκομαι αντί δέχομαι: τό γ πρό του κ (ώς έν λ. άγκαθεν π.χ.) προφέρεται μετά τινος έρρίνου χροίσε ως ηγ.

kā, δωρ. αντί του ιων. κε = άττ. άν' [δι' έτυμολ. βλ. κε].

κάθβαλε, έπ. αντί κατέβαλε, άόρ. β' του καταβάλλω. **καθβάς**, ποιητ. αντί καταβάς, μτχ. άορ. β' του καταβαίνω.

Κάβειροι, οι' θεότητες λατρευόμεναι ύπό τών Πελασγών έν Λήμνω και Σαμοθράκη' παριστάνοντο ως μικρόσωμοι μετά δυσαναλόγως μεγάλων γεννητικων μοριών, και θεωροῦντο υιοι του 'Ηφαιστου, ως θειοι περι τήν καταργασίαν των μεταλλων.

κάγ, έπ. αντί κατά πρό του γ: κάγ γόνυ = κατά γόνυ.

κάγκανος, ον (καίω) κατάλληλος προς καῦσιν, κατοξηρος.

Έτυμ.: πρβλ. 'Ήσυχ. «καγκαλέα' κατακεκαυμένα», «καγκαίνει' θάλπει, ξηραίνει» καγκαίνω (= άποξηραίνω): όμ. πολυκαγκής' πρβλ. Φωτ. «κέγκει' πεινῶ», κακιθής (=πειναλέος): συγγ. τφ σανσκρ. kaṅkāla- (σκελετός), πρβλ. έλλ. σκελετός: σκέλλω (=ξηραίνω): σανσκρ. kāṅksati (έπιθυμῶ), γοτθ. hūhrus ((*hunhru-, ιαπ. *qin-q-u-), παλ-Norr. hung, άγγλ. saē. hungor, παλ-γερμ. hungar (γερμ. hungern = πεινῶν), παλ-Norr. há (=γοτθ. *hāhan) = βασανίζω, λιθ. keñkia, kankā (θάσσανος, όδύνη)' εἰς ιαπ. β. qeṅq (καίω) πρβλ. και κακόσ.

καγκάζω, μέλ. -άσω' μτγν. τύπος του καχάζω (β βλ.). 'Εἰς αύτό τό

καγ-χάλώ (όμ. καγχαλώ) γελῶ ήχηρῶς, καγ-χάζω, λατ. cachinnor || έπ. γ' πληθ. καγχαλώσιν' έπ. μτχ. καγχαλών, -δωσα'

κάγχυς: βλ. κάχυς.

κάγω = και έγώ, κατά κρῆσιν.

κάδ, έπ. αντί κατά πρό δ: κάδ δέ = κατά δέ.

καδ-δράθεται, έπ. αντί κατ-εδραθέτην, γ' δυϊκ.

άορ. β' του καταδραθάνω.

καδ-δύναμιν, έπ. αντί: κατά δύναμιν.

καδ-δύσαι, έπ. αντί κατ-δύσαι, όνομ. πληθ. θηλ.

μτχ. άορ. β' του καταδύω.

κάδεμῶν, δωρ. αντί κηδεμῶν.

καδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κάδος· μικρὸς κάδος (ἐκουβάς). 2) ψηφοδόχος κάλη.

Καδμείος, α, ον (Κάδμος)· ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου· οἱ **Καδμείοι** = οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν || ἡ **Καδμεία** = ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν || παρρμ., **Καδμεία νίκη**=νίκη ἀκριβοπληρωμένη (συνεπαγομένη δηλ. τὸν ἐδεδρον καὶ τῶν νικητῶν) (ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἀδελφῶν Πολυδεύκους καὶ Ἑτεοκλέους, ἢ ἐκ τοῦ μύθου τῶν **Σπαρτῶν**, τῶν ἀναφυέντων δηλ. ἐκ τῶν σπαρτῶν οὐδόντων τοῦ δράκοντος).

Καδμείων, -ωνος, ὁ (Κάδμος)· ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, Θηβαίος.

Καδμήιος, η, ον, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ **Καδμείος**.

Καδμήιος, -ίδος, ἐπ. καὶ ἰων. θηλ. τοῦ **Καδμείος**.

Κάδμος, ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης Ἀγήμερος, ἀδελφὸς τῆς **Εὐρώπης**, ἱδρυτὴς τῶν Βοιωτικῶν Θηβῶν. Οὗτος, κατὰ τὴν παράδοσιν, μετέφερεν ἐκ Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ παλαιὸν ἑλλ. ἀλφάβητον ἐκ 16 γραμμάτων, & διὰ τοῦτο καὶ **φοινικῆία γράμματα** ἐκαλοῦντο, καὶ ἂ βραδύτερον ἠγέθησαν εἰς 24 διὰ τῆς προσθήκης τῶν ὀκτὼ Ἴωνικῶν γραμμάτων (η, ω, φ, ρ, χ, ζ, ξ, ψ).

κάδος, ὁ (καδεῖν)· ἐκουβάς, «οὐγγίον», στόμιον, «βαρέλι», λατ. cadus. — || κάλη, ἐν ἢ οἱ ψηφοφόροι ἔρριπτον τὰς ψήφους. ἢ λ. φαίνεται δάνειον ἐκ τῆς γλώσσης τῶν Φοινίκων, πρβλ. ἕβρ. cad=κουβάς. Τὸ λατ. cadus εἶναι δάνειον ἐκ τῆς ἑλληνικῆς].

κάδος, -εος, τό, δωρ. ἀντὶ **κῆδος**.

Κάειρα, ἡ· θηλ. τοῦ **Κάει**· γυνὴ ἑὸς **Καίρας**.— ἡ θηλ. ἐπιθ. ἀντὶ **Καρείη**.

καίεις, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **καίω**.

κἀήμεναι, ἀπρφ. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **καίω**.

κἀήσομαι, παθ. μέλλ. β' τοῦ **καίω**.

κἀθά, ἐπρ. ἐκ τοῦ **κατὰ** & (=συμφώνως πρὸς τὰ ὁποῖα) κατὰ κράσιν.

καθ-ἀγίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῖω (κατὰ + ἀγίζω)· ἀφιερῶ, καθιερῶ, προσφέρω εἰς θεόν τινα θυσίαν. — || καίω τι ὡς θυμα θυσίας, καίω θυμίαμα (εὐδάνην) || καταδροχθίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

καθ-ἀγισμός, ὁ ἀφιερῶσις, καθιερῶσις, δι' ἐμπύρων θυσίων.— || καῖσις νεκροῦ || ἐπικήδειοι τελεταί.

καθ-αγνίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῖω (κατὰ + ἀγνός)· καθιστῶ τι ἀγνόν, καθαρῶ, ἐξαγνίζω, ἀγιάζω.— || προσφέρω ὡς ἐξιλιωτικὴν θυσίαν.

καθ-αιμακτός, ὄν· καθημαγμένος, κηλιδωμένος ἀπὸ αἵματος, αἱματηρός. Ἐκ τοῦ

καθ-αιμάσσω, μέλ. -ξω (κατὰ + αἱμάσσω)· καθιστῶ τι αἱματηρὸν, ρανθίζω ἢ κηλιδώνω μὲ αἷματα, «καταματώνω».

καθ-αιμάττω=**καθαίμασσω** (β βλ.).

καθ-αίρεισις, -εως, ἡ (καθαίρειν)· τὸ καθαιρεῖν, καταστρέφειν, καταστροφή, κατεδάφισις, ἀνατροπή.

καθ-αιρετός, α, ον καὶ **καθ-αιρέτος**, ἡ, ὄν· ρηματ. ἐπιθ. τοῦ **καθαίρειν**· ὄν πρέπει νὰ καταστρέψῃ τις || ὄν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ, κατορθώσῃ.

καθ-αιρέτης, -ου, ὁ· ὁ **καθαίρων**, καταστρέφων, ὁ καταστροφεὺς. Ἐκ τοῦ

καθ-αίρω, ἰων. **κατ-αίρω**· μέλ. -ήσω· μέλ. β' **καθεῖω**· ἀορ. β' **καθεῖλον**, ἀπρφ. **καθελεῖν**· λαμβάνω κάτω, καταβιάζω || **καθελεῖν ἰστία** = νὰ καταβιάσωμεν τὰ παντὶ || **δραχμῶσις καθελεῖν** = νὰ κλειώμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νεκροῦ || **καθαίρειν σελήνην**=καταβιάζειν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν σελήνην (ἐπὶ μάγων)=λατ. coelo lunam deducere || γινικῶς, καταβιάζω πᾶν τὸ κρεμασμένον ἀπὸ κάπου || ἐντεῦθεν τὸ μέσον, **καθαίρουμαι** τὰ τόξα=καταβιάζω τὰ τόξα μου (ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου εἶναι κρεμασμένα). 2) καταβιάζω διὰ τῆς βίας, καταβάλλω, κατανικῶ || ὡς. κατεδαφίζω, καταστρέφω || ὡς. ταπεινῶν, μειῶν, ὑποτόσσω || κυρ. καταλύω, παύω || ἐπὶ ψηφισματος ἢ ἀποφάσεως, διαγράφω, ἀκυρῶ, καταργῶ || ὡς νομικῶς ὄρος, καταδικάζω. 3) φέρω εἰς πέρας, ἐπιτελῶ, κατορθώνω, ἐκτελῶ.— μέσον, **καταίρεσθαι μεγάλα πράγματα**=ἐπιτελεῖν μεγάλα κατορθώματα. 4) ὡς τὸ **αἰρέω**, λαμβάνω καὶ ἀποκομίζω, ὀρθάζω.

καθαίρω, μέλ. **καθάρω**· ἀορ. α' **ἐκάθηρα**.— Παθ. ἀορ. α' **ἐκαθάρθην**· πρκ. **κενάθαρμαι** (**καθαρός**)· καθιστῶ τι καθαρὸν, ἀγνόν, καθαρῶ, «παστρέυω || ἐν θρησκευτ. ἐνν., ἐξαγνίζω, ἀποκαθαίρω || μεσ., ἐξαγνίζω ἑμαυτόν.— || ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ καθαρμοῦ ἀποβαλλομένων ἀκαθαρῶν, ἀποπάρων, ἀποβάλλω, ἀφαιρῶ.— [δι' ἐτυμολ. βλ. **καθαρός**].

καθ-άλλομαι, μέλ. **-αλοῦμαι**· ἀορ. α' **καθ-ηλάμην**, ἀποθ.· πηδῶ κάτω, καταβαίνω πηδῶν, λατ. **desilio** || ἐπὶ καταγιγῶν, ἐνακηπτω μετ' ὀρμῆς, ἐφορῶ, κατέρχομαι μετ' ὀρμῆς.

καθ-άμμα, -ατος, τό (**καθάπτω**)· πᾶν τὸ δεδεμένον, δέμα, δεσμός, κόμβος || **κάθαρμα** **λύω λόγον** =λύω περιπλοκὸν (δυσκόλον) ζήτημα.

καθ-ανύω, ἀττ. ἀντὶ **κατ-ανύω**.

καθ-άπαξ, ἐπιρ.· ἀπαξ εἰς πάντος, διὰ μιὰς, «μὴ καὶ καλῆ» || ὀλοτελῶς ἐντελέως, καθ' ὀλοκληρίαν.

καθ-άπερ (**κατὰ+ἄπερ**), ἰων. **κατάπερ**, ἐπιρ.=**καθὰ** (βλ. λ.) + ἔγκλ. **περ**· καθ' ὄν τρόπον ἀκριβῶς, ἀκριβῶς ὅπως.

καθ-ἀπτός, ἡ, ὄν· στερεῶς προσδεδεμένος εἰς τι, συνδεδεμένος || ἐνδεδυμένος : **καθαπτός δοραῖς** =ἐνδεδυμένος (τυλιγμένος) εἰς δέρματα. Ἐκ τοῦ

καθ-ἀπτω, μέλ. -ψω· ἀορ. α' **καθῆψα** (**κατὰ + ἄπτω**)· συνάπτω, προσδένω, τι εἰς τι (μὲ τι).— Παθ., **βρόχω** **καθημένως** (μτχ. πρκ.) = κρεμασμένος μὲ μὴ δηλιὰ (ἐξηροτημένος ἀπὸ δηλιὰ). 2) = **καθάπτομαι**=πλάνομαι ὅπὸ τι, προσκολλῶμαι εἰς τι.—

|| μέσον, **καθάπτομαι**, μέλ. **-άψομαι**· ἀποτείνομαι πρὸς τινα. 2) ἐπιτιδεμαι κατὰ τινος διὰ λόγων, ὀνειδίζω τινά, ἐπιπλήττω τινά. 3) ἐπικαλοῦμαι **τινα** ὡς μάρτυρα, ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν του, ἐπιμαρτύρομαι τινα, λατ. **antestor**.

καθάρυετον, = **δει τινα καθαρεύειν**· πρέπει νὰ εἶναι τις καθαρὸς (ἀγνός) || μετὰ γεν., **καθαρεύετον τινός** = πρέπει νὰ εἶναι τις καθαρὸς ἀπὸ πράγμα τιν'· ἐκ τοῦ

καθάρυεύω, μέλ. -σω (**καθαρός**)· εἶμαι καθαρὸς ἢ ἀγνός || κυρ. εἶμαι καθαρὸς (ἀπηλλαγμένος) ἀπὸ ἐνοχῆν τινα, εἶμαι ἀθώος.

καθάρίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῖω = **καθαίρω**· καθαρῶ, ἐξαγνίζω, καθιστῶ τι(να) καθαρὸν, ἀγνόν.

καθάριος, ον, καὶ ὀρθότ. **καθάρειος** ('καθαρός')· καθαρὸς, κομψός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

καθάριότης, -ητος, ἡ (καὶ ὀρθότ. **καθαρείότης**) (**καθάρι(ε)ος**)· ὡς καὶ νῦν, «καθαριότης», κομψότης.

καθάρισμός, ὁ (**καθαρίζω**)· μτγν. τύπος ἀντὶ τοῦ **καθαρός** (β βλ.).

κάθαρμα, -ατος, τό (**καθαίρω**)· δι.τι ρίπτειτα μακρὰν κατὰ τὸν καθαρισμόν, ἀκαθαρσία, ἀπόπλυμα || ἐν τῇ πλθ. ἀκαθοροσία, σκύβαλα, σκωρία.— || μτγρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνάξις, «τιποτένιος», ἀπόρριμμα τῆς κοινωνίας, ὀπόθρασμα, σκύβαλον.— || ἐξ ἄδοφός κεκαθαρμένον διὰ καταλλήλων τελετῶν || **ἐντός καθάρματος** = ἐντός τοῦ κεκαθαρμένου (ἐξηγνισμένου) ἐξοφικοῦ χώρου.

καθ-αρμός, -ω, -ω· συνάπτω, προσαρμῶζω, πρὸς τι, ταιριάζω, συναρμολογῶ.

καθάρμος, -οῦ, ὁ (**καθαίρω**)· ὁ καθαρισμός, ὁ ἐξαγνισμός. 2) ἀντίποινα, ἐξίλιωσις.

ΚΑΘΑΡΟΣ, -ά, ὄν· «καθαρός», ἀγνός, ἀκηλιδωτός, ἀμόλυτος (ἐπὶ ἐνθυμάτων).— || καθαρός, ἀνοικτός, ἐλεύθερος || **ἐν καθάρῳ** (ἐνν. **τόπω**) = εἰς μέρος ἀνοικτόν, ἐνθα δὲν ὑπῆρχον νεκροὶ || **ἐν καθάρῳ ἡλίω**=εἰς ἀνοικτόν χωρὸν ἡλιόλουστον (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς σκιερούς χώρους).— || ἐν ἡθικῇ ἐνν., ὁ ἔχων καθαρὸς τὰς χεῖρας, ἀγνός, ἀμόλυτος, ἀπηλλαγμένος πάσης ἐνοχῆς.— || **IV** καθαρός, διαγῆς (ἀντιθ. τῇ δολερῳ) || ἐντεῦθεν, γνήσιος, ἀληθινός, ἀμιγῆς.— || **V** γινικῶς, τέλειος, πλήρης, ἀποτελεσματικός || **τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ** = τὸ ὀριστον μέρος τοῦ στρατοῦ, τὸ κατάλληλον διὰ στρατιωτικῆν ὑπηρεσίαν.

Ἐτυμ. : **καθαρός** (<***καθαρός**, κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ πρώτου φων. πρὸς τὸ δευτερον (πρβλ. ἐν ἐπιγρ. Ἡρ. **κοθαράς**=**καθαράς**, μελ. **ἀνοκαθαρίοντι**=ἀττ. **ἀνοκαθαροῖσι**, Ἡλ. **κοθάρσει**=ἀττ. **καθάρσει**, **κοθα-**

ρός ἐν Θουρίοις.— **κοθαρός** (***κφοθαρός** (κατ' ἄλλους (***κυθαρός**) συγγ. τῆ σανσκρ. **śudhahi** (καθαίρω), **śudhyañi** (εἶμαι καθαρός), ἐξ ἵκτεταμ. β. **keu** (λάμπειν), πρβλ. **śo'cañi** (λάμπειν), **śobhāñe** (εἶμαι κομψός).— Συγγ. τῆ λατ. **castus** (ἀγνός) θ εἶναι μτχ. τοῦ **casteo** (εἶμαι ἀπηλλαγμένος ἀπό τι, στεροῦμαι), πρβλ. **castus -us** (ἀποχή ἀπό τῶν σορρικῶν ἐπιθυμιῶν, ἀγνότης), **castimonia** (ἀγνότης), **castigo**, (ἐξαγνίζω διὰ τιμωρίας, διορθώνω), ἐξ ἱαπ. β. **kas** (κόπτω) ἐν τῆ σανσκρ. **kasati** (κόπτω), λατ. **castro** (εὐνοουχίζω) Παράγωγα: **καθαίρω**, **καθαρός**, **κάθαροις**, **κάθαρμα** (βλ. λ. λ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κάθάρότης, -ητος, ἡ· τὸ ἀκλιδῶτον, τὸ ἀμόλυτον.

καθ-αρπάξω, μέλ. -άσω ἢ -άξω· ἀρπάξω διὰ τῆς θίας, διαρπάξω.

κάθ'αρσις, ον (**καθαίρω**)· ὁ καθαρίζων, ἐξαγνίζων, καθαρτικός, ἐξαγνιστικός, ἐξιλειωτικός.— || ὡς ὄσος, τὸ **καθ'άρσιον** (ἐνν. **λερόν**) = καθαρτήριο θυσία || ἐξαγνισμός, ἐξιλείωσις.

κάθαροις, -εως, ἡ (**καθαίρω**)· καθαρισμός, καθαρμός, ἐξαγνισμός.

κάθ'αρτής, -οῦ, ὁ (**καθαίρω**)· ὁ καθαρίζων ἀπὸ ἐνοχῆς ἢ μιάσματος, ὁ ἐξαγνιστής.

καθ-εδούμαι, μέλ. τοῦ **καθ-έξομαι**.

καθ-έδρα (**κατά+έδρα**), ἡ· κῆδισμα, θέσις, ἔδρα || ἡ **καθέδρα τοῦ λαγῶ**=ἡ θέσις ἢ ἡ κλίτη τοῦ λαγῶου.— || τὸ νὰ κάθηται τις ἦσυχος ἢ νὰ περιφέρεται ἀργόσχολος || ἀναβολή, χρονοτριβή.

καθ-έξομαι, πρτ. **καθεξόμην**, ἀλλὰ καὶ **εκαθεξόμην** (ὡς ἐάν τὸ ρῆμα εὐν ἦτο σύνθετον)· μέλ. **καθ-εδοῦμαι**· μτχ. ἀόρ. α' **καθεσθελίς**· ἀποθ.· κάθημαι κάτω, καθίζω, κάθημαι ἦσυχος || ἀργοπορῶ, παραμένω || καθίζω ὡς ἰκέτης || ἐπὶ στρατοῦ, καθίζω εἰς τινα τόπον, στρατοπεδεύω.

καθ-ήκα, ἐπ. καὶ ἰων. ἀόρ. α' τοῦ **καθήμι**.

καθειάτο, ἐπ. ἀντὶ **ἐκάθητο**, γ' πληθ. πρτ. τοῦ **καθήμαι**.

καθ-ήλιον, ἀόρ. β' τοῦ **καθαίρέω**.

καθ-εἶμαι, παθ. πρτ. τοῦ **καθήμι**.

καθ-εἰργύμηναι καὶ **καθεἰργω**, ἀττ. ἀντὶ **κατ-**· μέλ. -εἰργῶ· ἀόρ. α' -εἰργα (**κατά+εἰργῶ**)· κλείω ἐντός, φυλακίζω, ἐγκλείω εἰς τὰς φυλακάς, περιορίζω.

καθ-εἰς (**καὶ καθεἰς**), ἀντὶ τοῦ **καθ' εἰς**· «ἐνας-ἕνας», ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἕκαστος || ὡς. **εἰς καθεἰς=εἰς** κατὰ ἕνα.

καθ-εἶσα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ **καθίζω**.

καθ-εκτός, ἡ, ὄν (**κατέχω**)· ὁ κατεχόμενος, ἐμποδιζόμενος, ἀναχαιτιζόμενος || ὁ δυνάμενος νὰ συγκρατηθῆ, νὰ ἀναχαιτισθῆ.

καθ-ελεῖν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ **καθαίρέω**.

καθ-ελίσσω, μέλ. -ξω· τυλίσω, περιτυλίσσω, περιπτύσσω || ἰων. ὑπερσ. παθ. **κατειλίχαστο** ἀντὶ **καθειλεγμένοι ἦσαν**.

καθ-έλω, μέλ. -έλω ἢ -ελέσω (ὡσεὶ ἐξ ἐν. -ελέκω)· ἀόρ. α' **καθειλέκω**.— Παθ. ἀόρ. α' **καθ-ελεκύσθη**· πρτ. **καθειλέκωμαι**· σύρω κάτω, καταβιβάζω || κυρ. ἐπὶ πλοίων, καθελκύω (τ. ἔ. σύρω τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆν ξηρᾶν καὶ τὸ ρίπτω εἰς τῆν θάλασσαν), λατ. **deduco**.

καθ-ελοῖσα, θωρ. ἀντὶ **καθ-ελοῦσα**, θηλ. τοῦ **καθ-ελῶν** (ὁ βλ.).

καθ-ελῶ, μέλ. τοῦ **καθ-αιρέω**.

καθ-ελῶν, μτχ. ἀόρ. β' τοῦ **καθαίρέω**.

καθ-έννυμι· ἐνδύω· βλ. **κατα-έννυμι**.

καθ-εξῆς, ἐπίρ. (**κατά+έχω**)· κατὰ σειρᾶν, διαδοχικῶς.

καθ-εξίς, -εως, ἡ (**κατέχω**)· κατοχή, κατακράτησις || περιορισμός, ἀναχαίσις.

καθ-έξω, μέλ. τοῦ **κατέχω**.

καθ-έρμα, -ατος, τὸ (**κατά+έρμα**)· περιδέριον.

καθ-έρπω, μέλ. -εργύσω (ὡσεὶ ἐξ ἐν. -εργύω)· ἀόρ. α' **καθειρπύσα** (**κατά+έρπω**)· ἐρπω πρὸς τὰ κάτω, κατέρχομαι σφρόμενος || μτφρ. ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀναφαινομένου γενείου· Ἰουλος **καθέρπει** = τὸ χνούδι ἀρχίζει νὰ καταβαίνει πρὸς τὰς παρειάς.

καθ-εξ, Πρστ. ἀόρ. β' τοῦ **καθήμι**.

καθεσθελίς, μτχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ **καθέξομαι**.
καθ-εστάμεν, ἐπ. α' πληθ. πρτ. τοῦ **καθίστημι**.
καθ-εστηκώς, -υῖα, -ός, μτχ. πρτ. τοῦ **καθίστημι**.
καθ-εστήξω, τετελ. μέλ. τοῦ **καθίστημι**, μτφ' ἀμτβ. σμ.

καθ-εστῶτα, -ων, τὰ, συντετμ. μτχ. πρτ. (οὐδ, πληθ.) τοῦ **καθίστημι**· οἱ ὑπάρχοντες νόμοι, ἡθῆ καὶ ἔθιμα.

καθ-εὔδω· πρτ. ἐπ. **καθεῦδον**, ἀττ. **ἐκάθευδον** καὶ **καθηῦδον**· μέλ. **καθευδήσω**· πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, κοιμῶμαι, νυστάζω || μτφρ. ἀναπαύομαι, διατελῶ ἀργός.

καθ-ευρίσκω, μέλ. -ήσω· ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω.

καθ-εψιάομαι, μέλ. -ήσομαι (**κατά+εψιάομαι**), ἀποθ.· περιπαίζω, περιγελῶ || ἐπ. γ' πληθ. **κατεψιόωνται**.

καθ-έψω, μέλ. -εψήσω (**κατά+έψω**)· θράζω τὶ καλῶς || χωνεύω.— || μτφρ. καταπραύνω.

κάθη, ἀττ ἀντὶ **κάθηται**, β' ἐν. τοῦ **καθήμαι**.

καθ-ηγέμων, -όνος, ὁ, ἡ (**κατά+ηγέμων**)· ἀρχηγός, ὁδηγός.

καθ-ηγέομαι, μέλ. -ήσομαι (**κατά+ηγέομαι**), ἀποθ.· δεικνύω τὴν ὁδόν, χρησιμεύω ὡς ὁδηγός, ὁδηγῶ, προηγοῦμαι τῆς ἐξου· || ἐντέθεν μτφρ., δεικνύω τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεται τι, καθορίζω, ὁρίζω, ὑποδεικνύω, ὑπαγορεύω, παραγγέλλω (λατ. **praeire verbis**). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

καθ-ηγητής, -οῦ, ὁ· ὁδηγός, διδάσκαλος.

καθ-ήγισα, ἀόρ. α' τοῦ **καθαγίζω**.

καθ-ήγισσα, ἀόρ. α' τοῦ **καθαγνίζω**.

καθ-ηδύ-πάθεω, μέλ. -ήσω (**κατά+ἡδυσπαθέω**)· ὁπαύω εἰς ἡδονὰς καὶ ἀπολυτέλειαν, ἀσθετεύω.

καθ-ήκα, ἀόρ. α' τοῦ **καθήμι**.

καθ-ήκω, μέλ. -ξω (**κατά+ήκω**)· κατέρχομαι ἢ καταβαίνω (**ἰδὲως** εἰς μάχην· λατ. **in certamen descendere**). 2) κατέρχομαι πρὸς...· ἐρχομαι ἢ φθάνω εἰς τι, ἐκτείνωμαι πρὸς...— || φθάνω, ἐπαρκῶ, διὰ τὶ πρᾶγμα || εἶμαι ἀρμόδιος, κατάλληλος, εἶμαι ἐδικός, διὰ τι. 2) μτχ. **τὸ καθήκον**, **τὰ καθήκοντα** = ὅ,τι εἶναι πρέπον (ἀρμόδιον, κατάλληλον), ὅ,τι εἶναι χρέος τινός, ὑποχρέωσις, «καθῆκον» || ἄλλ' ὡς· καὶ **τὰ καθήκοντα** = **τὰ καθεστῶτα** = ἡ παρουσία κατὰστασις πραγμάτων, αἱ παρουσίαι συνδήκται

καθ-ηλιάζω (**κατά+ἡλιος**)· ρίπτω τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τι, τὸ ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, τὸ φωτίζω διὰ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου.

καθ-ημαι· Πρστ. **κάθησο**· Ἰποτ. **κάθωμαι**· Εὐκτ. **καθούμην**· ἀπρφ. **καθησθαι**· μτχ. **καθήμενος**· πρτ. **εκαθήμην**· κυρ. εἶναι **παρκα**. τοῦ **καθέξομαι**· ἔχω καθισθῆμα ἐμαυτὸν (ἔχω θάλας ἐμαυτὸν νὰ καθισθῆ, εἶμαι καθισμένος, κάθημαι) || ἐπὶ δικαστῶν, ἔχω λάθρη τὴν θέσιν μου ἐν τῷ δικαστηρίῳ, συνεδριάζω || γενικῶς, λαμβάνω θέσιν, παρεπιδημῶ, διαμένω || ἐν κκχ' ἐνν. κάθημαι ἀρρανής, ἀπρακτῶ, εἶμαι ἀδιάφορος, νωδρός, κείμαι ἀχρησιμοποίητος || ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύω, παραμένω ἐν ἀναμονῇ, ἐν-εδρεύω.

καθ-ημέριος, α, ον, ὡς. **καθημερινός**, ἡ, ὄν (**καθ' ἡμέραν**)· ὁ συμβαίνων καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καθημερινός.

κάθηρα, ἐπ. ἀντὶ **ἐκάθηρα**, ἀόρ. α' τοῦ **καθαίρω**.

κάθησθε, β' πληθ. τοῦ **κάθημαι**· ἐν ψ **καθησθε**, β' πληθ. ἐπ. πρτ. τοῦ αὐτοῦ ρῆμ.

κάθησο, Πρστ. τοῦ **κάθημαι**· — **καθηστο**, γ' ἐν. πρτ.

καθ-ηῦδον, πρτ. τοῦ **καθεῦδω**.

καθ-ιδρύω, μέλ. -ύσω.— Μετὰ β. τοῦ **καθέξομαι**· θάλλω τινὰ νὰ καθισθῆ, τοποθετῶ || ἐγκαθιδρύω, ἰδρύω, θεσιπίζω || ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων, ἀφιερώνω, καθιερῶ.— Παθητ., ἐγκαθιδρύομαι, κατοικῶ.

καθ-ίεμαι, παθ. τοῦ **καθήμι**.

καθ-ιέρω, μέλ. -ώσω· ἀφιερώνω, καθιερῶ, καθ-αγιαζῶ.

καθ-ιζάνω, (**κατά+ίζω**)· καθίζω, κατασταλάζω.

καθ-ίζω, θωρ. ἀντὶ **καθίζω**, μέλ. Πρστ. τοῦ

καθ-ίζω· πρτ. **καθίζον** ἢ **κάθιζον**, ἀττ. **ἐκάθιζον**, (ὡς ἐάν τὸ ρῆμα εὐν ἦτο σύνθετον)· μέλ. **καθίζω**,

ἀττ. καθίω, δωρ. καθίζω· ἄορ. α' ἐκάθισα, δωρ. κάθισα, ἔπ. μτχ. καθίσσας· ἄλλος ἔπ. τύπος τοῦ ἄορ. α' εἶναι καθείσα, γραφόμενον καὶ καθίσα μετὰ μβτ. πάντοτε ἔνν.—(κατὰ+ίζω): — I μβτ., βάλλω τινά νά καθίσῃ κάτω: ἄγοράς καθίσεις=νά κάμω-μεν τήν συνέλευσιν νά συνεδριάσῃ, τ. ἔ. νά τήν συγκαλέσωμεν || γενικῶς, τοποθετῶ, διορίζω. 2) Ἰδρῶν, ἐγκαθιδρῶν, ἐγκαδιστῶ. 3) φέρω τινά εἰς τινά κατάστασιν, τόν κάμνω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον.— II ἀμτβ. καθήμαι, λαμβάνω θέσιν, εἶμαι καθι-σμένος, καθίζω || κυρ. καθίζω νά φάγω || ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύω.

καθ-ίημι, μέλ. καθήσω· ἄορ. α' καθήκα ἔπ. καθ-έκα· πρκ. καθείκα, παθ. πρκ. καθείμαι· (κατὰ+ίημι)· στέλλω πρὸς τὰ κάτω, καταπέμπω, ρίπτω κάτω, ἀφίνω ἢ κάμνω τὴν πέση κάτω (λατ. demitto) || καθήμι τὴν ἀγκυραν=ρίπτω τὴν ἀγκυραν, τὴν ἀφίνω νά πέσῃ || μτφρ. βάλλω ἐμπρός, ἀποπει-ρῶμαι, ἐπιχειρῶ.— Παθ. (μετα)φέρομαι κάτω, φέ-ρομαι ἢ φθάνω εἰς τὰ παράλια, ἐκτείνομαι πρὸς τὴν θάλασσαν || καθεῖτο τὰ τεῖχη=τὰ τεῖχη κατέ-βαινον (ἐξετεινόντο) κάτω πρὸς τὴν θάλασσαν.— || στέλλω κάτω εἰς τὸν τόπον τῶν ἀγώνων, εἰσά-νω (ἄρμα) διὰ τὸν ἀγῶνα.— III ἀμτβ. (φαινομενικῶς, ἔνν. τοῦ δαυτῶν) κατέρχομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω.

καθ-ίκεο, β' ἔν. ἀορ. β' τοῦ καθ-ικνέομαι.

καθ-ικτεύω· ἱκετεύω δερμῶς.

καθ-ικνέομαι, μέλ. -ίξομαι· ἄορ. β' -ἰκόνμη (κα-τὰ+ικνέομαι), ἀποθ.· ἔρχομαι κάτω, κατέρχομαι, φθάνω κάτω || ἐντεθῆναι, ἐγγίξω, ἐξετάζω. 2) φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου, κατορθώνω τι.

καθ-ίμας, μέλ. -ήσω (κατὰ+ίμας)· καταδιβάζω διὰ σχοινίου.

καθ-ίξας, δωρ. ἀντὶ καθίσας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ καθίζω.

καθ-ίξη, δωρ. ἀντὶ καθίσῃ, β' ἔν. Ὑποτ. ἄορ. α' τοῦ καθίζω.

καθ-ιπάξομαι, μέλ. -άσομαι, ἀποθ.· διατρέχω τὸπον τινά ἔφιππος || γεν., «τσαλαπατῶ», καταπατῶ.

καθ-ιππεύω, μέλ. -σω· διατρέχω ἔφιππος, «τσα-λαπατῶ» κάτω ὅπῃ τὰ πόδια μου.

καθ-ίσα, ἄττ. ἄορ. α' τοῦ καθίζω.

καθ-ίστα ἢ -ίστη, ἀντὶ καθ-ίσταθαι, Προστ. τοῦ καθίστημι.

καθ-ιστάνω καὶ **καθ-ιστάω**, παράλλ. τύποι τοῦ ἔν. καθίστημι.

καθ-ίστημι: I μετὰ μεταβατ. ἔνν. οἱ ἀκόλουθοι χρόνοι: ἔν. καθίστημι, πρτ. καθίστην, μέλ. κατα-σῆσω, ἄορ. α' κατέστησα· ὦσα καὶ ἐκ τῆς μέσης φων-ῆς ὁ ἔν. καθίσταμαι, πρτ. καθιστάμαι, ἄορ. α' κατε-στησάμην· στήνω τι, φέρω τι εἰς τι μέρος καὶ τὸ τοποθετῶ ἐκεῖ || κατασῆσαι νῆα=νά φέρω τὸ πλοῖ-ον πρὸς τὴν ἑρῶν καὶ νά τὸ ἀγκυροβολήσω. 2) ἐγκαδιστῶ, ἀποκαδιστῶ, τινά || διορίζω τινά, ὀρίζω, Ἰδρῶν || ἐκγυμνάζω τινά διὰ τι || γενικῶς, βάλλω τι εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ || ὦσα. ἀποκαδιστῶ.— μέσον, διορίζω τινά χῶρον ἑμαυτοῦ, ἐκλέγω τινά || φέρω τινά εἰς τινά κατάστασιν, καθιστῶ τινά τοι-οῦτον ἢ τοιοῦτον.— II μετὰ ἀμεταβ. ἔνν. ι ὁ ἔορ. β' κατέστην, πρκ. καθίσταμαι, ὑπερο. καθιστήκειν· ὦσα πάντες οἱ παθητ. χρόνοι: στήνομαι, τοποθετοῦμαι || ἐγκαδιστῶ ἑμαυτόν. 2) διορίζομαι, ἐγκαδισταμαι. 3) καθήμαι ἢ οὐχος, παραμένος γαλήνιος || πνεῦμα καθεστημένος=ἤρεμος, πρῶτος || ἐπὶ προσ., γίνομαι ἤ-ρεμος, καθουχάζω. 4) εἶμαι εἰς τινά κατάστα-σιν || εὐ καταστῆναι = νά φθάσω εἰς καλὸν ἀποτέ-λεσμα. 5) εἶμαι συνειδησικός, εἶμαι συνήδης || εἶμαι ἢ γίνομαι || καθεστηκῶς, ἰων. κατεστεικῶς=ὑπ-άρχων, ἐπικρατῶν, ἐγκατεστημένος || τὰ καθεστῶτα = οἱ ὑπάρχοντες νόμοι, τὰ ἤδη καὶ ἔθιμα, τὸ πο-λίτευμα.

καθ-ιστῶντες, πληθ. μτχ. ἔν. τοῦ καθιστάω.

καθ-ὀ, ἐπίρ. ἀντ. καθ' ὀ· συμφώνως πρὸς τὸ ὀ-ποῖον, καθ' ὄσον.

καθολικός, ἢ, ὄν (καθόλου)· γενικικός, «καθολι-κός», πάγκοινος,

καθ-όλου, ἀντὶ καθ' ὄλου, ὡς ἐπίρ. ἔν. ὄλω, ἐπὶ

τοῦ ὄλου, ὡς πρὸς τὸ ὄλον || ἐν γένει, γενικῶς.

καθ-ομο-λογέω, μέλ. -ήσω (κατὰ+ὀμολογέω)· ὀ-μολογῶ, παραδέχομαι.— II ὑποχνοῦμαι, ἀναλαμ-βάνω διὰ συμφωνίας || ἐγγυῶμαι.

καθ-οπλίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἐξοπλίζω, ὀ-πλίζω ἐντελῶς, ἐφοδιάζω.

καθ-οράω, μέλ. κατόφομαι (ὡσεὶ ἐξ ἔν. κατόπτο-μαι)· πρκ. καθεόρακα· ἄορ. β' κατείδον, ἀπρφ. κα-τείδειν (πρὸς. εἶδον)· ὄρω πρὸς τὰ κάτω.— II μβτ. ἐπιβλέπω τι(νά) ἀνωθεν || γενικῶς, βλέπω, δεῶμαι || παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαι, διακρίνω.

καθ-ορμάω, μέλ. -ήσω· δέτω εἰς κίνησιν, ἐξωδῶ, παρορμῶ.

καθ-ορμίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ἀγκυροβολίαν, τὸ προσορμίζω.— ἐν τῷ παθ. μετὰ μέσ. ἄορ. α' καθ-ορμισάμην, ἔρχομαι εἰς λιμένα, προσορμίζομαι. 2) γενικῶς, φέρω τι(νά) εἰς τινά κατάστασιν.

καθ-οσιώω, μέλ. -ώσω (κατὰ+δσιος)· καθιστῶ τι ὄσον, καταγαγιάζω, καθιερῶ, θυσιάζω || ἀνατιθῆμι, ἀφιερῶ.

καθ-ότι, ἐν ἐπίρ. χρήσει ἀντὶ τοῦ καθ' ὅτι· καθ' ὄν τρόπον.

καθ-οῦ, ἀντὶ τοῦ κάθεσο, Προστ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ καθήμι.

καθ-υβρίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· μεταχειρίζομαι ὑβριστικῶς, φέρομαι προσβλητικῶς, προσβάλλω ἀν-αιδῶς.— II αὐξάνω (θῆλ. μεγαλώνω, γίνομαι) ἀναι-δῆς, αὐθάδης.

καθ-ὑδρος, ον (κατὰ+ὕδωρ)· πλήρης ὕδατος || καθυδρος κρατήρ=κρατήρ πλήρης ὕδατος.

καθ-υμνέω, μέλ. -ήσω· ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω.

καθ-υπερ-ἀκοντίζω, μέλ. -ίσω (κατὰ+ὑπέρ+ἀ-κοντίζω)· ἐντελῶς ὑπερακοντίζω, ἐξέχω (ὑπερέχω) εἰς τὸ ἀκοντίζειν.

καθ-ὑπερθε, καὶ πρὸς φων. -θεν, (κατὰ+ὑπερθε), ἐπίρ. ἀνωθεν, ἐκ τῶν ὄνω πρὸς τὰ κάτω. 2) εἰς τὸ ὄνω μέρος, ἐπάνω || μετὰ γεν., καθύπερθε Χίου =ὄνω τῆς Χίου, πρὸς Β' τῆς Χίου. 3) ἐπὶ χρόνου, πρὸ, πρότερον.

καθ-ὑπέρτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ καθύπερθε· ἀνώτερος, ὑψηλότερος, ὑψηλότερον κείμενος || ἐπὶ προσωπων, ὑπερέχω, ὑπερτερῶν, ἀνώτερος. Ὑπερθ. καθυπέρτατος, ἢ, ον=ὑψιστος, ὑπέρτατος.

καθ-υπισχνέομαι, ἀποθ.· ὑπόδοχομαι οσοβαρῶς.

καθ-υπνώω, μέλ. -ώσω· κοιμῶμαι βαθέως, θυδι-ζομαι εἰς ὕπνον || ὦσα. καὶ ὡς μέσον

καθ-υπο-κρίνομαι, ἀποθ. (κατὰ+ὑπό+κρίνομαι)· ἀπαῖτω (παρπαλῶν) διὰ πλαστής (ψευδοῦς) ἐμφα-νίσεως (μετὰ τὸ νά παρουσιάξω τὰ πράγματα διαφορε-τικὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα).— II μτ' ἀπρφ. προσποιοῦμαι (ὑποκρίνομαι) ὅτι εἶμαι ἄλλος ἀπὸ ὅ,τι εἶμαι, ὑποδοῦμαι τὸν ρόλον προσώπου τι-νὸς ἢ καὶ πράγματος.

καθ-υφ-ίημι, μέλ. -υφήσω (κατὰ+ὑπό+ίημι)· ἀφί-νω, παραμελῶ || ὄθεν, παραδίδω, προδίδω. 2) ἀμτβ. χαλαρώνω τὰς ἐνεργείας μου, ὀποούρομαι. 3) μέσον, καθυφίεμαι τινί = ὑποχωρῶ εἰς τινά || ὦσα. γίνομαι νωδρὸς εἰς τὰς προσαθείας μου.

κάθωμαι, ὑποτ. τοῦ κάθωμαι.

καθώς, ἐπίρ. (κατὰ+ὡς)· ὅπως, συμφώνως πρὸς (ὁλ. καθά).

ΚΑΙ· σὺνδ.· καί, ἐπίσης.— I συνδέων λέξεις ἢ προ-τάσεις πρὸς προηγούμενας (ὡς τὸ λατ. et, τὸ δὲ ἐγκλιτ. τε ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ que) || δασάκις ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ δύο λέξεις ἢ δύο προτάσεις συνδέονται στενῶς μεταξὺ των ἀπὸ ἀπόψεως περιχρησμένου ἔννοιῶν, συνάπτονται διὰ τῶν τε καὶ ἰ ἀρκτοί τε καὶ λέοντες (ὡς πλάσμα-τα τοῦ αὐτοῦ εἶδους) | θανμάζονται ὡς σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς γεγενημένοι.— II=ἐπίσης, ὡσαύτως, προ-εῖτι || ἐν τῇ χρήσει ταῦτη ὁ καὶ προσθεῖται ἔμφασιν εἰς τὴν λέξιν ἢ πρότασιν, τὴν ὀποῖαν εἰσάγει: ἐπειτὰ με καὶ λίποι αἰῶν=ἔπειτα καὶ τὴν ζωὴν μου προσέτι νά ἔχονα... 2) μετὰ μτχ. ἢ ἐπιθ. ὁ καὶ δύναται νά ἐμμενευθῆ διὰ τοῦ: καίτοι, ἄν καί, ὅπου καὶ ἄν | Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σῆησοθαί δῖω = τὸν Ἐκτορα, ὄσον καὶ ἄν (ἢ: μολονότι) εἶναι πο-

λεμοχαρής, έλπίζω ότι θα ήμπορέσω να τον κρατήσω μακριά τής μόχθη. 3) = άκόμη, και μάλιστα (και έπιδοτικός ή έπιτατικός) || έν τή χρήσει ταύτη δ και αξιάνει ή ελαττώνει τήν δύναμιν τών λέξεων, μετά τών όποιων συνάπτεται: **θεός και άμείνωνος** **Ίππους δορήσαιτο**=και καλλίτερος άκόμη (και άκόμη καλλιτέρουσ) || έν τή τοιούτῃ έννοια δ και τίθεται συχνά πρό τοϋ **ούτος** || ώσ. μετά τοϋ οϋδ. πληθ. ταϋτα έν τή περιφ. άσει **καί ταϋτα**=και μάλιστα, και κυρίως, και έπί πλέον: **τί γάρ δεινότερον δικαστοϋ, και ταϋτα γέροντος**; =ζιότι τί πράγμα είναι χειρότερον από δικαστήν, και μάλιστα γέροντα δικαστήν (και κυρίως, και πρό πάντων, όταν οϋτος είναι γέρον;) 4) έν ταιαύτῃ χρήσει ελαττώνει έν-ίστε τήν δύναμιν τής λέξεως, μετά τής όποιας συνάπτεται: **έίμενος και καπνόν αποθηρώσκοντα νοήσαι**=έπιθυμών έστω και καπνόν μόνον ανερχόμενον να ίδῃ (τούλάχιστον καπνόν. . .) || **οίς ή ζυ και λέγειν**=μέ τούς όποιους είναι γλυκύ (τερπνόν) και άπλώς τό να όμιλήσ μαζί των (και μόνη ή συνομιλία μαζί των).— III =όπως: έν τή ένν. ταύτη κείται μετά τά: **δμοιος, ίσος, δ αϋτός** (ώς τό λατ. **ac, aique** μετά τά **aeque, simul, perinde**): **γνώμησι εχρέοντο δμοίησι και οϋ**=είχον τάς ίδιās γνώμας μέ οϋ (όπως οϋ).— IV =περίπου (έπί αριθμών): **και έξ βδομήκοντα**=περίπου 70.

Έτυμ.: και: λατ. **ceu** (***kai-ve** (=όπως, μέ **e** <**ai**, όπως έν τῷ **prehendo**), **ceŕerę** (<***cae**=και + ***e-**tero, **πρβλ.** όμερ. **eiro-** (όλλος), **παλ.σλαβ.** **jelęri** (τις), **Άλβ.** **įtēre** (όλλος), **συγκριτ.** τοϋ άντων. **thēm, e/o-** έν τῷ λατ. **e-qui-dem** κλπ., εϊτα **παλ.σλαβ.** **cę** έν τῷ **a cę, cę i** (=καίτοι, **καλπερ, εΐπερ**) <***kai-** **Άρκ.**, **Κυπρ.** **kas, Κυπρ. kat'** και να είναι σκωτεινά μορφολογικά.

καϊόδας, -ου, **δωρ.** -α, **δ'** χάμα ή ύπόγειον σπηλιον έν Σπάρτη, εις δ έρριπτοντο οι πολιτικοι κακοϋργοι ή τό πτώματα αυτών, όπως ακριβώς εις τό έν **Άθήνας βάραθρον**.

Έτυμ.: **Λακων.** λέξις: **πρβλ.** τό παρά **Στράβ.**, **Εϋστ.** **καϊάττας ή καϊετās** **καϊετός** (=οχιτομή έδάφους) **παρ'** **Ήουχ.** **«καϊάτα» δρύγματα ή τά υπό σεισμών καταρραγέντα χωρία** || **βελ.** **kēvala-h** (τάφος) <**ιαπ.** ***qeiν!**— **πρβλ.** έν **Όδυσ.** **δ 1** **«Λακεδαίμονα καϊετάσσα»** = πλήρη σπηλαίων ή χαραδρών (διαφ. **γρ.** **κητώσσα», βλ. λ.**).

και γάρ: διότι τῷ **δντι** (άληθώς), **πρός** διαβεβαωσιν προτάσεως ή τις **άφ'** έαυτής είναι άρκούντως **βεβαία** και **άσφαλής**: **και γάρ δῆ** = διότι **βεβαίως**, διότι **άσφαλώς**.

καί... γε: **καί... τῷ δντι**, και πράγματι (λατ. **ei. quidem**) || εισάγει νέον τι μετά μείζονος έμφάσεως: **και λίην καϊνός γε εοικότει καϊται δλέθρω** = και πράγματι μέ πολύ ταιριαστόν θάνατον έπήγε αύτός. Πάντοτε δέ **δ γε** χωρίζεται από τόν **και** διά **μιας** ή **δύο** λέξεων.

και δῆ: και μάλιστα, και άκριβώς **Ίσα-Ίσα**, έπίσης άκόμη.— II και πράγματι, **βεβαίως** || έν **άποκρ.** **σει, βεβαϊότατα**, όπωσδήποτε, **έξάπαντος** (λατ. **ei certe, ei vero**).— III **δωθέντος** ότι οϋτω έχει τό πράγμα (λατ.=**fac ita esse**).— IV **και δῆ και** = και **πρός** τούτοις **έπίσης**, και **περαιτέρω**.

και ει: και άκόμη **ένάν, άν και, άν άκόμη**, και **άν** υπόθεσωμεν ότι (όπου τό **πράγμα** δυνατόν να συμβαίη έν τή πραγματικότητα, δυνατόν όμως και να μη συμβαίη) || έν **φ** διά τοϋ **ει και** τό **πράγμα** προϋποτίθεται ως **υπάρχον**.

καϊέμεν, **έπ. άντι καιέιν**. **καϊ κε, και κεν**: **έπ. άντι τοϋ και άν, κέν**. **καϊκίς**, -ου, **δ'** **δ βορειοανατολικός άνεμος**. **Έτυμ.**: **κατά** τινος **συγγ.** **τῷ λατ.** **caecus** (τυφλός) = **παλ.ιρλ.** **cāech, γοτθ.** **haihs** (τυφλός, μονόφθαλμος), **ώσ. τῷ σανσκρ.** **kākarā-h** (παραθλώψ, **άλλοίθωρος**): **πρβλ.** λατ. **aquilio** (όβροεις **δνεμος**): **aquilus** (μαυριδερός) **κατ'** άλλους **καικίς** = **ό έρχόμενος έκ Καϊκου** (ποτομού τής Αϊολίας).

και μάλα, και μάλα γε: και παρά πολύ μάλιστα.

και μήν: και **άληθώς**, και **άσφαλώς**, και **βεβαίως** (λατ. **ei vero**).— II και **πρός** τούτοις, και **έπί** πλέον.— III έν **άπαντήσοιαν** **καλά!** **έστω!**

καινίζω, **μέλ.** -ίω, **άτ.** **ίω** (**καινός**): **κάννω** τι τό **καινόν** (τό νέον, τό άσύνθηδες), **έχω** τι τό **καινόν** (τό άσύνθηδες): **και τι καινίζει στέγη** = ή **στέγη** (ή οίκία) **έχει** **κάτι** τό **παράδοξον** (**καινόν**) || **καινισον ζυγόν** = **φέρει** νέον **ζυγόν** (**δοκίμασε** νέον **ζυγόν**): **καινίζω εύχάς** = **προσφέρω** νέας (**παράδοξους**) **προσευχάς**.

καινο-πάθης, **έξ** (**καινός + παθεΐν**): **ό νεωστί παθών**, **οστις** **οϋδέποτε** **πρότερον** **υπέφερε** τι || **ό καινά** (νέα και άνήκουστα) **παθών**.

καινο-πηγής, **έξ** (**καινός + πήγνυμι**): **ό νεωστί συμπηχθείς**, **νεοκατεσκευασμένος**.

καινο-πήμων, **ον, γυν. -ονος** (**καινός + πήμα**): **ό άρτι δυστυχήσας, άρτι παθών** || **ό νέος** **διά** **συμφοράς**.

καινο-ποιέω, **μέλ.** -ήσω (**καινός + ποιέω**): **ποιώ** τι **νέον**, **καθιστώ** τι **νέον**, **άνανεώνω** || έν τῷ **παθητ.** **τί καινοποιήθην λέγεις**; = **τί νέον** **δυστύχημα** **έχεις** **να** **άναγγείλῃς**; (**κατ'** άλλους: **τί νέαι φράσεις** είναι **αϋτά** **πού** **μεταχειρίζεσαι**). **Έξ** **αϋτοϋ** **τό καινο-ποιητής, -οϋ, δ** (**καινοποιέω**): **ό εφευρίσκων νέας** **τέρψεις** (νέας **εύκαιρίας** **τέρψεων**).

ΚΑΙΝΟ΄Σ, **ή, όν** **νέος, πρόσφατος** (λατ. **recens**) || **καινοί λόγοι**=**ειδήσεις**, **νέα** || **έκ καινής** (**ένν.** **άρχής**)=**έκ** **νέου**, **πάλιν** (λατ. **de novo**).— II **νεωστί** **είσαχθείς**, **νεωστί** **εφευρεθείς**, **νεοτεκτικός**, **παρόδοξος** || **καινοί θεοί**=**πρωτοφανείς**, **παρόδοξοι**, **θεότητες**.

Έτυμ.: **καινός**: ***qŕnjos** (σανσκρ. **kanīna-h** (**νεαρός**), **kanā, kanyā** (**νεαρά**) <(ιαπ. ***qŕn-**) **Ζενδ.** ***kányā**, λατ. **recens** (<***re-cēnt-**, **ιαπ.** ***qŕi**) (=ό **λίαν** **έγγυς** **πρός** **τήν** **προέλευσίν** **του**): **πρβλ.** **ώσ.** **ιρλ.** **cinim** <(ιαπ. ***qen-**)=**κατάγομαι** **έκ** **τινος**, **cinis** (=λατ. **ortus est**), **cinuid** (**ράτσα**), **cenēi** (**φυλή**), **gall. cerfell** (**γένος**, **έθνος**): **έξ** **ιαπ.** **β.** **qen** (**άρχίζω**, **γεννώμαι**). **Διά** **τό** **ιρλ.** **cēicēne** (**πρώτος**), **gall. κλπ.** **kynt** (**έξ** **αρχής**), **kyntaf** (**ό πρώτος**): **έλλ.** **κεντέω**, **διά** **τό** **γροϋ.** **Cin'ũ-gnātos** (**Πρωτογενής**), **ώσ** **και** **διά** **τό** **άγγλ.** **σαξ.** **hindema** (**τελευταίος**) **πρβλ.** λατ. **novissimus**, **Βουργ.** **hendinos** (**βασιλεύς**), **Γοτθ.** **hindumists** (**έσχατος**, **τελευταίος**), **παλ.γερμ.** **hinlana hinlar** (**διοιδεν**) έν **πᾶσι** **τούτοις** **κατά** **τινας** **όπoκαίται** **ώσ** **βάσις** **δεικτικόν** **άντων**. **θέμα** ***ki-**, **ko-**, (**μετά** **τοϋ** **μοριού** ***ke** **έν** **τῷ** **άντων** **καϊνός**, **δωρ.** **Λασθ.** **κῆνος** <***ke-nos**, **και** **τοϋ** **θέμ.** ***kjo-** έν τῷ **σήμερον**, **άτ.** **τήμερον** <***kjameron**), **μαρτυρούμενον** **έκ** **τοϋ** **λατ.** **ci-s, ci-ira** (**πέρανον**), **γοτθ.** **himma** (=λατ. **huic**), **ci-s** (=λατ. **hunc**), **Διθ.** **szis**, **παλ.σλαβ.** **sz** (**ούτος**).— **Κατ'** άλλους **τό καινός** **είναι** **συγγ.** **τῷ** ***καϊδ-νός** **και** ***καϊδ-νυ-μαι** (**δ** **δλ.** **δμωρ**) **κατ'** άλλους **τέλος**, **έπίσης** **ήττον** **όρθως**, **ή** **λ.** **προήλ-θεν** **έκ** **β.** **qen** (**λάμπειν**).

καινό-τάφος, **ον** (**καινός + τάφος**): **ό άνήκων** **εις** **νεωστί** **έσκαμμένον** **τάφον**.

καινότης, -ητος, **ή** (**καινός**): **ή νέα** **κατάσταση**, **νέα** **μορφή**, **πραγμάτων** || **τό καινοφανές**, **καινοτομία**, **νεωτερισμός**.

καινο-τομέω, **μέλ.** -ήσω (**καινοτόμος**): **τέμνω** **νέον** **τι**, **σκάπτω** **άτμητον** (**ανερεύνητόν**) **τι** || έν **τοίς** **όρχησίοις**, **άνοίγω** **νέαν** **φλέβα**, **όρτύττω** **διά** **να** **εύρω** **νέον** **μεταλλείον** || **μτφρ.** **άρχίζω** **νέον** **τι**, **καθιερώ** **νέον** **τι** **πράγμα** || **έπιφέρω** **νεωτερισμούς** **ή** **μεταβολάς** **εις** **τήν** **πολιτείαν** (λατ. **res novas tentare**). **Έξ** **αϋτοϋ** **τό**

καινο-τομία, **ή** (**καινοτομέω**): **τό** **όρύσσειν** (**άνoίγειν**) **νέα** **μεταλλετα** (**τό** **τέμνειν** **νέον** **τι**) || **νεωτερισμός**, **καινοτροπία**, **«καινοτομία»**.

καινο-τόμος, **ον** (**καινός + τέμειν** **τοϋ** **τέμνω**): **ό** **έκ** **νέου** **κόπτων** (**τέμνων**, **όρύσων**) || **ό** **άρχίζων** **νέον** **τι**, **ό** **είσαγων** **νεωτερισμούς**, **ό** **νεωτεριστής**, **ό** **νεωτερίζων**.

καιν-ουργέω, **μέλ.** -ήσω (**καινουργός**): **εργάζομαι** **τι** **καινόν**, **κάννω** **τι** **νέον**, **κατασκευάζω** **τι** **έκ** **νέου**, **άρχίζω** **να** **κάννω** **τι** **νεωστί**.— II **κάννω** **νεωτερισμούς**, **νεωτερίζω**. **Έξ** **αϋτοϋ** **τό καιν-ουργία**, **ή** **νεωτερισμός**.

καιν-ουργός, ὄν (καινός + *ἔργω) ὁ καινὰ ἀπεργαζόμενος, ὁ εἰσάγων (κάμνων) νεωτερισμούς, ὁ νεωτερίζων || τὸ καινουργόν = ἡ καινοτομία (βλ. λ.), κατὰ τὸ νέον καὶ ἀσύνηδες.

καίνω, μέλ. -ώσω (καινός): καθιστῶ τι νέον, ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, μεταβάλλω, ἀλλάσσω || καινοτομῶ, νεωτερίζω.—παθητ. γίνομαι ἐπιρρεπής εἰς μεταβολάς ἐν τῇ πολιτεῖα.— || ἀφιερώνω ἐκ νέου.

καί νύ κε = καί τώρα ἴσως.

ΚΑΙΝΥΜΑΙ, πρτ. *ἐκαινύμην*· πρτκ. (μετὰ σημ. ἦνεστ.) *κέκασμαί*, ὄρωρ. *κέκαδμαι*, ὄπερσ. (μετὰ σημ. πρτ.) *ἐκεκάσμην* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. κάζω) ὕπερτερῶ, ὕπερβάλλω, ὑπερέχω || *ἐκαινύτω φύλ' ἀνθρώπων κυβεργήσασι νῆα* = ὑπερέβαινε πάσας τὰς φυλάς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν τέχνην τοῦ κυβεργᾶν πλοῖον || *ἐγγαίῃ ἐκέκαστο Πανέλληνας* = ὑπερτέρει δλους τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὸ δόρυ (εἰς τὸ δόρυ) || ὡς. ἐν τῇ μτχ. *δόλοισι κεκασμένος* = ὑπερέχων δλων (ἀνώτερος δλων) κατὰ (εἰς) τὰς δολοπλοκίας || ἀλλ' ὁμῶς ἀπλῶς *κεκασμένος* σημ. καὶ καλῶς ἐπιπλωμένος, καλῶς ἐφωδιασμένος.

Ἔτυμ. : *Καίνωμαι* εἶναι πιθ. νεοσηματισμός κατὰ τὸ *δαίνωμαι* χρονολογούμενος ἀπὸ ἐποχῆς τινοῦ, καθ' ἣν ἦτο αἰσθητὴ ἀκόμη ἡ σχέσης τοῦ *δαίνωμι* (πρβλ. *δαίσαο*, *ῥδαίσαο*, *δαίτη*, *δαίτρος*, *δαίτωμαι*) πρὸς τὸ *δαίτωμαι* πρκ. *δέδασμαι*.— Κατὰ τινες τὸ ἑλλ. *καινός* εἶναι συγγ. τῆ παλ.-ιρλ. *cāin* (ῥάρισ, καλός) ἄλλ. *si* (θέμ. *sīn-p*)=ῥφθαλμός, καλ., παλ.-ολκν. *sinaiti* (λάμπω) προήλθον ἐξ ἰαπ. θεμ. *kī.— Βλ. καὶ *κέκασμαί*.

ΚΑΙΝΩ, μέλ. *κᾶνῶ* ἄορ. ὄ' *ἐκᾶνῶ*, ἀπρφ. *κᾶνεῖν*· πρκ. *κέκονα*· φονεύω, ἀποκτείνω, σφάζω.

Ἔτυμ. : πρβλ. Ἑβραϊκ. *קנא*· *φόνος*. Κατὰ τινες, ἡ:τον ὀρθῶς, *καίνω* (<*καμ-ιω <απ. *kīn-jō: ἑλλ. *καμόντες* (=οὐ νεκροί), *σανακρ. cāmagayāli* (ἀποκτείνω).— Κατ' ἄλλους ἴσως ἔχει ἐκπέσει ἐν β' ἐν τοῖς *καίνω*, *κέκονα* παρὰ τῆ *κτείνω* < β. *qḥen*, πρβλ. *χαμαί* ἢ *χθῶν*, θέμ. *ǵhēm- (γῆ), πρβλ. γορτ. ἐν ἐπιγρ. *κατασκένη* (=ἄττ. *κατακτείνω*). ἔνθα τὸ σ- ἐκπροσώπει τὸ β' τοῦ θέμ. *ḥqen-.

καί-περ, (*καί+περ*) ἄν καί, καίτοι **καί πῶς**; = καί πῶς; ἄλλὰ πῶς; δασίς τι ὑποτίθεται ὡς ἀδύνατον ἢ μόνον ἔρωτημ.

καί, ῥα, ἐπικ.· καί λοιπόν, καί οὕτω, καί ὅρα. **καιρός**, α, ον, ὡς. -ος, -ον (*καιρός*)· ὁ ἐν καιρῷ, ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος, ὁ συμβαίνων τὴν κατάλληλον καὶ κρίσιμον στιγμήν (λατ. *opportunus*).— ὡς, ὁ διαρκῶν ἐπὶ τινα καιρόν.— || ἐπὶ τόπου, ὁ ἐν τῷ καταλλήλῳ ἢ σημαντικῷ τόπῳ || ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ζωτικὸς, ἐπικίνδυνος || ἐν *καιρίῳ* ἢ *κατὰ καιρίον* = εἰς ἐπικίνδυνον σημεῖον.— ἐπὶ πληγῶν, τραυμάτων, θανατηφόρος: *καιρία* (ἐνν. *πληγῆ*)=θανάσιμος, θανατηφόρος ἢ γενικῶς, τὰ *καιρία* = ἐπίκαιροι περιστάσεις, εὐκαιρία. Ἔξ αὐτοῦ τὸ **καιρίως**, ἐπὶρ.=ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἐπικαιρῶς.— || θανασίμω.

ΚΑΙΡΟΣ, ὄ'· τὸ προσήκον μέτρον πράγματός τινος, ὀρθὴ ἀναλογία, ἀρμοδιότης || *καιροῦ πέλα*=πέραν τοῦ μέτρου, οὐχὶ προσκοκτώντας.— || ἐπὶ χρόνου, ἡ κατάλληλος ἐποχὴ, ἡ κατάλληλος στιγμήν χρόνου, ὁ κατάλληλος καιρός, ἡ κρίσιμος στιγμή, τὸ κρίσιμον σημεῖον, πρὸς δρᾶσιν (λατ. *opportunitas*) ἢ γενικῶς, ἀρμοδιότης, καταλληλότης, εὐκαιρία || πλεονέκτημα, ἔφελος: *πρὸς καιρόν* ἢ ἀπολ. *καιρόν*=ἐπικαιρῶς, τὴν κατάλληλον στιγμήν, καταλλήλως || *ἐν καιρῷ τῶν εἰμι* ἢ *γίγνομαι* = εἶναι ἡ κατάλληλος στιγμή (μοῦ ταίριάζει, μοῦ δολεῖ) νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τινα (νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω) || *κατὰ καιρόν*=ἐπικαιρῶς, τὴν κατάλληλον στιγμήν (λατ. *dextro tempore*).— || ἐπὶ τόπου, τὸ κατάλληλον μέρος, ἡ κατάλληλος θέσις || ὡς. ζωτικόν, ἐπικίνδυνον, σημεῖον (μέλος) τοῦ σώματος.

Ἔτυμ. : *καιρός*· *καιρίος*· *καιρός*, κατὰ τινες, εἰ-
-ναι συγγ. τῆ *κρίσις*, λατ. *discrimen*, παλ.-Norr. *hrīð* (περίοδος), καὶ εἴτε κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ **καιρός*

εἴτε ἐκ τινος ἐπιρ. **καρι* προήλθεν ἐπιθ. **καρjos* ἐκ βᾶς. (s)q̄r̄ei. — πρωταρχικόν ἐπιθ. **καρ-jos* (-jo- = *ἰών* τοῦ *εἰμι*) = ὁ βαδίζων ἐν ἀρμονικῇ ἐνό-
-τητι: *διὰ καρjος ἰών*) ἐξ ὀνομ. βλζ. **καρ-* ἰαπ. **ἔγρ-* (πρὸ φων.), **ἔγρ-* (πρὸ συμφ.); *Ζενδ. sar-* (ἔνωσις κοι-
-νότης), *sar-* (ἐνούμαι μετὰ τινοῦ, προσκολλῶμαι εἰς τι), *σανακρ. ἄσιr-* (προσθήκη εἰς μείγμα), *ἄ-σιr-
-ta-h* (μαγειρεύει διὰ προσθήκης θερμοῦ γάλακτος), *σιrāid-h* (μαγειρεύει), ἑλλ. *κεράνθμι*, ἐκ βίσεως *κεραῖ* ἢ *κεραῖ* (ἔννοια στενῆς ἐνώσεως προσηρο-
-σμένων πραγμάτων), πρβλ. *σανακρ. ζριπῆθ* (ἀναμει-
-γνύω, μαγειρεύω), *σιr-* (εὐτυχία, εὐδαιμονία), *Ζενδ. σιr-* (κάλλος)· *καιρός* θάναται ὡς. νὰ εἶναι ἡ ἐν. το-
-πική τῆς ὀνοματ. αὐτῆς β. **καρj* ἢ *τις* ἀπέθῃ ἐπιθ. καὶ ὡς τοιοῦτον ἐπέρασεν εἰς τὴν κλισίαν τῶν εἰς -ο- θεμά-
-των, ἡ ἀκόμη ἐν **ἔγρ-* ἐκ βίσεως (*κεραῖ*) ἀπολήσαν εἰς -ο- θέμα.

ΚΑΙΡΟΣ, ὄ' λέξις τῆς θφαντικῆς· τὸ διάπλεγμα (κοιν. «μιτῶρι») ἢ τὰ λεπτὰ σχοινία τῶν ἀντίων, δ-
-που δέονται αἱ ἄκραι τῶν στημῶνων διὰ νὰ μὴ συγ-
-χένονται μεταξὺ των.

Ἔτυμ. : *καίρος* καὶ *καίρωμα*· *καιρόω*· *καίρωσις* (= ἡ πρόσδεσις τῶν στημῶνων)· *καιρωσις* ἢ *-στροίς*, *-ίδος* (=ὑφάντρια) ὄμηρ. *καιροσσεών* (ὄ' *δθονέων* ἐν Ὀδυσ. η 107, διάφ. γρ. *καιροσέων*) θὰ ἦτο γεν. θηλ. πληθ. ἐνός ἐπιθ. **καιροσείς*· ἀλλὰ τὰ εἰς -οσις ὄμ. ἐπιθ. δὲν συναίρῃσι τὸ συμπλέγμα -οσ-. Κατ' ἄλλους, δεχομένης τὴν γρ. *καιροσέων*, ἐξυπα-
-κούεται ἡ ὑπαρξίς ἐπιθ. **καίρ-οσο-ς* (θηλ. **καιρόση*), ἐν τῇ σῆμ. τοῦ *καιροσπάθητος* (= πεπλεγμένος ἐν μέσῳ τῶν στημῶνων), μετὰ τὸ τέρμα -οσο-ς (< *φοθ-
-σο-ς*: *φοθόναι*, ἐκ β. *vedh* - (δένειν)). Πάντως ἡ λ. εἶναι ἄγν. ἔτυμ. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

καιροσέων, γεν. πληθ. ἐν τῇ φράσει *καιροσέων ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον* = ἐκ τῶν πυ-
-κνῶς ὑφρασμένων ὀδονῶν στάζει τὸ ὑγρὸν ἔλαιον (θηλ. τὸ ὑφρασμα εἶναι τόσοον πυκνοῦφασμένον, ὡστε δὲν διέρχεται ἀλλὰ στάζει)· πλεῖστορα βλ. ἐν λ. *καίρος* ἔτυμολ.

καιρο-φύλακός, μέλ. -ήσω (*καιρός* + *φυλακή*)· περιμένω τὸν προσήκοντα *καιρόν*, παραδοκῶ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν (λατ. *tempora observare*): **καὶ ταῦτα** = καὶ μάλιστα, καὶ ἐπὶ πλεόν, κυρίως. **καί-τοί** ἢ **καί τοι**· καὶ θεβαίως, καὶ τῷ ὄντι, καὶ πράγματι || καὶ ὁμως, ἄν καί.

ΚΑΙΩ, ἄττ. *κᾶω*· πρτ. *ἐκαίον*, ἄττ. *ἐκᾶον*, ἐπ. *κεῖον*· μέλ. *καύσω* ἄορ. α' *ἐκαυσα*, ἄττ. καὶ *ἐκσα*, ἐπ. *ἐκηα* ἢ *ἐκσα* (ἡ καὶ ἀνε ἀξῆ. *νῆα*, *κεία*).— παθητ., ἄορ. α' *ἐκαύθη*· ἄορ. β' *ἐκάην*· πρκ. *κέκαυ-
-μαι* : || καῖω, ἀνόπτω, βάλλω πῦρ, πυρπολῶ.— μέ-
-σον, ἀνόπτω πυρὸς δι' ἐμαυτόν.— παθητ., καίομαι «παῖρον φωτιά», φλέγομαι.— || κατακαίω, κατανα-
-λίσκω, καταστρέφω διὰ πυρὸς || καψαλίζω, καταξη-
-ραίνω, «ζαρώνω».

Ἔτυμ. : *καίω*, ἄττ. γ' ἐν. *κᾶει* (<**καίφει*, **καφ-
-φει*, διὰ τῆς ἰσοπεθώσεως δὲ (κατ' ἀναλύσιν θηλ. πρὸς τὸ γ' ἐν.) καὶ α' ἐν. *κᾶω*, πρτ. ἄττ. *ἐκᾶον*· μέλ. *καύσω*, ἄορ. ὄμηρ. *ἐκη[F]α*, μτχ. παλ.-αττ. γεν. ἐν. *κᾶντος*; <**κῆφαντ-*, νεο-αττ. *ἐκαυσα*· μέσ. ἄορ. ἐπ. *κηίμην*, παθ. ἄορ. *ἐκάην*, *ἐκαύθη*, πρκ. *κέκαυμαι*· *ναυστός*· *καῦσις*· *καυτήρ*· *καῦμα*· *καῦτος*· *καυθμός*· *κᾶλον* (βλ. λ.)· *δελφ. κῆθα* = *δυσία*, πρβλ. Ἑσυχ. «*κῆθια*· *καθάρματα*» καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς σῆμ. *κεία*· ὄμηρ. *κηῶδης*, *κηῶεις* ἐπιθ. παράγωγα ἐκ τοῦ **κῆφος* = *θύος* (θηλ. *θυμία*), πρβλ. **κῶεις* ἐν τῷ πα'· Ἑσυχ. «*κῶων ὄζει*· *εὐώδει*», «*κῶιδες*· *εὐώδες*», «*κῶιδης*· *καθαρός*», εἴτα πιθ. *Κῶος* (<**Κῆφος* (ἢ *νῆος*))· καὶ ἰων. *Κῶος* παρὰ τὴν Σαλαμίνα. *καῖω* (<**καίφω*, **καφ-
-ιω*, ἰαπ. **q̄en-jō*, β. *q̄eu*: *q̄au* (καίειν)).

κάκ, ἐπ. ἀντὶ *κατὰ* πρὸ τοῦ *κ*: *κᾶκ κεφαλῆς* = *κατὰ κεφαλῆς*.

κάκ=καὶ ἐκ κατὰ κρᾶσιν.
κᾶκ-ἄγγελος, ον (*κακὰ* + *ἄγγελλω*)· ὁ ὄγγελος κακῶν, ὁ κομιστὴς κακῶν εἰδήσεων,

κάκ-άγγελτος, *ον* (κακά+ἀγγέλλω) ὁ προξενθεις ἐκ κακῆς ἀγγελίας (ἐξ ἀγγελίας κακῶν εἰδήσεων) || κακάγγελτα ἄχη=λῦποι προερχόμενοι ἀπὸ κακῆς εἰδήσεως.

κάκ-ἀγορός, *δωρ.* ἀντὶ κακήγορος (β βλ.).

κάκ-ἀνδρία, *ῆ* (κακός+ἀνῆρ) ἄνανδρία, δειλία.

κάκει = καὶ ἐκεῖ κατὰ κρᾶσιν

κάκεινος, **κάκεινον** = καὶ ἐκ—κατὰ κρᾶσιν.

κάκ-εστώ, *-οῦς*, *ῆ* (κακός+εἰμί) τὸ ἔχων κακῶς, ἡ κακὴ κατάσταση (ἀντίθ. τῆ εὐεστώ = καλὴ κατάσταση, εὐεξία).

κάκη, *ῆ* (κακός) κακία, μοχθηρία || ἀνανδρία.

κάκ-ηγoreύω, *μελ.* -ῆσω (κακήγορος) ὁμιλῶ κακῶς περὶ τινος, κακολογῶ, ὑβρίζω, δυσφημῶ, συκοφαντῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κάκ-ηγoria, *ῆ* (κακήγορος) κακολογία, κατηγορία, δυσφήμησις, διαβολή, συκοφαντία || κακήγορίας δίκη=ἀγωγή ἐπὶ δυσφημίσει.

κάκ-ῆγορος (καὶ κακήγορος), *ον* (κακός + ἄγορεύω) ὁ κακῶς ὁμιλῶν περὶ τινος, ὁ κακολογῶν τινα, δυσφημῶν, ὑβριστικός, ὄνειδιστικός, συκοφαντικός.—ἀνώμ. παραθετικά: κακήγορίεστος, -ίστατος.

κάκία, *ῆ* (κακός) ἡ κακότης, κακός χαρακτήρ τινος, ἀνικανότης, δειλία (λατ. malitia). 2) ἡθικὴ κακότης, κακοῦθια, μοχθηρία, φαυλότης (λατ. pravitas).— || δυσφημία, ἀτίμωσις.

κάκίζω, *μελ.* -ίσω, *ἀττ.* -ῖω (κακός) κἀμνω ἢ σκέπτομαι κακῶς, κακολογῶ, ὄνειδίζω, μέφομαι, κατηγορῶ.— || κἀμνω τινά δειλῶν.— Παθητ. φέρομαι ὡς δειλός || εἶμαι ἠττημένος.

κάκιστος, *ῆ, ον*, ἀνώμ. ὑπερβ. τοῦ κακός.

κάκίων, *ον*, *γεν.* -ονος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ κακός [Ἰ ἔπ., Ἦ παρ' ἀττ. ποιητ.].

κακκάω (κακκή) παιδικὴ λέξις «κἀμνω τὰ κακὰ μου» (λατ. cacare).

κακ-κείαι, *ἐπ.* ἀντὶ κατακείαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ κατακαίω.

κακ-κείοντες, *ἐπ.* ἀντὶ κατακείοντες, *μτχ.* τοῦ κατακαίω.

κακ-κεφαλής, ὀρθότ. χωριστὰ κακ κεφαλής, *ἐπικ.* ἀντὶ κατὰ κεφαλής.

ΚΑ'ΚΚΗ, *ῆ* ἀνδρωπίνῃ κόπρος, τὰ «κακκά».

κακ-κῆαι, *ἐπ.* ἀντὶ κατακῆαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ κατακαίω.

κακ-κόρυθα, **κακ-κορυφήν**, κάλλιον κεχωρισμένως κακ κόρυθα *ἐπ.* = κατὰ κόρυθα, κακ κορυφήν *ἐπ.* = κατὰ κορυφήν.

κακ-κρύπτω, *ἐπ.* ἀντὶ κατακρύπτω.

κακ-κύνηγέτις, *-ιδος*, *ῆ* ἀντὶ κατακύνηγέτις (β βλ.).

κάκ-βίος, *ον* (κακός+βίος) ὁ κακὸν βίον ζῶν, ὁ διζῶν βίον πλήρη στερησεῶν.

κάκ-βουλεύομαι, μέσον ἑνεργῶ ἀσυνέτως. Ἐκ τοῦ

κάκ-βουλος, *ον*, (κακός+βουλή) ὁ κακῶς βουλευόμενος (σκεπτόμενος), ἀσύνετος.

κάκ-γείτων, *ον*, *γεν.* -ονος (κακός+γείτων) ὁ κακὸς γείτων, ἢ ὁ γείτων ἐν δυστυχίᾳ.

κάκ-γλωσσος, *ον* (κακός + γλώσσα) ὁ κακὴν γλῶσσαν ἔχων, κακῶς ὁμιλῶν: βοή κακόγλωσσος=κραυγὴ πλήρης δυστυχίας. 2) συκοφαντικός, δυσφημητικός.

κάκ-δαίμονάω (κακοδαίμων) κατέχομαι (βασανίζομαι) ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, εἶμαι σάν δαιμονισμένος.

κάκ-δαίμονέω, *μελ.* -ῆσω (κακοδαίμων) εἶμαι δυστυχῆς, ἀτυχῆς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κάκ-δαίμονία, *ῆ* (κακοδαίμονέω) δυστυχία, κακοτυχία.— || (—νάω) τὸ νά κατέχηται τις ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, μανία.

κάκ-δαίμων, *ον*, *γεν.* -ονος ὁ ἔχων κακὸν δαίμονα, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ κακοῦ δαίμονος || δυστυχῆς, κακότυχος, ἐλεινός.— || ὡς οὗς. ὁ κακὸς δαίμων, τὸ πονηρὸν πνεῦμα.

κάκ-δοξέω, *μελ.* -ῆσω (κακόδοξος) ἔχω κακὴν φήμην, δὲν ἀπολαύω ἐκτίμησεως.

κάκ-δοξία, *ῆ* (κακόδοξος) ἡ κακὴ φήμη, δυσφημία.

κάκ-δοξος, *ον* (κακός + δόξα) ὁ ἔχων κακὴν φήμην || ὁ ἀνευ φήμης, ἀγνωστος.— || ἄτιμος, ἐπιονειδίος.— || ὁ μὴ ἔχων ὀρθὰς δοξασίας (ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ὀρθόδοξος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. γλώσσῃ).

κάκ-δρομία, *ῆ* (κακός+δρομός) κακὸς δρόμος, κακὸν ταξίδιον.

κάκ-εἰμῶν, *ον*, *γεν.* -εως (κακός+εἶμα) κακῶς ἐνδεδυμένος, ῥοκένδυτος.

κάκ-εργία, *ῆ*, ποιητ. ἀντὶ κακ-ουργία τὸ πράττειν κακά. Ἐκ τοῦ

κάκ-εργός, *όν*, *ἐπ.* ἀντὶ κακοῦργος (κακός+*ἐργω) ὁ κακὰ ἐργαζόμενος, ὁ πράττων κακά || κακοεργός γαστήρ=φορτωμένος, φορτικός, ἐνοχλητικός στόμαχος (πρβλ. λατ. fames improba) βλ. κακοῦργος.

κάκ-ζοία, *ῆ* (κακός + ζοία, ποιητ. ἀντὶ ζωή) ὀδύσχος καὶ ἐλεινὸς τρόπος ζωῆς.

κάκ-ῆθεια, *ῆ* ὁ χαρακτήρ τοῦ κακοῦθους, ἡ ἐξαχρείωσις.— || κακὸν τρόποι, κακὸς χαρακτήρ, κακὰ ἔξεις. Ἐκ τοῦ

κάκ-ῆθης, *ες* (κακός + ῆθος) ὁ κακὸν ῆθος ἔχων, ὁ ἔχων κακὰς ἔξεις καὶ συνηθείας, μοχθηρὸς, κακεντρεχῆς (λατ. malitiosus), ἀντίθ. τῆ εὐθῆθης || τὸ κακόηθος=ἡ κακοῦθια, κακία.

κάκ-θημοσύνη, *ῆ* τὸ νά διαδέθῃ κανεὶς κακῶς τὰ καθ' αὐτόν, ἀταξία (ἀντίθ. τῆ εὐθημοσύνης). Ἐκ τοῦ

κάκ-θήμων, *ον*, *γεν.* -ονος (κακός + τίθημι) ὁ κακῶς διευθετῶν, ἀτακτος, ἀμελής.

κάκ-θροος, *ον*, *συνηρ.* -θρους, -ουν (κακός + θρός) ὁ κακὰ θροῶν, ὁ κακολογῶν, ὄνειδίζων || λόγος κακόθροος=δυσφημητικός, ὑβριστικός, λόγος.

Κάκ-ἴλιος, *ῆ*=κακὴ Ἴλιος=δυστυχῆς, κακότυχος, ἴλιος.

κάκ-κέρδεια, *ῆ* αἰσχροκέρδεια, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ φαῦλον κέρδος. Ἐκ τοῦ

κάκ-κερδής, *ες* (κακός+κέρδος) αἰσχροκερδής, ὁ φαῦλα κέρδη ἀποκομιζῶν

κάκ-κνήμος, *ον* (κακός + κνήμη), *δωρ.* τύπος ἀντὶ κακόκνημος ὁ ἔχων κακὰς (τ. ἔ. λεπτάς, ἀσθενεῖς) κνήμας.

κάκ-κρίσις, *ῆ* (κακός+κρίσις) κακὴ κρίσις.

κάκ-λογέω, (κακολόγος) ὁμιλῶ κακῶς περὶ τινος, κακολογῶ τινα (ὡς καὶ νῦν), λατ. male-dico. Ἐξ αὐτοῦ

κάκ-λογία, *ῆ* (κακολογέω) ὡς καὶ κῶν, ἡ δυσφήμησις, τὸ ὄνειδίζειν, διαβάλλειν, συκοφαντεῖν, τινα. **κάκ-λόγος**, *ον* (κακός + λέγω) ὁ λέγων κακά, ὁ κακολογῶν, ὁ ὄνειδίζων, ὑβρίζων, συκοφαντῶν. **κάκ-μάντις**, *-εως*, *ῆ* ὁ κακὸς μάντις, ὁ μάντις κακῶν, ὁ προφητεύων κακά.

κάκ-μέλετος, *ον* (κακός + μέλος ἢ μελέτη) ὁ κακῶς ἠχῶν, ὁ πλήρης κακῶν ὁλωνῶν.

κάκ-μετρέω, *μελ.* -ῆσω μετρῶ κακά, δίδω κακὰ μέτρα, ἐξαπατῶ κατὰ τὴν μέτρην. Ἐκ τοῦ

κάκ-μέτρος, *ον* (κακός + μέτρον) ὁ ἐσφαλμένως μετρῶν. 2) ἐν τῇ μετρικῇ, στίχος ἔχων ἐσφαλμένον μέτρον.

κάκ-μηδής, *ες* (κακός+μήθος) ὁ ἐπινοῶν, ὁ μηχανώμενος τὸ κακόν, δόλιος, πανούργος.

κάκ-μήτης, *-ου*, ὁ (κακός+μήτις)=κακομηθής (β βλ.).

κάκ-μηχάνέω, *μελ.* -ῆσω (κακομήχανος) μηχανῶμαι κακά, μετέρχομαι ὑποῦλα μέσα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κάκ-μηχάνια, *ῆ* (κακομηχάνέω) τὸ μηχανᾶσθαι κακά, ἰδιοφυία εἰς τὸ θλάπτειν.

κάκ-μηχάνος, *ον* (κακός+μηχανή) ὁ κακὰ μηχανώμενος, ὁ ἐπινοῶν τρόπους διὰ νά θλάψῃ τὸν ἄλλον, δόλιος, κακεντρεχῆς.

κάκ-μοίρος, *ον* (κακός + μοῖρα) ὁ κακὴν μοῖραν ἔχων, «κακομοίρης», ἀτυχῆς, δυστυχῆς, κακότυχος.

κάκ-μορφος, *ον* (κακός+μορφή) ὁ κακὴν μορφὴν ἔχων, ἀσχημος.

κάκ-νοεῖα, *ῆ* (κακόνους) τὸ νά διάκειται τις κακῶς πρὸς τινα, δυσμείνεια, ἀντίθ. τῆ εὐνοεῖα.

κάκ-νομία, *ῆ* κακὸν σύστημα νόμων, κακὸν πολίτευμα, κακὴ διακυβέρνησις. Ἐκ τοῦ

κάκ-οὔργος, ἐπ. **κάκο-εργός**, ον (*κακός+*εργω*)· ὁ κακὸς ἐργαζόμενος, ὁ πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, φθίλος, ποταπός || ὡς οὐα., ὁ κακούργος, ὁ κακοποιός || ὁ ἐγκληματίας.— || ὁ προξενῶν θλάβην εἰς τινά, θλαθερός, ἐπιθλαθής.

κάκ-ουχέω, μέλ. *-ήσω* (*κακός+ἔχω*)· ὑποβάλλω εἰς κακουχίαν, τλαιπυρῶ τινά, θλάβω τινά. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κάκ-ουχία, ἡ (*κακουχέω*)· κακοπάθεια, τλαιπυρία, κακὴ κατάσταση || *κακουχία χθονός* = ἡ ἐρήμωσις τῆς χώρας.

κάκ-οφάτις, *-ιδος*, ἡ (*κακός+φάτις*)· ἡ κακῶς ἠχοῦσα, δυσοίκωνος, κακὰ προοικωνιζομένη.

κάκο-φραδής, ἐς (*κακός+φράζομαι*)· ὁ κακῶς σκεπτόμενος, ὁ κακὰ σχεδιάζων, «κακόβουλος», μωρός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κάκο-φραδία, ἡ, ἰων. *-ή* (*κακοφραδής*)· κακὴ σκέψις, μωρία, ἀνοησία.

κάκο-φρονέω, μέλ. *-ήσω*· φρονῶ κακὰ, εἶμαι κακῶς (δυσμενῶς) διατεθειμένος || εἶμαι ἄφρων. Ἐκ τοῦ

κάκ-οφρων, ον, γεν. *-ονος* (*κακός+φρήν*)· ὁ κακὸν φρονῶν ἔχων, ὁ φρονῶν κακὰ, ὁ δυσμενῶς, δυσμενῶς διατεθειμένος, ἐχθρικός.— || ἄφρων, ἀπερίσκεπτος.

κάκ-οχαρτος, ον (*κακός+χαίρω*)· ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς ἄλλοτρίοις κερκαῖς, κακεντρεχής.

κάκο-χράσμων, ον, γεν. *-ονος* (*κακός+χράσμαι*)· θωρ. ἀντὶ *κακχορήσμων*· ὁ μεθ' οὐ δυσκόλως δύναται τις νά συζῆ, δύστροπος || κατ' ἄλλους, ὁ ἔχων ἰσχνούς πέρους, ἄπορος.

κάκ-οψογος, ον (*κακός+ψέγω*)· ὁ μετὰ κακίας ψέγων.

κάκ-ώω, μέλ. *-ώσω* (*κακός*)· μεταχειρίζομαι κακῶς, κακοποιῶ τινά || ἐπὶ πραγμάτων, θλάβω, προξενῶ θλάβην, καταστρέφω.— Παθητ., τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως, εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, πάσχω, ὑποφέρω || ἐν τῇ μετ. παθ. πρκ. *κακακωμένος* = ὁ εὐρίσκομενος εἰς κακὴν κατάσταση, παραμορφωμένος.

κακτάμεναι, ἐπ. ἀντὶ *κατακτάμεναι*, *κατακτάναι*, ἀπ.φ. τοῦ *κατέκτην*, ἀορ. β' τοῦ *κατακτείνω*.

κάκτανε, ἐπ. ἀντὶ *κατάκτανε*, Προστ. ἀορ. β' τοῦ *κατακτείνω* || ὡς ἀντὶ *κατέκτανε*, γ' ἐν. ἔριστ.

κάκτεινε, ἐπ. ἀντὶ *κατέκτεινε*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *κατακτείνω*.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, *-ή*, λατ. *caclus*· φυτὸν ἀκανθῶδες, ἐκ τῶν ἀγκιναροειδῶν.— [ἀγν. ἐτυμολ., πιθ. προελλ. λέξις, συνήθης δὲ πρὸς τοὺς Σικελώταις· κατὰ τινὰς συγγ. τῆς πάλ. γερμ. *hecken* (Κέντῶ).]

κάκύνω, μέλ. *-ύνω* (*κακός*)· θλάβω, φθείρω.— Παθητ., φέρομαι κακῶς, δείκνυμαι κακός || ἐπὶ στρατιωτῶν, δυστροπῶ, οτασιάζω, σηκώνω ἀνταρσίαν.— || ἐξυβρίζω, θλασφηνῶ, μέμφομαι.— Παθητ., ὀνειδίζομαι ἐπιπλήττομαι.

κακ-χεύαι, ἐπ. ἀντὶ *καταχέαι*, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *καταχέω*.

κακῶς, ἐπίρρ. τοῦ *κακός*· ὡς καὶ ὕν.— 2) μετὰ δυσκολίας, μόλις καὶ μετὰ θίας || συγκρ. *κάκιον*, βπερθ. *κάκιστα*.

κάκωσις, *-εως*, ἡ (*κακός*)· κακὴ μεταχειρίσις, κακοποιήσις, φθορά, θλάβη || δυστυχία.

κάκώτερος, ἐπ. συγκρ. τοῦ *κακός*· πρβλ. *κακίων*.

κάκλιθος, ὁ, βποκορ. τοῦ *κάλαθος*· μικρὸς κάλαθος.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ὁ· ὡς καὶ ὕν, κάλαθος, πλεκτός κόφινος, λατ. *calathus*.— || ἀγγεῖον πρὸς ψύξιν ὕδατος, ψυκτήρ («παγωνιέρα») || ὡς. εἶδος κούπας, ποτηρίου. [ἡ συγγ. πρὸς τὸ *κλώθος* εἶναι *λίαν ἀμφίβολος* (βλ. καὶ ἐν λ. *κάλως*)· διὰ τὸ τέρμα *-θος* βλ. ἐν συνων. λ. *γύργαθος*.]

κάλαϊνος, ἡ, ον (*καὶ καλλάϊνος*)· ὅμοιος πρὸς *κάλαϊν* (βλ. λ.) κατὰ τὸ χρῶμα, ὁ ἔχων χρῶμα κυμαίνομενον μεταξὺ πρασίονυ καὶ κυανοῦ, ὁ μεταβλητὸν χρώματος. Ἐκ τοῦ

κάλαϊς, ὁ (*καὶ κάλλαις*)· πολύτιμος λίθος, χρώματος πρασινίζοντος κυανοῦ, κοιν. «περούρες», ἡ

κατ' ἄλλους χρυσόλιθος. [σκοτ. ἐτυμολ.· πιθ. ξίνη λ. (κέντρον παραγωγῆς ἡ Περσία)].

κάλαμιαί, ἡ (*καλάμη*)· εἶδος ἀκριδος.

κάλαμειτής, *-οῦ*, ὁ (*κάλαμος*)· δεριστής.— || ἀγκιστροειτής, ἀλιεύς.

ΚΑ'ΛΑ'ΜΗ, ἡ· στέλεχος στάχυος σίτου, λατ. *calamus, stipula* || «καλαμίδι» ἀλιεύς.— || καλαμῶν, ἀποκαλαμῶ || μετρ. ὑπόλοιπον, λειψανόν, «ἀπομεινῶρι», ἐρείπια || μετρ. ἐπὶ γέροντος: *καλάμην γέ σ' ὄτομαι εἰσορόωντα γινώσκειν*—ἦμπορεῖς, νομίζω, νά καταλόβης (τὶ ἤμουν «στὰ νιάτά μου») θλέπων τὴν καλάμην (τ. ἔ. τὸ ὑπόλειμμα τῆς νεότητος).

κάλαμη-τομία, ἡ· τὸ τέμνειν (κόπτειν) τὰς κάλαμους σίτου, ὁ δερισμός. Ἐκ τοῦ

κάλαμη-τόμος, ον (*καλάμη+τεμῖν*)· ὁ κόπτων κάλαμους σίτου, δεριστής.

κάλαμη-φάγος, ον (*καλάμη+φάγειν* τοῦ *τρώγω*)· ὁ κατατρώγων (καταθιβρώσκων) καλάμους σίτου, τ. ἔ. ὁ θερζῶν αὐτάς.

κάλαμη-φόρος, ον (*καλάμη+φέρω*)· ὁ φέρων καλάμην ἢ ράβδον (ὡς σύμβολον ἢ σύνθημα στασιαστοῦ).

κάλαμίνθη, ἡ, καὶ *καλάμινθος*, ὁ (*καλός+μίνθα*)· μίνθη, «μέντα», εἶδος πῶς.

Ἐτυμ.: *καλαμίνθη* (<*καλαμο-μίνθη*, *-μινθος* (διὰ συγχοπῆς μῆς συλλ.)· πρβλ. *μίνθα*, *-η*, *-ος*· κατ' ἄλλους πρόκειται περὶ τοῦ προελλην. προσφύματος *-ινθη* (πρβλ. *Κόρ-ινθος*) προσκεκολλημένου ἐπὶ λατ. λ. *κάλαμος*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κάλαμίνθιος, ὁ (*καλαμίνθη*)· κωμικὸν ὄνομα βατράχου.

κάλαμίνος, ἡ, ον (*κάλαμος*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ καλάμου.

κάλαμίς, *-ιδος*, ἡ (*κάλαμος*)· τὸ «καλαμίδι» ἀλιεύς || ἱερευτικὸς κάλαμος.

κάλαμίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ *κάλαμος*.

κάλαμίτις, *-ιδος*, ἡ (*κάλαμος*)· εἶδος ἀκριδος.

κάλαμόεις, *εσσα*, ἐν' ὁ ἐκ καλάμου || *καλαμόεσσα λαχά*—ἦχος διὰ καλαμίνου αὐλοῦ παραγόμενος. Ἐκ τοῦ

ΚΑ'ΛΑ'ΜΟΣ, ὁ (λατ. *calamus*)· κάλαμος, «καλάμι», λατ. *arundo* || θέλος ἐκ καλάμου || αὐλὸς καλάμινος || γραφίς ἐκ-καλάμου || «ψαροκάλαμος»:— || ἡλικῶς, ὁρος διὰ κάθε φυτὸν, τὸ ὅποιον δέν εἶναι οὔτε θάμνος οὔτε δένδρον.

Ἐτυμ.: *κάλαμος* (<*κόλιμος*· *καλάμη* (τὸ λατ. *calamus*, ἐξ οὗ τὸ γαλλ. *calaf* κλπ., καὶ τὸ σασκρ. *kalāma-h* = εἶδος ὀρύχης, γραφίς εἶναι θάνατα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς). Προβλ. λατ. *culmus* (<**kōlomo-s*), παλ.-γερμ. *halim, halam*, παλ.-Norr. *halimr*, ἀγγλ.-σξ. *healm* (καλάμη ἀχύρου), παλ.-όλαυ. *slama*, παλ.-πρωσ. *salme* (ἀχυρον), λεττ. *salms* (κάρφος ἀχύρου).

κάλαμο-στεφής, ἐς (*κάλαμος+στέφω*)· ὁ ἔσπεμνός (κεκαλυμμένος) διὰ καλάμων.

κάλαμό-φθογγος, ον (*κάλαμος+φθέγγομαι*)· ἡχος (ἡ μέλος) ἐκπεμπόμενος (παιζόμενον) διὰ σύριγγος κατεσκευασμένης ἐκ καλάμου.

καλάσιρις, *-ιος*, ἡ· ἔνδυμα αἰγυπτιακὸν δυσανωτόν (φέρων γύρον ἀπὸ «φοῦντες», ἀπὸ *προσούσις*— [ἡ λ. φάνεται Αἰγυπτιακῆ. Πρβλ. Ἦσυχ. *καλάσιρις*· *χίτων πλατύσημος*—λατ. *laticlavus*, πρβλ. ὡς. *Καλασιρίεις*—μία τῶν ὑποδιαίρέσεων τῆς φυλῆς τῶν πολεμιστῶν ἐν Αἰγύπτῳ].

κάλαυροψ, *-οπος*, ἡ· ποιμνικὴ ράβδος («ὄγκλιτσα»), δι' ἧς ἐπανάφερον εἰς τὴν ἀγέλην τὰ ἐξ αὐτῆς παρεκκλίνοντα βοσκήματα (πρὸς βλ. κ. ἄ.).

Ἐτυμ.: *καλαυροψ* (<**καλα-υροψ* (**Φροπ*· πρβλ. *ῥόπαλον*, *ῥαπίς* (=ἔβργα), *ῥοπή*, *ῥέπω* (βλ. λ. λ.)· τὸ α' συνθ. *καλα-*: σασκρ. *çalā-h* (ράβδος, κέντρον) κλπ.: βλ. *κῆλον*).

κάλεσσκον, ἰων. πρτ. τοῦ *καλέω*· ἐπ. γ' ἐν. μέσ. πρτ. *καλέσκετο*.

καλέοντι, θωρ. ἀντὶ *καλέουσι*, γ' πληθ. τοῦ *καλέω*.

καλέσας, μετχ. ἀορ. α' τοῦ *καλέω*.

καλέσασθε, β' πληθ. Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *καλέω*.

κάλεσσα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ *καλέω*,

καλεῦνται, δωρ. ἀντί *καλοῦνται*.

καλεῦντο, ἐπ. καὶ δωρ. ἀντί *ἐκαλοῦντο*, γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ *καλέω*.

ΚΑΛΕΩ, ἰων. πρτ. *καλέεσκον*· μελ. *καλέσω*, ἰων. καὶ ἐπ. *καλέω*, ἀττ. *καλώ*· ἄορ. α' *ἐκάλεσα*, ἐπ. *ἐκάλεσσα* ἢ *κάλεσσα*· πρκ. *κἐκλήμα* (ἀντί *κεκάλημα*).—Μέσ. μελ. *καλέσομαι*, ἀττ. *καλοῦμαι*· ἄορ. α' *ἐκαλεσάμην*, ποιητ. *καλεσσάμην*.—Παθητ., κληθῆσομαι, τστέλ. μελ. *κεκλήσομαι*· ἄορ. α' *ἐκλήθη*· πρκ. *κἐκλήμα*.—1) καλῶ, φωνάζω || προσκαλῶ, συγκαλῶ || μετ' ἄορφ. (προσ)καλῶ τινα διὰ πράξιν τι. 2) προσκαλῶ τινα εἰς τὸν οἶκόν μου πρὸς εὐχίαν ἢ ἀπλῶς πρὸς δεῖπνον (λατ. *vocare ad coenam*). 3) ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς. 4) ὡς δικανικὸς ὁρος, ἐπὶ δικαστοῦ, καλῶ, προσκαλῶ, τινα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου || τὸ μέσον ἐπὶ τοῦ ἀνάγοντος, *καλοῦμαι τινα* = ἐγκαλῶ τινα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, τὸν ἐνάγω εἰς τὸ δικ. (λατ. *vocare in ius*).—II) καλῶ τινα ὀνομαστικῶς, ἀπευθύνομαι πρὸς τινα διὰ τοῦ ὀνόματός του || γενικῶς, ὀνομάζω τινα: *καλεῖν τινα ἐπίκλησιν* = καλεῖν τινα διὰ πορωνυμίου.—Παθητ., ὀνομάζομαι, καλοῦμαι, λαμβάνω ὄνομα || καὶ ἐν τῇ πρκ. *κἐκλήμα* = ἔχω ὀνομασθῆ, ἔχω λάβει ὄνομα, φέρω ὄνομα || ὁ παθ. ἐν. συχὰ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ *εἰμί*: *τάδε μὲν Περσῶν πιστὰ καλεῖται* = αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐμπιστοὶ σύμβουλοι τῶν Περσῶν.

Ἔτυμ. ἰ *καλέω*· *καλήτωρ*· ποιητ. *δμο-κλή* (βλ. λ.)· *κικλήσκω* (βλ. λ.): λατ. *calo* (=συγκαλῶ) = λατ. *kalūt* = φλυαρῶ (ἀλλὰ παλ.-γερμ. *halŕn, holŕn* = καλῶ, νεο-γερμ. *herbeiholen* = φέρω πλησίον μου, ἔχουσι *εχ-αικὴν* ἐνν. τὴν τοῦ οὐρεῖν, βλ. καὶ *κάλως*), Ὁμβρ. *karetu* (Προστ. = *calato*), λατ. *clātor, clāmō, clārus, nomen-clator, classis* (<<*glad-ti-s ἐκ τοῦ ἐκτατ. θέμ. *gelā-d ἐν τῇ ἄλλ. *κέλαδος*, βλ. λ.)· πρβλ. σανσκρ. *usā-kala-h* (πετεινός), ἱαπ. **qalā-*, **qel(ə)*· ἐν τῇ παλ.-γερμ. *heil* (ὁ ἥχων καθαρῶς), νεογερμ. *hell* (ἡχηρός, διαυχῆς, λάμπων) (πρβλ. λατ. *clārus*), παλ.-γερμ. *heljan* (ἀντιλαλῶ), μεσο-γερμ. *hall* (ἡχος), παλ.-Norr. *hiala* (φλυαρῶ), ἄλλ. *κέλαδος*, ἱαπ. **q(e)lem-*· ἐν τῇ ἀγγλ.-σαξ. *hlīman, hlīman* (ἀντιχῶ) κλπ., σανσκρ. *krāṇḍati* (φωνάζω, βρυχώμαι) κλπ.

κἀλήμεναι, ποιητ. ἀντί *καλεῖν*, ἄορφ. τοῦ *καλέω*.

κἀλήτης, δωρ. καὶ ἀττ. ἀντί *κλήτης* (βλ. βλ.).

κἀλήτωρ, -ορος, ὁ (καλέω)· ὁ κήρυξ, ὁ καλῶν, συγκαλῶν, φωνάζων (λατ. *calator*).

κἀλίά, ἰων. -ίη, ἡ (*κάλιον*)· ξυλίνη κατοικία, κἀλύθη, θαλασσοκὸς πλοίου || ἀποδήκη γεωργου, σιτοβολῶν || φωλεὰ πτηνοῦ || ξυλίνης οἱσκὸς περιέχων ὄγαλα.

Ἔτυμ. ἰ *καλιά* (<<[κ]ι>)· *καλιάς* (βλ. λ.)· *καλίδιον*· (ὁποκορ. τοῦ *καλιά*)· πάντα ταῦτα ἐξ ἱαπ. β. *kel* (κρύπτω) ἐν τῇ λατ. *occulō* (παλ.-ἱρλ. *celim*), gall. *ceiu* (τῆς αὐτῆς σημ.), παλ.-γερμ., παλ.-σαξ., ἀγγλ.-σαξ. *heljan* (κρύπτω)· πρβλ. κυρ. γοτθ. *hulundi* (< ἱαπ. **kijit*, μτχ. θηλ.) (=οπήλαιον). γοτθ. παλ.-γερμ. *huljan* (καλύπτω) ἢ ἰσχυρὰ εἰσθμίς γοτθ. θέμ. ἐν τῇ λατ. *celō*, σανσκρ. *çālā* (καλύβη)· βλ. ἐν *καλύπτω*, *κέλυφος*.

κἀλίς, -άδος, ἡ = *καλιά* (βλ. λ.).

κἀλινδέομαι, παθητ., μετὰ μέσ. μελ. *καλινθήσομαι* = *ἀλινδέομαι* (βλ. βλ.), *κυλινδέομαι* (βλ. βλ.)· κυλίωμα, περιτυλίσομαι || μτφρ. συννεχῶς ἀσχολοῦμαι περὶ τι, διέρχομαι τὸν καιρὸν μου μετὰ αὐτό.—[δὲ] ἔτυμολ. βλ. *κυλίνδω*]. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

κἀλινδῆθρα, ἡ = *ἀλινδῆθρα*· τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἐκυλλοῦντο μετὰ τὴν ἐκγύμνασιν τῶν.

κἀλλαια, τὰ· τὰ σαρκώδη τοῦ πώγωνος τοῦ ἀλέκτορος, κοιν. *εχαχάλας*· λατ. *palae* || ὡς. τὰ οὐραία πτερά τοῦ ἀλέκτορος.

Ἔτυμ. ἰ σκοτ. ἔτυμολ. ἴσως ἐκ τινος **καλο-*, συγγ. τῇ ἱρλ. *callaire* (<<**kalsario-s* = οἰγομφιδυρίζω) καὶ τῇ παλ.-πρωσ. *kalizā, kelsāi* (ἀντιχῶ), πρβλ. ἄλλ. *καλέω*· πάντως πρέπει νὰ εἶναι παράγωγον ῥίζης δηλοῦσης τὸν ἀλέκτορα καὶ περιεχοῦσης τὸ *καλέω*, πρβλ. σανσκρ. *kalāhika-h, kalānika-h, usākala-h* (=ἡί-κωνός) = *ἀλέκτωρ*· πρβλ. καὶ ἐν ἐπιγρ. ἐπιθ. *καλαῖς* = ὄρνις.

καλ-λείπω, ἐπ. ἀντί *καταλείπω*.

καλλι-· ὡς πρῶτον συνθετικῶν προσβάτει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὠραίου εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ε' συνθετικοῦ ὡς. πολ-λίκις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἐπίθ. *καλὸς* συνορθῶν τὸ οὖσ. τοῦ ε' συνθετ.: **καλλιπαῖς** = *καλὴ παῖς*.

καλλι-βλέφαρος, ον (*καλλι- + βλέφαρον*)· ὁ ἔχων ὠραία βλέφαρα ἢ ὠραίους ὀφθαλμούς.

καλλι-βόας, -ου, ὁ (*καλλι- + βοή*)· ὁ ἠδέως ἠχῶν, ἔχων ὠραίαν φωνήν.

καλλι-βότρυς, υ, γεν. -νος (*καλλι- + βότρυς*)· ὁ ἔχων ὠραίους βότρυς (πολλὰ φουντωτὰ ἀνθη).

καλλι-βῶλος, ον (*καλλι- + βῶλος*)· ὁ ἔχων καλὴν, εὐφορον, γῆν (κυρ. ὁ ἔχων ὠραίους *βῶλους* γῆς).

καλλι-γαλήνος, ον (*καλλι- + γαλήνη*)· ὁ ὠραίος ἐν τῇ γαληνότητί του || ὠραίος καὶ γαλήνιος.

καλλι-γάμος, ον (*καλλι- + γάμος*)· ὁ εὐτυχῆς εἰς τὸν γάμον του.

καλλι-γένεια, ἡ (*καλλι- + γένος*)· ἡ φέρουσα ἐν ἑαυτῇ (ἢ τεκοῦσα) ὠραῖον τέκνον || ἡ μήτηρ ὠραίων πραγμάτων (τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον ἐπεκαλοῦντο τὴν ἀγῆμετρα κατὰ τὰ θεομορφία).

καλλι-γύναιξ, γεν. -αικος, ὁ, ἡ (*καλλι- + γυνή*)· ὁ ἔχων ὠραίας γυναῖκας ἢ ὠραίας παρθένους ἢ ἡ ὄνομα. δὲν ἀπαντᾷ.

καλλι-δίνης, -ου, ὁ (*καλλι- + δίνη*)· ὁ ῥέων μὲ ὠραίας δίνας (κυκλικὰς συστροφὰς τοῦ ρεύματος).

καλλι-δίφρος, ον (*καλλι- + δίφρος*)· ὁ ἔχων ὠραῖον δίφρον, ὠραῖον ἄρμα.

καλλι-δόνας, -αικος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὠραίους *δόνας* (βῆλ. καλῶδους).

καλλι-έλαιος, ὁ (καὶ ἡ)· ἡ ἡμερος (καλλιεργημένη) ἐλαία (ἀντίθ. τῇ *ἀγριέλαιος*) || ὁ πλοῦσιος εἰς ὠραῖον ἔλαιον.

καλλι-επέω, μελ. -ήσω· ὁμιλῶ μὲ ὠραίους λόγους, ὠραίας φράσεις, κομπορημονῶ || *καλλιεπημένοι λόγοι* = κομψὴ φρασεολογία. Ἐκ τοῦ **καλλι-επίης**, ἐς (*καλλι- + ἐπος*)· ὁ ὀμιλῶν μὲ ὠραίας λέξεις, ὁ γλαφυρὸς ρήτωρ, εὐφραδῆς.

καλλ-ἱερῶ, ἰων. **καλλ-ἱρῶ**, μελ. -ήσω (*καλλι- + ἱερόν*)· ἔχω εὐοσίαν οἴηματα κατὰ τὴν θυσίαν (λατ. *litare, perlitare*) || μετ' αττ., δυσιάζω μετὰ καλῶν οἰωνῶν. 2) ἐπὶ τῆς θυσίας, παρέχω καλοὺς οἰωνοὺς, εἶμαι εὐοσίωνος, εὐμενῆς.

καλλι-ζυγῆς, ἐς (*καλλι- + ζυγῆναι*)· ὁ καλῶς ἐ-ζευγμένος.

καλλι-ζωνος, ον (*καλλι- + ζώνη*)· ὁ φορῶν ὠραῖαν ζώνην.

καλλι-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (*καλλι- + θριξ*)· ὁ ἔχων ὠραῖαν κόμην, ἢ ὠραῖαν χαιτῆν || ἐπὶ προσώτων, ὁ ἔχων ὠραῖα (λεπτά, μαλακὰ) ἔρια.

καλλι-θύτέω, μελ. -ήσω = *καλλιερῶ* (βλ. βλ.)· ἐκ τοῦ

καλλι-θύτος, ον (*καλλι- + θύω*)· ὁ αἰσίως δυσισοδεῖς.

καλλι-καρπος, ον· ὁ ἔχων ὠραίους (λαμπροὺς) καρπούς, ὁ πλοῦσιος εἰς ὠραίους καρπούς.

καλλι-κερως, -ωτος, ἡ -ω, ὁ, ἡ (*καλλι- + κέρα*)· ὁ ἔχων ὠραῖα κέρατα.

καλλι-κολῶνις, ἡ· ὠραῖος λόφος (τοποθεσία πληθον τῆς Τριάς, ἐπὶ τοῦ Σιμόνετος).

καλλι-κόμης, δωρ. -μας, ὁ, ἡ, καὶ **καλλικόμος**, ον (*καλλι- + κόμη*)· ὁ ἔχων ὠραῖαν κόμην, καλλικόμος, καλλίτριχος.

καλλι-κρήδεμνος, ον (*καλλι- + κρήδεμνον*)· ὁ ἔχων ὠραῖον κρήδεμνον (κεφαλῶδες μόνον)

καλλι-κρήνος, ον, δωρ. -κρᾶνος (*καλλι- + κρήνη*)· ὁ ἔχων ὠραῖαν κρήνην.

καλλι-λαμπέτης, -ου, ὁ (*καλλι- + λάμπω*)· ὁ καλῶς λάμπων.

καλλι-λογέω (*καλλι- + λέγω*)· λέγω (ἐκφράζω) τι γλαφυρῶς (μὲ ὠραίας φράσεις).—μέσον, μεταχειρίζομαι ὠραίας φράσεις δι' ἐν πρῶγμα (διὰ τὸ παρασχησῶ ὠραῖον, ἐν ᾧ δὲν εἶναι).

καλλι-μορφος, ον (*καλλι- + μορφή*)· ὁ ὠραῖαν μορφήν ἔχων, ὁ καλῶς ἐσχηματισμένος.

κάλλιμος, ον, ποιητ. ἀντί *καλός*· ὠραίος.

καλλί-νάος, ον (καλλι- + νάω)· ό καλώς βρών, καλλιήροος.

καλλί-νίκος, ον (καλλι- + νίκη)· ό ώραιαν νίκη νικήσας, ό ένδόξως θριαμβεύσας.— II ό έπιστόφων ή έξυψων τήν νίκην || τό καλλιέικον= ή δόξα τής νίκης. **κάλλιον**, οβ. τού καλλίον, συγκρ. τού καλός· έν χρήσει καί ώς έπικρ.=ώραιότερα, «πιο καλά».

Καλλι-όπη, ποιητ. **Καλλι-όπεια**, ή (καλλι- + όψ)· ή πρώτη έκ τών έννεα Μουσών κυρ. = ή ώραιαν φωνήν έχουσα.

καλλί-παις, -παιδος, ό, ή· ό ώραιούς παίδα (ώραία τέκνα) έχων.— II = παλή παις=ώραία κόρη. **καλλι-πάρης, ον** (καλλι- + παρεία)· ό ώραιας παρείας έχων.

καλλί-παρθένος, ον· ό έχων ώραιας παρθένους (βηλ. νύμφας).

καλλι-πέδιλος, ον (καλλι- + πέδιλον)· ό ώραια πέδιλα φορών.

καλλι-πέπλος, ον· ό φορών ώραιον πέπλον (γεν. καλά ένδύματα, κυρ. έπί γυναικών).

καλλι-πέτηλος, ον (καλλι- + πέτηλον)· ό έχων ώραια πέταλα, εύπέταλος, έχων δηλ. ώραια φύλλα.

καλλι-πηχυσ, υ, γεν. -εως· ό έχων ώραιούς πήχεις (βηλ. βραχιόνας τών χειρών).

καλλι-πλόκαμος, ον· ή έχουσα ώραιούς πλοκάμους, καλλίκεμος.

καλλι-πλούτος, ον· ό έχων καλόν πλούτον (τ. έ. πολύν πλούτον, ό θαθύπλουτος).

καλλι-πόλις, -εως, ή· ή ώραιά πόλις.

κάλ-λίπον, έπ. άντι κατέλιπον, άδρ. β' τού κατελείπω· άπρφ. καλλιπέειν.

καλλι-πονός, ον· ό καλώς (κομφώς) έξειργασμένος.

καλλι-πόταμος, ον· ό έκ καλών ποταμών, ή έκ καλού ποταμού, προερχόμενος.

καλλι-πρῶρος, ον (καλλι- + πρῶρα)· ό έχων ώραιαν πρῶραν, έπί πλοίων || μτφρ. έπί ανθρώπων, ό έχων ώραιον πρόσωπον.

καλλι-πύλος, ον (καλλι- + πύλη)· ό έχων ώραιας πύλας (κυρ. έπί πόλεως).

καλλι-πύργος, ον· ό έχων ώραιούς πύργους || ύπερύψηλος.

καλλι-πύργωτος, ον (καλλι- + πυργώω)· = καλλιπύργος, ό έκτισμένος με ώραιούς πύργους.

καλλι-πώλος, ον· ό έχων ώραιούς πώλους.

καλλι-ρέεθρος, ον (καλλι- + ρέεθρον)· ό έχων ώραια βείθηρα, ό καλώς βρών.

καλλί-ρέω, ιων. άντι καλλι-ρεώω (β βλ.).

καλλι-ραός, ποιητ. άντι καλλι-ρροός (β. λ.).

καλλι-ρροός, ον, συνηρ. καλλι-ρροός, ον (καλλι- + ρέω)· ό καλώς βρών, ό ώραιον ρεύμα σχηματίζων.

κάλλιστα, ύπερθ. έπικρ. τού καλώς· πάρα πολύ ώραια.

καλλι-στάδιος, ον (καλλι- + στάδιον)· ό έχων ώραιον στάδιον.

καλλιστεϊον, τό (καλλιστεύω)· θραβεϊον καλλονής ή ύπεροχής || έν τῷ πληθ. τά καλλιστεϊα = τά άριστεϊα=θραβεϊον άρετής ή γενναιοτήτος.

καλλιστεύμα, -ατος, τό· τό ύπεροχον κάλλος || οι πρώτοι καρποί (οι άπαρχαί) τής ώραιότητος || ή προσφορά (ή θυσία) τού έκλεκτοτάτου κάλλους. Έκ τού

καλλιστεύω, μελ. -σω (κάλλιστος)· είμαι ό ώραιότατος, έχω τά καλλιστετα, ή θεωρούμαι ός τοιούτος || γενικῶς, είμαι ό περισσότερο ώραιός μεταξύ άλλων, έξέχω κατά τό κάλλος.

καλλι-στέφανος, ον· ό καλώς έστεμμένος, ό φορών ώραιον στέφανον || έπί πόλεως, ή έχουσα ώραιούς πύργους δίκην στέμματος.

κάλλιστος, η, ον, ύπερθ. τού καλός.

καλλι-σφύρος, ον (καλλι- + σφυρόν)· έπί γυναικός, ή έχουσα ώραια σφυρά (ώραίους άστραγάλους).

καλλι-τόξος, ον, (καλλι- + τόξον)· ό έχων ώραιον τόξον.

καλλι-τριχας, αιτ. πληθ. τού καλλιθριξί.

κάλλιφ' άντι κάλλιπε, έπ. άντι κατέλιπε.

καλλι-φεγγής, ές (καλλι- + φέγγος)· ό καλώς φέγγων

καλλι-φθογγος, ον (καλλι- + φθέγγομαι)· ό καλώς φθεγγόμενος, ό ώραια ήχων.

καλλι-φλοξ, -φλογος, ό, ή· ό άναδίδων καλήν (εύοίωνν) φλόγα.

καλλι-φύλλος, ον (καλλι- + φύλλον)· ό έχων ώραια φύλλα.

καλλι-χορος, ον, έπικρ. άντι καλλι-χορός· ό έχων ώραιούς χώρους, εύρύχωρος, έπί μεγάλων πόλεων.— II (χορός)· ό άνήκων ή άρμόζων εις χορούς, ή κατ'άλληλος διά χορόν || ό καλός εις τόν χορόν.

καλλίων, ον, γεν. -ονος, συγκρ. τού καλός.

καλλονή, ή (κάλλος)· ώραιότης, κάλλος.

κάλλος, τό, γεν. -εος, -ους (καλός)· εύμορφία, ώραιότης.— II ως συγκριμένον, έπί προσ., καλλονή, ώραιότης, ώραιον πρόσωπον || έν τῷ πληθ. τά κάλλη =ώραια πρόσωπα, ώραια έργα || κάλλεα κηροῦ=ώραια έργα έκ κηροῦ (άτι κηροίδρα).

καλλοσύνη, ή, ποιητ. άντι κάλλος.

καλλύνω, μελ. -ῦνῶ (καλός)· κάμνω τι ώραιον, έξωρατίζω, καλλωπίζω || μτφρ. έπιχρωματίζω τι, τό «ρετουσάρι», προσπαθῶ νά δώσω καλήν ὄψιν εις κακόν πρᾶγμα.— Μέσον, καλλωπίζω έμαυτόν || σεμνύνομαι, καυχώμαι, δ. ό τι.

καλλ-ωπίζω, μελ. -ίω, αιτ. -ῶ (κάλλος + ὤψ)· κάμνω τό πρόσωπον (τήν ὄψα) ώραιον, δίδω ώραιον ὄψιν εις τι, έξωρατίζω.— μέσον, καλλωπίζω έμαυτόν || μτφρ. ύπερηφανεύομαι διά τι || άπολ. κάμνω έπίδειξιν. Έξ αὐτοῦ τό

καλλ-ώπισμα, -ατος, τό (καλλωπίζω)· στολιομός, έξωραϊσμός.

καλλ-ωπισμός, ό (καλλωπίζω)· έξωραϊσμός, στολιομός, διακόμοησις || τό έπίδεικνύειν έαυτόν, έπίδειξις.

κάλο-διδάσκαλος, ό=δ τού καλοῦ διδάσκαλος· ό διδάσκαλος τής άρετής.

κάλο-καγάθια, ή· ό χαρακτήρ τού «καλού κάγαδοῦ», εύγένεια καί καλωσύνη. Έκ τού

κάλο-κάγθδος, ον τ. έ. καλός καί άγαθός· ώραιός τήν μορφήν καί άγαθός τήν ψυχήν, ό τύπος τού τελείου άνδρός.

κάλον, τό (καίω)· ξύλον ξηρόν κατάλληλον πρός καῦσιν.

Έτυμ.: κάλον, πληθ. — ᾶ (=ξύλον πρός καῦσιν ή ξύλον πρός έπεξεργασίαν) δωρ. πληθ. τά κάλα = τά πλοῖα : έρρει εν κάλα =κατεστράφησαν τά πλοῖα (βλ. έρρω). Τήν αὐτήν σημ. (βηλ. πλοῖα) έχει καί ό αιτ. πληθ. ξύλα· δωρ. κάλινος (=ξύλινος)· κάλον <*καφ-ελο-ν· καίω.

κάλο-πέδιλα, τό (κάλον+πέδιλον)· ξύλινα πέδιλα (πιθαν. ταμίχια ξύλου προσδεθόμενα εις τούς πόδας τής άγελάδος, δια νά τήν κρατοῦν άκίνητον κατά τό άρμεγμα).

κάλο-ποιέω, μελ. -ήσω (καλός+ποιέω)· ποιῶ τόν καλόν.

κάλό-πους, ό, ή, -πουν, τό, γεν. -ποδος (καλός + πούς)· ό έχων ώραιούς πόδας.

ΚΑΛΟΣ, ή, όν· ώραιός, εύμορφος, λατ. pulcher· **Αλκιβιάδης δ** καλός || τό καλόν = καλλονή, ώραιότης (βηλ. συνών. τῷ κάλλος).— II ό έξυηρητῶν άγαθόν σκοπόν, καλός, τίμιος, είλικρινής || καλός λιμήν =ώραίος (βηλ. άσφαλής) λιμήν || έν καλῷ (ένν. τόπω ή χρόνω)=εις κατάλληλον χρόνον ή τόπον. 2) έπί θυσιών, καλή, εύοίωνος, εύμένης.— III ήθικῶς ώραιός, καλός, δίκαιος, έντιμος, εύγενής || τό καλόν = ήθικόν κάλλος, άρετή (λατ. honestum).— IV Βαθμοί συγκρίσεως: συγκρ. καλλίων, -ον, ύπερθ. κάλλιστος, η, ον.— V έπικρ. καλῶς (β βλ.) || άλλα καί τό οβδ. καλόν άπαντᾶ καρά ποιηταῖς έν έπικρ. χρήσει.

Έτυμ.: κάλός, αιτ. κλπ. κάλός/καλFός ιαπ. *qal-vo-s: σανσκρ. kalya-h (ύγιής) (<ιαπ. *qal-jo-s) kalya'na-h (ώραίος, εύχάριστος), πρβλ. κάλλος (*καλjos), καλλονή, συγκρ. καλλίων, Ηλ. κάλλιστος, καλλύνω (βλ. λ.).— Πρβλ. Ησυχ. «κοῖλυ· τό καλόν», πρβλ. παλ-ολακ. céliu (ύγιής).— Συγγ. τῷ σανσκρ. cāru-h (εύχάριστος) (<ιαπ. *gēru-s: λατ. cārus =λεττ. kār) (<ιαπ. *gā-ro-s, έκ β. qē: qā (άγαπῶ, ποδῶ).

κάλος, ἐπ. και ἰων. ἀντί κάλωσ (8 βλ.).

καλούμαι, -εἶ, -εἶται, ἀττ. μέσ. μέλ. τοῦ κάλω.

ΚΑ'ΛΠΙΣ, -ειδος, ἡ, αἰτ. κάλπιεν ἢ κάλπιδα· ἀγγεῖον πρὸς ἀντήλιον ὕδατος, ὕδρια, στάμνος ὃ εἰδος ποτηρίου («κούπα») || ὕδρια πρὸς ρίψιμον ψήφων, κληρωτίς, κάλιπη || ὕδρια πρὸς ἐναποθήκευσιν τῆς τέφρας νεκροῦ.

Έτυμ. : πρβλ. παλ-ἰρλ. cilurun (= λατ. urceus), παλ-γαλλ. cilurup (= λατ. urnam), bref. kélorun (σκεπασμένος καθίσκος), gaul. Cilurum (ὄνομα τόπου) (<καλτ. *kel[r]urno-). — λατ. calpar, -āris, (δοχεῖον οἴνου) εἶναι θάνειον ἐκ τῆς ἑλλ. μετ' ἀνομοιωσεως (<*calp-āil-) τὸ λατ. Calpurnius (κύρ. δν.) εἶναι Έτρουσκ.— Ξανσοκ. karpara-h (τομή, δραῦσμα κεράρμου), παλ-σλαβ. čerpi (κέρραμος), παλ-γερμ. scirbi (κέρραμος). Φαίνεται ὅτι θασικῶς πρόκειται περὶ θανείου ἐκ ξένης γλώσσης (πρβλ. Άσσουρ. karpu, karpa-tu (ἀγγεῖον, δοχεῖον)).

καλύβη, ἡ (καλύπτω)· δεῖτι και νῦν.

καλύθειον, τό, ὑποκορ. τοῦ καλύβη· «καλυβάκι, καλυβίτσα».

καλύκεσσι, ποιητ. ἀντί κάλυξι, δοτ. πληθ. τοῦ κάλυξ.

κάλυκο-στέφανος, εν (καλύξ+στέφανος)· ἑστεμμένος διὰ τῶν καλύκων ἀνθέων.

κάλυκ-ώπις, -ειδος, ἡ (καλύξ+ώπις)· ἡ ἔχουσα ὀψιν (πρόσωπον) ὁμοίαν πρὸς κάλυκα ἄνθους, ἡ ἀνθηρά τῆν ὀψιν.

κάλυμμα, -ατος, τό (καλύπτω)· τό σκέπασμα, «κουκούλα» ἢ πέπλος. 2) τάφος.

κάλυξ, -έκος, ἡ και ὀ (καλύπτω)· ἡ κάλυξ τοῦ ἄνθους, τό «μπουμπουκί» τοῦ ἄνθους || κάλυκος ἐν λογιμασιν = ὄταν ἀρχίξῃ τὰ δένη ὀ καρπός.— || ἐν τῷ πληθ. κάλυκες = γυναικεῖα κοσμήματα ἐκ μετάλλου, κληθέντα οὕτω πιθ. ἐκ τοῦ σχήματος (ἐνώτια σχήματος κάλυκος ἄνθους).

Έτυμ. : συγγ. τῷ σανσοκ. kalikā (ὀφθαλμός ἄνθους), ἑλλ. κύλιξ (<*qol-, σκάλλιον, σκαλλίς (= κούπα, καθ' Ἡσυχ.), λατ. calix (= κούπα), σανσοκ. kalāca-h (ὕδρια).— Ἄν γίνεταῖ ὑπὸ πάντων δεκτῆ ἡ ἐκ τῆς ἰαπ. β. kel- και τῶν ἑλλ. καλύπτω, λατ. celō, παραγωγή τῆς λ.

κάλυπτρα, ἡ = καλύπτρα (8 βλ.).

καλύπτος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ καλύπτω· ὀ κεκαλυμμένος.— || ὀ περικαλύπτων, περιτυλίξων.

κάλυπτρα, ἰων. -πτρη, ἡ· τό κάλυμμα γυναικός, ὀ κεφαλὸδεσμός τῆς || ὄνομα κάλυπτρα = ὀ πέπλος τοῦ σκότους (βηλ. τῆς νυκτός). Έκ τοῦ

ΚΑΛΥΠΤΩ, μελ. -πω· ἄορ. α' ἐκάλυψα· σκεπάζω, καλύπτω || κρύπτω : νυκτεῖ κάλυψος = σκεπάσος (κρύψος) μέ τὸν πέπλον τῆς νυκτός || γαῖα ἐκάλυψε νιν = ἡ γῆ τὸν ἐσκέπασε (ἐκρυψε), ἐπὶ θανόντος. 2) κρύπτω. 3) καλύπτω τὶ (νὰ) με ἀίσχος.— || περικαλύπτω, περιβάλλω, ρίπτω τὶ ὡς σκέπασμα ἐπάνω ἢ γύρω.

Έτυμ. : καλύπτω (<*k̑l-). καλύβη· κάλυμμα· καλυπτῆρ· καλύπτρα· κάλυπτος· καλύπτω (ἡ κατάλ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν τοῦ κρύπτω)· κάλυφος· ἐξ ἰπ. β. kel- (κρύπτω), ἐν τῷ λατ. oc-culo, celō (και ἐν ἄλλαις λ. ἀς βλ. ἐν λ. καλιά)· πιθ. συγγ. και τῷ λατ. clupeus, clireus (ἀσπίς).

καλύψατο, ἐπικ. γ' ἐν. μέσ. ἄορ. α' τοῦ καλύπτω.
Κάλυψα, γεν. -δος, συνηρ. -οῦς, ἡ ἢ νύμφη Καλυψῶ, θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, ἔρωσα ἐν τῇ νήσῳ Ὀγγυγία. Ἀβτη ἐκρυψε (ἐκάλυψε, ἐξ οὗ και τὸ ὄνομα) τὸν Ὀδυσσεά κατὰ τὴν εἰς Τροίαν ἐπιπόδον.

καλαῖων (κάλιχη)· «ψάχνω» διὰ κοχλίας τῆς πορφύρας || μετρ. ἀναζητῶ εἰς τὰ βάθη τῆς σκέψεως μου, ἀναμετρῶ (ουαλογίζομαι) θαδέων, ἐξετάζω τὶ κατὰ βάθος.— || κάμων τὶ πορφυροῦν || μετρ. κάμων τὶ σκοτεινόν και παραχῶδες ὡς ἡ τρικυμιώδης θάλασσα, ἡ ἔχουσα ἀνάλογον χρῶμα (σκοτεινὸν πορφυροῦν). [ἐκ β. χαλχ- : ἀγγλ.-σαξ. calz (= θλιβερός, λυπημένος)].

Κάλας, -αντος, ὀ (καλαῖων)· ὀ ἑλλην μάντις ἐν Τροία || κυρ. ὀ ἀναζητῶν, ἐρευνῶν, ὀ ἐρευνητής.
ΚΑ'ΛΑΧΗ, ἡ, ὡς. χάλκη· ὀ κοχλίας τῆς πορφυ-

ρος, ἐξ οὗ καταλλήλως ἐπεξεργαζόμενον παρήγετο τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας, ἡ πορφύρα.

Έτυμ. : ἐν ἐπιγρ. και χάλχη και χάλχη· καλαῖων και ἐξ αὐτοῦ Καλαχιδών, Χαλαχιδών, Χαλαχιδών, -όνος, ὀμηρ. Κάλαχος. Σκοτ. ἄτυμολ., πιθ. ξένη λέξις. Κατὰ τινας συγγ. τῷ κάλος.

καλῶ, εἶς, εἶ, ἀττ. μέλ. τοῦ κάλω.

κάλῳδιον, τό, ὀποκορ. τοῦ κάλωσ· μικρὸν σχοινίον.

καλῶς, ἐπίρ. τοῦ κάλωσ· ὠραία, καλὰ || καλῶς ἔχω ἢ πρῶττω = εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὐτυχῶ || μετὰ γεν. καλῶς ἔχω τινός = εὐτυχῶ ὡς πρὸς τι. 2) πάνν· πολὺ καλὰ, ἐντελῶς, ὀλως διόλου. 3) ἐν ἀπαντήσεσιν, = λατ. euge· καλὰ, πολὺ καλὰ ! || ἐνίοτε δηλοῖ ἄρνησιν ἀποδοχῆς προσφερομένου πρῆγματος, ὡς ἐνίοτε και τὸ σημερινὸν «ο' εὐχαριστῶ» μετὰ τινος εἰρωνεῖας λεγόμενον (λατ. benigne).

ΚΑ'ΛΩΣ, ὀ, γεν. κάλω, αἰτ. κάλων· ἐπ. και ἰων. κάλος -ου, ὀ· σχοινίον, καλῳδιον, «παλαμάρη» || ἀπὸ κάλω πλέω = πλέω ῥυμουλκούμενος (ἐλκόμενος διὰ σχοινίου, καλωδίω) || κάλων καθιέναι = καταβάζειν (ρίπτειν κάτω) τὸν κάλων πρὸς θυρομέτρην || ὡς. σχοινίον ἰστίου (κοιν. κοί μούδες τοῦ πανιοῦ) || παρομ. πάντα κάλων ἐξείασιν = ἀπολούσαι (χαλαρώνουν) ὀλα τὰ σχοινία τοῦ ἰστίου (λύουν ἐδῶλες τὶς μούδες), τ. ἑ. καταβάλλουν ὀλας τῶν τὰς προσπαθείας.

καλυ-στρόφος, ὀ (κάλωσ + στρέφω)· ὀ συστρέφων (κατασκευάζων) σχοινία.

κάμ, ἐπ. ἀντί κατὰ πρὸ μ : κάμ μὲν = κατὰ μὲν.

κάμάκιον, ὄν· κατεσκευασμένος ἐκ καλάμου ἢ ὀλλου εὐδραστοῦ ξύλου, ὀ λεπτός και μακρός ὡς καμάκιον. Έκ τοῦ

ΚΑ'ΜΑΣ, -ἄκος, ὀ, ἡ· κονταρόξυλον, πάσσαλος || ὕποστῆριγμα κλάδων ἀμπέλου.— || τὸ ξύλινον στέλεχος (τὸ κοντάρη) τοῦ δόρατος.

Έτυμ. : συγγ. τῷ σανσοκ. κάμα (καμά) (= γόμφος (ξυλοκόρφη), Ξενθ. simā- (<*k̑om-), νεο-περσ. sīm (ζεύγη), ἄρμ. samikh, παλ-γερμ. hamo (<κοιν-γερμ. *hama- ἰαπ. *komo-) = ἀλιετική ἀπόχη, νεο-γερμ. hamen (ἀπόχη).

ΚΑ'ΜΑ'ΡΑ, ἡ· λατ. camera· πᾶν τὸ ἔχον ὀλωτόν σκέπασμα, σκεπαστῆ ἄμαξα.

Έτυμ. : πρβλ. κάμινος (ἔθεν τὸ ἐν Ὀδυσ. Σ. 27 καμινῶ γρηῦ; = γρατὰ ἐργαζομένη ἐν καμίνῳ), κάμλεθροκ (= στέγη, οἰκία), πιθ. κατ' ἀνομοιωσιν ἐκ τῷ *κάμεθρον : λατ. camur(us) = κυρτός, camerus (= obfortius), cumera, cumerus (= κόφινος, ὀπου φυλάττει τὶς σίτον), σανσοκ. κάμαραῖ (εἶμαι καμυλωτός), Ξενθ. kamara (ὀσφύς, κώμη), γοθθ. himins, παλ-γερμ. himil (οὐρανός, νεο-γερμ. himmel).— Τὰ λατ. camera, camara, caminus εἶναι θάνατα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς.

κάμασηνης, ὀ : εἶδος ἰχθύου.

κάματήρος, ἄ, ὄν· κοπιώδης, ἐπίμοχος || ὀ προξενῶν κάματον.— || ὀ καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κάματος, καταπενονημένος. Έκ τοῦ

κάματος, ὀ (κάμων)· μόχος, κόπος. 2) κόπων, κατόπτωσις || νόσος.— || Τὸ μετὰ κόπου κερδαίνόμενον : ὀ ἡμέτερος κάματος = τὰ διὰ τῶν ἡμετέρων κόπων κτηθέντα.

κάματ-ώδης, ες (κάματος + εἶδος)· ὀ προξενῶν κάματον, ὀληρῶς.

καμ-βαίνω, ἐπ. ἀντί καταβαίνω.

κάμε, ἐπ. ἀντί ἐκαμε, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ κάμνω.

κάμε = και ἐμὲ κατὰ κράσιν.

καμεῖν, ἀπφρ. ἄορ. β' τοῦ κάμνω.

καμεῖται, γ' ἐν. μέλλ. τοῦ κάμνω.

κάμηλος, ὀ και ἡ· δεῖτι και νῦν, «καμήλα» ἡ κάμηλος, περιληπτ. (ὡς και ἡ ἵππος) = αἰ κάμηλον τοῦ στρατεύματος μετὰ τῶν ἀναβατῶν τῶν.— [ἐκ τοῦ ἑβρ. Gāmal (ἄραβ. gaml)· πρβλ. φαυγάμηλα = καμήλου οἶκος].

κάμινετήρ, -ῆρος, ὀ (κάμινος)· ὀ ἐργαζόμενος ἐν καμίνῳ, καμινευτικός || αὐλὸς καμινευτήρ = ὀ σωλὴν τοῦ «φουσεροῦ» τῶν σιδηρουργῶν.

κάμινευτής, -οῦ, ὀ = καμινευτήρ (βλ. λ.).

καμνοί, δοτ. τοῦ καμινῶ (8 βλ.).

κάμινος, ἡ (καίω)· κλίβανος, φούρνος, εκαμίνα. Ἰδλ. **καμάρα**· κατά τινας πρβλ. παλ-σλαβ. **kamy**, λιθ. **akmu** (λίθος), **ἀκμων** (βλ. λ.), παλ-γερμ. **hamar** (λίθος, σφυρί), ἐξ λαπ. δάσεως **agāmon** (λίθος). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κάμινώ, -οῦς, δοτ. -οῦ, ἡ· ἡ ἐν καμίνω (κλιθά-νω) ἐργαζομένη γυνή, καμινεύτρια.

καμ-μέν, ὀρθότ. κχωριζμένως **κάμ μέν**, ἔπ. ἀντι **κατά μέν**.

κάμμες=καί **ἄμμες**, αἰολ. ἀντι **καί ἡμμεῖς**.

κάμ μέσσον, ἔπ. ἀντι **κατά μέσον**.

καμ-μίξας, ἔπ. ἀντι **καταμίξας** (γραπτ. —**μίξας**), μτχ. ἄρ. α' τοῦ **καταμίγνυμι**.

καμ-μονίη, ἡ, ἔπ. ἀντι **κατα-μονή**· ἐπιμονή, στα-δερότης (ἐν τῇ μάχῃ), καρτερικότης, ἀντοχή. **κάμ-μορος**, ὄν, ἔπ. ἀντι **κατά-μορος**· ὁ κακὴν ἔ-χων μοῖραν, κακὸμορος.

Ἔτυμ.· **κάμ-μορος** (<*κατ-μορος, σχηματισμός μτγν. τοῦ παρ' Ἑουχ. «κασμορος» δύστηνος» <κατ-μορος, ἐκ β. smer-· βλ. ἐν λ. λ. ἡμορίς καὶ μέρος.

καμ-μύω, ἔπ. ἀντι **κατα-μύω** (βλ. βλ.).

ΚΑ' ΜΝΩ, μέλ. **κάμνωμαι**· ἄρ. β' **ἐκάμων**, ἀπρφ. **καμειν**, ἔπ. μετ' ἀναδίπλ. ὑποτ. **κεκάμω**· πρκ. **κέ-κμηκα**· ἔπ. μτχ. πρκ. **κεκμηώς**, -ῶτι, -ῶτα, αἰτ. πληθ. **κεκμηότας**· ἰ ἀμτβ. εἶμαι κεκμηκός, κατόκοπος, ἐξηνητλημένος, καταπεπονημένος ἢ μετὰ μτχ. **κάμνει**

πολεμίζω, **εἰλαύνω** = εἶναι κατόκοπος ἀπὸ τῆν μάχην, ἀπὸ τῆν κωηηλασίαν. 2) αἰσθάνομαι ὁ-σχημα, εἶμαι ἀσθενής, αἰσθάνομαι κόπωσιν ἢ **ὄση** **ἐκαμον ταύων** = δὲν ἠσθάνθη κόπωσιν ταύων τὸ τόξον, εὐκόλως ἐτάνωσα αὐτό. 3) εἶμαι ἡτ-τημένος. 4) εἶμαι ἀσθενής (ἄρρωστος), ὑποφέρω ἐξ ἀσθενείας ἢ γεν. εἶμαι περιλυπος, στενοχωρημέ-νος, βασανισμένος. 5) οἱ **καμόντες** καὶ οἱ **κε-κμηκότες**, ἔπ. **κεκμηότας** ἢ **κεκμηώτες** (λατ. defuncti) = οἱ ἐπιτελέσαντες τῆν ὑποστολήν των, οἱ νεκροὶ ἢ ἐν ᾧ οἱ **καμόντες** = οἱ νοσοῦντες, οἱ ἀ-σθενεῖς ἢ ὡς **κεκμηκότες** = τὰ πνεύματα (οἱ σκιά) τῶν νεκρῶν (λατ. dii manes). — ἰ μτβ., κατασκευά-ζω τι μετὰ κόπου, ἐργάζομαι σκληρὰ. 2) κερδί-ζω τι μετὰ πολλὴν κόπον ἢ καλλιεργῶ μετὰ κόπου· ἐν μέσ. ἄρ. β' **ῆσσαν ἐκάμοντο** = ἐκαλλιέργησαν (δῖ' ἐ-αυτοῦς) τὴν νῆσον.

Ἔτυμ.· **κάμνω** (<*κμη-·) **κάματος**· **κμητός**, δωρ. **κμᾶτός** (Κμητός), ὁμ. **πολύ-κμητος**· ποιητ. **ἀ-κμής**, **ἀ-κάμας**· σασσορ. **zamiitē** (<*κμη-), **zamatī**, **zamyatī** (κοπιόζω), **zami-lāh** (ἐπιτετηδευμένος, προπαρε-σκευασμένος), παλ-ιρλ. **cuma**, **veo-bref. kan** (πέν-δος), (<καλτ. *kama-vo-), παλ πορρ. **hamask** (κο-πιός), ἰσως τὸ παλ-σλαβ. **sūmēti** (= τολμᾶν), λαπ. ***kemā**. [Τὸ παλ-γερμ. **muodi** (κεκμηκός) εἶναι συγγ. τῆ ἑλλ. **μῶλος**, **μῶσθαι** κλπ.]· **κατά** τινας τῆ **καμόν-τες** εἶναι συγγ. τῆ **καίνω** (<[q]r[ʰ]j[ʰ]).

κάμοι=καί **ἐμοί**, **κατά** κρᾶσιν.

ΚΑΜΠΗ, ἡ (κάμπτω)· ὡς καλὸν, καμπή, στροφή, ὡς ἐπὶ ποταμοῦ. — ἢ τὸ σημεῖον τῆς καμπῆς (στρο-φῆς) τῶν ἀρμάτων ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ, ὁ καμπτήρ ἢ **μπρ. μῦθον ἐς καμπτὴν ἄγειν** = φέρειν τὸν λόγον εἰς τὸ μέσον του, εἰς τὸ σημεῖον τῆς στροφῆς του. — ἢ **καμπαί**, **αἶ**, ἐν τῇ **Μουσικῇ** = αἰ στροφαί, ἐτὰ δγδοα τοῦ τόνου, ἐτὸ τρέμουλο.

Ἔτυμ.· **καμπή**· **κάμπτω**· **καμπύλη**· **καμπυτήρ**· **κάμπυς**· **καμπών** (= **καμπύλον** καθ' Ἡούχ.)· λατ. **campus** = λιθ. **kampus** (γωνία, χῶρος), ἰσως σασσορ. **kāmpatē** (κάμπτομαι, τρέμω), λιθ. **kumpli** (κυρτοῦ-μαι), **kumpas** (κυρτός), σασσορ. **kumpa-h**, γοτθ. **hamfs** (ἀνάπρηος), παλ-σαξ. **hāf**, παλ-γερμ. **hāmf** (ἀτρο-φικός), ἐξ λαπ. β. **qam-p**-ἐκτατ. β. **qam-** ἐν τῆ ἑλλ. **καμάρα**, λατ. **campus**).

κάμπιμος, ἡ, ὄν (καμπή)· ὁ μετὰ καμπῶν, ὁ καμπτόμενος, ἔχων καμπήν.

καμπτήρ, -ῆρος, ὁ (καμπή)· καμπή, γωνία. — ἢ τὸ σημεῖον, ἐν ᾧ ἔκαμπτον (ἔκαμον στροφήν) οἱ ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ ἀγωνιζόμενοι δρομεῖς.

ΚΑ' ΜΠΩ, μέλ. **κάμνω**· ἄρ. α' **ἐκαμνω**· παθητ., ἄρ. α' **ἐκάμφθην**· κάμπτω, λυγίζω, κυρτώνω ἢ κυρ-

1) **γόνυ** καὶ **γόνυατα** **κάμπτω** = λυγίζω τὰ γόνυατα, ὥστε νὰ καθίσω καὶ ἀναπαυθῶ, ἀναπαύομαι. 2) **γόνυ** **κάμπτω** = κάμπτω τὰ γόνυατα, γονατίζω διὰ νὰ προσευχηθῶ. 3) **γόνυ** **κάμπτω** προκειμένου νὰ ἐκκρίνω δῖ' ἄγωνα δρόμου. — ἢ κάμπτω, κλίνω, στρέφω, ὀδηγῶ τι. 2) ἄρ. κάμπτω, στρέφω, γύ-ρω ἀπὸ τι, περικάμπτω ἢ **κάμπτω ἄκρη** = περικάμ-πτω τὸ ἀκρωτήριον ἢ **κάμπτω κόλπον** = πλέω παρὰ τὰς ἀκτῶς τοῦ κόλπου (αἰτίνες ἀκολουθοῦσι καμπύ-λην γραμμὴν) ἢ **κάμπτω βίον** = παρακάμπτω τὸ μέσον χρονικόν σημεῖον τῆς ζωῆς (τ. ἔ. πλησιάζω πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου) πρβλ. τὸ σημ. **ἐκαμψα τὸν Μα-λέαν τῆς ζωῆς**· πρβλ. **καμπή**, — ἢ (ὡς τὸ λατ. **flecto**), κάμπτω, κατευνάζω, πρᾶνω, τινὰ μετὰ πα-ρακλίσεις, τὸν μαλακώνω ἢ γενικῶς, καταβάλλω, ταπεινώνω

καμπύλος, ἡ, ὄν (κάμπτω)· κυρτός, κεκαμμένος, ἐπικαμπής.

καμφθείς, **καμφθῆναι**, μτχ. καὶ ἀπρφ. παθ. ἄρ. α' τοῦ **κάμπτω**.

καμφόμενος, ἀπρφ. ἔπ. μέλ. τοῦ **κάμπτω**.

καμφί-πους, ὁ, ἡ, -πούς, τό, γεν. -πόδος (κάμ-πτω+πούς)· ὁ κάμπτων δούξ πόδας ἐν τῷ τρέχειν, ὁ τρέχων ταχέως.

κάμψις, -εως, ἡ (κάμπτω)· ἡ κύρτωσις, τὸ λυ-γισμα.

καμών, μτχ. ἄρ. β' τοῦ **κάμνω**.

κᾶν = καὶ **ἄν**, **κατά** κρᾶσιν. — ὡς **κᾶν** = καὶ **ἦν**· καὶ ἔάν, ἀκριβῶς ἔάν.

κᾶν = καὶ **ἐν**, **κατά** κρᾶσιν.

κᾶν, ἔπ. ἀντι **κατά** πρὸ τοῦ **ν**: **κᾶν νόμον** = **κατά νόμον**.

κᾶναδρον ἢ **κᾶναθρον**, τὸ (κᾶνή)· ἄμαξα πλε-κτὴ ἐκ καλάμων ἢ λύγων.

Κανανίτης, -ου, ὁ Συριακὴ λέξις, τῆς ὁποίας με-τάφρασις εἶναι ἡ ἑλλην. λ. **Ζηλωτής**· δὲν πρέπει νὰ συγχέεται πρὸς τὴν λ. **Χαναταῖος** = ὁ ἐκ Χαναταῖας.

ΚΑΝΑ' ΣΙΩ, μέλ. -ξω· κάμνω ἦχον ὁμοιον πρὸς τὸν τῆς γαργάρας, καταπίνω μετὰ δορυβίου. — (ἡ λ. εἶναι «πεποιημένη» ἐκ τοῦ ἦχου).

Ἔτυμ.· **κανάσσω**· **καναχή**· **καναχέω**, **καναχίζω**· λατ. **canō** = ὄμβρ. **canelo** = παλ-ιρλ. **canim** (ῥῶω), gall. **canu**, brei. **cana** (ῥῶω), γοτθ. **hana**, παλ-γερμ. **hano** (πετεινός), (πρβλ. γερμ. ***hanan** = ῥῶω, λιθ. **gaidys** = πετεινός· **gedu** = ῥῶω, ἑλλ. ἡϊ-**κανός** = πετει-νός), παλ-γερμ. **henna** (δουρίς, **huon** (πετεινός, γερμ. **hahn**), λατ. **cicōnia**, ἰσως σασσορ. **kaθkanī** (στόλι-σμα ἀπὸ κουδουνάκια) (πρβλ. ἑλλ. **κάναλα**).

κᾶναστρον, τὸ (κᾶνή)· κάλιστρον, πλεκτός κά-λαθος, κόφινος (λατ. **canistrum**). — ἢ πῆλινον ἀγ-γεῖον, πινάκιον.

κανᾶ-φόρος, δωρ. ἀντι **κατηφόρος**.

κᾶνᾶχέω, μελ. -ῆσω· κωδωνίζω ἢ παταγῶ, κρο-τῶ (ἐπὶ μετάλλων) ἢ πιπαιλίζω (ἐπὶ ὕδατος). Ἐκ τοῦ

κᾶνᾶχή, ἡ (κᾶνάσσω)· ὀξύς ἦχος, ἰδίως ἡ κλαγ-γὴ μετᾶλλου ἢ ὡς. ὁ προκαλούμενος ἀπὸ τὸν τρι-ποδισμὸν τῶν ἡμιόνων δορυβίου ἢ **καναχὴ ὀδόντων** = τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων ἢ **καναχὴ αὐλῶν** = ὁ ὀξύς ἦχος τῶν αὐλῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κᾶνᾶχηδᾶ, ἐπίρ. (κᾶναχὴ)· μετὰ **καναχῆς**, τ. ἔ. μετὰ ἤχηροῦ δορυβίου.

κᾶνᾶχης, ἐς (κᾶνάσσω)· ὁ προξενῶν ἤχηρὸν δο-ρυβιον ἢ ἐπὶ ὕδατος, ὁ πιπαιλίζων.

κανᾶχησε, ἔπ. γ' ἐν. ἄρ. α' τοῦ **καναχέω**.

κανᾶχιζε, ἔπ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ **καναχίζω**.

κᾶνᾶχίζω, μέλ. -ίσω = **καναχέω**.

κᾶνδους, -υος, ὁ· μηδικὸς **μανδύας** μετὰ χειρῶν (χειριδωτός), λέγόμενος καὶ **μανδύκη**. [μηδικὴ λέξις.]

κᾶνεον, ἰων. **κᾶνειον**, ἀττ. συνηρ. **κανοῦν**, τὸ (κᾶνήν)· κᾶνιστρον πλεκτόν, πεπλεγμένος ἐκ κα-λάμου κάλαθος ἢ ἰδίως κᾶνιστρον, ἐν ᾧ ἐναπετίθε-το δροτος (λατ. **canistrum**), χρησιμοποιοῦμενον κυρ. πρὸς ἀναπόθασιν εἰς αὐτὸ τῆς εἰς τὰ θύματα ἐπιρριπτο-μένης κριθῆς (τῶν **οὐλῶν**) **κατὰ** τὰς θυσίας.

κᾶνεῖν, ἀπρφ. ἄρ. β' τοῦ **καίνω**.

κᾶνη, ἡ· σπανιώτ. τύπος ἀντι **κᾶννα**.

κᾶνήν, δωρ. ἀντι **κᾶνεῖν**, ἀπρφ. ἄρ. τοῦ **καίνω**

κάνη-φορέω, μέλ. -ήσω· φέρω (βασιῶ) τὸ ἱερὸν κἀνίστρον κατὰ τὴν πομπήν. Ἐκ τοῦ

κάνη-φόρος, *ον* (κάνηον + φέρω) ὁ φέρων τὸ ἱερὸν κἀνίστρον || αἰ *κανηφόρος* = παρθένος, ἐν Ἀθήναις, φέρουσα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν κατὰ τὰς πομπὰς *κατὰ* (ἱερὰ κἀνίστρα), ἐν οἷς ὑπῆρχον τὰ ἱερὰ σκεύη, τὰ χρησιμοποιούμενα κατὰ τὰς εορτὰς τῆς Δήμητρος, τοῦ Διονυσίου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

ΚΑ'ΝΘΑ'ΡΟΣ, ὁ, λατ. *cantharus*: εἶδος κἀνθάρου λατρευομένου ἐν Αἰγύπτῳ.— || εἶδος ποτηρίου (*cantharus, scarabaeus*).— || εἶδος Ναζιακοῦ πλοιαρίου.— || **IV** σημεῖον ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ Αἰγυπτίου θεοῦ Ἄπιος, ὁμοῖον πρὸς κἀνθάρον.— || **V** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος (τὸ σημερ. «καθαδρί»).

Ἔτυμ. : *κάνθαρος*· *καθαρίς*· ἄγν. ἔτυμολ.· συσχετίζεται ἓκ τοῦ τινων πρὸς τὴν β. *qanith*· καὶ τὴν λ. *κανθός* (=κυρτότης), *κανθώδης* (=κυρτός).

κἀνθήλια, -ων, τὰ (λατ. *clitellae*)· σάγμα ὑποζυγίου, ἢ τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ σάγματος κοφίνια. **κἀνθήλιος**, ὁ· εἶδος μεγαλοσώμου δνου, φορηγὸς ὄνος, βλ. *κἀνθων*.

κἀνθων, -ωνος, ὁ (*κἀνθός*;) = *κἀνθήλιος* (β βλ.), φορηγὸς ὄνος.

Ἔτυμ. : ἢ ἐκ τοῦ *κἀνθός* (=σῶτρον, ἄντυξ τροχοῦ) ἔτυμολ. θεωρεῖται ὑπὸ τινων. ἐσφαλμένη· *κἀνθων*· *κἀνθήλιος*· *κἀνθήλια* (βλ. λ.λ.)· *κἀνθία* (=μεγάλος κοφίνος)· ἐπανερχόμενοι τινες εἰς τὴν ἐκ τοῦ *κἀνθός* παραγωγὴν φρονοῦσιν *δι* *κἀνθός* (ἢ *κἀνθός*) = κυρτότης, *κἀνθων* δὲ εἶναι τὸ ζῶον τὸ κυρτωμένον τρόπον τινὰ ὑπὸ τὸ βάρος ὃ βαστάζει ἐπὶ τῆς ράχης του· *κἀνθός*· *κἀνθων* κατὰ τὸ δρόμος· *δρόμον*.

ΚΑ'ΝΝΑ ἢ *κἀννη*, -ης, ἡ· κἀλαμος (λατ. *canna*) || ὅθων, πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ κἀλάμου, «ψαδί» ἢ κἀλάμιον πλέγμα διὰ περιφραγμα.

Ἔτυμ. : παράγωγα· ὁμηρ. κλπ. *κἀνεῖον, κἀνεον*, ἀτ. *κανοῦν*, ἀθ. *κἀναθρον, κἀναστρον* (Ἦουχ.), *κἀνιστρον*· *κἀν(ν)ης* (= «καπάκι»), *κἀννητο-ποιός* (=καλαθοποιός), *κἀν(ν)αβός* (=ἄνδρες/κελλον), *κἀνών*, -όνος, *κἀνοσίζω* (διότι ἀρχικῶς ὁ κἀνὼν κατεσκευάζετο ἐκ κἀλάμου, ἦτο στέλεχος κἀλάμου).

κἀννάβινος, *η, ον*· ἐκ κἀννάβεως κατεσκευασμένον. Ἐκ τοῦ

ΚΑ'ΝΝΑ'ΒΙΣ, ἡ, γυν. -ίος (καὶ -εως), ἀτ. -ίδα (καὶ -ειν)· λατ. *cannabis*· ὅτι καὶ *nūn*, «κἀννάβι». — || πᾶν τὸ κατεσκευαζόμενον ἐκ κἀννάβεως, στυπιεῖον («στουπί»).

Ἔτυμ. : *κἀνναβις* καὶ *κἀνναβος* εἶναι δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης (ἐκ τοῦ ἑλλην. δὲ εἶναι δάνειον τὸ λατ. *cannabis*)· πρὸλ. *σανοκρ. ζαπά-η* (εἶδος κἀννάβεως).

κἀν-νέσας, ἐπ. ἀντὶ *κατανέστας*.

κἀννη, ἡ=κἀννα (β βλ.).

κἀν-νόμον, ὀρθότ. *κἀν νόμον* (καχωρισμένως), ἐπ. ἀντὶ *κατὰ νόμον* (βλ. *κἀν*).

κἀνονίς, -ίδος, ἡ (*κἀνών*)· κἀνών, «χόρακας» || εἶδος ὄβελοῦ, κατὰ Σουτὸ. ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν.

κἀνόμισμα, -ατος, τό, ποιητ. ἀντὶ *κἀνών* (β βλ.).

κἀνοῦν, τό, ἀτ. *συνηρ.* ἀντὶ *κἀνεον* (βλ. λ.).

κἀνώ, μέλ. τοῦ *κἀνω*.

Κἀνωβός ἢ **Κἀνωπος**, ὁ· πόλις τῆς Κἀτω Αἰγύπτου, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειάν της.

κἀνών, -όνος, ὁ (*κἀνή*, *κἀννα*)· πᾶσα εὐθεῖα ράβδος || *πρὸ*· Ὁμήρῳ *κἀνόνες* ἐλέγοντο δύο ράβδοι ξύλινα ἐκτεινόμενα ἐγκαρσίως κατὰ μῆκος τοῦ κοίλου τῆς ὀπίσθου, διὰ τῶν ὀπίλων διήρχετο ὁ βραχίλων τῆς χειρὸς, καὶ οὕτω ἡ ὀπίς ἐκτραπείτο σταθερῶς βραδύτερον τὸν ἕνα ἐκ τῶν κἀνώνων τούτων ἀντικατέστησαν ἰδιαιτέρως λαβίς (*ὄχανον, πῶρ-παξ*). 2) ράβδος χρησιμοποιομένη εἰς τὴν ὑφαντοσύρταν, ἐργαλεῖον ὑφαντικόν, πῆθ. ἢ κερκίς («σαγιττα»), δι' ἧς ἡ κλωστὴ τοῦ ὑφαιδίου (*σηνίου*) εἰσέρχεται μεταξύ τῶν κλωστῶν τοῦ στήμονος (*μίτου*). 3) ὁ κἀνὼν τοῦ κτίστου ἢ ξυλοργοῦ (διάφορος τῆς *σ'αθύμης*). 4) ἡ δοκὸς ἢ ἡ γλώσσα τῆς ζυγαρίδος || ἐν τῷ πληθ. αἱ ὀπαὶ ἢ τὰ κλειδίδια τοῦ αὐλοῦ.— ||

μτρ. (ὡς καὶ τὸ λατ. *norma, regula*), πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς διακανονισμόν ἢ καθορισμόν ἄλλων πραγμάτων || ὅτω, *οἱ ἀρχαῖοι* Ἐλληνες Συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο *κἀνώτες*, ἦτοι γνώμονες, ὑποδείγματα («μοντέλλα») ἀνωτερότητος, κλασικοὶ ὡς λέγομεν σήμερον || ὡσαύτως ὅσα θιβία ἢ Ἐκκλησία ἀπεδέχθη ὡς ὑποδειγματικὰ διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν ὠνομάσθησαν περιληπτικῶς *κἀνών* ἢ *κἀνονικά βιβλία*.

κἀνών, *μσχ. ἀορ. δ'* τοῦ *κἀνω*.

Κἀνωπος, ὁ· βλ. *Κἀνωβός*.

κἀξ = *καὶ ἐξ*, κατὰ κρᾶσιν.

κἀπ, ἐπ. ἀντὶ *κατὰ πρὸ τοῦ π ἢ φ* : *κἀπ πεδίον* = κατὰ *πεδίον*.

κἀπειτα = *καὶ ἔπειτα*, κατὰ κρᾶσιν.

κἀπετος, ἡ (*σκάπτω*, ἀντὶ *σκάπτωτος* ἐκ τοῦ *σκάπτος*)· θόδρος, λάκκος, τάφος (λατ. *fossa*) || ὄλος, τάφος || γενικῶς, ὀπή. [δι' ἐ:υμλ. βλ. *σκάπτωτος* ἐκ β. (*s)qap-* δὴν ἀνήκει εἰς τὸ *κἀπη* (βλ. λ.), *κἀπτω* (βλ. λ.), λατ. *carpa* (κιβώτιον)].

ΚΑ'ΠΗ, ἡ (*κἀπτω*)· φάνη, «παχὴ» (κυρ. θέσις διὰ τὴν τροφήν τῶν ζῴων).

κἀπηλεῖον, τό· τὸ ἐργαστήριον τοῦ κἀπήλου, τὸ κατᾶστημα («μαγαζῖ») τοῦ κἀπήλου || οἰνοπυλεῖον «ταβέρνα», λατ. *caupona*. Ἐκ τοῦ

κἀπηλεύω, μέλ. -ω (*κἀπήλος*)· εἶμαι *κἀπήλος* (κ. ε. μικρέμπορος), πωλῶ «λιανικῶς», «λιανοπωλῶ» || μτρ. πωλῶ εἰς τοὺς δρόμους, εἶμαι γυρολόγος : *κἀπηλεύω τὴν μάχην* = κἀμνω ἐμπόριον πολέμου (διαεργῶ τὸν πόλεμον μὴ μεμηδαιμένα πράγματα), λατ. *bellum cauponari*.— Ὡς. νοθεύω, πωλῶ ὡς γνήσιον, πωλῶ τι δι' ἄπότης.

κἀπηλικός, ἡ, ὁν (*κἀπήλος*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κἀπήλον (εἰς μικρέμπορον) || ὄδολος, ἀπατηλός, πανούργος || ἐπὶρ. *κἀπηλικῶς ἔχω* = εἶμαι ἐψυμυδιωμένος, ἔχω νόδον χροῖαν καὶ οὐχὶ τὴν κατὰ φύσιν.

κἀπηλῖς, -ίδος, θηλ. τοῦ *κἀπήλος*, λατ. *copa*.

κἀπηλος, ὁ (*κἀπτω*)· μικροπωλητής, μεταπρατής, ὁ πωλῶν λιανικῶς, ὁ γυρολόγος (λατ. *caupo*), ἀντιθ. τῷ *ἐμπορῶς* || κυρ. ὁ διατηρῶν κἀπηλεῖον (ταβερνεῖον).— || ὁ ἀπατεῦν, ὄδολος, πανούργος.

Ἔτυμ. : *κἀπήλος*· *κἀπηλῖς*· *κἀπηλεῖα*· *κἀπηλεύω* (βλ. λ. λ.)· παράγωγα ἐκ τῆς λ. *κἀπη* (= μικρὸν τεμάχιον) (πρὸλ. Ἦουχ. *κἀπή* δὲ ἢ *τροφή* ἐν λ. *κἀπήλος*), πρὸλ. *κἀπητρον* (δοσκή, νομή, χόρτος), ἐξ οὗ τὸ μτρ. λατ. *capitum*, λατ. *karaini* (ἄχυρον)· ἐκ β. *qap-* ἐν τῷ λιθ. *karóti*, λατ. *karát* (κατατέμνω εἰς τεμάχια), λατ. *karilis* (πέλεκυς).— Λατ. *caupo, cōpō, cōpa, cōpa* εἶναι ἀβεβ. ἔτυμολ. Κατὰ τινὰς δυνατὸν ἀμφότερα (*κἀπήλος* - *caupo*) νὰ εἶναι ἀναξέρτητα ἀπ' ἀλλήλων δάνεια ἐκ ξένης γλώσσης οὐχὶ *λατ.*

κἀπί=*καὶ ἐπί*, κατὰ κρᾶσιν.

κἀπίθη, ἡ (*κἀπτω*)· μέτρον χωροῦν δύο χοίνας Περσικὰς (ἢ δύο ἀπτικὰς κοτύλας). Ἦ λ. *πιθαν*. Περσικῆ.

κἀπνη, ἡ (*καπνός*)=καπνοδόχη (β βλ.).

κἀπνίζω, μέλ. -ίσω, ἀτ. -ίω (*καπνός*)· προκαλῶ κἀπνόν, κἀμνω κἀπνόν || ἀνάπτω πυρᾶν.— || κἀπνίζω τινά, τὸν μαυρίζω (κἀμνω μαῦρον) μὲ κἀπνόν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κἀπνίσμα, -ατος, τό· τὸ κἀπνίζειν διὰ θυμιάματος || θυμίαμα.

κἀπνίσσαν, ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *κἀπνίζω*.

καπνο-δόχη, ἡ, ἰων. -δόκη (*καπνός* + *δέχομαι*)· μέρος δεχόμενον κἀπνόν καὶ διοχετεύον αὐτόν ἀλλαχοῦ, «καπνοδόχος», ὀπή τῆς ὀροφῆς ἢ τῆς στέγης, διὰ τῆς ὀπίας ἐξέρχεται ὁ κἀπνός.

ΚΑΠΝΟ'Σ, ὁ· ὅτι καὶ *nūn*, λατ. *fumus*.

Ἔτυμ. : *καπνός*· *καπνιάω*· *καπνίζω*· *καπνός*· *κἀπη*· *καπνοδόκη* (-χη)· ὁμηρ. *ἀπο-καπνῶ*· *καπνός* (βλ. λ.)· πρὸλ. Ἦουχ. «κἀπτος»· *ψυχή*· *πνεῦμα*· *κἀπνός* (= *πνεῦμα*)· ὁμηρ. *μσχ. πρκ. αἰτ. ἐν. κἀκαφνῶτα* (=ἐκπνεύσαντα), πρὸλ. Ἦουχ. «κἀκήφω»· *τέθηκα»*. *Καπνός* («καπνός ἰατ. *qnap-nō-s* : λατ. *varor, varpidus, varra, γοτθ. aþharjan* (ἀποπνίγω),

μεσ-γερμ. *verwerfen* (όσφραφινοι οίνον), λιθ. *knāras* (πνοή, άναθυμίασις), *kvepni*, *kvepiti* (άποπνέω), λαττ. *kwēpēt* (καπνίζω), *kūrēt* (καπνίζω) ὡς. πρβλ. λατ. *cuprīz* (έπίδυμῶ) πάντα ταῦτα εἰς λαπ. β. **qvēr-*: **qvēnō-* (=κοχλάζω). **Εἴς* αὐτοῦ τὸ **καπνός**, μέλ. -*ώσω* μεταβάλλω εἰς καπνόν.— Παθ. καίόμενος μεταβάλλομαι εἰς καπνόν, κατακαίομαι εἰς τέφραν.

καπν-ώδης, ες (*καπνός* + *είδος*)· ὁ ὁμοιος πρὸς καπνόν, μαύρου χρώματος || γενικῶς, σκοτεινός, μαυροειδής.

κάπος, ὄμρ. ἀντί *κῆπος*.

Καππαδοκίζω, μέλ. -*σω*· εὐνοῶ τοὺς Καππαδόκας.— || παίζω τὸν ρόλον Καππαδόκου, δηλ. φέρομαι δολίως, πανούργως. **Ἐκ* τοῦ

Καππαδοξί, -*οκος*, ὁ Καππαδόκης.

κάπ-πεσον, ἐπ. ἀντί *κατ-έπεσον*, ἄορ. β' τοῦ *κατ-πίπτω*.

καπο-φόρος, ον (*κάππα* + *φέρω*)· ὁ φέρων τὸ στοιχεῖον κάππα, ἐπὶ ἵππου φέροντος τοιοῦτον σημά· πρβλ. *κοππατίας*.

καπ-πύριζω, ποιητ. ἀντί *κατα-πυρίζω* (*κατὰ* + *πῦρ*)· «παίρνω φωτιά», πυρακτοῦμαι.

καπράω, (*κάπρος*)· ἐπὶ θηλειῶν ὄβιν (κοιν. «γουρουνες»), ὅταν ὀργῶσι πρὸς ὄχειαν καὶ ζητῶσι τὸν κάρπον.

κάπριος, ὁ ποιητ. ἀντί *κάπρος*· ἀγριόχοιρος.— || ὁμοιος πρὸς ἀγριόχοιρον.

ΚΑΠΡΟΣ, ὁ λατ. *APER*· ὁ ἄγριος χότρος, ἀγριόχοιρος.

Ετυμ.*: **κάπρος (πρβλ. **Ἦουχ. ἀκίπρα*· αἶξ, *Τυρρηνοί* ὅπου πρόκειται ἀσφαλιῶς περὶ τῆς λατιν. λ.)=λατ. *capere*, -*pri* (τράγος), *capra* (αἶξ)=**Ἰμῆρ. kabru* (= *capere*), παλ.-νοργ. *hafir*, ἀγγλ.-σαξ. *hoefer* (τράγος), νεο-γερμ. *haberbock* ὡς. παλ.-τρλ. *caera* (ἀρνίον), λατ. **qarpo-s*, σανσκρ. *karṣi*.—Τὸ λατ. *capere*: σανσκρ. *ṛāhi* (φρουρῶ), λατ. *pāscō* (βόσκω), ἑλλ. *πῶν* κλπ. **Ἐκ* τούτου: *κάπραινα*· *καπρῶν*· *καπρίζω*.

καπρο-φόνος, ον (*κάπρος*+**φένω*)· ὁ φονεύων κάρπυς.

ΚΑΠΤΩ, μέλ. *κάπω*· ἄορ. *α' ἔκωπα*· μτχ. ἐπ. πρκ. *κεκαφῶς* ἀντί *κεκῶφως*· τρώγω γρήγορα, *εχανδὸν ἐσθίω*, «χάφτω», καταπίνω (καταβροχθίζω) λαιμάργως, ῥοφῶ.— || *κάπτω θυμὸν* = ἀσθμαίνω, ἀγωνίζομαι νὰ ἀναπνεύσω.

Ετυμ.*: **κάπτω ὁμ. *κάπη*· *κώπη*· λατ. *capio* = γατθ. *haffjan*, παλ.-γερμ. *heffen*, ἀγγλ.-σαξ. *hebban*, γερμ. *heben* (ὑψώνω), λατ. *capulus* («μανίκι») παλ. γερμ. *haba*, γερμ. *handhabe*, («φοῦχτας») κλπ. (βλ. ἐν λ. *καπέτις*), λατ. *caplus* = παλ.-τρλ. *cacht* (ὑπέρτρια), γαλλ. *caelth* (αἰχμάλωτος), γαυλ. *Mani-caplos*, Γοτθ. *haffs*, παλ.-γερμ. *haff* (= *caplinus*), *haff* (δεσμός, ἄλυσις), σανσκρ. *karaiti* (δυὸ φοῦχτες), λαττ. *kampju*, *kampit* (σουλλαμβάνω)· λατ. β. **qār-* (πρβλ. λατ. *cārē* τοῦ *capio*): **qār-* (=σουλλαμβάνω, ἄδραχνῶ).

κάπυρός, ἄ, ὄν (*καπύω*)· ξηρός, ἀπεξηραμμένος. 2) ἐνεργ. ὁ ξηραίνων, κηφαλίζων.= || μτφρ. ἐπὶ ἤχου, δυνατός καὶ καθαρός, ἡχηρός, εὐδιάκριτος.

Ετυμ.*: **καπυρός· *καπυροῦσθαι* (εἶμαι γίνομαι, ξηρός)· *καπυρίδια* (=πλακοῦντες ξηροί)· *καπυρίζω* (=κάμνω τὴν ἐορτήν)· *καπυριστής* (πανηγυριστής): ὁμ. *ἀπο-καπύω* (=ἀναπνέω), **Ἦουχ. ἀκάπυς*· *πνεύμασ*· βλ. *καπνός*.

κάπυσσα, ἐπ. ἄορ. *α' βλ. ἀπο-καπύω*.

καπ-φάλαρα, ὀρθότ. κευχωρισμένως *κάπ φάλαρα* = *κατὰ φάλαρα*.

κάρ, ἐπικ. ἀντί *κατὰ πρό ῥι*: *κάρ ῥόον* = *κατὰ ῥόον*.

ΚΑΡ, *κάρος*, τό· ἡ κόμη, ἡ θριξ τῆς κεφαλῆς, συγγ. τῆ *κάρα* (βλ. ἐν λ.)· *τὴν δέ μιν ἐν καρὸς αἴσθη* = τὸν ἔκτιμῶ ὅσον καὶ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς μου (=λατ. *flecci eum facio*), δηλ. οὐδόλως ἐκτιμῶ αὐτόν.— || ὡς. *κάρα*, *κάρη* (κεφαλή): *ἐπὶ κάρ*=κατὰ κεφαλῆς, *ἀνὰ κάρ*=πρὸς τὰ ἄνω.

**Ετυμ.*: *κάρ* (<*κῆρος* (βλ. *καρίς*)· *ἐν καρὸς αἴσθη* = ὄσον τὸ τίποτε· ἡ γέν. *καρὸς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς

τὰς πλαγίας πτώσεις τοῦ *κῆρ*, αἵτινες συμπύπτουσι διὰ τοῦτο (πρβλ. *ψῆρ*, γέν. **κῆρὸς* καὶ εἰς ἰων-αττ. ὄνομ. *κῆρ*).—Συγγ. τῆ *κάρης* (κοριός), **Ἦουχ. ἀκάρτος*· *φθείρ*· *κῆρ*· *φθείρ*, *ἀκαρὶ* (οκώληξ τυροῦ, τὸ ἄκαρι), *ἀκαρταῖος*, *ἀκαρῆς* (τελευταῖος, λεπτός, σμικρότατος), πρβλ. **Ἦουχ. ἀκάρυθος*· *μάξης ψωμός*, *κωρονθύς*· *κάρυθος*· *κάλαθος*, *καρμιόλους*· *τοὺς ἐν μηδέμῃ μοίρῃ*· βλ. καὶ *κέρω*.

Κάρ, ὁ, γέν. *Κάρῆς*, πληθ. *Κάρεις*, οἱ· ὁ κάτοικος τῆς Καρίας, ὁ ἐκ Καρίας καταγόμενος || *κατὰ τοὺς μτγν.* χρόνους ἐσυνήθιζον νὰ κατατάσσωνται ὡς μισθοφόροι εἰς τοὺς στρατοὺς τῶν ἄλλων χωρῶν ἢ πόλεων, καὶ ὡς τοιοῦτοι περισφρονόυτο.— Παροιμ. *ἐν Καρὶ* (ἢ *ἐν τῷ Καρὶ*) *κινδυνεύειν*, ἐπὶ ἐκείνων οἴτινες ἐβαλλον ἄλλους νὰ διακινδυνεύουν ἀντὶ τὰ ἐκτεθῶν οἱ ἴδιοι εἰς τὸν κίνδυνον, (λατ. *experimentium facere in corpore vili*).— θηλ. *Κάερα*.

ΚΑ'ΡΑ, ἰων. *κῆρη*, τό, ἀκλ.· ἡ κεφαλὴ ἢ γενικῶς, τὸ ἄνω ἄκρον, ἄνω μέρος, ἡ κορυφὴ παντὸς πράγματος || τὸ χεῖλος (ὁ γῦρος) ποτηρίου || πολλάκις χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ δηλώσῃ πρόσωπόν τι (ὅπως καὶ τὸ συνών. *κεφαλή* καὶ τὸ λατ. *caput*), ὅπως π.χ. *Οιδίππου κῆρα* ἀντὶ *Οιδίππου*.— Παρ' Ὀμ. ἀπαντᾷ κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. μόνον || Βραδύτερον συνεπληρώθησαν αἱ ὑπόλοιποι πτώσεις: *κάρης*, *κάρη*, *κάρην* (ὥς αὖ ἐξ ὄνομ. ἢ *κάρη*)· *παρὰ τοῖς* ἐπικοῖς συναντῶμεν ἔκτετ. τύπους γέν. καὶ δοτ. *κάρητος* καὶ *κάρητατος*, *κάρητι* καὶ *κάρηατι*.

**Ετυμ.*: δι' ἐτυμολ. βλ. ἐν δημρ. *κάρηνον*.— Σύνθετα: ἰων-αττ. *καρᾶσκεῖν* (=τεντώνω τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ παρατηρήσω τι, τεντώνω τὸν τράχηλον), *καρῖαβαρῶν* ἢ *καρηβαρῶν* ἢ -*εῖν* (=ἔχω ποικέφαλον).

κάρῶθο-πρόσωπος, ον (*κάρῶθος*+*πρόσωπον*)· ὁ ἔχων πρόσωπον ὅμιον πρὸς *κάρῶθον* (βλ. λ.).

ΚΑ'ΡΑ'ΒΟΣ, ὁ· εἶδος κανθάρου, σκορασφόρος κάνθαρος, λατ. *scarabaeus*.— || εἶδος ὄγκωθωτοῦ ὄστρακοδέρμου, τοῦ εἶδους τῶν *καρκίνων*.

κάρᾶ-δοκέω, μέλ. -*ήσω* (*κάρᾶ* + *δοκέω*)· παρατηρῶ μὲ προτεταμένον τὸν τράχηλον, παρατηρῶ μετὰ ἀγωνίας, ἀναμένω ἀγωνιούδως.

κάρᾶνιστήρ, -*ήρος*, ὁ (*κάρᾶ*)· ὁ καρτομῶν, ὁ ποκεφαλίζων.

κάρᾶνον, τό, ὄμρ. καὶ ἄττ. ἀντὶ *κάρηνον* (βλ. ἐν λ.). **κάρᾶνος**, ὁ (*κάρᾶ*)· ἄρχων, κύριος, ἀρχηγός, «ἡ κεφαλή» (ὡς καὶ νῦν).

κάρᾶνώ, μέλ. -*ώσω* (*κάρᾶνον*)·= *κεφαλῶσ*· συμπληρῶ, κατορθώνω, ἐκτελῶ.

κάρᾶ-τομος, ον (*κάρᾶ*+*τομῆν* τοῦ *τέμνω*)· ὁ τετμημένος (ἀποκεκομμένος) τὴν κεφαλὴν, ὁ κορατομηδής. 2) ὁ ἀποτετμημένος ἐκ τῆς κεφαλῆς.— || *καρα-τόμος*= ὁ καρτομῶν, ὁ ἀποκεφαλίζων.

κάρ-θᾶνος, ον = *βάρβαρος*: ξένος, ἀλλοδαπός (ἐξ ἡ λέξεως).

ΚΑΡΒΑ'ΤΙΝΑΙ, ἡ *καρπάτινα*, αἰ' ὑποδήματα ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος (εἶδος «σαρουχίων»). [ἀγγ. ἐτυμολ., πρβλ. Πολυβ. *καρβατίνη*· *ἀγροικικὸν ὑπόδημα*, *κλήθην ἀπὸ Κάρων*].

καρδάμίζω, μέλ. -*ίσω*, ἄττ. -*ίω* (*κάρδαμον*)· ὁμιλῶ περὶ καρδάμων: *τί καρδαμίζεις*; *τί φλυαρεῖς περὶ καρδάμων*;

ΚΑ'ΡΔΑ'ΜΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν (λατ. *nasturtium*) || ὡς ὁ σπόρος, ὃν οἱ Πέρσαι ἐτριβον καὶ ἔτρωνον, ὅπως ἡμεῖς γό σίναπι (τὴν «μουστοάρδαν»). || μτφρ. *κάρδαμον βλέπω*=ἔχω ὀφιν τροχέταν (δριμεταν, ἀγρίαν) (ἴσως ἐκ τῶν μορφοσμῶν οὗς αὐτομάτως κἀμνει δ τρώγων ποσότητά τινα καρδάμου).

Ετυμ.*: σκοτ. ἐτυμολ.· πιθανόντ. ξῆνη λέξις, ἐκ Περσίας ἢ Μ. Ἀσίας· παράγωγα: *καρδαμῖς*, *καρδαμίνη*· *καρδαμίζω* (βλ. λ.).— *καρδαμῶμων* (ὄρωματ. φυτὸν) (<καρδαμ-άμων* κατὰ συλλαβικὴν ἀνομοίωσιν).

ΚΑ'ΡΔΙΑ, ποιητ. *κῆρδία*, ἰων. *καρδίη*, *κῆρδίη*, ἡ· ὅ,τι καὶ νῦν· λατ. *cor* || *ἀπὸ καρδίας λέγω* (λατ. *ex animo dicere*)=ὁμιλῶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίᾳ μου.— || ὁ στόμαχος.

Ετυμ.*: *καρδία* (κῆρδ*)· λεοθ. *κάρζα*, κυπρ. *καρζία*· ποιητ. *κῆρ* (**κῆρδ*): ἀρμ. *şirt* (<λατ. **kērdi*),

λατ. cor γεν. cord-is, παλ-ιρλ. cride (⟨καλτ. *kridjo-ιαπ. *kʷid), gall. crald, brei. kreiz, γοτθ. hairīð, παλ-γερμ. herza, άγγ-σαξ. heorte, παλ-norr. hiartra, λιθ. szirdis, παλ-πρωσ. αϊτ. άν. sīran (⟨*sʷr, ιαπ. *kʷerð = έλλ. κήρ). — ιαπ. *kʷid-, *kʷed- (έν τῷ λατ. credo (⟨*kʷed + *dhē-, πρβλ. σανσκρ. crād-dādhāi, παλ-ιρλ.: creim)).

κάρδιακός, ή, όν (καρδία)· ό άνήκων εις τήν καρδίαν (ή τόν στόμαχον).— || δύσπεπτος.

κάρδιο-γνώστης, -ου, ό (καρδία+γινώσκω)· ό γνώστης τών καρδιών, ό γινώσκων τās καρδίας.

καρδιό-δηκτος, ον (καρδία + δάκνω)· ό δάκνων τās καρδίας.

καρδιο-ουλέκτω (καρδία+έλωκω)· ό έλωκων (έξάγων) τήν καρδίαν έκ τοῦ σφαγίου κατά τήν δυσίαν.

καρδοπειών, τό· τό πώμα (τό σκέπασμα) τῆς καρδίου (σκάφης).— || φίμωτρον. Έκ τοῦ

ΚΑΡΨΟΠΙΣ, ή· συνών. τῷ **μάκτρα**· ή σκάφη τοῦ ζυμώματος, κάθε σκάφη. [άγν. έτυμολ.].

Κάρσειο, δοτ. πληθ. τοῦ **Κάρ**.

κάρη, ίων, και έπ. άντι κάρα (δ βλ.).

καρήατος, **καρήατι**, έπ. γεν. και δοτ. τοῦ **κάρα** (δ βλ.).

κάρη-θάρεια, ίων. -ήη, ή· θάρος έν τῇ κεφαλῇ, κεφαλαλγία, κεφαλόπονος. Έκ τοῦ

κάρη-θάρειω, μέλ. -ήσω· αισθάνομαι θάρος έν τῇ κεφαλῇ, έχω κεφαλαλγίαν. Έκ τοῦ

κάρη-θάρης, ές (**κάρη** + **θάρος**)· ό έχων θάρος (κεφαλαλγίαν) έν τῇ κεφαλῇ.

καρηκομώοντες, όρθότ. κευρωσιμένω **κάρη κομώοντες**, οί· (**κάρη** + **κομώω**)· οί τās κεφαλάς **κομώοντες**, οί τρέφοντες μακράν και πυκνήν (σφθονον, πλουσιαν) κόμην, επί τών Άχαιών, άν άντιθέσει πρὸς τοῦς Άδαντας, όστινες διετήρουν κόμην μόνον εις τό όπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς των, διό έκαλοῦντο και

αδπισθεν κομώοντες· **κομώοντες** είναι έπ. μτχ. πληθ. τοῦ **κομώω**· δέν άπαντα δμως ρῆμα **καρηκομώω**.

κάρηναι, άπρφ. παθ. άόρ. β' τοῦ **κείρω**.

κάρηνον, τό, κατά τό πλείστον άν τῷ πληθ. **κάρηνα** (**κάρη**)· ή κεφαλή· **άνδρών κάρηνα**=άνδρες || **βοῶν κάρηνα**=τό στήθερ. (τόσα κεφάλια βοδιών).

— || μτρφ. κορυφή δρους, άκρώρεια, «βουνοκορυφή», κορυφή λόφου || ώσ. επί πόλεως, ή άκρόπολις.

Έτυμ. ή **κάρηνα** (⟨*καρσα-νο-, ιαπ. *kʷrəs-, μεταπτω. θαμίδος τοῦ *kʷeres- άν τῷ έλλ. κέρας έλ. λ.) άν. δν. ίων. **κάρηνον**, άττ-δωρ. **κάρωνον** αϊολ. **κάρωννο**-μαρτυρούμενον έκ τοῦ παρ' Ήουχ. **κάρωννος** **κεκρύφαλος κρηδέμονος** και έκ τοῦ κυρ. όνόμ.

Κάρωννος (αϊολ. -ορ- <-αρ-) ίων. **κάρη** άντι **κάρᾶ** ές επιδρᾶσιως τοῦ **κάρηνα**, άττ. **κάρᾶ**, έξ οῦ γεν. **κάρητος**, δοτ. **κάρη-τε** (κατ' αναλογία πρὸς τήν συστοιχίαν **όνομα-τος**, -τε ή **όνομα**—**μέλι-τος**, -τε : **μέλι**)· ή γεν. **καρήατος** όφείλεται πιθ. εις μετρικὴν έκτασιν έκ τοῦ *καρᾶ[s]άτος· έκ τοῦ **καρήατος** έδημιουργήθη και

άν-αϊτ. **κάρηνα** (κατὰ τό **ήπατος**· **ήπαρ**)· έσχηματίσθη ώσ. τῇ προσλήψει τοῦ προσφύμ.— **ρο-** (πρβλ. λατ. cerebrum < *ceres- **ρο** ή *ceras-**ρο**) τύπος **καρᾶ** (=-κεφαλή καθ' Ήουχ.), έξ οῦ τό κύρ. δν. **Κάρωνος**.

Έντεῦθεν τό άττ. **καρᾶονόν** (=άποτελειώνω) (πρβλ. γαλλ. achever < λατ. *ac-carpare, ad+carui, και τά έλλ. κεφαλοῦν και **κραιαίνειν**).

κάρητος, **κάρητι**, έπ. γεν. και δοτ. τοῦ **κάρη**.

Καρικο-εργής, ές (**Καρικός** + **εργον**)· ό Καρικῆς έργασίας, υπό Καρός ειργασμένος (κατεσκευασμένος).

Καρίκός, ή, όν (**Κάρ**)· έκ Καρίας || **Καρικῆ** **μοῦσα**, ή· είδος έπικηδείου ὕμνου, θρήνον, μοιρολόγιον.

ΚΑΡΙΣ, -ίδος ή -ίδος, ή, δωρ. και **κουρίς** ή **κουρίς**· μικρόν όστρακόδερμον, «καρίδα» ή «γαρίδα», όστακος, καρabiς, λατ. squilla.

Έτυμ. ή όπό τινων άνάγεται εις τό δημρ. **κάρ** (*καρς)=κεφαλή (πιθ. δια τόν λόγον ότι ή κεφαλή τών όστρακόδερμων αυτών είναι σκληρά), οί δέ τύποι **κουρίς**, **κωρίς** παράγονται έκ τινος *κωρ-, *κωουρ- <*κωρς (τύπου παραλλ. τῷ **κάρ**), έξ οῦ και τό παρ' Ήουχ. **κωρεία**· **άκρα**, πρβλ. Όμηρ. **κουρίς** έπίρ.

και ***εγκουρος** έκ τοῦ **εγκουρᾶς**, -άδος (=ζωγραφική επί όροφῆς).

καρκαίρω· άντηχῶ || σείομαι, κραδαίνομαι, τρέμω, επί τῆς γῆς οσιομένης κατά τοῦς οσιομούς.

Έτυμ. ή λ. είναι επεπαιμημένη· έκ τοῦ παραγομένου ἤχου, κατ' αναδίπλωσιν τῆς β. qer(ā) **pariōr** (δόςα), παλ-γερμ. (h)ruod- (δόςα), γοτθ. hrōpeigs (έν-δόςος), παλ-γερμ. (h)ruom (δόςα, τιμή), παλ-πρωσ. kirādi (άκούω) κ. ά.· παραλλ. τῇ β. *qer(ā) ή β. *qar- άν τῷ έλλ. **κήρθεξ**, δωρ. **κάρθεξ**, σανσκρ. **karū-h** (δοιδός, ποιητής).

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, ό· μετα έτερογενούς πληθ. **καρκίνα**, τά· έτι και νῦν, «κόθουρας», λατ. cancer || ώσ. ό **Καρκίνος**, ώς σημειον έν τῷ Ζωδιακῷ.— || λοβίς, πυράγρα (λόγφ τοῦ σχήματος).

Έτυμ.· **καρκίνος**· σανσκρ. karkata-h (ό δρος **karḥin**=λατ. cancer έν τῷ Ζωδιακῷ είναι δάνειον έκ τῆς Έλλην.), λατ. cancer, -cri (⟨*car-cro-, ιαπ. *qar-qro <*qarqro (τό -n- <-r- κατ' άνομοίωσιν)· πρβλ. Ήουχ. «**κάρκαρος**· **τραχίτης**»=σανσκρ. karkara-h (τρα-χύς), karkara-h (τραχύτης)· ή β. qar- άνευ· άνα-διπλ. άν τῷ γοτθ.· hardus, παλ-γερμ. hart, έλλ. **κρατύς**).

καρκινό-χειρες, -ων, κληθ. επίθ. (**καρκίνος** + **χείρ**)· οί έχοντες χιλιάς καρκίνων άντι χειρών.

ΚΑΡΝΕΙΑ, ή **Κάρνεα**, τά· έορτή έν Σπάρτη και άλλαις δωρ. πόλεοι πρὸς τιμήν τοῦ **Απόλλωνος Καρνείου**, διαρκούσα επί έννάς ἡμέρας τοῦ άττικου μηνός **Μεταγειτενιώνος**, δατις δια τοῦτο και έκαλεῖτο **Καρνεῖος μήν**.

κάρος, ζωρ. άντι **κηρός**.

Κάρπαθος, ή· νήσος μεταξῦ Κρήτης και Ρόδου, παρ' Όμ. **Κράταθος** (χάριν τοῦ μέτρου).

καρπαία, ή· μικρός χορδός τών Θεσσαλών.

καρπάλιμος, ον (άρπαζω, λατ. carpo)· ταχύς, επίθ. τών ποδών, λατ. rapídus.— Έπίθ. **καρπαλίμως**=ταχέως. [δι' έτυμ. βλ. και **καρπός** Β].

καρπάσος, ή, μετα έτερογ. πληθ. **κάρπασα**, τά· είδος λεπτοῦ λιναριού φουμένου έν Ίσπανίᾳ, λατ. carbasus.

Έτυμ.· ή λ. είναι δάνειον έκ τῆς Σανσκρ. **karḥsa-h** (βαμβάκινος)· τό λατ. carbasus είναι δάνειον έκ τῆς Έλληνικῆς.— Ήπαρχει και μετακλασσο. λέξις **κάρπασος**=δηλητηριώδες φυτόν, τού όποιου ό δηλητηριώδης χυμός παρὰ τῷ Γαληνῷ **όλο-κάρπασον**. Η τό φυτόν δηλοῦσα μετακλασσο. αὐτῇ λέξει είναι πιθαν. άσχετος πρὸς τήν πρώτην, δάνειον δέ έκ τινος θρακκο-Φρυγ. γλώσσης· δέν είναι παράγωγος έκ τοῦ **καρπός**, δέν άποκλείεται δμως ό μετασχηματισμός του κατ' αναλογία πρὸς τό **καρπός**, κατά λαϊκὴν παρετυμολογίαν.

καρπιζω, μελ. -ισω άττ. -ίω (**καρπός**)· συλλέγω τόν καρπόν.—τό μέσον = **καρποῦμαι**, δηλ. νέμομαι τούς καρπούς τινος, θερπίζω τήν άνταπόδοσιν.— || καθιστώ τι καρποφόρον, γονιμοποιῶ.

κάρπιμος, ή, ον (**καρπός**)· ό φέρων καρπούς, καρποφόρος, εύκαρπος.

καρπο-γενέδλος, ον (**καρπός**+γενέθλη)· ό παράγων καρπούς, λεγόμενος και **καρπογόνοσ**.

καρπό-δεσμα, -ων, τά (**καρπός**+δεσμός)· τό δεσμά του καρπού τῆς χειρός, ψέλια (εβραχιόλια).

καρπο-ποιός, όν (**καρπός** + ποιέω)· ό παράγων καρπούς.

ΚΑΡΠΟΨ (Α), ό· ώς και νῦν || **καρπός άρούρης** = σίτος, σιτηρό, άλλα και οἶνος || **οί καρποί**=οί καρποι τῆς γῆς, ό σίτος.— || μτρφ., «καρπός», παραγωγή, είσόδημα, κέρδος έξ ένός πράγματος || τό άποτέλεσμα, τό έπακόλουθα μιάς ένεργείας.

Έτυμ.· **καρπός** (κυρ.=τό τετμημένον) τό συνειλεγμένον) (ιαπ. *qʷrōs- **καρπίον** (κόκκος)· **κάρπιμος**· **καρπιζώω**· **κάρπιον** (*qʷr-)=δρέπανον· σανσκρ. kʷrāna-h (κοπερόν έίφος), kʷrāiti (έχχειριζιον, σμίλη), λατ. carpo (*qʷrō)=δρέπω, συλλέγω, μεσ-ιρλ. corran (δρέπανον), cirrim (δρέπω, κόπτω), με-

τά -rr- <-rr-, παλ-γερμ. herbist, γερμ. herbst (φθινόπωρον, κυρ. ή εποχή τής συγκομιδής), λιθ. kerpū, kirpi (κόπτω με έγχειρίδια, κλαδεύω, κουρεύω), karpū (κόπτω), λαιτ. ze'rru, zi'rrī (κλαδεύω), zirpe (δρέπανον) πάντα ταυτά ανάγονται εις λατ. β. (s)qer- πρβλ. παλ-γερμ. scirbi (θραύσμα), σανσκρ. karpaga-h (θραύσμα, τομή) ή β. αυτή (s)qer- άποτελει επέκτασιν τής λατ. β. (s)qer- εν τφ έλλ. κείρω, παλ-γερμ. scean, λιθ. skirli (κόπτω).

ΚΑΡΠΟ΄Σ (B), δ' ό άρμός του πήχεως μετά τής κυρίως χειρός, «καρπός» πρβλ. «περικόρπιον» λατ. carpus.

Έτυμ. : «καρπός» τούτου παράγ. είναι τό δημηρ. καρπάλλμος (= ταχύς) διά τό πρόσφυμα πρβλ. δημ. ειδ-άλλμος = ώρατος τήν εμφάνισιν) καρπός <λατ. *Kυγρό-s (ευκίνητος) πρβλ. γοτθ. hairban (=περιπατείν), παλ-γερμ. hwerfan, hwer-ban (περιοστρέφομαι, επιστρέφω, κινούμαι <ζωηρώς), παλ-γερμ. wirbil (δίνη, στροβίλος) λατ. β. *kveip-, έναλλαζομένη μετá τής *qverb- ως εν τφ έλλ. κύβεις.

καρπο-τελής, ές (καρπός+τελέω) ό φέρων τόν καρπόν εις έντέλειαν, καρποφόρος, γόνιμος.

καρπο-τόκος, ον (καρπός+τεκείν του τίκτω) ό τίκτων (γεννών, φέρων) καρπούς.

καρπο-φάγος, ον (καρπός + φαγεΐν του τρώγω) ό τρώγων καρπούς.

καρπο-φθόρος, ον (καρπός + φθείρω) ό φθείρων (θλάπτων) τούς καρπούς.

καρπο-φόρέω, μελ. -ήσω φέρω καρπούς. Έκ του **καρπο-φόρος**, ον (καρπός + φέρω) ό φέρων καρπούς, κάρπιμος.

καρπο-φύλαξ, -ακος, δ (καρπός + φύλαξ) ό φύλαξ (φρουρός) τών καρπών.

κάρπώ, μελ. -ώσω (καρπός) φέρω καρπόν || βραδύτ. προσφέρω καρπόν ως δυσία.— || μέσον. καρπόσομαι=λαμβάνω καρπόν δι' έαυτόν || συλλέγω καρπόν ή δερίζω τήν συγκομιδήν έκ τής χώρας || μετρ. έξαντάδω, λεηλατώ. 2) άπολαύω τών τόκων, νέμομαι τούς τόκους, επί χρημάτων||άποκομιζώ τήν έπικαρπίαν τινός, νέμομαι τι, άπολύω τι.

κάρπωμα, -ατος, τό (καρπώω) καρπός || παραγωγή || κέρδος.

κάρπωσις, -εως, ή (καρπόομαι) τό καρποοθαί τι, ή άποκομιδή (θερισμός) τών καρπών || χρήσις, άπόλαυσις, κέρδος.

καρ-ρέζουσα, έπ. άντι καταρέζουσα.

κάρτε, έπικρ. (κάρτος) λίαν, άγαν, σφόδρα, πολύ, παρά πολύ (λατ. valde) || και (τό) κάρτε=παρά πολύ τή άλλησει, πραγματικά, άληθινά.

Έτυμ. : ιων-ατ. έπικρ. κάρτα σχηματισθέν δάσει του έπιθ. *καρτ-ς (πρβλ. δημ. καρτύνω) : πρβλ. όμοιους σχηματισμούς άκα : ώκός, λίγα : λιγύς, τάχα : ταχύς, θαμά : πλθ. θαμέες. Βλ. κάρτος.

καρτερέω, μελ. -ήσω (καρτερός) είμαι σταθερός ή ύπομονητικός (καρτερικός), ύπομένω με καρτερικότητα. 2) μετ' αίτ. άντέχω, ύποφέρω, ύπομένω, τι κατά τρόπον άνδρικών. 3) μετά προθ. : καρτερώ προς, επί... = άντέχω εις τι... 4) μετά μετχ. έπιμένω, έμμένω, εις τό πράττειν τι. Έξ αυτού τό **καρτερήσις**, -εως, ή (καρτερέω) ή έγκαρτερήσις, ή καρτερικότης, ύπομονή, άντοχή, έμμονή.

καρτερία, ή=καρτερήσις (δ βλ.).

καρτερικός, ή, όν (καρτερός) ό ύπομένων, ύπομονητικός, ό άντέχων εις τό δεινά μετ' ύπομονής.

καρτερο-θύμος, ον (καρτερός+θύμός) καρτερόψυχος, γενναϊόκαρδος.

καρτερός, ά, όν (κάρτος)=κατερός, δυνατός, ίσχυρός, βωμάλεις, γενναίος, κατά τό πλείστον επί προσώπων, άλλ' έπίσης και επί πραγμάτων || καρτερά έργα=γενναίαι πράξεις || καρτερός όρκος = μέγας (φρικτός, άπολύτως δεσμευτικός) όρκος. 2) επί τοπαθειών, όχυρός, ίσχυρός (έν στρατιωτική ένν.), άπόρθητος. 3) ό κατέχων τι, ό κάτοχος, ό κύριός τινος. 4) ό κύριος έαυτού, έγκρατής || ως. ίσχυρογνώμων, «πεισματάρης». — || Έκτός τών διαβλών παραθετικών καρτερώτερος, -ώτατος, άπαντι, και

μάλιστα συνθέατερον, τό άνώμαλον κρείσσων, κρείσσιος.

καρτερό-χειρ, δ, ή (καρτερός + χείρ) ό έχων ίσχυράν χείρα.

καρτερός, έπικρ. του καρτερός: ίσχυρώς, δυνατό || καρτερώς ύπνοΰμαι=κοιμώμαι εβδιόδω.

κάρτιστος, ή, ον, έπικρ. άντι κρείσσιος.

κάρτος, -εος, τό, έπ. και ίων. άντι κράτος' δύναμις, ίσχύς, ρώμη, άνδρεία. Έξ αυτού τό

καρτύνω (κάρτος) έπ. άντι κρατύνω κεισιστώ τι ίσχυρόν, ίσχυροποιώ, δυναμώνω || μέσ. άόρ. α' έκαρτύνατο φάλαγγας = ένίσχυσα τός γρομμάς των (τάς τάξεις των) || χείρας έκαρτύνατο = ώπλισα τός χείρας των.

Καρυάτιδες, -ων, αι' οι γυναίκες τών Καρυών τής Λακωνίας.— || εν τή αρχαιετικονική, **Καρυάτιδες** είναι άγάλματα Καρών χρησιμοποιόντα ως κίονες ή ύποστηρίγματα έπιστυλιών (ως αι Καρυάτιδες του Έρεχθιδου εν τή Ακροπόλει τών Αθηνών).

κάρυκη, ή πολυτελής λυδική «οάλτσα» κατεσκευασμένη έξ αίματος και πολυτίμων άρωμάτων. [ή λ. είναι ξένη, πιθανόν. Λυδική]. Έξ αυτού τό

κάρυκίνος, ή, ον' ό έχων τό χρώμα τής κάρυκης, βηλ. βαθύ κόκκινον (τό χρώμα του αίματος).

κάρυκο-ποιέω, μελ. -ήσω (καρύκη + ποιέω) παροκευάζω καρύκην (βλ. λ.).

κάρυξ, (και κάρυξ), δωρ. άντι κήρυξ.

ΚΑ΄ΡΥΟΝ, τό, έτι και υδν, «καρυόδι» || κάρυον Περσικόν=τό κοινόν καρύδι || κάρ. Έϋβοϊκόν=τό κάστανον || κάρ. Ποντικόν=τό «φουνοτούκι».

Έτυμ. : κάρυον' κάρυα καρύδιον' κάρυοϋν : λατ. carina, σανσκρ. kárika-h (ινδική καρύδα), μεσ-επλ. cularān («άγυούρι») ((έστλ. *kaluro- άντι *karu-lo-) έξ λατ. β. qar- (είμαι σκληρός).

κάρυο-ναυτης, -ου, δ (κάρυον + ναυτης) ό πλέων έντός καρύου.

καρύσσω, δωρ. άντι κηρύσσω.

καρφάλεος, α, ον (κάρφος) ξηρός, κατάξηρος || επί ήχου, ξηρός «κούφις».

κάρφη, ή (κάρφος) ξηρός χόρτος.

καρφηρός, ά, όν (κάρφος) ό έκ ξηρού άχύρου, έκ ξηρών καλαμών του σίτου, συκείμενος.

καρφίτης, -ου, δ (κάρφος) ψκοδομημένος έκ ξηρών χόρτων

κάρφος, -εος, τό (κάρφος) κάθε ξηρό «μικροπραγματάκι», ξηρό καλάμη σίτου, ή ξηρά οχίσα σιουδήποτε ξύλου, λατ. palea, festuca, stipula || ξηροί κλώνοι δένδρων ή θάμνων, άχυρα, οχζες ξύλων, γενικώς από έκτανα πού τά πτηνά κατσκευάζουν τας φιλείας των || εν τφ πλθ. κάρφη, τά =τώφλια ξηρών καρπών, σκύβαλα (λατ. quisquillae). 2) τά ξηρά όπλα τής κανέλλας (του κινναμώμου) ονομάζοντο έπίσης κάρφη, τά.

Έτυμ. : κάρφος' ποιητ. καρφαλέος' κάρφη κάρφω' καρφύνομαι (=ξηραίνομαι, φθείρομαι κατá 'Ησυχ.) κάρφος (*q[ibh-) προϋποθέτει λατ. β. (s)qereb- λιθ. skrebin, skrepti (ξηραίνομαι), βωσσ. skorbnuti (κυρτώνομαι), korobit' (κυρτώνω), προϋποθέτουν έπίσης β. *(s)qereb- ή *(s)qereb- μαρτυρούμενη εν τφ παλ-norr. skorbinn (ζαρωμένος), skorpna (ξηραίνω, ζαρώνω). παλ-norr. skarpr (ζαρωμένος, άδύνατος, άγονος) = άγγλ-σαξ. scearp (τραχύς, δριμύς, πικρός) (άγγλ. sharp). παλ-γερμ. scarpf (δριμύς, στίφος). Βλ. και κάρμβος.

ΚΑ΄ΡΦΩ, μελ. κάρφω' ξηραίνω ή μαραίνω τι.— Παθητ. άπομαραίνομαι, φθίνω.

καρχάλεος, α, ον (κάρχαρος) ό έχων τροχύν και κατάξηρον τόν λάρυγγα από τήν δίψαν (παρά Βιργιλ. sibi asper).

καρχαρο-όδους ή -όδων, γεν. -όδοντος, δ, ή (κάρχαρος+όδός) ό έχων όξεις (κοπτερούς) και πριονωτούς όδόντας.

κάρχαρος, ον (χαράσσω) ό όξύς, αίχμηρός «μυτερός», κοπτερός || κυρ. ό έχων πριονωτούς όδόντας.

Έτυμ. : κάρχαρος' καρχαρο-όδων' καρχαρίας' σχηματισμός δι' αναδιπλ. έκ β. *khar- (*khār - khar-)

πρβλ. σανσκρ. *kharā-h* (σκληρός, τραχύς, δξύς) ἐν τῷ ὁμηρ. *καρχαλέος* τὸ πρόσφ. -αλέος ἔχει ὑποκατα-στέσει τὴν κατάλ. -αρος (*κάρχ-αρος*), διότι τοῦτο (τὸ -αλέος) εἶχε κατανησίου χαρακτηριστικῆς τῆς ἐνν. *ξηρός* (πρβλ. *λαχαλέος*, *κερχαλέος*). Οὐδέμιαν ἔχουσι τὰ ἀνωτέρω σχέσιον πρὸς τὸ *κέρχνος* (εβραχνάδα).

Καρχηδών, -όνος, ἡ **Καρχηδόνιος**, α, ον καὶ **Καρχηδονιακός**, ἡ, ὄν.

καρχήσιον, τό· εἶδος ποτηρίου ἢ κύλικος, στενώτερον εἰς τὸ μέσον καὶ πλατύτερον εἰς τὴν βάσιν καὶ τὰ χεῖλη.— || τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ἴσου πλοίου.— [ἀγν. ἔτυμολ.· βλ. ἐν λ. *κέρχνος*].

κάρψε, ἐπ. γ' ἐν ἄορ. α' τοῦ *κάρφω*.

καρῶ, ὄμφρ. ἀντὶ *κηρῶ*.

κάς, κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ *καί* εἰς ἡ *καί* εἰς.

κάσαλθάζω, μέλ. -σω· ὑβρίζω κατὰ τὸν τρόπον καὶ μετὰ τὴν γλώσσαν πόρνῆς, φέρομαι ὡς πόρνη. Ἐκ τοῦ

κάσαλθάς, -άδος· ἡ πόρνη, ἑταῖρα [δι' ἔτυμολ. βλ. *κάσας*].

κάσας, **κασᾶς** ἢ **κασης**, -ου, ὁ δέρμα ἢ ὑφασμα ριπτόμενον ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ἵππου, ὑποκάτω τοῦ ἐριπίου (τῆς σέλλας).

Ἔτυμ.: ἡ λ. εἶναι τῶς συγγ. τῷ *κῶς*, *κῶας*· πρβλ. Ἑουσ. «κῶς».. οἱ δὲ δέρμα» «κῶσος» ἱμάτιον παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον» *κασ(σ)οποιοῖς*· *κασωτός*· πῶθ. ἡ λ. εἶναι δάνειον ἐκ σημιτικῆς τινος γλ.— Ἰπὸ τινων συνησχετίσθη, οὐχὶ ἐντελῶς πειστικῶς, πρὸς ἄλλων γλωσσῶν λέξεις: **κάσσα* (**qaghjā*): παλ-σλαυ. *koza* (=δέρμα), καὶ *κασᾶς* (***kalsā-Feni-*): σανσκρ. *ca-sta-m* (εἶδος ζώνης) (***kals-to-*), λατ. *castula* (καρσός)· γυναικός).— **Κασαλθάς**· κατὰ ΕΜ *κασασφρας*, *κάσα* (Λυκόφρ.), *κασάβιον* (Σχολ. Ἄριστ.), *κασαύρα* ἢ *κασωρᾶς* (Ἑουσ.), *κασωρίς* -ιδος=κασωρίτις, -ιδος (=κατηχοχυμμένη), *κασώριον* (-εῖον), *κασωρεύω* (λατ. *scorior*)· πάντα ταῦτα ὑπὸ τινων θεωροῦνται συγγ. τῷ λιθ. *keksze* (ἑταῖρα), παλ-σλαυ. *kochari* (ἔρωτεύομαι). Ἐν τούτοις πιθανῶς εἶναι ὅτι αἱ λ. αὗται ἀναγόνται εἰς τὴν ἑσινικήν λ. *κασ(ε)ᾶς*, διότι κατὰ μεταφορὰν τὸ δέρμα τοῦ ἀριπίου καὶ ἡ πόρνη ἀναγόνται εἰς τὸν αὐτὸν ρόλον· διὸ καὶ τὸ λατ. *scorium* (=δέρμα) μτφρ. ἐσήματι καὶ τὴν πόρνην.

ΚΑΨΙΨΑ, ἰων. -Ψη, ἡ· ὄρωμα Ἀραβικόν, κατωτέρας ποιότητος τοῦ ἀρώματος τοῦ κινναμώμου.— [ἡ λ. εἶναι ἀνατολικῆς προελεύσεως, πρβλ. ἄβρ. *qes'ā*].

κάσι-γνήτη, ἡ· ἀδελφὴ· θηλ. τοῦ *κασίγγητος* (βλ. βλ.).

κάσι-γνήτος, ὁ (*κάσις*+γενεσθαι, γεννάω), πρβλ. *γνήσιος*)· ἀδελφός ἢ εἰτα πᾶς συγγενῆς ἐξ αἵματος, ἀνεψιός ἢ ἀνεψιά.— || ὡς ἐπιθ. *κασίγγητος*, ἡ, ον =ἀδελφικός.

Ἔτυμ.: *κασίγγητος*· θεοσ. *κατίγγητος*· αὐτοκασιγγητος καὶ -ήτη (=αὐτάδελφος, αὐτάδελφη), πιθαν. κατὰ ἀπλολογίαν ἐκ τοῦ **αὐτο[τε]κασίγγητος*, περιέχοντος ἐν **τεκασί* ἀρχ. θηλ. τοῦ *τεκῶν*· θὰ ἀνέμενέ τις **τέκασσα* (<*τεκίη*-jā (ἀλλά δὲν γίνεταί ἡ ἐκδοχὴ ἀπὸ δεκτῆ ὑπὸ πάντων).— *κάσις*, -ιος (=ἀδελφός, ἀδελφὴ) φαίνεται ὑποκορ. τοῦ *κασίγγητος*, πρβλ. Ἑουσ. «κῶσης»· ἡλικιωτής».

ΚΑΨΙΣ, -ιος, ὁ, ἡ· κλητ. *κάσι*· ἀδελφός, ἀδελφὴ.— [δι' ἔτυμολ. βλ. *κασίγγητος* ἐν τέλει].

Κασσίτεριδες, -ων, αἰ'· αἱ παράγουσαι κασίτερον νῆσοι.

ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ, αἰτ. **καπίτερος**, ὁ· δτι καὶ νῦν, τὸ «καλάϊ», λατ. *slannum* ἢ *χρῆμα κασοιτέροιο*=περίχυμα (ἐπικάλυψις) κασοιτέρου.

Ἔτυμ.: σανσκρ. *kasītra-m*, λατ. *cassiterum*, παλ-σλαυ. *cositerū*, εἶναι δάνεια ἐκ τῆς ἑλληνικῆς. Ἄλλοι τὸ *κασσίτερος* θεωροῦν ἀνάλογον πρὸς τὰς *gaul*. λέξεις *Cassivelaunus Cassignālus* (ἐνθα *cassi-*: ἑλλ. *ἐνέκαστο*, *κεκαθμένος* (=ἐξοχος), *Κάστωρ*, ἐκ β. *kad-* (διακρίνομαι, ἐξέχω), κατ' αὐτοῦς δὲ αἱ *Κασσιτερίδες νῆσοι* δὲν ὄφελουσι τὸ δνομά των εἰς τὸ μέταλλον τοῦτο, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἔδωσαν εἰς αὐτὸ τὸ ἰδικὸν των ὄνομα (πρβλ. *Brundisium bronze*, *Κύπρος*: *cuivē*). Ἄλλὰ ἡ δυσκολία περὶ τὴν ἔτυμολ. τῆς λ. ἐξ-ακολουθεῖ νὰ παραμένῃ.

κάσσωμα, αἰτ. **κάττ**—, -ατος, τό· πᾶν τὸ ἔρραμα-μέλλον, καὶ κυρ. ἢ «ὄσλα» ὑποδήματος || γενικῶς, δερματίνον πέλαμα ὑποδήματος ἢ καὶ τὸ ὑπόδημα. Ἐκ τοῦ

ΚΑΣΣΥΨΩ, αἰτ. **καπίττω**· ράπτω μαζί, συρράπτω.— || μτφρ. συρράπτω δολοπλοκίας, σκευωρῶ, μη-χανορραφῶ.

Ἔτυμ.: αἰτ. *καπίττω* (*ἐγ-*, *παρα-καπίττω*)· *κάσσωμα* (-*ττωμα*)· *καπίττω* (<*καπίττω* (=τεμάχιον δέρματος).—ἐσφαλμένη ἢ συσχετίσις τοῦ πρὸς τὸ λιθ. *siñti*, παλ-σλαυ. *šiti*, σανσκρ. *siñyati* (ράπτω)· κατ' αὐτοὺς *κασσῶμα* (<**κατ-σ[σ]ω*)· ἐσφαλμένη ἐπίσης καὶ ἡ συσχετίσις τοῦ πρὸς τὸ *κάσας* (βλ. ἀνωτ.).— Κατ' ἄλλους <*καπίττω* (<**καπίττω* λατ. **kapit-*: ἱρλ. *ceinn* (κάλυμμα), νεο-gall. *ceinn* (δέρμα, παλ-norr. *hinnna* (μεμβράνη), *skinn* (δέρμα)=παλ-γερμ. *skind*, πρβλ. ἑλλ. *κεντεῖν*, *κεστός*). **κάστον**, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ *εἶστον*.

Καστόρειος, ον (*Κάστορ*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κάστορα.— *Καστόρειος νόμος* (ἢ *Καστ-μέλος*)=πολεμικὸν ἄσμα ἠδόμενον συνοδείᾳ αὐλοῦ, κατὰ τὸ πλαίστιον ἐν Σπάρτῃ.

Καστορίδες, αἰ (*Κάστορ*)· περιφημον εἶδος Λακωνικῶν κυνῶν, περὶ τῆς «ράσας» τῶν ὀπίων ἐλέγετο ὅτι προήρχετο ἐκ τοῦ Κάστορος· ἐλέγοντο ὡς καὶ *καστόρειαι κύνες*.

καστορνύσα, ἐπ. ἀντὶ τοῦ *κατα-στορνύσα*, θηλ. μτφ. ἐκ τοῦ *καταστορνύμι*.

Κάστωρ (Α), -ορος, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς (ἢ τοῦ Τυνδάρου) καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφός τοῦ Πολυδεύκου· [δι' ἔτυμολ. βλ. *κεκαθμένος*].

ΚΑΣΤΩΡ (Β), -ορος, ὁ· τὸ γνωστὸν ἀμφίβιον ζῶον (κοιν. *εκαστόρι*, *καστόρχις*), ζῶν παρὰ τὰς ὄχθας ποταμῶν καὶ λιμνῶν.

Ἔτυμ.: ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ προηγούμενου Κάστορος, τοῦ θεοῦ Διοσκουρίου, διότι ἡ γνωστὴ ἔκκρισις τοῦ ζῴου, τὸ *καστόριον* (λατ. *castoreum*), ἐκρημοποιεῖται ἐπωφελῶς διὰ τὰς ἀσθενείας τῆς μητρὸς τῶν γυναικῶν, τῶν ὀπίων ὁ θεὸς ἐθεωρεῖται προστάτης καὶ σωτήρ· τὸ σανσκρ. *kasīrī* (μύσχος, εἶδος ἀρώματος) εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ ἑλλ. *καστόριον*.

κάσχεθε, ἐπ. ἀντὶ *κατέσχεθε*, γ' ἐν. ἐπ. ἄορ. β τοῦ *κατέχω*.

κάσωριον, τό· οἶκος ἀνοχῆς [δι' ἔτυμολ. βλ. *κάσας*]. Ἐκ τοῦ

κάσωρις, -ιδος, ἡ = *κασαλθάς* (βλ. βλ.).

ΚΑΨΑΨ, πρῶθ. μετὰ γεν. καὶ δοτ.:

Α'. **ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ**: || σημαίνουσα κίνησιν ἐκ τῶν ὄνω πρὸς τὰ κάτω.— || πρὸς τὰ κάτω, κατεπάνω τινός, ἐπάνω εἰς τι || *κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξαι* = νὰ καρφώσῃ τὸ βλέμμα κάτω εἰς τὸ ἔδαφος || ἐπὶ βέλους ἢ ἀκοντίου: *κατὰ γαίης φχετο* = ἐπέταξε διὰ νὰ καρφωθῇ τέλος εἰς τὴν γῆν || οὕτω, *τοξεύειν κατὰ τινος*, διότι τὸ βέλος πίπτει τρόπον τινὸς ἐπάνω εἰς τὸν στόχον τοῦ ἐκ τῶν ὄνω || *παίω κατὰ τινος* = κτυπῶ τινα || *ὀμνῶ κατὰ τινος* = ὀρκίζομαι εἰς τι (ἐπειδὴ ὁ ὀρκίζόμενος ἀπλῶναι τὸ χεῖρ τοῦ ἐπάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὄρκου του).— || πρὸς δὴλωσιν τοῦ: *κατὰ τινος*, ἐναντίον τινός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τινα: *λόγος κατὰ τινος* (=λατ. *oratio in aliquem* = λόγος ἐναντίον κατηγορουμένου τινός ἢ ἐν ᾧ, *λόγος πρὸς τινα* = λατ. *oratio adversus aliquem* = λόγος εἰς ἀπάντησιν πρὸς τινα ἀντιδικόν).

Β'. **ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ**: || Πρὸς δὴλωσιν κινήσεως πρὸς τὰ κάτω (ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ὄνω): *κατὰ ῥέον* = πρὸς τὴν κατεβυθιστὸν τοῦ ρεῦματος κάτω (πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ), ἀντιθ. τῷ *ἀνα ῥέον* = πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ (ἐπάνω). 2) ἐπὶ κινήσεως ἐπάνω εἰς ἐκτασίον τινα, διὰ μέσου ἐκτάσεώς τινος, καθ' ὄλην τὴν ἐκτασίον τινος: *κατὰ γαίαν*, *κατὰ πόντον* || ὡς. ὅταν ὀρίζεται τὸ θαλλόμενον ὁμημον: *βάλλω κατ' ἀσπίδα* = κτυπῶ (εἰς) τὴν ἀσπίδα. 3) γενικῶς, ἐπὶ τόπου ἐκτεταμένου: *κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν*=καὶ οἱ στερητὰ καὶ οἱ θάλασσα, «ἀπό...».— || διανεμητικῶς, ἐπὶ ὄλου τινός κατανεμημένου εἰς μέρη: *κατὰ φύλα*, *κατὰ φρήτας* || *κατὰ σφᾶς*=καθ' ἑαυτοῦς, χωριστὰ || οὕτω

καὶ ἐπὶ μερῶν χρόνου, *κατ' ἐνιαυτὸν* = καθ' ἑκα-
στον ἔτος || ὡς. ἐπὶ ἀριθμῶν, *κατ' ὀλίγους* = εὐλογοί-
λοιγιοὶ καθ' ἑφ' ἑσπέρην. — III πρὸς δῆλωσιν τοῦ σκο-
ποῦ, δι' ὃν γίνεται ἡ κίνησις πρὸς τινα κατεύθυν-
σιν : *πλέω κατὰ πρῆξιν* = πλέω χεῖρον ἐμπορίου || *πλά-
ζομαι κατὰ ληΐδα* = περιπλανῶμαι πρὸς ἀναζητήσιν
λίαν. — IV πρὸς δῆλωσιν συμφωνίας πρὸς τι : συμ-
φώνως πρὸς... ἀναλόγως πρὸς... : *κατὰ θυμὸν* =
συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν μου || οὕτω, *καθ' ἡ-
μέτερον γόνον* = κατὰ τὴν ἀρέσκειάν μας || *κατ' ἄν-
θρωπον* = ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους δυνά-
μεις (τὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου) || *κατὰ φύσιν* =
φυσικὰ || *κατὰ δύναμιν* = ἀναλόγως πρὸς τὰς δυνά-
μεις μας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν δυνάμιν μας (τ. ἐ.
δοσὸν ἠμποροῦμεν περισσότερο) || *κατὰ τὰ συγκελ-
μενα* = συμφώνως πρὸς τὰς συμφωνίας μας. 2) ἐν
σχέσει πρὸς τι, δοσὸν ἀφορᾶ τι, κατὰ τὰ... : *τὰ κατὰ
πόλεμον* = ὅ, τι ἀφορᾶ τὸν πόλεμον, τὰ ἀνήκοντα
εἰς τὸν πόλεμον || *τὸ καθ' ὑμᾶς* = δοσὸν ἀφορᾶ σᾶς,
ὡς πρὸς ὅ, τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς || *κατὰ τοῦτο* =
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον || *κατὰ ταῦτά* = κατὰ τὸν
αὐτὸν τρόπον. — V ἐπὶ ἀριθμῶν, περίπου, σχεδόν,
ὡς ἔγγιστα : *κατὰ ἑξηκόσια ἔετα* = περίπου ἑξακό-
σια ἔτη. — VI ἐπὶ χρόνων, κατὰ τὴν διάρκειαν τι-
νος, διαρκούντος τοῦ... ἐν καιρῷ τοῦ... κατὰ τὸν... :
κατὰ τὸν πόλεμον = κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πο-
λέμου || *κατὰ Ἀμαίον* = κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ
Ἀμαίους || *οἱ καθ' ἡμᾶς* = οἱ οὐγχρονοὶ μας. — VII
Τὸ συγκριτ. ἀκολουθεῖται συνήθως ὑπὸ τῆς περιφρ. *ἢ
κατὰ + αἰτ.* : *μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον* = περισσό-
τερον ἀπὸ ὅ, τι δύναται ὁ ἀνθρώπος || *μεῖζω ἢ κατὰ
δάκρυα* = τὰ παθήματα εἶναι τόσον μεγάλα, ὥστε
δέν δρῶνται ἐπαξίως (ἴσα δάκρυα καὶ ἄν χύση
τις πάλιν εἶναι ὄλγια).

ΘΕ' ΣΙΣ : ὁσάκις ἢ πρόθ. *κατὰ* τίθεται μετὰ τὴν ἐξ
αὐτῆς ἐξαρτωμένην λέξιν, γράφεται μὲ ἀνεστραμμένον
τὸν τόνον (*κάτα*) : Ἄτρειδῶν *κάτα*.

ἘΣ ΕΠΙ' ΡΡ. = *κάτω* πρὸς τὰ κάτω, ὄνωθεν, ἀ-
πὸ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω.

ἘΝ ΣΥΝΘΕ' ΣΕΙ ἡλῶτ. : I πρὸς τὰ κάτω, κάτω :
καταβαίνω, κατάκειμαι. — II συμφωνίαν πρὸς τι,
ἀνταπόκρισιν : *κατάδω*, λατ. *occipio*. — III τὸ ἐναν-
τίον, ἐχθρικήν σχέσιν : *κατ' ἠγορέω*. — IV Συχνὰ ἐν-
λοχθεῖ ἀπλῶς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπλοῦ : *κατακόπτω,
κατακρύβω*.

Ἐς πρόθ. ἢ *κατὰ* οὐνετέμενετὸ παρά ποιηταῖς εἰς
κάγ πρὸ τοῦ γ, εἰς *κάκ* πρὸ τοῦ κ, εἰς *κάμ* πρὸ τοῦ
μ, εἰς *κάπ* πρὸ τοῦ π, εἰς *κάπ* πρὸ τοῦ π ἢ φ, εἰς
κάρ πρὸ τοῦ ρ, εἰς *κάτ* πρὸ τοῦ τ ἢ θ. — Εἰς τὰ με-
τὰ τῆς *κατὰ* σύνθετα ῥήματα ἢ *κατὰ* ἐνίοτε μεταβάλ-
λεται εἰς *καβ* (*κάββαλε*), *καλ* (*κάλλιπε*), *καρ* (*καρ-
ρέζωσαι*), *κατ* (*κάτθανε*).

Ἐτυμ. : *κατά*, ὁμ. *καταί* (κυρ. δοτ. ἐν.) ἐξ ἱαπ.
*kʷi-, *kʷiʰ-, δπερ εἶναι ἐπέκτασις τοῦ *kom (πρβλ.
λατ. *com-cum*, co- = ὄζκ. *com*, *con*, co- (= μετὰ),
Ὀμδρ. *com*, *co-*, *co-* (= μετὰ), λατ. *con-tra*, παλ.-ιρλ.
com-cum *co-* κλπ. — Βλ. ἐν λ. *κοινός*.

κατά, ἰων. ἀντὶ *καθ' ἄ*.

κάτα, κατὰ κράσιν ἀντὶ *καὶ εἰτα*.

κατά-θα, ἀντὶ *κατάβηθι*, Προστ. ἄορ. β' τοῦ *κα-
ταβαίνο*.

κατα-θάδην, ἐπίρ. (*καταβαίνο*)· «καταβαίνον-
τας» πρὸς τὰ κάτω || κάτω, πρὸς τὰ κάτω || ἀντιθ.
τῷ *ἀναβάδην*.

κατα-θαδμός, ἰ (*καταβαίνο*)· κατάθασις, «κατ-
ήφορος» || κυρ. ὄνομασις τῆς κρημνώδους κατω-
φειρίας, ἥτις χωρίζει τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Νου-
βίας καὶ σχηματίζει τοὺς καταρράκτας.

κατα-θαίην, Ἐύκτ. ἄορ. β' τοῦ *καταβαίνο*.

κατα-θαίνω, μέλ. — *βήσομαι*· πρκ. — *βέβηκα*· ἄορ.
β' *κατέβην*, ἐπ. α' πληθ. Ἰπὸς. *καταβέιομεν* ἀντὶ *κα-
ταβῶμεν*· *κατάβα* Προστ. (ἀντὶ *κατάβηθι*)· μέσ. ἄορ.
α' *κατεβήσομαι*, ἐπ. γ' ἐν. *κατεβήσο*, ἐπ. Προστ.
καταβήσο· πηγαίνω ἢ ἐρχομαι πρὸς τὰ κάτω, κατ-
έρχομαι, καταβαίνω, λατ. *descendere* || μετὰ γεν.,
κατέρχομαι ἔκ τινος || *καταβαίνο δίφρου* = κατέρ-
χομαι ἀπὸ τοῦ ἄρμα || μετ' αἰτ., κατέρχομαι πρὸς τι

μέρος : *θάλαμον κατεβήσατο* = κατήλθεν εἰς τὸ δω-
μάτιόν της || ἀλλὰ *καί* : *κλίμακα καταβαίνο* = κατ-
έρχομαι τὴν κλίμακα (ἀνευ τῆς ἐνν. τῆς κινήσεως
πρὸς τι μέρος) || *καὶ ἀπολ. καταβαίνο* = κατέρχομαι
τὴν κλίμακα. 2) κατέρχομαι πρὸς τὰ παράλια
(προερχόμενος ἀπὸ τὰ ἐνδότερα). 3) κατέρχο-
μαι εἰς τὴν κονίστραν διὰ τὰ ἀγωνισθῆ, ἀγωνίζο-
μαι, παλαίω. 4) μετρ. φθάνω εἰς τι, εἰς τὸν λό-
γον μου π.χ. φθάνω εἰς τὴν δέμα || ἢ καὶ καταλήγω
εἰς τι συμπέρασμα || ἢ *καί*, καταλήγω εἰς τὸ αὐτὸ
συμπέρασμα, συμφωνῶ. — II *σπαν. ἐν τῷ πηχτῇ. Ἰπ-
πος καταβαίνεται* = καταβαίνει τις ἀπὸ τὸν ἵππον.
κατα-θακχιόομαι, παθ. (*κατὰ + θακχιόω*)· κυ-
ριεύομαι ἀπὸ θακχικήν μαίαν.

κατα-θάλλω, μέλ. — *βῆλω*· ἄορ. β' *κατέβαλον*, ἐπ.
γ' ἐν. *κάββαλε*· πρκ. — *βέβηκα*, παθ. — *βέβημαι*· ρί-
πτω κάτω, καταρρίπτω, ἀνατρέπω, καταβάλλω || *κα-
ταβάλλω εἰς γόνυ* = τὸν ρίπτω εἰς τὰ γόνατα (ἐπὶ
πάλης) || ἀφίνω τι νὰ πίπτῃ κάτω, νὰ στάξῃ || ὡς.
νικῶ, καταβάλλω. 2) ρίπτω τινὰ κάτω διὰ κτυπη-
μάτων, φονεύω. 3) φέρω, μεταφέρω, κατασιθίζω
τι, εἰς τὰ παράλια. 4) πληρώνω, καταβάλλω χρή-
ματα || ἐντεῦθεν, ἀποπληρώνω, ἐξοφλῶ. 5) καταδι-
βάζω τι εἰς τι μέρος καὶ τὸ ἀφίνω ἐκεῖ. — μέσον,
θάλλω θεμέλια, θεμελιώνω, ἰδρῶ.

κατα-θάπτω, μέλ. — *ψω* (*κατὰ + θάπτω*)· θυθίζω
(βουτῶ) τι κάτω ἢ μέσα εἰς τι.

κατα-θάρω, μέλ. — *ἦσω* (*κατὰ + θάρος*)· κατα-
βάλλω διὰ τοῦ θάρους μου, καταβαρύνω, υπερφορ-
τῶν, παραφορτῶν.

κατα-θάς, μετχ. ὄρ. β' τοῦ *καταβαίνο*.

κατά-θάσις, -εως, ἢ (*καταβαίνο*)· τὸ καταβαί-
νειν, κατέρχεσθαι. 2) ὁδὸς πρὸς τὰ κάτω, κάθο-
δος || ἢ εἰσοδὸς εἰς τὸ σπήλαιον.

κατα-θασμός, ἀττ. ἀντὶ *καταβαθμός*.

κατα-θάτω, γ' ἐν. Προστ. ἄορ. β' τοῦ *καταβαίνο*.

κατα-θαυῶ, μέλ. — *ξω*· ὑλακτῶ, γαυγίζω ἐναν-
τίον τινός.

κατα-θεδαιόομαι, ἀποθ.· διαθεθαῖω ἐντόνως.

κατα-θεβλημένος, μετχ. παθ. πρκ. τοῦ *καταβάλλω*.

κατα-θείομεν, ἐπ. ἀντὶ *καταβῶμεν*, α' πληθ. ὑπρτ.

ἄορ. β' τοῦ *καταβαίνο*.

κατα-θήμεναι, ἐπ. ἀντὶ *καταβῆναι*, ἀπρφ. ἄορ. β'
τοῦ *καταβαίνο*.

κατα-θήσο, ἐπ. ἀντὶ *κατάβησαι*, β' ἐν. Προστ.

μέσ. ἄορ. α' τοῦ *καταβαίνο*.

κατα-θήσομαι, μέλ. τοῦ *καταβαίνο*.

κατα-θιβάζω, μέλ. — *βιβάσω*, ἀττ. — *βιβῶ*, μεθ. τοῦ

καταβαίνο· «καταιδάζω» τι, τὸ κάμνω νὰ κατέλθῃ,
τὸ φέρω κάτω.

κατα-θιδρώσκω, μέλ. — *βρώσομαι*· ἄορ. β' *κατέ-
βρων*. — Παθ., ἄορ. α' *κατεβρώθην*· πρκ. — *βέβρωμαι*·
κατατρώγω, καταβροχθίζω.

κατα-θίω, μέλ. — *ώσομαι*· ἄορ. β' *κατεβίω*· φέ-
ρω τὴν ζῶν εἰς τὸ τέμα της, τελειώνω τὸν βίον
μου, κπερνῶ τὴν ζῶν μου.

κατα-θλακεύω, μέλ. — *σω*· μεταχειρίζομαι ἀδε-
ξιῶς καὶ μὲ ἀδιαφορίαν, παραμελῶ, διαχειρίζομαι
κακῶς.

κατα-θλάπτω, μέλ. — *βλάψω*· μεγάλως θλάπτω,
ζημιώνω.

κατα-θλητικός, ἢ, ὄν (*καταβάλλω*)· ὁ ἐπιτή-
δειος ἢ δυνάμενος νὰ καταβάλλῃ (καταρρίψῃ) τινὰ.

κατα-θληχάομαι, μέλ. — *ἦσομαι*, ἀποθ.· θληχῶμαι
(βελάζω) δύναται.

κατα-θλώσκω, μέλ. — *μολοῦμαι*· ἄορ. β' *κατέμολον*·
καταβαίνω, κατέρχομαι, περνῶ διὰ (μέσου) τινός,
διέρχομαι, πορεύομαι κατὰ μηκῆς τινός.

κατα-θοάω, μέλ. — *βοήσομαι*, ἰων. — *βώσομαι*· κα-
τακραυγάζω, βοῶ μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐναν-
τίον τινός (μετὰ γεν.). — II μετ' αἰτ., καταβάλλω (νι-
κῶ) τινὰ διὰ τῆς κραυγῆς, τὸν κάμνω νὰ σιγήσῃ,
τὸν ἀποστομῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-θοή, ἢ (*καταβοῶ*)· βοή ἢ κραυγὴ ἐναν-
τίον τινός, κατακραυγὴ.

κατα-θόησις, -εως, ἢ (*καταβοῶ*)· τὸ κραυγᾶ-
ζειν ἐναντίον τινός, κατακραυγὴ.

κατα-βολή, ἢ (καταβάλλω)· τὸ βάλλειν (τοποθετεῖν) ἢ κάτω ἢ θεμελιώσις, Ἰδρυσις ἢ ἔναρξις. 2) πληρωμή, καταβολή ὀφειλομένων. 3) περιοδική προσβολή ἀσθενείας, ὑποτροπή, παροξυσμός.

κατα-θόσκω, μέλ. -βοσκῆσω (κατὰ+θόσκω)· θόσκω ποίμνια ἔν τινι τόπῳ.— μέσον, θόσκομαι, τρέφομαι.

κατα-θόστρυχος, ὄν· ὁ ἔχων πολλοὺς θοοτρυχοὺς, ὁ πλοῦσιος τὴν κόμην, ὁ ἔχων ὀφθονον (πλοῦσιαν) κόμην.

κατα-θράβειω, μέλ. -σω· ἀποφαίνομαι κατὰ τινος ὡς ἀγωνοδίκης, τὸν στερῶ τοῦ θραβείου, τὸν στερῶ τῶν δικαιμάτων του, τὸν ἀδικῶ.— Παθητ. ἀδικῶς καταδικάζομαι.

κατα-θρέχω, μέλ. -ξω· παθητ., ἀόρ. α' καταβρέχθην· καταποτίζω, καταμοσκεύω.

κατα-θρίβω, μέλ. -βρίσω· καταβαρύνω, καταπιέζω ἢ μεταφ. καταστρατηγῶ.— ἢ ἀμτθ. καταβαρύνομαι, εἶμαι βαρέως φορτωμένος, βαρέως πιέζομαι ὑπὸ τινος πράγματος.

***κατα-θρόχω**, ἀόρ. α' καταβροχῆσα· καταβροχιδίζω· πρβλ. ἀναβρόχω.

κατα-θροχίδιζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω (κατὰ+θρόχος)· ἔτι καὶ νῦν, καταπίνω, καταβροχιδίζω.

κατα-θρύκω, μέλ. -ξω· δάκνυν κόπτω εἰς τεμάχια, κατακομματίζω κ' ἐτὰ δόντια.

κατα-θρύσσομαι, μέλ. τοῦ καταβιβρώσκω.

κατα-θυροσόω (κατὰ+θύρσα)· κατακαλύπτω διὰ δερμάτων, τυλίσσω ἐντός θύρας.

κατα-θύσσομαι, ἰων. μέλ. τοῦ καταβαθῶω.

κατά-γαιος, ἀττ. -γείος, ὄν (κατὰ+γαῖα)· ὑπόγειος, ὑπὸ τὴν γῆν προχωρῶν.— ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπίγειος ἢ κατάγαιοι στρουθοί=πτηνὰ τὰ ὀπίσθια τρέχοντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀντὶ τὰ πετοῦν, στρουδοκάμηλοι.

κατα-αγγελεύς, -έως, (καταγγέλλω)· ὁ προκηρύσσων, ἀναγγέλλων.

κατα-αγγέλλω, μέλλ. -ελῶ ἀναγγέλλω, προκηρύσσω, διακηρύσσω ἢ καταγγέλλω πόλεμον = κηρύσσω πόλεμον. 2) καταγγέλλω, ἀποκαλύπτω, προδίδω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-ἀγγελλος, ὄν· ὁ καταγγελλόμενος (καθ' οὗ ἔχει κατατεθῆ καταγγελία), προδοθέντος.

κατά-γείος, ἀττ., ἀντὶ κατάγαιος (δὲ βλ.).

Κατα-γέλα, ἢ (κατὰ+γέλαω)· κωμικὸν ὄνομα ὑποτιθεμένης πόλεως μετὰ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς Σικελικῆς πόλεως: «Γέλα καὶ Κατάγλα».

κατα-γέλαστος, ὄν· ἔτι καὶ νῦν· ὄξιος γέλωτος, «καταγέλαστος». Ἐκ τοῦ

κατα-γελῶω, μέλ. -άσσομαι· ἀόρ. α' κατεγέλασα· —Παθ., ἀόρ. α' κατεγέλασθην·— πρκ. -γεγέλασμαι· περιγελῶ, ἐμπαίζω ἢ ἀπολ. γελῶ ἐμπαικτικῶς, ἐμπαίζω.

κατά-γελως, -ωτος, ὁ (κατὰ+γέλως)· καταγέλαστος, περιγελῶς, περιπαιγμῶ, ἐμπαίγμῶς.

κατα-ἀγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. τοῦ κατάγνυμι.

κατα-γηράσκω, μέλ. -γηράσω ἢ -γηράσσομαι· ἀόρ. α' κατεγήρασα ἢ -γῆρα· πρκ. -γεγήρακα· γίνομαι ὁλως διόλου γέρων, γηράσκω, περῶν (προσπερῶν) τὴν γεροντικὴν μου ἡλικίαν (λατ. senesco) ἢ γ' ἔν. πρτ. κατεγήρα (ἐκ τοῦ καταγηράω), ἢ ἀόρ. β' (ὡσεὶ ἐκ ρημ. εἰς -μι)· πρβλ. γηράσκω.

κατα-γίγαριζω (κατὰ+γίγαρον)· ἐξάγω τὰ γίγαρτα (βηλ. τὰ κουκούτσια) ἢ μεταφ. ἐπὶ αἰσχροῦς σημ. συνών. τῆ λατ. stuprare.

κατα-γίγνομαι, μέλ. -γενήσομαι· μένω, διαμένω, κατοικῶ, ἔν τινι τόπῳ ἢ ὡς. καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι, εἶς τι.

κατα-γινώσκω, μέλ. -γνώσσομαι· ἀόρ. β' κατέγνω· παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαι, ἀνακαλύπτω, κυρ. μετὰ τῆς προδέσεως νά ἀνακαλύψω σφάλμα τι. 2) ἀποδίδω τι εἶς τινα ὡς καταγορίαν, καταγορῶ τινὰ διὰ τι (μετὰ γιν. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ.): καταγινώσκω τινὸς ἀναδριάν = ἀποδίδω εἶς τινα δελιαν, καταγορῶ τινὰ ὡς δελιόν.— Παθητ., καταγνώσθεις· πηροσειν = ὑποπτευθεῖς (ὑπὸ τινος) ἔτι ἐνεργεῖ... (γενόμενος ὑποπτες εἰς τινα). 3) ἀπο-

φασίζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν, ἐναντίον τινός, καταδικάζω τινά: καταγινώσκω τινὸς θάνατον = ἐκδίδω καταδικαστικὴν εἰς θάνατον ἀπόφασιν ἐναντίον τινός, καταδικάζω τινά εἰς θάνατον (= λατ. damnare aliquem mortis)· καταγινώσκω δίκην = ἐκδικάζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν (κατὰ τὴν δ'κην) εἰς θάνατον τινός.

κατα-ἀγίζω, ἰων. ἀντὶ καθαγίζω (δὲ βλ.).

κατα-ἀγίνεω, ἰων. ἀντὶ κατάγω· ὁ τῆγῶ ἢ φέρω κάτω.— ἢ ἐπαναφέρω, ἀνακαλῶ.

κατα-γίνομαι, **κατα-γινώσκω**· μτγν. τύποι ἀντὶ τῶν: κατα-γίνομαι, κατα-γινώσκω (δὲ βλ.).

κατα-αγλάϊζω, μέλ. -ίσω, ἐπιτετ. ἀγλαϊζω (δὲ βλ.).

κατα-γλωττίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· παθ. πρκ. καταγλωττίζομαι (κατὰ+γλωττα)· φιλῶ ἀκολόδοτως, προσκολλῶν χεῖρην ἐπὶ χεῖλεων καὶ γλώσσαν ἐπὶ γλώσσης ἢ μέλος καταγλωττίζομαι = ζῆμα ἀκόλαστον, αἰσχροῦν.— ἢ μεταχειρίζομαι τὴν γλώσσαν (ὀμίλῳ) ἐναντίον τινός.— ἢ καταβάλλω τινά διὰ τῆς γλώσσης, τὸν ἀποστομῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-γλωττίσμα, τὸ (καταγλωττίζω)· ἀκόλαστον φιλῆμα.

κατ-αγμα, -ατος, τὸ (κατάγνυμι)· σπῆσιμον.— ἢ (κατάγω)· ἔριον ἐξεσμένον ἢ τολύπη ἔριου («τουλουπῆ»).

κατα-γνάμπτω, μέλ. -ψω· κατακάμπτω, καταλυίζω.

κατα-γνοίην, ἔδχτ. ἀόρ. β' τοῦ καταγινώσκω.

κατα-γνούς, μτγ. ἀόρ. β' τοῦ καταγινώσκω.

κατα-ἀγνύμι, μέλ. κατάξω· ἀόρ. α' κατέξα, μτγ. κατάξας· πρκ. (μετὰ παθ. ἐνν.) κατέξα, ἰων. κατέγα· παθ. ἀόρ. β' κατέγην, ἀπρφ. καταγῆναι· θραύω εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω, κατακομματίζω ἢ θραύω, ἐξασθενίζω, ἐξαδυνατίζω.— ἢ ἐν τῷ παθητ. καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. κατέξα, θραύομαι, συντρίβομαι ἢ κατεάγειν ἢ κατέγηναι τὴν κεφαλὴν=ἔχω συντριβὴ εἰς τὴν κεφαλὴν. (ἔχω σπαζμένο τὸ κεφάλι).

κατά-γνώσις, -εως, ἢ (καταγινώσκω)· δυσμενῆς γνώμη (κρίσις) ἢ καταδίκη.— ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, καταδίκη.

κατα-γοητεύω, μέλ. -σω· καταμαγεύω, δέλω, βασκαίνω, γοητεύω, «καταγοητεύω» ἢ ἐξπατῶ.

κατα-ἀγορεύω, μέλ. -σω· ἀναγγέλλω.

κατά-γράφος, ὄν· ἐγκεχαρῆσμένος, ἐξωγραφημένος, κεντημένος. Ἐκ τοῦ

κατα-γράφω, μέλ. -ψω· χαράσσω βαθιά, ἐγχαράσσω, καταξύνω ἢ ἰχνογραφῶ ἢ γεμίζω με στήματα, με γρόμματα.— ἢ καταγράφω, ὡς καὶ νῦν ἢ ἀναγράφω, καταχωρίζω εἰς τοὺς καταλόγους, ἐγγράφω.

κατα-αγρέω, μέλ. -ήσω· συλλαμβάνω, ἀρπάζω, προφθάνω, καταφθάνω.

κατα-γυμνάζω, μέλ. -άσω· γυμνάζω, ἐξασκῶ, ἀδιακόπως.

κατα-ἀγω, μέλ. -άξω· ἀόρ. β' κατέγαγον· ὄγω (φέρω, ὀδηγῶ) πρὸς τὰ κάτω, λατ. descere ἢ φέρω τὴ ὀδηγῶ εἰς (πρὸς) τι μέρος, κυρ. εἰς (πρὸς) τὰ παράλια. 2) ὄγω (φέρω, ὀδηγῶ) ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους πρὸς τὴν ξηρὰν (κάτω, διότι τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, κατὰ ὀπτικὴν ἀπάτην, φαίνεται ὑψηλότερον τῆς παραλλας).— Παθητ. (κατ)έρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν, ἀντίθ. τῷ ἀνάγωμαι (=ἀνοίγομαι εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος). 3) ἐξέλλω, νῆδω, κλύδω. 4) καταβιβάζω, χαμηλώνω.— ἢ φέρω ὅπισθ, ἐπαναφέρω, κυρ. ἐκ τῆς ἐξορίας, ἀνακαλῶ, ἀποκαθιστῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-ἀγωγή, ἢ· τὸ φέρειν κάτω.— ἢ ἢ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ξηρὰν προσέγγισις, προσόρμισις ἢ τὸ φέρειν εἰς λιμένα, ἢ ἀποβίβασις. 2) τόπος ἀποβίβασις, ἐντεθεν: 3) τόπος ἀναπαύσεως, σταδμός, κατάλυμα.— ἢ ἢ ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπαναφορά, ἀνάκλησις.

κατα-ἀγώγιον, τὸ (κατάγω)· τόπος διὰ νά καταλύση τις, κατάλυμα, πανδοχεῖον

κατα-ἀγωνίζομαι, μέλ. -ίσσομαι, ἀττ. -ισσομαι· ἀποβίβασις, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, ὑπερισχῶ ἐναντίον τινός, νικῶ.

κατα-δαινύμαι, μέλ. *-δαισομαι*, ἀποθ. καταβιβρώσκω καταναλίσκω.

κατα-δάκνω, μέλ. *-δήξομαι*· καταδαγκάνω, κομματίζω «με τὰ δόντια».

κατα-δακρυ-χέων, *-ουσα*· ὀρθότ. κηρωρισμένος· *κατὰ δάκρυ χέων* = χύνων χαμαὶ δάκρυα.

κατα-ζακρύω, μέλ. *-σασ*· ὀρνῶ, κλαίω, τινά πικρῶς || ἀπολ. κλαίω πικρῶς.

κατα-δέμαζω, μέλ. *-άσω*· ἀπρφ. μέσ. ἀορ. *α'* καταλαμάσασθαι· δαμάζω (καταβάλλω, ὑποτάσσω) ἐντελῶς.

κατα-δάμναμαι = καταδεμάζω.

κατα-δέπνάνω, μέλ. *-ήσω*· κατασπαταλώ, καταναλίσκω, διασπαθίζω ὅλως διόλου.

κατα-δάπτω, μέλ. *δάψω*· κατασπαράττω, καταβροχδίζω.

κατα-δαρβάνω, ἀορ. *β'* *κατέδαρθον* καὶ κατὰ ποιητ. μετάθεσιν *κατέδραθον*· ὡς. ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν. παθ. ἀορ. *β'* *κατεδάρθην*, ποιητ. Ἰποτ. *καταδραθῶ*, μτχ. *καταδραθεις*· κοιμῶμαι θορῖά, ἀποκοιμῶμαι.

κατα-δατέομαι, μέλ. *-δάσομαι*, μέσ.· μοιράζομαι τὴ μετ' ἄλλων || κατασπαράσσω, καταβιβρώσκω.

κατα-δεής, ἐς (*καταδέω*)· ὁ ἐλλιπής ἐν τινί, ὁ στρεφόμενος τινος || ἐντεθεθεν, πτωχός, ἐνδεής || συγκρ. *καταδεέστερος* = ἀσθενέστερος, ὑποδεέστερος, κατώτερος· βλ. *καταεώς*.

κατα-δεῖ, ἀπρσ. = ὑπάρχει ἔλλειψις, ὑπάρχει ἀνάγκη.

κατα-δεῖδω, μέλ. *-δείσω*· ἀορ. *α'* *κατέδεισα*· φοβούμαι παρὰ πολὺ, εἶμαι κατεπισημένος ἀπὸ τι.

κατα-δεικνύμι, καὶ *-ύω*· μέλ. *-δείξω*, ἀορ. *α'* *κατέδειξα*, ἰων. *-δέξα*· δείχνω καθαρά, ὑποδεικνύω, καθιστῶ φανερόν || μετ' ἀπρ., δεικνύω πῶς νὰ πράξῃ τίς τι || ἀποδεικνύω, ἐπιβεβαιῶ, ἐξελέγχω.

κατα-δειλιάω, μέλ. *-άσω*· δεικνύω σημεῖα φόβου ἢ δειλιάς, δεικνύω δειλίαν.

κατα-δέξαι, ἰων. ἀπρφ. ἀορ. *α'* τοῦ *καταδείκνυμι*.

κατα-δέχομαι, μέλ. *-δέξομαι*, ἀποθ.· ἔχω μεγάλην ἀνάγκην, μεγάλην ἐνδεῖαν || παρακλῶ θερμῶς, δέομαι καὶ ἰκετεύω (λατ. *deprecari*).

κατα-δέркоμαι, ἐνεργ. ἀορ. *β'* *κατέδρακον* καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς σμμ. παθ. *κατεδέρχθη*, ἀποθ.· = *καθ' ὁράω*· βλέπω πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τι.

κατά-δεσμος, ὁ δεσμός, κόμβος, ταινία || μαγικός κόμβος, κόμβος τῆς ἀγάπης.

κατα-δέυω, μέλ. *-ύω*, ἀορ. *α'* *κατέδενυσα* καταβρέχω, καταμουσκεύω || ποτίζω.

κατα-δέχομαι, μέλ. *-δέξομαι*, ἀποθ.· λαμβάνω, παραλαμβάνω, παραδέχομαι, δέχομαι. 2) δέχομαι ὅπως, δέχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα ἐξῆριτόν τινά.

κατα-δέω (A), μέλ. *-δήσω*· δένω, δένω στερεά εἰς τι, προσδένω. — μέσον. δένω (προσδένω) τὴ (νὰ) εἰς ἑμαυτὸν ἢ δ' ἑμαυτὸν. 2) θάλλω εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω, καθειρῶ. 3) μτφρ. καταδικάζω τινά διὰ παράπτωτά τι. — || καταδεσμεύω, κατακλείω, φράσσω, ἐμποδίζω.

κατα-δέω (B), μέλ. *-δέησω*· εἶμαι ἐλλιπής, χρειάζομαι, μοῦ λείπει, κυρ. ἐπὶ ἀριθμῶν || *καταδεῖ* ἀπρσ. = ὑπάρχει ἀνάγκη.

κατα-δεῶς, ἐπίρ. τοῦ *καταδεής*· ἐλλιπής, ἐλαττωματικός || συγκρ. *καταδεεστερώς ἔχω* = εἶμαι ὑποδεέστερος, κατώτερος, ἐλλιπέστερος.

κατά-δηλος, ον· ἐντελῶς φανερός, καταφανής, ὁλοφάνερος.

κατα-δημο-θωρεω, μέλ. *-ήσω* (*κατὰ+δημοβόρος*)· καταναλίσκω δημοσίως.

κατα-δίαιτάω, μέλ. *-ήσω*· ὡς διαιτητής ἐκφέρω κρίσιν δυσμενῆ διὰ τινά (ἐναντίον τινός) || ἀντίθ. τῆ *ἀποδιδαιτάω*.

κατα-δι-αλλάσσω, ἀττ. *-ττω*, μέλ. *-άξω*· συνδι-αλλάσσω, ομυφιλώνω.

κατα-δίδωμι, μέλ. *-δώσω*, ἐπὶ ποταμῶν, ἀμτβ., ἐκβάλλω εἰς τι (ὡς τὸ *ἐκδίδωμι*, ἐξυπακουμένης τῆς αἰτ. *ἐμαυτόν*).

κατα-δικάζω, μέλ. *-άσω*· παθ. ἀορ. *κατεδικάσθη*· πρκ. *καταδεδίκασμαι*· ἐκφέρω κρίσιν ἐναν-

τίον τινός (μετὰ γεν. προσ.) || ἀπολ. καταδικάζω, ἐκδίδω καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. — Μέσον, ἐνεργῶ ὡστε νὰ ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον τινός. — Παθητ. *καταδεδικασμένος* = ὁ καθ' οὐ ἔχει ἐκδοθῆ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ὁ καταδικασθεὶς.

κατα-δίκη, ἡ (*κατὰ+δέικη*)· κρίσις, ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα κατὰ τινος, καταδική, καταδικαστικὴ ἀπόφασις || χρηματικὴ ποινή, πρόστιμον, χρηματικὴ ἀποζημίωσις.

κατὰ-δίκοσ, ον (*κατὰ+δέικη*)· ὁ καθ' οὐ ἐξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις, καταδεδικασμένος.

κατα-δίωκω, μέλ. *-ξω* ἢ *-ξομαι*· διώκω τινά κατὰ πόδας, ὅπως τὸν συλλάβω, καταδιώκω.

κατα-δοκέω, μέλ. *-δέξω*· ὑποδέτω τι (τὸ σκέπτομαι, τὸ νομίζω) ἐναντίον τινός ἢ πρὸς θλάβη τινός || ὑποπτεύω, ὑπεψιάζομαι || σκέπτομαι, κάμνω ὑποθετικὸς σκέψις || ὡς. κατὰ μτχ. παθ. ἀορ. *α'* *καταδοχθεῖς* = θεωρηθεὶς, ὃν ὑπέπτευσαν οἱ ἄλλοι ὅτι εἶναι.

κατα-δοξάζω, μέλ. *-άσω* = *καταδοκέω* (δ βλ.).

κατα-δουλόω, μέλ. *-ώσω*· καθιστῶ τινά δούλον, ὑποδουλώνω || ὡς. ὡς ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλ. καὶ ἀορ. *α'* *-δουλώσομαι*, *-εδουλώσαμην*, παθ. πρκ. *-δεδούλωμαι*· κάμνω τινά δούλον εἰς ἑμαυτόν, ὑποδουλώνω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-δούλωσις, *-εως*, ἡ (*καταδουλώω*)· ἡ ὑποδούλωσις, καθυπόταξις.

κατα-δουπέω, μέλ. *-ήσω*· πίπτω μετὰ δούπου (μετὰ πατάγου, ἰσχυροῦ κρότου).

κατὰ-δουποι, *-ων*, οἱ (*κατὰ+δούπος*)· οἱ καταρράκται τοῦ Νείλου || ὡς. τὰ μέρη τῆς Αἰθιοπίας, ἐνθα σχηματίζονται οἱ καταρράκται κύγοι (*παρὰ Κικέρ. caladura* ὡς οὐδ. πλθθ.).

κατα-δοχή, ἡ (*καταδέχομαι*)· ἀποδοχή, παραδοχή, παραλαβή.

κατα-δράδῶ, ἵποτ. παθ. ἀορ. *β'* τοῦ *καταδραθάνω*.

κατα-δράμειν, ἀπρφ. ἀορ. *β'* τοῦ *κατατρέχω*.

κατα-δρέπω, μέλ. *-δρέψω*· ἀποκόπτω.

κατα-δρομή, ἡ (*καταδραμειν* τοῦ *κατατρέχω*)· ἐπιδρομή, εἰσβολή, ἐρήμωσις, λεηλασία. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κατὰ-δρομος**, ον (*καταδρομή*)· ὁ ὑποστάς ἐπιδρομῆν, ἐρημωθεὶς, λεηλατηθεὶς.

κατὰ-δρυμμα, *-ατος*, τὰ· τὸ κατασπάραγμα.

Ἐκ τοῦ

κατα-δρύπτω, μέλ. *-δρύψω*· κατακομματίζω, καταεσχίζω, καταδρυμματίζω.

κατα-δύναμι, ἀπρφ. ἀορ. τοῦ *καταδύω*.

κατα-δυναστεύω, μέλ. *-σασ*· ἄοκῶ δυναστεῖαν (τυραννίαν) ἐπὶ τινός, κατατυραννῶ, καταπιέζω, «καταδυναστεύω».

κατα-δύνω = *καταδύω* ἐν ἀμτβ. ἐνν. (βλ. λ.).

κατα-δύς, μτχ. ἀορ. *β'* τοῦ *καταδύω*.

κατὰ-δύσις, *-εως*, ἡ (*καταδύω*)· ἡ ὑπὸ τὸ ὕδωρ καταβύθισις (κάθοδος) || ἐπὶ ἀστέρων, δύσις («βασιλεμα») || γενικῶς, κατάβασις.

κατα-δύσ-ωπέω, ἐπίτετ. *δυσωπέω*· ἐνδέρμωσις ἰκετεύων κάμνω τινά νὰ ἐντραπῇ.

κατα-δύω καὶ **κατα-δύνω**· μέλ. *-δύσω*· ἀορ. *α'* *κατέδυσσα*· ἀορ. *β'* *κατέδυν*· I μτβτ. ἐν τῇ ἐνν., μέλλ. καὶ ἀορ. *α'* (*καταδύω*, *-δύσω*, *-έδυσσα*)· κόμνω τινά νὰ δύσῃ, νὰ βυθιοθῇ, τὸν καταβυθίζω, λατ. *mergere* || *καταδύσαι ναῦν* = νὰ βυθιοθῇ (νὰ καταστῆσθ ἄνικανον) ἐν πλοῖον. — II ἀμτβ., ἐν τῇ ἐνεργ. ἐνν. *καταδύνω*, ἐν τῇ μέσ. ἐνν. *καταδύσομαι*, καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. ἀορ. *β'*, παρκ., καὶ ὑπερα. *κατέδυν*, *-δέδυνκα*, *-εδεδύνκειν*· καταβυθίζομαι, κατέρχομαι ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης («βασιλεύω»), ἐπὶ· τοῦ ἡλίου κυρ. || *ἄμ' ἡελίω καταδύντε* = μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. 2) κατέρχομαι μέσας εἰς τι, εἰσδύω, διεισδύω || λαθραίως ὑπεισέρχομαι || ἐμβσίω εἰς τι· *τεύχεα καταδύναι* = «χώνομαι» εἰς τὴν πανοπλίαν μου, τ.ἔ. «φορῶ» τὰ ὅπλα μου, ὀπλιζομαι. 3) κρύπτομαι, παραμένω κρυμμένος.

κατ-άδω, ἰων. *-αείδω*· μέλ. *-άσομαι*· σπαν. *-άσω*· ᾄδω πρὸς τι· I δέλλω, γοητεύω, διὰ τὸ ᾄσμα-τος (λατ. *occinere*) || ἀπολ. ᾄδω μαγευτικὴν ᾠδὴν (ἢ μαγικὴν ᾠδὴν, κοιν. «ξόρκια»), μαγεύω, «κάμνω

μάγια».—|| «ξεκουφαίνω» τινά με τὸ τραγοῦδι μου.

κατα-δωρο-δοκέω, μελ. -ήσω· δέχομαι δωροδοκήματα, διαφθείρομαι διὰ δώρων.

κατ-αείδω, ἰων. ἀντι κατ-ἄδω (8 βλ.).

κατα-ειμένος, μετχ. παθ. πρκ. τοῦ κατα-έννυμι (καθ-έννυμι)· ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος, σκεπασμένος.— || μετχ. παθ. πρκ. τοῦ καθ-ίημι· ὁ ἀφαιρούμενος (ἀφισμένος) κάτω, ὁ κρεμασμένος πρὸς τὰ κάτω, ἐπικρεμάμενος.

κατα-είνυσαν, γ' πληθ. παρατ. τοῦ καθέννυμι.

κατα-εἶσατο, ἐπιτχ. γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ κάτ-εμι (εἶμι).

κατα-έννυμι, ποιητ. ἀντι καθέννυμι· πρτ. κατα-είνυον· ἐνδύω, καλύπτω, ἐξαρπάζω.

κατ-αζαίνω, ἰων. ἀορ. α' καταζήνασκον (κατὰ + ἀζαίνω, ἄζω)· κάμνω τὴ ἐντελῶς ξηρόν, καταξηραίνω, καταστεγνώνω.

κατα-ζάω, ἀπρφ. καταζήν· διέρχομαι τὴν ζωὴν μου.

κατα-ζεύγνυμι καὶ -ύω, μελ. ζεύξω· ζευγνύω ὄμοιο, ἐνώνω ὄμοιο, «ζεύγω».— Παθητ., εἶμαι στερεὰ δεμένοι, δεσμευμένοι, περιορισμένοι || φυλακίζομαι.

καταζήνασκε, γ' ἐν. ἰων. ἀορ. α' τοῦ κατ-αζαίνω.

κατα-ζώννυμι καὶ -ύω, μελ. -ζώσω· ζώνω στερεῶς || μέσον, ζώνω ἑμαυτὸν ἢ ζώνω τὴ δι' ἑμαυτὸν.

κατα-θανεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ κατα-θνήσκω.

κατα-θάπτω, μελ. -ψω· θάπτω, ἐνταφιάζω.

κατα-θαρῶνυμι· παραθαρῶνυμι, ἐνθαρῶνυμι, τινὰ ἐναντίον τινός.— Παθητ. ἐνθαρῶνομαι, λαμβάνω θάρρος, φέρομαι τολμηρῶς, θαρραλέως.

κατα-θεάομαι, -ἴσομαι, ἀποθ.· θλέπω, θεωρῶ, τὴ ἐκ τῶν ὄντων, παρατηρῶ ἐπὶ τινός.

κατα-θεῖναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ κατατίθημι.

κατα-θεῖο, β' ἐν. Εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ κατατίθημι.

κατα-θεῖομαι, ἐπιτχ. ἀντι -θέωμαι, Ἰσπ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ κατατίθημι.

κατα-θεῖομεν, ἐπ. ἀντι καταθέωμεν, α' πληθ. Ἰσπ. ἀορ. β' τοῦ κατατίθημι.

κατα-θέλω, μελ. -ξω· ὑποτάσσω διὰ μαγικῶν ἐξορκισμῶν, καταμαγεύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατὰ-θελέξω, -εως, ἢ (καταθέλω)· μάγευμα, μαγεία.

κατὰ-θεμα, -ατος, τὸ (κατατίθημι)· κατηγορούμενον πράγμα.

κατα-θεματίζω, μελ. -σω (κατὰθεμα)· καταρῶμαι, ἀναδεματίζω.

κατα-θέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ κατατίθημι.

κατὰ-θεσις, -εως, ἢ (κατατίθημι)· τὸ νὰ θέτη τις κάτω, ἢ καταβολή || ἢ καταβολή χρημάτων, πληρωμή, ἐξόφλησις.

κατα-θέω, μελ. -θέωσομαι· τρέχω πρὸς τὰ κάτω || ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχομαι, καταπέτω, εἰς τὸν λιμένα.— || κάμνω ἐπιδρομὰς, ἢ εἰσβολὰς || μετ' αἰτ.

καταθεῖν χώραν=ληλατεῖν χώραν δι' ἐπιδρομῶν.

κατα-θεωρέω, μελ. -ήσω· θεωρῶ ἢ δεῶμαι ἀπὸ ἐπάνω.

κατα-θήγω, μελ. -ξω· ὀξύνω, ἀκονίζω.

κατα-θηλύω (κατὰ+θήλυς)· κάμνω τινὰ θηλυπρεπή.

κατα-θησῶ, δωρ. ἀντι καταθήσω, μελ. τοῦ κατατίθημι.

κατα-θνήσκω, μελ. -θνήσκει· ἀορ. β' κατέθανον, ἐπ. κατέθανον· πρκ. -τέθνηκα, μετχ. -τεθνηκώς ἢ -τεθνεώς, ἐπιτχ. -τεθνηγώς, -ώτος, ἀπρφ. -τεθνήναι, ἐπιτχ. -τεθνήμεν· ἀποθνήσκω, εἶμαι νεκρός || τὴν δευτέραν σημ. ἔχει κυρ. ἐν τῇ ἀορ. β' καὶ ἐν τῇ πρκ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-θνητός, ἢ, ὄν (καταθνήσκω)· θνητός.

κατα-θροεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ καταθρόσκω.

κατα-θροῦδέω, μελ. -ήσω· ἐγείρω θόρυβον ἐναντίον τινός, τὸν παραζαλίζω διὰ τοῦ θροῦβου || καβόλω. διαταρόσσω, ἐνοχλῶ.

κατα-θρηνέω, μελ. -ήσω, ἐπιτεταμ. θρηνώ || κλαίω παρὰ πολὺ.

κατα-θρώσκω, μελ. -θροοῦμαι· ἀορ. β' κατέθροον, ἀπρφ. -θροεῖν· πηδῶ κάτω, καταπηδῶ || μετ' αἰτ.

καταθρόσκειν τὴν αἵμασιν = πηδῶ ἀπὸ τὸν φράκτιν κάτω.

κατ-αδῦμέω, μελ. -ήσω (κατὰ+ἄθυμος)· ἀδυμῶ ἐντελῶς, χάνω ὅλους διόλου τὸ θάρρος μου, εἶμαι παρὰ πολὺ ἄδυμος (ἄκεφος).

κατα-θύμιος, ὄν, ὤσ. -η, -ον (κατὰ+θυμός)· ὁ ἐν τῷ θυμῷ ὤν, ὁ ἐν τοῖς στομαστικῶς, ὃν διαρκῶς τὶς συλλογίζεται· μηδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω=ἄς μὴ ἐπικάθηται ὁ θάνατος βαρὺς ἐπὶ τῆς καρδίας σου.— || σύμφωνος πρὸς τὰς διαθέσεις τινός, εὐπρόσδεκτος, «κατὰ τὴν καρδίαν του», «ὅπως τὸν ποδεῖ ἢ καρδίαν του».

κατα-θύω, μελ. -θύσω· θυσιάζω· προσφέρω τὴ ὡς θυσίαν || ἀφιερώνω, καθιερώνω.— || μέσον, καταθύομαι τινά = ἀναγκάζω τινά διὰ μαγικῶν θυσιῶν.

κατα-θωρακίζω, μελ. -ίσω, ἄττ. -ἴω (κατὰ+θώραξ)· καλύπτω διὰ θωρακῶς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ στήθους καὶ τῶν νῶτων || γενικῶς καλύπτω τὴ πανταχόθεν.

καταί-θάσις, -εως, ἢ, ποιητ. ἀντι κατὰ-βασίς.

καταί-θάτης, -ου ὁ, ποιητ. ἀντι κατα-βάτης (καταβαίνω)· ὁ καταβαίνων, κατερχόμενος, ἐπιθ. τοῦ Διός, ὡς καταβαίνοντος ἐξ Ὀλύμπου ἐν μέσῳ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν || ὤσ. ἐπὶ τῆς βροντῆς, ὡς ἔκφορενδοιζομένης πρὸς τὰ κάτω. 2) ἐπιθ. τοῦ Ἀχέρωντος, πρὸς τὸν ὅποιον κατέρχεται τὶς ὑπὸ τὴν γῆν ὄντα, ἢ ὅστις Ἀχέρων κατέρχεται ὑπὸ τὴν γῆν διὰ καταβόδρας, ὑπόγειος.

καταί-θάτος, ἢ, ὄν, ποιητ. ἀντι καταβατός· ὁ δίδων, παρέχων, πέρασμα πρὸς τὰ κάτω· θύρα καταβαταῖ ἀνθρώποισι = θύραι δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι καταβαίνουσι.

κατ-αἰδέομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. -αἰδέσομαι, παθ. ἀορ. α' κατηδέσθη· αἰσθάνομαι αἰδῶ ἢ σέβας ἐνώπιόν τινός, τὸν ἐντρέπομαι, τὸν σέβομαι, τὸν φοβοῦμαι || μετ' ἀπρφ., ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, δὲν τὸ πρῶτον ὅπῃ ἐντροπήν μου.

κατ-αἰθάλω, μελ. -ώσω· κατακαίω, διὰ τῆς καύσεως μεταβάλλω εἰς αἰθάλην.

κατ-αἰθῶσω, μελ. -ξω, ἐπὶ κινήσεως· κινούμαι ταχέως τῆδε κάκετσε, ἐπάνω εἰς τι, κυματίζω, περυγίζω || πλόκαμοι γῶτον κατὰίθωσον = τὰ μαλλιά του ἐκυμάτιζον εἰς τὴν ράχιν του κάτω.

κατ-αἰθῶ· κατακαίω, μεταβάλλω εἰς τέφραν. 2) ἀνάπτω, ἀναφλέγω, φωτίζω || μετφ. ἀναφλέγω, ἐξεγείρω.

κατ-αἰκίζω, μελ. -ίσω, ἄττ. -ἴω· πληγῶν δεινῶς· κακομεταχειρίζομαι, παραμορφώνω.

κατ-αινέω, μελ. -έσω, ποιητ. -ήσω· συμφωνῶ, συναινῶ, εἰς τι, ἐπιδοκιμάζω τι || καταινῶ ἐπὶ τινι= συναινῶ, συμφωνῶ, εἰς τι ὑπὸ ὠρισμένον δρον.— || παραχωρῶ, παραδέχομαι, ὑπόσχομαι || δίω ὑπόσχεσιν γάμου, ἀρραβωνίζω.

κατ-αἰρέω, ἰων. ἀντι καθαιρέω.

κατ-αἶρω, μελ. -ἄρω (κατὰ+αἶρω)· «παίρων» τὴ ἀπ' ἐπάνω καὶ τὸ βάλλω κάτω. 2) ἀμτθ. ἐπὶ πλοίων, καταπέτω εἰς τὸν λιμένα || ἐπὶ πτηνῶν, καταπέτομαι, πετῶν κάθημαι ἐπάνω εἰς τι.

κατ-αἰσθάνομαι, ἀποθ. -αἰσθησομαι, ἀποθ. ἀντιλαμβάνομαι (κα·ανῶ) πλήρως.

κατ-αἰσιος, ὄν (κατὰ+αἰσιος)· ἐντελῶς δίκαιος, κατ-αἰσχυντήρ, -ῆρος, ὁ· ὁ κατᾶσχύνων, ἀτιμάζων. Ἐκ τοῦ

κατ-αἰσχύνω, μελ. -ῦνῶ· ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω.— || μέσον, αἰσθάνομαι ἐντροπήν ἐνώπιόν τινός, αἰσθάνομαι σέβας.

κατ-αἶχω, ποιητ. ἀντι κατᾶίχω.

κατ-αἰτιάομαι, μελ. -ἴσομαι, ἀποθ.· εὐρίσκω (θεωρῶ) τινά ἐντελῶς αἰτίον τινός, κατηγορῶ τινά, ἐγκλωθῶ τινά, ἀποδίδω εἰς τινά ἐνοχλήν κακοῦ τινός || μετ' αἰτ. πράγμα, ἐπιβάλλω τὴ ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, τὸ καταλογίζω.— || ἢ μετχ. ἀορ. α' κατᾶιτιαθεῖς ἀπαντᾷ ἐν παθητ. ἐνν. = ὁ κατηγορηθεῖς, θεωρηθεῖς ὑποπτος.

κατ-αἰτυξ, -ῦλος, ἢ· χαμηλὴ περικεφαλαία ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς εἰς δέρματος («σκοῦφος») ἀνευ φάλου ἢ λοφίου.

**Ετυμ.*: ἀγν. ἐτυμολ. «ἀφαλός και ἄλοφος» (Σχολ.) ὄσ. πρβλ. σχολ. «καταίτυξ' ἀπό τοῦ κάτω τετύχθαι». βλ. και ἐν λ. ἀντυξ.—Ὡς πρὸς τὸ κατα- πρβλ. ὁμηρ. ἐπίρ. καταί, παραί, ὑπαί (βλ. λ. λ.) και ὁμ. καταίβατος.

κατ-αιωρέομαι, παθητ. (κατὰ+αιωρέω): κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω.

κατακαγχάζω, μέλ. -άσω· μετὰ καγχασμοῦ (ἤχηρου γέλωτος) χλευάζω τινά.

κατακαῆμεν, ὄρω και λακ. ἀντι κατακαῆναι, ἀπρφ. παθ. ὄρω. β' τοῦ κατακαίω.

κατακαίεμεν, ἐπ. ἀντι κατακαίειν.

κατακαίω, μέλ. -κᾶνῶ· ὄρω. β' κατέκᾶνον·= κατακτείνω (β βλ.)· φονεύω.

κατακαίω, ἄττ. -κᾶω· μέλ. -καύσω· ὄρω. α' κατέκαυσα, ἐπ. κατέκαυ· παθ. ὄρω. α' κατεκαύθη, ὄρω. β' κατεκᾶν· «κατακαίω», καίω ἐντελῶς, καταστρέφω διὰ τῆς καύσεως, ἐξαφανίζω.—Παθητ. κατὰ πῦρ ἐκάη=ἡ πυρὰ ἐτελείωσεν, αὐ φλόγες ἐστατήσαν ἐντελῶς.

κατακάλω, μέλ. -έσω· καλῶ κάτω, προσκαλῶ.—|| ἐπικαλοῦμαι.

κατακάλυπτο, μέλ. -πω· καλύπτω ἐντελῶς, ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, σκεπάζω.—Μέσον, καλύπτω ἐμαυτόν, καλύπτω τὸ πρόσωπόν μου, καλύπτομαι.

κατακάμπτο, μέλ. -κάμνω· κάμπτω πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ σχηματίζεται κοίλωμα πρὸς τὸ κάτω μέρος || μτφρ. κάμπτω, λυγίζω, τινά διὰ παρακλήσεως || κατακάμπτο ἐλπιδας = κάμπτω, θραύω, ἐξαφανίζω, ἐλπίδας.

κατακάρφω· ποιῶ τὴ κάρφον (ἄχυρον)· μαραίνω ἢ ξηραίνω τὴ ἐντελῶς, ὀφραίνω.—Παθητ., μαραίνομαι, ξηραίνομαι, πίπτω κάτω ξηρός.

κατακαύσας, μτχ. ὄρω. α' τοῦ κατακαίω.

κατακαυχάομαι, μέλ. -ήσομαι, ἀποθ.· καυχῶμαι, ὑπερηφανούμαι, εἰς θῆρος τινός, ἐναντίον τινός.

κατακεῖται, ἀπρφ. ἐπ. ὄρω. α' τοῦ κατακαίω.

κατακεῖμεν, ἀπρφ. ἐπ. ἐν. τοῦ κατακαίω.

κατακεῖστε, β' πληθ. τοῦ κατακαίω.

κατὰ-κεῖμαι, μέλ. -κείσομαι, ἀποθ.· κείμαι κάτω, εἶμαι ἐξηπλωμένος || εἶμαι κρυμμένος || εἶμαι ἐναποθηκευμένος. 2) κατὰκεῖμαι ὀσθενής. 3) εἶμαι ἀνακεκλιμένος (ἐξηπλωμένος) κατὰ τὸ φαγητόν.

κατακείομεν, ἕτερος τύπος τοῦ κατακείομεν (β βλ.): ἀλλὰ και ἐπ. τύπος ἀντι κατακείωμεν, Ὑποτ. ἐν. τοῦ κατακεῖω.

κατακεῖρω, μέλ. -κερῶ· κείρω (κουρεύω) ἐντελῶς, κατακόπτω, ἀποκόπτω || ἐρημνῶ, καταστρέφω.

κατακεῖω, ἐφετικόν τοῦ κατακείμαι || ἐπιδημῶ, ἐπιδικῶ, νὰ εἶμαι ἐξηπλωμένος: κακκείοντες, ἐπ. μτχ. ἀντι κατα-κείοντες.

κατὰ-κέκλισο, β' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ κατακλίνω.

κατακεκράκτης, -ου, ὁ (κατακράζω): ὁ κατακράζων, ὁ θορυβώδης φιλονικῶν, ὁ διὰ τῶν κραυγῶν του ἐπιβάλλων οἰγήν εἰς τὸν ἄλλον.

κατακελεύω, μέλ. -σω· δίδω τὸ πρόταγμα, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κελουστοῦ, ὅστις εἶδε τὸν χρόνον (τὸν ρυθμόν) τῆς κωπηλασίας.

κατακεντέω, μέλ. -ήσω· κεντῶ, διατρύω ὄλως διόλου (παρὰ πολὺ), κεντῶ με σκληρότητα || κατατοξεύω.

κατακεραυνός· πλήττω, καταβάλλω διὰ τοῦ κεραυνοῦ, κατακεραυνώνω.

κατακερδαίνω, μέλ. -ᾶνῶ ἢ -ήσω· κερδίζω ἕκ τινος πράγματος κατὰ τρόπον ἄδικον και χυδαῖον.

κατακερ-τομέω, μέλ. -ήσω· περιεγῶ, χλευάζω, τινά κατὰ τρόπον σκληρῶν και ἀνοικτιρμονα.

κατακῆμεν, ἀπρφ. ἐπ. ἐν. τοῦ κατακαίω.

κατακῆλω, μέλ. -ήσω· διὰ γοητευτικῆς ὁμιλίας καταδέλω τινά, καταπραύνω διὰ μαγικῶν δελγητρῶν || γοητεύω, δέλω, «μαγεύω».

κατακῆομεν, ἐπ. ἀντι κατακῆομεν, α' πληθ. Ὑποτ. ὄρω. α' τοῦ κατακαίω.

κατακῆρῶ, μέλ. -ώσω· (κατὰ+κῆρός) κατακάλυπτο διὰ κῆρου.

κατακῆρύσσω, ἄττ. -ττω, μέλ. -ύξω· προκηρύσσω ἢ διατάσσω τι διὰ κῆρυκος.

κατακίρνημι, ποιητ. ἀντι κατα-κεράννυμι· μεγυνῶ καλῶς ἢ ἐντελῶς.—Παθητ. εἶμαι καλῶς ἀναμεμιγμένος.

κατὰ-κισσός, ον (κατὰ+κισσός)· κεκαλυμμένος (σκεπασμένος) με κισσόν.

κατακλαίω, ἄττ. -κλάω· μέλ. -κλαύσομαι· κλαίω, θρηνῶ, μεγαλοφώνως (διὰ)τινα || ἀπολ. κλαίω μεγαλοφώνως.

κατακλάξασθαι, ὄρω. ἀπρφ. μέσ. ὄρω. α' τοῦ κατακλαίω.

κατακλαχθῆναι, ὄρω. ἀπρφ. παθ. ὄρω. α' τοῦ κατακλαίω.

κατακλᾶω (Α), μέλ. -άσω· ὄρω. α' κατέκλᾶσα.—Παθητ., ὄρω. α' κατεκλᾶσθην· «κατασκαίω», θραύων σμικρῶν, θραύω.—|| μτφρ. καταθλίβω, κατασυντρίβω, ἐπὶ λύπης, φόβου ἢ ὀσθενείας.

κατακλᾶω (Β), ἄττ. ἀντι κατακλαίω.

κατακλείς, -εἶδος, ἰων. και ἐπ. κατα-κλήϊς, -ηῖδος, ἢ· (κατακλείω)· εἶδος κλειθροῦ (κλεισίματος) τῆς θύρας, διάφορον τοῦ μοχλοῦ.

κατακλείω, ἰων. κληΐω, ἀρχ. ἄττ. -κλήω· μέλ. -κλείσω, ὄρω. -κλήξω.—Μέσον, ὄρω. α' κατεκλείωμαι, ὄρω. κατεκλαξάμην.—Παθητ., ὄρω. κατεκλείσθην, ἰων. -εκλήϊσθην, ὄρω. -εκλάξθην (οὐχὶ -εκλάσθην)· κλείω ἐντελῶς, κλείω ἀσφαλῶς. 2) κλείω ἐντός φρουρίου || ἀποκλείω.

κατακλήρο-δοτέω, μέλ. -ήσω (κατὰ+κλήρος+δίδωμι)· διανέμω διὰ κλήρου, διανέμω τι ὡς κληρονόμιον.

κατακλήρο-νομέω, μέλ. -ήσω· κληρονομῶ, ἀποκτῶ, ἀποκομιζῶ, τὴ ἐκ κληρονομίας.

κατακλήρο-ουχέω, μέλ. -ήσω· λαμβάνω τι ὡς μεριδίον μου.—|| παρέχω, παραχωρῶ, εἰς τινά τι ὡς μεριδίον του, δίδω ὡς κληρονομίαν.

κατακλῖθῆναι, ἀπρφ. παθ. ὄρω. α' τοῦ κατακλίνω.

κατακλίνῃς, ἐς (κατακλίνῃς)· κατακεκλιμένος, κλινῆρης, κατακείμενος ἐπὶ κλίνης.—|| ἐπικλινῆς, κατωφερῆς, «κατηφορικός».

κατακλίνο-βάτης, ἐς (κατὰ+κλίνη+βαίνω)· ὁ καθιστῶν τινά κλινῆρη, ἐπὶ νόσου.

κατακλίνω, μέλ. -κλίνῶ· ὄρω. α' κατέκλινω· βάλλω τὴ(ν)ά κάτω, βάλλω νὰ καθίσω (πρὸς δεξιόν, ἢ νὰ «πλαγιάσῃ» διὰ νὰ κοιμηθῇ) || βάλλω τὸν ὀσθενῆ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ διὰ νὰ ἰατρευθῇ.—Παθητ. ἀνακλίνομαι παρὰ τὴν τράπεζαν, παρακάρθημαι εἰς τὸ δεξιόν.—|| καταρρίπτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, τινά. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατὰ-κλῖσις, -εως, ἢ (κατακλίνω)· τὸ νὰ κάμνη τίς τινά νὰ κατακλιθῇ ἢ νὰ παρακαθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν || ἢ κατὰκλῖσις τὸ γάμου=ἡ εὐχία κατὰ τὸν πανηγυρισμὸν ἐνὸς γάμου

κατακλύζω, μέλ. -ύσω· ὄρω. α' κατέκλυσα· κατασκαπῶ με ὕδωρ, καταπλημμυρίζω, «κατακλύζω» || γεμιζῶ τι με ὕδωρ.—|| καταποντίζω || ὄσω. ἐξαφανίζω διὰ καταποντισμοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατακλυσμός, ὁ (κατακλύζω)· κάλυψις διὰ τῶν ὑδάτων, πλημμύρα, «κατακλυσμός», καταποντισμός.

κατακλώθεις, αἱ (κατακλώθω)· αἱ Μοῖραι, ὡς κλώθουσαι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς (λατ. Parcae).

κατακλώθω, μέλ. -κλώσω· κλώθω, νήθω τὴν μοῖραν ἢ τύχην τινός.

κατακνώω, μέλ. -κνήσω· ὄρω. α' κατέκνησα· καταξέω, «καταξύνω» || κόπτο εἰς τεμάχια.

κατακνήθω=κατακνώω.

κατακνίζω, μέλ. -ίσω· ὄρω. α' κατέκνισα· κατακόπτο εἰς τεμάχια, κομματίζω εἰς μικρὰς λωρίδας, λατ. vellere.—Παθητ., αἰσθάνομαι κνησμόν («φαγοῦραν»).

κατακοιμάω, μέλ. -ήσω· ὡς τὸ κατακοιμῶ (β βλ.)· βάλλω τινά νὰ κοιμηθῇ, τὸν νανουρίζω || ἀπρφ. παθ. ὄρω. α' κατακοιμηθῆναι = νὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ, νὰ πέσω εἰς τὸν ὕπνον, νὰ κσιμηθῶ.—|| κοιμῶμαι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους («μονοκόμματα ἢ μονορόφια») || κατακοιμῆσαι τὴν φυλακῆν = νὰ κοιμηθῶ καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς φυλακῆς μου («τῆς βάρδιας» μου).

κατα-κοιμίζω, μέλ. -ίω = κατακοιμάω· νανουρίζω τινά νά κοιμηθῆ.

κατα-κοιωνέω, μέλ. -ήσω· καθιστώ τινά κοιωνόν (μέτοχον), δίδω εἰς τινά μερίδιον.

κατ-ἀκολουθεύω, μέλ. -ήσω· ἀκολουθεῖν τινά κατὰ πόδας («ἀπό κοντά»).

κατὰ-κολπιζώ, μέλ. -ίω ἄτ. -ἴω (κατὰ + κόλπος)· εἰσπλέω εἰς κόλπον, προσορμίζομαι.

κατα-κομιδή, ἡ· ἡ μεταφορά πρὸς τὰ κάτω, κυρ. πρὸς τὰ παράλια, ἐξαγωγή (ἐμπορευμάτων). Ἐκ τοῦ

κατα-κομίζω, μέλ. -ίω, ἄτ. -ἴω· φέρω κάτω (ἐξ ὑψηλοτέρου μέρους εἰς χαμηλότερον), κυρ. ἐκ τῶν μεσογείων εἰς τὰ παράλια. 2) φέρω εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζω ἢ φέρω (μεταφέρω) εἰς ἀσφαλές μέρος, εἰς καταφύγιον.

κατὰ-κομος, ον (κατὰ+κόμη)· ὁ ἔχων μακρὰν (ἀφθοον, πλοσίαν) κόμην πίπτουσαν πρὸς τὰ κάτω τῆς ράχεως.

κατ-ἀκονά, ἡ (κατὰ+ἀκονή, ἡ μάλλον ἐκ τοῦ κατα-καίνω)· καταστροφή, διαφθορά.

κατα-κονδύλιζω, μέλ. -ίω· ἄτ. -ἴω· ἐπιτετ. κονδυλίζω· κτυπῶ τινά κατὰ κόρον διὰ τῶν γρόνθων.

κατ-ἀκοντίζω, μέλ. -ίω, ἄτ. -ἴω (κατὰ+ἀκοντίζω)· καταβάλλω (φονεύω) τινά διὰ κονταρκτηπημάτων (ἀκοντιζών).

κατα-κόπτω, μέλ. -ψω· ἄορ. ἀ' κατέκοψα.— Παθ. ττελ. μέλ. κατακεκόπην· ἄορ. β' κατεκόπη· κόπτω εἰς τεμάχια, κατακομματίζω ἢ φονεύω.— ἢ κόπτω εἰς νομήματα.

κατα-κοσμέω, μέλ. -ήσω· τακτοποιῶ, θέτω εἰς τάξιν, διευθετῶ ἢ ἐπὶ νευρῆ κατακοσμέω=προσαρμόζω τὸ θέλος ἐπὶ τῆς νευρᾶς ἢ γενικῶς, στολιζώ, ἐφοδιάζω.

κατ-ἀκούω, μέλ. -ακούσομαι· ἀκούω καὶ ὑπακοῦω (ὑποτάσσομαι), εἶμαι ὑπήκοος εἰς τινά.— ἢ δίδω ἀκρόασιν, δίδω προσοχήν, εἰς τινά, ἀκούω σαφῶς.

κατα-κράζω, μέλ. -κράξομαι· καταβάλλω τινά διὰ κραυγῶν, ὑπερτερῶ μέ τας κραυγὰς μου ἕνα ἄλλον, τὸν κάνω «μέ τις φωνές μου» νά σιγήσῃ.

κατα-κράτέω, μέλ. -ήσω· ὑπερισχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, δομάζω, ὑποτάσσω, τινά ἢ ἀπολ. ὑπερισχύω, γίνομαι κύριος.

κατα-κρέμαμαι, παθητ.· κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, αἰωροῦμαι.

κατα-κρεμάννυμι ἢ -ύω· μέλ. -ἄσω· ἄορ. ἀ' κατεκρέμασα· κρεμῶ πρὸς τὰ κάτω, κρεμῶ εἰς τι, κρεμῶ, ἐξάρτω, ἀπό τι.

κατα-κρε-οουργέω, μέλ. -ήσω· κατακόπτω εἰς τεμάχια ὅπως ὁ κρεοπώλης.

κατα-κρήδεν (κατὰ+κρήα), ἐπίρ. (ὀρθότ. κερωρισμένος· κατὰ κρηθην)· κατὰ κεφαλῆς, ἀπό τῆς κεφαλῆς κάτω, ὄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, καθ' ὄλοκληρίαν, πανταχόθεν.

κατα-κρήννυμαι, ἢ -άομαι = κατακρέμαμαι.

κατα-κρημνίζω, μέλ. -ίω, ἄτ. -ἴω (κατὰ+κρημνός)· κρημνίζω κάτω, ρίπτω κάτω εἰς τὸν κρημόν, ρίπτω «κατακέφαλα».

κατὰ-κρημνος, ον· ἀπόκρημνος, τραχύς, ἀπότομος.

κατὰ-κρίμα, -ατος, τό· κατάκρισις ἢ καταδίκη, καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Ἐκ τοῦ

κατα-κρίνω, μέλ. -ἴω· ἄορ. ἀ' κατέκρινα· κρίνω κατὰ τινός, ἐκδίδω κρίσιν (ἀπόφασιν) ἐναντίον τινός ἢ καταδικάζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατὰ-κρίσις, -εως, ἡ (κατακρίνω)· τὸ καταδικάζειν, καταδίκη.

κατα-κρύπτω, μέλ. -ψω· κρύπτω ἐντελῶς, κατακλύπτω, ἀποκρύπτω, τηρῶ τι κεκρυμμένον ἢ μτχ. κακ-κρύπτω, ἔπ. ἀντὶ κατακρύπτων.— ἢ ἀμτε. χρησιμοποιοῦ μέσα ἀποκρύψεως, μεταμφιέζομαι, κρύπτομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-κρύψη, ἡ (κατακρύπτω)· κατάκρυψις, ἀπόκρυψις ἢ μτφρ. ὑπεκφυγή.

κατα-κρῶζω, μέλ. -κρῶξω· κρῶζω δυνατὰ ὡς οἱ κόρακες ἢ καταβάλλω τινά διὰ τῶν κρωγμῶν μου.

κατα-κτάμεν, κλι -άμεναι, ἔπ. ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ κατακτείνω.

κατα-κτάομαι, μέλ. -κτεῖσομαι· ἄορ. ἀ' -εκτεῖσομαι, ἀποθ.· ἀποκτῶ τι δι' ἑμαυτὸν ἐντελῶς, κατακτῶ τι, λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν πλήρη κατοχήν μου ἢ ἐν τῇ πρκ. κατακτεῖσθαι=κατέχω.

κατα-κτάς, μτχ. ἔπ. ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ κατακτείνω.— Παθ. κατακτάμενος.

κατα-κτείνω, μέλ. -κτενῶ· ἰων. -κτάνω, ἔπ. -κτάνω· ἄορ. ἀ' κατέκταν· ἄορ. β' κατέκτανον, ποιητ. κατέκταν, -ας, -α, ἔπ. Προστ. κἀκτανε, ἀπρφ. κατακτάμεν, -άμεναι, μτχ. κατακτάς, πρκ κατέκτονα.— Παθητ., ἄορ. ἀ' κατεκτάθη· ἔπικ. ἄορ. β' κατεκτάμην, μτχ. κατακτάμενος· φονεύω, «σκοτώνω», δαυατώνω.

κατα-κύβευω, μέλ. -σω (κατὰ + κύβος)· χάνω παίζων κύβους, σπαταλῶ (τὴν περιουσίαν μου π.χ.) παίζων τοὺς κύβους (τὸ γνωστὸν παιγνίδιον τῆς κυβέλας).

κατα-κυλίβω, μέλ. -ίω.— Παθ., ἄορ. ἀ' -εκυλίβην· πρκ. -κεκυλίσομαι· κυλίω πρὸς τὰ κάτω.— Παθητ., κυλλομαι πρὸς τὰ κάτω, «κατρακυλῶ», κρημνίζομαι.

κατα-κύπτω, μέλ. -ψω· ἄορ. ἀ' κατέκνυφα· κύπτω ἐντελῶς πρὸς τὰ ἐμπρός, «οκύπτω» ἢ «οκύπτω καὶ κυπτόζω» μέσα εἰς τι.

κατα-κυριεύω, μέλ. -σω· ἄσκω κυριότητα ἐπὶ τινός.

κατα-κυρώω, (κατὰ + κύρος)· ἐπικυρῶ, δίδω κύρος εἰς τι, ἐπιβεβαιῶ ἢ μτχ. παθ. ἄορ. ἀ' κατακυρωθεῖς = κατακρηθεῖς = καταδικασθεῖς εἰς τι.

κατα-κωλύω, μέλ. -ύω· κωλύω ὅπου τοῦ ἄνθρωπου ἢ τῆς τις τι ἢ κρατῶ ὅπως, συγκρατῶ, ἀναχαιτίζω.

κατα-κωμάζω, μέλ. -άσω· εἰσορμῶ ἐν παραφορῇ ὡς οἱ ἐν κραιπάλῃ μέδης διατελοῦντες κωμοσται ἢ ἐφορμῶ κατὰ ὄμαδος μεθυομένων.

κατακωχή, ἔσφαλμ. τύπος ἀντὶ τοῦ κατα-οκωγή.

κατα-λαβεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ καταλαμβάνω.

κατ-ἐλαζονεύομαι (κατὰ+ἐλαζών), ἀποθ.· καυχῶμαι, κομπορημονοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι, δὴ ἀ τι.

κατα-λάλέω, μέλ. -ήσω· λαλῶ λίαν, φλυαρῶ μεγαλοφώνως, διαλοῦμαι.— ἢ λαλῶ ἐναντίον τινός, ουκοφαντῶ, κατηγοροῦμαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-λάλις, ἡ (καταλαλέω)· κακὴ φήμη, ουκοφαντία, κατηγορία

κατὰ-λάλος, ον (καταλαλέω)· ὁ ὀμιλῶν ἐναντίον τινός, ουκοφαντικός, φιλοκατήγορος.

κατα-λαμβάνω, μέλ. -λήψομαι, ἰων. -λάμψομαι· ἄορ. β' κατέλαβον· πρκ. κατέλιψα, ἰων. καταλέβηκα.— Παθητ., ἄορ. ἀ' κατέληρθην· ἰων. κατελάμψην· θάλλω χεῖρα εἰς τι, πιάνω δυνατὰ, «ἀδράχνω», λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, κυριεύω.

— Μέσον, καταλαμβάνω δι' ἑμαυτὸν ἢ προκαταλαμβάνω.— ἢ κρατῶ τι ἐν περιορισμῷ, ἐν ὑποταγῇ, συγκρατῶ ἢ ἐντεῦθεν, θέτω τέρμα εἰς τι, σταματῶ τι, ἀναχαιτίζω ἢ τακτοποιῶ. 2) δεομένου δι' ὄρκου.— ἢ πιάνω, σουλλαμβάνω, προφθάνω, καταφθάνω ἢ ἐντεῦθεν, ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω, εὐρίσκω. 2) ἀπρσο., ἐπὶ γεγονότων, μου συμβαίνει τι, γίνεται (συμβαίνει) τι εἰς τινά ἢ καταλαμβάνει = συμβαίνει ἢ τὰ καταλαβόντα = τὰ συμβάντα, ὅ, τι ἔχει συμβῆ, τὰ περιστατικά, αὶ συνδῆκα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-λαμπτέος, ἀ, ον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ καταλαμβάνω, ἀντὶ τοῦ καταληπτέος = πρέπει νά καταληφθῆ (νά κυριευθῆ) ἢ νά σταματηθῆ.

κατα-λάμπω, μέλ. -λάμψω· λάμπω ἐπὶ τινός ἢ ὑπεράνω τινός ἢ λάμπω.

κατ-αλέγω, μέλ. -ήσω· ὑποφέρω πολύ, αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν πόνον.

κατα-λέγω, μέλ. -λέξω· παθ. ἄορ. ἀ' κατελέχθην, ἄορ. β' κατελέγη· θάλλω τι εἰς τὴν κλίνην (νά «πλογαῖοθῆ»), κατακλίνω.— Μέσον, μετὰ ἄορ. ἀ' κατελεξάμην· κατάκειμαι, κοιμῶμαι ἢ ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ ἀπαντᾷ ὁ τύπος κατέλετο, γ' ἐν. τοῦ ἐπ. παθ. ἄορ. β' κατελέγμην, ἔπ. ἀπρφ. καταλέχθαι, ἔπ. μτχ. καταλέγμενος.— ἢ ἐκλέγω, «διαλέγω» μεταξὺ πολλῶν, ἐκλέγω ὡς στρατιώτας, τοὺς ἐπιλέγω, στρατολογῶ, ἐγγράφω εἰς καταλόγους, καταλέγω, ἐπιστρατεύω.— ἢ διηγούμαι, περιγράφω ἢ συγκαταλέγω, ἀριθμῶ, κατ-

αριθμῶ, ουνυπολογίζω, ἀναμετρῶ || κάρνω ἀναδρομήν εἰς τὸ παρελθόν (ἐπὶ γενεαλογίας π.χ.) ἀναφέρω ἐν λεπτομερείᾳ τὸ παρελθόν.

κατα-λείβω, μέλ. -ψω· χύνω κάτω, ἀφίνω τι νά χυθῆ σταγονηδόν || χύνω δάκρυα.— **Μέσ.** χύνομαι, στάζω, σταλάζω.

κατά-λειμμα, τὸ (καταλείπω)· ὑπόλειμμα, ὑπόλοιπον.

κατ-άλειπτος, ον (κατ-αλείπω)· ὁ τελείως ἀλημιμένος («ἀλειμμένος»).

κατα-λείπω, μέλ. -ψω· ἐπ. τύπος ἑναστ. **καλλείπω**, μέλ. **καλλείψω**· ἄορ. β' **καλλίπον**· ἀφίνω τι ὀπίσω, ἀφίνω τι ὡς κληρονομίαν, κληροδοτῶ.— || ἐγκαταλείπω, παραιτῶ, ἀφίνω τι εἰς τὴν τύχην του || παραδίδομαι εἰς τινα.— || ἀνέχομαι, ἐπιτρέπω.

κατα-λειτουργέω, μέλ. -ήσω· δαπανῶ ὄλην τὴν περιουσίαν μου μὲ τὸ νά ἀναλαμβάνω **λειτουργίας** (τ.ε. δημοσίας ὑπηρεσίας).

κατ-άλειψω, μέλ. -ψω· ἀλείφω ὄλως διόλου, σκεπάζω τελείως δι' ὀλοιοφῆς.

κατα-λεξῶ, ὄωρ. ἀντι **καταλέξω**, μέλ. τοῦ **καταλέγω**.

κατα-λεπτο-λογέω, μέλ. -ήσω· φθείρω («λυώνω») μὲ τὰς λεπτολογίας (τὰς λεπτομερείας).

κατα-λεύω, μέλ. -σω (κατὰ + λύνω)· λιθοβολῶ μέχρι θανάτου, φονεύω διὰ λιθοβολισμοῦ.

κατα-λέχθαι, ἐπ. ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **καταλέγω**.

κατ-άλέω, μέλ. -έσω· ἀλέθω ἐντελῶς, κατατρίβω.

κατα-λήγω, μέλ. -ξω· παύω, σταματῶ, τελειώνω.

κατα-λήθομαι, ἀποθ.· ληρομῶ ἐντελῶς.

κατα-ληπτικός, ἡ, ὄν (καταλαμβάνω)· ἄ δυνάμενος νά καταλάβῃ (κυριεύσῃ) τι ἢ νά τὸ σταματήσῃ.

κατα-ληπτός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ **καταλαμβάνω**· ὁ καταληφθεὶς, ὅς δύνата νά καταληφθῆ, δύνата νά ἐπιτευχθῆ, νά κατορθωθῆ, κατορθωτός, ἐπιτυχτός.— || ἐνεργ. ὁ καταλαμβάνων, «ἀδράχων».

κατά-ληψις, -εως, ἡ (καταλαμβάνω)· τὸ καταλαμβάνειν, ὄλωσις, κατὰκτησις.— || ἐπίθεσις, προσβολή, ἐφοδος.

κατα-λίθάζω, μέλ. -άσω (κατὰ + λίθος)· λιθοβολῶ, καταλιθοβολῶ.

κατα-λιπέρέω, μέλ. -ήσω· παρακαλῶ θερμῶς, καδικετεύω.

κατ-αλλάγῃ, ἡ· ἀνταλλαγῆ, τὸ ἐξ ἀνταλλαγῆς κέρδος.— || μεταλλαγῆ ἀπὸ ἔχθρας εἰς φιλίαν, συνδιαλλαγῆ, συμπιλιώσις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. Ἐκ τοῦ

κατ-αλλάσσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -άξω· ἄορ. α' **κατ-ήλλαξα**· ἀλλάσσω. — **Μέσον**, ἀνταλλάσσω, δίδω ἐπ' ἀνταλλαγῆ.— || μεταβάλλω τινά ἀπὸ ἔχθρου εἰς φίλον, συνδιαλλάσσω, συμπιλιώνω. — Παθητ.· μετὰ ἄορ. α' **κατηλλάχθην**, ἄορ. β' **κατηλλάχην**· συμπιλιώνομαι, γίνομαι φίλος.

κατ-άλοάω, μέλ. -ήσω· ὄλωνίζω, συντρίβω εἰς τεμάχια, κατατρίβω (ὄπως εἰς τὸ ἄλώνι συμβαίνει) || καταστρέφω.

κατα-λογίζομαι, μέλ. -ίσομαι, ἀττ. -ῶμαι, ἀποθ.· λογαριάζω, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω, σκέπτομαι || ἀποδίδομαι εἰς τινα.— || λογαριάζω, ὑπολογίζω, μεταξῶ, ἐναριθμῶ (λατ. *enumerare*).

κατά-λογος, ὁ (καταλέγω)· ἀναγραφή, καταγραφή, «λίστα», «κατάλογος» προσώπων ὑποκειμένων εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν || **οἱ ἐκ καταλόγου** = οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν κατάλογον τῶν στρατευομένων.

κατά-λοιπος, ον· ὁ ἀπομείνας τελευταίος, ὑπόλοιπος.

κατ-άλοκίζω, μέλ. -ίσω· κόπτω εἰς αὐλακας, καταυλακίζω || μετρ. κατατραυματίζω τινά, τὸν γεμίζω ἀμυχὰς («αὐλακίτας»).

κατα-λούω, μέλ. -σω· λούω πλήρως (ἐντελῶς).— **μέσον**, **καταλούομαι τὸν βίον** = δαπανῶ τὴν ζωὴν μου («περνῶ» τὴν ζωὴν μου), ἢ σπαταλῶ «τὸ βίος μου» «σὰ μὲναια».

κατα-λοφάδεια, ἐπίρ. = κατὰ τὸν λόφον = ἐπὶ τοῦ λόφου, ἐπὶ τοῦ αὐχένου, ἐπὶ τοῦ τραχήλου.

κατα-λοχίζω, μέσ. -σω· κατανέμω (τὸν στρατὸν) εἰς λόχους. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-λεσχισμός, ὁ (καταλοχίζω)· ἡ κατανομή εἰς λόχους.

κατα-λόω, ἀττ. ἐν. ἀντι **καταλόου**.

κατά-λύμα (καταλύω)· πανδοχετόν, «κατάλυμα», κατοικία.

κατα-λύμαινομαι, ἀποθ.· ἀφανίζω ἐντελῶς, καταστρέφω.

κατα-λύσιμος, ον (καταλύω)· ὄν πρέπει ἢ δύνата τις νά διαλύσῃ ἢ καταστρέψῃ ἢ ἀφανίσῃ.

κατά-λύσις, -εως, ἡ (καταλύω)· διάλυσις, κατάργησις, ἀνατροπὴ || ἐπὶ στρατοῦ, διάλυσις στρατοῦ, ἀποστράτευσις || **κατάλυσις τοῦ πολέμου** = τὸ τέλος, ὁ τερματισμὸς, τὸ πολέμου || γενικῶς, πέρασ, τέλος.— || τόπος ἀναπαύσεως, ἀνάπασις, κατοικία || ὡς = **κατάλυμα** = τόπος ἀναπαύσεως, πανδοχετόν.

κατα-λύτης, -οῦ (καὶ **καταλύτης**), ὁ· ὁ καταλύων (διαμένων) ἐν τινι τόπῳ. Ἐκ τοῦ

κατα-λύω, μέλ. -λύσω· ἄορ. α' **κατέλυσα**· λύω ἐντελῶς, διαλύω, καταβάλλω, καταρρίπτω, προκαλῶ τὸ τέλος τινός, καταστρέφω, διαγράφω || ἀνατρέπω, καθαιρῶ (ἐπὶ ἀρχῆς, ἐξουσίας, πολιτεύματος) || καταργῶ, ἀπολύω τινά ἀπὸ κατεχόμενου ἀξιώματι || ἀπολύω, ἀποπέμπω, ἀποστρέφω.— 2) φέρω εἰς πέρας, ἀποπεράτων, τελειώνω, τερματίζω || **καταλύω πόλεμον** = τερματίζω τὸν πόλεμον.— **Μέσον**, ἐρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τινος, συνδηκολογῶ.— || λύω ἀπὸ τὸν ζυγόν, «ξεζεύγω» || ἐντεθῆν ἀπολ., μένω, διαμένω, κατοικῶ, ἀναπαύομαι.

κατα-λυφάω, μέλ. -ήσω· ἀναπαύομαι, ἀνακουφίζομαι, ὄπο τι.

κατα-μάγεύω, μέλ. -σω (κατὰ + μάγος)· ὡς καὶ νῦν.

κατα-μάλακίζω, μέλ. -ίσω ἀττ. -ῶ· κάμνω μαλακόν (ἐκτεθηλυμμένον).— Παθητ. εἶμαι ἢ γίνομαι τοιοῦτος.

κατα-μάλασσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -ξω· κάμνω τι ἐντελῶς μαλακόν, καταμαλακώνω τι, καταπραύνω, κατευνάω.

κατα-μανθάνω, μέλ. -μᾶθήσομαι· ἄορ. β' **-ἐμᾶθον**· πρκ. **-μεμάθηκα**· παρατηρῶ καλῶς || ἐξετάζω, σκέπτομαι, μελετῶ, καλῶς || κατανῶ πλήρως.

κατα-μαργάω, ἰων. -έω· μέλ. -ήσω· εἶμαι ὄλως διόλου ἐκτός ἑμαυτοῦ, εἶμαι ἐντελῶς παρᾶφρων.

κατα-μόρπτω, μέλ. -μέρπω· προφθάνω τινά τρέχων καὶ τὸν «ἀδράχων», συλλαμβάνω.

κατα-μαρτυρέω, μέλ. -ήσω· καταθέτω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός.— Παθητ., κατατίθεται μαρτυρία (μαρτυρική κατὰθεσις) ἐναντίον μου.

κατα-μάσσομαι, μέσον· ὀποιοποιεῖω.

κατ-αμάω, μέλ. -ήσω (κατὰ + ἀμάω)· συσσωρεύω, συναθροίζω, συλλέγω.

κατ-αμβλύω (κατὰ + ἀμβλύω)· κάμνω τι ὄλως διόλου ἀμβλῶ (τ.ε. ἀσημακρύνω, ἀφαιρῶ, τὴν κόψιν του) ἢ καθιστῶ τὴ ἀσθενές.

κατα-μεθύσκω, μέλ. -μεθύσω· κάμνω τινά νά μεθύσῃ, τὸν μεθῶ μὲ ἀνόθευτο κρασί.

κατα-μεΐναι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ **καταμένω**.

κατ-ἀμελέω, μέλ. -ήσω· παραμελῶ τι(να) ἐντελῶς, δὲν δίδω καμμίαν προσοχὴν διὰ τι(να) || ἀπολ. δὲν προσέχω, εἶμαι ἀδιὰφορος.— Παθητ. παραμελοῦμαι, καταφρονοῦμαι.

κατα-μελιτόω, μέλ. -ώσω (κατὰ + μέλι)· χύνω μέλι ἐπάνω εἰς τι, ἀλείφω μὲ μέλι, γλυκαίνω, μετρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς ἀηθόσος.

κατά-μεμπτος, ον· ἐπίμεμπτος, κατηγορούμενος ἐκ μέρους ὄλων, ἀπεχθής εἰς ὄλους || οὐδ. πληθ. **κατάμεμπα** (ὡς ἐπίρ.) = κατὰ τρόπον ὡστε νά δίδῃ ἀφορμὴν πρὸς μομφὰς καὶ κακολογίας. Ἐκ τοῦ

κατα-μέμφομαι, μέλ. **-μέμφομαι**· μέσ. ἄορ. α' **-εμεμνήμην**, παθητ. **-εμμέμθη**, ἀποθετ. κατηγορῶ, φέγω, εὐρίσκω λάθος εἰς τι(να), δὲν εἶμαι εὐχαριστήμενος μὲ τι(να). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατά-μεμφις, -εως, ἡ (καταμέμφομαι)· ψόγος, κατηγορία, μομφή.

κατα-μένω, μέλ. -μενῶ· μένω ὀπίσω || διαρκῶς μένω ἐν τινι τόπῳ, παραμένω συνεχῶς ἐν τινι καταστάσει.

κατα-μερίζω, μελ. -ίω, άττ. -ίω· κόπτω εις μέρη, κόπτω εις τεμάχια || διανέμω, κατανέμω.

κατα-μετρέω, μελ. -ήσω· μετρώ τήν έντελώς, άκριβώς || χ· ηοιμέω ως μέτρον || = *αναμετρέω*.

κατα-μηνάω, μελ. -ώσω (κατά+μήλη)· έμβάλλω τήν μήλην διά νά έξετάσω τήν πληγήν || μτφρ. *κημόν καταμηνάω* = μεταχειρίζομαι τήν δικαστικήν κάλην ως μήλην ή καθετήρα μέσα εις τόν λαιμόν τινος, και ούτω τόν κάμνω νά «ξεράσθ» τά κλαπέντα (τ. έ. νά τά άποδώσθ).

κατα-μηνύω, μελ. -ύσω· δίδω πληροφορία ένάντιον τινός. 2) ύποδεικνύω τι, καθιστώ τι γνωστόν.

κατα-μήσατο, γ' έν. έπ. μέσ. άορ. α' του *κατα-μάω* (δ βλ.).

κατα-μιάίνω, μελ. -άνω· μιάίνω έντελώς, καταμολύνω, καταρροπαίνω.—Παθητ.· φορώ βύραρα ένδύματα εις ένδειξιν πένθους (λατ. *squalere*).

κατα-μίννυμι, ή -ύω (δρβότ. *κατα-μείν-*)· μελ.

-μ(ε)ίξω· άορ. α' *κατέμειξα*, έπ. μτχ. *καμμείξας*· άναμειγνών έντελώς, άνακατώνω.

κατα-μίσγω = *καταμίννυμι*.

κατα-μισθο-φορέω, μελ. -ήσω· καταδοπανώ εις μισθοφοράς, δηλ. εις πληρωμάς μισθών (δημοσίων λειτουργών).

κατά-μομφος, ον (καταμέμφομαι)· κατάμεμπτος, άξιος μομφής, έλαττωματικός.

κατα-μόνθας (κατά+μόνος), έπέρ. μόνος, χωριστά, κεχωρισμένως (δρβότ. *κεχωρισμένως*: *κατά μόνας*).

κατα-μονο-μάχέω, μελ. -ήσω· καταβάλλω έν μονομαχία.

κατα-μπίσχω και **-αμπίσχω**· περικλείω, περιβάλλω, περιέχω || σκεπάζω.

κατα-μύξατο, γ' έν. έπ. μέσ. άορ. α' του *κατα-αμύσσω*.

κατά-μύσις, -εως, ή (καταμύω)· τό κλείσιμον τών οφθαλμών.

κατα-μύσσω, άττ. -ττω, μελ. -ξω· γεμίζω τι(νά) μέ άμμάς, καταξύνω, καταξεοχίζω, «γκρατζουνίζω», κατασπαράσσω.

κατα-μυττώτεύω, μελ. -σω (κατά+μυττωτόν)· κάμνω τι κιμάν (κρεότριμμα).

κατα-μύω, μελ. -ύσω· άορ. α' *κατέμυσα*, ποιητ. άπρφ. *καμμύσαι*· κλείω τούς οφθαλμούς || γνέφω || μισοκοιμώμαι, άποκοιμώμαι || ως. άποδνήσκω.

κατα-άναγκάζω, μελ. -άσω· έκθιάζω τι(νά) νά έπανέλθη εις τήν θέσιν του || τόν άναγκάζω διά τής βίας νά έλθη εις τήν θέσιν του.— || *κατανικώ* διά τής βίας, περιορίζω || *καταπιέζω*.

κατα-ανά-θεμα, -ατος, τό· κατάρα. Έξ αυτού τό *κατα-ανα-θεματίζω*, μελ. -ίω· καταρώμαι.

κατα-ναίω· κάμνω τινά νά κατοικήσθ, τόν έγκαθιστώ || έν χρήσει μόνον κατά τόν έπ. ένεργ. άορ. α' *κατένασσα*, μέσ. *κατενασσάμην*.— Παθητ., κατοικώ, άποικώ, άπαντά μόνον έν τφ άορ. α' *κατενάσθην*.

κατα-αν-άλισκω, μελ. -ανάλωσω· άορ. α' *κατηνάλωσα*· καταδοπανώ, κατασπατάλω (*είς τι*=διά τι).

— Παθητ., μετ' ένεργ. πρκ. *κατα-αν-ήλωκα*· έχω κατασπαταλήθ, έχω έξαντληθ.

κατα-ναρκάω· άπό νόρκωιν παραμελώ τι, ήφείρομαι μέ όκνηρίαν πρός τι.

κατα-νάσσω, μελ. -νάξω· πατώ τι κάτω στερεά, στοιβάζω, καταπατώ.

κατα-ναυ-μάχέω, μελ. -ήσω· νικώ τινα έν ναυμαχία, νικώ κατά θάλασσαν.

κατα-νέμω, μελ. -νεμώ· μοιράζω, διανέμω, άπονέμω, καταλέγω μεταξύν., κατατάσσω.— || μέσον και παθ. μοιράζομαι μετ' άλλων, λαμβάνω μέρος εις τι μετ' άλλων || έντεθεν, λαμβάνω τι εις τήν κατοχήν μου. 2) τρέφω ή θόσκω, ή διατρέχω χώραν, έπ: *θροσκημάτων* (λατ. *depasci*).

κατά-νευσις, -εως, ή· ή διά του νεύματος συγκατάθεσις, άποδοχή, συναίνεσις. Έκ τού

κατα-νεύω, μελ. -νεύομαι· μτχ. έπικ. άορ. α' *κατενεύσας*· κινώ τήν κεφαλήν πρός τά κάτω εις ένδειξιν συγκατανεύσεως ή έπιβεβαίωσης || άντίθ. τφ *άπονεύω* || *ύπέσχετο και κατένευσε* = έδώκεν ύπό-

σχεσιν και έπιβεβαίωσεν (έπεκύρωσε) τήν ύπόσχεσίν του διά κλίσεως τής κεφαλής πρός τά κάτω || *καθόλου*, κάμνω νεύμα διά κλίσεως τής κεφαλής.

κατα-νεφώω, μελ. -ώσω· καλύπτω μέ νέφη.

κατα-νέω, (Α) ίων. -νήω, μελ. -νήσω· έπισωρεύω, συσσωρεύω.

κατα-νέω, (Β) κλώδω, νήδω.

κατα-νήσαι, άπρ. άορ. α' του *κατανώ*.

κατα-ανθράκίζω, μελ. -ίω, και *κατα-ανθράκίω*, μελ. -ώσομαι (κατά+ανθραξ)· κάμνω μεταβάλλω εις άνθρακα, κατακαίω, άπανθρακύνω.— Παθητ. κατακαίομαι, άπανθρακύνομαι, μεταβάλλομαι εις στάκτην.

κατα-νίψω, μελ. -νίψω· καλύπτω διά χιώνος, ρίπτω χιώνας επάνω εις τι έως κάτω || άπρσο. *κατα-νίψει* = χιονίζει, πίπτει χιών || *κατένιψε χιών τήν Θράκη*—(ό δεός) κατεκάλυψε διά χιώνος όλόκληρον τήν Θράκην, έχιόνισεν εις δλην τήν Θράκην.

κατα-νοέω, μελ. -ήσω· έννοώ καλώς, καταλαμβάνω, «κατανοώ», άπανθρακύνω, αντίλαμβάνομαι || *κατανοώ*, *μανθάνω*, γινώσκω || *σκέπτομαι*, *διανοούμαι*.

κατα-άνομαι, παθ. (κατά+άνω, άνύω)· φθείρομαι, άναλίσκομαι, σπαταλώμαι· ως *ένεργ.* *χρησιμεύει τά κατανύω*.

κατα-νοτίζω, μελ. -ίω, άττ. -ίω· ύγραίνω πολύ, καταμυσκεύω.

κατά-αντά, έπέρ. του *κατα-άντης*· πρός τά κάτω, καταφερικώς.

κατα-αντάω, μελ. -ήσω· κατέρχομαι εις τι, φθάνω κάτω πρός.

κατα-άντης, ες (κατά+άντα)· καταφερής, άπόπομος, άπόκρημνος· άντίθ. τφ *άνάντης*.

κατα-άντησιν, έπέρ. (κατά+άντάω)· δρβότ. *κεχωρισμένως κατα-άντησιν*· άντικρύ, έναντι, κατά πρόσωπον.

κατα-αντικρύ (κατά+άντικρύ)· κατ' εύδειαν άπέναντί τινος, κατ' εύδειαν άντιδέτως πρός τι(να).

2) άπολ. όλοσχερώς, καθ' όλοκληρίαν, φανερά. [*τό ε τής παραλληλοϋσής μακρόν παρ' Όμ., βραχύ παρ' άττ.*].

κατα-αντίον, έπέρ.· κατέναντι, ακριβώς άπέναντι.

κατα-αντι-πέρας, έπέρ.· = *καταάντικρύ* (δ βλ.).

κατα-αντλέω, μελ. -ήσω· χύνω άφρονον ύδωρ άνωθεν επί τινος.

κατά-νυξις, -εως, ή· νάρκη, άπονάρκωσις, «άποκάρωμα». Έκ του

κατα-νύσσω, άττ. -ττω, μελ. -ξω· κεντώ παρά πολύ:—Παθητ. *κεντούμαι* (έγγίζομαι) *κατάκαρδα*.— || έν τφ παθ. ως. διατελώ έν καταστάσει νάρκης, άπονάρκώνομαι, «μέ παίρνει ό ύπνος», «θυδίζομαι, έχω θύδισμα».

κατα-άνύω, άττ. -ύτω· μελ. -ύσω· άορ. α' *κατηνύσα*· φέρω εις μέρος, τερματίζω τό ταξίδιον μου || φθάνω εις τι μέρος || μετ' γεν., *φίλιξ προξένου κατανύσαν*=έφθασαν εις τήν οικίαν εύγενούς φιλοξενούσης οικοδοσποίνης. 2) έκτελώ, έκπληρώ, διαπράττω, κατορθώνω.

κατα-νωτίζομαι, μελ. -νωτίσομαι, άποθ. (κατά+νωτίζω)· φέρω τι επί τών νύτων μου (επί τής ράχews μου) || στρέφω τά νύτα μου πρός τι(να).

κατα-ξάινω, μελ. -ξάινω· άορ. α' *κατέξην*.—Παθ., άορ. α' *κατεξάνθην*· πρκ. *κατέξαμαι*· ξάινω καλώς ή κτενίζω καλώς (έντελώς) || οχιζω εις λωρίδας, σπαράσσω εις κομμάτια, κατασπαράσσω, κατακομματίζω, κατατριβώ || περιορίζω εις τό μηδέν.

κατα-αξέμεν, έπ. άντι *κατάξειν*, άπρ. μελ. του *κατάγω*.

κατα-ξενώω, μελ. -ώσω (κατά+ξένος)· ύποδέχομαι τινα ως ξένον, φιλοξενώ, περιποιούμαι.

κατα-άξιος, ον· έντελώς άξιός τινος. Έπέρ. -ίως. Έξ αυτού τό

κατα-αξιόω, μελ. -ώσω (κατάξιος)· θεωρώ άξιόν τινος, άξιον τιμής, έκτιμώ, τιμώ.— || = *κελεύω*, *λέγω*· προσκαλώ τινά να... || *πολλά χείρεις συμφοραξ καταξιώ* = όποχαιρετίζω (λέγω έννα μεγάλο *έχετε γειά*) εις τά δεινοπαθήματα. 2) λαμβάνω άπόφασιν επί τινος πράγματος.

κατα-ξύω, μελ. -θωω· Παθητ., πρκ. *έξυσμαι*· κα-

ταξύνω, ξύνω πολύ, έντελώς || γεμιζω τι με άμυ-
χός, «χαραγματιές».

κατ-φόρος, άντι *κατ-ήορος* (βλ. λ.).

κατα-παίζω, μέλ. *-παίζομαι*: άστέλλομαι, περι-
γελώ.

κατα-πακτός, ή, όν (*καταπήγνυμι*): *καταπακτη*
θύρα=κλειούσα προς τά κάτω («κλαοβανή»).

κατα-πάλλω, μέλ. *-σω*: καταρρίπτω έν τή πάλη,
παλαιών καταβάλλω.

κατα-πάλλω: πάλλω, σείω, τινάσσω κάτω.—Παθητ.,
γ' έν. έπ. άορ. β' *κατέπαλτο*=έπήδησε κάτω.

κατα-πάσσω, άττ. *-ττω* (*πάσσω*): άορ. α' *κατέ-
πασα** «καταπασπαλιζώ», «πασπαλιζώ» τι επί τινος.
Έξ αυτού τό

κατά-παστος, ον (*καταπάσσω*): «καταρραντιομέ-
νος», καταπασπαλιόμενος, σκεπασμένος || κεντη-
μένος, πεποικιλμένος.

κατα-πάτέω, μέλ. *-ήσω*: πατώ τι υπό τούς πό-
δας μου, «ταολαπατώ» || μτφρ., καταπατώ, παραβαίνω.

κατά-παυμα, *-ατος*, τό (*καταπαύω*): σταμάτημα,
μέσον του σταματήματος, έμπόδιον.

κατά-παυσις, *-εως*, ή (*καταπαύω*): τό θέτειν
τέρμα, καταπαύειν, έντελής παύσις, σταμάτημα ||
καταργησις, κατάλυσις, καθάρσεις.— || (έκ του παθητ.
καταπαύομαι): παύσις, άνάπαυσις, γαλήνη, ήρεμία.
Έκ τού

κατε-παύω, ποιητ. **καπ-παύω**: μέλ. *-σω*: κάμνω
τινά νά παύση, τόν θάλλω νά άναπαυθώ, νά ήσυ-
χάσθω || τόν καταπαύω, τόν κατευνάζω. 2) κά-
μνω τινά νά σταματήσει από τι, τόν έμποδίζω, τόν
άναχαίτιζω || τόν σταματώ, τόν έμποδίζω, τόν κρα-
τώ έν άπραξη || κατάθιβάζω τινά από τινος άξιό-
ματος, τόν άπολύω, τόν καταργώ, τόν καθαιρώ.—
|| Μέσον και παθητ., παύομαι, παύω, σταματώ, άνα-
παύομαι.

κατ-απειλώ, μέλ. *-ήσω*: άπειλώ τινά ζωηρώς,
μεγαλοφώνως || *καταπειλώ έπι*=μεταχειρίζομαι ά-
πειλητικούς λόγους.

κατα-πειράτληρα, ίων. — *πειρητηρή*, ή (*κατά+*
πειράω): ή προσεδεμένη εις τό άκρον σχοινίου
μουλθδθην βολίς, δι' ής καταμετρείται ό θυβός τής
θαλάσσης.

κατα-πελάζω, μέλ. *-άσσομαι*: κάμνω έπιδρομός
κατά τινος χώρος διά πελαστών (μέ έλαφρώς ώ-
πλισμένους στρατιώτας) βλ. *πελασται*.

κατα-πεμπτός, α, ον* ρημ. έπίθ. του *καταπέμ-
πω*: ός πρέπει νά σταλή κάτω (νά καταπεμφθώ),
όν πρέπει νά πέμψη τις κάτω.

κατα-πέμπω, μέλ. *-ψω*: πέμπω κάτω (θηλ. προς
τά παράλια).

κατα-πενθέω, μέλ. *-ήσω*: πενθώ βαρέως, είμαι
θυδιζόμενος εις θαρú πένθος διά τινά.

κατα-πέπηγα, άμιβ. πρκ. του *καταπήγνυμι*.

κατα-πεπηγία, θηλ. μτχ. έπ. πρκ. του *κατα-
πήσσω*.

κατ-άπερ, ίων. άντι *καθ-άπερ*.

κατα-πέρδω, κατά τό πλείστον έν τφ μέσ. *-πέρδο-
μαι*: άορ. β' *κατέπαρδον** πρκ. *καταπέπορδα** κλάνω
ένώπιόν τινος («τόν κλάνω»).

κατα-πέσσω, άττ. *-ττω** μέλ. *-ψω*: θρόζω έντε-
λώς ή χωνεύω || μτφρ. χωνεύω, δέν άφίνω τι νά
έξεγερθώ, καταπαύνω.

κατα-πεσών, μτχ. άορ. β' του *καταπίπτω*.

κατα-πετάννυμι ή *-νύω*, μέλ. *-πετάσω*: άνοίγω,
έξαπλώνω, τι ύπεράνω τινός.— || έκτείνω ή καλύ-
πτω τι μέ τι. Έξ αυτού τό

κατα-πέτασμα, *-ατος*, τό, ότι καταπετάννυται,
σκέπασμα, κάλυμμα, παραπέτασμα.

κατα-πέτομαι, μέλ. *-πήσσομαι*: άορ. β' *κατεπιτά-
μην*, μτχ. *καταπιτάμενος** πετώ (προς τό) κάτω.

κατα-πετρώω, μέλ. *-ώσω* (*κατά + πέτρα*): φω-
νεύω μέ λιθοβολισμούς.

κατα-πέττω, άττ. άντι *καταπέσσω*.

κατα-πεφώνω, μτχ. του άορ. β' *κατέπεφνον* (βλ. λ.).

κατα-πέψη, γ' έν. όποτ. άορ. α' του *καταπέσσω*.

κατα-πήγγυμι και *-ύω** μέλ. *-πήξω** άορ. α' *κατέ-
έπηξα** έμπίγω σταθερώς εις τό έδαφος, προση-

λώνω (καρφώνω) στερεά.— Παθητ.: μετά άμιβ.
ένεργ. πρκ. *κατα-πέπηγα*, γ' έν. έπ. άορ. β' *κατέπη-
κτο*: είμαι στερεά έμπεπηγμένος εις τι.

κατα-πηδών, μέλ. *-ήσομαι*: πηδών κάτω από τι.

κατα-πίμπλημι, μέλ. *-πλήσω** γεμιζω τι έντελώς.

κατα-πίμψημι, μέλ. *-πρήσω** καίω έντελώς, κα-
τακαίω.

κατα-πίνω, μέλ. *-πίομαι** άορ. β' *κατέπιον*, έπ.
*κάππιον** πίνω διά μιάς, «καταιβάζω», άπορροφώ.

2) μτφρ. ροφώ διανοητικώς, έμποτιζομαι μέ τās Ι-
δέας τινός. 3) καταδροχθίζω, καταναλλοκω, άφα-
νίζω.

κατα-πιπράσκω* πωλώ όλοοχερώς.

κατα-πίπτω, μέλ. *-πεσούμαι** άορ. β' *κατέπεσον*,
πρκ. *-πέπτωκα** πίπτω κάτω || μτφρ. πίπτω, καταπί-
πτω ψυχικώς, κατακαθίζω.

κατα-πισσώω, άττ. *-ττώω** μέλ. *-ώσω** κατακα-
λύπτω μέ πίσσαν, πισσώνω.

κατά-πλασμα, *-ατος*, τό, ότι άπλώνεται ή άλεί-
φεται επί τινός, τό έμπλαστρον. Έκ τού

κατα-πλάσσω, άττ. *-ττω** μέλ. *-πλάσω** άορ. α'
*κατέπλασα** έπαλείφω, έπιχρίω, καλύπτω μέ τι.—
μέσον, *καταπλάσσομαι τήν κεφαλήν*= έπιχρίω τήν
κεφαλήν μου. Έξ αυτού τό

κατα-πλαστός, ή, όν* ό κεκαλυμμένος μέ κα-
τάπλασμα. 2) τό κατάπλασμα.— || μτφρ., πλα-
στός, προσποιητός, έψιμυθιωμένος.

κατα-πλαστός, *-ύτος*, ή, ίων. άντι *κατάπλασμα*.

κατα-πλέκω, μέλ. *-έω*: έντελώς πλέκω, περπι-
λισσώ || μτφρ., έμπλέκω, περιπλέκω, έμπερδεύω,
τυλίγω». 2) φέρω εις πέρας τό πλέξιμον, φέρω
εις πέρας, τελειώνω.

κατά-πλεος, *-ον* (και *-α*, *-ον*): άττ. *-πλευς*,
*-ων** γεν. *-ω* (*κατά + πλέος*): έντελώς πλήρης έκ
τινος πράγματος || λερύμενος από τι.

κατα-πλέω, μέλ. *-πλεύσομαι** άορ. α' *κατέπλευ-
σα** ίων. έν. *-πλώω** πλέω προς τά κάτω, έκ του
άνοικτου πελάγους προς τά παράλια, πλέω προς
τήν ζηράν, καταπλέω εις τόν λιμένα, προσορμίζο-
μαι || πλέω προς τά κάτω του ποταμού, κατά τό
ρεθμα αυτού.— || πλέω όπισω, έπιστρέφω πλέων.

κατά-πλέως, ον, γεν. *-ω*, άττ. άντι *κατάπλεος*.

κατα-πλήξω, *-ήγος*, ό, ή (*καταπλήσσω*): ό κατα-
πεπληγμένος, τρομοκρατημένος έκ του φόβου.

κατά-πληξις, *-εως*, ή (*καταπλήσσω*): έκπληξις,
ίσχυρός δαυμασμός, δάμβος, «κατάπληξις» έκ του
φόβου. Έκ τού

κατα-πλήσσω, άττ. *-ττω** μέλ. *-ξω** άορ. α' *κατέ-
έπληξα*.— Παθ. άορ. β' *κατεπλήγην*, έπ. *κατεπλή-
γην** πρκ. *-πέπληγμα** καταρρίπτω κτυπών || μτφρ.

(κατά τό πλείστον) πλήττω τινά μέ φόβον, μέ δάμ-
βος ή μέ δαυμασμόν, έκδαμβώνω, καταθαμβώνω,
τινά, καταπλήσσω τινά, τόν καταπτώ, τόν κατα-
τράσσω.— Παθητ., είμαι πανικόβλητος, καταλαμ-
βάνομαι υπό δεινού φόβου, έκθαμβούμαι.

κατά-πλοος, συνηρ. *-πλους*, ό (*καταπλέω*): τό
πλέειν προς τά κάτω, ό έκ του άνοικτου πελάγους
πλους προς τά παράλια, ή προσορμιοις, κατάπλους
εις λιμένα.— || επανάπλους, έπιστροφή.

κατα-πλουτίζω, μέλ. *-ίωω*, άττ. *-ίω** καθιστώ
τι(να) πολύ πλούσιον, έμπλουτίζω.

κατα-πλύω* πλύων τι χύωνν έν' αυτού ύδωρ.
Έξ αυτού τό

κατά-πλύσις, *-εως*, ή (*καταπλύνω*): πλύσις διά
καταχεομένου ύδατος.

κατα-πλώω, ίων. άντι *καταπλέω*.

κατα-πνεύω, έπ. άντι *καταπνέω*.

κατα-πνέω, μέλ. *-πνεύσομαι** άορ. α' *κατέπνευ-
σα** πνέω όνωθεν επί τινος ευριοκομένου ύποκάτω.

2) έμπνέω, ένσταλάζω, έμποτιζώ. Έξ αυτού τό

κατα-πνοή, ή (*καταπνέω*): φύσημα.

κατα-πόδα και **κατα-πόδας**, έπίρρ. άντι του κω-
χρησιμένως έκφερομένου *κατά πόδα*, *κατά πόδας**
επί τά ίχνη, έξοπίσω, άμέσως κατοπί ν.

κατα-πολεμέω, μέλ. *-ήσω*: καταβάλλω πολεμών,
κατανικώ έν πολέμω, ύποτάσσω όλοοχερώς (λατ.
debellare).

κατα-πονέω, μέλ. -ήσω· καταβάλλω, κουράζω, τινά διὰ κόπου καὶ βασάνων || «καταπονῶ», ἐξαντλώ, τινα.

κατα-ποντίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῖω (κατὰ + πόντος)· ρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, πνίγω, καταβυθίζω, εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔξ αὐτοῦ τὸ **κατα-ποντιστής**, -οῦ, ὄ· ὁ καταποντίζων, ρίπτων εἰς τὴν θάλασσαν, πνίγων (ἐπὶ πειρατῶν).

κατα-ποντώ, μέλ. -ώσω = καταποντίζω (β βλ.).

κατα-πορνεύω, μέλ. -εύσω· κάμνω πόρνην, ὠδῶ εἰς πορνείαν, ἐκπορνεύω.

κατα-πράσσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -πράξω· κατορθώνω, ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ.— Μέσον, κατορθώνω τι, δι' ἑμαυτὸν, ἀποκτιπῶ δι' ἑμαυτὸν.

κατα-πρηνής, ἐς· πρηνής, πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένος, μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω («προύμυτα») || **χειρὶ καταπρηνηί** = μετὰ τὴν παλάμην ἐστραμμένον πρὸς τὰ κάτω Ἔξ αὐτοῦ τὸ

κατα-πρηνώ, μέλ. -ώσω (καταπρηνής)· ρίπτω τινά μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω («ὀρθοκέφαλα»).

κατα-πρίω, ἀόρ. α' κατέπρισα· καταπριονίζω, πριονίζω εἰς τεμάχια, κατακομματιάζω μετὰ τὸ πριόνι.

κατα-προ-δίδωμι, μέλ. -δώσω· καταπροδίδω, προδίδω ἐντελῶς, ἐγκαταλείπω τινά ὅλως διόλου εἰς τὴν τύχην του.

κατα-προΐσσομαι, μέλ. -προΐξομαι, ἀττ. -προΐξομαι· πράττω τὴν δωρεάν (*προΐνα*), τ.ἔ. ἔδωκε πονηρῶς, ἀτιμωρητῆ, (πάντοτε μετ' ἀρνήσεως καὶ ἐν κακῇ ἐννοίᾳ): 1) ἀπολ. οὐ καταπροΐξασθαι ἔφη = εἶπεν ὅτι (αὐτοί) δέν δά μείνουν ἀτιμωρητοί, δέν δά διαφύγοι τὴν τιμωρίαν || οὐ καταπροΐξει τοῦτο δρῶν = δέν δά διαφύγει τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν τοιαύτην σου πράξιν || οὐ λωβησάμενος ἐμὲ καταπροΐξεται = δέν δά μείνη ἀτιμωρητός ἀφ' οὗ με ἐκακοποίησεν (μετὰ ἡκρωτηρίασεν). 2) μετὰ γεν. προσ., ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπροΐξεται = δέν δά μείνη ἀτιμωρητός διὰ τὴν πρὸς με ἀδικίαν του.

κατά-πρωκτος, ον = καταπύγων (β βλ.).

κατα-πτάκων, -όντος, μτχ. ἀόρ. β' τοῦ καταπτεήσω.
κατά-πτερος, ον (κατὰ + πτερόν)· ὁ ἔχων πτέρυγας, πτερωτός.

κατα-πτήσομαι, μέλ. τοῦ καταπέτομαι.

κατα-πτήσω, μέλ. -πτήξω· ἐπ. ἀόρ. β' κατάπτην, γ' δυϊκ. καταπτήτην· ἄλλη μτχ. ποιητ. ἀόρ. β' καταπτάκων· πρκ. κατέπτηκα ἢ -χα, ἐπ. μτχ. καταπτεπήσας· «ζαρωμένων», κἀμνημαί ζαρωμένους (συμμαζευμένους, συνεσταλμένους) ἀπὸ τῶν φόβων μου.

κατ-άπτομαι, ἰων. ἀντὶ καθάπτομαι (β βλ.).

κατά-πτύστος, ον, καὶ -η, -ον (καταπτύω)· ἐφ' οὗ ἔχει πτύσις τις || ὄξιος ἐμπτυσμοῦ, βδελυρός, τιποτένιος.

κατα-πτύχης, ὅς (κατὰ + πτυχή)· ὁ ἔχων πολλὰς πτυχάς.

κατα-πτῶ, μέλ. -ύσω· ἀόρ. α' κατέπτυσσά· πτύω ἐπὶ τινος, πτύω κατὰ πρόσωπόν τινος, εἰς ἐνδειξίν βδελυγμοῦ καὶ καταφρονήσεως.

κατα-πτύσσω = καταπτήσω (β βλ.).

κατα-πύγος, ἢ· σαρκική ἐπίδυμία παρὰ φύσιν, παρὰ φύσιν ἀσελγεία. Ἔκ τοῦ

κατα-πύγων, -ονος, ὁ, ἢ· οὐδ. -πυγον, τὸ (κατὰ + πύγη)· ὁ παρὰ φύσιν ἀσελγαίνων, κίναδος || ἔκφυλος, αἰσχρός, ἀσελγής, λάγνος, κτηνώδης.

κατα-πύδω, μέλ. -ύσω· ἀόρ. α' κατέπυσσά· κάμνω τι(νά) νά σαπίσῃ, κατασαπίω τι(νά).— Παθητ., σήπομαι, σαπίζω ὁ ἴδιος.

κατά-πυκνος, ον· ἐπιτετ. πυκνός· λίαν πυκνός, «κατάπυκνος».

κατα-πυρίζω, μέλ. -ίσω (κατὰ + πύρ)· ἐπαίρων φωτιάς, ἀνάπτω. 2) μετ. κατακαίω, καταπυρκακίζω.

κατα-πυρ-πολέω, μέλ. -ήσω· καταστρέφω, ἐρημώνω, διὰ πυρός, πυρπολῶν ἀφανίζω

κατ-ἄρα, ἰων. -ἄρη ἢ -ἄρά κατὰ τινος, κακῆ ἄρα, «κατᾶρα».

κατ-αρηρημένος, ἰων. ἀντὶ καθηρημένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ καθαιρέω.

κατ-αράομαι, μέλ. -άσομαι· ἰων. -ήσομαι· ἀποθ·

ἐπικαλοῦμαι (τόν θεόν) πρὸς τὸ κακόν τινος, εὐχομαι τὸ κακόν τινος, ἐκφέρω κατᾶρας κατὰ τινος || **πολλά κατηρᾶτο** = πολλάς (καὶ δεινὰς κατᾶρας) ἐξέφερε || μτχ. πρκ. **κατηραμένος**, ὡς καὶ νῦν.

κατ-ἄράσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω· κτυπῶ κατὰ γῆς μετὰ πατάγου, κατασυντρίβω, καταδρυμματίζω || ἐκοφενδονίζω χαμαί.

κατ-ἄράτος, ον (καταράομαι)· κατηραμένος, βδελυρός.

κατ-αργέω, μέλ. -ήσω (κατὰ + ἀργός)· ἀφίνω τινά *ἀργόν* (τ. ἔ. ἀχρησιμοποίητον, ἀχρηστον) || ὄθεν, καθιστῶ τινα στείρον.— || καθιστῶ τι ἄκυρον.— Παθητ., καταργοῦμαι, ἀπολοῦμαι, παύομαι || ἀπελευθεροῦμαι.

κατ-αργίζω, μέλ. -ίσω (κατὰ + ἀργός)· κάμνω τινά νά βραδύνη (νά χρονίσῃ).

κάτ-αργμα, -ατος, τὸ (κατάρχομαι)· ἐν τῷ πληθ. τὰ **κατάργματα** = οἱ ἀπαρχαὶ τῆς θυσίας, αἱ εἰσαγωγικαὶ (προκαταρκτικαὶ) τελεταί.

κατ-αργῦρόω, μέλ. -ώσω· ἐπιγυρῶν, καλύπτω με ἄργυρον, «ἀσημένω».— || ἀγοράζω, ἐξαγοράζω ἢ δωροδοκῶ με ἄργυρον.

κατ-ἄρδω, μέλ. -ἄρσω· ποτίζω || συν. ἐν μτφρ. ἐνν. καταρραντίζω με ἄρδονους.

κατ-ἄρέομαι, ἢ -έωμαι, ἰων. ἀντὶ καταράομαι (β βλ.).

κατ-αρίγηλός, ἢ, ὄν, (κατὰ + ἔριγέω)· ὁ κάμνων τινά νά ριγῇ, νά οἰοθάνεται ρίγος («νά ἀνατριχιάζῃ»), φοβικός, τρομερός.

κατ-ἄριδμέω, μέλ. -ήσω· ἀριθιῶ, μετρώ, ὑπολογίζω, κατατάσσω, τι(νά) μεταφύ τινων. 2) ἀπολ., μετρώ, λογαριάζω, κάμνω λογαριασμόν.— μέσον, ἀφηγοῦμαι, ἐκδέτω, κάμνω ἀπολογισμόν.

κατ-αρκέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι ἐντελῶς ἀρκετός.

κατ-αρμόζω, ἰων. ἀντὶ καθ-αρμόζω.

κατ-αρνέομαι, ἀποθ. μετὰ μέσο. μέλλ. -αρνήσομαι· παθ. ἀόρ. α' ηρνήθη· ἄρνούμαι κατηγορηματικῶς.

κατ-ἄρόω, μέλ. -αρόσω, ἀροτριῶ, ὀργώνω, ὄλως διόλου.

κατα-ρράγηται, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ καταρρήγνυμι.

κατα-ρραδῦμέω, μέλ. -ήσω (ῥάθυμος)· παραμελῶ τι ὄλως διόλου ἀπὸ ὀκνηρίαν || χάνω τὴν ἐντελῶς ἀπὸ ἀμέλειαν.— Παθ., μτχ. τὰ **καταρραθυμημένα** = πράγματα ἀπολεοθέντα ἀπὸ ἀμέλειαν.— || ἀμτβ., εἶμαι ὄλως διόλου ὀκνηρός (ῥάθυμος) ἢ ὀμέλης.

κατα-ρράκω, μέλ. -ώσω (κατὰ + ῥάκος)· κατακόπτω, κατασχίζω, εἰς βόκη, «κατακουρελιάζω» || παθ., μτχ. πρκ. **καταρρακωμένος** = ρακένδυτος, «κουρελής».

κατα-ρράκτης, -ου (καταρρήγνυμι), ὡς ἐπίθ.· τετραουμένος, ἀπότομος || ὀρηκτικός, ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, σφοδρός.— || ὡς οὐα. ὁ **καταρράκτης** = πτύσις ὕδατος ἀπὸ ὑψηλά (λατ. *cataracta*).

κατα-ρράπτω, μέλ. -ψω· πληρῶ διὰ ραφῶν, σφραπτῶ τι πυκνῶς || μτφρ. μηχανώμαι, σκευάζω, σχεδιάζω, μηχανορραφῶ || ἐπιτυγχάνω, κατορθῶ ἔξ αὐτοῦ τὸ

κατά-ρράφος, -ον (καταρράπτω)· ὁ συνερραμμένος, ἐμβολωμένος.

κατα-ρρέζω, μέλ. -ξω· ἐπ. ἀόρ. α' κατέρεξα· χαϊδεύω μετὰ τὴν χεῖρα, δωπεύω || καταπραῦνω || **καρρέζουσα** ἐπικ. ἀντὶ **καταρρέζουσα**.

κατα-ρρέπω, μέλ. -ψω· κάμνω τι νά κλίνη πρὸς τὰ κάτω, κυρ. ἐπὶ τῆς ζυγαρίας.

κατα-ρρέω, μέλ. -ρρῆσομαι καὶ (ἐν παθ. μορφή) **καταρρῆσομαι**· πρκ. **-ερρήνκα**· ἀόρ. β' ἐν παθ. μορφή **καταρρῆνη**· ῥῶ πρὸς τὰ κάτω, κατέρχομαι || μεταφορ. καταπίπτω, φθίνω. 2) μετὰ ὄστ., οὐδὲν ἔκ τινος, ῥέω πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος || μτφρ. ἐφορμῶ, ὀρμῶ πρὸς τὸ κάτω. 3) κατολισθαίνω, γλιστρῶ, πίπτω εἰς ἐρείπια || μτχ. παθ. ἀόρ. β' **καταρρῆεις** = καταπεσών.

4) πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, ἔρχομαι τυχαίως εἰς τινα.— || καταβρέχω, καὶ παθητ. καταβρέχομαι.

κατα-ρρήγνυμι καὶ -ίω· μέλ. -ρῆξω· σπάζω, ρί-

πτω κάτω. 2) κάμνω κομμάτια, καταξεορίζω.— μέσον, *καταρρήξαντο τούς κινδύνους*—έξέοχισαν τὰ ἰμυτιά των. 3) προκαλῶ ρήγμα (εἰς τὴν ἐχθρικήν παράξιν), τρέπω εἰς φυγὴν.— ἢ παθητ., κυρ. ἐν τῷ ἀρ. 6'. *κατερρήγη*· ρίπτομαι κάτω καὶ θραύομαι (ξεορίζομαι) ἢ ὀρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐφορμῶ, ἐκρηγνυμαι, ἀνοβλιζῶ, αἰφνιδίως.—Τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς ἀμετβ. ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. *κατερρωγα*.

κατα-ρρίνα ἢ **-έω**, μέλ. *-ήσω*· καταρίνω (φθείρω, λεπτύνω) ρινίζων ἢ μετρ. *κατερρινημένον τι λέγειν*—λέγειν τι κομψόν (λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον).

κατα-ρρίπτω, μέλ. *-ψω*· ρίπτω κάτω, καταβάλλω, ἀνατρέπω.

κατά-ρροος, συννηρ. **κατά-ρρους**, *-ον*, ὁ (*καταρροῦ*)· ροὴ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, κατάρρους, «καταρροή» ρινός π.χ.

κατα-ρροφέω, μέλ. *-ήσω*· καταπίνω, (κατα)ρουφάω.

κατα-ρρύη, ἀπρφ. παθ. ἀορ. 6' τοῦ *καταρρέω*. **κατα-ρρύης**, *-ές* (*καταρρυῆσαι*, τοῦ *καταρρέω*)· ὁ καταρρέων, καταπίπτω.

κατά-ρρύτος, *-ον* (*καταρρέω*)· καταρρεόμενος, ποτιζόμενος, διασβεχόμενος, ἀρδευόμενος.— ἢ κατακεκλυμένος ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἢ σχηματισθεὶς ἐκ καθιζημάτων ἢ προσώσεων τού ρεύματος, πλήρης ἰλύος.

κατ-αρρωδέω, μέλ. *-ήσω*, ἰων. ἀντι *κατ-ορρωδέω*. **κατα-ρρώξ**, *-ώγος*, ὁ, ἡ (*κατερρωγα* τοῦ *καταρρήγνυμι*)· ἀποκεκομμένος, ἀπόκρημνος ἢ ἀνώμαλος. **κάτ-αρσις**, *-εως*, ἡ (*καταίρω*)· τόπος προσαρμύσεως.

κατα-αρτάω, μέλ. *-ήσω* (*κατά+ἀρτάω*)· κρεμῶ τι ἐκ τινος πρὸς τὰ κάτω, ἐξαρτῶ ἢ προσδένω, προσαρμόζω καλῶς (ἀκριβῶς) ἢ *χεῖμα καταρτημένον* (μτχ. παθ. πρκ.)—πράγμα καλῶς προσηρμοσμένον, πρόσφορον, σκόπιμον.

κατ-αρτίζω, μέλ. *-ίσω*· προσαρμόζω, ρυθμίζω, τακτοποιῶ ἐκ νέου, «διορθώνω», ἀποκαθιστῶ, ἐπισκευάζω ἢ ἐξομαλίζω διὰ μεσολαθήσεως ἢ μεταρρυθμίζω.— ἢ ἐφοδιάζω ἐντελῶς, ἐξοπλίζω, ἐτοιμάζω ἢ *κατηρτισμένος* (μτχ. παθ. πρκ.) = καλῶς ἐφωδισμένος, πλήρης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατ-άρτισις, *-εως*, ἡ (*καταρτίζω*)· ἐπανόρθωσις, ἀποκατάτασις ἢ καταρτισμός, ἐκγύμνασις, ἐκπαίδευσις.

κατ-άρτιστήρ, *-ήρος*, ὁ (*καταρτίζω*)· ὁ προσαρμόζων ἢ ὁ μεσολαθητής, δαιτιγής, ὁ συνδιαλλάσων, ὁ ἀποκαθιστὼν τὴν τάξιν ἢ ἀξιῶ μεταρρυθμιστής.

κατ-αρτύω, μέλ. *-ύσω* πρκ. *-ήρτυκα*, παθ. *-ήρτυμαι*· παθ. ἀορ. α' *-ηρτυκα*· προπαρασκευάζω, ἐτοιμάζω ἢ τακτοποιῶ, διευθετῶ, θάλλω εἰς τόξιν.— Παθητ. ἀσκοῦμαι, ἐκπαιδεύομαι.— ἢ *κατηρτυκῶς*, μτχ. ἐνεργ. πρκ. ἐν ἀμετβ. σημ. ἐπὶ ἰκετῶν, ὁ ἔχων ἐκτελεσεὶ ὅλας τὰς ἱεροτελεστίας.

κατά-ρῦτος, *-ον*, ποιητ. ἀντι *κατάρρυτος* (βλ. λ.).

κατ-αρχάς, ἐπίρ. ἀντι τοῦ κεχωρισμένου *κατ' ἀρχάς*—ἐν ἀρχῇ.

κατ-ἀρχω, μέλ. *-ξω* (*κατά+ἀρχω*)· κάμνω ἀρχὴν πράγματός τινος ἢ μετὰ γεν., *δοῦν κάταρχε* = προηγοῦ καὶ δέικνυε τὴν ὁδὸν ἢ μετ' αἰτ., ἀρχίζω πράγμα τι: *κατάρχω λόγον* = ἀρχίζω τὸν λόγον μου. 2) ἀρχίζω τὰς τελετὰς τῆς θυσίας: *Νέστωρ χέριμβα τ' οὐλοχῦτας τε κατήρχετο* = ὁ Νέστωρ ἤρχισε τὴν θυσίαν νίπτων τὰς χεῖράς του καὶ ἐπιρραντίζων με χονδροελασμένην κριθὴν τὴν κεφαλὴν τοῦ δύματος ἢ μεθοι. μετὰ γεν. *κατάρχωμαι τοῦ ἱερείου* = κάμνω ἀρχὴν τοῦ δύματος, καθαγιαζῶ τὸ δῦμα διὰ τὴν θυσίαν, τὸ καθιερῶ, ἀποκόπτων τὰς τρίχας τοῦ μετώπου του καὶ ρίπτων αὐτὰς εἰς τὸ πῦρ τῆς θυσίας ὡς ἀπαρχὴν ἢ θυσιάζω. 3) τίθεμαι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πρὸς τιμὴν τινος χοροῦ, δοξάζω, ἐορτάζω, τιμῶ.

κατα-σθέννυμι καὶ **-ύω**· μέλ. *-σθέσω* ἀορ. α' *-σθεσα*· σθῆνω ἐντελῶς, ἐξαλειφῶ ἢ μετρ. *θάλασσαν κατασθέσαι* = νά ἀποξηράνω τὴν θάλασσαν ἢ *κατασθέσαι βοήν*, *ἐριν* = νά καταπαύσῃ δόρυδον, ἔ-

ριν.— ἢ Παθητ. μετὰ ἀμετβ. ἐνεργ. ἀορ. 6' *κατέσβην* καὶ πρκ. *κατέσβηκα*· σθῆνωμαι ἢ ξηραίνομαι ἢ ἐξαλειφομαι.

κατα-σεῖω, μέλ. *-σεῖσω* πρκ. *-σέσεικα*· σεῖω δυνατά, σεῖω πολὺ, τινάσω δυνατά (τὰ δένδρα π. χ. διὰ νά πέσωσι χαμαὶ οἱ ὄριμοι καρποὶ) ἢ *κατασεῖω τῇ χειρὶ*—κάμνω σημεῖον (νεῦμα) διὰ τῆς χειρὸς, νεῦω.

κατα-σέσηπα, ἀμετβ. πρκ. τοῦ *κατασήπω*.

κατα-σεύομαι, ἐπ. ἀορ. β' *κατεσούμην*, παθητ. (*κατά+σεύω*)· ὀρμῶ πρὸς τὸ κάτω ἢ ὀρμῶ (φέρομαι ὀρμητικῶς) πρὸς τὰ ὄπισθ.

κατα-σήπω, κάμνω (ἢ ἀφίνω) τι νά σαπίσῃ.— ἢ Παθητ. ἀορ. 6' *κατεσέτην*, μετὰ ἀμετβ. ἐνεργ. πρκ. *κατασέσηπα*· σαπίζω, σήπομαι καὶ καταπίτω.

κατ-ασθενέω, μέλ. *-ήσω* (*κατά+ἀσθενέω*)· μετρ. ἐξασθενίζω τινὰ ἢ ἀμετβ. ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω (ὁ ἴδιος).

κατ-ασθμαίνω· ἀσθμαίνων ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, πνευστιῶ, λαχανιάζω.

κατα-σιγάω, μέλ. *-ήσομαι*· σιωπῶ ἐντελῶς, γίνομαι σιωπηλός.

κατα-σικελίζω, μέλ. *-σω* (*κατά+Σικελός*)· *κατασικελίζω τυρὸν*—τρῶγῃ τὸν τυρὸν κατὰ Σικελικὸν τρόπον, μετὰ Σικελικῆς ἀπλοτησίας.

κατα-σιτέομαι, μέλ. *-ήσομαι*, ἀποθ.· κατεσθίω, κατατρῶγῃ, τρέφομαι ἐκ τινος.

κατα-σιώπῶ, μέλ. *-ήσομαι*· σιωπῶ (τηρῶ σιγὴν) περὶ τινος ἢ μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποσιωπῶ τι, παρέρχομαι τι ἐν σιγῇ.— ἢ μετρ. κάμνω τινὰ νά σιωπήσῃ, τὸν ἀποστομῶν (μετ' αἰτ. προσ.).

κατα-σκάπτω, μέλ. *-ψω*· σκάπτω πρὸς τὰ κάτω, σκάπτω εἰς βάθος ἢ κατεδαφίζω (σκάπτων ἰσοπεδῶν, ἀνασκάπτω μέχρι θεμελίων) ἢ παθ. ἀορ. 6' *κατεσκάψην*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-σκάφή, ἡ (*κατασκάπτω*)· τὸ κατασκάπτειν, ἢ μέχρι τοῦ ἐδάφους κατεδάφισις.— ἢ ἐν τῷ πληθ. ταφή ἢ ὡς τάφος.

κατα-σκάφηται, ἀπρφ. παθ. ἀορ. 6' τοῦ *κατασκάπτω*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-σκάφης, *-ές* (*κατασκαφήται*)· ὁ ἐσκαμμένος βοδῆς, ὁ πολὺ σκαφεὶς.

κατα-σκεδάννυμι καὶ **-ύω**, μέλ. *-σκεδάσω*· ἀορ. α' *κατεσκέδασα*· διασκορπίζω ἐπὶ τινός ἢ ὡς. ἐν κκκῇ ἐννοία: *κατασκεδάννυμι φήμην τινός* = ἐξαπλῶ φήμην ἐναντίον τινός.

κατα-σκέλλω· καταξηραίνω, ποιῶ τινα σκελετῶδη.— ἢ παθητ., μετὰ ἐνεργ. πρκ. *κατέσκηλα*· γίνονται σκελετῶς, ξηραίνομαι, μαραινομαι.

κατα-σκέπω (*κατά+σκέπας*)=*κατασκεπάζω*· καλύπτω ἐντελῶς.

κατα-σκευάζω, μέλ. *-άσω*· προπαρασκευάζω, ἐφοδιάζω, παρέχω, ἐξοπλίζω, ἐναντίον τινός ἢ ἐκ νέου. 2) ἐτοιμάζω, οἰκοδομῶ.— μέσον, οἰκοδομῶ καὶ ἐπιπλυνῶ οἰκίαν πρὸς χρεῖσιν μου.— Παθητ., ἐφοδιάζομαι με πρᾶγμα τι. 3) κάμνω τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, τὸν φέρω εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάσταση. — μέσον, ἐτοιμάζομαι (παρασκευάζω ἐμαυτὸν) διὰ νά πράξω τι, εἶμαι ἐπιμορῶς νά πράξω τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-σκεύασμα, *-ατος*, τὸ (*κατασκευάζω*)· ὁ, τι κατασκευάζεται, τὸ κατασκευασμένον ἢ οἰκοδόμημα ἢ κτίριον.— ἢ ἐξεύρημα, ἐπινόημα, μηχανήμα, σχέδιον.

κατα-σκευασμός, ὁ (*κατασκευάζω*)· μηχανισμός, μηχανήμα, ἐπινόημα.

κατα-σκευή, ἡ (*κατά+σκευή*)· πᾶσα τεχνικὴ προπαρασκευή, λατ. *apparatus* ἢ πᾶν εἶδος σκευῶν ἢ ἐπιπλυνῶν μονιμωτέρας διαρκείας τοπικῆς καὶ χρονικῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ, τι εἶναι κινήτην καὶ πρόσκαιρον (*παρασκευή*) ἢ οἰκοδομή ἢ ὡς. αἱ ἀποσκευαὶ στρατεύματος.— ἢ ἡ κατάστασις ἢ ἡ συγκρότησις ἐνός πράγματος.

κατα-σκηνάω, μέλ. *-ήσω* = *κατασκηνόω* (δ βλ.).

κατα-σκηνώω, μέλ. *-ώσω* (*κατά+σκηνή*)· ἐμπηγνύω τὴν σκηνὴν μου, στρατοπεδεύω, κατασκηνόω ἢ ἀναπαύομαι, τακτοποιοῦμαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΚΑΤΑ-ΣΚΗΝΩΣΙΣ, -εως, ἡ (κατασκηνώω)· στρατοπέδευσις || τόπος ἀναπαύσεως || φωλεά (ἐπί πτηνῶν).

ΚΑΤΑ-ΣΚΗΠΤΩ, μέλ. -ψω· ἐπιπίπτω, ἐνσκήπτω, ἐφορμῶ, καταφέρωμαι μεθ' ὀρμῆς, ἐκσφενδονίζομαι κατά τινας || ἐπί κεραυνοῦ, ἐπί αἰφνιδίως ἐνοκηπτουσῶν νόσων κλπ.— || *λεταῖς κατασκήπτω* = γίνομαι ὀχληρὸς, πιέζω, μετ' προσευχάς, μετ' παρακλήσεις.

ΚΑΤΑ-ΣΚΙΔΪΖΩ, μέλ. -σκιάσω· σκεπάζω ὁλοῦς διόλου μετ' τὴν σκιάν, ἐπισκιάζω, κατακαλύπτω.

ΚΑΤΑ-ΣΚΙΔΝΑΜΑΙ, ἐν χρῆσει ὡς παθ. τοῦ *κατασκειδάσσω*· κατασκορπίζομαι, διασκορπίζομαι.

ΚΑΤΑ-ΣΚΙΟΣ, ον (κατά+σκιά)· κατασκιασμένος, πανταχόθεν κεκαλυμμένος.— || ὡς ἕνεργ. ὁ κατασκιάζων, ἐπισκιάζων, καλύπτων διὰ σκιάς.

ΚΑΤΑ-ΣΚΟΠΕΩ (οἱ χρόνοι τοῦ σχηματίζονται ἐκ τοῦ *κατασκέπτωμαι*)· μέλ. -σκέπωμαι· ἄορ. α' -σκεπεῖμαι· πρκ. -σκεπεῖμαι· ἐξετάζω ἐκ τοῦ πληροῦν || ἐξετάζω, ἐρευνῶ || κατοπτρῶ, κατασκοπεύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΚΑΤΑ-ΣΚΟΠῆ, ἡ (κατασκοπέω)· ἡ ἐκ τοῦ πληροῦν ἐξετάσις, κατοπτρεῖσις, κατασκοπεῖσις.

ΚΑΤΑ-ΣΚΟΠΟΣ, ον (κατά+σκοπέω)· ὁ ἐρευνῶν, κατοπτρῶν, διερευνῶν || ὡς οὐα. κατάσκοπος, πρόσκοπος, σκοπιωρὸς.

ΚΑΤΑ-ΣΚΩΠΤΩ, μέλ. -σκώπομαι· λέγω σκώμματα κατά τινας, περιγεῶ τινὰ κατά κόρον, τὸν «πειράζω», τὸν ἀστείζομαι, τὸν εἰρωνεύομαι.

ΚΑΤΑ-ΣΜΙΚΡΥΝΩ, μέλ. -σμω· ἐλαττώω πολύ, συντέμνω || μ-φρ. ταπεινῶν, ὑποτιμῶ.

ΚΑΤΑ-ΣΜΥΧΩ, μέλ. -ξω· καίω μετ' «οἰγανῆ φωτιά».— Παθητ. «οἰγοψήνομαι», «κουφοκάρωμαι», ἐπιέραστων.

ΚΑΤΑ-ΣΦΑΙΖΟΜΑΙ, μέλ. -ίσσομαι, ἄττ. -τοῦμαι, ἀποθ. καταβάλλω διὰ σοφισμάτων, ἐξεπατῶ, τὸν «φέρνω βόλτα» μετ' τεχνάσματα.

ΚΑΤΑ-ΣΠΑΡΑΣΣΩ, ἄττ. -ττω, μέλ. -ξω· διασπάρσσω, κατακομματίζω.

ΚΑΤΑ-ΣΠΑΤΑΛΑΩ, μέλ. -ήσω· ζῶ κατά σπάταλον τρόπον, ζῶ ἀκολάστως καὶ ἀσώτως.

ΚΑΤΑ-ΣΠΑΨΩ, μέλ. -άσω· οὖρω δυνατὰ πρὸς τὰ κάτω || *κατασπᾶ τινὰ τῶν τριχῶν* = «τραβῶ τινὰ κάτω ἀπὸ τὰ μαλλιά» || ἐπί τῶν πλοίων, τὰ οὖρω ἐκ τῆς ξηρᾶς κάτω πρὸς τὴν θάλασσαν, τὰ «ρίχνω στὴ θάλασσαν».— || καταπίνω διὰ μιᾶς, ροφῶ, καταβροχθίζω.

ΚΑΤΑ-ΣΠΕΙΡΩ, μέλ. -σπερῶ· ἄορ. α' *κατέσπειρα*· σπεῖρω ἢ φυτεύω πυκνῶς || μ-φρ. γεννῶ.— || διασπείρω, διασκορπίζω.

ΚΑΤΑ-ΣΠΕΝΔΩ, μέλ. -σπεισω· ἄορ. α' *κατέσπεισα*· πρκ. -έσπεικα.— Παθητ. ἄορ. α' -εσπεισθην, πρκ. -έσπειμαι· χέω (χύνω) κάτω ὡς σπονδὴν || ἀπολ. προσφέρω σπονδᾶς, χύνω σπονδᾶς || γενικῶς, χύνω ἐπάνω εἷς τι.— || τιμῶ τινὰ διὰ σπονδῶν.

ΚΑΤΑ-ΣΠΕΡΧΩ, μέλ. -ξω· σπέρχων τινὰ διὰ τῆς βίας πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸν βιάζω (*κατεπείγω*), ἐπισπεύδω || κεντῶ, διεγείρω.

ΚΑΤΑ-ΣΠΟΔΕΩ, μέλ. -ήσω, (κατά+σποδός)· ρίπτω κάτω εἰς τὴν σποδόν, ἐξαπλώνω χαμαί, φονεύω.

ΚΑΤΑ-ΣΠΟΥΔΑΖΟΜΑΙ, ἀποθ. μετὰ παθ. ἄορ. α' -εσπουδάσθην, πρκ. -εσπουδάσμαι (κατά+σπυδάζω)· καταγίνομαι σοβαρῶς μετ' τι, σπουδάζω περί τι || εἶμαι πολὺ σοβαρὸς.

ΚΑΤΑ-ΣΤΑΪΖΩ, μέλ. -ξω· ἀφίνω τι νὰ πέσοι κατά σταγόναν || ἀφίνω νὰ στάξῃ, χύνω.— || ἄμτθ. ἐπὶ τοῦ χυνομένου ὑγροῦ, πίπτω κάτω κατά σταγόναν, στάζω, σταλάζω || *νόσφ καταστάζω πόδα* = στάζει τὸ πόδι μου ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. 2) ὑγραίνω, βρέχω, «μουσκεύω».

ΚΑΤΑ-ΣΤΑΘΕΪΣ, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *καθίστημι*.

ΚΑΤΑ-ΣΤΑΣ, μτχ. ἄορ. α' τοῦ *καθίστημι*.

ΚΑΤΑ-ΣΤΑΣΙΑΖΩ, μέλ. -άσω· σχηματίζω κόμμα στρεφόμενον κατά τινας ἄλλους, διὰ στάσεως προσπαθῶ νὰ καταβάλω τὸν ἀντίπαλον.— || Παθητ., καταβάλλομαι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μου στασιαστῶν.

ΚΑΤΑ-ΣΤΑΣΙΣ, -εως, ἡ (*καθίστημι*)· τὸ κατασταλάζειν, διορίζειν, ἐγκαθιστᾶν, διορισμός, ἐγκατάστασις ἀρχῶν. 2) ἡ παρουσίαισις (προσαγωγή) πρέσβεων

ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἢ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου.— || ἄμτθ. τὸ ἴσασθαι σταθερῶς, σταθερὰ καὶ τακτοποιημένην κατάστασις || ὠριμένη τῶσις πραγμάτων, σύστημα || ἡ φύσις ἐνὸς πράγματος || τὸ πολίτευμα ἐνὸς κράτους.

ΚΑΤΑ-ΣΤΑΤΕΩΝ, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *καθίστημι*· πρέπει τις νὰ διορίσῃ, νὰ ἐγκαταστήσῃ.

ΚΑΤΑ-ΣΤΑΤΗΣ, -ου, ὁ (*καθίστημι*)· ὁ θεμελιωτῆς, ἰδρυτῆς.

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΓΑΖΩ, μέλ. -άσω· σκεπάζω τελείως μετ' ἐγγὺν, ἐπικαλύπτω.

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΓΑΣΜΑ, -ατος, τό· σκέπασμα, στέγη.

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΓΟΣ, ον (κατά+στέγη)· ἐντελῶς ἐστεγασμένος, τελείως κεκαλυμμένος.

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΙΒΩ, μέλ. -ψω· καταπατῶ, κατατρίβω πατῶν.

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΛΛΩ, μέλ. -στελῶ· βάλλω εἰς τὰς τὰς, διευθετῶ, τακτοποιῶ || ἐνδύω, στολιζῶ. 2) καταβάλλω, ἐμποδίζω.

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΝΩ· στενάζω βαθῶς, στενάζω παρὰ πολὺ, διὰ τινὰ || κλαίω, θρηνῶ, τινὰ.

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΦΑΝΩ, μέλ. -άσω· στεφανώνω.

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΦΗΣ, ἐς· κατεστεμμένος, ἐστεφανωμένος. Ἐκ τοῦ

ΚΑΤΑ-ΣΤΕΦΩ, μέλ. -ψω· ἄορ. α' *κατέστυφα*· στεφανώνω, περιβάλλω διὰ στεφάνου.

ΚΑΤΑ-ΣΤΗΛΙΤΕΥΩ, μέλ. -σω (κατά+στήλη)· ἐκδέτω τινὰ εἰς ἀτίμων (δυσφάτων) μετ' τὸ νὰ ἀναγράψω τὸ δνομὰ του ἐπὶ στήλης, τὸν στιγματίζω.

ΚΑΤΑ-ΣΤΗΜΑ, -ατος, ὁ (*καθίστημι*)· ἡ διάδοσις ἐν ἡ εὐρίσκειται τίς, ἡ κατάστασις || πολίτευμα.

ΚΑΤΑ-ΣΤΗΡΙΖΩ, μέλ. -ξω· στηρίζω καλῶς, ὑποστηρίζω, ὑποβαστάζω.

ΚΑΤΑ-ΣΤΗΣΑΙ, *κατά-στησον*, ἀπρφ. καὶ προστ. ἄορ. α' τοῦ *καθίστημι*· *καταστήσω* μέλ. τοῦ αὐτοῦ ῥήμ.

ΚΑΤΑ-ΣΤΙΖΩ, μέλ. -ξω· καλύπτω μετ' στίγματα, κύμνω τι κατὰστικτον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΚΑΤΑ-ΣΤΙΚΤΟΣ, ον (*καταστίζω*)· κατακεκαλυμμένος διὰ στίγμάτων, «κατὰστικτος», πεποικιλμένος, ποικίλος, «παρδαλός».

ΚΑΤΑ-ΣΤΙΛΩ· καταυγάζω, ἐκπέμπω ἄκτινοβόλον φῶς, ἄκτινοβολῶ.

ΚΑΤΑ-ΣΤΟΛῆ, ἡ (*καταστέλλω*)· τὸ τακτοποιεῖν, στολιζειν || περιβολῆ, ἐνδυμασία.— || ἡσυχία, ἀταραξία, κοσμιότης, σεμνότης.

ΚΑΤΑ-ΣΤΟΝΑΧΕΩ, μέλ. -ήσω· ἀναστενάζω, θρηνῶ μετ' στεναγμοῦς.

ΚΑΤΑ-ΣΤΟΡΕΝΝΥΜΙ, καὶ -ύω· μέλ. *στορέσω*· ἄορ. α' *κατεστόρεσα*· ἐξαπλώνω ἄνωθεν ἐπὶ τινας, καλύπτω μετ' τι.— || ἀπλώνω ἢ διασκορπίζω κατά γῆς || ἀνατρέπω, ρίπτω κατά γῆς, ἐτὸν στρώνω κατά γῆς, φονεύω || *καταστορέννυμι κύματα* = καταπραῦνω τὰ κύματα, καθιστῶ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης ὁμαλὴν (λατ. *sternere aequor*).

ΚΑΤ-ΑΣΤΡΑΠΤΩ, μέλ. -ψω· ἐξακοντίζω ἀστραπάς, ἀστράπτω || ἀπολ. καὶ ὡς ἀπρῶσ. *καταστράπτει* = «ἀστράφτει».— || μτθ. πλήττω δι' ἀστραπῆς, θαμβῶ, τυφλῶ.

ΚΑΤΑ-ΑΣΤΡΑΤΟ-ΠΕΔΕΥΩ, μέλ. -σω· κόμνω τινὰ νὰ στρατοπεδεύσῃ, νὰ σταθμεύσῃ, τοποθετῶ, ἐγκαθιστῶ.— || ἄμτθ. στρατοπεδεύω, καταλύω, σταθμεύω. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ τὸ μέσον *καταστρατοπεδεύομαι*.

ΚΑΤΑ-ΑΣΤΡΕΦΩ, μέλ. -ψω· κόμνω τι νὰ ἀναποδογυρίσῃ, στρέφω τὸ ἄνω κάτω, ἀναποδογυρίζω || ἀναποδογυρίζω τὰ χῶματα τῆς γῆς (= λατ. *aratro vertere*).— || ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, φθείρω. 2) μέσ. στρέφω τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν, ὑποτάσσω εἰς ἑμαυτὸν, ὑποδουλώνω.— Παθητ. εἶμαι ὑποτεταγμένος || *κατέστραμμα ἀκούει* = εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἀκούω.— || φέρω εἰς πέρας, περατώνω, κλείω || ἄμτθ., ἐρχομαι εἰς πέρας, τελειώνω.

ΚΑΤΑ-ΑΣΤΡΕΨΑΣ, μτχ. ἄορ. α' τοῦ *καταστρέφω*.

ΚΑΤΑ-ΑΣΤΡΕΨΟΝΤΙ, θωρ. γ' πληθ. μέλλ. τοῦ *καταστρέφω*.

ΚΑΤΑ-ΑΣΤΡΗΝΙΑΩ· φέρομαι ἀκολάστως πρὸς τινὰ.

ΚΑΤΑ-ΑΣΤΡΟΦῆ, ἡ (*καταστρέφω*)· ἀνατροπῆ, κα-

τάλυσιν. 2) ύποταγή, καθυπόταξις, ύποδούλωσις.— || αϊνιδία στροφής || τέρωμα, συμπεράσμα.— Έν τῷ ἀττ. δράματι, **καταστροφή**=ή στροφή τῆς δραματικής πλοκῆς, ἡ λύσις τοῦ δράματος.

κατά-στρωμα, -ατος, τό τῷ ἐπεστρωμένον, τό «κατάστρωμα» πλοίου. Έξ τοῦ

κατα-στρώννυμι καί -ύω· μέλ. -ώσω· ἀόρ. α' **κατέστρωσα**=καταστορέννυμι (δλ. λ.).

κατα-στύγω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. β' **κατέστυγον**· εἶμαι τρομοκρατημένος || μετ' αἰτ. πράγμ. αἰσθάνομαι τρόμον καί φοβίην καί βδελυγμίαν ὡς πρός τι (διά τι). **κατα-στυφέλοσ**, ον· λίαν τραχύς ἢ ἀπότομος ἢ ἀνώμαλος.

κατα-στυμύλλω· ἔχω ρέουσαν γλῶσσαν, εἶμαι εὐφραδῆς || μτχ. παθ. πρκ. ἐν ἐνεργ. ἐνν. **κατεστωμυλμένος**=φλύαρος.

κατα-σύρω· ἀόρ. α' **κατέσυρα**· ρίπτω κάτω καί σύρω χροαί, ἐρημῶν, λεηλατῶ, διαρπάζω, χώρον (λατ. diripere).

κατα-σφαγή, ἢ· σφαγή ἢ φόνοσ. Έξ τοῦ **κατα-σφάζω** ἢ -σφαττω· μέλ. -ξω· παθ. ἀόρ. β' -σφαθην· σφάζω ρίπτω κάτω, φονεύω.

κατα-σφραγίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ· σφραγίζω ἐντελῶσ, σφραγίζω καλῶσ || μτχ. παθ. πρκ. **κατεσφραγισμένος**=ἐσφραγισμένος καλῶσ, τελειῶσ ἐξηραλισμένος.

κατα-σχεδεῖν, ἐπ. -εῖεν, ἀπρφ. ποιητ. ἀορ. β' τοῦ **κατέχω**.

κατα-σχεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **κατέχω**. **κατά-σχεσις**, -εωσ, ἢ (**κατασχεῖν** τοῦ **κατέχω**)· ἡ κράτησις ὀπίσω, ἀναχαίσισι, παρεμπόδισι.— || κατοχή, κατακράτησις, κτήσις, ἀπόκτησις.

κατά-σχετοσ, ον (**κατέχω**)· ὁ κρατούμενοσ (διατηρούμενοσ) ὀπίσω.— || ὁ κατεχόμενοσ,

κατα-σχιζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ· σχιζω ἐντελῶσ, καταξοσχίζω || **κατασχιζεῖν τὰσ πύλασ** = ἀνοίγω τὰσ πύλασ διά τῆσ βίαισ, τὰσ κατακόπτω (τὰσ «σπάζω») καί ἀνοίγω.

κατα-σχολάζω, μέλ. -άσω· διέρχομαι τόν καιρόν ἐν ἀργίᾳ, χρονοτριβῶ («χασομερῶ») || μετ' αἰτ. **χροῖνου τι κατασχολάζω** = χρονοτριβῶ (παραμένω) κάπως περισσότερο ἀπό ὅ,τι χρειάζεται (παρα πολύ).

κατα-σχωμέν, (καί **κατάσχωμεν**)· α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τῷ **κατέχω**.

κατα-σχωών, **κατασχοόμενοσ**, μτχ. ἐνεργ. καί μέσο ἀορ. β' τοῦ **κατέχω**.

κατα-σώχω· κατατρίβω εἰσ μικρά τεμάχια, κονιοποιῶ.

κατα-τάμνω, ἰων. καί δωρ. ἀντι **κατατέμνω**.

κατα-τάνυω, μέλ. -ύσω = **κατατείνω**· τεντῶνω πολύ.

κατα-τάξεισ, δωρ. ἀντι **κατατήξεισ**, β' ἐν. μέλ. τοῦ **κατατήκω**.

κατα-τάσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω· βάλλω εἰσ τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάσσω || βάλλω ἕκαστον εἰσ τήν οικειαν θέσιν, «κατατάσσω», κατανέμω, ταξινομῶ. 2) ὀρίζω, διορίζω.

κατα-τεθναίνω, γ' ἐν. ἔδκτ. πρκ. τοῦ **καταθνήσκω**.

κατα-τεθνεύω καί ἐπ. -ηῶσ, γεν. -ώτοσ, μτχ. πρκ. τοῦ **καταθνήσκω**.

κατα-τεθνήκα, πρκ. τοῦ **καταθνήσκω**.

κατα-τείνω, μέλ. -τενάω· πρκ. -τέτᾱκα· τεντῶνω ἡ σύρω σφιγκτᾱ || μτφρ. ἐκβιάζω, στενοχωρῶ || ὡσ. θέτω εἰσ ἐνέργειαν.— || ἀμτβ. ἐκτείνω ἢ ἐντείνω ἑμαυτόν || ἐκτείνομαι, ἀπλώνομαι, πρόσ τι, φθάνω μέχρι τινόσ (λατ. tendere in...), 2) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ, πάσῃ δυνάμει νά πράξω τι.

κατα-τέμνω, ἰων καί δωρ. -τάμνω· μέλ. -τεμῶ· ἀόρ. β' **κατέτεμον** καί δωρ. -ετᾱμον· πρκ. **κατατέμηκα**, παθ. **κατατέμημαι**· κατακόπτω, κόπτω κομμάτια || **κατατέμνω τινά κατῶματα**=τόν κόπτω εἰσ λωρίδασ, τόν κόπτω κομμάτια || **κατατέμηνο τάφροσ**=εἶχον κοπή (τ. ἔ. ἦσαν ἀνεωγμένα) τάφροσ.

κατα-τεχνόσ, ον (**κατά-τέχνω**)· λίαν ἐντεχνοσ. **κατα-τήκω**, μέλ. -ξω· ἀόρ. α' **κατέτηξα**· κόμνω τι νά λυθῶσ, «λυώνω», ρευστοποιῶ, κόμνω ρευστόν.

— || Παθητ., μετᾱ ἐνεργ. πρκ. **κατατέτηκα**· τήκομαι, μαραινομαι, «λυώνω» ἐγῶ ὁ ἰδιόσ || φθειρομαι, ἀφανίζομαι.

κατα-τίδημι, μέλ. -θήσω· πρκ. -τέθεικα· ἀόρ. β' **κατέθην**, ἐπ. πληθ. **κάθθεμεν**, **κάθθετε**, **κάθθεοσ**· **καταθείομεν** ἐπ. ὑποτ. ἀντι **καταθῶμεν**· ἐπ. ἀπρφ. **καθθέμεν**.— Μεσο. **καταθείομαι**, ἐπ. ἴποτ. ἀντι **καταθῶμαι**· δέτω κάτω, βάλλω κάτω, καταδέτω, καταβάλλω: **κατατίθημι**· ἄεθλοσ=κατοδέτω (προτείνω, προβάλλω) ὡσ βραβετόν.— 2) καταβάλλω ὡσ πληρωμῆν, πληρῶνῶ || γενικῶσ, ἐκπληρῶνῶ, ἐκτελῶ, ὅ,τι ἔχω ὑποσχεθῆ. 3) **καταθεῖναι τισ τι ἐσ μέσοσ**=νά ἀνακοινῶσω, νά μεταδῶσω τι εἰσ ἄλλοσ, νά τοῦσ καταστήσω κοινωνοῦσ τοῦ πράγματοσ.— || καταδέτω, βάλλω τι κατᾱ μέρος, δι' ἑμαυτόν ἢ ἐκ τῶν ἑμαυτοῦ || δέτω τέρωμα εἰσ τι, τελειῶνω, τακτοποιῶ. 2) βάλλω ἐν τινι τόπω, ἐναποδέτω, ἀποταμιεύω, ἀποθηκεύω, ἐπισωρεῶ || μτφρ. **κατατίθμαι κλοσ**=θησαυρίζω δόξαν || **χάριν κατατίθμαι τινι**=ἐναποθηκεύω (ἀποθησαυρίζω) εὐγνωμοσύνην ἢ εὐνοίαν παρα τινι. 3) ἀποδέτω ἐν τῇ μνήμῃ μου, συγκεντρῶνω εἰσ τήν μνήμην μου ὡσ εἰσ ἀποθήκην.

κατα-τίλάω, μέλ. -ήσω· λερῶνω, ρυπαίνω, τινά· ἐτόν τσιρλίζω, ἐκκρίνω ὑγρᾱν κόπρον ἐπάνω του.

κατα-τιτρώσσω, μέλ. -τρώσω· κατατραυματίζω, κατακαλύπτω μέ τραῦματα, τόν πληγῶνω θονασίωσ.

κατα-τομή, ἢ (**κατατέμνω**)· τό τέμνειν ἐκ τῶν ὄνω πρόσ τᾱ κάτω, ἐγχάραξισ, ἐντομή, αὐλάκιον. **κατα-τοξεύω**, μέλ. -σω· τοξεύω κατᾱ τινόσ, πλήττω διά τῶν βολῶν, φονεύω τινά τοξεύων αὐτόν.

κατα-τράγειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **κατατρώγω**.

κατα-τραυματίζω, ἰων. -τρωματίζω· μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ· κατακαλύπτω τινά διά τραυμάτων, τόν γεμιζῶ πληγῶσ || ἐπὶ πλοίων, τό θέτω ἐκτόσ μάχησ, τό κατατρυπῶ.

κατα-τρέχω, μέλ. -δραμόμαι· ἀόρ. β' **κατέδραμον** (ἐσχηματιζόμενοι ἐκ τοῦ ἀπρηχ. καί ἀρχ. **δρέμω**)· τρέχω πρόσ τᾱ κάτω || ἐπὶ πλοίου, τρέχω εἰσ τόν λιμένα, προσορμίζομαι.— || ἐπιτρέχω, ἐνεργῶ ἐπιδρομήν, λεηλατῶ, καταστρέφω.

κατα-τρίβω, μέλ. -ψω· παθ. ἀόρ. β' -ετριβην· πρκ. -τέτριμμα· τρίβω πολύ, τρίβων ἀφανίζω, φθειρο διά τῆσ χρήσεωσ || ἐπὶ προσώπων, καταπονῶ, ἐξαντλῶ || ἐπὶ πραγμάτων (ἐνδυμάτων κ. ἄ.), κατασπαταλῶ, καταναλίσκω, καταστρέφω διά τῆσ χρήσεωσ.— || Παθητ., φθειρομαι ἐντελῶσ, ἐξαντλοῦμαι 2) ἐπὶ χρέωσ, δαπανῶ, σπαταλῶ, χάνω τόν καιρόν μου || διέρχομαι τὰσ ὥρασ μου, διατρίβω (λατ. diem terere).— Παθητ., κυρ. ἐν τῷ πρκ. -τέτριμμα· = ἔχω χάσει (παταλήσει) τήν ζωήν μου, ἔχω περάσει ὀλην μου τήν ζωήν.

κατα-τρίζω· ἐπιτετ. **τριζῶ** (8 βλ.).

κατα-τροχάζω, μέλ. -άσω· **κατατρέχω** (8 βλ.).

κατα-τρώζω, μέλ. -ύσω· φλυαρῶ ἐναντίον τινόσ.

κατα-τρώχω· καταπονῶ, βασανίζω, φθειρο, ἐξαντλῶ.

κατα-τρώγω, μέλ. -τρώξομαι· ἀόρ. β' **κατέτρωγον**· καταροκανίζω, τρώγων καταναλίσκω.

κατα-τρωματίζω, ἰων. ἀντι **κατατραυμ**—.

κατα-τυγχάνω, μέλ. -τεύσομαι· ἐπιτυγχάνω τόν σκοπόν μου, φθάνω εἰσ... τόν σκοπόν μου, κερδίζω, κατορθώνω, λαμβάνω, ἀποκτῶ || ἀπολ. εἶμαι ἐτυχηρόσ, εἶμαι ἐπιτυχῆ ἢ εὐτυχῆ.

κατ-συεῖνω· καταξηραίνω, καταμαραίνω.

κατ-συγάζω, μέλ. -άσω· φωτίζω, καταφωτίζω.

2) ἀμτβ. λάμπω, φέγγω λαμπρῶσ.— || μέσοσ, ὀλέπω, ἀτενίζω, πρόσ τι.

κατ-αυδάω, μέλ. -ήσω· λέγω δυνατό, διακηρῶσ ὡ δημοσίᾳ, λέγω φανερά.

κατ-αὔθει, ἢ κάλλιον κευχρισμένωσ **κατ' αὔθει**, ἐπὶ τῷ τόπου (καίτοι συνήθωσ ἢ πρόθ. **κατ' ἀνήμει** εἰσ τῷ ρῆμα).

κατ-αυλέω, μέλ. -ήσω· παίζω τόν αὐλό· διά τινά, τέρπω τινά παίζων τόν αὐλόν.— Παθητ. **δειαζῶ**... **καταυλούμενοσ**=διέρχομαι τήν ζωήν μου τερπόμε-

νος υπό τοῦ αὐλοῦ || ἀντηχῶ ἐκ τῆς μουσικῆς αὐλοῦ.— || μετ' αἰτ. προσ. νικῶ τινα εἰς ἀγῶνα αὐλοῦ, τὸν καταβάλλω παίζων τὸν αὐλόν || γεν. τὸν καθιστῶ θωδὸν παίζων τὸν αὐλόν.

κατ-αυλίζομαι, μέλ. *-ίσομαι*: μέσ. ἀόρ. *κατηυλισάμην* καὶ παθ. *κατηυλισόθην*, ἀποθ.· σταθμεύω ἐν ὑπαίθρῳ, στρατοπεδεύω || διαμηνώ, καταικῶ.

κατ-αυτίκα, ὀρθότ. κερχωρισμένως *κατ' αὐτίκα*.

κατ-αυτόθι, ἐπίρ. ἀντὶ *κατ' αὐτόθι*: αὐτοῦ, ἐπὶ τόπου (βλ. *κατ-αὐθι*).

κατ-αυχένις, α, ον (*κατὰ+αυχήν*): ἐπὶ τοῦ αὐχένος, ἐπὶ τοῦ τραχήλου.

κατ-αυχέω, μέλ. *-ήσω*: ὑπερηφανεύομαι, μεγαλαυχῶ.

κατα-φάγειν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ *κατεσθίω* (δ βλ.): κατατρώγω, καταβροχθίζω. 2) κατασπαταλῶ, ἀφαιρίζω, τρώγων.

κατα-φαίνω, μέλ. *-φᾶνω*: κάμνω τι φανερόν, γνωστόν || φανερώνω.— || Μέσον (καὶ ἀμτθ. ἐνεργ.): γίνομαι ὄρατος, ἐμφανίζομαι. 2) εἶμαι ἐντελῶς σαφῆς ἢ φανερός.

κατα-φάνηται, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ *καταφαίνω*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-φάνης, ἐς· σαφῶς φαινόμενος, κατάδηλος, πασιδηλος, «καταφανής». 2) φανερός, σαφής,

κατὰ-φρακτος, ον, παλ.-αττ. ἀντὶ *κατὰφρακτος*. **κατα-φάρμακεύω**, μέλ. *-σω*: ἀλείφω μὲ φάρμακα ἢ μὲ ψιμύδια || γοητεύω, μαγεύω.

κατα-φαρμάσσω, μέλ. *-ξω*: δηλητηριάζω.

κατα-φασαλίζω, μέλ. *-σω*: ἐκφασαλίζω, ὑποτιμῶ, καταφρονῶ.

κατα-φερέω, ἐς (*καταφέρομαι*): φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, καταφερέω, προνής, ἐπικλινής, λατ. *declivis* || *εἶτε ἂν καταφερέης γίγνηται δ ἥλιος* = ὅταν ὁ ἥλιος πλησιάζῃ εἰς τὴν δύσιν του.— || ἐπιρρηπής, ἔχων ροπήν, κλίσιν, εἰς τὴν (πρὸς τὴν), λατ. *proclivis*.

κατα-φέρω, μέλ. *κατόλω* ἢ *κατόλομαι*: ἀόρ. α' *κατήνεγκα*: φέρω κάτω.— Παθητ. φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἐπὶ ποταμῷ || καταβυθίζομαι (π. χ. ὑπὸ τοῦ ὕπνου).— || φέρω πρὸς τὰ κάτω (πρὸς τὰ παρόλγια) ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους, φέρω πρὸς τὴν ξηρὰν.— Παθητ. φέρομαι, μεταφέρομαι, ὠδοῦμαι, πρὸς τὰ κάτω || καταπλέω || ἐπιστρέφω.

κατα-φεύγω, μέλ. *-φεύγομαι*: ἀόρ. β' *κατέφυγον*: φεύγω πρὸς τὰ κάτω, κυρ. διὰ τὴν εὐρὴν καταφύγιον (ἀσφαλῆς δουλῶν) || καταφεύγω κάπου (πρὸς τινα) πρὸς προστασίαν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-φευκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ *καταφεύγω*: πρέπει νὰ καταφύγῃ τις εἰς τὴν(τα).

κατὰ-φευξίς, *-εως*, ἡ (*καταφεύγια*): καταφυγή πρὸς ἀσφάλειαν. 2) τόπος πρὸς καταφυγὴν, καταφύγιον, τόπος ἀσφαλείας.

κατὰ-φημι: λέγω ναὶ (κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω), ἐπιβεβαίω.

κατα-φημίζω, μέλ. *-σω* καὶ *-ξω*: διαδίδω (διασπείρω) φήμην, ἀγγέλλω, ἀναγγέλλω, διακηρύσσω.

κατα-φθάτέομαι, ἀποθ. (*κατα + φθατέω ἢ φθατάω = φθάνω*): καταφθάνω, πρόσφθάνω καὶ λαμβάνω κατοχὴν πράγματός τινος πρῶτος, καταλαμβάνω.

κατα-φθείρω, μέλ. *-φθερῶ*: φθείρω ἐντελῶς, καταστρέφω, ἀφανίζω.

κατα-φθίνω = *καταφθίω* (δ βλ.).

κατα-φθίνω: ἀόρ. α' *κατεφθίνησα*: πρκ. *κατεφθίνηκα*: φθείρω, ἀφανίζω || φθείρομαι, μαραινόμεαι, καταπίπτω, καταστρέφομαι.

κατα-φθίω: I μτθ. ἐν τῷ μέλλ. *καταφθίσω*, ἀόρ. α' *κατέφθισα*: καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, φονεύω.— II ἀμτθ. ἐν τῷ παθ. πρκ. *κατέφθισμαι*, ἐπ. ἀόρ. β' *κατεφθίμην*, ἀπρφ. *-φθίσθαι*: καταστρέφομαι, ἐρημύνομαι, ἀφανίζομαι: ὡς *κατεφθίσθαι ὄφελος* = εἶδε νὰ εἶχες καταστραφῆ || μτθ. *καταφθίμενος* = νεκρός, ἀποθανών.

κατα-φθορά, ἡ (*καταφθεῖρω*): παντελῆς φθορά, τελεία καταστροφή, δλεθρος, θάνατος || μτφρ. σύγχυσις, διατάραξις.

κατα-φιλέω, μέλ. *-ήσω*: φιλῶ τρυφερά, θωπεύω, χαίδευω.

κατα-φλέγω, μέλ. *-ξω*: κατακαίω, ἀφανίζω διὰ τῶν φλογῶν.

κατα-φλεξί-πολις, ὁ, ἡ (*καταφλέγω + πόλις*): ὁ κατακαίων πόλις, ὁ πυρπολητής πόλεων.

κατὰ-φλεξίς, *-εως*, ἡ (*καταφλέγω*) = *κατάκαισις*, πυρπόλησις.

κατα-φθεῖω, μέλ. *-ήσω*: καταφθορίζω τινά, τρομοκρατῶ, τὸν ἐμβάλλω εἰς μέγαν φόβον.— Παθητ. μετὰ μέσ. μελλ. *-φροβήσομαι*, ἀόρ. α' *κατεφροβήθην*: φοβοῦμαι μεγάλως.

κατα-φροῖτάω, ἰων. *-έω*: κατέρχομαι συνεχῶς ἢ τακτικῶς.

κατα-φρονέω, μέλ. *-σω*: κατασφάζω, κατακρεουργῶ.

κατα-φορέω, μέλ. *-ήσω* = *καταφέρω* (δ βλ.): φέρω πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω, παρασύρω μαζί με τὸ ρεῦμά μου (ἐπὶ ποταμῷ).

κατα-φράζω, μέλ. *-σω*: δηλῶ, κηρύττω || διηγούμαι.— II μέσον. μετὰ μέλ. *-φράσομαι* καὶ μέσ. ἀόρ. *-εφρασάμην*, παθ. *-εφράσθην*: σκέπτομαι περὶ τίνος || θεωρῶ; παρατηρῶ.

κατὰ-φρακτος, ον: ὁ καλῶς πεφραγμένος, κεκαλυμμένος, ἐγκλειστος. Ἐκ τοῦ

κατα-φράσσω, ἀττ. *-ττω*, μέλ. *-ξω*: καλύπτω, ἐγκλείω.

κατα-φρονέω, μέλ. *-ήσω*: σκέπτομαι περὶ τίνος μετὰ περιφρόνησεως, δὲν τὸν λογαριάζω, τὸν περιφρονῶ || ἀψηφῶ || καταδικάζω.— II κα:εὐδύνω τὸς σκέψεις μου ἐπιμόνως εἰς τὴν || ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, τι (λατ. *affectare*).— III σκέπτομαι ἀλαζονικῶς, φέρομαι ὀγερώχως, αὐθαδικῶς || καὶ ἀπλῶς, σκέπτομαι, ὑποδέτω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-φρόνημα, *-ατος*, τὸ (*καταφρονέω*): ἡ καταφρόνησις τῶν ἄλλων || *μὴ φρόνημα μόνον*, ἀλλὰ *καταφρόνημα* = ὄχι μόνον θάρρος ἀλλὰ θάρρος συνοδευόμενον καὶ ὀπὸ περιφρόνησιν διὰ τὸν ἐχθρόν.

κατα-φρόνησις, *-εως*, ἡ (*καταφρονέω*) = *καταφρόνημα* (δλ. λ.) || ταπεινὴ ἰδέα (γνώμη) περὶ τῶν ἄλλων, περιφρόνησις διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλαζονεία.

κατα-φρονήτης, *-οθ*, ὁ (*καταφρονέω*): ὁ περιφρονῶν.

κατα-φρονητικός, ἡ, ὁν (*καταφρονέω*): ὁ ἐπιρρηπής εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, ὁ πλήρης περιφρονήσεως πρὸς τοὺς ἄλλους.—ἐπίρ. *-κῶς* μετὰ περιφρονήσεως.

κατα-φροντίξω, μέλ. *-ίσω*, ἀττ. *-εῶ*: καταδαπανῶ, σπαταλῶ, κατὰ τὰς σπουδὰς καὶ μελέτας, ἐν χρῆσει ἐν τῇ κωμικῇ φράσει (*θοιμάτιον*) *οὐκ ἀπολώλεκα ἀλλὰ καταπεφρόντικα* = δὲν τὸ ἔχασα ἀλλὰ ἐτὸ ἔλιψα πᾶν στὰ θρανία.

κατα-φρῶγῶ, μέλ. *-ξω*: κατακαίω, καταξηραίνω. **κατα-φουγγάνω** = *καταφεύγω*.

κατα-φύγειν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ *καταφεύγω*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατα-φύγη, ἡ (*καταφεύγω*): τὸ νὰ καταφεύγῃ τις κάπου || πρόσωπον ἢ τόπος πρὸς ὃν καταφεύγει τις διὰ τὴν εὐρῆν ἄσουλων, δι' ἀσφάλειαν ἀπὸ ἐπικειμένου κινδύνου.

κατα-φυλάδων, ἐπίρ. ἀντὶ *κατὰ φυλάς ἢ κατὰ φύλα*: κατὰ φυλάς, κατὰ ἔθνη.

κατα-φύλασσω, ἀττ. *-ττω*, μέλ. *-ξω*: φυλάσσω καλῶς, ἀγρυπνῶ.

κατα-φύλλο-ρροέω, μέλ. *-ήσω*: χέω (χύνω, ὀποβάλλω) τὰ φύλλα || μτφρ. φθίνω, παρακαμίζω.

κατὰ-φύτος, ον (*κατὰ+φυτόν*): καταφυτευμένος, πλήρης φυτῶν ἢ δένδρων.

κατα-φωράω, μέλ. *-ήσω*: συλλαμβάνω τινά ἐπ' αὐτοφῶρῳ κλέπτοντα || γεν., συλλαμβάνω τινά πράττοντά τι, «τὸν πᾶνω στὰ πράσσα», «τὸν πᾶνω φανερά», τὸν ἀνακαλύπτω.

κατα-φωτίζω, μέλ. *-ίσω*, ἀττ. *-εῶ*: φωτίζω τι ἐντελῶς.

κατα-χαίρω, μέλ. *-χαροῦμαι*: χαίρω, ἀγάλλομαι, διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου (= *ἐπιχαίρω*).— II χαίρω λίαν.

κατα-χάλαζω, μελ. -ήσω· καλύπτω διά χαλάζης, ρίπτω τι επί τινος ως χάλαζαν.

κατά-χαλκος, ον (κατά+χαλκός)· κεκαλυμμένος με χαλκόν || **κατάχαλκον πεδίον**=πεδιάς άκτινοβολούσα από τός έκ χαλκού πανοπλίας (άπό τά έκ χαλκού όπλα). Έξ αύτου τό

κατα-χαλκώ (κατάχαλκος)· έπικαλύπτω με χαλκόν.

κατα-χαρίζομαι, μελ. -ίσομαι, άττ. -ζούμαι· δί-δω, προσφέρω, τι εις τινά από ευγένειαν, του χαρίζω κάτι διά νά τόν ευχαριστήσω (νά του παράσχω ευχαρίστησιν) || γενικώς, κολακεύω, δεικνύω εύνοϊαν.

κατά-χαρμα, -ατος, τό (καταχαίρω)· άντικείμενον χαράς, γερίγελως, χλεύη (λατ. ludibrium).

κατα-χέζω, μελ. -χέσομαι· χέζω επί τινος εύρισκομένου ύποκάτω μου (λατ. concacare).

κατα-χειρο-τονέω, μελ. -ήσω· διά άνατάσεως τής χειρός ψηφίζω έναντίον τινός || γενικώς, ψηφίζω έναντίον.

κατα-χειρο-τονία, ή· κατάδικη δι' άνατάσεως τής χειρός.

κατα-χεύαι, άπρφ. έπ. άορ. α' του καταχέω.

κατα-χέω, έπ. -χεύω· μελ. -χεώ· άορ. α' κατέχεα, έπ. κατέχευα.— Παθητ., άορ. α' κατεχέσθην· έπ. άορ. β' κατεχέσθην, γ' έν. και πληθ. κατέχυτο, κατέχυντο· χύνω κάτω, χύνω έπάνω εις τινά, έπιχέω άσθόνως || ρίπτω, πετώ κάτω || άφίνω τι νά πέση επί τινος. 2) λύνω, άναλύω, ποιώ τι ρευστόν.— || μέσοι, άφίνω τι νά πέση κάτω, κυρ. επί τής κόμης. 2) κάμνω ώστε νά ρευστοποιηθή τι και νά κυδή κάτω || **χευόν** καταχέασθαι = (διατάσσω) νά λύσωσιν χρυσόν.

κατα-χήνη, ή (καταχάινω)· κατάγελως, περιγελως, χλεύη.

κατα-χηρεύω, μελ. -σω· διέρχομαι έν χηρείφ.

κατ-αχής, ές, θωρ. άντι κατηχής (β' έλ.).

κατ-άχδομαι, παθητ.· είμαι καταλυημένος, δεινοπαδών.

κατα-χθόνιος, ον (κατά+χθών)· ύπόγειος || άντιθ. τή έπιχθόνιος

κατα-χορδεύω, μελ. -σω· κόπτω τι εις μικρά τεμάχια, ως τό κρέας εις «κιμάν» προς παρασκευήν άλλαντος (πρ. έλ. χορδεύω).

κατα-χραίνομαι· ραντίζω, μολύνω, μιáνω.

κατα-χράσομαι, μελ. -χρήσομαι, άποθ.· κάμνω χηραίν τινος, μεταχειρίζομαι, έφορμόζω || μεταχειρίζομαι καθ' ύπερβολήν || καταπονών, έξαντλώ, καταναλώσκω. 2) κάμνω κακήν χηραίν, μεταχειρίζομαι κακώς, κάμνω κατάχρησιν. 3) επί προσώπων, καταστρέφω, άφανίζω, φονεύω.— || τό ένεργ. καταχράω άπαντά μόνον άπρως. κατά τό γ' έν: καταχράω=είναι άρκετόν, άρκει || πρτ. κατέχρα=ήρκει || μελ. καταχρήσει=θά άρκεση || άπαξ μετά όνομ.: άντι λόφου ή λοφειή κατέχρα=ή χαιτή ήρκει εις αύτούς, έπέχουσα θέσιν λοφίου.

κατα-χρειόμαι, παθητ.· τυγχάνω κακής μεταχειρίσεως || γίνομαι έντελώς άχρηστος.

κατα-χρέμτομαι, άποθ.· πύχω επί τινος εις ένδειξιν άηδίας και περιφρονησεως.

κατα-χρηστέον, ρημ. έπιθ. του καταχράομαι· πρέπει τις νά μεταχειρισθή ή νά κακομεταχειρισθή.

κατά-χρῦσος, ον· κεκαλυμμένος διά χρυσοῦ, έπιχρυσωμένος. Έξ αύτου τό

κατα-χρῦσώ, μελ. -ώσω (κατάχρυσος)· καλύπτω με χρυσόν, έπιχρυσώνω.

κατα-χρώζω, και -χρώννμι και -χρώννώ· μελ. -χρώσω· χρωματίζω έντελώς, βάπτω, «βάφω» || μολύνω, άμυρνώ.

κατα-χῦδην (καταχέω)· έπίρ. «χύνοντας κάτω», τ. έ. άφθόνως, άφειδώς, κατά τρόπον σπάταλον.

κατά-χυσμα, -ατος, τό (καταχέω)· τό άνωθεν επί τινος καταχεόμενον, καρύκειμα, «σάλτσα» || έν τή πληθ. τά **καταχύσματα** «φούχτες» άπό καρύδια, τρωγάλια, ισχύδας κ.ά., τά όποία έρριπτον επί των νυμφίων όπως σημερον ριπτομεν τό ρύζι και τά

άνθη, προς έκδήλωσιν εύχών διά τήν εύτυχίαν και εύπορίαν των νεονύμφων (λατ. bellaria).

κατα-χυνεύω, μελ. -σω· λύνω, χυνεύω.

κατα-χύννμι, ή -ύω, μελ. -χώσω· χύνω «βαθιά», κατακαλύπτω, σκεπάζω με σωρόν χώματος || κατορύσσω, δάπτω, ένταφιάζω.

κατα-χωρίζω, μελ. -ίσω, άττ. -τά· κατά χώραν τιθίμη, τοποθετώ, βάλλω εις τάξιν, εις τήν θέσιν του έκαστου.

κατα-χώσαι, άπρφ. άορ. α' του καταχώννμι.

κατα-ψακάζω, άττ. άντι καταψακάζω (β' έλ.).

κατα-ψάω, μελ. -ψήσω· χαιδέω διά τής χειρός, δωπεύω, ως τό δημηρ. καταρρέζω.

κατα-ψεκάζω, άττ. -ψακάζω· μελ. -άσω· καταρραντίζω με ψεκάδας (ήτοι με λεπτήν και άραιάν βροχήν), καταβρέχω.

κατα-ψεύδομαι, μελ. -σομαι, άποθ.· ύποκρίνομαι, προσποιούμαι, έπινοώ || **καταψεύδομαι τινος** = λέγω ψευδή έναντίον τινός, όμιλώ ψευδώς περι τινος.

κατα-ψευδο-μαρτύρέω, μελ. -ήσω, φέρω ψευδή μαρτυρίαν έναντίον τινός.— Παθητ., καταβάλλομαι (ήττώμαι, καταδικάζομαι) διά ψευδομαρτυρίων.

κατά-ψευστος, -ον (καταψεύδομαι)· μυθώδης, προσποιητός, ύποκριτής.

κατα-ψηφίζομαι, μελ. -ίσομαι, άττ. -ζούμαι· ψηφίζω έναντίον τινός, δίδω καταδικαστικήν ψήφον κατά τινος.— ως παθητ. καταδικάζομαι

κατα-ψηχω, μελ. -ψήξω· τρίβω, ξύνω, κοπανίζω (έν Ιγδίω).— Παθ., κατατρίβομαι εις μικρότατα τεμάχια, καταδρυσματίζομαι.— || μτφρ. = **καταψάω** (β' βλ.).

κατα-ψύχω, μελ. -ξω· καθιστώ τι ψυχρόν, ψυχραίνω, «παγώνω» || δροοίζω, άναψύχω.

κατ-έσγα, πρκ. του κατ-έσθμι· παθητ. άορ. β' κατέσθην· βλ. κατάγγνμι.

κατεάγωσιν, γ'. πληθ. ύποτ. παθ. άορ. β' του κατάγγνμι.

κατ-έαξα, άορ. α' του κατάγγνμι.

κατεάξω, τετελ. μελ. του κατάγγνμι.

κατ-έσται, ίων. άντι κάθησται, γ' πληθ. του κάθημαι.

κατ-έατο, ίων. άντι έκάθητο, γ' πληθ. πρτ. του κάθημαι.

κατ-έβα, θωρ. γ' έν. άορ. β' του καταβαίνω.

κατ-έβαν, άντι κατέβησαν, γ' πληθ. άορ. β' του καταβαίνω.

κατ-εθήσето, έπ. άντι -ατο, γ' έν. μεσ. άορ. α' του καταβαίνω.

κατ-εθλασκυμένως, έπίρ. μτχ. παθ. πρκ. του καταβλασκέω· όκνηρώς, βροθύμως, θραδέως, νωδύως.

κατ-εγγυάω, μελ. -ήσω (κατά+έγγυή)· ύποδικεύω, άναχυριάζω, δίδω ύπόχρεσιν, νυηστεύω.— || ως άττ. νομικός δρος, καθιστώ τινά ύπεύδυνον, τόν άναγκάζω νά δώση έγγυήσιν.

κατ-εγγύη, ή· έγγυήσιν, άσφάλεια.

κατ-εγγών, πρτ. του καταγελάω.

κατ-εγήρα, γ' έν. πρτ. ή άορ. β'· βλ. γηράσκω.

κατ-εγ-χέω, μελ. -χεώ, χύνω κάτω, μέσα εις τι.

κατ-έδησα, άορ. α'. του καταδέω (Α).

κατ-έδομαι, μελ. του κατ-εσθίω.

κατ-έδραδον, άντι κατέδαρθον, άορ. β' του καταδαρθάω.

κατ-έδυν, άορ. β' του καταδύω.

κατ-έδω, έπ. άντι κατεσθίω.

κατ-εηγός, ίων. μτχ. πρκ. του κατ-άγγνμι.

κατ-έδεντο, γ' πληθ. -μεσ. άορ. β' του κατατίθμη.

κατ-έδηκα, άορ. α' του κατατίθμη.

κατ-είθω, ποιητ. άντι καταλείβω· άφίνω τι νά ρευσή κάτω, νά στάξη κάτω, χύνω κάτω.— Μίσον, χύνομαι προς τά κάτω, καταρρέω, στάζω κάτω, καταστάζω || μτφρ. **αίών** κατελίβετο = ή ζωή παρήρηχето (κατέρρεεν ύς ρευστόν τι ρέον και φεύγον).

κατ-ειδέναι, άπρφ. πρκ. του *κατείδω.

***κατ-είδω**: I έν τή άορ. β' κατείδον, άπρφ. κατείδεν (όστις χρησιμεύει ως άορ. β' του καθόραω)· βλέπω προς τά κάτω επί τινος, θεώμαι, θεωρώ,

παρατηρῶ || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. β' **κατειδόμην**, ἀπρφ. **κατειδέσθαι**.— || ἐν τῷ πρξ. **κάτοιδα**, ἀπρφ. **κατειδένας**· γνωρίζω καλῶς, εἶμαι θεβίσιος περὶ τίνος.

κατ-εἰδωλος, -ον (κατὰ-εἰδωλον)· ὁ πλήρης εἰδῶλων, ὁ παραδεδομένος εἰς εἰδωλολατρεῖαν.

κατ-εικάζω, μέλ. -άσω· ἐξομιῶν τινι πρὸς τινι, θεωρῶ τινι ὁμοιον πρὸς τινι.— || Παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὁμοιος.— || σχηματίζω εἰκασίας, φαντάζομαι, συμπεραίνω || ἐν κακῇ ἐνν., ὑποπτεύω.

κατ-εἰλέω, μέλ. -ήσω· συμπιέζω εἰς στενὸν χῶρον, ἀποκλείω, στενοχωρῶ.— Παθητ. ἐγκλείομαι, ἀποκλείομαι, εἶμαι τυλιγμένος.

κατ-εἰλήφα, **κατ-εἰλήμμαι**, ἐνεργ. καὶ παθητ. πρξ. τοῦ **καταλαμβάνω**.

κατ-εἰλίσσω, ἰων. ἀντι **καθελίσσω**.

κατ-εἰλίχάτο, ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ **καθελίσσω**.

κατ-εἰλύω, μέλ. -ύσω· καλύπτω, περιτυλίσσω.
κάτ-εἰμι (κατὰ-εἰμι)· μέσ. ἀόρ. α' **καταεισάμην**· κατέρχομαι, καταβαίνω || κατέρχομαι ἐκ τῶν μεσογειῶν πρὸς τὴν θάλασσαν || ἀλλ' ὡς. καὶ ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους πλέω πρὸς τὰς ἀκτὰς || ἐπὶ ποταμοῦ, κατέρχομαι πρὸς τὰς ἐκβολὰς || ἐπὶ ἀνέμου, κατέρχομαι ὀρμητικῶς.— || ἐπ' ἀνέρομαι, ἐπιστρέφω || ἐπὶ ἐξοριστῶν, ἐπ' ἀνέρομαι εἰς τὴν πατρίδα (ὡς παθ. τοῦ **κατάγω** β δλ.).

κατ-εἶναι, ἰων. ἀντι **καθεῖναι**, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ **καθ-ίημι**.

κατ-εἰνῦμι, ἰων. ἀντι **καθ-έννυμι**.

κατ-εἶπα, ἀόρ. α' = **κατεῖπον**.

κατ-εἶπον, ἀπρφ. **κατεῖπειν**, ἄνευ ἐν. ἐν χρήσει (συνήθως λαμβάνεται ὡς ἀόρ. τοῦ **καταγορεύω**) (κατὰ-εἶπον)· λέγω, ὁμιλῶ, ἐναντίον τινός, κατηγορῶ.— || ὁμιλῶ σαφῶς, διακηρύσσω, διηγούμαι, ἀφηγοῦμαι. 2) καταγγέλλω, λέγω, πληροφορῶ περὶ τίνος.

κατ-εἰργάδομην, ποιητ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **κατεῖργω**.

κατ-εἰργνῦμι καὶ -ύω = **κατεῖργω** (β δλ.).

κατ-εἶργω, ἰων. -εργῶ, μέλ. -ξω· ἐγκλείω, περιορίζω.— καταπιέζω, φέρω εἰς ἀμχανίαν.— || ἐμποδίζω.

κατ-εἶρούω, ἰων. ἀντι **κατερούω** (β δλ.).

κατ-εἰρωνεύομαι, ἀποθ. μεταχειρίζομαι εἰρωνεῖαν διὰ τινος (εἰς βῆρος τινός), εἰρωνεύομαι τινος κατὰ κόρον || προσποιοῦμαι, δολιεύομαι, ὑποκρύπτω.

κατ-εἰσ-άγω, μέλ. -άξω· φέρω εἰς φῶς, φανερώω πρὸς ζημίαν μου.

κατ-έκπειρα, ἀόρ. α' τοῦ **κατακείρω**.

κατ-έκκησ, ἀόρ. α' τοῦ **κατακάλω**.

κατ-εκλάσσω, ἀόρ. α' τοῦ **κατακλάω**.

κατ-εκλάσθη, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **κατακλάω**.

κατ-εκλάσθη, δωρ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ **κατακλείω**.

κατ-εκλάω, ἀόρ. α' τοῦ **κατακλύζω**.

κατ-έκλων, συνηρ. πρτ. τοῦ **κατακλάω**.

κατ-εκρίθη, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **κατακρίνω**.

κατ-εκτάθεν, αἰολ. καὶ ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ **κατακτείνω**.

κατ-έκταν, ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ **κατακτείνω**.

κατ-έκτάνον, ἀόρ. β' τοῦ **κατακτείνω**.

κατ-ελάθω, ἀόρ. β' τοῦ **καταλαμβάνω**.

κατ-ελαύνω, μέλ. -ελάσω, ἀττ. -ελαῶ· ἀόρ. α' **κατήλασα**· ὁδηγῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβιάζω || φέρομαι ἐπιππος ἐναντίον τινός.

κατ-ελέγχω, μέλ. -ξω· ἐλέγχω, ἀποδεικνύω, τινὰ ψευδομένο, διαψεύδω.

κατ-έλεκτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **καταλέγω**.

κατ-ελεύσομαι, μέλ. τοῦ **κατέρχομαι**.

κατ-εληφθῆν, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **καταλαμβάνω**.

κατ-ελεθεῖν, ἐπ. -ελεθῆμεν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ **κατέρχομαι**.

κατ-ελίσσω, ἰων. ἀντι **καθελίσσω**.

κατ-ελκῶ, ἰων. ἀντι **καθελκῶ**.

κατ-ελπίζω, μέλ. -ίσω· ἐλπίζω μετὰ πεποιδήσεως.

κάτ-εμεν, ἰων. α' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **καθ-ίημι**.

κατ-εν-αίρωμαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. ἀόρ. α' **κατεν-**

ράμην καὶ ἐνεργ. ἀόρ. β' **κατηνᾶρον**· φονεύω, σφάζω, ἀποκτείνω.

κατ-εναντίον, ὡς. **κατ-έναντι**, ἐπίρ. (κατὰ-ἐναντίος)· ἐναντίον (ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ.), ἀπέναντι, ἀντικρύ, κατὰ μέτωπον.

κατ-ενἀρίζω, μέλ. -ξω, ἐπιτετ. **ἐναρίζω**· φονεύω.

κατ-ενασσα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ **κατατέω** (β δλ.).

κατ-ενεχθεῖς, μτχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ **καταπέρω**.

κατ-ενήνοθε, πρξ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει ἤτο· ἐπὶ τίνος, ἔκειτο ἐπάνω εἰς τινι || **κόνις κατανήνοθεν ὄμου** = κόνις ἐπέκειτο (ἐκάλυπτε) ἐπὶ τῶν ὤμων || πρβλ. **ἐπ-ενήνοθε**, **παρ-ενήνοθε** || τὸ ἀπλοῦν **ἐνήνοθε** δὲν ἄπαντα.

κατ-εν-ῆρῶτο, γ' ἐν. ἀόρ. α' τοῦ **κατ-εν-αίρωμαι** (β δλ.).

κατ-ενθεῖν, δωρ. ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ **κατέρχομαι**.

κατ-ενύγησαν, γ' πληθ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **κατ-ανύσσω** (β δλ.).

κατ-ενώπῃ καὶ **κατ-ενώπιον**, ἐπίρ. (κατὰ-ἐνωπῆ)· κατ' εὐθείαν ἀπέναντι τίνος, κατὰ πρόσωπον, κατὰ μέτωπον, κατανικρῶ.

κατ-εξ-αν-ίστάμαι, παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀόρ. β'. **-εξανέστη**· ἐγείρομαι, ἐξεγείρομαι, ἐναντίον τίνος, ἀγωνίζομαι κατὰ τίνος, ἐναντιώνομαι.

κατ-έξανται, γ' ἐν. παθ. πρξ. τοῦ **κατα-ξάινω**.

κατ-εξενωμένος, ὁ· ὅστις ἔχει γίνεαι δεκτὸς ὡς φιλοξενοῦμενος, μτχ. παθ. πρξ. **καταξενόω**.

κατ-εξουσιάζω, μέλ. -σω· ἀσκῶ ἐξουσίαν ἐπὶ τίνος.

κατ-επ-αγγέλλομαι, μέσ.· δίδω ὑπερβολικὰς ὑποσχέσεις || συνάπτω συμφωνίαν μετὰ τίνος.

κατ-επ-άγω, μέλ. -άξω· ἐπιφέρω τι μετὰ τινι, φέρω τι ἀμέσως ἔπειτα ἐπὶ ἄλλο τι, ἐπαναλαμβάνω.

κατ-επ-άλλεμος, μτχ. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ **κατ-επ-άλλομαι**.

κατ-επαλτο, γ'. ἐν. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **καταπάλλω**.

κατ-έπεσον, ἀόρ. β' τοῦ **καταπίπτω**.

κατ-επ-έστη, ἀόρ. β' τοῦ **κατ-επ-ίστημι**.

κατ-έπεφνον, ἀναδιπλ. ἀόρ. β' τοῦ **καταφένω**.

κατ-έπηκτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **καταπήγνυμι**.

κατ-έπηξα, ἀόρ. α' τοῦ **καταπήγνυμι**.

κατ-επλάσσω, ἀόρ. α' τοῦ **καταπλάσσω**.

κατ-επλευσα, ἀόρ. α' τοῦ **καταπλέω**.

κατ-επλήγη, παθ. ἀόρ. β' τοῦ **καταπλήσσω**.

κατ-επτύσσα, ἀόρ. α' τοῦ **καταπτύω**.

κατ-εργάζομαι, μέλ. -άσσομαι· ἀόρ. α' **-εργάσθη**·

πρξ. **-εργάσσομαι**, ἀποθ. (ἀλλ' ὁ ἀόρ. α' καὶ ὁ πρξ. ἐν χρήσει καὶ μετὰ παθητ. ἐνν.)· φέρω τινι εἰς πέρας, ἐκτελῶ μετὰ κόπου, κατορθώνω. 2) ὡς τὸ λατ. **conficere**, ἀποτελειώνω (ἐν τῇ ἐνν. τοῦ ετοῦ δίνω τὴν χαρακτηριστὴν βολήν), τὸν φονεύω || ἐντεῦθεν, καταβάλλω, νικῶ, ὑποτάσσω.— πρξ. ἐν παθ. ἐνν. ἔχω ἠτητηθῆ, ἔχω ὑποδουλωθῆ. 3) ἐν καλῇ ἐννοίᾳ, φέρω τινὰ (τὸν «παίρνω») μετὰ τὸ μέρος μου, ἀποκτῶ τὴν εὐνοίαν του, τὸν πείθω, τὸν ἐπηρεάζω.— ἀόρ. α' ἐν παθ. ἐνν. παρασύρομαι ὑπὸ τίνος, πείδομαι ὑπὸ τίνος.— || ἐργάζομαι τινι, κατασκευάζω τινι, ἐργαζόμενος παρασκευάζω τινι || **κατεργάζομαι μέλι** = παρασκευάζω μέλι || ὡς. βιομηχανοποιῶ τινι.— || ἐπὶ πραγμάτων, κερδίζω, ἀποκτῶ τινι, μετὰ τὸν κόπον μου || ἀπολ. ἐπιτυχάνω εἰς τὴν ἐργασίαν μου || ἐργάζομαι.

κατ-έργω, ἰων. ἀντι **κατεῖργω**.

κατ-ερεϊκτὸς ἢ -ερεϊκτός, ὄν· συντετριμμένος, κοπανισμένος, ἀηλεομένος. Ἐξ τοῦ

κατ-ερεῖκω· τραβῶ, σχίζω.— μέσον, σχίζω τὰ ἐνδύματά μου.— || ἀλέθω, κοπανίζω, συντρίβω, καταλαίνω || μτφρ. **κατερεῖκω θυμὸν** = καταπονῶ, τ. ἔ. καθησυχάζω, καταπραῦνω τὸν **θυμὸν** (ψυχὴν, ψυχικὴν διάθεσιν, ὀργήν).

κατ-ερεῖπω, μέλ. -ψω· καταρρίπτω, ρίπτω εἰς ἐρείπια || κατεδαφίζω, ἐρημύνω.— || ἀμ-β. ἐν τῷ ἀόρ. β' **κατηρέπον** καὶ πρξ. **κατερήρστα**· καταπίπτω, κρημνίζομαι, πίπτω εἰς ἐρείπια.

κατ-έρεξα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ **καταρρέζω**.

κατ-ερέυγω, μέλ. -ζω· ἐρεύγομαι ἐπί τινος ἢ ἐνώπιόν τινος.

κατ-ερέφω, μέλ. -ψω· σκεπάζω με ὄροφῆν, στεγάζω, σκεπάζω.— μέσον, σκεπάζω δι' ἑμαυτὸν ἢ σκεπάζω τι ἰδικόν μου.

κατ-ερέω, ἰων. ἀντὶ *κατ-ερῶ* (χρησιμοποιούμενος ὡς μέλλον τοῦ ἄορ. *κατείσταν*, ὅπως καὶ ὡς *παρακ.* χρησιμοποιεῖται ὁ *κατ-εἶρηκα*)· λέγω, ὀμιλῶ, ἐναντίον τινός, κατηγορῶ τινα || ψέγω, μέφομαι. 2) ὀμιλῶ καθαρά (ἐπὶ λέγω ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια).— Παθητ., *κατεῖρησται* = θά διακηρυχθῆ, θά λεχθῆ καθαρά.

κατ-ερήριπα, ἀμτβ. πρκ. ἐπ. τοῦ *κατερέπω*.

κατ-ερητύω, μέλ. -ύσω· κρατῶ ὀπίσω, κατακρατῶ, περιορίζω, ἀναχαίττω.

κατ-έρρωγα, ἀμτβ. πρκ. τοῦ *καταρρήγνυμι*.

κατ-ερυκάνω, ποιητ. ἀντὶ *κατερύκω* (ὁ βλ.).

κατ-ερύκω, μέλ. -ζω· κρατῶ ὀπίσω, συγκρατῶ, ἐμποδίζω.

κατ-ερύω, ἰων. -ειρύω, μέλ. -ύσω· ἄορ. α' *κατεῖρῃσα*· παθητ., πρκ. *κατεῖρυσμαι*· καθέλκω, καθελκύω, σύρω κάτω, ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ πλοίων (εἰρίνω στὰ νερά), καθελκύω (λατ. *deducere naves*).

κατ-έρχομαι, μέλ. *κατελεύσομαι*· ἄορ. β' *κατήλθον*, συντετιμ. *κατήλθον*, ἀπρρ. *κατελθεῖν*, ἀποθ.· καταβαίνω, κυρ. πρὸς τὰ παράλια || ἐπὶ *πρῶμν*, καταπίπτω || ἐπὶ ποταμῷ, ρέω, τρέχω πρὸς τὰ κόματα (πρὸς τὰς ἐκβολὰς).— || ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανερχομαι, ἐπιστρέφω, κυρ. ἐκ τῆς ἔξορας εἰς τὴν πατρίδα.

κατ-ερώ, βλ. *κατερέω*.

κατ-έσθεσα, ἄορ. α' τοῦ *κατασβέννυμι*.

κατ-έσθηκα, **κατ-έσθην**, ἀμδ. πρκ. καὶ ἄορ. β' τοῦ *κατασβέννυμι*.

κατ-εσθίω, μέλ. *κατέδομαι*, πρκ. *κατεθήδοκα*, ἐπ. *κατ-έθηδα*· παθ. πρκ. *κατεθήδεσμαι*· κατατρῶγω, καταβροχθίζω, διαρπάζω.

κατ-έσκαμμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κατασκάπτω*.

κατ-εσκεύασμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κατασκευάζω*.

κατ-εσκεψάμην, μέλ. ἄορ. α' τοῦ *κατασκοπέω*.

κατ-έσκληκα, ἀμτβ. πρκ. τοῦ *κατασκελλῶ*.

κατ-έσπειρα, ἄορ. α' τοῦ *κατασπείρω*.

κατ-έσεισα, ἄορ. α' τοῦ *κατασείνω*.

κατ-έσσητο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *κατασεύομαι*.

κατ-έσθηθεν, αἰολ. καὶ ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *καθίστημι*.

κατ-έσταλαμι, παθ. πρκ. τοῦ *καταστελλῶ*.

κατ-έστειψα, ἄορ. α' τοῦ *καταστειβῶ*.

κατ-εστεώς, ἰων. μτχ. πρκ. τοῦ *καθίστημι*.

κατ-έστην, ἄορ. β' τοῦ *καθίστημι*· **κατέστησα** ἄορ. α'.

κατ-εστήρασαντο, γ' πληθ. μέλ. ἄορ. τοῦ *καθίστημι*.

κατ-εστέρεσα, ἄορ. α' τοῦ *κατα-στορέννυμι*.

κατ-εστράφατο, ἰων. ἀντὶ *κατεστραμμένοι ἦσαν*, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ *καταστρέφω*.

κατ-έστρωσα, ἄορ. α' τοῦ *καταστρώννυμι*.

κατ-έστρυγον, ἄορ. β' τοῦ *καταστρέγω*.

κατ-ετάκετο, δωρ. γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ *κατατήκω*.

κατ-έτηξα, ἄορ. α' τοῦ *κατατήκω*.

κατ-ετρίβην, παθ. ἄορ. β' τοῦ *κατατρίβω*.

κάτ-ευγμα, τὸ (*κατεύχομαι*)· πάντοτε ἐν τῷ πληθ.· εὐχαί, ταξίματα («τάματα»), προσευχαί || κυρ. διὰ τὸ κακὸν τινος, κατάραι.— || ἐν τῷ πληθ., ἀναδημία, ἀφιερῶματα, δῶρα.

κατ-ευθύ ἢ **-ευθύς**, ἐπίρ.· κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός.

κατ-ευθύω, μέλ. -ῆνω· κάρνω τὴν εὐθύ, τὸ φέρω εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν, «ισιώνω, ἰσιάζω» || διευθύνω, ὀδηγῶ, διοικῶ.

κατ-ευνάζω, μέλ. -άσω· βάλλω εἰς γῆν κλίνην νά κοιμηθῆ, ἀποκοιμίζω, νανουρίζω διὰ τὰ κοιμηθῆ.— Παθητ., «πλαγιάζω» διὰ νά κοιμηθῶ, κατακλίνομαι, «πέφτω» νά κοιμηθῶ || αἰολ. γ' πληθ. ἄορ. α' *κατενάσθηεν*.

κατ-ευνάω, μέλ. -ῆσω· βάλλω νά κοιμηθῆ, κοιμίζω, ὡς τὸ *κατενάζω* (β βλ.).— Παθητ., ἀποκοιμύμαι. **κατ-ευνήσαιμι**, ἔδκτ. ἄορ. α' τοῦ *κατενάω*.

κατ-ευ-τρεπίζω, μέλ. -σω· βάλλω εἰς τόξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ.

κατ-ευ-φημέω, μέλ. -ῆσω· ἐγκωμιάζω, ἐξυμνῶ, ἐπευφημῶ, μεγαλοφώνως.

κατ-ευ-φραίνω, μέλ. -άνω· ἐπιτετ. *εὐφραίνω*· προξενῶ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

κατ-ευχή, ἢ· εὐχή, προσευχή, «τάξιμο». Ἐκ τοῦ **κατ-εύχομαι**, μέλ. -ξομαι· ἀποθ.· εὐχομαι ἐνδέρμως, προσεύχομαι θερμῶς || ἀποθύνω (προσευχὴν πρὸς τινα || ἀπολ. κάρνω προσευχὴν ἢ εὐχὴν. 2) εὐχομαι (ῆ, προσεύχομαι) διὰ τὸ κακὸν τινος, καταρῶμαι.— || καυχῶμαι.

κατ-ευυχέομαι, παθητ.· εὐυχομαι, ἐορτάζω, εὐθυμῶ, διασκεδάζω.

κατ-εφάγον, ἐν χρήσει ὡς ἄορ. β' τοῦ *κατεσθίω* (β βλ.).

κατ-εφ-άλλομαι, ἰποθ.· πηδῶ κάτω ὀπὸ τι, ἐφορῶ || *κατ-επ-άλλομαι*, μτχ. ἐπ. ἄορ. β'.

κατ-εφθίτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *καταφθίω*.

κατ-εφ-ίστιζμαι, παθητ. μετὰ ἀνεργ. ἄορ. β' *κατεπέστην*, *παρακ. κατ-εφ-έστηκα*· ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἐγείρομαι ἐκ νέου.

κατ-εφύγον, ἄορ. β' τοῦ *καταφεύγω*.

κατ-έχυτο, **κατέχυντο**, γ' ἐν. καὶ πληθ. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *καταχέω*.

κατ-έχω, μέλ. *καθέξω* καὶ *κατασχέσω*· ἄορ. β' *κατέσχον*, ποιητ. *κατέσχεθον*· || μτβ. κρατῶ δυνατά, κρατῶ ὀπίω, κατακρατῶ συγκρατῶ || ἀνοχαίττω, ἀνακόπτω, σταματῶ. — μέσον, παύω, σταματῶ (ἐγὼ ὁ ἴδιος || κυρ. συγκρατῶ ἑμαυτόν).— || ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κατέχω, καταλαμβάνω || κατοικῶ || λαμβάνω εἰς τὴν κατοχὴν μου, καταλαμβάνω ὡς κατακτητῆς διὰ στρατοῦ. 2) καλύπτω, ἐξαπλοῦμαι, περικυκλώνω || ὡς καὶ ὡς μέσ.: *πρόσωπα κατέσχετο* = ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον || γενικῶς, κρύπτω, διατηρῶ τι κεκρυμμένον.— || μτβ. ἀναχαίττω, συγκρατῶ, ἑμαυτόν || κρατῶ ἑμαυτόν, σταματῶ, παύω, λήγω. 2) ἔρχομαι ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους εἰς τὴν ἀκτὴν, προσορμίζομαι, ἀγκυροβολῶ. 3) συμβαίνω, λαμβάνω ἐκβασίον, ἀποβαίνω: *εὐ κατ-α-σχέσει* = θά ἀποθῆ καλῶς, θά λάβῃ καλὴν ἐκβασίον. 4) ἐπὶ φήμης, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, λέγεται, φημολογεῖται || ἐπικρατῶ, νικῶ, κατοικύω.— IV μέσον, κρατῶ δι' ἑμαυτόν, καταχρῶμαι, σφετερίζομαι.

κατ-ηγάγον, ἄορ. β' τοῦ *κατάγω*.

κατ-ηγέλην, παθ. ἄορ. β' τοῦ *καταγγέλλω*.

κατ-ηγεμῶν, **κατ-ηγέομαι** κλπ. ἰων. ἀντὶ *καδηγ-*

κατ-ήγετο, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ *κατάγω*.

κατ-ηγορέω, μέλ. -ῆσω (*κατηγόρος*, *κατὰ + ἀγορεύω*)· ὀμιλῶ ἐναντίον τινός, «κατηγορῶ», ἐγκολῶ. 2) φέρω τι ὡς κατηγορίαν κατὰ τινος, ἀποδίδω εἰς τινα κάποια ἐνοχλήν.— Παθητ. *κατηγορεῖται* τινος = φέρεται τὴν ὡς κατηγορία κατὰ τινος, κατηγορία τὴς ἀποδίδεται εἰς τινα. 3) ἀπολ. εἶμαι κατηγόρος, ἐμφανίζομαι ὡς ἐνάγων. 4) γενικῶς, σημαίνω, ὑποδεικνύω, ὑποδηλῶ, ἐμφαίνω, ἀποδεικνύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κατ-ηγορία, ἢ (*κατηγορέω*)· ἔτι καὶ νῦν.

κατ-ηγόρος, ὁ (*κατὰ+ἀγορεύω*)· ἔτι καὶ νῦν, ὁ κατηγορῶν, ὁ ἐνάγων || προδότης, καταδότης.

κατ-ήκισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κατακίεω*.

κατ-ήκοος, ὄν (*κατακούω*)· ὁ μετὰ προσοχῆς ἄκούων, ὁ προσεκτικός || ὡς ὄσα, ὠτακουστής, κατασκοπος.— || ὁ ἀκούων (ὑπακούων εἰς) τινα, εὐπειθής, πειθηνός || ὡς ὄσα, ὁ ὑπήκοος, ὁ ὑποτακτικός.— || ὁ δίδων ἀκρόασι εἰς τὴν(α) ὁ παρέχων εὐνοϊκὸν οὐς εἰς τὴν παράκλησιν τινος.

κατ-ήκω, ἰων. ἀντὶ *καθ-ήκω*.

κατ-ήλθον, ἄορ. β' τοῦ *κατέρχομαι*.

κατ-ήλιψ, -ίφος, ἢ· τὸ ἄνω πάτωμα οἰκίας || κλίμαξ («σκάλα»)· [ἀγν. ἐτυμολ. διὰ τὸ παρ' Ἑουχ. «ἄλιψ» πέτρα» βλ. *αἰγίλιψ*].

κατ-ηλλάχθην, **κατηλλάχην**, παθ. ἄορ. α' καὶ β' τοῦ *καταλλάσσω*.

κατ-ηλογέω, μέλ. -ῆσω (*κατὰ + λόγος*, ἀλογέω)· περιφρονῶ, καταφρονῶ, «γιά πολὺ λίγο» λογαριάζω τινά.

κατ-ήλυθον μὴ συνταγμ. τύπος τοῦ κατήλυθον· Ἐξ αὐτοῦ τὸ
κατ-ήλυσις, -εως, ἡ (κατήλυθον)· κατάβασις, κάθοδος· 2) ἐπάνοδος, ἐπιστροφή.
κατ-ήμαι, ἰων. ἀντὶ κάθ-ήμαι.
κατ-ημελημένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ καταμελέω.
κατ-ηναριόθην, -ισμαι, παθ. ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ καταναρίζω.
κατ-ήνεγκα, ἀόρ. α' τοῦ καταφέρω.
κατ-ηνδρακώθην, -υμαι, παθ. ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ κατ-ανθρακώω.
κατ-ήνυσα, ἀόρ. α' τοῦ κατανύω.
κατ-ήρορος ἢ κατ-ήρορος, ον, δωρ. -άρορος (κατὰ + αἰωρέω)· ὁ πρὸς τὰ κάτω αἰωρούμενος, κρεμάμενος | ἐξαρτώμενος ἐκ τίνος.
κατ-ήρπια, μελ. -άσω (κατὰ+ήρπιος)· καταπραΰνω, κατευνάζω.— ἐπ. γ' πληθ. παθ. πρκ. κατηπειόωντο.
κατ-ηρᾶμένος, μτχ. πρκ. τοῦ καταράομαι.
κατ-ηρᾶσω, β' ἐν. ἀόρ. α' τοῦ καταράομαι.
κατ-ηρᾶτο, γ' ἐν. πρκ. τοῦ καταράομαι.
κατ-ηρεμίζω, μελ. -ίω· ποιῶ τινα ἐντελῶς ἡ-ρεμον, καθουχάζω τινα τελείως, κατευνάζω.
κατ-ηρεφής, ἐς (κατὰ+ἐρέφω)· ὁ καλῶς ἐστεγα-σμένος, ἐπικρεμάμενος, θολωτός· δάφνησι κατη-ρεφής=οκισζόμενον με δάφνης, ἔχον στέγην ἀπὸ δάφνης || κατηρεφή πόδα τίθημι = ἔχω τὸν πόδα μου κεκαλυμμένον (ἐπὶ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ἡ εἰσθῆς ἐκάλυπτε τὸν πόδα διὰ τῶν πτυχῶν τῆς, εἶτα μτφρ. ἐπὶ παντός καθημέμου ἡσυχου, ἀντὶθ. τῆ δ'εὐθὴν πόδα τίθημι = κινουίμου καὶ προχουρῶ). 2) μετὰ γεν., ἐντελῶς κεκαλυμμένος με τι, πλήρης ἀπὸ τι.
κατ-ήρης, ἐς (κατὰ+ἀρᾶρεῖν, τοῦ ἀραρίσκω)· προσηροσμένος, ἐξηρτυμένος, ἐφωδιασμένος, ἡτοιμασμένος || ἐπὶ πλοίων, ἐφωδιασμένος με κώπας.
κατ-ηριμμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ κατ-αριθμῶ·
κατ-ηρίπιον, ἀόρ. β' τοῦ καταρῖπτο.
κατ-ηρίπω, β' ἐν. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ καταρῖζω.
κατ-ηρίσμαι, παθ. πρκ. τοῦ καταρῖζω.
κατ-ήστο, ἰων. γ' ἐν. πρκ. τοῦ κάθ-ήμαι.
κατ-ήθεια, ἰων. -εῖη (-ήη) ἢ (κατηφής)· τὸ κατε-βάζειν τὰ θλέμματα || σκυδρωτότης, λυπηρ., θλίψις, ἀδύμια, συναίσθημα ἐντροπῆς.
κατηρέω, μελ. -ήσω· κατεβάζω τὰ ὄμματα ἀπὸ θλίψιν ἢ ἐντροπῆν, εἶμαι ἄδυμος. Ἐκ τοῦ
κατηφής, ἐς (κατὰ+φάος?)· μετὰ θλέμματα ἐ-στραμμένα πρὸς τὰ κάτω, τεθλιμμένος, σκυδρω-πός, ἄδυμος || μτφρ. σκοτεινός, μαυρός.
Ἔτυμ.· ἀγν. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ κάτω — φάει (=δύμματα)· κατ' ἄλλους, ὀρθότ. ἰσως, (κατὰ + β. φρ., πρὸλ. ἀφή, ἀφάω, ἄπτω (=συνάπτω, προσ-άπτω). Ἐξ αὐτοῦ τὸ
κατηφών, -όνος, ὁ (κατηφής)· ὁ προξενῶν θλί-ψιν ἢ αἰσχύνην.
κατ-ηχέω, μελ. -ήσω· ἤχῳ ἰσχυρῶς, ἀντηχῶ, ἀπ-ηχῶ.— || σαλπίζω τὴν εἰς τὰ ὠτα τίνος, τοῦ τὸ θά-ζω εἰς τὰ ὠτα με τὴν σάλπιγγα.— Παθητ. λαμβάνω πληροφορίας περὶ τίνος. 2) διδάσκω ἀπὸ στόμα-τος, διδάσκω διὰ ζώσης || διδάσκω τὰ στοιχεῖα τῆς θρησκείας.— Παθητ., διδάσκομαι, μουσῶμαι εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτά· ἀόρ. α' κατηχήθη, πρκ. κατήχημαι.
κατ-ηχής, ἐς (κατὰ+ήχος)· δυνατὰ ἤχων, ἤχη-ρός || ἀντηχῶν, ἀπηχῶν.
κατ-ήχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ κατάγω.
κατ-θάωνον, ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ καταθᾶησκω.
κατ-θάψαι, ἀπρφ. ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ καταθάπτω.
κατ-θειν, Εὐχτ. ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ κατατίθημι.
κατ-θέμεν, ἐπ. ἀντὶ καταθεῖναι, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ κατατίθημι· ἐν ᾧ κάτ-θεμεν ἐπικ. α' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ κατατίθημι.
κάτ-θετε, **κάτ-θεσαν**, β' καὶ γ' πληθ. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ κατίθημι.
κατ-θέμεθα, ἐπ. α' πληθ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ κατα-τίθημι.
κατ-θέμενος, μτχ. ἐπ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ κατατίθημι.
κάτ-θεο, ἐπικ. ἀντὶ κατὰ-θεο, Προστ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ κατατίθημι.

κατ-θέσθην, ἐπ. γ' πληθ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ κατα-τίθημι.
κατ-ἰάπτω, μελ. -ψω· θλάπτω, κακοποιῶ, φθείρω.
κατ-ἰάσι, γ' πληθ. τοῦ κάτειμι (εἶμι).
κατ-ἰάσι, ἰων. ἀντὶ καθ-ἰάσι, γ' πληθ. ἐν. τοῦ καθ-ἰήμι.
κατ-ἰδεῖν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ καθορᾶω.
κατ-ἰδέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ καθορᾶω.
κατ-ἰζώ, ἰων. ἀντὶ καθ-ἰζω.
κατ-ἰήμι, ἰων. ἀντὶ καθ-ἰήμι.
κατ-ἰθύνω, ἰων. ἀντὶ κατευθύνω.
κατ-ἰκετεύω, ἰων. ἀντὶ καθ-ικετεύω.
κατ-ἰλύω, μελ. -ύσω (κατὰ+ἰλύς)· πληρῶ ἰλύος, πληοῦ (λόσσης).
κατ-ἰμεν, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ κάτειμι (εἶμι).
κατ-ἰμπάζομαι, **κατ-ἰρόω**, **κατ-ἰστημι**, ἰων. ἀντὶ καθ—.
κάτ-ισθι, β' ἐν. Προστ. τοῦ κάτ-οἶδα, βλ. *κατεῖδω.
κατ-ισχάινω· κόμνω τι ἐντελῶς ἰσχυρόν, ἐξα-σθενίζω, φθείρω.
κατ-ισχύω, μελ. -ύσω· καταβάλλω τινα διὰ τῆς ἰσχύος, νικῶ, ὑπεριοχῶ (ματὰ γεν.)— || ἀμτβ. ἔρ-χομαι εἰς πλήρη ἰσχύον, εὐρίσκομαι ἐν ἀκμῇ.
κατ-ἰσχω, παράλλ. τύπος ἐν. τοῦ κατέχω· κρατῶ ὀπισθ., συγκρατῶ, ἀναχαίτιζω (λατ. delinere).— μέ-σον, κρατῶ παρ' ἑμαυτῶ, ἔχω πλησίον μου.— || ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου, κατέχω, καταλαμβάνω, τι.— || ὀδηγῶ, διευθύνω, κατευθύνω, πρὸς τινα τόπον.— IV ἀμτβ.: *οἴλωσ κατίσχει ἐξ οὐρανοῦ*=τό φῶς κατέρχεται ἐπὶ τίνος μέρους ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
κατ-ιών, -ιοῦσα, -ιόν, μτχ. τοῦ κάτειμι (εἶμι).
κάτ-οδος, ἰων. ἀντὶ κάθ-οδος.
κάτ-οἶδα, πρκ. τοῦ *κατεῖδω.
κατ-οικέω, μελ. -ήσω· οἰκῶ ἐν τινι τόπῳ, διαμέ-νω ἐν τινι τόπῳ. 2) ἐπὶ πόλει, διοικουίμαι, κυ-βερνώμαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
κατ-οίκησις, -εως, ἡ (κατοικέω)· τὸ νὰ κατοικῆ-τις ἐν τινι τόπῳ || διαμονή, κατοικία.
κατ-οικητήριος, α, ον (κατοικέω)· τόπος κατάλ-ηλος διὰ νὰ κατοικῆ τις ἐν αὐτῷ || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. *κατοικητήριον* (ἐνν. χωρίον), τὸ=τόπος κατοικίας, διαμονῆς.
κατ-οικία, ἡ (κατοικέω)· κατοικία, τόπος διαμο-νῆς.— || ἀποικία, Ἴδρουσις ἀποικίας.
κατ-οικίζω, μελ. -ίω, ἀπρφ. -ῖω· ἐγκαθιστῶ ἐν τινι τόπῳ, στέλλω τὴν φέρω καὶ τὴν θάλλω νὰ κατ-οικῆσιν ἐν τινι τόπῳ ὡς ἀποικοί, Ἰδρῶν ἀποικίαν.— Παθητ. ἐγκαθίσταμαι, τοποθετοῦμαι.— || ἀποικί-ζω μίαν περιοχὴν, ἐγκαθιστῶ ἀποίκους εἰς αὐτήν, τὴν κόμνω ἀποικίαν.— Παθητ., ἐπὶ τόπων, πληροσ-μαι ἀποικίων, ἀποικίζομαι.— || ἐπαναφέρω εἰς τὴν πατρίδα, τὸν κατοικίζω ἐκεῖ ἐκ νέου, τὸν ἀποκα-θιστῶ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
κατ-οίκισις, -εως, ἡ (κατοικίζω)· τὸ ἐγκαθιστᾶν κάπου κατοίκους, Ἴδρουσις ἀποικίας, ἀποικισμός.
κατ-οικο-δομέω, μελ. -ήσω· οἰκοδομῶ (κτίζω) ἐπὶ τίνος ἢ ἐν τινι τόπῳ.
κάτ-οικος, ον (κατὰ+οἶκος)· ὁ οἰκῶν, διαμένων, ἐν τινι τόπῳ.— ὡς οὐσ. ὁ *κάτοικος*, ὡς καὶ νῦν.
κατ-οικτεῖρω (καὶ -ἴρω)· αἰσθάνομαι (ἔχω) πολὺν οἶκτον πρὸς τινα (διὰ τινα).— || ἀμτβ. αἰσθά-νομαι ἢ δεικνύω συμπάθειαν.
κατ-οικτίζω, μελ. -ίω, ἀπρφ. -ῖω· συμπονῶ τινα (ὡς τὸ κατοικτεῖρω).— μέσον, μετὰ παθ. ἀόρ. α' *κατ-οικτείσθην*· λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι, ἑμαυτόν, θρηνώ.— || προκαλῶ ἢ κινῶ τὸν οἶκτον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
κατ-οικτίσις, -εως, ἡ (κατοικτεῖρω)· συμπάθεια, «συμπόνια», οἶκτος.
κατ-οιμώζω, μελ. -ώζομαι· θρηνώ, στενάζω.
κάτ-οινος, ον (κατὰ+οἶνος)· μεθυόμενος ἀπὸ κρασί.
κατ-οἴσομαι, μέσ. μελ. τοῦ καταφέρω.
κατ-οἴχομαι, μελ. -οιχῆσομαι, ἀποθ. ἔχω ἀπέλ-θει κάτω || οἱ κατοικῶμενοι=οἱ ἔχοντες ὀπέλθει, οἱ τεδνεώτες, οἱ νεκροί.
κατ-οκνέω, μελ. -ήσω· ὀκνῶ λίαν, ἀπὸ φόβον διοτᾶζω νὰ πρόξω τι, φοβοῦμαι νὰ...

κατ-οκωχή, ἡ (κατέχω), ἀττ. ἀντί τοῦ κατοχή· τό κατέχειν τι, κτήσις, κατάσχεσις· ἐξ αὐτοῦ τό **κατ-οκώχιμος**, ον (κατοκωχή)· κατεχόμενος, κρατούμενος ὡς ἐγγύθις.— || ὄν δύναται νά καταλάβῃ αἰσθητῶν τι ἢ πάθος, ἀλως ἢ ὁ δυνάμενος νά καταληφθῇ ὑπό δαίμονος, μανιώδης || ἐπιρρηπῆς πρὸς τι.

κατ-ολισθαίνω, μέλ. -ολισθήσω· γλιστρῶ καί πίπτω κάτω. βλ. ὀλισθάνω.

κατ-όλλυμαι, παθητ. μετὰ ἑνεργ. πικ. -όλωλα (κατά+όλλυμι)· καταστρέφωμαι, χάνομαι, ἐντελῶς. **κατ-ολολύω**, μέλ. -όλω· ὀλολύω, ἐκβάλλω ὀλολυμούς.

κατ-ολοφύρομαι, ἀποθ. ὀδύρομαι, θρηνώ, διὰ τινά.

κατ-ομβρέω, μέλ. -ήσω (κατά+ὄμβρος)· βρέχω ἐπὶ τινος, καταβρέχω τινά, χέω ὄμβρον ἐπὶ τινος.— Παθητ., καταβρέχομαι, πίπτει βροχή ἐπάνω μου. || εἶμαι κάθυγρος (καταμουσκευμένος) ὡς ἀπὸ βροχῆν.

κατ-όμνυμι καὶ -όω· μέλ. -ομοῦμαι· ἀόρ. α' -όμοσα· ὀρκίζομαι, θεσπιῶ μεθ' ὄρκου. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι τινά ὡς μάρτυρα, ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τινος. 3) μετὰ γεν. προσ. «παίρνω» ὄρκο ἐναντίον τινός, κατηγορῶ ἐν ὄρκῳ.

κατ-ονίγημι, μέλ. -ονήσω· ὠφέλιω, εἶμαι ὠφέλιμος, εἶμαι χρήσιμος.— μέσον, ἔχω (λαμβάνω) ὠφέλιον ἐκ τινος, ἀπολαύω.

κατ-όνομαι, ἀποθ. ψέγω, μέμφομαι, κατηγορῶ || ὑποτιμῶ, καταφρονῶ.

κάτ-οξυς, -εια, -υ (κατά+ὄξυς)· ἐπιτετ. ὄξυς· λίαν ὄξυς, λίαν διαπεραστικός.

κατ-οπάξω, μέλ. -άσω· ἀκολουθῶ τι ἐκ τοῦ πλησίον, διώκω (βλ. δπάξω).

κατ-όπιγ, ἐπίρ.=κατόπισθε (8 βλ.)

κατ-όπισθε καὶ πρὸ φων. -θεν (κατά+ὄπισθεν), ἐπίρ. τόπου ὀπίσω, ὀπισθεν, εἰς τὰ νῶτα.— || ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, ἀκολουθῶς, τοῦ λοιποῦ.

κατ-οπτεύω, μέλ. -σω (κατόπτειν)· κατασκοπεύω, παρατηρῶ, ἐξετάζω.

κατ-οπτήρ, -ῆρος, ὁ (κατά+ὄπτειν)· ὁ κατοπτεύων, ὁ κατάσκοπος, πρόσκοπος, σκοπιώρως.

κατ-όπτης, -ου, δ=κατόπτειν (8 βλ.)

κάτ-οπτος, -ον (κατά+ὄπτομαι)· ὁρατός, ὄν δύναται τὶς νά ἴδῃ || -ε γ-ν., ὄν δύναται τὶς νά ἴδῃ ἐκ τίνος τόπου, ὁ ἐντὸς ἀκτίνος ὁράσεως τόπου τίνος.

κατ-οπτήριζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· δεικνύω ὡς ἐν κατοπτρῷ, ἀπεικονίζω, παριστῶ. || μέσον, παρατηρῶ ἑμαυτὸν ἐν κατοπτρῷ. 2) ἐν τῷ μέσῳ ὡς ἀντανακλῶ ὡς ἐν κατοπτρῷ. Ἔκ τοῦ **κάτ-οπτρον**, τὸ (κατόπτρον)· δεῖ τι καὶ νῦν, καθρέπτῃς, λατ. speculum, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐξ ἐπιβληθέντος μετάλλου.

κατ-οράω, ἰων. ἀντί καθοράω.

κατ-οργάνίζω, μέλ. -ίσω· παίζω μουσικὸν ὄργανον.

κατ-ορθῶ, μέλ. -ώσω· ἀόρ. α' κατ-ὄρθωσα· στήνω ὄρθιον, ὀρθώνω, ἀνεγείρω. 2) μετρ. ἀντιθ. τῷ σφέλλω, τηρῶ εἰς ὄρθιαν στάσιν || διευθύνω ἐπιτυχῶς, φέρω εἰς ἐπιτυχῆς τέρμα, ἐκτελῶ ἐπιτυχῶς || ἀπολ., ἔχω τὸ δίκαιον ἐν τινὶ ὑποθέσει.— Παθητ. περαινόμεαι, διαπράττομαι, ἐπιτυχῶς, ἐπιτυχῶν, εὐτυχῶ.— || ἀμτθ. εἶμαι ἐπιτυχῆς, προχωρῶ κατὰ τρόπον εὐτυχῆ, εἶμαι «τυχερός». Ἔξ αὐτοῦ τό **κατ-ὀρθῶμα**, -ατος, τὸ (κατορθῶμα)· τὸ ὀρθῶς πραττόμενον || ὀρθῆ πράξις. 2) ἐπιτυχία, ἐπιτυχῆς ἔκδοσις.

κατ-οροῦω, μέλ. -σω· ὀρμῶ πρὸς τὰ κάτω.

κατ-ορρωδέω, ἰων. καταρρ—, μέλ. -ήσω· ὑπερβολικὰ φοβοῦμαι, εἶμαι καταπτοημένος.— || ἀπολ. διατελῶ ἐν φόβῳ, φοβοῦμαι.

κατ-ὀρῶσσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -ξω· μέλ. παθ. α' -ορυχθήσομαι; μέλ. β' -ορῶθήσομαι· σκόπτω λάκκον καὶ χώνω ἐντός, θάπτω, ἐνταφιάζω, κρύπτω ὑπὸ τὴν γῆν, καλύπτω με χώνω.

κατ-ορχέομαι, μέλ. -ήσομαι, ἀποθ. χορεύω ἐν

θριάμβῳ ὑπεράνω τινός, χορεύω πρὸς χλευασμὸν, λατ. insultare || ἐντέθειαν, συμπεριφέρωμαι μετὰ περιφρονησεως, ὑβρίζω, προσβάλλω.— || δέλω, μαγεύω, γοητεύω, διὰ τοῦ χοροῦ.

κατ-όσσομαι, ἀποθ. θεώμαι, θεωρῶ, παρατηρῶ. **κατ-ότι**, ἐπίρ. ἰων. ἀντί τοῦ κεχωρισμένου καθ' ἑαυτῶν.

κατ-ουδαίος, ον (κατά+ουδάς)· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν.

κατ-ουλόω, μέλ. -ώσω (κατά+ούλή)· κἀμνω νά σχηματισθῇ οὐλή (δλ. λ.), προκαλῶ οὐλήν, προκαλῶ τὸ κλείσιμον τῆς πληγῆς καὶ τὸν σχηματισμὸν οὐλῆς.— Παθ., ἐπουλοῦμαι, θεραπεύομαι.

κατ-ουρέω, μέλ. -ήσω· θέρω («κατοῦρω») ἐπὶ τινος, τό(ν) κατοῦρῶ.

κατ-ουρίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· φέρω εἰς τὸν λιμένα με ὄριον ἄνεμον.— || ἀμτθ., πλέω με ὄριον ἄνεμον, φθάνω ἀσφαλῆς εἰς τὸν λιμένα.

κατ-ουρόω, μέλ. -ώσω=κατοῦρίζω (8 βλ.).

κατ-οφρυόομαι (κατά+ὄφρυς)· συστέλλω τὰς ὄφρυς μου, συνοφρυοῦμαι, «κατσουφιάζω» || ὑπερηφανεύομαι.

κατ-οχή, ἡ (κατέχω)· τό κατέχειν στερεά, κράτησις, συγκράτησις. 2) τό κατέχεσθαι ὑπὸ θεοῦ τινος.

κατ-όχιμος, ον, ἀδόκιμος τύπος τοῦ κατοκώχιμος.

κάτ-οχος, ον (κατέχω)· ὁ κρατῶν στερεά (σφιγκτά), ὁ κάτοχος (ὡς καὶ νῦν).— || παθητ., ὁ κρατούμενος ἰσχυρῶς, ὁ κατεχόμενος, συγκρατούμενος, ἡττώμενος. 2) ὁ κατεχόμενος ὑπὸ δαίμονος, θεόπνευστος.

κατ-όψιος, ον (κατά+ὄψις)· ὁρατός, ὁ ἐν πληθει δῆει, ὁ ἀπέναντι.

κατ-όψομαι, ἐν χρήσει ὡς μέλλων τοῦ καθοράω.

κατ-τά, κατ-τάδε, ὄμορ. ἀντί κατὰ τά, κατὰτάδε.

κατ-τάνύσασθαι, ἐπ. ἀντί κατ-ετάνυσαν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ κατατανύω.

καττίτερος, ἀττ. ἀντί κασσίτερος (βλ. λ.).

κάτῦμα, κατῦμα, ἀττ. ἀντί κάσσυμα, κασσύω.

κατ-τώ, ὄμορ. ἀντί κατὰ τοῦ.

κατ-υβρίζω, κατ-ὑπερθε, κατ-υπέρτερος, ἰων. ἀντί καθ—.

κατ-υπνόω, ἰων. ἀντί καθυπνῶω.

κάτω, ἐπίρ. (κατά)· κάτω, πρὸς τὰ κάτω (μετὰ ρημ. κινήσεως σημαντικῶν).— || κάτω, ὑποκάτω, κάτωθεν, ἀντιθ. τῷ ἄνω. 2) οἱ κάτω=οἱ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, οἱ νεκροὶ || ὡς. οἱ κατοικοῦντες τὰ παράλια ἢ τὰς πεδιάδας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς κατοικοῦντας τὰ μεσόγεια ἢ τὰ ὑψώματα. 3) ἄνω καὶ κάτω ἢ ἄνω κάτω = «ἄνω-κάτω».— || μετὰ γεν., ὑποκάτω τινός, κάτωθεν τινος || κάτω ἀπὸ τι(να).— συγρ. κατωτέρω· ὑπερβ. κατωτάτω.

κάτω-γείως, ον, ἀττ. κάτώγειος, ον, γεν. -ω=κατάγειος.

κάτωθε καὶ πρὸ φων. -θεν, ἐπίρ. (κάτω)· ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.— || κάτω, ὑποκάτω.

κατ-ωδέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. α' -έωσα· ὠδῶ πρὸς τὰ κάτω, ῥίπτω κάτω.

κάτω-κῆρα, ἐπίρ. (κάτω+κῆρα)· με τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, «κατακέφαλα», «ὀρθοκέφαλα».

κατ-ώκησα, ἀόρ. α' τοῦ κατοικέω.

κατ-ώκισθεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ κατοικίζω.

κατ-ωμάδιος, α, ον (κατά+ἄμος)· ὁ ριπτόμενος κάτω ἀπὸ τὸν ὦμον· δίσκος καταμάδιος = δίσκος ριπτόμενος ἀπὸ τὸν ὦμον, δηλ. ἀπὸ τῆς χειρὸς ὑψωμένης ὑπὲρ τὸν ὦμον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ρίψεως τοῦ δίσκου.— || ὁ φερόμενος ἐπὶ τῶν ὦμων ἢ ἐξηρητημένος ἐκ τῶν ὦμων.

κατ-ωμάσθω, ἐπίρ. (κατά+ἄμος)· ἐκ τῶν ὦμων, ἐκ τοῦ ὦμου, δηλ. με ὄλον τὸν βραχίονα (φερόμενον ὅπισθ πρὸς τὸν ὦμον πρὸς μεγαλύτεραν ὀρμήν), π.χ. ἐπὶ μαστιγώσεως ἱππων.

κατ-ωμοσία, ἡ (κατόμνυμι)· ὄρκος (ἔνορκος κατάθεσις) ἐναντίον τινός, ἔνορκος κατηγορία.

κατω-νάκη, ἡ (κάτω+νάκος)· εὐτελες ἔνδυμα φέρον εἰς τὸ κάτω μέρος διφθέραν (νάκος) περιεραμμένην.

κατ-ωραίζομαι, ἰων. ἀντι *καθωραίζομαι*.
κατ-ώρθωσα, ἀόρ. α' τοῦ *κατορθόω* ἐν φ *κατ-ώρθωσαι*, β' ἐν. παθ. πρκ.

κατ-ώρῳξ, -ύχος, δ, ἡ (*κατορύσσω*)· ὁ *κατορωρυγμένος*, τ. ἔ. ὁ (κατα)κεχωσμένος εἰς τὴν γῆν, ὁ «παραχωμένος» εἰς τὸ χῶμα.— || ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὁ τεταμένος, ἐνταφιασμένος.— || ὡς οὐα. ἡ *κατῶρυξ* = ὄρυγμα, λάκκος, κοίλωμα, σπήλαιον.

κατώτατος, ἡ, ον (*κάτω*)· ὁ χαμηλότατος, ὁ κατώτατος.

κατωτάω, βπερθ. ἐπέρ. τοῦ *κάτω*· εἰς τὸ κατώτατον μέρος.

κατώτερος, α, ον, (*κάτω*)· χαμηλότερος || ἐπὶ χρόνου, μεταγενέστερος, ὑπερώτερος, νεώτερος.
κατωτέρω, συγκρ. ἐπέρ. τοῦ *κάτω*· χαμηλότερα ἀπό... , «πῶ κατώ» ἀπό...

κατώ-φαγᾶς, -οῦ ἢ -ᾶ, δ (*κάτω+φαγεῖν*)· ὁ τρώγων μὲ τὴν κεφαλὴν κύπτουσαν διαρκῶς (ἐσकुμμένην διαρκῶς) πρὸς τὰ κάτω (πρὸς τὸ ἔδαφος) || ὀδηφάγος || ὄνομα πτηνοῦ παρ' Ἀριστοφ.

κατώ-φερής, ἐς (*κάτω+φέρωμαι*)· ὁ φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, τ. ἔ. ὁ κεκλιμένος πρὸς τὰ κάτω, ὁ ἔχων κλίση, «κατωφερής», «κατηφορικός», ἀντιθ. τῷ *ἀνωφερής*,

κατώ-ψράω, μέλ. -ήσω (*κατὰ+ψήρως*) καὶ **κατώ-χρίω**· γίνομαι παρὰ πολὺ ψήρως, κάτωχρος.

καυῶξαις, ἀντι *καυῶξαις*, β' ἐν. Σῶκτ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ *κατάγγυμι*.

καυῶνος, ἡ, ον· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ καυλοῦ (καλάμης) ἢ ξύλου. Ἐκ τοῦ

ΚΑΥΛΟΣ, δ· στέλεχος (ἐπὶ θένδρων), καλάμη ἢ γενικῶς σωληνοειδούς μορφῆς στέλεχος. 2) λαθὴ (ξίφος) || στέλεχος δόρατος, κοντάρι.

Ἔτυμ. : *καυλός* : λατ. *caulis* (cōlis, cōlis καὶ *caulus*), λιθ. *caulus* = ὄστουν ((*ζαπ.* *qāulo-s), λετ. *kauls*, παλ-γερμ. *ait. kaulan*, *σανσκρ.* *kulyam* (ὄστουν), *kulyā* (ρυάκιον). Βλ. ἐν λ. *κοῦλος* (**κοφίλος*) : λατ. *cavus*, οὐτινος ἰαπ. β. εἶναι **kēnā*· **kān*· **kēn*.
καῦμα, -ατος, τὸ (*καίω*)· ἡ καίουσα θερμότης (δπως ἡ τοῦ ἡλίου), ὁ καύσων, ἡ ὑπερβολικὴ ζέση || *καύματος* (ἀπολ.) = μέσα εἰς τὴν ζέσην.— || *καυστικός* περετός, θερμότης ὀφειλομένη εἰς περετόν. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

καυμάτιζω, μέλ. -ίσω (*καῦμα*)· καταξηραίνω, «καψαλίζω», κατακαίω.— || ὡς καὶ τὸ λατ. *aestuari*, περῆσσω, ψήνωμαι ἀπὸ τῶν περετόν.

καυμάκης, -ου, δ· Περσικὸν ἐνδύμα (ἔξην λέξεις).
ΚΑΥΝΟΣ, δ (*καὶ καῦνος*)· κληῖρος, λαχνός— [*καῦνος* (**καυνο-νος* : παλ-σλαβ. *kūsi* (κληῖρος), *kūsišice* (τραβῶ κληῖρον)].

καυσαίω, ἡ (*καίω*)· ὄνομα σκιαδίου ἐλαφροῦ μὲ πλατὺν γόρον, τὸ ὄποτον ἐρησιμοπολοῦν οἱ Μικελθόνες πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

καυσίμος, ον (*καίω*)· κατάλληλος πρὸς καῖσιν, εὐφλεκτός «καύσιμος».

καῦσις, -εως, ἡ (*καίω*)· τὸ καύσιμον, ἡ «καῖσις» ὡς καὶ νῦν λέγεται || ὁ καύσων, ὑπερβολικὴ, φλογερά, θερμότης. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

καυσοδομαί (*καῦσις*), παθητ.· καίομαι, φλέγομαι, εἶμαι «εὐ φωτιά πάνω» || εἶμαι ὑπερβολικά θερμός || ὑποφέρω ἀπὸ καύσωνα.

καυστέρα, (*καυστήρ*), θηλ. ἐπιθ., ἄνευ ἀρσ. ἐν χρήσει· φλέγουσα, καυστικὴ.

καυστήριον, βλ. *καυστήριον*.

καύσω, μέλ. τοῦ *καίω*.

καύσων, -ωνος, δ (*καίω*)· ἡ καίουσα δηλ. μεγάλη θερμότης, ἡ θερμότης τοῦ θέρους, τὸ θερινὸν καῖμα || καυστικός, πνιγπρός, ἄνεμος.

καυτήρ, -ήρος, δ (*καὶ καυστήρ*, ἐκ τοῦ *καίω*)· ὁ καίων.— || = *καυτήριον* (β δ βλ.).

καυτηρίαζω, μέλ. -άσω· καίω διὰ *καυτηρίου* (βλ. λ.) || μετρ. ἐν τῷ παθητ. : *καυτηριασμένοι τὴν συνείδησιν* = οἱ ἔχοντες συνείδησιν θασσανισμένην, δηλ. οὐχὶ καθάραν καὶ ὑγιᾶ (ἢ ἐκείνοι τῶν ὀπίων ἢ συνείδησις πρέπει νά καυτηριασθῇ). Ἐκ τοῦ

καυτήριον, τὸ (*καίω*)· οἰδῆρος πεपुरακτωμένος, καίων.

καύτης, -ου, δ (*καίω*) = *καυτήρ* (βλ. λ.).

καυτός, κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ *καὶ αὐτός*.

καυχάομαι, μέλ. -ήσομαι· πρκ. *κεκαύχημαι*, ἀ-ποθ.· *καυχῶμαι*, μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ (συγγ. τῷ *αὐχέω*, *εὐχομαι*).

καυχᾶσαι, ἀντι· *καυχᾶ*, β' ἐν. τοῦ *καυχάομαι*.

καύχη, ἡ = *καύχησις*· τὸ νά *καυχᾶται* τις, ἡ *καύχησις*, τὸ *καύχημα*.— [*καύχη* *καυχᾶσθαι* : λιθ. *szaucykū*, *szaũkū* (φωνάζω) ἰαπ. **kauχh-* ἢ καὶ **qhauk-*].

καύχημα, -ατος, τὸ (*καυχάομαι*)· τὸ νά *καυχᾶται* τις, ἡ *καύχησις*. 2) ἀντικείμενον *καυχήσεως*.

καυχήμων, -ονος, δ, ἡ (*καυχάομαι*)· πλήρης *καυχήσεως*, *καυχηματίας*.

καύχησις, -εως, ἡ (*καυχάομαι*)· τὸ νά *καυχᾶται* τις, *κομπασμός*.

κάχάζω, μέλ. -άξω, δωρ. -αξᾶ· *γελῶ* δυνατὰ καὶ ἀμέτρως, *καγχάζω* || *γελῶ* *σαρκαστικῶς* (μετὰ περιφρονησεως).

Ἔτυμ. : ἡ λ. *πιθανῶς*, ἐσηματίσθη κατ' ὄνοματ-οῦται, ὡς καὶ τὸ *καγχάλαω*, λατ. *cachinnor*, ἐκ τοῦ κατὰ τὸν γέλωτα συγῆ ἐπαναλαμβανόμενου *χα-χα-χα* (πρβλ. τὸ σημερ. *χαχανίξω*) παρ' Ἰουδαί. καὶ ἀναδιπλ. *καχάζω*, *σανσκρ.* *kākhali*, ἀρμ. *kaχankh* (γελῶ θορυβωδῶς), λατ. *cachinno*, *cachinnus* (γέλιος), παλ-γερμ. *kichazzen*, *kachazzen*, μεσο-γερμ. *kachzen*, ἀγγλ. *ceahheftan*, λιθ. *kiknōli* (γελῶν θορυβωδῶς), παλ-σλαβ. *chochofati* (γελῶ) βλ. καὶ *κημάζω*.

καχασμός, δ (*καγχάζω*)· *καγχασμός*, γέλιος ἡχηρός καὶ *σαρκαστικός*.

κάχ-εταίρεια, ἡ (*κακός + εταῖρος*)· ἡ κακὴ ἐταιρεία, κακὸς συνεταιρισμός, τὸ νά *ἔχη* τις *κακοῦς* συνεταιρούς.

καχ-ἡμερος, ον (*κακός + ἡμέρα*)· ὁ ζῶν *κακῶς* ἡμέρας, ὁ διερχόμενος «*πνηρῶς* ἡμέρας», ἀθλιός.

καχλάζω, μέλ. *άσω*, ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ *χλάζω*· *χοχλάκιζω*, *παφλάκιζω* (ἐπὶ τοῦ ἡχου τῶν ὑγρῶν ὅταν βῆουν) || *κοχλάζω*.

Ἔτυμ. : κατὰ τὸν Ἡούχ. ἐπὶ τὸν κύματος. «*δταν φερόμενον ἐπὶ τοῖς κάχληκας ψοφῆ καὶ ἡχῆ*»· κατὰ τινες συνανήκουσι τὰ : ἰαπ. **ghelā-* (κροτῶ, θομβῶ), ἔλλ. *κάχληξ*, *σανσκρ.* *hrādūni-h* (θῶλος χαλάζης), ἔλλ. *χάλαζα*, παλ-γερμ. *hagal*, **παχλάζω*.— Κατ' ἄλλους τὰ ἐνωτέρω δὲν συνανήκουσιν· κατ' αὐτοὺς συγγ. τῷ *hrādaiē* (ἀντηχῶ, κλαγγά(ω), γοθ. *grēlan* (κλαίω)).

κάχληξ, -ηκος, δ· πετροῖδιον (ἰδίως τοῦ βυθοῦ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης), «*χάλικος*» || περιεκτικῶς «*χαλίκος*». [συγγ. τῷ *χάλιξ*, λατ. *calx*, *calculus*· ὄπκορ. ὀποθετικῶν τινος **κάχλος*, πρβλ. παλ-νορρ. *hagl*, παλ-γερμ. *hagal*].

καχ-ορμίσια, ἡ (*κακός + θερμίζω*)· κακὴ, ὀτυχίς, προσόρμιας, κακὸν ὄγκυροβόλιον.

κάχρως, -ύος, ἡ = *κάχρως*· πεφρυγμένη κριθὴ (ἔξ ἡς *κατεσκευάζετο* ἡ *χονδροαλεσμένη* κριθὴ, τὰ ἄλφια).

Ἔτυμ. : *κάχρως* < ἰαπ. **ghēghru-* (πρβλ. *κέγγρος* (**ghēghro-*). Αἱ λέξεις αὗται φαίνονται μεμονωμέναι.

Κατὰ τινες συγγ. τῷ μεσο-γερμ. *grū-z* (κόκκος ἄμμου ἢ σίτου), *griez*, παλ γερμ. *grioz* (κόκκος ἄμμου), παλ-νορρ. *grīdī* (κόκκος τάλκ), *grīd*, *grūdas* (σίτος), λετ. *grānds* (σίτος), παλ-σλαβ. *gruda* (θῶλος γῆς), ἐκ. β. *gher-* (τρίβω), ὅπως φαίνεται αὕτη καὶ εἰς τὰς λ. *γέρμα*, *γέραδος* (βλ. λ. λ.), λατ. *hordeum*, παλ-γερμ. *gersa*, ἔλλ. *κρεῖθή*, αἰτινες σχηματίζουσαν ἄλλην ὁμάδα.

κάχ-ὑπο-οπτός, ον (*κακός + ὑποπτός*)· ὁ ὑποπτεύων τὸ κακόν, ὁ ἀείποτο ὑποπτεύων, *φιλύποπος* κατὰ τὸν τρόπον *χαμερπῆ*, *μικροπρεπῆ*.

ΚΑΨΑ, ἡ (*καὶ κάμψα*)· κυτίον, *κασέλλα*, *θήκη* (λατ. *capsa*).

κάω, ἀττ. ἀντι *καίω* (β δ βλ.).

ΚΕ, καὶ πρό φων. **ΚΕΥ**, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι *ἄν*, δωρ. **Κᾶ** ἄν *κε*, *κεν* ἄν εὐρηγται ὁμοῦ ἐνίοτε· τὸ *κε* εἶναι πάντοτε ἐγκλιτ.

Ἔτυμ. : ὁμ., θεσσα., ἀρκ., κυπρ. *κε*, ὁμ. *κεν*, δωρ., βοιωτ., αἰολ. *κά*, δωρ. *κά* εἶναι μόρια συνοδεύοντα

τήν δυνητ. Εὐκτ., πρβλ. σανσκρ. *kām* (*qom) = παλ-
 ολαυ. *kū*, ρωσ. -ko -ka (mñe-ko, mñe-ka=εἰς ἐμέ),
 λατ. *qe *qem *qa *qā. Τό μόριον *ken* ἔχει πιθανῶς
 σημ. ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ ἰσως, πιθανῶς (γερμ. wohl).
κεῖνω μῆλ. -άσω ἀόρ. α' ἐκέῖσα, ἔπ. ἐκέασσα,
κέασα καὶ *κέασσα*· Παθητ., ἀόρ. α' ἐκεῖσθην, ἔπ.
κεῖσθην (κέω, κείω)· σιζίω, κόπτω || ἐπὶ κεραυνοῦ,
 συντρίβω, κατακερματίζω || γυνικῶς, διαχωρίζω, ἀπο-
 χωρίζω, διαίρω διὰ τῆς θίας.

Ἔτυμ. : *κεῖνω*, *κείω*· *κέαρνον* (πρβλ. *σκέπαρνον*)·
εὐκέατος· πρβλ. σανσκρ. *casati* (κόπτω, πελεκῶ, κρη-
 μνίζω), *casta-h* (έσφαγγμένος), λατ. *casiro* (εὐνούχι-
 ζω), <*casirum* (μαχαίριον)=*casirō* (έγχειριδιόν),
 ἰρλ. *cels* (λόγχη) (<*Kesti-), παλ-γερμ. *houwan* (κτυ-
 πῶ, πλήττω), λιθ. *kāju*, *káuți* (κτυπῶ), παλ-ολαυ.
kovati (σφυρηλατῶ).— Κατ' ἄλλον ἐκδοχὴν *κεῖνω*
 καὶ *κέαρνον* προήλθον ἐκ τῶν *καῖζω, *καῖαρνον κατ'
 ἀνομοίωσιν (πρβλ. *κτέανον* : *κτέομαι*).

κέαρ, -ἄρος, τό (λατ. *cor*)· ἡ καρδία || συνηρ. -*κῆρ*
 (δ βλ.).

κέας, μτχ. τοῦ ἀττ. ἀορ. α' τοῦ *καίω*.
κέασα, **κέασσα**, ἔπ. ἀορ. α' τοῦ *κεῖζω*.
κέαται, **κέατο**, ἔπ. καὶ ἰων. γ' πληθ. ἐν. καὶ πρτ.
 τοῦ *κείμαι*.

κέβλη ἢ **κεβλή**, ἡ, συντετμ. ἀντὶ τοῦ *κεφαλή*.
κεβλή-πύρις (<*κεβλή* + *πύρ*)· πτηνόν τι μέ ἐρυ-
 δρᾶν ἢ πυρρᾶν κεφαλήν.

κεγχριαίος, α, ον (*κέγχρος*)· ὁ ἔχων μέγεθος
 ἢ σχῆμα κέγχρου.

κεγχρίτης, -ου, ὁ, θηλ. -ίτις, -ίδος, ἡ (*κέγχρος*)·
 ὁ ὁμοίος πρὸς κέγχρον || ὁ πλήρης μικρῶν σπόρων,
 ὅπως τὸ σίκον.

κεγχρο-βόλος, ον (*κέγχρος*+*βάλλω*)· ὁ σπειρων,
 διασκορπίζων, κέγχρον.

ΚΕΓΧΡΟΣ, ὁ καὶ ἡ ὡς καὶ νῦν, ἐτὸ *κεχρός*, λατ.
miliium || ἐντεῆθεν, πᾶς μικρὸς σπόρος, κόκκος ὡς.
 τὰ αὐτὰ τῶν ἰχθυῶν.

Ἔτυμ. : κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ ἰαπ. *gher-ghr-o-s,
 σχηματισθέντος κατ' ἀναδιπλ. τῆς β. gher- (τρίβω, κο-
 νιοποιῶ) (πρβλ. λατ. *grānum* : ἰαπ. *gērāx (τρίβω)
 βλ. καὶ λ. *κάχρως*).

κεγχρώματα, -ων, τὰ (*κέγχρος*)· πράγματα τοῦ
 μεγέθους κόκκων κέγχρου || ὅπαι ἐν τῇ περιφερείᾳ
 τῆς ὀσπίδος, διὰ τῶν ὁποίων ὁ πολεμιστὴς ἤβρινατο
 νὰ βλέπῃ τὸν ἀντίπαλόν του χωρὶς νὰ ἐκθέτῃ εἰς κίν-
 δυνον τὸ πρόσωπόν του.

κεδάννυμι, μῆλ. *κεδάσω* ἔπ. ἀορ. α' ἐκεδάσσα·
 παθ. ἰορ. α' ἐκεδάσθην· ποιητ. ἀντὶ *σκεδάννυμι*.
 διασκορπίζω, διασπῶ, θραύω εἰς τεμάχια. [δι' ἔτυμ.
 βλ. *σκεδάννυμι*].

κεδάσθεις, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *κεδάννυμι*.

κεδνός, ἡ, ὄν (*κῆδος*)· ἐπιμελής, προσεκτικός,
 συνετός, διακριτικός || πιστός, ἀξιόπιστος.— || παθητ.
 ὁ τυγχάνων ἐπιμελείας, ἐπιμεληθέντος, ἀγαπη-
 τός, σεβαστός || ἐπὶ πραγμάτων, πολῦτιμος.

Ἔτυμ. : *κεδνός* εἰς τῆς ρίζης καὶ τὰ *κῆδω*, *κῆ-*
δομαι, *κῆδος*, πρβλ. λατ. *cēdō* (πρβλ. ουγγ. *kal-*
lrl. cet=ἄδεια) <*kēzd- ἢ μάλλον *kjezd-, πρβλ.
Zenb. szazd= αὖρω ἐνώπιόν τινος, ὑποχωρῶ).

κέδρινος, ἡ, ον (*κέδρος*)· ὁ ἐκ κέδρου κατε-
 οκασμένος.

κεδρίς, -ίδος, ἡ (*κέδρος*)· ὁ καρπὸς τῆς κέδρου,
 ὁ κώνος κέδρου, κεδρόκοκκος || ὡς. *ράβδος* ἐκ
 κέδρου.

ΚΕΔΡΟΣ, ἡ· τὸ γνωστὸν δένδρον, οὕτω μέχρι
 καὶ σήμερον ὀνομαζόμενον, λατ. *cedrus*.— || πᾶν τὸ
 κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου κέδρου || κεδρίνη νε-
 κρική θήκη, κιδώπιον ἐκ ξύλου δένδρου.

Ἔτυμ. : πρβλ. λιθ. *kadagys*, παλ-πρωσ. *kade-*
gis. Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ Ὀμ. ἡδὴ τὸ ξύλον τῆς κέδρου ἐ-
 γρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν δημιουργίαν ἀρωματικῶν ἀνα-
 θυμιάσεων (πρβλ. τὸ λιθάνι), συνηθῆναι τινες τὴν λ. πρὸς
 τὸ παλ-ολαυ. *kadili* (καπνίζω, ἀτμίζω), ἀλλὰ *λιαν*
 ἀπιθάνως. *Ἄλλοι, ἀπιθάνως ἐπίσης, θεωροῦν τὴν λ.
σημειοκῆνη.

κέδρωτός, ἡ, ὄν, (*κέδρος*)· ὁ κατεσκευασμέ-
 νος ἐκ κέδρου, ἢ ὁ πεποικιλμένος μὲ παρεμβε-
 βλημένα τεμάχια ξύλου κέδρου.

κέσσαι, ἰων. ἀπρφ. τοῦ *κείμαι*.

κέσται, ἰων. γ' ἐν. τοῦ *κείμαι*.

κεῖα, ἔπ. ἀορ. α' τοῦ *κείω*.

κείμενος, μτχ. ἔπ. μέμ. ἀορ. α' τοῦ *καίω*.

κείαντες, πληθ. μτχ. ἔπ. ἀορ. α' τοῦ *καίω*.

κεῖαται, **κεῖατο**, ἔπ. γ' πληθ. ἐν. καὶ πρτ. τοῦ
κείμαι.

κεῖθεν, ἐπρ. ἰων. καὶ ἔπ. ἀντὶ *ἐκεῖθεν* (δ βλ.).

κεῖθι, ἐπρ. ἰων. καὶ ἔπ. ἀντὶ *ἐκεῖθι* (δ βλ.).

ΚΕΙΜΑΙ, *κείσαι*, *κείσται*, ἰων. *κείσται*· γ' πληθ.
κείνται, ἰων. καὶ ἔπ. *κείσται*, ἔπ. καὶ *κείσται*, καὶ
 ἰων. *κείνται*· οὕτω γ' πληθ. πρτ. *έκειντο*, ἰων. *έκεί-*
το, ἔπ. *κείατο*, *κείατο*· βποτ. *κείομαι*, *κῆη*, *κῆηται*,
 ἔπ. *κῆηται*· ἐκτ. *κείομην*· ἀπρφ. *κείσθαι*, ἰων. *κέ-*
σθαι· μτχ. *κείμενος*· μῆλ. *κείσομαι*, *δωρ*· *κείσο-*
μαι. Ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ *τίθῃμι*.

Βασικὴ σημ. εἶμαι ἐξηγηλωμένος, ἐπλαγιασμένος»,
 κείμαι, εὐρίσκομαι || κατάκειμαι κοιμῶμαι. 2) κα-
 τάκειμαι ἀργός, ἀναπαύομαι, σχολάζω, ἀπραγμονῶ
 || ὡς. παραμένω ἡσυχος, ἀναπαύομαι || *κακὸν κεί-*
μενον = κακὸν κοιμώμενον, ἐν κατενυσησμῷ διατε-
 λοῦν, ἡσυχάζον. 3) ἐπὶ πολλῶν συνθηκῶν, ὡς κό-
 τομαι (κατάκειμαι) ἀσθενής, ἀρρωστος, ἀδύνατος
 καὶ ἐξηντηλημένος ἀπὸ τὰ γνηστάτα | κείμαι νεκρός,
 ὡς τὸ λατ. *jacere* | ἐπὶ πραγμάτων, ἀφανίζομαι, ἀ-
 νατρέπομαι, κατάκειμαι εἰς ἐρείπια. 4) ἐπὶ νεκροῦ,
 κατάκειμαι διαφωσ || ὡς. κείμαι παρημελημένος.—

|| ἐπὶ τόπων, εἶμαι, εὐρίσκομαι, κείμαι. 2) ἐπὶ πρα-
 γμάτων, εὐρίσκομαι ἐν τινι τόπῳ (ὑποδηλουμένης τῆς
 διαρκείας).=III γυνικῶς, εἶμαι τοποδετημένος, εὐρί-
 σκομαι εἰς τὸ μέρος.— IV εἶμαι ἀποτεδειμένος,
 εἶμαι ἀποθηκευμένος· τὰ *κείμενα*=τὰ ἀποδέματα
 τὰ κατὰ μέρος ἀποτεδειμένα.— V εἶμαι ὠριόμε-
 νος, πρόκειμαι || *κείται νόμος*=ὁ νόμος ἔχει τεθῆ,
 ὑπάρχει || *κείται ζῆμία*=ἡ ποιητὴ εἶναι καθωρισμένη
 || *κείται ἀέθλον*=τὸ βραβεῖον ἔχει καθορισθῆ,
 εἶναι ὠρισμένον, ἔχει προταθῆ. 2) συχν. παρ' Ὀμ.
ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται=αὐτὰ τὰ πράγματα
 ἐξαρτῶνται ἀπὸ τοῦς θεοῦς || *κείμαι ἐν τινι*=ἐξ-
 αρτῶμαι ἐκ τινος.

Ἔτυμ. : *κείμαι*, γ' ἐν. *κείται*=σανσκρ. *çē'te*, *Zenb.*
saēte (κοιτάζει, πλαγιάζει), πρβλ. σανσκρ. *çayate*
 (εἶμαι ἐξηγηλωμένος), *çayā* (κοιμῶμαι), εἶτα *δημρ.*
ἀπρφ. κείμεν μτχ. *κείων* καὶ *κείων* (=ἐπιθυμῶν νὰ
 κοιμηθῆ), ὡς. *ὠ-κεανός* (πρβλ. σανσκρ. *ā-çāgāna-h*·
κοίτη, *κοίτος*, λατ. *cunae*· ἰαπ. β *kei-* (εἶμαι κατὰ-
 κεκλιμένος), πρβλ. μετὰ προσφύμ. -m-ἐν τῷ ἄλλ. *κοι-*
μάω (=ἐξαπλῶνομαι εἰς τὴν κλίνην, βάλλω τινὰ
 νὰ κοιμηθῆ), ἀγγλ.-σαξ. *hoēman* (κοιμῶμαι μετὰ
 τινος), γοτθ. *haimis* (ἕμ.**haimi*)=χωρίον, παλ-norr.
heimr (πατρίς), ἀγγλ.-σαξ. *hām*, ἀγγλ. *home*, παλ-
 γερμ. *heim* (οἶκος, πατρίς), παλ-πρωσ. *seimīns*, λιθ.
szelmy'na (οἰκεῖσι), λεττ. *sāime* (οἰκεῖσι, οἰκογέ-
 νεια), παλ-ολαυ. *sēmija* (δοῦλοι).— Καὶ μετὰ τοῦ
 προσφύμ. -v- πρβλ. σανσκρ. *çēna-h* (ἀγαπητός, προσ-
 φίλης), *çinā-h*, (εὐδους, καλός, ἡρησιμος), λατ. *ci-*
vis=δοκ. *ceus* (πολίτης), παλ-ἰρλ. *cīa* (**kei-vo*)=
 σύζυγος, γοτθ. *heiwā-frāuja* (=δεσπότης), ἀγγλ.-
 σαξ. *hīw-cund* (ὑπέρητης), παλ. γερμ. *hīwo* (σύζυ-
 γος), λεττ. *siwa* (γυνή)· βλ. καὶ *κώμη*.

κείμων, *δωρ*. ἀντὶ *έκειμην*, πρτ. τοῦ *κείμαι*.

κείμηλιον, τό (*κείμαι*)· πᾶν τὸ τεθειμένον κατὰ
 μέρος ὡς πολῦτιμον, τιμαλφές || πατρῶα (πατρογο-
 νικά) ἀντικείμενα ἄξιας.— [ἡ ἐκ τοῦ *κείμαι* ἔτυμολ.
 δὲν γίνεται δεκτὴ ὑπὸ πάντων].

κείμην, ἔπις πρτ. τοῦ *κείμαι*.

κείνος, *κείνη*, *κείνο*, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ *έκει-*
νος ὡς καὶ νῦν· *δοτ.* θηλ. *κείνη* ὡς *δοτικοφ.* ἐπρτ.=
 κατ' αὐτόν (έκεινον) τὸν τρόπον, ἢ ἐπ' ἐκείνης
 τῆς οδοῦ.

ΚΕΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ *κενός*· ὀδεις.
κείνωσ, ἐπρτ. ἰων. ἀντὶ *έκείνωσ*· κατ' ἐκείνον
 (κατ' αὐτόν) τὸν τρόπον.

Κεῖος, ὁ (Κέως)· ἐκ Κέως, ἄνθρωπος ἐκ τῆς νήσου Κέως (κοιν. «Τρεῖς») καταγόμενος· βλ. **Χίος**.
κείρασαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ κείρω.
κείρια, ἡ (κείρω)· ἐπίδεσμος, κύλινδρος, «φρακιά || ἐν τῷ πληθ. τὰ «σάβανα» μὲ τὰ ὁποῖα περιτύλισσουσι τοὺς νεκρούς.— || σχοῖνον ἢ ἱμάς ἢ σακκόπανον τῆς κλίνης («τῶν στριπόδων» κλίνης).— [ἢ ἐκ τοῦ κείρω ἔτυμολ. ἀμφίβολος· σκοτ. ἔτυμολ.· παρ' Ἡσ. γράφεται *κηρία* καὶ *κηρεῖαι*· μὴπως συγγ. τῆ κῆρ;].

κεῖρῶλος, ὁ. ἀντὶ *κηρύλος* (δ βλ.)· *ἀλκυόν*.
ΚΕΙΡΩ, μέλ. *κερῶ*, ἰων. *κερέω*, ἐπ. *κέρω*· ἀορ. α' *ἐκείρα*, ἐπ. *ἐκέρσα*.— Μέσον, μέλ. *κερούμαι*.— Παθητ. ἀορ. α' *ἐκείρθην*· ἀορ. β' *ἐκάρην*· πρκ. *κέαρμα*· ψαλιδίξω, περικόπτω, κουρεύω.— μέσον, κουρεύω τὰ μαλλιά μου ἢ θάλλω νὰ μού τὰ κόψουν.— Παθητ. *κεκάρθαι τὰς κεφαλὰς*=νὰ εἶναι κουρευμένοι. 2) ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, δρέπω τι.— || ἐρημῶνω, λεηλατῶ, χώναν, κυρ. τὴν *δενδροτομῶ*, τὴν κουρεύω ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς. 2) ἀποκόπτω, καταστρέφω, καταβροχθίζω, καταναλίσκω.
Ἔτυμ.· ἐκ β *κερ-*, *καρ-*, ἢ μάλλον *σκερ-*, *σκαρ-*, πρβλ. ἀρχ. σκανθ. *skera*, ἀγγλ.-σαξ. *scēran*, παλ-γερμ. *skiru*, *schere*, *shear*· πρβλ. *κέρμα*, *κέρμος*, *κουρ-ά*, *κουρ-ος*, *κερ-αῖζω* ὡς. *σανακρ. s'ar*, *stri-rāmi* (= λατ. *dirumpo*, *laedo*), *si-ri* (=λατ. *gladius*), *kar-tari*, λατ. *cur-tus*, γοτθ. *hair-us* (μάχιαιρα)· βλ. καὶ *κέρ-τομος*.

κείς, ἀντὶ τοῦ καὶ *εἰς* κατὰ κράσιν.
κείσο, ἐπίρ. ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ *ἐκείσο*.
κείσεύμαι, δωρ. μέλ. τοῦ *κείμαι*.
κείσο, *κείσθω*, β' καὶ γ' ἐν. Προστ. τοῦ *κείμαι*.
κείσομαι, μέλ. τοῦ *κείμαι*.
κείω (Α)· οἰκίζω, κόπτω, ριζικός τύπος τοῦ *κεῖζω* (δ βλ.).

κείω (Β), ἐπ. ἐφευκτὸν τοῦ *κείμαι*· αἰσθάνομαι ὑπὸ πηλῖαν, θέλω νὰ κοιμηθῶ || *βῆ κείων* = ἀπῆλθε «ψόφος γιὰ ὑπνο».

κεκάδησομαι, ἐπ. παθ. μέλ. τοῦ *κῆδω*.
κεκάδηω, ἐπ. μελ. τοῦ *χάζω*.
κέκαδμαι, δωρ. ἀντὶ *κένασμαι* (δ βλ.).
κεκάδοντο, γ' πληθ. ἐπ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *χάζω*.
Ἔτυμ.· πρβλ. Ἑουχ. «ἐκείκηδες ὑπεκχωρήσεις»· πρβλ. *κεκαδῶν* (=λαφραγωγῶν), *κεκαδησῶ* (= δὰ ἀπογομνῶσω), πρβλ. Ἑουχ. «κεκαδησῶσι βλάψαι, κακῶσαι, στερησῶσαι, ἐάποναδέω ἀσθενέω» βλ. *κῆδω*.—Τὰ λατ. *cado*, *cedo* εἶναι ἀχρεῖα ὑπὸ τινων ὁμως θεωρεῖται συγγ. τῷ λατ. *calamitas* (συμφορὰ, βλάβη), πρβλ. Ἑουχ. «κάδαμος τυφλός» *Σαλαμίνιοι*.
κεκάδων, μτχ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *χάζω*.
κεκαλυμμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *καλύπτω*.
κεκάλυπτο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *καλύπτω*.
κέκδμον, ἐπ. ἀναδιπλ. ἀορ. β' τοῦ *κάννω*.—Ἰσοτ. *κεκάμω*, γ' πληθ. *κεκάμωσι*.

κεκάρθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ *κείρω*.
κεκαρμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *κείρω*.
κέκαρμαι, δωρ. **κέκαδμαι**, παθ. πρκ. (μετὰ σημ. ἐν.) τοῦ *καίνυμαι* (δ βλ.).

Ἔτυμ.· μτχ. *κεκαδμένος* (Πινδ.), *κεκασιμένος* (Ἔομ. βλ.), ὑπερσ. *ἐκεκάσμην* (= διακρίνομαι, διασφραῖω), πρβλ. ἑλλ. *Κάστωρ* (βλ. λ.) κυρ. = ὁ λάμπων, ὁ διαπρεπής (πρβλ. *Πολυ-δενύκης* κατ' ἀνομοιωσιν ἐκ τοῦ *Πολυ-λέυκης*=ὁ λίαν στιλπνός), *Κάδμος*, κοιν. ἀπ. *Κάσσωμος*, *Καδμίλος*, *Κασμίλος*, *Κασσάνδρα* *Κασσιάνειρα*· πρβλ. ὡς. *σανακρ. πρκ. ζῆσαδάη*, μτχ. *ζῆσαδάνα-η* (διαπρέπω), λατ. *camēnae* (**cad smēnae* = δεοτήτες τῶν πηγῶν, νύμφαι), gall. *cadr* (ισχυρός), gall. *cadōs* (ἀγιος)· βλ. *καίνυμαι*.

κέκαυμαι, παθ. πρκ. τοῦ *καίω*.
κεκαύχημαι, πρκ. τοῦ *ναυχάομαι*.
κεκάυηώς, μτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ *νάπτω*.
Ἔτυμ.· πρβλ. Ἑουχ. «ἐκείκηθε τέθνηκε»· πρκ. *κέκηφα*· ἐν. *καπύω*—*νάπτω* (πρβλ. Ἑουχ. «ἐγνάπτει ἐκπνεῖ», ὡς. πρβλ. ἰλ. X. 467 ἀπὸ δὲ *ψυχῆν ἐκάνυσεν*), Ὁδ. ε 468 *κεκαφῆστα* (=ἐκπνεύοντα τὸν θυμόν)· βλ. καὶ ἐν λ. *καπνός*.

κεκείνωμαι, ἰων. παθ. πρκ. τοῦ *κενέω*.
κεκεύθει, γ' ἐν. ἐπ. ὑπερσ. τοῦ *κεύθω*.
κέκλαυμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κλαίω*.
κεκλάται, ἰων. γ' πληθ. τοῦ *κέκλημα*, πρκ. τοῦ *καλέω*.

κέκλειμαι ἢ -σμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κλείω*.
κέκλεισσομαι, παθητ. τετελ. μέλ. τοῦ *κλείω*.
κέκλεισμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *κλείω*.
κέκλετο, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *κείλομαι*.
κεκλήατο, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ *ἐκέκληντο*, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ *καλέω*.

κέκληγα, μτχ. *κεκλήγως* (πρκ. τοῦ *κλάζω*), ἐξ ἧς ἰσοχηματίσθη μτχ. ἐν. *κεκλήγοντες*, ὡσεὶ ἐξ ἐν. *κεκλήγω*.
κέκληκα, πρκ. τοῦ *καλέω*.

κέκλημαι, παθ. πρκ. τοῦ *καλέω*· Ἔδοτ. *κεκλήμην*, *-ῆο*, *-ῆτο*· ἀπρφ. *κεκλήσθαι*· μτχ. *κεκλήμένος*.
κέκλημαι, ἀπ. παθ. πρκ. τοῦ *κλείω*, *κλήω*.

κεκλήσομαι, παθ. τετελ. μέλ. τοῦ *καλέω*.
κεκλήσται, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ *κέκλεινται*, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *κλείω*.

κέκλιμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κλίω*.
κέκλιτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ὑπερσ. τοῦ *κλίω*.

κεκλόμενος, μτχ. ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *κείλομαι*· *κελεύων*, διατάσων, παρορμῶν, τινα (μετὰ δοτ.) || ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ.· *καλῶν* τινα εἰς βοήθειαν (βλ. *κείλομαι*).

κέκλοφα, ἔνεργ. πρκ. τοῦ *κλείω*.
κέκλυθι, Προστ. ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀορ. β' τοῦ *κλίω*.
κεκλυσμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *κλύω*.

κέκλυτε, β' πληθ. Προστ. ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *κλύω*.
κέκμηκα, πρκ. τοῦ *κάννω*.
κεκμηώς, γεν. *-ώτος* ἢ *-ότος*, μτχ. ἐπ. ἔνεργ. πρκ. τοῦ *κάννω*.

κέκναισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κναιώ*.
κέκομμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κόπτω*.

κεκονισμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *κονιάω*.
κεκονισμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *κονίω*.
κεκόνιτο, γ' ἐν. ἐπ. ὑπερσ. τοῦ *κονίω*.

κεκοπώς, μτχ. πρκ. τοῦ *κόπτω*.
κεκόρημαι, ἰων. ἀντὶ *κεκόρσμαι*, παθ. πρκ. τοῦ *κορέννυμι*.

κεκορῶς, *-ότος*, μτχ. ἐπ. καὶ ἰων. πρκ. (μετὰ παθητ. σημ.) τοῦ *κορέννυμι*· τοῦτου ὁδυνκ. *κεκορηότε*.
κεκορυθμένος, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ *κεκορυσμένος*, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *κορύσσω*.

κεκοτῶς, γεν. *-ότος*, μτχ. ἐπ. ἔνεργ. πρκ. τοῦ *κοτέω*.
κεκράσνται, **κεκράσντο**, γ' ἐν. ἐπ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ *κραινώ*, *κραινώω*.

κεκράγα, πρκ. (μετὰ σημ. ἐν.) τοῦ *κράζω*. Ἔξ ἀδ-τοῦ τὸ

κέκραγμα, *-ατος*, τὸ (*κράζω*)· κραυγή, «ταῖριασμα».
κεκραγμός, δ=*κέκραγμα* (δ βλ.).
κεκράκτης, *-ον*, ὁ (*κράζω*)· ὁ κραυγάζων, ὁ «κράχτης».

κέκράμαι, παθ. πρκ. τοῦ *κεράννυμι*.
κεκραξι-δάμας, *-ατος*, ὁ (*κέκράγα* + *δαμάω*)· ὁ «φωνακλῆς», ὁ κατανικῶν πάντας μὲ τὰς φωνάς του (παρ' Ἀριστοφ. ἐπιθ. τοῦ Κλέωνος).

κεκράξομαι, τετελ. μέλ. (μετὰ ἔνεργ. σημ.) τοῦ *κράζω*.
κέκραχθι, Ἠροστ. τοῦ *κέκράγα*, πρκ. τοῦ *κράζω*.
κέκρηγα, παρακ. β' τοῦ *κράζω*.

κεκρίμενος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *κρίνω*.
Κεκροπίαι, *-ών*, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κέκροπος, τ. ἔ. οἱ Ἀθηναῖοι.

Κεκρόπιος, *α*, *ον* (*Κέκρω*)· ὁ εἰς τὸν Κέκροπα ἀνάγων τὴν καταγωγὴν του (τ. ἔ. Ἀθηναῖος)· *Κεκροπία* (γῆ), ἢ=ἡ Ἀττικὴ || οἱ *Κεκρόπιοι* = οἱ Ἀθηναῖοι.

Κεκροπῖς, *-ίδος*, ἀνώμ. θηλ. τοῦ *Κεκροπίως*.
κεκροτᾶμένος, δωρ. μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *κροτέω*.

Κέκρωψ, *-οπος*, δ' μυθικός βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν.
κεκρυμμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *κρύπτω*.

κεκρύφαλος, ὁ (*κρύπτω*)· γυναικίως κεφαλόδεσμος, δικτυωτός, διὰ νὰ συγκρατῆ τὴν κόμην (λατ. *helcium*).— || ἢ κοιλία, τὸ κοιλίωμα, κυνηγετικοῦ δικτύου.— ||| ὁ πρὸς τὸ μέτωπον ἱμάς τοῦ χαλιννοῦ ἵππου.

Ἔτυμ.· τὴν ἐκ τοῦ *κρύπτω* παραγωγὴν δὲν δέχον-

ται πάντες οι νεώτεροι, καιτοι θεωροῦσι δεβαίαν τὴν ὄφ' οἰασθήποτε συνθήκας ἐπιδρασίαν τοῦ κρύπτω ἐπὶ τῆς λ. κενυόφαλος· ὅπ' ἄλλων συνσχετίσθη, οὐχὶ ἐν-τελῶς πειστικῶς, και πρὸς τὸ κορυφή· κατ' ἄλλους πρόκειται περὶ μεταθέσεως φθόγγων ἐκ τῶν λέξεων *κρέκνυς (= κρόκη κροκῦς, δηλ. νῆμα, κλωστή) + φάλος. Δὲν λειπῶσι και οι θεωροῦντες τὴν λέξιν ἀσαι-τικῆς προλεπίσεως.

κεκρύφαται, γ' πληθ. ἰων. και ἐπ. παθ. πρκ. τοῦ κρύπτω.

κέκτημαι, πρκ. τοῦ κτάομαι· ἀπρφ. κεντήθημι.

κεκῦθωσι, ἐπ. γ' πληθ. ἵποτ. ἀνατιπλ. ἀορ. θ' τοῦ κεύθω.

κεκῦθισμαι, παθ. πρκ. τοῦ κελύθω.

κεκῦθα, πρκ. τοῦ κῦπτω.

κελάδειός, ἡ, ὅς, δωρ. κελαδεννός, ἄ, ὄν (κέ-λαδος)· ὁ προξενῶν κέλαδον, ἠχηρός, δορυβώδης, ταραχώδης.

κελάδῆς, μελ. -ῆσω και -ῆσομαι· ἐπ. ἀορ. α' κε-λάδησα (κέλαδος)· ἠχῶ, δορυβῶ, ὡς τὸ δρημητικῶς εἶδος ὕδωρ. 2) ἐκβάλλω κραυγὴν, φωνάζω, κραυ-γάω ἠχηρῶς.— II μετ. ψάλλω περὶ τινος, ἐξυμνῶ τινα μεγαλοφώνως, ἐπικαλοῦμαι τινα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κελάδημα, -ατος**, τὸ (κελαδέω)· ἠχηρὸς δόρυθος. **κελάδητης, -οῦ, ὅς, θηλ. -ῆτις, -ίδος (κελαδέω)**· ὁ μεγάλως ἠχῶν, φωνηεῖς, ἐναρμόνιος.

ΚΕ'ΑΛΔΟΣ, ὁ δόρυθος, ὡς ὁ τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ δρημητικῶς καταπίπτοντος ὕδατος || ὁ πάταγος τῆς μάχης, ἀλαλαγμὸς μάχης || σπαν. ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς μουσικῆς.— [κέλαδος, ὁμηρ. μετχ. κελάδων· κελαδεῖν· κελαδεῖνός, -εννός· δι' ἔτυμολ. βλ. καλέω]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κελάδω = κελαδέω** (β βλ.).

κελαιν-εγγής, ἐς (κελαινός+εγγος)· ὁ ἔχων κε-λαινόν (θηλ. μέλαν ἐκ τοῦ αἵματος) δόρυ.

κελαιν-νεφής, ἐς (κελαινός+νεφός) συγχεομ. ἐκ τοῦ κελαινο-νεφής (πρβλ. ἀμφορεύς <ἀμφιφορεύς, και τὸ τῆς νέας ἀστραποπέλει <ἀστραποπέλει)· ὁ ἔ-χων μέλινα νέφη, ὁ κεκαλυμμένος ἀπὸ μέλινα νέφη. 2) πελιδνός, μαυροκίτρινος.

κελαινό-θρωτος, ὄν (κελαινός+βιβρώσκω)· μέ-λας και αἱματηρὸς κατὰ τὴν βρώσιν.

κελαινός, ἡ, ὄν (τύπος συγγ. τῆς μέλας)· μέλας, μελοψός || σκοτεινόχρωμος, σκοῦρος.

ἔτυμ.: κελαινός· κελαινοῦσθαι· κελαι[νο]νεφής· ἰαπ. β. *qel- ἐν τῷ σανσκρ. kalaḥka-h (κηλῆς), ka-luṣa-h (ρύπαρος, ἀκάθαρτος), kalma sa-h (κηλῆς, ρυ-παρότης), λατ. columba, -bus (περιοιτερά). Βλ. και κόλυμβος, κηλῆς.

κελαίνο-φάης, ἐς (κελαινός+φάος)· ὁ ἀμυδρῶς φωτῖζων, σκοτεινόχρωμος.

κελαινό-φρων, ὄν (κελαινός+φρήν)· ὁ κελαινός φρένας ἔχων, ὁ κακὰ (δόλια) φρονῶν, κακόκαρδος κακόψυχος (ὁ ἀνδρωπος ἐμὲ τῆς μαύρη ψυχῆ).

κελαινό-χρως, -ωτος, ὅς, ἡ (κελαινός+χρῶς)· ὁ κελαινὴν χροῖαν ἔχων, ὁ μελαψός τὸ δέρμα.

κελαινός (κελαινός)· καθιστῶ τι κελαινόν (μέ-λαν).—Παθητ. γίνομαι μέλας.

κελαιν-ώπης, -ου, δωρ. -ώπιος, ὅς, θηλ. -ώπις, -ίδος (κελαινός+ώπις)· ὁ ἔχων μέλιαν τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν, τὸ πρόσωπον, ὁ μαυρειδερός.

κελαιν-ώψ, -ώπιος, ὅς, ἡ=κελαινώπιος (β βλ.).

κελαρύξω, δωρ. -ῶω=κελαδέω (β βλ.)· μουρμου-ρίζω, ἠχῶ, βοῶ, κέθουίζω.

ἔτυμ.: κελαρύξω· πρβλ. *Πουχ. κέλωρ· φωνή, παρὰ Φωτῆφ κελαρωῦεν· βοᾶν, ἰαπ. *qel- ἐν τῷ κέλαδος· κατὰ τινος προηποιοῖθεται θέμ. *κελαρυ-, ἐκτετ. ἐκ τινος ἐπιθ. *κελαρός ἐκ τοῦ *κέλαρ παρὰ τῷ κέλωρ (πρβλ. τέμμαρ· τέμμορ).

κελάρωσεν, δωρ. γ' ἐν. πρκ. τοῦ κελαρύξω.

κέλασι, ἐπ. θ' ἐν. τοῦ κέλωμαι.

κελέθη, ἡ· εἶδος ποτηρίου || ὕδρια ἢ κάδος. **κελέοντες, -ων, οἱ (κῆλον, κῆλον)**· οἱ δοκοὶ τοῦ ἱστοῦ (τοῦ ἐργαλεῖου), μεταξὺ τῶν ὀπίων ἐνεντώ-νετο τὸ ὕφασμα || τὰ καταπεπηγμένα ἢ ὀρθὰ ξύλα, οἱ ἱστοπόδες (παρὰ θεοκρ.)— [σκοτειν. ἔτυμολ.: πρβλ. *Πουχ. κέλωρ· κέλωι γὰρ τὰ ξύλα].

κέλετο, ἐπ. γ' ἐν. πρκ. τοῦ κέλωμαι.

κελευθήτης, -ου, ὅς (κέλευθος)· ὁδοιπόρος.

κελευδο-ποιός, ὄν (κέλευθος+ποιός)· ὁ κατα-σκειάζων ὁδόν.

κελευδο-πόρος, ὄν (κέλευθος+πόρος) = ὁδοι-πόρος,

κέλευθος, ἡ, μετὰ οὐδ. πληθ. τὰ κέλευθα, ἀλλὰ και οἱ κέλευθοι· ὁδός, ἀτραπός, δρόμος (εἶτε κατὰ ξηρὰν εἶτε κατὰ θάλασσαν) || κέλευθοι νυκτός τε και ἡμέρας=οἱ δρόμοι νυκτός και ἡμέρας, τ. ἔ. ἡ νύξ και ἡ ἡμέρα — II ὁδοιπορία, ταξίδιον||ἐκστρατεία.— III τρόπος τοῦ βαδίζειν, δάδιωμα || μτρφ. ὁδός ἢ τρόπος ζωῆς || ὡς. τρόπος τοῦ πράττειν τι.

ἔτυμ.: κέλευθος· ὁμηρ. ἱππο-κέλευθος (ὁ ταξι-δεῦν ἐν μέσῳ ἱππων) ἀ-κλόουθος (= ὁ συνο-δεῦν, ὁ ἐπόμενος) λιθ. κελιάουμ (= ταξιδεῦω), κελίας (ὁδός), λατ. cal-lis (ἀτραπός δροῦς) ἐν τῷ κέλευθος ὑπάρχει σαμφορμὸς τοῦ θέματος κέλευ- (τὸ κέλευω, συγγ. τῷ κέλωμαι, κέλης, κέλλω) και τοῦ θέμ. ἐλευθ- (ἐλεύσομαι, εἰλήλουθα) εἰς κέλευθ-.

κέλευσμα ἢ κέλευμα, -ατος, τὸ (κελεύω)· διατα-γή, προσταγή, παράγγελμα, ἐντολή || τὸ ἐν τῇ μάχῃ πρόσταγμα || τὸ παράγγελμα τοῦ κελουστοῦ (βλ. λ.), τὸ δίδον τὸν χρόνον (τὸν ρυθμόν) εἰς τούς κωπηλάτας.

κελευσμός, ὁ (κελεύω)· πρόσταγμα, παράγγε-λα, παρόρμησις.

κελευσμοῦσιν, ἡ, ἰων. ἀντι κελουσμός.

κελευστής, -οῦ, ὅς (κελεύω)· ὁ κελουῶν, ὁ ζῶδων διαταγῆς || ὁ παρορμῶν || ὁ δίδων τὸ κέλευμα, ἦτοι τὸ παράγγελμα εἰς τούς κωπηλάτας τριήρους, δι' οὗ ἐτηρεῖτο ὁ ρυθμὸς τῆς κωπηλασίας, ἀκριδῶς ὅπως και σήμερον.

κελευστός, ἡ, ὄν (κελεύω)· ὁ διαταχθεῖς, ὁ παραγγελθεῖς.

κελευτιάω, θαμιστικόν τοῦ κελουῦ· παροτρύνω οὐνεχῶς.

κέλευω, μέλ. -σω· ἐπ. ἀορ. α' κέλευσα (κέλλω)· κινῶ (ὠδῶ) πρὸς τὰ ἐμπρός, παρακινῶ, παροτρύνω || διατάσσω, παραγγέλλω (ἐπὶ ἰσων ἢ και ἐπὶ ἀνατέρου πρὸς κατώτερον) || ἐπιμύνομος (θερμῶς) παρακαλῶ, ἰκετεύω (ἐπὶ κατωτέρου πρὸς ἀνώτερον).— Ἐπὶ τοῦ κελουστοῦ (βλ. λ.) δίδω τὸ πρόσταγμα εἰς τούς κω-πηλάτας πρὸς τήρησιν τοῦ ρυθμοῦ τῆς κωπηλασίας.— II μετὰ δοτ. προσ., διατάσσω τινὰ νά... πράξῃ τι.

ἔτυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. κέλλω· κατὰ τινος τὸ κε-λευω εἶναι συγγ. τῷ σανσκρ. β. ζυμ, cṛiṇḥi (ἀκούω, ἀκρωῖμαι), ἦτις β. προήλθεν ἐκ τῆς β. *kelu-, τὸ δὲ κε-λεύω, κατ' αὐτούς, ἐσημαίνειν ἀρχικῶς κέμω τινὰ νά ἀκούσῃ. Ἡ ἐκδοχὴ ἀδτι ἀπομονώνει τὸ κελουῦ ἀπὸ τὰ κέλλω, κέλωμαι· δὲν φαίνεται ὁμοῦ ὁρθή.

κέλευν, ὁ, ἀπρηχ. ἐν. τοῦ κελουῶντες (βλ. λ.).

κέλης, -ητος, ὅς (κέλλω)· ἵππος ἱπποσίας, δρομικός, ὁ μὴ ζευγνύμενος μετ' ἄλλου.— II ταχύπλουον πλοῖαριον μετὰ μίαν μόνον σειρὰν κωπῶν (λατ. celes, celox).

ἔτυμ.: κέλης, λατ. κέληξ· κατὰ τινος συγγ. τῷ κέλλω, κέλωμαι, κελουῦ· πρβλ. ἱπποισι κελητίζειν = πηδῶν ἐκ τοῦ ἐνός ἱππου εἰς τὸν ἄλλον κελή-τιον (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους ἐκ β. (s)kele (πηδῶ) ἐν τῷ σανσκρ. ḥala-bhā-h (ἀκρίς), μο-γερμ. schel (πηδῶν), ἀλλ' ἀπιθάνως (βλ. κῆλων).— Τὸ λατ. celox (μικρὸς πάρων) εἶναι μετασχηματισμὸς ἐκ τοῦ κέλης ὑπὸ τὴν ἐπιδρασίαν τοῦ νέλοχ (ταχύς)· τὸ λατ. celēs (= κέλης) εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἑλληνικόν κέλης γεγραμμένον λα-τινιστῆ.

κελήσομαι, μέλ. τοῦ κέλωμαι.

κελητίζω, μέλ. -ισω· ἐπιβαίνω κέλητος, ἱππεῶν, εἶμαι δεινός ἱππεύς (κυρίως ἐπὶ ἱπποῦντων δύο ἱπ-πους, μεταπηδῶντων δηλ. ἐκ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον).

κελήτιον, ὁποκορ. τοῦ κέλης (β βλ.).

ΚΕ'ΑΛΩ, μέλ. κέλωσ· ἀορ. ἐκέλωσ || μετβ. ἐ-πὶ ναυτικῶν (θαλασσινῶν), κατεῦδύνω τὸ πλοῖον πρὸς τὴν ἀκτὴν· ἤνα κέλωσαι.— II ἀμτβ. ἐπὶ πλοῖων, πλῆς πρὸς τὴν ξηρὰν, ἐλλιμενίζομαι.— γενικῶς, φθάνω εἰς λιμένα.

ἔτυμ.: βλ. δ-κέλλω· κέλης· κέλωμαι· βου-κόλος

(αι-πόλος) : σανσκ. *kālayati, kalāyati* (ώδω), λατ. *celer, celebr* (<*kelé-dhī μετὰ ἀνομ. τοῦ δευτέρου -i-), γοθθ. *halpan* (δόσκω), παλ-γερμ. *hallan* (φυλάσσω, κρατῶ), ἀρμ. *kheli* (πηδάλιον, πρβλ. δημρ. *vīša kēlasi*)· κατά τινες συγγ. καὶ τὸ *σκαλμός* (βλ. λ.)· ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰαπ. β. *qeile (ώδω) διάφορος τῆς *qeile- (σηκῶνω, ὑψώνω) τῆς ἐν τῷ *κολωνός*, λατ. *collis* (οὐχ)ello, *celsus*, ὡς. διάφορος τῆς *qveile ἐν τῷ *πέλομαι* λατ. *colō* κλπ.

κέλομαι, μέλ. *κέλῃσομαι*· ἀόρ. β' *κεκλόμην* καὶ *ἐκεκλόμην*, γ' ἐν. *κέκλετο*, *ἐκέκλετο*, μτχ. *κεκλόμενος* (*κέλλω*)· ποιητ. ἀντὶ *κελεύω*· ὡδω πρὸς τὸ ἐμπρός, παρορμῶ, παρακινῶ, διατάσσω.— || ἀπολ. ὡς τὸ *καλέω*· καλῶ, προσκαλῶ || καλῶ ὀνομαστικῶς.

κέλασι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *κέλλω*.

Κελατοί, οί· Κελτοί, ἢ Κέλται, κάτοικοι τῆς Γαλιτίας· Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Κελατιστί, ἐπίρ., εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Κελατῶν, ἢ κατὰ τὸν Κελτικὸν τρόπον.

κέλυφος, -εος, τό· φλοῖος («τώφλι», «φλοῦδα», περικάρπιον || μτφρ. οἱ γεγηρακότες δικασταὶ || *ἀνωμοσιῶν κελύφη* = κελύφη («τώφλια») ἐνόρκων κατὰ θέσιν καὶ οὐδὲν πλέον.— [ἀθεδ. ἔτυμολ. βλ. *καλύπτω*· κατ' ἄλλους ἀξ ἰαπ. *szelieuph- : *szeliph-, πρβλ. παλ-γερμ. *scelina*, μεσ-γερμ. *schelfe*].

ΚΕ'ΑΔΡ, -ωρος, ἐ· υἱός, ἔγγονος.— || φωνή.

*Ἔτυμ. : πρβλ. Ἑσυχ. *«κέλωρ· ἔγγονος, υἱός· ἀκλωρίον· παιδίον»*.— Πίθαν. κατ' ἀνομοιωσιν ἐκ τοῦ *κέρωρ, ἰαπ. *kérōr*, ἐκ β. *ker-* (αὐξάνω) ἐν τῷ *κός-*Fos*, *κός-*Fa* (=νεανίος, νεάνις), δημρ. *κούρητες* κ. ἄ. (βλ. ἐν λ. *κόρος*)· *κέλωρ* πιθ. ἀρχ. οὐδ. ἐν τῇ ἀντ. τοῦ ἀπόγονος (πρβλ. δημρ. *τέκνωρ*, *ἔέλδωρ*, *ἔλωρ*, *πέλωρ* (ἀντὶ *πέρωρ, ἰαπ. *qweōr : *τέρας*).— Τὸ παρ' Ἑσυχ. *«κέλωρ... ἐκτομίας, γάλλος, σπάδων»* εἶναι κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ *κέρωρ, ἰαπ. *qerōr, ἐκ β. (s)qer- (κόπτω), βλ. *κείρω*, *καρῆναι*.— Διὰ τὴν σημ. *κέλωρ* = φωνῆ πρβλ. Ἑσυχ. *«κέλωρ· φωνή»*· *«κελωρεύειν· βοᾶν»* (Φωτ.)· *«κελωρεύειν· κενραγέσαι, βοᾶν»* (Ἑσυχ.)· *«κελωρήσας· φωνήσας, βοήσας»*. Βλ. ἐν *κελαρώω*.

κεμάς, -άδος (καὶ *κεμμάς*), ἢ· νεαρὸ ἔλαφος.

*Ἔτυμ. : συγγ. τῆ παλ-πορρ. *hind*, ἀγγλ.-σαξ. *hind*, παλ-γερμ. *hinia*, σανσκ. *śama-h*, (< ἰαπ. *kemos) πρβλ. τὸ ἀντιβ. ἰαπ. *Kerōn-s) ὁμ. *κεράός*, λατ. *cervos*.— παλ-πρωσ. *camstian* (πρόβατον), Τσυχ. *komoly* (κολοβός), Καριθ. *komolyi* (ἀνευ κεράτων), παλ-γερμ. *hamal* (=λατ. *muflus*).

ΚΕΝ, πρὸ φων., ἀντὶ *κε*.

ΚΕΝ-ΑΓΓΗΣ, ἐς (*κενός+ἄγγος*)· ὁ κενῶν (ἀδειῶζων) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ἐν αὐτοῖς περιεχομένην τροφήν, ὁ γεννῶν λιμὸν, πείναν.

ΚΕΝ-ΑΝΔΡΙΑ, ἢ· ἔλλειψις ἀνδρῶν, κατάστασις ἐρημώσεως· Ἐκ τοῦ

ΚΕΝ-ΑΝΔΡΟΣ, ὡν (*κενός+ἀνήρ*)· ὁ κενός ἀνδρῶν, ἥρημαμένος.

ΚΕΝ-ΑΥΧΗΣ ἢ **ΚΕΝΕ-ΑΥΧΗΣ**, ἐς (*κενός* ἢ *κενός+αὐχή*)· ὁ ἐπὶ κενοῖς πράγμασι καυχώμενος, κενόδοξος, ματαιόδοξος.

ΚΕΝΕΒΡΕΙΟΣ, ὡν· *κενός*· ἐν τῷ πληθ. τὰ *κενέβρεια* = πτώματα ζώων, «ψοφίμα».— [ἀθεδ. ἔτυμολ. συνάπτεται ὑπὸ τινῶν πρὸς τὸ· *κενάβρα*, *κεναβράω* (βλ. λ. λ.)].

ΚΕΝ-ΕΜ-ΒΑΤΕΩ, μελ. -ήσω (*κενός+ἐμβάτης*)· ἐμβαίνω (πατῶ) εἰς τὸ κενόν, τ.ἔ. ματαιοπονῶ.

ΚΕΝΕΟΣ, ἢ, ὄν, ἰων. ἀντὶ *κενός* (βλ. λ.).

*Ἔτυμ. : *κενός* (**κενεFος*), Κυπρ. *κενευFός*, ἰων. *κενός*, αἰολ. *κέννος*, ἀττ. *κενός* (**κενεFός*)· ἄδειος, μάταιος· ἀρμ. *šip* (κενός)· ἰαπ. **ken-*· ἀντιῶθεν, *κενεῶν*, -ῶνος· *κενόω*.

ΚΕΝΕΟ-ΦΡΩΝ, ὡν (*κενός+φρήν*)· ὁ κενὰ φρονῶν, ὁ μάταια φρονῶν, ματαιόφρων.

ΚΕΝΕΩΝ, -ῶνος, ὁ (*κενός*)· τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου κοίλωμα (τὸ μέρος δηλ. τὸ κενόν ὁσῶν, ἀλ' λαγόνες).— || πᾶσα κοιλότης, πᾶν κοίλωμα, ὀπή.

ΚΕΝ-ΟΔΟΝΤΙΣ, -ίδος, ἢ, θηλ. τοῦ *κεν-όδους* (βλ. λ.)

ΚΕΝΟ-ΔΟΞΙΑ, ἢ· *κενή δόξα*, ματαιοδοξία, ματαιότης, οἰήσις· Ἐκ τοῦ

ΚΕΝΟ-ΔΟΞΟΣ, ὡν (*κενός+δόξα*)· ματαιόδοξος, μάταιος, ἀλαζών, *κενής* (ματαίος) δόξης ἐπιθυμητής.

ΚΕΝ-ΟΔΟΥΣ, -οντος, ὁ, ἢ (*κενός+δοῦς*)· ὁ *κενός ὀδόντων*, δηλ. στερῶμενος ὀδόντων, ξεδοντιοκῆμος.

ΚΕΝΟ'Σ, ἰων. *κενός*, ἢ, ὄν· ἐπ. *κενός* (βλ. λ.)· κενός (ὡς καὶ νῦν λέγεται), τ.ἔ. «ἄδειος» || ὁ μὴδὲν ἀποτελεσμα φέρων.— || ἄκαρπος, μάταιος, ἄκαμάτης || *κενὰ* ὡς ἐπίρ. = εἰς μάτην.— || ἐξηγνητὸς || μετὰ γεν., ὁ στερουμένος τινος, ὁ ἀποστερηθεὶς ἀπὸ τι, ὁ ἀπολέσας τὴν || ἀπολ. ἐπὶ λεαίνης στερηθείσης τοῦ συντρόφου τῆς.— || IV συγγρ. καὶ ὑπερβ. *κενότερος*, -ότατος· ἀλλὰ καὶ τὰ ὀμαλὰ *κενότερος*, -ώτατος [δ'· ἔτυμολ. βλ. *κενός*].

ΚΕΝΟ-ΤΑΦΕΩ, (*κενός+τάφος*)· τιμῶ τινά διὰ κενотаφίου.

ΚΕΝΟ-ΤΑΦΙΟΝ, τὸ (*κενός+τάφος*)· τάφος κενός νεκροῦ, τάφος μὴ περιέχων νεκρόν.

ΚΕΝΟ-ΦΡΩΝ, ὡν (*κενός+φρήν*)· ὁ ἔχων κενὰς τὰς φρένας, κενὸν τὸν νοῦν, ματαιόφρων.

ΚΕΝΟ-ΦΩΝΙΑ, ἢ· τὸ λέγειν *κενὰ* (τ. ἔ. μάταια). Ἐκ τοῦ

ΚΕΝΟ-ΦΩΝΟΣ, ὡν (*κενός+φωνή*)· ὁ *κενὰ* (μάταια, ἀνόητα) φωνάζων, ὁ φλυαρῶν, ὁ μωρολογῶν.

ΚΕΝΩ, ἰων. *κεινῶ*· μέλ. -ώσω, ἀόρ. α' *ἐκενώσα*.

— Παθητ., ἀόρ. α' *ἐκενώθη*· πρκ. *κεκένωμαι* (*κενός*)· καθιστῶ τὴν κενόν («ἄδειον»), τὸ ἀδειῶω ἀπὸ τι, τὸ ἀποχετεύω, τὸ ξηραίνω || ἐγκαταλείπω τὴν (καὶ οὕτω τὸ ἀφίνω ἀδειο).— Παθητ. *κενώνομαι* ἀπὸ τι, ἀφίνομαι (μένω) ἄδειος.— || καθιστῶ τὴν κενόν (δηλ. μάταιον, ἀνόητον λόγου), ἢ διεύω ἀποτελέσματος.— Παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι μάταιος.

ΚΕΝΩΣΑΙ, ἐπίκ. ἀπρφ. ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ *κεντέω*, ὡσεὶ ἐξ ἐν. **κέντω*.— || ὡς. Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *κεντέω*.

ΚΕΝΤᾶσε, δωρ. γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *κεντέω*.

ΚΕΝΤΑΥΡΕΙΟΣ, α, ὡν (*Κένταυρος*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) τοὺς Κενταύρους.

ΚΕΝΤΑΥΡΙΔΗΣ, -ου, ὁ (*Κένταυρος*)· ὁ καταγόμενος ἐκ τῶν Κενταύρων.

ΚΕΝΤΑΥΡΙΚΟΣ, ἢ, ὄν (*Κένταυρος*)· ὁμοῖος πρὸς Κένταυρον || ἄγριος, θηριώδης, κτηνώδης, ἐπίρ. -κῶς.

ΚΕΝΤΑΥΡΟ-ΠΛΗΘΗΣ, ἐς (*Κένταυρος+πλήθος*)· πλήρης Κενταύρων.

Κέν-ταυρος ἢ **Κέντ-αυρος**, ὁ (*κεντέω*)· κυρ. ὁ διαπερῶν, ὁ διατρυπῶν, ὁ κονταρομάχος || παρ' Ὀμήρῳ οἱ *Κένταυροι* εἶναι φυλὴ ἐξ ἀγρίων ἰππέων, κατοικοῦντων μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὀσσης, ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐξολοθρευθεῖσα ἐν τινὶ πολέμῳ πρὸς τοὺς γείτονας τῶν Λαπίθας.— || βραδύτερον παρεστάθησαν ὡς τέρατα διφυῆ, κατὰ τὸ ἦμιον ἀνθρώποι καὶ κατὰ τὸ ἦμιον ἰπποῖ. (πρβλ. *ἱπποκένταυροι*).

*Ἔτυμ. : συνήθως ἔτυμολογεῖται ἐκ τοῦ *κεντέω+ταῦρος*, ἐπειδὴ ἦσαν ἕριπτοι θουκόλοι οἱ Κένταυροι, ἀλλ' ἢ ἔτυμολ. ἀβητὴ δὲν φαίνεται πιθανή (θὰ ἀνεμένε τις μάλλον *ταυρο-κέντης*)· ὀρθότερος ἐπομένως ὁ συλλαβισμὸς *κέντ-αυρος*, καθ' ὃν πρῶτον συνθετ. παραμένει τὸ *κεντέω* διὰ τὸ ἠπολειπόμενον δ' συνθετικὸν -αυρος πρβλ. *θησαυρός*· ἕλλως τε κατὰ τινες ἐν **αυρο-* (=ἵππος, δρομεύς) συνάγεται ἴσως ἐκ τῶν *αὐρῖβάτῆς* (=ὁ βαδίζων ταχέως), ἐπίρ. *αὐρῖ* (=ταχέως), *αὐροι* (=λαγωί), ὁπότε *κέντ-αυρος* = ὁ ΚΕΝΤῶΝ τοὺς Ἴππους.

ΚΕΝΤΕ'Ω, μελ. -ήσω· ἀόρ. α' *ἐκέντησα*· ἀπρφ. *κένσαι* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. **κέντω*)· ΚΕΝΤῶ, ΚΕΝΤΡΙΖΩ, Νύσσω || πληγώνω, τραυματίζω, μαχαίρωνω, κομματίζω.

*Ἔτυμ. : *κεντέω*· *κέντρον* (**κέντητρον*)· δημρ. *κέντωρ*, -ορος (**κεντή-τωρ*)· *κοντός* () λατ. *conius, perconfaris*)· ὁμ. *κεστός* (<**κενωτός* <**κεντ-τός*)· *κέντρον*· *κέντρος*· *κέντρα* (βλ. λ. καὶ *σφύραινα*)· *κεστρέος*, *κεστρέιος* (βλ. λ. λ.)· gall. *ceñh* (*καρπίον*), *kenh* (*σπειροῦνη*)· παλ-γερμ. *hanlag* (βελόνη), σανσκ. *śaīhāti* (διαπερῶ).

ΚΕΝΤΟ, δωρ. ἀντὶ *ἐκέλετο*· πρβλ. *γέντο* ἀντὶ *ἔγενετο*, *ἦνθον* ἀντὶ *ἤλθον*.

ΚΕΝΤΩ, ἰσφαλμ. τύπος ἀντι *κεντρώω*.
ΚΕΝΤΡ-ΗΓΕΚΗΣ, ἐς (*κέντρον*+**ἐνέγκω*)· ὁ ΚΕΝΤΩ-
ΜΕΝΟΣ, παροτρυνόμενος.

ΚΕΝΤΡΙΩ, μέλ. -*ίσω* (*κέντρον*)· διὰ τοῦ κέντρου
ἀναγκάζω τινά νά προχωρή, «σπιροινίζω», παρορμώ.

ΚΕΝΤΡΟ-ΔΗΛΗΤΟΣ, *ον* (*κέντρον*+*δηλέομαι*)· ὁ διὰ
τοῦ κέντρου («κεντριού») κεντούμενος (βασανίζο-
μενος).— || ὡς *ἐνεργ.*, ὁ κεντῶν (βασανίζων, παρ-
ορμῶν) μέ τὸ κεντρί.

ΚΕΝΤΡΟ-ΜΑΪΝΗΣ, ἐς (*κέντρον*+*μαΐνῆναι* τοῦ *μαΐνο-
μαι*)· ὁ κεντῶν ὡς μαινόμενος, ἢ ὁ ὠδῶν μέχρι
μανίας διὰ τοῦ κέντρου.

ΚΕΝΤΡΟΝ, τὸ (*κεντέω*)· ὀξεῖα αἰχμή, ἀγκάθι, «κεν-
τρι» διὰ τοὺς ἵππους, πτερνιστήρ, «σπιροῦνι» (πρβλ.
βούκεντρον διὰ τὰ βώδια), πλῆκτρον πετεινοῦ || τὸ
κεντρί τῶν μελισσῶν || *παροιμ.* *πρὸς κέντρα λακτί-
ζειν* δηλ. ματαιοπονεῖν (βλ. *λακτιζέω*). 2) ὄργανον
βασανιστικόν. 3) μτφρ. παρακινήσεις, παρόρμησις,
κίνητρον, ἐλατήριον.— || τὸ σημεῖον περὶ τὸ ὄποτον
περιγράφεται κύκλος, τὸ μὴ περιστρεφόμενον σκέ-
λος τοῦ διαθῆτου.

ΚΕΝΤΡΟ-ΤΥΠΗΣ, ἐς (*κέντρον*+*τυπῆναι* τοῦ *τύπτω*)·
ὁ διὰ τοῦ κέντρου τυπτόμενος.

ΚΕΝΤΡΩ, μέλ. -*ώω* (*κέντρον*)· ἐφοδιάζω τινά με
κέντρον.— Παθητ., εἶμαι ἐφωδιασμένος (ὠπλισμέ-
νος) με κέντρον. 2) πλήττω με κέντρον || παρα-
κινῶ.

ΚΕΝΤΡΩΝ, -*ωνος*, ἰ (*κέντρον*)· ὁ φέρων τὰ ση-
μεῖα ἢ στίγματα τοῦ *κέντρου* («κεντριού»), κακο-
ποιός ὑποδιδάχθαι· εἰς βασανιστήρια.— || *παρὰ* μτγν.
ὑψασμα συνεραμμένον ἐκ πολλῶν τεμαχίων, ἢ
ποίημα ὀποτελεσθὲν ἐκ συρραφῆς στίχων (κυρ. ὀ-
μηρικῶν), λατ. cento.— [πρβλ. *σανσκρ. kanthā*].

ΚΕΝΤΥΡΙΩΝ, -*ωνος*, δ· τὸ λατ. centurio· *ἐκατόντα-
αρχος* (βλ. λ.).

ΚΕΝΤΥΡ, -*ορος*, δ (*κεντέω*)· ὁ κεντῶν ἡνίοχος.

ΚΕΝΩΣ, ἐπίρ. τοῦ *κενώς*· ματαιώσις, εἰς μάτην.

ΚΕΟΪΜΗΝ, εὐκτ. τοῦ *κεΐμαι*.

ΚΕΟΜΑΙ, ἐπικ. καὶ ἰων. *κεράω*. Τύπος τοῦ *κεΐμαι*,
ἐξ οὗ τὸ γ' ἔν. *κέεται* καὶ γ' πληθ. *κέονται*.

ΚΕΟΣ, ἦ, ἰων. ἀντι *Κέως*.

ΚΕΪΠΘΟΣ, δ· μικρὸν δαλασσίον πτηνὸν τοῦ ἐπ-
δους τῶν θαλασσοβατῶν || μτφρ. ἐπὶ κούφου καὶ ἀ-
νοήτου.

Ἔτυμ.· συνήθως ταυτίζεται πρὸς τὸ λατινιστὶ λε-
γόμενον «Thalassidroma Pelagina», ὑπὸ δὲ τῶν Κυ-
ζικηγῶν. ἔτι καὶ νῦν ὀνομάζεται «*κεφακέφω*» κατὰ τι-
να τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ παρ'· *Ἦουχ. κήξ* (βλ. *καυῶξ*)·
ἀγν. ἔτυμολ.· λίαν ἀπιθ. ὑπὸ τινῶν συνάπτεται πρὸς τὸ
κίσινα (**κίσινα*), *σανσκρ. kiki-h*.

ΚΕΡΑΣΣΕ, β' πληθ. ἐπ. μέσ. ἔν. τοῦ *κεράω*.
ΚΕΡΑΣΣΙ, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *κέρας*.

ΚΕΡΑΪΑ, ἦ (*κέρας*)· κέρας («κέρατος»).— || πᾶν τὸ
ὁμοιάζον πρὸς «κέρατος», ὅπως ἡ κεραία Ἰσοῦ, κοιν.
«ἀντέννα» (λατ. *cornu antennarum*)|| ἡ προεξέχουσα
δοκὸς γεράνου. 2) προεξοχή ξηρᾶς πρὸς τὴν
θάλασσαν, ἀκρωτήριον. 3) ἑλαφρὰ στιγμή τιθε-
μένη ἐπὶ τῶν γραμμῶν κατὰ τὴν γραφὴν. 4)
πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ κέρατος, ὅπως τὸ
τόξον.

ΚΕΡΑΪΩ, μέλ. -*ίσω*, μτγν. -*ίξω*· ἀόρ. α' *ἐκεράϊξα*
(*κέρας*)· λεηλατῶ, πορθῶ, διαορπάζω.— || ἐπὶ προσ-
ώπων, φονεύω, σφάζω || ἐπὶ πλοίων, καθιστῶ ἀχρη-
στα, καταβυθίζω.

Ἔτυμ.· *κεραϊζέω*· *κεραϊστής*. Βλ. καὶ *ἀκήρατος*,
κήρ, *κεραυνός*· πρβλ. *σανσκρ. cṛīṇāti*, ἀπρφ. *carilīḥ*
(συντριβῶ), *cṛīyati* (συντριβόμεναι), *cṛīṇā-h*, -*cṛīṇā-h*,
cṛīṇā-h (συντετριμμένος) κλπ., *Zenḡ. sāri-* (φθορᾶ,
καταστροφή), λατ. *caries* (σήψις), *cariosus* (σεση-
πός), παλ.-ῖρλ. *ar-a-chrinim* (=λατ. *difficiscor*) *do-ro-
chair* (=λατ. *caecidit*), *ir-chre* (=λατ. *interitus*)·
λατ. **kerā-*.

ΚΕΡΑΪΣ, -*ίδος*, ἦ (*κέρας*)· εἶδος σκώληκος κατα-
τρώγοντος τὰ κέρατα.

ΚΕΡΑΪΣΤΗΣ, -*οῦ*, δ (*κεραϊζέω*)· ὁ λεηλατῶν, ὁ
ληροῖς.

ΚΕΡΑΪΩ, ἐπ. ἀντι *κεράω*, ριζικός τύπος τοῦ *κεράν-
νυμι*· ἀναμειγνύω· *ζωρότερον κέραιε* = μείγνυε τὸν
οἶνον με ὀλιγώτερον ὕδωρ (ὥστε νά εἶναι σκληρό-
τερος, δυνατώτερος).

ΚΕΡΑΜΙΚΟΣ, ἦ, *ὄν* καὶ ὀρθότ. -*ικός* (*κέραμος*)·
πῆλινος, γήινος || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν τέ-
χνην τοῦ κεραμεύς.

ΚΕΡΑΜΕΙΟΣ, δ (*κεραμεύς*)· ἡ συνοικία τῶν κε-
ραμῶν ἐν Ἀθήναις, ὅπου δύο τόποι ἔφερον τὸ ὄνομα
τοῦτο, ὁ εἰς ἐντὸς τοῦ Διπύλου (τῆς θριασιας πύλης)
καὶ ὁ ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ.

ΚΕΡΑΜΕΙΟΣ, α, *ον* (*κέραμος*)· ὁ ἐκ πηλοῦ, πῆλινος.
ΚΕΡΑΜΕΥΣ, -*έως*, δ (*κέραμος*)· ὁ ἐργαζόμενος
τὸν πῆλον, «κεραμεύς», «τσουκαλᾶς».— *Παροιμ.* *κε-
ραμεὺς κεραμεῖ ποτεῖ* = ὁ τσουκαλᾶς φθονεῖ τὸν
τσουκαλᾶν.

ΚΕΡΑΜΕΥΩ, μέλ. -*σω* (*κεράμω*)· εἶμαι κεραμεύς
(τσουκαλᾶς), ἐργάζομαι τὸν πῆλον, ἐργάζομαι εἰς
τὴν κατασκευὴν πῆλινον ἀγγεῖων || μτφρ. ἐμβαλῶ-
νῶ τὴν κατάστασιν.

ΚΕΡΑΜΗΪΟΣ, ἦ, *ον*, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντι *κεράμειος*.

ΚΕΡΑΜΗΪΣ, -*ίδος*· ἀνώμ. ἐπ. θηλ. τοῦ *κεράμειος*.

ΚΕΡΑΜΙΝΟΣ, ἦ, *ον* καὶ *κεραμικός*, ἦ, *ὄν* = *κερά-
μειος* (δ βλ.).

ΚΕΡΑΜΙΟΝ, τὸ (*κέραμος*)· πῆλινον ἀγγεῖον, ὑδρία,
χύτρα κλπ., λατ. testā.

ΚΕΡΑΜΙΣ, -*ίδος*, ἀτ. -*ίδος*, ἦ (*κέραμος*)· κεραμί-
δι, «τοῦβλο» || ὡς περιληπτ. ἢ στέγη.

ΚΕΡΑΜΟΣ, δ· χῶμα ἢ πηλός τοῦ κεραμεύς.—
|| πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ τοιοῦτου χῶματος
ἢ πηλοῦ, πῆλινον ἀγγεῖον οἶνον, στάμνος || ὡς. ἐν
περικτ. ἔνν., πῆλινα ἀγγεῖα.— || «κεραμίδια», καὶ πε-
ριληπτ., τὰ κεραμίδια || *τῷ κεράμῳ βαλεῖν* = νά κτυ-
πῆσω (προσβάλλω) με κεραμίδια, οὐδέποτε κατὰ
πληθ.— || *IV* ἐν τῇ φράσει *χαλκῶ ἐν κεράμῳ δέδετο* =
εἶχε φυλακισθῆ (εἶχε δεδῆ) εἰς χαλκίνην φυλακὴν
(εἰρκτήν).

Ἔτυμ.· *κέραμος*· *κεράμω*· *κεραμεύς* κλπ. (βλ.
λ λ)· *κέραμος* <λατ. **qeramo-s*, ἐφ' ὅσον δὲ σημ. ἐψη-
μένη γῆ εἶναι πιθ. συγγ. τῷ λατ. *cremo* (ψῆνῶ), ὁμερ.
cremata, ἐν οἷς ἐκτετ. β. ἐκ τῆς β. **qer-* (ψῆνῶ),
ἐν τῷ παλ.-γερμ. *herth*, ἀγγλ.-σαξ. *heort*, παλ.-σαξ.

herth («τζάκι»), ἢ ἐκ β. *qar-* ἐν τῷ λατ. *carbō*
(«*car-dhō*)=ἄνθραξ, παλ.-σλαβ. *krada* (=λατ. *fornax*),
εἰς αὐτὸν *kársztas*, λατ. *karsis* (καίων)· πρβλ. ὡς.
γοτθ. *hauril* (ἄνθραξ), παλ.-νορρ. *hyrr* (πῦρ), παλ.-σλαβ.
kurili (καπνίζω), λιθ. *kurti* (θερμαίνω), παλ.-γερμ.
harsta (=λατ. *frixura*).— || *Ἰαπ.* β. **kerā-*· **qar-* κατὰ
τινας εἶναι συγγ. καὶ τῷ *κεράννυμι*, *κέραιαι* (λατ.
**kerā-*, **kerāi-*), *σανσκρ. cṛīṇāti*.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ καὶ -*ύω*, μέλ. *κεράσω*, ἀόρ. α' *ἐκερά-
σα*, ἐπ. *κέρασσα*.— μέσον, ἐπ. γ' ἔν. ἀορ. α' *κεράσα-
το*.— Παθητ., ἀόρ. α' *ἐκεράσθη* καὶ *ἐκεράθη*· πρξ.
κεράσσομαι καὶ *κεράσσομαι* (*κεράω*)· ἀναμειγνύω, ἀ-
νακατεύω, συγχ. ἐπὶ τῆς δι' ὕδατος ἀραιώσεως τοῦ
οἴνου || συχνότ. ὡς μέσον· *κρατήρα κέρασσασθαι* = νά
έτοιμῶσω (νά ἀναμειξῶ) ἕνα κρατήρα οἴνου πρὸς
χρησίον μου || παθ., *κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεραιμένη* = κύ-
λιξ ἔχουσα ἐξ ἴσου οἶνον καὶ ὕδωρ («μισὸ καὶ μι-
σὸ»). 2) ἀναμειγνύων κανονίζω τὴν θερμοκρα-
σίαν, ψυχραίνω, κρυώνω, τι (ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ
λουτροῦ). 3) μτφρ. συγκιρνώ, ρυθμιζῶ, κανονίζω,
μετριάζω.— || γενικῶς ἀναμειγνύω, συνδυάζω, συν-
άπτω, συσκευάζω, λατ. *attemperare*.

Ἔτυμ.· *κεράννυμι*· *ἄ-κράτος*, ἰων. *ἀκήρατος*· *κέρ-
νυμι*, -*ύω*· ἐπ. κέρας (= «κεραστικός»)· *μετάκε-
ρας* (βλ. λ.), *αὐτόκερας* καὶ *αὐτόκρας*=*αὐτοκέρατος*·
αὐτοκρητής· *ἀκέραιος*· ὁμ. *ἀκήρατος*· *κέραιος*· *κρά-
τις*, ἰων. *κρητήρ*· *σανσκρ. cṛīṇāti* (ἀναμειγνύω), *cṛī-
tā-h*, *cṛītā-h* (μεμιγμένος), *cṛīyati* (μαγειρεύω),
cṛītā-h, *cṛītā-h* (μαγειρευμένος)· ἐξ ἰαπ. β. **kerā-*,
**kerāi-*.

ΚΕΡΑΘ-ΞΕΟΣ, *ον* (*κέρας*+*ξέω*)· ὁ ξύνων καὶ κατα-
εργαζόμενος κέρατα || ὁ ἐκ κερατίνης ὄλης κατα-
σκευάζων διάφορα κομφοτεχνήματα ἢ ἐργαλεῖα,
κυρ. τόξα.

εὐθεία ράβδος ἐκ ξύλου, ἔλεφαντοστού κλπ., ὅπως ὁ πάσσαλος ἢ περόνη, δι' ὧν ἐπλήρουντο ἔγχορδα ὄργανα, λατ. *plectrum*. 2) ράβδος μετρητική, λατ. *radius mathematicus*. [φαινεται ὡς ὄποκορ. τοῦ *κέρκος* (βλ. λ.)].

ΚΕΡΚΟΣ, ἢ οὐρά ζώου, λατ. *cauda*.

Ἔτυμ. : ἀμφιδόλου ἔτυμολ. ἢ βασική σημ. «ὁ κτυπῶν» πρβλ. *κρέκω* (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους συγγ. τῆς *κρίκος*, *κέρκος* (βλ. λ. λ.), *κορῶνος* καὶ *κνρτός* (βλ. λ. λ.) ἐν τῇ βασικῇ σημ. τοῦ: «κεκαμμένος» κατ' ἄλλους ἐξ λατ. β. *ker-* (ἐξέχω, προεξέχω), ἐξ ἧς καὶ τὸ *κέρως* (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους *κέρκος* προήλθε κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ **κέρκος* < *κέρκουρος* (βλ. λ.).

κέρκουρος ἢ **κερκούρος**, ὁ ἑλαφρὸν πλοῖον, λέμβος.— || θαλάσσιος [χθύς.— [*κέρκουρος* < *κέρκος*+*οὐρά* ἢ εἶναι ἐξ ἡ λέξης (σημειτική), τροποποιηθεῖσα κατὰ λαϊκὴν παρτυμολογίαν].

Κερκύρα, ἢ ἡ γυνωτὴ νῆσος τοῦ Ἴονίου πελάγους, οὕτω καὶ σήμερον καλομένη (ἀνίστε καὶ «Κορφοί»). Βλ. καὶ Κ. Ε. Α. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Κερκυραῖος, ὁ ὁ ἐκ Κερκύρας || ἐπιθ. **Κερκυραϊκός**, ἢ, ὄν.

κέρκω, σπανιότ. παρὰλλ. τύπος τοῦ *κρέκω* (βλ. λ.). **κέρμα**, -ατος, τὸ (*κείρω*) τεμάχιον || ἐν τῇ πληθ. μ κρόν νόμοισι, «φιλά, λιανά» || μικρὰ ἐμπορεύματα, «φιλικά». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κερματίζω, μέλ. -ίω, ἀτ. -ῖω (*κέρμα*)· κόπτω εἰς μικρὰ νομίσματα || ἀνταλλάσσω μεγάλα νομίσματα, «φιλικά». Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κερματιστής**, -οῦ, ὁ (*κερματίζω*)· ὁ ἀργυραμοιβός, ὁ ἀνταλλάσων νομίσματα.

κερο-βάτης, -ου, ὁ (*κέρως*+*βαίνω*) ὁ ἔχων πόδας ἐκ κερατίνης ὕλης, ἢ ὁ ἔχων χηλὰς ἢ ὄπλας ἐκ κερατίνης ὕλης, ἐπιθ. τοῦ Πανός.

κερο-βόας, -ου, ὁ (*κέρως*+*βοάω*)· ὁ βόων ἢ ἡχῶν διὰ κέρατος, ἐπὶ αὐλοῦ κερατίνου (ἐκ κερατίνης ὕλης).

κερό-δετος, -ον (*κέρως*+*δέτω*)· δεδεμένος διὸ κέρατος, πεποιημένος ἐκ κέρατος

κερόεις, -εσσα, -εν (καὶ συνηρ. -οῦσα τὸ θηλ.) (*κέρως*)· κερασφόρος.

κερο-οαξ, -ᾶκος, ὁ (*κέρως*+*οαξ*)· σχοῖνον ἀνήκον εἰς τὰς κεραίας· βλ. *κέρως* VI.

κερο-τύπεω, μέλ. -ήσω (*κέρως*+*τύπτω*)· κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, κερατίζω («τυμπῶ») || γενικῶς, κτυπῶ ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε ἐκεῖ.

κερ-ουαλός, ὄν (*κέρως*+*εἰλω*)· ὁ ἔλκων (ὁ τεῖνων) τὸξον ἐκ κέρατος. 2) ἐπὶ τοῦ τὸξου, τὸ τεινόμενον, ἐλκόμενον, ἐκ τῶν κεράτων (πιθανῶς διότι κατὰ τὰ ἄκρα ἦτο κεκοσμημένον διὰ κέρατος).

κερουτιάω (*κέρως*)· ἀνατινάσσω (κινῶ βίαιως πρὸς τὰ ὄνω) τὰ κέρατα ἢ τὴν κεφαλὴν, ὡς συνήθως κάμουν τὰ κερασφόρα ζῷα.

κερ-ουχίς, -ίδος, θηλ. τοῦ ἐπομ.

κερ-ούχος, -ος, ἢ (*κέρως*+*έχω*)· ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος.

κερο-φόρος, -ον (*κέρως*+*φέρω*)· ὁ φέρων κέρατα. **κέρσας**, ἐπ. μτχ. ἄορ. α' τοῦ *κείρω*.

κέρσε, ἐπ. γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ *κείρω*.

κερ-τομέω, μέλ. -ήσω (*κέρτομος*)· χλευάζω, περιγελῶ, σκώπτω, περιπαίζω, τινά. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κερ-τόμησις, -εως, ἢ (*κερτομέω*)· τὸ *κερτομεῖν*, ἐμπαιγμός, σκώμμα.

κερ-τομία, ἢ=*κερτομία* (βλ. βλ.).

κερ-τόμιος καὶ **κέρ-τομος**, -ον (*κέρω*+*τέμνω*)· ὁ κεντῶν τὴν καρδίαν, ὁ πειρακτικός || *κερτόμια ἔπη*, ἡ ἀπλῶς *κερτόμια* = πειρακτικοί, προσοβλητικοί, λόγιοι.— || σκωπτικός, ἀπατηλός.

Ἔτυμ. : τὴν ἐν ἀρχῇ ἐκ τοῦ *κέρω*+*τέμνω* (πρβλ. *δακτέμνω*) σημειωθεῖσαν ἔτυμολ. δὲν δέχονται πάντες· κατὰ τινὰς *κερτομος* < **κέρστομος* (= ὁ ἔχων ὄδικον στόμα)· κατὰ τὴν ἐκδοχὴν αὐτὴν δ' οὐνεκ εἶναι τὸ *στόμα*, πρβλ. *ἐθ-στομος*, *δυ-στομεῖν*, *κακῶ-στομος*, ἢ α' οὐνεκ. δὲ λαμβάνεται ἢ β. (s)qer- ἐν τῇ ἑλλ. *κείρω* (βλ. λ.) καὶ *σκάριφος* (βλ. λ.), *σκερβόλλω* (= σκώπτω), καὶ τὰ παρ' Ἡου. «*σκέρατος*» βλασφημία», «*κέρσας*» χλευασμός, *κακολογία*», «*σκέρατος*» βλασ-

φημία, *λοιδορία*», «*σκερβόλος*» *λοιδορός*», «*σκερβόλε*» *ἀπατᾶ*», «*σκερβόλοῦσα*» *λοιδοροῦσα*, βλασφημία, *ἀπατῶσα*.— Κατ' ἄλλους δὲν εἶναι ξένον καὶ τὸ *κέρω* πιθανῶς ἐπίσης πρόκειται περὶ συμφορῶν τῶν ὁμάδων τῆς β. *(s)qer- (=ἀποτέμνω) καὶ τῆς β. *qar- (μέμφομαι).

κέρχνη, ἢ (*κέρχνω*)· εἶδος ἰέρακος, ὀνομασθέντος οὕτω ἐκ τῆς βραχνῆς φωνῆς, ἴσως τὸ «κιρκινέλλι» (λατ. *falco tinnunculus*).

κερχνήϊς, -ηΐδος καὶ **κερχνῆς**, -ῆδος, ἢ· παρὰλλ. τύπος τοῦ *κέρχνη* (βλ. βλ.).

ΚΕΡΧΝΩ· κάμνω τι τραχὺ ἢ βραχνόν.— || ἀμτβ. καὶ ἐν τῇ παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι βραχνός (ἐπὶ τῆς φωνῆς).

Ἔτυμ. : *κέρχνω* ἢ *κέρχω*· *αἰμῶ-κερχνον*· *κερχα-λέος* (ξηρός, βραχνός) καὶ *κερχαλέος* κατὰ μεταφορὰν τοῦ -ν- ἐκ τοῦ *κέρχνος*· *κερχ(ν)ώδης* (βραχνώδης)· *κερχνηΐς* (βλ. λ.)· ἐξ ἐπιδράσεως δὲ τοῦ *κέρχρος* ἐσχηματίσθησαν καὶ τύποι *κερχηΐς*, *κερχαΐς*, *κέρχη*· πρβλ. γαλλ. *crychyd*, νεο-βρετ. *kercheiz* (ἔρωδιός, τὸ πτηνόν), παλ-βρετ. *corcid*, ἱερλ. *corr*, (γέρανός), ριζικόν καλτ. **korg*-, παλ-γερμ. *hreigr* > γερμ. *reier* (ἔρωδιός). παλ-σλαβ. *kraguzi* (ἰέραξ). Ἐκ πάντων τούτων δὲν ἀποκλείεται ἡ πιθανότης ὅτι πρόκειται περὶ παλαιστῆρας ὀνοματοποιίας.

κερῶ, μέλ. τοῦ *κείρω*.

κερῶν, μτχ. τοῦ *κεράω*.

κέρωνται, ἐπ. γ' πληθ. παθ. Ἰποτ. τοῦ *κεράω*.

κές, βλ. *κάς*.

κέσκετο, ἰων. γ' ἐν. πρτ. τοῦ *κεῦμαι*.

κεστός, ἢ, ὄν (*κεντέω*)· κεντήτος, κεντημένος || *κεστός ἱμάς* ἐπὶ τῆς ζώνης τῆς Ἀφροδίτης || ὁθεν : || ὡς οὖο. ὁ *κεστός*=ἡ ζώνη, λατ. *cestus*. [βι' ἔτυμολ. βλ. *κεντέω*].

κέστρα, ἢ (*κεντέω*)· εἶδος σφυρίου («ξινόρι»). = || εἶδος ἰχθύος, ἢ *σφύραινα* («σφυρίδα»), ὀνομασθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ὁμοίωσιν πρὸς τὴν σφύραν, κατὰ δὲ τὸν Κοραῆν, διότι ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῶν κεστρέων.

κευθάνω, ποιητ. ἀντὶ *κεύθω*.

κευθμα, -ατος, τὸ, καὶ **κευθμός**, ὁ = *κευθμών*.

κευθμών, -ῶνος, ὁ (*κεύθω*)· κρυψών, κρύπτη, ὀπή, πᾶσα μυστική (κρυφή) θέσις || τρώγη, φωλιά, θηρίων καὶ γενικῶς κτηνῶν. 2) ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, ὄβυσσος. 3) = *ἀδυτον*· τὸ ἐσωτερικώτατον μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ «ιερόν», τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ.

κευθούσα, θωρ. ἀντὶ *κευθούσα*, θηλ. τῆς μτχ. τοῦ *κεύθω*.

κευθος, -εος, τὸ (*κεύθω*)=*κευθμών*· ἐν τῇ πληθ. *κευθεα γαίης* = τὰ βόθρη τῆς γῆς.

ΚΕΥΘΩ, μέλ. *κεύσω*· ἄορ. β' *ἐκύθων*, ἐπ. ἀναδιπλ. Ἰποτ. *κευθῶ*· πρτ. *ἐκευθα*· ὑπερσ. *ἐκεκευθειν*, ἐπ. *κεκευθειν*· καλύπτω ἐντελῶς, κατακαλύπτω, κρύπτω, ἀποκρύπτω || σθανώνος.— Παθητ., εἶμαι κερκρμμένος,· εὐρίσκομαι τεθαμμένος. 2) διατηρῶ τι κερκρμμένον ἢ μυστικόν, ἀποκρύπτω || μεταμφιέζω || μετὰ διπλῆς αἰτ. *κευθῶ τινά τε*=ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος («τοῦ τὸ κρύβω»). 3) ὁ πρτ. *ἐκεκευθα* χρησιμοποιεῖται ὡς ἐνεστώσ (διατηρῶ κερκρμμένον), ὁ δὲ ὑπερσ. *ἐκεκευθειν* ὡς πρτ. (ἀπέκρυπτον).— || ἀμτβ. εἶμαι (κεῖμαι) κερκρμμένος.

Ἔτυμ. : *κεύθω*· *κευθος*· *κευθμών*· *κευθμός* : ἀγγλ.-σαξ. *hy'dan* (ἀγγλ. *hide*), gall. *cuddio* (κρύπτω), <καλτ. **koud-o-*· σανσκρ. *kuhara-m* (σπήλαιον), *kūhaka-h* (ἀπατεῶν), *ku-kā'-h* (νέα σελήνη, δηλ. σελήνη κερκρμμένη), λατ. *cūdo*, -ōnis (δερματίνη κάσκα), γοτθ. *huzd*, παλ-γερμ. *horf* (θησαυροφυλάκιον) <νοιν. γερμ. **huzda*-, λατ. **qud(h)z-edho-*· ἐξ λατ. β. *(s)qeuðh- (καλύπτω), ἔκτετ. ἐκ τῆς β. *(s)qeuð- (=sqaenā-) ἐν τῇ λατ. *obscurus* καὶ τῇ ἑλλ. *σκόλυρον*.

κεφᾶλῆ, θωρ. δοτ. τοῦ *κεφαλή*.

κεφᾶλαιος, α, ὄν (*κεφαλή*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλὴν || μτφρ. ὡς καὶ τὸ λατ. *capitalis*, ὁ κύριος, ὁ κυριώτερος, ὁ προεξέχουσαν σημασίαν ἔχων.— || τὸ *κεφάλαιον* ὡς οὖο.=ἡ κεφαλὴ· *κεφάλαιον ἑσπερίδος*=ἡ κεφαλὴ τοῦ ραδικίου || τὸ κύριον σημεῖον, τὸ σπουδαιότερον ζήτημα || ἐπὶ χρημάτων, τὸ

κεφάλαιον, χρηματικὸν κεφάλαιον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰσοδήμα ἢ τὸν τόκον. 2) ἡ συγκεφαλαίωσις, ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ ὅλου ζητήματος, ἡ οὐσία (εἰς τὸ ρεζουμέ) τῆς υποθέσεως ἢ ἐν κεφαλαίῳ ἢ ἐν κεφαλαίοις εἰπεῖν=διά νά ὀμιλήσῃ τις ἐν συγκεφαλαίῳ (ἐν περιλήψει). 3) γενικῶς, τὸ ἀποκορφωμα, ἡ συμπλήρωσις, τὸ τέλος, ἐνός πράγματος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κεφαλαῖω, μελ. -άσω· ταξινομῶ εἰς κεφάλαια, συγκεφαλαίω, ἐκδέτω ἐν περιλήψει.— || κτυπῶ τινα «κατακέφαλα», τὸν σκοτώνω.

κεφάλαι-ώδης, ες (κεφαλή + εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὴν κεφαλὴν, τ. ἑ. κύριος, κυριώτατος, πρωταρχικός (κεφαλαῖωδους) σημασίας, βασικός.— ἐπίρ.-δῶς=ἐν περιλήψει.

κεφαλαίωμα, -ατος, τὸ (κεφαλαῖω)· ἡ συγκεφαλαίωσις, τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ ὄροισμα.

κεφάλ-αλγής, ες (κεφαλή + ἄλγος)· ἐνεργ., ὁ προκαλῶν πόνους εἰς τὴν κεφαλὴν (κεφαλαλγίαν).— || παθητ., ὁ ὑποφέρων ἐκ κεφαλαλγίας. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κεφάλ-αλγία, ἢ· κεφαλόπνοος ἢ πονοκέφαλος.

ΚΕΦΑΛΗ, ἢ· ὡς καὶ νῦν, ἡ κεφαλὴ, τὸ «κεφάλι», λατιν. caput || ες πόδας ἐκ κεφαλῆς=ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν || ἐπὶ κεφαλῆς=μέτρη τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, «ὀρθοκέφαλος». 2) ἡ κεφαλὴ, ὡς τὸ εὐγενέστερον καὶ εὐπαθέστερον μέρος τοῦ σώματος, ἀκριβῶς ὅπως ἐν τῇ αὐτῇ σημ. καίται ἀντίτα καὶ τὸ λατ. caput || κυρ. κατὰ τὰς προσφωνήσεις: φέλη κεφαλή! (= λατ. carum caput!) ἢ ἄλλῃ καὶ ἐν κακῇ ἐνν.: ὁ κακαὶ κεφαλαί.

3) ἡ ζῴη, ὡς καὶ τὸ λατ. caput, ἀκριβῶς διότι εἶναι καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ πλεόν ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος: ἐμῆ κεφαλή περιδείδια=φοβοῦμαι διὰ τὴν ζῴην μου || παρθέμενοι κεφαλῆς = ριψικινδυνεύσαντες τὰς κεφαλὰς των (δηλ. τὴν ζῴην των) || εἰς κεφαλὴν τρέποισι· ἐμῆν=εἶδε νά στραφῇ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου (δηλ. νά μου στοιχίσῃ τὴν ζῴην!).— || ἡ κεφαλὴ, δηλ. τὸ ἀνω μέρος παντός πράγματος, φυτοῦ π. χ. κ. ἄ. || τὸ γέλωμα τοίχου || ἐν τῷ πληθ. αἱ πηγαὶ ποταμοῦ.— || κεφαλή περίθετος = ἐπερούκα» ἢ κεφαλόδεσμος.— || IV τὸ συμπέρασμα, ἡ κορωνίς, ἡ κυρία ἰδέα, τὸ οὐσικώδεσταν μέρος.

Ἔτυμ. κεφαλή (*ghebh-) κεβλή (παρ' Ἀλεξ. ποιηταῖς, κεφαλή (Μακαδ.) κεφαλαῖος (δλ. λ.) κέφαλος (ὁ γνωστός ἰχθύς)· κεφάλων (=λατ. Capitō). Πρβλ. γοτθ. gibla (=πτερύγιον), παλ-γερμ. gebal (κεφαλή), παλ-norr. gaff (κορυφή) τὸ λατ. caput ἀνήκει ἀλλαχού.

κεφαλήφι, κεφαλήφι, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ κεφαλή.

κεφάλις, -ίδος, ἢ, ὀποκορ. τοῦ κεφαλή· μικρὰ κεφαλή, «κεφαλάκι» ἢ θολός, λατ. capitulum.— || κιονόκρανον || κεφάλαιον (βιβλίον), ὑποδιαίρεσις.

Κεφαλήν, -ήνος, ὁ· ἐκ Κεφαλληνίας. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Κεφαλληνία, ἢ· ἡ γνωστὴ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους.

κεχάλασμαι, παθ. πρκ. τοῦ χαλάω.

κέχανδα, πρκ. τοῦ χανδάνω, εἰς εὐ οὐδ. πληθ. μτχ. κεχανδῶτα, γ' ἐν. ἐπ. ὑπερ. κεχάνδεις.

κεχαράγμενος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ χαράσσω.

κεχάρηκα, πρκ. τοῦ χείρω.

κεχάρημαι, παθ. πρκ. τοῦ χείρω.

κεχάρησέμεν, ἀπρφ. ἐπ. ἀναδιπλ. μέλλ. τοῦ χείρω.

κεχάρησομαι, ἐπ. τατλ. μέλ. τοῦ χείρω.

κεχάρητο, **κεχάρηντο**, γ' ἐν. καὶ πληθ. ἐπ. παθ. ὑπερ. τοῦ χείρω.

κεχάρηώς, μτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ χείρω.

κεχάρησμενος, μτχ. πρκ. τοῦ χαρίζομαι· εὐχάριτος, εὐάρεστος, εὐθυμος, γοητευτικός || ἐπίρ. κεχαρισμένος=κατὰ τρόπον γοητευτικός.

κεχάριστο, γ' ἐν. ὑπερ. τοῦ χαρίζομαι.

κεχάριτωμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ χαρίζω· ἀ-πίρ. -νως=εὐχαρίστως, εὐπροσδέκτως.

κεχάρημαι, παθ. πρκ. τοῦ χείρω.

κεχάρηοίσατο, ἐπ. ἀντι κεχάρηοντο, γ' πληθ. εὐκτ. ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. δ' τοῦ χείρω.

κεχάρηοντο, γ' πληθ. ἐπ. ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. δ' τοῦ χείρω.

κέχηνα, πρκ. τοῦ χείνω ἢ χέσω (δ βλ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Κεχηναῖοι, -ων, οἱ· οἱ «χάχηδες», οἱ κεχηνότες (οἱ «χασκισμένοι»), κωμικὸν ὄνομα, ἀντι Ἀθηναῖοι.

κεχλάδώς, μτχ. πρκ. τοῦ χλάζω· ὑπάρχει ὡς αἰτ. πληθ. κεχλάδοντας, ὡσεὶ ἐκ κεχλάδω, πρβλ. κεκλήγοντας ἐκ τοῦ κεκλήγως.

κεχλιάγκα, πρκ. τοῦ χλειάνω.

κεχλιδώς, μτχ. πρκ. τοῦ χλιώ.

κεχολώσθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ χολόω.

κεχολώσομαι, τατλ. μέλ. τοῦ χολόω.

κεχρηματισμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ χρηματίζω.

κεχρημένος, μτχ. πρκ. τοῦ χράσμαι.

κέχυμαι, παθ. πρκ. τοῦ χέω.

κέχυτο, **κέχυντο**, γ' ἐν. καὶ πληθ. ἐπ. παθ. ὑπερ. τοῦ χέω.

κεχωρίζομαι, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ χωρίζω.

κεχωρισμένος, μτχ. παθητ. πρκ. τοῦ χωρίζω.

κεχωσμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ χώννυμι.

κέω, ἐπ. παράλλ. τύπος τοῦ κείω.

κῆμαι, ὅποι. τοῦ κείμαι.

Κέως, ἰων. Κέος, ἢ· ἡ σημ. «Τζεία», νῆσος τῶν Κυκλάδων [διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. καίσα].

κῆ, ἰων., ἀντι πῆ (ἐρωτημ.) ἐνφ κῆ ἐγκλιτ. ἀντι πῆ.

κῆαι, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ καίω· ἐν φ κῆαι γ' ἐν. εὐκτ.

κῆμενος, μτχ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ καίω.

κῆγῶ ἢ **κῆγῶν**, ὄμορ. ἀντι κῆγῶ = καὶ ἐγώ (κατὰ κῆρσιν).

κῆδεία, ἢ (κῆδος)· φροντίς διὰ τὸν νεκρὸν || ἐκφορά, «κῆδεία».— || συγγένεια ἐκ γάμου, ἐπιγάμια «συμπεδερία», λατ. affinitas.

κῆδειος, ον (κῆδος)· περι οὐ φροντίζει τις, ἀγαπητός, πεφιλημένος (παθητ.). 2) ἀνεργ. ὁ μεριμνῶν διὰ τινα, ὁ πλήρης φροντίδων διὰ τινα.— || ὁ ἀνήκων εἰς κῆδειαν ἢ τάφον, ἐπικήδειος ἐπιτάφιος.

κῆδεμονεύς, -έως, ὁ (κῆδέω)=κῆδεμών.

κῆδεμών, -όνος, ὁ (κῆδέω)· ὁ φροντίζων περὶ τινος, ὁ ἔχων τὴν μέριμναν διὰ τινα || ὁ φροντίζων διὰ τὸν νεκρὸν, ὁ πενθῶν || προστάτης, ἐπίτροπος, κῆδεμών.— || ὁ συγγενὴς ἐκ γάμου (δλ. κῆδεστής), λατ. affinis.

κῆδεος, ον = κῆδειος.

κῆδέσκετο, γ' ἐν. ἰων. παθ. πρκ. τοῦ κῆδω.

κῆδεσκον, ἰων. πρκ. τοῦ κῆδω.

κῆδεστής, -οῦ, ὁ (κῆδος)· συγγενὴς ἐξ ἐπιγάμιας, ἐξ ἀγχιστείας, λατ. affinis || γαμβρός || πενθερός || ἀνδρᾶδελφος ἢ γυναικᾶδελφος (κοιν. κου-νιάδος). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κῆδεστία, ἢ (κῆδεστής)· συγγένεια ἐξ ἐπιγάμιας.

κῆδεσμα, -ατος, τὸ (κῆδέω)· ἐπιγάμια, συγγένεια ἐκ γάμου. 2) ποιητ.=κῆδεστής (δ βλ.).

κῆδεύω, μέλ. -σω (κῆδος)· λαμβάνω φροντίδα διὰ τινα, μεριμνῶ περὶ τινος, ἐπιμελοῦμαι τινος, περιποιῶμαι τινα. 2) προσφέρω τὰς τελευταίας ὑπηρεσίας εἰς τὸν νεκρὸν, κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς του, τὸν ἐνταφιάζω, τὸν πενθῶ κλπ.— Παθητ., τυγχάνω ὡς νεκρός τῶν τελευταίων φροντίδων ἐκ μέρους τῶν οἰκείων μου.— || συνδέω ἑμαυτὸν διὰ γάμου μετὰ τινος, συνάπτω συγγένειαν δι' ἐπιγάμιας, «συμπεδερεύω», νυμφεύομαι, ὑπανδρεύομαι. 2) κάμνω τινὰ συγγενῆ μου διὰ γάμου.

κῆδήσω, μέλ. τοῦ κῆδω (ὡσεὶ ἐκ κῆδέω).

κῆδιστος, η, ον, ὑπερβ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κῆδος, ὡς τὸ κέρδιστος ἐκ τοῦ κέρδος (δ βλ.)· ὁ πλείστης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας τυγχάνων, οὐ τὰ μάλιστα κῆδεταί τις, ὁ προσφιλέστατος.— || ὁ πλησιέστατος συγγενὴς ἐξ ἐπιγάμιας.

κῆδος, ὄμορ. κᾶδος, -εος, τὸ (κῆδος)· φροντίς, μέριμνα, ἐνδιαφέρον, περὶ τινος. 2) στενοχωρία, θλίψις, λύπη || πένθος διὰ νεκρὸν || ἐπικήδειοι τελεταί, κῆδεία, ἐκφορά. 3) ἀντικείμενον φροντίδος, φροντίς.— || κῆδεστία, συγγένεια ἐξ ἐπιγάμιας, λατ. affinitas.

Ἔτυμ. κῆδος· κῆδιστος· κῆδεία· κῆδειος· κῆδε-στής· κῆδεύω· κῆδεμών· κῆδω· ἀκηδής· ἀκηδής πρβλ. Ζενδ. sḡdra- (κακόν, δυστυχία), ὄσκ. cādēs

(ἐχθραί), γοτθ. *hatis* (ψάος), παλ.-νοργ. *hair*, παλ. γερμ. *haz* (μίσος), ιβρ. *caiss* (<κατ. **kassi*, ιαπ. **kad*-H ή κατ. **kats*-i) εἰς ιαπ. β. **kāc*- **kad*- (ἐχω κακοχυμάν).— Κατὰ τινὰς διακριτέα δύο λέξεις *κῆδος*: *κῆδος*=μέριμνα καὶ *κῆδος*=συγγενολογία.

ΚΗΔΟ-ΣΥΝΟΣ, ον (*κῆδος*): ἀνυπόμονος, ἀνήσυχος, ἀγωνιῶν.

ΚΗ΄ΑΩ, μελ. *κηδήσω* καθιστώ τινα ἀνυπόμονον, ἀγωνιῶντα, ἀδημονοῦντα | ἐντεθεῖαν, στενοχωρῶ, δυσαρρεστώ, θλίβω, ἀνιώ, τινά.— || ἐν τῷ παθ. μετὰ ἐπ. μέλ. *κεκαῖδησομαι* καὶ ἐνεργ. πρκ. *κέκηθα* στενοχωροῦμαι, θλίβομαι, ἐνδιαφέρομαι, μεριμνῶ, περὶ τίνος || μτχ. *κηδόμενος*, η, ον=φροντίζων, μεριμνῶν περὶ τίνος, περιφροντίζ, ἀνήσυχος || μετὰ γεν. ἀγωνιῶ περὶ τίνος, ἐνδιαφέρομαι περὶ τίνος: *οὐκέτι Δαναῶν κεκαδησόμεθα*.

Ἔτυμ.: ἐπ. *κῆθω*, μῦθον *κῆδομαι*, δωρ. *κάδομαι*: εἶναι συγγ. τῷ *κῆδος*, *κᾶδος* (=μέριμνα) βλ. *κῆδος*: πρβλ. τὸ συγγ. λατ. *calamitas* καὶ τὸ σανσκρ. *kā-dānam* (καταστροφή, φθορά), *caḅḅā*, *kaḅḅanam* (ἐχω προκαλέσει καταστροφήν).

κῆδωκε, ἀντί τοῦ καὶ *ἔδωκε* κατὰ κρᾶσιν.

κῆεν, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ *καίω*.

κῆδῆριον, τό· ἀγγεῖον εἰς δ' ἐρρίπτοντο αἱ ψήφοι κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, κάλλη, κιβώτιον ψήφων [ἀβεβ. ἐτυμολ.].

κῆκ, δωρ. ἀντί *κᾶκ* = καὶ *ἐκ* (κατὰ κρᾶσιν).

ΚΗΚΙ΄Σ, -ῖδος, ἡ· λιπαρὸν ὕγρον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς σαρκῆς τῶν καιομένων θυμαίων κατὰ τὰς θυσιᾶς || χυμὸς, ὑγρασία || μελάνη γραφῆς. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ *κηκίς*, ἐπ. πρκ. *κῆκιον* (*κηκίς*): ἐκρέω, ἀναβλύζω || ὡς. ἐν τῷ παθητ.: *αἰμάς κηκιομένα ἐκρέων* = αἷμα ἐκρέομενον (ἐκρέων, ἀναβλύζον) ἀπὸ τὰς πληγῶν. [Ἰ ἐπ., ὕ ἄττ.].

Ἔτυμ.: *κηκίω* *κηκίς*, δωρ. *κᾶκίς* (βλ. λ.)· πρβλ. *Ἦουχ. «*κακίω* ἰδρῶν ἄρχομαι» *Δάκωνες*: λιθ. *szókti* (πηδῶ), *szanuk* (εὐκύνιοι), *szankinti* (κόμνω τινά νά πηδῶ)· πρβλ. ὡς. τὸ θρακ.-φρυγ. *σίκιν(ν)ις* (χρόνος τῶν Σατύρων πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου), *Σίκιν(ν)ος* (δόνομα φρυγικὸν παρ' Ἡρώδ.)· εἰς ιαπ. β. *kziq* (πηδῶ, χορεύω)· βλ. καὶ *κίκνυς*.

κῆλεος ἢ **κῆλειος**, ον (*καίω*): ὁ καυστικός, φλεγόμενος.— [*κῆλεος* (<**κηΓαλεος* (πρβλ. *ναυαλέον* ἢ *καυαλέος* παρ' Ἦουχ.): *καυ*— ἐν τῷ μέλ. *καύσομαι*, *καύμα* γλπ.: βλ. *καίω*].

ΚΗΛΕ΄Ω μέλ. -ῆσω· κατακηλῶ, θέλω, γοητεύω, μαγεύω || γενικῶς, δειπνέω, σασηνεύω || ἀπατῶ, ἀποπλανῶ (ἐξελογιάζω).

Ἔτυμ.: *κηλέω*· *κηληθμός*· *κηληθόνες*: λατ. *calvor*, *calvio* (φενακίζω, ἐξαπατῶ), *calumnia* (βόλος, τέχνασμα), γοτθ. *hōlōn*, af-hōlōn (σοκοφάντης), παλ.-γερμ. *huolōn* (ἀπατῶ), ἀγγλ.-σαξ. *hōl* (σοκοφαντῶ)· εἰς ιαπ. β. **kēl*-, **kōl*-, **kəl*-.

ΚΗ΄ΑΗ, ἡ· οἰδημα, ὄγκωμα || κυρ. «σπάσιμο», «κατέβασμα», λατ. *hernia*.

Ἔτυμ.: *κῆλη*· *κῆλητης*· *κῆλᾶς* (Ἰνδικὸν πτηνόν)· πρβλ. Ἦουχ. «*καλάζει* ὄγκοῦται», «*κάλαμα* ὄγκος»· ὡς. τὰ σύνθετα *βουβωνο-κῆλη*, *ἐντερο-κῆλη*, *ὕδρο-κῆλη* κ. ἄ.· πρβλ. παλ.-νοργ. *haul*, ἀγγλ.-σαξ. *heala*, παλ.-γερμ. *hōla* (<κοιν. γερμ. **hauſa*-), παλ.-οαυ. *kyla*, λατ. *culius* (κατὰ τινὰς καὶ τοῦτο συγγ.)· κατὰ ταῦτα *κῆλη* (<**κηΓέλη*, ἄττ. *κᾶλη* (<**κᾶβέλη*, εἰς ιαπ. **kāvel*-**kāvel*-: *kau*-: **kijl*-).

κῆληθμός, ὁ(*κηλέω*): καταγοήτευσίς, κατάδελξις.

κῆλημα, -ατος, τὸ (*κηλέω*): μαγικὸν δέληγτρον, μαγεία.

κῆλησις, -εως, ἡ (*κηλέω*)=*κηληθμός* (β. βλ.).

κῆλητήριος, ον (*κηλέω*): ὁ καταδέλων || καταπραϋνών.

κῆλιθμός, μέλ. -ώσω (*κηλῆς*): κηλιθώνω, λερώνω || μολύνω || μτφρ. ἀτιμάζω, καταισχύνω.

ΚΗΛΙ΄Σ, -ῖδος, ἡ· ρύπος, «λεκέξ» || μόλυσμα, δειδός, καταισχύνη.

Ἔτυμ.: *κηλῆς*· *κηλεδῶ*· πρβλ. Ἦουχ. *κηλᾶς*... *αἶξ*, ἦτις κατὰ τὸ μέγεθος σημεῖον ἔχει τυλοειδέξ· «*κηληγή*· *μέλαινα*»· λατ. *callidus* (*callidus*),

μεσ.-ιρλ. *callie* (κηλῆς), λιθ. *kalybas* (κύων με λευκὴν ταινίαν εἰς τὸν λοιπὸν χρωματισμένος), λατ. *kālligō* (ζόφος)· πρβλ. παρ' Ἦουχ. «*κηλᾶς*· *νεφέλη ἀνύθρος καὶ χειμερινὴ ἡμέρα*», σανσκρ. *kāla-h*, *kāle* (μελανόχρους)· ἐκ ρίζ. παραλλήλου πρὸς τὴν· τοῦ *καλαινός* (βλ. λ.).

ΚΗ΄ΛΟΝ, τό· τὸ ξύλον (τὸ στέλεχος) τοῦ βέλους || αὐτὸ τοῦτο τὸ βέλος.— [*κῆλον*: ιβρ. *call* (ἀκόντιον), παλ.-νοργ. *hall* (οὐρά), σανσκρ. *śālā-h* (ράβδος), *śalā-* (αἰχμὴ βέλους)· εἰς ιαπ. **k*-].

κῆλων, -ωνος, ὁ (*κῆλον*): μακρὰ ξυλίνη δοκός, τῇ βοηθείᾳ τῆς ὀπλοῦς ἀντλοῦσιν ὕδωρ ἐκ φρέατος, κοιν. «γεράνια».

κῆλώνειον, ἰων. -ῆϊον, τὸ=*κῆλων* (β. βλ.).

κῆμαυτόν, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντί τοῦ καὶ *ἑμαυτόν*.

κῆμέ, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντί τοῦ καὶ *ἐμέ*.

ΚΗΜΟ΄Σ, ὁ· πλέγμα ἢ φίμωτρον τιθέμενον περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου διὰ νά μὴ δάκνη. 2) τὸ ἐν εἶδει χωνίω ἄνω μέρος τῆς κόλπης (*κάδου* ἢ *καδίσκου*) ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς δικαστηρίοις, δι' οὗ ἐρρίπτοντο αἱ ψήφοι.

Ἔτυμ.: *κημός*· *κημόσ*· πρβλ. Ἦουχ. «*κῆμωσις*, *φίμωσις*»· λιθ. *kimszli* (κρεουργός), *kāmanos* (δερμάτινος χαλινός), λατ. *kamīli* (τυραννῶ), παλ.-νοργ. *hemia*, *hamda* (τεντώνω τὸν χαλινόν), μεσ.-γερμ. *hemmen* (συγκρατῶ).

κημόω, μέλ. -ώσω (*κημός*): βάλλω τὸν *κημόν* (βλ. λ.) περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου.

κῆν, δωρ. ἀντί *κᾶν* κατὰ κρᾶσιν ἀντί καὶ *ἐν*.

κῆν, ἀντί καὶ *ἄν* κατὰ κρᾶσιν.

κῆνθε, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντί καὶ *ἦνθε* (τ.ε. καὶ *ἦλθε*).

κῆνος, αἰολ. ἀντί *κείνος*, *εκεῖνος*.

κῆνσος, ὁ, λατ. *census*: ἀπογραφή καὶ διατίμησις τῶν κτημάτων πρὸς καθορισμὸν τῆς κατ' ἀναλογίαν φορολογίας || φόρος.

ΚΗ΄Ξ, *κηξός*, ἡ· λάρος (γλάρος) ἢ ἄλλο εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ ἐκ τῶν ὀρμώντων εἰς τὴν θάλασσαν καὶ συλλαμβανόντων τὴν λείαν τῶν. [δι' ἐτυμολ. βλ. *καύξ*].

κῆομεν, ἐπ. ἀντί *κῆωμεν*, α' πληθ. Ὑποτ. ἀορ. α' τοῦ *καίω*.

κῆπε, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντί τοῦ καὶ *εἶπε*.

κῆπέι, **κῆπειτα**, δωρ. ἀντί τῶν *κᾶπέι* (καὶ *εἶπει*), *ἄπειτα* (=καὶ *εἶπειτα*).

κῆπευμα, -ατος, τὸ (*κηπεύω*): τὸ φυόμενον καὶ ἀναπτυσσόμενον ἐν κῆπῳ, χλόη, ἄνθος.

κηπεύς, -έως, ὁ (*κηπέος*): ὁ κηπουρός.

κηπεύω, μελ. -σω (*κηπέος*): καλλιέργω ἐν κῆπῳ || μτφρ. περιποιῶμαι, περιδάλλω, ζωογονῶ.

κῆπί, δωρ. ἀντί *κᾶπί*, κατὰ κρᾶσιν ἀντί τοῦ καὶ *εἶπί*.

κῆπίον, τό, ὄκοκρο. τοῦ *κῆπος*: μικρὸς κῆπος, κηπῆριον || μτφρ. καλλιπαιζμός, κόσμημα.

κηπο-λόγος, ον (*κηπέος* + *λέγω*): ὁ διδάσκων ἐν κῆπῳ, ἐπὶ τῶν Ἐπικουρείων.

ΚΗ΄ΠΟΣ, δωρ. **κᾶπος**, ὁ· ὡς καὶ νῦν, κῆπος «περιβόλι», φυτῶριον || ὡς. *κῆπος* ἐκαλεῖτο τὸ περιεφραγμένον μέρος, ἐν ᾧ ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.— *Οἱ Ἀδώνιδος κῆποι* = πολύτριχον, κάρωμα καὶ ἄλλα φυτὰ ἀναπτυσσόμενα ταχέως μέσα εἰς γλάστρας καὶ χύτρας διὰ τὰ Ἀδώνια (βλ. λ.).—ἐνεσθ-θεν παροιμ. ἐπὶ διασκεδάσεων καὶ πάσης ἐφημέρου διασκεδάσεως.

Ἔτυμ.: *κῆπος*, δωρ. *κᾶπος*· *κηπεύωι*· παλ.-γερμ. *huoba*, παλ.-σαξ. *hōba*· ιαπ. **qāpos* **qārā*-· ὑπὸ τι-νων ἐθεωρήθη συγγ. τῷ λατ. *cario-cēri* ἐν τῷ ἐνν. διτ. *κῆπος* (*κᾶπος*) κυρ. = κατεχόμενον τεμάχιον γῆς πρὸς καλλιέργειαν· κατ' ἄλλους, *λίαν* πιθανῶς, συγγ. τῷ *κάπετος* (=κοιλότης, τάφος), πρβλ. λιθ. *karóll* (=κόπητ εἰς μικρὰ κομμάτια), *kariþys* (σκαπάνη) ἐν τῷ ἐνν. διτ. *κῆπος*=ἐσκαμμένη γῆ.

κηπ-ουρός, ὁ (*κηπέος* + *ουρός*): δεῖ καὶ νῦν, κηπ-ουρός, περιβολάρχης.

ΚΗ΄Ρ, ἡ, γεν. *Κῆρός*, αἶτ. *Κῆρα*· ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἢ τῆς μοίρας || *δθεν*, τὸ πεπρωμένον, ὁ θάνατος, ὁ ὀλεθρός. 2) θεὰ τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ

δλέδρου || θθεν, ὁ δλεδρος, ἡ καταστροφή, τὸ κακόν (αὐτὰ καθ' αὐτά).— || πᾶσα κακὴ μοῖρα || νόσος || καί, ἐπὶ ἠθικῷ κακοῦ, κατασιχύνει, δνειδος.

Ἔτυμ. ἰ βδλ. κηρεσι-φόρητος (= ὁ φερόμενος ὑπὸ τῶν Κηρῶν) κηρι-τρεφεις (ἀκθρωποι) = οἱ τρεφόμενοι μετὰ τῆς Κηρός (οἱ κηρὶ σύντροφος) κηραίνω Δ (=καταστρέφω). βλ. καὶ κεραῖζω.— Τὸ λατ. sincerus (ἀγνός, μὴ διεφθαρμένος) < sine*cerā (ἀνευ σήψεως).

ΚΗΨ, τό, γεν. κῆρος, αἰτ. κῆρ' συνηρ. ἐκ τοῦ κέαρ' ἡ καρδία, λατ. cor. Ἦ δοτ. κῆρε παρ. Ὁμ. συχν. ὡς ἐπὶρ., ὡς τὸ κηρόθει (β δλ.)=ἐξ ὅλης καρδίας, ἐγκαρδίως. [κέαρ]κῆρ, κέαρως)κῆρος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ θαρ, γεν. θαρος -ήρος' κηραίνω Β'. βλ. καὶ καρδία].

κηραίνω (Α), μελ. -ἄνω (κῆρ, ἦ)· θλάπτω, καταστρέφω.

κηραίνω (Β), μελ. -ἄνω (κῆρ, τό)· εἶμαι πλήρης μεριμνῶν καὶ φροντιδῶν, εἶμαι ἀνήσυχος.

Κηρεσι-φόρητος, ον (Κῆρ+φέρω)· ὁ φερόμενος ὑπὸ τῶν Κηρῶν (Μοιρῶν).

κῆρινος, η, ον (κηρός)· ὁ ἐκ κηροῦ πεπονημένος, «κέρινος».

κηρι-κλέπτης, -ου, ὁ (κηριον+κλέπτω)· ὁ κλέπτης κηρηρῶν.

κηρίον, τό (κηρός)· κηρήθρα, λατ. fanus.— || πῖνας ἐκ κηροῦ.

κηρι-τρεφής, ἐς (κῆρ + τρέφω)· ὁ συντετραμμένος ἀδελιότητι («συντεθερ. μοῖρα καὶ θανάτω»). 2) ὁ τρέφων (τ. ἔ. ἐπιφέρων) τὸν θάνατον, θανατηφόρος.

κηρο-δέτης, -ου, ὁ, θωρ. κηροδέτας = κηροδέτος (β δλ.).

κηρο-δέτος, ον (κηρός + δέω)· ὁ συνδεδεμένος (τ. ἔ. συγκεκολλημένος) διὰ κηροῦ.

κηρο-δε μέω, μελ. -ήσω (κηρός+δέω)· οικοδομῶ (κατασκευάζω) διὰ κηροῦ.

κηρόθεν, ἐπὶρ. (κῆρ)· ἀπὸ καρδίας, ἐκ καρδίας.

κηρόδι, ἐπὶρ. (κῆρ)· ἐν τῇ καρδίᾳ, «μὲ δλην μου τὴν καρδιά», ἐ; καρδίας, ἀπὸ καρδίας.

κηρο-πάγης, ἐς (κηρός+πάγηται τοῦ πήγνυμι)· ὁ ἑοτερεωμένος (συγκεκολλημένος) διὰ κηροῦ.

κηρο-πλάστης, -ου, ὁ (κηρός+πλάσσω)· ὁ πλάσων ἐκ κηροῦ ὁμοιώματα θεῶν ἢ ἀνθρώπων.

κηρο-πλάστος, ον (κηρός+πλάσσω)· ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, κήρινος, «κερένιος».— || = κηροδέτος (β δλ.).

ΚΗΡΟΨ, δ' ὡς καὶ νῦν, κυρ. ὁ κηρός τῶν μελισσῶν, λατ. cera.

Ἔτυμ. κηρός' κῆρινθος (τροφὴ τῶν μελισσῶν)· κῆρινος' κηρίον' κηρόω' κῆρωμα· λατ. cera, λιθ. corys (κηρήθρα), λειτ. kárites (τύπος τῆς μελόπιτας)· τὸ λατ. cera λέεται ἀφαλάως θάνειον ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἀμφοτέρω δὲ ἐξ λατ. *qaro' τὴν συγγ. πρὸς τὰ γερμ. wachs, wachsen δὲν δέχονται πάντες.

κηρο-τρόφος, ον (κηρός + τρέφω)· ὁ παράγων κηρόν.

κηρο-χίτων, -ωνος, δ' ὁ ἐνδεδυμένος διὰ κηροῦ, ὁ περιβεβλημένος κηρόν.

κηρο-χύτεω· σχηματίζω ἐκ κηροῦ || ἐπὶ τῶν μελισσῶν, κατασκευάζω κυψέλας ἐκ κηροῦ. Ἐκ τοῦ κηρο-χύτος, ον (κηρός + χέω)· ὁ χυμένος (κατοκευασμένος) ἀπὸ κηρόν.

κῆρυγμα, -ατος, τό (κηρύσσω)· προκήρυξις διὰ κήρυκος, τὸ ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀγγελλόμενον, δημοσία διακήρυξις || ἐκ κηρύγματος=διὰ προκήρυξως.

κηρύκαινα, ἡ· θηλ. τοῦ κῆρυξ' γυνὴ κήρυξ.

κηρυκαία, ἰων. -ῆτι, ἡ (κῆρυξ)· τὸ ἀξίωμα, τὸ ἔργον, τοῦ κήρυκος.

κηρύκειον, ἰων. -ῆτιον, τό· ράβδος τοῦ κήρυκος, λατ. casticus' κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἔπομ.

κηρύκειος, α, ον (κῆρυξ)· ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα, ἢ ἀρμόζων εἰς κήρυκα.

κηρύκεσσι, ἐπ. ἀντὶ κῆρυξι, δοτ. πληθ. τοῦ κῆρυξ.

κηρύκευμα, -ατος, τό (κηρυκεύω)· ἡ προκήρυξις κήρυκος, δημοσία διακήρυξις.

κηρύκεύω, μελ. -σῶ (κῆρυξ)· εἶμαι κῆρυξ, δια-

κηρύσσω δημοσίᾳ.— || μετρ. προκηρύσσω τι, γνωστοποιῶ τι δημοσίᾳ.

κηρύκητι, -ῆτιον, ἰων. ἀντὶ -εἶα, -εἶον (β δλ.). **κηρύλος, ἀτ.** **κειρύλος, δ'** εἶδος θαλασσοῦ πτηνοῦ, πιδ. τοῦ εἶδους τῆς ἀλκυόνος.

κῆρυξ (καὶ κῆρυξ), -υκος (κηρύσσω)· ἔτι καὶ νῦν, «διαλαλητής», ἐκράχτης», καθόλου δημόσιος ἀγγελιαφόρος, τελὼν καὶ χρεὴ πρόσδεως· κύριον ἔργον τῶν κηρύκων ἦτο νᾶ συγκαλοῦν τὴν συνέλευσιν, νᾶ διαχωρίζουν τοὺς διαμαχομένους, νᾶ μεταβιβάξουν προτάσεις καὶ μηνύματα μεταξύ τῶν ἀντιπάλων παρατάξεων κ. ἄ. Οὗτοι ἐκράτουν τὸ λεγόμενον **σκῆπτρον**. Ἔθεωροῦντο πρόσωπα ἱερά καὶ ἀπαραβίαστα ὡς διαταλοῦντες ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός. [δι' ἔτυμολ. βλ. **καρκαίρα**].

ΚΗΡΥΨΙΣ, ἀτ. -ΤΨΩ· μελ. -ῖω· πρκ. κηρήθηχα.— Παθητ., μελ. κηρυχθήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέσ. μελ. κηρύξομαι μετὰ παθ. ἐνν.· πρκ. κηρήνυμαι· εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς κῆρυξ || προκηρύσσω, συγκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος. 2) ἀπρῶς, κηρύσσει (ἐνν. ὁ κῆρυξ) = γίνεσθαι προκήρυξις, διδεται γνωστοποιήσις.— || προκηρύσσω, ἀγγέλλω || ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω. 2) διαφημίζω πρὸς πώλησιν. 3) καλῶ, προσκαλῶ, συγκαλῶ.— || κηρύσσω τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, διδάσκω δημοσίᾳ.

κηρυχθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κηρύσσω.

κῆρωμα, -ατος, τό (κηρός)· τᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ κηροῦ || πινακίς ἐπεστρωμένη διὰ κηροῦ πρὸς γραφήν. 2) ἀλοιφή (ἐκ κηροῦ) χρησιμοποιομένη ὑπὸ τῶν παλαιστῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κηρωμάτικος, ἡ, ὄν** (κῆρωμα)· ὁ ἀηλιμμένος διὰ κηρώματος (τ. ἔ. δι' ἀλοιφῆς ἐκ κηροῦ).

κηρωτός, ἡ, ὄν (κηρός)· ὁ κεκαλυμμένος με κηρόν || ἐντεῦθεν, ὡς οὖο, τὸ κηρωτόν ἢ κηρωτή = ἐμπλαστρον κηρωτόν, (κοιν. «τσιρωτό») || ἀλοιφή ἐκ κηροῦ, κηρέλιον, δι' οὐ ἤλειφοντο οἱ παλαισταί.

κῆς, θωρ. ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς.

κῆται, ἐπ. ἀντὶ κῆται, γ' ἐν. Ὑποτ. τοῦ κῆμαι.

κῆτιος, α, ον (κῆτος)· ὁ ἀνήκων εἰς κῆτος, θαλάσσιον τέρας.

Κῆτος, -εος, τό· θαλάσσιον τέρας, ἡ πελώριος ἰχθύς || ἐν τῇ Ὀδυσσειᾳ, φώκη || θραδύτ. φάλαινα, λατ. ceie. [κῆτος' κητεία' κῆτειος' κητώος' ἢ λ. κῆτος φαίνεται μεμονωμένη, ἀσχετος δὲ πρὸς τὸ ἐλλ. ἐπιθ. κητώεις, καίτοι τινὲς τὸ συσχετίζουσιν μετὰ τὴν ἐνν. τοῦ θάτους, ὡς θηριον τῶν θαθῶν ὑδάτων].

κητο-φόνος, ον (κῆτος + φέω)· ὁ φονεύων θαλάσσια κῆτη.

κητώεις, εσσα, εν, μόνον ὡς ἐπιθ. τῆς Λακεδαιμονος: κολλη Λακεδαιμων κητώεσσα, ἐνθα ἡ παράγεται ἐκ τοῦ κῆτος (ἐν τῇ ἐνν. τοῦ πελωρίου) καὶ σμ. εὔρεται, μεγάλη, ἐκτεταμένη, ἡ παράγεται ἐκ τοῦ *κῆτος (=καιάδας, δηλ. χαράδρα, ἄβυσσος) καὶ σμ. πλήρης ἀθύσμων, χαράδρων. Ἄλλως τς καὶ ἡ λ. Λακεδαιμων = πλήρης σπηλαίων (ἐκ β. λακ., λάκκος).

Ἔτυμ. κητώεις (<κητώεις (κατὰ μετρικὴν ἔκτ.) <*κῆτος (= χαράδρα) (*κῆτος: κητώεις κατὰ τὸ θύος: θυώεις)· πρβλ. **μεγακήτης** (ἐπὶ σκάφος πλωτοῦ ἐχοντος μέγα θάθος), καὶ **μεγακῆτης πόντος** συνόν. τῷ **βαθυκῆτης πόντος** τοῦ θεοκρ. (ἢ λ. **μεγακῆτης** δηλ. δὲν ἔχει δευτερον συνθετ. τὴν λ κῆτος ἀλλὰ μάλλον ἀνήκει ἐνταῦθα: *κῆτος= καιάδας): *κῆτος, καιετός, καιάδας, καίατα (βλ. λ. λ.) ἀνιόνται εἰς ἰαπ. β. qā'(i): qāi, ἐξ ἧς καὶ τὸ κητώεις.

κῆς, ἀντὶ καὶ εἶ (κατὰ κρᾶσιν).

κῆυξ, -ύκος, ἡ (κῆς)· λάρος (πηγνὸν θαλάσ.)

κῆψα, θωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἔφη.

Κῆφῆν, -ήνος, δ' ἔτι καὶ νῦν, ἄρρην μέλισσα, λατ. fucus || μετρ. ὀκνηρός, «τεμπέλης», ὁ μὴ ἐργαζόμενος καὶ ζῶν εἰς θάρος τῶν ἄλλων || ὡς. ὁ ὑπεργηρως καὶ ἐξηνητημένος σωματικῶς.

Κηφήνες, οἱ: ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν.

κῆφῶς, θωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἦφθη.

Κηφισός, δ' ὡς καὶ νῦν, ὁ ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τῆς Φωκίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν ἑλλοτε λίμνην τῆς Κοπαίδος || ἐντεῦθεν καὶ θηλ. **λίμνη Κη-**

φιαίς.— || ό περίφρων ποταμός τών 'Αθηνών || ώς. ποταμός τής 'Αργολίδος και άλλων περιοχών.

κνώδης, ες (καίω): ό ευδιάζων έκ του θυμιάματος, ευώδης. [δι' έτυμολ. βλ. καίω].

κνώεις, εσσα, εν = κνώδης (8 βλ.).
κνώω, άτ. έκτετ. άντι κίω (8 βλ.).
κνώδηλεύω, μελ. -οω (κνώδης): νοθεύω τό νόμιμα άναμειγνύω άλλας ούσιες, νοθεύω.— || μτφρ. τεχνάζομαι, έξαπατώ, παγιδεύω

κνώδηλία, ή: (κνώδης): νόθευσις μετάλλου (νομίσματος), νοθεία || μτφρ. τέχνασμα, άπάτη, άτιμια.
κνώδηςλος, ον (κνώδης): νοθευμένος, μή γνήσιος.— || μτφρ. έπι ανθρώπων, χαμερπής, κνώδηςλος χαρακτήρ, ψευδής. 2) νόδος, μή γνήσιος, υίός. 3) άπατηλός, διφορούμενος, έπι χρησμών.

ΚΨΒΑΟΣ, ή: σκώρος, δι' ής ένοθεύετο δ χρυσός.
'Ετυμ.: κνώδης, κνώδης (= σκουριά): πρβλ. 'Ησυχ. «κνώδης» κανοῦργος κάρηλος χειροτέχνης», παρά Πολυδ., Φωτ. «κνώδωνες = μεταλλείες» κνώδηςλος κνώδηλεα, -ία κνώδηλεύω κνώδηλευμα.— 'Υπότινων, άλλ' άπιθάνως, συσχετίζονται τά: Ζενδ. -saēra (χύσις μετάλλου). λατ. caespes, -ilis, γοτθ. haifts (έρις), παλ-νορρ. heipi (μίσος), άγγλ.-σαξ. hōest (θία), παλ-γερμ. heist (θίασιος).

κνώσιος, ή: πήρα, «σακκόσιος», διαόκκιον, θυράκιον, [σκατ. έτυμολ. 'Ιωης ξένη λ.].

κνώστριον και **κνώστιον**, τό ύποκ. του κνωστός.
ΚΨΒΟΣ, ή: ξύλιον κνώστιον ή θήκη, κασέλλα. [σκατ. έτυμολ. 'Ιωης λέξ. σημ.τ. 'Υπό τινων, άλλ' ούχι πειστικώς, συνάπτεται πρός τά: θίβη (πλεκτός κόφινος), «θήβη» κνώστιον» ('Ησυχ.), «θίβωνος» κνωστός. Κούριοι» ('Ησυχ.)].

κνωκίω, μελ. -ίω (κνωκίος): σείω τήν ούραν ώς ό κνωκίος (είδος σεισμοπυλίδος, «σουσουράδας») || μτφρ. μεταβάλλομαι συνεχώς.

ΚΨΚΑΨ, -ίδος, ή, τό πλείστον εν τφ πληθ. κνωκίδες, λατ. cancelli: κνωκιδωτή (δικτυωτή) πύλη δικαστηρίου ή βουλευτηρίου, δι' ής οι βουλευται ή δικασται εισήρχοντο, όπως διέλθον δια τών θρυφάκτων || «κνώκελλα», περίφραγμα.

'Ετυμ.: πρβλ. 'Ησυχ. «κνάκαλα» τείχη» δηλ. περιβόλος, άτ. ποδο-κνά(κη) (=πέδικλα ποδών): δ-μόρριζον πρός ταῦτα και τό κνωκίς: πρβλ. σανσκρ. कनक (περιβόλος), λατ. cingō (περιζώνω): έξ λατ. qnōq: (περιβάλλω, περιφράσσω). Τά λατ. cancer, cancelli προήλθον κατ' άνομο. έκ του cancer.

ΚΨΚΛΟΣ, ό ύδρόβιον πτηνόν του είδους τών σεισμοπυλίδων.

'Ετυμ.: πρβλ. 'Ησυχ. «δρνεον πυκνώς τήν ούραν κνωού» (καλούμενον ώς κίλλουρος και σεισμοπυλός, κατά δέ τόν Σουτθ. κνωκίος, κνωκίος και κατά τόν ΕΜ κνωκίς) πρβλ. σανσκρ. cancella-h (ό μετακινούμενος, εύκίνητος, ταχύς): έντεῦθεν, κνωκίω, κνωκίωβας.

κνωχάνω, άτ. άντι κνωχών (8 βλ.).

κνώχαι, παθητ., ποιητ. άντι σκεδάννυμαι: διασκορπίζομαι [δι' έτυμολ. βλ. σκεδάννυμι].

ΚΨΘΑΨΑ, Ιων. -η, ώς. και κίθαρις, -ιος, ή, λατ. cithara: λύρα, όρπη ή θάροβιτος, συνών. τφ φόρμιγξ, λύρα.

'Ετυμ.: πιθ. δάνειον έξ άλλης γλώσσας, 'Ασιατικής ή μεσογειακής: ούδεμια τών προταθισιών μέχρι τούδε έτυμολογιών Ικανοποιητική κατά τινες έκ β. ghidh-, εις ήν άνάγουσι και τήν λ. fides (χοροδή), ήτις όμως είναι δάνειον έκ τής έλληνικής (σφίδη) ύπ' άλλων, έντελώς φανταστικώς, συσχετίζθη πρός τά ΚΨθηρα, ΚΨθαιρών κατ' άλλους συγγ. τφ κίστη (*κίθη, και έκ β. ghid- θά άνεμένθ τις όμως *κίθη) *κίσητα.

κνώθαρ-σοιδός, συννηρ. ψόδος, ό (κνωθάρ+σοιδός): ό παλιών τήν κιδάραν και ζών συγχρόνως.— 'Υπερθ. κνωθαρσοιδότατος.

κνώθριζω, μελ. -ίω, άτ. -ίζω (κνωθαρίς): παίζω τήν κιδάραν || γενικώς, παίζω μουσικόν όργανον, διότι λέγεται και έπι φόρμιγγος και έπι λύρας. έξ ού φαίνεται ότι κιδάρα, φόρμιγξ, λύρα είναι σχεδόν τά αὐτά.

κνώθρις, -ιος, ή: άτ. κνωθάρη = κνωθάρη || ώς. ή τέχνη του παζίν κιδάρον, ή κιδαριστική.

κνώθριστής, -οῦ, ό (κνωθάρίζω): ό παίζων, κρούων, τήν κιδάραν (ή λύραν ή φόρμιγγα κ.τ.δ.). 'Εξ αὐτοῦ τό

κνώθριστρίς, -ίδος, ή, θηλ. του κνωθαριστής.

κνώθριστής, -ύος, ή (κνωθάρίζω): ή τέχνη του κιδαρίζειν, τό παζίν κιδάρον.

κνώθρ-ψοδικός, ή, όν: ό άνήκων ή όρμόζων εις τήν κιδαρωδιαν ή τόν κιδαρωδόν. 'Εκ του

κνώθρ-ψοδός, ό, συννηρ. έκ του κνωθαρσοιδός (8 βλ.).

κνώθρ, -ώνος, ό: Ιων. άντι χειτών.

κίκεϊν, άπρφ. του ποιητ. άορ. ό' εκέκον: βλ. κίω.

κίκι (και κίκι), τό = κρωτών.— || ό καρπός του κίκεως, έξ οῦ τό γνωστόν καθαρτικόν έλαιον («ρετινόλαδο»).

'Ετυμ.: κίκι (κίκι), γεν. -οως, άλλ' ώς. και εκλιτον, οῦδ. αλλά και θηλ. φυτόν τι, τό αιλλικούπριον, έκ των σπόρων του όποίου έξάγεται τό κικινέλιον (κοιν. «ρετινόλαδο»). έπιθ. κίκινος: αϊγυπτ. λέξις.

ΚΨΚΙΝΝΟΣ, ό: καταρωμένος όστρυχος, οῦλη κόμη, («γουρά μαλλιά»), πλόκαμος κόμης, λατ. cincinnus.

'Ετυμ.: δάν γνωρίζομεν άντιστοιχούς ξένας όμορρους λέξεις: τό λατ. φαίνεται δάνειον έκ τής έλλην. κατά τινες συγγ. τφ σανσκρ. cik, cikyām και άλλ. κισοός (*κικιος (ιαπ. *κικ- (πλέκω) (άλλα παραμένει άνεξήγητον τό τέμα -ιννος). Κατ' άλλους είναι 'Ασιατικής προελεύσεως.

κικκάβαῦ, όνοματοπ., κραυγή μιμουμένη κρωγμών τής γλαυκός, κοιν. «κουκουδόου».— [πρβλ. κικκάβη, κίκυβος (= γλαυξ), πρβλ. λατ. cicuma (γλαυξ): βλ. και καύαξ].

ΚΨΚΚΟΣ, ό: λέπος («τωφλι»), κέλυφος, όστρακον, λατ. ciccus.

'Ετυμ.: μτφρ. σημ. πράγμα άνευ αξίας, πρβλ. 'Ησυχ. «κικκάβιον» έλάχιστον» οῦδέν»: άγν. έτυμολ. τό λατ. ciccus είναι δάνειον εκ τής έλλην.

κικλήσκω, ποιητ. αναβηλ. τύπος του κωλέω: κωλώ, προσκαλώ || επικαλούμαι, ώς. και εν τφ μέσω τύπω.— || προσφωνώ, άποτεινομαι, προσαγορεύω.— || όνομάζω, κωλώ τινα όνομαστικώς. [κατά μεταπτώσιν τής β. κωλ-, ήν έμπανίζει και τό λατ. clāmo, clātus: πρβλ. και άγγλ.-σαξ. hlōwan (μυκώμαι): βλ. και κωλέω].

κικρώω, δωρ. άντι κεράννυμι, κικρώω (8 βλ.)

ΚΨΚΥΣ, -υος, ή: δύνομις, Ισχύς, βώμη, άκμή.

'Ετυμ.: πρβλ. παρά Ζωναρ. «κικύω» ταχύνω, Ισχύω» επικ. Ιων. άκικυς, -υος (όδύνατος). Κατά τινες συγγ. τφ κύος (=έμβρυον), σανσκρ. κικυ-η (νήπιον): κατ' άλλους όμως κικύς σημ. μάλλον εύκίνησιαν, ζωνρότητα, έκ β. Kāya (πηδω, χορεύω), όπως εν τφ κηκίω (βλ. λ.), λιθ. szóki (πηδω), θρακ-φρυγ. σικιν(ν)ις κλπ.

*ΚΨΚΩ, ρήμα άπαντων μόνον εν τφ άορ. ό' εκέκον, άπρφ. κίκεϊν, και δωρ. άορ. α' εκίκα, μεσ. εκίκα-μην: κινώ, ώδω, τίνα, τόν κώνω να προχωρή. [συγγ. τφ κίω, 8 βλ.].

Κιλίκιος, α, ον: έκ Κιλικίας. 'Εκ του

Κίλιε, -ίλος, ό: κάτοικος τής Κιλικίας, καταγόμενος έκ Κιλικίας. 'Εξ αὐτοῦ τό

Κίλισσα, -ης, ή: γυνή έκ Κιλικίας. 2) ώς έπιθ., θηλ. τφ Κιλίκιος.

κιλίθας, -αντος, ό: τρίπους, ύπόβαθρον, πρός ύποστήριξιν πραγμάτων τινος, κυρ. όσπίδος. (έκ του κίλλος=όνος και βαίνω) πρβλ. γερμ. esel, άγγλ. ea-sel). Βλ. όνος, όνίοςος.

ΚΨΛΛΟΣ, ό: όνος (ζωρ. λέξις).

'Ετυμ.: άβεβ. έτυμολ. ή αὐτή λέξις σημ. και τόν ΤΕΤΤΙΓΑ || πιθάνοι. ή όνομασία άμφοτέρων όφείλεται εις τό χρώμα: πρβλ. έπιθ. κίλλος=φοιδός πρβλ. 'Ησυχ. «κίλλόν» είδος τι φαίου χρώματος», Φωτ. «αχρώμα παρά τό φαίνον», 'Ησυχ. «κίλλος» όνος και τέτιγξ».

Κιμμέριοι, οι: λαός μυθικός, ζών πέραν του 'Οκεανού, έν διηγεκεί σκότει || βραδύτερον, λαός κατοικών περί τά έλη τής Μαιώτιδος.

κιμωλία (άνν. γῆ)* γῆ (δηλ. χῶμα) ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου τῶν Κυκλάδων, χρώματος λευκοῦ || πηλός ἐξ αὐτοῦ καταλλήλως ἐξεργαζόμενος ἐχρησιμοποιοῖτο ἀντὶ οὐράνων ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις.

ΚΙ'ΝΑ'ΒΡΑ, ἡ ἡ δισοσμία τῶν τράγων || ἐνίοτε ἡ ἰδιόζουσα ὁμότης τῆς μασχάλης. [ἀγν. ἔτυμολ.].

κίναβρος (*κινάβρα*)· ἐρωμάω· σάν τὸν τράγον.

κινάδος, -εος, τό· κλητ. *κίναδε*, ὡσεὶ ἦτο ἀρσ. Σικελικὴ λέξις δηλοῦσα τὴν ἀλώπεκα || μετρ. ἐπὶ ἀνθρώπου, πανούργος, ἀπατεὼν [σημ. ὁμοῦ καὶ κατοπιόν ζῶον, πρβλ. Ἑουσ. *ακίναδος*· *θηρίον*, *ὄφις*· *κινάδ*-ι *κινάδ*-, πρβλ. *κνώδαλον* (δυστροπον ζῶον), ἀττ. *κνώδοντες* (βλ. λ.), *κνώδαξ* (βλ. λ.)].

κινάθισμα, -ατος, τό· κίνησις θορυβώδης, θόρυβος (ἐκ τοῦ *κινάθίζω*=κινέω).

**Ἔτυμ.* ἰ τὴν ὑποζηλωθεσαν ἔτυμολ. δὲν δέχονται πάντες ἡ πρὸς τὸ *κινέω* συσχετίσις προσκρούει εἰς τὴν θραχύτητα τοῦ *ἰώτα* τῆς συλλ. *κί-*· κατὰ τινὰς ἰσως συγγ. τῆ ὁμηρ. *κιν-υρὸς* (βλ. λ.), πρβλ. καὶ Ἑουσ. *ακινάθίζειν*· *ἔνοι* *μινυρίζειν*· σημειωθεὶς ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλο θέμ. *κινάθ-* (πρβλ. Ἑουσ. *ακινάθιας*· *κρυπτὸς*).

κιν-ἄχυρα, ἡ (*κινέω*+*ἄχυρον*)· εἶδος σάκκου ἢ κοσκίνου πρὸς κοσκίνισμα ἀλεύρου.

κινδύνεσμα, -ατος, τό (*κινδυνεύω*)· κίνδυνος, τόλμημα, ἐπιχείρημα.

κινδυνεύετον, ρημ. ἀπ. ἐπιθ. τοῦ *κινδυνεύω*· πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τις.

κινδυνεύτης, -οῦ, ὁ (*κινδυνεύω*)· ὁ ριψοκίνδυνος, τόλμηρὸς. Ἐκ τοῦ

κινδυνεύω, μελ. -σω (*κίνδυνος*)· ἀποτολμῶ, εἶμαι τόλμηρὸς, ριπτομαι εἰς τὸν κίνδυνον, ριψοκινδυνεύω, διατρέχω κίνδυνον, εἶμαι ἐν κινδύνῳ. 2) ἀπολ. διαπράττω τόλμημά τι, ἀποτολμῶ, εἶμαι ἐν κινδύνῳ || ὡς μετὰ αἰτ. συστ. ἀντικ., *κινδυνεύω κινδύνεμα* = ἀποτολμῶ ἐπικίνδυνον πράξιν.— || Ἐκ τῆς ἔνν. τοῦ *διατρέχειν κίνδυνον* κατήγητος· τὸ *κινδυνεύω*+*ἀποτ.* νὰ σημαίνει: διατρέχω τὸν κίνδυνον νά... εἶναι πιθανόν (δυνατόν) νά...: *κινδυνεύουσι οἱ ἀνδραγατοὶ οὗτοι γόντες εἶναι* = διατρέχουν τὸν κίνδυνον (εἶναι πιθανόν) νὰ θεωρηθοῦν ταχυδακτυλογροῖ || ἐπιτέθειν, *κινδυνεύει* (ἄπροσ.)=φαίνεται ὅτι... εἶναι πιθανόν νά... κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.— Παθητ., διακινδυνεύομαι, ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον. Ἐκ τοῦ

κινδύνος, ὁ· ὡς καὶ νῦν, κίνδυνος, ἐπικίνδυνος πράξις, τόλμηρὰ ἐπιχείρησις (λατ. *periculum*) || πεῖραμα, δοκιμὴ || *κίνδυνον ποιῶ* = λατ. *periculum facio*=κᾶνυμ πεῖραμα.

**Ἔτυμ.* ἰ σκοτ. ἔτυμολ. ὑπὸ τινων συνάπτεται πρὸς τὸ *κινεῖν* (πρβλ. Ἑουσ. *ακινάδαξ*· *εὐκίνητος*), ἀλλ' ἐκτός ἄλλων δυσχερεῶν παραμυθία ἀνεμνήνευτον τὸ τέμα *ἄνος*· ὅπ' ἄλλων, οὐχὶ πειστικῶς ὁμοῦ, θεωρεῖται συγγ. τῆ παλ.-πορρ. *hitā* (ἐπιδιώκω τι), σανακρ. *khidāli* (πληθῆ, πιέζω). Τὴν μετὰ τοῦ *κινεῖν* συσχέτισιν εὐνοεῖ ἡ συγγένεια τῶν σημασιῶν των, πρβλ. λατ. *solicitus* = κεκινήμενος, ἀλλά καὶ ὁ ἐν κινδύνῳ εὐρισκόμενος.

κινέω, ἄρ. ἀντὶ *κινούθ*, Προστ. παθ. ἄν. τοῦ *κινέω*.

κινέω, μελ. -ήσω (*κίω*)· ὁ, τι καὶ νῦν, κινῶ, κινῶ δέτω εἰς κίνησιν, κᾶνυμ τι νὰ κινηθῇ, ὠδῶ, πιέζω, πρὸς τὰ πρόσω || μετακινῶ ἐκ τῆς δέσεώς του πράγμα τι || ἐντέθειν, ἀναμειγνύομαι εἰς πράγματα ἱερὰ || μεταβάλλω, μετατρέπω, νεωτερίζω. 2) δέτω εἰς κίνησιν, προάγω, προξένω, προκαλῶ, εἶμαι ὁ ὑποκινήτης πράγματός τινος. 3) διαταράσσω, διεγείρω, ἐρεθίζω, ὑποκινῶ || κινῶ τὴν ὁργὴν ἢ τὸ μῖσός τινος, προκαλῶ. 4) *κινῶ πᾶν χεῖμα*=μετέρχομαι τὸ πάντα (πᾶν μέσον), κινῶ πάντα λίθον.— || Παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. *κινησομαι* καὶ παθ. *κινηθήσομαι*, ἀορ. *ἄ' ἐκινήθη*· τίθεμαι εἰς κίνησιν, κινούμαι, ἀναταράσσομαι || ἐπὶ σεισμῶν, *εκινήθη Ἀῆλος* = ἐσεισθη, ἐκινήθη ὑπὸ σεισμῶν. [*κινεῖν*+*κίνηθμός*: *κίνηθμα*, *κίνησις*· ὁμ. *κίναμαι* (βλ. λ.)· *κινύσσομαι* (βλ. λ.). Βλ. *κίω*].

κινῆθην, ἐπ. παθ. ἀορ. *ἄ'* τοῦ *κινέω*.

κίνηθμός, ὁ = *κίνησις* (8 βλ.).

κίνησις, -εως, ἡ (*κινέω*)· ὁ, τι καὶ νῦν, τὸ δέτειν τι εἰς κίνησιν ἢ καὶ τὸ κινεῖσθαι || ἀπολ. κίνησις.— || ἐξέγερσις, διεγερσις, ἀναταραχὴ, συγκίνησις || μεταβολή, κίνημα, ἐπαναστάσις.

κινήτηρ, -ῆρος, ὁ=*κινήτης*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κινήτηριος**, *α, ον* (*κινήτηρ*)· ὁ ὑποκείμενος εἰς κίνησιν. 1) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κινεῖν, ὁ δέτων εἰς κίνησιν, ὁ κινῶν || ὁ διεγείρων.

κινήτης, -οῦ, ὁ (*κινέω*)· ὁ βάλλων εἰς κίνησιν || ὁ διεγείρων στάσιον, ταραχοποιός, στασιαστής.

κινήτικος, ἡ, ὄν (*κινέω*)· ὁ δέτων εἰς κίνησιν || ὁ ἐξεγείρων, ὁ διεγείρων, ὁ προτρεπτικός || ὁ κινηματίας.

κινῆδαρι, -εως, τό· ὄρυκτόν μεταλλοσχον περιέχον θεῖον καὶ ὑδράργυρον, ὁπόθεν τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα (λατ. *minium*, κοιν. *μίνιο*).

κινῆζωμον, τό ἢ *καρῆλλας*. [κατὰ τὸν Ἡρόδοτον οἱ Ἑλληνας παρέλαβον τὸ ὄνομα παρὰ τῶν Φοινίκων (ἔβρ. *cinphadon*)· δὲν εἶναι ἀπίθ. ἢ ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἐπίδρασις τοῦ *ἄμωμος* κατὰ λαϊκὴν παρτυμολογίαν].

κινύγμα, -ατος, τό (*κινύσσομαι*)· πρᾶγμα περιοχόμενον καὶ περιφερόμενον τῆδε κάκεῖσε ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

κινύμαι, ἐπικ. παθ. (ἔξ ἀπηρχ. ἐνεργ. *κινύμι*)=*κινέομαι*· κινούμαι, εἶμαι ἐν κινήσει, πορεύομαι.

**Ἔτυμ.* ἰ δι' ἔτυμολ. βλ. *κίω*, *κινέω*· πρβλ. ἐν τούτοις Ἑουσ. *ακινύσθαι*... *ἰδεῖν*, *διανοεῖσθαι*· κατὰ τινὰς, ἀπιθάνως, συγγ. τῆ σανακρ. *cikēti* (βλέπειν, ἐννοεῖν), *cinōti* (παρτηρῶ), *Zenō. kay-*· ἔξ ἰαπ. β. **qei-*

κινύντο, ἐπ. ἀντὶ *ἐκινύντο*, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *κινύμαι*.

κινύρομαι, ἀποθ. ἐκπέμπω θρηνώδη κραυγὴν, θρηνώ, ὀδύρομαι || μετ' αἰτ. συστ. ἀντικ. *χαλινοὶ κινύρονται φόνον*=οἱ χαλινὸι κροτοῦσι (ἀνηχοῦσι, κλαγγάζουσι) κατὰ τρόπον φονικόν (δηλ. ὑποδηλοῦντες φόνον). Ἐκ τοῦ

κινύρός, *ἄ, ὄν*· κλαυθμηρός, γοερός (ἡ λ. πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου). [σκοτ. ἔτυμολ. πάντως βλ. καὶ *κινάθισμα*· πρβλ. καὶ *κινύρα*=ἄσιατικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔχον δέκα χορδὰς καὶ κρουόμενον διὰ τῆς χειρὸς (*κινύρα* <ἔβρ. *kinpōr*=κιδάρα καὶ μετ' ἐπιδράσεως τῆς λ. *κινυρός*)].

κινύσσω=*κινέω*, δέτω εἰς κίνησιν.— Παθητ., κινούμαι ἐμπρός καὶ ὀπίσω, ταλαντεύομαι, αἰωροῦμαι.

κινῶ, -οῦς, ἡ· ὁμορ. ἀντὶ *κίνησις*.

κινό-κράνον, τό=*κινούκρανον* (βλ. λ.).

κίονεν, ἐπ. ἀντὶ *κίωμαι*, *ἄ'* πληθ. ὑποτ. τοῦ *κίω*.

κίον, ἐπ. ἀντὶ *ἐκίω*, πρτ. τοῦ *κίω*.

κινό-κράνον, τό (*κίω*+*κρανίον*)· κεφαλὴ κίονος, «κολωνοκέφαλον».

κίωσι, δοτ. πληθ. τοῦ *κίω* (8 βλ.).

Κίρκη, ἡ· περιφέρουσα μάγισσα, ἥτις μετέβαλε τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς χοίρους.

κίρκ-ἡλάτος, ὄν (*κίρκος*+*ἐλαύνω*)· ὁ ἐλαυνόμενος (τ.ἔ. καταδιωκόμενος) ὑπὸ *κίρκου* (δηλ. *ἱέρακος*).

ΚΙΡΚΟΣ, ὁ· εἶδος ἱέρακος «κίρκινέζι», ὅστις κατὰ τὴν πηλῶν του συνηθίζει νὰ διαγράφῃ κύκλους. 2) κύκλος, δακτύλιος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῆ τύπῳ *κίρκος*.

**Ἔτυμ.* πρβλ. Ἑουσ. *ακίρκος*· *ἱέραξ*· πρβλ. *κίρκ-καξ*.— Ἐν τῇ ἔνν. τοῦ: δακτύλιος, «κίρκος» πρβλ. *κρικῶς*, *κρικουῖμα* (βλ. λ. λ.)· *κρίκωμα* (ἑλληνιστ. χρ.), *κρίκωσις*, *κρικωσις*· λατ. *circus* (πιθανῶς δάειον ἐκ τῆς ἑλλην.). *curvos*, κολωνός, κυρτός, ἔξ ἰαπ. **qere-* (πίτσου, διπλῶν, στρέφω), ἔξ ἡς π. χ. λιθ. *kreivas* (συνεστραμμένος), παλ.-σλαβ. *krivŭi* (κυρτός), λιθ. *kreŭŭti* (στρέφω), παλ.-πορρ. *hreifŭi* (κυρτός, ἰχθύς) (βλ. ἐν λ. *κραιπέρος*), καὶ (ιαπ. **sqere-*) λιθ. *skreŭi* (κινούμαι κυκλικῶς), *skreŭti* (στρέφω), *apskritus* (στρογγύλος) κλπ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κίρκῶς, μελ. -ώσω· δένω γύρω, ἀσφαλίζω διὰ κίρκων (λατ. *circino*).

κινῶναι καὶ *-νμ*· παράλλ. ποιητ. τύποι τοῦ *κινῶνυμι* (μόνον κατ' ἄν. καὶ πρτ.)· ἀναμειγνύω οἶνον

μεθ' ὕδατος.— Ἐκ τοῦ κίοντος σχηματίζεται γ' ἐν. ἐν. κίοντα καὶ γ' ἐν. πρτ. ἐκίοντα· ἐκ τοῦ κίοντος ἐπ. γ' ἐν. πρτ. κίοντα, μτχ. κίοντος.

ΚΙΨ, ὁ, γεν. κίως, αἰτ. κίον· σκώληξ τοῦ ξύλου ἢ τοῦ οἴτου, λατ. cucullo, (κίον, σιταρόψειρα).

Ἔτυμ.· κατ' ἄλλους γρ. κίς· κατὰ τινες ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα τῶν λέξεων, παρὶ ὧν ἐν λ. κίοντος, ἐφ' ὅσον σημ. ὁ διατροπῶν (πρβλ. καὶ ἀπὸ κίοντος (*κίοντος = σκουλήκι) πρβλ. σανοκρ. cāpa-h, λατ. cōs, γεν. cōlis, παλ-πορρ. hein = ἀγγλ-σαξ. hān (τὸ ἄκονι), ιαπ. *kō(i)- *kō(i)-, *kī-).— Κατ' ἄλλους, ἐφ' ὅσον σημ. εὐκίνητος, συναπτῶν τῶν κίον, ἀλλὰ λίαν ἀπιθάνως.— Τὸ λατ. cossus, cossis (σκώληξ τοῦ ξύλου) εἶναι ἕξον.

κίσηρις, -εως, ἡ (κίς)· ἐλαφρόπετρα, λατ. pumex [ἀγν. ἐτυμολ.].

ΚΙΨΑ, ἄττ. κίττα, ἡ· πτηνὸν φλύαρον καὶ ἀ-
δηφάγον, ἴσως ἢ σημερ. «καρακάβρα», «καλιζακούδα, κάργα». — ἢ ἡ ἐπιθυμία ἐγκύου γυναικὸς δι' ἀσυν-
ήθη δρώματα.

Ἔτυμ.· λατ. Garrulus glandarius· κίσα (*κίσα·
σανοκρ. ki-ki-h, kikiđivi-h (μπλέ κάργα), μεσ-γερμ. heger, ἀγγλ-σαξ. hizora, ἡ, καλ-γερμ. hehara. Παρά-
γωγα: κίσαβίξω.— Ὅσον διὰ τὸ κίσα II (=ἐγκυος
γυνή) πρβλ. παρὰ γρ. κίσηρις, κίσα· κίσα (*κί-
σα, πρβλ. Ἡουκ. κίσα· γυναικῶν ἐπιθυμία),
σανοκρ. kē'ta-h (ἐπιθυμία), kē'ayati (προσκαλῶ), λατ. inyois, inyois, πῖθ. ὁ' ἐν. vis (τοῦ volo), καλ-λατ. vois (=vis), λιθ. kvēsti (προσκαλῶ), παλ-πρωσ. quaitis (θέλησις), quoi (θέλει, ἐπιθυμεῖ)· ὑπὸ τινων συνά-
πτονται καὶ τὰ: *κίσα· λιθ. geidzū (ἐπιθυμῶ), γοτθ. gaidw (στεροῦμαι) (βλ. ἐν λ. κίσηρις)· *κίσα· καλ-
γερμ. gingen (ἐπιθυμῶ), λιθ. gēzius (ἐπιθυμῶ σφο-
δρῶς)· ιαπ. *quoi· ἄλλοι: κίσα· καλ-γερμ. κίσα· ἀγγλ-
σαξ. higian (τείνω, σπεύδω), σανοκρ. cīghrā-h (τα-
χύς). Βλ. κίσηρις.

κίσαβίξω, ἄττ. κίσαβίξω, μέλ. -ίω· κράζω ὡσάν κίσα.

κίσαω, ἄττ. κίσαω, μέλ. -ίω (κίσα II)· ἐπὶ ἐγκύου γυναικὸς, ἔχω θρεξίν (ἐπιθυμίαν) διὰ τὸ πλέον παράξενα φαγητὰ ἢ γενικῶς, τρέφω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν διὰ τι («κάνω σάν γκαστρωμένη γυ-
ναίκα»).

κίσηρης, ες (κίσηρις)· ὁ περιβεβλημένος κίσηρις.

κίσηρις, -εως, ἡ = κίσηρις (ὁ βλ.).

κίσηρις, ἡ, ὄν (κίσηρις)· ὁ ἐκ κίσηρις.

κίση-δέτης, -ον, ὁ, δωρ. -δέτης (κίσηρις + δέω)· ὁ δεδεμένος ἢ ἐστεμμένος διὰ κίσηρις.

κίση-κόμης, -ον, ὁ (κίσηρις-κόμη)· ὁ ἔχων κό-
μην ἐκ κίσηρις, ὁ ἐστεμμένος μέ κίσηρις.

ΚΙΣΙΟΨ, ἄττ. κίσηρις, ὁ, δτι καὶ νῦν, λατ. heder· κυρ. εἶναι τριῶν εἰδῶν, ὧν τὰ δύο ἀναρριχητικὰ καὶ τὸ ἐν ἔρπον ἢ ἐκ καρπὸς ἔχει σχῆμα ἐότρως καὶ κα-
λεῖται κίσηρις. Ἦν ἑρπὸς τοῦ Βάχχου καὶ δι' αὐτὸ ἔφερον αὐτὸν οἱ βακχεύοντες.

κίση-στέφανος, ὄν καὶ κίση-στέφης, ες (κί-
σηρις+στέφανος ἢ στέφω)· ὁ ἐστεμμένος κίσηρις.

κίση-φέρω, ἄττ. κίσηφ—· φέρω, φορῶ, κί-
σάν, κοσμοῦμαι διὰ κίσηρις. Ἐκ τοῦ

κίση-φόρος, ὄν (κίσηρις+φέρω)· ὁ φέρων κί-
σάν, ἐστεμμένος διὰ κίσηρις ἢ θάλλων ἐκ κίσηρις, πλοῦσιος εἰς κίσηρις.

κίσησις, ἄττ. κίσησις, μέλ. -ίω (κίσηρις)· κο-
σμῶ, στέφω, μέ κίσηρις.

κίσησιδιον, τὸ (κίσησις)· ξύλινον ἀγροτικὸν πο-
τήριον, καλούμενον οὕτω εἶτε διότι ἤτο κατεσκευ-
ασμένον ἐκ ξύλου κίσηρις, εἶτε, τὸ καὶ πιδανώτε-
ρον, διότι ἔφερον ὀλόγυρα γεγλυμμένα φύλλα κίσηρις.

ΚΙΣΤΗ, ἡ· κίσηρις, λατ. cista.

Ἔτυμ.· κίση, κίσηρις, ὄνομα κίσηρις πρβλ. παλ-εβρ. aln-chis (θησαυροφυλάκιον) (*cis (κατ. *kislā=κίση)· cissib, cisse· ἡ συναχτικὴς του πρὸς τὸ κίση, κίσηρις προσκορεῖται εἰς τὸ -σι.— Τὸ λατ. cista εἶναι πιθαν. δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐξ αὐ-
τοῦ δὲ (τοῦ cista) ἐσχηματίσθη τὸ cisterna κατ' ἀνα-
λογίαν πρὸς τὸ caverna, taberna.

κίσησις, -ίος, ἡ, ὄνομα κίσηρις· μικρὸν κίση-
ριον, κίσησιδιον.

ΚΙΤΡΕΨ ἡ κίσηρις, ἡ· ἡ «κίσηρις», ἡ «λεμονία».

κίσηρις, ἡ, ὄν (κίσηρις)· ὁ ἐκ κίσηρις, ὁ ἔχων
κίσηρις κίσηρις, λεμονίου, κίσηρις.

κίσηρις, τὸ· ὁ καρπὸς τῆς κίσηρις, τὸ λεμόνι, τὸ
κίσηρις.

Ἔτυμ.· κίσηρις ἢ κίσηρις = λατ. citrus medica.
Ἦ Ἑλληνικὴ λ. εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Λατινικῆς, ἐνθα
πάλιν citrus εἶναι τροποποίησις τῆς ἑλλην. λ. κίσηρις
(-dr-) λατ. -tr-)· ὑπὸ τινων θεωρεῖται αἰγυπτιακῆς
προελεύσεως.

κίσησις, κίσησιδιον, κίσησις, ἄττ. τύποι ἀντὶ κίση-
σιδιος, ἄττ. ἀντὶ κίσησις.

κίσησις, ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐν, καὶ πρτ. Ὅριστ.,
ἀπρρ. κίσησις, καὶ μέλ. κίσησις· οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν
τύπων τῶν ἄλλων χρόνων καὶ ἐγκλίσεων σχηματίζονται
ὡσεὶ ἐκ κίσηρις. κίσησις.— Ἐπ. Ἰσοτ. κίσησις, ἔδκτ. κί-
σησις, ἀπρρ. κίσησις, ἐπ. κίσησις, μτχ. κίσησις
καὶ μέλ. κίσησις· ὡς πρτ. κίσησις, β' ἐν. κίσησις
(ὡσεὶ ἐκ κίσηρις)· α' πληθ. κίσησις, γ' δυϊκ. κίση-
σις· μέλ. κίσησις· ἀπρ. β' κίσησις ἐπ. κίσησις, μτχ.
κίσησις· μέλ. ἀπρ. α' κίσησις· ἄττ. κίσησις (ὁ βλ.)·
τυγχάνω, ἐντυγχάνω, συναντῶ, εὐρίσκω ἢ φθάνω
εἰς... προφθάνω, καταφθάνω.

Ἔτυμ.· προφθάνω ἐξ ἀναδιπλ. τῆς ιαπ. β. *ghe-
*ghe-, πρβλ. σανοκρ. jāhāli (ἐγκαταλείπω), Ζενθ. za-
zāli (ἀφίνω), λατ. hērēs (κλήρ· νόμος), ἀγγλ-σαξ.
gān, παλ-γερμ. gēn, gān (ὑπάγω)· βλ. καὶ χάσω, χά-
σις, χάσις, κίσησις, χάσις, κίσησις κλπ.: ιαπ.
*ghe(i)-: *ghe(i)-: *ghe- (ἐγκαταλείπω, ὑποχωρῶ),
ἡτις β. εἶναι ταυτοσημῶς πρὸς τὴν β. *ghe(i)- (χάσω)
ἐν τῇ χάσις, χάσις, κίσησις, κίσησις, χάσις κ.ά.

κίσησις, ἐπ. ἀντὶ κίσησις, ἐπ. α' πληθ. Ἰσοτ.
τοῦ κίσησις.

κίσησις, μτχ. ἐν. τοῦ κίσησις = κίσησις.

κίσησις, ἡ, δωρ. ἀντὶ κίσησις.

κίσησις, κίσησις (βλ. κίσησις).

***κίσησις** (βλ. κίσησις).

κίσησις, μέλ. τοῦ κίσησις.

ΚΙΨΛΗ, ἡ· «τοίχη», τὸ γινωστὸν πτηνὸν, λατ.
turds.

Ἔτυμ.· σχηματισμὸς δι' ἀναδιπλ.: πρβλ. κίσησις,
παλ-γερμ. gellan (ἐκπέμψω δξύν ἤχον) (-ll- < lz- ἢ
-lu-) galm (ἤχος), γερμ. nachtigall (ὄδησις).— Παρά-
γωγα: κίσησις, κίσησις (βλ. λ. λ.).

κίσησις, μέλ. -ίω, ἄττ. -ίω· γελῶ ὡς κοράσιον,
γελῶ ἡλιθίως (ἐσχηματισμὸς ἐκ τοῦ ἤχου κίση-
σις, ὅστις ἐκπέμπεται κατὰ τὸν τοιοῦτον γέλωτα, ὡς τὸ κί-
σησις (ὁ βλ.) ἐκ τοῦ ἤχου κίσησις).— ἢ (κίσησις)· φω-
νάζω ὡς κίσησις κατ' ἄλλως, τρώγω κίσησις, εὐω-
χοῦμαι, «καλοτρώγω», «καλοπερνῶ».

κίσησις, ἀπρ. β' τοῦ κίσησις.

κίσησις, μέλ. κίσησις· ἀπρ. α' κίσησις (βλ. κίσησις II)
δανειζῶ.— ἢ μέσον, κίσησις, μέλ. κίσησις· ἀπρ.
α' κίσησις· δανειζῶμαι.

***κίσησις**· πορεύομαι, ὑπάγω (ὁ ἐν. Ὅριστ. δὲν εἶναι
ἐν χρῆσει)· Ἰσοτ. κίσησις, ἐπ. α' πληθ. κίσησις· ἔδκτ.
κίσησις, μτχ. κίσησις, κίσησις, κίσησις· πρτ. κίσησις, ἐπ.
κίσησις· πορεύομαι, ὑπάγω ἢ ἐπὶ πλυσίον, πλέω.

Ἔτυμ.· πρβλ. κίσησις, κίσησις (βλ. λ. λ.), κίσησις
(=εὐκίνητος), κίσησις (βλ. λ. λ.), ὄνομα κίσησις (ὄνη-
λάτης), ὄνηρ. πρτ. κίσησις· λατ. cieto, cido, citus,
citare, solli-citus, cunctus (*con cito-s)· παλ-εβρ. ro-
chim (φθάνω), γοτθ. haitan, παλ-γερμ. heizan (δια-
τάσσω), παλ-πορρ. heita (καλῶ)· δὲν εἶναι ἀσχετὰ
καὶ τὰ κίσησις: κίσησις, πρβλ. σανοκρ. cē-stall (ἐξ-
εγερῶμαι), ἑλλ. κίσησις (*qj-ε-), ὄνηρ. ἔσσαντο,
σοεῖν, σανοκρ. cýnālē (κίσησις) κλπ., καὶ ἐκ παρ-
αλλήλου *qj-ε-· ἐν τῇ κίσησις, κίσησις· εἰσικῶς
ὑπόκειται ιαπ. β. *qjēi-: *qjēi-: *qj- (κίσησις λατ. ac-
citus)· *qj- (λατ. citus ἑλλ. κίσησις)· *qj-.

ΚΙΨΝ, -ονος, ὁ καὶ ἡ «κόλυμα», στήλη, «κίσησις»,
στυλός (λατ. columna).— ἢ = στήλη = ἐπιτύμβιος

κίων, ἐπιτύμβιος λίθος (λατ. cippus).— [κίων = ἀρμ. sion (ιαπ. *kiz-on- παράγ.: κιονίον, κιονίσκος, κιονίς, κιοκράνον και κιονόκρανον (βλ. λ. λ.)].

κλαγγάνω, παράλλ. τύπος τοῦ κλάζω (και κλαγγαίνω) ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, εγσσυγίζω || ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, κρώζω.

κλαγγεῦντι, θωρ. ἀντὶ κλαγγουσι, γ' πληθ. τοῦ κλαγγέω = κλάζω ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, εγσσυγίζω.

κλαγγή, ἡ (κλάζω) ὄξυς καὶ σύντομος ἤχος, ὡς ὁ ἤχος τοῦ τόξου κατὰ τὴν ἐκπλήθειαν τοῦ βέλους, τὸ σκληρίσιμα (ὁ ὄξυς κρωγμός) πτηνῶν, ἰδίως γεράνων, ὁ συριγμός τῶν ὄφρων, ὁ γρουλλισμός και ἡ ὑλακὴ κυνῶν || ὡς. και ὁ γρουλλισμός χοίρου.

Ἔτυμ. κλαγγή και κλάγγη και κλάγγη κλαγγάζω, -αίνω, -άνω, -έω κλαγγρός κλάζω (βλ. λ. λ.): λατ. clango, clangor, παλ. πορτ. hlačka (κράζω) = λατ. clango, λιθ. clagetl, λεττ. kladsét (κακκαρίζω), λεττ. klég'at (φωνάζω), λιθ. klugéti (κλωσσάω), λιθ. klegeti (γελῶ θορυβώδως: κλώζω, κλώσσω (*κλωκ-)) γοτθ. hlahjan, παλ. γεσμ. lahhen, lahhan (γελῶ), ἀγγλ.-σαξ. hleahtor (γελῶ). Πάντα ταῦτα ἀναγονται εἰς ἐκτετ. ρίζ. τοῦ κλάω, λατ. calo. Ἐξ αὐτοῦ τὸ κλαγγηδόν, ἐπίρ. (κλαγγή) μετὰ κλαγγῆς, μετὰ θορύβου, βοῆς, θορυβώδως.

κλαγγρός, ἄ, ὄν (κλάζω) κλάζων ὄξεως, ἐπὶ γεράνων.

κλαγγός, μτχ. ἄορ. α' τοῦ κλάζω.

κλαδάρδος, ἄ, ὄν (κλάω) εὐκόλως θραυόμενος, εὐθραυότες || μτφρ. ἄτονος, χαλαρός, ἀσοδενής.

κλάδας, ἀνώμ. αἰτ. πληθ. τοῦ κλάδος.

κλάζας, θωρ. ἀντὶ κλεϊδας, αἰτ. πληθ. τοῦ κλεϊς.

κλαδί, θωρ. ἀντὶ κλεϊδί, δετ. τοῦ κλεϊς.

κλαδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλάδος (βλ. λ.).

κλαδίσκος, ὁ ὑποκορ. τοῦ κλάδος (βλ. λ.).

κλάδος, ὁ (κλάω) νέον βλάστημα, νεαρός κλώνος, δένδρον, κων. «κλαδί», «κλαρί». 2) κλάδος ἑλαίας περιτυλιγμένος δι' ἐρίου και κρατούμενος ὑπὸ τῶν κειτῶν.

Ἔτυμ. κλάδος κλαδών κλαδεύω ἰ ἀγγλ.-σαξ. hoit, παλ.-γεσμ. holz (<ιαπ. *qjo-) καλ.-αλκ. klada, ρωσ. κιοδά <ιαπ. β. *qoid-, πρβλ. κλαδαρός, λατ. clādēs (βλ. κλαίω, κλών).

ΚΛΑΪΩ, μέλ. κλαίγω ἄορ. α' ἔκλαγα ἐπ. ἄορ. β' ἔκλαγον, ἀπρφ. κλαγεῖν πρκ. μετὰ σημ. ἐν κέκλαγα και κέκληγα, μτχ. κελήγως, -ότος, ὡς. κελήγων, -οντος (ὡσεὶ ἐξ ἐν. κελήγω).— Παθητ., τετελ. μέλ. κελαιγόμεαι παράγω ἤχον ὄξυν και διαπεραστικόν || ἐπὶ βελῶν συγκρουομένων ἐντός τῆς φαρμάκας, κροτῶ, παταγῶ || ἐπὶ πτηνῶν, κράζω || ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, γαυγίζω || ἐπὶ ἀνέμου. συρίζω, βοοῦω || ἐπὶ ἀνθρώπων, φωνάζω, κραυγάζω, ἐξεφωνίζω [δι' ἔτυμολ. βλ. κλαγγή].

κλαίσκον, ἰων. πρτ. τοῦ κλαίω.

κλαῖς, -ίδος, ἡ, θωρ. ἀντὶ κληῖς, κλεῖς (λατ. clavis).

κλαίστρον, θωρ. ἀντὶ κλεῖστρον, κλεῖθρον.

ΚΛΑΪΩ, ἀττ. κλαῖω μέλ. κλαύσομαι, θωρ. κλαυσσομαι ὡς. κλαῖσω, ἀττ. κλαῖσω ἄορ. α' ἔκλαυσα, ἐπ. κλαῖσα.— Παθητ., τετελ. μέλ. κελαισομαι πρκ. κέκλαυμαι και κέκλαυσαι κλαῖω, θρηγῶ, ὀδύρομαι || ἐντέθεν αἰ κωνάι ἀττ. φράσεις κλαύσεται = δά κλαύση, τ. ἐ. δά τὸ πληγῶση, δά μετανοήση δι' αὐτὸ || ὡς. κλαίων = με κίνδυνόν σου, πρὸς βλάβην σου, πρὸς λύπην σου (= cum magno tuo malo) || κλαῖειν σοι λέγω = λατ. plorare te jubeo.— || μετῶ. θρηγῶ τινα, κλαῖω διὰ τινα.— Παθητ., θρηγούμαι, εἶμαι ἀντικείμενον θρήνου, κλυδομῶ || ὡς. κελαιυμένος = πλήρης δακρῶν, κλαίω.

Ἔτυμ. κλαίω, γ' ἐν. ἀττ. κλαῖς (< *κλαῖφει, *κλαφ-φει), και κατ'ἀναλογίαν πρὸς τούτῳ ἐν. κλαῖω ρημ. ἐπίθ. κλαυτός και κλαυστός κλαυ-θμός κλαύματα ἰ ἀλβ. kl'ap, k'an' (κλαῖω) (< *glau-njo κατὰ τινας κλαυτός (< *κλαφ- + *κλυτός (*κλυτός = ἤχων, κροτῶν) πρβλ. ἀγγλ.-σαξ. hlūd, παλ.-γεσμ. hlūf, νεο-γεσμ. lauf), ἀλλὰ τὸ ἑλλ. κλαυτός δὲν προϋποθέτει οὕτε *κλαφ- οὕτε *κλυ-, τὸ δὲ α εἶναι εἰδικῶς ἀττ. και ὁστερογενές (πρβλ. αἰ[F]ει < ἀττ. *αῖ, δαι[F]ηρ > ἀττ. δᾶηρ).

κλαῖξ, -αρός, ἡ θωρ. ἀντὶ κλεῖς.

κλαῖξω, θωρ. μέλ. τοῦ κλαῖω.

κλαῖπῆναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ κλέπτω.

κλαῖριος, ὄν (κλαῖρος) ὁ διανεμῶν διὰ κλήρου.

κλαῖρος, κλαῖρω, κλαῖρομέτω, θωρ. ἀντὶ κληρ-κλάσε, ἐπ. ἀντὶ ἐκλάσε, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ κλάω.

κλαῖσι-θύλαξ, -άκος, ὁ, ἡ (κλάω + θύλαξ) ὁ θραῦν τούς θύλους τῆς γῆς.

κλαῖσι, -ατος, ἡ (κλάω) θραῦσις, τσάκισμα, «σπασίμων».— 2) κλάσμα, τεμάχιον.

κλαῖσμα, -ατος, τό (κλάω) τὸ τεδραυσμένον, τὸ ἀποκοπὲν τεμάχιον, θραῦσμα.

κλαῖσσε, κλαῖσσοτο, ἐπ. γ' ἐν. ἐνεργ. και μέσ. ἄορ. α' τοῦ κλάω.

κλαστίζω, μέλ. -άσω (κλάω) κλαδεύω ἀμπελον, «βλαστολογῶ», περιποιούμαι, λατ. rampinare || μτφρ. κόπτω τὰ περὰ τίνος, ταπεινῶν.

κλαστός, ἡ, ὄν (κλάω) τεδραυσμένος, «τσακισμένος».

κλαῖσω, θωρ. ἀντὶ κλάω, μέλ. τοῦ κλάω.

κλαυθμός, ὁ (κλαῖω) κλαῖσμα, θρήνος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ κλαυθμύριζω, μέλ. -σω (κλαυθμός) κάμνω τινά νά κλαύω.

κλαυθμύρισμα, ὁ (κλαυθμύριζω) τὸ κλαῖειν γοερώς ὡς παιδίον.

κλαῖσμα, -ατος τὸ (κλαῖω) κλαυθμός, θρήνος, κοπετός.— || θλιψίς, δυστυχία, συμφορά, κακοτυχία.

κλαῖσᾶρα, κατὰ κράσιν ἀντὶ κλαῖσει ἄρα.

κλαῖσε, ἐπ. γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ κλαῖω.

κλαῖσιᾶω, (κλαῖσις), ἐφετ. τοῦ κλαῖω αἰσθάνομαι ἐπίθυμιαν νά κλαῖσω || τὸ θύριον φθειγόμενον ἄλλως κλαῖσιᾶ = ἡ μικρὰ θύρα, ἐπειδὴ τρίζει ἀνευ λόγου, μέλλει νά κλαῖση (βλ. λ.).

κλαῖσι-γελως, -ατος (και -ω), ὁ (κλαῖω + γέλως) γέλως οὐοῦ και δάκρυα, γέλως μετὰ δακρῶν.

κλαῖσι-μάχος, ὄν (κλαῖω + μάχη) ὁ κλαῖων διὰ τὴν μάχη, ὁ σφῆδρος ἐπίθυμῶν νά πολεμήσῃ (παρ' Ἀριστοφ., ὅστις διαπράττει λογοπαίγνιον μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Λαμάρχου: Δά-(κλαῖσι)-μαχος).

κλαῖσομαι, μέλ. τοῦ κλαῖω.— ἄορ. κλαυσσομαι

κλαυστός ἢ κλαυτός, ἡ, ὄν (κλαῖω) ὁ κεκλαυμένος, ὁ θρηνηθεὶς ὁ ἄξιος κλαυδοῦ, ὄξιοθρηνητός.

ΚΛΑΪΩ, μέλ. κλαῖω ἄορ. α' ἔκλασα, ἐπ. κλάσα, κλάσσα μτχ. ἄορ. β' κλάς (ὡσεὶ ἐξ ἐν. κλήμι).

— Παθητ., ἄορ. α' ἔκλασθη πρκ. κέκλασαι θραῦω, ἀποκόπτω, «σπάζω, τσακίζω» || ἐπὶ φυτῶν, κλαδεύω, «βλαστολογῶ» || μτφρ. θραῦω, ἐξασθενῶ, ἐκνευρίζω.

Ἔτυμ. κλαῖω κλαστός, κλαῖσις, κλαῖσμα (βλ. λ. λ.) κλαῖστη (= ἀμπελοφυττὸς κατὰ Ἡσῶ.) κλαστίζω (βλ. λ.).— κλήμι (κλάδος ἀμπέλου, ὅτι και νῦν)

κλήρος, κλόλος, κλοβός (βλ. λ. λ.) ἑλ. και κλών ἐξ ἰαπ. β. *qolā- (θραῦω), πρβλ. λιθ. kalli (κτυπῶ, σφρηλατῶ), παλ.-αλκ. klafi (< *kollt = κορμηλίζω, καταρρίπτω, λατ. clāva (< *clādva, πρβλ. clādes), λιθ. kullti (ἀλωνίζω) ἐκ τῆς αὐτῆς β. *qolā- και κατ' ἐπίκτ. *qolad- εἰσαγωγισθησαν τὰ: κλάδος, κλαδαρός κλπ.

κλαῖω, ἀττ. ἀντὶ κλαῖω, ὡς κλαῖω ἀντὶ κλαῖω.

κλέα, ἐπικ. συντετμ. τύπος ἐκ τοῦ κλέα, πληθ. τοῦ κλέος.

κλεινός ἢ κλεινός, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ κλεινός (βλ. λ.).

κλειδών, ἐπ. ἀντὶ κληδών.

κλεῖα, κατὰ συναίρ. τοῦ κλέα, ὄνομ. και αἰτ. πληθ. τοῦ κλέος.

κλειδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλεῖς «μικρὸ κλεῖδι, «κλειδάκι»

κλειδο-ουγέω, ἀττ. κληδ- εἶμαι κλειδοῦχος, κρατῶ τὰ κλειδιά, εἶμαι ἐντεταλμένος νά φρουρῶ τι || κλειδοῦχῶ θεᾶς = εἶμαι ἱέρεια θεᾶς τίνος.— Παθητ., φρουροῦμαι, παρατηροῦμαι, παραφυλάσσομαι. Ἐκ τοῦ

κλειδο-οῦχος, ἀττ. κληδ- ὄν (κλειδ-εῖω) ὁ ἔχων τὰς κλειδας, ἐπομένως ἔχων τὴν φροντίδα τῆς φρουρήσεως τόπου τίνος || ἐπὶ θεοῦ, προστάτης, πολιούχου.

κλειδο-φύλαξ, -άκος, ὁ, ἡ (κλειδ-εῖω) = κλειδο-οῦχος (βλ. λ.).

κλείζω, μέλ. κλείζω, θωρ. αντί κλήζω.
κλειθρον, άττ. κληθρον, ίων. κληθρον, τό (κλείω)· μοχλός (έμπάρα) προς κλειδωμα θύρας || συν. κατά πληθ. ώς και τό lat. *claustra*.

κλεινός, ή, όν (κλέος)· περίφημος, διάσημος, όνομαστός, ένδοξος, έπιφανής.

κλείσαι, άπρφ. άόρ. α' του κλείζω, θωρ. αντί κλήζω.

κλείς, ή, γεν. κλειδός· αίτ. κλειδα, άττ. κλεινί· πληθ. όνομ. κλειδες, αίτ. κλειδας και συνταμ. κλείς.

— ίων. κληίς, γεν. κληιδος, αίτ. κληιδα.— άρχ. άττ.

κλής, γεν. κληδός, αίτ. κληδα· τό πράγμα (άντικει-

μενον, έργαλειον) μέ τό όποιον κλείει τις τήν

θύραν, ήτοι: 1) κλειδίον, διά του όποίου ό *δχεύς*

(βλ. λ.) έκκλειεν ή ήνοιγεν έξωθεν (είδος θηλ. άγ-

κίστρον, έπερ έξωθεν διήρχετο διά τινος όπής τής θύ-

ρας και άγιάζωνε τό χωριον (εμάτια) ή άλλο τε έξέ-

χον μέρος του μοχλου (δχεύς), διά να τον βάλη τον

μοχλον εις τήν θέσιν του κλεισίματος τής θύρας ή του

άνοίγματος· διαν ή θύρα ήτο κλειστή (έσωθεν), όπήρ-

χεν έν λωρλον (εμάς), διά του όποίου ό μοχλός (δχεύς)

συνεβάετο στενά μετά τής λαβής (κορώνης) τής ύπαρ-

χούσης εις τον παραστάτην τής θύρας («εις τήν κάσαν

τής πόρτας»)· όπήρχον δηλ. δύο μοχλοί, ό *δχεύς*, προ-

ηρμοσμένος εις τήν θύραν, και ή *κορώνη* επί του πα-

ραστάτου, καλούμενοι και *επιμειβοί* (ό εις δηλ. επί

του άλλου). 2) ό ξύλινος μοχλός ό διήκων κατά

τό πλάτος τής θύρας. 3) μετρ. επί τής αιγής:

κλής επί γλώσση = «κλειδί στή γλώσσα», ώσει περι-

βάρος πιέζοντος τήν γλώσσαν προς τά κάτω || *κλήλας*

έχειν = *κλειδουχείν* (β βλ.).— || τό άγκιστρον ή ή

γλωττίς πόρνης.— || ή κλείς του ώμου, τό «κλει-

δοκόκαλον», λατ. *jugulum*: *κλής απέργει αύχένα τε*

στήθος τε = ή κλείς του ώμου συνόπτει (κλειδώνει,

κυρ. χωρίζει) τον τράχηλον και τό στήθος.— **IV**

κάθισμα (θρανιον) διά τους κληηλάτας.— **V** τε-

νόν πέραςμα, όπως και σύμμερον τοιούτου πέραςμα

ονομάζεται. συνήθος «τό κλειδί του τόπου» κατά τό

πλείστον έν τφ πληθ.: *κλειδες τής Κύπρου*.

**Ετυμ.*: πρβλ. λατ. *clāvus* (καρφιον, γόμφος),

claudus, *claudus* (χλωδός), παλ-ιρλ. *clō* (καρφιον),

παλ-σλαβ. *kljucll* (κλειών), λιβ. *ključny*, *ključ* (παρα-

μένω προσεκολλημένος εις τι), *ključis*, *ključ*

(έμπόδιον), *kliaudzu*, *kliaustu* (έμποδίζω, ουγκρατώ)

κλπ.· λατ. *cl'ipus* (έμπόδιον), παλ-γερμ. *sliozan* (κα-

τακλειών)· έν πάσιν ύπόκειται ίαπ. β. *(s)qīāu-:

*(s)qīāu-*d*.

κλείς, συγκεκ. όνομ. και αίτ.πληθ. του κλείς, κλειδός.

κλειστός, άρχ. άττ. κλαστός, ίων. κληιστός,

ή, όν· ό δυνάμενος να κλεισθί, ό κεκλεισμένος.

κλειστρον, τό (κλείω)· = *κλειθρον* (β βλ.), λατ.

claustrum.

κλειτός, ή, όν (κλείω Β')· περίφημος, έξακου-

στός || επί πραγμ. λαμπρός, έξοχος, ύπέροχος.—

[πρβλ. πολυ κλειτός, δουρε-κλειτός, ναυσι-κλειτός

κ. ά.· δι' έτυμολ. βλ. κλέος· κλειτός (*κλεφε-τός).

ΚΛΕΙΩ (Α), μέλ. κλείω· άόρ. α' έκκλεισα.— Παθητ.,

άόρ. α' έκκλεισθη· πρκ. κέκλεισμαι και κέκλειμαι.—

ίων. και έπ. έν. κληίω, μέλ. κληίω· άόρ. α' έκκλή-

σα, έπ. κλήισα.— παλ-αττ. κλήω, μέλ. κλήσω· άόρ.

α' έκλήσα· παθ. πρκ. κέκλήμαι.— θωρ. μέλλ. κλαξώ,

λατ. *claudo*· κλείω, κλείω, «άμφορώνω», κλειδώνω ||

άποκλείω || περιορίζω, περικλείω, έμποδίζω.— Παθητ.,

άποκλείομαι, δεσμεύομαι. [δι' έτυμολ. βλ. κλείς].

ΚΛΕΙΩ (Β), ποιητ. αντί κλέω· κλείζω, έγκωμιάζω,

λαμπρύνω.

**Ετυμ.*: κλείω (<*κλέω (<*κλε[F]e[s]-]ω: κλέος

(πρβλ. τελείο· τέλος).— Μεθ' Όμηρ. κληέζω (ίων.), κλή-

ζω (άττ.) (<*κλε[F]e[s]-έζω (πρβλ. κτερείζω· κτερεα)

θωρ. κλειζώ, μέλ. κλειζώ. Κατά τινας, άλλ' ουχι όρ-

θός, διαστρέλεται τό κλειζώ (<*κλεFίζω) εκ του

κλέος (*κλεFος) = έξεμυνώ (πρβλ. κλείω Β) από τό

κλήζω (=όνομάζω) (<*κληFίζω (<*κλη-Fος (πρβλ. -κα-

λίζω και καλέω, πρκ. κέκλήμα).

Κλείω, -ούς, ή (κλέος)· μα από τας Μούσας,

κυρ. ή Μούσα τής έπικής ποιήσεως και τής Ιστο-

ρίας (ή κατ' έξοχήν δηλ. κλείζουσα, δοξάζουσα,

έγκωμιάζουσα.

κλέμμα, -ατος, τό (κλέπτω)· πάν ό,τι έχει κλοπή,

τό εκ κλοπής προερχόμενον || κλοπή. 2) στρατη-

γημα, τέχνασμα, δόλος.

κλέος, τό, μόνον κατ' όνομ. και κατ' αίτ. έν χρή-

σει· έπ. πληθ. κλέα, κλέια αντί κλέεα· φήμη, ειδή-

ση, «νέος» (λατ. *fama*): *σόν κλέος* = ειδήσεις περι-

σου.— άπλή φήμη, έν αντίθεσει προς τήν βεβαιότητα:

ήμεις δε κλέος όλον ακουόμεν ουδέ τι ίδμεν = ή-

μεις ακουόμεν φήμας μόνον, αλλά τίποτε τό βέ-

βαιον δεν γνωρίζομεν.— || καλή φήμη, δόξα || ώς.

έκτίμησις, είτε καλή (=ύπόληψις) είτε κακή (=πε-

ριφρόνησις) || έν τφ πληθ. *κλέα άνδρών άείδειν*=ψά-

λειν, ύμνεϊν, τό κατορθώματα των ήρώων || *κλέος*

άρεσθαι=νά κερδίση δόξαν (καλήν φήμην).

**Ετυμ.*: κλέος (<κλέFος (<ιαπ. *Kleivos, θέμ. *Kleivos

=σανσκρ. *krānah* (δόξα), παλ-ιρλ. *clī* (δόξα), *Zev's*

sravanah- (λόγος, δέσις), παλ-σλαβ. *slavo* (λόγος),

πρβλ. λατ. *cluo*r (δόξα).—πρβλ. τήν έκτατ. ρ. *Kleus-

έν τφ σανσκρ. *krō'sa* (άκούω), άρμ. *liur* (σιωπηλός)

((<ιαπ. *Kleus-ri-, πρβλ. κλέω), παλ-ιρλ. *clour* (κλυδ-ρ)

=άκούω, παλ-γερμ. *hlosen*, *hlīstirēn* (άκούω), παλ-

νορρ. *hlysta*, άγγλ.-αξ. *hlystan* (πρβλ. άγγλ. *listen*)

=άκούω, νεο-γερμ. *lauschen* (κατασκοπεύω) ίαπ.

*Kleuso-s.—Παράγωγα: *κλεινός*, άττ. *κλεινός* (*κλε-

φε-νο-ς. Βλ. και κλειτός, κλείω, κλέω, κληδών).

κλέπτω, θωρ. αντί κλέπτην, αίτ. του κλέπτης.

κλέπτεον, ρημ. επίθ. του κλέπτη· πρέπει να

κλέψη (κρύψη) τις.

κλέπτεσκον, ίων. πρτ. του κλέπτη.

κλεπτήρ, -ήρος, ό, και **κλέπτης**, -ου, ό (κλέπτω)

δ,τι και νυν, κλέπτης || γενικώς, άπαγεών, πανούρ-

γός, δόλιος.

κλεπτίστατος, ή, ον, άττ. όπερθ., άσχηματισμένον

εκ του κλέπτης· ό περισσότερο διαδόητος κλέ-

πτης || τολμηρότατος, επιτηδειότατος, κλέπτης.

κλέπτον· βλ. κλέπτην.

κλεπτοσύνη, ή· ή τέχνη του κλέπειν και άπα-

τάν, δόλος, πανουργία. Έκ του

ΚΛΕΠΤΩ, μέλ. -πω ή μέσ. κλέψομαι· άόρ. α' εκ-

κλεψα· πρκ. κέκλεψα.— Παθητ., άόρ. α' έκκλεψθη·

άόρ. β' έκκλεπτην, άπρφ. κλαπήναι· πρκ. κέκλεμαι·

κλέπτω, λαμβάνω τι κρυφίως, ύποκλέπτω τι, τό

«σοφρώνω», ύπεαίρω τί || επί γυναικών, άπάγω,

τήν «παίρω» δια τής βίας || μετ. κλέπτων, -ουσα,

-ον=ώσαν κλέπτης, κλ-πτικός: κλέπτων βλέπει =

έχει βλέμματα κλέπτου.— || έξεπατώ, δολιεύομαι,

άφαιρω τί κατά τρόπον πανούργου από τινα || όθεν,

άποπλανώ.— || άποούρω, άποκρύπτω, τηρώ τί μ-

στικόν, «καμουφλόρω».— **IV** γενικώς, πράττω τι

κρυφίως ή μετά δόλου || οστω κατά μετ. κλέπτων

ποιεί=πράττει τί κρυφά, οστω μετ.

**Ετυμ.*: κλέπτω· κλέπος, κλέμμα (=κλοπιματον)

κλέπτης· κλεψι- έν συνθέσει· κλοπή· κλοπός, κλο-

πεύς· κλώψ (βλ. λ. λ.): λατ. *clero*p = γοτθ. *hlifan*

(κλέπτω), *hlifus* (κλέπτης), παλ-πρωσ. *au-clipris* (κε-

κρυμμένος), παλ-σλαβ. *roklorij* (κάλυμμα), *zaklorij*

(κλειθρον)· εξ ίαπ. β. **qler*-· πιθ. συγγ. και τφ *κα-*

κλέπτω, *καλώδη*, λατ. *celō*.

κλεψίφρων, ον, γεν. -ονος (κλέπτω + φρήν)· ό

έχων άπατηλάς φρένας, άπατεών, ύποκριτής, προσ-

ποιούμενος.

κλεψίχολος, ον (κλέπτω + χολός)· ό προσπα-

δών να άποκρύψη (ό κρύπτων) τήν χωλότητά του.

κλεψύδρα, ή (κλέπτην + ύδωρ)· άγγειον μέ στε-

νόν τό στόμιον και πλατεϊαν τήν θάσιν, ήτις ήτο

πλήρης μικρών όπών, διά των όποιων έσταζε βρα-

δέως τό περιεχόμενον ύδωρ· ή κλεψύδρα έχρησιμο-

ποιετο ως φρολόγιον διά τον καθορισμόν του χρό-

νου των άγορευσεων έν τοις δικαστηριοις (πρβλ. τά

σημειρ. θάλινα φρολόγια μέ άμμον αντί βδατος). Κατ'

άλλους τό βδωρ έσταζεν εκ του στενωτάτου στόματος

πρβλ. *κλεψί-ρευτος*=ό ρέων κρυφά.

ΚΛΕΩ, έπ. κλείω (κλέος)=κλήζω· διηγούμαι περι-

τινος. τον έξεμυνώ, τον έγκωμιάζω, δοξάζω, φημί-

ζω, τινά.— Παθητ., εἶμαι περίφημος, φημιζομαι.—
|| = καλέω· καλῶ, ὀνομάζω.

**Ετυμ.*: κλέ[F]ω, παθητ. κλέ[F]ομαι, Προστ. ἄορ. κλύθι, ὄμηρ. κέλυθι (= ἄκουσον, ἐπάκουσον!)· κλυτός (=περὶ οὐ ἄκουσι τις νά γίνεται λόγος, περίφημος) = σανσκρ. *κρυιά-η*, Ζενδ. *κρυία-*, λατ. *incultus*, παλ-γερμ. *hiud-*, πρβλ. ἱρλ. *cloth* (δόξα), gall. *clod* (ἐπαυός), εἴτα παλ-γερμ. *hiūi*, ἀγγλ.-σαξ. *ūhid*, γερμ. *lauit* (ἡχηρός (γερμ. *hiūda-*). Πρβλ. ἑλλ. κλέφος (δόξα) καὶ σανσκρ. *κρυῶ'ti* (ἀκούω), *κρυθί* (ἀκούσον!), ἄρμ. *lu* (γυνωστός, κοινός) (< *sl-, λατ. *kluto = ἑλλ. κλυτός ἢ *kluti-), *lur* (ὄχλοβοή)· λατ. *klus- λατ. *clueō*, *cluo*, μετὰ μεταπτ. *δαθμ.* *klu- (καλοῦμαι, ὀνομάζομαι) (λατ. γλῶσσ. *cluvior* = *nobilior*) ἐν πᾶσιν ὑπόκειται λατ. *kleu- (= ἀκούω), συχν. ἐν τῇ ἐνν. ἐκείνου δι' ὄν ἀκούω νά λέγωνται ὕμνοι καὶ ἐγκώμια.

κλήδες, ἄττ. ἀντὶ κλειδες, ὄνομ. πληθ. τοῦ κλής.
κλήδην, ἐπὶρ. (καλέω) ὀνομαστικῶς.
κλήδονισμα, -ατος, τὸ (κλήδων)· σημεῖον ἢ ὀϊώνος.

κλήδ-ουχέω, **κλήδουχος**, ἄττ. ἀντὶ κλειδ—
κλήδων, -όνος, ἡ, ἐπ. **κλειδών**, καὶ **κλήδων** (κλέω)· οἰώνος, προμήνιμα.— **||** φήμη, εἰδοῖσι || καλή φήμη, ὑπόληψις, ἐκτιμῆσι, δόξα.— **|||** ἐπίκλησις || ὄνομα [ἐμ. κληδών (καὶ κληθών κατὰ μετρ. ἑκτασιν) *κλεφ-ἡδών· συχν. ἐν τούτοις ἐθεωρεῖτο ὡς προσερχόμενον ἐκ β. κλη- τοῦ κλέω].

κλήζω (Α), μέλ. κλήσω· ἄορ. α' ἐκλήσα· παθ. πρκ. κέκλημαι.— Ἰων. ἐν. **κλήτζω**, δωρ. **κλειτζω** (κλέος)· καθιστῶ τινα ἐνδοξον, ἐγκωμιάζω, ἐξυμνῶ, ἐπαίνω.— **||** καλῶ ὀνομαστικῶς, ὀνομάζω.— Παθητ. καλοῦμαι, ὀνομάζομαι.— [δι' ἐτυμ. βλ. κλειώ, κλέος].

κλήζω (Β), μέλ. -ω. μετρ. τύπος τοῦ κλήω, κλειώ (= κλείνω).

κλήδων, ἐπ. ἀντὶ κληδών.
κλήθηναί, ἀπφρ. παθ. ἄορ. α' τοῦ καλέω.
ΚΛΗΘΡΑ, ἰων. **κλήθηρ**, ἡ κλήθηρα, εἶδος δένδρου (κοιν. «σκληθρος» ἢ «κλέθρα»), λατ. *alpinus*.
κλήθρον, τό, ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἰων. κλήθηθρον = κλειθρον.

κλήθροισσι, ἐπ. ἀντὶ κληθροῖσι, δοτ. πληθ. τοῦ κληθρῖς.
κλήθρις, μέλ. -ῖσος, ἰων. ἀντὶ κλήζω.
κλήθηθρον, τό, ἰων. ἀντὶ κλήθηθρον, κλειθρον.
κλήθρις, ἴδος, ἡ· ἰων. ἀντὶ κλειθρῖς.
κλήθισα, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ κληθῖω, κλειθω.
κλήθιστός, ἡ, ὄν, ἀντὶ κληθιστός, κλειθιστός.
κλήθω, μέλ. -ῖσος, ἰων. ἀντὶ κλειθω.

κλήμα, -ατος, τὸ (κλέω)· κλάδος (ἀμπέλου κυρ.), ὡς καὶ νῦν, λατ. *palme* ἢ ἐμβολός («μπόλι»), παρφυάς, θλαστός. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

κλήματινος, ἡ, ον, (κλήμα)· ὁ ἐκ κλήματος.
κλήματις, -ἴδος, ἡ (κλήμα)· ὑποκορ. τοῦ κλήμα· συν. ἐν τῇ πληθ., χαμοκλάδα «γιά τῆ φωτιά», «δαδιά».
κλήριον, τό· ὑποκορ. τοῦ κλήρος· μικρὸς κλήρος, μικρὰ μερίς.

κλήρο-νομέω, μέλ. -ήσω (κληρονόμος)· λαμβάνω μερίδιον ἢ κλήρον, λαμβάνω μερίδιον κληρονομίας, εἶμαι κληρονόμος, κληρονομῶ. Ἔξ αὐτοῦ τὸ **κλήρο-νόμισμα**, -ατος, τὸ (κληρονομέω) ἢ κληρονομία.

κλήρο-νομία, ἡ (κληρονομέω)· ὡς καὶ νῦν, κληρονομία, πατριχὴ κληρονομία || γενικῶς, κτήσις, ἀπόκτησις, ἰδιοκτησία.

κλήρο-νόμος, ον (κλήρος+νέμομαι)· ὡς καὶ νῦν, ὁ λαμβάνων τὸ μερίδιόν του, ὁ κληρονομῶν || ὡς οὖο. ὁ κληρονόμος, ὡς καὶ νῦν, ὁ κληρονόμος.

κλήρο-πᾶλής, ἐς (κλήρος + πᾶλλω)· ὁ διανεμηθεὶς διὰ κλήρου (ἢ ἐξαγωγῆς κλήρου ἐκ τῶν ἀναπαλλομένων ἐντὸς περιεσφαλαίας).

κλήρος, δωρ. **κλᾶρος**, -ου, ὁ· ὡς καὶ νῦν, κλήρος, «λαχνός» || μικρὸν τεμάχιον ξύλου ἢ καὶ βῶλος γῆς (τεμάχιον κεράμου) χρησιμοποιοῦμενα ὡς κλήρου (λαχνολί). Κατὰ τὴν ἐμμηρικὴν ἐποχὴν ἑκαστος ἥρωε «ἐμαρκάριζεν» ἀναλόγως τὸν κλήρον του καὶ τὸν ἐρριπταν εἰς τὴν ὡς κάλπην χρησιμοποιοῦμένην περιεσφαλαίαν, ἐν τῇ ὅποια ἀνεπέλαλλοντο ὄλοι οἱ κλήροι,

ἐκείνος δὲ τοῦ ὀποιου ὁ κλήρος ἀνεπήδα πρῶτος, ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ὀρισθεὶς διὰ κλήρου, ὁ λαχνός. 2) τὸ ρίψιμον κλήρων, ἢ ἐξαγωγή κλήρων.— **||** τὸ διὰ κλήρου ἀπονερόμενον τεμάχιον γῆς, ἢ διὰ κλήρου κατανομή καὶ ἀπονομή τεμαχίου γῆς, ἰδίως ἐκ κατακτωμένης χώρας || κληρονομία, κτήμα, ὑποστατικόν, ἰδιοκτησία || γενικῶς, γαίαι, ἀγροκτησίαι.— **|||** ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. γλῶσσοι, οἱ κληρικοὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λαϊκοὺς.

**Ετυμ.*: κλήρος (λατ. **qlāro-s* (=παλ-ἱρλ. *clār*, γαλλ. *claur*) *clawr* (σανξί)· συγγ. τῷ κλάω, κλόος, κολοβός (βλ. λ. λ.). Οὐδέμιαν σχέσιν ἔχει τὸ ἰων.-αττ. ναύ-κλήρος (<*ναύ-κλᾶρος, ὅπερ ἐσχηματίσθη κατ' ἄνομ. <ναύ-κλᾶρος (δ βλ.).

κλήρ-ουχέω, μέλ. -ήσω (κληροῦχος)· λαμβάνω, καταλαμβάνω, τι διὰ κλήρου, εἶμαι κληροῦχος, ἔχω κλήρον || νέμομαι ἑκτασιν γῆς (κλήρον) δοδεῖσάν μου διὰ κλήρου. 2) διανεμῶ διὰ κλήρου. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

κλήρ-ουχία, ἡ (κληροουχέω)· ἡ διὰ κλήρου διανομή (κατανομή) γαιῶν κατακτηθείσης χώρας μεταξὺ τῶν κατακτητῶν τῆς. 2) περιληπτικῶς = οἱ κληροῦχοι, μεταξὺ τῶν ὀποίων κατενέμοντο διὰ κλήρου αἱ τοιαῦται ἐκτάσεις.— Ἐν Ἀθήναις ἡ κληροουχία διέφερε τῆς ἀποικίας κατὰ τὸ διτὸ οἱ κληροῦχοι ἐξηκολούθουν νά εἶναι πολλοὶ τῆς μητροπόλεως μετὰ πλῆρη πολιτικὰ δικαιώματα, ἐν ᾧ ἡ ἀποικία ἀπέτελλε ἀνεξάρτητον πολιτείαν καὶ οἱ ἀποικιοὶ δὲν ἦσαν πλέον ἀνεργοὶ πολλοὶ τῆς μητροπόλεως.

κλήρ-ουχικός, ἡ, ὄν (κληροουχία)· ὁ ἀνήκων εἰς κληροουχίαν ἢ κατάλληλος διὰ κληροουχίαν (κατανομήν γαιῶν).

κλήρ-οῦχος, ον (κλήρος+ἔχω)· ὁ ἔχων κλήρον, ὁ κατέχων γῆν (ἴδια ἐν ξένη χώρα) ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ διὰ κλήρου || ὡς οὖο. ὁ κληροῦχος, ὡς καὶ νῦν. 2) μετρ. πολλῶν ἐτῶν κληροῦχος=ὁ κάτοχος πολλῶν ἐτῶν, τ. ἔ. ὁ προσεθηκῶς τὴν ἡλικίαν, ὁ γέρων.

κλήρω, μέλ. -ώσω (κλήρος)· ἐκλέγω διὰ κλήρου, προτιμῶ || ἐπὶ τοῦ κλήρου, πίπτω εἰς τινα («τοῦ πέφτω»), ὀρίζω (λατ. *designare*).— Παθητ., ἐκλέγομαι διὰ κλήρου.— Μέσον, ρίπτω κλήρον διὰ τί, λαμβάνω τι διὰ κλήρου || κατέχω τι δοθέν μοι διὰ κλήρου.— **||** ἀπενέμω, δίδω, διὰ κλήρου, κατανέμω, ἐκχωρῶ, διανεμῶ κατ' ἀναλογίαν.— Παθητ., κληροῦμαι δούλη = διὰ κλήρου ὀρίζομαι ὡς δούλη, ἢ δουλεῖα «μοῦ πέφτει» ὡς κλήρος. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

κλήρωσις, -εως, ἡ (κλήρω)· ἡ διὰ κλήρου ἐκλογή.
κλήρωτός, ἡ, ὄν (κλήρω)· ὁ ὀριζόμενος ἢ ὀρισθεὶς διὰ κλήρου.

κλής, **κλήδος**, παλ. ἄττ. ἀντὶ κλειθρῖς, κλειθρός (δ βλ.).
κλήσις, -εως, ἡ (καλέω)· τὸ καλεῖν, ἢ πρόσκλησις || ὡς καὶ νῦν, πρόσκλησις εἰς τὸ δικαστήριον, καταγγελία, κατηγορία. 2) πρόσκλησις εἰς συμπόσιον. 3) ὄνομα, ὀνομασία, ἐπωνυμία.— [κλήσις, κλητός, κλητήρ, κλητῶρ (βλ. λ. λ.)· κλητεύω· ἐκ-κλησία· πρβλ. πρκ. κέ-κλη-κα τοῦ καλέω].

κλήσις, -εως, ἡ (κλήω=κλειώ)· τὸ κλείσιμον, ὁ ἀποκλεισμός.

κλήσω, μέλ. τοῦ κλήω=κλειώ (κλείνω).— ὡς καὶ τοῦ κλήζω.

κλήτεω, μέλ. -σω (καλέω, κλητός)· καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον.— **||** εἶμαι μάρτυς, δίδω μαρτυρίαν.

κλήτηρ, -ῆρος, ὁ (καλέω)· ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ὁ δικαστικὸς κλητήρ.— **||** μάρτυς, καλούμενος νά θεβαιώσῃ, ἂν ἡ δικαστικὴ κλήσις εἴη δοθῇ.

κλήτός, ἡ, ὄν (καλέω)· ὁ κεκλημένος, προσκεκλημένος || εὐπρόσοδετος || ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός.

κλήω, παλ. ἄττ. ἀντὶ κλειθρῖς κλείνω.

κλιβάνιτης, **κλιβάνος**, βλ. κριβαν—.

κλιθῆναι, ἀπφρ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κλίνω.

κλίμα, τό, καὶ **κλίμα** (κλίνω)· κλίσις, καταπείρεσις.— **||** περιοχὴ ἢ ζώνη γῆς (ὡς καὶ νῦν: βόρειον, μεσημβρινόν κλπ. κλίμα) || κλίμα (ὑγρὸν, ξηρὸν κλπ.).

κλιμάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλίμαξ· μικρὰ κλίμαξ, «σκαλίτσα».

κλιμακτήρη, -ῆρος, ὁ (κλιμαξ)· θαμνικὸς κλίμακος,

«σκαλοπάτι» || μτφρ. κρίσιμος περίοδος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου (καθ' ἃ ἐπίστευον οἱ Ἀρχαῖοι, τὰ ἐτη 7, 14, 21, 28 κ.ο.κ.).

κλίμαξ, -ἄκος, ἡ (κλίνω) ὡς καὶ νῦν, «σκάλα», ὄνομασθεῖσα ὡς πλαγίως (λοξῶς) κεκλιμένη || κλίμαξ πλοίου.— || ὄργανον δι' οὗ ἐβάσανιζοντο οἱ καταδικαζόμενοι εἰς τοιαύτην θάσανον, ὀνομασθέν ὡτω ἐκ τῆς ὁμοιότητός του πρὸς κλίμακα.— || τὸ παρὰ Σοφοκλ. (Τραχ. 521) κλίμακες ἀμφίπλευροι φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται εἰς παλαιστικά τεχνάσματα.

— IV ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κλίμαξ ἐκαλεῖτο ἡ βαθμιαία ἀνάβασις ἀπὸ ἀσθενεστέρων ἐκφράσεων εἰς ἰσχυροτέρας (λατ. gradatio), ὡς παρὰ Κικέρ, abili, evasii, erupit.

κλίναν, ἐπ. ἀντὶ ἐκκλιναν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ κλίνω.

κλίνη, ἡ (κλίνω) τὸ ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται, ἀνάκλιτρον, κλίνη (ὡς καὶ νῦν) || ὡς. νεκρικὸν φέρετρον.

κλίνῃναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ κλίνω.

κλίν-ήρης, ἐς (κλίνη + ἄραρειν) ὁ ἐπὶ κλίνης κατακειμένος, κατάκοιτος, «κλινήρης» (ὡς καὶ νῦν ἐπι λέγεται).

κλίνδην, ἐπ. παθ. ἀορ. α' τοῦ κλίνω.

κλινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλίνη «κρεββάτι».

κλινίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κλίνη «κρεββάτι».

κλίνο-πετής, ἐς (κλίνη + πεσεῖν) κατάκοιτος, κλινήρης (ὁ βλ.).

κλίνο-χάρ'ς, ἐς (κλίνη + χαρῆσαι τοῦ χαίρω) ὁ χαίρων τῇ κλίνῃ, ὁ ἀγαπῶν τὸ «κρεββάτι».

κλιντήρ, -ῆρος, ὁ (κλίνω) ἀνάκλιτρον, καναπές.

Κλί'νω, μελ. κλίνω' ἀορ. α' ἐκκλίνα' πρκ. κέκλινα.— μέσον, ἀορ. α' ἐκκλινάμην.— Παθητ., ἀορ. α' ἐκκλίνθη καὶ ἐκκλίθη, ἀορ. β' ἐκκλίθη πρκ. κέκλιμαι.— κάμνω τι νά κλινῆ (νά πόρῃ κλίσει) πρὸς τι, κάμπω. 2) κάμνω νά πλαγιάσῃ (νά στηριχθῇ) ἐπὶ τινος ἄλλου, ἀκούμβω τι ἐπὶ τινος. 3) στρέφω τι πρὸς τι (πρὸς ἄλλον κατεύθυναι): ὅσση πάλιν κλίσειν=στρέφειν ὀπίσω τοὺς ὀφθαλμούς. 4) κάμνω (βάλλω) τινά νά ἀνακλιθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον (κατὰ τὸ δεῖπνον) ἢ νά κατακλιθῇ.— || Παθητ., κάμπτομαι, εἶμαι κεκαμμένος || στρέφω (κύπτω) πρὸς τὰ πλάγια, παρεκκλίνω. 2) μέσον, στηρίζω, ἐρείδω, ἀκούμβω ἐμαυτὸν ἐπάνω εἰς τι, στηρίζομαι εἰς τι. 3) κατακλινόμαι, κατάκειμαι, κοίτομαι || ὡς. ἀνάκειμαι ἐπὶ κλίνης διὰ δεῖπνον (λατ. discumbere). 4) ἐπὶ τόπων, εἶμαι καταφερής, κλίνω πρὸς...: λίμνη κεκλιμένη = κλίνουσα (κατεχομένη) πρὸς τὴν λίμνην. 5) ἀποκλίνω ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραπλανάμαι.— || μέσον (βλ. καὶ παθ.), ἀποκλίνω, προσεγγίζω || ὡτω μετν. καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ὁ ἥλιος κλίσει = ὁ ἥλιος ἀποκλίνει (προσεγγίζει) πρὸς τὴν δῦσιν του || κλίνω ἐπὶ τὸ χεῖρον=φθείρομαι, χειροτερεύω.

Ἔτυμ.: ἐκ. β. κλι- κλιν-, ἐξ ἧς καὶ τὰ: κλί-νη, κλίμα, κλί-μαξ, κλι-σία, κλι-τύς' πρβλ. καὶ λατ. clin-o, cli-vus, cliffellae γοιθ. hlain-s (δουρός), hlaiv (μνημετον, τίφος), σωτ. law (λόφος), ἀγγλ.-σαξ. hlin-iam, παλ.-γερμ. hlin-em, ἀγγλ. lean.

κλίσις, ἰων. -ίη, ἡ (κλίνω) τὸπος πρὸς κατάκλιον || καλύθη, παρὰπνη, «σταρδί», χρησιμοποιοῦμενα ὑπὸ τῶν σοακῶν ἐν καιρῷ ἐρῆνης καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν καιρῷ πολέμου || ἀπειθὴ δὲ ἦσαν ἐξίλινα κατασκευάσματα, μόνια (καὶ ὄχι ἀτομικαὶ σκηναὶ κατὰ τὴν σημερινὴν ἔννοιαν), τὰ μετακινούμενα στρατεύματα δὲν τὰ παραλάμβανον μαζὶ των, ἀλλὰ τὰ κατέκαιον ἐπὶ τόπου. Τὸ σύνολον τοιούτων κλισιῶν ἀπετέλει τὸ στρατόπεδον.— || πᾶν πρᾶγμα ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται ἢ ἀνακάθηται, κλίνη, ἀνάκλιτρον.— || ὄμιλος ἀνδρῶν παρακαθημένων εἰς δεῖπνον.

κλισιάδες, -ων, αι (κλίνω) δικλίδες, ἡ συμπυκνῶμεναι θύραι ἢ πύλαι || μτφρ. εἴσοδος. Πιθαν. ὀρθότερον κλεισιάδες ἐκ τοῦ κλείω (κλείνω).

κλίσιθην, ἐπίρ. (κλισία) ἐκ τῆς καλύθης.

κλίσιν-δε, ἐπίρ. εἰς (πρὸς) τὴν καλύθην.

κλίσιον, τό (κλίσία) περιπτερον γύρω ἀπὸ τὴν κλισίαν (τὴν καλύθην).

κλισιον, τό (κλισία) ἐξυπερ. ὄγκος, ἀσλή ὑπό-

στεγος χρησιμοποιοῦμενη ὡς σταθμὸς ὑποζυγίων καὶ ὡς ἐργαστήριον.

κλίσις, -εως, ἡ (κλίνω) κάμψις, καμπή, κλίσις, ῥοπή.— || κατάκλισις, πλάγισμα, ἀκούμβημα.

κλισμός, ὁ (κλίνω) ἀνάκλιτρον.

κλίτος, τό=κλίμα II (β βλ.).

κλιτύς, -ύος, ἡ, αἰτ. πληθ. κλιτύς (κλίνω) πλευρὰ βουτοῦ, κατωφρεία, λατ. clivus.

κλοιός, ὁ, μετὰ ἀνωμ. πληθ. κλοιὰ παρὰ τῆ κλοι-οί' ἀττ. κλωός (κλείω) «λαιμαρία» κυνός, ἰδίως πλατὺ ξύλινον περιτραχήλιον τιθέμενον εἰς τὸν αὐχένα ἀγρίου κυνός || ἀντεῦθεν ὡς. ὄργανον πρὸς θάσανισμόν, κληθὲν ὡτω διότι ἐν αὐτῷ περιεκλείοντο τὰ πρὸς βρασανισμόν μέλη του σώματος. [κλοιός, κλωός <*κλωFjos, πρβλ. *qila- ἐν λατ. clavis, ἑλλ. κλη[F]ίς.

κλονέω, μελ. -ήσω (κλόνω) ἐμβάλλω εἰς ταραχήν καὶ σύγχυσιν, διαταράσσω, συνταράσσω, κλονίζω.— Παθητ. διώκομαι, τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω ἐν συγχύσει, περιέρχομαι εἰς σύγχυσιν || ὀρμῶ ἀγρίως, φέρομαι ὀρμητικῶς || ἀπολ. πλήττομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων.

ΚΛΟ'ΝΟΣ, ὁ πᾶσα διαία κινήσις, κυρ. ἡ ταραχὴ (ὁ ὀρμαγδός) τῆς μάχης || γενικῶς, δόρυβος, ὀχλαγωγία, συνωτισμός.

κλοπαίος, α, ον (κλώω) κλοπιμαίος, «κεκλεμένος», ἐκ κλοπῆς προερχόμενος || λαθραῖος, κρύφιος.

κλοπεύς, -εως, ὁ (κλέπτω) κλέπτης || ὁ πρᾶτων κρυφίως.

κλοπή, ἡ (κλέπτω) ὅ,τι καὶ νῦν «κλεψιά».— || μυστικὴ πράξις, ἀπάτη || ποδοῖν κλοπᾶν ἀρέσθαι = φυγῆν ἀρέσθαι=νά φυγῆν λάθρα διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν.— [δτ' ἐτυμολ. βλ. κλέπτω].

κλόπιος, α, ον (κλόπη) ρέπων πρὸς τὴν κλοπήν, δόλιος.

κλοπός, ὁ (κλέπτω) ὁ κλέπτης.

κλοποεύω διαπραγματεύομαι κατὰ τρόπον πονηρὸν, χάνω τὸν καιρὸν μου εἰς μάταις διαπραγματεύσεις, χρονοτριβῶ ἔπεκτ. τύπος τοῦ κλέπτω, κλοπεύω. [θεωρεῖται σκετ. ἐτυμολ. πρβλ. Ἑσυχ. «κλοποευτής» ἐξαλλακτής, ἀλαζών].

κλύδων, -ωνος, ὁ (κλύζω) κύμα, τρικυμία, θαλασσοταραχὴ.— || μτφρ. κλύδων κακῶν=χείμαρρος (πέλαγος) συμφορῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κλύδωνίζομαι (κλύδων) παθητ. φέρομαι τῆδε κάκεισε ὑπὸ τῶν κυμάτων, κυμαίνομαι, ταράσσομαι.

κλύδώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλύδων' μικρὸν κύμα, κυμάτιον, ῥυτίς || ἀλλὰ συχ., ὡς τὸ κλύδων, = κύμα || θαλασσοταραχὴ, φοουκοθαλασσιά.

ΚΛΥ'ΖΩ, ἰων. πρτ. κλύζεσκον' μέλ. κλύσω, ἐπ. κλύσσα' παθ. ἀορ. α' ἐκκλύσθη' πρκ. κέκλυσαι' κατακλύζω, καλύτω, περιβρέχω || ὀρμῶ διὰ τῶν κυμάτων καὶ κατακλύζω.— Παθητ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἶμαι τρικυμιώδης, ἀνασηδῶ, ὑψοῦμαι || ὡτω καὶ ἄμτθ. κύματα κλύζεσκον' ἐπ' ἡΐονος = τὰ κύματα ἐβραύοντο (ἐξέσπων) ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.— || ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, «ξεπλένω» || καθαρίζω. 2) κισσύβιον κεκλυσμένον καρῶ = ξύλινον ἀγγεῖον ἐπικεκαλυμμένον μὲ στρώμα κηρού.

Ἔτυμ.: κλύζω (*κλυθ-ιω' κλύδων' κλύσμα' κλυσμός' κλυστήρ (βλ. λ. λ.)' ἐξ ἰαπ. β. *Kleud- ἐν τῷ γοθ. hlifrs (ἀγνός, καθαρός), ἀγγλ.-σαξ. hlūt(l)or, παλ.-γερμ. hlif(h)ar (ἀγνός) μὴ ἔκτετ. ἡ β. εἶναι klēu (ὀρδεύω, καθαρίζω) ἐν τῷ παλ.-λατ. cluo, cluāca, cluāca.

κλύθι, Πρσοτ. ἀορ. β' τοῦ κλύω.

κλύμενος, η, ον (κλύω) = κλυτός' περιφημος, ἐνδοξος.

κλύσμα, τό (κλύζω) ὑγρὸν χρησιμοποιοῦμενον πρὸς πλύσιν || κλυστήριον, τό διὰ κλυστήριου ἐμβαλλόμενον καθαρτήριο ὑγρὸν.— || τόπος κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτὴ.

κλυστήρ, -ῆρος, ὁ (κλύζω) τὸ κλυστήριον τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐμβάλλεται τὸ κλύσμα (βλ. λ.).

κλύτε, β' πληθ. Πρσοτ. ἀορ. β' τοῦ κλύω.

κλυτό-δενδρος, ον (κλυτός + δένδρον) περιφημὸς διὰ τὰ δένδρα τῆς.

κλυτο-εργός, ὄν (κλυτός+εργον)· περίφημος διὰ τὴν ἐργασίαν του, διὰ τὴν τέχνην του.

κλυτό-κασιός, ὄν (κλυτός+κασιός)· περίφημος διὰ τὸν καρπὸν του.

κλυτό-μητις, -ις (κλυτός+μητις)· περίφημος διὰ τὴν εὐφυΐαν του.

κλυτό-μόχθος, ὄν (κλυτός+μόχθος)· περίφημος διὰ τοὺς μόχθους του.

κλυτό-νόος, ὄν, καὶ κατὰ συναίρ. -νοῦς, -νοῦν (κλυτός+νόος)· περίφημος διὰ τὴν σοφίαν του.

κλυτό-παῖς, -παιδός, δ, ἡ (κλυτός+παῖς)· ὁ ἔχων περίφημα τέκνα, περίφημος διὰ τὰ τέκνα του.

κλυτό-πῦλος, ὄν (κλυτός+πῦλος)· ὁ ἔχων περίφημους πῦλους (ἵππους).

κλυτός, ἡ, ὄν καὶ -ός, -όν (κλύω)· περὶ τοῦ ὁποίου ἀκούει τις ἄν γίνεται λόγος, ὁ ἀκουστός γινόμενος (μεγαλόφωνος), ἐξέδικουστός, περίφημος, ἔνδοξος, διάσημος. 2) ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ἔνδοξος, ὠραῖος.

κλυτό-τέχνης, -ου, δ (κλυτός+τέχνη)· ὁ περίφημος διὰ τὴν τέχνην του, διάσημος καλλιτέχνης.

κλυτό-τόξος, ὄν (κλυτός+τόξον)· ὁ περίφημος διὰ τὰ τόξα του, διάσημος τοξότης.

ΚΛΥΨ, πρτ. καὶ ἀδρ. ὁ ἔκλυον, Προστ. ἐν. καὶ πληθ. (ὡσεὶ ἐξ ἐν. κλύω) κλύθε, κλύθε, ἐπ. ἀναζητῶ. κέκλυθε, κέκλυθε· ἀκούω, παρέχω οὗς πρὸς τι(να), δίδω ἀκρόασην, ἀκροῦμαι, ἐφουγκράζομαι || ἀλλὰ καὶ ὑπακούω εἰς τινα (μετὰ γεν.). δίδω προσοχήν εἰς τινα, συναινῶ, ὑπακούω. 2) γενικῶς, ἀκούω, μανθάνω ἀκούων, ἐξέκριμιθύνω, βεβαιώνω. 3) γενικῶς, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ. — || γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ, φημιζομαι ὡς τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ὡς καὶ τὰ ἀκούω καὶ λατ. audio || κακῶς κλύω = κακολογεῖμαι, κατηγοροῦμαι || εὖ κλύω = ἐπαίνουμαι, ἐγκωμιάζομαι. — [δτ' ἐτυμολ. βλ. κλείω, κλέος].

ΚΛΩΒΨ, δ' κλωβον, κυρ. πτηνῶν. [μτγν. λ., δάνειον σήμει. προελεύσεως, πρβλ. ἐβρ. κέβον, κέβον κατὰ τινας ἐξ ἱαπ. β. *qāw-, συγγ. τῆ κληῖς, κλωῖς, κλωῖς. Μετὰ τοῦ λατ. cavae ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. ἀλλ' οὐδέποτε φωνητικὴν συγγένειαν.].

κλωγμός (καὶ κλωσμός), δ (κλώζω)· ἡ φωνὴ τῶν ὀρνίθων. — || τὸ διὰ τῆς γλώσσης κροτάλιασμα, δι' οὗ ὁ ἵππος παρακινεῖ τὸν ἵππον πρὸς ταχύτερον ὄρμον.

ΚΛΩΨ, μέλ. κλώψω· κρώζω (ἐπὶ κοράκων), ἐκβάλλω τροχὸν ἤχρον, κυρ. ἐπὶ τῶν κολοιῶν [δτ' ἐτυμολ. βλ. *κλάγξ].

ΚΛΩΨ, μέλ. κλώσω· νήδω, ἐγνέδω, κλώδω, «στρίβω», κυρ. ἐπὶ τῶν θεινῶν τοῦ πεπρωμένου, τῶν Μοιρῶν.

Ἔτυμ.: κλώθω· Κλωθώ· κλώσμαι· κλωστήρ· λατ. colus (ρόκα), ἐξ ἱαπ. β. qel- συγγ. τῆ σανσκρ. kṛñāti (νήδω) (βλ. κάρταλος) ὡς. κάλως, κάλαθος). — Τὸ λατ. colus (<*qvolos=ἕλλ. πάλος (ἄξων τροχοῦ) ἢ (*qvelos = παλ.-norr. hvel (τροχός) δι' καὶ συνασθέντη πρὸς τὸ λατ. colo <ἱαπ. *qvelo ἔκ β. qvel (βλ. ἐν λ. πέλομαι). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κλωθῶ, -οῦς, ἡ, λατ. clotho· ἡ κλώθουσα, μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἣτις ἐκλωθε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς.

κλωμάκεις, εσσα, εν' ὀρεινή, βραχώδης, πετρώδης. Ἐκ τοῦ

ΚΛΩΜΑΞ ἢ κρώμαξ, -ἄκος, δ' σωρός λίθων, πετρώδης τόπος.

Ἔτυμ.: πρβλ. Ἰλ. Β 729 «Ἰθάμη κλωμακέσσα» = ἴθ. βραχώδης, πετρώδης, πρβλ. καὶ Ἠοιλυθ. ἀπόλεις περικλωμασμέναις = πόλις ἐκτισμένη ἐπὶ ἐδάφους ἀνωμάλου, διακεκομμένου· συγγ. ἄρα τῆ κλάω (βλ. ὡς καὶ κλών).

κλών, γεν. κλωνός, δ (κλάω) = κλάδος· ἐκλώνος, ἐκλωνάρι, λατ. surculus.

Ἔτυμ.: κλών· ἴον, -ἄριον· αἰτ. «κλώνακα· γάβδον» (Ἡσυχ.), καὶ «κλώναξ· κλάδος» (Ἡσυχ.)· κλωνίζω (=κλαδεύω)· κλωνίτης (πολύκλαδος)· συγγ. τῆ κλάδος· πρβλ. παλ.-norr. hlunnr (<κοιν. γεμ. *hlunna-), hlunr (κύλινδρος).

κλωνίον, ὄνομα. τοῦ κλών.

κλωός, ἀττ. ἀντὶ κλωῖς.

κλωπεύω, μέλ. -σο = κλοπεύω· κλέπτω.

κλωπικός, ἡ, ὄν (κλώψ)· κλεπτικός, κρύφιος, λαθραῖος.

κλωπο-πῆτωρ, -ορος, δ, ἡ (κλώψ+πατήρ)· ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρός καταγόμενος, τέκνον ἐκ κλεψιγαμίας, νόδος.

κλωστήρ, -ήρος, δ (κλώθω)· ὄτρακτος. — || ὡς τὸ κλώσμαι = κλωστή, νῆμα.

κλωστός, ἡ, ὄν (κλώθω)· κεκλωσμένος, «στριμμένος».

κλώψ, κλωπός, δ (κλέπτω)· κλέπτης, λατ. fur. [δτ' ἐτυμολ. βλ. κλέπτω].

κλώω, ἀττ. κνώω (βλ.), ὡς τὸ κλώω ἀντὶ τοῦ ἀττ. κῶω κ. ἄ.

κνώκων, -ωνος, δ, δωρ. ἀντὶ κνήκων· αἴξ, ἐγίδα.

κνώμα, δωρ. ἀντὶ κνήμη.

κνώμος, δωρ. ἀντὶ κνήμη.

κνώμπω, παλ.-αττ. ἀντὶ γνάμπω (βλ. βλ.).

κνώπτω ἢ γνάπτω, μέλ. -ψω (κνώω)· ξέω, ἐξαίνω· ἔρια, «λαναρίζω», «γκρατσουρίζω», κναφεύω, λευκαίνω ὄφρασμα (δπαρ ἐγένετο δι' ἀκανθώδους τινός φυτοῦ, ὃ κνώφος ἔκαλετο, ἡ διὰ κτενός). — || μτφρ. καταξασχίζω, κατασπαράσσω.

κνώσαιο, ὁ ἐν. ἔδκτ. μέσ. ἀορ. α' του κνώω.

κνώσω, κνώσαι, δωρ. ἀντὶ κνήσω, κνήσαι, μέλ. καὶ ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ κνώω.

κνώσειον, ἴων. -ήτιον, τὸ (κνώπτω)· τὸ ἐργαστήριον τοῦ γναφέως.

κνώφεύς ἢ γναφεύς, -έως, δ, λατ. fullo γναφεύς, δηλ. κατεγοαζόμενος ὑφάσματα ἐξ ἐρίου, ἢ ὁ λευκαίνων αὐτά.

κνώφεύω, μέλ. -σο (κναφεύς)· ξαίνω ἢ καθαρίζω ὑφάσματα.

κνώφῆτιον, ἴων. ἀντὶ κναφείων.

κνώφος, δ (κνώω)· ὀκανθῶδες φυτὸν, δι' οὗ ξυνοῦσι τὰ ἱμάτια πρὸς καθαρισμόν, λατ. spina fulionica || ἐντεθθεν, κτένιον λαναρίσματος || ὄργανον θασανισμού.

Ἔτυμ.: κνώφος· κνώπτω (<*κναφ-|ω)· κναφεύς· κναφείων· κνώφαλον (κνώφαλλον, αἰώλ. γνώφαλλον)· ἐξ ἱαπ. β. *qneb- καὶ *qner-, ἔκτατ. ἔκ β. *qne (βλ. κνώω)· πρβλ. παλ.-ιρλ. cnae, gall. cnaif, ἀγγλ. nap (κνώφαλον).

ΚΝΑΨ, ἀττ. β' καὶ γ' ἐν. κνήξ, κνή, ἀπρφ. κνήν· πρτ. γ' ἐν. ἐκνη, ἐπ. κνή (ἔχων τὴν μορφήν ἀορ. β') μέλ. κνήσω· ἀδρ. α' ἐκνησα· ξύω, ξύνω, ἀποξέω, λατ. cadere || ἀφαιρῶ ξέων || μτφρ. ἀποτριβῶ, ἀποτριβῶν φθεῖρω τι. — μῦθον, κνώμαι τὰ ὄντα πτεροῦ = γαργαλίζω τὰ ὄντα μὲ πτερόν.

Ἔτυμ.: ἐξ ἱαπ. β. *qna-, *qne-, ἐξ ὧν καὶ τὰ: κναῖω, κνήθω· κνήθμος, κνήσμος, κνήσμοσύνη· κνησιόω, κνησιώω· κνήσις· κνήσιμα· κνηστήρ· κνήστρον· κνήρη· κνώσος (βλ. λ. λ.)· πρβλ. knosif (ἀνασκόπτω μὲ τὸ ράμφος τὰ πούπουλα, φειρίζω), knist, knitit (προξενῶ κνησμόν, γαργαλίζω)· βλ. κνήξ, παλ.-γεμ. hnuo, nuoa, λατ. knidit (ἐμπήγω καρφίον)· βλ. καὶ κνήξω, κνώφος, κνήση, κνήψ, κνώος, κνώξω, κνώδων, κνώδος, κνώαιδος, κνώπιον κλπ.

κνεφάζω, μέλ. -άσω (κνεφας)· καλύπτω διὰ νεφῶν, ἀμυρῶν, σκοτιζῶ.

κνεφαῖος, α, ὄν, καὶ -ος, -ον (κνεφας)· σκοτεινός, ἀμυρῶς, ζοφερός. 2) ὁ ἐν τῷ σκότει, εἶτε κατὰ τὴν νύκτα εἶτε κατὰ τὸ λυκαυγές, προτοῦ ἐξημερώση.

κνεφας, τό, ἀττ. γεν. κνεφους· δοτ. κνεφας, ποιητ. κνεφους (κνερος)· σκότος, «σκοτάδι», εἶτε ὡς ἐσπεριῶν λευκόφως, εἶτε ὡς πρωῶν λυκαυγές, λατ. diluculum.

Ἔτυμ.: κνεφας (καὶ κνεφους παρ' Ἡσυχ.), γεν. ἀττ. κνεφους, μτγν. κνεφατος, δοτ. κνεφαί, κνεφας, κνεφεί· κνεφαῖος· κνεφαζῶ· συγγ. τῆ λατ. cespere, crespusculum (*cr- <*cp-), ἐξ ἱαπ. *crespos· κατὰ τινας συγγ. καὶ τῆ κνεφας, κνεφας καὶ κνεφους· γνῶφος καὶ τῆ σανσκρ. knāp, Zevd. kšap- (νύξ) (ἱαπ. *sqnper(h)-, *qnsper(h)-· ὅτ' ἄλλων ἀμφισβητεῖται ἢ πρὸς τὰ τε-

λασταία ταβθα συγγένεια, γίνεται θμωσ δεκτόν ότι είναι δυνατή άμοιβαία άλληλεπίδρασις μεταξδ τδν άρχικδσ διαφόρων αυτών λέξεων. "Άλλοι προπιποθέτουσ ιαπ. *gñerphas, έξ οδ και τδ παλ-ιρλ. gñē (έμφάνισκ), gall. gñe (χρώμα, βαφή).

κνή, έπ. άντι *έκνη*, γ' έν. πρτ. τοδ κνώσ.
κνήθω, μέλ. *κνήσω* (κνώσ)· ζύω, ζύνω.— **■** γαργαλίω.— Παθητ., γαργαλίσομαι, αισδάνομαι κνημόν. [δι' έτυμολ. βλ. κνώσ].

κνηκίος, -ου, δ' βλ. *κνηκός* (δ βλ.).
ΚΝΗ'ΚΟΣ, ή, λατ. cñecus ή cñicus· φυτόν τοδ είδους τοδ σκολόμου ή άκάνθου, carthamus tinctorius οδ τά φύλλα έχρησίμευον ώς πυτία πρδσ πηξίν γάλακτος διά τήν κατασκευήν τυροδ.

'Ετυμ.: *κνήκος*· έπιθ. *κνηκός*, δωρ. κνῆκός (βλ. λ.), δωρ. *κνῆκων*, -ωνος (τράγος): σανοκρ. kñnakam, kñncanam (χρυσός), παλ-νοργ. hunang, άγγλ. -σαξ. hūnig, παλ-γερμ. honag (μέλι, έκ τοδ χρώματος κληθέν ούτω, πρβλ. γερμ. honig).

κνηκός, ή, όν, δωρ. κνῆκός, ά, όν (κνήκος)· ό έχων τδ χρώμα τής κνήκου, κροκίζων δηλ., άνοικτόν κιτρινωπόν, ώς ό σπόδος ή τδ χνουδί τής κνήκου || έντεθθεν ό τράγος έκαλείτο και **κνῆκων** και ό λύκος **κνηκίος**.

ΚΝΗ'ΜΗ, ή· τδ μεταξδ τοδ γόνατος και τών σφυρών μέρος τοδ ποδός, και σήμερον ούτω (*κνήμη*) καλούμενον, έν άντιθέσει πρδσ τόν μηρόν, λατ. fibula, crus.

'Ετυμ.: *κνήμη*· *κνημίς*, δωρ. κνῆμίς· *κνῆμῆ < ιαπ. *kñ-mā· παλ-ιρλ. cñaim (<ιαπ. *kñ-mi (όστούν), παλ-γερμ. hamma (μηρός) (-mm-(<-nm-), άγγλ. -σαξ. hamm (ίγνυα, τδ ύποκάτω τοδ γόνατος).— συγγ. τφ λατ. crus (cr- (<*cn-), πρβλ. άρμ. srunkh (<*krñsnl-).

κνημίδο-φόρος, ον (*κνημής* + *φέρω*)· ό φέρων (φορών) κνημίδας πρδσ προστασίαν τής κνήμης.

κνημής, -ίδος, ή (*κνήμη*)· περικνηστή, ίδίως κατά π.γ.ζ. ώς δύο, άμυνκτόν όπλον προστατεύον τήν κνήμην άπό τοδ γόνατος μέριον τών σφυρών· αί *κνημίδες* ήσαν δύο, έκάστη δ' έξ αυτών συνίστατο έκ δύο ταμαχίων συναρμοζομένων διά άργυρόν πορπάν (τδν *έπισφυρίων*)· ήσαν ή έκ κασιτέρου ή έξ δρειχάλκου || έν φ βότεια *κνημίδες* ήσαν όποδύματα ή γκέταες έκ βοσίου θέρματος, φορούμεναι όπό τοδ Αιάρτου π. χ. και κατά τάς γσωργικάς έργασίας πρδσ προστασίαν τών κνήμων (πρβλ. σημερ. μπότες όπως φοροϋνται έν Κρήτη π. χ.).

κνημός, δ (*κνήμη*)· ή πλαιιά τοδ θουνοδ άπό τών ύπρειών μέχρι κάτω τής κορυφής || ή περιοχή αυτη έκαλείτο τρέπον τινά κνήμη, έν άντιθέσει πρδσ τήν βάλιν. τόν *πόδα*, και τούδ *προπόδα* τοδ όρου.

κνησιάω, μέλ. -άσω, έφετικόν τφ κνώσ· έπίδουμδ νά ζύω, αισδάνομαι κνησιμόν «φαγούρα», γαργαλίσομαι.

κνήσω, τδ (κνώσ)· ό κνησιμός «φαγούρα».

κνησιμονή, ή=κνήσιμα (δ βλ.).

κνησιτις, -εως, και -εος, ή· συντετμ. δοτ. *κνήσιτι* (κνώσ)· μαχαίριον πρδσ ζέσιον, λίμα, ζύστρα.

κνίδη, ή (*κνίζω*)· «τσουκνίδα», λατ. urtica.

Κνίδιος, α, ον· ό έκ Κνίδου καταγόμενος, ό κάτοικος τής Κνίδου. Έκ τοδ

Κνίδος, ή· ή Κνίδος, πόλις και όμώνυμος χώρα τής Κ-ρίας.

κνίζη, -ης, ή=κνίδη (δ βλ.). Έκ τοδ

κνίζω· μέλ. *κνίσω* άόρ. α' *έκνισα*, δωρ. *έκνισα*. — Παθητ., άόρ. α' *έκνίσθη* (κνώσ)· ζέω, ζύνω, ρινίζω, «λιμάρω». — **■** γαργαλίω, τόν κάμνω νά γαργαλιέται || έντεθθεν, μετφρ. έρεδίζω, άγκυλώνω, πειράζω, ένοχλώ, παροργίζω.— Παθητ., κεντούμαι, έρεδίζομαι, έξοργίζομαι, ύπό τινος.

'Ετυμ.: έξ ιαπ. β. qñid-, έκτετ. έκ τής *qñēl- έν τφ άττ. *κνήν* κλπ. (δ βλ.): άττ. *κνισμός*· συγγ. τφ μεσ ιρλ. cñed (*knidā)=τραύμα, πληγή, παλ-νοργ. hulla (πλήττω, κτυπώ), λατ. knist (γαργαλίω), λιθ. knisti (άνασκαφή ύπό τοδ ρύγχους).

κνίπος, όν (*κνίζω*)· φιλάργυρος, έξηνταβελώνης.

ΚΝΙ'ΣΑ, έπ. *κνίση*, -ης, ή, λατ. nidor· ή όσμή ή

δ λιπαρός χυμός τοδ ψηνομένου κατά τήν δισίαν σφαγίου, ή άναπεμπομένη έκ τών θυμάτων άναθυμιάσις (κοιν. «τοίκανα»). — **■** — *θμώδς*, τδ προξενούν τήν άνωτέρω όσμήν λιπαρόν έπικάλυμμα, δι' οϋ περιετυλίσσεται τδ καίόμενον σφάγιον (κοιν. «μπόλια»).

'Ετυμ.: *κνίσσα* (<*κνιδ-σ-α ι λατ. nidor (cñd-ñs), παλ-νοργ. hñissa· έπειδή τά *κνίσση*-nidor σημ. έρεθιστικόν όρωμα, δπετέθη συγγένεια τών πρδσ τά *κνίζω*, *κνίδη*, παλ-νοργ. hñlia (πνίγομαι)· πρβλ. γοτθ. stiggan (σκονάπτω, προσκρούω), άγγλ.-σαξ., παλ-γερμ. stincan (βρωμώ). Έξ αυτοδ τδ

κνισάεις, εσσα, εν, δωρ. άντι *κνισήεις*.

κνισάντι, δωρ. άντι *κνισάσσετε*, δοτ. τοδ *κνισάσεις*.

κνισάω, μέλ. -ήσω (*κνίσω*)· πληρωί τι διά τής *κνίσης* (δλ. λ.) τοδ Ιερείου || κάμνω τι νά ευωδιάζη όπό κνίσαν.— **■** άμτθ., έπί τών θυμάτων, άναπέμπω κνίσαν, ευωδιάζω όπό κνίσαν.

κνισδω, δωρ. άντι *κνίζω*.

κνισήεις, δωρ. *κνισάεις*, -εσσα. -εν (*κνίσω*)· πληρής άπό κνίσαν καιόμενων θυμάτων.

κνίσμα, τδ (*κνίζω*)· τδ προκαλούμενον άπό τήν «φαγούρα» || έν τφ κληθ., άποξέσματα, «κομματάκια».

κνισμός, δ (*κνίζω*)· ή «φαγούρα» τοδ δέρματος, γαργαλισμός, έξασψις, έρεθισμός.

κνισο-διδώκτης, -ου, δ (*κνίσω*+*διδάσκω*)· ό έπιζητών νά ευρη λίπος, ό άναζητών νά άνακαλύψη *κνίσαν* (δνομα μυσδ έν Βατραχου. 235).

κνίσσα, **κνισάσεις** κλπ.· ήττον όρθοί τέποι άντι τών *κνίσω*, *κνισάσεις* κλπ.

κνισωτός, ή, όν (*κνισάω*)· ό άνοδιδών κνίσαν έπί καιόμενου θυματος.

κνίψ, δ και ή, γεν. *κνίπες*, κληθ. *κνίπες* (*κνίζω*)· είδος μύρμηκος περιτρώνοντος τδ ούκα (πρβλ. *σκνίψ*).

'Ετυμ.: συγγ. τφ *κνώσ*, έξ ιαπ. βόσως *qñēl*· δ παρ άλλ. τύπος *σκνίψ*, ώς και τδ έπιθ. *κνιστός* (γλ-σχος, φειδωλός) και *κνίπες*, *σκνίπτω* (τσιμηώ) άποδεικνύουν τήν διαρξίν βόσως *qñēl*, πρβλ. προσέτι *μόνυζα*: άττ. *σκόνυζα* (δλ. λ.), *κνήψη*: *σκνήρη*.

κνύζα, συντετμ. άντι *μόνυζα* (δ βλ.)· κνησιμός, ψύρα.

'Ετυμ.: συγγ. τφ λατ. knudēt (γαργαλίω), ιαπ. *qñud-, πρβλ. *qñudh- έν τφ *κνύθος* (βότος, μικρό άκανθα)· πρβλ. ώς όμηρ. *κνυζάω*· δ Ήσυχ. παράγει τήν λ. έξ έπιθ. *κνυζός*.

κνυζάομαι και -έομαι, άποθ.· μένον κατ' ένεσθ. έν χρήσει· κλαυθμυρίζω, έπί κυνών, όταν περιεπαίνοντες έκβάλλουν δλακιάς χαράς || ώς. και έπί τέκνων. [θεωρείται λέξις πεποινμένη έκ τού ήχου· και *κνυζηθμός* (γαύγισμα ή άναρθρον ετοίσιμα) μικροδ παιζου· *κνύζημα*· πρβλ. και λιθ. kniaũkñ (νισουρίζω). Έξ αυτεδ τδ

κνυζηθμός, δ (*κνυζάομαι*)· κλαυθμυρισμός.

κνύζημα, -ατος, τδ=κνυζηθμός (δ βλ.).

κνυζώω, μέλ. -άσω· θλόπτω τούς όφθαλμούς, προξενώ άμαύρωσιν τών όφθαλμών || καθόλου, παρμορφώνω.

κνύω, μέλ. *κνώσω* (κνώσ)· ζύω τι έλαφρώς, ψηλοφω, δωπεύω.

'Ετυμ.: *κνώω*· *κνώμα*· *κνώος*· *κνώζα* (δλ. λ. λ.)· *κνώος* (δδρυθος ποδών κατά τδ βάδισμα): λατ. knũdu, knũst (προξενώ κνησιμόν), παλ-νοργ. gñu (προοτριβώ, στιβάνω) (: *χναύω*)· πάντα ταύτα άνάγονται εις παραλλ. τύπους ιαπ. ρ. *sqñeu- *sqñau- *sqñei-: *sqñheu- *sqñhna-, *sqñhei αϊτινες άποτελοδν επέκτ. τών *(s)qñen-: *(s)qñen-· βλ. *κόνες* και *κνήν*.

κνώδαλον, τδ· πᾶν άγριον ή έπικίνδυνον ζώον, τέρας, θηρίον [άγν. έτυμολ.: βλ. έν *κνώδων*].

κνώδων, -οντος, δ (*δνόός*)· ζίφος || κυσ. πληθ. *κνώδοντες* έκαλούντο δύο όδόντες προεξέχοντες έπί τής λόγχης τοϋ κνηγητικού δόρατος || *είφος*· *διεπλοϊ κνώδοντες*=δίστομον ζίφος.

'Ετυμ.: *κνώδων* κατά τινας παρὰ τδ *κνναίεισ* τούς *δδοϋεισ*· έλληγιστ. *κνώδαξ*· *κνώδαλον* (βλ. λ.)· πρβλ. Ήσυχ. *κνωδάλλεται*· *κνώθεταισ*, σανομρ

khādati (δαγκάνω), λιθ. kāndu, kásti (δαγκάνω) ταῦτα εἶναι συγγ. πρὸς τὰ κνιπέος, κνήφη, κνίδη, κνώω κ. ἄ. ἐξ ἰαπ. β. *qenēi- (δακνῶ)· πρβλ. καὶ κνώω. 'Hουχ. «κνωπέος» ἄρκτηος.

ΚΝΩΨΙΩ, κατ' ἐν. μόνον ἐν χρήσει· ὑπνώτω, κοιμῶμαι.

'Ετυμ. ι κατὰ τινὰς συγγ. τῆ ἀγγλ.-σαξ. hnappian, παλ-γερμ. hnafzen (ἔχω ὑπνηλίαν)· κατ' ἄλλους μάλλον συγγ. τῆ παλ-γερμ. hnach (τράχηλος, αὐχίν), τῆς ρίζης σημαίνουσης βασικῶς ἐκυρτοῦμαι, καὶ τοῦ κνώσως σημαίνουτος καὶ κύπτος.

κοῦλεμος, ὁ ἥλιδιος, ἀνόητος, βλάξ.

'Ετυμ. ι (κοF-, πρβλ. Καβαλεῖς, Καβηλῆες, ἐπιγρ. ναυαληνοὶ (*καF-) καὶ τὰ ἐν λ. κόβαλος· λέξεις φρυγικά. Τὸ στοιχεῖον -ἄλεμος βλ. ἐν ἰδέματος, καὶ αὐτὸ φρυγικῆς προελεύσεως.

κοῦξ· κωμικὴ λέξις, παποτημένη (ὀνοματοποιεῖ!) κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων (πρβλ. παρ' Ἀριστοφ. βατρ. 209: «βρεκεκεκέξ κοῦξ κοῦξ».

κοῦάω, βλ. κοῦάω.

κοβαλίκευμα, τό· ἀπάτη, δόλος, ἐκ μέρους δουλοπρεποῦς κόλακος. 'Εκ τοῦ

κοβαλίκευ, παίζω τὸν ρόλον τοῦ κατεργάρη, κάμνω τεχνάσματα κοβάλου, ἐπαγγέλλομαι τὸν γελωτοποιὸν, ἐξαπατῶ με κολακείας. 'Εκ τοῦ

κόβαλος, ὁ ὀναίохυντος κακοῦργος, πανοῦργος, δόλιος, ἀπατεῶν || οὐδ. πληθ. κόβαλα=πανοῦργα παγνία, ἀπάται, δόλοι.

'Ετυμ. ι ἀεὶδ. ἔτυμολ.· **κόβαλος**· **κοβαλεία**· **κοβαλίκευμα**· πρβλ. **κόβειρος** (βωμολόχος), πρβλ. 'Hουχ. «κόβακτρα» **κοβαλέματα**· **πανοῦργήματα**, Φωτίου «κόβακτρα» **κοβαλέματα**· πιθαν. ξένη λέξις (φρυγική)· βλ. καὶ **κοῦλεμος**· ἐξ αὐτῆς προήλθε τὸ τῆς μεσ-λατ. cobalvus > γερμ. kobold καὶ gobelinus > γαλλ. gobelin, ἀγγλ. goblin (στοιχεῖο, φάντασμα).

ΚΟΓΧΗ, ἡ· κογχύλιον, ἀχιβάδα, λατ. concha. — ἢ δίκη, ἡ περίε σφραγίσις κρεμαμένης (ἐξηγορημένης) ἀπὸ δημόσια ἐγγράφου (ὅθεν καὶ **ἀνακογχυλιάζω**=ἀποσφραγίζω). [δτ' ἔτυμολ. βλ. **κόγχος**].

κόγχος, ὁ καὶ ἡ=κόγχη (8 βλ.).

'Ετυμ. ι· **κόγχος**· **κόγχη**· **κογχύλη**· **κογχύλιον**· **κογχύζω**. Πρβλ. σανσκρ. cāṅkhā-h, λατιν. conchus (μέτρον δι' ὑγρά) εἶναι πιθανώτ. ὁ δάνειον ἐκ τῆς ἀλλογενεῖς.— **κόχλος**, **κοχλίαι** εἶναι πιθαν. τύποι προσληθέντες ἐκ τῶν *κοχλ- πρβλ. καὶ **κοχλιάριον**.

κογχύλη, ἡ=κόγχη (8 βλ.). 'Εξ αὐτοῦ τὸ

κογχυλιότης, (ἐνν. λίθος), -ου, ὁ (κογχύλη)· μάρμαρον περιέχον ἀπολελιθωμένα κογχύλια, εὐρισκόμενον παρὰ τὰ Μέγαρα.

κογχύλιον, τὸ (κογχύλη)· ὀκοκορ. τοῦ **κογχύλη**, εἶδος μικροῦ διδύρου κογχυλίου ἢ ἀχιβάδας.

κοδράντης, -ου, ὁ ἕλλην. τύπος τοῦ λατ. quadrans=1/4 τοῦ ἀσαρτίου.

ΚΟΕΨ ἢ **κοῦα**, συνηρ. **κοῦ**, ἰων. ἀντι **κοῦάω**, **κοῦ**· παρατρῶν, ἀντιλαμπάνομαι, ἀκούω.

'Ετυμ. ι **κοῦάω**=λατ. caveo (προφυλάσσομαι), πρβλ. σανσκρ. kavī-h, (συνετός, σοφός), ἄκῆῖῃ-ῃ, ἄκῆῖῃ-ῃ (ἠπίθυμια, πρόθεσις) ἐξ ἰαπ. *qonē(i) ἀγγλ.-σαξ. hāwian (παρὰ τὴν προσεκτικῶς), παλ-σαυ. čuḡa, čuṭi (σισοδάνομαι, ἀντιλαμπάνομαι), ρωσσ. čuḡatī (σισοδάνομαι, ἐννοῶ) ἐξ ἰαπ. *qeu- ἀνταῖθα ἀνήκει καὶ τὸ ἕλλ. ἀκούω (<*qous- μετὰ ἀρχικοῦ καὶ ἀγνώστου ὅψης ἄ-). 'H β. εἶεν ἀρχικῶς ἐν ἀρχῇ σ- ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **θυσ-ακούος**, ἀγγλ.-σαξ. scēa-wian, παλ-σαξ. skauwōn, παλ-γερμ. scouwōn (παρὰ τῆς), γοτθ. skauns (ῥατος), ἀγγλ.-σαξ. scēne, scegne, παλ-σαξ. scēpn, παλ-γερμ. scōpi (ῥατος).— Παράγωγα: **ἀμνο-κῶν** (= ὁ φρουρός, φύλαξ, τῶν ἀμνῶν), ποιητ. **εὐρυ-κῶσας** (= ἡ μακρόθεν ἀκούομένη), **Διο-κῶσαν**, **ἱππο-κῶσαν** κλπ.· πρβλ. παρ' 'Hουχ. «εἰκόμας» ἡνούσαμεν, **ἑτυθόμεθα**.

κόθεν, ἰων. ἀντι **κόθεν**.

κόδορος, ὁ, λατ. colturnus· ὑψηλὸν ὑπόδημα καλύπτον τὸν δλον πόδα καὶ φθάνον μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, προσδεγόμενον εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος καὶ μετὰ πολὺ χονδρὰ πέλαμα (σόλες).

2) **κορθόνους** ἀφόρου οἱ ὀκοκρῖται τραγωδιῶν, δασκίεσθαι ἠρωικά πρόσωπα, οἱ δὲ παχεῖς καὶ ὀψηλοὶ πάτοι προσάθετον εἰς τὸ παράστημά των, καὶ συνετέλουσιν εἰς τὴν μεγαλοπρεπεστέραν ἐμφάνειν. Ὅθεν ὁ **κόθορος** ἀπέβη ἐμβλημα τῆς τραγωδίας, ὅπως ἡ **ἐμβάς** τῆς κωμῶν (λατ. coccus). 3) ἐπειδὴ δὲ ὁ **κόθορος** λόγῳ τῆς εὐρυχωρίας του προσηγορεύετο ἀδιαφόρος εἰς ἕκαστον πόδα, κατήνησεν ἡ λέξις κωμικὸν ἐπώνυμον διὰ τοὺς ἀνευ χαρακτηριστοῦ ἀνθρώπους, καὶ ἰδιῶς διὰ τοὺς πολιτικοὺς τοὺς καιροσκόπους, τοὺς προσαρμοζομένους πρὸς πᾶσαν κατάστασιν. [ἀγν. ἔτυμολ.].

κόθ-ουρος, ον = **κόλ-ουρος** (βλ. λ.), ὁ μὴ ἔχων οὐραν, κολοβός || ἐπὶ τῶν κτηνῶν, ὁ στεροῦμενος κέντρου. [πρβλ. 'Hουχ. «κόθουρος» ἀκεντρος, **κολοβοῦρος**· πιθ. σύνθετος ἐκ τοῦ **κοθῶ-τούρα** (πρβλ. 'Hουχ. «κοθῶ» **βλάβη**)].

ΚΟΨ, λέξις παποτημένη πρὸς μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν χοιριδίων 'Εξ αὐτοῦ τὸ

κοῖζω, μέλ. -ίωσ (κοῖ)· φωνάζω κοῖ, γρυλίζω ὡς χοιριδίων. 'Ονοματοποιεῖται πρβλ. γερμ. quieken, quieksen; quietischen (=κοῖζω), παλ-σαυ. kvīcati (κοῖζω).

κοῖη, ἰων. ἀντι **κοῖα**, δοτ. ἐν. τοῦ **κοῖος**, ἰων. **κοῖος**, χρησιμοποιοῦμένη ὡς δοτικῶς. ἐπὶ· πῶς; κατὰ ποῖον ῥόπον; ἀπὸ ποῖας ἀπόψεως;

κοιλίαινω, μέλ. -ῶσ· ἄορ. α' **ἐκοίληνα**, ἀπρφ. **κοίληναι**, ἀττ. **ἐκοίλᾶνα**, ἀπρφ. **κοιλᾶναι**· παθ. πρκ. **κεκοίλασαι** (κοῖλος)· κάμνω (καδιοτῶ) τι κοῖλον, ἀποκοιλίανω, ἐκκοιλίανω.

Κοίλη, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ **κοῖλος**· ὄνομα δήμου τῆς Ἀττικῆς.

κοιλία, ἰων. -ῖη, ἡ (κοῖλος)· ὅτι καὶ νῦν, «κοιλία», λατ. venter. 2) τὰ περιεχόμενα τῆς κοιλίας, τὰ ἐντόσθια, σπλάγγνα, στόμαχος, «πατοῦς».

κοιλιο-πώλης, -ου, ὁ (**κοιλία** **πωλίω**)· ὁ πωλητῆς ἐντοσθίων, ὁ πωλῶν «πατοῦς».

κοιλο-γᾶστρον, -ορος, ὁ, ἡ (**κοῖλος**+**γαστήρ**)· ὁ ἔχων κοιλὴν τὴν γαστέρα, δηλ. κενὴν περιεχομένου || ὅθεν, πειναλός, ἀδύφάγος.

κοιλό-πέδος, ον (**κοῖλος**+**πέδον**)· ὁ ἐν κοίλῳ πεδίῳ κείμενος.

ΚΟΪΛΟΪ, ἡ, ον· ὡς καὶ νῦν, **κοῖλος**. βαδουλιωμένος || **κοῖλαι νῆες**, διότι τὰ πρωτόγονα πλοῖα κατασκευάζοντο δι' ἔκκαφης παλωρίων κορμῶν δένδρων, ὡς τὰ μονόξυλα· 'Hουχ. **κοῖλη ναῦς**, ἡ ἀπλῶς **κοῖλη** ὀνομάζετο ἡ κοιλία, τὸ κάτω μέρος, τὸ «ἀμπάρι» τοῦ πλοίου || ἐπὶ τῶπων, ὁ κείμενος ἐν κοιλώματι, ὁ σχηματίζων κοιλώμα, ἡ κοιλιάς, ἡ πεδιάς || ἐπὶ ὀδοῦ, ἡ βαδῆως κεκομμένη, ἡ βαδεῖα, ὁδός || τὸ **κοῖλον**=κοιλότης, κοιλώμα || **κοῖλος χρυσοῦς**=χρυσός εἰς σχῆμα κοίλου ἀγγείου, π. χ. πιάτου.

'Ετυμ. ι **κοῖλος** (<*κοῖλος, πρβλ. ἰων. **κοῖλαι**=**κοῖλαι**; λατ. cavos (<*cavos, πρβλ. 'Hουχ. «κόοι» **κοιλώματα**), caverna, μεσ-ιρλ. cūa (κοῖλος), cūass (κοιλότης) ἰαπ. *kēva- (καμπουριόζω)· πρβλ. **κνέω** (εἶμαι ἐγκυος), σανσκρ. cnyajate (φουσκῶνω, πρήσκω), λατ. inciens (ἐγκυος), κύρος· **κύρεος**, **ἀκύρεος**· **κύρα** (ὀπή), **κῦμα**· **κῶος** (βλ. λ. λ.)· ὁ λ. ὡς καὶ **κωλύω**· παράγωγα: **κοιλίαινω**, **κοιλία**.

κοιλ-ὀφθαλμος, ον (**κοῖλος**+**ὀφθαλμός**)· ὁ ἔχων κοίλους ὀφθαλμούς.

κοιλο-χείλη, ες (**κοῖλος**+**χείλος**)· ὁ ἔχων κοῖλα χεῖλη.

κοιλῶ, μέλ. -ῶσω (**κοῖλος**)· ποιῶ κοῖλον, κοιλίανω. **κοιλ-ῶδης**, ες (**κοῖλος**+**εἶδος**)· ὁ φαινόμενος κοῖλος, ὁ ἔχων κοῖλον σχῆμα.

κοιλώμα, -ατος, τὸ (**κοιλῶ**), ὡς καὶ νῦν· κοιλότης. **κοιλ-ῶνυξ**, -ύχος, ὁ, ἡ (**κοῖλος**+**δύξ**)· ὁ ἔχων κοιλὴν ὀπλήν.

κοιλ-ῶπης, -ου, ὁ, θηλ. **κοιλῶπις**, -δος = **κοιλοπέδ** (8 βλ.)· ὁ ἔχων κοίλους ὀφθαλμούς.

κοιλ-ῶπός, ον (**κοῖλος**+**ῶπ**)· ὁ φαινόμενος **κοῖλος**, **κοῖλος**.

κοιμάω, ἐπ. γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ **κοιμάω**.

κοιμάω, ἰων. -έω, μέλ. -ήσω (**κοίμαι**)· ὀκοκομιζῶ τὴν τινά, τὸν νανουρίζω νὰ κοιμηθῆ, τὸν βάλλω

νά κοιμηθῆ. 2) γενικῶς, καταπραῦν, καθουαχάζω, κατευνάζω.— || μέσ. και παθ., μελ. *κοιμήσομαι*, μέσ. ἀορ. α' *ἐκοιμησάμην*, παθ. *ἐκοιμήθην*· ἀποκοιμῶμαι, ἐπέφτω νά κοιμηθῶς, πλαγιάζω || ἐπὶ ζῳών, κατάκειμαι· *κοιμήσατο χάλκιον ὕπνον*=ἐκοιμήθη ὕπνον χάλκινον, δηλ. ὕπνον τοῦ θανάτου. 2) πίπτω εἰς αἰώνιον ὕπνον, κοιμῶμαι τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, ἀποθνήσκω. [*κοιμάω· κοίτη· κοίτος*· δι' ἔτυμολ. βλ. *κειμαίε*].

κοιμέω, ἰων. ἀντὶ *κοιμάω*.

κοιμηθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *κοιμάω*.

κοίμημα, τὸ (*κοιμάω*)· ὡς και νῦν, ὕπνος || *κοιμήματα αὐτογέννητα* = συνουσία (συγκοιμῆσις) μητρὸς μετὰ τοῦ τέκνου τῆς.

κοιμήσατο, ἐπ. γ' ἑν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *κοιμάω*.

κοίμησις, -σεως, ἡ (*κοιμάω*)· τὸ κοιμᾶσθαι, ὁ ὕπνος || ὡς. 2) ἀνάπαυσις, ἡρεμία || θάνατος.

κοιμίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω = *κοιμάω*· θάλλω τινά νά κοιμηθῆ, τόν ἀποκοιμίζω || κάμνω τινά νά κοιμηθῆ τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ θανάτου. 2) γενικῶς, καταπραῦν, καταπαύω, θάλλω νά ἀναπαυθῆ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κοιμιστής, -οῦ, δ' ὁ ἀποκοιμίζων τινά.

κοινάν, -ᾶνος, δ, δωρ. ἀντὶ *κοινωνῶν, κοινωνῶς*.

κοινᾶνέω, δωρ. ἀντὶ *κοινωνέω*.

κοινάσαντες, δωρ. ἀντὶ *κοινωνάσαντες*, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *κοινᾶω*.

κοινάσομαι, δωρ. ἀντὶ *κοινωνάσομαι*, μέλ. τοῦ *κοινᾶω*.

κοινή, δοτ. θηλ. τοῦ *κοινός*, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρ· ἀπὸ κοινοῦ, ἐν κοινή συμφωνίᾳ. 2) δημοσίᾳ.

κοινο-βουλέω (*κοινόβουλος, κοινός+βουλή*)· συσκέπτομαι και ἀποφασίζω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

κοινο-θυμία, ἡ (*κοινός+θυμός*)· κοινότης θυμῶν (ἐπὶ θεῶν λατρευομένων ἐπὶ ἑνὸς κοινοῦ βωμοῦ).

κοινό-λεκτρος, ον (*κοινός+λέκτρον*)· ὁ ἔχων κοινήν κλίνην, σύντροφος τῆς κλίνης, σύζυγος.

κοινο-λεχτής, ἐς (*κοινός+λέχος*)· ὁ μοιραζόμενος μετὰ τινος ἄλλου τὴν κλίνην, ἐραστής.

κοινο-λογέομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλ. *-ήσομαι*, μέσ. ἀορ. *ἐκοινολογησάμην* και παθ. *-ήθην*· πρκ. *κεκοινολόγημαι* (*κοινός+λόγος*)· συσκέπτομαι μετὰ τινος, συναποφασίζω μετὰ τινος.

κοινό-πλοος, ον, και συνηρ. -πλοος, -οον (*κοινός+πλέω*)· ὁ πλέων ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ κοινόν πλοῦν πλέων μετὰ τινος, συνταξιδιώτης || ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος ἐκπρωταεῦν.

κοινό-πους, δ, ἡ, -ποον, τό, γεν. -ποδος (*κοινός+πούς*)· ὁ διὰ κοινοῦ ποδὸς ἐλθών, ὁ ἐλθών ὁμοῦ.

ΚΟΙΝΟΣ, ἡ, ὅν, και -ός, -όν· κοινός, ἀνήκων εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, οὐτίνως μετέχουν πολλοὶ ὁμοῦ.— || κοινός εἰς πάντας, δημόσιος || τὸ *κοινόν ἀγαθόν* = ἡ εὐμερία τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν. 2) τὸ *κοινόν*=τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, ἡ πολιτεία, λατ. *respublica* || ἀπὸ τοῦ *κοινοῦ* = διὰ δημοσίας ἐξουσίας, ἐκ μέρους τῶν Ἀρχῶν (τῆς Κυβερνήσεως) || ὡς. τὸ *κοινόν* = τὸ δημόσιον ταμεῖον || τὰ *κοινά* = ὅλα κοινα ὑποδείσεις, ἡ διαχείρισις τῶν κοινῶν.— || ἐπὶ πρῶσώπων, ἀμερόληπτος || προσηγνῆς, εὐπροσήγορος, εὐπρόσιτος. 2) ὁ κοινής καταγωγῆς, συγγενής, δμοιος, ἀδελφός.— IV ἐν τῇ Κ. Δ. ἐπὶ ἀπηγορευμένων βρωμάτων, κοινός, ἀνόσιος, θέβηλος.

*Ἐτυμ.: *κοινός· κοινῶς*, ἀω· *κοινῶν*, ἀττ. *κοινῶνος* (βλ. λ. λ.). *Ἐφ' ὅσον τὸ λατ. **kom-jos* εἶναι συγγ. τῷ λατ. *com-, cum*, ὁσκ. *kum-, com*, ὁμβρ. *kum, com*, παλ-ιρλ. *com-* (=μετὰ+γεν.). -*jō-s* θά ἦτο ἐν λατ. **jo-* (= *ἰών* τοῦ *εἶμι*), *κοινός* = πηγαίνων συνοδειῶ)· λατ. *comes, -itis*, λατ. **i-i*· *πεζὸς* (<**ped-jōs* (= ὁ πηγαίνων πεζῆ))· λατ. *pedes, -itis*· κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κοινός* ἀσχηματισθῆ *ξῆνος* (<**ξυν-jōs*)· ἡ συσχετιστὶς *κοινός*· *κοίτη* εἶναι ἀσφαλμένη. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κοινότης, -ητος, ἡ (*κοινός*)· τὸ μετέχειν ἀπὸ κοινοῦ, κοινότης, συναδελφότης.— || προσηγνεία, εὐπροσηγορία.

κοινό-τοκος, ον (*κοινός+τεκεῖν*)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ κοινῶν γονέων (ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων).

κοινο-φίλης, ἐς (*κοινός+φιλέω*)· ὁ ἀγαπῶν ἀπὸ κοινοῦ.

κοινό-φρων, ὄν, γεν. -ονος (*κοινός+φρῆν*)· ὁ ἔχων κοινὸν φρόνημα μετὰ τινος, ὁ ὁμοίως πρὸς τινά σκεπτόμενος.

κοινῶ, μελ. -ῶσω· δωρ. μέλ. *κοινάσομαι*, ἀορ. α' *ἐκοινᾶσα* (*κοινός*)· καθιστῶ τὸ κοινόν, ἀνακοινῶ, μεταδίδω || καθιστῶ τινά κοινῶν ἐἶς τι. 2) καθιστῶ τὸ ἄκαθαρτον, μιάνω, μολύνω.— μέσον, δευρῶ τὸ ὡς ἀκαθαρτον ἢ θέβηλον.— || μέσον, ἀνακοινῶ τὸ εἶς τινά (δπως και τὸ ἐνεργ.). 2) συσκέπτομαι μετὰ τινος, συμβουλευσάμην τινά. 3) εἶμαι μέτοχος εἶς τι, λαμβάνω μέρος εἶς τι (μετὰ γεν.) || ὡς. μετὰ αἰτ. πρᾶγμ., λαμβάνω μέρος ἢ μεριδιον ἐν τινι, συμμετέχω εἶς τι.— || ἔχω κοινῶν μετὰ τινος, ἰδίως σαρκικήν ἐπιμειξίαν.

κοινῶν, -ᾶνος, δωρ. **κοινᾶν**, -ᾶνος, δ = *κοινωνός* (β βλ.).

κοινωνέω, μέλ. -ήσω (*κοινωνός*)· εἶμαι κοινῶνός, μέτοχος, ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος εἶς τι, συμμετέχω εἶς τι || *κοινωνῶ τινι*=ἔχω δοσοληψίας μετὰ τινος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κοινωνήμα, -ατος, τὸ (*κοινωνέω*)· ἀνακοινωνίσις, τὸ ἀνακοινοῦμενον || ἐν τῷ πληθ. *κοινωνήματα*, τὰ =δοσοληψία, συναλλαγή.

κοινωνία, ἡ (*κοινωνέω*)· ἐπικοινωνία, συναναστροφή || κοινότης, συναδελφότης || ἐπιμειξία (ὡς σαρκική ἐπιμειξία).

κοινωνικός, ἡ, ὄν· ὁμιλητικός, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν μετ' ἄλλων συναναστροφήν. *Ἐκ τοῦ

κοινός, δ, και ἡ (*κοινός*)· συμμετοχος, σύντροφος, συνέταιρος, συνεργός.— || ὡς ἐπίθ.=*κοινός*.

κοινῶς, ἐπίρ. τοῦ *κοινός*· ἀπὸ κοινοῦ, ὁμοῦ || κατ' ὅπιν κοινής συμφωνίας. 2) δημοσίᾳ.

κοῖος, ἡ, ον, ἰων. ἀντὶ *κοῖος, α, ον*

κοιρανέω, μέλ. -ήσω (*κοίρανος*)· εἶμαι κύριος, διευθύνω, κυβερνᾶω, διατάσσω. 2) μετ' αἰτ. ὀδηγῶ, τακτοποιῶ, παρατάσσω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κοιρανία, ἡ (*κοιρανέω*), ἰων. -ίη, ἡ· κυριαρχία, διακυβερνήσις.

κοιρανίδης, -ον, δ=*κοίρανος* (β βλ.).

ΚΟΙΡΑΝΟΣ, δ· κυβερνήτης, ἀρχων, ἀρχηγός, εἶτε ἐν πολέμῳ εἶτε ἐν εἰρήνῃ || γενικῶς, κύριος, δεσπότης.

*Ἐτυμ.: *κοίρανος* ἐκ τοῦ **κοῖρα* (<**κόρξα* (=στρατός, μάχη)· μεσ-ιρλ. *cuire* (στρατός), και norr. *herr*, και-γερμ. *heri* (στρατός), λιθ. *karijs* (στρατός), λιθ. *kāras, kare* (πόλεμος), και-σλαβ. *kara* (μάχη), και-περσ. *kāra* (στρατός).—Παράγωγα: *Κοιρανία*, -ίη, *κοιρανέω*· πρβλ. θέμ. **κοιρο-* ἐν τοῖς κυρ. ὀνόμ. *Κοιρο-μάχος, Κοιρα-τάδας*.

κοισυρόομαι, παθ. (*Κοισύρα*)· ζῶ ὡς ἡ Κοισύρα (σύζυγος τοῦ Ἀλκμέωνος), ἡτοι ζῶ βίον χαροῦμενον, εὐθυμον.

κοιτάζω (*κοίτη*)· θάλλω τινά εἰς τὴν *κοίτην* (τ. ἐ. κλίνην, νά κοιμηθῆ), κατακοιμίζω.—μέσον, μετὰ δωρ. ἀορ. α' *κοιταζάμην*—ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην μου, κατακλίνομαι, ἐπλαγιάζω.

κοιταῖος, α, ον (*κοίτη*)· ὁ ἐν τῇ κοίτῃ, ὁ κατακείμενος ἐν τῇ κλίνῃ, κατάκοιτος, κλινήρης. 2) ὡς ὄσα. τὸ *κοιταῖον* = ἡ *κοίτη* = ὁ φωλεὸς ἀγρίου θηρίου.

κοίτη, ἡ (*κειταίε*)· τόπος διὰ νά κατάκειται τις, κλίνη || ἡ συζυγική κλίνη || *κοίτην ἔχω*=εἶμαι ἐγκυος, ἔχω ἐν γαστρὶ || *κοίται* = ἀσέλγεια, λαγνεῖα. 2) ἐπὶ ζῳών, φωλεός, τρώγλη, κατοικία θηρίου.— || ὕπνος, τὸ νά πηγαίνη τις νά κοιμηθῆ || *τῆς κοίτης ὄρη*=ὄρη τοῦ ὕπνου. [πρβλ. Ἡσαυ. *«κοίται» γυναικῶν ἐπιθυμία*· βλ. και *ἰσσοα* II. δι' ἔτυμολ. βλ. *κειμαίε*].

κοῖτος, δ = *κοίτη* (β βλ.). 2) τὸ πηγαίνειν δι' ὕπνον || τὸ ἀποκοιμᾶσθαι, ὁ ὕπνος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κοιτών, -ᾶνος, δ (*κοίτη*)· δωμάτιον ὕπνου, δάλαμος, κρεβάτοκάμαρος.

κόκκινος, ἡ, ον· ὡς και νῦν, «κόκκινος», ἐρυθρός, λατ. *coctineus*, *Ἐκ τοῦ

ΚΟΚΚΟΣ, δ· ὡς και νῦν, «κόκκος», ἔκκ-κοῦτσι.

εχαβρόν *καμπύλον, στενόν*. κατ' ἄλλους ἕως *incolumis* κυρ.—ὁ ὄρθιος: *columna: columpa*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κολοβός, μελ. *-τός* (*κολοβός*) *κολοβώνω*, κάμνω τὸ κολοβόν, περικόπτω, ἀκρωτηριάζω.

κολοί-αρχος, *-ου, δ* (*κολοίει-αρχος*) ὁ ἀρχηγός (ὀδηγός) τῶν κολοίων.

κολοία, μελ. *-άσω* (*κολοίει*) *κράζω* ὡς *κολοίει*. **κολοίος**, ὁ ἢ *καλιακούδα*, λατ. *graculus* παροιμία: *κολοίος ποιεῖ κολοίον* = «ἴμοιος στὸν ἴμοιο», πρβλ. *σημερ. παροιμ. κολοίος καὶ κολοίος ἀπό ἓνα βαρέλι*.

Ἔτυμ.: *κολοίος κολοίει* σκοτ. ἔτυμολ., πιθανῶς ὠνοματοποιημένη λέξις κατὰ τινος συγγ. τῆ *κολυβός* (πρβλ. Ἦσυχ. *«κολυβός θόρυβος, ἀταξία, παραχῆ. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ζῆφου»*), *κολυβάω* (=προξενῶ παραχῆν), πρβλ. Ἦσυχ. *«κολοίη φωνή»*.

κολοκάσις, ἡ, ἢ *κολοκάσιον* εἶδος αἰγυπτιακοῦ κυδίου, φυτοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς ἔνυδρον κρίνον, φυόμενον εἰς τὰ θαλάσσια μέρη τῆς Αἰγύπτου.

κολό-κῦμα, τὸ (*κόλος+κῦμα*) τὸ μέγα καὶ βαρὺ κύμα προτοῦ θραυσθῆ (*«κόλον κῦμα»* κατὰ τοὺς ἀρχ. Γραμματ.) ἢ ἡ *φουκοκωδασοσία* ἧτις προηγεῖται τῆς τρικυμίας.

Ἔτυμ.: πρβλ. Σουῖδ. *«κολόκυμα τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ἐπιναχλάζον»*.—**κολο-* (ὕψηλός): *κολοφών* (=ἀνώτατον μέρος, κορυφή...).

κολοκύνθη ἢ **κύνθη**, *-ης, ἡ* ὡς καὶ νῦν, *ε*κολοκῦδα, στρογγύλη «μακρουλή» ἢ δευτέρα ἐκκαλεῖτο εἰδικώτερον *σκύα* (λατ. *cucurbita*). [*ἀθεβ. ἔτυμολ.*: κατὰ τινος συγγ. τῆ *κολό-κῦμα* (: *κόλο-κύνθη*) καὶ τῆ *κῦμα*, πρβλ. *κῦμα*, λατ. *cucumis* (ἀγγούρι) (πρβλ. Ἦσυχ. *«κύν-υον τὸν σικυδὸν σικυδὸς = ἀγγούρι»*)]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κολοκυνθιάς, *-άδος, ἡ* φαγητὸν ἀπὸ «κολοκῦδα» παρσκευασμένον.

κολοκύνθινος, *η, ον* παρσκευασμένος ἐκ κολοκύνθης, «κολοκυνθίνος».

κόλον, τό τὸ κάτω μέρος τοῦ παχέος ἐντέρου, ἔκτε. νόμιμον ἀπὸ τοῦ τυφλοῦ μέχρι τοῦ ἀπευθυαμένου (ἰσολαμ. ἢ γρ. *κώλον*). [*ἀμφιβ. ἔτυμολ.*: πῖθ. συγγ. τῆ *κυλλός* (πρβλ. Ἦσυχ. *«κελλόν σαρκεβλόν»*, λατ. **(s)quel-* (κυρτότης)]. Ἐκ τοῦ

ΚΟΛΟΣ, *ον* κολοβός, βραχύς, κοντός, λατ. *curtus: κόλον δόρυ*=δόρυ θραυσθὲν καὶ κολοβωθὲν ἢ κυρ. ἐπὶ θεῶν καὶ ἄλλων ζῶων ἐχόντων κέρατα. ὁ ἄνευ κεράτων, ἢ ὁ ἔχων κοντὰ κέρατα.

Ἔτυμ.: *κόλος κολάζω* (βλ. λ.) *κολούω* (βλ. λ.): *κολοβός* (βλ. λ.): *κολ-ερός* (=ὁ ἔχων βραχὺ ἔριον), πρβλ. *ἐπ-ερός* (κρίος) βλ. *εἶρος*) *κόλο-ουρος* (=ὁ κολοβὸν οὐρὰν ἔχων, ὁ ἄνευ οὐρᾶς) πάντα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν μεγάλην ὁμάδα τῶν: *κλάω, κληῖρος, κλαδάρος, κλάδος* (βλ. λ. λ.), λατ. *clādes, per-ceilio* (≠**calid*) κλπ., λατ. **qolā-, *qolā-d-* πρβλ. καὶ γοτθ. *halls*, παλ-γερμ. *hals* (παράλυτος).

κολοσσός, ὁ γιγαντιοφόν ὄγκος ἢ καὶ ἀπλῶς ὄγκος ἢ ὁ περικημότερος τοιοῦτος κολοσσός ἦτο ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ρόδῳ, ἔχων ἕψος ἑβδομήκοντα πήχεων, κατασκευασθεὶς κατὰ τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. [*κολοσσός* (**κολοκός*), πρβλ. παρ' Ἦσυχ. *κολεκάτος, κολοκάτος* (=ἀνδρωπος ὕψηλόκορμος καὶ ἀδύνατος)].

κολο-συρτός, ὁ: δορυβώδης ὄγκος, συρφετός ἢ βοή, παραχῆ, θόρυβος.

Ἔτυμ.: πρβλ. Ἦσυχ. *«κολοσυρτεῖ θορυβεῖ, ταράσσει»* σκοτ. ἔτυμολ. φαίνεται πῖθ. ἢ συγγ. τοῦ *α'* συνθετ. *κολο-* πρὸς τὰ: *κολυβός, κολοιών, κολωνός* (βλ. λ. λ.), τοῦ δὲ β' συνθετ. *-συρτός* πρὸς τὸ *σύρω*.

κολούω, μελ. *-σάω* *ἀόρ. α'* *ἐκόλουσα*.—Παθητ., *ἀόρ. α'* *ἐκόλουθη* καὶ *ἐκόλουσθη* πρὸς *κεκόλουμαι* καὶ *κεκόλουσαι* (*κόλος*) ἀποκόπτω, βραχύνω, κολοβώνω, περικόπτω ἢ μτφρ. *ἔπος μεσσηγὴν κολούω*=κόπτω τὸν λόγον εἰς τὸ μέσον, «τὸν ἀφίνω στὴ μέση», τὸν ἀφίνω ἀτελειῶτον (λατ. *praedicere*) ἢ *δῶρα κολούω*=περικόπτω, περιορίζω, τὰ δῶρα ἢ ὡς. 2) ὡς τὸ *κολάζω*, ἀναχαίττω, ἀναστέλλω, συγκρατῶ, ἀνεκτόπω, στεμαστῶ.

κολοφών, *-ώνος, ὁ* ἢ κορυφή, τὸ ἀνώτατον σημεῖον, τὸ τέλος.—[*κολοφών* (**κολοφών* (**κόλα-φως*), λατ. **qolū-bhō-s*, πρβλ. λατ. *collis* (**colū-s* βλ. *κολυβός*)].

κολπίας, *-ου, ὁ* (*κόλπιος*) ὁ ἐξογκούμενος καὶ σχηματίζων κολπώσεις.

ΚΟΛΠΟΣ, ὁ τὸ στήθος, ὁ κόλπος τοῦ στήθους, «κόρφος» ἢ μτρ. ὡς ἡ κοιλία, ἡ μήτρα.— ἢ ἡ πτυχὴ, ἡ πτύχωση, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἑοδθῆς πίπτουσα χαλαρὰ (επιλούσια) δχι «τοιτωτά» πρὸς τὸ μέρος τῆς ζώνης ἢ πτυχὴ αὕτη ἐχρησίμευσεν ἐνὶ τε καὶ ὡς θυλάκιον.— ἢ πᾶν κοίλωμα ὁμοιάζον πρὸς τὸν κόλπον τοῦ στήθους ἢ *θαλάσσης κόλπον ὑποδύνασι*=νά θυδιῶθι εἰς τὸν κόλπον τῆς θαλάσσης, δηλ. εἰς τὴν μεταξὺ δύο κυμάτων σχηματισμένην θαθεῖαν πτυχὴν. 2) κόλπος θαλάσσης, ὡς τὸν ἄνευστον σήμερον, μυχός, ὀρμικός. Ἐν πᾶσι τοῖσι τῆ λ. κόλπος ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς πρὸς τὴν τῆς Λατιν. *sinus*.

Ἔτυμ.: *κόλπος κολπίας κολπίω* (βλ. λ.), *κολπώδης* (βλ. λ.).— λατ. **qolūro-s* **qolūro-s* κατ' ἀνομ. (ὡς τὸ **πόλπος* εἰς *κόλπος*) ἀποκρούεται ἢ συγγ. πρὸς τὸ *κόλπη*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κολπός (*κόλπος*) δῶδε εἰς τὴν σχῆμα κόλπου, τὸ κάμνω νὰ πάρῃ τὸ σχῆμα κόλπου ἢ κάμνω τὸ πανί νὰ φουσκώσῃ (ἐπὶ τῶν ἰστίων τῶν πλοίων). [βι' *ε*-τυμολ. βλ. *κόλπος*].

κολπ-ώδης, *ες* (*κόλπος + εἶδος*) ὁ σχηματίζων κόλπον ἢ ὁ πλήρης κόλπων.

ΚΟΛΥΜΒΑ, *ῶ*, μελ. *-ήσω* «*κολυῶ*», πίπτω «ὀρδοκέφαλα» ἢ *κολυμβῶ*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κολυμβήθηρα, ἡ (*κολυμβάω*) τόπος κολυμβήματος ἢ σκευὸς διὰ νὰ βουτήξῃ τις εἰς ἐντός, ὡς ἡ κολυμβήρα τοῦ βαπτισμοῦ.

κολυμβητήρ, *-ήρος, ὁ*, καὶ **κολυμβητής**, *-οῦ, ὁ* (*κολυμβάω*) ὡς καὶ νῦν, ὁ κολυμβών, ὁ κολυμβητής. **κολυμβίς**, *-ίδος, ἡ* (*κολυμβάω*) ἡ κολυμβώσα, θαλάσσιον πτηνόν, ἴσως ἡ ἀγρία νησοσ.

κόλυμβος, ὁ (*κολυμβάω*) ὁ κλυμβητής, ὁ δούτης.— ἢ = *κολύμβησις*, τὸ κολύμβημα, «καλύμπια».

Ἔτυμ.: *κόλυμβος, -ίς, -άς* *κολυμβάω* *-ητήρ, -ητής*: συγγ. τῆ λατ. *columba* ἀμφοτέρω τὰ πτηνὰ ἔλαβον τὸ ὄνομα τῶν ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ χρωμα, πρβλ. *μελαινός*, λατ. *palumbus, πέλεια, πελιός, πολιός* (βλ. λ. λ.), λατ. *palleo*.

Κόλχος, ὁ ὁ ἐκ Κολχίδος.— Ἐπιθ. *Κολχικός*, ἡ, *δν*=ὁ ἐκ Κολχίδος ἢ ἰδιορρυθμὸν θηλ. *Κολχίς, -ίδος*.

κολυβάω, *-ῶν, μέλ. -ήσω* (*κολυβός*) φιλονικῶ δορυβωδῶς, μαλλώνω.

κολώμενος, μετχ. ἄττ. συνηρ. μέσ. μέλλ. τοῦ *κολάζω*.

ΚΟΛΩ, *ῶν*, ἡ ἄλοφος, ὄψωμα, θουνός ἢ τύμβος τάφου, σορός, λατ. *humulus*.

κολωνία, ἡ, λατ. *colonia* ἀποικία.

Κολωνός, ὁ (*κολώνη*) ἄλοφος (*κολωνός λίθων*=σωρός λίθων.— ἢ ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Κολωνός, ἐπὶ λόφου ἀπερωμαίνον εἰς τὸν Ποσειδῶνα. ἐν περιπυ χλμ. Βά τῶν Ἀθηνῶν (δορυ καὶ ἡ σημερινὴ ὁμῶνος συνοικία) ἀπηθανατίσθη ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους διὰ τῆς Τραγῶδιαις τοῦ Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῶν.— ἢ ὁ *ἀγγοραῖος Κολωνός*, ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν).

Ἔτυμ.: *κολωνός, κολώνη* συγγ. τῆ λατ. *cello* (≠**celdo*), *ante-(prae-, ex-)cello, celsum, collis* (≠**colinis*), *κολοφών* (βλ. λ.) λατ. *qūlī-s*: ἀγγλ.-σαξ. *hyll*, λατ. *column*, *culmen* (κορυφή), γοτθ. *hallus* (λατ. **qolūnus*)=πέτωμα, ἀγγλ.-σαξ. *heall*, παλ-νοργ. *hallir* (λόφος), παλ-γερμ. *holm* (λόφος), λιθ. *kēllī* (ἀνυψώ), *kālnas* (δρος), *kālvā* (ὑψωμα), *saunskr. kēllīam* (κέρας, προεξοχή) *kēllīam* (σφυρὶ) εἶναι συγγ. τῆ λατ. *clādēs κλαδάρος*, *κόλος* κλπ. *kūlmālam* (λαίμοδος), λατ. *colium* (λαίμοδος) (**coliso-*: γοτθ. κλπ. *hals* (λαίμοδος), παλ-σλαβ. *klasū* (στάχυς) λατ. **qele-* (=ἀνυψοῦμαι).

κολυβός, *-οῦ, ὁ* (*κολοίος*) φιλονικία δορυβωδῆς.

Ἔτυμ.: πρβλ. Ἦσυχ. *«κολυβός θόρυβος, ἀταξία, παραχῆ ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ζῆφου»* (τοῦ *κολοίει* δηλ. ὡς ὄντος θορυβώδους καὶ κρυφαστειοῦ ὄντος) πρβλ. *κολυβός* βι' ἔτυμολ. βλ. *κολοίος*.

ΚΟΨΜΑΨΡΟΙ, δ και ἡ ἡ «κουμαριά», λατ. arbutus. Ἔτυμ.: κατὰ τινος συγγ. τῆ παλ-γερμ. hepzera (ἑλλέβορος), ἀλλὰ ὀρθότερον εἶναι τοῦτο νὰ συγγενεῦθαι πρὸς τὸ κόμαρος (δεαφίνειον, φυτόν): διὰ τὸ τέρμα -αρος βλ. κίσαρος ἐν λ. κισσός· Κατ' ἄλλους κόμαρος (*κρόμαρος ἢ *κόμαρος = λιθ. szermükszle (δένδρον, σουρβιά), εἶναι δὲ εὐκόλος ἢ μεταξύ τῶν δύο δένδρων σύγχυσις.

κομάρο-φάγος, ον (κόμαρος+φάγειν)· ὁ τρώγων κομάραρα.

κομάω, ἰων. -έω, ἐπ. μτχ. κομάω· μελ. -ήσω· ἄορ. α' ἐκόμισσα (κόμη)· ἀφίνω τὴν κόμην νὰ γίνῃ μακρά, τρέφω μακρὰν κόμην ἢ ἐπειδὴ δὲ ἡ μακρὰ κόμη ἐθεωρεῖτο ἐνδείξις δηλῆς καταγωγῆς, κομάω κατήντησε νὰ σημαίνῃ σεμνύνομαι, γαυριῶ, υπερηφανεύομαι, φέρομαι ἀλαζονικῶς: οὗτος ἐκόμισεν ἐπὶ τυραννίδι = μεγαλοφρονῶν ἐβάλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ γίνῃ τύραννος. Ἀρχικῶς φαίνεται δι: γενικῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνας ἔτρεφον μακρὰν κόμην, ὅθεν και κορη-κομώοντες Ἀχαιοὶ καλοῦνται παρ' Ὀμήρῳ. Ἐν Σπάρτῃ εὐσυνήθη ἢ καράσσει αὐτῆ τῆς μακρᾶς κόμης· ἐν Ἀθήναις δὲ μὲν μακρὰν κόμην ἔτρεφον μόνον οἱ νεανιοὶ μέχρι τοῦ Ἰσθμοῦ, ὅπου εἰσερχόμενοι εἰς τοὺς ἐφήβους προσέφερον τοὺς μακροὺς βοστρύχους εἰς τινὰ θεότητα, εἰσχωρεῖτο δὲ σημεῖον νουθετικῆς και ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν ἢ μακρὰ κόμη διὰ τοὺς ἀνδρας.— ἢ ἐπὶ ἴππων, καλύπτομαι ὑπὸ χαίτης.— ἢ μτφρ. ἐπὶ δένδρων, φυτῶν κλπ. ἔχω φύλλωμα.

κομέσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ κομέω.

ΚΟΜΕΩ, μελ. ἡσω· φροντίζω περὶ τινος, ἐπιμελοῦμαι τινος, περιποιῶμαι τι(να).

Ἔτυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς β. γίνεται και τὸ κομίζω (ἀρχ. σημ. φροντίζω ἢ δέτω κατὰ μέρος ἢ ἀποδηκεῖω)· κομίδῃ (=φροντίς ἢ προμήθεια, τὰ πρὸς τὸ ζῆν)· πρβλ. εἰρο-κόμος (=ὁ ἐπεξεργαζόμενος ἐρία) ἢ ἱππο-κόμος (ὁ περιποιούμενος ἵππον) ἢ πρβλ. σανσκρ. काम-ह (ἱαπ. *komo-s) = ὁ ἐργαζόμενος, κάμγ (ἔργον)· βλ. κάμνω.

κομέω, ἰων. ἀντι κομάω.

ΚΟΨΜΗ, ἡ· ὅτι και νῦν, τὰ «μαλλιά» τῆς κεφαλῆς, λατ. coma ἢ κείρασθαι κόμην = νὰ κόψῃ πολὺ κοντὰ τὰ μαλλιά του (εἰς ἐνδείξιν πάνθους).— ἢ μτφρ. ὡς και τὸ λατ. coma, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὸ φύλλωμα.

Ἔτυμ.: κόμη· κομάω, -έω, -όω (βλ. λ. λ.)· κομήτης (βλ. λ.), ἡθ. ομοσ (βλ. λ.)· ἔμνηρ. ἱππο-κόμος (βλ. λ.). Δὲν ὑπάρχουσι ἀπικριτωμένως ἀντίστοιχα ἐν ταῖς ἄλλαις γλώσσαις· τὸ λατ. coma εἶναι προφανῶς δάνειον ἐκ τῆς ἑλληνικῆς. Συνήθως συσχετίζουσι τὸ κόμη πρὸς τὸ κομέω (=φροντίζω βλ. ἀνωτ.), κομίζω (=φροντίζω, βλ. ἐν κομέω) και πρὸς τὸ ἀπώτερον κάμνω κατὰ ἀνάλογον τρόπον πρὸς τὴν συσχετίζουσι τῶν ἑμνηρ. ἐθελεῖω (=φροντίζω) και ἐθειραῖ (=χαίτη, λοφίον περικεφαλαίας).

Κομητ-ἁμύνιας, -ου, δ· ὁ κομῶν (τ. ἔ. μέγα φρονῶν) Ἀμύνιας· κωμικῆ παρωδία τοῦ δνόμ. Ἀμύνιας.

κομήτης, -ου, ὁ (κομάω)· ὁ τρέφων μακρὰν κόμην ἢ ἰδὸς κομήτης = πτερωτὸν βέλος. 2) ὁ πλήρης φύλλων (φυλλώματος), χλοερός.— ἢ κομήτης, ἐν ἄστρον. ἐνν., ὡς και νῦν.

κομίδῃ, ἡ (κομίζω)· φροντίς, περιποίησις ἢ ὡς περιποίησις κήπου.— ἢ ἡ μεταφορὰ ἐφοδίων (ζωοτροφίων και ἄλλων ἀναγκαίων πρὸς τὸ ζῆν). ἡ προμήθεια τούτων ἢ ἡ συκομίδῃ, λατ. commēātus frumentī, ὁ θερσιμός, συκομίδῃ τῶν καρπῶν.— ὡς προμήθεια, ἐφόδια. 2) (ἐκ τοῦ μέσου κομίζομαι) ἢ ὀποκόμισις δι' ἑαυτὸν, ἀνάκτησις, ἀπελευθέρωσις, σωτηρία, ἀπολύτρωσις. 3) (ἐκ τοῦ παθητ. κομίζομαι) τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι ἢ ἐπιστροφή, μέσον ἐπιστροφῆς, διαφυγῆ. [δι' ἔτυμολ. βλ. κομέω].

κομίδῃ, δοτ. τοῦ κομίδῃ, ἐν χρήσει ὡς δοτικῶφ. ἐπὶρ· μετὰ περιεκφέσεως, μετὰ πολλῆς φροντίδος, ἐποκρίδως ἢ πλήρους, ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν ἢ ἀπολύτως, ὀλοτελῶς ἢ ἐν ἀπαντήσεσιν, κομίδῃ μὲν οὖν=ἀκριβῶς οὕτω, και πολὺ μάλιστα.

κομιέμεθα, δωρ. ἀντι κομιούμεθα, α' πληθ. συνγρ. μέσ. μέλλ. τοῦ κομίζω.

κομίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ῶ· ἄορ. α' ἐκόμισα, ἐπ. ἐκόμισσα και κόμισσα.—μέσ., ἄττ. μέλ. κομίσου· μαί· ἐπ. ἄορ. α' ἐκομισσάμην και κομισσάμην.— Παθητ., μελ. κομίσθησομαι· ἄορ. α' ἐκομίσθη· πρκ. κεκόμισμαι (κομέω)· λαμβάνω φροντίδα περὶ τινος, φροντίζω, περιποιῶμαι ἢ ἐφοδιάζω, παρέχω.— μέσον, δέχομαι φιλοξένους, φιλοξενῶ, περιποιῶμαι. 2) ἐπὶ πραγμάτων, προσέχω εἰς τι, ἴδω προσοχὴν εἰς τι, προσέχω ἢ τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κομίζε=«κῦτταζε τὴ δουλειά σου».— ἢ μεταφέρω τι, τὸ ἀπομακρύνω ἀπὸ κάπου, πρὸς φύλαξιν (διὰ νὰ τὸ διασωσῶν) ἢ νεκρὸν κομίζω=μεταφέρω νεκρὸν πρὸς ταφὴν.—Μέσον, παραλαμβάνω τι μαζί μου, ἐξασφαλίζω, διασώζω, ἀπολυτρώω (πρβλ. ἐρύομαι)· κόμισα με=παραλάβε με μαζί σου, ὡσά με. 2) ἀποκομίζω, λαμβάνω, δέχομαι.— μέσον, ἀποκομίζω τι ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λεῖαν ἢ ὡς. λαμβάνω, δέχομαι, κερδίζω. 3) μεταφέρω εἰς τινα τόπον ἢ συκομίζω (τὸν σῆτον π. χ.), δηλ. συγκεντρῶν εἰς ὠρισμένον τόπον ἢ εἰσάγω, εἰσφέρω. 4) ὁδηγῶ, συνοδεύω. 5) παίρνω ὄπισθ, ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώω.—μέσον, ἀνακτῶ, λαμβάνω ὄπισθ.— ἢ Παθητ.. μεταφέρω, ταξιδεύω. 2) ἔρχομαι πάλιν, ἐπιστρέφω.

κομιόμαι, ἄττ. συνηρ. μέσ. μέλλ. τοῦ κομίζω.

κόμισα και **κόμισσα**, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ κομίζω.

κομίσαιο, β' ἐν. Εὐκτ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ κομίζω.

κομιστέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ κομίζω· περιούπρεπει νὰ φροντίσῃ τις, ὅν πρέπει νὰ μεταφέρῃ τις, νὰ συκομίσῃ κλπ.

κομιστήρ, -ῆρος, δ=κομιστής.

κομιστής, -οῦ, δ (κομίζω)· ὁ λαμβάνων φροντίδα περὶ τινος, ὁ προστάτης, ὑπερσυνιστής, φρουρός, κηδεμών.— ἢ ὁ φέρων, κομίζων ἢ ὁδηγός.

κόμιστρα, τὰ (κομίζω)· ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν διάσωσιν, τὰ σωστρα.— ἢ ἀμοιβὴ μεταφορᾶς, τὰ μεταφορικᾶ.

κομιῶ, ἄττ. συνηρ. μέλλ. τοῦ κομίζω.

κόμμα, τὸ (κόπτω)· πᾶν τὸ κεκομμένον, ἡ τύπωσις ἢ τὸ χάραγμα νομισματος ἢ παρομίαι: πονηροῦ κόμματος=φαύλου χαράγματος, μτφρ. ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτήρος (πρβλ. Σχολ. εἰρηαι: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδηλων νομισμάτων, διὰ τὸ ὄλιγον μὲν ἔχειν χρυσὸν πλεονα δὲ χαλκόν). 2) γενικῶς, νόμισμα.— ἢ μικρὸν τμήμα περιόδου λόγου (λεγομένον και κῶλον), λατ. comma. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κομματικός**, ἡ, ὄν (κόμμα)· ὁ συνηρσομένος ἐκ βραχειῶν προτάσεων.

ΚΟΨΜΜΓ, τό· ὅτι και νῦν, κοιν. γόμμα, λατ. gummi. [ἀκλιτον ἢ και μετὰ γεν. -εως, δοτ. -ει και -εδι· εἶναι ξένη λ., και δὴ δάνειον ἐκ τῆς Αἰγυπτ. kema, kema].

κομπός, -οῦ, δ (κόπτω)· κτύπημα ἢ κυρ. ὡς τὸ λατ. planctus, κτύπημα τοῦ στήθους (στηθοκτύπημα) κατὰ τοὺς δρηνοὺς ἢ ἐντεῦθεν, δρηνος, ὄδυρμός, κοπετός.— ἢ Ἐν τῇ ἀτικῇ τραγωδίᾳ κομπός καλεῖται δρηνώδες ἄσμα ἠδόμενον ἐναλλάξ ὑπὸ τινος τῶν ὑποκριτῶν και ὑπὸ τοῦ χοροῦ.

κομῶντε, **κομῶντες**, ἐπ. μτχ. δυτικ. και πληθ. τοῦ κομάω (δ βλ.).

κομῶντι, δωρ. ἀντι κομῶσι, γ' πληθ. τοῦ κομάω.

κομπίζω, μελ. -άσω (κόμπω)· ὅτι και νῦν, καυχῶμαι, μεγαλουργῶ, κομπάζω ἢ μετ' αἰτ. κομπάζειν λόγους = λέγειν μεγάλους λόγους, μεγαλουργεῖν ἢ κομπάζω τέχνην = καυχῶμαι διὰ τὴν τέχνην μου.— Παθητ. γίνομαι ἀντικείμενον καυχῆσεως, φημιζομαι, θρυλεῖται περὶ ἐμοῦ.

Κομπασεύς, δ· κωμικῆ λέξις, τρόπον τινὰ ὁ ἐκ τῆς Κοινότητος ἢ τοῦ Δήμου Κόμπωσ = κομπαστής, κομπορημῶν.

κόμπασμα, τὸ (κομπάζω)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῆ πληθ., κομπαστικοὶ λόγοι, καυχησιολογίαι.

κομπέω, μελ. -ήσω (κόμπω)· κροτῶ, ἀντηχῶ, παταγῶ.— ἢ μτφρ. ἐκοτομίζω κομπαστικούς λόγους, καυχησιολογῶ, κομπορημονῶ, μεγαλουργῶ, καυχῶ-

μα. Παθητ. γίνονται ἀντικείμενον κομπασμοῦ, ὑπάρχει καύχησις περὶ ἔμοῦ.

κομπο-λάκew, μέλ. -ήσω (κόμπος+λακew)* μεγαλυῶ, εἶμαι εἰς κοῦφος καυχησιολόγος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κομπο-λάκewδης**, -ου, ἢ **-λάκewθος**, δ (κομπο-λάκew)* κομπαστής, κομπορρήμων.

ΚΟΜΠΟΣ, δ· θόρυβος, κρότος, πάταγος, ἰδίως δ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων παραγόμενος, ὡς ἐπὶ τῶν δδόντων τοῦ κάρπου || ὁ ρυθμικός τύπος τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων || ὁ κρότος μετάλλου.— || μτφρ. μεγάλοι λόγοι, καύχησις, κομπορρημοσύνη. [**κόμπος*** κομπαζῶ* κόμπασος (<<*κόμπαδ-ος>> κομπεῶ* σκωτ. ἔτυμολ.].

κομπός, δ (κομπew)* κομπαστής.

κομπο-φάκελο-ρρήμων, ον, γεν. -ονος* ὁ ἔχων φακέλους πομπῶν λόγων καὶ μεταχειριζόμενος αὐτοὺς κατὰ βούλησιν || σκωπτικὸν ἐπίθετον τοῦ Αἰσχύλου λόγῳ τῶν μακρῶν συνθέτων λέξεων αὐτοῦ.

κομπ-ώδης, ες (κόμπος+είδης)* κομπαστικός.

κομψεία, ἡ (κομψew)* κομψότης, λεπτότης || προσοίησις.

κομψ-ευριπικῶς, ἐπίρ. (κομψός + Εὐριπίδης)* συγκεκ. ἐκ τοῦ κομψευριπιδικῶς* μετὰ τὰ κομψεύματα (μετὰ τὸν κομψὸν τρόπον, μετὰ τὴν χάριν) τοῦ Εὐριπίδου.

κομψεύω, μέλ. -σω (κομψός)* κάμνω τι κομψόν, λεπτόν || ὀμιλῶ περὶ τίνος κομψῶς, λεπτολογῶ, σοφίζομαι: *κομψεύει νῦν τὴν δόξαν* = ἔλα τώρα, λεπτολόγει, σοφίστει, ἐπὶ τῆς λ. δόξα, ὡς τὸ λατ. *arguere*.— Παθητ., προσποιεῖται τὸν κομψόν, φέρομαι μετὰ κομψότητα καὶ χάριν, ὀμιλῶ μετὰ χάριν.

κομψο-πρεπής, ἐς (κομψός+πρέπω)* ὁ μετὰ κομψότητος εὐπρέπης.

κομψός, ἡ, ὄν (κομew)* ὁ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ὁ κεκαλλωπισμένος, «κομψός», λατ. *compius* || ἐντεῦθεν, χαριτωμένος ἄνθρωπος (λατ. *bellus homo*). 2) ἐπὶ λέξεων καὶ πραγμάτων, εὐπρεπής, γλαφυρός, κομψός, εὐφυής, πνευματώδης, ἀστεγός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κομψός**, ἐπίρ.* μετὰ κομψότητος (ἀντιθ. τῆ *ἀπλῶς*) || συγκεκ. *κομψοτέρως ἔχω* = εἶμαι καλλίτερα εἰς τὴν ὑγείαν μου.

κοναβew, μέλ. -ήσω (κόναβος)* ἀντηχῶ, ἠχῶ, ψαφῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κοναβήδων, ἐπίρ.* μετὰ *κονάβου* (δηλ. κλαγγῆς, κρότου, ψόφου, ἀντηχησεως).

κοναβίζω, μέλ. -ίω* = *κοναβew* (δ βλ.).

ΚΟΝΑΒΟΣ, δ· κρότος, πάταγος, κλαγγή, κτύπος, θόρυβος.

Ἔτυμ.: *κόναβος* *κοναβew*, *κοναβίζω** συγγ. τῆ *κανάσσω*, *καναχή*, ἢ *κονός* (βλ. λ. λ.), ἔξ ἰαπ. *qonō- (ἀντηχῶ), πρβλ. λατ. *cano* (<<*qno>>), *canorus*, *cicōnia*, παλ. γερμ. *huon* (πετεινός): ἴσως πρόκειται περὶ ὀνοματοποιίας ἐκ τοῦ παραγομένου ἐκ τῆς κλαγγῆς ἤχου *κον-*, *καν-*, πρβλ. *σανσκρ. kankani* (*campana*), *knar* (=sonare).

ΚΟΝΑΥΛΟΣ, δ· ὁ ἄρμος τοῦ δακτύλου, ἢ «κλειδαίσις», καὶ ἐν τῆ *πληθ.*, ὁ ἄρμος τοῦ δακτύλων; αἱ «κλειδαίσεις» || ἐντεῦθεν, πυγμὴ (κεκλεισμένη παλάμη), γρόνθος, γροθιά, «μπουνιό»*

Ἔτυμ.: *κόνδυλος* *κονδύλωμα* (τυλῶδες σῆδημα, ὄγκος), πρβλ. Ἡσυχ. «κόνδοι» *κεραῖαι*· *ἀστράγαλοι**, «κονδύλωμα»· *ἀνοιδούσαι* : *σανσκρ. kanda-h* (βολθός), *kandūka-h* (σφαῖρα, μπάλλα), *kandūka-m* (προσκέφαλον).

κονew, μέλ. -ήσω (κόνις)* ἐγείρω κόνιν, κονιορτόν, «σκοινίζω» || διαίρομαι, ἐπιγίνομαι, σπεύδω (πρβλ. τὸ σημειρ. «γίνομαι σκόνη»)· πρβλ. Ἡσυχ. «κόνει»· *σπεύδε*, *τρέχε**.

κονία, ἰων. καὶ ἐπ. **κονίη**, ἡ (κόνις)* κονιορτός, «σκόνη», νέφος κόνεως («σύνεφο σκόνη»), ὅπως σηκώνεται ἀπὸ τὸ «ποδοβολητό»: *ποδῶν ὑπένευθε κονίη ἴσται*· *ἀειρομένη* = «κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἡ σκόνη ἐσηκνέτο σύνεφο».— Συχν. κατὰ πληθ. **κονία**, ἐν περιπτικῇ ἔνν., ὡς τὸ λατ. *arenae*· *πίπτω ἐν κονίησι* = «πέφτω στὸ χῶμα», φονεύομαι. 2) ἄμμος ἢ ἰλύς τῆς κοίτης ποταμοῦ.— || ἐν τῆ

πληθ. τέφρα, ὡς τὸ λατ. *cineres*.— || **λεπτή κόνις**, τὴν ὅποιον ἐπασπάλιζον ἐπάνω εἰς τὰ σώματα τῶν ὀ παλαισται, ἀφ' οὗ πρῶτον ἠλείφοντο δι' ἐλαίου, διὰ νὰ ἀδρόχνωνται εὐκολώτερον καὶ εὐσταθέστερον ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τῶν. [*παρ' Ὀμ. ε* καὶ *ε'*· *παρ' ἀττ. ε'* κατὰ τὸ πλείστον].

κονιῶτός, ἡ, ὄν* ἀσβεστογόμενος, «σοουβαντισμένος», ραντισμένος δι' ἀσβεστοκονιάματος. Ἐκ τοῦ **κονιάω**, παθ. πρκ. *κεκονιῶμαι* (*κονίω*)* ἐπιχρῶ δι' ἀσβέστου, ἀσβεστῶν, «ἀσπρίζω», λατ. *dealbare* || *τάφοι κεκονιαμένοι* = τάφοι ἀσβεστωμένοι, ἐπιχειρισμένοι δι' ἀσβέστου.

κονίζω* ἐσφαλμένος τύπος τοῦ *κονίω* (δ βλ.), ἀφελόμενος εἰς τοὺς ἐπίσης ἐσφαλμένους τύπους τοῦ *κονίω*: *ἐκόνισσα*, *κεκόνισμαι*.

κονιορτός, δ (κόνις+ὄρνυμι)* κόνις ἐγειρουμένη ἐκ παραχῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, νέφος κόνεως, ὡς δταν προχωρῇ στρατός (κονί· «κορνιχατός»): *κονιορτός ὕλης κεκαυμένης* = νέφος ἀπὸ τῆς τέφρας καέντων ξύλων.— || μτφρ. ἀκάθαρτος ἄνθρωπος.

κόνιος, α, ον (κόνις)* κονιορτώδης || ἐγείρων κονιορτόν.

ΚΟΝΙΣ, -ιος, ἀττ. -εως, ἢ· δοτ. *κόνει* ἀντὶ *κονίη* = *κονία* (δ βλ.).— || κόνις ἀπὸ τέφραν, τέφρα, «στάχτη».— || **ἡ λεπτή κόνις**, μετὰ τὴν ὅποιον ἐπασπάλιζον τὰ σώματα τῶν ὀ παλαισται μετὰ τὴν ἐπέλαψιν δι' ἐλαίου· πρβλ. *κονία* || μτφρ. ἐπὶ κόπου ἢ μόχθου.

Ἔτυμ.: *κόνις** ἀρχ. οὐδ. σιγμ. θ. *κονισ-* (πρβλ. ὁμτρ. *κονισ-αλιος*, παθ. πρκ. *κε-κόνισται*, ὁμτρ. *κονή* (**κονισά*); λατ. *cinis*, γυν. *cineris* (<<**cinis-is*) (<<**cenis*, ἐκ β. *qen-*, τῆς ὁποίας ἐκτετ. τύπους ἔχομεν ἐν τῆ *σανσκρ. kinkasa-h* (χονδρῆ ἄμμος) (**qen-es*· ἢ **qen-as*- βλ. ἐν λ. **κνώωρος*, -ον), ἔλλ. *κνήν* (**qen-ē*). Ἐντεῦθεν παράγωγα. *κονίω* (<<**κονισ-ιω*), *κονιορτός* (*κόνις*+*ὄρνυμι*).

κονί-σάλος, δ (κόνις+σάλος)* νέφος κονιορτοῦ.

κονίω, μέλ. -ίω· ἀόρ. α' *ἐκόνισα*.— Παθητ., πρκ. *κεκόνιμαι** ἐπ. γ' ἐν ὑπερα. *κεκόνιτο* (κόνις)* καλύπτω διὰ κόνεως, γερμίζω τι μετὰ κονιορτόν, «σκοινίζω» τι.— Παθητ., *κεκονιμένος* = πλήρης κονιορτοῦ, κονιορτοβριθῆς, τ. ἔ. ὁ ἐν μεγίστῃ θῆα διατελῶν || οὕτω ἐν τῆ μέσφ. *κόνισσαι λαβῶν* = «εἰςάσω νὰ πάρῃς», «κάμε γρήγορα καὶ πάρε». 2) προσπαλίζω μετὰ κόνιν, καλύπτω μετὰ κόνιν, κατασκοινίζω || ἐπιπάσσω, διασκορπίζω.— || ἄμπετ. *τρέχω ἐντὸς κονιορταβριθοῦς πεδιάδος*, σπεύδω.

κοννew, συνηρ. *κοννῶ* = *γγινώσσω*.

Ἔτυμ.: πρβλ. Ἡσυχ. «κοννεῖν» *συνιέναι*, *ἐπίστασθαι*. Ἐπὶ τινων θεωρεῖται ὡς ἐπέκτασις τοῦ *κοew* (βλ. λ.) ἐκ β. *κοF** *κοννew* (**κοβ-νew*· ἄλλοι δὲν δέχονται τοῦτο, ἀλλὰ ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς β. **kō-* (= ἡκοννένος, ὀξύνηος), πρβλ. Ἡσυχ. «*ἐκόμεν*· ἡσθόμθη» καὶ οὐδ. μτχ. «κόν· εἰδός», πρβλ. ὡς *κόνος*, λατ. *coēs*, *calus* = *σανσκρ. cīṭā-h* (αἰχμηρός), ἰρλ. *caith* (σοφός).

ΚΟΝΝΟΣ, δ· γένεσιον. 2) *Κόννος*, ὡς τὸ κύρ. *δνομα* ἀσῆμου τινός προσώπου· *Κόννου ψήφος* παροιμ. ὡς τι τὰ ἀνέξιον λόγου.

κοντός, -οῦ, δ· τὸ κοντάρι, κονταροξύλον, κυρ. μετ' ἀγκίστρου δι' οὗ ἤλαυνον τὰς λέμβους, λατ. *conlus*. 2) τὸ ξύλον τοῦ δόρατος.— [ἐκ τῆς ἀντιθ. β. ἔξ ἧς τὸ *κεντέω* (δ βλ.), πρβλ. καὶ *κνώδων*, λιθ. *ka.sti* (δόκνον)].

κοντο-φόρος, ον (κοντός+φέρω)* ὁ φέρων κοντόν ἢ δόρυ || ὁ ἐκαφενδονίζων τὸ ἀκόντιον, ἀκοντιστής.

ΚΟΝΨΑ, συγκεκ. *κνύζα*, -ης, ἢ· κοιν. «ἀκονυζία», «ἀγριοδούρη», «ψυλλοδότανος», λατ. *pulicaria*. **κοπάζω**, μέλ. -άσω· ἀόρ. α' *ἐκόπασα* (κόπος)* κοπιῶ, ὀποκόμω, κουράζομαι || γεν. καταπίπτω, ὀλιγοστεύω, ἡσυχάζω.

κοπάνων, τὸ (κόπτω)* ἐργαλεῖον πρὸς κοπάνισμα, «κοπανιστήρι», κόπανος ἢ «γούδοχρο» || ὡς. 2) = *κοπίς*, πέλεκυς μαγειρείου.

κοπεῖν, ἀμφ. ἀόρ. β' τοῦ *κόπτω** *κοπέεις*, μτχ. παθ. ἀόρ. β'.

κοπήτος, ὁ (κόπτωμαι): ὄρνος καὶ ὄδυρος, σπυροκόπηματα.

κοπήτης, -της, ὁ (κόπτω): «καπίδι», ἐργαλεῖον γλυπτικῆς.

κοπή, ἡ (κόπτω): κτύπος, κτύπημα || κατακερματισμός εἰς τεμάχια, σφαγή.

κοπήω, μέλ. -άσω ἄρ. α' ἐκοπίεσα πρ. κ. κοπιέμαι (κόπτω) ἐργάζομαι οὐκ ἐργά, κουράζομαι, εἶμαι κουρασμένος || κοπιέω ὑπὸ ἀγαθῶν = ἐξαντλοῦμαι, κουράζομαι, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πραγμάτων.

κόπη, -εως, ὁ (κόπτω): φλόγος, ψεύστης, βωμολόχος.

Ἔτυμ.: κόπη, πρβλ. Ἦουχ. ἀκοπίζειν φεβδεσθαί, πρβλ. δημοκόπος, δημο-κοπέω (κατακτῶ τὴν εὐνοίαν τοῦ δήμου), δημο-κόπημα, δημο-κοπία: πάντα ταῦτα ἐκ τῆς βλ. τοῦ κόπτω.

κοπής, -ίδος, ἡ (κόπτω): ἐμπαλιτῶς μαγειρείου, πέλεκυς.

κόπος, -ου, ὁ (κόπτω): κτύπημα, κτύπος.— || μόχος, ταλαπῆρς, κακοπάθεια || κόποις, ἐξάντλησις, κῆματος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κοπῶς**, μέλ. -άσω ἔνοχλῶ, κουράζω, τινά.— Παθητ.—κοπιέω, κουράζομαι.

κόπη, τὸ γράμμα τῆς ἀρχαίας ἑλλην. ἀλφαθήτου, τὸ ὁποῖον δὲν περιελήφθη εἰς τὸ μτρ. ἀθηναϊκὸν ἀλφάβητον (διότι ἀντὶ τοῦ κόπητα ἐχρησιμοποιήθη τὸ κάπητα) τὸ σύμβολόν του ἦτο Ϝ, πρβλ. κοπιετίας. Ἡ ἀρχικὴ τὸ θέσις ἦτο μεταξὺ τοῦ π καὶ τοῦ ρ, ὡς τὸ λατ. q, διατηρήθη δὲ ὡς ἀριθμητικὸν Ϝ=90 (μεταξὺ τοῦ π=80 καὶ τοῦ ρ=100) πρβλ. ἐβρ. κδρη (ταῦτὸν τῷ κόπητα), ἢ λ. ἐπομένως εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Φοινικῆς τὸ αὐτὸ γράμμα εὐρίσκεται ἐν ἀρχῇ τῆς λ. Κόρινθος (Φόρινθος).

κοπιετίας, -ου, ὁ (ἔν. ἱππος): ἵππος φέρων ὡς διακριτικὸν σημεῖον ἀναγνωρισῶς του ἔγκεκαυμένου εἰς τι σημεῖον τοῦ σώματος του τὸ γράμμα κόπητα (Ϝ) πρβλ. σαμφόρας.

κοπρ-ἀγωγέω, μέλ. -ήσω φέρω κόπρον ἐκ τοῦ **κοπρ-ἀγωγός**, ὄν (κόπρω+ἀγω) = κοπροφόρος (βλ. λ.).

κόπρωσις, α, ον (κόπρω): πλήρης κόπρου, βρωμερός, δυσώδης

κοπρία, ἡ (κόπρω): σωρός κόπρου, «κοπρία».

κοπρίζω, μέλ. -ίσο, ἐπ. -ίσοω (κόπρω): λιπαίνω διὰ κόπρου, «κοπρίζω», ψς καὶ νῦν λέγεται.

κοπρ-λόγος, ον (κόπρω+λέγω): ὁ συνάγων κόπρον, ἀρα βρωμερός ἄνθρωπος.

ΚΟΠΡΟΣ, ἡ κόπρος ζῶου, ἀποπάτημα, περιττώματα ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν || ρύπος, ἀκαθαρσία.— || σωρός κόπρου, σταῦλος κτηνῶν.

κοπρ-φορέω, μέλ. -ήσω μεταφέρω κόπρον || κλύπτω μὲ κόπρον ἢ ἀκαθαρσία. Ἐκ τοῦ

κοπρ-φόρος, ον (κόπρω+φέρω): ὁ φέρων, μεταφέρων, κόπρον || κόφρινος κοπροφόρος=κόφρινος πλήρης κόπρου, ἢ κόφρινος δι' οὗ μεταφέρεται κόπρος.

κοπρών, -ῆτος, ὁ (κόπρω): τόπος πρὸς ἀποπάτησιν, ἀπόπατος, κοπροδοχεῖον.

κόπρωσις, ὄμρ. ἀντὶ κόπτουσα, μτρ. θηλ. τοῦ κόπτω.

κοπήτος, ἡ, ὄν (κόπτω): κεκομμένος εἰς μικρὰ τεμάχια, κοπανισμένος, κονιοποιημένος.

ΚΟΠΤΩ, μέλ. κόπω ἄρ. α' ἐκοπα πρ. κ. κέκοπα, ἐπ. μτρ. κέκοπας.— Παθητ., ἄρ. β' ἐκόπη πρ. κ. κέκομαι: πλάττω, κτυπῶ, κόπτω. 2) διὰ κτυπημάτων τὸν ἐξαπλῶν: χαμαί, κατακόπτω, φονεύω. 3) κτυπῶ διὰ πελέκους, ἀποκόπτω || ἄντρα κόπτω =κατακόπτω, κατακομματίζω κορμούς δένδρων, δενδροτομῶ || ἐντεθῆν ἀπολ. κόπτω τὴν χώραν = ἐρημῶν τὴν χώραν δενδροτομῶν αὐτήν, λεηλατῶ, καταστρέφω || φρενῶν κέκομμένος = στεροῦμένος φρενῶν (συνών. τῆς νόον βεβλαμμένος) 4) σφουρηλατῶ || ὄσ., κόπτω νόμισμα, λατ. percutere nummos.— μέσον, θάλλω καὶ μοῦ κόπτουν νομίσματα. 5) κόπτω τὴν θύραν=κρούω τὴν θύραν, λατ. pulsare. 6) κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κλιανκῶα, κοπανίζω

ἐντὸς ἰδίου. 7) ἐπὶ πτηνῶν, κτυπῶ διὰ τοῦ ῥήματος, διατρύπῶ || ἐπὶ ἱκποῦ, σεῖω μετ' ὄρμης, τινάσω, τραντάζω (ἢ ἱππος κόπτει τὸν ἀναβάτην) || ὄσ. κατακουράζω, καταπονῶ, καταζορίζω, ἐκκωφαίνω, τινά.— || μέσον, κόπτομαι=κτυπῶ ἑμαυτὸν, κτύπω τὸ στήθος ἢ τὴν κεφαλὴν μου ἀπὸ δλιψῖν (ὡς τὸ λατ. plangere) || ὄσ. κόπτομαι τὴν (λατ. plangere aliquidem)=θρηνῶ διὰ τινά.

Ἔτυμ.: κόπτω κόπος: κοπιέω κοπιέω κοπή: κοπῆς κοπέυς: κόπανον κοπάς: κόπις κόμμα (βλ. λ. λ.): λατ. capō (ἄλλ. κάπω γλῶσσ.), capus, capulare, Ἄλδ. kop (λαξέω λιθόν) (*kap-, ἱακ. *qoro), παλ-γερμ. heppa (μάχαιρα ἐν σχήματι δρεπανοῦ), παλ-αλα. kopati (κοιλίαν, βαθυτὸν), koryto (ξυλοπέδιλον), korije (λόγχη, δόρυ), λιθ. karōti, λατ. karāt (κατατέμνω διὰ πελέκως), kapans (μάχαιρα κρεοπώλου), συγγ. τῷ σκόπελος (μετὰ ἀρχικοῦ σ-), πρβλ. παλ-αλα. skorill (εὐνοῦχιζω), λιθ. skārtas (κυρτὴ μάχαιρα) βλ. ἐν λ. σκέπαρον. Τὰ ἐκ ρ. qor-dan πρέπει νὰ θεωρῶνται ξένα πρὸς τὰ ἐκ ρ. qor-, qor- διότι τὰ πρωτόγονα ἐκείνα ἐργαλεῖα ἐχρησιμοποιοῦντο ἐξ Ἰσού διὰ κοπήν, ἀπόξεσιν καὶ ἀνορύξιν.

κορᾶκίτιος, ὁ (κόραξ): μικρὸς κόραξ, νεοσσὸς κόραξ.

ΚΟΡΑΣ, -ᾶκος, ὁ: ἔτι καὶ νῦν, ὁ κόραξ ἢ καὶ ἡ κορώνη || παροιμία: λευκοὶ κόρακες, ἐπὶ ἀνηκούστου πράγματος || ἔρεε ἐς κόρακας ἢ ἀπλῶς ἐς κόρακας = ὁτὸν κόρακα ἢ ἐπήγαινε νά φουρκιοθῆς (λατ. *crasce corvos* ἢ *caabi in malam rem*), ἐπήγαινε κατὰ διαδόλου, «ἐὶ στό δισόλο», ἐγκρητοσκόου ἀπ' ἐμπορῶν μου» || βάλλ' ἐς κόρακας=στὴν ὄργη τοῦ Θεοῦ!.— || πῶν τὸ ἀγκιστροειδὲς ὡς τὸ ῥάμφος τοῦ κόρακος, ὡς: 1) μηχανήμα δι' οὗ συνηρῶζοντο (ἐγατῶζοντο) τὰ πλοῖα κατὰ τὰς ναυμαχίας. 2) ἀγκιστροειδὲς ῥόπρον ἢ λύκος θύρας, ὡς τὸ κορώνη. 3) βασανιστήριον ὄργανον.

Ἔτυμ.: συγγ. τῷ κορώνη, κορ-ωνίς, κορ-ωνός (βλ. λ.) ὄσ. κράζω, κρώζω, ἀγγλ. croak λατ. cur-vus, cor-vus, cor-nix ὄσ. krak, παλ-πορτ. hra-fu, ἀγγλ. sae. hroo-fu, παλ-γερμ. hu-oh, hra-ban (κόραξ). Παράγ.: κορᾶκίτιος, κορακίσκος: κορακίον ἄτ. σκορακίζω.

κορᾶσιον, τό, ὄμοκορ. τοῦ κόρη: μικρὰ κόρη, παρ-θένης, ἐκορσίται.

κορᾶνα, ἡ: βαρβαρισμός, ἀντὶ κόρη.

κορᾶν, ὁ, ἀκλιτον, ἐβραϊκῆ λέξις, δῶρον προσφερόμενον εἰς τὸν θεόν, ἀφίερωμα. 2) τὸ δημοφιλὲς κίον τοῦ ναοῦ (ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ λέγεται κρ. ὁ κορβανᾶς).

κορᾶκίξω, μέλ. -ίσοω (κόραξ): χορεύω τὸν κόρδακα.

κορᾶκισμός, ὁ ὁ χορὸς τοῦ κόρδακος: ἀκόλαστος χορὸς.

ΚΟΡΑΞ, -ᾶκος, ὁ: ὄμοκος χορὸς τῆς ἀρχαίας κωμῶδίας || κόρδακα ἐκλύσαι=νά σύρω τὸν χορὸν, νά χορεύω τὸν κόρδακα (φαίνεται ὅτι ἀνομασθη ὄμω ἀπὸ τὰς κατ' αὐτὸν τελοῦμένας κινήσεις, τὰς ἀπρεπείας καὶ ἀσεβείας).

Ἔτυμ.: πρβλ. Ἦουχ. «κορδύλη κορύνη ὄσπαλον», κρᾶδη (= κλώνος σεῖομένου εἰς τὸ ἔκρον κλάδου), κρᾶδαλον (βλ. λ.), κρᾶδαλός (βλ. λ.), σανσρ. kurdali (*q'd-) = χορεύω, πηδῶ, λατ. cardo (*q'd-en): ἱακ. *qerad- (ταλαντεύω): βλ. σναίρω, σμικρῶα.

ΚΟΡΑΥ'ΑΗ, ἡ: κορύνη, ῥόπαλον, ῥάβδος || ὄσ. οἶδημα, ὄγκωμα, ὡς τὸ τύλη.— || κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κεφαλόδεμος || ἐντεθῆν, ἐγκορδουλημένος =περιτελιγμένος.

Ἔτυμ.: κορδύλη=τύλη εἶναι πιθαν. ταῦτὸ πρὸς τὸ καρ' Ἦουχ. «κορδύλη κορύνη, ὄσπαλον», ὄμοκον εἶναι συγγ. τῇ ὄμ. μτρ. κρᾶδάων (βλ. κόρδαξ) πρβλ. κορδύ[λο]βαλλῶδες πέδον = ἔδαφος ἰσοπεδωμένον διὰ κοπάνου.— Κορδύλη ἐκαλεῖτο καὶ εἶδος τι κομῶσεως, ὁ καὶ «κορδύλος» ἄλλως λεγόμενος (ἐξ ἧς σημ. ἀσχηματίστη καὶ ἡ κωμ. λ. ἐγκορδουλημένος (βλ. ἀνωτ.), συγγ. τῷ κόραξ, κορυνή, κόρδαμος.

κέραι, γ' έν. έπ. μέλλ. γοδ **κορέννυμι**.
κορέννυμι, μέλ. **κορέω**, έπ. **κορέω** άδρ. α' **έκέραισα**, έπ. **κόρεσσα**.—Μέσον, άδρ. α' **έκορεσάμην**, έπ. **έκορεσάμην και κορεσάμην**.—Παθητ., άδρ. α' **έκορέσθη** πρκ. **κορέσμαι**, ίων. **κεκόρημαι** ' ώς. μτχ. ένεργ. πρκ. μετά παθ. σημ. **κεκορηώς**, -ότος (**κόρος**)' Ικανοποιώ, ύπερχορτάζω, πληρώ τί τινος (όπό τι πράγμα).—παθ. και μέσ. χορτάζομαι, **έχορταίνω**, μέ τι, είμαι πλήρης από τι: **φυλόπειδος κορέσασθαι** =νά χορτάση **έπόλεμος**.

***Έτυμ.**: **κορέννυμι** νεοσηματισμός όφειλόμενος εις άναλογίαν προς τό **άμφι-έννυμι**, άναλογίαν προκληθείσαν από την όμοιότητα των τύπων: **ήμφι-εσα**, -εσαι **έκέραισα**, **κεκόρησαι** ποιητ. **κορέσκω** **κόρος**: **προσκορηής** (δλ. λ. λ.): **Αγι-κορέεις** λιθ. szérll (τρέφω), **paszaras** (τροφή) έξ ίαπ. ρ. ***ker-** (αυξάνω-τρέφω), πρβλ. ίαπ. ***ai-** (αυξάνω-τρέφω) τοδ **άλλανα**.

κορεσάιατο, γ' πληθ. **έδκτ. μέσ. άορ. α'** τοδ **κορέννυμι**.

κορεσθείς, μτχ. παθ. άορ. α' τοδ **κορέννυμι**.
κορέσσατο, γ' έν. έπ. μέσ. άορ. α' τοδ **κορέννυμι**.
κορέυμα, τό παρδενία. Έκ τοδ **κορέυμαι**, μέλ. **κορευθήσομαι**: παθητ. (**κόρη**)' παρδενεύομαι, είμαι παρδένος, φθάνω εις την παρδενικήν ήλικίαν, διέρχομαι την παρδενικήν ήλικίαν || κατ' άλλους, ύπαυδρεύομαι.— || ώς τό **διακορεύομαι**, χάνω την παρδενίαν.

ΚΟΡΕΨ, μέλ. -ήσω' σαρώνω, σκουπιζω, καθαρίζω || δουρτίζω || **κορεΐν** την 'Ελλάδα = σαρώνειν την 'Ελλάδα, καθιστάν αυτήν έρημον κατοίκων. (έκ τοδ **κόρος**=σαρώδρον (**εκάλλυντρον**) κατά 'Ηούχ.) πρβλ. ζα-**κόρος** (δλ. λ.), **νεω-κόρος**, **σημο-κόρος** (δλ. λ. λ.).

κορέω, έπ. μέλ. τρδ **κορέννυμι**.
κόρη (Α), ίων. **κούρη**, ζωρ. **κούρα**, ή' θηλ. τοδ **κόρος**, **κούρος**' παρδένος, κορδάσιον, νεάνις, ίατ. **puella** || άνίσις επί νεογάμου γυναικός, νύμφη (ίατ. **puella**, **nympha**) || νεαρά αύζυγος, παλλακίς. 2) προστιθεμένης γεν. κυρ. **όνόματος**=δυγάτηρ, ώς **Νύμφαι κούραι Διός** = οί Νύμφαι, οί δυγατέρες του Διός.— || «κούκλα», **πλαγγών**, ίατ. **rupa**. 2) ή κόρη του όφθαλμού (ίατ. **rupa**, **rupilla**, **rupula**), **όνομαζομεθα** ούτω εκ των μικρών εικόνων των σχηματιζομένων έντός αυτής.— || μακρά **χειρείς** (μανική) **έκτεινονμένη** πέραν τής χειρός και καλύπτουσα αύτήν. [πέρα τό **κόρη**=πλαγγών (κούκλα) εκ κρησού ή γύψου πρβλ. **κορο-πλάθης** δι' έτυμολ. δλ. **κόρος** Β].

ΚΟΡΗ (Β), ίων. **ΚΟΥΡΗ**, ή' τό όνομα υπό τό όποτον **έλατρεύετο** εν τή 'Αττική ή Περιοσφώνη, θηλ. **εή** **δυγάτηρ** (ένν. τής **Δήμητρος**) || **διό και** συχνά **μνημονεύονται** **όμοδ**: **τή Μητρί και τή Κούρη**.

κόρηδρον, τό (**κορέω**)' σάρωδρον, «σκούπα» (δλ. **κόρος** Δ).

κόρημα, τό (**κορέω**)' τό σκούπισμα, καθαρίσισμα. 2) τό **κορούμενον**, θηλ. **ετό** σκουπίδι, κάδαρμα.— || σάρωδρον, «σκούπα».

κορθύω=**κορθύω** (δ βλ.).
κορθύς, -ύος, ή (**κόρος**)' και **κόρθις** σωρός | όψωμα || **δημονιά** αίτου, σταχύνω ή χόρτου.

***Έτυμ.**: πρβλ. 'Ηούχ. **εκόρθις σωρός** δλ. **χόρος**.— **εκόρθις** **κορθύνω** **κορθύομαι** (δλ. λ.)' **έξ** ίαπ. ρ. **ker-** (αυξάνω) δλ. **κόρος** Β' **σανακρ. szardhah** (στράτευμα, (ίαπ. ***kerchos**), γοθ. **hairda** (ίαπ. ***kerdhā**), παλ-γερμ. **heria** (στράτευμα).

κορθύω ή **ύνω** (**κόρθις**)' ύψώνω, σηκώνω, **έγειρω** || **δεικνύω** τό **λοφίον**.— Παθητ., **κύμα κορθύεται**=τό κύμα **όγκοῦται**, **έγείρεται**, **αίρεται** εις ύψος, **μετεωρίζεται**.

ΚΟΡΙΑΝΘΟΝ, τό' τό **φυτόν** και **ό σπόρος**.— || **γυναικείον** τι **κόσμημα**.

κορίδιον, τό, **όποκορ**. τοδ **κόρη**=**κοράσιον**.

κορίζομαι, μέλ. -ίσομαι (**κόρη**, **κόριον**), **άποθ.** **δωπεύω**, «**κανακεύω**», **περποιοῦμαι**, **κολακεύω**, **εκαλοπιάνω**, «**χαϊδεύω**».

Κορινθίος, α. ον. **όσ. Κορινθιακός**, ή, **όν** και

θηλ. **Κορινθιάς**, -ιάδος, ή' **έκ** Κορινθίου. Έκ τοδ **Κορινθος**, ή' ή πόλις και ή περιοχή τής Κορινθίου, κατά την αρχαιότητα **καλομένη** **Έσφόρη** | **έπί** **Κορινθόθεν** = **έν** Κορινθίω.

κόριον, τό, **όποκορ**. τοδ **κόρη**' μικρά **κορσίς**, **κορσίοιον**.

ΚΟΡΙΣ, -ιος, **άττ.** -εως, **δ'** **ό** «**κοριός**» πληθ. **εί** **κόριεις**. [δι' **έτυμολ.** βλ. **κόρ**' **έκ** τοδ **κόρις** παράγονται τά: **κοριάνων**, **κοριάνδρον** και **κατ'** **άνομο** **κολλάνδρον**, **κόριον**].

κορίσιον, τό, **όποκορ**. τοδ **κόρη**.
κόρκορος και **κόρκορος**, **δ'** **εύτελες** **όγριολόχων**, **σύνθηες** **έν** Πελοποννήσφ, τοδ **είδους** των **καυκαλιδοειδών**. [άδελ. **έτυμολ.**].

κορκορύη, ή' τό «**γουργούρισμα**» των **κενών** **έντέρων** || **πός** **ύπόκωφος** **δδρυβος**, **βοή**, **ψόφος**. [ή λ. **είναι** **καποτημένη** **έκ** τοδ **ήχου** (**όνοματοποιία** **θηλ.**), πρβλ. **βορβορυή**, -ύζω, -υγμός' **ώσ. κορκορυμός**' **δρακοκορυμός** (**κόρνω** τι να **κροτήση**, **παταγήη**)' τό **ίατ.** **corcus** **είναι** **μτγν.** **συγκκομ.** **τύπος** **έκ** τοδ **έλληνικου** **σχηματισθείς**].

κορμός, **δ** (**κείρω**)' **ό** **κορμός** **δένδρου** **μετά** την **άποκοπήν** των **κλάδων**. [δι' **έτυμολ.** βλ. **κείρω**].

ΚΟΡΟΣ (Α), -ου, **δ** (**κορέννυμι**)' **πληρομονή**, **χορτασμός**, «**χορτασιά**», ίατ. **satietas** | **κόρον** **έχω** **τενός**=έχω **όρκετά** ή **παρά** **πολύ** **έκ** τινος **πρά**, **ματος** || **έν** **κακῇ** **ένν.**, **όδηφαγία** || **έντεθεν**: || **αυδάδεια**, **προπέτεια**, **παρφορ** || **πρός** **κόρον**=**προπετώ**, **αυδάδω**. [δι' **έτυμολ.** βλ. **κορέννυμι**].

κόρος (Β), -ου, **δ**, ίων. **κούρος**, **δωρ.** **κῦρος** (**κείρω**)' **παιδίον**, **παίς**, **έφηρος**, **νεανίσκος**. 2) **μετά** **γεν.** **κυρ.** **όνόμ.**=**υιός**. Πρβλ. **κόρη**.— || **μτγν.** **βλαστός**, **κλώνος**, **παραφυός**.

***Έτυμ.**: **κόρος**, **κούρος**, **κῦρος** **άττ.** **κόρη** (βλ. λ.), **δμ.**, **ίων.** **κούρη**, **Θεσσαλ.**, **Αεσβ.** **κόρᾶ**, **δωρ.** **κῶρᾶ** (<**κορ-For**, **κόρ-Fā**, πρβλ. 'Ηούχ. **εκόρειν** **νεανίσκος**», **έξ** **ίαπ.** ***ker-** (αυξάνω) **έν** τῷ **ποιητ.** **κείρω** (<**κέρω**», **είτα** **άερμ.** **zer** (καταγωγή), **serem** (γεννώ, παράγω), **serim** (πρόερχομαι, κατάγομαι), **ίατ.** **creo** (<<**crejo** **έξ** **όνόμ.** ***crejā** (αυξήσις), **crecco**, **βλ.** **και** **έν** **λ.** **κόρθις**» πρβλ. **έτι** **και** **κούρητες**).

κόρος (Γ), **δ'** **τό** **έδρ.** **cor** (ή **έλλ.** **δθλ.** **λέξις** **είναι** **δάνειον** **έκ** **σημτ.** γλώσσης)' **μέτρον** **ξηρών** **προϊόντων**, **περιλαμβάνων** **δέκα** **άττ.** **μεδύμους**.

κόρος (Δ), **δ'** **τό** **σάρωδρον**. [δι' **έτυμολ.** βλ. **κορέω**, **έξ** **οῦ** **και** **παράγεται**].

κόρη, ή, **νεώτ.** **άττ.** **κόρη**, **δωρ.** **κόρη** (**κῆρα**)' **τό** **παρά** **τό** **μέτωπον** **κείμενον** **πλάγιον** **μέρος** **του** **κρανίου**, **οί** **κρόταφοι**: **έπί** **κόρης** **πατάσσω**=**κτυπώ** **εις** **τόν** **κρόταφον**.— || **τά** **μαλλιά** **των** **κροτάφων**, **τά** **πλάγια** **τής** **κόρης**.

Έτυμ.**: **κόρη** (ίαπ. ***kr̥sā**: **σανακρ.** **czrā-m** (κεφαλή) (ίαπ. ***kr̥sō-m**, πρβλ. **κῆρᾶνον**) (<kr̥-as-no-m**), **είτα** **παλ-πορτ.** **hirsz** (κορυφή τής κεφαλής), **παλ-γερμ.** **hirsi** (έγκέφαλος), **ίατ.** **cerebrum** (βλ. **και** **έν** **λ.** **κῆρας**). **βλ.** **και** **κῆρα**.

Κορυβάντεος, α. ον (**Κορύβας**)' **ό** **άνήκων** **εις** **τούς** **Κορυβαντας**.

Κορυβαντιάω, μέλ. -άσω (**Κορύβας**)' **τελώ** **τός** **τελετός** **των** **Κορυβάντων** | **άνατινύομαι** **δίκην** **Κορυβαντος**.

Κορυβαντίω, μέλ. -ίσω, **άττ.** -ίω (**Κορύβας**)' **έξαγγίζω** **διά** **κορυβαντικῶν** **τελετών**.

Κορυβαντ-ώδης, **ες** (**Κορύβας** + **είδος**)' **όμοιος** **πρός** **Κορυβαντος**, **έξάλλος**, **μανιακός**.

Κορυβᾶς, -αντος, **δ'** **ιερεὺς** **τής** **Κυβέλης** **έν** **Φρυγία**.

κορυβαλλή, -αλλίς, -αλλός = **κόρυθος** (δ βλ.).
κορύθος, **δ**, **και** **κορύθος**, ή' **ό** **κορυθαλλός**, **πηγών** **έχον** **έπί** **τής** **κορυφῆς** **λοφίον** **περρών**, **κοιν.** **ετσοουσιλιάνος**, **ίατ.** **alauda cristata**.

Έτυμ.**: **συγγ.** **τῷ** **κεραός** (δ βλ.) (<kerasos**, **δπερ** **στειρείται** **προσφύμ.** -δ- πρβλ. **ίατ.** **ceruos**, **gall. caru** (έλαφος)' **βασιική** **θηλ.** **και** **τούτου** **σημ.** **είναι** **ή** **τῷ** **κερασφόρος**.

κόρυφα, -ης, ή (**κόρη**, **κόρης**)' **καταρροή** **τής**

ρινός, «μύξα» λατ. *pituita*.— || μτρφ. μωρία, βλακεία. [πρβλ. 'Ήσυχ. *ἐκρούζα' περι κεφαλὴν πάθος*», συγγ. ἀρα τῆ *κόρουδος, κόρους* πρβλ. 'Ήσυχ. *ἐκρηγνῶν κρηγβαρῶν*· *καρούμαι* = αἰσθάνομαι πονοκέφαλον].

κορυζάω (*κόρουζα*)· ἔχω ρινικὸν κατάρρουν, ὑποφέρω ἀπὸ κρυολόγημα.

κόρυθα, κόρυθα, αἰτ. ἔν. καὶ πληθ. τοῦ *κόρου*; (8 βλ.).

κορυθ-ἄϊξ, -Γικος (*κόρουθ+ἄϊσσω*)· ὁ σεῖων τὴν περικεφαλαίαν, ὁ ἔχων σεϊόμενον λόφον ἐπ' αὐτῆς.

κορυθ-αἰολος, ον (*κόρουθ+αἰολος*)· ὁ ἔχων ἀπαστράπτουσαν περικεφαλαίαν.

κόρυμβος, δ' πληθ. **κόρυμβοι** καὶ ἑτερογ. **κόρυμβα** (*κόρους, κορυφή*)· τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἡ κορυφή || *κόρυμβα γῆων* = αἱ ὕψηλα πρῖμναι τῶν πλοίων, *εἰς τῶν κῆν ἀκροστολία* κατὰ τὸν Σχολ.

— || ὁ βότρους τοῦ ἄνθους ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ κισσοῦ || γενικῶς, βότρους οἰουδίηποτε καρποῦ ἢ ἄνθους. [πρβλ. 'Ήσυχ. *ἀκρόρυμβος δ' ναυλὸς τοῦ ἀσπαραγγοῦ*», λατιν. *corruca* συγγ. τῆ *κορυπή, κόρους*].

κορυνάω, μέλ. -ήσω· ἀναδίδω θλαστοὺς ἢ κημπούκκια (δημοία πρὸς *κορυνάς*, δηλ. ρόπαλα). Ἐκ τοῦ

κορυνή, ἡ (*κόρους*)· ρόπαλον, πολλαῖς περικεκαλυμμένον διὸ ἐλάσματος ἐκ αἰθῆρου πρὸς μάχην, ἢ ροπαλοειδὲς σκηπτόν || ὡς. ποιητικῆ ῥάβδος.

κορυνήτης, -ου, δ (*κορυνάω*)· ὁ φέρων ρόπαλον, ροπαλοφόρος || ὁ μαχόμενος μὲ ρόπαλον.

κορυνή-φόρος, ον (*κορυνή+φέρω*)· ὁ φέρων ρόπαλον, ροπαλοφόρος || οἱ *κορυνήφοροι* = οἱ ροπαλοφόροι σωματοφύλακες τοῦ Ποιοστράτου, ἀντὶ τοῦ συνήθους· οἱ *δορυφόροι*.

κορυνιάω=κορυνάω (8 βλ.) ἔν μτρφ. *κορυνιδάνα* *πέτηλα*=ζυμρά φύλλα.

κορυπιλος, δ' ὁ κτυπῶν διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς διὰ κεράτων. Ἐκ τοῦ

κορύπτω, μέλ. -ψω· κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς, κερρατίζω.

'Ετυμ.: *κορύπτω*· *κορυπιλος* πρβλ. 'Ήσυχ. *ἐκρουπιλόης κερρατιστής*» πρβλ. τὰ συγγ. *κόρους, κόρυμβος, κορυφή* πρβλ. 'Ήσυχ. *ἐκρουγγεῖν κερρατίζειν*» συγγ. τῆ *οσκαρον. ζῆ[θ]γαγαῖθ* (: ζῆ[θ]γα-π=κέρρα)=κερατίζομαι (ἐκτουλιέμαι).

κόρυξ, -ύθος, ἡ' αἰτ. *κόρυξ* καὶ *κόρυξ* (*κάρρα*)· κράνος, περικεφαλαία.— || ἡ κεφαλή.

'Ετυμ.: *κόρυξ* (θεμ. *κορυ+πρσφ. -dh-* πρβλ. λακ. *κόρυξ* (=θρηγνός κατὰ 'Ἡσ) , πρβλ. ὡς. 'Ήσυχ. *ἐκρούθος' εἰς τις τῶν τροχίλων*, *ἐκρούθων*· ἀλεκτρυῶν, *ἐκρουνηεῖς*... ἀλεκτρυῶν» δημ. *κορυστής* (=πολεμιστής) βλ. *κόρυθος, κορυφή*· παράγωγα· *κορύσσω*, παθ. πρκ. μτρφ. *κεκορυθμένος*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κορύσσω, μέλ. κορύξω (*κόρους*)·— Μέσον, ἀφρ. *ἀ' ἐκορυσσάμην*, μτρφ. *κορυσσάμενος*.— Παθητ., πρκ. *ἐκορύθμαι*.— ὀπλιζῶ μὲ περικεφαλαίαν || γεν., ἐφοδιάζω, ὀπλιζῶ, παρασκευάζω, καταρτίζω.— μέσ. καὶ παθ., ὀπλιζῶ ἑμαυτὸν, ὀπλιζομαι || ἐνδύομαι τὴν πανοπλίαν μου || δίδω μάχην, μάχομαι || ὡς. ἐπὶ πρτζμ., *δοῦ)ε κεκορυθμένα χαλκῶ*=δόρατα ἔχοντα αἰχμὰς ἐκ χαλκοῦ. 2) γενικῶς, προμηθεύω, ἐφοδιάζω, προνώ, προσβλέπω.— || ὕψω, κορυφῶ· *κόρουσε κῦμα*=(ὁ ποταμὸς) ἐκορύφωσε τὸ κῦμά του (τὸ ὕψωσεν ὡστε να σχηματίζη κορυφήν).— Παθητ., *κορυφομαι*, ἀποκορυφομαι, ὑψομαι, ὕψω τὴν κεφαλὴν μου, ὡς κάμνει τὸ κῦμα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κορυστής, -οῦ (*κορύσσω*)· ὁ ὀπλιζόμενος διὰ περικεφαλαίας, ὁ φέρων περικεφαλαίαν, ὁ πολεμιστής.

κορυφαία, ἡ (*κορυφή*) πρβλ. Πολυδ. *ἀδ δὲ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἰμάς ἐπὶ τὸν χαλινὸν κορυφαία*, τ. ε. τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν μέρος τοῦ χαλινοῦ.— || ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς δῦσανος.

κορυφαῖον, τό τὸ ἀνώτατον περιδῶριον κνηγετικῷ δικτύου || κυρ. εἶναι οὕθ. τοῦ

κορυφαῖος, α, ον (*κορυφή*)· ὁ ἐπὶ (τῆς) κορυφῆς, τ. ε. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός || ἔν τῇ ἀττ. *τραγῳδία κορυφαῖος*=ὁ ἀρχηγός τοῦ χοροῦ, ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ.

κορυφή, ἡ (*κόρους*)· ἡ κεφαλή, τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἡ ἄκρα || ὡς καὶ νῦν, ἡ κορυφή (τὸ ἀνώτατον ἄκρον) τῆς κεφαλῆς. 2) ἡ κορυφὴ δρους. 3) μτρφ. κὸ ἄκρον ἄνωτον, τὸ ὕψιστον (καὶ ἀποουδαϊότατον) σημεῖον, ἡ κορωνίς, ὁ κολοφών, τὸ ἄνθος (πράγματός τινας), λατ. *summa*.

'Ετυμ.: *κορυφή*· *κόρους* (πρβλ. 'Ήσυχ. *ἐκρούφος*· *κόρυμβος γυνάκειςος*)· *κορυφαῖος*· *κορυφῶς*· *κορυφή* (θεμ. *κορυ+πρσφ. -bha-, -bho-* πρβλ. *κόρυμβος, κόρυ-θ-, κόρυ-δος, κερραξ* (βλ. λ. λ.).

κορυφῶν, μέλ. -ῶσω (*κορυφή*)· φέρω εἰς κορυφὴν, κορυφῶνω, κάμνω τὴν αἰχμηρὸν (ὀξύ, κορυφοειδές).— Παθητ., *κῦμα κορυφοῦται*=τὸ κῦμα ὑψάνεσι ἐν εἶδει κορυφῆς.— || μτρφ., ὡς τὸ *κεφαλαῖῶν*, φέρω τι εἰς πέρας, ἀποπερατώνω, τελειώνω.

κορων-εκάθη, ἡ (*κορώνη+Ἐκάθη*)· γυνὴ τῶσον γραῖα ὅσον ἡ *κορώνη* (βλ. λ.) καὶ ἡ *Ἐκάθη*.

κορῶνεως, -ω, ἡ' ὁ ἔχων χρῶμα κορώνης, ἦτοι μελαψόν. Ἐκ τοῦ

κορώνη, ἡ (*κορώνος*)· εἶδος θαλασσίας κορώνης. 2) πτηνὸν τοῦ εἶδους τῶν κοράκων, λατ. *corpax*, κοιν. *κοιρούνας*.— || πᾶν πρᾶγμα ἀγκιστροειδές, κυρτὸν ἢ καμπύλον, ὡς τὸ ράμφος κόρακος, ὡς: 1) ἡ λαβή (ἐπὶ χερσὶν) τῆς θύρας, λεγόμενον καὶ *ἐπίσπαστρον* ἢ *κοράκιον*. 2) τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, εἰς τὸ ὁποῖον προσδένεται ἡ νευρὰ τοῦ τόξου. 3) τὸ ἄκρον τοῦ *ιστοβόλου* (βλ. λ.) τοῦ ἀρότρου, εἰς δ προσηρμόζετο ὁ ζυγός. Πρβλ. *κόραξ*. [δι' ἑτυμολ. βλ. *κόραξ*].

κορωνιάω, μέλ. -ῶσω (*κορώνη* II)· κάμπτω, κυρτώνω, καμπυλώνω || ἐπὶ ἵππου, κυρτώνω τὸν τράχηλον, ὑψαυγενίζω.

κορωνίς, -ίδος, ἡ (*κορώνη* II)· ὡς ἐπιθ. ἡ ἔχουσα τὸ ράμφος (τὸ ἐμβολὸν ἢ καὶ γενικῶς τὸ ἄκρον) κυρτὸν, γεν. ἡ κυρτῆ, καμπυλωτῆ, κεκαμμένη. 2) ἐπὶ βοῶν, ὁ μετὰ κυρτῶν κεράτων.— || ὡς οὕθ. πᾶν τὸ κυρτὸν ἢ κεκαμμένον: 1) στέφανος, κυρ. θλάστημα, λατ. *corona*. 2) ποικιλογραφία (ἐκ καμπύλων γραμμῶν) σχεδιασμένη εἰς τὸ τέλος θιβλίου || γεν. τέλος, συμπλήρωσις.

κορωνο-βόλος, ον (*κορώνη+βαλεῖν*)· ὁ θάλλον (κτυπῶν, φονεύων) κορώνας || ὡς οὕθ. τὸ *κορωνοβόλον*=σφενδόνη ἢ τόξον πρὸς θήραν κορωνῶν.

κορωνός, ἡ, ὄν (*κόραξ*)· καμπύλος, κυρτός || ἐπὶ βοῶν, ὁ ἔχων κυρτὰ (καμπύλα) κέρατα.

'Ετυμ.: *κορωνός*· *κορώνη* (λατ. *corona*) δημ. *κορωνίς* πρβλ. *κυρτός*: λατ. *curvus, coluber* (κατὰ τινας κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ **coru-bro-s*), παλ.ιρλ. *cor* (περιβόλος) ((κελτ. **kuro-s*), *cruidn* ((κελτ. **kr undi-* πρβλ. λατ. *rot-undu-s*)· *izp. *qere-* (διπλώνω, στρέφω), πρβλ. ἐκτετ. τύπους ἐν τῇ λιθ. *kreivas* (ἐστραμμένος, λοξός) καὶ πολλὰς ἄλλας λέξεις, ἄς βλ. ἐν λ. *κίρκος, κρίκος*, λιθ. *kreipiti* (στρέφω), βλ. ἐν κραι. *πνός, κάσταλλος, κροώνη, κύρτος* βλ. καὶ *κῶραξ*.

κοσκίνηδόν, ἐπιρ. (*κόσκινον*)· ὅπως κατὰ τὸ κοσκίνισμα.

κοσκινό-μαντις, -ιος, αἰτ. -εως, δ καὶ ἡ (*κόσκινον+μάντις*)· ὁ διὰ κοσκίνου μαντευόμενος.

κόσκινον, τό· δτι καὶ νῦν.

κοσκυλάτια, -αν, τὰ (*σκύλλω*)· ἀποκόμματα («κοψίδια») δερμάτων || μτρφ. ἐπὶ τῶν ἀποκομμάτων κολακείας τοῦ θυροδόξου Κλέωνος πρὸς τὸν Σῆμον. [*κο-σκυλ-ἄτια* (**σχο-σκυλ- σκύλλω*) ἐκ τοῦ του δάνειον εἶναι τὸ τῆς λατιν. *qui-squil-iae*].

κοσμέω, μέλ. -ήσω (*κόσμος*)· τακτοποιῶ, διευθετῶ || κυρ. παρατάσσω στρατὸν || καὶ ἐν τῷ μέσ., *κοσμησάμενος πολίτας* = ἀφ' οὗ παρέταξε τοὺς συμπολίτας του || *δρόπον κοσμέω*=ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, δεῖπνον.— || κυβερνώ, διευθύνω, διοικῶ.— || στολιζῶ, καλλωνίζω, ἐνδύνω ἐξεζητημένως. 2) ἐπὶ προσώπων, τιμῶ, προξενῶ τιμὴν εἰς τινα, περικοσμῶ, ἀπονέμω τιμὴν εἰς τινα.— IV ἀποδίδομαι, ἀνάγομαι, εἰς τι.

κόσμηθεν, αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἀφρ. *ἀ'* τοῦ *κοσμέω*.

κοσμηῖν, δωρ. ἀφρ. τοῦ *κοσμέω*.

κοσμητής, -οῦ, δ (*κοσμέω*)· ὁ διατάκτης, ὁ διευθυντής. 2) ὁ διακοσμητής.

κοσμητός, ἡ, ὄν (κοσμέω)· ὁ καλῶς τεταγμένος, επιμελημένος, κανονικός, ὁμαλός.

κοσμητήρ, -ορος, ὁ (κοσμέω)· ὁ ἀρχηγός, ὁ παρατάσων στρατῶν ἢ ὁ ἄγων αὐτὸν πρὸς πόλεμον.

κοσμικός, ἡ, ὄν (κόσμος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόσμον ἢ τὸ σῦμπαν || ὁ γήινος, ὁ ἐγκόσμιος.

κόσμιος, α, ον, καὶ -ος, -ον (κόσμος)· ὁ καλῶς διατεταγμένος, μέτριος, κανονικός || ἐπὶ προσ., τακτικός, καλῶς διδάγων, καλῶς συμπεριφερόμενος, φρόνιμος || τὸ κόσμιον = λατ. decorum = ἡ κοσμιότης, εὐπρέπεια, τάξις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κοσμιότης, -ητος, ἡ (κόσμος)· εὐπρέπεια, «κοσμιότης», σεμνότης, εὐταξία, φρόνιμος διαγωγή.

κοσμίως, ἐπίρ. τοῦ κόσμιος· εὐπρεπῶς, προσηκόντως, κανονικῶς || συγκρ. -ώτερον· ὑπερβ. -ώτατα.

κοσμο-κόμη, -ου, ὁ (κοσμέω+κόμη)· ὁ κοσμῶν, ὁ καλλωπίζων, τὴν κόμην.

κοσμο-κράτωρ, -ορος, ὁ (κόσμος+κρατέω)· ὁ κρατῶν τοῦ κόσμου τούτου, ὁ κυβερνῶν τὸν κόσμον, ὁ διευθύνων τὸν κόσμον.

κοσμο-πλόκος, ον (κόσμος+πλέκω)· ὁ συγκρατῶν τὸν κόσμον.

κόσμος, -ου, ὁ (κοσμέω)· τάξις || κατὰ κόσμον ἢ κόσμω=ἐν τάξει, εὐτάκτως, 2) δολιχῶς, προεπόντως || οὐδενὶ κόσμω=ἀτάκτως, 3) καλῆ τάξις, εὐταξία, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια. 3) προκαθορισμένη τάξις, μέθοδος || ἐπὶ πόλεμον, κυβερνήσις, διακυβέρνησις. 4) ὁ τρόπος διαμορφώσεως πράγματός τινος, συρμός μόδας.— || κόσμημα, στολισμός, καλλιπίασμα, ἐνδυμασία, ματισμός || ἐν τῇ πληθ., · κοσμήματα. 2) μίτρ. τιμῆ, ὑπόληψις, ἐπιρροή.— || ὁ κόσμος τοῦ σῦμπαντος, τὸ σῦμπαν (ὀνομασθὲν κόσμος ἐκ τῆς τελείας αὐτοῦ τάξεως καὶ ἁρμονίας), λατ. mundus.

Ἔτυμ.· ὁ κόσμος, κοσμέω· κόσμημα· κοσμητής· κόσμιος (βλ. λ. λ.)· κόσμος (*κόσμος), ἐξ λατ. censeo (ἀναγγέλλω ἐπισημῶς), πρβλ. λατ. censeo=σασοκρ. zasagati (ἀναγγέλλω), zasati (ἀφηγοῦμαι, ἐγκωμιάζω).

κοσμο-φθόρος, ον (κόσμος+φθείρω)· ὁ φθείρων τὸν κόσμον, ὁ καταστροφικός τοῦ κόσμου.

κόσος, ἡ, ον, ἰων. καὶ αιολ. ἀντὶ πάσος.

κόσσαθος, ὁ ἰων. ἀντὶ κότταβος (βλ. βλ.).

κόσσυφος, αἰτ. κόττυφος, ὁ· ὁ «κότσυφας», τὸ «μαυροπούλι».

Ἔτυμ.· τὸ -φο-ς· εἶναι τυπικὸν πρόσφ. ὀνομάτων ῥῥων· τὸ ἀρχικὸν τμήμα εἶναι σκοτεινόν· κατὰ τινὰς πρόκειται περὶ ὀνοματοποιίας (πρβλ. σασοκρ. kuku-bha-h = φασιανός (*kurkubha-h, πρβλ. kurkuḥa-h = ὀλέκτωρ· ἀλλὰ κατ' ἄλλους δὲν ὑπάρχει ἴσχος ἀναλογίας μεταξὺ τῆς ὀνομασίας καὶ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν κατ' ἄλλους κόσσυφος (*κόσσυφος κατ' ἄνομ., πρβλ. κόμυχος, παλ-σλαβ. kosŭ (κόσσυφος), σασοκρ. zaraŭi (καταρῶμαι), zābda-h (δόρυθος, ἴσχος, φωνή), παλ-σλαβ. sora (παίζω τὸν αὐλόν), sorisi (=αὐλητής).

κότε καὶ **κοτέ**, ἰων. ἀντὶ πότε καὶ ποτέ.

κότερον, **κότερα**, ἰων. ἀντὶ πότερον, πότερα.

κότέω· ἐπ. ἀστ. ἀ· κότεσμαι· ἐπ. μτχ. πρκ. κεκοτη-ώς.— Μέσον, κοτέσμαι· ἐπ. γ'· πλθθ. πρκ. κοτέοντο, ἐπ. μέλ. κοτέσομαι· ἐπ. ἀστ. ἀ· ἐκοτεσάμην, κοτεσάμην (κότος)· κρατῶ ἐχθραν ἢ μνησικακίαν κατὰ τινος, εἶμαι κακεντρεχέας, φθονῶ (λατ. invideo)· παροιμία: «κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει» (βλ. κεραμεύς).

κοτήεις, εσσα, εν (κοτέω)· ὁ ὀργίλως διατεθειμένος, ἐξωργισμένος, «θυμωμένος» || ζηλότυπος.

κοτίνη-φόρος, ον (κότινος+φέρω)· ὁ φέρων (τ. ἔ. παράγων) ἀγρίας ἐλαίας («ἀγριελῆς»).

ΚΟΤΙΝΟΣ, ὁ καὶ ἡ· ἡ ἀγρία ἐλαία (λατ. oleaster) [ἀγν. ἔτυμολ.].

κοτίνο-τράγος, ον (κότινος+τραγείν)· ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας ἐλαίας.

κότορνος, ὁ, ἰων. ἀντὶ κόθορνος (βλ. βλ.).

ΚΟΤΟΣ, ὁ· ὀργή, μῆνις, ἐχθρα, ἐχθροπάθεια, μνησικακία || μτγν. φθόνος, ζηλοτυπία.

Ἔτυμ.· κότος· κοτέω· κοταίνω· κοτήεις· παλιγκοτος; (βλ. λ. λ.). Κατὰ τινὰς συγγ. τῇ παλ-ιρλ. cath-

(μάχη), σασοκρ. zātāyati (κρημνίζω, ἐφορμῶ). za-ŭtū-h (ἐχθρός), ἀγγλ.-σαξ. hearo, παλ-γερμ. hadu (πόλεμος)· βλ. κῶνος.

ΚΟΤΤΑΒΙΖΩ, μελ. -ίζω, αἰτ. -εῶ (κότταβος)· παίζω τὸν κότταβον.

ΚΟΤΤΑΘΟΣ, ἰων. καὶ παλ-αττ. κόσσαθος, ὁ· παιγνίδιον παίζομενον τὸ πρῶτον ἐν Σικελίᾳ, ὀπότεν εἰσ-ἤχθη εἰς Ἀθήνας, ἦτο δὲ συνθῆστατον κατὰ τὰ συμ-πόσια τῶν νέων. Ὁ ἀπλοῦστατος τρόπος, καθ' ὃν ἐπαί-ζετο τὸ παιγνίδιον τοῦτο, συνίστατο εἰς τὸ νὰ χύνη μὲ ὀρυθὴν ἐπὶ μεταλλίνης λεκάνης τὸν ἐπὶ τοῦ ποτη-ρίου του ὑπολειπόμενον ὀλνον ἑκατὸς τῶν συμποσῶν· εἰν ὄλος ὁ ὀλνος ἐπιπτεν ἐντός τῆς λεκάνης καὶ παρ-ἦγστο ἴσχος διαυγῆς καὶ μεταλλικός, τὰ σημεῖα ταῦτα ἀθεωροῦντο καλοὶ ὀλανοί. Τὸ αὐτὸ παιγνίδιον ἐπαίζετο καὶ κατ' ἄλλους τρόπους.— [ἀδελ. ἔτυμολ.· πιθανὴ ἡ συγγ. πρὸς τὰ κοτύλη καὶ κοτέεις].

ΚΟΤΤΑΝΟΜ, τὸ μικρὸν σῦκον, λατ. cottanum.

ΚΟΥΤΥΛΗ, ἡ· μικρὸν ποτήριον ἢ ἀγγεῖον. 2) μέτρον ὑγρῶν περιλαμβανόν 6 κυάθους ἢ 1/3 ξέστης, περίπου ὅσον καὶ ἡ ἡμίνα.— || τὸ κολίωμα ἀρδρώσεως ὀστών, ἰδίως τὸ τοῦ μηροῦ, λατ. acetabulum.

Ἔτυμ.· κοτύλη· κοτυλιδῶν· κοτυλίζω (βλ. λ. λ.)· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ σασοκρ. cānāla-h (κοιλότης), τῇ λατ. callus (Ἰγοτθ. kaŭils, παλ.-σαξ. keill κλπ.) παλ-σλαβ. koliliu, λιθ. kailias, παλ-πρωσ. caŭils = «λεδέτι»=ἀγγλ.-σαξ. heden (μαγειρικὰ σκεύη) (λατ. *qēitnos, εἶτα μεσ-γερμ. schedel (κρανίον) (*sqa-ŭeŭ), παλ-γερμ. scāla (φλοιός). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΚΟΥΤΥΛΩΔΩΝ, -όνος, ἡ· πᾶσα κοιλότης ἔχουσα τὸ σχῆμα ποτηρίου || ἐν τῇ πληθ., αἰ μυζητικαὶ θηλα τῶν πλοκάμων τοῦ πολύποδος (τοῦ «χταποδίου»), ἐπ. ὀστ. κοτυλιδόφιν.— || τὸ κολίωμα ἀρδρώσεως (κλειδῶσεως).

ΚΟΥΤΥΛ-ἠρῦτος, ον (κοτύλη+ἄρῦω)· ὁ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ (ὃν δύναται τίς νὰ ἀρυσθῇ) διὰ ποτη-ρίων, τ. ἔ. ὁ ἀφθόνως ρέων.

ΚΟΥΤΥΛΙΣ, -ίδος, ἡ· -ἰσκιον, τό, καὶ -ἰσκος, ὁ· ὀπο-κοριστικὰ τοῦ κοτύλη· μικρὸν ποτήριον.

ΚΟΥΤΥΛΟΣ, ὁ=κοτύλη (βλ. βλ.).

ΚΟΥ, ἀντὶ καὶ οὐ κατὰ κράνιν.

ΚΟΥ καὶ **ΚΟΥ**, ἰων. ἀντὶ ποῦ καὶ ποῦ.

ΚΟΥΚΕΤΙ, ἀντὶ καὶ οὐκέτι κατὰ κράνιν.

ΚΟΥΛΕΟΝ, **ΚΟΥΛΕΟΣ**, ἰων. ἀντὶ κολεόν, κολεός.

ΚΟΥΜΙ, ἐβρ. λ.· ἐγειρομαι, σηκῶνομαι, ἀνατέλλω.

ΚΟΥΡΑ, -ās, ἡ (κείρω)· τὸ κόψιμον τῆς κομῆς, τὸ κούρευμα, ὡς δείγμα πένθους.— || ὀποκοπεῖς ὀ-στρυχος.

Ἔτυμ.· **κουρά**· **κουρεύς**· **κουρεῖον**· **κουρίς**· **κου-ρεῖα**· **κουρέμιος**· **κουριάς**.— **κουρ-** (<κωρ-, *κορ- (κουρά (*κορσά ?) πρβλ. Ἡσ. «κορρόν» κορρόν» «κορροῦν» κείρειν»· **κορρωτός**, **κορρωτεύς**, **κορρω-τήρ** (=κουρεύς), **κορρωτήριον** (=κουρεῖον), **κός-ρος** (=κεκαρμένος)· ἐκ β. κερσ- λατ. *qers-, ἐκτετ. ἐκ τῆς *qer- (βλ. ἐν λ. κείρω), πρβλ. ἀ-κερσε-κόμης· «ἀκαρτος τὰς κόμης». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κουρεῖον, τό (κουρά)· δετὶ καὶ νῦν, ἐργαστήριον τοῦ κουρέως.— || **κουρέιον**, τό, προπαρσ., τὸ πρόβατον ἢ ὁ ἀμνὸς ὁ προσφερόμενος πρὸς θύσαν καὶ μετ' αὐτὴν καταναλισκόμενος ἐν αὐποσίῳ.

Ἔτυμ.· πρβλ. **αιμακουρία** = αἰ κλιματηαὶ δυσφαὶ κατὰ τινὰς ἐκ β. *κορρο-· **κείω**, **καῶζω** (βλ. λ. λ.)· κατ' ἄλλους, ὀρθότερον, ἐκ β. κερσ- (ιαπ. *qers- (<qer- ἐν τῇ κείρω, ὡς λέγεται ἐν λ. κουρά).

κουρεύς, -έως, ὁ (κείρω)· ὁ κείρων (κόπτων) τὸς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὁ «κουρεύς» ὡς καὶ σήμερον («κουρεύς», «μαρμυρέτης»), λατ. tonsor || ἀνταῖθεν, φλύσρος σπερμολόγος.

ΚΟΥΡΗ, ἡ· ἰων. ἀντὶ κόρη.— || **ΚΟΥΡΗ** ἰων. ἀντὶ κουρά.

ΚΟΥΡΗΤΟΣ, ἡ, ον, ἰων. ἀντὶ κόρειος (βλ. βλ.).

ΚΟΥΡΗΤΕΣ, -ων, οί· (κόρος, κοῦρος)· νεανίαι, νε-αροὶ πολεμισταί.

Κουρήτες, -ων, οί· οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρώνος.

Κουριάς, -ου, ὁ (κουρά)· ὁ κεκαρμένος, ὁ ἐχων βραχεῖαν τὴν κόμην.

φαλής) επηρεασθὲν ἐντελῶς μηχανικῶς ὑπὸ τοῦ *κράνω*.

κράνω (<*κράν-ιω ἐκ θέμ. *k̄(e)r-ŋ-, *k̄r-ŋ- (δ-κρον, οἰχμή), μαρτυρούμενου ἐκ τοῦ λατ. cornu, γοῦθ. *haurn*, ἄλλ. *κράνος*· πρβλ. *κράνωρ*, *κραντήρ*, *κράν-τετρα*, πληθ. *κραντήρες*=λατ. genuini=κοί φρονιμί-τες) (δόδοντες), αὐτὸ-κράνος.—'Ἄλλοι, ἄνευ ἀνάγκης τινός, διακρίνουσιν δύο *κράνω*, ἕν μετὰ τῆς σμῆ. τοῦ ἐκτελεῖν, καὶ ἕτερον μετὰ τῆς σμῆ. τοῦ ὄρχειν.

ΚΡΑΙΠΑΨΑΛΗ, ἡ ἢ μέδη καὶ τὰ ἀποτελέσματά της, ναυία (τάσις γίνεται μετρον), κεφαλαγία κ. ἄ. (λατ. *capula*) ἐκ *κραιπάλης*=μετὰ τὴν μέδην, ὅταν παρήλθεν ἡ μέδη.

'Ετυμ.: ἐθεωρήθη ὑπὸ τινων, ἀλλ' ἀπιθάνως, συγγ. τῷ *κραιπνός* καὶ τῷ λιθ. *kraipyr'* (γυρίζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ), παλ.-σλαβ. *krēsŭ* (=τροπή) (<*krēp-sŭ (=λατ. *ferporum mutatio*)· κατ' ἄλλους ἢ λ. ἐσχη-ματίσθη ἀπλῶς κατὰ τὸ *κραιπνός*, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ μείζων συγγένεια μετὰ τῶν.— Κατ' ἄλλους, ἦττον ὀρθῶς, *κραιπάλη* (ἐφ' ὅσον σμῆ. καὶ κεφαλαγία) (<*krēi (=κεφαλή)+πάλη· ἐκ β. *peil-* (πλήττω, κομ-ματιάω).— Τὸ λατ. *capula* εἶναι θάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

κραιπάλό-κωμος, ὃν (*κραιπάλη* + *κῶμος*)· ὁ ἐν κραιπάλῃ κωμάζων, ὁ περιφερόμενος ἐν καταστάσει μέδης.

κραιπνός, ἡ, ὃν (*ἀρπ-άζω*, ὡς τὸ *rapidus* ἐκ τοῦ *rap-ιο*)· ταχύς, ὀρμητικός· πρβλ. *καρπάλιμος*. 2) μτφρ. σπεύδων, ἐνεργητικός, δραστήριος, ὀξύς, ὀρμητικός.

'Ετυμ.: ἡ ἐκδοχή καθ' ἣν *κραιπνός* (<*κραιπ-ιος καὶ συγγ. τῷ *καρπάλιμος* (<ιαπ. *k̄n̄r-), τ. ἔ. ἐκ β. *καρπ-*, *κραπ-*, δὲν γίνεται δεκτὴ ὑπὸ πάντων.—'Ὡς ἀπορρίπτεται ὑπὸ τῶν περισσοτέρων καὶ ἡ ἐκδοχή, καθ' ἣν εἶναι συγγ. τῷ λιθ. *kraipyr'* ἢ κλπ. (βλ. *κραιπάλη*).— Κατ' ἄλλους συγγ. τῷ ἱρλ. *crip*, *crib* (=ταχύς).

κραιπνό-σῦτος, ὃν (*κραιπνός*+*σῦτομαι*)· ὁ ταχέως ὀρμῶν.

κραιπνο-φόρος, ὃν (*κραιπνός* + *φέρω*)· ὁ *κραιπνός* (τ. ἔ. ταχέως) φέρων.

κρακτικός, ἡ, ὃν (*κράζω*)· κραυγάζων, δορυβώδης.

ΚΡΑΨΜΒΗ, ἡ· λάχανον, κοιν. «κραμπολάχανο», λατ. *crambe*.

ΚΡΑΨΜΒΟΣ, ἡ, ὃν· ξηρός, καψαλισμένος, ζαρωμένος, στυγερός. 2) μτφρ. ἡχηρός, καθαρός, διαυγής.

'Ετυμ.: *κράμβος* συνών. τῷ *καπυρός* (βλ. λ.)· *κραμβάλος*· *κράμβη* (βλ. λ.)· *κρομβέω*· συγγ. τῷ παλ.-γεμ. *hrimpan*, *rimpfan* (συστέλλω, κυρτώνω, ρυτιδώνω, ζαρώνω, παλ.-σκανθ. *hreppr* (<*χrimpa-, ἀγγλ.-σαξ. *hrympel* (ρυτίς), μεσ.-γεμ. *rampf* (σπασμός, κοιν. «κράμπα»), *rampf* (σπασμός), ὡς. μεσ.-γεμ. *schrimpfen* (ζαρώνω), παλ.-norr. *skreppa* (ζαρώνω), ἀγγλ. *shrimp* (νάνος) κλπ.· πρβλ. ιαπ. **(s)qremb-* καὶ **(s)qereb-*· βλ. καὶ *κάρφος*.

κραμβο-φάγος, (*κράμβη*+*φαγεῖν* τὸν *εἶργον*)· ὁ τρώγων τὴν κράμβην (δνομα βατράχων).

κράνῃ-πέδος, ὃν (*κρανάος*+*πέδον*)· ὁ ἔχων ἑ-δοσφοσ τραχὺ καὶ πετρώδες.

κράναι, δωρ. πληθ. τῶν *κρήνη*.

ΚΡΑΨΝΑΨΟΣ, ἡ, ὃν· τραχύς, ἀνώμαλος, πετρώδης, βραχώδης (ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, λόγῳ τῆς ποιότη-τος τοῦ ἐδάφους τῆς πρβλ. καὶ *λεπτόγεως*)· οἱ *Κρα-ναοί*=οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς.

'Ετυμ.: *κράνῃος* (<*κρανα*[F]ός· συγγ. τῷ *κάρνον*, *κράνος* (βλ. λ.), γοῦθ. *hardus* (σκληρός)· ἔξ ιαπ. β. *qar* (=εἶμαι σκληρός), ιαπ. *q̄r̄n̄no-s* (πρβλ. *τανα*[F]ός).— Κατ' ἄλλους ἔξ ιαπ. **k̄r̄n̄no-s* προήλθεν τὸ *κάρνος* (πρβλ. 'Hουχ. *κάρνος*· *βόσκημα*· *πρόβατον*), *κράνω*, *κράνος* κλπ., ὅπερ διμῶς προσκορεῖ εἰς τὴν διαφορὰν τῶν σημασιῶν.—'Ἄλλοι συνάπτουσιν εἰς μίαν διμάδα τὰ *κρανάος*, *κράνος*, *κράνεια* (βλ. λ. λ.) καὶ τὸ λατ. *cornu*, γοῦθ. *haurn*, σανσκρ. *cr̄īṭṭa-m*, ταῦ-την δὲ θεωροῦσιν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ *κάρα*.

κράνῃεσθαι, ἀπρφ. ἐπ. μέσ. μέλ. (μετὰ παθ. ἐνν.) τὸ *κράνω*.

κράνεια, ἰων. -εῖη, ἡ (*κράνον*)· τὸ δένδρον «κρα-νεῖα», λατ. *cornus mascula* || τὸ ξύλον τοῦ δένδρου τούτου λόγῳ τῆς σκληρότητος καὶ τῆς εἰαστικότητος του ἐχρησιμοποιοῦτο διὰ τὴν κατασκευὴν δοράτων καὶ τόξων || ἐντεῦθεν *κράνεια* σμῆ. καὶ δόρυ.

κράνῃνος, ἡ, ὃν (*κράνον*)· κατασκευασμένος ἐκ ξύλου κραινείας: *κράνῃνον ἀκόντιον* (πρβλ. τὸ παρὰ Βιργιλ. *spicula cornea*).

κράνῃ, ἡ, δωρ. ἀντὶ *κρήνη*.

κράνῃναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *κράνω*.

Κράνῃος, **Κράνῃς**, δωρ. ἀντὶ *Κρηνῃός*, *Κρηνῃός*.

κράνῃον, τὸ (*κάρα*)· τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφα-λῆς, τὸ «κράνιον» ὡς λέγεται καὶ νῦν ἐτι.

'Ετυμ.: πρβλ. Ἄριστ. *κράνῃον*· *κεφαλῆς* τὸ *τρι-χωτὸν μέρος* (<*κρασ-· πρβλ. *κιδ-κράνον*, *δέλ[ν]ο-κράνον*, *ὠλέκράνον*· πρβλ. 'Hουχ. *κράνα*· *κράνα*· *κράνα*, *κρηνῃῶν*· *κρηνῃῶν*, *κρηνῃῆσαι*· *ἐπὶ κεφαλῆν ἀπορρίψαι*, *ἐπέκρηνον*· *κεφαλῶδεςμον*· πρβλ. *ἀμφί-κράνος*, *ἀποκρανίζω* (βλ. λ. λ.)· βλ. *κέρας*, *κραιαίνω*, *κράϊρα*, *κράσπεδον*.

ΚΡΑΨΝΟΝ, τὸ ἢ κραινεία (δένδρον), λατ. *cornus*.

'Ετυμ.: καὶ *κράνος* (<ιαπ. *q̄r̄no-s· πρβλ. λιθ. **kirnas* (κερασιά), περὶ οὗ βλ. καὶ ἐν λ. *κέρασος*· Ἐκ τούτου τὸ ἡμῖρ. *κρηνῃή*, ἀττ. *κράνεια*· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ *κρηναός*, ὡς ἐκ τῆς σκληρότητος τοῦ ξύλου.

κράνο-ποιέω, μέλ. -ήσω· κατασκευάζω κρῆνην (περικεφαλαίας) || ὀμιλῶ μετὰ κοιμπορημοσύνης περὶ πολέμων (διηγούμενος κρῆνη καὶ λόφους). Ἐκ τοῦ

κράνο-ποιός, ὃν (*κράνος*+*ποιέω*)· ὁ κατασκευ-άζων περικεφαλαίας ἢ ὡς οὗο. ὁ *κρηνοποιός* = ὁ κατασκευαστῆς περικεφαλαίων.

κράνος, -εος, τὸ (*κάρα*)· περικεφαλαία, κράνος (ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη λέγεται).

'Ετυμ.: *κράνος*· συνάπτεται πρὸς τὴν διμάδα *κάρ*, *κάρᾱ* (*κάρη*), *κάρανον*, *κράνῃον*, καὶ ἐπομένως πρὸς τὰ *κέρας*, λατ. *cornu* (βλ. *κέρας*). Κατ' ἄλλους, λόγῳ τοῦ -ᾱ εἶναι συγγ. ἄλλων πρὸς τὸ *κράναός* παρὰ πρὸς τὰ *κάρα*, *κράνῃον* (βλ. *κρηναός*).

κράνῃειρα, ἡ· θηλ. τοῦ *κρηνῃή* (δ βλ.).

κρηνῃή, -ήρος, ὁ (*κράνω*)· ὁ ἐπιτελών, ἐκτε-λῶν, ὁ ἐκτελεστῆς || ἐν τῷ πληθ. οἱ *κρηνῃήρες*=λατ. *genuini*=οἱ δύο σφρονησθῆρες ὀδόντες (κοιν. φρο-νιμίτες), οἱ φυόμενοι τελευταῖοι.

κρηνῃῶρ, -ορος, ὁ (*κράνω*)· ὁ κυβερνῶν, ὁ κυ-βερνήτης, κυρίαρχος, ἡγεμών.

ΚΡΑΨ, δ' παράλλ. τύπος τοῦ *κάρα*, γεν. *κράτος* (ἐνίοτε θηλ. γέν.), δωρ. *κράτῃ*, αἰτ. *κράτα*· πληθ., γεν. *κράτων*, δωρ. *κράσῃν* ἐπ. *κράτσοφι*· παρ' Ὀμ. ἀπαν-τῶσιν ὡς καὶ ἔκταται. τύποι γεν. *κράτος*, δωρ. *κρά-αῖ*, ὄνομ. πληθ. *κράτα*· ἡ κεφαλὴ || μτφρ. κορυφή, ἄκρα, ὕψος (βλ. καὶ γεν. *κράτος*).

κράσις, -εως, ἡ (*κράσινμι*)· ἡ ἀνάμειξις, συν-έμμωσις, μείξις, συγχώνεσις.— || ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρας, τὸ κλίμα (λατ. *temperies*).— || ἐν τῇ Γραμματικῇ *κράσις* καλεῖται ἡ συγχώνεσις τοῦ τε-λικοῦ φων. μῖος λέξεως καὶ τοῦ ὀρχικοῦ ἄλλης τι-νός λέξ. εἰς ἕν μακρὸν ἢ μίαν δίφθογγον, π. χ. *τούνομα* ἀντὶ τὸ *δνομα*, *ἀνήρ* ἀντὶ ὁ *ἀνήρ*.

ΚΡΑΨ-ΠΕΔΟΝ, τὸ ἢ ἄκρα, τὸ περιδῶριον, ὁ «ποδόγυρος» ἐνὸς πράγματος (βράσματος, ἐνδύμα-τος, πόλεως, λόφου κλπ.).

'Ετυμ.: πρβλ. 'Hουχ. *κρησθήρια*· *τῶν ἐνηλάτων αἱ κεφαλαὶ καὶ συμβολαὶ, καὶ τὰ ἄκρα*, *κρηστό-δετον*· *σφενδόνην δεδεμένην*· *τὰ γὰρ ἄκρα τῆς σφεν-δόνης κεφαλὰς ἐκάλουν*· *κράσπεδον* (<*κράσ-* (βλ. γεν. *κράτος*, *κράνῃον*, *κάρηνα* κλπ.) + *-πεδον*, πρβλ. *πέζα*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κρησπεδῶν, μέλ. -ώσω (*κράσπεδον*)· περιβάλλω διὰ *κρησπέδων* (βλ. λ.).

κράσων, ὃν, δωρ. ἀντὶ *κράσων*, *κρησίων*.

κράτα, τὸ, ἀκλιτον = *κάρα* (δ βλ.)· ἀλλ' ὡς καὶ τὸν *κράτα* αἰτ. τοῦ *κράς* (δ βλ.).

κράτα-θόλος, ὃν (*κρηταῖος*+*βάλλω*)· ὁ ἐξακον-τιοδῆσις μεθ' ὀρμῆς.

κράται-γύαλος, ὃν (*κρηταῖος*+*γύαλον*)· ὁ ἔχων κρηταῖά (δηλ. ἰσχυρά) *γύαλα* (τ. ἔ. τὸ πρόσδιον καὶ

όπιόδιον τμήμα του θώρακος), ο Ισχυρός (ἐπὶ θώρακος).

κράταις, ἡ (κράτος)· μόνον ἐν Ὄδ. Α 597 ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ Σισύφου: «τότε ἀποστερέμασθε κράταις αὐτίς»=τότε Ισχυρόν βάρος (ἢ ἀκαταμάχητος δύναμις) ἔστρεψε τὸν λίθον ὅπως (κατὰ τὸν Ἀριστάρχον *κράταις* καίται ἀμβ., ἦτοι: τότε ὁ λίθος ὀρηκτικῶς ἐκυλίετο ὀπίσω).— **Κραταίς** ὡς κύρ. ὄνομα (=ἡ Ἰσχυρά) ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Σκύλλης, τοῦ γυνωστοῦ μυθολογικοῦ θαλασσοῦ τέρατος. (βλ. Κ.Ε.Α.).

κράται-λεως, ὠν, γεν. -ω (κραταίος+λαός)· ὁ ἀποτελούμενος ἐξ Ἰσχυρῶν λίθων, βραχῶδης, πετρώδης.

κράταιός, ἄ, ὄν (κράτος), ποιητ. ἀντὶ *κρατερός*· Ἰσχυρός, δυνατός, ἀκαταγώνιστος.

κράταιώ, μέλ. -ώσω (κραταίος)· μτρν. τύπος ἀντὶ *κράταιω*.

κράται-πέδος, ὄν (κραταίος + πέδον)· ὁ ἔχων τραχύ (σκληρόν) ἔδαφος.

κράται-πους, ὄ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος· ὡς *καρταί-πους* (κραταίος + πούς)· ὁ ἔχων Ἰσχυροῦς πόδας.

κράται-ρίνος, ὄν (κραταίος + ῥίνοσ)· ὁ ἔχων σκληρόν δέσμα ἢ σκληρόν δασρακόν.

κράτερ-αίχμησ, -ου, ὄ, ὡσ. καρτερ- (κρατερός + αἰχμή)· ὁ κρατερός ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος, ὁ Ἰσχυρός μὲ τὸ δόρυ, ὁ ἀκαταγώνιστος εἰς τὸ κόνταροκτύπημα.

κράτερός, ποιητ. καρτερός, ἄ, ὄν (κράτος, κρατέω)· Ἰσχυρός, δυνατός, γενναίος, ἀνδρείος ἢ ἀλλ' ὡς. καὶ σκληρόκαρδος, ἄγριος, τραχύς, ἀπαίσιος ἢ ὅπως *χάριος κρατερός*=ἔδαφος στερεόν, τραχύ. 2) ὡς Ἰσχυροῦς, βίαιος.

κράτερο-φρων, ὄν, γεν. -ονος (κρατερός+φρήν)· ὁ ἔχων Ἰσχυρόν φρόνημα, γενναίοψυχος, ἀτρόμητος.

κράτερο-χειρ, -χειρος, ὄ, ἡ (κρατερός+χείρ)· ὁ ἔχων Ἰσχυρῶν χεῖρα.

κράτερ-ῶνυξ, -ῦχος, ὄ, ἡ (κρατερός+δυνυξ)· ὁ ἔχων Ἰσχυροῦς (δυνατοῦς) δυνυχὰς ἢ ὀπλάς.

κράτερός, ἐπίρ. τοῦ *κρατερός*· Ἰσχυρῶς, δυνατὰ ἢ αὐτοηρῶς, μετὰ τραχύτητος.

κράτεσφι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *κράς* (δ βλ.).

ΚΡΑ-ΤΕΥΤΑΙ', -ῶν, ὄ' αἱ βάσεις ἐπὶ τῶν ὀπίων στήριζονται οἱ ὀφθαλμοὶ περιστροφόμενοι κατὰ τὴν ὀπτησιν κρεάτων (ἦσαν δ' αἱ βάσεις αὐταὶ συνήθως λίθιναι).

**Ετυμ.*: συν. συνάπτεται πρὸς τὸ *κράτος* κλπ. (πρβλ. Ἀριστάρχου «ἀπὸ τοῦ διακεσθῆαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τούτων (τῶν βάσεων) κειμένους»· *κραθευταί* (<κρατενταί κατ' ἄνομ.)· πιθανῶς, ὁμοῦς τὸ *κραθ-* ὀφθαλμοὶ εἰς λαϊκὴν παρετυμολογίαν πρὸς τὸ *κραθάω*.)

κράτέω, μέλ. -ήσω (κράτος)· εἶμαι Ἰσχυρός, κραταίος, δυνατός ἢ κρατῶ εἰς χεῖράς μου τὴν ἐξουσίαν, ἔχω τὸ κράτος, βασιλεύω ἢ μετὰ δοτ., *κρατέω ἀνδράσι καὶ θεοῖσι* = βασιλεύω μετὰ ἀνθρώπων καὶ θεῶν. 2) μετὰ γεν., ὁδῶν χεῖρα ἐπὶ τίνος, γίνομαι κύριος, εἶμαι κυρίαρχός τινος, κυβερνῶ ἢ ὡς κατακτῶ, ὑποτάσσω ἢ ἀπολ. νικῶ, ὑπεριοχῶ, κατιοχῶ ἢ ἐπὶ φημίον, ἐπικρατῶ, διαδίδομαι πέρα-πέρα, γίνομαι κοινὸν κτήμα δλων.— **ἢ** μετὰ αἰτ. προσ., ὑπεριοχῶ ἐναντίον τίνος, καταβάλλω (νικῶ) τινά, κυριαρχῶ ἐπὶ τίνος, ἐξουσιάζω τινά ἢ ὡς ὑπερετέρω, ὑπεριοχῶ, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἐξέχω.— **ἢ** μετ' αἰτ. πράξιμ., γίνομαι κύριος πράγματός τινος, τὸ λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, τὸ κυριεύω (διὰ τῆς βίας), τὸ κρατῶ σταθερῶς εἰς χεῖράς μου.— **IV** διατάσσω, κυβερνῶ, διοικῶ.—Παθητ., ὑπακούω, ὑποτάσσομαι.

κράτηρ, ἰων. κρητήρ, -ῆρος, ὄ (κρεάνθημι)· ὄγειον πρὸς κρᾶσιν (ἀνάμειξιν), ἐν φῶ ὁ οἶνος ἀνεμειγνύετο μεθ' ὕδατος, ἐξ αὐτοῦ δ' ὕστερον ἐπληροῦντο τὰ ποτήρια ἢ *κρατήρα κρεάσασθαι*=νά ἀναμείξῃ κρατήρα (νὰ ἐτοιμάσῃ κρατήρα πλήρη οἴνου ἀναμεικίτου μεθ' ὕδατος).— **ἢ** πᾶν κοίλωμα, κοιλότης ἐν τῷ βράχῳ ἢ τὸ στόμιον ἠφαιστείου, «κρατήρ» ἠφαιστείου.

κράτησι-μάχος, ὄν (κρατέω+μάχη)· ὁ νικῶν ἐν τῇ μάχῃ.

κράτησι-πούς, ὄ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος (κρατέω+πούς)· ὁ νικητὴς εἰς ἀγῶνα δρόμου.

κράτησ-ἴππος, ὄν (κρατέω+ἴππος)· ὁ νικῶν ἐν ἱπποδρομίᾳ.

κράτι, δοτ. ἐν. τοῦ κράς.

κράτιστεύω, μέλ. -ῶω (κράτιστος)· εἶμαι κράτιστος (ἄριστος), εἶμαι ἐξοχώτατος ἢ ὑπερέχω, νικῶ.

κράτιστος, ἐπ. κάρτιστος, ἡ, ὄν, ἀνὴρ. ὑπερθετ. τοῦ ἀγαθός, ἰσοχηματισμένον ἐκ τοῦ κράτος, ὡς τὸ κέρδιοςτος ἐκ τοῦ κέρδος. Ἰσχυρότατος, δυνατώτατος, βιαιώτατος, ἀγριώτατος. 2) ἄριστος, ἐξοχός, ἐξοχώτατος.—ὡς συγκριτ. εἶναι ἐν χρήσει τὸ *κρείσσων*.

ΚΡΑ'ΤΟΣ, ποιητ. κάρτος, -εος, τό ἰσχύς, δύναμις, ἀνδρεία ἢ βία, βιαϊότης, σφοδρότης: *πόλιν ἐλεῖν κατὰ κράτος* = κυριεῦσαι πόλιν διὰ τῆς βίας, δηλ. ἐξ ἐφόδου ἢ ὡς. καὶ *κατὰ κράτος* = μὲ δίας τὰς δυνάμεις, ἀνὰ κράτος = μὲ δίας τὰς δυνάμεις.— **ἢ** γενικῶς, δύναμις ἰσχύς, ἐξουσία, κυβερνήσις, κυριαρχία, «κράτος» ἢ μετὰ γεν. ἐξουσία, κυριαρχία, ἐπὶ τίνος.— **ἢ** νίκη, ὑπεροχή, κυριότης, κυριαρχία.

Ετυμ.*: *κράτος*· ὁμ. *κρατύς* συγκρ. ἰων. ὄνομ. *κρείσσων*, ἀπὸ *κρείτων* (βλ. λ.), ὑπερθ. *κράτιστος* (βλ. λ.)· ἐπίρ. ἰων. τραγ. *κάρτα* (: παλ-γεσμ. *hartō*)· *κρατύων*· *κρατέω*· *κράταις* ((ἐπίρ. **κράται*, πρβλ. *πάλαι*· *παλαιός*, πρβλ. *κράται-βόλος*, *κράται-γύαλος* κλπ. βλ. λ. λ.)· *κρατερός*· *καρτερέω*· *καρταίνω*.— *ἀ-κράτης*, *ἀκράτεια*· *ἐγ-κράτης*, *ἐγ-κράτεια* (βλ. λ. λ.)· *ἐπι-κράτης*· *αὐτο-κράτωρ* [-*κράτωρ* προήλθεν καθ' ἀπλολογίαν ἐκ τοῦ **κρατητωρ* (πρβλ. ἐμφρ. *κέντωρ* (<κεντητωρ*) καὶ δὲν παράγεται, ὅπως ἐσφαλμένως διδάσκειται, ἐκ τοῦ *κραίνω*· πρβλ. *ἀ-κράτωρ*, *ναυ-κράτωρ*, *θαλασσο-κράτωρ*].— ὁ ἀπολ. τύπος *κρέτος* εἶναι ὁ ἐμαλτός, *κάρτος*-*κράτος* ἐσχηματίσθησαν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **καρτύς*-*καρτύς* (πρβλ. *λεσβ. θέρσος*: ἰων. παλ-αττ. *θάρσος*, ἀπὸ *θράσος*). Πρβλ. γοτθ. *hardus* (σκληρός), ἀγγλ.-σαξ. *heard*, παλ-γεσμ. *hart*, *harti*, *herti* (σκληρός, στερεός)· πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. **qrēi*, **qr̥i*- ἔκτετ. ἐκ τοῦ **qar-* (εἶμαι σκληρός) ἐν τῇ *κάρσων* καὶ μετ' ἀναδιπλ. ἐν τῇ *καρκίνος*, *κάρκαρος*.

κράτός, γεν. τοῦ κράς (δ βλ.).

Ετυμ.*: γεν. παρ' Ὀμ. καὶ Τραγ. (ἐνλίπε καὶ *κράτος*), δοτ. *κράτι* (καὶ *κράται* ἐνλίπε), γεν. πληθ. *κράτων*, δοτ. *κράσιν* καὶ *κράτεσφι*, ἀπὸ *κράτα* (καὶ ἐνλίπε *κράτα*)— *κράτος* (<κρά[σ]ατος* κλπ. (δ ὄψωνισμός· ὀφείλεται εἰς πνευματικὴν πρὸς τὰ: *ὠτός*, *παιδός* κλπ. δταν τὸ θέμα ἀπέθῃ μονοσύλλαβον).

κράτῦνω, ἐπ. καρτύνω· μέλ. -ῦνω (κράτος)· ἐν-ἰσχύω, στερεώνω, ἐπιβεβαιῶ ἢ μέσον, ἐνίσχυω δι' ἐμ-αυτόν: *ἐκαρτύναντο φάλαγγας* = ἐνίσχυσαν τὰς τάξεις των.— Παθητ., γίνομαι Ἰσχυρός, ἐνίσχυομαι. 2) σκληρῶν.— **ἢ** κυβερνῶ, διοικῶ (μετὰ γεν.), 2) γίνομαι κύριος, κυρίαρχός τινος, κάτοχος τίνος ἢ κατακτῶ, καταλαμβάνω.

κράτύς, ἀρα. ἐπίθ. (κράτος), ἀπαντῶν μόνον κατ' ὄνομ. Ἰσχυρός, δυνατός (ὡς τὸ *κρατερός*).

κραυγάζω, μέλ. -άσω (κραυγή)· ἐκπέμπω κραυγὰς· φωνάζω δυνατὰ (μεγαλοφώνως), «ξεφωνίζω».

Κραυγασίδης, -ου, ὄ (κραυγή)· «φωνακλᾶς», δ-νομα βατράχου.

κραυγή, ἡ (κράζω)· δυνατὴ φωνή (λατ. clamor).

**Ετυμ.*: ἐκ β. *κραγ-*, ἐξ ἧς καὶ τὸ *κράζω*· συγγ. τῇ γοτθ. *hruk* (ἄσμα τοῦ ἀλέκτορος), *hrukjan* (κράζω, ἐπὶ ἀλέκτορος), παλ-νοργ. *hraukr* (εἶδος κόρακος)· ἐξ ἰαπ. β. **qraug-*, *qraug-* ἐν τῇ λεττ. *kraukis* (κόραξ), λιθ. *krauklys* (κόραξ), παλ-σλαβ. *krukū* (κόραξ) κλπ.· πρβλ. ἰαπ. **qrōg-*, **qrōq-* ἐν τῇ ἑλλ. *κράζω*, *κρωγμός*, ἐκ τ. *crōcio*, *crōco*, παλ-σλαβ. *krakati* (κρώζω), λιθ. *krakiū*, *krōgiū* (γρουλιζῶ, ἐπὶ χόιρου), λεττ. *krāzu* (ρογχάζω), λιθ. *krankiū* (κρώζω)· βλ. ὡς. *κράζω*, *κρηγῆ*· ἀμφότεραι αἱ δὲ ἀδελφ. ἐνοῦνται εἰς τὸ ἰαπ. **qrōuq-*, **qrōug-*, πιθ. ἐπειτ. ἐκ τίνος βάσεως *qrōu* (πρβλ. τὴν βᾶσιν *krōu*) ἐν λ. λ. *κράξ*, *κωρῶνη*).

κρε-άγρα, ἡ (κρέας+ἀγρῶω)· περόνη ἢ λαβίς, δι' ἧς τὸ κρέας ἐλαμβάνετο ἐκ τῆς χύτρας.

κρε-αγρίς, -ίδος, ἡ=*κρεάγρα* (δ βλ.).

κρεάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *κρέας* (καί *κράδιον*)· τεμαχίων κρέατος, «κομμάτι κρέας».

κρεᾶ-νομέω, μέλ. -ήσω (*κρεᾶνόμος*)· διανέμω κρέας, μοιράζω τό κρέας τοῦ θυσιασθέντος σφαιγίου εἰς τοὺς κεκλημένους.—μέσον, διανέμομαι, μοιράζομαι, μετ' ἄλλων. Ἐξ αὐτοῦ τό

κρεᾶ-νομία, ἡ (*κρεανομέω*)· ἡ διανομή τῶν κρεᾶτων θυμᾶτος μεταξύ τῶν κεκλημένων (λατ. *visceratio*).

κρεᾶ-νόμος, ον (*κρέας* + *νέμω*)· ὁ διανέμων (ὁ μοιράζων) τό κρέας τῶν θυμᾶτων ἢ ὡς οὗα. ὁ *κρεανόμος*=λατ. *dispensator* = *δαιτηρὸς* (ὁ διαμελιστὴς κρεᾶτων). Βλ. καί *κρεοδαίτης*.

ΚΡΕᾶΣ, ὄνομα κρήνης, τό· γεν. *κρέως*· πληθ. *κρεᾶ*· γεν. *κρεῶν* ἐπ. *κρεῶν*· δοτ. *κρεᾶσι* ἐπ. *κρέεσσι*· κρέας (ὡς καὶ νῦν), τεμάχιον σαρκός, σάρξ ἢ μαγειρευμένον κρέας, φαγητόν. 2) πτώμα ἢ σῶμα, *θῆεν καί*, ἀνδρωποσ.

Ἔτυμ.: *κρέας* (<**κρέφας*, λατ. **qreves*, πρβλ. σανσκρ. *kravih*, ἐκ θάσεως *qreva*)· πρβλ. σανσκρ. *krīrā-h* (ὠμός), γδαρμένος, λατ. *crurus* (<**crurus*, **crōnus*, **crevonus*, *cruentus* (: λιθ. *krūnīnīas*), *crūdus* (αἱματηρός, ὠμός) παλ-ιρλ. *crū* (**kronos*), παλ-γερμ. (h)rō, (h)rāwēr, νεωτ-γερμ. *rōh* (ὠμός)· πρβλ. ἕλλ. *κρύσις* (παγετός), λατ. *crusta* (= «κρούστα»).—Παράγ. *κρεάγρα* (ἐλ. λ.), ὄμ. *κρεῖον* (<**κρεφειον* = τράπεζα τῆς κουζίνας), *κρεανομέω*, *κρεοκοπέω*, *κρεοπώλης* κ. ἄ. (βλ. λ. λ.).

κρη-δόκος, ον, καί **κρειο-δόκος**, ον (*κρέας* + *δέχομαι*)· ὁ περιέχων (περιλαμβάνων, δεχόμενος) κρέατα.

κρεῖον, τό (*κρέας*)· μαγειρική τράπεζα, κρεατοσάνδιον.

κρεῖουσα, θηλ. τοῦ *κρεῖων* (β βλ.).

κρεῖσός-τεκνος, ον (*κρεῖσων*+*τέκνον*)· ὁ προσφιλέστερος ἀπὸ τὰ τέκνα.

κρεῖσων, ον, γεν. -ονος, ἄττ. **κρεῖττων**, ἰων. **κρέσσων**, ὄνομα **κάρρων**· ἰσχυρότερος, δυνατότερος ἢ καλλίτερος, γενναιότερος ἢ ἐν χρῆσει μετὰ τοῦ *εἰμί* καὶ μετ., ὡς *κρεῖσσιων γὰρ ἦσθα μινέτ' ὄν ἢ ζῶν τυφλός*=δὴ ἦσο καλλίτερος (δὴ ἤξιζες περισσότερο) νὰ μὴ ζῆς καθόλου παρὰ νὰ ζῆς τυφλός.—ἢ πολὺ μέγας διὰ τὴν ὑπερβολικὴν· ὕψος *κρεῖσσιων ἐκπληθήματος*=ὕψος πολὺ μέγα διὰ τὴν πηδῆση κανεῖς ἢ ἐπὶ κακῶν πράξεων, *κρεῖσσιων ἀγχόνης*=κακὰ ἄξια μεγαλυτέρας τιμωρίας ἀπὸ τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον.—ἢ ἔχων ἰσχυρὴν ὑπεριέραν ἀπὸ ἄλλον, ἀνώτερός τις, μὴ κυριευόμενος ὑπὸ τινος (ἰζῶς ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν του)· *κρεῖσσιων κρημάτων*=ἀνώτερος χρησιμοποιῶν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ δωροδοκήσῃ.—IV ἐπὶ ἠθικῆς ἐνν., καλλίτερος, ἠθικώτερος, ὑπεροχώτερος.—Τὸ *κρεῖσσιων* εἶναι ἐν χρῆσει ὡς ἀνὴμ. συγκρ. τοῦ *ἀγαθός*, ἐκ τοῦ *κράτος* (*κρατύς*), ἐξ οὗ καὶ ὑπερθ. *κράτιστος*. [δὲ ἔτυμολ. βλ. ἰων. ὄνομα *κρέσσιων*].

κρεῖττων, ἄττ. τύπος τοῦ προηγ. *κρεῖσσιων* (β βλ.). **ΚΡΕΙΨΝΗ**, -οντος, δ' ἠθλ. **κρεῖουσα**, ἡ· ὁ ἀρχων, κυβερνήτης, κύριος, δεσπότης ἢ γενικὸς τίτλος τιμῆς, συνών. τῆς *ἀνάξ*.

Ἔτυμ.: *κρεῖων*, *κρέων*, -οντος, σανσκρ. συγκρ. *crē'yān* (καλλίτερος), ὑπερθ. *crē'sī ha-h* (κάλλιστος), Ζενδ. *sraya-h*, *sraēšta*· σανσκρ. *crī-h* (εὐτυχία, κάλλος), Ζενδ. *srī-* (κάλλος), σανσκρ. *crīrā-h*, Ζενδ. *srī-ra* (ὠροτός) (βλ. ἐν λ. *καιρός*)—κατὰ τινος τὸ *κρέων* (<**κρεῖ-οντ-* ἐν λ. μετ.) ἐν οὐσιαστικοποιήθεισά, πρβλ. *γέρων*, *μέδων*, *ἀρχων* κλπ. καί *Κρέουσα*· τὰ ἄμνηρ. *κρεῖων*, *εὐρω-κρεῖων*, *κρεῖουσα* ὀφείλονται εἰς μετρικὴν ἔκτασιν. Κρεῖ· ἄλλους ἀνήκει εἰς τὸ *κραιῖον* (=ἀρχω)· βλ. *κραιῖον* (ἐν τέλει).

κρεῖων, ἐπ. ἀντὶ *κρεῶν*, γεν. πληθ. τοῦ *κρέας*.

κρεκάδια, -ων, τὰ (*κρέκω*)· εἶδος παραπετασμάτων, ταπήτων.

κρεκτός, ἡ, ὄν· πληττόμενος ἢ κρούμενος πρὸς ἤχρον, κρουστός (ἐπὶ ἐγγύροδων ὀργάνων) ἢ γεν. παίζόμενος, ψαλλόμενος. Ἐκ τοῦ

ΚΡΕΚΩ, μέλ. -ξω· ἄρ. α' *ἐκρεξα*· πληττω, κτυ-

πῶ ἢ κτυπῶ τό ὕφασμα διὰ τῆς *κρεκίδος* ἢ καθόλου, ὕφαινω. 2) πληττω, κρούω, τὰς χορδὰς ἐγγύροδων ὀργάνων διὰ τοῦ πλήκτρου. 3) γενικῶς, προξενῶ ὀξύν ἤχον, ροδῶ, ροχθῶ.

Ἔτυμ.: *κρέκω*· *κρόκη*, *κρόξ*· *κροκέω*· *κροκὺς* (βλ. λ. λ.)· πρόκειται κυρ. περὶ ὀνοματοπ. λέξεων. ἐκδηλουσῶν τὸν ἤχον κρουομένης χορδῆς· πρβλ. παλ-ολαυ. *krōsno* (τέχνη τῶν ὑφαινήτων), παλ-πορρ. *hroell* (ἀ-νομογούλη), ἀγγλ. *reel* (τηλιγάδι, ἀνέμη), ἀγγλ-σξ. *hroeg(e)* (ἐνδυμα), παλ-γερμ. *hregil*· πάντα ταῦτα ἐξ ἰαπ. ῥ. **qrek-* (στερεῶν τὸ ὕφασμα κτυπῶν διὰ τῆς κερκίδος). Βλ. *κρεκίς*.

κρεμάθρα, ἡ (*κρεμάννυμι*)· κρεμάστρα, εἶδος κρεμαστοῦ καλαθίου, ἐν ᾧ ἐτίθεντο τὰ περισσεύοντα ὄψα (φαγητά), κατὰ ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας χρησιμοποιοῦμενον «φανόρι».

κρεμάμαι, συγκεκ. τύπος τοῦ παθητ. ἐν *κρεμάννυμαι*· ὑποτ. *κρέμωμαι*· ἐντ. *κρεμαίμην*· ἀπρφ. *κρέμασθαι*· πρτ. *ἐκρεμάμην*· μέλλ. (μετὰ παθ. ἐνν.) *κρεμήσομαι*. Βλ. *κρεμίννυμι*.

κρεμάννυμι, σπαν. *κρεμαννύω*· μέλ. *κρεμάσω* καὶ ἄττ. *κρεμῶ*, -ᾶς, ᾶ, ἐπ. ἔκπατ. *κρεμῶ*· ἄρ. α' *ἐκρεμάσω* καὶ ἐπ. *κρεμάσω*.—Μέσον, ἄρ. α' *ἐκρεμασάμην*.—Παθητ., *κρεμάννυμαι*· μέλ. *κρεμασθήσομαι*· ἄρ. α' *ἐκρεμάσθην*· κρεμῶ, ἀναρτῶ, ἐξαρτῶ· *κρεμῶσαι τὴν ἀσπίδα*=νὰ ἀναρτήσῃ τὴν ἀσπίδα, τ. ἔ. νὰ σταματήσῃ τὸν πόλεμον ἢ οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, *σηθάλιον κρεμάσασθαι*=νὰ παραιτηθῆ τῆς θαλάσσης (κυρ. νὰ ἀναρτήσῃ τὸ πηδάλιον).—παθητ., ἀναρτῶμαι, αἰωροῦμαι ἢ κρεμῶμαι, ὀπαγχονίζομαι. 2) μτφρ. εἰμαι μετέωρος, ἀναποφάσιτος.

Ἔτυμ.: *κρεμάννυμι*· *κρεμαστός*· ποιητ. *κρημνήμη* (**qrem-*: **qrema-*)· *κρέμαμαι* καὶ παρὰ τραγ. *κρήμναμαι*· *κρεμάς*· *κρεμάθρα*· ὄμ. κλπ. *κρημνός* (πρβλ. γερμ. *abhang*· *hangel* (βλ. λ. λ.)· πρβλ. γοτθ. *hramjan* (καρφῶνω).

κρεμάσας, μετ. ἄρ. α' τοῦ *κρεμάννυμι*.

κρεμασθείς, μετ. παθ. ἄρ. α' τοῦ *κρεμάννυμι*.

κρεμαστός, ἡ, ὄν (*κρεμάννυμι*)· ὡς καὶ νῦν, κρεμασμένος, ὀπαγχονισμένος ἢ μετὰ γεν., κρεμάμενος ἐκ τινος ἢ *κρεμαστός αὐχένος* = κρεμάμενος ἀπὸ τὸν αὐχένα.

κρεμάστρα, ἡ=*κρεμάθρα*.

κρεμάω, βίβλικόν τοῦ *κρεμάννυμι* (β βλ.).

ΚΡΕΜΒΑΛΑ, τὰ· κρόταλα, τὰ ποταοὶ ὁ χορδομενοὶ εἶχον στηρίξει εἰς τὰ δάκτυλά των καὶ συνέκρουον αὐτὰ μετὰ ἀναλόγου πρὸς τὴν δρχησιν ρυθμοῦ.

Ἔτυμ.: διὰ τὸ πρόσφ. πρβλ. *κρόταλον*· *κρεμβ-* εἶναι ἔρρινος τύπος συγγ. τῆς λιθ. *skrebeli* (κρούω), παλ-ολαυ. *skroboliŕ* (θόρυβος), παλ-πορρ. *skrap* (φλυαρία), *skrapa* (θόρυβος, φλυαρώ)· ἐξ ἰαπ. ῥ. **sqreb-*· πρβλ. *(s)kreb- ἐν τῷ πατ. *crepō*, *crepundia*, παλ πορρ. *skrafa* (φλυαρώ).—Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω λέξεις εἶναι ὀνοματοποιήμεναι μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ *kr-*.

κρεμβυλίτζω, μέλ. -άσω (*κρεμβυλίω*)· τήρω τὸν χρόνον κρούων τὸ *κρέμβυλα* (βλ. λ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κρεμβυλίσταυός**, -υός, ἡ (*κρεμβυλίτζω*)· κρότος παραγόμενος διὰ τῆς κρούσεως τῶν *κρεμβύλων* (κροτάλων) πρὸς τήρησιν τοῦ χρόνου κατὰ τὸν χροόν.

κρεμήσομαι, μέσ. μέλ. (μετὰ παθητ. σήμ.) τοῦ *κρέμωμαι*.

κρεμῶ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄττ. *κρεμῶ*, μέλ. τοῦ *κρεμάννυμι* (β βλ.).

κρέξ, ἡ, γεν. *κρεκός*, λατ. *crex* (*κρέκω*)· πτηνὸν μέ ρόμφος ὀξὺ καὶ ὀδοντωτόν. [λέγεται καὶ *κρεκός*· ὀρυζογόμονα (*rallus crex* ἢ *crex praefensis*). Βλ. καὶ *κέρκαξ*· *ἰέραξ*].

κρεό-βοτος, ον (*κρέας*+*βόσκω*)· ὁ τρεφόμενος διὰ κρέατος, κρεοφάγος.

κρεο-δαίτης, -ου, ὁ (*κρέας*+*δαίτω*)· ὁ κόπτης καὶ μοιράζων τὸ κρέας κατὰ τὰς δημοσίας εὐχίας (λατ. *dispensator*)· βλ. καὶ *κρεανόμος*.

κρεο-κοπέω, ἄττ. ἀντὶ *κρεοκοπέω*· κόπτω (τεμαχίζω) τὰ κρέατα, κρεοουργῶ.

κρεο-πώλης, -ου, ὁ (*κρέας* + *πωλέω*)· ὁ πωλῶν κρέας.

κρε-ουρέω, μέλ. -ήσω (κρεουρέω)· κατακόπτω κρέατα ως ὁ κρεοπώλης, κατακρεουρέω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κρεουρηθόν** (κρεουρέω)· ἐπ.ρ.· κατά τὸν τρόπον τοῦ κρεουργοῦ («οὐδὲν χασάπη») || εἰς τεμάχια.

κρεουρέω, ἡ (κρεουρέω) τὸ κρεουρέειν, κατακόπτειν εἰς τεμάχια.

κρε-ουρέω, ὄν (κρέας+ἔργον)· ὁ ἐργαζόμενος (θηλ. ὁ κατακόπτης) σάρκας || ὡς οὐδ. ὁ κρεουρέω= ὁ κρεοπώλης, ὁ «χασάπης» || κρεουρέων ἡμᾶρ = ἡμέρα σφαγῆς θυμάτων καὶ εὐχίας.

κρεο-φάγος, ὄν (κρέας+φάγειν)· ὁ ἐσθίων (τρώγων) κρέας, σαρκοβόρος.

κρέσων, ὄν, γεν. -οντος, ἰων. ἀντὶ κρέσσων (θ δλ.). *Ἔτυμ. κρέσων <*κρετjων· κρέτος (= δύναμις· δλ. ἐν λ. κρέτος).— τὸ διαλεκτ. κρέσων ἐσηματίσθη εἰς ἐπιδράσεως τοῦ κρέατος.—θωρ. κάρων (<*καρσ[σ]ων, κρητ. κάρτων (<*κάρτων) ἐν τῷ γορτυν. κάρτονας (αἰτ. πληθ.) ἐσηματίσθησαν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ κρέατος.— Τὸ αὐτ. κρείττων ὀφείλει τὸ -σι- εἰς τὸ ἄκρως ἀντιθέτον τοῦ χείρων. Παράγ. κρείττουσθαι, κρείττωσι.

κρέων, -οντος=κρέων.

κρέων, γεν. πληθ. τοῦ κρέας.

κρήγιος, ὄν· καλῶς, εὐάρεστος.— || ἀληθής, πραγματικός || χρηστός, χρήσιμος, ὠφέλιμος.

*Ἔτυμ. κρήγιος· κρηγιώσ· σκοτ. ἔτυμολ.· τὸ κρηθνευμίζει τὸ ἄμην. κρηθ-θεν· θέμ. *κρηθ- πρβλ. καὶ κρηθμενον (δλ. λ.)· κατὰ τινὰς, ἀλλ' ἀπιθάνως, -γυος (<*γυος) εἶναι συγγ. τῷ γεύομαι, σανοκρ. jusāte (ἀπαλού).

κρη-δεμνον, θωρ. κρη-δεμνον, τὸ (κρη+δέω)· κεφαλόδεσμος, γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς κατερχόμενον ἐκατέρωθεν μέχρι τῶν ὤμων (πρβλ. τὸ σημερ. «τοσμεπέρ»), ὡστε νὰ δύνεται, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ καλυφθῇ καὶ δλόκληρον τὸ πρόσωπον.— || μτφρ. ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐπάλλξεις αἱ ἐπιστόφεουσαι τὰ τεῖχη πόλεως.— || τὸ πῶ... ἀγγεῖου.

*Ἔτυμ. κρηδεμνον, θωρ. κρηδεμνον <*κρηδ-δεμνον (<*κρηδ- <*κρηδ-νο-· δλ. κρηδον).— *δε-μ-ον· δέω, ἄμ. δίδημι, διά-δημα (δλ. λ. λ.).

κρηθῆναι, ἀπφρ. ἄορ. α' τοῦ κραιαίνω, ἐπ. ἀντὶ κραιίνω.

κρηθνον, Προστ. ἄορ. α' τοῦ κραιαίνω, ἐπ. ἀντὶ κραιίνω.

κρηθεν, ἐπ.ρ. (κρέας)· ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἀνωθεν.— κατὰ κρηθεν = ἀπὸ τῆς κεφαλῆς (ἔως εἰς τὰ πόδια), ἄρα ἐντελῶς, καθ' ὄλοκληριαν, ἐπὶ τοῦ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. [κρη- <*κρηθ- (βλ. κρέας)].

κρημνός, μτχ. τοῦ κρημνημι.

κρημνώ καὶ **κρημνημι** = κρημάννυμι· κρημῶ, ἔξαρτῶ, ἀναρτῶ.— || αθητ. κρημνάμαι· εἶμαι κρημασμένος, κρέμαμαι, αἰωροῦμαι εἰς τὸν ἄερα.— [δι' ἔτυμολ. βλ. κρημάννυμι].

κρημνη, ἀντὶ κρημναθι, Προστ. τοῦ κρημνημι.

κρημνο-βάτης, -ου, ὁ (κρημνός+βαίνω)· ὁ περιπατῶν ἐπάνω εἰς τοὺς κρημνοὺς.

κρημνο-ποιός, ὄν (κρημνός+ποιέω)· περὶ τοῦ Διογύλου, ὁ χρησιμοποιοῦν λέξεις μεγάλας καὶ τραχίας ὡς οἱ κρημνοί.

κρημνός, ὁ (κρημάννυμι)· θτι καὶ νῦν, βράχος προεξέχων καὶ ἐπικρεμάμενος, ἀπόκρημνος βράχος («ἀπορροῦς πέτρα») || ὡς. ἡ ἀπότομος καὶ ἀπόκρημνος δὴδη ποταμοῦ ἢ χαρακώματος. [δι' ἔτυμολ. βλ. κρημάννυμι].

κρημν-ώδης, εἰς (κρημνός + εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων πρὸς κρημνόν, ἀπόκρημνος, ἀπότομος.

κρηγῆ, ἀπφρ. ἄορ. α' τοῦ κραιίνω.

κρηγαῖος, α, ὄν, (κρηγή)· ὁ ἐκ κρήνης ἢ πηγῆς || κρηγαῖον ὕδωρ=πηγαῖον ὕδωρ, ὕδωρ πηγῆς.

ΚΡΗ'ΝΗ, θωρ. κρήνα, ἡ· πηγῆ, θρύσις (ἀντιθ. τῷ φρέαθ), λατ. fons || ἐν τῷ πληθ. κρηγῆαι (ὡς τὸ πηγῆαι) = ὕδατα, ὕδωρ.— || πηγῆ, «κεφαλάρι», λατ. caput aquae.

*Ἔτυμ. κρηγή· κρουνός (πρβλ. Ἦουχ. «κρουθῆναι» κρηγῆαι τέλειαι)· θωρ. κρήνα, λαοθ. κρήνα (<*κρησ-να, λατ. *křs-na, καὶ κρουνός <*κροσ-νος, ἀλλ' εἶναι ἐσφαλμένη ἢ συσχετίσις πρὸς τὸ κρην- (κεφαλή),

θωρ. καὶ ἡ πρὸς τὸ κρηάννυμι· πιθανῶς. ἴσως εἶναι ἡ ἐκδοχή, καθ' ἣν κρηγή <*κρηγῆα ἰαπ. κρήνα· λαοθ. κρήνα, θωρ. κρήνα (<*κρήνα· κρουνός <*κρουνός ἰαπ. *κρουνός· παλ-πορρ. hronh <κοιν. γεσμ. *χρηγηθ ἰαπ. *κρουνα· ἰαπ. *κρήν-· *κρουν-· *κρήν-· *κρουν- (ἐκάνει ψύχρα»), πρβλ. κρύος, κρύσταλλος· ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀφίνει πολλὰ κενά. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **κρήνη-θεν**, ἐπ.ρ. (κρηγή)· ἐκ τῆς κρήνης, ἐκ τῆς πηγῆς.

κρήνην-δε (κρηγή)· ἐπ.ρ. πρὸς τὴν κρήνην ἢ τὴν πηγὴν.

κρηνιάς, -άδος, ἡ, ἀνώμ. θηλ. τοῦ κρηναῖος (θ δλ.)· ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν κρήνην ἢ πηγὴν || ἡ ἐκ τῆς πηγῆς προερχομένη || θωρ. Κρηνιάδες=νύμφαι τῆς κρήνης ἢ πηγῆς· οὕτω καὶ Κρηνιάδες.

κρηνίς, -ίδος, ἡ· ἄποκορ. τοῦ κρηγή.

κρηνον, Προστ. ἄορ. α' τοῦ κραιίνω.

ΚΡΗΠΙ'Σ, -ίδος, ἡ· εἶδος ἀνδρικοῦ ὑποδήματος ἔχοντος ὑψηλὰ κατύματα || παρὰ θεοκρ. κρηπίδες ποιητ. ἀντὶ ἄνδρες φέροντες τοιαῦτα ὑποδήματα.— || γενικῶς, θεμέλιον, τὸ θεμέλια οἰκοδομήματος, ναοῦ ἢ βωμοῦ || μτφρ. ἡ ἐγκράτεια ἀρετῆς κρηπίς= ἡ ἐγκράτεια (τὸ νὰ εἶσαι κύριος τῶν παθῶν σου) εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς ἀρετῆς. 2) δχηδρ ποταμοῦ τευχισμένη, λατ. crepido || γεν., ἄκρα, χέλιος.

*Ἔτυμ. κρηπίς· κρηπιδῶν· λατ. carpiculum, παλ-ιρλ. cairem (σανδαλοποιός), λιθ. kúrpé, λατ. kúrpe, παλ-πρωσ. kurpe (πέδιλον), λατ. crepida, crepido.

κρής, θωρ. ἀντὶ κρέας.

Κρής, ὁ, γεν. Κρητός || πληθ. Κρητες, γεν. Κρητῶν· ὁ ἐκ Κρήτης, ὁ Κρητικός || θηλ. Κρησσα. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Κρήσιος, α, ὄν (Κρής)· ὁ Κρητικός.

κρησαι, ἐπ. ἀντὶ κρέασαι, ἀπφρ. ἄορ. α' τοῦ κρηάννυμι.

κρησ-φύγετον, τό· τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, ἄστυον, ἐντεκτῆριον.

*Ἔτυμ. κρησ-φύγετον (<*κρησ-φύγετον (·φύγω)· *κρησ-φύγε-ι γοθθ. hrōt, παλ-πορρ. hrōt (στέγη)

(<ἰαπ. *křado-m)· ἀρχικῆ ἰαπ. «καταφύγιον κάτω ἀπὸ στέγη», ἰαπ. *křado.— *Ἀρχ. τινές Γραμμ. ἐρμηνεύουσι τὴν λ. ὡς σημαίνουσαν καταφύγιον ἀπὸ Κρητός (τοῦ Μίνωος).

Κρή-η, ἡ· ἡ νῆσος.

Κρήτη-θεν, ἐπ.ρ.· ἐκ Κρήτης.

Κρήτην-δε, ἐπ.ρ. πρὸς τὴν Κρήτην.

κρητήρ, ἐπ. ἀντὶ κρητήρ· δοτ. πληθ. κρητήρσι.

Κρητίζω, μέλ. -σω (Κρής)· ψεύδομαι, (ὀμιλῶ, φέρομαι) ὡς Κρής.

Κρητικός, ἡ, ὄν (Κρήτη)· ὁ ἐκ τῆς νήσου Κρήτης.— ἐπ.ρ. -κῶς=κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν.— || κρητικόν (ἐνν. Ἰμάτιον), τό· ἐνδυμα φορούμενον ὑπὸ τῶν Κρητῶν (βραχύ) κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς.— || κρητικός (ἐνν. ποῦς), ὁ μετρικός ποῦς, καλούμενος καὶ ἀμφίμακρος λόγφ τοῦ σχήματος του (- - -).

κρητισμός, -οῦ, ὁ (κρητικός)· τό ψεύδεσθαι.

κρί, τό· ἐπ. συγκεκρ. τύπος ἀντὶ τοῦ πλήρους κρηθῆ.

κρίθάνιτης, -ου, ὁ· ὁ ὠπτημένος ἐν κρηβάνφ (βλ. λ.) || κρηβανίτης (ἐνν. ἄρτος)=ἄρτος ὠπτημένος ἐν κλιθάνφ. *Ἐκ τοῦ

κρίθανος, ὁ· αὐτ. τύπος ἀντὶ κλιθάνος· πῆλινον ἄγγειον, χύτρα πλατυτέρα κατὰ τὴν θάσιν, (καλυπτομένη περίεξ διὰ θερμῆς τέφρας) ἐντός τῆς ὁποίας ἐψήγνετο ἄρτος. [δι' ἔτυμολ. βλ. κλιθάνος]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κρίθανωτός, ἡ, ὄν (κρηβάνος)=κρηβανίτης (θ βλ.).

ΚΡΙ'ΖΩ, μέλ. -ζω· ἄορ. β' ἐκρήκων· πρβλ. κρητίζω, λατ. stridere || σκληρίζω (εἰσιρίζω) (λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἦχου).

*Ἔτυμ. κρητίζω κρηγῆ (πρβλ. Ἦουχ. «κρηγῆ» ἢ γλαυθῆ) (κρηγῆ=τριγμός τῶν ὀδόντων) ὀξυς ἦχος) πρβλ. παλ-πορρ. hrika, hrikta (τριζω), ἰαπ. *křig-, *křig- (πρβλ. κρηίς δὲ ζυγόν), παλ-σλαβ. křikŭ (φωνή, κραυγή), křičati (κραυγάζω), λιθ. krysŭti (κραυγάζω), křikŭti (κοάζω), παλ-πορρ. hegrŭ=ἄγγλ-σαξ.

hrágra, παλ.-σαξ. rēgera και heiger, παλ.-γερμ. heigir. — Πρόκειται δηλ. περί λέξεως σχηματισθείσης κατ' ὀνοματοποιαν, ὡς και τί ἀναγραφόμεναι ἐν λ. κρηυή (βλ. λ.), δηλ. κρᾶζω, κρῶζω, τρῖζω κλπ., ἀναγόμεναι πᾶσαι εἰς λατ. ῥ. *qraug-, *qrauc-, *qrauik-, *qrog-, *qrog-.

κρηδόν, ἐπίρ. (κρηός) ὡς κριός (κριαρία), κατὰ τὸν τρόπον τῶν κριῶν.

κριθαία, ἡ (κρηθή) ἀφέψημα κριθῆς.

κριθάω, μελ. -ήσω (κρηθή) ἐπὶ ἵππου, εἶμαι παρὰ χορτασμένος ἀπὸ κριθῆν, σφριγῶ ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς ἢ εἶμαι δυσήνιος.

κρίθεις, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κρῖνω.

κρίθην, αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κρῖνω.

ΚΡΙΘΗ', ἡ' και ἐν τῷ πληθ. κριθαί, αἰ' κόκκοι κριθῆς, «κριαρία» ἢ τὸ δὲ ἐκ κριθῆς ἄλευρον ἔκαλετο ἄλιφα (τά) ἢ οἶνος ἐκ κριθῆων=οἶνος κατεσκευασμένος ἀπὸ κριαρία (εἶδος ζύδου δηλ.) ἢ ὡς και πεφρυγμέναι κριθαί.

*Ἔτυμ. κρηθή ὁμ. κρη' (*κρηθ' συγγ. τῷ λατ. hordeum, διαλ. fordeum (<ghorzdejo-m, λατ. *gh[ɛ]zd-, παλ.-γερμ. gersta (κριθῆ) (<gherzdā, ἀρμ. garī ἴσως κρηθή (λατ. *ghrzdā: ἀγγλ.-σαξ. grātan, ἀγγλ. groats (τραχανᾶς) (<*graitf-, λατ. *ghroidh-n-.

κριθήναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κρῖνω.

κριθιάσις, -εως, ἡ (κρηθή) νόσος τῶν ἵππων ὀφειλομένη εἰς μεγάλην ποσότητα κριθῆς, δι' ἣς ἐτρέφοντο, λατ. hordeatio.

κριθίζω, μελ. -σω (κρηθή) τρέφω διὰ κριθῆς.

κριθίνος, ἡ, ον (κρηθή) ὡς και νῦν, κατεσκευασμένος ἐκ κριθῆς, «κριαρένιος».

κρίθο-τράγος, ον (κρηθή+τράγειν) ὁ τρώγων κριαράς, κριαροφάγος.

κρίθω, ἴποτ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κρῖνω.

κρίκε, ἐπ. ἀντι ἐκρίκε, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ κρῖζω.

κρίκος, ὁ = κίρκος· κρίκος (ὡς και νῦν), δακτύλιος, κύκλος ἢ ὡς. μικρὰ ὀπή ἐν τῷ Ἰστίῳ (διὰ τοιοῦτων ὀπῶν διήρχοντο και ἀσῦροντο τὰ σχοινία).— [δι' ἔτυμολ. βλ. κίρκος].

κρίμα (οὐχί κρίμα, -ατος, τὸ (κρῖνω)· κρίσις, ἀπόφασις. 2) ἀντικείμενον κρίσεως, ζήτημα ἢ κατηγορία, μομφή, λατ. crimen.

κρίμων, τὸ (κρη, κρηθή) χονδροαλεσμένοι κριαρά ἢ ὄτος ἐκ τοιοῦτου ἀλεύρου.

κρίμν-ώδης (κρῖμνον+εἶδος) ὁμοιος πρὸς χονδροάλευρον ἢ κατανίφει κρῖμνώδη = χιονίζει χιόνι χονδροῦ ὡς χονδροαλεσμένο ἀλεύρι κριθῆς.

κρίνας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ κρῖνω.

ΚΡΙΝΟΝ, τό β, τι και νῦν· ἀνύμ. πληθ. κρῖνεα, δοτ. κρῖνεσι ὡσεὶ ἔξ ὀνομ. τὸ κρῖνος, -εος. — [ἀντ. ἔτυμολ. και προελεύσεως].

ΚΡΙΝΩ, μέλ. κρῖνω ἄορ. α' ἐκρίνω· πρκ. κέρκρη-κα.— μέσον, μέλ. κρῖνούμαι ἄορ. α' ἐκρίνάμην.— Παθητ., μελ. κρῖθήσομαι ἄορ. α' ἐκρίθην, παλαιότε. ἐκρίθην, ἔξ ὀ μτχ. κρῖνθείς· πρκ. κέρκρημαι, ἀπρφ. κερκρίσθαι· λατ. cerno· χωρίζω, ἀποχωρίζω, δέτω κατὰ μέρος ἢ ἐντεῦθεν, ἐπιλέγω, κάμνω ἐπιλογῆν, ἐκλέγω ἢ και ἐν τῷ μέσφ, ἐκλέγω δι' ἑμαυτὸν, προτιμῶ.—Παθητ. ἐκλέγομαι, διακρίνομαι. 2) ἐκφέρω κρίσιν ἢ ἀπόφασιν περι. ἀγῶνος και τῶν μετεχόντων αὐτοῦ (διὰ βραβεῖον), ἢ ἐπὶ διαμφισθητομένου πράγματος ἢ σκολιάς θέμιστας κρῖνω = κρίνω, ἐκφέρω κρίσεις διεσπαραμμένας και ἀδίκους, τ.ἔ. κρίνω ἀδίκους.—Παθητ. και μέσον κρῖνομαι=εὐρίσκομαι ἐν διαφωνίᾳ, ἐν διαστάσει, ἐρίζω, φιλονικῶ, μάχομαι. 3) ἀπολ. κρίνω, ἐκφέρω κρίσιν ἢ ἀπόφασιν, ἐκτιμῶ ἢ ἐντεῦθεν, ἐρμηνεύω, ἐπεξηγῶ ἢ μετ' ἀπρφ., ἀποφάνομαι ὅτι..., ἀποφασίζω νά...— ἢ ἐρωτῶ, ἐξετάζω, φέρω εἰς κρίσιν (εἰς δίκην), κατηγορῶ, ἐγκραλῶ, ἐκλητεύω.—Παθητ., κρίνομαι, δικάζομαι, φέρομαι εἰς δίκην. 2) ἐκφέρω καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, καταδικάζω.—Παθητ. δικάζομαι, καταδικάζομαι, κατακρίνομαι.

*Ἔτυμ.: κρῖνω, λεοβ. κρῖνω (<*κρῖνω)· κρητός=λατ. certus κρῖμα· κρητής· κρῖσις· διακρηδόν· λατ. cernō (<*crīnō), ex-cremētum, crībrum, dis-crīmen (διὰ τὸ crimen βλ. κρηγή, κρῖζω) ἔξ λατ. *(s)ak(e)-

re(i)- (χωρίζω, κοσκινίζω), πρβλ. και ἑλλ. κρησέρα και λατ. ῥ. *squer- ἐν τῷ ἑλλ. κέρω· βλ. και κιαρός.

κρηός, ὁ, ὄνορ. ἀντι κρησός, κρησός (βλ. λ.).

κρηό-βόλος, ον (κρηός+βάλλω)· ὁ φονεύων τοὺς κριοὺς.

κρηό-πρόσωπος, ον (κρηός+πρόσωπον)· ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον κριοῦ.

ΚΡΙΘ'Σ, ὁ· ὅτι και νῦν, «κριαρία», λατ. aries. 2) πολιορκητικὸς κριός, μηχανήμα χρησιμοποιούμενον κατὰ τὰς πολιορκίας και ὀνομασθέν ὀτω διότι ἐπέπιπε κατὰ τοῦ τείχους ὡς ὁ κριός διὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.— [κρηός (*κρηθός) δι' ἔτυμολ. βλ. κρησός].

Κρῖσα, -ης, ἡ' πόλις τῆς Φωκίδος, οὐχί μακρὰν τῶν Δελφῶν.—ἐπίρ. **Κρῖσαιος**, α, ον.

κρίσις, ἡ, γεν. -εως (κρῖνω) ὁ χωρισμός, ὁ διαχωρισμός, τὸ δέτειν κατὰ μέρος ἢ ἐντεῦθεν, ἢ ἐπιλογῆ, ἐκλογή. 2) τὸ ἀποφασίζην, προσδιορίζην ἢ κρίσις, ἀπόφασις. 3) δίκη.— ἢ ἔρις, φιλονικία.— ἢ τὸ ὀποτέλεσμα, ἢ ἐκβάσις, τὸ τέλος πράγματος τινός.

κρητήριον, τὸ (κρητής)· τὸ μέσον πρὸς κρίσιν ἢ πρὸς δοκιμήν, «κρητήριον» ὡς και νῦν, γνῶμων, βάσανος. 2) δικαστήριον.

κρητής, -οῦ, ὁ (κρῖνω)· ὁ κρίνων, ἀποφασίζων, κρητής, διαιτητής ἢ κρηταί ὀνομάζοντο ἐν Ἀθήναις οἱ κρίνοντες και ἀπονέμοντες τὰ βραβεῖα κατὰ τοὺς ποιητικὸὺς ἀγῶνας. 2) κρητής ἐνυπνίων= ἐρμηνευτής, ἐξηγητής, ὀνειρων, ὀνειροκρίτης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κρητίκος, ἡ, ον (κρητής)· ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ νὰ κρίνη, νὰ διακρίνη, και εἰς τὸ νὰ ἐκφέρη τὴν ἀπόφασίν του.

κρητός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπίρ. τοῦ κρῖνω· διακεκριμένος, ἐπίλεκτος, ἐκλεκτός, ἔξοχος.

κροαίνω, ἐπ. ἀντι κροαῖω· ἐπὶ ἵππου, πλήττω διὰ τῶν ὀπῶν, κτυπῶ με τοὺς πόδας. [δι' ἔτυμολ. βλ. κροαῖω].

κρόκα, ἑτεροκλ. αἰτ. ἐν. τοῦ κροκή.

κροκάλη, ἡ=κροκή II ἢ ἐν τῷ πληθ., ὄμμος, ὀμμάδος παραλία, ἀκτή.

κρόκεος, ον (κρόκος)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου.

κρόκες, αἰ, ἑτεροκλ. ὄνομ. πληθ. τοῦ κροκή.

κρόκη, ἡ (μετὰ ἑτεροκλ. αἰτ. ἐν. κροκά και ὄνομ. πληθ. κρόκες ὡσεὶ ἔξ ὀνομ. κροξ) (κρέκω)· τὸ ὑφάδι, ἔπερ εἰσάγεται μεταξὺ τῶν νημάτων τοῦ ὀτήμονος, λατ. subtemen, ἀντιθ. τῷ στήμων ἢ γεν. κλωστή, νῆμα ἢ ἐν τῷ πληθ. ἔριον, μαλλί.— ἢ ἀπεστρογγυλωμένη ψῆφος ἢ χάλιξ.

*Ἔτυμ.: κροκή = ὑφάδι· δι' ἔτυμολ. βλ. κρέκω.—

κροκάη, κροκάλη (χάλιξ) πρβλ. σανσκρ. çarkara-ḥ, çarkarā (χάλιξ), βλ. ἐν σάκχαρ, σάκχαρον— πιθ' ἔξ λατ. *squel- (σχίζω) (: λατ. sillica κατ' ἄνομ. (<*scillica, *scelliqua=λοδός ὀσπρίου).

κροκήϊος, ἡ, ον, ποιητ. ἀντι κρόκεος (βλ. λ.).

κροκό-δαπτος, ον (κρόκος+βάπτω)· ὁ βεθαμμένος διὰ κρόκου (=κροκοβαφής).

κροκο-θέφης, ἐς (κρόκος+βαφῆναι τοῦ βάπτω)· ὁ βεθαμμένος μετὰ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, τ.ἔ. πορφυροῦς, ἐρυθροῦς, οὐχί κίτρινος (βλ. κρόκος).

κροκό-δειλος, ὁ· σαύρα.— ἢ ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν Ἰώνων εἰς μεγίστην σαύραν τοῦ Νελοῦ, τὴν και νῦν ἐτι κροκόδειλον καλουμένην. ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιχωρίων καλουμένην χάμνα· τὸ πληρὲς ὄνομα εἶναι: κροκόδειλος ὁ ποτάμιος.

*Ἔτυμ.: ἀρχ. γραφῆ κροκόδιλος (τὸ -ει- ἰδημορφηθῆ ἐκ τοῦ ἡλιασμοῦ) κατ' ἄνομ. (<*κροκό-δριλος (ἀσώληξ τῶν λίθων) (κροκή (χάλιξ) + δριλος (=οκώληξ) (τ.ἔ. σαύρα θερμαινομένη εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνω εἰς λείους λίθους) πρβλ. σανσκρ. k[ṛ]kālāsā-ḥ, k[ṛ]kala-ḥ (<çarkara-ḥ (βλ. κροκή II) + ἄς-ε (ἡμαι, τ.ἔ. κόδημαι)· ἐσηματίθησαν ποιητικοὶ παραλλαγμένοι τύποι, τῶσον διὰ μεταθέσεως τοῦ -ρ-: κροκόδιλος (ὀδτω ἐν τῇ Κοινῇ), ὄσον και κατ' ἄνομ. ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ *κροκό-δριλος: λατ. cocodrillus (>ιταλ. cocodrillo), καθὼς και διὰ τῆς χρησιμοποίησεως ἑνὸς θέμ. εἰς -υ-: *κρέκνυς, : κρεκνύδειλος.

κροκόεις, εσσα, ἐν (κρόκος)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα

κρόκου (= κροκοβαφής). — || ὡς οὖσα. *δ κροκόεις* (ἐνν. *χιτών* ἢ *πέπλος*) = *δ κροκατός*, τ. ἔ. *χιτών* ἢ *πέπλος* (γεν. ἰμάτιον) με χρώμα κρόκου.

κροκό-πεπλος, ον (*κρόκος*+*πέπλος*) ἢ ἔχουσα πέπλον *κροκοβαφῆ* (βαδουκίτρινου χρώματος).

ΚΡΟΪΚΟΣ, -ου, δ' ὁ πορφυροῦς κρόκος (τὸ φυτόν). — || τὸ εσφοράνιον, βαδουκίτρινος θασφῆ (κατασκευαζομένη ἐκ τῶν στήμωνων τοῦ ἄνθους τοῦ φυτοῦ).

Ἔτυμ. : *κρόκος* = *κρόκος* = *κροκίος* = *κροκίος* = *κροκίος* = *κροκίος* ἢ λ. εἶναι δάνειον ἐκ σημιτικῆς γλώσσης: πρβλ. ἕβρ. *karkôm*, Ἄραμ. *kārīkāmā*, Ἄραβ. καὶ Περσ. *kurkum* (ζαφορά) τὸ σαυκρον. *kuṭūkuma-m* (ζαφορά) (πρβλ. Ἑβρ. «*νάγκαιμον*» παρ' Ἰνδοῖς *ξύλου δάκρυον καὶ θυμίαμα* παρὰ Πλινίῳ *capca-mum*) εἶναι ἐπίσης δάνειον, πρβλ. ἄραβ. *kamkām* (ρητίνη).

κροκῦς, -ύδος, ἡ (*κροκῆ*) τὸ χνούδι μαλλίνου ὑφάσματος || γεν. τεμαχίων ἐρίου.

κροκωτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *κροκατός* βραχὺς κροκοβαφῆς χιτῶν.

κροκατός, ἡ, ὄν (*κροκῶ*) ὁ βεβαμμένος διὰ κρόκου, ἔχων τὸ χρώμα κρόκου. — || ὡς οὖσα. *δ κροκατός* (ἐνν. *πέπλος* ἢ *χιτών*) = κροκοβαφῆς (βαδουκίτρινου χρώματος) ἐπενδύτης ἡ χιτῶν φορούμενος εἰς ὠρισμένης θακκίχας τελετάς.

κροκωτο-φορέω, μέλ. -ήσω· *φορῶ τὸν κροκωτόν* (βλ. λ.). Ἐκ τοῦ

κροκωτο-φόρος, ον (*κροκατός*+*φέρω*) ὁ φορῶν τὸν *κροκωτόν*.

κρομμύ-οξύ-ρεγμα, ἡ (*κρομμύον*+*ὄξος*+*ἔρευγμός*) ἔρε γιμός (ἐρέψιμος) ἀπὸ κρόμμου καὶ ὄξος.

ΚΡΟΪΜΥΟΝ ἢ *κρόμμουον*, τό, δτι καὶ νῦν «κρομμύδια».

Ἔτυμ. : *κρομμύον* (<*κρέμνον* κατ' ἀφομ., πρβλ. *Κρεμμύων*, *Κρομμύων*, -ώνος (τόπος πλησίον τῆς Κορίνθου) <*qremusio-m*, πρβλ. ἀγγλ.-σαξ. *hramsa*, Νορβ., νεο-γαερμ. *rams*, λιθ. *kermusé*, ρωσ. *žeremica*, *čerestš*, ἱβλ. *crem*, gall. *cras* (σκόροδο).

Κρονονίδης, -ου, δ' πατρων. ἐκ τοῦ *Κρόνος* υἱὸς τοῦ Κρόνου, τ. ἔ. ὁ Ζεὺς πρβλ. *Κρονονίων*, *Κρόνος*.

Κρονοικός, ἡ, ὄν (*Κρόνος*) τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρόνου, ἡ προχαιωμένος πρβλ. ἐπὶ μ.

Κρόνον, α, ον (*Κρόνος*) ὁ τοῦ Κρόνου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κρόνον ἢ τὰ *Κρόνια* (ἐνν. *ἱερά*) || ἐορτὴ τοῦ Κρόνου, τελομένη ἐν Ἀθήναις τὴν εικοστήν τοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος, ὅστις διὰ τοῦτο ἀκαλεῖται *ἑλιστε* καὶ *Κρόνιος* || *Κρονονίον* ὄξεις = ἐμυρίζεις ἀρχαιολογία, εἰσοὶ ἀνδρωπος ἀπρηχαιωμένης νοστροίας.

Κρόν-ἵππος, ἔ (*Κρόνος*+*ἵππος*) «παλάλογο» || κρονόληρος, παλμπαις.

Κρονονίων, ὄ, γεν. -ώνος (ἀλλὰ καὶ -ονος) πατρων. τοῦ *Κρόνος* υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεὺς.

Κρόνος, δ' λατ. *Salurnus* υἱὸς τοῦ *Οὐρανοῦ* καὶ τῆς *Γαίας*, σύζυγος τῆς *Ρέας*, πατὴρ τοῦ *Διὸς* καὶ ἄλλων θεῶν καὶ θεαινῶν ἢ ἐποχῆς τοῦ ἴτου «δ χρυσῆς αἰῶν». — || ὄνομα διδόμενον ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπώνυμιον εἰς πάντα «ξεμωραμένον» γέροντά, εἰς πάντα «κοονόληρον» καὶ παλμπαιδα.

ΚΡΟΪΣΑΙ, -ῶν, αὶ' ἐπὶ ὄλεξις ἐπὶ τῶν τοιχῶν 2) κλιμακῆς ἡ ὄνασθημοὶ διήκοντες ἀπὸ τῆς βάσεως τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου μέχρι τῆς κορυφῆς.

Ἔτυμ. : *κρόσσα* = *βαμίδες*, *ἀναβαθμοὶ* <ἰαπ. **qrošja*. Πρβλ. κλπ. *krokwa* (ψαλίδια στέγης), μεσογερμ. *ragen* (ὑψοῦμαι). Παραγ. : δμ. *πρόσκροσσοί* ἐπίθ. πλ.θ. (ἐπάλλξεις).

κροτάλιζω, μέλ. -ίσω (*κρόταλον*) κτυπῶ τὰ κρόταλα || ποῶ κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κροτάλων.

κρόταλον, τό (*κροτέω*) δτι καὶ νῦν, κρόταλον, ὄργανον πρὸς κρότησιν, ἀποτελούμενον ἐκ δύο τεμαχίων ἐσοχαιμένου καλάρμου ἢ μετάλλου ἢ κεράμου, καταλλήλως συνηρμοσμένων δι' ἄρμου ἢ στρόφιγγος. — || μτφρ., ἀνδρωπος φλύαρος, «ροδάιν».

κρότάφος, ὁ (*κροτέω*) τὸ πλάγιον μέρος τοῦ μετώπου || ἐν τῷ πλ.θ. κατὰ τὸ πλεῖστον. οἱ κρόταφοί, τὰ «μηλίγγια», λατ. *tempora* || ὡς. τὰ πλάγια

τοῦ προσώπου. 2) μτφρ. ἡ ὄφρυς (ἢ ἡ πλευρά) ὄρους.

κροτέω, μέλ. -ήσω (*κρότος*)· κάμνω τι νὰ κροτήσῃ. — || κτυπῶ, πλήττω, κρούω || ἐπὶ σιδηρουργίῳ, σφυρηλατῶ ἢ συγκολλῶ διὰ σφυρηλατήσεως. — Παθητ., σφυρηλατοῦμαι, συγκολλῶμαι: *εὐθύς τὸ πρᾶγμα κροτεῖσθω* = τὸ ζήτημα νὰ ἀντιμετωπισθῆ ἄμεσως (ὅπως ὁ σίδηρος σφυρηλατεῖται ἐν ὄψῃ εἶναι ἀκόμη θερμὸς πρβλ. παροιμ. «στὴ βράσι κολλάει τὸ σίδηρον»). 2) συγκροτῶ, συγκροῦμαι κροτῶ, ὅπως κροτεῖ τις τὰς χειρας πρὸς ἐπιδοκιμασίαν, χειροκροτῶ || ἀπολ. χειροκροτῶ, ἐπευφημῶ. — ||| ἀμτθ. ἐν τῷ ἑνεργ., κροτῶ, κάμνω κρότον (ὄρουρον). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κροτησμός, ὁ ὁ κτύπος, κρότος.

κροτητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *κροτέω* κτυπημένος, σφυρηλατημένος, ἀντηχῶν ἐκ τῶν πληγμάτων. 2) καλῶς πεπατημένος. 3) παιζόμενος διὰ τοῦ πλήκτρου.

κρότος, -ου, ὁ (*κρούω*) || ὁ ἐκ τῆς κρούσεως παραγόμενος ἦχος || *κρότος χειρῶν* = χειροκρότημα, ἐπευφημία || γενικῶς, δυνατὸς ὄρουρος.

Ἔτυμ. : *κρότος* = *κροτέω* = *κρόταλον* = *κρόταφος* = *κροταφίς* (βλ. λ. λ.) ἢ ἰαπ. **krei-*, μαρτυρουμένη (μετὰ ἄρβου φθόγγου) ἐν τῷ παλ.-νοργ. *hrinda*, ἀγγλ.-σαξ. *hrindam* (πλήττω, κρούω).

κροτών, -ώνος, ὁ (καὶ *κρότων*, -ωνος) κοιν. «τσιμπούρι» (*κνυροαίσις* ἢ *κνυροαῖσις*), λατ. *ricinus*. — || ὁ δάμνος (λατ. *palma Christi* ἢ *ricinus communis*) παρέχων τὸν κόκκον ἐξ οὗ τὸ κροτώνιον ἔλαιον ἢ τὸ *κίκεας* (βλ. *κίκε*, κοιν. «κραιναῖο λαδο» || ὁ θάμνος οὗτος ὠνομάσθη κρότων ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ κόκκου πρὸς τὸν κρότωνον («τσιμπούρι»).

κρούμα, -ατος, τό (*κρούω*) τὸ κτύπημα, πλήγμα. 2) ἦχος παραγόμενος διὰ τῆς διὰ πλήκτρου κρούσεως τῶν χορδῶν ὄργανου, ἦχος, τόνος (ἐνότα).

κρούνισμα, -ατος, τό τὸ ἀπὸ κρουνοῦ ἐκρέον ὕδωρ, ρεῦμα. Ἐκ τοῦ

ΚΡΟΥΝΟΣ, -οῦ, δ' πηγῆ, «κεφαλᾶρι» || ἐν τῷ πλ.θ., ρεῦματα || μτφρ. χείμαρρος λόγων. [δι' ἔτυμ. βλ. *κρήνη*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κρουνο-χυτρο-λήραιο, ὁ (*κρουνοδ*+*χύτρα*+*λήρος*)· κωμικὴ λέξις πρὸς Ἄριστοφ. ὁ ἀκρότης ἐκχέων χείμαρρον παραληρημάτων, φλύαρος, περιπτολόγος.

κρουσι-δημέω, μέλ. -ήσω (*κρούω*+*δήμος*)· παρρησία ἐκ τοῦ *κρουσιμετρέω*, πρβλ. Σουῖδαν «*κρουσιδημῶν*, *κατακρούων τῆ βοῆ*, ἢ *τὸν δήμον ἀπατῶν καὶ παρακρούομενος τῆ βοῆ*» ἔστι δὲ παρὰ τὸ *κρουσιμετρέειν*, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς *μέτροις* *παρολογιζομένων*.

κρούσις, -εως, ἡ (*κρούω*) τὸ κρούειν, κτυπᾶν || τὸ κρούειν ἐγχορδον ὄργανον διὰ τοῦ πλήκτρου.

κρουστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *κρούω*· πρέπει νὰ κρούσῃ τις.

κρουστικός, ἡ, ὄν· ὁ κατάλληλος διὰ κρούσιν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κρούῃ (νὰ κερατιζῇ, ἐπὶ κροῦ). — || μτφρ. ὁ παράγων ἦχον, ὁ πομπώδης, πειστικός. Ἐκ τοῦ

ΚΡΟΥΪ, μέλ. -ῶν ἀορ. ἀ' *ἐκρουσα*. — Παθητ., *πρκ κέρουμαι* καὶ *-σμαι*· κτυπῶ, κρούω, πλήττω || *κρούω χεῖρας* = χειροκροτῶ || *κρούω πόδα* = πλήττω τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν (κατὰ τὴν δρχοῖν π. χ.). 2) πλήττω διὰ πλήκτρου τὰς χορδὰς ἐγχορδον ὄργανου || γενικῶς, παίζω ἐγχορδον ὄργανον. 3) *κρούω τὴν θύραν* = κτυπῶ τὴν θύραν νὰ μοῦ ἀνοίξουν. 4) μέσον, *κρούομαι πρῶμαν* = *ἀνακρούομαι* (βλ. *ἀνακρούω*) = ὀπισθοχωρῶ πλέων με τὴν πρῶμαν πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἔτυμ. : *κρούω* = *κρουστέος* = *κρουστικός* (βλ. λ. λ.)· ἐμτρ. *κροαίνα* (**κρουσαν*-*jan*): παλ.-σλαβ. *kruchi*, *krusiŭ* (ἀποχωρίζω κρούων), λιθ. *kruszu*, *kruszi* (συντριβῶ), λεττ. *krausēt* (κτυπῶ με τὸ πόδι).

κρούδδ ἐπίρ. (*κρούπτω*)· κρυφίως, ἄνευ τῆς γνώσεως τίνος: *κρούδδα Διδός* = λατ. *clam Jove* = κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία.

κρούδην, δωρ. -δαν, ἐπίρ. (*κρούπτω*)· κρυφίως, μυστικὰ || ὡς, ὡς τὸ *κρούδα*, ἄνευ τῆς γνώσεώς τι-

νος (χωρίς νά γνωρίζη ὁ κάποιος), κρυφά ἀπό τινα.

κρυβῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *κρύπτω*.

κρυερός, ἄ, ὄν (κρύος)· ψυχρός, παγετώδης, ριγηλός, παγερός.

κρυμός, ὄ (κρύος)· παγετώδης ψυχρός, πάγος, παγετός.

κρυμ-ώδης, ες (κρυμός+είδος)· ὡσάν πάγος, παγετώδης, ψυχρός, παγωμένος.

κρυόεις, εσσα, εν=κρυερός (8 βλ.). Ἐκ τοῦ

ΚΡΥΨΙΣ, τό «κρύος», ψυχρός, «παγωνιά», παγετώδης ψυχρός || μετρ. ἐσωτερικόν ρίγος, τρύμος.

Ἔτυμ.: κρύος (*κρύσος)· κρυερός· κρυόεις· κρυμός (*κρυο-μός)· κρύσταλλος· κρυσταίνω· κρυσταλλο-πήξ· κρυσταλλό-πηκτος (βλ. λ. λ.): συγγ. τῷ λατ. *crusta*, παλ-γερμ. (*h)rosso*, (*h)rosa*, ἀγγλ-αξ. *hruse* (γῆ), παλ-norr. *hríosa* (ριγώ), ἀνατριχιάζω), *hrúdr* («κόρα» ἄρτου). Ἡ ὁμάς αὕτη εἶναι συγγ. πρὸς τὰ *κρά(φ)ας*, *crustor*, *crudus*· ἀντιθέτως εἶναι ξένη πρὸς τὴν ὁμάδα τοῦ *κρούου*.

κρυπτάδιος, α, ὄν, καὶ -ος, -ον (κρύπτω)· κρυφίος, λαθραῖος, μυστικός, κεκρυμμένος.

κρυπτάζω, μέλ. -σο· παράλλ. τύπος τοῦ *κρύπτω*.

κρυπτάσκει, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *κρύπτω*.

κρυπτεία, ἡ (κρυπτεῖν)· κρυφία (μυστική) ὑπερησία, ἡ μυστικὴ ὁποστολή || εἰς τοιαύτην *κρυπτεῖαν* ὑπεβάλλοντο οἱ Σπαρτιατῶπαιδες πρὸς σκληραγωγίαν ἀνυπόδητοι ἐν καίρῳ χειμῶνος περιεπλανῶντο ἀνά τὴν χώραν ὑποβαλλόμενοι εἰς πλείστας στέρησεις καὶ κακισχίας· κατὰ τὰς κρυπτείας αὐτὰς ἐνήθρευον πολλὰς καὶ ἐφόνευον εἰλωτας.

κρυπτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *κρύπτω*· πρέπει νά ἀποκρύπτη τις.

κρυπτεύω, μέλ. -σο (κρύπτω)· κρύπτω, ἀποκρύπτω.— || ἀμτθ. κρύπτω ἑμαυτόν, παραμένω κεκρυμμένος.— || Παθ. *κρυπτεύομαι* = *ἐνεδρεύομαι*, «μεῦο ἔχουν στήσει ἐνέδρας».

κρύπτη, ἡ· κρυψών, μέρος κεκαλυμμένον, δόλος, καμάρια. Ἐκ τοῦ

κρυπτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *κρύπτω*· κεκρυμμένος, μυστικός, κρυφίος.

ΚΡΥΨΙΤΩ, ἰων. πρτ. *κρύπτασκον*· μέλ. *κρύψω*· ἀορ. α' *ἐκρυψα*· πρκ. *κέκρυφα*.— Παθητ., μέλ. β' *κρυβήσομαι*, τετελ. μέλ. *κεκρύνομαι*· ἀορ. α' *ἐκρυβην*· ἀορ. β' *ἐκρυβην*· πρκ. *κέκρυμαι*· κρύπτω, καλύπτω, σκεπάζω, ἀποκρύπτω.— Παθητ. κρύπτομαι, παραμένω κεκρυμμένος.— || μετρ. τῆρω τι μυστικόν || μετὰ διπλῆς αἰτ.: *μῆ με κρύψης τοῦτο*=*μῆ ἀποκρύψης τοῦτο* ἀπ' ἐμοῦ (μῆ μου τό κρύψης).

Ἔτυμ.: *κρύπτω*· *κρύφα*, δωρ. *κρυφά*, ἀττ. *κρυφή*, *κρυφήδον* (παρ' Ἡσυχ. *κρυφανδόν* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὄλωσ ἀντίθ. ἀναφανδόν)· *κρυβδήν*· *κρυβδα*· *κρυφαῖος*· *κρυφίος*· *κρυπτάδιος*· *κρυβάζω* (βλ. λ. λ.)· ἐκ β. *κρυβ-* ἢ *κρυφ-* κατὰ τινας ἢ β. αὕτη εἶναι συγγ. τῇ *καλυβ-* ἢ *καλυφ-* τοῦ *καλύπτω*.

κρυσταλλίζω, μέλ. -ίωω (κρύσταλλος)· ὁμοιάζω πρὸς κρύσταλλον, εἶμαι καθαρὸς ὡς κρύσταλλος.

κρυστάλλινος, η, ὄν (κρύσταλλος)· ὁ ἐκ κρυστάλλου.

κρυσταλλό-πηκτος, ὄν, ἡ **κρυσταλλο-πήξ**, -ῆγος, ὄ, ἡ (κρύσταλλος+πηγνυμι)· ὁ παγεῖς εἰς κρύσταλλον, ὁ παγωμένος.

κρύσταλλος, ὄ (κρύος)· καθαρὸς πάγος, «κρούσταλλο», πάγος, λατ. *glacies*. 2) ὑπερβολικόν ψυχρός, νάρκη.— || ὄ καὶ ἡ *κρύσταλλος* (ὡς ἐπιθ.)· κρυστάλλινος λίθος, κρύσταλλος (ὡς πέτρωμα), λατ. *crystallum*, διτ' ἐτυμολ. βλ. *κρύος*].

κρυφά, ἐπίρ. (κρύπτω)· μυστικὰ ἀπό τινα, κρυφὰ ἀπό τινα, χωρίς νά ἔχη γνῶσιν (μετὰ γεν., ὡς καὶ τὸ *κρυβδα*).

κρυφαῖος, α, ὄν καὶ -ος, -ον (κρύπτω)· κεκρυμμένος, κεκαλυμμένος, μυστικός, λαθραῖος, κρυφός. Ἐπίρ. -ως.

κρυφή, δωρ. **κρυφά**, ἐπίρ. (κρύπτω)· κρυφά, μυστικά, λάθρα.

κρυφήδον, ἐπίρ.=*κρυφή* (8 βλ.).

κρυφθῆ, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ *κρύπτω*.

κρυφίος, α, ὄν, ὡσ. -ος, -ον (κρύπτω)· μυστικός, κεκρυμμένος, λαθραῖος, ἀπόκρυφος.

κρυφός, ὄ, καὶ **κρύφος** (κρύπτω)· ἡ ἀπόκρυψις, ἡ συσκοτίσις || ἀπόκρυφος τόπος, κρυψών.

κρύφω, μετρ. τύπος τοῦ *κρύπτω*.

κρυφαί, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *κρύπτω*.

κρυψι-μέτωπος, ὄν (κρύπτω+μέτωπον)· ὁ κρύπτων τὸ μέτωπον.

κρυψί-νοος, ὄν, καὶ συνήρ. -νοος, -νον (κρύπτω+νόος)· ὁ ἀποκρύπτων τοὺς στοχασμούς του, ὁ ἐπιφυλακτικός, ὁ ὑποκριτής, ὁ «κρυψίνους» ὡς καὶ νῦν εἶτι λέγεται.

κρύψις, -εως, ἡ (κρύπτω)· ἀπόκρυψις, τὸ κρύψιμον || ὁ τρόπος ἢ ἡ μέθοδος τῆς ἀποκρύψεως.

ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ὄ· τὸ πλέγμα τῆς κόμης, καθ' ὃ σχηματίζεται εἰδος κόμβου εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς (πρβλ. τὸν σήμερ. «κότσον»).— || λοφιὸν τριχῶν τῆς περικεφαλαίας.

Ἔτυμ.: ἡ συσχέτισις πρὸς τὸ *κρόρυμβος* στηρίζεται εἰς ἀμφίβολον ὁμοιότητα (βλ. *κρόρυμβος*)· ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς τὸ *κωρηβίζω* συγγ. δὲν φαίνεται βεβαία.

κρωγμός, ὄ (κρώζω)· ἡ κρωγή (τὸ κρᾶξιμον) κόρακος ἢ κορώνης.

ΚΡΩΨΩ, μέλ. *κράζω*· κρᾶζω ὡς ὁ κόραξ ἢ ἡ κορώνη, λατ. *crocitare*.— || ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνακραζώ, κρᾶζω. [λ. πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου (ὄνομα τοπικαί)· δι' ἐτυμολ. βλ. *κρωγή*, *κράζω*, *κόραξ*].

κρῶσσα, ἰων. ἀντι *κρόσσα* (8 βλ.).

κρῶσιον, τό, ἵπκορ. τοῦ *κρῶσσοδος* (8 βλ.).

ΚΡΩΣΙΟΣ, -οῦ, ὄ· ἄγγετον ὑδροφόρον, ὑδρία, στάμνος, λάγνηκος, λήκυδος. 2) νεκρικὴ τεροδόχος ὑδρία. [*κρῶσσοδος* (λατ. *qrōkjos*: ἰρλ. *crochan*, *gaill*. *crochan*, λιθ. *krājas*, παλ-πρωσο. *kragis*, παλ-γερμ. *krusog*, γερμ. *krug*].

κτὰ ἀντι **ἔκτα**, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *κτείνω*· Ἐθκτ. **κταίην**· ἀπρφ. **κτάναι**· μετχ. **κτάς**.

κταίνω, δωρ. ἀντι *κτείνω*.

κτᾶμεν, **κτᾶμεναι**, ἐπ. ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *κτείνω*. **κτᾶμενος**, ἐπ. μετχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *κτείνω* (μετὰ παθ. σημ.).

κτάνε, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *κτείνω*.

ΚΤΑΪΟΜΑΙ, ἰων. κτέομαι· μέλ. *κτήσομαι*· τετελ. μέλ. *κεκτήσομαι*· ἀορ. α' *ἐκτησάμην*· πρκ. *κέκτημαι*, ἰων. *ἐκτημαι*, Ἐθκτ. *κέντωμαι*, Ἐθκτ. *κεκτήμην* ἢ *-όμην*· ὑπερ. *ἐκεκτήμην*, ἀπεθετ.· λαμβάλω δι' ἑμαυτόν, ἀποκτῶ, πορίζομαι, προμηθεύομαι, κερδίζω || ὡς ἐπὶ συμφορᾶν, ἐπισύρω κατ' ἑμαυτοῦ, ὑποπίπτω εἰς τι, ὑφίσταμαι τι.— || ἐν τῷ πρκ. *κέκτημαι* ἢ *ἐκτημαι* καὶ ἐν τῷ τετελ. μέλ. *κεκτήσομαι*· ἔχω ἀποκτήσει, ἔχω ὑπὸ (εἰς) τὴν κατοχὴν μου, ἔχω, κατ-ἔχω, κρατῶ : ὄ *κεκτημένος*=ὄ κάτοχος, ὁ κύριος || ἀντεῦθεν, ὡς ὄσο, μετὰ γεν. ὄ *ἐμοῦ κεκτημένος*=ὄ κύριός μου, ὁ αὐθέντης μου (κυρ. ἐπὶ δούλων) || ἡ *ἐμοῦ κεκτημένη*=ἡ κυρία μου, ἡ ἔσοπινα μου.— || ὄ *ἀορ. α' ἐκτηθήην* κτεῖται ἐν παθ. ἐνν. = ἀπεκτήθη, κατεκτήθη, ἐλήφθη, κατελήφθη.

Ἔτυμ.: *κτάομαι*· ἰων. *κτέανον* (*κτά-ανον κατ' ἀνομ. *κτέαρ*· *κτῆμα*· *κτῆνος* (πρβλ. ΕΜ *ἀκτῆνες*· *πένητες*, *ἡργημότες*)· πιθ. *ἀκτῆνες* (**ἀκτῆνες*: σανσκρ. *ksāyati* (κυριαρχῶ, κτῶμαι), Ζενθ. *ksāyēti* (ἔχω ἐξουσίαν ἐπὶ τινος), σανσκρ. *ksātrā-m* (imperium), παλ-Περσ. *xšāyādiya* (βασιλεύς), πρβλ. *Ξέρξης*· εἰς ἰαπ. β. *qrē(i)*.— Ἦτο τινων συσχετίζονται τὰ: *πάμα*· *κτῆμα*, *πάσσαομαι*· *κτῆσομαι*· κατ' αὐτοὺς ἰαπ.

**qrē-* μεταπίπτει κατὰ μεταπτώσιν εἰς **qrē-* καὶ **qrē-*.

κτάσθαι, ἐπ. ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' (μετὰ παθ. ἐνν.) τοῦ *κτείνω*.— || ὁμοῦς **κτάσθαι**· ἀπρφ. τοῦ *κτάομαι*.

κτέανον, τό (κτάομαι)=*κτῆμα* || κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμοῦς ἐν τῷ πληθ. τὰ *κτέανα*=κτῆματα, περιουσία || ἐπ. ἑτερόκλ. δοτ. *κτεάτεσσι*, ὡσεὶ εἰς ὄνομ. *κτέαρ*.

κτεάτειρα, ἡ, ἡθλ. τοῦ *κτεάτηρ*· ἡ καθιστώσα τινα κάτοχόν τινος.

κτεατήρ, -ῆγος (καὶ *κτεάτηρ*), ὄ (κτάομαι)· ὁ κάτοχος.

κτεάτιζω, μέλ. -ίωω· ἐπ. ἀορ. α' *κτεάτισσα* (κτέαρ)· κτῶμαι, ἀποκτῶ, κερδίζω || παθ. πρκ. μετὰ μέσ.

σημ. *ἐκτεάζομαι* = ἔχω ἀποκτήσει δι' ἑμαυτόν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΚΤΕΑΤΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν· κτηθεῖς, ἀποκτηθεῖς, κερδηθεῖς.

ΚΤΕΙΝΩ ἰων. πρτ. *κτείνεσκον*· μέλ. *κτενῶ*, ἔπ. *κτενέω* ἢ *κτανέω*· ἄορ. *ἀ' ἐκτεῖνα*· ἄορ. *β' ἐκταῖνον*· πρκ. *ἐκτονα*. — Παθητ., ἄορ. *ἀ' ἐκτανθήν*· πρκ. *ἐκτάμαι*. — Οἱ ἀκόλουθοι ἐπικοί τύποι εἶναι συχνοὶ παρ' Ὀμήρω· γ' ἔν. καὶ πληθ. ἄορ. *β' ἐκτά, ἐκτᾶν* (ὡσεὶ *ἔξ ἔν. κτήμα*)· ὄποτ. *κτέω*, *ἀ' πληθ. κτέωμεν*· ἄορ. *κτιμεν, κτᾶμεναι* ἀντι *κτάνα*· μτχ. *κτάς*· μέσ. ἄορ. *β' (μετὰ παθ. σημ.) ἐκτᾶμην*, ἄορ. *κτάσθαι*· μτχ. *κτάμενος*· ὡσ. αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. *ἀ' ἐκτάθεν*· φονεῖω, θανατώνω, σκοτώνω, ἀποκτείνω || ἐπὶ ζῶων, σφάξω.

**Ἔτυμ.*: *κτείνω*· μτγν. *κτείνῃμι*, -θω (γραφόμεν. καὶ *κτείνῃμι, κτείνῃμι, -θω*)· *ἀνδρο-κτασίη*· κτένος· πρβλ. *σανοκρ. ksarō* ἢ (πληγώνω, τραυματίζω, συντριβή), *ksata-h* (τραυματισμένος), *ksati-h* (θλάβη), *παλ-περα. a-xšata-* (ἀθλασθῆς)· ἐκ' ῥ. **κταν-*, *κταν-* (λατ. ῥ. *q̄hen*)· μία ἀντιστοιχία *σκ-κ-* παρατηρεῖται ἐν τῇ γορτ. *κατα-σκενεῖ*· βλ. καὶ τὸ παρὰ τραγ. *καίνω*.

ΚΤΕΙΝΩΜΙ, ἔπ. ἔν. Ὑποτ. ἀντι *κτείνω*.

ΚΤΕΙΣ, ὁ, γεν. *κτενός*· «κτένις». 2) τὸ κτένι τοῦ ὕφαντοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος τρεφεῖ τοὺς μέτους τοῦ στήμονος κεχωρισμένου, λατ. *pecten* ἢ *radius*. 3) βωλοκόπος (κτσουγγράνα) 4) ἡ χεὶρ μὲ τοὺς δοκτολόγους τεντωμένους.

**Ἔτυμ.*: *κτεῖς*· *κτένιον*· *κτενίζω* (βλ. λ. λ.)· *κτεῖς* εἶναι νεοσηματισμός ἀντι **κτήν*· ἢ γεν. *κτενός* (κτενός· λατ. *pecten*. Βλ. καὶ *πέκω*).

ΚΤΕΝΕΩ, ἰων. μέλλ. τοῦ *κτείνω*.

ΚΤΕΝΙΖΩ, μέλ. -ίω (κτεῖς)· ὅτι καὶ νῦν, ἐκτενίζω || ἐπὶ ἵππων, «ἐξυστρίζω». — μέσον, *κτενίζομαι κόμας* = κτενίζω τὴν κόμην μου.

ΚΤΕΝΙΟΝ, τὸ, ὄνομα τοῦ κτεῖς· «μικρὸ χτένι», «χτενόκι».

ΚΤΕΝΙΟΜΟΣ, ὁ (κτενίζω)· τὸ κτένισμα.

ΚΤΕΟΜΑΙ, ἰων. ἀντι *κτάομαι*.

ΚΤΕΡΑΣ, τὸ (κτάομαι) = κτέανον, κτήμα (βλ. βλ.).

**Ἔτυμ.*: *κτέρας*· ἄορ. πληθ. *κτέρεα*· κτερίζω καὶ κτερίζω· κτερίσματα· ἀκτερίστος, ἀκτερείστος· κτεριστής· ἄορ. διάκτορος (βλ. λ. λ.)· *Πολύ-κτωρ*· ἐκ' ῥ. *κτερ*· (δίδω δῶρα)· δὲν ἔχομεν ἀντιστοιχία ἐν ἄλλαις γλώσσαις.

ΚΤΕΡΕΑΣ, τὰ (κτάομαι)· πληθ. ὡσεὶ *ἔξ ὄν. ἔν. κτέρας*· κυρ. = κτήματα, κτήσεις, περιουσία || ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς ἐλέγετο ἐπὶ προσφιλῶν κτημάτων, ὅπως ἦσαν ὄπλα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια ἔκαλοντο μαζί μὲ τὸν νεκρὸν || γενικῶς, τιμὰ ἀπονεμόμενοι εἰς τοὺς νεκρούς, ἐπικηδεῖοι (νεκρικοί), τιμαί, κηδεῖα, ἐκφορὰ· βλ. καὶ κτερεῖζω, κτερίζω.

ΚΤΕΡΕΙΖΩ, μβλ. -ίξω, ἔκτετ. τύπος ἀντι *κτερίζω*· δάπτω τινὰ μετὰ τῶν νενομισμένων τιμῶν. — μετὰ αἰτ. τοῦ συστ. ἀντικ.· *κτέρεα κτερεῖζω* = ἀπονέμω τὰς εἰς τοὺς νεκρούς ἀνηκούσας τιμὰς· βλ. *κτερίζω*.

ΚΤΕΡΙΖΩ, μέλ. *κτερίζω*· ἄορ. *ἀ' ἐκτέρζω* (κτέρεα)· ποιητ. ῥ. (ὡς καὶ τὸ κτερεῖζω)· δάπτω, κηδεύω, μετὰ τὰς προσηκούσας τιμὰς. — μετ' αἰτ. τοῦ συστ. ἀντικ.· *κτέρεα κτερίζω* = ἀπονέμω τὰς ἐπιταφίους τιμὰς (λατ. *justa facere, exequias facere*).

ΚΤΕΡΙΘΣΙ, γ' πληθ. μέλ. τοῦ *κτερίζω*.

ΚΤΕΡΙΣΜΑΤΑ, τὰ (κτερίζω) = κτέρεα (βλ. βλ.).

ΚΤΕΩ, κτέωμεν, *ἀ' ἔν. καὶ πληθ.* Ὑποτ. ἔπ. ἄορ. *β'* τοῦ *κτείνω*.

ΚΤΗΘῆΝΑΙ, ἄορ. *ἀ'* τοῦ *κτάομαι*, ἐν χρῆσει μετὰ παθ. ἔνν.

ΚΤῆμα, -ατος, τὸ (κτάομαι)· ὅτι καὶ νῦν, πᾶν τὸ κτηθέν, ἀποκτηθέν, εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τινος, ἀνήκον εἰς τὴν περιουσίαν του. — ἐν τῇ πληθ. *κτήματα* = ἡ περιουσία, τὰ ἀγαθὰ, τινος, τὰ κτήματά του, ὡς τὸ *κτέανα*. — || πᾶν πράγμα, ὡς τὸ *χεῖμα*· *κτήματα καὶ χεῖματα* = κινήτῃ καὶ ἀκινήτῃ περιουσία.

ΚΤῆρηδόν, ἐπίρ. (κτῆρος)· θῆκην κτήρους, ὡσάν κτῆρος.

ΚΤῆρος, -εως, τὸ (κτάομαι)· κυρ. ὡς τὸ *κτῆμα*, τεμάχιον τῆς περιουσίας τινός || πρὸ πάντων ἐν χρῆσει ἐν τῇ πληθ. *κτῆρεα* καὶ συνηρ. *κτῆρη* = περιουσία συνιστάμενη εἰς ἀγέλας μεγάλων ζώων καὶ ποιμνία, ἀγέλαι, κτήνη, βοσκήματα || σπαν. καθ' ἑν. ἐπὶ ἐνός μόνον ζώου, βόας ἢ προβάτου.

ΚΤῆσαιτο, γ' ἔν. Ἐδκτ. ἄορ. *ἀ'* τοῦ *κτάομαι*.

ΚΤῆσιος, α, ον, ὡσ. -ος, -ον (κτῆσις)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν περιουσίαν τινός, ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς περιουσίας τινός || *κτῆσιον βοτᾶν* = πρόβατον ἀπὸ τοῦ ποιμνίου τινός, — || ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν τινός, ὁ οἰκετός, λατ. *penetralis* || *κτῆσιος θεοὶ* = οἱ ἐφέστιοι θεοὶ, οἱ προστάται τῆς οἰκογενείας θεοί.

ΚΤῆσις, -εως, ἡ (κτάομαι)· ἡ ἀπόκτησις, τὸ ἀποκτᾶν τι. — || (ἐκ τοῦ παθ. πρκ. *κείκτημαι*) κτήσις, κτήμα. — ὡς περιληπτ., κτήματα, περιουσία.

ΚΤῆτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *κτάομαι*· ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῇ ἢ νὰ ἀποκτηθῇ ἢ νὰ κερδηθῇ || ὁ ἀξίος ἀποκτήσεως, ἐπιθυμητός. — || ὁ ἀποκτηθεῖς, ὁ κατεχόμενος, ὁ ἀποτελῶν μέρος τῆς περιουσίας τινός.

ΚΤῆτωρ, -ορος, ὁ (κτάομαι)· ὁ κάτοχος, ὁ κύριος, ὁ κατέχων τι.

ΚΤῆδεος, α, ον (κτεῖς) = *ἰκτιδεός* (β' βλ.)· ὁ ἐκ δέρματος ἰκτίδος· [δι' ἔτυμολ. βλ. *ἰκτίς*].

ΚΤῆζω, μέλ. *κτέω*· ἄορ. *ἀ' ἐκτίσω*, ἐπ. *ἐκτισσα, κτίσσα*. — Παθητ., ἄορ. *ἀ' ἐκτιθήν*· πρκ. *ἐκτισμαι*· συνοικίω χώραν, ἐγκαθιστῶ δηλ. κατοίκους ἐν αὐτῇ, οἰκοδομῶ οἰκίας καὶ δημιουργῶ πόλεις || ἐπὶ πόλεως, ἰδρύω πόλιν, τὴν δεμελιώνω, τὴν κτίζω, τὴν οἰκοδομῶ, τὴν ἀνεγείρω || ἐπὶ ἐορτῆς, καθιερώω δεοσιζῶ. — || παράγω, δημιουργῶ, φέρω εἰς ὕπαρξιν. 2) γεν., κάμνω ἢ καθιστῶ τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. 3) διαπράττω τι.

**Ἔτυμ.*: *κτεῖζω*· *ἐκτίκτερος*· *ἐκτίκτος*· *κτίσις* (βλ. λ. λ.)· *Ἀμφι-κτίσιος* (-ύσιος)· *περι-κτίσιος*· *περικτίται*· πάντα ἐκ ῥ. *κτι-*· πρβλ. τὰ συγγ. *σανοκρ. ksē* ἢ *ksiyāti*, *Ζεὺδ. šašiti* (διαμένω), *σανοκρ. ksiti-h*, *Ζεὺδ. šiti-š* (διαμονή, ἐγκατάστασις), *σανοκρ. ksētra-m*, *ksēma-h* (εἰρηνική διαμονή), λατ. *situs* (κεῖμανος), *situs* (θέσις)· πάντα *ἔξ* λατ. ῥ. **k̄rei-*· βλ. καὶ *κτίλος*.

ΚΤῆλοσ, ον· ἡμερος, πρᾶος, εὐπειθής. — || ὡς οὖα· τὸ *κτίλος* = ὁ κριός.

**Ἔτυμ.*: *κτίλος*· *κτιλόω*· *κτιλεύω* (ἡμερώνω)· φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ἑμάδα τοῦ *κτεῖζω, κτίσις*, μὲ τὴν βασικὴν σημ. τοῦ ἡμέρω, οἰκιστοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΚΤῆλω, μέλ. -ώω· μέσ. ἄορ. *ἀ' ἐκτιλωσάμην* (κτίλος)· ἡμερώνω, ἐκπολιτίζω || κερδίζω τὴν συμπάθειαν τινος.

ΚΤῆμενος, ἡ, ον· ἐπ. μτχ. παθ. ἄορ. *β'* τοῦ *κτεῖζω*· ἰδρυμένος, ὠκοδομημένος || μόνον ἐν συνθέσει· *ἐκ-κτιμενος*.

ΚΤῆς, ἡ = *ἰκτίς* (βλ. βλ.)· «κουνάβις».

ΚΤῆσις, -εως, ἡ (κτεῖζω)· ἰδρυσις, δεμελιώσις. 2) τὸ ποιεῖν τι, δημιουργεῖν τι || ἡ δημιουργία τοῦ σύμπαντος. — || ὁ, τὸ ἐδημιουργηθῆ, ὁ Κόσμος, τὸ Σύμπαν καθ' ἑαυτό. 2) τὸ δημιουργηθῆν πράγμα, δημιουργημα.

ΚΤῆσιμα, -ατος, τὸ (κτεῖζω)· τὸ δημιουργηθῆν πράγμα, δημιουργημα || τόπος κτισθεῖς ἢ ἀποικισθεῖς, ἀποικία.

ΚΤῆσισα· ἐπ. ἄορ. *ἀ'* τοῦ *κτεῖζω*.

ΚΤῆσιτης, -ου, ὁ (κτεῖζω)· ὁ κτίσις, ὁ ἰδρύσας, ὁ ἰδρυτής, δεμελιωτής.

ΚΤῆσιτός, -ύσις, ἡ. ἰων. ἀντι *κτίσις*.

ΚΤῆσιτωρ, -ορος, ὁ = *κτίσιτης*.

ΚΤῆσιτης, -ου, ὁ (κτεῖζω) = *κτίσιτης* (βλ. βλ.)· ἰδρυτής, ἀποικιστής || γενικῶς, κάτοικος.

ΚΤῆσιπέω, μέλ. -ῆσα· ἄορ. *ἀ' ἐκτύπησα*, ποιητ. *κτύπησα*· ἄορ. *β' ἐκτύπον*, ἐπικ. *κτύπον* (κτύπος)· — || ἀμπε. παταγῶ, κροτῶ, ὡς τὰ πίνοντα λόγφ ἐκρῆζόμενα δένδρα || κροτῶ, ἀντηγῶ, ἀντιλαλῶ. — || μετ. κάμνω τι νὰ ἤχησῃ, νὰ ἀντηγῆσῃ. — Παθητ. κροτῶ, ἀντηγῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κτύπημα, -ατος, τό (κτυπέω) = κτύπος (δ βλ.)· Ιοχυρός ήχος, κρότος, πάταγος || κρότος χειρών, χειροκρότημα.

κτύπος, -ου, δ (τύπτω)· πῆς Ιοχυρός δόρυθος, κρότος, δ κρότος τῆς βροντῆς, δ κρότος (δόρυθος, πάταγος) τῶν ἀρμάτων, ἢ κλαγγή τῶν ὀπλων.

Ἔτυμ.: κτύπος· κτυπέω· σκοτειν. ἔτυμολ. — Πρβλ. σαοακ. ksō'dali (τρίβω, κοπανίζω), δσπρ εἶναι συγγ. τῷ ksudrā-h (μικρός) καὶ τῷ παλ.-αλαυ. chudhī (μικρός), λαπ. *ksoudo-· kśubhyati, ksō'bhatē (κλονίζομαι), <*kseubh- (πρβλ. *skeubh- ἐν τῷ γοτθ. af-skiuban=ἀπορορίπτω, ἐν τῷ παλ.-αλαυ. skuba = πυροβολῶ, ἐν τῷ λιθ. skūbī=σπεύδω, θιάζομαι), τῶν ὀπλοῶν ὅμως ἡ ἀρχὴ δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὸ ἄλλ. κτ·.

κύβος, δ (κύω)· ποτήριον (γεν. σκεβος), δι' οὗ ἤντλουν οἶνον ἐκ τοῦ κρατήρος. — || ἀπτικόν μέτρον, χωρὸν δύο κόγχας ἢ τέσσαρα μέτρα, περὶ τὸ 1/4 τῆς λίτρας. — || σικία πρὸς ἀφαίμαξιν (κοιν. ἐθεντούσα). [δι' ἔτυμολ. βλ. κνέω].

κύβευτός, ἡ, ὄν (κυαεύω)· ἐκλεχθεὶς ἢ ἐκλεγόμενος διὰ κυάμου (τ. ἔ. διὰ κλήρου).

κύβευώ, μέλ. -σο (κύαμος)· ἐκλέγω διὰ κυάμου (τ. ἔ. διὰ κλήρου).

κύβηαιός, α, ον (κύαμος)· ὁ ἔχων μέγεθος κυάμου.

ΚΥΨΑΜΟΣ, -ου, δ· «κουκκία». — || ὁ κλήρος δι' οὗ ἐξελέγοντο δημόσιοι ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις || ὁ *κνύαμο λαχὼν=κληρωτὸς=*δημόσιος ἄρχων ἐκλεχθεὶς διὰ κλήρου (λατ. faba).

Ἔτυμ.: κύαμος· ἡ συσάτιος τοῦ πρὸς τὸ κνέιν εὐρίσκει τὸ παράλληλόν τῆς ἐν τῷ παλ πογγ. baun, ἀγγλ.-σαξ. béan, παλ.-γερμ. böna (κουκκί) (κοιν. γερμ. *baunp, λαπ. *bhounā ἐκ β. *bheu-, *bhou-, *bhu (αὐξάνω, φουσκώνω), πρβλ. γοτθ. uf-bauljan (= τυφώω) κλπ.· πρβλ. ὡς λιθ. rupa, λαττ. rupa (κουκκί); λαττ. raurp (φουσκώνω). — Παράγ.: *κναμύω· κναμὸν· κναμίζω*. — Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι διαρροῦν δύο ρίζαι *κν- (*κύαμος) καὶ *κν-)-π-, πρβλ. *Παν-όψια, Κναν-οψιών*· ἀπτ. *κνάνος, Πνανεψιών* εἶναι σχηματισμοὶ ἀνάμεικτος.

κύβιο-πρώξ, -ώγος, δ (κύαμος+πρώξω)· ὁ πρῶγυν κυάμου.

κύβιο-φάγία, ἡ (κύαμος + φάγειν)· τὸ ἐοδλεῖν (πρώγειν) κυάμου, ὡς τὸ τρέφειν τὴν με κυάμου («κουκκιά»).

κύβιο-αίγλις, -ίδος, ἡ (κύαμος + αἰγίς)· ἡ ἔχουσα τὴν κυανόχρουν (σκοτεινόχρωμην) αἰγίδα, δηλ. ἡ Ἀθηνᾶ.

κύβιο-ἀμπυξ, -ῦκος, δ, ἡ (κύαμος + ἀμπυξ)· ὁ ἔχων κυανόχρουν ἀμπυκα (ταινίαν ἢ μετώπιον): βλ. ἀμπυξ.

κύβιο-ἀντυξ, -υγος, δ, ἡ· ὁ ἔχων κυανοῦν (δαδύχρουν) θόλον.

κύβιο-αυγής, ἐς (κύαμος+αυγή)· ὁ ἔχων κυανῆν (σκοτεινῆν) λάμπιν.

Κυβῆναι, (ἐνν. *νῆσοι ἢ πέτραι*), αἰ· «σκοτεινοὶ βράχοι», τ. ἔ. δύο μικραὶ νῆσοι κατὰ τὴν εἰσοδον τοῦ Ἐξελείου, μυθολογοῦμεναι ὅτι συγκλειόμεναι συνέθλιον τὰ διερχόμενα πλοῖα, ὅθεν καὶ *Συμπληγάδες*, καὶ *Συνδρομάδες* καὶ *Πλαγκταὶ* ἐκαλοῦντο.

κύβιο-ἐμβολος, ον (κνάνος+ἐμβολον)· «κνανό-πρωρος» ὁ ἔχων (κυρ. ἢ ναῦς ἢ ἔχουσα) κνανῆν (σκοτεινόχρωμον) τὴν πρῶραν ἢ τὸ ἔμβολον.

κύβιο-ενός, α, ον, καὶ συνηρ. *κνανοῦς, ἡ, οὖν* (κύαμος)· ὁ κυανός τὸ χρῶμα, ὁ θαδύς κυανοῦς (εμπλέε) || γενικῶς, σκότεινόχρωμος, μαῦρος.

κύβιο-ἐλεφαρος, ον (κύαμος+βλέφαρον)· ὁ ἔχων κυανὸς τὰς θλεφαρίδας, δηλ. μελαινας (κοιν. «μαυρομάτης»).

κύβιο-εἰδής, ἐς (κύαμος+εἶδος)· ὁ ἔχων χρῶμα θαδύ κυανοῦν (θαδύ μπλέ), ὅπως ἡ θάλασσα.

κύβιο-θριξ, -τριχος, δ, ἡ (κύαμος+θριξ)· ὁ ἔχων μελαινας τρίχας.

κύβιο-πέζα, ἡ (κύαμος+πέζα)· ἡ ἔχουσα πόδας ἄπο κύανον.

κύβιο-πέπλος, ον (κύαμος+πέπλος)· ἡ ἔχουσα

μέλανα πέπλον, ἐπὶ τῆς Δήμητρος πενθοῦσης διὰ τὴν θυγατέρα τῆς.

κύβιο-πρῶριος καὶ **κύβιο-πρῶρος**, ον (κύαμος+πρῶρα)· ὁ ἔχων πρῶραν χρώματος θαδῆος κυανοῦ, μελανόπρῶρος.

κύβιο-πτερος, ον (κύαμος + πτερόν)· ὁ ἔχων πτερά κυανομέλανα, ὡς ὁ κόραξ || καθόλου, ὁ ἔχων μελαινας πτέρυγας.

ΚΥΑΝΟΣ, -ου, δ (καὶ ἡ)· ὅλη τις ἔχουσα χρῶμα θαδύ κυανοῦν, τὴν ὁποῖαν κατὰ τοὺς ἠρωϊκοὺς χρόνους μεταχειρίζοντο πρὸς καλλωπισμὸν ἔργων ἐκ μετάλλου, ἰδίως ὀπλων καὶ πανοπλιῶν, πῆθαν. κυανοῦς χάλυψ. — || ὡς θηλ., κυανοῦν τι ἄνθος, φυόμενον ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῷ σίτῳ ἢ ταῖς ζεαῖς.

Ἔτυμ.: ἀγν. ἔτυμ. ἴσως συγγ. τῷ σαοακρ. s'yan-as (καπνός), s'yanas (σκοτεινός)· λιθ. szemas (φαῖος)· ἴσως ὡς. συγγ. τῷ *κνύαμος* (πρβλ. *κνύαμοι μελανόχροες*). Τὸ -ν ἐν τῷ δακτυλικῷ ἐξαμέτρῳ λαμβάνεται ἐνίοτε ὡς μακρὸν χάριν τοῦ μέτρον (π.χ. ἐπὶ τῶν λ. *κνάνος, κνανόπρωρος, κνανοχαίτης*).

κύβιο-στολός, ον (κύαμος+στολή)· ὁ μέλανα ἐνδεδμενός.

κύβιο-σφρυς, -υ, γεν. -υος (κνάνος+σφρῦς)· ὁ ἔχων μελαινας σφρῦς.

κύβιο-χαίτης, -ου, δ (κύαμος + χαιτή)· ὁ ἔχων μελαιναν κόμην || ἐπὶ ἵππου, ὁ ἔχων μελαιναν χαιτήν.

κύβιο-χρῶς, ον, καὶ **κνάνο-χρῶς**, -ατος, δ, ἡ (κύαμος + χρῶς, χρῶς)· ὁ ἔχων χρῶμα θαδύ κυανοῦν, μελόγχρους («μελαγχρινός»).

κύβιο-ώπης, -ου, δ (κύαμος+ὄψ)· ὁ ἔχων μέλανα ὀφθαλμοῦς, μέλανα δμματα («μαυρομάτης»)· θηλ. *κνανῶπις, -ίδος*.

κύβιο, ἐπίρ. (κνύπτω)· μέ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθ, κύπτων («κουφτά»).

κυβεία, ἡ (κυβεύω)· τὸ παίζειν τοὺς κύβους (παγγυῖδιον), χαρτοπαίγιον || ὅθεν, δολιότης τέχνασμα, ἀπάτη, ἐμπαιγμός.

Κυβέλη, ἡ· Φρυγικὴ θεότης, λατρευομένη καθ' ὅλην τὴν Μ. Ἀσίαν, θαδύταρον δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ρώμῃ. Βλ. Κ. Ε. Α.

ΚΥΒΕΡΝΑ, μέλ. -ήσω, λατ. gubernο· διοικῶ, διευθύνω, ἐνεργῶ ὡς κυβερνήτης ἢ ὡς πηδαλιούχος || μτφρ. κυβερνῶ τὴν πολιτείαν (τὸ κράτος).

Ἔτυμ.: *κυβερνάω*· β-γ-μ-ν κατ' ἀνομοίωσιν (πρβλ. Κυπρ. *κνυμερῆναι* ἀπρφ.=κυβερνᾶν καὶ αἰολ. *κνυμερῆτης*, εἰτα ἀπτ. *τέρβινθος* < *τέρμινθος*, *βάρναμαι* < *μάρναμαι*). — Πιθ. συγγ. τῷ σαοακρ. kībara (ρουμὸς ἀμάξης), λιθ. kumbras (λαθὴ τοῦ πηδαλίου), kumbryti (κυβερνᾶν). Τὸ λατ. gubernο εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κύβερνησις, δμρ. -ᾶσις, -εως, ἡ (κυβερνάω)· τὸ κυβερνᾶν πλοῖον, πλοηγία || μτφρ. κυβέρνησις, διοίκσις.

κυβερνήτᾰ, κλητ. τοῦ *κυβερνήτης*.

κυβερνήτειρα, ἡ· θηλ. τοῦ *κυβερνήτη* (δ βλ.).

κυβερνήτηρ, -ῆρος, δ· σπανιῶτ. τύπος ἀντὶ *κυβερνήτης*.

κυβερνήτης, -ου, δ (κυβερνάω)· κυβερνήτης πλοῖου, πηδαλιούχος, λατ. gubernator || μτφρ. ὁ δόγος, κυβερνήτης πόλεως (κράτους). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κυβερνητικός, ἡ, ὄν· ἰκανός, ἐπιτήδειος, ἐπιδέξιος, εἰς τὸ κυβερνᾶν, εἰς τὸ διοικεῖν, ἰκανός κυβερνήτης.

κύβευς, μέλ. -σο (κύβος)· παίζω τοὺς κύβους (παγγυῖδιον) || μτφρ. ριψοκινδυνεύω, τὰ ἐπαίζω ὅλα γιὰ ὅλα». 2) μτφρ. διακινδυνεύω τὰ ἀποτολμῶ τι.

κύβιστάω, μέλ. -ήσω (κνύπτω)· ρίπτω ἐμαυτὸν ὀρθοκέφαλα, «κᾶμνω τοῦμπες» || «πέφτω θουτιά στή θάλασσα» || «κουτρουθαλῶ», «κᾶμνω τοῦμπες», ἐπὶ ἀγυρῶν, ἀπατεῶνων.

Ἔτυμ.: *κυβιστάω*· *κυβιστήμα*· *κυβιστήτης* (καὶ καθ' ἄπλοπλ. *κυβιστήρ*) (βλ. λ. λ.)· πρβλ. *κύβη* (= *κεφαλή*), «*κύβητος=δ κατακύνωτος*» ΕΜ, «*κυβηβᾶν=κυβίως τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ρίπτειν*» ΕΜ. ἴσως πρόκειται περὶ δανείων ἐκ Θρακικῆς ἢ Μακεδ. διαλέκτου· θὰ ἀνέμενε τις **κυβιστᾶν*· πρβλ. σαοακρ. *κυ-*

bhanyū-h (όρχούμενος), παλ-πορρ. horpa, άγγλ-σαξ. horpian, horpet(i)an (χοροπηδῶ), ρωσ. kubáriti, kubés, kubarémŭ. ἐξ. ἰαπ. β. *qubh- βλ. κύπτω, κῦρός, κῦφάω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κυβίστημα, -ατος, τὸ (κυβιστάω)· «τούμπα», «τακλάς».

κυβιστήπρ. -ἦρος, ὁ (κυβιστάω)· ὁ ἔχων ὡς ἐπαγγελμα τὸ κυβιστάω, ὁ «κάνων τούμπες»· 2) κολυμητήρ, δῦτης. 3) μτφρ. ἀπατεῖων, τσαφλατάνος.

ΚΥΨΟΣ, ὁ· λατ. cubus, καὶ νῦν κύβος καλούμενον, στερεόν τετράγωνον μετὰ ἕξ πλευρῶν.— || κύβος τοῦ γνωστοῦ παιγνιδίου σεσημειωμένος καὶ ἐπὶ τῶν ἕξ πλευρῶν του (ἐν ψ ὁ ἀστεράγος ἔφερε σημεῖα μόνον ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν, ἔχων τὰς ὑπολοίπους δύο στρογγύλας). Οἱ Ἕλληνες ἔπαιζον μὲ τρεῖς κύβους: τρεῖς ἕξ ἔβαλον = ἔρριψα τρία ἔξάρια», ἔσχον ἀπλ. τὴν μεγίστην ἐπιτυχίαν || κρίνω τε ἐν κύβοις = ἀποφασίζω τι διὰ τῶν κύβων, ἴται διὰ τῆς τύχης.

*Ἔτυμ.: κύβος· λατ. cubiŭm -us (πρβλ. Πολυδ. «κύβαλον=κύβιτον»), γοτθ. hups (χοιν-γερμ. *χυρι-), άγγλ-σαξ. hyre, παλ-γερμ. huf (ίσχιον, γόμφος), λατ. cubō -are, cumbo, -ere ἰαπ. *qub-, *qub- (κυρτοῦμαι)· παράγ.: κυβεύω, κυβεία. Βλ. καὶ κύπη, κύμβη, κύπτω, κῦφός.

κῦδάζω, άνευ μέλλ. ἐν χρήσει (κύδος)· ἐξυβρίζω, ὀνειδίζω, λοιδορῶ—Παθητ. ἐμπαίζομαι, ἐξυβρίζομαι. Σημειωτέον ὅτι τὸ μὲν κῦδάζω καίται ἐπὶ κακῆς ἔνν., τὸ δὲ κῦδαίνω ἐπὶ καλῆς.

*Ἔτυμ.: κῦδάζω πρβλ. *Ἦχος. «ὁ κύδος λοιδορία, κακολογία», «κυλάγας» μάχας, λοιδορίας», «κῦδαγόμενα» λοιδορούμενα», «κῦδαττειν» ἐπιφωνεῖν», «κῦδοιμός» πόλεμος, θόρυβος, ταραχή»· κῦδοιμέω· κῦδοιδοπάω· πρβλ. παλ-σλαβ. kuditi (βλάντω, ζημιῶ), σανσκρ. kutsāyati (βλάντω), μεσ-γερμ. hiuze (νεανικός, ζωηρός), hiuzen (τολμῶ), παλ-γερμ. hose (χλευασμός). Πάντα ταῦτα προέρχονται ἐξ ἰαπ. β. *(s)qenve- (τῆς ὀποιᾶς ἢ γεν. σημ. εἶναι: πλήττω, διαπερῶ, εἶμαι μυτερός, κεντῶ), πρβλ. παλ-σλαβ. kōnati, λιθ. káuti, λεττ. kaut, παλ-γερμ. houwan (κτυπῶ), —σκύρος ἢ σκύρος (ψόφος λίδου κατὰ τὴν γλυφὴν του)=μεσ-γερμ. schiel, —λιθ. sku-t-ú, skústi (ξύω. κορυφῶ).—λατ. cūdo (σφυρηλατῶ), σανσκρ. cōdati (ὠδῶ τι πρὸς τι),—παλ-γερμ. sciozan, άγγλ-σαξ. scēotan (ἀκοντίζω, ρίπτω).

κῦδαίνω, μελ. -άνω· ἄδρ. α' ἐκῦδαίνα, ἐπ. κῦδῆνα (κῦδος)· τιμῶ, δοξάζω, περιποῖω τιμὴν εἰς τινα, ἐγκωμιάω || ὡς. ἐπὶ τῆς ἐξουσιᾶς ἐμφανίσως, στολιζώ, ἐξωραίζω || χαροποιῶ, εὐφραίνω διὰ δειγμάτων τιμῆς.— || σπαν. ἐν κακῇ ἔνν., κολακεύω, θωπεύω. Βλ. κῦδάω.

κῦδάλιμος, ον (κῦδος)· ἔνδοξος, εὐκλεής, πεφημισμένος || κῦδάλιμον κῆρ=εὐγενὴς καρδία.

κῦδαῖνω=κῦδαίνω, τιμῶ, ἔχω τινὰ ἐν τιμῇ.— || ἄμτβ.=κῦδαίω· καυχῶμαι, ὑπερφηνεύομαι.

κῦδῆναι, ἄπρφ. ἄορ. α' τοῦ κῦδαίνω.

κῦδῆνεν, ἐπ. γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ κῦδαίνω.

κῦδῆεις, εσσα, εν (κῦδος)· ἔνδοξος, εὐγενής.

κῦδι-άνειρα, ἡ (κῦδος+ἀνήρ), θηλ. ἐπιθ. (ὡς τὸ ἀντιάνειρα), ὡσαί: ἐξ ἄρα. εἰς -άνωρ· ἢ ἐξευγενίζουσα τοὺς ἄνδρας, ἡ λαμπρόνοσα καὶ καθιστάουσα αὐτοὺς ἐνδόξους.

κῦδιάω, ἐπ. μτχ. κῦδιόω, άνευ μέλλ. ἐν χρήσει (κῦδος)· φέρομαι ὑπερφηφάνως, γαυριῶ, ὑπερφηφνεύομαι, λατ. gloriaŕi || ἐντεῦθεν ἀγάλλομαι, χαίρω.

κῦδίμος, ον=κῦδάλιμος (βλ. βλ.).

κῦδίωων, ἐπ. μτχ. τοῦ κῦδιάω (βλ. βλ.).

κῦδιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ κῦδρός (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κῦδος, ὡς τὸ αἰσχιστος, ὑπερθ. τοῦ αἰσχροός, ἐσχηματισθὲν ἐκ τοῦ αἰσχος)· ἐνδοξότατος, τὰ μέγιστο τιμώμενος, περιφημότατος, εὐγενέστατος, μέγιστος.

κῦδίων, ον, γεν. -ονος, συγκριτ. τοῦ κῦδρός (βλ. κῦδιστος)· ἐνδοξότερος, εὐγενέστερος || γενικῶς, κολλίτερος.

κῦδοός, ἡ, ὄν=κῦδρός (βλ. λ.).

κῦδοιδόπαι, μελ. -ήσω (κῦδοιμός)· ἐγείρω θόρυβον, θορυβῶ.

κῦδοιμέω, μελ. -ήσω (κῦδοιμός)· ἐγείρω ταραχήν, διασπείρω τὸν τρόμον καὶ τὴν σύγχυσιν.— || μτβ. ἐμβάλλω τινὰ εἰς ταραχήν καὶ σύγχυσιν, ταρασσῶ τινὰ, «τὰ κῦδῶν ἔνω-κάτω».

ΚΥΨΟΙΜΟΣ, ὁ· θόρυβος, ταραχή, σύγχυσις, ὄχλοσθῆ. Ἐκ τοῦ

ΚΥΨΟΣ (Α), -εος, τδ'· δόξα, φήμη, εὐκλεία, κυρ. ἐν πολέμῳ || κῦδος ἀρεσθῆαι=νά ἀποκτήσῃ δόξαν, νά δοξασθῇ || ἐπὶ ἦρωος, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν=μεγάλη δόξα (μέγα καύχημα) τῶν Ἀχαιῶν, ὡς τὸ λατ. decus.

*Ἔτυμ.: κῦδος· κῦδίωων, κῦδιστος (βλ. λ. λ.)· κῦδοιμος (βλ. λ.). πρβλ. κῦδι-άνειρα· κῦδιάω· κῦδρός· κῦδαίνω· κῦδαῖνω· κῦδάλιμος (βλ. λ. λ.)· κῦδος (ἰαπ. *qūdos, συγγ. τῆ παλ-σλαβ. čudo (θαῦμα) (ἰαπ. *qēudos), πρβλ. čuja, čuŕi (ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι), ἔλλ. κο(φ)έω (βλ. λ.).— Ἐσφαλμένη ἢ συσχετίσις του πρὸς τὰ κῦω, κῦέω.

κῦδος (Β), -ου, ὁ· δνειδος, ὕβρις· ἐκ τοῦτου τὸ κῦδάζω.

κῦδρός, ἁ, ὄν (κῦδος)· =κῦδάλιμος (βλ. βλ.)· ἐν-δόξος, ἐπιφανής, εὐγενής || ἐπὶ ἵππου, ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπής, θυμοειδής.

Κῦδων ἢ **Κῦδωνία**, ἡ· πόλις τῆς Κρήτης (βλ. Κ.Ε.Α.).

κῦδωνιάω, ἔξοχόομαι ὡς κῦδώνιον. Ἐκ τοῦ

Κῦδώνιος, ἁ, ον (Κῦδων)· ἐκ Κυδωνίων, τ. ἔ. Κρής || **μῆλον Κῦδώνιον**=τὸ «κῦδώνιον».— || μτφρ. ἐξωγκωμένος (στρογγύλος, «παχουλός») ὡς κῦδώνι.

*Ἔτυμ.: κῦδώνιον μῆλον· κῦδωνέα· κῦδωνιάω (βλ. λ.)=λατ. sororigere· κῦδωνίτης οἶνος· κῦδωνόμελι· παρ' Ἀλκμ. τὸ «κῦδώνιον» καλεῖται κοδύμαλον (κοδῦ- ἴσως εἶναι τὸ ἄσιαι. θνομα τοῦ καρποῦ, πρβλ. κοκκῦμηλον = δαμάσκηνον)· ἢ λ. κῦδώνιον ὀφείλεται εἰς λαϊκὴν παρετυμολογίαν, πρβλ. **Κῦδωνία** = πόλις τῆς Κρήτης (τὰ σημερινὰ Χανιά), χωρὶς νὰ ἔχη ποτὲ εἰδικῶς ὀνομασθῆ οὕτω ὁ καρπὸς αὐτὸς ἐν Κρήτη. Ἡ ἑλλήν. ὀνομασία τοῦ καρποῦ (κῦδώνιον) παρελήφθη ὑπὸ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Ἑβρώπης (πρβλ. άγγλ. quince, λατ. malum cotoneum ἢ cydonium) ἰταλ. cologna, παλ-γερμ. cozzan, colhana, chufina, μεσ-γερμ. quiten, άγγλ-σαξ. cod-, god-æppel.

κῦέω, ἀρχαϊότ. τύπος τοῦ κῦω, παρτ. ἐκῦουν· μέλ. κῦήσω· ἄορ. α' ἐκῦήσα: || μτβτ. φέρω ἐν τῇ κοιλίᾳ, φέρω ἐν γαστρί, κυοφορῶ, ἐγκυμονῶ, εἶμαι ἐγκυος (λατ. gestare).— || ἄμτβ. γίνομαι ἐγκυος, συλλαμβάνω.

*Ἔτυμ.: κῦέω, κῦώ· μτχ. ἐν. ἐγκῦουσα· κῦῖσκα· κῦος (κνοτοκία, κῦουρα, ἐγ-κῦος: σανσκρ. cisu-ἡ=νεογόν)· κῦαρ (ὀπή τοῦ ὕτος, θελονότρυπα) (λατ.

caverna (<*kōn-, sor <ἀρμ. *sonoro-, ἰαπ. *kovero-)· κῦαθος· κῦμα· κῦδος (βλ. λ. λ.): σανσκρ. cnyāyā (ὄγκοῦμαι), λατ. In-clens (*en-cviens)=περίφραγμα· ἰαπ. *kenā- (κυρτοῦμαι, καμπυλώνομαι) βλ. κοίλος.

κῦθε, ἐπ. ἀντι ἐκῦθε, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ κῦέω.

Κῦθέρεια, ἡ· ἢ ἐκ Κυθήρων, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἢ ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως τῶν Κυθήρων, ἢ ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων.

Κῦθηρα, τά, γεν. -ων· ἡ γνωστὴ νῆσος, κειμένη νοτιώτερον τῆς Λακωνικῆς (κοιν. «Τοιρίχο»).

Κυθηρο-δίκης, -ου, ὁ (Κῦθηρα+δίκη)· Σπαρτιάτης ἀρμοστής πεμπόμενος ἐτησίως πρὸς διακυβέρνησιν τῆς νήσου τῶν Κυθήρων.

Κῦθηρόθεν, ἐπίρ. (Κῦθηρα)· ἐκ Κυθήρων.

κῦθηρα, κῦθρινος, κῦθρος, ἰων. ἀντι χῦτρ— (βλ. λ. λ.).

κῦῖσκα, μόνον κατ' ἔννοια· ἐν χρήσει (κῦω, κῦέω)· κῦδῶν τινὰ νά κυοφορήσῃ, ἐμποτίξω, γονιμοποιῶ, «γκαστρῶν».— Παιθ., γίνομαι ἐγκυος, συλλαμβάνω.

ΚΥΚΑΝΩ, παράλληλος τύπος τοῦ κῦκάω (βλ. βλ.).

ΚΥΚΑΨΩ, μελ. -ήσω· ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω.— || ὡς τὸ λατ. miscere, lurbare, καὶ τὸ ἔλλ. ταρασσῶ· ἀναταράσσω, τὸ ἀνακατεῖω καὶ ἀναμειγνύω || ἐν-τεῦθεν μτφρ., ἐμβάλλω εἰς ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, κῦδῶν τι ἄνω-κάτω.— Παιθτ., συγχέομαι, περιπίπτω εἰς σύγχυσιν, τρομοκρατοῦμαι, πανικοβάλλομαι ||

ώσ. ἐπὶ τῆς διανοίας, περιπίπτω εἰς ἀνησυχίαν, ἀνησυχῶ, ταρασσομαι.

Έτυμ. ἰ **κυκάω** *κυκησι-τεφρος*· *κυκεών*· *κύκη-θρον* (βλ. λ. λ.)· ἀβιβ. έτυμολ· κατά τινας συγγ. τῆ λατ. *susla* (ποτόν σοροπόδες), λιθ. *szaiukszias* (κοχλιάριον), *szaiukszmės* (οκουπίδια), λαπ. **kuik-*.— Τό λατ. *cocētum* εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ ἑλλ. *κυκητόν* (μέ -ο· ἀντί -υ· κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ *coquo*).

ΚΥΚΕΩΝ, -ώνος, δ' αἰτ. *κυκεώνα*, συντεμ. ἐπ. *κυκεῶ* καὶ *κυκειῶ* (*κυκάω*)· κρέμα, ποτόν ἀνάμεικτον, ἀναψυκτικόν, δροισιτικόν ποτόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἀνάμειξιν κριθαλεούρου, τετριμμένου τυροῦ καὶ Πραμνείου οἴνου.

ΚΥΚΗΘΗΣΑΝ, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *κυκάω*. **ΚΥΚΗΘΡΟΝ**, τό (*κυκάω*)· ἐμεγάλη κουτάλα, χουλιάρη, κατάλληλος πρὸς ἀνάμειξιν, τάρρακρον || μτρ. ἄνθρωπος ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νά ἀνακατεῖν τοῦς συνανθρώπους του, «ἀνακατωσιάρης», «ἀνάμειχτοκουτάλας», ταραξίας.

ΚΥΚΙΟΙ-ΤΕΦΡΟΣ, ον (*κυκάω* + *τέφρα*)· ὁ ἀνάμεικτος μέ τέφραν.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟΣ, ἡ· λατ. *cyclamen*· φυτόν μετὰ στρογγύλων βλωσιδίων ριζών, φέρον εὐώδες ἄνθος χρήσιμον εἰς τὴν κατασκευὴν στεφανῶν.

ΚΥΚΛΑΣ, -άδος, ἡ (*κύκλος*)· ὁ περικυκλῶν, κυκλοτερής, κυκλικός, στρογγύλος || αἰ *Κυκλάδες* (ἐνν. *νήσοι*)=οἱ νήσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσαι (καὶ μέχρι σήμερον καλοῦμεναι) *Κυκλάδες*, ὡς περικυκλούσαι τὴν Ἀθήν.— || ἐπὶ τόπου, ἀνακυκλούμενος, περιοδικῶς ἐπανέρχόμενος.

ΚΥΚΛΕΩ, μέλ. -ήσω (*κύκλος*)· κινῶ τι ὀλόγυρα, τὸ φέρω κύκλῳ || τὸ μετακομίζω δι' ἀμάξης || *πῶδα κυκλέω*= περιφέρωμαι ὀλόγυρα, «κλωδογυρίζω».— Μέσον, περιτριγυρίζω, περιβάλλω, περικυκλῶνω.— || ἀμτβ. περιστρέφωμαι, ἐπανέρχομαι περιοδικῶς.

ΚΥΚΛΙΑΣ, -άδος, ἡ (*κύκλος*)· θηλ. ἐπιθ.· στρογγύλη, κυκλική.

ΚΥΚΛΙΚΟΣ, ἡ, ὄν (*κύκλος*)· κυκλοτερής, κυκλικός, κινούμενος ἐν κύκλῳ.— || *Κυκλικοὶ* ἔκαλοῦντο οἱ ἐπικοί ποιηταί, τῶν ὁποίων τὰ ποιήματα ἀπῆρτιζον ἐν τῷ συνόλω των κύκλῳ ἢ σειρὰν μυθικῆς τινοῦ ἢ ἕρωικῆς παραδόσεως, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ὀυισσέως.

ΚΥΚΛΙΟ-ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, δ (*κύκλος* + *διδάσκω*)· ὁ διδάσκαλος τοῦ κυκλικοῦ χοροῦ, δηλ. ὁ διδραμβικός ποιητής.

ΚΥΚΛΙΟΣ, α, ον, ὡσ. -ος, -ον (*κύκλος*)· κυκλοτερής, στρογγύλος || εἰδ. ὡς ὄσα. τὸ *κύκλιος*=κύκλος.— || *κύκλιοι χοροί*, οἱ=κυκλικοί χοροί, τοῦς ὁποίους ἐχόρευον ἐν κύκλῳ περίε τοῦ βωμοῦ τοῦ θεοῦ || κυρ. ἐπὶ τῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Βάχου διδραμβικῶν χορῶν (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοῦς *τετραγώνους* χοροῦς, τοὺς ἐν τετραγωνικῷ σχήματι σχηματιζομένους) || ἀντεῦθεν, *κύκλια μέλα*=διδραμβοί.

ΚΥΚΛΟ-ΘΟΡΕΩ, μέλ. -ήσω (*κύκλος*)· θορυβῶ ὡς ὁ χεῖμαρρος *Κυκλοβόρος*. Ἐκ τοῦ

ΚΥΚΛΟ-Θόρος, δ (*κύκλος*+*βιβρώσκω*)· χαρὰδρῶδης χεῖμαρρος ἐν Ἀττικῇ, περιβόητος διὰ τὸν ὑπερβολικὸν θόρυβον, ὃν προῦξενει.

ΚΥΚΛΟ-ΔΙΩΚΤΟΣ, ον (*κύκλος*+*διώκω*)· ὁ διωκόμενος γύρω-γύρω, ἐν κύκλῳ || περιπλανώμενος τῆδε κάεῖσε.

ΚΥΚΛΟΕΙΣ, *εσσα*, εν (*κύκλος*)· ποιητ. ἀντί *κυκλίδος* (βλ. λ.).

ΚΥΚΛΟΘΕΝ, ἐπίρ. (*κύκλος*)· γύρωθεν, «ὀλόγυρα». **ΚΥΚΛΟ-ΜΟΛΙΒΔΟΣ**, δ (*κύκλος* + *μόλιβδος*)· στρογγύλον μολυβδοκόνδυλον.

ΚΥΚΛΟ-ΠΟΙΕΩ, μέλ. -ήσω (*κύκλος* + *ποιέω*)· σχηματίζω κύκλους.

ΚΥΚΛΟΣ, -ου, δ' πληθ. οἱ *κύκλοι*, ἄλλ' ὡσ. μετὰ ἀνωμ. πληθ. τὰ *κύκλα*· ἔτι καὶ νῦν, κύκλος, ὁ γύρος πράγματός τινοῦ || *κύκλω* ὡς ἐπίρ.= ἐν κύκλῳ, γύρω, ὀλόγυρα || ὡς πρόθ.. μετ' αἰτ. *κύκλω σῆμα*= ὀλόγυρα ἀπὸ τῶν τάφον || καὶ μετὰ γυν. *κύκλω τοῦ στρατοπέδου*= ὀλόγυρα ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου.— || πᾶν κυκλικόν (στρογγύλον) σῆμα, ὅπως: 1) τροχός. 2) τόπος συγκεντρώσεως, ἀγορά, ἀμφιδέα-

τρον κλπ. || ὡσ., ὡς καὶ τὸ λατ. *corona*, πλήθος ἀνδρῶν ἱσταμένων κύκλῳ, κύκλος ἀνδρῶν. 3) ὁ δόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα || ὁ δίσκος τῆς σελήνης. 4) κυκλικὰ τεῖχη περιβάλλοντα μιαν πόλιν, ἰδῶ τὰς Ἀθήνας, ὁ κυκλικὸς περίβολος τῶν τευχῶν. 5) ἀσπίς. 6) οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν.— || πᾶσα κυκλικὴ κίνησις, τροχία τῶν οὐρανίων σωμάτων, περιστροφή, περιοδικὴ ἐπάνοδος τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους.

Έτυμ. ἰ **κύκλος**: πρβλ. βιβ. *castra*-ἡ (κύκλος, τροχός), *Ζενδ. čakra*- (τροχός) (λαπ. **qveqni-s*, ἀγγλ. *hweði*, παλ.-πορρ. *hiði* (τροχός), λιθ. *kāikias* (λαϊμός), Φρυγ. *κύκλην* (ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτου) οὗτοι εἶναι ἀναπιπλ. τύποι ἐκ τῆς λαπ. β. **qvel-* (περιστρέφω), πρβλ. παλ.-περρ. *kelan*=παλ.-πορρ. *huei* (τροχός), παλ.-σλαυ. *kolo* (τροχός), εἰτα ἑλλ. *πέλομαι*, *πόλος* (βλ. λ. λ.).— Παράγ.: *κύκλιος*, *κυκλέω*, *κυκλόω* κλπ.

ΚΥΚΛΟΣΕ, ἐπίρ. (*κύκλος*)· ἐν κύκλῳ ἢ εἰς κύκλον. **ΚΥΚΛΟ-ΣΟΘΕΩ**, μέλ. -ήσω (*κύκλος*+*σοθέω*)· στρέφω κύκλῳ, περιστρέφω, περιδινῶ.

ΚΥΚΛΟ-ΤΕΡΗΣ, ἐς (*κύκλος*+*τέρω*)· ὁ κατεσκευασμένος στρογγύλος ὡς διὰ τόνου || γενικῶς, κυκλικός, στρογγύλος || *κυκλοτερές τόξον ἔτεινεν* = ἔτεντωσε τὸ τόξον τόσον, ὥστε τοῦτο ἐσχημάτισε κύκλον.

Έτυμ. ἰ *κυκλο-τερής* (*κύκλος* + β. *ter(ə)*) = περιστρέφω, πρβλ. ἀορ. *ἔταρε* (=διεπίρασε), *τόρεος* (γλύφανον, σμίλη), *τόρνος* (βλ. λ. λ.).

ΚΥΚΛΩ, μέλ. -ώσω (*κύκλος*)· περικυκλῶνω, περιβάλλω || συνηθέστ. ὁμως ὡς μέσον ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ.— || κινῶ τι κυκλικῶς, περιστρέφω, περιδινῶ.— || σχηματίζω εἰς κύκλον, τοποθετῶ κυκλικῶς.— || παθητ., σχηματίζω κύκλον, κυρτοῦμαι κυκλικῶς.

ΚΥΚΛΩΜΑ, -ατος, τό (*κυκλώω*)· πᾶν τὸ εἰς κύκλον ὀπετρογγυλωμένον, ὡς ὁ τροχός. 2) *βυσσόντον κύκλωμα*=τύμπανον (κυρ. κύκλος ἢ κυκλοτερές ὄργανον κεκαλυμμένον με δέσμα).

ΚΥΚΛΩΠΙΟΣ, α, ον (*Κύκλωψ*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς Κύκλωπας, συνηθῶς λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἀρχαιωτάτων κτισμάτων τῶν ἀπεθιδομένων εἰς τοὺς Κύκλωπας (πρβλ. *Κυκλώπεια τείχη*), καλούμενων καὶ Πελασγικῶν.

ΚΥΚΛΩΠΙΚΟΣ, ἡ, ὄν· ὁ ὁμοῖος πρὸς Κύκλωπας.— ἐπίρ. -κῶς = κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυκλώπων, ὡς Κύκλωψ.

ΚΥΚΛΩΠΙΟΝ, τό, ἡποκορ. τοῦ *Κύκλωψ*. **ΚΥΚΛΩΠΙΟΣ**, α, ον=*Κυκλώπειος*· ἰδιόρ. θηλ. *Κυκλώπις*, -ίδος.

ΚΥΚΛΩΣΙΣ, -εως, ἡ (*κυκλώω*)· ἡ περικύκλωσις. **ΚΥΚΛΩΤΟΣ**, ἡ, ὄν (*κυκλώω*)· ὁ ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος.

ΚΥΚΛΩΨ, -ωπος, δ (*κύκλος* + *ψω*)· κυρ. ὁ ἔχων στρογγύλον ὄμμα (ὀφθαλμόν)· ὁ Ἡσίοδος λέγει περὶ αὐτῶν: «*Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπ' ἀνώμῳ, οὐνεκ' ἄρα σφείον κυκλοτερέης ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέλειτο μετώπων*».— ἐν τῷ ἐν. ἀρ. ἀπαντᾷ ἐπὶ τοῦ *Πολυφήμου*· ὁ Ἡσ. ὁμως ἀναφέρει τρεῖς Κύκλωπας, *Βρόντην*, *Στερότην* καὶ *Ἀργήν*, οἵτινες ἐσφρηγάζουν τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός.

ΚΥΚΝΕΙΟΣ, α, ον (*κύκνος*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁμοῖος πρὸς) κύκνον.

ΚΥΚΝΟ-ΜΟΡΦΟΣ, ον (*κύκνος*+*μορφή*)· ὁ ἔχων μορφήν κύκνου ἢ λευκὸς ὡς κύκνος.

ΚΥΚΝΟΣ, δ' ἔτι καὶ νῦν, λατ. *cycnus*.— || μτρ. (ἐκ τοῦ ἐπιθανάτου φεματός τοῦ κύκνου, τοῦ περιφῆμου κυκνέου φεματος), ποιητῆς, ὀσιδός, ψάλλης.

Έτυμ. ἰ *κύκνος* βασικ. σήμ. «λευκός»: πρβλ. *σανσκρ. śṣati* (λάμπυ), *śūci*-ἡ (λάμπυ, λευκός), πρβλ. παλ. γερμ. *elbiz* (κύκνος); λατ. *albus*, βλ. ἐν λ. *ἀλφός*.— Συγγ. ὡσ. εἶναι κατὰ τινας τὸ *σανσκρ. śa-kunā*-ἡ (πηγνόν), παλ.-σλαυ. *sokolū* (ἰέροξ), λατ. *ciconia* (πελαργός).

ΚΥΚΝ-ΟΨΙΣ, -εως, δ, ἡ (*κύκνος* + *ψις*)· ὁμοῖος πρὸς κύκνον.

ΚΥ'ΑΔ, -ων, τὰ· ἐπὶ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων

κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα, τὰ ὑποπια», κατὰ Ἡσὺ. Σουῖδ. κ. ἀ.

Ἔτυμ. τὸ κύλα· ὡς αἱ κυλάδες, αἱ κυλίδες· ἀνήκουσιν εἰς τὴν θμάδα τῶν κύνων, κοῖλος· πρβλ. **Κύλων, Κύλασος** (Δάρσια)=**Κύλαθος** (= Ἄργος)= ὁ ἔχων μεγάλη κύλα || **κυλοιδάω**=ἔχω ἐξωγκωμένους τοὺς ὀφθαλμούς || **οἰδάω, οἰδέω** (=πρήσκομαι).

κυλινδένυ, μέλ. -ήσω, μτγν. τύπος τοῦ **κυλίνδω**.

κυλινδήθρα, ἡ (κυλινδέω)=**ἀλινδήθρα** (β βλ.).

κυλίνθησις, -εως, ἡ (κυλινδέω)· τὸ κύλισμα. 2) μτφρ. συνεχῆς ἐξάσκησης, ἐμπειρία.

ΚΥΛΙΝΔΩ, μέλ. **κυλίσω**· ἄορ. α' **ἐκύνλισα**, ἄμφρ. **κυλίσαι**· παθ. ἄορ. α' **ἐκύνλισθη**· ἀρχαϊστ. τύπος τοῦ **κυλινδέω**· κυλίω, ἐπικυλίω.— || παθητ. **κυλίνδομαι**=κυλίομαι, ὡς τὸ πλοῖον ἐν τῇ θαλάσῃ || κυλίομαι εἰς τὸν θόρβορον. 2) ἐπὶ φημίω, μεταδίδομαι, εγκλοφορῶ, διαλαοῦμαι, ὡς τὸ λατ. **iaciari**. 3) ἐνασχολοῦμαι μέ τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι, εἶμαι ἐμπειρος εἰς τι (λατ. **versari**).

Ἔτυμ. **κυλίνδω** (<ιαπ. *qoi-), ἀττ. **κυλινδέω, κυλίω** (ἄορ. **ἐκύνλισα** (<-ινδ-σα)· **κύλινδρος**· **κυλίστρα**· ἰων-αττ. **καλινδέομαι** (<ιαπ. *qj-): **σανοκρ. κυράδι-πι** (<ιαπ. *qjudō-m), **κυράδι-μ** (κρίκος, δακτύλιος), βλ. καὶ ἐν λ. **κελλόν**, **κυλλός**· εἰς ἰαπ. β. *(s)qei- (= ἡ κυρτότης).

ΚΥΛΙΞ, -ΐκος, ἡ· ποτήριον (κυρ. «κρασοπότηρον»). [**κύλιξ** (<*qī-, βλ. ἐν λ. **κάλυξ**· ὑποκορ. **κυλίχνη** (<*κυλι-σῶ)].

κυλίσθη, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **κυλίω**.

κύλισμα, -ατος, τό (κυλίνδω)· τὸ κυλιεσθαι, ἡ πρῆξις τοῦ κυλισματος || ὡς. τόπος κυλισματος.

κυλίχνη, ἡ (κύλιξ)· μικρὰ κύλιξ, «ποτηράκι». *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κυλίχنيον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κυλίχνη**· «ποτηράκι» ἢ «πιστάκι».

κυλίω, μτγν. τύπος ἀντὶ **κυλίνδω**.

κύλασσις, ἰων. **κύλλησις**, -εως, δ' αἰγυπτιακὸς ὄρος παρασκευαζόμενος ἐξ ὀλύρας (ἐτ. γρ. **κυλάσσις**—**κυλλήσις**).

κυλλάη, ἡ· βλ. **κυλλός**.

Κυλλάηνη, ἡ· ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, εἰς οὗ καὶ ὁ Ἔρμης ἐκαλεῖτο **Κυλλάηνης**.

κυλλο-ποδίω, -ονος, δ (κυλλός+πούς)· ὁ ἔχων τοὺς πόδας κυλλούς, τ. ἔ. στρεβλοῦς, χωλός (ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου).

κυλλός, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων τοὺς πόδας κεκαμμένους, κυρτούς, χωλός, (εκουτούς) || κυρ. ἐπὶ ποδῶν κεκαμμένων διὰ νόσον πρὸς τὰ ἔξω, ἀντίθ. δηλ. τῷ **βλασιός**, β ἐπὶ κεκαμμένων πρὸς τὰ ἔσω. 2) **κυλλή χειρ** = ἡ χεῖρ ἢ ἔχουσα τοὺς δακτύλους κεκαμμένους, ὥστε νὰ σχηματίζεται κοῖλον (δὲ ἐλσθηροσύνην)· **ἔμβαλε κυλλῆ** (ἐνν. **χειρὶ**)=βάλε εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς (ἡ, κατ' ἄλλους, «στό κουλλό χερί»).

Ἔτυμ. **κυλλός**· **κυλλάινω**· ὁμηρ. **κυλλο-ποδίω**· **κυλλός** (<*κυλ-νο-ς, ἰαπ. *qoi-no-s: **σανοκρ. κυρί-η** (<σανοκρ. **k̄r̄ni**, ἰαπ. *qj-ni-) **κῆραγυ-η**, ἐκ β. *(s)qei- (κυρτότης) (πρβλ. **κυλίνδω**), τοῦ ὁποῦοι ἡ κανον. θαμῆς μαρτυρεῖται ἐν τῷ **κελλόν** (*qei-no-) (πρβλ. Ἡσὺ. «**κελλόν** **στρεβλόν**, **πλάγιον**»).— Πρβλ. καὶ ***κυρ-λός**, ***κερ-λός** **κυρί-η** (<*qj-ni- ἐκ παραλλ. β. *qer- (κυρτώ) (πρβλ. **κυρτός**, **κορα(κ)νός** λατ. **curvos**, **coluber** (<*corubro-s κατ' ἄνομ.).

κῦλ-οιδιάω (**κύλα** + **οἰδάω**)· ἔχω προημένα τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν, ἔχω σιδήμα ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν (ἀπὸ κτυπήματα ἢ ἀπὸ ἀόνησις).

κύμα, -ατος, τό (κύω)· πᾶν δ,τι εἶναι ἐξωγκωμένον (ὡσεὶ «γκαστρομένο») || τὸ φούοκωμα τῆς θαλάσσης, τὸ κύμα, «φουοκοδαλασσιά» || περιληπτικῶς, ὡ; τὸ **κύμα ἔστρωτο** = δταν τὰ κύματα εἶχον καταπέσει.— || = **κύκμα**, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐμβρονον. [**κύμα**· **κυμαίνω**· **κύματις**· **ἐγκύμων** (βλ. λ. λ.)· δὲ ἐτυμολογ. βλ. **κύνω**].

κῦμαινω, μέλ. -ᾶνω (**κῦμα**)· ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐξωγκοῦμαι ὡς κύμα φουοκῶν, θράζω || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει μτφρ. καὶ ἐπὶ παθῶν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κῦμάτις, -ου, δ, ἰων. -ίης (**κῦμα**)· ὁ πλήρης κυ-

μάτων. 2) ἐνεργ. ὁ ἐγείρων τρικυμίαν, τρικυμῶδες. **κῦμάτο-ᾶγής**, ἐς (**κῦμα**+**ἄγνυμι**)· ὁ ρηγνύμενος ὡς κύμα, θυελλῶδες.

κῦμάτοεις, **εσσα**, **εν**, ποιητ. ἀντὶ **κυματίας** (β βλ.). **κῦμάτο-πλήξ**, -ήγος, δ, ἡ (**κῦμα**+**πλήσσω**)· ὁ πληγτόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων.

κῦμάτω, μέλ. -ᾶσω (**κῦμα**)· καλύπτω διὰ τῶν κυμάτων (ἐπὶ τοῦ ἀνέμου).—Παθητ. καλύπτομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, κατακλύζομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης (ἐπὶ τῆς Ἐηράς) || ἐν τῷ παθ. ὡς, ὑψοῦμαι εἰς κύματα, φουοκῶνω (ἐπὶ τῆς θαλάσσης).

κῦμάτ-ωγή, ἡ (**κῦμα**+**ἄγνυμι**)· τόπος ἐνθα δραῦνται τὰ κύματα, ἀκτῆ, παραλία.

κῦμβάλιζω, μέλ. -ίωω (**κῦμβάλω**)· κρούω, πλήττω, τὰ κύμβαλα.

κῦμβάλω, τό (**κῦμβάλω**)· λατ. **cymbalum**· μουσικὸν ὄργανον ουνιτόμενον ἐκ δύο μεταλλῶν κοίλων ἡμισφαιρίων, ἄπερ συνέκρουον πρὸς ἀλληλα, πρὸ πάντων κατὰ τὰς θοράτας τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης.

κῦμβάχος, **ον** (**κύπτω**)· μετὴν κεφαλὴν ἐμπρός (ὡς ἐπίρ.), καταπέφαλα, ὀρθοκέφαλα, λατ. **pronus**.— || **κῦμβάχος**, δ, ὡς ὄσθ., ἡ κορυφὴ περικεφαλίας, ὅπου προσημῶρετο ὁ λόφος (τὸ λοφίον).— [**κῦμβάχος**· **κῦμβη** (βλ. λ.)· δὲ ἐτυμολ. βλ. **κυβιστάω, κύπτω**].

ΚΥΜΒΗ, ἡ· κοῖλον ἄγγετον· || ποτήριον, ἔκπωμα.— || λέμβος, πλοιάριον, λατ. **cymba**.

Ἔτυμ. **κῦμβη**· **κῦμβος** (δὲ καὶ τό)· **κῦμβάλω**· **ἀνακῦμβάλλω**· ὑποκορ. **κῦμβιον** (βλ. λ. λ.)· **σανοκρ. cumba** (= **κῦμβος**) = εἶδος γυναικείου κτενίσματος (πρωταρχ. σημ. «καμπυλότης»), ἰρλ. **cum** (ἄγγετον), **cummal** (***kumballo**- ἢ ***kumbal̄j**) = ποτήριον, ἀγγλ. **hump** (ὄγκος), εἰς ἰαπ. ***qumb**- (κυρτοῦμαι), πρβλ. τοὺς ἀνευ ἑρρίνου φθόγγου τύπους τῆς β. ***qeu-**· ***qub-** (βλ. **κύβος**), εἶτα **σανοκρ. kumbhá-h** (ὑδρία), **Zenb. kumba** (χύτρα, κοιλότης). Βλ. **κύβος, κύπη, κύπτω, κῦβος**. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κῦμβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῦμβη**· μικρὸν ποτήριον.

κῦμβινδις, ἰων. ὄνομα τοῦ πτηνοῦ «**χαλκίς**»=ἰεραξ νυκτός· **χαλκίδα** **κυκλήσκουσι θεοί**, **ἄνδρες δὲ κῦμβινδι**.

κῦμινεύω, μέλ. -σω (**κῦμινω**)· ἐπιπόσοω, «πασπαλίζω» μετὶ κῦμινον.

ΚΥΜΙΝΩΝ, τὸ· ὡς καὶ νῦν (καιν. «κῦμνος»), λατ. **cuminum**.— [δάνειον ἐκ σημητικῆς γλώσσης, πρβλ. **δερ. kammon**].

κῦμινω-πρίστης, -ου, δ (**κῦμινω**+**πρίω**)· ὁ πριονίζων τὸ κῦμινον, τ. ἔ. ἄνθρωπος εἰς ἄκρον φειδωλός, φιλόργυρος, «ἔγντασελόνης».

κῦμινω-πριστο-καρδάμο-γλύφος, **ον** (**κῦμινω-πρίστης**+**καρδαμογλύφος**)· ὁ πριονίζων τὸ κῦμινον καὶ γλύφων τὸ καρδάμον, τ. ἔ. ἐντελῶς «γρουσοῦζης» καὶ «κακορριζικός».

κῦμο-δέγωμν, **ον**, γεν. -ονος (**κῦμα**+**δέχομαι**)· ἡ δεχομένη τὰ κύματα, ἐπὶ θαλασσίας ἀκτῆς.

κῦμα, **κύνας**, αττ. ἐν. καὶ πληθ. τοῦ **κῦων**.

κῦν-ἄγείω, **κῦνᾶγέτας**, ὄμορ. ἀντὶ **κῦνηγ**—.

κῦν-ἄγός, ὄμορ. ἀντὶ **κῦνηγός**, ἀλλ' ὁ ὄμορ. τύπος εἶναι πάντοτε ἐν χρῆσει παρ' ἀττ. ποιητῆς (**κῦων**+**ἄγω**)· ὁ ὀδηγῶν ἢ ὄγων τοὺς κῦνηγτικούς κύνας || ὅθεν, ὡς ὄσθ. ὁ «κῦνηγός» ὡς καὶ νῦν λέγεται.

κῦν-ἄγχη, ἡ (**κῦων**+**ἄγχομαι**)· κατάρρους μετὰ φλογώσεως, («συνάχι») || εἶδος λαιμοπόνου.— || κλοῖός (περιλαίμιον) κύνος.

κῦν-ἄγωγός, δ (**κῦων**+**ἄγω**)· ὁ ὄγων (ὀδηγῶν) κύνας, θηρευτῆς, κῦνηγός.

κῦν-ἄλώπηξ, -εως, ἡ (**κῦων**+**ἄλώπηξ**)· κῦων καὶ ἀλώπηξ, μιγὰς ἐκ τῶν δύο (σικωπτικὸν ὄνομα τοῦ Κλέωνος).

κῦνᾶ-μῖα, ἡ (**κῦων**+**μῖα**)· «σκυλόγυιγα», δηλ. λίαν ἀναϊδῆς μῖα (δδριστικὸν ἐπίθ. ἀναϊδῶν καὶ ἀσελγῶν γυναικῶν). [**κῦνᾶ-μῖα** ἀντὶ ***κῦνα**- (<ιαπ. ***κῦνᾶ**- διὰ παρεμβολῆς τοῦ -ν- ἐκ τῆς γεν. **κῦνός** κλπ.).

κῦνᾶριον, τό; ὑποκορ. τοῦ **κῦων**· μικρὸς κῦων, σκύμνος, σκύλας, «σκυλάκι», «κουτάβι».

κῦνᾶς, -ᾶδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. ἐπίθ. τοῦ **κῦνεος**· ἡ

άνηκουσα εις τόν κύνα, κυνική.— || ως οσα. *κυνάς* (ένν. *θρέξ*), ή = «ακυλότριχες», επί κακής ποιότητος έριου.

κυνάω, μέλ. -ήσω (κύνω)· φέρομαι ως κυνικός.
κύνέη, άττ. συνγρ. *κυνή*, ή (ένν. *θραά*· κυρ. είναι θηλ. τοῦ έπιθ. *κύνεος*)· δέρμα κυνός, δερμάτινον κάλυμμα τής κεφαλής ή πίλος γυναικεῖος, πίλος στρατιώτου || περικεφαλαία άνευ φάλων καί λόφου (έν άντιδιαστολή πρὸς τήν *κέρυθα*)· πάν είδος καλύμματος τής κεφαλής.

κύνει, έπ. άντί *έκύνει*, γ' έν. πρτ. τοῦ *κυνέω*.
κύνειος, α, ον, ώσ. -ος, -ον (κύνω)· ό άνήκων εις κύνα, «ακυλήριος».

κύνεος, α, ον (κύνω)· =κύνειος· ό άνήκων εις (ή όμοιος πρὸς) κύνα || μτφρ. άναλοχυντος, άναιδής.

κύνες, όνομ. πληθ. τοῦ *κύνω*.

ΚΥΝΕΩ, μέλ. *κύνήσομαι*, αλλά και *κῆσω*, ποιητ. *κύνσω* άόρ. α' *έκύνσα*, έπ. *κύσα*, *έκυσσα*, *κύνσσα*· άσπάζομαι, φιλώ, καταφιλώ, κατασπάζομαι || επί περιστρώων, καταγλωττίζω. 2) παρακαλώ, ίκετεύω.

Έτυμ.: *κυνέω* (**κυνέσω* <**κυ-γε-σ-μι*, μετά παρενθήματος -*γε-*· έκ β. *kus-*, πρβλ. άόρ. *έκυσσα*.— Γοτθ. *kukjan* (άσπάζομαι), παλ. νορρ. *koss*, παλ. γερμ. *kus* (θεμ. **kussu-*)=άσπάζομαι.

κύνῆ, ή, άττ. συνγρ. άντί *κυνήη*.
κύν-ηγεία, ή = *κυνηγείον* (βλ. λ.).

κύν-ηγέσιον, τό· κυνηγетική συνοδεία, κυνηγοί μετά κυνών, πλήθος κυνών.— || κύνηγιον, θήρα || τόπος κυνηγίου.— ||| τό θηρευόμενον θήραμα, «κύνηγι». Έκ τοῦ.

κύν-ηγέτω, μελ. -ήσω· κυνηγῶ || καταδιώκω || κατατρέχω, βασανίζω, καταπονῶ. Έκ τοῦ

κύν-ηγέτης, -ου, ό, θρω. *κύν-ηγέτης* (κύνω + *ηγέομαι*)· ό άγων κύνας, κυνηγός, θηρευτής. Έξ αὐτοῦ τό

κύν-ηγετικός, ή, όν (*κυνηγέτης*)· ό άνήκων εις (ή κατάλληλος διά) κυνήγιον, ό αγαπών τό κυνήγιον.

κύν-ηγέτης, -ιδος, ή, θηλ. τοῦ *κυνηγέτης*· ή κυνηγός.

κύν-ηγία, ή· θήρα, κυνηγεία, κυνήγιον. Έκ τοῦ **κύν-ηγός**, βλ. *κυναγός*.

κύνηδών, έπίρ. (κύνω)· ως κύων, κατά τρόπον κυνός, λαίμαργως.

κύνῆ-πῶδες, οί (κύνω VI + *πούς*)· οί άστράγαλοι τῶν πῶδων ίππου.

Κύνθος, ό· δρος τής Δήλου, ένθα έγεννήθησαν ό 'Απόλλων καί ή 'Αρτεμις || ένταῦθεν ό 'Απόλλων έκαλει ό *Κύνθιος* καί *Κυνθο γενής*.

κύνιδιον, τό, όποκορ. τοῦ *κύνω*· μικρός κύων, κυνάριον, «ακυλάκι», «κουτάβι».

κύνικός, ή, όν (κύνω)· ό όμοιος πρὸς κύνα, λατ. *caninus*.

κύνισκη, ή (κύνω)· θήλυ κυνίδιον, «ακυλίτσα».

κύνισκος, ό (κύνω)· νεαρός κύων, ακυλάξ, «ακυλάκι» || μτφρ. μικρός κυνικός φιλόσοφος.

κύνω-δρομέω, μελ. -ήσω (κύνω + *δραμεῖν* τοῦ *τρέχω*)· τρέχω ή κυνηγῶ μετά κυνών | μτφρ. έπίδιωκω τι, τό «κυνηγῶ».

κύνω-θραρός ή **-θρασής**, ές (κύνω + *θαρρέω*)· θραός, άναιδής, ως κύων.

κύνω-κέφαλος, ον (κύνω + *κεφαλή*)· ό έχων κεφαλήν κυνός, κυνοπρόσωπος. 2) ως: όδ *κύνω-κέφαλος*=ό κυνοπρόσωπος πίδηκος.

κύνω-κλόπος, ον (κύνω + *κλέπτω*)· ό κλέπτων κύνας.

κύνω-κοπέω, μέλ. -ήσω (κύνω + *κόπτω*)· ξυλοκοπῶ τινα ως ακύλον.

κύνω-μυία = *κυνάμυια* (βλ. βλ.).

κύνω-πρόσωπος, ον (κύνω + *πρόσωπον*)· ό έχων πρόσωπον κυνός, «ακυλομούρης».

κύνω-ραιστής, -ου, ό, καί **-ραιστής** (κύνω + *ράϊω*)· κρότων κυνός, «τσιμπούρι», «ακυλόψειρα».

κύνος, γεν. τοῦ *κύνω*.

Κύνωσαργες, -εος, τό· τό γνωστόν Γυμνάσιον, έξω τῶν 'Αθηνῶν κείμενον, άφιερωμένον εις τόν 'Ηρακλέα, ένθα έγυμνάζοντο οί μη γνήσιοι 'Αθῆ-

ναῖοι, οί νόδοι (πρβλ. Σουίδ. *επειδή οὐν καί ό 'Ηρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διά τοῦτο εκεί οί νόδοι έγυμνάζοντο, οί μήτε πρὸς πατρός μήτε πρὸς μητρός πολιταί»*). Βλ. Κ. Ε. Λ.

κύνωσ-βάτος, ή (κύνω + *βάτος*)· βάτος κυνός, κυνάκανθα, είδος άγρίου ρόδου.

κύνωσ-ουρα, ή (κύνω + *ουρά*)· ή ουρά τοῦ κυνός || κυρ. όνομα τοῦ άστερισμοῦ τής «μικρῆς 'Αρκτου».

κύνωσ-σπάρακτος, ον (κύνω + *σπαράσσω*)· ό κατασπαραχθείς ύπό κυνών.

κύν-ούχος, ό (κύνω + *έχω*)· ίμυς (λωρίον) δι' οὔ κρατεῖ τις τόν κύνα, ό τόν κύνα κρατῶν δεσμός.— || σάκκος έκ δέρματος κυνός, έν χρήσει κατά τό κυνήγιον.

κύνό-φρων, ον, γεν. -ονος (κύνω + *φρήν*)· ό έχων τās φρένας κυνός, ό σκεπτόμενος ως κύων, άναλοχυντος.

κύντερος, α, ον, συγκριτ. έπίθ. σχηματισθέν έκ τοῦ *κύνω*· όμοίτερος πρὸς κύνα, τ. έ. άναιδέστερος, άναιοχυντότερος, θραύτερος.— ύπερθ. *κύντατος*=τά μάλιστα άναλοχυντος.

κύνω, -ούς, ή (κύνω)· ή κύων, «ακύλα».

κύν-ώπης, -ου, ό (κύνω + *ώψ*) = *κυνός όμματ' έχων*=ό έχων όφθαλμούς (ή τό βλέμμα) κυνός, τ. έ. άναιδής.— θηλ. **κύν-ώπις**, -ιδος, ή=ή άναλοχυντος || ώσ. επί τῶν 'Ερινύων, ή τρομερά τήν θεάν, ή έχουσα άγριωπήν τήν όψιν.

κύναιρος, θρω. άντί *κύνειρος* (βλ. βλ.).

κύνάρισσινος, άττ. -ττινος, ή, ον (*κύνάρισσος*)· ό κατεστυσαμένος έξ ξύλου κυνορίσου.

ΚΥΝΑΡΙΣΣΟΣ, άττ. -ττος, ή· τό γνωστόν δένδρον «κυναρίσσι», λατ. *cupressus*. [δάνειον έκ τινος μεσογειακής (σημιτικής κατ' άλλους) γλώσσης· τό λατ. *cupressus* είναι καί αὐτό δάνειον έκ τής ίδιας πηγής].

ΚΥΝΕΙΡΟΝ, τό ή ό **κύνειρος**· έλῶδες φυτόν χρησιμοποιούμενον ως τροφή τῶν ίππων.— [σρατ. εν. έτυμολ.· κατά τινες σημιτ. καταγωγή, πρβλ. έβρ. *kōper*· πιθ. συγγ. τῆ *κύνερος*].

κύνελλο-μάχος, ον (*κύνελλον* + *μάχομαι*)· επί συμποσίου, κατά τήν διάρκειαν τοῦ όποίου γίνεται μάχη κυνέλλων (πρβλ. τό τοῦ 'Ορατίου *scyphis pugnare*).

κύνελλον, τό (*κύνη* ή *κύνβη*)· άγγεῖον πρὸς πόσιν έχον εύρεταν κοίλαν, ποτήριον, κύλιξ.

κύνερος, ό, ίων. άντί *κύνειρος* (βλ. λ.).

κύνη, ή = *γύνη*· όπή, φωλεά, σπήλαιον.

Έτυμ.: πρβλ. 'Ενυχ. «κύνη· *τρούλη*»· *κύνελλον* (πρβλ. όμηρ. *άμφι-κύνελλον δέπας*): *σανσκρ.* *kū'ra-* ή (δρυγμα, σπήλαιον), λατ. *cupa*, άγγλ.-σαξ. *hyf* (κυψέλη)· έξ ίαπ. **quep-* (κυρτούμαι) έν τῶ *Zawd. kaofa-* (δρος), παλ. περσ. *kaufa-* (δρος), άγγλ.-σαξ. *heap*, παλ.-σαξ. *hōp*, παλ.-γερμ. *houf* (σωρός), *fūfo*, γερμ. *haufe* (σωρός), λιθ. *kaūpas*, παλ.-ολαυ. *kurū* (σωρός), παλ.-γερμ. *hovar* (δγκος), λιθ. *kurpā*, λεττ. *kurps* (δγκος), παλ.-γερμ. *hubil* (λόφος), λιθ. *kupstas* (λόφος)· κατά μετάρτι. ίαπ. β. **qō(u)p-* έν τῶ παλ. νορρ. *hōp* (σωρός), *hōp* (κόλλπος), άγγλ.-σαξ. *hōp* (κύκλος, οτεφάνη) (πρβλ. ίαπ. **qō(u)bh-*, **qūbh-*· έλλ. *κῆφος*).

—ίαπ. **qver-* έν τῶ βρωσ. *korū* (σωρός), *σανσκρ.* *kūmba-* (γυναικεῖον κένισμα) (βλ. έν λ. *κύνβη*), παλ. νορρ. *hūfa*, άγγλ.-σαξ. *hūfe*, παλ.-γερμ. *hūba* (κάλυμμα κεφαλής). —'ίαπ. **qeu-p*, **qeu-b-* (κύ ος, γοῦθ. *hups*, λατ. *cubitum*), **qeu-bh-* (κῆρος)· πρβλ. ώσ. **qeu-g-*· λιθ. *kūgīs*, μεσ.-γερμ. *scho* (σωρός χόρτου), **qeu-q-*· *σανσκρ.* *kucāti*, *kuṣcatī* (κυρτούμαι), γοῦθ. *hauhs* (ύψηλός), λιθ. *kau karā* (λόφος), **qeu-d-*· *σανσκρ.* *kakūd-* (κορυφή), λατ. *casu-men* (κορυφή), **qeu-t-* (βλ. έν λ. λ. *κύτος*, *σκῆτος*), **qeu-dh-* (βλ. έν λ. *κεῦθω*)· πάσαι αἱ μορφαί αὐταί τής ρίζης είναι επεκτάσεις τής αρχικής μορφῆς τής β. *(s)qeu- (κυρτώνομαι, καμπυλώνομαι, περιβάλλω, καλύπτω), ως φαίνεται αβτι έν τῶ λατ. *cupulus* (σωρός).

Κυπρίδιος, α, ον (*Κύπριος*)· όμοιος τῆ *Κύπριδι*, τρωφερός, άξίερωτος, αγαπητός.

Κύπριος, α, ον (*Κύπριος*)· ό έκ Κύπρου.

Κύπρις, -ίδος, ή· αίτ. *Κύπρις* καί *Κύνπεδα*· έπ-

ώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, ἐκ τῆς νήσου, ἐνθα τὸ πρῶτον καὶ πλεστον ἐλατρεύθη.— || ἔρωζ.

Κυπρο-γενής, ἐς (*Κύπρος*+*γένος*): ὁ γεννηθεὶς ἐν Κύπρῳ ἢ γλ. **Κυπρο-γένεια**, ἑπ. **Κυπρο-γενέα**, ἡ.

Κυπρόθεν, ἐπὶρ.: ἐκ Κύπρου· καὶ **Κύπρον-δε**, ἐπὶρ.: πρὸς τὴν Κύπρον. *Ἐκ τοῦ **Κύπρος**, -ου, ἡ; ἡ νῆσος Κύπρος, παρὰ τὰ νότια παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (βλ. Κ. Ε. Α.) || ἐνταῦθεν τὸ λατ. cuprium, ἀγγλ. copper=χαλκός, διότι ἐν τῇ νήσῳ ἐξάγεται ὁ ἀριστος χαλκός.

Κυπτάζω, μέλ. -άσω· θαμιστικὸν τοῦ *κύπτω*· κύπτω συνεχῶς || σκαλίζω, μικροπραγμαζῶ, ἐξετάζω, ἐφ' ἑνὸν, λεπτομερῶς γύρω ἀπὸ τῆς πρὸς. **ΚΥΨΤΑ**, μέλ. *κύψω*· ἀρ. *ἐκυψα*· πρ. *κέκῦφα*· κλίνω, λυγίζω, πρὸς τὰ ἔμπρός, «σκύφτω» || κύπτω, κάμπτομαι, καμπουιάζω, κάτω ἀπὸ βάρους τῆ: *κέρρα κεκυρτά ἐς τὸ ἔμπροσθεν* = κέρατα κυρτά πρὸς τὰ ἔμπρός, κεκαμμένα πρὸς τὰ ἔμπρός.— ἡ μτχ. ἀορ. *ἀ*· συγγ. κεῖται συνημμένη μετ' ἄλλων ρήματων: *θεοὶ κύψασθε*=τρέχει μετ' ἡν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω («με σκυφτὸ τὸ κεφάλι») || *κύψας ἐσθίει* = τρώγει ἀπλήτως, λαιμόφρως (κυρ. ἐβάσει τὸ κεφάλι κάτω καὶ τρώγει ἀδιακόπως χωρὶς νὰ τὸ σηκώσῃ σιγῆ). [κύπτω· *κυπτάζω*· *κύβδα* (βλ. λ. λ.)· δι' ἑτυμολ. βλ. *κυφός*].

Κυρβάς, -αντος, ὁ· συντατμ. τύπος τοῦ *Κορυβάς*. **Κυρβάσια**, ἡ· περακὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μετὰ ὀξείας κορυφῆς, μόνον δὲ ὁ βασιλεὺς ἐφόρει αὐτὴν ἐρῆταν.

ΚΥΡΒΕΙΣ ἢ **κῦρβεις**, γυν. *κῦρβεων*, δοτ. *κῦρβεσι*· τριγωνικοὶ πίνακες σχηματίζοντες τρίπλευρον πυραμίδα, στρεφόμενῃν περὶ ὄξονα. *Ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν τοιούτων πυραμίδων ἦσαν γεγραμμένοι οἱ ἀρχαῖοι νόμοι.— || μτχ. πᾶς ἐνεπίγραφος πίναξ ἢ στήλη.— || ὁ ἐν. *κῦρβεις* κεῖται μεφρ. ἐπὶ λεπτολόγου καὶ εἰς μηδαμινὰ ὑποθέσεις ἀσχολουμένου νομομαθοῦς.— [ἔτυμολ. βλ. ἐν λ. *καρβός*].

ΚΥΡΕΩ καὶ **ΚΥΡΩ**· πρτ. *ἐκῦρουν* καὶ *ἐκῦρον* μετὰ ἐπ. γ' ἐν. *κῦρε*· μέλ. *κῦρήσω* καὶ *κῦρσω*· ἀορ. *ἐκῦρσα*, ἀπρφ. *κῦρῆσαι*, μτχ. *κῦρῆσας*· καὶ ἐπ. *ἐκῦρσα*, ἀπρφ. *κῦρῆσαι*, μτχ. *κῦρῆσας*: || συντασσόμενον μετὰ πτωτικῶν: 1) μετὰ δοτ. συναντῶ κατὰ τύχην || πίπτω ἐπὶ ἄνω εἰς τὴν, προσκορῶ εἰς τὴν, φθάνω εἰς τὴν || ἐπιτυγχάνω τὴν, τὸ κτυπῶ, «τὸ εὐρίσκω», δηλ. εὐστοχῶ: π. χ. *λέων ὡς σώματι κῦρῆσας*. 2) μετὰ τῆς ἐπὶ τῆ ἐν+δοτ.: *λέων ἐπὶ σώματι κῦρῆσας=λέων σώματι κῦρῆσας*. 3) μετὰ γυν. φθάνω εἰς..., ἡ φθάνω μέχρι... || ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, κερδίζω τὴν, ἀποκτῶ τὴν. 4) μετ' αὐτ. φθάνω τὴν, εὐρίσκω, λαμβάνω, ἀποκτῶ, τὴν || ὡς. εὐρίσκω κατὰ τύχην, συναντῶ κατὰ τύχην.— || ἀμτθ. συμβαίνω, γίνομαι, ἀπεβαίνω, ἐκβαίνω. 2) ἐπιτυγχάνω, εὐρίσκω, τὸ ὀρδόν, τὸ ἀληθές || εἶμι ἐν δικαίῳ, ἔχω δίκαιον || μετὰ μτχ.: *τόδ' ἐν λέγων κῦρῆσαις* = τὸ ἐξῆς ἐάν ἔλεγε, ἡδελὸς ἐπιτύχει (δὲ ἔλεγε τὸ ὀρδόν, τὸ ἀληθές). 3) ὡς βοηθ. μετὰ μτχ. (ὅπως ἀκριβῶς συντάσσεται τὸ *εὐγχανῶ*) = ἀποβαίνω, συμβαίνει νὰ εἶμαι..., ὅποδεικνύομαι ὅτι εἶμαι...: *κῦρεῖ ὦν*=συμβαίνει νὰ ἴναι. [δι' ἑτυμολ. βλ. *κῦρῶ*].

κῦρητάζω, μέλ. -άσω (συγγ. τῆ *κῦρῆσω*)· «κουτουλιέμαι» μετὰ τὰ κέρατα, κτυπῶ, πλήττω, διὰ τῶν κερμάτων ὡς οἱ κριοὶ καὶ οἱ τράγοι, «τουμπῶ» || γενικῶς, κτυπῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κῦρηθασία, ἡ (*κῦρηθάζω*)· ἡ διὰ τῶν κερμάτων μάχη || γενικῶς, μάχη.

ΚΥΡΗΒΙΑ, -ων, τὰ· τὰ λέπια (πίτυρα) τῶν κρηθῶν (πρὸς. *Ἦουχ. «τῶν κρηθῶν τὰ ἀποβρέγματα, καὶ κῦρῶν λέπυρα, καὶ τὰ τῶν κέγγρων ἀλφίτα».

[σκοτειν. ἑτυμολ.].

Κυρναίος, α, ον· ὁ ἐκ Κυρήνης. *Ἐκ τοῦ **Κυρήνη**, ἡ; ὄνομα ἑλληνικῆς ἀποικίας ἐν Ἀφρικῇ, περιφρήσουσά τὴν παραγωγὴν ἵππων (βλ. Κ. Ε. Α.). **κῦρια**, ἡ· ἐξουσία, δύναμις.— || δτι καὶ νῦν, κυρία, δέσποινα.

κῦριακός, ἡ, ὄν (*κῦριος*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κύριον (εἰς δεσπότην) || κυρ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν **Κύριον** (δηλ. τὸν **Χριστόν**) || ἐνταῦθεν, ἡ **Κυριακή** (ἐνν. *ἡμέρα*) = ἡ ἡμέρα τοῦ **Κυρίου** (*ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*), ἡ ἀφιερωμένη εἰς τὸν **Κύριον** (λατ. dies dominica) || τὸ **κυριακόν** (ἐνν. *δειπνον*)=ἡ δεῖα εὐχαριστία || τὸ **κυριακόν** (ἐνν. *δῶμα*) = ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου, τ. ἔ. ἡ Ἐκκλησία.

κῦριεύω, μέλ. -σω· εἶμαι κύριος ἢ δεσπότης τινός || λαμβάνω τὴν εἰς τὴν κατοχὴν μου, τὸ καταλαμβάνω, τὸ κυριεύω. *Ἐκ τοῦ

κύριος, α, ον, ὡς. -ος, -ον (*κύρος*): || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἐξουσίαν, ὁ κύριος ἢ κάτοχος τινος (μετὰ γυν.) || *κύριός εἰμι* (μετ' ἀπρφ.) = ἔχω τὴν ἐξουσίαν, ἔχω τὴν δύναμιν, ἔχω τὸ δικαίωμα, νὰ πράξω τι.— || ἐπὶ πραγμάτων, ἀποφασιστικός, ἐγκυρος || κρισιμώτατος, σπουδαίωτατος. 2) νομιμοποιημένος, νόμιμος, ἐγκυρος, κεκυρωμένος. 3) ἐπὶ χρόνου, ὠριμένος, καθωρισμένος, προσδιορισμένος, τακτικός, κανονικός || ἐν Ἀθήναις *κυρία ἐκκλησία* ἐκαλεῖτο ἡ συνήθης, ἡ τακτικὴ συγκέντρωσις τῆς ἐκκλησίας τοῦ Δήμου (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *σύγκλητον ἐκκλησίαν*, δηλ. τὴν ἐκτάκτως καὶ δι' ὠριμένην ὑπόθεσιν συγκαλουμένην). 4) ὁ κύριος, ὁ κυριώτερος || ὁ ἀρχηγός. 5) ἐπὶ γλώσσης, κυριολεκτικός, κυριολεκτικός, ἀκριβολογικός, κατὰ λέξιν, κατὰ γράμμα.— || ὡς ὄσα, ὁ κύριος = ὁ δεσπότης, ὁ κύριος || ὁ κάτοχος, ὁ ἰδιοκτήτης: 2) παρὰ τοὺς Ἑβραῖοι, ὁ Κύριος=τῆ ἑβρ. **Jehovah** || ἐν τῇ Κ. Α. ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κῦριότης, -ητος, ἡ· ἡ ἐξουσία, ἡ κυριαρχία, ἡ διοίκησις, ἡ κυβερνήσις, τὸ κράτος.

κῦρῆσω, ἀττ. -τω, μέλ. -ίξω (*κῦρας*)· κτυπῶ μετὰ τὰ κέρατα ὡς κριός || ὡς. μεφρ. προσκορῶ, ἐπιπίπτω ἐπὶ τινος (ἐπὶ ἐπιπεδόντων πτωμάτων, ριπτομένων ὑπὸ τῶν κυμάτων κατὰ τῆς ἀκτῆς).

*Ἐτυμ.: *κῦρῆτω*· *κῦρῆτιλος* (πρὸς. *κορυπίλος* παρὰ θεοκρ.) πρὸς. *Ἦουχ. *κορυπίτης*· *πλήκτης*· *κῦρηθάζω* (βλ. λ.)· *κῦρηθάζω* καὶ *κῦρηθῶς*· ὁ ἀσελῆγς ἐν τῷ *λοιδορεῖν* (*Ἦουχ.). — *κῦρ*- (<ιαπ. **κῦρ*-: *κορυπίτω* («κουτουλιέμαι») (βλ. λ.) τῆς ὀμάδος *κῦρας cerebrum*.

κῦριός, ἐπὶρ. τοῦ *κύριος*· ὡς κύριος ἢ δεσπότης, μετ' ἐξουσίας. 2) κανονικῶς, ὀμαλῶς, νομίμως, προσκριντῶς.

κυρκάνω, ἀπᾶν. τύπος ἀντι *κυκάνω* (β βλ.)· ὑποκινῶ, παρασκευάζω. [σκοτειν. ἑτυμολ.· *κυκάνω*—*κυκῶ* παρὰλλ. τύποι].

κῦρμα, -ατος, τὸ (*κῦρος*)· διτι τις συναντᾷ ἢ εὐρίσκει κατὰ τύχην ἢ εὐρημα, λεία, λάφυρον.

ΚΥΡΟΣ, τό, γυν. -εος· ἡ ὑψίστη δύναμις, ἐξουσία.— || κύρος, ἰσχύς || ἀσφάλεια, ἐγγύησις, ἐχέγυιον.— || ὡς κύρ. ὄν. ὁ **Κῦρος**, ὁ Ἰδρυτὴς τοῦ Περσικοῦ κράτους.

*Ἐτυμ.: *κῦρος*· *κῦρος*· *κῦρός*· ἄ-*κῦρος* (βλ. λ.): *σανσκρ.* *κῦ'ra-h* (ισχυρός), *κενδ.* *κῦ'ra-*, *sura-* (ισχυρός), *σανσκρ.* *κῦ'ra-h* (δυνατός) (**ca-vi-vra-* = ὁ ἔχων γενναίους ἄνδρας), *καῦρας*, ἑλ. *caur* (ἡρωής), πρὸς. *Ἦουχ. *κῦ'ρα*· ἡ *Ἀθηναῖα*· ἐξ ἱαπ. **ke-vā*· βλ. *κῦέω*. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κῦρῶ, μέλ. -ώσω· ἀορ. *ἀ*· *ἐκῦρῶσα*.— Παθητ., ἀορ. *ἀ*· *ἐκυρώθη*· πρ. *κεκῦρωμαι*· καθιστῶ τὴν ἐγκυρότητα, ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶνω (λατ. *ratumfacere*) || ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, ἀποκαθιστῶ || ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ.— Παθητ. ἐπικυροῦμαι, νομιμοποιεῖμαι, καθορίζομαι || μετ' ἀπρφ. *ἐκεκῦρωτο συμβάλλειν* = εἶχεν ἀποφασισθῆναι νὰ γίνῃ ἡ μάχη.

κῦρσαι, **κῦρσας**, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. *ἀ*· τοῦ *κῦρῶ*.

κῦρσω, μέλ. τοῦ *κῦρῶ*.

κυρτευτής, -οῦ, ὁ (*κύρτη*)· ὁ ἀλιεύων μετὰ «κιορτον».

ΚΥΡΤΗ, ἡ (καὶ *κύρτος*)· πλέγμα ἐν σχηματῖ στρογγύλου καλάθου μετὰ στενοῦ λαιμοῦ διὰ τὴν ὄψιν ἰχθύων (κοιν. «κιορτος»), λατ. *nassa*.

κύρτος, ὁ=κύρτη (β βλ.).

ΚΥΡΤΟΣ, ἡ, ὄν· κεκυρωμένος, δολωτός, καμαρωτός: *ὦμα κυρτῶς*=κυρτοὶ («καμπούρισμένοι») ὦμοι || καμπύλος (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κοῖλος, βαδουλός). [κυρτός· *κυρτότης*· *κυρτῶμα* (βλ. λ. λ.)· δι' ἑτυμολ. βλ. *κορῶνός*].

κυρτώ, μελ. -ώσω (κυρτός)· κάμνω τι κυρτόν, τό κάμπω, τό καμπυλώνω, μέχρις οὐ σχηματίζω τόξον.
ΚΥΡΩ=κυρέω (τοῦ ὁποίου ἄλλως τε εἶναι καί ἡ βίς. μορφή).
Ἔτυμ.: κύρω (μέλ. κύρωσ, ἀόρ. ἔκυρσα)· κυρέω· κύρμα.— Τά κορύπτω, κυρίτωσ ἔχουν ειδικωτέραν σήμ.— Ἡ συγγέν. τῶν θύρ-α· θαιρός (<*θαρ-jo- <ιαπ. *dhnj-jo-) ἀγει εἰς τήν συγγέν. τῶν κύρω (<*κυρ-jo-): καιρός (<*κφαρ-jo- <ιαπ. *kνj-jo-) διὰ τό ἰαπ. *kν- > ἔλλ. κ- πρβλ. καπνός <ιαπ. *qanp-no-s, καρπός <ιαπ. *kνj-pos.

κύρωσις, -εως, ἡ (κυρώω)· ἐπικύρωσις, ἐπιθεβαί-
ωσις || ἐντέθειν, ἐκτέλεισις, ἐκπλήρωσις.
κύσα, ἑπ. ἀντί ἔκυσσα, ἀόρ. α' τοῦ κυνέω· ἀπρφ.
κύσαι·
κύσαμένη, μετχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ κύω.
κύσδος, ὁ (κύω)· πῶσα κοιλότης, πᾶν κοίλωμα.
κυσι, δοτ. πληθ. τοῦ κύων.
κύσσα, ἑπ. ἀντί ἔκυσα, ἀόρ. α' τοῦ κυνέω.
κύστις, -εως (καί -ιος), ἡ (κύω)·=κύστη, «φούσκα»,
ἢ (οὐροδόχος) κύστις ἢ γενικῶς, σάκκος θύλακος.
κύσω, μελ. τοῦ κυνέω.

ΚΥΤΙΣΙΟΣ, ὁ· λατ. cytisis· εἶδος θαμνώδους
τριφύλλου, λατ. medicago arborea [πιθ. συγγ. τῆ
κύτος, ὅπου βλ. ἔτυμολ.].
κυτις, -ίδος, ἡ· εἶδος ἐμπλάστρου.
κύτο-γάστρα, -ορος, ὁ, ἡ (κύτος+γαστήρ)· ὁ ἔχων
εὐρείαν γαστέρα, εὐρύχωρος.
κύτος, -εος, τό (κύω)· κοίλωμα, κοιλότης || κοί-
λον ἀγγεῖον, πᾶν ἀγγεῖον, ὑδρία, στόμνος, χύτρα.
— || τό σῶμα, τό δέρμα (θηλ. πᾶν τό περιέχον ἢ
καλύπτον), λατ. cutis.

Ἔτυμ.: κύτος· συγγ. πρὸς τὰ: κυσός, κύσθος·
κεύθω· κύστις (βλ. λ. λ.)· ὦσ. συγγ. τῆ σκύτος (βλ.
λ.)· πρβλ. ἔγκυτι (=μέχρι τοῦ δέρματος): λατ. cy-
tis, ἀγγλ.-σαξ. hy'd, παλ.-γερμ. hūft (δέρμα) (<κοιν.-γερμ.
*χūfti-, ἰαπ. *qñti-), λιθ. kiauft (δεματί σίτου), παλ-
πρωσ. kaupo (δέρμα), εἰτα πιθ. hūita (=hūfte, καλύ-
βι), παλ.-γερμ. hūs (οἰκία), λιθ. kñtis (μάνδρα) πάντα
εἰς ἰαπ. *zqeu-i- (καλύπτω), ἔκτετ. ἐκ *zqeu- (βλ. καί
κύπη ἐν τέλει): ἀγγλ.-σαξ. hos (ετασφλι), παλ.-γερμ.
hosa (περιοκελίς) <*quh-so- ἢ *qui-so- πρβλ. καί
μεσ.-ιρλ. codal (δέρμα) <*quhd.

κύτρα, κύτρος, ἰων. ἀντί χυτρ—
κύτταρον, τό=κύτταρος (βλ. βλ.).
κύτταρος, ὁ (κύτος)· πᾶν κοίλωμα, πῶσα κοιλό-
της || κύτταρος οὐρανοῦ = ὁ δόλος τοῦ οὐρανοῦ
(=λατ. cavum coeli) ἢ ἡ κυψέλη κηρήθρας, ἐν ἡ κα-
ταπίθενται τὰ ἐμβρυα τῶν μελισσῶν || τό καπέλλο
τοῦ θαλανιδίου || κῶνος πεύκης.

κύψ-ἀγυγός, ὁ (κυφός+ἄγω)· ἐπί ἵππου, ὁ βαδί-
ζων μέ τόν αὐχένα κυρτόν (καμαρωτόν) καί τήν
κεφαλήν κύπτουσαν πρὸς τὰ κάτω.
κύψάλεος, α, ογ, ποιητ. ἀντί τοῦ κυφός.
κύφός, ἡ, ὄν (κέψθα, πρκ. τοῦ κύπτω)· ὁ κύ-
πτων πρὸς τὰ ἐμπρός, «καμπούρης», «οκυφτός».
Ἔτυμ.: κυφός· κύφωσ· κύφωσ· κυφότης· κύφωσ (βλ.
λ. λ.)· <ιαπ. *qubh- ἐν τῷ σανσκρ. kubjā-h (<ιαπ. *qub-
ghas, τ. ἔ. *qubh-kos) (=κυφός)=μεσ.-γερμ. hogger,
hoger (κυφός)· πρβλ. κύπτω καί τὰς ἐν λ. κυβιστάω
ἀναφερομένης λέξεις. Ἔξ αὐτοῦ τό
κύφων, -ωνος, ὁ, καί **κυφών**, -ώνος (κυφός)· τε-
μάχιον ζύλου κεκυρτωμένον, ὁ κυρτός ζυγός τοῦ
ἀρότρου.— || εἶδος βασανιστικῆς σανίδος, ἐν τῇ
ὁποία ἐνεκλείετο ὁ αὐχὴν τῶν τιμωρομένων δού-
λων ἢ καταδικῶν. 2) ὁ ὑποστάς τοιαύτην τιμω-
ρίαν, κακοῦρος (λατ. fuscifer).

κύψαι, κύψας, ἀπρφ. καί μετχ. ἀορ. α' τοῦ κύπτω.
κυψέλη, ἡ (κύπη)· πᾶν κοίλον ἀγγεῖον || κιβώτι-
ον, δῆκη, ἀποθήκη (ἔθεν ἄνομασήη καί ὁ **Κύψελος** ||
κυψέλη μελισσῶν — || κοιλότης τοῦ ὠτός.
Ἔτυμ.: συγγ. τοῖς κύβος, κύπη, κυφός (βλ. λ. λ.)·
ιαπ. β. *qub-, *qur- ἢ *qubh- > qubh-s-elā-, -elō- ἐν
πᾶσιν ἡ ἀρρῶσα σημασία εἶναι ἢ τῆς κοιλότητος, κυρ-
τότητος.

Κυψελίδαί, οί· οἱ ὀπόγονοι τοῦ Κυψέλου.

ΚΥΩ· ἔχω ἐν γαστρὶ, περιέχω, -περιλαμβάνω,
εἶμαι ἔγκυος: 1) μετ' αἰτ., ὡς τό **κυέω**, φέρω τὴν ἐν
γαστρὶ, κυοφορῶ, λατ. gestare. 2) ἀπολ., εἶμαι
ἔγκυος, συλλαμβάνω, ἔχω συλλάβει καρπὸν || μετφ.
κυοφορῶ σκέψιν τινά, μέ βασανίζει σκέψις τις.— ||
μετφ. ἐν τῇ ἐναργ. ἀορ. α' **ἔκυσσα**, ἐπὶ τοῦ ἀρρενος,
κάμνω τινά νὰ ἔγκυμονῆ, καθιστῶ ἔγκυον || ἀλλ' ἐν
τῷ μέσ. ἀορ. **ἐκυσάμην** (ἐπὶ τῆς θηλείας)=συνέλθω.

ΚΥΩΝ, ὁ καί ἡ, γεν. κυνός, δοτ. κυνί, αἰτ. κύνα,
κλιτ. κύων.—πληθ. ὄνομ. κύνης, γεν. κυῶν, δοτ. κυ-
σὶ ἐπ. κύνησσι, αἰτ. κύνας· κύων, «σκύλος ἡ σκύλα»
|| κύνης **τραπειζῆς**=κύνης τῆς οἰκίας, τρεφόμενοι
ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς τραπέζης τῶν αὐθεντῶν
των || κύνης **θηρευταί**=κυνηγετικοὶ κύνης, ἐκ τῶν
ὁποίων περιφημότεροι ἦσαν οἱ τῆς Λακωνίας καί
βραδύτερον οἱ Μολοσσοί.— || ὡς λέξις ὀνειδιστικῆ
«σκύλος», «σκύλα» πρὸς δήλωσιν ἀναίσιχνης ἢ
δρασύτητος.— || Ἡ λέξις ἐχρησιμοποίηθη συχνά καί
διὰ τούς πιστοὺς καί ἀγρόπνους ὑπηρετάς τῶν
δεῶν || ὅτω ὁ ἀετός καλεῖται **«Διὸς πτηνός κύων»**
|| ὡσ. οἱ γρύπες καλοῦνται **«Ζηνός ἀκραγεῖς κύων»**.
— **IV** κύων τῆς θαλάσσης, εἶδος ἰχθύος, «σκολόψα-
ρο». — **V**=ὁ **σείριος**, τὸ **κύναστρον**, ἄστρον τοῦ κύ-
νός.— **IV** ὁ κατὰ τὸν ἀστρόγαλον ἀρμός τοῦ ἵππου.

Ἔτυμ.: κύων, αἰτ. κύνα ἀντί *κύονα, δοτ. πληθ.
κυσί ἀντί *κύασσι ἢ βδ. ζύνε, σανσκρ. **çñā** (θεμ. çñāp-,
γεν. çñāh)· **çñā**, **spā**, γεν. **spñh**, αἰτ. **spñam**: μηδ.
σπάκα=κύνα ('Ἡρόδ. I 110), πρβλ. καί 'Ἡου. **σπάκα-**
δανες (τ. ἔ. **σπάκαδες**)· κύνης· ἀρμ. **šun**, γεν. **šan**
λατ. canis (<*cu(v)on-)· παλ.-ιρλ. **cñ** (<ιαπ. *κύνωδ-
γεν. con (=κύνωδς)· γοτθ. **hunds**, παλ.-γερμ. **huni**, παλ-
norr. **hundr** (<κοιν.-γερμ. *χυνw-dā-z, ἰαπ. **kñw-đ-s**,
πρβλ. ἀρμ. **skund** (<κñon-tā = κυνάριον)· λιθ. **szu**
(*szun), γεν. **szuñs**, λεττ. **su'ns**, παλ.-πρωσ. **sunis** (=λιθ. **szunis**), ρωσσ. πολ. **suka** (ἡ κύων). Κατὰ τινὰς
συγγ. καί τῷ ἰαπ. *κνονο-, *κνονο-, *κευ- (ἀγκοῦοι),
εἰτε ἐν τῇ ἐνν. τοῦ σανσκρ. **çñātra-h** (δυνατός)
(<*çñā-vira- = ὁ ἔχων γενναίους ἀνδράς), εἰτε ἐν
τῇ ἐνν. τοῦ μικροῦ ζώου (νεογνοῦ), (πρβλ. ἔλλ. **κύος**
= θρέφω, ἐμβρυον, σανσκρ. **çñu-h** (μικρὸν ζῶον,
τέκνον), παλ.-norr. **hūnn**, σανσκρ. **çñāyati**=ἐφορῶ,
ἔλλ. **κυέω**=εἶμαι ἔγκυος, λατ. **inciens**.— Κατ' ἄλλους
κύων (<ιαπ. *peku- (βοσκήματα), *(p)κυνόν- (φρου-
ρός βοσκημάτων), λατ. **pecuarius** (ἕπερ εἶναι σύν-
τημεις τοῦ ἰαπ. *(p)ku-servos).— Παράγ.: συγρ.
κύνητρος (βλ. λ.), ἕπερθ. **κύνητρος**· **κυνάς**· **κυνή**
(ἐνν. **δορά**)· **κύνειος**, **κύνεος**, **κυνικός**· **κυνάμια**·
κυνηγός κ. ἄ. (βλ. λ. λ.).

κῶ, ἰων. ἀντί **κω**.
κῶας, καί μετρ. συνηρ. **κῶς**, τό· ἀνάμ. ὄνομ. καί
αἰτ. πληθ. **κῶαα**, δοτ. **κῶαει** (**κῶμαι**)· μαλακὸν ἔ-
ριον, δέρμα προβάτου.

Ἔτυμ.: κῶας· ἕποκορ. **κῶδιον**, **κῶδιον**, **κῶδά-**
ριον (βλ. λ. λ.)· **κῶας** (<*κῶας, ἰαπ. *qñwas (κόλυμ-
μα) ἐκ β. (s)qeu- (καλύπτω, βλ. καί ἐν λ. κύπη)·
συγγ. τῷ σανσκρ. **çhavi-h**, **çhavi** (δέρμα, βαφή, κάλ-
λος) <*zqevi: σκύτος, κύτος (βλ. λ. λ.).— Ἡ πρὸς τό
κῶμαι συσχετίσις εἶναι ἀστοχος.

κωδῆριον, τό, ἕποκορ. τοῦ **κῶδιον** (βλ. βλ.).
κῶδεια, ἡ· ἡ κεφαλή || ἐπὶ φυτῶν, ἡ κεφαλή πα-
παρούνας.

Ἔτυμ.: κῶδεια, ἀτ. **κῶδία** («κῶδία τῆς κλεψύ-
δρας»=κοιλία τῆς κλ.)· ἀττ. ἐπιγρ. **κῶδία**, **κῶδουον**,
κῶδης ('Ἡσυχ.) = κεφαλή παπαρούνας (<**κῶος**=κοι-
λότης).

κῶδιον, τό· ἕποκορ. τοῦ **κῶας** (βλ. βλ.).
ΚΩ'ΑΔΩΝ, -ωνος, ὁ, ἀττ. ἡ· ὅτι καί νῦν, «κουδοῦ-
νι», «καμπάνα». Εἰς ὠχυρωμένης διὰ τειχῶν πόλεις, ἐν
κατὰ τὴν νῦντα τὰ τελεχῆ ἀπὸ φρουρῶ ἐς φρουρόν,
διὰ νὰ ἐλέγχεται καί ἐξασφαλίζεται τὸ ἀγρυπνον τῆς
φρουρήσεως: τοῦ **κῶδωνος** **παρενεχθέντος**=ὄταν ἐ-
πείρασεν ὁ κῶδων. 2) κῶδων κινδύνου || μετφ. ὀν-
δρωπος δορυβοποιός.— || τό πλατὺ τῆς σάλπιγγος
ἢ καί αὐτὴ ἢ φάλπιγξ. Ἔξ αὐτοῦ τό

κωδωνίζω (κώδων), μελ. -ίω αττ. -ίζω. Δοκιμάζω ἢ ἐξελέγχω διὰ κώδωνιματος.

κωδωνό-κροτος, ον (κώδων + κροτός) κροτῶν, κάμυνος θόρυβος, ὡσεὶ εἶχε κώδωνας.

κωδωνο-φάλαξο-πῶλος, ον (κώδων + φάλαρα + πῶλος) πῶλος ἔχων κώδωνας ἐπὶ τῶν φαλάρων ἢ ὁ ἔχων κώδωνας εἰς τὴν φάλαρα (τ. ἔ. τὰ χάμουρα) τοῦ ἵππου του.

κωδωνο-φορέω, μελ. -ήσω (κώδων + φέρω) φέρω κώδωνας, περιφέρω τὸν κώδωνα (πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν φρουρῶν· βλ. κώδων).— Ὁὕτω καὶ ἐν τῷ παθητ.: ἅπαντα κωδωνοφορεῖται = ὁ κώδων περιφέρεται πανταχοῦ, οἱ φρουροὶ ἐπιθεωροῦνται.

κώσα, κώσει, ἐπ. ὄν. καὶ δοτ. πλθ. τοῦ κῶσας (βλ. λ.). **ΚΩΨΩΝ**, -ωνος, ὁ λακωνικὸν πηλινὸν ἀγγεῖον (ποτήριον) ἢ γενικῶς, ποτήριον, κύπελλον, κύλιξ.— [πρβλ. Ἡσυχ. «κῶψα ποτήρια»· πιβαν. συγγ. τῷ κῶσος· πρβλ. καὶ κῶψος].

κωδώνιον, τό· ὄνομα τοῦ κώδωνος (βλ. λ.)

κωίλος, η, ον, αἰολ. ἀντι κωίλος.

κώιος, α, ον, καὶ συνηρ. Κῶιος (βλ. λ.).

κώκυμα, -ατος, τό (κωκύνω)· κρουγὴ, κλαυθμός, θρήνησιν.

κωκῦτός, ὁ (κωκύνω)· κρουγὴ, θρήνησιν.— ἢ ὡς κύρ. ὄν. ὁ Κωκῦτός = ὁ ποταμὸς τῶν θρηνησιν, εἰς ἔκ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἄδου (καὶ Κωκύντος).

ΚΩΚΥΨΩ, μελ. -ήσω ἢ -ύσωμαι· ἄορ. α' ἐκώκῦσα, ἐπ. κωκῦσα· κρουγάζω, ὀδυρομαι, θρηνηῶ.

Ἔτυμ.: κωκύνω· κωκῦτός· Κωκῦτός (βλ. λ. λ.): μεσ-γεσμ. hinweln (= κωκύνω), παλ-γεσμ. hiwila, hiuwila (γλοῦξ), σανσκρ. kṛuñi (κρουγάζω) κ. ἔ. (βλ. ἐν λ. κῶαξ).— Κατ' ἄλλους συγγ. τῷ παλ-σλαβ. žumī (θόρυβος) <ιαπ. *kewos.

κωλ-αγρέτης ἢ -ακρέτης, -ου, ὁ (ὀνομασθεὶς οὕτω ἐκ τοῦ ἀγείρειν τὰς κωλᾶς)· ὁ διαμελίζων τὰ σφάγια, ὁ συλλέγων τὰ ὑπολείματα κατὰ τὰς θυσιάς, ὄνομα ἀρχοντος ἐν ταῖς Ἀρχαίαις Ἀθηναίαις, ὅστις ἀρχικῶς ἔργον εἶχε τὴν ἐπιμελητείαν τῶν οικονομικῶν τῆς πόλεως ἢ βραδύτερον οἱ κωλακρέται περιωρίσθησαν εἰς τὴν ἐπιμετείαν τῆς δημοσίας τραπέζης ἐν τῷ Πρυτανείῳ καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστῶν, ἢ δὲ ἐποπτεία ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ἀνετέθη εἰς τοὺς ἀποδέκτας.

κωλάριον, τό· ὄνομα τοῦ κώλου.

κωλή, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ κωλεῖν ἢ κωλεῖν (κώλων)· ὁ μηρός, τὸ ἐμποῦτι, κυρ. τὸ χοιρομέρι.

κώληψ, -ητος, ἡ (κώλων, κωλή)· τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος κοίλωμα, καλούμενον καὶ ἰγνύα, λατ. poples.

Κωλιάς (ἐνν. ἄκρα), -άδος, ἡ· ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς μετὰ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτοῦ (βλ. Κ.Ε.Λ.).

ΚΩΨΑΙΟΝ, τό· μέλος σώματος, κυρ. τὸ σκέλος.—

ἢ γενικῶς, μέλος οἰουδὴποτε πράγματος: 1) οἰκοδομήματος (τὰ πλάγια π. χ. τῆς ἡ πρόσοψις). 2) τὸ ἐν σκέλος (τ. ἔ. τὸ ἥμισυ) τοῦ θαλάμου (τῆς τροχιάς τοῦ ἀγώνος δρόμου). 3) ἐν τῇ Συντάξει, τμημα περιόδου, τὸ καὶ νῦν ἐτι κώλων καλούμενον.

Ἔτυμ.: κώλωνι· σανσκρ. kṛā-ḥi, kṛi-ḥi, kṛi-ḥi (γλοῦτος) (-t- <-It-), παλ-σλαβ. *člěpŭ (μέλος) << *čel-nŭ, ιαπ. *qei-no-ἢ *qei-nu-), γοθθ. *halps, παλ-νorr. hallr, παλ-γεσμ. hald (σκυφτός), λιθ. ai-si-kolli (ἀκκουμβός), ἀτ-kalta (ράχις), καὶ ἔλλ. σκέλος (βλ. λ.): ἐκ ῥ. ιαπ. *(s)qei- (πίτυσσω, διπλώνω).— Παράγ.: κωλεῖα, ἀττ. κωλεῖ, κωλήν, ἢ κωλεός· κώληψ· κωλήτης (βλ. λ. λ.).

κώλυμα, -ατος, τό (κωλύω)· ἐμπόδιον, ἔμφραξις, λατ. impedimentum.— ἢ ὄνομα, ὑπεράσπισις, προφύλαξις, ὅπου τινος πράγματος (ἐναντίον τινός).

κωλύσις, ἡ = κώλυμα (βλ. λ.).

κωλύσι-δρόμος, η, ον, καὶ -δρόμις, -ου, ὁ (κωλύω + δρόμος)· ὁ κωλύων τὸν δρόμον, ὁ ἐμποδίζων τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον.

κωλύτέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ κωλύω· πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ.

κωλυτικός, -οῦ, ὁ (κωλύω)· ὁ κωλύων, ὁ ἐμποδίζων.

κωλυτικός, ἡ, ὁν (κωλύω)· ὁ ἐμποδίζων, παρεμποδιστικός.

κωλύω, μέλ. -ύω· ἄορ. α' ἐκώλυσα.— Παθητ., μέλ. κωλυθήσομαι, ἄλλὰ καὶ μέσ. μελ. μετὰ παθητ. σμῆ. κωλύσομαι· ἄορ. α' ἐκωλύθην· πρκ. κωκώλυμαι (κῶλος)· συγγ. τῷ κολούω· ὅθεν κυρ. συντέμνω, εἴται ἐμποδίζω, ἐσταματῶ, δὲν ὀφίνω, δὲν ἐπιτρέπω, ἀπαγορεύω: 1) μετ' ἀπφρ., ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τῆ, δὲν τὸν ὀφίνω νὰ πράξῃ τῆ. 2) μετὰ γεν. πράγμ., ἐμποδίζω, τινὰ ἀπὸ τινος. 3) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμποδίζω, παρακώλυω, τῆ. 4) ἀπολ., κυρ. ἐν τῇ μετχ., ὁ κωλύσων = ἐκείνος ποῦ θὰ ἐμποδίσῃ (ποῦ δύναται ἢ ποῦ θέλει νὰ ἐμποδίσῃ) ἢ τὸ κωλύων = κώλυμα = ἐμπόδιον ἢ ὡς. οὐ κωλύει = δὲν ὑπάρχει κώλυμα (ἐμπόδιον).— ἢ ἐμποδίζομαι.

Ἔτυμ.: κωλύω, κώλυμα· ἀμφιθ. ἐτυμολ.· πιθ. συγγ. τῷ κολούω, σκολύπτω (βλ. ἐν λ. κῶλος)· ἀρμ. celum, λιθ. skeliū (σχίλω, διαρρηγνύω).

κῶμα, -ατος, τό (κείμαι, κοιμάω)· βαθύς ὕπνος, λήθαργος, λατ. sopor. 2) ληθαργικὴ κατάσταση, ἔκστασις.

Ἔτυμ.: κῶμα· κωμαιών· κωματίζομαι· κῶμα <ιαπ. *kō[i]-mŭ, καίτοι δὲ ἡ λ. κώλη ἀντιπροσωπεύει ἐν ἀρχαίῳ *κωι-τᾶ, ἐν ταῦτοις ἀδημιουργηθῆ βραδύτερον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κείμαι (βλ. λ.).

κωμάζω, μελ. -άσω ἢ -άσομαι· ἄορ. α' ἐκώμασα· πρκ. κωκώμακα· ὄνομα ἐν. κωμάσθω, μέλ. -άσομαι, ἄορ. α'. ἐκώμαξα.— (κῶμος)· περιφέρομαι συνοδείᾳ κωμαστῶν (ἐν κραιπλῇ διατελούντων), εὐθυμῶ, διασκεδάζω. 2) ἐορτάζω, πανηγυρίζω, κῶμον εἰς τιμὴν τοῦ νικητοῦ ἀγώνων ἢ λαμβάνω μέρος εἰς τοιοῦτους κῶμους ἢ τιμῶν τινὰ με κῶμων. 3) ἐμφανίζομαι αἰφνιδίως κατὰ τὸν τρόπον τῶν κωμαστῶν ἐραστῶν ἢ ἐνοικήτων, ἐκδιάζω.

κωμ-ἀρχης, -ου, ὁ (κώμη + ἀρχω)· ὁ ὄρχων κώμης, ὁ προσετώς χωρίου.

κωμάσθω, ὄνομα ἐντὶ κωμάζω.

κωμαστής, -οῦ, ὁ (κωμάζω)· ὁ κωμάζων, ὁ λαμβάνων μέρος εἰς κῶμον, ὁ διασκεδάζων.— ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ὁ εὐθυμὸς θεός.

κωμαστῶρ, -ορος, ὁ ποιητ. ἀντὶ κωμαστής (βλ. λ.).

ΚΩΜΗ, ἡ = λατ. vicus· χωρίον ἀτελιχίον ἢ ἐπιτοικήσιον πολίχνη (ἐν ἀντιθέσει πρὸς πόλιν μεγάλην καὶ ἔχουσαν τελεχῆ) ὄνομα λέξις = ἀττ. δήμος ἢ κατὰ κῶμας οἰκοῦμαι = κατοικῶ (διαμένω) εἰς χωρία, καὶ οὐχὶ εἰς τετελιχισμένους πόλεις.— ἢ ἐπὶ πόλεως, διαμέρισμα, συνοικία, συνοικισμός, πόλεως.

Ἔτυμ.: κώμη· κωμήτης· κώμη <ιαπ. qō[i]-mā ἐκ ῥ. qōi (συναθροίζομαι) κατὰ τινος συγγ. τῷ γοθθ. haims (χωρίον), παλ-πρωσ. caymis, λιθ. kaimas, kemas, λατ. zims (χωρίον) <<ιαπ. *qōimus). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

κωμηδόν, ἐπιθ. (κώμη)· κατὰ κῶμας (κατὰ χωρία), λατ. vicatim.

κωμήτης, -ου, ὁ (κώμη)· ἄνθρωπος τῆς κώμης, χωρικός, ἀγρότης.— ἢ ἐν πόλει, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας (λατ. vicinus) ἢ γενικῶς, κάτοικος.

κωμήτις, -εδος, ἡ, τοῦ κωμήτης.

κωμικέομαι, ἀποθ.· ὀμιλῶ ὡς κωμικός ποιητής.

Ἐκ τοῦ

κωμικός, ἡ, ὁν (κῶμος)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κωμῶδιον, κωμικός.

κωμῶ-πολις, -εως, ἡ· πόλις μικρὰ ὡς χωρίον, μὴ δυναμένη νὰ ὀνομασθῆ πόλις.

κῶμος, -ου, ὁ (κώμη)· ἐγλέντις, διασκεδασίς, παιδρὸς πανηγυρισμὸς μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ, λατ. comessatio ὁ κῶμος κατέληγεν εἰς παράλασιν τῶν κωμαστῶν ἀνὰ τὰς δούδας, με ἔστεμμενας τὰς κεφαλὰς καὶ με ἀνημμένας δάδας, με ἄσματα καὶ χοροὺς ἢ παίχων ἐπίσης καὶ κῶμοι σεμνοί, ἐορταστικὰ ὀνομα, πρὸς τιμὴν θεῶν, ἰδίᾳ τοῦ Βάκχου, ἢ καὶ νικητῶν ἀγώνων.— ἢ ὁ δῆμιος τῶν κωμαστῶν ἢ μετφ. κῶμος θεοθυσιῶν δῆμιος ἢ ὄνομα ἀνθρώπων.— ἢ ἡ ὠδὴ ἢ ψαλλομένη κατὰ τοιαύτην πομπήν.

Ἔτυμ.: κῶμος· κωμῶδός (βλ. λ.): θεωρεῖται συγγ. τῷ κώμη, ἐφ' ὅσον κῶμος <ιαπ. *qō[i]-mo-s ἐκ ῥ. qōi (βλ. ἐν λ. κώμη), λιθ. kēmas, κλπ. (ἄλλως τὸ αὐτὸ βακχ. ἐορταὶ ἀρχικῶς ἐτελοῦντο ἐν κῶμας).— Κατ' ἄλλους κῶμος <ιαπ. *kō[i]-mo-s, συγγ. τῷ σανσκρ.

ciāh (μοιροζόμεαι τι μέ τινα, φιλοξενώ), άρμ. zan, γεν. zanu, (δρόφος) (λαπ. *kōnu-s), λατ. cibus (τροφή) (<λατ. *ki-bho-s), παλ-ιρλ. calthim (καταβροχθίζω) (<κατ. *ka-ti-ō, λαπ. *kē-), εξ λαπ. βάσεως (ε)κδι (εξ ού τώ σανσκρ. ας-πάι=τρώγω).

κωμωδέω, μέλ. -ήσω (κωμωδός)* παριστώ τι έν κωμωδία, διακωμωδῶ, περιπαίζω, χλευάζω, σκώπτω. — Παθητ., διακωμωδοῦμαι, χλευάζομαι, σατυρίζομαι. **κωμωδία**, ή (κωμωδός) δ,τι και νῦν. Ἡ άττικη κωμωδία διακρίνεται εις τρεις περιόδους, εις παλαιάν, μέσην και νέαν.

Έτυμ. : δύο έτυμολ. Έχουν προβληθῆ: 1) εκ τού κῶμος (κωμωδία=τό ὄσμα του κώμου)· τήν έτυμολ. ταύτην άρχονται ὀσοι φρονουθιν, ότι ή κωμωδία προ-ηλθεν από τούς φαλλικούς χορούς άσματών. 2) εκ τού κώμη (κωμωδία=ώδη άγροτική)* δ'Αριστοφ. δέχεται τήν δευτέραν, στηρίζει δέ ταύτην εις τήν αξίω-σιν των Δωριέων, ότι αυτοί άφειδρον και άδημιούργησαν τήν κωμωδίαν (και πράγματι τά άρχαιότατα ίχνη κωμωδίας εὑρίσκονται έν Δωρικαις πόλεσιν, κυρ. έν Μεγάροις και έν Σικελία), κώμη δέ διά τούς Δωριεῖς ει-ναι δ,τι διά τούς Άττικούς; δ'Αήμος. Ἐξ αυτού τού

κωμωδικός, ή, δν (κωμωδία)* ό άνήκων εις τήν κωμωδίαν, κωμικός.

κωμωδο-γέλως, -ωτος, δ (κωμωδός+γέλως)* κωμικός ύποκριτής.

κωμωδο-γράφος, δ (κωμωδία+γράφω)=κωμω-διο-γράφος=ό γράφων κωμωδίας, κωμικός ποιητής. **κωμωδο-διδασκαλία**, ή· ή διδασκαλία και άσκη-σις των ύποκριτών εις τινα κωμωδίαν· τούτο δέ συν-ήθως ήτο έργον αυτού του ίδιου του ποιητού. Ἐκ τού

κωμωδο-διδάσκαλος, δ· ό κωμικός ποιητής, όστις έκαλεῖτο και διδάσκαλος κωμωδιών, διότι αυτός είχε τήν φροντίδα να διδάσκη και άσκη τούς ύποκρι-τάς, τόν χορόν κλπ.

κωμωδο-λοιχέω, μέλ. -ήσω (κωμωδός + λείχω)* διά κωμικών βωμολοχίων λειχῶ τά πινάκιά τινος, παίζω τόν παρόιστον και γελοιοποιών.

κωμωδο-ποιητής, -ού, β, και

κωμωδο-ποιός, δ (κωμωδός + ποιέω)* ό ποιητής κωμωδιών, κωμικός ποιητής.

κωμωδός, δ (κώμη+δοιδός)* κωμικός ύποκριτής, ύποκριτής κωμωδιών. 2) κωμικός ποιητής [βι' έτυμολ. βλ. κωμωδία].

κωμωδο-τραγωδία, ή (κωμωδία+τραγωδία)* κρῶ-μα τραγωδίας και κωμωδίας, λατ. fragi-comoedia.

κύνειον, τό, λατ. cinea· κοιν. «καρωνάκι» ή «βρωμόχορτο». 2) ό χυμός του δηλητηριώδους φυτού κνελού, δηλητήριο, δι' ου έθανατώνοντο οι κατάδικοι έν Αθήναις.—[συνήθως συνάπτεται μετά του κῶνος εκ του σχήματος των φύλλων του φυτού, προσομοιάζοντος προς τό του κῶνου].

κύνιον, τό, ύποκορ. του κῶνος* μικρός κῶνος. **κυνίτης**, -ου, δ, θηλ. -ίτις, -ιδος* ό εξαγόμε-νος εκ κύνιον πίτους.

ΚΩΝΟΣ, -ου, δ· ό καρπός τής πεύκης ή και έλάτης, «κουκονάρα».—ώς θηλ. ή κῶνος=ή έλάτη, πίτμ. 2) ό κῶνος περικεφαλαίας.

Έτυμ. : κῶνος = σανσκρ. cāna-ἡ (λίθος άκονίσμα-τος), πρβλ. ci-cā-ἡ, cy-āli (άκονίς), λατ. cōs (άκόν-νι), calus (όξύνοος)=σανσκρ. cila-ἡ (άκονί μένος), μεσ-ιρλ. calh (σοφός), παλ-πορρ. hein, άγγλ-σαξ hān (άκόννη), Ζανδ. zaēni-š (αίχημή, κορυφή), άρμ. sur (κοπεράς), οῦο. sur γεν. sroy (ξίφος), έγχειριδίων, μάχαιρα, ξυράφι) (βλ. έν λ. άορ.) εξ λαπ. *kō(i)- : *kai- : *kē- (άκονίζω), ή κάλλιον *kē(i)- : *kō(i)-. ή β. αβτη πιθ. είναι εξέλιξις τής β. *ak- (εἶμαι όξύς) βλ. έν λ. άκαινα. Παράγ. : κωνάω (= φέρω γύρω), περι-κωνέω (άλείφω μέ πίσσαν).

κωνο-φόρος, ον (κῶνος + φέρω)* ό φέρων κῶ-νους, ώς ή πίτμ κ. ε. || ὄσ. επί του θύρσου, όστις έφερε κῶνον πίτους επί τής κορυφής.

κωνωπιών, τό=κωνωπιέων (β βλ.), λατ. conopium.

κωνωπιών, -ώνος, δ (κῶνωπι)* αλυπτιακή κλίνη ή άνάκλιτρον μετά παραπετασμάτων («κουνουπιέ-ρας») διά τούς κῶνωπας.

ΚΩΝΩΠ, -ωπος, δ· «κουνούπι», λατ. culcx. [σκοτ. έτυμολ.].

Κῶπος, α, ον· ό κάτοικος τής νήσου Κῶ, ό εκ τής νήσου Κῶ.— || ώς οῦο. ό **Κῶπος** (γράφ. και κῶσο) ένν. βόλος=τό ανώτατον ριψιμον κύβου, εξέξάρα, έν άντιθέσει προς τό Χίτος=όσοος || έντεθεν ή παροι-μία «Κῶπος προς Χίτον».

κῶπεύς, -έας, δ (κῶπη)* τεμάχιον ξύλου κατ-άλληλον διά κῶπην, κοντάρι (δοκός) διά κῶπην.

κῶπέω, μέλ. -σω (κῶπη)* θέτω εις κίνησιν, κι-νῶ διά τῶν κῶπων.

κῶπη, ή (εκ του κάπτω, capio, ώς λαβή εκ του λαμβάνω)* πῶν είδος λοβῆς, ώς ή λαβή κῶπης || ειτα αὐτή αὐτή ή κῶπη. 2) ή λαβή ξίφους, λατ. manubrium. 3) ή λαβή κλειδός. 4) ή λαβή λαμ-πάδος ή πυροῦ.

Έτυμ. : κῶπη (λατ. cōpā· εκ β. *qēp- (λαμβάνω, άδρόχων) (πρβλ. λατ. cōpī), πρβλ. μεσ-ιρλ. cāh (φό-ρος), (λαπ. *qōp-πί· ό κατά μεταπτώσιν τύπος τής β. *qōp- έν τῷ κάπτω, λατ. carulus* παράγ. : κωπήεις, κωπεύς (βλ. λ. λ.). Ἐξ αυτού τού

κῶπηεις, εσσα, εν (κῶπη)* ό έχων κῶπην (τ. ε. λαβήν).

κῶπηλάτεις, μελ. -ήσω* ώς και νῦν, κοιν. «τρα-βῶ κουπί» || κινῶ τι προς τά εμπρός και προς τά όπισω, όπως κινεῖ τις τήν κῶπην. Ἐκ του

κῶπηλάτης, -ου, δ (κῶπη+ελαύνω)* ό ελαύνων τās κῶπος, ό κωπηλατών, αυτός που «τραβῶ κου-πί», λατ. remex.

κῶπηρος, ες (κῶπη+άραεῖν του άραρίσκω)* ό έφωδιασμένος μέ κῶπος.— || ό κρατών τήν κῶπην.

κῶπιον, τό, ύποκορ. του κῶπη* μικρά κῶπη.

κῶρα, θωρ. αντί κούρη, κῶρη.

κῶριον, θωρ. αντί κούριον, κῶριον.

κῶρος, θωρ. αντί κούρος, κῶρος (δ βλ.).

ΚΩΡΥΚΟΣ (Α), δ· δερμάτινος σάκκος διά ζω-τροφίας, «ταγάρι». 2) εις τά γυμνάσια, μέγας δερ-μάτινος σάκκος πλήρης ὄμιου ή άλεύρου ή άλλης τινός ύλης, κατάλληλος διά τήν άσκησιν των πυ-γάχων ή λογχομάχων (επέχων θέσιν σώματος του άντιπάλου). [συγγ. τῷ σανσκρ. carman- (δέρμα), λατ. corium (δέρμα), cortex (φλοιός), λαπ. *(s)qer-, *(s)qer-t- (τέμνω)].

Κῶρύκος (Β), δ· άκρωτήριο τής Κιλικίας μετά περιφέρειου σπηλαίου || άλλο τοιοῦτον σπήλαιον εὑρί-σκετο παρά τούς Δελφούς. Οι κάτοικοι **Κωρυκαῖοι**, διαδύητοι διά τήν κατόπτευσιν των πλοίων και τήν πειρατείαν || έντεθεν **κωρυκαῖος** έλέγετο παροιμιοῶδῶς επί παντός κατασκόπου, ύτακουστοῦ κλπ. (βλ. Κ.Ε.Α.).

Κῶς, επ. **Κῶος**, ή· γεν. **Κῶ**· ή νήσος **Κῶος** του Αιγαίου Πελάγους, άπάνται τής Κάριας (βλ. Κ.Ε.Α.).

κῶς, ιων. αντί πῶς· άλλ' έγκλιτ. **κῶς**, ιων. αντί **πῶς**.

κωτιλλοῖσαι, θωρ. μετ. πληθ. θηλ. του κωτιλλῶ.

ΚΩΤΓΑΛῶ* λέγω παρά πολλά, φλυαρῶ, άδολε-σῶ, λατ. garrire || κολακεῦω, θωπεύω, κολοπιάνω.— || μετβ. έξαπατῶ διά κολακευτικῶν λόγων.

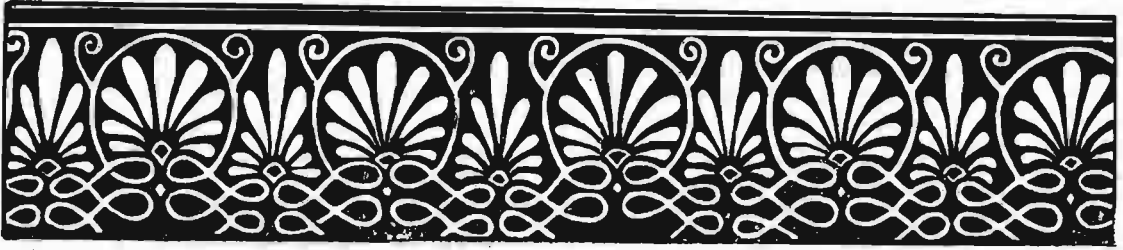
κωτίλος, η, ον· φλίαςρος, μωρολόγος | επί χει-λόδνος, λάλος.— || ό θωπεύων, κολοπιάνων. [σκοτειν. έτυμολ.].

κῶψα, μελ. -ήσω (κῶψός)* κάμνω τινά κῶφόν ή άλαον, τόν άποστομῶνω μέ τās κραυγῆς μου (τόν κάμνω να μείνη άναυδος).— || άμβλύνω, ναρ-κύνω, άποστομῶνω.

κῶψός, ή, δν (κῶπτω)* άμβλύς, άν'σχυρος, εξ-ηοθενωμένος (λατ. fusus), αντίθ. τῷ όξύς.— || επί των αίσθησεων: 1) θωβός, άλαλος, λατ. mu'us || **κῶψον** κῶμα=βωβόν, άδούρυσον κύμα (προτου θραυ-σθῆ) || επί ανθρώπων. θωβός, άλαλος || ὄσ. άνεπαί-σθητος, άνευ σημασίας, άσήμαντος. 2) ὄσ. κῶ-ψός, άμβλύς τήν άκοήν, λατ. surdus. 3) άμβλύς τόν νοῦν, θλόξ, ήλιθιος, άμβλύνοος. [κῶψός· κῶ-φάω, κῶφέω, κῶφεύω· κῶφότης* κῶφωσις· κῶ-φώσαι· δι' έτυμολ. βλ. κηφήν].

κῶψετο, κατά κῶσαι αντί του και ὄψετο, παρατ. του οίχομαι.

κῶψον, κατά κῶσαι αντί και ὄψον.

Τό γράμμα τούτο, ἀντιτοίχοιόν πρός τό Σημητικόν γράμμα b (Iamedh), ἐν τῇ Ἑλληνικῇ εἶχε συν- ἦθος τά σχήματα Ϝ, Λ. Εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας ἐπιγραφάς τῆς Ἀττικῆς καί τῆς Κορίνθου ἐπικρατοῦσι τά σχήματα Ϝ, Λ, ἐξ ὧν τό πρῶτον ἦτο σύνηδες καί ἐν τῷ χαλκιδικῷ ἀλφabethῷ. Παρόμοια σχήματα εἶχε καί τό λάμδα τοῦ Ἑτρουσικικοῦ ἀλφabethῷ (Ϝ ἢ Ϝ), ἐκ τῶν τελευταίων δέ τούτων προήλθε τό L τοῦ λατινικοῦ ἀλφabethῷ (καί τῶν Νεολατινικῶν γλωσσῶν), τῆς μικρᾶς κεραίας προσλαβοῦσης ὀρι- ζοντιαν καί κάθετον πρός τήν κατακόρυφον γραμμήν κατεῦθυσιν.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τό σχήμα τοῦ Λάμβδα τῶν διαφόρων ἀλφabethῶν κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχάς.

Όνομα ἀλφabethῷ	Ἐποχή κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ . . .	π. χ. 1.200	Ϝ
ΚΡΗΤΙΚΟΝ . . .	1.100—900	1
ΘΗΡΑΪΚΟΝ.	700—600	1
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	⋮
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	1 ✓
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	1
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	600	⋮
ΙΩΝΙΚΟΝ.	403	1
ΡΩΜΑΪΚΟΝ καί Ἀπ- οικιῶν		⋮ L ✓
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς		L
ΚΛΑΣΣ. ἙΛΛΗΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς		Λ

Λ, λ, Λάμβδα ἢ **λάβδα**, τό (θάνατον ἐκ τῆς γλώσσης τῶν Φοινίκων, πρβλ. Ἑβρ. Iamed) ἄκλιτον, τό ἐνδέκατον γράμμα τῆς ἑλλην. ἀλφabethῷ ὡς ἀριθμητ. λ' = 30, ἐν φ, λ = 30.000. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐφερον τό κεφαλαίον Δ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων των, ὡς οἱ Σικυώνιοι τό Σ καί οἱ Μεσσηνιοὶ τό Μ.

Ἄλλοιῶσεις τοῦ λ: I Ἐν τῇ δωρ. διαλ. εἰς ν, ὡς *ἡνθον*, *φίντατος* ἀντὶ *ἡλθον*, *φίλτατος* || ἐν φ ἀντιθέτως ἢ ἀττ. διαλ. προτιμᾷ ἐνίοτε τό λ ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ ν: *λίτρον*, *πλεύμων* ἀντὶ *νίτρον*, *πνεύμων*.— II Ἐν τῇ ἰων. διαλ. ἐκπίπτει ἐνίοτε τό ἐν ἀρχῇ λέξεως λ: *εἴβω* ἀντὶ *λείβω*, *αἴψηρος* ἀντὶ *λαιψηρός*.— III Οἱ ἐπικοί ποιηταὶ διπλασιαζοῦσιν ἐνίοτε, χάριν τοῦ μέτρου, τό λ (εἰς λλ), *ἰδία* μετὰ τήν συλλαβιχὴν ἀξῆσιν, ὡς *ἐλλαβε* ἀντὶ *ελαβε* || ὡς. καί ἐν συνθέτοις, *δοάκις* τό β' συνθετικόν ἀρχεται ἀπὸ λ: *ἀπο-λλήξεις*, *τρι-λλιστος*.— IV Ἐν τῇ ἀττ. διαλ., τό λ ἐνίοτε με-

ταβάλλεται εἰς ρ: *κρίβανος* ἀντὶ *κλίβανος*, *ναύκρορος* ἀντὶ *ναύκληρος*.— V Ἐν τῇ αἰολ. διαλ., τό δ μεταβάλλεται ἐνίοτε εἰς λ, ὡς τό λατ. lacryma ἀντιστοιχεῖ πρὸς τό *δάκρυον*, *ολερε* πρὸς τό *δρζειν*, *δδ-ωδένα*.— VI Ἐν τισὶ λέξεσι ἐναλλάσσονται μεταξὺ των τὰ γ καί λ, ὡς ἐν τῇ λέξει *μόγισ*: *μόλις*.— VII Τό ν πρὸ τοῦ λ κανονικῶς γίνεται λ: *συλλαμβάνω*, *παλίλλογος*, *ελελίπω*.

ΛΑ—, ἀχώριστον προδεματικόν μόριον μετὰ ἐπιτακτικῆς δυνάμεως (ὅπως καί τὰ: *λαι-*, *λι-*, *δα-*, *ζα-*): *λά-μαχος* (= λίαν φιλοπόλεμος, πολεμοχαρής), *λα-κατάρατος* (= λίαν κατηραμένος).

ΛΑ ΔΣ, δ, γεν. *λάος*, δοτ. *λαῖ*, αἰτ. *λαῶν* πλθ., γεν. *λαῶν*, δοτ. *λαέσι*, ἐπ. *λαέσσι*.— Παρ' ἀττ. ἀπαντᾷ καί ἡ συνηρ. ὄνομ. *λαῶς*, αἰτ. *λαῶν*.— ἀπαντᾷ ὡς. καί γεν. *λαῶν* = λατ. *lapis* λίθος.— II βράχος, βράχος ἀπόκρημος.

Ἐτυμ: *λαῶς* τραγ. *κραταί-λεως* (-*ληFος) = ἐκ σκληρῶν βράχων πρβλ. Ἑουχ. «*λιώλης* (ἢ *λιώδης*)» *λιθόλευστος* (**λεώλης* < **λη-ώλης* < **ληF-ώλης* (πρβλ. καί Ἑουχ. «*ληβόλε*» *λιθοβόλε*, *ἄξιε* *λιασθῆναι*) ἀντὶ **λαβόλε* κατὰ τό *ληώλης*) ἀττ. *λεῶν* *λευστήρ* (πρβλ. Ἑουχ. «*λευστά*» *λιθοβόλητα*) > *λευσμός* *λαῖγξ* *λαῖνος*, *λαῖνεος* *λατομία* *λα-τύπος* (λα- δντος τοῦ ἀφηρημένου τοῦ *λας* γεν. *λάος*) > *λαῖαι* (πλθθ. θηλ. < **ληFῶ-* ἢ *ληFῶ-*) ὕπο-*λαῖς* — τό *λαῶς* κυρ. εἶναι ἀρχ. οὐδ. (πρβλ. *κρέας*, *γῆρας* γεν. *λάος* < **λα[F]ᾱ[σ]-ος*, δοτ. *λαῖ* < **λα[F]ᾱ[σ]-ε*), γενόμενον ἀρχ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ: *δ λίθος*, *δ πέτρος*, σχηματισθὲν δὲ ὅσῃσι τῆς γεν. *λάος* ἀντὶ **λαγας*, ἰαπ. *ἰέν-ἄς*, πρβλ. *ληυσ-* ἐν τῷ ἐν. *λεῶν* (κατ' ἀναλ. πρὸς τὸν μέλ. *λεῦσω*, ἀόρ. *ἐλευσα*), παθ. ἀόρ. *ἐλεύσ-θην* γεν. ἀττ. *λαῶν*, γορτ. *λαῶ*, ὑποηλοῦσα ὄνομ. *λαῶς* < **λαFᾱος*. Πρβλ. ἰβλ. *ἰτα*, γεν. *ἰτας*, παλ-σαξ. *leia* (πλάξ λίθου), μεσ-γερμ. *lei*, *leie* (βράχος, λίθος, οχιστόλιθος) ἰαπ. **leu*, **leu-* (κόπτω, τέμνω), πρβλ. λατ. *saxum*: *secare*, *rūperē*: *rumpere*, γερμ. *schere* (σκόπελος) ἑλ. ἐν λ. *λαύρα*.

Λάβεῖν, ἰων. *λαβέειν*, ἀπφ. ἀόρ. β' τοῦ *λαμβάνω*.

λαβέν, δωρ. ἀντὶ *λαβεῖν*, ἀπφ. ἀόρ. β' τοῦ *λαμβάνω* ἐν φ *λάβεν* ἐπ. γ' ἐν.

Λάβεσκον, ἰων. ἀόρ. β' τοῦ *λαμβάνω*.

Λάβῃ, ἢ (*λαβεῖν*), τό μέρος ἀπὸ τοῦ ὀποῖον πιάνει κανεὶς κάτι, «*χεροῦλα*», *λαβῃ*, *χειρολαβῃ* || *λαβῆν* *δί-δαμι* = παρέχω εἰς τίνα μέρος τοῦ σώματός μου κατάλληλον πρὸς λαβῆν («*πίσιμον*»), ἐπὶ πλαι-

στών || μτρφ. εύκαιρία, λαθή, άφορμή, κατάλληλος περίστασις, πρβλ. λατ. *ansam quaerere, ansam praebere*.— || ή ένέργεια του πιάνειν τι, τό άδράχνειν || τό λαμβάνειν, τό άποδέχεσθαι τι.

λαβήν, άφρ. αντί *λαβεΐν*, άφρφ. άορ. β' του *λαμβάνω*.

λάβησι, άφρ. γ' έν. Ίποτ. άορ. β' του *λαμβάνω*.

λαβοΐσα, άφρ. μτχ. θηλ. άορ. β' του *λαμβάνω*.

λαβρ-άγορας, -ου, δ' άττ. -αγόρας (λάβρος+άγορεύω)· ο λάβρωσ άγορεύων, όρμητικός άγορητής, κομπορημύων.

λάβραξ, -ακος, δ (λάβρος)· άδηφάγος θαλάσσιος Ιχθύς, «λαβράκι», καλούμενος και λύκος τής θαλάσσης.

λαβρεύομαι, άποθ. (λάβρος)· κομπορημονώ, κωχώμαι || είμαι λάβρος.

λαβρο-πόδης, -ου, δ (λάβρος + ποΐς)· ο ταχύς τούς πόδας, όρμητικός.

λαβρο-ποτέω, μέλ. -ήσω· πίνω λάβρωσ, άμέτρως. Έκ του

λαβρο-πότης, -ου, δ (λάβρος+πίνω)· δεινός πότης, εκρασοπατέρας.

ΛΑΪΒΡΟΣ, ον· σφοδρός, λυσαλέος, βίαιος || δορυβώδης. 2) επί προσ., κωχηματίας, όρμητικός, ταραχοποιός || άσ. λαιμαργός, δηλητηρός.

Έτυμ.: λάβρος· λάβραξ· λαβρεύομαι· λαβράξ· λαβρόμοι· λαβραγόρης (βλ. λ. λ.).· λάβρος < *lagro-s, εκ β. (s)lagv- μαρτυρουμένης εκ του *λάζμοιαι*, άορ. *λαβεΐν*.—Κατά τινας εκ β. λαβ- έν τφ *λαυρ-οιαι*, άπο-λαύω—κατ' άλλους λάβρος < *ράβρος κατ' άνομ.: λατ. *rabiēs* (σφοδρόν πάθος, μανία), πρβλ. *άκρος*· λατ. *acies*. Άλλ' άρχικόν *β-* τής Έλληνικής δέν αντίστοιχέ προς άρχικόν *r-* τής λαετ. του λατ. *rabies*· διά τό έλλ. *β-* θά έπρεπε να άποδεχθώμεν έν λατ. **srab-* ((έλλ. *β-*), παράλλ. προς τό **siabh-* (βλ. έν. λ. *λάφυρον*), διά δέ τό λατ. τό αυτό λατ. **srab-* έστερημένον του άρχικου του *s-*.

λαβρο-στομέω (λαβρόστομος)· όμιλώ λάβρωσ (δρασέωσ, προπετώσ). Έξ αυτού τό

λαβρο-στομία, ή (λαβροστομέω)· δραсуστομία.

λαβρό-στομος, ον (λάβρος + στόμα)· ο όμιλών δρασεώσ, προπετώσ.

λαβροσύνη, ή (λάβρος)· διαίδης, δρασύτης, || άσ. άπληστία, λαιμαργία.

λαβρό-ούτος, ον (λάβρος+ούτω)· ο λούρωσ (μαυιδώω) όρμών.

λάβρωσ, επίρ. του *λάβρος*· σφοδρώσ, όρμητικώσ || άπληστώσ, λαιμαργώσ.

λάβυρινθος, δ' έ,τι και νβν, μέγα οικοδόμημα με πολυπλόκουσ διόδουσ και στοάσ διασταυρουμένησ· δ πρώτοσ τοιούτοσ λαβύρινθοσ κατασκευάσθη έν Αιγύπτω, κατά τό πρότυπον δ' αυτού ψυχοδομήθη κατόπι έν έν Κρήτῃ.— || πάν τ συνεστραμμένον, όπως ο θαλάσσιος κοχλίας.

Έτυμ.: είναι πιθανώτ. Εξή λείξι, δάνειον εκ Καρικῃς ή Αυδικῃς γλώσσης· κυρίωσ *λαβύρινθος*=άνάκτορον του «λάβρυς» (=πέλεκυσ) (*λάβρυς* είναι λ. λυδική κατά τόν Πλούταρχον)· πρβλ. και *Δαβραυν-δέυς*=Ζεύσ τῃσ Καρίας. Η κατάλ. άπαντῶ και έν τοῖσ *μήρ-ινθοσ*, *θάκ-ινθοσ* κ. ά.

λάβυρινδ-ώδης, εσ (λαβύρινθος + είδος)· όμοιοσ προς λαβύρινθον, περιπελεγμένοσ, περίπλοκοσ, πολύπλοκοσ.

λάβω, **λαβών**, Ίποτ. και μτχ. άορ. β' του *λαμβάνω*.

λαγάρίζω, μέλ. -σω (λαγάρωσ)· καθιστώ τι χαλαρόν, χαλαρώνω.—μεσον, γίνομαι λαγάρωσ (χαλαρόσ, χαυνόσ), ή γίνομαι λιπόσαρκοσ (ισχνόσ) εκ πείνης.

λαγάρωσ, ά, όν· χαλαρόσ, χαυνόσ, μαλδακόσ, Ισχνόσ.— || χαλαρόσ, ύποχωρητικόσ, συμβιβαστικόσ.

Έτυμ.: εκ β. λαγ- (πρβλ. λατ. *lang-ueo, lang-uicus, lax-us, lass-us*)· άμύρρ. τφ *λαγών*, *λάγνος*, *λαγνεία*, *λαγνέωσ* (βλ. λ. λ.).· πρβλ. και όμηρ. *λήγωσ*· όμηρ. *ά-λληκτοσ* (<*-sl-) πρβλ. Ήουχ. «*λαγάσσαι*· άφ-είναι», «*λωγιάσ*· πόρησ»· βλ. άσ. και *λαγώσ*· συγγ. και τφ παλ-νorr. *slakr*, άγγλ-ασ. *slouc*, *slouc*, παλ-γερμ. *slah* (μαλακόσ), λεττ. *lög'ens* (χαλαρόσ) έν πῶσιν όπόκναιται λατ. β. *(s)lēg-: *(s)lög-: *(s)lög-· είμαι χαλαρόσ, μαλδακόσ).

λαγάρω = *λαγαρίζω* (δ βλ.) (*λαγαρώσ*)· παθητ., γίνομαι *λαγαρώσ* (χαλαρόσ, μαλδακόσ).

λαγών, επίρ. (*λάξω*, *λακτίξω*)=λάξ (δ βλ.).

λαγέτιοσ, ον, και -α, -ον (*λαγώσ*, *λαγώσ*), ο άνήκων εις λαγών, του λαγού.

λαγέτης, -ου, άφρ. *λαγέταισ*, -α, δ (λαδσ+ήγέομαι)· ο ήγούμενοσ (όρχηγόσ) του λαού.

ΛΑΓΗΝΟΣ, δ' λατ. *lagena*· μτρν. τύποσ του *λαγν-οσ*· δ,τι και νβν, «ελαγνίω»· στάμνοσ, στάμνα.

λαγίνωσ, η, ον (*λαγώσ*)· ο άνήκων εις λαγών, του λαγού.

λαγίον, τό (και όρθότ. *λάγιον*)· όποκορ. του *λαγώσ*· λαγιδεύσ, μικρόσ λαγόσ.

λαγνεία, ή· άσέλγειοσ, συνουσία, άκολασία || σαρκική έπιθυμία. Έκ του

λαγνοσ, ον· έκδοτοσ εις σαρκικήσ ήδονάσ, άκόλαστοσ, άισχροσ.

λαγο-δαίτης, -ου, δ (*λαγώσ* + *δαίω*)· ο καταβροχδίξων τούσ λαγούσ (επί άετοϋ π.χ.).

λαγο-θήρασ, -ου, δ (*λαγώσ*+θηράω)· ο θηρεύων λαγούσ. Έξ αυτού τό

λαγο-θηρέω· θηρεύω (κυνηγώ) λαγούσ.

λαγο-κτονέω, μέλ. -ήσω (*λαγώσ* + *κτείωω*)· άποκτείνω (φονεύω) λαγούσ.

ΛΑΓΩΣ, -ού, δ' παράλλ. τύποσ του *λαγώσ* (δ βλ.).

λαγύνοσ, δ και ή·=λάγνοσ (δ βλ.).— [θεωρεται συγγ. τφ *λαγών*· εκ τούτοσ τό λατ. *lagena* (-ēna-, -gna, -tina) >παλ-γερμ. *lāgilla*, -ella, γερμ. *legel* (βαρελάκι)].

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, μέλ. *λήξομαι*, *λων*. *λάξομαι*· άόρ. δ' *έλλάχον*, επ. *έλλάχον*· πρκ. *έλληχα*, ποιητ. *λέλοχα*.—Παθητ., άόρ. α' *έλήχθησ*· πρκ. *έλλημαι*· λαμβάνω διά κλήρου ή παρά τῃσ τύχησ (παρά τών θεών) || γενικώσ, λαμβάνω, γίνομαι κάτοχοσ τινούσ || μετ' αυτ. τώσ αυτ. άντικ. *πάλον λαχεΐν*=νά καταλάβω θέσιν εκχωρηθεϊσάν μοι διά κλήρου. 2) λαμβάνω τῃσ μεριδιον, μοϋ παραχωρεΐται τό ωσ μεριδιον, εμοϋ λαχάινει> ωσ μεριδιον || κυρ. επί τών θεών: *Κῆρ λάχε γαινόμενον* = ή Μοΐρα (ο θάνατοσ) τόν είχε λάθει ωσ μεριδιόν τῃσ εϋδύσ κατά τήν γέννησιν του || έν-εϋθεν, προστατεϋσ τόπον τινά ωσ πολιοιχόσ του, παίρνω υπό τήν προστασία μου τόπον τινά || άσ. επί πραγμ., λαμβάνω τῃσ μεριδιόν μου || μτρν. λαμβάνω τῃ κληρονομικώσ, διαδέχομαι, έπακολουδῶ. 3) λαμβάνω κλήρον (ετραβῶ κλήρονσ) || λαμβάνω άξίωμα (ύποϋργημότ) τῃσ διά κλήρου || ρίπτω τόν κλήρον διά τῃ μετ' άφρ. *δ λαχών πολεμαρχέωσ* = εις όν έπεσοσ ο κλήροσ (ο όριοθεϊσ διά κλήρου) να είναι πολέμαρχοσ || άπόλ. *οι λαχόντεσ* = εκείνοι εις ούσ έπεσοσ ο κλήροσ. 4) ωσ άττ. νομικόσ δροσ, *λαγχάνοσ δίκησ ενί* = ενάγω τινά εις τό δικαστήριον (κυρ. λαμβάνω τήν άδειαν, επαίρνω σειράν), να παρουσιάσω εις τό δικαστήριον άγώγην εναντίον τινούσ) || έντεϋθεν, *λαγχάνοσ τοϋ κλήρου* (ένν. *δίκησ*)=ενάγω τινά διά κληρονομίαν (διά κληρονομικόσ λόγουσ).— || μετῶ γενικῃσ διααιρετικῃσ, λαμβάνω μέρος εκ τινούσ, γίνομαι κάτοχοσ πράγματόσ τινούσ.— || μετῶται. ένεργεία, μετῶ έπικ. αναδιπλ. άορ. δ' *λέλλάχον*=κάμνω τινά (τόν ώδῶ) να γίνη κάτοχοσ τινούσ, να καταλάβη τῃ || *λελλάχεΐν τινα πυρεδῶσ* = να κάμωσι τινα να μετῶχη πυρόσ (τ. έ. να παραχωρήσωσιν εις τινα τό δικαίωμα να καθ' επί τῃσ πυράσ).— IV άμτῶ. πίπτω εις τόν κλήρον ή τό μεριδιόν τινούσ || παραχωροϋμαι διά κλήρου.

Έτυμ.: *λαγχάνοσ*· άττ. πρκ. *έλληχα* (εί- κατ' άναλογία προς τόν *έλληφα*· *λάχοσ*)· *λων*. *λόγησ* (πρβλ. Ήουχ. «*λόγησ*· *λήξεισ*, *μερίξεισ*), πρβλ. πρκ. *λέλοχα* ('Ήουχ. «*εϋλόγηεΐν*· *εϋμοριεΐν*»)· ες λατ. *leŷqh-* έν τφ λιθ. *per-leŷkis* (μέροσ τό όποϊον λαχάινει εις τινα), παλ-πρωσ. *per-lānkei* (=άνήκει εις τινα).

λαγω-βόλοσ, τό (*λαγώσ*+βάλλω)· εϋλον έξακοντιζόμενον κατά φευγόντων λαγών, και χρησιμεϋον ωσ. ωσ ποιμενική ράβδοσ (λατ. *pedum*).

λαγωδάριον και **λαγώδιον**, τό· όποκορ. του *λαγώσ*· λαγιδεύσ, ελαγουδάκι.

ΛΑΓΩ'Ν, -ονοσ, ή και δ' ποιητ. δοτ. πληθ. *λαγῶ-*

νεσοί· πᾶν κοίλωμα || κυρ., ὡς τὸ κενεόν, τὸ ἐκ-
τέρωθεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς κοίλον μέρος τοῦ σώ-
ματος, κοιν. «λαγόνι» || συν. ἐν τῷ πληθ. λαγόνες—
τὰ πλευρά, οἱ ὄσφρες, τὰ νεφρά.

Λαγω-δόλος, ον (λαγός + βαλεῖν)· ὁ βάλλων
(κτυπῶν, φωνεῦν) λαγούς.

ΛΑΤΩΣ, -οῦ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ λαγός, λαγός· δε-
τι καὶ νῦν, λαγός. [δηρ. λαγός· ἰων. λαγός· ἀττ. λα-
γός· (*s)lagōusos (πρὸς λαγρός, λήγω καὶ ἀττ.
οὗς (*ousos, δωρ., ἰων. ὄς (*[u]s)].

Λάγως, α, ον, συνηρ. ἀντὶ τοῦ λαγώσιος (λαγός)
ὁ ἀνήκων εἰς λαγών. — τὰ λαγῶα (ἐνν. κρέα) =
κρέστα λαγοῦ || γενικῶς, λιχνεύματα «λιχουδιές».

ΛΑΤΩΣ, ὁ γεν. λαγῶ, αἰτ. λαγὼν καὶ λαγῶ· ἐπ.
ὄνομ. λάγως, -οῦ (δ βλ.), ἰων. ὡς λαγός.—λατ. lepūs
δε, τι καὶ νῦν. [ῥι· ἐτυμ. βλ. λαγός].

Λάδων, τό = λήδων (δ βλ.).

Λάε, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ λάω (=βλέπω).

Λάε, ὄνομ. ζυτκ. τοῦ λάας (δ βλ.).

Λάεσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ λάας (δ βλ.).

Λάξου, δωρ. Προστ. τοῦ λάξομαι.

Λάξομαι, ἀποθ. ποιητ. ἀντὶ λαμβάνω· λαμβάνω,
συλλαβάνω, δράττομαι, ἀδράχνω, ἀρπάζω || λάξο-
μαί τινα ἀγκάς = λαμβάνω τινά εἰς τὰς ἀγκάλας
μου || μετρ. μῦθον πάλιν λάξομαι = λαμβάνω διὰ
δευτέραν φοράν τὸν λόγον ἢ ἀντιστρέφω τοὺς λό-
γους τινός («εἰς τούναντιον στρέφω» κατὰ τὸν Σχολ.).

Ἔτυμ.: λάξομαι (*λαγ-ομαι (ἢ λαγγ-ομαι),
ἰαπ. *(s)lag- (π.βλ. ἐμτρ. ἀρ. ἔ-λαβε (*ἔ-λαβ- βλ.
λαμβάνω).—ἰων. ἀττ. (ποιητ.) λάξομαι, πηθ. κατ' ἀνα-
λογίαν πρὸς τὸ αἴνυμαι.

Λάξυμαι, παρὰλλ. τύπος τοῦ λάξομαι (δ βλ.).

Λάδα, ἡ, δωρ. ἀντὶ λήθη.

Λάδ-άνεμος, ον (λήθη+άνεμος)· δωρ. ἀντὶ ληθά-
νεμος· ὁ διαφ' ὕγων τὸν ἀνεμὸν, νήνεμος, γαλήνιος.

Λάθε, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ λανθάνω.

Λάθμεν, ἀπρρ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ λανθάνω.

Λάθεσθαι, ἀπρρ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ λανθάνω.

Λάθι-κηδής, ἐς (λάθει+κηδής)· ὁ ἐξορίζων τὰς
λύπας, ὁ κόμνων ἢ ἀλημονῆ τις τὰς φροντίδας,
παισιλύπος, παυσιπόνος, πρᾶυνητικός.

Λάθι-πνοος (λήθη+πνοος)· ὁ ἐπιλήθμων τοῦ πό-
νου, ὁ λημονῶν τὰς ὀδύνας· βλοσυρὸς ὀδυνῶν λα-
θιπνοος = βίος λημονῶν τὰς ὀδύνας, τ. ἔ. ἀπηλ-
λαγμένους ὀδυνῶν.

Λάθι-φθογγος, ον (λάθει+φθογγή)· ὁ κόμνων
τινὰ νὰ λημονῶσθαι τὴν φωνὴν του, ὁ ἀποστερῶν
τινα τῆς φωνῆς, ὁ καθιστῶν τινα ἀλαλον, ὁ πλήτ-
των θανατηφόρος (ἐπιθ. τοῦ θανάτου).

Λάθιστο, γ' πληθ. Εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ λανθάνω.

Λάθος, -εος, τό, δωρ. ἀντὶ λήθος=λήθη.

Λάθρα καὶ **λάθρα**· βλ. λάθηρ, λάθηρ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
Λάθραϊος, α, ον, καὶ -ος, ὁ (λάθηρ)· μυστικός,
κεκρυμμένος, κεκαλυμμένος, ἀπόκρυφος. Ἐπίρ. -ως,
ὑπερθ. -ότατα. [πρὸς. Ἦουχ. «λαθραῖος, κρυφός,
μυθρός» ὁμ. λαθι-κηδής· βλ. λήθω, λανθάνω].

Λάθηρ καὶ **λάθηρ**· ἐπιθ. καὶ ἰων. ἐπίρ., ἀττ. **λάθρα**
καὶ **λάθρα** (λαθεῖν)· κρυφίως, μυστικά, κεκαλυμμέ-
νος, χωρὶς νὰ γίνῃ αἰσθητὸν || μετὰ γεν., ἐν ἀγνοίᾳ
τινός· Καθμεῖων λάθηρ = ἀνευ τῆς γνώσεως τῶν
Καθμεῖων.

Λάθηρδόν, ἐπίρ. = λάθηρ.

Λάθριδιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ λάθριος. Ἐπίρ. -ως.

Λάθριος, ον (λάθηρ)· μυστικός, κρύφιος, λα-
θραῖος (δ βλ.).

Λαθρο-δόλος, ον (λάθηρ + βαλεῖν)· ὁ βάλλων
(τ. ἔ. πλήττων) λαθραῖως (κρυφίως, μυστικά).

Λαθρο-δάκνης, -ου, ὁ (λάθηρ+δάκνω)· ὁ δάκνων
κρυφίως (ὑπόσουλως).

Λαθρο-πούς, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος (λάθηρ
+πούς) καὶ **λαθροπέδης**· ὁ κρυφίως ἔρπων (ἐπὶ τῶν
τόκων π.χ. οἰτινες κατὰ μικρὸν φθάνουν ἢ καὶ ὑπερ-
βαίνουν τὸ κερφάλαιον).

Λάθω, **λάθων**, Ἰποτ. καὶ μετ. ἀορ. β' τοῦ λανθάνω.

Λαι-· ἀχώριστον προδεματικὸν μόριον, μετὰ
ἐπίτατ. θυναίμεως ὡς τὸ λα- ἢ λι-, ἀπάντων ἐν τισὶ
συνδέτοις, ὡς λαίμαργος.

Λαίγξ, -ῖγος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ λάας· μικρὸς λίθος,
«λιθόρι».

Λαίθ-αργος, ον = λήθαργος (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: λαίθαργος (= ὁ δάκνων ὑπόσουλως, ὑπου-
λος, δόλιος)· λαίθαργος κύων παρὰ Σοφ. (ἀπόσοφ.
800 Ν.), πρὸς. καὶ Λήθαργος (ὄνομα κυνός), πρὸς.
καὶ «λαιθάργω ποδὶ=λαθηραῖω ποδὶ» (παρ' Ἦουχ.)
ἐκ παρὰλλ. λήθαργος = ὄκνηρός· ἐξ ἰαπ. *lā(i)-dē-
*lei-dē- βλ. ἐν λανθάνω.

Λαικάξω, μέλ. -άσομαι (ληκῶ)· πορνεύω.— [λαι-
κάς = πόρνη· λαικάξω· λαικαστής, λαικάστρια (βλ.
λ. λ.)· πιθανῶς. συγγ. τῷ ληκῶ (=ἀνδρικόν μόριον),
ἀπρρ. ἀορ. ληκῆσαι, ληκαίλος (=λάγνος)· σα·ισκρ.
rākā (θεὰ τῆς γονιμοποιήσεως)· ἐξ ἰαπ. *lā(i)q-
*lāiq-].

Λαικαστής, -οῦ, ὁ (λαικάξω)· πόρνος πορνευόμε-
νος· θηλ. λαικάστρια=πόρνη.

ΛΑΙ-ΛΑΨ, -άπος, ἡ· θύελλα, καταιγίς, «λαίλαψ»
(ὡς καὶ νῦν ἐτι λέγεται). [τύπος ἐπιτεταμ. δι' ἀναδιπλ.

(πρὸς. παι-φάσσω, μαε-μάω, Ζενθ. čae-časta (ὁ ρί-
πτων ὑπολεύκους λάμψεις, ὄνομα λίμνης)].

Λαῖμα, τό· κωμικὴ λέξις, πλοσθεῖσα ὡς λογοπαί-
γιον ἐπὶ τῶν λέξεων λήμα, αἶμα καὶ λαιμός.

Λαί-μαργος, ον (λαι- + μάργος)· ἀπληστος, λαί-
μαργος, ἀδηνάργος. — || φλίσσος, ἄλλος.

Λαιμάσσω, ἀττ. -τω (λαιμός)· καταπίνω λαι-
μάργως, εἶμαι λαιμαργος, πειναλέος || χάρτω, κα-
ταδροχθίζω || ἀμτθ. εἶμαι λαιμαργος.

Λαιμη-τόμος, ον, ποιητ. ἀντὶ λαιμο-τόμος (δ βλ.).

Λαιμο-δάκνης, ἐς (λαιμός + δάκνειν τοῦ δάκνω)· ὁ
δάκνων τὸν λαιμόν.

Λαιμο-πέδη, ἡ (λαιμός + πέδη)· κλοιὸς (περιλαί-
μιον) κυνός.— || βρόχος (θηλιά), παγὶς πρὸς σὺλ-
ληψιν πτηνῶν.

Λαιμο-ρύτος, ὄν (καὶ λαίμορρυτος) (λαιμός +
ρύω)· ὁ ῥέων ἐκ τοῦ λαιμοῦ.

ΛΑΙΜΟΣ, -οῦ, ὁ· δε, τι καὶ νῦν, λαιμός, φάρυγξ,
λάρυγξ.— || ὡς ἐπιθ. λαιμός=λαμυρὸς (= ἀναιδής,
ἀνάσχυτος).

Ἔτυμ.: λαιμός· ἰων. λαιμώσσω, ἀττ. λαιμάτω·
λαίμαργος (*λαιμο-μαργος, βλ. ἐν λ. μάργος)· λαί-
μαστρον. Κατὰ τινὰς, ἤττον ὀρθῶς, λαιμός (*λαιμνός
ἢ *λαμνός· λαιμός· πιθανῶς. [ιζπ. *lāi-mō-s, ἐκ τῆς
μεταπτωτ. λαθμ. *lāi- (*lāi- ἢ *lāi (= κρυσσάζειν,
κατ' ὀνοματοποιεῖν· βλ. λαίειν, λαίμεναι· ὡς=ἔχειν
τὸ στόμα ἀνοικτόν).— Τὸ δημρ. λαίτωμα = λαί-τ-μα
ἐμφανίζει ἐπιπέθειον τὸ π- πρὸς ἄε-τ-μα (= φλόξ
κατὰ Ἦουχ.) ἐκ τοῦ ἀημι.— || λαιμός ὡς ἐπιθ., πρὸς.
Ἦουχ. «λαιμά· λαμυρά», πρὸς. καὶ τὸ συνών. λαιρός.
—βλ. καὶ λαίτωμα.

Λαιμό-τμητος, ον (λαιμός+τμητός)· ὁ ἀποκεχω-
ρισμένος ἐκ τοῦ λαιμοῦ, ὁ κεκομμένος.

Λαιμο-τόμος, ον (λαιμός + τεμῖν τοῦ τέμνω)· ὁ
κόπτων τὸν λαιμόν.— || παθ. λαιμό-τομος, ον=ὁ ἐ-
χων τὸν λαιμόν κεκομμένον, ὁ ἀποτετμημένος
τὸν λαιμόν.

Λάινος, α, ον=λάινος (δ βλ.). [λ].

Λάινος, ἡ, ον (λάας)· λίθινος, ἐκ λίθου || λάινον
ἔσσο χιτῶνα=ἐνεδεδῆς (ἔβαλες ἐπάνω σου) χιτῶνα
ἐκ λίθων, τ. ἔ. ἐνεταφίδης κάλυφθεις ὑπὸ λίθων,
ἐλιδοβολήθης, ἐφρονεῖθης λιδοβολήθεις.

Λαῖον, τό, δωρ. ἀντὶ λήϊον (δ βλ.).

Ἔτυμ.: λαῖον (= δρέπανον) (*λάφι-ον· σανκρ.
lavī-ḥ, lavitra-m (: lupāli, -oḥ=κόπτειν, κτυπῶν)=
δρέπανον, ὡς παλ-πογγ. lē (*lavan-) = δρέπανον·
βλ. λύω.

Λαῖός, ἄ, ὄν· ὀριστερός· λαῖās χειρὸς = ἐπὶ (διὰ)
τῆς ὀριστερῆς χειρὸς || ὡς. πρὸς λαῖῃ χειρὶ· ἐπὶ
λαῖοῦ = εἰς τὰ ὀριστερά.

Ἔτυμ.: λαῖός (*λαῖός= λατ. laevos (ἀρχ. σημ.
=κυρτός), παλ-σλαυ. lēv-n- πρὸς. Ἦουχ. «λαῖβα (τ. ἔ.
λαῖβα)· Κρητ. ἀσπίς» ἐπαιθὴ ἢ ἀσπίς ἀφέρετο διὰ τῆς
ὀριστερᾶς χειρὸς ὡς. «λαῖβα· ἀσπίς», «λαῖτα· πέλ-
τη», «λαφός· ἀριστεράειρα».

Λαιο-τομέυ, μέλ. -ήσω (λαῖο+τεμῖν τοῦ τέμνω)

τέμνω λαΐον (δηλ. λήϊον), άροτριώ, καλλιεργώ, άγρόν.

Λαισθήιον, τό (λάσιος?)· έλιος μικράς άσιπδος έλαφροτέρας τής συνήθους, κεκαλυμμένη δέ δι' άκατεργάστων δερμάτων. [άγν. έτυμολ.· πιθ. συγγ. τφ λάσιος].

ΛΑΙΓΤΜΑ, τό· ό θυδός τής θαλάσσης.— [δι' έτυμολ. βλ. θυθός].

ΛΑΙΓΦΟΣ, τό· Ιμάτιον πεπαλαιωμένον και κατερρακωμένον || γεν. ένδυμα || ώς. τεμαχίον ύφάσματος, Ιστίον, επανίς. [άγν. έτυμολ.].

Λαιψηρο-δρόμος, ον (λαιψηρός+δραμειν)· ό τρέχων ταχέως.

Λαιψηρός, ά, ον (λαι-+ ψαιρω· άλλα βλ. εν τέλει)· ταχύπους, ταχύς, εύκίνητος. [λαιψηρός <λα- (έπιτακτικόν πρόθημα)· πρβλ. λα-κατάροτος, λα-καταπύγων)+αιψηρός (περι ού βλ. εν αιψα)].

Λακάω=λακέω, λάσκω· φωνάζω, ώρύομαι.

Λάκαινα, ή· θηλ. του Λάκων (λατ. Laeana)· Λακεδαιμονία, εκ Λακωνίας. 2) ώς ούο. (ένν. γυνή) = γυνή εκ Λακεδαιμόνος.

Λακαινών, δωρ. γεν. πληθ. του Λάκα:τα.

Λάκάνη, μτγν. τύπος αντί λεκάνη.

λα-καταπύγων, ον (λα-προθετ. + καταπύγων)· ό λλαν άσεληγής, λλαν-λάγγως·

Λάκε, γ' έν. έπ. άορ. β' του λάσκω.

Λάκεδαιμων, -ονος, ή· ή πρωτεύουσα τής Λακωνικής χώρας || ώς. και αυτή ή Λακωνία (βλ. Κ.Ε.Λ.).

Λάκειν, άπρω. άορ. β' του λάσκω.

Λάκέρυζα, ή (λακέω)· ή κραυγάζουσα || λακέρυζα κορώνη=ή κράουσα κορώνη || λακέρυζα κύων = ή ύλακτούσα κύων (εσκύλας). [λακερός (= φλύαρος; λακέρυζα· λακερύζω (=κάρνω δόρυβον)· δι' έτυμολ. βλ. λάσκω].

Λάκέω, δωρ. αντί ληκέω (β βλ.)· πρβλ. και λάσκω.

Λάκῆω, μέλ. του λάσκω.

Λάκιζω, μέλ. -ισω, άττ. -ίζω· οχιζω, σπαράττω.

Λάκις, -ίδος, ή (λάσκω)· ράκος, οχιζομα || λακίδες πέπλωμα=κατερρακωμένα ένδύματα, ράκη.

Έτυμ.· λακίς· λακίζω· λακίσματα (Έδρ.)· πρβλ. 'Ηουχ. *αδελήκη· άπερρωγα· Κύπριοι*, *αλάκη· ράκη· Κρήτες*· λατ. *lacer*, *lacinia*, *lancino*. Πιθ. έξ λατ. β. *vide*· έκτετ. εκ τής *vel- (οχιζω) (πρβλ. λατ. *vello* (*vel-so).— Έκ τής αϋτης έλλ. β. λακ· παράγεται προστί το λάκ-ος (βλ. άνωτ.), και ίσως τα λάκ-κος, λατ. *lac-us*, *lac-una*· ό αιολ. τύπος ήτο *βράκος*, διτ δέ άρχικ. τύπος τής β. ήτο *φρακ*· φαίνεται και εκ του *σανσκρ. vrask* (=λατ. *scidere*).

Λάκισμα, -ατος, τό (λακίζω)· τό όποοχισθέν, τό ράκος (εκουρέλι) || έν τφ πληθ., τό ράκη.

Λάκιστός, ή, ον (λακίζω)· ό διεσχιζόμενος, έσπαργόμενος· *μόρος λακιστός*=θάνατος διά κατασπαρδέξως.

Λακκό-πρωκτος, ον (λάκκος+πρωκτός) = *εσρύπρωκτος*· άσεληγής, λάγγως, μοιχός.

Λακκό-πύγος, ον (λάκκος+πυγή) = *λακκόπρωκτος* (β βλ.).

ΛΑΚΚΟΣ, ό· πᾶν κοίλωμα (εβαδούλωμα), όπή, «λάκκος» || δεξομένη (εστερνας) || ώς. ύπόγειον, άποθήκη || λίμνη || ώς. λίμνη διά ύδρόβια πτηνά(λατ. *vinarium*).

Έτυμ.· λάκκος <*λακκος· λατ. *lacus*, *lacūna*, *lacūnar*, *laquear*· άγγλ.-σαξ., παλ.-σαξ. *lagu* (<*ιαπ. *laqu*·), παλ.-πογγ. *logr*, παλ.-σλαβ. *loky* (πάντα ταύτα =λίμνη).

Λάκος, ό (λακέω)· δόρυβος, ήχος, ψόφος.

Λάκος, -εος, τό=λακίς (β βλ.).

Λακ-πάτητος, ον (λάξ+πατέω)· καταπέπατημένος ετσαλαπατημένος.

Λακτίζω, μέλ. -ισω, άττ. -ίζω (λάξ)· κτυπώ διά τής πέτρνης του ποδός (εκλωτσω), καταπατώ (ετσαλαπατώ). 2) άπολ. (εκλωτσω)· *λακτίζειν προς κέντρα* παροιμιώδης έκφρασις επί μωράς και ματαίας άντιστασως ή έπιθέσως (κυρ. εκλωτσω τό κεντρίά), επί ζφων κεντουμένων και λακτιζόντων τά κεντρίά) || όμοια παροιμ. έκφρασις· *προς κῆμα λακτίζειν* || ώς. παλαιά σπασμοδικώς, κτυπώ δυνατά.— [δι' έτυμολ. βλ. λάξ].

Λάκτισμα, -ατος, τό (λακτίζω)· τό διά του ποδός κτύπημα, «κλωτοιά».

Λακτιστής, -οῦ, ό (λακτίζω)· ό λακτιζων || *λακτιστής ληνού*=ό πατητής σταφυλών.

Λάκων, -ωνος, ό· κάτοικος τής Λακωνικής ή τής Λακεδαιμόνος, Λακεδαιμόνιος || ώς. και ώς επιθ. || θηλ. *Λάκαινα* (β βλ.). Έξ αϋτου τό

Λάκωνίζω, μέλ. -ισω (λάκων)· μιμouμαι τούς Λακεδαιμόνιους εις τούς τρόπους, τήν περιβολήν κλπ. || έντεθεν, όμιλῶ λακωνικώς.— || φρονῶ τά των Λακεδαιμόνιων, είμαι με τό μέρος των Λακεδαιμόνιων. Έξ αϋτου τό

Λάκωνικός, ή, ον (λακωνίζω)· εκ Λακωνικής· τό *Λακωνικόν*=οι Λάκωνες.— ή *Λακωνική* (ένν. γῆ). 2) ή *λακωνική* (ένν. κρηπίς)· είδος άνδρικού υποδήματος.

Λάκωνίς, -ίδος, ή, θηλ. του *λακωνικός*·— 1) (ένν. γυνή) = γυνή εκ Λακωνίας. 2) (ένν. γῆ) = ή Λακωνική.

Λάκωνισμός, ό (λακωνίζω)· ή όπομίμησις των τρόπων των Λακεδαιμόνων, τής βραχυλογίας των, τής περιβολής των κλπ.— || τό φρονειν τά των Λακεδαιμόνων, ή προς τούς Λακεδ. συμπίθεια.

Λάκωνιστής, -οῦ, ό (λακωνίζω)· ό μιμούμενος ή ό λαμβάνων τό μέρος των Λακεδαιμόνων, ό λακωνίζων.

Λάκωνο-μάνεω (λάκων+μανῆσαι τοι μαινομαι)· πίζω εκ Λακωνομανίας, τρέφω και επιδεικνύω ύπερβολικήν άγάπην προς τούς Λακεδαιμόνιους.

Λαλαγεῦντες, *λαλαγεῦντι*, δωρ. αντί *λαλαγοῦντες*, *λαλαγοῦσι*· μτχ. έν. και γ' πληθ. 'Ορ. του *λαλαγω* (β βλ.).

Λάλαγέω, μέλ. -ήσω (λαλέω)· φλυαρῶ || επί πτηνῶν, τερετίζω, τιττυβίζω. Έξ αϋτου τό

Λάλαγμα, -ατος, τό (λαλαγέω)· φλυαρία || τερετίσμα.

Λάλαζω=λαλαγέω (β βλ.)· δορυβῶ, ήχῶ (επι βδαι-τος). Έκ του

Λάλαξ, -άγος, ό (λαλέω)· φλύαρος, «φωνακλός».

Λαλαεῦμα, δωρ. α' πληθ. έν. 'Ορ. του *λαλέω*.

ΛΑΛΕΩ, μέλ. -ήσω· φλυαρῶ, πολυλογῶ || επί πτηνῶν, τερετίζω τιττυβίζω || κυρ. εκέμπω άνάρδρους ήχους, έν αντιθέσει προς τον *εναρθρον λόγον* || γενικῶς, όμιλῶ, λέγω, διηγouμαι.

Έτυμ.· εκ β. λαλ-, εξ ής και τά· *λάλος*, *λάλη*, *λαλάζω*, *λαλιά*, *λάλαξ*, *λαλαγή*, *λαλαγέω*· πρβλ. λατ. *lallo*, γερμ. *lallen*, άγγλ. *lull*, *lullaby*, *Lollard*· πάντα ταύτα φαίνονται προσλήθοντα εξ όνοματοποιίας. Βλ. και *λάλος*. Έξ αϋτου τό

Λάλημα, τό· φλυαρία, όμιλία.— || φλύαρος όμιλητής.

Λάλητος, α, ον· ρηματ. επιθ. του *λαλέω*· περι ού πρέπει νά λαλήση τις.

Λάλητής, -οῦ, ό (λαλέω)· ό φλύαρος, ό λόλος.

Λάλητικός, ή, ον (λαλέω)· ό δεδομένος εις φλυαρίαν, ό ρέπων προς τήν φλυαρίαν.

Λάλητρίς, -ίδος, ή· θηλ. του *λαλητής*· φλύαρος γυνή.

Λάλιά, ή (λαλέω)· όμιλία, φλυαρία, «κουβέντα», «γλωσσοφαγία», σπερμολογία.— || είδος λόγου, διάλεκτος.

Λάλιος, α, ον· ποιητ. αντί *λάλος*.

Λάλλαι, αί (λαλέω)· κόχλακες (εχαλκία, πετράδια) παραποτόμιοι ή παραθαλάσσιοι, εκ του θορύβου ον δημιουργοῦσι φασματόμενοι όπο τό ρυθμιας.

Λάλος, ον (λαλέω)· φλύαρος, λόλος, πολυλόγος || επί περῶγων, πτερυγίζων.— άνώμ. συγκρ. *λαλίστερος*, όπερθ. *λαλίστατος*.

Έτυμ.· *λάλος*· *λαλέω*· *λαλία*· *λαλαγή* (πρβλ. 'Ηουχ. *αλάλαγες*· *χλωροί βάτραχοι*)· *λαλαγέω*, *λαλάζω*· βλ. και *λαλέω*· πεποτημένοι λέξεις, όπως και τά αντίστοιχα *σανσκρ. lalalla* (όπομίμησις του τραυλισματος), λατ. *lallo* (vanouρίζω νήπιον), *lallus* (ζωμα τής τροφοῦ), γερμ. *lallen* (τραυλιζω, ψελλιζω), πρβλ. παλ.-πογγ. *lalla* (οκουντοφωλῶ βοδίζοντος), λιθ. *lalliti* (τραυλιζω, ψελλιζω)· βλ. τό αϋτό ριζ. στοιχείον *δενυ* *ανάδιπλ. έν τφ λαίειν, λαίμεναι*· βλ. ώς. έν λ. *ά. έλαλή, λῆρος*.

λαμά ἔβρ. λ. = τί; διατί;

λαμαχ-ίππιον, τὸ (*Δάμαχος* + *ίππιον*) κωμικὸν

ὑποκορ. ὄνομα τοῦ *Δάμαχος* ὁ μικρὸς ἵππεύς Λάμοχος. **Λά-μάχος** ον (*λά+μάχη*) ἴλιον φιλοπόλεμος ἢ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ Ἄθην. στρατηγὸς τῆς Σικελικῆς ἐκστρατείας.

λαμβάνω, μέλ. *λήψομαι*, ἰων. *λάμψομαι*, δωρ. *λαψομαι*, -*ψυμαι* ἄορ. β' *ἐλάβον*, ἐπ. *ἐλλαβον*, ἰων. *λάβεσκον*. Προστ. *λάβέ*, ἀπρφ. *λαβεῖν*, μτχ. *λαβών*, -*οῦσα*, -*όν*.— Πρκ. *εἴληφα*, ἰων. *λελάβηκα* ἕπερ. *εἰλήφειν*.— Μέσον, ἄορ. β' *ἐλάβομαι*, ἐπ. ἀναδιπλ. ἀπρφ. *λελαβέσθαι*. Παθητ., μέλ. *ληφθήσομαι* ἄορ. α' *εἰλήφθη*, ἰων. *ἐλάμφθη* πρκ. *εἴλημμαι*, ποιητ. *λέλημμαι*, ἰων. *λέλαμμαι*· πίνων, θάλλω χεῖρα εἰς τι, ἁδράχνω, συλλαμβάνω ἢ δασάκις ἢ ἀνέργεια αὐτῆ ἀναφέρεται εἰς ἕν μόνον μέρος, τὸ μέρος τοῦτο τίθεται κατὰ γενικὴν: *τὴν* (=αὐτῆ) *πτέρυγος λάβεν* = τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τῆν πτέρυγα ἢ μτφρ.: *φρενὶ λάβεν* = συνέλαθε διὰ τοῦ νοῦ (κοιν. ἐπήρε χαμπάρια) ἢ ὡς ἀπολ., ἐννοῶ, κατανοῶ.— Μέσον, πίνομαι ἀπὸ τι, ἁδράχνω σφέρα, σφικτὰ ἢ ὡς λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, κάμνω τι ἰδικόν μου ἢ μτφρ. *λαβέσθαι τῶν δρῶν*=ἐνὰ πᾶρὸ τὸ βουναῖ.— ἢ σουλ-λαμβάνω, ἐπίνων, προσφθάνω, καταφθάνω ἢ ἐπὶ πραγμάτων, λαμβάνω διὰ τῆς βίας, ἀπάγω, ἀρπάζω, ἀποκομιζῶ ὡς λείων. 2) παρ' αὐτ. συναντῶμαι μετὰ ἑσέως, εὐρίσκω, ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω.— ἢ ὑποδέχομαι τινὰ φιλοξένως, παρέχω φιλοξενίαν, φιλοξενῶ, περιποιούμαι.— IV ἀποκτῶ, κερδίζω, προμηθεύω, ἐξευρίσκω.— V *λαμβάνω τινὰ ἀρκούσι* = δεσμεύω τινὰ δι' ἄρκου.— VI μτφρ. λαμβάνω τι μὲ εἰδικὴν ἔννοιαν (τ. ἔ. ἐννοῶ τι ὡς ἔχον οὕτως ἢ ἄλλως, π. χ. ἕν χωρίον Συγγραφῆς).— VII λαμβάνω τι διδόμενον, προσφερόμενον ἢ ὀποδέχομαι ἢ ὡς μέσον, λαμβάνω τινὰ διὰ οὐζυγον, τὴν ἔχω οὐζυγον. 2) ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, ἐγγαστρώνομαι. 3) *δέκην λαμβάνω*=λαμβάνω ἱκανοποίησι, τ. ἔ. ἐπιτυγχάνω τὴν τιμωρίαν τινός, τὸν τιμωρῶ (λατ. *sumere poenas*) ἢ ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως, ὑποφέρω ἠφίσταται τιμωρίαν (ποινήν), τιμωροῦμαι (λατ. *dare poenas*).

Ἔτυμ.: *λαμβάνω* ἐσχηματίσθη βάσει τοῦ ἄορ. *ἐλαβον*, πρβλ. *μανθάνω*: *ἐμαθον* ἄορ. *ἐλλαβε* (<ἐ-*ολαβ*- ὁ ἄορ. *ἐλαβον* παρὰ τῆ μτχ. *λαβών* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν *έλιπον*: *λιπών* ἄττ. πρκ. *εἴληφα* (<*εσολαφα*: ἐν τῇ Ἑλληνικῇ παρατηρεῖται συμφύρμος τοῦ θέμ. **ολαβ*- <ιαπ. **sləgv*- (βλ. ἐν ἐπ-ἰων. *λάζομαι*) καὶ τοῦ θέμ. **ολαφ*- <ιαπ. **slabh*- (βλ. ἐν λ. *λάφρον*)· *λαβή*- *λαβίς*).

Λάμβδα, τό· ἄλλ. (βλ. λ.).

Λάμια, ἡ (*Λάμος*)· μυθολογικὸν τέρας, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐτρέφετο ἐξ ἀνδρωπίνων σαρκῶν, καὶ νῦν ἡ *λάμια* καλούμενον, φέρονται τὸν παιδίω.

λαμπαδῆ-δρομία, ἡ (*λαμπάς* + *δρομος*)· ἀγὼν δρόμου μετὰ λαμπάδων ἢ Ἀθηναϊκὴ τελετὴ, τελούμενη κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν θεῶν τοῦ πυρός Προμηθεύς, Ἡραίου καὶ Ἀθηνᾶς, καθ' ἃς οἱ δρῆματι ἕναρον ἀνημένας λαμπάδας (προστατευομένας ὑπὸ ἀσπίδων) ἀπὸ τοῦ κοινοῦ θωμοῦ τῶν θεῶν τούτων ἐν τῷ ἔξω *Κεραμεικῷ* μέρῳ τῆς Ἀκροπόλεως. Μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους διὰ τοιαύτης τιμῆς εἰμιθετο ὁ Πάρι.

λαμπαδῆ-φορέας, ἡ· τὸ φέρειν λαμπάδας (=λαμπαδηδρομία). Ἐκ τοῦ

λαμπαδῆ-φόρος, ον (*λαμπάς* + *φέρω*)· ὁ φέρων λαμπάδας ἢ τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς ὄσα.

λαμπάδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ *λαμπάς*· μικρὰ λαμπάς.— ἢ ἐπίθεσιμος διὰ τροῦματα.

λαμπάδ-οὔχος, ον (*λαμπάς*+*έχω*)· ὁ ἔχων λαμπάδα, ὁ λάμπων, ἀκτινοβολῶν, λαμπρός.

λαμπάς, -*άδος*, ἡ (*λάμπω*)· δῶς, πυρός ἢ ὡς φῶς, φανός, λύχνος. 2) = *λαμπαδηδρομία*.— ἢ ὡς ἐπιθ., ποιητ. θηλ. τοῦ *λαμπρός* = λάμπουσα ἀπὸ λαμπάδας.

λάμπεσκω, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *λάμπω*.

λαμπετάω, ποιητ. ἀντὶ *λάμπω* (β βλ.), ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ ἐπ. μτχ. *λαμπετόων*.

λαμπέτης, -ου, ὁ· θηλ. **λαμπέτις**, -ιδος (*λάμπω*)· ὁ λάμπων, λαμπρός.

ΛΑ' ΜΠΗ, ἡ· ἀφρός ἢ ἀκαθαρταί ἐπικαθήμεναι ἐπὶ λιμναζόντων ὑδάτων (βλ. καὶ *λάπη*).

λαμπηδών, -όνος, ἡ (*λάμπω*)· τὸ λάμπειν, λάμψις, ἀκτινοβολία.

λάμπ-ουρος, ον (*λάμπω*+*ουρά*)· ὁ ἔχων λάμπουσαν οὐρᾶν ἢ ὡς ὄνομα κυνός, ὁ ἔχων πυρρόχρουν οὐρᾶν (βλ. καὶ ἐν *λάμπω*).

λαμπρός, ἄ, ὄν (*λάμπω*)· λαμπρός, ἀκτινοδόλος, φέγγων: *λαμπρὸν ὕδωρ*=καθαρόν, διαυγές, ὕδωρ. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρά, διαυγής, εὐκρινής, εὐδιάκριτος. 3) ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, δροσερός, διαπεραστικός, σφοδρός. 4) μτφρ. καταφανής, σαφής, ὀλοφάνερος.— ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐνδοξός, γνωστός, μεγαλοπρεπής, λαμπρός, ὑπέροχος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

λαμπρότης, -ητος, ἡ· ἔτι καὶ νῦν, λαμπρότης, λάμψις.— ἢ μτφρ. μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον ἢ ἡ ἐξέχουσα καὶ διακεκριμένη θεοίς.

λαμπρο-φωνία, ἡ· ἡ εὐκρινεία, τὸ ἡχηρόν, τῆς φωνῆς. Ἐκ τοῦ

λαμπρό-φωνος, ον (*λαμπρός* + *φωνή*)· ὁ ἔχων λαμπρᾶν (καθαράν, ἡχηράν) φωνήν.

λαμπρῶνυ* μέλ. -*ἔνω**— μέσον, ἄορ. α' *ἐλαμπερθέκμην*.— Παθητ., γ' ἐν. πρκ. *λελάμπευτος* (*λαμπρός*)· καθιστῶ τι(να) λαμπρὸν ἢ ὥρατον.— ἢ μέσον, λαμπρῶνομαι, ὑπερφηανέομαι, διὰ τι ἢ διακρίνομαι εἰς τι.— ἢ παθητ., γίνομαι λαμπρός, σπιλθῶνομαι: *λαμπρῶνομαι ἑμοισιν*=ἀποκτῶ καθαράν, διαυγῆ ὄρασην. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι λαμπρός, πασίγνωστος.

λαμπρός, ἐπίρ. τοῦ *λαμπρός*· κατὰ τρόπον λαμπρῶν ἢ ὑπερθ. *λαμπερότατα*.

λαμπρέος, α, ον, ἰων. ἀντὶ *ληπετός* (β βλ.), ρημ. ἐπιθ. τοῦ *λαμβάνω*.

λαμπτήρ, -ῆρος, ὁ (*λάμπω*)· ἐσθάρα, ἐπὶ τῆς ὀποιᾶς ἐτίθεντο τεμάχια ξύλου, καίόμενα πρὸς φωτισμόν ἢ λυχνοστάτης.

λαμπτήρ-οὔχια, ἡ (*λαμπτήρ*+*έχω*)· τὸ ἔχειν (φέρειν, διατηρεῖν) λαμπτήρας ἢ ἐν τῷ πληθ., πυροῖ, πυρά.

ΛΑ' ΜΠΩ, μέλ. -*ψω** ἄορ. α' *ἐλαμψα** πρκ. *λέλαμσα** λάμπω, ἐκπέμπω λάμπην, ἀκτινοβολῶ, εἶμαι λαμπρός, εἶμαι φωτοβόλος. 2) ἐπὶ ἡχου, εἶμαι διαυγής, εἶμαι εὐκρινής ἢ ἡχῶ εὐκρινῶς. 3) μτφρ. ἐκλάμπω, εἶμαι περίφημος, εἶμαι ἐπιφανής.— ἢ μτφρ. φωτίζω, κάμνω τι νὰ λάμπη.— Παθητ. ὡς λάμπω, ἀκτινοβολῶ

Ἔτυμ.: *λάμπω*, ἐπ. μτχ. ἐν. *λαμπετόων** εἰς ἄορ. β. **λεμπ*- πρβλ. λατ. *lampa* (δῶς, πυρός), παλ-πρωσ. *loris* (φλόξ), ἱρλ. *lassar* (φλόξ), gall. *llachar* (φωτεινός, πύρινος), λιθ. *lëpsnā*, λατ. *lesma* (φλόξ), παλ-νοργ. *leiptr* (διαυγής)· ιαπ. **le(l)h*-: **lep*-: **lep*-

παλ-σλαβ. *lępŭ* (λάμπων, ὥρατος) <ιαπ. **leip*-s ἢ **lepo*-s. Παράγ. ἡ *λαμπάς*, *λαμπρός*, *λαμπρῶνυ** *λαμπτήρ*: *λαμπυρίς* (βλ. λ. λ.)· *Δάμπουρος* (ἄνομα κυνός ἀπὸ τοῦ *λαμπρᾶν ἔχειν τὴν οὐρᾶν, ἤγονν πυρῶν* Σχολ.) καὶ *λάμπουρις* (=ἀλώπηξ) (<*λαμπε-ουρις* κατ' ἄνομ. (πρβλ. *λαμπε-είμων*=ὁ ἔχων λαμπρὰ ἐνδύματα).

Λαμπύρος, ἄ, ὄν (*λάμω*, *λάω* B)· πλήρης χασμάτων, πλήρης ἀθύσων.— ἢ λαίμαργος, ἀπληστος, ἀδηφάγος.— ἢ μτφρ. δρασύς, ἀναιδής, ἀκόλαστος ἢ ἐπὶ γυναικῶν, φιλάρεσκος, ἐρωτότροπος ἢ δύστροπος, κακότροπος ἢ πανούργος.— ἐπίρ. -*ρῶς* = λαίμαργως συγκρ. *λαμρῶτερον*.

λαμψόθνη, ἀπρφ. ἰων. παθ. ἄορ. α' τοῦ *λαμβάνω*.

λάμψομαι, ἰων. ἀντὶ *λήψομαι*, μέλ. τοῦ *λαμβάνω*. **λανθάνω** ἢ **ΛΗ' ΘΩ** (ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ ὑπόλοιποι χρόνοι)· μέλ. *λήσω*, δωρ. *λᾶσῶ* ἄορ. β' *ἐλάθον* πρκ. *λέληθα* ἕπερ. *εἰλελήθην*· διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, εἶμαι ἄγνωστος, παραμένω ἀθεάτος ἢ μετ' αἰτ. προσ. *λάθην* Ἔντορα=διέφυγε τὴν προσοχήν τοῦ Ἑκτορος. 2) μετὰ μτχ. *λανθάνεις κλέπτων*=κλέπτει χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός (ἐμβατὸ *λανθάνω* ἀποδίδεται ἀριστα δι' ἐπίρ.: *λόθρα*, κρυφίως) ὡς μετὰ παθητ. μτχ. *ὃν διαφθαρέεις λάθη* = μήπως διαφθαρή χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἢ ὡς προστιθεμένης τῆς αἰτ. τῆς προσωπ. ἀντων.: *ὡς σαν-*

τόν λάθης διαρραγείς=μέχρις οὐ διαρραγῆς χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆς καὶ ὁ ἴδιος.— ἢ μεταβατ. ἐνεργ. ἐν τῷ ἐν. τύπῳ ληθάνω, ἀόρ. α' ἐλησα, ἐπ. ἀόρ. β' μετ' ἀναθιπλ. λέλαθον· κἀμὺν τινὰ νὰ λημονήσῃ τὴν ἑξ' αὐτοῦ : ἢ μέο. καὶ παθ. **λανθάνομαι** ἢ **λήθομαι**· μέλ. λήσομαι, δωρ. λᾶσῦμαι, τετελ. μέλ. λελήσομαι· μέο. ἀόρ. β' ἐλάθουμην· παθ. ἀόρ. α' ἐλήσθη· πρκ. λήλομαι· ἰων. καὶ ἐπ. λέλασμαι, μτχ. λελασμένους· λημονῶν, χάνων τὴν ἀνάμνησιν τινος ὁ ἄφρων τὴν νὰ μοῦ διαφύγῃ.

Ἔτυμ.: **λανθάνω**, **λαθρός**, **λάθριος**, **λαθραῖος**· **λήθη**, δωρ. **λᾶθᾶ**· **ἀληθής**, δωρ. **ἀλᾶθής**· **λήθω**, δωρ. **λάθω** (βλ. λ. λ.): ἰαπ. *lā-dh, *lā-dh, καὶ πιθ. *lā(i)-dh, *lāi-dh- (πρβλ. **λαίθαργος** παρὰ τῷ **λήθαργος** καὶ Ἔτυμ.: **ἀλήθη**, **λήϊτο**· **ἐπελάθετο**· πρβλ. λατ. **lateo**, ἰαπ. β. lā(i) = εἶμαι κεκρυμμένος· ὡς πρβλ. παλ-σλαβ. **lajati** (ἐνεδρεῦω) καὶ κατὰ τινὰς **Δητώ**, δωρ. **Δᾶτώ**· σανσκρ. **rātri** (νύξ).

Λανός, **λανῶ**, δωρ. ἀντὶ **ληνός**, **ληνοῦ**. **ΛΑ΄Ξ**, ἐπίρρ. μετὴν πτέρναν, μετὸν πόδα λακτιζῶν (ὠδῶν) πρὸς τὰ ὀπίω(κων). «μετὶς κλωτοῖς»: **λάξ πατοῦμαι** = καταπατοῦμαι (ὑπὸ τούς πόδας), «τσαλαπατιέμαι».

Ἔτυμ.: **λάξ**, **λάγδην**· **λακτιζῶ**· **λάκτις** («γουδο-χεροῦ»)· **λαχμός** («*λακ-σμός-ς»)· **λακτισμός**· πρβλ. ***λάζω** (ἀπαντιῶν ἄρον ἐν τῇ μέν. ἀόρ. **λάζας**)= ἀνατρέπω «μετὶς κλωτοῖς»· πρβλ. Ἔτυμ.: **ἀλλάξ**· **πῆχυς**· **Ἀθαμάνω**, **ἐληκᾶν**· τὸ πρὸς ᾧδὴν **ὀρχεῖσθαι**, «**ἐληκῆσαι**· **πατάξαι**», «**λεκερτίζω**· **σκιετᾶν**»· σανσκρ. **lakṣa-h** (ὁ μῆρος ἵππου), ἄρμ. **olakh** (κνήμη), λατ. **lacertus** (μύς, βροχίλιον), παλ-εβλ. **less** (ἰσχίον, γοφόρος), παλ-νοργ. **læssg** (μαλακός), παλ-νοργ. **læ'r**, παλ-σουηδ. **lār** (μηρός)· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. ***oleq** (πτύσσω, κυρτώω), πρβλ. ὡς **λοξός**, **λέκος**, **λεκάνη** κλπ. (βλ. καὶ ἐν λ. ἡλακάτη).

λαξευτός, ἢ **ὄν**· **λελαξευμένος**, **πελεκητός**. Ἐκ τοῦ **λαξεύω**, (**λάξ+ξέω**)· ξέω λίθους, **πελεκῶ** λίθους ἢ κατασκευάζω ἐκ πελεκητοῦ λίθου.

λάξις, -ιος, ἢ (**λάξιομαι**)· μέρος γῆς ἀπονευόμενον διὰ κλήρου.

λάξις, -ιος, ἢ· δωρ. ἀντὶ **λήξις** (β βλ.).

λάξομαι, ἰων. ἀντὶ **λήξομαι**, μέλλ. τοῦ **λαγχάνω**.

λαο-δάμας, -αντος, ὁ (**λαός+δαμάω**)· ὁ δαμάζων (ὑποτάσσων) τὸν λαοῦς (τοῦς ἀνθρώπους).

λαο-ξόος, ον (**λαός+ξέω**)· ὁ ξέων λίθους, λιθοξόος, γλύπτης ἢ ὡς οὐα. **ὁ λειθοξόος**=ὁ γλύπτης.

λαο-πάθης, ἐς (**λαός+πάθειν**)· ὁ παθῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἢ ὁ ὑφ' ὃν ἔπαθεν ὁ λαός.

λαο-πόρος, -ον (**λαός+πόρος**)· ὁ διαπερῶν τούς λαοῦς, ὁ χρησιμεύων πρὸς διδάσασιν τῶν ἀνθρώπων. **ΛΑ Ο΄Σ**, ὁ, γεν. -ου· ἰων. **ληός**, ἀττ. **λεώς**· δ.τι καὶ νῦν, «λαός», ἀνδρῶποι.— Ἐν τῇ πολεμικῇ γλῶσσῃ τῆς Ἰλιάδος **λαός** = στρατιῶται, πλῆθος, στίφος, στρατός ἢ ὡς. στρατός· **ξηρὰς** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν οὐτόλον ἢ πεζοὶ ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ἵππεας ἢ ἐν τῇ εἰρημικῇ Ὀδυσσεῖα **λαός** ἢ **λαοὶ** = οἱ κοινοὶ πολῖται ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τωμ.— ἢ ἐν τῷ πλθθ. **λαοὶ** = ὑπήκοοι τοῦ ἡγεμόνος.

Ἔτυμ.: **λαός**· πρβλ. **ΔᾶΦοστόλεμος**, **Φιολᾶος**· ἐν συνθέσει: **λαο-**, **λεω-**, **Δᾶ(Φ)ο-**, **Δᾶ-**, **λεω-**, **λε-**, **-λαος**, **-λᾶς**, **-λεως**· ἄγν. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ *lāw-os (ληϊστής), **λεία**, **ληίς**, **ληξίωμα** (βλ. λ. λ.).— Παράγ.: **λήϊτον**, δωρ. **λαῖτον**· πρβλ. Ἔτυμ.: **ἀλαῖτον**· τὸ ἀρχεῖον, «**αἰαῖτον**· τῶν δημοσίων τόπων»· **ἐληϊταῖ**· ἡγεμονίαι· **στραταῖαι**, «**ληϊτουργοὶ**· ὑπουργοὶ· **δημιουργοί**», «**ληϊτουργεῖν**· **λειτουργεῖν**· **ληϊτον** γὰρ **δημόσιον**».

λαός, ἀνώμ. γεν. τοῦ **λᾶας**=λίθος.

λαο-σέβης, ἐς (**λᾶος+σέβομαι**)· ὁ τυγχάνων σεβασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, ὃν ὁ λαός σέβεται.

λαο-σόφος, ον (**λαός+σώω**)· ὁ ἐξεγεγερῶν (διεγειρῶν) τὰ ἔθνη, τοῦς λαοῦς, ἐπιθ. τῶν θεῶν τοῦ πολέμου.

λαο-τέκτων, -ονος, ὁ (**λᾶας+τέκτων**)· ὁ ἐξεργαζόμενος λίθους, κτίστης.

λαο-τίνακτος, ον (**λᾶας+τινάσσω**)· ὁ τιναχθεὶς ὑπὸ λίθου.

λαο-τρόφος, ον (**λαός+τρέφω**)· ὁ τρέφων (ἢ συντρέφων) τὸν λαόν (τοῦς ἀνθρώπους).

λαο-τύπος, ον (**λᾶας+τύπτω**)· ὁ κόπτων (πελεκῶν) λίθους ἢ ὡς οὐα. **ὁ λαοτύπος**=κτίστης, γλύπτης.

λαο-φθόρος, ον (**λαός+φθείρω**)· ὁ φθείρων (κατοστρέφων) τοὺς λαοῦς.

λαο-φόνος, ον (**λαός+φένω**)· ὁ φονεύων τὸν λαόν.

λαο-φόρος, ἀττ. **λεω-φόρος**, ον (**λαός+φέρω**)· ὁ φέρων τὸν λαόν ἢ **λαοφόρος ὁδός** = ὁδός εὐρύς, δ.τι καὶ νῦν (λεωφόρος).

λαπάξω, μέλ. -ξω=**ἀλαπάξω**· σκυλευῶ, λεηλατῶ, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ.

Ἔτυμ.: **λαπάξω**, ἀττ. **λαπάσσω** (-ττω) = κενώνω, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν περιττωμάτων (ἀπάγω αὐτὰ καὶ μαλακῶν τὴν δι' ἐμφράξεως σκληρυνθεῖσαν γαστέρα)· πρβλ. Ἔτυμ.: **ἐλαπα**· **διέφθειρα**. **Κύπριοι**· **λαπαρός**· **λαπάρα**, ἰων. **λαπάρη** (βλ. λ. λ.)· βλ. καὶ **ἀλαπάξω**· διὰ τὸ λατ. **lepidus**, **lepos**, -oris βλ. ἐν λ. **λεπτός**· τὸ λατ. **lepus**, -oris (λαγῶς) εἶναι ἄσχετον.

λαπάρα, ἰων. -ρη, ἢ· τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ ἀνδρῶνιου σώματος, τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου, ἢ λαγῶν, τὰ νεφρά, λατ. **lila**. κυρ. θηλ. τοῦ **λαπαρός**.

λαπᾶρός, ἄ, ὃν (**λαπάξω**)· ὡς τὸ **λαγαρός**· χαλαρός, εὐκόλιος.

ΛΑ΄ΠΗ, ἢ· ὁ ἄφρος (**εὐρός** «μούχλα»), ὁ σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας οἴνου, ὄξους ἢ ἄλλων β-γρῶν στασιμῶν. 2) φλέγμα, λατ. **piluita** ἢ **μτφρ. ἀνηλίω** **λάπα** = ἐν ἀνηλίῳ βορβορώ τῇ ὑγροσίᾳ τοῦ ἄδου (πρβλ. τὸ τοῦ Βεργίλ. **laca senta situ**).

λαπήναι, ἀπφρ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **λάπτω**.

λαπίθαι, οί· Θεσσαλικὸς λαός τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς, νικηταὶ τῶν Κενταύρων (βλ. Κ.Ε.Α.).

λάπτω, μέλ. -ψω· ἀόρ. α' ἐλαπα· πρκ. **λέλαφα**· λέιχω, γλύφω, διὰ τῆς γλώσσης, ὡς τὸ λατ. **lambō** ἢ γεν. πίνω ὕδωρ διὰ τῆς γλώσσης (ἐπὶ κυνῶν, λύκων), πίνω ἀπλήτως, ροφῶ, ἀποχετεύω, ἀποροφῶ ἢ ξηραίνω, [ἐκ β. **λαπ-**· ἢ β. εἶναι πεποιτημένη ἐκ τοῦ ἡ-χου· δι' ἐτυμολ. βλ. **λαφύσσω**].

λαρῖνός, ἢ, ὃν (**λαρός**)· καλῶς τετραμμένος, παχύς, σιτευτός.

Ἔτυμ.: **λαρῖνός** (ἰαπ. **lajsrinos**· λατ. **laridum**, **lardum** («*lajres-idom»· πιθ. συγγ. τῷ λατ. **laetus**, **laeto**, **laetamen** (ἐξ ἰαπ. β. **lai** = παχύς).

λαρίς, -ίδος, ἢ=**λάρος** (β βλ.).

Λάρισα, ἰων. **Λήρισα**, ἢ· δ.τι καὶ νῦν (Λάρισ(α)), ὄνομα πολλῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν πόλεων, ἰδίᾳ δὲ τῆς Θεσσαλικῆς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

λαρῖσιος, ἄ, ον· ἐκ **Λαρίσας**.

λαρκίδιον, τό ὄνομα. τοῦ **λάρος** (β βλ.).

ΛΑ΄ΡΚΟΣ, ὁ· κόφινος διὰ ξυλάνθρακας.— [ἄγν. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ **λάρναξ** (β βλ.)].

ΛΑ΄ΡΝΑΞ, -ᾶκος, ἢ· κιβώτιον, δῆκν, ἐν ἢ ἐναπέθετον διάφορα οἰκιακὰ πράγματα ὁ τεφοδόχος κάλη, σορός ἢ κιβωτός.

Ἔτυμ.: **λάρναξ** (<**ἀρναξ** κατ' ἀνομ. (πρβλ. Ἔτυμ.: **ἄρναξ**· **κιβωτός**)· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ β. (s)ner- (στρέφω, ουστρέφω) ἐμφαινόμενη ἐν τῷ λιθ. **nērH** (περιῶν διὰ τοῦ νήματος, ὀρμοδίζω), **narys** (βρόχος· οπειρήτιον), παλ-γερμ. **narwa** (οὐλή, πληγή), ἀγγλ-σαξ. **nearo** (στενός).

ΛΑ΄ΡΟΣ, ὁ· τὸ γινώσκον ὀδηγῶν βαλᾶσιον πτηνόν, «γλᾶρός», ἐντεῖθεν, ἐπὶ ἀπλήστων δημαγωγῶν, ὡς ὁ Κλέων.

Ἔτυμ.: **λάρος**· **λαρίς**· πιθ. κατ' ὄνομα τοῖσιων, πρβλ. ἄρμ. **lor** (φλύσων γύναιον), ἐκ β. **la-** (φωνάζω, κραυγάζω), βλ. ἐν λ. λ. **λαεῖν**, **λήρος**· κατὰ τινὰς, ἦττον ὀρθῶς, συγγ. τῷ **λάρναξ**.

ΛΑ΄ΡΟ΄Σ, ἄ, ὃν (**λάω**, **Λαύω**)· ὁ ἔχων εὐχάριστον γεῦσιν, ἠδύς (πρβλ. «**λαρόν**· τὸ κατὰ γεῦσιν ἠδύ» Σχολ.), γλυκύς, εὐχάριστος ἢ ἀνώμ. ὑπερβ. **λαρώτατος** (μετὰ -ώ-), ἀπαντᾶ ὁμοῦ καὶ τὸ ὀμαλ. συγγ. λατ. **larōtior** ὡς ἐπίρρ.

Ἔτυμ.: **λαρός** (<**λαφαρός** ἢ ***λαφερός**, ἐξ ἰαπ. β. **lau-**, **lou-** ἐν τῷ **ἀπο-λαῶω**· ***lau-** ἐν τῷ δωρ. **λαῖε**,

λων. ληϊή, άττ. λεία' πιθ. τό δημρ. ύπερθ. λαρώτατος (<*λαρῶ/ερῶτατος. — κατά τινας λαρός (<*λασερός: λιλαιόμαι (=έπίδυσω ζωηρός), πρβλ. σανσρ. lāsaai (*la-ls-ai)).

Λαρυγγιά (λάρυγξ) = λαρυγγίζω' κρουγάζω, εκκληρίζω.

Λαρυγγίζω, άττ. μελ. -ῤω' φωνάζω εμέ πλήρη τόν λαρυγγία, κρουγάζω, φωνάζω δυνατά.— || με τός φωνάς μου κάμνω τινά νά αιωπήση, φωνάζω δυνατώτερα από άλλον.

ΛΑΨΥΓΞ, -υγος, δ' τό άνωτάτον μέρος τοῦ άναπνευστικού σωλήνος || ώσ. ό οίσοφάγος, φάρυγξ, λαιμός.

Έτυμ.: λάρυγξ' πρβλ. παλ.-πορρ. slark (μεδοκοπία, άκολασία), μεσ-γερμ. slurc (φάρυγξ), λατ. lurcare, -ari (καταβροχθίζω), lurco, -onis (λίχνος, λαίμαργος), γερμ. schlürpfen (καταπίνω άπνευστί).

Λās, γαν. lāos, δ' λίδος, άττ. συνηρ. άντι λās. [δ': έτυμολ. βλ. lāsas].

ΛΑΨΑΨΑΝΟΝ, τό πάντοτε κατά πληθ.' τρίπους έσχάρα (κοιν. «σιδεροστά»), επί τής όποιας έπιτοθετείτο ή χύτρα ή άλλο μαγειρικόν σκεύος.— || λατ. lasanum, έδρα πρός άποπάθησιον (εκκαθής).

Έτυμ.: λάσων (<λαθ-, λατ. *lād-: σανσρ. randh- (μαγειρεύω), randhana-m (μαγειρειαμ) πρβλ. Ήουχ. «λάσα' τράπεζα πληροεστάτη» (λάσα (<*λαθ-ja).

Λάσδεο, δωρ. άντι λάζου, Προστ. του λάζομαι (βλ. λ.).

Λάστυμι, δωρ. άντι λήσομαι, μέσ. μελ. του λανθάνω, α' πληθ. λασούμιστα άντι λησόμεθα.

ΛΑΨΘΗ, ή' χλεύη, σκώμμα, περιγέλωξ. [πρβλ. Ήουχ. «λάσθη' χλεύη», «λάσθαι (<*λάσ-εσθαι)»

παίζω, λοιδορείω», «ελασθαίνειν' κακολογείν» «λάσθω' χλευαζέτω», «λάσθων' κακολογών» βλ. έν λ. λιλαιόμαι].

Λασθήμεν, δωρ. άντι λασθῆναι, λησθῆναι, άπρφ. παθ. άορ. α' του λανθάνω.

Λάσ-αύχη, -εος (λάσιος+αύχη)' ό έχων λάσιον (τ. έ. δασύν) τόν αυχένα.

Λάσσο-θρίξ, -τριχος, δ, ή (λάσιος + θρίξ)' δασύτριχος.

Λάσιος, α, ον, άττ. -ος, ον' δασύς, δασύτριχος, πυκνόμαλλος.— || πυκνόδενδρος, θαμνώδης, κατάφυτος.

Έτυμ.: συγγ. τῆ λαίνα (λατ. lana) πρβλ. δασύς.— λάσιος (<*Flāt-ιος, λατ. *vli-ιο-s: παλ-ιρλ. foli, λιθ. vālis (τύλιχος θρώμηξ), παλ-πρωσ. wolti (στόχης), παλ-σαξ. wald (δάσος), άγγλ-σαξ. weald (δάσος), Γοτθ. walfus (δάσος) (<προ-γερμ. *vol-iu-s' δλ. θμωξ και έν λ. άλσος)' δλ. και λήνος, ούλος.

Λάσσο-στερνος, ον (λάσιος + στέρνον)' ό έχων λάσιον (τ. έ. δασύ, πυκνότριχον) στήθος.

ΛΑΨΚΩ (οι χρόνοι του είναι έσχηματισμένοι εκ του *λακίω, λάκω)' μέλ. λανήσομαι' άορ. α' έλκνησα' άορ. β' έλκνον, άπρφ. λανκείν' πρκ. λέλκνα, ιων. λέλκνα, έπ. μηχ. θηλ. λελάκνωα.— Μέσον, άορ. β' έλκνόμην, έπ. αναδιπλ. λελακόμην, έξ ου γ' πληθ. λελάκοντο' ήχω, άντηχώ, παταγώ, σπάζω, τρίζω || επί άξονος τροχών, τρίζω || συνήθως επί πραγμάτων, άλλ' ώσ και: || επί ζῳων, εκκληρίζω, σκούζω || επί κυνών, ύλακτώ, γαυγίζω.— || επί ανθρώπων, φωνάζω δυνατά, κρουγάζω || επί χρησμών, άνακρινώ, διαλαλώ || σπαν., έδω.

Έτυμ.: λάσκω (<λακ-σκω: loquor (<*laquor, *laqno-) λατ. β. *laq- έκτετ. εκ του *la-, κατά μετάπτωσιν εκ του *la(i)- (φωνάζω).

Λάσω, δωρ. άντι λήσω, μέλ. του λανθάνω.

ΛΑΨΤΑΣ, -άρος, ή' σταγών (ή καταστάλαγμα) οίφου || κυρ. τό άπομένον μετά τήν πόσιν εις τό ποτήριον ποσόν οίνου, τό ποσόν μετά πατάγου έρριπτον εις τό λαταγεϊόν.

Έτυμ.: λάταξ (πληθ. λάταγες και θηλ. λατάγη)' λάτάσσω (πρβλ. Λουκ. λεξ. β «λαταγεϊν κοτάβους»)' λαταγεϊόν' λατύσσω (κοπανίζω). Πρβλ. ιρλ. lathach (*latākā), laith (*lati-) = ζυθος, παλ-γερμ. letto (άργιλλος, πηλός). Τό λατ. latex είναι δάνειον εκ τής Έλλην.

Λάτο-γενής, ές (Λατώ+γένω), δωρ. άντι Λητογενής (β βλ.).

Λά-τομέω, μελ. -ήσω (λάτόμος)' κόπτω και θραύω λίθους. Έξ αυτού τό

Λά-τομα, ή' θραυοίς «κόψιμον» λίθων || λατομεϊον.

Λά-τόμος, δ (λάς+τέμνω)' ό κόπτων και έξάγων λίθους || ό πελεκών λίθους, πετροκόπος, «πετρός».

Λατρεία, ή (λατρεύω)' εργασία επί μισθώ, ύπηρεσία, δουλεία || κυρ. ύπηρεσία προσφερομένη πρός τούς θεούς, «λατρεία» τών θεών.

Λάτρευμα, τό' εργασία, ύπηρεσία, επί μισθώ || κυρ. ύπηρεσία προσφερομένη πρός τούς θεούς.— || δουλος. Έκ του

λατρεύω, μελ. -σω (λάτρεϊς)' εργάζομαι επί μισθώ, ύπηρετώ, δουλεύω. 2) ύπηρετώ, είμαι υποκείμενος (υπόδουλος) εις τινά (μετά δοτ. προσ.) || άλλά και μετ' αιτ. προσ., ύπηρετώ, διακονώ, περιποιούμαι, τινά. 3) λατρεύω τούς θεους (διά θυσιών, προσευχών κλπ.) (μετά δοτ.).

Λάτριος, α, ον' ό άνήκων εις ύπηρετήν ή εις ύπηρεσίαν. Έκ του

Λάτρις, -ιος, δ και ή' μισθωτός εργάτης, ύπηρετής (θηλ. ύπηρετρια, θεράπαινα), λατ. lairo || γεν., ύπηρετής, δουλος. [δ': έτυμολ. βλ. λάτρον].

ΛΑΨΤΡΟΝ, τό' πληρωμή, μισθός || λάτρων άπερθε= άνευ ένοικίου, άνευ πληρωμής (άνευ έξοφλήσεως).

Έτυμ.: λάτρον' λάτρις' λατρεύς' λατρεύω' λατρεία' εκ β. λα- <λατ. *la- μεταπτ. τύπος εκ τής λατ. β. *le(i)- (κτηήσις, συνδιαλλάτσω πρός τινά' μέσ. κτώμαι, άποκτώ, κερδίζω) έν τῷ δημρ. α-λήϊος (=άκτημων), πολυ-λήϊος (= πολυκτημων)' πρβλ. γοτθ. unlieds (<λατ. *q-leio-s) = πτωχός, άγγλ-σαξ. unloed

(δδλιος), παλ-σλαυ. lei(i) (δδεια), λιθ. laima (εύτυχία), laimiu (εύτυχής), laimēli (κερδίζω).

Λαυκάνη, ή=λαίμος. (β βλ.).—[άβεθ. έτυμολ.' πιθ. συγγ. τῆ λιθ. pa-laūkis (τό υπό τόν λαιμόν του βοός κρεμάμενον δέρμα)].

ΛΑΨΤΡΑ, ιων. λαύρη, ή' διάδρομος, δρομίσκος, στενωπός (έν μέσω οικιών) || ώσ. πέραςμα μεταξύ βράχων, «φαράγγι», «λαγκαδιά».— || όχητός άκαθοριών, όπάπατος.

Έτυμ.: πρβλ. Ήουχ. «λαύρον' μέταλλον άργύρου παρ' Αθηναίους» (τ. έ. υπόγειος σήραγγε βραχώδης, όπως σχηματίζονται εις τά μεταλλεία)' Λαύριον' *laFar παράλλ. τύπος του δημρ. λās.

Λάφυγμός, δ (λαφύσσω)' λαιμαργία, τό τρώγειν άπλήστως.

ΛΑΨΥΤΡΑ, τά' δ, τι και νῦν, λεία ληφθεϊσα έν πολέμω («πλιάτσικα»), λατ. spolia.

Έτυμ.: εκ β. λαβ-, λαφ- πρβλ. εΐληφα (<*σε-σλῶφα του λαμβάνω και σανσρ. lābhatē, lambhatē', rābhatē (λαμβάνω, φθάνω, άποκτώ), lābha-h (κτηήσις, κέρδος), λιθ. loβ's (κτηήσις, πλούτη)' εξ λατ. β. *(s)labh- παρὰ γ. : άμυε-λα ρής.

Λάφυρ-άγωγέω, μελ. -ήσω' λαμβάνω τι ως λείαν, ληλητάω τι, άπάγω τι ως λείαν. Έκ του.

Λάφυρ-άγωγός, ον (λάφωρα+άγω)' ό άποκομίζων λάφυρα, ό λαφωραγωγών.

Λάφυρο-πωλέω, μελ. -ήσω' πωλώ λάφυρα. Έκ του **λάφυρο-πώλης**, -ου, δ (λάφωρα+πωλέω)' ό μεταπωλητής λαφύρων, λατ. sector.

Λάφύσσω, άττ. -ττω, μελ. -ξω (λάπτω)' καταπίνω άπλήστως, άναρροφώ («λάφτω») || καταβροχθίζω || επί ανθρώπων, τρώγω λαιμάργως, καταβροχθίζω, λατ. helluari.

Έτυμ.: εκ β. λαπ-, λαφ- <λατ. *labh-, εξ ης και τά: λάπτω, λαφ-υγμός, λαφ-ύκτης, λαφ-ύστιος (βλ. λ. λ.)' πρβλ. και άρμ. laphel (λείχω), αλβ. l'ap (λάφτω, τρώγω), ρωσ. lopaif (καταβροχθίζω), lopa (λαίμαργος) λαφύσσω <λατ. *labhuk-jo, πρβλ. παλ-σλαυ. lobizati (φιλω, άποδέχομαι), πρβλ. λατ. *lab- έν τῷ λατ. lambō (λείχω), παλ-γερμ. laffan (λείχω), άγγλ-σαξ. larian (λείχω, λάπτω, ροφώ). Έξ αυτού τό

λαφ-ύστιος, α, ον (λαφύσσω)' λαιμαργός, άδηγόγος.

ΛΑΧΑΙΝΩ, μέλ. -άνω· άόρ. α' *ελάχνηα*· όρύσσω, σκάπτω. [*λαχαίνω*· *λάχανον*· *λαχή* (βλ. λ. λ.): ίρλ. *laige* (λίστος) (<κελτ. **lagiā*), *laigen* (λόγγη, δόρυ)].

Λάχάνεω, μέλ. -σω (*λάχανον*)· φυτεύω λάχανα— μέσον, συλλέγω λάχανα.

Λάχνη-λόγος, ον (*λάχανον*+*λέγω*)· ό συλλέγων λάχανα.

Λάχνηζομαι, άποθ. (*λάχανον*)· συλλέγω λαχανικά. Έξ αυτού τό

Λάχνησιμός, -ού, ό (*λαχνηζομαι*)· τό κόπτειν ή τό συλλέγειν λάχανα.

Λάχνον, τό (*λαχαίνω*)· κατά τό πλεστον έν τή πληθ. τό *λάχανα*=χόρτα (φυτά) του κήπου, λαχανικά, χορτορικά (φυόμενα εις έσοκαμμένην γήν· πρβλ. *λαχαίνω*=σκάπτω), λατ. *olerā* (έν αντίθεσει προς τά άγρια χόρτα, τά φυόμενα άνευ έπεμβάσεως ανθρώπινων χειρών). 2) τά *λάχανα*=ή άγορά των λαχάνων, «λαχανοπάζαρον».

Λάχνο-πώλης, -ου, ό (*λάχανον*+*πωλέω*)· ό πωλών λάχανα (εμανάθης, τουρκ. λ.)· θηλ. **λαχανό-πώλης, λαχανο-πώλητρια**.

Λάχε, έπ. αντί *ελάχε*, γ' έν. άόρ. β' του *λαχάναω*.

Λάχεια· ή αντί του *ελάχεια* θηλ. του *ελαχύς* (μικρός, όλίγος) || ή θηλ. του έπιθ. *λαχύς* (έκ του *λαχάναω*)=καλώς καλλιεργημένος, εύφορος.

Έτυμ.· *λάχεια* (*νήσος, άκτιή*), σκοτ. έτυμολ. και σημ. (όβτας άνέγνωσεν ό Άριστ. έν Όδυσ. ι 116, κ 609, έν φ ό Ζηνώδ. άνέγνωσεν *ελάχεια*= μικρά) κατά την άνάγνωσιν του Άριστ. πρβλ. Έουχ. *ελάχεια*· *εθακαφος και εγυγιος, παρα τό λαχάναεσθαι, ό έστι σκάπτεσθαι πυκνώδης*· κατά τινος συγγ. τή παλ-σλαυ. *lagiti*, ρωσ. *lugiti* (λειμών), έφ' όσον *λάχεια*=εύφορος· κατ' άλλους, έφ' όσον *λάχεια*=όμολή, παράγεται έξ ίαπ. **legh-*· **legh-* (εΐμαι πλαγιασμένος), ώς τουτο ένυπάρχει έν τή παλ-norr. *lagr* (χαμηλός) (>γγλ. *low*), μεσ-γεσμ. *loege* (χαμηλός), λατ. *lēfēs, lēfus* (όμαλός, έπίπεδος), *lēfa* (άμμώδης κοίτη των ποταμών).

Λάχειν, άπρφ. άόρ. β' του *λαχάναω*.

Λάχεσος, γεν. -εως, ίων. -εος, ή (*λάχειν*)· μία των τριών Μοιρών, ή διαδέτουσα τούς κλήρους των άνδρώπων.— || ώς προσηγορ., κλήρος, μοΐρα, προορισμός.

Λάχη (και **λαχή**), ή (*λαχαίνω*)· τό σκάψιμον, τό άσπειν.

Λαχναίος, α, ον· πλήρης έρίων, τριχωτός, «μαλιαρός», χνουδωτός, πουπουλένιος (= *λαχνηίης*, β βλ.). Έκ του

ΛΑΧΝΗ, ή· μαλακά τρίχες, «χνούδι» || τό μαλακό χνούδι ύφάσματος || έριον προάτου.

Έτυμ.· *λάχνη*· *λάχνος*· *λαχνηίης*· *λάχνη* (<**λακονα*,

-*σνος* (<ιαπ. **vjlk-snā*, -*snos*· παλ-σλαυ. *vlasū* (**voisiti*, ίαπ. **voik-o*) = χνούδι, τρίχωμα κεφαλής)· ή ίαπ. **vjlk-snā*· παλ-σλαυ. *vlakno* (= λατ. *capillus*), ρωσ. *voioκό* (νήμα)· πρβλ. και ίαπ. β. *vei-* (συντρέφω) περϊ ής βλ. έν λ. *είλω* και *όλιος*.— Κατά τινος συγγ. και τή λατ. *iana* (<**iaksna*)=σανσκρ. *pīrā*, γοτθ. *vulla* (<ιαπ. **vjlnā*) βλ. έν λ. *λήνος*, άπερ όμως άποκροείται βπ' άλλων.— Κατ' άλλους *λάχνη* (<**λαχνα* (<ιαπ. **laghnā*· ίρλ. *lucht* (**lagto*), ίαπ. **ijgh-*) = ένδυμα, *lām* (**lagm-*) = δράγμα έρίου, παλ-γεσμ. *floccho* (πρβλ. κοιν-γεσμ. **riukken*).

Λαχνηίης, εσσα, εν· μάλλινος, τριχωτός (βλ. και *λαχναίος*).

Λαχνό-γυιος, ον (*λάχνη*+*γυίον*)· ό έχων τριχωτά (δασύτριχα, μαλλιάρά) μέλη σώματος.

Λάχνος, ό=*λάχνη* (β βλ.)· Έξ αυτού τό **λαχνώ**, μέλ. -ώσω (*λάχνος*)· καθιστώ τι χνουδός (χνουδωτόν).— Παθητ., γίνομαι χνουδός.

Λαχνώδης, ες (*λάχνη*+*είδος*)· όμοιος προς *λάχνην* (=λαχνηίης).

Λάχοιην, άττ. αντί *λάχοιμι*, Εϋκτ. άόρ. β' του *λαχάναω*.

ΛΑΧΟΣ, τό (*λάχειν*)· ό κληρός τινος, τό ύπό τής μοΐρας γεγραμμένον διά τινος, ή μοΐρα, τό πε-

ρωμένον.— || τό διά κλήρου λαμβανόμενον μέρον, τό μεριδιόν, τινος.

Λάχων, μτχ. άόρ. β' του *λαχάναω*.

Λαψεύμαι και λαψούμαι, άπρφ. μέλλ. του *λαμβάνω*.

Λαψη, άπρφ. β' έν. Έποτ. μέσ. άόρ. α' του *λαμβάνω*.

Λάψων, μτχ. μέλ. του *λάπτω*.

ΛΑΨΩ (Α) = *βλέπω* (β βλ.)· βλέπω, παρατηρώ, προσβλέπω || άρχ. έπ. λ. άπαντώσα παρ' Όμ. κατά μτχ. *λάων* και έπ. γ' έν. Πρωτ. *λάε*. [πρβλ. σανσκρ. *lāsati* (λάμπω)· ώς προς τήν σημ. βλ. έμ. *λεύσσω*· λατ. *lux* (φώς)· έκ τουτου *ά-λαός* (τυφλός)].

ΛΑΨΩ (Β) = *θέλω*· επιθυμώ, εύχομαι· βλ. *λώ*.—[δι' έτυμολ. βλ. *λιλαίομαι*].

Λείαινα, ή· θηλ. του *λέων*.

Λείαινω, μέλ. *λεάω*, έπ. *λειανέω*· άόρ. α' *ελέηνα*, έπ. *λέηνα* (*λείος*)· κάμνω τι λείον, σπλιθώνω, όμαλύνω || *λείαινω κλειυθον*=έξομαλύνω τόν δρέμον.— || τρίβων καθιστώ τι λείον, κριοποιοώ (κοπανίζω) έντός ίγδιου («γουδίου»)· συντριβώ, καταστρέφω.— || μτφρ. λείαινω γαργαλίζω, έξαφανίζω έμπόδια, παραμερίζω έμπόδια.

Λεάντειρα, ή· θηλ. του *λεαντήρ* (β βλ.).

Λεαντήρ, -ήρος, ό (*λείαινω*)· ό καθιστών τι όμαλόν, ό λείαινω.

Λέβης, -ητος, ό (*λείβω*)· διτι και νύν («καζάνι, τέντζερης»).— || λεκάνη νιψίματος, έντός τής όπρ-ας, περιεφερομένης, όπηρξε τό προς καθαρισμόν των χειρών ύδωρ (*χέρνις*)· άλλ' ώς. και είδος τυμπάνου ή κυμβάλου (σχήματος λεκάνης), κρουομένου κατά τάς κηδείας των βασιλέων.— || τεφροδόχος κάληπη (τεφροδ. ύδρια, λάρναξ).

Έτυμ.· ή έκ του *λείβω* έτυμολ. δέν θεωρείται άσφαλής· κατά τινος συγγ. τή *λαβείν* (<ιαπ. **(s)lagv-*· κατ' άλλους είναι σημητικώς προσεύσεως (έβρ. *keleb* =δοχεΐον, άγγείον)· γεν. σκοτ. έτυμολ.

Λεγέων, -άνος, ή· έξελληνισμός τής λατ. λ. *legio*· σωμα στρατού έξ 6 ή 7 χιλ. στρατιωτών.

Λέγομαι, λέγοντι, άπρφ. άόρ. αντί *λέγομαι, λέγουσι*, α' και γ' πληθ. του *λέγω*.

ΛΕΓΩ, μέλ. *λέσω*· άόρ. α' *ελεξα*· πρκ. *είλοχα*.— μέσον, μέλ. *λέξομαι*· άόρ. α' *ελεξάμην*.— Παθητ., μέλ. *λεχθήσομαι*· τετελ. μέλ. *λελέξομαι*· καθ. άόρ. α' *ελέχθην*, άόρ. β' *ελέγην*· άπ. καθ. άόρ. β' *ελέγμην*, γ' έν. *λέκτο*· πρκ. *είλοχα* ή *ελέγομαι*· || βάλλω τινά νό και κοιμηθή, τόν άποκοιμίζω, τόν βάλλω νά πλαγιάσθ.

—Παθητ. και μέσ. κατάρκειμαι, κοιμώμαι.— || βάλλω εις τάξιν, τακτοποιώ, διευθεύω || και εβτω, συλλέγω, συνάγω, «μαζεύω».—μέσον, συλλέγω δι' έμαυτόν || έντεϋθεν, εκλέγω, διαλέγω, κάμνω επιλογήν.— || λογαριάζω, ύπολογίζω, όριζώ, άπαριθμώ, συγκταριθμώ, έξάγω τό άριθμομα.— IV άνιστορω, διηγομαι, άφηγομαι || έντεϋθεν, λέγω, όμιλώ εκδέτω, προφέρω || ώς. επί χρησμών, λέγω, διακηρύσσω || βραδύτερον άχρησιμοποιεθή τό ρήμα προς εκφρασιν πάσης προφορικής άνακωίνσεως· *λέγω κατά τινος*=κατηγορώ τινος (κυρ. λέγω έναντίον τινός) || μετ' άπρφ. *λέγω τινά ποιείν τι*=προστάσω (διατάσσω) τινά νά πρόξη τι || *λέγω τι*=λέγω κάτι (τό όποτον έχει κάποιαν σχέση προς τόν σκοπόν μου) || έν αντιθεσει προς τό *οϋδέν λέγω*=δέν λέγω κάτι που νά συντελή εις τόν σκοπόν μου (λέγω τι έντελώς άσήμενον) || ώς, ώς τό λατ. *dicere*, όμιλώ περί τινος μετά τινος ίδιαίτερης έννοίας, έννοού, σημαίνω, θέλω νά ειπω τουτο ή εκεινω· *είωω κομίζω σέ*, *Κασσάνδραν λέγω*=είσελθε («έμπα μέσα σύ»), τήν Κασσάνδραν λέγω (τήν Κ. έννοώ).— Παθητ. *λέγεται* = λέγεται (ύπό του κόσμου), ώς λέγονται || τό *λεγόμενον* άπολ.=ώς ή φήμη λέγει, ώς λέγεται, ώς λέγουσιν.

Έτυμ.· προκειται κυρ. περϊ δυο ριζών· *λεχ-* (εξ ής τό *λέγω*=κοιμίζω), εξ ής και τά· *λέχ-ος*, *λεχ-ώ*, *α-λοχ-ος*, *λόχ-ος*, *λόχημη*, *λέκ-τρον*· πρβλ. και τά λατ. *lec-tus, lec-tica*, γοτθ. *lag-jan* (τίδημη), *lig-an* (κεΐμαι), παλ-norr. *legg-ja*, *ligg-ja*· παλ-γεσμ. *leg-jan*, *lek-ken*· εις ταύτην άνήκουσιν ώς. τό λατ. *lex* (γεν. *leg-is*)=άρχ-norr. *lǫg*, άγγλ. *law*.— Τό *λέγω* (=άριθμώ· λέγω, όμιλώ) παράγεται έκ τής δευτέρας ριζ.

λεγ-, εἰς ἧς καὶ τὰ: λεκ-τός, λογ-ός, κατα-λέγω, συλ-λογ-ή, ἐκ-λογ-ή· λέξ-εις, λόγ-ος, λογ-ίζομαι (βλ. λ. λ.). Πρβλ. καὶ τὰ: λατ. lego (colligo), deligo, negligo, intelligo, legulus· γοθθ. lisa (συναδροίζω, συλλέγω), λιθ. lasz-if κλπ.— Τὸ λατ. lego = ἀναγιγνώσκω (καὶ οὐδέποτε: λέγω), τὸ δὲ ἑλλ. λέγω ἀντιθ. δὲν σημ. ἀναγιγνώσκω (σπανιῶ). ἔχει τὴν σημ. αὐτῆν).

Λε-ηλάσια, ἡ· τὸ λεηλατεῖν, ἀπάγειν λείαν ἢ λαφυραγωγία, διαρπαγή. Ἐκ τοῦ

Λε-ηλάτιέω, μέλ. -ήσω· ἀπάγω τὴν λείαν (ἀπο-τελουμένην ἐκ κτηνῶν) ἢ λαφυραγωγῶ ἢ ἐντεῦθεν, διαρπαζῶ, ληστεύω. Ἐκ τοῦ

Λε-ηλάτης, -ου, ὁ (λεία+ελαύνω)· ὁ ελαύνων τὴν λείαν, ἀπάγων τὴν λείαν, λαφυραγωγῶν ἢ ἀρπαξ, ληστής.

ΛΕΙ'Α, ἡ, ἰων. **λητή**· τὰ ἐκ διαρπαγῆς προερχόμενα λάφυρα, διαρπαγή κυρ. κτηνῶν ἢ ἐντεῦθεν, πᾶν ὅ, τι δύναιτο νὰ ἀπαχθῆ ὡς λείαν.

Ἔτυμ.: λεία, δωρ. lāiā, ἰων. λητή (*lāfīā), ἰων-ατ. ληίς, -ίδος· ὁμ. ληιάς, -άδος· ληίζομαι· ὁμ. λη-ιστήρ, ληίστωρ, ἀττ. λησιτής, ἰων. ληιστής· ὁμ. λη-τις, -ιδος (βλ. λ. λ.)· ἀγε-λείη (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς) = ἡ ὄγουσα τὴν λείαν δι' ἔτυμολ. βλ. ἐν ἀπολαύω· εἰς ἰακ. ῥ. *lāu- (=κερδί(ω), ἀπολαύω, τι).

Λεαίνω, μέλ. λειᾶνέω· ἰων. καὶ ἐπ. ἀντι λειάνω.

ΛΕΙ'ΒΩ, μέλ. -ψω· ἀόρ. α' ἔλειψα· χύνω, ἐκχέω ἢ κατὰ τὸ πλείστον ὡς τὸ σπένδω, χύνω σπονδός.— ἢ ὡς τὸ εἶβω, ἀφίνω τι νὰ ρεύσῃ, χύνω.— Μέσον, χύνομαι, ρέω, τρέχω, στάζω, σταλάζω ἢ λείβομαι· ἄκρως = ἀναλούμαι εἰς δάκρυα ἢ ἐντεῦθεν, τήκομαι, λιώνω, φθίνω.— Παθητ., «μουςκεύομαι», ὑγραίνομαι, ὄροοίκομαι.

Ἔτυμ.: ἐκ ῥ. λειβ-, πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. «λίβει· σπένδει», λῖβ-α, λειβ-ός, λειβ-άδιον, λῖψ (βλ. αἰγί-λιψ), λατ. de-lib-ulus· ἐκ τῆς ἐκτετ. ῥ. λειβ- παρά-γονται τὰ: λείβω, λειβ-ήθρον, λειβ-ή, λατ. lībo· ὡς λειμαί, λειμ-ών, λειός, λειμ-ή, λειμ-ήν, λατ. līp-o, līt-us· εἰς ἰακ. ῥ. *(s)leib- <*(s)lei- (στάζω).— Τὸ εἶβω δὲν ἀνήκει ἔτυμολ. ἐνταῦθα (κατ' ἀπόλειαν ὄθην τοῦ ἀρχικοῦ λ-).

Λείζομαι, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντι ληίζομαι.

Λεῖηναν, ἐπ. γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ λειάνω.

Λεῖήνας, ἐπ. μτχ. ἀόρ. α' τοῦ λειάνω.

Λειμαξ, ἄκος, ἡ=λειμών (βλ. βλ.).

Λειμμα, -ατος, τὸ (λείπω)· ὑπόλειμμα, τὸ ὑπο-λειφθέν, λειψάνον.

Λειμών, -ώνος, ὁ (λείβω)· πᾶς ὑγρὸς καὶ ποώ-δης τόπος, λιθάδι, λατ. pralum.

Ἔτυμ.: λειμών· λειμαξ· λειμήν· λειμνή· πρβλ. λατ. līmus (<*līmus, πρβλ. μεσ-γεσμ. slīm = ὄροσρος)· πῖθ. καὶ λατ. lītus-oris (<*leitōs κυρ.=ὑγρὸς τόπος, παραλίω)· εἰς ἰακ. ῥ. *sleī-· κατ' ἄλλους εἰς ἰακ. ῥ. *leī-· *lī- (=κυρτούμαι).— Τέλος κατὰ τινας, λείαν ἀπιθάνω, λειμών (=τόπος χαμηλός): ὁμηρ. λείζομαι (=κῦπτω, κατακλίνομαι, πλαγιάζω), πρβλ. λεττ. leija (λειμών), leijisch (ὁ κείμενος εἰς χαμηλὸν τόπον).

Λειμωνιάς, -άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ λειμώνιος: νύμφη λειμωνιάς=νύμφη τῶν λειμώνων.

Λειμωνίος, α, ον (λειμών)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λειμῶνα.

Λειμωνίς, -ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ λειμώνιος.

Λειμωνόθεν, ἡ -θε, ἐπίρ. (λειμών)· ἐκ λειμώνος.

Λειο-γένειος, ον (λείος+γένειος)· ὁ ἔχων λεῖον τὸ γένειον (τ. ἔ. τὴν σιαγόνα), ὁ ἀγένειος.

Λειο-κῦμων, ον (λείος+κῦμα)· ὁ ἔχων λεῖτα κύματα, (τ. ἔ. ἤσυχον ἐπιφάνειαν), γαλήνιος.

Λειό-μίτος, ον (λείος+μίτος)· ὁ λειάνων τὸ «στημόνι», ὁ ἐξομαλίζων τὰ νήματα τοῦ ὑφάσματος.

Λειοντή, ἡ, ποιητ. ἀντι λειοντή· τὸ δέρμα τοῦ λέοντος.

Λειοντο-μάχης, -ου (λέων+μάχη), ποιητ. ἀντι

λεοντο-· ὁ μαχόμενος ἐναντῖον λέοντων.

Λειοντο-πάλης, -ου, ὁ (λέων+πάλη)· ποιητ. ἀντι

λεοντοπάλης· ὁ παλαίων πρὸς λέοντας.

ΛΕΙ'ΟΣ, α, ον, ἡ -ος, -ον, λατ. LĒVIS· μαλακός,

ἀπαλός εἰς τὴν ἀφήν ἢ ἐπὶ ἐδάφους, ὁμαλός, ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, ὀριζόντιος ἢ ἐπὶ θαλάσσης, γαλήνιος, ἀτράραχος, ἄνευ κυμάτων ἢ μετὰ γεν., λείος· πεεράων =ὁμαλός, ἀπηλλαγμένος βράχων. 2) ὁ ἔχων ὁμαλὸν τὸ «πηγούνη», ἀγένειος. 3) μτφρ. ἤπιος, μαλακῶς χαρακτηριστός, ἤπιος.

Ἔτυμ.: λείος (<*λειFος, ἰακ. *lei-vo-· λατ. lēvis (<*leivis), παλ-γεσμ. slīmen, λατ. līma (<*sleī-ma)· εἰς ἰακ. ῥ. *sleī- (εἶμαι γλιώδης, κολλώδης· γλιστρῶ) =ἑλλ. λειF-, λειF-· λευρός (λεφρός)· λειαίνω, λειάξ.

Λεϊότης, -ητος, ἡ (λεῖος)· ὁμαλότης ἐπιφανείας.

Λεῖουσι, ποιητ. ἀντι λείουσι, ὄστ. πληθ. τοῦ λείων.

Λεπτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ λείπω· δεῖ λείπειν =

πρέπει νὰ ἀφήνῃ τίς τι.

ΛΕΙ'ΠΩ, μέλ. λείπω· ἀόρ. β' ἐνεργ. ἔλιπον, ἀπρφ.

λίπειν· (ὁ ἀόρ. α' ἔλειψα ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μτγν.)·

πρκ. λέλοισα.—μέσον, μέλ. λείψομαι (μετὰ παθ. ἐνν.).

—Παθητ., μέλ. λειφθήσομαι, τετελ. μέλ. λειλείψομαι·

ἀόρ. α' ἔλειφθην· ἀόρ. β' ἔλιπην· πρκ. λέλειμμαι·

ἄκρως. ἐλελείμην· ἀόρ. ληκω· ἀφίνω, ἐγκαταλείπω,

ἀφίνω ὑπόλοιπον ἢ ἐπὶ ἀποθνήσκοντων, ὄφινω ὄπισω,

ἀφίνω ὡς κληρονομίαν, κληροδοτῶ.— οὕτω καὶ ὡς

μέσον, ἀφίνω ὄπισω μου (ὡς ἐνθῆμον εἰς τοὺς μετα-

γενεστέρους). 2) ἐγκαταλείπω τι, τὸ ἀφίνω ἐκτε-

θειμένον εἰς κίνδυνον, τὸ παραιτῶ.— ἢ Πηθητ., ἐγ-

καταλείπομαι, ἀφίνομαι ὄπισω, μένω ὑπόλοιπος, ἀ-

πομένω, ὑπολείπομαι. 2) ὑπολείπομαι ἐν ἀγῶνι,

ἀφίνομαι ὄπισω ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν ἢ μτχ.

πρκ. λειλεμμένος=ὁ ἀπομείνας ὄπισω, ὁ βραδυπο-

ρῶν ἢ ὁ ὑποδεέστερος ὁ ἀπολ.. μένω ὄπισω, εἶμαι

ἀπὼν, <λείπω>. 3) μετὰ γεν., ἀπομένω ἄνευ τινός

ἢ ὑπερῶ ἀπὸ τινος, δὲν τὸν φθάνω, εἶμαι κατώτε-

ρος, ἀσθενέστερος, χειρότερος, ἀπὸ ἄλλου τινός.

4) ἔχω ἔλλειψιν πράγματός τινος.— ἢ ἀμτβ. ἐνεργ.

λείπω, δὲν ὑπάρχω, ἐλλείπω, ἐξαφανίζομαι ἢ παύω,

δὲν ἐπαρκῶ, λατ. deficere.

Ἔτυμ.: λειπ- καὶ ἐκτετ. λειπ-· ἐκ ῥ. λειπ- οἱ τύποι

τοῦ ἀόρ. β' ἔλιπον καὶ τὰ ἀπὸ λειπ-, λειπο-, λειφ- ἀρ-

χόμενα σύνθετα· ἐκ τῆς ἐκτετ. ῥ. λειπ- οἱ τύποι λει-

πω, λέ-λοισα, λειτός κλπ.· πρβλ. Γοθθ. laib-a (κα-

τάλειμμα), bi-laib-ja (περιλείπω), παλ-νorr. leif-a

(ἀφίνω), ἀγγλ. leave κλπ.· ἐν τῇ λατ. τὸ ἑλλ. -π-

-qu-· līqu-o, lī-qui, reliqu-us· πρβλ. Ὄσκ. lik-itud

(liceto, liceat)· λιθ. lik-ti (=linquere), Ζανθ. ric (λεί-

πω), σανσκρ. rik, rinak-mī.

Λειριόεις, εσσα, εν (λεῖριον)· ὁμοῖος πρὸς κρί-

νον, λευκός ὡς κρίνον ἢ λεπτός, ἄσπρος.

ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, τό· κρίνον, κυρ. τὸ λευκὸν κρίνον,

λατ. liliūm.

Ἔτυμ.: λείριον = λατ. liliūm candidū· λείριος·

λείρινος· ὁμηρ. λειριόεις· πῖθ. <*ρείριον κατ' ἀνομ.

(πρβλ. κοπτ. ρηρ ρηρ (=ἄνθος, κρίνον).— ἢ ἔτυ-

μολ. λείριον (<*λείριον· λείριος (= ὄδύνατος, χλω-

μός) εἶναι ἐσφαλμένη.— Τὸ λατ. liliūm εἶναι πῖθ. δά-

νειον ἐκ τῆς ἑλλην. μετ' ἀφομ. (l-r > l-i)· liliūm > παλ-

γεσμ. līlja, ῥωσσ. līlija, ἀλβ. l'ul'e (ἄνθος) κατὰ τὸν

Meillet τὸ ἑλλην., τὸ λατ. καὶ τὸ κοπτ. εἶναι καὶ τὰ

τρία ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων, δάνεια δὲ ἐκ τινος μεσο-

γειακῆς γλώσσης.

Λειστός· βλ. ληιστός.

Λεῖτος ἢ **Λεῖτος**, ον (λαός, λεώς)· ἰων. λ. ἀντι

τοῦ ἀττ. δημόσιος (βλ. βλ.), ἐχρηστος δὲ μόνον ἐν τῇ

συνθέτῳ λειτ-ουργός καὶ ἐν τοῖς ἰων. τύποις **Λήτιον**,

Λήτη.

Λειτ-ουργέω, μέλ. -ήσω (λειτ-ουργός)· ἐν Ἀθήναις,

ἐκτελῶ (δι' ἴδιον μὴ χρημάτων δαπανηρᾶς) δημο-

σίας ὑπηρεσίας ἢ γενικῶς, χειρίζομαι δημοσίον ὑ-

πόργημα ἢ ὑπηρετῶ τὸν λαόν ἢ πρβλ. λειτουργία.—

ἢ ἐπιτελῶ θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν, ἱερουργῶ. Ἐξ

αὐτοῦ τὸ

Λειτ-ουργία, ἡ (λειτουργέω)· δημοσία ὑπηρεσία,

πᾶσα πρὸς τὸν λαόν παρεχομένη ἐξυπηρέτησις ἢ

ἐν Ἀθήναις, βαρὺ (πολυδάπανον) δημοσίον ἀξίωμα

(ὑπόουργημα), τὸ ὄποιον ἀνελαμβάνον δι' ἴδιον δα-

πανῶν οἱ πλουσιώτεροι ἐκ τῶν πολιτῶν, κυρ. κατὰ

διαδοχὴν, ἀλλ' ὡς καὶ ἐθελοντικῶς ἢ κατ' ἐκλογὴν.

— ἢ δεῖα ὑπηρεσία (ὑπηρεσία προσφερομένη εἰς

ταύς θεοός), θθεν και ἡ σημ. λ. (θεία) λειτουργία.
Λειτουργικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς λειτουργίαν || ὁ κατάλληλος διὰ τὴν ἀνάληψιν καὶ ἐκτέλεσιν δημοσίας ὑπηρεσίας || ὁ διακονῶν, ὁ ὑπηρετῶν. Ἐκ τοῦ

Λεῖτο-ουργός, ὄν (λείτος ἢ λείτος + ἔργον)· ὁ ἐπιτελῶν δημοσίαν ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν), ὁ ὑπηρετῶν τὴν Πολιτείαν.— || ὁ ὑπηρετῶν τὸν Θεόν, ὁ ἱεραυρῶν, ὁ ἱερέυς. [δὲ ἔτυμολ. βλ. λᾶός].

ΛΕΙΧΝῆΜ, -ήνος, δ· εἶδος βρύου φυομένου ἐπὶ τῶν δένδρων (συνών. τῆ φώρα).— || λειχνοειδὲς ἐξάνθημα ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος (κοιν. «λειχίνας») || ὡς. ἐπὶ τῶν πετρῶματων (ἰδίᾳ ἐπὶ θυρῶν δράχων).

ΛΕΪΧΩ, μῦλ. -ῶα ὄρ. α' ἔλειφα· λατ. lingo· λείχω, γλεῖφω || ἐκ τούτου ἢ ἀνωμ. μτχ. πρκ. λειλεχμότες (ὡσεὶ ἐκ τοῦ λειχμάομαι).

Ἐτυμ.· ἐκ β. λειχ· τὰ· λειχ-ανός, λειχ-μάομαι, λειχ-μάζω, λειχ-νός· ἐκ τῆς ἐκτετ. λειχ· τὸ λείχω· πρβλ. σασουρ. lih ἢ rih· λατ. lingo, ligurio· γοτθ. bi-laig-ōn (ἐπι-λείχω)· παλ-γερμ. lēcch-ōn (lēcchen)· παλ-σλαβ. liz-ati· λιθ. liz-us (λιχανός).

Λεῖψας, μτχ. ὄρ. α' τοῦ λείβω.

Λειψανη-λόγος, ὄν (λεῖψανον + λόγος)· ὁ συλλέγων λείψανα (ὑπολείμματα).

Λεῖψανον, τό (λείπω)· τεμάχιον ἀπομείναν, θραύσμα, ὑπόλειμμα, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρει || συνήθως ἐν τῷ πληθ. λείψανα (= ὑπολείμματα, ἀπομεινάρια), συντριβματα (λατ. reliquiae).

Λεῖψ-ῶδριον, τό (λείπω + ὄδρος)· τόπος ἄνευ ὄδουτος, πλησίον τοῦ ὄρους Παρνηθός ἐν τῇ Ἀττικῇ (βλ. Κ. Ε. Δ).

Λεῖων, δ· ποιητ. ἀντὶ λέων· ἐκ τούτου ἐπ. δοτ. πληθ. λείουσι.

Λεκάνη, ἡ (λέκος)· πινάκιον, (ἐπιᾶτο), ἀγγεῖον, «λεκάνη», χύτρα. Ἐξ αὐτοῦ τὰ

Λεκάνις, ἡ· λεκάνιον, τό· λεκάνισκη, ἡ· ὀποκορ. τοῦ λεκάνη (βλ. δλ.).

Λεκάνο-πώλης, -ου, δ· θηλ. -πωλις, -ιδος, ἡ (λέκιθος + πωλέω)· ὁ πωλῶν φάβαν ἐξ ὀσπρίων.

ΛΕΚῆΘΟΣ, δ· «φάβαν» (ἔκτος) ἐξ ὀσπρίων.

ΛΕΚΟΣ, -εος, τό· πινάκιον (ἐπιᾶτο), λεκάνη, ἀγγεῖον.

Ἐτυμ.· λέκος· ὀποκορ.· λέκις, λεκίσκος, λεκίσκιον, λεκάνη (βλ. λ. λ.)· πρβλ. λατ. lanx γεν. lancis (πινάκιον)· ἢ λ. λεκάνη περιέχει τύπον τῆς ian. β. *leq-, oleq- (= κάμπτω, κυρτῶ· βλ. ἐν λ. ἡλανάτη).

Λεκτικός, ἡ, ὄν (λέγω)· ὁ ἰκανός περὶ τὸ λέγειν, εὐφροδῆς, εὐγλωττος.— || ὁ προσηρμοσμένος, κατάλληλος, διὰ τὸ λέγειν.

Λέκτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ὄρ. β' τοῦ λέγω.

Λεκτός, ἡ, ὄν (λέγω)· ὁ συνειλεγμένος, συνηθροισμένος || ἐκλελεγμένος, ἐκλεκτός, «διαλεκτός». — || ὁ δυνάμενος νὰ λεχθῆ, ὄν δύναται τις νὰ εἴπῃ || εἰρημένος || περὶ οὐ πρόπει νὰ ὀμιλήσῃ τις.
Λέκτρον, τό (λέγω, ἐκ β. λειχ·)· ἀνάκλιτρον, κλίνη, λατ. lectus || λέκτρονδε = εἰς τὴν κλίνην. 2) ἐν τῆ πληθ. τὰ λέκτρα = ἡ νυμφικὴ κλίνη, ὁ γάμος. [δὲ ἔτυμολ. βλ. λέχος καὶ λέγω].

Λελαδέσθαι, ἀπρφ. ἐπ. ἀναδιπλ. μέσ. ὄρ. β' τοῦ λαμβάνω.

Λελάθηκα, ἰων. πρκ. τοῦ λαμβάνω.
Λελάθη, γ' ἐν. Ἰποτ. ἐπ. ἀναδιπλ. ὄρ. β' τοῦ λαθάνω.

Λελάθοντο, λελαθέσθω, λελαθέσθαι, γ' πληθ. Ὅριστ., γ' ἐν. Προστ., καὶ ἀπρφ. μέσ. ὄρ. β' τοῦ λαθάνω.

Λελάκα, πρκ. τοῦ λάσκω.
Λελάκοντο, γ' πληθ. ἐπ. ἀναδιπλ. μέσ. ὄρ. β' τοῦ λάσκω.

Λελάκεια, θηλ. μτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ λάσκω.
Λελάμμαι, ἰων. παθ. πρκ. τοῦ λαμβάνω.

Λελάσμαι, ἰων. καὶ ἐπ. παθ. πρκ. τοῦ λαθάνω.

Λελάχων, ἐπ. ἀναδιπλ. ὄρ. β' τοῦ λαγχίω.

Λελάχω, Ἰποτ. ἐπ. ἀναδιπλ. ὄρ. β' τοῦ λαγχάνω.

Λελείπτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ὕπερσ. τοῦ λείπω.

Λελεῖσθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ λείπω.

Λελεχμότες, ὄνομ. πληθ. ἀνωμ. μτχ. πρκ. τοῦ λείχω.

Λέλευσμαι, παθ. πρκ. τοῦ λέωω.

Λελέχεται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ λέγω.

Λελέθη, πρκ. τοῦ λαθάνω.

Λελέκη, ἰων. πρκ. τοῦ λάσκω· μτχ. λεικηός.

Λελέμμαι, ποιητ. παθ. πρκ. τοῦ λαμβάνω.

Λελέσμαι, ἰων. παθ. πρκ. τοῦ λαθάνω· ἐν φ λέ-

λησμαι, παθ. πρκ. τοῦ ληίζωμαι.

Λελίμμαι, παλ-επ. πρκ. τοῦ λελαίωμαι (διὸ κυρ. ἴδει λελίμμαι)· προθυμοῦμαι, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, τείνω πρὸς τι, προσπαθῶ διὰ τι || μτχ. λειημένος=πρόθυμος, πλήρης ἐπιθυμίας ὀρμητικός. [δὲ ἔτυμολ. βλ. λελαίωμαι].

Λελιμμένος, μτχ. πρκ. τοῦ λίστομαι.

Λελογισμένος, ἐπίρ. μτχ. παθ. πρκ. τοῦ λογιζομαι· ἔσκεμμένος, μετὰ περισκεψέως, ἐπιτήδης.

Λελόγη, πρκ. τοῦ λαγγάνω.

Λελόγη, ποιητ. ἀντὶ ἐλελόγη, γ' ἐν. ὕπερσ. τοῦ λαγγάνω.

Λελοπα, πρκ. τοῦ λείπω.

Λελουμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ λούω.

Λελύμμαι, παθ. πρκ. τοῦ λύμαινομαι.

Λελύνται, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ λύω.—**Λέλυντο**, ἐπ. ἀντὶ ἐλέλυντο, γ' πληθ. παθ. ὕπερσ.

Λελύτο, ἐπ. ἀντὶ λελύοιτο, γ' ἐν. ἔυκτ. παθ. πρκ. τοῦ λύω.

Λελώθημαι, πρκ. (μετὰ παθ. σημ.) τοῦ λωβάομαι.

ΛΕΜΒΟΣ, δ· μικρὸν σκάφος με ὀξεῖαν (μυτερὴν) πρόρκαν || ταχὺ πλοῖδιον (felucca) χρησιμεῖον ὡς πρόσκοπος στόλου· πρβλ. τὸ σημερ. ἡ λέμβος («θάρακα»). [ἀγν. ἔτυμολ.].

Λέμμα, -ατος, τό (λέπω)· τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἀπολέπειον, λειπίς («λεπίς»), λέπος, κέλυφος («τσώφλι»), φλοῖος («φλούδα»).

Λέντιον, τό, λατ. linteum· λινοῦν ὕφασμα· χειρόμακτρον (ἐπετοστᾶ).

Λέξω, ἐπ. ἀντὶ λέξαι, Προστ. μέσ. ὄρ. α' τοῦ λέγομαι=κατακλίνομαι («πλαγιάζω»).

Λέξις, -εως, ἡ (λέγω)· ὀμιλία, λόγος. 2) τρόπος τοῦ λέγειν, λεκτικόν, ὕφος.

Λέξω, ἐπ. ἀντὶ λέξαι, Προστ. μέσ. ὄρ. α' τοῦ λέγομαι (=κατακλίνομαι, ἐπλαγιάζω).

Λεοντή, καὶ κατὰ συναίρ. **Λεοντή** (ἐνν. δορά), ἡ· δέρμα λέοντος, κυρ. θηλ. τοῦ λεόντεος.

Λεόντειος, α, ὄν (λέων)· ὁ ἀνήκων εἰς λέοντα, ὁ τοῦ λέοντος || ὁμοῖος πρὸς λέοντα.

Λεοντό-διφρος, -ον (λέων + δίφρος)· δίφρος (ἄρμα) συρόμενον ὑπὸ τῶν λεόντων.

Λεοντό-κέφαλος, ὄν (λέων + κεφαλή)· ὁ ἔχων κεφαλὴν λέοντος.

Λεοντό-πους, ὁ, ἡ, -που, τό (λέων + πούς)· ὁ ἔχων πόδας λέοντος.

Λεοντο-φόνος, ὄν (λέων + φόνος)· ὁ φονεύων λέοντα.

Λεοντο-φόρος, ὄν (λέων + φέρω)· ὁ φέρων λέοντα (ἦτοι τὴν εἰκόνα λέοντος), ἐπὶ ἀσπίδος π. χ.

Λεοντο-φυή, ἐς (λέων + φυή)· ὁ ἔχων φυὴν (τ.ἐ. φύσιν) λέοντος.

Λεοντό-χλαῖνος, ὄν (λέων + χλαῖνα)· περιβεβλημένος δорάν λέοντος (ὄντι χλαῖνης).

ΛΕΪΠΑΔΗΝΟΝ, τό· τὸ πλείστον κατὰ πληθ. λέπαδνα· πλατεῖς δερμάτινοι ἱμάντες, συνδέοντες στερεὰ τὸν ζυγὸν γύρω ἀπὸ τὸν τράχηλον, καὶ διερχόμενοι μεταξύ τῶν προσθίων οσκέων πρὸς σὺνδεσιν μετὰ τοῦ μασχαλοστῆρος (βλ. λ.). [ἀγν. ἔτυμολ.].

Λεπαιοί, α, ὄν (λέπας)· πετρώδης, βραχώδης, ἀπόκρημνος.

Λέπ-αργος, ὄν (λέπας + ἀργός)· ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα ἢ λευκὰ πτερά.

Λέπας, τό (λέπω)· γυμνός βράχος, ἀπόκρημνος βράχος.— [λέπας· λεπαιοί· λατ. lapis· ἡ συγγ. πρὸς τὸ λέπω προσκρούει πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς σημασ.].

Λεπάς, -άδος, ἡ (λέπας)· ὀστροκόδερμον προσκολλώμενον ἐπὶ βράχου (βλ. δ καὶ ἐκλήθη οὕτω, διότι λέπας=βράχος), κοιν. «πεταλῖδα», λατ. patella. [λεπάς· λέπας (βλ. λ.)· ἐκ τούτου λεπαστή (ἢ λεπάστη ἢ καὶ λεπαστίς) βλ. λ.· τὰ ἀντίστοιχα τῆς λατιν. iopas, lepista, lepesta εἶναι θάναια ἐκ τῆς Ἑλλην.].

Λεπαστή, ἡ (λεπάς): εἶδος ποτηρίου, ἔχοντος ὄχημα λεπάδος («πεταλίδας»). [δι' ἔτυμολ. βλ. λεπάς].

Λεπιδοῦμαι, παθ. (λεπίς): καλύπτομαι με λεπιδος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Λεπιδωτός, ἡ, ὄν' ὁ κεκαλυμμένος διὰ λεπιδῶν (ὡς ὁ κροκόδειλος, π. χ.) || *λεπιδωτός Θωρήξ* = ὄυρα φολιδωτός, ἐπιχυμένος με λεπιδας (λέπια).

Λεπίς, -ίδας, ἡ (λέπω) «ἐλεπί», φλοιός, «φλούδα» || κέλυφος «τώφλι».

Λέπρα, ἰων. λέπρη, ἡ (λεπρός): ὅ, τι καὶ νῦν, λέπρα, ἡ γνωστὴ ἀνάστος νόσος, κληθεῖσα οὕτω διότι καθιστᾷ τὴν ἐπιπεριμένα *λεπιδωτήν*. [*λέπρα* ποιητ. *λεπρός*· *λεπράω*, *λεπριάω*· *λεπρός*· δι' ἔτυμ. βλ. λέπω].

Λεπράς, -άδος, ἡ: ποιητ. θηλ. του *λεπρός* (βλ. βλ.).

Λεπρός, ἄ, ὄν (λέπος, ἀντὶ *λεπρός*): ὁ ἔχων *λεπίδας*, πλήρης ἐλεπίων, τραχὺς (ἀντίθ. τῷ *λεῖος*).

— II ὁ πάσχων ἐκ τῆς νόσου λέπρας, ψωραλέος.

Λεπτάκτινος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *λεπτάλεος* (βλ. λ.).

Λεπτάλεος, ἄ, ὄν (λεπτός): λεπτός, ἰσχνός, ἀδύνατος.

Λεπτ-ἐπί-λεπτος, ὄν· λεπτός ἐπὶ λεπτοῦ, καθ' ὑπερβολὴν λεπτός, ὅσον εἶναι δυνατόν νά γίνῃ τις περισσότερο λεπτός.

Λεπτό-γεῖος, ὄν, ἄτ. **Λεπτό-γεως**, ὡν (λεπτός + *γαῖα-γῆ*): ὁ ἔχων λεπτήν γῆν (τ. ἔ. μὴ λιπαράν, ἄπαχον, ἀγονον, ἀφορον).

Λεπτο-γνώμων, ὄν, γυν. -ονος (λεπτός + *γνώμη*): ὁ ἔχων λεπτόν νοῦν, ὀξύνοος

Λεπτό-γραμμος, ὄν (λεπτός + *γραμμῆ*): ὁ ἐψιλογραμμένος, ὁ γεγραμμένος με λεπτήν γραφήν.

Λεπτό-γραφος, ὄν (λεπτός + *γράφω*): ὁ γεγραμμένος με μικρά γράμματα (με λεπτήν, κομψήν, γραφήν).

Λεπτό-δομος, ὄν (λεπτός + *δέω*): λεπτῶς δεδημημένος, κομψῶς κατασκευασμένος, λεπτός, κομψός.

Λεπτο-λογέω, μέλ. -ήσω ὁμιλῶ με πολλήν λεπτολογίαν, κατακόπτω τὴν λογικὴν, σοφιστεύομαι || τὴν αὐτὴν σημ. καὶ τὸ ἀποθ. **Λεπτολογέομαι**. Ἐκ τοῦ

Λεπτο-λόγος, ὄν (λεπτός + *λέγω*): ὁ ἐξετάζων τὰ πράγματα με ὑπερβολικὴν λεπτολογίαν, μικρολόγος, σοφιστής.

Λεπτό-μίτος, ὄν (λεπτός + *μίτος*): ὁ ὑφασμένος με λεπτόν μίτον (λεπτήν κλωστήν).

Λεπτόν (ἐνν. νόμισμα), τό· τὸ ἐλάχιστον νόμισμα, «μονόλεπτον» (τὸ ¹/₈₈₈ τῆς δραχμῆς).

Λεπτός, ἡ, ὄν (λέπω) ἔκλελειπόμενος «ξεφλουδισμένος» || ἐντέθηεν γυνικῶς, λεπτός, ψιλός («εἰσινός»), ἰσχνός, λεπτοκαμωμένος || ἐν κακῇ ἐνν. ἰσχνός, καχεκτικός. — II στενός. — III ἔλαφρος, μικρός, ἀσφάλτος || *τὰ λεπτά τῶν περὶβάτων* = μικρά κτήνη («γίδοπρόβατα») || *λεπτά πλοῖα* = μικρά (ἐλαφρά) σκάφη || ἐπὶ ἡχου, ἔλαφρος, οἰγανός, εὐχάριστος. — IV μετρ. λεπτός τὸν νοῦν, εὐφυής, ὀξύνοος, εἰσερχόμενος καὶ εἰς τὰς ἐλάχιστας λεπτομερείας || ὁ ἔχων λεπτά αἰσθήματα, εὐαίσθητος.

Ἔτυμ.: *λεπτός*· *λεπτύνω* (βλ. λ.)· κυρ. εἶναι ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *λέπω* (βλ. λ.), πρβλ. λατ. *lepidus*, *lepos-oris*, λιθ. *lepus* (μαλακός)· ὡς πρβλ. ἀγγλ.-σαξ *lyft*, *left* (ἀδύνατος), ἀγγλ. *left* (ἀριστερός).

Λεπτοσύνη, ἡ = *λεπτότης* (βλ. βλ.).

Λεπτότης, -ητος, (λεπτός) «λεπτότης», ἰσχνότης, ἀδυναμία || καχεξία. — II λεπτότης πνεύματος, εὐφυΐα, ὀξύνοια.

Λεπτο-ουργέω, μέλ. -ήσω (λεπτοουργός)· κάμνω λεπτήν ἐργασίαν || ἐντέθηεν μετρ. λεπτολογῶ, διῦλιζω, ἀκριβολογῶ || στρεψοδικῶ, σοφιστεύομαι.

Λεπτο-ουργής, ἔς (λεπτός + *ἔργον*): ὁ λεπτῶς ἐπεξεργασμένος.

Λεπτο-ουργός, ὄν (λεπτός + *ἔργον*): ὁ παράγων λεπτήν ἐργασίαν, (κυρ. ὁ ἐργαζόμενος λεπτά ἔργα).

Λεπτο-ὑφής, ἔς (λεπτός + *ὑφαίνω*): ὁ λεπτῶς ὑφασμένος.

Λεπτο-ψάμαδος, ὄν (λεπτός + *ψάμαδος*): ὁ ἔχων λεπτήν ἄμνον.

Λεπτύνω, μέλ. -ῦνω (λεπτός)· καθιστῶ τι λεπτόν || κοπανίζω, ἀλωνίζω («λιχνίζω») || χυνεύω (τροφήν). — Παθητ., γίνομαι λεπτός (ἀδύνατος).

Λεπτῶς, ἐπίρ. τοῦ *λεπτός*: ἔλαφρῶς || εὐφυῶς.

Λεπύριον, τό· ὄπκορον τοῦ *λεπυρον*: μικρός (λεπτός) φλοιός. Ἐκ τοῦ

Λεπύρον, τό (λέπος): φλοιός «φλούδα», κέλυφος «τώφλι».

ΛΕΨΙΩ, μέλ. -ψω ἄορ. ἀ' ἔλεψα: ἀφαιρῶ τὸ λέπος (τόν φλοιόν), «ξεφλουδίζω», ἀπολεπίζω.

Ἔτυμ.: *λέπω*· λέπος· *λεπίς*· *λεπιδοῦμαι*· *λεπιδωτός*· *λέπρα*· *λεπυρον*· *λεπυρός* (βλ. λ. λ.): ὡς *λοπός*· *λοπίς*· *λόπιμος*· *λοπάς*· *λώπη* (βλ. λ. λ.): πρβλ. λιθ. *lāpas* (φύλλον)· ἔς *ιαπ. β.* *lep- (ξεφλουδίζω), *lup- (ξεφλουδίζω) ἐν τῷ λιθ. *luripāi* (φλοιοί), *lurū*, *lurpi* (ἀποφλοιῶ), *pal-norr. lopri* (στέγη), *pal-γερμ. luff* (ἀήρ) («κοιν. γερμ. *luffu- *luffa- = στέγη, ἀήρ»)· ὡς *ιαπ. β.* *lubh- ἐν τῷ λιθ. *lubas* (φλοιός δένδρου), λατ. *liber* (τὸ μεταξὺ ἐντερίωνος καὶ φλοιοῦ φύλλον), (**lībhrō-s*· *delubrum* (ἱερὸν, ναός· κυρ. τόπος ἐξαγγιωμοῦ): *luō*, πρβλ. *rollubrum* (λεκάνη νιψίματος χειρῶν) ἐν λ. *λύπη*).

Λέρνα, ἡ ἔλος ἐν Ἀργολίδι, γνωστὸν ἐκ τῆς Μυθολογίας ὡς κατοικία τῆς (*Δερναίας*) Ὑδρας. — Ἐκ ταύτης τὸ ἐπίθ. **Λερναῖος**, ἄ, ὄν = ὁ ἐκ Λέρνης. Βλ. Κ. Ε. Α.

Λεσβιάζω· μιμοῦμαι τὰς γυναίκας τῆς Λέσβου.

Λεσβιάς, -άδος, ἡ (Λέσβος): γυνὴ τῆς Λέσβου.

Λεσβίζω = *λεσβιάζω* (βλ. βλ.).

Λέσβιος, ἄ, ὄν (Λέσβος): ὁ ἐκ Λέσβου καταγόμενος, κάτοικος τῆς νήσου Λέσβου.

Λεσβόθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τῆς Λέσβου, ἐκ Λέσβου.

Λεσβός, ἡ: ἡ γνωστὴ μεγάλη νήσος, κειμένη παρὰ τὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας (βλ. Κ. Ε. Α.).

Λεσχάζω (λέσχη): πολυλογῶ, φλυαρῶ.

Λέσχη, ἡ (λέγω)· τόπος ἔνθα οἱ πολῖται κατέφευγον διὰ τὸ εἶπουν καὶ ἀκούσουν τὰ νέα τῆς ἡμέρας, ἐντευκτήριον || ὡς. βουλευτήριον. — II μωρολογία, φλυαρία || ἐν καλῇ ἐνν. συνδιάλεξις, συνομιλία, συζήτησις || *παρὸς ἐμὴν λέσχην* = διὰ συζήτησιν μετ' ἐμοῦ (μαζί μου).

Ἔτυμ.: *λέσχη* (**legzha*, τ. ἔ. *leghs-qa*, πρβλ. *λέχος* (βλ. λ.), *ιαπ. *legh-*—Παράγ.: *λεσχάζω*· *λεσχῆν*· *λεσχηνεύω*· *λεσχαῖον*· *ἔλλεσχος*· *περὶλεσχος*· *ἀδολέσσης* (**á-fado-*). — Η ἐκ τοῦ *λέγω* ἔτυμολ. τοῦ *λέσχη* (=τόπος συζήτησεως) δὲν τυγχάνει δημοφώνου ἐπιδοκμασίας.

Λεσχηνεύω, μέλ. -σω (λέσχη): συνδιαλέγομαι μετὰ τίνος, κουβεντιάζω με τινα.

Λευγάλεος, ἄ, ὄν (συγγ. τῷ *λυγρός*): ὁ ἐν λυπηρῇ καταστάσει, δυστυχής, οἰκτρός, ἐλεεινός, ὀδύλιος || μελαγχολικός, σκοτεινός.

Ἔτυμ.: *λευγαλέος*· *λυγρός*: *σανσκρ. rujanī* (συντρίβω, βασανίζω), *rugrā-h* (δρυσματισμένος), *rō'ga-h* (νόσος)· λατ. *lugeo*, *luctus*· λιθ. *lúszti*, *lúzau* (δραύομαι)· λετ. *laufiti* (δραύω), λιθ. *luzis* (σύντριμμα), *láu-žis* (λατομεῖον)· δρόμος)· ἀγγλ.-σαξ. *lō-lúcan* (ἐξαρθρῶν, κατεδαφίζω), *pal-γερμ. liohhan* (ἀποσπῶ), *ρωσ. luzniti* (κτυπῶ)· *παλ-ιρλ. lucht* (μέρος, μερίδιον)· ἔς *ιαπ. β.* **leu g-* διὰ τὴν ἀντιστοιχίαν (: συντρίβω) κάμνω κακόν) πρβλ. *σανσκρ. lupráti* (κομματίζω): ἔλλ. *λύπη*· ἡ β. **leug*· εἶναι ἐπέκτασις τῆς β. **leu-*, καὶ εἶναι πθ. ἡ β. **leug-* (=κάμπτω) ἡ ὑπάρχουσα ἐν τῷ *λυγίζω*, λατ. *lucta* (πόλη)· βλ. *λυγίζω*.

Λευίτης, -ου, ὄ· ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Λευί. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Λευιτικός, ἡ, ὄν (Λευίτης): ὀνήκων εἰς Λευίτην.

Λευκαῖον (λευκός): κάμνω τι λευκόν, τὸ λευκαίνω, τὸ ἀσπρίζω. 2) κάμνω τι λαμπρόν, τὸ λαμπρύνω.

Λευκῶν, ὄνομα ἀντὶ *λευκῶν*, γυν. πληθ. τοῦ *λευκός*.

Λευκῶναι, ἀπφρ. ἀορ. ἀ' τοῦ *λευκαίνω*.

Λευκ-ανθής, ἔς (λευκός + *ἄνθος*): ὁ ἔχων λευκὸν ἄνθος || γεν., κατάλευκος: *λευκανθές κάρα* = λευκὴ (λευκός τριχῶς ἔχουσα) κεφαλή.

Λευκ-ανδίξω, (λευκός + *ἀνθός*): ἔχω λευκὰ ἄνθη || γεν., εἶμαι λευκός.

Λευκάς, -άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ λευκός· λευκή, ὀσπρη (ἐκ πετρωμάτων κιμωλίας) || ἐντεθθεν καὶ τὸ ἀκρωτήριο τῆς Ἠπείρου ἐκαλεῖτο **Λευκάς**.

Λευκάς, ζωρ. γεν. τοῦ θηλ. τοῦ ἐπιθ. λευκός.

Λευκ-ασπίς, -ίδος, ὁ, ἡ (λευκός+ἀσπίς)· ὁ ἔχων λευκὴν ἀσπίδα.

Λευκή, ἡ (λευκός)· λευκὴ λέπρα (νόσος τοῦ δέρματος κληθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ χρώματος) || εἶδος λέπρας ἡ μάλλον ἐλεφαντιάσους.— || ἡ λευκὴ οἰγίειρος (porulus alba), κοιν. «λευκά», κληθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ ὑπολευκοῦ χρώματος τῆς μιάς πλευρᾶς τοῦ φύλλου τῆς.

Λευκ-ἡρετμός, ον (λευκός+ἡρετμός)· ὁ ἔχων λευκὰς κώπας.

Λευκ-ἡράς, ες (λευκός+ἀραρεῖν τοῦ ἀραρίσκω)· λελευκασμένος, λευκός (κυρ. ὁ λευκῶς προσηρμοσμένος).

Λευκίπιδες, αἰ· θυγατέρες τοῦ Λευκίππου, νύμφαι λατρευόμεναι ἐν Σπάρτῃ.

Λεύκ-ἵππος, ον (λευκός+ἵππος ἀντι λέυχιππος)· ὁ ἵππεύων ἢ ἐλαύνων λευκοὺς ἵππους || περίφημος διὰ τοὺς λευκοὺς ἵππους.

Λευκίτης, -ου, ὁ = λευκός.

Λευκο-θέα, ἡ (λευκὴ+θεά)· ἡ λευκὴ θεὰ || ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀλατρεύετο ἡ Ἰνώ, ὡς προστατίς θαλασσία θεοῦ.

Λευκό-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (λευκός+θριξ)· ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας, «ἀσπρομάλλης».

Λευκο-θώραξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ (λευκός+θώραξ)· ὁ ἔχων λευκὸν θώρακα.

Λευκό-ἴον, ἰὸ (λευκός+ἴον)· τὸ λευκὸν ἴον (ἄσπος μενεξές).

Λευκο-κύμα, ον, γεν. -ονος (λευκός+κύμα)· λευκός ἐκ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ἀφροῦ των || ὁ ἔχων λευκὰ (ἀφρισμένα) κύματα.

Λευκό-λίον, τὸ (λευκός+λίον)· λευκὸν λιβάριον, χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν Φοινίκων πρὸς κατασκευήν σχοινίων.

Λευκο-λόφος, -ου, ὁ, καὶ **Λευκό-λοφος**, εν (λευκός+λόφος)· ὁ ἔχων λευκὸν λόφον (λοφίον).— τὸ **λευκόλοφον**=λευκὸς γήλοφος.

Λευκο-ὀπώρας, ον (λευκός+ὀπώρα)· ὁ φέρων (παράγων) λευκὰς ὀπώρας.

Λευκο-παρείος, ἰων. -πάρης, ον (λευκός+παρεία)· ὁ ἔχων λευκὰς παρείας.

Λευκό-πέπλος, ον (λευκός+πέπλος)· ὁ φέρων λευκὸν πέπλον (λευκὴν ἐοδίητα).

Λευκό-πῆχυς, υ, γεν. -εως (λευκός+πῆχυς)· ὁ ἔχων λευκοὺς πῆχους (τ. ἔ. βραχίονας).

Λευκο-πληθής, ες (λευκός+πλήθος)· πλήρης ἀνθρώπων ἐνδεδυμένων λευκὰ.

Λευκό-πους, ὁ, ἡ, -που, τὸ, γεν. -ποδος (λευκός+πούς)· ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας || γυμνόπους, ἀνυπόδητος.

Λευκο-πρεπής, ες (λευκός+πρέπω)· ὁ διαπρέπων (ἐκπρεπής) μέσα εἰς τὰ λευκὰ του || γεν. ὁ φαινόμενος ὀλόλευκος.

Λευκό-πτερός, ον (λευκός+πτερόν)· ὁ ἔχων λευκὰς πτέρυγας.

Λευκό-πῶλος, ον (λευκός+πῶλος)· ὁ ἔχων λευκοὺς πῶλους (ἵππους) || ὁ ἵππεύων λευκὸν ἵππον.

ΛΕΥΚΟΣ, ἡ, ὄν· φωτεινός, λαμπρός, σπιλινός, καθαρός || ἐπὶ ὕδατος, διαυγές, καθαρόν.— || λευκός (ὄσπρος), ἀλλὰ καὶ στακτός, φαίος, πολίος || ἐπὶ τοῦ δέρματος. λευκός, ὤραιος, ἀλλὰ καὶ ὠχρός, χλωμός, ἀσθενικός, γυναικώδης. 2) λευκός χρυσός=ὠχρός χρυσός (τ. ἔ. ἀνάμεικτος μετ' ἀργύρου), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀπεφθον χρυσόν (τὸν ἐξημυγετισμένον, ὀλοκάθαρον). 3) μετφρ. ὤραιος, εὐτυχής, εὐθύμος, περιχαρής. 4) ἐπὶ ἤχου, καθαρός, εὐκρινής (ὡς τὸ **λαμπρός**).

Ετυμ.**: λευκός· **Λεύκη**· **Λεύκος**· **λευκίσκος**· **λευκῶν**· **λευκαίνω**· **λευκότης**· **λευκάς**· ὁμηρ. **λευσσω** (<λευκω**) βλ. λ. λ.— ἔκ μεταπτ. β, ἰαπ. **luq**· (ἑλλ. **λυκ**) ἐν τῷ ἀμφο-**λύκος**, **λύθος**, **λυκάβας**, **λυκ-αυγής**, **λυκό-φως**, **λύχνος** (<ἰαπ. ***luqs-no-s**), εἰς οὐ **λυχνίτης** (λίθος), **λυχνίτης** (βλ. λ. λ.).— ***Ετερος** τύπος τῆς β. ***λουκ**· ἐν τῷ **λοῦσον** (=ἡ λευκὴ καρδία τῆς ἐλάτης) (διὰ τὴν

σημ. πρβλ. λατ. **alburnum**). Πρβλ. ὡς. λατ. **luce** (***λουκέο**), σανοκρ. **rocaite** (φέγγω): **λευκός**, ἰβλ. **luach-té** (πυρακτωμένος), **luachair** (λάμψις, ἀστραπή), gall. **lūg** (=λατ. **lux, lumen**), σανοκρ. **rucá-h** (φωτεινός): **λυκο**-, **λύχνος** (<***λουκω-no-s**, λατ. **luna** (<***le/ouqna**, ἰβλ. **lon, luān**, παλ-γερμ. **liehsen** (= **lucidus**) λατ. **lucus**, παλ-λατ. **loucom** (ὄδενδρον=μέρος δάσους, ἀφιερωμένον εἰς θεόν), πρβλ. **collucare** (δημιουργῶ ὄδενδρον ἑκτασιν ἐντός δάσους) λατ. **lumen** (<***leuq-smen**) (***leuq-men**), πρβλ. ἀγγλ.-σαξ. **léoma**, παλ-σαξ. **liomo** (σύντριμμα), γοτθ. **lúhmuni** (λάμψις)· λατ. **lux** γεν. **lucis** (φῶς), **lucerna** (λάμπα), **lucubro** (ἀγρυπνῶ), ἀγγλ.-σαξ. **léohf**, παλ-γερμ. **liohf** (φῶς), γοτθ. **lauhaifjau** (φέγγω), παλ-norr. **Loki** (θεὸς τοῦ φωτός), παλ-σλαβ. **lucŭ** (φῶς)— ἄρμ. **loys**, γεν. **lusoy** (φῶς), **lusin** γεν. **lusni** (σελήνη), **lusn** πληθ. **lusun-ki** (**λεύκωμα**)— μία παράλληλος πρὸς τὴν β.

λεῦκ ὑπάρχει ἐν τῷ σανοκρ. **rucaht-** (φωτεινός, λευκός), ἐν τῷ ἑλλ. **λύγξ** (βλ. λ.), παλ-σλαβ. **lysŭ** (φαλακρός) βλ. καὶ **λεύσω**.

Λευκο-στεφής, ες (λευκός+στέφω)· ἐστεμμένος διὰ λευκῶν στεφάνων.

Λευκο-στιχτός, ον (λευκός+στέλλω)· ὁ πεποικιλμένος μετ' λευκὰ στίγματα, πολίος, «ψαρός».

Λευκο-σφύρος, ον (λευκός+σφυρόν)· ἔχων λευκὸ σφυρά.

Λευκό-τροφος, ον (λευκός+τρέφω)· ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) λευκός.

Λευκο-φῆς, ες (λευκός+φάος)· ὁ φέγγων, λευκός, φωτεινός.

Λευκο-φόρος, ον (λευκός+φέρω)· ὁ φορῶν λευκὰ ἐνδύματα.

Λεύκ-οφρυς, -υ, γεν. -υος (λευκός+ὄφρυς)· ὁ ἔχων λευκὰς ὄφρυς.

Λευκο-χίτων, -ωνος, ὁ (λευκός+χίτων)· ὁ φορῶν λευκὸν χιτῶνα.

Λευκό-χροος, ον, καὶ συνηρ. -χρους, -ουν (λευκός+χρῶς)· ὁ ἔχων λευκὴν χροιάν || ἑτεροκλ. αἰτ. **λευκόχροα**.

Λευκό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ (λευκός+χρῶς)· ὁ ἔχων λευκὴν ἐπίδερμίδα.

Λευκῶ, μέλ. -ώσω (λευκός)· κάμνω τι λευκόν, «ἀσπρίζω» || ζωγραφῶ (χρωματίζω) λευκόν.— μέσον, **λευκοῦσθαι ὄπλα** = χρωματίζειν λευκὰς τὰς ἀσπίδας.— || **Λευκῶ πόδα**=γυμνῶν τὸν πόδα.

Λευκ-ώλενος, ον (λευκός+ἰάλενη)· ὁ ἔχων λευκοὺς τοὺς βραχίονας (ἐπιθ. τῆς «Ἡρας»).

Λεύκωμα, -ατος, τὸ (λευκός, λευκῶν)· πᾶν τὸ λελευκασμένον («ἀσπρισμένον») || λευκὸς πίναξ πρὸς ἀναγραφὴν δημοσίων διακηρύξεων, λατ. **album**.

Λευρός, ἄ, ὄν (λεῖτος)· λεῖτος, ὀμαλός, ἐπίπεδος.— || λεῖτος, ἐστιλθωμένος.

***Ετυμ.**: **λευρός** κυρ. = οὐ· ἡ θεὰ ἐκτείνεται ἀνευ ἐμποδίου· αγγλ. τῷ **lura**=ἀνοιγμα ὀσκού. παλ-norr. **liðri** («γκλαβανή» στέγης)· ἔξ ἰαπ. β. ***leuq**· βλ. **λευρός**.

***ΛΕΥΣ**, ὁ = **lās** (ὁ βλ.). ***Ἐξ** αὐτοῦ τὸ

Λεύσιμος, ον (λεῖτος=lās)· ὁ λιθοβολῶν: **λεύσιμος θάνατος**=θάνατος διὰ λιθοβολισμοῦ || **λεύσιμος ἀραί**=κατάραι αἰτίνες δὲ καταλήξουν εἰς τὸν λιθοβολισμὸν || **λεύσιμος δίκη**=ποινή (καταδικη) συνισταμένη εἰς τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον.

Λευσμός, -οῦ, ὁ (λεῖτος, λεῖτω)· λιθοβολισμός.

Λεύσσω, μέλ. **λεύσω** (μόνον παρὰ μετγ.)· προσβλέπω, ρίπτω τὸ βλέμμα εἰς τι, βλέπω, παρατηρῶ. 2) ἐπολ. θεώσω, ἀτενίζω, βλέπω || **ὁ μὴ λεύσωων**=ὁ μὴ βλέπων, τ. ἔ. ὁ μὴ ζῶν, ὁ νεκρός.

Ετυμ.**: **λεύσω** (λευκω**) ἐκ β. ***leuq**· ἔξ ἧς καὶ τὸ **λευκός** (βλ. **λευκός**)· πρβλ. σανοκρ. **lōk, lōk āmi** (= **video**), ἰδ-**kanam** (=oculus), παλ-γερμ. **luoghen**, ἀγγλ. **look** (βλέπω), λιθ. **lauk-iu** (=expecto).

Λευστήρ, -ῆρος, ὁ (λεῖτος, λεῖτω)· ὁ λιθοβολῶν, φυνεύων διὰ λιθοβολισμοῦ, ἡ ὁ δέξιος λιθοβολισμοῦ.— ὡς ἐπιθ. **λευστήρ μέρος**=θάνατος διὰ λιθοβολισμοῦ.

Λεύω, μέλ. -σω, παθ. ἀόρ. α' **ἐλεύσθην** (λεῖω, =**λξ**-

ας) λιθοβολῶ, φονεύω διὰ λίθων. [δι' ἔτυμολ. βλ. *lāas*].

Λεχε-ποιή, ἡ (λέχος+ποιία) ἡ ἔχουσα ἀφρονον πᾶν πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων, τ. ἔ. χλοερὰ, ποώδης.

Λεχ-ήρης, ες (λέχος+ἀραρεῖν τοῦ ἀραρίσκω)· κατάκοιτος, κλινήρης (κυρ. ὁ ἐν κλίνῃ ἡρμωσμένος). **Λεχθεΐς**, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ λέγω.

Λέχος, -ος, τό (λέγω = κατακλίνομαι)· ἀνάκλιτρον, κλίνη, στρωμνὴ. 2) νεκρική κλίνη, φέρετρον. — ■ γαμήλιος εὐνή, συζυγική κλίνη ἢ οὐζυγος.

Ἔτυμ.: λέχος· ἀ-λοχος (βλ. λ.)· πρβλ. Ἑουσ. *ελέχεται κοιμάται*· «λελοχία» λέχῶ γενομένη· λόχος (βλ. λ.)· λέχῶ λέκτρον (βλ. λ. λ.): λατ. *lectus*, *lectica*, παλ-τρλ. *lige* (=λατ. *lectus*), *laigim* (κατακλίνομαι). Γοτθ. *legan*, παλ-γερμ. *liggan*, *lickan*, *ligan* (κατακλίνομαι), παλ-γερμ. *legen*, (= τιθέναι), *lāga* (θέσις, κατάστασις) (ιαπ. **leghā*, γοτθ. *ligrs* (=μοίτη, κλίση)· ἐξ ιαπ. β. **legh*· βλ. ἐν λέγω· βλ. καὶ λέσχη. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

λέχος-δε, ἐπίρ. (λέχος)· εἰς (πρὸς) τὴν κλίνην. **λέχριος**, α, ον (ἐπίρ. λέχρις)· πλάγιος, ἐγκάρσιος, λοξός, λατ. *obliquus*.

Ἔτυμ.: λέχριος· ἐπίρ. λέχρις (ιαπ. **leqsr*· δημηρ. *leicripis* (**leicripis* κατ' ἀνομ. (τὸ πρῶτον ι-ε-κατ' ἀφομ.) (πρβλ. Ἑουσ. *leicri* = *leicrioi*)· πρβλ. ὡς Ἑουσ. *ελίγξ*, *λίξ*· *πλάγιος*· βλ. καὶ ἡλακότη· Ἐκ τοῦ λέχρις, ἐπίρ.· πλς-γίως, ἐγκάρσιος, λοξός (λατ. *oblique*). [δι' ἔτυμολ. βλ. λέχριος].

Λεχῶ, -όος καὶ συνηρ. -οῦς, ἡ (λέχος) ἡ προσφάτως τεκοῦσα (κυρ. ἡ κατακειμένη ἐν τῇ κλίνῃ), «λεχῶνα» ἢ «λεχούσα». [δι' ἔτυμ. βλ. λέχος, λέγω = κατακλίνομαι].

Λεχῶτιος, ον (λεχῶ)· ὁ ἀνήκων ἢ ὀρμῶζων εἰς λεχῶ ἢ λεχῶτα δῶρα = τὰ προσφερόμενα κατὰ τὸν τοκετὸν εἰς τὴν λεχῶ δῶρα.

Λευ-κόριον, τό (Λεῶς+κόριον)· νῶος ἐκτισμένος ἐν τῷ Κεραμεϊκῷ εἰς μνήμην τῶν θυγατέρων τοῦ Λεῶ, δατις τὰς παρεδῶκε πρὸς σφαγὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως (βλ. Κ. Ε. Α.).

ΛΕΩΝ, -οντος, ὁ ἐπ. δοτ. πληθ. *λείουσι*, λατ. *leo*· δ, τι καὶ νῶν, λέων «λιοντάρι» ἢ μτφρ. ἐπὶ τῆς Ἀριέμιδος: *Ζεὺς σε λέοντα γυναιξὶ θῆκε* = ὁ Ζεὺς σὲ ἔκαμε λέοντα διὰ τὰς γυναίξας, τ. ἔ. καταστροφῆς των (διότι ἐπίστευετο δτι ἡ Ἀρτεμις προὔξεναι τὸν αἰφνίδιον θάνατον τῶν γυναικῶν).

Ἔτυμ.: λέων > λατ. *leo* > μσο-τρλ. *leu*, *lĕo*, παλ-γαλλ. *leu*, *lou* λέων ἢ λατ. *leo* > παλ-γερμ. *lewo*, *lĕwo*, *leu*, *liu*, λιθ. *lĕwas*, παλ-σλαβ. *lĕvŭ*. — Κατὰ τινὰς λέων (ἀντὶ *λλέων*) < ἐξ ιαπ. β. *slĕi* (σχιζω, σποράσσω) ἐν τῷ παλ-γερμ. *slizan* (σχιζω), γερμ. *schleissen* (φθεῖρω, κατανοσλοκω). — Τὸ ἐπ. λέω, αἰτ. *leōn* (= λέων) εἰναι δάνειον (πρβλ. ἔβρ. *lajis* = λέων).

Λε-ωργός, ὄν (ἐπίρ. λέως+ἔργον)· ὁ τὰ πάντα ἀποτολμών, ὁ ἔτοιμος νὰ πρόξῃ τὰ πάντα ἢ θρασυς ἢ ὡς οὗτο. ὁ *λεωργός* = ἀπατεμας, πανούργος.

Ἔτυμ.: *λεωργός* < (**ληουργός*; **ληφο-ἔργός*, **λασφο-εργός*· συγγ. τῷ *ἀλαστος* (< **elās-to-s* = βίαιος), *ἀλαστέω* (εἰμαι ὑφιομομένος), *ἀλάστω*, *ἀλαστος* (βλ. λ. λ.). — ἡ συσχέτισις πρὸς τὸ *λήμα* (= δέλησις), κρητ. *λεῖω* (ἐπίδυμῶ) εἶναι ἐσφαλμένη (*λήμα* (**Flĕh-μα*)) βλ. *λήν*.

Λεῶς, -ώ, δ' αἰτ. ἀντὶ *λαός*, ὄνομ. πληθ. *λεῶ*: «ἀκούετε *λεῶ*» = ἀκούετε ὡ πολλοὶται (ἀρχὴ Ἀθηναϊκῶν προκηρύξεων). Βλ. *λαός*.

Λεῶς, ἐπίρ. ἰων. ἀντὶ *λιαν*· ἐντελῶς, τελείως, καθ' ὁλοκλήριον.

Λευ-σφέτερος, ον (λεῶς+σφέτερος)· ἀπαντῶν μόνον ἐν Ἡρόδ. IX 33 «*λευσφέτερον ἐποίησαντο Τισαμενόν*» = κατέστησαν τὸν Τισ. συμπολίτην των.

Λευ-φόρος, ον (λεῶς+φόρος) (ἐνν. δόδης) ἡ ὁδὸς ἢ φέρουσα τὸν λαόν, τ. ἔ. μεγάλη καὶ πολυσύχναστος ἢ γεν. ὁ φέρων τὸν λαόν (εὐγλ. πολὺν κόσμον). **Λῆ**, γ' ἐνν. τοῦ **λίω*, *λῶ* (βλ.).

Ληγόμεναι, **Ληγόμεναι**, ἐπ. ἀπ.φ. τοῦ *λήγω*. **ΛΗΓΩ**, μέλ. -ξω· μτφρ. κατευνάζω, καταστέλλω,

καταπαύω (ὡς τὸ *παύω*) ἢ μετὰ γεν., *λήγω χεῖρας φόνου* = σταματῶ τὴν χεῖρά τινος ὀπό τοῦ νὰ κάμνῃ φόνους. — ἢ συνηθ. ἀμτφ. *παύομαι*, *παύω*, *γε-λαινῶ*, *σταματῶ* ὀπό τι: *λήγω ἐριδος* = παύω νὰ φιλονικῶ, *σταματῶ τὴν φιλονικίαν* ἢ μετὰ μτχ. *λήγω ἐναρίζω* = παύω νὰ σκοτώνω. — ὡς ἀπολ. *παύω*, *θά-λω* τέλος, *τελείωνω*. [δι' ἔτυμολ. βλ. *λαγρός*].

Λῆδανον, τό (*λήδον*) καὶ *λάδανον*· τὸ κόμμι τοῦ δάμον *λήδου*, εἶδος ἀρωματικῆς ρητίνης.

Ληδᾶριον, τό, ὄνομα τοῦ *λήδου*· ἐλαφρόν ἐνδυμα. **ΛΗΨΑΘΗΝ**, τό (καὶ *λήθος*, ὁ)· εἶδος δάμονου (ἐκ τοῦ γένους τοῦ *κίστου*), κοιν. «*ελασανία*», ἐκ τῶν φύλλων τοῦ ὄπου γίνεταί τὸ κόμμι *λήδων* (βλ. λ.).

Λῆθος, -εος, τό (λεῖος)· λεπτόν ὄφρασμα, ἐλαφρόν ἐνδυμα. — [θεωρεῖται ὑπό τινων, ἀλλ' ἐσφαλμένος, συγγ. τῷ *λήνος*, δωρ. *λᾶνος* (<ιαπ. **vyĭn-es* = ἔριον) καὶ συν-επὸς καὶ τῷ λατ. *lana* κ. ἄ.].

Λῆζομαι, αἰτ. ἀντὶ *λητίζομαι*. **Ληθαῖος** ἢ **Ληθαῖος**, α, ον (*λήθη*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λήθην ἢ ἐμποῖων λήθην, ἐπιλήθων, ἀμνήμων.

Ληθάνω, ἐν γρ. μτφρ. τοῦ *λανθάνω*· βλ. *λανθάνω* II.

Ληθ-αργικός, ἡ, ὄν· ὁ πάσχων ἐκ ληθαργίας, νυσταλέος, νωδρός. Ἐκ τοῦ

Ληθ-αργος, ον (*λήθη+ἀργός*)· ὁ ἐπιλήθων (μετὰ γεν.) ἢ ἀπολ. νυσταλέος, *ληθαργικός* (βλ. λ.), νωδρός. [δι' ἔτυμολ. βλ. *λανθάνω*, *λαίθαργος*].

Ληθεδᾶνός, ἡ, ὄν (*ληθάνω*)· ὁ προξενῶν λήθην.

Ληθεδών, -όνος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ *λήθη*.

Λήθη, δωρ. *λᾶθα* (*λήθημα*)· τὸ λησμονεῖν, ἡ ἐπιλησμοσύνη, λατ. *oblivio*. — ἢ *λήθη*, ὁ ποταμὸς τῆς λήθης, ἡ τόπος τις ἐν τῷ Ἀἴθῃ.

Λῆθος, τό, δωρ. *λᾶθος* = *λήθη*. **ΛΗΨΘΗ**, **Λήθομαι**, ἀρχαῖοτ. τύποι τοῦ *λανθάνω*, *λανθάνομαι*, ἐκ τῶν ὀπου σχηματίζονται οἱ χρόνοι τοῦ *λανθάνω* [δι' ἔτυμολ. βλ. *λανθάνω*].

Λη-άνειρα, ἡ (ληῖς + ἀνήρ)· ἡ *λητίζομένη* τοῦς ἀνδρας, καθιστώσα αὐτοὺς λείαν τῶν γυναικῶν, ἡ αἰχμαλωτίζουσα τοὺς ἀνδρας (ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης).

Ληϊάς, -άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ *ληϊδῆος* (βλ. λ.)· αἰχμώλωτος.

Λη-βοτήρ, -ῆρος, ὁ, θηλ. **Λη-βότειρα** (*λήιον+βό-σσω*)· ὁ κατατρώγων (καταστρέφων) τὰ οὐροτά.

Ληϊδῆος, α, ον (*ληῖς*)· ὁ συλληφθεὶς ὡς λεία, αἰχμώλωτος.

Λητίζομαι, αἰτ. **Λῆζομαι** μέλ. *ληῖσομαι*, ἐπ. *ληῖσομαι*· ἄορ. α' *ἐληισόμην*, αἰτ. *ἐληισόμην*, ἐπ. γ' ἐν. *ληῖσατο*. — Παθητ., πρκ. *λέησομαι*, ἀποθ. (*ληῖς*)· λαμβάνω ὡς λείαν (λάφυρον), ἀποκομίζω ὡς λείαν, λαφυραγωγῶ ἢ γενικῶς, λαμβάνω ἢ κερδίζω τι διὰ τῆς βίας. — ἢ *ληπταῖω*, διαρπάζω, ἐρομῶμαι, χύραν. — ■ ὁ πρκ. *λέησομαι* ἀπαντᾷ ἐν παθητ. ἐνν., ἀπάγομαι ὡς λεία, λαφυραγωγούμαι, ἀπάγομαι ληστικῶς.

Λῆθη, ἰων. ἀντὶ *λεῖα* (βλ. λ.). [δι' ἔτυμολ. βλ. *λεῖα*].

Ληι-νόμος, ον (*λήιον+νόμος*)· ὁ κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγρότης.

ΛΗΨΙΟΝ, τό· χωράφιον πρὸ τοῦ θερισμοῦ, σπαρτά (ὀδέριστα).

Ἔτυμ.: *λήιον*, δωρ. *λαῖον* ἢ *λῆον* (<**lāf-ion* ἐκ β. *laF-* τοῦ *ἀπο-λαύω* καὶ θά ἐσήμαινεν ἀρχικῶς· ἐκέρδος, ἀσυμφέρον), πρβλ. δωρ. *λαῖα*, ἰων. *ληῖς*, αἰτ. *λεῖα*· ἐξ ιαπ. β. **lāu-* παρ.γ. *λαο-τομέω* = δερίζω. — Διὰ τὸ δημηρ. *ἀ-λήϊος*, *πολυ-λήϊος* βλ. ἐν λ. *λάτρον*.

Λῆις, -ίδος, ἡ, ἰων. ἀντὶ *λεῖα* (βλ. λ.). 2) ἀγέλη κτηνῶν, κτήνη.

Ληῖσσοτο, ἐπ. γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ *λητίζομαι*.

Ληιστήρ, -ῆρος, ὁ (*λητίζομαι*), ἐπ. ἀντὶ τοῦ αἰτ. *ληιστής* (βλ. λ.).

Ληιστής, -οῦ, δ' ἰων. ἀντὶ *ληιστής*.

Ληιστός ἢ **Λεῖστός**, ἡ, ὄν (*λητίζομαι*)· ὁ προερχόμενος ἐκ λείας καὶ ληιστείας, ὁ ἀπαχθεὶς ὡς λάφυρον ἢ ὁ ἀποκτηθεὶς διὰ τῆς βίας.

Ληιστός, -όος, ἡ (*λητίζομαι*)· ληοτεῖα, ληλοσία.

Ληιστώρ, -ορος, ὁ = *ληιστήρ* (βλ. λ.). **Ληϊτίας**, -ίδος, ἡ (*ληῖς*)· ἡ λαφυραγωγούσα, συνηροῦσα εἰς τὴν λείαν, ἡ προστατευούσα τὴν λείαν ἢ ἡ διανέμουσα τὴν λείαν (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Λήϊτον, τό· οὗτω ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄτι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὠνομάζετο *πρυτανεῖον*. Κυρίως τὸ οὐδ. τοῦ *λήϊτος*.

Λήϊτος, η, ον (λεώς, λαός)· ὁ τοῦ λαοῦ, λαϊκός.
ΛΗΚΕΪΩ, δωρ. *λᾶκέω* ἤχω=λάσκω· [δι· ἔτυμολ. βλ. *λάσκω*].

Ληκίνδα, ἐπίρ. (ληκίω)· *παίζω ληκίνδα* = παίζω κρατῶν τὸν χρόνον, κρούων, τυμπανίζων.

Ληκῦδιον, τό, βρακορ. τοῦ *λήκυθος* (βλ. λ.)· μικρὰ λήκυθος, μικρὸν φιαλίδιον ἐλαίου.

ΛΗΨΥΘΟΣ, ἡ· ὄγγετον ἢ φιάλη ἐλαίου (κοιν. <ροΐ>) || μυροθήκη.

Ἔτυμ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῆ *ληκίω* κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ *ἐλαίου κεύθειν* (κυρ. ὡς ἐκ τῆς σημασ.)· ὀρθότ. ἐξ ἱαπ. β. *(ο)leq- (πτύσσω, διπλώνω, λυγίζω)· βλ. ἐν λ. λ. *ἡλακάτη*, *λάξ*, *λεκάνη*, *λοξός* κλπ.

Λῆμα, τό (**λάω*, *λῶ*)· εὐχή, ἐπιθυμία, θέλησις, ἀπόφασις || σκέψις, σκοπός || ἐν καλῇ ἔνν. φρόνημα, δάρρος, ἀποφασιστικότης || ἐν κακῇ ἔνν. οἷσις, δραστήριος, ἀλαζονεία, αὐθάδεια.

Λημάλεος, α, ον (λήμη)· πλήρης λήμης, «τοιμπλιάρης» (ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν), λατ. *lippus*. 2) μύψω, κοντόφθαλμος.

Λημάτιον (λήμα)· εἶμαι πλήρης *λήματος* (τ. ἔ. πλήρης δάρρους), ὀποφασιστικός.

Λημάω (λήμη)· ἔχω *λήμην* («τοίμπλαν»), εἶμαι «τοιμπλιάρης» || εἶμαι μύψω, κοντόφθαλμος.

ΛΗΜΗ, ἡ, λατ. *gramia*· ἡ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν συγκεντρούμενη πηκτὴ ὕλη (κοιν. «τοίμπλα») || *αἶ λήμα* = πύσσωτες ὀφθαλμοί. 2) *μυψ.* ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἡ νῆσος Αἴγινα «*λήμη τοῦ Πειραιῶος*». [πιθ. ἐκ β. *γλαμ-* πρβλ. *γλαμ-άω*, *γλαμ-υρός*, *γλάμ-ων* καὶ τὰ λατ. *gramia*, *gramiosus*].

Λῆμμα, τό (εἴλημμαί τοῦ *λαμβάνω*)· πᾶν τὸ λαμβανόμενον, τὸ εἰσόδημα, ἀποδοχαί || κέρδος, ὠφέλεια, λατ. *lucrum*.

Λήμνιος, α, ον· κάτοικος τῆς νήσου Λήμνου, ὁ ἐκ τῆς Λήμνου καταγόμενος. Ἐκ τοῦ

Λήμνος, ἡ· νῆσος τοῦ βορείου Αἰγαίου πελάγους, ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἥφαιστον λόγῳ τῆς ἡφαιστειώδους φύσεως τοῦ ἐδάφους τῆς.

Ληναϊκός, ἡ, ὄν (Λήνια)· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ *Λήνια*.

Ληναῖος, α, ον (ληνός)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν *ληνόν* (τ. ἔ. εἰς τὸ «πατήρη»)· 1) *Δηναῖος*, λατ. *Lenaeus*, ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὡς θεοῦ τοῦ ληνοῦ. 2) *Λήνια* (ἐνν. *λενά*), τὰ, ἑορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις κατὰ μῆνα Ληναῖωνα (δηλ. Γαμηλιῶνα) πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν ἐτελοῦντο δραματικοὶ ἀγῶνες, κυρ. μεταξὺ κωμικῶν ποιητῶν. 3) *Λήνιαον*, τό· τόπος ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ ἐφωρτόζοντο τὰ Λήνια.

Ληναῖτης, -ου, δ=Ληναϊκός (8 βλ.).

Ληναίων, -ᾶνος, δ· τὸ ἀρχαῖοτ. ὄνομα τοῦ ἐβδόμου ἀπτ. μηνός *Γαμηλιῶνος*, καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ ἐν Ἀθήναις *Λήνια* (βλ. *Διονύσια*)· ἀντεστοιχεῖ δὲ ὁ μῆν οὗτος πρὸς τὸ ἀπὸ 15 Ἰαν.—15 Φεβρ. διάστημα τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.

ΛΗΝΟΣ, δωρ. *λᾶνός*, -οῦ, ἡ (καὶ δ)· σκάφη, (κοίλωμα, «γούρνα»), λατ. *alveus*· 1) ὁ ληνός («πατήρη»), ἐν ᾧ ἔπατοῦντο αἱ σταφυλαὶ ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη. 2) σκάφη ποτίσματος κτηνῶν («ποτίστρα»). 3) σκάφη ζυμώματος. [σκοτ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐξ ἱαπ. β. *lā- (:lθ-) τῆς ἐν τῆ *λανθάω*, *λήθω*, λατ. *laleo*].

ΛΗΝΟΣ, δωρ. *λᾶνος*, -εος, τό, λατ. *lana*· ἔριον «μαλλί».

Ἔτυμ.· *λήνος* (<ιαπ. *vīlānes-, *vīlānā, πρβλ. σανσκρ. *vīrṇā* (**vīrṇā*) = γοτθ. *wulla*, παλ.γερμ. *wolla*, λιθ. *vilna* (θριξ ἔριου), λατ. *wilna* (ἔριον)· <ιαπ. *vīlānā—λατ. *lāna*=σανσκρ. *vīrṇā*, *λᾶνος* (<ιαπ. *vīl-n-es πρβλ. λατ. *lanerum*, *lanestris*—βλ. καὶ *ὄλλος*).

Λήψαιμι, ἔδοκ. ἀορ. α' τοῦ *λήγω*.

Λήξις (Α), -εως, ἡ (λήγω)· παῦσις, τέλος, τέρμα.

Λήξις (Β), -εως, ἡ (λήζομαι τοῦ *λαγχάνω*)· διορι-

σμός (καθορισμός) διὰ κλήρου, κλήρωσις, ἀπονομή (τὸ ἀπονεμόμενον) διὰ κλήρου.— || ὡς νομικός *θρος*, ἔγγραφος κατηγορία κατατιθεμένη εἰς τὰς ἀρμοδίαις ἀρχάς, ἀγωγή, κατηγορία, μήνυσις. 2) *λήξις τοῦ κλήρου* = ἡ πρὸς τὸν ἀρχοντα ὑποβαλλομένη οἴτησις πρὸς νόμιμον κατοχήν κληρονομίας.

Λήζομαι, μέλ. τοῦ *λαγχάνω*.

Λήξω, ἀπᾶν. ἰων. τύπος ἀντὶ *λαός*.

Ληπτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *λαμβάνω*· *δν δεῖ λαμβάνειν*, ὅς πρέπει νὰ συλληφθῇ.— || οὐδ. *ληπτέον*· πρέπει τις νὰ λάβῃ ἢ νὰ δεχθῇ.

Ληπτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *λαμβάνω*· *δν δύναται τις νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἀντιληφθῇ* διὰ τῶν αἰσθήσεων· ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῇ, νὰ συλληφθῇ, νὰ κατανοηθῇ.

Ληρέω, μέλ. -ήσω (λήρεος)· εἶμαι μωρός, ἀνόητος, φέρομαι ὀνοήτως || φλυσηρῶ, παραληρῶ, μωρολογῶ || *ληρεῖ ἔχων*=ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῇ ἀνοήτως.

ΛΗΡΟΣ, δ· ἀνόητος ὁμιλία, μωρολογία, ἀνοησία, φλυαρία || ἐλαφρότης, κουφότης. 2) ὡς ἐπιθ. = μωρός.

Ἔτυμ.· *λήρεος*, *ληρέω*, *ληραῖνω*· *ληροδής*· *ἐκ β. *λη-* ἢ **lā-* (<ιαπ. *lē(i)- ἢ *lā(i)- βλ. ἐν *λάλος*, *λάσκω*· ὡς πρβλ. Ἑοχ. («*ελαεῖν*, *λαήμεναι*· *φθέγγεσθαι*»), λατ. *lāmentum*, *lātrare*.

Ληρός, -οῦ, δ· μικρὸν κόσμημα ἐκ χρυσοῦ, φερόμενον ὑπὸ γυναικῶν.

Λῆς, β' ἐν. τοῦ **λάω*, *λῶ* (8 βλ.).

Λησί-μβροτος, ον (λήθω+βροτός)· ὁ διαφεύγων τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων, ὁ καταλαμβάνων αὐτοὺς ἐξαίφνης (ἀπροσδοκῆτως), ἀπατεῶν.

Λημοσύνη, ἡ=λήθη· ἐπιλημοσύνη. Ἐκ τοῦ

λήσμων, ον, γεν. -ονος (λήθω)· ὁ λησιμῶν, ὁ ἐπιλήσμων, ἀμνήμων || ἀπερίσκεπτος.

Λησσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ *λανθάνω*.

Ληστεία, ἡ (ληστεύω)· σταδιοδρομία ληστοῦ, ληστεία, πειρατεία (λατ. *latrocinium*).

Ληστεύω, μελ. -σω (ληστής)· εἶμαι ληστής ἢ πειρατής || μετ' αἰτ. λησταῖα, λαφυραγωγῶ, ἀρπάζω.

Ληστήριον, τό· συμμορία ληστῶν. Ἐκ τοῦ

ληστής, ἰων. *ληϊστής*, -οῦ, δ (λήζομαι)· ὄτι καὶ ὄν, ὁ ληστής, ὁ διαρπάζων, ὁ πειρατής.

Ληστικός, ἡ, ὄν (ληστής)· ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς τὴν ληστεύειν, *ληστερικὸς* (8 βλ.), πειρατικός || τὸ *ληστεῖον* = ἡ πειρατεία. Ἐπίρ. -κῶς = κατὰ τὸν τρόπον τῶν πειρατῶν || συγκρίτ. *λησιμώτερον*=μᾶλλον κατὰ τὸν τρόπον τῶν πειρατῶν.

Ληστις, ἡ (λήθω) = λήθη (8 βλ.).

Ληστο-κτόνος, ον (ληστής+κτείνω)· ὁ ἀποκτείνων (φονεύων) ληστής.

Ληστρικός, ἡ, ὄν = *ληστικὸς* (8 βλ.)· τὸ *ληστρικόν*=πειρατικὸν πλοῖον.

Ληστρίς, -ίδος, ἰδιόρ. θηλ. τοῦ *ληστρεῖός*.

Λήσω, μέλ. τοῦ *λανθάνω*.

Λητο-γενής, ἔς, δωρ. *Λάτογενής* (Λητώ+*γένω)· γεννηθεὶς ἐκ τῆς Λητοῦς (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος)· θηλ. *Λατογένεια* (ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος).

Λητοῖδης, δωρ. *Λατοῖδης*, -ου, ὁ (Λητώ)· υἱὸς τῆς Λητοῦς (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

Λητώ, -όος, συνθηρ. -οῦς, ἡ (δωρ. *Λᾶτώ*), λατ. *Latoa*· ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· γεν. *Λητοῦς*, δοτ. *Λητοῖ*, αἰτ. *Λητώ*, κλητ. *Λητοῖ*. [δι· ἔτυμολ. βλ. *λανθάνω*].

Λητώος (δωρ. *Λατώος*, α, ον (Λατώ)· ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν Λητώ, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Λητοῦς || θηλ. ὡς καὶ *Λητωῖς*, -ίδος.

Ληφθεῖς, μετχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *λαμβάνω*.

Λήψις, ἡ (λήψομαι, μέλ. τοῦ *λαμβάνω*)· τὸ λαμβάνειν, τὸ ἀρπάζειν. 2) ἀποδοχὴ, παραδοχὴ, παραλαβή.

Λήψομαι, μέλ. τοῦ *λαμβάνω*.

ΛΙ', ἀχώριστον προδεδματ. μόριον μετὰ ἐπιπτοῦ. Δυνάμειος (πρβλ. *λα-*, *λαει-*), φαινόμενον ὡς ἐπίρ. ἐν τῆ *λίαν*. [δι· ἔτυμολ. βλ. *λίαν*].

ΛΙΓ'ΑΖΟΜΑΙ, ἀδρ. α' *ἐλλάσθην*, παθητ. κλίνω πρὸς τὰ πλάγια λυγίζω, κάμπτομαι || παρεκκλίνω,

ἀποσούρομαι, ἀποχωρῶ || ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἀποσούρομαι, ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ || ἐπὶ δράματος (δραματίας) ἐξαφανίζομαι. — || λυγίζω πρὸς τὰ κάτω, κατολισθαίνω, καταπίπτω || μετ. *λίσσασθεις* = πεσῶν || *πτερά σπικνά λίσσθεν* = αἱ πικναὶ πτέρυγες ἔπεσαν (ἐξ-μάθησαν).

Ἔτυμ.: πρὸλ. Ἑουσ. «λίναμαι· τρέπομαι», γοθ. *afinnan* (= ἀποχωρεῖν), παλ-νογγ. *līnn* (ὑποχωρεῖν), ἀγγλ.-σαξ. *līnnan* (ἀποχωρίζομαι), παλ-γερμ. *bilīnnan* (ὑποχωρῶ) ἔξ ἰαπ. β. **lei-* δλ. ἐν *ἐλίτνω*.

Λίαν, ἰων. **λίην**, ἐπὶρ. (λε-)· παρὰ πολὺ, καθ' ὑπερβολήν, συνῶν. τῶ *ἀγαν*, λατ. *nimis*.

Ἔτυμ.: τὸ -ε- ἀπαντᾷ καὶ ὡς μακρὸν καὶ ὡς βραχὺ ἐκ τοῦ ἐπιτατ. ἄχωρ. προθεμ. μορίου *λε-* (πρὸλ. Ἑουσ. «*λε-πόνηρος*· *λίαν ποιηρός*») ἰαπ. β. *lei-* (: **lei-* : **la-* : **li-*), εἰς ἣν ἀνήκουσι τὰ: «*λή-ν*· *λίαν*» (Ἑουσ.), *λε-σποδιᾶς* (= ἀκόλαστος), πρὸλ. «*σποδοεῖν*· *βινεῖν*» (Ἑουσ.), **λα-* (ἐπιτατ. προθεμ. μόριον, πρὸλ. *λα-κατάρατος*, *λα-καταπύγων*), *λέως* (**ληFος*) ἰων. *λεῖως* (= ἔντελῶς, πρὸλ. *λεω-κόρητος*, *λεώλεθρος*, *λεώλης* = ἔντελῶς κατεστραμμένος), *λε-*.

Λιδρός, ἄ, ὄν = *χλιδρός*, δερμός, υπόδερμος || γυν. ἥπιος, ἥρεμος, μαλακός.
Ἔτυμ.: *λιδρός* (**lisrō-*σ συγγ. τῆ παλ-γερμ. *liso* (ἥπιος), μεσ-γερμ. *lize* (ἥπιος, γλυκύς) (<ἰαπ. **lis*), λιθ. *lysi* (γίνομαι ἀδύνατος) δλ. ὁμ. *λοῖσθος*· ἐσφαλμένος θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν συγγ. τῆ *λετός* (= ὀμαλός), *λεῖος*, λατ. *lēvis*, καὶ ὅπ' ἄλλων συγγ. τῆ *λαῖος* = λατ. *laevus* (ἀριστερός).
λιδροεῖς, μετ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *λιόζομαι*.
λιδσθεν, ἐπ. γ' πληθ. ἄορ. α' τοῦ *λιόζομαι*.
λιδάζω, μελ. -*σω* (*λιβάς*)· ἀφίνω τι νά πέση κατὰ σταγόνας (= *λεῖβω*). — μέσον, ρέω κατὰ σταγόνας, στάζω.

Λιδᾶνος, ὄ· τὸ δένδρον τὸ παράγον λιβανωτῶν. — || = *λιβανωτός* (βλ. βλ.) — [σημητ. *πρσελευσως*, πρδλ. ἔβρ. *lēbōnā* (λίθανος, θυμίαμα)].
Λιδᾶνο-φόρος, ὄν = *λιβανωτο-φόρος* (βλ. λ.).
Λιδᾶνωτός, -οῦ, ὄ (*λιβανος*)· τὸ κόμμι (ρητινώδης οὐσία) τοῦ δένδρου, ὄ καλεῖται *λίβανος* (βλ. λ.), «*λιβάνη*», θυμίαμα. — || θυμιατήριον.
Λιδᾶνωτο-φόρος, ὄν (*λιβανωτός* + *φέρω*)· ὄ φέρων (παράγων) λιβανωτῶν.

Λιδᾶς, -άδος, ἡ (*λεῖβω*)· πᾶν ὄ,τι πίπτει κατὰ σταγόνας (στάζει, σταλάζει) || πηγῇ, ρύαξ || ἐν τῆ πληθ. *λιβάδες* = θυμιατά ὕδατα || *θαυρώων λιβάδες* = χειμαροῖι θαυρώων (πρὸλ. *λίψη*).
Λιδερτίνος, ὄ (λατ. *libertinus*) καὶ **λιδερτος**, ὄ (λατ. *libertus*)· ἀπελευθέρω, ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπελευθέρων.

Λιδος, τὸ = *λιβάς* (βλ. λ.)· ἐν τῆ πληθ., τὰ δάκρυα ἐν τῆ *λιβός*, γυν. τοῦ *λίψη* (βλ. λ.). [ὄι· ἔτυμ. βλ. *λεῖβω*].
Λιδρός, ἄ, ὄν (*λεῖβω*)· κάθυγρος, ἀποστάζων ἐκ τῆς πολλῆς ὑγρασίας.
Λιδύη, ἡ· τὸ βόρειον τμήμα τῆς Ἀφρικῆς, πρὸς δυσμάς τῆς Αἰγύπτου, μνημονευόμενον τὸ πρῶτον ἐν τῆ Ὀδυσσειᾷ.
Λιδύς, -ῦος, ὄ, θηλ. **Λιδύσσα** (*Λιδύη*)· ὄ ἐκ *Λιδύης* || ὡς, ὡς ἐπὶθ. *Λιδυκός*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
Λιδυστικός, ἡ, ὄν· ὄ ἀνήκων εἰς τὴν Λιδύην, Ἀφρικανικός.

ΛΙΓΑ, ἐπὶρ τοῦ *λεγύς* (ὡς τὸ *ἄνα* ἐκ τοῦ *ἄκνυς*, *τάχα* ἐκ τοῦ *ταχύς*, *σάρα* ἐκ τοῦ *σαφής*)· ὄξέως, ἡ-χρῶς, μετ' λιγυράν (διαπεραστικὴν) φωνήν.
Λιγαίνω (*λεγύς*)· κραυγάζω μετ' ἡχηράν καὶ εὐκρινῆ φωνήν, «σκοοῦζω», «ξεφωνίζω στριγγιές φωνές». 2) ᾄδω, παίζω μουσικόν ὄργανον, παράγω ἦχον.
Λιγνῶ (*λεγύς*), ἀπαντῶν μόνον ἐν τῆ ἐπ. ἄορ. α' *λίγξε βέος* = ἐκλαγξεν (ἐσφύριξεν, ἔκαμε «κλιγκ») τὸ τόξον (λίξις πεποιτημένη ἐκ τοῦ ἦχου).
Λιγδην, ἐπὶρ. (*λίζω*)· ἀκροδιγῶς, ἐξυστά, ἐπιπολαίως, λατ. *strictim*. [πρὸλ. Ἑουσ. «*λίγδα*· ἡ *ἀκύνθη*» (<ἰαπ. **liβ-* (**sleig-*) (= *λεαίνω*)) πρὸλ. παλ-γερμ. *sīchan* (γλιστρῶ), λατ. *lima* (< **slig-sma* ἢ **sleig-sma*) βλ. *λίσσός*, *λεῖος*].

λιγεῶν, ποιητ. ἀντὶ *λεγειῶν*, γυν. πληθ. θηλ. τοῦ *λεγύς*.

Λιγέως, ἐπὶρ. τοῦ *λεγύς*· ὄξέως, δυνατά, ἡχηρῶς, εὐκρινῶς.

ΛΙΓΝΥΣ, -ῦος, ἡ· πικνὸς καπνὸς ἀνάμεικτος μετὰ φλογῶν, σκοτεινὴ φλόξ.

Ἔτυμ.: κατὰ τινὰς συγγ. τῆ *ἐλελίξω* (= σείω), πρὸλ. λατ. *fumus*: *θύνω*, *σανοκρ. dhunō* ἢ *h*. Πάντως εἶναι ἐσφαλμένη ἢ συσχετισίς του πρὸς τὸ λατ. *lignum* (= ξύλον (<*lego* = μαζεύω)), (*λεγνύς* (**λεγνύς*: *lego lignum* = ξύλα συνειλεγμένα) ξύλα πρὸς καοῦσιν).

Λιγξέ, γ' ἐν. ἐπ. ἄορ. α' τοῦ *λίγγω*.

Λιγύ-ηχῆς, ἐς (*λεγύς* + *ἦχη*)· ὄ *λιγέως ἦχῶν* || ὄ λιγυρός (δυνατὰ) ἦχῶν.

Λιγύ-θροος, ὄν, συνηρ. -**θρους**, -οῦν (*λεγύς* + *θρός*) = *λεγυηχῆς* (βλ. βλ.).

Λιγύ-μολπος, ὄν (*λεγύς* + *μολπή*)· ὄ *λιγέως μέλ-πων* (ὄ ἡχηρῶς, εὐκρινῶς, ψόλλων).

Λιγύ-μῦθος, ὄν (*λεγύς* + *μῦθος*)· ὄ εὐκρινῶς ὀμιλῶν.

Λιγύ-πνεῖων, -οντος (*λεγύς* + *πνεῶ*)· ὄ λιγέως (ὄξέως) σφρίζων.

Λιγύ-πνοιος, ὄν (*λεγύς* + *πνοιή*) = *λεγυπνεῖων*.

Λιγύ-πτέρυγος, ὄν (*λεγύς* + *πτέρυξ*)· ὄ ἦχῶν διὰ τῶν πτερύγων, ὄ τερετίζων (ἐπὶ τοῦ τέττιγος).

Λιγύριζω, μέλ. -*σω* (*λεγυρός*)· ᾄδω δυνατὰ ἢ εὐκρινῶς.

Λιγύρός, ἄ, ὄν (*λεγύς*)· ὄξυς, διαπεραστικός, σκληρίζων, ἐπὶ ἦχου || ὡς. εὐκρινῆς, καθαρὸς, γλυκύς, μαλακός. — || μετγν. εὐκαμπος, μαλακός.

Λιγύρός, ἐπὶρρ.· ἰσχυρῶς, δυνατὰ, καθαρὰ.

ΛΙΓΥΣ, *λεγεῖα* (ὄρθῶ. *λέγεια*), *λεγύ*, ἐπὶ ἦχου· καθαρὸς, εὐκρινῆς, ὄξυς, διαπεραστικός, σφριστικός || ὡς. καλλίφωνος, ὄ ἔχων καθαρὰν φωνήν || ὡς. ἐπὶ λύπης, ἄλγους, «φωνακλῆς», ὄ γοερῶς θρηνών ἐκ τῶν πόνων || καὶ ἐπὶ ἀηδόνος, ἢ τερετίζουσα, γλυκύφωνος.
Ἔτυμ.: πρὸλ. *λεγυρός*· ὄμηρ. ἐπὶρ. *λίγα*, *λιγέως*· ὄμ. *λεγαίνω* (= ἐκπέμπω καθαρὰν φωνήν) μετ. ᾄ-δω)· **λίγγω* μόνον κατ' ἄορ. *λίγξε* (βέος) = ἀντήχη-σεν ὄ σφριγμός τοῦ βέλους. Δὲν εἶναι γνωστὸν ἀντίστοιχόν τι ἐν ἄλλαις γλώσσαις. Κατὰ τινὰς (**λυγύς* κατ' ἀνομοίωσιν πρὸλ. *σανοκρ. valgū-h* = εὐχάριστος, ὠρατός), ἀλλὰ ἀμφίβολον. Κατ' ἄλλους συγγ. τῆ λεττ. *ligōt* (οκικρῶ, πηδῶ· ἐκπέμπω φωνάς χαρᾶς), γοθ. *laiks* (χορός), *laikan* (οκικρῶ).

Λιγυς, -υος, ὄ, ἡ· ὄ ἐκ Λιγυρίας, ὄ ζῶν (διαμέ-ων) ἐν Λιγυρίᾳ (βορείως τῆς Γενούης).

Λιγύ-φθογγος, ὄν (*λεγύς* + *φθογγή*)· ὄ ἔχων λιγυράν, τ. ἔ. καθαρὰν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν (*λιγυφῶνος*).
Λιγύ-φωνος, ὄν (*λεγύς* + *φωνή*)· ὄ ἔχων λιγυράν (καθαρὰν, διαπεραστικὴν) τήν φωνήν, ὄξυφωνος.
ΛΙΓΩ, μελ. -*ξω* (συγγ. τῆ *λεῖχω*)· χαράσσω, «τσουγ-γραινίζω», πληγῶν ἔλαφρῶς || ἔξ αὐτοῦ τὰ ἐπὶρ. *λίγδην* καὶ *ἐπι-λίγδην* (βλ. βλ.). — [πρὸλ. Ἑουσ. «*λίξει*· *παίξει*». Βλ. καὶ *λιδόρος*].

λίην, ἐπὶρ. ἰων. ἀντὶ *λίαν* (βλ. βλ.).

Λιδάζω, μέλ. -*σω* (*λίθος*)· ὀρίτω λίδους, ἔκσφεν-δονίζω λίδους. 2) *λιδόβολω*.

Λιδασ, -ακος, ὄ, ἡ (*λίθος*)· λιθώδης, πετρώδης, βραχώδης. — || ὡς οὐα. *λιδασ*, ἡ = *λίθος*.

Λιδᾶς, -άδος, ἡ (*λίθος*)· λίδους, πέτρα || περιληπτικῶς, βροχὴ λίδων.

Λιδεος, α, ὄν (*λίθος*)· κατεσκευασμένος ἐκ λί-δου, λίδινος.

Λιδη-λογῆς, ἐς (*λίθος* + *λέγω* II)· ὄ ὤκοδομημέ-νος ἐκ λίδων.

Λιδίδιον, τὸ, ὄμοκρ. τοῦ *λίθος*· μικρὸς λίθος, «*λιδάρακις*», «*χαλίκις*».

Λιδίνος, η, ὄν (*λίθος*)· ὄ κατεσκευασμένος ἐκ λίδου, λίδινος, πέτρινος. — Ἐπὶρ. -*νωος* = ὄμοιως ὡς λίδου, μετ' πέτρινον βλέμμα (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν *Γοργῶ*).

Λιδό-βλητος, ὄν (*λίθος* + *βάλλω*)· ὄ ὀρίπων λί-δους, ὄ πετροβολῶν || παθ., λιθοβόλητος. — || λιθο-κόλλητος, κεκοσμημένος μετ' λίδους.

Λιθο-βολία, μέλ. -ήσω ρίπτω λίθους, κτυπῶ με λίθους, λιθοβολῶ, πετροβολῶ. Ἐκ τοῦ

Λιθο-βόλος, ον (λίθος + βαλεῖν) ὁ ρίπτων λίθους, ὁ πετροβολῶν με λίθους || ὁ λιθοβόλος = οἱ ἐκασφενδονοῦντες λίθους, σχεδὸν συνών. τῶ σφενδονῆται || ὁ λιθοβόλος = μηχανὴ ἐξακοντίζουσα λίθους.— || λιθοβόλος, ον (μετὰ παθητ. ἑνν.) ὁ θληθεὶς διὰ λίθων, λιθοβοληθεὶς.

Λιθο-γλύφος, ον (λίθος + γλύφω) ὁ γλύφων λίθους, ὁ γλύπτῃς λίθων || ὡς οὐα. ὁ λιθογλύφος = γλύπτης.

Λιθο-δερχής, ἐς (λίθος + δέρκομαι) ὁ ἀπολιθῶν διὰ τοῦ θλέμματος || ὁ ἔχων λίθινον θλέμμα.

Λιθο-δημιτος, ον (λίθος + δέμω) ὁ ὠκοδομημένος διὰ λίθων.

Λιθο-δόμος, ον (λίθος + δέμω) ὁ οἰκοδομῶν, ὁ κτιζων, διὰ λίθων || ὡς οὐα. ὁ λιθοδόμος = ὁ κτίστης.

Λιθο-εργός, ον (λίθος + ἔργω) ὁ μεταβάλλων εἰς λίθον || ὡς οὐα. ὁ λιθοεργός = ὁ πελεκητὴς λίθων, λιδοξόςος.

Λιθο-κόλλητος, ον (λίθος + κολλάω) ὁ κεκοσμημένος διὰ πολυτιμῶν λίθων, ὁ ἔχων ἐγγεκολλημένους πολυτίμους λίθους || ὁ σκληρὸς ὡς λίθος.

Λιθο-κτονία, ἡ (λίθος + κτείνω) ὁ διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατος.

Λιθο-λευστός, ον (λίθος + λεύω) λιθοβλήτος, λιθοβολημένος || λιθολευστός Ἄρης = θάνατος διὰ λιθοβολισμοῦ.

Λιθο-λόγημα, -ατος, τό συνάδροις λίθων καὶ δι' αὐτῶν ἀνοικοδομησις κτίσματος. Ἐκ τοῦ

Λιθο-λόγος, ον (λίθος + λέγω II) ὁ συλλέγων λίθους, ὁ τοιοῦτοτρόπως ἐκλέγων λίθους, ὥστε νὰ ἐφαρμόζουσαν μετὰ τῶν χωρὶς νὰ εἶναι καταλλήλως ἐκ τῶν προτέρων πελεκημένοι || πρβλ. λογάθην — ὡς οὐα. ὁ λιθολόγος = κτίστης (= λιθοδόμος).

Λιθο-ξόος, ον (λίθος + ξέω) ὁ ξέων (λείων) λίθους || ὡς οὐα. ὁ λιθοξόος ἔτι καὶ νῦν (κοιν. μαρμαρῆς).

Λιθο-ποιός, ον (λίθος + ποιέω) ὁ μεταβάλλων εἰς λίθον. 2) ὁ παράγων (προξενών) λίθον (λιθῆσαι ἐν τῇ κύσει π. χ. ἡ τοῖς νεφροῖς).

Λιθο-ρρῖνος, ον (λίθος + ῥῖνός) ὁ ἔχων λίθινον (τ. ἑ. σκληρόν) δέσμα.

Λιθός, -ου, ὁ ἔτι καὶ νῦν, λίθος (πέτρα) || ἐπὶ ἡλιθίων, λίθος = ἀνασθητοί, ἡλιθιοί (εστουρνάριος) || παροιμ. λίθον ἔρω = χάνω τὸν κόπον μου, ματαιοπονῶ (κυρ. θράξω πέτρας). 2) λίθος, ὡς οὐσία (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν σάρκα π. χ. ἡ τὸ ξύλον). — || λίθος, ἡ' κατὰ τὸ πλαίστον ἐπὶ εἰδικῷ τινος εἶδους λίθου, ὅπως εἶναι τὸ μάρμαρον ἢ ὁ μαγνήτης (μαγνήτης λίθος παρ' Ἐβρ.). || ἡ διαφανής; λίθος = εἶδος διαφανοῦς κρυστάλλου χρησιμοποιουμένου πρὸς ἀνάφλεξιν διὰ τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. — || ἐν Ἀθήναις λίθος ἐκαλεῖτο ἀντίοτα καὶ τὸ ἔθμα τῆς βουλῆς ἢ τῆς Ἰνυκῆς ἢ οἰονδήποτε ἄλλο ἔθμα ἢ ἄμθων, ἐξ οὗ ὠμίλει τις. — || λίθους ἐκαλοῦντο καὶ τὰ τεμάχια τοῦ ζατρικίου.

Λιθο-σπάδης, ἐς (λίθος + σπάω) σχισμὴ ἐντὸς λίθου προκαλουμένη διὰ τῆς ἀποσπάσεως τεμαχίου βράχου.

Λιθο-στρωτός, ον (λίθος + στρώννυμι) ὁ ἐστρωμένος με λίθους || ὡς οὐα. τὸ λιθοστρωτός = ἔδαφος ἐστρωμένον διὰ ψηφοδετήματος (ψηφιδωτοῦ).

Λιθο-τομία, ἡ' τὸ κόπτεν λίθους, τὸ λατομεῖν, πετροκοπεῖν || τόπος ἐνθα κόπτονται λίθοι, λατομεῖον. Ἐκ τοῦ

Λιθο-τόμος, ον (λίθος + τέμνω) ὁ τέμνων (κόπτων) λίθους.

Λιθο-ουργέω, μέλ. -ήσω ἐργάζομαι, πελεκῶ, λίθους || μεταβάλλω εἰς λίθον. Ἐκ τοῦ

Λιθο-ουργός, ον (λίθος + ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸν λίθον, λιδοξόςος || ὡς οὐα. ὁ λιθοουργός = ὁ λιδοξόςος (εμαρμαρῆς), ὡς ὁ γλύπτης || ἐντεῦθεν σιδήρια λιθοουργά = ἐργαλεῖα λιδοξόου.

Λιθο-φόρεω, μέλ. -ήσω φέρω (μεταφέρω, ἐκουβαλῶ) λίθους. Ἐκ τοῦ

Λιθο-φόρος, ον (λίθος + φέρω) ὁ φέρων (μεταφέρων) λίθους.

Λιθο-ώδης, ἐς (λίθος + εἶδος, ἀντὶ λιθοσειδῆς) ὁμοίος πρὸς λίθον, πετροῦδης.

Λικμηῖος, α, ον' ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) τὴν λικμησιν. Ἐκ τοῦ

Λικμάω, μέλ. -ήσω (λικμῶς) ἐλιχνίζω, χωρίζω τὸν στίον ἀπὸ τοῦ ἀχυρον διὰ λικμησεως. 2) μτφρ. διασκορπίζω ὡς ἀχυρον. [δι' ἑτυμολ. βλ. λικμῶς].

Λικμητήρ, -ῆρος, ὁ (λικμάω) ὁ ἐλιχνίζων τὸν στίον.

Λικμητός, ὁ (λικμάω) ἡ πράξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ λιχνίσματος.

ΛΙΚΜΟΣ, -οῦ, ὁ = λίκνον (β βλ.).

Ἐτυμ.: πρβλ. δημηρ. λικμάω (β βλ.) ἢ λικμητήρ (β βλ.). — λίκνον (καὶ λίκμων) β βλ. — Ἀμφότεραι αὐ λέξεις (λικμῶς καὶ λίκνον) παρήχθησαν κατ' ἀνομοίωσιν (<*νικμῶς καὶ *νίκνον, πρβλ. τὰ παρ' Ἑουχ. νεικλον καὶ νεικλον πρβλ. Ἑουχ. ανεικητήρ λικμητήρ Μεγαρεῖς, ανικῆ λικμῆ, ανικῆν λικμῆν, ανεικ(σ)σεν... ἔκρινεν, ανεικῆς εἰκρινῆς, ανεικῆρ εἰκρινῆς, ανεικῆρ εἰκρινῆς, ανεικῆρ εἰκρινῆς κατὰ τὰς ἐξ λατ. β. leiç- (πνεῖον) καὶ β. leiç- (λιχνίζω στίον). — Πρβλ. καὶ τὰ παρ' Ἑουχ. εικμῆν λικμῆν στίον καθαιρέων, εικμῆντο ἐσειόντο ἐπείσσαντο τὸ ἐκμῆν τοῦτο προήλθεν ἐκ τίνος παρὰ Πλάτ. ανικμῶμενα (<*ανανικμῶμενα κατ' ἀπλολογία), ἐξ οὗ ἀρχηματισθῆσαν καὶ τὰ παρὰ θεοφρ. ανικμῆσαι, εικμῆσται.

ΛΙΚΝΟΝ, τό (καὶ λίκνον καὶ λεικνον, βλ. λικμῶς) πλεκτόν ἐκ λυγαριῶς κάνιστρον, μὲ τὸ ὅποιον ἀλιχνίουν τὸν ἐκ τοῦ ἀλιχνίου στίον πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ στίου ἀπὸ τοῦ ἀχυρου || ἡ καὶ πλεκτόν κόκκινον διὰ λιχνίσμα. — || πλεκτόςος κλάδος χρησιμοποιούμενος κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Βάκχου διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἐναπόθεσιν τῶν σκευῶν τῆς θυσίας καὶ τῶν πρώτων καρπῶν (τὸ παρὰ Βιργιλ. mystica vanaus Iacchi). — || πλεκτή κούβια.

Λικνο-φόρος, ον (λίκνον + φέρω) ὁ φέρων (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) τὸ ἱερὸν λίκνον τοῦ θεοῦ (κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Βακχικῶν ἐορτῶν).

Λικριφίς, ἑπίρ. σταυρωτὰ, πλαγίως, ἐγκαρσίως, λοξῶς (ἐκ τοῦ λέκρης, λέκρης, β βλ.).

Λιλαίωμα, (λι-, λελήμα), ἀποθ. ἐπιθυμῶ, ποδῶ σφοδρῶς, ὑπερεπιθυμῶ || ἐπὶ θόρατος ἢ λόγῃς: λιλαίωμένη χροὸς ἀσαι = ἐπιθυμοῦσα νὰ χορτάσῃ σάρκα (νὰ φονεῦσῃ) || μετὰ γαν. πράγμ., ποδῶ τι, διψῶ διὰ τι.

Ἐτυμ.: ἐκ β. λα- ἐξ ἧς καὶ τὰ: λῆ-μα, λῆ-σις' λι-λαί-ωμα (ε< *λι-λασ-|ο-μαι) λελιημένος, λι-λάξω, λα-ρός, λα-μυρός, λα-θρός: ἴσως καὶ ἐ τῶ λα-ωρός (ἀντὶ λα-Forγός). — Ἐξ ἱαπτ. las-, πρβλ. σανοκρ. lash, lash-ami, lash-yami (= opio, cupio), las, las-ami (= amplector), la-las-as (= λι-λαίωμενος) πρβλ. λατ. las-cinus, γοθ. lus-fus (ἐπιθυμία), lus-tōn (ἐπιθυμῆν) ἢ αὐτὴ ρ. πιθαν. καὶ ἐν τοῖς λάσ-τη (πρβλ. Ἑουχ. ἀλάστη πάθρη) λάσ-ταυρος (Ἑουχ. ἀλάσταυρος λιν-αἶδος) (Ἑουχ. αληνά' βάκχια). Ἀρκάδες ληνίς (= βακχεύουσα), λαστρίς, ἴσως δὲ καὶ ἐν τῶ λάσ-θη ἄθλον ἐν τὰ προθετικὰ μόρια λα-, λαε- ἀνήκουσιν εἰς τὴν β. ταῦτην λα- ἢ εἰς τὴν β. λαF- (βλ. ἐν λα-) συγγ. ὡς εἶναι καὶ ἡ β. λα- ἐν β. λίαν ἀντὶ λίαν.

Λιμαίνω, (λιμός) ὑποφέρω ἐκ λιμοῦ, λιμοκτονῶ, λιμώττω, πεινῶ (εμφωδ τῆς πείνας).

Λιμένειον, ἐκ. ἀντὶ λιμένειον, δοτ. πληθ. τοῦ λιμήν.

Λιμενίτης, -ου, ὁ, θηλ. -ίτης, -ιδος (λιμήν) ὁ τοῦ λιμένος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα || ὁ ἐπὶ τοῦ λιμένος, ὁ θεός τοῦ λιμένος, ὁ ἐπόπτης (προστάτης) τοῦ λιμένος.

Λιμεν-οριμής, -ου, ὁ (λιμήν + οριμής) ὁ προσωρισμένος (ὁ στομαθῆν) ἐν τῷ λιμένι.

ΛΙΜΗΝ, -ένος, ὁ' ἔτι καὶ νῦν, ἐλιμάνις. 2) μτφρ. καταφύγιον, τόπος εἰς ὃν ἀποσύρεται τις. 3) τόπος συγκεντρώσεως, ἀποθήκη, δοχεῖον. [πιθ. ἐκ β. λιβ- τοῦ λείνω πρβλ. λίμνη].

Λιμνρός, ἄ, ὄν (λιμός)· πειναλέος, λιμώττων, λιμοκτονῶν.

Λίμναι, αἱ (λίμνη)· περιοχή τῶν Ἀθηνῶν (πιθ. ἄλλοτε ἐλώδης) οὐ μακρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα τὸ **Δήναιον** (ιερόν τοῦ Διονύσου). Βλ. Κ.Ε.Α.

Λιμναῖος, α, ὄν (λίμνη)· ὁ ἀνήκων εἰς λίμνην ἢ προερχόμενος ἐκ λίμνης ἢ ἐλώδης, βαλτώδης ἢ **θε-νιδες λιμναῖαι** = πιπνῆ ὑδρόβια (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ χερσαῖα) ἢ λιμνάζων, οἰσμοίος (κυρ. ἐπὶ δάτων).

Λιμνάς, -άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ λιμναῖος.

Λιμνάτης, θηλ. -άτις, θωρ. ἀντί λιμνήτης, -ήτις (βλ. δλ.).

Λίμνη, ἡ (λείβω)· δ, τι καὶ νῦν, εὐρύχωρος λάκκος οἰσμοίου ὕδατος, λίμνη, σχηματισθεῖσα εἴτε ἐκ ποταμοῦ εἴτε ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ κυρ. ἐλώδης λίμνη, βάλτος (ἐξ ὑδάτων ἀναβλυζόντων ἐπὶ τόπου). 2) Παρ' Ὀμ. ἡ θάλασσα. 3) δεξαμενὴ ὕδατος, στέρνα.

Λιμνήτης, -ου, δ, καὶ θηλ. -ήτις, θωρ. -άτις, γεν. -ιδος (λίμνη)· ὁ ζῶν ἢ φυόμενος καὶ αὐξάνων ἐν λίμναις (γεν. εἰς βαλτώδη μέρη).

Λιμνο-φύης, ἐς (λίμνη + φύω)· ὁ φυόμενος ἐν λίμναις (ὁ ζῶν εἰς βαλτώδη μέρη).

Λιμνο-ώδης, ἐς (λίμνη + εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων πρὸς λίμνην (ἔλος, θάλτον), βαλτώδης.

Λιμο-θνής, -ήτος, δ, ἡ (λιμός + θνήσκω)· ὁ ἀποθνήσκων ἐκ λιμοῦ (πέινης), ὁ ἐπεδαίνων τῆς πείνας.

ΛΙΜΟΣ, δ (καὶ ἡ, σπαν.)· ΠΕΙΝΑ, «λιμός», σιτοδεία. Ἔτυμ.: πιθ. λιμός (*λιμος, λιφμός ἐκ β. λωφ. τοῦ **λίπ-τομα** (= ἐπιθυμῶ σφόδρα)· πρβλ. Ἑσυχ. «λίπ' ἐπιθυμία». — Πρβλ. καὶ ἰων.-αττ. **λοιμός**, τὸ παρ' Ἑσυχ. «λειρός» δ **ισχνός καὶ ὠχρός**, λατ. **lētum, loicōs**. — Παράγ. **λιμώσω**, ἄττ. -τω.

Λιμο-φορεῦς, ὁ (λιμός + φέρω)· ὁ φέρων (προξενῶν) λιμὸν (πέιναν).

Λιμ-ώδης, ἐς (λιμός + εἶδος)· πειναλέος, πεινασμένος, λιμώττων (κυρ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸν λιμὸν).

Λιμώσω, ἄττ. -τω (λιμός)· πάσχω ἐκ πείνης, λιμοκτονῶ, ἐπεδαίνω τῆς πείνας, εἶμαι πεινασμένος.

Λίνεος, α, ὄν, καὶ κατὰ συναίρ. Λινοῦς, ἡ, οὖν (λίνον)· ὁ ἐκ λίνου (λιναρίου), λιναρένιος, λινός (λατ. **lineus**).

Λίνευτής, -οῦ, ὁ (λίνον)· ὁ ψαρεύων, ἀλιεύων, μέ δικτύα.

Λινό-δεσμος, ὄν (λίνον + δεσμός) = **λινόδετος**.

Λινό-δετος, ὄν (λίνον + δέω)· ὁ δεδεμένος διὰ λινῶν σχοινίων. 2) ὁ δεδεμένος διὰ μίας κλωστής.

Λίνο-θήρας, -ου, ὁ (λίνον + θηράω)· ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) διὰ δικτύων.

Λίνο-θώραξ, -ηκος, δ, ἡ, ἰων. ἀντί λινόθώραξ (λίνον + θώραξ)· ὁ φορῶν λινοῦν θώρακα (ἐκ λινοῦ ἀφάσματος).

Λινό-κλωστός, ὄν (λίνον + κλώθω)· ὁ κλώθων λιναρίον. — II ὁ ὑφασμένος ἐκ λινῆς κλωστής.

Λινό-κροκός, ὄν (λίνον + κρέκω)· ὁ ὑφασμένος διὰ λινῆς κρόκης (κλωστής).

ΛΙΝΟΝ, τό· πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ λιναρίου ἢ σχοινίων λινοῦν (ἀπὸ λινάρου) ἢ μτφρ. ἡ κλωστή ἢ κλωδομένη ὑπὸ τῆς μοίρας. 2) δίκτυον, ἀλιευτικὸν δίκτυον. 3) λινοῦν ὑφασμα ἢ ἐν τῷ πλῆθ. «τὰ παντὰ» ἰστιοφόρου ἢ λινὰ ὑφάσματα, λινὰ ἐνδύματα. 4) τὸ φυτίλι τῆς λάμπας. — III τὸ φυτὸν ἐξ οὗ παράγεται τὸ λινάρι (καλούμενον λινάρι ἢ λινό-κάλαμος), λατ. **linum**· **λίνον σπέρμα** = λιναρόσπορος.

Ἔτυμ.: συγγ. τῷ λατ. **linum** (παλ.-φρλ. **līn**, γοθθ. **leīn**, παλ.-γερμ. **līn**, λιθ. **līnaī**)· πρβλ. ὁμ. **λίτα** (αἰτ. πληθ.), **λίτῆ** (δοτ. ἐν.)· ἐκ β. **li**, λατ. ***lino-m**· **σανσκ.** **līna-h**, ἔλλ. **λεῖος** (λατ. ***[s]leī-**), παλ.-πορρ. **linr** (εὐκαμπτος).

Λινό-πεπλος, ὄν (λίνον + πέπλος)· ὁ φέρων λινοῦν πέπλον (λινὴν ἐσοδήτι).

Λίνο-πόρος, ὄν (λίνον + πορεύω)· ὁ τὰ ἰστία τοῦ πλοίου φουσκώνων.

Λίνο-οπτάσθαι, ἀποθ. (λίνοπέτης)· ὁ παρατηρῶν τὰ δίκτυα, ὁ ἐποπτεύων (παραφυλάττων νὰ ἴδῃ), μήπως τὰ δίκτυα συνέλασθόν τι.

Λινό-πτερος, ὄν (λίνον + πτερόν)· ὁ ἔχων λινὰ ἰστία ὡς πτέρυγας.

Λίνο-όπηξ, -ου, ὁ (λίνον + ὄπωμα)· ὁ παρατηρῶν τὰ δίκτυα, μήπως ἔχει συλληφθῆ τι.

Λίνο-ρράφης, ἐς (λίνον + ῥάπτω)· ὁ ἐρραμμένος διὰ λίνου (μὲ λινὰ νήματα) ἢ **δόμος λινόρραφής** = πλοῖον ἔχων ἰστία συναρραμμένα ἐκ λινοῦ ὑφάσματος.

ΛΙΝΟΣ, -ου, δ· βραχυδός, αἰοδός, φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο ἢ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Οὐρανίας. — II ὡς προσηγορ. ὁ **Δίνος** = τὸ ζῶμα τοῦ Λίνου ἢ παρ' Ὀμήρῳ τὸ ζῶμα τοῦτο ἔξεται ὑπὸ παιζὸς συνοδοεῖα κιθάρας, ἐν ᾗ δ τραγητὸς συνεχίζεται. Πρβλ. **αἴλιος**. [πιθ. Ἀσιατικῆς προελεύσεως· πρβλ. τὸ πιθ. συγγ. **αἴλιος**].

Λίνο-στάσις, ἡ· τὸ στήνειν δίκτυα, ἡ τοποθετήσις δικτύων. Ἐκ τοῦ.

Λίνο-στατέω, μελ. -ήσω (λίνον + ἵστημι)· στήνω δίκτυα, τοποθετῶ δίκτυα.

Λινοῦς, ἡ, οὖν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ λίνεος (βλ. δλ.).

Λίνο-φθόρος, ὄν (λίνον + φθείρω)· ὁ φθειρῶν (καταστρέφων) τὰ λινὰ ὑφάσματα.

Λίπᾶ, τό ἀρχ. λέξ. ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ ἐν φράσεσιν, ὅσα ἡ: ἀλείψαι (καὶ ἀλείψασθαι) λίπ' ἐλαίῳ, ἔνθα καταντᾶ σχεδὸν ἐπίρρ. = λιπαρῶς, ἀφθόνως. Πρβλ. **λίπος.**

Λίπαινω, μελ. -ᾶνω (λίπας, λίπος)· ἀλείφω δι' ἐλαίου (κυρ. διὰ λίπους), χρίω ἢ μτφρ. παχύνω, πλουτίζω. — μέσ., ἀλείφω ἐμαυτὸν, ἀλείφομαι, χρίομαι.

Λίπαρ-ἀμπυξ, ὄκος, δ, ἡ (λιπαρός + ἀμπυξ)· ὁ ἔχων λαμπρὰν ταινίαν ἢ τίβραν (κεφαλόδεσμον, διάδημα).

Λιπαρέω (λιπαρός), μελ. -ήσω· ἐπιμένω, ἐμμένω μετ' ἐπιμονῆς, ἐγκαρτερῶ ἢ μετὰ δοτ., ἐπιμένω εἰς τι. — II παρακαλῶ ἐπιμένως, καθικετεῦω κατὰ τρόπον ὥστε νὰ γίνωμαι ἐνοχλητικός, ζητῶ τι μετὰ πείσματος ἢ μετ' ἀπρφ., **λιπαρεῖς τυχεῖν** = παρακαλεῖς ἐπιμένως διὰ νὰ ἐπιτύχης τι. Ἐκ τοῦ

ΛΙΠΑΡΗΝΗΣ, ἐς· ὁ ἐπιμένων ἐμμένων εἰς τι, ἰσχυρογνώμων, πείσμων. — III ὁ μετὰ δέσμης ἰκετεύων, ἐνοχλητικός. [δι' ἔτυμολ. ἔλ. **λίπος**].

Λιπαρῆτεον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ λιπαρέω.· πρέπει νὰ ἰκετεύῃ τις ἐπιμένως, μέχρι φορτικότητος.

Λιπαρία, ἡ (λιπαρέω)· ἐπιμονή, ἐμμονή, φορτικότης.

Λιπαρό-ζωνος, ὄν (λιπαρός + ζώνη)· ὁ ἔχων **λιπαράν** (τ. ἔ. λαμπράν) ζώνην.

Λιπαρό-θρονος, ὄν (λιπαρός + θρόνος)· ὁ ἔχων λαμπρόν (**λιπαρόν**) θρόνον.

Λιπαρο-κρήδεμνος, ὄν (λιπαρός + κρήδεμνον)· ὁ ἔχων λαμπρόν κεφαλόδεσμον.

Λιπαρο-πλόκάμος, ὄν (λιπαρός + πλόκαμος)· ὁ ἔχων **λιπαρούς** (τ. ἔ. λαμπούς, στιλπνοῦς), πλοκάμους.

Λιπαρός, ἄ, ὄν (λίπας ἢ λίπος)· ἐλαιώδης, στιλπνός, ἀλειμμένος με ἔλαιον ἢ μτγν. παχύς, αὐχμηρός (λιγδισμένος). — II ἐπὶ τοῦ δέρματος, στιλπνός, λετός, ὀμαλός, ἐν καλῇ καταστάσει (εὐρωτός), λατ. **nitidus** ἢ μτφρ. εὐπορός, ἀναπαυστικὰ ζῶν, εὐκόλος. — III ἐπὶ πραγμ. λαμπρός, ἐξοχος, κομψός, ὠρατός ἢ πολυτελεῖς ἢ εὐρύχωρος, ἐπαρκής. — IV ἐπὶ ἐδάφους, γόνιμος, παχύς εὐφορος, πλούσιος.

Λιπαρό-χρως, ὄν καὶ συνηρ. -χρως, -ου καὶ -χρως, -ωτος, δ, ἡ (λιπαρός + χρός, χρώς)· ὁ ἔχων λαμπρόν, στιλπνόν, ὠμα ἢ δέρμα.

Λιπαρώς (Α), ἐπίρ. τοῦ λιπαρός· πλουσίως ἀνέτως, στιλπνῶς, λαμπρῶς.

Λιπαρώς (Β), ἐπίρ. τοῦ λιπαρός· ἐμμόνως, εἰμμόνως, φορτικῶς.

ΛΙΠΑΣ, τό = **λίπος**· λίπος (πάχος), ἔλαιον.

Λίπ-αυγής, ἐς (λίπιν + αυγή)· ὁ ἐσωτερημένος φωτός, σκοτεινός, ἀνήλιος, ἡ τυφλός.

Λίπάω, (λίπας, λίπος)· εἶμαι παχύς, εἶμαι στιλπνός.

λίπε, λίπεν, ἀπ. γ' ἐν ἀορ. β' τοῦ λείπω.

λίπειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ λείπω.

Λιπερνής, ἐς = λιπερνήτης (βλ. δλ.).

Απερνήτης, -ου, ὁ, θηλ. -ῆτις, -ίδος (λιπεῖν + φερνή)· ὁ ἀνευ προκίος ἢ ἔρημος, ἐγκαταλειμμένος, ἀνεόσιος. [π βλ. παρὰ Σουῦθ. «απερνήτης ἡ πετωγή, παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐργέων, ὃ ἐστὶ φυτῶν», «λιπερνοῦντας· πενιχρούς»].

Λιπό-γάμος, ον (λιπεῖν+γάμος)· ὁ ἐγκαταλιπὼν τοὺς δεσμούς τοῦ γάμου (ὁ ἐγκαταλείψας τὴν σύζυγον ἢ ἡ ἐγκαταλείψασα τὸν σύζυγον), μοιχός ἢ μοιχαλῖς.

Λιπο-γνώμων, ον, γεν. -ονος (λιπεῖν+γνώμων)· ἐπὶ ἔκπῳ, ὁ στερούμενος τῶν ὀδόντων· ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δεικνύουσι τὴν ἡλικίαν ἢ ἐντέθεν γενικῶς, ὁ ἀγνωσίου ἡλικίας.

Λιπό-γυιος, ον, (λιπεῖν+γυῖον)· ὁ ἐστερημένος μέλους τινός τοῦ σώματος, ἠκρωτηριασμένος, ἀνάπηρος.

Λιποῖσα, **λιποῖσαν**, ὄμρ. ἀντὶ *λιποῖσα*, *λιποῖσαν*, μτχ. ἄορ. ὅ' τοῦ *λείπω*.

Λιπο-μήτωρ, -ορος, ὁ, ἡ (λιπεῖν+μήτηρ)· ὁ ὀτρύμενος μητρός, ὄρφανός μητρός.

Λιπό-ναυς, ὄμρ. καὶ **λιπό-ναῦς**, ὁ, ἡ (λιπεῖν + ναῦς)· ὁ ἐγκαταλείψας τὴν ναῦν, τὸν στόλον.

Λιπο-ναύτης, -ου, ὁ (λιπεῖν + ναύτης)· ὁ ἐγκαταλείψας τοὺς (ἄλλους) ναύτας ἢ τὸ πλοῖον.

Λιπό-νεως, ον=λιπόναυς (β βλ.).

Λιπό-πάτρις, -ίδος, ὁ, ἡ (λιπεῖν+πατρίς)· ὁ ἐγκαταλείψας τὴν πατρίδα του ἢ ὁ κάρμων τινὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του.

Λιπο-πάτωρ, -ορος, ὁ, ἡ (λιπεῖν+πατήρ)· ὁ ἐγκαταλείψας τὸν πατέρα του.

Λιπό-πνοος, ον, καὶ συνηρ. -πνοος, ουν (λιπεῖν + πνοή)· ὁ ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τῆς πνοῆς, ἀπνοος, νεκρός.

ΛΙΠΟΣ, τό· ὅ,τι καὶ νῦν, λίπος, «ξύγγι», ἄλειμμα (εἶτε ζωικόν, πάχος, λαρδί· εἶτε φυτικόν, ἔλαιον) ἢ μτφρ., *λίπος αἵματος*=δρόμος (κηλίς) αἵματος.

Ἔτυμ.: ἐκ β. *λεπ-*, ἐξ ἧς καὶ τὰ: ὄμ. *λίπα* (*λίπε*· ἔλαιον) αἰτ. > ἑπὶρ. ἀφθόνως, δοφιλῶς, δι' ἔλαιον, *λεπ-αρός*, *λεπαρής*, *λεπαρέω* (βλ. λ.)· ἀλείφω, ἀλείφω, ἄλειμμα, ἀλοιφή (βλ. λ. λ.)· πρβλ. σανσκρ. *lip*, *lipr-āmi* (ungo), *līp-as* (unguentum)· ὄλαυ. *lep-u* (ἀλευρόκολλα)· λιθ. *lipr-u*, *lipri* (κολλῶ)· ἰατρ. β. **leip-* (ἄλειμμα, ἀλείφω), πιθαν. ἐπεκτετ. <**lei-* ἐν τῷ ἑλλ. «ἀλίγειν» ἀλείφειν, *λεῖος* («Ἦουχ.») πρβλ. ἰατρ. *(s)*leib-* (στάζω)· βλ. ἐν *λείβο*.

Λιπο-σαρκής, ἐς (λιπεῖν+σάρξ)=λιπόσαρκος, ὁ στερούμενος σαρκῶν, ἰσχνός.

Λιπο-στέφανος, ον (λιπεῖν+στέφανος)· ὁ ἐγκαταλιπὼν τὸν στέφανον, ὁ πεσὼν ἀπὸ τὸν στέφανον.

Λιπο-στράτια, ἡ, καὶ **Λιπο-στράτιον**, τὸ (λιπεῖν + στρατία)· ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ στρατοῦ.

Λιπο-τάξις, ἡ, καὶ **Λιπο-τάξιον**, τὸ (λιπεῖν+τάξις)· ἡ ἐγκατάλειψις τῆς τάξεως (τῆς θέσεως, ἐν τῷ στρατῷ), ὅ,τι καὶ νῦν καλεῖται λιποταξία.

Λιπο-τρίχις, ἐς (λιπεῖν+τριχίς)=λιπότριχίς· ὁ μὴ ἔχων τρίχας, φαλοκρός.

Λιπο-ψυχέω, μέλ. -ήσω (λιπεῖν+ψυχή)· ὅ,τι καὶ νῦν νοοῦμεν λέγοντες λιποψυχή, λιγοθυμῶ, γίνομαι σάν νεκρός, χάνω τὰς αἰσθησεις μου ἢ ἀποδύνησκω. — ἢ χάνω τὸ θάρρος μου, στεροῦμαι διαδέσεως.

Λιπών, ἐπ. μτχ. τοῦ *λείπω*.

Λιπτομαι, ἀποθ. μετὰ παθ. πρκ. *λέλιμα*· εἶμαι πρόδμος, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς ἢ μετὰ γεν., εἶμαι πρόδμος διὰ τι, ἰοδῶ τι διακάω ἢ ἐν τῇ παθ. μτχ. *λελιμένους μάχης*=ποδῶν διακάω ἢ πολεμῆσιν.

Ἔτυμ.: ἐκ β. *λίφ-*, πρβλ. Ἦουχ. «λίψ» ἐπιθυμία, *λεψουρία* = ἐπιθυμία οὐρήσεως πρβλ. σανσκρ. *liubh*, *liubh-yāmi* (cupio), *liubh-as* (cupiditas)· λατ. *lib-ef*, *lib-ef*, *lib-ido* γοτθ. *liubs* (ἀγαπητός), ἀρχ-γερμ *liuban* (lieben, ἀγγλ. *lieft*), ὄλαυ. *lyuby* (ἀγάπη), *lyubyti* (φιλέω) κλπ.

Λιπών, οὔσα, ὄν, μτχ. ἄορ. ὅ' τοῦ *λείπω*.

Λίς (Α), ὁ, αἰτ. *λίγ'* ἐπ. ἀντὶ *λέων* (β βλ.)· μτγν. ὄνομ. καὶ ὄστ. πληθ. *λίες*, *λίεσαι*· [δι' ἔτυμολ. βλ. *λέων*].

Λίς (Β), ἡ, ἐπ. συγκεκριμ. τύπος ἀντὶ *λισση*=λείω, γλιόστειρη· *λίς πέτρα*=λείος βράχος.

Ἔτυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς β. παράγονται καὶ τὰ: *λισῶς* (<*λιε-σῶς*), *λιε-σῶς*, *λίε-πος*, *λίε-φος*, *λίε-τρον*· ἀρχαῖος τύπος τῆς β. ἢ τοῦ *λίε-*, πρβλ. *γλίε-τον*, *γλίε-χος*, *γλοῖ-ός*, ἀρχ-λατ. *gliit ius*, λιθ. *gliit-us* (*gliatt*)· ἴσως συγγ. εἶναι καὶ τὸ *δ-λιε-θάνω*.

Λίσαι, Προστ. ἄορ. α' τοῦ *λίσομαι*.

Λίση, β' ἐν. μέλλ. τοῦ *λίσομαι*.

Λίσοπος, ἡ, ον (λιεσῶς; *λείος*)· λείος, ἐστὶλθωμῖνος. [δι' ἔτυμολ. βλ. *λίς*].

Λίσοι, Προστ. ἐπ. ἄορ. α' τοῦ *λίσομαι*.

Λισσάς, -άδος, ἀνώμ. θηλ. τοῦ *λιεσῶς* (β βλ.).—ὄς· ὄσα· ἡ *λιεσῶς*=γυμνός (λείος) κρημνός· πρβλ. *λιεσῶς*.

Λισσέσκειτο, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *λίσομαι*.

ΛΙΨΙΟΜΑΙ: ἄορ. α' *ἐλλίσσῶμαι*, ἐπ. *ἐλλίσσῶμαι*· ἄορ. β' *ἐλλίσσῶμαι*, εὐκτ. *λιεσίμην*, ἀπρφ. *λιεσῶμαι*· ἀποθ. ἴκετεύω, παρακαλῶ, εἶτε ἀπολ. εἶτε μετ' αἰτ. προσ. ἢ μετ' ἀπρφ. *λίσομαι μὴ προδοῦναι* = παρακαλῶ νὰ μὴ προδώσῃ (μὴ ἐγκαταλείψῃ). [δι' ἔτυμολ. βλ. *λίση*].

Λισσός, ἡ, ὄν (λείος, *λίεπος*)· λείος ἢ *λιεσῶς πέτρα*=γυμνός, λείος, βράχος ἢ πρβλ. *λιεσῶς*. [δι' ἔτυμολ. βλ. *λίς*].

Λιστός, ἡ, ὄν (*λίεος*, *λίεπος*)· ὄν δύναται νὰ συγκινηθῇ ἢ ἴκεσθαι.

Λιστρεύω, μέλ. -σῶ· σκόπτω, σκαλίζω, ἐτσαπίζω ἢ *φυτὸν λιστρεύω*=σκόπτω γύρω ἀπὸ φυτὸν τι. Ἐκ τοῦ

Λίστρον, τὸ (*λιεσῶς*)· ἐργαλεῖον πρὸς ἰσοπέδωσιν ἢ ἐξομάλυνσιν, σκαπάνη, ἐτσαπίνα.

Ἔτυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς β. καὶ τὰ: *λιεστρεύω*, *λιεστρίον* (καὶ *λιεστρίον*)=κοχλιάριον, *λιεστρωτός* (ἰσοπεδωμένος)· ἐξ ἰατρ. β. **liid-* (ἰσοπεδῶνω, ἰσιάζω)· πρβλ. καὶ τὰ ἐν *λίς*, *λείος*.

Λίτα, τὰ (*λίς*)· παρ' Ὅμ. μαλακά, λεία, ὑφάσματα, λιπὰ καλύμματα. (βλ. καὶ *λίον*).

Λιταίνω (λιτή)· παρακαλῶ, ἴκετεύω, ἐκλιπαρῶ.

Λιτανεύσομαι, ἐπ. ἀντὶ -ωμαι, ὄποτ. ἄορ. α' τοῦ *λιτανεύω*.

Λιτανεύω, μέλ. -σῶ.— Οἱ ἠξήμενοι χρόνοι ἀπαντῶσι παρ' Ὅμ. μετὰ -λλ- χάριν τοῦ μέτρου: πρτ. *ἐλλιτανεύσομαι*, *ἐλλιτανεύσομαι* (λιτή)· ἴκετεύω, παρακαλῶ, ἐκλιπαρῶ, ἐξορκίζω τινὰ νὰ μοῦ κάμῃ χάριν.

Λιτάνος, ἡ, ον (λιτή)· παρακλητικός, ἴκετευτικός ἢ ὡς ὄσα· τὰ *λίτανα*=*λιταί*=προσευχαί, δεήσεις, παρακλήσεις.

Λιταργίζω, μέλ. -σῶ, ἀττ. καὶ -ῶ· σπεύδω, τρέχω, διόζομαι. Ἐκ τοῦ

Λιτ-αργος, ον (λι- + ἀργός)· τρέχων, ταχύς.

Λιτέσθαι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *λίσομαι*.

Λιτή, ἡ (*λίσομαι*)· δέησις, παράκλησις, ἴκεσία. — ἢ *λιταί* = Προσευχαί (προσωποποιημένα ὡς θεαί ἐν Ὅμ. Ἰλ. I 502 κ. ε.).

Ἔτυμ.: *λιτή*, *λίσομαι* (<**λιτσομαι*), ὡς καὶ *λίτομαι* (ἐνεστ. σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ ἄορ. β' διὰ μετατόπισσιν τοῦ τόνου: ἀπρφ. *λιεσῶμαι* > *λίεσθαι*), μέλ. *λίσομαι*, ἄορ. *ἐλισσῶμαι* καὶ *ἐλιεσῶμαι*· *λίτανος*, *λιτανεύω*, *λιταίνω*, *λιτάζομαι* (βλ. λ. λ.)· πρβλ. Ἦουχ. «*λιετῆρα θαλλόν· τὸν ἐκείσομαι*» ὁ ἐν Ἰλ. Θ 488 τύπος *τριλλιστος* ὑποδηλοῖ ἀρχαῖον θέμα **sl-* ἢ **Fl-*· πάντως σκοτεινῆς ἔτυμολ.· τὸ λατ. *lito* εἶναι παράγ. ἐξ ὄσα· **liita*, ὅπερ ἀναμφιβόλως εἶναι δάνειον.

Λιτοίμην, ἔνκτ. ἀρ. β' τοῦ *λίσομαι*.

Λίτομαι, σπανιῶτ. ἐν. ἀντὶ *λίσομαι* (β βλ.)·

Λιτός (Α), ἡ, ὄν (λείος)· λείος, ὁμαλός, ἐπίπεδος, λατ. *simplex*.— ἢ ὄπλοος, ἀπέριττος, ὄκαλασθητός.— [παράγ. τούτου τὸ *λιτότης*] πρβλ. καὶ Ἦουχ. «*ἀλίγειν· ἀλείφειν*», *λείος*].

Λιτός (Β), ἡ, ὄν (*λίσομαι*)· ἴκετευτικός, λιτανευτικός.

Λίτρα, -ας, ἡ, λατ. *libra*· νόμισμα παρ' Ἀριστ. ἴση πρὸς Αἴγιν. ὄβολόν, διαιρουμένη εἰς 12 ὄγκια, μὲ ὑποδιαίρεσις τὰ: *ἡμίλιτρον* (λατ. *semis*), *πεντῶγκιον* (λατ. *quincunx*), *τριῶς* (λατ. *triens*), *τετραῶς* (λατ. *quadrans*), *ἑξῶς* (*sextans*)· ὄρηρχεν ὡς καὶ *δεκάλιτρον* (λατ. *decussis*, *denarius*).— ἢ καὶ ὡς βέ.

ρος, ὅτι, καὶ νῦν. λέγομεν λίτραν = 12 οὐγκίας. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Λιτραῖος, α, ον (λίτρα): ὁ ἀξιζων ἢ ζυγίζων μίαν λίτραν.

Λίτρον, τό, ἄττ. ἀντὶ νέτρον (8 βλ.).

Λιτύερος, -ου, ὁ, δωρ. -σας: νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας Μίδου, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ φασὶν ἐν ἀφόμενον κατὰ τὸν θερισμὸν ὑπὸ θεριστῶν· πρβλ. *Λίγος, Μανέρος*. Βλ. Κ. Ε. Α.

Λίττων, τό· τὸ ῥωμαϊκὸν lituus· ράβδος τῶν μάγων, μαγικὴ ράβδος.

Λιχνός, ὄν (λείχω): ὁ· λειχῶν (γλείφων) ὡς οὐα. ὁ *λεχνός* (ἐνν. *δάκτυλος*) = ὁ δεικτικὸς (ὁ μετὰ τὸν ἀντίχειρα δάκτυλος, κληθεὶς οὕτω, διότι δι' αὐτοῦ ἐλαίει τις). 2) ἡ διὰ τοῦ *λεχνοῦ* πληττομένη χορδή, ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς ἀποδιδόμενος τόνος. [δι' ἑτυμολ. βλ. *λείχω*].

Λιχίν, -ήνος, ὁ· βλ. *λειχίν*.

Λιχμάζω, μέλ. -άσω (*λείχω*): λείχω, γλείφω.

Λιχμάσαι, ἀποθ. (*λείχω*): λείχω, γλείφω || παίζω διὰ τῆς γλώσσης, κυρ. ἐπὶ θψων.

Λιχναία, ἡ· λαιμαργία, «λιχουδιά», «νοστιμάδα».

Λιχνο-δός, ὄν (*λίχνος* + *δοῦν*): ὁ τρώγων λιχνεύματα («λιχουδιές»), «λιχουδης».

Λίχνος, ἡ, ὄν (*λείχω*): λαιμαργος, «λιχουδης». 2) μῦθρ. περιεργος, ἀπληστος.

Λίψ (Α), ὁ, γεν. *λίψος* (*λείβω*): ὁ ΝΔ ἄνεμος, λατ. Africus (ὀνομασθεὶς οὕτως, διότι ἔφερον ἄρσασαν, καὶ οὐχὶ ὡς προερχόμενος ἀπὸ *Διβύης*).

Λίψ (Β), ὁ, γεν. *λίψος*, ἀττ. *λίβα* (*λείβω*): πᾶν ἐκχυνόμενον (ρέον) ὑγρὸν, ρυεὶς || σταγῶν || σπονδή.

Λίψ (Γ), ἡ (ἐκ ῥ. *λιψ*- τοῦ *λίπτωμαι*, ὁ βλ.): ἐπιθυμία, πόθος.

Λό', ἀντὶ *λόε'* βλ. ἐν *λοῦω*.

Λοδός, -οῦ, ὁ (*λέπω*): ὅτι καὶ νῦν, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ὕδατος || ὁ λοδὸς τοῦ ἤπατος. 2) τὸ κέλυφος τῶν ὀσπρίων. — [*λοδός*; (ιαπ. *logno-s, πρβλ. Ἑβρ. «*λεβίνθοι*· *ερέβινθοι*»)].

Λογᾶσθην, ἱπρ. (*λογάς*): κατ' ἐκλογίην, κατ' ἐπιλογίην, ἐπιλεκτικῶς, κυρ. ἐπὶ λίθων ἐκλεγόμενων πρὸς οἰκοδομήν, χωρὶς νά τετραγωνίζωνται.

Λογάς, -άδος, ὁ καὶ ἡ (*λέγω*): συνειλεγμένος, συγκεντρωμένος || ἐκλεκτός, «διαλεχτός», ἐπιλεκτός, κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν.

Λογάω (*λόγος, λέγω*), ἀφει. τοῦ *λέγω*: ἀρέσκομαι, ἐπιθυμῶ, νά ὀμιλῶ.

Λογεῖον, τό (*λόγος*): θέσις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖ τις || ἐν τῷ ἄττ. θεάτρῳ, τὸ πρόσδιον μέρος τῆς σκηνῆς, ἐφ' οὗ ἔδρων οἱ ὑποκριτοὶ (ἡθοποιοί), λατ. pulpitum.

Λογία, ἡ (*λέγω*): συλλογία (συνεισφορά) διὰ τοὺς πτωχοὺς.

Λογιδίον, τό, ὀποκορ. τοῦ *λόγος*: μικρὸς μῦθος ἢ διήγησις.

Λογίζομαι, μέλ. -ίσομαι, ἀττ. -ισομαι· μέσ. ἀόρ. α' *ἐλογισάμην*, παθ. *ἐλογίσθην*· πρκ. *λελόγισμαι* (*λόγος*): ἀποθ.: λογαριάζω, ὑπολογίζω || ἀπὸ *χειρὸς λογιζομαι*=ὑπολογίζω προχειρῶς (ἐκ τοῦ προχειροῦ, κατὰ προσέγγισιν).— || λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, σκέπτομαι, νομίζω, θεωρῶ || μετ' αἰτ. λογαριάζω, θεωρῶ, τι ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. 2) μετ' ἄκρ., λογαριάζω, ὑπολογίζω, νά... (ἢ: ὅτι δά...). 3) ὑπολογίζω, συλλογίζομαι, σκέπτομαι || ὡς. συμπεραίνω, ἐξάγω τὸ συμπέρασμα.— || ὁ ἐν. καὶ ὁ ἀόρ. α' καὶ πρκ. *ἐλογισθην*, *λελόγισμαι* εἶναι ὡς. ἐν χρήσει καὶ ἐν παθ. ἐνν., ὑπολογίζομαι, λογαριάζομαι.

Λογική, ἡ, ὄν (*λόγος*): ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λόγον.— || ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄρθον λόγον, τὴν λογικὴν, ὁ λογικός (ὡς καὶ νῦν). 2) ὁ ἀρμόδιος, κατάλληλος, διὰ λογικῆς σκέψιν || ἐντεῦθεν ἡ *Λογική* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ Λογικὴ (κλάδος τῆς Φιλοσοφίας).

Λόγιμος, ἡ, ὄν, καὶ -ος, -ον (*λόγος*): ὀξίος λόγου, ὀξιόλογος, ὀξιοσημειωτός, ὀξιοπαρατήρητος, σημαντικός.

Λόγιον, τό· δῆλωσις, διακήρυξις, χρησμός || ὀδδ. τὸ *λόγιος* (8 βλ.).

Λόγιος, α, ὄν (*λόγος*): ἐπιτήδειος (ἐμπειρος) εἰς

λόγους.— I πεπαιδευμένος, κυρ. ἐν τῇ ἱστορίᾳ || ὡς οὐα. ὁ *λόγιος* = συγγραφεὺς χρονικῶν (χρονογράφος), χρονογραφημάτων, διηγημάτων (διηγηματογράφος, πεζογράφος), ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν ποιητὴν.— II εὐγλωττος, εὐφραδής.

Λογισμός, ὁ (*λογίζομαι*): λογαριασμός, ὑπολογισμός.— II μελέτη, νοερά ἐξέτασις, σκέψις, συλλογισμός || συμπέρασμα.

Λογιστής, -οῦ, ὁ (*λογίζομαι*): ὁ κάμνων λογαριασμοῦ, ὁ διδάσκαλος τῆς ἀριθμητικῆς, ὁ ὑπολογίζων.— || ἐν τῷ πληθ., οἱ ἐλεγκταί, οἱ ἐλέγχοντες τοὺς λογαριασμοὺς (ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴ ἐκ βέκα μελῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχοντες ὑπέβαλλον τοὺς λογαριασμοὺς τῶν κατὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας τῶν).

Λογιστικός, ἡ, ὄν (*λογιστής*): ὁ ἐμπειρος, ὁ ἠσκημένος, εἰς τοὺς λογαριασμοὺς (εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς).— || ὁ ἠσκημένος εἰς τὸ λογίζεσθαι, ὁ λογικός, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλογίζεσθαι καὶ συζητεῖν δι' ἐπιχειρημάτων.

Λογο-γράφια, ἡ· τὸ γράφειν λόγους (ἐπὶ πεζοῦ λόγου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποίησιν). Ἐκ τοῦ

Λογο-γράφος, ὄν (*λόγος*+*γράφω*): ὁ γράφων λόγους, ὁ πεζογράφος (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ποιητὴν) || ὡς οὐα. ὁ *λογογράφος*=ὁ χρονογράφος, χρονικογράφος.— || ὁ γράφων λόγους ἐπὶ παραγγελίᾳ, πρὸς χρῆσιν ἄλλων.

Λογο-λέσχη, -ου, ὁ (*λόγος* + *λέσχη*): φλύαρος (ἀδολέσχη).

Λογο-μάχης (*λογομάχος*): μάχομαι, ἀγωνίζομαι, περὶ λέξεων. 2) ἀγωνίζομαι διὰ λέξεων, ἐρίζω, φιλονικῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Λογο-μάχια, ἡ (*λογομαχέω*): τὸ μάχεσθαι περὶ λόγων, πόλεμος περὶ λέξεων. 2) ἡ διὰ λόγων μάχη, ἔρις, φιλονικία.

Λογο-μάχος, ὄν (*λόγος*+*μάχη*): ὁ μαχόμενος περὶ (ἢ: διὰ) λέξεων, ὁ ἐρίζων διὰ λόγων.

Λογο-ποιέω (*λογοποιός*): πλάττω (ἐφευρίσκω) λόγους (μῦθους), δημιουργῶ φήμας, κατασκευάζω εἰδήσεις (ψευδεῖς). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Λογο-ποιά, ἡ (*λογοποιέω*): ἐφευρέσις πλαστῶν εἰδήσεων, ἀρήγησις πλαστῶν εἰδήσεων.

Λογο-ποιός, ὄν (*λόγος*+*ποιέω*): ὁ κατασκευάζων λόγους.— ὡς οὐα. ὁ *λογοποιός* = ὁ πεζογράφος, ἱστοριογράφος, χρονογράφος. 2) μυθογράφος.— II ἐν Ἀθήναις (= *λογογράφος* II), ὁ ἐπὶ παραγγελίᾳ γράφων λόγους πρὸς χρῆσιν ἄλλων. 2) ὁ κατασκευάζων καὶ διαδίδων (ψευδεῖς) φήμας («διαδοσίς»).

Λόγος, ὁ (*λέγω*): ὁ ἐναρθρος λόγος, δι' οὗ ἐκφράζεται (διατυπώνεται) ἡ ἐνδιάθετος σκέψις || ὡς. II αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἐνδιάθετος σκέψις, ἢ ὁ ἐνδιάθετος λόγος. Καὶ ὁ:

ἦ (λατ. *oratio, vox*) τὸ λεγόμενον, λαλοῦμενον, ἡτοι: 1) λέξις, καὶ κατὰ πληθ. λέξεις (τ. ἔ. ὀμιλία, λόγος || γλώσσα) || ὡς *εἰπεῖν λόγῳ* = διὰ νά εἴπῃ τις μὲ μίαν λέξιν, ἐν ἐνὶ λόγῳ (μὲ μίαν λέξιν, ἐν συντομίᾳ).— II α' ἀττ. λόγος, ἰσχυρισμός: τῷ *λόγῳ* = ὑπὸ τὸ πρόσχημα, μὲ τὴν πρόσφασιν, ἀντιθ. *ἔργῳ*=ἐν τῇ πραγματικότητι, πράγματι, πραγματικῶς. 2) ἀπόφθεγμα, ἔκφρασις || ἀπόκρισις μαντείου, χρησμοῦ || γνυμικόν, ρητόν, παροιμία. 3) συνδιάλεξις, συζήτησις· *εἰς λόγους ἦλθον* = ἦλθον εἰς διαπραγματεύσεις, ἔσχον συνέντευξιν, συνδιάλεξιν σκέψιν. 4) τὸ λέγειν τι περὶ τίνος πράγματος ἢ προσ. || *λόγου ἀξίος*=ὁ δι' ὃν ἀξίζει νά εἴπῃ τις τι, ὁ ἀξίος μνείας.— εἰδήσις, φήμη, διήδοσις: *λόγος ἐστὶ ἡ λόγος ἔχει* (=λατ. *fama est*)=ὑπάρχει φήμη, φημολογεῖται, λέγεται. 5) διήγημα, διήγησις, ἀμφοτέρω ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄπλοτον *μῦθον* καὶ τὸ *ἔπος*, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν κυρίως *ἱστορίαν*, ἡτοι: α) πλαστὴ (φανταστικὴ) ἱστορία, ὅπως οἱ μῦθοι τοῦ Διὸς. β) διηγήσεις, ἱστορικὰ χρονικά || ἐν τῷ ἐνν., μέρος τοῦ χρονικοῦ. 6) ἐν τῷ πληθ. *λόγοι*=ὁ πεζογράφος, πεζογραφεὶς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν *ποίησιν*. β) ἐν Ἀθήναις, *λόγοι*=ἡ δεινότης τοῦ λέγειν, ρητορικὴ δεινότης, εὐφράδεια, εὐγλωττία. 7) τὸ δικαίωμα τοῦ λέγειν (ἡ ἀδεια νά ὀμιλῇ τις), τὸ προνό-

μιον του λόγου (του νά όμιλη τις)=λατ. *coria dicendi* || *λόγον τινι δίδωμι*=δίδω εις τινα τό δικαίωμα (τήν άδειαν) νά όμιλήσιν (τ. έ. του παρεχόμενου άκρόασιν). 8) (=ρημα) τό πράγμα περι ού γίνεται λόγος, τό ύποκειμενον (ή ύπόθεσις) του λόγου.

|| σκέψις, τό λογικόν, ή δύναμις τής διανοήσεως (ώς και τό λατ. *ratio*): *κατά λόγον*=συμφώνως προς τήν Λογικήν || λογισμός, περίσκεψις: *λόγον έμμαντφ δίδωμι*=έπιτρέπω (ανάδεύω) εις τόν έαυτόν μου νά σκεφθώ περί τινος πράγματος. 2) λογαριασμός, μελέτη, έκτίμησις, γνώμη, ιδέα: *λόγου ποιούσμαι τινα*=θεωρώ τινα άξιον λόγου, έκτιμώ τινα || *λόγον τινός έχω*=λαμβάνω τι(νά) ύπ' όψιν μου, του άποδιδών άξίαν (κυρ. επί προσ.), αντίθ. τφ *έν ούδενί λόγω ποιούσμαι τινα*=δέν τόν λογαριάζω καθόλου || *έν άνδρός λόγω έχω τινα*=λογαριάζω τινά ως άνδρα, τόν θεωρώ άνδρα. 3) λογαριασμός, ύπολογισμός, έκθεσις, λογαριασμού: *λόγον δίδωμι*=δίδω λογαριασμόν. 4) αχάσις, άναλογία, συμμετρία 5) λογική αίτία, δικαιολογία, βάσις του λόγου, δρος, κυρ. έν τή φράσει *επει τφ λόγω ή επί τοις λόγοις*=ύπό τόν δρον, μέ τήν συμφωνίαν.— Παρ' 'Ερ. κ. ά. δ *λόγος αίρει*=λατ. *ratio vincit*=ή λογική καταπειδει (άποδεικνύει) ότι..., είναι λογικόν.

|| έν τή Κ. Δ. ή λ. **ΛΟΓΟΣ** περιλαμβάνει άμφοτέρως τάς σημ., και του άνάρθρου λόγου και τής λογικής σκέψεως.

ΛΟΓΧΗ, ή· ή σιδηρά τριγωνική αίχημή του δόρατος, λατ. *spiculum* || έν τφ πληθ., ή αίχημή μετά τών εκατέρωθεν γλωχίνων (άκιδων, άγκιδων).— || **λόγχη**, δόρυ, άκόντιον, λατ. *lancea*.— || **ώμα** (τμήμα στρατού) λογχοφόρων.

'Ετυμ.: κατά τινας *λόγχη* (**λάχη* (πρβλ. *λαχάινω*=σκάπτω, άνορύσσω, πρβλ. ώς. ιρλ. *laigen*=άκόντιον (κελτ. **lagina*, gall. *laīn*=*gladius*) σχηματισθέν έπό τήν επήρσιαν του θηλ. **λόγχη* (=ή μακρά) συγγ. τφ λατ. *longus* (<ιαπ. **loŋghos*). Κατ' άλλους είναι συγγ. τφ *λαγγάω* (β βλ.) καθόσον *λόγχη*=ή έπιτυγχανούσα, ή έγγίχουσα (έξ ιαπ. **leŋqh-*), άλλ' ή εκδοχή είναι άμφίβολος.— Άλλοτε ύπαστηρίχθη ότι συγγ. τφ **δλόγχα*: *δλόγχος* (=μακρός) δ βλ.

Λογχ-ήρης, *ες* (*λόγχη+άραρειν* του *άραρίσκω*) ο άπλιμένος διά λόγχης.

Λογχιδίων, τό, ύποκορ. του *λόγχη*.

Λόγχιμος, *ον* (*λόγχη*) ο άνήκων εις τήν λόγχην, ή ο έφωδιασμένος διά λόγχης.

Λογχο-ποιός, *ον* (*λόγχη+ποιέω*) ο ποιών (κατασκεύων) λόγχας.

Λογχο-φόρος, *ον* (*λόγχη+φέρω*) ο φέρων λόγχην.— 'Ως ούς. δ *λογχοφόρος*=στρατκήτης ώπλισμένος διά λόγχης, άκοντιστής.

Λογχωτός, *ή, ον* (*λόγχη*) ο έχων κορυφήν λογχοειδή.

λόγως, δωρ. αίτ. πληθ. αντί *λόγους*.

λόε, γ' έν. πρτ. του *λούω*.

Λοέσσας, *λοεσσάμενος*, έπ. αντί *λούσας*, *λουσάμενος*, μτχ. ένεργ. και μέσ. άορ. α' του *λούω*.

Λοέσσομαι, έπ. αντί *λούσομαι*, μέσ. μέλλ. του *λούω*.

Λοετρόν, **λοετρο-χός**, *άρχαίστ.* τύποι αντί **Λοετρ**—.

Λοέω, έπ. τύπος του *λούω*.

Λοιδή, ή (*λείβω*)· τό χύνειν, χύσιμον, σπονδή, προσφορά ύγρως δυοσίας, λατ. *libatio*.— [δι' έτυμολ. βλ. *λείβω*].

Λοίγιος, *ιον* (*λοιγός*)· θανατηφόρος, όλέθριος || λοιμικός, λοιμώδης.

ΛΟΙΓΟΣ, -οϋ, δ· καταστροφή, θλάθη, δλεθρος || θάνατος || λοιμός («πανούκλα»).

'Ετυμ.: *λοιγός*, όμ. *λοίγιος*· πρβλ. λιθ. *llgá* (νόσος) έλλ. *δλίγος*· έξ ιαπ. β. **leig-* (βροκανίζω, άφανίζω, καταστρέφω) κατ' επάκταμον εκ τής β. **lei-*, **loi-*, έν τοις *λοιμός*, *λιμός*, λιθ. *leilas* (λοχνός, λεπτός) έλ. και *λειρός*), πρβλ. ώς. 'Ηουχ. «*λοιτός*· *λοιμός*», παλ-γερμ. *leid* (θλιβερός, άλγεινός), άγγλ-σαξ. *lād* (έχθρικός, μισητός), παλ-νορρ. *leidr*. (έχθρικός,

μισητός)· κατά τινας εκ β. *λυγ-*, τής έν τοις *λυγρός*, *λυγαλέος*.

Λοιδορησμός, -οϋ, δ·=*λοιδορία* (β βλ.).

Λοιδορία, ή (*λοιδορέω*)· ύβρις, όνειδισμός, κακολογία. Έκ τού

Λοιδορος, *ον*· κακολόγος, ύβριστικός, όνειδιστικός.

'Ετυμ.: *λοιδορος*· *λοιδορεΐν*· πρβλ. 'Ηουχ. «*λίζει*· *παίζει*» (*λίζω***λινθίω*), «*λίζουσι*· *παίζουσι*», «*λινθίσθαι*· *άμιλλασθαι*», παλ-λατ. *luidos*, λατ. *luidus* (παιδιά, παίγνιον), *luidō* (παίζω)· πρβλ. ώς. μσο-ιρλ. *laidhim* (έπιπλήττω) και Κελτ. **lisso-* (<**lid-to-*)=μομφή, ψόγος έν τφ gall. *llys-*, παλ-ιρλ. *less-* έν τοις *llys-enw*, *less-ainm* (παρώνυμον, παρατσούκλι).

ΛΟΙΜΟΣ, -οϋ, δ· πανώλης, «πανούκλα», λατ. *pestis* || πάσα μολυσματική και θανατηφόρος νόσος. [δι' έτυμολ. βλ. *λιμός*, *λοιγός*].

Λοιπός, *ή, ον* (*λείπω*, *λείπομαι*)· ο ύπόλοιπος, ύπολειπόμενος, έπιζών, λατ. *relictus*: του *λοιπού* (ένν. *χρόνου*)=διά τόν ύπόλοιπον χρόνο, εις τό έξής, εις τό μέλλον || *οί λοιπί*=οί ύπόλοιποι, όλοι οι άλλοι (λατ. *ceteri*) || *τό λοιπόν*=δι, τί ύπολείπεται, τά ύπολείμματα (=λατ. *quod superest*) || *τά λοιπά*=τό ύπόλοιπον, τό κατακάδισμα (λατ. *cetera*).— [δι' έτυμολ. βλ. *λείπω*].

Λοισθήιος, *ον*, έπ. αντί *λοισθιος*, *λοισθος*· *λοισθήιον* *άεθλον*=τό τελευταίον έπαθλον, τό θραβείον τό προοριζόμενον διά τόν τελευταίον του άγώνος.

Λοισθιος, *α, ον* (ή -ος, -ον)=*λοισθος* (δ βλ.).

Λοισθος, *ον* (*λοιπός*)· ο άπομείνας τελευταίος, ο φθάνων έπειτα από όλους τούς άλλους, έσχατος, ύστατος || ύπερθ. *λοισθότατος* = ο έσχατος πάντων.

'Ετυμ.: πρβλ. 'Ηουχ. «*λοισθω*· *έσχάτω*, *τελευταίω*»· *λοισθος* και *λοισθιος* μετά τής αύτής σημ.· ύπερθ. *λοισθότατος*· *λοισθημα* (πρβλ. 'Ηουχ. «*λοισθημα*· *τέλος*, *πέρας*, *έσχατος*»)· όμηρ. *λοισθηθίος*—*λοισθος* (<**loisio-s-th-o-s* (<**loisio-s*, ιαπ. **lois-is* (πλέον άσθενώς): πρβλ. γερμ. **lais-is* (έπίρ.=ήττον) έν τφ άγγλ-σαξ. *loés*, άγγλ. *less*, παλ-σαξ. *lēs* + *-th-*ος: *thé[F]*ω, μέλλ. *théusso* (του *théo*=τρέχω), *tho[F]*ός, *σανσχο*. *dhánatē* (τρέχω, ρέω)· πρβλ. ώς. παλ-γερμ. *liso* (ήπιω), μσο-γερμ. *lisse* (μετά δυσκόλιας άντιληπτός, γλυκός, άδύνατος), έξ ιαπ. β. **lis*.

Λόκη (ούχι *λόκη*), ή· άπηρχ. λέξις=*χλαμός*.

Λοκρίς, -ίδος, θηλ. έπίθ.· ή κατογομένη εκ Λοκρίδος.— || ώς ούς. ή *Δοκρίς* (ένν. *γῆ*), ότι και νύν (βλ. Κ. Ε. Α.). Έκ' του

Λοκροί, οί· οί κάτοικοι τής Λοκρίδος, διακρινόμενοι εις τρεις φυλάς: τούς *Όπουντίους Δοκρούς* (άπέναντι τής Εύβοίας), τούς *Επικημητίδους Δοκρούς* (έπί του δρους Κνημητός, επί του Μαλιακού κόλπου), και τούς *Οζόλας Δοκρούς* (έπί του Κορινθιακού κόλπου). Τών τελευταίων τούτων άποικοί ήσαν οί *Επιζεφυρίοι Δοκροί* (έπί του δρους Ζεφυρίου, έν τή Κάτω Ιταλία). Βλ. Κ. Ε. Α.

Λοξίας, -ου, δ, έπίθ. του 'Απόλλωνος, παραγόμενον μέλλον εκ του *λέγειν*, *λόγος* και σημαίνον τόν διεργαμνένα τρόπον τινά του Διός, ούχι δέ εκ του *λοξός*, ώς φαίνεται εκ πρώτης όψεως και ώς ένισχύεται εκ τής γνωστής έπαμοτερίζουσης και άσαφούς γλώσσης τών γρησομών. Βλ. Κ. Ε. Α.

Λοξο-βάτης, -ου, δ (*λοξός+βαίνω*)· ο πορευόμενος πλαγίως, προχωρών διά πλαγίων θημάτων, ώς ο *καρκίνος*.

ΛΟΞΟΣ, *ή, ον*· ο έχων κλίση, ο κεκαμμένος προς τά πλάγια, ο πλάγιος || έγκάρσιος (λατ. *obliquus*): *λοξόν* ή *λοξά βλέπω τινι*=λατ. *limis oculis spectare*=τόν στροβοκυττάω || *αθένα λοξόν έχω*=λατ. *stare capite obstituto*=στρέφω τόν αύχένα πλαγίως (ή εκατεβάζω τήν κεφαλήν) || μτρφ. άποσύρω τήν ευνοιάν μου όπό τινος.

Λοξο-τρόχις, -ιδος, θηλ. έπίθ. (*λοξός+τρέχω*)· ή τρέχουσα λοξώς, πλαγίως.

Λόν, έπ. γ' πληθ. πρτ. του *λούω*.

Λοπάδ-αρπαγίδης, -ου, δ (*λοπάς+αρπάζω*)· ο

άρπαζων τός (πλήρεις φαγητού) λοπάδας (βλ. *λοπάς*).

Λοπάδιον, τό, υποκορ. του *λοπάς* «μικρό πιάτο», «πιτάκι».

ΛΟΠΑΪΣ, -άδος, ἡ· πλατύ πήλινον σκευός, χρησιμοποιοῦνται διὰ τὸ μαγεῖσμα ἢ τὸ φαγητόν, πινάκιον, «πιάτο», «γαβάδα».

Λοπίς, -ίδος, ἡ = *λεπίς* (βλ. βλ.). [δι' ἔτυμολ. βλ. *λέπω*].

Λοπός, -οῦ, ὁ, ἢ **Λόπος**, -ου, ὁ (*λέπω*)· φλοιός «φλούδα», κέλυφος («τωάφλια»). [δι' ἔτυμολ. βλ. *λέπω*].

Λοῦέω, ἑπ. ἀντι *λοῦω*.

Λοῦμαι, ἀττ. ἀντι *λοῦσμαι*, παθ. καὶ μέσ. του *λοῦω*.

Λοῦσαντο, ἑπ. γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' του *λοῦω*.

Λοῦσεν, ἑπ. γ' ἑν. ἀορ. α' του *λοῦω*.

Λοῦσθαι, συνηρ. ἀπρφ. ἀντι *λοῦεσθαι* του *λοῦμαι*.

Λοῦσῶ, δωρ. μέλ. του *λοῦω*.

Λοῦτιάω, ἑφετ. του *λοῦω*· ἐπιθυμῶ νά λουσθῶ (νά κούμω λουτρόν).

Λούτριον, τό (*λοῦω*)· ὕδωρ χρησιμοποιηθέν διὰ λούσιν ἀπόλοιμα, ἀπόλουτρον, ἀπόνιμα.

Λουτρο-δαίκτης, ον (*λουτρον+δαίξω*)· ὁ φονευθεὶς τῷ λουτρῷ.

Λουτρόν, ἑπ. **Λοετρόν**, τό (*λοεω*, *λοῦω*)· ὅτι καὶ νῦν, λουτρόν, τὸ μέρος ἐνθα λούεται τις.— || ὕδωρ πρὸς λούσιν || ἐν λουτρῷ = καθ' ὃν χρόνον λούεται τις.— || *σπονδαὶ ἢ χολαί*.

Λουτρο-φόρος, ον (*λουτρον+φέρω*)· ὁ φέρων τὸ πρὸς λούσιν χρησιμοποιηθῶμενον ὕδωρ, κυρ. κατὰ τὸν γάμον || *λουτροφόρος χλιδή* = ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, ἡ γαμήλιος πομπή.

Λουτρο-χόεω· χύνω ὕδωρ εἰς τὸν λουτήρα. Ἐκ του *λουτρο-χόος*, ον, ὁμηρ. **Λοετρ-** (*λουτρον, λοετρον+χέω*)· ὁ χύνων ὕδωρ εἰς τὸν λουτήρα, ὁ ἐτοιμάζων τὸ λουτρόν.

Λουτρών, -ῶνος, ὁ (*λουτρον*)· δωμάτιον λουτροῦ, ἢ οἰκοδόμημα περιέχον λουτήρα.

ΛΟΥΩ, μέλ. *λοῦωω*, δωρ. *λοῦσῶ*· ἀορ. α' *ἔλουσα*, ἑπ. *λοῦσα*.— μέσ. μέλ. *λοῦσμαι*· ἀορ. α' *ἔλουσάμην*, ἑπ. γ' πληθ. *λοῦσαντο*.— Παθητ., ἀορ. α' *ἔλοῦσθη*.— πρκ. *λέλουμαι*.— Ἐκ του ἀσυναίρ. τύπου *λοεῶ* προέρχεται ὁ ἑπ. πρτ. *λόεον*, ἀπρ. καὶ μτχ. ἀορ. α' *λόεσαι*, *λόεσας*· μέσ. μέλ. *λόεσσαι*· γ' ἑν. Ὅριστ. ἀορ. α' *λόεσατο*, μτχ. ἀορ. α' *λοεσάμενος*.— Τύποι τινὲς προέρχονται ὡς ἐκ του *λοεῶ*: ἑπ. γ' ἑν. καὶ πληθ. πρτ. *λόε*, *λόον*· ἰων. καὶ παλ.αττ., πληθ. πρτ. *ἔλοῦμεν* (κατὰ συναίρ. ἐκ του *ἔλομεν*), μέσ. ἑν. *λοῦμαι*, *λοῦνται*· πρτ. *ἔλοῦτο*, *ἔλοῦντο*, ἀπρφ. *λόεσθαι*, *λοῦσθαι*.— πλύνω, λούω («λούζω»), κυρ. πλύνω τὸ σῶμα || μέσ. λούω ἑμαυτόν, λούομαι || παθ. λούομαι ὑπὸ τινος || μετὰ γαν. *λελουμένος*· *ἄνεκαστος*=προσφάτως λουθεὶς εἰς τὰ ὕδατα του Ὀκεανου (ἐπὶ ἀστέρος μόλις ἀναταλαντος).— || πλύνων καθαρίζω.

Ἔτυμ.· *λοῦω*, νεοσχημ. ἀντι *λοῦω* (κατ' ἀναλογ. πρὸς τοὺς τύπους *λοῦσσω*, *ἔλουσα*, *λέλουμαι*)· ἐκ β. *λοF-*· *λόFω* > *λόω* (*λόεσθαι*) > *λοῦσθαι*· *λοεῶ*· **λοFεῶ*, μέλ. *λοεῶσμαι*· πρβλ. ὁμ. *λοF[ε]τρον*· ἰων.αττ. *λουτρον*· *λουτρον*· πρβλ. λατ. *lan-o*, *lau-lus*.— Ἐκ του ἔκτατ. τύπου τῆς β. *λυ-* παράγονται κατὰ τινὰς τὰ: *λύ-μα* (=τὸ διὰ τῆς λουσεως ἀποβαλλόμενον), *λύθρον*, *λύ-μη*, *λυ-μαίνομαι*, λατ. *lu-o* (πρβλ. *al-luo*, *di-luo*, *poi-luo*), *di-luv-i-um*, *col-luv-ies*, *poi-lub-rum*, *lu-strum*, *de-lubrum*, *lu-tor*, *ad-luvies*.

Λοφάω, μέλ. -ήσω (*λόφος*)· ἔχω λόφον (λοφίον). 2) ἀσθενῶ, ὑποφέρω ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας λοφίου.

Λοφεῖον, τό (*λόφος*)· θήκη, ἐν ἣ ἔθετον τὸν λόφον || παντός εἶδους θήκη.

Λοφία, ἰων. -ία, ἢ (*λόφος*)· ἡ χαιτὴ ζῶων καὶ κυρ. ἴππου, ἢ τριχωτὴ ράχης τῶν κάρων κ. ἄ. ζῶων || ἀντι *λόφου ἢ λοφίῃ κατέχω* = ἡ χαιτὴ ἐχρησίμευσεν ἀντι λοφίου.— || ἢ ράχης λόφου, λόφος.

Λοφήτης, -ου, ὁ (*λόφος*)· ὁ κατοικῶν ἐπὶ τῶν λόφων.

Λοφνίς, -ίδος, ἡ (*λέπω*)· λαμπάς ἐκ του φλοιού τῆς ἀμπέλου.

Ἔτυμ.· ἡ ἐκ του *λέπω* παραγωγὴ στηρίζεται εἰς τὸ παρ' Ἀθην. *αλοφνίδα*· *τὴν ἐκ φλοιού λαμπάδα, τὴν ἐκ του φλοιού καὶ ἀμτέλου λαμπάδα*· κατ' ἄλλους

λοφνίς (<**λοφ-ο-νίς*, ἐνθα *λοφ-* εἶναι μεταπτωτ. θραμῆς τῆς ἑρρ. β. του *λάμπω*, πρβλ. λατ. *lāpra* (δᾶς, πυρός), παλ.πρωσ. *lophis* (φλόξ)).

Λοφο-ποιός, ὄν (*λόφος* + *ποιεῶ*)· ὁ κατασκευάζων λόφους περικεφαλιῶν || ὡς οὖσ. δ *λοφοποιός*; = ὁ κατασκευαστὴς λόφων.

ΛΟΨΟΣ, -ου, ὁ· τὸ ὀπισθεν του τραχήλου, ὁ αὐχὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτός ὁ τράχηλος, κυρ. τῶν ὑποζυγίων (βιότι τριβόμενος ἐπὶ του ἐπικαθημένου ζυγοῦ *ἀπολέπεται*· «μαρδᾶει», βιό καὶ κατὰ τὴν ἀρχ. Γραμμ. παραγεται ἐκ του *λέπω*) || μτφρ. *ὑπὸ ζυγῷ λόφον ἔχω* = ἔχω τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ζυγόν (τ. ἔ. ὑπακούω μεθ' ὑπομονῆς).— || λόφος βουνοῦ, ράχης, ὄφρυς· λόφου, λατ. *jugum*, *dorsum* || λόφος.— || 1) ὁ λόφος (λοφίον) περικεφαλαίας, λατ. *crista*, συνήθως ἐκ τριχῶν οὐράς ἵππου. 2) θύσανος («φούντα») τριχῶν ἐπὶ τῆς καρφῆς τῆς κεφαλῆς (ἀνδρώπου) || ὡς, θύσανος ἐκ πτερῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πτηνῶν, λατ. *crista*, «ἡ κρέστα» ἢ τὸ «χαρχάλι» ἢ «τὸ καπερούνι» του πετεινοῦ.

Ἔτυμ.· ἀγν. ἔτυμολογ.· κατὰ τινὰς *λόφος* (<ιαπ. **alobh-* καὶ εἶναι συγγ. τῆς ἰταλ. *alba* (ἑφ' ὅσον σημ. πόλιν ἐκτισμένην ἐπὶ ὑψώματος), *alburnus* (ὄρος τῆς Λευκανίας), ἰρλ. *albá* (ὑψηλὸν), λατ. *Alpes*: ἑλλ. *Ἄλπεις*. Καίτοι, κατ' ἄλλους, αἱ λέξεις αὗται συνανθικῶν μετὰ τῶν λατ. *albus*, Ὀμῆρ. *alfo-*: ἑλλ. *ἄλφος*, *ἄλωφός* (=λευκός).

Λόφωσις, ἡ (*λόφος*)· τὸ φέρειν λόφον || αὐτὸς οὗτος ὁ λόφος.

Λοχ-ᾠγέτης, -ου, ὁ, δωρ. καὶ Ἄττ. ἀντι *λοχηγέτης* = *λοχαγός* (βλ. βλ.).

Λοχ-ᾠγέω, δωρ. καὶ ἀττ. ἀντι *λοχηγέω* (*λοχαγός*)· ὄγω (ὀδηγῶ) τὸν λόχον, ἡγούμαι του λόχου, διοικῶ τὸν λόχον. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

Λοχ-ᾠγία, ἡ (*λοχαγέω*)· δωρ. καὶ ἀττ. ἀντι *λοχηγία*· τὸ ἀξίωμα ἢ ὁ βαθμὸς του λοχαγοῦ.

Λοχ-ᾠγός, -οῦ, ὁ (*λόχος+ἄγω*), δωρ. καὶ ἀττ. ἀντι *λοχηγός*· ὁ ἄγων τὸν λόχον, ὁ ἀρχηγός λόχου (τμήματος στρατοῦ) λατ. *centurio*.

Λοχάζω = *λοχάω* (βλ. βλ.).

Λοχάω, μέλ. -ήσω καὶ -ήσομαι· ἀορ. α' *ἔλοχασα*· γ' πληθ. ἑπ. ἑν. *λοχάωσι*, μτχ. πληθ. *λοχάωντες* (*λόχος*)· ἐνεδρεύω, παραμονεύω, παραφυλάττω, διὰ τινὰ (μετ' αὐτ. προσ).— || ἀπὸ *λόχος*, ἐνεδρεύω, «στήνη καρτέρη».— || μετὰ αὐτ. τόπου, καταλαμβάνω δι' ἐνέδρας.

Λοχεία, ἡ (*λοχεύω*)· τοκετός, γέννα.— || *λόχευμα* (βλ. βλ.).

Λοχεῖος, α, ον (*λόχος*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάληλος διὰ) τὸν τοκετόν.— || τὰ *λοχεία* (ἐνν. *χωρεία*) = τόπος τοκετοῦ.

Λοχεός, -οῦ, ὁ = *λόχος*· ἐνέδρα.

Λόχευμα, τό (*λοχεύω*)· τὸ τεχθέν, τὸ τέκνον.— || τοκετός: μτφρ. *κάλυμος λοχεύματα* = τὸ ἀνοιγμ. του κάλυμου (του «μυομυποκίου»).

Λοχεύω, μέλ. -σω (*λόχος* II)· γεννῶ, τίκτω. 2) περιποιούμαι κατὰ τὸν τοκετόν (ἐπὶ *μαίας*), βοηθῶ τὴν γεννήσασα.— || Παθητ., ἔρχομαι εἰς τὴν ὥραν του τοκετοῦ, «κοιλοπονῶ», γεννῶ. 2) τίκτομαι, γεννῶμαι. 3) γενικῶς, κέβμαι κατακεκλιμένος.

Λοχ-ηγέτης, -ηγέω, -ηγός, ἰων. ἀντι *λοχαγ-*.

Λοχησαι, ἀπρφ. ἀορ. του *λοχάω*.

Λοχία, ἡ, θηλ. του *λόχος*· ἐπιθ. τῆς *Ἀρτεμίδος*, ὡς θεᾶς του τοκετοῦ.

Λοχίω, μέλ. -ίσω (*λόχος*)· στήνη ἐνέδραν, ἐνεδρεύω διὰ τινὰ. 2) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν.— || τακτοποιῶ στρατιώτας κατὰ τμήματα, τοὺς παρατάσσω εἰς τάξιν μάχης.

Λόχιος, α, ον = *λοχεῖος*· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάληλος διὰ) τὸν τοκετόν.

Λοχίτης, -ου, θηλ. -ίτης, -ίδος (*λόχος*)· ὁ ἐκ του αὐτοῦ λόχου ἢ στρατιωτικοῦ σώματος, συστρατιώτης, σύντροφος.

Λοχημαῖος, α, ον· ὁ συχνάζων (διατριβῶν) εἰς τὰς λόχμας. Ἐκ του

λόχημ, ἡ (*λόχος*)· δάσος ἀπὸ δάμνους (χαμ-

δενδρα) || φωλεά άγρίων θηρίων || γενικώς, δάσος, δαμνών.

Λόχιμος, ον (και -α, -ον) = *λοχματός*: ο διαμένων εις δάμνους. 2) ως οσο. τὰ *λόχιμα* = *λόχη* (δ βλ.). **Λοχη-ώδης, ες** (*λόχη* + *είδος*): πλήρης δάμνων, δαμνωδής, δασώδης, δάσος.

Λόχον-δε, επίρ.: προς τήν ενέδραν, δια τὸ καρτέρι. Έκ τού

Λόχος, ο (*λέγω* I, *λέγομαι*): τόπος δι' ενέδραν, ενέδρα, «καρτέρι» || ή φωλεά άγρίων θηρίων. 2) ή πράξις του ενεδρευειν || οί αποτελουντες τήν ενέδραν άνδρες || *λόχον ζξω* = θάλλω (τοποθετώ, στήνω) ενέδραν || *λόχονδε κείνω άνδρας άριστίας* = διαχωρίζω (επιλέγω) τούς άριστους άνδρας δι' ενέδραν. 3) πάν ένοπλων τμήμα στρατιωτών υπολογιζόμενον συνήδως εις 100 άνδρας.— Εις τήν Σπάρτην δ *λόχος* ήτο τὸ έν τέταρτον ή έν πέμπτον τής *μόρας* (βλ. λ.) || γενικώς, πάν τμήμα λαού, πάν πολιτικόν σωματεϊόν.— || τοκετός, γέννα, ως τὸ *λοχεία*.

Έτυμ.: *λόχος*· *λοχάω*, *λοχίζω*· *λοχίτης*, *λοχαγός*· *λοχεία*· *λοχέω*· *λοχείος* και *λόχιος* (βλ. λ. λ.) ως. μαθου. *λόχη* κλπ.: εξ ιαπ. ρ. *logh- (<*legh- βλ. *λέχος*).

Λοχώνυτες, λοχώσι, μτχ. και γ' πληθ. Όριστ. επ. εν. του *λοχάω*.

Λούω = *λούω*: εκ του τύπου *λούω* προέρχονται διαφοροι ιων. και παλ-αττ. τύποι· βλ. *λούω*.

Λυά, ή (*λύω*): διάλυσις, χωρισμός || διχόνοια, στάσις, όχλαγωγία, άνταρσία.

Λυαίος, ο (*λύω*): ο λύων, άπολύων, άπολυτρώνων, άπαλλάσων, άπό φροντίδων (επίθ. του Βίκου), λατ. *Lyaeus*: πρβλ. λατ. *Liber*.

Λυγδην, επίρ. (*λύζω*)· μετα λυγμών, λατ. *singullim*. **Λυγδίνεος, α, ον**, και **Λυγδίνος, η, ον**: ο εκ λευκού μαρμάρου. 2) λευκός ως μάμαρον, ο εκθαυρωτικώς λευκός. Έκ τού

ΛΥΓΔΟΣ, ο (και ή): λευκόν μάμαρον, κατάλευκος λίθος.— [ακ ρ. *λυκ-* εν τῷ *λύκη*· βλ. *λευκός*].

ΛΥΓΗ, ή: σκίφος, κυκλόφως [Θ].

Λυγίζω, μέλ. -ίσω, θωρ. *λυγιζώ*.— Παθητ., θωρ. άόρ. α' *ελυγίσθη*· πρκ. *λελύγισμαι* (*λύγος*)· *λυγίζω*, κάμπτω, σουτρέφω || καταρρίπτω έν πόλη.— || Παθ., κάμπτομαι, *λυγίζομαι*, σουτρέφομαι. 2) καταρρίπτομαι, καταβάλλομαι, ήττωμαι.

Έτυμ.: *λυγίζω*, *λυγάω*· *λύγος* (= *άγνος* βλ. λ.)· *λύγινος* (*στέφανος*, λατ. *vietus*)· *λυγιστής* (λατ. *victor*): πρβλ. λατ. *lucior*, *lucta*· παλ-ιρλ. *lucialtre* (μονομαχοκάπηλος), λιθ. *lugnas* (ευλύγιστος), παλ-γερμ. *loc*, άγγλ-σαξ. *locc*, παλ norr. *lokk* (γοθ. *lukks* <ιαπ. *lucpō*) = θόστρυχος· παλ-norr. *lykna* (κάμπτω τὸ γόνυ), ειτα λατ. *luxus*, *luxo*· εξ ιαπ. ρ. *lug-: *ylyg-, πρβλ. λατ. *valgus* (στραβοπόδης), σανσκρ. *valga* (χαλινός), λεττ. *waigs* (φορβή, «καπίστρι»), ιαπ. *valg- (ιστρέφω, κάμπτω).— Κατά τινες δέν είναι ξένοι προς τήν άνωτέρω ομάδα α' λ. *λυγαλέος*, *λυγρός*.

Λυγίνος, η, ον (*λύγος*): ο εκ λύγου («λυγαριός») κατεσκευασμένος, λατ. *vietus*.

Λυγιεϊν, άπρφ. θωρ. μέλ. του *λυγίζω*.

Λυγισμός, -οσ, δ (*λυγίζω*): κάμψις, στροφή, στροφή || μτφρ. οί υπεκφυγαί τών σοφιστών.

Λυγκίος, α, ον (*λύξ* Δ)· ο όμοιος προς λύγκα, ο άουδερκής ως *λύγξ*.

ΛΥΓΞ (Α), *λυγκός*, δ· ετι και νυν, ζφον σαρκοφάγον.

Έτυμ.: πρβλ. άρμ. *lusanun kh*, μεσ-ιρλ. *lug*, παλ-σουηδ. *lō*, παλ-γερμ. *luhs*, άγγλ-σαξ. *lox*, λιθ. *lúszis*, λεττ. *lúsis*, παλ-πρωσ. *luisis* (πάντα ταυτα σημ. τόν *λύγκα*)· εξ ιαπ. ρ. *leuk- (παραλλήλως τῆ ρ. *leug- εν τῷ *λευκός* κ. ε' βλ. εν λ. *λευκός*), διότι και τὸ ζφον άλλως τε ώνομάσθη ούτω εκ τών σπινθηροδόλων δφθαλμών του, ή εκ του χρώματος του δέρματός του (του λευκοφαίου), πρβλ. σανσκρ. *ruzanī-* (=άνοικτου χρώματος).

Λύξ (Β), *λυγγός*, ή (*λύξω*): «λόξυγγας», σπασμωδικόν πάδος του *λόρυγγος*, λατ. *singultus*.— [δι' έτυμολ. βλ. *λύξω*].

ΛΥΓΟΣ, ή = *άγνος* (δ βλ.)· «λυγαρία», δόμνος ή δένδρον όμοιον προς *Ιτέαν* (λατ. *vitea agnus* ή *agnus castus*) || εν τῷ πληθ. οί κλώνες τής *λύγου* = λατ. *vimina*.— [δι' έτυμολ. βλ. *λυγίζω*].

Λυγο-τευχής, ες (*λύγος* + *τεύχω*): ο κατεσκευασμένος εκ *λυγαριάς*.

Λυγώ, μέλ. -ώσω = *λυγίζω* (δ βλ.).

ΛΥΓΡΟΣ, α, όν: πένθιμος, λυπηρός, κατηφής, μελαγχολικός, ζοφερός || *φίρμακα*· *λυγρά* = όλέθρια φάρμακα || *εΐματα λυγρά* = όθλια ενδύματα || τὸ οσθ. πληθ. τὰ *λυγρά* = δυστυχία, άθλιότης, δλεθρος, καταστροφή.— || επί άνθρώπων επιβλαθής, κακοποιός, όλέθριος. 2) όθλιος || άδύνατος, άσθενής || άνανδρος.

Έτυμ.: εκ τῆς αὐτῆς ρ. *λυγ-* εξ ἧς και τὸ *λευγαλέος* (δ βλ.), *λοιγός*· πρβλ. σανσκρ. *rug*, *rug-ami* (= *fzango*, *veco*), *rug*, *ιυζ-θ* (= *morbus*)· λατ. *lug-oo*, *lug-ubris*, *luc-lus*· βλ. και εν *λυγαλέος*. Έξ αὐτὸς τὸ *λυγρός*, επίρ. του *λυγρός*· όθλιώς, «έλεεινά».

Λυδία, ή: τὸ έν Μ. Ασία βασιλειον του Κροισου, μετα ταυτα Περαική σατραπεία. Βλ. Κ. Ε. Α.

Λυδίζω, μέλ. -ίσω (*Λυδός*): μιμοϋμαι τούς Λυδούς, φέρομαι ως Λυδός.

Λυδιος, α, ον (*Λυδός*): ο εκ Λυδίας, Λυδικός || ή *Λυδία λίθος* = λίθος (είδος πυρολίθου) δι' ού έδοκιμάζετο ή γνησιότης του χρυσοϋ (βλ. *βάσανος*) || ώνομάσθη ούτω, διότι άνεκαλύφθη εν Λυδία τὸ πρώτον.

Λυδιστή, επίρ. (*Λυδός*): κατά τήν γλώσσαν τών Λυδών, κατά τόν τρόπον τών Λυδών.

Λυδο-πάθης, ες (*λυδός* + *παθεϊν*): πολυτελής (άβροδιαίτος) ως *Λυδός*

Λυδός, -οσ, δ· και οικος Λυδίας, καταγόμενος εκ Λυδίας.

ΛΥΖΩ, μέλ. -ξω· *έχω λύγγα* (τ. ε. *λόξυγγα*).— || όλολύζω, άναλύομαι εις λυγμούς, λατ. *singulare* || κλαυθμηρίζω.

Έτυμ.: *λύζω* (**λυγγω*· κατά τινες ή λ. είναι άνομαστον, εξ αὐτῆς δὲ τὰ *λύγξ*, *λυγγός*, *λυγμός*, *λυγαίνο*, *αναλύζω*· κατ' άλλους εκ ρ. *ολυγ-*, πρβλ. παλ-γερμ. *slucc-an* (γερμ. *schlucken*), Κελτ. *sluig-idi*).

Λύθεν, αιολ. και επ. γ' πληθ. παθ. άορ. α' του *λύω*.— || *λύθέν*, οσθ. μτχ. παθ. άορ. α' του *λύω*.

Λυθηναι, άπρφ. παθ. άορ. α' του *λύω*.

Λύθρον, τό ή **λύθρος, δ**: μολυσμός, ρύπος, κηλίθωσις, κυρ. εξ αίματος || ηκτόν αίμα, άκάθαρον αίμα.—[δι' έτυμολ. βλ. *λύμη*, *λύμα*· πρβλ. Φωτ. «*λύθρος*· *φόνος*· ή δ εκ του αίματος μολυσμός συνιστάμενος εξ *ιδρωτός* και *κόνεως* και αίματος μετα *ιχώρος*».

Λυθρ-ώδης, ες (*λύθρον* + *είδος*): όμοιος προς *λύθρον* || κηλιδωμένος από αίμα.

Λυκά-θας, -αντος, δ (**λύκη* + *βαίνω*): ή οδός του φωτός, ή τροχιά του ήλιου, τὸ έτος.— || ως επίθ., ο άποτελων τὸ έτος: *αί λυκαβαντίδες ώραι* = α' άποτελοϋσαι τὸ έτος ώραι.

Έτυμ.: άμφιβ. έτυμολ.· κατά τινες *λυκίθας* (= κύκλος του φωτός) <λυκ- (: *λευκός* κλπ.) + *άρά* ('Ησυχ. «*άβά*· *τροχός*»)· παρὰ τούς αρχαιοις άνεφέρετο και έτυμολ. εκ του *λύκος* + *βαίνω*· κατά δὲ τόν 'Ησυχ.· εκ του *λυγαίως βαίνειν*, *δ έστι σκοτεινώς*· *λεληθότως γάρ δ χρόνος διερχεται*·.

Λυκαινα, ή (*λύκος*): ετι και νυν, δηλως *λύκος*, *λύκαινα*.

Λυκαϊον, τό (και *Λυκαϊον*): θρος εν 'Αρκαδία. Βλ. Κ. Ε. Α.

Λυκαίος, α, ον: 'Αρκαδικός, επίθ. του Διός.— || ως οσο. δ *Λυκαίος* ή τὸ *Λυκαϊον* (θρος εν 'Αρκαδία). 2) *Λυκαία* (ένν. *Ιερά*), τά=ή εορτή του Λυκαίου Διός.— Τὰ *Λυκαία* ταυτα άντιστοιχοϋσι προς τὰ παρὰ Ρωμαίους *Lupercalia* (εκ του *λύκος*, λατ. *lupus*). Βλ. Κ. Ε. Α.

Λυκαονιστή, επίρ.: εν τῇ Λυκαονική γλώσση (δι-αλέκτω).

Λυκ-αυγής, ες (**λύκη* + *αυγή*): ο άνήκων εις τὸ λυκαυγές, ή ο ουμοιλώνων κατά τὸ λυκαυγές || ως. οσο. τὸ *λυκαυγές* = ή *αυγή*, ή χαρραγή, τὰ χαράγματα.

Λυκάων, -ονος, δ' ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας, ἐπαρχίας τῶν νοτίων μερῶν τῆς Μ. Ἀσίας.

Λυκάη, ἄτ. συνηρ. **Λυκή** (ἐνν. *δορά*), ἡ δέρμα λύκου ἢ ἔξ αὐτοῦ περικεφαλαία (πρβλ. *κυνέη*).

Λυκείον, τ' Γυμνάσιον μέ ἐστέγασημένον στοάς περιπάτων, εἰς τὸ ἀνατολικὸν προάστειον τῶν Ἀθηνῶν, κληθὲν οὕτω ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ γαιτονικοῦ ναοῦ τοῦ **Δυκείου** Ἀπόλλωνος. Βλ. Κ. Ε. Α.

Λυκείος, α, ον (*λύκος*), ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀμφιβόλου σημασ., ἤτοι ἡ: 1) ἐκ τοῦ *λύκος*, φονεὺς λύκων (*λυκοκτόνος*, 8 βλ.). ἢ 2) ἐκ τοῦ *Δυκία*, ὁ θεὸς τῆς Λυκίας, ὡς τὸ *Δυκηγενής* (8 βλ.). ἢ 3) ἐκ τοῦ *λύμη* (φῶς), ὁ θεὸς τοῦ φωτός.

Λυκή, ἡ, ἄτ. συνηρ. ἀντί *λυκίη*.

***ΛΥΚΗ** (= φῶς), ἀπρηχαιωμένη λέξις, ἐξ ἧς τὰ: *λυκάβας*, *λυκόφως*, *λύγνος*, *λύθος*, *λευκός*, λατ. *luceo*, *luna* (<[*luc-na*]), *lumen* (<[*luc-men*]) *lux* κλπ. πρβλ. σανσκρ. *ruk*, *rōk-ē* (*luceo*) γοθθ. *liuh-ath* (φῶς), παλ-πορρ. *ljhs*, παλ-γερμ. *liohi* (*light*), σλαβ. *luc-a* (*luna*), *luc-i* (*lux*) λιθ. *laūk-as* (*pallidus*) κλπ. βλ. καὶ *λεύσσω*.

Λυκή-γενής, ἐς (*Δυκία+γένος*)· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ γεννηθεὶς ἐν Λυκίᾳ.

Λυκήδον, ἐπίρρ. (*λύκος*)· κατὰ τὸν τρόπον λύκου, ὡς λύκος.

Λυκία, ἡ· χώρα κειμένη εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Μ. Ἀσίας. Βλ. Κ. Ε. Α.— **Λυκίηθεν**, ἐπίρρ.=ἐκ Λυκίας.— **Λυκίηθεν**, ἐπίρρ.=εἰς Λυκίαν, πρὸς Λυκίαν.

Λυκιο-εργής καὶ κατὰ συναίρ. **-ουργής, ἐς** (*Δυκία+εργον*)· κατεσκευασμένος κατὰ τὴν τεχνικὴν τῶν Λυκίων.

Λυκο-εργής, ἐς (*λύκος+εργον*)· = *λυκοκτόνος* (8 βλ.)· ὁ φονεὺς λύκους (λατ. *lupos conficiens*) ἢ *πρόβολοι λυκοεργές*=ἀκόντια φονεύοντα λύκους.

Λυκο-θάσιος, ἐς (*λύκος+θάσιος*)· εὐδαρσῆς (τολμηρός) ὡς λύκος.

Λυκο-κτόνος, ον (*λύκος+κτείνω*)· ὁ κτείνων (φονεὺς) λύκους ἢ ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ φονεὺς λύκων.

Λυκο-ρραϊστής, -ου, ὁ (*λύκος+ραΐω*)· = *λυκοκτόνος*.

ΛΥΚΟΣ, ὁ δ, τι καὶ νῦν.— Παιροιμ.: *λύκον δρῶ*=θλέπω λύκον, τ. ε. μένω θωβός, ὡς ἐπιστεῦστο περὶ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὁ λύκος εἶδε πρῶτος (πρβλ. τὸ παρὰ Βιργιλ. *Moerit lupi videre priores*, *Ecl.* 9, 54).— ἢ ἐν τῷ πληθ., αἱ ὀκίειαι τοῦ χαλίνου (ὀξεῖται οἰδηραὶ σίχημα τοῦ χαλ.) σκληροτραχήλων ἵππων (λατ. *lupi, lupata*) ὀνομασθεῖσαι οὕτω ἐκ τῆς ὁμοιότητός των πρὸς τοὺς δρῶσαντας ὀδόντας τοῦ λύκου.

***Ετυμ.**: *λύκος*=λατ. *lupus* (<ἰσχυρός, ιαπ. **luqno-s*: σανσκρ. *vī'ka-h*, γοθθ. *wulfs*, παλ-γερμ. *wolf*, Ἀθ. *vilkas*, παλ-πρωσ. *wilkis*, λετ. *wīlks*, παλ-σλαβ. *lŭkŭ*, ρωσ. *volk*, ιαπ. **v*]-*qvos*, παλ-γερμ. *wulpa*.—ἐξ ιαπ. ῥ. **v*]-*qv*- (σαρκοφάγον ζῷον), ἴσως συγγ. τῷ **v*]-*p*- ἐν τῷ λατ. *volpes* (ἀλώπηξ), λιθ. *vilpi-szys* (ἀγριόγατος).— ἀλ ιαπ. ῥ. **v*]-*qv*- καὶ **v*]-*p*- εἰναί ἀπεκτάσεις τῆς ῥ. *vel*- (σχίζω) (πρβλ. λατ. *vello*=ἐκρίζω), πρβλ. ὡς. **vel-q*- ἐν τῷ λατ. *lacer*.— Τὸ θηλ. *λύκαινα* ἐσχηματίσθη κατὰ τὰ *λείαινα*, *θεράπαινα*.

Λυκό-φως, -ωτος, τὸ (*λύμη+φῶς*)· τὸ σκιοφῶς (ἀμυδρὸν φῶς), τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ τὸ μετὰ τὴν ἄνοιον τοῦ ἡλίου (λατ. *diluculum*).

Λυκόω, μέλ. -*ώσω* (*λύκος*)· κατασπαράσσω ὡς λύκος.— Παθ., κατασπαράσσομαι ὑπὸ λύκων.

Λύμα, -ατος, τὸ (ἐκ τοῦ *λούω*, λατ. *luo*)· ρύπος, ἀκαθαρσία, ἐξαφανιζόμενα διὰ πλύσεως ἢ ὡς. τὸ ἀκαθαρτὸν ὕδωρ, ἀποπλύματα, λατ. *purgamenta*.— ἢ ἠθικός ρύπος, ὄνειδος, κατασχύνη, ἄτιμία.— ἢ ἀνδρωπὸς παρημελημένος, ἀπόδρασμα τῆς Κοινῆς.

***Ετυμ.**: *λύμα*· ὁμ. *λύθος*· ἰων-αττ. *λύμη* (βλ. λ. λ.)· *λυμῖνομαι*: λατ. *lutum* (<[*slutum* ἢ **lutum*]), *polluo*, *lustrum*, παλ-ιρλ. *loth* (ἄλος), *gall. ludedic* (βοδροκαθαριστής).—ἐξ ιαπ. ῥ. *(s)leu- (<[*sa*]- (κατ' ἐπ-

ἐκτ.), *(s)leu- βλ. ἐν λ. *λεῖμαξ*)· ἡ συγγ. πρὸς τὰ λατ. *lavere, lavare* ἀμτιοθεῖται.

Λυμαινόμεαι, μέλ. *λυμῖνομαι*· ἄορ. α' *ἐλυμνημένη*· ὡς παθ. ἄορ. α' *ἐλυμνῖσθαι*· πρκ. *λελύμασμαι*, ἀλλ' ὁμοῦς γ' ἐν. *λελύμανται* (*λύμη*), ἀποθ.· κακομεταχειρίζομαι, ἀκρωτηριάζω, κακοποιῶ, διαρπάζω, καταστρέφω ἢ φέρομαι προσβλητικῶς ἢ χλευαστικῶς πρὸς τινα ἢ ὡς. καταδιόσκω.— ἢ ὁ ἐν. *λυμῖνομαι* μετὰ τοῦ παθ. ἄορ. α' καὶ πρκ. χρησιμοποιοῦνται ἐνίοτε μετὰ παθ. ἐνν.· τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως ὑπὸ τίνος, καταστρέφομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Λυμαντήρ, -ῆρος, ὁ (*λυμῖνομαι*)· ὁ λυμαινόμενος, ὁ καταστρέφων, ὁ καταστροφεὺς.

Λυμαντήριος, α, ον (*λυμῖνομαι*)· βλαπτικός, καταστρεπτικός, ἀφανιστικός ἢ μετὰ γεν. ὁ ἀφανίζων, καταστρέφων, τίς(νά).

Λυμαντής, -οῦ, ὁ=*λυμαντήρ* (8 βλ.).

Λύμασις, ἡ—*λύμη* (βλ. λ.).

Λυμῶν, -ῶνος, ὁ (*λύμη*)· ὁ καταστροφεὺς, διχοφορεὺς.

ΛΥΜΗ [Θ], ἡ· ὕβριστική (προσβλητική) μεταχειρίσις διὰ λόγων ἢ ἔργων ἢ προσβολή, ὄνειδισμός, ὀνειδος, αἶσχος ἢ γενικῶς, κακοποιήσις, ἀκρωτηρίασις, δλεθρός, θλάθῃ: *ἐπεὶ λύμη*=χάριον ὕβρεως, ἐπὶ ὕβρει, πρὸς ὕβριν. [δι' ἐτυμολ. βλ. *λύμα*].

Λύμη, ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *λύω*.

Λυμηνάμενος, μέλ. ἄορ. α' τοῦ *λυμῖνομαι* (8 βλ.).

Λύπη, γ' πληθ. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *λύω*.

Λυπέω, μέλ. -*ήσω* (*λύπη*)· προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ, δλίβω, πικραίνω, στενοχωρῶ, βασανίζω.— Παθητ., μετὰ μέο. μέλλ. *λυπήσομαι*· εἶμαι λυπημένος, πικραίνομαι.

ΛΥΠΗ, ἡ [Θ]· πόνος, εἶτε τοῦ σώματος εἶτε τῆς ψυχῆς (λατ. *dolor*) ἢ δ, τι καὶ νῦν, λύπη, στενοχωρία, ἀμηνανία, κακὴ κατάστασις, κακοπάθεια.

***Ετυμ.**: *λύπη*· *λυπέω*, *λυπηρός*· *λυπέρος* (βλ. λ. λ.).· ἐκ ῥ. *λυπ-*· πρβλ. σανσκρ. *lumprāti* (δραύω, (βλαπτω), λιθ. *lūrpi*, παλ-σλαβ. *lupiti* (ξεφλουδίζω), γοθθ. *lurpus* (ἀήρ, ἄνεμος) (βλ. ἐν λ. *λέπω*)· ἐξ ιαπ. **leu-p-* (<[**leu-*

κατ' ἐπέκτ.). πρβλ. **leu-g-*· **leu-g-* ἐν τῷ ἑλλ. *λυγαλέος*, λατ. *lūgeo*, **leup-* (πρβλ. λατ. *rumpr*, λιθ. *rūpēti*=λυπῶ, *rupestis*=λύπη), **lep-* καὶ **leubh-* (λατ. *liber* (<[*lūbhros*]=ἐλεῦθερος).

Λύπημα, -ατος, τὸ (*λυπέω*)· πόνος, δλίψις.

Λυπηρός, ὁ, ὄν (*λυπέω*)· ὀδυνηρός, ἀλγεινός, δλιβερός (λατ. *molestus*).

Λυπητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *λυπέομαι*· πρέπει νά λυπηταί τις.

Λυπρός, ὁ, ὄν (*λυπέω*, *λυπηρός*)· ἐλεεινός, ἄθλιος, δύστηνος.— ἢ ὀδυνηρός, προξενῶν λύπην (= *λυπηρός*).

ΛΥΡΑ, ἡ [Θ]· δ, τι καὶ νῦν (λατ. *lyra*), ἑλληνικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔχον 7 χορδὰς, ὅμοιον πρὸς τὴν κιθάραν καὶ τὴν φόρμιγγα.

***Ετυμ.**: ἐξ ιαπ. ῥ. **lŭ-*: **leu-* καὶ κατ' ἐπέκτ. **leu-d-* ἐν τῷ λατ. *laus*, γεν. *laudis* **leud-*), παλ-ιρλ. *lŭad* (**laud-*) = ὁμιλία, *lŭid* (**ūdis*) = ὄμοιο· ἐπίσης κατ' ἐπέκτ. εἰς **leu-l-* ἐν τῷ γοθθ. *liuþōn*, ἀγγλ. *leodlan*, παλ-γερμ. *liudōn* (ἔδω), *liod* (**leuþa-*) = ἄσμα, παλ-πορρ. *lŭār* (σάλπιγξ).

Λύρ-δοιδός, ὁ (*λύρα+δοιδός*)· ὁ ἔδων τῆ συνοδείᾳ λύρας.

Λύριζω, μέλ. -*ίσω* (*λύρα*)· παίζω τὴν λύραν.

Λυρικός, ἡ, ὄν (*λύρα*)· ὁ ἔδων συνοδείᾳ λύρας ἢ ὡς ὅσα. ὁ *λυρικός* = λυρικός ποιητής, ἡ ὁ παίζων λύραν.

Λύριον, τὸ, ὁποκορ. τοῦ *λύρα*.

Λύρο-γηθής, ἐς (*λύρα+γηθέω*)· ὁ χαίρων, ὁ τερπόμενος, νά παίζῃ τὴν λύραν.

Λύρο-θελήγης, ἐς (*λύρα+θέλω*)· ὁ δελγόμενος ὑπὸ (ἢ διὰ) τῆς λύρας.

Λύρο-κτύπια, ἡ (*λύρα+κτυπέω*)· τὸ κρούειν τὴν λύραν.

Λύρο-ποιός, ὄν (*λύρα+ποιέω*)· ὁ κατασκευάζων λύρας.

Λυρ-ώδης, ε₃ (λύρα+είδος): δμοιος πρὸς λύραν, προσηρμοσμένος πρὸς λύραν, λυρικός.

Λυρ-φῶδης, ε, κατὰ συναφ. ἐκ τοῦ *λυραοιδός*.

Λυσο-άνιας, -ου, ὁ (λύω+άνια): ὁ λύων τὰς άνιας.

Λύσειαν, γ' πλθθ. Εἴδκτ. ἀορ. α' τοῦ *λύω*.

Λύσι-γάμος, ον (λύω+γάμος): ὁ διαλύων τὸν γάμον.

Λύσι-ζώνος, ον, ἡ -ῆ, -ον (λύω+ζώνη): ὁ λύων τὴν ζώνην || ἐπὶ στρατιώτου, ὁ δνευ ζώνης, δηλ. ὁ καταθέων τὴν πανοπλιαν, ὁ ὀπλος || ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις ἀνεκούφιζε τὰς ὠδίννας τοῦ τοκετοῦ.

Λύσι-κάκος, ον (λύω+κακόν): ὁ λύων (καταπαύων) τὰ κακά.

Λύσι-μάχος, ον, ἡ -ῆ, -ον (λύω+μάχη): ὁ λύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Λύσι-μελής, ες (λύω+μέλος): ὁ λύων (χαλαρῶν, ἐκνευρίζων) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Λύσι-μέριμνος, ον (λύω+μέριμνα): ὁ λύων τὰς μερίμνας, ὁ ἀπομακρύνων τὰς μερίμνας.

Λύσιμος, ον (λύσις): ἱκανός νά λύῃ ἢ νά ἀνακουφίξῃ.

Λύσι-πόθος, ον (λύω+πόθος): ὁ λύων τοὺς πόθους, ὁ καταπαύων τοὺς πόθους, ὁ ἀπαλλάσσειν ἀπὸ τοῦς πόθους.

Λύσι-πονός, ον (λύω+πόνος): ὁ ἀπαλλάσσειν ἀπὸ τὸν κόπον, ὁ ἀνακουφίζων τοὺς πόνους.

Λύσις, γεν. -εως, ἰων. -ιος, ἡ (λύω): ὡς καὶ νῦν. «λύσιμον», ἀπελευθέρωσις (κυρ. αἰχμολώτου), ἀπαλλαγὴ, ἀνακούφισις, ἀπολύτρωσις: *λύσις χρεῶν* = ἐξόφλησις χρεῶν. 2) τρόπος, ἡ μέσος, ἡ δύναμις πρὸς ἀπαλλαγὴν ἢ ἀπόλυσιν.

Λύσι-τελέω, μέλ. -ήσω=λύω τέλη (ἀπαντῶν παρὰ Σοφ.): πληρῶν χρηρ ἢ φόρους || εἶμαι ὠφέλιμος, ἐπιωφελής, εἷς τινα || ἀπροσ. *λυσιτελεῖ*=ὠφρελεῖ, συμφέρει || μετὰ συγκριτ. ἔνν.: *τεθνάναι λυσιτελεῖ ἢ ζῆν* = εἶναι προτιμότερον (καλλίτερον) νά ἀποδῶν τις παρὰ νά ζῆ || οὐ *λυσιτελεῖ μοι* = δέν μέ συμφέρει.—Τὸ οὖν, μετχ. *τὸ λυσιτελοῦν, τὰ λυσιτελοῦντα* = ὀφρεδος, συμφέρον. Ἐκ τὸ

Λύσι-τελής, ες (λύω+τέλος): κυρ. ὁ πληρῶν τὰ ἔξοδα (δοσάνας, χρέη), ὁ ἀποζημιῶν || ὠφέλιμος, ἐπιωφελής, συμφέρον || ὡς. εὐδηνός. Συγκρ. -έστερος. ὀφρεθ. -έστατος.

Λύσιτελοῦντως, ἐπιρ. μετχ. τοῦ ἔν. τοῦ *λυσιτελέω*: ἐπιωφελῶς, συμφερόντως.

Λύσι-φλέθης, ες (λύω+φλέψ): ὁ λύων (ἀνοίγων) τὰς φλέβας.

Λύσι-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (λύω+φρήν): ὁ λύων τὰς φρένας (τ. ἔ. ὁ ἀπαλλάσσειν ἀπὸ τὰς φροντίδας).

ΛΥΨΙΑ, ἄτ. **Λυττά**, ἡ: μανία, ὄρμη, κυρ. ἔν πολέμῳ, πολεμ. ἡ μανία || μανιώδης ὄρμη, παραφροσύνη.

Ἐτυμ.: *λύσσα* λυσοῶν, ἄτ. *λυττᾶν* λυσοῶς (βλ. λ. λ.) *λύσσα* (*λυκία) πρβλ. Ἑσυχ. «*λευκαὶ φρένες μαινόμεναί*», «*λυκεῖον φοβερόν*» (πρβλ. *μορμο-λυκεῖον*), «*ἀλύσσειν τρέμειν*», πρβλ. ὡς. *ἀλύω, αἰόλ*. *ἀλυῖω* (< ἀλύσσω ΕΜ), *σανοκρ. rō'sall rúsyati* (εἶμαι κακόκεφος), *rōsa-h* (ὄργη) ἐξ ἰαπ. *(a)leu-g-, *(a)leu-s- παλαιότ. *λύσσα* (*λυττα, πρβλ. παλ.-σλαβ. *lytiŭ* (σκληρός, τραχύς), λιθ. *lytis* (θύελλα), *lytingas* (δυελλώδης), ἐκ ῥ. *leu-l- ἐπακτετ. τύπου τῆς ἰαπ. ῥ. *leu- (εἶμαι ἠρεδισμένος) πρβλ. ὡς. ἰαπ. *leu-bh- (ποδῶ). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Λυσοσίω: εἶμαι λυσοσμένος, παραληρῶ.

Λυσοσάς, -άδος, ἡ (λύσσα): λυσοσμένη, λυσοσώδης, μανιώδης.

Λυσοσάω, ἄτ. **Λυττάω** (λύσσα): εἶμαι πλήρης μανίας, εἶμαι φρενισμένος, λυσοσάλεος, κυρ. ἔν μάχῃ.

2) εἶμαι ἔξω φρενῶν ἀπὸ λύσοαν, παραληρῶ.

Λύσσημα, τὸ (λυσοσάω): παροξυσμός λύσοσης, προσβολὴ μανίας || ἔν τῷ πλθθ., μανιακαὶ κινήσεις, παραληρήματα.

Λυσοσην, δωρ. ἀπροφ. τοῦ *λυσοσάω*.

Λυσοσητήρ, -ῆρος, καὶ **Λυσοσητής**, -οῦ, ὁ (λυσοσάω):

ὁ λυσοσῶν, ὁ λυσοσασμένος || ἢ ὁ μανιακός, ὁ παράφρων || ὁ παραληρῶν.

Λυσοσῶ: κἀμὼν τινὰ λυσοσάλεον, μαινόμενον.

Λυσοσ-ώδης, ες (λύσσα+είδος): ὁ ὁμοιάζων πρὸς λυσοσῶντα || λυσοσάλεος || μαινόμενος.

Λυτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *λύω*: δεῖ *λύειν*.

Λυτήρ, -ῆρος, ὁ (λύω): ὁ λύων, ἀπολύων, ὁ ἀπελευθερωτής, ὁ λυτρωτής.— || ὁ διαιτητής, ὁ διευθετῶν τὰ ἀναφουόμενας διαφορὰς.

Λυτήριος, α, ον (ἡ -ος, -ον) (λύω): ὁ λύων, ἀπολύων, ἀπαλλάσσειν, ἀνακουφίζων || μετὰ γεν., ὁ ἀπαλλάσσειν, ἀπελευθερῶν, ἀπὸ τινος.

Λυτικός, ἡ, ὁν (λύω): ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νά προξενῇ λύσιν, ὁ ἔχων καθαρτικὴν δύναμιν || ὁ ἐπιτήδειος νά ἐξευρισκῇ λύσεις.— || ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νά ἀναιρῇ προβαλλόμενα ἐπιχειρήματα, ἀναιρετικός.

Λύτο, ἐπ. γ' ἔν. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *λύω*.

Λύτο, συνηρ. τύπος ἀντὶ *λύετο*, γ' ἔν. ἐπ. παθ. κρτ. τοῦ *λύω*.

Λύτός, ἡ, ὁν (λύω): ὁ δυνάμενος νά λυθῇ, ὁν δύνανται τις νά λύσῃ || ὁ εὐκόλως διαλυόμενος, εὐδιάλυτος.— || ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ δυσκολιῶν, ὁ δυνάμενος νά ἀναιρεθῇ, νά ὑπερνικηθῇ.

Λύτρον, τὸ (λύω): τὸ πληρῶνόμενον ἀντίτιμον, τὸ καταβαλλόμενον ποσόν: 1) τὸ χροῖμα τὸ καταβαλλόμενον πρὸς ἀπελευθέρωσιν τινος, πρὸς ἀπολύτρωσιν του, πρὸς ἐξαγορασμόν τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας (κατὰ τὸ πλεῖστον ἔν τῷ πλθθ.: *τὰ λύτρα*). 2) ἐξίλασμός, ἐξιλέωσις. 3) ἀντίποινα, ἀνταμοιβή.

Λύτρω, μελ. -ώσω (λύτρον): ἀφίνω τινὰ ἐλευθερῶν ἔναντι λύτρων, ἀπολύω τινὰ λαμβάνων λύτρα πρὸς τοῦτο, εἰσπράττω λύτρα. 2) μέσον, ἐλευθερῶν τινὰ πληρῶνων τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτηθέντα λύτρα, τὸν ἀπελευθερῶν, τὸν ἀπολυτρώω, ἐξαγοράζω τὴν ἐλευθερίαν του. 3) ἀπελευθερώνομαι διὰ καταβολῆς λύτρων, ἀπολυτρώνομαι, ἐξαγοράζομαι.

Λύτρωσις, -εως, ἡ (λυτρώω): ἡ διὰ λύτρων ἀπελευθέρωσις. 2) ὁ ἐξαγορασμός. 3) ἔν τῇ ἐκκλ. γλ. ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ σωτηρία (ὑπὸ τὴν χριστιανικὴν ἔννοιαν).

Λυτρωτής, -οῦ, ὁ (λυτρώω): ὁ ἀπελευθερῶνων τινὰ διὰ τῆς καταβολῆς τῶν ζητούμενων λύτρων, ὁ ἐλευθερωτής, ὁ ἀπολυτρώων || ὁ λυτρωτής (ἔν τῇ χριστ. ἔνν.).

Λύττα, **Λυττάω**, ἄτ. ἀντὶ *λύσσα, λυσοσάω*.

Λύχνα, τὰ: ἀνώμ. πλθθ. τοῦ *λύχνος*.

Λυχνεῖον ἢ *λυχνεῖον*, τὸ (λύχνος): στήριγμα λύχνου, λυχνοστάτης: βλ. *λυχνία*.

Λυχνεῶν, -ῶνος, ὁ (λύχνος): τόπος ἔν ᾧ φυλάσσονται οἱ λύχνοι.

Λυχνία, ἡ (λύχνος): λυχνοστάτης.

Λυχνίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ *λύχνος*: μικρὸς λύχνος, λυχνράκι.

Λυχνο-καΐα, ἡ (λύχνος+καίω): ὁ διὰ λύχνων φωτισμός, φωτισμός, φωταγωγία || ἐορτὴ τελομένη ἔν Saïs τῆς Αἰγύπτου πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.

Λυχνο-ποιός, ὁν (λύχνος+ποιέω): ὁ κατασκευάζων λύχνους ἢ φανούς.

Λυχνό-πόλις, ἡ (λύχνος+πόλις): πόλις λύχνων.

Λυχνο-πώλης, -ου, ὁ (λύχνος+πωλέω): ὁ πωλητῆς λύχνων ἢ φανῶν.

ΛΥΧΝΟΣ, ὁ, πλθθ. *λύχνοι* καὶ *λύχνα*: 8,τι καὶ νῦν, λύχνος, λυχνάρι || φῶς, φωτισμός || *περὶ λύχνων ἀφᾶς*=κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ἀνάπτουν τοὺς λύχνους ἢ γεν. τὰ φῶτα, τ. ἔ. κατὰ τὰ σουρουπώματα. [βλ' ἐτυμολ. βλ. *λενωός*].

Λυχνο-φέρω, μέλ. -ήσω (λυχνοφόρος): ὁ φέρων (ὁ κρατῶν εἰς χεῖρας) λύχνον ἢ φανόν: λακων. μετχ. *λυχνοφορίοντες*.

Λυχνο-φόρος, ον (λύχνος+φέρω): ὁ φέρων λύχνον ἢ φανόν.

ΛΥΨΩ, μέλ. *λύσω*, ἀορ. α' *ἐλύσα*: πρβλ. *λέλυκα*.— Παθητ., μελ. *λύθησμαι*, καὶ τετελ. μελ. *λελύσμαι*: ἀορ. α' *ἐλύθη*: ἐπ. παθ. ἀορ. β' *λύμην*, γ' ἔν. *λύτο*, γ'

πληθ **λύνω** πρκ. *λέλυμαι*, υπερσ. *έλελυμην*, έπ. γ' έν. Έδκτ. *λελύτο* αντί *λελύοιτο*· λύω, λύνω: χαλαρώνω, άφαιρώ τούς δεσμούς, ή μετριάζω τήν ένταση των || **λύω όφρυν** (= χαλαρώνω τός όφρυν) || **λύω στόμα** (=άνοιγο τό στόμα) κλπ.— **Μέσον**, λύνω, χαλαρώνω, τι ίδικό μου (ή χάριν έμουτο). 2) επί έπων, λύω από τόν ζυγόν, άποσυνυγώνω, άποζυγώ, εξεζεύγω. 3) γενικώς, άπολύω, άφίνω έλεύθερον, άπελευθερώνω, άπαλλάσσω τών δεσμών. 4) επί καταβολών, άφίνω τόν οίχμάτων έλεύθερον επί καταβολή λύτρων (λαμβάνων λύτρα), τόν άπελευθερώνω λαμβάνων τά καθωρισμένα λύτρα.— μέσ., έλευθερώνω τινά (σίχημάτων) πληρώνων τά άπαιτούμενα λύτρα, τόν εξαγοράζω, τόν άπολυτρώνω.— || καθιούτ' ή άτονον, άσθενές, έξασθενώ τι(να), χαλαρώνω, λύνω: **λύω γυία, γούνατα** (= τόν κάμνω νά λυθοῦν, νά παραλύσουν, τά μέλη τοῦ σώματός του, τή γούνατά του, τοῦ παραλύω τά μέλη, τά γούνατα, τόν έκνευρίζω) | και συχά παρ' Όμ. φονεύω, σκοτώνω.— || διαλύω όλον τι εις τό μέρος του. 2) καταβάλλω, κατακίω, συντρίβω, κατεδαφίζω, καταστρέφω. 3) γεν. τελειώνω μέ... κάποιον (ή κάτι), εξεμπερθεύω, δίω τέλος εις τι, ετό ξεκάνω || επί συζητήσεων (φιλονικιών), άναιρώ τά επιχειρήματά τινος, άποστομώνω || επί νομοθεσίας, άκυρώνω, άναστέλλω, άνακαλώ, καταργώ: **λύω σπονδάς** = παραβαίνω, διαλύω, καταγγέλλω, κηρύσσω άκυρον γενομένην συνθήκη. 4) διαλύω, λυώνω, κατευνάζω, καταπραῦνω. 5) επανορθώνω, άποζημιώνω, παρέχω έξίλεσιον διά τι (λατ. *luere, rependere*): **λύω άμαρτίας** (= λυώνω τήσ άμαρτίας μου), πληρώνω τός άμαρτίας μου).— IV Παρ' Άττ. **λύω τέλη** (*μισθοῦς*)=πληρώνω φόρους (μισθοῦς) άντεῦθεν: 2) **λύω τέλη**=*λυσιτελώ* = ώφελώ, γίνομαι (είμαι) ώφέλιμος (κυρ. πληρώνω τό όφειλόμενον, άποζημιώνω διά γενομένην δαπάνην) | οὔ **λύει τέλη** = δέν ώφελει | ώσ. και **λύω άπολ.** (άνευ δηλ. τήσ αιτ. *τέλη*) σημ. ώφελώ (δτι δηλ. και τό *λυσιτελώ*).

Έτυμ.: όμ., άττ. *λύω*, όμ. έπ. *λύω* δωρ. *λύα*=διχόνοια (Πινδ.)· *λύσις* ποιητ. *λυτήρ*· *λύτρον* πρβλ. σαναοκρ. *lynðli*, *lynðli* (τέμνω, άποχωρίζω), *lynðram* (δρέπανον), *lynð-h* (: παλ-νοργ. *lé* = έλλ. *λαΐον* (δλ. λ.), *līna*-h (κεκομμένος) (: ιρλ. *līn* ή *lyn* = πρόσβατον)· λατ. *luo* (πληρώνω, έξοφλώ, διαφέρω του *luo* = λούω), *reluo* (= *resolvo*), *solvo* (διαλύω, διαχωρίζω) (ποιητ. *soluo* (**se-luo*, πρβλ. μετχ. *solutus*), *luēs* (διάλυσις), γοθθ. *fra-liusan*, παλ-γερμ. *far-liosan* (άπόλλυμι), γοθθ. *fralusnan* (άπόλλυμαι), παλ-γερμ. *for-lust* (άπόλεισι), γοθθ. *laus* (κενόσ), παλ-νοργ. *lauss* (χαλαρός, χαλαρωμένος), παλ-γερμ. *lōs* (έλεύθερος, άπηλλαγμένος), άγγλ.-σαξ. *lēas* (έστερομένος άπό...), γοθθ. *lausjan*, παλ-γερμ. *lōsjān*, *lōsōn* (άπαλλάσσω τό κινδύνου, διασώζω)· πάντα εξ **laip*. β. **leu*· **leu*· **lu* (= άποχωρίζω, λύω έκ τών δεομών, άπολύω, έλευθερώ κλπ.). πρβλ. και τά έν λ. *lāas*.

Λω, κατά συναίρ. έκ του *λάω* B (δλ. λ.)· δέλω, εύχομαι, ποδών (δωρ. έλλειπτ. ρήμα, άπαντών μόνον έν τῷ *λώ*, *λῆς*, *λῆ*, γ' πληθ. *λώντι*· όποτ. *λῆς*, *λῆ*· εὔκτ. *λώη*· άπρφ. *λῆη*· δοτ. μετχ. *τῷ λώντι*. [δ'] έτυμ. δλ. *λάω* B].

Λωβάομαι, ίων. -έομαι· μελ. -ήσομαι, δωρ. *λωβάσσομαι*· μέσ. άορ. α' *έλωβησάμην* (άλλ' ό παθ. άορ. α' *έλωβήθην* και ό πρκ. *λελώβημαι* καινται μετά παθητ. ένν.)· αποθετ. (έκ του *λώβη*)· φέρομαι πρός τινα κατά τρόπον μοχθηρόν, προσβάλλω, ύβρίζω, κακομεταχειρίζομαι || άκρωτηριάζω, κολοθώνω, αϊκίζω || άτιμάζω, καθιούτ' ή άτονον, καταισχύνω. 2) άπολ. ένεργώ κατά τρόπον προσβλητικόν ή θηριώδη και φρικτόν.— || Παθ. μετχ. *λελωβημένος* έν παθ. ένν. (= ήκρωτηριασμένος) [δ'] έτυμολ. δλ. *λώβη*].

Λωθεύω, μελ. -σω (*λώβη*)· περιπαίζω, περιγελώ, πειράζω, γελοιοποιώ, τινα.

ΛΩΨΗ, ή· ή κακή χρησιμοποίησης (έν λόγοις ή έν έργοις), προσβλητική μεταχείρισις, κακοποίησης, χλευασμός, ύβρις, προσβολή || άκρωτηριασμός, άποκοπή μέλους, κολόθωσις. 2) επί προσ. όνειδος, καταισχύνη, άτιμία, λατ. *opprobrium*.

Έτυμ.: όμηρ. κλπ. *λώβη*· *λωβάν*, -*άσθαι*· *λωβέσασθαι*.

πρβλ. λιθ. *lubā* (ήμερομιοδιον), λαττ. *lubi* (κοταγίνομαί στό σπίτι μέ γυναικετές μικροδουλιές) (ιαπ. **lob-*), λατ. *labor* (ιαπ. **lob-*). Τό υπό τινων συσχετιζόμενον λατ. *lǫbēs* (κηλις) θεωρείται ύπ' άλλων άσχετον. Άπιθανώς θεωρείται έπίσης ή συσχετισις τοῦ σαναοκρ. *lajjate* (είμαι ότιμος), *lajja* (άτιμία), καθά στηνεζομένη εις τήν έσφαλαμένην προϋπόθεσιν ότι *λώβη* < **lobzva*: **lazgné*.

Λωβήθηναι· άπρφ. παθ. άορ. α' του *λωβάομαι*.

Λωβήρος, α, όν· θλαβήρος, φθοροποιός || έπονείδιος.

Λωβήτιρα· θηλ. του *λωβητήρ* (δλ. λ.).

Λωβητήρ, -ήρος, ό (*λωβάομαι*)· ό φερόμενος ύβριστικώς, ύβριστής || μιαιός ουκοφάντης, άχρείος διαβολεύς || γενικώς, καταστροφεύς || άκρωτηριαστής, λυμεών, φονεύς.— || ως παθ. οὔτιδανός, άνάξιος, τιποτένιος.

Λωβητής, -οῦ, ό·=λωβητήρ (δλ. λ.)· *λωβητής τέχνης*=ό καταισχύωνν τό επάγγελμά του.

Λωβητός, ή, όν (*λωβάομαι*)· έν παθ. ένν., ό κεκακωμένος, κακοποιημένος, τυχών κακής μεταχειρίσεως, έξημετωμένος, ήτμισομένος.— || έν ένεργ. ένν., προσβλητικός, άνειδιτικός, ύβριστικός || όλέθριος, θλαβήρος, καταστροφικός.

Λωβήτωρ, -ορος, ό·=λωβητήρ (δλ. λ.).

Λωβός, ή, όν·=λωβητός (δλ. λ.).— || παρά Βυζ.=λεπρός.

Λωγάγιον, τό· τό έκ του λαϊμού τών βοών κρεμάμενον μετά λιπούς, λαμυρίς, λατ. *paleafe*.

Λώδιξ, -ικος, ή· σκέπασμα, λατ. *lociæ*.

Λώις, **Λωίτερος**· βλ. *λωίων*.

Λωίων, -ονος, ό, ή, *λώιον*, τό· άττ. συνγρ. *λώων*, *λῶον*· οὔδ. πληθ. *λωίονα*, και συχκεκ. *λώια* (*λώ*=έπιθυμώ, βλ. και *λάω* B)· ποδεινότερος, έπιθυμητότερος, μάλλον εύκτατος || καλύτερος.— ύπερβ. **Λώιστος**, ή, ον και κατά συναίρ. *λῶιστος*.— Γ'παρχει και δαῦταρον συγκριτ. *λωίτερος*.

Έτυμ.: όμ. κλπ. *λωίων*, άττ. *λώων*, όμ. *λωίτερον*, ύπερβ. *λωίιστος*, άττ. *λῶιστος*· τό θετ. *λώιος* (= κάλός, ώφέλιμος) άπαντῶ παρά Θεοκρ., Θεόγγ. κ. ά., του θετικου δέ τούτου τό οὔδ. *λώιον*, θεωρηθέν ως συγκριτ., άπετέλεσε τήν βάση του σχηματισμοῦ τών παραθετικών. Συσχετίσθη πρός τό ίων. *λῆμα* (=τόλμη, άνδρεία), τό δέ **λῶιος* άποτελει παράγωγον τῆς β. **Flῆh*· έχον πρός αὐτήν οἰον σχέσιον έχουσι τά ζώα, ζώιος πρός τό *ζῆη* (πρβλ. *λῆη*)· πρβλ. σαναοκρ. *νάρα*-h (προτιμότερος), *νάram* (καλύτερος), *gall*, *corn*, *bref*, *guell* (ποδεινός) (<κελτ. **vello*- (<**vel-no*-)· εξ ιαπ. β. **vel*- (λατ. *volō*, έλλ. *βούλομαι*). Η συσχετισις, ή ύποστηρικθαίσα υπό τινων, τοῦ **λωΐων* πρός τά *άπολαύω*, *ληΐας*, *λεία* (ά έκ του ιαπ. **lāu* = κερδίζω) θεωρείται έσφαλμένη. Άποκρούεται έπίσης και ή προϋπόθεσις μιξς έλλ. βίας. **σλω*-*fo*- (<ιαπ. **s*]-*vo*- και ή συσχετισις πρός τά: άρμ. *law* (καλύτερος), λατ. *saluus*, *salvos*, όμβρ. *salunom*, παλ-ιρλ. *slān* (ύγιής). Βλ. και τά έν *δλος*, *ούλος*.

ΛΩΨΜΑ, -ατος, τό· τό κρσπεδον ένδύματος, ποδόγυρος.

Έτυμ.: *λώμα*, όποκορ. *λωμάτιον*· πρβλ. *ασύλλωτος* (=ώμος άκάλυτος υπό του χιτώνος), τό παρ' Ησυχ. *ασύλωστοι*· *εύφειος*· κατά τινας ύπόκειται β. *λω*- (=ύφαίνειν), ή ύπαρξις όμως ταύτης δέν είναι βεβαία. Άπιθανώς συσχετίζεται έπίσης πρός τό λατιν. *lōdix*. Έξ αυτού τό

Λωμάτιον, τό· όποκορ. του προηγ.· κροσσός, κρόσοι, φραμπαλάς (ποδόγυρος).

Λώντι, γ' πληθ. του δωρ. ρήμ. *λώ* (δλ. λ.).

Λώπη, ή (*λέπω*, *λοπός*)· σκέπασμα, Ιμάτιον (και δη έκ δέρματος), μανδύας. 2) δερματινον κάλυμμα, κέλυφος, δσκρανον, κογχύλιον.

Έτυμ.: *λώπη*, *λώπος*· όποκορ. *λωπίον*· *ελώω*· *χλαμύς* (Ήσυχ.)· έκ τῆς ιαπ. β. **lep*- (και τά μεταπτ.), τῆς ύπαρχούσης έν τῷ *λέπω* (δλ. λ.), και είναι περτιτή ή προϋπόθεσις ενός ιαπ. *lōpua*, ως τινες όπιστηρίζαν. Έκ του *λώπη* δέ τούτου τά: *λωπιζώ* (*άπω*), *περιέει*, *έκ*·), *λωπο-θήτης* (: *δύομαι*).

Λωπίξω, μέλ. -ίω (λώπη)· καλύπτω, περιτυλίσσω.
Λωπο-δύτέω, μέλ. -ήσω· κλέπτω ἐνδύματα (ιδίᾳ τῶν λουμένων) || ἐντεῦθεν, μετβ. ληστεύω, διαρπάζω, λεηλατώ. Ἐκ τοῦ

Λωπο-δύτης, -ου, ὁ (λωπος+δύω)· ὁ δεισοδύων εἰς τὰ ἐνδύματα ἄλλου (διὰ τὴν κλέψην), ὁ ἀπογυμνῶν τινὰ ἀπὸ τῶν ἐνδύματά του, ὁ κλέπτης ἐνδυμάτων || γεν., ὁ κλέπτης, ληστής.

Λώπος, ὁ=λώπη (βλ. λ.).

Λώπτος, η, ον, ἀττ. συνηρ. ἐκ τοῦ λώιστος, υπερβ. τοῦ λωίων· ὁ τὰ μάλιστα ἐπιθυμητός || ἄριστος.

Λωτεύντα· ἰων. αἰτ. οὐδ. πληθ. τοῦ λωτέεις.

Λωτίξω, μέλ. -ίω (λωτός)· ὀρέπω, συλλέγω, ἄνθη. — Μέσον, λωτίξομαι· συλλέγω (ἐκλέγω) ἄνθη δι' ἑμαυτὸν || μετρ., ἐκλέγω τὸ ἄριστον.

Λωτίνος, η, ον (λωτός)· ὁ τοῦ δένδρου λωτοῦ, ὁ ἐκ δένδρου λωτοῦ || ὁ πεποιημένος ἐκ λωτοῦ.

Λώπισμα, τό (λω:ίζω)· τὸ ἄνθος || μετρ. τὸ ἐκλεκτότατον, τὸ ἄριστον, «τὸ ἄνθος» (ὀπως καὶ σήμερον ἐν τῇ ἐνοσίᾳ ταύτῃ λέγεται).

Λωτέεις, εσσα, εν (λωτός)· κατάφυτος ἐκ λωτοῦ, δένδροφυτευμένος με λωτούς || πεδία λωτεύντα (ἰων. ἀντί λωτέοντα)=πεδιάδες πλήρεις δένδρων λωτοῦ.

ΛΩΤΟΣ, -οῦ, ὁ· ὄνομα διαφόρων φυτῶν, καὶ δὴ: I ὁ Ἑλληνικός λωτός, εἶδος τριφυλλίου, τροφή Ἰηπῶν.— II ὁ Κυρηναϊκός λωτός, λεγόμενος ἄλλως καὶ ζίζυφον, θάμνος τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ὁποῦ ὁ καρπὸς ἀτρώγεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων παρχαλιακῶν τινῶν φυλῶν, οἵτινες καὶ ἐκαλοῦντο διὰ τοῦτο λωτοφάγοι· ἦτο δ' ὁ καρπὸς οὗτος μελιθός (γλυκὺς ὡς μέλι), μεγέθους

ἐλαίας, καὶ κατὰ τὴν γεῖν ὁμοίος πρὸς τὸν καρπὸν τῆς χουρμαζιάς.— III ὁ Αἰγυπτιακός λωτός, «κρίνον τοῦ Νείλου» λεγόμενος ἄλλως.— IV Ἰπῆρχεν ἐπίσης καὶ λωτός-δένδρον τῆς Β. Ἀφρικῆς, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ σκληρὸν μελανόχρουν ξύλον του, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν κατασκευὴν ἀνθῶν· διὸ καὶ λωτός ὀνομάζεται ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὁ αὐτός. [θάνειον ἐκ σημιτικῶν γλωσσῶν, πρβλ. ἐβρ. לָוִי].

Λωτο-τρέφος, ον (λωτός + τρέφω)· ὁ τρέφων (τ. ἔ. φυτεύων καὶ διατηρῶν) λωτούς.

Λωτο-φάγος, ον (λωτός + φάγειν τοῦ τρώγω)· ὁ ἐσθίων λωτῶν || ὡς οὐα. οἱ Λωτοφάγοι=οἱ τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἁδὸς εἰρηνικός, κατοικῶν τὰ παράλια τῆς Κυρηναικῆς.

Λωτρόν, λωτρο-χόος· ὄνομα τύποι ἀντὶ τῶν ἀττ. **Λουτρ**—.

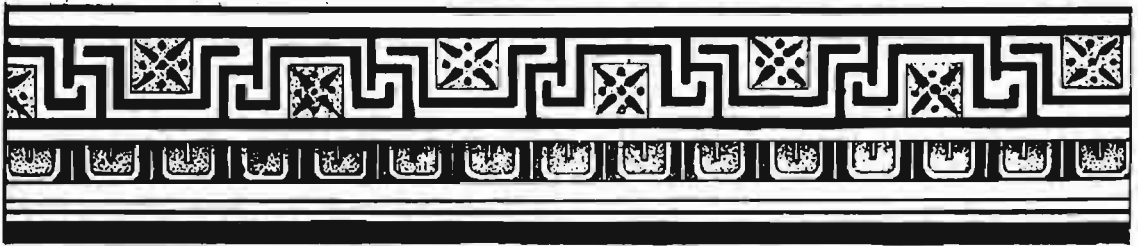
Λωτώ, ὄνομα ἀντὶ λωτοῦ, γεν. τοῦ λωτός.

Λωφάω, ἰων. -έω, μέλ. -ήσω (λόφος)· ἀναπαύομαι ἀπὸ τῆν κόουρασιν, ἡσυχάζω, ξεκουράζομαι || μετὰ γεν., ἀνακουφίζομαι ἀπὸ τι. 2) καταπίπτω, καταπραῦνομαι, ὑποχωρῶ, κοπάζω (ἐπὶ νόσου, ἀνέμου κ.τ.δ.).— II μετβ. ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω, ἀπαλλάσσω. [λωφᾶν· *λωφασ· λωφῆμα (Ἡσυχ.)· πρβλ. ἐλαφρός; ((ἰαπ. *(e)lognhros), λατ. levis, levo· ὑπὸ τινῶν συννεσχησθη τὸ παλ. γεσμ. labōn (ἀναζωογονῶ), labi (ἀναψυχή, ἀναζωπύρησις)].

Λωφήσεις, γ' ἐν. Εὐκκ. ἀορ. α' τοῦ λωρῖω.

Λώφησις, ἡ (λωφάω)· ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις, ἀπὸ τίνος || λῆξις, παύσις, παραίτησις, ἐγκατάλειψις.

Λώνω, οὐδ. λῶν, ἀττ. συνηρ. τύποι ἀντὶ λωίων, λωίων (βλ. λ. λ.),

M

Τὸ γράμμα τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Σημιτικὸν **מ** (mem), τὰ δὲ ἀρχαιότερα σχήματά του ἐν Θῆρᾳ, Ἀττικῇ καὶ Κορινθῶν προσαρμοιάζουσι πολὺ πρὸς τὰ ἀρχαιότατα βορειοσημιτικὰ **𐤌**, **𐤍**. Καὶ εἰς τὸ Λυδικὸν ἐπίσης ἀλφάβητον εἶχε τὸ σχῆμα **𐌆** (ὅπερ μόνον κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς γραφῆς διαφέρει). Εἰς τὸ Ἑτρουσκικὸν ἀλφάβητον παρουσιάζει μίαν κεραίαν ἐπὶ πλέονι· εἰς τὸ Ἴωνικὸν ἀλφάβητον εἶχε τὸ σχῆμα **𐌆** καὶ εἰς τὸ Χαλκιδικὸν τὸ σχῆμα **𐌆**.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ **μῦ** τῶν διαφόρων ἀλφαβήτων κατὰ τὰς ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ σημειουμένης ἐποχᾶς.

Όνομα ἀλφαβήτου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. χ. 1.200	𐤌
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	𐌆 𐌇 𐌈
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	𐌆
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	𐌆
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	𐌆
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	600	𐌆
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	𐌆
ΙΩΝΙΚΟΝ	403	𐌆
ΡΩΜΑΪΚΟΝ καὶ Ἀπ- οικιωτὸν		𐌆 𐌇 𐌈 𐌉 𐌊 𐌋 𐌌
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		𐌆
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		𐌆

Μ, μ, μῦ, ἰων. μῶ, τὸ ἄκλ., τὸ δωδέκατον γράμμα τῆς ἑλλην. ἀλφαβήτου ὡς ἀριθμητ. **μ'** = 40, καὶ **μ** = 40.000. Ἐν ἐπιγραφαῖς τὸ **μ** σημ. **μῦριοι** ἢ **μυριάς**, ὡς τὸ **π** σημ. **πέντε** ὅθεν τὸ **|μ|** = **πεντακισμῦριοι** ἢ **πέντε μυριάδες** (δηλ. 50.000).

Ἀλλοιώσεις τοῦ **μ**, κυρίως ἐν ταῖς διαλέκτοις: **I** ἐν τῇ αἰολ. καὶ λακ. τρέπεται εἰς **π**, ὡς τὸ **μετὰ** τρέπεται εἰς **πεδᾶ**. — **II** ἐν τῇ αἰολ. τὸ **μ** ἐνίοτε διπλασιάζηται, π. χ. **ἄμμες**, **ὑμμες** ἀντὶ **ἡμεῖς**, **ὑμεῖς**. — **III** ἀλλαγοῦ ἐστράφη εἰς **ν**, ὡς **μίν**, δωρ. **νίν** ἢ **μῆ** = λατ. **ne**. — **IV** συχνὰ τὸ **μ** προστίθεται ἢ ἐκπίπτει, καὶ δη: **1**) ἐν ἀρχῇ λέξεως, ὡς **ἴα**—**μία**, **ῶσχος**—**μόσχος**, **ὄχλευς**—**μοχλεύς**, **Ἄρης**—**λατ. Mars**. **2**) ἐν τῇ μέσῃ λέξεως, ὡς **πίμπλημι**—**πίπλημι**, **πίμπρημι**—**πίπρημι**, **ἄμβροτος**—**ἄβροτος**, **δμβριμος**—**δβριμος** κλπ. — **V** ἐνίοτε πρὸ τοῦ **μ** προστίθεται εὐφών. **α** ἢ **ο**, ὅπως **μέλω**—**ἀμέλω**, **μέρω**—**ἀμέρω**, **μόργνημι**—**δμόργνημι**. — **VI** ἄλλοτε τέλος τὸ

ο προστίθεται ἢ ἐκπίπτει πρὸ τοῦ **μ**: **σμάραγδος**—**μάραγδος**, **σμάω**—**μάω**, **σμικρὸς**—**μικρὸς**, **σμυγερός**—**μογερός**.

μ' (ἐκθλιθέντος δηλ. τοῦ **ε**) κεῖται ἀντὶ τῆς αἰτ. **με**. — **II** σπανιώτατα παρ' ἐπικ. ἀντὶ τῆς δοτ. **μοι**.

μᾶ' μόριον χρησιμοποιούμενον ἐπὶ ζωηρᾶς διαμαρτυρίας καὶ ἐπὶ ὅρκων, τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος ὃ ἐπικαλεῖται ὁ ἠμύνων ἀκολουθοῦντος κατ' αἰτ. καθ' ἑαυτὸ τὸ **μᾶ** δὲν εἶναι οὔτε καταφατικὸν οὔτε ἀποφατικόν, ἀλλὰ καθίσταται τοιοῦτον προτασσομένου τοῦ **ναί** (ἐν καταφατ. περιπτώσει) ἢ τοῦ **οὐ** (ἐν ἀποφατ.), ἢ καὶ διὰ τῶν συμφραζομένων οὕτω: **I** (καταφατικῶς) **ναί μᾶ τότε σιγήπτρον**. — **II** (ἀρνητικῶς) **οὐ μᾶ γὰρ Ἀπόλλωνα**. — **III** παρ' αἰτ. χρησιμοποιεῖται καὶ ἀπολ.: **μᾶ Δία** (= ἐν ὀνόματι τοῦ Διός!) — **IV** ἐν διαλόγοις τῆς καθημερινῆς ζωῆς τὸ ὄνομα τῆς θεότητος, τὴν ὅποian ἐπικαλεῖτο τις, συχνὰ παρωπᾶτο: **ναί μᾶ τόν, οὐ μᾶ τόν** (ἐνν. **Δία**). — **V** ἐνίοτε τὸ μόριον **μᾶ** ἔχει ἐκπέσει μετὰ τὸ ἀρνητ. **οὐ** (καὶ μετὰ τὸ καταφ. **ναί**): **οὐ τόν Δία, οὐ τόν Θεόν, οὐ τόν Ὀλυμπον** (ἀντὶ **οὐ μᾶ τόν Δία** κλπ.).

Ἔτυμ.: ἰων.; αἰτ. **μά'** Θεσσαλ. **μᾶ** (= ἄλλᾳ, ὅμως, δὲ) = σανασκρ. **smā** συγγενῆ ὡς εἶναι καὶ τὰ: ὁμ. **μέν**, ἰων.-αττ. **μῆν**, λισθ., δωρ. **μᾶν** (= ἄληθῶς, τῷ ὄντι): **ἡ μῆν, καὶ μῆν, οὐ μῆν, τί μῆν** ὁμ. **μᾶν** (μὲ τὰς αὐτὰς σημ.) ὁ τύπος **μῆν**, καὶ δωρ. **μᾶν**, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προσελθὼν κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ὑποθετικῆς τύπου ***μᾶ** (= σανασκρ. **smā**), πρβλ. τὰ: **κέν-κε, γόν-νύ**.

μᾶ, συντετμ. αἰολ. καὶ δωρ. τύπος ἀντὶ **μάτηρ**, **μήτηρ**: **μᾶ γᾶ** (= **μήτηρ γῆ**) πρβλ. καὶ **βᾶ, δῶ, λῆ**. [κυρίως εἶπεν ὁ τύπος **μᾶ** εἶναι ὑποκορ. τοῦ δωρ. τύπου **μάτηρ**, ἢ μάλλον εἶναι συλλαβῆ ἐκφωνουμένη ὑπὸ τῶν νηπίων, ὡς τὸ τῶν Συρακ. **πᾶ** (= **πατήρ** κατὰ τὸ Μεγ. Ἔτυμ.). Τοῦ τύπου τούτου **μᾶ** παραγωγὸν εἶναι τὸ ἰων.-αττ. **μαῖα** (= μήτηρ, τροφός, **μαῖα** δηλ. **μαμη**) ὅλ. καὶ ἐν λ. **μάμη**].

μαγᾶδης, -ου, ὄ = **μάγαδις** (ὅλ. λ.).

μαγᾶδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ ἔπομ. **μάγαδις** ἢ ἡ γέφυρα (καθάλη) τοῦ ὄργανου **μαγᾶδιδος** (ὅλ. ἐπ.). Ἔκ τοῦ

μαγᾶδις, -ιδος, ἢ ἀνώμ. δοτ. τῇ **μαγᾶδι** αἰτ. **μάγαδιν** ἢ **μόγαδις**, εἶδος ὄρπας μετὰ εἴκοσι χορδῶν ἕξνον μουσικὸν ὄργανον (πιθανῶς Αἰγυπτιακόν). [ἢ λέξις εἶναι πιθ. ἄσιατ. **μάγαδις** (< **μαγὰς** (= γέφυρα, δηλ. καθάλη, τῆς λύρας)].

μαγγάνεια, ἡ (**μαγγανέω**) μαγεία, γοητεία.

μαγγάνευμα, τὸ (*μαγγανεύω*)· δεῖγμα ταχυδακτυλογραφίας (δαυματοποιίας, ἀγυρτείας) || ἐν τῇ πληθ. *μαγγανεύματα* = τεχνάσματα ἀπατεῶνων, τσαρλατανιές.

μαγγανευτής, ὁ· ὁ ἀπατῶν διὰ μαγγανειῶν, ἀγύρτης, γόης, ταχυδακτυλογράφος, ἀπατεῶν. *Ἐκ τοῦ **μαγγάνεω**, μελ. -*σω* (*μάγγανον*)· ὡς μεττ. ἐξαπατῶ διὰ ταχυδακτυλογραφίαν || γοητεύω, μαγεύω, ματιάζω. 2) ὡς ἀμετ., μετέρχομαι ταχυδακτυλογραφικά τεχνάσματα ἢ καὶ μαγγανευτικά μέσα, δέληγτρα, φίλτρα. *Ἐκ τοῦ

μάγγανον, τὸ· πᾶν μέσον μαγγανείας, δέληγτρον, φίλτρον, πᾶν μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαπατῶ τῆς ἡ μαγεύει (γοητεύει) || οὐσκευή ταχυδακτυλογραφίου, ἀγύρτου.— || = *γάγγαμον* (= δίκτυον κυνηγητικόν).

Ἔτυμ.* *μάγγανον*· *μαγγανεύω*· συγγ. τῇ ἱβρ. *meng* (δόλος, ἀπάτη), *mengach* (προδοτής, ἀπατεῶν), παλ-περσο. *manqa* (ἀύλοκόλαξ), *σανσκρ.* *mañjū-h*, *mañjā-h* (γόης, ἀξίεραστός)· τὸ λατ. *mango* (μεγαπράτης, σωματέμπορος) εἶναι θάνατον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς· ἱαπ. **mag*- (ἐξωραίζω, στολιζῶ, παρουσιάζω) τὸ ὡς ὠραῖον διὰ τσαρλατανισμῶν· ἀρχικῶς ὅμως ἐσθμ. (ζυμῶνω) <mag*- (μετὰ ἐρρίνου), γερμ. **mak*- ἐν τῇ παλ-γερμ. *mahhōn* (ποιῶ) κλπ.· ἐν πᾶσι τούτοις ἡ πρωταρχικὴ σημασία εἶναι ἡ τοῦ ζυμῶναι, κατασκευάζειν ἐκ πηλοῦ (βλ. *μάγειρος*, *μαγεύς*, *μαγίς*, *μάσσω*).

μάγεια, ἡ (*μαγεύω*)· ἡ δρηκοεῖα (θεολογία) τῶν μάγων. 2) ἡ μαγικὴ τέχνη.

μάγειρεῖον, τὸ (*μάγειρος*)· τόπος μαγειρεύματος, κατάστημα ὅπου παρατίθενται μαγειρευμένα φαγητά, ξενοδοχεῖον φαγητῶν.— || οἱ Μακεδόνες *μαγειρεῖον* ὠνόμαζον καὶ τὴν χύτραν, τὸν λέβητα.

μάγειρεύω (*μάγειρος*)· ὡς καὶ νῦν, μαγειροῦω, ψήνω φαγητόν. 2) κρεουργῶ, κόπτω, τεμαχίζω, κρέατα ὡς κρεοπώλης.

μάγειρικός, ἡ, ὄν (*μάγειρος*)· κατάλληλος (ἀρμόζων) διὰ μάγειρον, ἢ διὰ μαγειρικὴν || ἐπὶ πρσα., ἔμπειρος εἰς τὴν μαγειρικὴν || ὡς ὄνο. τῇ θηλ. ἡ *μαγειρική* (ἐνν. τέχνη). *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **μαγειρικῶς**, ἐπὶ τοῦ προηγ.· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ μάγειρου, μετὰ μαγειρικῆς ἐπιτηδειότητος, τεχνιέντως, καλλιτεχνικῶς.

μάγειρος, ὁ· ὅ, τι καὶ νῦν, ὁ μάγειρος, «μάγερως» || κρεουργός, κρεοπώλης, χασάπης.

**Ἔτυμ.*: ἐκ ῥιζ. *mag*- τῶν *μάσσω*, *μάζα*, διότι ἡ κατασκευὴ ἄρτου ἦτο ἀρχικῶς τὸ κύριον ἔργον τοῦ μάγειρου· ἐν τῇ δωρ. διαλ. καὶ *μάγειρος*· πρβλ. *μαγίς* (= ζυμαρικόν, πλακοῦς), *μάκτρα* (οσκάφη (ζυμῶματος) λατ. *magis*, γέν. *magidis*), *μαγεύς* (ζυμωτής)· παλ-ιβρ. *maistre* (γαυλός, καρδάρη), μεσ-ιβρ. *maistir* (κτυπῶ τὸ βούτρον, βουτυροποιός), bret. *meza* (ζυμῶνω), gall. *maedd* (παλεύω, ζυμῶνω μετὰ τοὺς γρόνθους μου), παλ-σλαβ. *mazati* (ἀλείφω), *mazī* (ἀλοιφή) ἱσπανικῆ ἢ ἀρωματικῆ), *maslo* (βούτυρον, ἔλαιον, ἀλοιφή), ἀρμ. *macanım* (συγκολλῶμαι), ἀγγλ-σαξ *macian* (πλάσσω), *gemacian* (ποιῶ, προξενῶ), *maca gemaca* (συνέταιρος), *gemoecca* (συνέταιρος, οὐζυγός), παλ-σαξ. *makōn*, *gimakōn* (Ἰδρύω, οἰκοδομῶ), παλ-γερμ. *mahhōn* (συνάπτω, συνδέω), *gamahha* (οὐζυγός), *gamaħ* (=λατ. *commodum*, *voluptas*), *gimahho* (=λατ. *socius*), *gamaħ* (=λατ. *aptus*, *idoneus*), *ungamaħ* (=λατ. *malus*, *minus idoneus*), παλ-norr. *makara* συγχεῖται. (καταλληλότερος, συμπεριώτερος) ἱαπ. **mañ*- (ζυμῶνω, σπιθῶνω, πιέζω), ἱαπ. **maq*- (ζυμῶνω, πιέζω) ἐν τῇ λατ. *maceria* (φράκτης κήπου), *macero* (ζυμῶνω, μαλάσσω), λαττ. *makī* (πιέζω, συνταράσσω), τσεχ. *mačkalī* (πιέζω), βουλγ. *mačkam* (ζυμῶνω), ἕλλ. *μάσσω* (βλ. λ.).

μάγευμα, τὸ (*μαγεύω*)· τέχνασμα μαγευτικῆς τέχνης ἢ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα || ἐν τῇ πληθ. *μαγεύματα* = δέληγτρα, φίλτρα, μάγια, μαγικά, ξόρκια || παρὰ Πλουτ. λέγεται καὶ ἐπὶ τροφῆς παρεσκευασμένης μετὰ τέχνης.

μάγευς, -έως, ὁ (*μάσσω*)· ὁ ζυμωτής. — || ὁ ἀποματῶν, ὁ σπογγίζων.

μάγευτικός, ἡ, ὄν = *μαγικός* (βλ. λ.) || ὡς ὄνο. τῇ θηλ. ἡ *μαγευτικὴ* (ἐνν. τέχνη) = ἡ Μαγικὴ.

μαγεύω, μελ. -*σω* (*μάγος*)· εἶμαι μάγος ἢ ἐμπειρος εἰς τὴν μαγικὴν || *μαγεύω μέλη* = ἔδω μαγικὰς ἐπιβάδας.— || μεττ. γοητεύω, δέλω, μαγεύω, ματιάζω.

μάγιδιον, τὸ· ὄποκος. τοῦ *μαγίς* II.

μάγικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς μάγους ἢ εἰς τὴν μαγείαν.

μάγισ, -ίδος, ἡ (*μάσσω*)· ζυμαρικόν, ἐπλακοῦντιον, λατ. *offa* (ἰδίως τὸ προσφερόμενον εἰς τὴν Ἑκάτην).— || τὸ δοχεῖον ἐν ᾧ ἔμασσον (ἐζύμωνον), οσκάφη, μάκτρα.

μάγμα, τὸ (*μάσσω*)· πηκτὴ ἀλοιφή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ρευστήν.

Μάγνης, -ητος, ὁ, καὶ θηλ. *Μάγνησα*· ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας || ἐλέγτο ἐπίσης καὶ *Μαγνήτης*, καὶ θηλ. *Μαγνήτις*. — || *λίθος Μαγνήτις*, ἡ (λεγομένη ἄλλως καὶ *λίθος Ἑρακλεία*) = ὁ μαγνήτης.

ΜΑΓΤΟΞ, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Μηδικὴν φυλὴν τῶν Μάγων.— || ὁ ἐκ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ μάντεων ἐν Περσίᾳ, οἵτινες ἠρμήνευον τὰ ὄνειρα.— || πᾶς μετερχόμενος τὸ ἔργον τοῦ γόητος ἢ μάγος ἀγύρτης || ἐν κακῇ ἐνν. τσαρλατάνος, ταχυδακτυλογράφος.

**Ἔτυμ.*: *Μάγος*, φυλὴ ἐν Μηδίᾳ (Ἡρόδ. I 101), ἀποτελούσα τὴν ἱερατικὴν τάξιν ἧσαν δὲ κάτοχοι πάσης γνώσεως, ἐξηγηταὶ ὄνειρων, ἱατροί, νεκρομάντις κλπ.· ἐξ αὐτῶν προήλθε τὸ προσήγορ. *μάγος*, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ *μαγεύω*, *μαγικός*, *μαγεία* ἢ λ. εἰναι θάνατον ἐκ τῆς Ἰρανικῆς, πρβλ. παλ-περσ. *maguš* (=μάγος), νεο-περσ. *mag*, *mōg* (μάγος, προσκυνητὴς τοῦ πυρός) κατὰ τινας τῆς λ. εἶναι Ἀσσυριακῆς προελεύσεως.

μάγο-φόνια, τὰ (καὶ *μαγοφονία*, ἡ)· ὁ φόνος τῶν μάγων, Περσικὴ ἑορτή.

μαγύδαρις, ἡ· ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, ἡ καὶ ἡ ρίζα του.— || ἕτερον φυτόν, διάφορον τοῦ σιλφίου, πρβλ. Ἡσυχ. *«μαγύδαρις ὀπὸς σιλφίου, οἱ δὲ ἕτερον τοῦ σιλφίου, εἶναι μαγνότερον»*· ξένη λ., πηθ. Κυρηναικῆ.

μαγ-ψῆδία, ἡ· εἶδος ἀσέμνου κωμικῆς παραστάσεως μετὰ τυμπάνων καὶ κυμβάλων, εἶδος παντομίμου παραστάσεως· βλ. ἐπὶ.

μαγ-ψῆδος, ὁ· παρ' Ἀθην. (621 C, D) «ὁ δὲ *μαγ-ψῆδος*... πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα καὶ μοιχοῦς καὶ μαστροπούς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶνον παραγινόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην»· βλ. καὶ *μαγψῆδία*. [τὸ πρῶτον συνθετ. δὲν εἶναι ἡ λ. *μάγος*, ὡς ἔα ἐνόμιζε τίς, ἀλλὰ ἡ λ. *μάγαις* (βλ. λ.), τ. ἔ. *μαγψῆδος* (**mag[ad]-ψῆδος* κατ' ἀποκοπὴν (βραβραεστίν) τῶν δύο φθόγγων -*ad*-)].

μαγώτερος, α, ὄν, συγχεῖται. ἐπίθ. ἐκ τοῦ *μάγος*· μαγικώτερος.

μάδάρος, ἄ, ὄν (*μαδάω*)· ἐπὶ σαρκός, ὄστρονος, πλαδάρος, χαλαρός, μαλακός || ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φαλακρός.

μάδῶω, μέλ. -*ήσω* (*μαδός*)· εἶμαι ὑγρός, νοτερός, μουσκευμένος, θρεγμένος (λατ. *madere*) || λυώνω, ὑγροποιῶμαι || ἐπὶ τριχῶν, μαδῶ, καταπίτω (λατ. *defluere*) || ὅθεν, εἶμαι φαλακρός.

Ἔτυμ.*: *μαδάω*· *μαδάρος*· πρβλ. Ἡσυχ. *«μαδάλλει· τίλλει»*· *μαδίω* (= χάνω τὰ μαλλιά μου, μου πέφτουν οἱ τρίχες)· *«μάδος· ψιλώθρον»* (Ἡσυχ.) (θηλ. ἀποψιλωτικόν φάρμακον)· *μάδος* (καὶ παρὰ θεοκρ. *μασός* (medzōs*)· *μασθός* (**medzōs*)· *μασός* (**med-lōs*)· ὁμορ. εἶναι τὰ· λατ. *madeo* (εἶμαι ὑγρός, στάζω), *matūs* (**mad[i]tos*), *mamma* (μαστός)· *σανσκρ.* *madati*, *madyañi*, *mamāñi*, *māñdāñi* (εἶμαι διάβροχος ἐξ οἴνου, ἀπολούω), *māda*-ἡ (μέδη, ἀλασυνεῖα) = ζενδ. *mada* (ἐμπνευσις ὀφειλομένη εἰς μέθην), *σανσκρ.* *mēdañi* (λίπος, ἀλειμμα), *mēdyati* (γίνομαι παχύς), *mēdana-m* (πάχυνσις), *mēdurā*-ἡ, *mēdyā*-ἡ (παχύς), ζενδ. *azdya*- (παχύς), ἀρμ. *mañai* (νέος, τρυφερός), ἀλβ. *maū* (μεττ. παχύνω), *mañai* (παχύς), ἱβρ. *māñ* (χοῖρος), *mañstir* (οὔρον),

παλ-τρλ. *inmade* (ματαίως), *madach* (μάταιος), γοθθ. *maits*, ἀγγλ-σαξ. *mete*, παλ-γερμ. *maz* (φαγητόν) > γερμ. *messer* (μάχαιρα), ἀγγλ-σαξ. *más* (άλευρόν, κουρκούτι), παλ-γερμ. *muos* (τρώγω, γεύμα), παλ-γερμ. *masi* (=έλλ. *μαζός*)=λίπανοις γῆς, χορτονομή, ἀγγλ-σαξ. *moest* (θάλαμος τῆς φηγοῦ) ἔνταθα ἐπίσης ἀνήκει τὸ ἐπιρρ. *μήσα* (*φωτός*)= τὸ γεννητικὰ μόρια, λεγόμενα καὶ *μέξα* (παρ' Ἡσ.), καὶ *μέδα* (παρ' Ἀρχιλ.), ὡς καὶ τὸ *μεσός* (<*med-tó-s) ἐπίσης τὰ παλ-τρλ. *mess*, gall. *mes* (καοπός), bret. *mez* (θάλανος, θαλανίδι), σανσκρ. *mē-dha-h* (ζωμός κρέατος, τονωτικὸν ποτόν), ιαπ. *mēd- (*mād-): *mād- ἐναλλάσσόμενον μετὰ τοῦ *med-, ἄτινα ἀνάγονται εἰς τὸ ιαπ. *medā-: *mad- (πρὲς κατὰ σταγόνας, εἶμαι ἐξωγκωμένος ἀπὸ χυμόν ἢ ἀπὸ λίπος πράγματός τινος).

μάδα, ἡ ὄρω. ἀντὶ *μάζα* (βλ. λ.).
μαδι-γένειος, ον (*μαδάω+γένειον*) ὁ ἔχων *μαδαρά γενεα*, βλ. *μαδαρός* (λατ. *imberbis*).

***ΜΑΔΟΪ**, ἡ, ὄν' τὸ ριζικόν τοῦ *μαδάω* καὶ τῶν συνανηκόντων ἀντφ'=*μαδαρός* (βλ. λ.).

μάδρνα, τὸ ἀντὶ *μαλόδρνα* = *κοκκύμηλα* πρβλ. *ἀκρόδρνα* [λ. Ἀσιατικῆ Ἰουρ] ὁ πρὸς τὴν παλ-σλαυ. λ. *modru* (κυανοῦς) συσχετισμός θεωρεῖται ἀπόδλητος].

μάζα, ἡ (*μάσσω=ζυμῶναι*) κριθίνου ἄρτος, κριθίνου πλακούντιον, ἐν ἀντιβιτιστολῇ πρὸς τὸ *ἄρτος* (=σιταρένιο ψωμί): *μάζαν μεμῶχός*=κατασκευάσας (ψήσας) πλακούντα (κατὰ λογοπαικτικὴν ἀπομύμησιν πρὸς τὸ *μάχη* *μαχοσάμενος*).

Ἔτυμ.: *μάζα* (ἐνίοτε ἐν χερσὶν. καὶ *μάζα* ἄλλ' οἱ παλ. Γραμματ. ὁμοφώνως μερτυροῦσιν, δεῖ ἐν τῇ παλ. αττ. ἦτο προπερισπώμ. *μάζα*). Μεγερ. *μάδδα* *μαζίον* ὑποκορ. *μάζινος* (ὁ ἐκ μάζης κατεσκευασμένος) *μαζῶν* (= ζυμῶναι πλακούντας) πιβ. *μάζα* < *μαγ-ja* (πρβλ. *μαγίαν* τοῦ *μάσσω*, *μάγειρος*) τὸ -α- τοῦ *μάζα* θά ἠμνηγεύετο ἐκ τινος τύπου περιέχοντος καὶ ἔρρινον φθόγγον **μαγγ-ja* κατ' ἄλλους ἢ λ. εἶναι δάκτυον ἐκ σμικτικῆς τινος γλώσσης.

μαζ-αγρέτας, ὁ (*μάζα+ἀγρέτας*) ὁ ἀγείρων (συλλέγων) κριθίνους ἄρτους, ἐπαιτής (πρβλ. *ἑπιπαγρέτας*, *κωλαγρέτας*).

μαζίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ *μάζα*.

μαζίσκη, ἡ ὑποκορ. τοῦ *μάζα* μικρὸν ζυμαρικὸν ἐκ κριθίνου ἀλεύρου.

μαζο-νόμος, ὁ (*μάζα + νόμος*) ζύλινος κατανομεύς, ἐφ' οὗ ἐξήπλοῦτο ἡ κριθίνη, ζύμη καὶ ἀλτομάτως κατενέμενο εἰς διαφόρων σχημάτων πλακούντας ἢ γενικῶς, μεγάλη γασάδα ἡ ζύλινος δίσκος (λατ. *mazonus*).

ΜΑΖΟΣ, -οῦ, ὁ ὁ εἷς ἐκ τῶν μαστῶν τοῦ στήθους, <βυζ[ι] (τὸ σύνολον τῶν δύο μαστῶν μετὰ τῆς περιοχῆς τῶν καλετῶν *στέζων*) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, ἄλλ' ὡς καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν *μαστός* καὶ *μαζός* εἶναι διαλεκτικοὶ τύποι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως. [δι' ἔτυμολ. βλ. *μαδάω*].

μάθειν, ἀπρφ. ἀορ. ἄρ. τοῦ *μανθάνω*.

μάθευμαι, θορ. ἀντὶ *μαθήσομαι*, μέλ. τοῦ *μανθάνω*.
μάθημα, -ατος, τὸ (*μάθειν* τοῦ *μανθάνω*) τὸ μαθητέμενον, ἢ ὁ *μανθάνει* τις, τὸ *μανθάνομενον*, τὸ «μάθημα». 2) μόθησις, γνῶσις, ἐπισο. ἡμη.—κατὰ πλθ. *μαθήματα*=τὰ Μαθηματικά, αἱ μαθηματικαὶ ἐπιστήμαι (Ἀριθμητικῆ, Γεωμετρία, Ἀστρονομία κλπ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

μάθηματικός, ἡ, ὄν' ὁ πρόδμος εἰς μάθησιν, ὁ διαπνεόμενος ἀπὸ ἔφεσιν τοῦ *μανθάνει*, ὁ διψῶν διὰ μάθησιν.— ἢ ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς τὰς Ἐπιστήμας, καὶ δὴ τὰ Μαθηματικά, ὁ καταγιγόμενος εἰς τὰ Μαθηματικά τὸ τθλ. ὡς ὄσ. ἡ *μαθηματικῆ* (ἐνν. *ἐπιστήμη*)=τὰ Μαθηματικά ἢ ἐπίσημο τὸ ἄρ. ὡς ὄσ. ὁ *μαθηματικός* == ὁ ἀσχολούμενος εἰς (ἢ ὁ διδάσκων) τὰ Μαθηματικά.

μάθησις, -εως, ἡ (*μάθειν* τοῦ *μανθάνω*) ἡ πράξις τοῦ *μανθάνει*, ἡ ἀπόκτησις γνῶσεως. 2) ἡ ἐπιθυμία ἢ ἡ δύναμις (ἢ ἰκανότης) πρὸς μάθησιν.

μάθησομαι μέλλ. τοῦ *μανθάνω*.

μάθητός, α, ον' ρημ. ἐπίθ. τοῦ *μανθάνω* *δὲν δεῖ* *τινα μαθεῖν*=τὸν ὅποιον (τὴν ὁποίαν, τὸ ὁποῖ-

ον) πρέπει νὰ μάθη τις.— ἢ τὸ ὄσ. *μαθητέον* (= πρέπει νὰ μάθη τις).

μάθητεύς, μέλ. -οῦ εἶμαι μαθητῆς ἢ σπουδασότης. ἢ μεττ. καθιστῶ τινα *μαθητὴν* μου, διδάσκω τινά. Ἐκ τοῦ

μάθητής, -οῦ, ὁ (*μαθεῖν* τοῦ *μανθάνω*) ὁ *μανθάνων*, ὁ διδασκόμενος, ὁ μαθητῆς (ὡς καὶ νῦν), λατ. *discipulus*.

μάθητιάω ἔφετ. τοῦ *μανθάνω* ἐπιθυμῶ νὰ γίνω μαθητῆς.— ἢ *μαθητεύω*, εἶμαι μαθητῆς.

μάθητικός, ἡ, ὄν (*μαθητής*) ὁ διψῶν νὰ μάθη, ὁ ῥέπων πρὸς τὴν μάθησιν. 2) ὁ εὐκόλως *μανθάνων*.

μάθητός, ἡ, ὄν (*μαθεῖν* τοῦ *μανθάνω*) ὄν δύναται τις νὰ μάθη (νὰ διδαχθῆ).

μάθητρια, ἡ ὄν θηλ. τοῦ *μαθητής* θτι καὶ νῦν.

μαδοῖσα, θορ. ἡθλ. τοῦ *μαθῶν*, μετχ. ἀορ. ὄ' τοῦ *μανθάνω*.

μάδων, ἐπ. ἀορ. ὄ' τοῦ *μανθάνω*.

μάδος, τὸ ποιητ. καὶ ἰων. τύπος ἀντὶ *μάθησις*.

[θορ., αἰολ. *μάθα*, ἡ, ἰων. *μάθος*, τὸ, ἰων-αττ. *μάθησις* *μάθημα* *μαθητής* δι' ἔτυμολ. βλ. *μανθάνω*].

μάθων μετχ. ἀορ. ὄ' τοῦ *μανθάνω*.

ΜΑΓΓΑ (Α), ἡ ἡ πλήρης σεβασμοῦ καὶ στοργῆς προσφώνησις πρὸς ἠλικιωμένην γυναῖκα, κατὰ ἀνάλογον πρὸς τὸ σημερ. «μαννούλα μου, μαννίτσα μου» πολὺ συχνὰ πρὸς τροφούς.— ἢ τροφός, ψυχομάννα (θετὴ μήτηρ), μήτηρ (πραγματικῆ).— ἢ ὡς καὶ νῦν, *μαῖα*, *μαμμή*. [μαῖα παρὰ τοῖς Δωριεῦσι ἐσθμ. καὶ μῆμη, προμήτηρ ἔξ αὐτοῦ τὰ *μαῖεῖον*, *μαῖῶν* (=ξεγεννώμια γυναικί, κἄνω τῇ μῆμη) δι' ἑ μωλ. βλ. *μαῖ*].

Μαῖα (Β), ἡ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς καὶ *Μαῖάς*. βλ. Κ. Ε. Α.

Μαῖανδρος, ὁ ποταμὸς τῆς Καρίας, ἔχων ὡς χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοὺς πολλοὺς ἐλιγμούς του (καμπῆς). βλ. Κ. Ε. Α.— ἢ μεττ. πᾶς ἐλιγμός, ἢ καὶ κόσμημα (ἢ σχέδιον) πλήρης ἐλιγμῶν, λατ. *maendrus*.

μαῖεσμα, τὸ (*μαῖεῖσμαι*) τὸ ὑπὸ τῆς *μαῖας* ἐξαχθέν ὀρέφος, προϊόν τῆς τέχνης τῆς *μαῖας*.

μαῖεύομαι, μέλ. -οομαι, ἀποθ. (*μαῖα* III) ὑπηρετῶ ἢ ἐνεργῶ ὡς *μαῖα*, κἄνω χρέη *μαῖας* ἢ μεττ. βοηθῶ γυναῖκα νὰ γεννήσῃ, τὴν «ξεγεννώω».

μαῖευσίς, ἡ (*μαῖεύομαι*) τὸ «ξεγεννήμα».

μαῖευτικός, ἡ, ὄν (*μαῖεύομαι*) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ *μαῖεύομαι*, ἐμπεριος τῆς *μαῖευτικῆς*.

Μαιμακτηριῶν, -ἄνος, ὁ ὁ πέμπτος ὀπτικὸς μῆν, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ σημερ. χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15 Νοεμβρίου—15 Δεκεμβρίου, κληθεῖς: δὲ ὄστω ἐκ τῆς ἐντός αὐτοῦ τελομένης ἐσοτῆς τοῦ Διός τοῦ *Μαιμακτου* (τὰ *Μαιμακτήρια*;) βλ. καὶ Κ. Ε. Α. [δι' ἔτυμ. βλ. *μαῖμαξ*].

Μαιμάκτης, -ου, ὁ (*μαῖμάσσω*) ἐπίθ. τοῦ Διός, καὶ σημ. ὁ θυελλώδης, λάβρος, ὀρηκτικός, ταραχώδης εἰς τὴν τοῦ Διός τοῦτου ἐτελοῦντο ἐν Ἀθῆναις τὰ *Μαιμακτήρια* κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ χειμῶνος (τὸν *Μαιμακτηριῶνα*, βλ. λ.), διότι ἔθεω εἶτο ὡς ὁ θεὸς τῶν θυελλῶν ἀντίθ. τῆ: *Μεῖλιχος Ζεὺς*. [δι' ἔτυμ. βλ. *μαῖμαξ*].

μαῖμαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ, παρ' Ἑσυχ. (καὶ *μαῖμακος*, ον) ταραχώδης, θυελλώδης.

Ἔτυμ.: *μαῖμαξ* (Ἡσ.), ἀττ. *μαῖμῆκτης* ἐντεῦθεν *Μαιμακτηριῶν*, *μαῖμάσσω*, *μαῖμάω* σκοτεινῆς προελεύσεως πιβ. συγγ. τῆ ὁμηρ. *ἀραιμῆκτος* (τοῦ ὁποίου ἢ σημ. δὲν εἶναι ἀσφαλές), καὶ ἐπορ. δὲν ζύνεται νὰ εἶναι συγγ. τῆ *μάχος* (ἀ-*μαίμῆ*-*τος*=φύσεως θυελλώδους) τὸ ὑπό τιων ὑποστηρικθῆν, διὲ δηλ. ἔχει σχέσηιν πρὸς τὰ *μήκος*, *μακρός*, δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτόν βλ. καὶ *μαῖμάω*.

μαῖμάσσω=*μαῖμάω* (βλ. λ.).

μαῖμάω, ἐπ. γ' πλθθ. *μαῖμῶομαι*, μετχ. *μαῖμῶων*, -ῶοσα μέλ. -ῶοσω ἐπ. ἀορ. α' *μαῖμῶσα* (ἐσχηματισμένον κατ' ἀνάδελφ. ἐκ τοῦ *μάω*, ὡς *παίρσσω* ἐκ τοῦ *φάω*) εἶμαι λίαν πρόθυμος, ἀσθμαίνω (πνευστιῶ), ἀπὸ τὴν μεγάλην μου προθυμίαν ἢ κατέχομαι ἀπὸ πολεμικὸν μένος, εἶμαι ὀρηκτικός ἢ μετὰ γενν., κατέχομαι ἀπὸ διακοῆ ἐπιθυμίαν διὰ τι. [ἐκ ρ. *μα-*

τοῦ μάω, κατ' ἀναδιπλ., ὡς *παιφάσσω* (βλ. λ.) ἐκ ρ. φα- τοῦ φάω· *μαι-μάω* (<*(μαι-)μᾶ-ιω, *(μαι-)μᾶ-ιω, πρβλ. αἰολ. *μαίωμα* <*(μᾶ)ομαι).

Μαίναλον, τό· ὄρος ἐν Ἀρκαδίῳ, ἱερὸν τοῦ Πανός (βλ. καὶ Κ. Ε. Α.).— ἐπιθ. *Μαινάλιος*, α, ον.

μαϊνάς, -άδος, ἡ (*μαίνομαι*)· μαινομένη, μανιακὴ, μανιώδης, παράφρων. 2) ὡς ὄσ., γυνὴ μαινομένη, θάκχη (θηλ. ὀπαδός τοῦ θάκχου), μεθυσμένη, ὀργιάζουσα, μαινάς.— || ἐν ἐνεργ. σημ., πρόξενος μανίας, καὶ δὴ ἐρωτικῆς.

ΜΑΙΝΗ, ἡ, λατ. *maena*· μικρός θαλάσσιος ἰχθύς, ὁμοῖος πρὸς ἀργύγγην (ῥέγγαν)· [*μαίνη* (ἵπποκορ. *μαϊνίς*, *μαϊνίδιον*) <ἰαπ. **māi-nā*, συγγ. τῷ *σανακρ. mī-nā*-h· πρβλ. *σλαβ. mimi* (κωβίος), λιθ. *menkē*, λιτ. *menza* (εἶδη ἰχθύων)].

μαϊνίδιον, τό· ἵπποκορ. τοῦ προηγ.

μαϊνίς, -ίδος, ἡ· ἵπποκορ. τοῦ *μαίνη* (βλ. λ.)· κοιν. ἡ *μαϊνίς* λέγεται μανόλι, καὶ ἀλλαχοῦ μαινούλα, καὶ μαινούλα.

μαϊνόλης, -ου, ὁ (καὶ θηλ. *μαϊνόλις*, -ίδος, ἡ) (*μαίνομαι*)· ὁ μαινόμενος, μανιακός, παράφρων, τρελλός.— || ὡς ἐνεργ., ὁ προκαλῶν μανίαν, ἐπὶ ὀλλοῦ. [*μαϊνόλης* <*μαίνομαι*, ὡς *φαινόλης* <*φαίνομαι*].

μαϊνόλιος, α, ον·=τῷ προηγ.

μαίνομαι, μέλ. *μᾶνήσομαι* καὶ *μᾶνωμαι*· πρκ. μετὰ σημ. ἐνσοτ. *μέμνηνα*, ὡς μετὰ σημ. ἐν. καὶ ἐν παθητ. τύπῳ *μεμάνημαι*· μέσ. ἀορ. ἀ' *ἐμνήμηνα*, καὶ παθ. ἀορ. β' *ἐμάνη*, μτχ. *μανεῖς*, ἀπρφ. *μᾶνήσαι*· (**μάω*)· μαινομαι (ὡς καὶ νῦν), εἶμαι μανιακός, εἶμαι μανιώδης (ἴδιε ἐπὶ πολυετικῆς μανίας ἢ ὀρμῆς) || ὡς. εἶμαι μανιώδης, εἶμαι ἐξω φρενῶν, ἀπὸ ὀργῆν || ὡς. μαινομαι, εἶμαι παράφρων, ἐξ οἰνοποσίας, εἶμαι τρελλός ἀπὸ μεθύσι· καὶ ἐπὶ βακχικῆς μανίας *κμαινόμενος Διδόνουος* || μτφρ. ἐπὶ πραγμάτων, *εχαλῶ τὸν κόσμο*, *θοροῦθω*, *ὄχλαγωγῶ*, *ὀργιάζω*.— *μαίνομαι* ὑπὸ Θεοῦ *τενος* = ἔχω περιέλθει εἰς μανίαν τῆς ἐνεργείας Θεοῦ τίνος, Θεός τις με ἔχει καταστῆσαι μαινόμενον.— ἀττ. φράσεις *ἐπλεῖν ἢ μαινομαι* = εἶμαι κάτι περισσότερο ἀπὸ παρὰ φρων.— || μετὰ μβτ. ἐνόσας ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. ἀ' *ἐμνηνα* (= κατέστηρά τινα μαινόμενον, τοῦ ἐνέβαλον μανίαν, τὸν ἐτρέλλαναι).

**Ετυμ.*: ἴ. ὁμ., μεθομ., μον. *μαίνομαι*, ἀορ. *ἐμνήμηνα*, *ἐμάνη*, πρκ. *μέμνηνα*, μεθομ. ἐν. *μαίνω* (ἐκμᾶνω παρ' Ἐδρ., Ἀριστοφ. κ. ἄ.), ἀορ. *ἐμνηνα*· ὁμ., τραγ., Πινδ. *μαϊνάς*· *μαϊνόλης*· *μανία*· *μαίνομαι* <ἰαπ. mῆj-δ-· παλ-σλαβ. mīnja, β' ἐν. mīniši, ἀπρφ. mīneti (σκέπτομαι), λιθ. mīne (=ἐμάνη), *σανακρ. mānyatē* (σκέπτομαι), γοτθ. *munaiþ* (διαλογίζεται, ἐπίθυμεῖ), παλ-ιρλ. *domuiniþ* (σκέπτομαι, πιστεύω) ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ρίζ. *men* (σκέπτομαι, ἔχω ἐξημμένον τὸν νοῦν) (πρβλ. **mῆνε(i)*) = σκέπτομαι, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ **mῆν-* ἐν τῷ δωρ. τύπῳ *μῆμῶναι* κ. ἄ.). Βλ. καὶ ἐν λ. μένος.— **Ἄλλοι* παράγουσι τὸ *μαίνομαι* ὡς καὶ τὸ **mῆ-nj-* ἐκ ρίζ. *mē(i)* (=διατελῶ ἐν διανοητικῇ ἐξάψει), πρβλ. τὸ ὁμ. *μαίμῶν*, γοτθ. *mōþs* (ὄργη). Βλ. καὶ *μάω*.

ΜΑΙ'ΟΜΑΙ, μέλ. *μάσομαι*, ἀποθ. (**μάω*)· ἐπιδιώκω, προσπαθῶ, ὀψωνίζομαι, μοχθῶ || ζητῶ, ζητῶ νά κατορθώσω τι· πρβλ. καὶ *ἐπιμαίομαι*.

**Ετυμ.*: ὁμ. (αἰολ.) *μαίωμα* (<ἰαπ. **mā-s-jo-*), μέλλ. *μάσσομαι* (Ἰλ. I 394), ἀορ. *εμᾶσσοι*· *ζητήσαι*· (Ἦουχ.) ὁμ. *ἐπιμαίομαι*, *ἐπίμαστος* (=ἐπιζητῶν τροφήν, ἐπαίτης)· ὁμ. *ἀπροτίμαστος* (ἀψυατος, ὀδίκτος, ἀμόλυντος)· πρβλ. τὰ ἐπιτετ. ὁμ. *μαίμῶν*, *μῶμαι*, *μῶλος*, γοτθ. *mōþs* (θάρος), *θυμός*), παλ-νοργ. *mōār* (θυμός, ὄργη), παλ-γερμ. *mnoft* (θάρος, καρδία, φρόνημα), γοτθ. *af-mauþis* (ἀπρφ. *af-mōjan*) (=κουρασμένος), πιθ. τὸ λατ. *mōs* (γεν. *mōris*) ἐν πᾶσιν ὑπόκειται τὸ ἰαπ. **mā-* (καὶ κατὰ μετὰπτ. **mō-*, **mā-* διὰ τὸ **mō-* πρβλ. ὁμοῦ καὶ ἐν *μῆνις*)=κᾶμνω προσπαθεῖαν, εἶμαι ἐνεργητικός. Τὸ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ἰαπ. τούτου **mā-* προσελθὸν **mō s-* εἴρηται ὑπὸ τὰ: *μάσσις*, *μαστήρ*, *μαστῆν*, *μαστροπός*· βλ. καὶ *ματεύω*.

μαϊόμαι, μέλ. -ώσομαι, ἀποθ.=μαίεσθαι (βλ. λ.).

Μάϊος, ὁ (μετὰ τῆς λξέ. *μῆν* ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς), τὸ τῆς λατιν. *Maius* ἢ ἀπαντᾷ ὡς. καὶ ὡς ἐπιθ. *Μάϊαι Καλάνδαι* (παρὰ Πλουτ.).

Μαίρα, ἡ (*μαρ-μαίρος*)· κυρ. σημ. σπινθηροβόλος, ὠνομάσθη δ' οὕτω ὁ Σείριος ἀστήρ, ἀστειρισμός τοῦ κυνός || ὡς. ὠνομάσθη οὕτω ἡ Ἐκάβη μεταμορφωθείσα εἰς κύνα (κατὰ Λυκάφρ. 334).

Μαϊώται, οἱ· φυλὴ Σκυδική, κατοικοῦσα πρὸς βορρᾶν τοῦ Εὐξεινίου Πόντου.

Μαϊώτης, -ου, ὁ (καὶ θηλ. ἡ *Μαϊώτις*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Σκυδικὴν χώραν τῶν Μαιωτῶν· *Μαϊώτης ποταμός* (δ' *Τανάις*)— *μαϊώτις λίμνη* (ἡ Ἄζοφικὴ θάλασσα).

Μαϊωτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χώραν τῶν Μαιωτῶν (βλ. λ.): *Μαϊωτικὸς αὐλῶν* (παρ' Ἀισχ. Πρ. 731)=ὁ Κιμμέριος Βόσπορος.

Μαϊωτιστί, ἐπίρ.· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μακωτῶν, κατὰ Σκυδικὸν τρόπον.

μαϊώτρα, τὰ (*μαῖα* III)· ἡ ὁμοιὴ τῆς μαίας (τῆς μαμῆκα).

ΜΑ'ΚΑ'Ρ, -ἄρος, ὁ· θηλ. *μάκαρ* (ἡ), καὶ *μάκαιρα*· μακάριος, εὐλογημένος, εὐτυχής, εὐδαίμων (κυρ. ἐπὶ τῶν θεῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θνητούς) || ἀπολ. οἱ *μάκαρες* = οἱ εὐδαίμονες, τ. ἔ. οἱ θεοί.— || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐτυχής, τυχερός || ἄλλ' ὡς. καὶ ὁ πλούσιος, εὐπορος.— || *μάκαρες* ἀπικαλοῦντο εἰδικώτερον καὶ οἱ νεκροί (οἱ καὶ σήμερον λεγόμενοι *μακαρίζται*), ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν κάτοχοι τῆς μακαριότητος, καὶ ἀπηλλαγμένοι παντὸς πόνου καὶ πάσης μερμῆς.— *«Μακάρων νῆσοι»* (= αὐτὴ νῆσοι τῶν νεκρῶν, ὡς μακαρίζων, τοποθετούμεναι ὑπὸ τῶν μτγν. Ἐλλήνων εἰς τὸν Ὀκεανόν, τὴν ἀκροτάτην πρὸς Ἀσισίαν περιοχὴν).— Παραθετ. *μακρότερος*, *μακρότατος*.

**Ετυμ.*: παρ' Ὀμ. καὶ οὐδ. οὐα. τὸ *μῆκαρ* (=εὐτυχία), ἐκ τούτου δὲ προήλθε τὸ ἀρσ. ἐπιθ. *μάκαρ* (=εὐτυχής), ἐξ οὗ καὶ θηλ. ἰδιαιτέρως *μάκαιρα*· οἱ *μάκαρες* (=οἱ θεοί)· ὁμ. κ.λ.π. *μακαρίζω* (ὡς καὶ νῦν, θεωρῶ τινα εὐτυχεῖν)· *μακάριος*· *μακαρίτης*· παρ' Ἦουχ. *«ὁ τεθνεὺς δ' μακάριος δ' νεκρός»*.— Κατὰ τὸν *Kurlius* τὸ ἐπιθ. *μάκαρ* εἶναι συγγ. τῷ *μακρός*, ὅποτε ζεῦπακουεταὶ ὅτι ἀρχικῶς εὐήμαινε «πλούσιος» (πρβλ. Ἰλ. Α 68 *«ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν»*) καὶ τὸ οὐδ. οὐα. *μάκαρ* (τὸ) θὰ εὐήμαινε «πλούσιος» κατ' ἄλλους *μάκαρ* ἀρχικῶς εὐήμαινε «μέγας, ὑψηλός, ἢ δυνατός, ἰσχυρός», ὅποτε τὸ οὐα. *μάκαρ* θὰ εὐήμαινε «μεγαλεῖον, μέγεθος, δύναμις». Ἄλλὰ πάντα ταῦτα εἶναι ὑποθέσεις ἀναπόδεικτοι. Βλ. καὶ *μέγας*.

μακάρεσσι, ἐπικ. δογ. πληθ. τοῦ *μάκαρ*.

μακάρια, ἡ (*μάκαρ*)· εὐτυχία, εὐδαιμονία, μακαριότης.— || κατοικία (τόπος παραμονῆς) τῶν μακάρων (τῶν εὐλογημένων).

μακάρίζω, μέλ. -ίω, ἀττ. -*ῶ* (*μάκαρ*)· θεωρῶ τινα εὐτυχεῖν, τὸν ὀνομάζω (ἀποκαλῶ) εὐτυχεῖν, τὸν «καλοτυχεῖω» (λατ. *gratulari*) || εὐλογῶ τινα, τὸν κόμνω εὐτυχεῖν.

μακάριος, α, ον (ἡ -ος, -ον), παράλληλος τύπος τοῦ *μάκαρ*· εὐτυχής, τυχερός, εὐλογημένος, ὄσιος μακαρισμοῦ, καλότυχος || παρ' ἀττ. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις (λόγῳ πλοῦτος, παιδείας).— Παραθετ. *μακαριώτερος* -τατος.

μακάριότης, -ητος, ἡ (*μακάριος*)· εὐτυχία, εὐδαιμονία.

μακάρισμός, ὁ (*μακαρίζω*)· τὸ μακαρίζειν, τὸ θεωρεῖν ἢ ἀποκαλεῖν τινα μακάριον, τὸ καλοτυχεῖν τινα || τὸ εὐλογεῖν.

μακάριστος, ἡ, ὄν (*μακαρίζω*)· ὁ μακαριζόμενος, ὁ δυνάμενος νά θεωρηθῆ μακάριος, ὁ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀποκαλούμενος εὐτυχής. || ἀπολ. ἐπίφθορος, ζηλευτός.— ἐπίρ. -τώς.

μακάριτης, -ου, ὁ (*μάκαρ*)· ἐν ἡ ἐνν. καὶ τὸ *μάκαρ* III, ὁ εὐρισκόμενος ἐν καταστάσει μακαριότητος, τ. ἔ. ὁ νεκρός || θηλ. *μακάριτις*, -ίδος, ἡ.

μακάρτος, ἡ, ὄν=μακαριστός.

μακεδνός, ἡ, ὄν (*μῆκος*)· *μημεδανός* (βλ. λ.), *μακρός*, ὑψηλός, ἀπολήγων εἰς ὄξυ, κωνικός, πυραμιδοειδής.

**Ετυμ.* ἰ Ομηρ. μακεδνός, παρ' Ἡρόδ. «τὸ Μακεδνὸν ἔθνος», πρὸλ. Μακταί (πληθ.), Μακταία, Μακεδόνες, Μακεδονία' μεθμο. μηκεδανός (τῆς αὐτῆς σημ. πρὸς τὸ μακεδνός)· μακεστῆρ (εμακεστῆρ μῦθος) = μακρολογία, παρ' Ἀισχ. Περσ. 698)· μακρός' μήκος.

Μάκεδονίζω, μέλ. -σω (Μακεδόν)· εἶμαι μὲ τὸ μέρος τῶν Μακεδόνων, φρονῶ τὰ τῶν Μακεδόνων ἢ ὁμιλῶ τὴν Μακεδονικὴν διάλεκτον.

Μακεδόνιος, α, ον (καὶ -ονικός, ἢ, ὄν) = Μακεδόν (βλ. λ.). Ἐκ τοῦ

Μάκεδών, -όνος, ὄ· ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας, ὁ ἐκ Μακεδονίας καταγόμενος.

μάκελλα, ἦ, γεν. -λλης (ποιητ. καὶ μακῆλη) (ἐκ τοῦ *μία*+*κέλλω*, ὅπως *δικέλλα* ἐκ τοῦ *δισ*+*κέλλω*)· «τοῖσπα», «κακαπέτι», γεωργικὸν ἔργαλειον μὲ μίαν κόφιν, ἐν ᾗ *δίκελλα* εἶναι γεωργικὸν ἐπίσης ἔργαλειον ἀλλὰ μὲ δύο ὀδόντας.

**Ετυμ.* ἰ ὑπὸ τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων θεωρεῖται σκοτειν. ἔτυμολ. ἢ συσχέτιαι τῶν ἑλλ. *μα-κ-έλη*, *μά-κ-ελλα* πρὸς τὸ λατ. *ma-t-ēola* καὶ τὸ παλ.-σλαβ. *molka* δὲν ἔτυχον ἐπιδοκιμασίας.—ἑλλ. τύπος **σμά-κελλα*, ὅπου **σμα-* θὰ εἰσημιανεν «ἔν» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *δέ-κελλα* (ἐκ τοῦ «θύο») θά. ἦτο λίαν ἐπιθυμητὸς λόγῳ τῆς ἄνοιτας, ἀλλὰ τὸ *ιαπ.* **sem-* ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἤδυντο νὰ δώσῃ **σμα*, τὸ δὲ *μῶνυξ* (τὸ ὅποιον ἐπικαλοῦνται τινες) προήλθεν ἐκ τοῦ **sm*+*δυνξ*. Ἀποκροῦεται ἐπίσης καὶ ἡ συσχέτιαι τοῦ *μα-* πρὸς τὰ: *ἄμα*, *ἀμάκεις*.

μάκελλον, τὸ (καὶ *μάκελον*)· μακελλεῖτον, σφαγεῖτον, τὸ ἀρχ. *κρεοπώλιον* (κρεαταγορά), λατ. *macellum*.

μακεστῆρ (καὶ *μακιστῆρ*), -ῆρος, ὄ (*μάκος*)· μακρός, σχοινοτενής ἢ *μῦθος μακεστῆρ* = λόγος (ἀγούρευσις) μακρός, ἀνιαρός.

Μάκηδών, -όνος, ὄ ποιητ. τύπος ἀντὶ *Μακεδόν*.
μάκιστος, ὄμρ. ἀντὶ *μήκιστος* (*μήκος*), ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ *μακρός* = *μέγιστος*.

μάκκοσ, μέλ. -άσω· ἀνοηταίνω, εἶμαι μωρός ἢ παθ. μχ. *μμακκοῦσός* = ὁ ὄνειροπολῶν, φαντασιοκόπος, ὁ παραληρῶν. [πρὸλ. παρ' Ἡσυχ. «*μμακκοῦσ*· *παραφρονεῖν*, *προσποιεῖσθαι μὴ ἀκούειν*» τὸ λατ. *maccus* εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς πρὸλ. τὸ ἔτρουσκ. κύρ. ὄνομα *Maccus*· ἢ συσχέτιαι ἐνός ὑποθετ. τύπου **μακκός* πρὸς τὸ *μακρός* ἀποδοκιμάζεται].

μάκος, τὸ, ὄμρ. ἀντὶ *μήκος*· ἢ αἰτ. *μάκος* ὡς ἐπίρ. = *μακρῶν* (βλ. λ.).

μακρά (ἐνν. *γραμμῆ*), ἦ· (ἐν τῇ δικαν. γλώσσ.) ἢ μακρὰ γραμμὴ τὴν ὅποιαν ὁ δικαστῆς ἔσυρεν ἐπὶ τῆς Πινακίδος ὡς σύμβολον καταδικῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *βραχεῖαν* (ἐνν. *γραμμῆν*), σύμβολον ἀδω-ώσεως.

μακρ-αἰών, -ωνος, ὄ, ἦ (*μακρός*+*αἰών*)· ὁ μεγάλῃς χρονικῆς διαρκείας, μακροχρόνιος, πολυχρόνιος ἢ ἐπὶ προσ., ὁ μακρόβιος, ὁ λίαν προδεθηκυίας ἡλικίας ἢ *οἱ μακροαἰώνες* = οἱ ἀθάνατοι, οἱ θεοί.

μακράν, ἰων. *μακρήν*, αἰτ. θηλ. τοῦ *μακρός* ἐν ἐπίρρ. χρήσει (κυρ. *μακρῶν* ἐνν. *δῶδ*)· μακρὰ, ἐξ ἀποστάσεως, εἰς ἀπόστασιν, μακρὰν ἀπό... ἢ συγκριτ. *μακροτέραν* (=ἐπιὸ μακρὰ, περαιτέρω, εἰς μεγαλύτεραν ἀπόστασιν). 2) ὡς. ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πολῷ, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἢ *οἱ μακρῶν* = λατ. *brevi* (=ἐπ' ὀλίγον ἐνν. χρόνον) ἢ ἀνιάρως, ὄχληρός· «*μακρῶν λέγειν*» (=ὀμιλεῖν ἐπὶ πολλῇν ὥραν καὶ διὰ πολλῶν, ὥστε νὰ προκαλεῖται ἀνία) ἢ «*μακρῶν ζῆν*» (=ζῆν ἐπὶ πολλὰ ἔτη).

μακρ-αὔχη, -ενος, ὄ, ἦ (*μακρός*+*αὔχη*)· ὁ ἔχων μακρὸν αὔχενον, μακρός, ὑψηλός.

μακρ-ηγορέω, μέλ. -ήσω (*μακρός*+*ἀγορεύω*)· ὀμιλῶ διὰ μακρῶν, ἐπὶ πολλῇν ὥραν, ὀμιλῶ διεξοδικῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

μακρ-ηγορία, ἦ (ὄμρ. *μακρηγορ*—) (ἐκ τοῦ *μακρηγορέω*)· μακρὰ ἀερολογία, μακρολογία, μακρὰ διάλεξις.

μακρ-ημερία, ἦ (*μακρός*+*ἡμέρα*)· ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους, καθ' ἣν αἱ ἡμέραι εἶναι μακραι.

μακρό-βίος, ον (*μακρός*+*βίος*)· ὁ ἐπὶ μακρὸν

χρόνον ζῶν (ἢ ζήσας) ἢ οἱ *Μακρόβιοι* (Αἰθιοπικός λαὸς τῆς νοτίου Αἰγύπτου).

μακρ-βίος, ον (*μακρός*+*βίος*)· = *μακρόβιος* (βλ. λ.), ὁ μακρὰς διαρκείας.

μακρ-γῆρας, ὢν, γεν. -ω (*μακρός*+*γῆρας*)· ὁ ὑπέρηρος, παρὰ πολὺ γέρον, πολὺ ἡλικιωμένος, πολὺ προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν.

μακρ-δρόμος, ον (*μακρός*+*δρομεῖν*)· ὁ τρέχων μακρὰν, ὁ διατρέχων δρόμον (διαδρομὴν) μεγάλου μήκους.

μακρ-θύμω, μέλ. -ήσω (*μακρόθυμος*)· εἶμαι μακρόθυμος, εἶμαι ὑπομονητικός ἢ *μακρόθυμῳ εἰς τινα* = εἶμαι μακρόθυμος, δεικνύω μακροθυμίαν, ἐναντί τινος, τὸν ὑπομένω, κάμνω ὑπομονήν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **μακρ-θύμια**, ἦ (*μακροθύμω*)· ὅτι καὶ νῦν, ἢ ἐπὶ μακρὸν ἀνοχῆ, ὑπομονητικότης.

μακρ-θύμος, ον (*μακρός*+*θυμός*)· ὁ ἔχων (δεικνύων) μακροθυμίαν, ὁ ὑπομονητικός, ἀνεκτικός ἢ καρτερικός.—ἐπίρρ. -μωσ (=μεδ' ὑπομονῆς καὶ καρτερίας).

μακρ-κύλος, ον (*μακρός*+*κῶλον*)· ὁ ἔχων μακρὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος) ἢ (Γραμματ.) ἐπὶ περιόδῳ, ἢ ἔχουσα μακρὰ κῶλα (προτάσεις).

μακρ-λογέω, μέλ. -ήσω (*μακρολόγος*)· ὀμιλῶ διὰ μακρῶν ἢ διὰ πολλῶν, πολυλογῶ ἢ μετ' αἰτ. πραγμ., ὀμιλῶ διὰ μακρῶν περὶ τίνος πράγματος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

μακρ-λογία, ἦ (*μακρολογία*)· μακρηγορία, πολυλογία (ἐντ. τῆ *βραχυλογία*).

μακρ-λόγος, -ον (*μακρός*+*λέγω*)· ὁ ὀμιλῶν διὰ μακρῶν (διεξοδικῶς), ὁ λέγων πολλὰ.

μακρ-πνοος, ον, καὶ συνηρ. -πνεους, -ονν (*μακρός*+*πνέω*)· ὁ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀναπνέων, μακρόβιος ἢ μακρὰς διαρκείας.

μακρός, ἄ, ὄν (*μάκος*, *μήκος*)· ὅτι καὶ νῦν, μακρός (ἐν τοπικῇ ἢ χρονικῇ ἔννοιᾳ): ἢ τοπικῶς, μακρός εἰς μήκος, «μακρός», ὁ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἐκτεινόμενος. 2) μακρός εἰς ὕψος, ὑψηλός ἢ μακρός εἰς βάθος, βαθύς. 3) μακρινός, μακρὰν ἀπέχων, ἀπομακρυσμένος ἢ *μακρὰ ἐπιβοήθειαι* (=ἐνισχύσεις ἐρχόμεναι μακρόθεν, μεταφερόμεναι ἐξ ἀποστάσεως) ἢ *ἐπὶ μακρῶν* (=μακρὰν, ἐπὶ (διὰ) πολὺ διάστημα (τοπικῶς ἢ χρονικῶς) ἢ *ἴσον ἐπὶ μακρότατον* (=ἴσον τὸ δυνατόν περισσότερο μακρὰν). 4) ἢ δοτ. *μακρῶν* συχὰ ἐν χρήσει ὡς τὸ ἐπίρρ. *πολύ* (πρὸς ἐπίτασιν συνηρτ. ἢ ὑπερθ.)=κατὰ πολὺ: «*μακρῶ πρώτος*» = *πολύ πρώτος*.— ἢ χρονικῶς, μακρὰς διαρκείας, μακροχρόνιος, διαρκῶν, διαρκῆς ἢ *διὰ μακροῦ* (ἐνν. *χρόνον*)=διὰ πολλῶν χρόνον. 2) ὑπὲρ τὸ δέον μακρός, ἀνιάρως, ὄχληρός ἢ *διὰ μακρῶν*=ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, διεξοδικώτατα.— ἢ ὄμρ. συνηρ. *μακρότερος*· ὑπερθ. *μακρότατος* ἢ ἀνώμ. *συνηρ. μάσσων*, *μάσσων* ὑπερθ. *μήκιστος*, ὄμρ. *μάκιστος*, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ *μήκος*, ὡς τὸ *αἰσχιστος* ἐκ τοῦ *αἰσχος*.— IV τὸ οὐδ. πληθ. *μακρὰ* ἐν ἐπίρρ. χρήσει: *μακρὰ βιβλῶς*=μὲ μεγάλην (ἀνοικτὰ) θήματα ἢ *μακρὰ μεμυκῶς*=μεγαλοφώνως ὠρυόμενος, κραυγάζων ἢ *μακρὰ προσεύχομαι* = κάμνω μακρὰς (ἀτελεκυτους) προσευχὰς ἢ ὡς. καὶ τὸ οὐδ. ἐν.: *μακρὸν αὐτεῖν*=φωνάζειν δυνατὰ, κραυγάζειν.

**Ετυμ.* ἰ *μακρός* = λατ. *macer* (ὄμρ. μὲν ἰ-σχνός, λεπτός, ἀλλ' ἢ βασικῆ του σημ. εἶναι μακρός ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὸ πάχος, ὅθεν «ψηλός καὶ ἀδύνατος») πρὸλ. παλ.-γερμ. *magar*, ἀγγλ.-σξ. *mozer*, παλ-πορτ. *magr* (λοχρῶς) πρὸλ. *μήκος*, ὄμρ. *μάκος*, συνηρ. ἰων. *μῆσσων* («*μάκ-σον*», -ον (καὶ *μάσσων*=ἐπιὸ μακρὰ) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀντίθετον *ἴσσων* («*ἀγγλον*=ἐγγύτερον), ὑπερθ. *μήκιστος* (σχηματισθὲν βάσει τοῦ τύπου *μήκος*), *μηκῶν*, λατ. *macero*, *macies*, Ζενδ. *mas-* (μακρός), *masahr-* (μήκος, μέγεθος), *masya* (μεγαλύτερος), *masistō*, παλ-περσ. *madistah* (ὁ ἀνώτερος, ὁ ἀρχηγός) ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰαπ. **mak* (εἶμαι ὑψηλός καὶ ἰσχνός).

μάκος, -εος, τὸ = *μήκος*, *μάκος* (βλ. λ. λ.).

μακρ-τένω, -οντος, ὄ, ἦ (*μακρός*+*τείνω*)· ὁ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἐκτεινόμενος ἢ ὁ μεγαλῶν χρόνικῶς.

μακροτέρων, συγκρ. τοῦ μακρῶν (βλ. λ.).
μακρό-τονος, ον (μακροῦς+τείνω) = μακροτέρων (βλ. λ.).

μακρο-φάρυγξ, -υγγοσ, ὁ, ἡ (μακροῦς+φάρυγξ) ὁ ἔχων μακρὸν φάρυγγα ἢ μακρὸν λαίμνον.

μακρο-φλύαρητής, -οῦ, ὁ (μακροῦς+φλυαρέω) ὁ ἀνιαρῶς φλυαρῶν, ὁ μέχρις ἀηδίας φλύαρος.

μακρο-χρόνιος, ον (μακροῦς+χρόνος) ὁ ἐπὶ μακρὸν διαρκῶν, ὁ ζῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον.

μάκτρα, ἡ (μάσσω) σκάφη ζυμώματος. [μάκτρα· πρβλ. Ἡσυχ. «μακτῆρ' ἡ κάρθοπος, ἡ πυελίς. καὶ διφθέρα: καὶ δρχήσεωσ σχῆμα (τ. ἔ. «μακτρι-σμός)», καὶ «μάκται· οἱ μάκτοντες τὰς μάζας»· βλ. μάσσω.

μάκτρον, τὸ (μάσσω) προσόφιον, χειρόμακτρον, «πετοστά».

μάκνυω, θωρ. ἀντὶ μηκύνω (βλ. λ.).

μάκνυν, ἀρχ. ποιητ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ μηκῶμαι.

μάκνω, -ωνοσ, θωρ. ἀντὶ μήκνω, -ωνοσ.

ΜΑ'ΑΑ', ἐπίρ. πολὺ, παρὰ πολὺ. λίαν, ὄγαν, πάνυ, σφόδρα, καθ' ὑπερβολὴν, ὅλως διόλου, ὅλως, ὀλοτελῶσ: Ἰ ἐπιτείνει τὴν ἔννοταν τῆσ λέξεωσ μεθ' ἧσ συνάπτεται: *μάλα πολλά* = παρὰ πολλὰ || *εὐ μάλα* = πολὺ καλὰ || *μάλ' αὐτίκα* = εὐθύσ ἀμέσωσ || *μάλα δι-αμπερέσ* = ἐντελῶσ διὰ μέσοσ || *οὐ μάλα* = κατ' οὐδένα τρόπον, ἐπ' οὐδενὶ λόγω. 2) ἐπιτείνει τὸ νόημα δλοκλήρου προτάσωσ: ἡ *μάλα δή...* = τώρα τῶ ὄντι, ἀληθῶσ, τῆ ἀληθειᾶ... || οὕτω μετὰ μτχ.: *μάλα περ μεμῶσ* = καίτοι ποτὲ δὲν τὸ ἐπεδύμει τόσοσ ὄσοσ τώρα. — || συγκριτ. *μᾶλλον* = περισσότερο, ἰσχυρότερον, «μᾶλλον» ὡσ καὶ νῦν (λατ. *potius*). 2) παρὰ πολὺ, ὑπερβολικὰ πολὺ. 3) τὸ συγκρ. *μᾶλλον* συνάπτεται ἐνίοτε μετ' ἄλλου συγκριτικῶ: *δηίτεροσ μᾶλλον* = πολὺ (κατὰ πολὺ) εὐκολώτεροσ || *ἐχθίον μᾶλλον* κ.λ.π. 4) ἡ περίφρασισ *μᾶλλον ἢ* συχνὰ ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρνητ. οὐ (ἔπου τὸ οὐ φαίνεται πλεονάζον, διότι ἡ ἔννοια τῆσ προτιμήσεωσ ἐν πάσῃ συγκρίσει περιέχει καὶ τὴν ἔννοταν τῆσ ἀπορρίψωσ ἢ ἀρνήσεωσ): *πόλιν ὄλην διαφθείρεισ μᾶλλον ἢ οὐ τοὺσ αἰτίουσ* (Θουκ. III 36)· σημειωτέον δ' ὅτι τῆσ περιφράσεωσ ταύτησ «*μᾶλλον ἢ οὐ*» πάντοτε προηγείται ἑτέρα ἀρνησις ἢ ἀρνητικὴ ἔννοια. 5) *παντός μᾶλλον* = περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τι, τ. ἔ. παντὶ τρόπῳ. — || ὑπερθ. *μᾶλιστα* = πλείστον, τὰ μῆλιστα, εἰσ μέγιστον βαθμόν || περισσότερο παρὰ ἄλλου, κυρίωσ, κατ' ἐξοχήν || *ἐν τοῖσ μᾶλιστα* (ἐνν. *πάντοι*) = λατ. *imprimis* = περισσότερο ἀπὸ τὸν καθένα, εἴπερ τις καὶ ἄλλοσ, ὑπὲρ πάντα ἄλλον, πρὸ πάντων, ἰδίωσ, ὡσ οἶόν τε || *ἔσ τὰ μᾶλιστα* = διὰ τὸ μέγιστον μέρος, ὡσ ἐπὶ τὸ πλείστον, κατὰ τὸ πλείστον || *τὰ μᾶλιστα* συνάπτεται ἐνίοτε μετ' ἄλλου ὑπερθετικῶ, ὡσ *ἐχθιστοσ μᾶλιστα*. 2) ἐπὶ ἀριθμῶν προστίθεται συχνὰ τὸ *μᾶλιστα* πρὸσ δηλωσιν ὅτι ὁ ἀναφερόμενοσ ἀριθμόσ δὲν εἶναι ὁ ἀκριθέσ, ἀλλὰ κατὰ μέγιστην προσέγγισιν, ὡσ ἔγγιστα, περίπου: *πεντήκοντα μᾶλιστα* (Θουκ. I 118) = πενήκοντα περίπου (ὡσ ἔγγιστα, κατὰ μέγιστην προσέγγισιν), ἔπου ὁ πραγματικὸσ ἀριθμόσ εἶναι 49 || ἐντεῦθεν, περίπου, ὀρεκτὰ ἔγγυσ, ἔγγυσ κάπως: *ἔσ μέσοσ μᾶλιστα* = περὶ τὸ μέσον. 3) καὶ *μᾶλιστα* = θεσβαϊότατα (λατ. *vel maxime*).

Ἐτυμ.: ἰων-αττ. ἐπίρ. *μάλα*, συγκρ. ὁμ., ἀττ. *μᾶλλον* (ἀντὶ ἀρχαιότερου τύπου **μῆλλον* = λατ. *melius*, κατ' ἀναλογίαν πρὸσ τὸ ἐπίρ. *θᾶσσοσ, θᾶττον*, (<**θάγ-χλον*), ὑπερθ. *μᾶλιστα*: λατ. *melior*, λατ. **mel-* (μέγασ, πολυάριθμοσ) ἰσχυρόσ, ἰκανόσ) πρβλ. ὁμ., τραγ. *μαλερόσ* (ἰσχυρόσ, ὀρηπτικὸσ), *ἀ-μαλόσ* (τρυφερόσ, ἰσχνόσ), λατ. *mulfus*, λατ. *milns*, καλ.-σλαβ. *izmoliti* (= *eminere*), Σλοβ. *moleti* (προέχω, ἐξέχω, ὑπερβάλλω).

μᾶλδῶδρον ἢ μαλόδῶδρον, τὸ (λατ. *malobathrum*) τὸ ἀρωματικὸν φύλλον Ἰνδικῶ τινος φυτοῦ. πηθ. τὸ *betel* ἢ *areca*.

μᾶλῆκαί-ποσ, ὁ, ἡ, -ποων, τόσ, γεν. -ποδοσ (μαλακῶσ+ποῦσ) ὁ ἔχων μαλακοὺσ πόδασ, τ. ἔ. ὁ βαδίζων ἑλαφρὰ.

μᾶλῆκία, ἡ (μαλακῶσ) μαλακότησ, τρυφερότησ ||

ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκδήλυνσισ, μαλθακότησ, θηλυπρέπεια, ὀδυναμία, ὀτονία.

μᾶλῆκίω (μαλακία) εἶμαι μαλακόσ, τρυφερόσ (θεωρεῖται ὡσ ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ τοῦ *μαλκίω* δ βλ.).

μᾶλῆκίωσ, μελ. -σω (μαλακῶσ) καθιστῶ τι(να) μαλακόν, μαλθακόν, τὸν ἐκνευρίζω, τὸν κἀμνω χαῦνον. — || παθ. καὶ μέσ. *μαλακίζομαι*, μελ. -ίσομαι, ἀττ. -*τοῦμαι*· μεσ. ἀορ. α' *ἐμαλακισάμην*, παθ. *ἐμαλακίσθη*· εἶμαι μαλακόσ, ἀπαλόσ, ἡ τρυφερόσ, ὀδύνησ ἢ ἐκτεθλυμμένος. 2) εἶμαι μαλακωμένος, ἔχω γίνεἰ ἥπιώτεροσ, πραδνομαι.

μᾶλῆκίωσ, -ωνοσ, ὁ (μαλακῶσ) ὑποκορ. τοῦ *μαλακῶσ*, ὁ πολυγαπημένος, πολυχαϊδεμένος.

μᾶλῆκό-γειοσ, ον (μαλακῶσ+γῆ) ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν, ἢ ἀνήκων εἰσ μαλακὴν γῆν.

μᾶλῆκο-γνώμων, οσ, γεν. -ωνοσ (μαλακῶσ+γνώμη) ὁ μαλακόσ (εὐγενῆσ) κατὰ τὴν διάθεσιν, πρᾶσοσ, μειλίχιοσ.

ΜΑ'ΛΛ'ΚΟ'Σ, ἡ, ὄν, λατ. *MOLLIS*· ὅτι καὶ νῦν, μαλακόσ, ἐν ἀντιθέσει πρὸσ τὸ *σκληρόσ*: *μαλακόσ λειμῶν* (ποώδησ λειμῶν, χλοερόσ). — || μτφρ., *μαλακόσ*, ἥπιοσ, μειλίχιοσ, πρᾶσοσ, συμβιβαστικὸσ. 2) ἐν κακῇ ἔνν., μαλθακόσ, ἐκτεθλυμμένος || εὐκόλοσ, ὑποχωρητικὸσ, ἀμελήσ, νωθρόσ, ἀδρανῆσ, ἀδιάφοροσ, ἀπρόσεκτοσ.

Ἐτυμ.: *μαλακόσ*· *μαλακία*· *μαλάσσω* (-τω (*-κ)ω)· *μάλαγμα*· λατ. **molle-quo*-σ προσεχόμενον ἐκ τοῦ **molle* (ἀλέδω, κονιοποιῶ), ὑπερἀνυπαρχει ἐν τῷ *μύλλω* (βλ. λ.), λατ. *molio* (βλ. καὶ ἐν *μαλθακόσ, ἀμαλόσ, βλαδαρόσ, βλάξ*, (*ἀβληχρόσ, βλέννοσ*)· βλ. καὶ ἐν *βλάβη*.

μᾶλῆκό-χειρ, -χειροσ, ὁ, ἡ (μαλακῶσ + χεῖρ) ὁ ἔχων μαλακὴν χεῖρα (ἐλέφαροσ χεῖρι), ὁ καταπραῦνων, προὔνηκτοσ.

μᾶλῆκύνω = *μαλακίωσ* (βλ. λ.) καθιστῶ τι μαλακόν, μαλθακόν, ὀδύνητον. — παθητ., γίνομαι μαλακόσ, ὀδύνητοσ, χαλαροῦμαι, παραλύω.

μᾶλῆκῶσ, ἐπίρ. τοῦ *μαλακῶσ*· μαλακῶσ, μαλθακῶσ, ἀπαλόσ ἢ εὐκόλωσ, ἀμελῶσ, ἀπροσεκτῶσ. — ὁ-περθ. *μαλακώτατα*.

μᾶλῆσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω (μαλακῶσ) καθιστῶ τι μαλακόν, τὸ μαλακῶν (ἀντιθ. τῷ *σκληρόω*) || ἐπὶ θερμάτωσ, τὸ κατεργάζομαι ὥστε νὰ γίνῃ μαλακόν, εὐκαμπτόν, θυροδεψῶ (πρβλ. *δέψω*) || καὶ μτφρ. *μαλάσσω τινὰ* = τὸν συγυρίζω, τὸν καλλωπίζω τὸν φροντίζω. — || μτφρ. τὸν καταπραῦνω διὰ παρακλήσεωσ, τὸν μαλακῶν, τὸν καθησυχάζω || τὸν ἀνακουφίζω. — παθητ., καταπραῦνομαι, καθησυχάζω, γίνομαι ἥπιοσ || μετὰ γεν., ἀνακουφίζομαι ἐκ τινοσ νόσοσ.

μαλόχη, ἡ (μαλακῶσ) ἡ «μολόχοσ, λατ. *malva*. Ἐτυμ.: *μαλόχη*, πηθ. κατ' ἀφομ. ἐκ τοῦ ἐν ἑπιγρ. ἀπαντώντοσ *μαλόχη* (πρβλ. τὴν ἀντίστροφον ἀφομ. *μολόχη*· κατὰ τινασ ταῦτόν τῷ λατ. *malva* ((**mal(a)-ghva*) ὡσ. ἄλλοι συσχετίζουσ τὴν λ. πρὸσ τὸ σανσκρ. *manuva-h*, *manuvaka-h* (ἀνόματα φυτῶν) ὡσ καὶ πρὸσ τὸ σανσκρ. *mīnva* (*Sansevieria roxburghiana*)· κατὰ τινασ εἶναι συγγ. πρὸσ τὴν ἑμάδα *μαλακόσ*, (*ἀβληχρόσ* λόγῳ τῶν μαλακτικῶν ἰδιοτήτων τοῦ φυτοῦ) δὲν ἀποκλείεται νὰ πρόκειται καὶ περὶ λέξεωσ προελληνικῆσ, μεσογειακῆσ, τῆσ ὁποίασ ἀπῆλχισισ θὰ ἦτο τὸ ἔθρ. *mallisch*.

μαλερόσ, ἄ, ὄν (*μάλα*) πολὺ ἰσχυρόσ, κραταιόσ, δυνατόσ || ὀρηπτικὸσ, λυσοαλέοσ (ἐπὶ πυρόσ) || μτφρ. φλογερόσ, ὀρηπτικὸσ, σφοδρόσ.

ΜΑ'ΛΗ, ἡ· πηθ. δημοτ. τύποσ ἀντὶ *μασχάλη* (βλ. λ.), λατ. *ala*· ἐν χρῆσει μόνον ἐν τῇ περιφράσει *ὀπὸ μάλης ἢ ὑπὸ μάλην* (= ὑπὸ τὴν *μασχάλην*, ἔπου δύναται τις νὰ κρούσῃ ἔπλον· πρβλ. καὶ τὸ σημερ. στρατ. παράγγελμα «ὀπὸ μάλης ἀριμ») || μτφρ. λάθροσ, κρυφίωσ, λατ. *furtim* [ἡ συσχετῖσισ τῆσ λ. πρὸσ τὸ *μάλη* (χεῖρ)], λατ. *manus*, δὲν γίνεταί ὀπὸ πάντων δεκτῆ· μᾶλλον πρέπει νὰ ἀναχθῆ εἰσ λατ. β. **ma-* (ριζ. *bas. amē*=ἀρπάζω)· βλ. καὶ *μασχάλη*).

ΜΑ'ΛΘΑ, ἡ, ἢ *μᾶλθη*· μεῖγρωσ κηροῦ καὶ πίσσοσ πρὸσ ἐπίχρισιν (χρωμάτισμα) πλοίων. 2) ὁ κηρόσ τῶν κηρωτῶν πινακίδων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔγραφοσ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

μαλθακίζω, μελ. -ίω, άττ. -ίω = μαλακίζω (βλ. λ.), καθίστω τι(να) μαλακόν, μαλθακόν.— Παθητ., γίνομαι μαλακός ή μαλθακός, γίνομαι άμελής, άδρανής, άπρόθυμος.

μαλθακιστός, ή, ον' ποιητ. άντι μαλθακός (βλ. λ.).
μαλθακιστέον, ή -έα, ρημ. έπιθ. τοῦ μαλθακίζωμαι· πρέπει νά μαλθακοποιηθῆ κανείς, ή νά γίνῃ άμελής.

μαλθακός, ή, ον' = μαλακός (μετά έπανθεσμ. θ)' μαλακός.— II μεφρ., μειλίχιος, πρύος, προσηνής II έν κακή ένν. άνίσχυρος, δειλός, έκτεθλυμμένος, δη-λυπρητής, άπρόθυμος.

***Ετυμ.**: μαλθακός (< *m₁dh₁-dh₁-q₁-s) μάθων (έκτεθλυμμένος)' μάλθη, μαλθάσσω, μαλθαίνω, «μαλθώσω' μαλακώσω» ('Ηουχ.) Μάλθιον (κύρ. δν. γυκατικός) πρβλ. σανσκ. mārthati, mīdhati (άμελῶ, περιφρονῶ), γοθθ. milds, παλ.-norr. mildr, παλ.-γερμ. militi (<ιαπ. *maldhi(o)- (μαλακός, γλυκύς), παλ.-εβρ. mel-dach, σανσκρ. mīdū-h = έλλ. *άμαλδύς, λατ. mollis (*moldnis), παλ.-σλαυ. mladū (τριφυερός)' αί ριζ. dá-ovis *mel-dh- και *mel-d- (μελδών, άμαλδύνο, βλαδάρος είναι έπεκτάσεις τῆς β *mel- (*melax-), πρβλ. και μαλακός.

μαλθακός, έπιρ. τοῦ προηγ.' μαλακά II ήπιως, μειλίχιως, πρύως.

μαλθασσω, μελ. -ξω = μαλάσσω (βλ. λ.)' μαλακύνω, καθίστω μαλακόν II καταπραίνω, μαλακύνω.— παθητ., μαλθαχθεΐσα ύπνω = έκνευριοθεΐσα άπό τόν ύπνον.

μάλιον, δωρ. άντι μήλιος (βλ. λ.).

μάλιον, τό (μαλλός), ύποκορ. τοῦ μαλός (= μαλός)' θόστρυχος, κόμη.

Μαλίσ, -ίδος, ή, δωρ. άντι Μήλις (μάλιον = μήλον)' Νύμφη, προστάτις τών ποιμνίων (=μήλων).

μάλιστα, έπιρ., ύπερθ. τοῦ μάλα (βλ. μάλα III).

μάλκη, ή' ή έκ ψύχους νόρκη, τό ξεπάγισμα, παγινιά, κρουπάγημα.

***Ετυμ.**: μάλκη' μαλκίω (= έχω κρουπαγήματα)' μάλκιος (=ό προξενών μάλκην, κρουπαγήμα)' πρβλ. παρά Φωτίφ «μαλκίην' ύπό κρύους κατεσκληκέναι και δυσκίνητον εΐναι»· μάλκη (*m₁q₁-ā) είναι συγγ. τῆ παλ.-σλαυ. mlīčati (οιγῶ, άποσιωπῶμαι), λεττ. mlūkis, λιθ. mlūkis (βλάξ, μυρός) (<ιαπ. *m₁q₁-) ένταῦθα συνανθίκε και ή δμάς (ά)βληχρός, βλάξ, μαλακός, λατ. floccus.

μαλκίω ναρκοῦμαι έκ τοῦ ψύχους, παγώνω (άρχ. ρῆμα παραφθόρον όπό τών άντιγραφεῶν εις μαλακιάω, μαλακίζω κ.τ.δ., βλ. λ. λ.). [οι' έτιμολ. βλ. μάλκη].

μάλλα, κατά κρῆσιν έκ τοῦ μή άλλα (βλ. λ.)' οὐ μήν άλλα=άλλ' όμως.

μαλλό-δετός, ον (μαλλός+δέω)' δεδεμένος διό μαλλου.

μάλλον, έπιρ., συγγρ. τοῦ μάλα' βλ. μάλα II.

ΜΑΛΛΟ΄Σ, -οῦ, δ' μάλλιους πλόκαμος, θόστρυχος II μάλλον προβάτος, έριον, «μαλλι» II έπι άνθρώπων, πλόκαμος κόμης, θόστρυχος.

***Ετυμ.**: μαλλός' μαλλιώτος' ή συγγ. πρὸς τό μαλακός άμφίβολος' τό λατ. floccus (<*ml-) προήλθε μάλλον έκ τινος *bh₁od-ko-s, πρβλ. έλλ. φλαδεΐν, φλάζω (οχιζῶ).

μαλόβαθρον βλ. μαλάβαθρον.

μάλον, τό, δωρ. άντι μήλον Β (βλ. λ.).

μαλο-πάρηος, ον, δωρ. άντι μηλοπάρηος.

μάλος, ή, ον' λευκός (άδελ. έτυμ.) [μάλος' πρβλ. 'Ηουχ. «μάλουρις' λευκόκερκος», «μάλουρος' λευκοσυρος»' αϊολ. μαλοπάρανος («λευκοπάρειος» 'Ηουχ.' κατ' άλλους = genas habens malis similes) άγν. έτυμ.].
μαλο-φόρος, **μαλο-φύλαξ**' βλ. μηλοφ—.

μάμμα και **μάμμη**, ή' λέξεις σχηματιζομένη έκ τών άνάρθρων ἤτων ή συλλαβών, τὰς όποίας τό νήπιον έκπέμπε κατά τῆν άπόπειράν του νά φωνάζῃ τῆν μητέρα του (κατ' άνάλογον τρόπον πρὸς τὰ: άππα, άππά, άττα, πάππα).— II μάμμα = μήτηρ.— III παρά μετν. μάμμη, «γιογιά», «κυρούλα».

***Ετυμ.**: μάμμα κυρ. είναι κλητ. πτώσ., βάσει τῆς έποίας έαχηματίσθη όνομ. μάμμη, αϊτ. μάμμη' πρβλ.

λατ. mamma, εβρ., gall. κ. ά. mam, λιθ. māma, momā, meme, ύποκορ. mamy'ite (μήτηρ), παλ.-γερμ. muoma (έκ μητρός θεία), σανσκρ. māmā-h (θεΐος), άδβ. me-me' άνευ άναδιπλ. σανσκρ. mā- (μήτηρ), έλλ. μά, μαΐα' πρβλ. ώσ. παλ.-norr. móna (μήτηρ), νεοάλλ. μάνα, άσιατ. Μήνη (βλ. έν λ. μήτηρ).— τό άρμ. mam (=μάμμη) είναι δάνειον εκ τῆς 'Ελλην.— Έκ τοῦ μάμμα τοῦτου προήλθε τό παρ' 'Αριστοφ. μαμμία (μήτηρ), τό παρά Πλουτ. ύποκορ. μαμμίδιον, και τό έπίσης παρ' 'Αριστοφ. μαμμάκνυθος (: κεύθω) (= βλάξ, εμπούφος).

Μαμμάκυδος, δ' κωμική λέξις καταστῆσα παροιμιώδης και σημαίνουσα τόν ήλιθιον, χονδροκέφαλον.

μαμμάν αΐτειν=ζητεΐν τόν μαστόν τῆς μητρός (έπι νηπίων, τὰ όποια φωνάζουν τῆν μητέρα των, διότι «θέλουν βυζι») II ώσ. «μαμμάν αΐτειν»=αΐτειν όρτον, ώς και νῦν, «μαμμά» έπι νηπίων (πρβλ. Φωτίου «μαμμάν 'Αργείοι τό έσθλείν' οἴτω Καλλίας», και καθ' 'Εσύχ. «μαμμάν έπι τῆς παιδικῆς φωνῆς, έσθλείν»).

μαμμία, ή (μάμμα)' μήτηρ.

Μαμμωνάς, ή **Μαμωνάς**, -α, δ' ό θεός του πλούτου έν Συρία, άντίστοιχος τοῦ τών 'Ελλήνων θεοῦ Πλούτου II έντεθεν γενικῶς, πλούτη, όλική εύημερία.

μάν, βεβακωτικόν μόριον δωρ. και άρχ. έπικ. άντι μήν.

ΜΑ'ΝΑΡΑ, ή' δ,τι και νῦν, «μανδρά», στάβλος (λατ. mandra). 2) ώσ. τό κώλωμα, έν ῶ είναι προσηροοιμένος ό λιθος δοακτυλίου (λατ. pala, funda). 3) έν τῇ άκκλ. γλ. Μονή, Μοναστήριον, έξ οῦ και 'Αρχιμανδρίτης.

***Ετυμ.**: συγγ. τῆ σανσκρ. mandura (στάβλος), mandirām (οίκος, μέγαρον, άνάκτορον)' πρβλ. μάνδαλος, μανδαλοῦν, μανθάκης, (δεσμός δι' οῦ δένουν τό δεμάτιο)' πιθ. ώς βάσει υπόκειται τό ιαπ. *manā- (περιφράσσω, κατακλείω).

μανδράγορος, -ου (και -α), δ' ναρκωτικόν φυτόν [ιων. όνομ. -ης' άδελ. έτυμολ., πιθ. βρωκίλλ. λέξις. 'Η πρὸς τὰς λ. μάνδρα και άγορά και άγείρω συσχετίσις τῆς λ. είναι συμπτωματική ή προΐον λαϊκῆς παρατυμολογίας].

μάνεις, εΐσα, έν' μετ. άορ. δ' τοῦ μάνομαι.

Μανέρως, δ' μονογενής υΐός του πρώτου βασιλέως τῆς Αιγύπτου II ώσαύτως τό όνομα τοῦτου φέρει και έθνικός τις θννος, άντίστοιχος πρὸς τόν έλλην. θρήνον «Δίον».

μάνες, δωρ. άντι μήνες, πληθ. τοῦ μήν.

μάνηται, άπφρ. άορ. δ' τοῦ μάνομαι.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, μελ. μάθῆσομαι, δωρ. μάθῆσμαι' άορ. δ' εμάθον, παρ' 'Όμ. εΐτε άναψήτως μάθον, ή μετά διπλοῦ μ, έμμανθες, έμμανθε' πρκ. μεμάνθηκα' δ,τι και νῦν, «μανθάνω» κατοπίη έρεύνης και έξετάσεως, έξακριβώνω II έν τῆ άορ. έχω μάθει, τ. έ. κατανοῶ, έχω γνώσιν τινος.— II έπι προσπαθείας, έρωτώ, ζητώ νά μάθω, έρεύνω περί τινος, γύρω άπό τι.— III άντιλαμβάνομαι διό τών αισθήσεων, έννοῶ, κατανοῶ, ώς τό λατ. leneo II μανθάνεις; (=έννοεις, καταλαβαίνεις;)—(άπάντησις) πάνν μανθάνω (έννοῶ πολύ καλά, έννοῶ έντελώς!).— Μετά μετ., μάνθανε ών (= γνώριζε ότι εΐσαι).— IV παρ' 'Αττ. τί μαθόν; κατανητῆ νά σημαίνει: διατί; διό τίνα λόγον; (κυρ. σημ.: τί πράγμα πληροφορηθείς; λόγω ποίας νέας εΐδησεως;) σχεδόν δηλ. τό τί μαθόν;=τί παθόν; (όπρκ κατανητῆ έπίσης νά σημαίνει: διατί; διό ποίον λόγον; άλλα κυρ. σημ.: τί έπαδες καλ...!).

***Ετυμ.**: μανθάνω δέν προήλθεν έκ τοῦ άορ. έ-μαθον (πρβλ. δωρ., αϊολ. μάθα, ιων. μάθος κλπ.) (<ιαπ. *m₁dh₁-μεταπτωτικῶ τυπου (*men-dh- (<*men-dhe-), κατ' έπέκτασιν έκ τῆς β *men- (οκέπτομαι) (βλ. έν μένος κλπ.), πρβλ. σανσκρ. mandhāz (*manz-dhāfar = άνδρωπος εύσεθής) (manas- (νοῦς), δξύνοια) + dhātār- (ριζ. dhē, πρβλ. τίθημι), Zenb. ma-z-dra (λογικός, νουεπής), γοθθ. mundun sis (=σκοπεΐν), mundrei (=σκοπός), παλ.-norr. munda (διευδύνω δ-πλον κατά τινος), παλ.-γερμ. mendan, παλ.-σάξ. mendian (χαίρω), λιθ. mandras, mandrūs (έξυπνος), παλ.-σλαυ. ma,drū (σοφός)' έν πᾶσιν υπόκειται πιθ. ή ιαπ. β. *men- (βλ. και έν λ. μούσα).

— Παθητ., άόρ. α' *εμαράνθη* πρκ. *μεμάραμαι* ή *μεμάρασαι*: σθενύνω, σθήνω, άπαλειφώ.— Παθητ., καταφθίνω όσημέραι, φθείρομαι, ξηραίνομαι, μαρραίνω, έκλείπω.— || μτρφ. καταπαύω, καταπραύνω || καθιστώ τή άοδενέστερον, τή μαρραίνω, τή κόμηνω νά έξσφανισθί.— παθητ., παύω, σθήνω σιγά-σιγά, λυώνω, κοπάζω, ήσυχάζω, άπομαρραίνωμαι, κατατήκομαι.

Έτυμ.*: *μαρραίνω*, *μαρρασμός*, πρβλ. *μάραγμα* (βλ. λ.), *σανοκρ.* mārāh (καταδλίβω, συντρίβω), mārāh (άλευρόμενος, συντετριμμένος), παλ-πογγ. *maria*, *mar-da* (προσκόπτω, σκοντάπτω, κοπανίζω), παλ-γερμ. *maro marawi* (ώριμος, μαλακός), *ιαπ.* **mera*^x, **mere*, πρβλ. ώς *λατ. mortarium*, παλ-γερμ. *morsari* (ήγδιον),— *έπεκτετ.* *ιαπ.* ριζ. βάσις **mera*^xq, **me-req*— *ένυπάρχει* έν τφ *λατ. marcere* (mī*q) = *είμαι μαρραμμένος*, *marcidus*, *marcor*, *murcus* (ήλλοιωμένος), *ώς* και έν *λατ. fraces* (πληθ. = μούργα όπό λάδι), *fracidus* (σαπρός, σαπισμένος), *έλλ.* *άμόργη* (<*άμορκα*, μεταβεβλημένος κατ' *άναλογίαν* πρός τή *άμόργω*, *άμοργός*> *όπ'* άλλων συσχετίζεται πρός τή *ιαπ.* **mer*(*ā*) (δρύπτω, τρίβω) και **mer* (θνήσκω) έν τφ *λατ. morior*, *έλλ.* *βροτός*.

μαράν άδά, Συριακή φράσις σημαίνουσα «*ό Κύριος ήκει*» (βηλ. *Ίνα κρίνη τόν κόσμον*).

μαργαίνω, κατ' *ένεστ.* μόνον (*μάργος*)· *μαίνομαι*, παραφέρωμαι *ώσαν* *μανιακός*.

μαργαρίτης, -ου, *ό* β, *τι* και νυν, «*μαργαριτάρι*», *λατ. margarita* [β' *έτυμ.* βλ. *μάραρον*].

μάραρον, τό *ό* πολύτιμος λίθος *μαργαρίτης*, «*μαργαριτάρι*».

**Έτυμ.*: *μάραρον*, *μαργαρίτης*, *θηλ.* -*ιτις*, (-*ιδος*), *μαργαρίς* (-*ίδος*), *μάργαρος* (δ. ή) = *τό* *δοτρεον* τή παράγον τόν *μαργαρίτην*. *Η* λ *είναι* *άνατολικής* *προελεύσεως*, *καί*, *είδικωτερον*, *θάνειον* *έκ* *τού* *σανοκρ.* *maḥjara-m*, *maḥjari-h*, *maḥjari* (*άνδοδέομη*, *κόλυξ* *άνθους*, *μαργαρίτης*).

μαργάω, κατ' *α* *μτχ.* μόνον (*μάργος*)· *μαίνομαι*, *φέρωμαι* *ώς* *μανιακός*.

Μαργίτης, -ου, *ό* (*μάργος*) *ό* ήρωσ *κωμικού* *ήρωικού* *ποιήματος*, *άποδιδόμενου* *εις* *τόν* *Όμηρον*, *τού* *όποιου* *τέσσαρας* *μόνον* *στίχους* *έχομεν*, *διασωθέντας* *όπό* *τού* *Άριστοτέλους* *έν* *τῃ* *«Ποιητικήῃ* *του* (βλ. *Κ.Ε.Α.*) || *και* *ώς* *προσηγ.*, *ήλιθιος*, *μανιακός*.

ΜΑΨΓΟΣ, *η*, *ον*, (ή -*ος*, -*ον*)· *μανιόμενος*, *λυσσαλέος*, *λατ.* *furiosus*. 2) *λαίμαργος*, *άπληστος*. 3) *άσεληγής*, *λάγνος*.

**Έτυμ.*: *μάργος*· *μαργάω*, *μαργαίνω*, *μαργοῦμαι*· *μαργότης*· πρβλ. τή *παρ'* *Ήσυχ.* «*μέργιζε* *άθρόως* *έσθιει*», *αιολ.* «*μαργιάς* *γαστριμαργιάς*, *και* *άκρασίας*», «*μόργος* *άπληστος*»· *σκοτειν.* *έτυμολ.* *έξ* *αυτού* *τό*

μαργότης, -*ητος*, ή (*μάργος*)· *μανιώδής* *όργή*, *λύσσα*, *μανία*. 2) *άπληστία*, *γαστριμαργία*, *λαιμαργία*. 3) *άσελγεια*, *λαγνεία*.

ΜΑΨΗ, ή = *χείρι*.

**Έτυμ.*: *μάρη*, *και* *έξ* *αυτού* *τή* *εὐ-μαρής*, *εὐ-μάρεια*· *μάρις*, -*εως*, *ό* (μέτρον *ύγρών*)· *έξ* *ιαπ.* ριζ. **me*, *μεταπτυκτικής* *βαθμίδος*: *τής* *ιαπ.* βάσεως *αμῆ* (λαμβάνω, συλλαμβάνω, *άρπάζω*), πρβλ. *παλ-ιταλ.* *ma*, *τό* *έν* *τῃ* *λατ.* *manus* (χείρι), *έξ* *θημ.* *man* (έν τούς *mallunium*, *mancers*, *mandare*, *manĭje*, *man-sues*), *ma-fula* (δοχετόν), *εἰτα* *ιαπ.* **m*-*ḥ*- (*ένυπάρχον* *έν* *τῃ* *γερμ.* **mund*-*z* (χείρι)) *παλ* *πογγ.*, *άγγλ.* *σαξ.* *mund*, *παλ-γερμ.* *munt*.

ΜΑΨΙΨΑΗ, ή (*μαίρω*, *μαρμαίρω*)· *τέφρα*, *δερμοσποδιό*, *στάκτη*.

μάριλο-καύτης, -*ου*, *ό* (*μαρβλήτ-καίω*)· *ό* *καίω*ν (*ή* *κατασκευάζω*) *άνδρακας*, *άνδροκεύς*.

μάριλο-πότης, -*ου* *έ* (*μαρβλήτ-πο-*, *ριζ.* *χρόνων* *τινών* *τού* *πίνω*)· *ό* *καταπίνων* *μαρίλην* (*τ.* *έ.* *κόριν* *άνδρικών*), *έπί* *αιθηρουργών*.

ΜΑΡΜΑΙΨΩ, μόνον κατ' *ένεστ.* *και* *πρτ.* *άστράπτω*, *λόμπω*, *άκτινοβολώ*, *σημιθριζώ*, *σίτλω*, *κατά* *τό* *πλείστον* *έπί* *μετάλλων* || *δύματα* *μαρμαίροντα* = *άσαστράπτοντες* *όφθαλμοί*.

**Έτυμ.*: *μαρμαίρω*, *μαρμαρίζω*, πρβλ. *Ήσυχ.* «*μάραμα* *λαμπρά*» *όμ.* *κ.λ.π.* *μαρμάρεος* (= *ό* *άσαστράπτων*)· *μαίρα*, *ίων.* *μαίρη* (*ό* *άσπρη* *τού* *κυνός*)· *σανοκρ.* *mārīci-h*, *marīci* (*άκτίς* *φωτός*, *άντι-κατοπτρισμός*), *λατ.* *merus* (*διουχής*, *καθαρός*), *άγγλ.* *σαξ.* *ά-merian* (*άποκαθαίρω*, *δοκιμάζω*, *έξετάζω*), *γοτθ.* **marjan* (*ιαπ.* **mor*-, πρβλ. *και* *άμαρύσω*) *ιαπ.* *ρ.* **mer*- (*λόμπω*).

μαρμάρεος, *α*, *ον* (*μαρμαίρω*)· *ό* *μαρμαίρων*, *άσαστράπτων*, *λόμπων*, *άκτινοβολών*, *σίτλων* (*κατά* *τό* *πλείστον* *έπί* *μετάλλων*) || *ώς* *και* *έπί* *τῆς* *θαλάσσης*.

μαρμαρίνος, *η*, *ον* (*μάραμος*)· *ό* *έκ* *μαρμαρίου*.

μαρμαρέεις, *εσσα*, *εν* = *μαρμαρέος* (βλ. λ.).

μαρμάρον, τό = *μάραμος* (βλ. λ.).

μάρμαρος, -*ου*, *ό* (*μαρμαίρω*)· *πῶς* *λίθος* *έμπεριέων* *άσαστράπτοντας* *κρυστάλλους*, *δτι* *και* *νυν* *καλούμεν* *μάραρον*, *λίθον* || *ώς* *και* *ώς* *έπί* *θ.* *πέτρος* *μάραμος* = *άσαστράπτων* *λίθος*.— || **Μάραμος**, ή, *λατ.* *marmor*, *τό* *κυρίως* *μάραρον* || *έργον* *τέχνης* *έκ* *μαρμαρίου*, *μαρμαρίνη* *πλάξ*.

**Έτυμ.*: πρβλ. *Ήσυχ.* «*μάραμος* *στερόν*»· *ή* *σημη* *προσέλαβε* (*μαρμαρον*), *είδος* *πετρώματος* *είναι* *ύστερογενής*, *προεβήθουσα* *έκ* *των* *μαρμαίρω*, *μαρμάρεος*, *μολονότι* *ά* *σημασιαι* *των* *έχουσι* *πλέον* *άπομακρυνθῆ*· πρβλ. *μάραμαι* (*μάχομαι*, *κυρ.* *θραύομαι*), *σανοκρ.* *mārāh* (*δρύπτω*, *τρίβω*, *κοπανίζω*) (βλ. *έν* *μαρραίνω*), *ιαπ.* **mera*^x (*διά* *τήν* *παρεμβολήν* *τού* *έερ.* *φθόγγου* πρβλ. *τά* *τής* *λατ.* *rupes*: *rumpe*)· *τό* *λατ.* *marmor* *είναι* *θάνειον* *έκ* *τού* *έλλ.* *μάραμος*, *έπηρεασθέν* *κατά* *τήν* *κατάληξιν* *έκ* *των* *οσθ.* *εις* *-or*.— *τά* *μαρμαρυγή* *και* *μαρμαρέος* *προήλθον* *έκ* *συμφυρμού* *των* *άμαρυγή*, *άμαρύσω* *μετά* *τῆς* *ριζικής* *βάσεως* *μαρμαρ*—.

μαρμαρύγη, ή (*μαρμαρύσω*)· *λόμπις*, *άκτινοβολία*, *άναύγεια*, *έπί* *φωτός* || *έπί* *πάσης* *ταχείας* *κινήσεως*, *π.* *χ.* *μαρμαρυγία* *ποδών* (*έπί* *τῆς* *ταχυτάτης* *κινήσεως* *των* *ποδών* *των* *χορευτών*).

μαρμαρ-ωπός, *όν* (*μάραμος*-*ών*)· *ό* *έχων* *μαρμαίροντας* (*άσαστράπτόλους*) *όφθαλμούς*.

ΜΑΡ'ΝΑ ΜΑΙ, -*ασαι*, -*αται*, *Προστ.* *μάρανο*, *Ύποτ.* *μάραμαι*, *Εδκτ.* *μαρμαίρη*, *άπρφ.* *μαρμασθαι*, *μτχ.* *μαρμάμενος*· *πρτ.* *εμαρμάμη*, -*αο*, -*ατο*, *δυκ.* *εμαρ-νάσθη*· *οί* *άλλοι* *χρόνοι* *δέν* *είναι* *έν* *χρήσει*· *άποθ.* *μάχομαι*, *πολεμώ* || *έπί* *πυγμαχών*, *άντιμετωπίζω* *άντιπάλον* *εις* *τόν* *πυγμαχικόν* *στίβον*, *έχω* *συνάντησιν* (*πυγμαχικήν*) *μέ* *τινα*. 2) *φιλονικώ* *διά* *λόγων*, *διαπληκτίζομαι*, «*λογοφέρνω*», *λογομαχώ*. 3) *μτρφ.* *έπιδιώκω* *πάση* *δυσία*, *προσπαθώ*, *άγωνίζομαι*, *παλαίω*. [πρβλ. *τό* *άκριβώς* *άντιστοιχον* *σανοκρ.* *mārāh* (*τρίβω*, *κοπανίζω*)· *τό* *έν* *Κερκυρ.* *έπιγρ.* *βαρνάμενος* *όφθελται* *εις* *άνομολωσιν* *έκ* *τού* *μαρνάμενος*, πρβλ. *τά* *ίττ.* *τέρβινθος*: *τέρμινθος*, *ίττ.* *κυβερνάη* (<*κυμμερ-νάη*, *Κυπρ.* *κυμμερῆναι*). *Κατά* *τινας* *ένταῦθα* *άνήκει* *και* *τό* *λατ.* *Mārs*, *His*, *Όμβρ.* *Marſe*].

μαρναμένοϊν, *γεν.* *δυκ.* *έπ.* *μτχ.* *τού* *μάραμαι*.

μάρανο, *μάραντο*, *έπ.* *γ'* *έν.* *και* *πληθ.* *πρτ.* *τού* *μάραμαι*.

μάρτης, -*ιος*, *ό* (*μάρπτω*)· *ό* *μάρπτων*, *θιαύς* *άρπάζων*, *άρπαξ* || *ό* *διακορευτής* *παρθέτων*.

ΜΑΨΠΩ, *μέλ.* *μάρω*· *άόρ.* *ά* *εμαρνα*· *έπικ.* *άναδιπλ.* *άόρ.* *β'* *μέμαρπον* *συγκεκ.* *άόρ.* *β'* *εμάπον*, *άπρφ.* *μάπτειν*, *έξ* *όν* *γ'* *πληθ.* *Εδκτ.* *μεμάποιεν*· *μτχ.* *πρκ.* *μεμαρπώς*· *συλλαμβάνω*, *άρπάζω*, *ζράττομαι*, *πιάνω*, *άδράχνω*, *δάλλω* *χείρα* *έπί* *τινος* (*έν* *έθρ.* *σημ.*) || *έν* *αγκαλίζομαι* || *φθάνω*, *προφθάνω*, *καταλαμβάνω*, *συλλαμβάνω*.

**Έτυμ.*: *μάρπτω*· *μάρπτεις* (βλ. λ.)· πρβλ. *Ήσυχ.* «*βράψαι*· *συλλαβεῖν*», «*βράπτειν*· *έσθλειν*», *ιαπ.* **mer-qv*- (: *μεσ-γερμ.* *merwen* = *συνάπτειν*, *συνδέειν*), πρβλ. *ιαπ.* **mer-g* *έν* *τούς* *παρ'*· *Ήσυχ.* «*βράξαι*· *συλλαβεῖν*», «*βρακειν*· *συνιέναι*», «*δυσοβράκων*· *δυσχερέξ*» *κλπ.*, *σανοκρ.* *mīzāh* (*άπτομαι*, *συλλαμβάνω*), *ίωσ* *δὲ* *και* *τά* *λατ.* *merx*, -*cis* (*έμπόρευμα*), *mer-cēs*, -*ēdis* (*άμοιθί*, *μιοδός*), *mercari* (*έμπορεύομαι*), *Mercurius*.

ΜΑΨΨΨΨ, *ό* *σκόκος*, *δύλοκος* (*λατ.* *marzupium*)· *όσκορ.* *μαρσίπιον*, *τό* [*έν* *τούς* *λεξικογρ.* *φέρων*

ρονται και γρ. *μάρουπος* και *μάροπιπος*· θεωραται άσιατ. προελεύσεω· πρβλ. και Ζανθ. *maršī* (κοιλία).

ΜΑΡΤΥΡ, -ύρος, ό, ή, αιολ. τύπος άντι *μάρτυς* (βλ. λ.)· εἶς αὐτοῦ τό

μαρτῦρέω, μελ. -ήσω (*μάρτυρ*).— Παθητ., μελ. *α' μαρτυρηθήσομαι*, αλλά μετά παθ. ένν. κείται και ό μέσ. μέλλ. *μαρτύρησομαι*· άορ. *α' έμαρτυρήθην*· πρκ. *μαρτυρήσομαι*· είμαι μάρτυς, δίδω μαρτυρίαν· *μαρτυρώ τινι*=δίδω μαρτυρίαν ύπέρ τινος, ώς μάρτυς καταθέτω ύπέρ τινος || μετά αιτ. πράγμ., ώς μάρτυς έπίθεβαιώ τι || μετ' άπρφ., καταθέτω μαρτυρίαν ότι πράγμα τι είναι...— Παθητ. (συχν. άπρσ.), μαρτυρία δίδεται (παρέχεται) ύπό τινος || διά τής μαρτυρίας τινός (ή τινών) άποδίδεταί τι εις τινά.— || μετγ. έν τή Έκκλγσ. γλ. είμαι ή γίνομαι μάρτυς, ύφίσταμαι (ή ύποβάλλομαι εις) μαρτύρια. Έξ αὐτοῦ τό **μαρτύρημα**, -ατος, τό· μαρτυρία.

μαρτύρια, ή (*μαρτυρέω*)· μαρτυρική κατάδεσις, όμολογία μάρτυρος, «μαρτυρία». 2) μαρτυρική άπόδειξις, μαρτύριον.

μαρτύριον, τό· μαρτυρική άπόδειξις, άπόδειξις || κατά πληθ. *τά μαρτύρια*=άποδείξεις, άπόδειξις || κατά πληθ. ώσ. τά βασανιστήρια, εις ά ύπεβάλλοντο οι μάρτυρες τής πίστεω. Έκ τοῦ

μαρτύρομαι, μελ. -ήσομαι· άορ. *α' έμαρτυρήμην*, άποθ. (*μάρτυς*)· κολώ εις μαρτυρίαν (ώς μάρτυρα), έπικαλοῦμαι τήν μαρτυρίαν τινός, έπιμαρτύρομαι, έπικαλοῦμαι, τινα || άπολ. καλώ μάρτυρα, διαμαρτύρομαι.

μάρτυρος, ό, έπικ. τύπος τοῦ *μάρτυς* (βλ. λ.).

Έτυμ.: *μάρτυρος* (δημρ. μετά κινον. πληθ. *μάρτυροι*), και μεθομ. αιολ. *μάρτυρ* (ή όν. έν. *μάρτυς*, και ή δοτ. πληθ. *μάρτυσει*, προήλθον κατ' άνομ. εκ των τύπων **μαρτυρ-ς*, **μαρτυρ-σι*· εις άνομοίωσιν έπίσης μεταξύ των δύο ρ τοῦ τύπου *μάρτυρ* όφείλεται τό γορτυν. *μαιτυς*)· ό τύπος *μάρτυρ* βασίζεται επί θέμ. **μαρτ-*, πρός τό όποσον δέν είναι άοχετα τά : *μέριμα* (βλ. λ.), *μέμερος*, *σανκρο*. *smárah* (ένδυμοῦμαι), λατ. *memor*, γοτθ. *maúrnan* (φροντίζω)· πάντα ταῦτα εἶς λατ. β **smér-*.

ΜΑΡΤΥΣ, ό, ή, γυν. *μάρτυρος*, αιτ. *μάρτυρα* (ώσει εἶς όνομ. *μάρτυρ*), αλλά και αιτ. *μάρτυν*· πληθ. *μάρτυρες*, δοτ. *μάρτυσει*, ποιητ. *μάρτυσσι*· ό,τι και νυν. [δι' έτυμ. βλ. *μάρτυρος*].

μαρκαόμαι, **μαρκαίωμαι**, δωρ. άντι *μηρκα*—**μαρκαόμαι**, δωρ. άντι *μηρκαόμαι*.

μαρφαί, άπρφ. άορ. *α'* τοῦ *μάρφτω*.

μάσσομαι, μελ. -ήσομαι, άποθ. (*μάω*, *μάσσω*)· μασώ, τρώγω.

Έτυμ. : *μασόμαι* (<*μαθ*>σσομαι, εκ τινος τύπου **μαθ*α <ιαπ. **mθh-ja*, πρβλ. 'Ηουχ. *εμάθιναι· γνάθοι*>· *μασάζω* (=μασώ)· δημρ. *μάσταξ* (βλ. λ.), πρβλ. 'Ηουχ. *εμάστα*>· *τήν μεμασημένην τροφήν* (<θέμ. **μαστο-*, **μαθ-το-*, ιαπ. **mθh-το-*, και θέμ. **μεστο-*, ιαπ. **menh-το-*)· *μασταρύζω* (βλ. λ.)· τό κατ' 'Ηουχ. *εμοσσύνειν· μασσάσθαι βραδέως*· συνδυάζει τόν τύπον **μονσσύνειν* (εκ θέμ. **μονθ-ju-*) μετά τοῦ τύπου **μασσύνειν* (εκ θέμ. **μανθ-ju-*)· ένταῦθα άνήκουσι και τά : μετχ. έπ. έν. *μαστιχών*, *μαστιχη*, λατ. *mando*, gall. *mant* (γνάθος), παλ-γερμ. *muní* (στόμα), γοτθ. *munþs*, παλ-νογγ. *munhr*· ιαπ. **menih-* (μασώ).

μάσασθαι, άπρφ. άορ. *α'* τοῦ ριζικού **μάω* (=άπτομαι) βλ. λ.

μάσδα, **μασδός**, δωρ. τύποι άντι *μάζα*, *μαζός*.

μάσθλη, ή·=*εμάσθλη* (βλ. λ.), δερμάτινον λωρίον [*μάσθλη*· *μάστιξ* έποτελει όμοιοκαταληξίαν πρός τό *εμάσθλη*].

μάσθλης, -ητος, ό· δερμάτινον λωρίον, Ιμάς μαστίγος.— || μετρ. πανοόργος, άπατεών, «φάντης», άνδρωπος «πού δέν πίνανεται», «πού γλιστράει σάν χέλι».

μασδός, ό· δωρ. τύπος άντι *μαστός*, *μαζός*. [δι' έτυμ. βλ. έν *μαδάω*].

μασί, δωρ. άντι *μησί*, ό,τι. πληθ. τοῦ *μήν*.

μασόμαι, μελ. τοῦ **μάω* II (βλ. λ.).

μασόομαι, κ.λ.π. βλ. *μασόμαι*.

μάσσω, άττ. **μάττω**· μελ. *μάξω*· άορ. *α'* *έμαξα*· πρκ. *μέμαχα*.— Παθητ., άορ. *α'* *εμάχθην*· πρκ. *μέμαγμα* (**μάω*)· άπτομαι, εγγίζομαι, χειρίζομαι, ψηλαφώ.— || έργάζομαι (κατεργάζομαι, δουλεύω)· τι διά των χειρών, ζυμών φύραμα, λατ. *pinso*.— Παθ. *στός μεμαγμένος*=φύραμα εκ σιτίνου άλεύρου ζυμωμένον.

Έτυμ. : ιων. *μάσσω*, άττ. *μάττω* <ιαπ. **mθa-jo*, εκ ρ. *menq*· πρβλ. τό παρ. 'Ηουχ. *εμακαρία· βρώμα εκ ζωμού και άλφίτων*>· άττ. *μάκτρα* (σκάφη)· καλ-σλαυ. *me.křikři* (μαλακός, τρυφερός), *me.kuati* (μαλάσσομαι), λιθ. *minkyti* (ζυμώνω), παλ-γερμ. *men-gen*, άγγλ.-σαξ. *mengan* (άναμειγνύω)· ιαπ. ριξ. **men-* (συνθλίβω, καταπατώ)· εκ τής ρ. τοῦ *μάσσω* παρήχθησαν ό παθ. άορ. *μαγῆναι*, και τά *μάγμα*, *μαγεύς*, *μαγίς*, *μάγειρος* (βλ. λ. λ.)· εκ τής ιαπ. ρ. **men-* προήλθε κατ' έπέκτ. ή **menq-*, ή δέ **men-* άνοπάρχει εις τά λιθ. *minú*, *minil* (καταπατώ), παλ-σλαυ. *minpa*, *me,li* (=θλίβειν), και έν τοις έλλ. *μνίον*, *μνοῦς* (βλ. λ. λ.).

μάσσων, ό, ή, οἶθ. *μάσσων*, γυν. *μάσσοнос*, άνώμ. συγκρ. τοῦ *μακρός*, άντι *μακρότερος*.

μάσταξ, -άκος, ή (*μασόομαι*)· τό όργανον δι' οὔ τις μασώ, τό στόμα ή οι σιαγόνες.— || τό μασώμενον, τό μάσημα, ή δούκκα, «μπουκιά», «χαψιά». [δι' έτυμολ. βλ. *μασόομαι*].

μαστάρύζω, ή -ίζω· τονδορύζω, μουρμουρίζω, λεγόμενον κυρ. επί γέροντος (πιθ. όνοματοπ. όφειλομένη εις τόν παραγόμενον ήχον).

μαστίρα, ή, θηλ. τοῦ *μαστήρ* (βλ. λ.).

μαστρεύω, μελ. -σω·=*μαστίζω* (βλ. λ.)· ζητώ, έρευνώ || ζητώ, προσπαθώ, νά πράξω τι || άναζητώ τι, έρευνώ διά τι. [δι' έτυμ. βλ. *μαίομαι*].

μαστήρ, -ήρος, ό (**μάω*)· ό *μαστίζων*, ζητών, έρευνών, έρευνητής. Έξ αὐτοῦ τό

μαστήριος, α, ον (*μαστήρ*)· ό έπιπήδειος εις τήν ζήτησιν, έρευαν.

μαστιγέω, ήμαρτ. τύπος άντι *μαστιγώω*.

μαστιγίας, -ον, ό (*μάστιξ*)· ό δξιος μαστιγώσεωσ, δούλος άνάξιος και οὔτιδανός, έλεεινός, λατ. *verbero*.

μαστιγο-φόρος, ον (*μάστιξ+φέρω*)· ό φέρων μαστίγα (έπίθ. τοῦ Αλαντος π.χ.) || ώς οθα. *δ μαστιγοφόρος*, ειδος άστυνομικού κλητήρος (πρβλ. *θραβδόυχοι*).

μαστιγώω, μελ. -ώσω, άορ. *α'* *εμαστιγώσα*.— Παθητ., μέσ. μέλ. μετά παθητ. ένν. *μαστιγώσομαι*· πρκ. *μεμαστιγώμαι* (*μάστιξ*)· μαστιγώνω, δέρω διδ μαστίγος, κτυπώ· εἶς αὐτοῦ τό

μαστιγώσιμος, ον (*μαστιγώω*)· δξιος μαστιγώσεωσ.

μαστιγωτέος, α, ον, ρημ. επίθ. τοῦ *μαστιγώω*· όν πρέπει νά μαστιγωσ τις, ό δξιος μαστιγώσεωσ.

μαστίξω, μελ. -ξω· άορ. *α'* *εμάστιξα*, έπ. *μάστιξα* (*μάστιξ*)· μαστιγώνω, κτυπώ διδ μαστίγος, δέρνω.

μαστίκτωρ, -ορος, ό (*μαστίξω*)· ό μαστιγώνων, ό τιμωρός.

μάστιξ, -ίγος, ή (*μάω*, *μάσσω*)· ό,τι και νυν, μαστιξ, «καμταίκι, δούροδουλα».— || μετρ., ώς και τό λατ. *flagellum*, πληγή, «πανούκλα», λοιμός, κ. τ. ό. (πρβλ. και τό σημερ. «δεία μαστιξ» επί νόσου) || *μάστιξ πειθοῦσ*=ή μαστιξ τής ευγλωττίας. [παρ' Όμ. δοτ. *μάστι*, αιτ. *μάστιν*· δι' έτυμολ. βλ. έν *μαίομαι*· εκ τοῦ *μάστιξ* τά : *μαστίω*, *μαστίξω*].

μαστίβουν, έπ. μετχ. τοῦ *μαστίω*.

μαστίξ, -ίτος, ή, ιων. τύπος άντι *μάστιξ*· δοτ. *μάστι*.

μαστίξω, δωρ. άντι *μαστίξω*.

μαστίχάω, (*μάσταξ*)· τρώζω τοῦς όδόντας, άπαντών μόνον έν τή δοτ. τής έπ. μετχ. *μαστιχάωντε* άντι *μαστιχώντε* [δι' έτυμ. βλ. *μασόομαι*].

μαστίω, παράλλ. (ποιητ.) τύπος τοῦ *μαστίξω* (βλ. λ.), οὔ εχει και πάσας τάς σημ.— *Μέσσω* (*δ λέων*)· *μαστίεται πλεωρδός οἶη*=μαστίζει τά πλεωρά του διά τής οὔρδς του (ώσει διά μαστίγος).

μαστό-δετον, τό (*μαστός+δέω*)· στήθόδεσμος.

μαστός, ό, μετγ. τύπος άντι τοῦ δημρ. *μαζός*· ό εις εκ των δύο μαστών τοῦ στήθους γυναικόσ,

«βυζι».— **■** μτφρ. στοργγύλος λόφος, ύψωμα, γήλοφος.— **■** τούφα από μαλλι στρεφωμένη εις τὸ ἄκρον τοῦ δικτύου. Βλ. καὶ *μαζός*. [δι' ἔτυμολ. βλ. *μαδάω*].

μαστροπεία, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ (ἢ τῆς) μαστροποῦ, τὸ ξεμαυλισμα, ἢ ρουφιανιά· Ἐξ τοῦ

μαστροπέω, μελ. -*σω* (*μαστροπέω*)· εἶμαι μαστροπός, ἐκμαυλιστής, προαγωγός, ρουφιανός || «κάνω τὸ ρουφιανόν», παίζω τὸν ρόλον μαστροποῦ || μετ' αἰτ. προσ. ἐκμαυλίζω, ἀποπλανῶ, ξελογιζάω.

μαστροπός (οὐχὶ -*ωπέος*), ὁ καὶ ἡ (*μάω*, *μαστήρ*)· ὁ προαγωγός, ἐκμαυλιστής, ρουφιανός, λατ. *lepo*, *lepa* [δι' ἔτυμ. βλ. *μαίωμα*].

μασχάλη, ἡ (*μάλη*)· ὅ, τι καὶ νῦν, ἢ μασχάλη, λατ. *ala*, *axilla*.— **■** ἐπὶ ἐνδρόμων καὶ φυτῶν, τὸ διχάλωμα τῶν κλάδων, τὸ ὑπὸ νέον βλαστῶν ὑπάρχον κοίλωμα.— **■** ἢ ἡ γωνία (εἰδος κόλλου) ἢ οχηματιζομένη ὑπὸ ἀκρωτηρίου. [κατὰ τινες *μασχάλη*, *μασχάλιστήρ*, *μασχάλίζω* (βλ. λ. λ.)] <ρίζ. *μα-* τῆς ἐν τῇ λ. *μάλη* (βλ. λ.), -*σχάλη* (= *σχάλις* (= περόνη)· ὅπ' ἄλλων ἀμφισβητεῖται ἡ ἔτυμολ. αὐτῆς].

μασχάλίζω, μελ. -*σω* (*μασχάλη*)· θέτω ὑπὸ τὰς μασχάλας || ἐνταῦθα, ἀκρωτηριάζω πῶμα· τὴν σημασίαν ταύτην προσέλαβε διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ δολοφόνοι ἐφραντάζοντο, ὅτι μὲ τὸ νὰ ἀποκόπτουν τὰ ἄκρα (χεῖρας, πόδας) τῶν θυμάτων των καὶ νὰ τὰ τοποθετοῦν διπὸ τὰς μασχάλας θὰ ἀπέφευγον τὴν ἐκδίκησιν [δι' ἔτυμολ. βλ. *μασχάλη*]· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μασχάλισματα, τὰ· τὰ ἠκρωτηριασμένα μέλη σώματος.

μασχάλιστήρ, -*ήρως*, ὁ (*μασχάλίζω*)· ὁ εὐρύς ἱμάς (πλατὺ λωρίον) ὁ περιζωννύων τὸν ἵππον ἀκριβῶς διασπῶν τῶν ὤμων του, καὶ προσεδρόμενος εἰς τὸν ζυγὸν διὰ τὸν *λεπάδνον* || γενικῶς, ζώνη, δεσμός, ταινία [δι' ἔτυμολ. βλ. *μασχάλη*].

μάτζω, (*μάτην*)= *ματάω* (βλ. λ.)· ἐνεργῶ κατὰ τρόπον μάταιον (ἀνοήτως, μωρῶς), ματαιοπονῶ. [δι' ἔτυμολ. βλ. *μάτην*].

μάταιζω, (*μάταιος*)= *ματάω* (βλ. λ.).

μάταιξω, ἀσυναίρ. τοῦ *ματζῶ* (βλ. λ.).

μάταιο-λογία, ἡ· τὸ ματαιολογεῖν, τὸ νὰ ὀμιλῇ τις ματαιῶς (ἀσκόπως, ἀνοήτως)· ἐκ τοῦ

μάταιο-λόγος, -*ον* (*μάταιος*+*λόγος*)· ὁ ματαιολογῶν, ὁ ματαιῶς (ἀσκόπως) ὀμιλῶν.

μάταιος, *α*, *ον*, ἢ -*ος*, -*ον* (*μάτη*)· ὅ, τι καὶ νῦν, μάταιος, ἀνωφελής ἢ μωρός ἢ ἀσημαντός, δσημος, ἰσποτένιος.— **■** ἀπεριοκτεπός, ὀρημητικός || ἀκόλαστος, ἀσελγής, θέβηλος, ἀσεθής [δι' ἔτυμ. βλ. *μάτην*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

μάταιότης, -*ητος*, ἡ· ὅ, τι καὶ νῦν, ματαιότης, μωρία, ἀφροσύνη, ματαιοφροσύνη.

μάταιως, ἐπίρ. τοῦ *μάταιος* (διὰ *σημ.* βλ. λ.)· ὅ, τι καὶ νῦν, ἄνευ λόγου, ἀσκόπως.

ΜΑΎΤΑΨ, μελ. -*ήσω* (*μάτη*)· εἶμαι ἀργός, ὀκνηρός, βραδυπορῶ, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, μένω ὀπίσω· *οὐ ματῆ τούργον* (= τὸ ἔργον δὲν μὲνει ὀπίσω, ἀλλὰ προχωρεῖ, ἢ δουλιὰ πάει μπρός).— **■** εἶμαι ἀτελεσφόρητος, μένω ἄνευ ἀποτελέσματος, ματαιοπονῶ. [δι' ἔτυμ. βλ. *μάτην*].

μάτεω, μελ. -*σω*· ἀορ. α' *ἐμάτευσα* (**μάω*)· βλ. καὶ *μαστεύω* ζητῶ, ἀναζητῶ, γυρεύω, ἐρευνῶ, ψάχνω || ζητῶ (προσπαθῶ, θέλω) νὰ πράξω τι. 2) Ζητῶ νὰ εὐρῶ τι, νὰ ἀνακαλύψω τι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, διεξάγω ἐρεύνας.

Ἐτυμ. ἰ ὁμ., ποιητ. *ματέω*, αἰολ. **μάτημι*· *μάτος* (=ζήτησις)· πρβλ. Ἑσυχ. «*ματέει*, *ζητεῖ*», λιθ. *matau*, *matyti* (βλέπειν), παλ-σλαβ. *su-moititi* (=λατ. *speciare*)· ἐξ ἰαπ. β. *mā-t-*, κατ' ἐπέκτ. ἐκ τῆς **mā* (<**mā* (κατὰ μετάπτ.) (=προσπαθῶ), πρβλ. Ἑσυχ. «*ματήρ*· ἐπίσκοπος, ἐπιζητῶν, ἐρευνητής», «*ματηρεύειν*· *μαστεύειν*· *ζητεῖν*», καὶ ἰαπ. **mā-s* ἐν τῷ ὁμηρ. (αἰολ.) *μαίωμα*.

μάτεω, σπανιῶτ. τύπος τοῦ *ματέω* (βλ. λ.).— **■** αἰολ. τύπος τοῦ *πατέω* (Σαφῶς 60)· πρβλ. Ἑσυχ. «*ματεῖ*· *πατεῖ*»· *μα-* <ἰαπ. **mā-*· πρβλ. λιθ. *minū*, *minī* (πατῶ), παλ-σλαβ. *mīna*, *mē,i* (πιέζω), ἰαπ. **mēn*-*oun* (βλ. λ.).

ΜΑΎΤΗ, ἡ·= *ματία* (βλ. λ.), μάττιος κόπος, μωρία, ἀφροσύνη, σφάλμα. [δι' ἔτυμ. βλ. *μάτην*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **μάτην**, δωρ. *μάταν*, (*μάτη*), ἐπίρ.· ματαίως, ἀσκόπως, ἀνωφελῶς, μωρῶς, λατ. *frustra*. 2) ἀνοιόδητως, ἀπεριοκέπτως, εἰκῆ, «στὰ κουτουροῦ», λατ. *temere*. 3) ψευδῶς, λατ. *falso*.— Κυρίως πρόκειται περὶ αἰτ. τοῦ ὀσφ. *μάτη* (ἢ) βλ. λ., ὅθεν καὶ ἡ περιθρασι *εἰς μάτην*.

Ἐτυμ.· *μάτην*· *μάταιος*· *ματζῶ*· *ματῶν* (βλ. λ. λ.)· ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ ὁμηρ. κ. λ. π. *μεταμώνιος* (βλ. λ.), πρβλ. Ἑσυχ. «*ιωνίων*· *μάταιον*, *ἀχρεῖον*», «*μωνιή*· *ὀλιγογρία*», λιθ. *monai* (μογγανεία), λατ. *mānis* (μάγος, γόης) τὸ -*τ*- εἶναι πρόσφυμα, προσκολληθῆν εἰς τὴν ρ. *mā-* <ἰαπ. *mā-*· **mōn*- (=ἐξασπατῶ) ἢ τὸ -*n*- εἶναι καὶ αὐτὸ πρόσφυμα, ἢ δὲ ρ. *mā-* <ἰαπ. **mā-* <*mo-* (κατὰ μετάπτ.), πρβλ. *σανσκρ.* *māyā* (ἀπάτη, ὑγυρτία).

μάτηρ, δωρ. ἀντὶ *μήτηρ*, λατ. *matēr*.

ματῆς, δωρ. ἀντὶ *ματῆς*.

μάτια, ἰων. -*ία*, ἡ (*μάταιος*)· ματαία (ἀνωφελής, ὀκαρπός) ἐπιχειρήσις (προσπάθεια) || ἀφροσύνη· (βλ. καὶ *μάτη* [δι' ἔτυμ. βλ. *μάτην*]).

ματρ-αδελφός, **ματρο-δόκος**, κλπ., δωρ. ἀντὶ *μητρ*

ματτή, ἡ· ἔδεσμα πλούσιον καὶ πολυτελές, μετὰ πλείστον καρυκευμάτων παρεσκευασμένον, λίχνευμα παρατιθέμενον ψυχρὸν μετὰ τὸ κύριον δεῖπνον καὶ περιέχον κρέας ἀμνοῦ καὶ ἐρίφου, ἀκόμη δὲ καὶ κικλῶν, κοσσούφων κ. ἄ.· λατ. *mattea*, καὶ *matia* (εὐλημένη δηλ. ἐκ τῆς ἑλληνικῆς). [*ματτή* (**μαθίνω* <ἰαπ. **māth-*· *μονθυλεύειν* (= παραγεμίζειν), ρίζ. *menih-* (βλ. ἐν *μασάσθαι*)].

ματτιο-λοιχός, ὄν (*ματτή* + *λείχω*)· ὁ λείχων λιχνεύματα, λίχνος, λιχούδης, γουῶδης.

μάττω, μελ. -*ξω*, ἀττ. ἀντὶ *μάσσω* (βλ. λ.).

μαῦλις, -*ιδος* (καὶ -*ιος*), ἡ· μαστροπός, προαγωγός, («*εἰς*»)μαυλιστρία.— **■** μάχαιρα.

Ἐτυμ.· *μαῦλις*· *μαυλίζω* (=«*μαστροπεύω*» κατὰ Ἑσυχ.)· *μαυλιστής* («*μαστροπέος*» κατὰ Φῶτ., Σουῖδ.) καὶ θηλ. *μαυλιστρια*· *μαῦλις* <**μασ-υλιδ-* θ θὰ περιεῖχε ἰαπ. **mā-s-* (βλ. ἐν *μαίωμα*), πρβλ. *μαστήρ*, *μάστρος* (ὁ ζητῶν), Ἑσυχ. «*μαστεύει*· *ζητεῖ*, *ἐρευνᾷ*», *μαστροπός*, καὶ εἰτα **mā-* ἐν τῷ *ματτή* (=μαστροπός), πρβλ. Φῶτ., Σουῖδ. «*ματρυλεῖον*· *μαστροπεῖον*, *πορνεῖον*», *μάτηρ* (=ὁ ζητῶν).— Ἄλλὰ τὸ *μαῦλις* = μάχαιρα (καὶ *μαλία*, ἡ, ὄνομ. πληθ. *μαῦλις*) εἶναι σκοτεινῆς ἔτυμολ., ἀλλὰ κατὰ τινες ἰαπ. **smēu-*, ἐκ βάσ. *smēu* (γλύφω, πελεκῶ), παραλλ. τύπου τοῦ **smēi-* ἐν τῷ ἀττ. *σμίλη*.

μαυρός·= *ἀμαυρόω* (βλ. λ.), καθιστῶ τι σκοτεινόν, σκοτίζω, «*μαυρίζω*» || μτφρ. καθιστῶ ἀδύνατον, ἀνίσχυρον || μτφρ. ὅ, τι καθιστῶ σκοτεινόν, ἀσάφες, ληρμονημένον.— Παθητ., γίνομαι ἀμαυρός, σκοτεινός. [ἢ ἐν τῇ χρῆσει ἐναλλαγή μεταξὺ τῶν τύπων *ἀμαυρόω*—*μαυρόω* ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀναγκῶν τοῦ μέτρου· πρβλ. *μαῦρος*=*ἀμαυρός*].

μάχαιρα, ἡ· ὅ, τι καὶ νῦν, μεγάλη μάχαιρα φερόμενη δι' ἰδιαιτέρου τελαμώνιος κατὰ μήκος τῆς δίκης τοῦ ξίφους ὡς ἔχειριδιον (εἰὰ τὸ δουλοῦ ἐσφάζον ἢ ἐκροματίζον τὰ πρός διανομήν κρέατα).— **■** ὡς ὄπλον, βραχὺ ξίφος ἢ ἔχειριδιον || σπάθη ἱππικοῦ, γιγαγάνι, χαντζάρα (ἐν ἀντιεικαστολῇ πρὸς τὸ εὐθὺ ξίφος).— **■** εἰδος *ξυραρίου* || *διπλῆ μάχαιρα* (=ψαλῖς, ψαλίδι). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

μάχαιριδιον, τὸ, ὄπλοκ. τοῦ *μάχαιρα*· βραχὺ ξίφος ἢ ἔχειριδιον.

μάχαιρίς, -*ιδος*, ἡ, ὄπλοκ. τοῦ *μάχαιρα*· μικρὰ μάχαιρα. 2) μικρὸν ξυράριον.

μάχαιρο-ποιεῖον, τό· ἐργαστήριον κατασκευῆς μάχαιρῶν ἢ ξιφῶν, ἐργαστήριον τοῦ μαχαιροποιοῦ· ἐκ τοῦ

μάχαιρο-ποιός, ὄν (*μάχαιρα*+*ποιῶ*)· ὁ κατασκευάζων μάχαιρας.

μάχαιρο-φόρος, ὄν (*μάχαιρα*+*φέρω*)· ὁ φέρων (φορῶν) μάχαιραν (σπάθη κυρτήν).

μάχάτης, ὁ, δωρ. ἀντὶ *μαχητής*.

μαχείομενος, ἐπ. μτχ. τοῦ *μάχομαι*.

μαχέομαι, ἰων. ἀντι μάχομαι.

μάχομαι, ἔπ. μτχ. τοῦ μάχομαι.

μαχέσκετο, γ'. ἐν ἰων. πρτ. τοῦ μάχομαι.

μάχου, ὄνορ. ἀντι μάχου, ἐν. προστ. τοῦ μάχομαι.

ΜΑΧΗ, ἡ δτι καὶ νῦν, μάχη, συμπλοκή, σύγκρουσις || κυρ. σύγκρουσις δύο ἀντιπάλων στρατευμάτων, ἀλλ' ὅσ. καὶ μονομαχία || **μάχην νικῶ** = κερδίζω μάχην, ἐν φ **μάχη νικῶ τινα** = καταβάλλω τινά ἐν μάχῃ. — II ἐν τῷ πληθ., ἐριδες, φιλονικία, λογομαχία, διαμάχη. — III = **ἀγών**, φιλικὸς ἀγών, φιλικὴ διαμάχη (ὡς ὁ ἀγών ὁ δημοσία γινόμενος διὰ τὴν ἀπόκτησιν βραβείου). — IV τρόπος τοῦ μάχεσθαι, τρόπος τοῦ πολεμεῖν. — V πεδῖον μάχης. [δτι ἔτιμ. βλ. μάχομαι]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

μάχημων, ον, γυν. -ονος (μάχη) φιλοπόλεμος, πολεμικός, μαχητικός.

μαχητής, -οῦ, ὁ (μάχη) δτι καὶ νῦν, μαχητής, πολεμιστής, ἀγωνιστής || ὡς ἐπιθ., μαχητικός, φιλοπόλεμος, πολεμοχαρής. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

μαχητικός, ἡ, ὄν (μαχητής) ὁ ἀνήκων εἰς μαχητὴν ἢ εἰς μάχην, ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς μαχητὴν ἢ εἰς μάχην, φίλερις, πολεμοχαρής.

μάχιμος, ἡ, ον, καὶ -ος, -ον (μάχη) ὁ διατεθειμένος νὰ πολεμήσῃ, φιλοπόλεμος, πολεμικός || ὡς οἶα. οἱ **μάχιμοι** ἢ **τὸ μάχιμον** = ὁ στρατός, οἱ μαχητοί, οἱ στρατιῶται τῆς γραμμῆς μάχης, ἡ δυναμὶς κρούσεως.

μάχιμ-ώδης, ες (μάχιμος + εἶδος) φιλοπόλεμος, ἐριστικός.

μαχλάς, -άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ ἐπομ. **μάχλος**.

ΜΑΧΛΟΣ, ον λάνγος, ἀσελγής, ἀκόλαστος || μτφρ. ὑβριστικός, αὐθάδης || μτφρ. ὡς. πλήρης ὄργασμοῦ, ζωνρός, αφριγῶν.

Ἔτιμ.: **μάχλος** μαχλοσύνη (ἀκολασία) μαχλάς μαχλέω, μαχλέω (ἀκολοῦσθαι) θεωροῦνται συγγ. πρὸς τὸ σανσκρ. makhā-h (δγρυπνος, ζωνρός, εὐδυμος) (ιαπ. *maqh- ἐξ αὐτοῦ τὸ

μαχλοσύνη, ἡ (μάχλος) ἀισχρότης, ἀκολασία, ἀσέλγεια, λαγνεία.

μαχοῖστο, ἰων. ἀντι μάχοιστο, γ'. πληθ. εὐκτ. τοῦ

μάχομαι, ἰων. μαχέομαι ἔπ. μτχ. μαχειόμενος καὶ μαχεοόμενος || μελλ. μαχέσομαι, ἔπ. μαχέσομαι ἢ μαχίσομαι, ἀτι. μαχοῦμαι ἄορ. α' ἐμαχεοῦμαι, ἔπ. ἀπφρ. μαχέσοσθαι ἢ μαχίσοσθαι πρὸς. **μεμάχημαι** ἄποθ. (μάχη) δτι καὶ νῦν, μάχομαι, πολεμῶ, συνάπτω μάχην, ἀγωνίζομαι ἐν μάχῃ || μετὰ δοτ. προσ., μάχομαι ἐναντὶν τινός || ἀλλὰ **μάχομαι** οὐν **τινι** = μάχομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τινός, δοηδόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἢ με τὴν ἐπίδοκίμασιν του || **μάχονται** κατὰ σφάρα = μάχονται καθ' ἑαυτούς, μόνην των || ἀλλὰ **μάχονται** καθ' ἑνα = μάχονται εἰς ἐναντίον ἐνός, ἐν μονομαχίᾳ. — II γενικῶς ἐρίζω, φιλονικῶ, λογομαχῶ, διαπληκτίζομαι, ἀμφισβητῶ || ὅθεν, ἀνδίσταμαι, ἀντικρούω, ἀντιμετωπίζω, τινά. — III ἀγωνίζομαι εἰς ἀγῶνας διὰ τὴν ἀπόκτησιν βραβείου || συναγωνίζομαι τινα, ἀντιμετροῦμαι με τινα.

Ἔτιμ.: **μάχομαι** μαχητής μάχη μάχαιρα εἰς ταῦτα ἀνάγουσι τινες τὸ χειρομάχαι (ἐν Μιλίτη), **Μαχάων** (κυρ. = ὁ ἐνεργός), ἄτινα συσχετίζουσι πρὸς τὰ **μήχος**, **μηχανή**, **μήχαρ** (: **μάχαιρα**), ἰαπ. *māgh- *māgh- (δύναμις ἢ ἐξω τὰ μέσα). — Κατ' ἄλλους **μά-χη** (ἰαπ. mē- *māx (προσπαθῶ), βλ. ἐν **μαίομαι**. — Ἄλλοι, ἤτερον πιθανῶς, συσχετίζουσι τὸ **μάχομαι** πρὸς τὸ λατιν. macio (θυσιάζω).

ΜΑΦ, ἐπίρ. μᾶτην, ἀνωφελῶς, ματαιῶς, ἀκάρπως: **μᾶψ** ὀμνημι = ὀρκίζομαι μετ' ἐλαφρότητος, ἀνευ ἀποφάσεως νὰ τηρήσῃ τὸν ὄρκον μου. — II ἀπεριοκέπτως, ἀπρευθῶς, ἀκόσμως, ἐν σπουδῇ, ἐστὶ κούτουρου, λατ. temere.

Ἔτιμ.: **μᾶψ**, συγγ. τῷ σανσκρ. maksú (σπεύδων), ἐπίρ. maksī (παρευδός), Zevd. mośu (πάραυτα), λατ. mok, παλ-ἰρλ. mos (παρευδός) **μαψ** (ἰαπ. *māqh-δ, πρβλ. σανσκρ. māḥksu (ὀμέσως). — Δυνατὴ ἀπίστος εἶναι καὶ ἡ συγγένειά του πρὸς τὸ ἀπφρ. ἄορ. **μαπέειν** (βλ. λ.). Τέλος ἐκ τοῦ μᾶψ τούτου παραγόνται τὰ **μαψίδιος**, **μαψιλόγος** (βλ. λ. λ.).

μαψ-αῦραι, -ῶν, αἱ (μᾶψ+αῦρα) καταγιγίδες, δεινοί, πνοαὶ ἀνέμων (κυρ. μάταιαι αὔραι, πνοαὶ ἀνέμων ὄστατοι).

μαψίδιος, ον (μᾶψ) μάταιος, ψευδής, ἀνωφελής, ἀχρηστος ἐξ αὐτοῦ τὸ

μαψιδίως, ἐπίρ. (τοῦ προηγ. **μαψίδιος**) = **μᾶψ**, λατ. temere, ἀνοήτως, ἀπεριοκέπτως, ἀλογιστως, ἀνευ λόγου, ἀλόγως || παρατόλμως, ριφικόνδυνως.

μαψί-λόγος, ον (μᾶψ+λέγω) μοτασιολόγος, ἐπιπτηγῶν τῶν ὁποίων αἱ φωναὶ δὲν παρέχουν βεβαίαν προφητείαν.

μαψί-τόκος, ον (μᾶψ+τεκεῖν τοῦ τέκτω) ὁ μάτην γεννῶν.

μαψ-ὑλάκος, -ου, ὁ (μᾶψ+ὕλακτω) ὁ ματαιῶς ὑλακτῶν, ὁ ἐπαναλαμβάνων τὸ αὐτὸ πρᾶγμα συνεχῶς.

***ΜΑ'Ω**, ρίζ. ἐνεστώσ. ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. παρακ. **μέμαα** καὶ ἐν τῷ μέσ. **μόμοι**, ἦτοι: I **μέμαα**, πρὸς. μετὰ σημ. ἐν., γ' πληθ. **μεμάασι**, συχν. ἐν συγχεκ. τύποις δυϊκ. **μεμάτον**, **μεμάμεν**, **μεμάτε** γ' ἐνικ. Πρστ. **μεμάτω** γ' πληθ. ὕπερ. **μεμάσαν** συχνότατα δ μως κατὰ μτχ. **μεμάως**, **μεμάυθα**, **μεμάωτος**, **μεμάω:ες**, ἀλλ' ὡς. **καίμεμάοτες**, **μεμάοτε**. — ἐπιδύω τι, τὸ ἐπιδύκω μετὰ θέρμητος, τὸ ποδῶ, κατὰ τὸ πλείστον μετ' ἀπφρ. || ὡς. ἀπολ. **πρόσω μεμανῖαι** = σπεύδουσαι πρὸς τὸ ἐμπρός || **μεμαότες ἐγγείησιν** = ὀρμηντες μετὰ τὸ δόρατα. 2) ἐπιδύω νὰ εἶμαι, ἢ ἀξίω ὅτι εἶμαι. — II μέσ. **μόμοι**, **μῶμαι**, μτχ. **μῶμενος**, ἀπφρ. **μῶσθαι**, Πρστ. **μῶσο** ἐπικτῶ τι, τὸ ἐπιδύω ἀπλήστως, τὸ ἐποφθαλιῶ.

Ἔτιμ.: ἐκ ρίζ. **μα-** ἐχουσις ποικίλας σημασίας δύναμιν νὰ ταξινομηθῶσιν εἰς τρεῖς κατηγορίας:

1) σφοδρὰ ἐπιθυμία, πόθος: **μέ-μα-α**, **μῶ-μαι**, **μαι-μά-ω**, **μαί-ομαι** ἐκ δὲ τῶν ἐπεκτ. τύπων τῆς ρίζ. **μα-**, δηλ. ἐκ τῶν τύπων **μαν-**, **μεν-**: **μέν-ος**, **μαστή**, **μαστεῦ**, **μαστροπός**.

2) ἔξαψις τοῦ νοῦ, διατόραξις: **μαίν-ομαι**, **μάν-τις**, **μαν-ία** (ἰσως καὶ **μῆνις**).

3) σκέψις, διάσκεψις, ἐμμονή: **μένω**, **μνά-ομαι**, **μέ-μνη-μαι**, **μνή-μη**, **μν-μνή-σκω**, **Μέν-της**, **Μέ-τωρ** (λατ. mon-itor), **μηνῦα**.

Ἐπί τῶν σημ. ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 πρβλ. σανσκρ. man-yus (μένος), ἀγγλ.-σαξ. myn, ἀρχ.-γερμ. minn-ia, minna (amor). Ἐπί τῶν ὑπ' ἀριθ. 3 σημ. πρβλ. σανσκρ. man, man-yē (pufo, cogito) man-as (= λατ. mens, voluntas, opinio), mal-is (= λατ. opinio, propositum), mna, man-āmi (= λατ. diligenter lego) λατ. man-eo, me-min-i, re-mini-scor, men-s, men-tior, mon-eo κλπ. γοθθ. muns (νόημα), ga-min-thi (μνεία) ἀρχ.-πρρ. munr (λατ. mens) ἀρχ.-γερμ. manen (= λατ. mon-ēo, γερμ. mah-en), mein-a (mein-ung) λιθ. at-men-u (= λατ. memoria) Σλαυ. min-eti (= λατ. cogitare) κλπ.

μέ, ἐγκλιτ. αἰτ. τοῦ ἐγώ.

μένε, οὐδ. τοῦ μέγας.

μεγά-θαρσής, ἐς (μέγας + θάρσος) λίαν εὐδαρής, πολὺ τολμηρός.

μεγάθος, ἰων. ἀντι μέγεθος.

μεγά-θύμος, ον (μέγας + θυμός) μεγαλόψυχος, γενναϊόψυχος, ὑψηλόφρων, γενναϊόφρων.

μεγαίρω ἄορ. α' ἐμέγηρα (μέγας, ὡς τὸ γεραίρω ἐκ τοῦ γέρας) ἀποβλέπω εἰς πρᾶγμα τὶ ὡς εἰς παρὰ πολὺ μέγα (μεθ' ὄλων τῶν ἐννοιῶν τῶν συμπαρομαρτούντων αἰδημάτων, καὶ κυρ. τοῦ φθόνου) || ὅθεν, φθονῶ τινα διὰ τι, τὸ ὁποῖον θεωρῶ ὡς παρὰ πολὺ δι' αὐτόν, καὶ γενικῶς τοῦ τὸ ἀνοῦμαι, δὲν τοῦ τὸ παρέχω ἀπὸ φθόνου || ἐναντιοῦμαι, ἀντιτείνω, παραπονοῦμαι, [πρβλ. ἀρμ. mecarem (ἐκτιμῶ πολὺ) (πρβλ. **μεγάλοι**, γοθθ. mikils = μέγας βλ. ἐν **μέγας**)].

μεγά-κλήτης, ες (μέγας + κήτος) ἐπίθ. τῆς θαλάσσης, ἡ ἔχουσα φθονίαν θαλασσίων τεράτων || πελώριος, τεράστιος, θεώρατος || δυσκίνητος, δυσμεταχειρίστος.

μεγα-κλής, ἐς, κλινόμενον ὡσεὶ ἐκ τοῦ **μεγά-κλής**: **μεγακλῆος**, -εῖ, -εα, πληθ. **μεγακλῆες**, -εας, πρβλ. **εὐκλής** (μέγας + κλῆος) λίαν ἐνδοξος, πολὺ ἐξακουστός. 2) κύριον ὄνομα (καὶ δὴ ὡς παροξῆτ.

Μεγακλήης) μελῶν τινων τῆς ἀρχαίας Ἀθηναϊκῆς οικογενείας τῶν Ἀλκιμαωνιδῶν.

μεγά-κυδής, ἐς (μέγας+κύδος) ὁ λίαν εὐκλεής, τριένδοξος.

μεγάλα· οὐδ. πληθ. τοῦ μέγας.

μεγάλ-ανορία, **μεγάλ-άνωρ**, ὄμορ. τύποι ἀντιμεγαλην—.

μεγάλ-αυχέω, μέλ. -ήσω (μέγας+αὐχέω)· καυχῶμαι μεγάλως, κομποροημονῶ.— μέσον, καυχῶμαι, κομπάζω.

μεγάλ-αυχής, ἐς, καὶ **μεγαλ-αύχητος**, ον, καὶ **μεγάλ-αυχος**, ον (μεγαλαυχέω)· ὁ μεγάλως καυχώμενος, ὁ κομποροημῶν, κομπαστής, υπερήφανος, ἀλαζών.

μεγάλ-αυχία, ἡ (μεγάλαυχος)· μεγάλη κούχησις, ἀλαζονεία.

μεγάλ-αυχος, ον· βλ. **μεγαλαυχής**.

μεγάλειος, α, ον (μέγας)· μεγαλοπρεπής, λαμπρός ἢ ἐπὶ προσ., ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων, ἄξιον προεπής· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μεγάλειότης, -ητος, ἡ (μεγαλειος)· τὸ μεγαλεῖον, ἡ μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης.

μεγάλειος, ἐπίρ. τοῦ **μεγαλειος**· μεγαλοπρεπῶς.

μεγάλ-ηγorew, μέλ. -ήσω (μεγαληγόρος)· ὁμιλῶ μεγάλα, λέγω «παχιά λόγια», καυχῶμαι· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μεγάλ-ηγoreia, ἡ (μεγαληγορέω)· καύχησις, κομπασμός.

μεγάλ-ηγorew, ον (ἤτιον ὀρθῶς **μεγαληγόρος**) (μέγας+ἀγορεύω)· ὁ λέγων μεγάλα («παχιά λόγια»), ὁ μεγαληγορῶν, ὁ κομποροημῶν, ὁ καυχηματίας.

μεγάλ-ηγoreia, ἡ· μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία. 2) ἐν κακῇ ἔνν., ὑπεροψία, ἀλαζονεία· ἐκ τοῦ

μεγάλ-ήνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (μέγας+ἀνήρ)· λίαν ἀνδρικός, ἀνδροπρεπής, ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων ἢ ὁ μεγαλύτων, τιμῶν, δοξάζων, τὸν ἄνδρα. 2) ἐν κακῇ ἔνν. ὑπερόπτης, ἀλαζών.

μεγάλ-ήνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (μέγας+ἤτωρ)· ὁ μεγάλην καρδίαν ἔχων, μεγαλόκαρδος, μεγάλθυμος, μεγαλόψυχος.

μεγάλη-φάτος, ον (μέγας+φάσκω) = **μεγαληγόρος** (βλ. λ.).

μεγάλιζω (μέγας)· μεγεδύνω, μεγαλοποιῶ, ἐγκωμιάζω.— Παθητ., μεγαλύνομαι, ἐξαίρομαι, ἐγκωμιάζομαι ἢ φέρομαι ὑπεροπτικῶς.

μεγάλο-γνωμοσύνη, ἡ ὕψος αἰσθημάτων, μεγαλεῖον αἰσθημάτων· ἐκ τοῦ

μεγάλο-γνωμων, ον, γεν. -ονος (μέγας+γνώμη)· ὁ ἔχων μεγάλα ὑψηλά, ὑπέροχα, γενναῖα αἰσθηματα, ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων.

μεγάλο-δοξος, ον (μέγας+δόξα)· ὁ μεγάλην δόξαν ἔχων, λίαν ἔνδοξος, τριένδοξος.

μεγάλο-δωρία, ἡ· ὅ, τι καὶ νῦν, γενναιοδωρία, ἐλευθεριότης, μελοδωρία· ἐκ τοῦ

μεγάλο-δωρος, ον (μέγας+δώρον)· ὁ κάμνων μεγάλη δῶρα, ὁ γενναιοδῶρος, ἐλευθεριος.

μεγάλ-οιτος, ον (μέγας+οἶτος)· πανάθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής.

μεγάλο-κευδής, ἐς (μέγας+κεύθω)· ὁ πολλὰ κρύπτων ἢ ἀντεῖθεν, εὐρύχωρος, περιεκτικός.

μεγάλο-κράτης, ἐς (μέγας+κράτος)· ὁ ἔχων μέγα κράτος, ὁ ἐξουσιάζων πολλούς.

μεγάλο-μητις, ι (μέγας+μητις)· ὁ ἔχων μεγάλα σχέδια, φιλόδοξος.

μεγάλο-μισθος, ον (μέγας+μισθός)· ὁ λαμβάνων μεγάλους μισθούς.

μεγάλο-πετρος, ον (μέγας+πέτρα)· ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως λεγόμενον σημ. ἡ κειμένη ἐπὶ ὀγκώδους (πελωρίου) βράχου.

μεγάλο-πόλις, ι, γεν. -ιος, ἀττ. -εως (μέγας+πόλις)· ἐπίθ. μεγάλων πόλεων, ὡς αἱ Ἀθῆναι· Ἀθῆναι **μεγαλοπόλις** = ἡ μεγάλη πόλις τῶν Ἀθηνῶν.

μεγάλο-πραγμοσύνη, ἡ· ἡ τάσις πρὸς τὸ πράττειν μεγάλα, πρὸς μεγαλοουργίαν· ἐκ τοῦ

μεγάλο-πράγμων, ον, γεν. -ονος (μέγας+πράγμα)· ὁ ῥέπων πρὸς τὰ μεγάλα κατορθώματα, ὁ καταστρώνων μεγαλεπήβολα σχέδια, ὁ μεγαλεπήβολος ἄνθρωπος.

μεγάλο-πρέπεια, ἡ· ὅ, τι καὶ νῦν, λαμπρότης, μεγαλεῖον· ἐκ τοῦ

μεγάλο-πρεπής, ἐς (μέγας+πρέπω)· ὁ ἀρμόζων, ὁ κατάλληλος, διὰ μεγαλεῖον, εἰς ὃν ἀρμόζει ἡ μεγαλοπρέπεια, ὁ ἔχων μεγαλοπρέπειαν ἢ ἐπὶ πραγμ. ὁ ἀρμόζων εἰς μέγαν ἄνδρα, ἔξοχος, λαμπρός, πολυτελής.— ἐπίρ. -πῶς, ἰων. -πέως, συγκρ. -πέστερον, ὑπερθ. -πέστατα.

μεγάλος· βλ. μέγας.

μεγάλο-σθένος, ἐς (μέγας+σθένος)· ὁ ἔχων μέγα σθένος, μεγάλην ἰσχύν, ὁ πολὺ δυνατός, πολὺ ἰσχυρός.

μεγάλο-σπλαγγνος, ον (μέγας+σπλάγγνον)· ὁ μεγάλα σπλάγγνα ἔχων, μεγάλθυμος, μεγαλόψυχος.

μεγάλο-στονος, ον (μέγας+στένω)· ὁ μεγάλους στεναγμούς προκαλῶν, πολύστονος ἢ οἰκτρός, ἐλεεινός (ἐν ἀνεργ. ἔνν.).

μεγάλοσύνη, ἡ, ἐσφαλμένη γρ. ἀντι **μεγαλοσύνη** (βλ. λ.).

μεγάλο-σχήμων, ον, γεν. -ονος (μέγας+σχῆμα)· ὁ ἔχων μέγα σχῆμα (βηλ. παράστημα), μεγαλοπρεπής.

μεγάλο-τολμος, ον (μέγας+τόλμη)· ὁ μεγάλως τολμῶν, πολὺ τολμηρός, πολὺ ριψοκίνδυνος, παράτολμος, μεγαλεπήβολος.

μεγάλο-φρονέω, μέλ. -ήσω (μεγαλόφρων)· φρονῶ μεγάλα, τ. ἔ. εἶμαι μεγαλόφρων, ὑψηλόφρων, ἔχω ὑψηλά φρονήματα ἢ ἐν κακῇ ἔνν., εἶμαι ἀλαζών, ὑπερόπτης.

μεγάλο-φρόνω, ἐπίρ. τοῦ **μεγαλόφρων** (βλ. λ.)· μετὰ μεγαλοψυχίας, εὐγενῶς, ἀλαζονικῶς, ὑπεροπτικῶς.

μεγάλο-φροσύνη, ἡ· ἡ ὑψηλοφροσύνη, μεγαλοψυχία ἢ ἐν κακῇ ἔνν. ὑπεροψία, ἀλαζονικότης· ἐκ τοῦ

μεγάλο-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (μέγας+φρήν)· ὁ μεγαλόψυχος, ὑψηλόφρων, εὐγενής, γενναῖος ἢ ἐν κακῇ ἔνν. ἀλαζών, ὑπερόπτης.

μεγάλο-φωνία, ἡ· μεγάλη φωνή, τὸ νά φωνάζη κανεῖς μεγαλοφώνως ἢ μεγαληγορία, μεγαλαυχία, κομποροημοσύνη· ἐκ τοῦ

μεγάλο-φωνος, ον (μέγας+φωνή)· ὁ ἔχων μεγάλην φωνήν, ὁ φωνάζων δυνατῶς, ὁ ὁμιλῶν μεγαλοφώνως.

μεγάλο-ψυχία, ἡ· ὅ, τι καὶ νῦν, μεγαλεῖον ψυχῆς, μεγαλοψυχία· ἐκ τοῦ

μεγάλο-ψυχῆ, ον (μέγας+ψυχή)· ὅ, τι καὶ νῦν, μεγαλόψυχος, ὁ ἔχων μεγάλην ψυχὴν, ὁ μεγαλόκαρδος, ὁ γενναῖος τῆν ψυχὴν.

μεγάλυνω (μέγας)· μεγεδύνω, καθιστῶ τινα μέγαν ἢ πανίσχυρον.— ἢ ἐξυμνῶ, ἐκθειάζω, ἐγκωμιάζω, μεγαλοποιῶ.— Παθητ., μεγαλοποιούμαι, ἀνυψώνομαι, ἐκθειάζομαι. 2) ἔξογκῶμαι, τὸ μεγαλοποιῶ, τὸ παριστῶ ὑπερβολικόν, τὸ ἐπιδεινῶν (π. χ. ἐν ἔγκλημα).

μεγάλο-ώνυμος, ον (μέγας+ὄνομα)· ὁ ἔχων μέγα ὄνομα ἢ ὁ δίδων μέγα ὄνομα, ὁ παρέχων δόξαν.

μεγάλως· ἐπίρ. τοῦ μέγας· εἰς μέγαν βαθμόν, ἰσχυρῶς, καθ' ὑπερβολήν, λατ. magnopere.

μεγάλωσι, ἐπίρ. τοῦ μέγας· ἐπὶ μεγάλῃς ἐκτάσεως, «φαρδύς πλατύς» ἢ μεγάλως, τεραστίως, κολοσσιαίως ἢ ὅσα. μεγαλοπρεπῶς.

μεγάλωσση, ἡ (μέγας)· μέγεδος ἢ μεγαλεῖον, μεγαλειότης.

μέγαν, αἰτ. ἀρσ. ἐν. τοῦ μέγας.

μεγ-άνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (μέγας+ἀνήρ) = **μεγαλήνωρ** (βλ. λ.), ἀνδρικός, ἄρρενωπός ἢ ἥρωικός ἢ ὁ ποιῶν τοὺς ἄνδρας μεγάλους, ὁ δοξάζων, μεγαλύων.

Μεγάρα, -ων, τά· ἡ γνωστὴ πόλις τῆς Μεγαριδος.

Μεγάρεις, -εως, ὁ· ὁ πολίτης, ὁ κάτοικος τῶν Μεγάρων· ἐκ τούτου τὸ

μεγάρίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίσω· φρονῶ τὰ τῶν Μεγάρων, εἶμαι μετ' ὅμοιον τῶν ἡρωικῶν τῶν Μεγαρικῶν διάλεκτον (πρβλ. **λακωνίζω**).

Μεγαρκός, ὁ, ὄν· ὁ τῶν Μεγαρέων, ὁ ὄνηκων εἰς τοὺς Μεγαρεῖς, ἡ προερχόμενος ἐκ τῶν Μεγάρων ἢ ὡς οὐα. ἐν τῷ πληθ. οἱ **Μεγαρικοί** = οἱ φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς.

Μεγαρίς, -ίδος, ἡ, θηλ. ἐπιθ. || ὡς οὐδ. (ἐνν. γῆ) ἢ Μεγαρική χώρα, τὰ Μέγαρα.

Μεγαρόθεν, ἐπίρ. (*Μέγαρα*)· ἐκ τῶν Μεγάρων, ἀπὸ τὰ Μ.

Μεγαροῖ, ἐπίρ. (*Μέγαρα*)· ἐν Μεγάρους.

μέγαρον, τὸ (*μέγας*)· μέγα διαμέρισμα, μέγα δωμάτιον, ἢ κυρ. «αἴθουσα». 2) τὸ διαμέρισμα τῆς οἰκοδομοποιήσεως. 3) κοιτῶν, ὑποδωμάτιον.— || οἰκία, οἶκος, ἀνάκτορον, «παλάτι», κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ ἐν τῷ πληθ., ὡς καὶ τὸ λατιν. *aedes* καὶ *lecta*, ἐπειδὴ ὁ οἶκος ἀποτελεῖτο ἐκ πολλῶν θαυμασίων ἢ θαλάμων.— || ἢ ὁ ἱερός θάλαμος τοῦ ἐν Δελφοῖς Ναοῦ, ἢ ὁ θυμὸς, τὸ αἴδουτον || ὁ ναός (ἀλλὰ ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ μόνον καθ' ἑνικ.), ὡς τὸ λατ. *aedes*.— **IV** *μέγαρα* καὶ *μάγαρα*, τὰ, ἴσων ὑπόγεια σπήλαια, ἱερά τῆς Δήμητρος καὶ Περοεφόνης, εἰς δ' οἱ Ἀθηναῖοι κατετίθειζον ζῶντα χοιρίδια κατὰ τινα ἑρσιμένην ἡμέραν τῆς ἐσθρῆς τῶν Θεομορφῶν.

Ἔνυμ.: *μέγαρον* καθ' ἀπλολογίαν (<*μεγαραρον* (<*μέγα*+στοιχείω τινί συγγ. τῆ σανακρ. *a-gara-m* (δωμάτιον), *ná-gara-m* (ἔπαυσις) τὸ δημηρ. ἐνὶ *μεγαροῖσι* (μετὰ ἡγήροδ) ἔχει ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ *μείρωμαι* καὶ τῶν παραγῶγων καὶ συνθέτων του (λατ. **smet-*), διότι ἡ λ. *μέγαρον* οὐδέποτε εἶχεν ἐν ἀρχῇ τὸ συμπλεγμα **sm-*· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μεγαρόνδε, ἐπίρ.· = *οἰκαδε* (βλ. λ.).

ΜΕΓΑ Ἰ, *μεγᾶλη*, *μεγᾶ*· γεν. *μεγάλου*, -ης, -ου· δοτ. *μεγάλω*, -η, -ω· αἰτ. *μέγαν*, *μεγάλην*, *μεγάλην*· διῦκός, *μεγάλο*, -α, -ω· πληθ. *μεγάλοι*, -αι, -α (κ. λ. π. ὡς ἐν ὁμαλ. ἐπιθ. εἰς -ος)· ἀλλ' ὁ ὁμαλὸς τύπος ΜΕΓΑΙ'ΑΟΣ οὐδέποτε εἶναι ἐν χρήσει καθ' ἑνικ. ὄνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἀρα. καὶ τοῦ οὐδ. γένους· βασι. σμ. δε. τι καὶ νῦν, «μεγάλος» (ὡς ἀντιθ. τοῦ μικρός), μεγαλοδωμος || ἐνταῦθεν: 1) μέγας, ἐκτεταμένος, ὑψηλός. 2) ἀχανής, εὐρύς, εὐρύχωρος, πλατύς. 3) μακρός.— || ἐπὶ διαβαθμίσεως μεγέθους ἢ ἰσχύος, μέγας, δυνατός, κραταῖος, παντοδύναμος || σπουδαῖος, σημαντικός. 2) ἰσχυρός, ὀρηκτικός, θίσιος, λάβρος, σφοδρός. 3) ἐπὶ ἡχῶν, ἰσχυρός, δυνατός, βροντώδης. 4) ἐν κακῇ ἐνν., ὑπερβολικός, παρὰ πάντα ὁπὸ ὅ,τι δά ἦτο ἀνεκτόν: *μέγα φρονῶ* = εἰμι ὑπὲρ τὸ δέον οἰημάτων, «ἔχω πολὺ μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν μου».— || Ἔκτος τῶν ἐπίρ. *μεγάλως* καὶ *μεγαλοῦσι* μετὰ ἐπίρρ. ἐνν. κενταὶ καὶ τὰ οὐδ. ἐν καὶ πληθ. *μέγα* καὶ *μεγάλα* (=μεγάλως, παρὰ πολὺ, καθ' ὑπερβολήν, σφοδρῶς). 2) ἐπὶ τόπου, μακράν. 3) μετ' ἐπιθ. *ἐπιτείνει* τὴν ἐννοίαν τῶν, πολὺ, κατὰ πολὺ: *μέγ' ἀμείνων*=κατὰ πολὺ καλύτερος.— **IV** συγκρ. *μείζων*, οὐδ. *μείζον*, γεν. *μείζονος*· ἰων. *μείζων*, -ον· δωρ. *μείζων*, Βοιωτ. *μείζων*· μεγαλύτερος, περισσώτερος || ἀλλ' ἔπισησ σμ. καὶ, παρὰ πολὺ μέγας, περισσώτερος τοῦ δέοντος (ἀπὸ ὅ,τι ἄρκει).— Ἰσπερθ. *μέγιστος*, ἡ, ον· δε. τι καὶ νῦν, παρὰ πολὺ μέγας, εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν μέγας.

Ἔνυμ.: *μέγας*· ἰων., δωρ., ἀρκ. συγκριτ. *μείζων* (**μεγίων*), ἀττ. *μείζων* (κατὰ τὸ *χείρων*), ὑπερθ. *μέγιστος*· πρβλ. σανακρ. *maj-man-* (μέγεδος, μεγαλέων) (πρβλ. τὰ ἐκ τοῦ λατ. **mēgh-* παραγόμενα: σανακρ. *mahān* Ζενδ. *mazani-*, *maza* (μέγας), συγκρ. σανακρ. *mahiyan* Ζενδ. *maza*, ὑπερθ. σανακρ. *mahi-tha-ji*, Ζενδ. *mazišō*, σανακρ. *māhah*, Ζενδ. *mazō* (μέγεδος), σανακρ. *māhi*, Ζενδ. *mazi* (μέγας)· διὰ τὴν ἀναλλαγὴν τῶν λατ. *g*: *gh* βλ. λ. λ. *γένυς*, *ἐγῶ*, πρβλ. λατ. -*g*: *gh*- ἐν λ. *θυγάτηρ*)· τῆς αὐτῆς β. εἶναι καὶ τὰ λατ. *mag-nus*, *maj-or*, *max-imus*, *mag-ister* γοτθ. *mik-ils* (μέγας), *mik-iljan* (μεγαλύνω), συγκρ. *mals* (μᾶλλον, πλεόν), ὑπερθ. *maist* (τὸ πλεῖστον), ἀρκ-νοργ. *mik-ell* (πρβλ. ἀγγλ.-σαξ. *much*, *might*)· πρβλ. ὡς. ἑλλ. *ἀγα*- ἐν τοῖς *ἀγαν*, *ἀγα-κλής*, *ἀγάννητος* κ.λ.π. (<λατ. **mag-*). Δυνατὸν ἀκόμη ἢ βάσις *μέγας* νὰ εἶναι ἀρκ. οὐσ. οὐδ. (=μέγεδος)· τοῦτου ληφθέντος ἐπιθετικῶς, ἐσχηματίσθησαν οἱ τύποι *μέγας*, *μέγαν* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ: *θῆλυ*: *θῆλυς*, *θῆλυον* κ.λ.π.· κατ' ἄλλους *μέγα* (λατ. **megh-*: σανακρ. *māhā*)· καὶ κατ' ἄλλους *μέγα* (<*mege*: σανακρ. *māhi* <**megha*· βλ. καὶ ἐν λ. *μήχος*·

μεγα-σθενής, ἐς (*μέγας*+*σθένος*)· = *μεγαλοσθενής* (βλ. λ.), ὁ ἔχων μέγα σθένος, μεγάλην δύναμιν. **μεγ-αυχής**, ἐς (*μέγας*+*αὐχέω*)· = *μεγάλουχος* (βλ. λ.), μεγαλαυχῶν, κομποροπῶν, ὀλασωνικός.

μέγεδος, ἰων. *μέγεδος*, -εος, τὸ (*μέγας*)· μέγεδος, ὕψος || δγκος, ἑκτασις, διαστάσεις, ἀνάστημα: *μεγάθει σμικρῶς* (=μικρός τὸ ἀνάστημα, μικροδωμος) || *μεγάθει μέγας* (=μέγας τὸ ἀνάστημα, μεγαλοδωμος).— Παρ' Ἰσοδότῃ ἢ αἰτ. *μέγαθος* (ἢ τὸ *μέγαθος*) χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπίρρημα, κατὰ τὸ μέγεθος, κατὰ τὸν δγκον, ἢ ὡς συνών. τῆ ἐπίρρ. *μέγας* (τ. ἑ. αἰτ. τὸ *μέγαθος*=*μεγάλως*): *λάμποντες μέγαθος*=*λάμποντες μέγας* || ἐν ὁμοίᾳ χρήσει κενταὶ καὶ ὁ πληθ. *μεγάθαι*: *ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἔδοντες μεγάθαι* (=ποταμοὶ μὴ ἔχοντες καμμίαν ἀναλογίαν πρὸς τὸν Νεῖλον). [ὁ ἰων. τύπος *μέγαθος* εἶναι ὁ ἀρχαιότερος, ἐξ αὐτοῦ δὲ προήλθεν ὁ ἀττ. *μέγεθος* κατ' ἀφομοίωσιν].

μεγῆρας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *μεγαίρω*.

μεγ-ηράτος, ον (*μέγας*+*ἑρατός*)· ὁ λίαν ἐρατός (ἀγαπητός), ἐπέρατος.

μεγιστάνες, οἱ (*μέγιστος*)· δε. τι καὶ νῦν, οἱ ἔχοντες μεγίστην δύναμιν, οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἀρχηγοί. **μεγιστό-πολις**, ε, γεν. -ιος, ἀττ. -εως (*μέγιστος*+*πόλις*)· ὁ κατιστὸν τὸς πόλεις μεγίστος ἢ εὐδαιμονεστάτος.

μέγιστος, ἡ, ον, ὑπερθ. τοῦ *μέγας*.

μεγιστό-τιμος, ον (*μέγιστος*+*τιμή*)· ὁ τὰ μέγιστα τιμώμενος, ὁ ἐν μεγίστῃ τιμῇ ὢν.

μεδέων, -οντος, ὁ (κυρ. μτχ. ἐπ. τοῦ *μεδέω*, ἀρκρ. τύπου τοῦ *μέδω*, κενταὶ ἀρα ἀντὶ τοῦ *μέδων*)· ὁ φροντίζων, ὁ κυβερνῶν, προστάτης, βασιλεὺς, κηδεμών, φρουρός || ἐπὶ δῶν ἐννοουόντων καὶ προστατευόντων ὠριμῶντος τύπους: (ἐπὶ τοῦ Διδ.) **Ἰ**-*δηθεν μεδέων* (κλιτ.) = φρουρὲ καὶ προστάτῃ τῆς Ἰδης, ἀρχων τῆς Ἰδης. 2) θηλ. *μεδέουσα* = *μέδουσα*, πάντοτε ἐπὶ προστατῶν θεαινῶν, ἢ ἀρχουσα, ἢ ἐπόπις, ἢ πολιούχος, ἢ προστάτις. [βι' ἐτυμολ. βλ. *μέδω*].

μεδήσομαι· μέλ. τοῦ *μέδομαι* (βλ. *μέδω*).

ΜΕΔΙΜΝΟΣ, ὁ (ἰων. καὶ ἡ)· τὸ παρ' ἀττικῶς συν-ηθ ὁ μέτρον σιτηρῶν, ἰσοδυναμοῦν πρὸς 6 ἑκτεῖς, ἢ 48 *χοίνικας*, ἢ 192 *κοτύλας* (=6 ρωμαϊκοὶ *μόδοι* = 12 γαλλόνια περίπου, ἢ 56 λίτραι περίπου) ἐκαλεῖτο συνήθως *σιτηρὸς μέδιμνος* πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἄλλων, τῶν χρησιμοποιουμένων δι' ἄλλα πράγματα. Ὁ *Σικελικὸς μέδιμνος* ἦτο μικρότερος κατὰ τὸ ἐν ἕκτον. [βι' ἐτυμ. βλ. *μέδω*].

μέδουσα, θηλ. τοῦ *μέδων* (βλ. λ.)· = *μεδέουσα* (βλ. λ.) || ἐνταῦθεν ἐχρησιμοποιήθη καὶ ὡς κύρ. ὄνομα τῆς Γοργόνης *Μεδοόνης*.

μέδω· ἄρκω, κυβερνῶ, βασιλεύω, προστατεύω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμηρῳ μόνον ἐν τῷ μετοχικῷ οὐσ. *μέδων*, -οντος, *μέδουσα* (= *μεδέων*, *μεδέουσα*) = φύλαξ, προστάτης, ἀρκων, κύριος· τὸ θηλ. *μέδουσα* καὶ ὡς κύρ. δν. Γοργόνης, ἢ *Μέδουσα*.— || *μέδομαι*, μέσον, μελ. *μεδήσομαι*, ἀποθ. φροντίζω περὶ τίνος, προνοῶ, σκέπτομαι περὶ τίνος, περιποιούμαι τι, ἔχω τι εἰς τὸν νοῦν μου || μετὰ γεν. *μέδομαι πολέμοιο*=ἔχω κατὰ νοῦν νὰ κάμω πόλεμον, προπαρασκευάζομαι διὰ πόλεμον.— || σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανώμαι, τι.

Ἔνυμ.: *μέδω*· *μέδομαι*· *μέδιμνος*· *μέτρον* (<λατ. **metro-*, **met-iro-*, **med-iro-*)· λατ. *meditor*, *mede-or*, *re-mediūm*, *modus*, *modestus*, *moderō*· παλ-ιρλ. *midur* (σκέπτομαι, κρίνω), *mess* (κρίσις), *med* (πλάστιγξ), *gail. meddwl* (ψυχή, σκέψις), γοτθ. *miþan*, παλ-γερμ. *mezzan* (μετρώ), γοτθ. *miþon* (κρίνω, ἔκτιμῶ), παλ-γερμ. *mezzon* (μετριάζω)· ἐν πᾶσι τοῖσις βδοκείται λατ. β. **med-* (= *med-*, *μηδ-*), ἐξ ἧς καὶ τὰ: *μηδος* (ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ πληθ. *μήδα*), *μηδομαι*, *μηδοσθω*· ἀποτελεῖ δὲ ἢ β. **med-* ἀπέκτασιν τῆς β. **mē-* (μετρώ), τῆς ἀνυπαρχούσης ἐν τῷ ἑλλ. *μητες* (φρόνησις, σύνεσις) βλ. λ., πιθ. *μέτρον* (βλ. λ.), λατ. *mētor*, σανακρ. *māi-ti* (μέτρον) κ. ἄ.

μέδων, -οντος, ὁ (κυρ. μτχ. τοῦ ἀπρηχ. ρήμ. *μέδω* =κυβερνῶ)· φύλαξ, φρουρός, ἀρκων, κύριος (βλ. ἐν *μέδω*).

μέζα, -ων, τά=μήδα (βλ. *μήδος* II)· τὰ γεννητικά μόρια. [δι' ἔτυμολ. βλ. *μαθάω*].

μέζωνας, ἰων. ἑπὶρ. τοῦ *μέζων* (βλ. λ.).

μέζων, ον, ἰων. ἀντὶ *μείζων*, συγκρ. τοῦ *μέγας*.

μεθ-αιρέω, ἄορ. β' *μεθεῖλον*, ἰων. *μεθέλεσκον*· πλάνω (συλλαβάνω, ἀδράχνω) τι ἐπιπα ἀπὸ ὄλων (μὲ τὴν σειρὰν πινού).

μεθ-άλλομαι, ἑπ. συγκρ. μτχ. παθ. ἄορ. β' *μετάλλμενος*· ἐπιπηδῶ, ἐφορῶ.— || ὀρῶ κατόπιν τινός, προφθάνω, καταφθάνω.

μεθ-ἡμέριος, δωρ. ἀντὶ *μεθήμεριος*.

μεθ-αρμόζω, μελ. -σῶ· ἄορ. α' *μεθήρμωσα*· διαδέτω διαφορετικά, διορθῶν, ἐπανορθῶν, μεταρρυθμίζω, ἀναμορφῶ.— μέσον μετὰ παθ. πρκ. *μεθήρμωσαι*· τροποποιῶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου, προσαρμύζομαι, μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι || *μεθ-ἀρμωσαι* (Προστ., μεθ. ἄορ. α') *νέους τρόπους*=παραδέξου (υἰοδέτησε) νέας ἔξεις (συνηθείας).

μεθέηκα, ἑπ. ἀντὶ *μεθήκα*, ἄορ. α' τοῦ *μεθήμι*.

μεθέτην, Ἐπκ. ἄορ. β' τοῦ *μεθήμι*.

μεθεῖλον, ἄορ. β' τοῦ *μεθαίρεω*.

μεθεῖναι, *μεθεῖς*, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἄορ. β' τοῦ *μεθήμι*.

μεθείω, ἑπ. ἀντὶ *μεθέω*, *μεθῶ*, ἄορ. β' τοῦ *μεθήμι*.

μεθεκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *μετέχω*· πρέπει νά μετέχη τις.

μεθέλεσκε, ἰων. ἀντὶ *μεθεῖλε*, γ' ἑν. ἄορ. β' τοῦ *μεθαίρεω*.

μεθέμεν, ἑπ. ἀντὶ *μεθεῖναι*, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *μεθήμι*.

μέθεν, δωρ. ἀντὶ *ἐμέθεν*=ἐμοῦ, γεν. τοῦ *ἐγώ*.

μεθέξομαι, μέλλ. τοῦ *μετέχω*.

μεθ-έπω, πρτ. *μεθεῖπον*, ἑπ. *μεθεπον*· μέλλ. *μεθ-έπω*· ποιητ. ἄορ. β' *μετέσπον*, ἀπρφ. *μετασπεῖν*, μτχ. *μετασπῶν*· μέθ. ἄορ. β' *μετεσπῶν*· ὁκολουθεῖ κατόπιν, ἀκολουθεῖ ἐκ τοῦ πληροῦ (ἀπὸ πολὺ κοντὰ), καταδιώκω κατὰ πόδας, λατ. *Insequi*. 2) ἀναζητῶ τι, ἐρευνῶ διὰ τι. 3) ἐπισκέπτομαι, κάμνω ἐπίσκεψιν, πηγαίνω τὰ ἐπισκεφθῆναι. 4) μτφρ. διευθεῖω, τακτοποιῶ, τι: *ἀχθος νότω μεθέπων*=τακτοποιῶν (τοποθετῶν, φέρων) φορτίον ἐπὶ τῆς ράχους του.— || μτβ. μετὰ δύο αἰτ.: *Τυδείδην μέθεπε ἵππους*=ἔστρεψε τοὺς ἵππους πρὸς καταδιώξιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Τυδέως.

μεθ-ερμηνεύω, μελ. -σῶ· ἐρμηνεύω, μεταφράζω.

μεθ-έστηκα, πρκ. τοῦ *μεθήστημι*.

μέθη, ἡ (*μέθυ*)· ὑπερβολικὴ πῶς οἴνου, πολυποσία.— || τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολυποσίας, καταστάσις μέθης, κραιπάλη, τὸ «μεθύσι». [δι' ἔτυμολ. βλ. *μέθυ*].

μεθήκα, ἄορ. α' τοῦ *μεθήμι*.

μεθ-ἦκω· ἔχω ἔλθει εἰς ἀναζητητὴν τινος (βλ. *ἦκα*).

μεθ-ἦμαι, κυρ. πρκ. τοῦ *μεθέξομαι* (βλ. *ἔξομαι*)· κάθημαι μεταξὺ ἄλλων, κάθημαι μετὰ τινος.

μεθ-ἡμερίνος, ἡ, ὄν (*μετὰ + ἡμέρα*)· ὁ συμβαίνων (γινόμενος) ἐν καιρῷ ἡμέρας (*μεθ' ἡμέραν*=μετὰ τὰ ἐξημερώματα, ἐν πληρεῖ ἡμέρᾳ), λατ. *diurnus*.

μεθ-ἡμέριος, ον· = *μεθήμερινός* (βλ. λ.).

μεθ-ἡμοσύνη, ἡ· ἀμελής, νωδρότης, ραθυμία, ἀφροντισία· ἐκ τοῦ

μεθ-ἡμων, ον, γεν. -ονος (*μεθήμι*)· ἀμελής, ἀφροντής, ἀμεριμνος, νωδρός, ἀδρανής, ἀπρόσεκτος.

μεθ-ἡρμωσαι, παθ. πρκ. (μετὰ μέθ. σημ.) τοῦ *μεθ-αρμόζω*.

μεθησόμεναι, *μεθησέμεν*, ἀπρφ. ἑπ. μέλλ. τοῦ *μεθήμι*.

μεθίεν, ἑπ. ἀντὶ *μεθίεσαν*, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *μεθήμι*.

μεθ-ίημι, ἀπρφ. *μεθίεναι*, μτχ. *μεθίεις*· μελ. *μεθήσω*· ἄορ. α' *μεθήκα*, ἑπ. *μεθέηκα*· ἀπρφ. ἄορ. β' *μεθεῖναι*, μτχ. *μεθεῖς*.— μέθ., *μεθέμηναι*· μελ. *μεθήσομαι*· γ' ἑν. ἄορ. β' *μεθεῖτο*, ἀπρφ. *μεθέσθα*.— Παρ' Ὀμ. ἐν χρόνῳ β' καὶ γ' ἑν. ἐν. β' *μεθίεις*, *μεθεῖ* (ὡσεὶ ἐξ ἑν. *μεθείω*), ἑπ. ἀπρφ. *μεθίεμεν*, *μεθιέμεναι*· β' καὶ

γ' ἑν. πρτ. *μεθίεις*; *μεθίει* (ὡσεὶ ἐξ ἑν. *μεθείω*), γ' πληθ. *μεθίεν* (ἀντὶ *μεθίεσαν*)· ἄορ. α' *μεθήκα* καὶ *μεθέηκα*· ἄορ. β' ἴσοτ. *μεθεῖω* ἀντὶ *μεθῶ*, ἀπρφ. *μεθέμεν* ἀντὶ *μεθεῖναι*.— Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ ἀπαντᾷ γ' ἑν. ἐν. *μετεῖ* (οὐχὶ *μετεῖ*), ὡς καὶ γ' ἑν. παθ. πρτ. *μετέτετο* ἢ *ἐμετέτετο* (ἀντὶ *μεθίετο*)· παθ. μελ. *μεθήσομαι*· μτχ. παθ. πρκ. *μεμετιμένος* (ἀντὶ *μεθεμένος*).

|| ὡς μτβ. χαλαρώνω τι δεδεμένον ἢ τεταμένον, ἀφίνω νά φύγη· ὅθεν: 1) μετὰ αἰτ. προσ. λύω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλευθερον, ἀπελευθερῶν (ἐπὶ δούλων, αἰχμαλώτων κ.λ.π.). 2) μετὰ αἰτ. πραγμ. ἀφίνω τι νά φύγη, ἀφίνω νά πέσοι, ἢ καὶ ρίπτω τι, ὀποβάλλω τι: *μεθήμι χόλον*=ἀφίνω, παραιτῶ, τὸν θυμόν μου, καταστέλλω τὴν ὀργὴν μου, ξεθυμῶν || *μεθήμι δάκρυα*=ἀφίνω τὰ δάκρυά μου νά τρέξουν, τ.ἔ. χύνω δάκρυα || *μεθήμι γλώσσαν Περσίδα*=ἀφίνω νά μου πέσουν (στάξουν, ἐκφύγουν τοῦ στόματος) περσικαὶ λέξεις, ἐκοτμίζω (προφθρῶ, ὁμιλῶ) λέξεις τῆς Περσικῆς γλώσσας. 3) ἀπαλάσσω τι ἀπὸ τι, ἀνακουφίζω τι ἀπὸ τι. 4) ἐγκαταλείπω, ἀφίνω κατὰ μέρος, παρδίδω, παραχωρῶ, παραιτοῦμαι ἀπὸ τι || ἐν τῇ ἑν. ταύτῃ καὶ μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., παρδίδω τι εἰς τινα, ἢ παραιτοῦμαι ἀπὸ τι χάριν τινός. 5) παρμιῶ, δὲν δίδω μεγάλην προσοχήν εἰς τι(να), πολὺ ὀλίγον ὑπολήπτωμαι τινα. 6) συγχωρῶ εἰς τινα σφάλμα τι.— || μέσον, *μεθίεμαι*=λύω ἑμαυτὸν ἀπὸ τίνος, ἀφίνω τι νά μου φύγη: οὐ *μεθήσομαι παιδός*=δὲν θά ἀφήσω (τὸν παῖδα) νά μου φύγη (ὁ παῖς), μετὰ γεν., ἐν φ' ἡ ἑνεργ. σύνταξις οὐ *μεθήσω τὸν παῖδα* (μετὰ αἰτ.)=δὲν θά τὸν ἀφήσω νά φύγη (οὐχὶ, νά μου φύγη).— || ὅμτβ. ἐν τῇ ἑνεργ. χαλαρώνω τὰς προσπαθείας μου || ἐν πολέμῳ, ἀδρανῶ, ἀπρακτῶ, εἶμαι χλιαρὸς || γενικῶς, εἶμαι ἀμελής, νωδρός, ὀκνηρὸς, ἀκαμάτης, χρονοτριβῶ. 2) μετὰ γεν. πράγμ. παύομαι τινος, ἀπέχωμαι τινος, παύω ἀπὸ τι, παραιτοῦμαι ἀπὸ τι, τὸ ἐγκαταλείπω, τὸ καταστέλλω || μετὰ γεν. προσ., ἐγκαταλείπω τινά, παραμέλω τινα. 3) μετὰ μτχ. *κλαύσας καὶ θρημῶνος μεθέηκε*=ἀφ' οὗ ἐχώρτασε κλάματα καὶ θρήνους, ἔσταμάτησε [ἔ παρ' ἄττ., ἔ παρ' ἐπικ., αἱ ἔξαιρέσεις ὀφείλονται εἰς μετρικὰς ἀνάγκας].

μεθ-ιστάνω, παρᾶλλ. τύπος τοῦ *μεθήστημι*.

μεθ-ίστημι: I μετὰ μτβ. ἑν. ἐν τῷ ἔνεστ., παρτ., μέλλ. *μεταστήσω*, ἑνεργ. ἄορ. α' *μετέστηκα* καὶ μέθ. *μετεστησάμην*· τοποθετῶ κατ' ἄλλον τρόπον || ἀντικαθιστῶ, ὑποκαθιστῶ, ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω.

2) μετατοπίζω, μετακινῶ, μεταδέτω || γενικῶς, ἀλλάζω τὴν θέσιν τινος, μεταφέρω ἀπὸ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον || ἐν τῇ αὐτῇ ἑν. καὶ ὁ μέθ. ἄορ. α'. *μετεστησάμην*=ἀπεμάκρυνα (τινὰ) ἀπὸ κοντὰ μου, τὸν διέταξα νά ἀπομακρυνθῆ (ἀπὸ κοντὰ μου), νά μεταβῆ εἰς ἄλλην θέσιν.— || ὡς ἀμτβ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ μεσοπαθητ. ἔνεστ. *μεθίσταμαι*, παρτ. *μεθιστάμην*· παθ. ἄορ. α' *μετεσθάθην*· ὡς ἀμτβ. κείνται ὁ ἑνεργ. ἄορ. β' *μετέστην*, πρκ. *μεθέστηκα*, ἄορ. *μεθεσθήκειν*· ἀλλάσσω τὴν θέσιν μου, μετακινούμαι || ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ || ἐπὶ πραγμ. μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι: *θαίμων στρατὸν μεθέστηκα*=ἡ τύχη ἔχει ἀλλάξει διὰ τὸν στρατὸν || ἀποκιρτῶ πρὸς ἄλλην μερίδα (πατρίδα), ἀποστατῶ, ἐπαναστατῶ || ὅθεν γενικῶς, μεταβάλλομαι, ἀλλάζω, ἀλλοιοῦμαι, εἶτε πρὸς τὸ καλύτερον εἶτε πρὸς τὸ χειρότερον.

μεθοδεία, ἡ· πανουργία, δόλος, ἐπιβουλή, τέχνασμα· ἐκ τοῦ

μεθοδεύω, μελ. -σῶ (*μέθοδος*)· ἐργάζομαι μεθοδικῶς || ἐνταῦθα, μετέρχομαι τεχνάσματα, ἐξασπῶ διὰ τεχνασμάτων.

μεθ-οδος, ἡ (*μετὰ+ὁδός*)· τὸ δαεῖν (ὑπάγειν) ὀπίσω ἀπὸ τι, ἀναζητῆσαι || ἐπιστημονικὴ ζήτησις, ἐρευνα, ἐπιστημονικὴ πραγματεία || ὁ τρόπος τῆς ἐρεύνης, ὅ, τι καὶ νῦν νοοῦμεν λέγοντες μέθοδος, σύστημα.

μεθ-ομιλέω, μελ. -ῆσῶ· συναναστρέφομαι, ἔχω ἐπαφήν, ἔχω οἰσίαν, ἐπικοινωνῶ.

μεθ-όριος, α, ον (*μετὰ+ὄρος*)· ὁ ἐπὶ τῶν ὀρίων κείμενος, ὁ ἀποτελῶν τὸ ὄριον, ὁ συνορευῶν μὲ

τι(να) || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐο. τὰ μεθόρια (ἐνν. χωρία)=τὰ σύνορα.

μεθ-ορώμω, μελ. -ήσω (μετά+ορώμω)· παρακινῶ τινα νά τεθῆ εἰς καταδωξίν, στέλλω πρὸς καταδωξίν.— Παθητ., ἀόρ. α' μεθορηθήν· ὀρμῶ κατόπισ, ἀκολουθεῖν κατὰ πόδας, ἐφορμῶ κατὰ τινος, καταδιώκω τινά: μεθορηθεῖς = καταδιώξας κατὰ πόδας.

μεθ-ορίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· μετακινῶ πλοῖα ἀπὸ ἐνός ὄρμου εἰς ἄλλον (ἀπὸ ἀγκυροβολίου εἰς ἀγκυροβόλιον), κυρίως ὡς μεταβατ., ἀλλὰ συχνά καὶ ἐν ἀμετῇ. ἐνν. (παραλειπομένου τοῦ οὐο. νέας) || μτφρ., μετατοπίζω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.— Παθητ., πλέω ἐξ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον, ἀποπλέω ἀπὸ ἐνός τόπου καὶ κατευθύνομαι εἰς ἄλλον.

ΜΕΘΥ-, -ῦος, τό· οἶνος, λατ. *merum*.

Ἔτυμ.· ἰ μέθ-η, μέθ-υος, μεθ-ύω, μεθ-ύσκω, μεθ-υμαίω (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου), ἐκ ρίζ. μεθ-· πρβλ. σασοκρ. μάθω (μελόπιττα), ἐξ οὐ μάθω-η (γλυκύς), σλαβ. *med-u*, λιθ. *med-us*, ἀγγλ.-σασ. *med-o* (*mead*), ἀρχ.-γερμ. *mei-u* (γερμ. *meih*), ἄτινα πάντα σημ. μέλι ἢ γλυκύς οἶνος.

μεθ-υδρίας, -άδος, ἡ (μετά + ὑδωρ)· ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν, ἢ (νύμφη) τῶν ὑδάτων, Νηρηίδας, κοιν. νεράϊδα· βλ. καὶ ἐφυδρίας.

Μεθ-ύριον, τό (μετά+ὑδωρ)· πόλις ἢ τόπος εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ ἴσου τὰ ὕδατα ἔρρεον πρὸς ἀντιθέτους κατευθύνσεις, ἄλλα πρὸς βορρᾶν, καὶ ἄλλα πρὸς νότον (πρβλ. λατ. *Interampia*)· κυρ. μεθύριον (ἐνν. χωρίον) ὡς προσσηγορ. σημ. δέας κειμένη μεταξὺ τῶν ὑδάτων.

μεθυναίος, ὁ ἐπίθ. τοῦ Διονύσου (βλ. μέθυ).

μεθύ-πίδαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ (μέθυ+πίδαξ)· ὁ ἀναβλύζων οἶνος.

μεθυ-πλήξ, -ήγος, ὁ, ἡ (μέθυ+πλήσσω)· ὁ πληγείς ὑπὸ τοῦ οἴνου, μεθυμένος· πρβλ. καὶ οἶνοπλήξ.

μεθ-υπο-δέομαι, μεσ. (μετά+υποδέομαι)· ἀλλάζω παπούτσια, φορῶ τὰ ὑποδήματα ἄλλου ἀνδρώπου.

μεθύσις, -εως, ἡ (μέθυ)· μέθη, «μεθύσι».

μεθύσκω, μελ. -ύσω, ἀόρ. α' ἐμεθύσα· μεταβατ. τοῦ μεθύω· κάμνω τινά νά μεθύσῃ μέ κρασί, τὸν μεθῶ.— Παθητ., ἐν τῷ ἐν. = μεθύω (βλ. λ.), μεθῶ, μεθά· ἐν τῷ ἀόρ. α' ἐμεθύσθη = ἐμέδυσσα, εἶμαι μεθυμένος.

μεθύσο-κότταθος, (μέθυσος + κότταθος)· μεθυμένος με τὸ παιγνίδιον τοῦ κοττάθου.

μεθύσος, ἡ, ον, καὶ -ος, -ον (μέθη)· ὅ,τι καὶ νῦν, ὁ ρῆμα εἰς τὴν μέθη, ὁ μεθύων, μεθυμένος.

μεθ-ύστερος, α, ον (μετά + ὑστερος)· μεταγενέστερος, ὁ ζῶν κατόπισ, ἐπιγιγνώμενος || οἱ μεθύστεροι=οἱ μεταγενέστεροί || τὸ οὐδ. μεθύστερον ὡς ἐπίρ.=μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, ὕστερον, βραδύτερον.

μεθυστής, -οῦ, ὁ (μεθύω)· μέδυσσας, ὁ συχνά μεθύων.

μεθύ-σφαλής, ἐς (μέθυ + σφαλήγαι)· ὁ παραπτόν ὀπὸ τὴν μέθη.

μεθύ-τρέφος, ον (μέθυ+τρέφω)· ὁ παράγων οἶνον (κυρ. ὁ τρέφων τὴν μέθη).

μεθύω, ἐν χρήσει κατ' ἐνεσι. καὶ παρατ. μόνον (διὰ τοῦς ἄλλους χρόνους παραλαμβάνονται οἱ τύποι τοῦ μεθύσκει) (μέθη)· εἶμαι μεθυμένος, διατελῶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ οἴνου, ἐπιδίδομαι εἰς τὴν οἶνοποσίαν.— || μτφρ. εἶμαι διαποτισμένος, διάβροχος, πλήρης, ἀπὸ ὑγρόν τι. 2) εἶμαι μεθυμένος ἀπὸ πάθος τι (ἀπὸ ἔρωτα π. χ.) || εἶμαι ἀποναρκωμένος (ἀποκαρμυμένος) ἀπὸ κτηνήματα.

μεθύμεν, α' πληθ. ὅπασ. ἀόρ. β' τοῦ μεθίημι.

μει-δωγέτω, μελ. -ήσω (μείον + ἀγωγός)· φέρω (ἀγω) τὸ μείον (ὀλιγώτερον), φέρω πολὺ ὀλίγον || **μειαγωγὸν τὴν τραγωδίαν** = κρίνω (ζυγοσταῶ, ἐξετάζω) τὴν τραγωδίαν με μεγάλην ἐκριβολογίαν διὰ τὴν κατανόησιν τῆς σημασίας τῆς προτάσεως βλ. μείον.

μειγνυμι (οὕτω γραπτέον μάλλον καὶ οὐχὶ μίγνυμι)· βλ. μίγνυμι.

ΜΕΙΔΑΪΩ (ἐπίκ. β. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἀόρ., τοὺς δ' ἄλλους χρ. παραλαμβάνει ἐκ τοῦ μειδιάω)· μέλλ.

-ήσω· ἀόρ. α' ἐμείδησα, ἐπ. μείδησα· μειδιῶ, «χαμογελῶ» || διὰ τὴν φράσιν «Σαρδόνιον μειδήσαι» βλ. Σαρδόνιος. [δι' ἔτυμ. βλ. μειδιάω]· ἐξ αὐτοῦ τὸ **μειδήμα**, καὶ **μειδιάμα**, -ατος, τό· μειδιάμα, «χαμόγελο».

μειδιάω, μελ. -άσω, παράλλ. τύπος τοῦ μειδάω, παρ' Ὀμ. ἐπ. μτχ. *μειδιῶν*, θηλ. -άσσα· παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμ. γ' ἐν. *μειδιάει*. μτχ. *μειδιάων*, θηλ. *μειδιάωσα*, ἀπφρ. *μειδιάν*, πρτ. *ἐμειδία*, ἐπίκ. *μειδιάασκε*· ἀόρ. α' ἐμειδίασα, μτχ. *μειδιάσας*, αιολ. *μειδιάσασαισα*· ὅ,τι καὶ νῦν, μειδιῶ, ὑπομειδιῶ, «χαμογελῶ», γελῶ ἀλλ' οὐχὶ γέλωτα πλήρη κατὰ τοῦτο δ' ἀκριβῶς διαφέρει τὸ γελῶ ἀπὸ τοῦ μειδιῶ, ὅτι δηλ. τὸ μὲν γελῶ σημ. ἀνοικτόν (πλήρη, πλούσιον) γέλωτα. τὸ δὲ μειδιῶ σημ. τὴν ἐπὶ τὸ γελαστικώτερον διαστολήν τῶν χειλέων, τὸ «χαμόγελο».

Ἔτυμ.· ἰ δμ. *μειδᾶν* (μόνον κατ' ἀόρ. μείδησα), ἐμ. ἀττ. *μειδιάν*· *μειδήμα*, *μειδιάμα*· δμτφρ. *φιλο-μειδής* (μμ. <*sm-), πρβλ. Ἑουχ. «μειδός· γέλωσ», σανοκρ. *smi*, *smā-gē*, *smāgāte*, -αίη (μειδιῶ), *smi'a*-ἡ (μειδιῶν), *smāgā*-ἡ (δογμασμός), λατ. *mīrus*, *mīro*, *mīror* (θαυμαστός, θαυμάζω, ἐκπλήττομαι), μεσ.-αγγλ. *smilen* (ἀγγλ. *to smile*), ἀρχ.-γερμ. *smielen*, Νορβ.

smile, παλ.-σλαβ. *směchŭ* (γέλωσ), λεττ. *sméiju* (γελῶ), *smáida* (μειδιάμα)· πάντα ἐξ ιαπ. ρ. *smei-.

μειζόνως, ἐπίρ. τοῦ μείζων· εἰς μεγαλύτερον βαθμόν.

μειζότερος, μτγν. τύπος τοῦ μείζων.

μείζων, ον, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ μέγας· μεγαλύτερος [δι' ἔτυμ. βλ. μέγας].

μείλανι, ἐπίκ. δοτ. τοῦ μέλας, ἀντὶ μέλανι.

μείλια, -ίων, τὰ (μειλίσσω, μείλιχος)· τὰ μειλίσσαντα, τὰ καθιστῶντα τὸν ἀνδρῶπον ἐμμενῆ καὶ μειλίχιον, ἰδίως τὰ γομήλια δῶρα, γομήλιος προίξ || λασθήρια δῶρα [δι' ἔτυμ. βλ. μείλιχος].

μείλιγμα, -ατος τό (μειλίσσω)· ἰὸν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ συντελεῖ πρὸς καταρῆ-οιν ἢ χαροποιή-οιν || ἐν Ὀδυσ. Κ 217 *μειλίγματα θυμοῦ* = τεμάχια κρεάτων καταρῆντικὰ τῆς πείνης τῶν αὐτῶν. 2) ἐν τῷ πληθ. λασθήριοι προσφοραὶ εἰς τοὺς νεκροῦς, λατ. *inferiae*, αἱ ἄλλως λεγόμεναι καὶ *εὐαγίσματα*. 3) ἐραστής, ἀγαπητικός, ὡς τὸ λατ. *deliciae*. 4) καταπραυντικὸν ἄσμα, ἥσιοι λόγοι.

μειλικτήριος, ον (μειλίσσω)· πρσυντικός, ἱκανός νά καταπραυνη· ἐξίλαστήριος || **μειλικτήρια** (ἐνν. ἱερά) = ἐξίλαστήριοι θυσίαι, τὰ ἀντίποινα.

μείλινος, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ μέλιτος, ὁ ἐκ ξύλου μέλις (τοῦ δένδρου).

μειλίσσω, μελ. -ξω (μέλι?)· καθιστῶ τινα ἥπιον, μειλίχιον, τὸν μαλασῶ (μαλακῶνω), τὸν καταπραυνῶ, τὸν ἐξευμενίζω || τοῦ φέρομαι με μείλιχίτητα, τὸν μεταχειρίζομαι εὐγενῶς, τὸν περιποιῶμαι, τὸν φιλοξενῶ || τὸν καταπραυνῶ, κατευναζῶ, ἐξελιδνῶ, ἐξευμενίζω.— Παθητ., καταπραυνομαι, γίνομαι ἡσυχώτερος.— Μέσον, μεταχειρίζομαι καταπραυντικῶς καὶ γλυκεῖς λόγους· *μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μείλισο μὴδ' ἐλαίρων* = μὴ χρησιμοποιεῖς γλυκεῖς καὶ καταπραυντικῶς λόγους ἀπὸ ἐκτίμησιν πρὸς ἐμὲ ἢ εὐσπλαγχίαν.

Ἔτυμ.· ἡ ἐκ τοῦ μέλιτος ἔτυμ. ἐν γίνεται σήμερον δεκτικὴ *μείλιχος*, αιολ. *μέλλιχος*, *μειλίχιος*, αιολ. *μειλίχιος*, δωρ. *μηλίχιος*, ὡς καὶ τὸ μείλισσω (<*mel-ν, πρβλ. ιαπ. *mē-l (λιθ. *maliónē* = χάρις), *mēi-l) ἐν τῷ Λιβ. *mēiē* (ἀγάπη, συμπάθεια), *mē'ias* (ἀγαπητός), *my'liu* (ἀγαπῶ), *myliūs* (ἀγαπητός), παλ.-πρωσ. *mijls* (ἀγαπητός), παλ.-σλαβ. *milŭ* (γλυκύς), ἀττ., βοιωτ. *mīlixos*, λατ. *mīlis* (καὶ *moenus*, *munus*), σανοκρ. *māgāli* (τέρψις), *marā*, *mril-āmi* (*faveo*), ἀρχ.-γερμ. *mil-ti* (*mild*).

μειλίχια, ἰων. -ίη, ἡ (μειλίχος)· μείλιχίτης, πραδότης, ἡμερότης, προσήνεια || ἀλλὰ καὶ ἀπροθυμία, μηδρότης, χλιαρότης, ἀδράνεια (προκειμένου περὶ κωχῶν). [δι' ἔτυμ. βλ. μείλισσω].

μειλίχιος, α, ον, καὶ -ος, -ον (μειλίσσω)· ὅ,τι καὶ νῦν, μείλιχιος, πρῶτος, ἥπιος, πρᾶυντικός, ἡμερος, ἡμερωτικός || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐο.: *προσαυδῶ μ ελι-*

χίοιαι (κυρ. ένν. *ἐπέεσσι* ἢ *μύθοις*)=προσφώνω τινα με μειλιχίους (γλυκεῖς) λόγους (πρβλ. τὸ ἀντίθ. *κερτόμια*).— II ἐπὶ προσώπων, πρῶτος, ἤπιος, εὐμενής, εὐγενής, εὐπροσήγορος. [δι' ἔτυμ. βλ. *μειλίσσω*].

μειλιχό-γηρος, *ν* (*μειλιχος+γηρος*)· ὁ μειλιχίαν ἐκπέμπων φωνήν, γλυκῶφωνος, γλυκομίλητος.

μειλιχό-δωρος, *ον* (*μειλίχος+δῶρος*)· ὁ δωρούμενος (δωρίζων, χαρίζων) εὐχάριστος δῶρα.

μειλίχος *ον* (*μειλίσσω*)· μειλιχίος, πρῶτος, ἤπιος, εὐγενής, εὐπροσήγορος. [δι' ἔτυμ. βλ. *μειλίσσω*].

μείναι, ἀπρω. ἀορ. α' τοῦ *μῆνω*.

μείναν, **μείνε**, ἐπικ. γ' πληθ. καὶ ἄνικ. ἀορ. α' τοῦ *μῆνω*.

μείον, -ονος, τό, οὐδ. τοῦ συγκρ. *μείων* (τοῦ *μικρός*)· ὀλιγώτερον, μικρότερον, παρὰ πολὺ ὀλίγον (μικρόν).— II *μείον*, τό· οὕτως ὀνομάζετο τὸ ἄρνιον τὸ προσφερόμενον πρὸς θυσίαν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων (βλ. λ.) ἐν Ἀθήναις· ὀνομάζετο δ' οὕτω, διότι, ὁσάκις κατὰ τὸ ζύγισμα ἀπεδεικνύετο μὴ ἔχον τὸ ὠρισμένον βῆρος, ἀπερρίπτετο ὡς *μείον*, τ. ἔ. «λείψω», μικρότερον, λιποβαρές· πρβλ. καὶ *μειωγῶ*. [κατὰ τινας ἐν τούτοις τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων οὐδεμίαν οὐσίαν ἔχει πρὸς τὸ οὐδ. *μείον*, ἀλλ' εἶναι οὐσα, σηματοῖον θύμα, συγγ. τῷ σαανκρ. *mēsā-h*, Ζενθ. *maēša* (πρόβατον)].

μείον-εκτέω, *μελ*, -ήσω (*μείον+έχω*)· ἔχω πολὺ ὀλίγον (κυρ. ἔχω ὀλιγώτερα ἀπὸ ἄλλον), εἶμαι κατώτερος, ὑστερῶ || μετὰ γεν. πρᾶγμ., ἔχω ἔλλειψιν ἀπὸ πράγματι· ἐξ αὐτοῦ τό

μείον-εξία, ἢ (*μειονεκτέω*)· ἡ μειονεκτικὴ κατάσταση, τὸ νὰ ἔχη τις ὀλιγώτερα ἀπὸ ἄλλον (ἀντίθ. τῷ *πλεονεξία*).

μειόνως, ἐπίρ. τοῦ *μείων*· εἰς μικρότερον βαθμὸν | *μειόνως ἔχω* = ἔχω μικρότερον ἀξίαν, εὐρίσκω εἰς μειονεκτικὴν θέσιν, μειονεκτῶ, στεροῦμαι οἰασθῆποτε ἀξίας.

μείων, μέλ. -ώων (*μείων*)· ποιῶ τι *μείον* (ἐλαττον), ἐλαττώνω, τὸ καθιστῶ μικρότερον, τὸ μικρύνω, τὸ ὀλιγοστεύω. 2) ὑποβιβάζω τι(νά), τὸ(ν) ἐμφανίζω ὡς μικρότερος τιμῆς ὄχιον, ταπεινῶν, ἐξευτελιζῶ. 3) ἐλαττώνω, μετριάζω, ἐλαφρύνω.— II παθητ., γίνομαι μικρότερος, ἐλαττοῦμαι. 2) γίνομαι χειρότερος, ἴσθεθενέτερος || μετὰ γεν., ὑπολείπομαι τίνας, εἶμαι κατώτερός τινος.

μειράκι-εξάπτῆς, -ου, ὁ (*μειράκιον+ἑξαπατάω*)· ὁ ἐξαπατῶν τὰ μεράκια.

μειράκιόμοιαι, ἀποθ. (*μειράξ*)· εἶμαι μειράκιον, φέρομαι ὡς μειράκιον, «παιδιαρίζω», νεάζω, νεανιούμαι, λατ. *adolescens* *vir*.

μειράκιον, τό, ἄποκορ. τοῦ *μειράξ*· παιδόπουλο, παλληκῆρι, νεανίσκος [δι' ἔτυμολ. βλ. *μειράξ*].

μειράκιόμοιαι, ἀποθ. (*μειράξ*)· εἶμαι παλληκῆρακι.

μειράκισκη, ἢ, ἄποκορ. τοῦ *μειράξ*· μικρὰ μετράξ, κοραζίς, νεάνις, κοριτοσόπουλο, κοπέλλα.

μειράκισκος, ὁ, ἄποκορ. τοῦ *μειράξ*· μικρὸς μετράξ, παλληκῆρακι.

μειράκι-ώδης, *ες* (*μειράκιον+είδος*)· ὁ ἀνήκων εἰς μειράκιον, ὁ ἀρμόζων εἰς μειράκιον, νεανικός || παιδαριώδης.

μειράκύλλιον, τό, ἄποκορ. τῶν *μειράξ*, *μειράκιον*· ἕνα τόσο δὲ μόλις παιδεύει.

ΜΕΓΡΑΣ, -ἄκος, ἢ (καὶ μτγ. δ)· κοράσιον, νεάνις, παῖς, παλληκῆρι, νεανίας.

Ἔτυμ.: *μειράξ*, *μειράκιον*, *μειρακίσκος*, *μειρακίσκη* κλπ.· ἐκ ριζ. βάσ. **μεριακ-*· σαανκρ. *marya-kā-h* (<<*mārya-h* (<λαπ. **mēr-jo-s*, νεανίας), λατ. *marcius* (ὑπανδρός), (**marci*, ἱαπ. *morē* (νεάνις), gall. *bret. merch*, corn. *myrgh* (κόρη), *moroin* (νεαρά παρθένος), λατ. *mārsch* (οὐζύχος τοῦ ἄδελφοῦ), πρβλ. τὸ ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ *Βριτό-μαρτις* (*Virgo dulcis*), λιθ. *mergā*, παλ-πρωσ. *mergo*, *mergu* (νεάνις).

μείρομαι, πρκ. ἐνεργ. *ἔμμορα*, παθητ. *εἴμαρμαι*, ἀποθ.: I ἐν τῷ ἐν. λαμβάνω τὸ ἀνήκον εἰς ἐμὲ μέρος, λαμβάνω τι ὡς ὀφειλόμενόν μοι, συμμερίζομαι, συμμετέχω || μετ' αἰ. ἤμιοι *μείρο* *τιμῆς* = λάβε τὸ ἥμιον τῆς τιμῆς ὡς τὸ ἀνήκον εἰς σε.—

II ἐν τῷ πρκ. *ἔμμορα*, ἔχω ἢ λαμβάνω, τυγχάνω, λαγχάνω, τοῦ ἀνήκοντος εἰς ἐμὲ μεριδίου ἕκ τινος πράγματος || μετὰ γεν. *ἔμμορε τιμῆς*=ἤξιώδη τῆς τιμῆς, ἤτις τοῦ ἀνήκοντος, ἔλαθε τὸ μεριδίον του τοῦ τῆν τιμῆν.— III ὁ παθητ. πρκ. *καίται* ἐν χρήσει ὡς ἀπρὸς. *εἴμαρται*=εἶναι πεπρωμένον, εἶναι παραχωρημένον ὅπὸ τῆν μοίραν, εἶναι ὠρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, ἀποτελεῖ ἀπόφασίν τῆς || ὁ ὑπερ. *εἴμαρτο*=ἦτο πεπρωμένον, εἶχεν οὕτως ἀποφασισθῆ || ὡσαύτως κατὰ μτχ. *εἴμαρμένος*, ἢ, *ον*=πεπρωμένος, προωρισμένος, ἀποφασισμένος || ὡς οὐα. τὸ θηλ. *εἴμαρμένη* (ἔξυπακ. *μοῖρα*), ὡς τὸ *πεπρωμένη* (ἐκ τῶν *πέπρωται*), ὅ,τι εἶναι καθωρισμένον διὰ τὸν καθένα, ὅ,τι εἶναι παραχωρημένον εἰς ἕκαστον ὑπὸ τῆς μοίρας, τὸ πεπρωμένον.

Ἔτυμ.: *μείρομαι* (**σμερ-jo-μαι*), *εἴμαρται* (**σμερ-μαι*, ἱαπ. **se-sm[-]* μετ' αὐτῶν συνανήκουσι καὶ τὰ: *μέρος*, *μερίς*, *μερίζω* *μοῖρα*· ἰων-αττ. *μόρος*· λατ. *μόρα*· *μέριον* (πρβλ. ποιητ. *ἄμμορος*, *ἀμμορίη*, Ἑουσ. *εὐάμμορος*· *δύστηνος*·, *κάμμορος* (<<*κατ-σμορος*)· λατ. *merco*, *mercor*, *mer-enda*, *mer-etrux*, *mer-ces*· ἐξ ἱαπ. ριζ. **smēr-*, ἔλλ. *μερ-*· ἢ ρίζα αὕτη θεωρεῖται ὑπὸ τινων διάφορος τῆς ριζ. *μερ-*, *μαρ-* (περὶ ἧς βλ. ἐν λ. *μέριμα*), ὡς καὶ τῆς *μερ-*, *μορ-* ἐν τοῖς *μορτός*, *moris*· κατ' ἄλλους δὲως πρόκειται περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ριζῆς (τ. ἔ. **smēr-* = μοιράζειν καὶ **smēr-* = σκέπτομαι, φροντίζω, εἶναι μία ρίζα), διότι καὶ τὸ *μείρομαι* καὶ τὸ λατ. *merco* σημαίνουν κυρ. εἶμαι ἐφωδιασμένος με τι, εἶμαι φροντισμένος με τι, κατοπίνω ὄηλ. σκέψωμαι καὶ μερίμνης κάποιου (βλ. καὶ λ. λ. *κάμμορος*, *ἀμαρτάνω*).

μείς, ὁ, ἰων. καὶ αἰολ. ἀντί *μήν* (βλ. λ.), δωρ. *μής*. **μείωμα**, *ατος*, τό (*μείω*)· ἐλάττωσις, ἔλλειμμα || πρόσημον.

μείων, οὐδ. *μείον*, ἢ *γένος*. *μείονος*, ἐν χρήσει ὡς συγκρ. τοῦ *μικρός* καὶ ὄλιγος· μικρότερος, ὀλιγώτερος || τὸ οὐδ. *μείων* καὶ ὡς ἐπίρ. (βλ. *μείων*).

Ἔτυμ.: *μείων*-*μείον* ἔχουν ἀντικαταστήσει τοὺς τύπους *μείων*, **μείων* (διασωθέντες εἰς τὰ *ἀ-μείων*, *ἄ-μειον*, ὁ κυρ. σημαίνει: οὐχὶ κατώτερος, ἀρα καλύτερος)· ὁ τύπος **μεί-νο-ν* πιθανώτατα δὲν εἶναι παρὰ οὐδ. οὐα. σημαῖον «σικκρουνίς» καὶ παρασυστῆν εἰς τὴν κλίαν τῶν συγκριτικῶν, ἐν ᾧ ὁ τύπος **μείων* >*μείων* ἐξ ἐπιβάρσεως τοῦ ἀντιθέτου του *πλείων*· ἐξ ἱαπ. ριζ. **mei-* (σικκρῶν), περὶ ἧς βλ. ἐν *μύνω*. Ἐντεῦθεν δὲ παράγονται καὶ τὰ: *μειόνως*, *μειῶν*, *μείωμα*, *μείωσις*, *μειονεκτός*, *μείουρος*, *μειόφρων* κ. ἄ.

μελάγ-γαιός, *ον*, **μελάγ-γαιός**, *ον*, καὶ **μελάγ-γαιός**, *ων*, γεν. -ω (*μέλας+γαιά=γή*)· ἡ ἔχουσα μέλαιναν γῆν, μέλαν ἔδαφος, πηλώδης, λασπώδης, λατ. *pullus*.

μελάγ-κερός, *ων*, γεν. -ω (*μέλας+κέρως*)· ὁ ἔχων μαῦρα κέρατα.

μελαγ-κόρυφος, ὁ (*μέλας+κορυφή*)· ὁ ἔχων μέλαιναν τὴν κεφαλὴν || ὡς οὐα. ὁ *μελαγκόρυφος* = πτηνὸν με μέλαιναν τὴν κεφαλὴν, λεγόμενον κοινῶς «καλογρίτσα».

μελάγ-κροκος *ον* (*μέλας+κρόκω*, *κρόκη*)· ὁ ὑψαζμένος με μέλαιναν κρόκην (με μαῦρο «ὑφάδι») || ἐπὶ πλοίου, τὸ ἔχον μέλανα λοία.

μελαγ-χαίτης, -ου, ὁ (*μέλας+χαίτη*)· ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην, μαῦρα μαλλιά.

μελάγ-χιμα, -ων, τὰ· αἱ μαῦραι κηλίδες ἐπὶ τῆς χιόνος· ἐκ τοῦ

μελάγ-χιμός, *ον*· μαῦρος, σκοτεινός (ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ *μέλας* μετὰ τοῦ τέρματος -*χιμός*, ὡς τὸ *δύο-χιμός* ἐκ τῶν *δύο*—).

μελαγ-χίτων, -ωνος, ὁ, ἢ (*μέλας+χίτων*)· ὁ φέρων μέλανα χιτῶνα, ὁ φορῶν μέλαν ἔνδυμα || μτφρ. σκοτεινός, κατηφής, μελαγχολικός.

μελάγ-χλαίνος, *ον* (*μέλας+χλαίνα*)· ὁ ἔχων (φέρων) μέλαιναν χλαῖναν || οἱ *Μελάγγλαινοι*, Σκυθικὸν ἔθνος, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (IV 20 κ. ἄ.).

μελαγ-χολός, *ον* (*μέλας+χολή*)· εἶμαι μελαγχολικός, πάσχω ἐκ μελαγχολίας || πάσχω ἀπὸ ἴκτερον (κοιν. χροσῆ).

μελάγ-χολος, *ον* (*μέλας+χολή*)· ὁ ἔχων μέλαι-

ναν χολήν, ό πάσχω από ίκτερον.— ■ ό έμβασπιόμενος εις μαύρην χολήν.

μελαγ-χροής, ές (μέλας+χροιά) = **μελάγγροος** (βλ. λ.).

μελάγ-χροος, ον, και συνηρ. -χροος, ουν (μέλας+χροά): ό έχων μέλαν χρώμα, ήλιοκαής, μελαψός, μελαχροινός || άνωμ. όνομ. πληθ. **μελάγγροος**.

μελάγ-χρωος, -ωτος, ό, ή (μέλας+χρώς) = **μελάγγροος**.

μέλαθρον, τό (μέλας?): ή κυρία δοκός ή ύποβαστάζουσα τήν στέγην τής οικίας ή ενός δωματίου (κοιν. «πάτερο»), κληθεϊσα ούτω διότι συνήθως είναι μαυρισμένη από τόν καπνόν τής έστίας, όθεν γενικώς, στέγη, όροφή || ώς. τό προεζέχον μέρος τής δοκού, τό έξω θηλ. τής οικίας, ή κορνίζα.— ■ γενικώς, στέγη, όροφή || έν δέ τῷ πληθ., ώς τό λατιν. *laeta, οικία, κατοικία*.

Έτυμ.: *μέλαθρον* *μελαθροῦν* ή έκ του *μέλας* παραγωγή δέν γίνεται υπό πάντων δεκτῆ κατά τινας *μέλαθρον* (**mele-dh-ro-m*), είναι συγγ. τῷ *δηρ. βλωθρός* (**μλω-θ-ρο-ς*), βλ. λ., *σανσκρ. mṛdha* (κεφαλή) (<ιαπ. *mīdh-*, άγγλ.-σαξ. *muila* (κεφαλή), ριζ. βάσις *meiō* (ύψηλός) υπό τινων θεωρεϊται συγγενές και τό *κμέλεθρον* (=δοκός) παρὰ Μαιγ. Έτυμ. έν λ. *καμάρα*), καιτοι παραμένει πάντως έμπόδιον ή έκ του *μέλαθρον* άπουσία του κ.

μελαθρόφιν, ποιητ. γεν. του μέλαθρον.

μελαίνω, μελ. -άνω.— Παθητ. άόρ. *ά' έμελάνθην* πρκ. *μεμείλασαι (μέλας)* ποιώ τι μέλαν, τό χρωματίζω μέλαν, τό μαυρίζω.— Παθητ. γίνομαι μέλας, μαυρίζω (άμτβ.), σκοτεινιάζω.

μελαμ-θάδής, ές (μέλας+θάθος): ό έχων μέλαν βάθος, ό έκ του μεγάλου βάθους φαινόμενος μέλας.

μελαμ-θάφης, ές (μέλας+βαφήνα, του βάπτω): ό βεβαμμένος μέλας.

μελάμ-θωλος, ον (μέλας+θώλος): ό έχων μέλανα θώλους (χώματος), **μελάγγαιος** (βλ. λ.), εύφορος.

μελαμ-πάγης, ές, δωρ. άντι μελαμπηγής (μέλας+πήγγυμι): πεπηγώς μέλας, μαυρός και πηκτός || γενικώς, μέλας, άμαυρός || λεκισσόμενος, λερωμένος.

μελάμ-πέπλος, ον (μέλας+πέπλος): ό έχων μέλανα πέπλον, ό ένδεδυμένος μέλανα ένδύματα, μαυροφορεμένος.

μελαμ-πέταλος, ον (μέλας+πέταλον): ό έχων μαύρα (σκοτεινά) πέταλα (φύλλα), λεγόμενος άλλως και **μελάμρυλλος**.

μελάμ-πτερος, ον (μέλας+πτερόν): ό έχων μελαίνας πτέρυγας, μελανόπτερος.

μελαμ-φάης, ές (μέλας+φάος): ό έχων σκότος άντι φωτός, ή έχων μελαιναν όψιν, φαινόμενος μαύρος, σκοτεινός.

μελάμ-φύλλος, ον (μέλας+φύλλον): ό έχων μέλανα φύλλα, σκοτεινόχρωμα φύλλα (πρβλ. και *μελαμπέταλος*) || επί τόπων, δασύσκιος, σύσκιος, μέ παχύ και σκοτεινόχρωμων φύλλωμα.

μελάν, -ανος, τό (οὐδ. του μέλας) ή μελάνη.

μελάν-αιγίς, -ίδος, ό, ή (μέλας+αιγίς): ό έχων μελαιναν *αιγίδα* (βλ. λ.), επίθ. των Έβρινών (κατ' άλλους τονιστών *μελάναιγίς*).

μελάν-αιγής, ές: ό έχων μελαιναν *αιγής*, ό φαινόμενος μέλας, πρβλ. και *μελαμφαής*.

μελάν-δέτος, ον (μέλας+δέτω): ό έχων μαύρο δέσιμο, τ. έ. μαύρη λαδή, επί (ζρους, φαγαίνου κ.τ.δ. || *μελάνδετον σάνος*=άσπις έχουσα γύρον σιδηρούν.

μελάν-δόκος, ον (μέλαν+δέχομαι): ό δεχόμενος έν έαυτῷ μελάνην, ό περιέχων μελάνην, μελανοδόχος: *κίστη μελανδόκος* = μελανοδοχεϊον «καλαμάρι».

μελάν-δρυον, τό: ή καρδία τής δρυός (κυρ. τό μέλαν τής δρυός), ή έντεριώνη.

μελάνει ή μελανεῖ, γ' έν. έν., άνευ άλλου τύπου του ρήματος έν χρήσει: είτε έκ του *μελάνω* (=μελαίνω)=ποιώ τι μέλαν, τό μαυρίζω είτε έκ του *μελανέω* (=γίνομαι μέλας, μαυρίζω).

μελάν-είμων, ον (μέλας+είμα): ό μέλανα ένδεδυμένος, μαυροφορεμένος, «ντυμένος στα μαύρα».

μελ-ανθής, ές (μέλας+ανθος): ό έχων μέλανα άνθη (σκοτεινού χρώματος) || γενικώς, μελαψός, μελανωπός, σκοτεινόχρωμος.

μελάνια, ή (μέλας): «μαυρίλα» || μέλαν νέφος || έν τῷ πληθ. μέλανα στίγματα.

μελάνό-ζυξ, -ύγος, ό, ή (μέλας+ζεύγνυμι): επί πλοίου, τό έχον μέλανα θρανία («μπάγκους»), καθίσματα δηλ. των κωπηλατών (λεγόμενα άλλως και *ζυγά*).

μελάνο-κάρδιος, ον (μέλας+καρδία): ό έχων μελαιναν καρδίαν, σκληρός, ώμός (πρβλ. τό σημερ. «αύτός έχει μαύρη ψυχή»).

μελάν-όμματος, ον: ό έχων μέλανα όμματα, μαύρα μάτια, μελανόφθαλμος, μαυρομάτης.

μελάνο-νεκίο-είμων, ον, γεν. -ονος (μέλας+νεκυσ+είμα): ό φορῶν μαύρα νεκρικά ίμάτια, τά σάβανα άλλως λεγόμενα.

μελάνό-πτερος, ον, και μελανοπτέρυξ, -ύγος, ό, ή (μέλας+πτερόν, πτέρυξ): ό έχων μελανα πτερά, ή μελαίνας πτέρυγας || επί ιχθύων, ό έχων μαύρα πτερύγια.

μελάν-οσσοσ, ον (μέλας+οσσε): ό έχων μέλανα όφθαλμούς, μαυρομάτης (βλ. και *μελανόμματος*).

μελάν-οστος, άντι μελάνοστος, ον (μέλας+οστέον): ό έχων μέλανα οστά.

μελάν-ουρος, ον, θηλ. μελανουρίς, -ίδος (μέλας+ούρά): ό έχων μελαιναν ουράν || ό γνωστός ιχθύς «μελανούρι» || είδος όφειως.

μελάνό-χροος, ον = **μελάγγροος** (βλ. λ.).

μελάνό-χρωος, -ωτος, ό, ή = **μελάγγρωος** (βλ. λ.).

μελάν-τειχής, ές (μέλας+τείχος): ό έχων μέλανα τείχη.

μελάν-τερος, α, ον: συνηρ. του *μέλας*.

μελάν-τράγης, ές (μέλας+τραγής, του τρώγω): ό μέλας τό χρώμα, όταν είναι εις τήν εποχήν του διά φάγωμα (επί σύκων).

μελάν-υδρος, ον (μέλας+ύδωρ): ό έχων μέλαν ύδωρ, επί πηγής τής όποίας τό ύδωρ φαίνεται μέλαν λόγω του βάθους της.

ΜΕΛΑ Ψ, (αιολ. *μέλαις*), *μέλαινα, μέλᾶν* γεν. *μέλανος, μελαίνης, μέλανος* κ.λ.π. (κατά τό τάλας κ. ά.) ό,τι και νύν, μέλας, μελανός, μαύρος || σκοτεινός, σκιερός, μαυριδερός || μτφρ. ζοφερός, γοβερός, κακός, μαυροψύχης || άσασφής, αίνιγματώδης (έν άντιθέσει προς τό λευκός).— ■ συνηρ. *μελάντερος, α, ον* ύπсро. *μελάντατος, η, ον*.

Έτυμ.: *μέλας*: *μελαίνω* κατά τινας *μέλας* καιται πιθανώς άντι **μέλανο-ς*, ως υποζηλούται έκ του θηλ. *μέλαινα*=συνηρ. *malina* (παρά τό *malinā*) και έκ του ουθ. *μελανό-χροος* πρβλ. τό *σανκρ. māla-m* (ρύπος, άσχροτής, άμάρτημα), *malinā-ī* (ρουπαρός, μέλας), (<ιαπ. *melino-s*, gaul. *melinus* (=color nigrus), λατ. *melns* (μέλας), γοτθ. *meil* (κηλός, λέρα, ρύπος), άρχ-γερμ. *meil* (κηλός, macula), λατ. *mal-us, mal-ignus* <ιαπ. β. **mel-* (ρουπαίνω, λερώνω) ή, αυτή β. ως **mēl-* άνυπαρχει έν τοις: γοτθ. *mēla* (ούδ). πληθ.=σημεϊα γραφής). παλ-νοργ. *māi*, άγγλ.-σαξ. *moēl*, παλ-γερμ. *māl* (σημεϊον), λιθ. *mēlyns* (ύλη χρωματίζουσα μπλέ), *melynas* (μέλας), πιθανώς δ' έντεῦθα άνήκει και τό λακ. *μεμηλός* (=ζωγράφος).— ή αυτή ρίζα κατά μεταπτώσειν **mol-* έν τῷ *μολύνω*, ως **mōl-* έν τῷ *μώλων*, γεν. *-ωπος* πρβλ. ακόμη λατιν. *mulleus* (< **mulpejo-s, *mν]pejo-s*)=έρυθρός, πορφυρούς, λιθ. *mulvas* (ύπέρυθρος). βλ. και έν *μίλτος, μύλλος*.

ΜΕΛΑΩ, μόνον κατ' ένεστ. έν χρήσει: τήκω, λυών, ύγροποκώ, τι.— Παθητ. *μελδομαι*,=ύγροποιούμαι, τήκομαι, λυώνω.

Έτυμ.: *μέλδω*: *άμαλδίνω, άμαλός, βλαδαρός, μαλακός, μαλθακός*: πάντα ταῦτα άνάγονται εις *ιαπ. β. *(s)meid-* συγγ. προς τά: άγγλ.-σαξ. *meitan* (λυώνω), παλ-νοργ. *mella* (χωνεύω, καταπίνω), *malin* (σασπρός), παλ-γερμ. *malz* (λυωμένος), *malftan* (λυώνω) κ. ά.

μέλε, έπ. γ'. έν. πρτ. του μέλω.

μέλε, ή μέλε (κλιτ. πτώσ.) φιλική προσφώνησις, φίλε μου, άγαπητέ μου, καυμένη μου || άλλά και

ἐπί μὴ φιλικῆς προσφωνήσεως, μωρέ, ἀνόητε, κακομοίρη μου:

Ἔτυμ. ἰ ἐπικ. κλητ. ἀνευ ἄλλης πτώσεως ἐν χρήσει κυρ. εἶναι ἢ κλητικῆ ἑνός μὴ μαρτυρούμενου ὀνόμ. *μέλος (=καλός, προσφιλής), ὅπερ ἑνυπάρχει ἐν τῷ λατιν. συγκριτ. *melior* (βλ. ἐν λ. *μίλα*), πρβλ. *μέλει μοι*, *μέλω* ἢ ἤδη οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ ἔρμηνεύουσιν αὐτό: «με-μελ-ημένε, ἐπιμελείας ἄξιε» δὲν λείπουναι καὶ οἱ οὐραγιζόντες αὐτὸ πρὸς τὸ μέλος, παρακινούμενοι πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὴν κακὴν σημασίαν, τὴν ὅποιαν ἔχει ἐνίστατε.

μελεδαίνω (μέλω)· μετὰ γεν., φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ περὶ τινος, ἀγωνίω διὰ τι(να), ἀνησυχῶ.— || μετὰ αἰτ., περιποιούμαι τινά, τὸν παρακολουθῶ ὡς ἀκόλουθος, βοηθός, θεράπων· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μελέδημα, τό, -ατος (μεῖδαίνω)· φροντίς, μέριμνα, ἐνδιαφέρον, ἀνησυχία.— || τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίζων καὶ ἀνησυχίων, τὸ πρῶγμα (ἢ καὶ τὸ πρόσωπον) περὶ τοῦ ὁποῦ μεριμνῶ τις· ἐξ αὐτοῦ τὸ **μελεδήμων**, ον, γεν. -ονος (μελέδημα) ὁ φροντίζων περὶ τινος, ὁ ἐπιμελούμενός τινος, ὁ ἀνησυχῶν ἢ ἀνήσυχος, πολυάσχολος, πολυπράγμων.

μελεδών, -ῶνος, ἴ·=μελεδῶν (βλ. λ.).

μελεδωνεύς, ὁ, ποιητ. ἀντι μελεδωνός (βλ. λ.).

μελεδώνη, ἡ (καὶ μελεδῶν, ἐκ τοῦ μελεδαίνω)· φροντίς, μέριμνα ἢ ἀνησυχία, λύπη.

μελεδωνός, ὁ καὶ ἡ (μελεδαίνω)· ὁ φροντίζων περὶ τινος, ὁ λαμβάνων μέριμναν περὶ τινος || φύλαξ, ἐπόπτης, ἐπιστάτης, εἰκόνομος, θαλαμηπόλος.

μέλει, ἀπρόσ. τοῦ μέλω (βλ. λ.).

μελεῖζω (μέλος I), καὶ μελίζω A (βλ. λ.): διαμελιζῶ, κομματίζω. [δι· ἔτυμολ. βλ. μέλος].

μελεῖστί, ἐπίρ. (μελεῖζω)· μεληδόν, κατὰ μέλη, κομματιστά, «κομμάτι—κομμάτι».

μελεσο-πάθης, ἐς (μέλεος+παθεῖν, τοῦ πάσχω) ὁ πάσχων (ἢ παθῶν) πολλὰ ἀτυχήματα || ὁ ἀξιολύπητος (μέλεος) διὰ τὰ παθήματά του, δυστυχής.

μελεσο-πονός, ον (μέλεος+πόνος) ὁ μέλεα ἔργα πονήσας, ὁ ἐλεεινὰ πράξας, ὁ μοχθῶν ἐν μέσῳ συμφορῶν, δυστυχής, ἀξιοδρήνητος.

μέλεος, α, ον, καὶ -ος, -ον (μέλω)· ἀχρηστος, ἀνωφελής, μάταιος || τὸ οὐδ. μέλεον ὡς ἐπίρ. = μάτην, ματαίως. 2) δυστυχής, ἐλεεινός, ἄθλιος.

Ἔτυμ. ἰ μέλεος (μέλειστος) ὁ ἐκτετ. τύπος τῆς ρίζ. ἐν τῷ μάλω, -νος (=κατάκοπος, ἐξηγοδηνημένος), ἐξ οὗ τὸ μάλω (=ἐξοθενίζω), *μαλώνομαι* πρβλ. λιθ. *melas* (ψευδός, ἀπάτη), λεττ. *maidif* (περιπλανῶμαι), ἱρλ. *mell* (**melso-s*, πρβλ. ἐν *βλάσφημος* (**m]s-*)=λάθος, παράπτωμα, *mellain* (ἀπατῶ), *Zenb. mariya* (ἀπατεῶν)· τὸ λατ. *malus* δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα (βλ. ἐν *μήλον*).

μελεό-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (μέλεος+φρήν) ὁ μέλεα (λύπης ἄξια) φρονῶν, δυστυχής, ἀξιοδρήνητος.

μελεοί-πτερος, ον (μέλος II+πτερόν) ὁ ῥῥων διὰ τῶν πτερῶν του, ἐπίθ. τοῦ ἔττιτος.

μέλειται, γ' ἐν. μέσ. ἔνεστ. τοῦ μέλω.

μελετάω, μελ. ἦσω (μελέτη) μετὰ γεν., φροντίζω περὶ τινος (μέλει μοί τινος).— || μετ' αἰτ., δίδω προσοχὴν εἰς τι, τὸ παρακολουθῶ μέχρι τέλους, τὸ ἐξετάζω ἐπιμελῶ., τὸ οὐποδοῦμαι, λατιν. *excolere* || ἐπιδιδῶκ τὴν εὐνοϊκὴ γνώμην τῶν πολλῶν, κολακέω || μετέρχομαι τέχνην τινὰ, επαγγέλλομαι τι, (ἐξ)ασκῶ ἐπάγγελμα, δοκοῦμι εἰς τι, λατιν. *meditari*: μελετῶ σοφίαν = επαγγέλλομαι τὸν σοφόν || ὡς. μετὰ δοτ. πρῶγμ. μελετῶ τάξω=ἀσκούμαι εἰς τὸ τόξον || ἀπολ. γυμνάζομαι, ὅσα ὕμαι || ἐν τῷ μὴ μελετῶντι (ἀντι ἐν τῷ μὴ μελετῶντι)=διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀσκῆσεως || ἀπολ. προσέχω, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, σκέπτομαι. 2) μετὰ αἰτ. προσ. ἐξασκῶ τινος, γυμνάζω τινὰ ἐκ τοῦ

μελέτη, ἡ (μέλομαι)· φροντίς, ἐπιμέλεια, προσοχὴ. 2) ἀσκήσις, ἐνασχόλησις, γυμνασις, ἐξάσκησις.— || μέριμνα, ἀνησυχία.

μελέτημα, -ατος, τὸ (μελετάω)· ἐξάσκησις, γυμνασμός, σπουδῆ.

μελετηρός, ὁ, ὄν (μελετάω) ὁ προδύμωσ καὶ ἐπιμελῶσ ἀσκούμενος

μελετητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μελετῶ· πρέπει νὰ ἀσκηθῆται τις.

μελέτωρ, -ορος, ὁ (μέλω) ὁ φροντίζων περὶ τινος, φύλαξ, φρουρός, τιμωρός, ἐκδικητής.

μεληδών, -ῶνος, ἡ·=μελεδῶν, μελεδῶν (βλ. λ.).

μέλημα, -ατος, τὸ (μέλω) ἀντικείμενον φροντίζοντος, περὶ οὗ φροντίζει τις || πρόσωπον ἢ πρᾶγμα προσφιλέσ.— || χρέος, ὑποχρέωσις, καθήκον||φροντίς, μέριμνα, ἀνησυχία.

μελησέμεν, ἐπικ. τύπος ἀντι μελήσειν, ἀρφ. μέλλ. τοῦ μέλω.

μελησι-μέροτος, ον (μέλησις+βερότος) ὁ φροντίζόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδρώπων, ὄν οἱ ἀνδρωποὶ τιμῶσι καὶ φροντίζουσι περὶ αὐτοῦ.

Μελητίδης, (οὐχὶ Μελετι-), -ου ὁ παροιμιώδης προσωπῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπονεμομένη εἰς τοὺς ἡλιθίους, ὡς ἐάν ἦτο πατρωνυμικόν ἐκ τοῦ *Μελητός*.

ΜΕΛΙΓ, -ῖτος, τό, λατ. MEL· ὡς καὶ νῦν, τὸ μέλι.

Ἔτυμ. ἰ μέλι καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ: *μελί-φρων*, *μέλι-σσα*, *μέλιετα*, (**μελιετῶ*), (**μελι-λεχῶ*) (=ἡ λείχουσα τὸ μέλι) καθ' ἀπλολογίαν *βλιετω* (βλ. λ.)· συγγ. λατ.

mel, γεν. *mellis* (ιαπ. **mellit*) ἀρχ-ιταλ. **melid*, ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη γεν. **mellidos* **melidos*, *mellis*, παλ-ιρλ. *mil* (μέλι), μεσ-ιρλ. *milis* (γλυκύς), gall. *bret. mel* (μέλι), γοθ. *milip* (=ἔλλ. **μέλιετ*).

μελία, ἰων. -ῆ, ἡ· τὸ δένδρον «μελιά» ἢ «μέλεγος», λατ. *fraxinus*· λόγῳ τῆς σκληρότητός του ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν κατασκευὴν δορῶτων.— || δόρυ ἐκ μελίας.

Ἔτυμ. ἰ *μελίη* ὁμ. *μέλιος*, *μελίλιος*, ἀπ. *μελίτιος*, ἐν ἐπιτρ. *μελίλιος*, ἐπ. *ἐμμελίης*· κατὰ τινος (**μελφια* (**ομελφια*), **μελφίνος*· κατ' ἄλλους ἢ ἀρχ. σημασ. τεφροφθαίος (λόγῳ τοῦ χρώματος τοῦ ξύλου) καὶ εἶναι συγγ. τῷ λιθ. *smelius* (=τεφροφθαίος), *ras-melys* (ὑπέφθαγος, μελαψός, μαυρισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον), πρβλ. καὶ παλ-γερμ. *bircha*, παλ-σλαβ. *bręza* (=τὸ δένδρον ἢ σμηύδα), παρ' Ἑσυχ. «*φοροκόν*· *λευκόν*, *πολιόν*».

μελί-βόας, ὁ (μέλι+βοή) ὁ ἔχων βοήν (φωνήν) ἤδεταν ὡς μέλι.

μελί-θρομος, ον (μέλι+βράμω) ὁ ἠδέως ἤχων, ἠδέως ᾄδων.

μελί-γδουπος, ον (μέλι+δουπέω) ὁ ἠδέως ἤχων.

μελί-γηνος, ὄρωρ. -γαρῶς, -νος, ὁ, ἡ (μέλι+γῆρως)· γλυκύφωνος, μελωδικός, μουσικός.

μελί-γλωσσος, ον (μέλι+γλώσσα) ὁ ἔχων γλωσσῶσαν γλυκεῖαν ὡς μέλι, γλυκόγλωσσος.

μελίγμα, -ατος, τό (μελίζω B)· ῥσμα, ὦδῆ || μουσικόν ὄργανον, οὐλός.

μελίζω (A), μελ. -ζῶ (μέλος I)· διαμελιζῶ, κομματίζω.

μελίζω (B), ὄρωρ. **μελίσσω**, (μέλος II), μέσ. μέλ. *μελίξομαι*· χορδίζω κελαδῶ, τερετίω || ῥδω μέλος, ποιῶ μέλος δι' ὄργανου, ἤχῳ μελωδικῶς, ψάλλω || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον. 2) μετ. ἐξυμνῶ τινὰ ἢ τι δι' ὦδῆς.

μελί-ηδύς, ἐς (μέλι+ἠδύς) ὁ ἠδύς (γλυκύς) ὡς μέλι || μετφ., ὁ γλυκὺς εἰς τὴν ψυχὴν, εὐχάριστος, τερπνός.

μελί-θρεπτος, ον (μέλι+τρέφω) ὁ διὰ μέλιτος τρεφόμενος (ἢ τεθραμμένος).

μελί-θροος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. -θροους, -οῦν (μέλι+θροῶν) ὁ ἠχῶν (θροῶν) ἠδέως, μελίφωνος, γλυκύφωνος.

μελί-κηρον, τό (μέλι+κηρός) ἡ κηρήδρα.

μελί-κομπος, ον (μέλι+κομπεῖω) ὁ ἠδέως ἠχῶν.

μελί-κράτος, ἰων. -κρητός, ον (μέλι+κεράννυμι) ὁ ἀνάμεικτος με μέλι || τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. τὸ *μελί-κρητον*, ἀπ. -κράτον=ποτόν-κράμα μέλιτος καὶ γάλακτος, προσπερόμενον ὡς σπονδῆ εἰς τοὺς καταχθόνιους θεοὺς.

μελικτής, -οῦ ὄρωρ. **μελικτάς**, -ᾶ, ὁ (μελίζω B)· αἰοῖδός, μουσικός, ἰδίως δὲ ὁ αὐλητής, παίζων τὸν αὐλόν.

μελί-λωτον, τό, καὶ *μελίλωτος*, ὁ (μέλι+λωτός)·

είδος λωτού (τριφυλλίου) έχοντες όσμήν μέλιτος. **ΜΕΛΙΓΝΗ**, ή· είδος κέγχρου, ό κοινός κέγχρος (κεχρί), λατ. *panicum* || έν τφ πληθ., άγροί κέγχρου ή άποθήκαι.

Ετυμ.*: έλέγετο και *έλυμος*· συγγ. τφ λατ. *milium* (= *κέγχρος*) ((meliom* κατ' άφομοίωσιν), λιθ. *malnos* (κεχρί)· πιθ έκ του ίαπ. **mel-* (άλέδω).

Μέλιος, έπ. *μέλιος*, η, ον (*μέλια*)· ό κατεσκευασμένος έκ μελίας (του θάνδρου), λατ. *fraxineus*. **Μελίνο-φαγοί**, οι (*μελίμη+φαγεΐν*)· οι τρώγοντες μελίμη (κεχρί), θ;ακική φυλή.

Μελί-παις, -*παιδος*, ό και ή (*μέλι + παις*)· κυρ. παΐς του μέλιτος, επί των μελισσών || επίθ. κυψάλης, ή κυψέλη μετά των έκ του μέλιτος τρεφομένων τέκνων της.

Μελί-πνεος, ον, και συνηρ. -*πνεους*, -*ουν* (*μέλι+πνέω*)· ό πνένω (άναπνένω) μέλι, ό μυρίζων από μέλι, ό άποπνένω ήδεται όσμήν.

Μελί-ρροος, ον, και συνηρ. **Μελί-ρρους**, -*ουν* (*μέλι+ρρώω*)· ό ρένω (στάζω) μέλι.

Μελί-ρρώτος, ον·=*μελίρροος*.

Μελίσδω, δωρ. άντι *μελίζω* B (βλ. λ.)· *μελίσθεν* δωρ. άπρφ.

Μέλισμα, -*ατος*, τό (*μελίζω* B)· ζυμα, μέλος, ώδή || ήχος, μελωδία.

Μέλισσα, άττ. **Μέλιττα**, -*ης*, ή (*μέλι*)· ό,τι και νυν, ή μέλισσα. 2) προσωνυμία της Ιερείας των Δελφών.— || τό μέλι καθ' έαυτό.

Μελίσσιος (ούχι *μελίσιος*· α, ον (*μέλισσα*)· ό της μελίσης, ό άνήκων εις μέλισσα ή μελίσας || *μελίσσειον κηρίον*—κηρήθρα μέλιτος.

Μελισσό-βοτος, ον (*μέλισσα+βόσκω*)· ό βοσκομένος υπό μελισσών.

Μελισσο-νόμος, ον (*μέλισσα + νέμω*)· ό βόσκων (τρέφων, διατηρών) μελίσας (μελίσαια), μελισσοκόμος.— || (*Μέλισσα* 2) Ιερεία (της Άρτέμιδος).

Μελισσο-πόνος, ον (*μέλισσα+πονέω*)· ό περιποιούμενος (διατηρών) μελίσας, μελισσοκόμος.

Μελισσο-σόςος, ον (*μέλισσα + σόςος*)· ό σάζων (προστατεύων) μελίσας, φύλαξι[μελισσών, προστάτης των.

Μελισσό-τοκος, ον (*μέλισσα+τεκεΐν*, του *τίκτω*)· ό γεννηθείς (παρacheΐς) υπό μελισσών, άρα γλυκύς ώς τό μέλι.

Μελισσο-τρέφης, ον (*μέλισσα+τρέφω*)· ό τρέφων (ώντηρών, διατηρών) μελίσας, μελισσοκόμος.

Μελισσών, άττ. **Μελιτών**, -*ώνος*, ό (*μέλισσα*)· μελισσοურγεΐον, μελισσοκομεΐον.

Μελι-στάγής, ές (*μέλι + σταγήναι*, του *στάζω*)· ό στάζων μέλι.

Μελι-στακτος, ον· = *μελισταγής* (βλ. λ.).

Μελίτεια, ή (*μέλι*)· τό μελισσοδότανον, μελισσοδόρτον, λατ.ν. *apiarium*.

Μελί-τερπής, έ· (*μέλι+τέρπω*)· γλυκύς ώς τό μέλι.

Μελιτίδης, έσφζλμ. γρ. άντι *Μελιτιδης*; (βλ. λ.).

Μελιτόεις, εσσα, εν (*μέλι*)· γλυκύς ώς μέλι, μελιτοειδής, μελωμένος.— || κατεσκευασμένος από (μέ) μέλι || ώς. ούς. **Μελιτόεσσα**, άττ. *μελιτούετα* (ένγ. *μάζα*), ή· πλακούς μετά μέλιτος, μελόπιττα.

Μελίτο-πώλης, -*ου*, ό (*μέλι + πωλέω*)· ό πωλών μέλι, ό έμπορευόμενος μελία.

Μελιτούττα· βλ. έν *μελιτόεις*.

Μελιτόω, μελ. -*ώσω* (*μέλι*)· γλυκαίνω τι άναμειγνύων αυτό με μέλι.

Μελίττα, ή, άττ. άντι *μέλισσα*· ό,τι και νυν.

Μελιτίτιον, τό, ύποκορ. του *μέλιττα*· μικρά μέλισσα.— || τό κυψελίδιον. έν τη κηρήθρα, και έν τφ πληθ. αυτή ή κηρήθρα.

Μελιττο-τρόφος, άττ. άντι *μελισσοτρ*— (βλ. λ.).

Μελιττ-ουργός, -*ουργέω*, -*ουργία*, άττ. άντι *μελισσ*—.

Μελιτ-ώδης, ες (*μέλι+είδος*)· όμοιος προς μέλι, μελιτοειδής.

Μελίτωμα, -*ατος*, τό (*μελιτώω*)· πλακούς μετά μέλιτος, πέμμα, μελόπιττα.

Μελι-φθογγος, ον (*μέλι + φθογγή*)· ό έχων φωνήν γλυκεΐαν ώς μέλι, μελιφωνος.

Μελί-φρων, -*ονος*, ό, ή (*μέλι + φρήν*)· ό εύφραΐνων διά της γλυκύτητας την καρδιαν, ό ήδύς τάς φρένας, εύχάριστος, τερπνός, εις την διατύπωσιν των διανοημάτων του.

Μελί-φυρτος, ον (*μέλι + φύρω*)· ό μέλιτι πεφυρμένος, άνάμεικτος με μέλι.

Μελί-χλωρός, ον (*μέλι + χλωρός*)· ό χλωρός (κίτρινος ή χλωμός) ώς τό μέλι, ό έχων την χροΐαν του μέλιτος.

Μελί-χροος, ον, και κατά συναΐρ. -*χρους*, ον (*μέλι+χρώα*)· ό έχων τό χρώμα του μέλιτος.

Μελιχρ-ώδης, ες (*μελιχρους+είδος*)· κίτρινος ώς μέλι, ό κατά τό χρώμα όμοΐάζων προς τό μέλι.

Μελί-χρως, -*ωτος*, ό, ή (*μέλι + χρώς*)· = *μελιχρως* (βλ. λ.).

Μέλλημα, -*ατος*, τό (*μέλλω*)· άργοπορία, επιβράδυνσι || έν τφ πληθ. άργοπορία, άναζολαί.

Μέλλησα, έπ. άντι *έμέλλησα*, άόρ. α' του *μέλλω*.

Μέλλησις, -*εως*, ή (*μέλλω*)· άναθλητικότης, χρονοτριβή || πρόδεις, τό ότι ύπάρχει έλλipsis ή φόβος ότι θα συμβη τι, τό ότι επικρέμαται (επαπειλείται, έπίκειται) τι.— || προσπάθεια (σκοπός) μη έκπληρωθείσα, καθυστέρησις, άναβολή.

Μελλητέον, οημ. επίθ. του *μέλλω*· πρέπει να άργοπορήση, να βραδύνη, τις.

Μελλητής, -*ου*, ό (*μέλλω*)· ό συνηθίζων να άναβάλλη, άναβλητικός, ό άργοπορών, διαστακτικός.

Μελλό-γάμος, ον (*μέλλω+γάμω*)· ό μέλλων να συνάψη γάμον, μελλογάμος, μνηστευμένος.

Μελλο-δειπνικός, ή, ον (*μέλλω + δείπνω*)· επί μουσικού μέλους, τό άδόμενον έν άρχή του δείπνου (προκειμένος να άρχιση τό δείπνον).

Μελλο-νικίω· (*μέλλω + νικάω*)· μέλλω να νικήσω, άναβάλλω την νίκην, βήμα σχηματισθέν μετά λογοπαικτικής νύφεως επί του Νικίου, όστις υπό διαφόρους προφάσεις άνέβαλλεν ή έζήτη να άποφυγή την στρατηγίαν της κατά της Σικελίας έκστρατεΐας.

Μελλό-νυμφος, ον (*μέλλω+νύμφη*)· ό μέλλων να νυμφευθη έντός όλιγού, ό μνηστευμένος (πρβλ. *μελλόγαμος*) || έν εβρυτερά άννοία, πάν πρόσωπον (δρρεν ή δηλω) άγον ήλικίαν γάμου, εύρισκόμενον εις έώραν γάμου.

ΜΕΛΛΩ, πρτ. *έμελλον*· μελ. *μελήσω*· άόρ. α' *έμέλλησα*· παρ' άττ. ή αφε. είναι και χρονική (*ήμελλον, ήμέλλησα*)· σκεπτομαι (έχω κατά νοΐν, έχω έλθει εις τό σημεΐον) να πράξω τι, σκοπεΐω να... , πρόκειται να... || έντεθεν, προΐδεμαι, σχεδιάζω.— || είμαι υπό της μοΐρας προωρισμένος να πράξω τι: *τα ού τελέεσθαι έμελλον*—τά όποια δέν ήσαν προωρισμένα υπό της μοΐρας (δέν ήσαν γραφτό από τη μοΐρα) να έκτελεσθούν. 2) επί συμπεράσματος εξαγομένου έκ των προηγούμενων «είναι πιδανόν, κφαιίνεται βέβαιον ότι...», «άσφαλώς θα...», συχνότατα δε καταντᾶ εις τό «πρέπει»: *μέλλω που άπεχθέσθαι Δει πατρι* = φαίνεται βέβαιον ότι έγινα μιστός εις τον πατέρα Δία (πρέπει να έχω γίνει...»). 3) προς δήλωσιν ισχυράς πιθανότητος, δεσ. άρμηνεύεται διά των «πιδανόν είναι ότι...», «πιδανός», «πιδανότατα»: *τά δέ μέλλετ' άνοούμεν=πιδανότατα* (είναι πιδανόν ότι) τα έχετε όκούσει (ή: θα τα όκούσετε) || *όθι που μέλλουσιν άριστοι βουλάς βουλεύειν*—όπου πιδανός (ή: είναι πιδανόν ότι) οι άριστοι συσκέπτονται.— || προς ζήλωσιν του ότι: πάντοτε έχω σκοπόν (πρόδεις) να πράξω τι, χωρίς όμως και να τό πράξω || όθεν, άναβάλλω, βραδύνω, διατάζω, λεπτολογώ.— || **IV** συχνά τό *μέλλω* κείται άνευ του άπαρσεμφάτου του, και τότε φαίνεται ότι έκ του *μέλλω* εξαρτάται άπ' εύθείας ή αιτίας, ή όποια έν κυριολεξία θα έξηρτάτο έκ του παρχειφθέντος άπρφ.: *ό,τι μέλλετε* [ένν. *πράττειν*] *εύθως πράττετε* = ό,τι έχετε σκοπόν να κάμετε, κάμειέ το άμέσως || τοιουτοτρόπως (άνευ του άπρφ. δηλ.) κεί-ται συχνά ή μηχ. *μέλλων: ό μέλλων* [ένν. *έσοθαι ή γίγνεσθαι*] *χρόνος, ίδια* δε τό ούδ. *τό μέλλον, τά μέλλοντα* (= τό μέλλον να συμβη, τό συμδησόμενον, τό όποτελεσμο).

**Ετυμ.*: *μέλλω* και τά εξ αυτού *μελλ-έρηθος*, *μελλ-*

είρηνη, μελλό-γαμος, μελλό-νυμφος κ. ἄ., ἐξ ἱαπ. β. *mel-, τῆς ὁποίας βασική σημ. εἶναι ἡ τοῦ ἔλκειν, οὐρεῖν, εἶς τῆς προήλθεν ἡ τοῦ διατάξιεν, ἀνοβάλλειν· πρβλ. λατ. promellere (= iitem promovere), ἱαπ. *melno, καλ-ιρλ. mall (δραδύς, ὄργος), amall, tamall (χρονοτριβή, διατακτικότης)· διὲ δὲ ἡ ἱαπ. ρίζ. *mel εὐσημαιναι ἀρχ. οὐρεῖν, ἔλκειν ἐνδοικνυται ἐκ τοῦ λατιν. remulcum, promulcum (κάλως ἔλξεως), πρβλ. καὶ λατ. remelige, remoratrix.

μελλώ, -οῦς, ἡ, ποιητ. ἀντι μέλλοις.

μελο-γράφια, ἡ· τὸ γράφειν μέλη, μελωδίας· ἐκ τοῦ

μελο-γράφος, ὄν (μέλος II + γράφω)· ὁ γράφων μελωδίας, ᾄσματα, ᾠδὰς.

μελο-ποιέω, μελ. -ῆσο (μελοποιός)· ποιῶ μέλη, λυρικά ποιήματα.— || προσαρμόζω εἰς τὴν μουσικὴν.

μελο-ποιητής, -οῦ, ὄ=μελοποιός (βλ. λ.).

μελο-ποιός, ὄν (μέλος II + ποιῶ)· ὁ ποιῶν λυρικά ποιήματα|| ὄσο. ὁ μελοποιός=ὁ λυρικός ποιητής.

ΜΕΛΟΣ, τό, γεν. -εος· μέλος τοῦ σώματος· κατὰ μέλα=κατὰ μέλη, μεληδόν, ἕνα ἕνα μέλος.— || ᾠδή, ᾄσμα || ἐν τῷ πληθ. μέλω=λυρική ποιήσις, τὰ χορικά. 2) ἡ μουσική, εἰς ἣν ποιήματα εἶναι ἡρμονισμένον, μελωδία, «μουσική», «μουσικός σκοπός», κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ μέτρον.

*Ἔτυμ. ἡ θευτέρα σημασία εἶναι ἀπότοκος τῆς πρώτης, διότι ἐκ τῆς ἐνοίας τοῦ μέλους τοῦ σώματος εἶναι εὐκολοῦς ἡ μεταφορικὴ χρῆσις ἐπὶ μέλους μουσικῆς φράσεως (πρβλ. τὴν χρῆσιν τῶν Giled-Lied ἐν τῇ Γερμανικῇ)· μέλος δηλ. κυρ. ἐσημαιναι κινήθων μέλος τοῦ σώματος, ὄρθρωσιν, ὄρμον (κλειδωσιν), εἶτα δὲ κατ' ἐπέκτ. ἡ μτρφ. καὶ μέλος (τριῆμα) μουσικῆς φράσεως, ὅθεν καὶ ᾄσμα, μελωδία· ἐκ τοῦ μέλος προήλθε τὸ μελίξω (=ᾄδω, παίζω μουσικόν ὄργανον)· πρβλ. gall. cymmal (ὄρθρωσις), corn. mal, bref. mell (ὄρθρωσις, σπονδυλος) (κελτ. *meisa (μέλος σώματος)· πρβλ. ὡς. σανοκρ. parma (=ἡκρωτηριασμένον μέλος σώματος), máraiz (ἀποδονήσκω).

μελο-τύπεω, μέλ. -ῆσο (μέλος II + τύπτω)· ἀνακρούω μέλος ἡ ἤχον, ψάλλω, ψαλμωδῶ.

μέληθρον, τό (μέλω)· ᾄσμα μετὰ χοροῦ, παίγιον, τέρψις, διασκεδασίς || συν. ἐν τῷ πληθ. (ἐπὶ ἀτάκτοις πτώμασι)· μέληθρα κινῶν (=λεία τῶν κυνῶν, ἄρα τέρψις τῶν, χαρὰ τῶν, διασκεδασίς τῶν).

Μελομένη, ἡ· ἡ Μούσα τῆς τραγωδίας (μία τῶν ἐννέα Μουσῶν)· κυρ. ὁμοῦ μελομένη = ἡ ἔδουσα· ἐκ τοῦ

μέλω, μέλ. -νωσ· ἀορ. α' ἔμελω (μέλος II)· ᾄδω, ἐξυμνῶ τινα δι' ἄριστος καὶ χοροῦ. 2) ἀμτβ. ᾄδω.— || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς ἀποθετ. μέλομαι, μελλ. μέλωμαι· μέλομαι κιθαρίζων=ᾄδω συν-οδεῖα κιθάρας· μέλομαι ἄρηι=ὄρχουμαι (ὄρχησις πολεμική) πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως, τ. ἔ. μάχομαι γενναίως. 2) μετὰ αἰτ., ᾄδω, ἐξυμνῶ τινα.

*Ἔτυμ. ἡ ὁμο. ποιητ. μέλω· ὁμο. μέληθρα (βλ. λ.)· ὁμο. ποιητ. μολπή· μολπός (πρβλ. Ἦσυχ. «μολπός, φῶς, ὕμνωδός, ποιητής»), ἱρλ. molaím (ἐγκωμιάζω), molad (ἐγκώμιον) (ἱαπ. -lir-)· ΚΕΛΤ. -l-, gall. mawl (ἐγκώμιον), molí (ἐπανόω).

μελύδριον, τό, ὡς ὑποκορ. τοῦ μέλος I=μικρὸν μέρος τοῦ σώματος.— || ὡς ὑποκορ. τοῦ μέλος II = ᾄσματιον, ᾠδῶριον, «τραγουδάκι».

ΜΕΛΩ, μέλ. μελήσω· εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος ἡ σκέψεως· πᾶσι μέλω=ἀποτελῶ μέλημα δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅλοι ἀσχολοῦνται με ἐμέ. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' ἐν. μέλει, πρτ. ἔμελε, μέλλ. μελήσει, ἐνεστ. καὶ μέλλ. ἀπφρ. μέλειν καὶ μελήσειν· κἀτι εἶναι δι' ἐμέ τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεων μου δι' τῶν φροντίζων μου ἡ καὶ τῶν ἀνησυχῶν μου, φροντίζω δι' αὐτό, τὸ σκέπτομαι, ἀνησυχῶ δι' αὐτό (καὶ τὸ μὲν ἀντικείμενον τῆς σκέψεως καὶ φροντίδος τίθεται κατ' ὄνομ., τὸ δὲ πρόσωπον, τὸ ὅποιον φροντίζει καὶ σκέπτεται καὶ ἀνησυχεῖ τίθεται κατὰ δοτικὴν), πρβλ. καὶ τὸ τῆς Λατινικῆς curae est mihi· μέλει μοι πόλεμος=ὁ πόλεμος ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίζων μου || τὸ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐκτρέφεται δι' ἀπαρφ. ἀντὶ κατ' ὄνομ. ὄνομ.: μέλει

μοι εἶδέναι = ἐνδιαφέρομαι (φροντίζω) νὰ μάθω. 3) τὸ γ' ἐν. μέλει συχνὰ κεῖται ἀπροσ., συντάσσεται δὲ τότε μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ὡς ἀνικεμμένον, καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσ.: μέλει μοί τινος=μέλημα ἐστί μοι περὶ τινος=ἐνδιαφέρομαι διὰ τι, φροντίζω διὰ τι.— || τὸ γ' ἐνικ. τοῦ μέσου ἐνεστ. καὶ μέν. μέλλ. μέλεται, μελήσεται καὶ τὰ ἐνίοτε ἀντὶ τῶν ἀντιστοίχων ἐνεργ. μέλει, μελήσει· ἐμοὶ δὲ με ταῦτα μελήσεται = ἄλλὰ δι' αὐτὰ δὲ φροντίσω ἐγὼ (ἀλλ' αὐτὰ δὲ ἀποτελέσων ἀντικείμενον ἰδικῆς μου φροντίδος).— 2) ὁ ἐπ. ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερο. μέμηλε, μεμήλει (ἀντὶ τῶν ἀπτ. μεμήληκα, ἐμεμήληκα) κεῖνται μετὰ σημ. ἐν. καὶ πρτ.: ᾄ τὸσα μέμηλεν (=δοτὶς περὶ τῶσων φροντίζει). 3) ὡς μετὰ σημ. ἐνεστ. καὶ πρτ. κεῖνται καὶ ὁ παθητ. πρτ. καὶ ὑπερο. μέμβλεται, μεμβλέτω (συγκκ. τύποι ἀντὶ μεμήληται, ἐμεμήλητο)· ἡ νύ τοι οὐκέτι μεμβλετ' Ἀχιλλεύς=ἀσφαλὺς ὁ Ἀχ. δὲν ἀποτελεῖ πλέον φροντίδα διὰ σέ (κυρ. δὲν φροντίζεται ὑπὸ σοῦ, τ. ἔ. δὲν φροντίζεις δι' αὐτόν)|| μέμβλετό οἱ τεῖχος=τὸ τεῖχος ἐφροντίζετο ὑπ' αὐτοῦ, τὸ τεῖχος ἦτο ἡ φροντίς του, τ. ἔ. ἐφροντίζε διὰ τὸ τεῖχος.— || τὸ ἐνεργ. μέλω, ὡς καὶ τὸ μέσον μέλωμαι, εὐρίσκονται καὶ ἐν ἐνεργ. σημ.: φροντίζω τινά, φροντίζω περὶ τίνος, ἐπιμελοῦμαι τίνος, ἐνδιαφέρομαι διὰ τι (ἢ διὰ τίνα)|| μετὰ γεν. (ὡς τὸ ἐπιμελοῦμαι)· μέλω βροντίζω=φροντίζω (ἐν κἀφερόμαι) διὰ τοὺς θνητούς || σπαν. καὶ μετὰ δοτ.: θεοὺς μέλωντες=φροντίζοντες περὶ τῶν θεῶν, σκεπτόμενοι τοῦ θεοῦς.

*Ἔτυμ. ἡ μέλω, μελήσω· ποιητ. πρτ. μέμηλα, ποιητ. παθ. γ' ἐν. πρτ. μέμβλεται· πρβλ. τὴν παρ' ἀπτ. κλητ. μέλε (βλ. λ.), μελέδη, μελεδών, μελέθημαι, μελεδαίνω, μελέτη, μελετᾶν, μελέτω, λατ. melior.

μελ-ωδέω, μελ. -ῆσο (μελωδός)· ᾄδω μελωδικῶς· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μελ-ωδία, ἡ (μελωδός)· ὅ,τι καὶ νῦν, τὸ ᾄδειν μελωδικῶς, ψαλμωδία, ᾠδή.

μελ-ωδός, ὄν (μέλος II + φδή)· ὁ ᾄδων μελωδικῶς, ὁ μουσικός, μελωδικός.— || ὡς ὄσο. ὁ μελωδός = ὁ μελοποιός.

μέμα, πρτ. τοῦ *μάω· γ' πληθ. μεμάσσι.

μεμᾶθηκα, πρτ. τοῦ μανθάνω.

μεμάκουσα, θηλ. τῆς μτχ. τοῦ ἐπ. πρτ. τοῦ μνησάομαι.

μεμάμεν, ἐπ. ἀντὶ μεμάομεν, α' πληθ. πρτ. τοῦ *μάω (βλ. λ.).

μεμᾶνημαι, πρτ. τοῦ μαινομαι, ἐσηματισμένως ὡσεὶ ἐξ ἐνεστ. *μανόομαι (βλ. λ.).

μεμᾶοτες, πληθ. μτχ. πρτ. τοῦ *μάω (βλ. λ.).

μεμᾶοιεν, γ' πληθ. Εὐκτ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ μάπτω (βλ. λ.).

μεμαρπώς, μτχ. πρτ. τοῦ μάπτω.

μεμάτε, ἐπ. ἀντὶ μεμάτε, β' πληθ. πρτ. τοῦ *μάω.

μεμάχα, πρτ. τοῦ μάσσω.

μεμᾶός, μεμᾶυῖα, μτχ. πρτ. τοῦ *μάω || μεμαῶτες, μεμαῶτας, ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. μετ' ἐκτετ. τοῦ θεματ. φων. ἀντὶ μεμαῶτες, μεμαῶτας.

μεμβλεται, μεμβλετο, ἐπ. ἀντὶ μεμήληται, ἐμεμήλητο, γ' ἐνικ. παθ. πρτ. καὶ ὑπερο. τοῦ μέλω.

μεμβλωκα, πρτ. τοῦ βλώσκα (βλ. λ.).

μεμβράνα (δρβδτ. μεμβρανα), ἡ, λατ. membrāna, λεπτόν κατεργασμένον ἔδερμα, περγαμηνή, μεμβράνη.

ΜΕΜΒΡΑΨ, -άδος, ἡ· εἶδος μικροῦ καὶ κατωτέρου ἀΐζας ἰχθύος, κοιν. χαψί.

μεμέληκα, πρτ. τοῦ μέλω.

μεμᾶνηκα, πρτ. τοῦ μένω.

μεμετιμένος, ἰων. ἀντὶ μεθειμένος, μτχ. παθ. πρτ. τοῦ μεθίημι.

μεμηκός, μτχ. πρτ. τοῦ μνησάομαι.

μεμήλε, γ' ἐν. ἐπ. πρτ. τοῦ μέλω, μετὰ σημ. ἐν. (βλ. μέλω).

μεμήλει, γ' ἐν. ἐπ. ὑπερο. τοῦ μέλω μετὰ σημ. πρτ. (βλ. μέλω).

μεμῆνα, πρτ. τοῦ μαινομαι.

μεμηχάνημένος, ἐπιρ. τῆς μτχ. πρτ. τοῦ μνησάομαι· δολίως, πανούργως, διὰ στρατηγήματος.

μεμίσσμαι, παθ. πρτ. τοῦ μαιίνω.

μέμνημαι, (ὀρθότ. *μέμνημαι*) παθ. πρκ. τοῦ *μνήσκειν*: ἀπρφ. *μμήχθαι* (ὀρθότ. *μμεῖχθαι*).

μμενῶμένος, μτχ. δωρ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

μμενέω, Πρωτ. ἰων. παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

μμενέφτο, ἰων. ἀντί *μμενέφτο*, γ' ἐν. Εὐκτ. παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

μμενήμεναι, παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*, ἀπρφ. *μμενήσθαι*.

μμενήμην, **μμενέμην**, Εὐκτ. παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

μμενῶστέμενος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

μμενῶμαι, Ἰπποτ. παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

Μέμνων, -οσος, ὁ (*μέμνω*): κύρ. ὄν. διαφόρων μυθικῶν καὶ ἱστορικῶν προσώπων (βλ. Κ. Ε. Α.) || κυρίως σημαίνει ὁ σταθερός, ὁ ἀποφασιστικός. [πρβλ. Ἡσυχ. *εμμένων* «δ ὄνος» (προφανῶς διὰ τὴν πείσιμονα ἑμμο-νῆν τοῦ εἰς «δ, τι τοῦ καπνιστῆ» ἐντέθεν *εμμενόνεια* τὰ κρέατα, αἱ σάρκες, τοῦ ὄνου].

μμερόλυγκα, -οσμαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *μολύνω*.

μμεμονα, ποιητ. καὶ ἰων. πρκ. μετὰ σημ. ἄνεστ., ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει (**μάω*): ἐπίδουμῷ σφρόδρα, ποδῷ, ἐπίδωκῷ μετὰ πόδος: *διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονα* (=ἡ καρδία μου κατέχεται ἀπὸ δύο πόδους (δύο πρόγματα ἐπίδουμῷ πολῷ).

Ἔτυμ.* εἰ (βλ. καὶ **μάω*): *μμεμονα* (πληθ. *μμεμμεν* (<me-mē-, ἄνεστ. *μμεμμεσαν*, μτχ. *μμεμ[ε]μός*, *μμεμμεῖα*, πληθ. *μμεμμεῖτες*, κατὰ μετρικὴν ἔκτασιν): λατ. *memini* (mem-nai*), γοτθ. *man*, πληθ. *munum*, ἀπρφ. *munan* (σκέπτομαι, πιστεύω), *muns* (σκέψις, ἀπόφρασις), παλ.-νοργ. *munr* (πόδος), ἀγγλ.-σαξ. *myne* (ἐπίδουμῷ), παλ.-σαξ. *farmnan* (ἀρονοῦμαι, περιφρονῶ), παλ.-γερμ. *manēn* (=λατ. *monere*) εἰς ἰαπ. ρίζ. **men-* (=λατ. *mente agitare*) ἐν τῷ σανσκρ. *mānyate*, *manu-* (σκέπτομαι), *mānati* (μνημονεύω), Ζενδ. *man-* (σκέπτομαι), ἕλλ. *μμίνωμαι* (βλ. λ.), *Μέντωρ* (=σανσκρ. *manitr̥*=διανοοῦμενος, σκεπτόμενος), λατίν. *mens* (=σανσκρ. *man-* = σκέψις, ἐπίδουμῷ), Ζενδ. *maitiš* (= μνήμη), γοτθ. *ga-munds* (ἀνιδυμῷ), ἐνδύμιον), λιθ. *ai-mintis* (μνήμη), ἰαπ. **mīti-*, λατ. *mentio*, παλ.-εβρ. *menne* (πνεῦμα) = σανσκρ. *mānman-* (σκέψις): ἰαπ. ρημ. θέμα **mīnēi-*, εἰς οὐ Βεδ. *manḡyasi*, παλ.-λατ. *mini-scilur*, λατ. *re-miniscor*, ἕλλ. ἀπρφ. *μμνήσκειν*, λιθ. ἀπρφ. *minēti* (μνημονεύω), παλ.-σλαβ. ἀπρφ. *mīnēti* (πιστεύω, σκέπτομαι).— Εἰς τὴν αὐτὴν ἰαπ. ρίζ. **men-* ἀνάγεται τὸ ἕλλ. *μένος* καὶ τὰ ἕκτε ἀναφερόμενα (βλ. *μένος*): πρβλ. ὡς τὸ ἰαπ. **m(e)nā-* ἐν τῷ *μμνήσκειν*, *μμνήσκω* (βλ. λ. λ.)· τῆς ρίζης ταύτης ἐπέκτασις εἶναι ἡ ἰαπ. **mendh-* (βλ. ἐν *μανθάνω*, *Μούσα*).

μμερόρηται, γ' ἐν. ποιητ. παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

μμερορυγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

μμερῶνμαι, ἰων. παθ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

μμεπτός, ἡ, ὄν (*μμεμποιμαι*): ὄν δυνατόν τις νὰ μμεμθῆ, ὁ ἀξίος μμομφῆς, ἀξιομμεπτος, ἀξιοκαταφρόνητος.— || ἐνεργ. ὁ μμεμφόμενος, ὁ ἐπιρρήπτων μμομφῆν ἐπὶ τινος.

μμεμῆκα, πρκ. τοῦ *μμνήσκω* || ὄσ. πρκ. τοῦ *μμνήσκω*.

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, μέλ. *μμεμφομαι*: μέσ. ἀόρ. α' *εμμοφάμην*, παθ. *εμμοφθην*, ἀποθ.: ε, τι καὶ νῦν, *μμεμφομαι*, φέγω, κατηγορῶ, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, ὄνειδίζω, εὐρίσκω σφάλμα εἰς τινα (ματ' αἰτ. προσ. ἢ πραγμ.) || μετὰ γεν. πράγμ., παραπονοῦμαι διὰ τι || μετὰ αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσ.: *δ μάλαστα μμεμφονται ἡμῶν*=διὰ τὸ ὅποιον κυρίως μᾶς μμεμφονται (τὸ ὅποιον εἶναι ἡ κυρία κατηγορία ποῦ μᾶς ἀποδίδου).— || μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. τοῦ πράγμ., καταλογίζω τὴν εἰς τινα ὡς κάτι τὸ ἀξιομμεπτον, τὸν κατακρίνω δι' αὐτὸ || μετὰ δοτ. προσ. μόνον, εὐρίσκω εἰς τινα σφάλματα, τὸν μμεμφομαι, τὸν κατηγορῶ. [*μμεμφομαι*: μμομφή· ἀμμομφῆς, ἀμμομπος· μμμομφολή, μμμομφῆς· πρβλ. γοτθ. *bi-mampjan* (σκόπῳ)· εἰς ἰαπ. ῥ. **memb-*, **membh-*].

μμεμφί-μοιρος, ον (*μμεμφομαι* + *μοῖρα*): ὁ μμεμφόμενος τὴν μοῖραν του, παραπονοῦμενος διὰ τὴν μοῖραν του, ε, τι καὶ σύμμερον νοοῦμεν λέγοντες μμεμφί-μοιρος, γκρινιάρης.

μμεμφῆς, -εως, ἡ (*μμεμφομαι*): μμομφή, ψόγος, κατηγορία, ἐπιπλήξις. 2) παρόπνον, αἰτία παραπνοῦ.

ΜΕΝ, μόριον συνθετικόν (σύνδεσμος), χρησιμεῖον εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ τὴν λέξιν, μεθ' ἧς συνάπτεται, ἡ τὴν πρότασιν τὴν ὁποῖαν εἰσάγει, ἀπὸ κάτι τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ ἔπειτα, καὶ τὸ ὅποιον συνήθως εἰσάγεται διὰ τοῦ *δέ*, ὥστε τὰ δύο στοιχεῖα τὰ εἰσαγόμενα διὰ τῶν *μέν... δέ* νὰ ἀντιστοιχοῦν πρὸς ἄλληλα. Γενικῶς τὰ δι' αὐτῶν εἰσαγόμενα δύνανται νὰ ἀποδίδωνται διὰ τῶν: *ἔξ ἐνός μέν... ἔξ ἐτέρου δέ*, ἀφ' ἐνός μέν... ἀφ' ἐτέρου δέ (κοιν. «ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος... ἀπὸ τὸ ἄλλο», «ἀπὸ τῆ μιά μεριᾶ.. ἀπὸ τὴν ἄλληλ», ναι μέν... ἀλλὰ || ὁ *μέν*, ὅπως καὶ ὁ *δέ*, οὐδέποτε εὐρίσκονται ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἢ ἡ ἀνταπόκρισις πρὸς τὰ εἰσαγόμενα διὰ τοῦ *μέν* δὲν εἰσάγεται πάντοτε διὰ τοῦ *δέ*, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ δι' ἄλλων μορίων, ὅπως εἶναι τὰ: *ἀλλὰ, ἀτὰρ, ἔπειτα, αὐτε, αὐθις, μέντοι, εἴτα* || ἀρκυτά συχὰ λείπει ὁ ἀνταποκρινόμενος *δέ* (δὲν λέγεται δηλ. ρητῶς, δύνανται ὅμως νὰ συναχθῆ ἐκ τῶν συμφραζομένων): *ὡς μὲν λέγουσιν* (χωρὶς νὰ ἐπακολουθῆ ρητῶς ἀντίθεσις εἰσαγομένη διὰ τοῦ *δέ*, ἥτις ὅμως εὐπακούεται: *ἐγὼ δὲ οὐ πιστεύω*) = ὅπως διηγούνηται μέν ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐγὼ ὅμως δὲν πιστεύω || ἀρχικῶς ὁ *μέν* δὲν διέφερε τοῦ *μήν* (βλ. λ.), ἐν τῇ Ἰωνικῇ μάλιστα διαλέκτῳ διατηρηθῆ τὸ συμπλεγμα *ἡ μὲν*, ἀντί τοῦ *ἡ μήν*.— || ὁ *μέν* μετ' ἄλλων μορίων τῶν ὁποίων προηγείται: 1) *μὲν ἄρα*, ἐπ. *μὲν ἄρα* = ἐπομηνεύς, κατὰ ταῦτα, καὶ οὕτω. 2) *μὲν γε*, ἡ *μέν... γε* = τοῦλάχιστον, τοῦλάχιστον ὅμως, βεβαίως, λατ. *certe*· 3) *μὲν δὲ* = πάντως, ὁπωσδήποτε. 4) *μὲν οὖν* (ἢ καὶ *μμενοῦν*) = λατ. *imo vero*· ναι! τῷ ὄντι! ἀλήθεια! βεβαίωτατα! || «μδλλον...», «ἔχι, ἀλλὰ μδλλον...» (θαύσις δὲν πρόκειται περὶ ἀπλῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ προλεχθέντος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ διορθούμενον τοῦτο συμπληροῦται δι' ἔτι ισχυροτέρως βεβαιώσεως: *ἀρ' οὐ κακοδαίμων; βαρυδαίμων μὲν οὖν καὶ δυστυχῆς* («ἔχι ἀπλῶς κακοδ., ἀλλὰ μδλλον βαρυδ. καὶ δυστυχῆς») || τὰς αὐτὰς σημασίας ἔχει τὸ προηγούμενον καὶ ἐνισχυμένον διὰ τοῦ *γε*: *μὲν οὖν γε* (ἢ *μμενοῦνγε*) = «ναί, μδλλον...», «ναί, μάλιστα...» (λατίν. *quino imo*). 5) *μὲν τοι* ἐπ. (ἀτ. *μμεντοι*) = βεβαίως, τῷ ὄντι, ἐν πάσῃ περιπτώσει || ὡς. χρησιμοποιοῦται πρὸς ἀνακεφαλαίωσιν τῶν προλεχθέντων (= λοιπόν, τώρα λοιπόν) || πρὸς δὴλωσιν ἀντίθεσεως ἢ ἐξαιρέσεως: ὅμως, ἀλλ' ὅμως, οὐχ' ἦττον ὅμως, πάντως ἀκόμη. [δι' ἔτυμ. βλ. *μά*].

μμεν-αίχμης, -ου, ὁ (*μμενω+αἰχμή*): = *μμενεπτόλεμος*, *μμενεχάρμος* (βλ. λ. λ.): ὁ ἐμμένων εἰς τὴν μάχην, ὁ ἀποφασιστικός, ἀνένδοτος· πρβλ. καὶ *μμενέθιος*, *μμενεχάρμης*, *μμενεγγῆς*.

μμενεαίνω, ἐν χρήσει: κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον (*μμενος*): ἐπίδουμῷ σοβαρῶς, δεικνύω μεγάλην προθυμίαν νὰ..., εἶμαι διατεθειμένος νὰ πράξω τὴ || μετὰ γεν.: *μμενεαίνω μάχης* = ἔχω μεγάλην ἐπίδουμην νὰ πολεμῶ.— || εἶμαι πλήρης ὀργῆς, μμίνωμαι, λυσσῶ, εἶμαι φρενισασμένος ἀπὸ τὸ θυμὸ μου || ψυχομαχῶ, ἀναπνέω μετ' ὀργῆς (ἐν Ἰλ XIX 491 (*Σαρπηδῶν*) *κτεινόμενος, μμενεαίνε*, ὅπου ὅμως δυνατόν νὰ ἔχη καὶ τὴν ἐν II σημασίαν).

μμεν-έγγης, ες (*μμενω+έγγος*) = *μμεναίχμης* (σταθερὸς ἐν τῇ μάχῃ).

μμενε-θῆιος, ον, (*μμενω+θῆιος*): ὁ διατηρῶν σταθερῶς τὴν ἐν τῇ μάχῃ θέσιν του ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἀλύγιτος μάχητις, ἀνένδοτος· πρβλ. *μμεναίχμης*, *μμενεγγῆς*, *μμενεπτόλεμος*, *μμενεχάρμης*.

μμενεήναιμεν, ἐπ. α' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ *μμενεαίνω*.

Μενέ-λαός, ἀτ. **Μενέλευς**, δωρ. **Μενέλαος**, ὁ κυρ. ὄν. (*μμενω+λαός*): κυρ. σημ.: ὁ ἀντιμετωπίζων τοὺς ἄνδρας, ὁ ἀντικρούων τοὺς ἄνδρας.

μμενε-πτόλεμος, ον (*μμενω+πτόλεμος*): ὁ σταθερὸς (ἀκλόνητος, καρτερικός, ριψοκίνδυνος) εἰς τὴν μάχην (πρβλ. *μμεναίχμης*, *μμενεθῆιος*, *μμενεχάρμης*).

Μενεσθεύς, -εως, ἰων. -ῆος, ὁ (*μμενω*): κύρ. ὄν. (βλ. Κ. Ε. Α.): κυρ. σημ. ὁ μμένων, ἐμμένων εἰς τὴν θέσιν του (πρβλ. *Μέμνων*).

μμενετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *μμενω*: *εἰς μένειν*, πρέπει νὰ μένῃ (νὰ ὑπομένῃ) τις.

ΜΕΝΕΤΟΣ, ή, ον (μένω)· ὁ μένων εἰς τὴν θέσιν του || ὁ δυνάμενος νὰ μένη (ἀναμένη), ὑπομονητικός, μακρόθυμος· οἱ καιροὶ οὐ μενετοί=οἱ εὐκαιροὶ δὲν περιμένουν (νὰ τὰς ἐκμεταλλευθῆ κανεῖς, ἀλλὰ προσπερνοῦν ἀστραπιαῶς).

ΜΕΝΕ-ΦΥΛ-ΟΠΙΚ, -ιος, ὁ, ἡ (μένω+φύλοπις)·=μενεπτόλεμος (βλ. λ.).

ΜΕΝΕ-ΧΑΡΜΗΣ, -ον, ὁ, καὶ **ΜΕΝΕΧΑΡΜΟΣ**, ον (μένω+χάρμη)· ὁ ἐμμένων (διατηρῶν τὴν θέσιν του, καρτερικός, ἀλύγιτος) εἰς τὴν μάχην· πρβλ. καὶ **ΜΕΝΕΠΤΟΛΕΜΟΣ**, **ΜΕΝΑΙΧΜΗΣ**, **ΜΕΝΕΓΧΗΣ**, **ΜΕΝΕΘΗΣ**.

ΜΕΝΟ-ΕΙΚΗΣ, ἐς, (μένω+εἰκός, ἐκ τοῦ *εἶκω)· ὁ ἀρμόζων εἰς τὰς ἐπίδουμιας, ὁ ἱκανοποιῶν, ἀρκετός, ἄφθονος || γενικῶς, εὐχάριστος, τερονπός, ἱκανοποιῶν τὴν γευσίαν μου (ἐπὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ).

ΜΕΝΟΙΝΑΪΩ, μελ. -ήσω· ἐπ. πρτ. **ΜΕΝΟΙΝΕΟΝ**· ἐπ. ἐνεστ. **ΜΕΝΟΙΝΑΪΩ**, γ' ἐν. **ΜΕΝΟΙΝΑΪ**· ἐπ. ἀόρ. α' **ΜΕΝΟΙΝΩ**, γ' ἐν. εὐκτ. **ΜΕΝΟΙΝΗΣΑΙ** (**ΜΕΝΟΙΝΗ**)· ἐπίδουμω σφοδρῶς (ζωηρῶς), ἀισθάνομαι ζωηρόν ἐπίδουμιαν διὰ τι, ἐπιδουμῶ τι, ἐπιδιώκω τι. 2) προτίθεμαι, σχεδιάζω, σκοπεῖω.

***Εἴτω. ι** **ΜΕΝΟΙΝΑΪ**· **ΜΕΝΟΙΝΗ**· θεωροῦνται παράγωγα ἐκ τινος οὐδ. ***ΜΕΝΩ**, θεμ. ***ΜΕΝΟΙ** (πρβλ. ἡχώ, πειθῶ κ.λ.π.), ἐνυπάρχον ἐν τοῖς **ΜΕΝΟΙΣ**, **ΜΕΝΟΙΤΙΣ**· ἡ δὲ σχέσις των πρὸς τὸ **ΜΕΝΟΣ** (βλ. λ.) εἶναι βεβαίως ἄμεσος. **ΜΕΝΟΙΝΗ**, ἡ· διακαῆς πόθος, σφοδρὰ ἐπίδουμια [βι' εἴτω. βλ. **ΜΕΝΟΙΝΑΪΩ**].

ΜΕΝΟΙΝΑΪΩ, ἐπ. ἀντὶ **ΜΕΝΟΙΝΑΪΩ**.

ΜΕ'ΝΟΣ, -εος, τὸ· δύναμις, σωματικὴ ρώμη, ἀνδρεία. 2) ἐπὶ ζῶων, ἰσχύς, ἀγριότης, τὸ θυμοειδές (τῶν ἵππων). 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχύς, δύναμις, βία || ἐντεθῆν λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ αἵματος ὡς δίζοντος ἰσχύν· **ΜΕΛΑΝ ΜΕΝΟΣ**=ρεῦσις μαύρου αἵματος, τὸ μέλαν αἷμα τῆς ζῴης.— II ἐπὶ τῆς ψυχῆς, πνεῦμα, διάπυρος ὄρηθ || **ΜΕΝΕΙ** (βοτ.)=μέ μανίαν (λύσσα), δίαισις, λάθρως. 2) ἐπίδουμια, εὐχή, τάσις, διάδοσις, ροπή, πρόθεσις, σκοπός. 3) γενικῶς, ψυχικὴ διάδοσις, ψυχικὴ καὶ φυσικὴ κατάστασις.— III **ΜΕΝΟΣ** καίται ὡσαύτως ἐν περιφράσει, ὅπως καὶ τὰ **ΒΛΗ**, **ΥΣ**, **ΣΘΕΝΟΣ**· **ΜΕΝΟΣ**· **Ἀλκινόοιο**=αὐτός ὁ Ἀλκίνοος.

***Εἴτω. ι** (βλ. καὶ ἐν ***ΜΑΪΩ**)· **ΜΕΝΟΣ**=σανσκρ. **मान**, **Ζενδ.** **manah-** (=μένος), πρβλ. καὶ παλ-περο- **manis** (ἐν τῷ **Haχamoniš**=**Ἀχαιμένης**)=ὁ ἔχων τὰ αἰσθητά φίλου· ἐξ ἱαπ. ***men-** (βλ. ἐν **ΜΕΜΟΝΑΪ**)· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐπ. **ΜΕΝΟΕΙΚΗΣ** (= **Γεῖκω**, βλ. ἐν **Εἰκῶν**)· ἐπ. **ΜΕΝΑΛΩ** (μένανω, θεμ. **ΜΕΝΕΟ-**

ΜΕΝΟΥ, **ΜΕΝΤΟΙ** κ.λ.π. βλ. **ΜΕΝ** II 4, 5.

ΜΕ'ΝΩ, ἰων. παρατ. **ΜΕΝΕΟΚΟΝ**· μελ. **ΜΕΝΩ**, ἐπ. ἀουναίρ. **ΜΕΝΩ**· ἀόρ. α' **ἔμεινα**· πρκ. **ΜΕΜΕΝΗΝΑ**· ὅ,τι καὶ νῦν, μένω, περιμένω, ἀναμένω, λατ. **maneo** || διαμένω, μένω σταθερός εἰς τὴν θέσιν μου, ὑπομένω. 2) μένω οἶκοι, παραμένω, κατοικῶ. 3) μένω ὀπίσω, ἀπογορῶ, χρονοτριβῶ. 4) ἐπὶ πραγμάτων, διατηροῦμαι, διαρκῶ, παραμένω. 5) ἐπὶ καταστάσεως πραγμάτων, παραμένω ἀμετάβλητος, ἐξακολουθῶ, συνεχίζομαι, ἰσχύω, ἔχω κύρος. 6) ἐμμένω εἰς τινα γνῶσιν μου.— II μετβ. περιμένω, ἀναμένω, ὑπομένω ἐπίδουμω χωρὶς νὰ κλονίζωμαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου || ἀναμένω διὰ τι, προσδοκῶ || παρακολουθῶ ἀγρύπνως ἐν ἀναμονῇ τινος, παραδοκῶ.

Εἴτω. ι**· **ΜΕΝΩ**· πρβλ. συγγ. **σανσκρ.** **मान-** (διστάζω), **Ζενδ.**, **παλ-περο.** **man-** (περιμένω), **Ζενδ.** **fra-nam** (ἐπιμένω), **ἀρμ.** **manam** (διωμένω), **λατ.** **maneo** (mon-** πρβλ. πρκ. **ΜΕΜΕΝΗΝΑ**), **παλ-ιρλ.** **ainmne** (ὑπομονή)· ἐξ ἱαπ. ρ. ***men-** (περιμένω, διαμένω), ἥτις κατὰ τινας δὲν εἶναι διάφορος τῆς ἱαπ. ρίζ. ***men-** (=σκέπτομαι), διότι καὶ ὁ διαμένων κάποιον διαμένει σκεπτόμενος (πρβλ. **λατ.** **mora** (= βραδύτης); **me-mor**).— Πρβλ. ὡσαύτως καὶ ποιητ. ἰων. **ΜΕ-ΜΝ-Ω**, **ΜΟΝΗ**, **ΜΟΝΙΜΟΣ** (βλ. λ. λ.).

ΜΕΡΙΖΩ, μελ. -ίω, ἀττ. -ίῶ· δωρ. **ΜΕΡΙΣΘΩ**, μελ. -ῶ (**μερίς**)· διαίρω εἰς μέρη, χωρίζω εἰς μέρη.— II διαίρω, διανέμω.— Μέσον, μοιράζομαι τι μετ' ἄλλων || μετὰ γεν. πραγμ. λαμβάνω μερίδιον ἐκ τινος.— III παθητ., διαίρομαι, διαμερίζομαι, διανέμομαι, διασκορπίζομαι.

ΜΕΡΙΜΝᾶ, ἡ (**ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**)· ὅ,τι καὶ νῦν, φροντίς,

σκέψις || φροντίς ἀνάμεικτος με ἀνησυχίαν, ἀνησυχία, ἀνήσυχος σκέψις, στενοχωρία, λύπη.— II σκέψις, διαλογισμός, διανόμη, ἰδέα, νοῦς, σκοπός, πρόνοια, κηδεμονία [βι' εἴτω. βλ. **ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**].

ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ, μελ. -ήσω· φροντίζω περὶ τινος, εἶμαι ἀνήσυχος (περίφροντις) περὶ τινος, σκέπτομαι σοβαρῶς περὶ τινος, ἐξετάζω τι λεπτομερῶς· **πολλὰ ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**=ἐνοχλοῦμαι με πολλὰς φροντίδας.

***Εἴτω. ι** **ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**· **ΜΕΡΙΜΝΑ** (παράγωγον ἐκ τοῦ ρήμ.)· ποιητ. **ΜΕΡΙΜΝΑ** (ἡ)· **ΜΕΡΙΜΝΕΪΩ**, **ΜΕΡΙΜΝΕΪΩ**· **ΜΕΡΙΜΝΕΪΩ** (βλ. λ.)· ἐντεῦθεν παράγεται καὶ τὸ **ΜΕΡΙΜΝΕΪΩ**, **ΜΕΡΙΜΝΕΪΩ**, πρβλ. **σανσκρ.** **smāraṇi** (ἐνδυμοῦμαι), **smāraṇa-m** (μνήμη), **λατιν.** **memor, memoro**, **παλ-γερμ.** **mornēn** (μεριμνῶ)· ἐξ ἱαπ. β. ***smēr-** καὶ ***mer-** (σκέπτομαι, διαλογίζομαι, φροντίζω)· κατὰ τινας ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ **λατ.** **mora** (βραδύτης), διότι ὁ βραδύτων καὶ ἀργοπορῶν κάποιον κἀμνει τοῦτο ἐν μέσῳ διαλογισμῶν, καὶ ἴσως ἐξ αἰτίας αὐτῶν, πρβλ. **παλ ιρλ.** **maraim** (μένω, ἄπομένω, περισοεῦω), **mall** (διστακτικός, ἀργός), **gall. merydd** (ἀργός, ἀμελής)· κατὰ τινας πρὸς τὴν ἱαπ. αὐτὴν β. *(**s**)**mer-** ταυτίζεται καὶ ἡ ρ. *(**s**)**mer-** ἐξ ἧς τὸ **ΜΕΙΡΟΜΑΙ** (βλ. λ.).

ΜΕΡΙΜΝΗΜΑ, -ατος, τὸ (**ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**)· σκέψις, φροντίς, ἀνήσυχος σκέψις, ἀνησυχία.

ΜΕΡΙΜΝΗΤΗΣ, -οῦ, ὁ (**ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**)· ὁ μεριμνῶν περὶ τινος.

ΜΕΡΙΜΝΟ-ΤΟΚΟΣ, ον (**ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**+**τεκεῖν** τοῦ **τίκτω**)· ὁ γεννῶν μερίμνας.

ΜΕΡΙΜΝΟ-ΦΡΟΝΤΙΑΤΗΣ, -οῦ, ὁ (**ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**+**φροντίζω**)· ὁ σχολαστικός ἐρευνητής, ὁ ἐξετάζων τὰ πράγματα κατὰ τρόπον ὑπερβολικὰ λεπτομερειακόν, μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων λεπτομερειῶν.

ΜΕΡΙΣ, -ίδος, ἡ (**ΜΕΡΟΣ**)· μερίδιον, τεμάχιον, ὅ,τι καὶ νῦν νοσοῦμεν λέγοντες ἐμερίς.— II μερίς, τάξις κλάσις || πολιτικὴ μερίς, φατρία, κόμμα, **λατ.** **partes**. **ΜΕΡΙΣΜΟΣ**, ὁ (**ΜΕΡΙΖΩ**)· διαίρεσις, κατανομή, διανομή.

ΜΕΡΙΣΤΗΣ, -οῦ, ὁ (**ΜΕΡΙΖΩ**)· ὁ διαίρων, διανομεύς, ὁ κατανέμων.

ΜΕΡΙΤΗΣ, -ον, ὁ (**ΜΕΡΙΣ**)· ὁ μέτοχος, ὁ μετέχων εἰς τι, λαμβάνων μέρος εἰς τι (ἢ ἐκ τινος).

ΜΕΡΜΕΡΑ, τὰ (ἐνν. **ἔργα**)=τὰ δεινὰ (κυρ. τοῦ πολέμου), τὰ δύσκολα, τὰ ὀλέθρια. [βι' εἴτωμολ. βλ. **ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**].

ΜΕΡΜΕΡΟΣ, ον (**ΜΕΡΙΜΝΑΪΩ**)· ὁ πλήρης μεριμνῶν, ὁ προσενῶν πολλὴν φροντίδα καὶ ἀνησυχίαν || **βλαθερός**, ὀλέθριος || συν. κατ' ὄψθ. **πληθ.** ὡς ὄψθ.

ΜΕΡΙΜΝΡᾶ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ΜΕΡΙΜΝΑ**, φροντίς, στενοχωρία· πρβλ. **ΜΕΡΜΕΡΑ**· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΜΕΡΙΜΝΡΙΖΩ, μελ. -ίξω· ἐπ. ἀόρ. α' **ΜΕΡΙΜΝΡΙΞΑ**· εἶμαι πλήρης μεριμνῶν, ἀνησυχίαν, μεριμνῶ, διαλογίζομαι, σκέπτομαι σοβαρῶς, ἀναμετρῶ || ὄθεν, εὐρίσκομαι ἐν ἀδυναμίᾳ, ἀμφιταλαντεύομαι, διατάζω.— II μετβ. ἐπινοῶ, μηχανεύομαι, σχεδιάζω, τι.

ΜΕ'ΡΜΙΞ, -ίθος, ἡ· λεπτόν σχοινίον, «σαπάγγος», νῆμα [**ΜΕΡΜΙΞ**· **ΜΕΡΙΜΝΗ**· **ΜΕΡΙΜΝΗ**· ἀμφιβ. εἴτωμολ.· πηθ. συγγ. τῷ (**σ**)**ΜΗΡΙΜΝΗ**].

ΜΕΡΟΠΗΙΟΣ, ον (**ΜΕΡΩΦ**)· ἀνδρώπινος.

ΜΕ'ΡΟΣ, -εος (συνήρ. -ους), τὸ (**ΜΕΙΡΟΜΑΙ**)· ὅ,τι καὶ νῦν, μέρος, μερίδιον || τὸ ἀναλογεῖν εἰς τινα μερίδιον, κληρονομικὴ μερίς, κληρονομία, κλῆρος, τὸ ὕλο τῆς μοίρας ὠριμῶν, ἡ **Μοίρα**. 2) ἡ μετ' ἄλλων συμμετοχὴ εἰς ἐν πρῶμω || ὄθεν ἡ σειρά ἐκάστου, ἡ «ἀράδα» || ἐν **ΜΕΡΕΙ**=κατὰ σειράν, μετὰ τὴν σειράν του ἕκαστος, κατὰ τὸ ἀναλογεῖν (εἰς ἕκαστον) μέρος || ὡς. **ἀνὰ μέρος**· ἡ κατὰ μέρος=κατὰ σειράν, ἀλληλοδιαδόχως || **κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος**=ἔδωκα ἀφορρὰ εἰς ἐμέ, ὅσον με ἀφορρὰ, ὅσον με ἐνδιαφέρει (λατ. **pro rata**) || ἐν ψ· **τούμὸν μέρος** (ἢ **τὸ σὸν μέρος**)=ὡς πρὸς ἐμέ. ὡς πρὸς οὐ (ἐγώ... σὺ)=λατ. **quod ad me (te) attinet**. 3) ἐν **ΜΕΡΕΙ** τινὸς **τιθέναι** (ἢ **ποιεῖσθαι**, **λαμβάνειν**)· **τινὰ** =θεωρῶ τινα ὡς **κότι** πρβλ. **ἐν λόγῳ** (ἐν ἀριθμῶ, ἐν **μοίρα**)· **ποιεῖσθαι** **τινα**=λατ. **in numero habere** || ἐν οὐδενὸς **ΜΕΡΕΙ** **τίθημι** **τινα**=θεωρῶ τινα ὡς ἀνάξιον λόγου [βι' εἴτωμ. βλ. **ΜΕΙΡΟΜΑΙ**].

ΜΕΡ-ΟΨ, -οπος, ὁ (**ΜΕΙΡΟΜΑΙ**=**ΜΕΡΙΖΩ**+**δψ**)· ὁ δι-

απρών. τὴν φωνήν, τ. ἔ. ὁ προικισμένος με ἔναρθρον φωνήν, ὁ ὀμιλῶν (λαλῶν) ἐνάρθρως | κυρ. ἐπιθ. τῶν ἀνθρώπων, *μέροπες ἀνθρώποι, μέροπες βροτοί, μέροπες λαοί* || ὡς. καὶ ὡς οὐα. *μέροπες* = ἀνδρῶποι.— || καθ' ἑνικ., εἶδος πτηνοῦ, μελισσοφάγος.

Ἔτυμ. ἰ ἢ ἐκ τοῦ *μείρομαι* καὶ *δψ* παραγωγή δὲν γίνεται γενικῶς δεκτὴ, καὶ θεωρεῖται σκοτεινῆς ἔτυμο-λογίας ὑπὸ τινῶν συνεχεύσθη πρὸς τὸ *μάριπτες* (= πεῖραται, παρὰ τὸ *μάριπται*) καὶ πρὸς τὸ *μέριμνα* κ.ἄ. (ἀπὸ τῆς διανοητικῆς ἀπόψεως)· κατ' ἄλλους, ἢ λ. παράγεται ἐκ τῆς λαπ. β. **mer-* (δνήοκω), τρῶπον τινὰ *μέροπες*=οἱ ἔχοντες δψιν ἀνθρώπου.

μέσ, δωρ. ἀντὶ *μέν*.
μέσά-θον, τὸ (*μέσος* + *βοῦς*)· δερμάτινος ἱμάς, λωρίον, διὰ τοῦ ὀπλοῦ δ ζυγός προσαδένετο εἰς τὸν ρυμόν, λατ. *subjugium*.

Ἔτυμ. ἰ *μέσαβον*· *μέσσαβα*· *μεσόβοιον* < *μεσ(σος)* + *βοῦς* (πρβλ. *ἐκατόμ-βη* (βλ. *βοῦς*))· ἐκ τούτου ρῆμα *μεσ(σ)αβῶν* (= ζευγνύω ὑπὸ τὸν ζυγὸν ζευγὸς βοῶν).

μεσ-ἀγκῦλον, τὸ (*μέσος* + *ἀγκύλη*)· ἀκόντιον ἔχον ἐν τῷ μέσῳ ἀγκύλην, ἦτοι λωρίον διὰ τοῦ ὀπλοῦ ἐξηκοντίζετο.

μεσαι-πόλιος, *ον* (*μέσος* + *πολιός*), ποιητ. ἀντὶ *μεσοπόλιος*=κατὰ τὸ ἥμισυ πολιός «ψαρός» || *μεσοκόπος*, *μεσηλιξ* [δι' ἔτυμ. βλ. *μέσος*].

μεσαιτάτος, *η, ον,* ἰων. ὑπερθ. τοῦ *μέσος*· ὁ δ-λως διόλου μέσος, ὁλως διόλου μεσαίος, «κατὰ μεσηξ», ὁ εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς || *μτφρ.* ὁ οἰκειότατος, ὁ στενότατος.

μεσαιτερος, *α, ον*· ὁ περισσότερο μεσαίος.

μέσ-ακτος, *ον* (*μέσος* + *ἀκτῆ*)· ὁ ἐν μέσῳ δύο ἀκτῶν εὐρισκόμενος, ὁ ἐν μέσῳ θαλάσσης.— || (*μέσος*+*ἀγνυμι*)· ὁ ἐν τῷ μέσῳ τεδρασημένος.

μεσ-αμβρία, ἢ, ἰων. ἀντὶ *μεσημβρία* (βλ. λ.).

μεσ-αμβρινός, μεσ-αμβριος, δωρ. ἀντὶ *μεσημβρινός, μεσημβριος*.

μεσαίτιος, ον, μεσαίτος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ *μέσος* || ἀντὶ τοῦ *μέσος* ἀπαντῶσιν ὡς. καὶ τὰ ἐπικ. *μέσσατος, μεσαίτιος*.

μέσ-αυλος, ἑπ. μέσσαυλος, ἀττ. μέταυλος, ον (*μέσος*+*αὐλή*)· ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς.— ὡς οὐα. παρ' Ὀμ. *ὁ μέσσαυλος* (ἢ τὸ *μέσσαυλον*)= ἡ ἑσωτερικὴ αὐλή.— || παρ' ἀττ. *μέτ-αυλος* (ἐνν. *θύρα*), ἢ= ἡ ἑσωτερικὴ θύρα ἢ μεταξὺ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ ἑσωτέρου μέρους τῆς οἰκίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς *αὐλείου θύρας* (ἦτοι τῆς ἐξω-θύρας)· διὰ τῆς *μεταύλου* αὐτῆς θύρας συνεκοινῶνουν συνήθως τὰ διαμε-*ισματὰ* τῶν ἀνδρῶν (ὁ *ἀνδρῶν*) μὲ τὰ τῶν γυναικῶν (τοῦ *γυναϊκῶνος*)·

μέσδον, ον, δωρ. ἀντὶ *μέσων, μείζων*.

μεσηγῦ (καὶ πρό φων. *μεσηγύς*), ἐπικ. *μεσηγγύ, -γύς* ἑπίρ. τόπου (*μέσος*)· ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ. 2) μὲν γεν. ἐν τῷ μέσῳ τινός, μεταξὺ τινῶν, ἀνάμει-σά τινῶν.— || ἐπὶ χρόνου, εἰς τὸ μεταξὺ, ἐν τῷ με-ταξὺ.— || ὡς οὐα. τὸ *μεσηγῦ*=τὸ μεταξὺ διάστημα τόπου (ἢ χρόνου), τὸ μεσολαβοῦν διάστημα (τόπου ἢ χρόνου), τὸ διάλειμμα: τὸ *μεσηγῦ ἡματός*=τὸ μέ-σον τῆς ἡμέρας, ἢ μεσημέριον, τὸ μεσημέρι.

Ἔτυμ. ἰ *μεσηγῦ*· τὸ στοιχεῖον -*γυ* φαίνεται διττὴ εἶναι τὴν ἀρχὴν του εἰς τινα λαπ. β. *geu* (κυρτῶ, κάμπτω) καὶ διττὴ ἐγκλίσει ἐν ἑσπερῶν ἐν ἀρχαίῳ ὄνομα τοῦ κό-λου τῆς χειρὸς, πρβλ. λατ. *vola* (τὸ κότιλον τῆς χει-ρός) (<*gv-el-ā* ἢ **gv-ol-ā* (βλ. ἐν λ. *γύαλον*), καὶ *ἐγ-γύη*, ἐξ οὗ λαίπει τὸ τοῦ προσώματος-| (τοῦ τελευ-ταίου τούτου *ἐγγύη* εἶναι συγγ. τὸ *ἐγγύς* βλ. λ.).

μεσηγίος, εσσα, εν (*μέσος*)· μέσος, μεσαίος, μέ-τριος.

μεσ-ημερία, ἰων. *μεσ-αμβρία*, ἢ, ἀντὶ *μεσημερία* (*μέσος*+*ἡμέρα*)· τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, μεσημέριον, διὸν ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸ μεσουράνημά του || *μεση-μβρία ἴσταται*=εἶναι ἀκριβῶς μεσημέρι.— || τὸ νότιον σημεινὸν τοῦ ἔριζοντος, ὁ Νότος, κατ' ἀντι-θεσιν πρὸς τὴν ἄρκτον (=βορρᾶν) || αἰ πρὸς τὸν Ἰο-ημερινὸν χώρον· ἐξ αὐτοῦ τὸ —*μεσ-ημεριάζω*, λατ. -*άω* (*μεσημβρία*)· διέρχομαι τὴν μεσημβρίαν, κατ. *meridiari*—

μεσ-ημερίδος, ἢ, ὄν, ἀντὶ *μεσημερινός* (*μεσομη-βρία*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσημβρίαν, ὁ γενόμενος κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ πράττων τι κατὰ τὸ μεσημέρι, μεσημεριάτικός· *θάλλη μεσημβρινά*=μεσημεριάτι-κες ζῆστες.— || ὁ κείμενος πρὸς μεσημβρίαν, νότιος.

μεσ-ημέριος, ον=*μεσημερινός* (βλ. λ.).

μεσ-ήρης, ποιητ. μεσοήρης, ἑς (*μέσος*+*ἄρῳρεῖν*)· ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἰσάμενος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ εὐρισκόμε-νος· *Σείριος ἔτι μεσοήρης*=ὁ Σ. εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ μεσουράνημά του.

μεσίτεώ, μελ. -*σω*· εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς μεσίτης (ὡς μεσόζων), μεσολαβῶ, ὡς καὶ νῦν «μεσιτεύω» ἐκ τοῦ

μεσίτης, ον, δ (*μέσος*)· ὁ μεσιτεύων, ὁ διαίτη-τής, μεσολαβητής, κριτής.

μεσίτης, ἰδος, ἢ θηλ. τοῦ *μεσίτης*.

μεσό-γαιος, ἢ -γαιος, ον (καὶ -*α*, -*ον*), ὡς. καὶ

μεσό-γαιος, ὠν (*μέσος*+*γαῖα, γῆ*)· ὁ κείμενος εἰς τὸ ἑσωτερικὸν μιᾶς χώρας, εἰς τὸ κέντρον τῆς χώ-ρας || ὡς οὐα. ἢ *μεσογαία* (ἐνν. *χώρα*), καὶ *μεσογαία*= τὸ ἑσωτερικὸν τῆς χώρας, «τὰ μεσόγαια» δπως λέγομεν καὶ σήμερον.

μεσό-δημη, ἢ (*μέσος*+*δέμω*), ὡσεὶ κατὰ ἀντὶ τοῦ *μεσοδόμη*· κυρ. κάτι τὸ ὠκοδομημένον ἐν μέσῳ ἢ ἐν τῷ μεταξὺ, τὸ μέσον οἰκοδόμημα || ἐντεῦθεν, τὸ μεταξὺ δύο ὀρθοστατῶν ἢ κίωνων μέρος τοῦ τοί-χου, τὰ μεσόσταλα δπως ἄλλως λέγονται. 2) *οἰκό-λη μεσοδόμη*· ἔκαλετο ἢ ὀριζοντία δοκός τοῦ πλοίου (πάγκος, μαδῆρι), φέρουσα εἰς τὸ μέσον κοιλότητα, εἰς τὴν ὅποιαν εἰσχωρεῖ καὶ ἄστερῶνετο ὁ ἰσός (δι-ότι τὸ κάτω ἄκρον του κατέληγον εἰς τὴν τρῶπιδα, κοιν. καρῖναν, τοῦ σκάφους), λεγομένη ἄλλως καὶ *ἰσοθήκη, ἰσοδόκη* [*μεσό-δημη* <*μέσος* + **dm-*, βλ. ἐν *δόμος*].

μέσοι, ποιητ. μέσσοι, ἐν ἑπίρρ. ἐνν. (κυρ. ὡς ἑπίρρ. κατηγορ.) (*μέσος*)· ἐν τῷ μέσῳ.

μεσο-λαβής, ἑς (*μέσος*+*λαβεῖν* τοῦ *λαμβάνω*)· ὁ λαμβανόμενος (κρατούμενος) ἐκ τοῦ μέσου, ὁ στε-ρεᾶ κρατούμενος.

μεσό-λευκος, ον (*μέσος* + *λευκός*)· ὁ ἀνάμεικτος με λευκὸν χρῶμα, μισόλευκος, διάλευκος.

μεσ-ὀμφαλος, ον (*μέσος* + *ὀμφαλός*)· ὁ εὐρισκόμε-νος ἐν τῷ μέσῳ ὀμφαλός, μέσος, κεντρικός (ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, διότι οἱ Δελφοὶ ἔθεωροντο ὡς ὁ ὀμφαλός τῆς γῆς).— || ὁ ἔ-χων ὀμφαλὸν εἰς τὸ μέσον ὡς τὸ κεφαλαῖον Θ.

μέσον, τό βλ. *μέσος*.

μεσο-νύκτιος, ον (*μέσος*+*νύξ*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μεσονύκτιον, ἢ συμβαίνων κατὰ τὸ μεσονύκτιον || τὸ οὐδ. *μεσονύκτιον* ὡς ἑπίρρ.=κατὰ τὰ μεσονύχτια.

μεσο-πάγης, ἑς, ἐπικ. μεσοσιπ— (*μέσος* + *πάγη-ται*)· ὁ μέχρι τοῦ μέσου ἐμπεπηγμένος.

μεσο-πάλης, ἑς, ἐπικ. μεσοσιπ— (*μέσος* + *παλή-ται*, τοῦ *πάλλω*)· ὁ κραδαινόμενος ἐν ᾧ κρατεῖται ἐκ τοῦ μέσου.

μεσο-πόρος, ον, καὶ κατ' ἄλλους τον. *μεσόπορος* (*μέσος*+*πορεύομαι*)· ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς πορείας του || ὁ διερχόμενος διὰ τοῦ μέσου.

μεσο-ποτάμιος, α, ον (*μέσος* + *ποταμός*)· ὁ με-ταξὺ ποταμῶν εὐρισκόμενος || ὡς οὐα. ἢ *Μεσοποτα-μία* (ἐνν. *χώρα*), ἢ γνωστὴ χώρα *Μεσ.* κληθεῖσα οὕτω ὡς καίμην μεταξὺ δύο ποταμῶν (Ἰγρήτος καὶ Εὐφρά-του). 2) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ εὐρισκόμενος.

μεσο-πύλη, ἢ= *μέση πύλη*, μεσαία πύλη.

ΜΕΨΙΟΣ, ἐπικ. μέσος, η, ον· || μέσος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ, λατ. *medius* || *μέσον ἡμαρ*=τὸ μέσον τῆς ἡ-μέρας, μεσημέριον || καὶ μετὰ γεν., ὁ κείμενος εἰς τὸ μέσον, μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων || παροιμ. φράσις εὐληθμένη ἐπὶ τῆς καλαίστρας: «*ἔχεται μέσος*» = κρατεῖται ἐκ τοῦ μέσου, ἐκ τῆς ὀσφύος, «ἀπὸ τὴν μέσην».— || μέσος, μεσαίος, κείμενος μεταξὺ δύο ἀκροτήτων, μεσαῖος μεγέθους, μέτριος, μετρι-οπαδής, μεσαῖος ποιότητος, μεσαῖος τάξεως.— || ὡς οὐα. τὸ *μέσον*=τὸ μεταξὺ διάστημα, τὸ μέσον || τὸ κοινὸν ἔδαφος, ἢ κοινότης, τὸ κοινόν: *ἑς μέ-σον τίθημι τινί τι* = ὀρίζω θραβεῖον καὶ τὸ τοπο-θεῖω εἰς τὸ μέσον, ἐνὸριον τοῦ κοινου, διὰ τὰ ἀ-

γωνιοδοῦν πρὸς ἀπόκτησίν του, λατιν. In medio ponere || ἐς μέσον ἀμφοτέροις δικάζω = δικάζω, ἐκφέρω κρίσιν, κατὰ τρόπον δίκαιον καὶ ἀμερόληπτον δι' ἀμφοτέρους || ἐκ τοῦ μέσου καθέξομαι = κἀδημαι οὐδέτερος || διὰ μέσον = ἔτι καὶ νῦν, διὰ μέσου, μεταξὺ || καὶ ἐν χρόν. ἐνν., ἐν τῷ μεταξὺ || ἀπὸ μέσον = ἐν μέσῳ, μεταξὺ, ἀνάμεσα.— IV τὸ οὐδ. μέσον ὡς πρῶτον, ἐν τῷ μέσῳ || ὡς τὸ μέσως, μετρίως, μετριοπαδῶς, κοσμίως.— V ποιητ. παραθ. *μεσαίτερος, μεσαίτατος*.

Ἔτυμ.: ποιητ. *μέσος* > ἄττ. *μέσος* = σανσκρ. mādhyā-ḥ, Zenb. mal'dya-, λατ. medius, di-mid-ius, meridies, gaul. *medio- (π. χ. ἐν Medio-lānum = κεντρικὴ πεδιάς) Milano), γοτθ. midjis, παλ.-νορρ. mīdr, ἀγγλ.-σαξ. midd, παλ.-γερμ. mīll (ὁ ἐν μέσῳ), παλ.-σλαβ. mēzda (μέσος, συνοριακός): *μέσος* (μεθ-ιος, μεθ-ιος <ιαπ. *medhijos (=medius) *μεσ(σ)ότης* = λατ. medietas' ὁ ἱαπ. τύπος *medhijos *βασιλεύει ἐπὶ ἐνός *me-dhi (=ἐν μέσῳ), συγγ. τῷ με-τά.— ἐν τῷ συγγρ. *μεσσι-τερος*, ὡς καὶ ἐν τῷ ἑμ. *μεσσι-πόλιος* (βλ. λ.), τὸ τμήμα *μεσσι-* εἶναι ὑπόλειμμα ἀρχαιοτάτης τοπικῆς. *μεσο-σχιδής*, ἐς (μέσος + *σχίζω*) ὁ ἐσοχισμένος εἰς δύο ἴσα μέρη (κυρ. εἰς τὸ μέσον).*

μεσότης, -ητος, ἡ (μέσος) τὸ μέσον || μτρφ. τὸ μέσον μεταξὺ δύο ἀκροτήτων, τὸ μέτριον, ἡ μετριότης, μετριοπάθεια, μετριοφροσύνη, λατ. medietas.

μεσό-τοίχον, τὸ (μέσος+τοίχος), καὶ δ *μεσσοίχος* τοίχος χωρίζων δύο οἰκίας, ἡ γενικῶς δύο ὑποκολλημένους χώρους.

μεσό-τομέω (μεσσοτομος) τέμνω εἰς τὸ μέσον, κόπτω εἰς δύο ἴσα μέρη, διχοτομῶ.

μεσό-τομος, ον (μέσος + τέμνω) ὁ τετμημένος εἰς τὸ μέσον, ὁ χωρισμένος εἰς δύο ἴσα μέρη.

μεσο-οὐράνημα, -ατος, τὸ (μέσος + οὐρανός) ἔτι καὶ νῦν, ὅταν ὁ ἥλιος εὐρίσκειται εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ (τὸ ζενιθ). 2) ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς χώρος, ἡ τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ διαστήματος.

μεσῶν, μελ. -ώσων (μέσος) εἶμαι εἰς τὸ μέσον (ἐστὶ μιά), ἀποτελῶ τὸ μέσον || φθάνω εἰς τὸ ζενιθ, μεσοουρανῶ, φθάνω εἰς τὸν κολοφῶνα || *ἡμέρα μεσοῦσα* = μεσημβρία, μεσημέρι || *θέρους μεσοῦν* = τὸ μέσον τοῦ θέρους, 2) μετὰ γεν. πραγμ., εἶμαι (εὐρίσκομαι) εἰς τὸ μέσον του: *μεσῶν τῆς ἀναβάσεως* (Ἡρόδ.) = εὐρίσκομαι εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀνηφόρου, ἐγὼ φθάσει «ἐστὶ μιά» τοῦ ὕψους.

ΜΕΣΠΙΛΛΟΝ, τό τὸ δένδρον ἡ καὶ ὁ καρπὸς τῆς *μεσπίλλης* (μεσπιλλίς, «μουμουλιᾶς») [ἀγν. ἔτυμ.].

μεσάστος, η, ον' = *μεσάστος*, ποιητ. ἀντὶ *μέσος*.

μέσσο-αυλος, ὁ, ἡ *μέσσο-αυλον*, τό, ποιητ. ἀντὶ *μεσσαυλος* (βλ. λ.).

μεσσηγύ, *μεσσηγύς*, ποιητ. ἀντὶ *μεσηγύ*, -ὺς (βλ. λ.).

μεσο-ήρης, ες, ποιητ. ἀντὶ *μεσηήρης* (βλ. λ.).

Μεσσίσις, -ου, ὁ (ἔβρ. λ.) = ὁ κεχρισμένος (Χριστός) (Κ. Δ.).

μεσοῦσθεν, ἐπίρ. ἀντὶ *μεσοῦσθεν* (μέσος) ἐκ τοῦ μέσου, ἀπὸ τὸ μέσον.

μεσοῦσι, ἐπ. ἀντὶ *μεσοῦσι*, ἐπίρ. (μέσος) ἐν τῷ μέσῳ.

μεσοσο-παλής, *μεσοσοπορος*, κλπ., ποιητ. ἀντὶ *μεσοσο-*.

μέσοςος, η, ον' ποιητ. ἀντὶ *μέσος*.

ΜΕΣΤΟΨ, ἡ, ὄν' πλήρης, πεπληρωμένος, ἐμπλεως || μετὰ γεν. πραγμ., πλήρης ἀπὸ τι, γεμάτος με τι, γεμισμένος με τι || μτρφ. κεκορεσμένος ἀπὸ τι, χορτασμένος ἀπὸ τι, ἀηδισμένος ἀπὸ τι || μετὰ μτρφ.: *μεσὸς ἦν θυμούμενος* = ἦτο πλήρης θυμοῦ (ὀργῆς). [δὲ ἔτυμολ. βλ. *μαζῶν*].

μεστόν, μελ. -ώσων (μεστός) πληρῶ τι ἐκ τινος, γεμίω με τι, ὑπερχορτάζω, παραγεμίζω, στοιβάζω.— Παθητ. πληροῦμαι, γεμίζομαι ἀπὸ τι, εἶμαι πλήρης ἀπὸ τι.

μέσφα, ποιητ. ἐπίρ. ἀντὶ *μέχρι* (βλ. λ.) ὡς καὶ νῦν, μέχρι, ἕως (μετὰ γεν.): *μέσφ' ἠούς* = μέχρι τῆς πρωίας, ἕως τὸ πρωί || ὡς. μετὰ τοῦ ὅτε: *μέσφ' ὅτε* = ἕως, μέχρι, λατ. usque.

μέσως, ἐπίρ. τοῦ *μέσος* μετρίως, ὀλίγον μετριοφρόνως, μετριοπαδῶς.

ΜΕΤΑ', ποιητ. *μετά*, *μεταί*, ὄρω. *πεδὰ ἢ πέδα* δοάκις καίται μετὰ τὸ ὄσ. ἀναειβάξει τὸν τόνον εἰς *μετά*.— Πρὸθ. μετὰ γεν., δοτ., κίτ.

ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ: ἐν τῷ μέσῳ (προσώπων ἢ πραγμάτων), μεταξὺ.— II ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, μετὴν βοηδεῖαν τινος, μετὴν εὐνοῖαν τινος: *μετ' Ἀθηναίης* = τῇ βοηδεῖα τῆς Ἀθηνᾶς.— III μετὰ τινος (ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ: διὰ τινος, ἐξ αἰτίας τινός): *μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν* (= διὰ τῆς ἀρετῆς, ἀρετῆς ἕνεκα).

ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ, μόνον παρὰ ποιητῶν, καὶ κυρ. ἐπὶ προσώπων μεταξὺ τινων (προσ.), ἐν τῷ μέσῳ των, συνοδευόμενος ὑπ' αὐτῶν || ἐνίοτε σμ. ἐπὶ πλέον, ἐπιπροσδέτως, προσέτι, «μαζὶ με...»: *αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγγων* (= εἶχα ἐκλέξει τὸν ἐαυτὸν μου νὰ εἶμαι πέμπτος ἐπιπλέον αὐτῶν). 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐν τῷ μέσῳ των, μεταξὺ αὐτῶν, μαζὶ με αὐτὰ (τὰ ὅποια προσωποποιοῦνται τρόπον τινά): *μετὰ νηυσί, μετὰ κύμασι, μετ' ἀστράσι, μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο*.

ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ: ἐπὶ κινήσεως, κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ μέσον (ἄλλων προσώπων), μεταξὺ αὐτῶν: *μετὰ φύλα θεῶν, μετὰ λαδὸν Ἀχαιῶν* (= μετέβη πρὸς τοὺς θεοὺς... πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐν μέσῳ των, μεταξὺ των) || εἰς ἀναζητησίαν τινος, κατόπιν τινός, πρὸς συνάντησίν του ἡ (καὶ μετὰ ἐγχειρῆς σμ.) πρὸς καταδίωξίν του || ὅθεν, μετὸν σκοπὸν νὰ... πρὸς τι, ἀποβλέπων εἰς τι...: *πόλεμον μετὰ θεωρήσοντο* = ὠπλίζοντο πρὸς πόλεμον.— II ἐπὶ τόπου, ἔπειτα, κατόπιν, ἀμέσως ἔπειτα, ὅπισθεν (πάντα ἐν τοπικῇ ἐννοίᾳ): *μετὰ κλίλον ἔσπετο μῆλα* = τὰ πρόβατα ἠκολούθουν ἔπειτα ἀπὸ τὸν κριόν. 2) ἐπὶ χρόνου, κατόπιν, ἀμέσως ἔπειτα, τὴν ἐποχὴν σιγμῆν, ὕστερον (πάντα ταῦτα χρονικῶς): *μετὰ ταῦτα* = ὕστερον ἀπὸ αὐτὰ, κατόπιν || *μεθ' ἡμέραν* = κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας (τρόπον τινά, μετὰ τὰ ἐξημερώματα). λατ. Interdiu. 3) ἐπὶ τάξεως, ἐπὶ σειρᾶς (ἀπὸ ἀπόφους ἀξίας, ἀξιώματος, ἐγγενεῖας, κλπ.). ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, ὁ ὀμῆστος ἔπειτα ἐρχόμενος: *κάλλιστος ἀνὴρ μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα* (= ὁ λαμπρότερος ἐσχωτέρως, ὀνδρειότερος, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἰόν τῷ Πηλέω).— III συμφῶνως πρὸς... κατὰ τὸ...: *μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ* = «κατὰ τὴν καρδίᾳ σου καὶ τὴ δική μου», σύμφωνα με τοὺς πόδους σου καὶ τοὺς ἰδικούς μου.— IV μεταξὺ, ἐν μέσῳ, μέσα εἰς, ἐντὸς (ὅπως καὶ μετὰ δοτικῆς): *μετὰ πάντας ἀρίστους* = ἀριστος μεταξὺ ὅλων.

ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ: τοπ., μεταξὺ αὐτῶν, μετ' αὐτῶν, μαζὶ με...— II χρόν., καὶ ἔπειτα, ἀμέσως ἔπειτα, εὐθύς κατόπιν, ἀκολούθως (ἐν ἀντιθέσει πρὸς προηγούμενον *πρόσθε*).— III κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα ἀπὸ: *μετὰ γὰρ καὶ ἄλλοις τέρεται ἀνὴρ* = διότι καὶ εἰς τὰς λύπας του ἀκόμη αἰσθάνεται τις ἐχθροῦ τῆσιν ἔπειτα ἀπὸ αὐτᾶς (εὐθύς ὡς παρέλθουν).

ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: σημαίνει κοινότητα, συμμετοχὴν: *μετα-δίδωμι, μετέχο*.— II μεσολαβοῦν διάστημα τοπικὸν καὶ χρονικόν, μεταξὺ, ἐν τῷ μεταξὺ, διαρκούντος τοῦ...: *μετα-αἰχμιοι, μετα-τύρῳιον*.— III χρονικὴ διαδοχὴν: *μετα-δόρυπις, μετα-αὐτίκα*.— IV τὸ κατόπιν, τὸ ἀκολουθεῖν ἐκ τοῦ πλησίον, -τό καταδίδωκειν: *μεταδίδωμι, μεταίχομαι*.— V τὸ ἐγκαταλείπειν τι: *μεθ-ἴημι*.— VI τὸ ὀπισθεν: *μετάφρονον*.— VII τὸ ὀπίσω, πάλιν ὀπίσω, τὸ ἀντιστρόφως: *μετα-τρέπω, μετα-στρέφω*.— VIII συχνότερα δηλοῖ ἀκόμη μεταβολὴν (ἀλλαγὴν) τόπου, καταστάσεως, διαδέσεως (σχεδίων) κλπ.: *μετα-βαίνω, μετα-βάλλω, μετα-γινώσκω, μετα-βουλεύω*.

Ἔτυμ.: μετὰ(με- (πρβλ. ἱαπ. *me dhi) *medhjos) μέσος/μέσος, (βλ. λ.) + προσφ. -τα' πρβλ. γοτθ. mīp, παλ.-νορρ. međ, ἀγγλ.-σαξ. mid, παλ.-γερμ. mīli, mīl < *mi-dl(ιαπ. *me-ll ἢ *me-dhi (βλ. καὶ *μέχρι*). Ἐκ τοῦ μετὰ προήλθε τὸ *μεταίς* (μετὰ προσφ. -ίς, ληφθέντος ἐκ τύπων, οἱ οἱ *θύραξ*, *Ἀθήνας* < *Ἀθηνᾶξ-δε*, καὶ τὸ *μεταξὺ* (ἐν φθ- *ξὺ* ξὺν, πρβλ. νῦν παρὰ τὸ *νῦν*).

μέτα = μετά (κείμενη μετά τὸ οὐδ.). — **||** **μέτα** ἀντί μετεσι (βλ. λ.).

μετάθᾶ, ἀντί **μετάθῃθι**, Προστ. ἀορ. 6' τοῦ **μεταβαίνω**.

μετα-θαίνω, μελ. -**θήσομαι**· ἀορ. 6' **μετέθην**· πρκ. **μεταβέθηνα**· ὑπόγω, ἀπὸ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον, ἀλλάζω τόπον. — **||** ὡς μετθ. ἐν τῷ ἀορ. α' **μετέθησα**, ἀπρφ. **μεταθήσαι**· μετακομίζω, μεταφέρω, μετατοπίζω.

μετα-θάλλω, μελ. -**βᾶλῶ**· ἀορ. 6' **μετέβαλον**· πρκ. **μεταβέβληκα**, παθ. πρκ. -**βέβλημαι**· στρέφω τι ταχέως ἢ σίφνιδίως: **μεταβάλλω γῆν** = ἀναστρέφω (ἀναποδογυρίζω, τ. ἔ. ἀροτριῶ) τὴν γῆν, λατ. **novare**. 2) περιστρέφω, μεταβάλλω, ἀλλάσσω, ἀναποδογυρίζω: **μεταβάλλω τὰ ὕδατα** = ἀλλάσσω (ἀλλάζω) τὴν κοίτην τῶν ποταμῶν (ἀλλάχθῃ συμ. πίνω ἄλλο ὕδωρ, διάφορον τοῦ πρότερον πινομένου) **||** **μεταβάλλω διαίταν** = μεταβάλλω (ἀλλάσσω) τρόπον ζωῆς. — **||** ἀμτθ. ὑφίσταμαι ἀλλαγὴν (μεταβολήν), μεταβάλλομαι, τροποποιούμαι, ἀλλάζω **||** μεταστρέφομαι, ἀλλάζω σκοπὸν (σχέδια κλπ.). — **||** μέσον, ἀλλάσσω τι πρὸς χρῆσίν μου, ἀνταλλάσσω, ἐμπορεύομαι, συναλλάσσομαι. 2) στρέφω ἐμαυτὸν, μεταστρέφομαι, περιστρέφομαι **||** μεταβάλλω σκοπὸν (σχέδια κ.τ.δ.) 3) στρέφω τὰ νῦτα, μεταστρέφομαι, κάμνω μεταβολήν, περιστρέφω, στρεφογυρίζω.

μετα-θάπτω, μελ. -**ψω**· μεταβάλλω διὰ τῆς βαφῆς, διὰ τῆς θοφῆς δίδω εἰς τι ἄλλο χρῶμα **||** θάψω, χρωματίζω **||** μεφρ. ἀλλάζω τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου μου («ἀλλάζω ὄψιν»).

μετα-θάς, -**ᾶσα**, ἀν, μετχ. ἀορ. 6' τοῦ **μεταβαίνω**. **μετά-θάσις**, -**εως**, ἡ (**μεταβαίω**)· ὅτι καὶ νῦν, μεταβάσις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετακινήσις, ἀλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ. — **||** ὀλλαγή, μεταβολή, ἀλλοίωσις.

μετα-θέηκα, πρκ. τοῦ **μεταβαίνω**.

μετά-θέηθι, Προστ. ἀορ. 6' τοῦ **μεταβαίνω**.

μετα-θήσομαι, μέλ. τοῦ **μεταβαίνω**.

μετα-θίβάζω, μελλ. -**βεβάσω**, ἄττ. **βεβῶ**· μετθ. τοῦ ἀμτθ. **μεταβαίνω**· ὅτι καὶ νῦν, μεταφέρω, μετακομίζω, μετακινῶ εἰς ἄλλην θέσιν.

μετα-θολή, ἡ (**μεταβάλλω**)· ὅτι καὶ νῦν, ἀλλαγὴ, τὸ μεταβάλλειν ἢ καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι **||** κατὰ κληθ. αἰ **μεταβολαί** = περιπέτεια, ἀνατροπὴ, ἐπαναστάσις **||** μετὰ γενν., ἡ μεταλλαγὴ ἕκ τινος πράγματος: **μεταβολὴ κακῶν** **||** σπαν. μεταλλαγὴ εἰς τι πρῶγμα: **μεταβολὴ ἀπραγμοσύνης** **||** ἡ προσχώρησις εἰς ἄλλους (ἄλλο πολιτικὸν κόμμα, ἄλλο κράτος κλπ.): **μεταβολὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας** = προσχώρησις εἰς τοὺς Ἕλληνας, 2) **μεταβολὴ τῆς ἡμέρας** (ἡ καὶ τοῦ ἡλίου) = ἐκλείψις (ἡλίου).

μετα-θουλεύω, ἡ ὡς ἀποθ. **μεταβουλεύομαι**· μεταβάλλω γνώμην, μεταβάλλω (τροποποιῶ) τὰ σχέδια μου.

μετά-θουλος, ον (**μετὰ + θουλή**)· ὁ μεταβάλλων γνώμην (τὸ φρονήμα του, τὰς σκέψεις του), εὐμετάβλητος, ἄστατος.

μεταθῶ, -**ῆς**, -**ῆ**, ὄπιοι. ἀορ. 6' τοῦ **μεταβαίνω**.

μετ-ἀγγελος, -**ου**, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀγγελιαφόρος (**ἄγγελος**, διαγγελεύς), ὁ μεταδιόζων εἰδήσεις (δισταγὰς κλπ.) ἀπὸ τοῦ ἑνός εἰς τὸν ἄλλον, λατιν. **internuntius**.

Μετα-γεινῶν, -**ῶνος**, δ (**μετὰ + γείτων**)· ὁ δεύτερος μὴν τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν **Καρνεῖον** τῆς Σπάρτης, καὶ πρὸς τὸ παρ' ἡμῶν ἀπὸ 15 Αὐγούστου — 15 Σεπτεμβρίου χρονικὸν διάστημα· κατὰ τὸν Πλούταρχον ὠνομάσθη ὄστω, διότι συνήθως κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οἱ ἄθηρωπαί μετῴκουν (μετέβαλλον κατοικίαν), καὶ ἐπομένως μετέβαλλον (ἀλλάζαν) καὶ τὴν **γειτονίαν** τῶν.

μετα-γινώσκω, ἰων., καὶ παρὰ μετν. -**γινώσκω**· μέλλ. -**γνώσομαι**· ἀορ. 6' **μετέγγων**· ἐννοῶ (ἀντιλαμβάνομαι) ὑπερτον (κατόπιν), ἡ πολὺ ἀργά. — **||** μεταβάλλω γνώμην **||** μετὰ αἰτ. μεταβάλλω, ἀλλάζω, ἀνακαλῶ, ἀκυρῶ, προηγουμένην ἀπόφασίν μου. 2) μετανῶ, μετμελοῦμαι **||** μετ' αἰτ. μετανῶ διὰ τι.

μετά-γνοιᾶ, ἡ' = **μετάνοια** (βλ. λ.).

μετά-γνώσις, -**εως**, ἡ (**μεταγνώσις**)· μεταβολὴ γνώμης ἢ σχεδίων, σκοποῦ κλπ.

μετα-γράφω, μελ. -**ψω**· γράφω διαφορετικὰ **||** τροποποιῶ, διορθῶνω, ὅτι ἐγραψα **||** ὡς παρεγγράφω, νοθεύω, παραποιῶ, πλαστογραφῶ. 2) μεταφράζω, ἐρμηνεύω **||** ἐν τῷ μέσῳ, βάλλω τινὰ νὰ μου μεταφράσῃ τι.

μετ-άγω, μέλ. -**άσω**· ἀορ. 6' **μετήγαγον**· μεταφέρω (μετακομίζω) ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον. — **||** φαινομενικῶς μόνον ἀμτθ., μεταβάλλω (ἀλλάζω) δρόμον, ὑπάγω ἀπὸ ἄλλον δρόμον.

μετα-δαίνυμι, μέλ. -**δαίσομαι**, ἀποθ.· μεταλαμβάνω (μετέχω) τῆς δαιτός, συνευωχούμαι μετ' ἄλλων **||** γεν. συμμετέχω εἰς τι, λαμβάνω μέρος εἰς τι.

μετα-δέδωμαι, παθ. πρκ. τοῦ **μεταδοκίω**.

μετα-δέω, μελ. -**δήσω**· δένω διαφορετικὰ, ξαναδένω **||** λύω.

μετα-δήμιος, ον (**μετὰ + δήμος**)· ἐν (τῷ) μέσῳ τοῦ δήμου, μεταξὺ τοῦ λαοῦ **||** ὄθεν, ἐπιχώριος, ἰθαγενής, ἐντόπιος.

μετα-διδάτω, μελ. -**ήσω** (**μετὰ + δίαίτω**)· ἀλλάζω τὸν τρόπον (ρυθμὸν) τῆς ζωῆς μου, «ἀλλάζω ζωὴν».

μετα-δίδωμι, μελ. -**δώσω**· δίδω μέρος ἕκ τινος, δίδω μερίδιον ἀπὸ τι. — **||** δίδω ἔπειτα (εἰς τινα ἀπὸ τι).

μετα-δίωμαι, ἀποθ. = **μεταδιώκω** (βλ. καὶ **δίω**).

μετα-διώκτος, ον· ὁ καταδιωχθεὶς, ὁ προσφθα οδεις· ἕκ τοῦ

μετα-διώκω, μελ. -**διώξομαι**, μετν. -**διώξω**· διώκω τινὰ κατὰ πόδας, τὸν ἀκολουθῶ ἕκ τοῦ πλησίον, τρέχω κατόπιν του διὰ νὰ τὸν συλλάβω, καταδιώκω. — **||** ἀμτθ. παρακολουθῶ ἕκ τοῦ πλησίον, («ἀπὸ κοντὰ»).

μετα-δοκέω, μελ. -**δόξω**· ἀορ. α' -**έδοξα**· παθ. πρκ. -**δέδογμα**· μεταβάλλω γνώμην, ἀλλάζω ἀπόφασιν **||** ἀπρσο. **μεταδοκεῖ**, **μετέδοξε** = ἀλλάσσει ἢ ἤλλαξε τις γνώμην (σκοποῦς ἢ σχέδια) **||** ἀπολ. κατὰ μετχ. παθ. πρκ.: **μεταδέτομενον μοι μὴ στρατεύεσθαι** = ὁ σκοπός μου (ἡ ἀπόφασίς μου) ἔχει μεταβληθῆ, νὰ μὴ ἐκστρατεύω (μεταβαλὼν γνώμην ἔχω ἀποφασίσει νὰ μὴ ἐκστρατεύω).

μετα-δόρπιος, ον (**μετὰ + δόρπιον**)· ὁ μετὰ τὸ δειπνῶν, ἢ μάλλον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου (γενόμενος ἢ πράττων τι).

μετά-δος, Προστ. ἀορ. 6' τοῦ **μεταδίδομι**.

μετά-δοσις, -**εως**, ἡ (**μεταδίδομι**)· τὸ δίδειν μέρος (ἢ μερίδιον εἰς τινα ἕκ τινος), ἡ καὶ ἡ ἀνακοίνωσις.

μετα-δοῦναι, ἀπρφ. ἀορ. 6' τοῦ **μεταδίδομι**.

μετά-δουπος, ον (**μετὰ + δουπέω**)· ὁ (μετὰ δούπευ) ἐν τῷ μεταξὺ πίπτων καὶ κείμενος **||** ὁ μὴ ἔχων δύναμιν τινα, ἀχρηστος.

μετα-δρομάδην, ἐπιρ. (**μετὰ + δρόμος**)· τρέχων κατόπιν, ἀκολουθῶν κατὰ πόδας.

μετα-δρομή, ἡ (**μετὰ + δραμεῖν**, τοῦ **τρέχω**)· τὸ τρέχειν ἐξοπίσω **||** καταδιώξις, κυνήγημα.

μετά-δρομος, ον (**μετὰ + δραμεῖν**, τοῦ **τρέχω**)· ὁ τρέχων κατόπιν, ὁ καταδιώκων, διώκτης **||** ὁ ἐπιδιώκων νὰ τιμωρήσῃ τινὰ διὰ διαπραχθέν ἐγκλημα, ὁ ἐκδίκητής, ὁ τιμωρός.

μετάξε, ἐπιρ. (**μετὰ**) μετὰ ταῦτα, ὑστερον, μετέπειτα [δὲ· ἐτυμολ. βλ. **μετὰ**].

μετα-ζεύγνυμι, μελ. -**ζεύξω**· λύω τὸ ὑποζύγιον ἀπὸ τὸν ζυγὸν μίας ἀμάξης καὶ τὸ ζευγνύω εἰς ἄλλην ἀμαξάν.

μετά-θεσις, -**εως**, ἡ (**μετατίθημι**)· μεταβολὴ θέσεως, μετατόπισις, μετακίνησις **||** ἀλλαγὴ γνώμης, μεταβολὴ φρονήματος, μεταστάσις ἀπὸ μίας μερίδος εἰς ἄλλην. — **||** ἡ δύναμις ἢ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀλλαγῆς.

μετα-θέω, μελ. -**θέσομαι**· τρέχω κατόπιν, διώκω, «κυνηγῶ».

μεταί, ποιητ. ἀντί **μετὰ** (βλ. λ.).

μετα-ίτω, ποιητ. ἀντί **μεθίζω**· παίρνω θέσιν πλησίον, κἀθημαι παραπλεύρως, παρακάθημαι.

μετ-αίξας, μετχ. ἀορ. α' τοῦ **μεταῖσσω** (βλ. λ.).

μετ-αίρω· σηκώνω τι ἀπὸ ἑν μέρος καὶ τὸ με.

τατοπιζώ, τό μεταδέτω || *ψήφισμα μεταίρω* = άνακαλώ, καταργώ, ψήφισμα.— || άμτθ. (κατά τό φαινόμενον, διότι ένν. έμναυτόν)· σγκώνομαι και πηγαινω εις άλλο μέρος, μεταναστεύω, απέρχομαι.

μετ-αίσω, μελ. -ξω· όρμώ έξοπισω τινός, τρέχω κατόπιν τινός || έφορμώ κατά τινος, επίτιθεμαι κατά τινός.

μετ-αίτω, μελ. -ήσω· άπαιτώ τό μερδιόν μου έκ τινος πράγματος || έκλιπαρώ, παρακαλώ. 2) επίαιτώ, ζητώ έλεημοσύνην.

μετ-αίτιος, α, ον, και -ος, -ον (μετά+αίτιος)· συναιτίος εις τι, συνένοχος εις τι || *μεταίτιος φόνου* = ό συνένοχος εις τόν φόνον, ό συναυτουργός, γεν. ό φονεύς.

μετ-αίχιμος, ον, αιολ. *πεθ*— (μετά + *αίχιμη*)· ό μεταξύ δύο στρατών || τό *μεταίχιμον* = τό μεταξύ δύο στρατιών διάστημα || ώς. ή διαμφισθητουμένη μεθόριος, άμφισθητούμενα σύνορα, έπίδικον έδαφος. 2) γενικώς, ό εύρισκόμενος έν μέσω, μεταξύ, μετώρος.

μετ-ακό-έζομαι, μελ. -εδοῦμαι, μέσ.· άλλασσω τήν θέσιν μου, κόθηναι εις άλλην θέσιν.

μετ-ακαινίζω, μελ. -σω· άνακαινίζω, άνανεώνω, μεταβάλλω, άλλοιώ.

μετ-ακάλέω, μελ. -έσω· προσκαλώ τινα από ένα μέρος εις άλλο || καλώ, προσκαλώ, όπισω, άνακαλώ.

μετ-ακιάθω, έν χρήσει κατά παρτα. (ή άόρ. β')· μόνον· άκολουθώ κατόπιν || εις άπολ., τίθεμαι εις καταδίωξιν, εις μετ' αιτ. καταδιώκω τινά.— || ύπάγω εις έπίκαιψιν τινος, πηγαινω τόν έπισκεφθώ.— || *πάν πεδίον μετακιάθον*—διήλθον (διέτρεξαν όλόκληρον τήν πεδιάδα).

μετ-ακινέω, μελ. -ήσω· μετακινώ, μεταδέτω, μετατοπιζώ || μεταβάλλω, άλλοιώ, άλλασσω.— *Μέσον*, μετακινούμαι, μεταβαίνω από ενός τόπου εις άλλον· *εξ αυτού τό*

μετ-ακινήτός, ή, όν, ό δυνάμενος νά μετακινήθι, έν δυνατό τις νά μετακινήση, ή νά διαταράξη || ό μετακινήθεις, μετατοπισθείς.

μετ-ακλαίω, μελ. -κλαύσομαι· κλαίω ή θρηνώ μετά ταῦτα, έπειτα από άλλον. 2) κλαίω από τι, κλαίω διά τι.

μετ-ακλίνω, -Ινω· κλίνω (κάμπτω, στρέφω) προς άλλην (νέαν) κατεύθυνσιν.— *Παθητ.*, λαμβάνω άλλην κατεύθυνσιν, παίρνω άλλον δρόμον, κατευθύνουμαι άλλοι.

μετ-ακοιμίζω, μελ. -σω· φέρω εις άλλο μέρος απόκοιμίζω τινά.

μετ-ακοινός, -ον (μετά+κοινός)· ό κοινώνων, ό συμμέτεχων, μέτοχος, συμμέτοχος.

μετ-ακομίζω, μελ. -ίσω· έ, τι και ένν, κομίζω εις άλλο μέρος, μεταφέρω άλλαχού, «μετακομίζω», διακομίζω.

μετ-ακυλινδέω, μελ. -ήσω· κυλίω άπομακρύνω, κυλίω εις άλλον τόπον, μετακυλίω.

μετ-ακύμιος, ον (μετά+κύμα)· ό μεταξύ τών κυμάτων || *άτας μετακύμιον* = μεταξύ δύο κυμάτων συμφορής και άθλιότητος (τ. έ. φέρων μικράν άνακούφισιν και άνάπαυαν από τών συμφορών.)

μετ-αλαγχάνω, μελλ. -λήσομαι· λαμβάνω μέρος εις τι (ή έκ τινος) διά κλήρου ή κατά τύχην.

μετ-αλαμβάνω, μελ. -λήψομαι· πρκ. -είληρα· παθ. πρκ. -είλημαι· λóμβανω με ός έκ τινος, μετέχω εις τι.— *μέσον*, *μεταλαμβάνομαι τινός* = *άντιπροσούμαι τινός*, ζητώ νά τό οικειοποιηθώ, νά τό σφετερισθώ.— || λαμβάνω αντί τινος, λαμβάνω εις άντάλλαγμα, άνταλλάσσω, π. χ. *πόλεμον άντ' είρήνης* || *μεταλαμβάνω παλτόν* = λαμβάνω έτερον άκόντιον. 2) εναλλάσσω, άνταλλάσσω.

μετ-αλάγω, μελ. -ήσω· εισοδάνομαι πόνον μετέπειτα, *θεν* μετανοώ, μετανοιώνω.

μετ-αλήγω, έπ. *μεταλήγω*, μελ. -ξω· άφίνω, παραιτώ, παύομαι από τινος, παύω από τι, παύω ύστερον, καταπαύω.

μετ-αληψίς, -εως, ή (μεταλαμβάνω)· μετοχή, συμμετοχή εις τι.

μετ-αλλάγή, ή (μεταλλάσσω)· τό λαμβάνειν τι ώς

άντάλλαγμα, άνταλλαγή, άλλαγή, μεταβολή, έναλλαγή || *μεταλλαγή ήμέρας* = έκλειψις.

μετ-αλλακτός, ή, όν (και -ός, -όν), ρημ. έπιθ. τοῦ *μεταλλάσσω*· ό μεταβληθένος, μετηλλαγμένος, ήλλοιωμένος.— || ό δυνάμενος νά άλλαχθι, άλλοιωσίμοιος, μεταβλητός.

μετ-άλλαξις, -εως, ή. = *μεταλλαγή* (βλ. λ.).

μετ-αλλάσσω, άττ. -τω· μελ. -ξω· άόρ. α' *μετήλλαξα*· μεταβάλλω, κάμνω άλλαγήν, άλλασσω || άνταλλάσσω, λαμβάνω τι αντί τινος ώς άντάλλαγμα. 2) μεταβάλλω κατοικίαν, μεταβαίνω εις άλλην χώραν, έγκαταλείπω, άναχωρώ. 3) άλλασσω κατάστασιν, από τής ζωής εις τόν θάνατον, άποδνήσκω. 4) άμτθ. ύψιστοίμαι μεταβολήν, υποβάλλομαι εις άλλοισιν, μεταβάλλομαι.

μετ-άλλωτος, ον, *θωρ*. άντι *μετάλλητος* (βλ. λ.).

μετ-αλλάω, μελ. -ήσω (μετ' άλλα)· ζητώ άλλα πράγματα, άναζητώ άλλα πράγματα, έρευνώ δι' άλλα, έρευνώ έπιμελώς, έξετάζω μετά προσοχής || έρωτώ περί τινος, ζητώ νά μάθω περί τινος || και άπολ. διεξάγω άνακρίσεις, διεξάγω έρεύνας [δι' έτυμολ. βλ. *μέταλλον*].

μεταλλεύω, μελ. -σω (μέταλλον)· μεταλλουρώ, φέρω εις φώς διά μεταλλουργικόν μεθόδον (δι' ανоруξεως) || άνοίγω ύπονόμους, όρύσσω, άνορούσσω, ύπονομεύω.— || = *μεταλλάω* (βλ. λ.), έρευνώ.

μετ-αλλήγω, έπ. άντι *μεταλήγω* (βλ. λ.).

μεταλλήσαι, άπρφ. άόρ. α' τοῦ *μεταλλάω*.

μετάλλητος, ον, ρημ. έπιθ. τοῦ *μεταλλάω*· έν δυνατό τις νά έρευνήσθι, νά έξετάσθι, ό έξερευνησίμοιος.

μεταλλικός, ή, όν· ό άνήκων εις μεταλλετα, ή ό κατάλληλος δι' αύτά. 2) ό έκ μετάλλου κατεσκευασμένος· έκ τοῦ

μετ-αλλον, τό (έκ τοῦ μετ' άλλα = εις άναζητησιν άλλων πραγμάτων· πρβλ. *μεταλλώω*)· τό μεταλλεΐον, λατομεΐον || *άλδς μεταλλον* = άλατωρυχέϊον || συχνότ. έν τφ πληθ. *χρύσεια και άργύσεια μέταλλα* = μεταλλετα (όρυχεΐα) χρυσοῦ και άργύρου.

Έτυμ.: *μέταλλον*· *μεταλλάω* (βλ. λ.)· *μεταλλεύς* (=ύπονομοποιός)· *μεταλλεΐα* (=μεταλλορυχία)· *μεταλλεύω* (βλ. λ.)· κατά τινος *μεταλλον*=τόπος έρεύνης, και' αύτούς δε είναι συγγ. τφ αιολ. **μάτμη* και *όμηρ. ματεύω* (=ζητώ), πρβλ. *όμως τά έν ματεύω*. *Η έτυμολογία τών αρχαίων έκ τοῦ μετ' άλλα* δέν Ικανοποιεί τούς νεωτέρους γλωσσολόγους, ών τινες έθεώρησαν τήν λέξιν σημιτικῆς καταγωγῆς, και άλλοι άνόμισαν ότι πρόκειται περί προομηρικῆς λέξεως **μεταλλα* (=έρευνα), **μέταλλον* (=τόπος άναζητήσεως).

μεταλλό-χρῦσος, ον (*μέταλλον* + *χρῦσός*)· ό περιέχων μετάλλευμα χρυσοῦ.

μετ-άλμενος, μετχ. έπ. άόρ. β' τοῦ *μετάλλομαι* (βλ. λ.).

μετ-αμάζιος, ον (*μετά* + *μαζός*)· ό μεταξύ τών μαστών || τό οῖζ. ώς *οῖζ. τό μεταμάζιον*=τό μεταξύ τών μαστῶν μέρος, τό στήθος.

μετ-αμαίομαι, άποθ.· άναζητώ, ζητώ νά εύρω, διώκω, κυνηγώ.

μετ-αμανθάνω, μελ. -μάθησομαι· άόρ. β' *μετμαθόν*· μανθάνω τι άλλως, διαφορετικά, μανθάνω τι νέον, άφίνω τό παιδίόν τό όποϊον ένγύριζον. 2) άπομανθάνω, «ξεμαθαίνω», λατ. *dediscere*. 3) άπολ. μανθάνω κατά τρόπον πληρέστερον, έν άντιθέσει πρός τό *μανθάνω εξ αρχῆς*.

μετ-αμείβω, μελ. -ψω· μεταλλάσσω, άνταλλάσσω· *μεταμείβω αγαθόν κακοῦ* = άνταλλάσσω τό αγαθόν με τό κακόν (τ. έ. κάμνω εις τινα καλόν και ώς άντάλλαγμα εύρίσκω τό κακόν) || *τάς αυτάς σημασίας* έχει και ώς μέσον. 2) μεταβάλλω, άλλοιώ || μεταφέρω, άπομακρύνω.— || μέσον, μεταβάλλω κατάσταση, απαλλάσσομαι από τι, διαφεύγω, διαφεύζομαι.

μετ-αμείγνυμι, μελ. -μείζω· άναμείγνύω τι μεταξύ άλλων, τό άνακατώνω με άλλα.

μετ-αμέλει, μελ. -μελήσει· άόρ. α' *μεταμέλεις*· Ι άπροσ., έπέρχεται μεταμέλεια, μεταμελοῦμαι, μετανοώ (μετά δοτ. προσ. και γεν. πραγμ.): *μεταμέλεις μοι τοῦ πεπραγμένου* = λατ. *poenitet me facti* = με-

τανωῶ δι' ὅτι ἔχει γίνεαι (δι' ὅτι ἔχω πράξει) || **μεταμέλει μοι οὕτως ἀπολογησαμένω** = μετανῶ διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπελογήθην || ἀπολ. **μεταμέλει μοι** = μεταμέλεια ἐπέρχεται μοι, μετανῶ || **καὶ κατὰ μτχ. μεταμέλον μοι** = λατ. **quum poeniteat me** = ἐπειδὴ (ἀφ' οὗ, ἐν ᾧ κλπ.) μετενοῶν.— || ἐνίοτε συντάσσεται καὶ μετὰ ὀνομ. ἀντὶ γεν.: τῶ **Ἀρίστονι μετέμελε τοῦ εἰρημένου** (ἀντὶ τοῦ εἰρημένου) = εἰς τὸν Ἄρ. προὔξενεαι λύπην (ἐπομένως μετάνοιαν) αὐτὸ πού εἶχε λεχθῆ' ἐξ αὐτοῦ τὸ **μετα-μέλεια**, ἢ (μεταμέλει)· μεταβολή (ἀλλαγὴ) σκοποῦ, λύπη, μετόνια.

μετα-μελητικός, ἢ, ὄν (μεταμέλει)· ὁ ρέπων εἰς τὴν μετάνοιαν (εἰς τὸ μετανῶειν), πλήρης μετανοίας, ὁ μετανεῶν.

μετα-μέλωμαι, μέσ. μέλλ. **μεταμελήσομαι**, παθ. ἀόρ. α' **μεταμελήθη**, ἀποθ. (μετὰ+μέλω)· αἰσθάνομαι μεταμέλειαν, μετανῶ, λυπούμαι || ἀπολ. μεταβάλλω γνώμην, μεταβάλλω σχέδια, μεταβάλλω ἄποφασιν.

μετά-μελος, ὁ (μεταμέλωμαι)· ἡ μεταμέλεια, μετάνοια || ὡς ἐπιθ. **μετάμελος**, ὄν=ὁ μετανεῶν.

μετα-μέλπωμαι, ἀποθ. ἄδω ἢ χορεύω μεταξὺ ἄλλων, ἐν μέσῳ ἄλλων.

μετα-μῖγγυμι βλ. ὀρθ. γρ. **μεταμείγγυμι**.

μετα-μίσγω = **μεταμ'εἰγγυμι** (βλ. λ.).

μετα-μορφῶ· μεταβάλλω τὴν μορφήν τινος, μεταμορφῶν.— Παθητ., πάσχω ἄλλοίωσιν (ἀλλαγὴν) τῆς μορφῆς μου, μεταμορφώνομαι.

μετ-αμφιάζω (παρὰ Πλουτ. καὶ **μεταμφιέζω**), μελ. -σω· μεταβάλλω (ἄλλοιω, τροποποιῶ) τὴν ἀμφισίν τινος, τὸν μετασχρηματίζω, τὸν μεταμορφῶν || μέσον, ἀλλάζω τὴν περιβολὴν μου, ἐνδύομαι μὲ ἄλλο ἐνδυσμα, «μεταμφιέζομαι», μεταμορφώνομαι.

μετ-ἄνωγος, ὄν (μετὰ+ἄνεμος, ἀντὶ μετανεμῶνιος)· ὁ φερόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοφόρητος || μάτιος, ἀργός, ἀκαμάτης, ἀνωφελής || **μεταμόνια βάζω** = λέγω μάτια (ἀνόητα, «χαμένα λόγια») [ἢ ὑποδηλωθεῖσα ἔτυμολ. θὲν γίνεται ὑπὸ πάντων δεκτικῆ' βλ. καὶ ἐν **μέτρη**].

μετ-ανα-γιγνώσκω· πεῖθω τινὰ νὰ ἀλλάξῃ γνῶμην, μεταπειθῶ.— Παθητ., μεταπειδομαι, μεταβάλλω γνῶμην (σκοπὸν, σχέδια κλπ.).

μετα-ναϊέτης (μεταναϊέτης)· κατοικῶ μετὰ τινος.

μετα-ναϊότης, -ου, ὁ (μετὰ + ναίω)· ὁ ἀλλάζας κατοικίαν, ὁ μετανάστης || ὁ συνήθως μεταβάλλων κατοικίαν, ὀδοιπόρος. 2) ὁ κατοικῶν μετὰ τινος.

μετ-ανά-στασις, ἢ (μετανίσταμαι)· μετανάστευσις, μετοίκησις.

μετα-νάστης, -ου, ὁ (μετὰ + ναίω)· ὅ,τι καὶ νῦν, ὁ μεναστεύσας ἔκ τινος τόπου εἰς ἄλλον, ὁ ἀλλάζας διαμονὴν, ὁ μετοικήσας, ὁ πλάνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν αὐτόχθονα, τὸν γηγενῆ, τὸν ἐντόπιον [δι' ἔτυμολ. βλ. **ναίω**].

μετα-νάστιος, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μετανάστην, ὁ φερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὁ πλανώμενος, ὁ μέτοικος.

μετανάστρια, ἢ· θηλ. τοῦ **μετανάστης**.

μετ-αν-εγγνώσθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **μεταναγιγνώσκω**.

μετ-αν-έστηκα, μετ-αν-έστηγ'· παρακ. καὶ ἀόρ. β' τοῦ **μετανίστημι**.

μετα-νίσσομαι, ἀποθ.· μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος.— || μετβ. τρέχω κατόπιν τινός, τὸν καταδιώκω.

μετ-αν-ίστημι, μελ. -στήσω· ξεσηκῶν τινὰ ἀπὸ τὴν θέσιν του (τὴν Πατρίδα του) καὶ τὸν ἀναγκάζω νὰ μετοικήσῃ ἄλλαχού.— || ἐν τῷ παθητ. καὶ τοῖς ἄνεργ. χρόνοις ἀόρ. β' **μετανέστηγ'** καὶ **μετανίστηκα**, ἀφίγων τὸν τόπον μου καὶ πορεύομαι εἰς ἄλλον, μεταφέρομαι (μεταβαίνω) ἄλλαχού, μεναστεύω, μετοικῶ.

μετα-νοέω, μελ. -ήσω· νοῶ (ἀντιλαμβάνομαι) κατόπιν ἢ πολὺ ἀργά. 2) μεταβάλλω σκέψιν ἢ γνώμην, σκέπτομαι ἄλλεως. 3) μεταμελοῦμαι, μετανῶ· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μετά-νοια, ἢ· ἢ κατόπιν ἐρχομένη σκέψις || ἀλλαγὴ (μεταβολὴ) γνώμης, μετάνοια, μεταμέλεια.

μετ-αντλέω, μελ. -ήσω· ἀντλῶ καὶ μεταφέρω ἀπὸ ἐν ἀγγεῖον εἰς ἄλλο, μεταγγίζω.

μεταξύ, ἄπρ. (μετὰ+ξύν)· ἐπὶ τόπου, μεταξὺ, ἀνάμεσα || τὸ **μεταξύ**=τὸ ἐνδιάμεσον διάστημα, ἢ μεταξὺ κειμένη (ἢ ἐνδιάμεσος) ἀπόστασις.— ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξύ, εἰς τὸ μεταξύ διάστημα, μετὰ ταῦτα.— || ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. ἐπὶ τόπου, μεταξὺ τινων, ἀνάμεσα τοὺς || ἐπὶ χρόνου, εἰς τὸ μεταξύ δύο γεγονότων χρονικὸν διάστημα, εἰς τὸ μεταξύ των (ἐνν. χρονικὸν διάστημα) [δι' ἔτυμολ. βλ. **μετὰ**].

μετα-παιδεύω, μελ. -σοῦ· ἐκπαιδεύω (ἀνατρέφω) διαφορετικὰ ἀπὸ πρότερον.

μετα-παύομαι· ἀναπαύομαι εἰς τὸ μεταξύ δύο χρονικῶν σημείων διάστημα· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μετα-παυσωλή, ἢ (μεταπαύομαι)· ἡ ἐνδιάμεσος ἀνάπαυσις, ἢ ἐν τῷ μεταξύ ἀνακούφισις (ἀναψυχή).

μετα-πεῖθω, μελ. -σοῦ· πεῖθω τινὰ νὰ μεταβάλῃ γνώμην, τὸν πεῖθω εἰς τὴν ἄλλο, τὸν παίρω μὲ τὸ μέρος μου, ἠροσπῶν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἄλλην μερίδα.

μετα-πειράομαι, ἀποθ.· δοκιμάζω κατ' ἄλλον τρόπον.

μετα-πεμπτός, α, ὄν (μεταπέμπω)· ὄν δεῖ **μεταπέμπεσθαι**, ὅστις πρέπει νὰ προσκληθῆ, ὄν προέπει νὰ καλέσῃ τις· καὶ

μετά-πεμπτός, ὄν (μεταπέμπω)· ὁ μεταπεμφθεὶς, ὁ προσκληθεὶς δι' ἀπεσταλμένου· καὶ τοῦτο καὶ τὸ προηγ. εἶναι ῥηματ. ἐπίθετα τοῦ

μετα-πέμπω, μελ. -ψω· στέλλω διὰ τινὰ, στέλλω καὶ ζητῶ τινὰ, προσκαλῶ τινὰ, λατ. **arcessere**.— συνθήσει. τὸ μέσον **μεταπέμπομαι**=στέλλω καὶ φέρω τινὰ, προσκαλῶ τινὰ δι' ἀπεσταλμένου.

μετα-πέτομαι, μελ. -πετήσομαι, ἀόρ. β' **-επετόμην'** ἀποθ.· ἀφίπταμαι, πετῶ εἰς ἄλλον τόπον.

μετα-πηδάω, μελ. -ήσομαι· πηδῶ ἀπὸ ἐν μέρος εἰς ἄλλο.

μετα-πίπτω, μελ. -πεσοῦμαι· ἀόρ. β' **-επεσον'** πρκ. **-πέπτωκα**· πίπτω κατὰ διάφορον τρόπον ἀπὸ πρότερον, ὑπόκειμαι εἰς μεταβολὴν, ὑφίσταμαι μεταβολῆ, μεταβάλλομαι αἰσινιδίως. 2) ἐπὶ ψήφιν: **ὀστράκον μεταπεσόντος**=δὲν ἀλλάξῃ ἢ κατάρτισαι, ἀν' ἐπέλθῃ αἰφνιδίως ἀλλαγὴ, «δὲν γυρίσῃ τὸ φύλλον». 3) ἐπὶ καταστάσεως, ἀλλάζω πρὸς τὸ χειρότερον, χειροτερεύω, παρακμάζω || ἀλλ' ὡς. καὶ μεταβάλλομαι πρὸς τὸ καλλίτερον, καλλιτερεύω.

μετα-πλάσσω, ἄττ. -ττω, μελ. -πλάσσω· πλάττω διαφορετικὰ ἀπὸ πρὶν, μεταποιῶ, μετασχηματίζω, τροποποιῶ, ἀνανεώνω.

μετα-ποκέω, μελ. ἡσοῦ· σχεδὸν ὅ,τι καὶ νῦν, μεταβάλλω τὴν κατασκευὴν, μετασκευάζω, διασκευάζω, ἀνασχηματίζω, ἀναχωνεύω.— μέσον (μετὰ γεν.), ἀντιποῖμαι πρᾶγματός τινος, διεκδικῶ τι, θέλω νὰ τὸ ἰδιοποιήσω.

μετα-ποιίνιος, ὄν (μετὰ+ποινή)· ὁ μετέπειτα τιμωρῶν, ἐκδικητής.

μετα-πορεύομαι, μεσ. μελ. -εῦσομαι· παθητ. ἀόρ. α' **μετεπορεύθη**, ἀποθ.· ὑπάγω κατόπιν, ὑπάγω εἰς ἀναζητήσιον || ἐπιδιώκω, ζητῶ νὰ ἀποκτήσω τι || καταδιώκω, τιμωρῶ.— || μεταναστεύω, μεταβαίνω ἀπὸ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον.

μετα-πρέπης, ἐς· ὁ διακρινόμενος μεταξὺ ἄλλων, ὁ διαπρέπων ἐν μέσῳ ἄλλων· ἐκ τοῦ

μετα-πρέπω, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον· διαπρέπω μεταξὺ πολλῶν, διακρίνομαι μεταξὺ των.

μετα-πτάμενος, μετχ. ἀόρ. β' τοῦ **μεταπέτομαι**.

μετα-πτοίεω, μελ. -ήσω (μετὰ + πτοίεω), ἀμτβ.· ἐκ φόβου ζητῶ νὰ καταφύγω ἄλλου, ζητῶ καταφύγιον || πτήσω (ζωρῶν) ἀπὸ φόβου.

μετα-πύργιον, τὸ (μετὰ+πύργος)· τὸ μεσοπύργιον, τὸ μεταξύ δύο πύργων τευχῶς (ἢ χώρος γενικᾶ).

μετ-αριθμῶς, ὄν (μετὰ+ἀριθμός)· ὁ καταλεγόμενος μεταξὺ, συγκαταλεγόμενος, συναριθμούμενος, συνυπολογιζόμενος || ἐκτιμώμενος.

μετα-ρρίπτω, μελ. -ψω· ἀναποδογυρίζω.

μετα-ρρυθμίζω, μελ. -ίσομαι· ὅ,τι καὶ νῦν, μεταβάλλω τὴν μορφήν ἢ τὸ σχῆμα πρᾶγματός τινος, μεταπλάττω, μετασχηματίζω, μεταμορφῶν || κυρ. ἀναμορφῶν, διορθῶν.

ΜΕΤ-ΑΡΣΙΟ-ΛΟΓΕΩ, μελ. -ήσω (μεταρσιολόγησις)· ὀμιλῶ (φλυαρῶ) περὶ «ἀνέμων», περὶ πραγμάτων εὐρισκομένων εἰς τοὺς οὐρανούς, ἤτοι περὶ πραγμάτων ἀφρημένων καὶ ἀκαταλήπτων, ὡς τὸ μετ-εωρολογῶ· ἐκ τοῦ

ΜΕΤ-ΑΡΣΙΟ-ΛΕΣΧΗΣ, -ου, ὁ (μετάρσιος + λέσχης)· ὁ φλυαρῶν περὶ πραγμάτων μὴ χειροπιαστών, ἀλλὰ μετεώρων (ἀκαταλήπτων), λεγόμενος ἄλλως καὶ μετ-εωρολόγησις (= μετ-εωρολόγος).

ΜΕΤ-ΑΡΣΙΟ-ΛΟΓΙΑ, ἡ (μεταρσιολογία)· ἡ μετ-εωρολογία, ἡ φλυαρία περὶ «ἀνέμων καὶ ὑδάτων», μωρολογία.

ΜΕΤ-ΑΡΣΙΟΣ, ον, καὶ -α, -ον, ὄνρ. **πεδάρσιος** (μεταίρω)· σκηκόμενος ἐπάνω, ὑψηλὰ εἰς τὸν αἴρα, μετέωρος, λατ. sublimis || μετρ. ὁ διεσκορπισμένος εἰς τοὺς ἀνέμους. 2) ὁ αἰφωρούμενος εἰς τὸ κενόν, ἀσταθής, ἄστατος || μετρ. ὁ κενός, τοῦ δέρος, ὁ δνευ οὐσίος.— || ὡς τὸ μετέωρος, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὰ ἀνοικτα, ἀνοικτὰ εἰς τὸ πέρασος· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΜΕΤ-ΑΡΣΙΩ μελ. -ώσω· σκηκῶ ὑψηλὰ, μετεωρίζω.

ΜΕΤΑ-ΣΕΥΟΜΑΙ, ἐπ. μετασεύομαι· ἐπ. ἄορ. β' μετ-εσούμην, γ' ἐ. μετ-εσούτο· παθητ.· σπεύδω κατόπιν τινός, παρακολουθῶ σπεύδων.— || ὄρμῳ κατόπιν τινός || μετὰ αἰτ. ἐφορμῶ κατά τινος.

ΜΕΤΑ-ΣΚΕΥΑΖΩ, μελ. -άσω· ὄτι καὶ νῦν, μεταποιῶ τι, τοῦ διδῶ σχῆμα διαφορετικόν ἀπὸ αὐτοῦ ποῦ εἶχε προηγουμένως || μεταμορφώνω, μετασχηματίζω || μεταμφιέζω.

ΜΕΤΑ-ΣΠᾶΩ, μελ. -ᾶσω· ἀποσπῶ καὶ οὖρω ἀπὸ τοῦ ἐνός μέρους εἰς ἄλλο || πεῖθω, μεταπειθῶ, καταπειθῶ.

ΜΕΤΑ-ΣΠΟΜΕΝΟΣ, μετχ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ μεθέπω.

ΜΕΤΑ-ΣΠΩΝ, μετχ. ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ μεθέπω.

ΜΕΤΑΣΣΑΙ, αἰ' ἐπὶ ἀρῶν καὶ ἐρίφων, αἰ λεγόμεναι ἄλλως καὶ μεταγενεῖς, ὀρνάδες μεσαῖται, ἤτοι αἱ γεννηθεῖσαι μεταξύ τῶν πρωίμων (προγόνων λεγομένων) καὶ τῶν ὀψίμων (αἱ ὅσται ἐλάγοντο ἐρσαι), αἱ γεννῶμεναι κατὰ τὸ δέρος.

Ἔννμ.: ἐκ τῆς μετά, ὡς τὸ περισσός ἐκ τῆς περι καὶ ἔπεισαι ἐκ τῆς ἐπί· πρβλ. τὸ παρ' ΕΜ «ἐπισσασον» τὸ ὑστερον γενόμενον», πρβλ. ὡς. καὶ Ἄμφισα («ἀμφί», Ἄντισσα («ἀντί»· μετασσαι («μετὰ+κ-jae («κ-ι-αι (τοῦ κίω)· κατὰ τινος, ἀπιθάνως ὁμως, ἐκ τοῦ μέσος-μεσάζω, καὶ κατ' ἄλλους, ἐπίσης ἀπιθάνως, μέτασσαι (*μετα-σ]jjaί, πρβλ. δωρ. ἔασσα (*[ε]σαε-ja (=οῦσα).

ΜΕΤΑ-ΣΣΕΥΟΜΑΙ, ἐπ. ἀντι μετασεύομαι (βλ. λ.).

ΜΕΤΑ-ΣΤΑΘῶ, ὑποκ. παθ. ἄορ. α' τοῦ μεθίστημι.

ΜΕΤΑ-ΣΤΑΣ, ἄσα, ἄν, μετχ. ἄορ. β' τοῦ μεθίστημι.

ΜΕΤΑ-ΣΤΑΣΚ, -εως, ἡ (μεθίσταμαι)· μετακινήσις, μετατόπισις ἀπὸ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον || μεταστασις ἡλίωσ=ἐκλειψις. 2) μεταστασις βίου=ἀντι-χάρσις ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῆς, θάνατος || ἀπολ. ὁ νατος.— || τὸ μεταβάλλειν, μεταβολή, μετατροπή, 2) μεταβολή πολιτικοῦ σουτήματος, ἐπανάστασις, ἀνατροπή.

ΜΕΤΑ-ΣΤΕΙΧΩ· πορεύομαι ὀπίσω τινός, εἰς ἀναζήτησίν του, ἐπιδικῶ, καταδικῶ || μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλάσσω θέσιν.

ΜΕΤΑ-ΣΤΕΛΛΟΜΑΙ, μέσον· μεταπέμπομαι (βλ. λ.), στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα, προσκαλῶ.

ΜΕΤΑ-ΣΤΕΝΩ· στενάζω κατόπιν, θρηνῶ μετὰ ταῦτα, μετανῶ καὶ κατόπιν στενάζω.

ΜΕΤΑ-ΣΤΗΣΑΣ, **ΜΕΤΑ-ΣΤΗΣΩ**, μετχ. ἄορ. α' καὶ μέλλ. τοῦ μεθίστημι.

ΜΕΤΑ-ΣΤΟΙΧΕΙ, ἡ -ή, ἐπιρ. (μετὰ+στοιχος)· εἰς μίαν γραμμὴν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

ΜΕΤΑ-ΣΤΟΝΑΧΙΣ· στενάχω ἢ θρηνῶ κατόπιν.

ΜΕΤΑ-ΣΤΡᾶΤΟ-ΠΕΔΕΥΩ, ὄτι καὶ νῦν, μεταπορίζω τὸ στρατοπέδον μου, στρατοπεδεύω εἰς ἄλλην θέσιν.

ΜΕΤΑ-ΣΤΡᾶΦΗΣΟΜΑΙ, παθητ. μελλ. τοῦ μεταστρέφω.

ΜΕΤΑ-ΣΤΡΕΦΕΙΣ, μετχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ μεταστρέφω.

ΜΕΤΑ-ΣΤΡΕΦΩ, μελ. -ψω· ὄτι καὶ νῦν, μεταστρέφω, στρέφω εἰς ἄλλο μέρος, γυρίζω.— Παθητ., ἄορ. α' μετ-στρέφθη, ἄορ. β' μετ-στρέφην· περιστρέφομαι, στρέφομαι περίξ (εἶτε διὰ τὰ ἀντιματωπίω

τὸν ἐχθρόν, εἶτε διὰ τὰ τραπῶ εἰς φυγὴν). 2) ἀναστρέφω, ἀναποδογυρίζω. 3) μεταβάλλω, ἀλλοιωῶ, τροποποιῶ.— || ἀμτ. στρέφομαι πρὸς ἄλλην κατ-εὐδυνῶν, ἀλλάζω δρόμον, μεταβάλλω τρόπον ζω-ῆς. 2) μετὰ γεν., φροντίζω περὶ τινός. 3) ἐπὶ θεῶν, στρέφομαι πρὸς τιμωρίαν ἢ πρὸς ἐκδίκησιν.

ΜΕΤΑ-ΣΧΕΙΝ, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ μετέχω.

ΜΕΤΑ-ΣΧΕΙΣ, -εως, ἡ (μετέχω)· συμμετοχή, μετοχή, μέθεξις.

ΜΕΤΑ-ΣΧΗΜΑΤΙΖΩ, μελ. -ίω, ἀττ. -ῶ (μετὰ + σχῆμα)· μεταβάλλω τὸ σχῆμα (τὴν μορφήν) τινός, ἀλλοιώνω, μεταμορφώνω, μεταποιῶ.

ΜΕΤΑ-ΤᾶΣΣΩ, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· μεταβάλλω τὴν τάξιν (τὴν σειρὰν) τινός (π. χ. τμήματος στρατοῦ), τακτοποιῶ ἄλλως ἢ πρότερον, παρατάσσω εἰς ἄλλο σημεῖον.— Μέσον, μετατάσσομαι=μεταβάλλω τὴν θέσιν μου εἰς τὴν παράταξιν τῆς μάχης, παρατάσσομαι ἀλλαχοῦ || περνώ εἰς τὴν ἐχθρικήν (ἢ γενικῶς ἄλλην) παράταξιν (μερῖδα).

ΜΕΤΑ-ΤΙΘΗΜΙ, μελ. -θήσω· ἄορ. α' μετέθηκα· τοποθετῶ μετὰ. — || τοποθετῶ διαφορετικὰ ἀπὸ προηγουμένως, μεταβάλλω, τροποποιῶ.— Μέσον, μεταβάλλω τι τὸ ἴδιόν μου, ἢ μεταβάλλω τι δι' ἐμαυτὸν || μεταβάλλω γνώμην, πολινωδῶ, ἀνακαλῶ: μετατίθεμαι τὴν γνώμην = μετοπηδῶ εἰς ἄλλην γνώμην, ἀποδέχομαι νέαν γνώμην.

ΜΕΤΑ-ΤΙΚΤΩ, μελ. -τέξομαι· τίκτω, (γεννῶ) ἐπειτα.

ΜΕΤΑ-ΤΡΕΠΩ, μελ. -ψω· τρέπω (στρέφω, γυρίζω) ἄλλῶς (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος).— Μέσον, στρέφομαι (γυρίζω) πρὸς ἄλλο μέρος || στρέφομαι (γυρίζω) ὀπίσω. 2) στρέφομαι καὶ κυττάζω πρὸς τι, προσέχω εἰς τι, φροντίζω περὶ τινός, ἐνδιαφέρομαι διὰ τι.

ΜΕΤΑ-ΤΡΕΧΩ, μελ. -τρέξομαι· ἄορ. β' μετέδραμον (εἶξ ἀπρφ. δρέμων)· τρέχω κατόπιν τινός, πίσω ἀπὸ τι(να).

ΜΕΤΑ-ΤΡΟΠᾶΙΖΟΜΑΙ, παθ. (μετατρέπω)· μετατρέπομαι, μεταστρέφομαι, ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἐστραμμένος πρὸς τὰ ὀπίω (ἐπὶ ὑποχωρήσεως, φυγῆς).

ΜΕΤΑ-ΤΡΟΠῆ, ἡ (μετατρέπω)· μεταστροφή, στροφή πρὸς τὰ ὀπίω, ἐπιστροφή, μεταβολή || ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις.

ΜΕΤΑ-ΤΡΟΠΙΑ, ἡ = μετατροπή (βλ. λ.).

ΜΕΤΑ-ΤΡΟΠΟΣ, ον (μετατρέπω)· ὁ μετατραπείς, ὁ μετατρέπόμενος, ὁ στρεφόμενος πρὸς τὰ ὀπίω || ἐπὶ πολεμίου, ὁ στρεφόμενος ὀπίω πρὸς ἀντιπιδεσιν, ὁ ἀντεπιτιθέμενος || ἔργα μετατροπία = πράξεις συναπαγόμεναι ἀντεκδικησιν καὶ τιμωρίαν, πράξεις τρόπον τινά, αἵτινες ἐπιστρέφουν εἰς τὸν πρόξαντα αὐτάς, λεγόμενα ἄλλως καὶ ἔργα ἀντιτα, παλίνετα.

ΜΕΤΑ-ΤΡΩΠᾶΩ, μελ. -ήσω, ποιητ. ἀντι μετατρέπω.

ΜΕΤ-ΑΥΓΑΖΩ, δωρ. πεδ.— βλέπω (κυττάζω) γύρω μετὰ προσοχῆς, προσβλέπω.

ΜΕΤ-ΑΥΔᾶΩ, μελ. -ήσω· μετὰ δοτ. πληθ., ὀμιλῶ εὐρισκόμενος ἐν μέσω ἄλλων, ἀπευθύνομαι πρὸς αὐτούς, τοὺς προσφωῶ.— || μετγν., μετ' αἰτ. προσ., ὀπτεῖνομαι πρὸς τινα, τὸν προσαγορεύω.

ΜΕΤ-ΑΥΘΙΣ, ἰων. -αῦτις, ἐπιρ.· μετὰ ταῦτα, μετὰ τοῦτο, εὐθύς ἐπειτα ὀπό τι.

ΜΕΤ-ΑΥΤΙΚΑ, ἐπιρ.· αὐτίκα μετὰ ταῦτα, εὐθύς ἀμέσως ἐπειτα ἀπὸ αὐτῶ.

ΜΕΤΑ-ΦΕΡΩ, μελ. μεταίω· ὄτι καὶ νῦν, μεταφέρω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετακομίζω. 2) μεταβάλλω, τροποποιῶ || διαστρέφω, συγχέω.— Παθητ., ἀλλάζω πορείαν.

ΜΕΤΑ-ΦΗΜΙ, παρατ. ἡ ἄορ. β' μετέφην=μεταυδάω, ὀμιλῶ εὐρισκόμενος μετὰξὺ τινων.

ΜΕΤΑ-ΦΟΡᾶ, ἡ (μεταφέρω)· ὄτι καὶ νῦν, ἡ μεταφορά (μετακινήσις, μετατόπισις) πράγματός τινός ἀπὸ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον, τὸ μεταφέρειν, μετακομίζειν.— || ἐν τῇ Πητορικῇ, τὸ σχῆμα, ὁ τρόπος τοῦ λέγειν, καθ' ὃν χρησιμοποιοῦμεν λέξιν τινὰ μετ' τὴν σημασίαν ἄλλης λέξεως καὶ οὐχὶ μετ' τὴν ἰδικὴν τῆς τὴν κυριολεκτικῆν σημασίαν.

ΜΕΤΑ-ΦΟΡΕΩ = μεταφέρω (βλ. λ.).

ΜΕΤΑ-ΦΡᾶΖΟΜΑΙ, μελ. -σσομαι· μέσον, σκέπτομαι περὶ τινός.

ΜΕΤΑ-ΦΡΕΝΟΝ, τὸ (μετὰ+φρήν)· κυρίως τὸ μέρος

του σώματος τὸ ὄπισθεν τοῦ διαφράγματος (μετὰ τὰς φρένας), καὶ ἀκολουθεῖ, τὰ νῦτα, γενικῶς.

μετα-φινεύω, μελ. -ήσω = μεταυδάω, μετάφημι (βλ. λ. λ.), ὁμιλῶ εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ συνανθρώπων, ἄποτειμοι πρὸς αὐτοῦς, τοὺς προσφινῶ (μετὰ δοτ., ἀλλὰ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.).

μετα-χειρίζω, μελ. -ίσω, καὶ συχνότ. ὡς ἀποθ. μεταχειρίζομαι, μελ. -ίσομαι, ἀντ. -λοῦμαι· ἀορ. α' μεταχειρισάμην· ἔχω (λαμβάνω) διὰ τῆρας, χειρίζομαι. 2) διευθύνω, διοικῶ, διαρρυθμίζω, λατ. administrare || μεταχειρίζομαι πράγμα τι = διευθύνω μίαν ὑπόθεσιν. 3) ἐξοσκῶ τι, καταγίνομαι εἰς τι, ἀσκοῦμαι εἰς τι, τὸ σπουδάζω, λατ. exercere. 4) μεταχειρίζομαι κατὰ τινα τρόπον, φέρομαι κατὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τρόπον.

μετα-χρόνιος, α, ον' = μετὰ χρόνος (βλ. λ.), ὁ συμβαίνων μετὰ ταῦτα.— || παρὰ ποιηταῖς = μετάρσιος, μετέωρος (βλ. λ. λ.).

μετὰ-χρόνος, ον (μετὰ+χρόνος)· ὁ μετὰ χρόνον, ὁ ἐπιτα, γινόμενος (ἢ γενόμενος).

μετα-χωρέω, μελ. -ήσω· ἀπέρχομαι εἰς ἄλλον τόπον, ἀποσύρομαι ἢ μεταίκοι, μεταναστεύω, ἀποδημῶ (π. χ. ἐπὶ ἀποδημητικῶν πτηνῶν).

μετα-ψαίρω· προοτρίβω τι εἰς τι (γυαλίζω, θουραίζω).

μετ-εἶσι, ἐπικ. ἀντὶ μέτεσι, γ' πληθ. τοῦ μέτεμι (εἰμί).

μετ-εθάλλω, ἀορ. β' τοῦ μεταβάλλω.

μετ-εθῆν, ἀορ. β' τοῦ μεταβαίνω.

μετ-εγ-γράφω, μελ. -ψω· ἐγγράφω εἰς νέον κατόλογον (κυρ. τὸ ἐγγεγραμμένον γράφω ἄλλως, μεταβάλλω).

μετ-εγγῶν, ἀορ. β' τοῦ μεταγιγνώσκω.

μετ-εδοξα, ἀορ. α' τοῦ μεταδοκέω.

μετ-εδοκκα, ἀορ. α' τοῦ μεταδοκέω.

μετ-εείπε, **μετέειπον**, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ μετέπειπε, μετέειπον.

μετ-εήσι, ἰων. ἀντὶ μετῆ, γ' ἔν. ἵποτ. τοῦ μέτεμι.

μετ-εθήκα, ἀορ. α' τοῦ μετατίθημι.

μετ-είληφα, **-είλημμαι**, πρκ. ἐνεργ. καὶ παθ. τοῦ μεταλαμβάνω.

μετ-εμι (Α), μελλ. μετέσομαι (μετὰ+εἰμί)· εἶμαι (εὐρισκόμεαι, ζῶ) μεταξὺ τῶν συνανθρώπων μου, ἐπικοινωνῶ μαζὶ τῶν || ἄπροσ. μέτεστί μοι τινος = μετέχω εἰς τι, ἔχω (λαμβάνω) μέρος εἰς αὐτὸ || μτχ. κατ' αἰτ. ἀπολ. μετὸν = ὑπαρχούσης συμμετοχῆς, ἢ ὑπάρχοντος δικαιώματος || ἄνιτος τὸ μέρος προστίθεται κατ' ὄνομ. ἀντὶ γεν. μέτεσσι πᾶσι τὸ ἴσον = ἴση συμμετοχὴ ὑπάρχει εἰς ὄλους, συμμετέχουν ὄλοι ἐξ ἴσου.

μετ-εμι (Β) (μετὰ+εἰμί)· ἀντ. μέλλων τοῦ μετέρχομαι (βλ. λ. λ.)· πρκ. μετῆει· προεῖμαι (ὑπάγω) ἐν μέσῳ ἄλλων, μεταξὺ ἄλλων.— || βαδίζω κατόπιν ἢ ὅπως τινός, ἀκολουθῶ. 2) ὑπάγω πρὸς ἀναζητησίην τινος, ὑπάγω νὰ τὸν φέρω. 3) καταδίκω πρὸς ἐκδίκησιν, καταδίκω τινά διὰ νὰ τὸν τιμωρῶ ἐκδικούμενος. 4) πηγαίνω πρὸς τινα, πλησιάζω, προσεγγίζω.— || 3) μεταβαίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, περῶν εἰς ἄλλο τι.

μετ-εἶπον, ἐπ. μετ-εἶπον, χρησιμοποιούμενος ὡς ἀορ. β' τοῦ μετάφημι (μετὰ+εἶπον)· ὠμίλησα ἐν μέσῳ... 2) ὠμίλησα μετὰ ταῦτα, ὠμίλησα κατόπιν.

μετ-εἶς, ἰων. ἀντὶ μεθεῖς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ μεθήμι.

μετ-εἰσάμενος· ἐπ. μτχ. ἀορ. α' τοῦ μέτεμι (εἰμί), πρκ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «μετεισάμενος» ἐφορμήσας.

μετ-εἶω, ἐπ. ἀντὶ μετώ, ἵποτ. τοῦ μέτεμι (εἰμί).

μετ-εκ-βαίνω· (ἐξέρχομαι καὶ) μεταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἐνός πράγματος εἰς ἄλλο.

μετ-εκιάθω, πρκ. τοῦ μετακιάθω.

μετ-ελάθω, ἀορ. β' τοῦ μεταλαμβάνω.

μετ-ελάχον, ἀορ. β' τοῦ μεταλαχάω.

μετ-ελεύσομαι, μελ. τοῦ μετέρχομαι.

μετ-ελθε, **μετ-ελθῶν**, προστ. καὶ μτχ. ἀορ. β' τοῦ μετέρχομαι.

μετ-εμάθω, ἀορ. β' τοῦ μεταμανθάνω.

μετ-εμ-βαίνω, μελ. -βήσομαι· ἐμβαίνω (ἐπιβιβάζομαι) εἰς ἄλλο πλοῖον.

μετ-εμ-δίδω, μελ. -βιβῶ, ἀντ. -βιβῶ, μετα-

βατ. ἐνεργείας τοῦ μετεμβαίνω· ἐμβιβάζω (ἐπιβιβάζω) εἰς ἄλλο πλοῖον.

μετ-έμελε, **μετ-εμέλησε**, παρατ. καὶ ἀορ. α' τοῦ μεταμέλει.

μετ-έμμεναι, ἐπικ. ἀπρφ. ἐνεστ. τοῦ μέτεμι (εἰμί).

μετ-ἐμ-φύτος, ον (μετὰ+ἐμφύω)· ὁ ἐκ νέου ἐγκεντριθεὶς (ἐμβολιασθεὶς) || ὁ ἄλλοθεν μεταφερθεὶς καὶ ἐμφυτευθεὶς (ἢ ἐμβολιασθεὶς).

μετ-εν-δύω, μελ. -δύσω· ἐνδύω τινά με ἄλλα ἐνδύματα, τοῦ φοραίνω ἄλλα ἐνδύματα.— || μέσον, μετὰ ἀορ. β' μετ-ενέδυν· ἐνδύομαι (φοραίνω ἐγώ, φορῶ) ἄλλα ἐνδύματα, «ἀλλάζω ρούχα».

μετ-ενήνοχα, ἀντ. πρκ. τοῦ μεταφέρω.

μετ-ενίσσετο, γ' ἔν. πρκ. τοῦ μετανίσσομαι.

μετ-ενέπω· ὁμιλῶ, λέγω, διηγούμαι (εὐρισκόμενος) ἐν μέσῳ πολλῶν.

μετ-εξ-αιρέομαι, μέσον· ἐξάγω καὶ τοποθετῶ ἄλλοθι.

μετ-εξ-αν-ίσταμαι, μέσον· (σηκώνομαι καὶ) μεταβαίνω ἐκ τινος τόπου εἰς ἄλλον, μεταναστεύω.

μετ-εξ-έτεροι, αἰ, α (μετὰ+ἐξ+έτεροι)· ἄλλοι τινές, μερικὸν μεταξὺ πολλῶν.

μετ-ἐπ-εἶτα, ἐπικ. (μετὰ+ἐπι+εἶτα)· μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ὕστερον.

μετ-έπεσον, ἀορ. β' τοῦ μεταπίπτω.

μετ-έρχομαι, μελ. μετελεύσομαι, ἀπρφ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' μετῆλθον, καὶ πρκ. μετελήλυθα· ἔρχομαι, ὑπάγω, μεταξὺ ἄλλων. 2) ἐπὶ στρατηγῶν διέρχομαι διὰ μέσου τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. 3) ἐπέρχομαι, ἐπιπίθωμαι, προσβάλλω.— || ἀπέρχομαι, μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος.— || μετὰ αἰτ., ἔρχομαι κατόπιν τινός, πηγαίνω νὰ ζητήσω, ἐξέρχομαι εἰς ἀναζητησίην τινος || ἐντεῦθεν, ἀναζητῶ, προσπαθῶ νὰ ἀνακαλύψω ἢ καὶ νὰ ἀποκτήσω τι, ἐπιδίωκω τι ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς μου. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδίωκω τι, ζητῶ τι || συγκεντρώνομαι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν περὶ αὐτὸ (τὸ πρᾶγμα) ἐνεργείαν, διαχειρίζομαι τι, καταστρώνω τὴν, τὸ τακτοποιῶ. 3) καταδίκω, ζητῶ νὰ τιμωρῶ τινά διὰ τι, νὰ λάθω ἐκδίκησιν ἀπὸ αὐτῶν διὰ τι ὡς δικαιοσύνης ἔργον. δίκω τινά δικαστικῶς. 4) πλησιάζω τινά μετὰ δεήσεων, ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ. 5) πολιορκῶ γυναῖκα διὰ νὰ τὴν κατακτήσω, τῆς κάμνω ἔρωτα, «τὴν κορτάρω, τὴν φλερτάρω», τὴν «τριγυρίζω».

μετ-εσοῦτο, γ' ἔν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ μεταεσέομαι.

μετ-έσχηκα, πρκ. τοῦ μετέχω.

μετ-εὔχομαι, μελ. -εὔξομαι, ἀποθ.· μεταβάλλω τὴν εὐχὴν μου (παράκλησιν μου, ἐπιθυμίαν μου), εὔχομαι (ἐπιθυμῶ, ἱκετεύω διὰ) τι ἄλλο (διαφορετικὸ ἀπὸ πρίν).

μετ-έφη, γ' ἔν. πρκ. ἢ ἀορ. β' τοῦ μετάφημι.

μετ-έχω, μελ. μεθέξω· ἔχω (ἢ λαμβάνω) μέρος εἰς τι, εἶμαι μέτοχος εἰς τι, συμμετέχω εἰς τι (μετὰ γεν.) || ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. τοῦ πραγμ. : μετέχω ἴσον (ἐνν. μέρος) ἀγαθῶν τινος = ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν κατ' ἴσον μερίδιον με ἄλλον τινά (τὸ κατ' αἰτ. πρᾶγμα θεωρεῖται ὡς μέρος ὄλου, ἢ δ' αἰτ. ἐπέχει θέσιν αἰτιατικῆς τῆς ἀναφορᾶς ἢ τοῦ κατὰ τι).

μετ-έω, ἰων. καὶ ἐπ. ἵποτ. τοῦ μέτεμι (εἰμί).

μετ-εωρίζω, μελ. -ίσω (μετέωρος)· σηκώνω τι ὑψηλὰ, ὑψώνω || παθητ. : μετεωροθεῖς ἐν τῷ πελάγῳ = ἀναχθεὶς εἰς τὸ πέλαγος, ἐξελεῖδων εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.— || μτφρ. εἶπαρω, ἐξαιρῶ, ἐπανίω || φουσκῶν (θαυκαλίζω) τινά με κενὰς ἐλπιδας.

μετεωρο-κοπέω, μελ. -ήσω (μετέωρος+κόπτω)· φλυαρῶ ὁμιλῶν περὶ οὐρανίων σωματίων, μετεωρολογῶ || μτφρ. μεταιολογῶ, ἀεροβατῶ, ἀσχολοῦμαι περὶ ὑψηλὰ καὶ ἀκατάληπτα πράγματα.

μετεωρο-λέσχης, -ου, δ' = μετεωρολόγος (βλ. λ.).

μετεωρο-λογέω, μελ. -ήσω (μετεωρολόγος)· ὁμιλῶ περὶ οὐρανίων σωματίων, περὶ μετεώρων || μτφρ. ἀεροβατῶ, ἀερολογῶ, ἀσχολοῦμαι περὶ ὑψηλὰ (εἰρων., ἀντὶ ἀνωφελῆ) πράγματα· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μετεωρο-λογία, -ου, ἢ (μετεωρολογία)· ἡ ἔρευνα (ἀσχολία, διαπραγματεύσις) περὶ μετεώρων (οὐρανίων σωματίων) || μτφρ. ἀερολογία, φλυαρία περὶ ἀκατανοήτων πραγμάτων.

μετεωρο-λόγος, ον (μετέωρος+λέγω)· ὁ ὀμιλῶν (ἢ ἀσχολούμενος) περὶ τῶν μετεώρων (οὐρανίων σωμάτων, οὐρανίων φαινομένων), ἀστρονόμος || μτφρ. ὁ ἀερολόγος, ἀεροβατῶν, ὁ ὀμιλῶν ἢ καὶ ἀσχολούμενος περὶ ἀνωφερῆ πράγματα.

μετ-έωρος, ον, ἐπ. **μετ-ήρορος** (μετὰ + ἑώρα ἢ αἰώρα, ἀέριος)· ὁ αἰωρούμενος εἰς τὸν ἀέρα, ὁ μετεωρισμένος, ὁ ὑψωμένος ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ὁ τρόπον τινὰ κρεμασμένος εἰς τὸ κενόν. 2) ἐπὶ πλοίου, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.— || μτφρ. ἐπὶ πνευματικῆς (ἢ ψυχικῆς) κακαστάσεως, ὁ ἐν διεγέρσει διατελών, ἐν μετεώρῳ καταστάσει, ὁ διατελών ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀβεβαιότητος (καὶ τῆς προσδοκίας), λατ. *spre erectus* || ἐντεῦθεν, κυμαινόμενος, ταλαντευόμενος, ἐνδοιάζων, διατακτικός.— || **τὰ μετέωρα** = τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸν ἀέρα, τὰ οὐράνια σώματα (τὰ καὶ νῦν καλούμενα καὶ «μετέωρα»), τὰ οὐράνια φαινόμενα, τὰ φυσικὰ φαινόμενα || γενικῶς (καὶ μτφρ.) θεωρεῖται ὑψηλαὶ καὶ ἀκατάληπτοι.

Ἔτυμ. : ἀττ. μετέωρος <δμ. μετήρορος <μετὰ+*-dfo-ρος : ἀείρω (βλ. λ.)· αἰολ. πεδόρορος, μετὰ αἰολ. πεδά = μετὰ· βλ. καὶ ἀείρω.

μετεωρο-σοφιστής, ὁ· σοφιστής (φιλόσοφος) ἀσχολούμενος περὶ τὰ μετέωρα, ἀστρολόγος, λεγόμενος καὶ *μετεωρολόγος* (βλ. λ.).

μετεωρο-φάναξ, -άκος, ὁ· ὁ φενακίζων (ἐξ απατῶν) διὰ τῆς ἀστρολογίας.

μετ-ηγάζων, ἀόρ. β' τοῦ μετάζω.

μετ-ἠλθον, ἐπ. *μετήλυθον*, ἀόρ. β' τοῦ μετέρχομαι.

μετ-ἠλλάξα, ἀόρ. α' τοῦ μεταλλάσσω.

μετ-ηγέμιος, ον (μετὰ + ἄνεμος)· ὁ ταχύς ὡς ὁ ἀνεμος.

μετ-ήρος, παλαιότ. ἐπ. τύπος ἀντὶ μετέωρος (βλ. λ.).

μετ-ἦρα, ἀόρ. α' τοῦ μεταίρω.

μετ-ἠσεσθαι, ἰων. ἀντὶ μεθήσεσθαι, ἀπρφ. μέσ.

μελλ. τοῦ μεθήμι.

μετ-ἠύδων, ας, α, παρατ. τοῦ μεταυδάω.

μετ-ἔει, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ μεθήμι || ὡς. γ' ἐν. ἰων. ἐν. τοῦ μεθήμι.

μετ-ἔστο, γ' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ μεθήμι.

μετ-ἦμι, **μετ-ἔστημι**, ἰων. ἀντὶ μεθ—.

μετ-ἔχω = μετέχω (βλ. λ.).

μετ-οικεσία, ἦ· = μετοικία I. 2) ἡ αἰχμαλωσία καὶ ὁ μετοικισμὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν· ἐκ τοῦ

μετ-οικέω, μελ. -ἦσω (μέτοικος)· ἀλλάσσω κατοικίαν, μετακινῶμαι εἰς ἄλλο μέρος (μετ' αἰτ. τόπου) || ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ δοτ. τόπου, ἔρχομαι καὶ κατοικῶ εἰς τι μέρος, ἐγκαθίσταμαι κάπου.— || ἀπολ., εἶμαι μέτοικος ἢ ἀποικος (ἐποικος, μετανάστης)· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μετ-οικησις, -εως, ἡ (μετοικέω)· = μετοικία I (βλ. λ.).

μετ-οικία, ἦ· ἡ ἀλλαγὴ κατοικίας, μετοικησις, μετανάστευσις.— || τὸ νᾶ ἐγκατασταθῆ τις ἐν τινὶ τόπῳ ὡς μέτοικος, ἐγκατάστασις, διαμονή, ἐν ξένη πόλει. 2) ἡ κατάστασις καὶ αἱ ὑποχρεώσεις (ἀλλά καὶ τὰ δικαιώματα) τοῦ μετοίκου ἢ τοῦ παρεπιδήμου.

μετ-οικίζω, μελ. -ἴσω, ἀττ. -ἴω (μέτοικος)· μεταφέρω τινὰ εἰς ἄλλον τόπον || ὀδηγῶ (ἀποικίαν) εἰς τινα τόπον, τὴν ἐγκαθιστῶ ἀλλαχοῦ.— Παθητ., ὀδηγοῦμαι εἰς ἄλλον τόπον, μεταναστεύω.

μετ-οικικός, ἦ, ὄν (μέτοικος)· ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς μέτοικον || τὸ οὖν. ὡς οὖα. τὸ *μετοικικόν* = ὁ κατάλογος τῶν μετοίκων.

μετ-οίκιον, τό· ὁ φόρος τῶν 12 δραχμῶν, ὁ καταβαλλόμενος ὑπὸ τῶν μετοίκων ἐν Ἀθήναις· ἐκ τοῦ

μετ-οίκος, ον (μετὰ+οἶκος)· ὁ ἀλλάσων κατοικίαν, ὁ ἐγκαθιστάμενος εἰς ἄλλο μέρος, ὁ μεταναστεύων.— || ἐν Ἀθήναις, ὡς οὖα. ὁ μέτοικος (καὶ ἦ μετ—) = ξένος γενόμενος δεκτὸς πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν τῇ πόλει ὑπὸ τὸν ὄρον καταβολῆς ὀριζόμενου φόρου (τοῦ μετοικίου, βλ. λ.), ἀλλ' ἄνευ πολιτικῶν δικαιωμάτων, λατ. *inquillinus*.

μετ-οικο-φύλαξ, -άκος, ὁ, ἦ· ὁ προστάτης καὶ φύλαξ τῶν μετοίκων (ἢ γενικῶς τῶν παρεπιδηούντων) ἐν Ἀθήναις.

μετ-οἴσω, μελλ. τοῦ μεταφέρω.

μετ-οίχομαι, μελ. -οιχῆσομαι, ἀποθ.· ἔχω ἀπέλθει (ἀπέρχομαι) πρὸς ἀναζήτησιν τινος || ἀπέρχομαι πρὸς καταδίωξιν, καταδίωκνίν. 2) ὑπάγω ὁμοῦ, συνοδεύω || διέρχομαι διὰ μέσου.

μετ-οκλάζω, μελλ. -σω· γονατισμένος ἀλλάσσω τὴν θέσιν τῶν γονάτων μου (ἐπὶ δειλοῦ πολεμιστοῦ καθημένου εἰς ἐνέδραν).

μετ-ονομάζω, μελ. -σω· μεταβάλλω τὸ ὄνομα τινος, τοῦ διδοῦ νέον ὄνομα.

μετ-ὀπίν, ἐπίρ. = μετόπισθεν.

μετ-ὀπισθε, καὶ πρό φων. -θεν, ἐπίρ. τόπου· ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἀπ' ὀπίσω, ὀπίσω || ἐπὶ χρόνου· μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, κατόπιν, ἀκολούθως.— || ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ὀπίσω τινός, ὀπισθὲν τινος.

μετ-οπωρίνός, ἦ, ὄν· φθινοπωρινός, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ φθινοπώρου· ἐκ τοῦ

μετ-ὀπωρον, τό (μετὰ+δπωρά)· ἡ μετὰ τὴν δπωράν ἐποχὴ, τὸ φθινοπώρον (βλ. λ.).

μετ-ορμίζω, ἰων. ἀντὶ μεθορμίζω.

μετ-ὄρχιον, τό (μετὰ + ὄρχος)· τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο σειρῶν δένδρων ἢ κλημάτων.

μετ-ουσία, ἡ (μτχ. θηλ. μετούσα, τοῦ μέτειμι, εἶμ)· συμμετοχὴ, μετοχὴ, κοινωνία, μέδεξις || κτῆσις, κατοχὴ || ἐκμετάλλευσις, νομὴ, κάρπωσις, ἀπολαυσις.

μετ-οχή, ἡ (μετέχω)· τὸ μετέχειν, ἡ συμμετοχὴ, τὸ λαμβάνειν μέρος εἰς τι.

μετ-οχλίζω, μελ. -ἴσω (μετὰ + ὄχλος)· μετακινῶ, μεταποτίζω διὰ μόχλου, αἴρω τὴν ἐκ τοῦ μέσου.

μετ-οχλίσειε, ἰογ. γ' ἐν. Εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ μετοχλίζω.

μετ-οχος, ον (μετέχω)· ὁ μετέχων, συμμετέχων, λαμβάνων μέρος εἰς τι.— ὡς οὖα. ὁ μέτοχος = ὁ, τι νῦν, μέτοχος, μετέχων, συναργός, συναυτουργός.

μετρέω, μελ. -ἦσω (μέτρον)· μετρῶ τι, λαμβάνω τὸ μέτρον (ἢ γεν. μέτρα) τινός· I ἐπὶ τόπου, καταμετρῶ, διαβαίνω, διέρχομαι, λατ. *metiri, emetiri*.— Μέσον, *μετροῦμαι ἔχνη* = μετρῶ τὰ ἔχνη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.— || ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω, λογαριάζω. 2) ἐπὶ ἐκτάσεως, τιμῆματος κλπ., μετρῶ, ἐκτιμῶ, ὑπολογίζω· ἐξ αὐτοῦ τὸ.

μέτρομα, -ατος, τό (μετρέω)· πᾶν ὅ, τι μετρεῖται, τὸ διὰ μετρήσεως διδόμενον ἢ λαμβανόμενον, τὸ μεμετρημένον· 1) ἡ μεμετρημένη ἀπόστασις. 2) μερίδιον, μερίς, ἑνός ἀτόμου, σιτηρέσιον π. χ. στρατιώτου ἢ μισθός.

μετρήσις, -εως, ἡ (μετρέω)· τὸ μετρεῖν, ἡ καταμέτρησις.

μετρητής, -οῦ, ὁ (μετρέω)· ὁ μετρῶν.— || = ἀμφορεύς (λατ. *metreus*)· ἐκαλεῖτο ἐν Ἀθήναις κοινὸν μέτρον ὑγρῶν, ἰσοδυναμοῦν πρὸς (ἦτοι περιέχον) 12 χόας, ἢ 144 κοτύλας, ἢ 39 περίπου λίτρας· ὁ ρωμαϊκὸς ἀμφορεύς (*amphora*) ἐχώρει τὰ 2/3 τοῦ ἀττικοῦ μετρητοῦ, ὁ ὁποῖος πάλιν ἐχώρει τὰ 2/4 τοῦ ἀττικοῦ μεδίου.

μετρητός, ἦ, ον (μετρέω)· ὁ δυνάμενος νᾶ μετρηθῆ (ἀντὶ τῆ φ ἀμετρος), ἢ καὶ ὁ μετρηθεῖς.

μετριάζω, μελ. -σω (μέτριος)· εἶμαι μέτριος, φέρομαι μετὰ μετριοπαθείας (κοσμιότητος) || εἶμαι ἡρεμος, εἶμαι ἐστὶ καλὰ μέρος, εἶμαι γαλήνιος, ἀτάραχος.— || μτθε. καθιστῶ τι μέτριον, τὸ μετριάζω, τὸ ρυθμίζω.

μετρίο-πᾶδέω, μελ. -ἦσω· εἶμαι μετριοπαθῆς, φέρομαι μετριοπαθῶς || ὑπομένω τι μετὰ μετριοπαθείας || φέρομαι εὐσπλαγχνικῶς πρὸς τινὰ· ἐκ τοῦ

μετρίο-πᾶδής, ἐς (μέτριος + παθεῖν τοῦ πάσχω)· ὁ μέτριος εἰς τὰ πάθη του, ὁ μετριάων τὰ πάθη του, ὁ ὑπομένων μετριοπαθῶς, ὁ φερόμενος μετριοπάθειαν.

μετριο-πότης, -ου, ὁ (μέτριος+πο-, ρίζ. μερικῶν χρόνων τοῦ πίνω)· ὁ μετρίως πίνων, ὁ μέτριος εἰς τὸ ποτῆν || ὑπερθ. *μετριοποτίστατος*.

μέτριος, α, ον καὶ -ος, -ον (μέτρον)· ὁ, τι καὶ νῦν, ὁ ἐντὸς τοῦ ὀρθοῦ μέτρου, ὁ ἔχων τὸ πρέπον μέτρον || ἐπὶ μεγέθους (ἀναστήματος), ὁ ἔχων κανονικόν (τὸ μέσον, τὸ μέτριον) ἀνάστημα (οὕτε πολὺ ὕψος, οὕτε κοντόσωμος).— || ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὀλίγοι, μετρι-

κοί.— **III** ἐπὶ βαθμῶδ, ὁ τῶν τὸν μέσον δρον, ὁ ἐμμένων εἰς τὸ μέτρον (τὸ μέτρον) || ἐπὶ μέσης καταστάσεως: τὸ μέτρον=ὁ μέσος δρος. **2)** υποφερτός, μέτριος, ἀνεκτός. **3)** ἐπὶ προσώπων, μετριπαθής (κατὰ τὴν πάθη), μετριόφρων, ἐγκρατής || ὡς. δίκαιος, λογικός, ἐνέρετος. **4)** πρόσφορος, κατὰλληλος, ἀρμόδιος, ἀνάλογος.—Τὸ οὐδ. μέτρον, μέτρια συχνὰ κεῖνται μετ' ἐπιρρημ. ἐννοίας.—ἐπιρ. μετριώς (βλ. λ.).

μετριότης, -ητος, ἡ (μέτριος)' δ,τι καὶ νῦν τὸ νὰ εἶναι τις μέτριος, μεσότης, συμμετρία, κοσμιότης, μετριόφροσύνη.

μετριώς, ἐπιρ. τοῦ μέτριος' ἐντός τοῦ προσήκοντος μέτρου, ἐντός τῶν ὁρίων τοῦ μέτρου (τοῦ μετρίου, λογικοῦ, ὀρθοῦ). **2)** μετριπαθῶς, μετριόφρονως, κοσμίως || τιμίως, ἐλικρινῶς, δικαίως.—Παραθετ. μετριώτερον, μετριώτατα.

ΜΕΤΡΟΝ, τό δ,τι καὶ νῦν, τὸ μέτρον, ὁ κανὼν, δι' οὗ μετρεῖται τι || μονὰς μετρήσεως, μέτρον χωρητικότητος ὑγρῶν ἢ ξηρῶν. **2)** τὸ ἐμβαδὸν ἢ τὸ καταμετρηθὲν πρᾶγμα (οἰασοῦντε φύσεως), ὡς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ μέτρον. **3)** πᾶν διάστημα, πᾶσα ἔκτασις, καταμετρηθεῖσα ἢ δυνομένη νὰ καταμετρηθῇ || μέτρον ἕξουσις=τὸ μέγεθος (αἱ διαστάσεις) τοῦ λιμένου || μέτρον ἡβής= τὸ (πληθές) μέτρον τῆς νεότητος, τ. ἔ. ἡ ἀκμῆ, τὸ ἄνθος, τῆς νεότητος.— **II** τὸ μέσον μεταξύ δύο ἄκρων, ἦτοι τὸ προσήκον μέτρον (ὄριον), ἀνάλογια, συμμετρία || ἀρμοδιότης, καταλληλότης.— **III** ἐν τῇ Μετρικῇ, τὸ μέτρον τῶν στίχων, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ μέλος (τῆν μουσικῆν δηλ. σύνθεσιν) καὶ τὸν ρυθμὸν (τ. ἔ. τὸν χρόνον).

Ἔτυμ. μέτρον' μέτριος' μετρικός' μετρεῖν' μετρητής' πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὸ ἰαπ. *meitro-m (<*med-iro-m, πρβλ. ἰαπ. *med- ἐν τῷ ἑλλ. μέδομαι' συγγ. πρὸς τὰ σανσκρ. *mātram, mātrā (μέτρον), mā, mā-mi, mi-mē (melior), mīmāi (πρβλ. ἑλλ. μήτις, λατ. melior), λατ. melare, meliri, mensa, mensura' βάσις αἱ ἰαπ. β. *med-, *me-, *mei- (μήτις, melior).

μετ-ώκισα, ἀορ. α' τοῦ μετοικίζω.

μετ-ωνύμια, ἢ (μετὰ + ὄνομα, μεταβολή (ἀλλαγὴ) ὀνόματος || ἐν τῇ ρητορικῇ, ἡ χρήσις μιᾶς λέξεως ἀντὶ ἄλλης, π. χ. "Ἡφαιστος ἀντὶ πῦρ.

μετ-ωπηδόν, ἐπιρ. (μέτωπον)' τὸ πρὸς τὸ μέτωπον πρὸς τὰ ἔμπροσ, κατὰ μέτωπον || ἐπὶ πλεῖων, κατὰ μέτωπον, εἰς εὐθείαν γραμμὴν (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπὶ κέρως = ἐπὶ ἐνός στίχου, τὸ ἐν ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο).

μετ-ωπίδιος, ον (μέτωπον)' ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον.

μετ-ώπιον, τό = μέτωπον (βλ. λ.). **2)** ἐπίδεσμος διὰ τὸ μέτωπον (ἐπὶ τραύματος). **3)** περιδῶριον σελίδος.

μέτ-ωπον, τὸ (μετὰ+ὄψ)' κυρ. τὸ μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν διάμεσον διάστημα, τὸ ὑπεράνω τῶν ὀφρῶν μέρος τοῦ προσώπου, γενικώτερον δ,τι καὶ νῦν λέγομεν μέτωπον.— **II** τὸ πρόσθιον μέρος, ἢ πρόσοψις (τὸ πρόσωπον) παντός πρᾶγματος || ἡ πρόσοψις οἰκοδομήματος || τὸ μέτωπον τοῦ στρατοῦ, δηλ. ἡ κατὰ μέτωπον γραμμὴ του, αἱ ἔμπροσθοφυλακαὶ του, αἱ πρῶται γραμμαὶ τῆς παρατάξεώς του.

μετωπο-σώφρων, ον, γεν. -ονος (μέτωπον + σώφρων)' ὁ ἔχων σώφρον μέτωπον, σεμνήν ὄψιν, σεμνοπρόσωπος.

μεῦ, ἐπ. καὶ ἰων. γεν. τοῦ ἐγώ.

ΜΕΨΧΡΙ, καὶ σπαν. μέχρις (καὶ κυρ. πρὸ φων.): **I** Πρῶτος με-ᾶ γεν., ἕως, μέχρι, μέχρις ἐνός (δεδομένου) σημείου. **1)** ἐπὶ τόπου: μέχρι θαλάσσης = ἕως (εἰς) τὴν θάλασσαν, μέχρι θαλ. **2)** ἐπὶ χρόνου: τέο μέχρις = μέχρι τίνος χρόνου; ἕως ποτε; (=λατ. quousque?) || μέχρις οὐ || μέχρις ὅσου || μέχρις ἐνός = δὲ ἐν διάστημα (τόπου ἢ χρόνου) || μέχρι τοῦ = ἕως τῶρα.— **II** παρ' ἴσως: ἴσως τὸ μέχρι οὐ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μέχρι καὶ ἀκολουθεῖται ἐνίοτε καὶ ὑπὸ ἄλλης γενιῆς: μέχρι ὅ δ,τι πύργων=μέχρις ὀκτῶ πύργων, ἀντὶ τοῦ πληρεστέρου καὶ ὁμαλωτέρου μέχρις

οὐ δ,τι πύργοι εἰσίν.— **III** ὡς σύνδεσμος, ἕως, ἕως οὐ, μέχρις δτου, ἕως δτου (μεθ' ὀριστικῆς): μέχρι ἕως ἐγένετο=ἕως δτου ἦλθεν ἡ αὐγὴ (ἐξημέρωσεν) || μετὰ τοῦ ἄν καὶ ἴσως: μέχρι ἄν+δποι.: μέχρι ἄν τοῦτο ἴδωμεν=ἕως δτου νὰ τὸ ἴδωμεν || μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας κεῖται καὶ τὸ μέχρι οὐ.

Ἔτυμ. μέχρι: ἀρμ. meij (<*meij, ἰαπ. -βη- βλ. καὶ ἄχρη, ἄχρη), βλ. καὶ τοὺς συνων. συνδ. κρητ. μέστα, ἀρμ. μεστ' ἄν, θεσσαλ. μεσοπδε (*-ποδ=λατ. quod+μορφω -ε), γορτ. μεττες, μεττ' ἐς (μεττες το δεκασατατηρον = μέχρι δέκα στατηρων) (μεστ ἐς, ὁμηρ. μέσφ', μέσφ' δτε (= «μέχρις δτε» 'Ἡουχ.), μέσφα' πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. β. *me- (εἰ ἢ καὶ τὰ: μετὰ καὶ μέσ(σ)ος).

ΜΗ, ΕΠΙΡΡΗΜΑ ὁ ἀρνιῶν ἀρνητικὸν μόριον χρησιμοποιούμενον ὁνάκις ἢ ὀρησις ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὄρους τινός, εἴτε ρητικῶς ἐκφραζομένων εἴτε καὶ ἐξυπακουομένων, ἐν ᾧ τὸ ἀρνητικὸν μόριον οὐ ἀρνεῖται ἀπολύτως: τὸ μὴ δηλοῖ δτι κατὰ τὴν γνώμην κάποιου (κάποιος νομίζει δτι) ἕνα πρᾶγμα δὲν εἶναι (τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον), ἐν ᾧ τὸ οὐ δηλοῖ δτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι (ἔτσι ἀπόλυτα, ἀντικειμενικά, καὶ οὐχὶ «κατὰ τὴν γνώμην τοῦ λέγοντος») τὸ μὴ εἶναι ἐπομένως «σχετικόν», τὸ οὐ εἶναι «ἀπόλυτον» τὸ μὴ εἶναι «ὑποκειμενικόν», ἐν ᾧ τὸ οὐ εἶναι «ἀντικειμενικόν» τὸ μὴ «ἀπορρίπτει», ἐν ᾧ τὸ οὐ «ἀρνεῖται». Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ μὴ ἀκολουθεῖ πάντοτε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐκ τῶν συνδέσμων εἰ, εἰάν, ἦν, ὅταν, ἐπειδάν, ἕως ἄν, διότι οἱ σύνδεσμοι αὗτοι παριστῶσι τὸ λεγόμενον οὐχὶ ὡς γεγονός, ἀλλ' ὡς ὑπόθεσιν: ἐν ᾧ ὁ οὐ ἀκολουθεῖ ἔπειτα ἀπὸ συνδέσμων, ὅποιοι οἱ ἐπεὶ, ἐπειδὴ κ. ἄ., διότι οὗτοι παριστῶσι τὸ λεγόμενον ὡς γεγονός. **2)** τὸ ἀρνητικὸν μὴ χρησιμοποιεῖται ἐπίσης τιθέμενον καὶ μετὰ τοὺς τελικοὺς συνδέσμων ἔνα, ὅπως, ὡς, διότι καὶ πρὸς αὐτῶν τὴν φύσιν συμπλέπει ἢ ἰδικῆ του, ὅπως π. χ. ἐν τῇ φράσει ὡς μὴ... ὄλωνται = διὰ νὰ μὴ... χαθοῦν. **3)** μετ' ἀνρφ.: τὸ μὴ πυνθεῖσθαι μὴ ἀλγύνειν ἄν=τὸ νὰ μὴ πληροφορηθῶ δὲ μὲ ἔλπει. **4)** μετὰ μετοχῆς (δοάκις αὕτη δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς ὑποθετικὴν πρότασιν): μὴ ἀπενείκας = εἰ μὴ ἀπήνεικε = ἔδῃ δὲν εἶχεν ἀφαιρέσει.— **II** τὸ ἀρνητικὸν μόριον ΜΗ κεῖται συχνὰ καὶ ἐν ἀνεξαρετήσις προτάσεσιν εἰς δηλωσιν προσταγῆς (προτροπῆς), εὐχῆς, ἐπιθυμίας, κατέχει δὲ εἰς τὰς περιπτώσεσιν αὐτὰς τὴν πρῶτην θέσιν τῆς προτάσεως (ὅπως καὶ τὸ ἀντίστοιχόν του λατιν. ne), συντασσόμενον: **1)** μετὰ ἐνεστώτος Προστακτικῆς: μὴ λέγε. **2)** μετὰ ἀορίστου ὑποτακτικῆς: μὴ λέξης. **3)** (πρὸς δηλώσιν εὐχῆς) μετὰ ἀορίστου Ἑκτικῆς: μὴ γὰρ δ' γ' ἔλθοι ἄνηρ = εἶδε νὰ μὴ ἔλθῃ!

Β' ΜΗ' ὡς ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, ἴνα μὴ, ὥστε νὰ μὴ, μὴ-πως, μὴ τυχόν: **I** μετὰ ἄορ. ἴσως. κατέπιν ρηματος κειμένου κατὰ ἐνεστέ. ἢ μέλλοντος ὀριστικῆς: φεύγω μὴ ληφθῶ = τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐκ φόβου μήπως συλληφθῶ (ἴνα μὴ συλληφθῶ).— **II** μετὰ Ἑκτικῆς, δοάκις ἐξαρτᾶται ἐκ ρήματος χρόνου ἰστορικοῦ: ἐφυγον μὴ ληφθεῖην = ἐφυγον ἀπὸ τὸν φόβον μου μήπως συναλαμβανόμενος (ἴνα μὴ συλληφθῶ).— **III** μετὰ ρήματα δηλοῦντα φόβον: δέδοικα μὴ γένηται = λατιν. vereor ne fiat = φοβοῦμαι μήπως συμβῆ, τ. ἔ. φοβοῦμαι δτι δὰ συμβῆ: ἀντὶ τῆς ἴσως. κεῖται ἐνίοτε παρ' ἀτιτικοῦς μέλλον Ὀριστικῆς.— **IV** μετ' ἀπαρρηφάτου κατέπιν ἐντόνου ἀρνήσεως ἢ βεβαιώσεως: ἴσως Ζεὺς μὴ μὲν χεῖρ' ἐπενείκας = μάρτυς μου ὁ Ζεὺς δτι δὲν τὴν ἠγγισία (πρβλ. τὸ σήμερ. «δὲν τῆς ἔβαλα χεῖρι») ὡσαύτως καὶ ἐπὶ εὐχῶν ἀρνητικῶν ἢ ἐνεχουσῶν ἀρνητικῆν δύναμιν: δὸς μὴ Ὀδοσσία οἰκάδ' ἐκένθηαι=δῶσε (κάμε) νὰ μὴ γυρίσῃ ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα του ὁ Ὀδοσσεύς (εἶδε νὰ μὴ γυρίσῃ).— **V** τὸ ἀρνητ. μόριον μὴ συντάσσεται μεθ' ὄλων τῶν ρημάτων τῶν ἐχόντων ἀρνητικὴν ἔννοιαν, ὡς τὰ: ἀρνεῖσθαι, κωλύειν, εἰργεῖν, φεύγειν κ. τ. ἄ.: ἀρνοῦμαι τὸ μὴ ποιεῖν=ἀρνοῦμαι δτι τὸ ἐπραξα || τὴν αὐτὴν οὐταξίν δέχονται καὶ ὀνόματα περιέχοντα ἀρνητικὴν σημασίαν (π.χ. κώλυμα), ὡς καὶ ἐπιρρήματα (π.χ. ἐμποδῶν) || δοάκις δὲ εἰς τὸ προηγούμενον ρῆμα προστίθεται ἀρνησις, τότε ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μὴ κεῖται μὴ οὐ (πρὸς τήρησιν τρόπου τινὰ τῆς ἰσορροπίας), χωρὶς ἢ

έριμνητα να έπηρεάζεται εκ τής προσθέτου αυτής άρνήσεως.

Γ' ΜΗ', ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΣ: 1) έν εύθελαις έρωτήσεσιν, δασίς άναμένεται ή προμηνύεται άρνητική άπάντησις: *άλλ' άρα... μή οί έν τή έκκλησία έκκλησισται διαφθειρουσι τούς νεωτέρους*; έν ψ δασίς άναμένεται ή προμηνύεται καταφατική άπάντησις, χρησιμοποείται ή άρνησις ού (βλ. λ.). 2) έν πλαγιαίς έρωτήσεσι χρησιμοποιείται έπίσης δ μή κατόπιν ρημάτων φόβου και μερίμνης σημαντικών, συντασσόμενος μετά άποτακτικής μέν, δασίς δ φόβος άνάγεται εις τό μέλλον (*είδοικα μή σε παρείψη*—φοβούμαι μήπως σε ξεελάσση), ή μετ' Εύκτικής του πάλαιου λόγου (κατόπιν ρήματος χρόνου Ιστορικού), μετά 'Οριστικής δέ, δασίς δ φόβος άναφέρεται εις τό παρελθόν ή τό παρόν: *δειδω μή δή πάντα θεά περμεγεία ειπεν*—φ:δούμι μήπως όλα θα ειπεν ή θεά εβούν' άληθινά.

Έτυμ.: μή, 'Ηλ. μά=σανοκρ. πᾶ, Ζηνδ., καλ-περσ. mā, άρμ. mī, πάντα δέ ταύτα άναγονται εις Ιαπ. *mē τά μηδέ, μηδείς, μηδαμού κλπ. είναι τύποι παράλληλοι πρός τούς: ούδέ, ούδεις, ούδαμού' έπίσης και τό *μηκέτι* έσχηματίσθη κατά τό ούκέτι (τ. έ: ούκ έτι) έπίσης έσχηματίσθη και *μη-χι* κατά τό *καί-χι*.

μή γάρ, έλλειπτική φράσις, χρησιμοποιουμένη επί έντένου άρνήσεως (= άσφαλώς όχι, όχι βεβαίως, ποτέ να μή...! = λατ. *nullo modo, longe abest*), δυναμένη δέ εύκόλως να συμπληρωθή δια ρήματος κατά Προστακτ. ή Εύκτ. λαμβανόμενου εκ τών συμφραζομένων και συναπτομένου μετά τής άρνήσεως: *μή γάρ δή δίναν γ' Εύρώτα* (ένν. *έλιθουμι*) = (είθε) ποτέ να μή έλθω εις τήν δίνην του Εύρώτα || ουχά έν άποκρίσειν: *μή λεγέτω τό δ'νομα*—(άπάντησις) *μή γάρ* (ένν. *λεγέτω* = όχι. βέβαια, άσφαλώς όχι).

μή γε, ένταχόμενον μή' ούδέ κατ' έλάχιστον, επί ούδενί λόγω.

μηδ-άμα και **μηδ-άμη**, έπ. τω *μηδαμός* ούδαμου, πουθενά.— || κατ' ούδένα τρόπον, ούδόλως, μηδαμώς.

μηδ-άμοθεν, έπ. τω *(μηδαμός)* από πουθενά, από κανένα μέρος || *μηδαμόθεν άλλοθεν* = από κανέν άλλο μέρος.

μηδ-άμοδί, έπ. τω *(μηδαμός)* έν ούδενί τόπω, ούδαμου, πουθενά.

μηδ-άμοι (*μηδαμός*), έπ. τω πρός πουθενά.

μηδ-άμός, ή, όν, άντι *μηδέ άμός* ούτε εις, ούτε ένας άκόμη, άλλως διόλου κανένας, ούδει, μηδεί, έξ αυτού τό

μηδ-άμου, έπ. τω *(μηδαμός)* έν ούδενί τόπω, ούδαμου, πουθενά, εις κανένα μέρος.

μηδ-άμώς, έπ. τω *μηδαμός* = *μηλαμη* (βλ. λ.), ούδόλως, ούδαμώς, κατ' ούδένα τρόπον, άλλως διόλου.

μη-δέ, έπ. τω *(μή+δέ)*, άρνητ. μόριον χρησιμοποιούμενον καθ' έν τρόπον και τό *ούδέ*, πρός τό όποιον έχει οίαν σχέσηιν έχει τό μή (βλ. λ.) πρός τό ού' και δέν..., άλλα δέν..., ούτε, μήτε (λατ. *neque, nec*). 2) έν άρχή δύο συνεχόμενων προτάσεων: *μηδέ...μηδέ* = ούτε... ούτε (λατ. *neque...neque*)— || συναπτόμενον μετά μιάς μόνον λέξεως ή περιφράσεως έκφράζει ένισχυμένην (έντονον) άρνησιν: *μηδ' ότ.οὐν, μηδέ τό παράπαν* = άλλως διόλου τίποτε, *μηδ' άρχήν* = ούτε και κατ' άρχήν, έν γενεί όχι (λατ. *ne... quidem*).

μηδ-εις, μηδε-μιά, μηδ-έν, γεν. *μηδενός, μηδε-μιάς, μηδενός*, κλπ., κλινόμενον ως τό *εις, μία, έν* (*μηδέ+εις*): ούτε και ένας άκόμη, ούτε ένας, ούδέ, ή, κανένας (λατ. *nullus*). 2) δ *μηδέν* (ένν. *ών*), ή *μηδέν* (ένν. *ούσα*) = ένας ποῦ δέν είναι παρά έν άπλοῦν τίποτε, ένα μηδενικό, δασίμαντις, τιποτένιος || τό *μηδέν* (έπί προσώπων) = ό άνάξιός λόγου, άχρηστος, τιποτένιος. 3) τό οὐδ. *μηδέν* συχνά καίται ως έπίρρημα' καθόλου, ούδόλως, κατ' ούδένα τρόπον.

μηδ-ε-ποτε, έπ. τω *οῦδέποτε*, καμμίαν φοράν.

μηδ-ε-πω, έπ. τω έντονώτερον του *μήπω*, όχι άκόμη, ούτε έως τώρα.

μηδ-ε-πώ-ποτε, έπ. τω *οῦδέποτε* έως τώρα, ούτε ποτέ έως τώρα, ποτέ άκόμη έως τώρα.

μηδ-έτερος, α, ον (*μηδέ + έτερος*)' κανείς από τούς δύο, ούτε ό εις ούτε ό άλλος.

μηδ-ετέρωσε, έπ. τω *(μηδέ + έτέρωσε)* ούτε πρός τό έν μέρος ούτε πρός τό άλλο, εις κανέν από τά δύο μέρος.

μή δή' όχι λοιπόν, όχι τῷ όντι || μή λοιπόν (τό κήμης π. χ.).

μηδίζω, μελ. -σω (*Μήδος*)' φέρομαι ως Μήδος, μιμούμαι τούς Μήδους, (κατά τούς τρόπους, τήν γλώσσαν, τήν περιβολήν κ.τ.δ.) || κυρ. *φρονά* τά τών Μήδων, τούς συμπαθῶ, τού: εύνοῶ, λαμβάνω τό μέρος των, υποστηρίζω τά συμφέροντά των (έν άντιθέσει πρός τό *έλληγίζω*).

μηδικός, ή, όν (*Μήδος*)' ό άνήκων εις τούς Μήδους || τά *Μηδικά* (ένν. *πράγματα*)' οί υπόθεσις τών Μήδων, και κυρ. οί Περσικοί πόλεμοι.— || *Μηδική ποία* (*πόα*) = λατ. *herba Medica*, είδος τριφυλλίου.

Μηδία, -ίδος, ή, θηλ. του *Μηδικός* ή εκ Μηδίας καταγομένη γυνή, ή ή κάτοικος τής Μηδίας.

μηδισμός, ό (*μηδίζω*)' τό φρονείν τά τών Μήδων, τό λαμβάνειν μέρος ύπέρ των Μήδων, ή πρός τούς Μήδους εύνοια.

μηδο-κτόνος, ον (*Μήδος+κτείνω*)' ό άποκτείνων (φονεύων) τούς Μήδους.

μηδομαι, μελ. *μησομαι*' άόρ. α' *εμησάμην*, άποθετ. (*μηδος*)' βουλεύομαι, σκέπτομαι, έχω κατά νου, συλλογίζομαι || σχεδιάζω, μηχανεύομαι, έπινοῶ || άποφραζώ || συμβουλεύω. 2) συνωμοτῶ, καταστρώνω άλλεθρία σχέδια, προξενῶ, προκαλῶ [δι' έτυμ. βλ. *μηδος*].

μηδο-οπότερος, α, ον (*μηδέ+όπίτερος*)' ούδέτερος, ούδεις εκ των δύο, ούτε ό εις ούτε ό άλλος.

ΜΗ' ΔΟΙΣ (Α), -εος, τό, έν χρήσει κατά πληθ. μόνον, τά *μηδαι* = σκέψεις, σχέδια, έπινοήσεις, τεχνάσματα || πονηρία, πανουργία, δολιχτης. 2) ως και τό *μητες*, σημ. φροντίς, μέριμνα, άνησυχία: *σα μήδαι* = ή περι σου φροντίς. [δι' έτυμ. βλ. *μέδω*].

μηδος (Β), -εος, τό, έπικ. οὐα. έν χρήσει μόνον κατά πληθ. (ως και τό άντιστοιχόν του λατ. *virilia*), τά *μηδαι* = τά άνδρικά γεννητικά μόρια, τά αιθόια || έν τῷ έν. τό *μηδος* = ή ούροδόχος κύστις [δι' έτυμ. βλ. *μαδών*].

μηδο-οστις-οῦν, οὐδ. *μηδοτιςοῦν*, άντι τών διηρημένων γραφομένων και έκφραζομένων *μηδ' όστις οῦν, μηδ' ό τι οῦν* = ούδεις άπολύτως, ούτε ένας καν.

μηδοσύνη, ή (*μηδος*)' σκέψις, φρόνησις, σύνεσις.

μηδο-φόνος, ον' = *μηδοκτόνος* (βλ. λ.).

μηδείς, οὐδ. *μηδέν*, μεγν. τύποι άντι *μηδείας, μηδέν*.

ΜΗΚΑ' ΟΜΑΙ, άποθ. μετά μετχ. άόρ. β' *μηκῶν*' έπικ. πρκ. μετά σημ. ένεστ. *μέμηκα*, μετχ. *μεμηκός*, θηλ. μετά βραχ. προπαραλήγ. *μεμᾶνυα*' πρκ. (έσχηματισμένος εκ του πρκ.) *έμέμηκον* βληγώμαι, βελάζω, επί προσώπων || επί πληθυνομένων Ιππων, κάπρων, νεβρών κλπ., έκπέμνω όξύν μυκηθμόν, εξεφωνίζω, σκούζω.

Έτυμ.: *μηκᾶσθαι*' *μηκός, -άδος*, ή' έσχηματισμένος εκ του ήχου (όνοματοποιία), όπως και τά *μηκῶμαι* (βλ. λ.)' πρβλ. σανοκρ. *μη'ka-η* (τράγος), άρμ. *makhi* (πρόβατον), λατ. *miccīre* (τίκτω, επί αιγός), μεσ-γερμ. *mechzen*, γερμ. *meckern*, Σερβ. *mekati*, Σλοβ. *meketaH* (βελάζω), λιθ. *mekėniH* (τραυλίζω, τσεδίζω), σανοκρ. *makamakayate* (κοάζω, επί βατράχων).

μηκός, -άδος, ή (*μηκῶμαι*), θηλ. έπιθ. ή μηκωμένη, ή βληγωμένη, βελάζουσα, πάντοτε επί αιγών: *μηκάδες αιγες* || άλλα και ως οσο, ή σίξ.

μηκ-έτι, έπ. τω *(μη+έτι)* όχι πλέον, όχι περισσότερο, όχι περαιτέρω [τό παρεμβληθέν μεταξύ τών *μη+έτι* κ όφείλεται εις αναλογία πρός τό *οῦκέτι*].

μήκιστος, η, ον, άορ. και άττ. **μήκιστος**, η, ον (*μηκος*), άπερθ. του *μακρός* (έσχηματισμένος όμως εκ του *μηκος*, ως τό *αίσχιστος* εκ του *αίσχος*)' μακρότατος, παρά πολύ μακρός (έπί χρόνου), παρά πολύ ύψηλός (έπί ανθρώπων), γενικώς μέγιστος.— || τό οὐδ. *μήκιστον*, πληθ. *μήκιστα*, συχνά χρησιμοποιούνται εις έπιρρήματα, επί παρά πολύ μακρόν χρόνον, ή εις μέγιστον βαθμόν || γεν., παρά πολύ || επί τέλους.

ΜΗΉΚΟΣ, -εος, τό, ὅτι, καί νῦν, μήκος, «μάκρος» || ἐπὶ προσώπων, ὕψος, μέγεθος, ἀνάστημα. 2) ἐπὶ χρόνου, τὸ μήκος τοῦ χρόνου, μακρόν χρονικόν διάστημα. 3) ἐπὶ μεγέθους ἢ βαθμοῦ, μέγεθος, μεγαλεῖον.— || τὸ μήκος ἢ ἀπλῶς μήκος κενταὶ ἐνίοτε ἀπολύτως ὡς ἐπιρρήματα· ὅπῃ ἀπόψεως μήκους, μεγέθους, κατὰ τὸ μήκος (μέγεθος) || μτφρ. διεξοδικῶς, ἐν ἐκτάσει, κατὰ βάθος καὶ πλάτος [ἴσ' ἐτυμ. βλ. μακρός].

μήκοτε, ἐπιρ. ἰων. ἀντὶ μήποτε (βλ. λ.).
μηκύνω, μελ. -ῦνω, ἰων. -ῦνέω· δωρ. μάκνυω (μηκος)· ἐπιμηκύνω τι, τὸ κόμην μακρόν, τὸ ἐπεκτείνω, προεκτείνω || παρατείνω || ἀναβάλλω || **μηκύνω τὸν λόγον** = ἐκτείνω τὸν λόγον, ὁμιλῶ ἐν ἐκτάσει, ὁμιλῶ διὰ μακρόν || ὡς, καὶ ἄνευ τοῦ λόγον· εἶμαι ἐκτενής (εἰς τοὺς λόγους μου), μακρηγορῶ. 3) **μηκύνω βοήν** = ὑψώνω μεγάλην βοήν. 4) μέσον, **ἐμηκύνοντο κολοσσόν** = ὑψωσαν (Ἰδρυσαν) κολοσσαῖον ἄγαλμα.

ΜΗΉΚΩΝ, -ωνος, ἡ, καὶ δωρ. μάκων· εἶδος φυτοῦ, ἢ «παπαρούνα», ὁ «εἰδικός». 2) ἡ κεφαλὴ τοῦ φυτοῦ τούτου (χρησιμοποιομένη ὡς κρόμημα). 3) σπόρος τῆς παπαρούνας, παρσκευασμένος οὕτως, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ὡς τροφή.

Ἔτυμ.· ἡ μήκων εἶναι τὸ φυτόν τῶν παρὰ τὴν Μεσόγειον χωρῶν, αἱ δὲ κατωτέρω λέξεις εἶναι θάνατα μάλλον παρὰ συγγενεῖς πρὸς τὴν ἑλληνικήν· παλ.-γερμ. māgo, μεσ.-γερμ. māge καὶ māhen, mān, γερμ. mohn, παλ.-σλαβ. makū (παπαρούνα)

μηλέα, ἡ (μῆλον Β)· τὸ γνωστόν δένδρον, ἢ μηλέα, ἢ «μηλιά», λατ. malus.

μηλείος, α, ον, καὶ -ος, -ον (μῆλον Α)· ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον, ὁ ἐκ προβάτου, πρόβιος, προβατήσιος. **Μηλιάδες**, ἢ **Μηλίδες**, αἱ (μῆλον Α ἢ Β)· νύμφαι τῶν ποιμνίων, ἢ τῶν ὄπωροφόρων δένδρων (τῶν μηλεῶν). 2) Νύμφαι τῆς Μαλίδος χώρας (ἐν Τραχίνῃ)· πρβλ. **Μηλιεύς**.

Μηλιακός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Μηλίδα (Μαλίδα τῆς Τραχίτιδος), ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ Μαλίδος.

Μηλιεύς, -έως, ὁ· κάτοικος τῆς Μαλίδος χώρας (ἐν Τραχίνῃ). — || ὡς ἐπιθ. **Μηλιεύς κόλπος** = ὁ Μαλιακὸς κόλπος.

μηλίνας, η, ον, δωρ. μάλινας (μῆλον Β)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δένδρον μηλέαν.— || ὁ κατεσκευασμένος ἐκ μήλων ἢ κυδωνίων. 2) ἔχων χροῖμα κτρινωπὸν ὡς τὸ τοῦ κυδωνίου.

Μήλιος, α, ον (Μήλος)· ὁ κάτοικος τῆς Μήλου (τῆς νήσου), ὁ ἐκ Μήλου καταγόμενος.

Μηλις, -ίδος, ἡ (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ οὔ. γῆ)· ἡ γνωστὴ χώρα τῆς Θεσσαλίας Μηλις ἢ Μαλις ἢ Μαλία (ἐν Τραχίνῃ). βλ. καὶ Κ. Ε. Α.

μηλο-δοτήρ, -ῆρος, ὁ, καὶ **μηλο-δότης**, -ου, ὁ, δωρ. -βότας (μῆλον Α+βόσκω)· ὁ βόσκων πρόβατα, ὁ ποιμὴν.

μηλο-βοτος, ον (μῆλον Α+βόσκω)· ὁ νεμόμενος (βοσκόμενος) ὑπὸ προβάτων.

μηλο-δόκος, ον (μῆλον Α + δέχομαι)· ὁ δεχόμενος πρόβατα (ὡς θυσίαν), π. χ. ἐπὶ τοῦ ἐν Δεσφοῖς Ἀπόλλωνος λεγόμενον.

μηλο-θύτης, -ου, ὁ (μῆλον Α+θύω)· ὁ θύτης προβάτων, ὁ θυσιάζων πρόβατα, ὁ προσφέρων πρόβατα ὡς θυσίαν, ὁ ἱερεὺς || **βωμὸς μηλοθύτης** = βωμὸς ἐφ' οὗ προσφέρονται θυσίαι προβάτων.

μηλοδόνη, ἡ· εἶδος ἐνέμου, ὁ χρυσοκάνθαρος [φερόμενον καὶ ὡς **μηλολάσθη**, ἀγν. ἐτυμολ.].

ΜΗΉΛΩΝ (Α), τό· τὸ π. ὄβατον (καὶ ἐνίοτε ἢ αἶς) || ἄρσενα μῆλα = κροῖοι, «κρίαρια» || ἐν τῇ πληθ. τὰ μῆλα = ποίμνια προβάτων καὶ αἰγῶν, «γίδοπροβάτα» || ὡς, ἐν τῇ πληθ., μικρὰ κτήνη καθόλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ «χονδρὰ ζῶα», θῶδια καὶ ἄλλα.

Ἔτυμ.· ἔμ. κλπ. μῆλον, βοιωτ. μεῖλων = παλ.-ιρλ. mīl (κτῆνος), πρβλ. παλ.-πορρ., παλ.-Νορβ. smale (μικρόν ζῶον), παλ.-γερμ. smala-nōz, μεσ.-γερμ. smalhirte (ποιμνὴν) εἰς τὴν ἀμάδα δὲ ταύτης ἀνήκει κατὰ τινας καὶ τὸ λατ. malus (κυρ. = *μικρός, *μέτριος) > κακός).

ΜΗΉΛΩΝ (Β), τό. δωρ. μάλον, λατ. malum· ὅτι καὶ

νῦν, τὸ μῆλον, ὁ καρπὸς τῆς «μηλιάς» | γεν., κάθε καρπὸς δένδρου, ὅπως π. χ. **μῆλον κυδωνίων** (τὸ «κυδώνιον»), **μῆλον Περσικόν** (τὸ ροδάκινον), **μῆλον Μηδικόν** ἢ **κίτριον** (τὸ πορτοκάλι ἢ λεμόνι). — || μτφρ. ἐν τῇ πληθ. τὰ μῆλα = οἱ μαστοὶ κορασιδὸς ἢ καὶ αἱ παρειαί, λατιν. mālae.

Ἔτυμ.· ἔμ. κλπ. μῆλον, δωρ. μάλον· λατ. malum (μῆλον), malus (μηλέα)· ἔμ. κλπ. μηλέα· ἀγν. ἐτυμ.· ἐκ τούτου τὰ· ἔμ. κλπ. **μηλόψ**, αἰτ. **μήλοπα** (= ὁ κίτρινος σῖτος), **μήλωθρον** (= λευκὴ ἀμπελοσ, ἀγριἀμπελος).

μηλο-νομεύς, -έως, ὁ, ἢ **μηλο-νόμης**, -ου, ὁ, δωρ. -μας, -α, ὁ (μῆλον Α+νέμω)· ὁ βόσκων πρόβατα ἢ αἰγας, ποιμὴν, βοσκόκ.

μηλο-νόμος, ον (μῆλον Α+νέμω)· ὁ βόσκων (τρέφων) πρόβατα ἢ αἰγας, βοσκόκ, ποιμὴν.

μηλο-πάρσιος, ον, δωρ. **μαλοπάρηος** (μῆλον Β+παρεῖα)· ὁ ἔχων παρειαὶ ὡς μῆλα, κοκκινομάγουλος.

μηλο-σκόπος, ον, καὶ **μηλόσκοπος** (μῆλον Α+σκοπέω)· τόπος κατάλληλος (πρόσφορος) εἰς τὸ νὰ παρατηρῆ τις ἐξ αὐτοῦ ποίμνια βόσκοντα.

μηλο-σπορος, ον (μῆλον Β + σπείρω)· τόπος ἐσπαρμένος (πεφυτευμένος) μὲ μηλέας, ἢ ὄπωροφόρα καθόλου δένδρα.

μηλο-σσός, ον ποιητ. ἀντὶ **μηλοσός** (μῆλον Α + σφῶω)· ὁ διασώζων (προφυλάσσων, προστατεύων) τὰ ποίμνια.

μηλο-σφάγέω, μελ. -ήσω· σφάζω πρόβατα || **ἱερά μηλοσφαγῶ** = θυσιάζω πρόβατα, προσφέρω θυσίαν ἐκ προβάτων· ἐκ τοῦ

μηλο-σφάγος, ον (μῆλον Α + σφάζω)· ὁ σφάζων πρόβατα.

μηλο-τρέφος, ον (μῆλον Α + τρέφω)· ὁ τρέφων (διατρέφων, συντηρῶν) πρόβατα (ποιμνία).

μηλ-οὔχος, ον (μῆλον Β II + ἔχω)· ζώνη ἀνέχουσα (συνέχουσα, συγκρατοῦσα) τοὺς μαστοὺς.

μηλο-φόνος, ον (μῆλον Α + φένω)· ὁ φονεύων (σφάζων) πρόβατα.

μηλο-φρέω, μελ. -ήσω· φέρω μῆλα, παράγω μῆλα || κομίζω, (μεταφέρω, κουβαλῶ) μῆλα. Ἐκ τοῦ

μηλο-φόρος, ον (μῆλον Β+φέρω)· ὁ φέρων (παράγων) μῆλα || ἐν τῇ πληθ. ὡς οὔσ. οἱ **Μηλοφόροι** = σῶμα δορυφόρων τοῦ Βασιλέως τῆς Πελοπίδας, οὕτω καλουμένων, διότι ἐπὶ τοῦ σαυρωτήρος (τοῦ κἄτω ἄκρου) τῶν δορῶντων τὸν ἔφερον χρυσὰ ἢ ἀργυρὰ μῆλα.

μηλο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ καὶ ἡ (μῆλον Α ἢ Β + φύλαξ)· ὁ φύλαξ προβάτων ἢ μῆλων.

μηλωτή, ἡ (μῆλον Α)· δέρμα προβάτου, προβιά || πᾶν δέρμα ὀκατέργαστον καὶ μαλλοφόρον.

μῆλ-ωψ, -οπος, ὁ, ἡ (μῆλον Β+ῶψ)· ὁ ἔχων ὀψιν μῆλου, κίτρινος, κινρινωπός, χρυσαφένιος (ἐπὶ τοῦ αἵτου π. χ.).

μῆ μᾶν· ὄχι ἀλήθεια, ὄχι τῷ ὄντι, ὄχι πράγματι.

μῆν, δωρ. καὶ ἐπιχ. **μᾶν**, μῆρινος χρησιμοποιοῦμενος πρὸς ἐνδοχυσίαν (ἐμφανίαν) διαθεσιασέων (λατ. vero)· τῷ ὄντι, ἀληθῶς, ἀλήθεια, πράγματι, τῇ ἀληθείᾳ, ὄντως || **ἢ μῆν** (καὶ **ἢ μᾶν**) = ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ, ἀληθεύοντα, βεβαιότατα (κυρ. ἐν ἄρχῃ ἔρκου) || καὶ **μῆν** = λατ. **et vero** = καὶ ὁμῶς || καὶ ὀκότη, καὶ μάλιστα | ἰδοῦ...· νὰ καί... (ἐπὶ ἐμφανίσεως νέων προσώπων εἰς τὴν οἰκίαν ἐν τῷ θεάτρῳ) || ἀλλὰ **μῆν** λατιν. **verum enim vero** = ἀλλ' ὁμῶς ἀληθῶς (τῷ ὄντι) || **οὐ μῆν** (καὶ **μὴ μῆν**) = ἀσφαλῶς (ἀναμφισβητήτως) ὄχι || **τέ μῆν** ; = τί λοιπόν· διὰ τί ὄχι; | τ. ἔ. θεβαίως, φυσικῶς) — || **μῆν** = **μέντοι** (λατ. tamen) = ὁμῶς, ἐν πάσῃ περιπτώσει. — Ἀρχικῶς τὸ μῆρινος **μῆν** οὐδόλως διέφερε τοῦ **μῆν**, μετὰ τὴν δημιουργίαν ὁμῶς τοῦ μακροῦ φωνήεντος **η** ὁ τύπος **μῆν** ἀπέκτισσε μεγαλύτερον ἔμφανισιν, ἢ ἐπιχθ. ὁμῶς καὶ ἰωνικῇ διάλεκτῳ διετήρησαν τὸν τύπον **μῆν** εἰς τὰς περιφράσεις **ἢ μῆν**, **μὴ μῆν** (= ἄτι. **ἢ μῆν**, **μὴ μῆν**)· [ἴσ' ἐτυμ. βλ. μα].

ΜΗΉΝ, ὁ, γεν. **μηνός**· ὄστ. πληθ. **μησὶ** αἰολ., δωρ. **μῆς**, **μῆς**. — λατ. **MEN-SIS**· ὅτι καὶ νῦν, ὁ μῆν, «μῆνας» || : κατὰ **μῆνα** = μηνιαίως, ἐμῆνα κατὰ μῆνα. Οἱ Ἀρχαῖοι ἀρχικῶς εἰγύρουν τὸν μῆνα εἰς δύο μέρη, ἀτινα ἦσαν· **μῆν ἱστάμενος** (= τὸ πρῶτον ἡμῖσι τοῦ μηνός), καὶ **μῆν φθίνων** (= τὸ δεύτερον ἡμῖσι τοῦ

μηνός). Ἰπὸ τῶν Ἀθηναίων ὁ μὴν διηγρεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας (εἰς τρία μέρη): α' μὴν ἰσταμένος (ἢ ἀρχόμενος ἢ εἰσιών), β' μὴν μεσών, καὶ γ' μὴν φθίνων (ἢ ἀπιών). Ἰῆς τρίτης δεκάδος αἱ ἡμέραι ἠριθμοῦντο ἐνίοτε καὶ ὀπισθοδρομικῶς (ἀνάποδα): **μηνός τετάρτη φθίνοντος**=κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός (τ. ἔ. κατὰ τὴν 25 ἢ 26 τοῦ μηνός) || **δεκάτη ἀπιόντος**=κατὰ τὴν δεκάτην ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός (τ. ἔ. κατὰ τὴν 20 τοῦ μηνός) | **φθινὰς ἡμέρας**=ἡ τελευταία τοῦ μηνός || ἐνίοτε ὁμοῦ καὶ τῆς τρίτης αὐτῆς δεκάδος αἱ ἡμέραι ἠριθμοῦντο κανονικῶς (προχωρητικῶς δηλ. ὅπως αἱ τῶν δύο πρώτων δεκάδων): **τῆ τρίτῃ ἐπ' εἰκάδι**=κατὰ τὴν 23ην τοῦ μηνός.— || =**μηνίος** II (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: ἀττ. μὴν, Ἑρακλ. μης, ἰων., Κερκ., Μεγαρ., γεν. Ζηνός, γεν. μηνός, λεσβ. μηννος, θεσσαλ. μειννος, μεινος· θέμ. *μηνσ-, ἐξ οὗ λεσβ. γεν. μιννος κλπ.: ὄνομ. *μηνς)*μηνς (κατὰ βράχυνσιν τοῦ φων. πρὸ ν+συνμφ.), ἐξ οὗ δηλαδὴ κατα προήλθε τὸ ἰων. μείς, ἱρακλ. μης· τὸ ἀττ. μὴν ἐσοχηματίσθη κατ' ἀνζλογίαν πρὸς τὰ θέματα εἰς -ην, -ηνος. Πρβλ. αναορκ. māš, māša-ἡ (σελήνη, μὴν), Ζενδ., παλ-περσ. māh- (σελήνη, μὴν), ἀρμ. amis, γεν. amsoy (μὴν), ἀλβ. muaj (μὴν), λατ. mēns-is (γεν. πληθ. mēns-um, αἰτ. ἐν. mēns-em = μὴν-α, γεν. ἐν. mēns-is = μηνός), ὁμβρ. menzhe, παλ-ιρλ. mī, γεν. mīs, gall. mīs, brei. miz (μὴν) (<καὶ τ. nōrs, παλ-γερμ. mānōd, ἀγγ-σαξ. mōnað, παλ-norr. mōnaðr (μὴν), παλ-σλαβ. mēse,ci (μὴν), λεττ. mēness, παλ-πρωσ. menig (σελήνη).— ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰαπ. θεμ. *mēns-)*mēns-)*mēs-)*mān- πρβλ. ἰαπ. β. me-τρειῖν) (βλ. ἐν μῆτις), διότι ἡ σελήνη ἐλαμβάνετο ὡς μέτρον χρόνου.

μηνάς, -άδος, ἢ=μηνή, ἢ σελήνη.
μῆνατο, ἐπικ. γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **μαίνομαι**.
μῆνεσι, ἐσφαλμ. τύπος τοῦ **μηαί**, δοτ. πληθ. τοῦ **μῆν**, **μηνός**.

μῆνη, ἢ (μὴν)· σελήνη, λατιν. luna [μῆνη<*mēns-na: μὴν (β βλ.)· το μτγν. λατ. mēna (= dea menstruationis) εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς]: ἐξ αὐτοῦ τὸ

μηνιαῖος, α, ον (μῆνη)· δετ. καὶ νῦν, ὁ κατὰ μῆνα συμβαίνων.— II ὁ ἔχων τὴν ἡλικίαν ἐνός μηνός.

μηνιδμός, -οῦ, ὁ (μηνίος)· ὄργη.
μηνίμα, -ατος, τὸ (μηνίος)· αἰτία ὄργης || **μηνίμα θεῶν**=αἰτία τῆς θείας ὄργης. 2) ἐνοχὴ αἵματος, δηλ. ἐνοχὴ διὰ φόνον, λατ. scelus piaculare.

ΜΗ'ΝΙΣ, δωρ. **μᾶνις**, -ιος, ἢ (ἀττ. γεν. μωνίδοσ)· ὄργη, θυμός, μόνιμος καὶ ἀδιάλλακτος ὄργη, χόλιςμο || ὡς. καὶ κακεντρέχεια.

Ἔτυμ.: μῆνις, δωρ. μᾶνις, αἰολ. μαῖνις (πιθ. κατ' ἐπίδρασιν τοῦ **μαίνομαι**) κατὰ τινος ἐν τῷ λατ. Mānes (ψυχὰ τῶν νεκρῶν, οἱ ἐξωργισμένοι) ὑπόκειται πληθ. τοῦ mānis = δωρ. μᾶνις, πρβλ. λατιν. immanis (κυρ.= qui est *in manī=ἐν μονίῳ) καὶ Κρητ. ἐμμᾶνις (= ἐμμανής, μαινόμενος)· ἐκ τοῦ **μῆνις** τὰ: **μηνίω**, **μηνίμα**, **μηνιδμός**.

μηνίος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **μῆνη**· μικρὰ σελήνη (πρὶν συμπλήρωσθ τὸ πρῶτον τέταρτον), λατ. lunula.— II οἰονόηποτε ὁ μῆν ἔχων μορφὴν σελήνης (μηνειδής), καὶ ἰδιῶς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδριάντων **αἰὲτ τὸ μὴ ἀποστατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ δρενασ** (ὅπως λέγει ὁ Σχολ.).

μηνίω, δωρ. **μανίω**· μελ. **μηνίσω**· ἀορ. α' **ἐμῆνισα** (μῆνις)· ἐξακολουθεῖν νὰ εἶμαι ὠργισμένος, ἐμμένω εἰς τὴν ἀδιάλλακτον ὄργην μου || ὡς. καὶ ἐκδηλώ- νων τὴν κατὰ τινος ὄργην μου.

μηνο-ειδής, ἐς (μῆνη+ειδός)· ὁμοιος πρὸς σελή- νην κατὰ τὴν μορφήν, ὁ ἔχων σχῆμα ἡμισελήνου, λατ. lunatus || ὡς. καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελή- νης, ὁσάκις ἔχουν ὑποστῆ μερικὴν ἔκλειψιν.

μηνύμα, -ατος, τὸ (μηνύω)· εἰδήσεις, ἀγγελία || καταγγελία, κατηγορία, δετ. καὶ σήμερον λέγεται **μῆ- νυσις**.

μηνυτήρ, -ῆρος, ὁ (μηνύω)· ὁ πληροφοριοδότης || ὁδηγός.

μηνυτής, -οῦ, ὁ (μηνύω)· ἀορ. ἐπιθ. ὁ φέρων εἰς φῶς, ἀποκαλύπτων.— II ὡς ὄσα, ὁ ἀναγγέλλων, ἀγ- γελιαφόρος, λατ. delator || καταδότης.

μηνυτρον, τὸ (μηνύω)· τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ πληρωνόμενον διὰ πληροφορίαν τινά, ἢ ἀμοιβὴ τοῦ **μηνυτοῦ** (πληροφοριοδότη)· σχεδὸν πάντοτε ἐν τῷ πληθ.

μηνυτῶρ, -ορος, ὁ=μηνυτῆρ (βλ. λ.)· ἐκ τοῦ **ΜΗΝΥ'Ω**, δωρ. **μᾶνύω**· μελ. **μηνύσω**, ἀορ. **ἐμῆνῶ- σα**.— Παθητ., ἀορ. α' **ἐμηνύθη**· πρκ. **μεμῆνῶμαι**: ὀ- ποκαλύπτω μυστικόν, φέρω εἰς φῶς, φανερώω || γεν., καθιστῶ τὶ γνωστὸν, διακρῦσσω || προδίδω.— II ἐν Ἀθήναις, καταμνύω, καταγγέλλω, καταθέτω μῆνυσιν ἐναντίον τινός δημοσίᾳ, πληροφορῶ τὸν ἀρμόδιον ἄρχοντα περὶ τινος πράγματος, τοῦ καταγγέλλω τὶ || ἀπροσ. ἐν τῷ παθ. **μηνύεται**=παρέχει πληροφορίαν || κατατίθεται μῆνυσις || ἀλλ' ἐν τῷ παθ. ἐπίσης ἐπὶ προσώπων, καταγγέλλομαι, κατηγοροῦ- μαι, προδίδομαι. [σκοτείν. ἐτυμολ.] ἀνάγκη ὑπὸ τι- νων εἰς ἰαπ. β. *men- (θεμ. **μᾶνυ***μασ-νυ, *μανσ-νυ?), πρβλ. καὶ λιθ. μόju, μόli, λεττ. mōi = κάμνω σῆμα μὲ τὴν χεῖρα].

μῆ ὄπως (ἐλλειπτικὴ περιφρασίς ἀντὶ τῆς πληροῦς: **μῆ λέγε ὄπως...**, ἢ **μῆ ὑπολάβητε ὄπως**) μετὰ ἐπο- μένου ἀλλά=μῆ ὑποθέσης, δετ... ἀλλά... ὄχι μόνον δέν... ἀλλά.

μῆ δετ = **μῆ ὄπως** μετὰ ἐπομένου ἀλλά'= ὄχι μόνον δέν... ἀλλά... μῆ εἶπες δετ... ἀλλά... (λατ. ne dicam).

μῆ οὐ συνάπτονται: I μετὰ Ἰπτοκακτικῆς, κατόπιν ρημάτων δηλοῦντων φόβον, ἀνησυχίαν, μέριμναν κ.τ.δ.: **δέδοικα μῆ οὐ γένηται** = φοβοῦμαι μήπως δέν γίνῃ (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δέδοικα μῆ μένηται**=φοβοῦμαι μήπως γίνῃ). Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἀμφοτέρω τὰ ἀρνητικὰ μόρια διατηροῦσι τὴν ἀρχικὴν τῶν σημασίαν. Ἄλλὰ, II συνάπτεται μετ' ἀπαρεμφάτου ἔπειτα ἀπὸ ῥήματα δηλοῦντα ἀρνησιν, ἀποφυγὴν, κώλυσιν κ.τ.δ.: **οὐδέεις σοι ἀντιλέγει τὸ μῆ οὐ λέξεν** = οὐδεὶς ἀντι- λέγει ἀμφισβητῶν τὸ δικαίωμα σου νὰ ὀμιλήσῃς (ὅπου τὸ **μῆ οὐ**=λατ. quin, quominus)=λατ. nemo te impediēt quin dicas. 2) γενικῶς, ἔπειτα ἀπὸ προ- τάσεις, ἐν αἷς περιέχεται ἡ ἐξυπακούεται ἀρνησις, οἷα εἶναι αἱ **οὐ δύναμαι, οὐκ ἔστι** κλπ.: **οὐκ εἰκός ἐστιν Ἀθηναίους μῆ οὐ δοῦναι δίκας** = δέν εἶναι ὀρθόν (δικαίον) νὰ μῆ τιμωρηθοῦν οἱ Ἀθηναῖοι (=λατ. non potest fieri quin...) || ἐπίσης καὶ δοκίμης δέν λέγεται ρητῶς ἀλλ' ἐξυπακούεται ἡ ἀρνησις ἐν τῇ προηγουμένῃ προτάσει: **δεινὸν ἐδόκει... μῆ οὐ λαβεῖν** =εφραίνετο παράδοξον (τ. ἔ. οὐχὶ φυσικόν) τὸ δετ δέν ἔλαβε.— III συνάπτεται μετὰ μετοχῆς ὅφ' ἂς ἀκρι- βῶς συνθήκας καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου: **δυσάλογος γὰρ ἦν μῆ οὐ κατοικτερόν** = διότι δὰ ἦμην ἀναλόγη- ρος, ἐάν δέν ἦσθαι ὁμῶν οἶκτον διά...—Σημειωτέον δετ εἰς τὰς περιπτώσεις II καὶ III τὸ μόριον **μῆ** δύνα- ται νὰ κείται καὶ ἄνευ τοῦ οὐ.

μῆ πολλάκις· μῆ τυχόν, μῆπως ἴσως, λατ. ne forte.

μῆ-ποτε = **μῆ ποτε**, συντάσσεται δετ: 1) μετὰ Ἰπτοκακτικῆς ἀορ., ἐπὶ ἀπαγορεύσεως ἢ ἰσχυρᾶς ἀρνή- σεως ἴνα οὐδέποτε... μῆ τυχόν κάποτε, ὥστε οὐ- δέποτε νά... , ποτέ νά μῆ... (λατ. ne quando). 2) μετ' ἀπρφ., ποτέ νά μῆ..., οὐδέποτε νά...

μῆ που· μῆπως κάπου||μῆ τυχόν καί... μῆπως ἴσως...
μῆ-πω ἢ **μῆ πω**· ὄχι ἀκόμη, μῆ ἀκόμη, λατιν. nondum.

μῆ πώποτε ἢ **μῆ πώ ποτε**· οὐδέποτε ἕως τώρα, οὐδέποτε ἀκόμη.

μῆ-πως ἢ **μῆ πως**· ἔπειτα ἀπὸ ῥήματα φόβου ση- μαντικά· μῆπως κατὰ τίνα τρόπον, μῆπως κάπως, μῆ τυχόν ἴσως, μῆπως κατὰ τύχην καί...— II ἐν πε- ριπτώσει ἀμφισβόλλας, δηλ. ἔπειτα ἀπὸ ῥήματα δηλοῦντα ἀμφισβόλιαν, ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν: **οὐδέ τί ἔδμεν μῆ πως καὶ διὰ τίνα καταινοικήσοι μάχεσθαι**=δέν γνωρίζομεν μῆπως ἐπιχειρήσοι (ἢ: ἂν δὰ ἐπιχει- ρήσοι ἢ ὄχι) νὰ πολεμήσοι καὶ κατὰ τὴν ὑκτα.

μηρά, τὰ=μηρία (βλ. λ.), τὰ ὅσα τὴν ἡμέραν.
μηρία, -ων, τὰ (μηρός), οὐδέποτε ἐν χρῆσει καθ' ἐνικόν· τὰ ὄσρα τῶν μηρῶν, τὰ ὄσρα κατὰ τὴν ἀρ-

χαίαν συνήθειαν ἀφίρουν ἀπὸ τοῦς μηρούς διὰ μαχαίρας (ἐκ *μηρία τάμονον*), προσθέτοντες δ' ἐπ' αὐτῶν τεμάχια κρεάτων τὰ περιετύλισσον διὰ διπλῆς πτυχῆς τοῦ ἐπίπλου (τ. ἔ. τῆς σκέπης τοῦ περιτοναίου) καὶ τὰ ἐναπέθετον ἐπὶ τοῦ θωροῦ (*μηρία κλίση ἐκάλυψαν, δίπτυχα πειρήσαντες*). — || = *μηροί*, ὅ,τι καὶ νῦν λέγομεν, οἱ *μηροί*, τὰ *μηρία*, τὰ *μπούτια*.

μηριαίος, α, ον (*μηρός*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μηρόν, λατ. *femoralls* || καὶ ὡς οὖο. ἡ *μηριαία*, καὶ συν. κατὰ πλθθ. *αἱ* *μηριαίαι* = οἱ *μηροί*.

μήρινθος, -ου, ἡ, αἰτ. ἐν. κατὰ μεταπλασμὸν *μήρινθα* ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. *μήρινης* (*μηρούς*)· σχοινίον, σπάγγος, κλωστή || ἀλιευτικὴ ὄρμη (καπετονιά) || παροιμία *ἢ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν* = ἐπὶ ὄρμη δὲν ἔπρασεν τίποτε, τ. ἔ. δὲν ὑφέλησον εἰς τίποτε.

ΜΗΡΟΣ, -οῦ, ὅ, ὅ,τι καὶ νῦν λέγεται *μηρός*, τὸ «μηρί», τὸ ἄνω μέρος τοῦ σκέλους, τὸ κλωομέρι, τὸ *μποῦτι*, λατ. *femur*.

Ἔτυμ. : *μηρός* (ὁμηρ. πλθθ. *μηρὰ* καὶ *μηρία*) (ιαπ. **mēs-ro-*) ιαπ. **mero-* πρβλ. λατ. *membrum* (**mēmēro-m*), *membrana*, ἱβλ. *mīr* (τεμάχιον κρέατος), παλ-σλαβ. *me,zdra* (τὸ κάρκαδο ποῦ οχηματίζεται ἐπὶ τραιμάτος), σανοκρ. *mā,zā-m* (κρέας), ἄρμ. *mis*, γοθθ. *mi:mza*, παλ-πρωσ. *mēnsa* (κρέας) ἐξ ιαπ. **mēmsō-ia*π. τύπος **mēs-* ὑπάργει ἐν τῷ σανοκρ. *māh*, λιθ. *mēsā* (κρέας), καὶ ἕλλ. *μηρός* (<**mēsro-*

μηρο-τράφης, ἐς (*μηρός+τραφαίης*)· ὁ ἐν τῷ μηρῷ τραφεῖς, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου.

μηρο-τύπης, ἐς (*μηρός+τύπης*)· ὁ τύπων τὸν μηρόν.

μηρυκόμοι, ἀποθ.· *μηρυκάζω*, ἀναμασῶ, λατ. *ruminare* [ἀγν. ἔτυμ.].

ΜΗΡΥΨΟΜΑΙ, ἀποθ., μελ. *θσομαι*· ἄορ. α' *ἔμμηρ-σάμην*· ἐπὶ ἰστίων, συστέλλω, μαζεύω || ἐπὶ τῆς ἀγκύρας, ἀνασούρω τὴν ἀγκυραν. 2) εἰς τὴν ὄφρατικὴν, τυλίσσω κλωστήν || *κρόκα ἐν στήμονι μηρύομαι* = ἐνφυρίων τὸ ὑφάδιον εἰς τὸ στήμονι. — || ἐνλίτε μετὰ παθῆν. ἐνν., τυλίσομαι: *κισσὸς μηρύεται περὶ χεῖλη* = ὁ κισσὸς τυλίσεται περὶ τὰ χεῖλη, τὴν ἀγκυραν. [*μηρύω*, *μήρινθος* συνανηκούσιν· δι' ἔτυμολ. βλ. *σμήρινθος*].

μήσαο, μήσατο, ἐπικ. ὅ, καὶ γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ *μήδομαι*.

μήσαο, ἐπ. ὅ, ἐν. τοῦ *μήσομαι*, μέλ. τοῦ *μήδομαι*. **μήσοι, ἐπ.** γ' ἐν. συνηρ. ἄορ. ὅ, τοῦ *μήδομαι*.

μήστωρ, -ωρος, ὁ (*μήδομαι*)· σύμβουλος, προπονητής, ἐπόπτης || *μήστωρ μάχης* = ὁ ἐπιστήμων (ἐμπειρός) τῆς μάχης, ἐμπειροπόλεμος.

μή-τε = *μή τε*· καὶ ὄχι, καὶ δέν... — || κατὰ τὸ πλεῖστον διπλοῦν: *μήτε... μήτε* = οὔτε... οὔτε.

ΜΗΤΗΡ, ὄνομ. *μάτηρ*, ἡ, γεν. *μητέρας* καὶ συνηκ. *μηρός*· αἰτ. ἐν. *μητέρα*, πλθθ. *μητέρας*, λατ. *mater*· ὅ,τι καὶ νῦν, *μήτηρ*, *μητέρα*, *μάννα* || ὄσο. καὶ ἐπὶ ζῴων, *μάννα*, *τοκάς* || μετρ. ἐπὶ χώρας: *μήτηρ μήλων* = *μήτηρ* ποιμνίων (γεννώσα, τρέφουσα, ποιμνία) || *γῆ μήτηρ* = ἡ μήτηρ Γῆ || ὡς κύρ. δὲ ὄνομα, ἡ *Μήτηρ* καίτοι ἀντὶ τῶν: *Δημήτηρ*, *Ρέα* ἢ *Κυβέλη*.

Ἔτυμ. : *μήτηρ* = σανοκρ. *mātar*, Ζενδ. *mātar*, ἄρμ. *mayr* (*μήτηρ*) πρβλ. καὶ ἄλθ. *moire* κυρ. = ἀδελφὴ ἡλικιωμένη, ἐπέχουσα δέσιν μητρόσ, λατ. *mater* (γεν. *mātris*), παλ-ιρλ. *māthir*, παλ-γερμ. *muoter*, παλ-norr. *mōðir*, ἀγγλ-σαξ. *mōðor* (*μήτηρ*), λεττ. *māle* (*μήτηρ*), παλ-πρωσ. *romātre*, (*μητρειά*), παλ-σλαβ. *mati* (*μήτηρ*)· πάντα ἐκ τοῦ ιαπ. **mātar* (**ma* (τῆς γνωστῆς συλλαβῆς τῶν νηπίων, περὶ ἧς βλ. ἐν *μα*)· κατὰ τινὰς δὲ πθθ. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. *manus* (=δοτικὸς πλάνει τι) χεῖρ)· ἐκ τοῦ *μήτηρ* δὲ παράγονται τὰ: *μητρειά*, ἰων. *μητρειή*, ὄνομ. *μάτρειω* = ἄρμ. *mawru* (*μητρειά*), *μητρῶος*, *μήτρως*· βλ. καὶ *μήτρα*.

μή-τι, οὐδ. τοῦ *μή-τις* (βλ. λ.).

μητιάσθαι, μητιάσθε, ἐπ. τύποι ἀντὶ *μητιάσθαι, μητιάσθε*, ἀορ. ἐν. καὶ ὅ, πλθθ. ὄριστ. τοῦ *μητιάω*.

μητιάω, μελ. *μητιάωω* (*μητίας*)· μελετῶ, σκέπτομαι, συλλογίζομαι || θάλλω τι ὡς σκοπὸν μου || κα-

ταστῶν σχέδια δι' ἐν πρᾶγμα || ἀπολ. διαλλογιζομαι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ συζητῶ κατ' ἐμαυτόν, βασανίζω τὸ μυαλό μου διὰ τι. — || σχεδιάζω, μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, προκαλῶ (κακόν).

μητιέτης, ἐπ. *μητιέτᾶ*, -ου, ὁ (*μητίας*)· σύμβουλος || ὡς ἐπιθ. τοῦ Διός, πάνσοφος, ἐπινοητικός.

μητιόεις, εσσα, εν (*μητίας*)· πλήρης συνέσεως, περιουστάτος || ἐπιδέξιος, ἐμπειρός.

μητιόμαι, μελ. -*ίσσομαι*· ἄορ. α' *ἔμμητιόσάμην*, ἀποθ. (*μητίας*)· ἐπινοῶ, μηχανεύομαι, σχεδιάζω.

μητιόων, ἐπ. ἀντὶ *μητιόων*, μετ. τοῦ *μητιόω* (βλ. λ.).

μητιόωσι, -όωντο, ἐπ. γ' πλθθ. ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ μέσ. τοῦ *μητιόω*.

ΜΗΤΙΣ, -τος, ἡ· ἀττ. γεν. -*ίδος*· ἐπ. δοτ. *μητι* ἀντὶ *μητις*· αἰτ. *μητίης*· ἡ δύναμις (ικανότης) τοῦ διδέναι σοφὰς συμβουλὰς, σοφία, εὐφυΐα, σύνεσις, ἐπιδειξιότης, πανουργία, πονηρία, δολιότης. — || σχεδίων, ἐπιχειρήσις.

Ἔτυμ. : *μητίας*· *μητιόω* -*ω*, μέσ. *μητιόωμαι, μητιόωμαι*· *μητιέτα* (*Ζεύς, Ζεῦ*· τὸ -*ετα* (<*ίημι*, ριζ. *jē*)· σανοκρ. *māira-m* (μέτρον, περισκεψίς), *māna-m*, *māli-h* (= *μητίας*), *māli*, *mīmāli* (μετρέϊν), Ζενδ., παλ-περσ. *mā-* (μετρέϊν), σανοκρ. *mīli-h*, Ζενδ. -*mīli-* (μέτρον, ἄξιον, ἄλθ. *mat*, *mas* (**matjō*) = μετρῶ, μοί (**mei-*) = χρονοῖά, πρβλ. ὡς. καὶ λατ. *metior*, *mensus sum*, γοθθ. *mēla* (μέδιμος, κιδόν), *mel* (χρόνος), ἄγγλ-σαξ. *mōep* (μέτρον), (<ιαπ. **mēli-* = ἕλλ. *μητίας*,

σανοκρ. *māli-h*), παλ-σλαβ. *mēra* (μέτρον), λιθ. *mētas* (ἔτος, χρόνος), *matuju* (μέτρον)· πάντα ἀνάγονται εἰς ιαπ. ριζ. **mē-* (μετρέϊν)· βλ. καὶ ἐν *μήν, μέδομαι*· κατ' ἄλλους τὰ *μητίας, mētiōr* κ. ἄ. εἶναι παράγωγα τοῦ μακροῦ τύπου τῆς ιαπ. β. **mei-* (ἧτις μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ἕλλ. *μέτρον* βλ. λ.).

μη-τίς, ὁ, ἡ, μή-τι, τὸ, γεν. *μητένος* (*μη* + *τίς*)· *μήπως* τις, *μήπως* τι (ἴνα μή τις, ἴνα μή τι), λατιν. *ne quis, ne quid*. — || τὸ οὐδ. *μητι* καίτοι συχνὰ ἐν ἐπιτρ. ἐνν., *μήπως* κόπως, *μήπως* κατὰ τινα τρόπον (ἴνα κατ' οὐδένα τρόπον) || ἐγρᾶφτο ὡς. καὶ τεχωρισμένος: *μη τι* || ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσῃ, *μήπως* τυχόν... μὴ τύχη καί...

μη-τοί, ἡ χωριστὰ *μή τοι*· ἐντὸς ἑαυτοῦ τοῦ ἀπλοῦ *μή*· κατ' οὐδένα τρόπον, διόλου, οὐχί || *μήτοι γε* = ὄχι, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

μήτρα, ἡ (*μήτηρ*), λατ. *matrīx*· ὅ,τι καὶ σήμερον ὀνομάζεται οὕτω, τὸ μέρος τοῦ γυναικείου σώματος ἐν ᾧ συλλαμβάνεται καὶ κυοφορεῖται τὸ ἔμβρυον.

Ἔτυμ. : *μήτρα*· λατιν. *matrīx*, παλ-γερμ. *muodar*, *mōder*, παλ-fris. *mōther*, μεσ-γερμ. *müder*, γερμ. *mieder*· βλ. καὶ *μήτηρ*.

μητρο-ἀγύρτης, -ου, ὁ (*μήτηρ+ἀγύρτης*)· ἐπαιτῶν ἱερέυς τῆς Κυβέλης, μητρός τῶν Θεῶν, εἶδος ἐπιαιτουβντος μοναχοῦ.

μητρο-ἀδελφός ἢ *μητρο-ἀδελφος*, ὁ καὶ ἡ, ὄνομ. *ματρ-* (*μήτηρ* + *ἀδελφός*)· ἀδελφός ἢ ἀδελφὴ τῆς μητρός, θεοῦ ἢ θεῖα.

μητρο-ἀλοίας ἢ μητρο-ἀλώξ, -ου, ὁ (*μήτηρ* + *ἀλοία*)· ὁ τύπων (κτυπιῶν, φονεύων) τὴν μητέρα του, μητροκτόνος.

μήτηρ, ἡ, ἰων. ἀντὶ *μήτρα*.

μητριάς, -άδος, ἡ· ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ *μήτριος*.

μητρίδιος, α, ον (*μήτρα*)· ὁ ἔχων μήτραν, ἧτοι γόνιμος, καρποφόρος.

μητρό-δοκος, ὄνομ. ματρ-, ὄνομ. (*μήτηρ+δέχομαι*)· ὁ δεκτὸς γενόμενος ὑπὸ τῆς μητρός.

μητρο-ἡθός, ἐς (*μήτηρ+ἡθος*)· ὁ ἔχων τὸ ἡθος (τὸν χαρακτήρα) τῆς μητρός.

μητρόδεν, ὄνομ. μάτροθεν, ἐπιρ. (*μήτηρ*)· ἐκ μητρός, πρὸς μητρός, ἀπὸ τῆν πλευρᾶν τῆς μητρός || ἐκ κοιλίας μητρός.

μητρο-κάσιγγήτη, ἡ (*μήτηρ+κασιγγήτη*)· ἀδελφὴ τῆς μητρός (θηλ. *κασιγγήτη* *δμομητρία* = ἀδελφὴ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός).

μητρο-κτόνεω, μελ. -*ήσω*· κτείνω (φονεύω) τὴν μητέρα μου, γίνομαι μητροκτόνος· ἐκ τοῦ

μητρο-κτόνος, ον (*μήτηρ* + *κτείνω*)· ὁ φονεύων τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, καὶ σήμερον εἶναι μητροκτόνος

λεγόμενος.— **Μητρόκτονος**, ον, μετά παθητ. ένν. ό φονευόμενος υπό τής μητρός του.

μητρο-μήτωρ, δωρ. **μάτωρ**, -ορος, ή—ή μητρός μήτηρ, ή μάμη, προμήτωρ, γίσιλα.

μητρο-πάτωρ, -ορος, δ'—ό μητρός πατήρ, ό προς μητρός πάππος.

μητρό-πόλις, δωρ. **ματρ**—, -εως, ή (μήτηρ+πόλις) ή μήτηρ πόλις, έν αντιδιαστολή προς τās όπ' αὐτῆς (καί εἰς αὐτῆς) άποστελλομένας άποικίας, θεωρουμένας ώς θυγατέρας τῆς.— **Μ** γεν. δ,τι και σήμερον νοούμεν έντοτε λέγοντες μητρόπολις, ή πρωτεύουσα (πόλις) μιάς χώρας.— **Μ** ή πατρίς τινος, ή γενέτειρά του (ή γεννησασα αυτόν, ή μήτηρ έπομένως δι' αὐτόν πόλις).

μητρο-πόλις, ον (μήτηρ+πόλις) ή περιποιημένη και βοηθοῦσα τός μητέρας κατά τόν τοκετόν, έπιθ. τῆς *Είλειθυίας* (βλ. λ.).

μητρό-ρριπτος, ον (μήτηρ + ρίπτω) ό υπό τῆς μητρός άπερριμμένος.

μητρο-φδόρος, ον (μήτηρ+φθείρω) ό φονεύων τήν μητέρα του, μητροκτόνος.

μητρο-φόνος, ον, και -η, -ον (μήτηρ+φένω) ό φονεύων τήν μητέρα του, μητροκτόνος.

μητρο-φόντης, -ου, δ (μήτηρ+φένω) =μητροφόνος (βλ. λ.).

μητρυιά, -ās, ίων. **μητρυή**, -ής, ή (μήτηρ) δ,τι και νῦν, μητρυιά, δετή μήτηρ, νέα δηλ. σύζυγος του πατρός, και οὐχί ή γεννησασα τά τέκνα, ή φυσική των μήτηρ' λατ. *poverca* || μτρφ. *μητρυιά νεών*=βραχώδης και έπικίδυκος διά τά πλοία άκτή.

μητρός, έπικ. **μητροίος**, α, ον (μήτηρ) ό τῆς μητρός, ό άνήκων εις τήν μητέρα, μητρικός.— **Μ** ώς οσα. τó *Μητρώον* (ένν. *Ιερόν*) = ό ναός τῆς Δή-μητρος ή και τῆς Κυβέλης (βλ. Κ. Ε. Α.). 2) τά *μητρώα* (ένν. *ιερά*)=ή λατρεία τῆς Κυβέλης.

μητρως, δ, γεν. *μήτρωος* και *μήτρω'* αιτ. *μήτρωα* και *μήτρω* (μήτηρ) ό προς μητρός δείος. 2) γεν., πάς συγγενής έκ τῆς μητρικής γραμμῆς (άντ. τῷ *πάτρως*).

Έτυμ.: *μήτρωος* *μητρυιά* (πρβλ. *πάτρωος*, *πατρυιάς* έν λ. *πατήρ*) *μητρυιά*=άρμ. *mauru* (**mauruja*, πρβλ. άγγλ.-σαξ. *modrie* (άδελφή τῆς μητρός) *μητρωφ*-) *μητρώος* πρβλ. ώς λατ. *matrona*, (**matrōu*).

μηχανάσθαι, -άσθε, έπικ. άντι *μηχανάσθαι*, -άσθε, έν. άπρφ. και δ' πληθ. Όριστ. τού *μηχανάσθαι*. **μηχανάσθαι**, μελ. -ήσθαι άόρ. α' *έμηχανήσθαι* πρκ. *μηχανήσθαι*, άποθ. (μηχανή) λατ. *machinari* κατασκευάζω τι διά τέχνης, συναρμολογώ, κατασκευάζω, προπαρασκευάζω. 2) *μηχανεύομαι*, έπινοώ, σχεδιάζω, θύσσοδομώ.— **Μ** ώς μέσον, προμηθεύω δι' έμαυτόν.

μηχανάω=*μηχανάσθαι*, ώς ένεργ. άπαντῶν μόνον έν τῷ έπ. μτχ. *μηχανώνοντας* (ή *άτάσθαλα μηχανόνας*)=*μηχανωμένους* κακά πράγματα) δ πρκ. θμωσ *μεμηχανήμαι* κείτται συνήθως έν παθ. πάντοτε ένν.

μηχανοώμην, -ώο, -ώτο, έν. Εὔκτ. τού *μηχανάσθαι*.

μηχανέομαι, ίων. άντι *μηχανάσθαι*.

μηχανή, ή (*μήχος*), λατ. *machina* μηχανήμα, έργαλειόν, προς άνύψωσιν βαρών κ.τ.δ. 2) είδος πολεμικής μηχανῆς.— **Μ** τέχνασμα, πανουργία, δόλος || γαν., τρόπος ή μέσον δι' ου τις έκτελετ τι.— *μηχαναλ*=τεχνάσματα (έν και ή ένν.) **μηχανή κακών**=έπινοήσις έναντίον τών κακών, τέχνασμα προς άποφυγήν των ή περιορισμόν των || *μηδεμιά μηχανή*=κατ' οὐδένα τρόπον, δι' οὐδένοδς μέσου, μέ κανένα τέχνασμα (έν αντίθεσιν προς τó *πάση τέχνη και μηχανῇ*) [δ' έτυμ. βλ. *μήχος*].

μηχανήμα, -άτος, τó (*μηχανάσθαι*) μηχανή, δ,τι και σήμερον λέγομεν μηχανήμα.— **Μ** εύφυές τέχνασμα, δόλος, άπάτη.

μηχανήτεον, ρημ. έπιθ. τού *μηχανάσθαι* πρέπει να μηχανευθῇ τίς τις, να έπινοήσῃ τέχνασμά τι.

μηχανητικός, ή, δν (*μηχανή*)=*μηχανικός*.

μηχανικός, ή, δν (*μηχανή*) ό έφευρετικός, έπινοητικός, εύφυής.— **Μ** ώς οσα. ή *μηχανική* (ένν. *τέχνη*)=ή Μηχανική (ίδος και σήμερον είναι έν.χρῆσει ή λ.).

μηχά-νιώτης, -ου, δ, ποιητ. άντι *μηχανητής* βλ. λ.).

μηχάνο-δίφης, -ου, δ (*μηχανή+δριψώ*) ό έπινοών τεχνάσματα, έπινοητικός.

μηχάνοεις, εσσα, εν (*μηχανή*) εύφυής, έφευρετικός.

μηχάνο-ποιός, δν (*μηχανή+ποιέω*) ό κατασκευάζων μηχανάς (κυρ. πολεμικός) || ώς οσα. δ *μηχανοποιός*=ό κατασκευαστής πολεμικών μηχανών.

μηχάνο-ρράφέω, μελ. -ήσω' έφευρίσκω δόλους και άπάτας, καταστρώνω πανούργα σχέδια, δολοπλοκώ, πλέκω δόλους' έκ τοθ

μηχάνο-ρράφος, ον (*μηχανή+γράφω*) ό παρασκευάζων πανούργα σχέδια, δολοπλόκος, ό έφευρίσκων δόλους και άπάτας.

μηχάνο-ουργός, δν (*μηχανή+εργον*)=*μηχανοποιός* (βλ. λ.).— **Μ** παθητ., ό δολίως κατεστρωμένος, δολίως παρεσκευασμένος υπό τινος.

μηχανώνεται, -όωντο, έπ. γ' πληθ. έν. και πρκ. τού *μηχανάσθαι*.

μηχάρ, τό=*μήχος* (βλ. λ.). **ΜΗΧΟΣ**, τό μέσον, τρόπος, δοήδημα || μηχανή, τέχνασμα, δόλος, άπάτη.

Έτυμ.: *μήχος*, δωρ. *μάχος*, *μήχαρ* *μηχάνη*, δωρ. *μάχανά* (λατ. *machina*) *μηχανάω*, *μηχανάσθαι* ά-*μήχάνος* πρβλ. γοτθ. *magán* (δύνομαι) *παλ-norr.* *má*, άπρφ. *mega*, άγγλ.-σαξ. *moeg*, *καλ-σαξ.* *mag*, *καλ-γερμ.* *mag*, γοτθ. *mahtis*, *καλ-norr.* *mahtir*, *καλ-γερμ.* *maht* (δύνομαις), *παλ-norr.* *megin*, *magin* (δύνομαις)=άγγλ.-σαξ. *moegen*, *καλ-σαξ.* *megin*, *καλ-γερμ.* *magán*, *megin* πάντα δε άνάγονται εις λατ. **magh*-: **megh*- ή ύπό τινων συσχέτισις προς ταῦτα τών: *έλλ.* *μέγας*, λατ. *magnum*, σαονκρ. *maháni* (=μέγος) είναι ίλιαν άμφιβολος. **μίσ**, ή' γεν. *μιάς*, ίων. *μής* δοτ. *μιά*, *μῆ* αιτ. *μῆν* θηλ. τού *είς* [δ' έτυμ. βλ. *είς*].

ΜΙΑΓΝΩ, μελ. *μιάνω* άόρ. α' *έμίηνα*, άττ. *έμίανα* πρκ. *μεμίαινα*.—Παθητ., άόρ. α' *έμιάνθη* πρκ. *μεμίαιμαι*, ή *μεμίαιμαι* χρωματίζω, επερνώ μπογιά), δόφω, λατ. *violare* || κηλιδώνω, ρυπαίνω, λερώνω, εκλεκιάζω. 2) ήθικως, μίαινω, μολύνω, βεθλιώνω.

Έτυμ.: *μιάνω* *μιάρος* (**μίνω-ος*) *μίσμα* ά-*μιάτος* εκριζ.-βάσως *mi*(*jeva* (ρουπαίνω), μαρτυρουμένης έν τῷ σαονκρ. *mītra-m* (κάτουρο), Ζενδ. *mīθram* (ρύπος), ίρλ. *mīn* (ούρον), *καλ-σαλ.* *myli* (πλύνω), *mylo* (σάπων), λατ. *mani* (κολυμβώ), κυпр. παρ' *Ήουχ* *εμυλάσασθαι* τó σάμα και τήν κεφαλήν *ομήξασθαι* εἰς έκτατ. λατ. β. **meud*- προήλθον τά *μύζω*, *μυζάω*, *μύθος* (βλ. λ. λ.). Κατά τινα υπόκειται ένταῦθα ύποθετικόν οσα *μίσ* (ρύπος), τó ποιοῦ ή τοπική **μίσ* θα άνεγνωρίζετο εις τó *μίσ*-φόνος. Τά *άμύμων* και *άμύμος* θα ήτο δυνατόν να θεωρηθοῦν ώς προερχόμενα έκ τῆς μεταπτωτικής μορφῆς τῆς **μῆ*-, **mō*[*u*]- τῆς μνημονευθείσης βάσως.

μίσ-φόνέω, μελ. -ήσω (*μίσ* φόνος) είμαι μολυσμένος άπό φονικόν αίμα, είμαι *μίσ*-φόνος (βλ. λ.), είμαι φονιάς, ένοχος φόνου' εἰς αὐτό τó

μίσ-φονία, ή (*μίσ*-φόνέω) μίαναις έκ φόνου, φόνος, ένοχή διά φόνον.

μίσ-φόνος, ον (*μίσ*-φόνέω) ό μεμισσμένος άπό αίμα φόνου, φονεύς, φονιάς, αίμοδιψής, αίμοχαρής || ό ένοχος φόνου.—Παραβ. *μίσ*-φονώτερος, -ώτατος.

μιάνη, έπικ. άντι *έμιάνθη*, παθ. άόρ. τού *μιάνω*. **μιάρη**, ή (*μίσ* φός) τó κτηνώδες, ή άχρειότης (ό χαρακτηριστ δηλ. τού μισρού).— **Μ** = *μίσμα* (βλ. λ.), μόλυσμα, έγκλημα (κυρ. φόνου).

μιάρο-γλωσσος, ον (*μίσ* φός + *γλώσσα*) ό έχων μισράν γλώσσαν, αίσχρολόγος, *εθρωμώγλωσσος*, θωμολόχος.

μιάρος, ά, δν (*μιάνω*) κηλιδωμένος (λερωμένος), μεμισσμένος, μεμολυσμένος || μτρφ. μεμισσμένος άπό αίμα φόνου. 2) γενικώς, και έπι ήθικῆς ένν. άκάθαρτος, βέθλος, βδελυρός, ρυπαρός, λατ. *impurus* || μτρφ. κτηνώδης, θάνασος, χυδατός, σιχαμερός.— έπικ. *μαρώς*.

μίσμα, -ατος, τó (*μιάνω*) μόλυνσις, κηλίς, άκαθάρσις, ρύπος || μόλυσμα, ίδίως έκ φόνου, αλλά και έκ πάσης άλλης έγκλημτοικής πράξεως, μίσανσις, μολυσμός, λατ. *periculum*.

μιασμός, -σῶ, ὁ (μιαίνω)· μίανσις, μολυσμός.
μιάστωρ, -ορος, ὁ (μιαίνω)· ὁ μακρός, ἐναγής, ἀλιτήριος, ἄθλιος, μεμιασμένος, ὁ προκαλῶν μόλυνσιν, ὁ μολύνων καὶ τοῦς ἄλλους, ἔνοχος, κακοῦργος, λατ. homo piacularis.— || = ἀλάστωρ (βλ. λ.), ἐκδικητής, τιμωρὸς τοιοῦτων ἐγκλημάτων, ὅστις καὶ αὐτὸς μολύνεται ὡς χύνων αἷμα κατὰ τὴν ἐκδίκησιν.

μίγα, ἐπίρ. (μ(ε)ίγνυμι)· μεμειγμένως, ἀναμεικτως, ἀνάκατα.
μιγάζομαι, ποιητ. ἀποθ. ἀντι μείγνυμαι.
μιγᾶς, -άδος, ὁ, ἡ (μίγα)· ὁ μεμειγμένος, ἀναμεικτος, σύμμεικτος, ἀνακατωμένος, λατ. promiscuus.
μιγᾶ καὶ **μιγῶν**, ἐπίρ. (μίγα)· μεμειγμένως, ἀναμεικτ.

μιγεῖν, Ἔθκτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ μείγνυμι.
μιγεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ μείγνυμι.
μιγεν, ἀντι ἐμίγησαν, γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ μείγνυμι.

μιγήναι, ἐπ. ἀορ. παθ. ἀορ. β' τοῦ μείγνυμι.
μιγήναι, ἀορ. παθ. ἀορ. β' τοῦ μείγνυμι.
μίγμα (ὁρθότ. μείγμα), -ατος, τό· ὡς καὶ νῦν, ἀνάμειξις, τό ἐκ τῆς ἀναμειξέως ἀποτελούμενον, τό σύνθετον.

ΜΙΓΝΥΜΙ (ὁρθότερον μείγνυμι), καὶ **μ(ε)γνύω**, ὡς **μίγω**· μελλ. μ(ε)ίξω· ἀορ. α' ἐμ(ε)ίξα, ἀορ. μ(ε)ίξαι.— Μέσον καὶ παθητικὸν μ(ε)ίγνυμαι καὶ μίσησμαι· μέσ. μελλ. μ(ε)ίξομαι, παθ. μελ. α' μ(ε)ιχθήσομαι, μελλ. β' μίγησομαι· τετελ. μελλ. μεμ(ε)ίξομαι· μέσ. ἀορ. α' ἐμ(ε)ξάμην, παθ. ἀορ. α' ἐμ(ε)ίχθη, παθ. ἀορ. β' ἐμίγη· γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀορ. ἐμ(ε)ικτο, ἡ μ(ε)ικτο· πρκ. μέμ(ε)ιγμαι· ἐπ. γ' ἐν. ὕπερ. μέμ(ε)ικτο· λατ. misceo· ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω, κυρ. δὲ ὕγρα, π. χ. οἶνον μεθ' ὕδατος. 2) γενικῶς, συνενῶ, συνάπτω, φέρω εἰς ἐπαφήν, φέρω ἐπὶ τὸ αὐτῶ 3) φέρω εἰς ἐπαφήν, φέρω εἰς σχέσιν, καθιστῶ τὴν γνωστὴν εἰς τινα, τὸν κάμνω νὰ κάμῃ τὴν γνωριστὴν τινός || μείγνυμι τινα ἀνθεσι = καλύπτω τινὰ δι' ἀνθέων.— || μέσον καὶ παθητικόν, ἀναμειγνύομαι μετὰ τινος, συναναστρέφομαι μετὰ τινος, ἔρχομαι εἰς ἐπαφήν μετὰ τινος || φθάνω εἰς... πλησιάζω εἰς... ἐγγίζω τι: κλισίῃσι μιγήνεται = νὰ φθάσῃ μετὰ τινος ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸς σκηνάς || ἔρχομαι εἰς τινα τόπον, παρευρίσκομαι εἰς τι || ὄθεν, συναντῶ τινα, ζῶ μαζὶ μετὰ τινα, συναστρέφομαι τινα || ἀλλά καὶ ἐν ἐχθρικῇ ἐννοίᾳ, συμπλέκομαι, ἀντιμετωπίζω, ἐπιβάλλομαι μετὰ τινα. 2) καὶ ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως τῶν δύο φύλων, ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, συνέρχομαι, συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι.

Ἔτυμ.: μείγνυμι, μειγνύω, μίγω (*μγ-σκω — κατ' ἄλλους μίγω (*μισκω < *mik-skō < *mi-mzō < ιαπ. *mezg-)· μίγα (Πινδ.), μίγδα (Ὀμηρ.), σύμμιγα (Ἡρόδ.)· μιγᾶς· ἄορ. μιγάζομαι: σαοκρ. miks- (ἀναμειγνύω), mēksayati (ἀνακατώνω), mīgrā-h (ἀνάμεικτος), misvan- (περιέχων τὰ μείγματα), λατιν. misceo (*mik-skō), μτχ. mixtus (*mixito-s), μεσ-ιρλ. mesçalm (μειγνύω), gall. mqsqu (μειγνύω), παλ-γεσμ. miskān, ἀγγλ.-σαξ. miscian (μειγνύω) (γεσμ. *misk- < ιαπ. mik-sk), ἑλλ. μισγ-, μειγ-, μγ-· πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ιαπ. β. meik (ἀναμειγνύω) > *meiks-, *miks-, *moiks-.

μιγνύω, ὁρθότ. μειγνύω = μ(ε)ίγνυμι.
μηνῆ, γ' ἐν. Ἰσοτ. ἀορ. α' τοῦ μιαίνω.
μῆ-φόνος, ον = μαιφόνος.

μικκός, ἄ, ὄν, δωρ. ἀντι μικρός (βλ. λ.).
μικρ-αῦλαξ, -ακος, ὁ, ἡ (μικρός+αῦλαξ)· ὁ ἔχων μικρὰς αὔλακας || ὄθεν, μικρός, ἀνεπαρκής.

μικρ-έμπορος, ὁ (μικρός+έμπορος)· ὅτι καὶ νῦν, μικρέμπορος, μικροπραγματευτής, γυρολόγος.

μικρο-λογέομαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ. (μικρολόγος)· εἶμαι μικρολόγος, ἐξετάζω ὅλα τὰ πράγματα μετὰ πάσης λεπτομερείας (μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων λεπτομερειῶν) || φέρομαι μικροπρεπῶς, εἶμαι μικροπρεπής, φιλονικῶ διὰ τὸ τίποτε· ἐξ αὐτοῦ τὸ **μικρο-λογία**, ἡ, καὶ **σικρ-** (μικρολογέομαι)· ἡ

μέχρις ὑπερβολῆς λεπτολόγος ἔρευνα || ὁ χαρακτήρ τοῦ μικρολόγου || μικρόνοια, κουφότης || ἡ μικροπρέπεια || ἡ διὰ τὸ τίποτε φιλονικία.

μικρο-λόγος, ον (μικρός + λέγω)· ὁ συλλέγων μικρὰ (μηδαμιά) πράγματα || ὁ λογαριάζων (περιλαμβανὸν εἰς τὸν λογαριασμόν) μηδαμιά πράγματα || ὁ κοπτόμενος (καὶ στενοχωρούμενος) καὶ διὰ τὰς πλεόν μηδαμινὰς δαπάνας, φιλάργυρος, «ταίγγούνης». 2) ὁ φιλονικῶν καὶ διὰ τὰ πλεόν ἀνάξια λόγου, μεμψίμοιρος, «γκρινιάρης», μικροπρεπής.

μικρο-πολίτης, -ου, ὁ, θηλ. -ίτις, -ίδος, ἡ· ὁ πολίτης μικρὸς πόλεως ἢ μικροῦ κράτους.

ΜΙ ΚΡΟΨ, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀττ. **σικρὸς**, δωρ. **μικκός**, ἄ, ὄν· μικρός, ὀλίγος || μτρ. ἐλάχιστος, μηδαμινός, ἀσήμαντος, τιποτένιος || ἐπὶ χρόνου, ὀλίγος, βραχύς.— || ἐπιρρημ. χρήσις: κατὰ γεν. μικροῦ (ἐνν. δεῖ ἢ δεῖν) = ὀλίγον λείπει ἀκόμη, παρ' ὀλίγον, σχεδόν || κατὰ δοτ. μικρῶ=ὀλίγον, κατ' ὀλίγον, ὀλίγω (μετὰ συγκριτ.): **μικρῶ πρόδοθεν** = ὀλίγω πρόδοτερον || κατ' αἰτ., **μικρὸν**=ὀλίγον τι: **μικρὸν ὑπολείπομαι**=ὀλίγον τι ὑπολείπομαι. 2) μετὰ προθέσεων: **ἐπὶ μικρὸν**=ἐπ' ὀλίγον, δι' ὀλίγον, οὐχὶ διὰ πολὺ || **κατὰ μικρὸν**=ὀλίγον κατ' ὀλίγον, «λίγο-λίγο», εἰς (κατὰ) μικρὸ μέρος || **μετὰ μικρὸν**=μετ' ὀλίγον, ὀλίγον κατόπιν, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον || **παρὰ μικρὸν**=παρ' ὀλίγον, σχεδόν.— Παρὰλλήλως πρὸς τὰ θρακὰ παραθετικά **μικρότερος**, **μικρότατος**, εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὰ ἀνώμαλα παραθετικά ἐλάσσων — ἐλάχιστος, **μειῶν**—μειστός, **μειότερος**—μειότατος.

Ἔτυμ.: **μικρός**, δωρ., Βοιωτ. **μικκός** (*μικφο-)
Μίκυθος, **Μίκυλλος**, **Μικύλος**, **Μίκων**· ἀττ. -δηρ. **σικρὸς** εἰ παλ-γεσμ. smāhi, παλ-γοττ. smōn, παλ-γεσμ. smāhen (μικρύνω), γεσμ. schmāhen (ὑβρίζω, προσβάλλω), schmach (οἰσχύνω, θενδεῖος), παλ-γεσμ. gismālhēn (σικρύνω), λατ. mica (μόριον, κομμάτι), micidus (ἐλάχιστος)· πάντα ἀνάγονται εἰς ιαπ. *smē(i)k-, *smik-, (*smei- κατ' ἐπέκτασιν (=κομματιάζω) βλ. καὶ **σμίλη**, **σμένθος**, **σμήν**.)

μικρο-φιλο-τιμία, ἡ ἢ εἰς (διὰ) μικρὰ πράγματα φιλοδοξία, τὸ νὰ φιλοδοξῆ κανεὶς ἀσήμαντα πράγματα· ἐκ τοῦ

μικρο-φίλο-τιμος, ον (μικρός+φιλότιμος)· ὁ φιλοδοξῶν ἀσήμαντους διακρίσεις, κενόδοξος.

μικρο-ψυχία, ἡ· τὸ νὰ εἶναι τις μικροψυχος, τὸ νὰ ἔχῃ μικρὰν ψυχὴν, ταπεινὸν φρόνημα· ἐκ τοῦ

μικρὸ-ψυχος, ον (μικρός+ψυχή)· ὁ ἔχων μικρὰν ψυχὴν, μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρόνημα, τιποτένιος.

μικτο (καὶ ὁρθότ. **μείκτο**), ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἀορ. β' τοῦ μ(ε)ίγνυμι.

μικτός, ἡ, ὄν (ὁρθότ. **μεικτός**) (μ(ε)ίγνυμι)· μεμειγμένος, ἀναμεικτος, σύμμεικτος.

μίλαξ, -άκος, ἡ, ἀττ. ἀντι σμίλαξ· τὸ δένδρον σμίλαξ (τόξος, ἴταμος, κοιν. «ἤμελο ἔλατο»)· [δι' ἔτυμ. βλ. **σμίλαξ**].

Μιλήσιος, α, ον· ὁ ἐκ Μιλήτου, ὁ τῆς Μιλήτου, ὁ κάτοικος τῆς Μιλήτου· Ἔκ τοῦ

Μίλητος, ἡ· ὄνομα ἑλληνικῶν τινων πόλεων, ὡν ἡ περιφημότερα ἦτο ἡ ἐν Καρίᾳ τῆς Μ. Ἀσίας (βλ. Κ. Ε. Α.).

μιλίθριον, τό· στήλη, ἐν ἡ ἔσημειοῦντο αἱ ἀποστάσεις κατὰ μίλια (=λατ. miliarium).— || χαλκοῦν σκεῦος δεξὺ πρὸς τὰ ἄνω, χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν δερμανσίν ὕδατος.

μίλιον, τό· μέτρον μήκους, τὸ Ῥωμαϊκὸν μίλιον, λατ. mille passus = 8 ἀρχ. στάδια, ἦτοι 1535 μέτρ., κατὰ 80 θηλ. βάρδας μικρότερον τοῦ σημερινοῦ ἀγγλικοῦ μιλίου.

μιλτεῖον, τό· ἄγγεγον χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἐναπόδεσιν καὶ διατήρησιν μίλτου.

μίλτειος, α, ον (μίλτος)· ὁ ἐκ μίλτου (βλ. λ.)· **μίλτειον στίγμα** = ἡ ἐρυθρὰ γραμμὴ, τὴν ὁποῖαν σχηματίζει ἡ στάφνη (θηλ. τὸ **μεμειτωμένον σχοινίον**) τοῦ ξυλουργοῦ.

μιλτ-ηλιφής, ἐς (μίλτος+ἄλληφῆναι, τοῦ ἀλεῖφω)· ὁ ἀηλιμμένος διὰ μίλτου, ὁ χρωματισμένος με ἐρυθρὸν χρῶμα, κοκκινοβαμμένος (ἐπὶ πλοίου, ὡς τὸ ἄοιρ. **μιλτοπάργος**).

μυλο-πάργος, *ον* (μύλος + παρεία): ὁ ἔχων ἐρυθράς παρείας, κοκκινομάγουλος, ἐπιθ. τῶν πλοίων τοῦ Ὀδυσσεύς, τῶν ὁπλοίων αἱ πρῆφραι ἦσαν θεβαμμέναί με ἐρυθρόν χρῶμα.

ΜΙΛΤΟΣ, ἡ ἐρυθρὰ γῆ, ὀρυκτὴ ἐρυθρὰ βαφὴ, κοκκινόχρωμα, λατ. rubrica.— || κιννάδαρι, ὄρμιον, ἐρυθρὸς μόλυβδος, λατ. minium (πρβλ. κοιν. μίνιο). [ἔξ αὐτοῦ καὶ τὰ κύρ. ὄνομ. *Μιλτιάδης, Μίλτας, Μιλτώ* μίλτος (ιαπ. *mello-s, θεωρεῖται συγγ. τῆ ὁμάδι λέξεων ἐν μέλας (δλ. λ.)].

μυλο-φύρης, *ες* (μύλος+φυρῆναι, τοῦ φέρομαι): ὁ συμπεφυρμένος (ἀλειμμένος) με μίλτον (ἐρυθρόν χρῶμα).

μυλάτος, μελ. -ώσω' παθ. πρκ. *μεμύλωμαι* (μύλος): χρίω (ἀλείφω, χρωματίζω) με μίλτον, «βάφω κόκκινο» || *σχοινοῖον μεμύλωμένον* =σχοινοῖον θεβαμμένον διὰ μίλτου («βουτηγμένο εἰς μίνιο»), με τὸ ὅποιον *αουνηλαυον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἐν τῇ Ἀγορᾷ περιφερομένους ἀργασχόλους Ἀθηναίους*.

μυλτ-ώδης, *ες* (μύλος + εἶδος): ἐρυθρός ὡς μίλτος, κόκκινος, ἐρυθρός.

μυμαρκυς, ἡ εἶδος «πατοῦ», παρασκευαζομένου κυρ. ἐκ τῶν ἐντοσθίων καὶ τοῦ αἵματος λαγωῦ, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ζῴων (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. *ακοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερέου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα*) [συγ. θεωρεῖται ὡς ἔξηγ. λέξις, φερομένη ἐνίοτε καὶ ὡς *μυμαρκυς* ἐν τοῖς ἀντιγράφοις] ὑπὸ τινων συσχετίζεται πρὸς τὸ ἀγγλ.-σαξ. *mearch* (λουκάνικο), καὶ λατ. *marceo* (δλ. καὶ ἐν *μαραίνω*).

Μύμας, -αντος, δ' ὀπότερημον ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας, ἀπέτανε τῆς Χίου (δλ. Κ.Ε.Α.).

ΜΥΜΕΨΟΜΑΙ, μελ. -ήσομαι' ἄο. α' *ἐμμησάμην*' πρκ. *μεμίμημαι*, ἀποθ. μίμοῦμαι, ἀπομιμοῦμαι, παριστάνω, ἀντιγράφω || παθ. μτχ. *μεμυμένος* μετὰ παθ. σημ., ὁ κατεσκευασμένος (ζωγραφημένος) ἐντελὺς ὄμοιος, ὁ γεγεννημένος κατ' ὀπομίμησιν τινος.— || ἐπὶ τῶν καλῶν τεχνῶν (ἐπὶ τῆς θραματικῆς τέχνης), παριστάνω, ἐκφράζω, διὰ μιμήσεως (διὰ μιμητικῶν κινήσεων): ἐξ αὐτοῦ τὸ

μυμηλός, ἡ, *ὄν* (*μυμέομαι*): ἐνεργ., μιμητικός, μιμοῦμενος κατὰ σύστημα, ἐπιτήδειος πρὸς μίμησιν.— || παθητ., κατὰ μίμησιν πεποιημένος.

μύμημα, -ατος, τὸ (*μυμέομαι*): τὸ κατὰ μίμησιν τινος γινόμενον, ἀντίτυπον, ἀντιγραφοῦν, ὁμοίωμα.

μύμησις, -εως, ἡ: τὸ ἀπομιμεῖσθαι, ἀπομίμησις || εἰκῶν, ὁμοίωμα.

μυμητέος, α, *ον*, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *μυμέομαι*: ὄν πρέπει νὰ μιμηθῆ τις.— || *μυμητέον* = πρέπει νὰ μιμηθῆ τις.

μυμητής, -οῦ, ὁ (*μυμέομαι*): ὁ ἀπομιμούμενός τι || ὁ παριστάνων ἢ ἀπομιμούμενος χαρακτήρας (ὡς ὁ ἠθοποιός, ποιητής) || ἀντιγραφεὺς.

μυμητικός, ἡ, *ὄν* (*μυμέομαι*): ὁ ἐπιτήδειος περὶ τὴν μίμησιν, ὁ κατὰ συνήθειαν ἀπομιμούμενος τοὺς ἄλλους.

μύμητος, ἡ, *ὄν* (*μυμέομαι*): ὁ δυνάμενος νὰ τύχη μιμήσεως, ὄν δυνατὰ τις νὰ μιμηθῆ ἢ νὰ ἀντιγράψῃ.

μυμνάω, θαμιστ. τοῦ *μύμνω*, *μύμνω*: μένω, παραμένω, ὀπιμένω.— || μτχ., ἀναμένω, περιμένω, τινά.

μυμνήσκω, μελ. *μνήσω*' ἄορ. α' *ἐμνησα* (μνάω): ἀναμιμνήσκω, ὀπιμιμνήσκω, ὑπενθυμίζω, φέρω (δλ. λ.) εἰς τὸν νοῦν τινος, τὸν κάρνω νὰ ἀναπολήσῃ τι.— || μέσον καὶ παθητικῶν *μυμνήσκομαι*, ἐκ παρακλήλου πρὸς τὸν τύπον *μνάομαι*—*μνώμαι*, ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι' μέσ. μελλ. *μνήσομαι*, παθ. μελλ. α' *μυμνήσθημαι*, τστέλ. μελλ. *μυμνήσομαι*: μέσ. ἄορ. α' *ἐμνησάμην*, παθ. *ἐμνήσθη*' ὁ πρκ. *μυμνήσαι* εἶναι καὶ μέσος καὶ παθητικός, παρὰ τοῖς ἀτικοῖς δὲ ἔχει πάντοτε σημασίαν ἐνεστ. (ὡς τὸ λατ. *memini*), β' ἐν. *μύμνη* (συγχεκ. τύπος ἀντὶ *μύμνησαι*): Πρὸστ. *μύμνησο*, ἰων. *μύμνεο*' ὑποστ. *μύμνωμαι*: ἔνκτ. *μυμνήμην*, ἀλλὰ καὶ *μυμνήμην* (-φω, -φτω), ἰων. *μυμνέωτο*' ἀορφ. *μυμνήσθαι*: ἰων. γ' πληθ. ὑπερσ. *ἐμμενέωτο*' ἀναμιμνήσκομαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναπολή, ἐνθυμοῦμαι || μετὰ γεν., *ἀλικῆς μύμνησασθαι*—ἐκαστος νὰ ἐνθυμηθῆ τὴν ἐν πολέμῳ ἀν-

δρεῖαν του || ὡς. μετὰ μτχ. *μύμνημαι ἐλθόν*—ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔχω ἔλθει. 2) ἀναφέρω, μνημονεύω, κάρνω μυεῖαν (λόγον) περὶ τινος. 3) ἐνδιαφέρομαι, δίδω' προσοχήν, φροντίζω περὶ τινος.

Ἔτυμ.: *μυμνήσκω*, *μυμνήσκομαι*' *μνήμω*—*μνήμη*, *μνημοσύνη*' *μνήμα*, δωρ. *μνάμα*' δι' ἔτυμ. βλ. *μύμνω*.

μύμνοντι, δωρ. ἀντὶ *μύμνωσαι*, γ' πληθ. τοῦ *μύμνω*. 2) δωρ. μτχ. ἐν. τοῦ *μύμνω*.

μύμνω, ἀντὶ *μύ-μένω*, ἀναδιπλ. τύπος τοῦ *μύμνω* (ὡς τὰ *γύ-γνομαι*, *πί-πιτω*)' μένω, παραμένω, μένω ὅπως, διαμένω || μετὰ αἰτ. ἀναμένω τι(νά), περιμένω τι(νά). [δ'ι' ἔτυμολ. βλ. *μύμνω*].

μύμο-λόγος, *ον* (*μύμω*+*λέγω*): ὁ μιμούμενος τὴν φωνὴν τινος (ἀνθρώπου ἢ ἀλλῆν).— || ὡς οὖς. δ *μυμολόγος* = δ *μυμογράφος*, γράφων μίμους, ἢ καὶ ὁ ἀπαγγέλλων μίμους.

ΜΥΜΩΣ, -ου, δ' ὁ μιμούμενος, ὁ ἀντιγράφων τι διὰ μιμήσεως || ὑποκριτὴς θεάτρου, ἠθοποιός.— || εἶδος πεζοῦ δράματος, παριστάντος ἐπὶ τὸ γελοῖότερον τὰ κατὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴν, ἀνευ ἰδιαίτερας ὑποθέσεως.

Ἔτυμ.: *μύμω*' *μυμῖσθαι*' σοκτ. ἔτυμολ.' συσχετισθῆ ὑπὸ τινων, ἀλλ' ἀπιθάνως, πρὸς τὸ σασκρ. *mayāṭe*, λεττ. *mijū, miṭ* (ἀνταλλάσσω) καὶ τὰ λατ. *imitō, imitor*.

μύμν, ἰων. αἰτ. ἐν. τῆς προσωπικῆς ἀντων. γ' προσ. δι' ἄλλα τὰ γένη, *αὐτέην, αὐτέην, αὐτόν*' ἀείποτε ἐγκλιτικόν' δωρ. καὶ ἀττ. *μύμν* || παρ' Ὀμήρῳ *μύμν* αὐτόν = *αὐτόν τὸν ἴδιον* || ἐν φ' τὸ *αὐτόν μύμν* = *ἑαυτὸν* (εἶναι δηλ. ἀτοπαθές).— || ἐνίοτε καίτῃ καὶ ἀντὶ τοῦ πληθ. τῆς τριτοπροσώπου προσωπ. ἀντ., καὶ τῶν τριῶν πάλιν γενῶν, δηλ. ἀντὶ τῶν: *αὐτοῦς, αὐτάς, αὐτά*.— || = αὐτοπ. *ἑαυτόν* [*μύμν*—*μύμν* φαίνεται ὅτι ἐμπερίσχυσι τὴν αἰτ. ἐν. (παρὰ Κυρρ.) *ἔν* (=αὐτόν, αὐτήν)] (ιαπ. *i (ἀντωνυμ. θέμα)' βλ. *ἔν*).

μύμθα ἢ *μύμθη*, ἡ, λατ. *mentis*: τὸ ἠδύσομον, ὁ «δύσομος» [φαίνεται ὅτι καὶ τὸ ἄλλ. καὶ τὸ λατ. εἶναι δάνεια ἐκ τινος ἄλλης γλώσσης τῆς νοτίας Εὐρώπης' λατ. *mentis* > ἀγγλ.-σαξ. *minthe*, παλ γερμ. *minza*].

ΜΥΜΘΟΣ, ὁ, καὶ *μύμθα*, ἡ: ἡ ἀνδρωπεῖα κόπρος ('Ἡσυχ.).

Ἔτυμ.: *μύμθος*, *μύμθα*' *μυμθῶ*—*μύμθος* <β. (s)mi, πρβλ. γοθ. *smelan*, παλ-γερμ. *smīzan* (ἀλείφω), παλ-ολαυ. *smēdū* (fuscus), γοθ. *mail*, παλ-γερμ. *meil*, ἀγγλ.-σαξ. *mái* (κηλῖς, λεκέες): ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰαπ. ρ. *smī-, τῆς ὁποίας παράλλ. τύπος *smu- εὑρίσκειται ἐν τῷ ἔλλ. *σμορίζω* καὶ *μύθος* (βλ. λ. λ.), πρβλ. ἀκόμη ριζ. *(s)m-j-ν ἐν τῷ *μυ(φ)αίνω*, *μυ(φ)αρός*.

μυμθῶ, μελλ. -ώσω (*μύμνω*): χρίω (ἀλείφω) διὰ κόπρου (ἀνδρωπίνης). 2) βδελύσσομαι, περιφρονῶ.

ΜΥΝΥΣΑΙ, οἰ' γενεὰ τις εὐγενῶν ἐν Ὀρχομενῷ (βλ. Κ. Ε. Α.) ἐπιθ. *Μυνύσιος*, α, *ον*, ἐπ. *Μυνυήσιος* = ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Μινύτας.

ΜΥΝΥΘΩ, ἰων. πρκ. *μύμυθεσκον*, λατ. *minuō*' μτχ., μειώνω, ἐλαττώνω, ὀλιγοστεύω, περικόπτω, κολοδώνω, ἐξασθενίζω, τι.— || ἀμτχ. γίνομαι μικρότερος, ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω, ἐκλείνω, ἐκμυρδενίζομαι, ἐρημύνομαι.

Ἔτυμ.: *μύμυθω*' ὀμηρ. *μύμυθα* (<*μύμνω*, αἰτ. ἐν. ἀρα. τοῦ *μύμνός (=μικρός, ἦτοι μύμν ἐνν. χρόνον) + -θα, πρβλ. ἐν *δη-θά*, *ἴπαι-θα*, *ἐν-θα*, *ἐνταῦ-θα* κ.ά.) ὀμηρ. *μύμυθάδιος*' *μύμν-ανθής*' *μύμυθος* καὶ *μύμν-ωριος*' *αμύμυζον*' *ὀλιγόβιον* ('Ἡσυχ.)' *μύμνω* = σασκρ. *mināti*, *minōti* (μειώνω), λατ. *minuo*, *minor*, *minimus*, *minister*, corn. *minow* (ἐλαττώνω), ἀγγλ.-σαξ. *minne* (εὐτελής) (ζιαπ. *minū-s = μείων), γοθ. *minniza*, παλ-γερμ. *minnīro* (μείων), γοθ. *minnistis*, παλ-γερμ. *minnist* (ἐλάχιστος), γοθ. *mins*, παλ-νορρ. *minur*, ἀγγλ.-σαξ. *min* (ἥττον), παλ-ολαυ. *mīnījī* (μείων, νεώτερος) πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. *minu- (<mei- (=μειώνω) ἐν τῷ σασκρ. *mīyāṭe* (ἐλαττοῦμαι), ἔλλ. *μείων* γ' ἰαπ. αὐτῆ ριζα *mei- εἶναι πθ. ἢ ἰδία πρὸς τὴν β. *mei- (ἀνταλλάσσω) ἐν τῷ ἔλλ. (Στεκλ.) *μοίτος* (βλ. λ.), λατ. *communis*, *mītuos* κλπ.' ἐξ αὐτοῦ τὸ

μύμυθα, ἐπίρ. (*μύμυθω*): ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον || ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ ὀλίγον χρόνον, δι' ὀλίγον χρόνον' ἐξ αὐτοῦ τὸ

μινυνθάδιος, α, ον (μινυνθα)· ὁ ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, βραχυῦσιος, βραχυχρόνιος || συγκριτ. *μινυνθαδιώτερος*.

μινυρίζω, μελ. -ίω (μινυρός) = *χεῶμαι μινυρῶ τῇ φωνῇ* = οἰγοκλαίω, παραπονιούμαι με χαμηλὴν φωνήν, κλαυδιμρίζω || ὡς. οἰγοτραγουδῶ, ὑποτονδορύζω ὡδῆν, λατ. *minurire*: ἐξ αὐτοῦ τὸ

μινυρίσμα, τὸ (μινυρίζω)· τερέτισμα, κελάδημα οἰγηλόν || κλαυδιμρίασμα.

μινυρίσμος, ὁ (μινυρίζω)· τὸ μινυρίζειν, οἰγοκλαίειν || οἰγοτραγουδεῖν.

μινυρομαι, ἀποθ. (μινυρός) = *μινυρίζω* (βλ. λ.)· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, κελαδῶ ἡρέμα καὶ γλυκὰ || γεν., ὑποτονδορύζω μέλος τῆς, οἰγοτραγουδῶ.

ΜΙΝΥΡΟΣ, ἄ, ὄν· ὁ χαμηλοφῶνως παραπονιούμενος (μεμψιμοιῶν), ὁ οἰγανῆ τῆς φωνῆς θρηολογῶν, κλαυδιμριζῶν || ὁ κελαδῶν με ἀσθενῆ φωνῆν (ἐπὶ πτηνῶν).

Ἔτυμ.: *μινυρός*, *μινυρίζω*, *μινυρομαι*· εἶναι ἐσηματιζόμενα κατ' ὀνοματοποιίαν, πρὸς τὸν Ἑσυχ. «*μιμικός*» τοῦ Ἰπποκράτους, «*μιμάσσα*» *χρεμετίσσα*· *φωνήσασα*, λατ. *minur(r)io* (κελαδῶ, γουργουρίζω), ἐξ οὗ *minrio* (συρίζω), *σινωκρ.* *minripa* (ὑποτονδορύζω), παλ.-αλαυ. *mīmati*, *mīmalī* (τραυλιζῶ), *σινωκρ.* *mīpāyat*, *āpimet* (ἐδρυχάτο), ἑλλ. *μηκάσθαι* (βλ. λ.).

μινυ-ῦριος, καὶ **μινυ-ῦρος**, ον, (μινύθω+ῦρα)· βραχυῦσιος, βραχυχρόνιος.

Μίνως, ἔ, γεν. *Μίνωος* καὶ *Μίνω*· δοτ. *Μίνωι* καὶ *Μίνω*· ἀττ. *Μίνωα* καὶ *Μίνω* καὶ *Μίνω*· ὁ μυθικός Βασιλεὺς τῆς Κρήτης, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης· ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐπιθ. *Μινώσιος*, ἀττ. *Μινώος*, α, ον· ὁ τοῦ Μίνωος (βλ. Κ. Ε. Λ.).

μίζαι (ὀρθότ. *μείζαι*), ἀπρφ. ἄορ. α', *μίζεσθαι* (ὀρθότ. *μείζεσθαι*), ἀπρφ. μέσ. μελλ. τοῦ *μ(ε)ίγνυμι*.

μίζεις (ὀρθότ. *μείζεις*), -εως, ἡ (μείζω τοῦ *μ(ε)ίγνυμι*)· τὸ ἀνάμειγνυειν, ἡ ἀνάμεικτος. — ἢ ἐπικοινωνία, οὐκείσι, συνάφεια, ἐπιμειξία (ἐμπορική) μετ' ἄλλων.

μίζο-θάρβαρος, ον (ὀρθότ. *μείζοθ* -) (μείζω τοῦ *μείγνυμι* + *βάρβαρος*)· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θάρβαρος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἑλλην.

μίζο-θηρ (ὀρθότ. *μείζοθηρ*) ὁ, ἡ (μείζω, τοῦ *μείγνυμι*+*θηρ*)· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θηριον.

μίζο-θροος (ὀρθότ. *μείζοθρ* -), ον (μείζω + *θρόος*)· ὁ μεμειγμένος με φωνάς.

μίζο-λευκος, ον, ὀρθότ. *μείζολ*— (μείζω+*λευκός*)· ὁ μεμειγμένος μετὰ λευκοῦ, ὁ ἀνάμεικτος με λευκόν.

μίζομαι (ὀρθότ. *μείζομαι*)· μέσ. μελλ. τοῦ *μείγνυμι*.

μίζο-μδροτος, ον, ἀντι *μείζο-βροτος* (ὀρθότ. *μείζ-*) (μείζω τοῦ *μείγνυμι* + *βροτός*)· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ δνητός (ἀνδρῶπιος).

μίζο-νόμος, ον (ὀρθότ. *μείζ-*) (μείζω τοῦ *μείγνυμι*+*νόμος*)· ὁ βόσκων ἀναμειξ μετ' ἄλλων.

μίζο-πάρθενος, ον (ὀρθότ. *μείζοπ* -) (μείζω τοῦ *μείγνυμι* + *παρθένος*)· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ παρθένας, ὁ ἔχων κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος μορφήν παρθένου (ἐπὶ τῆς Σφιγγός).

μίζω, (ὀρθότ. *μείζω*), μελλ. τοῦ *μ(ε)ίγνυμι*.

μίσ-ἀγαθία, ἡ· τὸ κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ μίσος (ἀντίθ. τῆς *μισοπονηρία*)· ἐκ τοῦ

μίσ-ἀγάθος, ον (*μίσος*+*ἀγαθός*)· ὁ μισῶν τὸ ἀγαθόν, ὁ μισῶν τοὺς ἀγαθοὺς.

μίσ-αθηναίος, ον (*μίσος*+*Ἀθηναίος*)· ὁ μισῶν τοὺς Ἀθηναίους.

μίσ-ἀλάζων, ον, γεν. -ονος (*μίσος*+*ἀλάζων*)· ὁ μισῶν τοὺς ἀλάζοντας.

μίσ-ἀλέξανδρος, ον (*μίσος*+*Ἀλέξανδρος*)· ὁ μισῶν τὸν Ἀλέξανδρον.

μίσ-ἀμπελος, ον (*μίσος*+*ἀμπελος*)· ὁ μισῶν τὴν ἀμπελον (τὸν οἶνον).

μίσ-ἀνθρωπος, ον (*μίσος*+*ἄνθρωπος*)· ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους, ὡς καὶ νῦν, «*μισάνθρωπος*», λατ. *inhumanus*.

μισα-ἀγκια, ἡ (*μίσω*+*ἀγκια*)· τόπος ἐν ᾧ ἐνοῦνται δύο ἢ πλείονες φάραγγες ὀρέων, καὶ εἰς ὃν εἰσορῶσι πανταχόθεν τὰ ὕδατά των.

μισγεσθαι, ἀπρφ. παθ. ἐνεστ. τοῦ *μίσω*.

μίσγοισαι, δωρ. θηλ. πληθ. τῆς μετχ. ἐν. τοῦ *μίσω*.

ΜΙΣΓΩ, βλ. *μ(ε)ίγνυμι*.

μίσ-έλλην, -ηνος ὁ, ἡ (*μίσος*+*Ἕλλην*)· ὁ μισῶν τοὺς Ἕλληνας.

μίσέω, μελ. -ήσω· πρκ. *μεμίσηκα*.— Παθητ., μέσ. μελλ. ἐν παθητ. ἐνν. *μισήσομαι*· ἄορ. α' *ἐμισήθη*· πρκ. *μεμίσημαι* (*μίσος*)· ὁ, τι καὶ νῦν, μισῶ, «*ἐχθρεύομαι*», τρέφω μίσος κατὰ τ.ν.ος, τὸν ὀπιστρέφομαι, τὸν ἀπεχθάνομαι.—Παθητ. μισοῦμαι ὑπὸ τινος.

μίσηθρον τὸ (*μισέω*)· μαγικόν μέσον ἐγεῖτρον μίσος κατὰ τινος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *φίλητρον*—τὸ ἐγεῖτρον ἀγάπην.

μίσημα, -ατος, τὸ (*μισέω*)· τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους (ἐπὶ προσωπῶν), τὸ μισούμενον πρόσωπον.

μισήτης, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *μισέω*· τὸν ὀπίσθιν πρέπει νά μισῇ τις.— || *μισητέον*· *δεῖ μισεῖν*, πρέπει νά μισῇ τις.

μισήτεια, ἡ (*μισέω*)· ἡ ἀπεχθής περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκράτεια, μισητὴ λαγνεία, ἀσελγεία || *λαίμαργια*, ἀπληστία.

μισήτης, ἡ, ον (*μισέω*)· ὁ μισούμενος, ἀξιωματικός, ἀπεχθής, ἀντιποδής ὡς καὶ νῦν λέγεμεν «*μισητός*». 2) λάγνος, ἀσελγής, ἀκόλαστος. 3) ἀπληστος, ἀκόρεστος.

μισήτρον, τό=*μισήθρον* (βλ. λ.).

μισθ-ἄπο-δοσία, ἡ· ἡ ἀπόδοσις μισθοῦ· ἀμοιβή· ἐκ τοῦ

μισθ-ἄπο-δότης, -ου, ὁ (*μισθός*+*ἀποδίδωμι*)· ὁ ἀποδίδων (πληρῶνων) τοὺς μισθοὺς, ὁ ἀνταμείβων.

μισθᾶριον, τό, ὑποκορ. τοῦ *μισθός*· μικρὸς (ὀλίγος) μισθός.

μισθ-αρνέω, μελλ. -ήσω (*μισθαρνος*) = *ἄρνημαι μισθόν*=λαμβάνω μισθόν, ἐργάζομαι (ὑπηρετῶ) ἐπὶ μισθῶ, μισθοδοτοῦμαι εἶμαι μισθαρνός· ἐξ αὐτοῦ τὸ **μισθ-αρνία**, ἡ (*μισθαρνέω*)· τὸ λαμβάνειν μισθόν, ἐργασία (ὑπηρεσία) ἐπὶ μισθῶ.

μισθ-αρνος, ον (*μισθός*+*ἄρνημαι*)· ὁ λαμβάνων μισθόν, μισθωτός, ἐργάτης.

μισθ-αρχιῶης, -ου, ἔ (*μισθός* + *αρχή*)· κωμικόν πατρωνυμικόν· ὁ υἱὸς τοῦ κατέχοντος ἀξίωμα τι ἐπὶ ἀδρᾷ ἀμοιβῆς.

μισθιος, α, ον, καὶ -ος, -ον (*μισθός*)· ὁ μεμισθωμένος μισθωτός.

μισθο-δοσία, ἡ· ἡ πληρωμὴ μισθοῦ· ἐκ τοῦ

μισθο-δοτέω, μελ. -ήσω· πληρῶνω μισθοῦς, παρέχω μισθόν· ἐκ τοῦ

μισθο-δότης, -ου, ὁ (*μισθός*+*δίδωμι*)· ὁ πληρῶνων μισθοῦς, ὁ πληρωτής, ταμίης.

ΜΙΣΘΟΣ, -οῦ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, πληρωμὴ, ἀμοιβή,

ἀνταμοιβή, μισθός || *μισθός ρητός*=ῤωρισμένη ἀμοιβή, ῤωρισμένον μισθῶμα || *ἐπὶ μισθῶ*=ἐπ' ἀμοιβῆς, διὰ πληρωμῆν, δι' ἀνταμοιβήν || *δίδωμι τάλαντον μηνός μισθόν*=δίδω ἐν τάλαντον ὡς (διὰ) μισθόν (ἀμοιβήν, πληρωμῆν) ἐνός μηνός. 2) ἐν Ἀθήναις,

ὁ μισθός τῶν ὑπαιτῶν καὶ αὐτῶν || ὡς. *βουλευτικός μισθός*=ἡ πληρωμὴ τῆς Βουλῆς τῶν πεντακοσίων, μία δραχμὴ δι' ἕκαστον βουλευτὴν διὰ κάθε

ἡμέραν συνεδρίας τῆς Βουλῆς || *μισθός δικαστικός* ἢ *ἡλιαστικός*=ἡ ἀμοιβὴ τοῦ δικαστοῦ (ἀρχικῶς εἰς

δολοῦς, ἀπὸ τοῦ Κλέωνος *τραεὺς δολοῦ*) δι' ἕκαστην ἡμέραν συμμετοχῆς του εἰς τὸ δικαστήριον || *μισθός συνηγορικός*=ἡ ἀμοιβὴ τοῦ δημοσίου συνηγόρου (μία δραχμὴ δι' ἕκαστην ἡμέραν)

|| *μισθός ἐκκλησιαστικός*=ἡ ἀμοιβὴ ἐκαστοῦ Ἀθηναίου διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου || *μισθός Πρωτανείας*=ὁ μισθός ὃν ἐλάμβανον οἱ Πρωτάνεις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Πρωτανείας των

(θηλ. πέντε ἐδρημάτων μισθός). 3) καθόλου, ἀμοιβή, ἀνταμοιβή διὰ κάθε τι (διὰ τὴν ὀρεγὴν τινος π.χ.).

4) ἐν κακῇ ἐννοίᾳ, τιμωρία, ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις.

Ἔτυμ.: *μισθός*· *σινωκρ.* *mīsthá-m* (ἀμοιβὴ ἀγωνίσματος, ἀμιλλα), *Ζανθ.* *mīzda*, γοθθ. *mizdō*, ἀγγλ. *meord*, παλ.-αλαυ. *mīzda* (μισθός), παλ.-γερμ. *mēta* (ἰαπ. **mēizdha* (ἐνόμισμα).

μισθο-φορά, ἡ (*μισθοφόρος*)· ἡ φορὰ (λήψις) τοῦ μισθοῦ || ὁ λαμβανόμενος μισθός, ἀμοιβή, πληρωμὴ, ὁ μισθός (κυρ. τῶν στρατιωτῶν).

μισο-φορέω, μέλ. -ήσω (μισοφορέος)· φέρω μισθόν, λαμβάνω μισθόν, λαμβάνω πληρωμὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ, εἶμαι μισοφορέος || μετ' αἰτ. πράγμ., λαμβάνω τι ὡς μισθόν· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μισο-φορητέον, ρημ. ἐπιθ.· δεῖ μισοφορεῖν = πρέπει νὰ λαμβάνῃ τῆς μισθόν (νὰ εἶναι μισοφορέος).

μισο-φορέα, ἡ (μισοφορέω)· ἡ ἐπὶ πληρωμῇ (ἐπὶ μισθῷ) ὑπηρεσία, στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ.

μισο-φόρος, ον (μισθός+φέρω)· ὁ φέρον (λαμβάνω) μισθόν, ὁ ἐργαζόμενος (ὑπηρετῶν) ἐπὶ μισθῷ, μισθωτὸς || ἐν τῷ πληθ. ὡς οὐσ. οἱ μισοφόροι = οἱ μισθωτοὶ στρατιῶται || μισοφόροι τριήρεις = τριήρεις ἔχουσαι πληρωμὰ μισοφορικὰ (ἀποτελούμενα ἀπὸ ναύτας μισοφόρους).

μισθός, μέλ. -ώσω· ἄρ. α' ἐμισθώσω· πρ. ἐμισθώσω (μισθός)· δίδω τι ἐπὶ μισθῷ, ἐκμισθώνω, δίδω ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἐνοικιάζω, λατ. locare || μετ' ἀρ. : μισθῷ τὸν νηὸν τριηκοσίων ταλάντων ἐξεργάσασθαι (= Ἡρόδ.) = δίδω ἐργολαβικὰς τῆν ἄνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν τριακοσίων ταλάντων (= λατ. locare aedem exstruendam). — Μίσσον, μέλλ. μισθώσομαι· ἄρ. α' ἐμισθώσομαι· πρ. (μετὰ μέσης σημασ.) μεμισθώμαι· λαμβάνω τι ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἐνοικιάζω ἐγὼ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου (οὐχὶ ἐνοικιάζω = προσφέρω, δίδω, ἐπὶ ἐνοικίῳ), λατ. conducere || δι-ορίζω τινὰ ἐπὶ μισθῷ (ἐπ' ἀμοιβῆ), π. χ. δικηγόρον ἢ θεράποντα ἱατρὸν || μισθοῦμαι τινα ταλάντου = μισθώνω (ἐνοικιάζω) τὰς ὑπηρεσίας του ἀντὶ ἀμοιβῆς ἐξ ἐνός ταλάντου || μετ' ἀρ. μισθοῦμαι νηὸν ἐξ-οικοδομήσαι = κλείνω συμφωνίαν (συμβάλλομαι) διὰ τῆν ἄνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ (= conducere aedem aedificandam). — III Παθητ., ἄρ. α' ἐμισθώθην· πρ. (ἐν παθητ. ἐνν.) μεμισθώμαι· ἐνοικιάζομαι, μισθοῦμαι ἐπὶ πληρωμῇ· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μισθώμα, -ατος, τὸ (μισθός)· δ, τι καὶ νῦν, τὸ ποσὸν τὸ συμπεραινημένον ὡς ἐνοίκιον, τὸ ἐνοίκιον || τὸ διδόμενον ἐπὶ ἐνοικίῳ, οἰκία ἐνοικιαζομένη.

μισθώσιμος, ον (μισθός)· ὁ δυνάμενος νὰ μισθωθῆ, κυρ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ δύναται τις νὰ λάβῃ ἐπὶ μισθῷ,

μισθωσις, -εως, ἡ (μισθός)· τὸ δίδειν ἐπὶ μισθῷ, ἡ ἐκμισθωσις, ἡ ἐνοικίασις. — II (μισθόμαι) ἀπλῶς, ἡ μισθωσις. — III = μισθώμα (βλ. λ.), τὸ ἐνοίκιον.

μισθωτής, -ου, ὁ (μισθός)· ὁ πληρώνων τὸν μισθόν, ὁ πληρώνων τὸ ἐνοίκιον, ὁ ἐνοικιαστής.

μισθωτικός, ἡ, ὄν (μισθός)· ὁ ἀνήκων εἰς μισθωσιν || ἀργυρώνητος, ὁ κατὰ σύστημα μισοφόρος.

μισθωτός, ἡ, ὄν (μισθός)· ὁ πρῶτων τι ἐπὶ μισθῷ, ὁ μισθωμένος, ἐνοικιαζόμενος || ὡς οὐσ. ὁ μισθωτός καὶ συν. κατὰ πληθ. = ὁ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῆς, καὶ συν. οἱ μισοφόροι στρατιῶται.

μισθό-γάμος, ον (μίσος+γάμος)· ὁ μισῶν τὸν γάμον.

μισθό-γελως, -ατος, ὁ, ἡ (μίσος+γέλως)· ὁ μισῶν τὸν γέλωτα.

μισθό-γότης, -ου, ὁ (μίσος+γότης)· ὁ μισῶν τοὺς γόητας (τοὺς ἀπατεώνας).

μισθό-γυνής, -ου, ὁ (μίσος+γυνή)· ὁ μισῶν τὰς γυναῖκας.

μισθό-δημία, ἡ· τὸ πρὸς τὴν δημοκρατίαν μίσος· ἐκ τοῦ

μισθό-δημος, ον (μίσος+δημος)· ὁ μισῶν τὴν δημοκρατίαν.

μισθό-θεός, ον (μίσος+θεός)· ὁ μισῶν τοὺς θεοὺς, ἄθεος, ἀσεθής.

μισθό-θηρος, ον (μίσος+θήρα)· ὁ μισῶν τὴν θήραν (τὸ κυνήγιον).

μισθό-καίσαρ, -ἄρος, ὁ (μίσος+Καίσαρ)· ὁ μισῶν τὸν Καίσαρα.

μισθό-Λάκων, -ωνος, ὁ (μίσος+Λάκων)· ὁ μισῶν τοὺς Λάκωνας.

μισθό-Λάμαχος, -ου, ὁ (μίσος+Λάμαχος)· ὁ μισῶν τὸν Λάμαχον.

μισθό-λογία, ἡ· τὸ μίσος πρὸς τὰς συζητήσεις, ἡ ἀπέχθεια πρὸς τοὺς λόγους || τὸ κατὰ τῆς παιδείας (τῶν ἐπιστημῶν) μίσος· ἐκ τοῦ

μισθό-λογος, ον (μίσος+λόγος)· ὁ μισῶν τοὺς λόγους, τὰς διαλεκτικὰς συζητήσεις, ὁ ἀποστρεφόμενος αὐτὰς || ὁ μισῶν τὴν παιδείαν.

μισθό-νόθος, ον (μίσος+νόθος)· ὁ μισῶν τοὺς νόθους.

μισθό-παῖς, -παιδος, ὁ, ἡ (μίσος+παῖς)· ὁ μισῶν τοὺς παῖδας.

μισθό-πέρσης, -ου, ὁ (μίσος+Πέρσης)· ὁ μισῶν τοὺς Πέρσας, ἐχθρὸς των.

μισθό-πόλις, -ιος, ὁ, ἡ (μίσος+πόλις)· ὁ μισῶν τὴν πόλιν, ὁ μισῶν τὴν πολιτείαν.

μισθό-πονέω (μισόπονος)· μισῶ τὸ πονεῖν, μισῶ τὴν ἐργασίαν.

μισθό-πονηρέω, μέλ. -ήσω (μισοπήνηρος)· μισῶ τοὺς πονηροὺς, μισῶ τοὺς κακοὺς, ἢ μισῶ τὸ πονηρὸν (τὸ κακόν)· ἐκ τοῦ

μισθό-πώνηρος, ον (μίσος+πονηρός)· ὁ μισῶν τοὺς πονηροὺς (τοὺς κακοὺς) ἢ τὸ πονηρὸν (τὸ κακόν).

μισθό-πονία, ἡ (μίσος+πονία)· μίσος (ἀποστροφή) πρὸς τὴν ἐργασίαν.

μισθό-πόνος, ον (μίσος+πόνος)· ὁ μισῶν τὸ πονεῖν (τὴν ἐργασίαν).

μισθό-πόρπαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ (μίσος+πόρπαξ)· ὁ μισῶν τὴν πόρπακα τῆς ἀσπίδος, δηλ. τὸν πόλεμον || ὑπερβ. μισοπορπακίστατος.

μισθό-πτωχος, ον (μίσος+πτωχός)· ὁ μισῶν τοὺς πτωχοὺς, ὁ ἀποφεύγων τοὺς πτωχοὺς (ἐπὶ τῆς θεᾶς Ποδάγρας).

μισθό-ρῶμαιος, ον (μίσος+Ρωμῆος)· ὁ μισῶν τοὺς Ρωμαίους.

ΜΙΣΟΣ, τό, δ, τι καὶ νῦν, μίσος, ἐχθρα, καὶ δῆ· I παθητ., τὸ μισεῖσθαι ὑπὸ τίνος. 2) ἐνεργ., τὸ μισεῖν τινα, τὸ πρὸς τινα μίσος, ἀπέχθεια, ἀποστροφή. — II μίσημα, τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους, μισούμενον πρόσωπον ἢ τὸ μισητὸν πράγμα.

*Ἔντυμ. ἡ μίσος· μισεῖν· κατὰ τινας συγγ. τῆ λατ. mīto, *mītō, ἐφ' ὅσον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποστηριχθῆ δτι μίσος (*mīt-s-os, λαν ἀπιθάνως βεβαίως· ἀλλ' οὐτε καὶ τὸ λατ. miser θεωρεῖται συγγ. πρὸς τὸ μίσος, οἷως θὰ ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως, συνάπτεται δὲ τὸ miser πρὸς τὰ maereo, maestus.

ΜΙΣΤΥ' ἈΛΩ, -ύλω· κατακόπτω, κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω κρέας πρὸς τῆς ὀπτήσεως.

*Ἔντυμ. ἡ μιστύλλω (<μίστο-> μιστο- (ὄνοματ. θεμ.) + -ύλο- (ὀκοπορ. προσφ.) <ιαπ. *mei-t-, πρὸλ. *mei-d ἐν τῷ γοτθ. maitan, παλ-νοργ. meita, παλ-γερμ. meizan (κομματιάζω), meizil (γλυτῶνον, σμίλη)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *mei-t- καὶ *mei-d-, αἰτινες ἀποτελοῦν ἐπέκτασιν τῆς ἰαπ. ρ. *mei- (μειώνω, ἐλαττώνω), τῆς ἐν τοῖς μείων, μεινύθω κλπ. τὸ μυνίλος ἀνήκει ἀνταθὰ, ἡ δὲ διαφορά τῆς θέσεως τῶν φθόγγων ὀφείλεται εἰς μεταθέσιν των, τὸ λατ. θμῶς mutilus δὲν εἶναι θάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλ' εἶναι συγγ. πρὸς τὸ παλ-ιρλ. miit (βραχύς).

μίσχος, ὁ, δ, τι καὶ νῦν, ὁ μίσχος, τὸ εἶδος τῶν φύλλων καὶ τῶν καρπῶν || τὸ κέλυφος ἢ ὁ φλοιός. — II ἐν θεσσαλίᾳ εἶδος λιγοῦ [ἀγν. ἐτυμολ.].

μίστο-εργός, ὄν (μίστος + *εργω)· ὁ ἐργαζόμενος τὸν μίστον, τὴν κλωστήν (ἐπὶ τῆς ἀτράκτου).

μίστο-ροφής, ἐς (μίστος+ροφήναι, τοῦ ῥάπτω)· ὁ ἐρραμμένος διὰ μίστου (δηλ. κλωστής) || ὁ ἔχων δρόχους (μάτια, δηλίες) ἐκ νήματος, τὸ δίκτυον.

ΜΙΤΩΣ, -ου, ὁ· κλωστή τοῦ στήμονος, λατ. tela || γεν., κλωστή, νήμα || ὕφασμα. 2) τὸ νήμα τῆς μοίρας.

*Ἔντυμ. ἡ μίστος· μιτούσθαι, μίσασθαι· δέμιτος, τρέμιτος, τριμίτινος, πολύμιτος (= ὕφασμα τοῦ ὁποίου ἡ ὕφανσις γίνεται μὲ διπλῆ, τριπλῆ κλωστή)· ὑπὸ τινων συνσχετίσθη πρὸς τὸ λατ. mīto (*mīto), δι' ἄλλων θμῶς τοῦτο δὲν γίνεται δεκτόν, διότι μίστος εἶναι ἡ κλωστή τοῦ στήμονος καὶ οὐχὶ τοῦ βραχίου (κρόκης, ροδάνης, ἐρραφῆς, πηνίσματος), ὅπου θὰ συνάφωσι κάπως ἡ σημασία του πρὸς τὴν τοῦ mīto· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μίστω, μέλ. -ώσω (μίστος)· (ἐν τῇ φαντασίᾳ), ἐκτείνω τοὺς μίστους, ἐμπίπνω, περῶ τὰ νήματα διὰ τῶν μιταρίων || ἐργάζομαι (δουλεῖω) τὸν ἐργαλῖο

|| μτφρ. κάμνω τήν φωνήν μου νά ἠχήσῃ ὡς χορδή.
μίτρα, ἡ, ἐπικ. καί ἰων. (μίτρος ?) ζώνη ἢ ταινία, τήν ὅποιαν ἔφερον κάτωθεν τοῦ θώρακος οἱ πολεμισταί || γεν., κάθε ζώνη.— || κεφαλόδεσμος, ταινία διά τῆς ὀπίστας αἱ γυναῖκες ἀνέδεδον τήν κόμην των. 2) περικκόν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ὁμοῖον πρός τήν *κρυβασιάν* (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: ἡ συγγεν. πρός τήν λ. *μίτρος* δέν θεωρεῖται ἀσφαλές, εἶναι δέ πιθ. λ. ἀσιατικῆ.

ΜΙΤΡΑ, -ης, ἡ ἢ παρά Πέρσας Ἀφροδίτη.

μίτρα-φόρος, -ου (μίτρα+φέρω) ὁ φορῶν μίτραν (εἶδος «σαρικούς»), εἶτε ὡς ζώνην, εἶτε ὡς κεφαλόδεσμον.

μίτρο-δετος, ον (μίτρα+δέω=δένω) ὁ δεδεμένος διά μίτρας (κοιν. «φακιολοισσένος»).

μίτρο-φορέω, μελ. -ήσω φέρω (φορῶ) μίτραν ἐκ τοῦ

μίτρο-φόρος, ον=μιτρηφόρος (βλ. λ.).

ΜΙΤΥΛΟΙ, ἢ **ΜΥΤΙΛΟΣ**, η, ον, λατ. *mytilus* περικεκομμένος, κολοβός, κυρ. δέ ὁ ἄνευ κεράτων.

μίτ-ώδης, ες (μίτρος+εἶδος) ὁ ὁμοῖος πρὸς κλωστήν, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ κλωτῆς.

μιχθή, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ *μ(ε)ίγγυμι*.

μιχθήμεναι, ἐπικ. ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *μ(ε)ίγγυμι*.

ΜΝΑ, ἰων. **μνά**, ἡ· γεν. **μνάς**· ὄνομα πλθθ. **μνάς**· τὸ λατ. **MINA**: I ὡς βάρους=100 ἀττ. δραχμαί=15 οὐγκλαί περίπου=83 2/3 γραμμαρ.— II ὡς χρηματικὸν ποσὸν ἐπίσης=100 ἀττ. δραχμαί=4 λίραι Ἀγγλίας, 1 σελ. 3 πεν.· 60 μναί=τάλαντον.

Ἔτυμ.: ἡ λ. δέν εἶναι τῆς Ἑλλήν. Γλώσσης, ἀλλὰ παραλήφθη ὑπ' αὐτῆς ἐκ τινος Σημιτικῆς· πρβλ. ἕβρ. *māne*, σανσκρ. *manā* μνά > λατ. *mina*.

μνάμα, **μνάμειον**, **μνάμοσύνη**, δωρ. τύποι ἀντι *μνημ*—.

ΜΝΑΪΟΜΑΙ (Α), καί συνηρ. **μνώμαι** ἐν τῇ συνηρ. μορφῇ εἶναι ἐν χρήσει ἐν γ' ἐν., α' καί γ' πλθθ. ἐν. **μνάται**, **μνώμεθα**, **μνώνται**· γ' ἐν. Προστ. **μνάσθω** ἀπρφ. **μνάσθαι**, μτχ. **μνώμενος**· ὡσαύτως ἀπαντῶσι καί οἱ ἐπικ. ἀουναίρ. τύποι ε' ἐν. **μνάα**, ἀπρφ. **μνάσθαι**· γ' ἐν. ἰων. πρτ. **μνάσκετο** ἀντι **ἐμνάτο**, ἐπ. γ' πλθθ. **μνώοντο**, μτχ. **μνώμενος**· κάμνω ἔρωτα, ζητῶ (ἐπιδιώκω) νά κατακτήσω γυναῖκά τινα, νά τήν κάμω γυναῖκά μου, τήν μνηστεύομαι, γίνομαι μνηστήρ τῆς.— II γενικῶς, ἐρωτοτροπῶ, ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, ἐξαιτουῖμαι τί, ἐκλιπαρῶ διά τί, ἱκετεύω διά τί, ψηφοδρῶ, λατ. *ambire*.

Ἔτυμ.: **μνάομαι** (<**mnā*-(<**βνα*- (γυνή) = Βsd. *gnā*- (οὐζυγος Θεοῦ), ἰαπ. **gnā*-, πρβλ. παλ.-ιρλ. *mnā* (γεν. =τῆς γυναικός) (<**bnās*, παρὰ τῆ ἰαπ. **gn-ἡnā*- ἐν τῷ *Boiwit*. *banā* κλπ., βλ. ἐν λ. *γυνή*· ἐντέθεν ὁμηρ. κλπ. *μνηστήρ*, *μνηστή* (ἄλοχος), *μνηστὺς*, *μνηστεύω*).

ΜΝΑΪΟΜΑΙ (Β), συνηρ. **μνώμαι**, ἐπικ. καί ἰων. ἀντι *μνησκαομαι*· ἐνδύομαι, σκεπτομαι περί τινος, συλλογίζομαι [δι' ἔτυμ. βλ. *μηνήσκω*].

μνάσθαι, ἀπρφ. τοῦ **μνάομαι** Α.

μνάσθαι, γ' ἐν. ἐν. Προστ. τοῦ **μνάομαι** Α.

μνάσομαι, δωρ. ἀντι *μνήσομαι*, μέσ. μέλ. τοῦ *μηνήσκω*.

μναστήρ, ὁ, θηλ **μνάστειρα**, δωρ. τύποι ἀντι *μνηστ*—.

μνάστις, ἡ, δωρ. ἀντι *μνηστεις* (βλ. λ.).

μνάς, ἰων. ἀντι **μνά** (βλ. λ.).

μνεία, ἡ (μνάομαι Β)· ἀνάμνησις, μνήμη.— II ὑπόμνησις, ὑπενθύμιος· **μνεῖαν ποιούμαι τινος**=λατ. *mentionem facere*=κάμνω λόγον περί τινος, μνημονεύω τι, ἀναφέρω τι.

μνήμα, δωρ. **μνάμα**, -ατος, τό (μνάομαι Β)=λατ. *monimentum*, ἀνάμνησις, ἀντικείμενον ἀναμνήσεως, πρῶγμα ἀνακαλοῦν εἰς τήν μνήμην πρόσωπόν τι ἢ πρῶγμα, ἐνδύμιον προσώπου ἢ πράγματος || πρῶγμα (ἀντικείμενον) προκαλοῦν τήν ἀνάμνησιν νεκροῦ, μνημεῖον, τάφος.— II=μνήμη, ἀνάμνησις. [δι' ἔτυμολ. βλ. *μηνήσκω*].

μνημεῖον, ἰων. **μνημήιον**, δωρ. **μναμείον**, τό (*μνήμα*)· λατ. *monimentum*, ἐνδύμιον περί τινος (προσ. ἢ πράγμ.), κάτι πού μᾶς ἀνακαλεῖ εἰς τήν μνή-

μην μας πρόσωπόν τι ἢ πρῶγμα || ἐνδύμιον περί νεκροῦ τινος, τάφος, «μνημεῖον» ὡς λέγομεν καί σήμερον ἐτι περί νεκροῦ.

μνήμη, ἡ (μνάομαι Β, *μηνήσκω*)· ἡ ἀνάμνησις, ἐνδύμνησις, περί τινος, τό νά ἐνδυμούμεθα τι. 2) τό μνημονικόν, ἡ ἰκανότης τοῦ νοῦ νά ἀναμνησκείται || **μνήμης ὕπο**=ὑπό μνήμης. 3)=**μνήμα**, **μνημεῖον**. 4) ἡ ὑπόμνησις, ἡ ὑπενθύμιος περί τινος (πράγμ. ἢ προσ.), ἡ περί αὐτοῦ σημεῖωσις (παρρητήρησις): **μνήμην ποιούμαι τινος**=*mentionem facere*=κάμνω λόγον περί τινος, μνημονεύω, ἀναφέρω, τι(νά).

μνημήιον, τό, ἰων. ἀντι *μνημεῖον*.

μνημονεύω, μελ. -σω (*μνήμων*)· ἐνδυμούμαι, φέρω εἰς τήν μνήμην μου, ἀνακαλοῦν εἰς τήν μνήμην μου, ἐνδυμούμαι, σκεπτομαι. 2) φέρω τι εἰς τήν μνήμην ἄλλου, ἐπιμένω, διηγούμαι, ἀναφέρω, κάμνω λόγον περί τινος, λατ. *memorare*.— II παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. -εῦσομαι καί παθ. -ευσθήσομαι· ἀορ. α' **ἐμνημονεύθη**· μνημονεύομαι, ἀναφέρομαι, γίνεταί λόγος περί ἐμοῦ.

μνημονικός, ἡ, ὄν (*μνήμων*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διά) ἀνάμνησιν ἢ μνήμην || ἐπί προσ., ὁ ἔχων καλόν μνημονικόν, δυνατὴν μνήμην || τό οὐδ. ὡς οὐα. τό *μνημονικόν*=ἡ *μνήμη*.

μνημονικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ.· ἀπό μνήμης, ἐκ στήθους, εὐκόλως, προχειρῶς.

μνημοσύνη, ἡ (*μνήμων*)· μνήμη, ἀνάμνησις, ἐνδύμνησις, λατ. *memoria*.— II ὡς κύρ. ἔνομα. **Μνημοσύνη**, ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν, προφανῶς διότι πρό τῆς ἐφευρέσεως τῆς γραφῆς ἡ μνήμη (τό μνημονικόν) ἦτο τό κύριον καί ἀποκλειστικόν δῶρον τῶν ποιητῶν.

μνημόσῦνον, τό, δωρ. **μνᾶμόσ**— (*μνήμων*)· ἐνδύμιον, ἀνάμνησις || ὑπόμνησις, ὑπενθύμιος, ὑπόμνημα. 2) τιμητικὴ μνεῖα, φήμη.

μνήμων, ὁ, ἡ, οὐδ. **μνήμων**, τό (*μνάομαι* Β) ὁ ἐνδυμούμενος, ὁ σκεπτόμενος || μετὰ γεν., ὁ σκεπτόμενος περί τινος, ὁ ἐνδυμούμενος τινος. 2) ὁ ἔσσει ἐνδυμούμενός τι, ὁ οὐδέποτε λησμονῶν.

μνήσαι, ἀπρφ. ἐνεργ. ἀορ. α' καί Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *μηνήσκω*.

μνησαίατο, ἰων. ἀντι *μνήσαιεντο*, γ' πλθθ. Εὐκτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *μηνήσκω*.

μνησασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *μηνήσκω*.

μνησάσκετο, ἰων. ἀντι *ἐμνήσατο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *μηνήσκω*.

μνησθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *μηνήσκω*.

μνησθητι, β' ἐν. Προστ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *μηνήσκω*.

μνησί-δωρέω, δωρ. **μνασιδ**—, μέλ. -ήσω (*μνήσις* +δῶρον)· προσφέρω δῶρα εἰς ἀνάμνησιν ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης || εἶμαι εὐγνώμων.

μνησί-κάκῳ, μελ. -ήσω· ἐνδυμούμαι παλαιά κακά (ἀδικήματα δηλ. ἃ ἔχω πάθει παρά τινος) || τρέφω κακίαν διά κακόν, τό ὅποσον μοῦ ἔκαμῃ τις || οὐ *μνησικακῶ*=δέν τρέφω μνησικακίαν, δέν εἶμαι μνησικακός, κηρύσσω ἀμνησίαν.— II ὡς. καί μετ' αἰτ. πράγμ.: *τὴν ἡλικίαν μνησικακῶ*=ποιοῦμαι μνησίαν (κάμνω λόγον περί) τῶν δεινῶν τοῦ γῆρατος· ἐκ τοῦ

μνησί-κακός, ον (*μνάομαι* Β + *κακόν*)· ὁ ἐνδυμούμενος παλαιά κακά, ὁ διατηρῶν ἀνάμνησιν τῶν κακῶν τὰ ὅποια ἔχει πάθει κατά τό παρελθόν, ὁ ἐκδικητικὸς, ὁ τρέφων μνησικακίαν.

μνησί-πήμων, ον, γεν. -ονος (*μηνήσκω*+πήμα)· ὁ ὑπενθυμίζων εἰς τινα τὰ δεινά, ὁ προκαλῶν τήν ἀνάμνησιν τῆς δυστυχίας.

μνήσις, δωρ. **μνάσις**, -εως, ἡ (*μνάομαι* Β)· μνήμη, ἀνάμνησις.

μνήσομαι, μέσ. μέλλ. τοῦ *μηνήσκω*.

μνηστεία, ἡ (*μνηστεύω*)· ἡ ζητήσις γυναικός, ἀρραβώνισμα || μτφρ. ἡ ἐπιδιώξις τινος (π. χ. τῆς ἐθνολογίας προσώπου τινός).

μνηστεῖρα, ἡ, θηλ. τοῦ *μνηστήρ* (*μνάομαι* Α)· μνηστή, «ἀρραβωνιστικῆ».— II θηλ. ἐπιθ. (*μνάομαι* Β), ἡ ἀναμνησκομένη τινός, ἡ ἐνδυμούμενη τι.

μνήστευμα, -ατος, τό (*μνηστεύω*)· ἡ μνηστεία,

τό ἀρραβώνισμα, ἢ καὶ γυναικῶς, τὸ ἐρωτοτροπεῖν.

μνηστεύω, μελ. -σας ἄδρ. α' ἐμνηστεύομαι (μνάομαι Β). —Παθητ., ἄδρ. α' ἐμνηστεύθην· ἐρωτοτροπῶ, ἐκάμνω κόρτες, ἐπιζητῶ τὴν ἀγάπην γυναικῶς, τὴν ζητῶ εἰς γάμον ἢ τὴν ἀρραβωνίζομαι, τὴν νυμφεύομαι ἢ παθητ., ἐπὶ γυναικῶς, λαμβάνομαι ὑπὸ τινος ὡς μνηστῆ.— ἢ ὑποχνοῦμαι (τὴν θυγάτηρα μου π. χ. εἰς τὴν) εἰς γάμον, τοῦ τὴν ἀρραβωνίζω, τὴν μνηστεύω μὲ τινα ἢ παθητ. δίδομαι ὑπὸ τινος (ὑπὸ τοῦ πατρὸς π. χ.) ὡς μνηστῆ εἰς τινα.

μνηστήρ, δωρ. *μναστήρ, ἥρος*, ὁ (μνάομαι Α)· δ, τι καὶ νῦν νοοῦμεν λέγοντες ἀγαπητικός, ἐραστής, κυρ. δηλ. ὁ ἐπιδιώκων νά κάμῃ μίαν γυναῖκα νά τὸν ἀγάπησῃ καὶ νά γίνῃ σύζυγός του ἢ μτγν. ὁμοῦ καὶ ὁ ἀρραβωνιστικός, ὁ μνηστήρ, ὅπως λέγομεν καὶ σήμερον, ἢ ἀκόμη καὶ ὁ γαμβρός.— ἢ (μνάομαι Β) ὁ ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην, ὁ φέρων εἰς τὴν μνήμην τινός, ὁ ὑπομνησκῶν ἢ ὁ μνήμων τινός, ὁ ἐνθυμούμενός τι, ὁ ἔχων κατὰ νοῦν.

μνηστήρεςσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ προηγ. ἀντὶ μνηστῆρας.

μνήστις, δωρ. *μνάστις, -ιος*, ἡ (μνάομαι Β)· ἐνθύμιον, ἀνάμνησις.— ἢ ὑπόληψις, ὄνομα, φήμη.

μνηστὴς, ἡ, ὄν (μνάομαι Α)· ὁ εἰς γάμον ζητηθεὶς, συζευχθεὶς νομίμως, νόμιμος σύζυγος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν παλλακίαν.

μνηστὴς, -ύος, ἡ, ἰων. ἀντὶ μνηστεία· ζήτησις εἰς γάμον, μνηστεία, ἀρραβών.

μνήστηρ, -ορός, ὁ (μνάομαι Β)· ὁ μνήμων τινός, ὁ ἐνθυμούμενός τι, ὁ ἔχων κατὰ νοῦν τι, ὁ σκεπτόμενος περὶ τινος.

μνήσω, μελλ. τοῦ μμνήσκω.

μνιάροσ, ἄ, ὄν· ὁ πλήρης μνίων (θαλασσίων βρώων ἢ ὁ μαλακός ὡς τὰ μνία τῆς θαλάσσης· ἐκ τοῦ ΜΝΙ·ΟΝ, τό· τὸ βρῦον τῆς θαλάσσης, εἶδος θαλασσίου φυτοῦ μὲ φύλλα ὁμοιάζοντα πρὸς τὸ ἔριον (τὸ μαλλί).

Ἔτυμ.: μνίον (καὶ μνίον)· μνιαρός, μνιάεις· μνάος, ἄτ. μνοῖς (πρὸς κνόος - κνοῦς < ρίξ. qen ἐν τῷ κνόος) ἐπὶ πρώτῃ τῶν ἀνῶν καὶ πῶλων ἐξάνθησις, ἔριον ἀπαλώτατον (Ἔτυμ.), ἀπαλή θριξ (Σουῖδ).· εἰς τὴν σημασίαν πρὸς καὶ χνόος - χνοῦς, λατ. *lanifera* πρὸς λατ. ὡς λατ. *miniana* (χόρτον μικρὸν καὶ ἀπαλὸν) < ρίξ. *men-* (συμπιέζω, πατῶ) ἐν τῷ λατ. *miniti*, περὶ οὗ ἐλ. μάσσω.

μνόςος, συννηρ. μνοῦός, δ' ὁ λεπτός χνοῦς, χνοῦδι, λεπτὰ πούπουλα, ὡς τῶν νεοσσῶν.

μνώμενος, μτχ. τοῦ μνάομαι Α.

μνώνται, γ' πληθ. τοῦ μνάομαι Α.

μνωόμενος, ἐπ. μτχ. τοῦ μνάομαι Β.

μνώοντο, ἐπ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ μνάομαι Α καὶ Β.

μογερός, ἄ, ὄν· ἐπὶ προσώπων, ὁ κοπιῶν, ὁ τεθλιμμένος, ὄδλιος, δυστυχής ἢ ἐπὶ πραγμάτων, κοπιώδης, ἐπιμοχθός, θλιβερός, ἀνιαρός· ἐκ τοῦ **μογέω**, μελ. -ήσω (μόγος)· κοπιῶ, κοπιῶζω, μοχθῶ ἢ τολαιπωροῦμαι, στενωχωροῦμαι, ὑποφέρω ἢ μτχ. ἐν. **μογέων** κυρ. = κεκμηθῶς ἐκ τῶν ἔργων, καὶ ἐπομένως **καταντῆ σχεδόν=μόγος=«μόλις καὶ μετὰ βίας»**, μετὰ δυσκολίας, δυσκόλως: **μογέων ἀποκινήσασκε** = μετὰ πολὺν κόπον ἐκινεῖτο, δυσκόλως ἐκινεῖτο.— ἢ ἀλγῶ, πονῶ.

μογι-λάλος, ὄν (μόγις+λαλέω)· ὁ μετὰ δυσκολίας λαλῶν, ὁ βραδύγλωσσος, ἢ καὶ ὁ ἀλαλος, βωθός.

μόγις, ἐπίρ. (μόγος, μογέω)· μετὰ κόπου, μετὰ δυσκολίας, «μόλις καὶ μετὰ βίας» ἢ ὡς τὸ μτγν. **μόλις**· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΜΟΓΟΣ, δ' ὁ κόπος, μόχθος ἢ κακοπάθεια, τολαιπωρία.

Ἔτυμ.: **μόγος**· μογερός (πρὸς Ἔτυμ. «μογερόν... μοχθηρόν»)· μογεῖν· μόγις· μογοστόκος (μογοσ- < *μογον- αἰτ. πληθ.): λατ. *smags, smagris* (δυσβάστακτος), λατ. *smagus* (δυσβάστακτος) ἐλ. ἐν *μοχλός* (< *μοξλός), *μόχθος* (< *μοξτός).

μογος-τόκος, ὄν (μόγος+τεκεῖν)· ἡ βοηθοῦσα τὰς γυναῖκας κατὰ τὸν τοκετόν, ἐπιθ. τῆς *Εἰλειθυίας* (κυρ.) ἡ τίκτησα τὰς ὄδιννας, τ. ἔ. ἡ προκαλοῦσα αὐτάς.

μόδιος, δ' μέτρον ξηρῶν καρπῶν, κυρ. σιτηρῶν, λατ. *modius* = $\frac{1}{8}$ τοῦ μεζιμνοῦ, περίπου $S^3/4$ λίτραι.— ἢ καὶ μέτρον μήκους, ἴσον πρὸς 200 ὄργυιάς.

ΜΟΘΟΣ, δ' ἡ μάχη, ὁ δόρυβος (πάτασος) τῆς μάχης: **μόθος ἵππων** = ὁ ἐκ τοῦ καλπασμοῦ τῶν ἵππων προκαλούμενος δόρυβος.

Ἔτυμ.: **μόθος** (πρὸς Ἔτυμ. Ἔτυμ. «μοθούρας» τὰς λαβὰς τῶν κωπῶν)· δωρ. **μόθων** (ἐλ. λ.)· πθ. ἐξ ἱαπ. β. **menih-* ἐν τῷ σανακρ. *maihnāti, mánthali, máihati* (μετακινῶ, κλονίζω), Ζενδ. *manh-* (μετακινῶ) κ. ἄ., παρέχει ὁμοῦ ἐμπόδιον τὸ ἐντὸς τῆς β. ὑπάρχον -π-, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἐρρίνου ἐπενθήματος· ἐπίσης δὲν φαίνεται πιστευτικὴ καὶ ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἐν τῇ λ. **μόθος** ὑπάρχει συμφυρῶς τῶν ριζῶν **μαθ-* καὶ **μονθ-* (πρὸς *«μονθολεύειν» τὸ μολύνοντα ταράττειν*, ἐνν. ὕδατα παρὰ Φρυγ.) καὶ συγγένεια πρὸς τὰς λ. *μενθήρης* καὶ *μοῦσα* (**μονθja*), ἐπὶ τῆς ἢ β. θά ἐσθμιανε ἔχειεν τὸ πνεῦμα ἐξηγούμενον.

μόθων, -ωνος, δ' **μόθωνες** ἢ **μόθακες** ἐκαλοῦντο ἐν Λακεδαιμονίᾳ τέκνα εἰλώτων ἀνατρεφόμενα μετὰ τῶν νέων Σπαρτιατῶν ὡς ὁμογυακτῶν, καὶ ἀπελευθερούμενα κατόπιν ἀλλ' ἄνευ πλήρων πολιτικῶν δικαιωμάτων (ἐν γ' *τράφιοι* ἐκαλοῦντο οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀνατρεφόμενοι υἱοὶ τῶν πτωχῶν Σπαρτιατῶν). 2) ἐκ τῆς ἀναιδείας τῶν τοιοῦτων **μόθωνων** κατήντησεν νά σημαίνῃ παρ' ἀτιτικῆς ἡ λ. *μόθων* τὸν ἀναίσχυντον καὶ αὐθάδη, καὶ ἀκόλαστον ἢ *Μόθων* ἐκαλεῖτο καὶ ὁ θεὸς τῆς ἀναιδείας. 3) ἀκόλαστος ὄρχησις.

μοῖ, ἐγκλιτ. δοτ. ἐν. τοῦ ἐγώ.

μοῖρα, -ας, ἰων. -ης, ἡ (μείρομαι)· μέρος, μερίς, μερίδιον (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὅλον) ἢ τμήμα στρατοῦ.— ἢ μέρος λαοῦ ἢ πολιτικῆς μερίδος, λατ. *partes*. — ἢ τὸ ἀναλογεῖν εἰς ἕκαστον μερίδιον, κυρ. τὸ ἀναλογεῖν μερίδιον ἐκ λείας πολέμου (λαφύρων) ἢ κληρονομικῆς μερίδος ἕκαστου, τὸ μερίδιον ἕκαστου ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας. 2) τὸ μερίδιον ἕκαστου ἀνδρῶπου ἐν τῇ ζωῇ, ὁ κληρῶς, ἡ μοῖρα, ὁ προορισμός, ἕκαστου ἢ τὸ πεπρωμένον ἕκαστου, ἡ ὠρισμένη διὰ τὸν ἀνδρῶπον μοῖρα, ὁ θάνατος (ὡς ἡ λ. *μόρος*). 3) τὸ κατὰ τὸ δικαίον ἀνήκον ἕκαστῳ, *quod fas est*, ὅτι εἶναι ὀρθὸν καὶ προσήκον καὶ νόμιμον ἢ *κατὰ μοῖραν εἵπιτες* = ὠμίλησις πρὸς τὸν ὀρθόν (ὀρθῶς, δικαίως κλπ.) ἢ *μοῖραν νέμειν τινι* = ἀπονέμειν εἰς τινα τὸ προσήκον, ἐντεῦθεν ἐλ. 4) ὁ ἀφειλόμενος σεβασμός, ἐκτίμησις, ὑπόληψις: *ἐν μοῖρα ἄγω τινά* = τρέφω πρὸς τινα τὸν προσήκοντα σεβασμόν, τοῦ ἀπονέμω τὸν προσήκοντα σεβασμόν. [βι' ἐτυμολ. βλ. *μείρομαι*].

Μοῖρα, ἡ· ὡς κυρ. ὄνομα, ἡ θεὰ Μοῖρα, ἡ θεὰ τοῦ πεπρωμένου, ἀντίστοιχος τῆς παρὰ Ῥωμαίους *Parca*, ἡ διανεμοῦσα ἕκαστῳ τὸ προσήκον μέρος τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Ἄπο τοῦ Ἑσόδου ἀναγράφονται τρεῖς Μοῖραι: *Κλωθώ, Λάχαις* καὶ *Ἄερονται*.

μοιράω, μελ. -ᾶσω, ἰων. -ήσω (μοῖρα)· μοιράζω, διανεμῶ ἢ μέσσω, λαμβάνω τὴν ὡς μερίδιόν μου (ὡς κληρῶν μου, ὡς τύχην μου), λατ. *sortiri* ἢ μέσ. ὡς ἐν τῷ πληθ. μοιράζονται μεταξύ των.

μοιρη-γενής, ἐς (μοῖρα+γένος)· ὁ ὑπὸ τῆς μοῖρας εὐνοηθεὶς κατὰ τὴν γέννησιν, ὁ γεννηθεὶς εὐτυχῆς, καλότηχος.

μοιριδίος, α, ὄν, καὶ -ος, -ον (μοῖρα)· ὁ ὑπὸ τῆς μοῖρας ὠρισμένος, προωρισμένος, πεπρωμένος, λατ. *fatalis*.

μοιρῶ-κραντος, ὄν (μοῖρα+κραίνω)· ὁ ὑπὸ τῆς μοῖρας προωρισμένος, πεπρωμένος (πρὸς καὶ *μοιριδίος*).

Μοῖσα, ἡ, αἰολ. ἀντὶ Μοῦσα ἢ *Μοισῶν*, αἰολ. ἀντὶ *Μοισῶν* (γεν. πληθ.).

Μοισαίος, α, ὄν, αἰολ. ἀντὶ Μοῦσαίος.

μοῖτος, ὁ (λ. Σικελ.)·= *χάρις*, εὐεργεσία, εὐγνωμοσύνη ἢ *μοῖτον ἀντὶ μοῖτον* = χάριν ἀντὶ χάριτος, ἴσα ἀντὶ ἴσων, λατ. *par pari*. [*μοῖτος* ἐνταῦθα δάνειον ἐκ τῆς Ἰταλικῆς (πρὸς ἐμνην. εἰς Ἑσὸν ἐν λ.), πρὸς λατ. *mutuo, mutuus*] *mutuus* (**moit-*).

μοιχ-ἀγρία, τὰ (*μοιχός+ἀγρία*), μόνον ἐν τῷ πληθ.· *εὐτὸς τῆς μοιχείας ἀγρεύματα* (Ἑσὸν.), πρόστιμον ἐ-

πιβαλλόμενον εἰς τὸν ἔνοχον μοιχείας (ἐπὶ μοιχείᾳ συλλαβανόμενον).

μοιχαλῖς, -ίδος, ἡ, ἀνώμ. θηλ. τοῦ μοιχός, ἀντί τοῦ μοιχός ἢ μοιχευμένη, ἡ ἔνοχος μοιχείας, ἡ πόρνη, λατ. moecha.

μοιχός, -άδος, ἡ, ἀνώμ. θηλ. τοῦ μοιχός = μοιχαλῖς (βλ. λ.).
μοιχάω, μελ. -ήσω (μοιχός)· μετβ. = μοιχεύω, διαπράττω μοιχείαν μετὰ ὑπάνδρου γυναικός. ἀποπλανῶ ὑπενδρον γυναῖκα || μετφρ. μοιχάω τὴν θάλασσαν = ἐξαπατῶν (δι' ἀπάτης, πανουργίας κλπ.) σφετερίζομαι τὴν ἐπὶ τῆς θαλάσσης κυριαρχίαν.— || ἀμετβ. διαπράττω μοιχείαν, λατ. moechari, εἶμαι μοιχός.

μοιχεία, ἡ (μοιχεύω)· ὅτι καὶ νῦν, ἡ πράξις τοῦ μοιχεύειν.

μοιχεύω, μελ. -σω (μοιχός)· μετ' αἰτ. διαφθεῖρω γυναῖκα (κυρ. ὑπενδρον), διαπράττω μοιχείαν μετ' αὐτῆς.— || ἀμετβ. ἐκτελῶ μοιχείαν, εἶμαι μοιχός, λατ. moechari.

μοιχίδιος, α, ον = ὁ γεννηθεὶς ἐκ μοιχείας, προῖδον μοιχείας, νόδος.

μοίχιος, α, ον· μοιχικός, ὁ ἀνήκων εἰς μοιχόν ἢ μοιχαλίδα || ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς μοιχείαν· ἐκ τοῦ **ΜΟΙΧΟΣ**, -οῦ, δ' ὅτι καὶ νῦν, ὁ διαφθεῖρων τὴν γυναῖκα ἄλλου, ὁ μισάνων τὴν ξένην κοίτην, ὁ ἀδέμιτος ἐραστής, ὁ διαφθορέυς γυναικῶν, ὁ ἀποπλανῶν αὐτάς, «ἐξελογιστής», λατ. moechus || μετφρ. εἶδος κουράς τῆς κεφαλῆς μέχρι δέρματος, ὁμοίως πρὸς τὴν ἐφαρμοζομένην ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτοφώφω συλλαβανομένων μοιχῶν πρὸς τιμωρίαν των καὶ ἐξευτελισμόν· κεναιρμένους μοιχῶν μᾶτ' μαχαίρα (δηλ. οὐχὶ διὰ ψαλίδος ἀλλὰ διὰ ξυραφίου) (βλ. μάχαιρα) [δι' ἔτυμολ. βλ. δμικέω].

μολγός, -οῦ, ὁ (ἀμέλω)· ἄσκος (ἡ σάκκος) ἐκ δέροντος βοός.— || κλέπτῃς || ἀκόλαστος.

Ἔτυμ.· μολγός· παλ.-γερμ. malaha, μεσ.-γερμ. malhe (δερμάτινος σάκκος), παλ.-πορτ. malr (σάκκος)· κατὰ τινας, ἀπιθάνης δμως, ἡ λ. εἶναι τῶν Ταραντινῶν, προερχομένη ἐκ τοῦ *bolγός, δάνειον ἐκ τῆς Ἰλλυρικῆς (= γοτθ. baigs = σάκκος).

ΜΟΛΕΓ'Ν, ἀπφρ. ἄορ. ε' τοῦ βλώσκα (βλ. λ.).
Ἔτυμ.· μολεῖν· αὐτό-μολος· αὐτομολεῖν· μολεῖω, μολούω, μολύω (κόπτω καὶ μεταφευτέω τὰ παραβλασθήματα τῶν δένδρων)· βλ. καὶ ἐν βλώσκα, βλαστάνω.

μολιβ-αχθής, ἄς (μολίβδος)· βαρὺς ἔνεκα μολύβδου, ἐμολυθμένος.

μολίβδος, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ μολύβδος (βλ. λ.).
μολίς, ἐπὶρ., μεθομηρικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ μόγις· δυσκόλως, ἐμόλις· καὶ μετὰ βίας, ἀντὶ κόπου, ἐλάχιστα || οὐ μολίς = ἐξ ὀλοκλήρου, ὄλως διόλου, ὀλοσχερῶς.

Ἔτυμ.· τὸ ἐπίρρ. μολίς ἔχει διαδοθῆ εἰς εἶδος τοῦ μόγις· εἶναι πιθαν. συγγ. τῆ μῶλος (βλ. λ.), ὡς τὸ μόγις εἶναι συγγ. τῆ μόγος· ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει τὸ ο τοῦ μολίς θά ὠφέλιτο εἰς ἐπιδρασίαν τοῦ συνωνύμου μόγις, δεδομένου ὅτι ἡ λ. μῶλος δὲν διατηρήθη ἐν πληρῇ χρήσει εἰς τὴν μεθομηρικὴν γλῶσσαν ἢ μάλλον μολίς· μέλλειν, λατ. prō-mellere (ἀναβάλλω), remeligo (ἀναβολή).

μολοβρός, -οῦ, δ'· λαίμαργος, γαστρίμαργος [μολοβρός (<μολεῖν+βορά>) ὁ ἐπὶ τὴν ὀράν μολῶν (ἐρχόμενος), ἐποίησεν· κατ' ἄλλους <μέλας, μολύνω, ὁπότε ἡ κυριολεκτικὴ σημασία θά εἶναι, μέλας ἢ ρυπαρὸς χιτῶνος· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ μῶλως, μολύνω (mollis)].

μολοῖσα, θωρ. ἀντὶ μολοῖσα, θηλ. τοῦ μολῶν, μετχ. τοῦ ἄορ. ε' ἔμολον (τοῦ βλώσκα).

Μολοσσός, ἄττ. -τέος, ὄν· ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας, ὁ τῆς (ὁ ἐκ) Μολοσσίας || κύων Μολοσσικός, εἶδος μεγάλου καὶ λυκοειδούς κυνός, χρησιμοποιοῦμένου ὑπὸ τῶν ποιμένων.— || ἐν τῇ Μετρίκῃ, ὁ μολοσσός (ἐνν. πούς), κληθεὶς οὕτω ὡς ἀποταλούμενος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν.

μολοῦμαι, μέλλ. τοῦ βλώσκα.

μολπάω (μολπή)· μέλπω, ψάλλω, λατ. canere· εἰς αὐτὸ τὸ **μολπαστής**, -οῦ, δ' ὁ ραψωδός, ἀοιδός, χορευτής.

μολπή, ἡ (μέλπω)· παρ' Ὀμήρῳ, χορὸς συνοδεῖα μουσικῆς· μέλος συνοδεύομενον ὑπὸ ρυθμικῶν κινήσεων || πᾶν τὸ γινόμενον κατὰ ρυθμικὰ χρονικὰ διαστήματα || γενικῶς, παιγνίδιον, διασκεδάσις, ἀθλοπαιχία, καὶ ἰδιῶς δασκίς ταῦτα περιεῖχον καὶ ἄσματα καὶ χοροῦς.— || γενικῶς, ὡδή, ἄσμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὄρχησιν [δι' ἔτυμολ. βλ. μέλπω]· εἰς αὐτὸ τὸ **μολπηδόν**, ἐπίρρ. μετὰ ὡδῆς, ἄσματικῶς, ὡς μολπή.
μολπήτης, θωρ. **μολπάτης**, -ίδος, ἡ (μολπή)· ἡ ἀοιδός, ψάλτρια, χορευτρία.

μολύβδαινα, ἡ (μολύβδος)· τεμάχιον μολύβδου (μολύβδος), καὶ ἰδιῶς τὸ χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὰ βυθίζεσθαι εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἀλιευτικὴ δρμὰ μετὰ τοῦ ἀγκίστρου. 2) μολυβδίνη θολίς, σφαῖρα. 3) τὸ μολύβδινον θάρος (τὸ βαρίδι) τὸ προσδεδυμένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου τοῦ κτίστου (τῆς στάδμης).

μολύβδινος, ἡ, ον (μολύβδος)· ὅτι καὶ νῦν, μολύβδινος, ὁ ἐκ μολύβδου, ἐμολυθένος.

μολύβδις, -ίδος, ἡ (μολύβδος)· ὡς τὸ μολύβδαινα, τὸ ἐκ μολύβδου θάρος τὸ καταβυθίζον τὸ δίκτυον.— || ἡ ἐκ μολύβδου θολίς, σφαῖρα.

ΜΟ'ΛΥΒΔΟΣ, -ου, δ' ὅτι καὶ νῦν, ἐμολύβδις.— || μέλας μολύβδος χρησιμοποιοῦμενος πρὸς δοκιμὴν τοῦ χρυσοῦ || ἐντεῦθεν, γραφίτης λίθος διὰ μολυβδοκόνδυλα, μολυβδοκόνδυλον.

Ἔτυμ.· μολύβδος, καὶ μολίβδος εἶναι οἱ μόνοι ὀρθοί τύποι· κατὰ τὴν ἀλληγοιστικὴν περίοδον ἐθημιουργήθη κατὰ συμφυρμόν τῶν δύο τούτων τύπων ὁ τύπος **μολίβδος**, ὡς καὶ ὁ διαλεκτικὸς τύπος **βόλιμος**, **βόλιβος** (ἐν τῇ ροδ. διαλ.), ὡς μαρτυρεῖ τὸ διασωθέν **περιβολιβῶσαι**· πρόκειται περὶ ξένης λέξεως, ἴσως ἰσπανικῆς προελεύσεως, τῆς αὐτῆς δὲ κατ' ἐπιπέδῳ θεωρεῖται καὶ τὸ λατ. plumbum.

μολυβδο-χόεω, μελ. -ήσω (μολύβδος+χέω)· χύνω (λύων, τήκω) μολύβδον, ἐργάζομαι ὡς μολυβδοουργός. 2) στερεώνω τι (π. χ. ἀγάλμα ἐπὶ τοῦ βάθρου του) διὰ τετηκῶτος μολύβδου.

μολύνο-πραγμονέωμαι (μολύνω+πραγμα)· ἀναμειγνύομαι εἰς βρωμερὰ πράγματα (ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ πολυπραγμονέω).

ΜΟΛΥ'ΝΩ, μέλ. -ύνω, παθ. πρκ. μεμολύσμαι· κηλιδῶνω, λερῶνω, μολύνω, μισῶνω, διαφθεῖρω || ὡς. παρὰ σύρω γυναῖκα εἰς τὴν διαφθοράν, τὴν ἀτιμάζω.— Παθητ., εἶμαι ἡ γίνομαι μιαιφός (ἀρχαίος, ποταπός), κυλόμαι εἰς τὸν θόρβορον [δι' ἔτυμολ. βλ. μέλας]· εἰς αὐτὸ τὸ

μολυσμός, ὁ (μολύνω)· τὸ μολύνει ἢ μολύνεσθαι, μόλυσμα, μίσημα, μισμός, μίανσις.

μολών, οὔσα, ὄν· μετχ. ἄορ. ε' τοῦ βλώσκα.

μομφή, ἡ (μέμφομαι)· ὅτι καὶ νῦν, μομφή, μέμφις, κατηγορία, ψόγος || παρὰ πονον, αἴτια παραπόνων.

μόνα, θωρ. ἀντὶ μόνη.

μονάζω, μελ. -σω (μόνος)· εἶμαι μόνος, ζῶ ἀπομονωμένος, ζῶ βίον μονήρη.

μον-αμπύκια, ἡ, ἀντὶ τοῦ μονάμπυξ (βλ. λ. τὸ ἀφηρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου)· ἵππος τρέχων μόνος (μεμονωμένος) καὶ οὐχὶ παρευγεμένος μετ' ἄλλου.

μον-ἀμπυξ, -ῦκος, ὁ, ἡ, καὶ μονάμπυκος (μόνος+ἀμπυξ II)· ὁ ἔχων ἓνα μόνον ἀμπυκα (χαλινόν) || **μονάμπυκες πῶλοι** = ἵπποι (κέλητες) τῶν ἵπποδρομιῶν τρέχοντες μόνον (οὐχὶ ἐπὶ τῇ λ. ἐξευγεμένοι εἰς ἄσμα) || ὡς. καὶ ἐπὶ ταύρου, ὁ μὴ ἔχων σύντροφον εἰς τὸν ζυγόν.

μον-αρχέω, ἰων. μουν—, μελ. -ήσω (μόναρχος)· εἶμαι **μόναρχος** (βλ. λ. μονάρχης), εἶμαι δεσπότης (ἀπόλυτος κύριος, ἀπόλυτος κυριαρχός), εἶμαι ἡγεμῶν || **ἐπὶ τούτων μοναρχέοντος** = ἐπὶ τῆς μοναρχίας (βασιλείας) τούτου· εἰς αὐτὸ τὸ

μον-αρχία, ἰων. μουν— (μοι-αρχέω)· ὅτι καὶ νῦν, τὸ μοναρχικόν πολίτευμα, ὁ ἀπόλυτος δεσποτισμός, ἡγεμονία, βασιλεία || τυραννίς || ἀρχιστρατηγία || δικτατορία.

μόν-αρχος, ἰων. μούναρχος, ον (μόνος+ἀρχω)· ὁ ἄρχων μόνος, μονάρχης, ἀπόλυτος κύριος, ἀνώτατος ἄρχων.

μόνας, ἰων. μουνάς, -άδος, ἡ (μόνος)· κυρ. θηλ. ἐπίθ. τοῦ **μόνος**· μόνη, μεμονωμένη, μοναχὴ || ὡς.

και επί ανδρός, ως ἄρα, δ *μονάς* = μόνος, μεμονωμένος, ὀλομόναχος, κατόμνος.— || ως οὐα. ἡ *μονάς*, ὅτι και νῦν, ἡ μονάδα.

μοναχία, ἐπίρρ. κυρ. δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ ἐπίθ. *μοναχός*· μόνον κατὰ ἓνα τρόπον (ἀντιθ. τῆ *διχῆ* ἢ *πολλαχῆ*) || μόνον, μοναχά.

μονάχος, ἡ, ὄν (*μόνος*)· ὡς και νῦν, μόνος, (ἀπο)μεμονωμένος, «μονάχος» || ως οὐα. δ *μοναχός*=ὡς και νῦν, «μοναχός», καλόγηρος, μονάζων, ὅπως και τὸ θηλ. ἡ *μοναχή*=καλογραία.

μον-ερέτης, ἰων. *μουν-*, -ου, δ (*μόνος+ἐρέτης*)· ὁ μόνος ἐρέτης, ὁ κωπηλατῶν μεμονωμένως, ὁ μόνος κωπηλάτης || γεν., ὁ κωπηλάτης.

μονή, ἡ, (μένω)· τὸ μένειν (διαμένειν) ἔν τινι τόπῳ || τὸ θραδύνειν, χρονοτριβεῖν. 2) τόπος ἔν ᾧ ἴσταται τις, τόπος διαμονῆς, σταθμός || κατοικία, κατάλυμα.

μον-ημέριον, τὸ (*μόνος+ἡμέρα*)· τὸ μίαν ἡμέραν διαρκούν (κυνήγιον π.χ. ἡ ὄραμα, θεατρικὴ δηλ. παράσταση, ἡ ἀγών).

μον-ήρης, ἐς (*μόνος+ἀραρεῖν*, τοῦ *ἀραρισκω*)· μόνος, μεμονωμένος, «μονάχος», ὁ κατὰ μόνος ζῶν, ὁ συνηδίζων, ἀρεσκόμενος, νά ζῆ κατὰ μόνος, μοναχικός || *ναῦς μονήρης* || πλοῖον ἔχον μίαν σειρὰν κωπῶν.

μόνιμος, ὄν, ὡς, και -η, -ον (*μονή*)· ὅτι και νῦν, ὁ μένων (διαμένων, παραμένων) ἔν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὁ στερεὰ καθηλωμένος ἔν τινι τόπῳ || ἐπὶ προσώπων, σταθερός, πιστός. 2) ἐπὶ καταστάσεων, σταθερός, μόνιμος, ἀμετάβλητος, διαρκής, διηκετής, λατ. *stabilis* [δὲ· ἔτυμολ. βλ. *μένω*].

μόν-ιππος, ὄν (*μόνος+ἵππος*)· ὁ μετὰ ἑνός μόνον ἵππου, ὁ χρώμενος ἔνι μόνον ἵππῳ, ἵππεύς, ἔφιππος, ἔν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὀχούμενον ἐπὶ ἄρματος.

μονο-βάμων, ὄν, γεν. -ονος (*μόνος+βαῖνω*)· ὁ βαίνων (βαδίζων, περιπατῶν) μόνος || ἔν τῇ Ματρικῇ «μέτρον μόνος» = μέτρον ἀποτελούμενον ἐξ ἑνός μόνου ποδός.

μονο-γάμος, ὄν (*μόνος+γάμος*)· ὁ ἀπαξ μόνον ἑλθὼν εἰς γάμον, ὁ μίαν μόνον συζευχθεὶς γυναῖκα.

μονο-γένεσις, ἰων. *μουνογ-*, ἡ, ἀνώμ. θηλ. τοῦ ἐπομ.

μονο-γενής, ἐς, ἐπ. και ἰων. *μουνογ-* (*μόνος+γένος*)· ὡς και νῦν, ὁ μόνος γεννηθεὶς, μοναχογυῖός, μὴ ἔχων ἀδελφάς ἢ ὀδελφούς || ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους || ὁ ἐκ μίας και τῆς αὐτῆς μητρός γεννηθεὶς.

μονο-γλήνος, ὄν (*μόνος+γλήνη*)· ὁ μονόφθαλμος, κυρ. ὁ ἔχων μίαν μόνον γλήνην τοῦ ὀφθαλμοῦ.

μονο-δάκτυλος, ὄν (*μόνος+δάκτυλος*)· ὁ ἓνα μόνον δάκτυλον ἔχων.

μονο-δέρκτης, -ου, δ (*μόνος+δέρκομαι*)· ὁ ἔχων ἓνα μόνον ὀφθαλμόν, μονόφθαλμος.

μονο-δουπος, ὄν (*μόνος+δοῦπος*)· ὁ ἓνα μόνον δοῦπον (ἦχον) ἔχων, ὁ ὀμοιομόρφως ἦχῶν, μονότονος.

μον-όδους, -οντος, δ, ἡ (*μόνος+δοῦός*)· ὁ ἓνα μόνον ὀδόντα ἔχων.

μονο-δροπος, ὄν (*μόνος+δρέπω*)· ὁ ἐξ ἑνός μόνον στελέχους κεκομμένος, μονόξυλος, μονοκόμματος || ἐπὶ ἀγάλματος, τὸ ἀποτελεσθὲν (γλυφέν) ἐξ ἑνός και μόνου λίθου, καὶ οὐχὶ ἐκ τμημάτων συγκολληθέντων ἐκ τῶν ὀστέρων).

μονο-εἰδής, ἐς (*μόνος+εἶδος*)· ὁ ἑνός μόνον εἶδους, ὁ ἐξ ἑνός εἶδους ἢ οὐχὶ ἑνὸς ἀποτελούμενος, ὀμοιομορφος, ἀιλουός.

μονο-ζυγής, ἐς, και **μονο-ζυξ**, -ῦγος, δ, ἡ (*μόνος+ζυγῆναι*, τοῦ *ζεύγνυμι*)· ὁ μόνος ἐζευγμένος || ὁ ἔχων ἓνα μόνον ἵππον ἐζευγμένον || γεν., μόνος, μονήρης.

μονο-ἡμερος, ὄν (*μόνος+ἡμέρα*)· ὁ μίαν μόνον ἡμέραν διαρκῶν.

μονο-κέλης, ἰων. *μουνοκ-*, -ητος, δ (*μόνος+κέλης*)· εἰς μόνος ἵππος (πρβλ. *μονάμπυξ*, ἵππος ἱππασίας, ἀζυγος).

μονο-κέρας, ὄν, γεν. -κερων, αἰτ. -κερων (*μόνος+κέρας*)· ὁ ἔν μόνον κέρας ἔχων, μονοκέρατος || ως οὐα. δ *μονόκερας*, -ωντος, εἶδος τετραπόδου, ὁ ρινόκερας.

μονο-κλαυτος, ὄν (*μόνος+κλαίω*)· (θηρῆνος) κλαίόμενος ὑπὸ ἑνός μόνον.

μονο-κλίβων, τὸ (*μόνος+κλίβη*)· κλίβη ἓνα μόνον χωρούσα, λάρναξ, φέρετρον.

μονο-κοίτης, μελ. -ῆσω (*μόνος+κοι-ίω*)· κοιμῶμαι μόνος.

μονο-κρήπις, -ιδος, δ, ἡ (*μόνος+κρηπίς*)· ὁ ἔν μόνον σανδάλιον ἔχων, μονοσάνδαλος, μονοπέδιλος.

μονο-κροτος, ὄν (*μόνος+κροτέω*)· ἐπὶ πλοίων, τὸ κινούμενον διὰ μίας μόνον τύψεως κωπῶν, τὸ ἔχον μίαν μόνον σειρὰν κωπῶν (ἔν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *δίκροτος*).

μονο-κωλος, ὄν, ἰων. **μονοκ-** (*μόνος+κῶλον*)· ὁ συγχείμενος ἐξ ἑνός μόνον κώλου (μέλους τοῦ σώματος) || ἐπὶ χορευτῶν, ὁ χορεύων ἐπὶ τοῦ ἑνός μόνον ποδός, μονόπους || ἐπὶ οἰκοδομημάτων, τὸ ἔχον ἔν μόνον πάτωμα || ἐπὶ τοῦ γραπτοῦ λόγου, *περίοδος μονοκωλος*=περίοδος συγχειμένη ἐξ ἑνός κώλου μόνον (ἢ ἐκ μίας προτάσεως μόνον) || γεν. ἐπὶ λόγου, ὁ μονότονος, ἀνευ ποικιλίας.

μονο-κώπος, ὄν (*μόνος+κῶπη*)· ὁ ἔχων μίαν μόνην κώπην || ὁ μόνος κωπηλατῶν || ὁ ἔχων ἔν μόνον πλοῖον.

μονο-λίθος, ὄν, ἰων. **μουνόλ-** (*μόνος+λίθος*)· ὁ κατασκευασμένος ἢ συγχείμενος ἐξ ἑνός μόνου λίθου.

μονο-μάτωρ, -ορος, θωρ. ἀντι *μονομήτωρ* (βλ. λ.).

μονο-μάχέω, ἰων. **μουνομ-**, μελ. -ῆσω (*μονομάχος*)· μάχομαι ἔν μονομαχίᾳ, μόνος πρὸς μόνον, ὡς και νῦν τὸ μονομαχῶ || ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἔν *Μαρθάνι*, *μούνοι μονομαχισαυτες τῷ Πέτρῳ* (Ἡροδ.) = μῶνοι αὐτοὶ (μόνοι των) πολεμήσαντες κατὰ τῶν Περσῶν· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μονο-μάχια, ἡ, ἰων. *μουνομαχία* (*μονομαχέω*)· ὡς και νῦν, μάχη καθ' ἣν μάχεται τις μόνος πρὸς μόνον, «μονομαχία».

μονο-μάχικος, ἡ, ὄν (*μονομαχία*)· ὁ ἀνήκων εἰς μονομαχίαν ἢ συμβαίνων ἔν μονομαχίᾳ.

μονο-μάχιον, τὸ = *μονομαχία* (βλ. λ.).

μονο-μάχος, ὄν (*μόνος+μάχομαι*)· ὁ μαχόμενος ἔν μονομαχίᾳ, μόνος πρὸς μόνον || ως οὐα. δ *μονομάχος*=ὁ κατ' ἐπάγγελμα μονομαχῶν.

μονο-μήτωρ, -ορος, δ, ἡ (*μόνος+μήτηρ*)· ὁ ἀπολειφθεὶς μόνος ἐκ μέρους τῆς μητρός του, ὁ ἀπομείνας ὀρφανός μητρός, ὁ ἐστερημένος μητρός, ὁ ἔχων μητέρα μόνον και ὄχι πατέρα.

μονο-νύχι, ἰων. **μουνονυχι**, ἐπίρρ. (*μόνος+νύξ*)· ἔν μιᾷ μόνον νυκτί.

μονο-ξύλος, ὄν (*μόνος+ξύλον*)· ὁ ἐξ ἑνός ξύλου (θηλ. κορμῷ δένδρου) κατασκευασμένος, ὡς και νῦν «μονόξυλα πλοῖα».— || ὁ κατασκευασμένος ἐκ ξύλου μόνον (πρβλ. *μονόλιθος*, *μονοσίδηρος* κ.ἄ.).

μονο-παῖς, -παιδος, δ, ἡ (*μόνος+παῖς*)· ὁ ἓνα μόνος παῖς, μονογενής, «μοναχογιός» || ὁ ἔχων ἓνα μόνον παῖδα.

μονο-πάλης, ἰων. **μουνοπ-**, -ου, δ (*μόνος+πάλη*)· ὁ μόνον ἔν πάλη νικῶν (και οὐχὶ εἰς ἄλλα ἀγωνίσματα).

μονο-πέλμος, ὄν (*μόνος+πέλημα*)· ὁ ἔχων μόνον ἔν πέλμα (σόλα).

μονο-πέπλος, ὄν (*μόνος+πέπλον*)· ὁ ἀπομείνας χωρὶς πέπλον (ἐπανωφόριον), ὁ ἔχων μίαν μόνον ἐσθῆτα, ὁ φορῶν χιτῶνα μόνον (πρβλ. *ἀπειπλος*).

μονο-πούς, δ, ἡ, -πουν, τά, γεν. -ποδος (*μόνος+πούς*)· ὁ ἔχων ἓνα μόνον πόδα.

μονο-πῶλος, ὄν (*μόνος+πῶλος*)· ὁ ἔχων ἓνα μόνον πῶλον (ἵππον).

μονο-ρυθμός, ὄν (*μόνος+ρυθμός*)· ὁ ὑπ' ἑνός μόνον κατοικούμενος || ὁ ἔχων ἓνα μόνον ρυθμόν (τρόπον) || ἰδιόρρυθμος, ὁ ἔχων ρυθμόν μοναδικόν.

μονο-ορῦχης, -ου, δ (*μόνος+ορῦχῆναι* τοῦ *δρυχῆναι*)· ἐπὶ ἀργαλείου, τὸ σκάπτρον με ἔν μόνον ὀξύ ἄκρον (με μίαν μύτην).

ΜΟ'ΝΟΣ, ἰων. **μούνος**, ἡ, ὄν, θωρ. **μῶνος**, α, ὄν· μόνος, μεμονωμένος, ἀφειμένος μόνος, «μονάχος», ἐγκαταλειπόμενος || μετὰ γεν. *μόνος σου* = ἑσπερημένης σου, ἀνευ σου (κυρ. ἀπομεμονωμένος ἀπὸ σου).— || μόνον (ὡς ἐπιρρηματικὸν ὄν)

κατηγορ.): *μόνης γὰρ σοῦ κλύων ἀνέξεται*—διότι οὐ μόνον δὴ ἀνεχθῆναι ἀκούσῃ || συχνὰ μετὰ προσθήκης γεν. τοῦ προσ.: *μοῦνος πάντων ἀνθρώπων*—μόνος ἐξ ὄλων τῶν ἀνθρώπων.— III (ὡς καὶ τὸ λατ. *unicus*), μόνος εἰς τὸ εἶδος του, ἐξαιρέτως, «μοναδικός».— IV ὑπερθ. *μονώτατος*—εἰς ὑπερ πάντας τοὺς ἄλλους, εἰς καὶ μόνος αὐτός (πρὸς αὐτότατος).— V τὸ οὖν. *μόνον* ὡς ἐπὶρ., ὡς καὶ νῦν, μόνον, μονάχα, μοναχά, μόνον καὶ μόνον, ἀπλῶς καὶ μόνον, λατ. *solum, modo* || *μόνον* οὐ—λατ. *tantum non*—μόνον ποῦ δὲν..., σχεδόν, γραφόμενον παρὰ μτγν. καὶ ὡς *μονονοῦ* [μόνος, ἰων. *μοῦνος* (**μον-For*)] δι' ἔτυμολ. βλ. *μανός*].

μονο-σίδηρος, ον (*μόνος+σίδηρος*): ὁ κατεσκευασμένος ἐκ αἰδήρου μόνον.

μονο-σῆτις, μελ. ἴσῶ· ἐσθίω (τρώγω) ἅπαξ τῆς ἡμέρας μόνον || τρώγω μόνος· ἐκ τοῦ

μονό-σῆτος, ον (*μόνος+σῆτος*): ὁ μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἐσθίων (ἢ καὶ ὁ ἐσθίων μόνος).

μονό-σκηπτρος, ον (*μόνος+σκηπτρον*): ὁ χειριζόμενος τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν (τὸ *σκηπτρον*) μόνος, ὁ μοναρχικῶς κυβερνῶν, ἀπόλυτος δεσπότης.

μονο-στίθης, ἐς (*μόνος+στιβεῖν* τοῦ *στειβω*): ὁ βαδίζων μόνος, ἀνευ ἀκολουθοῦ.

μονό-στίχος, ον (*μόνος+στίχος*): ὁ ἐξ ἑνός στίχου ἀποτελούμενος.

μονό-στολος, ον (*μόνος+στολή* τοῦ *στέλλω*): ὁ πορευόμενος (κυρ. ἀποστελλόμενος) μόνος || γεν., μόνος, μεμονωμένος.

μονο-στόρθυγξ, -γγος, ὁ, ἡ (*μόνος+στόρθυγξ*): ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἑνός καὶ μόνον στελέχους, μονοστέλεχος (πρὸς αὐτὸ *μονόστελος*).

μονο-συλλάβος, ον (*μόνος+συλλαβή*): ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μιᾶς καὶ μόνης συλλαβῆς (π. χ. *λέξις* μον—) || ὁ ὁμίλων μὲ μονοσυλλάβους λέξεις (ὁ ἐλάχιστος ὁμίλων).

μονό-τεκνος, ον (*μόνος+τέκνον*): ὁ ἔχων ἓν μόνον τέκνον.

μονο-τράπεζος, ον (*μόνος+τράπεζα*): ὁ ἐν μιᾷ (ἀπομεμονωμένῃ) τραπεζῇ τρώγων || ὁ τρώγων ἐν χωριστῇ τραπεζῇ.

μονό-τροπος, ον (*μόνος+τρόπος*): ὁ ἐνός μόνον τρόπου, ἰδιόρρυθμος, ἰδιότροπος || ὁ ζῶν μόνος, μονήρης, ἀκοινωνήτης, «μονόχωντος».

μονο-τροφία, ἡ (*μόνος+τροφή*): τὸ ἀνατρέφειν κατ' ἴδιαν (ἀντιθ. τῆ *κοινή* ἐπιμέλεια).

μονο-ούατος, ον (*μόνος+ούα*): ὁ ἔχων ἓν μόνον οὐς || ἐπὶ ἀγγέλων κλπ., ὁ ἔχων μίαν μόνον λαθίν.

μονο-φάγος, ον (*μόνος+φαγεῖν*) = *μονοσίτος*, ὁ τρώγων μόνος, ἢ τρώγων ἅπαξ τῆς ἡμέρας || ἀνωμ. ὑπερθ. *μονοφαγίστατος*.

μον-ὀφθαλμος, -ος, ἰων. *μουνόφθ*—(*μόνος+ὀφθαλμός*): ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων ἓνα μόνον ὀφθαλμόν, *ἑτερόφθαλμος*.

μονό-φρουρος, ον (*μόνος+φρουρέω*): ὁ ἀγρυπνῶν μόνος, ὁ φρουρῶν μόνος.

μονό-φρων, ον, γεν. -σνος (*μόνος+φρήν*): ὁ ἔχων ἰδικόν του (ἀποκλειστικόν) φρόνημα, ὁ ἔχων ἰδικήν του γνώμην (καὶ ἔχων ἀπομειναι μόνος εἰς αὐτήν, χωρὶς νὰ τὴν συμπεριέσται ἄλλος κανεὶς).

μονο-φύης, ἰων. *μουν—, ἐς* (*μόνος+φυή*): ὁ ἐκ μιᾶς *φυῆς* (φύσεως, εἶδους), μονοκόμματος, μονοστέλεχος || ὁ ἀπλοῦς τὴν φυήν, ἀπλοῦς, λιτός, ἀπείριστος.

μονό-χηλος, ον, δωρ. *μονόχᾶλος* (*μόνος+χηλή*): ὁ ἔχων μίαν μόνον χηλὴν (ενύχια), ὁ ἔχων τὴν χηλὴν του μονοφυῆ (δηλ. ἄσχιστον), ἀντιθ. τῆ *δίχηλος*.

μονο-χίτων, -σνος, ὁ (*μόνος+χίτων*): ὁ φορῶν τὸν χίτωνα μόνον.

μονό-ψηφος, ον, δωρ. *μονόψεφος* (*μόνος+ψηφός*): ὁ ψηφίζων (ἀποφασίζων) μόνος (δηλ. μὲ μίαν ψήφον) || ὁ μοναδικός (παράδοξος) εἰς τὰς σκέψεις του καὶ ἀποφάσεις.

μονόω, ἰων. *μουνόω*· μελ. -ώσῶ· ἄρ. α' ἐμόνωσα, ἐπ. *μούνωσα*.— Παθητ., ἄρ. α' ἐμονώθη, ἰων. μτχ. *μουνωθείς*· πρκ. *μουνόωμαι*, ἰων. *μουνόωμαι* (*μόνος*): κάμνω τι νὰ μείνῃ μόνον, ἀπομονώνω ||

Κρονίων μούνωσεν ἡμετέραν γενεήν ("Ομηρ.) = ὁ Κρονίων ἀπεμόνωσε τὸν οἶκόν μας, δηλ. παρεχώρησεν ἓνα μόνον υἱὸν εἰς ἐκάστην γενεάν.— Παθητ., καταλείπομαι μόνος, ἀπομονώνομαι || λαμβάνω μὲ μεμονωμένους (ἐν ἀπομονώσει, μακρὰν μαρτύρων) || μετὰ γεν. προσ. *μειμονωμένοι συμμάχων* (ἐγκαταλειπόμενοι ὑπὸ τῶν συμμάχων) || μετὰ γεν. πραγμ., στεροῦμαι τινος, ἀποστεροῦμαι τινος, ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος.

μον-ψδέω, μελ. -ήσῶ (*μονωδός*): ἤδω μόνος, ἤδω μονωδῶν, «*σολο*», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄσμα τοῦ χοροῦ· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μον-ψδία, ἡ (*μονωδέω*): ἄσμα ἠδόμενον ὑπὸ ἐνός ἀτόμου, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ἄσμα τοῦ χοροῦ, τὴν χορωδῖαν.

μον-ψδός, ὄν (*μόνος+ψδή*): ὁ ἤδων μόνος (οὐχὶ δηλ. ἐν χορῷ).

μονωθεῖς, μτχ. καθ. ἄρ. α' τοῦ *μονόω*.

μόνω, ἐπὶρ. τοῦ *μόνος*· βλ. *μόνος* V.

μον-ὠψ, -ῶπος, ὁ, ἡ, ἰων. *μουνῶψ* (*μόνος+ὠψ*) = *μονόφθαλμος* (βλ. λ.).

μόρα, ἡ (*μείρομαι*) = *μοῖρα* (βλ. λ.). 2) Ἐν ἐκ τῶν ἐξ στρατιωτικῶν ταγμάτων ἐν Σπάρτῃ, εἰς ἃ κατεγράφοντο πάντες οἱ στρατεύσιμοι τὴν ἡλικίαν Σπαρτιάται· ἡ δύναμις ἐκάστης μόρας ἐποικίλων ἀπὸ 400—900, συνίστατο δὲ ἐξ ἱππέων καὶ δελτιῶν.

μορῖαι, αἱ (ἐνν. *ἐλαταί*): αἱ ἱερὰ ἐλαταί αἱ παρὰ τὴν Ἀκαδημεῖαν, κληθεῖσαι οὕτω, διότι ἐθεωροῦντο ὡς πολλαπλασιασθεῖσαι διὰ καταβολῶν ἀροσκαθεσῶν ἐκ τῆς πρωταρχικῆς ἱερᾶς ἐλαίας τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει (τρόπον τινὰ, *μειρόμεναι, μεμορρημέναι*, λατ. *parillivae*) || ἔθεν καὶ *Μόριος Ζεὺς* ἐκαλεῖτο ὁ Ζεὺς ὡς προστάτης καὶ φύλαξ τῶν ἱερῶν τούτων ἐλαίων.— || *μορτα* = *μορτα* (βλ. λ.).

μόρμιος, ον, ποιητ. ἀντὶ *μόρσιμος* (βλ. λ.).

μόριον, τό, ἄποκορ. τοῦ *μόρος*, μικρὸν τεμάχιον, κομματάκι || γεν. μέρος, μερίς.

μόριος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ *μόρσιμος* (βλ. λ.).— ἐν ὅτε κείται *μόριος* = *Ζεὺς Μόριος* (βλ. *μορῖαι*).

μορμολυκτεῖον ἢ μορμολυκειον, τό· ὡς τὸ *Μορμώ* (βλ. λ.), φόβητρον, κόβαλος, «στοιχείδιον», φάντασμα ἐκ τοῦ

μορμολύττομαι, ἀποθ. (*μορμώ*): ἐκφοβίζω, τρομάζω, τρομοκρατῶ, «σκιάζω», φοβερίζω.

μορμω-ῶπος, ὄν (*μορμώ+ὠψ*): ὁ φοβερός τὴν ὄψιν, τερατώδης τὴν μορφῇν, εἰδεχθής.

μορμύρος, ὁ· εἶδος θαλασσοῦ ἰχθύος, κοιν. «μουρμούρα».

Ἔτυμ. πθ. δάνειον ἐκ τινος μεσογειακῆς γλώσσης· ἐκ τοῦ ἑλλ. *μορμύρος* προήλθε τὸ λατ. *murmillō* (*myr-, mir-*), εἶδος μονομάχων, καλουμένων οὕτω, διότι ἐπὶ τοῦ κράνους τῶν ἔπρων εἰκόνα τοῦ ἰχθύος μορμύρου.

μορμύρω, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ μύρω, ὡς τὸ πορ-φύρω ἐκ τοῦ φύρω· ἐπὶ ἕδατος ποταμοῦ, βράζω, ροχθῶ, λατ. *murmuro*.

Ἔτυμ. *μορμύρω* (*-urjω): σανσκρ. *marmara*-ἢ, *murmara*ἢ (τῆς αὐτῆς σημ.), ἀρμ. *mırmıram* (βράζω), λατ. *murmur, murmurō*, παλ-γερμ. *murmurōn, murmulon*, γερμ. *murmeln*, λιθ. *murm(l)ėnti, murmė-ti*. Πάντα ταῦτα εἶναι παποτυμμένα ἐκ τοῦ ἡχου (ὄνοματοποιία)· ἡ συνταγμένη ἀναδίπλωσις φαίνεται ἐν τῇ λατ. **mrem-*, ἐξ οὗ τὸ ἑλλ. *βρέμω* (βλ. λ.), λατ. *fremo*.

ΜΟΡΜΩ, ἡ, γεν. -ός καὶ συνηρ. -οῦς (καὶ *Μορμῶν*)· φοβερόν τὴν θῆαν δῆλυ τέρας, διὰ τοῦ ὀπιου αἱ τροφοὶ ἐτρομοκρατοῦν τὰ μικρὰ παιδία (ὡς τὸ λατ. *mania*), φόβητρον, φάντασμα, *μορμολυκειον* (βλ. λ.). — || ἄπλοῦν ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν νηπιῶν, κατὶ ἀνάλογον πρὸς τὸ σημερ. μπου! μπου!; «*μορμώ! δάνει* ἵππος!» (=πῶ! πῶ! δαγκάνει τὸ δάγος!) || παρ' Ἀριστοφάνει, ἐπιφώνημα ἐκπληξέως: «*μορμώ* τοῦ *θράσους!*» (=πῶ! πῶ! θράσος ποῦ σοῦ ἔχει!).

Ἔτυμ. *μορμώ* (καὶ *μορμῶν*), -όνος, καὶ *μυρμῶν*, *μορμῶν* παρ' Ἑσυχ., *μορμολυκειον, μορμολυκία, μορμολυκεία* πρὸς Ἑσυχ. «*μόρμη*...*ἐκπληκτικῆς, μορμύσομαι*, Ἑσυχ. «*μόρμωρος*· *φόβος*»· *μορμωροπῆς*· *μορμωροῦται, μορμολύττομαι*· Ἑσυχ. «*μορμῶναι*»· *δει-*

τοποιεῖν· εἰς ταῦτα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. **formido**, -inis, (μετ' ἀνομοιώσεως τῶν m-m) f-m διὰ τοῦ μεταβατικού σταζίου *b-m) ἑλ. καὶ ἐν **μύρμηξ**.

μορβός, **εσσα**, εν' μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ δεξιότητος εἰργασμένος (ὡσεὶ ἐκ ρίξ. **μερ**—ἐν τῇ **μέριμνα**). — II προωρισμένος, πεπωμένος II ὀλέθριος, θανατηφόρος, λατ. **fatalis** (ὡσεὶ ἐκ τοῦ **μόρος**, ὡς τὸ **μόριος**). — III ἄλλοι τέλος, πιθανώτερον, παράγουσιν ἐκ τοῦ **μείρω**, **μέρος**, ὁπότε ἐν τῇ φράσει ἐν ἣ ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ **ἄεραματα... τρίγλινα μορβεντα** πρόκειται περὶ ἐνωτίων συνισταμένων ἐκ τριῶν μερῶν ἄλλοι τὸ συσχετίζουσι πρὸς τὸ **μόρον** («μοῦρο»), καὶ νομίζουσι ὅτι πρόκειται περὶ ἐνωτίων ἐχόντων χροῖμα **μόρου**· καὶ ἄλλοι τέλος ἀποδίδουσι τὸ **μορβεντα** διὰ τοῦ «λῆμνοντα, ἄκτινοβολοῦντα».

ΜΟΨΟΝ, τό· τὸ σημερ. «μοῦρο», συκάμινον, ὁ καρπὸς τῆς συκαμίνεως («μουριᾶς»), ἀναφέρεται δὲ μόνον λευκόν, μέλαν καὶ σφυρδόν, ὡς καὶ **«μόρον βατώδες»**, κοιν. «βατόμορο».

Ἔτυμ.: πρὸς ἑλ. Ἑσυχ. **«μῶρα σὺκάμιννα»** μεσ-ιρλ. **merren**, gall. **merwudden** (μόρον) δάνειον δὲ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἶνα: καὶ τὸ λατ. **mōrum** (εἰς οὗ τὸ παλ.-γερμ. **mīl-r**, **mōl-beri**, μεσ.-γερμ. **mīlber**, γερμ. **Maulbeere**, ἀγγλ. **mul-berry**, λιθ. **moras**).

μόρος, ὁ (**μείρομαι**· τὸ ὑπὸ τῆς **μοίρας** (βλ. λ.) προκαθορισμένον δι' ἕκαστον, τὸ πεπωμένον, ἡ τύχη, ἕκαστου II **ὑπὲρ μόρον** (ἢ καὶ **ὑπὲρ μορον**) = πέραν τῆς Μοίρας, καὶ συνεπεὶς παρὰ τὴν μοῖραν (τὸ πεπωμένον), ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅστινες διὰ τῶν ἰδίων τῶν σφαλμάτων ἐπαυθάνουσι τὰ ὑπὸ τῆς Μοίρας προωρισμένα δι' αὐτοὺς κακὰ. 2) κυρ. κακὴ μοῖρα, ὀλεθρία τύχη, ὀλεθρος, θάνατος, λατ. **fatalum**, παρ' Ὁμήρῳ δὲ πάντοτε ὁ αἰφνίδιος καὶ θίσιος θάνατος [ἑλ. καὶ ἐν λ. **μοῖρα**· **μόρος**, **μορτή**· **μόριμος**, **μόριμος**, **μόριμος**· δι' ἔτυμολ. βλ. **μείρομαι**].

μόρσιμος, **ον** (**μόρος**)· προωρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, πεπωμένος, ἀποφασισμένος, λατ. **fatalis** II προωρισμένος (ὑπὸ τῆς μοίρας) εἰς θάνατον II **θθεν**, **μόρσιμον ἤμαρ**—ἡ ὑπὸ τῆς Εἰμαρμένης προωρισμένη δι' ἕκαστον ἡμέρα τοῦ θανάτου, ἡ μοῖρα ἡμέρα II τὸ **Μόρσιμον**—ἡ Μοῖρα, τὸ πεπωμένον, ἡ Εἰμαρμένη.

μορτός, **όν**· **βροτός**, θνητός [δι' ἔτυμ. βλ. **βροτός**]. **ΜΟΡΥΣΙΝ**, ἐπικ. ῥῆμα· **μολύνω**, **μιάνω**, κηλιδώνω, **λερώνω** II **μυχ. παθ. πρκ. μρμουγμένος**=(με)μολυσμένος, (με)μιασμένος, **λερωμένος**.

Ἔτυμ.: **μορύσσω** (*-ύσσω), ἐν Ὀδυσ. Ν. 435 **«μρμουγμένος καπνῶ»** (= **καπνισμένος**, **λερωμένος**)· πρὸς ἑλ. καὶ **«μόρυχος σκοτεινός»**· συγγ. πρὸς τὰ: παλ.-σλαβ. **smrŭkŭ**, λιθ. **smarkaita** (κόρυζα), παλ.-νοργ. **smior** (σοῦτιρον, λίπος), παλ.-γερμ. **smero** (λίπος), γοθ. **smairþ** (λίπος), **swarna** (οὔρον, περὶ τιμῶν) (ἑλ. τὰ ἐν **μύρον**, **σμέρις**), ἐξ ἰαπ. ῥ. ***smēr**—(ἀλείφω, ἐπιχρίω, ρυπαίνω).

μορφᾶ, **μορφάν**, ὄμρ. τύποι ἀντὶ **μορφῆ**, **μορφῆν**. **μορφάζω** (**μορφῆ**)· κάμνω **μορφασμούς**, «στραβομουτσουναζῶ».

μορφᾶς, μελ. -ῆσω (**μορφῆ**)· ἀπεικονίζω, διαπλάσσω, διαμορφώνω II χύνω εἰς καλοῦπι, καλοουπιάζω.

ΜΟΡΦΕΥΣ, -έως, δ' υἱὸς τοῦ Ὑπνου, θεὸς τῶν ὄνειρων (κυρ ὁ πλάσσων, ὁ διαμορφώνων), κληθεὶς οὕτω λόγῳ τῶν μορφῶν καὶ τῶν ἐκόνων, τὰς ἐποικας δημιουργεῖ εἰς τὸ ὑποσυνείδητον τῶν κοιμωμένων· ἐκ τοῦ **ΜΟΡΦΗ**, ἢ· ὅτι, καὶ νῦν, **μορφῆ**, **σχήμα**, εἰκὼν, λατ. **forma** II **συχνά**, ὡραία **μορφῆ**, **κάλλος**, **καλλονῆ** (ὡς ἐνίοτε καὶ τὰ λατ. **forma**, **species**). 2) γενικῶς, **σχήμα**, ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, ὄψις. 3) εἶδος, **λογ-γῆς**, ἕνεος.

Ἔτυμ.: ἡ **μορφῆ**· πρὸς ἑλ. Ἑσυχ. **«ἀμερφές ἀλοχρόν»**· τὸ λατ. **forma** δὲν εἶναι γνωστὸν ποίαν ἀκριβῶς σχέσηιν ἔχει πρὸς τὸ ἑλλ. **μορφῆ**· κατὰ μίαν ἐκ τῶν ὑποθέσεων τὸ ὄμρ. **μορφα** (***mcrgvnhā**, τὸ δὲ λατ. **forma** προήλθεν κατ' ἀνομοίωσιν (***morgvnhā** ἢ ***mrgvnhma**, ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον δὲ **forma** <**μορφῆ** κατὰ μεταθέσιν. (βλ. καὶ ἐν **μόρφος** ἐν τέλει): ἐξ αὐτοῦ τὸ

μορφήεις, **εσσα**, εν' (**μορφῆ**)· ὁ ἔχων **μορφῆν**, ὁ

ἐσχηματισμένος, διαμορφωμένος II ὁ καλῶς ἐσχηματισμένος, ὁ ἔχων ὡραίαν σωματικὴν διάπλασιν, ὡρατός, εὐμορφος, κομψός, χαρίεις, λατ. **formosus**.

μόρφος, **ον** (ἐκ τῶν **δερφνη**, ἀντὶ τοῦ **δερφνός** μετὰ προσθήκης ἐνός μ) (ἐπιθ. τοῦ ἀετοῦ)· ἐπὶ χρώματος, σκοτεινόχρωμος, μέλας, λατ. **funvus**.

Ἔτυμ.: ἀφισθητομένης ἔτυμολ. **μόρφος** (***μορπ-σος** <ἰαπ. ***morgv-s-no-s**, συγγ. τὸς παλ.-νοργ. **mlorkue**, **myrkue** (οκότος), καὶ ἴσως τοῦ λιθ. **mirgėli**, λεττ. **mirgt** (ἐξαστρόπτω).—ἐξ ἄλλου ἰαπ. ***morgv-s-no-s** θὰ ἦτο συγγ. πρὸς τὰ: παλ.-σλαβ. **mrukŭ** (***morkŭ**)=οκότος, **mrukna, li**, **mrukati** (οκοτεινίζω), **σανοαρ. markā-h** (ἐπικοκτίσις).—Δυνατὸν ἐπίσης νὰ ὑπόκειται ἰαπ. ***morgv-h-no-s**, αἱ δὲ ἰαπ. βάσεις ***mergv-**, ***mergv-** καὶ ***mergvh-** δυνατὸν νὰ εἶναι ἐπεκτάσεις τῆς ἰαπ. ῥ. ***mer-** (λάμπω), περὶ ἧς βλ. ἐν **μαρμαίρω**.

μορφῶς, μελ. -ώσω (**μορφῆ**)· δίδω εἰς τὴν μορφῆν ἢ σχῆμα, διαμορφώνω, σχηματίζω.—Παθητ., **διαμορφούμαι**, **σχηματίζομαι**, **λαμβάνω μορφῆν** (σχήμα)· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μόρφωμα, -ατος, τὸ (**μορφῶ**)· **μορφῆ**, **σχήμα**, **τύπος**, **εἰκὼν** II τὸ περίγραμμα μιᾶς **μορφῆς**.

μόρφωσις, -εως, ἡ (**μορφῶ**)· ἡ ἀπεικόνισις, ἡ διομορφωσις, ὁ σχηματισμός [σχήμα, ὁμοίωμα, εἰκὼν].

μορφωτήρ, -ῆρος, ὁ (**μορφῶ**)· ὁ διαμορφῶν, διαπλάσσων, δίδων σχῆμα.—θηλ. **μορφώτρια**· **σὺν μορφώτρια**=ἡ Κίρκη ὡς διαμορφύουσα τοὺς ἄνδρας εἰς χοίρους.

μόσσουν ἢ **μόσουν**, -ῆνος, δ' **ξυλίνη οἰκία** ἢ **πύργος**· ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ

Μοσσύν-οικοί ἢ **Μοσύνοικοί**, οἱ (**μόσ(σ)υγ + οἰ-κέα**)· οἱ κατοικοῦντες εἰς **ξυλίνα οἰκήματα**, Ἀσιατικὴ φυλὴ κατοικοῦσα παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, πλησίον τῶν Κόλλων, ἐγκατεστημένοι δὲ εἰς **ξυλίνα οἰκήματα**.

μόσχειος, **α. ον** (**μόσχος**)· ὁ τοῦ μόσχου, ὁ ἀνήκων εἰς μόσχον, **μοσχαρῆσιος** II **μόσχειος κυννῶχος** = **κυνόδεσμος** (τ. ἔ. **λωρίον**, **περιλαίμιον κυνός**) ἐκ **δέρματος μόσχου** II τὸ **οὖδ**, ὡς **οὖα**. τὸ **μόσχειον** (ἐνν. **δέσμα**)=δέσμα (ἄρα) μόσχου, **βιδαλοτόμαρο**.

μοσχέτω, μελ. -ῶω (**μόσχος**)· **κόπτω μοσχέματα** (τ. ἔ. **παραβλάσταρα**, **παραφυόδας** ἀπὸ **ξένδρα**) καὶ τὰ **μεταφυτεύω** ἄλλου, **πολλαπλασιάζω** II **μετρ. τρέφω**, **ἀνατρέφω**.

μοσχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μόσχος**· **μικρὰ παραφυάς**, **νεαρός θλαστός**, **θλασταράκι**.

μόσχιος, **α. ον** (**μόσχος**)=**μόσχειος** (βλ. λ.).

μοσχο-ποιέω, μελ. -ῆσω (**μόσχος**+**ποιέω**)· **κατασκευάζω μόσχον** (εἰδωλον, ὁμοίωμα, μόσχου), περὶ τοῦ μεταλλίου ἐμοιώματος τοῦ μόσχου τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ ἐρήμῳ.

μόσχος, ὁ, καὶ ἡ: I (**δσχος**, **δζος**?)· **νεαρός θλαστός φυτοῦ**, **τροφερός κλώνος**, **θλαστόρι**, **κλωνάρι**, **παραφυάς**.— II **μετρ.**, ὡς καὶ νῦν, **μόσχος**, **μοσχάρι**, τὸ **νεογνόν τῆς ἀγελάδος** II ὡς. ὁ **νεαρός ταύρος** II καὶ ὡς **θηλ.** ἡ **δάμαλις**, **μοσχίδα**. 2) **μετρ.** ἐπίσης, ὁ **μικρὸς παῖς**, καὶ **συχνότερον** ἡ **κορασίς**, **κόρη**, λατ. **juvenca**. 3) **πᾶν νεαρὸν ζῷον**, **ἀκόμη καὶ ἐπὶ πτηνῶν**.

Ἔτυμ.: ἡ **μόσχος** (ἰαπ. ***mozgho-s**, πρὸς λιθ. **māzgas**, λεττ. **mazgs** (μπομπούκι, παραφυάς). Ἡ μετὰ τῶν **δσχος**, **δζος** σχέσις δὲν γίνεται ὑπὸ πάντων δεκτικῆ, καίτοι εἰς πολλοὺς φαίνεται ἀσφαλῆς.

μουνάξ, ἐπίρ. (**μῶνος**)· **κατὰ μόνος**, **χωριστά**.

μουν-αρχέτω, ἰων. ἀντὶ **μοναρχέω** (βλ. λ.).

μῶνος, ἰων. ἀντὶ **μόνος**. Διὰ πάντας τοὺς ἀπὸ **μουν**—ἀρχομένους ἰωνικοὺς τύπους βλέπε ἐν **μουν**—.

Μουνηχία, ἡ (ἄρθ. -**χία**)· **λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν** μετὰξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου (βλ. Κ. Ε. Α.).— II ἐπιθ. τῆς ἐκεῖ λατρευομένης Ἀρτέμιδος.

Μουνηχιάζε (ἄρθ. -**χιάζε**)· ἐπίρ. εἰς (πρὸς) **Μουνηχίαν** καὶ

Μουνηχιάσι (ἄρθ. -**χιάσι**)· ἐπίρ. ἐν **Μουνηχίᾳ**.

Μουνηχίων (ἄρθ. -**χίων**) -**ᾶνος**, δ' ὁ δέκατος ἀπ-τικός μῆν, καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ εορτὴ τῆς **Μουνηχίας** Ἀρτέμιδος, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ καθ' ἡμέρας διάστημα 15 Ἀπριλίου—15 Μαΐου.

μουσικές, ἰων. μτχ. παθ. ἀορ. τοῦ *μονάω*=*μονάω*.
μου-ώψ, ἰων. ἀντί *μονάω* (βλ. λ.).

ΜΟΥΣΙΑ, -ης, αἰολ. **Μοῖσα**, δωρ. **Μῦσα**, λακ. **Μῦσα**, -ας, ἡ ἢ Μοῦσα, ἡ θεὰ τῆς ποιήσεως, τῆς μουσικῆς, τοῦ ᾄματος, τῆς ὀρχήσεως καὶ τῶν καλῶν γενικὰ τεχνῶν. Πόσαι ἀκριβῶς ἦσαν δὲν γνωρίζομεν, διότι ὁ Ὅμηρος χρησιμοποιοῖ τὸν πλθ. Μοῦσαι, καὶ μόνον ἐν Ἰλ. XXIV 60 τὰς καθορίζει εἰς ἑνέα. Ὁμοίως ἔοικε: Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια (ἢ Πολυμνία), Οὐρανία καὶ Καλλιόπη).— || παρὰ μτγν. *μουσα*=μουσική, ᾄσμα ὡς. εὐγλωττία, ἐμφρόδεια, πειθὼ || ἐν τῷ πλθθ. τέχναι, προσόντα, δεξιότης, πλεονεκτήματα.— || τὸ πρέπον, τὸ προσήκον, εὐπρέπειη.

Ἔτυμ.: *μουσα* <μονθ-ja> κατὰ τινὰς συγγ. τῷ παλ. γερμ. *mendi* (χορὰ) (<*mānþr <ἰαπ.*mōnþhi), *menden*, παλ.αἰ. *mendian* (χαίρω, ἀγάλλομαι), βλ. ἐν λ. *μανθάνω*, *μενθήρη*.

Μουσα-ᾄγέτης, -ου, δ, δωρ. ἀντί **Μουσηγ-** (*Μοῦσα+ἡγέομαι*): ὁ ἡγέτης τῶν Μουσῶν, τ. ἔ. ὁ Ἀπόλλων, λατ. *Musagetes*.

Μουσεῖον, τὸ (ἐνν. *ἱερόν*, κυρ. δὲ εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *μουσεῖος*) = *ἱερόν* (ναός) τῶν Μουσῶν, ἔδρα καὶ ἐνδίαίτημα τῶν Μουσῶν || ἐνε:εἶθεν, παιδευτήριον τῶν τεχνῶν καὶ πάσης μαθησεως, δωρε π. χ. αἱ Ἀθῆναι ἐκαλοῦντο *ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον* || μτγρ. *μουσεῖα θρηνημαὶ ἐνωρῶ*=αἰθουσαι ἀντηχοῦσαι ἀπὸ θρήνων (τ. ἔ. τὸ Βυζάντιον τοῦ Πλάτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης) || *μουσεῖα χελιδόνων*=τοποθεσῖαι ἐνθα τερτίζουσιν αἱ χελιδόνες. 2) *μουσεῖα*, τὰ (ἐνν. *ἱερά*) = ἡ ἑορτὴ τῶν Μουσῶν. 3) **Μουσεῖον** (ἐν Ἀθῆναις καὶ Ἀλεξανδρείᾳ)=Βιβλιοθήκη καὶ εἶδος φιλοσοφικῆς Σχολῆς (ὡς ἐν Ἀθῆναις τοῦ Πλάτωνος). 4) Λόφος **Μουσειῶν**, ἐν Ἀθῆναις, πρὸς ΝΑ τῆς Ἀκροπόλεως βλ. καὶ Κ.Ε.Λ.

Μουσειός, α, ον, καὶ -ος, -ον, δωρ. **Μοισαῖος** (*μουῖσα*): ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Μούσας, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς Μ., ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὰς Μ. || μουσικός.
μουσιζομαι, ἀποθ. (*μουῖσα*) ᾄδω ἢ παίζω μουσικὸν ὄργανον.

μουσικός, ἡ, ὄν (*μουῖσα*), δωρ. **μουσικός**: ὁ τῶν μουσῶν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Μούσας ἢ τὰς Καλὰς Τέχνας, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς αὐτάς.— || ὡς οὖο. 1) ἐπὶ προσώπων, ὁ *μουσικός*=ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὴν μουσικὴν, ὁ μουσικός, ποιητῆς, λυρικός ποιητῆς || γενικῶς, ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, λόγιος, ἐγγράμματος, πεπαιδευμένος, ἀντιθ. τῷ *ἄμουσος*, *ἄμαθης*. 2) ἡ *μουσική* (ἐνν. *τέχνη*)=πᾶσα τέχνη ἐποπτευομένη καὶ προστατευομένη ὑπὸ τῶν Μουσῶν, καὶ κυρ. ἡ λυρική ποιησις «ᾄδομένη πρὸς μέλος», τ. ἔ. ἀπαγγελλομένη τῇ συνοδείᾳ μουσικῶν ὀργάνων || γενικῶς, γράμματα, παιδεία, καλὰ τέχνη.— || ἦτο δὲ ἡ *Μουσική* ὁ εἰς ἕκ τῶν τριῶν κλάδων τῆς μορφώσεως τῶν νέων ἐν ταῖς ἀρχαῖαις Ἀθῆναις (μαζί με τὰ *Γράμματα* καὶ τὴν *Γυμναστικήν*). -- || ἐπίρ. *μουσικῶς*=κατὰ τοὺς κανόνες τῆς Μουσικῆς, ἁρμονικῶς, ἐντέχνως, κομψῶς, χαριέντως.— ὑπερθ. *μουσικώτατα*.

μουσᾶσσω, δωρ. ἀντί *μουσίζω*.
μουσᾶ-δομος, ον (*μουῖσα+δέωμαι*): ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν οἰκοδομηθείς, τ. ἔ. κτισθεὶς συνοδείᾳ ᾄματων (ἐπὶ τῶν τοιχῶν τῶν Θησῶν).

μουσο-μάνευ, μελ. -ῆσω· εἶμαι μουσομανῆς, ἀγαπῶ μανιῶδως τὰς Μούσας (τὰς Καλὰς Τέχνας)· ἔκ τοῦ

μουσο-μάνης, ἐς (*μουῖσα+μάνηαι*, τοῦ *μαίνομαι*): ὁ μέχρι πρῆλλας ἐρωτευμένος μετὰ τὰς Μούσας (τὴν Μοισικὴν δηλ. καὶ τὰς Καλὰς Τέχνας καθόλου), ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν μόρφωσιν.

μουσο-μαντις, -εως, δ, ἡ (*μουῖσα+μάντις*): πηγὸν τοῦ ὀνοικοῦ τὸ ᾄσμα εἶναι προσητικόν.

μουσο-μήτωρ, -ορος, ἡ (*μουῖσα+μήτηρ*): ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Τεχνῶν.

μουσο-ποιέω, μελ. -ῆσω· μελοποιῶ.— || ὑμῶν διὰ τῆς ποιήσεως· ἔκ τοῦ

μουσο-ποιός, ὄν (*μουῖσα+ποιέω*): ὁ ποιῶν ποιήματα, ἀσχολούμενος μετὰ τὴν ποίησιν, ποιητῆς, μου-

ουργός || ἡ *μουσοποιός* = ποιήτρια || ὡσαύτως, ὁ ᾄδων, ὁ ἀοιδός, ἡ καὶ ὁ παίζων μουσικὸν ὄργανον.

μουσο-πόλος, ον (*μουῖσα+πολέω*): ὁ ὑπηρετῶν τὰς Μούσας, ὁ θεραπεύων αὐτάς, ὁ ἀναστρεφόμενος τὰς Μούσας || ὡς οὖο. ὁ *μουσοπόλος*=ραψῶδός, ἀοιδός, ποιητῆς.

μουσο-πρόσωπος, ον (*μουῖσα+πρόσωπον*): ὁ ἔχων ἐμφάνειον *μουσικοῦ*, ὁ φαινόμενος ὡς *μουσικός* (βλ. λ.), δηλ. ὡς ἄνθρωπος τῶν Μουσῶν (τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν).

μουσο-ουργία, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ μουσοουργοῦ, ποίησις, μελοποιία, μουσική· ἕκ τοῦ

μουσο-ουργός, ὄν, συνηρ. ἀντί *μουσο-εργός* (*μουῖσα+ἔργον*): ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Μουσῶν, εἰς τὰς Μούσας, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰ Γράμματα καὶ τὰς Τέχνας, ὁ ποιητῆς, ὁ μελοποιός, ὁ παίζων μουσικὸν ὄργανον || ὡς οὖο. ἡ *μουσοουργός* =νεανίας ᾄδουσα, ψάλτρια.

μουσο-φιλήσ, ἐς (*μουῖσα+φιλέω*): ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενος.

μουσο-φιλος, ον (*μουῖσα+φιλέω*): ὁ φιλῶν τὰς Μούσας, ὁ φιλόμουσος.

μουσο-χάρης, ἐς (*μουῖσα+χαίρω*): ὁ τὰς Μούσας χαίρων, ὁ εὐχοριζόμενος εἰς τὰς περὶ τὰς Μούσας ἀσχολίας των, ὁ μετὰ χαρᾶς ἀσκῶν τὴν μουσικὴν ἢ τὴν ποίησιν.

μουσοῦω, μελ. -ῶσω (*μουῖσα*): κάρνω τινὰ ἄνθρωπον τῶν Μουσῶν, τὸν κάρνω νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς τὰς Μούσας || τὸν ἀνατρέφω εἰς τὰς μουσικὰς τέχνας, τὸν ἐκπαιδεύω, τὸν μορφώνω. 2) μελοποιῶ, συνδέτω μεουσικῶς.

μοχθεῦντας, αἰτ. πλθ. δωρ. μτχ. τοῦ *μοχθέω*.
μοχθέω, μελ. -ῆσω (*μόχθος*): ὡς τὸ *μογέω*, εἶμαι καταπεπονημένος, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὸν κόπον, ταλαιπωρούμαι, βασανίζομαι, κακοπαθῶ || μετ' αἰτ. τοῦ συστοίχ. ἀντικ. *μοχθῶ μόθους, πόνους* = ὑποβάλλομαι εἰς βάσανα καὶ κακουχίας || *μοχθέω μαθήματα*=κοπιᾶζω μαθηδάνων.

μόχθημα, -ατος, τό, καὶ συν. ἐν τῷ πλθθ. τὰ *μοχθήματα*=κακουχίαι, κόποι, βάσανα.

μοχθηρία, ἡ· ἀδλιότης, πτωχεία, ἔνδεια || κατὰ τὸ πλείετον ἐν ἡθικῇ ἐνν. ἐλεεινότης, φαυλότης, πονηρία, ἐξασχρησις, μιαιφότης· ἕκ τοῦ

μοχθηρός, ἄ, ὄν (*μοχθέω*): ὁ πλήρης μόθων καὶ ταλαιπωριῶν, ὁ διατελῶν ἐν δυσχεραῖαις, κακοπαθισμένος, ὀδύλιος. 2) ἐπὶ πραγμ., ἐπίμοχος, κοπιῶδης, ἐπίπονος || ὡς. τὸ εὐρισκόμενον ἐν ἀδλίᾳ καταστάσει.— || ἐν ἡθικῇ ἐνν. παμοῦργος, ὀδύλιος, φαῦλος, κακοήθης, λατ. *pravus*: ἐξ αὐτοῦ τὸ

μοχθηρῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ *μοχθηρός*: ἐν ἀδλίᾳ καταστάσει, ἐλεεινῶς.

μοχθητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *μοχθέω*: δεῖ *μοχθεῖν* =πρέπει νὰ μοχθῆσῃς.

μοχθίζω, μελ. -οῶ= *μοχθέω* (βλ. λ.) || ὡς. βασανίζομαι, ὑποφέρω, υπερβολικά.

μόχθος, ὁ (*μογίω*): κόπος, ταλαιπωρία, κακουχία, δλιψία, στενωχωρία, ἀνησχία || ἐν τῷ πλθθ., βάσανα, ταλαιπωρία, κακοπαθία.— *μόχθος* διαφέρεται τοῦ *πόνος* κατὰ τὸ ὅτι ὁ μὲν *μόχθος* νοεῖται πάντοτε ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ταλαιπωρίας, τῆς δυστυχίας (λατ. *aerumna*), ἐν ᾧ ὁ *πόνος* σημαίνει ἀπλῶς κόπον, κοπιῶδη ἐργασίαν (λατ. *labor*): [*μόχθος*· *μοχθεῖν*· *μοχθηρός*· *μόχθος* (<*μοχτός, πρβλ. *μόγος*· κατὰ τινὰς ἐντάθρα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. *mōlēs* (ἔλ. *mōlos*)].

μοχλευτής, -οῦ, ὁ· ὁ ἀνυψῶν ἢ καθόλου μετακινῶν τι διὰ μοχλοῦ || *γῆς καὶ θαλάσσης μοχλευτής* = ὁ ἀνακινῶν (μετατοπιζών) γῆν καὶ θάλασσαν || *καινῶν ἐπῶν μοχλευτής* = ὁ ἀνακινῶν (ρίπτων εἰς μέσον) νέας λέξεις· ἕκ τοῦ

μοχλεύω, μελ. -οῶ (*μοχλός*): ἀναμοχλεύω, μετακινῶ (ἀνυψώνω) διὰ μοχλοῦ.

μοχλέω, μελ. -ῆσω, ἰων. ἀντί *μοχλεύω*.

μοχλίον, τό, ὄπασρον. τοῦ *μοχλός* (βλ. λ.).

ΜΟΧΛΟΣ, -οῦ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, μοχλός, κον. ελοστός, μονέλλα, ἔβλον ἢ σιδηρον ἐπίμηκες, χρησιμεῖον πρὸς ἀνασηκωσιν ἢ μετακίνησιν θερῶν, λατ. *vecis*.— || κάδε ξυλίνῃ ἢ σιδηρᾷ ράβδος ὁμοιάζου-

σα πρὸς μοχλόν.— **III** ἡ μπάρα (ἀμπάρα) ἡ τιθεμένη ὀπισθεν τῆς θύρας, ἀπὸ τοῦ ἑνός παραστάτου τῆς θύρας μέχρι τοῦ ἄλλου, καὶ ἀσφαλιζομένη διὰ τῆς *βαλάνου*, λατ. *obex*.

Ἔτυμ. : *μοχλός* (<*μοχλος, πρβλ. *μόχθος* καὶ *μόγος* (ἰων. *μοκλός*=*μυκλός* (<*μυκλος : *μύκλος*) *μοχλεύω, *μοχλόω*, *μοχλέω*) συνεσχέτισαν τινες πρὸς ταῦτα τὸ λατ. *mōlēs*, καθ' ὅσον **moq-sil* καὶ τὸ λατ. *mōliri* (=ποιῶ τι ἀπαίτου ἰσοποδίας) (<ιαπ. *mōlos*=ἔλλ. *μόχλος*, ἀλλὰ ἡ ἀποφθ. αὕτη δὲν γίνεται δεκτὴ ἢπ' ἄλλων (βλ. ἐν *μῶλος*).

μῦ (A), καὶ **μύ**, ἰων. **μῦ*** τὸ ὄνομα τοῦ γράμματος *μ*, ὅπερ παριστᾷ φωνὴν ἐκπεπομένην διὰ ταχέως συλλογῆσεως τῶν χειλέων : *μῦ λαλεῖν*=λατ. *mu facere*=ἐκπέμπειν μόλις ἀκουστὴν φωνήν. [ἔξην λ., δάδειον ἐκ τῆς φοινικῆς, πρβλ. *έβρ* *mēm*].

MY* (B) ἢ **MY*** ἀπομίμησις τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς ἀνδρῶπου μεμψιμοιροῦντος, μουρμουρίζοντος ἢ κλαιόντος μετὰ ὀλολυγμῶν, ἀλλὰ μὲ κλειστὰ τὰ χεῖλη, ὥστε ὁ ἀκούμενος ἤχος νά ἐκπέμπεται ἐκ τῆς ρινός.

Ἔτυμ. : ἕτερον τοῦτο δεῖγμα ὀνοματοποιίας : λατ. (*mu facere*) (<ἰπα.**mu*, ἐξ οὗ καὶ ἄλλαι λέξεις δηλοῦσαι ἐκπομπὴν ἤχων ὀλοκώφων, μετὰ κεκλεισμένου τοῦ στόματος : *μύζω*, *μυγμός*, *μῦκᾶσθαι*, *μυχθίζω* κ. ἄ. (βλ. λ. λ.).

μῦ-ἄγρα, ἢ (*μῦς+ἄγρα*) : παγὶς πρὸς σύλληψιν μῦων (ποντικῶν).

μῦάω (μῦ) : δαγκάνω ἢ συμπιέζω τὰ χεῖλη.

μῦ-γάλη, ἢ (*μῦς+γάλη*) : μῦς ὁ ἀρουραῖος, λατ. *mus araneus*.

μυγμός, -οῦ, ὁ (*μύζω*) : ὁ ἤχος ὁ ἐκπεμπόμενος μετὰ κλεισμένου τὸ στόμα, διὰ τῆς ρινός, μούγγρισμο, ὁογγητό.

μῦδάλεος, α, ον' ὑγρός, κάθυγρος, στάζων, διάδροχος.— **II** ὑγρός, εὐρωτιῶν, μουχλιασμένος' (παρ' ἑμ. *μῦδ*) ἐκ τοῦ

μῦδάω, μελ. -ῆσω (*μῦδος*) : εἶμαι ὑγρός, κάθυγρος, διάδροχος, στάζων.— **II** εἶμαι ὑγρός ἀπὸ τὴν σήψιν, ἔχω σαπίσει ἀπὸ τῆν ὑγρασίαν.

MY***ΔΟΣ**, δ' ὑγρασία || σήψις προερχομένη ἐκ τῆς ὑγρασίας, μούχλι, λατ. *situs*.

Ἔτυμ. : *μῦδος* *μυδαίω* *μυδαλέος* *μυδαίνω* *μυδών*, -ώνος, δ' *μύζω* *μυζάω* ἐξ ἰαπ. β. **meud-* (εἶμαι ὑγρός, ἐκμυζῶ), ἥτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν τοῦ ἰαπ. **mc(j)ena* ἐν τῇ ἔλλ. *μυαίνω* (βλ. λ.) πρβλ. *σανσκρ. mid*, *mēd-yāmi* (v.sc *dus fic*), *mēd-as* (*adeps*), γοτθ. *bi-smēit-an* 'ἐπιχρῖω), ἀρχ.-γερμ. *smīz-an* (*illipere*), γερμ. *schmūt.en*.

μῦδρο-κτύπεω, μελ. -ῆσω* σφυρηλατῶ πεπυρακτωμένον σίδηρον' ἐκ τοῦ

μῦδρο-κτύπος, ον' (*μῦδρος+κτυπέω*) ὁ σφυρηλατῶν πεπυρακτωμένον σίδηρον.

MY***ΔΡΟΣ**, δ' πᾶς πεπυρακτωμένος ὄγκος, κυρ. δ-μω : σιδήρου : *μῦδρους αἶρω χερσῶν*=κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας μου τεμάχια πεπυρακτωμένου σιδήρου (εἰδος θασσανισμοῦ) || γεν., πᾶς ὄγκος μετάλλου ἔστω καὶ μὴ πεπυρακτωμένου. [πρβλ. 'Ἡσυχ. «*σῦδρος* : *διάσπρος σίδηρος*»].

μυελίνος, ἢ ον, (*μυελός*)=*μυελόεις* (βλ. λ.).

μυελόεις, εσσα, εν (*μυελός*) : ὁ πλήρης μυελου || ὁ ἐκ μυελου || παχύς, εὐσαρκος, ἢ τρυφερός, μαλακός.

MYE***ΛΟΣ**, -οῦ, δ' ὅ,τι καὶ νῦν, μυελός, «μαλακός», λατ. *medulla* || μετρ. τροφή θρεπτικὴ, δυναμωτικὴ (δ-πας ὁ σίνος, ἢ κριθὴ παρ' ὀμ., καλούμενα *μυελός ἀνδρῶν*). 2) ὁ μυελός τοῦ κρανίου, ὁ ἐγκέφαλος. 3) γεν. τὸ ἐσώτατον μέρος, ἡ «καρδιά», ὁ πυρήν, τῶν φυτῶν, ἢ ἐντεριῶν || *μυελός* παρ. ὀμ. -ῦ-, παρ' ἀπ. -ῦ-, ὀδτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παραγώγων) ἄγγ. ἔτυμ.].

μῦέω, μελ. -ῆσω* ἄρ. α' ἐμύησα.—Παθητ., ἀρ. α' ἐμυήθη* πρκ. *μεμύημαι* (μῦα) ὅ,τι καὶ νῦν, μῦα, εἰσάγω, τινά εἰς τὰ μυστήρια, κατηχῶ,—παθητ., εἰσάγωμαι εἰς τὰ μυστήρια || μετ' αἰτ. τοῦ συστ. ἀντικ. : *μυσταίμαι τὰ Καβείρων θρησκ.*=εἰσάγωμαι εἰς τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων | *μυσταίμαι τὰ μεγάλα*=εἰσάγωμαι εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια. 2) γενικ., διδάσκω, παιδεύω, κατηχῶ.

μύζω (A), μελ. *μύζω* (ἐκ τοῦ *μῦ*) : κάμνω μῦ—μῦ διὰ τῆς ρινός, μουγγρίζω, μουρμουρίζω, μεμψιμοιρῶ, με κλεισμένα τὰ χεῖλη, ὁογγῶ, γογγύζω.

Ἔτυμ. : *μύζω* (<λατ. *muissō*=μουρμουρίζω) : *μυγμός* : λατ. *mugio*, *muginari*, 'Ὀμβρ. *muieto* (*multitum*), *mugatu* (*multitum*), *σανσκρ. mūñjali*, *mō'jati* (ἐκ-πέπω ἤχον), παλ.-γερμ. *muckazzen* (ὀμιλῶ ὑποκώφως) ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. **mug*, ἐπέκτ. τῆς **mu-*, περὶ ἧς βλ. ἐν *μῦ*, *μύ*.

μῦζω (B) πίνω με συμπιεσμένα τὰ χεῖλη, βυζαίνω, ροφῶ, «πιπιλίζω» [*μῦζω*, *μυζάω* δι' ἔτυμ. βλ. *μῦδος*].

μυθέομαι, ἐπ. β' ἐν. *μυθεῖαι* κατὰ συναρ. ἀντὶ τοῦ *μυθεῖαι* (καὶ ἀποβαλλομένου τοῦ ἑνός *ε*, *μυθεῖαι*) : γ' πληθ. ἰων. παρ. *μυθέσκοντο* μελ. *μυθήσομαι* : ἰόρ. α' *ἐμυθησάμην*, ἐπ. γ' ἐν. *μυθήσατο*, ἀποθ. (*μῦθος*) : λέγω, ὀμιλῶ, ἀναφέρω, διηγούμαι, ὀνομάζω.— **II** λέγω κατ' ἑμαυτόν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἐξετάζω (ὡς τὸ *φράζομαι* β βλ.).

μυθεῦ, ὄμρ. ἀντὶ *μυθού*, Πρσοτ. τοῦ *μυθέομαι*.

μυθεῦμαι, ὄμρ. ἀντὶ *μυθέομαι*.

μυθεῖω = *μυθέομαι* (βλ. λ.).— Παθητ., εἶμαι τὸ ἀντικείμενον διηγῶσων, γίνεται πολὺς (καὶ μυδιτορηματικὸς λόγος) περὶ ἑμοῦ.

μυθησαίμην* εὐκτ. μέσ. ἀρ. α' τοῦ *μυθέομαι*.

μυθιάζομαι, ἀποθ. = *μυθέομαι*.

μυθίδιον, τό, ὄνομα τοῦ *μῦθος** μικρὸς μῦθος, μικρὰ ἱστορία.

μυθίζω, ὄμρ. -ῖσθω, μετρ. τύπος ἀντὶ *μυθέομαι*.

μυθικός, ἢ, ὄν (*μῦθος*) : ἀνήκων εἰς τὸν μῦθον, μυθώδης, μυθολογικός.

μυθίσω, ὄμρ. ἀντὶ *μυθίζω*.

μῦθο-λογέω (*μῦθος* + *λέγω*) : διηγούμαι λεπτομερῶς, διηγούμαι λέξιν πρὸς λέξιν.

μῦθο-λογέω, μελ. -ῆσω (*μυθολόγος*) : λέγω μῦθους, διηγούμαι μυθικάς παραδόσεις || μετ' αἰτ., διηγούμαι τὶς μυθολογικὸν διήγημα.—Παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι μυθικός, διηγούνται περὶ ἑμοῦ μῦθους (πλαστάς διηγήσεις). 2) διηγούμαι μῦθους, συνομιλῶ, λατ. *confabulari* : ἐξ αὐτοῦ τὸ

μυθολογητέον, ρημ. ἐπιθ. = *δεῖ μυθολογεῖν*.

μῦθο-λογία, ἢ (*μυθολογία*) : ὡς καὶ νῦν, τὸ διηγεῖσθαι μυθικάς παραδόσεις, μυθολογία.— **II** τὸ διηγέσθαι ἱστορίας, ἀφήγησις : ἐξ αὐτοῦ τὸ

μῦθο-λογικός, ἢ, ὄν' ἐμπειρος εἰς τὰ τῆς μυθολογίας.

μῦθο-λόγος, ον (*μῦθος* + *λέγω*) : διηγούμενος μῦθους, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν μυθολογίαν || ὁ ἀφηγούμενος παναρχαῖας παραδόσεις.

μῦθο-πλόκος, ον (*μῦθος+πλέκω*) : ὁ πλέκων μῦθους, ὁ ὑφαίνων (πλάττων) ἱστορίας, ὁ ἐπινοῶν πανταστικὰς διηγήσεις.

MY***ΘΟΣ**, δ' πᾶν ὄ,τι λέγεται ἀπὸ στόματος, λόγος, ὀμιλία || ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ἔργον*, ἀπλοῦς λόγος, ἀνευ ἔργου || ὀμιλία, λόγος.— **II** ὀμιλία, ἀγόρευσις ἐν συνελεύσει, συνομιλία || ὡς τὸ θέμα (ἢ ὑπόθεσις) τῆς ἀγορεύσεως ἢ τῆς συνομιλίας, τὸ πρᾶγμα καθ' ἑαυτό.— **III** συμβουλή, γνώμη, διαταγή, παραγγελία.— **IV** πρόθεσις, σκοπός, σχέδιον.— **V** διήγημα, μῦθος || παρὰ μετρ. δ' *μῦθος* ἢ τὸ διήγησις ἀναγομένη εἰς τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν. τὴν ἔκθεσιν δηλ. (ἀφήγησιν) γεγονότων ἀναγομένων εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους. 2) πλαστὴ διήγησις, μῦθος, ὡς οἱ *μῦθοι* τοῦ *Διόδωρου*.

Ἔτυμ. : *μῦθος* *μυθεῖομαι* (λατ. *μουσιδῶ* = ἄτ. *μῦθίζω*) ὁπὸ τινων συνεσχέτισθαι πρὸς τὰ : παλ.-αλα. *mysti* (σκέψις), λιθ. *mausi* (ποδῶ διακαῶς), γοτθ. *maudjan* (ἐνδυμοῦμαι) ἀβέβαια ὅμως ταῦτα.

MYI***Α**, ἄτ. *μῦα*, ἢ ὡς καὶ νῦν, τὸ γινωστόν πτερωτὸν ἔντομον μῦτα, «μύγα» ἢ «μύγα», λατ. *musca domestica*.

Ἔτυμ. : *μῦτα* (=mus-) : λατ. *musca*, παλ.-πορρ. *my*, παλ.-αἰξ. *muggia*, παλ.-γερμ. *musca* (κῶνωψ), παλ.-αλα. *mucha* (**mousā*)=μῦτα, *mīšica* (κῶνωψ), λιθ. *muse*, παλ.-πρωσ. *muso*, λεττ. *músa*, *múschā* (μῦτα), ἀρμ. *mup*. Πᾶσαι αἱ λέξεις αὗται ἔχουν σχηματισθῆ κατ' ὀνοματοποιίαν, καὶ εἶναι παράγωγα μιᾶς β. **mu-*, **mus-*

ήτις είναι απομίμησις τοῦ θόμβου· ἢ ἄλλη λαπ. β. *mīs- ἢ δηλοῦσα μειδίωμα δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἀποδοσειγμένως συγγενής.

μυσοδόη, ἢ (μυσιτα+σοβέω)· «μυισαστήρι», δι' οὗ ἀποδιώκονται αἱ μυῖαι.

μυιο-σόδος, ον (μυσιτα+σοβέω)· ὁ ἀποδιώκων τὰς μυῖας.

ΜΥΚΑ'ΟΜΑΙ, μέλ. -ήσομαι· ἐπ. ἀόρ. δ' ἔμυκον· ἐπ. πρκ. μέμυκα (πρόσχηξ! μέμυκα τοῦ μνηκάομαι, βέβρυχα τοῦ βρυχάομαι), ἀποθ. κυρ. ἐπὶ θοῶν, ὡς τὸ λατ. *mygite*, μυκῶμαι, «μουγκανιέμαι», «μουγγρίζω» || ὡς, καὶ ἐπὶ ἄλλων ζῴων, ὅπως π. χ. ἐπὶ θῶν, ὄγκανίζω, ὄγκωμαι, «γκορίζω» | ἐπὶ σκύλων, γρουλλίζω || ἐπὶ πραγμάτων, τρύζω (ἐπὶ πυλῶν), κροτώ (ἐπὶ ἀσπίδος), θροντώ (ἐπὶ ἐροντής) || ὡς ἀναστενάζω (ἀπὸ τὴν μεγάλην προσπάθειαν ποῦ καταβάλλω).

Ἔτυμ. : ἢ λ. εἶναι παποτημένη ἐκ τῆς φωνῆς τῶν θοῶν, ὅπως τὰ βληχάομαι, μνηκάομαι ἐκ τῆς τῶν προδάτων καὶ αἰγῶν, τὸ βρυχάομαι ἐκ τῆς φωνῆς τῶν ταύρων καὶ τῆς τῶν ἀγρίων θηρίων, τὸ μωνκάομαι ἐκ τῆς τῶν καμήλων, καὶ ἄλλα ἄλλα. — Πρβλ. ρωσ. *myčati* (μυκῶμαι), *myk* (μυκηθμός), Σερβ., Σλοβ., Τσεχ. *mukači* (μυκῶμοι), μεσ-γερμ. *muhnen*, *muwen*, *mugen* (τῆς ἰδ. σημ.)· ἐξ ἱαπ. β. *mūk-, ἀποτελούσης ἐπέκτασιν ἐκ τῆς *mu- (βλ. ἐν μύ).
μύκε, ἐπ. γ' ἐν ἀορ. δ' τοῦ μνηκάομαι.
μυκηθμός, ὁ (μνηκάομαι)· τὸ μυκᾶσθαι, τὸ μούγγρισμα, ἐτὸ μουγκανητῶν.

μύκημα, -ατος, τὸ (μνηκάομαι)· ὁ μυκηθμός, τὸ μούγγρισμα || ὁ κρότος τῆς θροντής.

Μυκηναῖος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Μυκήνας, ὁ διαμένων ἐν Μυκήναις, ἢ ὁ προσερχόμενος (καταγόμενος) ἐκ Μυκητῶν· ἐκ τοῦ

Μυκήνη, ἢ, καὶ **Μυκῆνη**, αἰ' ἢ ἀρχαία Πελασγική πόλις, πρωτεύουσα τοῦ Κράτους τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὴν ὁποῖαν ὑποκατέστησεν κατὰ μικρὸν τὸ Δωρικὸν Ἄργος. — ἐπὶρ. *Μυκηνηθεν* = ἐκ Μυκητῶν. Βλ. Κ.Ε.Λ.
Μυκηνίς, -ίδος, ἢ ἰδιόρ. θηλ. τοῦ *Μυκηναῖος*.

ΜΥ'ΚΗΞ, -ητος, ὁ, ὡς. δ *μύκης*, γεν. -ον· ὁ ἄμυκός, τὸ ἐμανιτῶριον, λατ. *fungus*. — || πᾶν στοργύλον οὐμα (πράγμα) ἔχον τὸ οχημα τοῦ μύκητος, ὅπως π. χ. 1) τὸ κομβίον τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἄκρον τῆς δὴκης τοῦ ξίφους. 2) τὸ «κακάδι» ἢ «τοῖμπλα» ποῦ σχηματίζεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς θρυαλλίδος τοῦ λύχνου, καὶ ποῦ κατὰ τὰς δοξασίας τῶν Ἀρχαίων προσημῆνυεν θροχὴν (πρβλ. τὸ παρὰ Βιργιλίω *putres concrescere fungus*) | κατὰ τινὰς ἐξ αὐτῶ παρήχθη καὶ ἡ λ. *Μυκηναῖς*.

μυκήτινος, η, ον (μύκης)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ μυκήτων.

μυκήτηρ, -ήρος, ὁ (μύζω)· ἢ ρίς, «μύτη», ρύγχος || ἐν τῷ πληθ. *μυκήτηρες* = ρώδινες [δι' ἔτυμ. βλ. μύζω]· ἐξ αὐτοῦ τὸ

μυκητρίζω, μελ. -ισα· στρέφω τὴν ρίνα (κινῶ τὸ ρώδινας κατὰ τρόπον δηλοῦντα τὴν ἐμπαικτικὴν μου διάθεσιν), χλευάζω, ἐμπαίζω, καταγελάω, λατ. *naso adunco suspendere*.

μυκητρόδεν, ἐπὶρ. (μυκήτηρ)· ἐκ τῶν μυκήτων, ἐκ τῆς μινός.

μυκητρό-κομπος, ον (μυκήτηρ+κόμπος)· ὁ ἤχων, κἀμῶν κρότον διὰ τῶν μυκήτων (διὰ τῆς ρινός, διὰ τῶν ρωδιῶνων).

μύλατος, ον (μύλη)· ὁ ἀσολοῦμένος εἰς τὴν μύλην (βλ. λ. ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτήν).

μύλακρίς, -ίδος, ἢ (μύλη)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον || *μυλακρίς λάσας* = μυλόπετρα.

μύλαξ, -ακος, ὁ (μύλη)· μυλόπετρα || πᾶς μέγας καὶ στοργύλος λίθος.

μύλα-εργάτης, -ου, ὁ (μύλη+εργάτης)· ὁ ἐργάτης τοῦ μύλου, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν μύλον, μυλωδός, «μυλωνάς».

μύλη, ἢ· μύλος, λατ. *molā*, «χειρόμυλος», «χερομύλι». — || ἢ κάτω μυλόπετρα. — || σκιρῶδης ὄγκος τοῦ στομίου τῆς μήτρας ἢ καὶ καθ' ἑλὴν τῆς ἑκτασίης τῆς, λιθώδης κατὰ τὴν ἀφήν, λατ. *moia uteri*. — IV ἐν τῷ πληθ., οἱ γόμφιοι ὀδόντες.

Ἔτυμ. : μύλη, μύλος : ἀρμ. *malēm* (κοπανίζω,

τρίβω), *mimlem* (τρίβω), ἀλβ. *mjet* (ἄλευρον), λατ. *molio* (ἀλέθω), *moia* (μύλος), παλ-φρλ. *meim* (ἀλέθω), gall. *malu*, μεσ-βρετ. *malaff* (ἀλέθω), μεσ-gall. *blawī* (**miato*-) = ἄλευρον, γοτθ. παλ-γερμ. *malam*, παλ-norr. *maia* (ἀλέθω), παλ-γερμ. *muljan* (θρύπτω, τρίβω), μεσ-γερμ. *malmen* (θρύπτω), γοτθ. *malma* (ἄμμος), παλ-σαξ., παλ-γερμ. *meim* (κονιορτός), παλ-γερμ. *gimulli* (κόνις), παλ-γερμ.-σαξ. *meio*, γοτθ. *gamalwjan* (θρύπτω), παλ-Norr. *meiua* (κομμισιάζω), γοτθ. *mulda*, παλ-γερμ. *molfa* (κονιορτός (ἱαπ. **mīfā*), λιθ. *malū*, *malīl* (ἀλέθω) κλπ.· πάντα ταῦτα ἐξ ἱαπ. ρίξ. **mei-* (**meiāx*) = τρίβω)· εὐρωπ. *mouder*· ἐντεῦθεν τὰ : *μύλλω* (= *βινῶ*, πρβλ. λατ. *molō* μετὰ τῆς αὐτῆς σημ., δηλ. = *βινῶ*), ἐπ. *μύλαξ*, -ακος, *μύλας*, *μυλωθρός* (βλ. *μαλακός*)· τὰ ἀλέω, ἄλητον δὲν ἀνήκουσιν ἐντεῦθα ἐτυμολογικῶς, μολονότι συμπλέπει ἢ σημασία τῶν.

μύλη-φάτος, ον (μύλη+πέφαμαι, παθ. πρκ. τοῦ **φένω*)· μυλότριπτος, ἀλίηλεσμένος εἰς τὸν μύλον.

μύλιον (μύλη)· τρύζω τοὺς ὀδόντας, συγκρούω τοὺς ὀδόντας.

μύλικός, ἢ, ὄν (μύλη)· ὁ ἀνήκων εἰς μύλον, ἢ ἀρμόζων εἰς (κατάλληλος διὰ) μύλον || *λίθος μυλικός* = μυλόπετρα. — || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς γομφίους ὀδόντας.

μυλαίνω (μύλιος = *σκολιός*)· στραβῶν τὸ στόμα, κἀμῶν ἐμπαικτικὸς μορφασιμῶς, περιπαίζω (πρβλ. *μύλλω* II) [δι' ἔτυμ. βλ. *μύω*, *μῦ*, *μύ*].

μύλλος, ὁ· ἐδώδιμος θαλάσσιος ἰχθύς, κοιν. «μυλοκόπι». [τὸ λατ. *mulius* (= *μύλλος*) εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς· δι' ἔτυμ. βλ. *μέλας*].

μύλλω (μύλη)· συντριβῶ, ἀλέθω, λατ. *molere* || μτρφ. *βινῶ* (βλ. λ.), συνουσιάζομαι, ὡς καὶ τὸ λατ. *molere*. — || συμπιέζω τὰ χεῖλη ἐμπαικτικῶς [ἐπὶ τῆς μτρφ. σημ. *μύλλω* = *βινῶ*· *μυλλίος*, *μυλλίος*, ἢ (= πόρνη)· *μυλλίος* (= γυναικεῖον αἰδοῖον)· βλ. *μύλη*].

μύλο-ειδής, ἢ (μύλος + *εἶδος*)· ὁμοῖος πρὸς μυλόπετραν, λατ. *molaris*.

μύλος, ὁ (μύλη)· ὡς καὶ νῦν, μύλος || «μυλόπετρα», λατ. *lapis molaris*.

μύλωθρός, ὁ (μύλη)· ὁ ἰδιοκτήτης μύλου, λεγόμενος καὶ σήμερον ἐτι μυλωθρός, κοιν. «μυλωνάς», **μύλων**, -ῶνος, ὁ· τὸ σίκημα ἐν ᾧ ὁ μύλος, ὁ μύλος, λατ. *pistrinum* || *βάλλω εἰς μύλωνας* = *destrudo in pistrinum* = καταδικάζω (δοῦλον) νὰ ἐργάζεται εἰς τὸν μύλον.

μυνδός, ὄν (μύω)· βωδός, ἄλαλος, ἄφωνος, «μυγγός», λατ. *mutus*.

Ἔτυμ. : *μυνδός* (μύνδος), πρβλ. Ἡουχ. «μύνδος»· ἄφανος, κατ' ὄνομαστοποιαν ἐκ β. **mu-* (ἐκπέμψω ἀνάρθρους ἤχους), πρβλ. τὰ : *μυκός*, *μινωδός*, *μύτις*, *μύτης*, *μυτιός* (πάντα = ἄφωνος, βωθός), λατ. *mutus*, σασκρ. *mī'ka-h*, ἀρμ. *muŋj* (ἄλαλος)· βλ. ἐν *μῦ*, *μύ*.

μῦνη, ἢ (ἀμύνω)· πρόφασις, δικαιολογία, πρόοχημα [δι' ἔτυμ. βλ. *ἀμῦνω*].

μῦνομαι, ἀποθ. (μύνη)· προφασίζομαι.

μύξω, ἢ (μύζω, μύξω, μύσσομαι)· ὁ,τι καὶ νῦν, ἢ ἐκ τῶν μυκήτων (ρωθῶνων) καταρρέουσα γλοιώδης οὐσία, θλέννα, λα . *pitulā* || γεν.· κάθε θλέννα.

Ἔτυμ. : *μύξω*, *μύξος* ((*μυξός*), *μυξίνος* καὶ *μύξων* (εἶδη ἰχθύων)· *μυκήτηρ*· βλ. ἐν ἀπομύσσω.

μύξωτήρ, -ήρος, ὁ = *μυκήτηρ* (βλ. λ.) || συν. ἐν τῷ πληθ. *μυξωτήρες* = ρώδινες.

μῦο-κτόνος, ον (μῦς + *κτείνω*)· ὁ κτείνων (φονεύων) ποντικούς.

μῦραινα, ἢ (μῦρος)· θαλάσσια ἔγχελυς, λεγομένη καὶ σμύραινα, κοιν. «σμύρνα, σμέρνο», λατ. *muræna* || ὡς. θαλάσσιος ὄφις. [*μῦραινα*· *μῦρος* (= τὸ ἄρρεν τῆς μυραίνης). δι' ἔτυμολ. βλ. *σμῦρος*].

μῦρ-εφέω, (μυρεφός)· βράζω ἢ παρασκευάζω μύρα.

μῦρ-εψία, ἢ (μυρεψέω)· κατασκευὴ μύρων.

μῦρ-εψός, ὁ (μύρορ+εψω)· ὁ βράζων καὶ παρασκευάζων μύρα.

μυριάκις, ἐπὶρ. (μύριοι — *μυρίος*)· μυρίας φορές, κυρ. 10.000 φορές, ἀλλὰ κατ' ἐπέκτασιν σημαίνει καὶ ὀπειράκις.

μυρί-άμφορος, ον (μύριοι+άμφορες): ὁ χωρῶν (περιέχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ) 10.000 ἀμφορεῖς (ὡς μέτρον ὑγρῶν προΐόντων).

μυρί-άρχης, -ου, ὁ, καὶ **μυρί-αρχος**, ὁ (μύριοι+ἀρχω): ὁ ἀρχηγός 10.000 ἀνδρῶν.

μυριάς, -άδος, ἡ, ἄττ. γεν. πλθθ. **μυριαδῶν** (μύριοι): ὁ ἀριθμὸς, ἢ ποσότης, τῶν 10.000 (ἀνδρῶν, δραχμῶν ἢ ἄλλων πραγμάτων) || συχνὰ ἀορίστως, ἐπὶ ἀναριθμητῶν ποσῶν || δασάκις ἢ λ. **μυριάς**, **μυριάδες**, καί ται: ἐπὶ χρηματικῶν ποσῶν, ὅσον νὰ ἐξυπακούηται ἡ γεν. πλθθ. **δραχμῶν**, δασάκις δὲ ἐπὶ σίτου ἢ ἄλλων ἐπιτηρῶν προϊόντων, ἔξεν νὰ ἐξυπακούηται ἡ γεν. **μεδίμνων**.

μυρί-ετής, ἔς, γεν. -έος (μύριοι, μυρίος+ἔτος): κυρ. ὁ διαρκείας δέκα χιλιάδων ἐτῶν || ὁ μυρίων (ἀναριθμητῶν) ἐτῶν, παμπάλαιος, μακροβιότητος, πολυχρονιώτατος.

μυρίως, μελ. -ίω· παθ. πρκ. **μυμύριμαι** (μύρον): χρίω, ἀλείφω, διὰ μύρου.

ΜΥΡΪΚΗ, ἡ, λατ. **myrica**, θάμνος ἀκμάζων εἰς ἐλῶδη μέρη, κυν. «μυστικιά» καὶ «ἀρμυρική».

μυρίτικος, α, ον: ὁ ἐκ μυρίκης, ὁ τῆς μυρίκης. **μυρίτίνος**, η, ον: ὁ κλάδος μυρίκης, ὁ ἐκ μυρίκης κατεσκευασμένος.

μυρίο-θιοις, ον (μύριοι, μυρίος+θουῖς): ὁ ἔχων δέκα χιλιάδων θουῶν, ὁ ἔχων ἀναριθμητούς θουῖς.

μυρί-όδους, γεν. **μυριόδοντος**, ὁ, ἡ (μυρίος+δούς): ὁ ἔχων ἀναριθμητούς ὀξύντας.

μυρίσι, αι, α' βλ. **μυρίσις** II.

μυρίο-καρπες, ον (μυρίσις+καρπός): ὁ ἔχων (φέρων) ἀναριθμητούς καρπούς.

μυρίο-κράνος, ον (μυρίσις+κίρα, κράνος, κρᾶνιον): ὁ ἔχων μυριάς (ἀναριθμητέους) κεφαλᾶς, πολυκέφαλος.

μυρίο-λεκτος, ον (μυρίσις+λέγω): ὁ μυριάκις (ἀπειράκις) λεχθεὶς, πολυδύλητος.

μυρίο-μορφος, ον (μυρίσις+μορφή): ὁ ἔχων (ἢ λαμβάνων) μυριάς (ἀναριθμητέους) μορφάς.

μυρίο-μοχθός, ον (μυρίσις+μόχθος): ὁ **μυρία μοχθήσας**, ὁ ὑποστάς (ὑποβληθεὶς εἰς) ἀναριθμητὰ θάσανα.

μυρίο-ναυς, -αος, ὁ, ἡ (μυρίσις+ναῦς): ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἀναριθμῶν νεῶν (πλοίων), ὁ ἔχων μυρία (ἀναριθμητὰ) πλοῖα.

μυρίο-νεκρός, ον (μυρίσις+νεκρός): ἐπὶ μάχης, καθ' ἣν ἔπεσαν μυριάδες νεκρῶν.

μυρίοντ-αρχος, ον=μυρίαρχος (βλ. **μυρίαρχης**).

μυρίο-πάλαι, ἐπίρ. (μυρίσις+πάλαι): πρό ἀναριθμητοῦ χρόνου.

μυρίο-πλάσιον, ον, γεν. -ονος (μυρίσις): δέκα χιλιάδας φορὰς τόσος || ἀπείρωσ περισσώτερος ἀπὸ...

μυρίο-πληθής, ἔς (μυρίσις+πλήθος): ἀναριθμητός, ἀπειρος τὸ πλήθος.

ΜΥΡΪΟΣ, α, ον: ἀναριθμητός, ἀτελεύτητος, ἀπειρος, ἐπὶ ἀριθμοῦ κυρίως καὶ συνήθως: μὲν κατὰ πλθθ., ἀλλ' ἐνίοτε καὶ καθ' ἐν., ὡς **μυρίον αἷμα**, **μυρίος χαλκός** (ἐπὶ περιληπτικῶν δηλ. ὀνομάτων). 2) ἐπὶ μεγέθους, τεράστιος, κολοσσιαίος, πελώριος, θεώρατος, ἀπεραντος, ἀχανής. ἀπειρος: **ἄχος μυρίον**=λύπη ἀπειρος (ἄφατος). 3) ἐπὶ χρόνου, ἔνευ ἔρματος, ἀπειρος.— || ὡς ἀριθμητικῶν ἀπόλυτον ἐν τῷ πλθθ. **μύριοι**, αι, α (ὡς προπαροξύτονον, ἄλλο τὸ **μυρίοι**)=δεκακισχίλιοι, δέκα χιλιάδες (ὁ μέγιστος μονολεκτικός ἀριθμὸς ἐν τῷ Ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ) || ἐπὶ τιμῶν οὖς. περιληπτικῶς λαμβανόμενον καί ται ὁ ἐν. ἀντὶ τοῦ πλθθ.: Ἔπος **μυρία**=μύριοι **ἐπιπτεῖς**=δεκακισχίλιοι **ἰππεῖς**, **ἀσπίς μυρία**=μύριοι **ἀσπίδοφόροι**.

Ἔτυμ.: **μυρίσις**: **μύριοι**: πρβλ. τὰ συγγ. μεσ-ἰρλ. **mīr** (ἀφθονός), ὡς καὶ τὸ ἰδικὸν μας **πλήμ-μύρα** (βλ. λ.).

μυρίοστάς, ἡ, ὄν (μύριοι): ὁ δεκακισχίλιοστάς.

μυρίοστύς, -ύος, ἡ (μύριοι): σῶμα στρατιωτικῶν ἐκ δέκα χιλιάδων ἀνδρῶν.

μυρίο-τευχής, ἔς (μύριοι+τεῦχος): ὁ συγκείμενος ἐκ δεκακισχιλίων ἐνόπλων.

μυρίο-φόρος, ον (μύριοι+φέρω): ὁ ἔχων χωρῶν δέκα χιλιάδων μονάδων φορτίου, ἐπὶ πλοίου (νεώς): λέγ. καὶ **μυριαγωγός** καὶ **μυριοφόρος**.

μυρίο-φορτος, ον: = **μυριοφόρος** (βλ. λ.).

μυρίο-φωγός, ον (μυρίσις+φωγή): ὁ ἐκπέμπων μυριάς φωνάς, ὁ λαλῶν παρὰ πολλὰς γλώσσας.

μυρί-πνοος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. -πνοους, -ουον (μύρον+πνέω), καὶ **μυρίπνοος**: ὁ πνέων (ἀποπνέων, ἀναδιδῶν) εὐώδη μύρα, ὁ εὐωδιάζων.

μυρί-ωπός, ὄν (μυρίσις+ὤψ): ὁ ἔχων ἀναριθμητούς ὄψδαλομύς.

μυρμηκία, -ᾶς, ἡ (μύρμηξ): φωλεὰ μυρμηκῶν, μυρμηκοφωλιά || μετρ. πλήθος ἀνθρώπων, συνάθροις, πυκνὸν ἀκροατήριον.

μυρμηκίας, -ου, ὁ (μύρμηξ): ὁ εἰλημμένος (προερχόμενος) ἐκ μυρμηκοφωλιάς || **μυρμηκίας λίθος** = πολύτιμος λίθος, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσι ἐξογκώματα ὁμοία πρὸς μυρμηκοφωλίαν.

ΜΥΡΜΗΞ, -ηκος, ὁ: ἔτι καὶ νῦν, ὁ πτερωτὸς ὄρνις μύρμηξ, μύρμηξ, «μυρμηκίον», λατ. **formica**.— || ἀρπακτικὸν ζῷον ἐν Ἰνδικῇ.— || ἄρραχος τις βυθιομένος εἰς τὴν θάλασσαν (**ὕφαλος**) ἐπὶ τῶν θησαυλικῶν παραλίω, μεταξύ Σκιάθου καὶ Μαγνησίας.

Ἔτυμ.: **μύρμηξ**, ὄψρ. **μύρμαξ**, καὶ **μύρμος** (πρβλ. Ἑσυχ. **«βύρμαξ βόρμαξ», «δρμικας, μύρμηξ»**). Ἐ-ὰν ἡ λ. **μύρμηξ** ὀφείλεται εἰς ἀφομοίωσιν (διότι κατὰ τινὰ γνώμην τὸ ὄψρ. **μύρμαξ** εἶναι διασταύρωσις τῶν **Φόρμαξ**, **Φύρμαξ** μετὰ τῶν ριζῶν *μορφ-, **μυρφ-**), τότε ἀνήγετα εἰς ἰαπ. β. *vorm-, vorm-, πρβλ. σανσκρ. **vamrō-h**, **vamrī** (***varma**, **varmī**)=μύρμηξ, **valmīka-h** (μυρμηκοφωλιά) τὸ λατ. **formica** προήλθε πιθ. κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ ***mormica** (πρβλ. **formicō**: ἔλλ. **μορμῶ**) (***vormica** (κατ' ἀφομ.) πρβλ. τὰ συγγ. ἰρλ. **moirb**, gall. **mor**, **myr**, μεσ-βρετ. **merien**, **zanb**, παρτιγ. **azm**. **mrijum**, παλ-νορρ. **maurr**, ἀγγλ.-σαξ. **my're**, **mire**: πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. βάσιν ***vorm**-(ā) = ἐναλλακσομένη μετὰ τῆς ***mor**ν(ā)).

Μυρμιδόνες, οἱ: πολεμικός λαὸς τῆς Θεσσαλίας, ὄρμηθεις ἐξ Αἰγίνης, ὑπήκοοι τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύου (βλ. Κ.Ε.Λ.).

μύρο-βόστρυχος, ον (μύρον+βόστρυχος): ὁ ἔχων μεμυρωμένους τοὺς βόστρυχούς.

μύροεις, εσσα, εν (μύρον): μυρωμένοι, εὐώδης. **μύρομαι**: βλ. **μύρω**.

ΜΥΡΟΝ, τό: ἔτι καὶ νῦν, εὐώδης χυμὸς, ἐκκρινόμενος ἐκ φυτῶν καὶ ἰδίων τῆς μύρτου || γεν., πᾶν εὐώδες ἔλαιον, ἄλοιφον, ἄρωμα, «μυρωδικόν», θάλασμον, λατ. **unguentum**.— || τόπος ἐνθα ἐπωλοῦντο μύρα, ἡ τῶν μύρων (ἀρωμάτων) ἀγορά, ἀρωματὰγορα.— || μετρ. πᾶν εὐώδες, δελκτικὸν καὶ εὐχάριστον πρᾶγμα [δὲ] ἔτυμ. βλ. **σμύρις**].

μύρο-πνοος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. -πνοους, -ουον (μύρον+πνέω): βλ. **μυρίπνοος**.

μύρο-πώλης, -ου, ὁ, καὶ θηλ. -**πωλις**, -**ιδος**, ἡ (μύρον+πωλέω): ὁ πωλῶν μύρα, ὁ πωλητὴς ἀρωμάτων, ἀρωματοπώλης, **μυρωπός** (βλ. λ.).

μύρο-ρραντος, ον (μύρον+ρραίνω): (ἐρ)ραντισμένος με μύρον.

μύρος, ὁ: λατ. **myrris**, εἶδος θαλασσίου ἐγγέλυος, τὸ ἄροεν τῆς μυρίνης.

μύρο-φεγγής, ἔς (μύρον+φέγγος): ὁ φέγγων (λάμπων) ἀπὸ μύρα, γεμάτος ἀρώματα.

μύρο-χριστός, ον (μύρον+χριστός): ὁ κεχρισμένος (ἀλειμμένος) διὰ μύρου.

μύρω, μελ. -ώσω (μύρον), σπανιῶτ. τύπος τοῦ **μυρίζω** (βλ. λ.): μυρώνω, ἀλείφω με μύρα.

ΜΥΡΡΑ, ἡ: ὁ εὐώδης χυμὸς τῆς ἀραβικῆς μύρτου (μυρίνης), λατ. **myrrha**, **murrha**.

Ἔτυμ.: ἡ λ. δὲν εἶναι ἑλληνική, ἀλλ' εἶναι δάνειον ἐκ Σημιτικῆς γλώσσης, πρβλ. ἔβρ. **mṣr** (τὸ πικρὸν, χολερὴ ζῶων), ἀραμ. **mṣrā**: τὰ ἰων. **σμύρη**, ἑλληνιστ. **σμύρᾶ**, ὀφείλει τὸ σ- εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ ***σούρον** (βλ. **μύρον**).—πρβλ. καὶ **μύστος**, **μύστον**, **μυζαίνη**, **μυρρίνη** κλπ., **μυρσινο-ειδής** (ὡς. τὰ διτλεκτικὰ **Μυρτίλος**, αἰολ. **Μύρσιλος**, ἄττ. **Μυρρίνη** (**Μυρσίνη**, ***Μυρτίλη**)): πάντα ταῦτα κατὰ τινὰς εἶναι ἑλληνικῆς καταγωγῆς: κατ' ἄλλους **μύστος** καὶ **μυρρίνη** σινανήκουσι.

μυρρίνη, ἡ, μετρ. ἄττ. τύπος ἀντὶ **μυρσίνη**: μυρτιά, κλάδος μυρτιάς ἢ στέφανος μυρτιάς.— || **μυρρίναι**, αι=ἡ ἀγορὰ ὀπου ἐπωλοῦντο στέφανοι ἐκ κλάδων μυρτιάς.

μύρρινος, η, ον (μυρρίνη)· μτγν. άττ. άντι μύρ-
σινος· ό έκ μυρσίνης, μύρτινος, λατ. myrtus.

μυρρίνων, -ώνος, ό (μυρρίνη)· όλοςος έκ μυρσι-
νών, λατ. myrtelum.

ΜΥΡΣΙΝΗ, ή, και μτγν. άττ. μυρρίνη (βλ. λ.)· ή
μυρτιά.— || κλάδος μυρσίνης.

μυρσίνο-ειδής, ές (μυρρίνη+είδος)· όμοιος πρός
μυρρίνην.

μύρτον, -ου, τό ό καρπός τής μυρτιάς, λατ. myr-
tum.— || μέρος του γυναικείου αιδούου, ή άλλως κα-
λουμένη κλειτορίς.

ΜΥΡΤΟΣ, ή· ή μυρσίνη, ή μυρτιά (ό γνωστός θά-
μνος), λατ. myrtus.— || κλάδος μυρσίνης.

ΜΥΡΩ, έπικ. β. έν χρήσει κατ' ένεστ. και παρατ.
μόνον· ρέω, τρέχω, στάζω, σταλάζω.— || συνηθέστ.
έν τω μέσφ **μύρομαι**=άναλύομαι είς δάκρυα, κλαίω
|| επί ποταμού, ρέω, χύνομαι || μετ' αϊτ. προσ. θρηνώ
(διά τινα), κλαίω (διά) τινα, όδύρομαι διά τινα.

Έντυμ.: **μύρομαι, μύρω** (ιαπ. μορjθ· πρβλ. ποιητ.
άλε-μύρήςεις, άλε-μύρής, πλημύμ)υρίς, πλήμυρω, λατ.
muria (άλλη).

μύρωμα, -ατος, τό (μυρώ)· τό πρός έπάλειψιν
χρησιμεύον μύρον || ή διά μύρου έπάλειψις, ή μύ-
ρωσις.

ΜΥΣ, ό γεν. **μύός**, αϊτ. **μύν**, κλητ. **μύ**· ό ποντι-
κός, λατ. mus: **μύς άρουραϊός**=ό ποντικός των ά-
γρών, ό «άρουραϊός» (όπως και σήμερα ένι λέγεται).
— || μτφρ. μύς του σώματος, μυών (κοιν. «μούσκου-
λο»). λατ. musculus.

Έντυμ.: **μύς**=σανοκρ. mīsa (πρβλ. mīsa-ή, mīsaka-ή,
τής αυτής σημ.), Περσ. mīš, λατ. mīš (γεν. *mīris),
παλ-γερμ. mīš, γερφ. Maus, άγγλ. Mouse, άλδ. mī
(ποντικός), πρβλ. άρμ. mu-ku, παλ-σλαβ. myšī (μύς,
ποντικός).—διά τήν μτφρ. χρjσιν επί των μυών του
σώματος πρβλ. άρμ. mukn (μυών σώματος), παλ-γερμ.
mīš (μυών του θραχίονος), παλ-σλαβ. myšca (θρα-
χιών), λατ. musculus, mus-cirula, έπ. **μυών** (κυρ.=
σημείον συναρμογής, συναντήσεως, πολλών μυών),
τό γαλλ. souris (βλ. και έν λ. **μόςχος**).

μύσαγμα, -ατος, τό (μυσάττωμαι)=**μύσος** (βλ. λ.).
μύσαν, έπ. γ' πληθ. άορ. α' του **μύω**.

μύσάρος, ά, όν (μύσος)· ρυπαρός, άκάθαρτος,
μικρός, βδελυκτός, βδελυρός, άηδής, μισητός, λατ.
impurus || τό ούδ. ώς ούα. τό **μυσαρόν**=τό βδελυγμα,
«τό σίχαμα».

μύσάττωμαι, μελ. μυσαχθήσομαι· παθ. άδρ. έμν-
σάχθην, άποθ.· (μύσος)· βδελύττωμαι, άποστρέφομαι,
οιχάινομαι, αισθάνομαι άηδίαν.

μύσος, τό (μύζω)· πών τό προκαλούν άηδίαν, ά-
ποτροφήν || μίσημα, βδελυγμα, λατ. piasulum.

Έντυμ.: **μύσος** (*μυδ-σος (κυρ.=*ύγρραία) ρύπος,
κληίς, άίχος), πρβλ. ίερλ. mosach (immundus, spur-
cus) (*mul-s-ško-, gall. mws (= spurcus)· βλ. έν μύ-
δος· έντεϑθεν **μυσός, μυσαρός**, άττ. **μυσάττωμαι**.

Μυσός, ό κάτοικος τής Μυσίας ή ό έκ Μυσίας
καταγόμενος.

μυσ-πολέω (μύς+πολέω)· περιτρέχω, (τρέχω πέ-
ρα-δωδε) ώς μύς.

μύσομαι, μέσον (του ένεργ. **μύσω** έν χρήσει είναι
μόνον τά σύνθετα **άπομύττω, έπιμύττω, προμύττω**)·
άπομύττωμαι, εκβάλλω τήν μύξιν μου, «ξεμύξνο-
μοι» [έκ β. **μυκ-**, π:βλ. **μυκτήρ, μύξα**, οανοκρ. muk,
mulikāmi (= adjicō), λατ. mungo, e-mungo, muc-us,
muc-edo· βλ. και άγο-μύσω, **μυκτήρ, μύζω, μύδος**].

μύσταξ, -ακος, ό (βλ. και **μάσταξ**)· τό άνω χεί-
λος του στόματος και τό έπί· αυτού τρίχωμα, «τό
μουστάκι».

Έντυμ.: άδρ. **μύσταξ**, πρβλ. τό παρ' Ήσυχ. «μύ-
τακες· μύκας. Σικελοί. Ίωνες (γρ. Λάκωνες) πάγω-
να· μύσταξ όφείλεται είς συμπυκνωσιν των **μάσταξ-βύ-
σταξ**· κατά τινες συγγ. τοίς παλ-νοργ. mīli, παλ-γερμ.
mīla (στόμα), λεττ. mufe (στόμα), οανοκρ. mīkha-m
(όμ. σημ.).

μυστηρίκος, ή, όν· ό άνήκων είς τά μυστήρια,
ή κατάλληλος διά τά μυστήρια, μυστηριακός || μυσ-
τηριώδης· έκ του

μυστήριον, τό (μύστης, μύεω)· ότι και νυν, μυσ-
τήριον, μυστική ιεροτελεστία || κατά τό πλαίστον έν
τῷ πληθ. τά **μυστήρια**=δρησκευτικά ιεροτελεστία,
έκ των όποιων περιφημότερα ήσαν αϊ έν Έλευσίνη τε-
λούμεναι πρός τιμήν τής Δήμητρος, τά «Έλευσίνια
Μυστήρια». 2) πών μυστήριον, πών άπόκρυφον
πείγμα || μυστική Ιστορία ή μυστικόν σύστημα. [δι·
έτυμολ. βλ. **μύστης, μύω**].

μυστηρίς, -ίδος, άνώμ. θηλ. του **μυστηριακός**.

μυστηριώτης, -ου, ό, θηλ. **-ώτις, -ιδος** (μυστήρι-
ον)· ό άνήκων είς τά μυστήρια || συνηθως έν τῷ θηλ.
μυστηριώτις, ή = ή άνήκουσα ή άρμόζουσα είς τά
μυστήρια.

μύστης, -ου, ό (μύεω)· ό μεμυημένος είς τά μυσ-
τήρια, ό καθηγημένος έξ αυτού τό

μυστικός, ή, όν (μύστης)· ό των μυστηρίων, ό ά-
ναφερόμενος είς τά μυστήρια || άπόκρυφος, μυστη-
ριώδης.

μυστιλάομαι, άποθ.· έμβάπτω («βουτώ») άρτον
είς ζυμών (ισούπαν) και τρώγω· έκ του

ΜΥΣΤΙΪΑΝ, ή· τεμάχιον άρτου, τό όποιον έχει
τις κάμει είς τό άρτον κοίλον, έν είδει κοχλιαρί-
ου, ώστε να πίνου με αυτό τον ζυμών.

Έντυμ.: **μυστιλία και μύστορον**· άποκρ. **μυστιλά-
ριον**· άττ. **μυστιλάμαι**· σκοτεινής έτυμολογίας. Οί έν
τοίς χειρογράφοις άπαντώντες τύποι **μυστήη** ή **μυ-
στούλη**, και **μυστιλλάομαι** όφείλονται είς σύγχυσιν
πρός τό **μυσύλλω** (βλ. λ.).

μυστι-πόλος, ον (μύστης+πολέω)· ό περί τά μυσ-
τήρια άναστρεφόμενος, ό τελών μυστηριώδεις τε-
λετάς, ό Ιερουργών κατά τά μυστήρια. 2) έν τῷ
Έκκλητ. γλ. **μυστιπόλος**=Ιερόδραχς.

μυστο-δόκος, ον (μύστης + δέχομαι)· ό δεχόμε-
νος τά μυστήρια ή τους μεμυηένους.

μυστο-δότης, -ου, ό (μύστης+δίδωμι)· = **μυστα-
γωγός**, ό μυών (ή εισάγων) είς τά μυστήρια.

μυτίλος, ό (μύς)· θαλάσσιον άστρεον, κοιν. «μύ-
δι», λατ. mytilus.

μυττωτέω· κατοκόπτω είς μικρότατα τεμάχια,
κοπανίζω, λιανίζω· έκ του

ΜΥΤΤΩΤΩΪ, ό· φύραμα άποτελούμενον από τυ-
ρόν, μέλι, ακόροδον. όμοι κοπανισμένα, είδος ακορ-
δαλίās, κιμάς από τά άνωτέρω είδη, λατ. alliatum
intritum, moretum.

μυχαίματος, η, ον, άνώμ. υπερθ. του **μύχιος** (βλ. λ.).
μύχάτος, η, ον· άνώμ. υπερθ. του **μύχιος**, έσχημα-
τισμένον έκ του **μυχός**, ως τό **μέσατος** έκ του **μέσος**.

μυχέστατος, η, ον, άνώμ. υπερθ. του **μύχιος** (βλ. λ.).

μυχθίζω, μελ.: -σω, άδρ. **μυχθίσω** (μύζω)· άνα-
πνέω θοριά διά των ρωθώνων, με κλειστόν τό
στόμα («ξεφυοώ»), ρωθωνίζω, από πάθος. 2) μυκ-
τηρίζω, χλευάζω, περιγελώ [δι· έτυμ. βλ. **μύ, μύ**·
έξ αυτού τό

μυχθισμός, ό (μυχθίζω)· τό φύσημα διά τής ρι-
νός, τό ρωθώνισμα, στεναγμός, ό γογγυσμός || μυκ-
τηρισμός, χλευή, περίγελω.

μύχιος, α, ον (μυχός)· ό έν τῷ μυχώ, έσωτερικός,
έσωτατος, λατ. intimus || άνώμ. υπερθ. **μύχιστατος**,
μυχαίματος, μυχέστατος, μυχάματος, μύχατος.

μυχμός, ό (μύζω)=**μυγμός**, στεναγμός, οίμωγή,
γός, «βογγητό».

μύχθδεν, έπίρ. (μυχός)· έκ του μυχου τής οικίας,
έκ του γυναικώνος.

μύχοιματος, η, ον (μυχός)· άνώμ. υπερθ. του **μύ-
χιος**· **μυχοίματος ίζε**=έκάθισεν είς τήν άνωτάτην
γωνία, είς τήν ένδοτάτην γωνία, ένδότατα, πολ-
λύ μακράν τής εισόδου.

μύχονδε, έπίρ. (μυχός)· είς τον μυχόν, είς τό θά-
δος, είς τά ένδότατα.

μύχος, -ού, ό (μύω)· ή ένδοτάτη θείσι, τό έσω-
τερικώτατον σημεϊον, τό θόδος, ή άγκωνή του θά-
δους, ή πλέον άπομακρυσμένη (άπό τής εισόδου)
γωνία, λατ. sinus || τό έσωτατον τής οικίας, τό κατ-
οικουόμενον ύπό γυναικών, τά διαμείρηματα των γυναι-
κών, ό γυναικωνίτης, λατ. penetralia. 2) κόλ-
πος (ή όρμίοκος) εισχωρών βαθέως είς τήν ξηράν.

Έντυμ.: πρβλ. παλ-νοργ. smiuga (είσοδων διά στε-

νοῦ περάσματος), *smúgan* (εἰσχωρεῖν βαθμιαίως), λεῖτ. *smaugis* (λεπτός, ἰσχνός), πολ. *smug* (στενόν περάσμα) ἔξ ἱαπ. ρίζ. **smugh-*, **smeuq-* ἐν τῇ λιθ. *smunkū*, *smūkti*=γλιστρώ ἐκ τῶν ὄνω πρὸς τὰ κάτω), παλ-σλαβ. *smykati* (γλιστρώ) *smučati* ἔρπω.

μυχάτος, ἡ, ον, ἀνόμ. ὑπαρθ. τοῦ *μύχιος* (βλ. λ.). **ΜΥΨΩ**, μελ. *μύσω* ἄορ. *ἔμψα* πρκ. *μέμψκα* : I ἀμτθ. εἶμαι κλειστός, κλεισμένος, κλείομαι, κλείω (ἐπὶ τῶν χετιλέων καὶ ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πληγῶν : *ὄν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν*=ὄλοι τοῦ αἰ πληγῶν ἔχουν κλείσει). 2) ἐπὶ προσώπων, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς μου, διατηρῶ τοὺς ὀφθαλμούς μου κλειστούς || ἀπολ. *μύσας*=«με κλειστά μάτια». 3) μετρ. καταπαύνομαι, ἠουχάζω (ἐπὶ πόνου π. χ.).— II μετέ. κλείω.

Ἔτυμ. : ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. *μν*, ἐξ ἧς καὶ τὰ : *μῦ*, *μύ* *μυῶ* *μύστιος* *μυστικὸς* *μυστήριον* *μύσις*, *μύων* *μνάω*, *μύλλω*, *μύζω* (= ψιδυρίζω), *μυγμός*, *μυχθίζω*, *μυκάομαι* *μυκτιθῆ* ὡς. *μύζω* (= μυζῶ, θυ-αίνω), *μυζάω* λατ. *myfus*, *musso*, *muifio*, ἀγγλ. *mu-fer*, *sansocr. mīkas* πρδλ. Ἑουχ. «*μυκός*» ἄφρονος.

μῦών, -ῶνος, ὁ (μῦς) : κόμβος (ἄδραιομα) μῦών (τοῦ σώματος), μῦῶδες (θελ. πλήρες μῦών) μέρος τοῦ σώματος.

μῦών, γεν. πληθ. τοῦ *μῦς*. **μῦοπάξω** (*μύωψ*) : εἶμαι μύωψ, βλέπω ἀμυδρῶς. **μῦοπίξω** (*μύωψ* II) : κεντῶ, πλήττω, διὰ τοῦ μύωπος, θηλ. διὰ τοῦ πτερυγιστήρος.— III παθητ., ἐνοχλοῦμαι ὑπὸ *μύωπων* (= ἀπὸ ἀλογόμυιγες).

μῦ-ὀψός, ὄν (*μύω+ὄψ*) : *μύωψ* I. **μῦ-ὀψ**, -ῶπος, ὁ, ἡ (*μύω+ὄψ*) : ὁ μύων (κλείων, ουστέλλων) τὰ θλέφαρα διὰ τὰ ἴδη κάτι, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἴδῃ μακρὰν, ὁ «κοντόφθαλμος».— II ὡς ὄσα. *μύωψ*, ὁ, γεν. -ῶπος, ὁ, ὁ ὀστρος, ἡ «ἀλογόμυιγα», λατ. *fabanus* 2) βούκεντρον, κέντρον, πλήκτρον, πτερυστήρον, σπιρούνη.

Ἔτυμ. : *μύωψ* ((*μύω+ὄψ*)) : ἀλλ' ἐν τῇ σημ. τοῦ ὄσα. *μύωψ* (= ἀλογόμυιγα) ἐτυμολογικῶς τὸ *μύωψ* ἀνάγεται εἰς τὸ *μῦα* (θλ. λ.) ἔκ τῆς βασικῆς δὲ ση-μασίας (ὀστρος, ἀλογόμυιγα) προήλθεν ἡ σημ. κέντρον, πλήκτρον, πτερυστήρον, ὅθεν καὶ *μυοπίξω* = κεντῶ, πλήττω διὰ τοῦ πτερυγιστήρος.

Μῦα, ἡ, λακ. ἀντὶ *Μοῦσα*. **μῦκός**, ὁ, χλευαστής, σκουπίτης. [*μῦκός* *μυκάομαι* (= μορφάζω, χλευάζω) *μῦκος* (= ἐμπαιγμός, περιγέλως) *μυκία*, *μυκίωμα* (τῆς ἰθ. σημ. τῇ *μῦκος*)] κατὰ τινὰς θάρεται συγγένεια πρὸς τὸ *μῦμος* (βλ. λ.). **μῦλος**, ὁ : μόχθος, κόπος, κακοπάθεια, κυρ. ἐκ τοῦ πολέμου || ἐντεθῆεν, πόλεμος, μάχη || ἀγών, πάλη || γεν., ἔρις, διαμάχη.

Ἔτυμ. : *μῦλος* : λατ. *moles*, *molestus* (πρδλ. τὰ ἐν *μόχθος*, *μοχλός*), ρωσ. *májati* (**mo-*) = κοπιάζω, *majá*, *majatá* (μόχθος), γοιθ. *af-mauifis* (κατάκοπος), παλ-γερμ. *muoan* (*agilare, fatigare*), *muodi* (κουρασμένος) ἔξ ἱαπ. ῥ. **mo-* (θλ. καὶ ἐν *μόλις*, *μῶσαι*).

ΜΩΛΥ, τὸ μυδολογικόν φυτὸν ἔχον μαγικὰς ἰδιότητας, με μέλαιναν ρίζαν καὶ λευκὸν ἄνθος, δοθὲ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς τὸν Ὀδυσσεά ὡς ἀντίδοτον (ἀντιφάρμακον) διὰ τὰ μάγια τῆς Κίρκης (τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *μανδραγόρας*.— II παρὰ μετρ. ἀκόροδον («ἀκόροδος») λατ. *allium*. [*μώλυα* = κεφαλὴ σκοροῦ δου <**mouli*, *sansocr. mīla-m* (ρίζα), πρδλ. *mīlakarma* (γοητεία διὰ ριζῶν)].

μῶλυς, υ, γεν. -ῶος : βραδύς, νωδρός, νωχελής, ἀπαλός [*μῶλυς*, *μῶλυς*, *μῶλυρός* (Ἑουχ.)= ἀδύνατος *μῶλυ* (μαραῖνομαι), *μῶλυνομαι* (ἐξαντλοῦμαι) βλ. ἐν *μέλοσ*] κατὰ τινὰς συγγ. τῇ *μαλακός*, λατ. *mollis*].

ΜΩΛΩΨ, -ῶπος, ὁ, ἔτι καὶ νῦν, σημεῖον (ὑπό-

λειμμα) τραύματος, «σημάδι» κτυπήματος, πρήξιμον. [δι' ἔτυμ. βλ. *μέλας*].

μωμάομαι, ἰων. *μωμέομαι* μελ. -*ήσομαι* ἄορ. *ἔμωμησάμην*, δωρ. ποιητ. γ' ἐν. *μωμάσατο*, ἀποθ. (*μῶμος*) : εὐρίσκω σφάλμα εἰς τινα, ψέγω, μέφομαι, κατηγορῶ || ἐπιπλήττω.—IIαθ. ἄορ. *ἔμωμηθήην* ἐν παθ. ἔνν. (= κατηγορήθη).

μωμέω, μελ. -*σο* (*μῶμος*) = *μωμάομαι* (βλ. λ.), ψέγω, κατηγορῶ, μέφομαι, εὐρίσκω σφάλμα εἰς τινα.

μωμητός, ἡ, ὄν (*μωμάομαι*) : ὄξιος ψόγου, ψεκτός, μεμπτός.

μῶμος, -ου, ὁ (*μῶω ? μέφομαι ?*) : μομφή, ψόγος, κατηγορία, ἐπίκρισις, ὄνειδος.— II ὡς κύρ. *δνομζ*, *Μῶμος*, ὁ θεὸς τοῦ ψόγου, τῆς μομφῆς.

Ἔτυμ. : *μῶμος* (*μῶμαρ*), αἰολ. (πικρ' Ἑουχ. «*μῦμαρ*» *αἰσχος*, *φῶβος*, *φῶρος*). «*μῦμαρ*» *ἔγει* «*μῦμαρ*» *μωμάομαι*, *μωμέω* βλ. καὶ ἐν *ἀμύμων* καὶ ἐν *μταίνω*.

μῶν, ἐπίρ., συνηρ. ἀντὶ τοῦ *μῆ οὖν*, χρησιμοποιοῦμενον ἐν ἐρωτήσεσιν, ἐν αἷς ἀναμένεται ἀρνητικὴ ἀπάντησις : μήπως λοιπόν... ; μήπως ἄρα γε... ; μήπως ἴσως... ; λατ. *num ?* π. χ. *μῶν ἔστι...* ; ἀπάντησις : *οὐ θῆτα*. Ἐνίοτε διωγ. χρησιμοποιεῖται ἐπὶ ἀπλῆς ἐρωτήσεως δηλούσης διαταγμῶν, ὡς τὸ λατ. *num forte ?* ὁποῖα δύναται νὰ ἔχῃ καὶ καταφατικὴν ἀπάντησιν.— Τοσοῦτον δ' ἐληγεμονήθη ἡ ἐκ τοῦ *μῆ οὖν* προέλευσις του, ὡς ἐγράφη (καὶ ἐλέχθη) καὶ τὸ : *μῶν οὖν ; μῶν θῆτα* ; ἐνίοτε δὲ καὶ *μῶν μή ;*— Ἀκριβοῦς ἀντιθετον πρὸς τὸ *μῶν* σημασάν ἔχει τὸ *μῶν οὐ...* ; (λατιν. *nonne ?*), τὸ ὅποσον καὶ ἀπατεῖ καταφατικὴν ἀπάντησιν.

μῶνος, α, ον, δωρ. ἀντὶ *μῶνος*, *μόνος*.

μῶνυξ, -ῦχος, ὁ, ἡ (*μόνος + ὄνυξ*, ἀντὶ *μονῶνυξ*) : μονῶνυξ, μονόνυχος, μονόχηλος, ὁ ἔχων θηλ. ὀπλήν (δνυχα, χηλήν) μὴ ἐσχισμένην εἰς δύο, ἀδιαίρετον, λατ. *solipes* (ἐπίθ. τῶν ἱππῶν) [*μῶνυξ* <**μῶνυξ* (αμ- <ιαπ. **sem*, πρδλ. *μῶν* <**sm-ία*, *ὄμός*, λατ. *semel* κλπ.) <σμ- + ὄνυξ, μετὰ *ω* ἀντὶ *ο*].

μῶνυχος, ον' = *μῶνυξ*.

μωραῖνος, μελ. -ῶνῶ' ἄορ. α' *ἐμῶρανα* (*μωρός*) : εἶμαι μωρός, ἀνόητος || φέρομαι ὡς μωρός, ἀνοηταίνω || μετ' αἰτ. *πεῖραγ μωραίνω* = κάμνω μωρὰν ὁπόπειραν.— II μετέ. καθιστῶ τι μωρὸν, καταδικάζω τινὰ ὡς μωρὸν. 2) καθιστῶ τὴν ἀνοῦσιον, ἀνοστον || παθητ. γίνομαι (καθίσταμαι) ἀνούσιος.

μωρανθεῖς, μετ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *μωραίνω*.

μωρία, ἡ (*μωρός*) : ὄτι καὶ νῦν, μωρία, ἀνοηρία, ἀφροσύνη.

μωρο-λογία, ἡ : μωρὰ ὀμιλία, φλυαρία : ἐκ τοῦ **μωρο-λόγος**, ον (*μωρός+λέγω*) : ὁ μωρὰ λέγων, μωρῶς (ἀνοήτως) ὀμιλῶν.

ΜΩΡΟΣ, ἄ, ὄν, ἀττ. **μῶρος** : κυρ. ἀμβλύς, ἡλίθιος, νωδρός, βαρῦς, βραδύς, βραδύνουος || γενικῶς, ἀνόητος, μωρός, ἄφρων, «παλαβός». 2) ἐπὶ αἰσθησεων, καὶ δὴ τῆς γνώσεως, ἀνούσιος, ἀνοστος, «σαχλός».

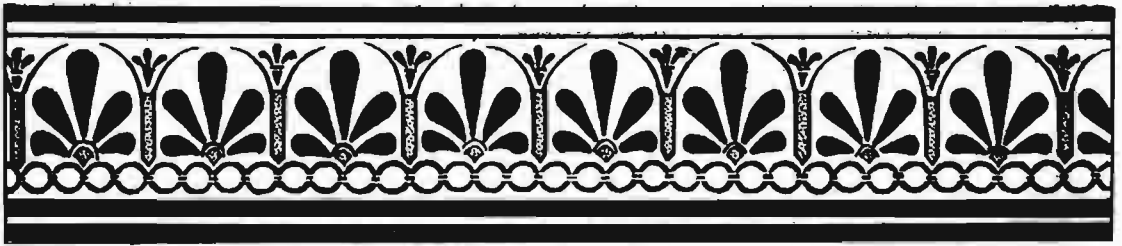
Ἔτυμ. : *μωρός*, ἀττ. *μῶρος* ἀττ. *μωρία*, ἰων. *μωρή* : *μωραίνω* : *sansocr. mīrā-h* (ἡλίθιος) ἔξ ἱαπ. **mō-ur* : **mīr-* τὸ λατ. *mōrus* εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

μωρό-σοφός, ον' ὁ ἐν μωρίασι σοφός, ὁ σοφὸς ἄμα καὶ μωρός.

μωρός (καὶ ἀττ. **μῶρος**), ἐπίρ. τοῦ *μωρός* : ἀνοήτως, ἀουεντως.

Μῶσα, ἡ, δωρ. ἀντὶ *Μοῦσα*.

μῶσαι, ἀπρφ. τοῦ *μῶμαι* (βλ. ἐν *μῶω* II) [πρδλ. Ἑουχ. «*μῶται*» *ζητεῖ*, *τεχνάζεται*», «*μῶμθα*» *ζητοῦμεν*», «*μῶσο*» *ζητεῖ*» βλ. καὶ ἐν *μῶω*, καὶ *μταίομαι*].

N

Εἰς ὅλα τὰ γνωστὰ ἀλφάβητα τὸ γράμμα N διετέλεσε πάντοτε ἓν στενωτάτην σχέσει πρὸς τὸ M, ἐκάστοτε δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ἑνὸς ἐπηρεάζετο ὑπὸ τοῦ σχήματος τοῦ ἄλλου. Πρωταρχικὰ σχήματα, ἐξ ὧν προήλθον τὰ κατὰ καιροῦς σχήματα τοῦ **νῦ** τῶν διαφόρων ἀλφabethῶν, εἶναι τὸ σημητικόν **𐤍** (nun) καὶ τὸ ἑλληνικόν **Ν**. Εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Θήρας τὸ **νῦ** φέρεται σταθερῶς ὑπὸ τὸ σχῆμα **Ν**. Ἐν τῷ Κορινθιακῷ ἀλφabethῶ ἐπεκράτει τὸ σχῆμα **Λ**. Ἐν τῷ Λυδικῷ τὸ **Ϻ**. Εἰς τὸ Ἑτρουσκικόν ἀλφabethον τὸ **νῦ** προσελάμβανεν ἐνίοτε τὸ περιεργον σχῆμα **Μ**, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ πέντε κεραίας ἔχον **μῦ** (τ. ἔ. πρὸς τὸ **Μ**). Εἰς τὰ διάφορα Ἰταλικά ἀλφabethα τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος **νῦ** παρηκολοῦθει τὸ τοῦ **Μ**, ἐν τῷ Ὀμβρικῷ π.χ. ὡς **И**, ἐν τῷ Ὄσκιῳ ὡς **Н**, καὶ ἐν τῷ τῶν Φαλλισκῶν ὡς **И**. Ἐν τῷ Λατινικῷ εἶχε τὰ σχήματα **N** καὶ **Ἰ**.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὴν ἐξέλιξιν τοῦ σχήματος τοῦ γράμματος **νῦ** εἰς τὰ διάφορα ἀλφabethα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

Ὄνομα ἀλφabethου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ . . .	π. Χ. 1.200	𐤍
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	𐤍
ΘΗΡΑΪΚΟΝ . . .	700—600	𐤍
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	Ἰ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	Ϻ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . .	600	Ϻ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	600	Ἰ
ΙΟΝΙΚΟΝ	403	Ϻ
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Ἀποικίων καὶ Ἰταλικόν	προκλασσικ. καὶ κλασσικ. χρόνων	N, N, И И, Ἰ, И, И
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς . . .		N
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς . . .		Ν

N, n, nū, τὸ, ἄκλιτον, τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τῆς ἑλλην. ἀλφabethῆτος ὡς ἀριθμητ. **v**=50, ἀλλὰ **v**=70.000.

Ἄλλοιώσεις τοῦ **n**: **I n** γ πρὸ τῶν οὐρανικῶν **γ, κ, χ, ξ**: **ἐγ-γονος, ἐγ-καιρος, ἐγ-χώριος, ἐγ-ξέω**.— **II n** μ πρὸ τῶν χειλικῶν **β, π, φ, μ, ψ**: **σύμ-βιος, συμ-πίσις, συμ-φυής, ἐμ-μανής, ἐμ-ψυχος**.— **III n** λ πρὸ τοῦ **λ**: **ἐλ-λείπω**.— **IV n** ρ πρὸ τοῦ **ρ**: **συρ-ράπτω**.— **V n** σ πρὸ τοῦ **σ**: **σύσ-σιτος**.— **VI** τὸ **n** παρεβλήθη εἰς τὸν παθητ. ἀόρ. **α'** καθαρῶν τιμῶν ρημάτων: **ἰδρύνθη** τοῦ **ἰδρύνω**.

Τὸ καλοῦμενον **nū ἐφελκυστικόν** (ἢ **τελικόν**) προστίθεται: εἰς τὴν κατάλ. τῆς δοτ. πληθ. τῶν τριτοκλί-

των **-σι**: **ἀνδράσι(n)** | εἰς τὴν κατάλ. τοῦ **γ'** πληθ. τῶν ρημάτων εἰς **-σι**: **εἰλήφασσι(n)** | εἰς τὴν κατάλ. τοῦ **γ'** ἐν. εἰς **-ε** καὶ **-ι**: **ἔκτανε(n), δείκνυσι(n)** | εἰς τὴν τοπικὴν κατάλ. **-σι**: **Ἀθήησι(n), Ὀλυμπίασι(n)** | εἰς τὴν ἐπικ. κατάλ. **-φι**: **δοτεόφι(n)** | εἰς τὸ ἀριθμητ. **εἴκοσι(n)** | εἰς τὰ ἐπιρρήματα **νόσοι(n), πέρνοι(n)** | εἰς τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια **κε(n), νυ(n)**. Ἡ ποσοθῆκη τοῦ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀποφυγὴν χασμωδίας, ἢ ὅπλα ἐδημιουργεῖτο δασύς ἠκολούθει φωνῆν.

νάες, νάες, δωρ. ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ **ναῦς**. **νάβλα**, ἢ (καὶ **νάβλας, δ'**) μουσικόν ὄργανον μὲ δέκα ἢ δώδεκα χορδὰς, λατ. *naulium* [ἢ λ. εἶναι δά-νεον ἐκ σημητικῆς γλ., πρβλ. ἔβρ. *nēbel* (ἄρπα, σαν-τούρι): **ναβλιστής** καὶ **ναβλιστοκτυπεύς** (ὁ παίζων τὸ ὄργανον **νάβλαν**)].

νάετιρ, -ῆρος, δ, καὶ νάετης, -ου, δ (ναίω): ἔν-οικος, κάτοικος, οἰκίτηρ.

Ναζαρηνός, καὶ Ναζωραῖος, δ': ὁ κατοικῶν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἢ ὁ καταγόμενος (προερχόμενος) ἐξ αὐτῆς.

ναί, ἐπίρ. χρησιμοποιούμενον ἐπὶ ἰατρικῶν θεβαιώ-σεως ὡς καὶ **νῦν**, **ναί**, μάλιστα, θεβαίως, ἀληθῶς, οὕτως (λατ. *nae*) || ἐν ἀρχῇ καταφατικῆς προτάσεως: **ναί δὴ ταῦτά γε πάντα... κατὰ μοῖραν εἶπες**=ἀλή-θεια, ὅλα αὐτὰ τῷ ὄντι τὰ εἶπες ὅπως πρέπει || ἐπὶ ἀπαντήσεων ὅμως οἱ ἀτιτικοὶ μεταχειρίζονται τὸ **καί** καὶ μεμονωμένως, **ναί**, μάλιστα.

Ἐτυμ.: συνήθως μετ' ἄλλων θεβαιωτικῶν ἐπιρρημά-των: **ναί δὴ, ναί μὴν**, δωρ. **ναί μᾶν, ναί μὲν, ναί μέντοι, ναί μὰ Δία** **ναί-χί** (πρβλ. **οὐ-χί, ἤ-χι, δωρ. δ-χι**: **σανσκρ. hi, Ζανθ. zī** (λαπ.**ḡhi*) **νῆ** (δοιωτ. **ναι**) εἶναι τῆς αὐτῆς σημ.: **νῆ τοὺς θεοὺς, νῆ Δία**: λατ. *nae, nē, σανσκρ. ná-nā* ιαπ. θέμα ***no-** τὰ **ναί**: **νῆ** ἔχουν μεταξὺ τῶν οἶων σχέσιν ἔχουν τὰ: **αἰ ἰ ἢ καὶ δαί**: **δὴ**.

ναῖ, δωρ. καὶ ἀττ. ποιητ. δοτ. τοῦ **ναῦς**.

Ναῖάκος, ἢ, ὄν (Ναῖάς): ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ναῖ-άδος, ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς αὐτάς.

Ναῖάς, -άδος, ἢ, καὶ ἰων. νηίς, -ίδος: κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. **Ναῖάδες, ἰων. Νηιάδες (νάω)**: νύμφη ποταμοῦ ἢ πηγῆς (πρβλ. **Νηρηΐς**=νύμφη τῆς θαλάσσης) [δῖ' ἔτυμ. ἕλ. **νάω**].

ναίσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ ναίω.

ναιετάσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ ναιεῖω.

ΝΑΥΤΑΪΩ ἐπ. μτχ. θηλ. *ναυταΐσσαι*, ἢ *-άουσα* ἰων. πρτ. *ναυταΐσσκον* (*ναίω*): 1) ἐπὶ προσώπων, κατοικῶ, διαμένω || γεν., ὄψω, ὑπάρχω, εἶμαι || μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ ἐν τίνι τόπῳ, ἐνοικῶ. 2) ἐπὶ τόπων, κείμαι, εὐρίσκομαι || ἐν παθητ. ἐνν. κατοικοῦμαι ὑπὸ τινος.

ναῖον, ἔπ. πρτ. τοῦ *ναίω* B.

ναῖος, α, ον, δωρ. ἀντὶ *νηῖος* (βλ. λ.).

ναῖσις, δωρ. ἀντὶ *ναῖσιος*, ἠλ. μτχ. ἐν. τοῦ *ναίω* A.

Ναῖτις, -ῖδος, ἡ, ἰων. **Νηίτις** (*νάω*) = *Ναῖτις* (βλ. λ.).

ναί-χι, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ *ναί*, ὡς τὸ *οὐχι* ἀντὶ τοῦ *οὐ*.

ΝΑΪΩ (A): || ἀμτβ. ἐν τῷ ἐν. καὶ πρτ. 1) ἐπὶ προσώπων, κατοικῶ, διαμένω || μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ

τόπον τινά, διαμένω εἰς τὸ μέρος. 2) ἐπὶ τόπων, κείμαι, εὐρίσκομαι.— || μετβ. ἐνεργείας, ἐν τῷ ἐπ. ἀρ. α' *ἐνασσα* ἢ *νάσσα*, ἀντὶ *ἐνασσα* παραχωρῶ τόπον εἰς τινά διὰ τὴν κατοικήσιν: *καὶ κέ οἱ Ἄργεῖ νάσσα πόλιν* = θά τοῦ ἔδινά μιαν πόλιν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἄργου διὰ τὴν κατοικήσιν || καθιστῶ τὴν κατοικήσιμον, οἰκοδομῶ πρὸς κατοικήσιν: *νηὸν ἐνασσαν*. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἐγκαθιστῶ τινά κάπου, τὸν θάλλω τὴν κατοικήσιν κάπου.— Ἐν τῷ ἐπ. παθ. ἀρ. α' καὶ μέσ. ἀρ. α', ἐγκοθιστομαι, κατοικῶ: *πατήρ ἐμός Ἄργεῖ νάσθη* = ὁ πατήρ μου ἐγκατεστάθη (κατώκησεν) εἰς τὸ Ἄργον || *νάσσοτο ἄχ'* Ἐλικῶνος = ἐγκατεστάθη (κατώκησεν) ἐγγὺς τοῦ Ἐλικῶνος.

Ἐτυμ.: *ναίω*, ἔπ. μελ. *νάσσομαι* ἐπ. ἀρ. *ἐνασσα* καὶ *νάσσα*, παθ. ἀρ. α' *ἐνάσθη*, ἐπ. μεσ. ἀρ. α' *ἐνασσόμεν* *ναίω* (**νασ-ω*) ἢ β. *νασ-* (πρβλ. *ἐ-νάσθη*, *νέ-νασμαι*, *σανασκ.* *nās, nay-é* = *facio ut una cum aliquo sim*), πρβλ. καὶ *νέομαι* (**νεομαι*, *νόστος*) ἐκ τῆς αὐτῆς β. καὶ τὰ δημηρ. *ναεῖσται*, *ναεῖτης*, *ναεῖτηρ* συγγ. φαίνεται καὶ τὸ *μετα-νάσ-της*.

ναῖω (B) = *νάω* (βλ. λ.), ρέω, ἐκχειρίζω, εἶμαι πληρῆς.

ΝΑΪΚΗ, ἡ· πᾶν δέρμα δαούμαλλον, αἰγός, προβάτου, λατ. *vellus*.

Ἐτυμ.: *νάκη* καὶ *νάκος* πρβλ. Ἑσυχ. *ενακύδριον, δέρμα*· *κατω-νάκη* (ἐνδυμα δούλου)· *ἀρ-νακίς* (**ἀρ-νε-νακίς*): παλ.προσ. *noqnan* (δέρμα) (<<**noknan* < ἰαπ.**nāq-no*), ἀγγλ.σαξ. *noesc* (δέρμα) (<<germ.**naska-ἡ* **naskō*, ἰαπ. *naq-s-ko*).

νάκος, τό, μτγν. τύπος τοῦ *νάκη* (βλ. λ.): δέρας, δορά, κώας, κώδιον, δέρμα.

νάμα, -ατος, τό (*νάω*)· πᾶν τὸ ρέον ὕδωρ, ρύαξ, ποταμός, πηγὴ: *νάμα πυρός* = ποταμός πυρός· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ναμάτιαιος, α, ον (*νάμα*)· ρέων, τρέχων.

να-μερτής, **να-μέρτεια**, δωρ. ἀντὶ *νημ*— (βλ. λ.).

νάμ, δωρ. ἀντὶ *ναῖν*, αἰτ. τοῦ *ναῖς*.

ΝΑΝΟΪ, ὁ (καὶ *νάκος* καὶ *νάγνος*) ἔτι καὶ νῦν, νᾶνος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν μικρόσωμος, τὸ ὅσιου ἢ σωματικῆ διαπέλασις δὲν διαφέρει κατὰ τὰς διαστάσεις ἀπὸ τῆν τοῦ μικροῦ παιδίου (5—6 ἐτῶν), τουρκ. *ετζουτζεζ*· λατ. *nanus*.

Ἐτυμ.: σκοτ. ἔτυμολ. τὸ λατ. *nanus* εἶναι πάντως δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Παρὰ τὴν ἐν τοῖς χειρογρ. ὑπαρξίν καὶ τῆς γραφῆς *νάγνος*, ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἡ γρ. *νάγος*, μετὰ μακρᾶς τῆς παραληγουσῆς, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ μέτρον, ἐν Ἀριστοφ. *Εἰρ.* 790, καὶ ἀπὸ τὸ λατ. *nanus*, ὑποδηλοῦται δὲ καὶ ὑπὸ τῆς γραφῆς *νάγνος*, ἀπαντήσεως ἐπίσης ἐν τισὶ χειρογρ.

νάνο-φύξ, ἐς (*νάγος*+*φύξ*)· ὁ νάνος κατὰ τὴν φύσιν (τὸ ἀνάστημα), ὁ ἔχων ἀνάστημα νάνου.

νάν-ώδης, ἐς (*νάγος*+*εἶδος*)· ὁ ὁμοῖος πρὸς νᾶνον, μικρόσωμος.

Νάξιος, α, ον (*Νάξος*)· ὁ κάτοικος τῆς Νάξου, ἡ ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος || *Νάξιοι*—οἱ κάτοικοι τῆς Νάξου || *Νάξια λίθος ἢ πέτρα* = λατ. *cos Naξία* = ἀκονοπέτρα ἐκ Νάξου, εἶδος ἀκόντης.

Ναξιο-ουργής, ἐς (*Νάξιος*+*εργον*)· ὁ Ναξίος κατασκευῆς, ἐξεργασμένος ἐν Νάξῳ ἢ ὑπὸ Ναξίου καλλιτέχων.

Νάξος, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἐκ τῶν μεγαλύτερων, τὸ πάλαι καλουμένη *Δία* (βλ. Κ.Ε.Λ.).

νάο-ποιός, ὁ (*νάος*+*ποιέω*)· ὁ οἰκοδομὸν ναοῦς, ὄρων ἐπίστατον εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν ναοῦ.

νάο-πόλος, ον, καὶ ἰων. *νηο-πόλος* (*νάος*+*πο-*

λέω)· ὁ κατοικῶν ἐν τῷ ναῷ, ἡ ἀσχολούμενος εἰς τὰ τοῦ ναοῦ ὡς ὅσο. ὁ *ναοπέλος* = ὁ ἐπόπτης τοῦ ναοῦ, ὁ νεωκόρος (εκατονδηλανάπτης); λατ. *aedificum*.

νάος, ὁ, ἰων. *νηός*, ἀττ. *νεός* (*ναίω*) οἶκος (κατοικία, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα) Θεοῦ, ἔτι κατ' σήμερον νοούμεν ὑπὸ τὴν λ. *ναός*, λατ. *aedes*.— || τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ σηκός, τὸ ὄδυτον, ὅπου ἦτο ἰδρυμένον τὸ θύγαλμα τοῦ Θεοῦ.

Ἐτυμ.: *νάος* (λακ. *νάφος*, λεσβ. *ναῖος* (τ. ἑ. *νάφος*), ἰων. *νηός*, ἀττ. *νεός*) (**ναο-φος*: *ναίω* (πρβλ. ἀρ. *νάο-σαι*)· ἐντὸςθεν γορτ. *νάεω* (= κατακερῶν εἰς ναόν) πρβλ. Ἑσυχ. *εναύειν*· *ἐκετεύειν παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἐστίαν καταφεύγειν τοὺς ἰκέτας*)· ἑλεφ. *ναοφόρος*, *νακόρος*, ἰων-αττ. *νεοκόρος* (πρβλ. *κορσῖν*)· ἐνταῦθα ἐπίσης ἀνήκουσι τὰ διαλεκτ.: *Κῶ νᾶποια* (πληθ.), ἰων. *νεωποῖης*, ἑλεφ. *ναοποῖος*, βοιωτ. *ναποῖος*, ἰων. *νεωποῖος*.

νάος, δωρ. καὶ ἀττ. ποιητ. γεν. τοῦ *ναῖς*.

ναπαῖος, α, ον (*νάπη*)· ὁ ἀνήκων ἢ διαμένων εἰς δρυμῶδη κοιλιάδα ἢ χαράδρον || ὁ ἔχων τοιαύτας κοιλιάδας καὶ χαράδρας.

ΝΑΪΠΗ, ἡ· δασυδὴς κοιλὰς ἢ φάραγξ, παραπλήσιον τι πρὸς τὸ *βήσσα* (βλ. λ.), λατ. *salix*.

Ἐτυμ.: *νάπη*, *νάπος*, πρβλ. Ἑσυχ. *εναπα*· *σύμφυτος τόπος*· κατὰ τινὰς ἐξ ἰαπ. **νη-qa-*: λατ. *nemus* (δάσος, βλ. ἐν λ. *νέμος*), παλ-ιολ. *nem* (οὐρανός), *σανασκ.* *nāka-h* (θύρασις δόλος)· κατ' ἄλλους δημοσ. πρόκειται περὶ β. *ναπ-* <ἰαπ. **νηρ-* ἢ *naqm*, πρβλ. Ἑσυχ. *ενανώπηται*· *τεταπεινώται* (βλ. καὶ *νοσπεῖσθαι*) καὶ *προνωπῆς* (= ὁ κύπτινος πρὸς τὰ ἐμπρός).

νάπος, τό· μτγν. τύπος τοῦ *νάπη*.

ΝΑΪΠΥ, -νος, τό· *σίνᾶπι*, κοιν. *οἰνώπι*.

Ἐτυμ.: *νάπυ*, *νάπειον*, ἑλληνιστ. *σίνᾶπυ*, -νος, καὶ *σίνᾶπι*, -κος, τό· αἰγυπτιακῆς προελεύσεως, πρβλ. *σίλι*: *σέσελις*, *σάρι* (ὑδρόβιον φυτὸν τῆς Αἰγύπτου): *σίσαρον*· συγγ. πρὸς τὸ *νάπυ* θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν τὸ λατ. *nāpus* (ραπανογόγγυλο).

ναρδο-λίπης, ἐς (*νάρδος*+*λίπος*)· ὁ ἀλλημιμένος διὰ ναρδίνου ἐλαίου.

νάρδος, ἡ· φυτὸν τι καλούμενον καὶ *νάρδου στάχης* ἢ *ναρδόσταχης*, λατ. *nardus*, ἢ *nardostachyon*, ἢ *spica nardi*, χρησιμοποιοῦμενον πρὸς κατασκευὴν εὐώδους μύρου, φέροντος τὸ αὐτὸ ὄνομα.— || αὐτὸ τὸ ἔλαιον τῆς νάρδου.

Ἐτυμ.: *νάρδος*· ἐπιθ. *νάρδινος*· δάνειον ἐκ σημιτικῆς γλ., πρβλ. ἑβρ. *nerd* <σανασκ. **narda*, *naladam* (τῆς αὐτῆς σημ.)· τῆς αὐτῆς προελεύσεως φαίνεται νὰ εἶναι καὶ τὸ *νάρη* (= ἄρωμα τι τῶν Ἰνδῶν), ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ θεοφράστου.

ναρθηκο-πλήρωτος, ον (*νάρηξ*+*πλήρωω*)· ὁ πληρῶν τὸ κόπλον τοῦ νάρθηκος (καλάμου), ὁ σπινθῆρ τὸν ὅσιον ὁ Προμηθεὺς ἐκόμισεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καίόμενον, κρύψας αὐτὸν εἰς τὸν μυελὸν τοῦ νάρθηκος (βλ. καὶ *νάρηξ*).

ναρθηκο-φόρος, ον (*νάρηξ*+*φέρω*)· ὁ φέρων νάρθηκα, ἥτις ράβδον νάρθηκος, ὁ *θυροσφόρος* (βλ. λ.)· ἦσαν δὲ νάρθηκοφόροι οἱ βακχευταὶ || γεν., ὁ φέρων ράβδον, ραβδοφόρος.

ΝΑΪΡΟΝΕ, ὁ, γεν. -*νηκος*· φυτὸν ὑψηλόν, καλαμώδες, μετὰ κόπλον στέλεχος πλῆρες ἐντερικῶν, λατ. *ferula*, κοιν. «μαγκούτα» ἢ «μαγκούνα» || ἐντός νάρθηκος ἐκόμισεν ὁ Προμηθεὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν τὸν σπινθῆρα τοῦ πυρός. Σημειωτέον ὅτι καὶ νῦν ἐτι ἡ ἐντερικῶν τοῦ νάρθηκος χρησιμοποιοῦται ὡς ἴσκα. Τὰ στελέχη τοῦ νάρθηκος ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ράβδοι (*θύρασι*) τῶν βακχευόντων (πρβλ. *ναρθηκοφόρος*, *θυροσφόρος*) || τὰ ἴδια ἐχρησιμοποιοῦντο ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν πρὸς σωφρονισμὸν τῶν παιδίων || ἐπίσης μετὰ σχίζας ἀπὸ νάρθηκα (καλάμῃ) περιέδοντο τὰ θερασμαμένα μέλη τοῦ σώματος τοῦ πυρός. Σημειωτέον ὅτι καὶ μικρὰ δῆκη μύρων (μυροθήκη) || ἐντός τοιαύτης (ἐκ νάρθηκος) πολυτίμου μυροθήκης ἐφύλασσον δ' Ἀλέξανδρος τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἔκδοσιν τῶν δημηρικῶν ἐπῶν, τὴν ὁποίαν ἔφερε πάντοτε μαζί του, καὶ ἥτις διὰ τοῦτο ἐκλήθη «*ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος*».— || ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἑκκλησίᾳ *νάρηξ* (κοιν. ἐνάρθηκος) ἐκαλεῖτο ὁ πρόναος.

***Ετυμ.**: *νάρθηξ, νερθήκινος*: σανσκρ. *nardā-h, naīdā-h* (κόλαμος) (**narda-* (δλ. και *νάρδος*)=περο. *nāi* (κόλαμος)· πρβλ. και **Ήουχ. ανάθραξ· νάρθηξ· νάρθραξ* (αιολ. ἢ δωρ.) (<*νάρθηξ* κατὰ μετὰθεσιν φθόγγων.

ναρκάω, μελ. -*ήσω*· ἐπ. *ἀόρ. α' νάρκησα*· εἶμαι εἰς καταστάσιν νάρκης, ναρκωμένος, γίνομαι δυσκίνητος, ἀπονάρκωνομαι, μουδιάζω, λατ. *torpere*· ἐκ τοῦ **ΝΑΡΚΗ**, ἢ· ἀπονάρκωσις, ἀναισθησία, παράλυσις, νέκρωσις, λατ. *torpor*.— || ἰχθύς ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ προκαλῆ *νάρκην* (μουδιάσσει) εἰς πάντα ὄντας τὸν ψαῦει, κοιν. «μουδιάστρα», λατ. *torpedo*.

***Ετυμ.**: *νάρκη, ναρκάω, ναρκώω*: ἄρμ. *pergen* (λεπτόν, ἀλλὰ κυρ. σῆμ. σουεφγιγμένος, ζαρωμένος, παλ-πογγ. *snara*, ἀγγλ.-σαξ. *sneare* (παγίς), παλ-γερμ. *snar(a)ha* (παγίς)· πάντα ἐξ ἰαπ. β. **snera-*, ἣτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν τῆς β. **sner-* (στρέφω, στραγγαλιζώ)· πρβλ. γερμ. *schnur*=σχοινίον.

νάρκισσος, δ'· ὅτι και νῦν, τὸ φυτὸν νάρκισσος, δνομασθὲν οὕτω ἐκ τοῦ *νάρκη-ναρκώω* λόγῳ τῶν ναρκωτικῶν του ἰδιοτήτων.

***Ετυμ.**: *νάρκισσος*, ἐπιθ. *ναρκίσσινος*· τὸ *τέμμα-σος* ὑποδηλοῖ ὅτι ἡ λ. κωμῆθη ἐκ μεσογειακῆς τινοῦ *χώρας* (πρβλ. τὰ ἐν λ. *κύπάρισσος*)· εἰς τὸ ριζικόν της τμήμα ἡ λ. φαίνεται: νὰ ἔχη ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασιν τῆς λ. *νάρκη* λόγῳ τῶν καταπραυντικῶν ἰδιοτήτων τοῦ φυτοῦ.

νάρξ, ἄ, ὄν (*νάω*)· ὁ ρέων, ὁ ρευστός, ὑγρός. ***Ετυμ.**: *nāros* (**νάρξος*· ἀττ. κλητ. *νάρτορ* (**νάρτορ*, πρβλ. **Ήουχ. νααέτωρ· ρέων, πολύρροος*· *νάμα* (**νάρμα*· *νασμός* (**νάρμοσος* (=ρεῦμα, πηγή)· *Νηρεὺς, Νηρηίδες* (**νάρερο*· *νάω*).

νάξ, ἡ, δωρ. ἀντι *ναῦς*. **νάσθη**, ἐπ. γ' ἐν. παθ. *ἀόρ. α'* τοῦ *ναίω* (δλ. *ναίω* II 2). **νάσιώτας**, ὁ, δωρ. ἀντι *νησιώτης*. **νασμός**, ὁ (*νάω*)· ρεῦμα, ρύαξ, πηγή. **νάσος**, ἡ, δωρ. ἀντι *νησος*. **νάσσα**, ἐπ. ἀντι *ἐνάσσα, ἀόρ. α'* τοῦ *ναίω*. **νάσσα**, ἡ, δωρ. ἀντι *ἠήσσα, ἠήττα*. **νάσσατο**, ἐπ. ἀντι *ἐνάσατο*, γ' ἐν. μέσ. *ἀόρ. α'* τοῦ *ναίω* (βλ. *ναίω* II 2).

ΝΑΪΣΙΩ, μελ. *νάξω*· ἀόρ. α' *ἐναξα*· παθ. πρκ. *νέ-νασμαι* ἢ *νένασμαι*· σῆμ. πιέζω, συνθλιβώ, καταπατῶ || γεμίζω ἐντελῶς.

ναστός, ἡ, ὄν (*νασσω*)· ὁ συμπεπιεσμένος, στερεός.— || ὡς οὕτ. ὁ *ναστός*=ὁ καλοζυμωμένος (ἐπὶ πλακούντων).— || μετὰ γεν., ἐντελῶς πλήρης ἀπὸ τι.

νάττω, ἀττ. ἀντι *νάσσω* (βλ. λ.).

ναυ-ἀγέω, ἰων. **ναυη-**· μελ. -*ήσω* (*ναυαγός*)· ὡς και νῦν, ναυαγῶ, ὑφίσταμαι ναυάγιον, «καραβοτοσκιζομαι», εἶμαι ναυαγισμένος || ἐπὶ ἀρμάτων, συντρίβομοι, σπάζω.

ναυ-ἀγία, ἰων. **ναυηγία**, ἢ· ναυάγιον, «καραβοτοσκίαμα».

ναυ-ἀγιον, τό, ἰων. **ναυηγιον**· λείψανον (ὑπόλειμμα, τεμάχιον) ναυαγήσαντος πλοίου, ἢ και αὐτὸ τοῦτο τὸ ναυαγήσαν πλοῖον || *ναυάγια ἐπιπικὰ* =τὰ συντρίμματα ἀνατραπέντος ἀρματος· ἐκ τοῦ **ναυ-ἀγός**, ὄν, ἰων. **ναυηγός** (*ναῦς* + *ἄγνυμι*)· ὁ ναυαγῆσας, ὁ πάθων ναυάγιον, ὁ ἐξοκέλας, προσαρβάς, λατ. *naufrāgus* || γεν., ὁ κατεστραμμένος, «καραβοτοσκιζόμενος». 2) ἐνεργ. ὁ προξενῶν ναυάγιον (ἐπὶ ἀνέμων π. χ.).— || (*ναῦς* + *ἄγω*)· ὁ ἄγων τὴν ναῦν, ὁ κυβερνῶν τὴν ναῦν, κυβερνήτης.

ναυ-ἀρχέω, μελ. -*ήσω* (*ναυάρχος*)· εἶμαι ναυάρχος στόλου, διοικῶ στόλον· ἐξ αὐτοῦ τὸ **ναυ-ἀρχία**, ἡ (*ναυαρχέω*)· ἡ ἀρχηγία στόλου, ἢ διοικήσις στόλου, τὸ ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου. 2) ἡ περίοδος (τὸ χρονικὸν διάστημα) τῆς ναυαρχίας τινός.— || ναυικὴ ὑπεροχή, ἡγεμονία.— || στόλος. **ναυ-ἀρχος**, ὁ (*ναῦς* + *ἄρχω*)· ὁ ἄρχων (ἀρχηγός, διοικητής) τοῦ στόλου, ὅτι και σήμερον νοούμεν λέγοντες ναύαρχος.

ναυ-ἀρχία, ἡ (*ναυαρχέω*)· ἡ ἀρχηγία στόλου, ἢ διοικήσις στόλου, τὸ ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου. 2) ἡ περίοδος (τὸ χρονικὸν διάστημα) τῆς ναυαρχίας τινός.— || ναυικὴ ὑπεροχή, ἡγεμονία.— || στόλος.

ναυ-ἀρχος, ὁ (*ναῦς* + *ἄρχω*)· ὁ ἄρχων (ἀρχηγός, διοικητής) τοῦ στόλου, ὅτι και σήμερον νοούμεν λέγοντες ναύαρχος.

ναυ-ἀρχία, ἡ (*ναυαρχέω*)· ἡ ἀρχηγία στόλου, ἢ διοικήσις στόλου, τὸ ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου. 2) ἡ περίοδος (τὸ χρονικὸν διάστημα) τῆς ναυαρχίας τινός.— || ναυικὴ ὑπεροχή, ἡγεμονία.— || στόλος.

ναυ-ἀρχος, ὁ (*ναῦς* + *ἄρχω*)· ὁ ἄρχων (ἀρχηγός, διοικητής) τοῦ στόλου, ὅτι και σήμερον νοούμεν λέγοντες ναύαρχος.

ναυ-ἀρχία, ἡ (*ναυαρχέω*)· ἡ ἀρχηγία στόλου, ἢ διοικήσις στόλου, τὸ ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου. 2) ἡ περίοδος (τὸ χρονικὸν διάστημα) τῆς ναυαρχίας τινός.— || ναυικὴ ὑπεροχή, ἡγεμονία.— || στόλος.

ναυ-ἀρχος, ὁ (*ναῦς* + *ἄρχω*)· ὁ ἄρχων (ἀρχηγός, διοικητής) τοῦ στόλου, ὅτι και σήμερον νοούμεν λέγοντες ναύαρχος.

ναυ-δετον, τό (*ναῦς*+*δέω*)· καλῶδιον πλοίου, κοιν. «παλαμῶρι».

ναυηγέω, ναυηγία, ναυηγός, ἰων. τύπος ἀντι *ναυᾶγ*—.

ναυ-κλήρέω, μελ. -*ήσω* (*ναυκλήρος*)· εἶμαι ἰδιοκτήτης πλοίου, ἢ και πλοίαρχος τοῦ πλοίου.— || μτφρ. διευθύνω, κυβερνῶ· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ναυ-κλήρῖα, ἡ (*ναυκλήρέω*)· ἡ ζωὴ ἢ και τὸ ἐπάγγελμα τοῦ *ναυκλήρου*, ἢ ζωὴ τοῦ ναυτικοῦ (τοῦ θαλασσινοῦ) || τὸ ἔχειν ἴδιον πλοῖον. 2) ποιητ. ταξίδιον, πλοῦς || γεν., ἐπιχειρήσις. 3) ὡς και, πλοῖον.

ναυ-κληρικός, ἡ, ὄν (*ναυκλήρος*)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς ναυκλήρον.

ναυ-κλήρος, ὁ (*ναῦς*+*κλήρος*)· ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου, ὁ ἐπ' ἄμοιβῇ μεταφέρων διὰ τὸ πλοῖον του ἐμπορεύματα ἢ ἐπιβάτας || γεν., πλοίαρχος, κυβερνήτης. 2) ποιητ. ναυτικός, θαλασσινός, ναύτης [δ'· ἐτυμ. δλ. *ναύκταρος*].

ναυ-κράτος, δ'=*ναυκλήρος* (δλ. λ.).— || ἐν Ἀθῆναις, *ναύκταρος* ἐκαλεῖτο ὁ ἀνήκων εἰς μίαν ὑποδιάρεισιν πολιτῶν (καλουμένην *ναυκρατίαν*). ἐξ ἐκείνων εἰς τὰς ὅποιες εἶχον ὑποδιαιρεθῆ οἱ πολῖται πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος δι' οἰκονομικοὺς λόγους || ἐπὶ Σόλωνος ὑπῆρχον 12 ναυκραταί δι' ἑκάστην φυλὴν, ἦτοι 48 ἐν ὅλῳ, ὅταν δὲ ἐπὶ Κλεισθένης αἰ φυλαὶ ἠδῆθῆσαν εἰς 10, ὁ ἀριθμὸς τῶν ναυκρατῶν ἐκάστης φυλῆς περιωρίσθη εἰς 5, ἦτοι 50 ἐν ὅλῳ. Ἀρχικῶς οἱ ναυκρατοὶ δὲν εἶχον πιθανῶς σχῆσαι τινὰ πρὸς τὸ ναυτικόν, ἀλλ' ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι κτηματῖται (δοῦτε τὸ α' συνθετ. προέρχεται ἐκ τοῦ *ναίω* = κατοικῶ), ἀπὸ τοῦ Σόλωνος θμῶς ἐκάστη ναυκρατία ὑπεχρεοῦτο, ἐκτός τῶν ἄλλων, νὰ ναυπηγήσῃ και ἐξοπλίσῃ ἓν πλοῖον. πιθανόν δὲ εἶναι ὅτι ὁ πλουσιώτερος τῆς ναυκρατίας, ὁ και τὸ μείζων τῆς θραπῆς ἀναλαμβάνων, ὤρῃζτο και ὡς ναυκλήρος, ὅθεν και ἡ πρὸς τὸ *ναῦς* συσχέτισις.

***Ετυμ.**: *ναυκράτος* > *ναυκλήρος, ναυκλήρος* (κατ' ἀνομοιωσιν) (*ναῦς*+**κταροσ*- (=ἀρχηγός τοῦ πλοίου), πρβλ. *κτασπεδον, κτασθηρία, κταρο-* (= τὸ ἀνώτερον μέρος, ἄκρα)· πρβλ. βουττ. *Δακκαρῖδης* (**Δακκαρῖος* (=ἀρχηγός τοῦ λαοῦ), πρβλ. *Δακκαρῖος, Δακκαρῖος* (=ἀρχηγός τοῦ λαοῦ), πρβλ. *Δακκαρῖος, Δακκαρῖος* (=ἀρχηγός τοῦ λαοῦ), πρβλ. *Δακκαρῖος, Δακκαρῖος*).

ναυ-κράτεω, μελ. -*ήσω*· ἔγω τὸ κράτος τῆς θαλάσσης, κρατῶ (= ὑπερισχύω) κατὰ θάλασσαν, εἶμαι θαλασσοκράτωρ, κυριαρχῶ κατὰ θάλασσαν.— Παθητ., κυριαρχοῦμαι κατὰ θάλασσαν.

ναυ-κράτης, -ου (και -*εος*), δ'· ὁ θαλασσοκράτωρ, ὁ κυριαρχῶν τῆς θαλάσσης.

ναυ-κράτωρ, -ορος, ὁ, ἢ (*ναῦς*+*κτατέω*)· ὁ θαλασσοκράτωρ.— || ὡς οὕτ. ὁ κύριος (κυβερνήτης) πλοίου.

ναῦλος, ὁ, ἢ **ναῦλον**, τό (*ναῦς*)· ὅτι και νῦν, ναῦλος, τὸ χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὅσοον καταβάλλει τις διὰ νὰ ταξιδεῖσθ, «τὸ εἰσιτήριο», ἢ και τὰ ἐξόδα μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων, λατ. *navium*. 2) ὡς τὸ φορτίον τῶν πλοίων.

ναυ-λοχέω, μελ. -*ήσω* (*ναυλοχος*)· παραμένω ἐν λιμένι ἢ ἐν μυχῶ τινι ἐπ' ἀγκύρῃ || ἐνεδρεύω ἐκεῖ ὅπως ἐξορμῶ κατὰ διερχομένων πλοίων || μετ' αἰτ., ἐνεδρεῖω, παραμνεύω, τινά.

ναυ-λόχος, ὄν (*ναῦς*+*λόχος*, *λέχος*)· ὁ παρέχων ἀσφαλές ἀγκυροδόλιον, ὁ ἔχων καλὸν ἀραξοδόλιον.— || ὡς οὕτ. ὁ *ναῦλοχος*, μετὰ ἀνωμ. πλθθ. τὰ *ναῦλοχα*=σταθμὸς πλοίων, ἀγκυροδόλιον, λατ. *statio navium*.

ναυ-μάχτωρ, μελ. -*ήσω* (*ναυμάχος*)· ὅτι και νῦν, ναυμαχῶ, πολεμῶ διὰ πλοίων, μάχομαι κατὰ θάλασσαν (διὰ πλοίων), συνάπτω ναυμαχίαν || γεν., μάχομαι, πολεμῶ.

ναυ-μάχια, ἡ (*ναυμαχέω*)· ὅτι και νῦν, ἢ κατὰ θάλασσαν διὰ πλοίων μάχη.

ναυ-μάχος, ὄν (*ναῦς* + *μάχομαι*)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς ναυμαχίαν.— || ὡς πρὸς. *ναυμάχος*, ὄν, ἐνεργ., ὁ κατὰ θάλασσαν μαχόμενος, ὁ ναυμαχῶν.

ναυ-πηγέω, μελ. -*ήσω* (*ναυπηγός*)· =*πηγγνυμι ναῦς*, κατασκευάζω πλοῖα.— μέσον, *ναυπηγοῦμαι ναῦς* = κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν πλοῖα, βάλλω νὰ μοῦ κατασκευάσουν πλοῖα.— Παθητ., ναυπηγοῦμαι, κατασκευάζομαι, ὑπὸ τινος.

ναυ-πηγήσιμος, ον (ναυπηγέω)· χρήσιμος, κατάλληλος, εἰς ναυπηγίαν (ἐπὶ ξυλίας).

ναυ-πηγία, ἡ (ναυπηγέω)· τό ναυπηγεῖν (κατασκευάζειν πλοῖα), κατασκευὴ πλοίων.

ναυ-πηγικός, ἡ, ὄν (ναυπηγία)· ὁ ἐμπειρὸς (κατάλληλος) εἰς ναυπηγίαν ἢ ὡς οὗτο. τὸ θηλ. ἡ **ναυπηγική** (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ ναυπηγεῖν.

ναυ-πήγιον, τό· ὁ τόπος ἐνθα ναυπηγοῦνται πλοῖα, ναυπηγεῖον· ἐκ τοῦ

ναυ-πηγός, ὄν (ναῦς+πήγγυμι)· ὁ ναυπηγῶν, τ. ἔ. ὁ κατασκευάζων πλοῖα ἢ ὡς οὗτο. ὁ **ναυπηγός, ὄν**, τ. καὶ νῦν.

ναυ-πορός, ον, καὶ ναυσί-πορός (ναῦς+πόρος)· ὁ περῶμενος (διαπλεόμενος) διὰ πλοίων, πλωτός. — ὡς παροξ. **ναυπόρος=ναυσιπόρος** (βλ. λ.).

ΝΑΥ-Σ, ἡ (=λατ. NAV-IS)· πλοῖον ἢ **ναῦς**, μακρὰ=λατ. *navis longa*=πλοῖον μάχης, πολεμικὸν πλοῖον, καλούμενον οὕτω (μακρὰ **ναῦς**) διότι ἦτο μακρόστενον, διὰ νὰ εἶναι ταχύτερον, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὰ ἐμπορικὰ (τὰ φορτηγὰ, ἄς εἰπωμεν), τὰ ὁποῖα ἦσαν πλατύτερα καὶ ὀγκωδέστερα (**νῆες** *στρωγύλαι, δλκάδες, γαῦλοι*). Τὸ ὄνομα παρ' ἀττικοῖς ἐκλίνετο ὡς ἔπειτα: **ναῦς, νεώς, νηί, ναῦν**· δυϊκ. γεν. καὶ δοτ. **νεοῦν**· πληθ. **νῆες, νεῶν ἢ νηῶν, ναυαί, ναῦς**. — ἐν τῇ ἰωνικῇ διατ.: **νηῦς, νεός, νηί, νέα**· πληθ. **νέες, νεῶν, νηυαί, νέας**. — Ἐπιτ.: **νηῦς, νηός, νηί, νηά**· πληθ. **νῆες, νηῶν, νηυαί ἢ νηεσσαί, νηας** (ἀλλ' ὡς, καὶ: γεν. καὶ αἰτ. ἐν. **νεός, νέα**, πληθ. **νέες, νεῶν, νέεσσαί, νέας**). — Δωρ. **ναῦς, νᾶός, νᾶι, ναῦν**· πληθ. **νᾶες, ναῶν, ναυαί** (καὶ **νᾶεσσαί**), **νᾶας**. — Τραγ. **ναῦς, ναός ἢ νεός, ναῖ, ναῦν**· πληθ. **νᾶες, ναῶν ἢ νεῶν, ναυαί, ναῦς**.

Ἔτυμ.· **ναῦς**, δοτ. πληθ. **ναυαί** (< *ναῦς, *ναυαί*)=σανοκρ. *naū-h*· ἰων. **νηῦς**, δοτ. πληθ. **νηυαί** ὀφείλουσι τὸ -η- εἰς ἄλλας πτώσεις (τὸ παρ' Ἡρωδ. ἰων. **νεῦς** ἐσχηματισθὴ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **νέες, νεῶν** κλπ.)· γεν. **νη(F)-ός**· ἀττ. **νεός**, μεγν. ἰων. **νεός**· αἰτ. **νη(F)-α**, μεγν. ἰων. **νέα** (ἀττ. **ναῦν** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ναῦς**)· πληθ. ὄνομ. **νη(F)-ες**, μεγν. ἰων. **νέες**· γεν. **νη(F)-ῶν**, δωρ. **νᾶῶν**, μεγν. ἰων. **νεῶν**=σανοκρ. *nāvam*· δωρ. ὄν. ἐν. (παρὰ Γραμμ.) **νᾶς**, αἰτ. **νᾶν**, αἰτ. πληθ. **νᾶας**. — πρβλ. **Ζενθ.**, παλ.-περο. **nav**·, ἀρμ. **nav** (=ναῦς), λατ. **navis** (αἰτ. **nāvem**=σανοκρ. *nāvam*=ἐμ. **νη(F)a**, παλ-ιρλ. **nav**, γεν. **nōe**, δοτ. πληθ. **nōib** (ναῦς), gall. **noe** (εἰδος σκάφης), παλ.-πογγ. **nōr** (ναῦς), ἀγγλ.-οξ. **nōwend** (ναῦκληρος)· πρβλ. καὶ **σανοκρ. ndus, nāu-ka**, λατ. **navita, nau-ta, nav-igo, āch-2kan-δ. nau-st** (*statio navalis*)· ἡ συνήθης συσχέτισις πρὸς τὰ **νάω, νήχω, νέω** (**νεFω**), **νεύσομαι** (=κολυμβῶ) ἐν γίνεταί ὑπὸ πάντων δεκτῆ.—Παράγωγα ἐκ τοῦ **ναῦς**: **ναύλος** (-ον), **ναυοσθλοῦν, ναύτης, ναυτία, ναυοίη, ναυτίλος, ναυτιλία, ναυτίλλομαι, νήσος** κ. ἄ.

ναυσθλόω, συντεπι. ἐκ τοῦ **ναυστολέω** μεταφέρω διὰ θαλάσσης.— **μέτρον**, λαμβάνω μαζί μου διὰ θαλάσσης ἢ ἐνοικιάζω πλοῖον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐργασιῶν μου.—Παθητ., μετὰ μέσου μέλλ. **ναυσθλώσομαι**, ὑπάγω διὰ θαλάσσης.

ναυσία, ἡ·=ἀττ. **ναυτία** (βλ. λ.).

ναυσίω·=ἀττ. **ναυτία** (βλ. λ.).

ναυσί-κλειτός, ἡ, ὄν (ναῦς+κλειτός)· περιφροσὸς διὰ τὰ πλοῖα, ἐνδοξος κατὰ θάλασσαν.

ναυσί-κλυτός, ὄν=**ναυσικλειτός** (βλ. λ.).

ναυσί-πέδη, ἡ (ναῦς+πέδη)· καλῶδιον πλοίου.

ναυσί-πέρατος, ον, ἰων. νηυοί-πέρητος (ναῦς+περάτος)=**ναυσιπόρος** (βλ. λ.), ὁ περῶμενος (διαπλεόμενος, διαβατός) διὰ πορθμείου ἢ διὰ πλοίων, πλωτός.

ναυσί-πομπος, ον (ναῦς+πέμπω)· ἐνεργ., ὁ πέμπων (κινῶν, ὠθῶν, οὖριος διὰ τὰ) πλοῖα: **ναυσίπομπος αὔρα**=οὖριος ἀνεμος.

ναυσί-πορος, ον (ναῦς+πόρος)=**ναυσιπέρατος, ναύπορος** (βλ. λ.)· πλωτός διὰ πλοίων, κυρ. ὁ περῶμενος (διαπλεόμενος, διαβατός) διὰ πλοίων, λατ. *navigabilis*.— **ἢ** ὡς παροξ. **ναυσίπόρος, ον**, ὡς ἐνεργ., ὁ περῶν (διαπλέων) διὰ πλοίων, ναυτιλόμενος, «ταξιδιάρης», θαλασσινός (πρβλ. καὶ **ναυπέρος**). 2) ὁ ποιῶν τὰς ναῦς νὰ πορεύωνται, ὁ

κινῶν τὰ πλοῖα (ἐπὶ τῶν κωπῶν π. χ., ἀνέμων κ.τ.δ.).

ναυσί-στονος, ον (ναῦς+στένω)· ὁ προκαλῶν στόνον (στεναγμόν) εἰς τὰ πλοῖα, ὁ ἀξιοδρήνητος διὰ τὰ πλοῖα.

ναυσί-φόρητος, ον (ναῦς+φορέω)· ὁ ἐπὶ (ἢ ὑπὸ) πλοίου (μετα)φερόμενος, ὁ πλέων.

ναυ-σταθμῶν, τό, μεγν. ὁ ναύσταθμος (ναῦς+σταθμός)· σταθμός τῶν πλοίων ἐνθα σταθμεύουσι (ἀγκυροβολοῦσι) τὰ πλοῖα, ἀγκυροβόλιον, λιμὴν, λατ. *statio navium*.

ναυ-στολέω, μελ. -ήσω (ναῦστολος)· μετβ. μεταφέρω διὰ θαλάσσης, συνοδεύω, ὑπάγω, διὰ θαλάσσης. 2) ὀδηγῶ, διευθύνω, κυβερνῶ.— **ἢ** ἀμτβ. ὡς τὸ παθητ., πλέω, ταξιδεύω, κυρ. πορεύομαι ἐπιβαίνων πλοίου· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ναυ-στόλημα, -ατος, τό (ναυστολέω)· τό διὰ πλοίου (διὰ θαλάσσης) (μετα)φερόμενον ἢ ἐν τῷ πληθ. =**ναυστολία** (βλ. λ.).

ναυ-στολία, ἡ (ναυστολέω)· τό ταξιδεύειν, πλοῦς, ταξίδιον ἢ ναυτικὴ ἐκστρατεία.

ναυ-στολος, ον (ναῦς+στέλλω)· ὁ ἀποστελλόμενος (μεταφερόμενος) διὰ πλοίου, κατὰ θάλασσαν, πλέων, ταξιδεύων.— **ἢ** **ναυ-στόλος, ον** (παροξ.)· ἐνεργ., ὁ στέλλων διὰ θαλάσσης ἢ ὁ ἀποστέλλων πλοῖα, ναυτικὴν ἐκστρατεία.

ναύτης, -ου, ὁ (ναῦς)· **δοτ. καὶ νῦν, ναύτης**, θαλασσινός, λατ. *navia*.— **ἢ** ὁ κατὰ θάλασσαν σύντροφος, συνταξιδιωτής.

ναυτία, ἡ, καὶ ναυσία (ναῦς)· ἡ ἐκ τοῦ κλυδωνισμού (σάλου) τοῦ πλοίου προερχομένη τάσις πρὸς ἔμετον μετὰ καρθηρίας, ναυτίας, ἔμετος, «ἀναγούλα», λατ. *nausea, nauitia*· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ναυτιάω (ναυτία)· πάσχω ἀπὸ ναυτίας (ἀναγούλαν), ἔχω κλίσιν πρὸς ἔμετον, λατ. *nausio* ἢ γεν., **θδελύσσομαι**, ἀποστρέφομαί, τι.

ναυτικός, ἡ, ὄν (ναῦς, ναύτης)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατά) ἄλληλος διὰ πλοῖον, ἢ τῆν ναυτιλίαν, ὡς καὶ νῦν λέγομεν ὁ ναυτικός, ὁ ναυτιλλόμενος, θαλασσινός ἢ **ναυτικός στρατός**=ἡ κατὰ θάλασσαν δύναμις, ἐν ἀντιδικστολῇ πρὸς τὸν **περὶ τὸν στρατόν** (θηλ. τὸν στρατόν τῆς ξηρᾶς) ἢ ὡς. τὸ οὐδ. ὡς οὗτο. τὸ **ναυτικόν**=ὁ στόλος, ἡ ναυτικὴ δύναμις ἢ ἐν τῷ πληθ. **τὰ ναυτικά**=αἱ ναυτικαὶ ὑποθέσεις, ἡ ναυτικὴ (ἢ κατὰ θάλασσαν) δύναμις. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὰ ναυτικά, θαλασσοδουλος. 3) ἡ **ναυτικὴ** (ἐνν. τέχνη)· ἡ περὶ τὴν ναυτιλίαν ἐμπειρία ἢ ἡ ναυτικὴ ἐπιστήμη.— **ἢ** ἐν Ἀθήναις, **ναυτικόν** ὡς τεχνικός βρος ἐπίπλοιο δάνειον συνομολογηθὲν ἐπὶ ὑποθήκῃ πλοίου (λατ. *pecunia foenore nautico collocaita*) ἢ **ναυτικά ἐκδιδόναι**=δανεῖζειν χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ πλοίου, ἀντιθ. τῷ **ναυτικά λαμβάνειν**=δανεῖζεσθαι ἐπὶ ὑποθήκῃ πλοίου.

ναυτίλια, ἡ (ναυτίλος)· τὸ θαλασσοπλοεῖν, ἡ θαλασσοπλοία, τὸ νὰ εἶναι τις ναύτης καὶ νὰ ταξιδεῖν διαρκῶς ἢ ἐν τῷ πληθ., τὰ ταξίδια, οἱ πλόες· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ναυτίλλομαι (ναυτιλία), ἀπρβ., ἀπαντῶν μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· ταξιδεύω διὰ θαλάσσης, εἶμαι ναύτης, πλέω, διαπλέω.

ναυτίλος, ὁ (ναύτης)· ὁ ναύτης, ὁ ταξιδεύων διὰ θαλάσσης, ὁ θαλασσινός. 2) ὡς ἐπιθ. ἐπὶ πλοίου, ναυτικός.— **ἢ** ὄνομα ὄστρακοδέρμου, ἔχοντος ὑμένα (μεμβρῶν) τὸν ὅποιον χρησιμοποιοεῖ ὡς ἱστῖον· λέγεται ἄλλως καὶ **ποντίλος**.

ναυτο-λογέω, μελ. -ήσω (ναύτης+λέγω)· κάμνω κατάλογον ναυτῶν, δέχομαι εἰς τὸ πλοῖόν μου ναύτας, προσλαμβάνω ναύτας.

ναυ-φθορία, ἡ· ἡ φθορὰ πλοίων, ἀπώλεια πλοίου (ἢ πλοίων), ναυάγιον· ἐκ τοῦ

ναυ-φθόρος, ον (ναῦς+φθείρω)· ὁ φθειρῶν τὰ πλοῖα ἢ ἐν ᾧ **ναύφθορος** (πρσπαροξ.)=ναυαγός, ναυαγιαμένος ἢ **ναύφθορος στολή**=τὸ ἐνδυμαῖον τοῦ ναυαγοῦ.

ναύφι, ναύφιν, ἐπιτ. γεν. καὶ δοτ. πληθ. τοῦ **ναῦς**. **ναύ-φρακτος, ον, καὶ ἀττ. ναύ-φρακτος** (ναῦς+φράσσω)· ὁ διὰ πλοίων πεφραγμένος (περιεχόμενος) ἢ **ναύφρακτον βλέπειν**=τὸ νὰ κυττάζῃ ὡς ἄν

πολεμικόν· πλοῖον («ἐπὶ τοῦ περιαθροῦντος καὶ σεμνῶς ἰόντος» Φωτ.).

ΝΑΨ, μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει· ῥέω, τρέχω.

Ἔτυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης παράγονται καὶ τὰ: *νάμα*, *Να-ιάς*, *Νη-ιάς*, *να-ρός*, *νη-ρός*, *Νη-ρεύς*, *ἀε-να-ος*—*νάω* (**naFjw*), πρβλ. αἰολ. παρ' Ἡσυχ. *αναύει· ῥεει*, *βλύζει*, πρτ. *ναῖον*, *νάεν*, ἀττ. *νῶντας* (πρβλ. Φωτ. «*νῶντας· ῥόντας*»)· πρβλ. καὶ *νάω* (= κολυμβῶ), μελ. *νεύσομαι* ('Ἡσυχ. *ανά· πηγὴ Λάκωνες*», «*ἐννυθεν' ἐκέχυντο*» πάντα ἐξ ἰαπ. β. **snā-u* καὶ **sn-eu*: σαναορ. *snādī* (ῥέω κατὰ σταγόνας), μτχ. *snutā-h*, γοθθ. *snīwan*, ἀγγλ.-σαξ. *snēowan* (ἐπιείγομαι) (διὰ τὴν σσημ. πρβλ. γερμ. *rennen* = τρέχειν: *rinne* (ῥεῖν))· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. *nubes*· αἱ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαι ἰαπ. ρίζαι **snā-u* καὶ **sn-eu* εἶναι ἐπεκτάσεις τῆς β. **snā-* (ῥεῖν) τῆς ἐν τῷ λατ. *no*, *pāre* (νήχομαι) κλπ., περὶ ὧν βλ. ἐν *νήχω* (πρβλ. καὶ τὰ ἐν *νότος*).

-νε, ἐν τῷ θεσσαλ. *τό-νε* (= *τόδε*) εἶναι συγγ. τῷ ἑλλ. *νή*, *ναί*, λατ. *nae*, *nē*, *nam*, σλαυ. *na* (Ἰδοῦ!)· πρβλ. καὶ ἄρκ. *τω-νε* (= *τοῦδε*, *τουδί*), ἄρκ.-Κυπρ. *δ-νω* (= *ἴδε*, *οὗτος*), ἐκ θέμ. δεικτ. **no-*.

νάα, ἰων. αἰτ. ἐν. τοῦ *ναῦς*.

νε-ἀγγελτος, ὄν (*νέος+ἀγγέλλω*)· ὁ νεωστὶ (ἐσχάτως) ἀνάγγελθεῖς.

νεα-γενής, ἐς (*νέος+γένω*)· ὁ νεωστὶ (ἐσχάτως) γεννηθεῖς.

νεαῶν, ἀπαντῶν κατ' ἔνεστ. μόνον (*νέος*)· ἀμτβ. εἶμαι νέος, εἶμαι νεαρός || εἶμαι ὁ νεώτερος τῶν δύο || μτφρ. εἶμαι πλήρης νεανικοῦ σφρίγους. 2) ἐνεργῶ ἢ σκέπτομαι ὡς νεανίας, «κάνω τὸν νεαρό». 3) γίνομαι πάλιν νεαρός, ξανανιώνω.

νε-αἰρέτος, ὄν (*νέος+αἰρέω*)· ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) συλληφθεῖς.

νεαίτερος, ἀνώμ. συγκριτ. τοῦ *νέος*· **νεαίτατος** καὶ **νέατος**, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ *νέος*.

νε-ἀκόνητος, ὄν (*νέος+ἀκονάω*)· ὁ νεωστὶ ἠκονημένος, «φρεσκακονισμένος», «ἀκονισμένος στήν τριχά».

νεαῖλης, ἐς (*νέος*)· ὁ ἔχων νεανικόν σφρίγος || γεν., νεαρός, ζωηρός, ἰσχυρός, ρωμαλέος. [*νεαλῆς νέος+ρ. αἱ*, πρβλ. *ἀν-αλ-τος*, *ἀλ-δαίνω*, *ἀλ-δήσκω*, *ἀλ-θόμαι*].

νε-ἄλωτος, ὄν (*νέος+ἄλωναί*)· ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως) συλληφθεῖς.

νε-ανθής, ἐς (*νέος+ἀνθέω*)· ὁ νεωστὶ ἀνθῶν.

νεανίας, -ου, δ, ἐπ. καὶ ἰων. **νηνίας**, -εω, δ (*νέος*)· ὁ νέος τὴν ἡλικίαν, νεαρός, νέος, νεανίσκος, νεανικός || συχνά μετ' ἄλλου ὡς ἐπέχον θέσιν ἐπιθέτου: *ἄνδρες νεηνίαι*, *παῖς νεηνίης*.— || ὡς ἄρα. ἐπιθ. νεαρός, νεανικός || ἀκμαίος, ρωμαλέος, ὀρμητικός.

Ἔτυμ.: *νεανίας*, ἐσχηματισμένον θάσει τοῦ **neFā-nos* (ἔξ οὗ ὡσαύτως τὸ **neFāniskos*), προερχομένου ἐκ τινος **neFā* (= νεότης) (πρβλ. *ἀκμηνός*: *ἀκμή*)· *νεάν* (γεν. *νεάνος*) εἶναι νεοσηματισμός κατὰ τὸ *ξῦ-πᾶνος* (= *ξῦνός*), *μεγιστᾶνος* (= *μέγιστος*), καὶ δὲν εἶναι ὁ τύπος, ἐξ οὗ θά ἦτο δυνατόν νὰ οχηματισθῆ ὁ τύπος *νεανίας*.

νεανιεύομαι, ἀποθ. (*νεανίας*)· εἶμαι νεανίας, εὐρίσκομαι εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν || ἐνεργῶ ἢ φέρομαι νεανικῶς, τολμηρῶς, προπετῶς, ἀπερισκέπτως || κομπάζω, μεγαλαυχῶ ὡς ἀπερίσκεπτος καὶ ἀπειρος νέος.

νεανικός, ἦ, ὄν (*νεανίας*)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς νέον || ἐνεργητικός, δραστήριος, ἀκμαίος, ὀρμητικός, σθεναρός, ρωμαλέος 2) ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος, εὐγενής. 3) ἐν κακῇ ἔνν. αὐθάδης, προπετής, ἀλαζών, ἰσχυρογνώμων, ἀπερίσκεπτος. 4) γενικῶς, εὐρωστος, ἰσχυρός, δυνατός, ὡς τὸ λατ. *validus*.

νεανικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ.· ζωηρῶς, δραστηρίως || ἐπὶ πραγμ., καθ' ὑπερβολὴν.

νεάνις, ἰων. **νεήνις**, -ίδος, ἦ, αἰτ. **νεάνιδα** καὶ **νεάνις**, θηλ. τοῦ *νεανίας*· νεορὰ γυνή, νεορὰ κόρη, παρθένος.— || ὡς ἐπιθ. νεορὰ, νέα.

νεανισκεύομαι, ἀποθ. (*νεανίσκος*)· εἶμαι ἐν τῇ νεότητί μου, εἶμαι νεανίσκος || φέρομαι ὡς νεανίσκος, «κάνω τὸ νεανίσκο», νεανιεύομαι.

νεανίσκος, ἰων. **νηνίσκος**, ὁ (*νεανίας*)· νεαρός τὴν ἡλικίαν, «παλληκαράκι», νεανίας.

νε-ἄσιδος, ὄν (*νέος+ἄσιδος*)· ὁ ἄδων νεανικῶς.

νεαρός, ἄ, ὄν (*νέος*)· δ, τι καὶ ἰων, νέος, νεαρός || ἐπὶ πραγμ., πρόσφατος, φρέσκος, νέος, ὀψιμος, νυπός.

νεαρο-φαής, ἐς (*νεαρός+φάος*)· ὁ νεωστὶ (ἐσχάτως) ἐλθὼν εἰς φῶς, νεωστὶ φανεῖς (ἢ φαινόμενος), ὁ νεοεμφανισθεῖς.

νεαρο-φανής, ἐς (*νεαρός + φαίνομαι*) = **νεαρο-φαής** (βλ. λ.).

νέας, ἰων. καὶ ἐπ. αἰτ. πληθ. τοῦ *ναῦς*.

νέατος, ἰων. **νείατος**, ἦ, ὄν, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ *νέος* (ὡς *μέσατος* ἐκ τοῦ *μέσος*)· ὁ ἐσχάτος, τελευταίος, κατώτατος, χαμηλότατος: *πόλις νεάτη Πύλου* = πόλις ἐσχάτη, ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Πύλου (ἢ ἐσχάτη τῆς Πύλου, κειμένη εἰς τὰ ἐσχατὰ ὄρια τῆς Πύλου).— || ἐπὶ χρόνου, τελευταίος ὄλων, ὕστατος, νεώτατος, λατ. *novissimus*.

νεατός, ἦ, ὄν (*νεάω*)· χέρσος χῶρος νεωστὶ ἀροθεῖς.

νεατός, ὁ (*νεάω*)· ἡ ὄροσις χέρσου γῆς (*νεατῆς*) || ὁ χρόνος καθ' ὃν γίνεται ἡ γεωργικὴ *νεατῆς* (χέρσου γῆς).

νεάω, μελ. -άσω (*νέος*)· ἀροτριῶ χέρσον γῆν, ἀνανεῶν τὸν ἀγρὸν τὸν πρὸς καιρὸν ἀφαιρέντα ἀργόν, καλλιεργῶ ἐκ νέου, λατ. *novare* || **νεομένη** (ἐνν. *γῆ*)=ἡ γῆ ἢ καλλιεργηθεῖσα ἐκ νέου.

νεβριδίο-πέπλος, ὄν (*νεβρός + πέπλος*)· ὁ περιβεβλημένος δέρμα νεβροῦ (*νεβριδα*), ἐπὶ τοῦ Βαίχου καὶ τῶν βακχευόντων.

νεβρίζω, μελ. -άω (*νεβρίς*)· φορῶ **νεβριδα** (τ. ἔ. δέρμα νεβροῦ, νεογνὸν δηλ. τῆς ἐλάφου) || περιβάλλω μέ νεβριδα τοὺς μετέχοντας εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Βάκχου || μετέχω τῶν βακχικῶν ἐορτῶν φορῶν νεβριδα· ἐκ τοῦ

νεβρίς, -ίδος, ἦ (*νεβρός*)· τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ (νεογνοῦ τῆς ἐλάφου), τὸ φερόμενον κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Βάκχου.

ΝΕΒΡΟΣ, -οῦ, δ· τὸ νεογνόν τῆς ἐλάφου, ἐλαφάκι.

Ἔτυμ.: *νεβρός*· ἐπιθ. *νεβρῆ*, *νεβρίς*, -ίδος (δορά)· πρβλ. Ἡσυχ. «*νεβρακες· οἱ ἄρρενες νεοττοὶ τῶν ἀλεκτηρῶνων*» σκοτειν. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἀρνῆτ. *νε+βορά*, ἰαπ. **gver-*.

νέες, ἰων. καὶ ἐπ. ὄνομ. πληθ. τοῦ *ναῦς*.

νέεσσι, σπανιώτ. τύπος ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *ναῦς*.

νέηαι, ἰων. ἀντὶ *νῆη*, βρ. ἐν. ἐν. Ἰπτοτ. τοῦ *νέομαι*.

νεη-γενής, ἀττ. καὶ ὄν. **νεαγενής**, ἐς (*νέος+γένος*)· ἀρτιγεννής, νεογέννητος.

νεη-θάλης, ἐς (*νέος+θαλεῖν*)=**νεοθαλής** (βλ. λ.), ὁ νεωστὶ (μόλις ὦρα τελευταία) ἀρξάμενος νὰ θάλλῃ (νὰ βλαστάνῃ), ὁ νεωστὶ ἀνθήσας (βλαστήσας).

νε-ηκής, ὄν. **νε-ἄκῆς**, ἐς (*νέος+ἄκη*)· ὁ νεωστὶ (ἐσχάτως) ἀκονηθεῖς, ὁ νεωστὶ ἠκονημένος.

νε-ηκονής, ἐς (*νέος+ἄκωνη*)=**νεηκής** (βλ. λ.).

νε-ἠλάτος, ὄν (*νέος+ἐλάυνω*)· ὁ νεωστὶ ἀληθεύμενος, νεωστὶ κονιοποιοιμένος || ὡς ὄσα. *τὰ νεηλατα* = πλακούντια κατεσκευασμένα ἐκ νεωστὶ ἀληθευμένων ἀλεύρων.

νε-ἠλύς, -ῦδος, δ, ἦ (*νέος+ἠλυσις*, *ἠλυθον*, τοῦ *ἐρχομαι*)· ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, νεοφερμένος, «νιόφερος», λατ. *advēna*.

νεηνίης, **νεήνις**; ἰων. ἀντὶ *νεανίας*, *νεάνις* (βλ. λ. λ.).

νεηνίσκος, ἰων. ἀντὶ *νεανίσκος* (βλ. λ.).

νεη-φάτος, ὄν (*νέος+φημί*)· ὁ νεωστὶ ἐκφωνηθεῖς, νεωστὶ λεχθεῖς, νεοφώνητος, νεωστὶ ἀκουσθεῖς, ἀντίθ. τῷ *παλαιφάτος*.

νεῖ, Βοιωτ. ἀντὶ *νῆ*.

νεῖαι, ἐπικ. β' ἐν. ἐν. τοῦ *νέομαι*.

νεῖαιρά, ἰων. **νεῖαιρη**, ἦ· ἀνώμ. θηλ. συγκρ. τοῦ *νέος*, ὅπως τὰ *νεῖατος*, *νέατος* εἶναι ὑπερθ.· ἢ χορηγότερα, κατωτέρα, κατοπινή: *νεῖαιρη ἐν γαστρὶ*—

εις τὸ κατώτερον μέρος τῆς κοιλίας || ὡς οὖο. ἡ *νεύματα*—τὸ ὑπογάστριον.

νεύματος, ἡ, ον, ἰων. ἀντὶ *νεύματος*, ὑπερθ. τοῦ *νεύος*.

νεύκεις, **νεύκεις**, **νεύκεις**, ἰων. ἀντὶ *νεύκεις*, ὑπερθ. τοῦ *νεύκος*.

νεύκεις, **νεύκεις**, ἰων. ἀντὶ *νεύκεις*, ὑπερθ. τοῦ *νεύκος*.

νεύκεις, ἡ, ον, ἰων. ἀντὶ *νεύκεις*, ὑπερθ. τοῦ *νεύκος*. «καυγατζής», ἐριστικός, φίλερις || φιλοκατηγόρος || μετὰ γεν., ὁ ψέγων, κακολογῶν, τινα, ὁ διαπληκτικίζομενος (λογομαχῶν) μετὰ τινα.

νεύκεις, αἰολ. ἀντὶ *νεύκεις*, γ' πληθ. τοῦ *νεύκος* (βλ. λ.).

νεύκεις, ἰων. καὶ ἐπ. **νεύκεις**, ἐπ. γ' ἐν. Ἰπποτ. *νεύκεις*, ἰων. πρτ. *νεύκεις* καὶ *νεύκεις* ἐπ. μελ. *νεύκεις*, ἐπ. ἀόρ. α' *νεύκεις* (*νεύκεις*) φιλονικίω, ἐρίζω, λογομαχῶ, διαπληκτικίζομαι πρὸς τινα || ὡς μετὰ αἰτ. οὐστ. ἀντικ. *νεύκεις* *νεύκεις* || μτχ. *νεύκεις* = ἐπιματών, μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, πεισιμότως, πεισιματών. — || μτχ., ἐνοχλῶ, ἀνίω, παροργίζω || καὶ ἰδίως διὰ τοῦ λόγου, ὀνειδίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, κατηγορῶ, ἐνοχοποιῶ.

νεύκεις, ἡ = *νεύκεις* (βλ. λ.).

ΝΕΥΚΟΣ, τό ἐρις, φιλονικία, διαμάχη, λογομαχία || λοιδορία, κακολογία, χλεύη, ἐμπαιγμός, ψόγος, μομφή. 2) δικαστικός ἀγών, διαπληκτικισμός ἐνώπιον δικαστῶν. 3) ὡς μάχη, συμπλοκή. — || ἡ αἰτία τῆς ἐριδος, ὁ λόγος τῆς φιλονικίας.

Ἐτυμ. *νεύκος* *νεύκεις* (καὶ *νεύκεις*), μελ. *-έως*, ἀόρ. α' (*νεύκεις*) πρὸ βλ. λιθ. *nikti*, λεττ. *arnikt* (εἶμαι μελαγχολικός), *nizipat* (χλευάζω), ἀγγλ.-σαξ. *noezan* (ἐπιτίθεμαι) ἔξ ἰαπ. β. **neiqa*.

Νεύκεις, ὁ, καὶ *Νεύκεις*, καὶ *Νεύκεις* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

Νεύκος, ὁ, καὶ *Νεύκος*, καὶ *Νεύκος* (*Νεύκος*) ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς χώρας τοῦ Νεύκου.

τά κάτω), καλ. γερμ. *ni-dak*, ἀγγλ.-σαξ. *niðer*, καλ. πορτ. *niðr* (κάτω) ἀναθθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. *nidus* (φωλεό) (**ni-zd-o-s* = σασκρ. *niðo-h*, πρὸ βλ. καλ. γερμ. *neist* (φωλεά) ἐν πᾶσιν ὑποκαταί ἰαπ. β. **nei-*, **ni-* (καὶ κατ' ἄλλους ἰαπ. β. *ne-*, **nei-*, οἷτινες συνάπτουσι πρὸς ταῦτα καὶ τὰ: *νεύροι*, *νεύθεν*).

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νεύκος, ἰων. ἀντὶ *νεύκος* || ὑπερθ. *νεύκεις*, ἡ, ον.

νέκυτα, ἡ (νέκυς)· μαγική τελετή, δι' ἧς τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν ἀνεβιβάζοντο ἐκ τοῦ Ἄδου καὶ ἠρωτῶντο περὶ τοῦ μέλλοντος.

νεκῦο-μαντεῖον, τό, ἰων. -ἦιον (νέκυς+μαντεῖον)· μαντεῖον τῶν νεκρῶν, τόπος ἐνθα ἀνεκαλοῦντο ἐκ τοῦ Ἄδου αἱ σκιάι τῶν νεκρῶν καὶ ἠρωτῶντο.

νεκῦο-στόλος, ον (νέκυς + στέλλω)· ὁ διαπορθευόμενος τούς νεκρούς.

NE'KY'Σ, -ῆος, ὁ, ἐπ. δοτ. ἐν. νέκυϊ, ἐπ. δοτ. πληθ. νεκῦεσσι καὶ νέκυσσι· αἰτ. πληθ. νέκυας καὶ συνῆρ. νέκυς· νεκρὸν σῶμα, πτώμα, κυρ. ἀνθρώπου || ἐν τῷ πληθ. οἱ νεκροί, τὰ πνεύματα, λατ. manes.— || ὡς ἐπίθ., ὡς καὶ τὸ νεκρός (βλ. λ.).

*Ἔτυμ.: νέκυς· νεκρός· νέκυια· νεκός (πρβλ. Ἑσυχ. ανέκως· νεκροῖς)· νόκηρ (ληθαργική κατάστασις)· νέκταρ· σανσκρ. nāśāli, nāśāli (καταστρέφομαι), μτχ. nāśā-ῆ, Ζενδ. nāśta (=λατ. ē-nectus = ἐξητλημένος, στερειευμένος), σανσκρ. nāśāgali (ἐξολοθρεύω)=λατ. neco· πρβλ. ὡς. λατ. neco (φωνεῦω), nec (necis), nequalia, per-nicies κλπ., σανσκρ. nās, nās'ami (inlereo), nās'-as (nax, mors), Ζενδ. nās-υ (cadaver)· ἐξ ἱαπ. β. *nek- καὶ πιθ. *anek- (φωνεῖν), πρβλ. ἀν-άγκη (μετ' ἀναδιπλ.), παλ-ἰρλ. ēcen (ἀνάγκη, βία).

Νεμέα, ἡ, ἰων. -έη, ἐπ. -είη (νέμος=λατ. nemus)· κυρ. χώρα δασώδης μεταξὺ Ἄργους καὶ Κορίνθου (βλ. Κ.Ε.Λ.)· πρβλ. Νέμεα, τᾶ.

Νέμεα, τᾶ, ποιητ. Νέμεια (ἐνν. ἱερά)· οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες, τελοῦμενοι κατὰ πᾶν δεῦτερον καὶ τέταρτον ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος (βλ. Κ.Ε.Λ.).

νεμέθω, ποιητ. ἀντὶ νέμω, ἀπαντῶν μόνον ἀπαξ ἐν τῷ γ' πληθ. μέσ. πρτ. νεμέθοντο, ἐπ. ἀντὶ ἐνέμοντο (=ἐδόσκοντο, ἔδοσκον, ἔρωγων).

Νέμεος ἢ **Νέμειος**, α, ον· ὁ τῆς Νεμέας, ὁ διαμένων ἐν Νεμέᾳ ἢ καταγόμενος ἐκ Νεμέας.

νεμεσάω, ἰων. πρτ. νεμέσασκον· μελ. -ἦσω· ἐπ. ἀόρ. α' νεμέσασα.—ἐπ. ἐν. νεμεσοῶ, μελ. νεμεσοῆσω· (νέμεις)· αἰσθάνομαι νέμειν (τ. ἐ. δικαίαν ἀγανάκτησιν) ἐπὶ ἀδικίᾳ, ἀγανακτῶ δικαίως διὰ παρ' ἀξίαν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν || γεν. ὀργίζομαι.— || μέσον καὶ παθητ. νεμεσῶμαι· μελ. -ἦσομαι· παθ. ἀόρ. α' ἐνεμεσοῆθην, ἐπ. νεμεσοῆθην· ἔδκτ. ἐπ. μέσ. ἀόρ. α' νεμεσοῆσατο· εἶμαι δυσηρεστημένος (στενοχωρημένος) μὲ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀγανακτῶ || ἐντρέπομαι, αἰσθάνομαι ἐντροπῆν, αἰσχύνομαι || ἀποστρέφομαι τι, τὸ θεωρῶ ἀπρεπές. 2) μετ' αἰτ. πραγμ.: νεμεσοῦται κακὰ ἔργα=αἰσθάνεται δικαίαν ἀγανάκτησιν διὰ τὰς κακὰς πράξεις, τὰς τιμωρεῖ, ἐκδικεῖται δι' αὐτὸς.

Νεμέσεια, τᾶ (ἐνν. ἱερά)· ἡ ἐορτὴ τῆς Νεμέσεως, τελοῦμένη καὶ πρὸς τιμῆν τῶν νεκρῶν.

νεμεσῆτός, ἐπιθ. νεμεσοῆτός, ἡ, ὄν (νεμεσῶ)· ὁ προξενῶν ἀγανάκτησιν ἢ ὀργῆν, ὁ ἄξιος ἀγανακτῆσεως || οὗτοι νεμεσοῆτόν=δὲν εἶναι πράγμα πού νά κινή τὴν ἀγανάκτησιν (δὲν εἶναι μεμπτόν, ἀπρεπές, ἀξιοτιμώρητον).— || ἄξιος σεβασμοῦ, σεβαστός.— || ἄξιος διὰ νά προκαλῆ τὸν τρόμον, τρομερός, φοβερός.

νεμεσίσομαι, ἀπρθ., ἀπαντῶν μόνον κατ' ἄνεστ. καὶ παρτ.: εἶμαι δυσηρεστημένος κατὰ τινος, ὀργίζομαι κατὰ τινος || ἐξερεδίζομαι, φιλονικῶ διὰ τι || ἀπολ., ὀργίζομαι, ἐκπλήττομαι.— || (ὡς τὸ νεμεσῶμαι) αἰσχύνομαι, αἰσθάνομαι ἐντροπῆν.— || αἰσθάνομαι δέος (σεβασμόν, φόβον) || μετ' αἰτ., θεοὺς νεμεσίζωται = ἐσέβητο (ἠύλαβεῖτο, ἐφοβεῖτο) τούς θεούς· ἐκ τοῦ

νέμεις, ἐπ. νέμεις, -εως, ἡ (νέμος)· δικαία ἀγανάκτησις, ἀγανάκτησις διὰ τι(να) πού νά τὴν ἀξί-ζη, ὀργὴ διὰ κάθε τι τὸ δίκον, δικαία μνησικακία, δικαιολογημένη ἐχθρότης. 2) ἀγανάκτησις διὰ εὐτυχίαν παρ' ἀξίαν || ζήλοτυπία, ἐκδικησις, κυρ. ἐπὶ θεῶν || ἐπὶ ἀνθρώπων, φθόνος.— || πᾶν τὸ προκαλοῦν δικαίαν ἀγανάκτησιν, διὰ τὸ ποῖον ἐπαξίως ἀγανακτεῖ τις καὶ δικαίως, τὸ ἀντικείμενον τῆς δικαίας μνησικακίας || οὗ νέμεις εἶσι = δὲν ὑπάρχει λόγος

ἀγανακτῆσεως.— || ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, αἰσθημα μεταμελείας τὸ ὅποτον δοκιμάζει τις διὰ διαπραχθέν ὑπ' αὐτοῦ σφάλμα, τύψεις συνειδήσεως.

*Ἔτυμ.: νέμεις· νεμεσίσομαι· νεμε(σ)ῶν, -ᾶσθαι· νεμεταρ· νέμω· πρβλ. ἀλλ. name, neme (κατάρα), nemesón' (καταρῶσιαι) (nāma = νομο-), παλ-ἰρλ. nāmae (ἐχθρός).

Νέμεις, ἡ, ὡς κύρ. ὄνομα, κλητ. Νέμεις || ἡ Ἐθεᾶ Νέμεις ὡς προσωποποιήσις τῆς ὀνητοπόδοσεως (τῆς ἀντεκδικήσεως), ἧτις ταπεινώνει τούς ὑπερήτας καὶ ἀνατρέπει τὴν ὑπέρμετρον εὐτυχίαν.

νεμέσσα, ἐπ. ἀντὶ νεμέσα, ἰπρστ. τοῦ νεμεσοῶ.

νεμεσσατά, δωρ. ἀντὶ νεμεσοσητή.

νεμεσσάω, μελ. -ἦσω, ἐπ. ἀντὶ νεμεσοῶ.

νεμεσοηδής, παθ. μτχ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ νεμεσοῶ.

νεμεσοητός, ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ νεμεσοητός.

νέμεις, ἡ· ἐπ. ἀντὶ νέμεις.

νεμέτωρ, -ορος, ὁ (νέμος)· ὁ νέμων (ἀπονέμων) τὸ δίκαιον, ὁ ἀπονεμητής τοῦ δικαίου, ὁ κριτής, τιμωρός, ἐκδικητής.

νέμος, -εος, τό (νέμος Β)· σύνδενδρος βοσκοτόπος, ἄλος, λατ. nemus.

*Ἔτυμ.: νέμος· πρβλ. Ἑσυχ. ανέμος· σύνδενδρος τόπος, καὶ νομῆν ἔχων· καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὃ καὶ νάπος. καὶ τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κοῖλον = λατ. nemus, πρβλ. καὶ σανσκρ. nāmaḥ (σεβασμός), Ζενδ. nēmaḥ (ἰδ. σημ.), παλ-ἰρλ. nem, gall. nef (οὐρανός), παλ-ἰρλ. nemed (scellum, ἀρχικὸς ἄλος), Ζενδ. nēmata-, nīmata- (κλήνοι), παλ-Γαλλ. nīmia (βοσκοτόπος), gaul. nanto (ἀψιρ.=κοιλιάς), tri-nānio (τρεῖς κοιλιάδες)· ἱαπ. *nēmos (κοιλότης, ἐξ οὗ δόλος οὐρανοῦ, καὶ κοιλιάς, βοσκῆ), πρβλ. ἔλλ. Θόλος· πάντα ἐξ ἱαπ. β. *nem- (πτύσσω, διπλῶ, κάμπτω, ὑποτάσσω). Δυνατὸν ὅμως τὸ νέμος νά πρέρη νά συναρθῆ πρὸς τὴν ἱαπ. β. *nem- (= λαμβάνω, δίδω, ὡς μερίδιον), ἐφ' ὅσον νέμος=βοσκοτόπος, τ. ἐ. βοσκῆ δοδεῖσα ὡς μερίδιον. Ἀπομένει πρόβλημα κατὰ πόσον αἱ δύο ρίζαι *nem- (πτύσσω) καὶ *nem- (λαμβάνω μερίδιον) δύνανται νά συνδυασθοῦν.

ΝΕΜΩ, μελ. νεμῶ, μτγν. νεμῶσω· ἀόρ. α' ενεμια, ἐπ. νεῖμα· πρτ. νενέμηκα.— Μέσον, νέμομαι· μελ. νεμοῦμαι, μτγν. νεμῶσομαι.— Παθητ., ἀόρ. α' ενεμηθήν· πρτ. νενέμημαι (ἀλλ' οἱ χρόνοι αὗτοι εὐρίσκονται καὶ ἐν μέσῃ ὡσαύτως ἔνοια)· διανέμω, μοιράζω || δια-νέμω κατ' ἀναλογίαν || ἀπονέμω, παραχωρῶ.— Μέσον, νέμομαι μετ' αἰτ., μοιράζομαι μετ' ἄλλων, μοιράζονται μεταξὺ των || ἐντεῦθεν, ἐκτέμμαι, κατέχω, ἀπολαύω, καρποῦμαι, ἐκμεταλλεύομαι. 2) ὡς κατοικῶ ἐν, ἐνοικῶ, καταλαμβάνω.— || μτγν. (ἔπο τοῦ Πινδάρου καὶ ἐφεξῆς) καὶ τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μετὰ τῆς σημασ. τοῦ μέσου, δηλ. κρατῶ, ἔχω, κατέχω.— Παθητ., ἐπὶ τόπων, κατοικοῦμαι, οἰκοῦμαι. 2) διοικῶ, κυβερνῶ, διευθύνω, οἰκονομῶ, διέπω, χειρίζομαι. 3) ὡς τὸ νομίζω, θεωρῶ, παραδέχομαι, ἐκτιμῶ (τι ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον).

Β. νέμω ἐπὶ ἐσοκῶν, ἀγω (ὀδηγῶ) εἰς τὴν βοσκῆν, βόσκει τι, τὸ περιποιῶμαι (λατ. pascere) || οὐχ ἄνευρον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ κτηνῶν, βόσκει (ἀμτβ.), βόσκομαι, ἐξέρχομαι πρὸς βοσκῆν, πηγαίνω νά βοσκῆσω, τρέφομαι, λατ. pasci || ἐντεῦθεν, ἐσθίω, τρώω, τρέφομαι ἀπὸ τι || μτφρ. ἐπὶ τοῦ πυρός, κατακαίω, καταβιβρώσκω, καταστρέφω || ὡς. Παθητ. πυρὶ χθῶν νέμεται=ἡ γῆ ἐρημοῦται (καταστρέφεται, καταναλίσκεται) ὑπὸ τοῦ πυρός — || μτγν. ἐν τῷ ἐνεργ. μετ' αἰτ. τόπου, ὄρη νέμειν = βόσκειν τὰ ὄρη (βηλ. χρησιμοποιεῖν ταῦτα πρὸς βοσκῆν κτηνῶν) || μτφρ. πυρὶ πόλιν νέμειν=ἐρημώνει (καταστρέφειν) πόλιν διὰ τοῦ πυρός.— || ἐν τῷ μέσῳ ὡς. καὶ ἐπὶ πληγῶν, ἐλικῶν καρκινωσιθεῶς φύσεως, ἐξαπλοῦμαι, ἐκτείνομαι.

*Ἔτυμ.: νέμω· γοτθ. nīman, παλ-γερμ. nēman, ἀγγλ-σαξ. nīman, παλ-norr. nēma (λαμβάνω) πηθ. τὴν σημ. πρβλ. γοτθ. giban=διδόναι) κ. ἄ.· πάντα ἀνάγονται εἰς ἱαπ. *nēmō < ἡμῶ = λατ. emo, ad-imo· ἐντεῦθεν, νομάς, νομεύς· νομή· νομός (=μέρος, μερίς, περιοχὴ, τμήμα, ἐπαρχία κλπ.)· νόμος (κυρ. = τὸ νενεμημένον; τὸ κατεχόμενον ὑπὸ τινος, οὐ ποιεῖται τις χρῆσιν, ὄθεν, ἔδος, ἔδιμον, ὁ σημερ. νό-

μος) νομικός· νόμιμος· νομίζω (= έχω ἐν χρήσει, θεωρώ, πιστεύω, σκέπτομαι, κρίνω)· νόμισμα· πρβλ. και νέμος.

νέναςμαι, παθ. πρκ. τοῦ νέσσω.

νενάσται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ νέω (ἐπι-σφραγίσω).

νενέμηκα, πρκ. τοῦ νέμω.

νένηκα, πρκ. τοῦ νέω (κλῶθω, νήθω).

νένημαι, νένηπται, α' και γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ νέω.

νέννος, δ' ὁ πατρός ἢ μητρός ἀδελφός, δεῖος (κατά τὸν Εὐστ.) || ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς και ὁ πάππος, δηλ. ὁ πατρός ἢ μητρός πατήρ || παρ' Ἑσυχ. εὐρηται και ὡπος νάννας: ἀνάνα· τὸν τῆς μητρός ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν· οἱ δὲ τῆν τοῦτων ἀδελφὴν || θηλ. νάννη «μητρός ἀδελφὴ» (Ἑσυχ.), δηλ. δεῖα || νίννη = μάμη ἢ πενθερά.

Ἑτυμ.: νέννος· νάννα· νάννη· νίννα: σανσκρ. nānā (πρβλ. σανσκρ. nānāndar < *nānānā), νεο-περο. nana (μήτηρ), ἀλβ. nane (μήτηρ, τροφός), μτγν. λατ. nonnus (μοναχός, καλόγηρος), nonna (καλογραφα), gall. nain (*nani) (= μάμη), σερβ. nana, nena (μήτηρ).

νενομίμαι, παθ. πρκ. τοῦ νομίζω.

νένωμαι, νενομένος, ἰων. και δωρ. ἀντι νενόη-μαι, νενοημένος, παθ. πρκ. δριστ. και μτφ. τοῦ νέω.

νεο-άλωτος, ον (νέος+άλωναι)·=νεάλωτος (βλ. λ.).

νεο-αρός, ἐς (νέος+αρόω) ὁ νεωστί (πρὸ ὀλίγου) ἀρδευεῖς, δηλ. ποτιοεῖς, νεοποτισμένος, φρεσκοποτισμένος.

νεο-γάμος, ον (νέος+γαμέω) ὁ νεωστί (προσφάτως) εἰς γάμον ἐλθὼν || ὡς οὖσ. νεόγαμος, δ, ἡ=γαμβρός ἢ νύμφη.

νεο-γενής, ἐς (νέος+γενέσθαι) ὁ νεωστί (πρὸ ὀλίγου, ἄρτι) γεννηθεῖς.

νεογιλός, ἡ, ὄν· ὁ νεωστί γεννηθεῖς, νεογέν-νητος, νέος.

Ἑτυμ.: νεογιλός και νεογιλλός (κατὰ τοὺς Γραμματικούς = νεολαγής βλ. λ.). Πρβλ. Γίλλος, Γίλλεις, Γίλλίων (κύρ. ὄνομ.)· *γιλλός (= παιδίον) < *γιδλός: λιθ. zindu (θηλάζω).

νεο-γνής, ἐς·=νεογνός (βλ. λ.).

νεο-γνός, ὄν· συνταγμ. ἀντι τοῦ νεό-γονος (βλ. λ.).

νεο-γονος, ον (νέος+γενέσθαι) ὁ νεωστί (ἄρτι) γεννηθεῖς, ἄρτιγεννητος.

Ἑτυμ.: νεογνός: γοτθ. niu-klahs < *niu-knaha-z (ἀνομοίωσις n-p)n-l) < *niu-kna = νεο-γνό-ς, πρβλ. παλ-γερμ. knecht, ἀγγλ.-σαξ. cniht (ὕπρηρέτης)· πάντα ἐξ ιαπ. β. gjen (=gignere).

νεο-γραπτος, ον, και νεόγραφος ον (νέος+γράφω) ὁ νεωστί (προσφάτως, ἄρτι) ἐζωγραφημέ-νος ἢ γεγραμμένος.

νεο-γυιος, ον (νέος+γυῖον) ὁ ἔχων νέα (νεαρὰ) μέλη σώματος, νεαρός.

νεο-δαμώδης, ἐς, Σπαρτιατικὴ λέξις (νεος+δα-μος) ὁ νεωστί γενόμενος εἰς τῶν τοῦ δάμου (=δή-μου), νέος πολίτης τῆς Σπάρτης, ὁ νεωστί κτησα-μενος πολιτικά δικαιώματα, ὁ ἄρτι πολιτογραφη-θεῖς || ἐντεῦθεν, νεοδαμώδεις ἐκαλοῦντο ὅσοι ἐκ τῶν εὐλῶτων ἀπλησθεροῦντο και ἐλάμβανον πολιτικά δι-καιώματα εἰς ἀνταμοιθῆν τῶν ἐν πολέμῳ ὑπερασπι-ώντων πρὸς τὴν πατρίδα.

νεο-δαρτος, ον (νέος+δάρτω) ὁ νεωστί (πρὸ ὀλίγου) ἐκδραεῖς, φρεσκογδαρμένος.

νεο-διδάκτος, ον (νέος+διδάσκω) ὁ νεωστί δι-δαχθεῖς ἀπὸ σκηνῆς, ὁ νεωστί παρασταθεῖς ἐν θε-άτρῳ (ἐπὶ δραμάτων) || γεν., ὁ νεωστί διδασθεῖς (μα-θῶν) τι.

νεο-δημής, -ήτος, δ, ἡ, και νεόδημος, ον (νέος+δημάω) ὁ νεωστί (ἄρτι, πρὸ ὀλίγου) δαμασθεῖς, ἡμερωθεῖς || μτφ. ὁ νεωστί νυμφευθεῖς, νεόγαμος, «νιόγαμπος».

νεο-δηματος, ον, δωρ. -δημάτος (νέος+δέωω) ὁ νεωστί οἰκοδομηθεῖς, νεόκτιστος.

νεο-δρεπτος, ον, και νεοδρεπτής (νέος+δρέπω) ὁ νεωστί ἀποκοπεῖς ἢ δραυθεῖς || ὁ κεκοσμημένος

διὰ νεωστί (προσφάτως) κεκοσμημένων ἀνθέων.

νεό-δρομος, ον (νέος+δραμέω τὸ τρέχω) ὁ πρὸ ὀλίγου τρέξας (δραμών).

νεό-δροπος, ον·=νεόδρεπτος.

νεό-ζευκτος, ον (νέος+ζεύγνυμι)=νεοζυγής (βλ. λ.).

νεο-ζυγής, ἐς, και νεό-ζυγῆς, ον (νέος+ζυγῆ-ναι, τὸ ζεύγνυμι) ὁ νεωστί (πρὸ ὀλίγου, ἐσχά-τως) ζευχθεῖς || μτφ. ὁ προσφάτως ὑπανδρευθεῖς, ἐλθὼν εἰς γάμον.

νεό-ζυξ, -ύγος, δ, ἡ·=νεοζυγής.

νεο-θάλης, ἐς, λωρ. ἀντι νεοθηλής (βλ. λ.).

νεόθεν, ἐπίρ. (νέος) ἔκ νέου || ὡς τὸ νεοστί, ἐσχάτως, προσφάτως, πρὸ μικροῦ.

νεο-θηγής, ἐς, και νεόθηγος (νέος+θήγω) ὁ νεωστί ἀκονηθεῖς.

νεο-θηλής, ἐς (νέος+τέθηλα τὸ θάλλω) ὁ νεω-στί ἀρξάμενος νὰ θάλλῃ, νὰ θλαστάνῃ || ὁ νεογέν-νητος || μτφ. ὁ πρόσφατος. — || (θηλή) ὁ μόλις ἀρ-ξάμενος νὰ θηλάζεται.

νεό-θηλος, ον·=νεοθηλής·

νεο-θής, -ήγος, δ, ἡ (νέος+θήγω) = νεοθηγής (βλ. λ.), ὁ νεωστί ἀκονηθεῖς, φρεσκοακονισμένος.

νεο-θλιθής, ἐς (νέος+θλιβήναι) ὁ νεωστί θλι-βεῖς, πιεσθεῖς.

νεοίη, ἡ (νέος) ποιητ. ἀντι νεότης· νεανικὸν φρό-νημα, νεανικὸν πόθος, νεανικὴ ὀρμη.

νέ-οικος, ον (νέος+οικέω) ὁ νεωστί κατοικῶν, νέος κάτοικος, νεοπολίτης. — || ὁ νεωστί οἰκοδο-μηθεῖς, νεόκτιστος.

νεο-κατά-στάτος, ον (νέος+καθίστημι) ὁ νεω-στί ἐγκατασταθεῖς, ἡ Ἰδρυθεῖς.

νεο-κηδής, ἐς (νέος+κηδός) ὁ ἔχων πρόσφατον θλιψίν.

νεο-κληρονόμος, ον· ὁ νεωστί (ἐσχάτως) κλη-ρονομήσας.

νεό-κλωστος, ον (νέος+κλώθω) ὁ νεωστί (προσ-φάτως, τελευταίως) κλωσθεῖς (ὕφανθεῖς).

νεο-κόνητος, ον (νέος+κάλνω, κέκονα) ὁ νεω-στί φονευθεῖς, νεόφονος || ἐπὶ αἵματος, τὸ νεωστί χυδέν: νεοκόνητον αἷμα χερσῶν ἔχειν = ἔχειν τὰς χεῖρας μεμολυσμένους με νεωστί χυδέν αἷμα· πρβλ. και νεοκόνητος.

νεό-κοπος, ον (νέος+κόπτω) ὁ νεωστί ἀποκο-πεῖς, νέος.

νεό-κοπτος, ον (νέος+κόπτω) ὁ νεωστί ἀποκο-πεῖς, ὁ πρὸ ὀλίγου κοπεῖς, νεοκομμένος || ὁ νεωστί σμιλεμένος.

νεόκοτος, ον (νέος)· νέος, παράδοξος, ἀνήκου-στος || γεν., νέος, νεαρός, νωπός [κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην τὸ τέρμα -κοτος φαίνεται διαι αἰναί ἀπλῆ κα-τάλληξις, πρβλ. ἀλλόκοτος ὑπ' ἄλλων ἢ λ. θεωρεῖται σύνθετος, νεό-κοτος (<νέος+κότος)=ἐκεῖνος τοῦ ὀ-ποίου ὁ κότος (=δυμός) εἶναι ἀκόμη πρόσφατος, και γεν. νέος].

νεο-κράς, -ατος, δ, ἡ (νέος+κεράννυμι) ὁ νεω-στί κεκραμένος (συγκεκρασμένος, ἀναμειγμένος) || μτφ. νεοκράς φίλος=ὁ νεωστί γενόμενος (κατα-στάς) φίλος.

νεό-κτιστος, ον (νέος+κτίζω) ὁ νεωστί κτι-σθεῖς (Ἰδρυθεῖς) || ὁ νεωστί πεπονημένος, νεοκάρ-μωτος, νεοκαμωμένος.

νεό-κτονος, ον (νέος+κτείνω) ὁ νεωστί (πρὸ μικροῦ, ἄρτι) φονευθεῖς.

νεο-λαΐα, ἡ (νέος+λαός)· ὁμιλος νέων, τὸ σύνο-λον τῶν νέων (ἢ νεότης) ἐνός ἔθνους, λατ. ju-ventus.

νεό-λουτος, ον ἐπικ. νεόλλουτος (νέος+λούομαι) ὁ πρὸ μικροῦ λουθεῖς.

ΝΕΪΟΜΑΙ, συνγρ. νεύμαι, β' και γ' ἐν. νεΐαι, νεΐ-ται· ἀπρφ. νέεσθαι και συνγρ. νεΐσθαι· ἀποθ. ἐν χρή-σει κατ' ἐν. και πρτ. μόνη· πηγαίνω και ἔρχομαι, πη-γαίνομαι || συνήθως μετὰ σημασ. μέλλ. (ὡς τὸ εἶ-μαι), ἀπέρχομαι ἢ ἐπανάρχομαι, ἐπιστρέφω || ὡς. ἀπ-έρχομαι πρὸς πόλεμον || ἐπὶ παταμοῦ, βρέω πρὸς τὸ ὄπισθ, «πισωστρέφω».

Ἑτυμ.: νέομαι (*nes-), ἰων. νεύμαι· νόστος· δημ. ποιητ. νίσομαι (βλ. λ.) | σανσκρ. nāsaiṭe (συναδρῶ-

ζομαι), ἱβλ. fuinim (δύω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, κατακλίνομαι), γοθθ. ga-nisan, παλ-γερμ. gi-nesan (ιατρεύω), παλ-γερμ. gi-nisi (θεραπεία), γοθθ. nasjan (λυτρώνω, διασώζω), παλ-γερμ. perian (θεραπεία)· πάντα ἐξ ἱαπ. ρ. *nes- (συνενοῦμαι, ἐπανερχομαι). Ἐνταῦθα, κατὰ τινος, ἀνῆκει καὶ τὸ ἁμνηρ. Νέστωρ (ὁ πάντοτε ἐπιστρέφων ἢ ὁ ἐπιτελών τὴν ἐπιστροφήν τῶν ἄλλων, ὡς χθονία θεότης). Ἡ ρίζ. αὕτη *nes- φαίνεται συγγ. τῇ ῥίζ. *nas-, περὶ ἧς βλ. ἐν ναιῶ.

νεο-μηνία, ἡ, καὶ συνγρ. **νεομηνία** (νέος + μῆν, μῆνη)· ἡ περίοδος (τὸ χρονικὸν διάστημα) τῆς νέας σελήνης, ἡ νέα σελήνη, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀρχαίου σεληνιακοῦ μηνός, ἡ πρώτη τοῦ μηνός.

νεο-πάγης, ἐς (νέος+πήγνυμι)· ὁ νεωστὶ παγεῖς, ἀρτιπαγεῖς, νεωστὶ γενόμενος στερεός || νεόκτιστος.

νεο-πάθης, ἐς (νέος+παθεῖν)· ὁ πληγεῖς ὑπὸ προσφάτου συμφορᾶς.

νεο-πενθής, ἐς (νέος+πένθος)· ὁ πενθῶν λόγῳ προσφάτου ἀτυχήματος || ὁ ὑπὸ νέου πένθους καταληφθεὶς, ὁ ἐν νέω πένθει διατελών.— || παθητ., ὁ νεωστὶ θρηνηθεὶς, δι' ὃν ἐσχάτως ἐπένησαν.

νεο-πηγής, ἐς (νέος+πήγνυμι)· ὁ νεωστὶ πεπηγμένος, νεωστὶ παγεῖς (στερεωθείς, ἐδραιωθείς) || ὁ νεωστὶ κατασκευασθεὶς (κτιρωθεὶς, ἰδρυθεὶς).

νεο-πηκτός, ὁν (νέος+πήγνυμι)· ὁ νεωστὶ παγεῖς, νεωστὶ πήξας, μάλιστα στερεοποιηθεὶς (ἐπὶ τούτῳ), βλ. καὶ νεοπηγής.

νεο-πλούτος, ὁν (νέος+πλούτος)· ὁ ἐσχάτως πλουτήσας, ὡς καὶ νῦν ἐν χρήσει ἡ λ., καὶ μάλιστα μετὰ τῶν αὐτῶν συμπαραμικροτουσῶν ἐνοικῶν, τοῦ ματαισθόζου, τοῦ ἀλαζονικοῦ, τοῦ ἐπιδεικτικοῦ || ἀντιθ. τῷ ἀρχαίπλουτος.

νεο-πλύτος, ὁν (νέος+πλύνω)· ὁ νεωστὶ πλυθεὶς, φρεσκοπλυμένος.

νεο-ποκος, ὁν (νέος+πέκω)· ὁ νεωστὶ κουρευθεὶς, νεοκουρευμένος.

νεο-πριός, ὁν (νέος+πρίω)· ὁ νεωστὶ πριονιζθεὶς, φρεσκοπριονισμένος.

νεο-πτόλεμος, ὁ (νέος+πτόλεμος)· ὁ νέος διὰ (ὡς πρός) τὸν πόλεμον· ἐπινοημὸν τοῦ Πύρρου, υιοῦ τοῦ Ἀχιλλεύου, δοθέν ἐς αὐτόν, ἐπειδὴ πολὺ ἀργὰ ἰετέθη ἐς Τροίαν.

νεο-πόλις, ἡ (νέος+πόλις)· ἡ νεωστὶ ἰδρυθεῖσα πόλις.

νεο-ρραντός, ὁν (νέος+ράνω)· ὁ νεωστὶ ραντισθεὶς, φρεσκοραντισμένος, φρεσκοβρεγμένος || ὁ νεωστὶ χυθεὶς.

νεο-ρρύτος (Α), ὁν (νέος+ρέω)· ὁ νεωστὶ ρυεῖς, νεωστὶ χυθεὶς, φρεσκοχυμένος.

νεο-ρρύτος (Β), ὁν (νέος+ρύω)· ὁ νεωστὶ ἔλκυσθεὶς, νεοσύστατος, νεοβγαλμένος.

νέ-ορτος, ὁν (νέος+ἄρνυμι)· ὁ νεωστὶ ἐγεργθεὶς (δημιουργηθεὶς, παραχθεὶς) || γεν., νέος, πρόσφατος.

ΝΕΪΟΣ, νέα (ἰων. νέη), νέον, καὶ -ος, -ον· ἰων. νεῖος, η, ὄν· ἐπὶ ἀνθρώπων, νέος, νεανικός, νεαρᾶς ἡλικίας || ὡς ὄνα, ὡς καὶ νῦν, οἱ νέοι, ἡ νεολαία (ἀντιθ. τῷ γέροντες) || ἐκ νέου=λατ. e novo=ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἐκ νεότητος. 2) ὁ ἀρμόζων εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, νεανικός, juvenilis. 3) ἐπὶ πραγμάτων, νέος, νωπός, πρόσφατος || ἀλλ' ἐπίσης καὶ, ἀπροσδόκητος, παρόδοτος, ἀλλόκοτος. 4) ἐπὶ χρόνου, ἐκ νέου καὶ ἐκ νέας=λατ. de novo=ἐκ νέου, ἐξ ἀρχῆς || ὅθεν καὶ τὸ οὖδ. νέον (καὶ ἰων. νεῖον) ἐπιρρηματικῶς λαμβανόμενον = νεωστὶ, ἐσχάτως, πρό μικροῦ, ἐκ νέου || ἡ νέα (ἐνν. σελήνη)=λατ. novilunium || διὰ τὴν περίφρ. ἐνη καὶ νέα βλ. ἐνη.— || Παραθετικά: νεώτερος, νεώτατος, ἰων. νεῖοτατος (βλ. νεῖος).

Ἐτυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. παράγονται καὶ τὰ νεῖος, νεαρός, νέαν, νεανίας, νέας, νεοσός, νεοχμός, νέατος, νεωστὶ, νελαίρα.— νέος=σασκρ. nāva-h, Zenḍ. nāva-, λατ. novos, παλ-σλαυ. novū, παλ-λατ. navas· ἱαπ. *nəvo-s, παρ' αὐτὸ δὲ καὶ ἱαπ. *nevjo-s ἐν τῷ gaul. Noviodunum κλπ., παλ-ἱβλ. nue, gall. newydd, γοθθ. niujis, παλ-γερμ. niuwī, λιθ. naujas, σασκρ. nāva-h, ἰων. νεῖος, λατ. Novius· πρβλ. ἑτι ἑλλ. νε(φ)αρός, ἀρμ. nor, λατ. noverca· ἑλλ. νεῖον = λατ. novare· ἑλλ. νεότης = λατ. novitas· ἡ μεταπτωτικῆ

βαθμῆς τοῦ *nevo- εὐρίσκειται ἐν τῷ νύ, νῦν (βλ. λ.λ.). **νέος**, ἡ (ἐνν. γῆ) (ἐκ τοῦ νέος)· ἡ νεωστὶ μεταβληθμένη γῆ, νεοκαμμένη, νεοργωμένη (λατ. novale) || ὅθεν, νέα γῆ, διότι οὕτω φαίνεται || χέρος, διότι τοιαύτη ἦτο μέχρι τῆς μεταβολῆς τῆς.

νέος, τῆς, ἰων. γεν. τοῦ ναῦς.

νεο-σίγαλος, ὁν (νέος+σιγαλόεις)· νέος καὶ σιλιπνός.

νεο-σκυλεύτος, ὁν (νέος+σκυλεύω)· ὁ νεωστὶ σκυλευθεὶς (διαρπαγεῖς).

νεό-σηκτός, ὁν (νέος+σήχω)· ὁ νεωστὶ καθαρισθεὶς, φρεσκοκαθαρισμένος.

νεο-σπάδης, ἐς, καὶ **νεο-σπός**, -άδος, ὁ, ἡ (νέος+σπάω)· ὁ νεωστὶ σπασθεὶς (βλ. ἔλκυσθεὶς) ἐκ τραυματισμένου σώματος, νεόσπαστος || ὁ νεωστὶ συλλεγεῖς (μαθηθεὶς).

νεό-σπορος, ὁν (νέος+σπείρω)· ὁ νεωστὶ σπαρεῖς, νεόσπορος.

νεοσσείω, ἀτ. **νεοττεύω** ἢ **νοττεύω**· μέλ. -σω (νεοσός)· κλωσῶ, ἐπιώζω || ἐκκολάπτω νεοσοῦς, «ξεκλωσῶ», «ξεπολιάζω». 2) κατακουδίζω φωλεάν, λατ. nidificare || μτχ. παθ. πρκ. νεοσσευμένος.

νεοσσία, ἰων. -ηή, ἀτ. **νεοττία**, ἡ (νεοσός)· φωλεὰ νεοσοῦν, φωλεὰ, «καλιά» || γόνος νεαρῶν πτηνῶν.

νεόσσιον, ἀτ. **νεόττιον** ἢ **νόττιον**, τό, ὄνομα τοῦ νεοσός· νεαρὸν πτηνὸν, μικρὸν ὄρνιθιον, νεωστὶ ἐκκολαφθέν.

νεοσσο-κόμος, ὁν, ἀτ. **νεοττοκ**— (νεοσός+κομέω)· ὁ συντηρῶν (διατηρῶν, τρέφων) νεοσοῦς, ὁ περιποιούμενος νεοσοῦς (ὄρνιθοπούλιον).

νεοσσός, ἀτ. **νεοττός**, ὁ (νέος)· ἀρτιγέννητον πτηνὸν, ὄρνιθιον. 2) καὶ καθὲς μικρὸν (νεογέννητον) ζῶον, ὅπως π. χ. τὸ νεογνὸν τοῦ κροκοδείλου || μικρὸς παῖς || ἐν τῷ πληθ. σμῆνος μελισσῶν.

Ἐτυμ.: νεοσός, ἀτ. νεοττός (*ne(φ)ok-jo-s· ἀτ. νεοττία, ἀτ. νεοττενοσί· νεοττεύω· νεοσιή· ἀτ. νεοττία· νεοττίς.— τὰ ἰων. νεοσιή· Νεοσις, Νεοσιώ ἐμφανίζουσα βραίρεσιν (ἀποβολὴν) τοῦ s.

νεοσώς, ὄνομα ἀτ. νεοσσοῦς, ἀτ. πληθ. τοῦ νεοσός.

νεό-στροφος, ὁν (νέος+στρέφω)· ὁ νεωστὶ ἐστραμμένος (συνεστραμμένος, πεπλεγμένος), νεοστριμμένος.

νεο-σφαγής, ἐς (νέος+σφαγῆται τοῦ σφάζω)· ὁ νεωστὶ σφαγεῖς, νεοσφαγμένος, νεοφνευμένος.

νεότῳς, -ῳτος, ἡ, ὄνομα ἀντι νεότης.

νεό-τευκτός, ὁν, καὶ **νεο-τευχής**, ἐς (νέος+τεύχω)· ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, νεοκατεσκευασμένος, νεοσχηματισμένος.

νεότης, -ητος, ἡ (νέος)· ὡς καὶ νῦν, ἡ νεανικὴ ἡλικία, λατ. juvenia || ὡσαύτως 2) νεανικὴ ὀρμη, νεανικὸν φρόνημα || ὀρμητικότης, παραφορά, ἐξαψις, ἀπερισκεψία.— || ἐν περιληπτικῇ ἐνν. ὡς τὸ νεολαία, τὸ σύνολον τῶν νέων, οἱ νέοι καὶ ἰδίως οἱ ἀγοντες τὴν στρατευσίμην ἡλικίαν· λατ. juvenis.

νεό-τμητος, ὁν, ὄνομα -τματος, ὁν (νέος+τέμνω)· ὁ νεωστὶ τμηθεὶς, ἀποσπασθεὶς, κατακοπέεις, διαίρεθεὶς.

νεό-τοκος, ὁν (νέος+τεκεῖν)· ὁ νεωστὶ τεχθεὶς.— || παροξ. νεοτόκος, ὄν ὡς ἐνεργ., ὁ πρό μικροῦ τεκνῶν.

νεό-τομος, ὁν (νέος+τεμείν)· νεότομος (βλ. λ.), ὁ νεωστὶ κοπέεις ἢ ἀροτριωθείς || νεότομα πλήγματα = τὰ πρό μικροῦ κατενεχθέντα.— || ὁ πρό μικροῦ ἀποκοπέεις, ὃν πρό μικροῦ τις ἔδρεψεν.

νεο-τροφής, ἐς (νέος+τρέφω)· ὁ νεωστὶ τροφεῖς, νεωστὶ τετραμμένος, νεογέννητος, νεαρός.

νεοττεύω, **νεοττία**, **νεόττιον**, **νεοττίς**, ἀτ. τύποι ἀντι νεοσσ—.

νεοττο-τροφέω (νεοττός+τρέφω)· ἀνατρέφω νεοσοῦς.

νε-ουργέω, μέλ. -ήσω (νεουργός)· ποιῶ τι νέον, ἀνακαινίζω· ἐκ τοῦ

νε-ουργός, ὁν (νέος+ἔργω)· ὁ ποιῶν τι νέον, ὁ ἀνακαινίζων.— || παθητ., ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, νέος, καινούργος || ὁ νεωστὶ ἠροτριωμένος, ὁ πρό μικροῦ καλλιεργηθεὶς.

νε-ούτατος, *ον* (νέος+ουτάω)· ό νεωσι (έοχά- τως) τρουματιοθεις.

νεό-φοιτος, *ον* (νέος+φοιτάω)· ό νεωσι πατη- δείς, νεοπάτης, νεοβάδιος.

νεό-φονος, *ον* (νέος+*φένω)· ό πρό μικρού (έ- σχάτως) φονευθεις || νεόφονον αίμα=νεωσι χυθέν αίμα.

νεό-φύτος, *ον* (νέος+φύω)· ό νεωσι φυτευθεις. — || *μτρ.* ό νεωσι προσηλυτισθεις, (κυρ. εις τον Χριστιανισμόν), ό έοχάτως γενούσων Χριστιανός.

νεο-χάρακτος, *ον* (νέος+χάρασσω)· ό νεωσι χα- ραχθεις, ό όλιγον ήδη χρόνον κεχαραγμένος || ό νεωσι έντυπωθεις.

νεοχμός, *όν* (νέος)·=νέος (βλ. λ.), νωπός, πρόσ- φρατος. 2) νεοφανής, νεόφαντος, καινουργής || ά- συνήθης, παράδοξος||νεωτεριστικός, έπαναστατικός.

Έτυμ.: νεοχμός (νέος+χμ-ος, *πρβλ.* χαμαί, χα- μηλός, χθών (τ. έ. βασιική σημασία: in ea terra no- vus, inauditus) και σανοκρ. su-ksmá-η (όποτελούμε- νος έκ καλής γής)· νεοχμώ (βλ. λ.)· έκ τούτου τό

νεοχμόν (νεοχμός)· μέλ. -ώσω· καθιστώ τι **νεο- χμόν** (τ. έ. νέον), κυρ. ποιώ πολιτικούς νεωτερισμούς, καινοτομώ, *λατ.* res novas tentare.

νεό-χνοος, *ον* (νέος+χνόος)· ό έχων τās πρώτας τράχας του γενείου, ό άρτι γενειάσκων, ό έκπέμ- πων τών πρώτων χνούων.

νεός, μέλ. -ώσω (νέος)· άνανεώνω, άνακαινίζω, μεταβάλλω.

νεπόδες, -ων, *οί*· άρχ. έπ. λ. τέκνα, παίδες.

Έτυμ.: έν Όδου. Δ 404 «*αφώκαι νεπόδες καλής Ά- λουδύνης*» (πιθαν.=τά τέκνα, τά νεογνά, τής καλής Άλσο).—Κατά τινας νεπόδες (<νεπε-πόδες κατά συλ- λαβικήν άπλολογίαν· ή άρχ. έτυμολ. και έρμην. έκ του νέω—νήω, νηξίποδες (οί διά τών ποδών κολυμ- βώντες, οί νηκτικούς πόδας έχοντες) εννι άρτή· *πρβλ.* σανοκρ. spardayali (άρδεύω), snápana-η (ύδωρ χρησιμεύον διά λουτρον)· ένταύθα δ' ίσως άνήκει και τό *λατ.* Neripus, τής ρ. *sner- οσης επεκταθείς τής ρ. sna-, τής έν τφ *λατ.* nāre (νήχομαι), βλ. έν λ. νήω.

νέρδε, και **νέρθεν**, *έπιρ.* = ένερθε, κάτω, ύπο- κάτω || ώς. κάτωθεν, από κάτω.— || μετά γεν., κάτω από τι, ύποκάτω τίνος.

Έτυμ.: νέρθεν(ν)· βλ. έν ένεροι, ώς. 'Ηουχ. *κνει- ραι· κατώταται· οί δε κοιλίας τά κατώτατα*, *κνει- ρή κοίλη· κοιλία έσάχητ*, *κνειρόν· έσάχατον*, *νει- ρος* (=ό τελευταίος) (*νερος· βλ. και νειός·

νερτέριος, *α, ον* (νέρτερος)· ό ύπό τήν γήν, ύπόγειος, ύποχθόνιος, καταχθόνιος, *λατ.* inferus. **νερτερο-δρόμος**, -ου, *δ* (νέρτερος + δρόμος)· ό άγγελιαφόρος τών νερτέρων (δηλ. τών νεκρών).

νέρτερος, *α, ον* = ένέρτερος· ό ύποκάτω, ό κα- τώτερος, χαμηλότερος, ύπόγειος, ύποχθόνιος || *έπιθ.* συγγρ. βαθμού άνεν θετικώδ || άπαντή θμωσ και ώς συνών. τφ θετικφ βαθμφ (=νερτέριος=ό ύπό τήν γήν, ύπόγειος, ύποχθόνιος) || ώς ος. έν τφ πληθ. *οί νέρ- τεροι*=*λατ.* inferi=οί κατοικούντες εις τον Άδην, οί νεκροί || οί Θεοί του Άδου.

ΝΕΨΤΟΙ, *δ*· άρπακτικός τ πτηνόν.

νέτωπον, τό, και *νέτωπιον*· έλιον έκ πικρών άμυ- γδαλών Γαμητικής προελεύσεως ή λ., *πρβλ.* έβρ. nāṭāp (σταγών), *έπομ.* νέτωπον = άρωμα ρέον κατά στα γόνας|.

νεύμα, -ατος, τό (νεύω)· ώς και νυν, νεύμα, νόη- μα, σημείον || ή διά νεύματος έκδήλωσις θελησέως μας, διαταγή.

νεύμαι, *έπ.* και *ίων.* *συνηρ.* ένεοτ. άντι· *νέομαι* (βλ. λ.).

ΝΕΥΡΑ, ή *ίων.* *νευρή*, ή νεύρον, τένων.— || σχοι- νιον ή σπάγγος έκ νεύρων: 1) χορδή τόξου. 2) χορδή μουσικού όργάνου |δ· *έτυμ.* βλ. *νεύρον*].

νευρειή, ή *ποιητ.* άντι *νευρά*.

νευρή, ή *ίων.* άντι· *νευρά*.

νευρηφι, **νευρηφιν**, *έπικ.* γεν. και *δοτ.* του *νευρηφ*.

νευρο-άλλος, *ον* (νεύρον+άλλεω)· ό έχων νεύρα ήχοϋται· ό διά τών νεύρων λαλών.

ΝΕΥΨΟΝ, τό, *λατ.* nervus· ό,τι και νυν, νεύρον,

τένων || κυρ. έν τφ πληθ. *τά νεύρα*=οί τένοντες τών ποδών || *νεύρα τέμνω*=νευροκοπώ, σακατεύω, καθι- στώ τινα άνίκανον. 2) *μτρ.* ίσχύς, ρώμη, δύνα- μίς, δραστηριότης.— || χορδή ή σχοινιον, κορδόνι, κατεσκευασμένον έκ νεύρων || ένταύθεν: 2) χορδή τόξου || ώς. και χορδή σφενδόνης. 3) χορδή μου- σικού όργάνου.

Έτυμ.: *νεύρον* (snēuro-m)· *νευρά*, *ίων.* *νευρή*: *σανοκρ.* snāva (*snēven-), a-snavi-rá-η (άνευ τενό- των), *Ζενδ.* snāvar (τένων, νεύρον), *παλ-γερμ.* senawa (τένων, νεύρον), *παλ-norr.* snua (συστρέφω)· *πρβλ.* *λατ.* nerv-us, nerv-iae (χορδαί έξ έντέρων), nerv- osus· *έξ* *ιαπ.* ρ. *sner-, *snar- *πρβλ.* *άρχ-γερμ.* snar-a, snar-ahha, snu-or (*snare)· *πιθ.* άνήκει ένταύθα και τό *λατ.* nubō (cōnubium (*cō-snēbiom, *παλ-σλαβ.* snubili (ζητώ πορθέον εις γάμον) (βλ. και έν *νύμ- φη*, ώς και έν *νέω* II, *νυός*).

νευρο-πλεκής, *ές* (νεύρον+πλέκω)· ό πεπλεγμέ νος διά νεύρων.

νευρο-ρραφέω, μέλ. -ήσω (*νευρορράφος*)· ράπτω διά νεύρων || έπισκευάζω ύποδήματα· έκ του

νευρο-ρράφος, *ον* (νεύρον + ράπτω)· ό ράπτων διά νεύρων, ό έπισκευάζων ύποδήματα || ώς ος. έ μπαλωματής.

νευρο-σπάδης, *ές* (νεύρον+σπάω)· ό έλκυσθεις προς τά όπισω διά (ή υπό) τής χορδής (διά τής νευράς), τενωμένος με τήν νεύραν || *νευροσπαδής*; *άτρακτος*=βέλος έλκυσθέν προς τά όπισω διά τής νευράς, τ. έ. έτοιμον να ριφθή.

νευρο-σπαστός, *ον* (νεύρον+σπάω)· ό διά νεύ ρων σπώμενος, ό διά χορδών κινούμενος: *άγάμμα- τα νευροσπαστα*=πλαγγόνες κινούμεμαι διά χορδών.

νευρο-τενής, *ές* (νεύρον τείνω)· ό διά νεύρων τενωμένος.

νευρο-χάρης, *ές* (νεύρον + χαρήναι)· ό χαίρων (τερπόμενος) εις τήν νεύραν του τόξου, ή εις τήν λύραν, *έπιθ.* του Άπλόλων.

νεύσομαι ή νευσοῦμαι, μέλλ. του νέω B· κολυμβώ.

νευστάζω (νεύω)· νεύω· κλίνω τήν κεφαλήν, κί- νων νεύμα, *εγνέφω*, *λατ.* nuō || *νευστάζει κάρνη*· επί πολεμιστού προχωρούντος με άγρίας διαδέσεις κατά του άντιπάλου του, λόγω τής χαρακτηριστικής: κινήσεως τής κεφαλής και τής περικεφαλαίας || *οφρύ- σι νευστάζω* = κίμων νεύματα διά κινήσεων τών όφρύων || *νευστάζω κεφαλή* = κλίνω τήν κεφαλήν, επί λιποθυμοῦντος, διότι κλίνει τήν κεφαλήν (μη δυ- νόμενος να τήν κρατή όρθια) και όιονει καιονει: νεύμα δι' αύτης.

ΝΕΥΨΟΝ, μέλ. *νεύσω*· ό,τι και νυν, νεύω, γνέφω. κίμων νεύμα, είτε άπλώς διά να δώσω (ή έπιθεβαι- ώσω) μίαν εΐησιν, είτε και διά να δώσω μίαν διατα- γήν. 2) νεύω διά τής κεφαλής εις δήλωσιν συναινε- σεις, έπινεύω, συγκατανεύω, έπιθεβαιώ, ύποχνοῦ- μαι. 3) γενικώς, κλίνω τήν κεφαλήν προς τά έμ- προς (ή και ολόκληρος κλίνω προς τά έμπρός), λε- γόμενον οθτω επί πολεμιστών κινούντων κατά του άντι- πάλου || *νεύω κάτω*=κύπτω, σκύπτω || *νεύω κεφαλή*. =«σκύβω τό κεφάλι» επί άθμιας, ταπεινώσεως, ή- της κ.τ.δ. || *νεύω εις τι*=κλίνω προς τό μέρος προ- γματός τινος. 4) *μτρ.* έκκλίνω, έκπίπτω, παρα- κμύζω.

Έτυμ.: *νεύω* (<*νευω, ή έσχηματισμένος κατά τους λοιπούς χρόνους, τον μέλ. *νεύσομαι* κ. ά.)· *νεύ- μα· νευστάζω*· *έξ* *ιαπ.* ρ. *neu-(s-), *πρβλ.* *neu- (κί- μων μικράν κλίνωσιν μέ τι) έν τφ *σανοκρ.* *νάναίε*, *nāiti* (μεταστρέφομαι), *nānayaīē* (στρέφω τι), *λατ.* nuō (κλίνω τήν κεφαλήν κλπ.), *nu-īo*, *nu-īus*, *nu-men*, *παλ-ελ.* nō, *γαλλ.* neu (=ή)· ένταύθα άνήκει και τό *νύσσω*, *νύττω* (μέλ. *νύξω*), *έκ* ρ. *έκτεταμ.* κατά *δν-κ-* (*πρβλ.* 'Ηουχ. *αυνηκάσας· νύξας*), ώς και τό *παλ-σλαβ.* *nukaŕi*, *njukaŕi* (παρakinώ)· κατά τινας ένταύθα άνή- κουν και τά *νυστάζω*, *νύσταλος* (βλ. *όμως νυστάζω*).

νεφέλη, ή (νέφος)· ό,τι και νυν, νέφος, *εσύννε- φος*, *όγκος νεφών*, *λατ.* nebula || *μτρ.* επί του θα- νάτου, τό νέφος του θανάτου || *άχως νεφέλη* = νέ- φος θλίψεως.— || λεπτόν δικτυον διά πτηνά, [δ· *έτυμολ.* βλ. *νέφος*].

νεφελ-ηγερέτα, ἐπ. ἀντὶ **-της**, ὁ, ἐν χρήσει μό-
νον κατ' ὄνομα. καὶ γεν. **νεφεληγερέτα** (**νεφέλη+ἀγεί-
ρω**)· ὁ **ἀγείρων** (=συναδρούζων) τὰς νεφέλας, ἐπιθ.
τοῦ Διός.

Νεφελο-κένταυρος, ὁ (**νεφέλη+Κένταυρος**)· Κέν-
ταυρος ἐκ νεφέλης (λατ. nubigena), εἶτα ὡς γεννη-
θεὶς ἐκ τοῦ Ἰγίονος καὶ τῆς Νεφέλης, εἶτα ὡς τερατώ-
δης σχηματισμὸς τῶν νεφῶν (παρ' Ἄριστοφ.).

Νεφελο-κοκκυγίαι, ἡ (**νεφέλη+κόκκυξ**)· πόλις
κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν πτηνῶν εἰς τὰ νέφη, σκαπτική
λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἄριστοφ. διὰ τὰς Ἀθή-
νας· ἐξ αὐτοῦ τὸ

Νεφελο-κοκκυγίαις, **-έως**, ὁ· ὁ κάτοικος τῆς
νεφελοκοκκυγίας (δλ. λ.).

νεφελῶς, μελ. **-ώω** (**νεφέλη**)· καθιστῶ τι νεφελ-
ώδες, καλύπτω τι διὰ νεφελῶν· ἐξ αὐτοῦ τὸ

νεφελωτός, ἡ, ὅν (**νεφελώω**)· πλήρης νεφελῶν,
πεποιμένος ἐκ νεφελῶν.

νεφο-εἰδής, ἐς (**νεφός+εἶδος**)· = **νεφελοεἰδής**, ὁ-
μοῖος πρὸς νεφέλην

ΝΕΨΟΣ, **-εος**, τό· δ,τι καὶ νῦν, νέφος, σύννεφον,
ἀντάρα, ὄγκος νεφῶν, λατ. nebula || μτρφ. ἐπὶ τοῦ
θανάτου **εθανάτου μέλαν νέφος**=τὸ μαῦρο σύννε-
φο τοῦ θανάτου || μτρφ. ὡς. **νέφος ὄφρων**=νέφος
ἐπὶ τῶν ὄφρων. 2) μτρφ. ὡς. ἐπὶ μεγάλου πλήθους,
στῖφος ἀνθρώπων, σμήνος πτηνῶν (μελισσῶν) κλπ.

Ἔτυμ.· **νέφος** = σανσκρ. nābhaḥ (nubes), nabh-
asyas (nubilus, **νεφελώδης**), καλ-σλαβ. nebo· **νεφέλη**·
λατ. nebula, nubes, nebes (←*nebhā ἢ *nebhēia),
παλ-ιρλ. nēi, παλ-γερμ. nebuli· ἐξ λακ. β. *nébh-, ἡ-
τις ἀποτελεῖ θαμίδα μεταπτώσεως τῆς ριζ. βάσεως
*enebh-, *onebh-, πρβλ. *Ἰνδ- ἐν τῷ ἔλλ. ἀφρός =
σανσκρ. abhrá-h, λατ. imber, *ombh-, *ómbh- ἐν τῷ
σανσκρ. ámbhaḥ, ἔλλ. **δμβρος** (δλ. λ.)· ἀμφισβητεῖται
ἢ καὶ ἀποκρούεται ὅσο τινων ἢ οὐχέως τῆς λ. πρὸς τὰς
κνέφας, γνόφους, θνόφους.

νεφρός, **-ιδος**, ἡ (**νεφρός**), ὑηλ. ἐπιθ. (ἐνν. νό-
σος)· ἡ ἀσθένεια τῶν νεφρῶν.

ΝΕΦΡΟΣ, ὁ, καὶ κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. οἱ
νεφροί, τὰ νεφρά (ὡς καὶ νῦν).

Ἔτυμ.· **νεφρός** (λατ. *nephrō-s, πρβλ. λατ. δια-
λακτ. nefrōnes, nebrundines, παλ-γερμ. niuro, παλ-
norr. nyra, γερμ. niere, παλ-Σουηδ. niure, gall. aren·
ἐξ λακ. β. -gnh· ἀναλλακασσομένης πρὸς τὴν -gn· ἐν τῷ
ἔλλ. **ἀδῆν** (δλ. λ.), λατ. Inguen (δοουβῶν).

ΝΕΩ (Α)· ὑπόγω, πηγαίνω [δι' ἔτυμ. βλ. **νέομαι**].

ΝΕΩ (Β), πρτ. **ἔνεω**, ἐπ. **ἐννεω**· μέλλ. **νεύσομαι**
καὶ **νεύσομαι**· ἀόρ. **ἀ' ἐνεωσά**· κολυμβῶ, νήχομαι,
λατ. nare, natare. 2) ἐπὶ ὁποδημάτων λιβαν ἐνρυχῶ-
ρων· **νεῖν ἐν ἐμβάσει**=κολυμβῶν (ὀλισθαίνειν) μέ-
σα εἰς τὰ ὑπόδηματα [δι' ἔτυμ. δλ. **νάω, νήχομαι**].

ΝΕΩ (Γ), μελ. **νήσω** ἐπ. γ' πληθ. μέσ. ἀορ. **ἀ' νή-
σαντο**· παθ. ἀόρ. **ἀ' ἐνήθην**· νήθω, κλῶθω, λατ. nere.

Ἔτυμ.· **νέω**, ἀπφρ. **νήν** (*σηνείν), μτρ. **νῶντα** ('Η-
συχ.), πρτ. **ἔ-ννη** παρὰ Μστ. Ἔτυμ. (πρβλ. ὁμηρ. **ἔ-
ννητος**), μτρ. **νώμενος** (Φωτ.), μτρ. **νήθω** (πρβλ. **κνώ,
κνήθω**), μελ. **νήσω**=λατ. neō nēre (νήθω, κλῶθω),
παλ-γερμ. nāan, nājan, nāwan (συρόπιτω), πρβλ.
γοτθ. nēra, παλ-norr. nāi, ἀγγλ-σαξ. noedi (βελόνη),
παλ-ιρλ. snāthe (νήμα), snim (τρόπος κλωσίματος).
Πρβλ. ἀκόμη καὶ λατ. ne-us, ne-clo, ἀρχ-γερμ. naan
(γερμ. nāhen)· ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰακ. β. *z(e)nē(i)-,
*z(e)nē(i)- ἐν τῷ ἔλλ. **νεῦρον** (βλ. λ.)· ἐναῦθα ἀνή-
κουσι καὶ τὰ· **νήμα**=λατ. nēmen· **νήσις**=παλ-γερμ.
nāi (ραφή, ράψιμον), ἰακ. *snēli-s· **νήτρον** (ἄτρακτος).

ΝΕΩ (Δ), μέλλ. **νήσω**· ἰων. **νήω, νηέω, νηέω**· παθ.
πρκ. **νένημαι ἢ νένησομαι**· σαρρεύω, συσσωρεύω, ἐπι-
σωρεύω.

Ἔτυμ.· ἰων. **νέω** (ἐπι-, περι-), μέλλ. **νήσω** (πα-
ρὰ Σουηδ.) ἀόρ. **ἀ' ῥησασ**, παθητ. ἀόρ. **ἐνή(σ)θην**· ἐπ.,
ἰων. **νηέω** (ἐπανεσχηματισμένον ἐπὶ τοῦ ἀορ. **ἐνησασ**),
ἀόρ. **νήσασ**, μέσ. ἀόρ. **νῆσασατο**· ὁμηρ. **νη-νέω** (πρτ.
ε-**νή-νεον**, μετὰ ἀναδιπλ. β.), πρβλ. (ἀττ.) **αἰώντος**·
σωρεύοντος (Φωτ.)· (***νεαντος**, ***νηοντος**, **ναίω**
(←*nāF-jaw) = στοιβάζω, ἐπισωρεύω· ἡ ἔτυμολ. του
πάντως εἶναι σκοτεινὴ· ἢ ὑπὸ τινων ἐπιχειρηθεῖσα συ-
σχέτισις πρὸς τὸ ναῦς εἶναι ἀμφίβολος· ἄλλοι, πιθανώ-

τερον πως, τὸ συνασχετῖσαν πρὸς τὰ ***νέω, νήθω** (δλ. λ.).

νεω-κορέω, μελ. **-ήσω** (**νεωκόρος**)· εἶμαι **νεωκό-
ρος** (δλ. λ.), ἔχω τὴν φροντίδα τοῦ ναοῦ, τὸν δια-
τηρῶ καθαρὸν || εἰρων. καθαρῶζω τὸν ναόν, τὸν πα-
στρεύω, σαρῶνω δ,τι καὶ ἂν ἔχη, τὸν ἀπογυμνῶν,
τὸν σολῶ.— || μτρφ. διατηρῶν τι καθαρὸν, ἀγνόν·
ἐξ αὐτοῦ τὸ

νεω-κορέα, ἡ (**νεωκορέω**)· τὸ ὑπόουρημα (ἢ ὑπ-
ηρεσία, τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ νεωκόρου.

νεω-κόρος, ὁ (**νεώς+κορέω**)· κυρ. ὁ σαρῶνων
τὸν ναόν || ἐντεθεῖν, ὁ φύλαξ καὶ ἐπιμελητὴς τοῦ
ναοῦ, πρὸ φροντίξῃ δι' ὅλα δσα ἀφουρῶν εἰς τὴν
συντήρησιν τῆς καθαρότητός του κ.τ.δ., δ,τι καὶ νῦν
καλοῦμεν **νεωκόρον**, κοιν. «κωντηλανάπτης», λατ. **ae-
dituus**.— || τίτλος (ἐπιγυμνον) πόλεων, αἰτίνας Ἰδρου-
σαν καὶ ἀφιέρωσαν ναόν εἰς τὸν προστάτην τῶν
θεῶν, τὸν πολιούχον τῶν || θεῶν, ἢ Ἐφεσσος· «καλεῖτο
καὶ **νεωκόρος Ἀρτέμιδος**.

νε-ωλικός, ὁ (**ναῦς+ἐλικός**)· ὁ ἀναούρων πλοῖον
εἰς τὴν ξηρᾶν, ἢ καὶ ὁ καθελκῶν πλοῖον ἐκ τῆς
ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν [**νεωλικός** (*nāF-**ολικός**, **ναῦς**
+**ἐλικός**· **νεωλικέω** κλπ.].

νέων, γεν. πληθ. τοῦ **νέος** || ἀλλὰ **νεῶν**, γεν. πληθ.
τοῦ **ναῦς**.

νεῶν, **-ῶνος**, ὁ (**ναῦς**)· = **νεώριον** (δλ. λ.) || ναυ-
πηγεῖον.

νε-ώνητος, ὁν (**νέος+ἄνωσμαι**)· ὁ νεωστὶ ὄγο-
ρασθεὶς, νεοαγορασμένος.

νεωρής, ἔς, κατ' ἄλλους **νεώρης** (**νέος+ῥα**)· νέ-
ος, πρόσφατος.

νε-ῶριον, τό· (**νεωρός**)· τόπος ἐνθα φυλάσσον-
ται τὰ πλοῖα καὶ πάντα τὰ εἰς αὐτὰ ἀνήκοντα
σκευή, ναύσταθμος με' ὄλας τὰς ἀπαραιτήτους ἐγ-
καταστάσεις πρβλ. **νεώσοικοι καὶ νεῶν** || τόπος ἐνθα
ἐπικοινοῦνται τὰ πλοῖα, ναυπηγεῖα || συν. καὶ κατὰ
πληθ., ὡς τὸ λατ. navalla. [**νεώριον** (**νεωρός** (= ἐπό-
πις τοῦ ναυοτάξιου) (***νη**(F)**ορός**, *nāF-**φορός**].

νεώς, **-ῶ**, δ, ἀττ. ἀντὶ **ναός**, ὡς τὸ **λεώς** ἀντὶ τοῦ
λαός [δι' ἔτυμ. ἔλ. **ναός**].

νεώς, ἀττ. γεν. τοῦ **ναῦς**.

νεώς-οἶκος, ὁ (ὁ τῆς **νεώς οἴκος**)· κυρ. ὁ οἶκος
τοῦ πλοίου, συνηθως κατὰ πληθ. οἱ **νεώσοικοι** = τὰ
εἰρήματα τοῦ νεωρίου (ναυστάξιου), ἐντός τῶν ὁ-
ποίων φυλάσσοντο τὰ πλοῖα, δοάκις κατὰ τὸν χειμῶνα
ἀνεούροντο ταῦτα εἰς τὴν ξηρᾶν· εἰς αὐτὰ ἐπίσης ἐπε-
σκευάζοντο ἢ καὶ ἐναυπηγοῦντο **νεά**.

νεωστὶ, ἐπίρ. τοῦ **νέος**, ἀντὶ **νέως** (ὡς τὸ **μεγαλώ-
ατὶ** ἀντὶ τοῦ **μεγάλως**)· δ,τι καὶ νῦν, νεωστὶ, πρό
ὀλιγου, πρό μικροῦ, προσφάτως, ἀκριβῶς πρό ὀλί-
γου, ἄρτι, μόλις.

νεώτα, ἐπίρ. τοῦ **νέος**, αἰολ. ἀντὶ **νέωσσε, νέωσσε**·
κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος
|| ὡς καὶ **εἰς** (ἔς) **νέωτα**. [**νέωτα** (<***neo**-**Fata**, ἐνθα
κεῖται ***Fat**- παρὰ τῷ **Fen**- (**Fetos**) (<ἰακ. ***vet**-, πρβλ.
καὶ λοκρ. **ἐπιφάτες**].

νεώτατος, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ **νέος** || ἐπίρ. **νεώτατα**
=δλωρ διόλου τελευταίως, ἐντελῶς ἐσχάτως.

νεωτερίζω, μελ. **-ίω**, ἀττ. **-ίω** (**νεώτερος**)· ἐπι-
χειρῶ μεταβολάς, ἀλλοιώσεις, ἀλλαγάς || κάμνω
καινοτομίας, καινοτομῶ, ὑποκινῶ ἐπαναστατικὰς
ἐκδηλώσεις, κινούμαι ἐπαναστατικῶς, ἐπαναστατῶ,
novas res tentare.— || μτρφ. ἀλλάζω τι δλωρ διό-
λου, προκαλῶ ριζικὰς μεταβολάς || **νεωτερίζω τὴν
πολιτείαν** = κινῶ τὴν πολιτείαν εἰς ἐπανάστασιν,
ἐγείρω στάσιον ἐν τῇ πολιτείᾳ.

νεωτερικός, ἡ, ὄν (**νέος**)· **νεανικός**, ὁ ἀνήκων
(ἢ πρέπων) εἰς νεώτερους τὴν ἡλικίαν || ὁ ῥέπων
εἰς νεωτερισμούς.

νεωτερισμός, ὁ (**νεωτερίζω**)· καινοτομία, ἀλλα-
γὴ ἢ ἐπαναστατικὴ κίνησις, στάσις.

νεωτερο-ποίη, ὁ (**νεώτερος**)· ὁ ποίων
νεωτερισμούς, ὁ νεωτερίζων, νεωτεριστής, ὁ ἐπα-
νστατικός, στασιαστικός.

νεώτερος, α, ὄν, συγκριτ. τοῦ **νέος**· δ,τι καὶ νῦν,
νεώτερος τὴν ἡλικίαν, μικρότερος εἰς τὰ χρόνια ||

ἐπί χρόνου, ὑστερώτερος ἀπὸ ἄλλων, νωπιότερος, πρὶο ἔπειτα, μεταγενέστερος ἢ ἐν κακῇ ἐνν., ἀσυνήθης, παράδοξος ἢ *νωότερα*, ἢ *νεότερα πράγματα* = λατ. *res novae* = ἐπαναστατικάί κινήσεις. — ἐπιρ. *νεωτέρας* = μεταγενεστέρως.

νη-, ἀρνητικὸν ἀχώριστον μόριον, ἀποτελοῦν ἐπιτα-
ταμ. τύπον τοῦ σταρητ. ἀνα- , ὅπως ἐν τοῖς *νη-πεν-
νῆς*, *νη-κηρῆς* ἢ πρβλ. λατ. *ne-* ἐν τῷ *ne-fas* κ. ἄ.

Ἔτυμ. : *νη-*, ὄρωρ. *na-* εἶναι τμήμα ἀποσπασθὲν ἐκ *παναρχαίων* συνθέτων, οἷα τὰ *νή-κουστος*, *νη-κουστέω* (: *ἀκούω*), *νή-κεστος* (: *ἀκέομαι*), *νήγρετος* (: *ἐγεί-
ρω*)· ταῦτα περιέχουν ὡς α' συνθετικὸν τὸ ἀχώριστον
μόριον *ne-* μετὰ συναρτήσεως φωνηέντων κληρονομηθεί-
σης ἐκ τῆς *ιαπ.* ἐν συνθέτοις (*νήκουστος* : *ἀν-ήκουστος* =
λατ. *ne-scius* : *in-scius*, *ne-fandus* : *in-fandus*)· πρβλ.
ἔτι τὰ *νημερῆς* (: *ἀμαρτάνω*), *νήνεμος* (: *ἀνεμος*),
νήστις (: *ἔδω*), *νηλεῆς* (: *ἔλεος*), *νηκερῆς* (: *κέρδος*),
νήποιος (: *ποινή*), *νήεις* (: *Ἔιδ.*, *οἶδα*), *νήκερος* (:
κέρως), *νηκηρῆς* (: *κήδος*)· ἐν πᾶσι τούτοις α' συνθ.
ἰσχύεται τὸ *ιαπ.* **ne-* λατ. *ne-fas*, *ne-scio*, *n(umquam)*,
n(ullus), *ne-quam*, *ni-* ἐν τοῖς *nimicum*, *nisi* κλπ.· ἐκ
τοῦ *ιαπ.* *ne* προήλθον ὡς τὰ : ὁσκ. *ne*, σάνσκρ. *nē*,
Zend., *καλ-περα*, *na*, *καλ-σλαβ.* *ne*, *λιθ.* *nē*, *καλ-ιρλ.*
ne-ch (*aliquis*), *gall.*, *breit. nep* (*quisquam*), *γοτθ.* *ni*,
καλ-ποργ., ἀγγ-σαξ. *ne*, *καλ-γερμ.* *ni*, *ne*, *γερμ.* *nein*.
Βλ. ἀρν. ἄ-.

νη', ἰσχυρὸν δεδαιωτικὸν μόριον συντασσόμενον μετὰ
αἰτ. τοῦ προσώπου (συν. θεοῦ), ὃ ἐπικαλεῖται τις πρὸς
θεοῦ αἰσινί *νή Δία*, ἢ *νή τὸν Δία*, ὡς. *νή μὲ τὸν Δία*
= *ναί*, μὰ τὸν Δία. [δι' ἔτυμολ. *δλ. val*].

νήα, **νήας**, ἰων. αἰτ. ἐν καὶ πληθ. τοῦ *ναῦς*.
νηγάτος, **ἔη**, **σον**, ἀντὶ *νηγάτος* διὰ μεταθέσεως
τῶν *α*, *ε* (*νέος-γέγασ*, τοῦ *γίγνομαι*)· ὁ νεωστὶ γε-
νόμενος, νεωστὶ κατασκευασθείς.

Ἔτυμ. : ἤδη οἱ Ἀρχαῖοι ἐκ τοῦ *νέος* + *γίγνομαι*· τὸ
δὲ τέρας *-γατος* = *-γα-τος*, γὰ ἐκ β. γα-, *γεν-*, *γί-γ-
μαι*, *γε-γα-α*, ὡς *κα-τός*, *τά-σις*, ἐκ β. τα-, *τέ-τα-τις*,
τοῦ *τέλω*. Ἰπὸ τῶν ὁμῶς ἐκ τῶν νεωτέρων (<**νηγατ-*
[οὐδ.] συγγ. τῷ ρωσῶ. *снага*, *Тоск.* *снага* [καθαροῦ-
της] *νεο-σλοβ.* *снаже* ἢ [ῥωσῶς, *καθαρῶς*].

νήγρετος, **ον** (<*νη-έγειρω*)· ὁ μὴ ἀγρυνῶν ἢ *νή-
γρετος ὕπνος* = ὕπνος μὴ γνωρίζων ἀγρυνίαν, θα-
δύς ὕπνος, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐγερεθῇ ἢ
μτγν. καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου, ὅστις ἐπίσης ἀναφέρεται
καὶ ὡς *νήγρετος ὕπνος* ἢ τὸ οὐδ. *νήγρετον* ὡς ἐπιρ.
= θαδέως.

νήδυια, **-ων**, τὰ (*νηδύς*)· τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα,
λατ. *intestina*.

νηδυόφιν, ἀντὶ *νηδυόφιν*, ἐπ. γαν. τοῦ *νηδύς*.
νηδύμος, **ον**, ὁμηρ. ἐπιθ. τοῦ ὕπνος· καίμενον εἰτε
ὡς συνών. τοῦ *νήγρετος* = θαδύς (κυρ. ἐκ τοῦ *νη-θύ-
νω*, ὡσεὶ ἀνέκλυτος = ἐξ οὗ τις δὲν ἐγείρεται, θαδύς),
εἰτε ἐκ τοῦ *ἡδύς* καὶ σμη. γλυκύς, εὐχάριστος,
τερπνός, τρόπον τινὰ ἀντὶ τοῦ *ἡδύμος* (βλ. λ.).

Ἔτυμ. : *νήδυμος* κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν μεταξὺ τῶν
γλωσσολόγων γνῶμην (<**ne* ἐπιρ. (= κάτω) + β. *du-* ἐν
τοῖς *δομομαι*, *ἔδωσα*, *ἔδω*, *ἔδωτος* κλπ., πρβλ. *Ἐνδύ-
μιων*, ἀρχ. δν. τοῦ ὕπνου· τὸ μτγν. *ἡδυμος* ἐσχηματί-
σθη πιθανῶς ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ *ἡδύς*, ὅταν τὸ *νήδυ-
μος* ἔπαυσε νὰ εἶναι αἰσθητὸν ἢ πρὸς τὴν ἐτυμολο-
γίαν του. Σημειώτεον ὅτι τοῦτο ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ἀ-
ριστάρχου πρώτου. Κατ' ἄλλους ὁμοῦς βήρηκεν ἡδη παρ'
Ὀμ. *ἡδυμος* ὡς ἕτερος τύπος τοῦ *ἡδύς* : *ἡδυμος ὕπνος*
= γλυκύς ὕπνος· ὑπ' αὐτῶν μάλιστα ἡ γρ. *ἡδυμος* καὶ
μετὰ τοῦ δίγαμμα *Ἡδυμος* θεωρεῖται ἡ πρωταρχικὴ
καρ' Ὀμηρῶ, ἐξ ἧς μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ δίγαμμα
ἐμορφώθη ἠνωρίτερα ἐκ παρανοήσεως καὶ πλάνης ὁ τύ-
πος *νήδυμος* (κυρ. ἐξ ἐσφαλμένης ἀναγνώσεως καὶ ἐ-
σφαλμένης συλλαβισμοῦ τῆς αἰτ. *ζωνήδυμος*).

ΝΗΔΥΣ, **-ύος**, ἡ ὁ στόμαχος, ἡ ἡ κοιλία, τὸ ὑπο-
γάστριον· λατ. *abdomen* ἢ ἡ μήτρα ἢ ὡς ὡς περιληπτ.
= τὰ σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα : *ἐξαιρωθὴν*
νηδὺν = ἐξάγω (ἐθγάω) τὰ ἐντόσθια, ἐξκοιλιάζω.

Ἔτυμ. : *νηδύς*, *-δν*, μαθομ. ὡς. *νηδύς*, *-δν* ἐπ. *νή-
δυια* (βλ. λ.)· *νηδύς* (<**ne*, ἐπιρ. (= κάτω, βλ. ἐν *νεός*)
+ *du-* ὄνομ. β. : *δομομαι*, *δύσις* (βλ. *δύω*), λατ. διαλεκτ.
abdomen (μετὰ ὀ- ἀντὶ τοῦ λατ. *u-*, καίτοι τοῦτο ἐμ-

φασθεῖται ὑπ' ἄλλων). — Κατ' ἄλλους, ἀπιθάνως ὁμοῦ,
νηδύς (<*ιαπ.* **na-* (δένω κόμβον, περιδένω), ὁπότε
νηδύς = μεμβράνη δικτυωτὴ περιβάλλουσα τὰ ἐντό-
σθια, πρβλ. *γοτθ.* *nali* [δικτυωτὸν πλέγμα], *καλ-ποργ.*
nōi (μέγα δικτυον), *μεσ-ιρλ.* *naidm* (*obligatio*), *λατ.*
nassa [ψοροκλάδο, κύρτος, «κιοῦρτος», παγίς].

νήσον, ἐπ. πρτ. τοῦ *νήσω* (βλ. λ.).
νήες, ὄν. πληθ. τοῦ *ναῦς*.

νήεσι, ἐπ. ἑστ. πληθ. τοῦ *ναῦς*.
νήεω, μελ. *νηήσω*, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ *νέω* (= *σω-
ρεύω*). 2) φορτώνω, γεμίζω.

νήεσαν, ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *νηέω*. — **νηεσά-
σθω**, γ' ἐν. Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *νηέω*.

νήθω (*νέω* Γ') «γνέθω», κλῶθω [δι' ἔτυμ. βλ. *νέω*
Γ' ἐσχηματίσθη δηλ. τὸ *νήθω* (< *νε-* τοῦ *νέω*, ὡς τὸ
πλήθω ἐσχηματίσθη ἐκ β. *πλε-* τοῦ *πέμπτημι*].
νήι, ἰων. ἐν. ἑστ. τοῦ *ναῦς*.

νηίος, **-ίδος**, ἡ, ἰων. ἀντὶ *Ναιῶς*.
νηίος, ἡ, **ον**, ὄρωρ. **ναίος**, α, **ον**, ὡς. καὶ **-ος**, **-ον**'
ὁ ἀνήκων εἰς πλοῖον ἢ ὁ κατάλληλος διὰ πλοῖον ἢ
νηιον δόρυ = ξύλον κατάλληλον διὰ τὴν ναυπήγη-
σιν πλοίου.

νηίς, **-ίδος**, ἡ, ἰων. ἀντὶ *Ναῖς*.
νηίς, **-ίδος**, ὁ, ἡ (<*νη- + ἰδέω*)· ὁ μὴ εἰδώς, ὁδότης,
ἀπειρος ἢ μετὰ γεν. πράγμ., ὁ ἀδέξιος εἰς τι, ὁ ἀνί-
δεος ἀπὸ τι.

νηίτης, **-ου**, ὁ (*ναῦς*)· ὁ ἀνήκων εἰς πλοῖον ἢ ὁ
συγκείμενος ἐκ πλοίων.

νηκερῆς, **ἔς** (<*νη- + κέρδος*)· ὁ ἀνευ κέρδους,
ἀνωφελής, ἀσύμφορος.

νηκερως, **-ατος**, ὁ, ἡ, ἐπ. **νήκερος**, **ον** (<*νη- +
κέρως*)· ὁ ἀνευ κεράτων, ὁ μὴ ἔχων κέρατα.

νήκεστος, **ον** (<*νη- + ἀκέομαι*)· ὁ ἀνίματος, ἀδε-
ρπευτος.

νηκουστέω (*νήκουστος* <*νη- + ἀκουστός*, τοῦ *ἀ-
κούω*)· δὲν ἀκούω, δὲν δίδω προσοχήν, παροκούω,
δὲν ὑπακούω' ἐπ. ἀορ. α' *νηκούσθησα*.

νηλεῆς, **ἔς**, ἑστ. καὶ αἰτ. *νηλεῖ*, *νηλεῖα*, ὡσεὶ ἐκ
νηλῆς (<*νη- + ἔλεος*)· ὁ ἀνευ ἐλέους, ἀνηλεής, σκλη-
ρός, ἀσπλαγχνός ἢ *νηλεῆς ἡμᾶρ* = ἡ ἡμέρα τοῦ θα-
νάτου, ὡς ἡ κατ' ἐξοχήν ἀσπλαγχνός. — ἢ *παθ.* ὁ
ἀνελέητος, ἀνοίκτιστος, τὸν ὅποιον οὐδεὶς λυπεῖται.

Ἔτυμ. : Κατὰ τινὰς τὸ *νηρ.* *νηλεῆς* ἐν τῷ *νηλεῆς
ἡμᾶρ* ἀνάγεται εἰς τὸν **ναλεφῆς* (= ἀναπόφευκτος,
ἀποφυκτός), ἐκ τοῦ *ἀλέ(φ)ομαι* = ἀποφεύγω, καὶ κατὰ
ταῦτα πρέπει νὰ ἀντιδικαστέλλεται ἀπὸ τὸ *νηλεῆς* (= *ἀ-
νηλεής*, ἀσπλαγχνός), τὸ ἐν τῷ *νηλεῆς ἡτορ* π. χ.

νηλεῆς, **ἔς**, ἐπ. ἀντὶ *νηλεῆς*. — ἐπιρ. *νηλεῖως*.
νηλεό-θύμος, **ον** (<*νηλεῆς + θυμός*)· ὁ ἔχων ἀνη-
λεῖ ψυχὴν, ἀσπλαγχνός.

νηλεό-ποιος, **ον** (<*νηλεῆς + ποινή*)· ὁ ἀσπλάγ-
χνος, ὁ ἀνευ ἐλέους, πημρῶν.

νηλεῶς, ἐπιρ. τοῦ *νηλεῆς*· ἀνηλεῶς, ἀσπλαγχνός,
ἀλύπητος.

νηλής, **ἔς** βλ. *νηλεῆς*.
νηλίπους, ὁ, ἡ, **-ου**, τὸ, γαν. **-ποδος**· = *ἀν-ηλίπους*
(βλ. *ἀνάλιπος*)· ἀνυπόδητος, γυμνόπους, ἐξυπόλυ-
τος ἢ ἐντεῦθεν, ἐνδείης, ἀπορος, εὐτελής, τάπεινός.

Ἔτυμ. : *νηλίπους* (<**νηλιπο-ποδ-*, πρβλ. *νηλίπους*
(ἐν *ἡλιω*) <*νη- + ἡλιω* (εἶδος ὄρωρ. ὑποδήματος) κατ'
ἄλλους τὰ : *-πους* ἢ *-πος* εἶναι ἀπλῶς καταλήξεις,
πρβλ. *Οἰδίπους*, *Οἰδίπος*.

νηλίτης, **ἔς** (<*νη- + ἀλίτεῖν* τοῦ *ἀλιταίνω*)· ἀνα-
μάρτητος, ἀδῶς, ἄκακος, ἀναίσιος.

νήμα, **-ατος**, τὸ (*νέω* = *νήθω*, *αγνέθω*)· ὁ, τι καὶ
νῦν, τὸ κλωσθὲν, κλωστή, *νήμα* ἢ τὸ *νήμα* τῆς ἀρά-
χνης ἢ τὸ *νήμα* τῶν Μοιρῶν.

νημερῆς, **ἔς** (<*νη- + ἀμαρτεῖν*)· ὁ μὴ ἀμαρτάνων,
μὴ σφαλλόμενος, ἀναμάρτητος, ἀλάθηςτος, ἀλάν-
θιστος ἢ *νημερτέα εἰπέειν*, *νημερτέα ἐνισπείειν* = λέ-
γειν (νὰ εἴπη τις) ἀληθῆ πράγματα, τὴν πᾶσαν
ἀλήθειαν.

νηνεμία, ἰων. **-ἡη**, ἡ· ἑλλειψὶς ἀνέμου, γαλήνη,
εὐδία, ἡσυχία ἢ *γαλήνη ἐπέλετο νηνεμίη* = ὑπῆρχε γα-
λήνη καὶ ἐντελής ἀπνοία· ἐκ τοῦ

νή-νεμος, **ον** (<*νη- + ἀνεμος*)· ὁ ἀνευ ἀνέμου, ἡ-
ρεμος, ἡσυχος, γαλήνηος.

νηνέω = νηέω, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ νέω (= σωρεύω) [δι' ἔτυμ. βλ. νέω Δ].

νήγης, -ιος, ἡ, κατὰ συναρπ. ἀντὶ νεᾶγης (βλ. λ.).

νήχομαι, μέλ. τοῦ νήχομαι.

νηο-βάτης, -ου, δ, ἰων. ἀντὶ ναυ-βάτης (βλ. λ.).

νηο-πόλος, ἀττ. **ναο—**, **ον** (νηός=ναός+πολέω)* ὁ περιποιοῦμενος ναόν, φύλαξ τοῦ ναοῦ || ὡς οὖσ. ὁ νηοπόλος=ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ, ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ, ὁ νεωκόρος (βλ. λ.), λατ. aedilius.

νηο-πορέω, μελ. -ήσω (ναῦς + πόρος)* ταξιδεύω διὰ πλοίου, ἐπιβαίνω πλοίου.

νηός, -οῦ, δ, ἰων. ἀντὶ ναός* δ,τι καὶ νῦν.

νηός, τῆς, ἰων. γεν. τοῦ ναῦς.

νηο-σός, **ον**, καὶ ἐπ. **νηο-σάδος** (ναῦς+σαάω)* ὁ σῶζων (προστατεύων) τὰ πλοῖα.

νηο-φόρος, **ον** (ναῦς+φέρω)* ὁ φέρων πλοῖα.

νή-οχος, **ον** (ναῦς+έχω)* ὁ ἔχων πλοῖα, νηοχός, ὁ κυβερνῶν πλοῖα.

νη-πενθής, **ές** (νη-+πένθος)* ὁ ἀπηλλαγμένος πένθους, ἀπενθής, ἀπαθής.— || ὡς ἐνεργ., ὁ καταπραῦνεν τὸ πένθος (λύπην), κατευναστικός.

νηπία, ἡ, ἐπ. **νηπιάς**, καὶ **νηπιέη** (νήπιος)* παιδικὴ ἡλικία || ἐν τῷ πληθ. παιδιάρειδες τρόποι, ἀνοηταὶ παιδικαί, μωραὶ.

νηπιάζω, μελ. -ήσω=νηπιαχέω (βλ. λ.).

νηπιόχευα* κόμην ὡς παῖς, πράττω τὰ συνήδη καὶ ἀρμόζοντα τοῖς νηπίοις, παιδιάριζω || φέρομαι σάν παιδί* ἐκ τοῦ

νηπιόχος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ νήπιος (βλ. λ.), οὗ εἶναι ὑποκορ. τρόπον τινά.

νηπιέη, ἡ, ἰων. ἀντὶ νηπία (βλ. λ.).

νήπιος, **α**, ἰων. **η, ον**, ὡς καὶ -ος, -ον (νη-+ε-πος)* κυρ. ὁ μὴ ὀμιλῶν, μὴ λαλῶν, ἄλαλος, λατ. infans: **νήπια τέκνα**=τὰ βρέφη, τὰ «μωρά», καὶ ἐπὶ ζῴων, τὰ νεογνά || καὶ ἀπλῶς **νήπια**=τὰ νεογνά ζῴου.— || μτφρ. ὁ ἔχων διανοητικὴν μικροῦ παιδός, ἀσθενής τὸν νοῦν, παιδαριώδης, ἀνόητος || ὁ στερούμενος προνοητικότητας, ὁ ἐντελειῶς ἀνίκανος.

Ἔτυμ. ἰ παρά τὴν δοθεῖσαν ἐν ἀρχῇ ἔτυμολογίαν ὑπεάρχουν οἱ ἔτυμολογοῦντες τὸ **νήπιος** (<*νη-πF-ιος, πρβλ. δημρ. νη-πύ-τιος (τῆς αὐτῆς σημασ.) καὶ σανσκρ. **ruñhī** καθαρῶς, φωτίζω) συνεσυνέτισθη ὑπὸ τινος καὶ πρὸς τὸ **ήπιος** καὶ τὸ λατ. **pius*** **πFijios**: **νηπύ-τιος**, παλ-σλαβ. **pylati** (scrutari)* ἀσφαλῆς πάντως δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ πρὸς τὸ **πεινυτός** ἔτυμολ. συγγενεῖά του (**πεινυτός** <*πFι-νυ-ι **νήπιος** <*νη-πF-ιο, νη-πύ-τιος).

νηπιότης, -ητος, ἡ*=**νηπία** (βλ. λ.).

νή-πλεκτος, -ον (νη-+πλέκω)* ὁ μὴ (πε)πλεγμένος, ὁ ἔχων ἀπλεκτον τὴν κόμην, ὁ ἀπλεκτός.

νη-ποινεῖ, ἡ -ί, ἐπιρ. τοῦ **νήποινος** (βλ. λ.): ἀτιμωρητὴ, ἀνευ ποινῆς, λατ. impune.

νή-ποινος, **ον** (νη-+ποινή)* ὁ ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος (πρβλ. **ἀνάποινος**).— || ἀλλ' ἐν τῷ φων. **νήποινος** = **ἀμοιρος** (βλ. λ. μὴ ἔχων, στερούμενος) καρποφόρων δένδρων.

νηπιτεύομαι, ἀποθ. φέρομαι ὡς νήπιον* ἐκ τοῦ

νηπιτός, **α**, **ον** (νη-+πέτω), ὑποκορ. τοῦ **νήπιος** (ὡς καὶ τὸ **νηπίαχος**)* παιδαριώδης, ὁμοίος πρὸς μικρὸν παιδίον, νηπιώδης || καὶ ὡς οὖσ., ὁ μικρὸς παῖς, παιδίον, ὡς νήπιος, λατ. infans.— μτφρ., ὁ ἀσθενὴς (μικρῆς, νηπιακῆς) διανοητικότητος, ἀπειροσκεπτός, ἀμέριμος, «ξένοιαστος».

Νηρεΐς, ἰων. **Νηρηΐς** (βλ. βλ.).

Νηρέως, -έως, ἰων. -ῆος, δ' ὁ Νηρέυς, ἀρχαῖος θαλάσσιος θεός, ὑπὸ τὸν Ποσειδῶνα πάντως, ἔρχων δὲ ἴδια τῆς Μεσογείου. *Ἦτο δ' προσβύτερος υἱὸς τοῦ Πόντου (δηλ. τῆς θαλάσσης), σύζυγος τῆς Δωριδος, θυγατρός τοῦ Ἰακχανοῦ, καὶ πατῆρ τῶν Νηρηίδων.

Νηρή, ἡ* ποιητ. ἀντὶ **Νηρηΐς**.

Νηρηΐς, -ίδος, ἡ, ἰων. ἀντὶ **Νηρεΐς*** θυγατῆρ τοῦ Νηρέως (βλ. λ.), ἐπομύνης νόμφη τῆς θαλάσσης (καὶ τῆς Μεσογείου), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **Ναΐας** (= νόμφη τῶν πηγῶν)* σχεδὸν πάντοτε κατὰ πληθ. **αἱ Νηρηΐδες**, ἦσαν δ' αὐταὶ πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν.

νή-ριδμος, **ον** (νη-+ῤριθμός)*=**ἀνάριθμος**, ἀν-ἄριθμητος, ἀπειρος.

νή-ριτος, **ον**, ποιητ. τύπος τοῦ **νήριθμος** (βλ. λ.) [δι' ἔτυμολ. βλ. **ἀριθμός** καὶ **νη-**].

νήσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ νέω Γ (=νήθω) καὶ τοῦ νέω Δ (ἐπισωρεύω).

νησαῖος, **α**, ἰων. **η, ον** (νήσος)* ὁ ἀνήκων εἰς νήσον, νησιωτικός.

νήσαντο, ἐπ. γ' πληθ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ νέω Γ.

νησίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νήσος*** μικρὰ νήσος, νησάκι.

νησίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **νήσος*** μικρὰ νήσος, νησάκι.

νησίτης, -ου, δ' ὁ ἐκ νήσου προερχόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς νήσον || θηλ. **νησίτις, -ίδος**, ἡ.

νησιώτης, -ου, δ, καὶ θηλ. **-ώτις, -ίδος**, ἡ (νή-σος)* δ,τι καὶ νῦν, ὁ κάτοικος νήσου.— || ὡς ἐπιθ. ὁ ἀνήκων εἰς νησιώτην || νησιωτικός, ζῶν ἢ κείμενος (εὐρισκόμενος) ἐν νήσῳ ἐξ αὐτοῦ τὸ **νησιώτικός, ἡ, ὄν** (νησιώτης)* ὡς καὶ νῦν, «νησιωτικός», ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) νησιώτην || τὸ **νησιωτικόν**=ἡ νησιωτικὴ θέσις.

νησο-μάχια, ἡ (νήσος+μάχη)* μάχη τῶν νήσων.

ΝΗΨΙΟΣ, ἡ, δωρ. **νάσος, -ου, ἡ'** δ,τι καὶ νῦν, νή-σος, «νησί», λατ. insula || ὡς. σημ. καὶ χερσονήσος, προκειμένου περὶ τῆς Πελοποννήσου [**νήσος** (<*snā-k(e)s ἢ *snā-dh(e)s, συγγ. τῷ **νήχω**, λατ. **nare**].

νήσσα, ἀττ. **νήττα**, ἡ (νέω = κολυμβῶ)* δ,τι καὶ νῦν, ἐπάπια, λατ. **anas** (γεν. **anatis**). [**νήσσα** (nā-<*ψ-): σανσκρ. **āli-h** (ὑδρόβιον πτηνόν) (ā-<*ψ-), λατ. **anas**=παλ-γερμ. **anuf** (neo-γερμ. **Ente**), λιθ. **ānī-is**].

νησαρίον, ἀττ. **νηττ—**, τό, ὑποκορ. τοῦ **νήσσα*** «παπάκι».

νηστεία, ἡ (νηστεύω)* δ,τι καὶ νῦν, νηστεία, ἀποχή ἀπὸ τροφῆς.

νηστεύω, μελ. -σω (νήστις)* δ,τι καὶ νῦν, ἀπέχω ἀπὸ τροφῆν, νηστεύω, δὲν τρώγω || **νηστεύω τινός** =ἀπέχω ἀπὸ τι, νηστεύω τι, δὲν τὸ τρώγω.

νήστις, -ιος ἢ -εως, δ, καὶ ἡ || ὄνομ. πληθ. **νήστι-ες ἢ νήστιες** (νη-+εσθίω)* ὁ μὴ ἐσθίων, ὁ μὴ τρώγων, ὁ νηστεύων, νηστικός, ἄσιτος. 2) ἐνεργ., ὁ προξενῶν πείναν.

νησούριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νήσος*** μικρὰ νήσος, νησάκι.

νή-τίτος, **ον** (νη-+τίτω)* ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος.

νητός (Α), ἡ, ὄν (νέω = σωρεύω)* ὁ ἐπισωρευμένος, στοιβαγμένος.

νητός (Β), ἡ, ὄν (νέω = κλύθω)* (κε)κλωσμένος, «γενεσμένος», συνεστραμμένος, «στριμμένος».

νήττα, ἡ, **νηττάριον**, τό, ἀττ. τύποι ἀντὶ **νήσσα**, **νησαρίον** (βλ. λ. λ.).

νηῦς, ἡ, ἰων. ἀντὶ ναῦς.

νηυσι, ἰων. δοτ. πληθ. τοῦ **ναῦς**.

νηυσι-πέρητος, **ον*** βλ. **ναυσιπέρατος**.

νή-υτμος, **ον** (νη-+ἄυτμή)* ἀνευ ἀναπνοῆς, ἀπνους.

νηφάλιος, δ' = **νηφάλιος** (βλ. λ.).

νηφάλιος, **α**, **ον**, ὡς. καὶ -ος, -ον (νήφω)* ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ πίνων οἶνον, μὴ μέθυος, ἐγκρατῆς (οἶνου) || ἐπὶ ποτῶν, τὸ μὴ μεμειγμένον μετ' οἴνου || **νηφάλια μειλίγματα** = τὰ προσφερόμενα εἰς τὰς Εὐμενίδας, συνιστάματα δὲ ἐξ ὕδατος, μέλιτος καὶ γάλακτος.

νήφουσι, ποιητ. ἀντὶ **νήφουσι**, δοτ. πληθ. μετχ. τοῦ ἐπομ.

ΝΗΨΩ, μελ. **νήψω*** δὲν πίνω οἶνον, εἶμαι νηφάλιος, διάγω βίον ἐγκρατῆ.— || μτφρ. εἶμαι σώφρων, εἶμαι ἡρεμος (νηφάλιος, ὡς λέγομεν καὶ σήμερον ἐτι).

Ἔτυμ. ἰ **νήψω**, δωρ. **νάψω** («nāgynho») **νηφάλιος**: παλ-γερμ. **nuohurn**, ἄρμ. **nawithi** (νηφάλιος), πιθ. καὶ τὰ παλ-εβλ. **nār-** (νηφάλιος, κόσμιος) (<καετ. *nagro-), **nare** (αἰδῶς, μετριοφροσύνη).

νή-χῦτος, **ον** (νη-+χέω)* ὁ μὴ χυδεὶς ἀπλῶς, δηλ. ὁ ἀφθόνως χυδεὶς, ἢ ἀφθόνως ρέων, πολύχυτος, ἀφθονός [ἀχνηματισμένος ὡσεὶ τὸ νη· εἶχεν ἐπιτακτικὴν σημασίαν].

νήχω, δωρ. **νάχω**, μελ. -ξω (νέω)* κολυμβῶ || τὴν

αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ ὡς ἀποθ. *νήχομαι*, μελ. -*φομαι*, ἀορ. α' *ἐνηξάμην*. [*νήχω* (<*snā-khō ἢ *snā-ghō' ἐξ ιαπ. β. snā (pēw) : λατ. nāre, νάω (βλ. λ.)].

νηός, δωρ. ἀντί ναούς, αἰτ. πληθ. τοῦ ναός.

νιγλάρος, δ' μικρός αὐλός Αἰγυπτιακῆς προελεύσεως, εἶδος συρρίκτρας, διὰ τῆς ὁποίας οἱ *κελευσταί* ἐρροῦδιζον τὴν κηληλαίαν εἰς τὸ πλοῦτον.

ΝΙΓΖΩ, μελ. *νίγω* ἀορ. α' *ἐνίγω*.—Μέσον, μελ. *νίγωμαι*· ἀορ. α' *ἐνιγάμην*· πρκ. *νένιγμαί*· πλύνω, κυρ. χεῖρας καὶ πόδας || μέσον, νίπτω τὰς χεῖράς μου : *χεῖρας νιψάμενος πολίτης ἄλδς* = νίψας τὰς χεῖράς του εἰς τὴν θάλασσαν || γενικῶς, καθαρῶς, ἀποκαθαίρω, ἐξαγνίζω.— || ἐκπλύνω, ἀποπλύνω.— Διὰφορὰ τῶν : *νίζω*—*λουόμεναι*—*πλύνω* : *νίζω* ἐλέγεται κυρ. ἐπὶ τῶν πλυνόντων μέρος μόνον τοῦ σώματος τῶν, *λουόμεναι* ἐπὶ γενικῶι λουτροῦ τοῦ σώματος, καὶ *πλύνω* ἐπὶ τῆς πλύσεως τῶν ἐνδυμάτων.

Ἔνυμ. : *νίζω* (*nigvjo)· *νίπτω* εἶναι νεώτερον τοῦ *νίζω* καὶ ἐσχηματισμένον ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ μέλλ. *νίσω* (*nigvso), ἀορ. *ἐνίσα* κλπ.· *νίπτρον*· *χέρ-νιψ* (βλ. λ.)· *ποδάνιπτρον* (<*pod-a[πο]νιπτρον : σασοκρ. nepēkti, μτχ. niktá-h (=ἔλλ. -νιπτο- ἐν τῷ *ἀνιπτος* καὶ πῖθ. ἐν τῷ παλ.-ιρλ. néchi=καθαρός)· πάντα δ' ἀνάγονται εἰς ιαπ. β. *neigv-.

νικαξώ, δωρ. ἀντί νικῆσω, μελ. τοῦ νικῶ.

νικασεῖν, δωρ. ἀντί νικῆσειν, μελ. ἀπρ. τοῦ νικῶ.

νικατήρ, δ, δωρ. ἀντί νικητήρ.

νικάτωρ, -ορος, δ, δωρ. ἀντί νικητωρ.

νικάω, μελ. -ήσω (*νίκη*)· δ, τι καὶ νῦν, νικῶ, ὑπεριοχῶ, ἐπικρατῶ || τὰ *χερσίονα νικῶ* (=τὸ χειρότερον (ἢ χειροτέρα γνῶμη) ὑπεριοχῆ || τὸ εὖ νικάω=ὅς ὑπεριοχῆ (πρέπει νὰ ὑπεριοχῆ) τὸ ἀγαθόν || *νικῶ τι*=εἶμαι ὁ νικητὴς κατὰ τὴν κρίσιν τινός. 2) ἐπὶ γνῶμῶν, ὑπεριοχῶ, κερδίζω τὸ ζήτημα : ἢ *νικάω γνῶμη*=ἢ ὑπεριοχούσα γνῶμη, ἢ ψήφος τῆς πλειοψηφίας. 3) ὡς νομικός ὄρος, κερδίζω τὴν δίκην, κερδίζω τὸ ζήτημα, κερδίζω μίαν ὑπόθεσιν.— || Παθητ. ἠτῶμαι, νικῶμαι, καταβάλλομαι, ὑπὸ τινος, ὑπερτεροῦμαι ὑπὸ τινος || εἶμαι κατώτερος τινος, ὑποχωρῶ εἰς τινά.— || ματ' αἰτ. τοῦ αὐτ. ἀντικ. : *νικῶ νίκη*=κερδίζω μίαν νίκην || *νικῶ μάχην* (ναυμαχίαν)=κερδίζω μίαν μάχην (ναυμαχίαν).

νικεῖος, ον (*νίκος*)· νικητῆς.

ΝΙΚΗ, ἡ· δ, τι καὶ νῦν, νίκη ἐν μάχῃ, ὑπεριοχῆς ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου, ὑπερτέρεως, ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν, λατ. victoria || ὁ καρπὸς τῆς νίκης.

Ἔνυμ. : *νίκη*, δωρ. *νικά*· *νικᾶν* : λιθ. ap-nikli (ἐπιτίθεμαι) (πρὸς λατ. vincō : γοθθ. weihan, σασοκρ. sáha | : γοθθ. sigis), λατ. niks (βία, ἐξαγκαλισμός), naiks (ταχύς, δραστήριος), naikl (παρὰ πολὺ).

νίκη, αἰολ. καὶ ποιητ. ἀντί ἐνίκα, γ' ἐν. πρτ. τοῦ νικῶ.

νικήεις, εσσα, εν, δωρ. νικάεις (*νίκη*)· ὁ νικῶν, ὑπεριοχῶν, ὑπερτεροῦν.

νικηθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ νικάω.

νίκημι, αἰολ. ἀντί νικίω.

νικησέμεν, ἐπ. ἀντί νικῆσειν. μελ. ἀπρφ. τοῦ νικάω.

νικητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ νικάω.

νικητήρ, -ῆρος, δ' =νικητῆς (βλ. λ.)· ἐξ αὐτοῦ τὸ **νικητήριος**, α, ον' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νικητὴν ἢ τὴν νίκην.— || ὡς οὐσ. ἐν τῇ φράσει τὸ *νικητήριον ἀθλο*=τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. 2) τὰ *νικητήρια* (ἐνν. ἔερα)=ἐορταὶ τελοῦμεναι ἐπὶ τῇ νίκῃ || *νικητήριον ἐστιᾶν*=ἐορτάζειν τὴν νίκην δ' εὐωχίας.

νικητής, -οῦ, δ (*νικάω*)· δ, τι καὶ νῦν, ὁ νικητὴς.

νικητικός, ἡ, ὄν (*νικητής*, *νίκη*, *νικάω*)· ὁ ἀνήκων εἰς νίκην ἢ εἰς νικητὴν || ὁ ἔχων πιθανότητα νὰ νικήσῃ || ὁ ὄγων πρὸς (συντελών εἰς) τὴν νίκην.

νικητωρ, -ορος, δ, ποιητ. ἀντί νικητῆς (βλ. λ.).

νίκη-φορέω, μελ. -ήσω (*νικηφόρος*)· φέρω νίκην, φέρω (κερδίζω) νίκην, εἶμαι νικητὴς || ἀποκομίζω τι ὡς βραβεῖον τῆς νίκης μου· ἐξ αὐτοῦ τὸ

νίκη-φορία, ἡ (*νικηφορέω*)· τὸ νικᾶν, ἢ νίκη.

νίκη-φόρος, ον (*νίκη+φέρω*)· ὁ φέρων νίκην.— || (*νίκη+φέρωμαι*)· ὁ νικῶν, ὁ νικητὴς, ὁ λαμβάνων τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ὁ ὑπερέχων.

νικό-βουλος, ον (*νικάω+βουλή*)· ὁ νικῶν ἐν τῇ

βουλῇ, οὐτινος ἢ γνώμη ὑπεριοχῆ ἐν τῇ Συνδικακέψει.

νίκο-μάχης, -ου, δ (*νικάω+μάχη*)· ὁ νικητὴς ἐν τῇ μάχῃ.

νίκος, -ος, τό, μτγν. τύπος ἀντὶ τοῦ *νίκη*.

νικῶεν, ἀττ. συνγρ. ἀντὶ νικάοιεν, γ' πληθ. ἔδκτ. τοῦ νικάω.

νῖν, δωρ. καὶ ἀττ. ἐγκλιτ. αἰτ. τοῦ γ' προσ. τῆς προσωπ. ἀντων., ἀντὶ αὐτόν, αὐτήν, αὐτό || οὐδέποτε καίται ὡς ἀτοπαθῆς || ἀντὶ τῆς αἰτ. οὐδ. αὐτὸ καίται σπανιώτερον || σπάνιως ἐπίσης καίται ἀντὶ τῶν αἰτ. τοῦ πληθ. αὐτούς, αὐτάς, αὐτὰ || ἀντ' αὐτοῦ δ' Ὀμηρος καὶ οἱ γράφοντες ἐν ἰων. διαλ. χρησιμοποιοῦσι τὸν μῖν (βλ. λ.). [δ'ι' ἔτυμ. βλ. μιλ].

νιπτήρ, -ῆρος, δ (*νίζω*)· ἀγγεῖον νιψίματος (ἐν ᾧ νίπεται τις), λεκάνη.

νίπτρον, τό (*νίζω*)· ὕδωρ διὰ νίψιμον || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.

νίπτω, μτγν. τύπος τοῦ *νίζω* (βλ. λ.).

νίσομαι, μελ. *νίσομαι*=*νέσομαι* (βλ. λ.), πορεύομαι, ὑπάγω, ἐρχομαι, ἀπέρχομαι.

Ἔνυμ. : *νίσομαι* (<*νι-νο-μαι : *νέ(σ)ομαι* καὶ *ἄσμενος* (βλ. λ. λ.), ἐξ ιαπ. β. *nes-, πρβλ. σασοκρ. γ' πληθ. nīcatē (ἐννοκαλίζοντα) (<*ni-ns-aiē, μτχ. nī-āna-h' τὸ -σ- τοῦ *νίσομαι* (φωνητικῶς θὰ ἀνέμενέ τις *νίνομαι) ὑποδηλοῖ ἐν *νίνομαι, *νίνοσαι κλπ., ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν ἔναστ. τοῦ σασοκρ.

ΝΙΠΤΡΟΝ, τό, παρ' Ἡρόδ. καὶ ἀττ. *λίτρον*· ἀνδρακική σόδα, σόδα ἢ ποτάσσα (ὀρυκτὸν ἀλκαλικὸν ὄλας) [*νίτρον*, ἰων.-αττ. *λίτρον* (κατ' ἄνομ. γ-ε) λ-ε)· *νίτρον* <ἔθρ. nētr ἢ, κατ' εὐθείαν, αἰγ. ntr(j)].

νίφα, τήν, ἀνώμ. αἰτ. τοῦ *νιφᾶς* (ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. *νίψ)· τὴν χιόνα.

Ἔνυμ. : *νίφα* (<ιαπ. *snigv-h-η), πρβλ. δμηνρ. ἀγά-*-ννιφος*, λατ. nix ο γεν. niv-is, παλ.-σλαβ. sněgŭ, λιθ. snegas, λατ. snigs, παλ.-ρωσσο. snaygis, γοθθ. snaiws (<*snigv-ho-s, παλ.-νογγ. snæwer, ἀγγλ.-σαξ. snāw, παλ.-γερμ. snēo, παλ.-νογγ. sniwa, ἀγγλ.-σαξ. snēwan, παλ.-ιρλ. snige (σταγών, βροχῆ), μεσ.-ιρλ. snechta (χιών)· *νιφετός*, *νιφεῖς* (*νίφεσι*), λατ. pinguil, nivis, λιθ. snīgga, snekti, παλ.-ιρλ. snigid' πάντα ταῦτα ἐξ ιαπ. *snigv-h- (χιονίζω).

νίφους, -άδος, ἡ (*νίφος*)· νιφᾶς (τουλούπα) χιόνος || ἐν τῷ πληθ.=χιονοθύελλα, «χιονιά». 2) γενικῶς, δμβρος, δυνατὴ βροχῆ, «μπόρα». 3) μτφρ. *νιφᾶς πολέμου* = πολεμικὴ θύελλα (καταιγίς).— || ὡς ἐπιθ., θηλ. τοῦ νιφεῖς, χιονιζυμένη, κεκαλυμμένη ὑπὸ χιόνος. [δ'ι' ἔτυμολ. βλ. *νίφα*].

νιφέμεν, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ *νίφω*.

νιφετός, -οῦ, δ (*νίφος*)· χιονοθύελλα || παρὰ μτγν. σημ. καὶ βροχῆ.

νιφό-βουλος, ον (*νίφα+βάλλω*)· νιφοβλήτος, θαλάσμιος ὑπὸ χιόνος, χιονοσκεπής || «χειμωνιάτικος».

νιφεῖς, εσσα, εν (*νίφα*)· πλήρης χιόνος, χιονώδης, χιονιζόμενος, χιονοσκεπής.

νίφο-στιδής, ἐς (*νίφα+στυβεῖν* τοῦ *στυβεῖν*)· στοιβαγμένος ἀπὸ χιόνι, πλήρης χιόνων.

ΝΙΦΩ, μελ. *νίφω*· ἀμτθ. χιονίζω || δ *θεός νίφει*, ἢ ἀπλῶς *νίφει* = χιονίζει, πῖπτε χιόνων.— || μτθ. καλύπτω μὲ χιόνα || παθητ. καλύπτομαι ὑπὸ χιόνος, χιονίζομαι· πρβλ. ὕω, ὕομαι [δ'ι' ἔτυμ. βλ. *νίφα*].

νίφαι, νιφασθαί, ἀπρφ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ α' τοῦ νίφω.

νίψω, μέλλ. τοῦ *νίζω*, καὶ τοῦ *νίφω*.

νοερός, ἄ, ὄν (*νόος*, *νοῦς*)· δ, τι καὶ νῦν, ὁ διὰ τοῦ νοῦ (διὰ τῆς διανοήσεως μόνον) γινωσκόμενος (ἀντιθ. τῷ *αἰσθητός*), ὁ ἐν νῷ συλλαμβανόμενος, ὁ ἀναγόμενος εἰς τὸν νοῦν, διανοητικός.

νοῦς, μελ. *νοῦσσω* καὶ ἰων. *νώσσω*· ἀορ. α' *ἐνόησα* καὶ ἰων. *ἐνωσσω*· πρκ. *νενόημα* καὶ ἰων. *νένοια*.—Μέσον, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. *νοῦσατο* καὶ ἰων. μτχ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου *νωσάμενος*.— Παθητ., ἀορ. α' *ἐνοήθη*· πρκ. *νενόημα* καὶ ἰων. *νένοια*· ἰων. ἕταρο. *ἐνενόηεν*· (*νόος*)· παρατηρῶ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀλλὰ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε συγχρόνως κἄμυν τῶν διακρίσιν (τοῦ ὀρωμένου ἀπὸ ἄλλων ὀμοίων) διὰ τοῦ νοῦ (διὰ τῆς σκέψεως), νοερώς παρατηρῶ· διακρι-

τρον. 3) πᾶς δεσμός ἢ ἔθιμον καθιερωμένον ὑπὸ μακρᾶς χρήσεως.

νομο-γράφος, ον (νόμος + γράφω): ὁ γράφων νόμους, ὁ νομοθετῶν || ὡς οὖν., νομογράφος, ὁ=νομοθετής.

νομο-δείκτης, -ου, ὁ (νόμος + δείκνυμι): ὁ δεικνύων τοὺς νόμους, ὁ ἔρμηνεύων τοὺς νόμους.

νομο-διδάσκαλος, ὁ (νόμος+διδάσκαλος): ὁ διδάσκαλος τοῦ νόμου, λεγόμενος ἄλλως καὶ νομοδιδάκτης, ὁ.

νομο-θεσία, ἡ (νομοθετέω) ὁ,τι καὶ νῦν, τὸ τιθέναι νόμους, τὸ νομοθετεῖν.— || περιληπτ., τὸ σύνολον τῶν νόμων, ὡς καὶ νῦν.

νομο-θετέω, μελ. -ήσω (νομοθετής): τίθημι νόμους, εἶμαι νομοθέτης, κἀμω (καθιερῶ, δεσπίζω) νόμους.— Παθητ., ἐπὶ κράτους, ἔχω νόμους, ἔχω συλλογὴν (οὐσθημα) νόμων.— Μέσον, τίθημι (κἀμω) νόμους δι' ἑμαυτὸν (πρὸς χρῆσίν μου).— || ὀρίζω τι διὰ νόμου, νομοθετῶ τι.— Παθητ., ὀρίζομαι διὰ νόμου, νομοθετοῦμαι ἐξ αὐτοῦ τὸ

νομο-θέτημα, -ατος, τὸ (νομοθετέω): τὸ νομοθετηθέν, νομοθετημένον, νόμος, διάταγμα.

νομο-θέτης, -ου, ὁ (νόμος+τίθημι) ὁ,τι καὶ νῦν, ὁ τιθεὶς νόμους, ὁ νομοθετῶν, ὁ νομοθέτης.— || ἐν Ἀθήναις, οἱ Νομοθέται ἦσαν πολυμελής ἐπιτροπὴ ἐκ δικαστῶν, εἰς οὓς ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ σύνταξις νέων νόμων καὶ ἡ ἀναθεώρησις τῶν κειμένων.

νομόν-δε, ἐπίρ. (νόμος): εἰς βοσκίην.

νόμος, -οῦ, ὁ (νέμω): τόπος βοσκῆς, τόπος ἔνθα βόσκονται (βόσκουσι) κτήνη, βοσκὴ || νόμος ὕλης = δασώδης βοσκοτόπος. 2) χόρτα βοσκῆς, χλόη, νομὴ || γενικῶς, τροφή. 3) μτφρ. ἐπέων πολὺς νόμος=ἐκτεταμένον πεδῖον λόγων (ἀτελεῦτητος σειρὰ λόγων, ἀπεράντος φλωρίας).— || διαμονὴ παραχωρηθεῖσα εἰς τινα, τόπος διαμονῆς δοθεὶς εἰς τινα, διαμέρισμα, ἐπαρχία, οὐτραπεῖα, λατ. praefectura [δι' ἔτυμολ. βλ. νέμω].

νόμος, -ου, ὁ (νέμω): πᾶν ὁ,τι ἔχει παραχωρηθῆ εἰς τινα κατ' ἀνομομίην, τὸ δοθῆν εἰς τινα ὡς μεριδίον, τὸ διανεμηθῆν καὶ τὸ ὅποιον τὸ κατέχει τις ὡς μεριδίον του ἦτοι: 1) χρήσις, συνθήχεια πατροπαράδοτος, οὐμῆσις || ἐπομένως; πᾶν ὁ,τι ἐκ τοιαύτης πατροπαράδοτου χρήσεως καὶ οὐνηθείας ἀποβαίνει δετικὸν θέοπισμο, ἔθιμον, νόμος, δεσμός, λατ. institutum || νόμω = κατ' ἔθος, κατὰ συνθήκη, κατὰ συμφωνίαν, κατὰ κοινήν συναίνεσιν, ἀντιθ. τῆ φύσει (= κατὰ φύσιν).— Ἐν Ἀθήναις, νόμοι ἐκαλοῦντο εἰδικῶς οἱ Νόμοι τοῦ Σόλωνος, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς τοῦ Δράκοντος, οἵτινες ἐκαλοῦντο **θεσμοί**. 2) **χειρῶν νόμος**=ὁ νόμος τῆς βίας, τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου (ἀντιθ. τῆ δίκης νόμος) || ἐν χειρῶν νόμω διαφθεῖρομαι (ἢ ἀπύλωμαι ἢ πίπτω)= ἀποδνήσκω (φονεύομαι) κατὰ τήν συμπολὴν (μάχην) || ἐς χειρῶν νόμον ἀφικόμενος = ἦλθον εἰς χεῖρας, «ἐφθασα στὰ χεῖρας».— || μουσικός ρυθμός, ἦχος || ἄσμα, ὡδὴ || νόμοι πολεμικοὶ= μέλη πολεμικά, πολεμικὰ ἄσματα, πολεμικὰ ἐμβατήρια [δι' ἔτυμολ. βλ. νέμω].

νομο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ (νόμος + φύλαξ): ὁ φύλαξ τῶν νόμων.

νοό-πληκτος, ον (νόος+πλήσσω): ὁ πλήττων (ταράσσων, παραλύων) τὸν νοῦν.

ΝΟΨ, νόου, καὶ συνηρ. **νοῦς**, νοῦ, ὁ μτγν. ἐσχηματίσθησαν καί: γεν. **νοός**, δετ. **νοῦ**, αἰτ. **νόα**, ὄνομ. πλ.ῆθ. **νόες**: ὁ νοῦς, ὡς ἀντιλαμβανόμενος καὶ κρίων, ἀντιλήψις, προσοχή, κρίσις, λατ. mens || νόω ἢ σὺν νόω=φρονίμως, συνετῶς, με νοῦν || παρὲν νόον=ἀνευ νοῦ, ἀνοήτως, ἀκρίτως || ἀνθρώπων νόος= ἡ τῶν ἀνθρώπων (τοῦ ἀνθρώπου, γενικῶς) διάθεσις, τὸ ἀνθρώπινον ἦθος || ἐκ παντός νόου = ἐξ ὅλης καρδίας || κατὰ νόον=λατ. ex sententia=συμφώνως πρὸς τὸν νοῦν (πρὸς τὸς διαθέσεις) τινός.— || σκέψις, σκοπός, σχέδιον, ἀπόφασις.— || ἢ ἔννοια ἢ ἡ σημασία μιᾶς λέξεως ἢ μιᾶς ἐκφράσεως.

Ἔτυμ.: νόος=νοεῖν νόημα=νοουθετεῖν Σκοπεῖν. ἔτυμ.: τὸ συνασχετίσθαι τινεὺς πρὸς τὸ νέω, λατ. numen, ἀλλ' ἄλλοι θεωροῦν ὅτι ἀντιστρατεύεται εἰς τοῦτο ἢ

διαφορὰ τῶν σημασιῶν, καίτοι αὕτη δὲν φαίνεται εἰς ἡμᾶς τοῦλάχιστον τόσον μεγάλη ὑπὸ τινων ἐθεωρήθησαν συγγενῆ τὰ γοτθ. snulrs (σοφός), παλ-γερμ. snolrar (νοήμων) ἄλλοι τὸ συνασχετίσθαι πρὸς τὸ γερμ. náln (νόημα, ἔννοια), ἐφ' ὅσον νόος <*snon-o-s (ἰαπ. *seneno-, senpa-, πρβλ. λατ. sentio. Ἄλλοι τὸ παράγουσιν ἐξ ἴσ καὶ τὸ νέω (=κολυμβῶ) ρίζης, θεωροῦντες ὅτι ἢ λ. νόος ἐασικῶς σημαίνει κρεῦμα σκέψιν καὶ συνασχετίσθαι. Βλ. καὶ πιτυτός.

νοσπερός, ἄ, ὄν (νόσος)=νοσπερός (βλ. λ.), ἀσθενικός, φιλάσθενος.

νοσέω, μελ. -ήσω (νόσος) ὁ,τι καὶ νῦν, νοσῶ, εἶμαι ἀσθενής, εἶμαι φιλάσθενος, πάσχω εἶτε κατὰ τὸ σῶμα εἶτε κατὰ τὴν ψυχὴν. 2) μτφρ. εἶμαι στενοχωρημένος, εἶμαι καταπεπονημένος, πάσχω, ὑποφέρω.

νοσηλεία, ἡ (νοσηλεύω): ἐνεργ., τὸ νοσηλεῖν ἀσθενούντα, τὸ περιποιεῖσθαι νοσοῦντα. 2) ἐκ τοῦ παθητ., ἀσθένεια ἀπαιτοῦσα θεραπείαν, περιποίησιν. || ὕλη πυώδης ἐκρέουσα ἐξ ἔλκους.

νοσηλεύω (νοσέω) ὁ,τι καὶ νῦν, περιποιεῖσθαι (θεραπεύω) νοσοῦντα.— Παθητ., ἔχω ἀνάγκην ἰατρικῆς περιδάλψεως, εἶμαι ἀσθενής.

νόσημα, -ατος, τὸ (νοσέω): ἀσθένεια, νόσος, λοιμός. 2) μτφρ. βαρεῖα θλίψις || κακὴ κατάστασις πραγμάτων.

νοσημῆ-ώδης, ες (νόσημα+είδος): νοσώδης (βλ. λ.), νοσπερός, φιλάσθενος.

νοσπερός, ἄ, ὄν (νοσέω): ὁ,τι καὶ νῦν, ὁ μὴ ὑγιής || ἐπιβλαβής εἰς τὴν ὑγείαν, ἀνθυγιεινός (ἐπὶ τῶν π. χ.).

ΝΟΨΙΟΙ, ἰων. **νοῦσος**, ἡ ὁ,τι καὶ νῦν, ἀσθένεια, ἀρρωστία, «ἀρρώστια» || ἀδιαθεσία.— || μτφρ. θλίψις, στενοχωρία, ἀδύναμις, δυστυχία, συμφορά, τὸ κακόν. 2) νόσος τοῦ νοῦ, κυρ. παραφροσύνη, μανία. 3) γενικῶς, δλεδρος, θλάθῃ || κακὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων μιᾶς πόλεως ἢ χώρας.

Ἔτυμ.: νόσος=νοεῖν ἀβεβ. ἔτυμολ. ὑπεστηρίχθη ὅτι νόσος <*νοθη-φο-ς: τωθρός, τωθής, σανασκρ. zhdhrá-h (πιτωχός, ἄσημος) (*zhdhr-, παλ-γερμ. anado, anto (ἀπονέκρωσις, ἐξευτελισμός), παλ-σαξ. ando (ἐρεθισμός, ὀργή), ἰαπ. *onodh- κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν νόσος (γορθο-φο-ς: λιθ. narsas (βίαση ὀργή), narsús (*narsús)=μανιακός, σανασκρ. nřtyati, nálati (χορεύειν), πρβλ. ἑλλ. δεχεῖσθαι: σανασκρ. řghyá'tē (τρέμω ἀπὸ τὸ πάθος, θορυβῶ) πάντα ταῦτα ὅμως εἶναι ἀμφίβολα, ὅπως τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ συσχέτισις τοῦ *νοθοφο-ς ἢ *νοθοφο-ς (καταστροφή, κατανώλιωσις) πρὸς τὸ γοτθ. nidwa (=βρώσις).

νοσο-φόρος, ἰων. **νοσοφ-** (νόσος+φέρω): ὁ φέρων (προκαλῶν) νόσον ἢ λύπην.

νοσσεύω, συντετμ. ἀντι **νοσοσεύω** (βλ. λ.).

νοσσία, ἡ, καὶ **νοσσίον**, τό, ἀττ. συντετμ. ἀντι **νοσο-** (βλ. λ. λ.).

νοσσίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **νοσοσός**, ἀττ. συντετμ. ἀντι τοῦ **νοσοσός**=μικρὸν πτηνόν, πουλάκι || ὡς. καὶ κορασίς, νεάνις.

νοσο-τροφέω, συντετμ. ἀντι τοῦ **νοσοστροφέω** (βλ. λ.).

νοστέω, μελ. -ήσω (νόστος): ἐπιστρέφω, ἐρχομαι ἢ πηγαίνω ὅπως, εἰς τὸν οἶκόν μου ἢ εἰς τὴν πατρίδα μου. 2) ἐπιστρέφω οἶως ἔπειτα ἀπὸ κίνδυνου, τὸν ὅποιον διέτρεξα, διαφεύγω κίνδυνου. 3) γενικῶς, πηγαίνω, ἐρχομαι, ταξιδεύω.

νοστήσειε, αἰολ. ᾄ εν. Ἐκτ. ἀορ. α' τοῦ **νοστέω**.

νοστήσμεν, ἐπ. ἀορφ. μέλλ. ἀντι **νοστήσειν** τοῦ **νοστέω**.

νόστιμος, ον (νόστος): ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιτροπὴν || **νόστιμον ἡμᾶρ** = ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς. 2) ὁ δυνάμενος νά ἐπιστρέψῃ, ὅστις πρόκειται νά ἐπανέλθῃ, ἀρα ζῶν, ἐπιζῶν, ὑγιής, ἀσφαλής, λατ. saluus.

νόστος, -ου, ὁ (νέομαι): ἡ εἰς τὸν οἶκον ἢ τὴν πατρίδα ἐπιστροφή, ἡ ἐπάνοδος || μετὰ γεν. τοῦ τόπου, ἐπιστροφή εἰς τὴν τόπον. 2) γενικῶς, πλοῦς, ταξίδιον || **νόστος φορεθῆς**=ταξίδιον διὰ νά φέρῃ τις

εις τόν οίκον του τροφήν, τ. ε. έξοδος προς ανά-
ζητησιν τροφής.

νόσφι, πρό δε φων. ἢ χάριν τοῦ μέτρου *νόσφιν* :
I ὡς ἐπίρ. τόπου, μακράν, χωριστά, εἰς ἀπόστασιν ||
ἐντεῦθεν, κατὰ μέρος, κρυφίως, λάθρα || *νόσφιν ἀπό*
μετά γεν. (ὡς τὸ *νόσφι* II) = μακράν ἀπό ..., «χωρι-
στά».— II ὡς πρῶθ. μετά γεν., μακράν ἀπό ..., χωρι-
στά ἀπό ..., κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τόπου || ἐντεῦθεν, ἄ-
νευ, χωρίς, ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τινος. 2) ἐπὶ
σκέψως ἢ διαθέσως : *νόσφιν Ἀχαιῶν* = χωριστά ἀπὸ
τούς Ἀχαιοὺς, δηλ. κατὰ τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι
διάφορον τοῦ τῶν Ἀχ. 3) πλὴν, ἐκτός, πρὸς τούτοις.

Ἔτυμ. : *νόσφι(ν)* *νοσφίδιος* *νοσφίζω* -φι(ν)χ(ιαπ.
*bhī, *bhim, πρβλ. *ἐννηφιν* (= μεδαύριον), *στρατόφι*
κλπ.· κατὰ τινὰς τὸ πρῶτον τμημα *νοσ-* = *νοτ-* ἢ *νωτ-*,
ὥστε *νόσ-φι* θὰ εἰσήμαινε κατ' ἀρχάς, ὀπίσω, ὀπισθεν,
καὶ *νοσφίζομαι* = στρέφω τὰ νῶτά μου.

νοσφίδιος, α, ον (*νόσφι*)· μεμακρυσμένος, ἀπο-
χωρισμένος, κρύφιος, μυστικός, λαθραῖος || κλοπι-
μαίος

νοσφίζω, μελλ. *-ίω*, ἀττ. *νοσφιῶ* (*νόσφι*)· ἀπο-
μακρύνω, μετακινῶ, χωρίζω.— II μέσον καὶ παθητ.
νοσφίζομαι, μελ. *-ίσσομαι*· μέσ. ἀόρ. α' *ἐνοσφισάμην*,
ἐπ. *νοσφισάμην*, ἐπ. μτχ. *νοσφισάμενος*· παθητ. ἀόρ.
α' *ἐνοσφισθήν*· ἀπομακρύνω ἐμαυτὸν, ἀποσύρομαι,
ἀποχωρῶ || μετά ἐνεργ. σημ., ἐγκαταλείπω, ἀφίνω,
παραιτῶ, τι. 2) μτφρ. ἀποξενώνομαι, ἀπομακρύνο-
μαι, ἀποχωρίζομαι, ἀπὸ τινος κατὰ τὴν σκέψιν (κα-
τὰ τὸ φρόνημα), διαφωνῶ.— III ἐνεργ., ἀφαιρῶ, ἀ-
ποσπῶ, κλέπτω || μετά διπλῆς αἰτ., ὅποστερῶ τινὰ ἀ-
πὸ τι (πράγμα).— μέσον, βάλλω τι κατὰ μέρος δι'
ἐμαυτὸν, ἰδιοποιῶμαι, σφετερίζομαι, οἰκειοποιῶμαι. 2)
ἀποχωρίζω τινὰ ἀπὸ τὴν ζώην, τὸν ἐξαποστέλλω
εἰς τὰς αἰώνιους μονάς, φονεύω.

νοσφιδεύς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *νοσφίζω*.

νοσφισάμενος, ἐπ. μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *νοσφίζω*.

νοσ-ὤδης, ες (*νόσος* ἢ *ἰδδος*)· ὁμοιάζων πρὸς
νοσσοῦντα, ὁ διατελὼν ἐν νοσηρῇ καταστάσει, νοση-
ρός, ἀρρωστος, πάσχων || φιλάσθενος.— II ὡς ἐνεργ.,
ἀνθυγιεινός, βλαβερός εἰς τὴν ὑγίαν, ἐπιβλαβής.
νοτερός, α, ὄν (*νότας*)· ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας
|| *νοτερός χειμῶν* = δὲυελλα μετὰ βροχῆς.

νοτία, ἡ· ὑγρασία, ὑγρότης, βροχή || *νοτίαι εἰα-
ρῖναι* = βροχαὶ κατὰ τὸ ἔαρ, βροχαὶ τῆς πρώτης
ἀνοιξέως.

νοτίω, μελ. *-ίω*· ὑγραίνω, θρέχω, μουσκεύω.—
Παθ., ὑγραίνομαι, θρέχομαι.— ἀμτβ. εἶμαι ὑγρός.

νότιος, α, ον, καὶ -ος, -ον (*νότος*)· ὑγρός, πλή-
ρης ὑγρασίας, βροχερός || *ἠμῶν δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ'
ἄμμισαν* = τὴν προσώρμισαν (τὴν ἄραξον, δηλ. τὴν
γαῖαν) κατὰ ἀνοικτὰς (μακράν ἀπὸ τὴν ξηρὰν), τ. ε.
ὑψηλὰ ἐν τῷ ὑγρῷ, ἐν τῷ πελάγει, ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὴν ἀκτὴν.— III νότιος, κείμενος πρὸς νότον,
κείμενος νοτίως.

νοτίς, *-ίδος*, ἡ (*νότος*)· ὑγρασία, ὑγρότης.

ΝΟΤΟΣ, -ου, δ' ὁ νότιος ἄνεμος, ἡ νοτιοδυτι-
κός (κυρ. ὁ ἄνεμος τῆς βροχῆς), λατ. *notus*, *Auster*.
— II τὸ νότιον ἢ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ ὀρίζον-
τος, τὸ μεσημβρινὸν μέρος ἐξ οὗ πνέει ὁ ἄνεμος.

Ἔτυμ. : *νότος* *νοτερός* *νοτία* *νότιος* *νοτίς* <ιαπ.
*snol-, μετακτιπ. τύπος τοῦ *snet-, *sna-l- (*sna- με-
ταπ. τύπος τοῦ *sna-) ἐν τῷ λατ. *natare* καὶ ἀρμ.
naγ (ὑγρός)· βλ. ἐν *νάω*.

νοττεύω, **νοττίον** κλπ., συντασμ. ἀντὶ *νοττε*—.

νου-δυστικός, ἡ, ὄν (*νοῦς*+*βύω*)· πεπληρωμένος
νοῦ, εὐφροσύνης, ἐξυμνος || συνετός.

νου-θεσία, ἡ· ἡ νουθέτησις, τὸ νουθετεῖν, παρ-
αινέσεις, συμβουλή || μομφή, ψόγος· ἐκ τοῦ

νου-θετεύω, μελ. *-ήσω* (*νοῦς*+*τέθημι*)· τίθημι ἐν
τῷ νῷ τινος, βάλλω εἰς τὸν νοῦν τίνος, ἐφιστῶ
τὴν προσοχὴν του εἰς τι || συμβουλεύω, προτρέπω,
παραινῶ || ἐπιπλήττω, τιμωρῶ· ἐξ αὐτοῦ τὸ

νου-θετήμα, -ατος, τὸ (*νουθετέω*)· συμβουλή,
παραινεσις.

νου-θετητέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *νουθετέω*·
ὄν δεῖ νουθετεῖν = τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ νου-
θετῇ (συμβουλεύῃ κλπ.).

νου-θετικός, ἡ, ὄν (*νουθετέω*)· ὁ νουθετῶν (παρ-
αινῶν, συμβουλεύων), παραινετικός.

νου-μηνία, ἡ, ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ *νοεμηνία* (*νέος*
+*μήνη*, *μήν*)· ἡ νέα σεληνὴ, ὁ χρόνος τῆς ἐμφα-
νίσεως τῆς νέας σεληνῆς, ἡ ἀρχὴ τοῦ σεληνιακοῦ
μηνός παρ' ἀρχαίους || *βραδύτερον*, ἡ πρώτη τοῦ μηνός.

νοῦν-εχής, ἐς (*νοῦς*+*έχω*)· ὁ ἔχων νοῦν, ἐχε-
φρων, φρόνιμος, συνετός.— ἐπίρ. *νοῦνεχῶς* = ουνε-
τῶς, φρονίμως.

νοῦς, δ, συνηρ. ἀντὶ *νόσος* (βλ. λ.).

νοῦσος, ἡ, ἰων. ἀντὶ *νοσος*.

νοῦσο-φθόρος, ον, ἰων. ἀντὶ *νοσοφθόρος*.

νῦ, τό· τὸ γράμμα (στοιχείον) ν (βλ. ἐν ἀρχῇ τοῦ
γράμματος IV) [θάνειον ἐκ τῆς Φοινικικῆς, πρβλ. ἐβρ.
נְיָן].

νύ, **νύ-ν**· βλ. *νῦν*.

νύγδην, ἀττ. (*νύσσω*)· μετὰ νύξεως, με κέντημα,
λατ. *punctum*.

νύγεις, μτχ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ *νύσσω*.

νυκτάλωψ, -απος, δ, ἡ (*νύξ*+*ὤψ*)· ὁ θλέπων ἐν
καιρῷ νυκτός, ἡ ὁ θλέπων μόνον κατὰ τὴν νύκτα
|| κατ' ἄλλους ὄλως ἀντιθέτως σημ. ὁ τυφλός (μὴ θλέ-
πων) κατὰ τὴν νύκτα.

Ἔτυμ. : *νυκτάλωψ* < **νυκτ-άνωψ* κατ' ἀνομοίωσιν
(*-άνωψ* α *αετρ.* + *δωρομαι*, *δωροπα*) = ὁ μὴ δυνάμενος
νὰ θλέπῃ τὴν νύκτα. Ἐπειδὴ ὁμως λίαν ἐνωρίς συν-
εσοκίσθη ἡ ἔτυμολογικὴ του προσλεύσει, κατήντησε νὰ
προσλάβῃ ὄλως διόλου ἀντίθετον σημασίαν ἀπὸ τὴν ἀρ-
χικὴν του.

νυκτέλιος, ον (*νύξ*)· νυκτερινός, ὄνομα τοῦ Διο-
νύσου, ἐκ τῶν νυκτερίων αὐτοῦ ἑορτῶν || τὸ οὖν.
πληθ. ὡς οὖα. *τὰ νυκτέλια* (ἐνν. *ἑορὰ*) = ἡ ἑορτὴ τοῦ
νυκτελλοῦ Διονύσου, ἣτις ἦγετο ἐν τῷ σκότει τῆς
νυκτός.

νυκτερεία, ἡ (*νυκτερεύω*)· ἡ ἐν καιρῷ νυκτός
θήρα, τὸ καταλαμβάνειν τὸ θήραμα κοιμώμενον.

νυκτερείσιος, ον· ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ *νυκτερέ-
σιος* (βλ. λ.).

νυκτ-ερέτης, -ου, δ (*νύξ* + *ἐρέσσω*)· ὁ κωπηλα-
τῶν κατὰ τὴν νύκτα || ὁ ἀλιεύων τὴν νύκτα.

νυκτέρευμα, τό (*νυκτερεύω*)· τὸ νυκτερινὸν κα-
τάλυμα.

νυκτερευτής, -οῦ, δ (*νυκτερεύω*)· ὁ θηρεύων
(ἢ ἀλιεύων) ἐν καιρῷ νυκτός.

νυκτερευτικός, ἡ, ὄν· ὁ κατάλληλος διὰ τὴν ἐν
καιρῷ νυκτός θήραν (κατάλληλος διὰ νυκτερινὸν
καρτέρι)· ἐκ τοῦ

νυκτερεύω, μελ. -*σω* (*νύκτερος*)· διέρχομαι τὴν
νύκτα, διανυκτερεύω || ἐπὶ στρατιωτῶν, φυλάττω
(φρουρῶ) νυκτερινὴν φυλακὴν («βάρδια»), παραφυ-
λάττω τὴν νύκτα, νυκτοφυλακῶ || ὡς. θηρεύω ἢ ἀ-
λιεύω ἐν καιρῷ νυκτός.

νυκτερήσιος, ον· νυκτερινός.

νυκτερινός, ἡ, ὄν (*νύξ*)· ὡς καὶ *νῦν*, ὁ ἐν καιρῷ
νυκτός, λατ. *nocturnus*.

νυκτερίος, α, ον, καὶ -ος, -ον·— νυκτερινός.

νυκτερίς, *-ίδος*, ἡ (*νύξ*, *νύκτερος*)· δ, τι καὶ *νῦν*,
τὸ πτηνὸν τῆς νυκτός, κοιν. «νυχτερίδα», λατ. *ves-
pergilio*.

νύκτερος, ον (*νύξ*)· νυκτερινός.

νυκτερ-ὤπος, ὄν (*νύκτερος*+*ὤψ*)· ὁ ἔχων ὄψιν
νυκτός, σκοτεινός || ὁ ἐν καιρῷ νυκτός φαινόμενος.

νυκτ-ηγορέω, ἡ μέσ. **νυκτηγορέομαι** (*νύξ*+*ἀγο-
ρέω*)· συναθροίζω τὸ πλῆθος (καὶ δημηγορῶ πρὸς
αὐτὸ) ἐν καιρῷ νυκτός· ἐξ αὐτοῦ τὸ
νυκτ-ηγορία, ἡ (*νυκτηγορέω*)· νυκτερινὴ συγκεν-
τρωσις καὶ ἀγόρευσις κατ' αὐτὴν.

νυκτ-ηρεφής, ἐς (*νύξ*+*ἐρέφω*)· κεκαλυμμένος (σα-
βανωμένος) ὑπὸ τῆς νυκτός (δηλ. τοῦ νυκτερινοῦ
σκότους), σκοτεινός.

νυκτί-βρομος, ον (*νύξ*+*βρέμω*)· ὁ θρέμων (βρον-
τῶν, ὠρούμενος, δορυβῶν) ἐν καιρῷ νυκτός.

νυκτί-γάμος, ον (*νύξ*+*γαμέω*)· ὁ ἐν καιρῷ νυ-
κτός ἐρχόμενος εἰς γάμον, ὁ λόθρα νυμφευόμενος.

νυκτί-δρόμος, ον (*νύξ*+*τρέχω*)· ὁ διὰ νυκτός
(ἐν καιρῷ νυκτός) τρέχων.

νυκτί-κλήπτης, -ου, δ· = *νυκτοκλέπτης* (βλ. λ.).

νυκτί-κόραξ, ἄκος, ὁ (νύξ + κόραξ): εἶδος κόρακος, κρώζοντος κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, «νυχτοκόρακος» || ὦσ. ὁ ὤτος (κοιν. «μπούφος»).

νυκτί-κρύφης, ἐς (νύξ+κρύπτω): ὁ κρυπτόμενος κατὰ τὴν νύκτα.

νυκτί-λαθραίο-φάγος, ὄν (νύξ+λαθραίος+φαγεῖν): ὁ κατὰ τὴν νύκτα λάθρα ἐσθίων.

νυκτί-λάλος, ὄν (νύξ + λαλέω): ὁ κατὰ τὴν νύκτα λαλῶν, ἤχων, ὁ ᾄδων παρακλαυσιδουρα, ὁ θυραουλῶν.

νυκτί-λάμπης, ἐς (νύξ+λάμπω): ὁ κατὰ τὴν νύκτα μόνον λάμπων (φωτιζόμενος), ἐπομένως σκοτεινός || ἢ καί: ὁ λάμπων ὡς ἡ νύξ, ἦτοι δεσκότεινος.

νυκτί-νόμος, ὄν, καὶ νυκτονόμος (νύξ+νόμος): ὁ ἐν νυκτί νεμόμενος, ὁ κατὰ τὴν νύκτα μόνον βόσκων, ἐπὶ τῶν νυκτοβίων ζῴων.

νύκτιος, α, ὄν (νύξ): νυκτερινός.

νυκτί-πάται-πλάγιος, ὄν (νύξ+πατέω+πλάγιος): ὁ ἐν καιρῷ νυκτός περιφερόμενος τῆδε κάκειο, ὁ τὴν νύκτα πλαγίως βαδίζων ὁδοῦς.

νυκτί-πλαγκτός, ὄν (νύξ + πλάζω): ὁ ἐν νυκτί περιπλανώμενος || ὁ προκαλῶν νυκτερινὰς περιπλανήσεις, ὁ προκαλῶν ἀνησυχίαν, ὁ διαταράσσων, ὁ ἐγείρων ἀπὸ τῆς κοίτης || νυκτίπλαγκτος εὐνή=ἀνήσυχος κλίνη, ἀπὸ τῆν ὅποιαν δηλ. ἐγείρεται τις καὶ περιφέρεται τῆδε κάκειο ἐν καιρῷ νυκτός.

νυκτί-πλάνης, ἐς, καὶ νυκτί-πλάνης, ὄν (νύξ+πλανάω): ὁ κατὰ τὴν νύκτα περιπλανώμενος, τῆδε κάκειο περιφερόμενος.

νυκτί-πόλος, ὄν (νύξ+πολέω): ὁ ἐν νυκτί περιφερόμενος, ὁ κατὰ τὴν νύκτα ἀναστρεφόμενος.

νυκτί-σεμνός, ὄν (νύξ+σεμνός): ὁ κατὰ τὴν νύκτα σεμνῶς τελούμενος (ἱερούμενος, ἢ καὶ μετὰ μίτρ. ἐνν. ὅπως π. χ. ἐπὶ τῶν νυκτερινῶν θελπνῶν).

νυκτί-φάνης, ἐς, καὶ νυκτί-φάνης (νύξ+φαίνωμαι): ὁ κατὰ τὴν νύκτα λάμπων, ἢ κατὰ τὴν νύκτα ἐμφανιζόμενος.

νυκτί-φαντός, ὄν (νύξ+φαίνωμαι): ὁ ἐμφανιζόμενος κατὰ τὴν νύκτα || γενικῶς, ὁ νυκτερινός.

νυκτί-φρουρήτος, ὄν (νύξ+φρουρέω): ὁ κατὰ τὴν νύκτα φρουρῶν.

νυκτο-θήρας, -ου, ὁ (νύξ + θηρέω): ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ἐν καιρῷ νυκτός.

νυκτο-κλέπτης, -ου, ὁ (νύξ + κλέπτω): ὁ κατὰ τὴν νύκτα κλέπτων.

νυκτομάχης, μέλ. -ήσω (νύξ + μάχη): μάχομαι κατὰ τὴν νύκτα, συγκροτῶ νυκτερινὴν μάχην* ἐξ αὐτοῦ ἰ.

νυκτο-μάχια, ἡ (νυκτομαχέω): νυκτερινὴ μάχη, μάχη κατὰ τὴν νύκτα, μάχη εἰς τὸ σκοτός, εἰς τὰ σκοτεινά.

νυκτο-περι-πλανήτος, ὄν (νύξ+περιπλανάω): ὁ κατὰ τὴν νύκτα περιπλανώμενος.

νυκτο-πορέω, μέλ. -ήσω (νυκτοπόρος): πορεύομαι (ὁδοιπορῶ, ταξιδεύω) διὰ νυκτός (κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός).

νυκτο-πόρος, ὄν (νύξ+πόρος): ὁ ὁδοιπορῶν (ταξιδεύων) κατὰ τὴν νύκτα.

νυκτο-φάης, ἐς (νύξ+φάος)=νυκτιφαής, ὁ φέγων (λάμπων, δίδων φῶς) κατὰ τὴν νύκτα.

νυκτο-φύλαξ, μέλ. -ήσω (νυκτοφύλαξ): φυλάττω (φρουρῶ) κατὰ τὴν νύκτα, εἶμαι νυκτοφύλαξ (νυκτοφρουρός), εἶμαι φρουρός (κοκοπός).

νυκτο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ (νύξ + φύλαξ): ὁ φυλάττων (φρουρῶν) κατὰ τὴν νύκτα, νυκτοφρουρός, φρουρός, «κοκοπός», λατ. exhibitor.

νυκτώων, τὸ (Νύξ): τὸ ἱερὸν (ὁ Ναός) τῆς Νυκτός.

νυκτ-ῶπος, ὄν (νύξ + ὦψ)=νυκτερωπός (βλ. λ.): ὁ ἔχων ὄψιν νυκτός, ὁ ὅμοιος πρὸς τὴν νύκτα, σκοτεινός.

νυκτωρ, ἐπίρ. (νύξ): ἐν καιρῷ νυκτός, διὰ νυκτός, λατ. noctu.

νυμφᾶ, θρω. ἀντὶ νύμφη.

νυμφά, ποιητ. κλητ. τοῦ νύμφη, ἐν τῇ κλητ. προσφω. ὦ νυμφά φίλη.

νυμφ-ἄγωγός, ὄν (νύμφη + ἄγω): ὁ ὄγων τὴν

νύμφην, ὁ συνοδός τῆς νύμφης || κυρ. ὁ ὄδηγῶν αὐτὴν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ || ὁ παρὰ νυμφος || «προξενητής» || φίλος τοῦ γαμβροῦ.

νυμφαῖον, τό, καὶ νύμφαιον (νυμφαῖος): τὸ ἱερὸν (ὁ Ναός) τῶν Νυμφῶν, λατ. Nymphaeum* ἐκ τοῦ νυμφαῖος, α, ὄν (νύμφη): ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Νύμφας, ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὰς Νύμφας.

νυμφᾶν, θρω. γεν. πληθ. τοῦ νύμφα.

νυμφεῖος, α, ὄν, καὶ -ος, -ον (νύμφη): ὁ ἀνήκων εἰς νύμφην, νυμφικός, γαμήλιος.— || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ νυμφεῖον (ἐνν. δῶμα) = ἡ νυμφικὴ παστάς, νυμφικός θάλαμος. 2) νυμφεῖα (ἐνν. ἱερά), τό = αἱ γαμήλιοι τελεταί, ὁ γάμος || ὦσ. καὶ αὐτὴ ἡ νύμφη.

νύμφευμα, τό (νυμφεύω): γάμος, μνήστευσις.— || τὸ πρόσωπον τὸ ἐρχόμενον εἰς γάμον, τὸ νυμφεύόμενον πρόσωπον, ἡ νύμφη.

νυμφευτήριος, α, ὄν (νυμφεύω): γαμήλιος, ἀνήκων (ἀναφερόμενος) εἰς τὴν νύμφην.

νυμφευτής, -ου, ὁ (νυμφεύω): ὁ φίλος τοῦ γαμβροῦ, ὁ παρὰ νυμφος, ὁ συνοδεύων τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ (εἰς τὸν νυμφίον).— || νυμφίος, σύζυγος.

νυμφεύτρια, ἡ (νυμφευτής): ἡ παρὰ νυμφος, ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην.— || ἡ ἴδια ἡ νύμφη.

νυμφεύω, μέλ. -σω (νύμφη): δίδω εἰς τινα τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, τὴν ὑπανδρεύω || τὴν μνηστεύω μὲ κάποιον || ὄδηγῶ τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς γυναικῶς, ὑπανδρεύομαι, λατ. nubere || ἄλλ. ὦσ. καὶ ἐπὶ ἀνδρός, νυμφεύομαι, λατ. ducere.— || παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. νυμφεύσομαι, μέσ. καὶ παθ. ἄορ. ἐνυμφευσάμην, ἐνυμφεύθη* δίδομαι εἰς γάμον, ἐπὶ τῆς γυναικῶς.— || μέσων, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, λαμβάνω ὡς γυναικα, νυμφεύομαι.

ΝΥΜΦΗ, ἡ, ἐν τῇ κλητ. καὶ νύμφᾶ* ὅτι καὶ νῦν, νύμφη, κοιν. «νύφη», λατ. nuptia || ἐντεῖθεν: 2) νεαρὰ σύζυγος. 3) κάθε ἔγγαμος γυνή, ὡς καὶ τὸ λατ. nympha. 4) παρθένος ὄριμος πρὸς γάμον.— || ὡς κυρ. ὄνομα, Νύμφη, δεῖ «δευτέρως τάξεως», π.δλ. παρ' Ὀμ. θεαὶ Νύμφαι, ἐδρεύουσαι εἰς πηγάς, δάση, ποταμούς, ὄρη κλπ., καὶ διακρινόμεναι δι' εἰδικῶν ὀνομασιῶν: *Ναϊάδες* (νύμφαι τῶν πηγῶν) | *Νηρηίδες* (νύμφαι θαλάσσιαι) | *Νύμφαι ὀρεστιάδες* ἢ *ὀρεάδες*, ἢ *οὐρραὶ* ἢ *ὀρεσίονες* (αἱ τῶν ὀρέων) | *Δρυάδες* (καὶ *Δμαδρυάδες* καὶ *Ἀδρυάδες*) αἱ τῶν δασῶν νύμφαι (ὀνομαστῆσαι οὕτω ἐκ τῆς δρυός, τοῦ φυλάτου τῶν δένδρου) | *Υάδες Νύμφαι* (αἱ τῆς βροχῆς) | *Διμωνιάδες Νύμφαι* (αἱ τῶν λειμώνων) | *Πετραῖαι Νύμφαι* (αἱ τῶν βράχων) | *ὠκυνθῆσαι νύμφαι* (αἱ τῶν ἀστέρων). 2) *Νύμφαι* καλοῦνται ἐνίστε καὶ αἱ *Μοῦσαι* || ἐντεῖθεν πᾶν πρόσωπον ἐπιερχόμενον εἰς τὰ καταστάσιον ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐκείνοσεως ἀκαλοῦ *νυμφόληπτον*, τ. ἔ. κατειλημμένον (κυριευμένον) ὑπὸ τῶν Νυμφῶν—Μουσῶν (π. χ. μάντις, ποιηταί, παράφρονες), λατ. lymphati ἢ lymphatici.— || ἡ χρυσαλλίς τῶν καμπῶν.

Ἔτυμ.: νύμφη* νύμφιος νυμφεύω: λατ. nūbō, nūbō, nūbō, nūbō (nūbō-nūbō) (nūbō-nūbō) (nūbō-nūbō), λατ. nūbō, nūbō, nūbō, nūbō.

νυμφίδιος, α, ὄν, ὦσ. -ος, -ον (νύμφη): ὁ ἀνήκων εἰς νύμφην, νυμφικός (βλ. λ.).

νυμφικός, ἡ, ὄν=νυμφίδιος (βλ. λ.), ὅτι καὶ νῦν, νυμφικός, ἀνήκων εἰς τὴν νύμφην, τῆς νύμφης.

νυμφίος, ὁ (νύμφη): γαμβρός, νεόγαμος σύζυγος, ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν εἰς γάμον ἀνήρ.— || ὡς ἐπίθ. νυμφίος, (α), ὄν ὁ νυμφικός, γαμήλιος.

νυμφό-κλαυτός, ὄν (νύμφη+κλαίω): ὁ θρηνηθεὶς ἀπὸ νύμφας κοραϊσίδος ἢ νεαρῶς συζύγου.

νυμφο-κομέω, μέλ. -ήσω (νυμφοκόμος) ἀμτθ. ἐνδύομαι (στολιζομαι) ὡς νύμφη.— || μετθ. ἐνδύω (στολιζω) τὴν νύμφην, ὄδηγῶ (ὄγω) εἰς τὴν οἰκίαν ὡς νύμφην* ἐκ τοῦ

νυμφο-κόμος, ὄν (νύμφη + κομέω): ὁ ἐνδύων (κοσμών, περιποιούμενος) τὴν νύμφην || νυμφικός, γαμήλιος.

νυμφό-ληπτος, ὄν (νύμφη + λαμβάνω): ὁ ὑπὸ

νυμφών κατειλημμένοι, υπό νυμφών κατεχόμενοι, τ. ἔ. ἔξαλλος, ἑκοτατικός, καταμαγευμένος, λατ. *lymphatus*.

νυμφο-στολέω, μελ. -ήσω (νύμφη+στελλώ)· συν-οδεύω τὴν νύμφην εἰς τὸν γαμβρόν, πρβλ. νυμφα-γωγέω.

νυμφό-τιμος ον (νύμφη + τιμάω)· ὁ τιμῶν τὴν νύμφην || μέλος νυμφότιμος=γαμήλιον ἄσμα.

ΝΥΝ, ὄσ. ἐγκλιτ. **νῦν** καὶ ἐπ. **νῦ**, ἐπὶρ· τώρα, κατ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν χρόνον, αὐτὴν δὲ τὴν στιγμήν, λατ. *nunc*: οἱ **νῦν** ἀνθρώποι=οἱ σήμερον ζῶντες, οἱ σημερινοί, οἱ σύγχρονοί μας || **δ** **νῦν** χρόνος=ἡ παρούσα ἐποχὴ. 2) μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ **νῦν** ἢ τὰ **νῦν** (καὶ μονολεκτικῶς **τονῦν**, **ταῦν**)=ὡς πρὸς τὸ παρόν, τ. ἔ. κατὰ τὴν παρούσαν στιγμήν (ἐντονώ-τερα τοῦ ἀπλοῦ **νῦν**).— || τὸ ἐπὶρ. **νῦν** δηλοῖ ὡσαύτως καὶ τὴν ἄμεσον ἐπακολούθησιν ἐνός πράγματος ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο πράγμα ἀπὸ ἀπόψεως χρόνου· τότε, ἀκολουθῶς, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα ἀπὸ αὐτό. 2) ὡσαύτως τὴν ἄμεσον συνέπειαν, τὸ ἄμεσον συμπέρασμα· ὄθεν, λοιπόν, ἐπομένως· **μὴ** **νῦν** **μοι** **νεμοσήσῃτε** = τώρα λοιπόν μὴ μοῦ θυμώσῃτε (μὴ ὀργισθῆτε ἐναντίον μου). 3) ὡς ἐγκλιτ. **νῦν** χρησιμοποιεῖται πρὸς ἐνί-σχυσιν ἢ ἐπίπευσιν διαταγῆς, προσοκλήσεως, πα-ρακινήσεως· **δεῦρὸ** **νῦν** = ἐμπρός λοιπόν! ἔλα λοι-πόν! γρήγορα! | **φέρε** **νῦν**, **ἄγε** **νῦν** = ἔλα λοιπόν! ἐμπρός λοιπόν!

***Ἔτυμ.**: **νῦ**, **νῦ-ν** (ἐγκλιτ.)· **νῦ-ν**, ἀττ. **νῦν-ε** (-ε) <ιαπ. ***Γ** ἄντων, ἐπὶρ., πρβλ. **οὐραο-ε**, **ὄδ-ε**, **ἐκείνοσ-ε**): *σανσκρ.* **νῦ**, **νῦ**, *Ζεθ.* **nu**, λατ. **nun-c**, **nu-dius** (**nudius tertius** = εἶναι τώρα ἢ τρίτη ἡμέρα), *παλ-ιρλ.* **nu**, **no-**, γοτθ. **nu**, *παλ-γερμ.* **nu**, *παλ-νοργ.* **nú**, **nú-na** (τῶ-ρα), *λιθ.* **nú**, **nú-na** (τῶρα), *παλ-σλαβ.* **nŭ**, *γνηρ.* *ιαπ.* ***nu**, ***nū**: ***nevo-** (=ἔλλ. **νέος**, λατ. **novos** κλπ.)· τὸ **ν** τῆς ἑλλ. εἶναι ἐν ἀρχαίον -m (πρβλ. λατ. **nu-m**, **etiam-nun**) ἢ ἐν ἀρχαίον -n (πρβλ. *σανσκρ.* **nī-nám**, *παλ-νοργ.* **nú-na**).

νῦν-ε, ὁ ἀττ. τύπος **νῦν** ἐπιτεταμ. διὰ τοῦ δαικτι-κοῦ -ε (ὡς τὸ οὐραοε ἀντ' οὐραο)· τώρα, τώρα δὲ, αὐτὴν τὴν στιγμήν [βλ. ἔτυμ. βλ. **νῦν**].

νῦν ὄτε=ἔστιν ὄτε (βλ. λ.), ἐνίστε, κάποτε.

ΝΥΞ, γεν. **νυκτός**, ἢ· ὅτι καὶ νῦν, νύξ, νύκτα, ἐνύχτα, ἐνυχτιάς, εἴτε ὡς τὸ διάστημα τῆς νυκτός (καθ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡμέραν) εἴτε ὡς μία νύξ, λατ. **nox** || **νυκτός** (ὡς ἐπὶρ.)=διά νυκτός, ἐν ὥρᾳ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα, λατ. **noctū** || **νύκτα** (αἰτ.)=καθ' ὁ-λήν τὴν νύκτα, διαρκούσης τῆς νυκτός || *σπαν.* καὶ *δοτικὴ* ὡς ἐπὶρ. **νυκτε**=ἐντός τῆς νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα || *συχνάκις* καὶ μετὰ πρόθεσ.: **ἀπὸ** **νύκτα**, **διὰ** **νύκτα**=δι' ὅλης τῆς νυκτός, καθ' ὅλην τὴν νύκτα || **διὰ** **νυκτός** = διαρκούσης (κατὰ τὴν διάρκειαν) τῆς νυκτός || **ἐκ** **νυκτός**=μόλις ἐνύκτωσεν, ἅμα τῇ ἐπ-σπλώσει τῆς νυκτός || ὡς. **ὑπὸ** **νύκτα** = λατ. **sub noc-tem** = ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς νυκτός; διαρκούσης τῆς νυκτός || **πέραν** **τῆς νυκτός** = εἰς προχωρη-μένην ὥραν τῆς νυκτός, «βαθιά τὴν νύχτα».— || τὸ σκότος τῆς νυκτός, σκοτάδι, ζόφος, σκοτεινιά. 2) ἡ νύξ τοῦ θανάτου, τ. ἔ. αὐτός ὁ θάνα-τος. 3) ὁ Κάτω Κόσμος, ὁ Ἄδης.— || ὡς κύρ. **δ**-νομα ἢ **Νύξ**=ἡ θεὸς (ἡ θεοῦς) τῆς Νυκτός, θυγά-τηρ τοῦ Χάους.— **IV** ἐν τῷ πληθ. **αἱ** **νύκτες** = αἱ ὥ-ραι τῆς νυκτός, ἢ αἱ φυλακαὶ τῆς νυκτός (αἱ φρου-ραὶ, κοιν. ἐβάρδεες), ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου δὲ καὶ ἐφε-εῖς ὁ «Ἐλληνας διήρουν τὴν νύκτα εἰς τρεῖς φυλακάς («ἐβάρδεες») || μέσαι **νύκτες**=μεσονύκτιον.— **V** τὸ νυ-κτερινὸν τόξον (τμήμα, τομεύς) τοῦ ὀρίζοντος, τὸ ἑσπερινὸν ἡλ., τὸ πρὸς τὰς δυσμὰς τοῦ ἡλίου, τὸ δυτικόν, αἱ δυσμαί, ἡ δύσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐν τῷ Ἀνατολῆ ἑμφάνεισιν τῆς ἡμέρας.

Ἔτυμ.**: **νύξ**, **νυκτός** (noctós**)· **νύκτωρ**· **νύκταρος**, **νυκτερινός** (<λατ. **nocturnus**)· **νυκτερίς**: ἐν συνθέσει **νυκτε-**, **νυκτο-** πρβλ. *σανσκρ.* **nák** (ἀντ' ***nákti**), αἰτ. **noct**, **náktam**, ὄνομα πληθ. **nákti** κλπ. (ιαπαρ. θέματα ***nocti-**, ***nocti-**, ***noctien-**), λατ. **nox**, γεν. **plur.** **no-cium**, γοτθ. **nahis**, *παλ-νοργ.* **nóti**, ἀγγλ.-σαξ. **neah**, **niht**, *παλ-γερμ.*, *παλ-σαξ.* **nah**, *παλ-σλαβ.* **noštī**, *λιθ.* **nakts**, *λεττ.* **nakts**, *παλ-πρωσ.* **naktin**, *παλ-ιρλ.* **-nocht**

(**In-nocht** = λατ. **hac nocte**). Πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς *ιαπ.* ῥ. ***Ἔφι**- (ἑλλ. **ἀφίς**, *σανσκρ.* **akti-h**=**σκο-τείνότης**) <***Ἔφι-s**), ***Ἔφι**·, ***nocti**(i)-<*ιαπ.* βῆσ. **onocti**· Τύπος τῆς ἀνευ **i** ὑπάρχει ἐν τῷ ἑλλ. **νύχα** (=νύεω) κατὰ Ἡσύχ., **ἐννυχος**, **παννύχιος**, **αὐτονυχί**, *gall.* **he-no** (=λατ. **hac nocte**).

νύξ, ἐπ. ἀντ' **ἐνυξε**, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ **νύσσω**. **ΝΥ-ΟΨ**, -οῦ, ἢ· νύμφη, ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ || γει-νικῶς, πᾶσα γυνὴ συγγενεῖός σου ἀπὸς τὸν λέγοντα διὰ γάμου, ὅπως καὶ **γαμῶδες** ἐκαλεῖτο ἐνίοτε πᾶς ἀνήρ ἔχων συζευχθῆ οἰανδήποτε συγγενῆ τοῦ ὀμιλοῦντος (ὅπως ἀκριβῶς καὶ σήμερον ἐτι).— || γεινικῶς, νύμφη, σύζυγος, ἔγγαμος γυνή.

***Ἔτυμ.**: **νύξ** <*ιαπ.* ***snusod-s**: *ἀρμ.* **nu**, *σανσκρ.* **snusá**, λατ. **nurus**, *παλ-γερμ.* **snur**, ἀγγλ.-σαξ. **snoru**, *παλ-Νορδ.* **snor**, *παλ-σλαβ.* **snūcha**, ἀδ. **nuse** (μηνοπή).— *ιαπ.* ***snusod-s** εἶναι συγγ. τῷ *ιαπ.* ***senēu-** ***senōu-** (συν-δέω) μαρτυρούμενον ἐν τῷ **νεῦρον**, **νευρά**, λατ. **ner-vos**, **nubo**, *παλ-σλαβ.* **snubiti** (πρβλ. τὰ ἐν **νύμφη**), πρβλ. καὶ **πενθερός**: **πεῖσσω**, *σανσκρ.* **bāndhu-h**, γοτθ. **bindan**.

νύσσα, -ης, ἢ (νύσσω)· σημεῖον (θεοῖς) ἢ στήλη ἐν σταδίῳ ὄρωμον (ἰπποδρόμου), καὶ δὴ: 1) ἡ στή-λη ἢ εὐρισκόμενη εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου οἱ διαφο-λατοῦντες (ἀρματοδρόμοι) ἐτελείωνον τὸ πρῶτον ἤμισον (τὸ δεξιόν) τοῦ δρόμου τοῦ σταδίου καὶ ἤρ-χίζον τὸ δευτέρον ἤμισον (τὸ ἀριστερόν) τῆς δια-δρομῆς ἐπιτορφεύμενοι πλέον εἰς τὴν ἀφειρηῖαν των' τὸ σημεῖον αὐτὸ (ἢ ἡ στήλη) ἐλέγτο καὶ **καμ-πτῆρ**, λατ. **meta** ἐνόνητον εἶναι ὅτι **κατεβάλλετο** ὑπὸ τῶν ἀρματηλατῶν μεγίστη προσπάθεια, ὥστε ὁ μὲν ἄ-κρος ἀριστερός ἵππος νὰ περάσῃ «ἔυστά» ἀπὸ τὸν καμ-πτῆρα αὐτὸν (τὴν **νύσσαν**), ὁ δὲ (ἄκρος) δεξιὸς **μαστι-ζόμενος** (ἢ καὶ **καταλλήλως παρακινούμενος**) νὰ ἀντεῖνῃ τὸν ρυθμὸν τοῦ καλπασμοῦ του, διότι εἶχε νὰ θαναύσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἔχειν ἀνοικτότερον τόξον ἀλλειψοειδοῦς τροχιάς (μεγαλύτερον γῦρον) διὸ διὰ μὲν τὸν ἀριστερόν εἶχε καθιερωθῆ ἡ φράσις **εἰν νύσση ἔγχευμφθῆναι** (=νὰ περάσῃ ἔυστά ἀπὸ τὸν καμπτῆρα), ὁ δὲ δεξιὸς **ἐνύσσοτο** ἢ **ἐκεντεῖτο** ὑπὸ τοῦ ἀρματηλάτου. 2) ἡ στήλη τῆς ἀφειρηῖας τῶν δρομέων, λεγομένη ἄλλως καὶ **βαλλίβης** καὶ **ἀφροῖς**, καὶ ἦτις ἀπετέλει συγχρότως καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τέρματος. 3) γεινικῶς, ἀνοικοι-χον. [ἢ ἐκ τοῦ **νύσσω** παραγωγή δὲν θεωρεῖται ἀσφαλῆς].

ΝΥΣΣΙΩ, ἀττ. **νύττω**· μελ. **νύξω**· ἀορ. α' **ἐνυξε**.— *Παθ.* ἀορ. β' **ἐνύνην**, ἀπ.φ. **νύγηναι**· *τρυπῶ* δι' ὀρέξος ὀργάνου, κεντῶ, διαπερῶ. [πρβλ. Ἡουχ. **ἐνυχάσας**: **νύξας**, πρβλ. καὶ τὰ ἐν **νύσω**· ὑπὸ τινων θεωρεῖται συγγ. καὶ τῷ **ἔγχο** (βλ. λ.)].

νυστάζω, μελλ. -άσω καὶ -άξω· κλίνω τὴν κεφα-λήν πρὸς τὰ κάτω, κυρ. ἀπὸ **δηνύλλαν**, κυριεύομαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, «με παίρνει ὁ ὕπνος», ὕπνωίτω, κοιμῶμαι || ὡς. εἶμαι νυσταλέος, ἔχω διάθεσιν πρὸς ὕπνον, ὅτι καὶ τὸ σημερ. νυστάζω, λατ. **doormito** || ὡς. κλίνω τὴν κεφαλὴν, «σκύβω τὸ κεφάλι».

***Ἔτυμ.**: **νυστάζω**· **νυσταλέος** = **νυσταλέος** (πρβλ.

Ἡουχ. **ἐνυσταλέον**· **ὑπνηλόν**): *λιθ.* **snoudzu** (κοιμῶ-μαι), **snaudallus** (υπνώπων), **snauulvis** (ὑπνηλα), **snu-da**, **snūdis** (νυσταλέος), πρβλ. καὶ Ἡουχ. **ἐνυθόν**· **ἀ-φωνον**· **σκοτεινόν**, **ἐνυθώδες**· **σκοτεινώδες**, λατ. **nubes**, *Ζεθ.* **snaoða** (νέφη)· Πάντα ἐξ *ιαπ.* ῥ. ***snoudh-** ἐπιτεταμ. ἐκ τῆς ***snā**- ἐν τῷ λατ. **pare**, βλ. ἐν **νάω**.— τὰ **νυστάζω**, **νεῦσω** (βλ. λ. λ.) δὲν ἀνήκουσιν ἐνάσταθα.

νυστακτής, -οῦ, ὁ (νυστάζω)· ὡς ἐπὶθ., ὁ ἀναγ-κάζων τινὰ νὰ κλινῆ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω || ὁ νυστάζων, νυσταλέος.

νύττω, ἀττ. ἀντ' **νύσσω**.

νύχθ, ἐπὶρ. (νύξ)=**νύκτωρ** (βλ. λ.).

νύχ-εγρεσία, ἢ (νύξ+γενεσία)· τό ἐγγεῖρεσθαι κατὰ τὴν νύκτα, ἀγρυπνία, ἀγρυπία.

νύχευμα, -ατος, τό· ἡ νυκτερινὴ φυλακὴ («ἐβάρ-δια»), λατ. **pernigillum**· ἐκ τοῦ

νύχεω, μελ. -σω (νύξ)· ἀγρυπνῶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, διανυκτερεύω, περνῶ τὴν νύκτα μου || φρου-ρῶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

νυχθ-ήμερος, α, ον (νύξ + ἡμέρα)· ὁ ἡμερῶν

μίαν ημέραν και μίαν νύκτα.— || τὸ οὐδ. ὡς οὐο. τὸ **νοχθήμερον** = τὸ ἡμερονύκτιον, τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας και μιᾶς νυκτός, διάστημα 24 ὥρων.

Νύχιος, α, ον, και -ος, -ον (νύξ)· νυκτερινός, και δη: 1) ὡς ἐνεργ. ἐπὶ προσ., ὁ πράττων τι κατά τὴν νύκτα || ὡς ἐν νυκτερινῷ ὕπνῳ, ὡσεὶ κοιμώμενος. 2) ἐπὶ τόπων, σκοτεινός ὡς ἡ νύξ, ζοφερός.

Νύ, ἀντι **νῦ**, ὄνομ. και αἰτ. θυϊκ. τοῦ **ἐγώ** (βλ. λ.)· ἡμεῖς οἱ δύο.

νυδός, ἡ, ὄν (νῆ+δδούς)· ὁ ἐσπερημένος ὀδόντων, ὁ ἄνευ ὀδόντων, λατ. e-dentulus || μτφρ. ὁ ἀμβλύς, ἀπηθλυμένος, στομωμένος.— || (νῆ+αὐδή)· ἀναυδός, ἐξεστηκώς, μωρός.

*Ἔτυμ.: **νυδός** <νῆ+δδών, ἀντι **νύδων**, και* ἀναλογίαν πρὸς τὰ: **στράβων** | **στραβός**, **τερήρων** | **τερηρός**.

νυδύνια, ἡ (νύδυνος)· ἀνακούφισις ἐκ τῶν πόνων, ἀνωδυνία, ἔλλειψις ὀδυνῶν || ἀναισθησία πρὸς τοὺς πόνους.

νύδυνος, ον (νῆ+δδύνη)· ἀνώδυνος (βλ. λ.), ὁ μὴ αισθανόμενος (μὴ ἔχων) πόνους, ὁ ἀναισθητός εἰς τοὺς πόνους || και* ἐπέκτ. **τερπνός**, εὐχάριστος.— || ὡς ἐνεργ., ὁ καταπραυνών | τοὺς πόνους, πραϋντικός.

νύ, ποιητ. ἀντι **νῦ**.
νυθία, ἡ, και **νύθει** (νυθής)· νυθρότης, ὀκνηρία || ἀμβλύτης, ἡλιδιότης.

ΝΥΘΗΨ, ἐς, γεν. -έος = **νυθρός** (βλ. λ.), ὀκνηρός, ὀκνός, ἀποναρκωμένος || νυθρός (ἀμβλύς) τὸν νοῦν, ἡλιθίος, βλάξ, ἀνόητος.— συγγρητ. **νωθέστερος**.

*Ἔτυμ.: **νυθής**· **νυθία**· **νυθρός**· **νυθρεύομαι**· **νυθρότης**, ἰων. **νυθρήη**: **σανακρ.** ἀθηά-η· σκοτειν. ἔτυμ.· πιθ. συγγ. τῆ **νόσος** (βλ. λ.).

νύθητι, ἰων. συγγρ. ἀντι **νοθήητι**, Πραστ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **νοέω**.

νυθρός, ἄ, ὄν = **νυθής** (βλ. λ.), ὡς και νῦν, ὀκνηρός, δυσκίνητος, χαλαρός || νυθρός τὸν νοῦν, ἡλιθίος, βλάξ, ἀποχαυνωμένος.

ΝΥΨ, ὄνομ. και αἰτ. θυϊκ. τοῦ **ἐγώ**· ἡμεῖς οἱ δύο, ἀμφοτέρους ἡμᾶς || αἰτ. **νώ**· ποιητ. **νωέ**· γεν. και δοτ. θυϊκ. **νώιν** (=ἐξ ἡμῶν τῶν δύο, εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο)· ἀττ. **νών**.

*Ἔτυμ.: **νώ**: **σανακρ.** nāu (*nā+u), **παλ-σλαβ.** na, ἱαπ. *nō· ὁ ποιητ. τύπος **νωέ** εἶναι ἐπέκτασις τοῦ τύπου **νώ** σχηματισθεὶς και* ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τύπους τοῦ θυϊκοῦ τοῦς λήγοντας εἰς -ε' ὁ δημηρ. τύπος **νωέ** <*νω+*Fe (*Fe = δύο, πρβλ. **Fe-κατι** = εἴκοσι, λατ. vī-ginti, **σανακρ.** vī-ḥatī-ḥ, **Ζενδ.** vīsa'tī=δύο δεκάδες, πρβλ. και τὰ ἐν λ. λ. **εἴκοσι**, **Ἰδιος**)· οἱ τύποι τῆς γεν., δοτ. **νώιν**, **νών** <*νω-Fe· βλ. και ἐν **ἡμᾶς**· ἐκ τούτου τὸ

νωίτερος, α, ον (νωί), κτητ. ἀντων. ἡμῶν τῶν δύο, ἐξ ἡμῶν τῶν δύο, ἀνήκων εἰς ἀμφοτέρους.

νωλεμές, ἐπίρ.· ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἄνευ διακοπῆς.

*Ἔτυμ.: ἀβεθ. ἔτυμολ.· ὑπὸ τινων συνεσχετίσθη πρὸς **παλ-σλαβ.** lomija, lomiti (συντρίβω), izlomikū (θραύσμα), **παλ-γερμ.** lomiwei (θραύω), **παλ-γερμ.** lomi (εὐλύγιος), lam (παράλυτος), ἐφ' ὅσον **νωλεμές** <*νε-+ὄλεμές.

νωλεμέως, ἐπίρ.· **νωλεμές** (βλ. λ.).

νώμα, τό, ἰων. ἀντι **νώμα** (βλ. λ.).

νωμάς, μελ. -ήσω (νέμω)· διανέμω; μοιράζω.— || κινῶ κατά βούλησιν, διευθύνω, ἐξελέγχω, χαλινωγῶ, και δη: 1) ἐπὶ δπλων, κινῶ, χειρίζομαι (τὸ

δῶρυ, τὴν ἀσπίδα) μὲ ἐπιδεξιότητα και ἐμπειρίαν, μεταχειρίζομαι, πάλλω, κραδαίνω, διευθύνω. 2) ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κινῶ ταχέως, κινῶ κούφως. 3) μτφρ. ἀνακινῶ νοερώς, ἀνακυκλῶ εἰς τὸν νοῦν μου || σκέπτομαι ἐπὶ τίνος ζητήματος, μελετῶ, κάμνω παρατηρήσεις [δ' ἔτυμ. βλ. **νέμω**].

νών, ἀττ. ἀντι **νώιν**· βλ. **νωί**.

νώνυμος, ον, ἐπ. παράλλ. τύπος τοῦ **νώνυμος** (βλ. λ.), ἀκριβῶς διπῶς **δίδυμος** κείται ἀντι τοῦ **δίδυμος**, και **ἀπάλαμνος** ἀντι **ἀπάλαμος**.

νώνυμος, ον (νῆ+δδύμα, αἰολ. τύπος ἀντι **δνομα**)· ὁ μὴ ἔχων δνομα, ὁ ἀνώνυμος || τ. ἐ. ἄγνωστος, ἀφανής, ἄδοξος, ἄσημος.— || μετὰ γεν., ὁ ἄνευ τοῦ ὀνόματος προσώπου τινός, δηλ. ἄνευ τῆς γνώσεως περὶ αὐτοῦ (χωρὶς νά τὸν γνωρίζη).

νωπέομαι = **δυσωπέομαι** (βλ. λ.). [**νωπέομαι** = **δυσωπέομαι**· πρβλ. Ἑσυχ. **αἰώνω** (γεν. ***νωπέος** <*νε-+*δδομαι)· **ἀσθενής τῆ ὄψεω**].

νώροψ, -οπος, ὁ, ἡ, μόνον κατά δοτ. και αἰτ. **νώροπι χαλκῶ**, **νώροπα χαλκόν**· στυλινός, ἀπαστράπτων, χαλκός [σκοτ. ἔτυμολ.· κατά τοὺς ἀρχαίους ἔτυμολογοῦντας **νώροψ** <νῆ+δδῶν, τ. ἐ. ὁ ὅσον στυλινός ὡστε νά εἶναι ἀδύνατον νά τὸν κυττάξη κανεὶς «κατάματα». Κατά τινα ἐκ τῶν νεωτέρων **νώροψ** = βούλησις ὀρώσα, πρβλ. Ἑσυχ. **αἰωρεῖ ἐνεργεῖν**], πρβλ. λιθ. **νώρας** = βούλησις, **νώρη**, **νώρη** (ἐπίδουμεν) = ἔλλ. **νωρεῖν**. Κατ' ἄλλον συγγ. τῆ **σανακρ.** nīa-ḥ (= ὁ ἔχων σκοῦρον πυθμένα).

νωσάμενος, **νωσασθαι**, ἰων. μτχ. και ἀπρρ. μέσ. ἀορ. τοῦ **νοέω**.

νωτ-ἀγωγέω, μελ. -ήσω (**νωταγωγός**)· φέρω ἐπὶ τῶν νώτων.

νωτ-ἀκμων, -ονος, ὁ, ἡ (νώτων+ἀκμων)· ὁ ἔχων τὰ νῶτα κατάφρακτα (τεθωρακισμένα).

νωτιαῖος, α, ον (νώτων)· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νῶτα ἢ τὴν ράχιν.

νωτίω, -ίω (νώτων)· κάμνω (ἀναγκάζω) τινά νά στρέψη τὰ νῶτα, τὸν τρέπω εἰς φυγήν.— || στρέφω τὰ νῶτα, τρέπομαι εἰς φυγήν, λατ. **terga dare**.— || καλύπτω τὰ νῶτα τίνος: **νωτίζω πόστον**=ἐπιψάω τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης, περνῶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης.

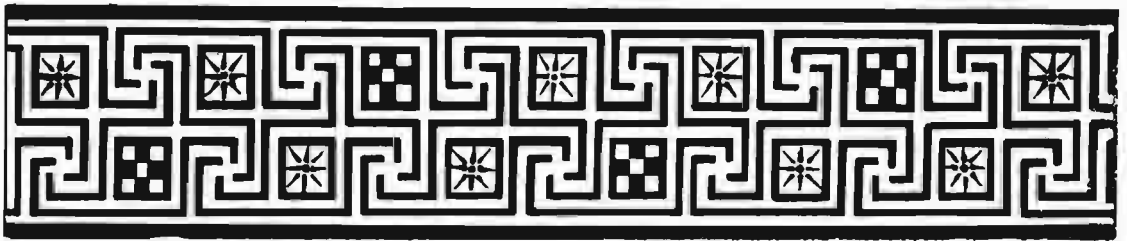
νωτο-δάτέω, μελ. -ήσω (**νώτων+βαίνω**)· ἀναβαίνω (ἐπιβαίνω) ἐπὶ τῶν νώτων.— || περιπατῶ ὑπεράνω τῶν νώτων ἢ τῆς ράχεως.

ΝΩΤΟΝ, τό· τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ σώματος, ἡ ἐπλάτη, λατ. **terga** || ὁ πληθ. **νώτα** κείται συχνά ἀντι τοῦ ἐν., ὡς τὸ λατ. **terga**: τὰ **νώτα δοῦναι**=**dare terga**=νά στρέψη τὰ νῶτα, νά τραπή εἰς φυγήν || **κατὰ νότου**=ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἐκ τῶν νώτων.— || μτφρ. πᾶσα εὐρεία ἐπιφάνεια || **εὐρέτα νῶτα θαλάσσης**= ἡ εὐρεῖα ράχης ἢ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης || ὡς. εὐρεῖται ἐκτάσεις γῆς, πεδιάδες: 2) κάθε ράχης (ἄρουρος). [πιθ. συγγ. τῆ λατ. **nāvis**, πληθ. **nātes** (γλουτοί, νῶτα, ράχης) (ιαπ. -δ:-ε-)].

νωτο-φόρος, ον (νώτων + φέρω)· ὁ φέρων ἐπὶ τῶν νώτων, ἀχθοφόρος.

νοχηλός, ἐς· ὁ κινούμενος βραδέως, δυσκίνητος, νυθρός, χαῦνος, ἀδρανής.

*Ἔτυμ.: **νοχηλός** (και **νοχαλός**)· ὁμ. **νοχηλίη**, μτγν. **νοχαλία**· σκοτειν. ἔτυμολ.· κατά τινας συγγ. τῆ γερμ. ***snazela**- (κοχλίας) (γοτθ. ***snagils**, μεσ-γερμ. **snegei**), λατ. **neg'élis** (μυρός)· κατά τινας συγγ. και τῆ ἔλλ. **δφοίλω** πρβλ. και λιθ. **Ingis** (ὀκνηρός), **ēngiu** (πιῶν τι βραδέως).

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ομάδας τῶν Ἑλληνικῶν ἀλφαβήτων, τῆς ἀνατολικῆς δηλ. Ἑλλάδος καὶ τῆς δυτικῆς, ὑπῆρχε τὸ σῆμα X ἢ +. ἀλλ' ἐξεπροώπει διάφορον ἐν ἐκάστη φθόγγον. Εἰς τὰ δυτικά ἀλφάβητα τὸ γράμμα τοῦτο παρίστα τὸν διπλοῦν φθόγγον **κσ** (ks), ὡς ἐκπρόσωπος δὲ τοῦ διπλοῦ τούτου φθόγγου παρελήφθη εἰς τὴν Λατινικὴν καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὰς νεολατινικὰς Γλώσσας. Εἰς τὰ ἀνατολικά ἀλφάβητα καὶ εἰς τὸ Ἴωνικὸν παρίστα τὸν ἀηχον οὐρανικὸν δασύν φθόγγον kh. Δὲν κατέχομεν ἱκανά στοιχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα θασοῖζόμενοι νὰ δυνηθῶμεν νὰ καθορίσωμεν τὴν ἀκριθεῖ φύσιν τῆς σχέσεως τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τῶν σχημάτων ἀμφοτέρων τῶν ομάδων ἀλφαβήτων. Ἡ τὴν προέλευσιν ἐκάστου σχήματος. Θεωρεῖται πιθανόν ὅτι τὸ X τῶν δυτικῶν ἀλφαβήτων, τὸ προφερόμενον ὡς τὸ νεώτερον Ξ, προῆλθεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἐξ οὗ καὶ τὸ σημιτικὸν **Ξ** (samech), τὸ ὅποτον ἐξ ἄλλου ἐκπροσωπεῖται καὶ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ἀλφαβήτῳ, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ ὀνόματός του, καὶ αὐτοῦ δὲ μετατεθειμένου ἐπὶ ἄλλου γράμματος. Τοῦτο πάντως πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι βέβαιον, ἐάν δὲ γίνη δεκτὸν, τότε δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ προφορά του ἐν τοῖς ἀνατολικῶς ἀλφαβήτοις. Ὀρισμένα δεδομένα τείνουσι νὰ δεῖξουν, ὅτι τὰ δύο σχήματα ἐδεωροῦντο ὡς ἐν γράμμα παρ' ὄλην τὴν διαφορὰν των εἰς τὰ δύο ἀλφάβητα ἀπὸ ἀπόψεως προφοράς. Ἐν τῷ Λυδικῷ ἀλφαβήτῳ ἀπαντᾷ ἐν σχήμα +, τοῦ ὁποίου τὴν προφορὰν δὲν μᾶς εἶναι δυνατόν νὰ τὴν καθορίσωμεν πάντοτε ἐπακριβῶς, μολονότι εἰς τινὰς περιπτώσεις φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν προφορὰν τοῦ **π** (p).

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σῆμα τοῦ γράμματος εἰς τὰ διάφορα Ἑλληνικὰ ἀλφάβητα.

ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ		ΣΧΗΜΑ
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	X
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	Ξ
	ΙΩΝΙΚΟΝ	Ξ
ΑΤΤΙΚΟΝ ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ	ΠΡΟΣΩΛΩΝΕΙΟΝ . .	+ ζ
	ΣΩΛΩΝΕΙΟΝ . . .	+ ζ
	ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ . . .	X ζ
	ΑΡΧΙΝΟΥ	Ξ

Ξ, ξ, ξī, τὸ (καὶ **ξϋ**, ἢ **ξεī**)· ἄκλιτον, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητ. ξ' = 60, ἐν ψ̄, ξ = 60.000.— Ἦτο διπλοῦν σύμφωνον, συγκείμενον ἐκ τῶν φθόγγων γσ, ἢ κσ, ἢ χσ. Εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον τὸ ξ εἰσήχθη ἐκ τοῦ ἀλφαβήτου τῆς νήσου Σάμου (βλ. Η, η), πρότερον γραφόμενον ὡς διπλοῦν χσ.— **¶** Ἐν τῇ αἰολικῇ καὶ ἀττικῇ διαλέκτῳ τὸ ξ ἐναλλάσσεται μετὰ τῶν κ καὶ σ, π. χ. **κοινός** : **ξυνός**, **ξύν** : **σύν**· ἢ ἐναλλαγῇ αὕτη παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸν δωρ. μέλλ. καὶ ἀόρ., π. χ. **κλαξῶ** : **κλήσω**, **παιξῶ** : **παίσω**, **παῖξαι** : **παῖσαι**.— **¶** Συχνὰ ἐπίσης ἐναλλάσσεται τὸ ξ καὶ μετὰ τῶν σσ ἢ ττ, οὐ μόνον εἰς τὸν μέλλοντα τῶν ἐξ -σσω ἢ -ττω ληγόντων ρημάτων (π. χ. **ἀνάσσω** : **ἀνάξω**), ἀλλὰ καὶ εἰς λέξεις, οἱ αἱ **δισσός**, **τρισός**, ἰων. **διξός**, **τριξός**. Καθόλου εἰπεῖν, συχνότατα ἀπαντᾷ τὸ ξ ἐν τῇ δωρικῇ διαλέκτῳ

καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀττικῇ [τὰ πρὸ τοῦ ξ φωνήεντα, καὶ βραχέα εἶναι, καθίστανται πάντοτε θέσει μακρὰ, λόγῳ τῆς φύσεώς του ὡς διπλοῦ συμφώνου].

ΞΑΓῆΝΩ, μέλ. **ξᾶνῶ**· ἀόρ. α' **ἐξήνα**.— Παθητ., ἀόρ. α' **ἐξάνθη**· πρκ. **ἐξαμμαί**· ξαίνω, ξέω, κτενίζω || κυρ. ἐπὶ ἐρίου, «λαναρίζω», ὥστε νὰ γίνῃ κατάλληλον διὰ νὰ κλωσθῇ. **2)** ἐπὶ ὑφάσματος, γναφεύω, καθαρίζω, κατεργάζομαι.— **¶** μτφρ. ὑποβάλλω τι εἰς κατεργασίαν, ὁποῖα ἢ τῶν ὑφασμάτων, ἐπὶ σταχθῶν π. χ. ἀλυνίζω, λειαίνω διὰ τοῦ μαγγάνου, κομματιάζω, ξεσχιζώ.

Ἔτυμ. : **ξαίνω** (*qsηjō)· **ξάνιον** (κτένιον)· **ξάσμα** (τὸ λαναρισμένο μαλλί, τὸ ἐξεσμένον)· ἐξ ἰαπ. ρ. ***qs-en**- πρβλ. λατ. **sentis, senius** (<*ksen-ti-to· ἢ ἰαπ. ρ. ***qs-en** εἶναι παράλληλος τῆς ρ. ***qs-es** ἐν τῷ **ξέω**, **ξέσαι**, ὡς καὶ παρ' ἄλλ. τῆς ***qs-eu** ἐν τῷ **ξύω**, **ξάον** (βλ. λ. λ.). κατ' ἐπέκτασιν τῆς ἰαπ. ρ. ***qes-** ἐν τῷ λιθ. **kasy'ti** (ἀποξέω, ἀποτριβώ).

ξανθός, δωρ. ἀντι **ξανθής**, γεν. θηλ. τοῦ **ξανθός**. **ξανθίζω**, μέλ. -**ίσω**, ἀτι. -**ίω** (**ξανθός**)· κόμην τι ξανθὸν ἢ καστανὸν, τὸ βάφω ξανθὸν || τὸ κοκκινίζω διὰ τοῦ πυρός, ψήνω ἢ τηγαρίζω τι.

ξανθίσμα, -ατος, τὸ (**ξανθίζω**)· τὸ ξανθοθαμμένο, ὅτι ἔχει βαφῆ ξανθὸν ἢ κίτρινον.

ξανθό-γεως, **ων** (**ξανθός** + **γῆ**)· ὁ ἔχων ξανθὸν ἔδαφος.

ξανθό-θριξ, -τριχος, ὁ, ἢ (**ξανθός** + **θρίξ**)· ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας, ξανθὴν κόμην, «ξανθομαλλής».

ξανθό-κόμης, -ου, ὁ (**ξανθός** + **κόμη**) = **ξανθόθριξ** (βλ. λ.).

ξανθός, ἢ, ὄν· ὅτι καὶ νῦν, ξανθός μετὰ τὰς οιαφόρους ἀποχρώσεις τοῦ χρώματος αὐτοῦ, κίτρινωπός, χρυσοειδής, χρυσίω, κοκκινωπός, ἐλαφρῶς ὑπέρυθρος, καστανός (πρβλ. κατ' **πυρρός**), λατ. **flavus, fulvus** || **ξανθαὶ τρίχες** = χρυσιζουσα κόμη || **ξανθαὶ ἴπποι** = φορβάδες καστανοῦ χρώματος.— **¶** **Ξάνθος** (παροξύτ.)· κύρ. ὄνομα, καὶ δηλ. **1)** ποταμός

της Τροίας, κλυομένοις Ξάνθος μὲν ὑπὸ τῶν θεῶν, Ξάμανδρος δὲ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. 2) ὁ ἕτερος τῶν περιφθωρῶν Ἴππων τοῦ ἄρματος τοῦ Ἀχιλλεύου (Ξάνθος καὶ Βαλῖος).

Ἔτυμ.: Ξανθός φαίνεται ὅτι περιέχει ἰαπ. *k(a)sen-, πρβλ. λατ. cānus (τεφορφάιος) <*cas-no-s, ὡς λατ. cascus (= γέρων), ὁσκ. casnar (γέρων, κυρ. ὁ πολὺς, οτακτύς, λόγῳ τῆς ἡλικίας), ἕλλ. ξουθός (ιαπ. ῥ. *k(a)s-ou-, ἀγγλ.-σαξ. hasu (ὑπόλευκος), παλ.-νοργ. ho,ss (τῆς αὐτῆς σημ.), παλ.-γερμ. hasan (γκρίζος), haso, παλ.-νοργ. here, ἀγγλ.-σαξ. hara (τό γκρίζο ζῶον, ὁ λαγώδης), gall. ceinach, σανσκριτ. चास-ह (*casá-h = λαγώδης), πρβλ. Ἰουκ. «κενήνας» λαγούδες.

Ξανθο-φύης, ἐς (Ξανθός + φύη): ὁ Ξανθός κατὰ τὴν φύην (τὴν φύσιν). ὁ ἐκ φύσεως Ξανθός.

Ξανθο-χίτων, -ωνος, ὁ, ἡ (Ξανθός + χιτών): ὁ ἔχων Ξανθὸν χιτῶνα, τ. ἔ. Ξανθὸν φλοιὸν (φλούδαν).

Ξανθό-χρως, ον (Ξανθός + χρῶς, χρώς): ὁ ἔχων Ξανθὸν (κίτρινον) δέρμο, ἐρυθρόδερμος.

Ξάντης, -ου, ὁ, θηλ. Ξάντριά, ἡ (Ξαίνω): ὁ Ξαίνων (λαναρίζων) ἔρια.

Ξειν-ἀπάτης, -ου, ὁ, ἰων. ἀντι Ξεναπάτης (βλ. λ.).
Ξείνη, ἡ, ἰων. ἀντι Ξένη.

Ξεινη-δόκος, ον, ποιητ. ἀντι Ξεινοδ— (βλ. λ.).
Ξεινήιον, τό (Ξείνος), ἰων. ἀντι Ξεινείον: δῶρον τοῦ φιλοξενούντος διδόμενον εἰς τὸν φιλοξενηθέντα κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Ξεινήια (δῶρα)** ἢ ὡς. αἱ προμήθειαι αἱ προοριζόμεναι διὰ τὴν φιλοξενίαν τινός ἢ γενικῶς, φιλικὰ δῶρα.

Ξεινίζω, ἰων. ἀντι Ξεινίζω (βλ. λ.).
Ξεινήϊ, Ξεινίκοι, ἰων. ἀντι Ξειν—.

Ξεινίον, τό. Ξεινίος, η, ον, ἰων. ἀντι Ξειν—.
Ξεινίσαι, ἑπ. ἀντι Ξεινίσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ Ξεινίζω.

Ξεινίσασεν, ἑπ. ἀντι Ξέγεινισεν, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ Ξεινίζω.
Ξεινο-δοκέω, Ξεινο-δόκος, ἰων. ἀντι Ξεινοδ—.

Ξεινο-κτονέω, ἰων. ἀντι Ξεινοκτονέω.
Ξείνος, η, ον, ἰων. ἀντι Ξένος.

Ξεινοσύνη, ἡ (Ξείνος), ἰων. ἀντι Ξεινοσύνη.
Ξεινός, ἰων. ἀντι Ξένος.

Ξεν-ἀγέτης, -ου, ὁ (Ξένος + ἀγέτης): ὁ ὀδηγῶν τοὺς Ξένους (φιλοξενουμένους, φίλους) καὶ περιποιούμενος αὐτούς.

Ξεν-ἀγέω, μέλ. -ῆσω (Ξεναγός): εἶμαι Ξεναγός, ὀδηγῶ τοὺς Ξένους (φίλους) ἐκ Ξένης χώρας) ἀνά τὰ ἀξιοθέατα. — Παθητ. ὀδηγοῦμαι ὑπὸ τίνος κατὰ τὰς ἐπισκέψεις τῶν ἀξιοθεάτων. — ἢ στρατολογῶ, ἡ ὀδηγῶ, μισθοφορικὰ στρατεύματα.

Ξεν-ἀγός, ὄν (Ξένος + ἡγέομαι): ὁ ὀδηγῶν Ξένους ἢ φιλοξενουμένους. — ἢ ὡς οὖς. ὁ Ξεναγός = ὁ ἡγούμενος (ὁ ἀρχηγός) σώματος μισθοφόρων.

Ξεν-ἀπάτης, -ου, ὁ, ποιητ. Ξειν— (Ξένος + ἀπατάω): ὁ ἐξοπατῶν Ξένους ἢ φίλους ἐκ φιλοξενίας.

Ξεν-αρκής, ἐς (Ξένος + ἀρκέω): ὁ βοηθῶν Ξένους.
Ξένη, ἡ, θηλ. τοῦ Ξένος: 1) (ἐνν. γυνή) Ξένη γυνή (ἐκ Ξένης χώρας) ἢ γυνή φιλοξενουμένη. — 2) (ἐνν. χώρα ἢ γῆ) Ξένη χώρα, Ξένος τόπος.

Ξεν-ηλάσις, ἡ (Ξενηλατέω): ἐκδιώξις τῶν Ξένων, μέτρον λαμβανόμενον ἐν Σπάρτῃ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀνεπιθυμητοῦ μετὰ τῶν Ξένων ἀναστροφῆς.

Ξεν-ηλάτεύω (Ξένος + ἐλαύνω, Ξεν-ηλάτης): ἐλαύνω (τ. ἔ. ἐξορίζω) τοὺς Ξένους.

Ξείνος, ἑπ. Ξεινή, ἰων. Ξεινή, ἡ (Ξένος): ἡ κατὰστασις καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Ξενιζομένου, ἢ φιλοξενία, λατ. hospitium ἢ ἡ φιλόξενος ὑποδοχή ἢ διασκεδάσις. 2) ἡ φιλικὴ σχέσις μεταξὺ δύο ἡγεμόνων ἢ δύο πόλεων. — ἢ ἡ κατάστασις ἢ τὰ δικαιώματα ἑνὸς Ξένου (ἢ ἑλλειψίς δηλ. δικαιωμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατάστασιν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου) ἢ Ξεινίας (ἐνν. γαμψή) = καταγγέλλομαι διότι Ξένος ὢν ἐσφετερόσθην δικαιώματα πολίτου.

Ξεινός, ἰων. Ξεινίζω: μελλ. Ξεινίσω, ἑπ. Ξεινίσσω ἀορ. α' Ξέγισσα, ἑπ. Ξέγεινισσα ἢ Ξέγεινισσα (Ξένος) ὑποδέχομαι Ξένον ἢ παλαιὸν φίλον ἐκ φιλοξενίας, περιποιουμαι τινα κατὰ τρόπον φιλόξενον, λατ. hospitio excipere. — Παθητ. φιλοξενουμαι, τυγχάνω

περιποιήσεων ὡς φιλοξενούμενος, λατ. hospitari. — ἢ εἶμαι Ξένος, ἢ ὁμιλῶ ὡς Ξένος (μὲ Ξένην προφοράν).

Ξεινικός, ἡ, ὄν, καὶ -ός, -όν, ἰων. Ξεινικός (Ξένος): ὁ ἀνήκων εἰς Ξένον, ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς Ξένον, Ξένος. 2) ἐπὶ στρατιωτικῶν, ὁ μισθοφόρος, ὁ μισθωθεὶς διὰ Ξένην ὑπηρεσίαν ἢ τὸ Ξεινικός = οἱ Ξένοι = στρατιωτικὸν οἶμα ἐκ μισθοφόρων. — ἢ Ξένος, ἐκ Ξένης χώρας, ἐξωφερεμένος.

Ξείνιος, α, ον, ἀττ. καὶ -ός, -όν, ἰων. Ξείνιος (Ξένος, Ξείνος): ὁ ἀνήκων εἰς φιλοξενούμενον, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φιλοξενίαν, φιλοξενία ἢ Ξείνιος τι = ὁ συνδεόμενος μετὰ τινος διὰ δεσμῶν φιλοξενίας. — ἢ Ξείνια (ἐνν. δῶρα), τὰ = δῶρα διδόμενα ὑπὸ τοῦ φιλοξενούντος εἰς τὸν φιλοξενούμενον ἢ φιλικὰ δῶρα.

Ξείνισκος, ἡ (Ξεινίζω): ἡ περιποίησης (ἢ ὑποδοχῆ) φιλοξενουμένου (φίλου ἐκ φιλοξενίας) ἢ καὶ γενικῶς Ξένου, ἢ φιλοξενία.

Ξεινιαμός, -οῦ, ὁ = Ξείνισκος (βλ. λ.).
Ξεινιτεύω (Ξένος), ἢ Ξεινιτεύομαι ὡς ἵποθ. εἶμαι Ξένος ἢ ἀπέρχομαι εἰς Ξένον τόπον καὶ ζῶ ἐκεῖ ἢ εἶμαι μισθοφόρος, ὑπηρετῶ ὡς μισθοφόρος εἰς Ξένην χώραν.

Ξεινο-δαίκτης (Ξένος + δαίξω): ὁ φονεύων Ξένον, ὁ φονεύων φιλοξενούμενον.

Ξεινο-δαίτης, -ου, ὁ (Ξένος + δαίς, δαίνυμι, δαίω): ὁ κατατρώγων τοὺς Ξενιζομένους, ἢ τοὺς Ξένους (ἐπὶ τῶν Κυκλάδων).

Ξεινο-δοκεῖον, καὶ -χεῖον, τό, ὁ, τι καὶ νβν, τόπος (μέρος) ἐν ᾧ δέχονται τοὺς Ξένους, ἐνθα διαμένουσιν οἱ Ξένοι, πανδοχεῖον ἐκ τοῦ

Ξεινο-δοκέω, ἰων. Ξεινοδοκέω (Ξεινοδόχος): ὑποδέχομαι, περιποιουμαι, Ξένους, φιλοξενῶ.

Ξεινο-δοχία, ἡ (Ξεινοδοκέω): ἡ ὑποδοχή, περιποίησης, Ξένου ἢ φιλοξενουμένου.

Ξεινο-δόχος, ον, ἰων. Ξεινοδόκος (Ξένος + δέχομαι): ὁ ὑποδεχόμενος καὶ περιποιούμενος φίλους ἢ Ξένους, ὁ φιλοξενῶν ἢ ὡς οὖς, **Ξεινοδόκος, ὁ = ὁ οἰκοδεσπότης, πρὸς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Ξένος = ὁ φιλοξενούμενος.**

Ξεινο-δότης, -ου, ὁ (Ξένος + δίδωμι): ὁ παρέχων Ξενίαν, ὁ Ξεινοδόχος, ὁ ἐστιάτωρ, ἐστιάρχης (ἐπὶ τοῦ Διονύσου).

Ξεινόεις, εσσα, ἐν (Ξένος): πλήρης φίλων ἢ Ξένων.

Ξεινο-κτονέω, ἰων. Ξεινοκτίνω, μέλ. -ῆσω (Ξεινοκτόνος): φονεύω φίλους ἢ Ξένους.

Ξεινο-κτόνος, ον (Ξένος + κτείνω): ὁ φονεύων φίλους ἢ Ξένους.

ΞΕΝΟΙΣ (Α), ἰων. Ξείνοισ, ὁ: ὁ φιλοξενούμενος (εἰμουσαφίρης), ἢ ὁ φιλοξενῶν, ὁ οἰκοδεσπότης, λατ. hospes, καὶ δη: 1) ὁ Ξενιζόμενος φίλος, ὁ Ξένης πόλεως πολίτης, μετὰ τοῦ ὁποῦτο ἔχει τις συνάψει συνθήκην φιλοξενίας δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐκαλοῦντο **Ξένοι**, καὶ ἡ σχέσις τῶν ἡτο κληρονομικῆ. — ἢ παρ' Ὀμήρω κατὰ τὸ πλεῖστον σημ. τὸν φιλοξενούμενον (τὸν φίλον ἐκ φιλοξενίας) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν παρέχοντα τὴν φιλοξενίαν, τὸν **Ξεινοδόκον**. 2) πᾶς Ξένος, καθὸ θεωρούμενος ὡς διατελῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ **Ξεινίου Διός**. 3) μτγν. ἢ προσφώνησις ὁ **Ξένης** εἶχε γενικισθῆ καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο δασκίς ἐπρόκειτο πρὸς ὁποῦτων, τῶν ὁποῦτων δὲν ἐγνωρίζε τις τὸ ὄνομα, ἢ δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἴπῃ, κατὰ ἀνάλογον πρὸς τὸ σημερ. «ὦ φίλε μου», «φίλε μου», «ἀγαπητὲ μου». 4) ἐκ τῆς σημασίας, «Ξένος, ἐκ Ξένης χώρας» ἢ λ. **Ξένος** μετέπεσεν εἰς τὴν σημ. τοῦ «μισθοφόρος», πολίτης μίθς πόλεως κατατασσόμενος εἰς τὸν στρατὸν ἄλλης χώρας ἐπὶ μισθῷ, μισθωτὸς στρατιώτης. 5) ἐνίοτε κτεῖται ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ **βάρβαρος**, δηλ. Ξένος, οὐχὶ Ἕλλην.

Ἔτυμ.: Ξένος, ἰων. Ξείνος, αἰολ. Ξέννος, δωρ. Ξεν-Φος, Ξήνος (πρβλ. Κορ. Ξενοκλής, ΞενΦων, Κερκυρ. ΞενΦαρης, προξενΦος), λατ. hostis (Ξένος) ἐχθρός = γοθ. gasts, παλ.-γερμ. gasti, παλ.-σλαβ. gosti, ξ-ενΦος <*ghs-enw, πρβλ. αλβ. huai (Ξένος).

Ξένος (Β), η, ον, ἀττ. -ός, -όν, ἰων. Ξείνος, η, ον

δ,τι και νυν, ξένος, εκ ξένης χώρας. 2) μετά γεν. του πραγμ.. ξένος προς τι πράγμα, μη γνωρίζων τι, άγνωών τι.

Ξενο-στάσις, ή (ξένος+στάσις)· ως το ξενοδοχείον, κατάλυμα προς ύποδοχήν φίλων ή ξένων.

Ξενοσύνη, ή. ίων. **Ξεινοσ**— (ξένος, ξείνος)· Ξενοσία, βηλ. φιλοξενία, οι δεσμοί ή τά δικαιώματα τής φιλοξενίας.

Ξενο-τίμος, ον (ξένος+τιμάω)· ό τιμών φίλους ή ξένους.

Ξενο-τροφέω, μελ. -ήσω (ξυνοτρόφος)· τρέφω, βηλ. περιποιούμαι, διατηρώ, φίλους || κυρ. διατηρώ μιθοφορικά στρατεύματα.

Ξενο-τρόφος, ον (ξένος+τρέφω)· ό τρέφων (διατρέφων, συντηρών, περιποιούμενος) φίλους || κυρ. ό συντηρών μιθοφορικά στρατεύματα.

Ξενο-φονεύω, μελ. -ήσω (ξενοφόνος)· φονεύω φίλους ή ξένους.

Ξενοῦ, ίων. **Ξεινού**, μελ. -ώσω (ξένος)· κάμνω τινά φίλον μου, ή τόν μεταχειρίζομαι ως φίλον μου, τόν περιποιούμαι, τόν φιλοξενώ.— || Παθητ., μετά μέσ. μελλ. **ξενώσομαι**· άορ. α' **έξενώθη**· συνάπτω μετά τινος σχέσεως ξενίας, κλείω μαζί του συμφωνία (σύμβαση) περι άμοιβαίας φιλοξενίας. 2) τοποθετούμαι (έγκαθίσταμαι, διαμένω) παρά τινός φίλος εκ φιλοξενίας, τυγχάνω φιλικών περιποιήσεων, φιλοξενούμαι. 3) ευρίσκομαι (διατρίβω) εις ξένα μέρη, είμαι εις τό έξωτερικόν || άπέρχομαι εις έξορίαν, έξορίζομαι.

Ξενών, -ώνος, ό (ξένος)· κατάλυμα ή διαμέρισμα προς ύποδοχήν (και διαμονήν) ξένων.

Ξένως, έπ.τρ. του ξένου· άσυνήθως, παραδόξως, άλλόκοτα || **ξένως έχω τινός** = είμαι ξένος προς τι, δέν έχω πεύραν (ιδέαν) πράγματός τινος.

Ξένωσις, ή (ξενώω)· ή άποξένωσις || νεωτερισμός, ή μεταβολή πράγματός τινος εις ξένην (νέαν, άσυνήθη) κατάσταση.

ΞΗΡΟΨ, ά, όν, ίων. άντι **ξηρός**· δ,τι και νυν, ξηρός, στεγνός: **ποτι ξηρόν ήπειροιο** = **προς ξηρόν ήπειρον** = προς τήν ξηράν. [δι' έτυμ. βλ. **ξηρός**].

Ξάσμα, -ατος, τό (ξάω)· τό έξεσομένο, τό λελασσομένο || έντεθεν = **ξάονον**, άγαλμα, άνδριάς.— || Ξύσμα, άπόξυσμα.

Ξεσμάω (ξέω)· άποξέω, άποξύνω, άποτριβώ, έξαλείφω.

Ξέσας, έπ. άντι **έξεσε**, γ' έν. άορ. α' του **ξέω**.

Ξέστης, -ου, ό μέτρον ύγρών και ξηρών προϊόντων, παραφαρμακόν έν τοῦ λατιν. sextarius διά μεταθέσεως φθόγγων, σχεδόν δέ=1 άγγλ. λίτρα [δι' έτυμ. βλ. και **ξέστριξ**].

Ξεστός, ή, όν (ξέω)· έξεσομένος, λετός ή στυλπνός γενόμενος διά ξέσεως, ροκανισμένος, ρινισμένος.

Ξεστριξ, ή = **ξέστης** (βλ. λ.) [ή λ. άπαντᾷ παρ' Ηουχ. **αξέστριξ κριθή** ή **έξάστιχος**. **Κνίδιοι**]· κατά τινος ή λ. άσχηματίσθη κατά τήν πρωτοελληνικήν άποχγήν διά μεταθέσεως εκ των *σεξ-στριξ ή *σεφε-στριξ· τό β' συνθ. -στριξ (= σειρά, γραμμή) θεωρείται όπό τινών συγγ. τῆ λατ. striga (γραμμή σταχύων σίτου), γοτθ. striks, παλ-γεσμ. strich (γραμμή, σειρά), πρβλ. **στρίγξ**, -γγός (= γραμμή, σειρά). Τά **ξέστης** (βλ. λ.) και ύποκορ. **ξεστίον** θεωρούνται ως προσθόντα κατά παραφθοράν εκ του λατ. sextarius, δέν είναι όμως και βέβαιον ότι περιέχουν τό έλλ. **ξέ**.

ΞΕΨ, μελ. **ξέσω**, έπ. **ξέσω**· άορ. α' **έξεσσα**, έπ. **ξέσσα**· δ,τι και νυν, ξύνω, καθιστώ τι λείον, στυλπνόν ξέων (ρινιζών, ροκανίζων) ουτό διά του ξέστρου.— || γλύφω, έργάζομαι (ένεργώ γλυφός) επί λιθου· ή ξύλου ως λιθοξόος ή λεπτοουργός.

Έτυμ.· ξέω· **ξεστός**· **ξάονον**· λ. ά. έξ λατ. β. *qsoes-, παραλλήλου προς τας *qs-ou- και *qs-on- πρβλ. και τά έν **ξάινω**, **ξύω**, **ξάονον**.

Ξήνας, μετχ. άορ. α' του **ξάινω**.

Ξηραίνω, μελ. -άνω· άορ. α' **έξηράνα**. — Παθητ., άορ. α' **έξηράνη**· πρκ. **έξηρασαι** ή **έξηραμαι** (ξηρός)· άποξηραίνω, στεγνώνω.—Παθητ. άποξηραίνομαι, γίνομαι ή είμαι στεγνός, στεγνώνω. 2) ά-

δειάζω τό νερό, άποξηραίνω, άποχετεύω, ξηραίνω λατ. siccare.

Ξηρ-άλοιφέω, μελ. -ήσω (ξηρός+άλείφω)· κυρ. άλείφω με άλοιφήν ξηράν (οτεγνήν, ή τοῦλάχιστον πολύ παχύρρευστον), άλείφω άπλώς δι' έλαίου, μη άναμείκτου μεθ' ύδατος (τεχνικός όρος επί των παλαιστών των άλειφομένων δι' έλαίου, όπως καταστήσων τά σώματά των μαλακά).

Ξηρ-αμπέλιον, η, ον (ξηρός+αμπελος)· ό έχων τό χρώμα άπεξηραμένων φύλλων αμπέλου, μεταξύ κοκκίνου και έρυθρού, έξ ου και λατ. vestes xerampelinae.

Ξηρανθείς, μετχ. παθ. άορ. α' του **ξηραίνω**.

ΞΗΡΟΨ, ά, όν· δ,τι και νυν, ξηρός, «ξερός», «στεγνός», άπεξηραμένος, επί τῆς καλύτερης ποταμού π. γ. ή και επί του άέρος, λατ. siccus, άντιθ. τῆ ύγρός || επί προσώπων, ισχνός, κατεσκληκώς, σκελετωμένος, άποστεγνυμένος, μαραμμένος.— || ως και τό λατ. siccus, ό νηστεύων, έγκρατής φαγητού και ποτού || αύστηρός, τραχύς, σκληρός.— || γενικώς, άδειςσομένος, άδειος, στεγνός, έξηντλημένος.— **IV** ως ούα., **ξηρά** (ένν. γῆ), ή=ή ξηρά, ή άλλως λεγομένη και στερρό, «στεριά», ήπειρος || έν τῆ αὐτῆ ένν. κείται και τό ούδ. τό **ξηρόν**.

Έτυμ.· **ξηρός** (έπ. ίων. **ξηρός**): σανσκρ. ksārd-ih (κουστικός, διαθροωτικός), άρμ. zamakh (ξηρός), λατ. serēnus (*kseres-no-s = ξηρός, διαυγής), serēscō (οτεγνώνω), παλ γεσμ. serawēn (ξηραίνω).

Ξηρότης, -ητος, ή (ξηρός)· ό,τι και νυν, ξηρότης, ξηρασία || καλή κατάσταση των σσινιδωμάτων πλοίου.

Ξηρο-φάγέω, μελ. -ήσω (ξηρός + φά; είν)· τρώγω ξηρόν τροφήν.

Ξιφ-ήρης, es (ξίφος+άρρηειν, του **άραρισκω**)· δ,τι και νυν, ό ώπλιωμένος με ξίφος, ό έχων ξίφος έν τῆ χειρί.

Ξιφ-φόρος, ον (ξίφος + φέρω)· ό φέρων ξίφος, ό έχων ξίφος έν τῆ χειρί.

Ξιφίδιον, τό, ύποκορ. του **ξίφος**· μικρόν ξίφος, έξηχειρίδιον.

Ξιφο-δήλητος, ον (ξίφος+δηλέομαι)· ό διό ξίφους φονευόμενος || επί των πληγμάτων (τραυμάτων), πληγή γενομένη (έπενεχθείσα) διά ξίφους.

Ξιφο-κτόνος, ον (ξίφος+κτείνω)· ό φονεύων διά του ξίφους.— || προπαροξ. **ξιφόνκτονος**, ον = ό φονευόμενος διά ξίφους.

Ξιφο-μάχαιρα, ή (ξίφος + μάχαιρα)· ξίφος έλαφρώς κυρτόν, είδος ξίφους μεταξύ ξίφους καθαυτό (βηλ. εύθόος) και μαχαιράς (βλ. και ξίφος).

ΞΙΨΟΣ, θωρ., αιολ. **οκίφος**, -εος, τό· δ,τι και νυν, ξίφος, «σπαθί» || παρ' Όμηρω περιγράφεται ως μέγα σχετικώς και κοπερόν ή δξύ, άκόμη δέ και ως δίστομον, «δίκοπο»· έκρέματο από τό ώμοιο διά του τελαμώνος (έντεθεν δ' έκλειετο και άσθ)· κυρία διαφορά μεταξύ ξίφους και μαχαιράς ήτο ότι του μέν ξίφους ή λεπίς ήτο εύθιας, τῆς δέ μαχαιράς κυρτή.

Έτυμ.· **ξίφος**· **ξίφιας**· **ξίφον**· **ξιφύδριον**· **ξίφη**, ή (=λεπίς ρυκάνης)· **ξίφη** («ό φέρων ξίφος» Σουτλ.)· πρβλ. Ηουχ. «σσιφίξες»· **ξιφίξες**, έστι δέ **σῆμα μαχαιρικῆς δρηχσεως**· λατ. σσιφάτόμος (πρβλ. **ξιφηφόρος**)· σκοτειν. έτυμολ.· πιθ. ό αιολ. τύπος **οκίφος** είναι ό άρχαιότερος, πρβλ. άρχ. Σκανθ. skaf-a (ξέω, ξύνω, ρυκανίζω), άρχ. γεσμ. scab-a (ρυκάνη) κατά τινος ή λ. είναι άνατολικῆς προελεύσεως (πρβλ. 'Αραμ. sa'jfa, 'Αραβ. saifu, Αιγυπτ. sefē) (κοπερόν ξίφος)· άλλοι τῆν θεωροῦν λαπετικῆς (ινδο-ευρ.) καταγωγῆς, ξ- <ιαπ.*ks- = σανσκρ. kśati (κόπτω), δημρ. **καάξω** (οχιζών).

Ξιφ-ουλικός, όν (ξίφος+έλικω)· ό ούρων (άνασούρων, άνασπών) τό ξίφος, ό ξιφουλκών, «πού τραβᾷ τό σπαθί».

Ξιφ-ουργός, ον (ξίφος+εργω)· ό κατασκευάζων ξίφη.

Ξόάνον, τό (ξέω)· είδωλον (άγαλμα) γεγλυμμένον επί ξύλου || γενικώς, είδώλιον, άγαλμάτιον, όμοίωμα, θεού (κυρ. εκ ξύλου αλλά και λιθινον) [**ξόανον** <ιαπ.*qs-on-ψno-m· περιέχει έπομένως ιαπ.*qs eu-, πρβλ. τά έν λ. **ξύω**].

Ξοάνο-ποιία, ή (ξοάνον + ποιέω)· ή κατασκευή ξοάνων (βλ. λ.).

Ξοίς, -ίδος, ή (ξέω)· εργαλεῖον γλύπτου, σμίλη· **Ξουδο-πτερός**, ον (ξουθός+πτερόν)· ό έχων ξουθά πτερά, ήτοι ξανθά, κιτρινωπά, πτερά, ώς τά τής μελίσης.

ΞΟΥΘΟΣ, ή, όν, συγγ. τῷ ξανθός· κατά τό πλεστον επί χρώματος κειμένου μεταξῦ τοῦ ξανθοῦ και τοῦ πυρροῦ, τό κιτρινωπόν, μαυροκίτρινον, «μαυρειδερό» || ἀλλά και ἐπί ἤχου, όξυς, διαπεραστικός, ἀνατριχιστικός || τέττιξ ξουθά λαλών=ό τζιτζικας με τόν διαπεραστικόν του ήχον. [δι· έτιμ. βλ. ξανθός].

Ξυγγ—, τάς εκ τούτου ἀρχομένας λέξεις βλ. εν συγγ.— **Ξυγ-κλήσις**, -εως, ή· παλ. άττ. τόπος ἀντί σύγκλησις.

Ξυγ-κλήω, μελ. -ήσω· παλ. άττ. ἀντί συγκλείω.

Ξυλή, ή (ξύω)=κνήσις (βλ. λ.)· εργαλεῖον κατάλληλον πρὸς ξέαιν ή ρίνισμα ξύλου, ή ρυκάνη («ροκάνη»), «πλάνη», ξυλοφάγος, «λίμα».— || κυρτόν (δρεπανοειδές) έγχειρίδιον, χρησιμοποιούμενον υπό τῶν Σπαρτιατῶν.

Ξύλ-ηγέω, μελ. -ήσω (ξύληγος)· όγω (φέρω, μεταφέρω) ξύλα.

Ξύλ-ηγός, όν (ξύλον + έγω)· ό όγων (φέρων, μεταφέρων) ξύλα.

Ξυλίζομαι, ἀποθ. (ξύλον)· συλλέγω ξύλα, ξυλεύομαι, λατ. lignari.

Ξυλικός, ή, όν (ξύλον)· ό εκ ξύλου, ξυλίνος, όμως πρὸς ξύλον.

Ξυλίνος, η, ον (ξύλον)· ό εκ ξύλου, ώς και νῦν, ξυλίνος.

Ξυλλ—· τάς οὖτω ἀρχομένας λέξεις βλ. εν συλλ.— **Ξυλο-κόπος**, ον (ξύλον + κόπτω)· ό,τι και νῦν, ό κόπτων ξύλα, ό κόπτων δένδρα, δενδροτόμος. 2) ώς οὖα. ό ξυλοκόπος, ό,τι και νῦν || τό γνωστόν πτηνόν, ό δρυοκολάπτης, ξυλοφάγος, διότι κτυπῶ τό ξύλον· πρβλ. και ξυλοτόμος.

Ξύλον, τό (ξύω?)· ό,τι και νῦν, ξύλον κεκομμένον και έτοιμον πρὸς χρῆσιν, ξύλον πρὸς καυσιν, ξυλεία οικοδομησίμου, ναυπηγήσιμος κλπ. || εν τῷ πληθ. ξύλα ήγια = ναυπηγήσιμος ξυλεία.— || τεμάχιον ξύλου διά ποικίλας χρήσεις: ράβδος, βακτηρία, ρόπαλον. 2) περιλαίμιον (βαρῦς κλοιός) ξυλινον έφαρμοζόμενον επί τοῦ αὐχένος τοῦ έγκαθείρκτου διά νά τόν περιορίσῃ εις τάς κινήσεις του (γενικῶς πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν): *θήσαι τινα εν ξύλω* || τό λεγόμενον *πεντεσύριγγον ξύλον* ἀπετελεῖτο ἀπό τοιοῦτον ξυλινον κλοιόν με «ράβδαγας» (ποδοκάκην) πρὸς περιορισμόν (καθήλωση) τῶν θραχιόνων και τῶν μηρῶν || ξύλινα ποδόδεσμα, άκίνητοῦντα τούς πόδας, λεγόμενα ἄλλως και *ποδοκάκη*. 3) τράπεζα, και κυρ. ή τράπεζα τοῦ άργυραμοιβοῦ. 4) *πρωτων ξύλων*=ή πρώτη σειρά (ξύλινων) βόθρων τοῦ εν Ἄθηναις θεάτρου, έφ' ὧν εκάδηντο οι *Πρωτάνεις* (οἵτινες διὰ τούτο εκαλοῦντο και *πρωτόβαθροι*)· ή ὀνομασία όφείλεται εις τό ότι εν αρχῇ τά καθίσματα ήσαν ξυλίνα.— || δένδρον τι (πρβλ. *εἶριον*).

Έτιμ.: ξύλον· ξυλίνος· ξύλον <ιαπ. *qsjilo-m: παλ-πογγ. súla (κίων, στήλη), γοθ. sauls, παλ-γερμ. sīlī (<*sīlī-z, ιαπ. *qsjīlī-θ)=στήλη: ξύω· τήν πρὸς τό ξύω συγγένειαν ἀντιπροβόντες ἄλλοι παραδέχονται ιαπ. βάσιν (k)sevel- (τεμάχιον ξύλου) *kseul-, *ks(v)ei-, *ksul-: λιθ. szúlas (στύλος), száлма (μακρά δοκός), παλ-σλαβ. siēm,e (δοκός) <*sel-me, ιετα *seul-, *souli- (γοθ. sauls), *svol-, *svol-, παλ-γερμ. swelli (δοκός), άγγλ-σαξ selma, sealma, παλ-σαξ. selmo (βλ. εν σέλιμα)· πρβλ. ώς. και τά εν ὕλη.

Ξύλο-τόμος, ον (ξύλον+τεμείν)· ό τέμνων (κόπτων) ξύλα || ώς. οὖα. ό ξυλοτόμος = ό ξυλοκόπος (βλ. λ.).

Ξύλ-ουργέω, μελ. -ήσω (ξύλουργός)· εργαζομαι τό ξύλον, καταγινομαι με ξυλουργικός εργασίας. **Ξύλ-ουργία**, ή (ξύλουργέω)· ή τοῦ ξύλου έπεξεργασία, ή επί τοῦ ξύλου γινομένη εργασία, τεκτονική, ξυλουργική.

Ξύλ-ουργός, όν (ξύλον + έργω)· ό εργαζόμενος (κατεργαζόμενος) τό ξύλον, ό σκαλίζων τό ξύλον

|| ώς οὖα., ό,τι και νῦν, ξυλουργός, «μαραγγός», λεπτούργος.

Ξύλοχίζομαι, δωρ. **Ξυλοχιάδομαι** (ξύλοχος)=ξυλίζομαι (βλ. λ.).

Ξύλ-οχος, ή (ξύλον+έχω)· τόπος σῦνδενδρος και δρυμώδης, δρυμός, δάσος || εθεν, ή φωλεά άγρίου ζώου.

Έτιμ.: ή εν αρχῇ υποδηλωθεσα έτυμολογία του εκ τοῦ ξύλον+έχω δέν γίνεται δεκτή υπό πάντων' ή λ. εἶναι συνών. τῶν *λόχη*, *ύλη*, θεωρεῖται δέ υπό τινων ώς παραχθεσα καθ' ἀπλολογίαν: *ξύλοχος* <*ξύλό-λοχος, ένθα τό β' συνθετ. -λοχος <ιαπ. *logh- μεταπτ. βαθμίδος τοῦ *logh- (βλ. και *λοχος*, *λέχος*).

Ξυλόω, μελ. -ώσω (ξύλον)· μεταβάλλω εις ξύλον.— Παθητ., γίνομαι ξύλον, «ξυλιάζω».— || κατασκευάζω τι εκ ξύλου, κάρνω τι με ξύλα.

Ξυλώσις, ή (ξύλων)· τό ξύλινον μέρος τής οικίας, ό εκ ξύλων σκελετός τής, «ή ξυλική τής».

Ξυμ-βαίη, γ' έν. Εὐχτ. άορ. β' τοῦ *ξυμβαίνω*.

Ξυμ-βλήμεναι, έπ. άπρφ. παθ. άορ. β' τοῦ *ξυμβάλλω*.

Ξύμ-βλητο, **Ξύμβληντο**, γ' έν. και πληθ. Ὅριστ. έπ. παθ. άορ. β' τοῦ *ξυμβάλλω*.

Ξυμμ—· τάς οὖτω ἀρχομένας λέξεις βλέπε εν *συμμ*—.

ΞΥΝ, χρησιμοποιούμενον εν τῇ αρχαίᾳ άττικῇ ἀντί τοῦ συνηθεστέρου *σύν* (βλ. λ.)· σπανίως ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρω. Τά εκ τοῦ *ξυν*— συνθετα βλ. εν *συν*—.

Έτιμ.: ό τύπος *ξύν* εἶναι ἀρχαιότερος τοῦ *σύν*· πρβλ. και τόν θραχύτερόν του τύπον *ξϋ* εν τῇ λ. *μεταξϋ* (ξύν· ξϋ, όπως *νύν*· *νϋ*)· πιθ. συγγ. τῷ παλ-σλαβ. sŭ (μετά, σύν), παλ-πρωσα. sen = σανοαρ. sam. Βλ. και *ξυνός*.

Ξυν-άγειρατο, έπ. ἀντί *συνηγείρατο*, γ' έν. μέσ. άορ. α' τοῦ *συναγείρω*.

Ξυνάν, -άνος, ό =ξυνάων, *ξυνήων* (βλ. λ. λ.).

Ξυνάων, -ονος, έ, δωρ. ἀντί *ξυνήων* (βλ. λ.).

Ξυν-έαξα, άορ. α' τοῦ *συνάγνυμι*.

Ξύν-εείκοσι, έπ. ἀντί *ξυνείκοσι*, *συνείκοσι* (ξύν +είκοσι)· είκοσιν όμοῦ, είκοσι συγχρόνως.

Ξυν-έηκα, έπ. ἀντί *ξυνήκα*, άορ. α' τοῦ *ξυνήμι*.

Ξυν-έκληγον, άρχ. άττ. πρτ. τοῦ *ξυγκλείω*.

Ξυν-ελάσαι, άπρφ. άορ. α' τοῦ *ξυνελαύνω*.

Ξύν-ες, Προστ. άορ. β' τοῦ *ξυνήμι*.

Ξυνέων, -ώνος, ό· ιων. ἀντί *ξυνήων* (βλ. λ.).

Ξυνῆ, επίρ. = *κοινή*· από κοινοῦ (κυρ. εἶναι δοτ. θηλ. τοῦ *ξυνός*).

Ξυνήιος, η, ον, έπ. ἀντί *ξύνειος* (ξυνός)· δημόσιος, κοινός, ἀνήκων εις τό κοινόν || εν τῷ πληθ. ώς οὖα. τά *ξυνήια*=κοινή ιδιοκτησία, κοινή περιουσία.

Ξυν-ήκα, άορ. α' τοῦ *ξυνήμι*.

Ξυνήων, -ονος, ό, δωρ. **Ξυνάων**, ιων. **Ξυνεών**, δωρ. **Ξυνάν** (ξυνός)· ό κατέχων τι από κοινοῦ μετ' άλλων, σῦντροφος, μέτοχος, κοινωνός: *δὲς ξυνήων* =τό δλος τής κοινῆς τραπέζης, σύμβολον ξενίας.

Ξύν-ιε, Προστ. έν. τοῦ *ξυνήμι*, έσχηματισμένη ώσει εκ τοῦ *ξυνίω.

Ξύν-ίει, Προστ. έν. τοῦ *ξυνήμι*, έσχηματισμένη ώσει εκ τοῦ *ξυνίω*.

Ξύν-ιον, έπ. ἀντί *ξυνίεσαν*, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *ξυνήμι*.

Ξυνός, ή, όν (ξύν)=κοινός (ἀπό τοῦ όποίου διαλεκτικῶς μόνον διαφέρει), ἀνήκων ή ἀρμόζων εις πάντας από κοινοῦ, δημόσιος, καθολικός, γενικός || *ξυνά λέγω*=όμιλῶ διά τό γενικόν καλόν || ή δοτ. θηλ. *ξυνῆ* ώς επίρ. = *κοινή* = από κοινοῦ || μετὰ τής αὐτῆς έννοίας κείται και τό οὐδ. πληθ. *ξυνά*.

Έτιμ.: *ξυνός*: (ξύν-ίος), πρβλ. *κοινός* (*κομ-ίος)· εκ ριζ. ξυν= λατ. cum' ιων. *ξυνήων*, δωρ. *ξυνάν* (<*ξυν-άφων), πρβλ. *κοινάν* (<*κοιν-άφων), άττ. *κοινών* βλ. και τά εν *κοινός*.

Ξύν-οφρων, -ονος, ό, ή (ξυνός + φρήν)· ό κοινά (δμοια) φρονών, ό έχων όμοίαν γνώμην πρὸς όλους.

Ξύν-οχαρής, ές (ξυνός+χαρήναι)· ό χαίρων μαζί με όλους || ό χαροποιών όλους έξ έσου, ό προξενών κοινήν εις όλους χαράν.

Ξύνωνία, ή· = *κοινωνία* (βλ. λ.), συνεταιρισμός, συντροφιά, συναδελφότης.

Ξύνω, έπ. ἀντί *ξύνω*, πρτ. τοῦ *ξύω*.

Ξυράω, ή **Ξυρέω**· μελ. -ήσω (ξυρόν) ξυρίζω, ξυ-

ραφίζω || παροιμ. «*ξυρεῖ ἐν χρωῶ*»=ξυρίζει μέχρι δερμάτος (πηγαίνει πολύ βαθιά, προκαλεί δόξιν πόνον), λεγομένη ἐπὶ ἐπικινδύων πραγμάτων ἢ ἐπὶ ὀξέος πόνου.— μέσον, μετὰ παθ. πρκ. *ἐξύρημαι*: ξυρίζω ἐμαυτὸν, ξυρίζομαι, ἢ θάλλω ἄλλον νά με ξυρίση || ὦσ. καὶ μετὰ αἰτ.: *ξυροῦμαι τὴν κεφαλὴν*=ξυρίζω (ἢ θάλλω νά ξυρίσουν) τὴν κεφαλὴν μου.

Ξῦρ-ἡκῆς, ες (ξυρόν + ἄκη): ὀξύς, κοπτερός, ὡς ξυράφιον, με τὴν κόψιν ξυραφίου.— || ἐξυρημένος μέχρι δερμάτος.

Ξῦρο-δόκη, καὶ **Ξῦρο-δόχη**, ἡ (ξυρόν + δέχομαι): ξυροθήκη, θήκη ξυραφίου.

Ξῦρόν, τὸ (ξύω): τὸ ξυράφιον || παροιμ. φράσις ἐπι κρισίμου καταστάσεως «*ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμής... ὀλεθρὸς ἢ ἐ βιώναι*»=ἡ ζωὴ μας ἢ ὁ θάνατος εὐρίσκονται (στέκονται) ἐπάνω εἰς τὴν ἀκμὴν (τὴν κόψιν) τοῦ ξυραφίου (θὲν ὑφίσταται δηλ. καμμία θεβαιότες οὕτε διὰ τὸ ἐν οὕτε διὰ τὸ ἄλλο) || «*ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα*»=αἱ ὑποθέσεις μας στέκονται ἐπάνω εἰς τὴν κόψιν τοῦ ξυραφίου (μετὸ παραμικρὸν δηλ. κινδυνεύουν νά ἀνατραποῦν).

Ξῦρο-φορέω, μελ. -ῆσω (ξυρόν+φέρω): φέρω (θατώ μαζὶ μου) ξυράφιον.

Ξυρρ— τὰς οὕτω ἀρχομένης λέξεις βλ. ἐν **συρρ**—
Ξύρω=*ξυράω* (βλ. λ.), μέσ. ἀόρ. α' *ἐξυράμην*.

Ξῦσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ξύω.

Ξυθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ξύω.

Ξύσμα (καὶ *ξύσμα*), -ατος, τό, καὶ **ξυσμή**, ἡ (ξύω): τὸ ἀπεξυσμένον, τὸ ἀποξυσθὲν διὰ ξύσεως, τὰ ἀποξύσματα, ρινίσματα, «ροκανίδια», λατ. *ramentum, strigmentum*.

Ξυστήρ, -ῆρος, ὁ (ξύω): ἐργαλεῖον ξυσίματος, ξύστρα, *ξύστρον, ξυήλη* (βλ. λ.), *κνήστις* (βλ. λ.), *ρίνη* (βλ. λ.), λατ. *scalprum*.

Ξυστίς, -ίδος, ἄττ. **ξύστις**, -ιδος, ἡ (ξύω): γυναικεῖος χιτῶν ποδήρης (μετὰ οὐράν σαρώνουσαν) || τὸ τῶν τραγωδῶν (ὑποκριτῶν) ἔνδυμα.

Ξυστο-βόλος, ον (ξυστόν+βαλεῖν): ὁ θάλλων ξυστόν (βλ. λ.), τ. ξ. ὁ ἐξασκοντίζων δόρυ.

Ξυστόν, τὸ (ξύω), κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ξυστός*: τὸ ἐξεσμένον στέλεχος τοῦ δόρατος, περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς ἔχον μήκος 22 πήχεων. 2) συνεχδ. αὐτὸ τὸ δόρυ, τὸ ἀκόντιον, «κοντάρη» || γενικῶς, κοντάρόξυλον, στείλιάρη. 2) ἐργαλεῖον τῶν ξυλοργῶν χρησιμεῖον πρὸς ξύσιμον.

Ξυστός (Α), ὁ, κυρ. εἶναι τὸ ἀρ. τοῦ ἐπιθ. *ξυστός* ἐξυπακουμένου τοῦ *δρόμος* (ξύω): ὑπόστεγος στοῶ τῶν γυμναστηρίων, ὅπου οἱ ἀθληταὶ ἠσκούντο ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἢ καὶ ἔκαμον τὸν περίπατόν των, κληθεῖσα δ' οὕτω προφανῶς ἐκ τοῦ ἐξεσμένου καὶ λείου δαπέδου τῆς.— || εἰς τὰς ῥωμαϊκὰς ἐπαύλεις, εἶδος ταράτσας μετὰ στοῶς, ἥτις ἐπίσης καὶ λατινιστὶ ἐκαλεῖτο *xystum*.

Ἔτυμ.: *ξυστός* <ξύν+στ-ος>, ἐνθα τὸ -στ- εἶναι μεταπτωτ. θαθμὴς τῆς ρίζ. *stihā*, πρβλ. *ἴστημι* καὶ *δύστος* (= *δύστηνος*) <**δυσ-στ-ος*: σανσκρ. *duḥstha*-h, ἑλ. καὶ *παστός* (**παρ-στ-ός*): βασική σημ. τοῦ *ξυστός*= ὁ προσηρτημένος εἰς ἄλλο πρᾶγμα, οὐνάτημα πρβλ. Ἡσυχ. «*ξυστάδες αἱ πυκναὶ ἀμπελοῖς*», «*τῶν ἀμπελων αἱ ουστάδες*».

Ξυστός (Β), ὁν (ξύω): ὁ ἐξεσμένος, λελεασμένος, λατ. *rasus*.

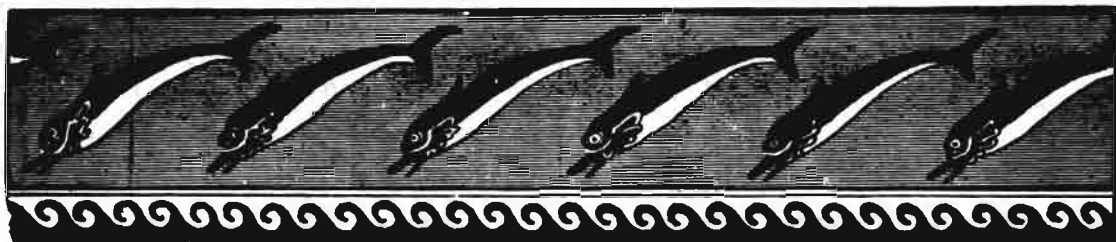
Ξυστο-φόρος, ον (ξυστόν+φέρω): ὁ φέρων δόρυ.

Ξύστρα, ἡ=ξυστήρις (βλ. λ.), ὅτι καὶ νῦν.

Ξυστρίς, -ίδος, ἡ (ξύω): ἐργαλεῖον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὸ ξύσιμον ἢ τρίψιμον (ὁ ξέστης, ἡ ξύστρα), ἰδίως ὑπὸ τῶν ὀδητῶν μετὰ τὸ λουτρόν (ἀντὶ τῆς ἀρχαιοτέρας *στελεγγίδος*) || ἡ ξύστρα, τὸ «ξυστρί», τῶν ἵππων.

ΞΥΨΩ, πρτ. *ἐξῦον*: ἐπ. *ξύων* μελ. *ξύω* ἀορ. α' *ξύωσα*.— Παθητ., ἀορ. *ἐξῦσθη* πρκ. *ἐξυομαι*: ξέω, ξύνω, λειψίνω, κόμνω τι λείον («γυαλιστερό»). 2) γενικῶς, καθιστῶ τι ὀμαλόν, μαλακόν, ἄπαλόν, λεπτόν, κομψόν. 3) μτφρ. *ξύσαι ἀπὸ γῆρας δλοῖον*=ἀποβαλεῖν τὸ ὀλεθρὸν γῆρας, ἀπαλλαγῆναι τοῦ ὀλεθρίου γῆρατος.

Ἔτυμ.: ξύω· *ξυστός*: *ξύσμα*: *ξυσμή*, *ξυσμός*: *ξύστρα*, *ξυστήρις*: *ξυστήρ*: *ξυστόν*.— *ξυρόν*: *ξυρεῖν*: *ξύρεσθαι*: πρβλ. *ξάβανον* (βλ. λ.), καὶ Ἡσυχ. «*ξυρόν*» *τομόν*. *Ισχόν*. *ὀξύ*: *ξυρίς*, σανσκρ. *ksurā*-h ἔξ ἱαπ. β. **qseu*-, λιθ. *skústi* (ξυρίζειν), λεττ. **skuwejs* (κουρέυς, *sku*-(<**qsu*-) πρβλ. ἱαπ. β. **qsnou*- (μετὰ ἐπενθέσεως τοῦ ἔρρ. -n-) ἐν τῷ σανσκρ. *ksráuti* (ἀκονίζω), *ksrō'tram* (τὸ ἀκόντιον), λατ. *novacula* (ξυράφι) (<**novāgre* (ἱαπ. **qsnovā*) ἢ ἱαπ. β. **qs-ou*- εἶναι παράλλ. τῆς **qs-en*- (βλ. ἐν *ξάινω*) καὶ τῆς **qs-es*- (βλ. ἐν *ξέω*), ἐπεκτετ. ἐκ τῆς ἱαπ. β. **qes*- (βλ. ἐν *κεάζω*) πρβλ. ἀκόμη τὸ παρ' Ἡσυχ. «*ξύστρα*» *ψηκτεῖς, ψήκτρια*».

Τό γράμμα τούτο, τό πέμπτον κατά σειράν ἐκ τῶν φωνηέντων τοῦ ἑλλην. ἀλφαβήτου, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τό σημιτικόν **ayin**, τό ὅποιον δέν παρίστα φωνῆεν ἀλλά σύμφωνον, καί δὴ πνεῦμα. Οἱ Ἕλληνες, ἢ καί οἱ ἐξ ὧν οὗτοι παρέλαβον τό ἀλφάβητόν των, κατά τήν προσπάθειαν ἦν κατέβαλον διὰ νά προσαρμόσουν τό σημιτικόν ἀλφάβητον πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς γλώσσης των, ἐχρησιμοποίησαν τό γράμμα τούτο (τό **δ μικρόν**) πρὸς παράστασιν τοῦ φωνήεντος Ο, ὅπως ἔπραξαν καί δι' ἄλλα σημιτικά γράμματα (**aleph, he, cheth** καί **yodh**). Ἐν τῷ σημιτικῷ ἀλφάβητῳ τά φωνήεντα δέν εἰκονίζοντο δι' ἰδιαίτερων γραμμάτων. Τό σχήμα τοῦ γράμματος ἐν τῷ Μωαβιτικῷ λίθῳ ἦτο μικρόν, ο, τό μικρόν δέ αὐτό σχήμα ἐμφανίζεται καί εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας ἑλληνικάς ἐπιγραφάς τῆς Θήρας καί τῆς Κορίνθου. Εἰς τὰς τῆς Κορίνθου καί εἰς τὰς προερχομένας ἐξ **Abu-Simbel** τῆς Αἰγύπτου ἀπαντᾷ ἐν σχήμα **ϙ**. Ἐν ἐπιγραφαῖς τῆς νήσου Θήρας ἀπαντᾷ τό σχήμα **ϙ**, παράλληλον τοῦ ὁποῦο εἶναι τό ἐν τῷ Ἑτροuscoικῷ ἀλφάβητῳ μέγα **ϙ**. Ἐν ἐπιγραφαῖς τῆς Μιλήτου ἀπαντᾷ τό σχήμα **ϙ**. Τό ἐν τῷ λατινικῷ ἀλφάβητῳ σχήμα τοῦ γράμματος ἦτο **o**, παραληφθέν ἐκ τοῦ χαλκιδικοῦ ἢ Ἑτροuscoικοῦ. Τό σχήμα δέ τούτο τῆς μεγαλογραμμάτου γραφῆς διετηρήθη καί ἐν τῇ μικρογραμμάτῳ.

Οἱ Ἄρχαιοι Ἕλληνες ἐχρησιμοποίησαν τό γράμμα τούτο πρὸς παράστασιν τοῦ βραχείου κλειστοῦ φωνήεντος **ο̄**. Διὰ τό μακρόν φωνῆεν ἐχρησιμοποίησαν τό σύμβολον **ω** (**ὦ μέγα**), τό ὅποιον εἶναι πιθανῶς προσαρμογή τοῦ **o** πρὸς τι τῶν ἐν Μιλήτῳ ἀπαντώντων σχημάτων τοῦ γράμματος, πρὸς τό ὅποιον προσομοιάζει τά μέγιστα. Αἱ διάλεκτοι τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος ἐχρησιμοποίησαν τό σχήμα **ω** πρὸς παράστασιν τοῦ μακροῦ φθόγγου, εἴτε ἀνοικτοῦ εἴτε κλειστοῦ. Εἰς τὰς ἀνατολικὰς διαλέκτους τό σχήμα τούτο ἐχρησιμοποίητο πρὸς παράστασιν τοῦ ἀνοικτοῦ μακροῦ φωνήεντος μόνον, ἐν ᾧ διὰ τό μακρόν κλειστόν φωνῆεν ἐχρησιμοποίησαν τό σύμπλεγμα **ου** (ὅπερ ἐχρησιμοποίησαν καί διὰ τῆν γνησίαν διφθογγον). Εἰς τά ἀλφάβητα ὁμως τῶν Κυκλάδων Νήσων θλέπομεν συχνά τήν ἀντίστροφον χρῆσιν, καθ' ἣν τό σχήμα **ω** ἐχρησιμοποίητο διὰ τόν κλειστόν φθόγγον, τῶσον τόν μακρόν ὅσον καί τόν βραχύ, τό δέ **o** διὰ τόν ἀνοικτόν. Ἐν τῇ λατινικῇ τῷ γράμμα εἶχε τό αὐτό σχήμα, ἀνεξαρτήτως χρονικῆς ποσότητος, ὑπό τούς αὐτούς δέ ὅρους τό διετήρησαν καί αἱ Νεολατινικαὶ Γλώσσαι.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τήν ἐξέλιξιν τοῦ σχήματος τοῦ γράμματος εἰς τά διάφορα ἀλφάβητα κατά τὰς ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ σημειουμένας χρονολογίας.

Όνομα ἀλφαβήτου	Ἐποχὴ κατὰ πρόσεγγισιν	Σχήμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	○
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	○ ϙ
ΘΗΡΑΙΚΟΝ	700—600	○
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	○
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	○
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	○
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	○
ΙΟΝΙΚΟΝ	403	○
ΡΩΜΑΪΚΟΝ καί Ἀπ- οικίων	προκλασσικ. καί κλασσικ. · χρόνων	ϙ ϙ ϙ ϙ ϙ ϙ ϙ ϙ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς		o
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς		○

Ο, ο, ὄ μικρόν· βραχύ (μικρόν) ο (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό **ὄ μέγα**, τ. ἔ. τό μακρόν ο, γραφόμενον ω, δυνάμενον νά κληθῆ καί διπλοῦν ω, διότι τό ω κατ' ἀρχάς ἐγράφετο ω ἦτοι οο)· τό δέκατον πέμπτον κατά τήν σειράν γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητ. ο' = 70, ἐν ᾧ ο = 70.000.

Κατά τούς ἀρχαιοτέρους χρόνους ὠνομάζετο οὐχί **ὄ μικρόν**, ἀλλά **οῦ** (ὅπως καί τό **ε** ἀρχικῶς δέν ἔκαλεῖτο **ἔ ψιλόν**, ἀλλά **εἰ**)· ἔκαλετο δ' οὐτω, διότι ἠκούετο σχεδόν ὡς ἡ διφθογγος **ου**, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ συχνωτάτη ἐναλλαγή των εἰς τὰς λέξεις **βούλομαι - βόλομαι, μῦνος - μόνος, νοῦσος - νόσος, οὔνομα - δνομα**.

Ἄλλοιώσεις τοῦ ο· I ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλ. τό ο συχνά μεταβάλλεται εἰς **υ**· **δνομα, μύγης** ἀντὶ **δνομα, μόγης**. — II ἐν τῇ Δωρικῇ συχνά κεῖται **ο** ἀντὶ **οι**· **ἀγνοίω, πτοίω, πνοιά**, ἀντὶ **ἀγνοίω, πτοίω, πνοιά**.

— III ὅπως καί τό **α**, οὕτω καί τό **ο** συχνά ἐκπίπτει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἢ προστίθεται χάριν εὐφωνίας· **κέλλω - δκέλλω, δύρομαι - ὀδύρομαι, δάξ - ὀδάξ**. — IV ἐν τοῖς συνθέτοις, καί κυρίως τοῖς ἐπιθέτοις, τό **ο** δοᾶκίς εὐρεθῆ πρό τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἐκτείνεται χάριν τοῦ μέτρου εἰς μακρόν φθόγγον, συνθέστατα δέ εἰς **η**· **θεο-γενής > θεη-γενής** (δωρ. **θεῶ-γενής**), **θεο-δόκος > θεη-δόκος**, **ἔφο-φόρος > ἔφη-φόρος**, **θεο-μάχος > θεη-μάχος**.

Ο, Ὁ, ΤΟ εἶναι· Α' **δεικτικὴ ἀντωνυμία**· Β' **τό δριστικόν** (ἢ **προτακτικόν**) **ἄρθρον**· Γ' **ἀναφορικὴ ἀντωνυμία** (ὁπότε καλεῖται καί **ἄρθρον ἐπιτακτικόν**)· ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει τονίζεται· **ὄ, ἦ, τό = ὄς, ἦ, ὄ**. **Κλίσις**· γεν. **τοῦ, τῆς**, τοῦ· δοτ. **τῷ, τῇ**, τῷ· αἰτ.

τόν, τήν, τό.— Δυϊκοῦ ὄνομ. καί αἰτ. τῶ, τά, τῶ' γεν. καί δοτ. τοῖν, ταῖν, τοῖν.— Πληθ. ὄνομ. οἱ, αἱ, τά' γεν. τῶν (καί διὰ τὰ τρία γένη)· δοτ. τοῖς, ταῖς, τοῖς· αἰτ. τοῦς, τάς, τά. Παρ' Ὀμήρῳ γεν. καί τοῖο ἀντί τοῦς, ὄνομ. πληθ. καί τοῖ, ταί ἀντί οἱ, αἱ' γεν. πληθ. θηλ. τῶων ἀντί ὧν, δοτ. πληθ. τοῖσι, τῆς, καί τῆσι, ὡς δεικτ. ἀντωνυμίας.

Α'. δ, ή, τό, ΔΕΙΚΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ, ἀντί τῆς δδε, ήδε, τόδε, ήτις εἶναι ἡ κυρία σημασία τῆς παρ' Ὀμήρῳ. Χρησιμοποιεῖ δὲ ταύτην ὁ Ὀμηρὸς κατὰ δύο κυρίως τρόπους: I μετὰ οὐσιαστ. οὐχὶ ὁμοῦ ὡς ἄρθρον, ἀλλ' ὡς τὸ λατιν. ille, illa, illud: δ Τυδείδης=δ περίφημος ἐκείνος υἱὸς τοῦ Τυδέως (=Tyd. ille) | Νέστορ δ γέρον = Νέστορ, ὁ περίφημος ἐκείνος γέροντων.— II ἀνευ οὐσιαστ., ἐν τῇ σημασ. «οὗτος, αὕτη, τοῦτο» (ἢ: «αὐτός, αὕτη, αὐτό»): δ γὰρ ἦλθε = διότι ἦλθεν οὗτος.— III ἰδιόζουσαι χρήσεις τοῦ δ, ή, τό ὡς ἀντωνυμίας: 1) προτασόμενον μῖθς τὸν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν ὅς, ὅσος, οἶος ἐφαίρει τὸ πρὸ αὐτοῦ κείμενον οὐσιαστικόν, καὶ κινεῖ μεγαλυτέρην τὴν πρὸς αὐτὸ προσοχήν τοῦ ἀκούοντος ἢ ἀναγινώσκοντος: ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων, τῶν, ὅσοι Δυκίην ναιετάουσιν = σὲ ἐφρατίζομεν πολὺ ἄνωτερον κατὰ τὸν νοῦν ἀπὸ τοῦς ἄλλους, ἀπὸ ἐκείνου θηλ. οἱ ὅποιοι κατοικοῦν εἰς τὴν Λυκίαν. 2) δ μὲν ..., δ δέ ..., συνηθεσιώτῃ περιφραστικῇ ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου, ἄλλοτε μὲν δηλοῦσα ἀντιθεσίν (δοάκις τὸ δ μὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα καὶ τὸ δ δέ εἰς τὰ ἐπόμενα), ἄλλοτε δὲ ἐκφράζουσα διάφορα μέρη ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος (= «ὁ ἕνας... ὁ ἄλλος...» ὡς τὰ λατ. hic... ille) || τὸ οὐδ. τῆς περιφρ. αὐτῆς ἐν. καὶ πληθ. (τὸ μὲν ... τὸ δέ — τὰ μὲν ... τὰ δέ) κείται καὶ ἐν ἐπιρρημ. ἐννοίᾳ (= ἀφ' ἑνὸς μὲν ... ἀφ' ἑτέρου δέ...), ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος... ἀπὸ τὸ ἄλλο... || ἐνίοτε κείται δ δέ ... χωρὶς νὰ ἔχη προηγηθῆ τὸ δ μὲν.— Ὅπως ἐπίσης εἰς τὸ οἱ μὲν... ἀνταποκρίνεται ἐνίοτε οὐχὶ τὸ κανονικόν οἱ δέ..., ἀλλ' ἄλλη τις περίφρασις (ἔτερος δέ..., ἐνιοὶ δέ..., ἀλλὰ... κλπ.).

Ἐτυμ.: δ, θηλ. ἀττ. ή, θωρ. *ā (πληθ. ἀττ. κλπ. οἱ, αἱ, θωρ. τοῖ, ταῖ) ὡς δεικτ. ἀντων. καὶ ὡς ἄρθρον (λατ. ἀντων. θέμ. *so-, *sā- = σανσφρ. ἀρσ. sá, sá-ī, Zevd. hā, hō, θηλ. σανσφρ. sā, Zevd. hā, παλ.-λατ. αἰτ. sum, sam, sōs (=λατ. eum, eam, eos), Κελτ. *so-, ἐν τῷ gauil. so-sin (=hoc), γοτθ. sa, sō (δ, ή), ἀγγλ.-σαξ. se, ηηλ. séo, παλ.-νορρ. sá, θηλ. sū, παλ.-γερμ. de-se (οὔτοσι), γοτθ. sai, παλ.-γερμ. sē (ἰδοῦ) <sa+laip. *i, πρβλ. ἀττ. οὔτοσι, νυνί (βλ. λ. λ.).

Β'. δ, ή, τό, ΟΡΙΣΤΙΚΟΝ ΑΡΘΡΟΝ (ἢ προτακτικόν ἄρθρον) τὸ κοινὸν ἄρθρον, ὡς καὶ ἐν τῇ Νέᾳ Ἑλληνικῇ, καλούμενον ὁριστικόν, διὸτὶ καθορίζει (ὁριστικοποιεῖ, καθιστᾷ περιοσώτερον συγκεκριμένην) τὴν λέξιν εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκει, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ὀρίστον ἀντων. εἰς, εἰ, ἥτις ἐπέχει θέσιν ὁρίστου ἄρθρου. Ἡ χρῆσις τοῦ δ, ή, τό ὡς ἄρθρου εἶναι μεταγενεστέρα τῆς χρήσεώς του ὡς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, καὶ μάλιστα εἶναι ἀπότοκος ἐκείνης (προήλθε δηλ. ἐξ αὐτῆς): ἐκ τῆς χρήσεως δηλ. τὸν ἄριστον (= αὐτὸν ἢ ἐκείνον, ὅστις ἦτο ἄριστος, γενναιότατος — τὸν = δεικτ. ἀντων. I) κατήντησε νὰ σημάζῃ ἀπλῶς: τὸν ἄριστον, τὸν γενναιότατον (ἀπέβη δηλ. ἀπλοῦν ἄρθρον). Ἡ δὲ μετάβασίς ἀπὸ τοῦ δ, ή, τό (δεικτικῆς ἀντωνυμίας) εἰς τὸ δ, ή, τό (ἄρθρον) ἤρχισεν ἰδῆ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου.

Ἰδιόζουσαι χρήσεις τοῦ δ, ή, τό ὡς ἄρθρου: 1) πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων συνήθως παραλείπεται, προστίθεται ὁμοῦ ὁσάκις περὶ τοῦ αὐτοῦ κυρίου ὀνόματος ἔχει ἤδη γίνῃ λόγος ἐν τοῖς ἀμέσως προηγούμενοις: Σωκράτης... δ Σωκράτης· πάντως παραλείπεται τὸ ἄρθρον πρὸ κυρίου ὀνόματος, ὁσάκις μετὰ τὸ κύρ. ὄνομα ἀκολουθεῖ ἰδιαιτέρως τις προσδιορισμὸς τοῦ κυρ. ὀνόμ. Ἐναρδρος: Σωκράτης δ φιλόσοφος (οὐχὶ δ Σωκρ. δ φιλ.). 2) μετ' ἀφρῶ: τὸ ὅποιον τότε ἐπέχει θέσιν οὐσιαστ. οὐδ. γένους, καθ' ἕνας τὰς πτώσεις: τὸ εἶσαι, τοῦ εἶναι, τῷ εἶναι κλπ., ἐν τῷ φιλεῖν κλπ. 3) μετ' ἐπιρρημάτων, τὰ ὅποια δυνάμει τοῦ ἄρθρου προ-

λαμβάνουν ἐπιθετικὴν δύναμιν: οἱ νῦν ἄνθρωποι = οἱ σημερινοί, οἱ σύγχρονοί μας | οἱ τότε ἄνθρωποι, οἱ πάλαι ποτὲ ἄνθρωποι || συχνὰ μάλιστα τὸ οὐσιαστικὸν παραλείπεται ὡς εὐκόλως ἐννοουμένον: οἱ τότε (ἐνν. ἄνθρωποι), ἡ αἰθίον (ἐνν. ἡμέρα). 4) ἐπὶ πάσης λέξεως ἢ φράσεως, τῆς ὁποίας ἡ ἐννοια εἶναι τὸ ἀντικείμενον τὸ ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν οκείην μας, τὸ ἄρθρον προτάσσεται κατ' οὐδ. γένος: τὸ ἄνθρωπος = ἡ λέξις (ἢ ἡ ἐννοια) «ἄνθρωπος» | τὸ μηδὲν ἄγαν = ἡ φράσις (ἢ ἡ ἐννοια) «μηδὲν ἄγαν» | τὸ λέγω = ἡ λέξις «λέγω» || ὡς. καὶ ἐπὶ ὁλοκληρῶν προτάσεως: τὸ μηδένα εἶναι τῶν ζώντων ὄλιβιον = τὸ γεγονός ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν ζώντων εἶναι εὐτυχές. 5) ἐνίοτε τὸ ἄρθρον (καὶ δὴ τὸ οὐδ. τὸ) κείται ἀπολύτως μετὰ ἐπιρ. τόπου καὶ χρόνου (λέγοντες δὲ «κεῖται ἀπολύτως» νοοῦμεν ὅτι δὲν ἐξυπακούεται οὐα., ὡς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 3, ὅποτε τὸ ἐπίρρ. δὲν λαμβάνει δύναμιν ἐπιθέτου ὡς ἐκεῖ, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν ἐπιρρηματικὴν του δύναμιν, καὶ τὸ ἄρθρον χρησιμεύει ἀπλῶς διὰ νὰ τὸ ἐπιλάσῃ: τὰ νῦν = νῦν, τώρα, τὸ πρὶν = πρῖν, πρότερον, τὸ ἐντεῦθεν = ἐντεῦθεν, τὸ ἀπὸ τοῦδε κ.ο.κ.). 6) προτάσσεται ὡς ἐνίοτε τὸ ἄρθρον (καὶ συνήθως πάλιν τὸ οὐδ. τὸ) τῆς ἐρωτηματ. ἀντων. τίς ἢ ποῖος, ἀπλῶς διὰ νὰ καταστήρῃ τὴν ἐρωτητὴν ἀκριβοστεραν καὶ σαφετέραν: τὸ τί; τὸ ποῖον; αἱ τοιαῦται ἐρωτήσεις ἀναφέρονται πάντοτε εἰς τὴν προηγούμενον, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ καθορισθῇ σαφέστερον.— II ἐν ἑλλειπτικαῖς περιφράσεσιν, καὶ δὴ: 1) τὸ ἄρθρ. προτάσσεται κυρίως ὀνόματος κειμένου κατὰ γεν., εἰς δὴ ὅλωνιν καταγωγῆς: ὁ Διὸς (ἐνν. παῖς), ἡ Αἰγυῖος (ἐνν. θυγάτηρ) || εἰς τὰς τοιαύτας ἑλλειπτικὰς περιφράσεις δύνανται νὰ παραλείπωνται ὡς εὐκόλως ἐννοουμένοι ἐκ τῶν συμφραζομένων καὶ λέξεις δηλωτικαὶ καὶ ἄλλων σχέσεων, συγνευτικῆς ἢ καὶ ἄλλης φύσεως: ἀδελφός, οὐζυγός, φίλος, γυνὴ κ.τ.δ.: Κλέαρχος καὶ οἱ ἐκείνου (ἐνν. ἄνδρες, στρατιῶται κ.τ.δ.). 2) τὸ οὐδ. ἄρθρον προτασόμενον οὐο. κειμένου κατὰ γεν. δηλοῖ πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ οὐο. δηλουμένην ἐννοίαν, καὶ συχνὰ μεταβάλλει κατὰ τὴν ἐννοίαν: τὸ τῆς πόλεως = πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν πόλιν (εἰς τὴν οὐσάστιν τῆς), σχεθὸν συνων. τῆ «ἡ πόλις», ἐν ᾧ τὰ τῆς πόλεως = τὰ πράγματα (θηλ. οἱ ὑποδέσεις, ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερικαὶ) τῆς πόλεως, ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴν πόλιν | τὰ τῶν Ἑλλήνων (Περσῶν κλπ.) = τὰ πράγματα (αἱ ὑποδέσεις κλπ.), αἱ δυνάμεις τῶν Ἑλλήνων (Περσῶν κλπ.) | φρονῶ τὰ τῶν Ἀθηναίων = λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀθ., καταμερίζω μὲ τοὺς Ἀθ., ὑποστηρίζω τὰ συμφέροντα τῶν (κυρ. ἔχω τὰ ἴδια φρονήματα μὲ τοὺς Ἀθηναίους) || ὡσαύτως μετὰ τοῦ οὐδ. κτητ. ἀντων. τὸ ἐμόν, τὸ σόν = ὡς πρὸς δ,τι ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, εἰς σέ, τὸ κατ' ἐμέ (τὸ κατὰ σέ)· συχνὰ δ' ἡ τοιαύτη περίφρασις κείται ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐγώ, σύ. [βλ' ἐτυμολ. βλ. ἐν Α'.].

ΧΡΗΣΙΣ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΩΝ ΠΤΩΣΕΩΝ ΑΠΟΛΥΤΩΣ: I τῷ, δοτ. θηλ. ἐπὶ τόπου· ἐκεῖ, ἀπ' ἐκεῖ, ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ, ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν. 2) μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς κινήσεως πρὸς τὴν μέρος, ἐκεῖσε, πρὸς τὰ ἐκεῖ. 3) ἐπὶ τρόπου, τῆπερ = κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτως. 4) ἐν ἐπαναλήψει: τῆ μὲν... τῆ δέ... ἐπὶ τόπου· ἐδῶ... ἐκεῖ... || ὡς. ἀφ' ἑνός... ἀφ' ἑτέρου... ἀπὸ τῆ μιά μεριά... ἀπὸ τῆς ἄλλης... 5) ἀναφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ἢ (μόνον ἐπικ.)· ὅπου.— II τῷ, δοτ. οὐδ. ὅθεν, διὰ τοῦτο, διό. 2) οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, (μόνον ἐπικ.).— III τό, αἰτ. οὐδ. (ὡς καὶ τὸ ἀττ. δ, τὸ οὐδ. τῆς δς): δι' ὃ, ὅθεν.— IV τοῦ, γεν. οὐδ. ὅ ἕνεκα, δι' ὃ, οὐ χάριν.— V μετὰ προθέσεων, ἐπὶ χρόνου: ἐκ τοῦ = ἐκτοτε, ἀκριβῶς ἀπὸ τότε | ἐν τῷ = ἐν τῷ μετοξύ.

Γ'. δ, ή, τό, ΑΝΑΦΟΡΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ (ἢ ὑποτακτικὸν ἄρθρον), τονίζουμένη καθ' ἕνας τὰς πτώσεις, ἀντὶ τῆς γνησίας ἀναφορικῆς δς, ή, δ' συχνότατον παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῖς Ἱωσιν.

Δ'. Οἱ ἐγκλιτικοὶ τύποι τῆς γεν. σου καὶ τῆς δοτ. καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀντὶ τῶν τύπων εἰνός, εἰνί, καὶ εἶναι ἐλλημεννοί ἐκ τῆς ὁρίστου ἀντων. εἰς,

τι. Περαιτέρω ἔχομεν ἰων. *τεω, συντρ. τεω' δου, παρ' γεν. και δοτ. πληθ. τεων, τεοις, τεοισι.* — Οι ἀντίστοιχοι ἐρωτηματικοὶ τύποι ἔχουσι ὡδ' γεν. *τοῦ; ἰων. τέο; τεῦ;* (πᾶσαι ἀντί τοῦ: *τίνος;*)· δοτ. *τέω;* ἀντί τοῦ *τίνοι;* γεν. πληθ. *τέων;* (ἀντί τοῦ *τίνων;*)· δοτ. πληθ. *τέοις;* *τέοισι;* (ἀντί τοῦ *τέοις;*).

δ-, (...) καλούμενον *ἀθροιστικόν* πρόδημα, ἐμφαίνον τὴν αὐτὴν ἔννοιαν πρὸς τὸ *δμο-* ἢ *δημρ.* *δ-πατρος* (= *δμόπατρος*) = γεννηθεὶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς (καὶ *δπάτριος, και δπάτωρ*)· *δ-γάτωρ* (= *δμογάτωρ*), καὶ *δ-γάστριος* (= *δμογάστριος*)· *δ-ζυγε;* (= *δμόζυγε;*)· *δ-θροον* (= ὁμόφωνον, σύμφωνον)· *δ-ξύλον* (= *ἰσόξύλον*)· τὸ δὲ δ- τοῦτο <ιαπ. *ο- (= ὁμοῦ) ἐν τῇ *ὄζος* (= δερπάτων, ὑπέρτης), *ὄζος* (= κλάδος), *δ-σχη, δ-σχος* (= κλώνος)· *δ-κέλλω, δ-τρένω, δ-τερηρόν* (βλ. λ. λ.)· τὸ *ιαπ. *ο-* εἶναι εἰς τῶν τύπων τοῦ ἐπιρρ. **ε, *ο* (τὰ ὅποια κυρ. εἶναι ὄργαν. ἐν. τοῦ δεικτ. θέμ. **ε, *ο*) = ἐκεῖ, ἐνταῦθα, πρὸβλ. *σανακρ. δ* (= πρὸς), ἑλλ. *ὠ-ρύσμαι* (: *σανακρ. δ πω* = ὠρύσμαι, *κραυγάζω*), *ε-θέλω*.

δ, ἰων. καὶ *δωρ. ἀναφορ. ἀντων. ἀντί δς*· βλ. *δ, ἦ, τὸ Γ, δ,* οὗδ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. *δς*.

δδ! ἐπιφών. σχετλιασμοῦ· οὐά! οὐά! ἴφρεῦ! λατ. *vae!* [πρὸβλ. καὶ γοῦθ. *vai, παλ-γερμ. wē, λεττ. wai gall. gwae*].

δδ (Α), ἦ· τὸ δένδρον «σουρβιά» καὶ «σοουρδουλιά», λατ. *sorbus*. — II ὁ καρπὸς ἔκαλετο *δον, τὸ* (= τὸ «σοῦρδον» καὶ «σοῦρδουλον»), λατ. *sorbium*, ὁ περ ἐοχίζετο καὶ ἐτίθετο εἰς τὴν ἄλμην πρὸς χρῆσιν.

Έτυμ.· *δδ, ἰων. δη, οἰχ' δον' δα* <ιαπ. *οἰνα = λατ. *ἰνα*, πρὸβλ. ἄρμ. *aigi* (*οἰν-*ija*) = ἄμπελος, πιθ. λιθ. *jēnā, ēnā* (τὸ φυτὸν ῥάμνος), παλ-χλκ. *iva* (ἰτέα).

δδ (Β), ἦ· = *φα* II (βλ. λ.), παρυφή, κοινῶς «οὔγια».

— II *δωρὰ* προδάτου.

Ἄα (Γ), ἦ, καὶ *Ἄα*· δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Πανδιονίδος Φυλῆς ὁ κάτ. *Ἄα*· ἐπίρρ. *Ἄαθεν, Ἄαζε, Ἄασιν*· βλ. καὶ *Οἴη* (βλ. Κ. Ε. Λ.).

Ἄα· *Ἄαρος*, ἦ· οὐντροφοῦ, οὐζύχου· γεν. πληθ. *ἄαρον*· συντρ. ὄνομ. *ἄρ*, μετὰ δοτ. πληθ. *ἄρεσοι*.

Έτυμ.· *ἄαρ* <ιαπ. *ο- (= ὁμοῦ, βλ. ἐν δ-) + *sz*· ἑλλ. *εἶρω*, μτχ. παθ. πρκ. *ἐερμένος*, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. *ἔερω*, πρβλ. **ἔωρ* <ιαπ. **zve-sōr* = λατ. *zoror, iap. *ser-* (προσδένω, συνδέω, συνδέομαι ἐρωτικῶς)· ἐκ τοῦ *ἄαρ* παράγονται τὰ: *δαρίζω, δαρισμός· δαριστής· δαριστός· δαρος*. Κατ' ἄλλους *ἄαρ* <ἀθροιστ. προθ. δ- = *ιαπ. *ο* (= ὁμοῦ) + *ρ. αρ-* (ἀραρεῖν, ἀρμός, ἀρμός, ἀρθμός), πρβλ. *δάμ-αρ-*.

ἄριζω, συντρ. *ἄριζω*, μελ. -*σω* (*ἄαρ*)· συνομιλῶ μετὰ οἰκειότητος, κρατῶ «συντροφία» τίνος, τὸν συναναστρέφομαι [βλ. ἔτυμ. βλ. *ἄαρ*].

ἄρισμός, -οῦ, ὁ (*δαρίζω*)· φιλικὴ συναναστροφὴ, ἐγκάρδιος συνομιλία.

ἄριστής, -οῦ, ὁ (*δαρίζω*)· οὐντροφοῦ, ἐπισιτήδιος φίλος.

ἄριστός, -ύτος, ἦ, ἰων. ἀντί *ἄρισμα* (*δαρίζω*)· φιλικὴ συναναστροφὴ, ἐγκάρδιος συνδιάλεξις, πλήρης τρυφερότητος συνδιάλεξις, 2) γενικῶς, ἐπικοινωνία, συναναστροφὴ, 3) ἑταιρεία, ὄμιλος.

Ἄα· *Ἄαρος*, ὁ (*ἄαρ*) = *δαρισμός* (βλ. λ.), πλήρης οἰκειότητος συνδιάλεξις, ἐρωτικὴ (γεν. τρυφερά) συνάντησις, ἐρωτικὴ συνομιλία, καὶ γενικῶς συναναστροφὴ, ἐπικοινωνία, συζητήσεις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. ἢ ἀλλ' ὡς. καὶ ἐν τῇ ἐν., λόγος, συνομιλία, συνδιάλεξις. [βλ. ἔτυμ. βλ. *ἄαρ*].

ἄσκις, -εως, ἦ· ὄνομα πάσης εὐφόρου καὶ χλωεῖρας τοποθεσίας, ἢ ὅποια παρέχει τὴν ἐντύπωσιν νησιδος μέσα εἰς τὸ πέλαγος ἐκεῖνο τῆς Λιθικῆς ἐρήμου.

ἄδδη, ἦ· ἡ ὄψις· μόνον κατ' αἰτ. ἐπίρρ. λαμβανόμενῃ, *ἄδδην* καὶ *εὐδδην* = κατὰ πρόσωπον, κατενώπιον, λατ. *coram* [*ἄδδην* <β. *δπ-* (τοῦ *δψομαι*) + *-δην* (ἐπίρρ. προσφ.)].

ὀβελίσκος, ὁ, ὕποκορ. τοῦ *ὀβελός*· μικρὸς ὀβελός ἢ πᾶν ὀξύ καὶ αἰχμηρὸν ἐργαλεῖον, τὸ σκέλος διασθῆτου. — III τετραγώνος στήλη ἀπολήγουσα εἰς ὀξύ, καὶ σήμερον ἔτι καλούμενῃ *ὀβελίσκος*.

ὀβελός, αἰολ. καὶ *δωρ. ὀβελός*, -οῦ, ὁ· ὅτι καὶ νῦν, *ὀβελός*, κοιν. σούβλα ἢ ὡς. πᾶν ὀξύ ἐργαλεῖον. — III = *ὀβελίσκος*, τετραγώνος στήλη ἀπολήγουσα εἰς ὀξύ.

Έτυμ.· ἰ συνήθως θεωρεῖται παραγόμενον ἐκ τοῦ *βέλος* μετὰ τοῦ προθητικῶ *δ-* ἐν ἀρχῇ. Ἡ λ. πάντως εἶναι ἢ αὐτὴ πρὸς τὰ: *μτχ., ἄρκ. κλπ. ὀβελός*, θεοσ. *ὀβελλος*, ἀττ. *ὀβολός* (βλ. λ.)· καὶ τὸ μὲν *-β-* εἴναι καὶ νῦν θεωρηθῆ ὡς ὀφειλόμενον εἰς ἀναλογίαν, ὅπως καὶ τὸ *β* τῶν ἰων-αττ. *βέλος, βελόνη, δξυβελῆς* κατὰ τὸ *βαλεῖν*, διὰ τὸ ἀρχικὸν ὄνομα *δ-* ὑπάρχουσι πάντοτε ἀντιρρήσεις· τὸ ἀττ. *ὀβολός* (πρβλ. καὶ *κριώβολον, πεντῶβολον, δεκάβολον*) ἐναντι τῶν *ὀβελός* (*ὀβελίσκος, ὀβελεία, διωβελία, ἡμιωβελίον*) ὀφείλεται εἰς ἀφομοίωσιν φωνηέντων.

ὀβολός, -οῦ, ὁ (παράλλ. τύπος τοῦ *ὀβελός*, βλ. λ.), ἐν χρήσει ἐν Ἀθήναις ὡς θάρος καὶ ὡς νόμισμα = 8 χάλκοι, 1/8 τῆς ἄττ. δραχμῆς.

ὀβολο-στατέω, μελ. -*ήσω* (*ὀβολοστάτης*)· ζυγίζω ὀβολοὺς ἢ μτφρ. μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αἰσχροκερδοῦς δανειστοῦ, τοκογλυφῶ.

ὀβολο-στάτης, -ου, ὁ (*ὀβολός* + *στάτημι*)· ὁ ζυγίζων τοὺς ὀβολοὺς ἢ αἰσχροκερδῆς δανειστής, τοτογλύφος, ὁ δανείζων ἐπὶ ἐνεχώρω.

ὀβρία, τὰ· τὰ νεογνά τῶν ζῶων, καὶ ἰδίως τῶν λεόντων.

Έτυμ.· *ὀβρια, ὀβρίκια, ὀβρίκαλα*· ὑπὸ τινων ἀναγονται εἰς *ιαπ. *ογν-* (<*ογν (ὠδῶ, αὐξάνω), πρβλ. *σανακρ. ὄγρα-π* (κορυφή, κολοφών, ἀρχή), *Ζανθ. αγρα* (ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος), λεττ. *agrs* (πρὸ ὄλλγου, ταχέως)· ἀλλὰ ταῦτα εἶναι λίαν ἀβέβαια· κατ' ἄλλους <ιαπ. *αγ-, ογ-* (= αὐξάνω).

ὀβρίκλα, τὰ = *ὀβρια* (βλ. λ.).

ὀβρίμο-εργός, ὄν (*ὀβρίμος* + *ἔργω*)· κυρ. ὁ πρῶτων ἰσχυρὰ (μεγάλα) ἔργα ἢ πάντοτε ὄνομα μετὰ καχ. ὅς σημασ., ὁ πρῶτων βίαια ἔργα, ἄδικος.

ὀβρίμο-θύμος, ὄν (*ὀβρίμος* + *θυμός*)· ὁ ἔχων ἰσχυρὸν θυμόν, ὀρμητικὸς, τολμηρὸς, λατ. *magnanimus*.

ὀβρίμο-πάτηρ, ἦ (*ὀβρίμος* + *πάτηρ*)· θυγάτηρ ἰσχυροῦ πατρὸς, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

ὀβρι· *ΜΟΧ*, ὄν, ὡς. καὶ *-η, -ον*· ἰσχυρὸς, δυνατός.

Έτυμ.· *ὀβρίμος* (<δ- (ἀθρ. προθεμ.) + *βριμη*· *βριμᾶσθαι* (βλ. λ.)· *Βριτώ*, πρβλ. Ἡσυχ. «*βριμός*· μέγας· *χαλεπός*».

ὀγδόος, -άδος, ἦ (*ὀκτώ*)· ὁ ἀριθμὸς ὀκτώ.

ὀγδόάτης, ἦ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *ὀγδοος* (ὡς τὸ *τρίτατος* ἀντὶ *τρίτος*)· ὁ ὀγδοός. — ἡ *ὀγδοάτη* (ἐνν. ἡμέρα) = ἡ ὀγδοῆ ἡμέρα.

ὀγδοήκοντα, οἰ, αἰ, τὰ, ἕκλ. (*ὀκτώ*)· ὡς καὶ νῦν, ὀγδοήκοντα, «ὀγδοήντα», «ὀγδώντα», λατ. *octoginta*.

ὀγδοήκοντά-ετής, ἔς, ἡ *ὀγδοηκοτούτης, ες* (*ὀγδοήκοντα* + *ἔτος*)· ὁ ἔχων ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἐτῶν.

δ-γε, ἦ-γε, τό-γε, ἦ δεικτ. ἀντων. *δ, ἦ, τὸ* ἐντολαμένη εἰς ἔμφασιν διὰ τῆς προσθήκης τοῦ *γε*, ὡς τὸ λατ. *hic-ge, haec-ge, hoc-ge* (= *εῦτος*, αὐτῆ, τοῦτο). 2) ἢ δοτ. θηλ. *ἔγγε* ὡς ἐπίρρ. τόπου (= *ἐδῶ*, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος). 3) ἢ αἰτ. οὗδ. *τόγε* = διὰ τοῦτο, δι' αὐτὸν ἀκριδῶς τὸν λόγον.

ὀγκᾶ, ποιητ. *ὀγκάη*, ἦ· ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Θήβαις ἢ ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ ἡ μία πόλις τῆς πόλεως ἔκαλετο *ὀγκάη* ἢ *ὀγκάησις*.

ὀγκάομαι, μελ. *ὀγκήσομαι*, ἀποθ.· ἐπὶ δνου, ὀγκανίζω, γκαρίζω.

Έτυμ.· *ὀγκᾶσθαι* (<λατ. *ογκο*), πρβλ. *δγκος* (**δγκνος*), λατ. *unco* (γρυλλίζω, μουρμουρίζω), παλ-σλαβ. *ječati* (= *gemere*), gall. *dch* (= *gemitus*), ἱρλ. *ong* (στεναγμός, οἰμωγὴ), μεσ-γερμ. *anken* (στεναγμός, οἰμωγὴ)· ἐκ τοῦτου *ὀγκώδης, ὀγκηθμός, ὀγκησις*· ἐξ αὐτοῦ

ὀγκηθμός, ὁ (*ὀγκάομαι*)· τὸ ὀγκάνισμα, γκάρισμα.

ὀγκηρός, ἄ, ὄν (*ὀγκος* Β)· ὀγκώδης, «πρησιμένος», ἐξωγκωμένος. — III μτφρ. πομπώδης, μεγαλοπρεπῆς. 2) λυπηρὸς, ἀνιαρὸς, ὀχληρὸς, λατ. *molesius*.

ὀγκητής, -οῦ, ὁ (*ὀγκάομαι*)· ἐπὶ δνου, ὁ ὀγκώμενος, τ. ἔ. δνος.

ὀγκιον, ἢ *ὀγκίον*, τὸ (*δγκος* Δ)· δῆκη ἢ πλεκτόν

άγγετον, ένθα έφύλασσοντο θέλη μετά άγκιστρων άκίδων, ή άκόντιον μετά σιδηρών αίχμων κ.τ.δ. [δ' έτυμ. βλ. *δγκος* A, αλλά και B].

"ΟΓΚΟΣ (A), δ (*άγκος*) κλίσις, καμπή, καμπύλη || δθεν, άκίς, άγκιστρον, έν τφ πληθ. τά άγκιστρωτά πλάγια άκρα του θέλους ή τής αίχμης του δόρατος. **Έτυμ.**: *δγκος* (πρβλ. 'Ησυχ. *άδγκή· γωνία*) = λατ. *uncus* (άγκιστρον, άρπάγη)· *δγκίνος*=λατ. *uncī-nus*' *άγκος, άγκών, άγκιστρον*.

"ΟΓΚΟΣ (B), δ' ως και νυν, δγκος, τó μέγεθος πράγματος, ή έκτασις του, τó θάρος του, λατ. *moles* || *δγκος φρυγάνων* = σωρός φρυγάνων. 2) ειδικός τρόπος κτενίσματος τής κόμης, έπισωρευομένης επί τής κορυφής τής κεφαλής είν κόμον, προσδέτοντα ύψος και έπιβλητικότητα εις τήν όλην εμφάνισιν.— || μφρ. θάρος, έπισημότης, άξιοπρέπεια, κύρος, άξίωμα || αλλά και επί κακής ένν. άλαζονεία, έπαρσις, οίησις. 2) μφρ. ώς κόπος, άσχερέρια, δυσκολία.

Έτυμ.: *δγκος· ένεγκείν· διηνεκής· ποδιηνεκής* (βλ. λ. λ.)· έξ ιαπ. ρ. *enek- (πλήττω, έγγίζω, αλλά και: φέρω)· έξ αυτού τά: *δγκηρός· δγκότερος· δγκοόν· δγκώδης*· πρβλ. 'Ησυχ. *άδγκύλον· σεμόν· γαύρον· δγκύλομαι· τó δγκιον* (βλ. λ.) δυνατόν να παραγάται εκ του *δγκος* A, δυνατόν όμως να είναι και συγγ. τφ *δγκος* B και τφ *ένεγκείν*.

δγκώω, μελ. -ώσω· *άορ. α' ώγκωσα*.— Παθ., *άορ. α' ώγκώθη*· πρκ. *ώγκωμαι* (*δγκος* B)· καθιστώ τι ογκώδες, τó δγκύνω, τó μεγεθύνω, του αύξάνω τόν δγκον (τó μέγεθος).— Παθητ. συσσωρεύομαι, έξογκώνομαι, αύξάνομαι (αύξάνω) κατ' δγκον, φουσκώνω, πρησκόμαι— μφρ. τιμώ πολύ, υπερεπανώ, έξαίρω, μεγαλώνω || *άλλ' ώς. και*, κάμνω τινά να φουσκώση από υπερχάνειαν.— Παθητ., φουσκώνω, υπερχανεύομαι, υπερχφρονώ, άλαζονεύομαι.

δγκύλλομαι, παθητ.: *δγκόμομαι*, έξογκούμαι από υπερχάνειαν, υπερχφρονούμαι.

δγκ-ώδης (A), *ες* (*δγκος* B + *είδος*)· *δ,τι και* νυν, ογκώδης, έχων δγκον, πρησμένος || μφρ. οτομφώδης, κομψαστικός.

δγκ-ώδης (B), *ες* (*δγκάομαι*)· *ό δγκώμενος, ρέπων εις τó δγκάνισμα*.

δγκωσις, -ωσις, ή (*δγκώω*)· έξογκωσις, πρήξιμον. **δγκωτός**, ή, *όν* (*δγκώω*)· *σφρευμένος, έξωγκωμένος*.

δγκεύω, μελ. -εύσω (*δγκος*)· *ούρω εύδειαν γραμμήν, επί γεωργών άραστριώντων ή θεριζόντων* || επί σφρα-του, πορεύομαι κατά σειράν, παρελαύνω: *τó πληθος των πεζών και των ίππέων ώγμευον αύτφ*=εβάδιζον (παρήλθονον) πρό αύτου έν γραμμή || μφρ. *δγκεύω στίβον*=ούρω μετά κόπου τούς πόδας μου, βαδίζω μετά δυσκολίας, επί χλωρό.

δγκως, -ου, δ (*άγω*)· *πάν τó άγόμενον (σφρόμενον) έν εύθεια γραμμή, ως ή αύλαξ ή γινομένη διά του άρότρου εις τόν άγρόν, ή αύλακιά* || ή γραμμή των θεριστών κατά τόν θερισμόν || κάθε γραμμή ή σειρά || ή τροχιά τής πορείας, ή πορεία, και κυρίως ή τροχιά των ούρανίων σωμάτων

Έτυμ.: *έξ ής ρίζης και τó άγω* (βλ. λ.) μετά μεταπτώσεως των *α:ο'* πρβλ. σνσσκρ. *ag-m-an*, λατ. *ag-men*.

"ΟΓΚΗΗ, ή, και **δγκη'** ή *άοιδιά*, *άχλαδιά*, και κυρ. ή άγρία άπιοσι, ή *άρχασι* (βλ. λ.).— || τó άπιον, *άοιδία*, *άχλάδι*. [*άγκηη*, *δωρ. άγκηα: άρχασι*].

δδαγμός, δ'=*άδαγμός* (βλ.λ.)· κνησμός, έρεδισμός.

δδ-άγός, δ, *δωρ. άντι δδγγός*.

δδαιός, *α, ον* (*δδός*)· *ένόδιος*, *ό άνήκων εις τήν δδόν ή εις τó ταξίδιον, έπιθ. του Έρμού*.— || *τά δδαια*=τά έμπορεύματα με τά όποια (διά τά όποια) δδευεί *ό έμπορος, με τά όποια έμπορεύεται, έμπορεύματα*.

δ-δάξ, *έπιρ.* (έκ του *δάκνω* μετά του *άθρ.· προθμ. ο- έν άρχή*)· *διά των δδόντων, κρέ τά δόντια*, *δάκνων*, λατ. *mordicus*.

Έτυμ.: *δδάζ, δδάζω, δδάζομαι, δδαξάομαι, δδαξόμαι· δδάζ* κυρ. είναι όνομ. ένν. άπολιθωθεΐσα, άποτελεσθεΐσα *δδ* εκ τινος **δδξ* (: *δάκνω*) προσα-

θόντος τó έν αρχή φωνήεν πιδανώτατα *έξ επιδράσεως του δδών* (= *δδός*)· βλ. και έν *άδαγμός*.

δδάζω, ή ως *άποθ. δδαξομαι* (*δδάζ*)· πρτ. *ώδαξον*· παθ. πρκ. *ώδαγμα*· *αϊσθάνομαι πόνον δηκτικόν, αϊσθάνομαι έρεδιόμόν*.— || έν *ένεργ.* ένν. δάκνω, δαγκάνω, τραγαλίζω || *κεντώ, έρεδιζω*.

δδάζω, μελ. -ήσω (*δδός*)· *έξάγω τι προς πώλησιν, πωλώ, άγοράζω και πωλώ, έμπορεύομαι*.— Παθητ., *έξάγομαι προς πώλησιν, πωλούμαι*.

δ-δε, ή-δε, τό-δε, *έσχηματισμένη, εκ τής αρχαίας δεικτικής άντων. δ, ή, τό* (κατά την όποίαν και κλινεται) *έπηυξημένης δια του έγκλιτ. -δε* || *έπ. δοτ. πληθ. άρσ. και θηλ. τοΐσδεσσι(ν), ταΐσδεσσι(ν), άλλ' έπίσης και τοΐσδε (ταΐσδε)* || *άττ. έμφαντικώτερος τύπος δδξ, ήδξ, τοδξ κλπ.*— *Η δδε, ήδε τότε σημασιολογικώς συμπίπτει σχεδόν προς τήν ούτος, άλλ' είναι κατά τι έμφαντικώτερα σημαίνουσα «αύτος έδω»* (λατ. *hicce, haecce, hocce*)· *άμφοτερα: (ούτος, δδε) εύρίσκονται έν άντιθέσει προς τήν εκεινος, ήτις δηλοεί κάτι τó κείμενον όπωτέρω, έν ψ αύται δηλοούν κάτι τó κείμενον πλησιέστερον*. Έκτός τής μεζονος *έμφάσεως τήν όποίαν έχει ή δδε έν συγκρίσει προς τήν ούτος*, *ύπάρχει και μία άλλη διαφορά μεταξύ των, ότι δηλ. ή μέν δδε άναφέρεται εις κάτι τó όποιον άκολουθεί κατόπιν, ή δέ ούτος άναφέρεται εις κάτι που έμνημονεύθη προηγουμένως*.— || *Όπως και ή λατ. hic, ούτω και ή δδε συχνά φαίνεται ότι κείται με δύναμιν τοπικώ έπιρρηματός (= έδω, εκει)*, πάντοτε όμως συμφωνεί *κατά γένος, αριθμόν και πτώσιν προς τó ούς*, *τó όποιον συνοδεύει: Έγχος μέν τότε κείται επί χθονός = έδω, επί του έδάφους, εύρίσκεται τó δόρυ || 'Αχιλλεύς ήγγύς δδε κλονέων = έδω είναι *ό 'Αχ.*, πολύ κοντά μας, κατατροπώνων... 2) μετά προσ. άντων: δδ' έγω... ήλυθον=έδω είμαι ή ήλθα || δδ' είμ' 'Ορέστης =έδω είμαι, έγω *ό 'Ορέστης*. 3) μετά τής έρωτημ. άντων. τίς: τίς δδε *Ναυσικάά έπειτα*; = *ποιός είναι αυτός έδω που άκολουθεί τήν Ναυσικάά*; 4) ως. μετά ρηματικών κινήσεων σηματικών, ως συνών. τφ *δευρο* (= προς τά έδω): *και μήν Έτεοκλής... δδε χωρεί*=*και ίδου (και νά!)* *ό 'Ετ...* *έρχεται προς τά έδω* (προς τó μέρος μας).— || *κειμένη πλησιον επιρρημάτων τόπου και χρόνου ή άντων. δδε προσδίδει εις ταύτα όκριθειαν: μέν' αύτου τφδ' ένι δήμω* = *μένε έδω, μεταξύ αυτών άκριβώς των άνθρώπων | μέν' αύτου τφδ' ένι χωρφω*=*μένε έδω, εις αυτό άκριβώς τó μέρος*.— **IV** ή περίφρασις *δδ' αύτός* είναι *ισχυρότερα και έμφαντικώτερα τής δ αύτός και σσημ. άκριβώς αύτός *ό ίδιος, όλοφίδιος, αύτός κι όχι άλλος* || τφδ' αύτου λυκάβαντος* = *κατά τó αύτό άκριβώς έτος*.— **V** έν τφ άττ. *διαλόγη* ή *άρα. και θηλ.* άντων. συχνά *άναφέρονται εις τó πρόσωπον αύτου τού δμιλούντος*, *όστις ούτω έμιλει εις τρίτον πρόσωπον άντι πρώτου: δδ' άνήρ*, ή *άπλως δδε* = *αύτός έδω *ό άνδρωπος, *ό άνδρωπος που εύρίσκεται μπροστά σας, άντι να είπη άπλώς: έγώ**· είναι δέ προφανές ότι ή περίφρασις *δδ' αύτός* είναι *έμφαντικώτερα του έγώ*.— **VI** *έλλειπτικώς μετά γεν. : έξ τότε χρόνου*=*εις αυτό τó σσημόν τού χρόνου*.**

B. Έπιρρηματική χρήσις πτώσεών τιων (κειμένων δηλ. άπολιθως)· *τφδε* (έπί τόπου) = *ένταύθα, εις τούτο τó μέρος*, λατ. *hac*. 2) (έπί τρόπου), *ούτω, τοιουτοτρόπως*.— || *αιτ. ένν. ούδ. τότε*=*εις τούτο τόν μέρος, προς τά έδω*. 2) *δθεν*, *διά τούτον τόν λόγον*, *δι' δ, διά τούτο*.— || *αιτ. πληθ. ούδ. τότε*=*διά ταύτα, διά τούς λόγους αυτούς, δθεν*. 2) *ούτω, τοιουτοτρόπως, έτσι*.— **IV** *δοτ. πληθ. ούδ. τοΐσδε, τοισίδε*=*διά τούτων των λέξεων, με αύτάς τας λέξεις* || *κατά τόν τρόπον αυτόν, έπειτα άπό αύτά*.

δδελός, δ, *αιολ. και δωρ. άντι δβελός και δβολός*.

δδευτής, -ού, δ (*δδεύω*)· *όδοιπόρος, ταξιδιώτης*, λατ. *ambulator, viator*.

δδεύω, μελ. -σω (*δδός*)· *ύπάγω, πορεύομαι, όδοιπορώ, ταξιδεύω*.

δδ-ηγέω, μελ. -ήσω (*δδγγός*)· *ώς και* νυν, *δεικνύω εις τινα τήν δδόν, τόν δδγγώ, χρησημούω ως δδγγός του, ως ξεναγός*. 2) *μφρ., συμβουλεύω τινά,*

«τόν ὄδηγῶ» (ὡς καὶ σήμερον λέγεται).

ὄδ-ηγός, θωρ. **ὄδ-αγός**, ὁ (ὄδός + ἄγω)· ὅ, τι καὶ νῦν, ὄδηγός, δεικνύων τὴν ὁδόν.— || μτφρ. σύμβουλος, διδάσκαλος.

ὄδι, ἤδι, τοδί, ἀττ. ἀντί **ὄδε**, ἤδε, τόδε (βλ. λ.). **ὄδιος**, ὄν (ὄδός)· ὁ ἀνήκων εἰς ὁδόν ἢ εἰς ὁδοιπορίαν || αἴσιος διὰ τὸ ταξίδιον.

ὄδισμα, -ατος, τὲ (ὄδός)· μέσον περάσματος, ὄδός. **ὄδίτης**, θωρ. **ὄδίτας**, -ου, ὁ (ὄδός)· ὁδοιπόρος, ταξιδιώτης.

ὄδη, ἰων. ἀττ. **ὄσμη**, ἡ (ὄζω)· ὄσμη, μυρωδιά, εὐχάριτος ὄσμη || ὄσφορις || ἀλλὰ καὶ κακὴ ὄσμη, κακοσμία, ἀποφορά, ἄρωμα, δυσσομία, δυσωδία.

***Ετυμ.**: ὄδημ, θωρ. **ὄδημ**, ἄττ-ἰων. **ὄσμη** (*ὄδ-σμη), ἐλλήνιστ. **ὄδωδή**· **ὄδημ**, -άομαι (καὶ ὄσμ-)· **ὄδημα**.—ὄζω, πρ. **ὄδοδα**.—**ὄσ-ὠδης**, εὐ-ὠδης.—**ὄσ-φραίνομαι** (ὄσ- <*ods-, πρβλ. τὸ εἰς -es- θέμα τοῦ λατ. odor): λατ. odor, οἰεὸ, odefacio, olfacio, λιθ.

ὄδζυ, ὄστι (ὄσφραίνομαι), -udimas (ἀποφορά, ἀναθυμίασις), ἀρμ. **hoi** (ὄσμη).

ὄδοι-πλάνεύω, μελ. -ήσω (ὄδοιπλάνης)· περιπλανῶμαι ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, περιφέρομαι, χάνω τὸν δρόμον μου.

ὄδοι-πλάνης, ἐς (ὄδός + πλανᾶομαι)· ὁ περιπλανῶμενος ἀνά τὰς ὁδοὺς, ὁ περιφερόμενος τῆδε κάκετσε, ἀλήτης.

ὄδοι-πορεύω· πρτ. **ὠδοιπόω**· μελ. -ήσω· πρ. **ὠδοιπόρηκα** (ὄδοιπόρος)· ὅς καὶ νῦν, ὄδοιπόρος, εἶμαι ὄδοιπόρος, περιπατῶ, βοδίζω || ταξιδεύω.

ὄδοι-πορία, ἡ (ὄδοιπορέω)· ὡς καὶ νῦν, ὄδοιπορία, ταξίδι, δρόμος || ταξίδι κατὰ ξηράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ταξίδιον κατὰ θάλασσαν.

ὄδοι-πορικός, ἡ, ὁν (ὄδοιπορία)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὄδοιπορίαν, ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν ὄδοιπορίαν.— ἐπίρ. **ὄδοιπορικῶς** = ὡς ὄδοιπόρος, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὄδοιπόρου.

ὄδοι-πόριον, τὸ (ὄδοιπόρος)· αἶ διὰ τὸ ταξίδιον προμηθεῖαι, αἶ ἀναγκαῖαι διὰ τὸ ταξίδιον ζωτροφία· λατ. **viaticum**.

ὄδοι-πόρος, ὄν (ὄδός + πόρος)· ὁ ταξιδεύων, ὁ ὄδοιπόρος, ὁ περιοδεύων || ὡς οὖς. **ὁ ὄδοιπόρος** = ὁ πεζοπόρος, «ὄδοιπόρος», ὅς λέγεται καὶ σήμερον || ὡς ὁ συνοδοιπόρος, ἡ ὁδηγός.

ὄδόντα, **ὄδόντας**· αἶτ. ἐν. καὶ πληθ. τῶν ὄδόντων.

ὄδοντο-φόρος, ὄν (ὄδόντος + φέρω)· ὁ φέρων ὄδόντας || **κόσμος ὄδοντοφόρος** = κόσμημα ἀποτελούμενον ἀπὸ σειρὰς ὄδόντων.

ὄδοντο-φύης, ἐς (ὄδόντος + φύω)· ὁ φυεῖς (γεννηθεῖς) ἐξ ὄδόντων δράκοντος (ἐπὶ τῶν «οπαριῶν», θηλ. τῶν Καδμεῖων) || μετὰ ἐνεργ. σχημ., ὁ φύων (ἐκ-βάλλον) ὄδόντας.

ὄδοντώ, μελ. -ώσω (ὄδόντος)· κάμνω τι ὄδοντώ-τόν, τὸ ἐφοδιάζω με ὄδόντας.

ὄδοντωτός, ἡ, ὁν (ὄδοντώ)· ὁ ἐφωδιασμένος με ὄδόντας, ὁ ἔχων ὄδόντας.

ὄδο-ποιέω, πρτ. **ὠδοποιέω**· μελ. -ήσω· παθ. πρ. **ὠδοποιήμαι** καὶ **ὠδοπεποιήμαι** (ὄδοποιός)· κατασκευάζω δρόμον, ἰσοπεδῶν δρόμον || ἀνοίγω δρόμον δι' ἑμαυτόν.— Παθητ., ἐπὶ ὄδων, κατασκευάζωμαι καταλλήλως πρὸς χρῆσιν. 2) καθιστῶ τὴν διαβατόν, εὐκόλον. 3) ἀλλάω τινὰ εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὄδηγῶ, ἀνοίγω τὸν δρόμον (προπορεύομαι) κατὰ τὴν διάρκειαν ταξίδιου || μτφρ. τακτοποιῶ, δι-ορθῶναι, τι, τὸ φέρω εἰς τὸν δρόμον του, «στὸν ἴσιο δρόμον».— Παθητ., παρασκευάζω τὸν δρόμον μου, προχωρῶ, λατ. **progredi** || μτφρ. προοδεύω.

ὄδο-ποίησις, ἡ (ὄδοποιέω)· ἡ κατασκευὴ ὄδων || μτφρ. προοδοποίησις, προετοιμασία, ἐξομάλυνσις δυσκολιών, εἰσαγωγή.

ὄδο-ποιία, ἡ (ὄδοποιός)· ἡ κατασκευὴ ὄδων, ἡ ὄδοποίησις, τὸ ἔργον τοῦ ὄδοποιεῖν.

ὄδο-ποιός, ὄν (ὄδός + ποιέω)· ὁ κατασκευάζων ὄδους, ὁ ἀνοίγων ὄδους || ὡς οὖς. **ὁ ὄδοποιός** = μηχανικός τῶν δρόμων, σκαπανεύς || ἐπόπτης τῶν ὄδων.

ὄδός (Α). -οῦ, ὁ, ἀττ. ἀντί **οὐδός** (βλ. λ.), τὸ κατώφλι.

ὄδός (Β), -οῦ, ἡ, αἰολ. **οὐδός**· ὅ, τι καὶ νῦν, ὄδός, δρόμος, λεωφόρος || δρομικός, ἀτραπός, μονοπάτι || εἴσοδος, ὁ τρόπος (ἢ τὸ μέσον) νὰ πληθίσῃ τις τι || ὁ ροῦς (ἢ κολίτη) ποταμοῦ || ἡ τροχιά τῶν οὐρανίων σωμάτων || **πρὸ ὄδοῦ** = ἐμπρός, περαιτέρω || **καθ' ὄδον** ἢ **κατὰ τὴν ὄδον** = εἰς τὸν δρόμον, «καθ' ὄδον» ὡς καὶ νῦν λεγόμεν.— || ὄδοιπορία, πορεία, ταξίδιον (εἴτε διὰ ξηρᾶς εἴτε διὰ θαλάσσης) || ὡς. ἐπι-δρομῆ, ἐκοτρατεία, ἐξόρμησις || **οἰωνῶν δόλοι** = εἰς πτήσεις τῶν πτηνῶν || **λογίων δόδος** = ὁ δρόμος (τ. ἔ. ἡ οἰμασία) τῶν χρισμῶν.— || μτφρ. ὁ τρόπος, τὰ μέτρα, ἡ μέθοδος διὰ νὰ πράξῃ τις τι. 2) γεν. μέθοδος, αὐτοτήμη || ὡς. ὁ τρόπος τῶν σκεπτεσθῶν, ὁ τρόπος καθ' ὃν πιστεύει τις εἰς τὸν Θεόν (ἐν τῇ Χριστ. γλώσσῃ).

Ετυμ.**: **δδός** = παλ-σλαβ. **chodŭ** (choditi = πορεύομαι, μτχ. ἐνεργ. πρ. **š'idŭ** = ἀπεληλυθώς), σανσκρ. **ā-sad-** (φθάνω, πλησιάζω), **ul-sad** (ἐξαφανίζομαι)· ἀνάγονται δὲ ταῦτα εἰς ἰαπ. ῥ. ***sed-** (πορεύομαι) = ***sed-** (= κἀθημαι, κυρ. τοποθετῶ τὸ κἀθημα διὰ νὰ καθίσω, θάλλω τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ βαδίω) πρβλ. τὰ ἐν **ἔξομαι**· πρβλ. ὡς. λατ. **cedō** (χωρῶ, βαδίζω) < ***ce-** = ἐδῶ + ***zd** πθ. = ***sedō** μετὰ συγκοπῆς τοῦ **e**), πρ. **cessi** < ***ce-zd-si**, Ζενδ. **na-zd-yah-**, σανσκρ. **nē'diyas-** (ἐγγύτερος), Ζενδ. **asna-** (a-zd-na-**) = πλησίον· ἐκ τῆς αὐτῆς ἰαπ. ῥ. ***sed-** παράγονται καὶ τὰ **οὐδός** (ὄδός), **ἔδαφος**, **ὄδοι-πόρος** < ὄδοι-τοπ. πτώσ. (παρὰ Ξενοφ. ἀπαντᾷ καὶ **ὄδοιποιέω**, ἀντὶ **ὄδοποιέω**, δημιουργηθὲν προφανῶς κατὰ τὸ **ὄδοι-πορέω**) κ. ἄ.

ὄδο-ουρός, ὄν, καὶ κατ' ἐσφαλμ. τονισμὸν **ὄδοῦρος** καὶ **ὄδοουρος** (ὄδός + οὐρός)· ὁ φρουρῶν τὴν ὁδόν, φύλαξ τῆς ὁδοῦ || ὁ κατὰ τὴν ὁδόν ἐνεδρεῦων, ληστής, πειρατής || ὄδηγός || ὡς θηλ. οὖς. ἡ **ὄδοουρός** = ὄδηγίτρια.

ὄδοῦς, ἰων. **ὄδῶν**, -όντος, ὁ· ἰοτ. πληθ. **ὄδοῦσαι**· ὅ, τι καὶ νῦν, ὄδοῦς, δόντι, λατ. **den-** || **ἔρκος ὄδοντων** (βλ. ἐν **ἔρκος**). 2) μτφρ. **ὁ τῆς λύπης ὄδοῦς** = λύπη δάκνουσα.— || πᾶν ὄξυ πρᾶγμα, ἡ αἰχμὴ παντός αἰχμηροῦ ἀντικειμένου.— || ὁ δευτέρος σπόνδουλος τοῦ τραχήλου κληθεὶς οὕτω ἐκ τοῦ οχημάτων του.

***Ετυμ.**: **ὄδοῦς**· **ὄδῶν**, -όντος, αἰολ. πληθ. **ἔδοντες**· **ὄδόντες** κατ' ἀφρομῶσιν φωνηέντων ἀντὶ ***ἔδόντες**; μτχ. ἐν. ἐκ τοῦ ἰαπ. ***ed-mi** (ἐοθίω) (σανσκρ. **admi**, ἕμην. ἄφρ. **ἔδμεναι** μελλ. = ἵποτ. **ἔδομαι**)· ***ἔδῶν**· σανσκρ. **dñi-** λατ. **dent-** κλπ. = αἰολ., ἰων., θωρ. **ἔδῶν** < ***ἔδῶν**· ἀττ. **ὄν** < ***σ-ὄν**, θωρ. **ἔντες** < ***σ-έντες**, σανσκρ. **sánti** κλπ. πρβλ. ὡς. σανσκρ. **dān**, αἰτ. **dānti**, γεν. **dātāḥ** (= λατ. **dent-is**), λατ. **dens**, πάλ-ἰαλ. **dēi**, gall. **danti**, corn. **dans**, παλ-γερμ. **zand**, ἀγγλ.-σαξ. **tōd**, παλ-norr. **tōnn**, γοτθ. **tunþus**, ἀγγλ.-σαξ. **tūsc**, λιθ. **dantis**, γεν. πληθ. **danti**, ἀρμ. **atamn**. Καὶ ἄλλοις ἐν τούτοις ἢ λ. πρᾶπει νὰ ἀναχθῆ εἰς τὴν ῥ. **δα-** (τῶν **δαίω**, **δαίνυμαι**, βλ. λ.) μετὰ **δ-** προθετικῶ (εὐφων., ἀθρ.), συνήθους ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ἀκριβῶς διότι παρέχει δυσκόλιαν ἢ ἀπουσία τοῦ ἀρχικοῦ **o-** ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα τῶν συγγ. γλωσσῶν.

ὄδο-φύλαξ, -άκος, ὁ (ὄδός + φύλαξ)· ὁ τὰς ὄδοῦς φυλάττων, φύλαξ τῆς ὁδοῦ (πρβλ. **ὄδοουρός**).

ὄδῶς, μελ. -ώσω· ἀρ. **ὠδῶσα** (ὄδός)· ὄδηγῶ εἰς τὴν (ὀρθὴν) ὁδόν, θάλλω (ἐπαναφέρω) τινὰ εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον || μετ' ἀφρ. **ὠδῶσε βροτούς φρο-νέειν** = ὠδήγησε τοὺς θνητούς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς φρονήσεως, τοὺς ἔκαμε νὰ εἶναι σοφοί || γεν. φέρω, στέλλω.— Παθητ., ἔχω ὄδηγηθῆ εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, προχωρῶ, προοδεύω, εὐδοκίμω, ἐπιτυχῶναι.

ὄδύνασαι, ἀντὶ **ὄδυνᾶ**, ἕ· ἐν. πθ. ἐνν. τοῦ **ὄδυνάω**. **ὄδύνάω**, μελ. -ήσω (ὄδύνη)· προξενῶ ὄδύνην, λυπῶ, θλιβῶ, βασανίζω.— Παθητ., αἰσθάνομαι πόνους, ὑποφέρω.

***ΟΔΥΨΝΗ**, ἡ, λατ. **dolor**· σωματικός πόνος, ἄλγος, ἀλλ' ὡς καὶ· 2) ἄλγος ψυχῆς, ψυχικός πόνος, λύπη, θλίψις.

***Ετυμ.**: **ὄδύνη**, αἰολ. αἰτ. πληθ. **ἔδυνᾶς**· **ὄδυνάω**· κατὰ τινὰς ἐκ τῆς ἰαπ. ῥ. ***ed-** (τρώγω, ἐοθίω), πρβλ.

τὸ τοῦ Ὅρατ. curae. edaces' κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ εὐφωv. (προθετ.) ὀ- + δύνη = ἄλγος παράγωγα: ὀδυνάω, ὀδύνημα, ὀδυνήρος.

ὀδύνηρος, ἄ, ὄν, θυρ. -ἄρος (ὀδύνη) ἑνεργ. ἄλγεινός, προξενὼν ἄλγος (ὀδύνας). 2) παθητ. πλήρης ὀδυνῶν, «βασανισμένος».

ὀδύνη-φάτος, ὄν (ὀδύνη-πέφαται, γ' ἐν. πρκ. τοῦ φένω) ὁ φονεύων (τ. ἔ. καταπραΰνων, καθησυχάζων) τὴν ὀδύνην (τόν πόνον).

ὀδυρμα, -ατος, τό (ὀδύρομαι) ὀδρηνός, ὀδυρμός. **ὀδυρμός**, -οῦ, ὁ (ὀδύρομαι) ὄ, τι καὶ νῦν, τὸ ὀδυρεσθαι, τὸ ὀδρνεῖν, ὁ ὀδρηνός.

ὈΔΥΡΟΜΑΙ, παρά Τραγ. καὶ **δύρομαι** ἰων. γ' ἐν. πρκ. *ὀδυρέσκετο* μελ. *ὀδύρομαι* ἄορ. α' *ὀδύράμην*, μτχ. *ὀδυράμενος* κλαίω, ὀδρνώ, πενθῶ (διά) τι(να), μετ' αἰτ. προα. ἢ πραγμ. || μετὰ γεν. προα., κλαίω, πενθῶ, διά τινα, χάριν τινός || μετὰ δοτ. προα., ὀδρνώ πρὸς τινος, ἐνώπιόν τινος, ὀδρνώ εἰς ἀνταπόκρισιν πρὸς τόν ὀδρῶν ἄλλων || ἀπολ. ὀδρνώ, πενθῶ.

Ἔτυμ.: ὀδύρομαι ὀδυρμα ὀδυρμός <δ-προθεμ. + τραγ. *δύρομαι* (πρβλ. τραγ. *πάν-δυρτος*) ἄλλοι παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ *ὀδύνη* ἐν συμφωρμῇ μετὰ τοῦ *μύρομαι* (βλ. λ.).

ὀδυρτός, ἦ, ὄν (ὀδύρομαι) ὁ δι' ὄν ὀδρνεῖ τις, ἀξιοδρνήνητος || *ὀδυρτά* ὡς ἐπιρ. = μετ' ὀδυρμῶν, κατὰ τρόπον ἀξιοδρνήνητον.

ὀδύσαντο, ἐπ. ἀντί *ὠδύσαντο*, γ' πληθ. ἄορ. α' τοῦ *ὀδύσομαι*.

Ὀδύσσεια, ἡ (Ὀδυσσεύς) ἡ ἱστορία τοῦ Ὀδυσσεώς, ἡ «Ἰθάκησις» ὡς καὶ νῦν λέγουμεν, τὸ ἐπικόν ποίημα τοῦ Ὀμήρου, τὸ πραγματευόμενον τὰς περιπλανήσεις του.

Ὀδυσσεύς, -έως, ὁ, λατ. Ulysses ἢ Ulixes, Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, τοῦ ὀποίου ἡ εἰς τὴν Ἰθάκην ἐπάνοδος ἐκ τῆς Τροίας ἀποτελεῖ τὸ θέμα τοῦ ἔτερου τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν, τῆς Ὀδυσσειᾶς ἐπ. κλίσις: Ὀδυσσεύς, -ῆος, -ῆι, -ῆα ἔπ. ὄνομ. ὡς καὶ Ὀδυσσεύς || αἰολ. γεν. Ὀδυσσεῦς.

***ὈΔΥΪΣΟΜΑΙ**, ἀποθ., ἐν χρῆσει μόνον κατὰ τὸν μέσ. ἄορ. α' *ὠδύσάμην*, ἐπ. ε' καὶ γ' ἐν. *ὠδύσσαο*, *ὠδύσταο*, ἐπ γ' πληθ. *ὠδύσαντο*, μτχ. *ὠδυσσάμενος*, καὶ γ' ἐν. παθ. πρκ. *ὠδύσασται* (μετ' ἀναδιπλ. ἀντί *ὠδυσται*) εἶμαι ἐξωργισμένος ἐναντίον τινός, μέμφομαι, μισῶ, τινα (μετὰ δοτ. προα.).

Ἔτυμ.: *ὠδύσομαι, κατὰ τινος ὀρθότ. *ὠδύ(ί)ομαι: συγγ. τοῖς: λατ. odi, odium (μισεῖν, μῖσος), ἀμ. ateam (μισῶ), ἀγγλ.-σαξ. atol (μισητός), παλ.-νοργ. atall (=dirus), πθ. δὲ καὶ λατ. atrox (φρικτός) πρβλ. ὡς. sanxor. dnish, dnesh-mi (=odi), dnesh-as (=odium). Παράγωγα: Ὀδυσ(σι)εύς ἐσηματιζόμενον ἐκ τινος *ὠδυσ-σος (ὁ ἐξηρεδισμένος) ὅλ ἐν ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγγέλιων ἀπαντῶντες τύποι Ὀλυσι(σ)εύς, Ὀλυτι(σ)εύς, Ὀλυτι(σ)ῆς, Ὀλυσι(σ)εῖας, Ὀλυσι(σ)εύς, ἔχουσι λ ἀντί δ κατ' ἀνομοίωσιν.

ὀδῶδα, πρκ. τοῦ *ὄζω* (μετὰ σημ. ἑνεστ.). **ὀδῶδει**, γ' ἐν. ὑπερο. (μετὰ σημ. πρκ.) τοῦ *ὄζω*. **ὀδῶδη**, ἡ (ὄζω) ὀσμή, μυρωδιά || ὡς. ἡ ἀσθηθῆς τῆς ἀσφρήσεως.

ὀδῶδυσται, γ' ἐν. πρκ. (μετὰ σημ. ἑνεστ.) τοῦ *ὠδύσομαι*.

ὀδῶν, -όντος, ε, ἰων. ἀντί *ὀδοῦς* (βλ. λ.). **ὀδῶτος**, ἦ, ὄν (ὀδῶν) διαβατός, εὐκολοπέρατος || μτφρ. κατορθωτός.

ὀεσαι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *ὀεῖς*, *ὀεῖς* (βλ. λ. λ.). **ὀζήλεος**, α, ὄν (ὄζος) ὁ πλήρης ὄζων, ὄζωδης. **ὀζήσω**, μελ. τοῦ *ὄζω*.

Ὄζολαι, οἱ φυλὴ τῆς τῶν Λοκρῶν (βλ. Κ.Ε.Α.).

Ὄζος, -ου, ὁ: κλάδος, θλαστός, κλώνος, κλωνάρι.— || μτφρ. θλαστός, γόνος, κλάδος, ἀπόγονος, ὅψ' ἦν ἐνοιαν καὶ σήμερον ἐπὶ λέγονται αἱ λέξεις αὐτὰ ἐπὶ ἀνθρώπων || θερσίπων, σύντροφος, ὑπηρέτης: *ὄζος Ἄρηος* = θερσίπων, ὑπηρέτης ὁ Ἄρης (ἐπὶ ἐξαιρετικῶς ἀνδραίων πολεμιστῶν) πρβλ. *ἔργος*, *θάλας*.

Ἔτυμ.: *ὄζος*, αἰολ. ὕσος (κλάδος κλπ.) = ἀρμ. ost, yev. ostoy, γοθ. asis, παλ.-γερμ. ast' ἐξ ἰατ. *o-zdo-s (<*o-(ἀρμ. προθεμ.)+*zed- (=κἀθημαι) πρβλ. *δ-σχη*, *δ-σχος* (νεαρός θλαστός) (= *ἐχομαι*, *σχεδῶν*)

καὶ ἀγγλ.-σαξ. ost, μεσ.-γερμ. ost (κόμβος δένδρου) (<ιατ. *ō-zdo-).— Κατ' ἄλλην ἀνάλοισιν, ὀλιγώτερον δρθῆν, ἀρμ. ost (<*ozdo-, *od-do, ἑλλ. *ὄσχος* (*odzhō-, λατ. os, μάλλον oss (<*od-lhi-, πρβλ. μεσ.-ιτλ. odb, gall. oddf (κόμβος).— Ὡς πρὸς τὴν μτφρ. σημασίαν (*ὄζος* = θερσίπων, ὑπηρέτης, ἐν τῇ περιφρασῇ *ὄζος Ἄρηος*) πρβλ. Ἡσυχ. *ὀζεία* ἰατρῆσις» *ὄζος* (*o-zdo, τ. ἔ. *o-(=ὄμοῦ, δηλ. ἀρμ. προθ., βλ. δ-) + *sed- (= *λέγει* τοῦ *εἶμι* ἐν τῷ *ὄδος*, παλ.-σλαβ. chodŭ = πορεία).— διὰ τὸ μεθομρ. *δοζος* (= ὑπηρέτης) πρβλ. Ἡσυχ. *ἄδοροι* ὑπηρέται, *θερσίπωντες* ἀκόλουθοι», *ἄδορον* ἰατρῆσις», *δοζήσω* διακονήσω, *ὑπουργήσω* τὸ *δοζος* τοῦτο εἶναι μετατροπὴ τοῦ ὀμρ. *δοζος* κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ *ἄ-σοσος* (=βοηθητικός) (ἄσοσειν, ἄσοσητήρ) (<*stl-soqjjo-.

ὄζο-στομος, ὄν (*ὄζω+στόμα*) ὁ ἔχων ὄζον στόμα, ὁ ἔχων δυσώδη ἀναπνοήν.

Ὄζω, μελ. *ὄζωσω* πρκ. μετὰ σημ. ἑνεστ. *ὀδῶδα* ὑπερο. μετὰ σημ. πρκ. *ὠδῶδειν*, ἐπ. γ' ἐν. *ὀδῶδει* ἔχω ὀσμήν, μυρίζω (εἶτε ἐπὶ εὐωδίας εἶτε ἐπὶ δυσωδίας) || μετὰ γεν. πραγμ., ἔχω ὀσμήν, μυρίζω, ὅπως πρᾶγμά τι: *ὄζω ἰων*=μυρίζω ἀπὸ (ἢ ὅπως) βιολέτες || μτφρ., μετὰ γεν. πράγμ., ἔχω τὴν ὀσμήν πρᾶγματός τινος, λατ. *sapere aliquid*: *ὄζω κρονίων* = ἔχω ὀσμήν ἀρχαιότητος || μετὰ διπλῆς γεν.: *τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου* = ἔχω ὀσμήν μύρου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου.— Συχνὰ κεῖται ἀπροσώπως: *ὄζει ἡδὺ τῆς χεῖρας*=ἡδέστα ὀσμή (εὐωδία) ἀνοδιδεταί ἐκ τοῦ δερματός του || ὡς ἀπρόσ. ἐπίσης μετὰ διπλῆς γεν.: *δι' ἔτους ἱματίων ὄζειν δεξιότητος* = ἐπὶ ἐν ἔτος θὰ ἐκπέμπεται ὀσμή δεξιότητος (δραστηριότητος, εὐφυΐας) ἀπὸ τῶ ἐνδύματά σας [δι' ἔτυμ. βλ. *ὀσμή*].

ὄθεν, ἀναφορ. ἐπίρ. (ὄς), ἀναποκρινόμενον πρὸς τὸ διεκτ. *τόθεν* καὶ τὸ ἔρωτ. *πόθεν* λατ. unde ὀπόθεν, ὀπόθου, ἐξ οὗ μέρους || ὡς. ἐπὶ προα., ἐκ τῶν ὀποιῶν, ἀπὸ τούτων ὀποῖου. 2) ὡς. κεῖται καὶ τῶν τῶν οὐ, ὡς ἐπίρ. δηλ. τόπου ἀντὶ τῶν *ὄθι*, *ὄπου*, ἀλλὰ μόνον δασάκις ἀναφέρεται εἰς λέξιν δηλοῦσαν κίνησιν ἀπὸ τόπου τινός. Ἡ τοιαυτὴ χρῆσις τοῦ *ὄθεν* ἀντὶ τῶν οὐ, *ὄθι*, *ὄπου* γίνεσται «καθ' ἑλξιν»: *ἐκ δὲ γῆς, ὄθεν προκύκειτο* = ἐκ δὲ τοῦ ἐδάφους ὄπου ἔκειτο.— || παρ' ἀττικοῖς σημ. καὶ, ὄθεν, δι' ὄν λόγον, δι' ὁ, κατὰ συνέπειαν τοῦ ὀποῖου.

ὄθι, ἀναφορ. ἐπίρ., ποιητ. ἀντὶ οὐ, λατ. ubi, ἀναποκρινόμενον πρὸς τὸ διεκτ. *τόθι* καὶ τὸ ἔρωτημ. *πόθι* ὀπου

ὄθνεῖος, α, ὄν, ὡς. -ον, -ον (ὄθνος) ἔξενος || παρδοξός.

Ἔτυμ.: σκοτειν. ἐτυμολ. πάντως ἡ συσχετισίς πρὸς τὴν λ. *ἔθνος* (= λαός) δὲν ποσοφρεῖ εἰς τὴν σημ. πρβλ. καὶ τὸ λατ. gentiles (=ξένος, θάρβαροι).

***ὄθνομαι**, ἀποθ., ἐν χρῆσει κατὰ ἐν. καὶ πρκ. μόνον φροντίζω, μεριμνῶ, περὶ τινος, ἐνδιαφέρομαι διὰ τί(να), προσέχω, ὑπολογίζω || μετὰ μτχ., *οὐκ ὄθητο αἴσυλα ἔξενος*=δὲν ἐλογόριζεν ὅτι ἔκαμην ἀπρεπῆ πράγματα, «δὲν τὸν ἔμελε ὅτι ἔκανε ἀπρέπειες» || μετὰ γεν. προα. *οὐδ' ὄθνομαι κοιτόντος* = δὲν τὸν λογαριάζω ὅταν εἶναι θυμωμένος, δὲν ὑπολογίζω τὸν θυμόν του.

Ἔτυμ.: *ὄθνομαι* πρβλ. Ἡσυχ. *ὀθλέων φροντίζων», ὀθλεύει ἄγει, φροντίζει», ὀθθη φροντίζει, ὄρα φόβος λόγος*. Σκοτειν. ἐτυμολ. κατὰ τινος ἀναῦθα ἀνήκει καὶ τὸ *νωθῆς* (= νωδρός), ἐφ' ὅσον *νωθῆς* (<*no-ἀρν. + *θθος).

Ὄθο'νη, ἡ, καὶ κατὰ τὴν πλείστον ἐν τῷ πληθ. ἰεπτά λινὰ ὑφάσματα (ἢ ἐνδύματα) || λεπτός λινοῦς πέπλος, λινοῦν φέρεμα || ὡς. ὑφασμα δι' ἰστίον, ἰστίον, ἐπανί» || σινδῶν, λινοῦν ὑφασμα.

Ἔτυμ.: *ὀθόνη* (<Ἔθδόνη κατ' ἀφομοίωσιν φωνηέντων: Ζανθ. fra-vaðemnā (ἐνδεδυμένη), παλ.-νοργ. vādā, ἀγγλ.-σαξ. wōed, παλ.-γερμ. wāf (ἐνδύμα), λιθ. audmi, audzu, audsti (ὑφαίνω) ἐξ ἰατ. βάσ. avedh' κατ' ἄλλους ἢ λ. εἶναι θάνειον ἐκ σημετικῆς γλώσσης, ποδὲ ἔβρ. ἐλθη (νῆμα), ὅπερ εἶναι ὡσαύτως θάνειον ἐκ τῆς αἰγυπτ. *ὀθόνη*, ἡ, ὄν (ὀθόνη) κατεσκευασμένος ἐκ λεπτοῦ λινοῦ ὑφάσματος.

ὀδόνιον, τό, ὀκοκρ. τοῦ *ὀδόνη*· τεμάχιον λεπτοῦ λινοῦ ὑφάσματος || ἐν τῇ πληθ., λινοὶ ἐπίδεσμοι διὰ τραύματα, ἢ ξαντὸν διὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν.

ὀδ-οὔνεκα, ἀντι *δου ἔνεκα* (ὅπως τὸ *οὔνεκα* ἀντι *οὔ ἔνεκα*)· ἔνεκα τοῦ ὀποίου, δι' ὃν λόγον, διότι, ἐπειδὴ || ἀντίθε καίτοι ἀπλῶς ἀντι τοῦ εἰδικοῦ συνδ. *δς.*, ὡς (Λατ. *quod*).

ὀ-θριεῖ, γεν. *θριεῖχος*, ποιητ. ἀντι *δμο-θριεῖ*, ὁ, ἢ (*δμοθ+θριεῖ*)· ὁ ἔχων ὀμοίως τρίχας (ὀμοίαν κόμην) [*δ-θριεῖ* (δ- (ἀθρ., εῤφων., προθ.)+θριεῖ· βλ. καὶ ἐν δ-].

οἶ, ἐπιφών. πόνου, ἀλγους, ὀργῆς, θυμοῦ, λύπης, οἰκτου, ἐκπλήξεως· ὄχι! ὦχ! λατ. *heu! vae!* || ἀντίθε μετὰ ὀνομ. *οἶ ἐγώ!* || κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. *οἶ μοι*, ἢ ἐν μιᾷ λέξει· *οἶμοι* (βλ. λ.) = ἄλλοκοιμον εἰς ἐμέ, εὐμήνας.

Ἔτυμ.· *οἶ*, ἰων. *δδ'*· *οἶμοι*· ἐνταῦθεν δὲ τὰ *οἰμωγῆ*, *οἰμωγμα*, *οἰμωγμός*, *οἰμώζω*, *ὄμωξα*· ἐνταῦθα δ' ἀν- ἤκαί καὶ τὸ παρὰ Τραγ. *δου-οἶζω* (=φοβοῦμαι).

οἶ, ἀρα. ὄνομ. πληθ. τοῦ ἀρθρ. *δ*.

οἶ, ὄνομ. πληθ. ἀρα. τῆς ἀναφορ. ἀντων. *δς*. **οἶ**, καὶ ἐγκλιτ. **οἶ**, δοτ. ἐν. ἀρα. καὶ θηλ. τῆς τριτοπροσώπου προσ. ἀντ. ἀντι *αὐτῆ*, *αὐτῶ* || σπανιότη. καίτοι μετὰ αὐτοπαθοῦς ἔννοιας ἀντι *εαυτῶ*, *εαυτῆ*, *εαυτῆ*, *εαυτῶ* δὲ καίτοι ὡς αὐτοπαθοῦς ὁ ἐπικός τῆς τύπος *καὶ* || συχνὰ ἐπίσης καίτοι καὶ ἡ περιφρασις **οἶ αὐτῶ** (= *εαυτῶ*) || γεν. **οἶ**, αἰτ. **ἔ'** ὄνομ. δὲν ὑπάρχει.

οἶ, ἀναφορ. ἐπίρ., κυρ. δοτ. τῆς ἀντων. *δς*· πρὸς ὁ μέρος, πρὸς ὅπου, λατ. *quo* (τὸ ἀναφορ. *οἶ* ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ἔρωτημ. *ποῦ*) || συχνὰ καίτοι μετὰ γεν. *οἶ μακῶν*=εἰς ποῖον σημειον συμφορῶν, μέχρι τίνας βαθμοῦ συμφορῶν.

οἰακίζω, ἰων. **οἰηκ**—, μελ. -*σα* (οἶαξ)· στρέφω τὸν οἶακα, διευδύνω, ὀδηγῶ, κυβερνῶ.

οἰακισμα, τὸ (*οἰακίζω*)· τὸ *οἰακίζειν*, τὸ κυβερνᾶν, ἢ ἐνέργεια τοῦ κυβερνᾶν.

οἰακο-νόμος, *ον* (οἶαξ+νόμος)· ὁ διευδύνων τὸν οἶακα, ὁ πηδάλιουχος || ὡς ὄσα., ὁ πλοηγός, ὁ κυβερνήτης, διοικητής.

οἰακο-στρέφω, μελ. -*ήσω* (*οἰακοστρέφος*)· στρέφω τὸν οἶακα, διευδύνω, κυβερνῶ.

οἰακο-στρόφος, *ον* (οἶαξ+στρέφος)=*οἰακονόμος* (βλ. λ.), ὁ στρέφων (διευδύνων) τὸν οἶακα. ὁ «τιμονιέρης».

Οἶ'ΑΣ, -ἄκος, ἰων. **οἶηξ**, -ηκος, δ' κυρ. ἢ λαθῆ τοῦ πηδάλιου, τὸ «δοῖακί» || αὐτὸ τὸ πηδάλιον || μτφρ. τὸ πηδάλιον τῆς κυβερνήσεως (διακυβερνήσεως, διοικήσεως) || ἐν τῇ πληθ. *οἶηξες*=οἱ κρικοὶ τοῦ ζυγοῦ, διὰ τῶν ὀποίων διέρχονται αἱ ἡνίαί, αἱ ὀποῖαι διευδύνουν τοὺς ἵππους ὡς ὁ οἶαξ (τὸ πηδάλιον) διευδύνει τὸ πλοῖον.

Ἔτυμ.· *οἶαξ* (**oīōsk-*)· αἰτ. *οἰακίζω*, ἰων. *οἶηκίζω*· ὀμηρ. *οἶημον* (=πηδάλιον) | *σανοκρ.* *iśā* (πηδάλιον), *αλοδ.* *Тош.* *оше* (παλ-σλαυ. **oje* ἀντι **ojo*, γεν. **ojese*, ἰαπ. **ojes-*) τῆς αὐτῆς σημ.

Οἶατις νομός, νομός τις (βηλ. *βοσκοτόπος*) ἐν Οἶα, δῆμω τῆς Ἀττικῆς.

οἶγνῦμι, ἢ **οἶγνύω**, ἐκτεταμένον ἐκ τοῦ *οἶγω*· μελ. *οἶξω*· ἀρα. α' *φέα*, ἐπ. *ὠῖξα*, μτχ. *οἶξας*.— Παθητ., ἐπιφ. π' πληθ. προτ. *ὠῖγνυντο*· ἀρα. α' *φχθην*· ἀνοῖγω, «ξεκλειδῶν» || ἐπίσης ἐπὶ κάδοῦ ἢ βαρελίου.

Ἔτυμ.· *οἶγνυμι* (*οἶγω*)· καθ. προκ. *ἐργμαί* (<δ-*Felgn̄mi*, **Feliga* (=ἀνοῖγω, τ. ἔ. κάμνω τινὰ ὑποχωρῆσιν)· *σανοκρ.* *vijāte*, μτχ. *viktā-h*, *vigna-h* (ὑποχωρῶ πρό τινας, ἀπομακρύνωμαι θιαστικά), *παλ-γερμ.* *wīthan*, ἀγγλ.-σαξ. *wican*, *παλ-νοργ.* *vikia*, **ykua* (ὑποχωρῶ)· ἀξ ἰαπ. **veig-*, *πρβλ.* ἰαπ. **veiq-* ἐν τῇ ἑλλ. *εἶκω* (ὑποχωρῶ)· κατὰ τινὰς τὸ *οἶγω* (<**Feliga* ἀνάγεται εἰς τὸ *ἐπι-εἶγω* (δέτω εἰς γαχεῖαν κίνησιν, ὠδῶ, πιέζω), ὁπότε **δFείγω* (<**Fo-* (προθεμ. *πρβλ.* τὰ ἐν *ὀφείλω*) + *ειγ-* ἢ *εγ-*· *-έργων*, *-έρφα* (< **ἤFοιγον*, **ἤFοίσα*).

οἶδα, παρακ. τοῦ **εἶδα* μετὰ σημασ. ἔνεσθ. (βλ. *εἶδα B*)· γυνωρίζω, γινώσκω, ἤξεύρω.

Ἔτυμ.· *οἶδα* (**Foīda*)=*σανοκρ.* *vē'da*, *Ζενδ.* *vaēda*, γοτθ. *wait*, *παλ-γερμ.* *weiz* (=γυνωρίζω), *πρβλ.* *παλ-σλαυ.* *vede* (οἶδα), *παλ-πρωσ.* *waidimal* (ἀπρφ. *walst*),

γαλλ. *gwyddom* (γινώσκωμεν), ἀρα. *gitem* (οἶδα), *παλ-ιρλ.* *ar-fiadaí* κλπ.· τὸ ἰαπ. **voida* (γυνωρίζω, κυρ. *ἔχω ἴδει*) εἶναι ἀνευ ἀναδιπλώσεως παρακ. τοῦ **veid-* (ὄρω)· ἑλλ. ἀρα. *εἶδον* (**εἶFιδον*), ἀπρφ. *ἰδαῖν*, λατ. *video*, *παλ-σλαυ.* *videiti*, λιθ. *výzdmí*, ἀπρφ. *veiz-déti* (βλέπω πρὸς...) κλπ.· βλ. καὶ ἐν *εἶδομαι*, *εἶδος*, *ἰδα*, καὶ *ἰνδάλωμαι*.

οἶδᾶν, ἢ **οἶδαίνω** (*οἶδέω*)· κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, νὰ προηθῇ, τὸ φουσκῶνω, λατ. *tumefacere*.— Παθητ., οἶδαίνομαι, πρήσκομαι, φουσκῶνω, λατ. *tumere*.— || ἀμτθ.=*οἶδέω* (βλ. λ.). [δ'ι' ἔτυμ. βλ. *αἰδέω*].

οἶδας, δ' ἐν. τοῦ *οἶδα*, ἀντι τοῦ αἰτ. *οἶσθα*.

οἶδέω (καὶ σπαν. *οἶδάω*), μελ. -*ήσω*· ἀρα. α' *φῆσα*· προκ. *φῆσκα* (*οἶδος*)· ἀμτθ., πρήσκομαι, φουσκῶνω, γίνωμαι οἶδαλέος, λατ. *tumere*, *turgere*· *οἶδέω τὰ πόδα* = πρήσκομαι στὰ πόδια, τ. ἔ. ἔχω προημένα πόδια.— || εὐρύσκομαι εἰς κατῶτασιν μεγάλης ἀναταραχῆς, διατελῶ ἐν ἐξάψει· *πράγματα οἶδέοντα*=περιστάσεις (συνδῆκαί ζωῆς) λίαν ἀνώμαλοι, ἀκατάστατοι, τεταραγμένοι.

Ἔτυμ.· *οἶδᾶν*, *οἶδεῖν*, *οἶδαίνειν*, *οἶδάνειν*, *οἶδος*, *οἶσμα*, *οἶδας*· λατ. *aemidus* (=tumidus, *παρυσσημένος*) (<**aidmo-do-* ἢ **aidsmo-do*, *παλ-ιρλ.* *oīl* (παρεῖς), *παλ-γερμ.* *eiz* (ἀπόστημα, πληγὴ), *eitar*, ἀγγλ.-σαξ. *áitior*, *παλ-νοργ.* *eitr* (δηλητήριον), *γερμ.* *eiter* (πύον), *παλ-νοργ.* *eista* (δρῆξις) (ἰαπ. **oid-s-to-m*, *πρβλ.* ἑλλ. *οἶδος*)· πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. β. *oid-* (φουσκῶνω).

οἶδημα, τὸ (*οἶδέω*)· ἐξόγκωσις, ἀπόστημα, πρὴ ξίμων.

οἶδι-πόδης, -*ον*, δ, τύπος ἰσοδύναμος τῇ τύπῃ *οἶδίπους* (βλ. λ.)· κυρ. εἶναι πατρωνυμ. τοῦ *οἶδίπους*=ὁ υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ *οἶδίποδος*, εἰσελιχθῆ ὁμοῦ εἰς ποιητικὸν τύπον ἀντι τοῦ *οἶδίπους*.

οἶδι-πους, -*ποδος*, δ (καὶ ποιητ. *οἶδίπος*, -*ον*, δ), αἰτ. -*ποδα* καὶ -*πουν'* κλητ. -*πους*, καὶ σπανιότερον -*που* (*οἶδέω+πούς*)· κυρ. ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐξω-δηκότας (προημένους), διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον ἀνωμάοθη *οἶδίπους* ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαῖου καὶ τῆς Ἰοκάστης (βλ. K. E. A.).

οἶσμα, -*ατος*, τὸ (*οἶδέω*)· τὸ φουσκῶμα, καὶ κυρ. τὸ φουσκῶμα τῆς θαλάσσης, τὸ κύμα || γεν., ἢ θάλασσα.— || τὸ φουσκῶμα τοῦ ἀνέμου [δ'ι' ἔτυμολ. βλ. *οἶδέω*].

οἶκος, α, *ον* (*οἶς*)· ὁ ἀνήκοος εἰς πρόβατον, ἢ ὁ ἐκ προβάτου || ἢ *οἶση* (ἐνν. *δορᾶ*)=ἔδερμα προβάτου, *ἀμνηιωτή*, κοιν. ἐπροβιάς.

οἶεσσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *δεις* (βλ. λ.).

οἶ-έτης, *ες* (δ-ἀθρ. = *δμοδ+έτος*), ποιητ. καὶ συγκ. ἀντι *δμοότης*=ὄμοιος, ἴσος, εἰς τὰ ἔτη, ὁμηλῆς, συνομηλῆς, τῆς αὐτῆς ἡλικίας.

Ἔτυμ.· ἰσοχηματιστὴ καθ' ὃν τρόπον τὰ *δθριεῖ*, *δζυεῖ* (βλ. λ. λ.) καὶ κατ' ἀναλογίαν πρὸς αὐτὰ· θὰ ἀνέμνε τίς βεβαίως *δέτης*, ἀλλ' ἢ μήκωνας τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀπὸ θ- εἰς *οἶ-* ὀφείλεται εἰς μετρικὸς λόγους, ὅτινες ἀπέτησαν καὶ τροπὴν τῆς αἰτ. πληθ. *δ-έτας* (κατὰ τὸ *δ-τριχας*) εἰς *οἶ-έτας* λόγῳ τῆς συμπτώσεως τῶν τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν· *πρβλ.* *δθριεῖ*.

ὄζυος, *ον*=*δίζυρος* (βλ. λ.).

δίζυρος, αἰτ. **οἰζύρος**, α, ὄν (*δίζυς*)· ἐπι προσ., ὀδλιος, ἀξιολύπητος, ἀξιολόκρυτος, ἔλειψίνος, οἰκτρὸς, ταλαίπυρος, βασανισμένος || ἐπι πραγμάτων, κοπιώδης, κοπιαστικός, ἐπιμοχθός, ἀνιάρδος, ὀχηλός, ὀδυνηρός.—ἐπ. *παραθετ.* *δίζυρῶτερος*, *δίζυρῶτατος*, ἀντι -*ότερος*, -*ότατος* (*πρβλ.* τὰ *κακοξενιώτερος*, *λῆρῶτερος*) [δ'ι' ἔτυμ. βλ. *δίζυς*].

ὄζυς, αἰτ. **οἰζύς** (δισυλλ.)· -*ύος*, ἢ· δοτ. *συνγρ.* *οἰζυεῖ*, ἀντι *οἰζυεῖ*· (οἶ') ἀδελιότης, δυστυχία, τάλαιπωρία, κακοχῆρα, κακοπέδιο.

Ἔτυμ.· -*ύ-* ἐν τοῖς τρισυλλαβοῖς τύποις, -*θ-* ἐν τοῖς δισυλλαβοῖς ὀμηρ. *δίζυς*, αἰτ. *οἰζύς*· ὀμηρ. *οἰζύων*· αἰτ. *οἰζύρος*, ὀμηρ. *οἰζύρος*· *οἰζύς* (ἰων. *οἶ*, αἰτ. *οἶ* (ἐπιφ.) + **ζύς*, γεν. **ζύος* (πενία, ἀδελιότης)· *σανοκρ.* *jiv-ri-h* (ἀδύνατος καὶ ἐστερημένος *δοηθείας*), *πρβλ.* **γγυ-* (δία), τὰ ὀποια περιέχουσι μεταποτατικὸν τύπον τοῦ ἰαπ. **gvneix-* (δεσπόζω, ἐξουσιάζω), *πρβλ.* *βῖᾶ* καὶ τὸ παρ' Ἡουχ. *αζάει*· *βινεῖ*· βασικὴ σημ.

τοῦ δίζυς = φεῦ (οἱμοί) τῆς δυστυχίας κατ' ἄλλους δίζυς (*o-Fi-zys εκ. β. sed-.

δίζω, ἄττ. οἰζύω (ὡς τρισύλλαβον)· μελ. -θσω· ἄορ. α' δίζωσα· ὀρηγῶ, κλαίω, πενθῶ.— || μετ' αἰτ. πράγμ., πύσχω, ὑπόφερω, διά τι || ἀπολ. εἶμαι εἰς ἐλπεινὴν κατάστασιν, εἶμαι δυστυχῆς, ἀπηδλιωμένος. [δι'] ἔτυμολ. βλ. δίζυς· παρ' Ὀμηρῶ τὸ -ω- τῆς παραλ. τοῦ ἐν. ἀέλιπεθ βραχύς].

οἶη, ἡ· κώμη, χωρίον (συνήθως θεωρεῖται ὡς ἐκ τοῦ οἶος (=μόνος) προσορθόμενον, ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τῶν κωμῶν καὶ τῶν χωρίων δὲν κατοικοῦσιν ἐν οἰκίαις συνεχομέναις, ὡς οἱ τῶν πόλεων, ἀλλὰ σποράδην).

Ἔτυμ.: οἶη (*o-Fiā, πρβλ. *oFā (κοινότης, σωματεῖον, φυλή), μαρτυρούμενον ἐκ τοῦ λακ. ὠβᾶ, πρβλ. τὸ παρ' Ἑουχ. Θεσσαλ. *σοῦαί· φουλαί· πρβλ. ἄττ. *Oā (Oῖα, *Oη, Oῖη), ὄνομα δήμου (ἐν ἐπιγρ. *O—μετὰ λαοῦς πνεύματος, ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὸ ἐντός τῆς λ. F)· **Oἰᾶται** (κάτοικοι ἐνός δήμου τῆς Τεγέας), πρβλ. Ἑουχ. *οἰατᾶν· κωμητῶν, οἶαι γὰρ αἰ κῶμαι· ἐπίσης ὑπάρχει ἐν συνθέτοις ὡς β' συνθετ. εἰς -ῶη, -δᾶ, -ῶη, -ῶᾶ (ὀνόματα δῆμων ἢ τόπων, ὡς π. χ. **Oἰνότης**).

οἰσθῆναι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ οἶομαι.
οἶημα, τό (οἶομαι) γνώμη || ἰδίως γνώμη περὶ ἑαυτοῦ, οἶησις, ἔπαροις.

οἶησις, -εως, ἡ (οἶομαι)· = **δόξα**, γνώμη, ἰδέα.— || = **οἶημα**, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία.

οἶησις, -ιδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δίζ· πρόβατον· αἰτ. οἶδα.

οἶκα, -ας, -ε, ἰων. ἀντὶ **ἔοικα** (βλ. λ.).

οἰκάδος, δωρ. **οἰκάδις**, ἄπρφ. (οἶκος)· = **οἰκόνδε**· εἰς (πρὸς) τὸν οἶκον || πρὸς τὴν πατρίδα.— || = **οἶκοι**· ἐν τῷ οἴκῳ || ἐν τῇ πατρίδι.

οἰκέτασι, ἰων. ἀντὶ **ἔοικηται**, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ οἰκέω.

οἰκειακός, ἡ, ὄν (οἰκειός)· δ,τι καὶ νῦν = **οἰκεῖος** III.

οἰκεῖος, α, ον, ὡς, καὶ -ος, -ον· ἰων. **οἰκήιος, η, ον (οἶκος)**· ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ || ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὰς οἰκιακὰς ὑποθέσεις, οἰκιακός || τὰ **οἰκεῖα** = αἱ ὑποθέσεις τοῦ οἴκου, οἶκος, οἰκογένεια || ὡς. τὰ ἀγαθὰ τοῦ οἴκου, περιουσία, λατ. **res familiaris**.— || ὁ ἀνήκων εἰς οἰκογένειαν, ὁ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, συγγενῆς, οἰκεῖος, φίλος, λατ. **cognatus, familiaris** || **οἰ οἰκεῖοι** = φίλοι, συγγενεῖς, «οἰκεῖοι» ὡς καὶ νῦν || ἰων. ἕπερθ. **οἰ οἰκηιώτατοί τίνος** = οἱ στενῶτατοί του φίλοι || τὸ **οἰκεῖον** = συγγένεια.— || ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἀνήκον εἰς τὸν οἶκόν μου ἢ τὴν οἰκογένειάν μου, κάτι τὸ ἰδικόν μου, τὸ ἰδικτικόν μου, τὸ ἰδιαίτερόν μου || ὡς. ἐπὶ κτημάτων, ἡ ἰδιοκτησία μου, ἡ περιουσία μου || ἡ **οἰκεία** (ἢ οἰκήη), ἐνν. γῆ = ἡ χώρα μου, ἡ πατρίς μου || **δθεν καὶ ἐπὶ αἵτου**, ὁ ἐγχώριος παραγωγῆς καὶ οὐχὶ **ἐπακτός** (βηλ. ἐξωθεν εἰσαχθείς).— IV ὁ πρόσφορος (κατάλληλος, ἀρμόζων) εἰς τὴν πράγμα || ὁ φύσει ταιριάζων διὰ τὴν πράγμα, ὁ σύμμορφος τῇ φύσει πράγματός τινος, λατ. **domesticus** || τὸ **οἰκεῖον** = τὸ **καθῆκον** (βηλ. δ,τι ἀρμόζει, ταιριάζει).

οἰκειότης, -ητος, ἡ, ἰων. οἰκηιότης (οἰκεῖος)· ἡ συγγένεια || δ,τι καὶ νῦν, οἰκειότης, φιλία, στεναὶ φιλικαὶ σχέσεις || τὸ αὐξῆν (ἐπὶ γυναικὸς καὶ ἀνδρός), ὁ γάμος.

οἰκειῶς, ἰων. **οἰκηῖω**· μελ. -ῶσω (οἰκεῖος)· καθιστῶ τι(να) οἰκεῖον || **ἔθεν**, καθιστῶ τινα προσωπικόν μου φίλον.— **Μέσον**, κἀμῶν τινὰ φίλον μου, κερδίζω τὴν φιλίαν του (τῆν ἀγάπην του, τὸν πρὸς με σεβασμόν του). 2) κἀμῶν τι (πράγμα) ἰδικόν μου, τὸ οἰκαιοποῦμαι || μέσον, ἀπαιτῶ τὴν ἰδικόν μου, τὸ θεωρῶ ὡς ἰδικόν μου.— Παθητ., γίνομαι φίλος, γίνομαι οἰκεῖος, ἐνοῦμαι διὰ στενῆς φιλίας.

οἰκεῖω, ποιητ. ἀντὶ οἰκέω.
οἰκειῶς, ἑπὶρ. τοῦ οἰκεῖος· κατὰ φιλικόν τρόπον, «οἰκειῶς» || **οἰκειῶς ἔχω πρὸς τινα** = εἶμαι φιλικῶς συνδεδεμένος μετὰ τινος. 2) ὡς νὰ εἶναι (νὰ ἦτο) τὸ ἰδικόν μου. 3) κυρίως, φυσικῶς || πρεπόντως, κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα || εὐσεβῶς.

οἰκειῶσις, -εως, ἡ (οἰκεῖος)· τὸ λαμβάνειν τι ὡς ἴδιον (ἰδικόν μου), οἰκαιοποίησις, ἰδιοποίησις, σφετερισμός. 2) προσαρμογή.

οἰκετεία, ἡ (οἰκετεύω)· τὸ σύνολον τῶν οἰκετῶν μιάς οἰκογενείας, οἱ ὑπηρεταί τῆς, λατ. familia.

οἰκετεύω, μελ. -σω (οἰκέτης)· = οἰκέω, κατοικῶ. **οἰκέτης, -ου, ὁ (οἰκέω)**· ὁ ἔνοικος τῆς οἰκίας μας, δούλος τῆς οἰκίας, ὑπηρετής, λατ. **verna** || δουλοπρεπής, οἰκιακός.— Ἐν τῷ πληθ. οἱ οἰκέται = ἡ ὅλη οἰκογένειά τινος, τὰ γυναικόπαιδα τῆς οἰκίας, λατ. familia.

οἰκετικός, ἡ, ὄν (οἰκέτης)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς οἰκέτας, εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντας || τὸ **οἰκετικόν** (παριληπτ.) = οἱ δούλοι, ὑπηρεταί.

οἰκέτις, -ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ οἰκέτης (βλ. λ.)· δούλη, ὑπηρετρία.— || ἡ κυρία τοῦ οἴκου, ἡ οἰκοδέσποινα, λατ. **matrona**.

οἰκεῦντες, δωρ. ἀντὶ οἰκοῦντες, μετχ. πληθ. τοῦ οἰκέω.

οἰκέως, -έως, ἰων. -ῆτος, ὁ (οἰκέω)· ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διαμένων, ἔνοικος.— || ὑπηρετής, δούλος.

οἰκέω, πρκ. **ἔκειον**, συνηρ. -ονν, ἰων. **οἰκεῖον**· ἄορ. α' **ἔκησα**· πρκ. **ἔκησα**.— **Μέσον**, μελ. **οἰκησῶμαι** μετὰ παθ. ἐνν.— Παθητ., ἄορ. α' **ἔκησθην**· πρκ. **ἔκημαι (οἶκος)**· || μετχ., μετ' αἰτ., κατοικῶ (πόλιν, χώραν κ. τ. δ.) || ἐνταῦθεν, κέκτημαι, κατέχω, ἐξουσιάζω | καταλαμβάνω.— ἡ **οἰκουμένη** (ἐνν. γῆ) = ὁ πολιτισμένος κόσμος, τὸ κατοικούμενον (κατοικήσιμον) τμήμα τῆς ὑδρογενεῖς σφαίρας. 2) ὡς συνών. τῷ οἰκίζω· ἐγκαθιστῶ τινα εἰς τὴν μέρος || καθητ., ἐγκαθίσταμαι ὑπὸ τινος εἰς τὸ μέρος ὡς κάτοικος || δ παθ. πρκ. **ἔκημαι**, ἰων. **οἴκημαι** καίται μετὰ σημ. ἐν, ἐγκαθίσταμαι ὑπὸ τινος || μετὰ αἰτ., κατοικῶ (πόλιν, χώραν κλπ.), τὴν ἐφοδιάζω με κατοίκους || ὡς. ἐπὶ πόλεων, κεῖμαι, εὐρίσκομαι. 3) ὡς τὸ **διοικέω**, διευθύνω, κυβερνῶ, διοικῶ.— || ἀμτβ. κατοικῶ, διαμένω, ἔχω ὡς διαμονὴν μου, ὡς ἐνδιατημὰ μου. 2) ἐπὶ πόλεων, κατοικῶμαι || κεῖμαι, εὐρίσκομαι || ὡς. κυβερνώμαι, διοικῶμαι· ἡ πόλις οἰκεῖ κανῶς = ἡ πόλις κυβερνᾶται κακῶς.

οἰκήσας, ἑπ. ἀντὶ οἰκέεις, αἰτ. πληθ. τοῦ οἰκεῖος.

οἰκήσιος, η, ον, ἰων. ἀντὶ οἰκεῖος.

οἰκηιότης, -ητος, ἡ, ἰων. ἀντὶ οἰκειότης.

οἰκηῖω, ἰων. ἀντὶ οἰκεῖω.

οἴκημα, τό (οἰκέω)· τόπος διαμονῆς, κατοικία, δωμάτιον οἰκίας, πάτωμα οἰκίας. 2) κλωθὸς ἢ μάνδρα διὰ ζῶα. 3) ναός, ναός. 4) φυλακὴ, εἰρκτή.

οἰκῆν, δωρ. ἀντὶ οἰκεῖν, ἀπρφ. ἐν. τοῦ οἰκέω.

οἰκήσιμος, ον (οἰκήσιος)· κατοικήσιμος.

οἰκησις, ἡ (οἰκέω)· ἡ πράξις τοῦ κατοικεῖν ἢ ἐνοικεῖν.— || τόπος πρὸς διαμονήν, διαμονή, κατοικία, οἰκία.

οἰκητήρ, -ῆρος, δ' = οἰκητής (βλ. λ.).

οἰκητήριον, τό (οἰκέω)· κατοικητήριον, οἴκημα, κατοικία.

οἰκητής, -οῦ, ὁ (οἰκέω)· κάτοικος, ἄποικος.

οἰκητός, ἡ, ὄν (οἰκέω)· κατοικημένος || κατοικήσιμος.

οἰκητῶρ, -ορος, δ' = οἰκητῆρ, οἰκητής (βλ. λ. λ.) || ἄποικος.

οἰκία, ἡ, ἰων. οἰκή (οἶκος)· δ,τι καὶ νῦν, οἰκία, κατοικία, οἰκοδόμητος, οἶκος.— || οἶκος, «οἰκοκυριό», οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντες, τὰ μέλη μιάς οἰκίας, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἡ οἰκογένεια, λατ. familia.— || ἡ οἰκία (βηλ. ἡ οἰκογένεια) ἐκ τῆς ὁποίας καταγεται τις.— IV κατὰ τὸ αἰτ. **δικαιον ἡ οἰκία διαφέρει τοῦ οἶκος** κατὰ τὸ ὅτι ὁ μὲν οἶκος ἐλέγετο ἐπὶ συμπόσης τῆς περιουσίας (οἰκίας καὶ κτημάτων, ἀκινήτων καὶ κινήτων), ἡ δὲ οἰκία ἐσῆμαιναν δ,τι καὶ σῆμερον, κατοικίαν (οἴκημα διαμονῆς).

οἰκιάκος, ἡ, ὄν, παράλλ. τύπος τοῦ οἰκειανός (βλ. λ.)· (οἰκία)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, οἰκετός, «ἀνδρωπος τοῦ σπιτιοῦ», ἰδικός.

οἰκίδιον, τό, ἄποικον τοῦ οἶκος· μικρὰ οἰκία, μικρὰ κατοικία || δωμάτιον, λατ. **domuncula, aedicula**.

οἰκίζω, μελ. -ῖσω, ἄττ. -ῖθ' ἄορ. α' **ἔκησα**, ἰων. **οἰκισα**.— **Μέσον**, μελ. **οἰκισῶμαι**.— Παθητ., μέλλ. **οἰκισθήσομαι**· ἄορ. α' **ἔκησθην**· πρκ. **ἔκησμαι**, ἰων. **οἰκισμαι (οἶκος)**· κτίζω οἰκίαν, οἰκοδομῶ || δμελιώω, ἰδρύω, νέαν ἄποικίαν ἢ νέον συνοικισμόν ||

ἀποικίζω μίαν χώραν, ἐγκαθιστῶ εἰς αὐτὴν ἀποίκους.— || ἐγκαθιστῶ τινα ὡς ἀπαικον ἢ ὡς κάτοικον || μετακινῶ, μετατοπίζω, μεταφυτεύω.— μέσον, ἐγκαθιστῶ ἐμαυτὸν κάπου, ἐγκαθίσταμαι εἰς τι μέρος || ὡς. μετ' αἰτ., κατοικῶ (πόλιν, χώραν), ὑπάγω που καὶ κατοικῶ.— Παθητ. ἐγκαθίσταμαι ὑπὸ τινος κάπου ὡς ἀπαικος (κάτοικος).

οίκιον, τό (*οἶκος*), κυρ. ὑποκορ. τοῦ *οἶκος*, ἀλλ' ἐν χρήσει κατὰ πληθ. πάντοτε, τὰ *οἰκία*, ὡς τὸ λατ. *aedes*· οἰκία, κατοικία, τόπος διαμονῆς || εἰδικῶς. ἀνάκτορον περιέχον σειρὰς οἰκοδομῶν. 2) τρώγλη θηρίου, φωλεὰ ζῶων || φωλεὰ πτηνῶν, μελισσῶν κλπ.

οἰκίσις, ἡ (*οἰκίζω*)· ἡ ἐγκατάστασις, ἡ ἴδρυσις, ἀποικίας, ἀποικισμός.

οἰκίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ *οἶκος*· μικρὸς οἶκος, μικρὰ οἰκία, ἢ μικρὸν δωματίον, μικρὸς θάλαμος || κλωβίον, «κοττέτσι» (ἐπὶ ὄρνιθων) || ὄρνιθοτροφεῖον, μάνδρα.

οἰκίσται, ἰων. ἀντὶ *ἴκισταί*, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *οἰκίζω*.

οἰκιστήρ, -ἦρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *οἰκιστῆς* (βλ. λ.).

οἰκιστής, -οῦ, ὁ (*οἰκίζω*)· ὁ ἀποικίζων τόπον τινὰ δι' ἐποικίαν, ὁ ἴδρυτῆς ἀποικίας, ὁ ἀρχηγὸς ἀποικίας.

οἰκο-γενής, ἐς (*οἶκος* + *γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, ἰδίως ἐπὶ τῶν θούλων, ὁ (ἀνα)τραφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, οἰκετός, οἰκιακός || ἐπὶ ζῴων, τιθασευμένος, κατοικίδιος, ἡμέτερος.

οἰκο-δεσποτέω, μελ. -ἦσω (*οἰκοδεσπότης*)· εἶμαι οἰκοδεσπότης, εἶμαι δεσπότης (κύριος) τοῦ οἴκου μου, ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, κυβερνῶ (διευθύνω) τὰ τοῦ οἴκου μου.

οἰκο-δεσπότης, -ου, ὁ (*οἶκος*+*δεσπότης*)· ὁ δεσπότης (κύριος, ἀρχηγός) τοῦ οἴκου ἢ τῆς οἰκογενείας, ὁ κύριος τοῦ οἴκου (βῆλ. ὁ σύζυγος).

οἰκο-δομέω, μελ. -ἦσω (*οἰκοδόμος*)· κτίζω οἶκον. 2) γενικῶς, ὡς καὶ νῦν. οἰκοδομῶ, κτίζω, ἰδρύω, κατασκευάζω.— Μέσον, *οἰκοδομοῦμαι οἰκημα* = κτίζω δι' ἐμαυτὸν οἰκημα, ἢ θάλλω νά μου κτίσῃ οἰκημα. 3) μτρ. κτίζω ἢ θεμελιώνω ἐπὶ τινος (ἐπάνω εἰς τι). 4) ἐκπαιδεύω, καταρτίζω.

οἰκο-δομή, ἡ (*οἰκοδομέω*)· οἰκοδόμησις, ἀνοικοδόμησις, ἢ πρῆξις τοῦ οἰκοδομεῖν || τὸ οἰκοδόμημα, κτίριον, κατασκευή. 2) μτρ. ἐποικοδόμησις, ἐκπαιδευσις, ἐπιμρφωσις, βελτίωσις, ἐπισκευή.

οἰκο-δομημα, τό (*οἰκοδομέω*)· ὅ, τι καὶ νῦν, οἰκοδομή, οἰκοδόμημα, κατασκευή, κτίριον.

οἰκο-δομησις, ἡ = *οἰκοδομία* (βλ. λ.).

οἰκο-δομία, ἡ (*οἰκοδομέω*)· ἡ ἀνοικοδόμησις ἐνός κτίριου ἢ ὁ τρόπος τῆς ἀνοικοδομήσεως, ἡ κατασκευή. 2) οἰκοδόμημα, κτίριον.

οἰκο-δομικός, ἡ, ὄν (*οἰκοδόμος*)· ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ οἰκοδομεῖν || ἡ *οἰκοδομική* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδομεῖν.

οἰκο-δόμος, ὄν (*οἶκος*+*δέμω*)· ὁ οἰκοδομῶν οἰκίαν, ὁ κτίζων || ὡς οὖσα. ὁ *οἰκοδόμος*=ὁ κτίστης, ὁ ἀρχιτέκτων.

οἰκοθεν, ἐπίρ. (*οἶκος*)· ἐκ τοῦ οἴκου, ἐκ τῆς πατρίδος. 2) ἐξ ἴδῳ μου, διὰ τὸν ἴδῳ μου μέσον, ἐκ φύσεως, ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν μου, ἐξ ἐμαυτοῦ || οὐκ· *εἶχον οἰκοθεν*=δὲν εἶχον ἰδικά μου.

οἰκοθί, ἐπίρ. (*οἶκος*), ἀντὶ τοῦ *οἴκου* (ὅπως τὰ: *δοθί*, *πόθι* ἀντὶ τῶν *οἶ*, *ποι*)· ἐν τῷ οἴκῳ, κατ' οἶκον, λατ. *domi*.

οἶκος, ἐπίρ. (*οἶκος*)· ἐν τῷ οἴκῳ, κατ' οἶκον, λατ. *domi* || τὰ *οἶκος* = αἱ οἰκίαι ὑποδέσεις || ἡ *οἶκοι* (ἐνν. *πόλις*) = ἡ πατρίς.

οἰκόν-θε, ποιητ. ἀντὶ *οἰκαδε* (*οἶκος*)· πρὸς τὸν οἶκον, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα.

οἰκο-νομέω, μελ. -ἦσω (*οἰκονόμος*)· εἶμαι οἰκονόμος (τροφοδότης κ.τ.δ.), κυβερνῶ ὡς οἰκονόμος. 2) μετ' αἰτ. κυβερνῶ τι, διευθύνω, τακτοποιῶ, διευθετῶ, τι.

οἰκο-νομία, ἡ (*οἰκονομέω*)· ἡ δίκαισις, ἡ ἐπιστασία, οἶκος ἢ οἰκογενεία || γενικῶς, διακυβερνήσις πόλεως (χώρας, κράτους...), διοικήσις.

οἰκο-νομικός, ἡ, ὄν (*οἰκονόμος*)· ὁ ἀσχολούμε-

νος (καὶ ἀπομένους ὁ ἠοκημένος, ἔμπειρος) περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν πραγμάτων ἐνός οἴκου ἢ μίᾳς οἰκογενείας || λιτός, οἰκονομικός || ἡ *οἰκονομική* (ἐνν. *τέχνη*)=οἰκίαι ἢ οἰκονομία || ὡς. τὰ *οἰκονομικά*=οἰκίαι ὑποδέσεις.

οἰκο-νόμος, ὄν (*οἶκος*+*νόμος*)· ὁ κυβερνῶν, διευθύνων, φροντίζων, οἶκον ἢ οἰκογενείαν || ὡς οὖσα. ὁ *οἰκονόμος* = ὁ οἰκοδεσπότης, διαχειριστής, οἰκονόμος (ὡς καὶ σήμερον λέγεται) οἴκου.

οἰκό-πεδον, τό (*οἶκος*+*πέδον*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ θέσις μίᾳς οἰκίας, τόπος, ἔδωφος, ἐφ' οὗ εἶναι ἐκτιμῆσθαι οἰκία, λατ. *area domus*. 2) αὐτὴ ἡ οἰκία, τὸ οἰκοδόμημα.

οἰκο-ποιός, ὄν (*οἶκος*+*ποιέω*)· ὁ ποιῶν (κτίζων, κατασκευάζων) οἶκον || ὁ ἀποτελῶν τὸν οἶκον, καθιστῶν αὐτὸν κατοικήσιμον.

οἰκόριος, α, ὄν, δωρ. ἀντὶ *οἰκούριος* (βλ. λ.).

οἰ'κοσι, -ου, δ' οἰκία, κατοικία, τόπος διαμονῆς || πᾶς τόπος, ἔνθα ζῆ τις || *κατ' οἶκον ἢ κατ' οἰκίους* = ὡς καὶ νῦν, «κατ' οἶκον», ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῇ πατρίδι. 2) μέρος οἰκίας, θάλαμος, δωματίον || ἐν-τεῦθεν, *οἰκοί* (ἐν τῷ πληθ.) συχνὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐν. *οἶκος* πρὸς δῆλων μίᾳς καὶ μόνης οἰκίας, ὡς τὸ λατ. *aedes, tecta*, καὶ ὡς τὸ ἄλλ. *οἰκηματά*. 3) Ναός, ἱερὸν (καθὸ οἶκος τοῦ Θεοῦ).— || οἰκίαι ὑποδέσεις, αἱ οἰκοκυρικαὶ ἀσχολαί, τὸ οἰκουριό || ὁ οἶκος καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἢ περὶ αὐτὸν, ἡ ὅλη περιουσία || ἐν τῷ ἀττ. δικ. ἡ ὅλη κληρονομία (κληρονομηθεῖσα περιουσία).— || οἶκος, οἰκογένεια.

— IV οἶκος, οἰκογενεῖαν γένος, οἰκογένεια (ἔφ' ἣν ἐνν. καὶ σήμερον εἶναι ἐν χρήσει: βασιλικὸς οἶκος, αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια.

Ἔτυμ.: *οἶκος*, διαλεξτ. *Φοικος*· μεθωμ. *οἰκία*, ἰων. *οἰκίη*, γορτ. *Φοικιά*, βοιωτ. *Φυκιά*· ἐπίρρ. *οἰκαδε* (καὶ δωρ. *οἰκαδεις* (**οἶκα*, αἰτ. πληθ.)) *οἰκει*, *οἰκοθεν*, -θι, *οἰκοί*, *οἰκόνθε*, *οἰκοσε*· *οἰκεῖν*· *οἰκέτης*· ὁμ. *οἰκέως*, -ῆτος, γορτ. *Φοικεύς*· *οἰκίζω*· *Φοικος* = λατ. *vicus* (συστὸς οἰκιῶν, χωρίον, συνοικισμὸς πόλεως), *vici-nus*· ἰαπ. **νοῖκο*-s, πρβλ. *σανσορ*. *νεζά*-η (οἶκος), *Ζενθ*. *vaesma*- (οἰκία), *σανσορ*. *νίλ*, (θεμ. *νίς*- (διαμονή, οἰκία), πληθ. *νίσα*·η (γένος, οἰκογένεια), *νίς*-*ράτι*-η (ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου, ἀρχηγὸς τῆς κοινότητος), *Ζενθ*. *νίς*- (οἰκία, χωρίον, φυλή), *σανσορ*. *νεζά*·η (γείτων), πρβλ. γοτθ. *weihis* (χωρίον), παλ-ελαυ. *visi* (=praedium), παλ-πρωσ. *waispallin* (οἰκοδέσποινα)· πρβλ. καὶ ἀγγλ. *wick, wich* (ἐν τοπικοῖς ὀνόμασι, ὡς *Norwich*).

οἰκός, ἰων. ἀντὶ *οἰκός*, μτρ. οὐδ. τὸ *οἶκα*.

οἰκό-σίτος, ὄν (*οἶκος*+*σίτος*)· ὁ σιτούμενος (τρεφόμενος) ἐν τῷ ἴδῳ του οἴκου, ὁ ζῶν δι' ἴδῳ του ἐξέδων.— || ὁ ζῶν ἐν οἴκῳ (ἐντός οἰκίας).

οἰκο-τριθής, ἐς (*οἶκος* + *τριθῆναι*)· ὁ καταστρέφων, ἐρημώνων, οἰκίαν ἢ οἰκογένειαν.

οἰκό-τριψ, -ίβος, ὁ (*οἶκος*+*τριβω*)· δούλος γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, λατ. *verna* (πρβλ. καὶ *οἰκογενής*).

οἰκο-τύραννος, ὁ (*οἶκος*+*τύραννος*)· ὁ τύραννος τοῦ οἴκου.

οἰκότως, ἰων. ἀντὶ *οἰκόντως*, ἐπίρρ. τοῦ *οἰκῶς* (μτρ. τοῦ *οἶκα*)· λογικῶς, πιθανῶς.

οἰκουμένη, ἡ (ἐνν. *γῆ*)· βλ. ἐν *οἰκία*.

οἰκο-ουρέω, μελ. -ἦσω (*οἰκουρέω*)· ἐπιβλέπω (φρουρῶ) τὸν οἶκον, συντηρῶ τὴν οἰκίαν || μετ' αἰτ. φυλάττω (φρουρῶ) τι· τὸ τακτοποιῶ, τὸ διοικῶ.— || διαμένω οἶκοι, εἶμαι κλεισμένος μέσα, ὡς καὶ τὸ σήμερ. «οἰκουρῶ» (=ἀσθενῶν παραμένω οἶκοι).

οἰκούρημα, τό (*οἰκουρέω*)· ἡ φρουρήσις τοῦ οἴκου, τὸ οἰκουρεῖν καὶ φυλάττειν || γεν., φρουρήσις, φρουρὰ || *οἰκούρημα ξένων*=ἡ ὑπὸ ξένων γινομένη φρουρήσις (περιφρουρήσις).— || ὁ οἰκουρῶν, ὁ οἶκοι παραμένων.

οἰκο-ουρία, ἡ (*οἰκουρέω*)· τὸ παραμένειν οἶκοι, ἢ ἐν τῷ οἴκῳ παραμονή || τὸ φρουρεῖν τὸν οἶκον, ἢ φρουρήσις καὶ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου || ἀδράνεια, ἀπραξία, ἔλλειψις πάσης δραστηριότητος.

οἰκούριος, ὄν, ὡς, καὶ -α, -ον (*οἰκουρέω*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν τοῦ οἴκου ἐπιμέλειαν (εἰς

τήν *οίκουριαν* ἢ τὸν *οίκουρον*) || ἐντεῦθεν τὰ *οἰκούρια* (ἐνν. *δῶρα*)=μισοδός (ἀμοιβή, κυρ. δῶρα) διὰ τὴν φροντίδα περὶ τὴν συντήρησιν τοῦ οἴκου.— || ὁ οἰκουρῶν, παραμένων οἴκοι || *εταῖραι οἰκόνια* (θωρ. ἀντὶ *οἰκονίας*) = δῆλεια ἀντροφοί, φίλοι ἢ θεράπαινα.

οἰκο-ουρός, ὄν (*οἰκος+ουρός*) ὁ φυλάττων (φρουρῶν) τὴν οἰκίαν, ὁ συντηρῶν τὴν οἰκίαν, ὁ μεριμνῶν, φροντίζων δι' αὐτήν (τὴν οἰκίαν θηλ. ἢ καὶ τὴν οἰκογένειαν, τὸν οἶκον).— || ὁ οἴκοι παραμένων, κατοικίδιος || ὡς οἶος. ἢ *οἰκουρός* = ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ οἰκοκρά (ἐν χρῆσει συν. ὡς ἑπαινος, ἐν ψ' ἐπὶ ἀνδρός ὡς ψόγος, ὁ *οἰκουρός*=ὁ οἴκοι παραμένων, φυγοπόλεμος, ἀπόλεμος).

οἰκο-φθόρεω, μελ. *-ήσω* (*οἰκοφθόρος*): φθείρω (καταστρέφω) οἰκίαν ἢ οἰκογένειαν, σπαταλῶ τὴν περιουσίαν μου (τὸν *οἶκόν* μου = τὴν περιουσίαν μου).— Παθητ., χάνω τὴν περιουσίαν μου, καταστρέφομαι, χάνομαι.

οἰκο-φθορία, ἡ (*οἰκοφθορέω*): ἡ φθορά (καταστροφή, ἐρήμωσις) τοῦ οἴκου ἢ τῆς οἰκογενείας, ἡ κατασπαστάλῃσις τῆς περιουσίας.

οἰκο-φθόρος, ὄν (*οἰκος+φθέρω*): ὁ φθείρων (καταστρέφων) οἶκον, ἄσματος || ὡς οἶος. ὁ *οἰκοφθόρος* = ὁ ἄσματος, ὁ σπάταλος || ὁ μοιχός.

οἰκο-φύλαξ, *-ἄκος*, ὁ, ἢ (*οἰκος+φύλαξ*): ὁ φύλαξ τοῦ οἴκου, ὁ φυλάττων (φρουρῶν) τὴν οἰκίαν.

οἰκτερίζω, τὸ καὶ **οἰκτερίζω**, ἢ (*οἰκτερίζω*): *οἰκτερίζω* (βλ. λ.), ἔλεος, οἶκτος, εὐσπλαγχνία, λατ. *miseratio*.

οἰκτείρω, καὶ ὀρθότ. *οἰκτεῖρω* (βλ. λ.) *οἶκτος* πρτ. *ὠκτεῖρον*, ἰων. *οἰκτεῖρον* μελ. *οἰκτεῖω* ἄορ. α' *ὠκτεῖρα* ὡς καὶ νῦν, λυποῦμαι τινα, αἰσθάνομαι οἶκτον διὰ τινα, συμπονώ, συμμερίζομαι τὸν πόνον του, τὸν οἰκτεῖρω, μετ' αὐτ. πρσθ. || *οἰκτεῖρω τινά τινας*=λυποῦμαι τινα ἐξ αἰτίας πράγματός τινας.

οἰκτιζῶ, μελ. *-ίσω*, ἄττ. *-ῖω* ἄορ. α' *ὠκτιζα* (*οἶκτος*) ὡς τὸ *οἰκτεῖρω*, ἀλλὰ συν. ποιητ., λυποῦμαι τινα, αἰσθάνομαι οἶκτον πρὸς τινα, τὸν οἰκτεῖρω.— *Μέσον*, ἐκδήλω (ἐκφράζω) τὴν λύπην μου || θρηνώ, πενθῶ.

οἰκτιρμός, -οῦ, ὁ (*οἰκτεῖρω*): τὸ οἰκτεῖρειν, λύπη, συμπάθεια, «συμπόνια».

οἰκτιρμῶν, ὄν, γεν. *-ονος* (*οἰκτεῖρω*): ὁ πλήρης οἴκτου, ἐλεήμων, εὐσπλαγχνός.

οἰκτίρω ἕτερος (καὶ ὀρθότ.) τύπος τοῦ *οἰκτεῖρω*, πρβλ. Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1404 *οἰκτίρω καὶ διὰ τοῦ ἡ γράφεται καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἔχουσι δὲ λόγον ἑκάτεροι· οἱ γὰρ διὰ τοῦ ἡ γράφονται διὰ τὸ οἰκτιρμός γράφουσι· καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς οἰκτίρω λέγουσι καὶ οὐχὶ οἰκτεῖρω· οἱ δὲ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφουσι αὐτό, ἐπειδὴ οἰκτεῖω ἔστιν ὁ μέλλων».*

οἰκτισμα, -ατος, τὸ (*οἰκτεῖρω*): θρήνος, κλαυθμός.

οἰκτισμός, -οῦ, ὁ (*οἰκτίζω*): θρήνος, κλαυθμός.

οἰκτιστός, ἡ, ὄν, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ *οἰκτερός* (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ *οἶκτος*, πρβλ. *αἰσχροός, αἰσχιστος*) τὸ συγκριτ. ὁμῶς εἶναι *οἰκτερότερος*: ὁ πλείστου οἶκτου ἄξιος, λίαν ἀξιοδρήνητος, ἀξιολύπητος || τὸ οὐδ. πλθ. *οἰκτιστα* ὡς ἐπίρ. = κατὰ λίαν ἀξιοδρήνητον τρόπον.

ΟἰΚΤΟΣΙ, -ου, ὁ (*οἶ*) λύπη, συμπάθεια, «συμπόνια», αἰσθημα οἴκτου. 2) ἡ ἐκδήλωσις λύπης ἢ οἴκτου, θρήνος, ὄδυρμος.

Ἔτυμ.: *οἶκτος* *οἰκτερός*: *οἰκτίζω* *οἰκτεῖρω*, αἰολ. *οἰκτίρω* *οἰκτιμῶς* κ. ἄ. κατὰ τινας παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιφών. οἶ, κατ' ἐπέκτ. *οἶγ* ὡς ἐν τῷ *δυσοἶζω*.

οἰκτρο-βίος, ὄν (*οἰκτροός+βίος*): ὁ ζῶν οἰκτρόν βίον, ὁ διάγων ἀξιοδρήνητον ζωὴν.

οἰκτροός, ἄ, ὄν (*οἶκτος*): ἐπὶ πραγμ., ἀξιοδρήνητος, ἐλεεινός || ἐπὶ πρσ., ὁ ἐν ἀξιοδρήνητῳ καταστάσει διατελών, ἐλεεινός.— || μετὰ ἐνεργ. σημ., ὁ διεγείρων τὸν οἶκτον, ὁ κινῶν τὸν ἔλεον.— Παρθετ. *οἰκτροότερος, οἰκτροτάτος*, ὡς, ἀνώμ. ὑπερθ. *οἰκτετατός*.

οἰκτρο-χοεῦ (*οἰκτερός+χέω*): ἐκχέω (χύνω) ἔξω, ἐκπέμπω) τι κατὰ τρόπον θρηνώδη: *οἰκτροχοεῦ*

φρονήν=ἐκπέμπω θλιβερόν (θρηνώδες) ζῆμα, ἐλεειναλογῶ.

οἰκτρῶς, ἐπίρ. τοῦ *οἰκτερός*: κατὰ τρόπον οἰκτρόν, κατὰ τρόπον ἀξιοδρήνητον (βλ. *οἰκτερός*) ὑπερθ. *οἰκτροτάτα*.

οἰκῶς, υἷα, ὄς, ἰων. ἀντὶ *οἰκῶς*, μετχ. τοῦ *οἰκοια*. **οἰκο-ωφελής, ἐς** (*οἰκος+ὠφελῆω*): ὁ ὠφελῶν τὸν οἶκον, ὁ ὠφέλιμος εἰς τὸν οἶκον, ὁ προδῶν (αὐξάνων) τὸν οἶκον.

οἰκο-ωφελία, ἡ, ἰων. *-ή* (*οἰκοωφελής*): ἡ ὠφέλεια διὰ τὸν οἶκον || ἐντεῦθεν, φροντίς διὰ τὰ τοῦ οἴκου (ἐπὶ οἰκουρίας, διαμονῆς θηλ. κατ' οἶκον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ πολεμιστοῦ).

οἶμα, -ατος, τὸ (*οἶσω* τοῦ **οἶω*=φέρω) ὀρμητικὴ ἔφοδος, λατ. *impetus*, τὸ ἄλμα τοῦ λέοντος π. χ., ἢ ἡ «βουτιά» τοῦ ἀετοῦ.

Ἔτυμ.: *οἶμα* (**οἶσμα* *οἶστρος* (βλ. λ.), Ζενδ. *ažsma-* (ὄργη), λατ. *ira* (**eisā*), σανσκρ. *ῥ'sati, isanyāti* (ἐξεγείρω) κλπ. ἐντεῦθεν τὸ ὄμηρ. *οἶμπος* ἰων. κατ' ἄλλους εἶναι ὄμορρ. τοῖς *οἶμη, οἶμος* ἐκ τοῦ *οἶμα*.

οἶμαι, ἄττ. συγκεκ. ἀντὶ τοῦ *οἶομαι* (βλ. λ.).

οἶμάω, μελ. *-ήσω* (*οἶμα*)=*οἰμάω* (βλ. λ.), ὀρμῶ, ἐφορμῶ, κατὰ τινας, ἐνεργῶ ἔφοδον (πρβλ. τὸ σημερ. «χοιμῶ» ὑπερθ. κατ' ἄλλους γραπτέον «χυμῶ»), ἐπιπίπτω κατ' ἐπάνω του (ἐπὶ τῶν ἀρκαδικῶν π. χ. πτηνῶν ἐπιπτόντων κατὰ τῆς λείας τῶν).

ΟἶΜΗ, ἡ=*οἶμος* (βλ. λ.), ὁδός, ἀτραπός || μετρ. ἡ πορεία μιᾶς διηγήσεως ἢ ἐνός ποιήματος (ζῆματος) || αὐτὸ τοῦτο τὸ διήγημα, ἢ τὸ ποίημα (τὸ ζῆμα).

Ἔτυμ.: *οἶμη* (μετὰ φιλοσοφίας τοῦ πνεύματος ἀντὶ **οἶμη*) *οἶμος* (=μελωδία) *παρ-οἶμία* [διὰ τὴν σημ. πρβλ. μεσ-γερμ. *bi-spiel* (μῦθος, παροιμία): γερμ. **spella-n*, γοτθ. *spill* (μῦθος)] *προ-οἶμιον*, ἄττ. *προἶμιον* (**προ-οἶμιον*): πρβλ. Ἑουσ. *ἄδομιον ἀρηρτον*: σανσκρ. *sāman* (ζῆμα), παλ-νορρ. *seiðr* (ἐπιδήλι), *siða* (γοητεύω με ἐπωδός) (ἐν λατ. **sz-īō* ἢ **sz-dhō*), λιθ. *saitas* (ἐρμηνεία τῶν οἰωνῶν), *saitu* τῆς *saitcu* (ἐρμηνεύω τοὺς οἰωνούς, προφητεύω), λατ. **szōi-* (ῥῥω). Κατ' ἄλλους εἶναι τῆς ἀτῆς β. πρὸς τὰ *οἶμα οἶμος* (βλ. λ.).

οἶμοι, (κυρ. *οἶ μοι*=ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ), ἐπιφών. ἄλγους, τρόμου, φρίκης, οἴκτου, θλίψεως, καὶ ἐκπληψεως ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, «ὠμίε, ὠμίενα!» || Κατὰ τὸ πλείστον ἀπολύτως, ἀλλὰ καὶ μετὰ ὄνομ., ὡς *οἶμοι ἐγὼ*=ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ || ἀπίσθη καὶ μετὰ γεν τῆς αἰτίας: *οἶμοι τῶν κακῶν*=ἀλλοίμονο μου, πόσα κακὰ μοῦ συμβαίνουν! (ἢ πόσα ἐχῶ νὰ τραβῆζω!).

ΟἶΜΟΣ, *-ου*, ὁ: ὁδός, δρόμος, ἀτραπός, «μονοπάτι». 2) σειρά, λωρὶς γῆς, μέρος γῆς, χώρα. 3) μετρ., ὡς τὸ *οἶμη*: *οἶμος ἀοιδή*=ἡ πορεία (τὸ μέλος, ὁ ἦχος) τοῦ ζῆματος || τὸ ζῆμα, ὠδή.

Ἔτυμ.: *οἶμος* (**φοῖ-μος*) (πρβλ. Ἑουσ. *καθ' οἶμον καθ' ὁδόν*, «*ἄδομος ἀπορος*»): ὁμ. ἄορ. *εἰσατο, εἴσατο* (βλ. *ἔμαι*) πρβλ. καὶ *οἶμα, οἶμη*.

οἶμωγή, ἡ (*οἶμῶζω*) κυρ. τὸ φωνάζειν *οἶμοι*, κρουγὴ, θρήνος, ὄδυρμος. [δὲ ἔτυμ. βλ. *οἶμῶζω*].

οἶμωγμα, -ατος, τὸ (*οἶμῶζω*): κρουγὴ θρήνου, θρήνος.

οἶμωγμός, ὁ (*οἶμῶζω*)=*οἶμωγή* (βλ. λ.).

οἶμῶζω, μελ. *οἶμῶξομαι*, μετρ. *οἶμῶξω* ἄορ. α' *ὠμῶξα* (*οἶμοι*): κρουγάζω «*οἶμοι*», θρηνώ μεγαλοφώνως, κλαίω, ὄδυρομαι || *οἶμῶξε!* (ἐπὶ κατάρασι)=«σκάσε», «πλάνταξε», «νὰ χαθῆς»!—λατ. *abi in palam rem!* || *οὐκ οἶμῶζεται*; = «δὲν θὰ τίς φάη;» (ῶστε νὰ «βάλη τὴς φωνές»);!— || μετρ., μετ' αἰτ., λυποῦμαι τινα, θρηνώ τινα.—|| ἔτυμ. βλ. *οἶμῶζω* (*οἶμοι*, ὅπως *οἶζω* *οἶ, αἰάζω* *αἶ, φεῖζω* *φεῖ* (πρβλ. καὶ γερμ. *schzen* *ach!*)).

οἶμωκτός, ἡ, ὄν (*οἶμῶζω*): ἄξιος οἶμωγῶν, ἀξιολύπητος, ἀξιοδρήνητος, πού νὰ ἀξίζη «γὰ νὰ βάλη κανεὶς τίς φωνές» δι' αὐτόν || καὶ ἐνεργ., ὁ οἶμῶζων, κλαίων, ὄδυρόμενος.

οἶμῶξε, γ' ἐν. ἐπ. ἄορ. α' *Εὐκτ.* τοῦ *οἶμῶζω*. **οἶν-άνθη**, ἡ (*οἶν+ἄνθη*) ὁ πρώτος βλαστός (ἢ

ὁ πρῶτος κάλυξ, τὸ πρῶτα μπουμπούκι) τῆς ἀμπέλου, λατ. *rampinus* || ἐντέθεν, τὸ ἀμπελόκλημα, ἡ ἀμπελος. 2) τὸ χνούδι τοῦ φύλλου τῆς ἀμπέλου || μετρ. τὸ χνούδι τῶν παρείων νεανίου, αἱ πρῶται τρίχες τοῦ γενείου, αἱ λίαν λεπταὶ καὶ μαλακαί, λατ. *lanugo*.

οἴν-ανδής, -ίδος, ἡ = οἴνανθη.

οἴνάρειον, τό = οἴναρον (βλ. λ.).

οἴνάρίζω, μελ. -σω (οἴναρον): ἀφαιρῶ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἐκόβω τὰ ἀμπελόφυλλα.

οἴνάριον, τό, ἡποκορ. τοῦ οἴνος: ἀδύνατος οἴνος, ἄδλιος οἴνος || ἡ μικρὰ ποσότης οἴνου, «λίγο κρασάκι».

οἴνᾶρον, τό (οἴνη), καὶ **οἴναρίς, ἡ**: φύλλον τῆς ἀμπέλου || κλάδος ἀμπέλου || κλήμα, ἀμπελος, λατ. *rampinus*.

οἴνη, ἡ (οἴνος): ἀμπελος, κλήμα ἀμπέλου, λατ. *vitis*. 2) = οἴνος [δὲ] ἔτυμ. βλ. οἴνος].

οἴνηρός, ἄ, ὄν (οἴνος): ὁ τοῦ οἴνου, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν οἶνον, ὁ ἐπιρρηπῆς εἰς τὸν οἶνον, «ἄνθρωπος τοῦ κρασιοῦ», λατ. *vinosus*.— || ὁ πλήρης οἴνου, ὁ περιέχων οἶνον.— || ἐπὶ χωρῶν, ἡ πλουσία εἰς οἶνον, ἡ παράγουσα ἀφρονον οἶνον.

οἴνηρύσις, ἡ (οἴνος + ἄρυσ): δοχεῖον πρὸς ἀντήρην οἴνου, ἡ τοῦ οἴνου κοτύλη, δι' ἧς ἤρυστον τὸν οἶνον.

οἴνιζω, (οἴνος): ἔχω τὴν ὁσμὴν οἴνου, ἐμυρίζω κρασί.— || Μέσον, προμηθεύομαι οἶνον δι' ἀνταλλαγῆς, ἀγοράζω οἶνον.

οἴνο-βαρέων, ὁ, ἰων. μετ. τύπος (ὡσεὶ ἐξ ἐν. οἴνο-βαρέω) = οἴνοβαρῆς (βλ. λ.): ἐκ τοῦ

οἴνο-βαρῆς, ἐς (οἴνος + βαρῆς): ὁ θεβαρημένος ἐκ τοῦ οἴνου, βαρὺς ἀπὸ τοῦ πολὺ κρασί, ἐπιωμένος, μεθυμένος, λατ. *vinu gravis*.

οἴνο-βρεχῆς, ἐς (οἴνος + βρέχω): ὁ διαβροχος ἐξ οἴνου, μεθυμένος, «στουπὶ στό μεθύσι».

οἴνο-δόκος, ὄν (οἴνος + δέχομαι): ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων οἶνον, ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον οἴνου.

οἴνο-δοτής, -ου, ὁ, ἡποκ. -δοτῆς, -α (οἴνος + ἰδομαι): ὁ δοτὴρ οἴνου, ὁ χορηγός (δώρητής) τοῦ οἴνου, ἐπιθ. τοῦ Βάκχου.

οἴνοδεις, εσσα, εν, συνηρ. οἴνους, -οῦσσα (ἀττ. -οῦττα), -οῦν (οἴνος): ὁ κατασκευασμένος ἐξ οἴνου ἢ καὶ τῆ συμμετοχῆ οἴνου.— || ὡς οἶνα. ἡ οἴνοῦττα = πλακοῦς (ἢ χυλός, πολτός) κατασκευασμένος ἀπὸ χονδροαλεσμένο κριθᾶρ ἀνάμεικτον με ὕδωρ, ἔλαιον καὶ οἶνον, καὶ ποσορίζομενος κυρ. διὰ τοῦς κωππλάτας.

οἴνο-μέλι, -ίτος, τό (οἴνος + μέλι): τὸ μελίκρατον, μέλι μεμειγμένον μετὰ οἴνου, οἴνος μετὰ μέλιτος, λατ. *mulsum*.

οἴνο-πέδη, ἡ, καὶ οἴνο-πέδον, τό (οἴνος + πέδον): γῆ κατάλληλος δι' ἀμπελώνας, γῆ οἴνοφόρος, ἀμπελών.

οἴνο-πέδος, ὄν (οἴνος + πέδον): ὁ ἔχων ἔδαφος κατάλληλον διὰ τὴν ἀμπελευργίαν, οἴνοφόρος, ὁ πλούσιος εἰς οἶνον «πολύσιος».

οἴνο-πέπαντος, ὄν (οἴνος + πεπαίνω): ὄριμος πρὸς παραγωγὴν οἴνου, ὄριμος διὰ νά γίνῃ κρασί (διὰ νά κάμῃ κρασί).

οἴν-οπίης, -ου, ὁ (οἴνος + ὀπιεύω): ὁ στρέφων τὸ δέλεμα πρὸς τὸν οἶνον, ὁ περιπαδῶς ἀτενίζων πρὸς αὐτόν, ὁ ἐπιθυμῶν τὸν οἶνον, κωμικὴ λέξις ἐοχηματισμένη κατὰ τὸ ἄμην. *παρθενοπίης*.

οἴνο-πληθῆς, ἐς (οἴνος + πλήθω): ὁ πλούσιος εἰς οἶνον.

οἴνο-πλήξ, -ῆγος, ὁ, ἡ, (οἴνος + πλήσσω): ὁ ὑπὸ τοῦ οἴνου πεπληγμένος, ὁ μεθυμένος, οἴνοπληκτος.

οἴνο-ποτάζω καὶ οἴνο-ποτέω (οἴνοπότης): πίνω οἶνον.

οἴνο-ποτήρ, -ῆρος, ὁ, καὶ οἴνο-πότης, -ου, ὁ, θηλ. οἴνοπότις, -ίδος, ἡ (οἴνος + π. πο- τοῦ πίνω): ὁ πίνων οἶνον, ὁ κρρασοπατέρας.

οἴνο-πος, -ου, ὁ, λατ. vinum: δτι καὶ νῦν, οἴνος, κρασί, ὁ ἐξυμωμένος χυμὸς τῆς σταφυλῆς || ἐν οἴνω, ἐπὶ οἴνω, παρ' οἴνω = λατ. *infer pocula* = ἐν πότῳ, παρὰ πότον, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ συμποσίου

|| ὁ ζυμωμένος (βράζων) χυμὸς μήλων, ἀπίων κλπ καρπῶν (μηλίτης οἴνος, ἀπίτης οἴνος ἢ «ἀτιδόκρασο») || οἴνος ἐκ κρεῖθῶν (εἶδος ζυδοῦ) || φοινικῆος οἴνος (ὁ ἐκ φοινίκων), οἴνος ἐκ λωπῶν κλπ., ἀπὸ τῶν ὁποίων σαφῶς διακρίνεται ὁ ἀμπέλιος οἴνος (ὁ ἐκ σταφυλῶν).

Ἔτυμ.: οἴνος, αιολ. *Φοῖνος*: οἴνη, οἴνας: οἴνανθη— πρβλ. λατ. *vinum*, *vitis*, ὄμβρ. *vinu* (πᾶσαι δὲ αἱ γλῶσσαι τῶν Κελτικῶν καὶ Γερμανικῶν φύλων ἔχουσι παραλάβει τὴν λέξιν ἐκ τῆς Λατινικῆς). Ἡ λέξις δὲν εἶναι ἰνδοευρωπαϊκῆ, ἀλλ' οὔτε καὶ σημιτικῆς καταγωγῆς: κατὰ τινὰς τὰ *Φοῖνος*, λατ. *vinum*, ἄρμ. *gini*, ἀλβ. *vine* (**voipā*) εἶναι ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων δάνεια ἐκ τινος μεσογειακῆς ἢ ποτικῆς γλώσσης.

οἴνός, καὶ ἰδίᾳ ἐν χρήσει ἐν τῷ θηλ. οἴνῃ, ἡ (καὶ οἴνη) = ὁ ἐπὶ τῶν κύβων ἀριθμὸς ἐν, παρὰ δὲ τοῖς ἴσοι καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ κύβος ἀκαλαστο ὄνη.

Ἔτυμ.: οἴνός, οἴνη = λατ. *unus*, (πρβλ. ἀρχ. λατ. *oinos*, *unicus*, *unio*, *uncia*), ὄμβρ. *unu*, γοτθ. *ains*, *eina-ha* (μονογενῆς), παλ-γερμ. *ein*, παλ-πορτ. *einn*, παλ-ιρλ. *ōin*, γαλλ. *un*, λιθ. *venas*, λατ. *vīns* παλ-πρωσ. *alnan* (αἰτ.) κλπ.: πάντα ταῦτα ἀναγονται εἰς ἰαπ. ἄντων. θέμα **h₁-*, πρβλ. ἑλλ. *ἕα* (=μία), ὄμ., κρητ. *ἰός* (= εἰς: ἐκένοισ) πρβλ. καὶ *οἴ(F)ος* (= μόνος) (βλ. λ.): πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἑσυχ. «οἴνιζειν» μονάζειν κατὰ γλῶσσαν», «οἴνωτα» μονήρη.

οἴνο-τρέφος, ὄν (οἴνος + τρέφω): κυρ. ὁ τρέφων οἶνον, ὁ παράγων οἶνον.

οἴνοῦς, οἴνοῦσσα (ἀττ. -οῦττα), -οῦν, συνηρ. ἀντι οἴνοεις, εσσα, εν (βλ. λ.).

οἴνο-φάγία, ἡ (οἴνος + φάγειν): κυρ. τὸ τρώγειν οἶνον, τ. ἔ. ἡ κατανάλωσις οἴνου, οἴνοποσία.

οἴνο-φλύγία, ἡ (οἴνοφλυξ): ἡ πρὸς τὴν οἴνοποσίαν ροπή, ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἀγάπη, μέθη, λατ. *vinolentia*, *ebrietas*.

οἴνο-φλύξ, -ῆγος, ὁ, ἡ (οἴνος + φλύω): ὁ ἐκδοτος εἰς τὴν οἴνοποσίαν, ὁ παραδεδομένος εἰς τὸ πίνειν, ὁ μέθυσος, ὁ μεθυμένος, λατ. *vinosus*, *ebri- osus*.

οἴνο-φόρος, ὄν (οἴνος + φέρω): ὁ φέρων (περιέχων) οἶνον || ὁ παράγων οἶνον, πλούσιος εἰς οἶνον || ὡς οἶνα. ὁ οἴνοφόρος καὶ κατ' οἶν. τὸ οἴνοφόρον (ἐνν. ἀγγεῖον ἢ σκεῦος) = ἀγγεῖον οἴνου, λατ. *oenophorus*.

οἴνο-χάρης, ἐς (οἴνος + χαίρειναι τοῦ χαίρω): ὁ χαίρων, ὁ ἀγαπῶν, νά πίνῃ οἶνον.

οἴνο-χάρων, -οντος, ὁ (οἴνος + Χάρων): ὁ Χάρων τοῦ οἴνου, κωμικὸν ἐπιθ. (παρατοσοῦκλι) τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, διότι δῆθεν ἐπεμπεν εἰς τὸν Ἄδην (ὡς ἄλλος Χάρων) τοὺς ἐχθροὺς τοῦ χύνων δηλητηρίου εἰς τὸν οἶνον των, μετὰ συγχρόνου ὑπαινεγμοῦ πρὸς τὴν φιλοποσίαν τοῦ ἀνδρός.

οἴνο-χοεύω, ἐπ. τύπος τοῦ οἴνοχοέω (βλ. λ.).

οἴνο-χοέω: γ' ἐν. πρτ. *φνοχοέι*, ἐπ. *ἐφνοχοέι*: μελ. -ῆσας ἀμφ. ἀορ. α' οἴνοχοῆσαι (οἴνοχόος): εἶμαι οἴνοχόος, ἐγγέω οἶνον πρὸς πόσιν || ὡς καὶ μετ' αἰτ.: *νέκταρ ἐφνοχοέι* = «ἐκέρινα» νέκταρ ἀντὶ οἴνου.

οἴνο-χόη, ἡ (οἴνος + χέω): μικρὸν ἀγγεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἦντλου οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος καὶ τὸν ἐνέχεον εἰς τὰ ποτήρια

οἴνο-χόος, ὄν (οἴνος + χέω): ὁ ἐγγέων οἶνον, ὁ «κερνῶν» || ὡς οἶνα. ὁ οἴνοχόος = ὁ κεραστής, ὁ «κρασοκεραστής».

οἴνο-χύτος, ὄν (οἴνος + χέω): ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐγγυθέντος οἴνου || πάμα οἴνόχυτον = ποτόν ἐξ οἴνου.

οἴν-οψ, -οπος (οἴνος + ὄψω): ὁ ἔχων τοῦ οἴνου τὸ χρώμα, ὁ σκοτεινός ὡς ὁ οἴνος, ἐπιθ. τῆς θαλάσσης (οἴνωψ πόνοτος), ἥτις ἐν τῇ ἀναταραχῇ τῆς λαμβάνει τὸ χρώμα τοῦ ὀμηρικοῦ μέλανος οἴνου.

οἴνώω, μελ. -ώσω.—Παθητ., ἀορ. α' *φνώθην* πρκ. *φνώμαι*, ἰων. *οἴνωμαι (οἴνος)*: πληρῶς τινα οἶνον, τὸν μεθῶ με κρασί || παθ. μεθύσκομαι, «μεθῶ», εἶμαι μεθυμένος.

οἴνων, -ῶνος, ὁ (οἴνος): ἀποθήκη οἴνου, οἴνοποθήκη, «κελλάρι», «πόγειο» || οἴνοπωλεῖον.

οίν-ωπος, ἡ, ὄν, και -ός, -όν, και **οίνώψ**, -ώπιος, ὁ, ἡ (οἶνος+ὄψ) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα οἴνου, ὡς και σήμερον, «οἰνωπός».

οἶξας, μτχ. ἀορ. α' τρῷ οἶγγυνο (βλ. λ.).

οἶο, ἔπ. ἀντί οὐ, γεν. τῆς κτητ. ἀντων. **ὄς**, ἡ, **ὄν**.

οἶό-βάτος, ον (οἶος+βαίνω) ὁ βαδίζων μόνος || μονήρης, μεμονωμένος || μελαγχολικός.

οἶο-βουκόλος, ον (οἶος+βουκόλος) ὁ βουκόλος μιάς δαμάλεως || ὁ μοναχικός ποιμὴν, ὁ ποιμαίνων και ἂ μόνος (οὐχι μετ' ἄλλων βουκόλων).

οἶο-βώτας, ὁ (οἶος+βώσκω) ὁ τρεφόμενος (βόσκων) μόνος (κατὰ μόνος, ἀπομεμονωμένος) || φρενός οἰοβώτας = οἰόβρων = *ὡὸς ἂν εἴπη τις, αὐτὸς ἑαυτοῦ τὴν διάνοιαν βόσκων και μηδενὶ πειθόμενος, αὐθάροτος, μονότροπος, μεμονωμένος, τῷ λογισμῷ μονωθεὶς* Σουζιάς.

οἶό-γάμος, ον (οἶος+γάμω) = *μονόγαμος*, ὁ ἔνα μόνον γάμον τελέσας, μετ' ἑνός (μετὰ μιάς) μόνον συζευχθεὶς.

οἶό-ζωνος, ον (οἶος+ζώνη) = *μονόζωνος*, ὁ φέρων μίαν μόνον ζώνην || μόνος, ἀνευ βοήθου.

οἶόθεν, ἔπ. (οἶος) ἔξ ἑνός μόνον μέρους || ὄθεν, κατὰ μόνος, μόνος, καθ' ἑαυτὸν || οἶόθεν οἶος = ὄλος διόλου μόνος, καταμόνος.

Οἶ'ΟΜΑΙ, ἔπ. *οἶομαι*. πρτ. *φώμην*, ἔπ. γ' ἂν. *οἶετο* μελ. *οἶήσομαι*. ἀορ. α' ἔπ. *οἶσθην*, ἔπ. μτχ. *οἶσθεις*, ἀττ. *φῆσθην*, ἀορφ. *οἶσθῆμαι*, μτχ. *οἶσθεις*. ἔπ. μέσ. ἀορ. α' *οἶσάμην*, γ' ἂν. *οἶσατο*, μτχ. *οἶσάμενος* ἀπαντὰ ἐπίσης και τὸ ἔνεργ. *οἶω* ἡ *οἶω* ὄρω. ἔν. *οἶά*. Παρ' ἀττικὸς ὡς. συγκεκ. ἔν. *οἶμαι*, παρατ. *φώμην*.

Βασικὴ σημασ.: νομίζω, ὑποδέτω, πιστεύω, ἔχω τὴν γνώμην, ἔν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *γινώσκω*, και πάντοτε ἐπὶ πράγματος ἀμφιβόλου ἔστι, ὡς ἀναφερομένου εἰς τὸ μέλλον || και δῆ: ἐπὶ καλοῦ, ἐλπίζω, προσδοκῶ (νὰ μοῦ συμβῆ τι τὸ καλόν) || ἐπὶ κακοῦ, φοβῶμαι (μήπως μοῦ συμβῆ κακόν τι).— Συχνὰ κείνται ἀπολ. ὡς: *αἰεὶ οἶσαι* = ἐπάντα σοῦ ὑποτεύεις, εἰσαι φιλιόποτος || και οὕτω καταντὰ και ἔν τῇ ἀπολ. αὐτῇ χρήσει, νομίζω, πιστεύω, προσδοκῶ, ἀναμένω || *θυμὸς οἶσατό μοι* = ἡ καρδίᾳ μου τὸ προεμάντευσε || *οἶσατο κατὰ θυμόν* = εἶχε προαισθημα ἔν τῇ ψυχῇ του, ὑπωπτευθῆ, συνεπέρανε || ἀπαξ ἀπαντὰ και ἀπορ. *οἶσαι μοι ἀνὰ θυμόν* = προαισθημα, εἰκασία (*οἰωρός*) ἐπέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν μου. 2) ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθεμαι, σκοπεύω, νὰ πράξω τι. 3) συχνὰ ἐπίσης κείνται και παρεμβητικός (οὐχι ἔν συντάξει), και ἰδίως ἔν τῷ α' προσ. (*οἶμαι*, ἡ *οἶω*) ἔν πρώτοιςιν, *οἶω, κείσεται* = μεταξὺ τῶν πρώτων, νομίζω (μοῦ φαίνεται:), δὲ εὐφραίνεται ἐξηλαμμένος· συχνὰ παρ' ἀττ. κείνται οὕτω ὁ συγκεκ. τύποι *οἶμαι, φώμην* (=νομίζω, ὑποδέτω, πιστεύω, σκοπεύω, μοῦ φαίνεται, θαορῶ) χωρὶς νὰ ἐπιρραζοῦν ποσῶς τὴν συντακτικὴν πλοκὴν τῶν συμφραζομένων (κείνται δηλ. ἐντελῶς ἔν παρενθέσει, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν ἀορφ. ἡ εἰδικὴ πρότασις) || παρενθετικῶς κείνται ὡς. ἔν ταῖς ἐρωτήσεσιν *πῶς οἶσαι; πῶς οἶσαοθε;* || ἀπολ. κείνται και ἔν ἀποκρίσεσιν εἰς ἐρωτήσεσιν ὑποδηλούσας θετικὴν θεβαιότητα, με τὴν σημ. «τό πιστεύω», «ἐννοεῖται», «ἐθέλοισα». [προσφθία: δασαίς ἡ δίσφ. οἰ εἶναι ἀναελεμμένη εἰς δύο φθόγγους *οἶ* (εἰς τοὺς ἐπικούς δηλ. τύπους), τὸ *ε* εἶναι πάντοτε μακρόν (F) εἰς ὄλους τοὺς χρόνους μόνον ὁ ἔνεργ. ἔν. *οἶω* ἔχει ἀντίοτε *ε* εἰς τὸ μέσον τοῦ στίχου].

Ἔτυμ.: πρβλ. ὄμ. *ἀνώιστος* (= ἀφνίδιος, ἀπροσδοκῆτος), ἔπ. *ἀνωιστὶ* (ἀπροσδοκῆτως)· *οἶω* (**δ-φισ-ιο-*: λατ. *οἶμεν*, παλ.-λατ. *οἶσμεν* (**ovis-men*) = οἰνώος) κατὰ τινας *οἶω* (**δισ-ιο* (πρβλ. βεδ. [Syalii] ἡ [ἔν τὸ F ἀφελεται εἰς μετρικὴν ἔκτασιν) *οἶω* (δῖσω πρβλ. βεδ. [Sati]) ἐπίσης *οἶμαι* (**δισμαι* (δ- (ἀθρ., πρβλ. ἔν δ-κέλλω κλπ.) + *ι-* = (πετῶ, ἴταμαι, τόσον ἐπὶ πτηνῶν ὄσον και ἐπὶ σκέφων).

οἶον-εἶ, ὡς *μια* λ. ἀντί τῶν δύο **οἶον εἶ** ὡς ἔάν, ὡς εἶ, ὡσεῖ || ὄρω. **οἶον αἶ** (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ.).

οἶο-νόμος, ον (οἶος + νέμω) ὁ νεμόμενος (βόσκων ἡ βοσκομένος) μόνος (κατὰ μόνος, ἀπομεμονωμένος) || μονήρης, ἐρημικός,— || (*οἶς*, *οἶς*) ὁ

ποιμὴν (κυρ. ὁ βόσκων *οἶας* δηλ. πρόβατο).

οἶόν τε = *δυνατόν, οὐχ οἶόν τε* = ἀδύνατον (βλ. *οἶος* III).

οἶό-ποκος, ον (*οἶς+πέκω*) ὁ ἔξ ἐρίων προδάτου, ἡ *πόκος* (μαλλῶν) προδάτου.

οἶο-πέδιλος, ον (*οἶος+πέδιλον*) ὁ ἔχων μόνον ἔν πέδιλον, μονοσάνδαλος.

οἶο-πολέω, μελ. -ῆσω (*οἶοπόλος*)· περιφέρωμαι μόνος, ζῶ μονήρης, ἡ συχνάζω κάπου κατὰ μόνος || βόσκω πρόβατα (πρβλ. *οἶοπόλος*).

οἶο-πόλος, ον (*οἶος + πέλομαι*) ὁ κατὰ μόνος ζῶν (μόνος ὑπάροχος), μοναχός, ἐρημος || μονήρης, «μονόχωντος». — || (*οἶς+πολέω*) ὁ βόσκων πρόβατα.

οἶόρ, σκυθ. λ. ἀντί *ἀνήρ* (πρβλ. λατ. *vir*) ἔξ αὐτοῦ τὰ **οἶόρ-πατα** (*οἶόρ*) σκυθ. λέξις παρ' Ἑρῶδ. = *ἀνδροκτόνοι* (βλ. λ.).

Οἶ'ΟΣ, οἶη, οἶον· μόνος, μοναχός, κατόμνος, μονήρης· ἀπαντὰ συχνὰ ὡς α' συνθετ. ἐπιθέτων (*οἶοβώτης, οἶόζωνος, οἶονόμος*), και συχνὰ ἐπίσης δύναται νὰ ἐρμηνεύεται δι' ἔπ. «μόνον» || ἀπαντὰ και ἐπιτεταμένον: *εἰς οἶος, μία οἶη* (= εἰς μόνος, μία μὴν) | ἡ δὲ τιαυτὴ ἐπίτασις ἀπαντὰ και ἔν τῷ δυνάμ: *δύο οἶω* (= δύο μόνοι, δύο μόνον), και ἔν τῷ πληθ. *δύο οἶους* (= δύο μόνους, δύο μόνον). 2) μετὰ γεν.: *θεῶν οἶη* = ἡ μόνος ἔκ τῶν θεῶν, μόνη μεταξὺ τῶν θεῶν | *τῶν οἶος* = ἀφεθεὶς ὑπ' αὐτῶν μόνος, ἀπομεμονωμένος ἀπ' αὐτῶν | *οἶος Ἀτρείδων* = χωριστὰ ἀπὸ τοὺς Ἀτρ., χωρὶς τοὺς Ἀτρ., κρυφὰ ἀπὸ τοὺς Ἀτρ. (λατ. *clam Atridae*). — || μόνος εἰς τὸ εἶδος του, μοναδικός εἰς τὸ εἶδος του, ἰδιόζων, ἰδιοφυής, ἰδιόρουθος, λατ. *unicus*. [ἔτυμολ. *οἶος*, κυρ. *οἶφος* = *Ζευδ. ἀγνα, κατ. παρσ. αἶνα* (= *unus*) πρβλ. και τὰ ἔν. *οἶός*].

οἶος, οἶα (ἰων. *οἶη*), οἶον (δς) = λατ. *qualis* ἀναφορ. ἀντων., ἀνταποκρινόμενη πρὸς τὴν ἐρωτημ. *ποῖος*, τὴν ἀορ. *ποιός*, και τὴν δαικτ. *τοῖος* ὀποῖος, ὄπως, τοιοῦτος ὄπως, τοιοῦτο εἶδος ὄπως... || και ἐπιτετ. *ὄσως ἔην οἶος...* = λατ. *qualis quisque* | μετ' αἰτ. *οἶος ἀρετῆ* = ὀποῖος (εἶσαι) κατὰ τὴν ἀρετὴν || συχνὰ ἐρμηνεύεται δι' ἀπλοῦ ἔπ. *οἶος μέτεισι πόλεμόνδε* = πῶς ὄρωμ πρὸς πόλεμον. Εἰδικώτερον:

1) *οἶος* ἔν ἀνεξαρτήτῳ πρότασι συχνὰ δηλοῖ ἐκπληξιν, ἀπορίαν, θαυμασμόν, ἔν τῇ χρήσει δὲ ταυτὴ συχνὰ ἐνισχυεται διὰ τοῦ *οἶ*: *οἶον δῆ τὸν μῦθον ἔσπας!* = τί λόγος εἶναι αὐτός πού ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν σου νὰ εἴπῃς! || ἔν τῇ τιαυτῇ χρήσει τὸ ὄδ. *οἶον* κείνται συχνὰ ὡς ἔπ. *οἶον δῆ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται!* = πόσον οἱ δνητοὶ κατηγοροῦν τοὺς θεοὺς (ἐρχίνων τὰ κατὰθορα στοὺς θεοὺς), πόσον παραπονέονται οἱ δνητοὶ κατὰ τῶν θεῶν! — || ἄλλοτε ὑποδηλοῖ σύγκριση, ἀναφερομένη εἰς προηγούμενην *τοῖος ἡ τοῖοσδε*, ἡ ὄποια και παραλείπεται συνήθως ὡς ἐξυπακουσμένη ἔκ τῶν συμφραζομένων: *οἶος ἀσπῆρ εἶσι* = ὄπως ὁ ἀσπῆρ περιφέρεται, περιπλανᾶται || ἔν τῇ τιαυτῇ χρήσει καταντὰ νὰ προσλαμβάνη τὴν χροιάν ἀναφωνήσεως: *οἶα ἀγορεύεις!* = τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέγεις! *οἶά μ' ἔοργας!* = τί μοῦ ἔχεις κάμει! 2) ἡ *οἶος* συχνὰ εἰσάγει τὴν αἰτιολογίαν δι' ὄτι προηγούμενος συνέθη, ὁ δὲ δὲ προστιθέμενος ἐντοτε ἐκφραζέται τὸ γνωστόν και ἀναμφίβωλον τῆς δικαιολογίας: *οἶος δῆ, οἶον δῆ* (= ὀποῖος ὡς γνωστόν, ὄποιαν ὡς γνωστόν, τοιοῦτος διωκῶ δλοὶ τὸν γνωρίζουν). 3) δταν ἡ σύγκρισις εἶναι γενικὴ, ὁ Ὅμηρος χρησιμοποιεῖ τὴν περιφρασιν *οἶός τε* (= κατὰ τοιοῦτον περίπου τρόπον ὄ.ως... ἔετοι πάνω-κάτω ὄπως...): *οἶός τε πελώριος ἔρχεται Ἀρης* = ἐπέρχεται ὡς τοιοῦτος ὄποτος ὁ Ἄρης, ἐπιέρχεται ὄπως ὁ Ἄρης (κοάν τον Ἄρη) || οὕτω αἶ περιφρασεῖς *οἶός τις, οἶόν τε* γενικεύουν τὴν σύγκρισιν (= ὄπως ὄ... ὄπως ὄ...). 4) δταν ἡ σύγκρισις ἐνέχῃ χρόνον, γίνεται χρῆσις τῆς περιφρασεῖς *οἶος δτε* = ὄπως ὄταν... 5) ἡ *οἶος* χρησιμοποιεῖται και διὰ τὸν σχηματισμόν πολλῶν βραχυῶν ἀττικῶν περιφρασεων, αἱ τινες προέκυψαν ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς δαικτ. ἀντων. εἰς ἣν ἀνταποκρίνεται ἡ *οἶος*: *οὐδὲν γὰρ οἶον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμον* = διότι οὐδὲν εἶναι

(ὕπαρχει) τοιοῦτον, ὁποῖον τὸ νὰ ἀκούη τις τὸν ἴδιον τὸν νόμον (τίποτε δὲν εἶναι τόσο καλόν, τὸσον πειστικόν, ὄσον τὸ νά...), δ) ἡ οἶος συνάπτει συχνά μετὰ ὑπαρθετ. ἐπιθέτων, τῶν ὁποίων ἐπιτείνεται τὴν δύναμιν: *χωρίον οἶον χαλεπώτατον* (ἀντὶ τοῦ πλήρους *χωρίον τοιοῦτον οἶόν ἐστι χωρίον χαλεπώτατον*) = *ἐδάφος (μέρος)* ὄσον τὸ δυνατὸν περισσότερο δυοχερές.— III οἶος μετ' ἀπφ. δηλοῖ ἀρμοδιότητα ἢ ἱκανότητα διὰ τι πράγμα: *οἶος ἐην τελέσθαι ἔργον τε ἔπος τε* = πόσον ἱκανός (κατάλληλος) ἦτο τόσο εἰς τὰ ἔργα ὄσον καὶ εἰς τοὺς λόγους | *οἶος ἐην βουλευμένον ἤδὲ μάχεσθαι* = πόσον ἱκανός (κατάλληλος) ἦτο εἰς τὸ νὰ μετέχη τῶν διασκέψεων καὶ εἰς τὸ νὰ μάχεται || ἐν τῇ ἀνωτάτῃ ταύτῃ ὁμοίᾳ εἶναι συνηθέστερον τὸ *οἶός τε μετ' ἀπφ.*: *οἶός τε εἰμι ποιεῖν τε* = εἶμαι τοιοῦτος ἄνθρωπος ὥστε νὰ (δύναμαι νὰ) πράττω τοῦτο (τ. ἔ. εἶμαι ἱκανός νὰ τὸ πράξω, δύναμαι νὰ τὸ πράξω). 2) αὶ μετὰ τῶν οὐδ. οἶον (οἶα) περιφράσεις: *οἶόν τ' ἐστὶ (οἶά τε ἐστὶ)* = εἶναι δυνατὸν | καὶ ἀπολ. δέ: *οἶόν τ' ἐστὶ* = εἶναι δυνατὸν, *οὐχ οἶόν τ' ἐστὶ* = εἶναι ἀδύνατον.— IV ἐν τῷ ἀττικῷ λόγῳ ἡ οἶος ἀπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, π. χ. *οἶα ἔργα δρώσας οἶα λαχάνει κανά* = ὁποῖος εἶδους ἔργα ἔχει διαπράξει καὶ ὁποῖος εἶδους συμφορῶν ἔχει γίνεσθαι ἔρριμον (μὲ ἄλλας λέξεις: ἐτὶ ἔργα ἔχει κἀμὲ καὶ τί συμφορὰς ἔχει ὑποστῆ!) | *οἶαν ἀνθ' οἶων θυμάτων χάριν!* = ὁποῖαν εὐγγυμοσύνην ἀντὶ ὁποῖων θυμάτων!.— V τὸ οὐδ. ἐν. οἶον καὶ τὸ οὐδ. πληθ. οἶα κινεῖται καὶ μετὰ ἐπιρρ. σπμ. ἐπόσον (ὅπως τὸ ὄς): *οἶον δὴ νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται* = πόσον ἀλήθεια μεμφιμοιοῦν οἱ θνητοὶ κατὰ τῶν ἀθανάτων! || ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν. καίται καὶ μετ' ἐπιθ.: *οἶον ἐροσῆεις* = πόσον φρέσκα! 2) ἐν συγχρήσει ἢ παρομοιωσῶν: ὅπως, ὡς, καθὼς, ἀκριβῶς ὅπως: *οἶον διε* = ὅπως ἔθαν. 3) ὅπως, καθὼς, παραδείγματος χάριν. 4) περίπου, ὡς ἔγγιστος (λατ. *quasi*): *οἶον δέκα σταδίου* = περί τὰ δέκα στάδια (ὡσεὶ 10 στάδια, «ὅαν νὰ ποῦμε» 10 στάδια). [ἴδ' ἐτυμ. δλ. δς].

οἶος, δῖος, δῖς. γεν. τοῦ οἶς, δῖς.

οἶόφρων, -ονος, ὁ, ἡ (οἶόςφρην) = *μονόφρων*, ὁ (ὁπομοίειν) ὁ μόνος εἰς τὴν γνώμην του, ἰσχυρογνώμων || γενικῶς, μονήρης, μόνος, ἐρημικός.

οἶοχίτων, -ωνος, ὁ, ἡ (οἶόςφρην) = *μονοχιτών*, ὁ ἕνα μόνον ἔχων (φορῶν) χιτῶνα, ὁ ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος.

οἶω (οἶος) ποιῶ τινά μόνον, τὸν ὀφίω μόνον (μοναχόν του).—*οἶόμαι*, ἔπ. ἀορ. α' οἶώθην: ὀφίνομαι μόνος, ἐγκαταλείπομαι μόνος, ἀπομονοῦμαι.

οἶϜ, ὁ, καὶ ἡ, γεν. οἶος, αἰτ. οἶων πληθ., ὄνομ. οἶες, γεν. οἶων, δοτ. οἶοι, αἰτ. οἶων πληθ. ὄνομ. οἶες, γεν. οἶων, δοτ. οἶοι, αἰτ. οἶας ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. ὄς. καὶ οἶς (λατ. *ovis*): πρόβατον (εἴτε κριός εἴτε ἀμνάς) || ἐνίοτε τὸ γένος προσδιορίζεται καὶ διὰ παρατιθεμένης προσθέτου λέξεως: *οἶς ἀρνειός ἢ ἀρνίον* (κριός), καὶ *οἶς θήλυς* (ἀμνάς).

Ἔτυμ.: οἶς (**oFis*), ἀττ. οἶς = *σανοκρ. ἀνί-η*, λατ. *ovis*, παλ.-φλ. *oi*, λιθ. *avls* (ἀμνάς) πάντα ἀνάγονται εἰς τὸ ἰαπ. **ovi-s* πρὸς λιθ. *avinas*, λεττ. *ovins*, παλ.-ρωσ. *awins*, παλ.-σλαβ. *onipū* (κριός), παλ.-σλαβ. *onica* (ἀμνάς) παλ.-νορρ. *öer*, ἀγγλ.-σαξ. *ēowu* (ἀγγλ. *ewe*), παλ.-γε.μ. *owui* (ἀμνάς), γοτθ. *awistr*, ἀγγλ.-σαξ. *ēowestre* (στάνη προβάτων), γοτθ. *awēri*, ἀγγλ.-σαξ. *ēowde*, παλ.-γερ. *ewit* (ἀγέλη ὀρνίλων) ἐντεθῆν τὰ παρ' Ἑσσυ. «*δα καὶ μηλωτή κλπ.*», «*οἶαι*» *δεφθέραι, μηλωταί*» ἐπίσης Ἑσσυ. *φῶ, δῶ* (δέρμα ὀρνίλου), ἐπιθ. οἶεος = ἀρνίσιος), πρὸς Ἑσσυ. «*οἶα*» *μηλωτή*, Ἑσσυ. «*οἶα*»; τῶν *προβάτων* τὰ *σκεπαστήρια δέρματα*.

οἶστος, οἶσάμενος [ε], γ' ἐν. ὄριστ. καὶ μετχ. ἐπ. μεσ. ἀορ. α' τοῦ οἶσμαι.

οἶστος οἶστω, οἶστω βλ. ἐν φέρω.

οἶσεῦμα, δωρ. ἀντι οἶσμεν, α' πληθ. μελ. τοῦ φέρω.

οἶσθα, β' ἐν. τοῦ οἶδα.

οἶσθεῖς, μετχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ οἶσμαι.

οἰσθήσομαι, παθ. μελ. τοῦ φέρω.

οἶσομαι, μέσ. μελλ. μετὰ παθ. ἐνν. τοῦ φέρω.

οἶσπλη, ἡ, καὶ οἶσπη, ἡ, καὶ οἶσπης, ὁ τὸ λίπος τῶν ἐρίων τῶν προβάτων, ὅταν εἶναι ἀπλυτα ἀκόμη, λιπαρὸν ἔριον [δὶ' ἐτυμ. βλ. οἶσπος καὶ οἶσπότη. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους ἀναγνωστότερον οἶσπότη ἀντὶ οἶσπη βλ. καὶ ἐν οἶσπος].

οἶσ-πότη, ἡ (δῖς, οἶσ+πάτος) ἡ κόπρος ἣτις προσκολλᾶται εἰς τὰ ὀπίθια μέρη τῶν προβάτων.

Ἔτυμ.: οἶσ-πότη, ἡ οἶσ-πότη (οἶσπότη, παρ' Ἑσσυ.) α' συνθ. εἶναι προφανὲς τὸ οἶς (**oFis*), κατὰ τινὰς β' συνθ. εἶναι συγγ. τῷ *σπατῆλη* (= ὑγρὰ κόπρος, κουτσουλιά), δωρ. *πᾶλος*, ἀττ. *πηλός* (βλ. λ. λ.), πρὸς λατ. *skualius* (ρουπαρός), παλ.-σλαβ. *kalū* (δόρο-βρος) (= *σανοκρ. kälā* = μέλας, πρὸς *κηλίς*, λατ. *cāligō*), λατ. **sqvā*. Κατ' ἄλλους τὰ ἀμέσως ἐπόμεια συνανηκούσιν ἐτυμολογικῶς: οἶσ-πότη, *σπατῆλη, σπῆλος, σπῆλος, πίνος, πιναρός, πινᾶν, κανοπίνης*, λατ. *paedor* (**pai-d*), *rodex* (ὁ ὀπίθιος (**ro(l)-d*), *σανοκρ. pāyu-h* (ὀπίθιος), πάντα δὲ ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. **spōi-*, **spō-*, **spi-*.

οἶστέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ φέρω *δν δεῖ φέρειν* = τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φέρῃ (ὑποφέρει, ὑπομένη) τις. 2) οὐδ. οἶστέον = *δεῖ φέρειν, δεῖ εἰσφέρειν, δεῖ ἀποφέρειν* (ἀποκομίζεσθαι, κέρδος π. χ.).

οἶστευτήρ, -ῆρος, ὁ, καὶ οἶστευτής, -οῦ, ὁ (δῖσ-στέω) τὸς ἴστος.

οἶστέω, μελ. -σω (δῖστέος) ρήτῳ θέλῃ, τοξεύω || μετχ. ἀορ. α' οἶστέουσας.— || μετχ., κτυπῶ διὰ θέλου, πληγῶν.

οἶστο-δέγμων, ον, γεν. -ονος (δῖστέος+δέχομαι) ὁ δεχόμενος (δηλ. ὁ φέρων, ὁ περιέχων) θέλη, τ. ἔ. ἡ βλοδοθήκη, ἡ φαρέτρα.

οἶστός, ἡ, ὄν (οἶσσω, τοῦ φέρω) ὑποφερτός, ἀνεκτός, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ (νὰ ἀνεχθῆται), λατ. *tolerabilis* || τὸν ὁποῖον δὲ ἔπρεπε νὰ ὑπομένη τις

οἶστός, ἀττ. οἶστός, -οῦ, ὁ (οἶσσω βλ. ἐτυμ.) βέλος, λατ. *sagitta* (κυρ. ὁ φερόμενος ἢ ὁ ριπτόμενος).

Ἔτυμ.: οἶστός, ἀττ. οἶστός ὀσκοτεῖν ἐτυμολ. ἡ ἔκ τοῦ οἶσσω (τοῦ φέρω) παραγωγή προσκορθεῖ εἰς τὸ δεῖ ὁ ἀρχαιότερος τύπος ἦτο *δῖστός* καὶ οὐχ *οἶστός* εἰς τὸ αὐτὸ ἐμπόδιον προσκορθεῖ καὶ ἡ ἔκ τοῦ οἶσσω (= κομιζῶ) παραγωγή πηθανώτατον φαίνεται δεῖ μεταξὺ τῶν φων. ο- καὶ -ε- ἐξέπασε σύμφωνόν τι. Κατὰ τινὰς τὸ δ- εἶναι τὸ προθετικόν (εἴφω), καὶ *δῖστός* (**oFis*) (= ἀγκύλιον, γαντζάκι) αἰχμηθῆτος βέλους βέλος πρὸς λατ. β. **is-* (= *σανοκρ. is-*) τὴν ἐν τῷ λ. *ιδς* (= βέλος), βλ. *ιδς* A.

οἶστράω ἢ οἶστρέω μελ. -ῆσω ἐνεργ. ἀορ. α' *φαστρησα*, ἀπφ. οἶστρησα.— Παθ., ἀορ. α' *φαστρηθήναι*, ἀπφ. οἶστρηθήναι (οἶστρος) κυρ. λέγεται ἐπὶ τοῦ γυναικῶς ἐντόμου, τοῦ καλουμένου οἶστρου» βασιανίζω διὰ δῆγματος (κεντήματος) || γεν. κεντῶ, ἐμβάλλω μανιῶδη οἶστρου, ὠδῶ (ἐξωδῶ) εἰς μανίαν, οἶστρηλατῶ || Παθητ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ οἶστρου (μανίας), οἶστρηλατοῦμαι, ἐξωδοῦμαι πρὸς τὴν μανίαν.— || ἀπφ. γίνομαι μανιακός, μανίνομαι.

οἶστρ-ῆλάτος, ον (οἶστρος+ἐλάτω) ὁ ἐλαυνόμενος (διωκόμενος, κεντούμενος) ὑπὸ οἶστρου (τοῦ ἐντόμου) || μετφ. ὁ καταντῶν μανιακός.

οἶστρημα, -ατος, τὸ (οἶστρέω) ὁ πόνος ἀπὸ τὸ κέντημα οἶστρου || μετφ. παροξυσμός (προσβολή) μανίας, μανία.

οἶστρο-βολέω, μελ. -ῆσω (οἶστρος + βαλεῖν, τοῦ βάλλω) πλήττω διὰ τοῦ οἶστρου, κεντῶ, κυρ. ἐπὶ τοῦ βέλους τοῦ ἔρωτος.

οἶστρο-δίνετος, ον (οἶστρος+δίνεω) περιδινόμενος (περιοτρεφόμενος) μανιῶδῶς ἔνεκα τοῦ κεντήματος τοῦ οἶστρου || μετφ. ἐρμαιοῦς τῶν παθῶν του, μανιακός ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν παθῶν του.

οἶστρο-δόνητος, ον, καὶ οἶστρ-δονος, ον (οἶστρος + δονέω) ὁ δονηθεὶς ἢ δονούμενος ἀπὸ τὰ κεντήματα τοῦ οἶστρου (καὶ ἐν μετφ. ἐνν., ὅπως ἐπὶ τοῦ προηγ. οἶστροδίνετος, τοῦ ὁποῖου εἶναι συνών.)

οἶστρο-πλήξ, -ῆγος, ὁ, ἡ (οἶστρος + πλήσσω) ὁ

πληγείς υπό οιστρού, ὁ οιστροῖ ἀτηθείς, οιστροηλατημένος || μτφρ. μανιακός (πρβλ. καὶ οἰστροδίητος).

ΟΪΣΤΡΟΣ, -ου, ὁ τὸ γνωστόν ἔντομον, εἶδος μυίας, «βοιδομυία», «ἀλογόμυια», λατ. *asilus*, ἔντομον τὸ ὅποιον μὲ τὰ δῆγματά του θασανίζει τὰ ζῆα, διότι τὰ κάμνει τὰ τρέχουν ὡσάν νὰ ἔχουν καταληφθῆ ἀπὸ μανίαν || κατὰ τοὺς ποιητὰς εἶναι ἡ μυία ποὺ ἐθασάνει τὴν ἴω.— || μτφρ. πᾶν κέντρον (βούκεντρον π.χ.), πᾶν ὅτι ἐρεθίζει μέχρι μανίας ἢ ἡ ἀλγηδῶν, ἡ ἀγωνία τοῦ ἀλγους. 2) πᾶν σφοδρὸν πάθος, μανιώδης πόθος || γεν., μανία, παραφροσύνη.

Ἔτυμ. : οἰστρος : οἶμα (*οἰσ-μα), Ζενδ. *aēšma-* (ὄργη), σανσκρ. *Isyati* (δέτω εἰς κίνησιν), λατ. *ira* (*eisa), παλ.-norr. *eisa* (φέρομαι ζωηρῶς πρὸς τὰ ἔμπροσ), *aistra* (βίαιον πάθος)· ἐντεῦθεν καὶ τὸ οἰστρού.

οἰστρο-φόρος, *ον* (οἰστρος+φέρω)· ὁ φέρων οἰστρον, ὁ ἐπιφέρων (προκαλῶν) μανίαν.

ΟΪΣΥ΄Α, ἡ· δένδρον, εἶδος ἰτέας, ὡς τὸ οἰσος· ἐξ αὐτοῦ τὸ

οἰσύϊνος, *η*, *ον* (οἰσύα)· ὁ ἐξ οἰσύας (ἐκ ξύλου οἰσύας) κατεσκευασμένος, πεπλεγμένος ἐκ κλάδων ἰτέας.

οἰσῦπη, ἡ=οἰσπη (βλ. λ.).

οἰσῦπηρός, ἄ, *ον* (οἰσῦπος)· ὁ ἔχων οἰσῦπην ἦτοι λιπῶδη ρύπον, ρυπώδη, «λιγδερός», κυρ. ἐπὶ ἀπλύτων ἐρίων προβάτων, λατ. *lana succida* ἢ *sordida*.

οἰσῦπος, ὁ (οἰς) = οἰσπη, οἰσῦπη· ὁ ρυπώδης ἰδρῶς, ὁ ρύπος τοῦ ἀπλύτου προβατείου ἐρίου || ἡ τῶν προβάτων κόπρος.

Ἔτυμ. : οἰσῦπος, οἰσῦπη· οἰσῦπης, -ίδος (ρυπαρὸν ἔριον) (*δφεις (πρβλ. οἰσῦπη) + σκοτ. στοιχ.

οἰσω, θρω. οἰσῶ, μελ. τοῦ φέρω, ἔκ τινας ριζικοῦ *oīw (βλ. λ.)· ἐκ τούτου ἐαχηματίσθη ἐπ. προστ. οἰσε, ἀπρρ. οἰσέμεν, οἰσειν.

Ἔτυμ. : οἰσω, πρβλ. ὁμ. οἰσέμεναι, τὸ παρ· Ἡρόδ. ἀνοῖσαι, οἰσός· ὑπὸ τινων συνηχομένη πρὸς τὸ σανσρ. *ve'ti* (ζητῶ νὰ φθάσω τι) (πρβλ. τὰ ἐν ἱεμαί =τείνω πρὸς...), ἀλλ' ἡ δυσκολία εἶναι διὰ ἀπὸ τὸ οἰσω λείπει τὸ F· ἄλλοι ἠποστήριξαν διὰ οἰσω (*οἰτ-σω) (= δὴ κάμει τὰ νὰ κινηθῆ πρὸς τὰ ἔμπροσ), πρβλ. σανσρ. *ē'ta-h* (ὁ διαστροφικός), λατ. *ūtor aliqua re* (= ἀποκομιζῶ κέρδος ἐκ τίνος πραγμ.)· ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν εἶναι πειστικά.

ΟΪΓΤΟΣ, -ου, ὁ (*οἰτω? οἰ συγγ. τῷ οἰκτος? εἶμ? βλ. ἔτυμ.)· μοῖρα, τύχη, κλήρος, λαχνός || παρ· Ὁμήρ. φρ. σχεδὸν ἀείπετε ἐπὶ κακῆς σῆμ., κακῆ μοῖρα, καταδικη, συμφορά, δλεδρος, θάνατος || κακὸν οἰτον ἀπόλλυσθαι = ἐνὰ πᾶσι μὲ κακὸν θάνατον, νὰ εὐρῆ κακὸν θάνατον.

Ἔτυμ. : σκοτ. ἔτυμ.· οἰτος=Ζενδ. *aēta-* (τὸ ὑπὸ τοῦ κλήρου παρεχόμενον μερίδιον), ἰαπ. *oito-s (=μέρος, μερίδιον)· πρβλ. Ἑουρ. *εἰσαασθαι*· κληροῦσθαι· Δέσβιοι, *αἰσα* (*αἰτσα) βλ. λ.), ὁσκ. *aeteis* (μέρις)· ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως καὶ τὸ λατ. *ufor*.

Οἰτόσυρος, ὁ Σκυδικὸν ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, οἰχόμεαι=οἰχομαι (βλ. λ.).

οἰχένεω, ἰων. πρτ. οἰχέσκον=οἰχομαι· πορεύομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι || ἐπὶ πτηνῶν, πετῶ || γεν., θάδιζω, ὑπάρχω, ζῶ.

ΟΪΧΟΜΑΙ, ἀποθ. πρτ. *φχόμεν*· μελ. οἰχέσομαι· πρκ. *φχημαι*, ἰων. οἰχημαι· πρκ. *φχωκα*, ἰων. οἰχωκα· ἰων. γ' ἐν. ὑπερσ. οἰχόμεκε· ἀπαντᾶ ὡς καὶ ἐν οἰχέομαι, ἰων. οἰχεύμαι : || ἐπὶ προσώπων, ἔχω ἀπέλθαι, «εἶμαι φευγᾶτος», ὅπως δὲ εἶναι ἀντίθ. τῷ ἦκω = ἔχω ἔλθαι || μετὰ μτχ. οἰχεταί φεύγων = ἔφυγον ὁρμαστος «κι ἔχει γίνεαι ἰ ὅλας θάνατος» || οἰχεταί θανῶν=ἀπέθανε «καὶ πάσι μᾶς ἀφῆκε γειά» || μετὰ αἰτ. συστ. ἀντικ. οἰχομαι ὀδόν = ἔχω πάει ταξίδι, «ἔχω φύγει γιὰ ταξίδι» || μετὰ αἰτ. προσ., ἔχω διαφύγει τινά, ἔχω ἐκφύγει ἐκ τίνος. 2) ἀντὶ τοῦ *φνήσκαω*, ἔχω ἀπέλθαι ἀπὸ τὸν κόμον αὐτὸν (εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν), «ἔχω ἀφήσει γειά», «εἶμαι πεδαιμένος», εἶμαι μακαρίτης || ἀττ. μτχ. οἰχόμενος=θανῶν=ἀποθανών, νεκρός. 3) πρκ. *φχωκα*, ὡς τὸ *δῶλα*· εἶμαι κατεστραμμένος, «εἶμαι χαμένος», ἐχάθην, κατεστράφη, λατ. *perii*.— || ἐπὶ πραγμά-

των (ἐπὶ ἐελῶν π.χ. κ.τ.δ.), ἐξορμῶ, πετῶ, κινουμαι ταχύτατα, σαρώνω τὰ πάντα (ὅ,τι εὐρῶ ἐμπρὸς μου). 2) ἐπὶ δυνάμει κ. ἄ., χάνομαι, ἐξαφανίζομαι, ἐκλείπω, γίνομαι θάνατος.

Ἔτυμ. : οἰχομαι (καὶ οἰχένω)· λιθ. *eiga* (θάδισμα, πορεία), ἀρμ. *ijamen* (καταβαίνω, j < gh + s τοῦ ἀορ.) κ. ἄ.· ἐν πῶν ὑπόκειται (ἰαπ. β. *eigh- *oigh-.

οἰω καὶ **οἶω**, ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς ἐπικοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ οἴομαι.

*οἶω· βλ. φέρω.

οἶώθη, παθ. ἀορ. α' τοῦ οἶω (βλ. λ.).

οἶωνίζομαι, ἀττ. μελλ. οἶωνιούμαι, ἀποθ. *τωωνός*· λαμβάνω οἶωνῶν (προοικονίζομαι) ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κρουγῶν τῶν πτηνῶν, λατ. *augurium capere*.— || ἐξετάζω τὴν διὰ νὰ ὀποκομίσω ἐξ αὐτοῦ οἶωνόν τινα (προγνωστικά), προμαντεύω, προλέγω, λατ. *augurari*.

οἶώνισμα, -ατος, τὸ (οἶωνίζομαι)· τὸ προλέγειν τὰ μέλλοντα ἐπὶ τῇ θάσει τῇ πτήσεως καὶ τῶν κρουγῶν τῶν πτηνῶν, λατ. *augurium*.

οἶωνιστήριον, τὸ (οἶωνίζομαι)· τόπος ἐξ οὗ παρετήρουν τὰς πτήσεις τῶν πτηνῶν κοί ἐμαντεύοντο ἐξ αὐτῶν, λατ. *templum augurale*.— || ὁ ἴδιος ὁ οἶωνός (ἐξ οὗ ἐμαντεύοντο), ἡ καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐξαγομένη μαντεία.

οἶωνιστής, -οῦ, ὁ (οἶωνίζομαι)· ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν οἶωνῶν (ἐκ τῆς πτήσεως δηλ. ἢ τῶν κρουγῶν τῶν πτηνῶν), ὁ οἶωνοσκόπος, ὁ μάντις.

οἶωνο-δέτης, -ου, ὁ (οἶωνός + τίθημι)· ὁ ἐρμηνεύων τοὺς οἶωνούς, ὁ παρατηρητής τῶν οἶωνῶν καὶ ἐξηγητής τῶν ὑπὸ τῶν οἶωνῶν παρεχομένων σημειῶν, τ. ἐ. οἶωνοσκόπος, μάντις.

οἶωνό-θρος, *ον* (οἶωνός+θρός)· ὁ ἀνήκων (ἀναφερόμενος) εἰς τὸν θροῦν τῶν οἶωνῶν, εἰς τὴν τῶν οἶωνῶν (πτηνῶν) κρουγῆν.

οἶωνο-κτόνος, *ον* (οἶωνός+κτείνω)· ὁ φονεύων οἶωνῶν (πτηνά).

οἶωνό-μαντις, -εως, ὁ καὶ ἡ (οἶωνός+μάντις)· ὁ μαντευόμενος ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κρουγῶν τῶν πτηνῶν, ὁ οἶωνοσκόπος, ὁ μάντις.

οἶωνο-πόλος, *ον* (οἶωνός + πολέω)· ὁ ὄσχολός· μενος περὶ τοὺς οἶωνούς, ἦτοι ὁ οὐνάγων προφητείας περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κρουγῶν τῶν πτηνῶν || ὡς ὅσα. ὁ οἶωνοπόλος = ὁ οἶωνοσκόπος, ὁ μάντις, πρβλ. καὶ οἶωνομαντις καὶ οἶωνιστής.

οἶωνός, -οῦ, ὁ (οἶος)· πτηνὸν (ὄρνειον) πετῶν κατὰ μόνας, μεμονωμένον, ὅπως κάμουν τὰ σαρκοφάγα (γύψ, ἀετὸς κ. ἄ.).— || ἐντεῦθεν, πτηνὸν μαντικόν, προφητικόν, διότι τῶν μεγαλυτέρων αὐτῶν ἀρρακτικῶν ἐξητάζετο ἡ πτήσις κοίαι κρουγαὶ πρὸς πρόγνωσην τοῦ μέλλοντος· οὕτω, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ χαρακτῆρισμοῦ τοῦ «οἶωνοῦ» διακρίνονται τὰ μετὰ αὐτὰ ἀρρακτικά ἀπὸ τὰ κοινὰ πτηνά, ἄτινα συλλήθην καλοῦνται *ὄρνιθες*.— || αὐτῇ αὐτῇ ἡ συναγομένη μαντεία, ἡ προφητεία, ὁ «οἶωνός», λατ. *auspicium* ἢ *augurium* : εἰς οἶωνός *ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρευ*=μία μαντεία (προφητεία) εἶναι ἡ πασῶν ἀρίστη, τὸ νὰ μάχεταί τις δηλ. ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τ. ἐ. τὸ μάχεσθαι ὑπὲρ πατρίδος εἶναι τὸ καλύτερον ἐγγένησον διὰ τὴν νίκην, καὶ οὐδεμία ὑπάρχει ἀνάγκη προσφυγῆς εἰς τὰ πτηνά πρὸς οἶωνοσκοπῆν || οἶωνοὶ ἀγαθοὶ = καλὰ προγνωστικά, καλὰ σημεῖα.

Ἔτυμ. : Ἐκτός τῆς ἐν ἀρχῇ ὑποδηλωθείσης παραγωγῆς ἐκ τοῦ οἶος ὑποστηρίζονται ὑπὸ νεωτέρων καὶ αἰ ἀκόλουθοι : οἶωνός (<*ofj-w-nós : λατ. *avis*, σανσρ. *vi-h*, Ζενδ. *vi-s* (πτηνόν)· κατ' ἄλλους οἶωνός (ἰαπ. *oisd(u)-no-s (πρβλ. ἔτυμ. οἶωνός : οἶός), πρβλ. ἔλλ. οἶμα (*oīoma) = θουελῶδης ἐπίθεσις, οἶμάω, Ζενδ. *aēšma* (ὄργη, παραφορά) κλπ. ἐκ ἑμέμ. οἰσω, πρβλ. ἐν μεταπτ. βαθμίδι σανσρ. *Isu-h*, ἔλλ. ἴδος <*iofōs (βέλος)· κατ' ἄλλους ἐξυπακούεται τύπος οἶωνός (<*o-isō(u)-no-s (<*δ- (προθετ., εὐφων.) + σανσρ. *Isu-h* (=ἔλλ. ἴός· πρβλ. ἐν δῶμαι, δῖσός).

οἶωνο-σκοπέω, μελ. -ήσω (οἶωνοσκόπος)· σκοπῶ (παρατηρῶ, ἐξετάζω) τοὺς οἶωνούς (τὰς πτήσεις

καὶ κρωγμούς τῶν πτηνῶν) πρὸς συναγωγὴν προ-
γνωστικῶν διὰ τὸ μέλλον, μαντεύομαι ἐκ τῶν οἰ-
ωνῶν = ἄσκῶ οἰωνοσκοπία, εἶμαι οἰωνοσκόπος·
ἐκ τοῦ

οἰωνο-σκόπος, ον ὁ σκοπῶν (ἐξετάζων, παρα-
τηρῶν) τοὺς οἰωνοὺς (τάς προσηεῖς θηλ. καὶ κρω-
γμούς των) καὶ ἐξ αὐτῶν πηρανεύων τὰ μέλλον-
τα νὰ συμβῶσιν || ὡς οὔα. ὁ οἰωνοσκόπος = ὁ, τι καὶ
νῦν, οἰωνοσκόπος, μάντις, προφήτης (πρβλ. καὶ οἰω-
νόμαντις καὶ οἰωνιστῆς καὶ οἰωνοπόλος).

οἴως, ἄτ. ἐπὶ τῶν οἴων· οἴος ὡν οἴως ἔχεις =
ὁποῖα τις εἶσαι καὶ ἐπὶ ἔχεις καταντήσῃ!

ὄκα, ποιητ. ὄκαῖ, ὄκα, ὄκα, ἀντὶ δτε (βλ. λ.).

ὄκε' ἄλα, ἄρ. ἄ' ὄκειλα, ἄπρ. ὄκειλαί = κέ-
λω, ναυτικός ὄρος, καὶ δὴ: || μῦθ., ἐπὶ ναυτῶν, ρί-
πτω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, «τὸ ρίχνω ἔξω», τὸ
κάμνω νὰ προσαρῶν.— || ἄμπτ. ἐπὶ πλοίου, προ-
αράσσω, πίπτω εἰς τὴν ξηρὰν, «πέφτω ἔξω».

Ἔτυμ.: ὀκέλλω (ἱερ. *δ- (βλ. λ.) + κέλλω (βλ. λ.).

ὄκη, ἰων. ἀντὶ δπη.

ὄκ-κα, ἢ ὄκ-κα, ἀντὶ δτε κεν, ὄπως κὰκ κεφαλῆς
ἀντὶ κατὰ κεφαλῆς.

ὄκλαδίας (ἐνν. δίφρος) -ου, ὁ (ὄκλάξω) κάδιμα
συγκλειόμενον καὶ ἀνοίγόμενον, κάδιμα μὲ συμ-
πτυσσομένους τοὺς πόδας, κάδιμα ἐκστρατείας.

ὄκλα' ἄζα, μελ. -σα, ἄρ. ἄ' ὄκλασα· πίπτω εἰς
τὰ γόνατα, κλίνω τὰ γόνατα, γονατίζω, κυρτοῦμαι,
καμπουρίζω ζαρῶν || γενικῶς, κύπτω, κάμπτομαι,
καταπίπτω || μτφρ. πίπτω ἀπὸ τὸν κόπον, κάθημαι
νὰ ἀναπαυθῶ. 2) μτφρ. ὡς. χαλαροῦμαι ἀπὸ τὸν
κόπον, παραιτοῦμαι ἀπὸ τι.— || μετ' ἄτ., ὄφινω (ἢ
κάμνω) τι νὰ πέσῃ, τὸ λυγίζω, τὸ κάμπτω, τὸ χα-
μηλῶν || μτφρ. τὸ ἐλαττωνῶ, τὸ περιορίζω. [ἀγν.
ἐτυμολ.· ἐκ τῆς αὐτῆς β. καὶ τὰ: ὄκλαδίας (ἐνν. δί-
φρος) ὄκλαδόν, ὄκλαξ' κατὰ τινος συγγ. τῆ κλάω,
ὡς καὶ τοῖς ἄγκας, ἀγκύλος· πρβλ. καὶ τὸ γερμ. hocken].

ὄκνᾶτος, α, ον (ὄκνος), ποιητ. ἀντὶ ὄκνηρός.

ὄκνειώ, ποιητ. ἀντὶ ὄκνέω (βλ. λ.).

ὄκνέω, ποιητ. ὄκνειώ· πρτ. ὄκνειον· μελ. -ῆσω
(ὄκνος) δειλιῶ, διστάζω ἐκ φόβου, ἀποφεύγω νὰ
πράξω τι, διστάζω τὸ νὰ κάμω, δὲν ἀποτολμῶ νι.
2) ἐπὶ ἠθικοῦ φόβου, αἰσχύνῃς, αἰδοῦς, ἐντρέπομαι
νὰ πράξω τι, τὸ ἀποφεύγω ἐξ αἰσθητικῆς αἰδοῦς.
— || ἀπολ., διστάζω, δὲν ἀποφασίζω.

ὄκνηρός, ἄ, ὄν (ὄκνος)· ὁ διστάζων, διστακτι-
κός, δειλός, μὴ ἀποτολμῶν, ἀναποφάσιτος || ἀνε-
τόμος || ὡς καὶ νῦν, ὄκνηρός, ἀκαμάτης.
ὄκνος, δ' φόβος, δειλία, δισταγμὸς, διστακτι-
κότης, ἀπροθυμία, ἐνδοιασμός || βραδυτῆς ἐξ ὄκνη-
ρίας ἢ φόβου ἢ ἐκ σωματικῆς κοπώσεως.

Ἔτυμ.: ὄκνος ὄκνειώ, ὄκνειώ· σκτ. ἔτυμ.· κατὰ
τινας συγγ. τῆ γοθθ. aha (= νοῦς), ahjan (= νομί-
ζω), παλ-γερμ. ahia (= προσοχή), διότι κατ' αὐτοὺς
θασιακῆ ἔνν. τῆς λέξεως ὄκνος εἶναι ἡ ἔννοια τῆς σκέ-
ψεως (πρβλ. καὶ τὰ ἐν λ. ὄμμα).— Κατ' ἄλλους ὄκνος
(*Foghnos)· σανσκρ. vāścati (βαδίζω λοξά, κλονίζο-
μαι), va-śkū-ḥ (κλονούμενος, ἀσθενής), λατ. va-
cillo (ἐκ. β. vaq- = κάμπτω, κυρτῶ). Ἰπὸ τινων θεω-
ρεῖται συγγ. τῆ λατ. cunc-fari, καὶ τοῖς σανσκρ. s'ank,
s'ank-ē (dubitare, metuere), s'ank-a (dubitatio),
s'ank-us (timor).

ὄκθεν, ὄκοῖος, ὄκόσος, ὄκότε, ὄκότερος,
ὄκου, ἰων. τύποι ἀντὶ τῶν ὄπόθεν, ὄποῖος κλπ.

ὄκρίω (ὄκρις)· ποιῶ τὴν τραχύ τῆ δξύ.— Παθητ.
γίνομαι τραχύς, πλήρης προεξοχῶν || μτφρ. ἐκτρα-
χύνομαι, ἐξερεθίζομαι, ἐξαγριώνομαι, λατ. exa-
sperari.

ὄκρίσεις, εσσα, εν (ὄκρις)· ὁ ἔχων πολλὰς προ-
εξοχάς, γεν. ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν, τραχύς, ἀνώ-
μαλος (ἐπὶ ἀκτερεγᾶστου λίθου).

ὄκριώντο, ἐπ. ἀντὶ ὄκριώντο, γ' πληθ. πρτ. τοῦ
ὄκριάω.

ὄκρις, -ιος, ἦ' = ἄκρις, ἄκρα (βλ. λ.)· ἀνώμαλος
προεξοχή, ἀπότομος ὄξυκόουφος βράχος, ὄδοντω-
τῆ αἰχμῆ.— || ὡς ἐπιθ. ὄκοῖος, -ίδος, δ, ἦ' = ὄκριείος
(βλ. λ.), ἀνώμαλος, τραχύς.

Ἔτυμ.: ὄκρις ὄκριείος ὄκρις, -ίδος ὄκριάομαι·

ὄκρη-βᾶς, -αντος (: βαίνω)· παλ-λατ. ocris, λατ.
Oscriculum, ἱρλ. ochair, gall. ochr (γω [α, χεῖλος],
πρβλ. ἑλλ. δξύς, ἱαπ. β. *oq- (βλ. καὶ ἐν ἄκαινα).

ὄ-κρύσεις, εσσα, εν (ἐσφών. δ- + κρυόεις = κρυε-
ρός) = κρυερός (βλ. λ.), ψυχρός, «κρύος», ριγηλός,
παγωμένος || μτφρ. φοικτός, φοικώδης, τρομερός,
φοβερός. [κατὰ τινος τῶν νεωτέρων τὸ ἐν ἀρχῇ δ-
ὀφείλεται εἰς ἐσφαλμένον συλλαβισμόν ἐν περιφράσει,
οἶαι αἰ ἐν Ἰλ. Ζ 344 *νακομηχάνου κρυόσεως*, ἢ Ἰλ.
I 64 *ἐπιδημίου κρυόεντος*].

ὄκτά-βλωμος, ον (ὄκτώ + βλωμός)· ὁ συνιστάμε-
νος ἐξ ὀκτῶ τεμαχίων (καρ. ὀπὸ ὀκτῶ δαγκωμα-
τιές) || ὄκτάβλωμος ἄρτος = ἄρτος («καρβέλι») διηρη-
μένος δι' ἑγκοπῶν (ἦδη πρὸ τῆς ὀπτήσεως) εἰς ὀκτῶ
ἴσα μέρη (τριγωνικὰ τεμάχια).

ὄκτά-δάκτυλος ον (ὄκτώ + δάκτυλος)· ὁ ἔχων
ὀκτῶ δακτύλους || ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ὀκτῶ
δακτύλων.

ὄκτά-ἡμερος, ον (ὄκτώ + ἡμέρα)· ὁ ὀκτῶ ἡμε-
ρῶν || δι' ὀκτῶ ἡμέρας || κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν.

ὄκτάκις, ἐπὶρ. (ὄκτώ)· ὀκτὰ φοράς.

ὄκτάκις-μύριοι, αἰ, α' ὀκτῶ μυριάδες, ὀγδοή-
κοντα χιλιάδες.

ὄκτάκις-χίλιοι, αἰ, α' ὀκτῶ χιλιάδες || ἐν χρήσει
καὶ καθ' ἐν.: ἵππος ὄκτακισχιλίη = ὄκτακισχίλιοι
ἵπποις.

ὄκτά-κνημος, ον (ὄκτώ + κνήμη)· ἐπὶ τροχοῦ, ὁ
ἔχων ὀκτῶ κνήμας (δηλ. ἀκτῖνας).

ὄκτάκοσιοι, αἰ, α (ὄκτώ)· ὅ, τι καὶ νῦν.

ὄκτά-μηνος, ον (ὄκτώ + μήν)· ὁ ἠλικίας ὀκτῶ μῆ-
νῶν, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸν ὄγδοον μῆνα.

ὄκτά-πέδος, ον, ὄκτα, ἀντὶ ὄκτάπους.

ὄκτά-πλάσιος, α, ον, καὶ ὄκταπλάσιον, ον,
γεν. -τος (ὄκτώ)· ὅ, τι καὶ νῦν, ὀκταπλάσιος, ὀκτῶ
φοράς μεγαλύτερος ἢ περισσότερος, λατ. octuplius.

ὄκτά-πόδις, -ου, δ (ὄκτώ + ποῦς)· ὁ ἔχων μῆκος
(πλάτος) ὀκτῶ ποδῶν || ὁ ἔχων ὀκτῶ πόδας.

ὄκτά-πους, -οδος, δ, ἦ, οὐδ. -πουῖν, τὸ (ὄκτώ +
πούς)· ὁ ἔχων ὀκτῶ πόδας.— || ὁ ὀκτῶ ποδῶν
μῆκος.

ὄκτά-ρριζος, ον (ὄκτώ + ρίζα)· ὁ ἔχων ὀκτῶ ρί-
ζας || ἐπὶ τῶν κεράτων ἐλάφου, τὰ ἔχοντα ὀκτῶ ἄκρα
(αἰχμάς), τ. ἑ. κλαδίσκους.

ὄκτά-ρρυμος, ον (ὄκτώ + ρυμός)· ἐπὶ ἀρμάτων, τὸ
ἔχων ὀκτῶ ρυμούς, ἢ μάλλον τὸ διεσκευασμένον
κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σύρεται ἀπὸ ὀκτῶ ζεύγη ἵπ-
πων ἢ βοῶν.

ὄκτά-τονος, ον (ὄκτώ + τέλινα)· ἐπὶ τοῦ πολυπό-
δος (εἰχαποδίου), ὄκτάτονοι ἔλιμες = οἱ ὀκτῶ πλό-
καμοι, τοὺς ὁποίους ἐκτείνει ὁ πολυπόδος πρὸς ἀρ-
παγὴν τῆς λείας του.

ὄκτώ, οἰ, αἰ, τά, ἄκλ., ὡς καὶ νῦν, ὀκτώ, ὀκτώ,
λατ. octo.

Ἔτυμ.: ὀκτώ (ἐν διὰλ. Ἡρακλ. καὶ ὀκτώ κατ' ἀ-
ναλογίαν πρὸς τὰ ἔξ, ἑπτὰ· ἐν διὰλ. Ἡλ. καὶ ὀκτώ
κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἑπτὰ, Βοιωτ. ὀκτό, Λεσβ.
ὄκτο-καὶ-δέκατος, ὄπως τὸ δύο, μετὰ βραχέος ο, ὁ-
φειλομένου πιθ. εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἑπτὰ) ὀκτώ =
βεδ. asīā (asīā), Ζενδ. asīa, λατ. octō, ἱρλ. ocht,
gall. wyth, bret. eiz (*oktī, καὶ ἀρχαῖοτ. *oktī,
*okīō), γοθθ. ahtau, παλ-γερμ. ahio, παλ-norr. áfta,
πρβλ. λιθ. asztuni, ἀρμ. ulh ((*opio μετὰ p ληφθέντος
ἐκ τοῦ *septi), ἀλβ. tefe (*ste-ŋe) πάντα ταῦτα ἀν-
άγονται εἰς τὸ ἱαπ. *oktō(u) (τύπος δυϊκοῦ). Ἐν συν-
θεταῖς ὄκτω— (π.χ. ὄκτώ-πους = σανσκρ. asīa-pad-
a, λεσβ. ὄκτω-κόσιοι), ἀλλὰ καὶ ὄκτα—, κατ' ἀναλογίαν
πρὸς τὸ ἑπτὰ κλπ. (π.χ. ὄκτά-πους, ὄκτα-κόσιοι,
ὄκτα-κάτιοι, καὶ ὄκτα-ἡρης κατὰ τὸ ἑπτα-ἡρης).
Βλ. καὶ ἐν ὄγδοος.

ὄκτώ-δάκτυλος, ον βλ. ὄκταδάκτυλος.

ὄκτώ-καί-δεκα, οἰ, αἰ, τά, ἄκλ.· δεκαοκτώ.

ὄκτώ-καί-δεκά-δραχμός, ον (ὄκτωκαὶ δεκα + δρα-
χμή)· ὁ ἔχων βάρος ἢ ἄξιαν δεκαοκτὸν δραχμῶν.

ὄκτώ-καί-δέκατος, η, ον· ὁ δέκατος ὄγδοος ||
ἢ ὄκτωκαιδεκάτη (ἐνν. ἡμέρα) = ἡ δεκάτη ὀγδόη.

ὄκτώ-καί-δεκ-έτης, -ου, δ (ὄκτωκαιδεκα + ἔτος).

ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαοκτὼ ἐτῶν, ὁ ἄγων τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του.—θηλ. *δωκτωκαίδεκέτις*, -ιδος, ἡ.

ὀκχέω, ποιητ. τύπος τοῦ *ὀκχέω* (βλ. λ.) φέρω, ἀνέχω, στήριζω, βαστάζω || μεταφέρω.

ὀκχος, ὁ, ποιητ. τύπος τοῦ *ὀχος* (βλ. λ.), τὸ δχημα, τὸ ἄρμα, λατ. *vehiculum, currus*.

ὀκως, ἰων. ἀντι *ὀκωσ*.

ὀκωχα, πανάρχ. καὶ μὴ ἐν χρήσει *πρὸς τοῦ ἔχου* ἔξ αὐτοῦ ὁ ἀπαντῶν παρ' Ὁμήρῳ σύνθ. *δωκ. συν-οκωκότε*, καὶ *ὀκωγή*, καὶ τὸ παρ' Ἡουχ. *ὀκωγεύω* (= ἔχω, συνέχω) [δῖ· ἔτυμολ. βλ. καὶ ἐν ἄλλῳ *ἔ·ὠχα* καὶ ἀττ. *ἀν-οκωγή*].

ὀλίβις, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἀόρ. α' *ὀλίβισα*.—Παθητ., ἀόρ. α' *ὀλίβισθην*· *πρὸς ὀλίβισμα* (*ὀλίβος*)· καθιστῶ τινα *ὀλίβιον* (εὐδαίμονα, εὐτυχῆ) || θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, τὸν μακαρίζω, τὸν «καλοτυχιζῶ» (συνών. τῷ *μακαρίζω*, *εὐδαιμονίζω*).

ὀλίβιο-δαίμων, -ονος, ὁ, ἡ, (*ὀλίβιος* + *δαίμων*)· ὁ ἔχων καλὸν *δαίμονα* (κυρ. ὁ *ὀλίβιος κατὰ τὸν δαίμονα*), τ. ἔ. ὁ ἔχων καλὴν τύχην, «καλότυχος», μακάριος, εὐδαίμων.

ὀλίβιο-δωρος, ὄν (*ὀλίβιος*+*δῶρον*)· ὁ δωρούμενος *ὀλίβον*, τ. ἔ. ὁ χαρίζων, παρέχων, εὐτυχίαν, γενναιοδωρος, μεγαλόδωρος.

ὀλίβιο-δότης ἢ **ὀλίβιοδότης**, -ου, ὁ (*ὀλίβιος* + *διδάωμι*)· ὁ *διδούς ὀλίβον*, ὁ δοτὴρ (χορηγός) εὐδαιμονίας, συν. τῷ *ὀλίβιοδωρος* (βλ. λ.).

ὀλίβιο-εργός, ὄν (*ὀλίβιος*+*ἔργω*)· ὁ καθιστῶν τινα *ὀλίβιον* (εὐτυχῆ, εὐδαίμονα).

ὀλίβιο-μοῖρος, ὄν (*ὀλίβιος*+*μοῖρα*)·=*ὀλίβιοδαίμων* (βλ. λ.), ὁ ἔχων ὀλίβιον (εὐτυχίαν) μοῖραν, «καλότυχος», «καλομοίρης».

ὀλίβιος, (α), ὄν (*ὀλίβος*)· ὁ πλήρης *ὀλίβου*, μακάριος, εὐτυχῆς, ὁ εὐλογημένος (ἐκ Θεοῦ προικισμένος) μὲ ἐγκόσμια (ὕλικά) ἀγαθὰ, εὐτυχῆς, πλούσιος, λατ. *beatus* || γενικῶς, μακάριος, εὐλογημένος *δυνάειν*, εὐδαιμόνῃ || παρ' Ὁμήρῳ τὸ οὖν. πληθ. ἐν χρήσει ἐπὶ πραγμ.: *ὀλίβια δίδοναι* = χαρίζειν (παρέχειν) πλούσια δῶρα || *δῶρα ὀλίβια ποιεῖν*=καθιστῶν τὰ δῶρα εὐλογημένα (τ. ἔ. πρόξενια εὐτυχίας) || τὸ οὖν. πληθ. κείτα καὶ ὡς ἐπὶρ.: *ὀλίβια ζῶειν* = ζῆν ὀλίβως (εὐτυχῶς). Ἄνωμ. ὑπερθ. *ὀλίβιστος*, ἡ, ὄν (ἐσχηματισμένον κατ' εἴδησιν ἐκ τοῦ *ὀλίβος*, ὡς τὰ *αἰσχιστος*, *κέρδιστος* ἐκ τῶν *αἰσχος*, *κέρδος*) || ἀπαντᾷ ὡς. καὶ τὸ ἁπλοῦν ὑπερθ. *ὀλίβιώτατος*.—ἐπὶρ. *ὀλίβιος*.

ὀλίβιο-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (*ὀλίβιος*+*φρῆν*)· ὁ φρονῶν τὰ τῶν ὀλίβων, ὁτις συμπαθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς καὶ εἶναι μὲ τὸ μέρος των || ὁ εὐτυχῆς τὸν νοῦν, ὁ ἔχων μακάρια καὶ εὐτυχεῖ φρονήματα.

ὀλίβιστος, ἡ, ὄν, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ *ὀλίβιος*.

ὀλίβιος, ἐπὶρ. τοῦ *ὀλίβιος*· εὐτυχῶς, μακαρίως.

ὀλίβο-δοτῆρ, -ῆρος, ὁ, καὶ *ὀλίβοδότης*, -ου, ὁ, θηλ. *ὀλίβοδότηρα*, ἡ (*ὀλίβος*+*δίδωμι*)· ὁ δοτὴρ *ὀλίβου*, ὁ διδούς (ὁ παρέχων) *ὀλίβον* (πλούτον, εὐτυχίαν, εὐδαιμονίαν).

ὀλιβοσ, -ου, ὁ· εὐτυχία, εὐδαιμονία, μακαριότης || ἰδίως ἐπὶ ὀλιγῶν ἀγαθῶν, πλοῦτος, ἀφθονία, ὀλικὴ εὐημερία.

Ἔτυμ.: θεωρεῖται σκοτειν. ἔτυμολ.· κατὰ τοὺς ἀρχαίους παράγεται ἐκ τῶν *ὀλιος*+*βίος* (οἷοναι *ὀλίβος* = ἡ δι' ὀλιου τοῦ βίου διαρκούσα εὐτυχία)· ὑπεσθηρίχθη ὡσαύτως καὶ ἡ ἐκ τοῦ *ἀλφειν* παραγωγῆ, ἀλλὰ λίαν ἀπιθάνως ἐσβαίως. Κατ' ἄλλους εἶναι συγγ. τῷ *ὄλλω* (βλ. λ.), πρὸλ. *ὄλλε* (= χαιρε) = λατ. *salve*, *ὀλιβο-ος*: *salvus*: *salus*: *ὀλιος*: *ὀλοός*: *ὀλοός*. Λίαν ἀπιθόλα ἴσως πάντα ταῦτα.

ὀλιβο-φῆρος, ὄν (*ὀλίβος*+*φέρω*)· ὁ φέρων (προκαλῶν, γεννῶν) *ὀλίβον* (εὐδαιμονίαν, πλούτον).

ὀλέεσθαι, ἰων. ἀντι *ὀλεῖσθαι*, ἀπφ. μέσ. μέλλ. τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλέεσκε, ἰων. γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλέθριος, (α), ὄν (*ὀλεθρος*)· ὁτι καὶ νῦν, *ὀλέθριος*, καταστροφικός, θανατηφόρος || *ἐλέθριον ἡμαρ* = ἡ ἡμέρα τοῦ ὀλέθρου, ἡμέρα τῆς καταστροφῆς || μετὰ γεν. *γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων* = οἱ γάμοι τοῦ Πάριδος οἱ προξενήσαντες *ὀλεθρον* εἰς

τοὺς φίλους του.— || *παθητ.*, καταστραμμένος, χαμένος, ἀπολωλώς. 2) *ἀθλιος*, οὐτιδανός.

ὀλεθρος, ὁ (*ὀλλυμι*)· ὁτι καὶ νῦν, *ὀλεθρος*, καταστροφή, ἀπώλεια, θάνατος || *οὐκ εἰς ὀλεθρον*; (ἐνν. *ἐρρησείς*;) = «δὲν πῶς νά χαθῆς»; «δὲν δά πῶς κατὰ διαβόλου»; εἶναι δηλ. συνών. τῷ *οὐκ εἰς κόρακας*; (πρὸλ. τὸ *ἔρρ' εἰς κόρακας*)· ἰσοδυναμεῖ δὲ τῆ ἀρνητικῆ ἀντι τῆ ἐρώτησις (μετὰ τὸ ἐξυπακουσμένον μέλλοντος ὀριστ.) ὅτις ἐντόνον Προστακτικῆν («πῆγαινε σὸ δῖαβόλο, χάσου ὅπ' ἐμπρός μου» — «γκρεμοτοσάκισου, φύγε ἀπὸ μπροστά μου»).— || ὡς τὸ λατ. *perniciis* καὶ *pestis* (μέσ. ἐνεργ. σημ.), τὸ πρῶγμα τὸ προκαλοῦν *ὀλεθρον* καὶ καταστροφήν, π. χ. λοιμὸς κ.τ.δ.

Ἔτυμ.: *ὀλεθρος*: *ὀλέθριος*: *ὀλέκω*: *ὀλετήρ*: *ὀλλυμι* (**ὀλ-νῶ-μι*): λατ. *ab-oleo*· πάντα ταῦτα συνανήκουσιν ἔτυμολογικῶς.

ὀλεῖ, **ὀλεῖται**, β' καὶ γ' ἐν. μέλλ. τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλέκρανον, τό=*ὀλέκρανον* (βλ. λ.).

ὀλε'κῶ, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, πρτ. *ὀλεκον* (ἀνευ ἀνέξῃ), παρᾶλλ. τύπος τοῦ *ὀλλυμι*· φθεῖρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, φονεύω.— Παθητ., χάνομαι, ἀφανίζομαι, ἀποδηήσκω.

ὀλέσαι, **ὀλέσασαι**, ἀπφ. καὶ μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλέσειε, γ' ἐν. ἔνκτ. ἀορ. α' τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλεσ-ἡνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (*ὀλλυμι*+*ἀνήρ*)· ὁ καταστρέφων τοὺς ἀνδρας, ὁ φονεύων τοὺς ἀνδρας, ἀνδροφόνος.

ὀλέσθαι, ἀπφ. μέσ. ἀορ. δ' τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλεσι-θῆρ, -ῆρος ὁ, ἡ (*ὀλλυμι*+*θῆρ*)· ὁ φονεύων τὰ θηρία.

ὀλεσι-μ-βροτος, ὄν (*ὀλλυμι* + *βροτός*)· ὁ καταστρέφων, ἀφανίζων, φονεύων, τοὺς βροτούς (τοὺς θνητούς).

ὀλεσι-τύραννος, ὄν, καὶ ποιητ. **ὀλεσιτύρ**—(*ὀλλυμι*+*τύραννος*)· ὁ καταστρέφων (ἀφανίζων, φονεύων) τὸν τύραννον (ἢ τοὺς τυράννους).

ὀλέσκει, πρὸλλ. τύπος τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλέσσαι, **ὀλέσσασαι**, ἐπ. ἀντι *ὀλέσαι*, *ὀλέσασαι*.

ὀλεσσε, ἐπ. ἀντι *ὀλεσει*, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλέσειε, ἐπ. ἀντι *ὀλέσειε*, γ' ἐν. μέλ. τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλέσω, μέλ. τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλέτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ *ὀλετήρ* (βλ. λ.)· ἡ φόνισσα.

ὀλετήρ, -ῆρος, ὁ (*ὀλλυμι*)· ὁ καταστροφεύς, ὁ φονεύς.

ὀλέτικς, -ιδος, ἡ·=*ὀλέτειρα* (βλ. λ.).

ὀληαι, **ὀληται**, β' καὶ γ' ἐν. ἴποτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ὀλλυμι*.

ὀλιγάκις, ἐπὶρρ. (*ὀλίγος*)· ὀλίγας μόνον φορές, σπανίως.

ὀλιγ-ἀμπελος, ὄν (*ὀλίγος* + *ἄμπελος*)· ὁ ὀλίγας μόνον ἔχων ἀμπέλου.

ὀλιγ-ανδρεῦς (*ὀλιγανδρος*)· ἔχω ὀλίγους μόνον ἀνδρας.

ὀλιγ-ανδρία, ἡ (*ὀλιγανδρεία*)· ἡ ὑπαρξίς ὀλίγων ἀνδρῶν (ἀνδρώπων), ὀλιγανδρωπία, λειψανδρία.

ὀλιγ-ανδρος, ὄν (*ὀλίγος* + *ἀνῆρ*)· ὁ ἔχων ὀλίγους ἀνδρας, ὁ ἔχων ἑλλειψίν ἀνδρῶν.

ὀλιγ-ανθρωπία, ἡ (*ὀλιγάνθρωπος*)· ὁτι καὶ νῦν, ἡ ὑπαρξίς ὀλίγων ἀνδρώπων, ἡ ἑλλειψίς ἀνδρώπων.

ὀλιγ-ανθρώπος, ὄν (*ὀλίγος*+*ἄνθρωπος*)· ὁ ἔχων ὀλίγους μόνον ἀνθρώπους.

ὀλιγ-αρχόμαι, παθητ. (*ὀλίγοι*+*ἄρχω*)· ἄρχομαι ὑπὸ ὀλίγων, εἶμαι ὑπὸ ἡγετοῦ μίας ὀλιγαρχίας, διατελῶ ὑπὸ ὀλιγαρχίαν, διέπομαι ὑπὸ ὀλιγαρχικοῦ πολιτεύματος.

ὀλιγ-αρχία, ἡ (*ὀλιγαρχέομαι*)· ὁτι καὶ νῦν, ἡ ὑπὸ ὀλίγων προσώπων (ἢ ὀλίγων οἰκογενειῶν) διακυβέρνησις.

ὀλιγ-αρχικός, ἡ, ὄν (*ὀλιγαρχία*)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς ὀλιγαρχίαν || ὁ ρέπων (κλίβων) πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, ὁ συμπαθῶν τὸ ὀλιγαρχικόν· πολίτευμα, ὁ ὀλιγαρχικός (ὡς καὶ νῦν λέγεται).

ὀλιγ-αῦλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ (*ὀλίγος* + *αὔλαξ*)· ὁ ὀλιγας αὔλακας ἔχων, τ. ἔ. ὁ παρέχων (ἢ περιέχων) ὀλίγην μόνον ἀρόοιμον (θηλ. κατάλληλον πρὸς καλλιέργειαν) γῆν (ἔκτασιν γῆς).

ὀλιγαχόθεν, ἐπίρ. (ὀλίγος) ἔξ ὀλίγων τινῶν μερῶν || μετὰ γεν., *ὀλιγαχόθεν τῆς Ἀσίας* = ἔξ ὀλίγων μερῶν τῆς Ἀσίας.

ὀλιγη-πελών, -έουσα (ὀλιγηπελής), μτχ. τύπος, ὡσεὶ ἔξ ἐν. ὀλιγηπελέω ὁ ὀλιγην (μικράν) μόνον δύναμιν ἔχων, ἀδυνατός, ἀσθενής.

ὀλιγη-πελής, ἐς (ὀλίγος+πέλωμαι) ὁσθενής, ἀνίσχυρος ἔξ αὐτοῦ τὸ .

ὀλιγη-πελία, ἡ, ἰων. -ιη (ὀλιγηπελής) ἄδυναμία, λιποψυχία, λατ. imbecillitas.

ὀλιγίριος, ον' = ὀλίγος (βλ. λ.), δετ. και νῦν, ὀλίγος, μικρός.

ὀλιγη-προσίη, ἡ (ὀλίγος+ἄρροσις) ἡ ἔλλειψις ἀρροσίου γῆς, ἡ ὑπαρξίς μικρὰς ἐκτάσεως ἀρροσίου γῆς.

ὀλιγη-σίπιος, ον (ὀλίγος+σῖπυα) ὁ ἔχων ὀλίγον σῖτον || ὁ ἔχων μικράν σιταποθήκην.

ὀλιγιότος, η, ον' ἀνώμ. ὑπερβ. τοῦ ὀλίγος.

ὀλιγο-γονία, ἡ, τὸ γεννᾶν (τίκτειν) ὀλίγα (ἀντίθ. τῆ πολυγονία), ὀλιγοποιῖα || γλιχορότης (ἀνεπιόρκεια) τῆς παραγωγῆς, ἀκαρπία || στερίωσις, ἀγονία ἔκ τούτου

ὀλιγό-γονος, ον (ὀλίγος+γένω) ὁ ὀλίγα γεννῶν, παράγων || ἄγονος, ἀκαρπος, λατ. infocundus.

ὀλιγο-δρανένω, έουσα (ὀλιγοδρανής) μτχ. τύπος ὡσεὶ ἔξ ἐνεστ. ὀλιγοδρανέω ὁ μὴ δυνάμενος νά προξῆ περὶ ὀλίγα μόνον, ἀδύνατος, ἀσθενής.

ὀλιγο-δρανής, ἐς (ὀλίγος+δραίνω, δράω) ὁ ὀλίγη δύναμιν ἔχων, ἀσθενής ἔξ αὐτοῦ τὸ

ὀλιγο-δρανία, ἡ (ὀλιγοδρανής) ἀσθένεια, ἀδυναμία.

ὀλιγο-έτης, ες, και ὀλιγοέτης, ἐς (ὀλίγος+έτος) ὁ ὀλίγων ἐτών ὤν' ἔξ αὐτοῦ τὸ

ὀλιγο-ετία, ἡ (ὀλιγοέτης) ἡλικία ὀλίγων ἐτών, νεότης.

ὀλιγό-ξύλος, ον (ὀλίγος+ξύλον) ὁ ἔχων ὀλίγα ξύλα, θαμνώδης.

ὀλιγό-πιστος, ον (ὀλίγος+πίστις) ὁ ὀλίγην πίστιν ἔχων.

ὀΛΙΓΤΟΣ, η, ον' ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ ποσότητος, ὀλίγος, μικρός, σπάνιος, ἀντίθ. τῆ πολὺς.— Εἰς πόλεις διοικουμένας κατὰ τὸ ὀλιγαρχικόν πολίτευμα ἢ διαχειριζόμενα: τὰ κοινὰ ἐκζητοῦτο *οἱ ὀλίγοι*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *πλήθος* ἢ *τοὺς πολλοὺς* (βλ. λ. τὸν λαόν, τὸν *ἄμμον*). 2) μετ. ἀπφ., πολὺ ὀλίγος διὰ νά πράξῃ τι, ὀλιγώτερος ἀπὸ δετ. ἀπαιτεῖται διὰ νά πράξῃ τίς τι.— || ἐπὶ μεγέθους, μικρός, ὀλίγος, ἐν ἀντιθέσει: πρὸς τὸ μέγας || τὸ οὐδ. ὀλίγον ὡς ἐπίρ., ὡς και νῦν, ὀλίγον, ὀλίγον τι, ἐν τινι μέτρῳ, ἐν τινι βαθμῷ || ὡς ἐπίρ. και μετὰ τῶν αὐτῶν σημ. κεῖται ὡς, και ἡ δετ. ὀλίγω.— || εἰδικαὶ φράσεις: ὀλίγου δεῖ=ὀλίγον μόνον λείπει, ὀλίγον ὑπολείπεται, τ. ἔ. σχεδόν, παρ' ὀλίγον κατ' ἀπφ.: ὀλίγον ἔδεησε καταλαβεῖν = ὀλίγον ἔλλειψε νά καταλάβῃ, παρ' ὀλίγον νά καταλάβῃ, σχεδόν κατέλαβε || ἐντεῦθεν, ὀλίγου (ἀπλῶς παραλειπομένου τοῦ δεῖ)=σχεδόν, παρ' ὀλίγον. 2) *δεῖ ὀλίγου* (ἐνν. *χώρου*)=εἰς ὀλίγην (εἰς μικράν) ἀπόστασιν || *δεῖ ὀλίγου* (ἐνν. *χρόνου*) = ἐντός ὀλίγου χρόνου, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγου, ἀμέσως ἔπειτα.— ἀλλ' ἕμως *δεῖ ὀλίγων* = με ὀλίγας λέξεις. 3) *ἐν ὀλίγω* (ἐνν. *χώρῳ*)=ἐντός μικρᾶς περιοχῆς || *ἐν ὀλίγω* (ἐνν. *χρόνῳ*)=ἐντός ὀλίγου χρόνου, ταχέως, ἐν τάχει || ἐνίοτε *ἐν ὀλίγω*=ὀλίγον=σχεδόν, παρ' ὀλίγον. 4) *ἐς ὀλίγον*=παρ' ὀλίγον=δετ. και νῦν, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικράν, μικροῦ δεῖν. 5) *κατ' ὀλίγον*=ὀλίγον κατ' ὀλίγον || συχνά ἔμως τὸ ἐπίθ. τίθεται κατὰ τὸ γένος και τὸν ἀριθ. τοῦ οὐσ., τὸ ὁποῖον προσδιορίζει: οὕτοι κατ' ὀλίγους γιγνώμενοι ἐμάχοντο = οὕτοι ἐμάχοντο κατὰ μικρὰς ὁμάδας (κυρ. σχηματίζοντες ἐκάστοτε μικρὰς ὁμάδας). 6) *παρ' ὀλίγον*=ὀλίγον=ὀλίγον ἔλλειψε νά., παρ' ὀλίγον νά., γεν. -ονος, ἡσσαν, ον, γεν. -ονος, ὡς ἐπίσηξ και ἐλάσσαν, ον, γεν. -ονος. 2) ὑπερβ. ὀλιγιότος, η, ον || ἡ γεν. ὀλιγιότου κεῖται και ὡς ἐπίρρ. (βλ. ὀλίγος III) = παρὰ ἐλάχιστόν τι, «παρὰ τρίχα» || ὡς ἐπίρρ. κεῖται ἐνίοτε και ἡ αἰτ. *ὀλιγιότων*=λατ. minime=ἐλάχιστα.

Ἔτυμ.: ὀλίγος, συγρ. ὀλίζων (και ἐν ἀττ. ἐπιγρ. *δ-λείζων* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀντίθ. *μείζων*), ὑπερβ. ὀλιγιότος' πρβλ. και ὅσα λέγονται ἐν λ. *λοιγός*.— Γὰ ἰων. ὀλιγηπελίη, ὀλιγηπελέων, ὀλιγηπελής (ὀλίγος + *ἀπελο- (δύναμις), πρβλ. Ἡουχ. *ἀν-απελάσας*; *ἀναρσοσθεῖς*, *ἀννηπελίη ἀσθένεια*, ἰων. *νηπελέω* (= εἶμαι ἀνίσχυρος), *εὐηπελίη*, *εὐηπελία* (=εὐημερία), *κακηπελέων*, *κακηπελία*, πρβλ. και παλ.-πορτ. *αfl* (δύναμις, βοήθεια), παλ.-γεμ. *αβαίση* (ἔχω δύναμιν). — *ὀλιγ-ωρος*, *ὀλιγ-ωρία* (=ἀμέλεια), *ὀλιγ-ωρέω* (=ὀλίγον ἀνησυχῶ, πρβλ. *πολυωρέω*): ὥρα (βλ. λ.).— Πρβλ. και σανακρ. *lis'*, *lis'-yē* (=parvus fio), ἐπιθ. *les'-as* (parvus, paucus), ἀρχ.-πρωσο. *lik-rets* (ὀλίγον) κατὰ ταῦτα τὸ *δ-* εἶναι εὐφών. προθεμ., πρβλ. δε και Ἡουχ. *λεζόν* (γραπτ. *λίζον*) = *ἐλασσον*, *λεζῶνες* (*λίζονες*)=ἐλάττονες.

ὀλιγο-στίχια, ἡ' τὸ συνίστασθαι ἔξ ὀλίγων στίχων, τὸ ἔχειν ὀλίγους στίχους' ἐκ τοῦ

ὀλιγό-στίχος, ον (ὀλίγος+στίχος) ὁ ὁποτελούμενος ἔξ ὀλίγων στίχων, ὁ ἔχων ὀλίγους στίχους.

ὀλιγοστός, ἡ, ὄν (ὀλίγος) εἰς ἔξ ὀλίγων (ἀντίθ. τῆ πολλοστός).— || ὡς τὸ ὀλιγιότος, ἐλάχιστος.

ὀλιγότης, -ητος, τὸ (ὀλίγος) τὸ ὀλίγον, ἀντίθ. τῆ *πλήθος*, σμικρότης, σπάνις || φαυλότης, μηδαμινότης, λατ. paucitas.

ὀλιγο-τροφέω (ὀλιγοτρόφος) τρέφω ὀλίγον (με ὀλίγην τροφήν), διδῶ (παρέχω) ὀλίγην τροφήν.

ὀλιγο-τρόφος, ον (ὀλίγον+τρέφω) ὁ τρέφων δι' ὀλίγης τροφῆς.— || ὡς ἐνεργ., ὁ λαμβάνων ὀλίγην τροφήν, ὁ τρώγων ὀλίγον.

ὀλιγο-φιλία, ἡ' ἡ ὀλιγότης φιλων, ἔλλειψις φιλων, τὸ ἔχειν ὀλίγους φίλους (ἀντίθ. τῆ *πολυφιλία*).

ὀλιγο-χρόνιος, (α), ον (ὀλίγος+χρόνος) ὁ ὀλίγον μόνον χρόνον διαρκῶν, ὁ μικρὰς διαρκείας, βραχυχρόνιος.— || ὁ ἐντός μικροῦ μόνον διαστήματος συμβαίνων.

ὀλιγο-ψυχέω (ὀλιγοψύχος) εἶμαι ολιγοψυχος, εἶμαι δειλός || λιποψυχῶ.

ὀλιγο-ψυχία, ἡ (ὀλιγοψυχέω) τὸ νά εἶναι τις ὀλιγοψυχος, ἡ μικροψυχία, ἡ δειλία || λιποψυχία.

ὀλιγό-ψυχος, ον (ὀλίγος+ψυχή) μικροψυχος, ὀλιγόκαρδος, δειλός, λιπόψυχος.

ὀλιγ-ῶλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ=ὀλιγαῦλαξ (βλ. λ.).

ὀλιγ-ωρέω, μελ. -ήσω (ὀλιγωρος) κυρ. ὀλιγην ὥραν (τ. ἔ. *φροντίδα*) ἔχω, ὀλίγον φροντίζω περὶ τίναν, παραμελῶ τι(να) (μετὰ γεν.). 2) ἀπολ. δὲν προσέχω.

ὀλιγ-ωρία, ἡ (ὀλιγωρέω) τὸ φροντίζειν ὀλίγον (ἐλάχιστα, οὐδόλως), παραμέλεια, ἀμέλεια, ἀδιαφορία || περιφρονησις, μικρὰ (ἐλάχιστη, οὐδέμια) ἐκτίμησις.

ὀλιγ-ωρος, ον (ὀλίγος+ῶρα) ὁ ὀλίγον (ἢ ἐλάχιστα, σχεδόν οὐδόλως) φροντίζων, ὁ ἀμέλεις, ὁ παραμελῶν, ὁ ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος || ὁ πολὺ ὀλίγον ἐκτιμῶν τινα, ὁ περιφρονῶν, καταφρονῶν, περιφρονητικός.

ὀλιγῶρος, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. ὀλιγωρος' μετὰ ὀλιγῶρας, ἀφροντίτως, ἀμελῶς, ἀνευ προσοχῆς, ἀπερίσκεπτος || ὀλιγῶρος ἔχω (ἢ *διάκειμαι*) = ὀλιγῶρῶ, παραμελῶ, δὲν προσέχω, εἶμαι ἀδιάφορος, ἀδιαφορῶ.

ὀλίγως, ἐπίρρ. τοῦ ὀλίγος (βλ. λ.).

ὀλισθάνω, εἰτα και **ὀλισθαίνω** μελ. ὀλισθησῶ' ἀόρ. α' ὀλισθησα' πρκ. ὀλισθηκα' ἀόρ. β' ὀλισθον, μτχ. ὀλισθών, ἀπφ. ὀλισθεῖν (ὀλισθος) ὡς και νῦν, ὀλισθαίνω, γλιωτῶ, πίπτω ἀποτόμως || *νηδὸς ὀλισθῶν* = γλιωτρήσας ἀπὸ τὸ πλοῖον.

Ἔτυμ.: ὀλισθάνω' ὀλισθηρός' ὀλισθος (-σθ<-dh-): παλ.-γεμ. *slito* (νεοεγμ. *schliffen*), παλ.-πορτ. *slidi*, μεσο-αγγλ. *sliede*, ἀγγλ.-αεξ. *slidor* (λεῖτος, γλιωτερός), *slidan* (γλιωτῶν), μεσο-ιρλ. *slīet* (=ὀλισθος), λιθ. *slidus* (=γλιωτῶν), *sl'y'stu*, *sl'y'sti* (γλιωτῶν),

λαττ. *slidas* (σανθάλιον), παλ.-σλαβ. *slědu* (ἴχνος), πιθ. σανακρ. *srē'dhatl* (=περιπλανώμαι) ἐν πάσι τοῦτοις ὑπόκειται λατ. *(s)lidih-, κατ' ἐπίκτασιν ἐκ τοῦ *(s)li- βλ. και ἐν *ὀλιβρόν*. Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. παράγαν-

ται και τὰ: λισσός, λείος, τὸ δὲ ὀ- εἶναι εὐφων.—
προθετ.

ὄλιθε, ἐπ. ἀντὶ ὠλισθε, γ' ἐν. ἀορ. ε. τοῦ ὄλισθάνω.
ὄλισθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ ὄλισθάνω.

ὄλισθηεις, εσσα, εν'=ὄλισθητός.

ὄλισθημα, -ατος, τὸ (ὄλισθεῖν): ὡς και νῦν, ὄλι-
σθημα, «γλιστρημα», πῶσις.

ὄλισθηρός, ἄ, ὄν (ὄλισθεῖν): ὡς και νῦν, ὄλισθη-
ρός, «γλιωτερός».

ὄλισθο-γνώμει, (ὄλισθεῖν + γνώμη): ὄλισθαίνω
εἰς τὴν γνώμην μου, σφάλλωμαι εἰς τὴν κρίσιν μου,
ἔχω ὄλισθηρὸν γνώμην.

ὄΛΙΘΘΟΙ, δ' «ἡ γλιστράδα», ὄλισθηρότης, τὸ
ὄλισθηρὸν ἢ ὄλισθημα.

ὄλκός, -άδος, ἡ (ἔλκω, ἄλκη): πλοῖον ρυμουλκούμε-
νον, συρόμενον, φορτηγὸν πλοῖον, ἐμπορικὸν πλοῖον.

ὄλκη, ἡ (ἔλκω): τὸ ἔλκειν, οὐρεῖν.— ἢ ἡ ἔλξης
πρός τι, ἡ προσέλευσις, ἡ φορά, ἡ ροπή [ὄλκη, ὄλ-
κός· δι' ἔτυμ. ἔλ. και ἔλκω, πρ. ἔλ. ἐπὶ πλέον παλ.-ιρλ.
ar-salcim (ἀνολύω), ἀρμ. helg (= tardus, segnis,
lentus) ἐξ ἰαπ. β. *selq-].

ὄλκός (Α), ἡ, ὄν (ἔλκω): ὁ ἔλκων πρὸς ἑαυτόν,
ἐλακτικός, ἐλκυστικός.

ὄλκός (Β), -οῦ, ἔ (ἔλκω): μηχανήμα διὰ τοῦ ὁποῦ
τὰ πλοῖα ἀνεοῦροντο εἰς τὴν ξηρὰν και ἐποθε-
τοῦντο ὑπὸ τὰ ἠτοιμασμένα δι' αὐτὰ παραπήγματα
(κεῶλκια). 2) ἱμάς (λωρίον) διὰ τὸ τράδηγμα.—
ἢ γραμμὴ ἴχνος, αὐλαξ, αὐλάκιον, τὰ ὁποῖα δημι-
ουργοῦνται ἐπὶ τοῦ εἰσάφου, ὅταν σύρεται ἐπ' αὐτοῦ
δαρῶ τι ἀντικείμενον (πλοῖον π. χ. ἀνασυρόμενον εἰς
τὴν ξηρὰν), λατ. sulcus ἢ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀ-
φειόμενα ὑπὸ ἔριπτοῦ ἴχνυ.— ἢ περιφρ. ὄλκοι δά-
φνης = κλάδοι δάφνης συρόμενοι κατὰ γῆς, ἡ σάρ-
ωδρα ἀποτελούμενα ἐκ κλάδων δάφνης.

ὄΛΛΥ·ΜΙ και ὄΛΛΩ· **ὄλλω** πρτ. ὄλλων· μέλ. ὄλλεω,
ἀπ. ὄλλεσω, ἰων. ὄλλεω, ἀττ. ὄλλω· ἀορ. ἀ' ὄλλεσα, ἐπ.
ὄλλεσσα, ὄλλεσσα· πρτ. ὄλλωλεκα.— Μέσον. ὄλλύμαι,
ἰων. μέλ. ὄλλομαι, ἀττ. ὄλλομαι· ἀορ. β' ὄλλομαι·
ε' ὄλλω· ὑπερσ. ὄλλώλειν.— οὐλόμενος (κυρ. μτχ.
μέσ. ἀορ. ε' ἀντὶ καταστρέφω) ἀπέθη ἀπλοῦν ἐπιθ. (ἔλ.
οὐλόμενος).— ἢ καταστρέφω, ἐπιφέρω τὸ τέλος τι-
νός, φονεύω. 2) ἀπόλλυμι, χάνω.— Τὸ ἐνεργ. και
εἰς τὰς δύο του σημασίας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ λατ.
perdere.— ἢ μέσον, χάνομαι, φθάνω εἰς τὸ τέλος
μου, «τελειώνω», ἀποδνησκόω, λατ. perego ἢ ὄλοιο, ὄ-
λοιστο, ὄλοισθε κλπ. (=τὰ σημερ. «ἐνὰ χαθῆς!», «ἐνὰ
χαθῆ!», «ἐνὰ χαθῆτε!») ἢ καταστρέφομαι, ἀφανίζο-
μαι, χάνομαι. 3) ὁδὸς δ' ἐ' πρτ. ὄλλω=εἶμαι κατε-
στραμμένος, εἶμαι χαμένος ὡς ὄλλωότες = οἱ τε-
θνεώτες, οἱ νεκροὶ [δι' ἔτυμ. ἔλ. ὄλλεσθες].

ὄλλως, ὅσα, ὄν, μτχ. ἐν. τοῦ ὄλλυμι.

ὄλλος, ὁ (ε' ἔλω, λατ. volvo): λίθος στρογγύλος
και λείος, κύλινδρος. 2) ἰγδίον, «γροῦδι». 3) σκά-
φη ζυμώματος [ἐκ β. Fel- <ἰαπ. *vel- (και κατ' ἄλλ.
*vei- = στρέφειν): ἔλ. και ἐν εἰλύω].

ὄλλεις, εσσα, εν'=ὄλλός (ἔλ. λ.).

ὄλοθρευτής, -οῦ, ὅ (ὄλοθρεύω): ὁ ἐξολοθρευτής,
ὁ καταστρέφεις.

ὄλοθρεύω, μελ. -εῦσω (ὄλεθρος): ἐξολοθρεύω,
καταστρέφω.

ὄλοίσις, ον, ποιητ. ἀντὶ ὄλοισός (ἔλ. λ.), ὅπως τὸ
ὄμοίσις ἀντὶ τοῦ ὄμοιος.

ὄλοισός, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ὄλοός· ὄλεθριος, κατα-
στρεπτικός, ἐξολοθρευτικός.

ὄλοι-τροχος ἢ ὄλοῖ-τροχος, ὁ, ἐπ. ὄλοῖ-τρο-
χος (πιθ. ἐκ τοῦ εἶλω=νοῖνο+τρέχος): λίθος στρογ-
γύλος, «ὄλος τροχειδῆς και πανταχόθεν ἀστήρι-
κτος», ὡσάν ἐκείνους ποῦ οἱ πολιτοκούμενοι ἐκύλιον
ἐπάνω ἀπὸ τὰ τεχνῆ κατὰ τῶν πολιτοκρητῶν κάτω ἢ ὡς,
και ὡς ἐπιθ. στρογγύλος, σφαιροειδῆς. [δι' ἔτυμ. ἔλ.
ὄλοῖ-τροχος].

ὄλο-καυτός, μελ. -ήσω (ὄλόκαυτος): προσφέρω
ὄλοκαύτωμα (τ. ἔ. ἔμπυρον θυσιᾶν ἐκ θυμάτων και-
ομένων ὀλοκλήρων).

ὄλο-καυτος, ον (ὄλος+καίω): ὁ καις ὄλοκλήρος,
ὁ ἐξ ὀλοκλήρου κεκαυμένος ὡς τὸ ὄλοκαυτος
=τὸ καιόμενον θῦμα· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ὄλο-καυτός, μελ. -ώσω (ὄλόκαυτος): καιὼ ἐξ ὀ-
λοκλήρου ἢ προσφέρω ἔμπυρον θυσιᾶν (πρβλ. και
ὄλοκαυτέω)· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ὄλο-καύτωμα, τὸ (ὄλοκαυτέω): ἔτι και νῦν, τὸ
ὄλοκαυτον, τὸ ὄλωσ καιόμενον ἢ ἡ ἔμπυρος θυσιᾶ
(λατ. victima).

ὄλο-κληρία, ἡ (ὄλόκληρος): ἡ ἀκεραιότης εἰς τὸ
ὄλον (καθ' ὄλα τὰ μέρη), τὸ νὰ ἔχη τι ὄλα τὰ μέ-
ρη του· ἐκ τοῦ

ὄλό-κληρος, ον (ὄλος+κλήρος): ὁ πλήρης (ἀκέ-
ραιο, ἐντελής) εἰς ὄλα του τὰ μέρη ἢ γενικῶς, τέ-
λειος, πλήρης, ὑγιής, λατ. integer.

ὄλολύγῃ, ἡ (ὄλολύζω): πᾶσα δυνατὴ κραυγὴ, και
κυρ. γυναικῶν ἐπικαλουμένων θεοτήτᾶ τινα, λατ.
ululatus ἢ συν. κραυγὴ χαρᾶς ἢ ἀλλ' ὡς. και κραυγὴ
πόνου (λύπης), θρήνος.

ὄλόλυγμα, τό, -ατος (ὄλολύζω): ἰσχυρὰ κραυγὴ,
συν. πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος και πρὸς ἐκδήλωσιν
χαρᾶς.

ὄλολύγων, -όνος, ἡ (ὄλολύζω): πᾶσα ὄλολυγὴ (τ.
ἔ. δυνατὴ κραυγὴ ἐκ χαρᾶς ἢ λύπης) ἢ κυρ. ἡ κραυ-
γὴ τοῦ ἄροενος βατράχου καλοῦντος τὴν θήλειαν
πρὸς ὄχειαν ἢ ὄνομα ζῶου τινός (ἐντόμου), λαθόν-
τος τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκ τῆς φωνῆς του («βάτραχος
τῶν δένδρων»).

ὄλολύζω, μελ. -ύσομαι· ἀορ. ἀ' ὄλόλυξα· ἐκπέμ-
πω δυνατὴν κραυγὴν (λιγυρὰν φωνήν), και συν. ἐπὶ
γυναικῶν ἐπικαλουμένων τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν ἢ ἐ-
φραζομένων τὴν εὐγνωμοσύνην των, λατ. ululare.— ἢ
κράζω μεγαλοφώνως πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς κατεχού-
σης με χαρᾶς.

ἔτυμ.: ὄλολύζω· ὄλολυγῆ· ὄλολυγαία (τυκτερίς)
ὄλολὺς (ἐπιθ. = ὁ ἐκπέμπων γυναικείαν κραυγὴν)
βλάξ, μωρός). Πρβλ. ὕλιξ, ὕλακτέω, σακσφρ. ululi-
li, uli-
li (=ululabillis, ululatus), ulūk-as (γλαυξ) (πρβλ.
ἀγγλ. howl), λατ. ulula (γλαυξ), ululo ὄλολύζω,
οὐρλίόζω), ulucus (σακσφρ. ulūka-h), λιθ. ιόλι, uli-
li (φωνάζω «hallo!», ulia bahtos (τὰ κύματα
ῶρύνονται), ulūli (κραυγάζω, ῥῶω), ἀρμ. oib, γυν.
oibno (οἰμωγὴ, θρήνος) (< ὄμηρ. ὄλοφθρομαι, ὄλο-
φθρός), μεσ.-ιρλ. ulach (κατακραυγὴ, θόρυβος)· εἶναι
προφανές ὅτι πρόκειται περὶ ὀνοματοποιίας, εἰς τὴν
ὁποῖαν ὑπόκειται ὁ ριζ. φθόγγ. *oi- ἢ *ul- μετὰ ἡ και
ἀνευ ἀναδιπλ.

ὄλόμην, ὄλοντο, ἐπ. ἀντὶ ὄλ—, μέσ. ἀορ. ε' τοῦ
ὄλλυμι.

ὄλοῖ-τροχος, ὁ, ποιητ. τύπος ἀντὶ ὄλοῖτροχος
(ἔλ. λ.).

ἔτυμ.: ὄμηρ. (Ἰλ. Ν. 137) ὄλοῖτροχος, ἰων. ὄλοῖ-
τροχος (Ἡρόδ.), ἀττ. ὄλοῖτροχος (Ξεν.) <ῥιζ. Fel- <ἰαπ.
*vel- (κυλίειν, πρβλ. ἐν εἰλύω)+τρέχω· τὸ ἀ' συνθ. εἶ-
ναι μία τοπικὴ πτώσις· ἡ πρὸς τὸ ὄλος συσχέτιος
τῆς λ. εἶναι ἀφραζμένη.

ὄλος, ποιητ. ὄλοισός, ὄλοισός, ἡ, ον (ὄλλυμι):
ὁ ὄλεθριος, καταστρέφων, καταστρεπτικός, θλαθε-
ρός, φονικός ἢ ὄλοῦ φρονέω=καταστρώνω ὄλεθρια
σχέδια, διανοοῦμαι κακὰ, ἔχω κακὰ οἰδέδια διὰ τινα.
— Παραθετ., ὄλωότερος, ὄλωώτατος.— ἢ παθητ., κατε-
στραμμένος, «χαμένος», ἡφανισμένος, λατ. perdi-
tus. [ὄλος (< ὄμ. ὄλοισός) < *ὄλοφος < *ὄλεφ-ος, ἔσθ.
ὄλε- (< ὄλεθρος, ὄλλυμι)].

ὄλοό-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (ὄλοός+φρήν): ὁ σκεπτό-
μενος τὸ κακόν, ὁ τρέφων κακὰς διαθέσεις διὰ
τινα, ὄλεθριος, καταστρεπτικός.— ἢ παθητ., ὄλο-
λιος ἢ ὄζύνους, ἀγχίνους ἢ εὐδαρῆς, ἀμειλίκτης.

ὄλόπτω, μελ. -ψω ἀποσπῶ, τίλλω, ἀποτίλλω,
μαθῶ ἢ ἀπολεπίω, ἐκδέρω. [ὄλόπτω (< ὀ- προθετ.+ὄμ.
λοπός, λέπω (ἔλ. λ. λ.)].

ὄΛΟΨ, ἐπ. οὔλος, ἡ, ον· ἔτι και νῦν, ὄλος, ὀ-
λοκλήρος, πλήρης λατ. solus, solidus ἢ τὰ ὄλα =
πᾶν ὅ,τι ἔχω (ἡ ἔχει τις). 2) ἐντελής, καθαρός,
ἐξὸφθαλμος, καθαρός, «σωστός»: ὄλον ἀμάρτημα=
καθαρὸν σφάλμα, σφάλμα «μετὰ ὄλα του», πλη-
ρες σφάλμα ἢ τὸ σὸδ. κείτᾶ ἐνίστε και ὡς ἐπὶ ῥρ.:
τὸ ὄλον, ἡ ἀνάρθρ. ὄλον=ὄλωσ, ἐντελῶς, καθ' ὄλο-
κληρίαν.— ἢ ὄλοκλήρος, δηλ. ἀκεραῖος, ὑγιής, ἐν
ἀσφαλείᾳ, λατ. integer.

Ἔτυμ. : *ὄλος*, ἰων. ἐπ. *οὔλος* (<**dlFo-s*, ἰαπ. **solvo-s* = *σανοκρ.* *σόννα-η*, Ζενθ. *haurva-*, παλ-περο. *haruva-* (τῆς αὐτῆς σημ. μετὰ τὸ ἕλλ. *ὄλος*) ἄττ. *δλότης* = *σανοκρ.* *sarvnáit-*, Ζενθ. *haurvnáit-* πρβλ. ἕλλ. *ὄλοος* (<**dlFo-s* (Σουίθ.), *ἀδλοεῖται* ὄγιαλγεις) (Ἡ-συχ.), λατ. *salvus* (<**salveo-s*, ἰαπ. **sol-eno-s*) ὁμηρ. κλιτ. *οὔλε* = λατ. *salve*, πρβλ. *salveo* πρβλ. ἀκόμη λατ. *solidus* (= μονοκόμματος, πλήρης), παλ-λατ. *sollus* (= *totius et solidus*) (**sol-no-s*, παλ-ιρλ. *slān* (ὕγιος, πλήρης) <ἰαπ. **slā-no-s*.

ὄλο-σφύρητος, ον, δωρ. -*σφύρῆτος, ον* (*δλος+σφύρα*): ὁ ἐξ ὀλοκλήρου σφυρηλατημένος, ὁ κατασκευασμένος ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ σφυρηλατημένου μετάλλου, ἀντίθ. πρὸς τὸ *εχυτός*.

ὄλο-σχερής, ἐς (*ὄλος+σχερός*): ὡς καὶ νῦν, ὄλο-σχερής, ἐντελὴς πλήρης, ὄλος διόλου ὀλοκλήρος, λατ. *integere*. 2) ἀναφερόμενος εἰς τὸ σύνολον, σπουδαῖος, σημαντικός — ἢ ἐπίρ. -*ρῶς* = ἐντελῶς, τελείως, πλήρως. [βλ. τὸ β' συνθετ. βλ. ἐν *ἐπισχερῶ*].

ὄλο-τελής, ἐς (*ὄλος+τέλος*): τελείως πλήρης, ἐντελής.

ὄλοῦμαι, μέσ. μέλλ. τοῦ *ἄλλυμι*.

ὄλο-φυγδών, -όνος, ἡ (*δλος+φύω?*) λεγομένη καὶ *δλο-φυλκίς, -ίδος*, ἡ (μέγλου μεγέδους σπιρλί, φυλκταινα, «φούσκα», φουσκάλα).

Ἔτυμ. : *δλοφυγδών* καὶ *δλοφυκίς* (*δλοφυκίς* (κατ' ἀνομοίωσιν ὄλδος (= δολὸν ὑγρόν) + *φυλκίς, φυλκταινα*) κατὰ τὴν ἀποψιν αὐτὴν ἀποδοκιμάζεται ἢ ἐν ἀρχῇ ὑποβλήθησθα ἔτυμολ. οὐδεὶς, κατ' αὐτὴν, συντρέχει λόγος νὰ ἀναζητήσωμεν ἐν τῇ λέξει α' συνθετ. **δλος* (**dlFo-s*)=ὄλεδριος.

ὄλοφυδνός, ἡ, ὄν (*δλοφύρομαι*): ὁ δρηνῶν, ὁ κλαίων ἢ οἰκτρὸς, ἀξιοδρηνήτος ἢ οὐδ. πληθ. *δλοφυδνά* ὡς ἐπίρ.=ἀδλίως, ἔλεεινως.

ὄλοφυρμός, -οῦ, ὁ (*δλοφύρομαι*): τὸ δρηνεῖν, δρηνός, ὄδυρμος.

ὄλοφυρῶμαι, ἀποθ. μελ. *δλοφύρομαι*: ἄορ. α' *ὄλοφυράμην*, ἐπ. β' καὶ γ' ἐν. *δλοφύραο, δλοφύραο* μτχ. παθ. ἄορ. α' *δλοφύροθεις* (μεθ' ἧς καὶ ὁ μέσ. ἄορ. σημασίας).— 1) ἀμτβ., κλαίω, δρηνῶ, ὄδυρομαι, βαρυστενάζω. 2) δρηνῶ, πενθῶ, αἰσθάνομαι οἰκτον, δι'. ἄλλον τινά ἢ μετὰ γεν., λαμβάνω οἰκτον διὰ τινά, τὸν οἰκτείρω. 3) ἰκετεύω μετὰ δακρύων καὶ δρηνῶν.— ἢ μετὰ αἰτ., δρηνῶ, ὄδυρομαι, πενθῶ, διὰ τινά. 2) οἰκτείρω τινά.

Ἔτυμ. : σκοτειν. ἔτυμ. ἡδὲ ἐν *ὀλολύξω* ὑπεβλήθη συγγενεῖα τις καὶ τοῦ *δλοφύρομαι*. Παλαιότερον ἀνήγετο ὑπὸ τινων εἰς τὸ *δλλυμι, ὄλοος* καὶ ἐνομισθῆ διὰ *δλοφύρομαι* = νομίξω τινά χαμένον, ἡφανισμένον. Ὁρθότερον τῶν ἐχόντων τὴν γυνῆν ταύτην ἔκρινον οἱ ἀρχ. Γραμμ. συσχετίζοντες τὴν λ. πρὸς τὰ: *λοπός, δλόπτω*=*τίλλω*, καὶ ἔρμηνευόντες τὸ *δλοφύρομαι* διὰ τοῦ «κλαίειν μετὰ τιμῶν τῶν τριχῶν».

ὄλοφυρσις, -εως, ἡ (*δλοφύρομαι*): = *δλοφυρμός* (βλ. λ.).

ὄλο-φώιος, ον, ἐκτετ. ἀντί τοῦ *ὄλοός, δλώιος* (βλ. λ.): καταστροφικός, ὄλεδριος, θανατηφόρος.

Ἔτυμ. : σκοτειν. ἔτυμολ. ἰδίως ὡς πρὸς τὸ β' συνθετ. ὑπὸ τινων νεωτέρων ἐθεωρήθη συγγ. τῶς ὁμ. *ἐλεφαίρομαι* (βλ. λ.) καὶ ἔρμηνεύεται. ὑπ' αὐτῶν ὡς σημαῖνον τὸν ἀπατεῶνα, τὸν ὀλέθριον. Ἐπ' ἄλλων ἐθεωρήθη σύνθετος ἐκ τοῦ *ὄλοός* (τοῦ *δλλυμι*) + *φῶς* (=ἀνήρ), πρὸς τὸ *δλοφῶιος* = ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνδρώπους: ἀλλά καὶ ἡ ἐκδοχὴ αὕτη θεωρεῖται πολὺ τολμηρὰ ἰδίως λόγῳ τοῦ β' συνθετικοῦ

ὄΛΠΗ, ἡ: ἐλασιδόχον ὄγγειον ἐκ δέρματος, χρησιμοποιουμένον ἐν τῇ παλαιστρᾷ. [δι' ἔτυμ. βλ. *ἐλπος*].

ὄΛΠΙΣ, -εος, καί -*ιδος, ἡ* = *ὄλπη* (βλ. λ.).

ὄΛμπία, ἡ (ἐνν. *γῆ ἢ χώρα*): πεδινὴ περιοχὴ τῆς Ἥλιδος, κειμένη πλησίον τῆς πόλεως Πίσσης, ὅπου ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπικοὶ ἀγῶνες ἢ κυρ. εἶναι θηλ. τοῦ ἐπίθ. ὄΛμπίως (ἐνν. τοῦ οὔσ. *γῆ ἢ χώρα*).

ὄΛμπια, τὰ (ἐνν. *ἑερά*): οἱ Ὀλυμπικοὶ ἀγῶνες δεσποιοῦντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τὸ πρῶτον καὶ ἐπαιδιουθέντες βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου, τελοῦμενοι δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνὰ πᾶν τέταρτον ἔτος πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἢ ὄΛμπια *νεκᾶν* =

νικᾶν κατὰ τοὺς Ὀλυμπικοὺς ἀγῶνας ἢ ὄΛμπια *ἀνελόμην* (ἢ *ἀνήρημα*)=ἐκέρδιον (ἐξω κερδίσει) τὸ βραβεῖον τῶν Ὀλυμπικῶν ἀγῶνων (βλ. καὶ Κ.Ε.Α.). ὄΛμπιάζει, ἐπίρ.: εἰς Ὀλυμπίαν, πρὸς Ὀλυμπίαν. ὄΛμπιάδεν, ἐπίρ.: ἐξ Ὀλυμπίας, ἀπὸ τῆν Ὀλυμπίαν.

ὄΛμπιάς, -άδος, ἡ, ἰδιόρ. θηλ. τοῦ ὄΛμπίως: ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἢ γεν., ἡ διαμένουσα ἐν Ὀλύμπῳ θεοτῆς, θεά. 2) ὄΛμπιάς *ἐλαία* = ὁ ἐξ ἐλαίας στέφανος τῶν Ὀλυμπικῶν ἀγῶνων.— ἢ ὡς οὐσιαστ.: 1) οἱ ὄΛμπιακοὶ ἀγῶνες 2) νίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ, νίκη κερδίζομένη κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (κυρ. θηλ. ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι ἐπίθ., ἐξυκακουμένου τοῦ οὔσ. *νίκη*: ὄΛμπιάς *νίκη*): ἀναιροῦμαι ὄΛμπιάδα, *νικῶ* ὄΛμπιάδα=κερδίζω νικῆν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. 3) παρ' Ἀττικῶς συνηθέστατα ὄΛμπιάς ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τετραστέες διάστημα, τὸ μεσολαβεῖν μεταξὺ δύο ἐορτασμῶν ὄΛμπιακῶν ἀγῶνων (διότι, ὡς γνωστόν, ἐτελοῦντο οὗτοι ἀνὰ πᾶν τέταρτον ἔτος). Ἡ πρώτη ὄΛμπιάς ἤρξατο τῇ 776 π. Χ., ἡ δὲ τελευταία (ἢ κατὰ σειρὰν 293ῃ) συμπίπτει μετὰ τὸ ἔτος 393 π. Χ.

ὄΛμπιάσιον(ν), ἐπίρ. (ἢ ὄΛμπία) ἐν Ὀλυμπίᾳ (πρβλ. *θύρασι*).

ὄΛμπιάσιον(ν), δοτ. πληθ. τοῦ ὄΛμπιάς.

ὄΛμπιαῖον ἢ ὄΛμπιαῖον, τὸ (ὄΛμπίατος) ὁ ναός τοῦ ὄΛμπίου Διὸς.

ὄΛμπιακός, ἡ, ὄν (ὄΛμπιας): ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄΛμπιον ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὄΛμπια ἢ ὄΛμπιακός ἀγῶν, ὁ=οἱ ὄΛμπιακοὶ ἀγῶνες.

ὄΛμπια-νίκης, -ου, ὁ (ὄΛμπία + *νικάω*) ὁ νικητῆς ἐν τοῖς ὄΛμπιακοῖς ἀγῶσι.

ὄΛμπιά-νίκος, ον (ὄΛμπία + *νικάω*): ὁ νικῶν εἰς τοὺς ὄΛμπιακοὺς ἀγῶνας.

ὄΛμπίος, ον (ὄΛμπιας): ὁ τοῦ ὄΛμπιου, ὁ οἰκῶν (διαμένων) ἐν ὄΛμπίᾳ, ἐπίθ. τῶν θεῶν τοῦ βίου Κόσμου (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς τοῦ Ἄδου) καὶ ἰδίᾳ τοῦ Διὸς, ὅστις καλεῖται καὶ ἀπλῶς ὄΛμπίος ἢ ὄΛμπια δώματα=τὰ ἐπὶ τοῦ ὄΛμπιου ἀνάκτορα τῶν θεῶν.

ὄΛμπιόνδε, ἐπ. ὄΛμπιόνδε, ἐπίρ. (ὄΛμπιας + ἄχμρ. -δε): εἰς τὸν ὄΛμπιον, πρὸς τὸν ὄΛ.

ὄΛμπιος, ὁ, ἐπ. καὶ ἰων. ὄΛμπιος: τὸ μεγαλοπρεπές ὄρος, τὸ κείμενον εἰς τὰ βόρεια τῆς Θεσσαλίας καὶ χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τῆς Μακεδονίας. Ἐπιστεῦετο ὡς ἡ κατοικία τῶν θεῶν, κεκαλυμμένη διαρκῶς ὑπὸ πυκνοτάτης νεφέλης (βλ. Κ.Ε.Α.).

ὄΛΥΝΘΟΣ, ὁ: σῖκος ἐκφυόμενος τὸν χειμῶνα ἀλλὰ σπανίως ὀριμάζων, λατ. *grossus* = *ficus imatura* [ὄλυνθος (**Fol-*, ἰαπ. **svol-*: μεσ-γεσμ. *swil* (**sweles-*) = τύλος, κάλος: ἡ λέξις εἶναι μάλλον μεσογ. προελεύσεως].

ὄΛΥΡΑ, ἡ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *αἱ δλυραὶ*: εἶδος σίτου, ζεῖο, ἀσπροσίτι: ἀνάμεικτος μετὰ κριθῆς (*κρεῖ*) ἐκρησιμοποιεῖτο ὡς τροφὴ τῶν ἵππων ἢ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἐκρησιμοποιεῖτο καὶ πρὸς παρασκευὴν ἄρτου [δι' ἔτυμ. βλ. *ἐλυμος*].

ὄλώιος, παράλλ. τύπος τῶν *δλοός, δλοίος*.

ὄλωλα, μέσ. πρξ. τοῦ *δλλυμι*.

ὄλώλεκα, ἐνεργ. πρξ. τοῦ *δλλυμι*.

ὄλως, ἐπίρ. τοῦ *δλος*: ὄλοσχερῶς, ὄλοτελῶς, παντελῶς, καθ' ὀλοκλήριον ἢ καθόλου εἶπειν, καθόλου, ἐν ὀλίγοις, ἐνὶ λόγῳ, λατ. *denique* ἢ *oñx dlos* = οὐδόλως, λατ. *omnino non*.

ὄμα, ἡ *δμά*, δωρ. ἐπίρ. ἀντί *δμη* (βλ. λ.).

ὄμαδέω, μελ. -*ῆσω* (*δμαδος*): κάμνω δόρυδον, δημιουργῶ παραχῆν.

ὄμαδος, ὁ (*δμάς*): δόρυδος (παραχῆ, βοή) ἐκ τῶν συγχευμένων φωνῶν πολλῶν ἀνθρώπων θμιλούντων συγχρόνως (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν *δοῦπον*, τὸν ὀφειλόμενον εἰς τὰ πατήματα τῶν ἀνθρώπων).— ἢ δορυβώδες (παραχῶδες) πλήθος ἀνθρώπων, καὶ διὴ πολεμιστῶν, ὄχλος.— ἢ ὁ δόρυδος τῆς μάχης, ὁ πάταγος ὁ προκαλοῦμενος ἐκ τῆς κατὰ τὴν μάχην συγκρούσεως τῶν χαλκίνων πανοπλίων τῶν μαχομένων [*δμαδος*] *δμαδεῖν*: *σανοκρ.* *samad-* (μάχη) < *sám* (ὄμου, μαζι), πρβλ. καὶ τὰ ἐν *δμάς*].

δμ-αίμιος, *ον* (δμαιοίος)· ὁ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ὁ συγγενεῦν ἐξ αἵματος, ὁ ἐξ αἵματος συγγενής.
δμ-αιμος, *ον* (δμδς+αίμα)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ὁ συγγενής ἐξ αἵματος, συγγενής, λατ. *consanguineus* || ὡς οὐα. *δ* (ἡ) *δμαιομος* = ἀδελφός, ἀδελφή· ἐξ αὐτοῦ
δμ-αιμοσύνη, *ἡ* (δμαιοίος)· ἡ ἐξ αἵματος συγγενεία.
δμ-αίμων, *ον*, -ονος·=δμαιοίος (βλ. λ.).—συγκριτ. *δμαιομόνεστερος*=ὁ πλησιέστερος συγγενής ἐξ αἵματος.
δμ-αιχμία, *ἡ* (δμαιοίος)· τὸ ὄμοῦ μάχεσθαι, ἔνωσις πρὸς μάχην, ἀμυντικὴ συμμαχία, συνασπισμός, συμμαχία..
δμ-αιχιμος, *ον* (δμδς+αιχμή)· ὁ ὄμοῦ μαχόμενος || ὡς οὐα. *δ* *δμαιοχιμος*=σύμμαχος.
δμ-αίλος, *ἐς* (δμάλος)· ὁμάλος, ἐπίπεδος || τὰ *δμάλη*=ὁμάλων ἔδαφος, πεδιάς.
δμ-αίλιω, μελ. -ίω, ἡ -ίω (δμάλος)· καθιστῶ τὴν ὁμάλων ἢ ἐπίπεδον, ἰσοπεδῶν || ὁμάλυνω, ἐξισῶν, ἔξομοιώνω.
δμ-άλος, *ἡ*, *δν* (δμδς)· *δ*,τι καὶ νῦν, ὁμάλος, λεῖος, ἴσος, «ἐπίπεδος» || τὸ *δμάλον*=ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, πεδιάς. 2) ὁ ἴσου ἢ ὁμοίου βαθμοῦ || *δμάλος γάμος*=γάμος μετὰ τινος ὁμοίου, ἀνήκοντος δηλ. εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν. 3) μτρ. μέτριος, ὁ κατὰ μέσον ὄρον, συνήθης, ἰσορροπημένος [δι· ἔτυμ. βλ. *δμδς*].
δμ-αλότης, -ητος, *ἡ* (δμάλος)· ὡς καὶ νῦν, ὁμάλότης ἐπιφανείας, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐπιπέδου, τὸ νῦν εἶναι τι ἐπίπεδον || ἰότης || ἰσορροπία.
δμ-αλῶς, ἐπιρ. τοῦ *δμάλος*· κατὰ τρόπον ὁμάλων || *δμάλως βαίνω*=βαδίζω κατ' εὐθείαν γραμμὴν.
δμ-αρτέω, πρτ. *δμάρτουν*, ἰων. -εν· μελ. *δμαρτήσω*· ἄορ. *ἀ*· *δμάρτησα* (δμοῦ+ἀρτάω)· συναντῶ, καὶ *δ*ἡ: 1) ἐν ἔχθρ. ἔνν., συναντῶμαι μετὰ τινος ἐν πολέμῳ, τὸν συναντῶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης.— μέσον, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος ἐν τῇ μάχῃ. 2) περιπατῶ ὄμοῦ, συνοδεύω, συν. κατὰ μτχ.: *βῆσαν δμαρτήσαντες*=ἐβάδιον ὄμοῦ («συντροφία») || συμ-βαδίζω, παρακολοῦθῶ, ἐξισούμαι κατὰ τὴν ταχύτητα || μετὰ δοτ., βαδίζω παραπλεύρως τινός, συνοδεύω τινά. 3) ἐπέρχομαι κατὰ τινος, καταδιώκω.
δμ-αρτή, *ἡ* *δμαρτή*, ἐπιρ., παράλλ. τύπος τοῦ *δμαρτή* (βλ. λ.)· ὄμοῦ, μαζί.
δμάρτη, ὄμορ. ἀντι *δμάρτει*, γ' ἐν. πρτ. -οῦ *δμαρτέω* (βλ. λ.).
δμ-αρτήσαντο, ἐπ. ἀντι *δμαρτ—*, γ' πληθ. μέσ. ἄορ. *ἀ*· τοῦ *δμαρτέω*.
δμ-αρτήσειεν, γ' ἐν. Ἐϋκτ. ἐπ. ἄορ. *ἀ*· τοῦ *δμαρτέω*.
δμ-αρτήτην, ἐπ. ἀντι *δμαρτ—*, γ' δυϊκ. πρτ. τοῦ *δμαρτέω* (βλ. λ.).
δμ-ασπις, -ιδος, *δ*, ἡ (δμοῦ+ἀσπίς)· ὁ σύντροφος ἐν ὄπλοις || ὡς οὐα. *δ* *δμασπις*=ὁ συμπολεμιστής, ὁ συστρατιώτης.
δμ-αύλαξ, -ἄκος, *δ*, ἡ (δμοῦ+αὐλαξ)· δμορος, κυρ. ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς οὐλακός, ὁ ἔχων τὰς αὐλακὰς (τοὺς ἀγρούς του, τὰς γαῖας του) ἠνωμένας μετὰ ἄλλου τινός, γειτονικός, δμορος.
δμ-αυλία, *ἡ* (δμυλος)· τὸ διαμένειν ὄμοῦ, συγκατοίκησι, συνοίκησι || ἔνωσις, συνουσία (ἐπὶ συζυγιῶν ἀσέως).
δμ-αυλος (Α), *ον* (δμοῦ+αὐλή)· ὁ ὄμοῦ αὐλιζόμενος, ὁ συγκατοικῶν, ὁμόκοιτος || ἐντεῦθεν, γειτνιάζων, γείτων.
δμ-αυλος (Β), *ον* (δμοῦ+αὐλός)· ὁ ὄμοῦ μετ' ἄλλου παιζῶν τὸν αὐλόν, ὁ ὄμοφρονικός, ἐνηρμοσιόμενος || μτρ. σύμφωνος, ὁμόφωνος, λατ. *consonus*.
δμ-βρέω, μελ. -ἦσω (δμβρος)· βρέχω.— || μτβ., βρέχω ραγδαίως ἐπὶ τινος || ὄροσίζω, ὑγραίνω.
δμ-βρηρός, *ἀ*, *δν* (δμβρος)· βροχερός, βρόχινος, ἐκ βροχῆς, λατ. *pluvialis*, *pluviosus*.
δμ-βρίμιος, *ον*'=δβριμιος (βλ. λ.).
δμ-βριος, *ον*, καὶ -α, -ον (δμβρος)· βροχερός, βρόχινος || ὁ ἐκ βροχῆς, ὁ ἀνήκων εἰς βροχὴν, λατ. *pluvialis* || ὕδωρ *δμβριον*=ὑδωρ τῆς βροχῆς, «βροχόνερο».
δμ-βρο-δόκος, *ον* (δμβρος+δέχομαι)· ὁ δεχόμε-

νος βρόχινον ὕδωρ, ὁ λαμβάνων ἐρόχινον ὕδωρ.
δμ-βρο-κτύπος, *ον* (δμβρος+κτυπέω)· ὁ κτυπῶν μετὰ βροχὴν, ὁ ἠχῶν ἐκ τῆς βροχῆς.
ὄμβροσι, *δ*, λατ. *IMBER*, δύελλα μετὰ βροχῆς, καταιγίς, βροχή. 2) γενικῶς. τὸ ὕδωρ, ὡς αἰοιχεῖον τῆς φύσεως.— || μτρ. καταιγίς; δύελλα, δακρύων, θελῶν, ἀκοντίων κλπ. [*δμβρος*: *δμβρέω*: *δμβρηρός*: δι· ἔτυμ. βλ. *ἀφρός* (-b- ἀντι -bh- κατόπιν ἔρρ.)].
δμ-βρο-τόκος, *ον* (δμοῦ+τίκω)· ὁ τίκτων (γεννῶν, παρῶγων, προκαλῶν) βροχὴν.
δμ-βρο-φόρος, *ον* (δμβρος+φέρω)· ὁ φέρων (γεννῶν, προκαλῶν) βροχὴν, λατ. *imbrifer*.
δμ-εἴται, γ' ἐν. μελ. τοῦ *δμνυμι*.
δμ-έστιος, *ον* (δμοῦ+ἐστία)· ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς ἐστίας, ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ὁ συγκατοικῶν, ὁ σύνοικος.
δμ-ευνέτης, -ου, *δ*, θηλ. *δμνευέτις*, -ιδος, *ἡ*, καὶ *δμ-ευνίς*, -ιδος, ἡ'=δμνευός (βλ. λ.).
δμ-ευνος, *ον* (δμοῦ+εὐνή)· ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς εὐνῆς, ὁ ὄμοῦ κοιμώμενος || ὡς οὐα. *δ* (ἡ) *δμ-ευνος*=ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος.
δμ-εψίος, *δ*, ἡ (δμοῦ+ἐψία)· ὁ ὄμοῦ παίζων, ὁ συμποικτωρ.
δμῆ ἢ *δμῆ*, ἐπιρ. (δμδς)· ποιητ. ἀντι *δμοῦ*.
δμ-ηγερός, *ἐς* (δμδς+ἀγείρω)· ὁ (δμοῦ) συνηθροισμένος.
δμ-ηγυρίζομαι, μελ. -ίσομαι (δμῆγυρις), ἀποθ. συναθροίζω, συγκαλῶ.
δμ-ἠγυρίς, -εως, *ἡ*, ὄμορ. *δμῆγυρις*, -ιος, ἡ (δμδς+ἀγυρις)· συγκέντρωσις, συνέλευσις, συνέδριον, συνεδρία || δμῆλος, ἔταιρεία, συντροφία || πληθός, δ-χλος, στήφος.
δμ-ἠλικία, *ἡ*, ἰων. -ῆ (δμῆλιξ)· ἡ ἰσότης (ταυτότης) ἡλικίας || ὡς περιλήπτ. οὐα., «οἱ ἀγοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁμῆλικες, φίλοι, εὐσυντροφικοί».— || καὶ ἐπὶ ἐνός προσ.=δμῆλιξ (βλ. λ.).
δμ-ἠλιξ, -ἴκος, *δ*, ἡ (δμοῦ+ἠλιξ)· ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ὁ ἄγων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, λεγόμενος συνήθως ἐπὶ νέων κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀνθρώπων || ὡς οὐα. συνομηλικός, συνηλικιώτης, συμπαίκτης, σύντροφος, λατ. *aequalis*.— || ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ (ἢ ὁμοίον) ἀνάστημα (παράστημα).
δμ-ηρία, *ἡ* (δμῆρῶν)· τὸ δίδειν ὁμῆρους, ἡ ἐγγυητής, ἡ ἐγγυήσις, λατ. *vadimonium* || ἐγγυήσις, ἀσφάλεια, ἐχέγγυσον, ἐνέχυρον, λατ. *obsidium*.
ὄμηρειος, *α*, *ον* (ὄμηρος)· ὁ τοῦ ὄμηρου, ὄμορ-μικός.
δμ-ηρεῦσαι, ἰων. ἀντι *δμῆροῦσαι*, πληθ. θηλ. μτχ. τοῦ *δμῆρέω* (βλ. λ.).
δμ-ηρεῦω, μελ. -σω (δμῆρος)· εἶμαι δμῆρος, χρησιμεύω ὡς δμῆρος, χρησιμεύω ὡς ἐγγυήσις.— || μτβ. δίδω (παρέχω) ὡς ἐγγυήσις, ὡς ἐνέχυρον, ὡς δμῆρον.
δμ-ηρέω, μελ. -ῆσω (δμῆρος)· συναντῶ, 2) μτρ. συμφωνῶ.— || χρησιμεύω ὡς δμῆρος (ἐγγυήσις, ἐνέχυρον), προβλ. *δμῆρεῦω*.
ὄμηριδης, -ου, *δ*, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. οἱ *ὄμηριδαί*: ἀπόγονοι τοῦ ὄμηρου || οἱ βασιλεῖς οἱ ἀπαγγέλλοντες τὰ ἔπη τοῦ ὄμηρου || οἰκογένεια ποιητῶν ἐκ Χίου, οἵτινες λαχρῶντο διὰ τὴν εἰρήνην τὴν καταγωγὴν ἐκ τοῦ ὄμηρου, τοῦ ὄμορου καὶ διέσφζον τὰ ἔπη ἀπαγγέλλοντες αὐτὰ συστηματικῶς κατὰ πᾶσαν εὐκαίρην, μεταδίδοντες δ' οὕτω ταῦτα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν || γενικῶς. θαυμαστοὶ ἢ μιμηταὶ τοῦ ὄμηρου καὶ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως.
δμ-ηρος, *ον* (δμοῦ+ἀραρεῖν)· κυρ. ὁ ὄμοῦ ἠρμοσιόμενος, συνηρμοσιόμενος, συνηνωμένος || συνευ-γιόμενος, ἐγγυήσις.— || ὡς οὐα. *δ* *δμῆρος*=ἐγγυήσις (ἐνέχυρον) περὶ διατηρήσεως τῆς ἐνότητος (μτρ. τῆς εἰρήνης κ.τ.δ.), ἀσφάλεια, ἐχέγγυσον, *δ*,τι καὶ σήμερον λέγομεν «δμῆρον».
Ἐτυμ.: *δμῆρος*: *δμῆρεῦω* (δμοῦ+ῖξ. αρ-, προβλ. *ἀραρεῖσκω**, *ἀρετός*.— Τὰ *δμῆγυρις*, ὄμ. *δμῆγερός* < δμοῦ+ἀγείρω).
δμῆλαδδόν, ἐπιρ. (δμῆλος)· καθ' ὁμίλους, κατὰ πλήρη, σωρηδόν, λατ. *furmatim* || κατὰ στήφην.
δμῆλιεῦ, μελ. -ῆσω· ἄορ. *ἀ*· *δμῆλιεσα* (δμῆλος)· εἶ-

μαί μαζί μέ τινα, εἶμαι σύντροφός τινος, συναναστρέφομαι τινά: μετ' Ἀχαιοῖς ὀμιλῶ=κάννω συναναστροφήν μέ τούς Ἀχαιοῦς, τούς συναναστρέφομαι || ἐνὶ πρώτοιαι ὀμιλέω=συναναστρέφομαι τούς τὰ πρώτα φέροντας (ἢ ἐυρίσκομαι μεταξύ τῶν πρώτων, εἰς τήν πρώτην γραμμὴν τῆς μάχης) || περί νεκρὸν ὀμιλεῖν=συνάγεσθαι (συνωτίζεσθαι) περί τῷ νεκροῦ. 2) ἀπολ. συναδροίζομαι, συνδιάγω (ζῶ μαζί).— || ἐν ἔθρητικῇ ἐνν. συναντῶ τινα ἐν μάχῃ, συνάπτω μάχην πρός τινα, ἀντιμετωπίζω τινά || ἀπολ. συναντῶμαι μετά τινος.— || ἐπὶ κοινωνικῶν σχέσεων, συναναστρέφομαι τινά, συνομιλῶ μετά τινος, σχετίζομαι μετά τινος || ἔχω δοσοληψίας μετά τινος. 2) ἀπολ. εἶμαι φίλος.— IV ἐπὶ ἐπιδιώξεων, ἀσολιῶν κ.τ.δ. ἀσολοῦμαι εἰς τι, εἶμαι ἐντριβής εἰς τι, προσέχω τι, τὸ παρακολοῦθω. 2) ἐπὶ πραγμάτων, πράγματι τι ὑπάρχει εἰς τινα, τοῦ εἶναι πρόχειρον.— V ἐπὶ τόπου, ἔρχομαι εἰς... εἰσέρχομαι εἰς τινα τόπον, εἶμαι ἐν τινι τόπῳ || συχνάζω εἰς μέρος τι.

ὀμιληδόν, ἐπίρ.=ὀμιλαδόν (βλ. λ.).

ὀμιλησιν, ἀπφ. μέλλ. τοῦ ὀμιλέω.

ὀμιλητής, -οῦ, ὁ (ὀμιλέω)· μαθητής, ἀκροατής, γέν. ὁ συναναστρεφόμενος.

ὀμιλητός, ἡ, ὄν (ὀμιλέω)· ὁ μεθ' οὗ δύναται γινεῖν ἢ ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν, νά τόν συναναστραφῇ, προσιτός || οὐχ ὀμιλητός = ὀπλησίαστος, ἀπροσπέλαστος, ἀπόρσιτος, θάρραρος, ἄγριος.

ὀμιλία, ἡ (ὀμιλος)· τὸ νά εἶναι τις ὄμοιο, τὸ νά ζῆ μαζί, συναναστροφή, ἐπικοινωνία, δοσοληψία, μετά τινος || ἡ ἐμὴ ὀμιλία = ἡ μετ' ἐμοῦ συναναστροφή || ὀμιλία χθονός=ἡ μετά τινος χώρα συγκοινωνία (ἢ σχέσις καθόλου). 2) ὡς καὶ νῦν, ὀμιλία, συνομιλία, λόγος, συνδιάλεξις. 3) διδασκαλία, παιδεία.— || συνοδῆριον, συνέλευσις || σύλλογος, ἔταιρεία || ναός (γεῶς) ὀμιλία = τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου.

ὀμιλος, -ου, ὁ (ὀμοῦ + ἴλη?)· συνηθροισμένον πλῆθος, πλῆθος λαοῦ, δῆλος, στίφη.— || τὸ πλῆθος τῶν μαχομένων || δόρυθος, σύχουσις.

Ἔτυμ.: ἡ ἐν ἀρχῇ ὑποδηλωθεῖσα ἐτυμ. εἶναι ἡ συνηθως φερομένη, ἀλλὰ σήμερον ἀμειοθετεῖται· ὀμιλος, αἰολ. ὀμιλλος· ὀμιλέω ὀμιλία <ὀμο-μιλία (κατὰ συλλαβικὴν ἀπλολογίαν): σανοσκ. μιλάτι (συνέρχομαι, συγκεντροῦμαι), mēla-h (συνάντησις, σχέσεις), λατ. mīles, -iis (στρατιώτης) mīl-iit-ēs κυρ.=οἱ βαδίζοντες κατ' ἀγέλας).

ὀμιλέω, μελ. -ήσω=ὀμίχω (βλ. λ.).

ὀμιχάλη, ἰων. ὀμίχλη, δωρ. ὀμίχλα, ἡ· ὡς καὶ νῦν, ὀμίχλη, κοιν. «καταχνιά», ἀντάρα, πάντως ὀλιγώτερον πυκνὴ ἀπὸ τὸ νέφος, τὴν νεφέλην || σκόρος, ζόφος, ἀχλύς.— || ὡς κοπνός, ἀτμός, «ἀχνός» μαγειρείου.

Ἔτυμ.: ἀτ. ὀμίχλη: σανοσκ. mēghā-h (νέφος), mīh- (ἀτμός, ἀχλύς), Ζενδ. maēya (νέφος), ἀρμ. mēg (ὀμίχλη), ἀλβ. mjéguje, λιθ. miglá, myglá, λατ. migla, παλ-σλαβ. mǫgla (ὀμίχλη)· ἐν πᾶσιν ὑπόκειται λατ. ῥ. *meigh- (πρὸ βλ. ὀμῆρ. ἀμιχθαλόεσσαν) καὶ *meis- (παλ-νοργ. misir = ζοφερός καιρός, ἀγγλ.-σαξ. mist = ὀμίχλη), αἰτινες εἶναι πιθ. ἐπέκτασις τῆς βίξ, *mei-.

ὀμιχλήεις, εσσα, ἐν, ἰων. ὀμιχλ—· ὀμιχλώδης.

ὀμιχλά, οὐρῶ, κατοῦρά, λατ. míngo.

Ἔτυμ.: ὀμιχέω ὀμιχά· πρβλ. Ἰουκ. «ἀμίξαι» οὐρησάι, σανοσκ. mēha-h (οὐρός), mēhāi, Ζενδ. maēzaii (οὐρῶ), Ζενδ. maēsmā-, maēsman- (οὐρός), ἀρμ. mēz (οὐρός), mízem (οὐρῶ), λατ. míngo, mējō (τ. Ἐ. meijō (*meijōk-jō, παλ-νοργ. miga, ἀγγλ.-σαξ. mizan, λιθ. mēzū, mīszī, λατ. mizl, γοτθ. maihsus (=κοπρία, παλ-γερμ. mist, ἀγγλ.-σαξ. meox (κόπρος ζῶων) ἐξ ἰαπ. βίξ *meigh- (διαφόρου τῆς ῥ. *meigh- ἣν βλ. ἐν λ. ὀμίχλη, πρβλ. μοιχός), καὶ ἐκ τοῦ δ- (εὐφων. προθεμ.).

ὀμμα, -ατος, τὸ (δὲ ἔτυμ. βλ. ἐν τέλει): ὀφθαλμός, «μάτι»: ὀμματι λοξῶ δρω = λοξοκυττάζω, στοραβοκυττάζω || ἀντιβ. τῷ δρθοῖς ὀμμασιν (ἢ ἐξ ὀρθῶν

ὀμμάτων) δρω = rectis oculis aspicere (videre) = βλέπω κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, «τὸν κυττάζω μέσο στὰ μάτια» || κατ' ὄμμα=πρόσωπον πρός πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον, «κατάματα» || ὡς ἐπὶ ὀμμάτων (ἐνν. ἔστιν εἰκάσαι)=δοῦν ἢμπορεῖ κανεῖς νά κρίνῃ «μέ τὸ μάτι», «ἀπὸ μιά ματιά», λατ. ex obliquo || ἐν ὀμμασιν=λατ. in oculis=πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος || ὡς παρ' ὄμμα, πρὸ ὀμμάτων=πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος || ἐξ ὀμμάτων = μακρὰν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος.— || τὸ ὀρῶμενον, δ,τι τις βλέπει, τὸ δέσμα. 2) φάντασμα, φάσμα, εἰκὼν τῆς φαντασίας.— || ὄμμα νυκτός=ἡ σελήνη || ὄμμα αἰθέρος=ὁ ὀφθαλμός τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος || γενικῶς, φῶς, καὶ μετρ., δ,τι φέρεται φῶς, χαράν, παρηγορίαν: ὄμμα φήρης=ἡ λάμπις (χαρά) ἐξ εὐφροσύνης ἀγγελάς.— IV μετρ., πᾶν τὸ πολύτιμον καὶ προσφιλές, ὡς ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.— V ἐν περιφράσει δηλοῦσα τὸ βλον διὰ τοῦ μέρους (ὡς συμβάλει καὶ μέ τὴν λ. κάρα): ὄμμα πελείας ἀντιπέλεια—ὄμμα νύμφας ἀντινύμφα—ὄμμα ξύναιμον ἀντιξύναιμον.

Ἔτυμ.: ὄμμα <ὀπ-μα, ἰαπ. *oqν-μῃ, πρβλ. καὶ ὄσα λέγονται ἐν λ. ὄσση.

ὀμμάτιον, τό, ὕποκορ. τοῦ ὄμμα· μικρὸς ὀφθαλμός, ὀμμάτο-στερής, ἐς (ὄμμα+στερῶν)· ὁ ἐσπερημένος τῶν ὀφθαλμῶν του.— || ἐσπερ., ὁ ἀσπερῶν τινος τῶν ὀφθαλμῶν του || ὁ μαρτυρῶν τούς ὀφθαλμούς («τὰ μπουμπούκια») τῶν φυτῶν, ὁ στερωὴν τὰ φυτὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

ὀμμάτω, μελ. -ώσω· παθ. πρκ. ὀμμάτωμαι (ὄμμα)· δίδω (θάλω) ὄμματα εἰς τι.—παθητ. φησὶ ὀμματωμένη=διάνοια προβλεπτική, εὐφυής.— || μετρ., καθιστῶ τὴ σαφές, ἐπέξηγῶ, ἐρμηνεύω.

ὀμνύμι ἢ ὀμνύω· Πρῶστ. ὀμνύμι ἢ ὀμνυ, γ' πλθ. ὀμνύτων· πρτ. ὀμνυν ἢ ὀμνον· μελ. ὀμνύμαι (-εῖ, -εῖται), ἀπφ. δμείσθαι, μετρ. μελ. ὀμνύμαι ἄορ. α' ὀμνοσα, ἐπ. ὀμνοσα, ὀμνοσα· πρκ. ὀμνύμοκα· ὑπερα. ὀμνύμοκειν (καὶ ὀμνύμοκειν).— Παθητ., ἄορ. α' ὀμνύσθην ἢ ὀμνύσθην· πρκ. ὀμνύμομαι, γ' ἐν. ὀμνύμοσαι ἢ ὀμνύμοσαι· ὀρκίζομαι || μετὰ συστ. αἰτ., ὄρκον ὀμνύμι = ὀρκίζομαι ὄρκον, δίδω ὄρκον || ὀρκίζομαι διὰ τι (πράγμα), δεσβαῖν τὸ ἐνὸρκως || ἐπομένω ἀπφ. (καὶ συν. μελλ.), ὀρκίζομαι ὅτι δά... || ἀνίστοι τοῦ ἀπφ. προηγείται ἡ περιφρ. ἢ μὴ πρὸς ἔμφασιν || μετ' ἀπφ. ἐν., ὀρκίζομαι ὅτι κάμνω τ. || συχνά μετὰ τροπ. μετ. ἰσοδυναμοῦσης πρὸς τροπ. ἐπίρτ.: εἰπεῖν ὀμνύμι = εἰπεῖν μεθ' ὄρκου.— || μετ' αἰτ. τοῦ προσ. (ἢ πραγμ.) εἰς δ τις ὀρκίζεται· καλῶ τινα ὡς μάρτυρα τοῦ ὄρκου, ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τινος, ὀρκίζομαι εἰς τὸ δνομά τινος: ὀμνύμι θεοῦ... Ἔτυμ. ὕδωρ || σπαν. καὶ μετὰ δοτ., ὡς καὶ μετὰ ἐμπροθ. πτώσεων: ὀμνύμι τινα, ὀμν. κατὰ τινος (κατὰ τινά, εἰς τινα, ἐπὶ τινος) [ὀμνύμι: σανοσκ. amī-šva (πρῶστ.=λατ. iure), πρβλ. amaitra-h (στερεός) (ἀορ. συν-ὀμνύσαι: σανοσκ. sām-am-) βλ. καὶ ἐν λ. ὀμνύμιος (ὀχλὶ δμ—)].

ὀμο-ὀμνύμιος, ον (ὀμοῦ + βωμός)· ὁ ἔχων κοινὸν μετὰ τινος ἄλλου τὸν βωμόν, ὅπως ἡ Δημήτηρ π.χ. καὶ ἡ Περσεφόνη.

ὀμο-γάλαξ, -ακτος, ὁ, ἡ (ὀμός + γάλα)· ὁ δηλόσας τὸ αὐτὸ γάλα, ὁ τραπεῖς μετὰ τὸ αὐτὸ γάλα, ὁ ἐκ γάλακτος ἀδελφός || συν. κατὰ πλθ. ὀμογάλακτες, οἱ=οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς (οἱ τῆς αὐτῆς οικογενείας, ἢ καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς), λατ. col lactaneus.

ὀμο-γάμος, ον (ὀμοῦ+γαμέω)· ὁ συνάψας κοινὸν μετ' ἄλλου γάμον, ὁ νυμφευθεὶς τὴν γυναῖκα ποῦ εἶχε καὶ ἄλλος τις || ὡς. οἶα, ὁ οὐζυγος, ἢ καὶ ἡ οὐζυγος, λατ. conjux.

ὀμο-γάστριος, ον (ὀμός+γαστήρ)· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστροῦ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθεὶς, ὀμομήτριος, ἀδελφός || κασιγγητος ὀμογάστριος = ὀμομήτριος ἀδελφός.

ὀμο-γενέτωρ, -ορος, ὁ (ὀμογενής)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῶν αὐτῶν γονεῶν, ἀδελφός.

ὀμο-γενής, ἐς (ὀμοῦ + γένω)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς οικογενείας, συγγενής, λατ. consanguis.— || ἐσπερ., ὁ γεννῶν ὀμοῦ μετὰ τινος.

ὀμο-γέρων, -οντος, ὁ (ὀμοῦ + γέρων)· ὁ ἐξ ἴσου

ἠλικιωμένος, ἐξ ἴσου γέρων, τῆς ἰδίας γεροντικῆς ἠλικίας.

ὁμο-γλωσσέω, ἄττ. **-γλωττέω** (*ὁμογλωσσος*)· ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν.

ὁμό-γλωσσος, ὄν, ἄττ. **-ττος** (*ὁμός+γλώσσα*)· ὁ ὁμιλῶν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν μετ' ἄλλον τινά.

ὁμό-γνιος, ὄν, συγχεκ. ἀντὶ *δμογένιος* (*δμοῦ+γένος*), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς (ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους), ὁ ἐξ αἵματος συγγενής.— || ἐπὶ θεῶν, ὁ προστατεύων τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς, ὁ προστάτης τῆς οικογενείας, τῆς φυλῆς || *δμόγνιοι θεοί* = θεοὶ προστατεύοντες οἰκογένειαν ἡ γένος, λατ. *Dii gentilium*.

ὁμο-γνώμονεύω, μελ. *-ήσω* (*δμογνώμων*)· εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης μετ' ἄλλον, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην μετ' αὐτόν, συνεννοεῖμαι μαζί του || συμφωνῶ μετ' ἄλλον, συγκατατίθεμαι, συναινῶ.

ὁμο-γνώμων, ὄν, γεν. *-ονος* (*δμοῦ+γνώμη*)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μετ' ἄλλον γνώμην, ὁμόγνωμος, σύμφωνος.— ἐπὶρ. *δμογνωμόνας*.

ὁμό-γονος, ὄν, γεν. *-ονος* (*δμοῦ+γονή*)· ὁ τῆς αὐτῆς οικογενείας, συγγενής, ὡς τὸ *δμογενής* (βλ. λ.).

ὁμό-γραμμια, ὄν (*δμοῦ+γραμμή*)· ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ γράμματα.

ὁμό-δᾶμος, δωρ. ἀντὶ *δμόδημος* (βλ. λ.).

ὁμο-δέμνιος, ὄν (*δμοῦ+δέμνιον*)· ὁ μετέχων τῶν αὐτῶν *δεμνίων* (βλ. λ.), *σύνεννος*, *δμόλεκτρος* (βλ. λ.), σύζυγος, λατ. *conjux*.

ὁμό-δημος, ὄν, δωρ. *δμόδᾶμος* (*δμός+δήμος*)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ *δήμου*, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους.

ὁμο-δοξέω (*δμόδοξος*)· εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης (*δόξης*) μετ' ἄλλον, συμφωνῶ ἐντελέως.

ὁμό-δοξος, ὄν (*δμοῦ+δόξα*)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν *δόξαν* (τὴν αὐτὴν γνώμην).

ὁμό-δουλος, ὄν (*δμοῦ+δούλος*)· ὁ μαζί με ἄλλους δούλος, ὁ σύνδουλος.

ὁμο-δρομία, ἡ (*δμόδρομος*, *δμοῦ+δρόμος*)· τὸ τρέχειν ὁμοῦ, τὸ περιπατεῖν ὁμοῦ, τὸ συμβαδίζειν.

ὁμο-εθνής, ἐς (*δμοῦ+ἔθνος*)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

ὁμό-ζυγος, ὄν (*δμοῦ+ζυγήναι*)· ὁ ὁμοῦ ἐξευμένος, ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν || ὡς οὐα. σύζυγος.— || ὁ ἐξευμένος ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου, ὁ συνεξευμένος, ἔγγαμος.

ὁμο-ήθης, ἐς (*δμοῦ+ἥθος*)· ὁ ἔχων ὁμοία (τὰ αὐτὰ) ἥθη, ὁμοιον (τὸν αὐτόν) χαρακτήρα.

ὁμο-ἠλιξ, *-ίλος*, ὁ, ἡ (*δμοῦ+ἠλιξ*) = *δμηλιξ* (βλ. λ.).

ὁμόθεν, ἐπὶρ. (*δμός*)· ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς || ὁ *δμόθεν* = ἀδελφός.— || ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ αὐστάδην, «χέρι με χέρι».

ὁμό-θρονος, ὄν (*δμοῦ+θρόνος*)· ὁ μετέχων τοῦ αὐτοῦ θρόνου, ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου καθήμενος μετ' ἄλλον, συνάρχων, συμβασιλεύς, συναυτοκράτωρ.

ὁμο-θυμαδόν, ἐπὶρ. (*δμόθυμος*)· ὁμοθυμῶς, ὁμοψύχως, ὁμοφώνως.

ὁμό-θυμος, ὄν (*δμοῦ+θυμός*)· ὅ, τι καὶ νῦν, ὁμόθυμος, ὁμόψυχος, ὁμόφωνος, ὁμόφρων, λατ. *concor, unanimus*.

ὁμοιάζω, *-σω* (*δμοιος*)· ὡς καὶ νῦν, εἶμαι ὁμοιος, ὁμοιάζω.

ὁμοίος (A), ὄν, ἐπικ. ἀντὶ *δμοιος* (βλ. λ.).

ὁμοίος (B), ὄν (οὐχὶ *δμο-*)· ὀλέθριος, λυπηρὸς, ὀδυνηρὸς, ἀποίσιος (ὡς ἐπὶθ. τῶν: *γῆρας, θάνατος, νείκος, πόλεμος*)· τὸ ἐπὶθ. *δμοίος* εἶναι ἐοχηματισμένον ἐπὶ τύπου τινὸς **δμοι-φα* («**δμοιφα* ?), πρβλ. *σανσκρ. ἀπι-να* (πάθος, ἄλγος, ὀδύνη, ἀγωνία, ἀσθένεια) (: *ἀπι-ἡ* = τυραννῶ, καταγρύχω), *Zenδ. a-payaṅā-* (πόνος, ὀδύνη), *παλ-πορρ. ama* (βασανίζω)· πῖθ. ὡς τὸ ἐπὶθ. *δμοίος* νὰ εἶναι ἐοχηματισμένον ἐπὶ τινος **δμο-φᾶ-*, πρβλ. *ἄορ. δμό-σαι* = *σανσκρ. ἀπι-ῖνα* προστ. (= λατ. *jurē*) πάντα ἐξ *ιαπ. *οπιδ, *οπε* (δρᾶν ζῶρητος ἀπεναντὶ τινος).

ὁμοιο-κατά-ληκτος, ὄν (*δμοιος* + *καταλήγω*)· ὁ ὁμοίως καταλήγων, τὴν αὐτὴν κατάληξιν ἔχων, ἐπὶ αὐτῶν.

ὁμοιο-πάθεω, μελ. *-ήσω* (*δμοιοπαθής*)· εὐρίσκομαι εἰς ὁμοίαν κατάστασιν μετ' ἄλλον τινά, ἔχω ὁμοία αἰσθήματα ἢ πάθη μετ' ἄλλον τινά, συμπαθῶ.

ὁμοιο-πάθης, ἐς (*δμοιος+πάθος*)· ὁ εὐρίσκομενος εἰς ὁμοίαν (μετ' ἄλλοισιν ἄλλων) κατάστασιν, ὁ ἔχων ὁμοία αἰσθήματα (πάθη, διαθέσεις), ὁ συμπαθῶν. 2) καθόλου, ὁ ὁμοιος κατὰ τὴν φύσιν.

ὁμοιο-πρεπής, ἐς (*δμοιος+πρέπω*)· ὁ φαινόμενος ὁμοιος πρὸς τινά, ἔχων τὴν αὐτὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν (μετ' ἄλλοισιν ἄλλων).

ὁμοιος, α, ὄν, ἰων. καὶ παλ-αττ. **ὁμοίος**, ἡ, ὄν, παρ' ἄττ. καὶ δικατάλ. *-ος, -ον*· ἐπ. *δμοίος* (ἔχριν τοῦ μέτρον πρὸ μακρᾶς συλλ., π.χ. *δμοίου ποταμοῦ*, ἀλλ' ἤμωσ ὕ πρὸ τοῦ καταληκτικοῦ *-ον*)· (*δμός*) ὡς καὶ νῦν, ὁμοιος, προσομοιῶν, λατ. *similis* || παροιμ. περιφράσεις: *ὡς αἰεὶ τὸν δμοῖον ἀγει θεὸς ὡς τὸν δμοῖον* (πρβλ. τὴν σημειωθ. «δμοιος σὶτὸν δμοιον» καὶ τὴν ἀρχ. «δμοιος δμοίω ἀεὶ παλάζει») || τὸ *δμοιον ἀνταποδιδόναι* = λατ. *par pari referre* = ἀνταποδίδειν εἰς τινά τὰ ἴσα (πρβλ. τὰ σημειωθ. «τὸν πληρῶν μετ' ἴσῳ νόμισμα», «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ», «κακὸν ἀντὶ κακοῦ»). 2) οὐ μετέχουσι πάντες ἐξ ἴσου, κινήσας εἰς δλοῦς, ἁμοιότατος, λατ. *communis* (π.χ. *γῆρας δμοιον, θάνατος δμοιος*)· 3) ἴσος κατὰ τὴν δύναμιν, ἰσοδύναμος, ἰσόπαλος, λατ. *par*. 4) ὁ ὁμόφωνος πρὸς τινά, σύμφωνος πρὸς τινά. 5) ἡ ὁμοία (ἐνν. *δίκη* ἢ *χάρις*)· τὴν ὁμοίαν (ἐνν. *δίκη* ἢ *χάρις*) *διδόναι* ἢ *ἀποδιδόναι* *τινὶ* = ἀνταποδίδειν εἰς τινά τὰ ἴσα («ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ») || τὴν ὁμοίαν (ἐνν. *δίκη* ἢ *χάρις*) *φέρωμαι παρὰ τινος* = λαμβάνω παρὰ τινος εἰς ἀνταπόδοσιν τὸ αὐτὸ μετ' ὅ, τι τοῦ ἕκαμα (μοῦ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα) || ἐπ' ἴση καὶ *δμοία* = ἐπὶ ἴσοις ὄροις, ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας. 6) ἐν ἴσοις *ποιουμά τι* = θεωρῶ τι ἐξ ἴσου ἐντιμον, ἐκτιμῶ τι ἐξ ἴσου.— || ὁ τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως ἡ θέσεως: *οἱ δμοιοι* = ἐκ τῶν πολιτῶν μιᾶς πόλεως ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἴσα πολιτικά δικαιώματα || οἱ εὐγενεῖς, οἱ εὐπατρίδα.

Β'. Σύνταξις: Τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει: Ἐπερὶ τὸ (πρὸς, ἢ πρᾶγμα) τίθεται συνήθως κατὰ δοτικὴν, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κατὰ γεν. (ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ τοῦ λατ. *similis*) || ἐκεῖνο δὲ ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον (κατὰ τὸ ὁποῖον) ὁμοιάζει τὸ ἂν πρόσωπον (ἢ πρᾶγμα) πρὸς τὸ ἄλλο (πρὸς, ἢ πργ.) τίθεται κατ' αἰτ. ἢ κατ' ἀντρρ. || ὡς, ἀντὶ τῆς ἀνωτέρω συντάξεως (τῆς διὰ πτώσεων) ἀπαντᾷ καὶ ἄλλη, καθ' ἣν μετὰ τὸ *δμοιος* ἀκολουθεῖ ἀναφορ. ἢ ὁμοιωματ. πρότασις, ἢ πρότασις εἰσαγομένη διὰ τοῦ καὶ: *δμοίος ὡσπερ...*, *δμοίος οἷος...*, *δμοίος καὶ* (= λατ. *aequē ac*) πρβλ. καὶ ἐπὶρ. *δμοίως* [δὲ] ἐτυμ. βλ. *δμός*.

ὁμοιότης, *-ητος*, ἡ (*δμοιος*)· ὅ, τι καὶ νῦν, λατ. *similitudo*· ὁμοιότης || ἰσότης, λατ. *aequalitas*.

ὁμοιο-τρόπος, ὄν (*δμοιος+τρόπος*)· ὁ ἔχων ὁμοίους τρόπους, ὁμοία ἥθη, ὁμοιον χαρακτήρα, ὁ ἔχων ὁμοιον τρόπον ζωῆς, ζῶν καθ' ὁμοιον τρόπον.— ἐπὶρ. *δμοιοστρόπος* = καθ' ὁμοιον τρόπον πρὸς... (ἢ μετ'...).

ὁμοιόω, μελ. *-ώσω*· ἄορ. α' *ὁμοιόωσα*.— Παθητ. καὶ Μέσ., μελλ. *δμοιόομαι* καὶ *δμοιωθήσομαι* (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ.)· ἄορ. α' *ὁμοιωθῆναι* (*δμοιος*)· ποιῶ τι ὁμοιον, καθιστῶ τι ὁμοιον, ἐξομοιώνω, λατ. *assimilare* || παρομοιάζω, παραβάλλω, συγκρίνω.— Παθητ., γίνομαι ὁμοιος, ἐξομοιώνομαι: *δμοιωθήμεναι ἀντην* = νὰ ἀντιμετρηθῆ μαζί μου.— || μέσον, ἀνταποδίδω τὰ ἴσα.

ὁμοιωθήμεναι, ἐπ. ἀντὶ *δμοιωθῆναι*, ἀπρφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *δμοιόω*.

ὁμοίωμα, *-ατος*, τὸ (*δμοιόω*)· τὸ πεποιημένον κατ' εἰκόνα ἄλλου, τὸ ὁμοιον πρὸς ἄλλο, ἀπεικόνισμα, εἰκὼν, λατ. *simulacrum*.

ὁμοίως, ἐπὶρ. τοῦ *δμοιος*· ὡς καὶ νῦν, καθ' ὁμοιον τρόπον, ὁμοίως, «ὁμοία, παρομοίως || μετὰ ἐπὶρρ. σημασ. ἐκεῖντο ὡσαύτως καὶ τὰ οὐδ. *δμοιον* καὶ *δμοία*, ἰων. *δμοῖον*, *δμοῖα* || *δμοίως* ὡς... (= ὁμοία ὀπως...) | *δμοίως* καὶ... (= λατ. *aequē ac...*, *perinde ac...*) | *δμοιον ὡσπερ...* (= *δμοιον ὡσπερ...*) | *δμοία τοῖς μάλιστα...* (= ὅπως οἱ πρωτεύοντες, οἱ ἄριστοι).

ὁμοίωσις, ἡ (ὁμοίωσις)· ὡς καὶ νῦν, ἔξομοίωσις, τὸ νὰ καταστήσῃ τις τι ὁμοιον.— || τὸ νὰ γίνῃ τις ὁμοιος (ἢ τι ὁμοιον), ὁμοιώτης, λατ. *similitudo* || ἰσοτήσ, λατ. *aequalitas* 2) εἰκὼν, παράστασις.

ὁμό-κλιρος, ὄρω. ἀντι *δυσκλήρος*.

ὁμο-κλέω, γ' ἐν. πρτ. *δυσκλέω* = *δυσκλέω* (βλ. λ.).
ὁμο-κλέω, μελ. -ἤσω· ἀόρ. α' *δυσκλήσα*, ἰων. γ' ἐν. *δυσκλήσασκε*· (ὁμοκλή)· φωνάζω, βοῶ, κραυγάζω, εἶτε πρὸς ἐνδάρρουναι εἶτε (συνηθέστερον) πρὸς ἐπίπληξιν || μετ' ἀπρω, διατάσσω τινὰ μεγαλοφώνως νὰ πράξῃ τι, τὸν προσκαλῶ μεγαλοφώνως νὰ πράξῃ τι.

ὁμο-κλή, ἡ (ὁμοῦ+καλέω)· κραυγὴ πολλῶν, κοινή βοή πολλῶν προσώπων || ἡ ἄρμονία, συναυλία, αὐλῶν || πᾶσα κραυγὴ ἐνέχουσα πρόθεσιν εἶτε ἐνδάρρυνσως εἶτε ἐπιπλήξεως.

Ἔτυμ.: κατὰ τινὰς ἢ ἐκ τοῦ *δυσῦ+καλέω* παραγωγὴ δὲν εἶναι ὀρθή κατὰ τὸ α' συνθ., κατ' αὐτοὺς δὲ μάλιστα γραπτέον οὐχὶ *δυσκλή* ἀλλ' *δυσκλή*, καὶ *δυσκλέω* (-έω) (< *ὁμο- (περὶ οὗ βλ. καὶ ἐν *ὁμοίωσις*) + *καλέω*).

ὁμό-κλιρος ὄν (ὁμοῦ + *κλήρος*)· ὁ ἔχων ὁμοιον (ἴσον) κλήρον (βηλ. μερίδιον), κυρ. ἐπὶ κληρονομίας, ὁ ἐξ ἴσου κληρονομῶν || ὡς οὖσα δ *δυσκλήρος* = ὁ συγκληρονόμος, λατ. *consors*.

ὁμο-κλήσασκε, γ' ἐν. ἰων. ἀόρ. α' τοῦ *δυσκλέω*.

ὁμο-κλήτηρ, -ῆρος, ὁ (ὁμοκλέω)· ὁ ἐγκλελεύων, ὁ παρακελεύόμενος, ἐνδάρρυνων, παρορμῶν, ὁ ἐπευφημῶν.

ὁμό-κλινος, ὄν (ὁμοῦ+κλίη)· ὁ ἀνακλινόμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης παρὰ τὴν τράπεζαν, ὁ ὁμοτράπεζος.

ὁμό-λεκτρος, ὄν (ὁμοῦ + *λέκτρον*)· ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κλίνης, ὁμόκοιτος, σύζυγος, λατ. *conjux*.

ὁμο-λογέω, μελ. -ἤσω· ἀόρ. α' *ὁμολόγησα*· πρτ. *ὁμολόγηκα*.— Παθητ., ἀόρ. α' *ὁμολογήθη*· πρτ. *ὁμολόγημαι* (*ὁμολόγησις*)· ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν μετὰ τινος. 2) λέγω τὰ ἴδια μετὰ τινος, συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ || ἐπὶ πρᾶγμα, συμφωνῶ μετὰ τὴν (εἰς τι, περὶ τινος). 3) συναπτῶ συμφωνίαν, ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις, συμφωνῶ ὡς πρὸς τοὺς δρους τῆς εἰρήνης (ἢ παραδόσεως πολιορκουμένων κ.τ.δ.) || *ὁμολογῶ ἐπὶ τισι*=κάνω συμφωνίαν ἐπὶ δροις τισι (ὑπὸ τινος δρους). 4) συμφωνῶ ὡς πρὸς τι, τὸ παραδέχομαι, τὸ ὁμολογῶ, τὸ ἀναγνωρίζω || *ὁμολογῶ σοι* = συμφωνῶ μαζὶ σοῦ, παραδέχομαι αὐτὰ πού λέγεις. 5) συμφωνῶ, ὑπισχοῦμαι, ὅτι δὰ πράξω τι. 6) ἔχω σχέσιν πρὸς τινος (τινα): *οὐδὲν ὁμολογῶ τινι*=εἶμαι ὁλως ἀσχετος πρὸς τινος, δὲν ἔχω καμίναν σχέσιν μαζὶ του.— || μέσον, συμφωνῶ, συναίνω εἰς τι, συγκατατίθεμαι (σχεθὲν μεθ' ὧν σημασι. καὶ τὸ *ἐνεργ.*).— || Παθητ., γίνομαι δεκτός (ἀπο δεκτός, παραδέχομαι), συμφωνοῦμαι, γίνομαι ἀντικείμενον συμφωνίας || ἀπολ., *ὁμολογεῖται* = θεωρεῖται ὡς δεδομένον, ὡς ἀληθές | συνη. κατὰ μετ. ἐν. ἢ πρτ. *τὰ ὁμολογούμενα* ἢ *ὁμολογημένα*=τὰ παραδεδεγμένα, ἀρχαὶ ἀνεγνωρισμένοι (λατ. *concessa*), τὰ συμπεφωνημένα.

ὁμο-λόγημα, -ατος, τὸ (ὁμολογέω)· τὸ συμπεφωνημένον, τὸ συμφωνηθέν, ἡ συμφωνία || αὐταπόδεικτος ἀλήθεια, ἀξίωμα.

ὁμο-λογία, ἡ (ὁμολογέω)· συμφωνία, ὁμοφωνία. 2) συναφθεῖσα συμφωνία, συνθήκη || ἐν πολέμῳ, ὄροι παραδόσεως. 3) συναίνεσις, συγκατάθεσις, ἀποδοχή, παραδοχή. 4) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. γλ. ἔξομολογήσις ἁμαρτιῶν || εὐχαριστία (τὸ μυστήριον) || εὐχή.

ὁμό-λογος, ὄν (ὁμοῦ + *λέγω*)· ὁ ὀποδεχόμενος, συγκατατιθέμενος, συμφωνῶν, σύμφωνος. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ σύμφωνον πρὸς τι, τὸ παραδεκτόν, πρόσφορον, κατὰλληλον.— ἐπιρ. *ὁμολόγος* = συμφωνῶν πρὸς τι, ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τινος, ὁμοφώνως || ὁμολογούμενος, φανερώς, κατὰ κοινήν ὁμολογίαν.

ὁμο-λογουμένως, ἐπιρ. μετ. ἐν. τοῦ *ὁμολογῶ*· συμφωνῶν πρὸς..., κατὰ τὴν συμφωνίαν || κατὰ κοινήν ὁμολογίαν, ὡς πάντες ὁμολογοῦν.

ὁμο-μαστιγίας, -ου, ὁ (ὁμοῦ + *μάστιξ*)· ὁ ὁμοῦ

(μαζὶ μετ' ἄλλον) μαστιγούμενος, ὁμόδουλος.

ὁμο-μήτριος, α, ὄν (ὁμοῦ+μήτηρ)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς (ἀδελφός ἢ ἀδελφή), λατ. *frater uterinus*.

ὁμό-νεκρός, ὄν (ὁμοῦ+νεκρός)· ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων νεκρός, ὁ σύντροφος ἐν θανάτῳ.

ὁμο-νοέω, μελ. -ἤσω (ὁμόνοος)· εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα, συμφωνῶ || διάγω ἐν ὁμοίᾳ μετὰ τινος.

ὁμο-νοητικός, ἡ, ὄν (ὁμονοέω)· ὁ ἄγων (συντελῶν) εἰς ὁμόνοιαν (εἰς συμφωνίαν).

ὁμό-νοια, ἡ (ὁμόνοος)· ὡς καὶ νῦν, ταυτότης φρονημάτων, ταυτότης σκέψεων, ἐνότης, ἄρμονία, λατ. *concordia*.

ὁμό-νοος, ὄν, συνηρ. -νοος, -οον (ὁμοῦ+νόος)· ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν νοῦν, τὰς αὐτὰς σκέψεις, τὰ αὐτὰ φρονήματα, ὁ σύμφωνος, ὁμόδουλος, λατ. *concor.*— ἐπιρ. *ὁμόνοος*=ὁμοφώνως, συμφώνως.

ὁμο-πάθης, ἐς (ὁμοῦ + *πάθος*)· ὁ τὰ αὐτὰ πάσων, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ πάθη, τὰ αὐτὰ αισθήματα (συναισθήματα).

ὁμο-πάτριος, ὄν (ὁμοῦ+πατήρ)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

ὁμο-πάτωρ, -ορος, ὁ, ἡ· βλ. *ὁμοπάτριος*.

ὁμο-πλέκης, ἐς (ὁμοῦ + *πλέκω*)· ὁ ὁμοῦ συμπεπλεγμένος.

ὁμό-πλοος, ὄν, συνηρ. -πλοος, οον (ὁμοῦ+πλόος)· ὁ πλέων ὁμοῦ, ὁ συμπλέων μετὰ τινος, ὁ συνηταξιδεύων.

ὁμό-πολις, ποιητ. *ὁμόπολις*, -εως, ὁ, ἡ (ὁμοῦ+πόλις)· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, συμπολίτης, λατ. *concivis* || ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους (ἢ κράτους), ὁμοεθνής, ὁμόφυλος.

ὁμό-πτερος, ὄν (ὁμοῦ+πτερόν)· ὁ ὁμοίως (παρομοίως) ἑπιτερωμένος, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ πτέρωμα (τὰ ἴδια πτερά, ὁμοια πτερά) || μετρ. συγγενῆς ἢ γενικῶς, οἱ *ὁμόπτεροι* = πτηνὰ ἔχοντα ὁμοια πτερά καὶ μετρ. οἱ σύντροφοι || *πᾶς ὁμόπτερος*=πλοῖα ἔχοντα ὁμοίως κώπας ἢ ὁμοια ἰστία, ἡ πλοῖα τῆς αὐτῆς ταχύτητος καὶ διὰ τοῦτο ὁμοῦ πλέοντα.

ὁμό-πολις, ποιητ. ἀντι *δυσπόλις* (βλ. λ.).

ὁμοργάζω=*ὁμόργνημι* (βλ. λ.).

ὁμόργνημι, ἐπ. ἀντι *ὁμόργνημι*, γ' ἐν. πρτ.

ὈΜΟΡΓΗΝΥΜΙ, μελ. *δυσρῆω*.— μέσον, ἀόρ. α' *ὁμορῆσῃμι*· ἀπομάσσω, ἀποσοργίζω, σοργίζω, στεγνύνω, τι.— μέσον, σοργίζω, στεγνύνω, κατὶ τὸ ἴδικόν μου ἢ δι' ἐμαυτὸν : *δάκρυα ὁμορῆσῃμι*=ἐσοργίζω τὰ δάκρυα τῶν. [ἴδι' ἔτυμ. βλ. *ἀμέργω*].

ὁμορῆσῃμι, μετ. μετ. ἀόρ. α' τοῦ *ὁμόργνημι*.

ὁμο-ορέω, ἰων. *ὁμο-ορέω* (ὁμορός)· εἶμαι ὁμορός,

ἔχω τὰ αὐτὰ ὄρια, συνορεύω, γειτνιάζω.

ὁμο-ορος, ἰων. *ὁμο-ορος*, ὄν (ὁμοῦ+ὄρος)· ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ὄρια μετὰ τινος, ὁ συνορεύων, ὁ γειτνιάζων, γείτων, λατ. *finitimus*.— ὡς οὖσα δ *ὁμορός* = ὁ γείτων || τὸ *ὁμορον*=ἡ γειτνίασις, γειτονία.

ὁμο-ορθέω, μελ. -ἤσω (ὁμόορθος)· κωπηλατῶ ὁμοῦ (συγχρόνως καὶ συμφώνως μετὰ τοὺς ἄλλους κωπηλάτας) || γενικῶς, συμφωνῶ, συναίνω.

ὁμο-ορθός, ὄν (ὁμόορθος)· ὁ ὁμοῦ (συγχρόνως μετὰ τοὺς ἄλλους καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ) κωπηλατῶν || ὁ ὁμοῦ κολυμβῶν.

ὁμό-ορθος, ὄν (ὁμοῦ+ορθέω)· ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλων, συγχρόνως καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ) κωπηλατῶν || γενικῶς, ὁ πράττων τι συγχρόνως μετὰ ἄλλον καὶ μαζὶ μετ' αὐτόν.

ὈΜΟΪ, ἡ, ὄν (ἄμα)· εἷς καὶ ὁ αὐτός, ὁ αὐτός, ὁμοιος || ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκων εἰς δύο ἢ περισσότερους, κοινός, ἡνωμένος, λατ. *communis* (συγγ. τῷ *ἄμα*· ἐξ αὐτοῦ δὲ παράγονται τὰ: *δμοιος*, *δμοῦς*, *δμος*, *δμοῦ*, *δμη*, *δμόθεν*, *δμοσι*).

Ἔτυμ.: ὁμός < (ιατ. **somós*=σανσκρ. *samā*-h, *Zenb.*, παλ-περσ. *hama-* (ὁ αὐτός, ὁμοιος), ἱβλ. *som* (ὁ αὐτός), γοτθ. *sama* (ὁ αὐτός)· πρβλ. σανσκρ. *sām*, λιθ. *sa*, παλ-σλαβ. *sa*, (= ὁμοῦ), *samj* (= ἴψος, *solus*) (*Zenb.* *hāma*=ὁμοιος, ὁ αὐτός), οἷα. ἱβλ. *sām* (ἰσοτήτης, ἄρμονία) ἀνάπαυσις, καὶ *sāim* (ἡμερος, ἡπιδός) (**sōmis*), παλ-σαξ. *sōmi* (ἀνεκτῶς, μετρικῶς)· ἐν πᾶσι

ὑπόκειται ἰαπ. ῥ. *sem- (εἶς) βλ. ἐν λ. εἶς· ἐκ τοῦ ὁμοῖος παράγονται (ἐκτός τῶν ἀνωτέρω) καὶ τὸ *δωμάσιος*, πρὸς λ. lat. similis (*semilis, simul (παλ.-λατ. -semoli, semul), ὁμοῖος. sumel, παλ.-ιρλ. samail (ὁμοιοῦτης), gall. hafol (=similis, par), παλ.-ιρλ. samlith (=λατ. simul), γοτθ. simle (κάποτε, ἄλλω φερόν).

ὁμοῖοι, ὁμοῖοις, ἀπρφ. καὶ μετ. ἀορ. α' τοῦ *δωμνυμ.* **ὁμοῖος**, ἐπιρ. (ὁμοῖος)· εἰς (πρὸς) ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, εἰς τὴν ἴδιον θέσιν || *δωμοῖος ἰέναι* (ἐν ἔχθρῳ. ἐνν.) = λατ. cominus pugnae = ἐρχεσθαι εἰς χεῖρας, συμπλέκεσθαι μετὰ τοῦ ἐχθροῦ || *δωμοῖος ἰέναι τοῖς πολεμίοις* = βαδίζειν πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ.

ὁμο-σθένης, ἐς (δωμοῦ + σθένος)· ὁ ἔχων ἴσον σθένος, ἴσην δύναμιν, ἐπάμιλλος.

ὁμο-σῖτέω, μελ. -ῖσω (δωμοῖσιος)· συντρῶγω μετὰ τινος || διαμένω μετὰ τινος.

ὁμο-σῖτος, ὄν (δωμοῦ+σῖτος)· ὁ συντρῶγων, ὁμο-τρῶπος.

ὁμο-σκευος, ὄν (δωμοῦ+σκευή)· ὁ ὁμοίως ἐσκευασμένος, τ.ε. κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐξωπλισμένος || ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐνδεδυμένος.

ὁμο-σκηνία, ἡ (δωμοσκηνος)· τὸ διαμένειν (ζῆν) ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετ' ἄλλων.

ὁμο-σκηνος, ὄν (δωμοῦ+σκηνη)· ὁ διαμένων (ζῶν) ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ, σύσκηνος, σύνοικος, λατ. con-tubernalis.

ὁμο-σκηνώ, μελ. -ώσω (δωμοσκηνος)· διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ μετ' ἄλλων σκηνῇ.

ὁμο-σπλαγγνος, ὄν (δωμοῦ+σπλάγγνον)· = *δωμογάστριος* (βλ. λ.), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός.

ὁμο-σπονδός, ὄν (δωμοῦ + σπονδή)· ὁ κοινωνῶν σπονδῶν καὶ θυσιῶν μετὰ τινος, φίλος, ὁμοτρόπος || ὁ διὰ συνδῆκης (ἐνόρκου καὶ διὰ σπονδῶν ἐπικουρμένης) συνδεδεμένος μετὰ τινος, λατ. confederatus.

ὁμο-σπορος, ὄν (δωμοῦ+σπείρω)· ὁ ὁμοῦ ἐσπαρμένος || ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σποράς, ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων (ἢ γεν. προγόνων) καταγόμενος.

ὁμοῖοι, ὁμοῖοις, ἐπ. ἀντὶ *δωμοῖοι, δωμοῖοι*.

ὁμο-στίχαι, (δωμοῦ+στίχαι)· βαδίζω ὁμοῦ μετὰ τινος.

ὁμο-στολος, ὄν (δωμοῦ+στέλλω)· ὁ ἀπεσταλμένος (ἀποσταλεῖς) ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐν συνοδείᾳ τινός, ὁ συμπροεὺόμενος ὁμοῦ μετὰ τινος, συνταξιδιώτης.— || (δωμοῦ+στολή) ὁ ὁμοίως ἐνδεδυμένος || γεν. ὁμοῖος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

ὁμο-τάφος, ὄν (δωμοῦ + τάφος)· ὁ ὁμοῦ ταφείς, συντεθαμμένος, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τάφον.

ὁμο-τεχνος, ὄν (δωμοῦ+τέχνη)· ὁ ἀσκῶν τὴν αὐτὴν τέχνην (τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα) μετὰ τινος, ὡς καὶ νῦν «ὁμότεχνος» || ὡς οὖα. *ὁ δωμότεχνος* = συντεχνίτης, συνεργάτης.

ὁμο-τίμιος, ὄν (δωμοῦ + τιμή)· ὁ ἐξ Ἰσοῦ τιμώμενος, ὁ ἀπολαύων ὁμοῖων (ἴσων, τῶν αὐτῶν) τιμῶν || οἱ *δωμοτίμοι* (παρὰ Πέρσας) ἦσαν οἱ εἰπατριῶται τοῦ Βασιλείου, οἱ ἐκ τῶν εὐγενεστάτων καταγόμενοι καὶ ὁμοῖος πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες τιμὰς, οἱ ἀριστοὶ (οἱ ἐν Σπάρτῃ καλούμενοι οἱ *δωμοῖοι*).

ὁμο-τοίχος, ὄν (δωμοῦ + τοίχος)· ὁ ἔχων κοινὸν τοίχον, ὁ χωριζόμενος διὰ κοινοῦ τοίχου (διὰ μεσοτοίχου) || μετρ. ὁ δυσκόλως (μῶλις, σχεδὸν οὐδὲλως) διαφέρων ἀπὸ τινος.

ὁμο-τράπεζος, ὄν (δωμοῦ+τράπεζα)· ὡς καὶ νῦν, ὁ «ὁμοτράπεζος», ὁ τρώγων (ἢ καὶ ὁ καθήμενος) εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μετὰ τινος || ὡς οὖα. κατὰ πληθ. οἱ *δωμοτράπεζοι* = οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἐσθιόντες, ὄνομα ἀλλικῶν τινων μαγιστάνων παρὰ Πέρσας.

ὁμο-τροπος, ὄν (δωμοῦ + τροπος)· ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους, τὰς αὐτὰς ἐξεις, ὁμοιον τρόπον ζωῆς, σύμφωνος || *δωμότροπα ἦθεα* = ὁμοῖα (ὁμοειδῆ) ἦθη.— ὡς οὖα. *ὁ δωμότροπος* = ὁμοῖος σύντροφος.

ὁμο-τροφος, ὄν (δωμοῦ+τρέφω)· ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος ἀνατρεφείς, ὁ συναυξηθεὶς μετὰ τινος || *δωμότροφα τοῖς ἀνθρώποισι θηρία* = κατοικίδια ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀνατρέφονται καὶ μεγαλύνουν μαζὶ με τοὺς ἀνθρώπους.

ὁμοῦ, ἐπιρ. (κυρ. γεν. οὐδ. τοῦ *δωμοῖος*)· ἐπὶ τόπου, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, μαζὶ, λατ. una || ὡς. μαζὶ, συγχρόνως, συνάμα: *γαῖαν ὁμοῦ καὶ πότον* = ξηρὸν μαζὶ καὶ θάλασσαν. 2) μετὰ δοτ., ὁμοῦ μετὰ τινος, μαζὶ μετὰ τινος, λατ. una cum: *δωμοῦ νεκύεοι* = μετὰ τῶν νεκρῶν, ἢ μεταξὺ τῶν νεκρῶν. 3) ἐγγύς, πολὺ πλησίον, ἐγγύτατα || σχεδόν, περίπου. 4) *δωμοῦ καὶ* = καθ' ὁμοιον τρόπον ὅπως, ἀκριβῶς ὅπως, λατ. aequae ac.

ὁμοῦμαι, μελ. τοῦ *δωμνυμ.* **δωμοῦρέω, δωμοῦρος**, ἰων. ἀντὶ *δωμορέω, δωμορος* (βλ. λ. λ.).

ὁμό-φοιτος, ὄν (δωμοῦ + φοιτάω)· ὁ πορευόμενος ὁμοῦ μετὰ τινος || ὡς οὖα. *ὁ δωμόφοιτος* = συνοδός, ὁπαδός.

ὁμο-φρονέω, μελ. -ῖσω (δωμόφρων)· εἶμαι ὁμόφρων, ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, μετὰ τινος, ἔχω τὰς ἰδίας σκέψεις μετὰ τινος || *πόλεμος ὁμοφρονέων* = πόλεμος γινόμενος ἀπὸ συμφώνου (ὁμοφώνως).

ὁμο-φροσύνη, ἡ (δωμόφρων)· = *δωμόνοια*, τὸ νὰ ἐχη τις τὰς αὐτὰς μετὰ τινος ἄλλων σκέψεις, ἐνότης φρονημάτων καὶ σκέψεως.

ὁμό-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (δωμοῦ+φρήν)· ὡς καὶ σῆμερον, ὁμόφρων, ἔχων ὁμοῖα φρονήματα, συμφωνος.

ὁμο-φύης, ἐς (δωμοῦ + φυή)· ὁ ὁμοῖος κατὰ τὴν φυήν, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὴν αὐτὴν φύσιν, μετὰ τινος.

ὁμό-φύλος, ὄν (δωμοῦ + φύλον)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ φύλου (ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους), ὁμοεθνῆς || ὡς οὖα. οἱ *δωμόφυλοι* = ὡς καὶ νῦν, οἱ τῆς αὐτῆς φυλῆς || τὸ *δωμόφυλον* = ταυτότης φυλῆς (ἔθνους), φυλετικὴ συγγένεια.

ὁμο-φωνέω, μελ. -ῖσω (δωμόφωνος)· ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν μετὰ τινος || ὡς καὶ νῦν, ὁμοφώνῳ (συμφωνῳ) μετὰ τινος.

ὁμό-φωνος, ὄν (δωμοῦ+φωνή)· ὁ λαλῶν τὴν ἴδιαν γλῶσσαν μετὰ τινος. 2) ὁ ὁμοῖος κατὰ τὸν ἦχον (τόνον) πρὸς ἄλλον τινὰ || ὡς καὶ νῦν, ὁ ὁμόφωνος πρὸς τινος.

ὁμό-χροια, ἡ (δωμόχρους)· ταυτότης (ὁμοιοῦτης) χρώματος.— || ὁμαλότης ἐπιφανεῖας τοῦ σώματος, λειότης || ἡ ἴση καὶ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀνδρωπῖνου σώματος, τὸ δέριμα.

ὁμο-χρονέω, μελ. -ῖσω (δωμόχρονος)· τηρῶ τὸν αὐτὸν χρόνον μετὰ τινος (ἐν τῇ Μουσικῇ) || ἀπολ. εἶμαι ὁμόχρονος, πράττω τι ὁμοχρόνως.

ὁμό-χρους, ὄν, καὶ συνηρ. -χρους, -συν (δωμοῦ + χροιά, χροά)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν χροῖαν, τὸ αὐτὸ χρῶμα, μετὰ τινος || ὁ ἔχων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χρῶμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ποικίλος*.— || ὁ ἔχων ἴσην καὶ ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν.

ὁμό-ψηφος, ὄν (δωμοῦ+ψήφος)· ὁ ψηφίζων μετὰ τινος (βλ. λ. δεῖτε καὶ ὁ ἄλλος).— || ὁ ἔχων ἴσα μετὰ τινος ἄλλον δικαιώματα ψήφου.

ὁμόω, μελ. -ώσω (δωμός)· ἐνώνω ὁμοῦ, συνδέω.— Παθητ., ἀορ. α' *ὁμώθη*, εἶμαι ἠνωμένος, συνηνωμένος.

ὈΜΠΝΗ, ἡ· σῖτος, σιτηρὰ καθόλου || ἡ ἐκ τοῦ σίτου καὶ τῶν σιτηρῶν λαμβανομένη τροφή.

Ἔτυμ. ὁ *δωμνυμ.* καὶ πληθ. *δωμνυαί*· *δωμνυος* (δωμνυα, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος: σαναορ. ἀρπαη (πλούτος), λατ. ops, γεν. opis, πληθ. opes, opulentius, παλ.-ιρλ. āne (πλούτος), λιθ. arpsas (ἀφθονία), arstumas (πληθὺς, ἀφθονία), arstus (πλούσιος).

δωμνυακός, ἡ, ὄν = *δωμνυος* (βλ. λ.).

δωμνυος, α, ὄν (δωμνυη)· ὁ ἐκ σίτου, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ σίτου ἢ παραγόμενος ἐκ σίτου, ὁ ἔχων σχεῖον πρὸς σῖτον || ὁ διατρέφων, ὁ ἀφθόνως χορηγῶν ἢ *Ἄμνη*, ἡ, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὡς θεὰς τοῦ σίτου, τῆς ἀφθόνως χορηγούσης καὶ διατρεφούσης (λατ. alma Ceres) (ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν *Ἄμνη* πρὸς λ. *πότνια*).— || Παθ., ὁ καλῶς τετραμμένος, ἀκμαῖος, μέγας.

ὁμόω, ἡ· ἀντὶ *ὁσμῆ*, λατ. odor [πρὸς λ. Ἡσυχ. *ἀδμῶ*· *ὁσμῆ*. *Δάκωνες*, *ἀδμῶ*· *πνοή*, *ποτ-ὁμνες*· *προσὀζει*, *εὐομορος* (= εὐοσμος), καὶ *εὐόμοφαλον* ἱκαλεῖτο τὸ ῥόδον ἐν Ἀρακαδία· (ἰαπ. *oigwā, *oig-

gnhō: καλ-πορρ. anga (δσφρα/νομαι), angī (δρωμα), ang (εύαρεστον αϊσθημα)].

δμφακίας, -ου, δ (δμφαξ), ένν. οίνος· παρ-ασκουασθεις έξ άώρων σταφυλών.— || μετρ. ως άρα. επίθ. δριμύς, τραχύς, αυστηρός, πικρός || δμφακίας νεκροί = άωροι νεκροί, δηλ. νέοι άποθανόντες προερώως.

δμφακό-ράξ, -άγος, δ, ή (δμφαξ + ράξ): δ έχων άώρους ράγας.

δμφάλιος, ον (δμφαλός): δ άνήκων εις τόν δμφαλόν || τό οδδ. ως οσα. τδ δμφάλιον = δ δμφαλός (βλ. λ.). 2) δ έχων κύρτωμά τι (δμοιον προς δμφαλόν), δμφαλοειδής, δ έχων στρογγύλον κόσμημα (δμοιον προς δμφαλόν):

δμφάλοεις, εσσα, εν (δμφαλός): δ έχων δμφαλόν ή στρογγύλον κόσμημα || άσπίς δμφαλόεσσα = άσπίς έχουσα έν τώ κέντρω δμφαλόν ή στρογγύλον κόσμημα.

ΟΜΦΑΛΟΣ, -ού, δ· δε, τι καί νυν, δμφαλός, κριν. «φάλος», λατ. umbilicus.— || πάν πρᾶγμα δμοιον προς δμφαλόν || τό έν τώ μέσω τής άσπίδος προεξέχον κύρτωμα (προεξέχων ρόζος) ή στρογγύλον κόσμημα, λατ. umbo. 2) δ κόμβος (κυρόν τι ύψωμα) του ζυγοδ των ίππων, επί του δμοίου προσεδόντο (έστερεώνοντο) τά λωρία του χαλινοδ (αί ήλιαι). 3) τό κέντρον ή κεντρικόν σημείον, οδτω π. χ. ή νήσος τής Καλυφούς δγγυία καλεϊται δμφαλός θαλάσσης (τό κέντρον δηλ. τής θαλάσσης), μετά τής συνπαρχούσης έννοιας του προεξέχοντος δμφαλοειδοδς κυρτώματοδ | κατά μεθωμ. μῦθω. δμφαλός (ήτοι κέντρον) τής Γής έκαλεϊτο καί δ Ναός των Δελφών, καί ειδικώτερον στρογγύλοδ τις λίθος εδρισκόμενος έντός του ναοδ.

Έτυμ.: δμφαλός: σανοκρ. nābhi-h (δμφαλός, τρύπα τροχου έν ή εισέρχεται δ δξων, συγγενολόγι), nābhya-m (δμφαλός τροχου άμάξης), λατ. umbilicus (δμφαλός), umbo (δμφαλός άσπίδος), παλ-ιρλ. imblin (δμφαλός), παλ-γερμ. naba, άγγλ-σαξ. nafa, καλ-πορρ. no,f (δμφαλός δξονοδ τροχου), παλ-γερμ. nabalo, άγγλ-σαξ. nafela, καλ-πορρ. nafle (δμφαλός), παλ-πρωσα. nabis (δμφαλός τροχου άμάξης), λατ. naba (δμφαλός): έξ ιαπ. *onobh.

ΟΜΦΑΣ, -άκος, δ (καί άττ. ή) ή άωρος σταφυλή, ή «άγουρίδα». 2) μικρά κόρασις, άωρος εισείτ προς γάμον || επί των άώρων καί σκληρών μαστών παιδοσκής.

Έτυμ.: δμφαξ: δμφακίω (=είμαι άωρος· ως μέσ. =κόπτω τός σταφυλάς άώρους άκόμη)· δμφακίς (=κόλη δηκή τής θαλάνου τής δρουδ)· ταύτα άσχηματίσθησαν έκ τινος έλλ. *δμφαξ (ιαπ. *soiwghā: καλ-γερμ. sanga (ώριος στόχυσ).

δμφή, ή· δεια φωνή, άντιθ. τῷ αὐδῆ (=άνδρωπίνη φωνή) || προφητεία, χρησμός, προειδοποιητική φωνή || πάσα ένδειξις μεταδιδουσα υποδήλωνιν τής δείας βουλήδ || γλυκεία καί μελωδική φωνή, μελωδία.— || φήμη, ειδήσεις || σή δμφή=αι περι σοδ ειδήσεις.

Έτυμ.: δμφή < ιαπ. *soiwghā: γοτθ. siggan, παλ-πορρ. synqua, άγγλ-σαξ. sinzan, παλ-γερμ., παλ-σαξ. singan (δῶν), γοτθ. saggs, παλ-πορρ. so,ngr, άγγλ-σαξ. sanz, sonz, παλ-γερμ., παλ-σαξ. sang (δσμα).

δμωδῆναι, άπρφ. παθ. άορ. α' του δμώω (βλ. λ.).

δμ-ώλαξ, -ακος, δ, ή=δμαύλαξ (βλ. λ.).

δμώμοκα, πρκ. του δμνυμι.

δμώμοσαι, γ' έν. δμώμοται, παθ. πρκ. του δμνυμι.

δμ-υνύμοσ, α, ον=δμώνυμοσ (βλ. λ.).

δμ-ώνυμοσ, ον (δμός + δνομα): δς καί νυν, δ έχων τδ αυτό δνομα μέ άλλον τινά || ως οσα. δ (ή) δμώνυμοσ=δ συνονόματοσ.— || άμφίβολοσ, ίσοδύναμοσ (δμώνυμα, τά, έκαλοδντο έν τῷ λογικῷ του *Αριστοτέλουσ αι λέξεισ αι έχουσαι τόν αυτόν ήχον άλλα διάφορον σημασίαν).

δμ-ωρόφινοσ, ον, καί δμώροφοσ, ον (δμοῦ + δροφῆ): δ κατοικών ύπό τῆν αὐτῆν δροφῆν, συγκάτοικοσ.

δμώω, έπίρ. του δμός (ως τδ δμοιάσ του δμοιοσ): έξ ίσου, εις ίσα μέρη, όμοίωσ, ώσοῦτωσ, λατ. pariter. 2) συνών. τῷ δμοῦ, μαζί, όμοῦ, συνάμα, συγχρόνωσ, έπισησ.— || μετά δοτ., όμοίωσ ώσ, άκριβώσ

ώσ, έξ ίσου μέ..., όπωσ καί..., λατ. pariter ac: ε-χθρόσ δμώωσ *Αίδαο πύλαιοσ=μισητόσ άκριβώσ όπωσ αι πύλαιο του *Αδου.

δμωω, άντιθ. σύνδ. (δμός): άλλ' δμωωσ, καί δμωωσ, δμωωσ, μ' δλον τουτο, ούχ ήττον δμωωσ, άν καί, λατ. tamen || συχνά ένισχύεται καί δι' άλλων μορῶν: δμωωσ ήγν, δμωωσ μένωσ=άλλ' δμωωσ, παρ' δλ' αυτά δμωωσ... || παρ' άττ. συχνά δ δμωωσ συνάπτεται μετά πτχ. (λατ. quavis): κλυθί μου νοσών δμωωσ=άκουσέ με μολονότι είσαι άρωστωσ.

δμ-ωχέτης, -ου, δ, αιολ. καί δωρ. άντι δμοεχέτης (δμός+έχω): δ έχων ή κατοικών όμοῦ, συγκάτοικοσ || θεοί δμωοχέταισ=θεοί λατρευόμενοι εις τόν ίδιον ναόν.

δν-άγός, δ, δωρ. καί άττ. άντι δνηγός: δ δδηγών δων, όνηλάτης.

δν-αγροσ, δ (δνοσ+άγριοσ): δ άγριοσ δνοσ.— || είδοσ πολιορκητικῆσ μηχανῆσ.

δναίμην, δναιο, δναίτο, Εϋκτ. μέσ. άορ. δ' του δνίγημι.

ΟΝ'ΑΡ, τό, έν χρήσει κατ' όνομ. καί αιτ. μόνον, των άλλων πτώσων σχηματιζομένων έκ των: δ δνειροσ, τό δνειρον· δνειρον, καθ' ύπνου όπτασίς (δραμα) έν άντιθέσει προς τό δραμα τό όπολον δλάπει τισ έν έγρηγόρει (ύπαρ) || έν παρομ. περιφρ.σ. επί παντόσ παραρρομένοσ πράγματοσ, άβεβηλοσ καί μη πρᾶστικουδ: σκίεσ δναρ άνδρωποσ = δνειρον μίθσ σκίεσ είναιο οι άνδρωποι | παρερχεται ως δναρ ήβη.— || παρ' άττ. πολυ συχνά δ τύποσ δναρ χρησιμοποιείται ως έπάρ.· κατ' δναρ, καθ' ύπνουσ, έν όνειρω || οὐδ' δναρ = οὔτε καί καθ' ύπνουσ όκόμη, οὔδε εις τό δνειρον (πολυ μάλλον εις τῆν πραγματικότητα) || συχνά άντιδιαστέλλεται προς τό ύπαρ: δναρ ή ύπαρ ζῆν=ζῆν έν όνειρω ή έν έγρηγόρει.

Έτυμ.: δναρ: δνειροσ, δνειρον, αιολ. όνοιροσ, κρητ. άναίροσ, γεν. έν. ιων. άττ. δνειράτοσ, πληθ. δνειράτα: άρμ. anur] άρμ. *anōr: δναρ = τέκνωρ ι τέκμαρ.

δναριον, τό, ύποκορ. του δνοσ· νεαρόσ δνοσ.

δνασει, δωρ. άντι δνησει, γ' έν. μέλλ. του δνίγημι.

δνασθαι, άπρφ. μέσ. άορ. δ' του δνίγημι.

δνασις, δωρ. άντι δνηοσις.

δνειαρ, τό, γεν. δνειάτοσ (δνίγημι): πᾶν δε,τι ώφελει, συμφέρει, όφελοσ, κέρδοσ, βοήθειο, έπικουρία || άναψυκτικόν, άναψυχή, μέσον άναψυχῆσ || έν τῷ πληθ. τά δνειάτα = τρώφιμα, εδέσματα || δῶρα. [θᾶ άνεμενέ τισ δνηαρ, δνήατοσ, δνήατα (*δνη-Fat-): δι' έτυμολ. βλ. δνίγημι].

δνειδειοσ, ον (δνειδοσ): πλήρησ όνειδοῦσ, όνειδοστικόσ, έπονειδιστοσ.

δνειδίξω, μελ. -ίωσ, άττ. -ίω· άορ. α' όνειδεισ· πρκ. άνειδεικα.— Παθητ., μετά μέσ. μέλλ. δνειδεισμαι (δνειδοσ): ως καί νυν, όνειδίξω, έπιροπιτω μομφῆν κατό τινοσ, κατηγορώ τινα, τόν ψέγω, τόν μέμφομαι, άποδίδω εις τινα κακόν τι, λατ. objicere, exprobare || όνειδίξω, έπιπλήττω, έπιτιμώ.

δνειδισμα, τό (δνειδίξω): δνειδοσ, ψόγιοσ, μομφῆ.

δνειδισμοσ, δ (δνειδίξω): τό όνειδίζειν τινά, ή πρᾶξις του όνειδίξειν || δνειδοσ, ύβρισ.

δνειδιστήρ, -ήροσ, δ (δνειδίξω): δ όνειδίζων, δ ψέγων, δ μεμφομένοσ || ως άρα. επίθ. δ πλήρησ όνειδοῦσ, πλήρησ μομφῆσ.

δνειδιστικόσ, ή, δν (δνειδίξω, δνειδιστήσ): δε,τι καί νυν, όνειδιστικόσ, ύβριστικόσ.

ΟΝΕΙΔΟΣ, τό· πάσα φήμη, ή πᾶσ χαρακτηριοσ, περι τινοσ προο., ειτε καλόσ ειτε κακόσ, ως τό λατ. fama || συν. δμωωσ, από του *Ομηρου καί έφεξῆσ, κακόσ χαρακτηριοσ, δνειδοσ, μομφῆ, έλεγχοσ, ψόγοσ, έπιτίμησισ. 2) ό λογοσ του όνειδισμοῦ. τό άντικείμενον του όνειδοῦσ, τής κατασχύνησ.

Έτυμ.: δνειδοσ: δνειδίξω γοτθ. naifeins (δσοφημία), ga-naifjan (δσοφημώ), παλ-γερμ. neizzen (κατατρέχω), λατ. nāids (μίσοσ, έχθρα), nīst καί nīdēt (μισώ, βλεπούσομαι), σανοκρ. nīd-, nīdā, nīndā (χλευσασώ, ύβρισ), nīndati, Zeud. naēd (χλευάζω, ύβρίζω), άρμ. anicanem (δδελύσομαι)· έκ των παρατεθέντων δεικνύεται δε,τι δπόκειται ιαπ. β. *nī, σανοκρ.

ni, nid (=spernere, vituperare) τὸ ἐν ἀρχῇ δ· εἶναι προσφρωνῶς εἰπεῖν.

δνειος, (α), ον (δνος)· ὁ τοῦ δνου, ὁ ἀνήκων εἰς δνον || **δνειον γάλα**=γάλα δνου.

δνειράτα, τὰ, ἐν χρήσει ὡς πληθ. τοῦ **δνειρον**.

δνειρεῖσθαι, α, ον (δνειρος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δνειρα, ὁ τῶν δνειρων || φαντασιοκόπος, δνειροπόλος, ρεμβώδης || **ἐν δνειρεῖσθαι πύλῃσι**=εἰς τὰς πύλας τῶν ὄνειρων.

δνειρο-κρίτης, -ου, ὁ (δνειρος+κρίτης)· ὁ ἐξηγητὴς δνειρων, λατ. somnisolator.

δνειρό-μαντικ, -εως, ὁ, ἡ (δνειρος+μάντις)· ὁ ἐκ τῶν δνειρων μαντευόμενος.

δνειρον, τό, παράλλ. τύπος τοῦ **δνειρος**, δ· δ,τι· καὶ νῦν, δνειρον || ἐν τῇ πληθ. οἱ τὰ μάλιστα ἐν χρήσει τύποι εἶναι: **διείρατα, -άτων, -άσει, κατ'** ἀναλογίαν δὲ πρὸς τοὺτους ἐσχηματίσθησαν καὶ τύποι **δνειράτος** (γεν. ἐν.), **δνειράτι** (δοτ. ἐν.), ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. **δνειραρ** [3]· ἐτυμ. βλ. **δναρ**].

δνειρο-πολέω, μελ. -ήσω (**δνειροπόλος**)· εἶμαι ἀπεροφημένος εἰς δνειρα, δνειρεῖσθαι || μετ' αἰτ., δνειρεῖσθαι τι (ἢ περὶ τινος)· **δνειροπολέω ἴππους**=βλέπω εἰς τὸν ἵππον μου ἄλογα.— || ἀπατῶ δι' δνειρων.

δνειρο-πόλος, ον (δνειρος+πολέω)· ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὰ δνειρα, ὁ καταγιόμενος μὲ τὰ δνειρα, ὁ ἐξ δνειρων τὸ μέλλον μαντευόμενος, ὁ νεῖροκρίτης || ὡς οὖα, **δ δνειροπόλος** = ὁ ἐξηγητὴς δνειρων.

***ΟΝΕΙΡΟΣ, δ, καὶ δνειρον**, τό· δνειρον || ὡς. τὸ περιεχόμενον (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ δνειρου || πρβλ. καὶ **δναρ, δνειρον**. 2) καὶ ὡς κύρ. δνομα δ ***Ονειρος**=ὁ θεὸς τῶν δνειρων.

δνειρο-σκοπός, ον (δνειρος+σκοπέω)· ὁ σκοπῶν (σκοπούμενος, δηλ. ἐξετάζων) τὰ δνειρα, ἐρμηνεύων τὰ δνειρα, δνειροκρίτης.

δνειρό-φαντός, ον (δνειρος+φαίνομαι)· ὁ κατ' ὄνον ἐμφανιθεὶς || ὁ συχνὰ ἐμφανιζόμενος εἰς τὰ δνειρά τινος.

δνειρό-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (δνειρος+φρήν)· ὁ νοῦν καὶ ἐρμηνεύων δνειρα.

δνειρώσσω, ἀττ. -πτω, μελ. -ξω (**δνειρος**)· δνειρεῖσθαι, βλέπω τι ἐν δνειρῷ.— || πάσχω ρεῖσθαι καδ' ἵππον.

δνειρῶν (δνος II)· ἀνέλκω (ἀνασώρω) διὰ μοχλοῦ || γεν., ἀναβιδάζω.

δν-ηγός, δωρ. δν-αγός, ὁ (δνος+ηγέομαι)· ὁ ἀγων (δδηγῶν) δνον, ἀνηλάτης.

δν-ηλάτης, -ου, ὁ (δνος+ελαύνω)· ὁ ἐλαύνων (δγων, δδηγῶν) δνον, κσι. «γαῖδορολάτης».

δνήμιμος, μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ δνήμι· δνησα, ἐπ. ἀορ. α' ἀντὶ **δνησα· δνήσει γ'** ἐν. μελ.

δνήσιμος, ον (δνήσις)· ὠφέλιμος, χρήσιμος, εὐεργετικὸς || βοηθῶν, βοηθητικός.

δνησις, -εως, ἡ, δωρ. δνάσις (δνήμι)· ὠφέλεια, κέρδος, χρησιμότης || ἀπόλαυσις εὐτυχία, ἡδονή, τέρψις.

***ΟΝΘΟΣ, δ** ἡ κόπρος τῶν ζῶων || μετρ. ἡ **δνθος** =κόπρος, ρύπος, ἀκαθαρσία.

***Ετυμ.**: **δνθος** <ιαπ. *onh-, *odh-, πρβλ. μεσ.γερμ. adel(e) (=coenum, lutum), ἀγγλ. -σαξ. adel(a) (=immunditia, putor), ἀγγλ. addled egg (ὠδὸν σεσηπός, εἰχαλασμένο).

δνία, ἡ, αἰολ. ἀντὶ ἀνία.

δνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δνος**· μικρὸς (μικρόσωμος ἢ νεαρός) δνος, «γαῖδουράκι».

δνικός, ἡ, ὄν (δνος)· ὁ ἀνήκων εἰς δνον ἢ ἀρμόζων εἰς δνον || **δνικός μύλος** = μυλόπετρα περιστρεφόμενη ὑπὸ δνου, πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰς μυλόπετρας τοῦ κοινοῦ «χερομύλου».

δνίνημι, δνίνης, δνίνης, ἀπρφ. **δνίνῃσαι**, μτχ. **δνίνῃς**· μελ. **δνήσω**· ἀορ. α' **δνησα**· ὡσεὶ ἐκ τοῦ ἀπρφ. ***ΟΝΕΪΝ**.— Μέσον καὶ Παθητ. **δνίνῃμαι**, πρτ. **δνινάμην**· μελ. **δνησομαι**· ἀορ. β' **δνήμην, -ησο, -ητο**, ἢ **δνῆμην**· πρστ. **δνησο**· Εἰκτ. **δναίμην**, ἀπρφ. **δνασθαι**, μτχ. **δνήμενος**· ἀορ. α' **δνήθη**· || ὠφέλῳ, εὐεργετῳ, βοηθῳ, ὑποστηρίξῳ || ἐνίοτε, ὡς τὸ λατ.

μνο, προξενῶ ἡδονήν, τέρψιν, τέρπω, εὐφραίνω.— || ἔχω κέρδος, προσπορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέλειαν τινος, ἀπολαύω βοηθείας, ὑποστηρίζεω || δοκιμάζω τέρψιν, ἡδονήν, ἀπόλαυσις || μετὰ γεν., δοκιμάζω τέρψιν, εὐφροσύνην, ἔκ τινος πράγματος, τὸ ἀπολαμβάνω, ἀπολαύω τινός. 2) συχ. ἐν εἰκτ. ἀορ. β' **δναίμην, -αῖο, -αῖτο** πρὸς ἐκφρασίαν εὐχῆς: **οὕτως δναίμην τῶν τέκνων**=«ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιὰ μου», **οὕτως δναίμην** (= «ἔτσι νὰ δῶ καλὸ, ἔτσι νὰ χαρῶ») | **δναῖο**=λατ. sis felix=εὐτύχει («ποῦ νὰ ἴσαι καλὰ», «νὰ δοῦν καλὸ τὰ μάτια σου») || ἐνίοτε ἡ τοιαύτη περίφρασις ἐνασχύεται καὶ διὰ τοῦ **χάριν**: **δναῖο τοῦ γενναίου χάριν** (= εἶδε νὰ εὐτυχῆσθαι «ἔτσι γενναίωφρων πού εἶσαι») || ὡς. ἐν τῇ φράσει **ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, δνήμενος** (ἐνν. **εἶη ἡ ἔστω**) = φαίνεται πῶς εἶναι καλός, εἶδε νὰ εἶναι εὐτυχισμένος! || ὡς. καὶ εἰρωνικῶς, **δναῖο μεντᾶν εἴ τις ἐκπλύνει σε** (=«δὰ ἦταν καλύτερα γιὰ σένα, ἂν σ' ἔπλυνε κανένας»).

***Ετυμ.**: **δνήμι· δνησις· δνηαρ, δνειαρ**· συγκρ. ***δνήμιον**, οὐδ. **δνήμιον** (πρβλ. Ἡουχ. **ἀνάμιον ἀρειον**), ἰων. ὑπερθ. **δνήμιτος**· ἐκ ριζ. **δνα-**· σκοτεῖν. ἐτυμολ. κατὰ τινος τὸ δ· εἶναι εὐφρων, ἢ δὲ βίζω φαίνεται νὰ εἶναι **να-** μετ' ἀναδιπλ. **νε-**, πρβλ. σανοκρ. **nand** (=gaudeo) καὶ μετθ. **nanda-yāmi**· κατ' ἄλλους ὑπόκειται ἰαπ. β. ***nei(h)**· (ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζομαι), πρβλ. σανοκρ. **nātham** (καταφύγιον, προστατὴς), **nāthate** (ζητεῖν βοήθειαν), **nāthitā-h** (ὁ ἔχων ἀνάγκη βοηθείας), (καὶ **nādh**- ἐν τῷ **nādhama-h**, **nāthitā-h**, τῆς αὐτῆς σημ.). παλ. νορρ. **nād** (εὐφροσύνη, συμπάθεια), **nādair** (ἀνάψυξις, ἡρεμία), παλ-γερμ. **gināda** (ἐπιεικεία, συγκατάθεσις), γοτθ. **nīpan** (ἐπικουρῶ, βοηθῶ), παλ-ιρλ. **in-neuth** (=opprior), **ar-neutsa** (expecto), **ind-nide** (expectatio)· ἄλλα καὶ ἡ ἀποφῆς αὕτη δὲν εἶναι ἀκλόνητος.

δνίς, -ίδος, ἡ (δνος)· δνου κόπρος.

δνοίτο, γ' ἐν. ἐν. Εἰκτ. τοῦ **δνομαι**.

***ΟΝΟΜΑ, -ἄτος, τό, ἰων. οὔνομα, αἰολ. δνῦμα**, λατ. **NOMEN**· δ,τι καὶ νῦν, δνομα: **δνομα τίθημι τινι**=δίδω δνομα εἰς τινά || **δνομα φέρομαι** = φέρω δνομα (δνομάζομαι) || **δνομα καλῶ τινά** = δνομάζω τινά μὲ τι δνομα, τὸν φωνάζω (τὸν καλῶ) μὲ δνομά τι, ἢ μὲ τὸ δνομά του.— || δνομα, δόξα, φήμη (εἴτε καλὴ εἴτε κακῆ).— || δνομα μόνον, λέξεις κενῆ (καὶ τίποτε τὸ οὐσιαστικόν) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πραγματικότητα, κυρ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔργον**, ὡς τὸ **λόγος**. 2) ψευδὲς δνομα, πρόφασις, πρόσχημα: **ἐπ' δνόματι**=ὑπὸ τὸ πρόσχημα, μὲ πρόφασιν διτ... —**IV** ἡ λ. **δνομα** συχνὰ συναποτελεῖ περίφραση μετὰ δνομάτων προσώπων ἀντὶ αὐτῶν τούτων τῶν προσώπων: π. χ. **ὁ φίλτατον δνομα Πολυνέικους** ἀντὶ **ὁ φίλτατε Πολυνέικος** (πρβλ. παραμοίαν περίφρ. διὰ τοῦ οὗ. **κάρα**).— **V** λέξεις, φράσεις, ἐκφρασις, μάλιστα ἐπὶ τεχνικῶν δρων || **λόγος, ὁμιλία**.— **VI** ἐν τῇ Γραμματικῇ, δνομα, λατ. **nomen**, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ρῆμα (λατ. **verbum**).

***Ετυμ.**: **δνομα, δνυμα, οὔνομα** (κατὰ μετρ. ἔκτασιν)· **δνομαίω, δνομάζω· νώνυμος, ἀώνυμος**· πρβλ. σανοκρ. **nāman**, Ζενθ. **nāman**, **na-man**, δαλ.περσ. **nāman**, ἀρμ. **anuh**, ἀβ. **emen**, λατ. **nōmen**, ἀπρφ. **nome**, ἰρλ. **ainm** (πληθ. **anmann**), παλ-γολ. **anu**, γαλλ. **enw**, γοτθ. **namō**, παλ-νορρ. **nafn**, παλ-γερμ., παλ-σαξ. **namo**, ἀγγλ.-σαξ. **nama**· ἔξ ἰαπ. ***nōmen**· ὅτι ἡ β. ἀρχικῶς ἡ τὸ **γγο** φαίνεται ἀπὸ τὰ λατ. **co-gnom-en**, ἡ **ignominia**, τὸ **g-** δμως συνήθως ἐκπίπτει.

δνομάζω, ἰων. οὔνομάζω· μελ. **δνομάσω**, αἰολ. **δνυμάζω**· ἀορ. α' **δνόμασα**, πρτ. **δνόμακα**.— Παθητ., ἀορ. α' **δνομάσθη**· πρτ. **δνόμασμαι** (**δνομα**)· δ,τι καὶ νῦν, δνομάζω, καλῶ τί(να) ὀνομαστικῶς προφέρω τὸ δνομά του, ὁμιλῶ περὶ τινος, καλῶ τινά ὀνομαστικῶς, ἀπευθύνομαι πρὸς τινά ὀνομαστικῶς. 2) λέγω λέξεις μόνον, περιορίζομαι εἰς τοὺς λόγους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πράττειν, **δπως ἡ λέξις δνομα ἀντιτίθεται πρὸς τὴν λέξιν ἔργον**. 3) **δνομάζω τινά τι** = καλῶ τινά διὰ τινος ὀνόματος, τοῦ ἀποδίδω ὀνομασίαν τινά, τὸν ἀποκαλῶ τοιοῦτον ἢ τοι-

οὔτον || ἐνίοτε προστίθεται πλεοναστικῶς τὸ ἀπρφ. *εἶναι*: σοφιστήν δνομάζουσιν τὸν ἄνδρα εἶναι=τόν ὀνομάζοντα σοφιστήν || *δνομάζω* *τινὰ ἀπὸ τίνος* (ἢ *ἐκ τίνος*, ἢ *ἐπὶ τίνος*, ἢ *ἐπὶ τινι*) = ὀνομάζω (καλῶ, δίδω ὄνομα εἰς) τι(να) ἔκ τίνος προσ. ἢ πράγμ. ἢ γεγονότος, τ. ἔ. δίδω εἰς τι(να) ὄνομα τι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὄνομα ἄλλου τίνος.— Μέσον, ὀνομάζω τὸ ἰδικόν μου, δίδω ὄνομα εἰς κάτι τὸ ἰδικόν μου: *παῖδά μ' ὀνομάζετε* = με ἐκάλει υἱόν του.— Παθητ., ὀνομάζομαι ὑπὸ τίνος, ἀποκαλοῦμαι ὑπὸ τίνος διὰ τίνος ὀνόματος.

ὀνομαί, δ' ἐν. *δνοσαι*, γ' πληθ. *δνονται*: προστ. *δνοσο*, γ' ἐν. εὐκτ. *δνοιτο*: μελ. *δνόσασθαι*, ἐπ. *δνόσασμαι*: ἄορ. α' *ἀνοσασθαι*, εὐκτ. *δνοσάμην*, -αίω, -αίω, ἐπ. ἀπρφ. *δνόσασσασθαι*: ὡς. παθ. *ἀέρ*, α' *δνόσασθην* παρ' Ὀμ. ὡς. καὶ ἐπ. β' πληθ. ἐν. *οὐνεσθε*, γ' ἐν. ἄορ. α' *ἀνατο*: ἀποθ.: μέμφομαι, ψέγω, ἐπιρριπτῶ μομφήν, ἐλέγχω, ὀνειδίζω, χλευάζω, φέρομαι περιφρονητικῶς || μετὰ γεν.: οὐδ' ὡς ἔελοπα *δνόσασσασθαι* *κακότητος* = καὶ οὕτως ἐλίπυζεν δὴ δὴ μένης δυσηρεστῆμένος διὰ τὴν δυστυχίαν σου.

Ἔτυμ.: *δνομαί*: *δνοτός*: *δνοτάζω*: λατ. *nota* (σημεῖον, τεκμηρίον) σημάδι πληγή· μτρφ. σιγματισιδός, δνειδός), *nota*, -are (σημαδεύω) σιγματιζώ, ὀνειδίζω) ἔκ ριζ. *θάσσεω* *οησ'* λατ. **οησ-* μετὰ παραλλαγῆς **οπα-* (πρβλ. Ἰσυχ. *ἀσναται*: *ἀτιμάζεσθαι*, *μέμφεται*): **οπο-* (*δνομαί*), **πο-* (λατ. *nota*), πρβλ. **οπο-d*, **πο-d* ἐν τῷ ἄμην. *δνοστός*, Ζενδ. *nadant* (χλευαστικός), *σανοκρ.* ἀναδιπλ. ἐν. *ni-nd-ati* (μέμφομαι) (ἐκ β. *neid-* βλ. ἐν *δνειδός*). Κατὰ τινὰς δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀστήρικτος καὶ ἡ συγγένεια τοῦ *δνομαί* πρὸς τὴν λ. *δνομα*, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι **οησ-* θὰ εἰσήμαινε: «σημειῶ στίγμα τι, στίγμα», καὶ ὅτι τὸ *δνομαί* διειτήρησε τὴν κακὴν του. σημασίαν.

δνομαίνω, μελ. *δνομαίνω*, ἰων. *δνομαίνεω*: ἄορ. α' *ἀνόμηνω*, ἐπ. *δνόμηνω* (*δνομαί*) ποιητ. ἀντὶ *δνομάζω* ὀνομάζω, δίδω ὄνομα, καλῶ ὀνομαστικῶς, λατ. *nomino* || ὡς. δίδω ὄνομα τι εἰς τινα, τὸν φωνάζω με ἐν ὄνομα. 2) ὑπισχοῦμαι ὅτι δὴ πράξω τι. 3) ὀνομαίω, ὀρίω, διορίζω. 4) ἀπλῶς, προφέρω, ἐκστομιζώ, ὀμιλῶ.

δνομα-κλήδην, ἐπίρ. (*δνομα+καλέω*): τὸ καλεῖν ὀνομαστικῶς, ὀνομασί, κατ' ὄνομα, λατ. *nominalim*.

δνομα-κλυτός, ὄν (*δνομα+κλυτός*): ὁ ἔχων ἐνδοξον ὄνομα, περιφημος, ἐξακουστός.— || ἐνεργ., ὁ δοξάζων, ὁ καθιστῶν τι(να) ἐνδοξόν.

δνομαστί, ἐπίρ. (*δνομάζω*): ὀνομαστικῶς, κατ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος, λατ. *nominalim*.

δνομαστός, ἰων. *δνομο*—, ἢ, ὄν (*δνομάζω*): ὁ ὀνομασθεὶς, ὁ ὀνομασθεὶς—, ὁ ἄξιος νὰ ὀνομαζέται, ὁ ἄξιος νὰ γίνεταί μνεῖα τοῦ ὀνόματός του (νὰ γίνεταί λόγος δι' αὐτόν).— || ἐπὶ προσ., ὡς καὶ νῦν, ὀνομαστός, ἐξακουστός, ἔχων ἐνδοξον ὄνομα, ἐπίσημον ὄνομα || ἐπὶ πραγμάτων, περιβόητος, ὀξιομνημόνευτος.

δνοματο-λόγος, ὁ (*δνομα+λέγω*): ὁ λέγων (ἀπαγγέλλων) τὰ ὀνόματα ἀνθρώπων, λατ. *nomenclator* || ὁ συλλέγων ὀνόματα (λέξεις).

δνόμηνω, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ *δνομαίνω*.

ὀνοσι, δ' καὶ ἡ' δ'τι καὶ νῦν, ὄνος, γάϊδαρος, λατ. *asinus*, *āsina* || παροιμ. φράσεις: *περὶ ὄνου σκιάς* =λατ. *de lana caprina* = διὰ τὴν οκίαν ἐνός ὄνου, τ. ἔ. διὰ τὸ τίποτε, διὰ πρᾶγμα μηδαμινόν | *δνον πόκις* (ἢ *πόκις*)=γαϊδῶρον μαλλί, δηλ. πρᾶγμα ἀνυπαρκτον, δεδομένου ὅτι οὐδαμῶδ κωρεῦσιν τοὺς ὄνους διὰ τὰ ἐκμεταλλευθεὶν τὸ μαλλί του (πρβλ. *δρνιθῶν γάλα*=τοῦ πούλιου τὸ γάλα) | *δνος λύρας* (ἐνν. *ἡ-κουσεν*), ἐπὶ ἀνθρώπου ἡλιθίου καὶ ἀνίκανου νὰ ἀπολαύσῃ μουσικῆν.— || ἐκ τῆς ἐπίδητης τοῦ ὄνου ὡς ζῶου ἀχθοφόρου ἢ λ. *δνος* ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὰ σημάνη καί: 1) βαροῦλλον, γεράνων, τροχαλίαν (εμακαρῶν, καρῶν). 2) τὴν ἐπάνω μυλόπετραν, τὴν περιστρεφόμενην.— || εἶδος ποτηρίου οἴνου, πηθ. λόγφ. τοῦ σχήματός του.

Ἔτυμ.: ὄνος καὶ λατ. *asinus* θεωροῦνται ὑπὸ τινῶν δάνεια ἔκ τίνος ἀσιατικῆς γλώσσης μᾶλλον παρά σημιτικῆς. Κατ' ἄλλους *δνος* (<*hoonos*, οὐτινος ἢ πρῶ-

τη συλλαβῆ ἐξεληφθη ὡς ἄρθρον, ἢ κατ' ἀνομοίωσιν δι' ἀπλολογίας ἔκ τίνος **ho hoonos* (<*ho ohonos*, **ohonos* εἶναι κατ' ἀφομοίωσιν ἔκ τοῦ **ahonos*, **asonos*, πρβλ. λατ. *asinus* (<*asonos*?). **Ἄλλοι* θεωροῦσιν ὡς πιθανόν ὅτι *δνος* (<*δον-ος*, ὡς φαίνεται ἔκ τοῦ λατ. *asin-us*: πρβλ. καὶ γοτθ. *asil-us*, παλ.-γεμ. *esil*, λιθ. *ásil-as*, σλαβ. *osil-u*, παλ.-σκανδ. *asni-i*, ἀγγλ.-σαξ. *ass-u* κλπ.

δνοσάμενος, μτρφ. ἐπ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *δνομαί*. **δνόσασθαι**, ἐπ. ἀντὶ *δνόσασθαι*, μελλ. ἀπρφ. τοῦ *δνομαί*.

δνοστός, ἦν, ὄν (*δνομαί*): ὁ ὄξιος μομφῆς || ὁ ὄξιος περιφρονήσεως.

δνοτάζω, ὡς τὸ *δνομαί*: μέμφομαι, ψέγω || περιγελῶ, χλευάζω.— || μέσον, ὀδελύσομαι, ἀποστρέφομαι.

δνοτός, ἦ, ὄν=δνοστός (βλ. λ.).

δνο-φορβός, ὄν (*δνος+φέρβω*): ὁ τρέφων (συντηρῶν, διατηρῶν) ὄνου.

δντα, τὰ, μτρφ. οὐδ. πληθ. τοῦ *εἰμί*: τὰ νῦν ὑπάρχοντα πράγματα, τὸ παρὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον. 2) τὰ *δντα*=τὰ ὄντως ὑπάρχοντα, ἢ πραγματικότης, ἢ ἀλήθεια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μὴ *δντα*.— || πᾶν ὅτι ἔχει τις, ἢ ἰδιότητα του, ἢ περιουσία του.

δντως, ἐπίρ. τῆς μτρφ. τοῦ *εἰμί*: ὡς καὶ νῦν, ὀληθῶς, πρᾶγματι, τῷ ὄντι, ὄντως.

δνύμα, τό, αἰολ. ἀντὶ *δνομα* (βλ. λ.).

δνούμαζω, **δνούμαι** (*δνούμα*), αἰολ. ἀντὶ *δνομαί*.

δνυξ, -ῆχος, δ, δοτ. πληθ. *δνυξί*, ἐπ. *δνύχεσσι*: 1) ἐν τῷ πληθ. οἱ δνυχεὶς ὄρνέου (ἀρπακτικοῦ, σαρκοφάγου, πτηνοῦ) || ὡς. καὶ ἐν τῷ ἐν., ὁ δνυξ σαρκοφάγου πτηνοῦ || ἐπὶ ἀνθρῶπων, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐνύχι, λατ. *unguis* || ἐπὶ κτηνῶν, ὀπλή || εἰδικαὶ περιφράσεις: *εἰς ἄκρους τοὺς δνυχας ἀφιέτω* (δ *οἶνος* δηλ.) = ὁ οἶνος με ἐδέρμανε μέχρι τῶν ὄνυχων | *εἰς ἀπαλῶν δνύχων*=τὸ τοῦ Ὀρατίου *de tenero ungui*=ἔκ παιδικῆς (τρυφερᾶς) ἡλικίας | *δνυχας ἐπ' ἄκρους στάς*=*summis digitis* = σταδεις «πάνω τὰ ὄνυχα» | *εἰς δνύχων λέοντα* (ἐνν. *τμαίρομαι*)=ἀπὸ τοῦ δνυχας συμπεραίνω ὅτι εἶναι λέων, τ. ἔ. ἀπὸ τὸ παραμικρότερον χαρακτηριστικόν σχηματίζω γνώμην.— || *δνυξ*, πολῦτιμος λίθος με ραβδωτῶς φλέβας || ὡς. κομφοτέχνημα κατεσκευασμένον ἔκ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ λίθου.

Ἔτυμ.: *δνυξ*: *σανοκρ.* *nakhá-h-m*, *nakhára-h-m*, *νεσπερο.* *nāxun*, λατ. *unguilla*, παλ.-ιρλ. *ingen* (**eng-vnā*), μεσ.-ιρλ. *inga*, παλ.-γαλλ. *eguin*, παλ.-γερμ. *naga*, ἀγγλ.-σαξ. *noezel*, παλ.-νορρ. *nagi*, γοτθ. *gaganjjan* (καθῆλα, καρῶνων), παλ.-σλαβ. *nogijŕi*, λιθ. *nagūtis*, παλ.-πρωσ. *nagūtis*, παλ.-σλαβ. *noga*, *σανοκρ.* *δῶghri-h* (πούς) ἐν πᾶσιν ὑπόκειται ἰαπ. **ε/ονogh-* ἐν ἐναλλαγῇ μετὰ τοῦ **ε/οιοqh-* ὑπὸ τινῶν ὑποσημαίνεται καὶ συγγ. πρὸς τὸ *νύσσα* (β. *νυχ*—).

δνύχεσσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *δνυξ*.

δξ-άλμη, ἡ (*δξος+άλμη*): ζυμός, (σάλτσα) ἐξ ὀλμης μετὰ δξους.

δξεία, ἰων. ἀντὶ *δξεία*, θηλ. τοῦ *δξύς*.—**δξέσι**, δοτ. πληθ. τοῦ *δξύς*.

δξέως, ἐπίρ. τοῦ *δξύς*: διαπεραστικῶς, σουβλερῶς || μτρφ. μετὰ ὀξυτήτος || ὡς. μτρφ. μετὰ δριμύτητος || ὡς. μτρφ. ταχέως.

δξηρός, ἄ, ὄν (*δξός*): ὁ ἀνήκων εἰς δξος ἢ κατάλληλος δι' δξος || *κέρματος δξηρός* = πῆλινον ἀγγοῦν (πίθος) κατάλληλον δι' ἐναποθήκεσιν δξους.

δξίτης, ες (*δξός*): ἑξινός, δξινός, ἐπὶ οἴνου. 2) μτρφ. ὁ ἔχων δυσάρεστον χαρακτήρα, δύστροπος, στρυφνός.

δξίς, -ίδος, ἡ (*δξός*): ἀγγεῖον (συν. πῆλινον) χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἐναποθήκεσιν δξους, δοχεῖον «ξιδίου», «ξιδερός», λατ. *acetabulum*.— || ἐπὶ λίαν μικροσώμου ἀνθρώπου, νάνου.

δξος, -εος, τό (*δξύς*): οἶνος δξινός («ξινός») || τὸ ἔκ τοιούτου οἴνου παραγόμενον δξος (ὡς καὶ νῦν, κοιν. «ξίδι»), λατ. *acetum*. 2) μτρφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ δύστροπος, στρυφνός [*δξος* <*δξύς* (πρβλ. *εὔρος*; *εὔρύς*; λατ. *acetum*; *acies*)] *δξάλις* («ξινήρα ξινο-

λάπαδος»: *δξάλειος* (*αξινόξος*): *δξίνης* (βλ. λ.)· *δξίς* (βλ. λ.).

‘ΟΞΥ’Α, ή, ή **όξυή**· τὸ γνωστὸν δένδρον «όξυά», εἶδος φηγοῦ, λατ. *FAGUS SYLVATICA*.— || στέλεχος δόρατος ἐκ ξύλου όξυάς || γυν., δόρου.

Έτυμ.· ι· ἀνακτίον πιθ. εἰς ἀρχικόν **δοκ(ε)σ-*, πρβλ. ἀλβ. *ah* (όξυά) (**aska-*), ἀρμ. *haçi* (μελία) (**askhio-*), παλ-πορρ. *askr*, ἀγγλ-σαξ. *oesc*, παλ-γερμ. *asc* (νεο-γερμ. *esche*=μελία) (γερμ. **aski-*)· δ· ἀρχαιότατος τύπος φαίνεται νά ἦτο **os-i-s*, πρβλ. λιθ. *usis*, λαττ. *usis* (μελία), λαττ. γυν. *uscha*, παλ-πρωσα. *woasis* (βλ. καί ἐν *ἀχερωίς*).

όξυ-βαφον, τὸ (όξύς + *βάπτω*)· μικρόν δοχεῖον όξους, χαμηλόν, ἀβαδές, λατ. *acetabulum* (πρβλ. καί *όξύς*) || καί ποτήριον ἢ εἶδος μικρᾶς κύλικας χρησιμοποιουμένης διὰ τὸ ζῆος.

όξυ-θελής, *ες* (όξύς+*θέλος*)· ὁ εἰς όξείαν αἰχμήν ἀπολήγων || γυν. αἰχμηρός, μυτερός || μτφρ. όξύς, τραχύς, δριμύς.— || ὡς *ἐνεργ.*, ὁ ἐξακοντίζων ταχέα δέλη.

όξυ-θόας, καί **όξυ-θόης**, -ου, ὁ (όξύς+*θοάω*)· ὁ όξέως θόων, ὁ δυνατὰ φωνάζων, ὁ διαπεραστικήν φωνήν ἐκπέμπων || ἐπὶ κωνόπων, ὁ όξέως θομβών.

όξυ-γος, ον (όξύς+*γός*)· ὁ όξέως γοῶν (θρηνών).

όξυ-δερκής, *ες* (όξύς+*δέρομαι*)· ὁ, τι καί νῦν, ὁ όξείαν ὄραση ἔχων, ὁ βλέπων μακριά καί ταχέως || ὑπερθ. όξυδερκέστατος.

όξυ-δοῦπος, ον (όξύς + *δοῦπος*)· ὁ όξέως ἠχῶν, ὁ όξύν (διαπεραστικόν) δοῦπον (ἦχον) παράγων.

όξυ-έθειρος, ον (όξύς+*έθειρα*)· ὁ ἔχων όξείας (αἰχμηράς) τρίχας || ἀνύμ. πηθ. *δξυέθειρος*.

όξυ-θηκτος, ον (όξύς + *θήγω*)· ὁ όξέως ἠκονημένος, ὁ ἔχων όξείαν αἰχμήν || μτφρ., ὁ όξέως κεντηθεῖς, περιελθών εἰς ἀπόγνωσιον.

όξυ-θύμω, μελ. -ήσω (όξύθυμος)· εἶμαι όξύθυμος, εὐέξαπτος, όργίζομαι ταχέως.— || παθ. προκαλοῦμαι, ἔξωδοῦμαι, εἰς όργήν.

όξυ-θύμια, ἡ (όξυθυμῶ)· ὁ αἰφνίδιος θυμός, ἔκρηξις όργῆς.

όξυ-θύμος, ον (όξύς+*θυμός*)· ὁ, τι καί νῦν, ὁ όξύς εἰς τόν θυμόν του, ὁ όξέως όργιζόμενος, ὁ εὐέξαπτος, εὐερέδιστος, θυμώδης, παράφορος.

όξυ-κάριος, ον (όξύς+*καρία*)· = *όξύθυμος* (βλ. λ.).

όξυ-κίνητος, ον (όξύς+*κινέω*)· ὁ ταχέως κινούμενος, ταχυκίνητος.

όξυ-κομος, ον (όξύς + *κόμη*)· ὁ ἔχων τρίχας όξείας (αἰχμηράς, μυτεράς), πρβλ. *δξυέθειρος* || ἐπὶ ζυτῶν, ὁ ἔχων φύλλα ἀκανθώδη.

όξυ-κώκυτος, ον (όξύς + *κακύνω*)· ὁ δι' όξείων κρουγῶν θρηνηθεῖς, ὁ μεγαλοφώνως θρηνούμενος.

όξυ-λαθέω (όξυλαθής)· λαμβάνω ταχέως, ἐπιλαμβάνομαι ταχέως εὐκαιρίας τινός.

όξυ-λάθης, *ες* (όξύς+*λαβείν*)· ὁ ταχύς εἰς τὸ λαμβάνειν, ὁ ταχέως συλλαμβάνων (ἐπὶ ἀετοῦ π. χ.), ὁ δραστηρίως ἐπιχειρῶν, όξέως ἐπιλαμβανόμενος.

όξυ-λάλος, ον (όξύς + *λάλέω*)· ὁ όξέως (ταχέως) ὁμιλῶν, ὁ εὐγλωττος, στωμύλος, λάλος.

όξυ-μελής, *ες* (όξύς+*μέλος*)· ὁ όξέως ψάλλον, ὁ ᾄδων εἰς τόνον όξύν (ὑψηλόν).

όξυ-μερίμνος, ον· ὁ όξέως μεριμνηθεῖς, ὁ τυχῶν όξείας μερίμνων, τ. ἔ. ὁ ἐντακτικῶς μελετηθεῖς, ὁ τυχῶν ἐπιστομηνῆς ἐπεξεργασίας.

όξυ-μήνιτος, ον (όξύς+*μήνω*)· ὁ όξέως (ταχέως) ἔξοργιζόμενος, εὐερέδιστος || ὁ προκαλούμενος (συμβαίνων) ἐν τῇ όξυτῇ τῆς μήνης (όργῆς): *φόνος δξυμήνιτος* = φόνος τελούμενος ἐν βρασμῶ ψυχῆς || *ἐνεργ.*, ὁ προκαλῶν όξείαν (ταχέϊαν ἢ σφοδρᾶν) όργήν.

όξυ-μολπος, ον (όξύς+*μολπή*)· ὁ όξέως μέλπων, βλ. καί *όξυμελής*.

όξυ-μυρος, ον (όξύς + *μῶρος*)· ὁ όξέως μυρός, ὁ εἰς όξύν βαθμόν μυρός.— ὡς οὖα, τὸ *όξυμυρον* = στοχασμὸς δατις κατὰ τὸ φαινόμενον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντιμαχομένων ἐννοίας, παραδοξολογία τρέπον τινά, ὅπως π.χ. *απειῦδε βραδέως*, τὸ τῆς Νᾶας ἐμέσα στὰ χιόνια καίγομαι, μέσ' στή φωτιά μαρ-

γώνω», πρβλ. τὰ λατ. *insaniens sapientia, strenua inertia, concordia discors, splendide mendax*.

όξυνθείς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *όξύνω*.

όξυντήρ, -ήρος, ὁ (όξύνω)· ὁ όξύνων, ποῖων τὶ όξύ, ὁ ἀκονίζων.

όξύνω, μελ. -ῦνῶ (όξύς)· καθιστῶ τὶ όξύ (κοπερόν ἢ αἰχμηρόν), τὸ ἀκονίζω, τὸ τροχίζω. 2) μτφρ. παροξύνω, παροργίζω, ἔξερεδίζω || διεγείρω, παρορμῶ || ὡς. προκαλῶ.— Παθητ., προκαλοῦμαι ἔξερεθίζομαι, ἔξάπτομαι.

όξυόεις, *εσσα*, *εν*, ποιητ. ἀντὶ *όξύς*· ὁ ἀπολήγων εἰς όξύ, μυτερός, αἰχμηρός κοπετέρος || (όξύα), όξυίνος, «ἀπὸ όξυά», ἐκ ξύλου όξυάς.

όξυ-όστράκος, ον (όξύς+*όστρακον*)· ὁ ἔχων όξύ δοστρακον (ζέριμα ἢ φλοῖον).

όξυ-πάγης, *ες* (όξύς+*πάγηαι*)· ὁ ἀπολήγων εἰς όξύ, ἀκανθώδης.

όξυ-πευκής, *ες* (όξύς + *πεύκη*)· ὁ ἔχων όξείαν αἰχμήν, ἀπολήγων εἰς όξύ (ὅπως τὰ βελονοιτὰ φύλλα τῆς πεύκης) || ὁ ἔχων πικρὰν όξυτήτα.

όξυ-πους, ὁ, ἡ. -*πουν*, τό, γυν. -*ποδος* (όξύς + *πούς*)· ὁ ἔχων ταχείς πόδας, ὠκύπους, ταχύπους.

όξυ-πυρός, ον (όξύς + *πυρῶρα*)· ὁ ἔχων όξείαν τήν πῶραν, δηλ. ἄκραν ἀπολήγουσαν εἰς όξύ, αἰχμηράν ἄκραν.

όξυ-ρηγμία, ἡ (όξύς + *ερευγμός*)· τὸ ἐρεύγεσθαι «ξινά», ἢ «ξινίλα», λόγφ δυσπεψίας || ἢ ἔξ αὐτῆς προκαλουμένη δυστοπία (στρυφνότης) [*όξυρευγμία*: *όξυρευγμιάω*· *όξυρευγμιάδης* (όξύς + σκοτεινῶ τινι β' συνθετ., ὅπερ κατ' ἄλλους μὲν εἶναι τὸ καί ἐν ἀρχῇ ὑποδηλωθὲν *ερευγμός*, κατ' ἄλλους δὲ τὸ *όργχος*, πρβλ. καί λατ. *ringor, ructo* (λατ. ρ. **reg-*: **reug-*).

όξυ-ρηπής, *ες*, ποιητ. ἀντὶ *όξυρηπής* = *όξυροπος* (βλ. λ.).

όξυ-ρροπος, ον (όξύς+*ρέπω*)· ὁ ταχέως ρέπων (κλίνων) πρὸς τὸ ἐν μέρος, ὁ ἐπακριβῶς ζυγίζων (ἐπὶ εὐαισθητῶν ζυγῶ) || ὁ ρέπων πρὸς τι, ἐπιρρητής, λατ. *propensus* || ὁ εὐκόλως κυβερνόμενος || μτφρ. ὁ εὐκόλως (ταχέως, αἰφνιδίως) ἔξαπτόμενος, εὐερέδιστος.

‘ΟΞΥ’Σ, *όξεϊα*, ἰων. *όξεία*, *όξύ*· όξύς, μυτερός, αἰχμηρός, κοπετέρος || *λίθος όξύς*=λίθος ἠκονημένος, ὥστε νά δύναται νά χρησιμοποιηθῆ ὡς μάχαιρα (κοιν. «πέτρα κοφτερῆ οὐν μαχαίρα») || τὸ *όξύ* = τὸ όξυ ἄκρον (τὸ κατακόρυφον σημεῖον) τριγώνου, ἢ κόρυφή τοῦ τριγώνου.— || ἐπὶ ἐντυπώσεων τῶν αἰσθησῶν (ἐπὶ αἰσθημάτων δηλ.), όξύς, διαπεραστικός, δριμύς, τραχύς || ἐπὶ τοῦ ἡλίου, κωστικός ἢ καί ὁ ἐκτυφλωτικόν ἔχων φῶς (πρβλ. τὸ τοῦ Βεργιλ. *rapidus sol*). 2) ἐπὶ τῆς ὄρασεως, όξύς τήν ὄρασην, όξυδερκής, ὁ ἔχων όξυτάτην ὄρασην: *όξυτάτον δέρομαι*=ἔγω όξυτάτην τήν ὄρασην || *όξύ ἀκούω* ἔγω όξείαν τήν ἀκοήν. 3) ἐπὶ τοῦ ἦχου, όξύς, ὠψιλόος, διαπεραστικός, ἀντίθ. τῷ *βαρύς*. 4) ἐπὶ γεύσεως, όξύς, δριμύς, «ξινόος», πικρός, στυφός. 5) ἐπὶ σωματικῶ ἢ ψυχικῶ ἀλλογῶν, πόνου, όξύς, δριμύς, διαπεραστικός.— || **III** όξύς, ταχύς, ὀρμητικός, πλήρης ὀρμητικῶ πύδους, ἰδίως ταχύς εἰς τήν ἔκρηξιν τοῦ θυμοῦ του, εὐέξαπτος.— || **IV** ἐπὶ κινήσεως, ταχύς, εὐκλίντης, γοργός.— ἐπίρρ. *όξέως* || ἐπίρρ. καί νται ὡς. καί τὰ οὐδ. ἐν. καί πηθ. *όξύ*, *όξεία* [δι' ἔτυμ. βλ. *σκαίς* συγγ. τοῖς *ἀκή*, *ἀκωνή*, ἔξ ἰαπ. ρ. **aq-* (βωλοκοπεῖν), **ak-* (εἶμαι όξύς) (βλ. καί ἐν *ἀκαινα*)].

όξυ-στομος, ον (όξύς+*στόμα*)· ὁ ἔχων όξύ στόμα, δηλ. όξείς (κοπετέρος) ὀδόντας || ἐπὶ τοῦ οἴστρου (ἀλόγουμεγας), ὁ όξέως κεντῶν (κεντρῶνων, νύσων) || ἐπὶ εἴφους, τὸ όξέως ἠκονημένον (τὸ ἔχον κοπετράν τήν λεπίδα).

όξυ-τενής, *ες* (όξύς+*τένω*) = *όξύτονος* (βλ. λ.), σουβλερός, μυτερός.

όξύτης, -ήτος, ἡ (όξύς)· ὁ, τι καί νῦν, όξύτης, δηλ. τὸ νά εἶναι τὶ όξύ, σουβλερόν, μυτερόν, κοπετόν.— || ἐπὶ ἦχου, ἡ όξύτης, τὸ ὕψος, τοῦ τόνου, ἀντίθ. τῷ *βαρύτης*. 2) ἐπὶ γεύσεως, ἡ δριμύτης, πικρότης.— || **III** μτφρ. όξύτης (ταχύτης) ἀντιλήψεως, όξύνοια, εὐφύια. 2) ἐπὶ *ἐνεργείας* (δράσεως), ταχύτης, ὀρμητικότης, δραστηριότης, σπουδή, βία

ὀξύ-τόμος, *ον* (ὀξύς + *τεμῖν*)· ὁ ὀξέως τέμνων, ὀξέως· κόπτων, κοπτερός, ὀξύς.

ὀξύ-τόνος, *ον* (ὀξύς + *τόνος*) = *ὀξυτελής* (βλ. λ.), ὁ τεταμένος εἰς ὀξύ, ὁ ἀπολήγων εἰς ὀξύ, σουβλερός, μυτερός || ἐπὶ ἤχου, ὁ ὀξέως ἤχων, ὁ διαπεραστικός || *μτφρ.* θίαιος, λάβρος, σφοδρός, δριμύς. — || ἐν τῇ Γραμματικῇ, ὀξύτονος λέξις, ἡ ἔχουσα ὀξύν τόνον, τ. ἔ. ὀξείαν ἐπὶ τῆς ληγουσῆς, ἡ προφερομένη μετὰ ὀξέος τόνου ἐπὶ τῆς ληγουσῆς.

ὀξύ-τόρος, *ον* (ὀξύς + *τείρω*)· ὁ ὀξύς (αἰχμηρός, μυτερός), διαπεραστικός, εὐκόλως τρυπῶν (περῶν), βελονοειδής.

ὀξύ-φογγος, *ον* (ὀξύς + *φθόγγος*) = *ὀξύφωνος* (βλ. λ.).

ὀξύ-φρων, *-ονος*, ὁ, ἡ (ὀξύς + *φρήν*) = *ὀξύθυμος* (βλ. λ.) || ὁ ὀξείαν ἔχων τὴν φρένα, ὀξύνουσι.

ὀξύ-φωνος, *ον* (ὀξύς + *φωνή*)· ὁ ἔχων ὀξείαν (διαπεραστικὴν) φωνήν, ὁ ἔχων διαυγῆ, καθαρὰν, φωνήν.

ὀξύ-χειρ, *-χειρως*, ὁ, ἡ (ὀξύς + *χείρ*)· ὁ ὀξύς κατὰ τὰς χεῖρας, ὁ ἔχων ὀξείας τὰς χεῖρας, τ. ἔ. ταχύς, εὐκίνητος, ἐπιδέξιος || ὁ ὀξύς εἰς τὰς χεῖρας, τ. ἔ. ὀξύς εἰς τὸ πλῆττειν, ἐριστικός || *καὶ μτφρ.* ἀπλητος, πλεονέκτης. 2) *ὀξύχειρ κτύπος* = ἤχος προερχόμενος ἀπὸ ταχύ κτύπημα τῶν χειρῶν (ἐν τῷ θρηνεῖν).

ὀξύ-χολος, *ον* (ὀξύς + *χολός*)· ὁ ταχύς εἰς ὀργήν, ὁ ταχέως ἐξοργιζόμενος.

ὀξύ-ωπής, *ες* (ὀξύς + *ώπ*)· ὁ ἔχων ὀξείαν τὴν ὄρασιν. — || *ἐνεργ.* ὁ ὀξύνων τὴν ὄρασιν.

ὄου, *ἐπ.* ἀντὶ οὐ, *γεν.* τοῦ θ, ἡ τοῦ δ.

ὄπα, *δωρ.* ἀντὶ *ὄπη* (βλ. λ.).

ὄπαδῶ, *δωρ.* ἀντὶ τοῦ *ἰων.* *ὄπηδός* (*ὄπαδός*)· ἀκολουθῶ, ἐπιμοι, συντροφεύω (ὄπαδός). συνοδεύω.

ὄπαδός, *όν*, *δωρ.* ἀντὶ τοῦ *ἰων.* *ὄπηδός* (*ὄπάζω*)· ὁ ἀκολουθῶν, συνοδεύων, συμπορευόμενος, ὁ ὑπηρετῶν τινα || ὡς οὐ. ὁ *ὄπαδός*, ὡς καὶ νῦν, σύντροφος, θεράπων, ἀκόλουθος.

ὄΠΑΨΩ, *μελ.* *ὄπάσσω*, *ἐπ.* *ὄπάσσω*· ἀόρ. α' *ὄπασα*, *ἐπ.* *ὄπασσα*. — Μέσον, *ἐπ.* μεσ. *ὄπάσσομαι*, *ἐπ.* ἀόρ. α' *ὄπασσάμην*· κἀμην (προστάσσομαι) τινὰ νὰ ἀκολουθήσῃ, δίδω τινὰ εἰς τινα ὡς συνοδοιπόρον (ὡς ἀκόλουθον, ὡς θεράποντα): *πολὺν λαὸν ὄπαζω τενί* = στέλλω μαζί του (γὰ τὸν ἀκολουθῆ) πολὺν στρατόν, τὸν καθιστῶ (διορίζω) ἡγεμόνα (ἀρχηγόν) πολλῶν. — Μέσον, κἀμην τινὰ νὰ με ἀκολουθήσῃ, τὸν προσλαμβάνω ὡς ἀκόλουθον. — || ἐπὶ πραγμάτων, δίδω (παρέχω) τι εἰς τινα διὰ νὰ τὸν ἀκολουθῆ, *γεν.* δίδω, παρέχω: *κῦδος ὄπαζω τενί* = δίδω εἰς τινα δόξαν (νὰ τὸν ἀκολουθῆ) δόξα || προσδέτω, δίδω ἐπιπροσδέτως, προσάπτω, προσκολλῶ, προσορτῶ, τὸ εἰς τινά: *ἔργον πρὸς ἀσπίδι ὄπασεν* = ἔδρακεν (προσεκόλλησεν) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ καλλιτεχνικόν τὸ ἔργον || *γενικώς*, δίδω, παραχωρῶ, παρέχω, ἀπονέμω. — || ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, *βηλ.* καταδιώκω κατὰ πόδας, «κυνηγῶ ἀπὸ κοντά», ἀσκῶ ἰσχυρὰν πίεσιν || ἀπελ., ἀνοίγω δρόμον, ἐκδιάζω τὴν δίοδον. — Πᾶθητ., *χειμάρρους ὄπαζόμενος Διὸς δῆμῶν* = χειμάρρους ἐκδιάζόμενος (κατεπιγόμενος) ὑπὸ τῆς βροχῆς, *βηλ.* πληρούμενος (ἐκχειλιζῶν, φουσκῶνων) ἀπὸ τὰ ὕδατα βροχῆς.

Ἔτυμ.: *ὄπάζω*· *ὄπαδός*, *ὄπηδός*, *ὄπηδῶ*· *ὄπαδῶν*· *ὄπέων*· θεωρεῖται *θεβάζα* ἡ συγγένειά του πρὸς τὸ *ἐπομαι* (βλ. λ.), καὶ δὴ ἐκ τινος **δπα* < *ἰαπ.* **soqma* (ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκολουθεῖν), τῆς ἀκτιώσεως τῆς *θασίας* μαρτυρομένης καὶ ἄλλοθεν (πρβλ. καὶ *δπιός*: *λατ.* *sucus*).

ὄπαιος, *α*, *ον* (*ὄπη*)· ὁ ἔχων ὀπήν ἢ ἀνοίγημα || ὡς οὐ. τὸ *ὄπαιον* = ὀπή ἐπὶ τῆς στέγης (πρὸς ἐξοδον τοῦ καπνοῦ), ἢ καὶ τὸ μέρος τῆς στέγης, ὅπου ἦτο ἡ ὀπή αὐτῆ.

ὄπανίκα, *δωρ.* ἀντὶ *ὄπηνίκα*.

ὄπασαιμ, *βόκτ.* ἀόρ. α' τοῦ *ὄπάζω*.

ὄπασσει, *ὄπασσατο*, γ' ἐν. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ *ὄπάζω*.

ὄπασσέαι, *ἐπ.* ἀντὶ *ὄπάσει*, δ' ἐν. μέσ. μελλ. τοῦ *ὄπάζω*.

ὄ-πατρος, *ον*, ἀντὶ *δμο-πατρος* (*δμοδ+πατήρ*)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ὁμοπάτριος.

ὄπαδων, *-ονος*, *ἰων.* *ὄπέων*, *-εωνος*, ὁ (*ὄπέζω*) = *ὄπαδός* (βλ. λ.), σύντροφος, θεράπων, κυρ. ἐν πολέμῳ || καθόλου, ὑπηρετής, ἀκόλουθος, *λατ.* *famulus* [δὲ ἐτυμολ. βλ. *ὄπάζω*].

ὄπεός, *-ἄτος*, τό· σουβλίον ὑποδηματοποιοῦ, «τσαγκαρόσουβλα», *λατ.* *subula* || *αιολ.* *ὄπεις* (ὄπερ ἀντὶ καὶ ὁ συνηθὺς ἀπαντῶν τύπος).

ὄπερ, *ἐπ.* ἀντὶ *ὄσπερ*.

ὄπέων, *-ωνος*, ὁ, *ἰων.* ἀντὶ *ὄπαδων* (βλ. λ.).

ὄΠΗ, *-ῆς*, ἡ· ὡς καὶ νῦν, ὀπή, κοιν. «τρυπα», ἀνοίγημα || ὀπή ἐν τῇ ὀροφῇ πρὸς ἐξοδον τοῦ καπνοῦ ἀντὶ καπνοδόχης.

Ἔτυμ.: *ὄπη*· ὁμ. *πολυωπός* (= ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς, ἐπὶ δικτύου π. χ. ἀλιευτικῶ)· ἐκ β. *ὄπ*- < *ἰαπ.* **oq* (ὀφθαλμός), πρβλ. *παλ.-σλαβ.* *δυικ. οἰ-ι*, ἐν. *oko*, *γεν.* *očese* (ὀφθαλμός), *λιθ.* *akas* (ὀπή ἐν ὑάλω)· βλ. καὶ ἐν *ἐνόσπαι* καὶ *ὄσσε*· ἐκ τοῦ *ὄπη* πιθ. τὸ *ὄπεις* (βλ. λ.)· *ὄπητιον*, *ὄπιδιον*, ὄποκος, τοῦ *ὄπη*.

ὄπη, *ἐπ.* *ὄπηη*, *δωρ.* *ὄπα*, *ἰων.* *ὄκη*, *ἐπὶρ.* τόπου· δι' ἧς ὄδοῦ, *λατ.* *qua* || καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ *ὄπου* (ὡς καὶ νῦν), *λατ.* *ubi* || ὡς. ἐντεῦθεν καί ται καὶ ἀντὶ τοῦ *ὄποι* (= πρὸς ὄν τόπον, δι' ὄν τόπον, πρὸς ὄπου, δι' ὄπου), *λατ.* *quo*. 2) μετὰ *γεν.*, *ὄπη γὰς* = *λατ.* *ubi terrarum* = εἰς οἰονδηπὸν μέρος τοῦ κόσμου. — || ἐπὶ τρόπου, καθ' ὄν τρόπον, πῶς.

ὄπηδῶ = *δωρ.* *ὄπαδῶ* (βλ. λ.).

ὄπηδός, *όν* = *δωρ.* *ὄπαδός* (βλ. λ.).

ὄπηνικά, *ἐπὶρ.*· ὄταν, ὀπότεν, ὀπότε, καθ' ὄν χρόνον, ὀποῖαν ὄραν, εἰς ὄποιον καιρόν. 2) ἐπειδή, *λατ.* *quoniam*.

ὄπιός, *-ου*, ὁ (*ὄπος*)· τυρός ἐκ γάλακτος πηχθέντος διὰ τοῦ ὀπου σικῆς || πλήρης ἔκφρασις: *τυρός ὄπιος*.

ὄπιζομαι, *μελ.* *-ίζομαι*, ἀποθ. (*ὄπις*)· ἔχω σέβας διὰ τι, θεωρῶ τι(να) μετὰ δέους, φροντίζω διὰ τι(να), ὑπολήπτομαι, ἐκτιμῶ || φοβόμαι || ὑπακοή ἀπὸ σεβασμόν ἢ καὶ δέος· *λατ.* *vereri, revereri*.

ὄπιθε καὶ **ὄπιθεν**, *ἐπὶρ.* ποιητ. ἀντὶ *ὄπισθε*, *ὄπισθεν* (βλ. λ.).

ὄπιθό-μυροτος, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *ὄπισθόμυροτος* (*ὄπισθε+βροτός*)· ὁ ἐρχόμενος ὀπίσω ἀπὸ βροτόν, ὁ ἀκολουθῶν βροτόν || *ὄπισθόμυροτον αὐχημα* = δόξα ἐπιζῶσα μετὰ θάνατον.

ὄπικοί, οἱ (καὶ **ὄπικοι*, καὶ **ὄπικες*)· παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἰταλίας. — || ὡς ἐπιθ. *ὄπικός*, ἡ, *ὄν* = ἀρχαῖος, θέρβαρος, Γοτθικός.

ὄπιπτεύω, *μελ.* *-σω* (*ὄπτομαι*)· περιβλέπω γύρω μου, βλέπω γύρω μου μετὰ περιεργείας || *γενικῶς*. παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, παραμονεύω, παραφυλάττω.

Ἔτυμ.: *ὄπιπτεύω*, ὀρθῶς. *ὄπιπτεύω*· κλητ. *παρ. θενοπείπα* (Ἰλ. Α 385)· κατὰ τινας ἐξ *ἰαπ.* ἀναδιπλ. β. **ι+οqν*· *ὄπ*- δι' ἀναδιπλ. (πρβλ. *ὄπ-ωπα* ἀντὶ *ὄπα*, *ἐδ-ηδός* ἀντὶ **ἡδός*), βλ. ἐν λ. *ἐνίπη*, πρβλ. καὶ *σασοκρ.* *ikšatē* (ὄρῶν)· κατ' ἄλλους < **ορί* (πρῶθ.) + **οqν*· πρβλ. *ὄπι-θε(ν)*. — Κατ' ἄλλους τέλος *ὄπιπ* < *ἰαπ.* **oqui-oqu*· σχηματισμός δι' ἀναδιπλ. τοῦ τύπου τῶν *δαιδάλλω*, *ποιπνύω*, *μοιούλλω* κλπ.

ὄπις, *-ίδος*, ἡ, *αιτ.* *ὄπιν* ἢ *ὄπιδά* (*ὄψ*)· προσοχή (ἐκτίμησις) ἀποδιδόμενη εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, καὶ δὴ: 1) ἐν καυχ' ἐνόσπαι, ἐκδίκησης, τιμωρία: *ὄπις θεῶν* = θεῖα τιμωρία, ἐκ μέρους τῶν θεῶν ἐκδίκησης. 2) ἐν καλῇ ἐννοίᾳ, ἀνταμοιβή, εὐνοία, εὐμένεια, προσοχή, ζῆλος, ἀφοσίωσις. 3) σεβασμός ἀνάμεικτος μετὰ θρησκευτικῶ φόδου, σέβας, τιμῆ, ἐκτίμησις, ὑπακοή, *λατ.* *reverentia*. [*δπις*· *δπιζομαι*: *ὄπισθός* (= φοβερός, σεβάσμιος) δι' ἔτυμ. βλ. *ἐνίπη*].

ὄπισθα, *ἐπὶρ.* *αιολ.* καὶ *δωρ.* ἀντὶ *ὄπισθε*.

ὄπισθε, καὶ πρὸ φων. **ὄπισθεν**, *ἐπ.* *ὄπιθε*, *ὄπισθεν* (*ὄπις*?)· *λατ.* *pone, postea*: || ἐπὶ τόπου, ὀπίω, εἰς τὸ ὀπίω μέρος, ἀντιθ. τῷ *πρόσθε* (= ἐμπροσθέν) || οἱ *ὄπισθε* = οἱ ὀπίω καταλειπόμενοι, οἱ ἐναπομένοντες μετὰ τὸν θάνατον τινος || οἱ *ὄπισθε λόγοι* = τὰ ἐπόμενα (ὑπόλοιπα) βιβλία || τὸ (ἢ τὰ) *ὄπισθεν* = τὰ ὀπίω μέρη, τὰ νῶτα, ἡ ράχης || *εἰς τοῦπισθεν* = πρὸς τὰ ὀπίω, ὀπίω.

2) ὡς πρόθ. μετά γεν., ὀπίσω τινός, «ἀπό πῶς» ἀπό τι(να), ὀπισθὲν τινός ἢ ὡς. κατώτερος τινός, δεύτερος ἀπό τινα.— **||** ἐπὶ χρόνου, μετά ταῦτα, ἔπειτα, κατόπιν, ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἔτυμ. : κατὰ τὴν καλαιωτέραν ἀποψιν ἐκ τοῦ *ὄπισ* (ὡς ὑπεθλωμένη καὶ ἐν ἀρχῇ): συγγενούς πρὸς τὰ: *ἀνόπιν, κατόπιν, μετόπιν, ὀπίσω* (πρβλ. καὶ παραθ. *ὀπίστερος, ὀπίστατος*)· νεώτεροι ἔρουναι στρέφονται ἐλλόων πρὸς ἄλληλν ρίξαν, περι ἡς βλ. ἐν *ἐπί, ἐπι*· δέχονται καὶ αὐταὶ ὅτι ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ *ὀπίσω*, ἐπ. *ὀπίσω* [ὀπίσω < *ὀπιτω, λαπ. *t-jo-, πρβλ. σανακρ. *āra-tya-* (οἱ ἄπογονοί), γοτθ. *ni-rja* (= *συγγενής*)]· ἐπίσης καὶ τὸ -ο- τοῦ *ὄπισθε* προέρχεται ἐξ ἐνός τ' *ὄπισθε*: *ὄπισθε* = σανακρ. *ā-ŋš-tya*: Ζενδ. *ānš-ya* (πασίγνωσης). Πρβλ. τὰ συγγ.· *παλ.-ιταλ. *opi* ἐν τῇ λατ. *ob* (= *op-* ἐν τῇ *operio, oprācus*) (=ἐναντίος, πρὸς· ἕνεκά τινός), ὁσ. *ūr-op-* (= παρά), λιθ. *ari-* (πέρις), *arē* (πέριξ τινός), πρβλ. καὶ τὰ ἐν *ὄψε, ὄψι- ὀπώρα*· πάντα δὲ ἐξ λαπ. **opi* > **epi* > **pri*, περὶ ὧν βλ. ἐν **ἐπί, ἐπι*.

ὀπίσθιος, α, ον, ὡς. καὶ -ος -ον (*ὄπισθε*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ ὀπίσω κείμενος, «πιοινός», ὁ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος εὐρισκόμενος, λατ. *posticus*: *ὀπίσθια σκέλεα*—τὰ ὀπίσω σκέλη, τὰ ὀπίσθια σκέλη.

ὀπισθο-βᾶμων, ον, γυν. -ονος (*ὄπισθε+βαίνω*)· ὁ βαδίζων πρὸς τὰ ὀπίσω.

ὀπισθό-γράφος, ον (*ὄπισθε+γράφω*)· ὁ γεγραμμένος εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος, ἢ ἐπὶ τοῦ καλύμματος.

ὀπισθό-δετος, ον (*ὄπισθε+δέω*)· ὁ δεδεμένος ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

ὀπισθό-δομος, ὁ (*ὄπισθε+δῶμος*)· ὁ ὀπίσθιος *δῶμος*, τὸ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος εὐρισκόμενον διαμέρισμα ναοῦ· ἐν Ἀθῆναις, ὁ ἐσωτερικὸς σηκὸς τοῦ παλαιοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ὁ χρησιμοποιοῦμενος ὡς θησαυροφυλάκιον.

ὀπισθο-νόμος, ον (*ὄπισθε+νέμω*)· ὁ κατὰ τὴν βοσκὴν βαδίζων πρὸς τὰ ὀπίσω (καὶ οὐχὶ πρὸς τὰ ἔμπρός), ἐπὶ αἰῶνος βοῶν τῆς Λιβύης, οἵτινες εἶχον κέρατα μεγάλα καὶ κεκυφῶτα πρὸς τὰ ἔμπρός, ἠναγκάζοντο δὲ διὰ τοῦτο νὰ βόσκουν ὑποχωροῦντες.

ὀπισθο-νύγης, ἐς (*ὄπισθε+νύσσω*)· ὁ κεντῶν (*νύσσω*) ἐκ τῶν ὀπισθεν (ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν, ἢ ἀπλῶς ὀπίσω).

ὀπισθο-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γυν. -ποδος (*ὄπισθε+πούς*)· ὁ ὀπισθεν περιπατῶν, ὁ ὀπίσω τινός πορευόμενος, ὁ ἀκολουθῶν, ἀκόλουθος, ὑπηρετής.

ὀπισθο-φύλακός, μελ. -ήσω (*ὄπισθοφύλαξ*)· φυλάσων (φρουρῶν) τὰ νῦνα, ἀποτελᾶ τὴν ὀπισθοφυλακὴν.— **||** διοικῶ τὴν ὀπισθοφυλακὴν.

ὀπισθο-φύλακία, ἡ (*ὄπισθοφυλακέω*)· ἡ διοίκησις τῆς ὀπισθοφυλακῆς.

ὀπισθο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ (*ὄπισθε+φύλαξ*)· ὁ φυλάσων (φρουρῶν) ἐκ τῶν ὀπισθεν, ὁ φρουρῶν τὸ ὀπίσω μέρος ἢ ὡς οὗα. *οἱ ὀπισθοφύλακες*—οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ὀπισθοφυλακὴν τοῦ στρατοῦ.

ὀπίσω, ἐπίρ, ἐπ. ἀντὶ *ὀπίσω* (βλ. λ.).

ὀπίστατος, ἡ, ον (*ὄπισθε*), ὑπερβ.· ἔσχατος πάντων, λατ. *postremus*.— Συγκρ. *ὀπίστερος*—λατ. *posterior* (βλ. καὶ *ὄπισθε*).

ὀπίσω, ἐπ. *ὀπίσω* (*ὄπισ* ἐκ τοῦ *ἐπομαι*, ἢ συγγ. τῆς *ἐπί* βλ. ἐν *ὄπισθε*): **I** ἐπὶ τόπου, ὡς καὶ νῦν, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντίθ. τῇ *πρῶσω* ἢ τῷ *ὀπίσω*, συνηρ. *τοῦπίσω*, ὡς. *εἰς τοῦπίσω* = πρὸς τὰ ὀπίσω.

2) ὡς πρόθ. μετά γεν., ὀπίσω ἀπό τι, κατόπιν τινός.— **||** ἐπὶ χρόνου, τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς τὸ μέλλον, ἐν τῷ μέλλοντι.— **|||** πάλιν, ἐκ νέου. [δτ' ἔτυμ. βλ. *ὄπισθε*].

ὀπλᾶς, ὄπρ. ἀντὶ *ὀπλῆς*, γεν. τοῦ *ὀπλή*.

ὀπλέω (*ὄπλον*), ποιητ. ἀντὶ *ὀπλίζω*· ἐτοιμάζω, παρασκευάζω.

ὀπλή, ἡ (*ὄπλον*)· ὡς καὶ νῦν, ὀπλή (ἵππου, ὄνου κ. ἄ.), κυρίως ὁ ὄχιστος ὄνουξ ἢ ἄλλ' ὡς. ἀντὶ τοῦ *χηλή*, ὁ οχιστὸς θηλ. ὄνουξ τῶν κερασφόρων [δτ' ἔτυμ. βλ. *ὀπλότερος*].

ὀπλήεις, εσσα, ἐν (*ὄπλον*)· ὀπλιιστός.

Ὀπλητής, αἰ'· ὄνομα μῖδος τῶν τεσσάρων φυλῶν ἐν Ἀθήναις, λαβούσης τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Ὀπλη-

τος, υἱοῦ τοῦ Ἴωνος καὶ πενθεροῦ τοῦ Αἰγέως, Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

ὀπλίζω, μελ. -ίζω, ἀττ. -ίζω ὄπρ. *ὄπλισσα, ἐπ. ὄπλισσα*.—μέσον, ἐπ. ὄπρ. *ἀ' ὄπλισσάμην*.— Παθητ., ὄπρ. *ἀ' ὄπλισθην*, ἐπ. *γ' πλῆθ. ὄπλισθεν*· πρκ. *ὄπλισμαι*· (*ὄπλον*)· ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, εὐτρεπίζω ἢ μαγειρεύω (ἐπὶ φαγητοῦ) ἢ ἐνδύω ἢ μέσ., *ὄπριον ὄπλιζομαι*=παρασκευάζω δι' ἑμαυτὸν δέπνον ἢ ἐπὶ ἐπιπῶν, ἐτοιμάζω, ζευγνύω, τούς ἵππους (ἄροσσαν, ἄρομα), «χαμουρώνω» ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐτοιμάζω στρατιώτας, τούς ἐνδύω, τούς ἐξοπλίω, τούς ὀπλίω ἢ ὡς. τούς ἄσκω, τούς γυμνάζω ἢ ὀπλίω ὡς ὀπλίτας.— **||** μέσον καὶ παθητ., ἐτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι ἢ ὀπλιζομαι, παρασκευάζομαι, πρὸς μάχην.

ὀπλίσις, -εως, ἡ (*ὀπλίζω*)· ἡ πρὸς πόλεμον παρασκευή, ἐξοπλισμός, τὸ ἐξοπλίειν ἢ ἡ πανοπλία, τὸ σύνολον τῶν ὀπλῶν, λατ. *armatura*.

ὀπλισμα, -ατος, τὸ (*ὀπλίω*)· ὁ ἐξοπλισμός, παρασκευασιμ., ἐτοιμασία ἢ ὁ ὀπλισμός, ὄπλα, πανοπλία.— **||** στρατός (ὀπλιιστός).

ὀπλισμός, ὁ (*ὀπλίω*) = *ὀπλισις* (βλ. λ.).

ὀπλιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ὀπλίω*· *δεῖ ὀπλιεῖν* = πρᾶπει νὰ ὀπλίω τῆς.

ὀπλιστής, -οῦ, ὁ (*ὀπλίω*)· ὁ ὀπλιζων, ὀπλιιστός ἢ *ὀπλιστῆς κόσμος*=ὀπλιτῶν πανοπλία.

ὀπλιτ-ἄγωγός, ὄν (*ὀπλιτῆς+ἄγω*)· ὁ ἄγων (μεταφέρων) ὀπλίτας· *ναῦς ὀπλιταγωγός* = ὡς· καὶ νῦν, «ὀπλιταγῶν» (ἐνν. πλοίων) ἢ ὁ ὀδηγῶν ὀπλίτας, διοικῶν ὀπλίτας.

ὀπλιτεύω, -σω (*ὀπλίτης*)· εἶμαι ὀπλιτής, ὑπηρετῶ ὡς ὀπλιτής (βαρέως ὀπλιισμένος στρατιώτης).

ὀπλιτής, -ου, ὁ (*ὀπλον* II 2)· ὁ βαρέως ὀπλιιστός, ἔνοπλος, ὁ ἐν πλήρει πανοπλίᾳ ἢ *ὀπλιτῆς στρατός*=ὀπλιισμένη στρατιωτικὴ δύναμις.— **||** ὡς οὗα. ὁ *ὀπλιτής*=ὁ βαρέως ὀπλιιστός πεζὸς πολεμιστής, φέρων *δύρου* καὶ μεγάλην ἀσπίδα (καλούμενην *ὄπλον*, ὅθεν ἔλαθε καὶ τὸ ὄνομα *ὀπλιτής*, ὅπως ἐκ τῆς εἰκονοφράς ἀσπίδος, τῆς *πέλιτης*, ἐκλήθησαν *πελτασται*· οἱ διὰ ταύτης ἐφωδιασμένοι ἐλαφρῶς ὀπλιισμένοι πολεμισταί). Οἱ *ὀπλιταῖ* ἀντιτίθενται πρὸς τοὺς ἐλαφρῶς ὀπλιισμένους, οἵτινες ἀκαλοῦντο *ψιλοὶ ἢ γυμνήτες* (*γυμνήται*), ἢ καὶ *τοξόται*.

ὀπλιτικός, ἡ, ὄν (*ὀπλίτης*)· ὁ ἀνήκων τῇ ἀρμόζων εἰς *ὀπλίτην* (βλ. λ.) ἢ ὡς οὗα. ἡ *ὀπλιτικὴ* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ τέχνη τοῦ ὀπλιτοῦ, ἡ τέχνη τοῦ χειριζομένου βαρέα ὄπλα ἢ τὸ *ὀπλιτικόν* = οἱ ὀπλιταῖ.— **||** ἐπὶ πρῶσ., *ὀπλιτικός*=ὁ κατὰ ἀλλοῦς διὰ τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ἀνοπλος* (βλ. λ.).

ὀπλομαι, μέσον (*ὄπλον*), ποιητ. ἀντὶ *ὀπλιζομαι* (βλ. λ.)· ἐτοιμάζω τι δι' ἑμαυτὸν, ἐτοιμάζομαι.

ὀπλο-μάνεύω, μελ. -ήσω (*ὀπλομανής*)· μαίνομαι (θηλ. ἔχω μανίαν) διὰ τὰ ὄπλα, τὰ ἀγαπῶ ἔμμανῶς, εἶμαι μανιώδης διὰ πόλεμον, εἶμαι πολεμοχαρῆς, μανιώδης πολεμιστής.

ὀπλο-μάνησις, ἐς (*ὄπλον+μᾶνήσια*)· ὁ μανιώδης εἰς τὰ ὄπλα, μανιώδης πολεμιστής, ἔμμανῶς ἀγαπῶν τὰ ὄπλα (τὸν πόλεμον).

ὀπλο-μάχια, ἡ (*ὀπλομάχος*)· τὸ μάχεσθαι διὰ (βαρέων) ὄπλων ἢ τῆς τέχνης τοῦ χειριζομένου τὰ βαρέα ὄπλα ἢ καθόλου, ἢ τῆς τέχνης τοῦ πολέμου, ἢ τακτικῆς.

ὀπλο-μάχος, ον (*ὄπλα+μάχομαι*)· ὁ μαχόμενος διὰ βαρέων ὄπλων ἢ ὡς οὗα. ὁ *ὀπλομάχος*=ὁ ἐκπαιδεύων εἰς τὴν ὀπλομαχίαν (τὴν χρῆσιν τῶν ὄπλων), ὁ γυμνάζων εἰς τὴν χρῆσιν τῶν πραγματικῶν ὄπλων (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀσκούντα εἰς τὴν μάχην διὰ ψευδῶν ὄπλων).

Ὀπλον, τό· πᾶν τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὡς ἐργαλείον (ὡς ὄργανον), πᾶν σκεῦος, καὶ δῆ· **I** τὰ τῆς νεῶς ὄπλα, ἐξάρτια, οαοίδια, καλώδια, παλαμῶρια, κλπ. ἢ *ὄπλα χαλκήσια*=ἐργαλεῖα σιδηρουροῦ ἢ *ἀροτῆρης ὄπλον*=δρέπανον ἢ *ὄπλον γεροντικόν*=βακτηρία.— **||** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πλῆθ., πολεμικὰ ἐργαλεῖα, ὄπλα, πανοπλία, ὀπλισμός ἢ ἐπὶ πολεμικῶν ὄπλων τίθεται σπανίως καὶ ὁ ἐν. ἀρ. *ὄπλον* ἢ ἐν *ὄπλοισ μέγιστοι*=διατελεῖν ὑπὸ τὰ ὄπλα, διεξέγειν πόλεμον.

2) Ἐν τῇ ἐν., *ὄπλον* ἀκαλεῖτο συνήθως καὶ ἡ βαρεῖα

(μεγάλη) ἄσις τῶν βάρεως ὠπλισμένων πολεμιστῶν, ἐξ οὗ καὶ *δπλαίται* ὠνομάζοντο οὗτοι. 3) *τά δπλα* = *δπλαίται* (=βάρεως ὠπλισμένοι στρατιῶται). 4) ὡς, *τά δπλα*=τό στρατόπεδον (ἢ θείσις θηλ. τῶν δπλων).

Ἔτυμ.: *δπλον* (<ιαπ. **sop-lo-m* = *επλω* (βλ. λ.), ἦτοι ἐκ τῆς αὐτῆς μέ τοῦτο β. *έπρ.*, βελ. σανσκρ. *sak, sar, var*· κατὰ τὸν ἡμέτερον Ἄθ. Σακελλάριον ἐκ β. *οπ-* τῆς ἐν τῷ λατ. *op-us* (=ἔργον), ἢ ἐκ β. *πο-* τοῦ *πο-έω*, *ποι-έω*, ἐν συμφυρμῇ μετὰ τῆς β. *πολ-* τοῦ *πόλ-εμος* (=ἔργασία). ὡστε *δπ-λον* κυρ.=ἔργαλειον (καὶ μάλιστα τὰ πρῶτον ἐργαλείον τοῦ ἀνδρώπου ὡς θηροετοῦ).— Ἄν ἐπιδοκιμάζεται ἡ ὑπό τιων ἐπιχειρηθεῖσα συσχέτισις πρὸς τὸ γοτθ. *wērna* (οὐδ. πληθ. = δπλα), παλ-γερμ. *wāfan, wāffan* (δπλον, ξίφος), καθ' ἣν **vērna* (<**vēb-no-m*: **vor-lo-m*. Παράγωγα: *δπλίτης, δπλομαί* κ. ἄ.

ὀπλότερος, α, ον, καὶ **ὀπλότατος, η, ον,** συγκριτ. καὶ ὑπερβ. ἄνευ θετικῶν ἐν χρήσει· ποιητ. ἀντὶ νεώτερος, νεώτατος' (*δπλων*) ἀρχικῶς *δπλότεροι* ὠνομάζοντο κυρίως οἱ περισσότερον ἱκανοὶ (ἢ οἱ κατ' ἐξοχὴν ἱκανοί) νὰ φέρουν δπλα, ἐπομένως οἱ νέοι, οἱ καταλληλοὶ διὰ στρατιωτικῆν ὑπηρεσίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς γέροντας καὶ τὰ παῖδια || ἐτα ἡ λέξις ἀχρησιμοποίηθῆ γενικῶς, ἐπὶ τῆς ἡλικίας, *δπλότερος γενεῆ* = ὁ νεώτερος (κατὰ σειρὰν γεννήσεως), λατ. *minor natu*, καὶ *δπλότατος*=νεώτατος, διὸ ἀχρησιμοποίηθῆ καὶ ἐπὶ γυναικῶν: *Νέστορος δπλοτάτη θυγάτηρ* || ἐπίσης, *ἀνδρες δπλότεροι*=οἱ μεταγενέστεροι, οἱ κατιόνιν γενεαί.

Ἔτυμ.: κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ *ἐπομαι, ἐπω, δπλον* (θεωροῦντας κυρ. ὅτι συμ. τὸν ἐπόμενον, τὸν ἀκολουθοῦντα, ἄρα τὸν νεώτερον)· ἄλλοι δὲν δέχονται τοῦτο, κυρ. διότι τὸ *ἐπομαι* κατ' αὐτοὺς δὲν σημαίνει χρονικὴν ἀκολουθίαν. Ἄλλοι θεωροῦν τὴν λ. συγγ. πρὸς τὸ *ἀπ-αλδς*=τρυφερὸς) *δπ-λότερ-ος*=νέος, ὡς *sapiens*—*σαφής, σοφός*.

ὀπλο-φορέω, μελ. *-ήσω* (*δπλοφόρος*)· φέρω βάρη δπλα, εἶμαι βάρεως ὠπλισμένος στρατιώτης.— Πιεθῆτ. συνοδεύομαι ὑπὸ ὀπλοφόρων, ἔχω σωματοφυλακὴν.

ὀπλο-φόρος, ον (*δπλα + φ-φόρος*)· ὁ φέρων δπλα, ὠπλισμένος, ἐνοπλος || ὡς οὖα. *ὁ δπλοφόρος*=ὁ πολεμιστής, ὁ στρατιώτης.— || = *δορυφόρος*, εἷς τῶν σωματοφυλάκων.

ὀποδαπός, ἦ, ὄν (*ποδαπός*)· ἀναφορικὴ ἄντων. συσχέτικῆς ἐρωτημ. *ποδαπός* (βλ. λ.)· ἐξ ὁποίας χώρας, ἐκ τίνος χώρας, λατ. *cujas* || τίνος εἶδους ἀνδρωπος.

ὀπόθεν, ἐπ. ὀππόθεν, ἰων. ὀκόθεν, ἀναφορ. ἐπίρρ. συσχτ. τοῦ ἐρωτημ. *πόθεν*· (ἐν πλαγ. ἐρωτ.) ἐκ τίνος μέρους, πόθεν || ἐκ τοῦ ὀπρίου μέρους, ἀπὸ δπου (ἐν ἀναφορ. προτ.), λατ. *unde*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *δποι* (βλ. λ.).

ὀπόδι, ἐπ. ὀππόδι, ἀναφορ. ἐπίρρ. συσχτ. τοῦ ἐρωτημ. *πόδι*· δπου, ἐν ᾧ τόπῳ.

ὀποι, ἰων. ὀκοι, ἀναφορ. ἐπίρρ. τόπου, συσχτ. τοῦ ἐρωτ. *ποῖ*· (ἐν ἀναφ. προτ.) εἰς τὸν ὀποιον τόπον, ὅπου || ἐν πλαγ. ἐρωτ., εἰς ποῖον μέρος, ποῦ || *δποι ποσέ* = εἰς ὀποιονδήποτε μέρος, ὀπουδήποτε. 2) μετὰ γεν. *δποι γῆς*=*quo terrarum*=εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς, ποῦ γῆς (ἐν πλαγ. ἐρωτ.), ἢ εἰς οἰονδήποτε μέρος τῆς γῆς (ἐν ἀναφ. προτ.).— || ἐπὶ τόπου, ἀντὶ τοῦ *δπως*, πῶς, πόσον μακράν.

ὀποιός, α, ον, ἐπ. **ὀπποῖός, η, ον,** ἰων. **ὀκοῖός, η, ον,** ἀναφορ. ἄντων. συσχτ. τῆς ἐρωτ. *ποιός*: I ἐν ἀναφορ. προτ., ὀποῖος εἶδους ἢ ποιότητος, «ὅ,τι λογιῆς», λατ. *qualis* || ἐν πλαγ. ἐρωτ., τίνος εἶδους, ποῖος λογιῆς.— II τὸ συσχτ. τοῦ *δποιός* εἶναι *τοῖός: τοῖός... δποιός*=τοιοῦτος... ὀποῖος (δπως) || *δποιόν κ' εἰπρωθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακουσας*=ὅ,τι λογιῆς λόγον εἰπῆς, τοιοῦτον καὶ θὰ ἀκούσης.— III μετ' ἄλλων ἀοριστολογικῶν λέξεων, αἰτινες ὁμοῦ δὲν ἀλλοιοῦσι τὸ νόημα: *δποιός τις ἀναφερομένη εἰς εἰδικὸν ὑποκείμενον: δποιός τις ἦν* = ὅ,τι λογιῆς ἀνδρωπος καὶ ἂν ἦτο.— IV *δποιός οὖν*=λατ. *qualiscumque*=ὀποιοσδήποτε.— V ἐπίρρ. *δποιός*=λατ. *qualiter*=ὁ-

μοῖως, ὅπως || ἐπίρρ. κείται ὡς. καὶ τὸ οὐδ. *δποια*.

ὀπο'σ, -οῦ, δ' δεῖ καὶ νῦν, ὀπός, χυμός, (κυρ. δένδρων ἢ φυτῶν), τὸ γαλακτώδες ὑγρὸν, τὸ ὀποτον ἐκρέσει, ὅταν τις κεντήσῃ ἢ χαράξῃ κορυμνὸν δένδρου, εἶδος ρητίνης ἢ κόμμεως || ὁ δορυμὸς ὀπός τῆς συκῆς, ὅστις ἐχρησίουμεν ὡς πυτῖα (*τάμσιος*) πρὸς πῆξιν γαλακτός || μετρ. *ὀπός ἦβης* = ἡ χυμώδης ὄροσερότης τῆς νεότητος.

Ἔτυμ.: *δπός*· *ὀπιζῶ* (=ἐκδιδίω τὸν χυμόν). Κατὰ τινὰς εἶναι συγγ. τῷ σανσκρ. *ap-* (ἰῦδωρ), ὄνομ. πληθ. *ἀραῖ, ἀράη, ἀράη, γεν. πληθ. ἀράμ, ἀραναῖ* (ὑδαρῆς): ἔλλ. *δπός* = χυμώδης, παλ-πρωσ. *ape* (ποταμός), *arus* (πηγή), ἰθ. *ὑπέ, λεττ. ure* (ὑδωρ) (u-<ιαπ.*o-).— Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν συγγ. τῷ λ.θ. πληθ. *sakaῖ, παλ-πρωσ. sackis, λεττ. swekis* (ρητίνη), παλ-ολαυ. *sokū* (ὀπός δένδρων, ὀπωρῶν)· ἐξ ἰαπ. **sveq* (**svoq-vo-s?*), ὅποτε εἶναι συγγ. καὶ τῷ λατ. *sucus* (<ιαπ. **sueq*-).

ὀπός, γεν. τοῦ δ'π (βλ. λ.).

ὀποσάκις, ἐπίρρ. (δπόσος)· ἐν ἀναφ. προτ., ὀπόσας φορές, ὀσας φορές, ὀσάκις (κυρ. τόσας φορές ὀσας..., τοσάκις, ὀσάκις) || ἐν πλατ. ἐρωτ., πόσας φορές, ποσάκις, λατ. *quoties*.— II καὶ μετ' ἄλλων μορῶν: *δποσάκις οὖν (δποσάκισσῶν), δποσάκις ἄν* =λατ. *quotiescumque*=ὀσακιὸδήποτε («ὀσες φορές καὶ ἄν»).

ὀποσάχη, καὶ ὀποσαχῆ, ἐπίρρ. (δπόσος)· καθ' ὀποσοσδήποτε τρόπους || εἰς ὀποσοσδήποτε μέρη.

ὀπόσσε, ἐπ. ὀππόσσε, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ δποι (βλ. λ.): δπου, εἰς «ὀποῖο» μέρος.

ὀπόσος, η, ον, ἐπ. **ὀππόσος, ὀπόσσος, ὀππόσος, ἰων. ὀκόσος,** ἀναφ. ἄντων. συσχτ. τοῦ *πόσος*: I ἐπὶ ἀριθμῶν, ὀσος (τόσος... ὀσος), λατ. *quoti, quoti.*— II ἐπὶ τόπου, διαστηματος, μεγέθους κλπ., ὀσον μέγας, τόσον μέγας... ὀσος..., λατ. *quantus* || καὶ μετ' ἄλλων ἀοριστολογικῶν μορῶν: *δποσοσοῦν*=λατ. *quantuscumque* = ὀσονδήποτε μέγας, ὀσος καὶ ἄν | *δπόσοσσερ* = ὀσον μέγας | *δποσοσσισοῦν* = ὀσος καὶ ἄν εἶναι.

ὀπότ-ἄν, ἐπ. ὀππότ-ἄν, ἀντὶ κεχωρισμένως *δπότ' ἄν* (πότε), σύνθ. συντασσόμενος μετὰ ὀποτ. ὀποτεδήποτε, ὀσάκις, λατ. *quandocumque*.

ὀπότε, ἐπ. ὀππότε, ἰων. ὀκότε, ἀναφορ. ἐπίρρ. χρόνου, συσχτ. τοῦ ἐρωτημ. *πότε*· χρησιμοποιεῖται σχεδὸν ὡς τὸ *δτε*, ὅταν, εἰς ὀποῖον καιρὸν (ἐν ἀναφ. προτ.) || ἐν πλαγ. ἐρωτ., πότε, λατ. *quando* || μετ' ἀναφ. ἀναφερόμενον εἰς τὸ παρελθόν, ὀποτεδήποτε, ὀσάκις.— II μετὰ αἰτιολ. ἄν., ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ, ἐτῆ στιγμή πού», λατ. *quoniam* (ἀντὶ τοῦ ὀποῖου κείναι ἐνίοτε καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ τὸ *quando*).

ὀπότερος, α, ον, ἐπ. **ὀππότερος, η, ον** (συσχτ. τοῦ *πότερος*)· ποῖός ἐκ τῶν δύο (ἐν πλαγ. ἐρωτῆσι), ὀποιοσδήποτε ἐκ τῶν δύο (ἐν ἀναφορ. προτ.), λατ. *uter* || ὡς. τίς ἐξ ἡμῶν (ὑμῶν) τῶν δύο. 2) *δποτεροσοῦν* καὶ *δποτεροσδήποτε*=λατ. *uterque, uterlibet, uterque*=ὀποιοσδήποτε ἐκ τῶν δύο. 3) τὰ οὐδ. *δπότερον* καὶ *δπότερα* κείνται ἐνίοτε ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ *δπότερος* = καθ' ὀιονδήποτε ἐκ τῶν δύο τρόπων || ὡς. ἀντὶ τοῦ *πότερον*=ποῖον ἐκ τῶν δύο (λατ. *utrum*), ὀσάκις πρόκειται περὶ ἐκλογῆς μεταξύ δύο πραγμάτων.— III ὁ ἕτερος (τῶν δύο), ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο, λατ. *alteruter*· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ὀπότερωθε(ν), ἐπιτ. **ὀπποτ—,** ἀναφ. ἐπίρρ. τόπου (ἐκ τοῦ *δπότερος*)· ἐξ ὀποῖου (ἐξ ὀποιοσδήποτε) ἐκ τῶν δύο (καὶ ἄν...).

ὀπότερωθι, ἀναφ. ἐπίρρ. (δπότερος)· ἐν ὀποῖῳ ἐκ τῶν δύο μέρει, «εἰς ὀποῖο» ἐκ τῶν δύο μερῶν, λατ. *utrobi*.

ὀπότερος, ἀναφ. ἐπίρρ. τρόπου (δπότερος)· καθ' ὀιονδήποτε ἐκ τῶν δύο τρόπων.

ὀπότερωσε, ἀναφορ. ἐπίρρ. τόπου (δπότερος)· πρὸς ὀποιοσδήποτε ἐκ τῶν δύο πλευρῶν (μερῶν) || (τρόπου), καθ' ὀποῖον ἐκ τῶν δύο τρόπων.

δπου, ἰων. ὀκοῦ, ἀναφορ. ἐπίρρ. τόπου, ὡς τὰ δ'θι, δπόθι (κυρ. εἶναι ἄν. ἀφρ. ἄντων. **δπως*, ἐξ ἧς παράγονται καὶ τὰ *δπη, δποι*), συσχτ. τοῦ ἐρωτ. *ποῦ*· ὅς καὶ νῦν, *δπου* (ἐν ἀναφ. προτ.), ποῦ (ἐν πλαγ. ἐρωτ.),

λατ. ubi. 2) ἐνίοτε μετά γεν. τόπου (ὡς διατρ.): *δπου γῆς* = λατ. ubi terrarum = εἰς ποῖον (ὁποῖον) μέρος τοῦ κόσμου. 3) *ἐσθ' δπου* = ὑπάρχουν μέρη δπου... τ. ἔ. εἰς τίνα μέρος, κάπου (ὡς τὸ λατ. *est ubi*...ἀντὶ τοῦ alicubi). 4) *δπου ἂν ἢ δπουπερ ἂν* = ὁπουδήποτε, δπου || *δπουοῦν, δπουοδή, δπουοδήποτε* = εἰς ὁποιοῦνδήποτε μέρος, καὶ ἂν, λατ. ubicumque. — || ἐπὶ τόπου, ὡς ἐνίοτε καὶ τὸ λατ. ubi, δταν, καθ' ἂν χρόνον. — || ἐπὶ τρόπου, πᾶς, κατὰ ποῖον τρόπον, καθ' ἂν τρόπον || *οὐκ ἐσθ' δπως* = δὲν ὑπάρχει τρόπος καθ' ἂν... — IV ἐπὶ αἰτίας, ἀφ' οὗ, ἐπειδὴ, διότι. λατ. quando, quoniam.

δπα, ἐπὶρ. ποιητ. ἀντὶ *δπα*, δωρ. ἀντὶ *δπη*.
δπατα, δωρ. ἀντὶ *δμματα*.
δπη, ἐπὶρ... ἐπ. ἀντὶ *δπη*.
δπόθεν, δπόδι, ἐπ. ἀντὶ *δπόθεν, δπόθι*.
δπόιος, δπόσε, ἐπ. ἀντὶ *δποῖος, δπόσε*.
δπόκᾶ, δωρ. ἀντὶ *δποε*.
δπόσος, η, ον, ἐπ. ἀντὶ *δπόσος*.
δπόταν, δπότ' ἂν, ἐπ. ἀντὶ *δπόταν, δπότ' ἂν*.
δπόπε, ἐπ. ἀντὶ *δπόπε*.
δπότερος, δπότερθεν, ἐπ. ἀντὶ *δποτε* —.
δπως, ἐπ. ἀντὶ *δπως*.

δπατάλειος, α, ον (δπατάω): ὀπτός, ἐψημένος, «ψητός», ἀντιθ. τῷ *ἐφθός* («βραστός») || φουριστός.
δπάνιον, τὸ (*δπαίω*) μαγειρεῖον, τόπος ἐν ᾧ ὀπῶσιν.

δπασία, ἡ (δψομαι): ὡς καὶ νῦν, ὀπτασία, δραμα, ὄψις.

ὀΠΑΤ'Ω, πρτ. *ὤπτων* μελ. *δπητήσω*. — Παθητ., ἀορ. *ἀ' ὤπηθήην* πρκ. *ὤπητημα (δπητός)* ὀπῶ, κοιν. «ψηγών», π. χ. κρέατα «ἐπὶ ὕδατος καίρου» || ἀντιθ. τῷ *ἐπω* = βράζω (ἐντός ὕδατος). 2) ψήνω ἄρτον || ὡς. ἐπὶ προϊόντων τῆς κεραμεικῆς «ψηγών», «φουρνίζω σὸ καμίνι». 3) ψήνω τι, τὸ «σκληρύνω» ἐκθέτων αὐτὸ εἰς τὸν ἥλιον. 4) μτρφ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ὡς καὶ νῦν ἔτι, «τόν σιοψηγίνω», «τόν καψαλίζω» μὲ τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος || καὶ παθ. ἂν τῆ αὐτῆ ἔνν., κἀγομαι ὀπὸ τὸν ἔρωτα, λατ. *uro*. [δι' ἔτυμ. βλ. *δπητός*].

δπηόμενος, δωρ. ἀντὶ *δπηόμενος*, μτρφ. παθ. ἐν τὸ *δπαίω*.

δπηώω = *δράω* (βλ. λ.).
δπηήρ, -ῆρος, ὁ (δψομαι): ὁ βλέπων τι, ὁ κατοπτεύων τι, ὁ κατὰσκοπος, λατ. *speculator*. — || αὐτόπτης μάρτυς.

δπηήριος, α, ον (δπηήριος): ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὄραν, εἰς τὸ θεωρεῖν || τὰ *δπηήρια* (ἐνν. *δῶρα*) = τὰ δῶρα τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ, ὅτε διὰ πρώτην φοράν ἐδλεπε τὴν νύμφην ἄνευ καλύπτρας || γενικῶς, δῶρα διδόμενα ὅτε τὸ πρῶτον ἐδλεπέ τίς τινα, ἢ διὰ τὴν ἴδην ἐν πρόσωπον.

δπηίλος, ὁ (δψομαι): ὀφθαλμός· δωρ. καὶ *δπηίλος*.

δπηομαι, ἀπηρχ. ἐν., ἔξ οὗ «σηματίσθησαν οἱ χρόνοι τοῦ *δράω* (βλ. λ.).

δπηός, ἡ, ὄν: ἐψημένος, «ψητός» || γενικῶς, παρεσκευασμένος διὰ πυρός (ἀλλ' οὐχὶ ἐντός ὕδατος), ἀντιθ. τῷ *ἐφθός* (τοῦ *ἐπω*), δηλ. βραστός (ἐντός ὕδατος) || ὡς. ἐπὶ πλίνθων ἢ πηλίνων ἀγγείων, «ψημένους».

ἔτυμ.: *δπηός, δπαίω δπατάλειος, δπαντός δπαίνιον*· ἐκ β. *δπ.*, περὶ τῆς ὀπισθ. ὄψις δὲν γνωρίζομεν περισσότερα. — Ἰπὸ τινων ὑποστηρίχθη συγγένεια πρὸς τὸ *ἐπω* (βλ. λ.), *ἐφθός*, ἀρμ. *erhem* ὑπ' ἄλλων δὲ *δπηός* (δ- + *paw-*h₂-s* (πρβλ. *πέσσω* (λατ. **paq̄njo*) ἀμφοτέραι δμῶς αἰ ἔτυμολογίαι αὐταὶ ἀμφισβητοῦνται ὑπ' ἄλλων.

ὀΠΥΓ'Ω, ἀττ. *δπῦω*, μελ. -ύσω: || ἐνεργ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, νυμφεύομαι, λαμβάνω ὡς γυναίκα, ἔχω ὡς γυναίκα: *δπυλιότες* = ἔγγαμοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ἡίθεοι* = ἀγαμοί. — || παθητ. ἐπὶ γυναικῶν, ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἀνδρα, γίνομαι ἡ σύζυγος τινος. — || παρὰ μτρφ. συνών. τῷ *βινάω* (βλ. λ.).

ἔτυμ.: *δπυλιό (*δπησ-ιω)* παθ. πρκ. *δψομαι δπυιγής* (= σύζυγος), πρβλ. Ἡσυχ. «*δπησιόλαι γεγαμηκότες*» σκοτ. ἔτυμ.· κατὰ τινὰς παράγωγον ἐκ

τινος ὀνόμ. **δπησ-*, λατ. **opus* (**opīms*: σανοκρ. *pus* (ἀνήρ): κατ' ἄλλους ἐν τῷ ἐν ἀρχῇ *δπε* ὑπόκειται ὑπόλειμμα λατ. πρῶθ. **opi*. Ἄλλοι τὸ συσχετίζουσιν πρὸς τὴν σανοκρ. *ρύθγατι* (εὐτυχῶ, εὐήμερῶ), καὶ ἄλλοι πρὸς τὸ σανοκρ. *ύγαιτι* (εὐρισκῶ τέρψιν εἰς τι, εἶμαι συνειδημένος εἰς τι). Κατ' ἄλλους παράγεται ἐκ τινος συνθέτου **ο-πυσ-* ἢ *δ-πυσο-* (ὁ φρονιζὼν τὰ τοῦ οἴκου, ὁ συντηροῦμενος ἐν τῷ οἴκῳ), ἐν φ' τὸ *δ-ε-* καὶ πρῶθ. (ὡς ἐν τοῖς: *δ-ζυγος, δ-γύτωρ, δ-πατρος*), τὸ δὲ *-πυσο-* ἢ *-πυσο-* ἀνάγεται εἰς τὸ σανοκρ. *ρυθ-* (τρέφειν, συντηρεῖν).

δπωπα, ἰων. πρκ. β' τοῦ *δράω*· δωρ. γ' ἐν ὑπρ. *δπωπή* (ἀντὶ *ὠπάπει*) = *έδρακα* = ἔχω ἴδην [δι' ἔτυμ. βλ. *δσσε*].

δπωπή, ἡ (δπωπα): ποιητ. ἀντὶ *δψις* (βλ. λ.): ὡς καὶ νῦν, ὄψις, θέα, θέαμα. — || ἡ δύναμις τοῦ ὄραν, ὄρασις.

δπωπητήρ, -ῆρος, ὁ (δπωπα): = *δπητήρ* (βλ. λ.).

ὀΠ-Ἠ'ΡΑ, ἰων. **δπῶρη, ἡ**, κυρ. τὸ μέρος τοῦ ἔτους τὸ μεταξὺ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σεβρίου καὶ τῆς τοῦ Ἀρκτοῦρου, ἧτοι τὸ β' ἡμίσιον τοῦ θέρους (ἀπὸ τῶν μέσων Ἰουλοῦ μέχρι τῶν μέσων Σεπτεμβρίου) ἢ προσφορωτέρα ἐποχὴ διὰ τὴν ὠρίμανσιν τῶν καρπῶν, ἀλλ' ἐν ταῦτ' καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν θεμελῶν (κατὰ τὸν Ὀμηρον). — || ἐκ τῆς ἀρχικῆς σημασίας (ὡς ἐποχῆς τῶν καρπῶν) ἢ λ. *δπῶρα* προσέλαβε κατὰ μικρὸν τὴν σημασίαν αὐτοῦ τοῦτοῦ τοῦ καρποῦ, καὶ κυρ. τοῦ καρποῦ δένδρων. — || μτρφ. ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, ἡ ὠριμος ἀνδρική ἡλικία.

ἔτυμ.: *δπῶρα (μετ-δπωρον, φθιν-δπωρον)*· *δπωρίζω δπωρινός* («*δπωραίνος*). Κατὰ μίαν ἀποψιν (τοῦ Schulze) ἢ λ. *δπῶρα* εἶναι σύνθετος ἐκ τινος στοιχείου *δπ-* (πρβλ. *δπιθεος*) + *-ωρα* (**δ(σ)αρα*, δηλαδὲ δηλ. τὴν ἐποχὴν, ἧτις ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν *δᾶραν* (τ. ἔ. τὸ θέρος)· *δᾶρᾶ*) ὡρᾶ (**δ(σ)αρα* συγγ. τῷ γοτθ. *asans* (= θέρος), παλ-γερμ. *aran, arn* (θέρος), παλ-νοργ. *o,nn* (**α-pno*) (= ἀγροτική ἀσχολία), παλ-σλαβ. *jeseni*, «*α-pzno*», *assanis* (**eseni*) (= φθιν-δπωρον)· σημειωτέον ὅτι ἐν τινι χειρογρ. τοῦ Ἀλκμάχου ἀπαντᾷ *δπαρᾶ*, ὅπερ ἐνισχύει τὴν ἐκτεθεισάν ἔτυμολ. Ἰχνη τῆς ἔτυμολ. αὐτῆς ἀπαντῶσι καὶ παρ' ἀρχ. ὀπὸ τῶν ἀρχ. ἔχει παραβολὴ καὶ ἔτυμολ. ἐκ τοῦ *δπός*, τ. ἔ. *δπῶρα* = *δποῦ ὠρα* = ὁ καιρός τοῦ χυμοῦ, ὅτε οἱ καρποὶ εἶναι πλήρεις χυμῶν.

δπωριεύντες, ἰων. ἀντὶ *δπωριούντες*, μτρφ. ἀττ. μελλ. τοῦ *δπωρίζω* (βλ. λ.).

δπωρίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ίω (*δπῶρα*)· συλλέγω (συνάγω) καρπὸν, ὅτι || δρέπω τοὺς καρποὺς δένδρου.

δπωρινός, ἡ, ὄν (δπῶρα): ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς *δπῶρας*, εἰς τὰς ἀρχὰς δηλ. τοῦ φθινοπώρου, ὁ φθινοπωρινός || *ἀστήρ δπωρινός* = ὁ Σεβριος, ἡ ἀνατολὴ τοῦ ὀποῖου ἐσπμείου τὴν ἐναρξιν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς (δηλ. τῆς *δπῶρας*, βλ. λ.) [παρὰ τοῖς ἐπικοῖς ἢ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ *ε*, δσακίς ἢ τελευταία συλλαβὴ εἶναι μακρὰ].

δπωρο-φορέω, μελ. -ήσω (*δπωροφόρος*)· φέρω καρπὸν, καρποφορῶ.

δπωρο-φόρος, ον (δπῶρα || + φέρω): ὁ φέρων (παράγων) καρπὸν, ὁ καρποφορῶν, ὁ καρποφόρος.

δπως, ἐπ. **δππως**, ἰων. **δκως**, ἀναφορ. ἐπίρρ., συσχετ. τοῦ ἔρωτ. *πᾶς*, σύνθετος ἄλλως ἐκ τοῦ ἀναφορ. δ' ἢ δς καὶ τοῦ ἐπίρ. *πᾶς* (βλ. **πος*):

Α'. ΕΠΙΡΡ. ΤΡΟΠΟΥ, ἀναφορόμενον εἰς προηγ. οὐτως ἢ ὡς (ἐν ἀναφορ. προτ.). ὡς καὶ νῦν, ὄπως, καθὼς, καθ' ὄν τρόπον, λατ. *ut, sicut* || (ἐν πλαγ. ἔρωτ.), πᾶς, κατὰ ποῖον τρόπον, λατ. *quomodo*. 2) ἐνίοτε κέεται ἀντὶ τοῦ *οἶος*: *τοῖόν με ἔθηκεν, δπως ἐθέλει* (ἀντὶ *οἶον ἐθέλει*) = μὲ κατέστησε τοιοῦτον, ὁποῖον μὲ θέλει νὰ εἶμαι (μὲ ἔκαμε ὄπως θέλει), «κατὰ πού μὲ θέλει». 3) *δπως ἔχω* = «ὄπως εἶμαι καὶ εὐρισκομαι», τ. ἔ. ἀμέσως τώρα, παρευδῶς, παραχρημα, «οτὴ στιγμῇ». 4) μετὰ γεν.: *σοῦθε δπως ποδῶν* (ἐνν. *ἔχετε*) = τρέχετε ὄπως δύνανται οἱ πόδες σας, τ. ἔ. ὁσον ἡμπορεῖτε γρηγορώτερα. 5) *δπωσδῆ, δπωσοῦν, δπωσθησοῦν, δπωσσιοῦν* = ὀπωσδήποτε, ὄπως καὶ ἂν, καθ' ὅτιονδήποτε τρόπον καὶ ἂν || *δῶτω, φῶδ' δπωσσιοῦν* = οὐδὲ καθ' ὅτιονδήποτε τρό-

πον, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον. **δ) οὐκ ἔσθ' ὅπως** (ἢ **οὐκ ἔστιν ὅπως**)=δὲν ὑπάρχει τρόπος καθ' ὃν νά... δὲν εἶναι δυνατόν νά... (ἐμὲ κανένα τρόπον δὲν γίνεταί ὡστε νά...) || **οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ=feri non potest quia**=δὲν εἶναι δυνατόν νά μή... («δὲν γίνεταί ὡστε νά μή...»), τ. ἔ. ἐξέπαινος.— || **ἐνίοτε** ἐπὶ χρόνῳ (**ὅπως ἐνίοτε καὶ** τὸ λατ. ut), ὅτε, εὐθύς ὡς, ὅταν: **Τρῶες ἐρήγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν** =οἱ Τρῶες κατελήφθησαν ἀπὸ φρίκην, ὅταν εἶδον τόν... — || **μετὰ ὑπερθετικῶν ἐπιρρημάτων ἀποτελεῖ περιφρασὶν συνώνυμον πρὸς τὰς περιφράσεις τῶν ὡς καὶ δεῖ + ὑπερθ. ἐπιρ. καὶ πρὸς τὸ quam + ὑπερθ. ἐπιρ. ἐν τῇ Λατινικῇ: ὅπως τάχιστα=λατ. quam celerrime=δσον τὸ δυνατόν ταχύτερον | ὅπως ἄριστα=δσον τὸ δυνατόν καλύτερον.**

Β'. ΤΡΑΙΚΟΣ ΣΥΝΔ. δηλὸν σκοπὸν, πρόθεσιν (=ἵνα, διὰ νά, πρὸς τὸν σκοπὸν νά), συντασσόμενος δέ: || **μετὰ ὑποτακτικῆς, δακίως ἢ τελικῆς πρότασις** ἐξαρτᾶται ἐκ ρήματος χρόνου ἀρχικοῦ (καὶ οὐκ ἀπαρρηγμένῳ (ἢ ἱστορικῷ): **ὄρα, ὅπως γένηται** =κυτάρζει (προσπάθει), ἵνα (ὡστε νά) γίνῃ (ἵνα ἡμπορέσῃ νά γίνῃ) | **πέλα, ὅπως κεν ἔκηαι**=προσπάθει, ἵνα ἔλθῃς (νά ἡμπορέσῃς νά ἔλθῃς, νά ἐλθῃς) || **ἐνίοτε** καίτε καὶ ἄλλειπτικῶς (ἐξυπακουομένης τῆς Προστ. **δρα** ἢ **δρατε** κ. τ. δ.): **ὅπως τοῦτο γε μὴ ποιήσης** (ἐνν. **δρα**)=(κύτταξε, πρόσεχε...) νά μή τὸ κάμῃς αὐτὸ (κыр. κύτταξε, αὐτὸ τοῦλάχιστον νά μή τὸ κάμῃς, ἢ, αὐτὸ βέβαια νά μή τὸ κάμῃς) || **ἄλλειπτικῶς** ἐπίσης συντάσσεται καὶ μετὰ μέλλ. ὄριστ.: **ὅπως ἄνδρες ἔσοσθε** (ἐνν. **δρατε**)=κυτάρζει (προσέχεται) ἵνα (νά) φανῆτε (δειχθῆτε) ἄνδρες (γενναῖοι). **δύναται** ἐν τούτοις ἢ πρότασις αὐτὴ νά θεωρηθῇ καὶ ὡς πλάγια ἐρωτηματικῆ (= πῶς δά δειχθῆτε γενναῖοι). — || **μετὰ εὐκτικῆς, δακίως ἢ διὰ τοῦ ὅπως** ἐισαγομένη πρότασις ἐξαρτᾶται ἐκ ρήματος χρόνου ἱστορικοῦ (ἢ ἀπαρρηγμένου), πρτ. ἢ ἀορ.: **ἐνάλασε τις αὐτὸν, ὅπως ἴδοι τὰ ἱερά**=τόν προεκάλεσε κάποιος διὰ νά ἴδῃ (ἵνα ἴδῃ) τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων.— || **μετὰ μέλλοντος ὄριστικῆς: ἠέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται**=τόν «δένει με τὸ μάγια τῆς», ἵνα (διὰ νά) ληρομνήσῃ τὴν Ἰθάκην (τόν μαγεύει με τὸν σκοπὸν νά τὸν κάμῃ νά ληρομνήσῃ τὴν Ἰθάκην) ἐνταῦθα πάλιν δύναται ἢ πρότασις νά μετατρέψῃ εἰς πλάγιαν ἐρώτησιν (ἀπὸ τελικῆς) διὰ τῆς μεσολαβήσεως μιᾶς ἐξυπακουομένης μετοχῆς (**δράσα, φραζομένη** κ. τ. δ.), τ. ἔ. ἄκοεῖ ἐπ' αὐτοῦ τὴν μαγικὴν τῆς δύναμιν (τόν μαγεύει) κυτάρζουσα πῶς δά τὸν κάμῃ νά ληρομνήσῃ τὴν Ἰθάκην || ὡς διὰ νά ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τινος: **δεῖ σ' ὅπως δειξέις** (= **δεῖ σε δεῖξαι**) = εἶναι ἀνάγκη (ὑπάρχει ἀνάγκη), ἵνα δειξῆς (ὡστε νά δειξῆς). Καὶ ἐνταῦθα πάλιν δύναται νά θεωρηθῇ ἢ πρότασις ἄλλειπτικῆ καὶ νά συμπληρωθῇ: **δεῖ σε (δράν) ἢ σκοπεῖν ὅπως δειξέις** = πρέπει νά κυτάρξῃς πῶς δά δειξῆς (ὅποτε περιπίπτει πάλιν εἰς τὴν πλάγιαν ἐρωτημ. πρότασιν). — **IV** παρ' ἀττικῶς ἀπαντᾷ ἡ περιφρασὶς **οὐκ ὅπως... ἀλλὰ** (ἢ **ἀλλὰ καὶ**) = ὄχι μόνον δέν... ἀλλὰ (ἢ ἀλλὰ καί...): **οὐκ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τουνωνί πολιτεῖες**=ὄχι μόνον εὐγνώμων πρὸς αὐτοὺς δέν εἶσαι, ἀλλὰ καὶ σκευρεῖς ἀκόμη ἐναντίον των (ἀκόλουθεῖς ἐχθρικὴν πρὸς αὐτοὺς πολιτικὴν) καὶ ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἄλλειπτικῆς περιφράσεως, δυναμένης νά συμπληρωθῇ διὰ τοῦ ἐξυπακουομένου λέγου ἢ **εἶπὼ** (τ. ἔ. **οὐ λέγω ὅπως... ἔχεις, ἀλλὰ καί...**) =δέν λέγω ὅτι..., δέν κάμνω κἀν λόγον περὶ τοῦ ὅτι τοὺς εἶσαι εὐγνώμων, τῶσον δηλ. εἶναι γεγοῶς ὅτι δέν τοὺς εἶσαι, ὡστε ἀπαξίω καὶ νά τὸ ἀναφέρω κἀν) | **οὐκ ὅπως κωλυταί γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ δύναται προσλαβεῖν περιόψεσθε** = ὄχι μόνον δέν δά τὸν ἐμποδίζετε, ἀλλὰ καὶ δά τὸν ἀφήσετε (μὲ τὴν ἀδιαφορίαν σας δά τοῦ ἐπιτρέψετε) νά ἀποκτήσῃ ἐπιπροσδέτως καὶ ἄλλην (τὸ πλῆρες: **οὐ λέγω ὅπως... γενήσεσθε, ἀλλὰ καί...**) || ὡς. **οὐκ ὅπως... ἀλλ' οὐδέ...** = ὄχι μόνον δέν... ἀλλ' οὐδέ κἀν...: **οὐκ ὅπως τῆς κοινῆς ἐλευθερίας μετέχομεν, ἀλλ' οὐδέ δουλείας μετρίας τυχεῖν ἠξιώθημεν** = ὄχι μόνον τῆς κοινῆς ἐλευθερίας δέν μετέχομεν, ἀλλ' οὐδέ ἠξιώθημεν κἀν νά τύχωμεν μετρίας δουλείας

(ὄχι μόνον τὴν συνήδη ἐλευθερίαν δέν ἔχομεν, ἀλλ' οὐδέ ὑποφερτὴν κἀν δουλείαν...). — **V ὅπως μὴ = μὴ** (συνδ.), συντάσσεται δὲ γενικῶς μόνον μετὰ ὑποτακτ. ἀορ. β' ἢ μετὰ μέλλ. ὄριστ.

δράσας, ἐπ. ἀντὶ **δραῖς**, β' ἐν. τὸ **δράω**.
δράμα, τὸ (**δράω**): τὸ ὀρώμενον, ὅ, τι βλέπει τις, τὸ θέαμα, θέα, ὄψις. **2)** ὄπτασία, τὸ ἐν ἐκστάσει ἢ καθ' ὕπνον ὀρώμενον ('Εἰδ.). — || ἀντικείμενον σκέψεως, θεωρία.

δραμνος, ὁ, μτγν. τύπος τοῦ **δρόδαμνος**.
δρασις, -εως, ἡ (**δράω**) ὡς καὶ νῦν, δρασις, τὸ ὄραν, ἡ αἰσθησις τῆς ὀράσεως. **(2)** εἰ τῷ πλῆθ., οἱ ὀφθαλμοί.— || **δραμα**, ὄπτασία ('Εἰδ.).

δρατός, ἡ, ὄν (**δράω**) ὡς καὶ νῦν, ὁ δυνάμενος νά ὀραθῇ, ὃν δύναται τις νά ἴδῃ, ὄρατός || **τὰ δρατά** (ἐνν. **πράγματα**) = τὰ ὀρώμενα, τὰ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν αἰσθησιν τῆς ὀράσεως.

ὈΡΑ'Ω, συνγρ. **δραῶ** πρτ. ἀττ. **εἰρώων'** ἰων. ἐν. **δ-ρέω'** πρτ. **ώρεον'** ἐπ. ἐν. καὶ **δρόω'** πρτ. **έδρανα**, μτγν. **έδρανα**, παθ. πρτ. **έδραμαι**, μτγν. **έδραμαι**. — Οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ **ρίζ. δα-** τοῦ ***δρα-** **ομαι**, μελ. **δραμαι**, μετὰ σταν. ἀορ. **α' ὠράμην** παθητ.. μελλ. **δραθήσομαι** ἀορ. **α' ὠρήθη**, ἀπφ. **δραθή-ναι** πρτ. **ὠράμαι**, ὠραμαι, ὠραται, ἀπφ. **ὠρήθαι** πρτ' ἐπ. ὑπάρχει ἐπίσης μεσ. πρτ. **δραωπα**, ὑπερθ. **δραώπειν** (ἐκ τοῦ αὐτοῦ **δραμαι**). — Τίλος ἐκ β. **Γιδ-** τοῦ ***ἴδω**, ***εἶδω** ἐσχηματίσθησαν ἐνεργ. ἀορ. β' **εἶδον**, ἀπφ. **εἶδειν** μεσ. ἀορ. β' **εἶδόμεν**, ἀπφ. **ιδέσθαι**, πρτ. μετὰ σσημ. ἐν. **οἶδα**, **οἶσθα** κλπ., ἀπφ. **εἰδέναί** (βλ. **οἶδα**).

Βλέπω, κυτάρζω: **κατ' αὐτοὺς αἰὲν δρα** (γτ' ἐν. πρτ.)=ἔβλεπε διαρκῶς (εἶχε συνεχῶς καὶ ἀμετακινήτως ἐστραμμένα τὰ βλέμματά του) πρὸς αὐτοὺς || **ἔχω τὴν δρασίμ μου**, **ἔχω τὰ μάτια μου**, **βλέπω**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μὴ δρᾶν** (**οὐκ δρᾶω**) = δέν βλέπω, εἶμαι τυφλός: **δρα ἂν λέγωμεν, πᾶνθ' δρώντα λέξομεν**=(καίτοι τυφλός) δσα δέλω εἶπα, δά εἶναι λέξεις πού δά ἔχουν μάτια, τ. ἔ. δά ἔχουν τὸ φῶς τῆς διανοίας (δὰ εἶναι λόγια ἀνθρώπου πού ἔχασε μὲν τὰ μάτια τοῦ σώματος, διατηρεῖ ὅμως τὰ μάτια τῆς διανοίας του). **3)** κυτάρζω, προσέχω, λαμβάνω τὰ μέτρα μου, προφυλλάσσομαι, σιχνότ. ἐν τῇ προστ. **δρα ὅπως...**, **δρα εἰ...**, **δρα ἐκ...** **4)** μετὰ αἰτ. συστολῶν ἀντικ.: **δραὶ ἀκλήν**=ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμφανίζω ἀλήκην, τὴν κἀμω ὀρατὴν εἰς τοὺς ἀλλοῦς, νά τὴν βλέπουν οἱ ἄλλοι (ἄρα, φαίνομαι ἄλλοις), **δραὶ σεμνόν**, **δραὶ βλοσυρόν** = φαίνομαι σεμνός, φαίνομαι βλοσυρός. **5)** μετῶ, βλέπω τι, παρατηρῶ τι, ἀντιλαμβάνομαι τι (μετ' αἰτ.): **δραὶν φῶς Ἡελίοιο** (δημρ.), ἢ καὶ ἀπλῶς **φῶς δραὶν** (ἀττ.)=βλέπειν τὸ φῶς, τ. ἔ. **ζηγν**. — || Παθητικῶς, ὀρώμαι ὑπὸ τινος, ἀλλὰ καὶ φαίνομαι, ἐμφανίζομαι: (μετὰ μτγ.) **ὠφθήμεν ὄντες ἀθλοῖο**=ἐφάνημεν ὅτι εἴμεθα ὀθλοῖο || **τὰ δρώμενα δά δρατά** (βλ. λ.). — || **μτφρ.** ἐπὶ τῆς διανοητικῆς δράσεως, διακρίνω, παρατηρῶ: **φωνῆ γὰρ δραῶ**, **τὸ φατιζόμενον** (λέγει ὁ τυφλός Οἰδίπους) = διότι ἀπὸ τὴν φωνὴν βλέπω (δηλ. διακρίνω), κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον.

Ἔτυμ.: **δράω** (οἶσα. ***Forā**, πρβλ. ἀγγλ.-οξ **waru**, παλ.-οξβ., παλ.-γερμ. **warā** (προσοχῆ), παλ.-οξγ. **varr**, ἀγγλ.-οξβ. **woer**, παλ.-οξβ. **war**, παλ.-γερμ. **gi-war** (= ἔλλ. ***Foro-s**) (=προσεκτικός, προνοητικός), μεσ.-γερμ. **wer** (<παλ.-γερμ. ***warī**) = σύνεσις, γοτθ. **wardja**, εἰς ἰαπ. β. ***ver-** (θάβω, προσέχω εἰς τι, ἐπαγρυπνῶ) πρβλ. ὁμ. **ἐπὶ δρῶνται** (=ἐπαγρυπνοῦσιν), ὁμ., ποιητ. **ὄσρος** (=φρουρός), ἀττ. **φρουρός** (***περο-heros**), ἀττ. **φρουρά**, ἰων. **φρουρή**, ὁμρ. **τιμῆ(F)ρος**, ἰων. **τιμῆρος**, ἀττ. **τιμωρός** (=προστάτης, ἐκδικητής), **ἄρα**, ἰων. **ἄρη** (=φρονιτής, μέριμνα), **θυρωρός**, Ἡσυχ. **ἄβωροι** **ὀφθαλμοί**. Βασιζόμενοι τινες κυρίως ἐπὶ τοῦ **ὄσρος** (ἐφ' ὅσον τοῦτο (***oForo-fo-s**), λατ. **servos**, ἀνάγουσι τὸ **δραὶν**, (ἐφ' ὅσον καὶ τούτου ἢ β. εἶναι ***oFor-**), τὸ λατ. **servō**, -are, τὸ γοτθ. **warai**, τὸ λατ. **vergor** κ. ἄ. εἰς ἰαπ. β. ***sver-**, ***ser-**, ***ver-** ἢ τελευταία αὐτῆ β. ***ver-** (εἰς ἧς καὶ τὸ **εἰρῶσθαι**, βλ. λ.) συγγέται κατὰ τινὰς πρὸς τὴν ***ver-** (=περιφράσσω τι, τὸ κρατῶ μακρᾶν ἀπὸ τινος) ἐν τοῖς λατ. **aperio**, **operio**.

ὀργάνω, μελ. -άσω· ἀόρ. α' ὄργασα· παθ. πρκ. ὄργασμαι (ὀργάω)· καθιστῶ τι μαλακόν, ῥηπιον, μαλάσσω, ζυμώνω, πλάσσω, λατ. subigo [δι' ἔτυμ. βλ. ἔσργα].

ὀργάνω, μελ. -ἄνω· ἀόρ. α' ὄργανα (ὀργή)· παρ-οργίζω, ἐξοργίζω, τινά, κινῶ τινα εἰς ὀργήν.— || ἀμτθ. ὀργίζομαι, ἐξοργίζομαι.

ὀργάνον, τὸ (ἔργον)· ὄτι καὶ νῦν, ὄργανον, ἐργαλεῖον δι' οὗ κατασκευάζομεν τι, σκευός, «σύν-εργον», μηχανήμα || αὐτὸ τοῦτο τὸ ποιηθὲν ἔργον, τὸ κατασκευάσομα· λαίνεα Ἀμφίλοχος ὄργανα = τὰ λίθινα ἔργα τοῦ Ἀμφ., τ. 3. τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν.— || μουσικόν ὄργανον.— || τὸ χρησιμοποιηθὲν (ἢ χρησιμοποιοῦμενον) διὰ τὴν κατασκευὴν ἔργου τινὸς ὕλικόν· ὄργανον ἔν ἔρεσι=ἡ ξυλίκῃ, ἢ ξυλεία.— || IV τὸ αἰσθητήριον ἢ μέσον, δι' οὗ ἀντιλαμβάνεται τίς τι, ἢ δι' οὗ γίνεται τι (ἐπιτελεῖται λειτουργία τις σωματική)· τὰ περὶ τὰς αἰσθητικὰς ὄργανα, τὰ περὶ τὴν ἀναπνοὴν ὄργανον [δι' ἔτυμ. βλ. ἔργον].

ὀργάνος, ἡ, ον (*ἔργω)· ὁ ἐργαζόμενος, ὁ κατασκευάζων.

ὀργάς, -άδος, ἡ, ἐνν. γῆ (ὀργάω)· ἔκτασις γῆς καλῶς ἀρδευομένη καὶ εὐφορος, λειμών. 2) ὡς τὸ τέμενος, εὐφορος γῆ ἀφιερωμένη τοῖς θεοῖς, περιλαμβανούσα λειμῶνας, ἀγρούς, καὶ ἄλλα. [δι' ἔτυμ. βλ. ὀργάω, ὀργή].

ὀργάνω (ὀργή)· εἶμαι πλήρης ὑγρασίας, πλήρης ὑγρῶν (χυμῶν), φουσκῶν (εἶμαι φουσκωμένος) ἀπὸ τῆν ὑγρασίαν || ἐντεθεῖν, ἐπὶ ἐδάφους, ἀρδεύομαι, ἀφθονῶ (εἶμαι πλήρης) ἀπὸ καρποῦς (ἀπὸ προϊόντα) || ἐπὶ καρπῶν, ἐξογκοῦμαι καθ' ὅσον προχωρεῖ ἢ ὠρμάνοις || μετ' ἀπρφ. ὀργᾶ ἁμαρῆσαι=εἶναι ὠρμιπὸς πρὸς δερσιμόν (ὁ σίτος).— || ἐπὶ ζῴων, εἶμαι πλήρης ἀπὸ σαρκικῆν ἐπιθυμίαν, ἔχω σφοδρὰν τάσιν πρὸς ὄχλειαν, γίνομαι λάγνος, καίομαι ἀπὸ τῆν ὀρμῆν πρὸς συνουσίαν || γεν., κατέχομαι ὑπὸ μεγάλης προθυμίας, εἶμαι παρὰφόρος, ἐπίεγομαι. 2) μετὰ γεν., λαχταρῶ διὰ τι, σφοδρὰ ἐπιθυμῶ τι.

ὀργεῶν, -ῶνος, ὁ, ἐπικ. ὀργεῖων (ὄργια)· ὁ ἐπὶ τῶν ὀργίων (εἰδῶς ἱερῶν μυστηρίων), καθόλου, ὁ ἱερεὺς.

ὀργή, ἡ (ὀργέω)· ἡ φυσικὴ πρὸς τι ὀρμή, ἢ πρὸς τι ὠδήσις τῶν αἰσθήσεων (βλ. ὀργάω) || ἡ ἰδίουσυκρῆσις τινός, ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἡδῶς, αἰσθητά, χαρακτῆρ· ἀστυνόμοι ὄργα=κοινωνικὰ αἰσθητά, κοινωνικὰ διαθέσεις.— || πᾶν θῆσιον συναίσθημα ἢ πάθος, θυμός, ὀργή, παραφορά, ἐξοψις· ὀργῆ χεῶμαι=παραδίδομαι εἰς τὴν παραφόρον ὀργήν μου, ὀργίζομαι || ὀργῆν ἄκρος=ἔχων προδιθέσειν εἰς ὀργήν, ἐπιρρηπῆς εἰς τὸ ὀργίζεσθαι, δεῦδυμος, εὐξέ-απτος || ἢ στα. ὀργῆ (ἢ στασιωφ. ἐπίρ.)=ἐν ὀργῆ, ἐν θυμῶ, ἐν παραφορᾷ, «μέθ θυμῶ» || ἐπίρρ. ὡς. καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. κείνται καὶ αἱ ἐμπρόθ. περιφράσεις δι' ὀργῆς, κατ' ὀργῆν, μετ' ὀργῆς, πρὸς ὀργῆν. 2) Πανός ὄργα || =πανικός φόθος, πανικός (χυρ. τρόμος, δν ἐγείρει ἢ ὀργῆ τοῦ Πανός).

Ἔτυμ.: μεθρμ. ὀργῆ (παρ' Ὅμ. ἀπαντᾷ ἀντ' αὐτῆς ἢ λ. θυμός) = σανακρ. p̄rj- (πληρομνη δύναμεις) < λαπ. *vřǵā, πρβλ. σανακρ. p̄rj- (πληρομνη δύναμεις), ἱρλ. ferg, ferc (ὀργῆ), πρβλ. καὶ λατ. urgeo· γοτθ. wrikan (καταδικῶ).

ὀργια, -ίων, τὰ (ἔργον), μόνον κατὰ πληθ. ἐν χρή-οσι· μυστικὰ τελετά, μυστικὴ λατρεία, τελομένη ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν μεμηνησμένων εἰς τὴν μυστικῆν λατρείαν τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνι (εἰς τὰ «Ἐλευσίνια μυστήρια») || ὡς. αἱ τελετά εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, τὰ Βακχικὰ ὄργια.— || πᾶσα λατρεία περιέχουσα τελετάς, θυσίας κ.τ.δ. 2) πάσης φύσεως μυστήρια, ἔστω καὶ ἄσχετα πρὸς τὴν θρησκείαν. [δι' ἔτυμ. βλ. ἔργον]

ὀργιάζω (ὄργια), μελ. -άσω· τελῶ ὄργια, τελῶ θρησκευτικὰς τελετάς.

ὀργίω, μελ. -ίω, ἀττ. -ῶ· ἀόρ. α' ὄργισα (ὀργή)· κάμνω τινά νὰ ὀργισθῆ, τὸν καθιστῶ ὀργίλον, τὸν ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω, ἐξωδῶ εἰς ὀργήν.— || Παθῆτ., μετὰ μέσ. μέλλ. ὀργισομαι, ἀλλά καὶ μετὰ

παθ. μέλλ. ὀργισθήσομαι· ἀόρ. α' ὄργισθην· πρκ. ὄργισμαι· ὡς καὶ νῦν, ὀργίζομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὀργῆς, θυμῶν.

ὀργίλος, ἡ, ον (ὀργή)· ὡς καὶ νῦν, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ὀργῆς || ὁ ἐπιρρηπῆς εἰς τὸ ὀργίζεσθαι, εὐδῶργητος, εὐξέαπτος, δεῦδυμος.

ὀργιο-φάντης, -ου, ὁ (ὄργια + φαίνω)· ὁ μῦθν ἐτέρουσι εἰς ὄργια (βλ. λ.), ὁ διδάσκων τὰ ὄργια (μυστήρια).

ὀργυιὰ ἢ ὀργυιά, ἡ (ἐσχηματισμένον ἐκ τῶν ὀρέ-γω, ὡς ἀγυιὰ ἐκ τοῦ ἀγω)· τὸ μήκος τὸ συναποτε-λούμενον ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων, ἐκτετα-μένον ἑκατέρωθεν ὀριζοντίως, δηλ. περὶ τοῦ 1,85 μ. || 100 ὀργυιαί=1 στάδιον.

Ἔτυμ.: ὀργυιὰ, ἰων. ἀττ. ὀργυιή (θέμ. εἰς -v-es, -u-s), ἐν ἀττ. ἐπιγρ. ὀργυῖα, ποιητ. ὀργυια (<*ὀρέγυια κατ' ἀφομ.): ἐν συνθέσει ὄργυ-, π. χ. δεκῶργυος· πρβλ. σανακρ. řjǵ-ἡ, Ζενδ. ərəzu (εὐδύς), ἑλλ. ὀρέγω, ὀρέ-γνυμι.

ὀργυιαῖος, α, ον (ὀργυιά)· ὁ ἔχων μήκος (μέγε-θος, ὕψος) ὀργυιαῖς.

ὀρεγμα, -ατος, τὸ (ὀρέγω)· τὸ ἐκτείνειν, τὸ ἀ-πλωμα, τὸ θνοιγμα || τὸ τείνειν τι πρὸς τὰ ἔξω, τὸ προσφῆρειν τι.

ὀρέγνυμι=ὀρέγω (βλ. λ.), ἐξ οἱ μετ. ἐν. ὀρεγγύς. **ὀρεγῶ**, μελ. ὀρέξω· ἀόρ. α' ὄρεξα· ἐκτείνω, ἀ-πλώνω, λατ. porrigo || ἀπλώνω τὰς χεῖρας πρὸς -κεσίαν. 2) προσφῆρω, παρέχω, δίδωμι.— || μέσον, ὀρέγομαι, μετὰ τοῦ μέσ. ἀόρ. α' ὄρεξάμην, καὶ παθ. ὄρεχθην· παθ. πρκ. ὄρεγεμμαι· ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔξω, τεντῶνομαι πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου πρὸς τὰ ἔξω· χεῖροισιν ὄρεξάτο=επεντῶθηκε μετὰ τὰ χεῖρα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἢ πλωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἐμπρός (ἔτεινε τὰς χεῖρας) || ὄρεξάτο ἔργει=ὠρ-μησε μετὰ τὸ δόρυ (ἔξεσφενδόννησε τὸ δόρυ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄρμα χωρὶς νὰ κατέλθῃ) || ποσσίν ὀρερέχα-ται (πρκ.) πολεμίσειν (ἐπὶ ἰππων) = ἐπεντῶθησαν (ετανύσθησαν) μετὰ τοὺς πόδας τῶν (βηλ. ὠρμησαν ἐν καλπασμῶ) πρὸς τὴν μάχην (νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν μάχην) || ὄρεξάτ' ἰὼν = ἐξέτεινεν ἑαυτὸν προευόμενος (βηλ. ἐβάδισεν, ἐκίνησε, μετὰ ταῖα καὶ μεγάλα θήματα, ἐμὲ μεγάλας δρασκελιές). 2) μετὰ γεν., ἐκτείνω τὰς χεῖρας μου πρὸς τι πράγμα, τὸ ἀδράχων (τὸ συλλαμβάνων) || ὡς. ἐπὶ ἔχθρ. σημ., σκο-πεῦω ἐν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα («τὸ σημαδεύω») καὶ τὸ κτυπῶ· τοῦ δ' ἀντίθετος Θραουμήθης ἐφθῆ ὀρε-ξάμενος ὄμον=αὐτὸν δὲ ὄ... ἐπρόφθαοε καὶ τὸν ἔ-πληξε πρῶτος εἰς τὸν ὄμον || μετρ., ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου πρὸς τι διὰ νὰ τὸ λάβω, ποθῶ τι, ἐπι-θυμῶ τι. 3) ὡς. καὶ μετὰ αἰτ., ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου πρὸς τι, λαμβάνω τι, ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπὸν μου || ὡς. φθάνω τινά) μετὰ τὸ ὄπλον μου, τὸ(ν) πληττω, πληγνῶνω, τραυματίζω || παρέχω (προσφῆρω) εἰς ἑμαυτὸν, ὀποκτῶ τι δι' ἑμαυτὸν, ἐπιτυγχάνω τι.

Ἔτυμ.: ὀρέγω=λατ. rego (ē-rigo, porrigo), πρβλ. σανακρ. řjǵati, řjǵáti (ἐκτείνωμι), Ζενδ. razayiti (διευδύνω, διοικῶ), σανακρ. rǵiřta-ἡ, Ζενδ. raziřta- (εὐδύτερος), σανακρ. řjǵ-ἡ, Ζενδ. ərəzu- (εὐδύς), σανακρ. irařyáti (διοικῶ), παλ-ἱρλ. πρκ. reraig (=direxit), řirge (=resurrectio), řen (*reg-no) =οπι-θαμή, σανακρ. řig', ar'gāmi (φθάνω διὰ τῆς χειρός, ἀγγλ. reach), řig'-us (rectus), řāg-is (row), μεσ-ἱρλ. ē-rigim (=surgo), γοτθ. uf-rakjan, παλ-norr. rekia, παλ-γερμ. recchen (ἐκτείνω, προεκτείνω), ρωσ. su-razina (καλὴ διοίκησης), λιθ. ražau, ra,řiti (ἐκτε-ίνω), řsz-si-rē,řiti (ἐκτείνομαι), παλ-λιθ. ranszies (ἐκ-τείνομαι)· ὀρεκτός=λατ. reclus, γοτθ. raihts, raiht-aba (ὀρθῶς), παλ-norr. řeltr, ἀγγ-σαξ. riht, παλ-σαξ. παλ-γερμ. recht (δεξιός), πρβλ. Ζενδ. rařta, παλ-ἱρλ. rechi (*rektu), gall. řhailh (νόμος), gaul. Rectu-genus· πάντα ταῦτα εἰς λαπ. ř. *oreř- (ἀποδιδῶ δι-καίον, εἶμαι δίκαιος)· ἢ τῆς αὐτῆς ř. καὶ τὰ· ὀρε-ξίς· ὀρεγμα (: Ζενδ. rasman, λατ. regimen)· ὀρεγνά-ομαι (=ἐκτείνομαι)· ὀργυιὰ κ. ἄ.

ὀρει-ἀρχης, -ου, ὁ (ὄρος + ἀρχω)· ὁ ὄρων τῶν ὀρέων, ὁ Κύριος (Βασιλεὺς) τῶν ὀρέων (ἐπῶν. τοῦ Πανός).

ὄρετις, -άδος, ἡ (ὄρος)· ἀνώμ. θηλ. τοῦ ὄρεως (βλ. λ.) ἢ ἀνήκουσα εἰς τὰ ὄρη.— ■ ὡς κύρ. ὄν. (κυρ. ἐπιθ. ἔξυπακ. τοῦ ὄσα. *Νύμφη*), νύμφη τῶν ὄρέων.
ὄρει-βάτης (ὄρειβάτης)· μτθ. διέρχομαι τὰ ὄρη, μετ' αὐτ.— ■ ἀμτβ., περιπλανῶμαι ἀνά τὰ ὄρη, εἶμαι ὄρειβάτης (ὡς καὶ νῦν).

ὄρει-βάτης, -ου, ὁ (ὄρος + βαίνω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀναβαίνων (εἰς) τὰ ὄρη, ὁ περιπλανώμενος ἀνά τὰ ὄρη.

ὄρει-δρομία, ἡ (ὄρειδρομός)· τὸ ἀχαλινώτως τρέχειν ἀνά τὰ ὄρη.

ὄρει-δρόμος, ὄν (ὄρος + δραμεῖν, τοῦ τρέχω)· ὁ διατρέχων τὰ ὄρη, ὁ τρέχων ἀνά τὰ ὄρη, λατ. *montivagus*.

ὄρει-μαίνης, ἐς (ὄρος + μαινομαι)· ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὰ ὄρη || ὁ ὡς μαινόμενος περιφερόμενος ἀνά τὰ ὄρη.

ὄρει-νόμος, ὄν (ὄρος+νέμω)· ὁ διαιτώμενος (διαμένων) ἐπὶ τῶν ὄρέων || ὁ θόσκων εἰς τὰ ὄρη || ὁ περιπλανώμενος ἀνά τὰ ὄρη.

ὄρεινός, ἡ, ὄν (ὄρος)· ὡς καὶ νῦν, πλήρης ὄρέων, λαφύτης.— ■ ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὄρη, ἢ ὁ κατοικῶν ἐπὶ τῶν ὄρέων || ὡς ὄσα. ὁ ὄρεινός = ὁ κάτοικος ὄρειου μέρους, ὁ ὄρεισβιος.

ὄρειο-νόμος, ὄν (= ὄρεινόμος (βλ. λ.)).

ὄρειος, α, ὄν, καὶ ὄρειος, ὄν, ἰων. οὔρειος (ὄρος)· ὄρεινός (βλ. λ.), πλήρης ὄρέων || ὡς. ὁ διαμένων εἰς τὰ ὄρη.

ὄρειο-χάρης, ἐς (ὄρος+χαρῆναι)· ὁ μετὰ μεγάλης χαρᾶς διαμένων εἰς τὰ ὄρη, ὁ ἀπολαύων τὴν ζωὴν τοῦ βουνοῦ.

ὄρει-πλαγκτός· βλ. *ὄρειπλαγκτός*.

ὄρει-τύπος, ὄν (ὄρος+τύπτω)· ὁ ἐπὶ τῶν ὄρέων ἐργαζόμενος (κυρ. ὁ τύπτων, δηλ. πλήττων, κτυπῶν, τὸ ὄρος), τ. ἐ. ὁ ὑλοτόμος (ξύλοκόπος), ἢ ὁ λατόμος, ὁ τέμνων λίθους, κοιν. «νταμαρτζής».

ὄρει-φοίτης, -ου, ὁ (ὄρος+φοιτάω)· ὁ εἰς τὰ ὄρη φοιτῶν (συχνάζων), ὁ διατρέχων τὰ ὄρη, ὁ περιφερόμενος ἀνά τὰ ὄρη, ὄρειβάτης.

ὄρει-χαλκός, ὁ (ὄρος+χαλκός), λατ. *orichalcum*· χαλκός τοῦ ὄρους, δηλ. μέταλλον κίτρινον χαλκοῦ, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενος ὄρειχαλκός ἢ «μπρουντζός» || ὡς. λευκός μπρουντζός.

ὄρειώτης, -ου, ὁ (ὄρος)· ἄνθρωπος τῶν ὄρέων, ὄρεισβιος.

ὄρεκτός, ἡ, ὄν (ὄρεγω)· ὁ διδόμενος (ἢ δοδελ) δι' ἐκτάσεως τῆς χειρὸς || *μελίας ὄρεκται* = τὰ δόρατα τὰ διὰ τῆς χειρὸς ἐκτεινόμενα, διὰ τῶν ὀπιῶν δηλ. μάχαιρα τις κατὰ τοῦ ἐκδροῦ ἐκ τοῦ συστάδην, χωρὶς νὰ τὰ ἐξακοντίζη μακρὰν: *ὄρεκτὸν ὄρεον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πιαλτὸν (ὄρεον)* || ὁ δοδελς ὡς δῶρον, δωρηδελς || ὁ ἐπιθυμητός, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ τις νὰ ἀποκτήσῃ.

ὄρεξάμενος, **ὄρέξας**, μτχ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. α' τοῦ ὄρεγω

ὄρεξις, -εως, ἡ (ὄρεγω)· ὡς καὶ νῦν, ἡ ὄρεξις, ἢ ἐπιθυμία, ὁ πόθος, δι' ἐν πράγμα, ἢ πρὸς τὴν ὄρμη, κλισίς.

ὄρεο-κόμος, ὄν· βλ. *ὄρεο-κόμος*.

ὄρεοντο, γ' πληθ. ἐπ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ὄρνυμι.

ὄρεο-πολέω (ὄρεοπόλος)· συχνάζω εἰς τὰ ὄρη, πεοιφέρομαι ἀνά τὰ ὄρη.

ὄρεο-πόλος, ὄν (ὄρος + πολέω)· ὁ ἀνά τὰ ὄρη περιφερόμενος, ὁ διατρέχων εἰς τὰ ὄρη.

ὄρεσι-τροφος, ὄν (ὄρος+τρέφω)· ὁ τρεφόμενος εἰς τὰ ὄρη, ὁ ἀναζητῶν καὶ ἀνευρίσκων τὴν τροφήν του εἰς τὰ ὄρη, ἐπιθ. τοῦ λέοντος.

ὄρε-σκίος, ὄν (ὄρος+σκιά)· ὁ σκιαζόμενος ὑπὸ τῶν ὄρέων.

ὄρεσ-κοός, ὄν, ἐπ. ὄρεσ-κῶος (ὄρος+κείμαι)· ὁ κείμενος εἰς τὰ ὄρη, ὄρεισκόπος, ὁ ἔχων τὴν κοίτην του (φωλεάν, κατοικίαν του) εἰς τὰ ὄρη || ὁ εἰς τὰ ὄρη ἀνατροφείς || ἀγριος [*ὄρεσκοός* <ὄρος + λατ. *kei- (=κείμαι)· βλ. *κείμαι*].

ὄρεσ-κῶος, ὄν· βλ. *ὄρεσκοός*.

ὄρεσσο-αυλός, ὄν (ὄρος + αὐλή)· ὁ αὐλιζόμενος (δηλ. κατοικῶν) εἰς τὰ ὄρη, ὄρεισβιος.

ὄρεσσι, ἐπ. ἀντὶ ὄρεσι, δοτ. πληθ. τοῦ ὄρος.

ὄρεσσι-θάτης, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὄρεισβάτης = ὄρειβάτης (βλ. λ.), ὁ ἀνά τὰ ὄρη περιφερόμενος, ὁ περιτρέχων τὰ ὄρη.

ὄρεσσι-γενής, ἐς, καὶ ὄρεσσι-γονός, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ὄρεισγενής καὶ ὄρεισγονός (ὄρος+γένος, γόνος)· ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰ ὄρη.

ὄρεσσι-νόμος, ὄν (ὄρος + νέμω), ἐπ. ἀντὶ ὄρεισνόμος· βλ. *ὄρεινόμος*, ὁ θόσκων εἰς τὰ ὄρη, ὁ ἀνά τὰ ὄρη περιπλανώμενος.

ὄρεσσεια, ἡ· ὁ μῦθος τοῦ Ὀρέστου, οἱ περὶ τὸν Ὀρέστην μῦθοι περιληπτικὸν ὄνομα τῆς τριλογίας τοῦ Αἰσχύλου, τῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν τριῶν τραγωδιῶν, τοῦ «Ἰγαμέμνωνος», τῶν «Χρηθόρων», καὶ τῶν «Ἐυμεινίδων».

ὄρεσσειός, α, ὄν (Ὀρέστης)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὀρέστην || τὸ ὄρεσσειόν (ἐνν. ἱερὸν) = ὁ ναός τοῦ Ὀρέστου.

ὄρεσσερος, α, ὄν (ὄρος)· ποιητ. ἀντὶ ὄρεινός (βλ. λ.). ὄρεισβιος, διαμένων εἰς τὰ ὄρη.

ὄρέστης, ὁ = ὄρειτής (βλ. λ.), ὁ ἐν ὄρει διαιτώμενος.

ὄρεστιάς, -άδος, ἡ (ὄρος) = ὄρειάς (βλ. λ.): *Νύμφαι ὄρεστιάδες* = νύμφαι τῶν ὄρέων, αἱ ὄρειάδες, ἢ ὄρεστιάδες.

ὄρεσφι, -σφιν, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ἐν. καὶ πληθ. τοῦ ὄρος.

ὄρεφς, ὄν, ἀντὶ ὄρεος, γεν. τοῦ ὄρος.

ὄρεφς, ἰων. οὔρεφς, -εως, ὁ (ὄρος)· κυρ. τὸ ζῶν τοῦ ὄρους, τὸ ἐργαζόμενον εἰς τὰ ὄρη, ἡμίονος, κοιν. «μουλάρη» [δι' ἔτου. βλ. *ἄζος*].

ὄρεχθέω, μελ. -ήσω = ὄρεγομαι, ἐξαπλώνομαι, «τεντώνομαι» || ὡς. ἐπὶ τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, κτυπῶν γρήγορα, πνευστιῶ, λαχανιάζω, τρέμω || ἐπὶ τοῦ ταύρου, μυκῶμαι: *βόες ὄρεχθεον σφαζόμενοι* = ἐμυκῶντο (ἐρόγγχαζον) καθὼς ἐσφάζοντο (κατ' ἄλλην ἔρμηνειαν, «ἐτεντώνοντο» ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, καθὼς ἐσφάζοντο) || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ροχθῶ, ρογχάζω: *θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὄρεχθῆν* (δωρ. ἀπρφ. ἀντὶ ὄρεχθεῖν) = ἄψες τὴν θάλασσαν νὰ ἐκταθῆ μέχρις αἰγιαλοῦ (ἢ καλ., νὰ ροχθῆ) καθὼς ἐκτείνεται πρὸς τὴν ξηρὰν, καθὼς τὰ κύματα ἐκποῦ / ἐπὶ τῆς ξηρᾶς). [ἐτυμολ. ἀνήκει εἰς τὸ *ροχθῆω* (βλ. λ.), ἐν ᾧ ἐπὶ τινῶν σημασ. ἀρμόζει συγγένεια πρὸς τὸ *ὄρεγομαι*].

ὄρέω, πληθ. ὄρεομεν, ἰων. ἀντὶ ὄρεῶ, ὄρεῶμεν.

ὄρηαι ἢ ὄρηαι, ποιητ. ἑ' ἐν. μέσ. ἐν. τοῦ ὄρεῶ.

ὄρημι, αἰολ. ἀντὶ ὄρεῶ, ἀπρφ. ὄρην, μτχ. ὄρεις.

ὄρητός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντὶ ὄρεατός.

ὄρθαι, ἀπρφ. τοῦ ὄρθην, ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ὄρνυμι.

ὄρθέω, μελ. -σω (ὄρθός) = ὄρθέω, τοποθετῶ τὴν ὄρθιον, ὄρθῶν (ἀνορθῶν) τὴν καταπεσὸν ἢ κείμενον χαμαί, ἀνασηκῶν || καθιστῶ τὴν εὐθύ, «ισιάζω».

ὄρθια, ἡ, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος (ἐν Λακωνίᾳ καὶ Ἀρκαδίᾳ), εἰς τὸν βωμόν τῆς ἵππολας ἔμαστιγύοντο ὄσοι Σπαρτιατόπαιδες ἔκλεπτον ἀδεξίως καὶ συνελαιμάνοντο ἐπ' αὐτοφῶρφ.

ὄρθια, οὗδ. πληθ. τοῦ ὄρθιος (βλ. λ.), κείμενον καὶ ἐπιστ. (=μεγαλοφώνως).

ὄρθιάδε, ἐπίρρ. (ὄρθιος)· πρὸς τὰ ἄνω, ἐτὸν ἀνώφωρον».

ὄρθιάζω, μελ. -άσω (ὄρθιος)· ὁ ὑψηλὸν τὴν φωνήν, ὀμιλῶ εἰς ὑψηλὸν τόνον φωνῆς, ὀμιλῶ μεγαλοφώνως, φωνάζω δυνατῶς.

ὄρθιασμα, -ατος, τὸ (ὄρθιάζω)· ὁ ὑψηλὸς τόνος φωνῆς, δυνατὴ φωνή, κραυγὴ || ἐν τῇ πληθ. *ὄρθιασμα* = διαταγαὶ διδόμεναι μεγαλοφώνως.

ὄρθιος, α, ὄν, ὡς. καὶ -ος, -ον (ὄρθός)· ὁ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνωφερής, ἀνηφορικός || ἀπόκρημος, ἀπότομος || *ὄρθιον πορεύεσθαι*, ἢ *πρὸς ὄρθιον ἰέναι* = ἀναβαίνειν τὸν ἀνώφωρον, πορεύεσθαι πρὸς τὰ ἄνω || τὰ *ὄρθια* = ἡ χώρα ἢ ἐκτεινομένη ἀπὸ τὰ παράλια πρὸς τὰ μεσόγεια || *κατὰ τοῦ ὄρθιου* = διὰ τῆς κατωφερείας. 2) ὡς καὶ νῦν, ὄρθιος, ὄρθός || ἐπὶ ἴσφω, τὸ ἰσφάμενον ὄρθιον, δηλ. τὸ σηκωνόμε-

νον ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν του, ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθιαζόντων ὀνων, ὅταν δηλ. ὀγκῶνται. 3) ὁ κατ' εὐθειαν διεύδουνοι χωρῶν, εὐθύς, «ἴσιος». — II ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὑψηλὸς τὸν τόνον, ὀξυφωνός, ὀξύς, μεγαλόφωνος, διασηγής, καθορός || τὸ οὐδ. *ὀρθία* ὡς *ἐπίρρ.*: *ὀρθία ἦσσε* = ἔκραξε μεγαλοφώνως || *νόμος ὀρθίος* = μελωδία καθ' ἣν ἡ φωνὴ ἀνέβαινε εἰς μέγα ὕψος (γνωστοτάτη ἐν Ἀθῆναις). — III *ὀρθίος* λόγος ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ (πρβλ. παρὰ Λιδίην *recti orpines*) ἔκαλοντο τμήματα στρατοῦ (λόχοι, τάγματα) ἔχοντα σχηματισμὸν στήλης ἐκτεινομένης εἰς βάθος μὲ πολὺ μικρόν μέτωπον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατὰ μέτωπον παράταξιν, τὴν *φάλαγγα*, καθ' ἣν οἱ στρατιῶται ἴστανται ὁ εἰς παραπλευρῶς τοῦ ἄλλου, ἐν μιᾷ γραμμῇ: *ὀρθίους τοὺς λόχους ἄγειν* | *ὀρθίους ποιεῖσθαι τοὺς λόχους* | *προσβάλλειν ὀρθίους τοῖς λόχοις*. — IV γενικῶς, ὡς καὶ τὸ *ὀρθός*, εὐθύς, «ἴσιος», ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ πλάγιος, λοξός, κურτός.

ὀρθο-βάτεω (*ὀρθός* + *βαίνω*)· βαίνω ὀρθῶς, βαίνω κατ' εὐθειαν || *μτφρ.* βαδίζω τὴν εὐθειαν, τὴν ὀρθὴν ὁδόν, βαδίζω ἐκεῖ ὅπου πρέπει.

ὀρθό-βουλος, *ον* (*ὀρθός*+*βουλή*)· ὁ ὀρθά (ὀρθῶς) βουλευόμενος, σοφός.

ὀρθο-δαής, *ἐς* (*ὀρθός* + *δαΐναι*)· ὁ ὀρθῶς γινώσκων, πῶς πρέπει νὰ πράξῃ τι (μετ' ἀπρφ.).

ὀρθο-δικαίος, *ον* (*ὀρθός*+*δίκαιος*)· ὁ ὀρθῶς δικόζων, ὀρθῶς κρίνων.

ὀρθο-δίκαος, *δωρ.* ἀντι *ὀρθοδίκης*, -*ου*, ὁ (*ὀρθός* + *δίκαιος*, *δικαίω*)· ὁ δίκαιος δικαστής, δίκαιος κριτής.

ὀρθο-δρομέω (*ὀρθοδρομέω*)· τρέχω κατ' εὐθειαν ἔμπρός.

ὀρθο-δρόμος, *ον* (*ὀρθός* + *δραμεῖν*)· ὁ τρέχων κατ' εὐθειαν ἔμπρός.

ὀρθο-έπεια, *ἡ* (*ὀρθός*+*ἔπειν*)· ὀρθότης γλώσσῃς, ὀρθότης λεκτικοῦ, ὀρθότης ὕψους.

ὀρθό-θριξ, -*τελίχος*, ὁ, ἡ (*ὀρθός* + *θρίξ*)· ὁ ἔχων ὀρθίας τὰς τρίχας του, ἢ ὁ κἀμνων νὰ ὀρθῶνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τινος, ὁ προκαλῶν ἀνατριχίαν.

ὀρθό-κραίρος, *α, ον* (*ὀρθός* + *κραῖρα*)· ὁ ἔχων εὐθεῖα ἢ ὀρθὰ κέρατα, ἐ-*(θ)*. τῶν κερασφόρων ζώων || πλοῖον ἔχον ὀρθίας τὴν πρῶναν καὶ τὴν πρῶραν (τὰ δύο ἄκρα) κατὰ τρέπον πρὸς ἰσομοίαν πρὸς κέρατα δοῦς || *ἐπ.* γεν. πληθ. θηλ. *ὀρθοκραϊράων*.

ὀρθό-κράνος, *ον* (*ὀρθός*+*κράνον*)· ὁ ἔχων ὀρθίαν (ὑψηλὴν) τὴν κεφαλὴν, ἢ τὴν κορυφὴν || ὁ ἔχων ὑψηλὸν γήλοφον || *ὀρθόκρανος τύμβος* = ὑψηλὸς τάφος.

ὀρθο-μαντεία, *ἡ* (*ὀρθόμαντις*)· ἀληθῆς μαντεία (προφητεία).

ὀρθό-μαντις, -*εως*, *λων*. -*ιος*, ὁ, ἡ (*ὀρθός*+*μάντις*)· ἀληθῆς προφήτης, ἀντιθ. τῆ *ψευδόμαντις*.

ὀρθο-πάλη, *ἡ*· ὀρθία πάλη, πᾶλη καθ' ἣν παλαῖουσιν ὀρθιοὶ (ἀντιθ. τῆ *νομισπᾶλη*).

ὀρθό-πλοος, *ον*, καὶ συνττ. -*πλοος*, -*ουιν* (*ὀρθός* + *πλέω*)· ὁ πλέων κατ' εὐθειαν, ὁ ἔχων οὐρίον τὸν ἀνεμον || *μτφρ.* ἐπιτυχής, ἀποτελεσματικός.

ὀρθο-ποδέω, *μελ.* -*ἦσα* (*ὀρθόπους*)· βαδίζω κατ' εὐθειαν πρὸς μέρος τοῦ ἢ πορεύομαι τὴν ὀρθὴν ὁδόν.

ὀρθό-πόλις, -*εως*, ὁ, ἡ (*ὀρθός*+*πόλις*)· ὁ ὀρθῶν τὰς πόλεις, ὁ κρατῶν ὀρθίας τὰς πόλεις, ὁ διασώζων τὰς πόλεις.

ὀρθό-πους, ὁ, ἡ, -*πουιν*, τό, *γεν.* -*ποδος* (*ὀρθός*+*πούς*)· ὁ ἔχων ὀρθοῦς πόδας, ὁ ἰσόμενος ὀρθιος (ὀρθός). — II ἀνωφερής, ἀποκρημονς, ἀπότομος.

ὈΡΘΟΣ ἡ, *όν*· εὐθύς, «ἴσιος», *λατ.* *rectus* || κατ' εὐθειαν εἰς ὕψος ὑψούμενος, ὀρθιος, ὀρθός. — II ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς γραμμῆς, ὁ εὐθύς, εὐθύγραμμος, ὁ κατ' εὐθειαν ἔμπρός, ἀντιθ. τῆ *σκολιός*, *πλάγιος*: *ὀρθός ἀντ' ἡελλοιο τετραμένος* = ὁ ἐστραμμένος κατ' εὐθειαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡλίου, ὁ κατέναντι τοῦ ἡλίου || *ὀρθὸν πόδα τίθημι* = ἔκτεινω τὸν πόδα κατ' εὐθειαν ἔμπρός, ὡς κατὰ τὸ βάδισμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *κατηρεφῆς* (*πούς*) = ὁ κεκαλυμμένος διὰ τῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτος, ἀκριβῶς ὅταν καὶ διότι εὐρίσκεται ἐν ἀκινήσει (δὲν βαδίζῃ δηλ.) ||

βλέπω ὀρθά ἢ ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν, ἢ *ὀρθοῖς ὀμμασι* (*rectis oculis*) = βλέπω κατ' εὐθειαν ἢ βλέπω καλά, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εἶμαι τυφλός. — III *μτφρ.* ὀρθός, ἀσφαλής, εὐτυχιής. 2) ὀρθός, «σωστός», ἀληθής, ἀκριβής || *ὀρθ' ἀκούω* = ὀρθῶς καλοῦμαι (ἀποκαλοῦμαι) || *ὀρθῶ λόγω* = κατ' ἀλήθειαν, κατ' ἀκριβολογίαν || οὕτως ὡς *ἐπίρρ.* *ὀρθῶς λέγω* = ὀμιλῶ ἐν πᾶσι ἀληθεῖα, λέγω τὴν ἀλήθειαν. 3) ἀληθής, πραγματικός, γνήσιος. 4) ὀρθός, δίκαιος, ἀκριβής, εὐθύς, *λατ.* *rectus* || κατὰ τὸ *ὀρθὸν δικαίω* = δικάζω (κρίνω) δίκαιως. 5) ἀκροποδητι, «στὰ νύχια», ἐν ἀγώνῳ, πλήρης ἀδημονίας, ἐν ἀγωνιώδει προδοκία, *λατ.* *erectus animo* (ἢ *erecto animo*). — IV ἡ *ὀρθή* (ἐνν. *πτῶσις*) ἐν τῇ Γραμματικῇ καλεῖται ἡ ὀνομαστικὴ πτῶσις, *λατ.* *casus rectus*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πλαγίας πτῶσεις || *ὀρθὸς τόνος* ἐπίσης ἐν τῇ Γραμματικῇ καλεῖται ὁ πλήρης τόνος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τόνον τῶν ἐγκλιτικῶν, π.χ. *τὸ ἐμοὶ ἔχει ὀρθὸν τόνον* (ὀρθοτονεῖται), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐγκλιτικὸν *μοι*.

Ἔτυμ.: *ὀρθός*, *δωρ.* *βορθό-* (**Forθό-*, **ForθFό-*) = *σανοκρ.* (ν) *πῖρδhnά-h* (ὀρθίως, ἀνορθούμενος ἔξω), *λαπ.* **v̄r̄dhno-s*, *πρβλ.* *σανοκρ.* *várðhafe* (ἀνωψῶ, αὐξάνω), *παλ-σλαβ.* *rodŭ* (γέννησις, φυλή), *παλ-πογγ.* *roskinn* (ἀκμαῖος, ἐφηβός) (**vred-sqn-*), *παλ-σλαβ.* *ranŭ* (πρωινός), *πολων.* *rano* (πρωία) (**vrdōh-no-*) ἔξ *λαπ.* **veredh-* (αὐξάνω). — Παρὰλλήλως ὑπῆρχε *ρίζα* ἀνευ τοῦ ἐν ἀρχῇ *v-* ἐν τῷ *Zenb.* **ər̄dwa-* (ὑψηλός), *λατ.* *arduus* (ὑψηλός, ἀποκρημονς, δυσκόλος) (< *λαπ.* **r̄dvo-s*), *παλ-εβλ.* *ard* (ὑψηλός), *γαυλ.* *Arduenna*, *παλ-πογγ.* *or̄rdun* (ἀπόκρημονς), *παλ-σλαβ.* *rasta*, (αὐξάνω) (< **orsta*, *ἰαπ.* **ordh-t-ō*) **ord-t-ō*) ἔξ *λαπ.* **eredh-*, **ered-* (βλ. ἐν *ὀρθόνω*). — Κατὰ τινὰς τέλους *ὀρθός* **ForθFος*, *ἰαπ.* **v̄r̄dhno-s* κατ' ἀφομ. φων., τὸ *δτι* δὲ ἐν τῷ ἑλλ. *ὀρθός* καὶ *σανοκρ.* *πῖρδhnά-h* λίσπει ὁ ἐν ἀρχῇ *φθόγγος* (F ἢ v) ἀφελίστα εἰς τὴν ἀναλλαγὴν τοῦ ἰσχυροῦ (τραχέος) θέματος πρὸς τὸ λεπτὸν (ἀσθενές). *πρβλ.* καὶ *ὀρθος*.

ὀρθο-στᾶδην, *ἐπίρρ.* (*ὀρθός*+*στήναι*)· ἰσόμενος ὀρθιος, ἐν ὀρθία στάσει.

ὀρθο-στᾶτης, -*ου*, ὁ (*ὀρθός*+*στήναι*)· ὁ ἰσόμενος ὀρθιος. — II ὀρθιος στᾶτος, κίλων || ὡς ἐπίθ. *κλίμακες ὀρθοστάται* = ὀρθία κλίμακες. — III εἶδος πέμματος (πλακοῦντος) ἐν χρῆσει εἰς ἐπικηδεῖους προσφοράς (εἰς ἀφιερῶματα, ἀναθήματα).

ὀρθότατα, ὑπερθ. *ἐπίρρ.* τοῦ *ὀρθός*.

ὀρθότης, -*ητος*, ἡ (*ὀρθός*)· εὐθύτης, ὀρθία στάσις. 2) *μτφρ.* εὐθύτης, δικαιοσύνη, δικαιοτήτης, ἀρμοδιότης || ἡ ὀρθὴ ἐννοια, ὀρθὴ αἰσθησις.

ὀρθο-τομέω (*ὀρθοτόμος*, *ὀρθός* + *τέμνω*)· τέμνω ὀρθῶς, τέμνω κατ' εὐθειαν γραμμὴν || *μτφρ.* χερσίζομαι τι ὀρθῶς: *ὀρθοτομέω τὸν λόγον* = διδάσκω τὸν λόγον (τῆς ἀληθείας) ὀρθῶς (ἐκκλ. γλ.).

ὀρθῶς, *μελ.* -*ώσω* ἀφ. *α'* *ὠρθωσα*. — Παθητ., ἀφ. *α'* *ὠρθώθη* (*ὀρθός*)· στήνω ὀρθιον, τὸ ἀνεγείρω, τὸ ἀνασηκῶν, ἐν ᾧ εἶχε πέσει ἢ ὀπισθοῆποτε ἔκειτο χαμαί, τὸ σηκῶν ὀρθιον || ἐπὶ οἰκοδομημάτων, κτίζω, ἰδρύω, ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ, ἐπισκευάζω, ἀποκαθιστῶ || ἀνεῦθεν, *ὀρθοθεῖς* = ἐγερούεις, σηκώδεις, σταθεῖς, εἰς τοὺς πόδας του πάλιν. — μέσον, σηκῶνομαι, ἐγείρομαι ἐκ τῆς ἔδρας μου, ἀνίσταμαι, ὀρθῶνομαι. 2) ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς εὐθυγραμμῆσεως, καθιστῶ τι εὐθύ, εἰσιάζω, εἰσιώνω. — Παθητ., διεύδουνομαι κατ' εὐθειαν (ὀρθῶς): *ἦν τοδ' ὀρθοῦθ' ἔβλος* = ἂν τὸ βέλος αὐτὸ διευδυνθῆ (ὑπάγῃ) κατ' εὐθειαν (καὶ δὲν ἀστοχήσῃ). — III *μτφρ.* ἐπανορθῶν, ἀποκαθιστῶ (τινα) εἰς τὴν ὕψειαν, ἀσφάλειαν, εὐτυχίαν κλπ.: *ὠδε ποιήσεις ὀρθώσεις σεαυτὸν* = ἔετις ἂν κἀμης θὰ ξανάβρῃς τὴν ὕψειαν (εὐτυχίαν κλπ.) ο.υ. 2) *μτφρ.* ὡς, ἀνυψῶ, πτωῶ, ὑμνῶ, δοξάζω, ἐγκωμιάζω. 3) *ὀρθῶ ἄνυμι* = ἐγείρω (ἀρχίζω) μεγαλειῶδες ἔργον. 4) ὀδηγῶ ὀρθῶς, φέρω τὴν εἰς εὐτυχῆς τέρμα: *τὰ τῆς πόλεως θεοὶ πολλῶν σάλω σείσαντες ὠρθωσαν πάλιν* = τὴν ἔσωσαν, τὴν ἐπανεφέραν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας (εὐτυχίας). — III Παθητ., ἐπὶ πράξεων, ἐνεργειῶν, ἐπιτυχῶν, ἀποβαίνω καλῶς, ἔχω καλὴν (εὐτυχῆ) ἔκβασιν, εὐτυχῶ || τὸ *ὀρθώμενον* = κατόρθωμα, ἐπιτυχία, εὐτυχῆς ἀποτέλε.

ομα || ἐπὶ προσώπων καὶ τόπων, εἶμαι ἀσφαλής, εἶμαι εὐτυχής, ἀκμάζω. 2) ἐπὶ λόγων, γνωμῶν κλπ., εἶμαι ὀρθός, εἶμαι ἀληθής. 3) εἶμαι εὐδύς, τίμιος, φέρομαι δικαίως (τιμῶς).

ὄρδρευσις, ὄρδρ. ἀντι *δρθεύουσα*, μτχ. θηλ. τοῦ **ὄρδρευω**, μελ. -ω (*δρθερος*)· ἐγείρομαι ἐνωρίς τὸ πρωί, ἐξυπνίζω (εἶμαι ἐξυπνός) λίαν πρωί.

ὄρδριδός, α, ον, ποιητ. ἀντι *δρθιος* (βλ. λ.).

ὄρδριζω, μελ. -ω (*δρθερος*)·= *δρθεύω* (βλ. λ.).

ὄρδρινός, ἡ, ὄν (*δρθερος*), μτγν. τύπος ἀντι *δρθερος* (βλ. λ.) [τὸ ε τῆς παραλ. ἐνίοτε μηκύνεται (Γ) διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ὅπως ἐν τῷ *δπαρινός*].

ὄρδριος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (*δρθερος*)· ὁ κατὰ τὴν χαραυγὴν, λίαν ἐνωρίς τὸ πρωί, κατὰ τὰ ἐξημερώματα || ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρωίαν, ἐωθινός || ἀνώμ. παραθ. *δρθραιότερος*, *δρθραιαίτατος*.— τὸ οὗθ. *δρθριον* ἢ τὸ *δρθριον* ὡς ἐπίρ.= πρωί, ἐνωρίς τὸ πρωί.

ὄρδρο-βόας, -ον, ὁ (*δρθερος+βόας*)· ὁ λίαν πρωί βοῶν ἢ κραυγάζων, ἢ κράζων, τ. ξ. ὁ πετεινός.

ὄρδρο-γόνη, ἡ (*δρθερος+γόνη*)· ἡ λίαν πρωί γούσα (ὄρηνοῦσα), ἐπὶ τῆς χελιδόνος.

ὄρδρο-λάλος, ον (*δρθερος+λαλέω*)· ἡ λίαν πρωί λαλοῦσα, ἐπιθ. τῆς χελιδόνος.

ὄρδρος, ὁ· ὁ ὀλίγον πρὸ τῆς αὐγῆς χρόνος, τὸ λυκαυγές, τὰ ἐξημερώματα || κατ' αἰτ., τὸν *δρθρον* (ἀπολ.) = ἐνωρίς τὸ πρωί, κατὰ τὰ ἐξημερώματα || ὡς. *δρθρον*=κατὰ τὸν ὄρδρον, κατὰ τὰ ἐξημερώματα || ὡς. *ἄμα δρθρω*, *ἐξ δρθρον*, κατ' *δρθρον*, *περὶ δρθρον* = κατὰ τὰ ἐξημερώματα || ἄλλ' ὅμως *πρὸς δρθρον*=πρὸς τὰ ἐξημερώματα (δὴν ἐπληροῦσεν ἢ χαραυγὴ, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀρχίσει ἀκόμη) || *δρθερος βαθύς*=λίαν πρωί, πρὸ τῆς αὐγῆς.

Ἔτυμ.* *δρθερος* (Φορθερος*) συνάπτεται τῷ *δρθός*, πρβλ. *δρθαγορίσκος* (λακ. *Φορθαγορίσκος*) κατ' ἀνομοίωσιν < **δρθραγορίσκος* (= χοιρίδιον γάλακτος) *ἐπει* πρὸς τὸν *δρθρον* *πιπράσκονται* (Ἀθην.)· ἐξ αὐτοῦ τὰ: *δρθριος*, *δρθρινός*, *δρθρεύω*.— Ἡ συσχέτισις τοῦ πρὸς τὸ *δρθρον*, λατ. *ortus*, ἀποδοκιμάζεται.

ὄρδρο-φοιτο-σῦκοφαντο-δικό-ταλαίπωρος, ον (*δρθερος+φοιτάω+συκοφάντης+δική+ταλαίπωρος*): *ὄρδρ*— *τρόποι* = *παρὰ τὸ δρθερεύειν καὶ φοιτᾶν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἐν δίκαις ταλαίπωρεῖν* (Σχολ. ἐν Ἀσιατογρ. Σφ. 505).

ὄρδρωδεις, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *δρθώω*.

ὄρδωνύμος, ον (*δρθός + ὄνομα*)· ὁ ὄρδως ὄνομαζόμενος, ὄρδως ὀνομασθεὶς.

ὄρδως, ἐπίρ. τοῦ *δρθός*· ὡς καὶ νῦν, ὄρδως, δικαίως, τιμῶς, εὐδέως || ἀληθῶς, πραγματικῶς.

ὄρδωσία, ἡ·= *Ὀρθία* (βλ. λ.).

ὄρδωτήρ, -ῆρος, ὁ (*δρθώω*)· ὁ ἀνορδῶνων τι, ἢ τῶν τούτου ὄρδόν, διορδωτής, ἀνορδωτής, συντηρητής.

ὄρι-βάτης, -ου, ὁ·= *βρειβάτης* (βλ. λ.).

ὄρι-ΓΑΨΟΝ, τό, καὶ *δρτγάνος*, ἡ· βοτάνη μὲ δριμεταν (πικρὸν) γεῦσιν, κοιν. «ρίγανη» || *δρτγανον βλέπειν*=*δριμὺν βλέπειν*=*πικρῶς βλέπειν*, περὶ ἀνδρώπων ἔχοντος «ξινισμένα μούτρα», ὅπως δταν τρώγῃ κανεὶς ρίγανη || γυν., ὁ στρουθός, ὁ διστροπος. [πιθ. ξένη λ., ζῖδι καὶ τὸ φυτὸν προέρχεται ἀπὸ τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν ἢ ἔτυμολ. τὸ συσχετισίς πρὸς τὸ *δρος+γάνος* (μὲ τὴν σμ). τὸ λάμπον εἰς τὰ ὄρη) ἀφελίζεται εἰς λαϊκὴν παρετυμολογίαν.

ὄριγνάομαι, μετὰ μέθ. μελ. -ῆσομαι, παθ. ἄορ. α' *ὠριγνήθη* (*δρτέγομαι*)· ἐκτείνω (τανύω) ἐμαυτόν, τενύνομαι. 2) μετὰ γεν., ἐκτείνωμι πρὸς τι πρόγμω, ἀποδλέπω εἰς τι, ἐπιθυμῶ τι, προσπαθῶ νὰ τὸ ἀπολοῦσῶ. 3) τὰς αὐτὰς σμ. καὶ μετ' αἰτ.

ὄριζω, μελ. *δρίω*, ἄττ. *δρίω*· ἄορ. α' *ὄρισα*, ἰων. *ὄρισα*· πρ.κ. *ὠρισα*.— Μέσον, μελ. *δριούμαι*· ἄορ. α' *ὠριόσμη*.— Παθητ., μέλ. *δριεσθήσομαι*· ἄορ. α' *ὠριεσθήν*· πρ.κ. *ὠριεσθαι* (ἐνίοτε μετὰ μέθ. σμ.)· (*δρος*)· διαίρω, χωρίζω, ἀποχωρίζω, τι ἀπὸ τι, ἀποτελῶ τὸ δριον τὸ χωρίζον τι ἀπὸ τινος· *ποταμὸς οὐρίζει τὴν τε Σκυθικὴν καὶ τὴν Νευριδὰ γῆν* (Ἡρόδ.) = ποταμὸς χωρίζει τὴν... ἀπὸ τὴν... (εἶναι τὸ δριον μεταξὺ Σκυθίας καὶ Νευριδος).— Παθητ., ἐπὶ χώρας,

ὄριζομαι, ἀποχωρίζομαι δι' ὄριων. 2) *δρίζω* *τινὰ ἀπὸ γῆς* = ἐξορίζω τινὰ ἀποστέλλων αὐτὸν μακρὸν χώρας τινός.— || καθορίζω δι' ὄριων, χάρασσω ὄρια, προσδιορίζω, τοποθετῶ || περιορίζω, προσδιορίζω.— μέσον, ὄριζω δι' ἐμαυτόν, ἐγκραδιστῶ, ἐπανιδρύω, ἀφιερῶν.— || γενικῶς, ὄριζω, διορίζω, τᾶσσω || ἐγκραδιστῶ, ἐξοραίνω, κανονίζω 2) δίδω τὸν ὀρισμὸν λέξεως, καθορίζω τὴν σημασίαν τῆς. 3) ἀπονέμω, παραχωρῶ || *δρίζειν ψῆφον* = δίδειν ψῆφον.— IV ἄμτθ. συνορεύω, γειτνιαζῶ.

ὄρικός, ἡ, ὄν (*δρεύς*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς (κατὰλληλος δι') ἡμίονον.

ὄρινδης ἄρτος, ὁ· ἄρτος παρεσκευασμένος ἐξ ὄρουζης [πρβλ. Φρυγιχ. *ὄρινδα*· ἦν οἱ πολλοὶ *δρυσαν καλοῦσαι*, *δρυσά*, *δρυσον* ἢ λ. εἶναι δάνειον ἐκ τινος τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν, δεδωμένον ἐτι ἐν Ἀνατολῇ (Ἰνδοκίνα) τὸ φυτὸν ἀπαντᾷ ἐν ἀγρῶι καταστάσει·

πρβλ. καὶ σανακρ. *vrīchi*-h, νεο-περσ. *birinj gurinj*].

ὄρινθειν, εὐκτ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *δρίνω*.

ὄρίνω· ἄορ. α' *ὄρινα*, ἐπ. *δρίνα*.— Παθητ. γ' ἐν. πρτ. *ὄρινετο*· ἄορ. α' *ὄρινθη*, ἐπ. *δρίνη*· (*δρυνμι*)· ἐγείρω, διεγείρω, ἐξεγείρω, ἀναταράσσω, λατ. *agitare* || μτφρ. ἐξερεδίζω, ἐξοργίζω, προκαλῶ ἐξαιψιν πνευμάτων.— Παθητ. ἐξεγείρομαι, διεγείρομαι, ἀνησυχῶ, τρομάζω || εἶμαι τρομοκρατημένος, ἔχω περιέλθει εἰς ταραχὴν καὶ σύγχυσιν.

Ἔτυμ.*· ὄρίνω, λαβδ. *δρίνω* (δρι-νω*): λατ. *orīti*, *orīgō*, σανακρ. *riṣāti*, *riṣvati* (ἀποστέλλω ἐκ νήσου), *rīyatē*, *raya*-h (ποταμός, ρεῦμα, ὄρη), *rīna*-h (δοτικὸν ρέει), *rīf-h* (ἐκροή, ἔκρους), *rē'ta*-h (ἔκχυσις, ρεῦμα), λατ. *rīnos* (ρουάκιον) (**rei-no-s* ἢ **ri-no-s*), ἰβλ. *rian* (λίμνη), gall. *rhid* (ἀφορμή), gaul. *Rēnos* (ὁ ποτ. Ρῆνος), καλ.-γρλ. *riathor* (= *forrens*), gall. *rhaia*dr (πιτῶσις ὕδατος), ἀγγλ. *raz*-rip (ποταμός), καλ.-γλαυ. *reka* (ποταμός), γοτθ. *urraisan* (ἀνυψοῦμαι), καλ.-γερμ. *rīsan* (ἀνυψοῦμαι), καλ.-norr. *rīsa*, ἀγγλ.-σαξ. *rīsan* (ἀνυψοῦμαι), μεσο-γερμ. *rīsen* (φέρομαι πρὸς τὰ ἐμπρός), καλ.-ολαυ. *rīsta*, *rīstall* (τρέχω), λιθ. *rīstas* (ταχύς), λατ. *ir-rē'tō*· πάντα ἐξ *ia*. π. **ereī-*, πρβλ. **ereu*- ἐν τῷ ἔλλ. *δρῆμι* (μετὰ ἐρρίνου ἐπενθήματος), *δρῆμι*, **ergh*- ἐν τῷ ἔλλ. *δρ-χεῖσθαι*, αἰτινες ἀποτελοῦν ἐπέκτασιν τῆς *ρίξ*. **er*- (κίνησις ταχεῖα, ἀναψοῦμαι), τῆς ἐν τῷ ἔλλ. *ἔρετο*, *ὠρηθήθη*, μελ. *δρσω* κλπ.

ὄριον, τό·= *δρος* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, δριον, σύνορον, τέρμα || τὰ *δρεια*=τὰ σύνορα, ἢ μεθόριος γραμμῆ.

ὄριος, ον (*δρος*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σύνορα, ἢ ὁ ἐποπτεύων τὰ σύνορα.

ὄρισμα, τό, ἰων. *οὔρισμα* (*δρίζω*)· δριον, σύνορον || ἐν τῷ πληθ., τὰ ὄρια, τὰ σύνορα, ἢ μεθόριος.

ὄριστής, -οῦ, ὁ (*δρίζω*)· ὁ σμειῶν τὰ ὄρια, ὁ δι' ὄριων καθορίζων τὰ σύνορα || ὁ ἀποφαρίζων.

ὄρι-τροφός, ον, καὶ *ὄριτροφής*, ἐς (*δρος+τρέφω*)· ὁ ἐπὶ τῶν ὄρεων τρεφόμενος (ὁ εἰς τὰ ὄρη ἀνατραφείς).

ὄρκανη, ἡ·= *ἐρκανη*, *ἔρκος* (βλ. λ. λ.) ἐκ τοῦ *ἐργω*, *εἶργω*· περίφραγμα, φραγμὸς || παγίς, κοιν. «φάκα», λάκκος. [δι' ἔτυμ. βλ. *ἐρκος*].

ὄρκ-ἀπάτης, -ου, ὁ (*δρκος+ἀπατάω*)· ὁ παραδαίνων τὸν ὄρκον τούτο.

ὄρκίζω, μελ. -ίω (*δρκος*)· ὡς καὶ νῦν, βάλλω τινὰ νὰ ὀρκισθῇ, τὸν ὀρκίζω, τὸν ἐξορκίζω.

ὄρκιον, τό (*δρκος*)·= *δρκος* (βλ. λ.)· ὅτι καὶ νῦν, *δρκος* || ὡς. ἐγγυσίσις, ἐνέχυρον, ἀσφάλεια.— || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ *δρκια*=αἱ θυσίαι καὶ αἱ ἄλλαι τελεταὶ αἱ ἐν χρῆσει εἰ ἐπισημῶν ὄρκων καὶ σπονδῶν || ὡς. *δρκια* (τά)=τὰ πράγματα περὶ ὧν ὀρκίζεται τις, τὰ ὄρδρα τῆς συνθήκης, αὐτὴ ἢ συνθήκη || *δρκια πιστὰ ταμείν*=νὰ κλειώμενον μίαν συνθήκην τὴν ὅποιαν νὰ ἀσφαλίωμεν δι' ὄρκων (λατ. *foedus ferire*, *foedus icisse*) || ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων, κατὰ μέσην φωνήν, *δρκια τέμνεσθαι*=συνάπτειν συνθήκην μεταξὺ τῶν || *δρκια* (ἢ *ὕπερ δρκια*) *δηλησασθαι*=νὰ παραδίδοσαν τὴν ἐπισημῶς μετ' ὄρκων συναφθεῖσαν συνθήκην || ὡς. τὸ

ὄρμιζω, μελ. *-ίσω*, ἐπ. *-ίσσω*, ἀττ. *-ῶ* ἀόρ. α' ὄρμιζα (*ὄρμις*) φέρω (ὀδηγῶ) τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον, τὸ προσορμίζω, τὸ φέρω εἰς λιμένα ἢ εἰς ἀσφαλές μέρος πρὸς ἀγκυροβόλιον, τὸ ἀγκυροβολῶ, τὸ ἀράζω. 2) γεν., ἐξασφαλίζω τι, τὸ δένω στερεά.—**■** μίσω, μετὰ μέσ. μέλλ. *ὄρμιζομαι*, μέσ. ἀορ. α' ὄρμισάμην καὶ παθ. ὄρμισθη' παθ. πρκ. ὄρμισμαι' ἔρχομαι εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον, ἀγκυροβολῶ, προσορμίζομαι || *ὄρμιζομαι πρὸς πέδον* = κατευθύνομαι πρὸς τινα παραλλαν καὶ ἀράζω. 2) μτρφ. εἶμαι εἰς λιμένα, φθάνω εἰς λιμένα (σωτηρίας), τ. ἔ. διασώζομαι, ἀναπαύομαι, εἶμαι ἐν ἀσφαλείᾳ || *ὄρμιζομαι ἐκ τύχης* = ἐξαρτῶμαι (ἢ σωτηρία μου ἐξαρτᾶται) ἀπὸ τῆν τύχην.

ὄρμη-θόλος, ὄν (*ὄρμη* + *βάλλω*)· ὁ ρίπτων ὄρμιον, ὁ ρίπτων πετονιάν, ὁ ἀγκιστρεῦον, ὁ ἀλιεύς.
ὄρμο-δοτήρ, *-ῆρος*, δ (*ὄρμος* + *δίδομαι*)· ὁ διδὼν ὄρμον, δηλ. λιμένα, ἐπὶ θαοῦ, τ. ἔ. ὁ φέρων (ὀδηγῶν) εἰς λιμένα, πλοηγός, κιν. «πιλότος».

ὄρμος, ὁ (*εἶρω*)· οἰχινῶν, ὄλιου, περιδέραϊον, κόρημα λαμποῦ || *στεφάνων ὄρμος* = ὄρμαθός ἀπὸ στεφάνου. 2) εἶδος ὀρχήσεως τελομένης ἐν κύκλῳ, κυκλωτερῆς χορός, χορευόμενος ὑπὸ δύο κύκλων, ἐκ νεανίων καὶ νεανίδων, ἐναλλάξ.—**■** ἀγκυροβόλιον, «ἀραξοβόλι», τόπος κατάλληλος πρὸς ἀγκυροβόλιον, λατ. *statio navalis* || τὸ ἐνδύτατον μέρος τοῦ λιμένος. 2) μτρφ. λιμὴν σωτηρίας, τόπος ἀσφαλείας, καταφύγιον, ἄσουλον.

Ἔτυμ. *ὄρμος* (= περιδέραϊον)· *ὄρμη*· *ὄρμαθός* ἔς τῆς ρίζης καὶ τὸ *εἶρω* (= *sero*) (βλ. λ.).— τὸ *ὄρμος* (= ἀγκυροβόλιον) (*ὄρμη*· *ὄρμιζω*) δύναται ἐπίσης νὰ παράγεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ *εἶρω* (*sero*), διότι τὰ πλείστα προσδένονται τρόπον τινὰ ἐκεῖ, ἀκόμη καὶ λόγῳ τῆς δημοσιότητος τοῦ σχήματος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ τοῦ *ὄρμη* ἔτυμολ. ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ σημασίᾳ εὐσταθεῖ ἐπίσης, ἐφ' ὅσον ὁ ὄρμος ὡς ἀγκυροβόλιον εἶναι ὁλονεὶ καὶ τόπος ἐξορμήσεως, καὶ *πάνορμοι λιμένες* ('Οδυσ. Ν. 195) δὲν εἶναι μόνον οἱ λιμένες, ἐν οἷς ἡ ἀποβίβασις (ἐκφόρτωσις) εἶναι εὐκόλος μετ' ὄλιου τοὺς ἀνέμους (ὁλοσθέντες δηλ. ἄνεμος καὶ ἂν ἐπικρατῆ), ἀλλὰ καὶ οἱ λιμένες, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι πάντοτε εὐκόλος ὁ ἐκπλοῦς.

ὄρνᾶπέτιον, τό, Βοιωτ. ἀντὶ *ὄρνεον* (βλ. λ.).

ὄρνεον, τό· *ὄρνεα* (βλ. λ.).— || τὰ *ὄρνεα* = ἡ ἀγορά τῶν πτηνῶν.

ὄρνεό-φοῖτος, ὄν (*ὄρνεον* + *φοιτάω*)· ὁ ὑπὸ πτηνῶν συχναζόμενος.

ὄρνιδ-ἄρχος, ὁ (*ὄρνεα* + *ἀρχός*)· ὁ ἀρχων (βασιλεὺς) τῶν πτηνῶν.

ὄρνιθεῖος, α, ὄν, ὡς. καὶ *-ος*, *-ον* (*ὄρνεα*)· ὁ ἀνήκων εἰς πτηνὸν || *κρέα ὄρνιθια* = κρέατα πτηνῶν || *ὄρνιθιος οἰκίακος* = κλωβίον πτηνοῦ.

ὄρνιθευτής, *-οῦ*, ὁ (*ὄρνιθεύω*)· ὁ κυνηγός πτηνῶν, πτηνοθῆρας, ὄρνιδοθῆρας.

ὄρνιθεύω, μελ. *-ον* (*ὄρνεα*)· συλλαμβάνω διὰ δικτύων, παγιδεύω, πτηνά.

ὄρνιθίας, *-ου*, ὁ (*ὄρνεα*), ἀρσ. ἐπιθ., κυρ. ἐν τῷ πληθ. *ὄρνιθία ἀνεμοί* = οἱ βόρειοι ἀνεμοὶ τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς ἀνοιξέως, οἵτινες φέρουσι τὰ ἀποδημητικὰ πτηνὰ || *χειμῶν ὄρνιθία* = θύελλα ἐξ ὄρνιθων, ἀνεμος πλήρης ὄρνιθων.

ὄρνιθικός, ἡ, ὄν (*ὄρνεα*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς πτηνά.

ὄρνιθιον, τό, ὑπεκορ. τοῦ *ὄρνεα*· μικρὸν πτηνὸν || νεοσοός, ὄρνιθιον (ὡς καὶ νῦν), «κλωσοπούλου».

ὄρνιθό-γονος, ὄν (*ὄρνεα* + **γένω*)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ πτηνοῦ.

ὄρνιθο-θήρας, *-ου* ὁ (*ὄρνεα* + *θηράω*)· ὁ συλλαμβάνων πτηνά, ὁ κυνηγός «πουλιῶν».

ὄρνιθο-λόχος, καὶ δωρ. *ὄρνιχο-λόχος*, ὁ (*ὄρνεα* + *λοχάω*)· ὁ συλλαμβάνων πτηνά, ὄρνιδοθῆρας.

ὄρνιθο-μάνευ, μελ. *-ήσω* (*ὄρνιθομανής*)· ἔμμανώς ἀγαπῶ τὰ πτηνά, «εἶμαι τρελλός γιὰ πουλιά, κάνω σάν τρελλός γι' αὐτά».

ὄρνιθο-μάνης, ἐς (*ὄρνεα* + *μανήαι*, τοῦ *μαίνομαι*)· ὁ μονώδης διὰ πτηνά, ὁ ἀγαπῶν αὐτὰ ὑπερβολικά.

ὄρνιθό-παῖς, ὁ, ἡ, *-παῖδος*· ὁ ἐξ ὄρνιθος γεννηθεὶς, τέκνον πτηνοῦ.

ὄρνιθο-πέδη, ἡ (*ὄρνεα* + *πέδη*)· παγίς πρὸς σύλληπην πτηνῶν.

ὄρνιθος, γεν. τοῦ *ὄρνεα* (βλ. λ.) || ἐπ. δοτ. πληθ. *ὄρνιθεοσι*.

ὄρνιθο-σκόπος, ὄν (*ὄρνεα* + *σκοπέω*)· ὁ σκοπῶν τὰ πτηνά, τ. ἔ. ὁ παρατηρῶν τὰς πτήσεις καὶ τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν καὶ ἐξ αὐτῶν προλέγων τὰ μέλλοντα, λατ. *augur*, *auspex* || *θάκος ὄρνιθοσκοπόν* = ἔδρα τοῦ ὄρνιθοσκοποῦ, λατ. *templum augurale*.

ὄρνιθο-τροφία, ἡ (*ὄρνεα* + *τρέφω*)· τὸ τρέφειν (συντηρεῖν, διατηρεῖν) πτηνά, καὶ δὴ ὄρνιθας.

ὄρνις, α, ὄν, ὡς. *-ος*, *-ον*, ποιητ. ἀντὶ *ὄρνιθεῖος* (βλ. λ.).

***ὈΡΝΙΣ**, ὁ, ἀλλὰ καὶ ἡ' γεν. *ὄρνιθος*· αἰτ. ἐν *ὄρνιθα* καὶ *ὄρνιν*· πληθ. *ὄρνιθες*, ἀττ. *ὄρνεα*, γεν. *ὄρνεων*, αἰτ. *ὄρνεα*, καὶ *ὄρνιθας*, καὶ *ὄρνις*.— δωρ. τύποι: γεν. *ὄρνιχος*, πληθ. *ὄρνιχες* κλπ. ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. *ὄρνιξ*· πτηνὸν (παντός εἶδους), ἄγριον, ἡμερον, ἀρπακτικόν, κατοικίδιον κλπ.) || συχνὰ ἡ λ. *ὄρνεα* προστίθεται εἰς τὰ εἰδικὰ ὀνόματα τῶν πτηνῶν: *ὄρνεα ἀθῶν*, *ὄρνεα πέριξ*.— || ὡς τὸ *οἰωνός*, πτηνὸν προφητικόν, ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κρουγῶν τοῦ ὁποῦ ἐμαντεύοντο οἱ οἰωνοσκόποι || *ὄρνεα κακός*, *ὄρνεα αἴσιος* (= κακός οἰωνός, καλός οἰωνός) || ἐντεῦθεν καὶ μτρφ. (ὡς τὸ λατ. *avis* ἀντὶ *augurium*) ἡ προφητεία ἢ λαμβανομένη ἐκ τῆς πτήσεως ἢ κρουγῆς τῶν πτηνῶν || γεν., κάθε πρόρρησις, πᾶν οἰμῶν ἐκ θεοῦ, ἔστω καὶ ἄσχετον πρὸς τὰ πτηνά.— || παρ' ἀττικῶν ὁ *ὄρνεα* κατὰ τὸ πλεῖστον = ὁ ἀλεκτρυών, ὁ πετεινός, ἐν ᾧ ἡ *ὄρνεα* = δ, τι καὶ νῦν, ὄρνις, «ὄρνιθα», «κόττα».— **IV** ἐν τῷ πληθ. *ὄρνιθες* ἐνίοτε = ἀγορά (μέρος τῆς ἀγορᾶς) ἐνθα ἐπωλοῦντο ὄρνιδες, ὄρνιθαγορά, ὄρνιδοπωλεῖον, κριν. «τὸ κοτταροδίκαι», πρβλ. *ὄρνεον*.— **V** ποιητ. (παρὰ Βοιωτ.) *Μοισαῖν ὄρνιχες* = πτηνὰ τῶν Μοισῶν, οἱ ποιηταὶ δηλ.— **VI** παροιμίαι: *ὄρνιθων γάλα* = δ, τι τὸ σῆμα. «τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα», ἐπὶ πλοῦσιων καὶ εὐδοσιμῶνων θνητῶν, οἵτινες ἀπολαύουν πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀφ' οὗ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν καὶ αὐτὸ τὸ ἀνύπαρκτον γάλα πουλιοῦ (τὰ πουλιά, ὡς γνωστῶν, δὲν εἶναι δηλαστικά) | *διώκει παις ποτανὸν ὄρνιν*, ἐπὶ ματαιοπονητός ἢ ἐπιδιώκοντας χιμαίρας.

Ἔτυμ. *ὄρνεα*· *ὄρνεον* (**ornen*)· γοθ. *ara*, παλ. πορρ. *orn*, *ara*, ἀγγλ. *orn*, *arn*, παλ. γερμ. *oro*, *arn*

(ἀετός), λιθ. *erelis*, *arēlis*, *ēras*, *āras*, παλ. πρωσ. *arelie* (λατ. *arelis*), λεττ. *erolis*, παλ. σλαβ. *orilū* (ἀετός), gall. *eray*, παλ. ιρλ. *illar* (ἀετός) (κατ' ἀνομι. ἐκ τοῦ **eruro-*)· *ἀ-ορνεα* (= ὁ δνευ πτηνῶν) ἔβωκε λαβὴν νὰ ὑποστηριχθῆ, εἰτι ἡ λ. εἰλεῖ ποτε ἐν ἀρχῇ σύμφωνον, ἀλλ' ἢ μὴ ἀλλοιωσις τοῦ α στερητ. (ὡς πρῶτον συνθετ.) δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν περὶ τούτου. Ἡ μετὰ τοῦ *ὄρνυμι* συγγένεια τῆς λ. *ὄρνεα* δὲν εἶναι ἀποβεβλημένη καὶ ἀναμφισβήτητος. Κατὰ τινας ἡ λ. *ὄρνεα* εἶναι προϊὸν συμφυρῶν ἐνός θέματος εἰς *-n-* καὶ ἐνός ἄλλου θέματος εἰς *-ē-*, ἔστω *ορέ-* (: *ὄρένω*) + *ὄρν-* (: γοθ. *ara*, γεν. *arins*).

ὄρνιχος, *-χα*, δωρ. γεν. καὶ αἰτ. τοῦ *ὄρνεα* || ποιητ. δοτ. πληθ. *ὄρνιχεοσι*.

ὄρνιθι, *-ύτω*, ἐνεστ. προστ. τοῦ *ὄρνυμι*.

ὄρνύμεν, **ὄρνύμεναι**, ἐπ. ἀντὶ *ὄρνύμαι*, ἐν. ἀπφ τοῦ *ὄρνυμι*.

ὄρνύμενος, ἡ, ὄν, μτρφ. μέσ. ἐν. τοῦ *ὄρνυμι*.

ὄρνυμι ἢ **ὄρνύω**, ἐκτετ. τύπος ἐκ τινος ριζικοῦ ***ὈΡΝ**· προστ. *ὄρνύθι*, *-ύτω* κλπ' πρτ. *ὄρνυον*· μελ. *ὄρνω*· ἀορ. α' *ὄρνω*, μτρφ. *ὄρνω*, ἰων. γ' ἐν. *ὄρνωσας*· γ' ἐν. ἀναδιπλ. ἀορ. β' *ὄρνωρε*.— Μέσον, *ὄρνύμαι*, προστ. *ὄρνωσο*, *-ύσθω*, *-ύσθε*, μτρφ. *ὄρνύμετος*· πρτ. *ὄρνύμαι*, γ' ἐν. καὶ πληθ. *ὄρνυτο*, *ὄρνυντο*· μέλλ. *ὄρνωμαι*, ὡς. καὶ *ὄρνωμαι*, γ' ἐν. *ὄρνεῖται*· ἀορ. β' *ὄρνωμην*, γ' ἐν. *ὄρνω* καὶ συγκεκ. *ὄρνω*, γ' πληθ. *ἀνευ* αὐξήσε, *ὄρνωτο*, ὡς. καὶ *ὄρνωτο*· γ' ἐν. ὑποτ. *ὄρνωται*· προστ. *ὄρνω* ἢ *ὄρνωσο*, ἰων. συνηρ. *ὄρνω*· ἀπφρ. *ὄρνω*, συγκεκ. ἀντὶ *ὄρνωσθαι*· μτρφ. *ὄρνωσας*, ἡ, ὄν, ἀντὶ *ὄρνωσας*.

νος· πρκ. *δρωρα* ἐν ἀμτβ. ἐνν., γ' ἐν. ὑποτ. *δρώρη* γ' ἐν. ὑπερο. *δρώρει*, ὡς. *δωώρει*: 1) ἐνεργ. ἐξεγείρω, κινῶ, διεγείρω, ἀνακινῶ, ἀναταράσσω || παρακινῶ τινα, παρορμῶ τινα, ἐξαπαλῶ τινα κατὰ τινας.— μέσον, μετὰ πρκ. *δρωρα*, κινουῦμαι, ἔχω τὴν δύναμιν νά κινήθῶ (νά κινήσω τὰ μέλη μου), ἐγείρομαι, σηκώνομαι: *εἰσάκε μοι φίλα γούνατα δρώρη* = ἔφ' ὅσον τὰ γούνατά μου ἔχουν τὴν δύναμιν νά κινήθουν. 2) ἐνεργ. ἐγείρω τινά ἐκ τοῦ ὕπνου, τὸν «σηκῶνω», τὸν φωνάζω νά ἐγερθῆ ἐκ τοῦ ὕπνου, τὸν ἀφυπνίζω || ἐπὶ ζῶων, «τό ξεσηκῶνω» ἀπὸ τὴν φιλῆάν του, ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸ «σηκῶνω» (κατὰ τὸ κυνήγιον), τὸ κυνηγῶ.— μέσον, ἐγείρομαι, σηκώνομαι || καὶ μάλιστα ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης, ἀφυπνίζομαι, «ξυπνάω» || ὡς. μετ' ἀπρμ., ἐγείρομαι διὰ νά πράξω τι, ἐτοιμάζομαι διὰ τι, ἀρχίζω νά κάμω τι. 3) ἐνεργ., ἐξεγείρω ἐνδραρῦνω, ὠδῶ πρὸς δρόσιν, ὑποδαυλίζω.— Πλθγιτ. καὶ μέσον, ἐξεγείρομαι, διεγείρομαι, ἐξάπτομαι νοερώς, ἐξερεδίζομαι, φλέγομαι, παροξύνομαι. 4) ἐνεργ., ἐπὶ πραγμ. προκαλῶ, ἐπιφέρω, προξένω, λατ. *ciere*.— μέσον, ἐγείρομαι, ἐπέρχομαι, ἐνσκηπτῶ, γατ. *oriri*.

Ἔτυμ.: *δρυνη*, *δρέομαι*, *δρούω* (**δρουο-*): ἐξ ἱαπ. ῥ. **er-*, **ere-* (θῆτω εἰς κίνησιν, ἐξεγείρω, διεγείρω κλπ., κυμαίνωμαι, κυματίζω), πρβλ. *σανσκρ. árna-h* (ὡς ἐπιθ. κυματίζων, ὡς ὄσ. *kūma*, δῖνη, ποταμός) (= ἑλλ. *δρνος*, βλ. λ.), *Ζενδ. ar* (τίθει μοι εἰς κίνησιν), ἀρμ. *γ-arnem* (ἐγείρομαι), πρβλ. Ἑβρ. *árseu* «διεγείρω», *áeresh* «δημήση», *áereto* «δήμηθη», *δρω*, *ῶρα*, *-ορτος* (λατ. *ortus* < ἱαπ. **ǵ'ró-s*, ἢ **orló-s*) ἐν τῇ *νέορτος* (νεωστὶ γεννηθῆεις), *θέροτος* (= δέτος, οὐράσιος), *παλίνορτος* (= *denuo resurgens*), ἰων. αττ. *κονιορτός* (= νέφος κόνεως), εἴτα γοτθ. *ara* (δέτος) καὶ αἱ λέξεις ἐν *δρνω*.—παλ. νορρ. (**arnia-*) (= ἐνεργητικός, ἱκανός), *ga-runs* (θεμ. *runsi-*) (= ὁδός, πρῆτριον, τόπος ἐνθα συρρέει ὁ κόσμος) (γερμ. **runs-* < **rns-*: *σανσκρ. árnas-*) *rinnan* (τρέχω, ρέω) (**renwō*), ἰαλ. **roniti* ἐν τῇ παλ. ολαυ. *iz-roniti* (= *effundere*), ἐνεργ. ἐνός **renō*, ἑλλ. *ἔρνος* (βλ. λ.): ἢ ἱαπ. δάσις **er-*, **ere-* ἔχει ἐπεκταθῆ εἰς **ere-* ἐν τῇ ἑλλ. *δρένω* (βλ. λ.)—εἰς **ereu-* ἐν τῇ ἐπ. *δρέοντο*. *δρούω*, *σανσκρ. árvan-*, *árvan-* (δρματός, ταχύς), *Ζενδ. aruna*, *arunant* (ταχύς, γενναίος) *aruna* (ἀγριοῦ, σκληρός), παλ. νορρ. *orr* (**arva-*), παλ. αγγλ. *aru*, ἀγγλ. αγγλ. *earu* (ταχύς), *arod* (ἐνεργητικός), εἴτα λατ. *ruō-*, *ere* (= ἐφορμῶ), ἱβλ. *ruathar* (ἐφοδος), gall. *ruthur* (= *impelus*, *insultus*) (**trou-iro-*), πολων. *runa,c'* (ἐφορμῶ μετὰ πατάγου), *ruch* (κίρσις), *rychty* (γειτονικός, ἔτοιμος, πρόχειρος), λιθ. *ruszus* (ἀεικίνητος), *Σουηθ. rīsa* (ἐφορμῶ), μεσ. γερμ. *rusen* (δρουσῶ), *rīsch* (μέδμη), παλ. γερμ. *rōsc*, *rōsci* (δραστικός, δραστήριος), ἀγγλ. αγγλ. *réow* (ἀγριοῦ), πθ. γοτθ. *un-mana-riggws* (= *ἀνήμερος*, *inmitis*).— Ὡς πρὸς τὸ ἑλλ. *δρνω*, κατὰ τινας προήλθεν ἐξ ἱαπ. **ǵ'neumi*, καίτοι ἄλλοι φρονοῦν διτ. *or-*, *ol-* δὲν δύνανται νά προέρχωνται ἐξ ἱαπ. *ǵ*, *ǵ'*, ἀλλὰ προέρχονται ἐκ τῶν *ar-*, *al-* (ǵ, ǵ'), διὰ τροποποιήσεως καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιδρᾶσιν τοῦ ἐπομένου *ν* (*δρνω*): *σανσκρ. ǵ'ñōḥi*, *στόρνω*: *stǵ'ñōḥi*) τὸ *dr-* ἀκολούθως ἦτο δυνατόν νά ἐπεκταθῆ κατ' ἀναλογίαν καὶ εἰς ἄλλους τύπους, μελ. *δρω* κλπ. περὶ τέρω ἄλλοι δέχονται πρόσφωμα *-neu-* καὶ ἄλλοι ἐπένημα *-v-* παρεμβληθῆν εἰς τινα τύπον τῆς δάσιος *ereu* (ἑλλ. καὶ *δρένω*, ἐν τέλει), εἶσω **re-nu-*, πρβλ. *σανσκρ. ǵ'ñōḥi* (ἀνεγείρομαι, κινουῦμαι), ἱβνᾶτι (τῆς αὐτῆς σημ.), *arvaná-h* (κυμαίνόμενος, κύμα, δῖνη, δάλασσα), εἴτα *Ζενδ. arnu* (ἀγών, πάλη), παλ. γερμ. *ernust*, μεσ. γερμ. *ernest* (πάλη, σκληρότης, σοβαρότης), ἀγγλ. αγγλ. *eornost* (σοβαρός, σοβαρότης, ζήλος, προθυμία) βλ. καὶ *δρνοθίω*.

δρνωτο, **δρνωτο**, ἐπ. ἀντι *ῶρνωτο*, *ῶρνωτο*, γ' ἐν. καὶ πλθθ. πρτ. τοῦ *δρνω*.

ΟΡΟΒΟΞ, δ' εἶδος ὄβριου, τὸ «ρόβι», τὸ ὄροβιον (πρβλ. καὶ *ἐρέβ-ινθος*), κοιν. καὶ ἀρακᾶς, λαθούρι, θίκος· λατ. *erv-um* [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ἐρέβινθος*.—*δρο-βάγχη* (*-βάγχη*, *-βάκχη*) δ' ἐκαλεῖτο παροί-

τον φυτόν, τὸ ὅποιον ἔπιγιγε τὸν δροβον, τ. ἢ *δροβ-άγχη* (*δροβος*+*άγχη*).

δρόγυια, ἦ, ποιητ. ἀντι *δρνω*.

δρόδαμνις, *-ίδος*, ἦ, ὑποκορ. τοῦ *δρόδαμνος* (βλ. λ.), κλαδίσκος, κλωνάριον.

δρόδαμνος, δ' κλών, κλάδος, θλάστημα. [δὲ] ἔτυμ. βλ. *δρνοθύνω*.

δρο-δεσία, ἦ (*δρος*+*τίθημι*): ἡ τοποδέτρια ὄριον, ὁ καθορισμός συνόρων, τὰ σύνορα.

δρνοθύνω· ἐπ. πρτ. *δρνοθύνω*· ὡς. πρστ. ἀορ. α' *δρνοθύνω*, ὡς τὸ *δρνω*, ἀναταράσσω, διεγείρω, ἐξεγείρω, παρορμῶ, ἐξῶδῶ, πιέζω, ἐξαναγκάζω.

Ἔτυμ.: *δρνοθύνω*· *δρόδαμνος*· πρβλ. ἑλλ. *ἐρέθω*, *ἐρεθίζω*, εἴτα *Ζενδ. ərōdwa-* καὶ *δσα* συγγ. ἀναφέρονται ἐν λ. *δρνοθύνω*· ὡς. συγγ. εἶναι καὶ τὸ *σανσκρ. ardh-* (ǵdháti, ǵdhno'ti)=εὐτυχῶ, εὐήμερῶ, κατορθύνω, καίτοι τοῦτο δύνανται νά εἶναι συγγ. καὶ τῇ *ἀλθομαι* (βλ. καὶ *ἀλθαίνω*).

δροί-τυπος, *ον*·=*δρέιτυπος* (βλ. λ.).

δρῶμαι, ἀποθ. (*οἰδρος* = φρουρός): φρουρῶ, ἐπιστατῶ, ἐπιτηρῶ, εἶμαι ἐν ἐπιφυλακῇ. [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *δράω*, τ. ἔ. ἰκ. *ρίζ. dr-* κατ' ἄλλους ὁμως ἔκ *ρίζ. r-* τοῦ *δρνω*, πρβλ. καὶ Ἑβρ. *αδρόμενος*· *δρμῶμενος*· καὶ *αδρονται*· *εφορμῶναι*, *επακολουθοῦναι*.

δρο-μαλίδες, αἱ (*δρος*+*μαλιν*), δωρ. ἀντι *δρομηλίδες*, εἶδος ἀγρίων μῆλων.

ΟΡΟΪ, ἦ *δρρός*, δ' τὸ ὑδατῶδες (ὑδαρές) μέρος τοῦ γάλακτος, ὁ τσίρος τοῦ γάλακτος, τὸ τυρόγαλον, λατ. *serum*. 2) τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ αἵματος (τὸ καὶ *ἰχώρ* λεγόμενον). 3) τὸ ὑγρὸν μέρος τῆς πίσεως, λεγόμενον καὶ *δρόσισσα*.

Ἔτυμ.: *δρός* = *σανσκρ. sará-h* (ὑγρός), *sarati*, *saratī* (ρέω), *sárma-h* (ροή), *sirā* (ποταμός), λατ. *serum*· ἐξ ἱαπ. ῥ. **ser-* (τρέχω, ρέω)· ὁ τύπος *οἰδρος* ἐπλάσθη διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ σιχῶν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ: *δρος*: ἰων. *οἰδρος*, καὶ *δρος*: ἰων. *οἰδρος*.

ΟΡΟΣ, ἰων. *οἰδρος*, *-εος*, τὸ (*δρνω*): ὡς καὶ νῦν, *δρος*, *θουδὸ* || ἄλυσις ὄρων ἢ λόφων, λατ. *mons*, *collis*.

Ἔτυμ.: ἐξ αὐτοῦ τὰ: *δρ-ειος*, *δρ-εινός*, *δρ-εἴτης*, *Ὀρ-εότης*· πρβλ. *σανσκρ. gir-is*, *Ζενδ. gair-is*, ἰαλ. *gor-a* (πάντα τῆς αὐτῆς σημ., *δρος*, *θουδὸ*), διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ *g-* πρβλ. *αἶα*, *γαῖα*· κατὰ τινας ἴσως καὶ τὸ *Βορέας* ἐσημαίνει τὸν ὄρειον ἄνεμον, καὶ ἡ λ. *Ὀρ-εοί* ἐσημαίνει τοὺς κατοικοῦντας πέραν τῶν Ῥιπαίων ὄρων, ἄπερ προϋποθέτουσι ρίζαν *gor-* ἢ *For-* κατὰ τοὺς νεωτέρους ἔτυμολόγους πθ. συγγ. τῶ *σανσκρ. ǵ'nó-h* (ὕψηλός): ἐξ ἱαπ. **er-*, **or-* (= ἀναπηδῶ, ἐφορμῶ): *δρνω*· ἑλλ. καὶ *δρρος*.

ΟΡΟΣ, ἰων. *οἰδρος*, *-ου*, δ' ὄριον, σύνορον, σημα ἰδιοκτησίας, τέρμα || κυρ. ὄροσημον, ὄροδέσιον. 2) *οἰδρος* (κατὰ πλθθ.) εἶναι λίθοι (σιτήλαι, *λίπρι*) φέροντες ἐπιγραφὰς διευκρινίζούσας τὰ δι' αὐτῶν σημειούμενα ὄρια || ὡς οὕτως ὠνομάζοντο καὶ πίνακες (λίθινα πλάκες) στηνόμενοι ἐπὶ ὑποθηκωμένης ἰδιοκτησίας καὶ ἀποτελοῦντες ὁμολογίαν καὶ ἀποδείξιν τοῦ ὕφισταμένου χρέους (τῆς ὑποθήκης).— || κανὼν, μέτρον, γνώμων || τέλος, σκοπός.— || ὁ ὄρισμός τῆς ἐννοίας μιᾶς λέξεως || ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, *δρος* τῆς προτάσεως, μέρος στοιχειῶδες τῆς προτάσεως, τὸ ὑποκείμενον ἢ τὸ κατηγορούμενον.

Ἔτυμ.: *δρος*, *Κερκ. HoFos*, *δρβος*, Ἑβρ. *δρος*, ἰων. *οἰδρος*, Κρητ. *ῶρος*, Ἑβρ. *οἰδρος* (= αὐλαξ, ὀροδευτική γραμμῆ) < ἑλλ. *ForFos*: λατ. *urvus* (= *circutus civitatis*), *amb-urbare* (περιβάλλω δι' αὐλακός ὡς ὀροσήμου), Ὄσκ. *uvunū* (ὀροδευτική γραμμῆ), ἰταλ. **urvo-* (< **uvūvo-* (αὐλαξ), πρβλ. **Ferwū* (ἔλκω, σῦρμα)· κατὰ τινας ἀντεῦθεν (καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ *δρος*, βλ. λ.) προέρχεται: καὶ τὸ ὄμηρ. *οἰδρῆς* (**δρβῆς*), ἀττ. *δρῆς* (κυρ.=ὁ χαράσσων αὐλακας, ὅθεν ὁ ἡμίονος).

Οροσάγυια, οἱ· Περσ. λέξις δηλοῦσα τοὺς *εὐεργέτας* τοῦ βασιλικοῦ οἴκου ἢ καὶ τοὺς σωματοφύλακας τοῦ βασιλέως.

δρούω, μελ. *-σω*· ἀορ. α' *δρῶρα*, ἐπ. *δρῶρα* (*δρνω*): ἀμτβ., ὀρμῶ βίαιως πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ ἐναν-

τόν τινός, λατ. *ruo, irruo* || κινούμαι ταχέως, σπεύδω, έκκινώ και προχωρώ || μετ' άφρω. είμαι πρόθυμος να πράξω τι. [δι' έτυμ. βλ. *όρυνμι*].

όροφή, ή (*έρέφω*)· ή στέγη οικίας || τó σκέπασμα («ταβάνι») δωματίου, θαλάμου, αίθουσής κ.τ.δ. || έν τῷ πληθ., ή ξυλεια (τά ξύλα) τῆς στέγης, λατ. *cofnignationes*. [δι' έτυμ. βλ. *έρέφω*].

όροφη-φάγος, *ον* (*όροφή* + *φάγειν*)· ό κατατρώγων (καταστρέφων) τήν όροφήν.

όροφη-φόρος, *ον* (*όροφή*+*φέρω*)· ό φέρων (βατάζων) στέγην ή όροφήν, επί τῆς χελώνης.

όροφίας, *-ου, ό* (*όροφή*)· ό ζών υπό στέγην, ό κατοικών υπό στέγην || *μυθ* *όροφίας*==ό κατοικίδιος μυς, έν αντιθέσει πρὸς τόν *όρουραϊόν μυν* || *όροφίας όφης*=όφης κατοικίδιος, τ. έ. ήμερος.

όροφος, ό (*έρέφω*)· καλαμοσκεπή, καλάμμα χρησιμοποιούμενα πρὸς στέγασμα οικίας.— || = *όροφή* (βλ. λ.), στέγη || έν τῷ πληθ., ώς τó λατ. *tectae*, οίκημα, ναός. Τά έκ τού *όροφος* (ώς έ' συνθετ.) σύνθετα γράφονται διά τού *-ω*- μὲν όταν ή πρό αὐτοῦ συλλαβή είναι βραχεία, διά τού *-ο-* δέ όταν ή πρό αὐτοῦ συλλαβή είναι μακρά: *δυ-ώροφος, άν-ώροφος, δι-ώροφος, τρι-ώροφος, πολυ-ώροφος*: αλλά: *ύπόροφος, χρυσοόροφος*· έν τούτοις κατ' εξαίρεσιν *τετρα-ώροφος, πεντα-ώροφος*: [δι' έτυμ. βλ. *έρέφω*].

όρώα, έπ. άντι *όράω*· *μτχ. όρώων* άντι *όραών*.

όρώωντι, *δωρ.* άντι *όράωσι*, γ' πληθ. τού *όράω*.
ΌΡΠΗΣ, άτ. **όρπηξ**, *-ηκος*, *δωρ. όρπαξ*, *-άκος*, ό (*έρπη*, *έρπω*)· νεαρόν δένδρον, νεαρός βλαστός ή νεαρόν φυτόν || *ράβδος*, κέντρον, βούκεντρον || *λόγχη*.— || *μτφρ.* βλαστός οικογενείας, άπόγονος.

Ότυμ.: *όρπηξ*, δι' έτυμ. βλ. *έρπη* (=δρέπανον), τού όποιου είναι συγγ. και σημαίνει κυρ. όξύ άκρον, αίχμη (πρβλ. λατ. *urpax*=βωλοκόπον όργανον) κατ' εἰς τινὰ ή *έρπη* (δρέπανον) όφελει τó δνομά τῆς εἰς τó κυρτόν τῆς σχήμα, παράγεται έπομένως έκ τού λατ. β. **serp-* (κυρτώ, κάμπτω), ήτις είναι ή αὐτή πρὸς τήν β. **serp-* (= σύρομαι κατά γῆς, έρπω, έλίσσομαι, συμπεριόμαι), (: λατ. *serpō*, έλλ. *έρπω*)· κατ' άλλους τó *όρπηξ* συγγενείας: μὲν κατ' εὐθείαν πρὸς τó *έρπω*, αλλά μόνον έφ' όσον τó *έρπω* έχει προσλάβει κατ' επέκτασιν και τήν σσημ. «κινούμαι, μετακινούμαι».

όρράνός, ό· αίολ. άντι *ούρανός*.

όρρο-πίγιον, τó (*όρρος* + *πυγή*)· τó άκρον τού «κόκκυγος» λεγόμενου όδοῦ τῶν πτηνῶν, όδεν φύονται τó πτερά τῆς ούράς, κοιν. «κιλοκούκρον» || ή ή ούρά ή τά πτερά τῆς ούράς τῶν πτηνῶν. 2) τó ούραστον πτερύγιον τῶν ιχθύων. 3) ή ούρά ή ό γλουτός παντός ζώου.

ΌΡΡΟΣ, ό· τó άκρον τού ίεροῦ όδοῦ || γεν., ούρα, γλουτός.

Ότυμ.: *όρρος* (<ιαπ. **orso-s*=παλ. γερμ. *ars*, άγγλ. *sax. ears* (άγγλ. *arse*) (= ό τελευταίος), παλ. πορτ. *ars rass* (πρωκτός), πρβλ. παλ. ιταλ. *err* (ούρά), άρμ. οῖ (γλουτός) (<*rs.*)· ή λ. είναι συγγ. πρὸς τά: *όρρος, ούρα, όρροσθήρη*.

ΌΡΡΟΣ, ό· = *όρος* (βλ. λ.), τυρόγαλον.

όρρωδέω, *ιων. άρρωδί-*· μέλ. *-ήσω* καταλαμβάνομαι υπό φρικῆς ένωπίον τινος, τρέμω, φοβούμαι, «ζαρώνω», λατιν. *horreo*, μετ' αίτ. || μετά γεν. πργμ., φοβούμαι περί τινος, ή ένέκα τινος.

Ότυμ.: *όρρωδέω*· *όρρωδία*· πρβλ. 'Ησυχ. «*όρρωδέωσ' έμφόβωσ'*» *ιων. άρρωδέω, άρρωδίη*, έξ ών προήλθον τά άττ. *όρρωδ-* κατ' άφρω. τού άτόνου άπρὸς τó έπόμενον *-ω*· οί 'Αρχαιοί ήτυμολόγουν έσφαλμένως τήν λ. έκ τού *όρρος, όρρος* (ούρά) + *δέος* (φόβος) ή *ιδίω* (ιδρώνω): έκ τῶν νεωτέρων, κατ' άλλους *όρρωδέω* (<*όρρωδής* (δειλός) (<*όρρος*, πρβλ. γαλλ. *couard*, ιταλ. *coharido* κατ' άλλους (<**όρρωδής* (<*α-στρ.* + **ρωδός* (δύναμις)—Κατ' άλλους **όρρωδέω* (<*άν-φρωδ-*ειω), πρβλ. σανσκρ. *vr̥ṣṭaṭe* (έντρέπομαι, είμαι συγκεχυμένος), *vr̥ṣṭaḥ* (όυγχυσις, παραχή, έντροπή) (*vr̥ṣṭ-* (<*vr̥ṣṭ-* (<*vr̥ṣṭ-*, *φρωδ-* (<*φρωδ-*). Τήν τελευταίαν αὐτήν έτυμολ. άντικρούοντας άλλοι παραδέχονται τήν προέξιν θέμ. **όρρο-* (άποστάτης, λιποτά-

κτης), *όπόθεν* παράγουσι τó **όρρωδής* (ό έπιρρηπής εἰς άποστασίαν)· κατὰ τούς ίδίους τó θέμα τούτο **όρρο-* θά ήτο συγγ. τῷ *όρρω*. *έρρω* (βλ. λ.), *όπερ*. πιθ. προϋποθέτει έν. **φρωσ*ω.

όρρωδία, ή, *ιων. άρρωδίη* (*όρρωδέω*)· φόβος, τρόμος, έκ τινος (διά τι), έκφοβισμός, τρομοκρατία.

όρρσας, *μτχ. άορ. ά'* τού *όρρυνμι* (βλ. λ.).

όρρσασκε, *ιων. άντι όρρσες, γ' έν. άορ. ά'* τού *όρρυνμι*.

όρρσσο, *όρρσσο*, *έπ.* άντι *όρρσαι*, Προστ. μσο. *άορ. ά'* τού *όρρυνμι*.

όρροι-κτύπος, *ον*, (*όρρυνμι*+*κτύπος*)· ό διεγείρων (παράγων) κτύπον, ό δημιουργών θόρουβον || *Ζεῦς όρροίκτυπος*=ό έγείρων θρονήτην, ό βροντῶν, ό κεραυνοβολῶν, Ζεῦς.

όρροι-νεφής, *ές* (*όρρυνμι*+*νέφος*)· ό έγείρων, «εξοσκήνων», τά νέφη, πρβλ. και *νεφελιγερέτης*.

όρροι-πους, *-ποδος, ό, ή* (*όρρυνμι*+*πούς*)· ό αίρων (ύψών, κινῶν ταχέως) τούς πόδας, ό ταχύπους, *ώκύπους*.

όρρο, *έπ.* άντι *όρρσαι*, Προστ. μέσ. *άορ. ά'* τού *όρρυνμι*· «κουνήσου!», «σήκω έπάνω!», «έπάνω!» «τσακίσου, σήκω-πάνω!».

όρροσ-θύρη, ή (*όρρυνμι* + *θύρα*)· θύρα ύψηλά κάπως κειμένη, εἰς τήν όποίαν φθάνει τις διά βαθμῶν.

Ότυμ.: *όρροσ-θύρη*· διά τó *ά'* συνθ. *όρροσ-* πρβλ. *σανοκρ.* [Ψνά-η] (ύψηλός) + *ιων. θύρη*· άλλοι έφιστώσι τήν προσοχήν επί τού παρ' 'Ησυχ. «*είρεσθήρη*» *όρροσθύρα*» και άναφέρονται εἰς τά γλωσσόματα *έρετο, έρεσο, έρση*, περί ών βλ. έν *όρρυνμι*· πρβλ. και τά παρ' 'Ησυχ. «*όρροσθύρα*· *θύρα μεγάλη και ύψηλή, δι' ής εἰσιν όροῦσαι καταβαίνοντα*." *Άλλοι, πάσα θύρα μη έχουσα τόν βαθμόν πρὸς τῆ γῆ άλλ' άπέχουσα τού έδάφους, οἶον θυρίς, ή θύρα εἰς ύπερῶν άνάγουσα*.

όρροσ-λοπεύω, και *-έω* (*όρροσλοπος*)· προκαλώ, έξερεδίζω || έπιτίθεμαι.—Παθητ., *θυμός όρροσλοπεύεται*=ή καρδία ταρασσεται.

όρρόσ-λοπος, *ον* (οκστ. έτυμολ.)· ό προκαλῶν έριν (διαιμάχη), όρμητικός, θυελλώδης, ταραχώδης. [ή παλαιότερον ύποστηρικθείσα έτυμολ. έκ τού *όρρσαι*+*λόφος* (ή *λοπός*, τ. έ. ό όρδῶν τόν λόφον ή τήν χαίτην, ό κινῶν τήν χαίτην) δέν γίνεται δεκτή, χαρκτηρισμένη ώς *εθετισμένη*].

όρρόσ, *λακων.* άντι: *όρθός* (βλ. λ.).

όρροσ-τρίαινης, *ειωρ.* **-τρίαινας**, *-α*, *ό'* έπίσημ. άπαντᾶ και *πυγι.* *όν. όρροστρίαινά* (*όρρυνμι*+*τρίαινα*)· ό πάλλων τήν τρίαιναν.

όρρω, *μελ.* τού *όρρυνμι*.

όρράζω, *ιων.* άντι *έορτάζω*.

όρτάλις, *-ίδος, ή* (*όρρυνμι*)· νεογνόν ζῶον, *οἰον-θήπιος*, λατ. *pullus* || νεοσσός, νεογνόν πτηνόν, *όρνιδιον* || γεν. πτηνόν κατοικίδιον [*όρταλις*· *όρτάλιχος*, *όρταλιχέυς*· *όρνις*· *όρρυνμι*].

όρτάλιχέυς και **όρτάλιχος**, *έ'* = *όρταλις*, *όρνιδιον*, *όρνις* || = *άλεκτρυών*. 2) νεοσσός, νεογνόν πτηνόν || νεαρόν, μικρός ήλικίας ζῶον.

όρτή, *ή*. *ιων.* άντι *έορτή* (βλ. λ.).

Όρτύγια, *ή* (*όρτυξ*)· κυρ. ή νήσος τῶν όρτύγων || τó άρχαίον όνομα τῆς Δήλου || όθεν και ή "Αρτεμις καλεῖται *Όρτυγία* || *ώσ.* μέρος (τμήμα) τῆς πόλεως τῶν Συρακοῦσιν, καλούμενον και *Νάσος*, *εηλ.* νήσος. Βλ. και Κ.Ε.Α.

όρτύγο-κόπος, *ον* (*όρτυξ*+*κόπτω*)· ό ποιζων τήν «*όρτυγοκοπίαν*», παιδίαν καθ' ήν έπιληττον τó ράμφος τού όρτυγος διά τού δακτύλου, διά τού μέσου δέ τούτου έπετύγχανον τόν έρεθισμόν του. Κατ' άλλους (βλ. Φωτίων έν λ.) ή *όρτυγοκοπία* έπαίξετο άλλως: «*όρτυγας ιστάειν έν γύρω, οὗς τύπτουσιν εἰς τήν κεφαλήν, και ό μὲν έν τῷ γύρω καταβαλῶν τόν όρτυγα λαμβάνει έξής οὗς άν όντηται*· *ό δέ άποσυχῶν παρᾶχει θάτερω τούς όρτυγας τύπειν*».

όρτύγο-μήτρα, ή (*όρτυξ*+*μήτηρ*)· πτηνόν συναποδημούν μετά τῶν όρτύγων (κοιν. *όρδοκομάννα*), ίσως ή λεγομένη και *κρεξ* (*Rallus crex*) || τó όνομα άπαντᾶ και επί τῆς Αητοῦς, ώς μητρος τῆς Όρτυγίας (τ. έ. τῆς Δήμητρος).

“ΟΡΤΥΞ, -ὄγος, δ' ἔτι καὶ νῦν, ὄρτυξ, «ὄρτυκι, ἀρδίκι, λατ. *coriunix*, -*icis*.— || βοτάνη τις, καλομένη ἄλλως καὶ *στελεφερούρος*.

Ἔτυμ. : *δρυξ*, παρ' Ἑσυχ. γόρυξ τ. ἔ. *φόρυξ*· συγγ. τῆ *σανοκρ. varitaka-hi, várlikā*· πιθανώτατον ἐπομένως εἶναι, ὅτι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σύμφωνόν τι, καὶ πιθανῶς τὸ *F*· τὸ -*u*- ὀφείλεται ἰσως εἰς ἀναλογίαν πρὸς ὀνόματα ἄλλων ζῴων, ὅσα εἶναι τὰ *ézbvz, baíbvz*· ἢ συσχέτισίς του πρὸς τὸ *σανοκρ. vártaie* καὶ πρὸς τὸ λατ. *veritō* δὲν εἶναι πειστικῆ. Ἐξ αὐτοῦ παρήχθη καὶ τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς νήσου Δήλου, *Ὀρτυλία* (βλ. λ.).

ὄρυγιναί, ἀπρφ. παθ. ἄορ. δ' τοῦ *δρύσσω*.

ὄρυγμα, τὸ (*δρύσσω*)· τόπος λαθῶς ἔσκαμμένος, βόδιος, λάκκος, τάφος, λατ. *scrobs* || ὑπόνομος, ὑπόγειος δρόμος, σήραγγη || ἐν Ἀθήναις *δρυγμα* ὠνομάζετο ἐνίοτε τὸ *βάραθρον* (βλ. λ.), μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐρρίπτοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικαζόμενοι ἐγκληματίαι.— || = *δρυξίς* (βλ. λ.).

ὄρυγμαῖδος, μτγν τύπος ἀντι *δρυμαῖδος* (βλ. λ.).

δρυξ, ἢ, καὶ *δρυξον*, τὸ δ' ἔτι καὶ νῦν, δρυξ, «κρύξ», τὸ τε φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς [δι' ἔτυμ. βλ. *δρλίδης*].

ὄρυκτός, ἢ, ὄν (*δρύσσω*)· ἔσκαμμένος, σχηματισθεὶς δι' ἑκακοφῆς.— || ὁ ἑκακοφής, ὁ διὰ σκαφῆς λαμβανόμενος, ὁ λατομηθεὶς, ὁ δι' ὑπονομεύσεων ἐξορυχθεὶς.

ὄρυμαῖδος, δ' ἰσχυρὸς κρότος, βοή, ὑπόκωφος βροντή, δυνατὸς δόρυθος, ὠρυγμός, γεν. πᾶς δορυθώδης ἦχος || ἐπὶ ἀνθρώπων χρῆσιμοποιουμένη ἡ λ. ἐσήμαινε τὸν δόρυθον τὸν δημιουργούμενον ὑπὸ συγκεχυμένων ἀνάδρων ἦχων καὶ οὐχὶ τὸν ἐξ ἐν-ἀδρων φωνῶν ὁσονδήποτε ἰσχυρῶν.

Ἔτυμ. : πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. *ἀδρυμαῖδες· θόρυβοι*· σκοτειν. προσελύσεως· κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην τὸ ριζικὸν τμήμα τῆς λ. εἶναι συγγ. τῆ *ὠρυγῆ*, *ὠρύομαι*, περὶ ὧν βλ. ἐν *ἔρεῦγομαι, ὠρύομαι*· ὡς πρὸς τὸ τέμα τῆς λ., εἶναι προφανές ὅτι πρόκειται περὶ καταλήξεως συνήθους εἰς λέξεις σημαίνουσας εἶδος θορύθου (πρβλ. *ροῖβδος, κέλαδος, χροῖμαδος, σανοκρ. szánda-h*—ἦχος, λόγος, λέξις).

δρυξ, -ὄγος, δ' (*δρύσσω*)· εἶδος σκαπάνης, ἢ καὶ πᾶν ὄξυ σιδηροῦν ἐργαλεῖον κατάλληλον πρὸς σκαφήν.— || εἶδος δορκάδος ἢ ἀντιλόπης, ζώσης ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύῃ, ὠνομασθεῖσης δ' οὕτω ἐκ τῶν ὄξέων κεράτων τῆς, λατ. *oryx leucoryx*.— || εἶδος μεγάλου ἰχθύος, πιθ. κητός τις, λατ. *orca*.

δρυξίαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *δρύσσω*.

δρυξίς, -εως, ἢ (*δρύσσω*)· τὸ σκάψιμον, ἢ σκαφή.

δρυξ, -νος, ὁ (πιθ. ταῦτο τῆ *δρυξίς* II)· ἄγνωστον ὄρυξον ζῶον τῆς Λιβύης, μὲ μικρὰ καὶ κυρτὰ κέρατα.

“ΟΡΥΞΙΩ, ἄττ. -*τιω*· μελ. *δρύξω*· ἄορ. α' ὠρυξ, ἢ, π. *δρυξ*· πρξ. *δρῶρυξ*· ὑπερσ. *ὠρῶρυξ*.— Παθητ., ἄορ. α' *ὠρυξθήν*· πρξ. *δρῶρυγμα*· ὑπερσ. *ὠρῶρυγμῆν*· σκάπτω, λατ. *foodio*. 2) ἀνορύσσω, ἐξορύσσω || μέσον, *λίθους δρύσσομαι* = βάλλω τινά νά σκάψῃ καὶ ἐξαγάγῃ λίθους || Παθητ., *δ δρυσσόμενος χούς*—τὸ δι' ὄρυξεως ἐξαγόμενον χῶμα. 3) σκάπτω ὑπογείως καὶ διὰ τῆς οὐς, δημιουργῶ (κατασκευάζω) ὑπόγειον διάδρομον (ὑπόνομον), κατασκευάζω ὑπογείως τρώγλας. 4) δάπτω, «παραχώνω».— || *πύξ δρύσσω* (ἐπὶ πυγμάχου)=βυθίζω τὴν πυγμὴν μου εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἄλλου, καταφέρω ἰσχυρὸν κτύπημα [ὡς δ' οὐνεθε γράφεται δι' ὦ μέν, δταν ἢ προηγούμενη συλλαβὴ εἶναι βραχέα, δι' ο δέ, δταν ἢ προηγούμενη συλλαβὴ εἶναι μακρά: *φρε-ωρύχος, διῶρυξ*, ἀλλὰ *τυμβ-ορύκτης, νεκρ-ορύκτης*· ἀλλ' ὁμοως καὶ ἐξαιρέσεις: *δι-ορυχῆ, δι-ορυξίς, δι-ορυγμα, δι-ορυκτός*.—Κατ' ἄλλον κανόνα πληρέστερον, τῶν εἰς -*υχος* ἢ προπαρὰλήγουσα γράφεται δι' ὦ (τυμβ-ωρύχος, χροσ-ωρύχος, ὀφθαλμ-ωρύχος κλπ.), τῶν δέ εἰς -*υκτης* διὰ τοῦ ο (*νεκρ-ορύκτης, τοιχ-ορύκτης, τειφρ-ορύκτης*)].

Ἔτυμ. : *δρύσσω*, ἄττ. -*τιω*, μτγν. *δρύξω*· *δρυχῆ, δρυγῆ, δρυξίς*· *δρυγμα*· *δρυξ*· *δρύσσω* (**δρυχ*]ω (πρβλ. *κατωρυχῆς*—ὁ τεθαμμένος) στήριζται ἐπὶ τινος *δρυ* (σκάπτω), πρβλ. δημρ. *οὐρός* (**δρF*-ος (βλ. λ.), εἶτα λατ. *ruga* (ρυτίς προσώπου), πιθ. ὡς. *arkūgia* (ὑπόνομος ὄρυχελου), *corrugus*, καὶ *σανοκρ. luŕcaŕi* (ἐκ-ορίζω), λατ. *runcare* (σκαλίζω, βοτανίζω), λαττ. *rúk'ét*

(ἀνορύσσω, ἀνασκάπτω), *σανοκρ. rŭkšá-h* (σκληρός, ἄγριος), *παλ-γερμ. rŭh* (τραχύς, σκληρός). λιθ.

raũkas, raũkszlas (ρυτίς, κυρ. σχίσμα, αὐλαξ δι' ἀρότρου).

ὄρφάνευμα, τὸ (*ὄρφανεύω*)· ὄρφανία, κατάστασις τοῦ ὄρφανου.

ὄρφανεύω, μελ. -*σω* (*ὄρφανός*)· λαμβάνω φροντίδα ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν, περιποιοῦμαι ὄρφανὰ, ἀνατρέφω ὄρφανὰ.— Παθητ. μετὰ μέσ. μελ. -*εὔσομαι*, εἶμαι ὄρφανός, εἶμαι εἰς κατάστασιν ὄρφανίας.

ὄρφανία, ἢ (*ὄρφανός*)· ἔτι καὶ νῦν, ὄρφανία, κατάστασις ὄρφανου || γενικῶς, ἀποστερησίς, ἀπώλεια, ἔλλειψις, ἔνδεια.

ὄρφανίζω, μελ. -*ισω*, ἄττ. -*ίω* (*ὄρφανός*)· κάμνω τινά ὄρφανόν, τὸν ἀορφανίζω || ἀποστερῶ τινά ἀπὸ τι, τοῦ τὸ ἀφαιρῶ, τοῦ τὸ στερῶ.— Παθητ., ἀπομένω ὄρφανός, στερούμαι, ἀποστεροῦμαι τίνος.

ὄρφανικός, ἢ, ὄν (*ὄρφανός*)· ὁ ἀωρφανισμένος, ἀπομείνας ἄνευ πατρὸς || *ἡμαρ δερφανικόν*=ἡ ἡμέρα ἥτις καθιστᾷ τινά ὄρφανόν, καθ' ἣν ἀπομένει τις ὄρφανός.— || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ὄρφανούς.

ὄρφανίος, ὄν=*δερφανικός* (βλ. λ.).

ὄρφανιστής, -οῦ, ὁ (*δερφανίζω*)· ὁ φροντίζων διὰ τὰ ὄρφανὰ, ὁ περιποιούμενος αὐτὰ, ὁ ἐπιτρόπος τῶν, ὁ παιδαγωγός τῶν.

“ΟΡΦΑΝΟΣ, ἢ, ὄν, καὶ ἄττ. -*ός*, -*όν*, λατ. *ORBUS*· ἔτι καὶ νῦν, ὁ ἀπομείνας ὄρφανός, ὁ ἀπομείνας ἄνευ πατρὸς ἢ μητρός, ὄρφανός. 2) μετὰ γεν., ὁ στερούμενος ἢ ἀποστερηθεὶς ἢ ἀπεστερημένος ἀπὸ τι(να)· *ὄρφανός γυνεῆς* = ὁ ὄπαις, ἀτεκνος, ὁ ἀπομείνας ἄνευ τέκνων, ὁ στερηθεὶς τῶν τέκνων του, τὸν ὄρφανόν τὸν ἐστέοισαν ἀπὸ τὰ παιδιὰ του

Ἔτυμ. : *δερφανός*· *δερφανίζω, δερφανέω*· πρβλ. Ἑσυχ. *ἀδωφοβόται· ἐπιτροποὶ δερφανῶν, ἀδωφοβόται· ἐπιτροπή, ἀδωφωσεν· ὠρφάνισεν*· *orb*, γεν. *orboy* (ὄρφανός) (<ιαπ. **orbho-s* =λατ. *orbis* = ἔλλ. *ὄρφο*, γοτθ. *arbi* (**orbhio*-) = κληρονομία, *arbjā* (κληρονομός), *παλ-norr. arfr*, ἀγγλ.-σαξ. *yrfe*, *παλ-γερμ. arbi, erbi* (κληρονομία), *παλ-norr. arfe*, *παλ-γερμ. arpeo, erbo* (κληρονομός), *παλ-ιρλ. orbe, orbbe, orpe* (= *hereditas*), *com-arbe* (κληρονομός, διάδοχος), *παλ-gall. Urb-gen*, *παλ-bret. Urblen*, ὄνομα ἀνδρός, *gaul. Orbilus*, **Orbinios* καὶ ἐντεθῆεν *Orbiniacus*· συγγ. θεωροῦνται ἐπίσης τὰ *σανοκρ. árba-h* (μικρός, ἀδύνατος, παῖς), *ρωσσ. rebjónok* (παῖς) (**orbh*· **erebh*-), εἶτα *παλ-σλαβ. rabŭj* (ὑπηρετής, δοῦλος) (**orbho*-), ἄρμ. *arbaneanak* (ὑπέρτης, συναγρηγῆτης), πιθ. καὶ γοτθ. *arbais* (ἐργασία, μόχθος), ὅπως πιθ. νά εἶναι συγγ. καὶ τὸ γοτθ. *arms*, *παλ-γερμ. ar(a)m* (πιτῶχος, δυστυχής) πρὸς τὸ ἔλλ. *ὄρφο*-(<ιαπ. **orbh*-*mo*).

ὄρφανο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ (*δερφανός+φύλαξ*)· ὁ φυλάττων τὰ ὄρφανὰ, ὁ ἐπιτρόπος (προστάτης) τῶν ὄρφανῶν.

ὄρφανῶς, μελ. -*ώσω* (*δερφανός*)· καθιστῶ τινά ὄρφανόν, τὸν ἀορφανίζω, λατ. *orbefacio*.—Παθητ. (ἀπο)στεροῦμαι τίνος, ἀπομένω ὄρφανός (ἐστερημένος) ἀπὸ τι.

“Ορφεῖος, α, ὄν· ὁ τοῦ Ὀρφέως· ἐκ τοῦ **“Ορφέυς**, -εως, δ' ὁ περιώνυμος ἐκ Θράκης ὄοιδός (βλ. *K. E. A.*).

ὄρφναῖος, α, ὄν (*δερφνη*)· σκοτεινός, ζοφερός.— || νυκτερινός, ὁ διὰ νυκτός (ἢ ἐν καιρῷ νυκτός).

“ΟΡΦΗΗ, ἢ, θωρ. **ὄρφνᾶ**, ἢ· τὸ σκότος τῆς νυκτός, νύξ || μτφρ. κατῆφεια, μελαγχολία.

Ἔτυμ. : *δερφνός*· *δερφνη*· *δερφνώδης*· *δερφναῖος*· *παλ-norr. iarf* (φαίος), ἀγγλ.-σαξ. *eorþ, earþ* (μελαψός), *παλ-γερμ. erpf* (=fuscus) (γερμ. **erpa* ἀντι **erpra* <ιαπ. **erbh-nó*), *παλ-norr. iarþe* (πουλακίδα), *παλ-γερμ. repahoun* (πέρδικα) κλπ.· πάντα ἐξ ἰαπ. **erebh*· **orobh*—Τὸ λατ. *rōbus, rōbur* δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα ἀλλ' εἰς τὸ *ερυθρός* (<ιαπ. *(*e*)*reudh*-).—Κατ' ἄλλους *δερφνός* < **orgvsnó-s*: *ἔρεβος* ἢ (**or*-*ghvnhnó-s* : ἄρμ. *arjn* (φαίος) τ. ἔ. *δερφνός* < **δερπνός* <ιαπ. **orgv-s-nó-s*.

δερφνίος, η, ὄν (*δερφνη*)=*δερφνός* (βλ. λ.), *σκο-*

τεινόχρωμος, μελαψός, φαιός || *δρφήνιον χρώμα* = τό χρώμα τό παραγόμενον ἐκ τῆς μείξεως μέλανος (κυρίως) χρώματος μετὰ ἐρυθροῦ καί λευκοῦ, τό κυμαίνονμενον μεταξύ *πορφυροῦ* καί *φουινιίνου*.

δρφήνιτης, -ου, δ (*δρφήν*): σκουτείνος.

ὈΡΦΟΨ, ἄττ. **δρφώς**, (κατά τινας καί *δρφῶς*), δ' βαλῶσιος |χδύς, κοιν. ροφός, λατ. *orphus rubeus*. [*δρφός*, ἢ *δρφος*· κατά τινας ἔτυμολ. ἀνήκει εἰς τό *δρφνός*· κατ' ἄλλους συγγεν. τῷ γερμ. *würflin* (|χδύς) <(ιατ. **erph*-)].

δρῆμα, δ (*δρῆος*): ὁ πρῶτος σειρῶς τινος, ὁ ἀρχηγός τῆς, ὁ προπροσούμενος, γεν. ὁ πρῶτος || ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ.

Ἔτυμ.: *δρῆμα* (= *αβασιλεύς, ἡγεμὼν*· Ἦουχ.) ἔθεωρήθη ὡς αἰολισμός = **δρῆμα* (*-*ρημο*-), πρβλ. *ἀρχός* (βλ. λ.), ἔθεωρήθη δηλ. συγγ. τῷ *ἀρχω*, -ομαι ἐκ ρ. *ἀρχ*- (πρβλ. τὰ ἀνάλογα *ἀγκος*—*δγκος* διὰ τὴν ἀναλλαγὴν τῶν ἐν ἀρχῇ φων.).— Πιθανώτερον ὁμοιωσιν εἶναι τὸ ὑπὸ *Bechtel* ὑποστηριζόμενον, ὅτι αἱ περιφράσεις *δρῆμα ἀνδρῶν*, *δρῆμα λαῶν* εἶναι συγγενεῖς πρὸς τὴν περιφρ. *ἔρκος Ἀχαιῶν* (δ Αἴας), καί ὅτι ἐπομένως ἢ λ. συγγενεῖται πρὸς τὴν λ. *δρῆος* (βλ. ἐν *δρῆατος*), καί θά ἤδυνάτο νὰ σημαίνῃ: τεῖχος (φρούριον) προστατεῖον τοῦ ἀνδρός.

δρῆατος, δ (ἐκ τοῦ *δρῆος*, ὡς τὸ *μέσαςτος* ἐκ τοῦ *μέσος*, *μύχαςτος* ἐκ τοῦ *μυχός*) = *δρῆος* (βλ. λ.), σειρὰ δένδρων.— || ἔκτασις γῆς περιφραγμένη καί πεφυτευμένη, κήπος (πρβλ. ἀγγλ. *orchard*), λατ. *hortus*.

Ἔτυμ.: *δρῆατος*· πρβλ. *δρῆαμή* (παρὰ Πολυδ., ἰσως ἀντι *δρῆκάνη* = *ἐρκάνη*), βοιωτ. ἄττ. ἐν ἐπιγρ. *Ἐρχομενός* > *Ὀρχομενός*· *δρῆάς*, -άδος, ἢ (ἐπιθ. = ἢ περικλοισα), πρβλ. Ἦουχ. *ἀδρῆάς*· *περίβολος*, *αἵμασιά*. καί *εἶδος ἐλαίας*· *δρῆος* (= σειρὰ δένδρων ἢ κλημάτων)· βλ. καί *ἐρχατάω* καί *δρῆαμος*.

δρῆατός, μελ. -*ἡσομαι*· ἀορ. α' *ὠρῆσάμην*, ἀποθ. (*δρῆσῶμαι*)· χορευτῶς || μετ' αἰτ. παριστάνω (ἀπομιμοῦμαι) τίνα δι' ὀρχήσεως ἢ παντομιμικῶν κινήσεων: *δρῆσάμην Κύνκλωπα* = (παρ' Ὀρατ.) *Cyclops moveri* = χορευτῶ τὸν Κ. (χορευτῶν παριστάνω τὸν Κ.). 2) πηδῶ, σκιρτῶ.— || τὸ ἐνεργ. *δρῆέω* = βάλλω τίνα νά χορεύσῃ.

Ἔτυμ.: *δρῆατός*· ὁμ. *δρῆατός*, -θος· ὁμ. *δρῆαστής*, ἄττ. *δρῆαστής*· *δρῆαστής*· ἑλληνιστ. *δρῆαστής* (= χορευτρία): συγγ. τῷ *σανσφο*. *ἰγθαγάτι* (συγκλονίζομαι, σφραδάζω, δορυθῶ): εἶς λατ. β. **ergh*-, ἀποτελοῦσης ἐπέκτασις ἐκ τῆς **er*- (ζῶρη καί κίνησις, ἐξ-ὀρμησις), βλ. καί *ἀρῖνα*, *δρῆνυμι*, *δρῆου*.— Ὀλιγότερον πιθανὴ θεωρεῖται ἢ ἐν ἀρχῇ υποδηλωθεῖσα προέλευσις ἐκ τοῦ *δρῆος*, τὸ ὁποῖον θά ἤδυνάτο νὰ σημαίνῃ καί: «σειρὰ ὀρχηστῶν», ὡς ἐν τῇ Γερμ. τὰ *Reige*, *Reihe*.

δρῆαδῶν, ἐπίρ. (*δρῆος*): κατ' ἀνδρα, εἰς ὅπωσ ἀπὸ τόν ἄλλον, πάντες εἰς μίαν γραμμὴν, λατ. *virilitim*.

δρῆαθμός, ἰων. **δρῆαθμός**, δ (*δρῆατός*): ὀρχησις, χορός, λατ. *saltatio*.

δρῆαμα, τὸ (*δρῆατός*)· συν. κατὰ πληθ., χοροί, χορεύματα, παντομιμικὰ κινήσεις, λατ. *saltatio*.

δρῆασις, -εως, ἢ (*δρῆατός*)· δτι καί νῦν, ὀρχησις, τὸ ὀρχεῖσθαι, χορός || χορός οὐσιωτάμενος εἰς παντομιμικὰς κινήσεις.

δρῆαθμός, δ = *δρῆαθμός* (βλ. λ.).

δρῆατήρ, -ῆρος, δ, καί **δρῆατήης** -οῦ, δ (*δρῆατός*): ὁ ὀρχούμενος, χορευτῆς.

δρῆατικός, ἢ, ὄν (*δρῆατής*): ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) τὴν ὀρχησιν.

δρῆατο-διδάσκαλος, δ (*δρῆατός*+*διδάσκαλος*): ὁ διδάσκαλος τῆς ὀρχηστικῆς (τῆς ὀρχήσεως, τοῦ χοροῦ), ὁ χοροδιδάσκαλος.

δρῆατο-μανεύς, μελ. -*ἡσομαι*+*μανῆναι*): εἶμαι μανιῶδης χορευτῆς, ἐτρελλοῦμαι γιὰ χορόν.

δρῆαστρα, ἢ (*δρῆατός*)· δτι καί νῦν, ὀρχηστρά· ἐν τῷ ἄπτικῷ θεάτρῳ ὁ ἀρετὰ μέγας ἡμικυκλικῶς χώρος, ἐντός τοῦ ὁποῖου παρέμενε καί ἐκινεῖτο ὁ χορός.— || γυνικῶς, τόπος κατάλληλος δι' ὀρχησιν.

δρῆαστρίς, -ίδος, ἢ, θηλ. τοῦ *δρῆαστής*· ἢ χορεύτρια.

δρῆαστῆς, -θος, ἢ, ἰων. ἀντι *δρῆασις* (*δρῆατός*)· ἢ ὀρχησις, τὸ χορεύειν, ὁ χορός || συνγρ. δοτ. *δρῆαστῆς* (-ῆ- ἐν τῇ ὀνομα. καί αἰτ.).

ὈΡΧΙΓΛΩΣ, δ, καί **δρῆασις**· πτηνὸν τι, πιθ. ὁ τροχίλος (κοιν. τροποφοράκης) [συγγ. τῷ *δρῆασις*, προϋποτιθεμένου τύπου τινός **δρῆσις* (ὀδευτῆς, ταχυδρόμος), πρβλ. *τροχίλος* (<*τροχίσις*)].

δρῆα-πεδάω (καί -*έω*), μελ. -*ἡσομαι* (*δρῆαπέδω*)· ψαύω τοὺς ὀρχησις (ἐξ ἀσελγείας καί ἠδυπαθείας).

δρῆα-πέδη, ἢ (*δρῆασις+πέδη*)· ἡ δέσμευσις τῶν ὀρχησιν, ἢ γενετήσιος ἀδυναμία, ἀνικανότης.

δρῆα-πέδω, τὸ (*δρῆασις+πέδω*)· τὸ περιέχον τοὺς ὀρχησις σακκούλιον, ἢ *δρῆασις* || ἐν τῷ πληθ. τὰ *δρῆαπέδα* = οἱ ὀρχησις, λατ. *testiculi*.

ὈΡΧΙΣ, -ιος καί -εως, δ, πληθ. *δρῆασις* ἢ *δρῆασις*, ἰων. *δρῆασις*· δτι καί νῦν, ὀρχησις, ὀρχησίδις, πληθ. ὀρχησις, ὀρχησίδια, λατ. *testiculus*. [*δρῆασις*: ἀρμ. *orjî-kh* (ὀρχησις), *orjî* (ὁ μὴ εὐνοουχισμένος), *mî-orjî* (= *μόνορῆσις*), Ζανδ. *erazi* θυτίκ. (ὀρχησις), ἀλβ. *herde* (ὀρχησις) ἀντι **erde*], λιθ. *erzilas* (ἵππος ἀνενοουχιστός)· εἶς λατ. **-gh*-].

Ὀρχομενός, δ καί ἢ· ὄνομα ἑλληνικῶν τινῶν πόλεων, ἐπισημοτέρα ἐκ τῶν ὁποῶν ἦτο ὁ *Ὀρχομενός Μινυεῖος* ἐν Βοιωτίᾳ (δ ἀρχαιότερος βοιωτικῆς τύπος τῆς λ., ἀπαντῶν καί ἐν ἐπιγραφαῖς, ἦτο *Ἐρχομενός*)· Βλ. Κ. Ε. Λ.

ὈΡΧΟΣ, δ· σειρὰ δένδρων ἢ κλημάτων (κυρ. τόπος περιφραγμένος καί κατάφυτος, κήπος, ἀμπελών). [δι' ἔτυμ. βλ. καί τὸ συνών. *δρῆατος* καί *δρῆατος*, τ. ἔ. συγγ. τῷ *ἔρκος* (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους, ἦτον ὀρθῶς, συγγ. τῷ *ἀρχω* ἢ καί τῷ *δρῆατός*].

δρῆα, πρκ. τοῦ *δρῆνυμι*.

δρῆαρι, γ' ἐν. ἐπ. ὑπερα. τοῦ *δρῆνυμι*.

δρῆαρεται, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἐν. τοῦ *δρῆνυμι*, ἰσοθύν. τῷ *δρῆαρε*· ὑποτ. *δρῆαρηται*.

δρῆαρέχαιτα, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *δρῆαγω*.

δρῆαρέχαιτο, ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερα. τοῦ *δρῆαγω*.

δρῆαρυκτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερα. τοῦ *δρῆασω*.

δρῆαρυχα, πρκ. τοῦ *δρῆασω*.

ὈΣ, ἢ, δ'· γεν. *οῦ*, *ῆς*, *οῦ*· δοτ. *ῶ*, *ῆ*, *ῶ*· αἰτ. *ὄν*, *ῆν*, *δ'*· πληθ. ὄνομα. *οῖ*, *αἶ*, *αἶ*· γεν. *ὄν*· δοτ. *οἷς*, *αἶς*, *οἷς*· αἰτ. *οῖς*, *αἶς*, *αἶ*· ἀπαντῶσιν ἐπίσις καί ἰων. γεν. *δου*, θηλ. *ῆς*, ὡς καί ἐπ. δοτ. πληθ. θηλ. *ῆς* καί *ῆσι*.

Α'. ΑΝΑΦΟΡ. ΑΝΤΩΝ.· ὅστις, ὁ ὁποῖος, λατ. *qui*, *quae*, quod. Παράλληλος πρὸς τὴν ἀπλὴν ἀναφορ. *ὄς*, *ῆ*, δ (παρ' Ὀμ. καί δ, ῆ, τὸ) ἀπαντῶσιν καί αἱ σύνθετοι ἀναφορ. *ὄστις* (καί *δστις*), *ὄστε*, *ὄσπερ* (καί *διπερ*), *ὄς γε*· ἢ *ὄστις* κυρ. σὴμ. *ὄστιςδῆποτε*, λατίν. *quisquis* (ἔχει τινα ἀοριστολογικὴν χροιάν), συχνά ὁμοιωσιν ἀναφέρεται καί εἰς προηγούμενόν τι ὠρισμένον (βλ. *ὄστις*)· ἢ *ὄσπερ* εἶναι ἐπίστε. τύπος τῆς *ὄς* (βλ. *ὄσπερ*)· τέλος ἢ *ὄς γε* παρέχει εἰς τὴν *ὄς* δύναμιν περιοριστικὴν ἢ διακριτικὴν, ὡς τὸ λατ. *qui quidem* ἢ *quippe qui* (βλ. *ὄς γε*).

Ἡ ἀναφορ. ἀντων. συχνά συμφωνεῖ καθ' ἑλξιν πρὸς τὴν πτώσιν τῆς προηγούμενης λέξεως, εἰς ἣν ἀναφέρεται· *τῆς γενεῆς, ἢς Ζεὺς δῶκε* (ἀντι *ἦν Ζεὺς δῶκε*) || τὸ οὐδ. δ ἀναφέρεται πολλὰς οὐχί εἰς προηγούμεσαν πρότασιν (ὅπως θά ἀνέμενε τις) ἀλλ' εἰς πρότασιν, ἣτις ἐπακολουθεῖ μετ' αὐτὸ («προεξαγγελτικὴ παράθεσις»): *δ δὲ πάντων μέγιστον...*, *δ δὲ πάντων δεινοτάτων...* (= «ἀλλ' ἕκαστο πού εἶναι τὸ πιὸ σημαντικό ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι...», «ἀλλὰ τὸ πιὸ παράξενο (τὸ πιὸ τρομερὸ) ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι...») || ἐπίσις ἢ ἀναφορ. ἀντων. καίτοι εἴνατε καί ἀντι τοῦ λατ. *suad*. *ἔνα*, πρὸς δὴλωσιν ἐπιδικωμένου σκοποῦ (ὡς τὸ λατ. *qui εἴνατε ἀντι τοῦ ui*): *ἀγγελον ἦκαν*, *ὄς ἀγγελλεῖται γυναικί* = ἔσονται ἀνταγγελιαφόρον ἔνα ἀναγγελίῃ εἰς τὴν γυναικί (=λατ. *nuntium miserunt qui nuntiare*) || ὡς, δύναται νὰ καίται ἀναφορ. πρότασις ἀντι αἰτιολογικῆς (πρὸς τὴν ὁποῖαν καί ἰσοδυναμεῖ, ὡστε νὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀντικατασταθῇ δι' αὐτῆς): *ἀποπα λέγεις... ὄς γε κελεύεις* (= *ἀποπα λέγεις... σὺ γὰρ κελεύεις, ἢ διότι σὺ κελεύεις*) || ὡς, καί ἀντι ὑποθετικῆς (ἀντι τοῦ *εἰ τις, εἰάν τις*): *συμφορὰ δ' ὄς ἂν τύχη κακῆς γυναικῆς* (=συμφορὰ δέ, εἰάν τις τύχη κακῆς γυναικῆς).

Είς τινας περιπτώσεις ή άναφορ. άντων. χρησιμοποιείται άπολύτως: I επί χρόνου, ή έμπρόθ. γεν. **έξ ου** (ένν. **χρόνου**) = άπό τότε πού... άφ' ότου | ή άπλή γεν. **ου** (ένν. **χρόνου**) = όποτε, ότε | ή περίφρ. **έστιν ου** (πλήρες = **έστι** ένν. **χρόνος**, **ου** ένν. **χρόνου**) = ένί-οτε, κάποτε-κάποτε, κατά περιστάσεις. 2) επί τόπου, ή γεν. **ου** = όπου, εκεί πού, εις μέρος όπου (και έν πλαγ. έρωτ., εις ποίον μέρος, πού) | **ου μέν... ου δέ** = άλλαχού μέν... άλλαχού δέ... | **έστιν ου** = ένια-χού, εις τινα μέρος, κάπου. — II ή δοτ. έν. θηλ. **ή**, επί τόπου (= λατ. **qua**) = επί στάσεως, έν ώ τόπω, εις ό μέρος, όπου | και επί κινήσεως πρός τόπον, πρός ό μέρος | τό πλήρες: **τή**... **ή** = έκει... όπου, ή πρός έκεινό τό μέρος... (πρός) όπου. 2) επί τρόπου, ώς τό **δπως** (λατ. **quomodo**): **ή θέμις έστι** = όπως είναι όρθόν (δικαιόν, έπιτετραμμένον) | έν δσω, έφ' όσον, καθ' όσον, λατ. **qua, quatenus**. 3) μετά υπερθ. έπιφρ.: **ή μάλιστα, ή άριστον** (= λατ. **quam maxime** κλπ), συνών. τφ **ώς μάλιστα, ως άριστον** κλπ. (= όσον τό δυνατόν περισσοτέρον, όσον τό δυνατόν καλύτερα). — III ή αιτ. έν. οδδ. **δ** άντι **δ**ι' **δ** = διότι, επειδή, λατ. **quod**. 2) (έν άρχή προτ.), διά τό όποίον, δι' **δ**, **δδεν**, λατ. **quapropter**.

H άναφορ. άντων. συναπτομένη μετά τινων μορίων ύφίσταται τροποποίησιν τινε τής σημασίας της: I **δς γε** (λατ. **qui quidem**, ή **quippe qui**), όπου ή **δς** άπο-κτθ διά τοϋ γε κάποιον περιορισμόν ή και άντιθέτως έμφασιν (= όστις τούλάχιστον, ό όποιος τούλάχιστον, ή ό όποιος άκριβώς, ό όποιος μάλιστα). — II **δς κεν** (ή **δς κε**), άττ. **δς αν** (ό άν άριστολογικός), όπου ή **δς** προσλαμβάνει κάποιαν χροϊαν άοριστίας και άδβασιότητα (λατ. **quicumque**): όστισδήποτε, όποισδήποτε, όποιος και άν.

B' ΔΕΙΚΤ. ΑΝΤΩΝ. ή άναφορ. **δς** χρησιμοποιείται και ως δεικτική άντωνυμία, άντι τής **ούτος, όδε** (βλ. λ. λ.), έντοτε δέ και άντι τής **αυτός** (όριστ. — επαναληπτ. **αυτός**) με δύναμιν δεικτικής άντων. άπαντώσι κυρ. οί τύποι τής όνομ. άρα. **δς, οί, σπανιώτ.** δέ ή όνομ. θηλ. **ή** και οδδ. **δ'** ή τοιαύτη χρήσις είναι διηρικη κυρίως, έκ δέ τών μεθ' Όμηρον άπαντθ κυρίως εις τούς διαλό-γους τοϋ Πλάτωνος, και διη εις τās περιφρασείς **ή δ' ός, ή δ' ή** (βλ. **ήμι**) (= είπεν οϋτος, είπεν αυτη) και εις τινας άλλας περιφρ., και διη: II **και δς** (έν άρχή προτάσ.) = και οϋτος. 2) (έν άγτιθέσειν) **οί... οί** (= αύτοί μέν... έκεινοί δέ, ή από τό ένα μέρος... έν ώ από τό άλλο) | (**παρ'** άττ.) **δς μέν... δς δέ** (= αύ-τός μέν... έκεινος δέ) | **α μέν... α δέ** (= έν μέρει μέν... έν μέρει δέ, ή άφ' ενός μέν... άφ' έτέρου δέ). 3) **δς και δς** (= τοιοϋτος και τοιοϋτος άν-δρωπος, «ένος έτσι και έτσι» μετά τής έννοίας τής λεπτομερούς περιγραφής).

Γ'. ΚΤΗΤ. ΑΝΤΩΝ. ή άναφορ. **δς, ή, δ** κείται τέλος και άντι τής κτητικής άντωνυμίας, κατά τό πλείστον μάλιστα άντι τής κτητικής τοϋ γ' προσ., δηλ. άντι τής **έός, έή, έδν** (= ιδικός του, ιδική του, ιδικόν του): **δν θυμόν, τούς οίσιν αύτοϋ, ώ πενθηρω, πατέρι ώ**. — II **ώσ.** (άλλά σπαν.) και άντι τοϋ β' προσ. τής κτητ. άντων., τ. έ. άντι τής **σός, σή, δν** (= ιδικός σου κλπ.). — III **έτι δέ** σπανιώτερον κείται άντι τοϋ α' προσ. κτητ. άντων. (= **έμός, έμή, έδν** = ιδικός μου κλπ.).

Έτυμ.: I ή **άναφορ. δς** (ιαπ. *jo-s, *jā, *jo-d = σανσκρ. **yā, yā, yād, Zenb. yō, yā, yai, λιθ. jis, ji** (οϋτος, αυτη), λατ. **is, id, παλ.-ισλα. i, ja, je** βασικώς ύπόκειται έν λατ. δεικτ. θέμ. *i- (λατ. **is**), **έξ ου** προ-ήλθε περαιτέρω διά τής προσθήκης τοϋ προσφ. -o- τό σχήμα *jo-s. — II ή **δεικτ. δς** έν ταίς περιφρ. **και δς, ή δ' ός** κλπ., **δπως ή δς** τελούσα λειτουργία άναφορ. από κοινού μετά τύπων τοϋ δεικτ. *io-, **ανάγεται** είτε εις τύπον *so-s (σανσκρ. **sā-h**), είτε εις τύπον *sjo-s (σανσκρ. **syā-h**, **πχλ.περσ. hyā-h**). — III ή **κτητ. δς** (σανσκρ. **svā-h**) = κατ. **suas** δι' έτυμ. βλ. **ξ**.

δσάκι, έπ. **δσάκι**, έπίρ. (**δσος**)· ως και νϋν, **δσά-κις**, **δσας** φοράς, λατ. **quoties**.

δσάστιος, α, ον, ίων. **δσαστίος**, ποιητ. άντι **δσος**. **δσάχη**, άναφορ. έπίρ. συσχετ. τοϋ έρωτ. **ποσαχή** καθ' όσους τρόπους.

δσάχου, έπίρ. άναφ., συσχετ. τοϋ έρωτ. **ποσαχού**· εις **δσασήποτε** μέρη.

δσδος, αιολ. άντι **δζω**.

δσδω, δωρ. άντι **δζω**.

δσ-ήμέραι, έπίρ., άντι τοϋ **δσαι ήμέραι**: τόσαι ή-μέραι **δσαι** είναι, **δσαι ήμέραι** (και άν) είναι, καθ' ήμέραν, καθ' εκάστην ήμέραν, ως τό λατ. **quotidie** άντι **quot dies**.

δσία, ή, ίων. **-ήη**, ή, κυρ. θηλ. τοϋ **δσιος**: ό **δσιος** νόμος, ό νόμος τής φύσεως, πών διτ. έπιτρέπεται υπό τοϋ θελου νόμου, λ. άντιστοιχος πρός τό λατ. **fas** || έντεϋθεν, **ούχ' δσία** (ίων. **ούχ' δσίη**) + άπφρ. = είναι έναντίον τοϋ φυσικού (και θελου) νόμου να... || **πολ-λήν δσίαν τοϋ πράγματος νομίσαι** = νομισαι τι ως πλήρως συγκεχωρημένον (έπιτετραμμένον). — II ή πρός τό **δσιον** προσφερομένη λατρεία, τελεταί, θυ-σάι: **δσίης έπιβήναι** = τελέσαι τās όφειλούμενας τελετάς. — III **παροιμία**: **δσίας ένενα ποιείσθαι τι** = πράττειν τι λόγω θρησκευτικής συνήθειας, «διά τούς τύπους» (άπλως διά να φανή διτ. **έκαμέ τις** τό χρέος του), **πρβλ. λατ. dicis causa**.

δσίος, α, ον' ό ήγιασμένος, ό καθιερωμένος (καθωρισμένος, συγκεχωρημένος) υπό τοϋ θελου ή τοϋ κατ' άφύσιν νόμου, έν άντιδιαστολή πρός τό **δί-καιος** (ό καθωρισμένος, έπιτρεπόμενος, υπό τοϋ άν-δρωπίνου νόμου): **τά δσια και τά δίκαια** = τά σύμ-φωνα πρός τούς θείους (φυσικούς) και τούς άνδρω-πίνους νόμους. 2) έν άντιδιαστολή (και έν αντίθε-σει) πρός τό **ιερώς** (= ό άφιερωμένος εις τόν θεόν, ό άποτελών τρόπον τινά ίδιοκτησίαν τοϋ θεου), **δσιον σημαίνει** διτ. **δέν** είναι άφιερωμένον εις τούς θεούς, και έπομένως είναι παραχωρημένον εις τόν άνδρωπον πρός χρήσιν του, διτ. είναι προωρι-σμένον διά τόν άνδρωπον: **ιερά και δσια** = ή ίδιοκτη-σία (κτήματα) θεών και άνδρώπων (= λατ. **sacra et profana**) || **δσιον χωρίον** = τόπος μη ιερός τών θεών (μη παραχωρημένος εις τούς θεούς), εις δν έπο-μένως είναι έπιτετραμμένη ή είσοδος τών κοινών διητών, λεγόμενος άλλως και **βέβηλος** (λατ. **profanus**). — III σπανιώτερον επί προσώπων, εύσεβής, άφω-σιωμένος εις τά **δεΐα**, θρησκός || μετά γεν., **ιερώων πατρών δσιος** = σεβόμενος τās ιεράς τελετάς τών προγόνων του, ό λαν εύσευειδίητος εις τές τέλε-σιν τών πατροπαροδόντων ιερών τελετών || **δσιας χείρες** = χείρες καθαρά (άγναι).

Έτυμ.: **δσιος** **δσιώω** τό **δσιος** παρήχθη εκ τινος λαπ. *solo-, **πρβλ.** Ησυχ. **αετὰ άληθην αγαθά**, ως και τό **ετάζω** (υποβάλλω εις δοκιμασίαν, δοκιμάζω) <*σειθ-, βλ. λ.· κατ' άλλους **δσιος** <*σφοθιο-ς: **έθρος, ήθρος**.

δσιότης, -ητος, ή (**δσιος**): τήρησις τοϋ θελου νό-μου, θρησκευτικότης, εύσεβεια, αγιότης.

δσιώω, μελ. **-ώωω** (**δσιος**)· κάμνω τινά δσιον, **δ-γιον**, **αγιάζω**, **έξαγιζώ**, λατ. **expiare**. — μέσον, **στόμα δσιώωμαι** = τήρω γλώσσαν καθαράν (άγνήν), μακράν βεβήλων λέξεων.

δσιώς, έπίρ. τοϋ **δσιος**: εύσεβώς, θεοσεβώς || συγκρ. **δσιώτερον**, υπερθ. **δσιώτατα**.

δσμάομαι (**δσμή**), και παλαιστ. **δσμάομαι**, άποθ.: όσφραίνομαι, μυρίζω, μυρίζομαι || άντιλαμβά-νομαι διά τής όσμής (διά τής όσφρήσεως) || γεν. άν-τιλαμβάνομαι, παρατηρώ.

δσμή, ή (**δζω**), άττ. τύπος τοϋ παλαιστ. **δδμή**· διτ. και νϋν, **δσμή**, «μυρωδιά» (είτε καλή είτε κακή), εύ-ωδία, δυσωδία || τό αισθητήριον τής όσφρήσεως || μύρον, μυρωδικό, όρωμα [δι' έτυμολ. βλ. **δδμή**].

δσον-ών, ίων. άντι **δσον οδν**: **δσον** (όλίγον) και άν... **δσονήποτε** **όλίγον**, λατ. **quantulumcumque**.

ΌΣΟΣ, **δση, δσον**, έπ. **δσσοος, δσηη, δσσον**, άνα-φορ. συσχετ. τών **πόσος, τόσος**, λατ. **quantus**: επί με-γέθους, τόσον μέγας **δσον**... ή (έν πλαγ. έρωτ.) πό-σον μέγας || επί ποσότητος, τόσον πολλός **δσον**... ή (έν πλαγ. έρωτ.) πόσον πολλός || επί διασθημάτος, τό-σον μακράν **δσον**... ή (έν πλαγ. έρωτ.) πόσον μα-κράν || επί αριθμού, τόσον πολλοί **δσον**... (τόσοι **δ-σοι**), ή έν πλαγ. έρωτ., πόσον πολλοί (πόσοι) || επί ήχου, τόσον μεγαλόφωνος **δσον**... ή (έν πλαγ. έρωτ.)

πόσον δυνατός.— Συχνότατα προηγείται ἡ *τόσος*, ὁπότε ἡ ἀκολουθοῦσα *δοσ* ἰσοδυναμεί πρὸς τὸ ἀπλὸν *ὄσ* (=καθῶς, ὅπως) || *δοα* *πλεῖστα* ἢ *πλεῖστα* *δοα* = ὄσον τὸ δυνατόν περισσότερο || ἐν τῷ πληθ., συχνά μετὰ τὸ πάντες σὴμ. ὄλοι ὄσοι, ὄλοι αὐτοὶ πού... 2) ἐπὶ χρόνου, *δοσι* *μῆνες*, *δοσι* *ἡμέραι* = κατὰ μῆνα, καθ' ἑκάστον μῆνα, μηνιαίως, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἡμερησίως, καθημερινῶς, λατ. *quoti menses*, *quoti dies* (πρβλ. *δοσημέραι*). 3) *δοσος* *δὴ* καὶ *δοσο-δήποτε* = ὄσον μέγας (πολύς) καὶ ἄν..., ὄσονδήποτε μέγας (πολύς) καὶ ἄν..., λατ. *quantiuscumque* || *δοσος* *ἄν* = ὄσονδήποτε μέγας.— || τὰ οὐδ. *δοσον* καὶ *δοα* μετ' ἐπιρρημ. ἄν. = τόσον πολὺ ὄσον..., τόσον μεγάλως ὄσον..., εἰς ὄσον βαθμόν..., τόσον δυνατὰ ὄσον... κλπ. (ἐν πλγ. ἔρωτ., πόσον, πόσον πολὺ, πόσον δυνατὰ κλπ.). 2) ἐπ. καὶ ἰων. *δοσον* *τε* = περιπίου τόσον ὄσον..., σχεδὸν ὄσον..., ὄσον περίπου... || συχνὰ εἰς τὴν περιφρ. *δοσον* *τε* προστίθεται καὶ τὸ οὐδ. τὸ δηλοῦν τὸ ἐκάστοτε λαμβανόμενον μέτρον: *δοσον* *τ'* *ὄργυιαν* = περίπου μίαν ὄργυιαν || *δοσον* *τ'* *ἐπὶ* *ἡμῖσιν* = σχεδὸν κατὰ τὸ ἡμῖσιν, μέχρι τοῦ ἡμῖσιν περίπου. 3) *δοσον* *μόνον* = τόσον μόνον ὄσον..., μόνον ἕως... μόνον || *δοσον* *οὐ* = λατ. *tantum non* = σχεδὸν || παρ' ἄττ. διωκ. *δοσον* καὶ *δοσον* *μόνον* = μόνον ἐφ' ὄσον..., μόνον καθ' ὄσον..., ἐπὶ (κατὰ) τοσοῦτον ὄσον..., ἐφ' (καθ') ὄσον... || *δοσον* *δοσον* = ἀκριβῶς τόσον μόνον || *δοσον* *μῆ...* = μόνον πού δέν..., πληρὸν ὄτι... 4) *δοσον* *ἐπὶ* καὶ *δοσον* *τ'* *ἐπὶ* = ἄττ. *ἐφ'* *δοσον*, *ὄς* καὶ *ὄν*. 5) μετὰ συνηρ. καὶ ὑπερθετ. *δοσον* *βασιλευτέρος* *ἐστί* = καθ' ὄσον (ἐφ' ὄσον, ἐπειδὴ) εἶναι μεγαλύτερος (ἰσχυρότερος) βασιλεὺς. 6) *δοσον* *τάχος* = ὄσον τὸ δυνατόν ταχύτερον || συνηθέατ. *δοσον* *τάχιστα* (μετὰ τῆς αὐτῆς σὴμ.). 7) *δοσον* *αὐτίκα* ἢ *δοσον* *οὐκ* *ἤδη* = σχεδὸν ἀμέσως, «στὴ στιγμή». 8) *οὐκ* *δοσον* = ὄχι μόνον δέν..., λατ. *ne dicam*: *οὐκ* *δοσον* *οὐκ* *ἡμῶντα*, ἀλλ' *οὐδ'* *ἐσώθησαν* = ὄχι μόνον δέν ἀπέκρουσαν ἀλλ' οὐδ' ἐσώθησαν (λατ. *non modo non, sed ne... quidem*).— || *δοσ* μετὰ ἐπομ. συνηρ. (= ὄσον..., καθ' ὄσον...): *δοσ* *πλέον...*, *δοσ* *μᾶλλον...* = ὄσον περισσότερο..., τοσοῦτο μᾶλλον ἐπειδὴ (ἢ καθ' ὄσον), κυρίως ἐπειδὴ... 2) *δοσον* *συγκρ.*, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ *τοσοῦτω* *συγκρ.* (= ὄσον περισσότερο... τόσον περισσότερο... ἢ τόσον μᾶλλον) = λατ. *quo* (ἢ *quanto*) *mellior... eo magis*: *δοσ* *μᾶλλον* *πιστεύω*, *τοσοῦτω* *μᾶλλον* *ἀπορῶ* = ὄσον μεγαλύτερα γίνεται ἡ ἐμπιστοσύνη μου, τόσον αὐξάνει καὶ ἡ ἀμηχανία μου. 3) *δοσ* *περ* = ἀκριβῶς ἐπὶ τοσοῦτον ὄσον..., κατὰ τοσοῦτον περισσότερο ἀκριβῶς, ὄσον...

δοσο-περ, ὄση-περ, ὄσον-περ' ἀκριβῶς τόσον μέγας, ὄσον..., ὄχι μεγαλύτερος ἀπό... ἀκριβῶς τόσος (τόσον πολὺς) ὄσος... || ὄσονδήποτε μέγας, ὄσονδήποτε πολὺς.

δο-περ, ἡ-περ, ὄ-περ (ἐπ. ἀρ. ὡς καὶ *δο-περ*, διωκ. καὶ ἀρ. *δο*, *τε* ἀντὶ τοῦ *δο-τε*)· **δοτις** τῷ ὄντι (ὄπερ πρᾶγμα τῷ ὄντι), **δοτις** ἀκριβῶς ἀνδρῶπος (ὄπερ ἀκριβῶς πρᾶγμα), λατ. *qui quidem*.

***ΟΨΠΡΙΟΝ**, τό, ὄς καὶ ὄν, ὄσπριον, κύμαρος, φασιολός || λαχανικά. [*δοσπριον* (<**o-sprijo*—μετὰ τοῦ περιθλήματος) = *σπειρόν* (**σπερjōn*)=περιθλήμα].

***ΟΨΑ**, ἡ, ἀττ. *δοτα*· φῆμη, λατ. *fama* || δεισφωνή, θεῖος ἤχος, κληδὼν ἐκ θεοῦ (ἢ φῆμη θηλ. ἐδωρηθῆ ὡς θείας προελεύσεως, διὰ τὸ μυστηριώδες τῆς ἀρχικῆς τῆς προελεύσεως καὶ τὸ ἐκπληκτικὸν τῆς ἀστραπιαίας διαδόσεώς τῆς).— || γεν., φωνή.— || ἤχος, τόνος, π. χ. τῆς κιθάρας || ὁ πάταγος τῆς μάχης.— **IV** οἰωνός, προφητικῆς φωνῆς, προφητεία, θεῖον μήνυμα || πρβλ. *δομψ*. [*δοσα*, σπαν. ἀττ. *δοτα* <ιαπ. **oqvnja*. δι' ἔτυμ. βλ. *ἔπος*].

δοσα, ἰων. οὐδ. πληθ. τοῦ *δοσος*.

δοσάκι, ἐπρ., ἰων. ἀντὶ *δοσάκι* (βλ. λ.).

δοσάτιος, ἰων. ἀντὶ *δοάτιος* (βλ. λ.).

***ΟΨΕ**, τὸ, οὐδ. δοῦκ. οἶ δοῦ ὀφθαλμοί || συχν. μετ' ἐπιθ. πληθ. *δοσα* *φαινεῖν*, *δοσα* *αματόνεα* || ἢ γεν. καὶ δοτ. ἐν τοῖς μεθ' Ὀμῖρον χρόνοις προσέλαβον τὸν τύπον τῶν ἀντιστοίχων πτώσεων τῆς *δο* κλισ., τ. ἔ. *δοσων*, *δοσῶσι* ἢ *δοσῶσι*.

***Ετυμ.**: ποιητ. *δοσα* (<**δοκς*) ἀττ. *τρι-οτις*, *-ίδος*, ἢ (ἀττ. **δοτε* = ἰων. *δοσα*), ὑποκορ. *τριότιον* (εἰδος κομῆματος, πῖθ. πόρην, «μὲ τρία μάτια»)· *δομμα* (<**δο-μα*, ἰαπ. **oqvn-mj*, βλ. λ.)· ἐπ. *δοσομαι* (**oqvn-jo*) βλ. λ.· λακ., ἐπιθ. *δοπιέλιος* (μάτι)· *δοφθαλμός* (βλ. λ.), ἀρμ. πληθ. *αζκῆ* (ὀφθαλμοί) (<ιαπ. δοῦκ. **oqvn*=παλ.-ολαυ. οἶ)· ἐν. *ακν*, γεν. *ακαν* (μάτι, ὀπή, ὀνοίγμα), λατ. *oculus*, εἶτα πῖθ. γοθ. *augō*, παλ.-γερμ. *ouga*, ἀγγλ.-σαξ. *ēaze* (ἀγγλ. *eye*), παλ.-πορτ. *auga* (μάτι), παλ.-γερμ. *augi-vis* (= publice), γοθ. *and-augi* (= *πρόσωπον*), *and-augi-ba* ἐπίρ. (= *παρησία*), παλ.-ολαυ. *oko*, γέν. *okese*, δοῦκ. οἶ, λιθ. *akis*, παλ.-πρωσ. *ackis* (μάτι)· πάντα ἐξ ἰαπ. **oqvn*-(μάτι)· ἰαπ. **oqvn*- ὑπάρχει ἐν τῷ δημηρ. *εἰς ὄπα* (βλ. λ.), πρβλ. ὡς καὶ *ἐνώπα*, *μέτωπον*, *πρόσωπον*, ἐπ. *εὐρύσοπᾶ*, *ἐνὶπῆ*, *ὀπιπετεύω*, *δοσις* κλπ.: τὸ στοιχεῖον **oqvn*- (= ἔχω ἐμφάνισιν τινος) ὑπάρχει ἐν τοῖς ἑλλ. *αἰθῶν*, *μῆλων* κλπ., *σανοκρ. ghĩtaci* (λιπαρός, λιπώδης), *czitici* (στιληνός) (πρβλ. *γλαυκ-ὄν* καὶ *γλαυκ-ῶπις*, *εὐ-ὄν* καὶ *εὐ-ῶπις*, λατ. *altr-ox*, *fer-ox*, *vel-ox*, *cel-ox*)· βλ. καὶ *δοσομαι*.

δοσίχος, ἡ, ὄν, ὑποκορ. τοῦ *δοσος*, *δοσῶς*· ὄσον ὀλίγος, ὄσον μικρός (καὶ ἐν πλγ. ἔρωτ., πόσον μικρός), λατίν. *quantulus*.

***ΟΨΙΟΜΑΙ** (*δοσα*), ἀποθ., ἐν χρήσει κατ' ἀνεστ. καὶ παρ.ατ. μόνον (ἐν τῷ πρτ. ἄνευ ἀνῆσ.)· ὄρω, θλέπω.— || θλέπω μετὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, φαντάζομαι || προβλέπω, προαιδοῦμαι, προμαντεύω || προφητεύω, προλέγω, προσημαίνω, προμηνύω.

***Ετυμ.**: *δοσομαι* (**oqvn-jo*)· ἀττ. *δοτεῦμαι* (προφητεύω· φοβοῦμαι), ἀττ. *δοτεία* (μαντεία)· δι' ἔτυμ. βλ. καὶ *δοσας*· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ γοθ. *ahjan* (= *νομίζειν*), *aha* (= *νοῦς*), *ahma* (= *πνεῦμα*).

δοσῶς, ἡ, ὄν, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *δοσος*. [*δοσῶς* <**dojo*, πρβλ. ὄμ. *τόσος*, *τόσος* (**tojo*- *πόσος* (**tojo*-), λατ. *toti*, *toti-dem*, *σανοκρ. tati* (= λατ. *tot*)· ἐκ τοῦ ἰαπ. ἀντων. θέμ. **jo*- (: ἑλλ. *δο*, βλ. λ.)].

δοσάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ *δοσέον*· μικρὸν ὄστον. **δο-τε**, *ἡ-τε*, *δο-τε* (ἐπ. ἀρ. καὶ *δο-τε* ἀντὶ τοῦ *δοσα*, διωκ. ἐπ. *δοπερ* ἀρ. ἀντὶ τοῦ *δοπερ*)· **δοτις**, ὁ ὁποῖος (ἀκριβῶς ὡς καὶ ἢ ἀπλῆ *δο* ἢ ἢ *δοσις*).

δοσείνιος, ἡ, ὄν (*δοσέον*)· ὁ ἐξ ὄστων κατασκευασμένος, κοκκόλινος.

***ΟΨΤΕΨΟΝ**, τό, ἀττ. συνηρ. *δοσοῦν*, πληθ. *δοσέα*, ἀττ. συνηρ. *δοσά*· *δο* καὶ ὄν, ὄστον, ἐκόκκαλον, λατ. *os*, γεν. *ossis*.

***Ετυμ.**: *δοσέον* (**δοτεjōn*), ἀττ. *δοσοῦν*, δωρ. *δοσίον*: *σανοκρ. ásthi*, γεν. *ásthāh*, Ζανθ. *ast-asth*, ἀρμ. *oskr*, ἀλβ. *asth*, *asthe*, λατ. *os* (καὶ δὴ *oss*), γεν. *ossis*, παλ.-λατ. ὡς *ossu* (πληθ. *ossua*) καὶ *ossum*· ἐξ ἰαπ. **osth*- προεβλήθη ἐκ τινος **odh-i*, πρὸς *δο*, κατὰ τινὰς, συναπτέον τὸ παλ.-ιρλ. *odb* (κόμβος), *goll. oddf* (ἐξόγκωμα), ἐξ ἰαπ. **od-bho*- (βλ. *δοσφός*), ἑλλ. *δοσος*, *δοσος* (βλ. λ. λ.)· ἄλλοι δὲν δέχονται τὰ τελευταία ταῦτα, δέχονται διωκ. συγγένειαν τοῦ *σανοκρ. ásthi* πρὸς τὸ ἑλλ. *δοσέον*· λατ. *costa*, παλ.-ολαυ. *kostl'*· ἄλλοι τινὲς δέχονται ἰαπ. **oqosth*- (*δοσέον* (**oqosth*)): παλ.-ολαυ. *kosth*, λατ. *costa*.— Εἰς τὴν ἑμάδα ταύτην ἀνήκουσι πάντως καὶ τὰ: *δοσρακον*, *δοσρεεν*, *δοστανός*, *δοσταῦς*, *δοσταγάλος*, *δοσφός* (βλ. λ. λ.).— ἢ λ. *δοστακός*· ἑλλ. ἡμισθ. *δοστακός* (κατ' ἀφομ. τοῦ *ο*- πρὸς τὸ ἐπὶ *α*-) <ιαπ. **osthō-qr*-: *σανοκρ. ásthān*- (ὄστον), πρβλ. *σανοκρ. an-ásthāka*-h (ἄνευ ὄστοῦ).

δοστέφιν, ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ *δοσέον*. **δοστινος**, ἡ, ὄν (*δοσέον*) = *δοσείνιος* (βλ. λ.), ὁ ἐξ ὄστοῦ, ἐκόκκαλινος || οὐδ. πληθ. *δοστίνα*, τὰ, ὡς οὐσ. =λατ. *hibiae*=οὐλοὶ ἐξ ὄστοῦ (κοκκόλινοι).

δο-τις, *ἡ-τις*, *δο-τις*, ἢ *δο-τις*· γεν. *δο-τινος*, *ἡσ-τινος*· δοτ. *δο-τινι*, *ἡ-τινι* κλπ.· πληθ. *δο-τινες*, *ἡσ-τινες*, *δο-τινα* κλπ. (ἐπ. ἀρ. ὡς καὶ *δο-τις* ἀντὶ *δο-τις*, καθὼς καὶ *δο-περ* ἀντὶ *δο-περ*, καὶ *δο-τε* ἀντὶ *δο-τε*)· ἐπ. οὐδ. καὶ *δο-τε*.— || ἐκ τοῦ ἐπ. τύπου *δο-τις* (ἀντὶ *δοσις*) παράγονται ποικίλοι τύποι πτώσεων: γεν. *δοτον*, δοτ. *δοτῶ*· ἐπ. γεν. *δοτεον*, συνηρ. *δοτεον* καὶ *δοτεον*, δοτ. *δοτεῶ*· αἰτ. *δοτίνα*.— πληθ. ὄνομ. οὐδ. *δοτίνα*· γεν. *δοτεον*, ἀττ. *δοτων*· δοτ. *δοτίσιν*, καὶ θηλ. *δοτίσιν*· οὐδ. αἰτ. ἐπ. καὶ ἰων. *δοσα*, ἀττ. *δοτα*· ὄστιοδήποτε, ὄ-

ποικοδότη, «όποιος», πώς όστις (διαφέρει δηλ. ή όστις από την ός όσον διαφέρει ή λατ. quisquis ή quicumque από την qui: ότις κ' επιλοκμον όμόση = όστιόδηποτε ήθελε παραβή) τόν όρκον του, όποιος έπιόρκηση || ούδεις (ένν. έστιν) όστις ού...=δέν υπάρχει κανείς πού νά μή..., ούδεις υπάρχει όστις δέν..., τ. έ. πάς τις || ούδέν (ένν. έστιν) ό,τι ού=ούδέν υπάρχει όπερ δέν..., δέν υπάρχει τίποτε τό όποιο νά μή..., άρα, πάν πράγμα. 2) Παρά τούς άττ. ποιητάς χρησιμοποιείται ένλιτε άπλώς άντί της ός (qui).— || τó ούδ. ό τι ή ό,τι καίται και άπολ. ώς έπίρρ., δι' ό, δι' αυτό, δι' όν λόγον, όδεν.

όστο-λογέω, μελ. -ήσω (όστέον+λέγω)· συλλέγω τά όστα μετά τήν καθύιν του νεκρού.

όστούν, τό, άττ. συνηρ. άντί όστέον (βλ. λ.).

όστο-φυής, ές (όστέον+φυή)· ό έχων φυήν (δηλ. φύσιν, ούστασιν) όστεώδη.

όστράκεύς, -έως, ό (όστρακον)· κεραμεύς, ό κασκακευάζων όστρακα (τ. έ. πηλίνα άγγεία).

όστράκιζω, μελ. -ίζω, άττ. -ίζω (όστρακον)· έξορίζω (κυρ. κατοδ κάζω είς έξορίαν διά τής διδομένης ύπ' έμού ψήφου, ήτις ήτο όστρακον, τ. έ. πηλίνη πινακίς, έφ' ής έγράφετο τό όνομα του όστρακιστέου), έξοστρακίζω βλ. και όστρακισμός.

όστράκινδα, έπίρρ. (όστρακον)· επί παιδιάς παιζομένης δι' όστράκων, καθ' ήν «παιδες δύο, γραμμή τινι μεσολαβούση διεστηκότες άλλήλων, όστρακον άνεργείππου, ού θάτερον μόν μέρος πεπισσωμένον ήν, τό έντός δηλαδή, τό δ' έντός άπίσσωτον· διόριστο δέ τούς συμπάλλουσι, τίγων μόν ήν τό τήν πύσαν έχον, τίγων δέ τό λοιπόν» και ότε, φαείν, άναβληθέν τό όστρακον πύσαι, όν μόν ήν τό κάτω του όστράκου, έφευγον, οι δέ λοιποί έδίωκον» και έλέγετο τοϋτο περιεστροφή όστράκων, και ή παιδιά όστρακίνδα έκαλείτο» (Πολυδ.).

όστράκινος, η, ον (όστρακον)· όμοιος πρός πηλίον άγγειον || πηλίωσ, ό έκ πηλώ, λατ. testaceus.

όστράκισμός, ό (όστρακίζω)· έξορία δι' όστράκων, έξοστρακισμός, έφαρμοζόμενος έν 'Αθήναις ούχι ώς ποιή, άλλ' ώς μέτρον προληπτικόν, όσάκις συνέφερον είς τήν πόλιν νά άπαλλαγή πολιτου, του όποιοϋ ή δύναμις ήξήσαν εν είς θαθμόν έπικίνδυνον διά τούς δημοκρατικούς θεσμούς τής πόλεως. *Έκαστος τών πολιτών άνέγραφεν επί όστράκου (κεράμου) τό όνομα έκεινου, όστις κατά τήν γνώμην του έπρεπε νά έξορισθή. Τό κατώτατον όριον τών απαιτούμένων διά τόν όστρακισμόν ψήφων ήσαν 6.000 όστρακα, ή δέ διάρκειά του όστρακισμοϋ δισκαετής.

όστράκό-δερμος, ον (όστρακον+δέρμα)· ό έχων δέρμα ή περιβλημα σκληρόν ώς τό όστρακον.

όστράκόεις, εσσα, εν, ποιητ. άντί όστράκινος(βλ. λ.).

***ΟΣΤΡΑΚΟΝ**, τό· τεμάχιον πηλίω άγγείου, κεραμικόμακτο, κεραμίδι, τοδβλο, λατ. testa || τό πηλίον πινακίδιον, τό χρησιμοποιούμενον ώς ψήφος κατά τόν όστρακισμόν (βλ. λ.). 2) είδος κροτάλου έκ πηλώ.— || τό σκληρόν περιβλημα τών όστρακοδέρμων (κοχλιών, όστρέων, χελώνων κ.ά.) || τό κέλυφος του ζώου.

*Έτυμ.: όστρακον, πιθ. ούδ. οσα. έξ έπιθ. *όστρακός <ιαπ. *osth[~], παραλλ. τφ *osth[~]-βλ. έν όστέον, άστακός· έντεϋθεν, όστρακίζω, όστρακισμός, όστρακόω.

όστράκό-χροος, ον, και συνηρ. όστρακόχρους, -ον (όστρακον+χρόα)· ό έχων σκληρόν δέρμα ή ό ώς δέρμα έχων φαιόν ή όστρακον.

όστράκώ (όστρακον)· μεταβάλλω είς όστρακα (είς συντρίμματα κεράμου), συντρίβω είς τεμάχια.— Παθητ., συντρίβομαι είς τεμάχια.— || καθιστώ τό δέρμα σκληρόν ώς όστρακον.— Παθητ., καλύπτομαι διά σκληρόν περιβλήματος.

όστράκ-ώδης, ες (όστρακον + είδος)· ό όμοιος όστράκω.

όστρέϊνος, η, ον (όστρεον)· ό άνήκων είς όστρεον, ό διαμένων έντός όστρέου, όστρακόδερμος.

όστρειο-γράφής, ές (όστρειον+γράφω)· ό έζωγραφάμενος διά πορφυρού χρώματος (ό κεχρωματισμένος διά πορφυρού χρώματος).

όστρειον, τό=όστρεον (βλ. λ.).

όστρεον ή **όστρειον**, τό (όστέον)· τό όστρειίδιον, κοιν. στρείδι, είδος κοχχυλλίου, λατ. ostrea.— || τό όστρακον «πορφύρα» (λατ. murex) και τό έξ αυτής παραγόμενον πορφυρόν χρώμα, τό χρησιμοποιούμενον πρός βαφήν, λατ. ostrum [δι' έτυμ. βλ. όστέον].

όστρίμιον, τό· στάβλος, πρβλ. Φωτ. «όστριμα· περίβολοι κτηνών και ολον έπαύλεις».

*Έτυμ.: όστρειον <*όστρο-: παλ σαξ edor, άγγλ-σαξ eodor (περίβολος), παλ-πορτ. jađarr (χειλος, παρυφή), παλ-γερμ. etar (χώρος περιφραγμένος, περίβολος), παλ-σλαυ. odrü (κοίτη, κλίνη), ρωσσ. odrü (κλίνη)· όπ' άλλων όμως αί συσχετίσεις αύτά άποδοκιμάζονται.

όστρύα, ή, και **όστρυς**, -νος, ή (και όστρύς)· δένδρον του όποιοϋ τό ξύλον είναι σκληρότατον, ώς τό τής όξύας, κοιν. «όστρυά».

*Έτυμ.: όστρύα, όστρύς, και όστρύεις <*όστρο-δρυς καθ' άπλολογίαν· πρβλ. όστρεον, όστρακον, άστράγαλος, τύποι έχοντες -ρ-, παραλλήλως τούς όστέον (*όστέον), όστακός (*όστ[~]-κο-ς)+δρυς.

όστ-ώδης, ες (όστέον+είδος)· ό όμοιος πρός όστούν, «κοκκαλιάρης» || πλήρης όστών.

όσφραίνομαι, μελ. όσφρήσομαι· άόρ. έ' ώσφρόμη, μη, όσφρόμενος, άποθ.· (όζω) (μετά γεν.) ό,τι και νυν, όσφραίνομαι, μυρίζομαι, «παίρνω μυρωδιά» || άνιχνεύω διά τής όσφρήσεως || μετ' αίτ. συστοιχ. άντικ. όσφραίνωμαι όσμην.

*Έτυμ.: όσφραίνομαι <*όσφα-: *odes- (= odor) + *gvhr-, πρβλ. σανσκρ. jighr-ati (όσφραίνονται), ιαπ. *gvhrāx (λαμβάνω άισθητόν, όσφραίνομαι).— τό λατ. frāgrō (άποπνέω όσμην) δέν άνήκει ένταϋθα, έφ' όσον παράγεται έκ τινος *bhrāg-ro-s (δζων)<ιαπ. *bhrāg (όσφραίνομαι), πρβλ. και μεσ-γερμ. broehen (όσφραίνομαι).

όσφραντήριο, α, ον (όσφραίνομαι)· ένεργ., ό όσφραινόμενος, ό δυνάμενος νά όσφραίνεται, ό έχων όζεταν όσφρησιν: μυκτῆρες όσφραντήριοι = λατ. nares aculi.— || Παθητ., τό αναδίδον όσμην δ δύναται τις νά όσφρανθῆ || αύτή αύτη ή όσμη.

όσφρέσθαι, άπρφ. άορ. έ' του όσφραίνομαι.

όσφρησις, -εως, ή (όσφρέσθαι, του όσφραίνομαι)· ώς και νυν, ή δύναμις του όσφραίνεσθαι, ή όσφρησις, τό νά όσφραίνωμεθα || ή άισθησις τής όσφρήσεως, τό όργανον τής όσφρήσεως.

όσφρόμενος, μη, μέσ. άορ. έ' του όσφραίνομαι.

όσφρονο, τφ πληθ. μέσ. άορ. έ' του όσφραίνομαι.

***ΟΪΦΥ΄Σ**, -θος, ή' αίτ. όσφύς, και όσφύα· ό,τι και νυν, ή όσφύς, τό κατά τούς νεφρούς μέρος τών νύτων, «ή μέση», «τά νεφρά», λατ. coxa.

*Έτυμ.: κατά τινος είναι σύνθετον έκ του οστ- (: όστέον) + φϋ= σανσκρ. bhā, πρβλ. σύνθετα σανσκρ. ώς τό mayō-bhā'ih (δρυσιστικός)— κατ' άλλους τό έν άρχῆ δ- θά ήδύνατο να είναι τό όπόλειμμα του όστ- και τό *σφύς έν ούο. (= όγκωμα) όστρημένον του προσφύματος *-d- και συγγ. τφ έλλ. έσφυδωμένος (πρσμημένος), «σφυδών' ισχυρός» ('Ησυχ.), «διασφυδῶσαι' αυξησαι» ('Ησυχ.)· πιθ. συγγ. και τά: παλ-ιρλ. odb (ρόζος δένδρου), gall. oddf (έξόγκωμα, όγκωμα) <ιαπ. *ozbh- <ιαπ. *odbh-, ώς και τό λατ. offa (τεμάχιον, βούκα, μπουκιό) <*odhva.

όσχη, ή' ό τούς όρχεις περιέχων δύλοκος, λατ. scrotum.— || = όσχος (βλ. λ.).

***ΟΪΧΟΣ**, -ον, δ' =μόδος Α (βλ. λ.), νεαρός βλαστός, παραφυσά· ό νέον κλήμα άμπέλου. [όσχος, όσχη, πρβλ. τά παρ' 'Ησυχ. ώσχη, ώσχοι, ώσχο-<<ιαπ. *ō-zgh-o-). Δι' έτυμολ. βλ. όζος].

ότα, αίολ. άντί ότε, όπωσ, όπωσ τό πότα άντί πότε.

ότάν, άντί ότ' άν (ότε άν), ίσοδύναμον πρός τό έπ. ότε κεν (ότε + άν)· έπίρ. και σύνδ. χρόνου, ώς και νυν, όταν, όποτεδήποτε, καθ' ήν περίπτωσιν, όσάκις, λατ. quandocumque, συντάσσεται δέ κανονικώς μεθ' όποι.

ότε (Α), έπίρ. και σύνδ. χρονικ'· ώς και νυν, ότε, όταν, λατ. quum, quando.— Πρὸ του ότε κανονικώς προηγείται τό τότε, ένλιτε όμως προηγείται τό ένθα

ἢ καὶ οἰονδήποτε ἄλλο χρον. ἐπίρρ. 2) ἐνίστε τὸ *δτε* προσλαμβάνει αἰτιολ. ἔννοιαν, ὅφ' οὐ (ἐν αἰτιολ. σημ.), «τῆ στιγμῆ που...», ἐπειδὴ, λατ. *quandoquidem*. 3) *δτε μὴ* κείται ἐνίστε ἀντί τοῦ *εἰ μὴ*, καὶ σημ. ἐάν δέν, ἐάν μὴ, ἐκτός ἐάν, πλήν ὅταν: οὐτέ *τε* *τεφ σπέν-δεσσε θεῶν*, *δτε μὴ Διὰ πατρὶ* = οὐτε προσέφερε σπονδὰς εἰς ἄλλον τινὰ ἐκ τῶν θεῶν ἐκτός μόνον εἰς τὸν πατέρα Δία.— || *πρὶν γ' δτε*=πρὶν ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου, πρὶν ἀπὸ τότε πού, προτοῦ... 2) *εἰς δτε κεν*=μέχρις οὗ, ἕως ὅτου, ἐνόςω, ἐφ' ὅσον.— || *ἔσθ' δτε ἢ ἔστιν δτε*=λατ. *est ubi*=ἐνίστε, μερικὸς φορὰς (κυρ. *ἔστι χρόνος ἢ καιρὸς δτε* = ὑπάρχουν ἀτιμῶν, καθ' ἃς, ἄρα ἐνίστε, μερικὰς φορὰς). — IV ἐν τῇ περιφράσει *δτε μὲν... δτε δέ* (ἢ κατ' ἄλλην γραφὴν *δτε μὲν... δτε δέ*, ὡς τὸ *ποτέ* ἐκ τοῦ *πότε*) ὁ *δτε* (ἢ *δτέ*) δὲν ἔχει δύναμιον συνδέσμου, καὶ σημ.: ἄλλοτε μὲν... ἄλλοτε δέ, νῦν μὲν... νῦν δέ, «κάποτε ἔτσι»... «κάποτε ἄλλοιώς», τὴν μίαν φορὰν... μίαν ἄλλην φορὰν || ἐνίστε ἀντί τοῦ *δτε* (*δτέ*) δέ, ἐπακολουθεῖ ἄλλοτε δέ (*δτε*, λαοβ. *δτα* <ιαπ. ἀναφορ. θέμ. *jo- (βλ. *δς*)—πρόσφ. *-te-, *-ta-).

δτε (B), οὐδ. τοῦ *δστε* (βλ. λ.), ἔπερ ὅμως ἐπ. καὶ ἰων. κείται ὡς. καὶ ἀντί τοῦ ἀρσ. *δστε*.

δτέοισιν, ἐπ. ἀντί *οἰστίσιν*, δοτ. πληθ. τοῦ *δστις*.

δτευ, ἰων. ἀντί *δστινας*, γεν. τοῦ *δστις*.

δτεψ, ἐπ. ἀντί *δτινι*, δοτ. τοῦ *δστις*.

δτεων, ἐπ. ἀντί *δωντινων*, γεν. πληθ. τοῦ *δστις*.

δτι, ἐπ. **δττί**: Α'. ὡς *σύνδεσμος* (εἰδικός) (ἀρχῆ-θεν οὐδ. τῆς *δστις*, ὡς τὸ ἀντίστ. λατ. *quod* εἶναι οὐδ. τῆς ἀντων. *qui, quae, quod*) ὅτι (ὡς καὶ νῦν), κατόπιν ρημάτων λεκτικῶν, δοξαστικῶν, γνωστικῶν καὶ αἰσθητικῶν σημασιολογικῶν.— || ἐνίστε τὸ *δτε* κείται πλεοναστικῶς πρὸ λέξεων καὶ φράσεων ἀναφερομένων αὐτολεξεῖ, ὅπου συνήθως ἀρκοῦσιν τὰ σημασιόμενα εἰσαγωγικά, κατὰ κόρον δὲ παρατηρεῖται ὁ πλεονασμὸς οὗτος ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.— || *πρὸς* Ἀττικαῖς ὡς. συχὰ δὲ *δτε* ἀναπληροῖ πρότασιν ὀλόκληρον, ὅπως π. χ. ἐν τῇ περιφράσει *οἷδ' ὅτι* (ἐνν. οὕτως ἔχει)=θεσβαίως (κυρ. γνωρίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει, «ἔτσι εἶναι»), συμβαίνει δὲ τοῦτο κυρ. ἐν καταφατικαῖς ἀπαντήσεσιν || τὴν αὐτὴν ἔλλειψιν καὶ ὅπὸ τὰς αὐτὰς συνθηκὰς παρουσιάζουν καὶ αἱ περιφράσεις *οἷσθ' ὅτι*, *ἴσθ' ὅτι* || ὅτω καὶ τὸ ἐπίρ. *δηλονότι* (= προφανῶς) προήλθεν ἐκ τοιαύτης ἔλλειπτικῆς καταφατικῆς ἀπαντήσεως, ἀντί τοῦ *δῆλον ὅτι* (ἐνν. οὕτως ἔχει).— IV *δτε μὴ* (γραφόμενον ἐνίστε καὶ *δτε μὴ*) ἔπειτα ἀπὸ ἀρνητ. πρότασιν σημ. ἐκτός, πλήν, ἔξω ἀπὸ, ἐκτός ὅτι, ἐκτός ἄν (λατ. *nisi, nisi quod*), προσμοιάζει δηλ. πρὸς τὴν περιφρασιν *εἰ μὴ*.— V *μὴ δτε... ἀλλά... οὐχ δτε... ἀλλά* (καὶ) εἶναι ἔλλειπτικαὶ ὡσαύτως περιφράσεις, ἐν αἷς μεταξὺ τῆς ἀρνήσεως καὶ τοῦ *δτε* ἐννοητέον τὸ ρῆμα λέγω (λέγε) ἢ τὴ παρόμοιον ἐκ τῶν συμφραζομένων (παρόμοιον τι συμβαίνει μὲ τὰς περιφράσεις *μὴ δπως, μὴ ἴνα... ἀλλά... οὐχ δτε μόνος δ Κρίτων ἐν ἡσυχία ἦν, ἀλλά καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ* = δὲν λέγω ὅτι ὁ Κρίτων μόνον ἦτο φίλος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι του, ὅχι μόνον ὁ Κρ. ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι, λατ. *non modo... sed etiam* || *μὴ* (οὐχ) *δτε... ἀλλ' οὐδέ...* = λατ. *non modo non... sed ne quidem* ὅχι μόνον δέν... ἀλλ' οὐτε καί... (ἐκ τῆς ἀρνήσεως δηλ. τῆς ἀναποδόσεως ἀλλ' οὐδέ χρωματίζεται ἀρνητικῶς καὶ τὸ πρῶτον μέλος τῆς περιφράσεως),— VI *μὴ* (οὐχ) *δτε...* (ἄνευ ἐπακολουθοῦντος ἀλλὰ (καὶ) ὡς δ' μέλους τῆς περιφράσεως) καταντᾷ συνών. τοῦ ἀντιθετ. «ὄν καί», «μολονότι»: *Σοκράτης ἐγὼ ἐγγυώμαι μὴ ἐπιλήσασθαι, οὐχ ὅτι παλῖς καὶ φησὶ ἐπιλήσμων εἶναι* = διὰ τὸν Σ. ἐγὼ ἐγγυώμαι πῶς δέν θὰ τὸ ξεχάσῃ, παρ' ὅλον ὅτι ἀστειεύμενος λέγει ὅτι εἶναι ξεχασίμους (κυρ. διὰ τὸν Σ. ἐγὼ ἐγγυώμαι... διὰ νὰ μὴ εἶπω (θέλω νὰ μὴ κάμω μνείαν τοῦ) ὅτι... (λατ. *ne dicam...*), δηλ. ἄν καί... ἀστειεύεται καί...).

Β'. **δτι** ὡς *αἰτιολογικὸν κέριον* (συνδ.). διὰ τὸν λόγον ὅτι, διότι, ἐπειδὴ, λατ. *quod* (= διότι). 2) παρὰ τοῖς ἐπικοῖς ἐνίστε κείται ἀντί τοῦ *ταῦνεκα*, δι' ὅ, διό, δι' ὄν λόγον, διὰ τοῦτο, ὁδεν, τοῦτο ἐνεκα.

δτι, ἐπ. *δτι*, οὐδ. τῆς *δστις* (γραφόμενον ἐνίστε καὶ *δτι* καὶ ἐπ. *δτι*, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου

τῆς συγχύσεως πρὸς τὸν συνδ. *δτι*) πᾶν ὅτι, ὀτιδήποτε, κἀθε τι τὸ ὅποιον (ἐπὶ πλαγ. ἐρωτήσ., τί, ποῖον, διὰ τί, διὰ ποῖον λόγον).— || μετὰ ὑπερβ. ἐπίρρ.: *δτε τάχιστα* (γραφόμενον καὶ ἠνωμένως *δτε τάχιστα*)=ὄσον τὸ δυνατόν τάχιστα = λατ. *quam celerrime*. 2) παρ' ἀττικαῖς ὡς. καὶ μετὰ οὐδ. ἐπίρρ.: *δτε πλείστον χρόνον* = ὄσον τὸ δυνατόν μακρότερον χρόνον | *δτε πλείστοι* = λατ. *quam plurimi* = ὄσον τὸ δυνατόν περισσότεροι. 3) ὡς. καὶ μετὰ οὐσ. ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ περιφράσει *δτε τάχος ἀντί δτε τάχιστα* = ὄσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

δτή, συνδ., χρησιμοποιούμενος, ὑπὸ τῶν Κομικῶν κυρ., ἀντί τοῦ *δτε* (=διότι) || σπανιότερον ἀντί τοῦ *δτε* (εἰδ. συνδ.).— || = *δτι*, ἐπὶ πλαγ. ἐρωτ., διὰ ποῖον λόγον, διατί.

δτινα, ἐπ. ἀντί *δτινα* καὶ *ἀτινα*, αἰτ. ἀρσ. ἐν. καὶ οὐδ. πληθ. τῆς *δστις*.

δτινας, ἐπ. ἀντί *οὐστινας*, *ἀστινας*, αἰτ. πληθ. ἀρσ. θηλ. τῆς *δστις*.

δτις, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντί *δστις*.

δτλέω, μελ. *-εύω*, ἢ *δτλέω*, μελ. *-ήσω* (*δτλος*)· κακοπαθῶ, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἀντέχω.

δτλος, ὁ (δ-εὐφωμ. + *τλήμι*)· κακοπάθεια, βάσανα, μόχθος, λύπη, στενωχωρία, λατ. *labor, miseria*. [*δτλος*· ἑλληνιστ. *δτλέω, δτλέω*] πρβλ. Ἡσυχ. «*δτλήμων*· *ἀθλιος*» (δ-προθεμ., εὐφωμ. (βλ. λ.) + *τλη-*, πρβλ. *Ἄτλας, τλήναι, τελαμών* (ἀκριβῶς ὅπως τὰ *ἄτλας, ἀθλιος* ἐσχηματίσθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης μετὰ τοῦ εὐφωμ. *ἀ- ἐν ἀρχῇ*).

δοθέω, μελ. *-ήσω* (*δοθω*)· ἤχῳ δυνατά, κροτῶ, κτυπῶ, θορυβῶ ἀγρίως, δημιουργῶ θορυβὸν θορύβου.

δοθω, ὁ (λ. πεποιμένη ἐκ τοῦ ἤχου)· θορύβος ἰσχυρός, δυνατὸς κρότος, ἡ βοή καὶ ὁ πάταγος τῆς μάχης || ὁ κρότος τῶν πολεμικῶν ἀρμάτων || ἀλλὰ καὶ ὁ ἤχος τοῦ αὐλοῦ [*δοθω*· *δοθω*]· ὀνοματοποιία, πρβλ. *δοτοῖ* καὶ *δοτοῦλος* (βλ. λ. λ.), πεποιημένα ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἤχου· διὰ τὸ στοιχεῖον τοῦ τέρματος *-θω* πρβλ. *κόνναθος, θόρυθος*].

δοτοῖ, ἐπικρώνημα ἄλλογος καὶ ἀλλίψεως (πρβλ. τὰ σημερ. *ἄχ!*, *ὄχ!*, *φεῦ!*, *ὀίμε!*) || ὡς. καὶ ἐκτατ. *δοτοτοῖ!*, *δοτοτοτοῖ!*, *δοτοτοτοῖ!* [*δοτοτοῖ* τοῖτοῖ! [πεποιημένη λ., πρβλ. καὶ τὰ ἐν *δοτοῖ*].

δοτούζω (ἐκ τοῦ *δοτοῖ*, ὡς *αἰάζω* ἐκ τοῦ *αἰαῖ*)· κρουαῖζω *δοτοῖ*, θορυβῶ μεγαλοφώνως, κλαίω, ὀλοφύρομαι.— Παθητ., «θρονοῦμαι.

δοτούξιοι, οἱ (*δοτούξιοι*)· κωμικὸν κύρ. ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.· οἱ ἄνθρωποι τῶν κοπετῶν καὶ τῶν θρητῶν, οἱ θρονοῦντες (μετὰ λογοπαικτικῆς νύξεως πρὸς τὸ θθνικὸν Ὀλοφύξιοι=κάτοικοι Ὀλοφύξου, πόλεως παρὰ τὸν Ἄδω).

δτου, **δτω**, γεν. καὶ δοτ. ἐν., **δτων**, **δοικς**, γεν. καὶ δοτ. πληθ. τοῦ *δστις*.

δτραλέος, α, ον (*δτρύνω*)· = *δτηρὸς* (βλ. λ.).— ἐπίρρ. *δτραλέως*=ταχέως, ἐτοίμως, προθύμως [*δτραλέος*· ὁμ. *δτηρὸς*, πρβλ. Ἡσυχ. «*τρηρὸν*· ἔλαφρον»· *δτρα-* (<προθεμ. δ- + ἰαπ. *IVξ-): *δτρύνω* (βλ. λ.)].

δτηρὸς, α, ον (*δτρύνω*)· ταχύς, γοργός, εὐκίνητος, εὐστροφός, δραστήριος, προθύμως [*δτ*· ἔτυμ. βλ. *δτραλέος, δτρύνω*].

δτριχες, ὄνομ. πληθ. τοῦ *δθριξ*.

δτρύναι, ἀπφ. ἀρ. α' τοῦ *δτρύνω*.

δτρύνει, ἐπ. γ' ἐν. εὐκτ. ἀρ. α' τοῦ *δτρύνω*.

δτρυνέμεν, ἀπφ. ἐπ. ἐν. τοῦ *δτρύνω*.

δτρυνέσκον, ἐπ. πρτ. τοῦ *δτρύνω*.

δτρυνέω, ἐπ. καὶ ἰων. μελ. τοῦ *δτρύνω*.

δτρυντῆς, -θος, ἡ, ἰων. ἀντί *δτρυνσις* (*δτρύνω*)· παρότρυνσις, παρακίνησις, προτροπή, ἐνθάρρυνσις· ἐκ τοῦ

δτρύνω· πρτ. *ἄτρυνον*, ἰων. *δτρυνέσκον*· μελ. *-θνῶ*, ἐπ. καὶ ἰων. *-θνῶ*· ἀρ. α' *ἄτρυνᾶ*· παροτρύνω, παρακινῶ, παρορμῶ, παρακελεύομαι, ἐνθαρρύνω || ἐξερεθίζω, ἐξεθῶ || ἐγείρω τινά ἐκ τοῦ ὕπνου, τὸν ἐξυπνῶ.— Παθητ. παροτρύνομαι κλπ. ὑπὸ τινος.— μέσων, ἐγείρω ἑμαυτὸν, παρακινῶ ἑμαυτὸν, παροτρύνω ἑμαυτὸν, προθυμοποιῶμαι, οπεῦδω. 2) ἐπὶ ζῳων, κεντῶ, κεντρίζω, παρορμῶ, ἐξερεθίζω. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιταχύνω, ἐπιπεύδω.

Ἔτυμ. ὀτρύνω (*δ-τρυ-ν-ιω, τ. β. δ- (προθεμ., ἔμφων. βλ. λ.) + τρυ- [:σανσκρ. Ἰνδράτῆ (οπεύδω), παλ-γερμ. dwinu (περιτορέφω ταχέως), σανσκρ. Ἰνδρά-η (ὁ οπεύδων)], ἔλλ. τ(F)ρα- ((*IV[-]) ἐν τῷ ὀ-τραλέως, ὀτρηρός· ἐξ ἱαπ. β. *Iver-, *Iur- (πρβλ. τέτρα-σι : τρυ-φάλεια : λιθ. ketveri).

ὄττα, ἦ, ἀττ. ἀντί ὄσσα (βλ. λ.).

ὄττεο, καὶ συνηρ. ὄττεου, ἐπ. ἀντί οὐ τινος, γεν. τοῦ ὄστις.

ὄττι, ἐπ. ἀντί ὄτι (εἰδ. συνδ.).

ὄ ττι, ἐπ. ἀντί ὄ τι, οὐδ. τῆς ἀντων. ὄστις.

ὄττοθέω, ὄττοθος, ἑοφαλμ. τύποι ἀντί ὄτοθέω, ὄτοθος.

ὄττομαι, ἀττ. ἀντί ὄσσομαι (βλ. λ.).

ὄτψ, ἀττ. ἀντί ὄ τει, ὄτ. τῆς ἀντων. ὄστις.

ΟΥ΄, καὶ οὐκ (πρὸ φωνήεντος ψιλομένου), καὶ οὐχ (πρὸ φωνήεντος δασυμένου)· παρ' ἀττ. καὶ οὐχί (πρβλ. ναίχι), ἐπ. οὐκί : ἀρνῆτ. μόριον ὄχι, δέν, λατ. non.

Χρησιμοποιεῖται, καθόλου εἰπεῖν, κατὰ προτίμησιν ἐν ἀνεξαρτήτοις (κυρίαις) προτάσεσιν, ἐν ᾧ ἐν ἐξηγητῆμένας (δευτερευούσαις) χρησιμοποιεῖται κατὰ προτίμησιν τὸ ἀρνῆτ. μόριον μὴ (βλ. κατωτ. II). Ἡ ἐσωτερικὴ ὁμωνότροπον τινὰ διαφορά μεταξὺ τῶν δύο ἀρνῆτ. μόριων οὐ καὶ μὴ ἔγκαιται εἰς τὸ ὅτι τὸ οὐ ἐκφέρει ἀρνησιν γεγονότος ἢ διαθεσιασέως ἰσχυρισμοῦ τινος, ἐν ᾧ τὸ μὴ ἐκφέρει ἀρνησιν προερχομένην ἐκ θελήσεως ἢ σκέψεως· με' ἄλλας λέξεις, τὸ οὐ ἀρνεῖται, τὸ μὴ ἀπορρίπτει· τὸ οὐ εἶναι ἀπόλυτον, τὸ μὴ σχετικόν· τὸ οὐ εἶναι ἀντικειμενικόν, τὸ μὴ ὑποκειμενικόν. Αἱ μεταξὺ τῶν διαφοράν αὐτὰ ἐπεκτείνονται καὶ ἰσχύουσιν καὶ ἐπὶ τῶν μετ' αὐτῶν συνθέτων.

|| οὐ θύναται νὰ κείται καὶ ἐν ἐξηγητῆμαίς προτάσεσιν, δασίαις αὐτὰ εἰσαγόνται διὰ τῆς δριστικῆς ἀναφορικῆς ὄς, ἦ, διὰ τῶν συνδέσμων ὅτι (=διότι), ἐπειδὴ, ἐπειδὴ καὶ ἄλλων, ἐφ' ὅσον τὸ περιεχόμενον τῶν δι' αὐτῶν εἰσαγομένων προτάσεων ἀποτελεῖ θετικόν τὴ γωνόσ. 2) οὐ συνάπτεται μετὰ μετοχῆς, δασίαις αὐτῆ θύναται νὰ ἀντικατασπαθῆ διὰ προτάσεων. κυρ. εἰδικῆς, ἀντιθετικῆς, αἰτιολογικῆς, χρονικῆς, ἀναφορικῆς (ὅτι, καί-τοι, ἐπειδὴ, ὅτε, ὅς+τρημ.), μὴ δὲ μετὰ μετοχῆς, δασίαις αὐτῆ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὑποθετικὴν ἢ ὡσεὶ ὑποθετικὴν πρότασιν. 3) οὐ συχνὰ συνάπτεται μετ' ἐπιρρήματος ἢ ἐπιθέτου : οὐ κακῶς (=καλῶς, πολὺ καλὰ), οὐχ ἦ-κιστος (=μέγιστος).

||| δασίαις μίᾳ ἀρνητικῇ προτάσει ἔχει ἐνισχυθῆ καὶ δι' ἄλλων προσδιορισμῶν, ἐχόντων τὴν ἔννοιαν τοῦ πᾶς, πανταχοῦ κ.τ.δ., ἢ ἀρνησις δὲν περιορίζεται εἰς τὸ ρήμα, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς προσδιορισμοὺς, ὅστινας ἐκφέρονται καὶ αὐτοὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀρνή-της ὄς : οὐκ ἐπείσθη τοῦτο οὐδαμοῦ οὐδεῖς· κανεῖς δὲν ἐπραξε τοῦτο πούθενά | οὐδενὶ οὐδαμῆ οὐδα-μῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει=μὲ κανένα πούθενά καὶ κατὰ κανένα τρόπον δὲν ἔχει καμμίαν ἐπαφήν || δταν ὁ τοιοῦτος ἐν συνθέσει ἀρνητικῶς προσδιορισμὸς προηγῆται, ἀκολουθῆ δὲ ἢ ἀπλῆ ἀρνησις μετὰ τοῦ ρή-ματος, τότε συχνὰ (βοηθούσης καὶ τῆς βλῆς ἔννοιας τῶν συμφραζομένων) αἱ δύο ἀρνήσεις ἀποτελοῦσιν ἰσχυροτά-την κατάφασιν : οὐδεῖς ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτίσει=πᾶς ἀδικῶν δὴ τιμωρηθῆ ἀμειλίκτως (κυρ. δὲν δὴ ὑπάρξῃ ἀνδραπῶς ἀδικῶν ὁ ὅποιος δὲν δὴ τιμωρηθῆ).

IV οὐ μετὰ αἰτ. εἰς περιφράσεις ἐνῶρκων διαθεσιαῶ-σων κείται ἀντί τοῦ οὐ μὰ + αἰτ. : οὐ τὸν Ὀλυμπον =οὐ μὰ τὸν Ὀλ. = ὄχι, μὰ τὸν Ὀλ. (ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ὀλ.).

Οὐ ἐν ἐρωτηματικῇ προτάσει ὑποδηλοῖ ὅτι προσ-δοκᾶται καταφατικὴ ἀπάντησις : οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔα-σι ; (=δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν καὶ ἄλλοι) ; ἐξυπακουο-μένη ἀπάντησις : ὑπάρχουν βεβαίως).— || οὐ + μέλλ. ἐν ἐρωτηματικῇ προτάσει ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἔντονον προ-τακτικὴν : οὐ δράσεις ; = δρᾶσον.

Οὐ (δηλ. μετὰ τόνου) : | δασίαις κατέχει τὴν τε-λευταίαν θέσιν ἐν τῇ προτάσει : καλὸς μὲν, μέγας δ' οὐ || γενικῶς. δασίαις μετ' αὐτὸ ἀκολουθεῖ οἰονδήποτε σημεῖον στίξεως.— || δασίαις κατόπιν ἀρνητικῆς προτά-σεως ἐπαναλαμβάνεται τὸ οὐ μόνον του καὶ ἐπομένως λέγεται μετ' ἐμφάσεως : θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ

κείνοισιν, οὐ (ὁπότε ὁμοις πάντως ἀκολουθεῖ μετ' αὐτὸ σημεῖον στίξεως, μεταπίπτομαν δηλ. εἰς τὸ I).— ||| δασί-αις κείται ὡς ἀπλῆ ἀρνητικὴ ἀπάντησις καὶ δὲν συν-άπτεται μετὰ τινος λέξεως (κείται δηλ. ἀντί τοῦ σήμερ. «ὄχι» καὶ οὐχί ἀντί τοῦ «δέν») (ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν ἔχομεν τὴν περιπτώσιν I).

Ἔτυμ. : οὐ, οὐκ (οὐχ), οὐχί· σκοτειν. ἔτυμολ. ἢ ἐπιχειρηθεῖσα συσχέτισις πρὸς τὸ λατιν. haud καταδι-κάζεται.— Ἄτυχῆς ἐπίσης ὑπῆρξεν ἢ συσχέτισις πρὸς τὰ λατ. au- (: au-fero), σανσκρ. ἀνα (ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω), ὀ-ganā-η (μεμονωμένος, μονήρης), ἔλλ. αὐ- (αὐ-χάττειν, γλώσ.), περὶ ὧν βλ. ἐν λ. αὐτως, διότι αὐτὰ ἀνήκουν ἀλλαχού καὶ ἀποτελοῦν ἰδιὰν διμῆ-δα.— Οὐδεμίαν ἐπίσης συγγένειαν ἔχει τὸ ἀρμ. οὐ, μολον-ὅτι ταυτίζεται σημασιολογικῶς.— Προβληματικὴ ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ συγγένεια πρὸς τὸ σανσκρ. u (=καί, ἐπί-στος), ὁπότε τὸ ἔλλ. οὐ θὰ ἦτο ἀρχικῶς ἐπιτακτικόν ἀποδαινον ἀρνητικόν (ὡς συνθέθῃ καὶ μετὰ τοῦ γαλλ. pas).— οὐ-χί : σανσκρ. na-hī (=ἀνυπερθέτως ὄχι), πρβλ. ναί-χι (=ἀνυπερθέτως ναί), βλ. ἐν λ. ναί.— ἔμτηρ. οὐ-κί ἀντί τοῦ ἀναμενέμενου *οὐ-κί (-κί = -τε ἱαπ. *quid) εἶναι τονισμένον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ οὐ-χί.

οὐ, γεν. ἐν. ἀρσ. καὶ οὐδ'. ἀναφορ. ἀντων. ὄς (βλ. λ.). οὐ, λατ. sui, γεν. ἐν. γ' προσφ. προσωπ. ἀντων. ἀρσ. καὶ θηλ., ἀντί αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, αὐτῆς, συχνὰ παρ' Ὀμ. ἀλλ' ἐν τοῖς ἰων. καὶ ἐπ. τύποις ἔο, εὐ, εἰο, ἔοιο (ἔειο) || σπαν. ἀντὶ ἔοιο || διὰ ὄστ. οἶ, αἰτ. ἐ βλ. ἐν λ. λ. [δὲ' ἔτυμ. ἔλ. ἐν αἰοτ. ἔ].

οὐά, ἐπιφών. ἐκκληξέως ἢ θουασμοῦ, λατ. vah! τὸ τῆς νέας μπά! ὄαχ! || ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπεχθείας ἢ καὶ χλεύης (γραφόμενον τότε καὶ οὐά).

οὐαί, ἐπιφών. ὀδύνης καὶ ὀργῆς, λατ. vae' ὡς καὶ νῦν, οὐαί, ἀλλοίφωτον.

οὐάς, -ατος, τό, ποιητ. ἀντί οὐδς (βλ. λ.)· καὶ νῦν ἔτι οὐς, ὠπίον, αὐτίον, «αὐτί»· βλ. οὐς.

οὐατόεις, εσσα, ἐν (οὐατ)· ὁ ἔχων ὠτα, ὁ μετὰ ὠτων, ὁ ἔχων μικρὰ ὠτα. 2) ὁ ἔχων ὠτα ἢ λαθάρ.

οὐ γάρ=διότι ὄχι, διότι δέν.— || ἐπὶ ἔλλειπτικῶν ἀπαντήσεων γινόμενων ἐρωτηματικῶς ἀλλ' ἰσοδυναμου-σῶν πρὸς κατάφασιν : (ἐν ἀπαντήσει) οὐ γάρ ; (ἐνν. ναί) διατὶ ὄχι ; (δέν εἶναι ἔτσι) ; δέν εἶναι ἀληθές ; δέν ἔχει οὕτω ; || ὡς ἐν ἀπαντήσεσιν (ἀλλ' οὐχί ἐρω-τημ. μορφῆς), ὁπότε ἐκφράζουν ἰσχυρὰν ἀρνησιν : οὐ γάρ = ὄχι (γιατὶ δὴ ἐπρεπε ναί) ;. 2) ἐπὶ ἐρωτή-σεων, δασίαις ἀναμένεται καταφατικὴ ἀπάντησις : οὐ γάρ ὁ Παφλαγῶν ἀπέκρουπε ταύτας ; 3) οὐ γάρ ; (ὅστω ἐν ἐρωτημ. μορφῇ ἀπαντᾷ ἐνίοτε ὡς ἐρώτησις τοῦ λέγοντος καὶ οὐχί ὡς ἀπάντησις) = λατ. quid e-nim? =δέν ἔχει οὕτω ; «δέν εἶναι ἔτσι» ;.

οὐ γάρ ἀλλά, ἐν ἔλλειπτ. περιφράσει, διὰ τῆς ὀ-ποιας ἐκφράζεται ἀρνησις, προσυθεμένης ἑμως καὶ τῆς αἰτιολογίας τῆς ἀρνήσεως (=λατ. enimvero) : μὴ σκῶ-πέτῃ μ'· οὐ γάρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, σπερ πλήρης θὰ εἶ-χεν οὕτω : μὴ σκῶπέτῃ μ'· οὐ γάρ σκωπτικῶς ἀλλὰ κακῶς ἔχω = μὴ με περιπαίζεις (μὴ μοῦ κάνεις ἀ-στεῖα), διότι ἡ κατάστασίς μου δέν εἶναι διὰ ἀστεία, ἀλλὰ κατῳστῆσις δυστυχισμένου ἀνθρώπου.

οὐ γάρ οὖν=οὐχί βεβαίως, ἀσφαλῶς ὄχι (ἐμφαν-τικὴ ἀρνητικὴ ἀπάντησις, ἀναφερομένη εἰς ἀρνητικὴν πρότασιν, ἔνθα τὸ οὖν ἀναφέρεται εἰς προηγηθεῖσαν ἀ-πόδειξιν θεωρουμένην ὡς ἀποκρῶσαν).

οὐ γάρ ποτε=διότι οὐδέποτε.

οὐ γάρ που=διότι κατ' οὐδένα τρόπον, νομιζῶ.

οὐγῶ, παρ' ἀττ. κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τοῦ ὀ ἐγῶ.

οὐδάμα, καὶ οὐδάμη ἢ οὐδάμη, ἐπίρ. τοῦ οὐδα-μός· ἐπὶ τόπου, ἐν οὐδενὶ τόπῳ, εἰς κανένα μέρος, «πούθενά» || πρὸς οὐδέν μέρος.— || ἐπὶ τρόπου· κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδαμῶς, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

οὐδάμοθεν, ἐπίρ. (οὐδαμός)· ἐξ οὐδενός μέρους, ἀπὸ καμμίαν πλευρᾶν.

οὐδάμοδι, ἐπίρ. (οὐδαμός), ποιητ. καὶ ἰων. ἀντί οὐδαμοῦ· ἐν οὐδενὶ τόπῳ, οὐδαμοῦ, «πούθενά» || μετὰ γεν. οὐδαμόθι τῆς Εὐρώπης = εἰς κανέν μέρος τῆς Εὐρώπης.

οὐδ' -ἄμός, ἦ, ὄν, ἀντί οὐδὲ ἄμός=οὐδὲ εἷς, «οὔτε καὶ ἕνας», οὐδεῖς, (ὡς τὸ οὐδεῖς ἀντί τοῦ οὐδὲ εἷς) [τὸ δ' συνθετ. -αμο- (ἱαπ. *simo- περὶ οὐ βλ. καὶ ἐν εἷς)].

οὐδαμόσε, ἐπὶρ. (οὐδαμός)· πρὸς οὐδέν μέρος, «πρὸς πουθενά».

οὐδαμού, ἐπὶρ. τοῦ οὐδαμός (πρβλ. καὶ οὐδαμούθι)· ἐν οὐδέν τόπῳ, «πουθενά» || μετὰ γεν. οὐδαμού γῆς = «εἰς κανένα μέρος τῆς γῆς (τοῦ Κόσμου)» || οὐδαμού λέγω ἢ οὐδαμού ποιούμαι τινα = θεωρῶ τινα ὡς μηδέν, δὲν τοῦ ἔχῃ καμίαν ἐκτίμησιν, τὸν περιφρονῶ = *nullo loco habere*. — || ἐπὶ τρόπου, κατ' οὐδένα τρόπον, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, οὐδόλως, οὐδαμῶς.

οὐδαμῶς, ἐπὶρ. (οὐδαμός)· ὡς καὶ νῦν, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον.

ΟΥΨΑΑΣ, τό, γεν. οὐψεος, δοτ. οὐψεῖ, οὐψεῖ· ἡ ἐπιφανεία τῆς γῆς, ἔδαφος (οὐδας ὁδᾶξ ἔλον=ἐδάφισαν τὸ ἔδαφος (τὸ χῶμα) (ἐπὶ τῶν φονευομένων ἐν μάχῃ) || οὐδάσσε = πρὸς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς. 2) τὸ δάπεδον ἢ τὸ πάτωμα δωματίου (οἴκου κ.τ.δ.). — Παροιμία: ἐπ' οὐδεὶ καθίζω τινά=τὸν καταβάλλω μέχρις ἐδάφους, τ. ἔ. τὸν ἀπογυμνῶν ἀπὸ ὄλου τοῦ τὰ ὑπάρχοντα.

Ἔτυμ.: οὐδας· οὐδαίος· προσουδίασι (παρὰ Ἡρόδ. = καταρτίψαι εἰς τὸ ἔδαφος, ρίψαι χαμαί), πρβλ. Ἡσυχ. ἀεποτουδίε· κατέβαλον ἐπὶ τὴν γῆν» σκοτειν. ἔτυμολ.: εἶναι ἀναμφισβήτητος ἢ συγγ. πρὸς τὰ οὐδός (βλ. λ.) καὶ ὁδός (βλ. λ.).

οὐ-δέ, ἐπὶρ. (οὐ+δέ)· καὶ δὲν (ὄχι), ἀλλὰ δὲν, οὔτε (συνάπτον δύο προτάσεις). 2) οὐδέ... οὐδέ (δὲς ἐπαναλαμβάνομενον, ἔκαστον ἐν ἀρχῇ ἐκάστης τῶν δύο ἀλλεπαλλήλων προτάσεων)=οὔτε... οὔτε ἀκόμη καί... (μὲ ἄλλως λέξεις: ὄχι ἀπλῶς (ὄχι μόνον) δὲν... ἀλλ' ἀκόρη οὔτε καί...): καὶ μὴν οὐδ' ἢ ἐκτεταχίως οὐδὲ τὸ ναυτικὸν ἄξιον φοβηθῆναι = καὶ ὅμως οὔτε τὰ ὄχυρωματικά των ἔργα εἶναι ἄξια φόβου (τοιαῦτα ποῦ νὰ ὀξίζη τὸν κόπον νὰ τὰ φοβηθῆ κανεὶς) οὔτε ἀκόμη καὶ ἡ ναυτικὴ των δύναμις. — οὐ...οὐδέ (τὸ οὐδέ δηλ. ἀκολουθεῖ ἔπειτα ἀπὸ ἀπλῆν ἀρνησίαν): οὐκέντι σοι μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή=τὸ πολεμικὸν σου μένος δὲν εἶναι πλέον σταθερὸν οὐδέ (οὔτε καὶ) σοὺ ἀπέμεινον ἴχνος τὴ ἀλκῆς. — || ἀπλῶς ἐνισχυτικὸν τῆς ἀρνήσεως (καίμενον δηλ. ὡς ἐνισχυμένη ἀρνήσις) = οὔτε καί, ἀκόρη οὔτε (καί) τὴν σημάσαν αὐτὴν ἔχει πάντοτε δοάσις συνάπτεται μετὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως ἢ φράσεως || οὐτω παρ' Ὀμήρῳ συνδέεται συχνά μετ' ἐπιρρήματος: οὐδ' ἤβαιόν, οὐδέ τυτθόν, οὐδέ μίνυθα κλπ. (= οὔτε καὶ ὄλιγον τι ἀκόμη, οὔτε καὶ ὄλιγον, οὔτε καὶν διὰ μικρὸν διάστημα).

οὐδέ-μί, οὐδ-έν, οὐδ-έν, γεν. οὐδένος, οὐδεμιάς, οὐδένος κλπ., κλινόμενον ὡς τὸ εἰς, μία, ἐν (ἐκ τοῦ οὐδέ+εἰς) ὡς καὶ νῦν, οὐδέεις, κανεὶς, οὔτε καὶ ἔνας, «κανένας», ὡς τὸ λατ. nullus (ne+ullus) || τὸ οὐδὲν κεῖται καὶ ὡς ἐπὶρρ., οὐδόλως, διόλου, τίποτε, κατ' οὐδένα τρόπον, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. 2) ἐν τῷ πλῆθ. οὐδένες, οὐδένα, οὐδέεις κλπ., ἀντὶ οὐδαμού. 3) ὁ οὐδέν (ἐνν. ὄν), ἢ οὐδέν (ἐνν. οὐσα) = ὁ ἀνάξιος, ὁ μηδαμινός, τιποτένιος ὁ μὴ ὄν ἄξιος διὰ τίποτε || ὡς. καὶ ἐν τῷ ἀρσ. οὐδέεις=μηδαμινός, ἀνάξιος, τιποτένιος, ποῦ δὲν εἶναι ἄξιος διὰ τίποτε. 4) οὐδέν ὄ,τι οὐ=λατ. nihil non=πᾶν τι, ἔκαστον (κυρ.=οὐδέν ἐστι δ ὄ...=δὲν ὑπάρχει τίποτε ποῦ νὰ μὴ, ἢ τὸ ὅποιον δὲν...) || ὡς. καὶ ἐν τῷ ἀρσ. οὐδέεις ὄστις οὐ...=λατ. nemo non=πᾶς τις, ἔκαστος (κυρ. οὐδέεις ἐστὶν ὄστις οὐ...=οὐδεὶς ὑπάρχει ὄστις δὲν... κδὲν ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ μὴ...).

οὐδέ-κοτε, ἰων. ἀντὶ οὐδέποτε.
οὐδένος-ωρος, ὄν (οὐδέεις + ὄρα)· ὁ οὐδεμιάς μνεία (ἢ προοχῆς, φροντίδος) ἄξιος, ποῦ δὲν ἀξίζει διὰ νὰ τὸν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του (ἢ νὰ τὸν προσῶξῃ κανεὶς), ὁ ἀνάξιος καὶ διὰ τὸ παραμικρόν, ἀνάξιος λόγου, ἀξιοκαταφρόνητος.

οὐδέ πη, καὶ οὐδέπη (καὶ οὐδέπη)· ἐπὶρρ., κατ' οὐδένα τρόπον, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

οὐδέ-ποτε, ἰων. οὐδέ-κοτε, ἐπὶρρ. ὡς καὶ νῦν, οὐδέποτε, ποτέ, καμίαν φοράν, λατ. ne unquam (ἢ nunquam) quidem.

οὐδέ-πω, ἐπὶρρ. ὄχι ἀκόμη, καὶ ποτέ ἔως τώρα, οὔτε ἔως τώρα.

οὐδέ-πώ-ποτε, ἐπὶρρ.: οὐδέποτε ἔως τώρα, οὐδέποτε ἀκόμη, καὶ ποτέ ἔως τώρα δὲν...

οὐδ-έτερος, α, ὄν (οὐδέ+ἕτερος)· οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο, οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος, λατ. neuter (ἀντὶ ne uter). — || (ἐν τῇ Γραμμ.) τὸ οὐδέτερον (ἐνν. γένος), λατ. genus neutrum.

οὐδ-ετέρως, ἐπὶρρ. τοῦ οὐδέτερος· οὔτε κατὰ τὸν ἕνα τρόπον οὔτε κατὰ τὸν ἄλλον.

οὐδ-ετέρωθεν, ἐπὶρρ. οὔτε ἀπὸ τὸ ἐν μέρος οὔτε ἀπὸ τὸ ἄλλο.

οὐδ-ετέρωσε, ἐπὶρρ. οὔτε πρὸς (εἰς) τὸ ἐν μέρος οὔτε πρὸς (εἰς) τὸ ἄλλο, πρὸς (εἰς) οὐδέν ἐκ τῶν δύο μερῶν.

οὐδ' ἔτι (καὶ) ὄχι ἀκόμη περισσότερο, ὄχι περισσότερο || συχνά συγγέεται πρὸς τὸ οὐδέ τι (πρβλ. καὶ οὐκέντι).

οὐ δῆ, ἐπὶρρ.: ἀσφαλῶς ὄχι, οὐχὶ βεβαίως, τῷ ὄντι οὐχί, λατ. non sane.

οὐ δῆ ποῦ, οὐ δῆπου· νομίζω ὄχι, κατὰ τὴν γνώμην μου οὐχί... (δὲν...), βλ. καὶ δῆπου.

οὐδός (Α), ὄ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀττ. ὁ δδός· τὸ κατώφλιον τοῦ οἴκου, τὸ κατώφλιον τῆς θύρας || μτφρ. ἐπὶ γῆραος οὐδός=εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ γῆρατος, εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἀρχίζει τὸ γῆρας, ἢ εἰς τὸ χελοῦς τοῦ γῆρατος (τ. ἔ. «εἰς τὰ πρόδουρα τοῦ θανάτου»).
Ἔτυμ.: οὐδός, ἀττ. (*Epiθ.) δδός, θωρ. ὠδός (πρβλ. Ἡσυχ. ἀώδόν· οὐδόν)· οὐδός <προσμ. *δδός> συγγ. τῷ ἔδαφος, ὁδός, εἰς ἰαπ. βίξ. *sed-, *sod-.

οὐδός (Β), ἡ, αἰολ. ἀντὶ βδός (ἡ) (βλ. λ.).
ΟΥΨΑΡ, -ἄτος, τό· κυρ. ἐπὶ ζῳῶν, μαστός, «μαστᾶρι» (κυρ. τὸ στήθος μαζὶ μετὰ τοὺς μαστούς, ἐτὰ θυζιά) ὄ βσπερον καὶ ἐπὶ γυναικῶν, τὸ μητρικὸν στήθος· οἱ μαστοί. — || μτφρ. γονιμότης, εὐφορία, καρποφορία, πληθώρα, ὑπεραφθονία || οὐψαρ ἀρούρης=τὸ γονιμώτατον μέρος τῆς γῆς, εὐφορωτάτη χώρα, λατ. uber arvi.

Ἔτυμ.: οὐψαρ, -ατος (*-η-ι-): σαναορ. ἡ dhar, γεν. ἡ dhn-ah, λατ. ūber, -eris, καὶ ἐπὶθ. ūber (= πλοῦσιος, ὕψονος, εὐφορος), ἀγγ-σαξ. ūder (γγλ. udder), ἀρχ-γερμ. ūtar (παλ-νorr. iúgr <*euđ(u)r(a)-, ἰθ. ūdrúti πάντα εἰς ἰαπ. *uudh-: eudh- *udh- (ἐξ-ογκῶν), πρβλ. ρωσο. úditi, údeiti (ἐξ-ογκῶ).

οὐδατα, οὐδ. πλῆθ. τοῦ οὐψαρ (βλ. λ.).
οὐδαίτιος, α, ὄν (οὐψαρ)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὐψαρ (βλ. λ.).

οὐδ-εἰς, οὐδ-έν, μτγν. τύποι ἀντὶ οὐδέεις, οὐδέν.

οὐ θην· ἀσφαλῶς ὄχι, ὄχι βεβαίως.

οὐκ, πρὸ φωνήεντος φιλομένου, ἀντὶ οὐ, ἐν τῇ ἰων. δὲ διαλ. καὶ πρὸ φωνήεντος δασυνομένου, ἀντὶ οὐχ.

οὐκ, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ ὄ ἐκ.

οὐκ ἄρα· οὐχὶ λοιπόν, ὄχι βεβαίως, ἐπομένως δὲν... || ἐν ἐρωτήσῃ, δὲν... λοιπόν;

οὐκ-έτι, ἐπὶρρ.: ὄχι πλέον, οὐχὶ περαιτέρω, οὐχὶ περισσότερο, οὐχὶ τοῦ λοιποῦ.

οὐκί, ἰων. ἐπὶρρ. ἀντὶ οὐχί = οὐ (βλ. λ.), πάντοτε ἐν τῷ λατ. προτάσεως.

οὐκ-οὐν, ἐπὶρρ. ἢ ἀποφατ. μόριον ὄχι λοιπόν, λοιπόν ὄχι, ἐπομένως ὄχι, λατ. non ergo, non igitur, itaque non. — || ἐν ἐρωτήσῃ, ὄχι λοιπόν; λοιπόν ὄχι; ὡς τὸ λατ. nonne ergo? συχνά ἢ τοιαύτη ἐρωτήσις εἶναι συμπερασματικὴ, προσδοκᾶται δὲ θετικὴ ἐπ' αὐτῆς ἀπάντησις || ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ ἐντόνου προστάξεως: οὐκ-οὐν μ' εἰσῆσαι = εἶα με.

οὐκ-οὐν, ἐπὶρρ. (ἢ καθαρὸν συμπερασματικόν, συλλογιστικόν, μόριον, ἐξαφανισθῆσθαι τῆς ἀρνητικῆς δυνάμεως τοῦ οὐ καὶ ἀπομεινῆσθαι ὡς κυριάρχου τῆς δυνάμεως τοῦ οὐν)· κατὰ ταῦτα ἐπομένως, ἐπομένως λοιπόν, ἄρα, λατ. ergo, itaque, igitur. — || ἐν ἐρωτήσῃ, λοιπόν; τὸ λοιπόν; || κατὰ τὸ πλεῖστον εἰρωνικῶς. 2) ἐν ἀποκρίσει, βεβαίως, ἀναμφιβόλως.

οὐ-κω ἢ οὐ κω, ἰων. ἀντὶ οὐ κω· ὄχι ἀκόμη.

οὐκ-ων, οὐκ-ών, ἰων. ἀντὶ οὐκ-οὐν, οὐκ-οὐν (βλ. λ.).

οὐ-κως ἢ οὐ κως, ἰων. ἀντὶ οὐκως (βλ. λ.), κατ' οὐδένα τρόπον.

οὐλαί, ἀττ. ὄλαί, αἰ' χονδροαλεσμένο κριθάρι διὰ τοῦ ὀποίου ἐσασπάλιζον τὴν κεφαλὴν τοῦ δύματος πρὸ τῆς θυσιᾶς (βπως ἢ moia salsa τῶν

Ρωμαίων, με την διαφοράν ότι αυτή γίνεται από ζει-
άν, δηλ. άσπροσίτι).

Έτυμ.: συνήθως παράγουσι την λ., ήδη οι άρχαιοι
Γραμμ., εκ του ούλος, δλος, ώσει ούλαι ή δλαι να
έλέγοντο οι δλόκληροι ή άκέραιοι κόκκοι κριθής, οι
μη άληθειμένοι, οίονοι δλαι κριθαι (έν ψ ή ποια
τών Ρωμαίων (έκ του molere) θά άπετελείτο εκ χον-
δροαλεσμένης κριθής). Οι νεώτεροι όμως έτυμολόγοι,
άποκομντες την εκ του δλος έτυμολ. (βια την διαφο-
ράν του τονισμού και του πνεύματος) παράγουσι την λ.
έκ της β. του άλέω (=άλέδω, βλ. λ.) κατ' αυτούτος ού-
λαι θά ήτο το άρχαιότατον ένομα της κριθής ή του αί-
του, έφ' όσον ταύτα παρεσκευάζοντο προς τροφήν δι'
άλέσεως ή κοπανισμού, βραδυτερον δε περιωρίσθη εις
μόνον την κριθήν, ώς την μάλλον έν χρήσει. "Όταν δε
τέλος έπεκράτησεν ή όνομασία κριθή, τότε ή όνομα-
σία ούλαι (δλαι) παρέμεινε έν χρήσει προκειμένου μό-
νον περι της κριθής της προοριζομένης διά θρησκευτι-
κήν χρήση. Έκ του ούλαι (άτ. δλαι (*δλφαι) τό όμ.
ούλο-χύται (και ούλό-χυται <ούλαι+χέω) πρβλ. Συ-
ρακ. δλβάχνιον (τ. έ. δλφ—) = κάνιστρον περιέχον
κριθήν, άρχ. δλοαι ((*δλεFā-, μετά μεταπτώσ. του
προσφύμ. και άφρομοιώσεως φων.).

ούλάμος, -ού, ό (είλωσ) στίφος (πυκνόν πλήθος)
πολεμιστών έν μάχη || ήλ ή ιππικού έξ ώρισμένου
άριθμού ίππέων (κατά τινας μαρτυρίας εκ πενήκοντα).

Έτυμ.: ούλαμός (ό τόπος κατά τόν 'Ηρωδ. καθόλου
ειπετι άδελίασ, πρβλ. τόν-αμός και πλό-αμός) τό
ού- όφείλεται εις μετρικήν έκτασιν, πρβλ. 'Ησυχ. αγό-
λαμος (τ. έ. *Fόλαμος) δαυαμός* έξ ίαπ. β. *vel-
πιέζω) (: όμηρ. είλω και είλωσ βλ. λ. λ.).

ΟΥ'ΑΗ', ή' πληγή έπούλωμένη, θεραπευθεΐσα
δηλ. και καλυφθεΐσα υπό δέρματος (πρβλ. ύπουλος),
σημάδι πληγής, ώς και νυν, ούλή, ώτειλή, λατ. ci-
catrrix.

Έτυμ.: ούλή (<*Folnā ή *Folā : gall. gweli, corn.
goly, bref. gouli (πληγή) (κελτ. *vel-ε- ή *vol-ε-, έξ
ίαπ. *gv-), λατ. volnus, -eris, veso-περ. vālna (πλη-
γή) πάντα έξ ίαπ. β. *vel- (σχιζω, έκριζω) (: λατ.
vellō). Κατ' άλλους (παλαιότερον) συγγ. τφ ούλος=δλος
=salvus, προφανώς ήττον όρθως.

ούλιος, α, ον (ούλος Γ, δλεΐν, ώς τό δλοός, ού-
λόμος) όλέθριος, θανατηφόρος.

Έτυμ.: ούλιος' ούλόμος (=δλόμος, μτχ. άορ.)'
δλεσθαι' ού- (ό- κατά μετρικήν έκτασιν' βλ. έν ού-
λος' τό έπ. ούλοός (τών άλεξανδρ. χρόνων) παρήχθη
κατά συμφορμόν εκ των ούλοός και ούλος (ούλιος, ού-
λόμος).

ούλό-θριξ, -τριχος, ό, ή (ούλος Β+θριξ) ό έχων
ούλας (τ. έ. σγουράς) τρίχας.

ούλο-κάρηνος, ον (ούλος+κάρηνος) ό έχων ού-
λην (τ. έ. πυκνήν, σγουράν) κόμην.

ούλόμος, ή, ον, ποιητ. τύπος άντι δλόμος,
μτχ. μέσ. άορ. β' του άλλυμι || συνήθως όμως έν χρήσει
ώς έπιθ. μετά ένεργ. σημ., καταστρεπτικός, όλέθριος,
θανατηφόρος.

ΟΥ'ΑΟΝ, τό, κατά τό πλεϊστον έν τφ πληθ. ούλα,
τά' ότι και νυν, τά ούλα, κοιν. αγούλια) (ή περι
τούς όδόντας σάρξ).

Έτυμ.: ούλον. τό ούλις, -ιδος, ή' πιθ. συγγ. τφ
είλωσ (*Fελνώ) = περιτυλίωσ' έξ ίαπ. β. *vel-.

ούλοός, ή, όν, έπ. άντι δλοός (βλ. λ.).

ΟΥ'ΑΟΣ (Α), ή, ον, έπ. και ίων. τύπος άντι δλος
(βλ. λ.)' ώς και νυν, δλος, οούλος, όλόκληρος || όλό-
κληρος, πλήρης, τέλειος, λατ. integer : ούλος άετος
=όλόκληρο καρδέλι || άληθής, πραγματικός, «σω-
στός»: ούλος όνειρος = ό πραγματικός θεός των ό-
νειρών (ψηλαφητός, χειροπιαστός), και όχι άπλοϋν
δραμα (κατ' άλλους, ήττον όρθως=όλέθριος όνειρος)
|| (παρά μτγν.) ό πλήρης δυνάμεις, δυνατός, ίκα-
νός, σφοδρός, πλήρης ζωής, όρμητικός. 2) έπι
ήγου, συνεχής, άδιάκοπος: ούλον ακλήγοντες =άδι-
ακόπως κραυγάζοντες (κρωζόντες, έπι πτηνών) αλλά
και αι σημασ. αβται είναι άπότοκοι της πυκνότητος
ένός δλου, ολον άποτελοϋν μεμονομένα πτηνά μιξ άγέ-
λης ή τά άτομα ένός όμίλου. [ούλος (*ζοίνο-s' δι' έτυμ.
βλ. άτ. δλος).

ΟΥ'ΑΟΣ (Β), ή, ον' έπι άφής (και όράσεως), άδρός,
βοστρυχώδης, έριώδης (έριούχος, δηλ. μάλλινος, έ-
πι μαλλίνων όφασμάτων, παχύς, σγουρός), πυκνός:
ούλη λάχνη = πυκνό (παχύ, σγουρό) μαλλί | ούλαι
κόμαι = πυκνά (σγουρά) μαλλιά || μτγν. συστραμ-
μένος, σκολιός, «στραβός»: ούλα σκέλη = στραβά
σκέλη (πόδια).

Έτυμ.: ούλος (*Folno-ς (ή *Folno-ς?) : σανοκρ.
ū'grā, ur-anas (πρόβατα), λατ. lana (*vīnā), λιθ.
vīlnos (μαλλί) κλπ. (βλ. έν λ. λήνος) βλ. λήνος' συγγ.
και τά λατ. vellus, vilus, γοθθ. vull-a, άγγλ. wool,
σλαβ. vlu-na.

ΟΥ'ΑΟΣ (Γ), ή, ον, έπ. έπιθ. του άλλυμι = ούλό-
ματος, ούλοός (βλ. λ. λ.) (άντι δλόμος, δλοός) κα-
ταστρεπτικός, όλέθριος, θανατηφόρος.

Έτυμ.: ούλος (=όλέθριος), πρβλ. δωρ. άλλος' άρχ.
ουσ.=όλεθρος' δλεσθαι (δι' έτυμ. βλ. άλλυμι) άμφιβ.
ειναι ό άρχικός τύπος (*όλνο-ς? *δλβο-ς? *δλοφο-ς?).

ούλο-χύται, αι, και ούλό-χυται (ούλαι + χέω)
χονδροαλεσμένοι κριθαι έπιπασσόμεναι (πασπαλι-
ζόμεναι) έπι τών θυμάτων και του βιωμο, μετά τό
νύψιμον των χειρών και πρό της τελέσεως της θυσίας:
ούλοχύτας κατάρχομαι = κάμνω έναρξιν ής θυσίας
διά πασπαλίματος της χονδροαλεσμένης κριθής.

Ούλυμος, ό, ίων. άντι "Ολυμπος || Ούλυμόνδε,
άντι "Ολυμπόνδε=εις (πρός) τόν "Ολυμπον.

ούλω (ούλος Α)' είμαι όλόκληρος (άκέραιος) ή
είμαι ύγιής, είμαι καλά || Προστ. ούλε = χαίρει, λατ.
salve, ώς χαιρετισμός, ύγίαινε, κοιν. «γεια σου».

ού μάν, δωρ. άντι ού μή' όχι θεβαίως, τφ δντι
όχι, τή άληθειρ' όχι, άσφαλώς όχι.

ού μέν (άνευ έπομηνου δέ)' όχι βέβαια, ούχι τή
άληθειρ, «όλήθειρα όχι» (άρνησις ένισχυμένη) || πα-
λαιός τύπος άντι ού μνήν.

ού μέν δη =βέβαια όχι, τφ δντι όχι.

ού-μεν-οϋν, ή και ού μέν οϋν' βεβαίως όχι, ά-
ληθώς όχι, λοιπόν όχι.

ού μεν πως, ώς τό ούπως' κατ' ούδένα τρόπον,
διόλου.

ού μέν-τοι όχι βεβαίως, πάντως όμως όχι || ού
μέντοι άλλά...=μ' όλον τουτό όμως.— || έν έρωτησ.,
μήπως δέν; δέν έχει ούτω; (όπότε προσοκχάται κα-
ταφατική άπάντησις).

ού μή, έν άνεξάρτητοις προτάσει χρησιμοποιείται
συχνα πρός ένίσχυσιν της άπλής άρνήσεως, ή και πρός
έντονον άπαγόρευσιν, και δή: | έπι άρνήσεως: 1)
μεθ' ύποτακτ. συν. μόν'όχι, σπαν. δε ένσστ.: ού μή...
εσβάλωσιν = δέν ύπόρχει φόβος μήπως εισβάλουν
(δέν ύπόρχει φόβος να εισβάλουν). 2) μετά μέλλ.
δριστ.: ού σοι μη μεθένομαι ποτε = ούδέποτε θα
οέ όκολουθήσω (ούδεις φόβος ύπόρχει μη οέ όκο-
λουθήσω).— Πάσαι σχεδόν αι μετά του ού μή περι-
φράσεις είναι έλλειπτικές, εξυπακουομένου ρήματος ή
φράσεως δηλωτικής φόβου ή προσδοκίας κακοϋ (δός
εστί, δεινόν εστι, δέδοικα, φοβούμαι κ. τ. ό.), ό δε
μέλλων της δευτέρας περιπτώσεως όφείλεται πιθ. εις
συμφυρμόν δύο προτάσεων, εκ των όποιων ή μία εκφρά-
ζεται διά του ού + μελ. δριστ., ταύτης δε επικρατεί
τό ρηματικόν στοιχείον.— || έπι άπαγορεύσεως, ού μή
μετά μέλλ. δριστ. (κυρ. β' έν προσ.) έν έρωτηματική
μορφή: ού μή έξεγερεΐς τόν ύπνω κάτοχον; = μη
έξέγειρε τόν κατεχόμενον υπό του ύπνου: όπως τό
άπλοϋν ού+μέλλ. δριστ. έν έρωτημ. μορφή ισοδυναμεί
πρός έντονον προταγήν (: ού δράσεις; =δράσον, βλ. οϋ),
οϋτω είναι φυσικόν, προστιθεμένης της άρνήσ. μή, ή
ισοδύναμος προταγή ή άντιστραφή εις έντονον απα-
γόρευσιν. Έξ άλλων δυναται και ένταϋθα ή περιφρασις
να θαωρηθή ώς έλλειπτική, εξυπακουομένου ρήματος ή
λέξεως φόβου δηλωτικής: ού (φόβος, δέος) μη έξεγε-
ρής τόν ύπνω κάτοχον; =οδέν πιστεύω να ύφίστα-
ται φόβος μήπως σηκώσης άπό τόν ύπνο τόν κοιμώ-
μενον;» (τ. έ. έπ' ούδενί λόγω έπιτρέπεται να τόν
σηκώσης, μη τόν σηκώσης!), όπότε ό μέλλων όφεί-
λεται και ένταϋθα εις συμφυρμόν, όπως και άνωτέρω
(έν I 2).

ού μην =πράγματι όχι, άσφαλώς όχι.
ού μην αλλά, ώς. ού μην αλλά και=άλλ' όμως,

οὐχ ἦττον ὄμως, καὶ ὄμως, μ' ὄλα ταῦτα, παρ' ὄλα αὐτὰ ἀκόμη καί...
οὐ μὴν γε (κατόπιν ἀρνητικῆς προτάσεως) = οὔτε θεβαίως, λατ. *nedum*.

οὐ μὴν οὐδέ... = μήτε πάλιν, οὔτε πάλιν, ὄχι! οὔτε καί...
οὐμός, κατά κρᾶσιν, ἀντὶ *δ' ἐμός*.

ΟΥ'Ν, ἰων. *ὠν*, ἐπίρ. ἢ συμπερασματικὸς (συλλογιστικὸς) σύνδ.· λοιπόν, ἄρα (λατ. *igitur*)· δηλοῖ τὴν ἀκολουθίαν (τὴν συνέπειαν), ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ δύο προτάσεων.— **1** ὄθεν, ἐπομένως, κατ' ἀκολουθίαν, λοιπόν, ἐπομένως λοιπόν, κατά ταῦτα λοιπόν, συνεπῶς, καὶ δηλοῖ τὸ ἀποτέλεσμα (τὸ συμπέρασμα, τὴν συνέπειαν) τῶν προηγουμένων λεχθέντων (ὄπως εἰς τὸν ἐπίλογον λόγου τινός). **2** χρησιμοποιεῖται ὡς κατὰ τὴν συνέχισιν διηγήσεως, τὴν ἐπανασύνδεσιν διακοπῆς ἀφηγήσεως (πρβλ. τὸ τῆς Νέας «ποῦ δὲ λοιπόν», «λοιπόν», «ὄπως λέγαμε λοιπόν»). **3** ἐπὶ ἐπαναλήψεως λέξεως ἢ περιφράσεως χρησιμοποιούμενος **ὄν** τονίζει (ἐξάγει, χρωματίζει) τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐπαναλαμβανομένης ἐννοίας καὶ σημ. ἀσφαλῆ, τῶ ὄντι, τῆ ἀληθείᾳ, πράγματι, θεβαίως: *εἰ δ' ἔστιν, ὡσπερ ὄν ἔστιν, θεός* = ἔάν ὑπάρχῃ, (ὄπως) καὶ ἀσφαλῶς ὑπάρχει, θεός (ἢ: ἔάν αὐτός εἶναι, ὄπως εἶναι θεβαίον ὅτι εἶναι, θεός) **ἢ ἄλλ' ὄν** εἰσάγει ἔνστασιν (ἀντίρρησην)· θεβαίως, ἀλλά... ναί, ἀλλά... ἄλλ' ὄμως, ἀλλ' ἀκόμη... **4** προστιθέμενος **ὄν** εἰς ἀναφορ. ἄντων. ἢ ἐπίρρ. προσδίδει εἰς ταῦτα μιαν ἐννοίαν ἀοριστίας ἢ ἐπαυξάνει τὴν ἀνδεχομένην προϋπάρχουσαν (ὡς τὸ λατ. *cumque*): *ὄστις ὄστισούν* (= ὄστιοδήποτε), *ὄπως ὄπωσούν* (= ὄπωοδήποτε), κ.ο.κ. *ὄποιοσούν* (ὄποιοσδήποτε), *ὄποιοσισιούν*, *ὄποσοσούν*, *ὄπωσθητοούν*, *ὄποθενούν* κλπ.

Ἐτυμ.: *ὄν*, ἰων. καὶ *ὠν*, λεσβ., βοιωτ., δωρ. *ὠν*, συχνά μετ' ἄλλων μορίων: γ' *ὄν* (*γοῦν*), γάρ *ὄν*, δ' *ὄν*, ἀλλ' *ὄν*, οὐκ *ὄν* (οὐκόμην), οὐκουν, μὴ *ὄν* (μῶν) κλπ. *ὄν* (**δον* ἢ **δεν*) δ' ἔπος *ὠν* δυσκόλως δύναται νὰ προέρχεται ἐκ τῶν αὐτῶν τύπων, καὶ διὰ τοῦτο τινες τὸ *-ω* τοῦ *ὠν* τὸ θεωροῦν ὡς ὄζειν ὄμενον εἰς ἀναλογία πρὸς τὸ *μῶν* κατ' ἄλλους *ὠν* (**χῆ* *ὄν* (πρβλ. *μῶν* (μὴ *ὄν*), ἐνθα ἡ ἐννοία τοῦ *ἢ* ἀπωλέσθη εἰς τὸ ἐκ τῆς κρᾶσεως προσλήθῃ, πρβλ. *ἦ-ε*, *ἦ-ε* (**ἦ-Fe*).

οὐνεκα, καὶ πρὸ φων. **οὐνεκεν**, ἐπίρ., ἀντὶ *οὐ ἔνεκα* = δι' ὄν λόγον, διό. **2** ἀναφορικόν τοῦ δεικτικοῦ *τοῦνεκα* (προηγούμενον ἄλλ' ἐνίοτε καὶ παραλειπομένου), διὰ τοῦτο, ὄτι... τοῦτο ἔνεκα, ὄτι..., διότι, δι' ὄ. **3** κατόπιν ρημάτων γνωστικῶν, λεκτικῶν κ.τ.δ. τιθέμενος **ὄνεκα** ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν εἰδικόν σύνδ. *ὄτι* (λατ. *quod*).— **1** **οὐνεκα** ὡς πρὸθ. (ὡς πρὸθ. δὲ οὐδέποτε *οὐνεκεν*), μετὰ γεν., ἰσοδύναμος πρὸς τὸ ἀπλὸν *ἔνεκα* (βλ. λ.), ἔνεκα τίνος, ἐξ αἰτίας κάποιου (πρὸς τὴν πράξιν), συγχρότα δὲ κειμένη μετὰ τὴν πτωσιν, μεθ' ἧς συντάσσεται.

Ἐτυμ.: *οὐνεκα* ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν τύπον *ἔνεκα* ὀφείλεται εἰς συνεκφορὰν τοῦ τύπου *ἐκείνουνεκα* (<*ἐκείνου* *ἔνεκα*).

οὐνεσθε, ἰων. ἀντὶ *ὄνεσθε*, β' πληθ. ἐνεστ. τοῦ *ὄνομαι* (βλ. λ.).

οὐνομα, οὐνομάζω, οὐνομαίνω, οὐνομαστός, ἰων. τύποι ἀντὶ *ὄνομα* κλπ.

οὐξ, κατά κρᾶσιν, ἀντὶ *δ' ἐξ*.

οὐξίω, κατά κρᾶσιν, ἀντὶ *δ' ἐξίω*, μτχ. τοῦ *ἐξίμι* (εἰμι).

οὐ-πᾶ, δωρ. ἀντὶ *οὐπᾶ* (βλ. λ.).

οὐ περ ἢ **οὐ-περ**, ἐπιτετ. ἀντὶ *οὐ*· οὐδῶλως.

οὐ πη (πη), ἐπίρρ.· οὐδαμοῦ || οὐδαμῶς, κατ' οὐδ' ἓνα τρόπον.

οὐ ποθι, ἐπίρρ., οὐδαμοῦ.

οὐ-ποτε ἢ οὐ ποτε, δωρ. **οὐ ποκα**, ἐπίρρ.· οὔτε ποτέ, οὐδέποτε.

οὐ ποψ, κατά κρᾶσιν, ἀντὶ *δ' ἐποψ*.

οὐ-πῶ, ἢ **οὐ πῶ**, ἐπίρρ.· ὄχι ἀκόμη, λατ. *nondum*.

οὐ-πῶ-ποτε, ἢ **οὐ πῶποτε**· οὐδέποτε ἔως τώρα, οὐδέποτε ἀκόμη.

οὐ-πῶς ἢ οὐ πῶς, ἰων. **οὐκῶς**, ἐπίρρ.· οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδῶλως.

ΟΥ'ΡΑ', ἢ, ἰων. *οὐρή*, ἢ· ὡς καὶ νῦν, *οὐρά*, κοιν.

«ουρά», λατ. *cauda*.— **1** γεν. τὸ ὀπίσθιον μέρος παντός πράγματος || ἐπὶ πλοίου, ἢ πρύμνη. **2** ἐπὶ στρατεύματος, ἢ ὀπισθοφυλακῆς, ἢ οὐραγία || κατ' οὐράν ἢ ἐπ' οὐράν=πρὸς (εἰς) τὰ ὀπίσω, ὀπίσω || **δ' κατ' οὐράν**=ὀ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν.

Ἐτυμ.: *οὐρά*, ἰων. *οὐρή* (<*ὄραFā*, πρβλ. *σασκαρ. ἰξ-νᾶ-η* (βλ. καὶ ἐν *ὄροσθῆρη, ὄρρος*)· ἐντεῦθεν τὰ: *οὐρίαχος* (βλ. λ.)· *οὐραχος* (= *οὐρίαχος*), πρβλ. λατ. *ur-cum* (τὸ κατώτερον μέρος τοῦ στάχους) πτθ. <*urvs-on-co*.

οὐρα, τὰ, ἀντὶ *οὐροι*, *ὄροι*=ὄρια, οὐνορα || βλ. *οὐρον*.

οὐρ-ἀγός, ὄν (*οὐρά+ἡγεομαι*)· *δ' ἄγων τὴν οὐράν*, δηλ. ὁ ἀρχηγός τῆς ὀπισθοφυλακῆς τοῦ στρατεύματος=ἐν τῇ σημασ. ταῦτη καὶ ὡς οὐσ. **δ' οὐραγός**.

οὐραῖος, α, ον (*οὐρά*)· ὁ τῆς οὐράς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οὐράν || *τρίχες οὐραῖαι*=οἱ τρίχες τῆς οὐράς. **2** γεν., ὀπίσθιος, ὁ ὀπισθεν, τελευταῖος: *πόδες οὐραῖοι*=οἱ ὀπίσθιοι πόδες. **3** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ *οὐραῖον*=ἡ οὐρά || *τὰ οὐραῖα*=τὸ ὀπισθεν μέρος, ἢ ὀπισθοφυλακῆς.

Οὐράνια, ἢ (*οὐρανός*)· ὡς ἐπιθ. ὡς καὶ νῦν, ἢ οὐρανία, ἢ ἐξ οὐρανοῦ, ἢ τοῦ οὐρανοῦ || ὡς κῶρ. *δνομα* (ὡς *ἐνταῦθα*), μία τῶν Μουσῶν, θεωρουμένη κυρίως ὡς ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας.— **1** ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης.

Οὐράνιδος, -ου, δ (*οὐρανός*)· υἱός τοῦ Οὐρανοῦ || γεν. ὁ διαμένων ἐν τῷ οὐρανῷ, λατ. *coelicola*, ὡς τὸ *Οὐρανίων*.

οὐράνιος, α, ον, ἀττ. καὶ -ος, -ον (*οὐρανός*)· ὡς καὶ νῦν, οὐράνιος, ὁ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ ἐπουράνιος || *θεοὶ οὐράνιοι*, ἢ ἀπλῶς *οὐράνιοι*, ὡς καὶ τὰ *Οὐρανίως* ἢ *Οὐρανίδαι*=*coelites, coelicolae*=οἱ κάτοικοι τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ διαμένοντες, τὰ οὐράνια ὄντα.— **1** ὁ προερχόμενος ἐξ οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς βροχῆς.— **1** ὁ ἐξικνούμενος μέχρις οὐρανοῦ, ὁ ὑψηλός μέχρις οὐρανοῦ. **2** μτφρ. ὡς τὸ *οὐρανομήκης*, ὁ ὑπερβολικὰ μέγας, τεράστιος, τρομερός, ἐκκληκτικός: *οὐράνιον ὄσοσ=θαυμαστόν ὄσοσ* = λατ. *immane quantum* || τὸ οὐδ. πληθ. *οὐράνια*, ὡς ἐπίρρ. = σφοδρῶς, θιαίως, δεινῶς, κατὰ τρομακτικόν τρόπον.

Οὐράνιων, -ατος, δ (*οὐρανός*)· ὡς τὸ *Οὐρανίδης*, ὁ οὐράνιος, ὁ ἐν οὐρανῷ κατοικῶν || ἐν τῷ πληθ. *Οὐρανίως θεοί*, ἢ ἀπλῶς *Οὐρανίως*=οἱ οὐράνιοι, οἱ ἄνω θεοί, λατ. *coelites* || ὡς οἱ Τιτάνες, ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰγόμενοι || θηλ. *Οὐρανίωνα*=θεαί.

οὐράνο-γνώμων, ον (*οὐρανός+γνώμαι*)· ὁ γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν οὐρανόν, ὁ ἐμπειρὸς περὶ τὰ οὐράνια.

οὐράνό-δεικτος, ον (*οὐρανός+δείκνυμι*)· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δεικθῆς (ἢ δεικνυόμενος) || ἐνεργ. ὁ δεικνύων ἑαυτὸν ἐν τῷ οὐρανῷ.

οὐράνόθεν, ἐπίρρ. τοῦ *οὐρανός*· ἐξ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν οὐρανόν ἄνω || κυρ. εἶναι παλαιὰ γεν. τοῦ *οὐρανός*, διὸ συνάπτεται ἐνίοτε καὶ μετὰ πρῶθ.: *ἀπ' οὐρανόθεν, ἐξ οὐρανόθεν, κατ' οὐρανόθεν*.

οὐράνόθι, ἐπίρρ. τοῦ *οὐρανός*· ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰς τὸν οὐρανόν ἐπάνω || ἀλλ' ὄμως ἐν τῇ περιφρ. *οὐρανόθι πρὸ*=*πρὸ οὐρανοῦ*, ὁ τύπος *οὐρανόθι* εἶναι γεν. ἀντὶ *οὐρανοῦ*, ὡς *ὄρασι* ἀντὶ *ὄρασι*.

οὐράνο-μήκης, ες (*οὐρανός+μήκος*)· ὁ μέχρις οὐρανοῦ κατὰ τὸ μήκος (ὑψος), ὁ ὑψηλός μέχρις οὐρανοῦ, ὁ φθάνων εἰς τὸν οὐρανόν (μέχρις οὐρανοῦ), ὡς καὶ νῦν π. χ. ἐν τῇ φράσει «οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ τὸν πλῆθος». **2** μτφρ. καθ' ὑπερβολὴν μέγας, καταπληκτικός.

οὐράνό-νίκος, ον (*οὐρανός+νίκη*)· ὁ νικῶν τὸν οὐρανόν || μτφρ. ὁ ὑπερτερὸν τὸν οὐρανόν κατὰ τὴν δύναμιν.

ΟΥ'ΡΑ'ΝΟΣ, δ, δωρ. **ὠρανός**, αἰολ. **ὄρανός**· δ, τι καὶ νῦν, ὁ οὐρανός, ὁ οὐράνιος θάλας, λατ. *coelum* || παρ' Ὀμήρω, τὸ κοῖλον (ἢ τὸ στερέωμα) τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οὐρανός, παρίσταται ὡς κοῖλον ἡμισφαίριον, στηριζόμενον ἐπὶ τῆς περιφερείας τῆς γῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖο ὁ ἥλιος διέτρεχε τὴν τροχίαν του || ἐπὶ τοῦ ἡμικυκλίου αὐτοῦ θόλου ἦσαν ἐπίσης ἐ-

στερεωμένοι οἱ ἀστέρες, καὶ ἐπομένως τὸν παρηκολούθουν εἰς τὴν περιστροφικὴν τὴν κίνησιν || **οὐρανὸς ἀστερόεις**—τὸ ἑναστρον στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ. 2) ὁ οὐρανὸς ὡς ἔδρα τῶν θεῶν, ὑπεράνω τοῦ στερεώματος αὐτοῦ ἢ τοῦ ἡμισφαιρίου || **πύλαι οὐρανοῦ**—πυκνὸν νέφος, τὸ ὁποῖον αἱ ὄραι ἀπεμάκρυνον (ἐοίκωναν) ἢ ἔναπεδον.— II ὡς ἀρ. κύρ. δν. **Οὐρανός**=υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Γαίας.

Ἔτυμ.: **Οὐρανός**, λεοβ. **ἄρανος**, βιωτ. **ἄρανος** οὐρανός (*δ-**Φορανος**· λεοβ. **ἄρανος** (***Φορανος**· παλαιότερον πιθ. ***δΦορΦανος** καὶ ***ΦορΦανος**· σανοκρ. **Vatuna**-li (θεὸς τοῦ νυκτερινοῦ οὐρανοῦ)· ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ **οὐρανόσας**.

οὐράν-οὔχος, ον (οὐρανός+ἔχω)· ὁ κρατῶν (βασιλεύων) τὸν οὐρανόν, ἢ ὁ κατοικῶν τὸν οὐρανόν.

οὐρα, τὰ, ὄνομ. αἰτ. πληθ. τοῦ **οὐρος**, (βλ. λ.), ἰων. ἀντὶ **ὄρος**, τὸ (βλ. λ.).

οὐρεῖ-θρεπτος, ον, διάφ. γρ. τοῦ **οὐρεῖ-θρεπτος** (βλ. λ.).

οὐρειος, η, ον, ἰων. ἀντὶ **θρειος** (βλ. λ.), (**θρος**, τὸ)· ὁ τῶν ὀρέων, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη || **Νύμφη οὐρεῖη**=Νύμφη τῶν ὀρέων.

οὐρέδ-φοίτος, ον (οὐρος, τὸ+φοιτάω), ἀντὶ **θρεόφοιτος**=ὁ ἀνά τὰ ὄρη φοιτῶν, ὁ συχνάζων εἰς τὰ ὄρη, ὁ περιφερόμενος ὀνά τὰ ὄρη.—θῆλ. **οὐρεοφοιτάς**, -άδος, ἡ=ἢ πλανώμενη ἀνά τὰ ὄρη.

οὐρεσι-θώτης, -ου, ὁ (οὐρος, τὸ+θόσκαω), ποιητ. ἀντὶ **θρεσιθώτης**, ὁ θοοκόμενος ἐπὶ τῶν ὀρέων, ὁ θόσκων εἰς τὰ ὄρη.

οὐρεσι-οικος, ον (οὐρος, τὸ+οικέω), ποιητ. ἀντὶ **θρεσιοικός**=ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη.

οὐρεσι-φοίτος, -ου, δ, καὶ **οὐρεσίφοιτος**, ον = **οὐρέδφοιτος** (βλ. λ.).

οὐρέυς, -ήσος, ἰων., ἀντὶ **θρεύς** (βλ. λ.), ἡμίονος. **οὐρέω**, πρτ. **εὐόρουν**· μελ. **οὐρήσω** ἢ **-ήσομαι**· ἄορ. α' **εὐόρησα** (οὐρον, τὸ)· ὡς καὶ νῦν, οὐρῶ, κοιν. «καταουρῶ». 2) μετ' αἰτ. πραγμ., ἐκβάλλω τι μετὰ τῶν οὐρῶν.

Ἔτυμ.: **οὐρέω** (<ἰαπ. *vorsejō)· **οὐρον**· **οὐράνη**· **οὐροδόκη**· **οὐρία** (ὕδρόβιον πιτηνόν).—Τὸ ἰαπ. *ver-s=ἀρδέω[σημ.ὡς.καὶ γονιμοποιῶ, πρβλ. σανοκρ. vřšap (= ἄροενικός ἀνδρωποσ, ἄροην, ἐπισθίτωρ ἴππος), vřša-h (ταῦρος), λατ. verrēs (κάπρος), λιθ. verszis (μύσχος)] μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ἑλλ. **ἔρση**, ἐπ. **ἔερση** (δρόσος), σανοκρ. **varsam** (βροχή) κλπ., καὶ ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν τῆς β. *ver-, τῆς ἐν τῷ λιθ. **vérdū**, **vīrti** (ἀναδλύω, κοχλάω, θράζω, μαγειρεύω), **versme** (πηγῆ), λατ. **atvars** (θῖνη, στρόβιλος)· ἐνταῦθα πιθ. ἀνήκουσι καὶ τὸ ἀγγλ.-σαξ. **woer**, παλ.-νορρ. **ver** (θάλασσα)· ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἀνωτέρω ρίζας εἶναι αἱ ἢ ἰαπ. β. *(e)vēr- (ὑδωρ) ἐν τῷ σανοκρ. **vār**, **vārī** (ὑδωρ), **Zenō**. **vār** (βροχή), **vairī** (λίμνη) (<ἰαπ. *vār-, τογαρ. **vār** (ὑδωρ), λατ. **vīrina** (οὐρός), **vīrīnārī** (θυδίξω ἢ βουτῶ ἐγὼ ὑπὸ ὑδωρ), **vīrīnārī** (ὁ δῦτης), παλ.-νορρ. **ūr** (βροχή), **y'ra** (παχυνθί, πέφτει πάχνη), λιθ. **júres** (ἡ Βαλτικὴ θάλασσα), λατ. **jūr'a**, παλ.-πρωσ. **jūrīn** (θάλασσα), **wurs** (ἔλος).

οὐρήας, ἐπ. αἰτ. πληθ. τοῦ **οὐρέυς** || **οὐρήων** γεν. πληθ.

οὐρησεῖω, ἐφει. τοῦ **οὐρέω**· ἐπιθυμῶ, θέλω, νὰ οὐρήσω.

οὐρητιάω=**οὐρησεῖω** (βλ. λ.).

οὐριάχος, ὁ (οὐρά)· τὸ ὀπισθεν μέρος, τὸ ἔσχατον μέρος, ἐπὶ τοῦ δόρατος π. χ. **δ σαυρωτήρ** ἄλλως λεγόμενος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρόσθιον τμημα, τὴν **αἰχμήν** (βλ. λ.).

οὐρι-βάτας, -ου, δ, ποιητ. ἀντὶ **θρειβάτης** (βλ. λ.). **οὐρίζω**, ἰων. ἀντὶ **θρείζω** (βλ. λ.), θέτω ὄριον, πεπορίζω.

οὐρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ῶ (**οὐρος**)· φέρω δι' οὐρίου ἀνέμου, διαπορθμύω με οὐριον ἄνεμον || ἐπιταχύνω τὸν πλοῦν (τὴν πορείαν) || μτφρ. ὀδηγῶ τινα εὐτυχῶς (εἰς εὐτυχήν δρόμον), τὸν καθιστῶ εὐτυχή.— II ἀμτβ., πνέω (φυσῶ) εὐνοϊκῶ, εἶμαι οὐριος (εὐνοϊκός), παρέχω εὐνοϊκὸν πέρασμα.

οὐρι-θρεπτος, ον (οὐρος, τὸ+θρέπω), ποιητ. ἀντὶ **θρεῖθρεπτος**· ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων τραφεῖς.

οὐριος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (οὐρος = εὐνοϊκός ἄνεμος)· ὁ με εὐνοϊκὸν ἄνεμον (πλέων), ὁ ἔχων εὐνοϊκὸν ἄνεμον, λατ. **vento secundo**, κυρ. ἐπὶ **πλοῦν**. 2) ἐπὶ τοῦ πλοῦ (ταξίδιου κ.τ.δ.). εὐτυχής, εὐνοϊκός || γεν. εὐτυχής, ἐπιτυχής.— τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶρ.: **οὐρία θέω**=τρέχω με οὐριον (εὐνοϊκὸν) ἄνεμον || **ἐξ οὐριαν** (ἐνν. **πνευμάτων**) **δραμεῖν** = πλεῦσοι μετὰ οὐρίου ἀνέμου.— II ὁ εὐδῶν, εὐνόων, εὐμενής, εὐνοϊκός. 2) **οὐρία** (ἐνν. **πνοή**), ἡ = **οὐρος**, οὐριος ἄνεμος, εὐνοϊκός ἄνεμος.— III **οὐριος Ζεὺς** ὡς πέμπων τοὺς οὐρίους ἀνέμους, καὶ μτφρ. ὁ ὀδηγῶν τὰ πράγματα εἰς εὐτυχῆς τέρα.

οὐριο-στάτης, -ου, ὁ (οὐριος+ἵστημι)· ὁ παραμένων σταθερῶς οὐριος, ὁ αἰσιον τέρα ὑπιοχνοῦμενος.

οὐριόω (οὐριος)· δίδω εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀφίνω ἐλευθέρον.

οὐρισμα, -ατος, τό, ἰων. ἀντὶ **θρεσμα**· ὀροθετικὴ γραμμὴ, μεθόριος.

οὐρνις, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ ὁ **θρενις**.

ΟΥΨΡΟΝ (Α), τό, λατ. URINA· τὸ «κάτουρον», τὸ «οὐρος» (ὑδατώδης ἔκκρισις τοῦ αἵματος, γινομένη ἐν τοῖς νεφροῖς καὶ διὰ τοῦ οὐρητήρος κατερχομένη εἰς τὴν κύστιν, ἐπὸθεν ἐξέρχεται διὰ τῆς οὐρήθρας) [δὲ ἔτυμ. βλ. **οὐρέω**].

οὐρον (Β), τό, ποιητ. ἀντὶ **οὐρος**, **ὄρος**, δ' ὄριον, σύνορον· ἀπατῆ ἐν τρισὶ χωρίοις παρ' Ὀμήρω: 1) **ὄσα δίσκου οὐρα... πέλονται** ('Ιλ. 4·41) = ἕως ἐκεῖ ποῦ φθάνουν τὰ ὄρια τοῦ ριψίματος τοῦ δίσκου (τ. ἐ. ἢ ἀπόστασις, εἰς τὴν ὅποιαν δύναται τις νὰ ρίψῃ τὸν δίσκον). 2) **ὄσων τ' ἐν νεῖῳ οὐρον πέλει ἡμίονοιν**, **τόσων ὑπεκπερῶτων... ἔκετο** ('Ὀδ. 124) καὶ 3) **ὄσων τ' ἐπὶ οὐρα πέλονται ἡμίονων** ('Ιλ. Κ 351)· εἰς τὰ δύο τελευταῖα χωρία ὠρισμένη ἀπόστασις ἐκφράζεται διὰ τῶν περιφράσεων **οὐρον ἡμίονοιν** καὶ **οὐρα ἡμίονων**, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα πράττειται περὶ ἀποστάσεως, κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ ἡμίονοι ὑπερπερῶν τὸν βῶθν κατὰ τὴν ἀρσιν ὠρισμένης ἐκτάσεως γῆς ἐν δεδομένῳ χρόνῳ· καὶ τοῦτο βεβῆ μετὰ τὴν τελευταίαν πρότασιν ἐπακολουθοῦν ὡς αἰτιολογία τῶν ποῦ τινὰ τὰ ἀκόλουθα: **καὶ γὰρ τε** (βλ. λ. **ἡμίονοι**) **βῶθν προφερέστερα εἰσὶν ἐλκόμενοι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον** [πιθ. συγγ. τῆ **οὐρός** (βλ. λ.) δεδομένης τῆς θαοικῆς του σημ. ὡς «αὐλακος ἄροτροῦ» ἢ πρὸς τὰ **θρυνμι** ἢ **εὐρύς** συγγένεια ἀποκρούεται].

ΟΥΨΡΟΣ (Α), δ' ὁ οὐριος, εὐνοϊκός, ἄνεμος, ὁ θέτων εἰς κίνησιν, ὁ κατ' εὐθέταν ἐπὶ τῆς πρῆμνης προσιπτῶν || **πέμπω κατ' οὐρον**=στελλω κατὰ τὸ μέρος τοῦ οὐρίου ἀνέμου, στελλω με οὐριον ἄνεμον, ἐπισπεύδω τὸν δρόμον του || μτφρ. **ἔτω κατ' οὐρον... πᾶν τὸ Λαῖου γένος**=ἄς ὀδηγῶ εἰς τὸν ἄνεμον, ἄς τὸ πάρη ὁ ἄνεμος, ὁ ἄς πάη κατὰ διαβάλλου, ἄς καταστροφῆ ἐντελῶς, ὅλον τὸ γένος τοῦ Λαῖου || **οὐρός [ἔστι]=καιρός [ἔστι]**=εἶναι εὐκαίρια, εἶναι κατάλληλος περίστασις.

Ἔτυμ.: **οὐρος**· **οὐριος**· **οὐρίζω** (βλ. λ.)· σκοτειν. ἔτυμ. οὐτε ἢ μετὰ τοῦ **θρυνμι** συγγένεια δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀναντιρρητος, οὐτε καὶ ἢ πρὸς τὸ **ἄ(F)ημι, αὔρα**.

ΟΥΨΡΟΣ (Β), -ου, δ' φύλαξ, φρουρός, ἐπιστάτης, ἐπόπτης [δὲ ἔτυμ. βλ. **θράω**].

οὐρος (Γ), -ου, δ, ἰων. ἀντὶ **ὄρος** (βλ. λ.)· ὄριον, σύνορον [δὲ ἔτυμ. βλ. **θρος**].

οὐρός (Δ), -τος, τό, ἰων. ἀντὶ **ὄρος** (βλ. λ.)· «βουνο» [δὲ ἔτυμολ. βλ. **θρος**].

ΟΥΨΡΟΣ (Ε), -ου, δ: (**βοῦς**) **οὐρος**=ἄγριος βοῦς, ταῦρος, λατ. **urus** [πρβλ. τὸ παλ.-γερμ. **ur, auer-ochs**].

οὐρός, -ου, δ' ταφροειδὲς δρυγμα, διὰ τοῦ ὀποῖου ἀνεῖλκον (ἀνέσυρον) τὰ πλοῖα εἰς τὴν ἑρῶν ἢ τὰ καθεῖλκον εἰς τὴν θάλασσαν· συνήθως κατὰ πληθ. **οὐροί**: **οὐρούς ἐξεκάθειρον**=προσεπάδουν νὰ καθαρῶσιν τοὺς οὐρούς (τὰ ὡς ἄνω περιγραφέντα ὀράγματα, τὰ ὅποια εἶχον ἐμπραχθῆ με τὴν πάροσον τοῦ χρόνου καὶ ἔπρεπε νὰ καθαρῶσιν πρὶν ἢ τὸ πλοῖον καθελκυσθῆ εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς πλοῦν).

Ἔτυμ.: **οὐρός** (<***θρφο-**) ἀνήκει εἰς τὴν ρίζ. ββαῖν

erevāx (ἐκρίζω, ἀνασκάπτω, ἀνορύσσω), μαρτυρο-
μένην διὰ τοῦ σακχαρ. ārus—(τραυματισμένος, τραύ-
μα), ἑλλ. ἐρβαί-χθων (βλ. λ.=ὁ ἀνασκάπτων τὴν
γῆν), ὄρυα (=τάφορος σκολιά, χορδή, λουκάνικον),
ὄρυσσα (βλ. λ.), λίθ. urvas, ūra (ὄρη).

ΟΥΨ, τό, γεν. ὠψός, δοτ. ὠπί· πληθ. ὄψα,
γεν. ὠτων, δοτ. ὠσίν· ἰων. καὶ ἑπ. οὐσας, οὐσάτος· δωρ.
ὠς, ὠτός· ὡς καὶ νῦν, τὸ οὐς, τὸ ὠτίον, αὐτίον,
«αὐτί», λατ. auris|εἰς οὐς, εἰς ὠτα=εἰς τὸ αὐτί,
εἰς τὰ αὐτιά, μέσα εἰς τὸ αὐτί κάποιου, τ. ἔ. μυ-
στικά (πρβλ. τὸ σημερ. «ἔλα νὰ σοῦ πῶ στ' αὐτί,
γιατὶ δὲν πρέπει νὰ κόουση κανέννας»).— **II** οὐς καὶ
κυρ. ἐν τῷ πληθ. ὠτα μτφρ.=αἱ λαβαὶ ἀμφορέων, στα-
μνων κλπ. ἀγγείων, «τὰ αὐτιά» ἔπως κοινῶς λέγονται.

Έτυμ.: οὐς (*ῥος <ἀρχαϊότ. *ούσος, καὶ ἐκ πα-
ραλλήλου δωρ-ἰων. (ἐν ἑπιγρ.) ὠς <ιαπ. *ῥ(u)s, πρβλ.
καὶ ἀμφῶες (παρὰ θεοκρ.=μέ δύο λαβάς), ἐνώδιον
(*-ōusidio-m,=ἐνώτιον, ἀκουλαρῖκι), πρβλ. Ἡουχ.
«ἐξωβάδια· ἐνώτια», ὠφατα : πρβλ. ἰρλ. auḡ, γεν. aue
(πρβλ. gaul. κύρ. δν. Su-ausia=ὄνομα γυναικὸς ἐ-
γαύσης ὠρσία ὠτα, παλ-σλαβ. ucho, γεν. ušese (οὐς),
Ζενδ. uš-i οὐδ. duṭk. «τὰ δύο ὠτα» (ιαπ. *usṭ), νεο-
περσ. hōš, παλ-σλαβ. uš-i, λιθ. aus-i, γεν. πληθ. aus-ṭi,
λατ. aus-cultō (ἀκούειν), ιαπ. *aus-, *us- (οὐς).—
πρβλ. ἐπέκτ. τῶν ἀνωτέρω ριζῶν κατὰ ἐν -i-, ἐν λατ.
auris, ἰρλ. auib (=auribus), λιθ. auslis λεττ. āuss,
παλ-πρωσλ. αἰτ. πληθ. ausius,—μετὰ ἐπεκτάσ. κατὰ ἐν
-o- ἐν παλ-γερμ. ḡri, μεσ-γερμ. oere, oer (ἀνοιγμα
εἰς σχῆμα ὠτός), νεο-γερμ. öhr.—μετὰ ἐπεκτάσ. κατὰ
ἐν ā ἐν μεσ-γερμ. oese (οὐς, λαθῆ).—μετὰ ἑρρ. προσφ.
ἐν τῇ γεν. οὐατος (*ous-ḡ-l-), οὐατα· πρβλ. καὶ τὰ
ἐν λ. ἐριούγιος (<*-ous-), γοθ. ausō, παλ-γερμ. dra,
παλ-πορρ. eyra (οὐς), ἀρμ. unka, γεν. unkaḡ (οὐς),
πρβλ. Ἡουχ. «ἠώιδες· ἐνώτια» (<*ōā-ko-, ιαπ.
*ousṭro- ἑλ. καὶ ἀπροσῆται, ἀκούειν.

οὐσία, ἡ, (οὐσα, μτχ. θηλ. τοῦ εἰμί)· ὁ,τι ἀνήκει
εἰς τὸν, τὸ ἰδικόν του, ἡ περιουσία του, ἡ ἰδιοκτη-
σία του,||κατάστασις, συνθήκη ὑπόρξεως : τὰς ἀ-
παιδας εἰς τὸ λοιπὸν οὐσίας=τὴν κατάστασιν τῆς
ἀτεκνίας τῆς διὰ τὸ μέλλον, τὸ ὅτι δὲν πρόκειται
νὰ γεννηθῆσιν τέκνα εἰς τὸ μέλλον.— **III** ἡ ὑπαρξίς,
ἡ ὑπόστασις, ἡ ἀληθὴς φύσις πράγματός τινος, ἡ
πραγματικότητα, τὸ ὄντως εἶναι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὸ μὴ εἶναι.

Έτυμ.: οὐσία, ἰων. οὐσίη, ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῇ βᾶ-
σει τῆς θηλ. μτχ. οὐσα (ἀρσ. ὦν) τοῦ εἰμί, πρβλ. δωρ.
ἔσσία (=οὐσία) ἐσχηματισμένον ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ θηλ.
ἔσσα τῆς μτχ. τοῦ δωρ. *ἦς, καὶ *εἰς, πληθ. (Ἡρακλ.)
ἐντες.

οὐτά, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β', ἐν φ' οὐτᾶ γ' ἐν. πρτ., τοῦ
αὐτοῦ ῥήμ. οὐτάω.

οὐταε, προστ. τοῦ οὐτάω.

οὐτάζω, μελ. οὐτάσω· ἀορ. α' οὐτάσα· παθ. πρκ.
οὐτασμαι· ὡς τὸ οὐτάω (βλ. λ.), πληγῶνων, τραυμα-
τίζω || οὐτάζον ἄσκος = ἐπληττον (διετρήπων, συν-
έτριβον) τὴν ἀσπίδα=μετὰ αἰτ. συστοίχ. ἀντικ.: ἔλ-
κος, ὃ με βροτός οὐτασεν ἀνῆρ = ἡ πληγὴ, τὴν ὀ-
ποῖαν μοῦ ἦνοιξε (μὲ τὸ πληγῶν) δηγητός ἀνῆρ.

οὐτάμεν, οὐτάμεναι, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ οὐτάω.

οὐτασται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ οὐτάζω.

οὐτάω, προστ. οὐταε· ἰων. πρτ. οὐτασκον· μελ. οὐ-
τήσω· ἀορ. α' οὐτήσα, ἰων. οὐτήσασκον· παθ. ἀορ. α'
οὐτήθη· ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' οὐτᾶ (ὡσεὶ ἐξ ἐν. οὐτήμη),
ἀπρφ. οὐτάμεναι καὶ οὐτάμεν, μτχ. (ἐν παθ. ἐνν.) οὐ-
τάμενος· τιτρώσκω, τραυματίζω, πληγῶνων, πλήττων
διὰ τοῦ δόρατος ἢ διὰ τοῦ ξίφους (γεν. διὰ ἀγχε-
μάχου ὀπλοῦ), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βάλλω (=κτυπῶ
τινα δι' ἐκθόλου ὀπλοῦ, τὸν τραυματίζω ἢ τὸν φο-
νεύω κτυπῶν αὐτὸν μακρόθεν).— παθητ., οὐταμένη
ἀτελεῖα = καταφερόμενον (προξενούμενον) τραῦμα
|| οὐτάμενος=οἱ πληγῶμενοι. [σκατείν. ἐτυμολ. ἐξ ἀγ-
τοῦ : ἄουτος, ἀνοῦατος (=ὁ μὴ πληγῶμενος), ὠτελεῖη].

οὐ-τε, ἐπίρ. καὶ συμπλ. σύνθ. (οὐ+τε)· καὶ οὐχί, καὶ
ὄχι, καὶ δέν...— **II** ἐπαναλαμβανόμενον : οὐτε... οὐτε...
(ὡς καὶ νῦν)=λατ. neque... neque... || ἐνίοτε ἀντὶ οὐδέ
ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει ἐπακολουθεῖ τε (εὐτε... τε...)

=λατ. neque... et)=καὶ δέν... καί... : οὐτε τᾶλλα οὐ-
μαι κακὸς εἶναι, φθονερός τε ἦμισ' ἂν ἀνθρώπων
=καὶ (κατὰ τὰ ἄλλα) δέν νομίζω ὅτι εἶμαι κακός,
καὶ ὀλιγώτερον φθονερός δὰ ἤμουν ἀπὸ δλους τοῦς
ἀνθρώπους || ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ δευτέρου οὐτε ἀκολουθεῖ
οὐδέ, ἄλλοτε δὲ ἀπλοῦν δέ.

οὔτερος, ἰων. ἀντὶ ὁ ἕτερος || οὐδ. τοὔτερον.

οὔτηδεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ οὔτάω.

οὔτησασκε, ἰων. γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ οὔτάω.

οὔτητιρα, ἡ, θηλ. τοῦ οὔτητηρ.

οὔτητήρ, -ῆρος, ὁ (οὔτάω)· ὁ τιτρώσκων, ὁ τραυ-
ματίζων.

οὔ-τι, οὐδ. τοῦ οὔτες (βλ. λ.).

οὔτιδανός, ἡ, ὄν, ἀτ. καὶ -ός, -όν (οὔτις)· ὡς καὶ
νῦν, οὔτιδανός, μηδαμινός, ἀχρηστος, ἀνάξιος λό-
γου, ὁ μὴ ἱκανός διὰ τίποτε || ἀνόητος, δειλός
κ.τ.θ. [οὔτιδανός <οὔτιδ-ανός (-δ- εἶναι τὸ ἡκεσόν
τελικόν τοῦ οὔδ. *τιδ' ἄλλοι δεχόμενοι -δανός ὡς προ-
σχηματισμὸν ἀπαντῶντα κατ' αὐτοῦς καὶ ἐν τῷ ἡπει-
δανός (βλ. λ.).

οὔ-τι-πω, ἐπίρ. ἀντὶ οὔ τί πω· ὡς τὸ οὔπω, οὐδ-
ὀλως (καθόλου) ἀκόμη.

οὔ-τις, γεν. οὔ-τινος (οὔ+τις), κλινόμενον ὡς τὸ τίς·
οὔεις, «κανεῖς», «κανέννας», λατ. nullus (<ne+ullus ||
οὔδ. οὔ-τι=οὔδέν, κανέν, «τίποτε», λατ. nihil. 2)
τὸ οὔδ. οὔτι καλεῖται ὡς καὶ ὡς ἐπίρ. οὔδ'ὀλως, οὔδα-
μῶς, κατ' οὔδενα τρόπον, καθόλου.— **III** ἐκ τῶν ἀνω-
τέρω σημασιῶν προέκυψεν ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ὡς κυ-
ρίου ὀνόματος μετὰ μεταβληθέντος τοῦ τόνου, ὁ Οὔτις,
αἰτ. Οὔτιν=Οὔεις, «Κανεῖς», ψευδῆς ὄνομα, τὸ ὁποῖον
ἔδεικνεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν ἑαυτὸν τὸν διὰ νὰ ἐξαπα-
τήσῃ τὸν Πολύφημον.

οὔ-τοι, ἡ οὔ τοι, ἐπίρρ. (οὔ+τοί)· τῇ ἀληθείᾳ ὄχι,
οὐχί τῷ ὄντι, οὐχί θεοβαίως, λατ. non sane.

οὔτος, αὐτή, τοὔτο, γεν. τοὔτου, ταύτης, τοὔτου
κλπ., δεικτ. ἀντων. ὡς καὶ νῦν, οὔτος, αὐτός· ἡ οὔτος,
ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἐκεῖνος, δηλοῖ τὸ πρὸς ἡμᾶς
πλησιέστερον ἐκ δύο πραγμάτων, ἐν φ' ἡ ἐκεῖνος δηλοῖ
τὸ περισσώτερον ἀπομεμακρυσμένον, ὡς ἡ λατιν. hic ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὴν ille.— **II** ἡ οὔτος, ὁσάκις καλεῖται ἐν
ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ὄδε, ἀναφέρεται γενικῶς εἰς κάτι
τὸ ὁποῖον ἔχει προηγηθῆ, ἐν φ' ἡ ὄδε ἀναφέρεται εἰς κάτι
τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ.— **III** οὔτος, αὐτή
χρησιμοποιοῦνται ἐνίοτε μετὰ περιφρονητικῆς ἐννοίας,
ὅταν ἀφορᾷ (ἀπευθύνεται) εἰς ὁδῶλον ἢ γενικῶς ἄτομον
κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως (λατ. heus! ἢ heus tu!
=οὔτος! οὔτος σὺ! οἱ οὔ! ὄκουσε, οὔ! (ἀντιθέτως
ἡ ἐκεῖνος, ὡς καὶ ἡ λατ. ille, δηλοῖ ἐπαινον καὶ δόξαν).
|| ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σερμηνῆ καὶ ἐπιστόμου προσκλήσεως : ὁ
οὔτος οὔτος Οἰδίπους! =αἰ, οὔ! ὁ Οἰδῖπους! «σένα,
τόν Οἰδ., λέγω».— **IV** τοὔτο μέν... τοὔτο δέ... ἡ ταῦτα
μέν... ταῦτα δέ... εἶναι περιφράσεις κατὰ πολὺ ἰσχυρό-
τερα τοῦ ζεύγους μέν... δέ, ἐρμηνεύονται δὲ πάντως
διὰ τῶν : «ἐν μέρει μέν... ἐν μέρει δέ...», «ἀπὸ τῶν
μέν... ἀπὸ τῶν δέ...», «ἀπὸ τῶν ἐνα μέρους... ἀπὸ
τῶν ἄλλων...».— **V** καὶ ταῦτα, περιφράσις διὰ τῆς ὁποίας
προστίθεται κάτι τὸ νέον μετ' ἐμφάσεως, τ. ἔ. προστίθε-
ται ἰδιαιτέρα περιπτώσις, ἡ ὁποία καθιστᾷ τὸ προηγou-
μένως λεχθὲν ἰσχυρότερον καὶ ὁσβαρώτερον διὸ καὶ
ταῦτα = καὶ τοὔτο ἀκόμη, καὶ κάτι περισσώτερον
ἀκόμη, καὶ μάλιστα, καὶ ἀκόμη μάλιστα, λατ. et
hoc || συχνὰ ἀνευ ῥήμ., ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον
μετὰ μτχ., τιθεμένης ἡ καὶ ἐξουσιαστικῆς : καὶ ταῦτα
τηλικούτως=καὶ μάλιστα εἰς τοιαύτην (τόσον μεγά-
λην) ἡλικίαν | τί γὰρ δεινότερον δικαστοῦ καὶ ταῦτα
γέροντος ; =διότι τί ὑπάρχει τὸ περισσώτερον ἐπικίν-
δυνον ἀπὸ δικαστῆν καὶ μάλιστα ἡλικιωμένον ;
(δηλ. τὸ πλεόν ἐπικίνδυνον πράγμα εἶναι ὁ δικα-
στής, καὶ μάλιστα ὁ ἡλικιωμένος).— **VI** καὶ ταῦτα
μέν δὴ ταῦτα = λατ. haec haecenus = καὶ ὅσον μέν
δι' αὐτὰ (ἔστωσαν, ἢ ἀρκούσιν) αὐτὰ μόνον (ἴσα
δηλ. ἐπὶ ἀνωτέρω), με ἄλλως λέξει : «ἀρκετὰ περὶ
αὐτῶν», «καὶ ταῦτα μὲν ὀλιγῶς ἔχουσιν», «ὅσο γι'
αὐτὰ εἶπα ὁ,τι εἶχα νὰ πῶ».— **VII** ταῦτα (οὐδ. πληθ.
ὡς ἐπίρ.) = διὰ ταῦτα, δι' αὐτὸν τὸν λόγον || ταῦτ'
ἀρα, ταῦτ' οὖν=δι' αὐτὸν τὸν λόγον λοιπὸν, κατὰ
τὰρα λοιπὸν. 2) ταῦτα (ἐνν. ὁράω ἡ ἔσει), ἐν

καταφακτικῆς ἀπαντήσεως: ταῦτ', ὃ δέσποτα=μάλιστα, κύριε (κυρ.=ταῦτα δρᾶσω=θά τὰ κάμω, ἢ ταυτὰ ἐστί=ἐξέτοι εἶναι) — VIII ταύτη (δοτ. θηλ. ἐν.) κείτα ἀπίσης ὡς ἐπίρ., καὶ δῆ: 1) ἐπὶ τόπου (ἐνν. τῆς δοτ. χώρας): ταύτη=ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἐνταῦθα. 2) ἐπὶ τρόπου. ταύτη=κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως. 3) ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ἐν τούτῳ, κατὰ τοῦτο.— IX παρ' ἀτιτικοῦ ἢ οὕτως συχνὰ εἶναι ἐνισχυμένη διὰ τοῦ δεικτικοῦ I: οὐτοσί, αὐτή, τουτί, γεν. τουτουί, ὄν. πληθ. οὐτοί, οὗδ. ταυτί κλπ.=λατ. hicce=αὐτός ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος || ἐν τοῖς χειρογρ. ἀπαντᾷ καὶ μετὰ ἐφέλικουσι τοῦ -ν (οὐτοσί), ἐσάκις ἀκολουθεῖ λέξις ἀρχομένη ἀπὸ φωνηέντων || τὸ -ί- αὐτὸ τοῦ δεικτικοῦ προσοχηματιοῦ εἶναι πάντοτε μακρόν, μακρόν δὲ φωνῆεν ἢ διφθογγος, πρὸ αὐτοῦ κείμενα, λαμβάνονται ὡς βραχέα: αὐτή || ἐνίοτε μετὰ τῆς ἀντων. καὶ τοῦ δεικτικοῦ -ί παρεμβάλλεται μόνον τι: τουτογι=τουτί γε, ταυταγι=ταυτί γε, τουτοδι=τουτί δέ, τουτουμενί=τουτουί μὲν κλπ.

Έτυμ.: διὰ τὸν δεικτικὸν προσοχηματισμὸν -ί (οὐτοσί) βλ. ἐν -ί.—εἰς τὴν οὕτως, αὐτή, τοῦτο περιλαμβάνονται τρία στοιχεῖα: θ (βλ. λ.), τὸ μόνον υ (πρὸ βλ. παλ. περσ. haum = ille), καὶ τέλος στοιχεῖόν τι ἀνήκον εἰς τὸ θέμα *fo-.

οὔτως, καὶ πρὸ συμφ. συνήθως οὕτω (ἐπίρ. τοῦ οὐτος' κυρ. τὸ οὕτως εἶναι τὸ δεικτικὸν τοῦ ὡς, ὅπως τὸ λατ. sic τοῦ ut) ὡς καὶ νῦν, οὔτω, τοιοῦτοτρόπως, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, λατ. sic ἢ hic.— II μετὰ περιοριστικῆς ἐνάρμεως: οὕτω καὶ μόνον οὕτω, ἀπλῶς, ἀπλῶς οὕτως, μόνον καὶ μόνον: οὕτω πίνοντες πρὸς ἡδονήν=πίνοντες ἐξέτοι, μόνον καὶ μόνον» πρὸς τέρψιν (ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ πρῶτου καὶ τίποτε περισοότερον).— III ἐπὶ εὐχῶν, προσευχῶν, μετ' εὐχῆ: οὕτω νῦν Ζεὺς θεοῦς =ἐξέτοι νὰ δῶσῃ ὁ Θεός. 2) ἐπὶ ἐρχομῶν ἢ παρεμοίας φύσεως ἐπικλήσεως: ἔγων' οὕτως θναίμην τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρα=ἐγὼ τὸυλάχιστον (ἢ ἐγὼ βεβαίως) «ἐτοι νὰ χωρῶ τὰ παιδιὰ μου» τὸν μισῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.— IV οὕτω μὲν... οὕτω δὲ = ἐν μέρει μὲν... ἐν μέρει δέ... ἀφ' ἐνός μὲν... ἀφ' ἑτέρου δὲ (πρὸ βλ. οὕτος IV).— V ἐν ἀρχῇ ἀφηγησεως: οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ=«ἐτοι πού λές μιά φορά κι ἔναν καιρὸ ἦταν μιά γάτα κι ἕνας παντικός».

οὐτοσί, οὐτωσί=οὕτως (βλ. λ.).
οὐχί, ἐπίρ. ἀντὶ οὐ (βλ. λ.).
οὐχίνος, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ δ' ἐχίνος.
ὄφειλέτης, -ου, ὁ, θηλ. ὄφειλέτης, -ιδος, ἢ(ὄφειλῶ)' ὡς καὶ νῦν, ὄφειλέτης, χρεώστης.
ὄφειλή, ἢ (ὄφειλῶ)' ὡς καὶ νῦν, ὄφειλή, χρέος, τὸ ὄφειλόμενον εἰς τινα.
ὄφειλῆμα, τὸ (ὄφειλῶ)' τὸ ὄφειλόμενον, ἢ ὄφειλή, τὸ χρέος.

ὄφει' ἄλῳ, πρτ. ὄφειλον' μελ. ὄφειλῶσ' ἄδρ. α' ὄφειλῆσα' ἄδρ. β' ὄφελον, ἰων. ὄφελον, ἑπ. ὄφειλον, ὄφελον (πρὸ βλ. ὄφείλλω)' πρκ. ὄφειλῆκα' ὡς καὶ νῦν, ὄφειλω, χρεωστῶ, εἶμαι ὄφειλέτης, ἔχω νὰ πληρῶσω || ἀπολ., εἶμαι χρεωμένος, ἔχω χρέη.— Παθητ., ὄφειλομαι, χρεωστοῦμαι, μένω ὡς χρέος, πρέπει νὰ καταβληθῶ (πρὸς ἀποπληρωμὴν) || μτχ. ὄφειλόμενος = χρεωστοῦμενος, ἀρμόζων, πρέπειν | τὸ ὄφειλόμενον ἢ τὰ ὄφειλόμενα =χρέος, χρέη, ὄφειλή, ὄφειλοί. 2) ὄφειλῶ ζημιαν=ὑπόκειμαι εἰς ποινήν, ἐπισύρω κατ' ἐμαυτοῦ τιμωρίαν, κινδυνεύω νὰ τιμωρηθῶ || ἐπὶ ἀνταποδότης (ἀνταποδόσεως): βλάβην ὄφειλῶ τινί=εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀνταποδώσω εἰς τινα τὸ κακὸν ποῦ μοῦ ἔκαμε.— III μετ' ἀπρφ., ὄφειλω (εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἔχω ὑποχρεωσιν) νὰ πράξω τι. 2) ὁ ἄδρ. β' ὄφελον (ἑπ. ὄφελον) ἢ καὶ ὁ πρτ. ὄφελον (ἑπ. ὄφελον) χρησιμοποιοῦνται ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπραξέ τις (ἐν ᾧ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ εἶχε πράξει): ὄφελον ἀθανάτοισιν εὐχεσθαι=ἔπρεπε νὰ εἶχεν εὐχθῆ εἰς τοὺς Θεοὺς || ἐντεῦθεν, οἱ ἴδιοι χρόνοι (ἄδρ. β' καὶ πρτ. ὄφελον, ὄφελον) χρησιμοποιοῦνται καὶ πρὸς δῆλωσιν εὐχῆς (ἢ ἐπιθυμίας), ἢ ὁποῖα δὲν ἐξεπληρώθη ἢ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀκπληρωθῇ: τὴν ὄφελ' ἐν νήσοι κατακτάμεν Ἄρτεμις=αὐτὴν ἔπρεπε νὰ τὴν εἶχε φονεύσει (εἰ-

δε νὰ τὴν εἶχε φονεύσει) ἢ Ἄρτεμις (ἀλλὰ δὲν τὴν ἐφόνευσεν) = λατ. utinam eam interfecisset) | ἀνδρός... ὄφελον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις=ἔπρεπε νὰ ἦμην (εἶδε νὰ ἦμην) σύζυγος καλλιτέρου ἄνδρος (ἀλλὰ δὲν εἶμαι, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶμαι) || ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν τοιούτων περιφράσεων προτάσσεται τὸ εὐχῆς δηλωτικὸν εἶθε (ἐπ. αἶθε): αἶθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμηναι ἀγμός τ' ἀπολέσθαι = εἶδε νὰ μὴ εἶχες γεννηθῆ ἢ («μιά καὶ ἐγεννήθης») νὰ εἶχες ἀποδᾶναι ἄγματος | εἶθ' ὄφελ' Ἀργούεις μὴ διαπτάσθαι σκάφος = εἶδε νὰ μὴ εἶχε ξεκινήσει (κυρ. νὰ μὴ εἶχε πετάξει ἀνά τὰ πελάγη) ἢ Ἄργῳ || ὡσαύτως καὶ μετὰ τὸ ὡς ἢ ὡς ὄφελον (ἢ πρτ. ὄφελον): ὡς ὄφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι=εἶδε νὰ εἶχες εὔρει τὸν θάνατον ἐκεῖ | καὶ ἀρνητικῶς, ὡς μὴ ὄφελον (=εἶδε νὰ μὴ...)— III ἐπὶ παντός πράγματος τὸ ὅποτον ἀποτελεῖ δυσπρόσωιν μας, τὸ ὅποτον εἶναι δι' ἡμᾶς ἀνάγκη, κυρ. ἐν τῷ παθητ.: πᾶσιν ἡμῖν τοῦτο παθεῖν ὄφειλεται=τοῦτο εἶναι ἐν κοινόν χρέος δι' ὅλους μας (τὸ ὅποτον πρέπει ὅλοι μας νὰ πληρῶσωμεν) || πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὄφειλεται = τὸ τοῦ Ὁρατίου (omnes) debemur morti=ὅλοι ὄφειλομεν νὰ πληρῶσωμεν τὸ κοινόν αὐτὸ χρέος πρὸς τὴν φύσιν, δηλ. νὰ ἀποθάνωμεν.

Έτυμ.: ἀπτ. ὄφειλω, δημρ. (αιολ.) ὄφείλλω (ἐντελῶς διάφορον τοῦ ὄφείλλω = αὐξάνω), κρητ. ὀφῆλω (*ὄφελνω) < πρθετα. Fo- (: σανακρ. ἀνα, ἐλλ. αὐ-, λατ. au-, ἱρλ. ὀ ua, παλ. πρωσ. au-, παλ. σλαβ. u, λατ. ve-, gall. gui), πρὸ βλ. ἀρκ. Fo-φληκόσι, (Fo)-φληῖσαι, (Fo)-φλησι, + σκοτεινῶς τινι στοιχεῖω, περὶ ὑπὸ τινω/ν συνοχετ(ισθ) πρὸς τὸ παρ' Ἰουχ. «τέλθος (< *θελθος) χρέος» καὶ πρὸς τὰ γοθθ. fra-gildan (ἀποδοῦν τὰ ὄφειλόμενα, «ἐξεχρεώνω»), gild (=φόρος), ἀλλ' ἀβάδαια ταῦτα πάντως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. ὄφελ- παράγονται: καὶ τὰ ὄφλισκάνω (μελ. ὄφλησω, ἄδρ. α' ὄφλησα, ἄδρ. β' ὄφλον), ὄφλημα (βλ. λ. λ.).

ὄφει' ἄλῳ (A), ἑπ. ἀντὶ ὄφειλω (βλ. λ.), πρτ. ὄφελον ἢ ὄφελον' ἔτι καὶ τὸ ὄφειλω (ὡς πρὸς τὰς σημασ.) || Παθητ., χρεῖός μοι ὄφείλεται=μία ὄφειλή (ἐν χρέος) μοι ὄφειλεται (πρὸς νὰ πληρωθῆ εἰς ἐμέ, «νὰ μοῦ καταβληθῆ»).— III εἶμαι ὑποχρεωμένος, ὄφειλω, εἶμαι ἠναγκασμένος [δι' ἔτυμολ. βλ. ὄφειλω].

ὄφει' ἄλῳ (B), μελ. ὄφελῶ' ἄδρ. α' ὄφειλα, αιολ. γ' ἐν. εὐκτ. ὄφείλλειν' ποιητ. λέξις αὐξάνω (μετβ.), μεγαλώνω (μετβ.), ἐνισχύω, ἐπιτείνω, ὑψώνω (πτόνον, στόνον, ἀνδρός ἔρωτην, δέμας, ἦβην, μένος, ἀρετὴν κλπ.): τῷ οὐ χεῖ μῦθον ὄφείλλειν ἀλλὰ μάχεσθαι=δι' ὃ δὲν πρέπει τις νὰ πολυλογῆ, ἀλλὰ νὰ μάχεται (κυρ. μῦθον ὄφείλλειν=αὐξάνειν, πολλαπλασιάζειν, τοὺς λόγους) | ὄφείλω τινὰ τιμῆ=λατ. honore augere=τὸν ἐξυψώνω διὰ τῶν παρεχομένων εἰς αὐτὸν τιμητικῶν ἐκδηλώσεων || γεν. ὀφειθῶ τινα, τὸν κάμνω νὰ εὐδοκιμήσῃ.—Παθητ., αὐξάνομαι, μεγαλώνω, εὐδοκιμῶ, αὐξάνω.

Έτυμ.: Παράγεται ἐξ ἧς ρίζ. καὶ τὸ ὄφελος (βλ. λ.) ὄφείλλω (<*ο-φελω) = σανακρ. phalati (παχύνομαι, συμπυκνῶμαι, πηγγνυμι), ιαπ. *phel-, *bhel- (: λατ. foliis=δερμάτινος ὄσκος, φυσιοτῆρ σιδηρουργεῖου κλπ. παλ. γερμ. ballo=δέμα ἐμπορευμάτων, μπαλότο, ἄλλ. φαλλός, βλ. λ.)=ὄγκω (φουσκάνω): ὄφελμα (=ἄφελος, πλεονέκτημα).

ὄφει' ἄλῳ (Γ), συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἐπισωρεύω, ἐπομένως σαρώνω' ὄφελμα, τὸ = σάρωδρον, σκούπα, πρὸ βλ. Ἰουχ. «ὄφειλμοσι» σαρώμασι», «ὄφελτρον» κάλλυντρον» ὄφελτρού=σαρώνω, σκουπιζῶ = ἄρμ. avelum (σαρώνω), ιαπ. *-dh-
ὄφελμα, τὸ (ὄφείλλω B)' εὐζήμα, ὄφελος, πλεονέκτημα.— III (ὄφείλλω Γ)' ὁ κάλλυντρον.

ὄφελον, ἑπ. ἄδρ. β' τοῦ ὄφείλω.
ὄφελος, τὸ (ὄφείλλω B)' ὡς καὶ νῦν, ὄφελος, ὠφέλεια, κέρδος, βοήθεια, συμφέρον, χρησιμότης || μετὰ γεν., τῶν ὄφελος οὐδὲν=ἢ ἐκ τῶν ὀφίλων ὠφέλεια ἦτο (εἶναι) μὴδὲν, τ. ε. τὰ ὁποῖα ἦσαν (εἶναι) ἐντελῶς δαχρόστα (ἀνωφελεῖ) || οὕτω καὶ: ἔτι ὄφελος στρατεύματος=ἔτι ὠφέλεια ὑπάρχει ἐκ τοῦ στρατεύματος, τ. ε. ἔτι μέρος τοῦ στρατεύματος εἶναι ὑγιές καὶ χρήσιμον.

**Ετυμ.*: ὄφελος, ἀφφρ. οὐα. ἔκ τινος ἐπιθ. **δ-φε-λο-* (προθεμ. δι(ιαπ.*ο) (=ἐγγύς, μετὰ τινος)–οὐα. **φελο-* =σανοκρ. *phála-m* (καρπός, ἐπιτυχία, κατόρθωμα, κέρδος)· ἀρχική δηλ. σημ. τοῦ ὄφελος=«ὀδου ὑπάρχει κέρδος»· ἔκ τοῦ ὄφελος παρήχθη ὡς. καὶ ἐπιθ. *ὄφελής* ἐν τῷ *δημ-ωφελής*, *ἀν-ωφελής*, *πολυ-ωφελῶς* κλπ., πρβλ. ὁμηρ. **Οφελίστης* καὶ ἀττ. *ὠφέλεια*, *ὠφέλειν* (βλ. λ. λ.), τῶν ὁποίων τὸ ὠ- ὠφέλιται εἰς τὴν συνήθη παρὰ τοῖς συνθετοῖς ἔκτασιν, ἤτις ἐξηπλώθη καὶ εἰς ἀπλῆς λέξεις (πρβλ. π.χ. *ἠνεκής*), πρβλ. ἀκόμη καὶ τὸ ὁμ. *οὐκωφελή* (=ἡ περὶ τοῦ οἴκου μέριμνα) ((ἐπιθ. **δ-φελο-* ἢ **δφελειο-*): βλ. καὶ ὀφείλω Β.

ὄφθαλμία, ἢ (*ὀφθαλμός*)· νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, «νονόηματος», συνοδευομένη καὶ ἀπὸ ἔκκρισιν ὑγρῶν, καὶ σήμερον ἔτι «ὀφθαλμία» καλουμένη, λατ. *lippitudo, caecitas*

ὄφθαλμῖος (*ὀφθαλμία*): πάσχω ἐξ ὀφθαλμίας, ἔχω νοσήματον, ἔχω ὀφθαλμῖα τὰ μάτια μου.

ὀφθαλμῖδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὀφθαλμο-δουλεία, ἢ (*ὀφθαλμοδουλεία*): ὑποδουλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ νὰ βλέπουν δηλ. οἱ ὀφθαλμοὶ μόνον ὅταν εἶναι παρόντες οἱ δεσπόται.

ὀφθαλμός, -οῦ, ὁ (*ὀφθῆναι*, *ὄσσωτα*)· ὁ, τι καὶ νῦν, ὀφθαλμός, κοινῶς «μάτι» || *εἰς ὀφθαλμούς τινος ἔλθειν*=νὰ παρουσιασθῆ ἑνώπιον (τῶν ὀφθαλμῶν) τινος («μῆρος στὰ μάτια του, μπροστὰ του») || *ἐν ὀφθαλμοῖς* = λατ. *in oculis* = πρὸ τῶν ὀμμάτων, «μῆρος στὰ μάτια» || *ἐξ ὀφθαλμῶν*=«μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου» || *κατ' ὀφθαλμὸς*=κατὰ πρόσωπον, «κατὰ μούτρα», ἑνώπιον τινος.— || *ὀφθαλμός* (ὡς καὶ ἡ λ. *ὄμμα* καὶ *ἀνθος*) ἐσθμιανε καὶ ὁ, τι πολυτιμότερον καὶ ἐκλεκτότερον ὑπάρχει ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, ὅπως καὶ ὁ ὀφθαλμός εἶναι τὸ λεπτότατον καὶ πολυτιμότερον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος: *ὀφθαλμὸς στρατιᾶς*=τὸ ὄνδος τοῦ στρατοῦ.— || *ἐν Περσίᾳ, ὀφθαλμοὶ βασιλέως* (=τὰ μάτια του· βασιλικῶς) ἐκαλοῦντο ἔμπιστοὶ ἀξιωματοῦχοι, διὰ τῶν ὁποίων ὁ βασιλεὺς ἐπέπτευε τὴν ἐπικράτειαν του.

Ετυμ.*: ὀφθαλμός (<ὄσπα-θαλμο-ς** **ὄσπα-* <ἔμ. **οαν(ε)ς*· πρβλ. παλ. σλαβ. *oko*, γεν. *očese* (ὀφθαλμός) κλπ. (βλ. καὶ *ὄσσε*)· *θαλμῶ-ς*: *θάλαμος*, *θαλάμη*· βασική του σημασία, πρέπει νὰ ἦτο κορόμηλο (*ἀβράμηλο*).

ὀφθαλμο-τεγκτός, *ον* (*ὀφθαλμοδ+τέγγω*)· ὁ βρέχων τοὺς ὀφθαλμούς.

ὀφθαλμο-ωρύχος, *ον* (*ὀφθαλμοδ+ὄρυσσω*)· ὁ ἐξορῶσων τοὺς ὀφθαλμούς.

ὀφθαλμός, *δωρ.* ἀντὶ *ὀφθαλμοῦς*.

ὀφθαίς, *μτχ.* παθ. ἄορ. ἀ' τοῦ *ὄραω*.

ὀφθῆναι, ἀφφρ. παθ. ἄορ. ἀ' τοῦ *ὄραω*.

ὀφθῆσομαι, *παθ.* μελ. τοῦ *ὄραω*.

ὀφίσις, ἔπ. ἀντὶ *ὄφισις*, *δοτ.* πλῆθ. τοῦ *ὄφισ*.

ὀφιο-θέρως, *ον* (*ὄφισ+βιβρώσκω*)· ὁ τοὺς ὄφεις θιβρώσκων.

ὀφίο-πους, -*ποδος* (*ὄφισ+πούς*)· ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ ποδῶν.

***ΟΦΙΣ**, *γεν.* -*ως*, *ἰων.* -*ος*, ὁ· ὁ, τι καὶ νῦν, ὄφισ, φίδι.

**Ετυμ.*: *ὄφισ* <(ιαπ. **οgnhi-s* <(ιαπ. **əgnhi-s*: τὰ σανοκρ. *āhi-h*, *Zend. āzi-s* (ὄφισ) δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς ἐκπρόσωποι τῶν *iaπ. *eghi-* (=ἀλλ. *ἔχις*, βλ. λ.), **oghi-*, **egvhi-*, **ogvhi-*, ἀκόμη καὶ τοῦ **Ἰg(v) hi-*. **Ἐξ* ἄλλου τά: ἑλλ. *ἔχις*, *ιαπ. *eghi-s*, καὶ ἑλλ. *ὄφισ* ταυτίζονται πρὸς τά: *ἀρμ. a w j*, *γεν. a w j i* (*ὄφισ*), *ιαπ. *ogh-vi-s*.

ὀφί-ῶδης, *ες* (*ὄφισ+είδος*): ὀφιοειδής, ἔχων τὴν μορφήν ὄφως ἢ πλήρης ὄφρων.

ὀφλεῖν, ἀφφρ. *ἐνεργ.* ἄορ. β' τοῦ *ὀφλισκάνω* (βλ. λ.).

ὀφλημα, -*ατος*, τὸ (*ὀφλεῖν*)· ὀφειλή, χρέος, ἢ πρόστιμον ἐπιβληθὲν κατὰ τὴν δίκην, ἀποζημίωσις.

ὀφλήσω, μελλ. τοῦ *ὀφλισκάνω* (βλ. λ.).

ὀφλισκάνω, μελλ. *ὀφλήσω*· *πρκ. ὠφληκα*· ἄορ. β' ὠφλον, ἀφφρ. *ὀφλεῖν*, *μτχ. ὀφλών*· ὀφελω, χρεωστώ, δημιουργῶ χρέη || κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμωσ ἀπαντᾷ ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν ἀκολουθῶν περιφράσεων: *ὀφλισκάνω δίκην*=καταδικάζομαι ἔν τινι δίκῃ, χάνω τὴν δίκην || *ὀφλισκάνω ἐρήμην τὴν δίκην*=καταδικάζο-

μαι ἐρήμην ὡς μὴ παρουσιασθεῖς κατὰ τὴν δίκην || μετὰ *γεν.* τοῦ ἐγκλήματος: *ὀφλισκάνω ἀρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην*=καταδικάζομαι ἐπὶ ἀρπαγῆ καὶ κλοπῆ || ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ συχνὰ καὶ ἄνευ τοῦ *δίκην*: *ὀφλισκάνω φόνου* (ἐνν. *δίκην*)=καταδικάζομαι ἐπὶ φόνῳ | *ὀφλισκάνω ἀσπρατείας* (ἐνν. *δίκην*)=καταδικάζομαι ἐπὶ ἀνυποταξίᾳ||μετὰ *γεν.* τῆς ποινῆς, εἰς ἣν καταδικάζεται τις: *ὀφλισκάνω δίκην θανάτου* =καταδικάζομαι εἰς θάνατον, εὐρίσκομαι ἔνοχος θανάτου || *μετ'* αἰτ. *πράγμ.*: *ὀφλισκάνω ζημίαν* (ἢ *χρήματα*, ἢ *πέντε τάλαντα κ.ο.κ.*) =καταδικάζομαι εἰς πληρωμὴν χρηματικῆς προστίμου (ἢ νὰ πληρώσω χρήματα, πέντε τάλαντα κ.ο.κ.) || ἀπολ., καταδικάζομαι, εὐρίσκομαι ἔνοχος, χάνω.— || *γενικῶς*, ἐπὶ πράγματος (ιδιότητος, χαρακτηρισμοῦ), τὸ ὀ-ποῖον ἐπισύρει τις καθ' ἑαυτοῦ, ἢ τοῦ ὁποῖου καθίσταται ἄξιος: *ὀφλισκάνω γέλωτα* π.χ.=δημιουργῶ τὴν ἐντύπωσιν (τὴν φήμην) δι' εἶμαι γελῶσις, κινῶ τὸν γέλωτα εἰς ἄβρος μου, θεωροῦμαι γελῶσις, καταγέλωμαι || ὡσαύτως *ὀφλισκάνω μωρίαν* =δίδω τὴν ἐντύπωσιν δι' εἶμαι μωρός, ἐπισύρω ἐναντίον μου τὴν κατηγορίαν τῆς μωρίας (τὴν φήμην δι' εἶμαι μωρός) | *ὁμοίως ὀφλισκάνω δειλίαν*=θεωροῦμαι δειλός (ἐπισύρω ἐναντίον μου τὴν μομφὴν τῆς δειλίας κ.ο.κ.) || [δ'] ἔτυμ. βλ. *ὀφείλω*].

ὀφλῶν, *ὄσα*, ὄν, *μτχ.* ἄορ. β' τοῦ *ὀφλισκάνω*.

***ΟΦΡΑ**, *σύνδ.* τελικῶς (δη) ὄν σκοπόν ἢ προσπάθειαν) ἴνα, διὰ νὰ, ἐπὶ σκοπῶν νὰ...· πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ...· λατ. *ut*.— || *ἐπίτρ.* *χρόνον*, ἢ *χρον.* *σύνδ.*, ἔως, ἐφ' ὅσον (χρόνον), καθ' ὅν χρόνον, ἐνόσω, λατ. *donec* || ἔως οὐ, ἔως οὗτου, μέχρι. [*ὄφρα* (<**οφρα* (κατ' ἄνομο). <*ἀναφωρ.* ἔμ. **jo + φρατ*, ὁ εἶνα: συγγ. τῷ *φρα-* (=κινουμίαι πρὸς τὰ ἐμπροσθ, ὀδολέπω εἰς τὸ μέλλον).—*Κατ'* ἄλλους *ὄφρα* καὶ *τόφρα* προ-ῤῥηθον ἐκ τῶν ἐπιτηρημ. ὀργανικῶν **οφι*, **τόφι+τρα*].

ὀφρῦη, ἡ, *ἰων.* ἀντὶ *ὀφρῦς*· ἡ ὀφρῦς λόφου, τὸ χεῖλος κρημοῦ.

ὀφρῦοεῖς, *εσσα*, *εν* (*ὀφρῦς*)· ὁ ἐπὶ τῆς ὀφρῦος (ἢ τοῦ χεῖλους) κρημοῦ, ἀπόκρημος. 2) *μτφρ.* ὑπερύψηλος, μεγαλοπρεπής, πομπώδης, ἐπιδεικτικός.

***ΟΦΡΥΣ**, -*ύος*, ἡ; αἰτ. *ὀφρῦν*, καὶ *μτγν.* *ὀφρῦα*· αἰτ. πλῆθ. *ὀφρῦας*, *ὀφρῦς*· ὁ, τι καὶ νῦν, ὀφρῦς, κοιν. «φρῦδι», τὸ ὑπεράνω ἐκάστον ὀφθαλμοῦ τοξοειδῆς τρίχωμα, λατ. *supercilium*· ἡ λέξις *ὀφρῦς* ἔχει χρησιμοποιηθῆ πρὸς σχηματισμὸν πολλῶν περιφράσεων δηλουσῶν θάψιν, ὀργήν, οσοβαρότητα, ὑπερφάνεια, περιφρόνησιν κ. ἄ., καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν δλων αὐτῶν τῶν συναισθημάτων συμμετέχουσι αὐτομάτως καὶ αἱ ὀφρῦες μετὰς ἐκάστοτε διαφορῶς κινήσεις των: *τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν* ἢ *ἐπαίρειν* (=ἀνασηκῶναι) εἰς ἔνδειξιν λύπης || ἀντιθέτως, *τὰς ὀφρῦς συνάγω* ἢ *συνέλω*, *συνάω* ἢ *κατασπᾶ*=συνοφροῦμαι, «κατοσουφιάζω» εἰς ἔνδειξιν ἀποδοκιμασίας, δυσφορίας, ἀνησυχίας καὶ δλων τῶν συναισθημάτων, ὅσα προκαλοῦν συνοφρῶσιν || *ἔξ* ἀντιθέτου, *λύω τὰς ὀφρῦς*, *μεθίημι τὰς ὀφρῦς*=ἀφίνω τὰ φρῦδια μου νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν φυσικὴν των κατάσταση, εἰς ἔνδειξιν ὅτι ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς συνοφρῶσεως καὶ τῶν ἀντιστοιχοῦντων πρὸς αὐτὴν συναισθημάτων ἐπανερχομαι εἰς τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν τῆς γαλήνης, τῆς ἡρεμίας μετὰ ἀντίστοιχα εἰς αὐτὰς συναισθημάτων. 2) ὅπως τὸ λατ. *supercilium*, ὅστω καὶ ἡ λ. ὀφρῦς, καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀκόμη (ἔξω περιφράσεως), δηλοῖ ἀξιοπρέπεια, οσοβαρότητα || ὡς. *ὀφρῦς*=*χαρὰ* ὡς. *ὀφρῦς*=ὑπερφάνεια, ὀλαζονεία, ὑπεροψία, περιφρόνησις, καταφρόνησις.— || *μτφρ.*, ἡ ὀφρῦς λόφου ἢ δρους, τὸ χεῖλος κρημοῦ, ἀπόκρημος βράχος, κρημνός, ὀπότημος δχθῆ, χαράδρα κ.τ.δ.

**Ετυμ.*: *ὀφρῦς*: σανοκρ. *bhrū-h* (αἰτ. ἐνν. *bhrūn-am*, *δοτ. ἐνν. bhrun-ē*), *Zend. brvat*, *veso-pers. abrv* ἢ *brū*, *Μακεδ. ἀβροῦτες* (=δφρῦες), ἀγγλ.-οαῖ. *brū*, *παλ.-νοργ. brūn*, *λιθ. bruvis*, *παλ.-σλαβ. brŭvi*, *obrŭvi* (*ὀφρῦς*)· *ἔξ* *ιαπ. *bhrēu-* τὰ ἀγγλ.-οαῖ. *broew*, *παλ.-γερμ. brāwa* (*ὀφρῦς*)· *ἔξ* ἄλλου *ιαπ. *obhrā-* (=ὀbhrēu-) καὶ **bhrā-* εἶναι συγγενῆ τὸ *δ-* δηλ. εἶναι προθεμ.-εμφων.· ἡ ση. *μασία* «ὀφρῦς, φρῦδι» προήλθε, κατὰ τινας *ἔκ* τῆς

άννοιας τής διπροσώπου γωνίας οίκοδομής, τοῦ χείλους μιᾶς δχθής κ.τ.δ., καί διπενθυμίζει τήν σημασ. τοῦ ἀποκρήνου βήώματος, τήν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ἔχει ἡ ἄλλ. λέξις *δφρῦς*, πρβλ. καλ.-πορρ. *brūn* (ὄφρῦς, ἀλλά καί γωνία οίκοδομής, κρημνός)· τὸ λαπ. **bhr-u* (ἄκρα, ὄχθη, χεῖλος, γωνία) ἀποτελεῖ ἐπέκτ. τοῦ **bher-* (ὕψωμα, γωνία κλπ.), πρβλ. τήν σχεσίαν **bher* : **bhr-u* (λαμπρός, ὠραίος) ἐν τῷ λιθ. *bēras* (φαίος), καλ.-γερμ. *brūn*, ἄλλ. *φρῦνος*, *φρῦνη*.

ὄφρῦς, συνγρ. ἀντὶ *δφρούας*, αἰτ. πληθ. τοῦ *δφρῦς*.
ὄχᾶ (*ἔχω*), ἐπικ. ἐπιρ., ἐν χρῆσει παρ' Ὀμ. μόνον ὡς ἐπιτατ. μετὰ τοῦ ὕπερθ. *ἀριστος* : *δχ' ἀριστος* = ἐξόχως ἀριστος, τὰ μάλιστα ἀριστος, ὁ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀριστος, ἀσυγκρίτως ὄριστος || παρὰ μτρν. τὸ *δχα* διετηρήθη ἐν τῷ συνθέτῳ τοῦ *ἔξοχα*, ὅπερ ἐπίσης εἶναι δημηρικόν [δημρ. *δχα*· ὄμ. *ἔξοχα* (τῆς αὐτῆς σημ.)] ἐπ. ποιητ. *ἔξοχα δχυρὸς* (*δχα* : *δχυ-ρὸς* = *τάχα* : *ταχύς*) πάντα ταῦτα εἶναι ἠμρόριζα ἐξ ἱαπ. *soǵh-*, κατὰ μετὰπτωσιν ἐκ τοῦ ἱαπ. *seǵh* (δράττομαι ὀπό τι, κατέχω, κρατῶ), ἐξ οὗ τὸ ἄλλ. *ἔχω*· βλ. καὶ *ἔχω*].

ὄχάνη, ἡ, καὶ **ὄχάνων**, τὸ (*δχέω*, *ἔχω*)· ἡ λαοθῆ τῆς ἀσπίδος, ἥτις συνίστατο ἐκ δύο δερματίνων ταινιῶν, σταυροειδῶς ἀστερευμένων εἰς τὴν περιμέτρον τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς ἀσπίδος, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐπέρα τὸν ἀριστέρον τοῦ θρακίονα ὁ πολεμιστὴς καὶ οὕτω ἠδύνατο νὰ τὴν κινή εὐκόλως κατὰ βούλησιν (*οἰακίσεις*)· κατὰ τὸν Ἡρόδοτον τοιαῦτα μετ' ὄχάνης ἀσπίδα ἐχρησιμοποιοῦν οἱ Κάρεις. Ἐν ἀρχαιότεροις χρόνοις ἡ ἀσπίς ἦτο πολλὴ μεγαλύτερα (*τερμίδεσσα* παρ' Ὀμ.), λόγῳ δ' ἀκριβῶς τοῦ μεγέθους τῆς καὶ τοῦ βάρους τῆς ἐκρῆματό διὰ σκυτίνου τελαμῶνος ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τοῦ πολεμιστοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχειριζετο τῇ βοηθειᾷ τῶν λεγομένων *κανόνων*, ἥτις δύο ἔλασμάτων ἢ ράβδων σταυροειδῶς προσηρμοσμένων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πλευρὰν τῆς ἀσπίδος, καὶ χρησιμοποιομένων ὡς λαβῶν.

ὄχέσσκον, ἱων. πρτ. τοῦ *δχέω*.

ὄχέσσει, ἐπ. ἀντὶ *δχέσει*, δοτ. πληθ. τοῦ *δχος* (βλ. λ.).

ὄχεία, ἡ (*δχεύω*)· τὸ ὄχεύειν, ἡ συνουσία, ἡ σαρκικὴ ἢ μετῆξις, ἐπὶ ζῳων.

δχεσφι, -ν, ἐπ. ἀντὶ *δχέσει*, δοτ. πληθ. τοῦ *δχος* (βλ. λ.).

ὄχετεύω, μελ. *σω*, (*δχετέος*)· μεταβιδάζω, διοχετεύω, ἀποχετεύω, ὕδωρ δι' ὄχετοῦ ἢ διὰ διώρυγος || ἐκτρέπω, διακλαδίζω, δι' ὕδαρωγέω. — Παθητ., διοχετεύομαι.

ὄχεται-ηγός, ὄν (*δχετέος-ἔγωγ*)· κυρ. ὁ ὄγων τὸν ὄχετόν (ὄηλ. ὁ κατευδύων τὸν ὄχετόν τῆς διοχετεύσεως τοῦ ὕδατος), ὁ διοχετεύων τὸ ὕδωρ δι' ὄχετοῦ (αὐλακος), ὁ ἀρδεύων, ὁ κρηποῦρός.

ὄχετός, -οῦ, ὁ (*δχος*, *δχέω*)· ἔ,τι καὶ νῦν, ὄχετός, ἄγωγός, σωλήν, αὐλαξ, διώρυξ || γενικῶς, πᾶν εἶδος ὑδατίνου ἄγωγου, ὅπως π.χ. ἡ κοίτη ποταμοῦ. 2) μτρν., μέσον διαφυγῆς. [(ἐπ. β. **veǵh-* (διοχετεύω, ἴγω), βλ. ἐν λ. *δχος*].

ὄχεύς, -έως, ἱων. -ῆος, ὁ (*ἔχω*)· πᾶν ὅ,τι συνέχει (συγκρατεῖ, συσφίγγει) πράγμα τι· 1) ὁ ἱμὸς ὁ συσφίγγων τὴν περικεφαλίαν μετὰ τὸ κάτω ἀπὸ τὴν σιαγόνα μέρος καὶ συγκρατῶν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς, κοιν. εὐποσιαγόνοσ. 2) ἐν τῷ πληθ., αἱ πόρπαι αἱ συνέχουσαι τὸν ζωστήρα. 3) μοχλός (μάνδαλος, σύρτης) ὁστις ἐκλείει τὴν θύραν ἐσωτερικῶς (ἀπὸ μέσασ).

ὄχευτής, -οῦ, ὁ (*δχεύω*)· ἐπιβήτωρ ἵππος || ἄνθρωπος ἀσεληγῆς, ἀκόλαστος, λάνγος.

ὄχεύω, μελ. -*σω* (*δχέω*)· ἐπὶ ἀρρένων ζῳων, ἐπιβαίνω, βατεύω || *δχεύει* ὁ ὄρρον, *δχεύεται* ἡ θήλεια || ἐπὶ τοῦ ἱπποκόμου, βάλλω τὸν ἵππον ἐν βατεύσῃ τὴν θήλειαν. [*δχεύω*· *δχευτής*· *δχεία*, *δχή* : *σανσρα*. *sāhatē* (γίνομαι κύριός τινος)· ἐξ ἱαπ. **seǵh-* : *ἔχω*].

ὄχέω, μελ. -*ῆσω* (*δχος*, ὄ)· παράλλ. τύπος τοῦ *ἔχω*, ὅπως τὸ *φροέω* εἶναι παράλλ. τύπος τοῦ *φέρω*· *φέω*, κρατῶ, ὑποβασιάζω || ὑπομένω, ἀνέχομαι, ἀντέχω || *φροεῦρα*· ὄχέω = ἐξοκλοῦσθαι νὰ φροεῦρῶ, τῆρῶ

φροεῦρησιν. 2) ἀναβιδάζω τινὰ ἐπὶ ὀχῆματος, τὸν ἄφιλον (ἢ τὸν βάλλων) νὰ ἱππεύσῃ. — || ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ., μετὰ μέσ. μελλ. *δχῆσομαι*· φέρομαι, ἐποχοῦμαι· *κύμασι* (*νηυσίν*, *ἵπποισιν*) *ὄχέομαι* = φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων (πλοίων, ἵππων, κλπ.), τ. ἔ. ταξιδεύω, ἐπιβαίνω πλοίου, ἱππεύω || ἐντεθθεν καὶ ἀπολ., δηλ. ἀνευ τῆς προσθήκης οὐδ. (*ἔσπαρ*, *νηί* κλπ.), ὡς τὸ λατ. *vehī* (ἀεὶσπακ. τοῦ *equo*, *currū*, παλὶ κλπ.)· ὄχομαι, ἱππεύω, πλέω || *ἐπ' ἀγνύρας* *ὄχομαι* = συγκρατοῦμαι ὑπὸ τῆς ἀγκύρας (εκαθαλλικεύω τὴν ἀγκυραν), εἶμαι ἠγκυροβολημένος. [δ'· ἔτυμ. βλ. *ἔχω* καὶ *δχος*].

ὄχῆα, ἐπ. αἰτ. τοῦ *δχετός*· **ὄχῆες**, ὄνομ. πληθ.

δχημα, τὸ (*δχέω*)· τὸ φέρον, ὑποβασιάζον, ὑποστηρίζον, κάτι, τὸ στήριγμα, ὑποστήριγμα. — || ὡς καὶ νῦν, δχημα, ἄμαξα, δίφρος, λατ. *vehiculum* | ὡσ. πλοστον, σκάφος.

ὄχδέω, μελ. -*ῆσω*· εἶμαι «βαριά» φορτωμένος || μτρν. εἶμαι καταλυπημένος, εἶμαι κακοκαρδιομένος, ὑπερπυλοῦμαι, δχδομαι, εἶμαι βαρῶδυμος | *δχθησαν* = ἔγιναν περιλυποὶ [ἐκ τοῦ *δχθωμαι*, ὅπως τὸ *δχέω* ἐκ τοῦ *ἔχω*· διὰ τὴν ἀντιστοιχίαν α : ο πρβλ. *ἀγο* : *δγμος*, *βάλλω* : *βολή*· κατὰ τινὰς ἐκ β. *εχ*· τοῦ *δχέω*, ὡς τὸ λατ. *vehemens* ἐκ β. *veh*· τοῦ *veho*, πρβλ. *veho*· βλ. καὶ *ἔχθος*].

ὄχθη, ἡ, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ *δχθος*· πᾶν ὕψωμα ἐδάφους φυσικῶν ἢ τεχνητῶν, λόφος, πρόψωμα, ἀνάχωμα || ἐν τῷ πληθ. αἱ δχθαί ποταμοῦ ἢ τάφρου || ὡσ. βράχοι ἀπόκρημνοι πλησίον ποταμοῦ κείμενοι.

ἔτυμ. : σκοτειν. ἔτυμολ.· πρβλ. καὶ τὸ μεθομρ. *δχθος* τῆς αὐτῆς σημ.· ὁπεστηρίχθη ἡθη ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν, ὅτι τὸ *δχθη* λέγεται ἀεῖποτε ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ ρεῦμα ποταμοῦ ὑψομένης γῆς, τὸ δὲ *δχθος* ἀεῖποτε ἐπὶ λόφου, ἀλλ' ἡ διακρίσις αἴτιη δὲν ἀληθεύει καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν.

ὄχθηρός, ἄ, ὄν (*δχθη*)· λοφώδης, πλήρης ὑψομάτων.

δχδοίθος, ὄ· ἄλουργές πρόσραμμα περὶ τὸ στήθος τοῦ χιτῶνος [σκοτειν. ἔτυμολ.].

δχθος, ὁ, μτρν. τύπος τοῦ *δχθη*· ὕψωμα γῆς, λόφος, δχθη, «δχτος», λατ. *tumulus* | σπαν. ἐπὶ τῆς δχθῆς ποταμοῦ (ἀντὶ τοῦ *δχθη*) [δ'· ἔτυμολ. βλ. *δχθη*].

ὄχλ-ἀγωγία, ἡ (*δχλοσ-ἔγωγ*)· συναγωγή ὄχλου, ἀταξία τοῦ ὄχλου, ὡς καὶ νῦν λέγεται.

ὄχλέω (A)· = *μοχλεύω* (βλ. λ.), ἀνυψώνω ἢ μετατοπίζω διὰ τοῦ μοχλοῦ. — Παθητ., κυλιόδοῦμαι, κυλίομαι : *ψηφίδες ἀπασαι δχλεῖνται* (αἰολ. ἀντὶ *δχλοῦνται*) = ὅλα τὰ «χαλίκια» κυλιόνται (παρασύρονται) ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

ἔτυμ. : *δχλέω*, ποιητ. *δχλέω*· *δχλέω* (: καλ.-πορρ. *vagi* = ψευδῆς μεσόδημ, Νορβ. *vagi* = ξύλον ἐπὶ τοῦ ὀποῖου «κουρνιαζοῦν» αἱ θρινίδες πρβλ. λατ. *vecis* = μοχλός : *veho*)· πρβλ. Ἰσχυρ. *εμοχλός*· *σερῶριγῆ*. *δεσμός*· (ἱαπ. **veǵh-* = κινῶ, βλ. καὶ ἐν *δχος*).

ὄχλέω (B), μελ. -*ῆσω* (*δχλος*)· ταρασσάω διὰ τοῦ ὄχλου ἢ ὄχλαγωγίασ || γεν., ἐνοχλόω, ἐπιμένω ἐνοχλητικῶς (μετ' αἰτ.) | ἀπολ., εἶμαι ἐνοχλητικῶς, ὄχληρός.

ὄχληρός, ἄ, ὄν (*δχλέω* B)· ὅ,τι καὶ νῦν, ὄχληρός, ἐνοχλητικῶς, προξενῶν ἄνισαν.

ὄχλίω, μελ. -*ῆσω* = *δχλέω* A, *δχλεύω*, μετακινῶ ἢ ἀνυψώνω διὰ μοχλοῦ || γεν. μετατοπίζω μέγα βάρος, τὸ ἀποκυλίω διὰ τῆς καταβολῆς δυνάμεως.

ὄχλίσειαν, γ' πληθ. εὐκτ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ *δχλίω*.
ὄχλο-ποιέω, μελ. -*ῆσω* (*δχλοσ-ποιέω*)· ποιῶ (ἐ-γεῖρω) ὄχλαγωγίαν || *δχλοποιῶ τὴν πόλιν* = θέτω τὴν πόλιν εἰς κατάστασιν ἀναταραχῆς, ἀναταράσσω.

ὄχλοσ, ὄ· ὡς καὶ νῦν, πληθὸς λαοῦ, ὄχλος, ἄτακτον στίφος, ἐμπουλοῦκίς, «ἀσκήρις» | χυδατός δχλος, συρφετός (κοιν. «λαουτζικός, πόπολο, πλεμπέγια», λατ. *turba*, ἀντίθ. τῷ *ἄσμος* (= λαός, ἐν συνταγματικῇ ἔννοια). — || βοή καὶ παραχῆ προκαλοῦ· μένη ὑπὸ πλῆθους ἀνθρώπων, ὄχλαγωγία, λατ. *turba* || γεν. διατάραξις, διαταραχῆ, ἐνόχλησις, φορτικότης [σκοτ. ἔτυμολ.· ὑπὸ τινων ἀνάγεται εἰς τὴν β. *εχ*· βλ. ἐν *ἔχω*· ὅπ' ἄλλων συσχετίζεται πρὸς τὸ ἐπὶ Κρη-

τικῶν νομισμάτων ἀπαντῶν πόλχος (πρβλ. τὸ αἰολ. ὄχλος ἀντὶ ὄχλος)· δι' ἄλλων ἐθεωρήθη συγγ. τῆ λατ. *nuig-us* (<*nuig-us*), πρβλ. καὶ γερμ. *volk*. Ἄλλ' ἀμφίβολα πάντα. Παράλληλα ἐν ἄλλαις γλώσσαις θεωροῦνται τὰ ἰ γοθ. *agls* (αἰσχερός), ἀγγλ.-σαξ. *eziel* (ἐνοχλητικός), πρβλ. καὶ παλ.-ιρλ. *áil* (ἄβρεις, προσβολή) (<**agil-* μετά ἰνδοευρ. *a-*· παράγ. : ὄχλειν, ὄχληρός].

ὄχλ-ώδης, ες (ὄχλος+εἶδος), συνηρ. ἀντὶ ὄχλοειδής· δημοῖς πρὸς ὄχλον, ταραχώδης || γεν., ἐνοχλητικός, ὄχληρός || τὸ ὄχλῶδες=ὄχληρότης, ἐνόχλησις, ἀνία, || ταραχή.

ὄχμα, -ατος, τὸ (ἐχω)· ὡς τὸ *ἐχμα* (βλ. λ.), πόρπημα, δεσμός· ἐξ αὐτοῦ τὸ

ὄχμαξ, μελ. -άσω (*ὄχμα*)· λαμβάνω τι καὶ τὸ κρατῶ στερεά || συνδέω, δένω, δεομεύω, πεδικλώνω || ἐπὶ ἔπικων συγκρατῶ, χαλιναγωγῶ, τὸν καθιστῶ πεδιθίον ἐἰς τὸν χαλινόν, τὸν ὑποτάσσω ἐἰς τὸν χαλινόν.

ὄχνη, ἡ, μετρ. τύπος ἀντὶ ὄχνη (βλ. λ.), ἀγριαπιδίον.

ὄχος (A), γεν. -εος, τὸ (ἐχω)· τὸ βαστάζον, ὄμαξα, ὄρμα, δίφρος, ὄχημα, λατ. *vehiculum*, πάντοτε ἐν τῆ πληθ., καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ ἐπ.δοτ. *ὄχοσφι(ν)*, ἀντὶ ὄχοσι [δι' ἔτυμοι. βλ. *ὄχος* B].

ὄχος (B), -ου, ὁ, καὶ ποιητ. **ὄχος** (ἐχω)· ὁ φέρων, ὁ βαστάζων, ὁ συγκρατῶν, ὁ περιέχων, περιλαμβάνων || *ἠῶν ὄχοι* = τόποι περιέχοντες πλοῖτα, τ. ἔ. λιμένες, ὄρμοι, ἀραξοδόλια.— || τὸ φέρον τι, ὄμαξα, δίφρος, ὄρμα κ. τ. ἄ. (βλ. *ὄχος* A) || ἄλλ' ὄμως, *ὄχοι ἀπήνης*=οἱ φορεῖς τῆς ἀμάξης, τ. ἔ. οἱ τροχοί.

Ἔτυμ.: τὸ *ὄχος*, πληθ. τὰ ὄχα μετὰ ὁ- κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ ἄρσ. ὁ *ὄχος* καὶ τὸ παράγ. ρῆμα *ὄχεομαι* τὸ ἀρχαῖον **ἐχος* (**Ἔχος*) ἐν τῆ παρ' Ἡοῦχ. «*ἐχεοσφιν ἄρμασιν*»· ὁ *ὄχος* (=τροχός, πρβλ. *ἀρματῶν ὄχοι*», ὄρμα, πλοῖον)· μεθομ. *ὄχεω*· ἄμνηρ. κλπ. *ὄχομαι*· ἄμνηρ. *γαῖοχος*, ὄρμα *γαῖοχος*, λακ. *Γαῖα-Φοχος* (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ., ὁ βαστάζων τὴν γῆν)· σαονορ. *váhati* (ὄχομαι), Ζανθ. *vazaiti* (ἀμαξεύω)=λατ. *veho*, πρκ. *vexi* = ἔλλ. **Ἔχω* (ὄπερ περιέπεσον εἰς ἀχρηστία, δταν ἀπέθη συνών. τῆ *ἐχω* (<**σέχω*=κρατῶ), *vehis* (φορτίον ἀμάξης), *vehis* (μοχλός), *vehiculum* (=σαονορ. *vahltram*), γοθθ. *ga-vigam* (κινῶ, κλονίζω), παλ.-νοργ. *vega*, ἀγγλ.-σαξ. *wezan* (κινῶ), παλ.-γερμ. *wegan* (κινούμαι), παλ.-νοργ. *vagn*, παλ.-γερμ. *wagan* (ἰαπ. **voǵh-no-*)=ὄμαξα, γοθθ. *wēgs* (θύελλα, κύματα), παλ.-νοργ. *vāgr* (θάλασσα), παλ.-γερμ. *wāg* (ὄδωρ τεταραγμένην, κύμα), γοθθ. *wigs*, παλ.-νοργ. *vegr*, ἀγγλ.-σαξ. *wez*, παλ.-γερμ. *weg* (δρόμος), γοθθ. *wagjan*, ἀγγλ.-σαξ. *weczan*, παλ.-γερμ. *wegen* (κινῶ) κλπ.: πάντα ἐξ ἰαπ. βίξ. **veǵh*- (μεταφέρω ἐφ' ἀμάξης).

ὄχυρός, ὁ, ὄν (ἐχω)· ὡς τὸ *ἐχυρός*, στερεός, διαρκής || σωματώδης, παχύς, δυνατός || κυρ. ἐπὶ τόπων (θέσεων), ὡς καὶ νῦν, ὄχυρός, ἰσχυρός, ἀσφαλής, στερεός || ἐπὶ ὄχυρωματικῶν ἔργων π. χ. ἰσχυρός, μεγάλης ἀντοχῆς, ἀποτελεσματικῶς ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ τινος. [δι' ἔτυμ. βλ. *ἐχυρός* καὶ *ὄχα*].

ὄχυρόω, μελ. -ώσω (*ὄχυρός*)· καθιστῶ τι ἰσχυρόν, στερεόν, τὸ ὄχυρῶν.

ὄχυρωμα, -ατος, τὸ (ὄχυρός)· ὡς καὶ νῦν, ὄχυρωμα, ὄχυρόν, φρούριον, ὄχυρωμένη θείσις.

ὄχκα, διὰ μεταθέσεως φθόγγων ἀντὶ *ὄκαχα*, πρκ. τοῦ *ἐχω*.

ὄψ (A), ἡ, γεν. *ὄπος*, δοτ. *ὄπι*, αἰτ. *ὄπα* (*εἰπεῖν*, ἔπος)· φωνή.— || ὄμιλια, λόγος [ὄμ. ποιητ. *ὄψ* (**Ἔωψ* <ἰαπ. **voq̄n-s*, βλ. ἐν *ἔπος*· τὸ ἄμνηρ. *Ἔωψ* ἀνεσχηματίσθη κατὰ τὰ *ἔπος*, *ἔειπεῖν*].

ὄψ (B), ἡ, γεν. *ὄπος* (*ὄψομαι*) = *ὄψις*, ὁ ὀφθαλμός, τὸ πρόσωπον.

Ἔτυμ.: *ὄψ* ἐκ β. *ὄπ-*, ἐξ ἧς καὶ τὰ ἰ *ὄπ-οσι-*, *ὄψομαι*, *ὄψ-μα*, *ὄψ-ις*, *ὄψ-τις*, *ὄψ*, *ὄψθαλμός*, *ὄψιπειν*, ὄπη· ἀλλ' ὁ πρῶτος τύπος τῆς β. ἦτο, κατὰ τινάς, *οκ-*, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν παρ' Ἡοῦχ. αἰολ. τῶν *ὄκκος*, *ὄκαλλος*, πρβλ. καὶ σαονορ. *ak-sham*, *ak-shan*, *ak-shil* (=oc-ulus), *ik-sh* (=videre), λατ. *oc-ulus*· βλ. καὶ τὰ ἐν λ. *ὄσσε*.

ὄψ-ὀμάτης, -ον, ὁ, ὄμνηρ. ἀντὶ *ὄψαμήτης* (ὄμνηρ. + *μάω*)· ὁ βερίζων μέχρις ὀψίας (μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ)· πρβλ. *ὄψαρότης*.

ὄψον, τὸ (*ὄψομαι*) = *ὄψις*, δρασις, θέαμα, θέα, δράμα.

ὄψάριον, τό, ὄμοκορ. τοῦ *ὄψον*· κυρ. ἰχθύς, μικρός ἰχθύς.

ὄψ-ἀρότης, -ου, ὁ (ὄμνηρ. + *ἀρόω*)· ὁ *ὄμνηρ.* (βηλ. ἀργά) ἀροτριῶν· πρβλ. *ὄψαμάτης*.

ὄψη, ἐπίρ. μετὰ μακρόν χρόνον, ἀργά, ἐπὶ τέλους, βραδέως, λατ. *sero* || *ὄψη μαυθάνω*=μανθάνω πολὺ ὄργα, εἶμαι ὀψιμαδής, μανθάνω εἰς περασμένην ἡλικίαν. 2) ἀργά πρὸς τὸ βράδυ, κατὰ τὸ ἔσπερας, βράδυ, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ «πρωί» || πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους ἢ μιᾶς χρονικῆς περιόδου || ἀπολ. *ὄψη ἦν* = ἦτο ἀργά, ἦτο περασμένη ἡ ὄρα || μετὰ γεν. *ὄψη τῆς ἡμέρας*=λατ. *serum diei*=ἀργά πρὸς τὸ βράδυ || ὡς. *ὄψη τῶν Τρωικῶν*=πολὺ μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον.— παρ' ἄττ. ἀνώμ. παραθ. *ὄψαίτερον* (=βραδύτερον, ἀργότερον), *ὄψαίτατα* (=βραδύτατα, παρὰ πολὺ ἀργά).

Ἔτυμ.: *ὄψη*, αἰολ. *ὄψη*· ὡς α' συνθετ. ἐν τοῖς συνθέτοις *ὄψη*- *ὄψιος* (καὶ συγκρ. *ὄψαίτερος* κατὰ τὸ *παλαιότερος*)· *ὄψη*, ὄψις ἐσχηματίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τύπου τινός **ὄψ* = λατ. *ops*-, ὄμνηρ. *os*- (<**ops*- (ἐκτι-ταμ. κατὰ ἐν ἐπίρρ. -s ὄπως τὸ λατ. *abs*: *ab*)· πρβλ. *ὄψη*- ἐν τῆ *ὄψη-σθεν*, *ὄψη-θεν*, *ὄψια* (βλ. λ. λ.), λατ. *ob*-, *op*-, βλ. καὶ τὰ ἐν λ. *ὄψωρα*.

ὄψεῖω, ἄφρτ. τοῦ *ὄραω*, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ μελ. *ὄψομαι*· ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω (μετὰ γεν.).

Ἔτυμ.: τὸ ἐν Ἰλ. B 37 *ὄψιόντες ὄψις ἰόντες* (=πορευόμενοι πρὸς κόπου διὰ νὰ ἴδουν· κατὰ τινὰς τὸ τμήμα -ειοντ- (<**εισοντ-* τῶν εἰς -σειώ ἐφετικῶν εἶναι μετχ. συγγ. τῆ σαονορ. *is* (ζητεῖν)· τὸ πρῶτον μέλος περιέχει θέματα εἰς -τι- : *ὄψιόντες* (<**ὄψη*), πρβλ. *ὄψη* (<**ὄψη*, ὄπως καὶ τὸ *ἐμβασείων* (παρὰ θουκυδ.) <**βητι*), πρβλ. *βάσις* (<**βητις*).

ὄψεσθαι, ἀφρφ. μέλλ. τοῦ *ὄραω*.

ὄψη, αἰολ. ἀντὶ *ὄψη*.

ὄψια, ἡ (ἐνν. ὄρα), κυρ. βηλ. τοῦ *ὄψιος* (βλ. λ.)· τὸ πρὸς τὴν ἔσπεραν τμήμα τῆς ἡμέρας, ἔσπερα (ἀντιθ. τῆ *ὄρθρος*), συχνά συννημένον μετὰ τοῦ ὄσο. *δέλιη* (βλ. λ.).

ὄψιαίτερος, -ατος, ἀνώμαλα παραθετ. τοῦ *ὄψιος*· βλ. *ὄμνηρ.*

ὄψι-γονος, ον (ὄμνηρ. + *γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς μετέπειτα (ἢ ἀργά), ὁ γεννηθεὶς εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν (χρονικὴν περίοδον), μεταγενέστερος. 2) ἐπὶ υἱοῦ, ὁ γεννηθεὶς ἀργά, ὁ γεννηθεὶς κατὰ τὴν γερωντικὴν ἡλικίαν τοῦ πατρὸς. 3) ὁ γεννηθεὶς ἀργότερα ἀπὸ ἄλλον, δηλ. νεώτερος.

ὄψιέστερος, -ατος, συγκρ. καὶ ὄμνηρ. τοῦ *ὄψιος* (βλ. λ.).

ὄψίζω, μελ. -ίσω (ὄμνηρ.)· πράττω τι ἀργά, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ἀργά || εἶμαι πολὺ βραδυκίνητος εἰς τὸ πράττειν τι.—Παθητ., εἶμαι ἀργοπρῶμος, καταλαμβάνομαι ἀπὸ τὴν νύκτα, ἐνυχτώμενος, διαμένω ἀργά τὴν νύκτα ἐξω.

ὄψι-κοίτος, ον (ὄμνηρ. + *κοίτη*)· ὁ ἀποχωρῶν ἀργά δι' ὕπνον, ὁ πηγαίνων ἀργά εἰς τὸ οἴπτι του διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁ ἀγρυπνῶν ἐπὶ πολὺ τῆς νυκτός, ἀγρυπνος.

ὄψι-μάθει, μελ. -ήσω· εἶμαι ὀψιμαδής, μανθάνω ἀργά, εἰς προχωρημένην ἡλικίαν γίνομαι μαθητής· ἐκ τοῦ

ὄψι-μάθης, ἐς (ὄμνηρ. + *μαθεῖν*)· ὁ ἀργά μανθάνων (ἢ μαθῶν) τι, δηλ. ὁ εἰς μεγάλην ἡλικίαν μορφωθείς, λατ. *serus studiorum* || ὁ πολὺ μεγάλος εἰς τὴν ἡλικίαν διὰ νὰ μάθῃ τι (μετὰ γεν.), ἀνδρωπος τοῦ ὀπίου ἢ ἡλικία εἶναι ἀκατάλληλος διὰ τὴν ἀποκτιπὴν ὀρισημένην γνώσειν.

ὄψιμος, ον (ὄμνηρ.), ποιητ. ἀντὶ *ὄψιος*· βραδύς, ἀργός, βραδυκίνητος, ὄκνος || *τέρας ὄψιμον*=*τέρας* (βηλ. προγνωστικόν σημεῖον), τοῦ ὀπίου ἀργοπορεῖ ἢ ἐκπλήρωσις.

ὄψι-νοος, ον (ὄμνηρ. + *νόος*)· ὁ ἀργά σκεπτόμενος, ἢ ὁ ἀργά ἐννοῶν τι || ἀμελής, μὴ προσεκτικός.

ὄψιος, α, ον (ὄψέ) ὁ συμβαίνων (γινόμενος) ἀργά, εἰς περασμένην ἡλικίαν, ὄψιος, λατ. *seus*, ἀντίθ. τῷ *πρώιος* (βλ. λ.).— Παρ' ἄττ. συγκρ. *ὄψιαι-τερος*, ὑπερθ. *ὄψιαιτάτος* || τὰ οὐδ. *ὄψιαιτέρον, ὄψιαιτάτα* χρησιμοποιοῦνται ὡς παραθετ. τοῦ ἐπιρ. *ὄψέ* || ἀπαντῶσιν ὡς καὶ παραθ. *ὄψιαιτέρος, -έστατος*.

ὄψις, γεν. -εως, ἰων. -ιος, ἡ (*ὄψομαι*) ὡς καὶ νῦν, ὄψις, ὄρασις, θέα, ἐμφάνισις || δράμα, ὄπτασις, φάντασμα || *ὄψις οἰκοδομημάτων*=ἐπίδειξις (ἐκδεισις) οἰκοδομημάτων. 2) ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, ἡ ὄψις || τὸ πρόσωπον, μορφή προσώπου («μοῦτρο»).— || ἡ δύναμις τοῦ ὄραν, ἡ ὄρασις || ἡ ἐνέργεια τοῦ ὄραν, ἡ αἰσθησις τῆς ὄρασεως || ἐν τῷ πληθ. τὰ ὄργανα τῆς ὄψεως, οἱ ὀφθαλμοί. 2) τὸ θεᾶσθαι, τὸ θέαμα, θέα, ἀποψις, λατ. *conspectus* || ἀφικνοῦμαι εἰς ὄψιν τινί=φθάνω (ἔρχομαι) εἰς θεᾶν τινός, ἐμφανίζομαι ἐνώπιόν τινος, ἔρχομαι ἐνώπιόν τινος, παρατηρῶ τί(να).

ὄψι-τέλεστος, ον (ὄψέ+τελέω) ὁ ὄψέ (θελ. ἀργά, μετὰ πολὺν χρόνον) ἐκτελούμενος (ἢ ἐπιτελεσθεὶς).

ὄψομαι, μέλ. τοῦ *δραῶ*, σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ *ὄπτομαι.

ὄψον, τὸ (*ἔψω*) κυρ. κρέας βραστόν || γεν., κρέας, σάρξ.— || πᾶν τὸ τρωγόμενον μετὰ τοῦ ἄρτου ὡς προσφάγιον, ἢ καθόλου διὰ νά προσδώσῃ γεῦσιν || *ὄψον* καὶ τὰ κρόμμυα καλοῦνται *ὄψον ποτῶ* (θελ. λίχνευμα, «λιχουδίά», «μεζέζ») διὰ οἶνον (προκαλῶν τὴν πῶσιν οἴνου).— || γενικῶς, ἄρτυμα, καρύκευμα, σάλτσα || μτφρ. ἐπὶ πείνης ἢ κόπου: *οἱ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς*=οἱ μόχοι (ὁ κόπος) εἶναι προσφάγιον (καρύκευμα, ἄρτυμα) διὰ τὰ καλὰ πράγματα.— || IV κάθε νόστιμη τροφή, πολυτελεῖ ἐδέσματα || ἐν τῷ πληθ. «λιχουδέζ».— V ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἰχθύος καθόλου, διότι «ψάρι» ἦτο τὸ προσφιλέστερον προσφάγιον τῶν Ἀθηναίων. 2) ἡ ἀγορὰ καὶ κυρ. ἡ ἰχθυαγορὰ, τὰ ἰχθυοπωλεῖα.

Ἔτυμ.: δμηρ. κλπ. *ὄψον ὄψάριον* < *ψάριον* (τῆς νέας ἑλλ.) τὴν ἐκ τοῦ *ἔψω* παραγωγὴν δὲν δέχονται

τινες τῶν νεωτέρων, δεχόμενοι ὅτι *ὄψον* <προθεμ. ὄ- (=ἐκ τοῦ πλησίον, ἐγγύθεν, μετὰ τινος)+λέξει τινὲς συγγ. τῷ *ψαμάς* (=«χαψιά, θούκα»). Βλ. *ἔψω καὶ πέσσω*.

ὄψο-ποιέω, μέλλ. -ήσω(*ὄψοποιέω*) παρασκευάζω (μαγειρεύω) νόστιμα φαγητὰ (ἐκ κρέατος ἢ ἰχθύος) || μέσον, ἐοδίω (τρώγω) ὄψον (κρέας ἢ ψάρι) μετ' ἄρτου.

ὄψο-ποιία, ἡ (*ὄψοποιέω*) ἡ μαγειρικὴ, ὁ ἐντεχνος τρόπος τοῦ μαγειρεύματος.

ὄψο-ποιικός, ἡ, ον (*ὄψοποιέω*), καὶ **ὄψοποιητικός** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μαγειρικὴν ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν μαγειρικὴν || τὸ θηλ. ὡς οὐα. ἡ *ὄψοποιητικὴ* ἢ *ὄψοποιικὴ* (ἐνν. *τέχνη*) = ἡ (ἐντεχνος) μαγειρικὴ, ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν (πρβλ. *ὄψοποιία*).

ὄψο-ποιός, ὄν (*ὄψον*+*ποιέω*) ὁ παρασκευῶν ὄψον, ὁ μαγειρεύων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μαγειρικῆς, ὁ παρασκευάζων νόστιμα φαγητὰ || ὡς οὐα. ὁ *ὄψοποιός*=ὁ μάγειρος.

ὄψο-πόνος, ον (*ὄψον*+*πónέω*) ὁ μετὰ κόπου (μετὰ πολλῆς προσοχῆς) παρασκευάζων τὴν τροφήν, ἐμπειρος μάγειρος.

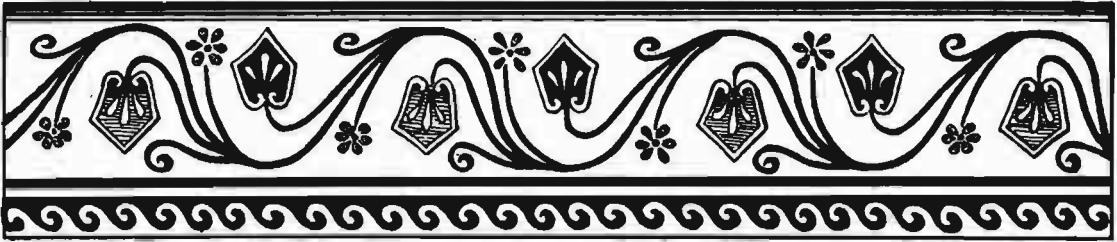
ὄψο-φάγιον, μέλ. -ήσω(*ὄψοφάγιον*) ἐοδίω (τρώγω) ὄψα (θηλ. τὸ προσφάγιον ἄνευ ἄρτου), ζῶ μόνον με ἐκλεκτὰ (καρυκευμένα) ἐδέσματα, διαίτω πολυτελεῶς.

ὄψο-φάγια, ἡ (*ὄψοφάγιον*) τὸ τρέφεσθαι με ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, τὸ ἐοδίειν νόστιμα φαγητὰ || ζῆν πολυτελεῶς.

ὄψο-φάγιος, ον (*ὄψον*+*φάγιον*) ὁ ἐοδίων ἐδέσματα ἄνευ ἄρτου || ὡς οὐα. ὁ *ὄψοφάγιος*=λαίμαργος, «λιχουδέης», «φαγάς».— Παρ' ἄττ. ἀνάμ. παραθ. *ὄψοφαγίστερος, ὄψοφαγίστατος*.

ὄψ-ωνέω, μέλ. -ήσω (*ὄψον*+*ωνέομαι*) ἀγοράζω ὄψα (κρέας, ψάρι), κοιν. «ψωνίζω» || γεν. ἀγοράζω («ψωνίζω) τρόφιμα» ἐξ αὐτοῦ τὸ

ὄψ-ώνιον, τὸ (*ὄψωνέω*) συν. ἐν τῷ πληθ. κυρ. προμήθειαι, ζωοτροφίαι || σιτηρέσιον στρατεύματος (μισθός ὁμοῦ καὶ τρόφιμα) || μτφρ., ἀνταμοιβή, μισθός

Π

Τό γράμμα τούτο (πī ή πεī), όπερ παρέοτησε πάντοτε, καθ' όλόκληρον τήν γνωστήν εις ήμάς ιστορίαν του, τόν άφωνον έκκρηκτικόν χειλικόν φθόγγον, τόν παραγόμενον διά τής στιγμιαίας έπαφής τών χειλέων, άντιτοιχεί πρός τό σημητικόν 7 (pe), τό δε έπικρατούντα έν τοις έλληνικοις άλφάβητοις σχήματά του είναι κυρίως τό Γ, Γ, 7. Η κατά τό όνω ήμισυ όπεστρογγυλωμένη όπωσούν μορφή του, ή έπικρατήσασα εις τό Λατινικόν και δι' αύτου εις τό Νεολατινικό άλφάβητα, έμφανίζεται εις τās άρχαιοτάτας έλληνικός έπιγραφάς τής νήσου Θήρας. Τό Χαλκιδικόν άλφάβητον έμφανίζει έπίσης και τό σχήματα Γ και Γ'. Τό Έτρουσικικόν έμφανίζει τό 7 και Ρ. Τό Λατινικόν άλφάβητον παρέχει τό σχήματα Γ' και Ρ, έξ ών τό μέν πρώτον παρέλαθε προφανώς έκ του έλληνικού, τό δε δεύτερον πιθανώς έκ του Έτρουσικικού.

Ο παρατιθέμενος πίναξ δεικνύει τό σχήμα του γράμματος εις τά διάφορα άλφάβητα κατά τήν έναντι έκάστω σημειουμένην περιόδον.

Όνομα άλφάβητου	Χρονολογία κατά προσέγγισιν	Σχήμα του γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	7
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	7
ΘΗΡΑΙΚΟΝ	700—600	7
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	Ρ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	7
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	7
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	Ρ
ΙΩΝΙΚΟΝ	403	7
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Άποικιών	προκλασσι- κών και κλασσικών χρόνων	Λ Ρ Ρ
ΡΩΜΗΣ		Λ Ρ
ΦΑΛΙΣΚΩΝ		9
ΟΣΚΩΝ		7 Π
ΟΜΒΡΙΚΟΝ		7
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ και έφεξις		Ρ
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ και έφεξις		Π

Π, π, πī ή πεī, άκλιτον· τό δέκατον έκτον γράμμα τής έλληνικής άλφάβητου· ως αριθμητ. π' = 80, και π = 80.000. Έν ταις έπιγραφαίς τό κεφαλαίον Π = πέντε, τά δε συμπλέγματα [Δ] [Η] [Χ] [Μ] σημαί-

νοσαι κατά σειράν: πεντάκις δέκα (=50), πεντάκις (ή)εκατόν (=500), πεντάκις χίλιοι (5000), πεντάκις μύριοι (50000).

άλλοιώσεις του π έν ταις διαλέκτοις: συχνά έναλλάσσεται μετά του έπίσης χειλοφώνου β, ως έν τοις πάλλω—βάλλω || συχνά έπίσης έν τή ιωνική διαλ. κείται άντι του φ: άπικέσθαι (άντι άφικέσθαι), άπηγέσθαι (άντι άφηγέσθαι), άμπι (άντι άμφι), πανός (άντι φανός), πάτη (άντι φάτη) || έν τή ιωνική έπίσης τό π διετηρείτο και μετά τήν έκθλιψιν πρό δασυνομένου φωνήεντος: άπ' ήμών (άντι άφ' ήμών), ύπ' ύμών (άντι ύφ' ύμών), έπ' ήμέρην (άντι έφ' ήμέρην). — II έν τή ιωνική κείτ' άντι π έν ταις έρωτηματικαίς και άναφορικαίς άντωνυμιαίς και έν τοις άναφορ. και έρωτημ. έπιρρ.: κώς, δικώς, κοίος, δκοίος, κόσος, δκόσος (άντι του: πώς, όπως, ποίος, δποιος, πόσος, όπόσος). — III έν τή Αίολ. διαλ. ένλοτις κείται π άντι μ: όππα (άντι όμμα), πεδά (άντι μετά). — IV έν τή Αιολική και Δωρική π κείται και άντι του τ: πέμπε (άντι πέντε), σπάδιον (άντι στάδιον). — V τό π έναλλάσσεται ένλοτις μετά του γ: λαπαρός — λαγαρός || όπως έπίσης έναλλάσσεται και μετά του φ: λίπος—ά-λειψω, βλέπ-ω — βλέφ-αρον, λάπ-τω—λαφ-ύσω. — VI συχνά διπλασιάζεται τό π έν τοις άναφορικοις διά μετρικούς λόγους έν τή αιολ. ιδία διαλ.: όππη, όππως, όπποιος, όππόσος (άντι όπη, όπως, όποιος, όπόσος). — VII παρά ποιηταίς προστίθεται ένλοτις τό τ μετά τό π, και κυρ. εις τās λέξεις πτόλις, πτόλεμος (μετά τών παραγώγων των) άντι πόλις, πόλεμος.

πā, δωρ. άντι πή, και πā άντι πη (βλ. λ. λ.).
 πāσ, λακων. άντι πāσα.
 πāγά, δωρ. άντι πηγή.
 παγ-γενέτιρα, ή, ή γενέτιρα πάντων, μήτηρ πάντων· εκ του
 παγ-γενέτης, -ου, ό (πās+γενέσθαι) και παγ-γενέτωρ, -ορος, ό· ό γενέτωρ (γεννήτωρ, πατήρ) πάντων.

παγ-γλυκερός, ά, όν (πās+γλυκερός)· ό πάντων γλυκύτερος, γλυκύτερος, ποδεινότατος.
 παγ-γλωσσία, ή (πās+γλώσσα)· άπεραντολογία, φλυαρία.

πάγεις, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ πῆγγνυμι. **πάγεν**, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντι ἐπάγησαν, γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ πῆγγνυμι.

πάγετος, ὁ (πάγος)· ὁ, τι καὶ νῦν, «παγωνιά», πάγος.

πάγετ-ώδης, ἐς (παγετός + εἶδος)· ὁμοῖος (θηλ. ψυχρός) ὡς ὁ πάγος, παγερός.

πάγη, ἡ (παγήναι, τοῦ πῆγγνυμι)· πᾶν ὁ, τι πηγνύει (καθιστᾷ τι στερεόν), ἢ συγκρατεῖ τι στερεῶς || βρόχος, «δηλιά», παγίς, «φάκα» || τὰ «σύνεργα» τὰ χρησιμοποιούμενα κατὰ τὴν θήραν τῶν πτηνῶν || θηρευτικὸν δίκτυον. 2) μτρ. παγίς, στρατήγημα, τέχνασμα, δόλος, πανουργία.

πάγη, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ πῆγγνυμι.

πάγηνας, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ πῆγγνυμι.

παγίδεω, μελ. -σω (παγίς)· ὡς καὶ νῦν, στήνω εἰς τινα παγίδα, τὸν παγιδεύω, «τὸν πλέκω στὰ δίχτυα», «τὸν τυλίγω».

παγίος, α, ον (παγήναι)· πεπηγμένος, στερεός, ἐδραῖος, συμπαγής, σταθερός.—ἐπίρ. παγίως=κατὰ τρόπον πάγιον, σταθερῶς, ἀκλονήτως.

παγίς, -ίδος, ἡ (παγήναι, τοῦ πῆγγνυμι)· ὡς τὸ πάγη (δλ. λ.), ὁ, τι καὶ νῦν, παγίς, «παγίδα», «φάκα», βρόχος, δίκτυον || ἄγκυρα παγίς νεῶν, ὡς συγκρατοῦσα τὰ πλοῖα δίκην παγίδος.

παγ-καίνιος, ον (πᾶς+καινός)· ὁ ἀεὶποτε ἀνακαινιζόμενος, ὁ πάντοτε νέος.

παγ-κάκος, ον (πᾶς+κακός)· ὁ ἐντελῶς κακός, ὁ ὅλως διόλου κακός || ἀτυχεστάτος, δυστυχέστατος || ἐν ἡθικῇ ἐννοία, μοχθηρότατος, παγκάκιος, κακοῦργος.—ὑπαρθ. παγκάκιος.—ἐπίρ. παγκάκως=κατὰ τρόπον τελειῶς ὀδύνη καὶ ἀτυχή.

παγ-κάλος, ον (πᾶς+καλός)· ὁ ὠραιότατος, κάλλιστος.

παγ-καρπία, ἡ· ἡ προσφορά (κατὰ τὴν θυσίαν) ἐκ παντός εἶδους καρπῶν || ἄροισμα παντός εἶδους καρπῶν· ἐκ τοῦ

παγ-καρπος, ον (πᾶς+καρπός)· ὁ συνιστάμενος ἐκ παντός εἶδους καρπῶν (π. χ. πάγκαρπος θυσία) || ὁ πλούσιος εἰς παντός εἶδους καρπούς, πλήρης καρπῶν παντοειδῶν, ὁ ἔχων ἀφθονον καρπῶν.

παγ-κατάρρατος, ον (πᾶς+καταράομαι)· ὁ πάντη («μέ δλην τὴν ψυχὴν») κατηραμένος, ὁ θεοκατάρατος.

παγ-κευθής, ἐς (πᾶς + κευθώ)· παθ., ὁ ἐντελῶς κεκρυμένος.— || ἐπερ., ὁ τὰ πάντα κρύπτων.

παγ-κλαυστος καὶ —κλαυτος, ον (πᾶς+κλαίω)· ὁ ὅλως (κατὰ πάντα) ἀξιοθρήνητος, δυστυχής.— || ἐπερ., ὁ πάντοτε πλήρης δακρύων, ὁ πάντοτε (καὶ διὰ τὰ πάντα) θρηνώων, κλαίων.

παγ-κληρία, ἡ· πλήρης κληρονομία, σύμπασα ἡ κληρονομικῶς ἀποκτηθεῖσα περιουσία· ἐκ τοῦ **παγ-κληρος**, ον (πᾶς+κλήρος)· ὁ ἔχων ὀλοκληρον τὴν κληρονομίαν, ὁ ἐξ ὀλοκληρου κληρονόμος || παθητ. ὁ ἐξ ὀλοκληρου κληρονομούμενος.

παγ-κοινός, ον (πᾶς+κοινός)· ὁ τοῖς πᾶσι κοινός, κοινότατος, γενικός, καθολικός.

παγ-κοίτης, -ον, ὁ (πᾶς+κοίτη)· ὁ πάντας κοιμίζων, ὁ εἰς πάντας παρέχων κοίτην, ὁ εἰς πάντας χρησιμεύων ὡς κοίτη· θάλαμος παγκοίτης=ὁ τάφος, ὁ Ἄδης, καθὼς θάλαμος (χώρος) εἰς τὸν ὅποιον ὁ πάντας ὀφείλου νὰ ἀναπαυοῦν.

παγ-κόνιτος, ον (πᾶς + κονίω)· ὁ πανταχόθεν κεκαλυμμένος διὰ κονιορτοῦ, ὁ «κατασκοπισμένος ἀπὸ πᾶν ἔως κάτω» || ἀεθλα ἀγώνων παγκόνιτα=βραβεῖα ἀποκτηθέντα διὰ παντός εἶδους ἀγωνισμάτων (δι' ἀγώνων καὶ μόχθων).

παγ-κράτης, ἐς (πᾶς + κράτος)· παντοδύναμος, πανίσχυρος, ὁ τὰ πάντα ἐξουσιαζών, παντοκράτωρ || ὁ τὰ πάντα κατανικῶν, κατακτῶν, καταβάλλων.

παγ-κράτιος, μελ. -σω (παγκράτιον)· ἐκτελῶ τὰ εἰς τὸ παγκράτιον (δλ. λ.) περιλαμβανόμενα ἀγωνίσματα, λαμβάνω μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα παγκρατίου.

παγ-κράτιον, τὸ (παγκράτης)· πλήρης ἀγών (ὀλοκληρωμένος δηλ.), ἀγών περιέχων συνδυασμὸν πύγης καὶ πάλης.

παγ-κρότης, ἐπίρ. (πᾶς+κρότος)· μετὰ μεγάλου

κρότου, ἢ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ παράγεται ἐνιαῖος (ταυτόχρονος) κρότος, ὅπως π. χ. παγκρότους ἐρέσσοντες = κωπηλατοῦντες μετὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ρυθμὸν, ὥστε ὅλοι αἰ κῶπαι νὰ παράγουν τὸν ἴδιον ἦχον (κρότον) ἐν μιᾷ δεδομένῃ στιγμῇ.

πάγος (Α), ὁ (παγήναι, τοῦ πῆγγνυμι)· κυρ. τὸ πεπηγός, τὸ ἐμπεπηγμένον, τὸ ἀπολύτως στερεόν, ὅπως κατ' ἐξοχὴν εἶναι ὁ ὀρεινὸς βράχος || ὄθεν, κορυφή, ἄκρα ὄρους, ὀπότερνος βράχος, βραχώδης ὄψος, ὅπως π. χ. ὁ Ἄρειος πάγος ἐν Ἀθήναις. [δι' ἐτυμολ. δλ. πάγος Β].

πάγος (Β), ὁ (παγήναι, τοῦ πῆγγνυμι), ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν προηγούμενην λέξις, προσλαβοῦσα μεθ' Ὀμηρον τὴν σημασ. τοῦ ἀκληρονδέτους, τοῦ ἀλυγίστου, καὶ κυρίως λόγῳ φύχους || ὄθεν, ὡς καὶ νῦν, παγετός, πάγος, κρύσταλλος, πάχνη, παγωνιά, ὑπερβολικὴ ψύχρα.

Ἔτυμ.: πάγος· παγετός· ἡμτρ. κλπ. πάχνη (<πακ-σνα (<παγ-σνα) μεθ' Ὀμ. πάγη· παγίς· πάγιος· πακ-τόω· πάκτων· πάντα συγγ. τῷ πῆγγνυμι· ἐξ ἰαπ. β.

*pāg-, pağ-. δλ. πῆγγνυμι.

παγ-ουρος, ὁ (παγήναι+οὔρα)· εἶδος κρκίνου ἔχοντος σκληρόν καὶ τραχὺ ὄστροκον, λατ. pagurus, κοιν. «παγουρί» [πάγουρος (<πάγος+οὔρα)].

παγ-χάλεπος, ον (πᾶς χαλεπός)· ὁ πᾶν χαλεπός, ὁ λίαν δύσκολος καὶ ἐπικίνδυνος, λατ. perdifficilis.—ἐπίρ. -πως.

παγ-χάλκεος, ον, καὶ **παγ-χάλκος** (πᾶς+χάλκος)· ὁ ὅλως διόλου χάλκινος, ὀλόχαλκος.

παγ-χρηστός, ον (πᾶς + χρηστός)· ὁ πρὸς πᾶν (ἢ πρὸς τὰ πάντα) χρησίμος, ὁ καλὸς δι' ὅλα (διὰ πᾶσαν ἐργασίαν), ὁ δι' ὅλα χρησίμος.

παγ-χριστός, ον (πᾶς+χριστός)· ὁ παντελῶς κεχρισμένος, ὁ ὅλως διόλου ἀληθιμμένος || τὸ πάγ-χριστον πειθοῦς=τὸ κεχρισμένον μετὰ πειθῶ (ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ ἀλειμμένου μετὰ τὸ αἶμα τοῦ Κενταύρου Νέσσου, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μαγικὸν φίλτρον).

παγ-χρῦσος, ον, καὶ **παγ-χρῦσός**, ον (πᾶς + χρῦσός)· ὁ ὀλόχρυσος, ἐξ ὀλοκληρου χρυσοῦς, κατ' ἐσκευασμένους ἀπὸ συμπαγῆ χρυσόν.

πάγχυ, ἐπίρ. (πᾶς, πᾶν), ἰων. ἀντι πᾶν· λίαν, ἐντελῶς, παντελῶς, καθ' ὀλοκληρίαν, ὅλως διόλου [κατὰ τινας πάγχυ (<πᾶν-χι (πρβλ. ὁμ. ἡ-χι, δωρ. ἄ-χι, καὶ χι, οὐ-χι, σανσκρ. hl, Zevd. zī ἐπιτατ. μόρ. <λαπ. *g̃hi) σχηματισθέντος εἰς πάγχυ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ πᾶν]].

πάγω, ὑποτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ πῆγγνυμι.

παῖδάω, δωρ. ἀντι πηδάω.

πάθε, ἐπ. ἀντι ἐπαθε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ πάσχω.

πάθειν, ἐπ. πάθειναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ πάσχω.

πάθη, ἡ (παθεῖν)· ὡς τὸ πάθος (δλ. λ.), πᾶν ὁ, τι συμβαίνει εἰς τινα || πάθημα, συμφορά, ἀτύχημα, ἀτύχημα.

πάθημα, -ατος, τὸ (πάθος)· ὁ, τι καὶ νῦν, πάθημα, συμφορά, δυστύχημα, ἀτύχημα || τὰ δὲ παθήματα γέγονέ μοι μαθήματα, ὅπως ἀκριβῶς καὶ σήμερον εἶναι ἐν χρήσει ἢ περιφρασις («τὰ παθήματα μου ἔγιναν μαθήματα»).

πάθησα, β' ἐν. ὑποτ. ἐπ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ πάσχω.

πάθητός, ἡ, ὁν (παθεῖν)· ὁ παθών || ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸ πάσχειν, ὁ προωρισμένος νὰ πάσχη.

πάθος, -εος, τὸ (παθεῖν)· πᾶν ὁ, τι συμβαίνει εἰς τινα, πᾶν ὁ, τι πάθει τις, συμφορά, ἀτύχημα, ἀτύχημα, πάθημα. 2) πᾶσα παθητικὴ κατάσταση || πᾶν ἰσχυρὸν ψυχικὸν αἴσθημα, ψυχικὸν πάθος (ἀγάπη, μῖσος κλπ.). 3) συμβεβηκός, περιστατικόν, τι [πάθος· πάθη· πάθημα· δι' ἐτυμολ. δλ. ἐν πένθος].

πάθω, ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ πάσχω.

πάθων, οὔσα, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ πάσχω.

παῖ, ἐπ. παῖ, κλητ. τοῦ παῖς.

Παιάν, -ᾶνος, ὁ, ἐπ. καὶ ἰων. Παῖων, -ονος, καὶ ἀττ. Παιών, -ᾶνος· ὁ ἱατρός τῶν Θεῶν || Παιήνονος γενέθλη=τὸ γένος τοῦ Π., οἱ υἱοὶ του, οἱ ἀπόγονοί του, γεν. οἱ ἱατροί. 2) μεθ' Ὀμηρον τὸ δνομα ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ὅποιον καὶ ἐπικαλοῦντο κρᾶζοντες εἰήσε Παιάν» (δλ. ἰήμιος) || ὡς. ἐχρησιμοποιήθη καὶ διὰ τὸν Ἀσκληπιόν (υἱὸν τοῦ

'Απόλλωνος). 3) ὡς προσηγορ., Ιατρός || καὶ γεν., σωτήρ, λυτρωτής.— II ὡς προσηγ. **παιάν**, ἰων. **παιήων** = χαρικόν ᾄσμα, ᾠδή, ὕμνος εἰς Ἄπολλωνα συνήθως (ὡς *Παιᾶνα*, καθὰ εἶδομεν ἀνωτέρω, διό καὶ ἐπανελαμβάνετο κατὰ διαστήματα ἢ ἀναφώνησις «εἰὼ *Παιάν ἢ τὴν Παιᾶν*») τὸ δὲ περιεχόμενον τοῦ παιάνος ἦτο εὐχαριστία διὰ τὴν εἰς κακοῦ τινος λύτρωσιν. 2) ᾄσμα θριάμβου, ἔπειτα ἀπὸ νίκην καὶ διὰ τὴν νίκην συντεθέν, ἀπευθυνόμενον κυρίως εἰς τὸν Ἄπολλωνα || ὡς θούριον ᾄσμα, ἐμβατήριον, ᾄδόμενον ἐπὶ τῇ ἐνάρξει ἐπιχειρήσεως τινος ὡς οὐωνός ἐπιτυχίας. 4) ἐν τῷ πληθ. *παιήωνες* = οἱ ᾄδοντες τὸν παιᾶνα' πρβλ. καὶ *Παιᾶν*.

Ἔτυμ. δωρ., ἀττ. *παιάν*, ἰων. *παιήων*, ἀττ. *παιών*, -ᾶνος (ἀρχικῶς **παιῶν*, τοῦ τόνου ὑστερον μεταβληθέντος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ *χειμών*, *λειμών*) **παιῶν* < *παιᾶων* (= ὁ κτυπῶν, ὁστις διὰ τοῦ μαγικοῦ τοῦ κτυπήματος θεραπεύει τὰς ἀσθενείας), ἐπιθ. τοῦ Ἄπολλωνος. ἐντεῦθεν ᾄσμα ἀρχόμενον διὰ τοῦ «*τὴν παιήων*», πρβλ. ἕμνον εἰς Ἄπολλ. 500, 517 (ἐν δὲ στίχ. 272 σημ. μέλος, διπερ ἄρξεται εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ, ὁστις καλεῖται *Ἰηπαίῳν*), πρβλ. καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ σημ. μρ. ἐκκλησ. καθολ. ἕμνον «*Te deum laudamus*» ἢ τὰ ἀντίστοιχα τῆς ἡμετέρας ἠμολογίας «*Σέ, τὸν μέγαν Θεόν...*» **παιᾶων*—εἶναι ἐσχηματισμένον ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ **παιῶ* ἢ **παιῶ* (?) = κτύπημα' πρβλ. *παιῶ*.

παιανίζω, μελ. -ῶ. (παιάν') ῥῶδ τὸν παιᾶνα (βλ. λ.), εἶτε ὡς ἕμνον εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ἄπολλωνα ἢ ἄλλον τινὰ θεόν, εἶτε ὡς πολεμικὸν ἐμβατήριον' βλ. καὶ *παιωνίζω*.

Παιδών, -ονος, ὁ, δωρ. ἀντὶ *Παιήων*.
παιγμα, -ατος, τὸ (*παιίζω*)' παιγνίδιον, παιδί, διασκεδάσις || *λωτοῦ παιγμα* = παιγνιώδης ἤχος αὐλοῦ.

παιγνία, ἡ, ἰων. -*τὴ* (*παιίζω*)' παιδία, παιγνίδιον, ἄγνυ, διασκεδάσις (πρβλ. καὶ *παιδιά*).— || = *δορτὴ* (βλ. λ.), ἑορτὴ, πανήγυρις.

παιγνια-γράφος, ον (*παιγνία*+*γράφω*)' παιγνιογράφος, ὁ γράφων παιγνιώδη ποίησιν.

παιγνήμων, ον, γεν. -ονος (*παιγνία*)' ὡς τὸ *παιγνιώδης* (βλ. λ.), ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα, ὁ ἀρεσκομένος εἰς αὐτὰ, ὁ ἀστεῖος.

παιγνιον, τὸ (*παιίζω*)' πρᾶγμα μὲ τὸ ὅποσον παίζει τις, ὄργανο, «παιγνιδάκι»: *ἄνθρωπος θεοῦ τι παιγνιον* = ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα παιγνιδάκι «στὰ χέρια» τοῦ θεοῦ || ἐν τῷ πληθ. συν. καὶ ἐπὶ προσ., ὁ μὲδ' οὐ τις παίζει, προσφιλὲς πρόσωπον (ὡς τὸ λατ. *deliciae*).— || *παρὰ θεοκρίτου* οἱ Αἰγύπτουι καλοῦνται *κατὰ παιγνια*, τ. ἔ. κακότροποι, ἀπατεῶνες, δόλιοι, κατεργάρηδες.— || διασκεδαστικὸν ποίημα || κωμικὴ παράστασις, κωμῶδια || φαῖδρός δόρυθος.

παιγνιος, ον (*παιγνία*)' παιγνιώδης, ἀστεῖος, κωμικός, χρῆσθ μὲν εἰς παιδιάν.

παιγνι-ώδης, ες (*παιγνία*+*εἶδος*)' ὡς καὶ νῦν, «παιγνιδάρης», εὐθυμος, διασκεδαστικός, φαῖδρός || τὸ *παιγνιώδες* = ἀστεϊότης, ἡ παιγνιώδης διάθεσις.

παιδ-ἀγωγεῖον, τὸ (*παιδαγωγός*)' αἰδοῦσα σχολεῖον, σχολεῖον.

παιδ-ἀγωγέω, μελ. -ήσω (*παιδαγωγός*)' παρακολουθῶ παῖδας, τοὺς περιποιῶμαι, ἐπιμελοῦμαι τῆς ἀνατροφῆς των || καθοδηγῶ τινα ὅπως ἓνα παιδί, διδάσκω, ἐκπαιδεύω' εἰς αὐτῶ τὸ

παιδ-ἀγωγή, ἡ (*παιδαγωγέω*)' ἡ παρακολούθησις, ἀγωγή, ἐκπαιδεύσις, παιδων || μτφρ. κάθε περιποίησις, παρακολούθησις, θεραπεία (δένδρων, κτηνῶν, ἀνθρώπων).

παιδ-ἀγωγός, ὄν (*παις*+*ἄγω*)' ὁ *παιδων ἀγωγός*, ὁ παρακολουθῶν (ἀνατρέφων, ἐκπαιδεύων) παῖδας || ὡς οὖσα. ὁ *παιδαγωγός* = ὁ δούλος ὁστις συνώδευε τὰ τέκνα τοῦ κυρίου του εἰς τὸ σχολεῖον κατὰ τὴν μετᾶσιν καὶ τὴν ἐπιστροφήν || ἐντεῦθεν γεν., διδάσκαλος, ἐπιτηρητής, καθοδηγητής, ὡς καὶ νῦν *παιδαγωγός*.

παιδᾶριον, τὸ, ὄνομα. τοῦ *παις*' μικρὸν παιδίον (εἶτε ἄρρεν εἶτε θῆλυ).— || νεαρὸς δούλος.

παιδῶ, **παιδῶν**, λακ. ἀντὶ *παιίζω*, *παιίζειν*.
παιδεία, ἡ (*παιδεύω*)' ἡ διατροφή (σωματικὴ ἀ-

νατροφή) παιδίου || ἡ ψυχικὴ ἀνατροφή, διδασκαλία, ἐκπαιδεύσις, διδασκαλία = II νεότης, νεολαία, παιδικὴ ἡλικία.— III ἐργόχειρον.

παιδεῖος ἢ **παιδεῖος**, ον (*παις*) = *παιδικός*, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς παιδία || ὕμνοι *παιδεῖοι* = παιδικοὶ ὕμνοι (ᾄδόμενοι ὑπὸ παιδων ἢ ἀναφερόμενοι εἰς ἀγαπώμενους παῖδας).

παιδ-εραστέω, μελ. -ήσω' εἶμαι παιδεραστής, ἀγαπῶ τούς παῖδας' ἐκ τοῦ

παιδ-εραστής, -οῦ, ὁ (*παις*+*εράω*)' ὁ ἐραστής παιδων, ὁ ἀγαπῶν τούς παῖδας.

παιδ-εραστία, ἡ (*παιδεραστέω*)' ἡ πρὸς τοὺς παῖδας ἀγάπη, ἀγάπη τῶν παιδων.

παιδεῖσαι, ἐπ. ἀντὶ *παισι*, ὁστ. πληθ. τοῦ *παις*.
παιδεύμα, -ατος, τὸ (*παιδεύω*)' τὸ ἀνατρέφόμενον, ἐκπαιδευόμενον, τρόφιμος, μαθητής, σπουδαστής.— || τὸ διδασκόμενον πρᾶγμα, ὑπόδειξις διδασκαλίας, μάθημα.

παιδεύσις, -εως, ἡ (*παιδεύω*)' ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκπαιδεύσις, τὸ ἐκπαιδεύειν, ἡ ἀγωγή.— || τὸπος διδασκαλίας, σχολεῖον, παιδευτήριον: ἡ *ἡμετέρα πόλις Ἑλλάδος παιδεύσις ἐστι* = ἡ πόλις μας εἶναι τὸ σχολεῖον τῆς Ἑλλάδος.

παιδευτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *παιδεύω*' ὁ ἐκπαιδευτέος, ὁστις πρέπει νὰ ἐκπαιδευθῇ (νὰ τύχη παιδείας), τὸν ὅποσον πρέπει νὰ ἐκπαιδύσῃ τις || οὐδ. *παιδευτέον* = πρέπει νὰ ἐκπαιδύσῃ τις.

παιδευτής, -οῦ, ὁ' ὁ ἐκπαιδευτής, ὁ διδάσκαλος, καθοδηγητής.— || ὁ τιμωρῶν τινα, ὁ διορθῶν τινα διὰ τιμωρίας, τιμωρός, κολαστής' ἐκ τοῦ

παιδεύω, μελ. -ῶ. ἀόρ. α' *ἐπαιδευσα*' πρκ. *πεπαιδευκα*.— Παθητ., ἀόρ. α' *ἐπαιδευθήν'* πρκ. *πεπαιδευμαι* (*παις*)' διατρέφω, ἀνατρέφω, μεγαλῶνω, παῖδα || συν. 2) διδάσκω, ἐκπαιδεύω, ὀδηγῶ, καθοδηγῶ || δ. *πεπαιδευτός* = ὁ τυχῶν παιδείας, μορφωμένος, ἀντίθ. τῷ *ἀπαιδευτός*.— μέσον, ἐπὶ τῶν γονέων, θάλλω τὸ παιδί μου νὰ μάθῃ γράμματα, τὸν στέλλω εἰς τὸ σχολεῖον νὰ ἐκπαιδευθῇ. 3) συνήδίζω τινὰ εἰς τι. 4) διορθῶν, σκωφρονίζω || τιμωρῶ, κολάζω.

παιδηῖος, ἡ, ον, ἰων. ἀντὶ *παιδεῖος* (βλ. λ.).
παιδιά, ἡ, γεν. -ᾶς (*παιίζω*)' παιγνίδιον παιδός (ἢ παιδων), διασκεδάσις, ἀναψυχὴ || ἀγώνισμα.

παιδία, ἡ, ἡττον ὁρθός τύπος, ἀντὶ τοῦ *παιδεία*.

παιδικά, -ᾶν, τὰ' τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον, τὸ ἀντικείμενον περιπαθούς ἀγάπης, ὁ στενωτάτος φίλος, ἀείποτε ἐπὶ ἑνὸς προσώπου καὶ δι' ἄρρενος (= λατ. *deliciae*).— || *παιδικὰ* (ἄν. μέλη) = ἐρωτικὰ ᾄσματα ἀναφερόμενα εἰς παῖδα κυρ. εἶναι οὐδ. πληθ. τοῦ ἔπομ.

παιδικός, ἡ, ὄν (*παις*)' ὁ ἀνήκων εἰς παιδίον ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως καὶ νῦν, παιδικός, παιδαριώδης, μειρακιώδης, λατ. *puerilis*. 2) διασκεδαστικός, παιγνιώδης, παιγνιδάρης, εὐθυμος.— || ὁ ἀνήκων εἰς ἀγαπώμενον παῖδα (βλ. καὶ *παιδικά*, τὰ).

παιδιόθεν, ἐπιρ.' ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἐπὶ παιδῶ' ἐκ τοῦ

παιδίον, τὸ, ὄνομα. τοῦ *παις*' = μικρὸς παῖς, «παιδάκι».— || νεαρὸς δούλος, δούλος ἀγῶν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

παιδισκάριον, τὸ, ὄνομα. τοῦ *παιδίσκη* (βλ. λ.), μικρὰ κόρη, κορασίς, νεάνις.

παιδίσκη, ἡ, ὄνομα. τοῦ *παις* (ἡ)' νεαρὰ κόρη, νεάνις, παρθένος, «μικρούλα».— || νεαρὰ δούλη || ἑταῖρα, πόρνη.

παιδίσκος, ὁ, ὄνομα. τοῦ *παις* (ὁ)' νεαρὸς παῖς, μικρὸν παιδίον, «παιδάκι», μειράκιον || υἱὸς πολὺ μικρὸς ἡλικίας.

παιδνός, ἡ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν (*παιίζω*, κυρ. συντεμ. τύπος τοῦ *παιδνός*, ὡς τὸ *πυκνός* τοῦ *πυκνός*)' παιδικός, παιδαριώδης, διασκεδαστικός, εὐθυμος || μωρός, νήπιος.— || ὡς οὖσα. ὁ *παιδνός* = παιδίον, παῖς, «παιδάκι», «μικρὸ παλληκράκι» || ἡ *παιδνὴ* = παιδίσκη, «παιδούλα», «μικρούλα», νεάνις, κορασίς.

παιδο-θέρωζ, *ον* (παίς + θέρωζ)· ὁ τοὺς παῖδας θέρωσκων (καταθέρωθίζων).

παιδο-γόνος, *ον* (παῖς + γένωζ)· ὁ γεννῶν τέκνα, ὁ ἀποκτῶν «παιδιά». — || ὁ καθιστῶν τι(να) γόνιμον, ὁ προξενῶν τὴν ἰκανότητα πρὸς παιδοποιῶν ἢ γεν. ἀναπαραγωγὴν, γόνιμος, γονιμοποιός.

παιδο-κομέω (παῖς + κομέω)· περιποιῶμαι παῖδα (παῖδας), τρέφω, ἀνατρέφω, παῖδα(ς), φροντίζω δι' αὐτούς.

παιδο-κόραξ, *-ἄκος*, ὁ (παῖς + κόραξ)· ὁ κόραξ τῶν παίδων, τ. ἔ. ὁ δίκην κόρακος ἐπιθυμῶν τὰ παιδία καὶ ἐπιδιώκων τὰς μετ' αὐτῶν ἐνόχους σχέσεις (ἐπὶ παιδεραστοῦ).

παιδο-κτονέω, *μελ.* -ήσω (παιδοκτόνος)· κτείνω παῖδας, φονεύω (σκοτώνω) παιδιὰ.

παιδο-κτόνος, *ον* (παῖς + κτείνω)· ὁ φονεύων παῖδας, ὁ φονεὺς τῶν ἰδικῶν του τέκνων.

παιδο-ολέτηρ, *-ήρος*, ὁ, καὶ **παιδο-ολέτηρ**, *-ορος*, ὁ (παῖς + ἄλλυμι)· *παιδοφόνος* (βλ. λ.) || ὁ διαφθεῖρων παῖδας || θηλ. **παιδολέτειρα** καὶ **παιδολέτης**.

παιδο-λύμας, *-ου*, ὁ, ἢ (παῖς + λύμη)· ὁ καταστρέφων τέκνα.

παιδο-νόμος, *ον* (παῖς + νόμος)· ὁ φυλάττων, ὁ καθοδηγῶν τοὺς παῖδας, ὁ νόμος τῶν ἐφορευῶν ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς των || ὡς οὖο. ἐν τῷ πλθ. οἱ *παιδονόμοι* ἦσαν ἀρχὴ (ἐν Σπάρτῃ καὶ ταῖς ἄλλαις θωρικαῖς πόλεσιν), ἧτις ἦσκει ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν παίδων καὶ ἐπὶ τῆς καθόλου ἀνατροφῆς των καὶ τῆς διαγωγῆς των.

παιδο-ποιέω, *μελ.* -ήσω (παιδοποιός)· ἐπὶ ἀνδρῶν, ποιῶ παῖδας, «κάννω παιδιὰ», ἀποκτῶ τέκνα || ἐπὶ γυναικῶν, τίκτω παῖδας, γεννῶ παιδιὰ || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον, μετὰ παθητ. *πρκ. πεπαιδοποιήμαι*.

παιδο-ποιία, ἡ (παιδοποιέω)· ὡς καὶ νῦν, τὸ παιδοποιεῖν, γεννᾶν παῖδας, ἀποκτᾶν τέκνα.

παιδο-ποιός, *ον* (παῖς + ποιέω)· ὁ ποιῶν (γεννῶν, σπεῖρων, ἀποκτῶν) παῖδας (τέκνα) || γεννητικός, παραγωγικός.

παιδο-πόρος, *ον* (παῖς + παίρω)· ὁ δι' οὐ διέρχεται τὸ παιδίον (π. χ. ἡ μήτηρ).

παιδο-σπορέω, *μελ.* -ήσω (παιδοσπόρος)· σπεῖρω παῖδα, γεννῶ παῖδας (τέκνα).

παιδο-σπόρος, *ον* (παῖς + σπεῖρω)· ὁ σπεῖρων (γεννῶν) παῖδας (τέκνα).

παιδο-τρίθεός (παιδοτρίβης)· εἶμαι *παιδοτρίβης* (βλ. λ.), διδάσκω εἰς τοὺς παῖδας τὴν πάλην ἢ γενικώτερον εἶμαι διδάσκαλος τῆς Γυμναστικῆς || καθόλου, γυμναζῶ, ἀνατρέφω, ἀσκῶ.

παιδο-τρίβης, *-ου*, ὁ (παῖς + τριβῆναι, τοῦ τριβῶ)· ὁ διδάσκων εἰς τοὺς παῖδας τὴν πάλην καὶ ἄλλας γυμναστικὰς ἀσκήσεις, ὁ διδάσκαλος τῆς Γυμναστικῆς, ὁ Γυμναστής ὡς λέγομεν νῦν ἢ προπονητὴς || ἐν *παιδοτρίβου*—εἰς τὸν οἶκον ἢ εἰς τὸ σχολεῖον (παλαιστραν) τοῦ Γυμναστοῦ || γενικῶς, διδάσκαλος.

παιδο-τρίθικός, ἡ, *ον*· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς παιδοτρίβην || ὡς οὖο. ἡ *παιδοτριβική* (ἐνν. *τέχνη*)—ἢ παλαιστική.

παιδο-τρίψ, *-ῖβος*, ὁ (παῖς + τριβῆναι)·=*παιδοτριβης* (βλ. λ.).

παιδο-τροφέω, *μελ.* -ήσω (παιδοτρόφος)· τρέφω (ἢ καὶ ἀνατρέφω) παῖδας.

παιδο-τροφία ἢ (παιδοτροφέω)· ἡ διατροφή (καὶ ἀνατροφή) τῶν τέκνων.

παιδο-τρόφος, *ον* (παῖς + τρέφω)· ὁ τρέφων (διατρέφων, ἀνατρέφων) παῖδας || ὡς οὖο. ἡ *παιδοτρόφος*—ἢ μήτηρ.

παιδο-τρύτος, *ον* (παῖς + τρυῶσκα)· ὁ ὑπὸ παίδων (ὑπὸ τέκνων) τρυθδεις (τραυματιοδεις) || ἐπὶ τραυματῶν, τὸ προξενθῆν ἐπὸ παίδος ὡς ἐπὶ θανάτου, ὁ ἐπελθῶν διὰ χειρὸς τῶν τέκνων.

παιδο-ουργέω, *μελ.* -ήσω (παιδοουργός, παῖς + *εργω)·=*παιδοποιέω* (βλ. λ.).

παιδο-ουργία, ἡ (παιδοουργέω)·=*παιδοποιία*, τὸ δημιουργεῖν (γεννᾶν) τέκνα, ἢ γέννησις τέκνων.

παιδο-φίλειω, *μελ.* -ήσω (παιδοφίλης)· φιλῶ (ἀγαπῶ) τὰ παιδιὰ, ὡς τὸ *παιδεραστέω* (βλ. λ.).

παιδο-φίλης, *-ου*, ὁ, καὶ *παιδοφίλος* (παῖς + φιλέω)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας, ὁ παιδεραστής.

παιδο-φόνος, *ον* (παῖς + φένωζ)· ὁ φονεύων παῖδας (ἢ καὶ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα) || *συμφορὰ παιδοφόνος*—ἢ συμφορὰ διτι ἐφόνευσε τὸν υἱὸν του || *παιδοφόνον αἷμα*—τὸ αἷμα τῶν φονευθέντων τέκνων.

παιδο-φορέω, (παῖς + φορέω, φέρω)· μεταφέρω μοκράν παιδία(ς).

παίζω, *μελ.* *παίζομαι* ἢ *παίζομαι* σπαν. δὲ *παίξω*· ἀόρ. α' *ἔπαισα* καὶ *ἔπαιξα*· *πρκ. πέπαισα*.—παθητ., ἀόρ. α' *ἔπαίχθην*· *πρκ. πέπαισμαι*, ὡς δὲ καὶ *πέπαιγμαι*· (παῖς)· ὡς καὶ νῦν, *επαίζω*, *παίζω* ὡς παιδίον, διασκεδάζω || ἄστείζομαι, ἄστειεύομαι, κάμνω (ἢ λέγω) ἄστετα, «χωρατεύω» || λέγω ἀνοησίας. 2) ὄρχομαι, χορεύω || χορεύω καὶ ἕδω μαζί, ἕδω. 3) *παίζω* παιγνίδιον, π.χ. τὴν σφαῖραν : *σφαῖρη* ἢ *σφαῖραν παίζω*—*παίζω* τὸ τόπι. 4) *παίζω* μουσικόν τι ὄργανον. 5) διασκεδάζω μέ τι(να), *παίζω* μέ τι(να), ἐμπαίζω, περιπαίζω, «κοροιδεύω», λέγω ἄστετα περὶ τιγος.

Παιηόνιος, *α, ον*, θηλ. καὶ **Παιηονίς**, *-ίδος* (Παιήων)· θεραπεύων, θεραπευτικός, ἰώμενος.

παῖσω, *μελ.* τοῦ *παῖω* (βλ. λ.).

Παῖων, *-ονος*, ὁ, ἰων. ἀντὶ *Παῖων*, *Παῖων* (βλ. λ. λ.)· ὁ ἰατρός τῶν Θεῶν.— || ὡς προσηγορ. ἀντὶ *παῖων* (ἑορταστικὴ ψῆθ, ὕμνος)· βλ. καὶ *Παῖαν*.

Παῖων, *-ονος*, ὁ, ἢ, ὡς ἐπίθ.=*Παιηόνιος*.

παίκτης, *-ου*, ὁ (παίζω)· ὁ παίζων ἢ ὁ ὄρχομενος.

παίζομαι ἢ **παίζομαι**, ἀττ. *μελ.* τοῦ *παίζω*.

παπῖλλη, ἡ (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ *πάλη* ἢ *πάλη* πρβλ. καὶ *πασπῆλη*)· τὸ λεπτότατον ἄλευρον, ἢ ἄχνη, λατ. *pollen, flos farinae* || παντός εἶδους λεπτῆς κόνης || μτροφ. λεπτολογία, πανουργία.

Ἔτυμ.*: τὸ ἐν ἀρχῇ *παι-* εἶναι ἀναδιπλ., πρβλ. παλ-ολου. *pe-pelī* (τέφρος, οσοδός) (τοῦ τύπου *τέ-τανος*)· *πασπῆλη* (βλ. λ.) <(σ)πα-πάλη, μετ' ἐκπιτώσεως τοῦ σ- ἐν τῷ ἀναδιπλ. *σπα-*, πρβλ. *κο-σουλμάτια* (κε-σκ-*), λατ. *quisquillae* <**que-squ-*, *κα-σκάνδιξ*· βλ. καὶ ἐν λ. *πάλη*.

παπῆλημα, *-ατος*, τὸ (παιπάλη)· λεπτότατον πρᾶγμα || μτροφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πανούργος, παμπόνηρος.

παπῆλόεις, *εσσα, εν* (ἀδελφ. ἔτυμ., βλ. κατωτ.), *παλαῖα* ἐπ. λέξις· ἀπόκρημος, κρημνώδης, βραχώδης, ἀπορρώξ, ἀνώμαλος.

**Ἔτυμ.*: ἐπίθ. ὄρητων, ὀδῶν, νήσων· τὰ *παῖπαλα* = τόποι χαλικώδεις· *δυσπαῖπαλος*—χαλικώδης, τραχύς, ἄγριος, ἀκανθώδης, πλήρης δυσχερειῶν· κατὰ τινας *παπῆλόεις* = πολυπτυγος (πρβλ. *πολυπτυγος* "Ἰθ")· τὸ *πολυπαῖπαλος* ὡς ἐπίθ. τῶν φοινίκων ('Οδυσ. Ο 418) κατὰ ἐν τῇ ἐνν. τοῦ *πολύτροπος*· πρβλ. 'Ήουχ. *«παιπάλλειν» σσειναι*, ὡς ἐπίτατ. δηλ. τοῦ *πάλλω* (κλονίζω, κληρώ)· (διὰ τὸν ἀναδιπλ. *παι-* πρβλ. *δαίδαλος*, *δαιδάλλω*).

ΠΑΙΨ, *παιδός*, ὁ, ἢ· γεν. πλθ. *παίδων*, δωρ. *παιδῶν*· δωρ. πλθ. *παισῶν*, *παίδεσσι*· παρ' ἐπικ. προτιμᾶται ἢ διούλλ. ὄνομ. *παῖς*, κλητ. *παῖ*· || ἐπὶ καταγωγῆς, τέκνον, «παιδί», δηλ. υἱός ἢ θυγάτηρ || *παῖς παιδός*—*επαίδι* τοῦ *παιδοῦ μου*, τ. ἔ. ἔγγονος. 2) *πρσιφρ. Λυδῶν παῖδες*—υἱοὶ τῶν Λυδῶν, τ. ἔ. αὐτοὶ οὔτοι οἱ Λυδοί.— || ἐπὶ ἡλικίας, «παιδί», δηλ. παιδικῆς (μικρᾶς) ἡλικίας, νεανίας, παιδικῆ, ἀγόρι, μειράκιον || ἢ *παῖς* = νεάνις, κοράσιον, παιδική, «παιδοῦλα» || ἐκ *παιδός*, ἐκ *παίδων* = ἐκ παιδῆς ἡλικίας, «ἀπὸ μικροῦ παιδός». — || ἐπίσης ὡς τὸ λατ. *puer*, *δοῦλος*, ὑπηρέτης (ἢ καὶ δοῦλη, ὑπηρέτρια).

Ἔτυμ.*: *παῖς* (<παῖς) (δημηρ., λεσθ., δωιατ.) <(σ)παΐδ-ι ἐν ἀττ. ἐπιγρ. *παις*, γεν. *παιος* (Κυπρ. γεν. *Φιλοπαφος*), ὄνομ. Κυπρ. *παις* (πρβλ. κυπρ. *δίπαις*—ὁ ἔχων δύο τέκνα)· πρβλ. *σανοκρ. pō'ia-h*, *pō'itaka-h* (νεογενὸν ζῶου), *puirā-h* (puilo-*), *Ζενθ. puirā-*, *παλ-περα. puirā-* (υἱός, παῖς), *δοκ. pu-ku-* (παῖς), λατ. *pu-er* (**pū(v)ero-s*), *pūllus* (**pūl-elo-s*, ἄποκορ. τοῦ **pū-lo-s*: germ. **fū-lan*) *pulvis* (ἀγόρι), *παλ-ολου. pūta*, *pūiti-ca* (πτηνόν), *pūitūll* (νεοσός), λιθ. *pūtns* (πτηνόν), *rau-kszīis* (πτηνόν), ἔλλ. *παῦ-ρος* (βλ. λ.), γοτθ. *fugils*

(πτηνόν) πάντα ἐξ ἰαπ. *pʰ(u)- (δλ. ἐν πῶλος) : *pau (ιαυ, παῖς) : *pʰi- ἐνεθθεν τὰ : παιδεύω, παιδίον, -άριον, -ίσκος, παιδός* «παιδιά»· παίζω, αἰολ. παῖσδω, ἀττ. μελ. παῖσομαι· παίγιον, παιγνία, φιλο-παίγμων.

παῖς, δ, ἐπ. ἀντὶ παῖς.

παῖσατε, β' πληθ. πρώτ. ἀορ. α' τοῦ παίζω.

παῖσδα, δωρ. ἀντὶ παῖδα, αἰτ. τοῦ παῖς.

παῖσδω, δωρ. ἀντὶ παίζω.

παφάσσω (ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ φα-, τῆς ρίζης τοῦ φάω, φαίνω)· βλέπω ἀγριωπά, προσβλέπω ἀσκαρδαμυκτί, κυττάζω ὡσάν παράφρων || βραδύτερον, κινουμί ἀρμητικῶς, τινάσσομαι, περιφέρομαι ὡς μαινόμενος, πάλλομαι, πάλλω.

Ἔτυμ. : ἡ ἀρχική του σημ. σπινθηροβολῶ, ὀκτινοβολῶ, μαρμαρίζω, ἐξαστράπτω· παφάσσω <παι- (ἀναδιπλ., πρβλ. δαιδάλλω) + ἰαπ. *ǵhnav-jo, πρβλ. 'Ἦουχ. «διαφάσσειν» διαφαλίειν», «φώνω φάσος», λατ. fax, facula (πυρός), facelus (ἐκ τοῦ *facere = λάμπειν, φέγγειν)· ἐξ ἰαπ. *ǵhnoq*· ǵhnav-(φέγγω, φωτίζω).

ΠΑΪΩ, μελ. παῖσω καὶ παιήσω· ἀορ. α' ἔπαισα· πρκ. πέπαισα.—Παθητ., ἀορ. α' ἐπαίσθη· πρκ. πέπαισαι· κτυπῶ, τύπτω, τινά.—μέσο., ἐπαίσατο τὸν μηρόν=ἐπληξε τὸν μηρόν του. 2) κτυπῶ (πληγῶν) τινά δι' ὄπλου τινός, ὡς τὸ οὐτάω || ὡς., ὡς τὸ βάλλω, ρίπτω τι (ἀκόντιον, θέλος κ.τ.δ.) ἐναντίον τινός. 3) ἀποδιώξω. 4) κτυπῶ (ὄηλ. πληγῶν) μὲ τὰ λόγια μου.— || ἀμτβ., προσκρούω, προσαράσσω, «κτυπῶ» («πέφτω») ἐπάνω εἰς τινα, λατ. illido.

Ἔτυμ. : παῖω, βοιωτ. πῆω=λατ. paviō (τύπτω, πλῆττω), πρβλ. λατ. depuere (=caedere), pavimentum, λιθ. piānti (παῖω), piūklas (πριόνι)· τὸ κυπερ. παφω συσχετίζεται ὑπὸ τινων, ὅτινες φρονοῦσιν ὅτι δ' ἀορ. τοῦτο ἔπαισα (ὑποκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ κατ' ἀναλογίαν σχηματισθέντος ἔπαισα) ἐχρησίμωσεν ὡς βάσις διὰ τὸ παῖω (βλ. λ.) κατ' ἄλλους ὅμως τὸ κυπερ. τοῦτο παφω (καίω, φλέγεται) παρήχθη ἐκ τοῦ *παφω : ἀττ. πᾶνός (δ) (=πυρός) <*παφω-νό-ς, ὡς πρὸς δὲ τὸ παῖω οὗτοι παραδέχονται ἐν ἀρχικόν *παῖσω (πρβλ. παῖ(σ)ω), οὐ συγγ. τὸ λιθ. paisyī (κοπανίζω κριθάρι), παλ-σλαβ. pičati (*pis=κτυπᾶν, λατ. pinsō (τρίβω, κοπανίζω).

Παῖων, -ώνος, δ' ὡς τὸ Παῖαν (βλ. λ.)· ὁ θεὸς τῆς Ἰατρικῆς, λεγόμενον περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ || γεν. ἰατρός, θεραπευτής.— || ὡς προσηγορ. ἀντὶ τοῦ παιᾶν (βλ. λ.), ὅμοιο ἢ μέλος ἄδόμενον κατὰ τὰς ἑορτάς.— || ἐν τῇ Μετρικῇ, παῖων ἐκαλεῖτο ὁ μετρικὸς πούς δ' συνιστάμενος ἐκ τριῶν βραχυῶν συλλαβῶν καὶ μίαις μακρῶς, δυνάμενος δὲ νὰ προσλαμβάνῃ τὰς ἀκολουθοῦσας τέσσαρες μορφάς : —

Παιωνιάς, -άδος, ἡ, θηλ. τοῦ Παιώνιος (βλ. λ.).

παιωνίζω, μελ. -σσω' = παιωνίζω (βλ. λ.), ψάλλω τὸν παιᾶνα, ἢ ἐπινίκιον ὕμνον.

Παιώνια, α, ον (Παιών)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Παιῶνα, ἰατρικός, θεραπευτικός, ἰαματικός.— || ὡς οὐα. Παιωνία, ἡ Παιωνιάς, -άδος, ἡ, καὶ Παιωνιάς, -ίδος, ἡ (μετὰ τὸ ἐξυπακουσμένον οὐα. τέχνη ἢ ἄνευ αὐτοῦ)=ἡ ἰαματικὴ τέχνη, ἡ ἰατρικὴ || τὰ Παιώνια = ἑορτὴ τελομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Παιῶνος.

παιωνισμός, δ' = παιωνισμός, τὸ ἄδειν τὸν παιᾶνα.

πακτά, **πακτίς**, **πακτός**, δωρ. ἀντὶ σηκτῆ, σηκτίς, σηκτός.

πακτώ, μελ. -ώσω (πακτός)· στερεώνω, ἀσφαλίζω, κλείω ἀσφαλῶς || πακτώ δῶμα=κλείω ἀσφαλῶς τὴν οἰκίαν. 2) φράσσω, «στουπώνω», «ταπώνω» || ἀναχαίττω. 3) δένω στερεά.

ΠΑΛΑΪΟΘΗ, ἡ· ὁρμαδιὰ οὐκων καὶ ἄλλων ξηρῶν καρπῶν || εἶδος πλακοῦντος (κέικ) κατεσκευασμένου ἐκ συντετηρημένων καρπῶν, καὶ κυρίως ἐκ οὐκων ὁμοῦ συμπιεσμένων. [παλάθη· παλάθιον, παλάσιον, παλαθίς, ὑποκορ. (βλ. ἐν παλάμη)· κατὰ τινας, ἀπιθάνως ὅμως, συμμετρίως προελοθεῖσας ἐπ' ἄλλων συσχετίζεται πρὸς τὸ ἀ-πάλαθω].

ΠΑΛΑΙ, ἐπὶρρ.· πρὸ πολλοῦ, κατὰ τοὺς παλαιούς

καιρούς, «ἀπὸ παλαιά», «τὸν παλιὸ καιρὸ.— || πρότερον, προηγουμένως, προτύτερα, πρὶν || ὡς. ἐπὶ χρόνου μόλις παρελθόντος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρὸν || ὡς. τὸ παῖαι (μετὰ τῶν αὐτῶν σημασ.).

Ἔτυμ. : πάλαι· παλαιός, παλαίτερος, -τατος· πάλαι εἶναι ἀρχαία τοπικὴ λέγουσα εἰς -αι <-ᾱι, πρβλ. Θηβαι-γενής· πρβλ. τῆλε (=μακρὸν) (*q'·), σανακρ. carapā-h (τελευταῖος, ἔσχατος), gall. pellaf (ἔσχατος).

πάλαι-γενής, ἐς (πάλαι+γενέσθαι)· ὁ τὸ πάλαι γεννηθεὶς, ὁ γεννηθεὶς πρὸ μακροῦ χρόνου, παλαιός, ἠλικιωμένος, πλήρης ἡμερῶν.

πάλαι-γονος, ον (πάλαι+γενέσθαι) = παλαιεγγής (βλ. λ.).

πάλαιμονέω, μελ. ἤσω=παλαίω (βλ. λ.).

πάλαιο-γενής, ἐς=παλαιεγγής (βλ. λ.).

πάλαιο-γονος, ον=παλαιόγονος (βλ. λ.).

πάλαιο-μήτωρ, -ορος, ἡ, καὶ δωρ. -μάτωρ (παλαιός+μήτηρ)· παλαιὰ μήτηρ.

πάλαιο-πλοῦτος, ον (παλαιός+πλοῦτος) = ἀρχαιοπλοῦτος (βλ. λ.), ὁ παλαιόθεν («ἀπὸ παλαιά») πλοῦσιος (ἀντὶθ. τῷ νεόπλοῦτος), ὁ κληρονομῆσας πλοῦτη.

πάλαιο-ρριζος, ον (παλαιός+ρίζα)· ὁ παλαιὸς ρίζας ἔχων.

πάλαιός, ἄ, ον (πάλαι)· ὡς καὶ νῦν, παλιός κατὰ τὰ ἔτη, καὶ δὴ : 1) ἐπὶ προσώπων, γέρον, ἠλικιωμένος, γηραιός || οἱ παλαιοί=ὡς καὶ νῦν, οἱ ἀρχαῖοι οἱ πρόγονοι || παλαιὸς χρόνος=χρόνος (καιρός) ἀν' ἤκων εἰς τὸ ἀπομεκρυσμένον παρελθόν, «τὰ παλιὰ χρόνιά» || τὸ παλαιὸν ὡς ἐπὶρρ. = τὸ πάλαι = κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους, παλαιὰ || ἐκ παλαιού = παλαιόθεν=ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ἀπὸ παλαιά. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐν καλῇ ἔνν., παλαιός, ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατηρούμενος, ἀρα σεβασίμος, σεβαστός || ἐν κακῇ ἔνν. πεπαλαιωμένος, ἀπηρχαιωμένος, ἀχρηστός.— || ὁμαλά παραθετ. παλαιότερος, παλαιότατος || συχνότε. παλαίτερος, παλαίτατος (ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ πάλαι) || ἐκ παλαιότερος=ἀπὸ παλαιότερων χρόνων. [δὲ ἔτυμ. βλ. πάλαι].

πάλαιότης, -ητος, ἡ (παλαιός)· ἀρχαιότης, παλαιὰ (γεροντική) ἡλικία || ἀπηρχαιωμένοι τρόποι, ἀπηρχαιωμένος χαρακτήρ || γεροντικὸν παραλήρημα.

πάλαιο-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (παλαιός+φρήν)· ὁ ἔχων τὰς φρένας (τὸν νοῦν, τὴν πεῖραν, τὴν σύνεσιν) γέροντος, σώφρων, «μυαλωμένος».

πάλαιόω, μελ. -ώσω (παλαιός)· καθιστῶ τι παλαιόν, τὸ παλαιῶν || θθεν, ἀκυρῶ, καταργῶ, λατ. antiquare.—παθητ., γίνονται παλαιός, πεπαλαιωμένος, παλαιωνομαι, ἀχρηστοῦμαι.

πάλαισμα, -ατος, τό· πάλη, ἀγὼν πάλης || γεν. ἀγώνισμα, ἀγών.— || πᾶν τέχνασμα τοῦ παλαιστοῦ, τέχνασμα χρησιμοποιοῦμενον ἐν τῇ πάλῃ πρὸς πτώσιν τοῦ ἀντιπάλου, στρατήγημα, δόλος, ἀπάτη || ὑπεκφυγή.

πάλαισμοσύνη, ἡ (παλαίω), ποιητ. ἀντὶ πάλῃ· ἡ πάλῃ, ἡ τέχνη τοῦ παλαιστοῦ.

πάλαιστή, ἡ· μετρ. τύπος τοῦ παλαστή (βλ. λ.) = παλάμη (βλ. λ.), ἡ παλάμη τῆς χειρός.— || ὡς μέτρον μήκους, «μία παλάμη», ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ πλείους τεσσάρων δακτύλων (περίπου 0,08 τοῦ μέτρου) [δὲ ἔτυμολ. βλ. παλαστή, παλάμη].

πάλαιστής, -οῦ, ὁ (παλαίω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ παλαῖων, ὁ παλαιστής, ὁ ἀσκῶν τὴν πάλῃν ὡς ἐπάγγελμα || γενικῶς, ὁ ἀγωνιζόμενος διὰ θραβεῖον, ἀνταγωνιστής, ἐχθρὸς, ἀντίπαλος, συνηποψήφιος. 2) μετρ. ἀπατεῶν, κατεργάρης, πονηρός, πανούργος.

πάλαιστιαίος, α, ον (παλαιστή)· ὁ ἔχων μήκος (ἢ πλάτος) μῖς παλάμη.

πάλαιστικός, ἡ, ον (παλαιστής)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πάλῃν, ὁ κατάλληλος διὰ τὴν πάλῃν, ὁ γυμνασμένος εἰς τὴν πάλῃν, ὁ ἐμπειρὸς παλαιστής.

παλαίστρα, ἡ (παλαίω)· τόπος (σχολή ἢ τι παρ-όμοιον) ἐνθα ἠσκούντο οἱ παλαισταί, σχολεῖον πάλης, παλαιστικὴ σχολή || γεν. καὶ μετρ. πᾶσα σχολή.

παλαιστρίτης, -ου, ὁ (παλαίστρα)· ὁ ἐποπτεύων τὰ ἐν τῇ παλαίστρᾳ τελούμενα, ἐπόπτης τῆς πα-

λαίστρας || ό γυμναζόμενος έν τή παλαίστρᾳ.
παλαίτερος, πάλαίτατος, άνώμαλα παραθετ. του *παλαίος*, έσχηματισμένα εκ του έπιρ. *πάλας*.

παλαί-φάτος, ον (*πάλας+φημι*) || πρό πολλού ρηθείς, ό εκ παλαιού χρόνου λεχθείς, προφητευθείς (έπιθ. των άρχαίων χρησμών).— || ό περί ου έχει γίνει λόγος πρό πολλού, παμπάλαιος, μυθικός || ό παλαιόθεν φημιζόμενος, περιφρομς.— || άρχέγονος, πανάρχαιος, άπηρχαιωμένος.

παλαί-χθων, -ονος, ό, ή (*πάλας+χθών*) || ό επί μακρόν χρόνον διαμείνας έν τινι χώρα || ώς οσα. ό *παλαίχθων* = παλαιός κάτοικος, αυτόχθων, λατ. *indigena*.

πάλαίω, μελ. -αίωω άόρ. α' *επάλαισα* (*πάλη*) || ώς και νύν, παλαίω, «παλεύω», διεξάγω πάλην, *luctare*.— || μτφρ. παλαίω πρός τι(να), άγωνίζομαι πρός τι(να).— Παθητ., καταπαλαίομαι, καταπονοομαι, καταβάλλομαι, κατανικώμαι, ήττώμαι. 2) άπολ.-κοπιάζω, δεινοπαθώ, ύποφέρω (ώς και νύν, «παλαίω»), λατ. *laborare*.

**Έτυμ.*: *παλαίω*, αιολ. *πάλαειμι*, βοιωτ. *παλήω* όμ. κλπ. *πάλη*, *πάλαισμα* όμηρ. κλπ. *παλαιστής*, *παλαίστρα* άμφιβ. έτυμ. πθ. συγγ. πρός τά: *παλ-γεομ. fuolen*, άγγλ.-σαξ. *félan*, *παλ-σαξ. gifélan* (αισθάνομαι) (διά τό *παλ-norr. íálma* = ψηλασφώ βλ. έν λ. *πελεμίζω*), *παλ-ολα. ralíci* (άντλησιρ), ρωσσ. *pálec* (δάκτυλος), λατ. *palpō*, έξ ίαπ. **spēl-*, **spel-* (άπτομαι συντόμως, διελέκω) πιθανώντ. όμως συγγ. πρός τό *πάλλω* και τά μετ' αυτού συνανήκοντα. άλλοι άλλως.

παλάμωμαι, μελ. -ήσομαι, άποθ. (*παλάμη*) || διά χειρός εργάζομαι τί, κατορθώνω, διευθετώ, έκτελώ, «τό καταφέρνω», «τό φέρνω γύρω».— || σχεδιάζω έπιδεξιώς, μηχανεύομαι κατά τρόπον άριστοτεχνικόν, έπιχειρώ με έπιτηδειότητα, έπινοώ κατά τρόπον πανούργον || *τόλμημα παλαμώμαι* = έπινοώ τολμηρόν στρατήγημα (παράτολμον τέχνασμα).

ΠΑΛΑΜΗ, ή, έπιτκ. γεν. και δοτ. *παλάμηφι*, *παλάμηφι*.— τό λατ. *PALMA* ότι και νύν, ή παλάμη τής χειρός, τό έ:ωτ:ρικόν (ή έσωτερική έπιφάνεια) τής χειρός, ή χειρ || μτφρ. ή δύναμις τής χειρός, βία, φόνος.— || μτφρ., τέχνασμα, έξυπνον σχέδιον ή μέθοδος, εύφυία, έπιβουλή, πανούργημα. 2) έργον τής χειρός, έργον τέχνης, τεχνούργημα, έργαλειον.

**Έτυμ.*: *παλάμη*: λατ. *palma* [p]mā), *palmus*, *παλ-ιρλ. lām* (*p]mā), *gall. Palw*, άγγλ.-σαξ. *palw*, *παλ-σαξ. folm*, *παλ-γεομ. foima* (*p]mā), και μετά έπενθήματος *παλ-άντι -m*-σανσρ. *pālī-h* (χειρ) (λατ. -In-), *Zend. pē-rōnā-* (τό κοίλον τής χειρός) || *πρβλ.* άκολουθως τά: *παλα-ατή*, *παλά-θη*, *πέλαγος*, *πέλανος* κλπ. (βλ.λ.λ.), ίαπ. **pelā-* (άπλυνω, αυξάνω). **Έντεθεν* παράγονται τά: *ιων. παλαμναίος* (βλ. λ.), έπ. ποιητ. *άπάλαμος* (βλ. λ.) (άμφότερα έσχηματισμένα επί τή θάσει τύπου τινός **παλάμων* (<*παλάμη*), *άπάλαμος* (= *άμήχανος*), *δυσπάλαμος*, *ευπάλαμος*, *πυρπάλαμος* (λέξεις σχηματισθεισαι εκ τής λ. *παλάμη* κατ' εϋθειαν, ή πάντως έπηρασαμέναι έξ αυτής, *πρβλ.* *νόνημος*: *νόνημος*, κατά τό *δνομα*), *παλαμής*, -ίδος (= *άσπάλαξ*), **Έουσ.* «*πάλαμεις*» *τεχνίτης παρά τοίς Σαλαμινίοις*.

παλαμναίος, ό (*παλάμη*) || ό τή ίδία παλάμη (δηλ. τή ίδία χειρ) φονεύσας τινά, ό μεμολυσμένος άπό τρυφικό αίμα, ένοχος φόνου έπου έχει θάψει τά χέρια του στό αίμα || *ικέτης μήπω έξαγνισθείς*.— || ό έκδικητής του αίματος, ό έκδικητής του φόνου.

παλαξέμεν, έπ. άντι *παλάξειν*, μελλ. άπφρ. του *παλάσσω*.

παλάσιον, τό=*παλάθη*.

παλάσσω, μελ. -ξω* *παθ. πρκ. πεπαλλάγμαι* (*πάλλω*) || *ραντίζω*, *μολύνω*: *μιαίνω*.— Παθητ., *ραντίζομαι*, *άλείφομαι*, *μολύνομαι* || *ώς* και *διασκορπίζομαι*: *εγκέφαλος πεπαλλάκτο* (γ' έν. *δπρσ.*)= *ετά* μυαλά του ήσαν *διασκορπιζόμενα* (ήσαν *ακόρπια*) *έδω* κι *έκετέ*.— || *πάλλω* τούς κλήρους (τούς λαχνούς) έντός περικεφαλαίας | και *οδω*, *έξάγω* τούς κλήρους (μετά τήν άνατοράχην των έντός τής περικεφαλαίας) || *κλήρω πεπαλλάχθε* (6' *πληθ. πρκ. πρστ.*) = *όρισθητε*

διά κλήρου, τ. έ. *όρίσατε* διά κλήρου (τό ζήτημα, τήν τύχην σας).

Έτυμ.*: *παλάσσω* (παλακίω*), μελ. *άπφρ. -αξέμεν*, *παθ. ύπρσ. πεπαλλάκτο* (p]lak-: *πρβλ.* **Ήουσ. απαληός* **σπλόσ*», *λιθ. pélice* (ποσάνδρακωρυχέτον), *λατ. pélice* (τέλμα), *παλ-πρωσ. pelicy* (τέλμα, βάλτος), *λατ. pálicis* (ώσ.) *έξ* ίαπ. *pelāsq*, *έκτετ.* εκ του **pel(e)-*, **pelā-*, **pelu-* (ρέω, τρέχω, κολυμβώ) (= *σανοκρ. ραίναίσμ*=τέλμα, λατ. *palū-d*: *έλλ. πλέ(Ε)ω* κλπ.) *κακώς* ταυτίζεται υπό τινων πρός τό *πάσσω*.— *έξ* αυτού τό *παλαγμός* (= *ραντιομός*), *εμπαλάσσομαι* (*παθ.* = *έμπερδεομαι*), *πρβλ.* *γαλλ. s'embourber*, και *παρ' Ήουσ. «εμπαλάγματα» αί έμπλοκαίς*.

παλαστή, ή, και *παλαστιάσις*, α, ον' *δοκιμώτεροι* (όρθότεροι) τύποι άντι *παλαιστή*, *παλαιστιάσις* (βλ. λ. λ.).

Έτυμ.*: *παλαστή* || ό τύπος *παλαιστή* *έσχηματισθ* *έξ* *επιδράσεως* του *παλαίω* || *βλ.* έν *παλάμη*.— *λιθ. plaszaká* (παλάμη) *έξ* ίαπ. **plāq*, **plēq* (pelāq*), *έκτετ.* εκ του **pelā-*.

ΠΑΛΕΥΩ, μελ. -σω* *άγρεύω* (συλλαμβάνω, πιάνω) *δγρια* πτηνά διά του *παλευτού* (ήτο *δ*' ό *παλευτής* πτηνόν κεκλεισμένον έν κλωδίω, του όποιου τό κελόδημα *είλκευεν* τά άλλα πτηνά είς τήν παγίδα) [*παλεύω* *παλεύτρια* (*δρυεις*) *παλευτής*] *όπ* *τινων* *άνάγεται* *είς* *ίαπ.* **q*[-] και *σανοκρ. kū'tam* (*παγίς*).

παλέω, *ιων. άόρ. α' πάλησα* *φθειρομαι*, *καταστρέφομαι* || *είμαι* (*καθίσταμαι*) *άνίκανος*.

πάλη (Α), ή (*παλλάω*) || *δτι* και *νύν*, ή *πάλη*, «τό πάλαιμα», λατ. *lucta* || *γεν.*, *άγών*, *ερισ* || *συμπλοκή*, *μάχη* [δτι' *έτυμολ.* βλ. *παλαίω*].

πάλη (Β), ή (*παλλάω*=*σειω*, *κοσκινίζω*) || τό *λεπτότατον* *κοσκινισμένον* *άλευρον*, τό *δνδος* του *άλεύρου*, λατ. *pollen* || *πάσα* *λεπτή* *κόνις*, *κοριορτίς*, *τέφρα* (*όπότε* *τονίζεται* και *παλή* (πρός *διακρίσιν* *άπό* του *πάλη* Α) || *ώσ.* ό *λεπτός* (*κοσκινισμένος*) *δμμος*, *διά* του *όποιου* *έπασπάλιζε* *τό* *σώμα* του *ό* *παλαιστής* (μετά τήν *έπάλειψιν* *δι'* *έλαιου*) *διά* *νά* *μή* *γλιστρούν* *αί* *χείρες* του *άντιπάλου* *κατά* *τήν* *πάλην*.

Έτυμ.*: *πάλη* *σάλημα*: *παι-πάλη*, *πα-σπάλη* (βλ. λ. λ.), *πόλτος*, λατ. *pollen*, *pollis*, -inis, -(II) (-In-), *polenta*, *pulvis*, -eris (pol-vi-s* ή *-ev-is*, -ovis) *pulsilis* (πολτός) (**pell-i-s* ή **pl-i-i-s* ή **Pollto-s*=*πόλτος*, ή είναι *δάνειον* εκ τής *Έλλην.*), *σανοκρ. pátala-m*, *gall. ulw* (= *favilla*), *Ilíth* (= *pulmentum*) ((*litto*- < *προκελ.* *p]t-nó*), *παλ-πρωσ. pelanne*, *λιθ. pelenaí*, *λατ. pélini* (τέφρα), *πρβλ. ώσ. παλίκονος* (βλ. λ.), *σανοκρ. pínghka* (= *pel-n*)= *είδος* *πλακοτύπος* *γλυκύσματος*.

πάληναι, *άπφρ. παθ. άορ. 6'* *τό* *παλλάω*.

παλήσειε, γ' έν. *επκτ. αιολ. άορ. α'* του *παλέω* (βλ. λ.).

πάλι, *συντεταμ. ποιητ.* *τύπος* του *σάλην*.

παλίγ-γενεσίς, ή (*παλίγ+γένεσις*) || *ή* *έκ* *νέου* *γένεσις*, *νέα* *γέννησις*, *αναγέννησις*, *άνανέωσις*, *ανακαίνισις*, *παλινόρθωσις*.— || *άνάστασις* *νεκρών*, *νεκρανάστασις*.

παλίγ-γλωσσος, ον (*παλίγ+γλώσσα*) || *ώς* *τό* *παλίλλογος*, *ό* *διπλήν* *γλώσσαν* *χρησιμοποιών*, *ό* *άλλα* *λέγων* *τήν* *μίαν* *φοράν* *και* *άλλα* *τήν* *άλλην*, *ό* *ελέγων* *και* *ξαναλέγων*, *ό* *άντιφασκων* *πρός* *εαυτόν*, *άντιφατικός*, *ψευδής*.— || *ό* *λαλών* *ξένην* (ή *παράδοξον*) *γλώσσαν*.

παλίγ-κάπηλεύω *είμαι* «*παλιγκάπηλος*» (βλ. λ.), *δηλ.* *μεταπράτης*, *μεταπωλητής*, *μεταπωλώ* «*λιανικώς*», *πωλώ* «*λιανικώς*» *έκ* *τού*

παλίγ-κάπηλος, *ό* (*παλίγ+κάπηλος*) || *ό* *μεταπράτης*, *ό* *άγοράζων* *τι* *και* *μεταπωλών* *αυτό*, *μεταπωλητής*, *ό* *πωλών* «*λιανικώς*», *μικρέμπορος*, *λιανοπωλητής*.

παλίγ-κοτος, ον (*παλίγ+κοτός*) || *συν.* *επί* *πληγών*, *ή* *έκ* *νέου* *θυμώνοσα*, *πληγή* *δηλ.* *ή* *όποία* *άνοίγει* *πάλην* (έν *ώ* *ήτο* *έπουλωμένη*), λατ. *recrudescens*.— || *μτφρ.* *επί* *νέας* *έκρήξεως* *παλαιού* *πάδους*, *έπιμόνος*, *κακόβουλος*, *κακοήθης*, *μοχθηρός*, *κακεντρέχης*, *έρριζωμένος*, *φανατικός* || *παλίγκοτος* *τύχη* =

έναντία (δυσμενής) τύχη || οἱ παλίγκοι=οἱ ἐναντίοι, οἱ ἀντίπαλοι.

πάλιγ-κραιπνος, ον (πάλιν + κραιπνός)· λίαν ταχύς.

πάλιλ-λογέω, μελ. -ήσω (παλίλλογος)· λέγω πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, ἀνακεφαλαίωνω.

πάλιλ-λόγος, ον (πάλιν+λέγω)· ὁ ἐπαναλαμβάνων τὰ ἤδη λεχθέντα, ἢ καὶ ὁ «παίρων πῶς τὰ ἴδιό γα του», ὁ ἀναιρῶν τὰ ὅσα εἶπε προηγουμένως || ὁ ἐκ νέου (ἐξ ὑπαρχῆς) συνειλεγμένος, ἐκ νέου συνταγόμενος.

πάλιμ-θαῖμος, ον (πάλιν+βαίω)· ὁ πορευόμενος πρὸς τὰ ὀπίσω, παλιμῶρευτος | ὁ πηγαίνων ὀπίω καὶ ἐμπρός, λατ. retrogradus.

πάλιμ-βλαστής, ἐς (πάλιν+βλαστῆν, τοῦ βλαστάω)· ὁ θλαστάνων ἐκ νέου.

πάλιμ-βολία, ἡ (παλίμβολος)· μεταβολὴ γνώμης, μεταμέλεια, μετάνοια || ἐν κακῇ ἐνν., ἀστασία || κακοτροπία, ἀπάτη.

πάλιμ-βολος, ον (πάλιν+βάλλω)· κυρ. ὁ ῥίπτων ὀπίω πάλιν || μτρφ. εὐμετάβλητος, ἀστατος || ὁδῶς, ὕπουλος, πανούργος.

πάλιμ-μήκης, ἐς (πάλιν+μήκος)· ἄλλο τόσον μακρός, διπλάσιος κατὰ τὸ μήκος || γενικῶς πολὺ μακρός.

πάλιμ-παις, -παιδος, ὁ, ἡ (πάλιν+παις)· ὁ πάλιν παῖς, ὁ δις παῖς, ὁ ὄγων τὴν δευτέραν παιδικὴν του ἡλικίαν (λεγόμενον συν. ἐπὶ τῶν γερόντων, «πού ξαναγίνονται παιδιὰ»).

πάλιμ-πετής, ἐς (πάλιν+πετ-, ριζ. τοῦ πίπτω)· ὁ πίπτων πρὸς τὰ ὀπίω, ὁ ἀναπίπτων, ὁ ἐπιστρέφων || τὸ οὐδ. (παλιμπετές) ὡς ἐπίρ.=πάλιν ὀπίω, ὀπίω πάλιν.

πάλιμ-πλαγκτός, ον (παλιμπλάζομαι)· ὁ περιπλανώμενος τῆδε κάκεισε, ὁ ἐπιστρέφων ὀπίω,

πάλιμ-πλάζομαι, παθ. (πάλιν+πλάζομαι)· μτρ. ἀορ. α' παλιμπλαχθεῖς· περιπλανῶμαι πρὸς τὰ ὀπίω, ὀπισθοδρομῶ, ἐπιστρέφω πλανώμενος.

πάλιμ-πλάνης, ἐς (πάλιν+πλάνη)· ὁ πλανώμενος τῆδε κάκεισε.

πάλιμ-πλύτος, ον (πάλιν+πλύω)· ὁ πάλιν (ἐκ νέου) πλυθεῖς, ὁ ἀνακαθαρθεῖς || ὁ ἐπισκευασθεῖς. — || ἐνεργ. ὁ ἀνακαινίζων (ἐπισκευάζων) παλαιὰ ἐμπορεύματα.

πάλιμ-ποινος, ον (πάλιν + ποινή)· ὁ ἀνταποδίδων, ὁ ἐκδικητικὸς || τὸ οὐδ. ὡς οὐο. τὸ παλιμποινον, καὶ κατὰ πληθ. τὰ —α=ἀνταποδοσίς, ἐκδίκησις, πληρωμὴ, ἀνταμοιβή (ἐν τῇ ἐνν. τῆς ἀνταποδόσεως).

πάλιμ-πους, -ποδος, ὁ, ἡ (πάλιν+πούς)· ὁ πορευόμενος πρὸς τὰ ὀπίω, ὁ ἐπιστρέφων.

πάλιμ-πρυμνηθῶν, ἐπίρ. (πάλιν+πρῦμνη)· μέ τὴν πρῦμναν πρὸς τὰ ἔμπρος, ὀπισθόκωλο, ὀπισθοχωρῶν.

πάλιμ-φημος, ον, καὶ δωρ. -φῆμος (πάλιν+φήμη)· ὁ ἀνακαλῶν τὰ λεχθέντα, παράφωτος, ἀσφύφωνος.

πάλιμ-φύης, ἐς (πάλιν+φύωμαι)· ὁ πάλιν φυόμενος, ὁ ἀναφυόμενος, ἀναγεννώμενος (ἐπὶ τῆς Ἀσπυρίας Ἰδραξ).

ΠΑΛΙΝ, ἐπίρ., καὶ πάλι (βλ. λ.)· 1) ἐπὶ τόπου, ὀπίω, πρὸς τὰ ὀπίω, συν. μετὰ ρημ. κινήσεως σημαντικῶν || ὡς. καὶ μετ' ἄλλων: πάλιν δίδωμι=δίδω ὀπίω, ἀποδίδωμι, ἀποδίδω, ἀποκαδιστῶ || ἐνίοτε μετὰ γεν.: πάλιν κίε θυγατέροῦ ἡς=ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίω ἀπὸ τὴν θυγατέρα τῆς. 2) τὸ ἐπίρ. πάλιν σημαίνει ὡσαύτως καὶ ἀντίφασιν ἢ ἐναντιότητα· τούναντίον, ἀπ' ἐναντίας, ἀντιστρόφως: οὐδέ πάλιν ἐρεῖς=οὐδέ θὰ σοὶ ἀντεῖπῃ | μῦθον πάλιν λάζομαι=«παίρων τὰ λόγια μου πίσω», ἀνακαλῶ (ἀναιρῶ) ὅσα εἶπα, λέγω τὸ ἀντίθετα | πάλιν ποίησε γέροντα=τὸν ἑκαμην ἀντιστρόφως γέροντα, τ. ἐ. τὸν μετεμόρφωσεν εἰς γέροντα.— || ἐπὶ χρόνου, πάλιν, ἐκ νέου, ὅπως ἔτι, συναπτόμενον συχνὰ μετ' ἄλλου ἐπίρρ.: πάλιν αὐθις, πάλιν αὐ, αὐθις πάλιν.

Ἔτυμ.: πάλιν· κυρ. εἶναι αἰτ. καταλήξασα εἰς ἐπίρ. (πρόβλ. δίκην, μάτην, χάριν), ἐκ τινος ὀνομ. *παλε-ς, ἰαπ. *qvel- (στρέφω, γυρίζω) (: πάλωμα, πόλιος)=περιστροφή, γύρος· ἢ ἐπίρρημ. ἔννοια ἐξεπῆθησεν ἐκ περιφράσεων, αἰαι αἰ: πάλιν ἴεσαι, πάλιν χωρεῖν,

πάλιν τρέπειν, πάλιν δίδουαι, ἐν αἰς ἦτο ἐν εἰδος αἰτιατικῆς τοῦ περιεχομένου [πρόβλ. τὸ ἄμην. τέλος ἀρούρης=περιοχὴ ὀργωμένη ἐν ἣ τὸ ἄροτρον κάμνει στρόφην κατὰ ἡμικύκλιον] ὅπου ἴσως ἔθεν τέλος ἀρούρης (*qvel-es)=τέρας τῆς ἀρούρης] πρόβλ. ἄμην. παλῶφεις (=ἐπιθετικὴ ἐπιστροφή τῶν φυγάδων), τ. ἔ. *παλῶ-(F)ίωφεις: ἄμην. ἰωκή, αἰτ. ἰῶκα (=καταδίωξις)· βλ. ἐν λ. ἰωκή.

πάλιν-ἀργετος, ον (πάλιν + ἀργέω)· ὁ ὀπίω λαμβανόμενος, ὁ ἀνακαλούμενος (ἢ ἀνακληθεῖς), τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ἀνακαλέσῃ || ἔπος οὐ παλινάργετον = λόγος ἀμετάκλητος, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ.

πάλιν-αυξής, ἐς (πάλιν+αὐξω)· ὁ ἐκ νέου αὐξανόμενος.

πάλιν-αυτό-μολος, ον=ὁ ἐγκαταλείπων (λιποτακτῶν) διὰ δευτέραν φοράν || ὡς οὐο. ὁ παλινκαυτέμολος=ὁ διὰ δευτέραν φοράν αὐτόμολος, τ. ἔ. ὁ αὐτομολήσας εἰς τοὺς πολεμίους, καὶ διὰ δευτέραν φοράν αὐτομολήσας ἐκ τοῦ στρατοπέδου τῶν πολεμίων διὰ νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὰς τάξεις του.

πάλιν-δίνητος, ον (πάλιν+δίνω)· ὁ περιδινόμενος τῆδε κάκεισε, ὁ στροφοδινούμενος, ὁ στριφογυρίζων.

πάλιν-δρομέω, μελ. -ήσω (παλίνδρομος)· τρέχω ὀπίω πάλιν· ἐξ αὐτοῦ τὸ

πάλιν-δρομία, ἡ (παλίνδρομέω)· τὸ τρέχειν ὀπίω, ὕποστροφή, ἐπιστροφή.

πάλιν-δρομος, ον (πάλιν+δραμεῖν, τοῦ τρέχω). ὁ τρέχων ὀπίω πάλιν, ὁ ἐπανερχόμενος, πέριπδικός.

πάλι-νηνεμία, ἡ (πάλιν+νήνεμος)· ἡ ἐπανερχόμενη νηνεμία, ἡ ἀναφερομένη γαλήνη.

πάλιν-ὄρμενος, ἡ, ον (πάλιν+ὄρνωμαι)· ὁ πρὸς τὰ ὀπίω ὄρμῶν, ὁ ὕποσπρῆσας, πρόβλ. ἐπόμε.

πάλιν-ὄροςος, ον, ἔττ. παλινόροςος, ον (πάλιν+ὄρνωμαι)· ὁ ὄρμῶν (σπεύδων), πρὸς τὰ ὀπίω, ὁ τινασσόμενος πρὸς τὰ ὀπίω.— || ὁ ἐπιστρέφων || ἐπίμονος, ἐρριζωμένος, φανατικός [βι' ἔτυμολ. βλ. ἄψορρος].

πάλιν-σκίος, ον=παλίσκιος (βλ. λ.).

πάλιν-σοςος, ον· ὁ ἐκ νέου σωθεῖς, ὁ πάλιν σώσας, ὁ συνελθὼν ἐκ νόσου.

πάλιν-στομέω, μελ. -ήσω (πάλιν+στόμα)· ὁμιλῶ πάλιν, παλιλλογέω (βλ. λ.) || = δυσσημέω (βλ. λ.).

πάλιν-τίτος, ον (πάλιν+τινω)· ὁ πάλιν (δηλ. ἐκ δευτέρου) πληρωθεῖς (τ. ἔ. τιμωρηθεῖς, τυχὼν ἐκδικήσεως), ὁ ἀνταποδοθεῖς || ὡς ἐνεργ., ὁ ἐκδικήσας, ὁ τιμωρήσας.

πάλιν-τονος, ον (πάλιν+τείνω)· ὁ πρὸς τὰ ὀπίω τεινόμενος (ἢ τεταμένος, κυρτωμένος)· ἐπίθ. τοῦ τόξου (: παλίντονα τόξα), καὶ δῆ: 1) ἐπὶ τοῦ εἰλικυομένου (λυγισμένου) τόξου, δταν ὁ τοξότης «ἔλκῃ πρὸς τὸ μέρος του τὴν νευράν, καὶ μαζὶ με αὐτὴν καὶ τὰ δύο ἄκρα τοῦ τόξου, τὰ ὁποῖα οὕτω κυρτοῦμενα πλησιάζουν πρὸς ἀλλήλα, διὰ τῆς δλης δ' αὐτῆς προσπάθειας ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐκσπενθόνησις τοῦ βέλους μετὰ πολὺ μεγάλῃ δρμῆς. 2) ἐπὶ τοῦ μὴ τεταμένου τόξου, ἀπὸ τῆς σιγμῆς δηλ. καθ' ἣν ἐκσπενθονίζεται τὸ βέλος, ἀφ' ἐπιμενῆς ἑλευθέρας τῆς νευράς, ἡ ὁποῖα οὕτω ἐπανερχεται εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς θέσιν, τὰ δὲ δύο ἄκρα τοῦ τόξου λυγίζου κατὰ τὴν ἀντίθετον πλῆον κατεθῶνυσιν, ἀναλαμβάνοντα καὶ αὐτὰ τὴν ἀρχικὴν των θέσιν.

πάλιν-τρέπελος, ον (πάλιν+τρέπω)=παλίντροπος (βλ. λ.).

πάλιν-τριβής, ἐς (πάλιν+τριβῆναι)· ὁ τριβόμενος (ἢ τριβεῖς) κατ' ἐπανάληψιν, ὁ συνεχῶς τριβόμενος (φθειρόμενος) || ὁ ἐφθαρμένος ἐκ τῆς συνεχῶς τριβῆς || ὁ σκληροτράχηλος, ἐπίμονος, ὁ ἀντέχων εἰς δλα τὰ πλήγματα, ἀναισθητός, πεπωρωμένος || πανούργος, κακοῦδης.

πάλιν-τροπος, ον (πάλιν+τρέπω)· ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὰ ὀπίω (ὀπισθοδρομητός), ἡ ἐστραμμένος ἀλλοχού || ὁ ἀποτραφεῖς, ἀποσοδηθεῖς, λατ. reortus.— || ὡς ἐνεργ., ὁ στρέφων πρὸς τὰ ὀπίω.— || ὁ στραφεῖς (ἐστραμμένος) πρὸς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν, ἀντίστροφος, ἐναντίος.

παλιν-τύχης, ἐς (*πάλιν+τύχη*)· ὁ ἔχων ἀντίστροφον (ἐναντίαν, κακὴν) τύχην, ὁ δυστυχής.

παλιν-ψδέω, μέλ. -ήσω (*πάλιν+ψδή*)· ἀναιρῶ (ἀνακαλῶ) δι. τί ἔχει λεχθῆν ἔν τινι ψδῆ, ἄδω ψδῆν ἐναντίαν τῇ προτέρῳ, || γεν., ὡς καὶ νῦν, «παλινψδῶ», ἀνακαλῶ, ἀναιρῶ· ἐξ αὐτοῦ τῷ

παλιν-ψδία, ἡ (*παλινψδέω*)· δι. τι καὶ νῦν, «παλινψδία», ἀναιρέσεις, ἀνάκλησις (τῶν λεχθέντων) || κυρ. εἶναι τὸ ἔνομα, διὰ τοῦ ὁποῦο ὁ Σιγηλόχορος πρῶτος ὠνόμασε μίαν ψδῆν του, ἐν ἣ ἀνεκάλει τὰς προηγουμένας του βλασφημίας κατὰ τῆς Ἑλένης.

ΠΑΛΙΟΥΡΟΣ, ἡ· εἶδος ἀκανθώδους θάμνου (κοιν. «παλιουριά», ἢ «παλιούρι», λατ. *rhamnus paliurus*).

παλιουρο-φόρος, ὄν (*παλιουροσ + φέρω*)· ὁ φέρων παλιούρους || ὁ ἔχων λαθῆν ἐκ ξύλου παλιούρου.

παλίρ-ρόθιος, α, ὄν (*πάλιν+ρόθιος*)· ὁ ῥέων (ὁ φερόμενος) πρὸς τὰ ὀπίσω: *κῦμα παλιρρόθιον* = κύμα τὸ ὀπίθον ὀρμῆ (φέρεται) πρὸς μίαν κατεύθυνσιν καὶ πάλιν ἐπιστρέφει (βλ. καὶ *παλλήροια*).

παλίρ-ροθος, ὄν (*πάλιν + ρόθος*) = *παλιρρόθιος* (βλ. λ.).

παλίρ-ροια, ἡ (*παλιρροος*)· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ροὴ τοῦ ὕδατος, ἀναρροή, ἢ ἀμπωτις (κοιν. «φυρονεριά»).

παλίρ-ροικός, (ἡ), ὄν· ἐπικ. τύπος ἀντὶ παλίρροος (βλ. λ.).

παλίρ-ροος, ὄν, καὶ συνηρ. **παλίρρους**, ὄν (*πάλιν+ῥέω*)· ὁ ῥέων πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ ἀναρρέων, ὁ ἀποουρόμενος (ἐπὶ τῆς θαλάσσης κατὰ τὴν ἀμπωτιν) || ὁ ῥέων πρὸς τὰ πρόσω καὶ ὀπίσω, ὁ πλημμυρῶν καὶ ἀποσυρῶμενος, ὁ ἀκολουθῶν τὴν κίνησιν τῆς πλημμυρίδος καὶ τῆς ἀμπωτίδος.— || μτφρ. ὁ ἐπιστρέφων καὶ πίπτων κατὰ τῆς κεφαλῆς τινος, ὁ ἀνταποδοτικός (καὶ ἀνταποδιδόμενος).

παλίρ-ροπος, ὄν (*πάλιν+ῥέπω*)· ὁ ῥέπων (κλίνων) πρὸς τὰ ὀπίσω, καμπύλος, κυρτός, κεκαμμένος || κλονούμενος || ὁ ὀλισθαίνων καὶ πίπτων πρὸς τὰ ὀπίσω.

παλίρ-σκίος, ὄν (*πάλιν+σκιά*)· ὁ σκιαζόμενος ὑπ' ἄλλο (ρίπτοντος τὴν σκίαν του πρὸς τὰ ὀπίσω), σκίος, σκιερὸς || σκετινός, ζοφώδης.

παλίρ-σῦτος, ὄν (*πάλιν+ἔσυναμι*, τὸ *σῦνω*)· ὁ κατεπευσμένος ὀρμῶν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ μεθ' ὀρμῆς ἐπιστρέφων || *ῥόρυμα παλίρσυντον* = κατεπευσμένη φυγὴ πρὸς ἐπιστροφήν, ταχέα ἐπιστροφή.

παλίρ-ῥωξις, -εως, ἡ (*πάλιν+ῥωξή*)· κυρ. παλινδιδῶξις, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς διῶξις, διαν δηλ. οἱ πρότερον διωκόμενοι ἀπινδιδῶς στρεφόμενοι ἐπιτίθενται καὶ τρέπον ἐξ φυγῆν (καὶ ἄρα καταδιώκον) τοὺς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης διώκτας των [δι' ἔτυμολ. βλ. *πάλιν*].

παλλάγμα, -ατος, τὸ (*πάλλαξ*)· τὸ παλλάκισμα, ἡ μετὰ παλλακῆς συμβίσις.

Παλλάδιον, τὸ (*Παλλάξ*)· τὸ ὄγαγμα (ξόανον) τῆς Παλλάδος Ἀθηνῶν || τόπος καὶ δικαστήριον ἐν Ἀθῆναις, ἐν ὧ οἱ Ἐφέται ἐδικάζον τὰ ἀκούσια ἐγκλήματα (καὶ δὴ τοὺς ἀκούσιους φόνους)· βλ. καὶ Κ. Ε. Α.

Παλλάδιος, α, ὄν (*Παλλάξ*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Παλλάδα ἢ ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὴν Παλλάδα.

παλλάκεύομαι, ἀποθ. (*πάλλαξ*)· διατηρῶ τινά ὡς παλλακὴν || ὡς παθ. εἶμαι παλλακίς.

παλλάκη, ἡ (*πάλλαξ*) καὶ **παλλακίς** (βλ. λ.)· «φιλενάδα», ἡ παρανόμως συνοικοῦσα μετὰ τινος || συνήθως *παλλακή* ἐκαλεῖτο ἡ αἰχμάλωτος ἢ ἀργυρούπητος δούλη, διακρινομένη ἀπὸ τῆς νομίμου συζύγου ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τῆς κοινῆς ἑταίρας (τῆς πόρνης, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον). ([δι' ἔτυμολ. βλ. *παλλακίς*]).

παλλακίς, -ίδος, ἡ (*πάλλαξ*) = *παλλακή* (βλ. λ.), ἐρμηνεία (βλ. καὶ διάκρισιν ἐν *παλλακῆ*).

Ἔτυμ. ἡ παλλακίς, παλλακῆ· ὄμρ. *πάλλαξ*, ἰων. *πάλληξ*, πρβλ. Ἡσυχ. *πάλληξ*· ἀντίπαις, μελλέφηβος· βούπαις· *πάλλῃς*, -αντος, ὁ (=νεός)· Ἡσυχ. «*παλλάκιον*· μενιράκιον»· *παλλάκος* (=ἔρῳμενος, παλλακεύμενος) (πρ' *Παλλάξ*, -άδος, ἢ *Παλλάδιον* (βλ. λ. λ.))· ἡ κοινὴ σημασία ὄλων αὐτῶν τῶν λέξεων εἶναι «νεανίας, νεάνης, νεαρὸ γυνή», εἶναι βηλ. συνών. τοῖς *κούρος, κούρη, κόρη*· *παλλακίς* ἀρ-

χικῶς δὲν εἶχε κακὴν (κακόφημον) ἔνοιαν· κατὰ τινὰς *παλλάξ* (**παλιν*· θέμ. **παλεν*· ἰαπ. **paletōn*· παλ-γεσμ. foio = ἔλλ. *πῶλος*, ἡ ἔτυμολ. ὅμως αὐτὴ ἀπορρίπτεται ὑπ' ἄλλων, διότι ἡ λ. *πῶλος* (περὶ τῆς βλ. ἐν λ. *παῖς*) περιέχει τὴν ἰαπ. ῥ. *pa[u]*. — Ἦπό τῶν νεωτέρων ἀπορρίπτεται ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φερομένη ἔτυμολ., καθ' ἣν *Παλλάξ* (<*πάλλω*· — Ἦπό τινον συνεσχετισήσαν ὡς συγγ. τὸ ἔδρ. *pilegez* (ἑταίρα, παλλακίς) ἔρμηνευσι καὶ τὸ ἄραμ. *pilaqā, pellaqā*· ἄλλοι τὴν ἡμερονοθεῖσαν ἔδρ. λ. καὶ τὰ ἔλλ. *παλλακή, παλλακίς* τὰ θεωροῦν θάνατα ἐκ τινος ἀσιατικῆς γλώσσης, ἐν φ' ὑπ' ἄλλων ἡ ἔδρ. λ. θεωρεῖται θάνατον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Διετυπώθη ὑπὸ τινος καὶ ἡ ἀποφθις δι. τὸ ἔλλ. *παλλακίς, -κῆ*, ὡς καὶ τὸ λατ. *paellex*, ἀνάγονται εἰς τὸ λατ. *pellis* (=δέρμα), προσάγεται δ' ὡς ἐπιτελεῖσμα τὸ λατ. *scortum* (=δέρμα) ἑταίρα, πόρνη)· ὁ Waide τέλος τῶσαν τὰ ἔλλ. *παλλακίς, -κῆ*, ἔσον καὶ τὸ λατ. *paalex* τὰ θεωρεῖ θάνατα ἐκ τῆς ἐβραϊκῆς.

ΠΑΛΛΑΞ, -ἄκος, ἡ (ἀλλὰ καὶ, ὁ) = *παλλακίς* (βλ. λ.), ἐρμηνεία, μὴ νόμιμος σύζυγος, λατ. *paalex* (*pailex*), ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν *ἀκοιτιν* ἢ *ἀλοχον* (=νόμιμον σύζυγον) || ὡς ἄρ. ὁ *πάλλαξ* (καὶ *πάλληξ*) = ὁ ἔρῳμενος, νεανίας (πρβλ. τὸ τῆς νέας Ἑλληνικῆς «*παλληκάρη*») [δι' ἔτυμολ. βλ. *παλλακίς*].

ΠΑΛΛΑΞ, -άδος, ἡ (*πάλλω*)· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῶς (πρ' Ὅμηρον πάντοτε *Παλλάξ Ἀθῆνη* ἢ *Παλλάξ Ἀθηναίη*), μεθ' Ὅμηρον ὅμως ἐν χρήσει καὶ μόνον, ἀπολ., ὡς κύρ. ὄνομα (: *Παλλάξ* ἀντὶ τοῦ Ἀθῆνης)· βλ. Κ. Ε. Α.

Ἔτυμ.· συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ *πάλλω*, ὡς βπεδηλώθη καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λήμματος (κατὰ τὴν ἔτυμολ. αὐτὴν ἢ Ἀθηνᾶ ἐκλήθη *Παλλάξ* (<*πάλλω*, εἶτε ὡς κάλυψα τὸ δόρυ, εἶτε *ἕκ* τοῦ ἀναπετάλλθαι ἐκ τῆς κρηφίης τοῦ Διός). — Πιθανώτερον ὅμως εἶναι δι. ἡ λ. εἶναι παναρχαία καὶ δηλοῖ παρθένον, κοράσιον, κόρην διότι, ὡς καὶ ἐν λ. *παλλακίς* εἰδόμεν, παρ' Ἡσυχ. κ.ά. ἀναφέρονται τὰ *πάλλαξ, -αντος* = νεανίας, *πάλλαξ, -ακος* = ἀντίπαις, μελλέφηβος· *παλλακός, παλλάκιον* = μενιράκιον, *παλλακίς (-κῆ)* = νεάνης.

Πάλλῃς, -αντος, ὁ· κύρ. ὄνομα διαφόρων μυθολογικῶν προσώπων (βλ. Κ. Ε. Α.).

πάλλῃς, -αντος, ὁ = νεανίας (βλ. ἐν *Παλλάξ*).

πάλλ-λευκος, ὄν (*πάλλ+λευκός*)· ὀλόλευκος, κατάλευκος.

ΠΑΛΛΩ, ἀόρ. α' ἔπειλα, ἐπ. *πῆλα*· μτχ. ἐπ. ἀόρ. β *πεπᾶλῶν* (ἐν συνθέσει *ἀμπεπᾶλῶν*). — Ἀθητ., πρκ. *πέπαλμαι*· ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἀόρ. β' *πάλλω*· δι. καὶ νῦν, *πάλλω*, κρᾶδαίνω, σείω, περιστρέφω, περιδινῶ, τινάσω || κρᾶδαίνω ὄπλον (ἔγχος π. χ.) καὶ τὸ ἐκσφενδονίζω ἐναντίον ἐχθροῦ. — μέσον, *πάλλω* ἐμαυτὸν, ἀναπηδῶ, ἐξορμῶ, ἐκτινάσσομαι, κατὰ τινος || πηδῶ, σκιρτῶ || τρέμω, ὀσπαίρω, σπαρταρῶ, ὡς ὁ ἰχθύς κατὰ τὰς πρῶτας στιγμὰς μετὰ τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξαγωγὴν του || σείομαι, τρέμω ἀπὸ φόβου ἢ ἀπὸ οἰσθητικῆς φύσεως ἰσχυρὸν συναισθημα 2) *πάλλω κλήρους* = ἀνακατεῦω τοὺς κλήρους ἐντός σκεύους τινός (συν. ἐντός περικεφαλαίας, κατὰ τὰς μάχας) καὶ τοὺς ἀναταράσσω ἕως ὅτου ἐκπηδῆσιν εἰς κλήρους καὶ ἐκτιναχθῆ ἔξω τοῦ περιέχοντος δοχείου (: *κλήρους* ὄμρ. *ἐκνήρη χαλκήρεϊ πάλλον*) || ἐντεθεῖς, *πάλλω*, ἀπολ. = ῥίπτω τοὺς κλήρους, ῥίπτω κλήρον. — μέσον, *πάλλομαι* = τραβῶ κλήρον, λαμβάνω τι διὰ κλήρου. — || *πάλλω* ἀμτβ. = *πάλλομαι* = ἀνατινάσσομαι, ἀναπηδῶ || σείομαι, τρέμω.

Ἔτυμ.· *πάλλω* ἀπρφ. ἐνεργ. ἀόρ. *πῆλαι* (**παλαί*), μτχ. *ἀμ-πεπᾶλῶν*· *πάλλω* (**παλατο*)· *πάλλος*· *παλλός, παλτόν* (βλ. λ. λ.)· *παλλός* ὄμρ. *ἐγγέσ-παλος* (= ὁ πάλλων τὸ ἔγχος) : πρβλ. συγγ. *πελεμίζω, πόλεμος* (βλ. λ. λ.), πιθ. καὶ τὸ παλ-σλαυ. *plachū* (τρόμος), ρωσ. *poloch* (δόρυβος). — τὸ λατ. *pellō* δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα· ἀντιθ. ἀνήκουσι τὰ *pal-pare, pal-pitare*, ὡς καὶ τὸ *puī-vis* ἐνταῦθα ἐπίσης ἀνήκουσι καὶ τὰ *πάλλ-η, παλαίω*, κατὰ τινὰς δὲ καὶ τὰ ἐκ τῆς συγγ. *ρίζ. σπαρ-η σπαίρω, ἀ-σπαίρω* (οἱ ἴδιοι φρονοῦσιν δι. καὶ ἡ ῥ. *παλ-* εἶχε πιθανῶς. ἐν ἀρχῇ σ-, δηλ. *σπαλ-*, ὅπως ὑποδηλοῖ ὁ διπλοῦς τύπος *παί-πάλη* : *παο-πάλη*).

παλμός, ὁ (*πάλλω*)· τὸ πάλλεσθαι, τρομώδης κί-

νησις || ό κύπος τής καρδίας (ή τών άρτηριών), άρ-
χαιοτέρα λέξις άντι τοῦ σφυγμός.

πάλος, ό (πάλλω) ό κλήρος ό έκηπδών έκ τής
άναταρσσομένης περιεφάλασις || γεν., κλήρος ||
άρχας πάλω άρχω=άρχω (διαχειρίζομαι δημόσια ά-
ξιώματα) διά κλήρου [δι' έτυμολ. βλ. πάλλω].

παλτο, γ' έν. έπ. παθ. β' τοῦ πάλλω.
παλτόν, τό (κυρ. οὐδ. τοῦ έπιθ. παλτός βλ. λ.)' πάν
δι, τι πάλλεται πρός έξάκόντιον, πάν τό έκσφεν-
δονιζόμενον, τό δόρου π. χ.

παλτός, ή, όν (πάλλω)' ό παλλόμενος, έκσφεν-
δονιζόμενος, έκτινασσοόμενος.

παλύνας, μετ. άορ. α' τοῦ παλύνω (βλ. λ.).

πάλυω, μελ. -ένωδ, άορ. α' έπάλυνα (πάλλω)' έπι-
πάσω, πασπαλίζω || άλείφω, χρίω.— || έπί βγρών,
ραντιζώ, ύγραίνω,

πάμα, -ατος, τό (πάομαι)' κτήμα, ίδιοκτησία.

παμ-βάσιλεια, ή (πάστ+βασιλεία)' ή βασιλίσσα
των πάντων, πανισχυρος βασιλίσσα.

παμ-θασίλεια, ή (πάστ+πλήσια)' ή άπόλυτος (δε-
σποτική) βασιλεία (μοναρχία), αύτοκρατορία.

παμ-θδελυρός, ά, όν (πάστ+θδελυρός)' ό έντε-
λως (τελείως, όλως διόλου) θδελυρός, μισητός.

παμ-θίας, -ου, ό (πάστ+θία)' ό τά πάντα διά τής
θίας καταδυναστεύων, ό τά πάντα ύποτάσων εις
έαυτόν.

πάμ-θοτος, ον (πάστ+θόσκω)' ό τούς πάντας (τά
πάντα) τρέφων.

παμ-θώτις, -ιδος, θηλ. έπιθ. (πάστ+θώτης)' ή τούς
πάντας (τά πάντα) τρέφουσα.

παμ-μάταιος, ον (πάστ+μάταιος)' ό τελείως μά-
ταιος, όλως διόλου άχρηστος.

παμ-μάχος, ον, και πάμ-μαχος (πάστ+μάχη, μά-
χομαι)' ό πρός πάντας μαχόμενος, ό τούς πάντας
κατανικών.— || =παγκρατισσοτής (βλ. λ.).

πάμ-μεγάς, παμμεγάλη, πάμμεγά, και παμμέ-
γας (πάστ+μέγας)' ό παρά πολύ μέγας, ύπερμεγέ-
θης, πελώριος.

παμ-μεγέθης, παμμεγεθες (πάστ + μέγεθος)'=
πάμμεγας (βλ. λ.), ό ύπερβολικού μεγέθους, ό πελω-
ρίων διαστάσεων.

πάμ-μεικτος, ον' =παμμειγής (βλ. λ.).

παμ-μέλας, παμμελίαινα, πάμμελάν (πάστ+μέ-
λας)' ό έντελώς μέλας, όλόμαυρος.

παμ-μήκης, πάμμηκες (πάστ+μήκος)' ό λίαν μα-
κρός, μακρότατος, προεκτεταμένος.

πάμ-μηγος, ον (πάστ+μήγ)' ό διά πάντων τών
μηγών τοῦ έτους διαρκών, ό καθ' όλον τό έτος
διαρκών.

παμ-μήτειρα, ή' =παμμήτωρ (βλ. λ.).

παμ-μήτις, -ιδος, ό, ή (πάστ+μήτις)' ό τά πάντα
γνωρίζων, ό τά πάντα σχεδιάζων και μηχανευό-
μενος.

παμ-μήτωρ, -ορος, ή (πάστ+μήτηρ)' ή μήτηρ τών
πάντων.— || ή καθ' όλοκληρίαν μήτηρ, ή κατά πάν-
τα μήτηρ, ή πραγματική (άληθής) μήτηρ.

παμ-μιάρος, ον (πάστ + μιάρος)' ό όλως διόλου
μιάρος, μιάρωτατος.

παμ-μίγης, ές (πάστ+μιγῆναι τοῦ μίγνυμι)' ό έκ
πάντων (ζηλ. παντός είδους πραγμάτων) μεμειγμέ-
νος, ό άνάμεικτος έκ πάσης φύσ' ις πραγμάτων,
ό τελείως συγκεχυμένος.

πάμ-μικρος, ον (πάστ+μικρός)' ό παρά πολύ μι-
κρός, μικρότατος, έντελώς μικρός.

πάμ-μικτος, ον' άρσοτ. γρ. πάμμεικτος (βλ. λ.).

πάμ-μορος, ον (πάστ+μόρος)' ό έντελώς άτυχής,
παν ήτυχος, άτυχεάτατος.

παμ-μυσάρος, ά, ον (πάστ + μύσος)' =παμμίαρος
(βλ. λ.), ό έντελώς μυσάρος (θδελυρός).

πάμ-πάν, έπιρ. (πάστ)' ως τό πάνν, έξ όλοκλη-
ρου, όλοτελώς, έντελώς || οὐ πάμπαν = οὐδόλως,
κατ' οὐδένα τρόπον, έπί οὐδενί λόγῳ.

παμ-πειθής, ές (πάστ + πείθω)' ό τούς πάντας
(τά πάντα) πείδων.

πάμ-πήδην, έπιρ. (πάστ)' ως τό πάμπαν (βλ. λ.),
όλοσχερώς, έντελώς, τελείως, καθ' όλοκληρίαν
[παμπεδήην, παμπεδόν, παμπεδονίς' πρβλ. ίων.

έμπης, άορ. έμπαῖς, έμπαῖν (και παρὰ Πινδ. νεοσχη-
ματισμός έμπαῖ κατ' αναλογίαν πρός τά: μέγα, μάλα,
ήρέμα κλπ.)' πάντες οι τύποι οὗτοι, ως και ό παῖς,
περιέχουσιν έν στοιχείον πα- (*κνῶ) μαρτυρούμενον έν
τῷ άορ. πάσασθαι, άττ. παμπεθία (βλ. λ.).

παμ-πησία, ή (πάστ+πέπῆμαι)' όλοσχερής κτήσις,
οίοντι παγκτησία, σύμπεσα ή περιουσία.

παμ-πληθεί, έπιρ.' μέθλον τό πλήθος, τ. έ. συνών.
τῷ πανδημεί (βλ. λ.)' έκ τοῦ

παμ-πληθής, ές (πάστ+πλήθος)' ό μεθ' όλου τοῦ
πλήθους.— || =πάμπολυς (βλ. λ.).— ||| τό οὐδ. παμ-
πληθές ως έπιρ.=τελείως, όλοκληρώς.

πάμ-πληκτος, ον (πάστ+πλήσσω)' ό έφ οὐ καταφέ-
ρονται πλήγματα παντός είδους (έπι άγώνων).

παμ-ποικίλος, ον (πάστ + ποικίλος)' ό πολυποικί-
λος, λίαν ποικίλος, πολυειδής || ό ποικίλης έργασίας.

πάμ-πολις, εως, ό, ή (πάστ+πόλις)' ό έν πάση πό-
λει έπικρατών, παγκόσμιος, γενικός.

πάμ-πολυς, -πόλλη, -πολυ' ό λίαν πολύς, παρά
πολύς, λίαν μέγας || έν τῷ πληθ., παρά πολλοί.— τό
οὐδ. πάμπολυ ως έπιρ.=παρά πολύ.

παμ-πόνηρος, ον (πάστ+πονηρός)' παρά πολύ πο-
νηρός, πονηρότατος, κάκιοςτος, παγκάκιοςτος, έλεει-
νότατος.

παμ-πόρφυρος, ον (πάστ + πορφύρα)' όλόπορ-
φυρος.

παμ-πότνια, ή (πάστ+πότνια)' ή όλως σεβασμία.

πάμ-πρεπτος, ον (πάστ+πρέπω)' περιόβλεπτος,
λαμπρότατος; λίαν έξοχος.

παμπρόσθη' έσφκλμ. γρ. παρ' Αισχ. Άγαμ. 714'
διορθούται κατὰ διαφόρους τρόπους: πάμπροσθε, πάμ-
προσθ' ή, παμπροσθη κ.λπ.

πάμ-πρωτος, η, ον (πάστ+πρώτος)' ό πάντων πρώ-
τος, πρώτιοςτος όλων, όλως διόλου πρώτος || τό οὐδ.
πάμπρωτον και —τα ως έπιρ.=όλως διόλου εις τήν
άρχην, πρώτα-πρώτα.

παμ-φάγιω, ον (πάστ+φάγειν)' ως και νῆν, ό τά
πάντα καταθιβρώσκων, άδηφάγος.

παμ-φάής, ές (πάστ+φάος)' ό όλος φώς, όλος
λάμπων, όλόφενγος, φεγγοβολών, όλοκάδαρος, ά-
κτινοβολών || ως. διαφανής, διαυγής.— έπιρ. -ώς.

παμ-φαίνω (ανάδιπλ. τύπος τοῦ φαίνω)' άστράπτω,
άπαστράπτω, στίλβω, λάμπω || έπ. γ' έν. έν. παμφαί-
νησι, ώσει έξ έν. παμφαίνημι || πρώτων παμφαίνων
(έπί άστέρος)=ό άρχίζων νά ανατέλλη, εις τήν άρ-
χην τής άνατολής του.

Έτυμ.: παμφαίνω' έπ. μετ. έν. παμφανών, -όωσα'
τύποι έπιτακτικοί μετ' επαναλήψως δλοκληρού τής ρί-
ζης φα- (*bhā-) και κατ' άνομο. πα- (πρβλ. παιφάσσω,
παπταίνω, παφάλω)' τό έρρ. -μ- παρενετέθη εῳφω-
νίας χάριν ως έν τοίς παμφαλάω, πίμπλημι, πίμπροη-
μι κ. ά., ή είναι ειδος προσώματος ως τό -ν- έν τῷ
φαίνω (*φα-ν) όπως τά φαμφάής, παμ-φεγγής έ-
χουσι α' συνθετ. τό παν- τοῦ πῆς.

παμφαλάω (φάω μετ' αναδιπλ. τής β.' διά τό έρρ.
-μ-πρβλ. παμφαίνω)' κυττάζω όλόγυρα μετά φόβου,
περιβλέπω. [δι' έτυμολ. βλ. και παμφαίνω' πρβλ. και
τά παρ' Ησυχ. «φαλάς» λευκός», «φαλύνει» λαμ-
πρύνει».

παμ-φάνων, θηλ. όωσα, γεν. -όωντος, έπ. μετ.
τοῦ παμφαίνω (ώσει έξ έν. παμφανών)' ό λάμπων,
άπαστράπτων, άκτινοβολών, λαμποκοπών.

παμ-φάρμάκος, ον (πάστ+φάρμακον)' ό έμπειρος
εις όλα τά είδη τών φαρμάκων (και ίδια τών μαγικών).

παμ-φεγγής, ές (πάστ+φέγγος)' =παμφαής (βλ. λ.).

πάμ-φδατος, ον (πάστ+φθειρω)' ό τά πάντα
φθειρών. όλέθριος.

πάμ-φλεκτος, ον (πάστ+φλέγω)' ένεργ., ό τά πάν-
τα κατακαίων || παθ., ό όλος φλεγόμενος, πλήρης
φλογών, ό έντελώς κεκαυμένος.

πάμ-φορβος, ον, και -η, -ον (πάστ+φορβή)' ό τά
πάντα τρέφων.

πάμ-φορος, ον, και παμφόρος (πάστ+φέρω)' ό τά
πάντα φέρων, ό παράγων παντός είδους καρπούς
— || ό τά πάντα φέρων μεθ' έαυτοῦ.

πάμ-φύλος, ον (πάστ+φυλή)' ό άνάμεικτος έξ δ-

λων τῶν φυλῶν, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ὄλας τὰς φυλάς.

πάμ-φωνος, *ον* (πᾶς+φωνή)· ὁ ἐκπέμπων ἢ παραγγων ὄλας τὰς φωνάς (δηλ. ὄλους τοὺς ἤχους) ἢ ὁ ψαλλόμενος (ἀδόμενος) εἰς ὄλους τοὺς τόνους (ἢ μὲ πολλὰς φωνάς) ἢ γεν., ἐκφραστικός.

παμ-ψηφεί, *ἐπίρ.* (πᾶς+ψηφος)· ὡς καὶ νῦν, παμψηφεί, μεθ' ὄλων (ἢ δι' ὄλων) τῶν ψηφῶν.

πάμ-ψυχος, *ον* (πᾶς+ψυχή)· μὲ ὄλην του τὴν ψυχὴν, μὲ ὄλον τὸ σφρίγγος τῆς ψυχῆς του.

πάν, *οὐδ.* τοῦ πᾶς.

Πάν, *γεν.* Πᾶνός, *δ'*· ὁ Θεὸς Πάν, ἀγροτικός Θεὸς τῆς Ἀρκαδίας, προστάτης τῶν ποιμένων, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τινος Νύμφης, διατριβῶν εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση, παριστανόμενος μὲ πόδας, κέρατα καὶ τρίχωμα τράγου ἢ ἐν Ἀθήναις ἢ λατρεῖα τοῦ Πανός δὲν ἐμφανίζεται πρὸ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης.— Πληθ. Πᾶνες=λατ. Fauni.

πάν-ἄβρος, *ον* (πᾶς+ἄβρος)· ὁ παντελῶς ἄβρος, λιάν μαλακός.

πάν-ἄγής, *ἐς* (πᾶς+ἄγος)· ὁ πάναγος, ὄλος ἡγιασμένος, ἱερῶτατος, λατ. sacrosanctus.

πάν-ἄγρετος, *ον* (πᾶς+ἄγρέω)· ὁ τὰ πάντα ἀγρεύων (σουλλομβάνων).

πάν-αγρεύς, *-έως*, *ἡ* (πᾶς+ἄγρέω)· ὁ ἀγρεύων (σουλλομβάνων) ὁ, τιδῆποτε.

πάν-ἄγρος, *ον* (πᾶς+ἄγρα)· ὁ πᾶσαν ἄγρην ἀγρεύων.

πάν-ἀγρυπνος, *ον* (πᾶς+ἄγρυπνος)· ὁ ἐντελῶς ἀγρυπνός, ἀϋπνος.

παν-ἀγυρίς, *θωρ.* ἀντὶ πανήγυρις (βλ. λ.).

Πάν-ἄθηναια (ἐνν. ἱερά), *τὰ* (πᾶς+Ἀθήνη)· ἐνορτὴ τελομένη μετὰ μεγίστης ἐπισημότητος ἐν Ἀθήναις, εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς· ἐωραζέοντο δ' ἐν Ἀθήναις δύο Παναθηναῖα, τὰ Μεγάλα καὶ τὰ Μικρὰ (βλ. Κ. Ε. Λ.)· ἐξ αὐτῶ τὸ

Πάν-ἄθηναιικός, *ἡ, ὄν'*· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὰ Παναθηναῖα, ἢ ὁ τελούμενος κατ' αὐτὰ.

πάν-ἄθλιος, *α, ὄν* (πᾶς+ἄθλιος)· ὡς καὶ νῦν, πανάθλιος, ὄλως ἄθλιος.

πάν-αἰγλήεις, *εσσα, εν* (πᾶς+αἰγλή)· ὁ πλήρης αἰγλης, ὁ λάμπων ὄλος.

πᾶν-αἰδος, *η, ὄν* (πᾶς+αἰθω)· ὁ ὄλος λάμπων, ἀπασοτράπτων.

πᾶν-αἰολος, *ον* (πᾶς+αἰολος)· ὁ πολυποικίλος ἢ ἀπασοτράπτων ἢ ἐλαφρὸς, εὐκίνητος (εὐκόλως μετακινούμενος, εὐβάστακτος).— ἢ μετρ. πολυειδής, ποικίλος, πολλαπλούς.

πᾶν-αίσχρος, *ον* (πᾶς+αἰσχρός)· ὁ τελείως (ἐντελῶς, ὄλως διόλου) αἰσχρὸς, παναίσχιστος, ἀναίσχυντος.— ὑπερθ. παναίσχιστος.

πᾶν-αἰτίας, *ον* (πᾶς+αἰτία)· ὁ αἰτίας ὄλων, ἢ αἰτία πάντων ἢ ὁ εἰς ὄν ἀνήκει ὅπασα ἢ ἐνοχή, ἀντίθ. τῆ μεταίτιος (βλ. λ.).

πᾶν-ἀκεια, *ἡ* (πᾶς+ἄκος, ἀκέομαι)· ὡς καὶ νῦν, καθολικὸν φάρμακον, φάρμακον θεραπεύον τὰ πάντα (πᾶσαν νόσον).

παν-ἄκη, *ἡ*; =πανᾶκεια (βλ. λ.).

πᾶν-ἀλάστωρ, *-ορος*, *ὁ* (πᾶς+ἀλάστωρ)· τὸ τὰ πάντα τιμωροῦν καὶ ἐκδικούμενον πνεῦμα (ἐπιτ. ἀλάστωρ).

πᾶν-ἀληθής, *ἐς* (πᾶς+ἀληθής)· ὁ παντελῶς ἀληθής, ἀληθέστατος, κατὰ πάντα ἀληθής.

πᾶν-ἀλκής, *ἐς* (πᾶς+ἀλήκη)· πανίσχυρος, παντοδύναμος.

πᾶν-ἄλωτος, *ον* (πᾶς+ἄλωτος)· ὁ τοὺς πάντας σουλλομβάνων, τὰ πάντα περικλειών.

πᾶν-ἄμερος, **-αμερίος**, *θωρ.* ἀντὶ παν-ἡμερος, *πανημέριος* (βλ. λ. λ.).

πᾶν-ἄμμορος, *ον* (πᾶς+ἄμμορος)· ὁ παντελῶς μὴ μετέχων εἰς τι, ὁ ὁμοιὸς τινος.— ἢ ὁ πανάτυχος, ἀτυχέστατος, ὁ τελείως ὁμοιός, κακομοίρης.

πᾶν-ἄμμος, *ον* (πᾶς+ἄμμος)· ὁ ὄλος ἄμμος, ἀμίμητος, πάναγος, τελείως ἄμεμπτος (ἄψογος).

πᾶν-ἄοιδίμος, *ον* (πᾶς+ἄοιδίμος)· ὁ ὑπὸ πάντων ὀδόμενος, περιφημος.

πᾶν-ἀπάλος, *ον* (πᾶς+ἀπαλός)· ὁ ὑπερβολικὰ ἀπαλός, λεπτός.

πᾶν-ἄπενδής, *ἐς* (πᾶς+α στερ.+πένης)· ὁ ἐντελῶς ἄνευ πένθους, τελείως ἄλυπος.

πᾶν-ἄπῆμων, *ον*, *γεν.* -ονος (πᾶς+ἀπῆμων)· ὁ ὄλως ὀβλασθής, ὁ ἀππλλαγμένος κακοῦ.

πᾶν-ἄποτμος, (πᾶς+ἄποτμος)· ὁ ὄλως διόλου ἀτυχής.

πᾶν-ἄργυρος, *ον* (πᾶς+ἄργυρος)· ὁ ἄπας ἐξ ἀργύρου, ὄλως διόλου ἀπὸ ἀσήμι.

πᾶν-ἄρετος, *ον* (πᾶς+ἄρετή)· ὁ καθ' ὄλα ἐνάρετος, λιάν ἐνάρετος.

πᾶν-ἄριστος, *ον* (πᾶς+ἄριστος)· ὁ πάντων ἀριστός.

πᾶν-ἀρκέτας, *γεν.* θηλ. τοῦ πανάρκετος, ὁ ἐπαρκῶν δι' ὄλα, πανίσχυρος, παντοδύναμος.

πᾶν-ἀρμόνιος, *α, ὄν* (πᾶς+ἄρμονία)· ὁ ἀρμόζων εἰς ὄλας τὰς ἄρμονίας, ὁ περιλαμβάνων ὄλους τοὺς ἤχους. 2) ὁ μετὰ πάντων ἐν ἄρμονίᾳ διατελών, ὁ πλήρης ἄρμονίας, ἀρμονικώτατος.

πᾶν-ἀρχος, *ον* (πᾶς+ἄρχω)· ὁ τῶν πάντων ἄρχων, ὁ τὰ πάντα ἐξουσιάζων, παντοκράτωρ, πανίσχυρος.

πᾶν-ἄτρεκής, *ἐς* (πᾶς+ἄτρεκής)· ὁ ὄλως ἀτρεκής (βλ. λ.). παναληθής, ἀλάνθαστος.

πᾶν-ἄφηλις, *-ἴκος*, *ἡ, ἡ* (πᾶς+ἀπό+ἡλις)· ἐντελῶς ὀπομεμακρυσμένος ἀπὸ τοῦ παιδικοῦ του φίλου.

πᾶν-ἄφθιτος, *ον* (πᾶς+ἄφθιτος)· ὁ ὄλως ἀφθιτός (βλ. λ.). ὁ ἐντελῶς ἀφθάρτος.

πᾶν-ἄφυκτος, *ον* (πᾶς+ἄφυκτος)· ὁ πάντη ἀναπόφευκτος.

πᾶν-ἄφυλλος, *ον* (πᾶς+ἄφυλλος)· ὁ ὄλως ἀφυλλός, ὁ καθ' ὄλοκληρίαν ἐστερημένος φύλλων.

πᾶν-ἄχαιοί, *οἱ*· ὄλοι οἱ Ἀχαιοί, οἱ Πανέλληνες.

πᾶν-ἄχραντος, *ον* (πᾶς+ἄχραντος)· ὁ ὄλος ἀχραντός (βηλ. ὄλως ἀμόλυντος, ἀκηλίδωτος, ἀμωμος).

πᾶν-ἄωριος, *ον* (πᾶς+ἄωρος)· ὁ ἐντελῶς ἄωρος, παράκαιρος, πρόμιος ἢ καταδικασμένος εἰς πρόωρον θάνατον.

πᾶν-δαισία, *ἡ* (πᾶς+δαίς)· πλήρες συμπόσιον, τελεῖα εὐχρία, δεῖπνον ἀπὸ τὸ ὄποῖον δὲν λείπει τίποτε.

πᾶν-δάκρυτος, *ον* (πᾶς+δακρῶν)· πλήρης δακρῶν, ὁ πάντοτε δακρῶν (κλαίων, θρηνῶν).— ἢ ἐν παθ. ἐνν. ὁ ὑπὸ πάντων θρηνηθείς, πανόδυρος ἢ ὁ ὑπὸ πάντων θεωρούμενος ἀξιοδρήνητος.

πᾶν-δάμᾶτωρ, *-ορος*, *ὁ* (πᾶς+δαμάω)· ὁ τὰ πάντα δαμάζων, ὁ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καθυποτάσσων.

πᾶν-δάμει, *ἐπίρ.*, *θωρ.* ἀντὶ πανδημεί (βλ. λ.).

πᾶν-δεινος, *ον* (πᾶς+δεινός)· ὁ κατὰ πάντα δεινός, λιάν φοβερός, φρικτός ἢ ἱκανώτατος, ἄξιος, ἐπιτήδειος.

πανδελέτειος, *ον*· πανοῦργος καὶ μοχθηρὸς ὡς ὁ Πανδέλειος (βλ. Κ. Ε. Λ.).

πᾶν-δερκέτης, *-ου*, *ἄρο.* ἐπίθ., καὶ **πανδερκής**, *ἐς* (πᾶς+δέρομαι)· ὁ τὰ πάντα θλέπων, τὰ πάντα παρατηρῶν.

πᾶν-δημεί, καὶ —**δημί**, *ἐπίρ.* τοῦ πανδημῆος (βλ. λ.). μετὰ παντός τοῦ δήμου (λαοῦ), πάντες ὁμοῦ, ἐν σώματι ἢ πανοτράτιᾳ.

πᾶν-δημία, *ἡ* (πανδημῆος)· σύμπαρ ὁ λαός ἢ ἐν τῇ δοτ. πανδημία, ὡς τὸ ἐπίρ. πανδημεί, ὄλοι ὁμοῦ· ἐκ τῶ

πᾶν-δήμιος, *ον* (πᾶς+δήμιος)· ὁ ἀνήκων εἰς σύμπαρ τὸν λαόν, ἢ ὁ ἀποτελούμενος ἐκ σύμπαρτος τοῦ λαοῦ ἢ ἐντεῦθεν, δημόσιος, κοινός, γενικός.

πᾶν-δημος, *ον*, *θωρ.* **πᾶνδᾶμος** (πᾶς+δήμιος)· ὅ, τι καὶ τὸ πανδημῆος ὁ ἀνήκων εἰς ὄλον τὸν δήμον (λαόν), ἢ ὁ ἀποτελούμενος ἐκ σύμπαρτος τοῦ λαοῦ ἢ ἐντεῦθεν, πάγκοινος, κοινός, γενικός, καθολικός, προσιτός εἰς πάντας ἢ **πᾶνδημος πόλις**=τὸ σύνολον τῆς πόλεως.

Πάν-δία, (ἐνν. ἱερά), *τὰ* (πᾶς+Δίς, Διός)· ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διός, ἐν Ἀθήναις.

πᾶν-δίκος, *ον* (πᾶς+δίκη)· ὁ κατὰ πάντα δίκαιος,

δικαιότατος.— *ἐπίρ. πανδίκως* = μετά παντός του δικαίου.

Πανδιονίς, -ίδος, ἡ, θηλ. πατρων., ἡ θυγάτηρ του Πανδιονος, τ. ἔ. ἡ χελιδών.— **Π** (ἐνν. *φυλή*), μία τῶν Ἀττικῶν Φυλῶν, λαβούσα τὸ ὄνομά της ἐκ τοῦ Πανδιονος (βλ. Κ. Ε. Α.).

πᾶν-δοκεῖον, τὸ (*πανδοκεῖος*): οἶκημα προοριζόμενον διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ξένων, ξενοδοχεῖον' *ἐκ τοῦ*

πᾶν-δοκεύς, -έως, ὁ = *πάνδοκος* (βλ. λ.). ὁ τοῦς πάντας δεχόμενος, ξενοδόχος: τούτου θηλ. τὸ *ἐπὶ μὲν πᾶν-δοκεύτρια*, ἡ: ἡ ξενοδόχος.

πᾶν-δοκεύω, μελ. -*σω* (*πάνδοκος*): δέχομαι τοῦς πάντας, εἶμαι πανδοκεύς, περιποιοῦμαι τοῦς ξένους, διατηρῶ ξενοδοχεῖον.

πᾶν-δοκεύω = *πανδοκεύω* (βλ. λ.).

πᾶν-δοκος, ον, καὶ **πανδοκος** (*πᾶς+δέχομαι*): ὁ τοῦς πάντας δεχόμενος || κοινός δι' ὄλους || κυρ. ὁ ὑποδεχόμενος καὶ περιποιούμενος φιλοξενοῦμενους, φιλόξενος.—ὡς οὖο. ὁ *πάνδοκος* = ὁ ξενοδόχος.

παν-δοξία, ἡ (*πάν-δοξος*): πλήρης, ἐντελής, δόξα.

πᾶν-δουλος, ον (*πᾶς+δούλος*): ὁ κατὰ πάντα δούλος, τέλειος δούλος.

πᾶν-δοχεῖον, πανδοχεύς κλπ.: βλ. *πανδοκ*—

πᾶν-δურτος, ον, ποιητ. ἀντὶ *πανόδურτος* βλ. λ. (*πᾶς+δύρωτός*): ὁ ὑπὸ πάντων θρηνηόμενος || ὁ καθ' ὅλα ἀξιοδρήντος || ὁ ἀπαύστως ὀδυρόμενος, θρηνώδης, πλήρης ὀδυρμῶν.

πᾶν-δύσις, ἡ (*πᾶς+δύω*): ἡ ἐντελής δύσις ἀστέρας τινός

παν-δώρα, ἡ (*πᾶς+δῶρον*): ἡ τὰ πάντα δωρομένη (χορηγοῦσα), ἐπιθ. τῆς Γῆς.— || ὡς θηλ. κύρ. ὄνομα *Πανδώρα*, ἡ (μετὰ παθ. ἐνν.) = ἡ δεχομένη δώρα, λαμβάνουσα δώρα (ὠραία γυνὴ πλάσθεισα ὑπὸ τοῦ Ἥραϊστοῦ καὶ λαβοῦσα δώρα παρὰ πάντων τῶν Θεῶν, ὅπως ἔλκυσε τὴν ἀγάπην τοῦ Ἐπιμηθέως).

πᾶν-δυρος, ον (*πᾶς+δῶρον*): ὁ τὰ πάντα δωρούμενος (παρέχων, χορηγῶν), μεγαλόδωρος, γενναϊόδωρος (ἐπιθ. τῆς Γῆς).

πᾶν-ελεύθερος, ον (*πᾶς+ελεύθερος*): ὁ παντελῶς ἐλεύθερος.

Πᾶν-ἑλληνας, οἱ: πάντες οἱ Ἕλληνες, τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων.

πᾶν-ἐπι-ἡράτος, ον (*πᾶς+ἐπιήρατος*): ὁ καθ' ὅλα (λίαν) ἀξίεραστος.

πᾶν-ἐπι-οκοπος, ον (*πᾶς+ἐπισκοπέω*): παντόπτης, παντεπόπτης, ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, ὁ τὰ πάντα ἐποπτεύων.

πᾶν-ἐπ-ὄρφνιος, ον (*πᾶς+ἐπι+ὄρφνη*): ὁ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

πᾶν-εργέτης, -ον, ὁ (*πᾶς+εργάτης*): ὁ τὰ πάντα ἐργαζόμενος, τὰ πάντα ἐνεργῶν, τὰ πάντα ἐκτελῶν.

πᾶν-έρημος, ον (*πᾶς+ἐρημος*): ὁ ἐντελῶς ἐρημος.

πᾶν-ἐσπερος, ον (*πᾶς+ἐσπέρα*): ὁ διαρκῶν καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν.

πᾶν-ἐστιος, ον (*πᾶς+ἐστία*): μετὰ πάσης τῆς ἐστίας (τ. ἔ. τοῦ οἴκου, οἰκογενείας, περιουσίας), «*μέλο το οἰκοκυριό*».

πᾶν-έτης, πάνετες (*πᾶς+έτος*): ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος || τὸ οὖο. *πάνετες* ὡς *ἐπίρ.* = καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, «*ὄλοχρονίς*».

πᾶν-εὔτονος, ον (*πᾶς+εὔτονος*): ὁ πᾶν ἐντεταμένος, λίαν δραστήριος || *μτφρ.* προσεκτικός, ἐπιμελής || ἰσχυρός.

πᾶν-εφθος, ον (*πᾶς+εφθός*): ὁ ἐντελῶς θρασημένος || ἐπὶ μετᾶλλων, ὁ τελείως κεκαθαρμένος, ἐντελῶς ἀπηλλαγμένος οἰοσθήποτε ἀκαθαρσίας, ἀμιγής.

πᾶν-ηγυρίζω, μελ. -*σω* (*πανηγυρίς*): ἄγω (τελῶ) *πανηγυριν* (τ. ἔ. δημοσίαν ἑορτήν) || *πανηγυρίζω εἰς πόλιν* = ἀπέρχομαι εἰς τινὰ πόλιν διὰ νὰ παρακολουθῶ τὴν ἐκεῖ τελομένην πανηγυριν.— || ἔκφω-νῶ πανηγυρικόν, τ. ἔ. λόγον συντεταγμένον εἰδικῶς πρὸς τοῦτο, ἴνα ἐκφωνηθῇ δηλ. ἐνώπιον δημοσίας συγκέντρώσεως.

πᾶν-ηγυρικός, ἡ, ὄν: ὁ ἀρμόζων εἰς *πανηγυριν* (βλ. λ.) || ἐπίσημος, σοβαρός, σεμνοπρεπής, ἑορταστικός || ὡς οὖο. ὁ *πανηγυρικός* (μετὰ τῆ ἀνευ τοῦ *λό-*

γος) = ὡς καὶ νῦν, λόγος ἐκφωνούμενος κατὰ τινὰ ἑορτήν ἢ ἐπίσημον καθόλου συγκέντρωσιν, ἐγκώμιον.— *ἐπίρ.* -*κῶς* = πομπωδῶς' *ἐκ τοῦ*

πᾶν-ηγυρίς, -έως, ἡ, ὄνομα. **πανάγυρις**, ἰων. ὄνομα. καὶ αἰτ. πληθ. *πανηγυρίεις* (*πᾶς+ἄγυρις*, αἰολ. ἀντὶ *ἀγορά*) συνέλευσις τοῦ ὄλου ἔθδωνος, γενική (καθολική) συγκέντρωσις, καὶ κυρίως κατὰ τινὰ δημοσίαν ἑορτήν, εἰς τιμὴν ἔθνικοῦ τινος θεοῦ ἢ ἥρωος, ἑορταστικὴ συγκέντρωσις || *πανηγυρίζω πανηγυριν* = ἄγω (τελῶ) ἑορταστικὴν συγκέντρωσιν (ἑορτήν). 2) πᾶσα συνέλευσις || *μτφρ.* τέρψις, ἀπάλαυσις (ὡς καὶ νῦν ἔτι, πρὸλ. τὸ *σημερ.* «ἦταν πανηγύρι σωστό' περᾶσσε θαυμάσια»).

πᾶν-ἡμαρ, ἐπίρ. (*πᾶς+ἡμαρ*): δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

πᾶν-ἡμερεύω, (*πανῆμερος*), μελ. -*σω*: διαδέτω ὄλην μου τὴν ἡμέραν διὰ τι, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀσχολοῦμαι μέ τι.

πᾶν-ἡμέριος, α, ον, ἔωρ. *παναμέρ*—: ὁ διαρκῶν ὄλην τὴν ἡμέραν, ὁ πρᾶττων τι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν || *νηῦς πανημερίη* = ναῦς πλέουσα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν || *πανημερίος χρόνος* = ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα.—τὸ οὖο. *πανημέριον* ὡς *ἐπίρ.* = *πανῆμαρ* (βλ. λ.), (καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν).

πᾶν-ἡμερος, ον (*πᾶς+ἡμέρα*) = *πανημέριος* (βλ. λ.), ὁ διαρκῶν ὄλην τὴν ἡμέραν || *πανῆμερος μολών* = ὁ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν (ἢ ἀνά πᾶσαν ἡμέραν) ἀναμενόμενος νὰ ἔλθῃ || τὸ οὖο. *πανημερόν* ὡς *ἐπίρ.* = καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

πᾶν-θελκτήρ, -ήρος, ὁ καὶ κυρ. τὸ θηλ. -*κτεῖρα*, ἡ (*πᾶς+θέλω*): ἡ τοῦς πάντας καταδέλλουσα (μαγεύουσα) || ἡ γοητευτικώτερα ὄλων.—τὸ ἄρο. εἶναι ἀμάρτυρον, ἀντὶ τούτου δὲ ἀπαντᾷ παρὰ μτγν. τὸ *πανθελγής*.

πᾶν-θηλής, ἐς (*πᾶς+τέθηλα*, τοῦ *θάλλω*): ὁ δόλων ἐκ παντός εἶδους δένδρων, τόπος κατάφυτος ἐκ παντός εἶδους φυτῶν.

ΠΑ'ΝΘΗΡ, -ηρος, ὁ: τὸ γνωστόν σαρκοφάγον ζῶον, καὶ σήμερον ἔτι οὕτω λεγόμενον, λατ. *panthera* [θωρεῖται ὡς ἰνδικῆς προσκλήσεως καὶ συσχετίζεται πρὸς τὸ σανσκρ. *pundarika*-*ἡ* (τίγρις)].

πᾶν-θυμᾶδόν, ἐπίρ. (*πᾶς+θυμός*): ἐν πλήρει θυμῷ, παντὶ τῷ θυμῷ, *ἄλιαν ὀργίλως* (Σχολ.).

πᾶν-θύτος, ον (*πᾶς+θύω*): ὁ ἑορταζόμενος διὰ παντός εἶδους θυσιαῶν.

Πανικός, ἡ, ὄν (*Πᾶν*): ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν Πᾶνα || *Πανικόν* (ἐνν. *δειμα*), τὸ = ἐκ τοῦ Πανός προερχόμενος φόβος (ὁ καὶ σήμερον ἔτι «*πανικός*» λεγόμενος), ἐπὶ ἀφηνίδως ἐμπεσόντας *φόβου*, τοῦ οἴου ἢ οἰρία δέν εἶναι εὐδύς γνωστῆ, καὶ ὅστις διὰ τοῦτο θεωρεῖται ἀβάσιμος φόβος.

πᾶν-ἴμερος, ον (*πᾶς+ἴμερος*): ὁ λίαν ἀξίεραστος, θεακτικός, λίαν ἐπιθυμητός.

πανίσδομαι, ὄνομα. ἀντὶ *πανίζομαι* (βλ. λ.).

Πᾶν-ἰώνιον, τὸ = πᾶν ἰώνιον, πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἰώνων, ὄλοι οἱ ἰώνες ὁμοῦ || ὁ τόπος ἐν ᾧ συνήρχοντο, καὶ δὴ ἱερὸν τὸ δίσος μετὰ Νασοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, παρὰ τὴν Μυκάλην, ὅπου συνήρχετο τὸ συνέδριον τῶν πληρεξουσίων τῶν δώδεκα ἰωνικῶν πόλεων.— || τὰ *Πανιώνια* (ἐνν. *ἑερά*) = ἡ ἑορτὴ τῶν Πανιώνων.

πᾶν-ἰώθητος, ον (*πᾶς+ἰωθῶμαι*): ὁ πᾶν λεληθημένος, λίαν δῦσμορφος, δῦσειδέστατος, λίαν ἀποτρόπαιος.

πᾶν-νύχιζω, μελ. -*σω* (*παννύχις*): ἑορτάζω νυκτερινὴν ἑορτήν.— || ἄργηνῶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, πρᾶττω τι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός || *παννύχιζω τὴν νύκτα* = δαπανῶ (διαδέτω, «*περὶ*») ὄλην μου τὴν νύκτα, ὀλονυκτίζω.

πᾶν-νυχικός, ἡ, ὄν (*παννύχις*): ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς παννυχίδα.

παν-νύχιος, α (ἡ), ον, ἀττ. ὡς καὶ -*ος, -ον* (*πᾶς+νύξ*): ὀλονυκτικός, διαρκῶν ὄλην τὴν νύκτα, ἡ πρᾶττων τι καθ' ὅλην τὴν νύκτα || *παννύχιη νηῦς πείρε κέλευθον* = τὸ πλοῖον ἐσυνέχισε τὴν πορείαν (τόν πλοῦν) του καθ' ὄλην τὴν νύκτα.

παν-νυχίς, -ίδος, ἡ (πᾶς+νύξ)· εορτή τελουμένη καθ' ἄλην τὴν νύκτα, ἀρουπνία, λατ. *pervigilium*.— || ἡ καθ' ἄλην τὴν νύκτα φρούρησις.

παν-νύχος, ον· = *παννύχιος* (βλ. λ.) || τὸ οὐδ. πληθ. *πάννυχα* ὡς ἐπίρ.=δι' ὄλης τῆς νυκτός.

παν-δούρτος, ον (πᾶς+δούρομαι)· = *πάνδυρτος* (βλ. λ.).

παν-οιζυς, υ, γεν. -υος (πᾶς+οιζύς)· ὁ δῶλος δυστυχῆς, δυστυχέστατος, πανδάλιος.

παν-οικεί, καὶ **παν-οικί**, ἐπίρ.= *πανοικία* (βλ. λ.).

παν-οικία, ἰων. -ίη (πᾶς + οἶκος), δοτικῶφ. ἐπίρ. (ἄνευ ὀνομ. *πανοικία* ἐν χρήσει)· μετὰ πάσης τῆς οἰκίας (τοῦ οἴκου, τῆς οἰκογενείας), οἰκογενειακῶς, «μέ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα».

παν-οίμοι, ἐπίφ., ἐπιτετ. οἶμοι || οἴμοι, *πανοίμοι* (πρβλ. τὸ σημερ. «ἀλλ' καὶ τρισσαλί»).

παν-όλιος, ον (πᾶς + ὄλιος)· ὁ πάνυ *ὄλιος* (βλ. λ.), λίαν εὐτυχῆς, πανευτυχῆς, πανευδαίμων, τριοευτυχῆς, παμμακάριστος.

παν-ομίλει, ἐπίρ. (πᾶς+ὄμιλος)· σὺν παντὶ τῷ ὄμῳ, μεθ' ὅλου τοῦ πλήθους· πρβλ. *πανδημεί* (βλ. λ.).

παν-ὀμμάτος, ον (πᾶς+ὄμμα)· «ὄλος μᾶτις», «τὰ μᾶτις τοῦ τέσσερα».

παν-ὀμοιος, ον, ἐπ. — *ομοίος* (πᾶς+ὄμοιος)· ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐντελῶς (ὄλως διόλου, τελείως) ὀμοιος, πανόμοιος, ὀμοιοτάτος, ἀκριβῶς ὀμοιος.

παν-ὀμφαίος, ὁ (πᾶς+ὄμφή)· ὁ πέμπων πᾶσαν *ὀμφήν* (θεῖαν φωνήν), «ὡ πᾶσα φήμη καὶ μαντεία ἀναφέρεται» ('*Ἡσύχ.*), ἐπίφ. τοῦ Διὸς ὡς ἀρχηγοῦ ὄλων τῶν προφητεσιῶν, οἰωνῶν καὶ τῆς μαντικῆς καθόλου.

παν-ὀπλία, ἡ (πᾶς+ὄπλιος)· ὁ πλήρης ὀπλισμοῦ τοῦ *σπλίτου* (τ. ἔ. θορόως ὀπλισμένου στρατιώτου), ἀποτελούμενος ἀπὸ τῶν ἀπίδα, περιεφθαλαίαν, θώρακα, κνημίδα, ἕλιφος καὶ δόρυ || πλήρης σειρᾶ ὀπλων || *πανοπλία* (—ίη)=ἐν πλήρει ὀπλιωμῷ, ὀπλισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

παν-ὀπλίτης, -ου, ὁ· ὁ φέρων πανοπλίαν, πάνοπλος.

παν-ὀπλος, ον (πᾶς+ὄπλον)· ὡς καὶ νῦν, πάνοπλος, φέρων πλήρη ὀπλισμόν, ὁ ἐντελῶς ὀπλισμένος (μέ ὅλα τοῦ τὰ ὀπλα).

παν-ὀπτης, -ου, ὁ (πᾶς+ὄπτομαι)· ὁ τὰ πάντα ὀρᾶν (συν. ἐπὶ τοῦ ἡλίου).

παν-ὀρμος, ον (πᾶς+ὄρμος)· ὁ πάντοτε κατάληλος πρὸς προσόρμωσιν, λιμὴν εἰς ὃν τὰ πλοῖα δύνανται νὰ προσορμισθοῦν με' ὅλους τοὺς καιροὺς («ὁ,τι ἄνεμος καὶ δὴν φυσᾷ»).

πανός, ὁ, αἰολ. ἀντὶ *φανός* (*φαίνω*)· φανός, φάρος, δαυλός, γόσι, πυρός [*πᾶνός* ('*παφσα-γός*, βλ. ἐν λ. *παίω*), γοσιθ. *fōn* (γεν. *funinis*), παλ.-norr. *funi*, παλ.-ρωσσο. *panno* (πῦρ) βλ. καὶ ἐν *πῦρ.*].

παν-οουργέω, μελ. -ήσω (*πανοῦργος*)· εἶμαι *πανοῦργος* (βλ. λ.), φέρομαι ὡς πανοῦργος, ἐνεργῶ ὡς πανοῦργος, ἀπατεύω || *δοια πανοουργῶ* = πρᾶττω ὁσῖαν πρᾶξιν μετερχόμενος πανοῦργα μέσα («*δοια μετὰ πανοουργίας ἐργασαμένη*» Σχολ.).

παν-οούρημα, -ατος, τὸ (*πανοουργέω*)· πανοῦργος πρᾶξις, τέχνασμα, ἀπάτη.

παν-οουργία, ἡ (*πανοουργέω*)· δ,τι καὶ νῦν, πανοουργία, δόλος, ἀπάτη, κακοῦδεια, κατεργαρία || ἐν τῷ πληθ. δόλια τέχνασματα, πανοῦργοι πρᾶξεις.

πανοουργ-ἠπαρχίδας, -ου, ὁ (*πανοῦργος*+*ἠπαρχος*)· ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀπατεύων (τῶν «παλιανδρωπῶν») || ἡ=ὁ *πανοῦργος* '*ἠπαρχίδης*».

παν-οὔργος, ον (πᾶς + ἔργον)· ὁ ἰκανός (ἐπιτήδειος) νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα || ὁ ἔτοιμος (πρόθυμος) δι' ὅλα || κατὰ τὸ πλείστον ἐν κακῇ ἠνοιᾷ, πρόθυμος διὰ παντός εἶδους ἔγκλημα, μοχθηρός, ἀσυνειδήτος, παμπόνηρος, δόλιος, ἀπατεύων || ὡς οὖο. ὁ (ἡ) *πανοῦργος*, δ,τι καὶ νῦν || τὸ οὐδ. τὸ *πανοῦργον*=*πανουργία*.— ὑπερθ. *πανοουργότατος*.— ἐπίρ. *πανοῦργως*, ὑπερθ. *πανοουργότατα*.

παν-ὀψιος, ον (πᾶς+ὀψις)· ὁ ὑπὸ πάντων ὀρῶμενος, ὁ τοῖς πᾶσιν ὀρατός.— || μετὰ ἔνεργ. σημ., ὁ τὰ πάντα ὀρῶν.

παν-ὀψία, ἡ (πᾶς+ὀψή)· = *πανοπλία* (βλ. λ.) || ἡ

δοτ. ὡς ἐπίρ. *πανοαγία* = *πανοπλία* = ἐν πλήρει ὀπλιωμῷ.

παν-σελήνος, ον (πᾶς+σελήνη)· ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ τῆς σελήνης, ὁσάκις φωτίζεται ὀλόκληρος ὁ δίσκος τῆς· *πανσελήνος σελήνη* || ὥρα *πανσελήνος* = τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἔχομεν πανσελήνον || ἡ *πανσελήνος* (ἐνν. *νύξ*)=ἡ νύξ καθ' ἣν ἔχομεν πανσελήνον || κατὰ τὸ πλείστον ὡς οὖο. ἡ *πανσελήνος* («τὸ ὀλόγιμο φεγγάρι»).

παν-σεμνος, ον (πᾶς+σεμνός)· δ,τι καὶ νῦν, ὁ λίαν σεμνός, σεμνοπρεπέστατος, μεγαλοπρεπῆς || λίαν σεβάσιμος.

παν-σκοπος, ον (πᾶς + σκοπέω)· ὁ τὰ πάντα ἐπισκοπῶν, τὰ πάντα ἐπιβλέπων.

παν-σμίικρος, ον· ὁ πάνυ σμικρός, σμικρότατος.

παν-σοφος, ον (πᾶς + σοφός)· ὁ πάνυ σοφός, σοφώτατος.

παν-σπερμία, ἡ (*πάνσπερμος*)· μετῆς παντός εἶδους σπερμάτων.

παν-σπερμος, ον (πᾶς+σπέρμα)· ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ παντὸς εἶδους σπέρματος.

παν-στράτις, ἰων. -ίη (πᾶς+στρατός), δοτ. ὡς ἐπίρ. (δοτικῶφ. ἐπίρ.), ἄνευ ὀνομ. *πανστρατιά* ἐν χρήσει (ἐν φῶ ἀπαντᾷ ἡ γεν. *πανστρατίας*) μετὰ σύμπαντος τοῦ στρατεύματος.

παν-σουδ(ε)ί, καὶ **πασουδ**— = *πανουδία* (βλ. λ.).

παν-σούδια, ἰων. -ίη, καὶ **πασουδ**— (πᾶς+σεῦω), δοτ. ὡς ἐπίρ., ἄνευ εὐχρηστοῦ ὀνομ. *πανουδία*· μετὰ πάσης σπουδῆς.— || παρὰ μετρ. = *πανστρατιά* (βλ. λ.) [*πανουδία*, -ία, *πασουδ*—, παρ' αὐτ. καὶ *πανουδ(ε)ί*, *πασουδόν* <*παντ*+*ου*-(σεῦω), ἔσσουτ. πρβλ. *ἐπασουτέρος*].

παν-συρτος, ον (πᾶς + σύρω)· ὁ ἀπανταχόθεν συσσωρευθεὶς, συναχθεὶς.— || μετ' ἔνεργ. σημ. ὁ τὰ πάντα σύρων.

παντᾶ, ἐπίρ., δωρ. ἀντὶ *πάντη*· [δι' ἐτυμ. βλ. *πανταχῆ*].

παντάκῃ, ἐπίρ., ἰων. ἀντὶ *πανταχῆ*.

παν-τάλας, αἶνα, ἄν (πᾶς+τάλας)· ὁ δῶλος διόλου δυστυχῆς, πανδάλιος.

παντά-πᾶσι (καὶ πρὸ φων.— σιν), ἐπίρ. (πᾶς)· ἐντελῶς, τελείως, καθ' ὄλοκληρίαν, ὀλοσχερῶς || ἐν ἀποκρίσειν ἐκφράζει ἔντονον ἐπιβεβαίωσιν, ἀναμφιδόλως, βεβαίωτατα.

παντάρβη, ἡ· ὄνομα πολυτίμου λίθου.

παντ-ἀρκής, ἐς (πᾶς+ἀρκέω)· ὁ πᾶσιν ἀρκῶν, ὁ τοὺς πάντας βοηθῶν || πανόχυρος.

παντ-ἀρχας, δωρ. ἀντὶ *παντάρχης*, -ου, ὁ (πᾶς+ἔρχω)· ὁ ἐπὶ πάντων ἀρχων, παντοκράτωρ.

παντ-ἀρχης, -ου, ὁ, δωρ. *παντάρχης* (βλ. λ.).

παντ-αρχος, ον (πᾶς+ἄρχω)· ὁ ἐπὶ πάντων ἀρχων, ἀπόλυτος κυρίαρχος, παντοκράτωρ.

παντάχῃ, ἰων. *πανταχῆ*, ἐπίρ. (πᾶς)· ἐπὶ τόπου, ἀπανταχῶ, ἐν παντὶ τόπῳ || κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, παντού.— || ἐπὶ τρόπου, κατὰ πάντα τρόπον, ἀπολύτως || ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. [*πανταχῆ*, -χόθεν, -χόθει, -χοῖ, -χόσε, -χοῦ, -χῶς· *παντᾶ* (δωρ.), αὐτ. *πάντη* κυρ. ὄργαν. ἐν. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ: *πῆ, ταῦτη*· *πάντοσε*· *πάντοτε*· *παντοῖος* (κατὰ τὰ *ποιός, τοῖος, ἄλλοῖος*)· *παντοδαπός* (κατὰ τὸ *ἄλλοδαπός*)· *παντα* ἐκ τοῦ *πᾶς* (βλ. λ.)].

παντᾶχόθεν, ἐπίρ. (πᾶς)· ὡς καὶ νῦν, πανταχόθεν, ἀπὸ παντοῦ, ἐκ παντός τόπου, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, λατ. *undique* || μετρ. κατὰ πάντα τρόπον, «ἀπ' ὅλες τίς πλευρῆς».

παντᾶχοί, ἐπίρ. (πᾶς)· πρὸς ὅλα τὰ μέρη, κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν.

παντᾶχόσε, ἐπίρ. (πᾶς)· πρὸς ὅλα τὰ μέρη, ὡς τὸ *πανταχοῖ*.

παντᾶχοῦ, ἐπίρ. (πᾶς)· ὡς καὶ νῦν, πανταχοῦ, «παντοῦ», εἰς ὅλα τὰ μέρη, λατ. *ubique, ubivis*.

παντᾶχῶς, ἐπίρ. (πᾶς)· κατὰ πάντα τρόπον, παντὶ τρόπῳ, ὄλως, λατ. *omnino*.

παν-τελής, ἐς (πᾶς+τέλος)· ἐντελής, τέλειος, πλήρης, ὀλόκληρος, ἀπόλυτος. 2) τελείως συμπληρωθεὶς, πλήρως ἐκτελεσθεὶς. 3) ὁ περιλαμβάνων τὸ ὅλον, ὁ ὄλος, σύμπας, λατ. *universus*.—

|| ἐνεργ., ὁ τὰ πάντα συμπληρῶν, τὰ πάντα τελῶν (κατορθῶν).

πάν-τελῶς, ἰων. -έως, ἐπίρ. τοῦ παντελής· ὅλως, ὀλοσχερῶς, ὀλοκλήρως, ἐντελῶς || τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ τὸ οὖν. παντελέως, ἐπέχρον θέσιν ἐπίρ.

πάν-τεσσι, ἐπ. ἀντὶ πᾶσι, ὄστ. πλθθ. τοῦ πᾶς.
πάν-τευχία, ἢ (πᾶς+τεύχος) = πανοπλία (βλ. λ.), πλήρης ὀπλιsmός || ζῆν (ἢ ἐν) παντευχία = ἐν πλήρει ὀπλιsmῶ.

πάν-τεχνος, ὄν (πᾶς+τέχνη)· ὁ κατέχων (γινώσκων) πάσας τὰς τέχνας || ὁ ἐπικουρῶν εἰς πᾶσαν τέχνην.

πάντη, ὄν. παντῶ, ἐπίρ. (πᾶς) ἐπὶ τόπου. παντοῦ, πανταχοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη, πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν.— || ἐπὶ τρόπου, κατὰ πάντα τρόπον, παντοιοτρόπως, ἐκ παντός τρόπου, ὄλως, ὀλοσχερῶς || οὐ πάντη = οὐχὶ ἐντελῶς.

πάν-τιμῶς, ὄν (πᾶς+τιμή)· ὡς καὶ νῦν, ὁ καθ' ὅλα ἐντιμῶς, ὁ λίαν ἐντιμῶς, ὁ ὑπὸ πάντων τιμώμενος || πολῦτιμῶς.

παντο-γῆρως, ὄν, γεν. -ῶ· ὁ πάντας ποιῶν γῆρᾶσκει || ὁ τὰ πάντα δαμάζων (καταβάλλων).

παντο-δᾶής, ἐς (πᾶς+δᾶώω)· ὁ τὰ πάντα εἰδῶς, τὰ πάντα γινώσκων.

παντο-δᾶπός, ἢ, ὄν (πᾶς) παντός εἶδους, παντοῖς, ποικίλος.— ἐπίρ.— πᾶς = κατὰ παντοίους τρόπους, κατὰ πάντα δυνατόν τρόπον.

πάντοθεν, ἐπίρ. (πᾶς) ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν, λατ. undique.

πάντοδι, ἐπίρ. (πᾶς)· πανταχοῦ.

παντοῖος, α, ὄν (πᾶς)· παντός εἶδους, ποικίλος || παντοῖος γίγνομαι = λαμβάνω ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς μορφάς, μετέρχομαι πᾶν μέσον, δοκιμῶζω πάντα τρόπον, κινῶ πάντα λίθον, διὰ νὰ ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου.— ἐπίρ. παντοῖως = ποικιλοτρόπως, κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους.

παντο-κράτωρ, -ορος, ὁ (πᾶς + κρατέω)· ὁ τῶν πάντων κρατῶν, κύριος τῶν πάντων, ὁ τὰ πάντα ἐξουσιάζων, παντοδύναμος.

παντ-ολίγο-χρόνιος, ὄν (πᾶς+ὀλιγοχρόνιος)· ὁ πάνυ (ἢ ὁ κατὰ πάντα) ὀλιγοχρόνιος (ὀλίγον χρόνον διαρκῶν).

πάν-τολμῶς, ὄν (πᾶς+τόλμη)· ὁ τὰ πάντα ἀποτολμῶν, ὁ τολμηρῶς εἰς ὅλα, αὐθάδης, ἀναισχυντος.

παντο-μίσῆς, ἐς (πᾶς+μῖσος)· ὁ τοῖς πᾶσι μισητός, ὑπὸ πάντων μισούμενος, λίαν μισητός.

παντο-πάθῆς, ἐς (πᾶς+παθεῖν)· ὁ τὰ πάντα πάσων.— || ὁ εἰς πάντα τὰ πάθη ὑποκείμενος.

παντο-πόρος, ὄν (πᾶς+πόρος)· ὁ τὰ πάντα ἐξευρίσκων, ὁ εἰς ὅλα κατορθῶνων νὰ ἐξευρίσκη διεξέδοον, ἐφευρετικώτατος,

παντ-όπτας, ὄν. ἀντὶ παντόπτης, -ου, ὁ (πᾶς+ὄψομαι) = πανόπτης (βλ. λ.), ὁ τὰ πάντα ὄρων.

πάντοσε, ἐπίρ. (πᾶς)· πρὸς ὅλα τὰ μέρη.

παντ-οσεμνός, ὄν (πᾶς+σεμνός) = πάνσεμνος (βλ. λ.) || ὁ λίαν σεβαστός, σεβασμιώτατος, λίαν σεπτός.

πάντοτε, ἐπίρ. ὡς καὶ νῦν, πάντοτε, ἀεὶ, ἀείποτε, ἐν παντὶ καιρῶ.

παντ-τολμῶς, ὄν = πάντολμος (βλ. λ.).

παντ-ουργός, ὄν (πᾶς+ἐργον) = πανοῦργος (βλ. λ.) = || ὁ κατασκευαστὴς τῶν πάντων.

παντο-φάγος, ὄν (πᾶς+φαγεῖν, τοῦ τρώγω)· ὁ παμφάγος, ὁ καταβιβρώσκων τὰ πάντα (ὀδριακρίτης), ὀδηφάγος.

παντ-φύρος, ὄν (πᾶς+φύρω)· ὁ ἐντελῶς μεμιγμένος, ὁ τελειῶν ἀνάμεικτος.

πάν-τροπος, ὄν (πᾶς+τρέπω)· ὁ ἐντελῶς τραπεῖς, πλήρως κατατροπωδεις.— || ὁ λαμβάνων ὅλα τὰ σχήματα (ὄλας τὰς μορφάς) ποῦ δύναται τις νὰ λάβῃ.

πάν-τρόφος, ὄν (πᾶς+τρέφω)· ὁ πάντας (καὶ τὰ πάντα) τρέφων (συν. ἐπίθ. τῆς Γῆς).

πάντως, ἐπίρ. (πᾶς)· τελειῶς, ἐντελῶς, ὄλως διόλου || παρ' Ὀμ. συν. μετὰ ἐπομ. οὐ· πάντως οὐ = κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, οὐδαμῶς, λατ. omnino non.— || ἐπὶ ἰσχυρᾶς βεβαιώσεως,

ἐξάπαντος, ἐν πάσῃ περιπτώσει, βεβαιότατα || ἐν ἀποκρίσει, μάλιστα, βέβαια, χωρὶς ἄλλο.

πάνυ, ἐπίρ. (πᾶς)· ὀλοτελῶς, ἐντελῶς || γενικῶς, καθόλου, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. 2) λίαν, ὄγαν, παρά πολύ, σφόδρα, καθ' ὑπερβολήν. 3) ὁ πᾶν (ἐξυπακουομένου ἐπιθέτου τινός, π.χ. «ἐξοχος», «περιβόητος») = ὁ γνωστότατος, πασίγνωστος, περιφημος || ὁ ἐντελής· οἱ πᾶν τῶν στρατιωτῶν = οἱ τέλειοι στρατιῶται, τ.ἐ. οἱ παλαίμαχοι || ὁ πᾶν Περικλής = ὁ περιφημὸς Περικλής.— || ἐν ἀποκρίσεισιν, μάλιστα, ἀναμφιδόλως, ἀσφαλῆστατα, βεβαιότατα, ἐξ ἄπαντος. [πᾶν (: οὖν. πᾶν) φαίνεται ὅτι περιέχει τὸ λατ. μόριον *υ, τὸ ἐνυπάρχον καὶ ἐν τῇ ἀντων. οὗτος· βλ. καὶ πάγγυ].

πάν-υπείροχος, ὄν (πᾶς + ὑπείροχος)· ὁ ὑπερέχων ὄλων, ὁ ὑπεροχώτερος ὄλων.

πάν-υπέρτατος, ἢ, ὄν (πᾶς+ὑπέρτατος)· ὁ ὑπέρτερος ὄλων, ὁ ἀνώτατος ὄλων.

πάν-υστάτιος, ὄν, καὶ **πάν-υστάτος**, ἢ, ὄν (πᾶς+ῥστατος)· ὁ πάντων ἔσχατος, ὁ ὄλως διόλου τελευταῖος.

πάν-ῶλεθρία, ἢ· 8, τι καὶ νῦν, πανῶλεθρία, παντελής ὀλεθρος, τελεία καταστροφή· ἐκ τοῦ

πάν-ῶλεθρος, ὄν (πᾶς+ὀλεθρος, ὄλλυμι)· ὁ παντελῶς (τελειῶς) κατεστραμμένος, ὁ τελειῶς ἐξολοθρευθείς, ἐντελῶς ἀπολεσθεῖς. 2) ἐν ἱθική ἐνν., ἀσφελῆστατος, ἐντελῶς ἐξηρηρωμένος, ἀσούτολος.— || ἐνεργ., ὁ τὰ πάντα καταστρέφων, ὀλεθριώτατος, καταστρεπτικώτατος.

πάν-ῶλης, ἐς (πᾶς+ὄλλυμι) = πανῶλεθρος (βλ. λ.).

πάν-ὠπήεις, ἔσσα, ἐν (πᾶς + ὠψ) = πανόπιος (βλ. λ.), ὁ τοῖς πᾶσιν ὄρατος.

πάν-ῶρος, ὄν (πᾶς+ῶρα)· ὁ κατὰ πᾶσαν ὥραν (τ.ἐ. ἐποχὴν) τοῦ ἐνιαυτοῦ παραγόμενος ἢ ὠριμάζων.

πάξι, παρακλισμομ. ἐπιφών. ὡς τὸ λατ. *rax*! ἐπὶ πολλὰ εἰπόντος· ἀρκετὶ! φθάνει «πιό»! «σῶννει», ἀρκετὰ! «σιωπή!» ἤσυχαι! [κυρ. εἶναι ἀκλ. ὄνομ. ἐν. ρίζ. κοῦ τινος ὀνόματος προσελθόντος ἐκ τοῦ θέμ. πᾶγ- : πῆγγυμι, πεπηγῶς, παγεῖς, πακτέω, πρβλ. ἄ-παξ κ.λ.π.]

πάξαι, **πάξαιμι**, ὄν. ἀντὶ πῆξαι, πῆξαιμι, ἀπρφ. καὶ εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ πῆγγυμι.

ΠΑΪΟΜΑΙ, μέλ. πᾶσομαι· ἀορ. α'. ἐπαῖσάμην. πρκ. *πίπαμαι*, ἀπρφ. *πεπᾶσθαι*, ἀποθ.· λαμβάνω, ἀπκκτῶ, λατ. *potior*.— ὁ πρκ. κείται καὶ μετὰ σημ. ἐν., κατ' ἐχω, ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου.

Ἔτυμ. : *πᾶσομαι* ὄν. ἀτ., πρκ. *πέπαμαι*, ὄν. *πάμ* (= κτῆμα, κτήρις), πρβλ. διαλεκτικᾶ βρωτ. *πᾶματα*, λοκρ. *πᾶματο-φαγεσται*, *γένος ἐχεπῆμον* (= ἀπόγονοι ἔχοντες πληρονομικὰ δικαιώματα), ἀιολ. *πολυπᾶμων* (= πλοῦσιος) ἀτ. *παμησία* κ.λ.π. (βλ. *παινήδη*), πρβλ. «*ἔκπαμον* ἀκλήρωτον», «*ἐκπᾶμῶ* πατροῦχῶ», «*παμῶχος* κύριος», «*πῆ-μωχίων* κεντημένος», «*ἐπιπᾶματίδα* τὴν ἐπίκληρον», Κερκ. Μεγαρ. *ἐμπᾶσις*, ἀρκ. *ἰνπᾶσις*, βρωτ. *ἐππᾶσις* (= ἀπόκτησις). Κατὰ τινὰς ἢ ρ. *πᾶ* < *ππᾶ* < *ικπ*. **knā*- [keu keua, ku (ὀγκῶ) = keu, ku (εἶμαι κοῖλος) βλ. καὶ ἐν λ. *κοῖλος*], πρβλ. σανακρ. *ζνᾶἰτᾶ-ἡ* (ὁ κόμνων τινὰ νὰ εὐήμερι, δυνατός), *ζνᾶγαῖ* (γίνομαι δυνατός, ἰσχυρός), *ζᾶναἡ* (δύνομις), *ζῆ-πᾶ-ἡ* (ἐξωγκωμένος), ἔλλ. *κύα*, *κυῶ*, *κῦμα*, *κῦρος* (βλ. λ. λ. καὶ *πᾶς*). Δὲν γίνεται οὕτω δεκτὴ ἢ γνῶμη ὅτι *ππᾶ*-, *πᾶ*- καὶ *κπη*- εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ (βλ. καὶ *κᾶσομαι*).

πάπαι, ἐπιφώνημα πόνου καὶ ὀδύνης, εἴτε ψυχικῆς εἴτε (συνηθέστ.) σωματικῆς, λατ. *vae!* *parae!* ὦ! φεῦ!! || ἐνίοτε ἐπαναλαμβανόμενον· *φεῦ παπαῖ, παπαῖ μάλ' αὐθις!* *παππαπαπαπαῖ!* *παπαῖ, ἀπαππαπαῖ, παπᾶ παπᾶ πιπᾶ παπαῖ* (κυρ. ἐν τῷ Φιλοκτῆτῃ τοῦ Σοφοκλ.).— || ὡς ὡς ἐπιφών. θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, ὡς καὶ τὸ λατ. *parae!* «μπᾶ!» [πρβλ. *βαβαῖ* καὶ *δηρ*. ὡ *πᾶπει*].

πάπαιξ, κωμικὴ ἐπέκτασις τοῦ *παπαῖ* (μετὰ τῶν αὐτῶν σημασι.).

Παπαῖος, δ· Συκιδίων ὄνομα τοῦ Διός.
παπαπαπαῖ, ἐπιφών. ἐκπλήξεως, ἐκτετ. *παπαῖ* (βλ. λ.).

παπάζω (πάππας)· ψελλάζω (ή και φωνάζω, κολῶ) πάππα, όπως τὰ μικρὰ παιδιὰ || κολοπιάνω, κολακεύω, ἀποκαλών τὸν πατέρα «πάππα».

ΠΑ΄ ΠΠΑΣ, -ου, ὁ ἢ ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδίων προφορὰ τῆς λέξεως πατήρ (δπως κατ' ἀναλογία προφέρουσι μάμμα ἀντὶ μήτηρ) [συν. ἐν τῇ κλητ. πάππα· πρβλ. «πάππας (ἀϊτ.) πατρός θυποκόρισμα»· ἄμην· παπιάζω· ἰων. ἀϊτ. πῖππος, πρόπαππος, παππι-ἐπίπαππος· παππίας· παππίδιον· ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν νηπίων προφερομένης συλλ. «πᾶ» (ὡς καὶ «μᾶ» ἀντὶ μήτηρ)· πρβλ. μάμμα, ἄππα, ἄπφα, ἄττα, τέττα].

παππίας, -ου, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πάππας (βλ. λ.) «παππάκης», «πατερούλης».

παππίδιον, τό·=παππίας (βλ. λ.).

παππίζω=παπιάζω (βλ. λ.).

ΠΑ΄ ΠΠΟΣ, -ου, ὁ ἢ, τι καὶ νῦν, πάππος, ὁ τοῦ πατρός (ἢ τῆς μητρός) πατήρ.

παππῶς, α, ον (πάπππος)· παππικός, τοῦ πάππου, ἀνήκων εἰς τὸν πάππον || ὁ καθορισθεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου.

πάπραξ, -ακος, ὁ· ἰχθύς τις τῶν λιμνῶν τῆς Παιωνίας, καὶ μάλιστα τῆς λιμνῆς Πρασιάδος [ξένη λέξις].

παπταίνουσα, θρω. ἀντὶ παπταίνουσα, μτχ. ἐν. θηλ. τοῦ

ΠΑΠΤΑΪΝΩ, μελ. -ᾶν ἄο. α' ἐπάπτηνα· «παπατεύω ὀλόγουρά μου» μετὰ πολλῶν προφυλάξεων καὶ φόβου, περιεργάζομαι || παρατηρῶ με ἀγωνίαν.— || μετ' αἰτ., θλιπῶ ὀλόγουρα διὰ νὰ εὐρω τι(νά), κυττάζω προσεκτικὰ ἀναγερτῶν τι(να).

Ἔτυμ.· ἄμην· ποιητ. παπταίνο, ἐπ. ἄορ. πάπτηνας· παπταλάσθαι (Λυκόφωρ), πρβλ. Ἔουχ. «πεπτήνας» περιβλεψάμενος· κατὰ τινὰς δι' ἀναδιπλ. τῆς β. πτα· τοῦ πτήσσω· κατ' ἄλλους προήλθε μὲν δι' ἀναδιπλώσεως, ἀλλὰ τὸ ἀναδιπλωθὲν θέμα παραμένει σκοτεινόν· πρβλ. Κυπρ. παρ' Ἔουχ. «ἐμπάταον» (*ἐμ-πάτασον)· ἔμβλεπον. Πάφιοι», Κυπρ. παρ' Ἔουχ. εἰν-καπάταον· ἐγκατάβλεπον».

παπτήνας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ παπταίνο.

πάπυρος, ὁ καὶ ἡ· εἶδος φυτοῦ μετὰ τριγωνικὸν στέλεχος, φυομένου ἐν Αἰγύπτῳ κυρίως· σχίζοντας τὸ στέλεχος εἰς λεπτάς λωρίδας καὶ συγκολλῶντες ταύτας ἐγκαρσῶς («ψαθωτάς») κατεσκευάζον οἱ Αἰγύπτιοι χάρτην γραφῆς, σουκισυαζόμενον εἰς ρόλους (οἵτινες καλοῦνται ὡς «πάπυροι»)· ἐκ τῆς αὐτῆς βλῆς κατεσκευάζοντο ἐπίσης σχοινία καὶ θράσματα· βλ. καὶ Κ.Ε.Α. [ξένης προελεύσεως λ. καὶ σκοτ. ἐτυμολ.].

πάρ, ποιητ. συνταξ. τύπος ἀντὶ παρά· παρ' Ὅμ. κείται παρ ἀντὶ παρὰ πρὸ τοῦ δ (τοῦ συνδ. δὲ κυρ.) ὡς καὶ πρὸ τῶν π, ν' σπαν. ὡς, καὶ πρὸ τῶν γ, ζ, ξ, σ, τ (ἐν τῇ Ἰλ.), καὶ πρὸ τῶν κ, μ (ἐν τῇ Ὁδυσ.)· παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς θρω. ποιητ. πρὸ τῶν β, δ, λ, μ, π, σ, τ, χ.— || ὡς, κείται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ πάρα=πάρεσσι.

ΠΑΡΑ΄, ἐπ. **πάρ**, **παρά**, πρῶθ. συντασσομένη μετὰ γεν., δοτ., καὶ αἰτ.· ῥίζικὴ σημασ. ἢ τοῦ πλησίον, παραπλεύρως.

Ι ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ σημ. κυρ. κίνησιν ἐκ τινος, ἀπὸ τινος (εἶτε τόπου εἶτε προσώπου), καὶ δὴ κίνησιν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ παραπλεύρως τινός, ἐκ τοῦ πλάγιου· **φάσγανον δὲν παρὰ μηροῦ ἐρυσσάμενος** (=ἀνασούρας τὸ ξίφος ἀπὸ τῆν δῆκην τὴν κατὰ μήκος τοῦ μηροῦ) || μεφρ. σημ. τὸ προέρχεσθαι ἐκ τινος προσ., τὸ παράγεσθαι ἐκ τινος, τὸ γεννᾶσθαι ἐκ τινος || παρ' ἐμαυτοῦ δίδωμι=δίδω ἐκ τῶν ἰδίων μου μέσων («ἀπὸ τὰ ἰδικά μου»), ἐξ ἰδίων || ἀπολ. παρ' ἐαυτοῦ=ἐξ ἐαυτοῦ, ἀπὸ μοναχός του, «ἐμόνος του» || ἢ παρὰ συντασσομένη μετὰ παθητ. ρημάτων καταντᾶ ἰσοδύναμος πρὸς τὴν πρὸ, δηλοῦσα τὸ δρῶν πρῶσπον (τὸ ποιητικὸν αἰτίον), ὡς τὸ λατ. a (ἢ ab): **τύπτομαι παρὰ τινος=τύπτομαι ὑπὸ τινος**.

ΙΙ ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ σημ. παρὰ τὸ πλευρόν τινος, πλησίον τινός, παραπλεύρως τινός (εἶτε προσ. εἶτε πράγμ., τόπου κ.λ.π.), λατ. apud || ἐνίοτε, ὡς καὶ τὸ λατ. coram σημ. ἐνώπιον: **παρὰ Δαρείῳ κρητῆ**=ἐνώπιον τοῦ Δαρείου ὡς κρητῶ || παρ' ἐμοὶ = λατ. me juxta=ἐνώπιόν μου, κατὰ τὴν κρίσιν μου | παρ' ἐαυτοῦ=εἰς τὸν οἶκόν του=λατ. apud se.

ΙΙΙ ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, καὶ δὴ: 1) ἐπὶ τόπου,

κατὰ μήκος τινός, παραπλεύρως τινός, παραλλήλως πρὸς τι (μετὰ ρημάτων δηλούντων τὸ ἀρχεσθαι, ὑπάγειν κ. τ. δ.). 2) ἐπὶ κινήσεως πρὸς τὸ μέρος τινός (προσώπου, κατὰ τὸ πλεῖστον): **εἰσέταται παρὰ τινα | φοιτᾶν παρὰ τὸν Σωκράτη | πέμψειν πρόσβεις παρὰ τινα** (μετὰ ρημ. δηλούντων τὸ ἐρχεσθαι, ὑπάγειν καὶ γενικῶς κίνησιν). 3) μετὰ ρημάτων ἐχόντων τὴν σημασίαν διττὰ παρέρχομαι τι, ἀντιπαρέρχομαι τι, τὸ ἀφίνω ἀριστέρᾳ ἢ δεξιᾷ μου: **παρὰ τὴν Βαβυλώνα δεῖ παριέναι**=πρέπει νὰ περῶσθαι κανεὶς διπλά ἀπὸ τὴν Βαβ., νὰ τὴν ἀφήσῃ «πλάτῃ του» || μεφρ., ἀντιπαρέρχομαι τι, δὲν τὸ ἀντιμετωπιῶμαι εἰς τὴν οἰσίαν του, τὸ παρατρέχω || ὑπέρ, ὑπεράνω, πέραν: **παρὰ δύναμιν**=παρὰ τὰς δυνάμεις μου, ὑπὲρ τὰς δυνάμεις μου, πέραν τῶν δυνάμεών μου (ἀντὶθ. τῷ κατὰ δύναμιν) || ἀντιθέτως πρὸς τι, ἐναντίον τινός: **παρὰ μοῖραν**=ἀντιθέτως πρὸς τὸ πεπρωμένον (ἀντὶθ. τῷ κατὰ μοῖραν) | **παρὰ δόξαν**=παρὰ γνώμην=ἀντιθέτως πρὸς τὴν γνώμην μου (ἀντὶθ. κατὰ δόξαν). 4) πλὴν, ἐκτός, παρεκτός: **οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα**=«ἐξω ἀπὸ αὐτῶν» δὲν ὑπάρχουν ἄλλα || ὡς, **παρὰ ἐν κάλεισμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα**=ἔλειπεν ἡ νίκη ἐνός μόνον ἀγωνίσματος (βηλ. τῆς πάλης, εἰς ἣν ἤττηθη) διὰ νὰ κερδίσθαι τὸ βραβεῖον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων (βηλ. «παρὰ ἕνα καὶ δὴ ἐκερδίξε...») || **παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, παρὰ βραχὺ**=παρ' ὀλίγον, σχεδόν: **παρὰ μικρόν ἤλθεν ἀποθανεῖν**=παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνῃ (ὀλίγον ἔλειπε νὰ ἀποθάνῃ, «οὐχ ἔδοξ ἤλθε σὸ θάνατον») || **παρὰ πολὺ**, ὡς καὶ νῦν, «παρὰ πολὺ», πολὺ, κατὰ πολὺ: **δεινότατον παρὰ πολὺ** || **παρὰ τοσοῦτον**=τόσον πολὺ, τόσον κοντὰ: **παρὰ τοσοῦτον ἤλθε κινδύνου**=τόσον πολὺ ἐκινδύνευσε (εἰς τοιοῦτον βαθμὸν κινδύνου περιήλθε, ἐπαρὰ τρία διέφυγε τὸν κίνδυνον) || παρ' ὅσον (λατ. quatenus)=ὡς καὶ νῦν, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον. 5) σημ. ὡς. ἐν συγκρίσει πρὸς τινα: **αὐτὸς παρ' ἐαυτοῦ**=ὁ ἴδιος συγκρινόμενος πρὸς τὸν ἑαυτόν του || παρ' οὐδὲν ἔστι=εἶναι ἕνα τίποτε (εἶναι ἕνα μηδέν, εἶναι ὅ, τι εἶναι τὸ μηδέν) || παρ' οὐδὲν ἠγοῦμαι (τίθεμαι, ποιούμεαι, ἄγω) τι(νά)=θεωρῶ τι(να) ὡς τὸ τίποτε (τὸν λογαριάζω ὅσον καὶ τὸ μηδέν, «τὸν ἔχω γιὰ ἕνα στρογγυλὸ μηδενικό».— ὡς. ἐκ τῆς ἐννοίας αὐτῆς τῆς συγκρίσεως γεννᾶται καὶ ἡ τῆς διαδοχῆς: **παρ' ἡμέραν, παρ' ἡμέραν**=ἡμέραν παρ' ἡμέραν.— Ἐκ τῆς βασικῆς ἐννοίας τῆς συγκρίσεως γεννᾶται ἐπίσης καὶ ἡ τῆς ὑπεροχῆς: **παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι**=ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλα τὰ ἄλλα ζῶα(ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα ζῶα) οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν ὡς θεοὶ || **παρὰ τοὺς ἄλλους πονεῖν**=κοπιᾷζειν (μοχθεῖν) ἐν συγκρίσει πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους (ἐπομῆνως μοχθεῖν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον).— || ἐπὶ χρόνου (μεθ' Ὅμηρον κυρ.), κατὰ τὴν διάρκειάν τινος, διαρκούντος τινος: **παρὰ τὸν πόλεμον**=διαρκούντος τοῦ πολέμου.

ΙV ΘΕΣΙΣ. Ἡ πρῶθ. παρὰ καθ' ἕνα τὰς ἀνωτέρω συντάξεις δύνανται νὰ κείται καὶ μετὰ τὴν λέξιν, μεθ' ἣς συνάπτεται, ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑφίσταται ἀναστροφὴν τόνου μεταβαλλομένη εἰς πάρα || ἐν τῇ μορφῇ ταύτῃ (πάρα) κείται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τῶν ρηματ. τύπων **πάρεσσι, πάρεσι** (τοῦ πάρεμι).

V ὩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ. Ἡ παρὰ ἀπαντᾷ καὶ ἀπολ. ὡς ἐπὶρ. (καὶ οὐχὶ ὡς πρῶθ.), σημαίνουσα τὸ ἐγγύς, πλησίον, ὅμοιο, εὐθύς. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῆς παρὰ ὡς ἐπίρρ. δὲν ἀνήκῃ ἡ παρὰ, δασάκις κείται παρ' Ὀμήρῳ «ἐν τμησεί».

VI ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ ἡ παρὰ διατηρεῖ τὰς κυρίας τῆς σημασίας, τὰς ὁποίας εἶδμεν ὅτι ἔχει ἡ πρόθεσις. Ἡτοι: **Ι** τὴν τοῦ πλησίον ἢ ἐκ παραλλήλου: **παράκειμαι, παρῶσμαι, παραπλέω**.— || ἐκ μέρους ἐνός εἰς ἄλλον, εἰς τινα, πρὸς τινα: **παράδίδωμι, παρῶχω**.—

ΙΙ διέρχομαι πλησίον, ἐκ τοῦ πλησίον, πλησίον μέρους τινός: **παρέρχομαι, παροίχομαι**.— **ΙV** μεφρ. παρέκκλιον (παρεκκλίνω, παρέρχομαι, ἀφίνω κατὰ μέρος), τ. ἔ. τὸ ἐσφαλμένως, οὐχὶ ὀρθῶς: **παραβαίνω, παρ-ανοῦω** || ὡς. ἀντιθέτως πρὸς τι: **παρὰ νομῶ**

— **V** άλλοιωσιν, μεταβολήν: *παρα-πίθω, παρα-αλλάσω.*

Έτυμ. παρά, πάρα· πάρα, παρ— λατ. *por-*, γοτθ. *faúr*· έξ ιαπ. **pri*· ό τύπος *παρά* είναι πιθ. νεώτερος σχηματισμός κατ' αναλογίαν προς άλλας προθέσεις ληγουσας εις -α (πρβλ. *δία* κατ' αναλογίαν προς την μετά).— **δ** ίων -αττ. τύπας *παρά* (έν έπιγρ. Κυρηγεν. *παραι-βατά*) είναι κυρ. *παναρχαία* δοτ., εκ της ιαπ. **pri*· *prai*· πρβλ. λατ. *prae*, όσκ. *prai*, *prae*—, όμδρ. *pre*, ιαπ. **prai*· κατά τινας συγγ. είναι και τά: λατ. *per*, 'Οσκαν. *per-um* (= *sine*), γοτθ. *fra-*, *fair*· άρχ. Σκανδ. και άγγλ. -*sae*. *for-* (άγγλ. *for-*, πρβλ. *for-swear*), άρχ. γερμ. *far-*, *fer-* (γερμ. *ver-*, πρβλ. *ver-schwören*).

παρα-βάθηναι, άπρφ. παθ. άορ. α' του *παραβαίνω*. **παρα-βαίνω**, μελ. -*βήσομαι*· πρκ. -*βέβηκα*, μη. -*βέβως*, έπ. *παρβεβώς*· άορ. β' *παρ-έβην*· βαίνω παρά τινι, βαίνω (βαδίζω) πλησίον τινός, παραπλεύρωσ τινός || Ισταμαι πλησίον τινός (μετά δοτ.).— **II** διέρχομαι πλησίον ή πέραν τινός, έν τή μτρφ. ένν. του παραβαίνω, πράττω τι κατά παράβασιν || **δ** *παρ-εβάθης* = **δ** παραβάτης.— Παθητ., μετά άορ. α' *παρ-εβάθην*, πρκ. *παρα-βέβασμαι*· παραβαίνομαι, παραβιάζομαι, άκυροῦμαι, δέν τηροῦμαι.— **III** παραλείπω, παρέρχομαι έν αιγιή, ή άφίνω τι νά παρελθή (π. χ. τόν καιρόν) || **οὐ** με *παρέβα* = δέν με διέφυγε.— **IV** έν τή κωμφόλφ, *παραβαίνω* *έξ* (πρός) *τό θέατρον* = προχωρώ διά νά παρουσιασθώ (και νά όμιλήσω) προς τούς θεατάς.

παρά-βακτρος, *όν* (*παρά-βάντρον*)· όμοιος προς βάντρον, ή ό πλησίον βάντρον, ό μετά βακτηρίας ών, ή στριβήσος εις βακτηρίαν: *παράβακτρα θεραπέυματα* = ύπηρεσεία (έξυμνηρητήσια) όμοια προς τάς παρεχομένας υπό τών βακτηριών.

παρά-βακχος, *όν* (*παρά-Βίχκος*)· όμοιος προς Βάκχον ή προς βακχεύοντα, δεατρικός.

παρα-βάλλω, μελ. -*βάλλω*· άορ. β' *παρέβαλον*· πρκ. -*βέβληκα*.—παθητ., άορ. α' -*εβλήθην*· πρκ. -*βέβλημαι*· ρίπτω τι πλησίον τινός, ρίπτω έμπροσθέν τινός, όπως π. χ. φορδήν (χόρτον) εις τούς Ιππους, λατ. *obicere, projicere* || προσφέρω τι εις τινά ως δέλεαρ || **ώσ**. αντίτασόν τι εις τινά, ρίπτω τι κατά πρόσωπόν τινός, τόν όνειδίζω διά τι, λατ. *obicere*— **III** δέτω τι πλησίον τινός (ή παραλλήλως προς τι), βάλλω τι άπέναντι άλλου τό βάλλω να συγκριθή προς τι, ή τό βάλλω να συναγωνισθή προς τι (όπως δύο Ιππους κατά τάς Ιπποδρομίας) || **έντεῦθεν** γενικώς, εκδέτω τι, εις κίνδυνον, διακυβεύω τι, ριψοκινδυνεύω τι.— **μέσον**, τή κέντρον έμαυτόν εις κίνδυνον, ριψοκινδυνεύω (έγώ ό ίδιος): *έμην ψυχήν παραβαλλόμενος πολεμίξιν* = εκδέτων εις κίνδυνον τήν ζωήν μου έν πολέμω (διακινδυνεύων έν πολέμω) || **ώσ**. *παραβάλλομαι τά τέκνα* = εκδέτω εις κίνδυνον (διακυβεύω) τήν ζωήν τών τέκνων μου. **2)** δέτω τι πλησίον τινός (παραλλήλως ή άπέναντι τινός), παραβάλλω τι προς τι, τό συγκρίνω προς τι.— **μέσον**, *παραβαλλόμενος* = διαγωνιζόμενος προς άλλήλους || παθητ., *άπάντα δ' άπάντας παραβαλλόμενα* = μία άπάτη άγωνιζομένη προς άλλας άπάτας.— **III** φέρω τι παραπλεύρωσ προς τι (ή παραλλήλως προς τι), κυρ. έν τφ μέσφ: *παραβάλλομαι τήν άκατον* = φέρω τήν άκατον παραπλεύρωσ, τήν *έδιπλάρων* || και άπολ., έν τή προστ. τοδ άορ. β' *παραβαλοῦ* = *επέσο δίπλα*, *έδιπλάρωσο στήθεριά*.— **IV** ρίπτω (ή στρέφω) τι προς τό πλάγια: *σβημα παραβάλλω* = ρίπτω πλάγιον βλέμμα, κυττάζω λοξά, στραβο-(λοξο-)κυττάζω || *παραβάλλω τώ όφθαλμώ* = ρίπτω και με τούς δύο μου όφθαλμούς πλάγια βλέμματα, λοξοκυττάζω και άπό τό δύο μου μάτια, άλλοιδωρίζω.— **V** κατατίθημι τι παρά τινι, τό παρακαταδέτω, τό έμπιστεύομαι εις τινά, λατ. *committere*.— **VI** έξαπατώ, προδίδω (κυρ. έν τφ μέσφ τύπφ).— **VII** έν τφ έναργ. **2)** *έρχομαι πλησίον, πλησιάζω*. **2)** *επερνά άπό έν μέρος εις άλλο* διά δαλάσσης, διαπλέω, λατ. *fractio*.

παρα-βάς, *άσα*, *άν*, μη. άορ. β' του *παραβαίνω*. **παρά-βάσις**, *έπ. παρὰβασις*, -*εως*, ή (*παραβαίνω*)·

σχεδόν *δ*, τι και νυν, τό βαίνειν παραπλεύρωσ, βαίνειν κατά παρέκκλισιν, παρέκκλισις, παρέκβασις, υπερβασία, παράβασις (ώσ και νυν).— **II** έν τή άρχαία κωμωδία *παράβασις* έκαλείτο τό τμήμα του έργου έν ώ ό χορός άπηυθύνετο προς τό άκροατήριον έν όνόματι του ποιητού, τά δ' ύπ' αύτου λεγόμενα ούδελινα είχον σχέσιον προς τήν υπόδεσιν τής κωμωδίας.

παρα-βάτης, -*ου*, *δ* (*παραβαίνω*)· ό βαίνων πλησίον, ό Ιστώνεμος πλησίον || ό πολεμιστής (ό μαχητής) ό Ιστώνεμος παραπλεύρωσ του ήνιόχου.— **II** **ώσ** και νυν, ό παραβάτης, ό παραβαίνων τι, ό άμαρτωλός (έν τή γλ. τών ποιητών και *παρβάτης*).

παρα-βάτος, *ή, όν*, και ποιητ. *παρβατός* (*παραβαίνω*)· ό δυνάμενος νά παραβαθή (νά παραβιασθή, νά άδετηρθή).

παρα-βέβασμαι, παθ. πρκ. του *παραβαίνω*.

παρα-βεβήσομαι, άπρφ. παθ. πρκ. του *παραβαίνω*.

παρα-βήναι, άπρφ. άορ. β' του *παραβαίνω*.

παρα-βιάζομαι, -*εως*, *άποθ*. **πράττω** τι διά τής βίας, παρά φύσιν και παρά τόν νόμον. **2)** μεταχειρίζομαι θίαν έναντί τινός, εκβιάζω, έξαναγκάζω.

παρα-βλέπω, μελ. -*ψω*· βλέπω πλαγίως (λοξώς), ρίπτω πλάγιον (λοξών) βλέμμα, στραβοκυττάζω, λοξοκυττάζω || *παραβλέπων θάτερον* (ένν. *όφθαλμώ*) = κάμνω νεύμα με τό ένα μάτι (ετού κλείνω τό μάτι), ή βλέπω κρυφά διά τής γωνίας του όφθαλμού (λοξώς, διά του κανδού). **2)** βλέπω κακώς, δέν βλέπω καλά.— **III** **ώσ** και νυν, παραβλέπω, άφίνω άπαράτηρτον.

παρα-βλήθην, *έπιρ*. (*παραβάλλω*)· παραλλήλως || συγκριτικώς, έκ παραβολής || μτρφ. *παραβλήθην άγορεύω* = όμιλώ πλαγίως, τ. *ε*. ειρωνικώς, μοχθηρώσ, με κακεντρέχειαν.

παρά-βλημα, -*ατος*, τό (*παραβάλλω*)· τό παρατιθέμενον εις τά ζψα διά νά τό φάγουν.— **III** τό κρεμάμενον πρό τινός (παρπέτασμα, προφυλακτήρ) διά νά καλύψη τά πλευρά τών πλοίων.

παρα-βλώσκω, μελ. -*μολοῦμαι*, *άορ*. β' *παρέμολον*· πρκ. *παρამέμβλωκα*, *έπ. παρμεμβλωκα*· βαδίζω πλησίον τινός (συνουδέω, παραστέκω) με τόν σκοπόν νά βοηθήσω ή νά προστατεύσω.

παρα-βλητέος, *α, ον*, και *παραβλητός, ή, όν*, ρημ. *έπιθ*. του *παραβάλλω*· *δασις* πρέπει να παραβληθή (να συγκριθή), τό *δὲ παραβλητέος* = **δ** δυνάμενος νά παραβληθή.

παρα-βλώψ, -*ώπος*, *δ, ή* (*παραβλέπω*)· ό διάστροφος τούς όφθαλμούς, τό όποίον οι όφθαλμοί κυττάζουν άλλού ό εις και άλλού ό άλλος, ό άλλοιδωρος.

παρα-βοάω, μελ. -*βοήσομαι*· φωνάζω δυνατά προς τινά, κραυγάζω προς τινά.

παρα-βοηδέω, μελ. -*ήσω*· *έρχομαι* (σπεύδω) εις βοήθειαν τινός (μετά δοτ.) || *άπολ*. *έρχομαι* (σπεύδω) εις βοήθειαν.

παρα-βολέομαι, *άποθ*. (*παραβόλος*)· εκδέτω έμαυτόν (έκτιθεμαι) εις κίνδυνον, διατρέχω κίνδυνον, διακινδυνεύω, άποτολμώ.

παρα-βολή, ή (*παραβάλλω* II)· **ώσ** και νυν, *παραβολή*, παράθεσις, άντιπαράθεσις, συγκρίσις || έν τή Κ. Δ., εικών, παραβολή, τ. *ε*. πλαστόν διήγημα περιέχον ήθικόν τι διδάγμα.

παρά-βολος, *όν* (*παραβάλλομαι*)· ό εκδέτων έαυτόν εις κίνδυνον, ό ριψοκινδυνεύων, παράτολμος, ριψοκίνδυνος || *άπερίσκεπτος*. **2)** *έπι* *πραγμάτων*, *έπικινδυνος*, κινδυνώδης.

παρα-βουλεύομαι = *παραβολέομαι* (βλ. λ.).

παρά-δυστος, *όν* (*παραβύω*)· *παρέμβλητος*, *παρ-εντεδειμένος*.

παρα-δύω, μελ. -*σω*· *παρεμβάλλω*, *παρενείρω*, *παρ-εισάγω*, *παραγεμίζω*.

παρα-αγγείν, *άπρφ*. *άορ*. β' του *παράγω*.

παραγγελία, ή (*παραγγέλλω*)· ή διδομένη εις στρατιώτας διαταγή || τό παράγγελμα, τό *πρόσταγμα*, **2)** ή εις τό δικαστήριον πρόσκλησις όμοφρόνων προς ύποστήριξιν δίκης τινός, *εξάσκησις*

ἐπιρροής». 3) διδασκαλία, συμβουλή, καθοδήγησις ἐκ τοῦ

παρ-αγγέλλω, μελ. -αγγελῶ ἄρ. α' παρήγγελα' πρ.κ. παρήγγελα' παθ. πρ.κ. παρήγγεμαι' διαβιβάζω παραγγέλλαν (ἀγγελλαν) τινά ἀπό τοῦ ἑνός εἰς τὸν ἄλλον.— II ὡς στρατιωτικὸς ὄρος, δίδω τὸ σύνδημα, ὅπερ διεβιβάζετο ἀπὸ στρατιωτῶν εἰς στρατιωτῶν (λατ. imperium per manus tradere) || καθόλου, δίδω τὸ πρόσταγμα, ἐκδίδω διαταγὰς || ὄθεν 2) γενικῶς, προτρέπω, συνιστῶ, παρακλεύομαι. 3) μετ' αἰτ. πράγμ. παραγγέλλω τι, διατάσσω νά ἐτοιμασθῇ τι: παραγγέλλω αἰτία=διατάσσω νά ἐτοιμασοῦν τρόφιμα (πρβλ. λατ. imperare frumentum) || τὰ παραγγελλόμενα = αἱ (διδόμενα) διαταγαί || τὰ παρηγγελλόμενα = τὰ παραγγέλματα.— III ὡς ἐνδορρύνω, παραδαρρύνω, παροτρύνω δι' ἐπευφημιῶν, ἐπευφημῶ.— IV καλῶ εἰς βοήθειαν, ἰδιᾶ ἐν Ἀθῆναις συγκαλῶ τοὺς ὁμοϊδεάτας μου, τοὺς ὁπαδοὺς μου, κάμνω κόμμα (φαστρίαν).— V διδάσκω, νουθετῶ.

παρ-άγγελμα, -ατος, τὸ (παραγγέλλω) ὄγγελμα, εἶδος, διαβιβαζομένη (διὰ πυρῶν ἢ ἄλλου τινός μέσου) ἀπὸ τινος εἰς ἄλλον.— II πρόσταγμα, διαταγή.— III διδασκαλία, συμβουλή, οὐνολον (δικαστικῶν) παραγγελμάτων, ἡδίκων παράγγελμα.

παρ-άγγελσις, -εως, ἡ (παραγγέλλω) τὸ διαβιβάζειν μίαν εἶδον.— II ἐν πολέμῳ, τὸ ἐκδίδειν διαταγὰς, τὸ δίδειν τὸ πρόσταγμα.

παρ-αγεύω, μελ. -σας' πορέω γεῦσιν μόνον πράγματός τινος.— μέσον, γεύομαι τι (τὸ δοκιμάζω) ὄλιγον (ἢ μόλις), ἐπλῶς τὸ γεύομαι μόνον.

παρ-αγνῶσκω, μελ. -άσσομαι' γηράσκω παρὰ πολὺ, καταπνὸν κρόνοληρος, παθαίνω γερωντικὸν παραλήρημα.

παρ-αγίννομαι, (καί μετγ. παραγίνομαι) μελ. -γηνόσομαι' ἄρ. β' παρεγίνομην' παρευρίσκομαι, παρίσταμαι, εἶμαι πλησίον || ἔρχομαι εἰς τὸ πλευρὸν τινος, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, ὑποστηρίζω, ἐτόν παροστέκω' 2) ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι κοντὸ (εἶμαι πρόχειρος), ἐπέρχομαι, γίνομαι, συμβαίνω.— III ἔρχομαι εἰς..., φθάνω εἰς... || ἀπολ., φθάνω εἰς τὸν προορισμὸν μου (φθάνω εἰς τὸ τέμμα). 2) φθάνω εἰς ὠριμότητα, ὠριμάζω.

παρ-αγινώσκω, μετγ. -γινώσκω μελ. -γνώσομαι' ἄρ. β' παρεγινώσκω' ἀποφασίζω παρὰ τὸ ὄρθον καὶ δίκαιον, λαμβάνω παρᾶνομον (ἐσφαλμένην) ὁπόφασιν, πλανῶμαι εἰς τὴν κρίσιν μου.

παρ-αγκάλισμα, -ατος, τὸ (παρὰ-ἀγκάλη) τὸ λαμβανόμενον ἐν ταῖς ἀγκάλας, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐναγκαλισμοῦ (ἐρωμένη, σύζυγος κ.λ.π.).

παρ-αγκωνίζομαι, ὡς μέσον (παρὰ-ἀγκών) ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἀγκώνος, ὡς καὶ τὸ σημ. παραγκωνίζω.

παρ-αγνοῦς, **παρ-αγνώναι**, μετγ. καὶ ἀπρρ. τοῦ ἄρ. β' τοῦ παραγινώσκω.

παρὰ-γραμμα, -ατος, τὸ (παραγράφω) τὸ παραπλευρῶς γραφόμενον || πρόσθετος ὄρος, κωδικελλος.

παρ-αγραμμάτιζω, μελ. -σσω (παραγράφω) ἄλλοιῶ λέξιν, μεταβάλλω τὰ γράμματα λέξεώς τινος, γράφω ἄλλο γράμμα ἀντ' ἄλλου. || παραγραμματίζω τινά = τὸν περιγελῶ μεταβάλλων τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του.

παρ-αγράφῃ, ἡ (παραγράφω) πᾶν τὸ γεγραμμένον παραπλευρῶς, σημειώσις γεγραμμένη ἐπὶ τοῦ περιωρίου.— II ἐνστάσις προσβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἰαχυριζόμενου ὅτι ἡ κατηγορία εἶναι ἀνυπόστατος.

παρ-αγράφω, μελ. -ψω' γράφω παραπλευρῶς, «εἰς τὸ πλάϊ» || προσδέτω, ἐπισυνάπτω, προσαρτῶ (ὄρον τινά ἢ κωδικελλον, πρβλ. παράγραμμα).— II μέσον, μετὰ παθ. πρ.κ. παραγράφωμαι' γράφω τι παραπλευρῶς || ἐπ' προσ., ἀνογράφω τινά, ἐγγράφω τινά || παραγράφωμαι τὸν νόμον=γράφω τὸν νόμον παραπλευρῶς (τοῦ ψηφισμένου, ὅπερ καταγγέλλω ὡς παράνομον) | παραγράφωμαι τινά διαιτητῆν=τὸν ἐγγράφω ὡς διαιτητῆν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ τηρούμενον βιβλίον. 2) παραγράφωμαι γραφήν=ἐγείρω ἐνστα-

σιν κατὰ τινος καταγγελλας ὡς ἀπαράδεκτου || ἀπολ. παραγράφωμαι = ἀντιτείνω, ὑποβάλλω ἐνστάσεις (πρβλ. παραγραφή).

παρ-αγυμνῶ, μελ. -ώσω' παραδέτω τι γυμνόν, γυμνῶν καὶ ἐκδέτω γυμνόν || μετγ. ὀποκαλύπτω, καθιστῶ φανερόν, ὀποσαφηνίζω.

παρ-άγω, μελ. -ῶω' ἄρ. β' παρήγαγον' ὄδηγῶ πλησίον, ἢ ὄγω κατὰ μέρος, ὄδηγῶ ἐπέκεινα (πέραν). 2) ὡς στρατιωτικὸς ὄρος, ἐκτελῶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως, ἐν στρατ. τμήμα τὸ ὄδηγῶ πρὸς παρελάσιν «εἰς φάλαγγα» ἢ «κατὰ μέτωπον», ἢ κοί μεταβάλλω τὴν παρατάξιν του ἀπὸ στήλης εἰς γραμμὴν (κατὰ μέτωπον).— II ὄδηγῶ οὐχὶ διὰ τῆς (κανονικῆς) ὁδοῦ ἀλλὰ πλαγίως αὐτῆς, παρεκκλίνων ἀπὸ αὐτῆν, παροδηγῶ, παραπλανῶ || ἀπολ., ὀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, λατ. seducere || γεν., κατορθῶν νά πείσω τινά, τὸν παραπέιθω, τὸν παρασύρω πρὸς τὴν γυνώμην μου (μετὰ κακῆς πάντοτε ἐνν., πρὸς τὸ κακόν). 2) ἐκτρέπω τι(νά), τοῦ δίδω ἄλλην κατεύθυνσιν, τὸ(ν) κάμνω νά ἀλλάξῃ δρόμον, διαστρέφω, «στραβῶνω», στρεβλῶνω, παραμορφῶνω.— III φέρω καὶ τοποθετῶ πλησίον ἢ ἐνώπιον, παρουσιάζω, εἰσάγω (τινὰ ὡς ὁμιλητῆν ἢ ὡς μάρτυρα).— IV εἰσάγω, παρειαγω, μετὰ μυστικότητος.— V ἀμ.ε., παρέρχομαι, διέρχομαι, διαβαίνω || παρέρχομαι, ἐκλείπω, ὀποδησκω. 2) φθάνω εἰς τινά τόπον.

παρ-άγωγῃ, ἡ (παράγω) τὸ ὄδηγεῖν πλησίον ἢ πέραν || ἡ μετακόμισις, ἡ μεταφορά. 2) ἐπὶ στρατιωτῶν, ἡ μεταστροφή τῆς παρατάξεως ἐξ ὁδοῦ ἰσχύου εἰς κατὰ μέτωπον. 3) παραγωγή τῶν κωπῶν = ὀλοισθρὰ κίνησις τῶν κωπῶν εἰς τρόπον ὥστε κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης νά μὴ δημιουργοῦν οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον θόρυθον.— II παραπλάνησις, ἐσφαλμένη ὄδηγία ὄγουσα εἰς παραπλάνην (παρεκκλίσιον), ὀποπλάνησις || μετγ. ὀφισμα, ψευδῆς συλλογισμὸς, ἐσφαλμένον ἐπιχείρημα, ὀπάτη.— III ἄλλοιῶσις, μεταβολή, τροποποίησις, ἀλλαγῆ, παραλλαγῆ, ποικιλία.

παρ-αδακρύω, μελ. -σας' δακρύω πλησίον ἢ δακρύω μετὰ τινος.

παρ-αδαρθῶ, μελ. -δαρθήσομαι, ἄρ. β' παρεδάρθον, ἐπ. παρεδάρθον, ἀπρρ. παραδραθέειν' κοιμῶμαι πλησίον, παρακοιμῶμαι, συκοιμῶμαι.

παρὰ-δειγμα, -ατος, τὸ (παραδείκνυμι) ὑπόδειγμα, σχέδιον, πρότυπον, πρόπλασμα, λατ. exemplar || ἀντίγραφον, ἀναπαράστασις. 2) ὡς καὶ νῦν, τὸ παράδειγμα, κατὰ τὸ προηγήθην ποῦ χρησιμεύει ὡς δείγμα: ἐπὶ παραδείγματος=ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ παραδείγματος, διὰ παράδειγμα, χάριν παραδείγματος (π.χ.) || ὡς παράδειγμα, δηλ. μάθημα, νουθεσία, παραδειγματισμός. 3) παράδειγμα χρησιμεύον πρὸς ἀπόδειξιν, ἀπόδειξις ἐκ παραδείγματος' εἰς αὐτοῦ τὸ **παραδειγματίζω**, μέλλ. -σσω (παραδείγμα) ἐπιδεικνύω τι ὡς παράδειγμα, παρέχω παράδειγμα, (ἀπο)δεικνύω τι διὰ παραδείγματος || κάμνω τινά νά ἐντραπῇ.

παραδειγματ-ώδης, εἰς (παραδείγματ-εἰδής) ὁμοιος πρὸς παράδειγμα, παραδειγματικὸς || πλήρης παραδειγμάτων.

παρ-αδείκνυμι καὶ -ώω μελ. -δείξω' δεικνύω (ἀπὸ) κοντὰ || παρουσιάζω, ἐκδέτω, ἐπιδεικνύω. 2) παριστάνω τινά ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, προσωπογραφῶ, ἀπεικονίζω. 3) ἐπιδεικνύω καὶ παρέχω, ἐγχειρίζω || καθορίζω τὸν φόρον, τάσσω (ἐπιβάλλω) φορολογίαν.

παρ-αδειπνέομαι, ἀποθ. (παρὰ-δειπνον) ὀπέρχομαι ὀδειπνος, ὀποστεροῦμαι τοῦ δείπνου μου.

παρὰ-δεισος, ὁ, καὶ —δεισος' κατάφυτος λειμῶν ἢ καθόλου τόπος ἀναφυκῆς καὶ δισοκεδάσεως, περιφρακτος, πλήρης δὲ ἄγριων ζῶων διὰ κυνήγιον: λέξις ἄσιατικῆ, παρὰ Ξενοφῶντι τὸ πρῶτον ἐν χρήσει, πάντοτε δὲ πρὸς δηλαστοί: ὄν κήπων τῶν Βασιλέων τῆς Πελοποννήσου. κατὰ τοὺς Ἑβρ. ἢ λ. καλεῖται ἐπὶ τοῦ κήπου τῆς Ἑδῆμ. [πρβλ. Zevs. pairidaetha (περίβολος), ἀρμ. pardés (κήπος περιφρακτος), ἑβρ. pardés (παράδεισος τῶν Πελοποννησίων) τὸ αἰων. paradisa (ξενὴ χώρα) ἀνήκει π.δ. ἀλλαχοῦ].

παρα-δέχομαι, ἰων.—δέκομαι· μέλ. *-δέχομαι*· πρκ-*-δέδεγμαί*, ἀποθ.· δέχομαι ἢ λαμβάνω παρά τινος || δέχομαι ἢ λαμβάνω τι κληρονομικῶ δικαιώματι. 2) μετ' ἀπφ., ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ἀνὰ πράξω τι. 3) παραδέχομαι, ἐπιτρέπω, ἀφίνω (τινὰ νὰ εἰσελθῆ) || γεν., ἐπιτρέπω.

παρα-δηλώω, μέλ. *-ώσω*· δηλῶ, φανερώω, ἐκ τοῦ πлагίου (κρυφίως, ἢ παρέργως), ὑπαινίσσομαι. 2) κατηγορῶ ἐκ τοῦ πлагίου, καταγγέλλω κρυφίως, **παρα-διακονέω**, μέλ. *-ήσω*· διακονῶ παρά τινι, ὑπηρετῶ τινά, τὸν περιποιούμαι.

παρα-δια-τριβή, ἢ· ματαία (ἀνωφελής) συζήτησις.

παρα-δίδομι, μέλ. *-δώσω*· παραδίδω, ἐγγχειρίζω, τι εἶς τινα, λατ. *tradere* || ἐμπιστεύομαι τι εἰς τινα. 2) παραδίδω τινὰ εἰς χεῖρας ἄλλου ὡς δημῶν (ἐπὶ πράξι, παραδίδω τὴν ὡς ἐνέχυρον), λατ. *dedere*, γεν. παραδίδω || παραδίδω τινὰ εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης (πρὸς δικαστικὴν ἀνάκρισιν, ἢ πρὸς τιμωρίαν). 3) παραδίδω εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς (διὰ τῆς γραπτῆς ἢ προφορικῆς παραδόσεως), λατ. *memoriae prodere*.— || παραχωρῶ, παρέχω, δίδω, ἀπονέμω, προσφέρω || μετ' ἀπφ. ἐπιτρέπω εἰς τινα (νὰ πράξῃ τι) παραδέχομαι νά.

παρα-δοθῶ, ἦς, ἦ κλπ. ἕποτ. καθ. ἀορ. α' τοῦ *παραδίδωμι*.

παρα-δοξο-λογία, ἢ (*παραδόξος+λόγος*)· ὅ,τι καὶ νῦν, παραδοξολογία, τερατολογία, ἀλλόκοτος διήγησις.

παρα-δοξος, ον (*παρα+δόξος*)· ὁ παρὰ τὴν *δόξαν* (τ. ἔ. παρὰ τὴν κοινὴν δοξασίαν), ὁ ἀντίθετος πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην, ὅ,τι καὶ νῦν νοοῦμεν λέγοντες «παραδόξος», ἀλλόκοτος, ἀπίστευτος, ἀνέλπιτος.

παρα-δοσις, *-εως*, ἢ (*παραδίδωμι*)· ὅ,τι καὶ νῦν, παραδοσις, τὸ παραδίδειν τι εἰς τινα || τὸ κληροδοτεῖν, ἢ κληρονομικὴ μεταβίβασις, καθέ μεταβίβασις, μετάδοσις. 2) ἢ παραδοσις, τὸ παραδίδειν τι εἰς χεῖρας τινος, παραδοσις φρουρίου π.χ. 3) ὡς καὶ νῦν, παραδοσις (γραπτῆ ἢ προφορικῆ), μετάδοσις (παραδοσις) εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς διηγήσεων κ. τ. δ || ὡς. καλεῖται «παραδοσις» καὶ τὸ οὗτω (διὰ τῆς γραπτῆς ἢ προφορικῆς παραδόσεως) παραδοθέν μέχρις ἡμῶν καὶ διασωθέν.

παρα-δοτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *παραδίδωμι*· ὅστις πρέπει νὰ παραδοθῆ, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ παραδοθῆ τις || **παραδοτόν** ἢ **παραδοτέα** = *δεῖ παραδιδόναι* = πρέπει νὰ παραδοθῆ ὁ ὅστις.

παρα-δοτός, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *παραδίδωμι*· ὁ δυνάμενος νὰ παραδοθῆ, διδασκός.

παρα-δοῦς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *παραδίδωμι*.

παρα-δοχή, ἢ (*παραδέχομαι*)· τὸ δέχεσθαι (παραλαμβάνειν) τι παρὰ τινος, ἀποδοχῆ· 2) ὅ,τι παραλαμβάνει τις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκ μέρους δηλ. ἄλλων, τὸ ἐκ παραδόσεως παραληφθέν, τὸ κληρονομικὸν ἔδιμον, καὶ γεν. πᾶν ἔδιμον, πᾶσα συνήθεια.— || ἀποδοχῆ, ἐπιδοκιμασία.

παρα-δραδεῖν, ἐπ.—**δραδεῖν**, ἀπφ. ἀορ. β' τοῦ *παραδραθάνω* (βλ. λ.).

παρα-δραμεῖν, ἀπφ. ἀορ. β' τοῦ *παρατρέχω*.

παρα-δράω, ἐπ. **παρα-δράω**, μέλ. *-δράσω*· δράω εὐρισκόμενος πλησίον, δράω ὡς ὑπηρετῆς, ὑπηρετῶ, εἶμαι ὑπηρετῆς.

παρα-δρομή, ἢ (*παραδραμεῖν*)· τὸ τρέχειν πλησίον ἢ παραπλεύρως, τὸ παρατρέχειν || ἐκ *παραδρομῆς*, ἐν *παραδρομῇ*, κατὰ *παραδρομῆν* = ἐν παρόδῳ, ἀκροδιδῶς, λατ. *obiter*.

παρα-δρομος, ον (*παραδραμεῖν*)· ὁ τρέχων παραπλεύρως.— || ὄν δυνατόν τις νὰ διαδρόμῃ || τὰ *παραδρόμα διαστήματα* = τὰ μεταξὺ διαστήματα διὰ γῶν ὁποῦν δυνατόν τις νὰ διέλθῃ, τὰ ἀνοήματα, τὰ διάκενα.

παρα-δρῶμαι, ἐπ. ἀντὶ *παραδράω* (βλ. λ.).

παρα-δύμεναι, ἐπ. ἀντὶ *παραδύναι*, ἀπφ. ἀορ. β' τοῦ *παραδύω* (βλ. λ.).

παρα-δύναστεύω, μέλ. *-σω* (*παρα+δυνάστης*)· δυναστεύω (κυβερνῶ, βασίλειω, εἶμαι δυνάστης) μαζὶ μετ' ἄλλου || ἔχω μεγάλην ἰσχὺν παρά τινι (πλησίον τινός).

παρα-δύομαι, μέσον, μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *παρόδῳ*, ἀπφ. *παραδύναι* καὶ ἐπ. *παραδύμεναι*· παρεισδύω, εἰσδύω ἀπὸ τὰ πλάγια, ἢ ἐξολισθαίνω, «εξεγλιστῶ μακροῦ», «εξεφεύγω». 2) ὑπεισέρχομαι κρυφά, εἰσδύω λαθραίως.

παρα-δύσις, *-εως*, ἢ (*παραδύομαι*)· παρεισδουσις, παρεισφροσις, διεισδουσις.

παρα-δυσσεῖω, ἐφστ. τοῦ *παραδίδωμι*· εἶμαι διατεθειμένος (εἶμαι πρόθυμος, ἐπίθυμῶ) νὰ παραδύσω.

παρα-αἰδῶ, μέλ. *-σω*· αἰδῶ παρά τινι (μαζὶ μετ' ἄλλον τινά, ἢ, αἰδῶ ἐνώπιόν τινος).

παρα-αἰρῶ, συνηρ. **παραίρω** (*παρα+αἰρῶ, αἰρῶ*)· ὑψώνω, σηκώνω, κάτι καὶ ἔπειτα τὸ τοποθετῶ παραπλεύρως.— *παθητ.* κρέμαμαι πлагίως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους || ἐπ. καθ. ἀορ. α' *παρηέρθη*· *παρηέρθη δὲ κάρη* = «παρεκρεμάσθη» (Σχολ.), «κρεμάσθηκε πρὸς τὰ κάτω κρατῶντας ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος».

παρα-ζεύγνυμι, καὶ *-ύω*· μέλ. *ζεύξω*· ζευγνύω («ζεύω») πλησίον, «δίπλα», παραζευγνύω, συνδέω, ἐνώνω || βόλλω «πλάι-πλάι», συνάπτω εἰς γάμον.— *παθητ.*, συνδέομαι, συζεύγνυμαι, γίνομαι σύζυγος τινος.

παρα-ζηλώω, μέλ. *-ώσω*· κινῶ εἰς ζηλοτυπίαν, προκαλῶ τὴν ζηλοτυπίαν τινός, τὸν κάμνω ζηλοτυπον.— || κινούμαι εἰς ζηλοτυπίαν, γίνομαι ζηλοτυπος, μιμοῦμαι τινά ἀπὸ ζηλοτυπίαν.

παρα-ζώννυμι, καὶ *-ύω*, μέλ. *-ζώσω*· ζώνω, περιζώννυμι, κρεμῶ παρὰ τὴν ζώνην (εἰς τὴν ζώνην).— μέσον, φορῶ εἰς τὴν ζώνην.

παρα-θάλασσιδιος, ἄττ.—**ττίδιος**, *-ον* = *παραθαλάσσιος* (βλ. λ.).

παρα-θάλασσιος, ἄττ.—**ττιος**, α, ον, ὄσ. *-ος*, *-ον* (*παρα+θάλασσα*)· ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, ὁ κείμενος παρὰ τὴν ἄκτῆν.

παρα-θάλαπω, μέλ. *-ψω*· περιθάλαπω, περιποιούμαι, παρηγορῶ.

παρα-θαρῶνυ, ἄττ.—**θαρρῶνυ**· ἐμβάλλω θάρρος, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιώνω, ἐμπνέω πεποληθῆν (ἐμπιστοσύνην).

παρα-θεῖν, γ' πληθ. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *παρατίθημι*.

παρα-θεῖς, **παρα-θες**, μτχ. καὶ προστ. ἀορ. β' τοῦ *παρατίθημι*.

παρα-θέλω, μέλ. *-ξω*· καταπραῶνω, κατευνάζω, ἡμερώνω.

παρα-θερμαίνω· θερμαίνω πλησίον ἢ «στό πλάγι» || μτφρ. φοιδρώνω || θερμαίνω καθ' ὑπερβολήν.

παρα-θεσις, *-εως*, ἢ (*παρατίθημι*)· ὅ,τι καὶ νῦν, τὸ παρατιθέναι, τὸ θέτειν πλησίον, «παραθεσις» (φαγητῶν π.χ.) ἢ ἡ ἀντιπαραθεσις, σύγκρισις· *ἐκ παραθέσεως, κατὰ παραθεσις* = κατὰ σύγκρισιν.— || εἰσήγησις, ὑπόμνησις, προσαγωγὴ παραδειγμάτων πρὸς ἀπόδειξιν.

παρα-θέω, μέλ. *-εύσομαι*· τρέχω πλησίον (ἐκ παραλλήλου).— || τρέχω πлагίως ἢ ἔξω τινός, παρεκκλίνω ἀπὸ τι, ἐκτρέπομαι ἀπὸ τὸν ἀκολουθούμενον (ἢ ἀκολουθητέον) δρόμον.— || τρέχω πέραν τινός, ὑπερβαίνω τρέχων, προτρέχω, «εξεπερνῶ».

παρα-θεωρέω, μέλ. *-ήσω*· βλέπω (ἐξετάζω, ἐπιθεωρῶ) τι κείμενον πλησίον (παραπλεύρως) ἄλλου || παραβάλλω, συγκρίνω.— || παραβλέπω, ἐξετάζω τι ἐπιπολαίως, παραμελῶ || ἀψηφῶ, περιφρονῶ || ἀποστρέφομαι, μισῶ.

παρα-θήγω, μέλ. *-ξω*· ἀκονίζω, ὀξύνω || μτφρ. διεγείρω, ἐξερεθίζω.

παρα-θήκη, ἢ (*παρατίθημι*)· πᾶν ὅ,τι τίθεται πλησίον τινός, προσθήκη, παράρτημα.— || πᾶν τὸ κατατεθειμένον κάπου, κατάθεσις || πᾶν τὸ ἐμπειστευμένον εἰς τινα, παρακαταθήκη, ἐνέχυρον || ἐπὶ προσώπων, ὁ παραδοθεὶς εἰς τινα ὡς ἐγγυσις, ὡς ἐνέχυρον, ὁ «δημῶς», θπως ἄλλως λέγεται.

παρα-θήσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ *παρατίθημι*.

πᾶραι, ποιητ. ἀντὶ *παρα* (βλ. λ.).

παρα-βάσις, ἢ, ποιητ. ἀντὶ *παραβασία* = *παραβάσις* (βλ. λ.).

παρα-βάτης, **παρα-βάτης**, ποιητ. ἀντὶ *παραβάτης*, *παραβάτης* (βλ. λ. λ.).

παρα-βόλος, ον ποιητ. ἀντὶ *παραβόλος* (*παρα*

βάλλω· ὁ παρεβάλλων ἐν παρόδῳ (εὐκαιρίας τυχοῦσης). ὁ χλευάζων, μοχθηρός, κκεκντρεχίης· πρδλ. **παραβλήθη**.

παρ-αίδύω, μελ. -ξω· κινῶ (πλησίον ἢ πλαγίως), διεγείρω, παρορμῶ.— ἀμτβ. ἐπὶ λόγων, ἐξέρχομαι ἔκ τινος κατὰ τύχην.

παρ-αίνεσις, -εως, ἡ· συμβουλή, παρόρμησις, παρ-αίτησις.

παρ-αινέω, μελ. -έσω ἢ -έσομαι· ἀόρ. α' **παρήνεσα**· πρκ. **παρήνεκα**.— παθ. ἀόρ. α' **παρηνέθη**· πρκ. **παρήνημαι**· συμβουλεύω, προτρέπω, παραινῶ.

παρ-απειθῶναι, **παρ-απειθῶ**, γ' ἐν. ὅπου. ἀόρ. β' καὶ μτχ. θηλ. ἀόρ. β' τοῦ **παραπειθῶ**.

παρ-αίρεισις, -εως, ἡ (**παραιρέσις**)· ἀφαιρέσις ἐκ τῶν πλαγίων, ὀλιγοστευσις, κολόθωσις, κολόθωμα.

παρ-αίρειν, μελ. -ήσω· ἀόρ. **παρείλον**· ἀφαιρῶ ἐκ τοῦ πλησίον τινός. 2) ἀπομακρύνω, ἀποσύρω, ἀποσιπῶ, τὸ ἀπὸ τινος, ἐκτρέπω τὸ ἀπὸ τινος πρὸς τι (να): **παρείλες ἀρὰν ἐς παῖδα**=ἐπήρες τὴν κατάραν. καὶ τὴν ἔρριψες κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ σου.— || μεσον, ἀποσιπῶ τὸ ἀπὸ τινος καὶ τὸ προσελκύνω πρὸς τὸ μέρος μου. 2) γεν., παίρνω τὸ ἀφαιρῶν αὐτὸ ἀπὸ ἄλλου, κλέπτω || ὡς. ὀλιγοστεύω, ἐλαττώνω.

παρ-αίρημα, -ατος, τὸ (**παραιρέω**)· τὸ ἀφαιρεθέν, τὸ ἀποσπασθέν, ἀπὸ τὰ πλάγια, ταινία, λωρὶς (ὄφασματος, δέρματος, χάρτου κ. λ. κ.), κοιν. εὐόγια, «λουριδα».

παρ-αίρω, συνγρ. ἀντὶ τοῦ ποιητ. **παραιρέω** (δλ. λ.).

παρ-αισθάνομαι, μελ. -αισθήσομαι, ἀποθ. ἀκούω (ἢ καὶ θλέπω, γεν. ἀντιλαμβάνομαι) κατὰ τύχην, ἐν παρόδῳ.— || ἀντιλαμβάνομαι ἐσφαλμένως, «τὸ παίρνω (θηλ. ἀκούω ἢ θλέπω) λάθος».

παρ-αίσιος, ον (**παρά+αἴσιος**)· ὁ κακὰ προσιωιζόμενος, δυσούσιος, ἀπαίσιος.

παρ-αίσω, μελ. -έσω· ἐπ. ἀόρ. α' **παρήξα**· παρέρχομαι ὀρηκτικῶς, παρατρέχω δρομαίως, προσπερνῶ.

παρ-αἰτέομαι, μελ. -ήσομαι· πρκ. **παρήτημαι**, ἀποθ. αἰτοῦμαι (ζητῶ νὰ λάθω) τὸ παρά τινος, παρακαλῶ διὰ τι, ἱκετεύω: 1) μετ' αἰτ. πργμ. λαμβάνω, ἀποκτῶ, τὸ κατόπιν παρακλήσεων (δι' ἱκεσιῶν). 2) μετ' αἰτ. πρσ., συγκινῶ τινα (τὸν πεῖθω δηλ.) δι' ἱκεσιῶν, ζητῶ καὶ λαμβάνω ὄθειαν παρά τινος || ὡς. μεσιτεύω (μεσοσάω) δι' ἱκεσιῶν ὑπὲρ τινος, ἱκετεύω τινὰ χάριν ἄλλου || παρακαλῶ ἐπιμόνως. 3) μετ. ἀπρφ. ἱκετεύω τινὰ νὰ πράξῃ ἢ νὰ γίνῃ τι.— || μετ' αἰτ. πργμ. ὡς., ὅπως καὶ τὸ λατ. **deprecari**, ἀποτρέπω, ἀποσοθῶ, τὸ διὰ τῶν παρακλήσεων μου || ἀποσοτέρω, ἀποφεύγω.— || μετ' αἰτ. πρσ. καὶ ἀπρφ. παρακαλῶ θερμῶς ὑπὲρ τινος, μεσιτεύω νὰ τοῦ χριστοῦ ἡ τιμωρία ἢ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ δυσάρεστον τι.

παρ-αίτησις, -εως, ἡ (**παραιτέομαι**)· ἐνδερμοσις παράκλησις, ἱκεσία || θερμὴ παράκλησις διὰ νὰ λάθῃ τίς τι, ἀπόλαυσις τινος (πρᾶγμ.) κατόπιν παρακλήσεων || αἰτησις συγκινώσεως, ἀπολογία.— || παράκλησις διὰ νὰ μὴ γίνῃ τι, ἢ ἀποφυγὴ τινος, ἢ ἀπάντησις τινος.— || μεσολάθρησις ὑπὲρ τινος διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κατὰ τὸ δυσάρεστον.

παρ-αίτιος, ον, ὡς. καὶ -α, -ον (**παρά+αἴτιος**)· ὁ ἐν μέρει αἰτίας τινος, συνεργός, συμπράξας (ἐν καλῇ ἔνν.) || ὁ συνεργήσας εἰς τι (ἐν κακῇ ἔνν.), ὁ συνυπεύθυνος, συνένοχος.

παρ-αίφμενος, η, ον, ἐπ. ἀντὶ **παραφάμενος**, μτχ. μέσ. ἐν. τοῦ **παράφωμι**· ἐνδαρρύνων, παρορμῶν, παραινῶν, προτρέπων.

παρ-αίφωσις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **παραφωσις** (**παρά+φωμι**)· ἐνδάρρυνσις, παραίφμεσις, προτροπή, συμβουλή, πειθὼ διὰ λόγων || ὡς. ἐξοπάτησις.

παρ-αίφω, μελ. -ήσω· κρεμῶ, ἀναρτῶ, τὸ πλησίον τινός.— παθητ., ἀναρτῶμαι, κρεμῶμαι, πλησίον.

παρ-ακάθῃ, ἐπ. ἀντὶ **παρακατέβαλε**, γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ **παρακατάβαλλω**.

παρ-ακαθεζέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **παρακαθίζω**.

παρ-ακάθῃμαι, ἀπρφ.— **καθίσθαι**, ἀποθ. κάθημα, πλησίον ἢ παραπλευρώς τινός.

παρ-ακάθίζω, μελ. -καθιζήσω, ἀτ. -καθιῶ· βάλω τινὰ νὰ καθίσῃ πλησίον.— || μέσον, μελ. -καθι-**δοῦμαι**· ἀόρ. β' -**εκαθεζόμεν**· ὡς. ἀόρ. α' -**καθι-σάμην**· καθίζω ἑμαυτὸν πλησίον τινός, κάθημα πλησίον τινός, παρακάθημαι μέ τινα.

παρ-ακάθῃμι, μελ. -καθήσω· ἀφίνω τὸ νὰ πέσῃ (ἢ τὸ κατασιθάζω) πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγια || τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ὡς μέσον, **παρακαθίεμαι**.

παρ-ακάθῃστημι, μελ. -καταστήσω· τοποθετῶ τὸ (τὸ βάλλω νὰ σταθῇ) πλησίον τινός (ἢ παραπλευρώς του).— || ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ καὶ ἐν τοῖς ἀμτβ. χρ., ἐνεργ. ἀόρ. β' -**κατέστη** καὶ πρκ. -**καθέστηκα**· Τοταίμαι (στέκομαι) πλησίον, τοποθετοῦμαι πλησίον.

παρ-ακαίριος, ον, καὶ **παράκαιρος**, ον (**παρά+καίριος**)· ὡς καὶ γινῶ, παράκαιρος, ὁ ἐξω τοῦ πρέποντος καιροῦ, ὁ γινόμενος ἐν οὐ θέοντι χρόνῳ, ὄκαιρος, πρόωρος ἢ ἐξεπερασμένος.

παρ-ακαίω, μελ. -καύσω· καίω (ἀνάπτω) πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγια.

παρ-ακάλῶ, μελ. -καλῶ καὶ μτχ. -καλέσω· πρκ. -**κέκληκα**, παθ. πρκ. -**κέκλημαι**· προσκαλῶ τινα, καὶ δη: || καλῶ τινα εἰς βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν του || στέλλω νὰ μοῦ τὸν φέρουν, προσκαλῶ, συγκαλῶ, λατ. **accersere** || προσκαλῶ τινα ὡς μάρτυρα εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τινός, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς || γεν. προσκαλῶ.— || προσκαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι, τὸν ἐνδαρρύνω, παραινῶ, παρορμῶ, προτρέπω || διεγείρω, ἐξεγείρω, ἐξερεδίζω.— || ἀπαιτῶ, ἀξιῶ, ζητῶ, χρειάζομαι.

παρ-ακάλυμμα, τὸ (**παρακαλύπτω**)· κάλυμμα, παραπέτασμα, τὸ ἀνηρητημένον πλησίον (ἢ ἐμπροσθεν) διὰ νὰ καλύπῃ τι || μτφρ. μανδύας, πέπλος || μτφρ. ὡς. πρόσχημα, πρόσφαις.

παρ-ακαλύπτω, μελ. -ψω· καλύπτω τὸ ἀναρτῶν πρᾶγμὰ τὸ πλησίον, σκεπάζω, ἀποκρύπτω || «καμου φλάρω», μεταμφιέζω.

παρ-ακατά-βάλλω, μελ. -καταβάλλω· ἐπ. ἀόρ. β' **παρακάβαλον**, ἀντὶ **παρακατέβαλον**· καταδέτω (κυρ. ρίπτω κάτω) τὸ ἐκεῖ κοντά: **παρακαταβάλλω ζώνην τινί**=τοποθετῶ (ρίπτω, «ρίχνω») ζώνην (περιζώμα) πλησίον τινός διὰ νὰ τὴν φορέσῃ (νὰ τὴν ζωθῇ), ἢ (κατ' ἄλλους) τὸν περιζώνω με περιζώμα.— || ὡς νομικός ὁρος (δικαικικός ὁρος), καταδέτω εἰς τὸ δικαστήριον χρηματικόν τι ποσόν (**παρακαταβολὴν καλύψμενον**), καὶ ἐγείρω ἀγωγήν (ἐγείρω ἀξιώσεις) ἐπὶ τῆς περιουσίας τινός· ἀπορριπτομένης τῆς ἀγωγῆς ἢ **παρακαταβολή** (τὸ «παράβολον» αὐτὸ οὕτως εἰπεῖν)· ἐδημεύετο ἢ **παρακαταβάλλω τοῦ κλήρου** (ἐπὶ δικῶν ἀναγομένων εἰς τὸ κληρονομικὸν δικαίον) καταδέτω (ὡς παρακαταβολὴν) τὸ δέκατον τοῦ ποσοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγείρω ἀγωγήν, διὰ νὰ προτιμηθῇ ἢ ἀξιώσει μου ἐναντι τῶν ἀξιώσεων ἄλλων δικαιοῦχων (νὰ ἐκδικασθῇ δηλ. πρώτη)· ἐξ αὐτοῦ τὸ

παρ-ακατά-βολή, ἡ (**παρακαταβάλλω**)· τὸ χρηματικὸν παράβολον, τὸ κατατιθέμενον εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ τοῦ ἐγείροντος κληρονομικὴν ἀξίωσιν ἐπὶ ξένης περιουσίας, δημεύμενον δὲ ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς (λατ. **sacramentum**).

παρ-ακατά-θήκη, ἡ (**παρακατατίθημι**)· δεῖ καὶ γινῶ, παρακαταθήκη, πᾶν τὸ κατατιθέμενον παρά τινη, χρηματικὴ κατάθεσις ἢ καὶ κατάθεσις περιουσίας εἰς χεῖράς τινος, τὸ ἐμπιστεύεσθαι ταῦτα (χρήματα καὶ κτήματα) εἰς τὴν φροντίδα τινός.

παρ-ακατά-θνήσκω, μελ. -καταθανοῦμαι· ἀόρ. β' **παρακατέθανον**, καὶ ἐπ. -**κάτθανον**· ἀποθνήσκω πλησίον (ἢ παραπλευρώς) τινός.

παρ-ακατά-κειμαι, ἀπρφ. -**κατακείσθαι**, παθ.· κείμαι πλησίον, κατάκειμαι ἐγγύς ἢ κυρ. παρακάθημαι εἰς δεῖπνον, λατ. **juxta accumbere**.

παρ-ακατά-κλίνω, μελ. -κλίνω· κατακλίνω τινὰ (τὸν βάλλω νὰ κατακλιθῇ, νὰ κοιμηθῇ) πλησίον τινός.

παρ-ακατά-λέγομαι, μελ. -ξομαι, παθ.· κατακλί-

νομαι («πλαγιάζω») πλησίον, κείμει ή κοιμώμαι μετά τινος || έπ. γ' έν. άορ. 6' παρακατέλετο.

παρα-κατα-λείπω, μελ. -πω' καταλείπω τι (νά) παρά τινι, άφώνω τι(νά) όπίω εις· τινά; τό(ν) παραδίω «ατά χέρια του» κάλ φεύγω.

παρα-κατα-πήγγυμι, μελ. -καταπήξω' έμπηγγύνω (καρφώνω) κοντά-κοντά (τό έν πλησίον του άλλου, κατά σειράν) πασάλλους π. χ. ή 8,τι δήποτε άλλο.

παρα-κατα-τίδημι, μελ. -καταθήσω' καταδέτω τι παρά τινι, τό καταδέτω (τό παραδίω) εις χείρας τινος πρός φύλοξιν, του τό έμπιστεύομαι || ίδια δέ έν τφ μέσφ τύπφ έχει τάς σημασ. ταύτας.

παρα-κατ-έχω, μελ. -κατέξω' κρατώ όπίω, συγκρατώ, έμποδίζω, άναχαιτίζω, σταματώ, άνακόπτω, παρακώλω.

παρα-κατ-οικίζω, μελ. -σω' κατοικίζω τινά (τόν θάλλω νά κατοικήση, τον έγκαθιστώ) παρά τινι (πλησίον τινός).—μέσον, παρακατοικίζομαι=κατοικίζω (έγκαθιστώ) τινα πλησίον μου.

παρα-καττήω, άττ. αντί παρακασώω' ράπτω πλησίον τινός, συρράπτω, έμβάλωνω—έν τφ μέσφ, μτρφ., εύτρεπίζω, διευδετώ.

παρα-κείμαι, άπφρ. -κεῖσθαι' γ' έν. έπ. πρτ. παρακέσμετο, παθητ. ως και νυν, παρακείμαι, κείμει (εύρίσκομαι) έγγύς ή ένώπιόν τινος || γενικώς, είμαι έτοιμος, είμαι πρόθυμος || εύρίσκομαι εις τήν έξουσίαν τινός || μτρφ. προσφέρομαι (δίδομαι) εις τινα || τά παρακείμενα=πράγματα (φαγητά π.χ.) παρατεθειμένα, έκτεθειμένα εκεί που πλησίον, ή τό προσφερόμενα (ως δώρα).

παρα-κέλευμα, -ματος, τό=παρακέλευσμα (βλ. λ.)

παρα-κελεύομαι, μέσον' ουσιατώ εις τινα νά πράξη τι, τόν συμβουλεύω νά... του ύποδεικνύω νά... έντέλλομαι εις τινα νά... του δίω έντολήν, παραγγελλάν, νά...— || παρακινώ, προτρέπω, πορορμώ, ένδραρύνω, τόν ενίσχυω δι' έπευφημιών || γ' έν. υπερφ. παρακελεύετο («Ηροδ.» καίται έν παθ. άνν. (=διατάγαι ειχον δοθη') εἰς αὐτοῦ τό.

παρα-κέλευσις, -σεως, ή (παρακελεύομαι)' παραδάρρυνσις, ένδάρρυνσις, προτροπή, παρόρμησις (δι' έπυσημιών).

παρα-κέλευσμα, τό (παρακελεύομαι)' παρόρμησις, παρακίνησις ή κραυγή (έπευφημία) πρός έγκαρδίωσιν και ένίσχυσιν (τών άγωνιζομένων π. χ.).

παρα-κελευσμός, δ' = παρακέλευσις (βλ. λ.).

παρα-κελευστός, ή, δν (παρακελεύομαι)' ό έπευφημηθείς, παροτρυνθείς, παρακινήθείς, προσκληθείς νά...

παρα-κλητίζω, μελ. -σω' διέρχομαι πλησίον τινός έπιπτος, ή «ξεπερνώ» τινα εις τήν ίππασίαν.

παρα-κινδύνευσις, -σεως, ή (παρακινδυνεύω)' παρακεκινδυνευμένη έπιχείρησις, έπικίνδυνον τόλμημα, δραστήης.

παρα-κινδυνεύω, μελ. -σω' όποτολμώ τι τό έπικίνδυνον, ριψοκινδυνεύω, είμαι παράτολμος, ριψοκίνδυνος || μετ' αίτ. πράγμ., τολμώ, όποτολμώ, τι || μετ' άπφρ. έχω τήν τόλμην νά... || άπολ., τολμώ, ριψοκινδυνεύω, διακυβεύω, διατρέχω κίνδυνον || έν τφ παθητ., εἶπας παρακινδυνευμένον=φράσις τολμηρά και παράτολμος.

παρα-κινέω, μελ. -ήσω' μετβ., κινώ πλησίον ή πлагιάζω || διεγείρω, έρεθίζω, διαταράσσω θιαύς, λατ. commovere.— || άμτφ., μετακινώ (μεταβάλλω) τήν θεσιν μου, μετακινούμαι, μεταβάλλομαι, «άλλάζω», «γίνομαι άλλοιώςικα». 2) είμαι έν πλήρει ταραχή, διαταράσσομαι, εξίσταμαι, είμαι έκτός έμαυτού, παραφρονώ, λατ. permovei mente.

παρα-κίω' διέρχομαι πλησίον, παρέρχομαι, «περνώ διπλα».

παρα-κλαίω, μελ. -κλαύσομαι και -κλαυσούμαι' κλαίω πλησίον τινός, ή κλαίω διά τινα.

παρα-κλείω, ίων. -κλήϊω' κλείω έξω, άποκλείω.

παρα-κλέπτω, μελ. -πω' κλέπτω «όπό τήν μπάντα», κλέπτω όπό τά πλάγια, κλέπτω «καθώς περνά όπό δίπλα», διερχόμενος κλέπτω, ύποκλέπτω, «σουφρώνω».

παρα-κληθήσομαι, παθ. μέλ. τφ παρακαλέω'

παρα-κλήϊω, ίων. αντί παρακλήϊω (βλ. λ.).

παρα-κλήσις, -σεως, ή (παρακαλέω)' κλήσις (πρόσκλησις) άπευθυνομένη πρός τινα, πρόσκλησις πρός βοήθειαν πρόσκλησις. 2) έπίκλησις, ικεσία, δέησις || παράκλησις πρός άποτροπήν τινος. 3) παρακίνησις, παρακέλευσις, παρόρμησις, ένδάρρυνσις.

παρακλητέος, α, ου, ρημ. έπίθ. του παρακαλέω' δν πρέπει νά καλέση (προσκαλέση, παρακαλέσθ, προτρέψη) τις || τό ούθ. παρακλητέος=πρέπει νά προσκαλέση, (νά παρακαλέση, νά παρακινήση) τις.

παρα-κλητικός, ή, δν (παρακαλέω)' ό προτροπικός, παραινετικός, ό άνήκων (ή ό κατάλληλος διά) παρότρυνον.

παρα-κλήτος, ου, ρημ. έπίθ. του παρακαλέω' ό κληθείς (προσκληθείς) εις βοήθειαν, κυρ. ό προσκληθείς ως βοηθός τινος έν δικαστηρίω, λατ. advocatus || ύσ. οσα. 6' παράκλητος = ό νομικός βοηθός, ό συνήγορος. 2) γεν. βοηθός || 8θεν, έν τφ Κ.Δ. 6' παράκλητος = τό "Αγιον Πνεύμα ως βοηθός, ως παρήγορος.

παρα-κλήδον, έπίρ. (παρακλίνω)' εγέρνοντας πρός τά πλάγια, πлагιάζω || μτρφ. κατά πορέκκλιον από του άληθούς, παρατετραμμένως, παρακεκλιμένως.

παρα-κλίντωρ, -ορος, 6 (παρακλίνω)'=παρακλίτης (βλ. λ.).

παρα-κλίνω, μελ. -κλίνω' κλίνω (κάμπτω, λυγίζω, κάμνω τι νά λυγίσθ) πρός τά πλάγια, στρέφω τι πρός τά πλάγια || παρακλίνω τήν θύραν=όφνω τήν θύραν ήμιάνοικτον, τήν άνοίγω όλίγον. 2) μτρφ., κάμνω τι νά παρεκκλίνη (νά «παραστρατίση»), τό κάμνω νά πάρη στροβά (λοξό) δρόμο || άλλη παρακλίνουσι δίκας=παρεκτρέπουσι τήν δικαιοσύνην πρός άλλας κατευθύνσεις (τήν κάμνω νά άφήση τήν όρθήν όδόν τής δικαιοσύνης και νά πάρη άλλους δρόμους).— || θάλλω τινά νά κατακλίδθ (νά κοιμηθθ) πλησίον άλλου.— παθητ. και μέσ., άορ. α' παρακλίνθη' πρφ. παρακλίνωμαι' κατακλίνομαι πλησίον τινός, κυρ. έπί των μετεχόντων εις δέπικνον, άνακλίνομαι (λατ. juxta accumbere) || κείμει παρακλινούρις (έπί παρακειμένων χωρών).— || άμτφ. έν τφ ενεργ., στρέφομαι πρός τά πλάγια, έξολισθαίνω, «ξεγλιστρώ», διαφεύγω.

παρα-κλίτης, -ου, 6 (παρακλίνω)' ό κείμενος πλησίον, ό παρακείμενος, ό άνακεκλιμένος πλησίον τινός κατά τά δέπικνα.

παρα-κλύω'=παρακνούω (βλ. λ.).

παρα-κμαζώω, μελ. -άσω' ως και νυν, παρακμαζώω, άρχίζω νά χάνω τήν άκμήν των νεανικών μου χρόνων, χάνω τήν άκμήν μου || είμαι έν παρακμή, είμαι έξαδυνατισμένος, μαρμαμένος.

παρα-κοάω, ίων.=παρανοώ.

παρα-κοή, ή (παρακνούω)' έσφαλμένη άκοή (έλαττωματική, βαρεία, μη άκούουσα όξέως) || ως και νυν, τό παρακούειν, ή παρακοή, άνυπακοή, άπειδεια.

παρα-κοινάομαι, μεσ. (παρακοίνω)' ουσυέπτομαι μετά τινος άλλου, άνακοινώνω εις αυτόν και εκείνος εις έμέ (οκέψεις), ουνεγνωσθαι, έπικοινωνώ, μεσ(ί) του, λατ. communicare.

παρα-κοίτης, -ου, 6 (παρα+άκοίτης)' ό πλησίον τινός κοιμώμενος, ό παρακοιμώμενος, ό συκοιμώμενος, ό ούζυγος.

παρα-κοιτίς, -κος, ή, αιτ. -κυν' έπ. δοτ. παρακοίτι (παρα+άκοίτης)' γυνή, ή ούζυγος, ή σύντροφος.

παρα-όκολουθέω, μελ. -ήσω' άκολουθώ έκ του πλησίον, παρακολουθώ κατά πόδας, ή τόν συνοδεύω «ηγαίνοντας πλάι του» || παρακολουθώ έπισταμένως, μετά προσοχής, προσέχω || έπί κανόνων, νόμων, ίσχύω διά παντός, άπ' άρχής μέχρι τέλους.— || μτρφ. ακολουθώ έκ του πλησίον (παρακολουθώ έπισταμένως) διά τής σκέψευς (διά του νοού), έννώω, κατανώω,

παρα-κομίδη, ή (παρακομίζω)' ή μεταφορά, ή μεταβίβασις, ή διακομιδή, ή μετακόμισις.— || (έκ του παθητ.) ή μετάβασις, ό διάπλους, ή διαπεραιώσις εις τό άπέναντι μέρος (δχθην, άκτήν κ.τ.δ.).

παρα-κομίζω, μελ. -ίσω και άττ. -ίω' κομίζω, (φέ-

ρα, μεταφέρω, προσκομίζω) πλησίον (ή παραλλήλως πρὸς τι, κατὰ μήκος του) || συνοδεύω, προπέμπω || μετακομίζω τι ὀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον || γὰν. φέρω, μεταφέρω.— μέσον, μεταφέρω τὴ πρὸς χρῆσίν μου (τὸ φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ πρὸς χῆρὶν μου).— || παθητ., πλὴν παραλλήλως πρὸς τι (ἢ πλησίον), παραπλῆν (τὰς ἀκτὰς). 2) διαπλῆν, πλῆν διαπεραιοῦμαι ἀπέναντι.

παρ-ἄκονάω* μελ. -ῆσω* ἄκονίζω, ὀξύνω, τροχίζω, προσέτι (ἐπὶ πλῆον).

παρ-ἄκοντίζω, μελ. -ῆσω* ρίπτω τὸ ἄκόντιον μαζὶ με ἄλλους (οἱ ὅποιοι ἄκοντίζουν πλησίον μου)

παρ-ἀκοπή, ἢ (παρἀκόπτω)* τὸ κτυπᾶν ψευδῆ κτυπήματα || τὸ κόπτειν ψευδῆ νοήματα || μετρ. παραφορά, παραφροσύνη, παράνοια.

παρ-ἀκοπος, ον (παρἀκόπτω)* ὁ κεκομμένος ψευδῶς, κίβδηλος, πλαστός, νόδος (ἐπὶ νοήματων), παραχαραγμένος || μετρ. παράφρων, παράνοος, μασιακός.

παρ-ἀκόπη, μελ. -ῆσω* κόπτω κίβδηλος, κόπη κίβδηλα νοήματα, παραχράττω, παραποιῶ || καθόλου, νοδεύω, κίβδηλεύω || ἀνδράφια παρακεκομμένα=κίβδηλα, κίβδηλα χαρακτηρισμός.— || μέσον, ἐξ-απατῶ, δι' ἀπάτης ἀφαιρῶ πράγμα τι ὀπὸ τινος (ματὰ γὰν.) || ἐπὸλ. ἐξαπατῶ.—παθητ., ὀπατῶμαι.— || μετρ. (κτυπῶ καὶ) διαστρέφω τὸν νοῦν, ποιῶ τινα παράφρονα, τὸν τρελλαῖνον, διατάρσσω τὰς φρένας.

παρ-ἀκούω, μελ. -ἀκουόσμαι (παρὰ+ἀκούω)* ἀκούω τυχαίως (κατὰ σύμπτωσιν, παρεμπιπτόντως), ἀκούω νὰ γίνεται λόγος περὶ τινος.— || ἀκούω ὠτακουστῶν, κρυφακῶς, ὠτακουστῶ.— || ἀκούω ἀτελῶς, ἀκούω ἐσφαλμένως, ἀκούω κακῶς, παρανοῶ.— IV ὡς καὶ νῦν, παρακούω, δὲν ὑπακούω, δὲν πειθαρχῶ.

παρ-ἀκρεμῆννυμι, μελ. -κρεμάσσω, ἀττ. -κρεμῶ* κρεμῶ τι (τὸ ἀφίνω νὰ κρεμάται) πλησίον (ἢ «στὸ πλάτι».

παρ-ἀκρεμάσσει, μετχ. ἀορ. ἀ' τοῦ παρακρεμῆννυμι.

παρ-ἀκρίνω, μελ. -κρίνω* ἀορ. ἀ' παρακρίνω* πρὸς παρακρίνω* παθητ., ἀορ. ἀ' παρεκρίθην* πρὸς παρεκρίνω* κυρ. χωρίζω καὶ τοποθετῶ παραπλεύρως, παραδέτω || παραδέτω, συγκρίνω, παραβάλλω. 2) κρίνω ἐσφαλμένως.— || παρατάσσομαι κατὰ μήκος ἐκτάσεως τινος.

παρ-ἀκροτέω, μελ. -ῆσω* κροτῶ (κτυπῶ με τὴν παλάμην, παλαμίζω) «εἰς τὸ πλάτι» (εἰς τὸν ὦμον), «τὸν χτυπῶ στὸν ὦμον», κτυπῶ ἐλαφρῶς || μετρ. παροκινῶ, παρορμῶ.

παρ-ἀκροτεῖω, -εως, ἢ (παρἀκροτεύω)* τὸ κτυπᾶν πλησίον || τὸ ἐσφαλμένως κρούειν, ἐσφαλμένῃ κρούσει μουσικοῦ ὄργανου, ἐσφαλμένως μουσικὸς τόνος || πλάγι, σφάλμα.— || ἀπάτη, ἐξαπάτησις, φενακισμός, δόλος.

παρ-ἀκροτεῖω, μελ. -ῆσω* πρὸς παρεκκρούσθην* παθητ., ἀορ. ἀ' παρεκρούσθην* πρὸς παρεκκρούσθην* κτυπῶ πλησίον (παραπλεύρως, «δίπλα») || κυρ. κτυπῶ ἐσφαλμένως μουσικὸν τόνον.— || παροδηγῶ, ἐξαπατῶ, παραπλανῶ, φενακίζω.

παρ-ἀκτόμαι, μελ. -κτῆσμαι, ἀποθ.* κτῶμαι ἐπὶ πλῆον, προσκτῶμαι || πρὸς παρεκκτετῆμαι = ἔχω ἐπὶ πλῆον.

παρ-ἀκτιδῖος, ον, καὶ παρ-ἀκτιος, α, ον (παρὰ+ἀκτῆ)* ὀπὰρ τὴν ἀκτὴν, παραθαλάσσιος, ἐπάκτιος, ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κείμενος.

παρ-ἀκύπτω, μελ. -ῆσω* ἀορ. ἀ' παρεκκύπτω* κύπτω πλαγίως, ἢ κύπτω πλησίον τινός, «σκυβῶ» (εγέρνω) τὸ κεφάλι πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν ἐπροσηγῆτάς (ὅπως κἀμουν οἱ φαλλοὶ κιθαριστοὶ ἢ ἀλχηταί). 2) γενικῶς, βλέπω πλαγίως πρὸς τι, ρίπτω πλάγια θλέματα πρὸς τι, ἢ εγέρνω λίγο πρὸς τὸ πλάτι διὰ νὰ ἴδω ἀκριβέστερον. 3) «σκύπτω» καὶ κρυφοκτυπῶ ἀπὸ τὴν ὕψην ἢ ἀπὸ τὸ παράθυρον (ἐπὶ τῶν κορασιῶν, ὅταν ἐξῶθεν τῆς οἰκίας των διέρχωνται νέοι) || ὡς «σκύπτω» διὰ νὰ ἴδω μέσα εἰς τι.

παρ-ἀκυχή* = παροκωχῆ (βλ. λ.).

παρ-ἀλμῶνω, μελ. -λήψομαι, ἰων. -λάμψομαι* ἀορ. β' παοίλαβον* ἀπρφ. -λαβεῖν* πρὸς -εἴληφα, παθ.

-εἴλημαι* λαμβάνω τι παρὰ τινος, διαδέχομαι τινα (εἰς ἀξίωμα τι ἢ εἰς τὴν κατοχὴν περιουσίας). 2) λαμβάνω τι εἰς τὴν κατοχὴν μου || καταλαμβάνω τι ὡς ἐγγύθειν || ὡς λαμβάνω τὴν διὰ τῆς θίας, καταλαμβάνω τὴν θίασιν. 3) λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, προσλαμβάνω γυναίκα διὰ σύζυγον. 4) προσάγω τινὰ ὡς μάρτυρα.— || λαμβάνω, (ὑπο)δέχομαι τινα ὡς ἔξον, τὸν προσκαλῶ.— || III παραλαμβάνω τὴν ἐκ φήμης, ἐξ ἀκοῆς, ἐκ παραδόσεως (κατὰ παράδοσιν), μανθάνω, ἀκούω, λατ. accipere.— IV ἐπαίρων ἐπ' ἀνὰ μου, ἀναλαμβάνω, λατ. suscipere.— V ἀναμένω, περιμένω, διὰ τι, διακόπτω, ἀναβάλλω, λατ. excipere.

παρ-ἀλέγω, μελ. -ῆσω* θάλλω τι(νά) πλησίον ἄλλου, τὸ(ν) τοποθετῶ κοντὰ (ἢ καὶ ἐτό(ν) θάλλων ὀπλαγίῳσι διπλα).— Μέσον, μελ. -λέξομαι* ἀορ. ἀ' παρελεξάμην* γ' ἐν. ἀπ. ἀορ. β' παρ-ἐλεξκο* κείμαι (ἢ καὶ πλαγιάζω) πλησίον ἢ μετὰ τινος, παροκινῶμαι, συγκοιμῶμαι.— || παραλέγομαι γῆν = παραπλῆν ἡώραν, πλῆν κατὰ μήκος τῶν ἀκτῶν τῆς.

παρ-ἀλείπτω, ρημ. ἐπιθ. τοῦ παραλείπω* = δεῖ παραλείπειν (ἢ παραλείπειν).

παρ-ἀλείπω, μελ. -ῆσω* ὡς καὶ νῦν. ἀφίνω κατὰ μέρος, ἀφίνω ὅπισθ, ἀφίνω ὑπόλοιπον. 2) ἀφίνω κατὰ μέρος, ἀφίνω ἀπαρτήρητον, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, παρέρχομαι, λατ. praetermittere. 3) παραμελῶ, παρασιωπῶ, παραλείπω, λατ. omittere.

παρ-ἀλείφω, μελ. -ῆσω* ἀλείφω εἰς τὰ πλάγια, ἀλείφω ὀλίγον.

παρ-ἀλέϊμαι, παθ. πρσ. τοῦ παραλύω.

παρ-ἀλεύσσω*=παροράω (βλ. λ.).

παρ-ἀληπτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ παραλαμβάνω* = δεῖ παραλαμβάνειν (ἢ παραλαβεῖν)=πρέπει νὰ παραλάβῃ (προσλάβῃ) τις.

παρ-ἀληπτός, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ παραλαμβάνω* ὁ δυνάμενος νὰ παραληφθῇ, ὃν δύνανται τις νὰ παραλάβῃ.

παρ-ἀληρέω, μελ. -ῆσω* λέγω παραληρήματα, λαλῶ ὡς ἄφρων, λέγω ἀνοησίας, εἶμαι «ξεμωραμμένος», φλυαρῶ ἀφορητῶς, λατ. delirare.

παρ-ἀληθῶσομαι, παρἀλήψομαι, μελ. παθ. καὶ μεσ. τοῦ παραλαμβάνω.

παρ-ἀληψίς, -εως, ἢ (παρἀλαμβάνω)* ὡς καὶ νῦν, τὸ παραλαμβάνειν ἐξ ἄλλου, ἢ παραλαβῆ || ἢ διαδοχῆ.

παρ-ἄλια, ἢ (ἐνν. χώρα)* ὡς καὶ νῦν, παραλία, ἀκτῆ κυρ. θηλ. τὸ ἐκτομ.

παρ-ἄλιος, (α), ον (παρὰ+ἄλις)* ὅ,τι καὶ νῦν, παρἄλιος, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, παραθαλάσσιος — || τὸ θηλ. ὡς οὐα. ἢ παρἄλια (ἐνν. χώρα), ὅ,τι καὶ νῦν || παρἄλια εἰδικῶς ἐν Ἀθῆναις ἐκαλεῖτο ἡ λωρὶς τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς, ἀπὸ τῶν ὑπὤρειων τοῦ Ὑμητο μέχρι τῆς θαλάσσης.

παρ-ἀλλάγη, ἢ (παρἀλλάσσω)* ἡ μεταβίβασις ἀπὸ χειρός εἰς χεῖρα, μετάδοσις, διαβίβασις, μεταβίβασις, μεταφορά.— || ἐναλλαγή || ἀλλαγῆ, μεταβολῆ, ἀλλοίωσις || ὡς καὶ νῦν, παραλλαγή, παρέκκλισις, ποικιλία.

παρ-ἀλλάγμα, -ατος, τὸ (παρἀλλάσσω)* ἐναλλαγή || διαφορά, παραλλαγή, ποικιλία || ἀντάλλαγμα.

παρ-ἀλλάξ, ἐπίρ. (παρἀλλάσσω)* ἐναλλάξ, κατ' ἐναλλαγῆν, ἀμοιβαίως, λατ. vicissim || κατ' ἐναλλασσομένης σειρᾶς (γραμμῆς).

παρ-ἀλλάσσω, ἀττ. -ττω* μελ. -ῆσω* ἀορ. ἀ' παρἄλλαξα* παθητ., ἀορ. ἀ' ἠλλάχθην* ἀορ. β' ἠλλάχην* πρὸς ἠλλάγμασι* ἀλλάσσω τὰ πλησίον ἀλλήλων κείμενα, τὰ κάμνω νὰ ἐναλλάσσωνται μετὰ τῶν, νὰ εἶναι τὸ ἐν διάφορον τοῦ ἐπομένου (τοῦ παρακειμένου). 2) ἀλλοοοω (ἀλλοιωῶ, μεταβάλλω) ὀλίγον, καὶ δὴ πρὸς τὸ χειρότερον, τὸ χειροτερεῶν, «τὸ χαλῶ». 3) ἐπὶ τόπου, παρέρχομαι τι, ἢ τὸ διαφεύγω, τὸ ἐκφεύγω, τὸ ἀποφεύγω.— || ἀμτδ., παρέρχομαι, «περνῶ κοντὰ» ἀπὸ ἄλλο(ν). 2) παρεκκλίνω, ἀκολουθῶ παρεκκλίσειν, διαφέρω, ἀποτελῶ παραλλαγήν, ποικίλλω || ἔθεν καὶ, διοισθαίνω ἀπὸ τὰ πλάγια, «εξεγλιστρῶ», διαφεύγω.

παρ-ἀλλήλος, ον (παρὰ+ἀλλήλων)* ὅ,τι καὶ νῦν,

παράλληλος, κείμενος ό εις πλησίον (παραπλεύρωσ) του άλλου.

παρα-λογίζομαι, μελ. *-ίσομαι*, άποθ. *δ,τι και νύν περιπου*, ύπολογίζω, «λογαριάζω» έσφαλμένως (κακώς), κάμνω έσφαλμένους (κακούς) ύπολογισμούς. 2) συλλογίζομαι (σκέπτομαι) έσφαλμένως, κάμνω κακούς ύπολογισμούς, έξόγγυ έσφαλμένα συμπεράσματα.— **||** έξεπατώ διά παραλόγισμών (δι' έσφαλμένων ύπολογισμών, δι' έσφαλμένων συμπερασμάτων), έξεπατώ διά σοφισμάτων.

παρα-λογισμός, ό (*παραλογίζομαι*): *δ,τι και νύν*, παραλογισμός, έσφαλμένος ύπολογισμός, έσφαλμένον συμπεράσμα, έσφαλμένον τρόποσ του συλλογίζεσθαι **||** άπάτη, σόφισμα.

παρά-λογος (Α), *ον* (*παρά* + *λόγος*): ό παρά λόγον, ό πέραν (ό έκτός) παντός ύπολογισμού, άπροσδόκητος, άνέλπιστος. 2) *ώς και νύν*, ό έξω του όρθου λόγου, παράλογος, άνόητος, άκατανόητος, άνεξηγήτος: *έξ αυτού τό*

παρά-λογος (Β), *ώς οσα*. (κυρ. άρσ. του προηγ. *επιθ. παράλογος*): τό παρά πάντα λόγον (παρά πάνσαν λογικήν), τό άπροσδόκητον τέλος (τέρμα, έκβασις) ύποδέσσεις τινος **||** έσφαλμένος ύπολογισμός, σφαλερός λογαριασμός.

παρ-άλος, *ον* (*παρά* + *άλος*): ό παρά τήν θάλασσαν, ό πλησίον τής θάλασσης, παράλιος, παραθαλάσσιος. 2) *γαν.*, ό περί τήν θάλασσαν άσχολούμενος, θαλασσινός, ναυτικός.— **||** *οι Πάραλοι* (έν τή 'Αττική): *οι κάτοικοι τής Παράλλιας* (βλ. *παράλλιος*), ήτοι τής μεταξύ 'Υμηττου καί θαλάσσης λωρίδος Γής, έν αντιθέσει πρός τούς κατοικούντας τά πεδινά μέρη (τούς *Πεδιακούς*) και τούς όρεινούς (τούς *Διακρίους* ή *'Υπερακρίους*). 2) *Πάραλοι* *εκαλοδντο* *ώς*. και *οι* άποτελούντες τό πλήρωμα τής *Παράλου* (βλ. *εθθς* *κατωτ.*).— **||** *ή Πάραλος* (ένν. *ναύς ή τριήρης*), τό έτερον έκ τών δύο ίερών 'Αθναϊκών πλοίων, τών τελούντων εις τήν ύψηρασαν τής πόλεως και χρησιμοποιούμενων διά διαφόρων κρστικώς άποστολάς (δωρολάς, πρεσβείας κλπ.) τό άλλο *εκαλεϊτο* *Σαλαμινία* (βλ. λ.). Βλ. και Κ. Ε. Α.

παρα-λύπτω, μελ. *-ήσω* (*παρά* + *λυπτω*): προξενώ λύπην με κάτι επί πλέον, παρενοχλώ **||** *οι παραλύπτοι* *σύντες* = *οι* ένοχλητικοί, άτίθισοι, άπειθάρχητοι.

παρα-λύτικός, *ή, όν* (*παραλύω*): *ώς και νύν*, ό πάσχω έκ παραλύσεως, παραλυτικός.

παρα-λύω (διά προσφθιαν βλ. *λύω*), μελ. *-λύσω* *άορ. α' παρελύω* *πρκ. -λέλυκα* *πσθητ., άορ. α' παρελύθη* *πρκ. -λέλυμαι*: λύω έκ του πλσγιου, λύω και άφαιρώ, άποσπώ, κάτι από τι. 2) άποχωρίζω τί από τι, διαχωρίζω, διαίρω.— *Παθητ., άποχωρίζομαι* από τι. 3) άπελευθερώνω, άποδεσμεύω, άπαλλάσσω από τι.— *Παθητ., άπαλλάσσομαι* από τι. 4) άπολύω, άποπέμπω, τινά από άξιωμα τι, τόν καθαιρώ, «τόν παύω» **||** *ώς*. «τόν άπαλλάσσω» τής εϋδύνης. 5) προκαλώ παράλυσιν (νάρκωσιν), άπονεκρώνω, προκαλώ τό τέλος τινός.— **||** προκαλώ χαλάρωσιν εις τά πλάγια.— *Παθητ., παθαίνω* παράλυσιν τής μιάς πλευράς, γίνομαι σκακίτης, είμαι παράλυτος. **||** *γεν.*, έξαντλοϋμαι, «παραλύω» (ώς και *σήμερον λέγομεν*).

παρ-ήμεϊθω, μελ. *-ψω* *άορ. α' παρήμεϊθα* (*παρά* + *ήμεϊθω*): άλλόσσω, μεταβάλλω, άλλοιώ, άλλίγον. 2) άφίνω κατά μέρος, παρέρχομαι, «περνώ από δίπλα» **||** *θθεν*, υπερέχω, υπερβάλλω, έξέχω.— **||** *μέσον*, «περνώ από κοντά», διέρχομαι πλησίον, παρέρχομαι, «ξεπερνώ». 2) άντιπαρέρχομαι, «προσπερνώ», παρατρέχω, δέν κάμνω λόγον περι αυτού, λατ. *praeterire*. 3) επί χρόνου, υπερτερω κατά τήν ταχύτητα, είμαι γρηγορότερος. 4) κάμνω τί νά παρεκκλίνη, τό τροποιώ, χάριν έμαυτου, τό παρεκτρέπω.

παρα-μείγνυμι *ορθότ. του παραμείγνυμι* (β βλ.). **παρ-ημελέω**, *πρκ. -ημέληκα* *ιων. γ' έν* *υπερσ. παρημελήηκε* (*παρά* + *ήμελέω*): *ώς και νύν*, παραμελώ, άδιαφορώ, δέν δίδω προσοχήν.

παρα-μείννημι, *πρκ. του παραμεινήσομαι* (βλ. λ.). **παρα-μένω**, μελ. *-μενώ* *άορ. α' παρέμεινα* *μένω*

πλησίον ή παραπλεύρωσ.— **||** *άπολ.*, *ώς και νύν*, παραμένω, μένω εις τήν θέσιν μου, μένω σταθερός και άκίνητος εις τήν θέσιν μου. 2) μένω εις τινα θέσιν, παραμένω όπισω, παραμένω κατ' οίκον. 3) επίζω, παραμένω έν ζωή **||** επί πραγμ., διαρκώ, άντέχω, «βαστώ».

παρ-ήμερος, *ον*, *δωρ. άντι παρημερος* (βλ. λ.). **παρα-μετρέω**, μελ. *-ήσω* *μετρώ* τί δι' άλλου, τοποθετών. *δηλ.* τό έν παραλλήλωσ πρός τό άλλο **||** συγκρίνω, παραβάλλω.— **||** *έκμετρώ*, καταμετρώ.

παρ-ήμεύω, *δωρ. = παραμείβο* (βλ. λ.).— *μέσον*, *παραμετόμαι* *τινος μορφή* = υπερβάλλω τινά κατά τό κόλλος.

παρα-μηρίδιος, *ον* (*παρά* + *μηρός*): ό κατά μήκος τών μηρών, ή ό παραλλήλωσ και πλησίον τών μηρών **||** *τά παραμηρίδια* = ό όπλισμός τών μηρών (πλάκες μεταλλιναι ή δερματιναι, καλύπτομαι και προστατεύουσαι τούς μηρούς).

παρα-μίννυμι (*ορθότ. -μείγνυμι*), και *-ύω*, *ιων. -μίσγω* *μελ. -μ(ε)ξίω* *πσθητ. πρκ. -μείμ(ε)γμαι* *άναμειννύω* τί με τί, *έγκαταμειννύω* τί εις τί, *άνακατώνω* τί με τί (*παραμ—* *τινί* *τι*). 2) *μετ' αϊτ. μόνον*, *άναμειννύω* τί, *προσθέτω* τί *δι'* *άναμειξεως*, λατ. *admiscere*.

παρ-άμιλλάομαι (*παράμιλλος*), *άποθ.* *άμιλλώμενος* *πρόσ* τινα τόν υπερτερω.

παρ-άμιλλος, *ον* (*παρά* + *άμιλλα*): ό υπέρ άμιλλαν, ό πέραν άμιλλης, άπαράμιλλος. 2) ό άμιλλώμενος, άγωνίζομαι, άναγωνιστής.

παρα-μηνήσομαι, μελ. *-μνήσομαι* *πρκ. -μμήνημαι*, *άποθ.* *ποιούμαι* *μνείαν* *προσέτι* (ή έκ παραλλήλου πρός άλλο τι), κάμνω λόγον έν παρόδω (παρεμπιπτόντως), επ' εύκαιρία.

παρα-μίννω, *ποιητ.* *άντι παραμένω* (έν τή ένν. του παραμένω, βραδύνω, όργοπορώ, χρονίζω).

παρα-μίσγω, *ιων. άντι παραμείγνυμι*.

παρα-μνάομαι, *ιων. άντι παραμεινήσομαι* (βλ. λ.).

παρα-ρολείν, *άπρφ. άορ. β' του παραβλόσκω* (βλ. λ.).

παρα-μόνιμος, *ον* (*παραμένω*): ό διαμένω παρά τινι, ό μόνιμωσ μένων πλησίον τινός **||** διαρκής, σταθερός, μόνιμος **||** πιστός.— *τό οδδ.* *παραμόνιμον* *ώς επίρ.* = σταθερώσ, κατά τρόπον σταθερόν.

παρ-άμονος, *ον*, *ποιητ.* *πάρμονος* (*παραμένω*) = *παραμόνιμος* (βλ. λ.).

παρ-άμουσος, *ον* (*παρά* + *Μούσα*): ό εναντίος πρός τήσ Μούσας ή τήν Μουσικήν, ό *δδων* *οϋχι* *συμφώνως* τή Μουσική, παράφωνος, παράχορδος, άνευ όρμονιάς **||** *θθεν* *μτφρ.* *τραγικός*, άποτρόπαιοσ.

παρ-αμπ-έχω, *ή -αμπίσχω* *μελλ. παραμφέσω* *άορ. β' παρήμπεισχον* (*παρά* + *άμπέχω*): καλύπτω τί με τί (με *μανδύαν* κ.τ.δ.), σκεπάζω **||** *θθεν*, *μτφρ.* «καμουφλώω», μεταμφιέζω, παραμορφώνω. 2) έν τή *μσφρ.* *προφάσομαι*, μεταχειρίζομαι *ώς* *πρόσχημα*.

παρ-αμπυκίζω, *λακ. παραμπυκιδδω* (*παρά* + *άμπυξ*): περιτυλίσσω και δένω τās τρίχας τής κεφαλής με κεφαλόδεσμον (είδος δικτύου ή ταινιάς), *ανάδένω* τήν κόμην

παρ-αμϋθεόμαι, μελ. *-ήσομαι* *άορ. α' -εμϋθησάμην*, *άποθ.* *άπειδύνω* *πρόσ* τινα παραμυθητικούς (πραϋντικούς, ή παρηγορητικούς) λόγους **||** τόν *παρ-αμϋθώνω*, *παρ-αμϋθρύνω*, *παρ-αμϋθώνω* **||** τόν *συμβουλεύω*. 2) *παρηγορώ* τινα, τόν *καταπραϋνώ*, τόν *μαλάσσω*, τόν *καθησυχάζω*.

παρ-αμϋθία, *ή* (*παραμυθόμαι*): ή παραδάρρυνσις, προτροπή, *έγκαρδίασις* **||** *παρηγορία*, *καταπραϋνισις*. **παρ-αμϋθιον**, *τό* (*παραμυθόμαι*): προτροπικός λόγος, *παράνεσις*. 2) *παρηγορία*, *καταπραϋνισις*, *κατευνασμός*.

παρα-μύκάομαι, μελ. *-ήσομαι* *μυκώμαι* *πλησίον* ή *παραπλεύρωσ* τινός.

παρ-ανα-γιγνώσκω, *μτγν. -γιγνώσκω* *μελ. -γιγνώσομαι* (*παρά* + *άναγιγνώσκω*): *άναγιγνώσκω* (διαβάζω) *πλησίον* ή *παραπλεύρωσ* **||** *άναγιγνώσκω* δύο κείμενα έκ παραλλήλου (πλάτ-πλάτ), *ώστε* *νά* *κάμνω* *συγκρίωνωσ* *παραβολήν* (*συγκρίσιν*) *μεταξύ* *των*, *παραβάλλω*, *συγκρίνω*, *άντιβάλλω* (*πρβλ.* *άντιβολή* *κωδίκων*). 2) *άναγιγνώσκω* *έσφαλμένωσ*.

παρ-βαιετώ· κατοικῶ πλησίον ἢ παραπλεύρως, παροικῶ, προσοικῶ.

παρ-βαίω· κατοικίζω τινά (τόν ἐγκοδιστῶ) πλησίον.— || τὸ μέσον *παρναίωμα* = κατοικῶ πλησίον ἢ παραπλεύρως, παροικῶ.

παρ-ἀν-ἀλίσκω· μελ. -ἀνᾶλωσω· ἐξοδεύω, δαπανῶ, κακῶς, κάμνω σπατάλην, κατασπαταλῶ διασπαθίζω.

παρ-ανα-τέλλω· ἀνατέλλω πλησίον, ἐμφανίζομαι πλησίον.

παρ-νέομαι, ἀποθ.· διαβαίνω πλησίον ἢ παρέρχομαι.

παρ-νέω (Α), μελ. -νεύσομαι κχι -νευσούμαι (*παρ-εἰ-νέω* Β=κολυμβῶ)· κολυμβῶ πλησίον.

παρ-νέω (Β), μελ. -νήσω (*παρ-εἰ-νέω* Δ=σωρεύω)· ἐπισωρεύω πλησίον.

παρ-νηνέω κχι -νητέω, ἰων. ἀντί *παρνετόν* Β (βλ. λ.).

παρ-νήχομαι, μελ. -ξομαι, ἀποθ.· νήχομαι (κολυμβῶ) πλησίον, παρά τήν ἀκτὴν, κολυμβῶ «ἐξω-ἐξω».

παρ-νικάω· νικῶ, καθυποτάσσω.

παρ-νίσσομαι, ἀποθ.· *παρνετόμαι* = διαβαίνω πλησίον ἢ παρέρχομαι.

παρ-αν-ίσχω· ὑψώνω τι πλησίον ἄλλου, ὑψώνω ἀνταποκρινόμενος.— || ἀνορθοῦμαι πλησίον, ἴσταμαι ὁρθοῦς πλησίον.

παρ-νοέω, μελ. -ήσω (*παρᾶνοος*)· νοῶ (ἐννοῶ, κατανοῶ) ἐσφαλμένως, σκέπτομαι κακῶς.— || ἔχω πάθει παράνοια, εἶμαι ἐξω φρενῶν, παραφρονῶ, εἶμαι παράφρων.

παρᾶ-νοια, ἡ (*παρανοία*)· ἐκτροπή τῆς διανοήσεως, ἀνοησία, μωρία || *μανία*, παραφροσύνη.

παρ-αν-οίγνυμι, κχι -ανοίγω· μελ. -ανοίξω (*παρ-εἰ-ανοίγνυμι*)· ἀνοίγω πλαγίως, ἀνοίγω ὀλίγον.

παρ-νομέω, πρτ. *παρνετόμων*· ἄδρ. α' *παρνετόμωσα*· πρτ. *παρνετόμωκα*· παθητ., ἄδρ. *παρνετόμωθη*· πρτ. *παρνετόμωμαι* (*παρᾶνομος*)· πράττω παρά τούς νόμους, παραβαίνω τόν νόμον (ἢ τούς νόμους), ἐνεργῶ παρανόμως. 2) διαπράττω ἐγκλημα || μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαι τινα παρά τούς νόμους, τόν κακομεταχειρίζομαι, τοῦ κάμνω κακόν || ἐν τῷ παθ., τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως, ὑπέκειμαι εἰς κακὴν μεταχειρίσιν.

παρ-νόμημα, -ατος, τὸ (*παρανομέω*)· παράνομος πράξις, παράβασις τῶν νόμων, παρανομία, παράβασις.

παρ-νομία, ἡ (*παρανομέω*)· ὡς καὶ νῦν, παράβασις τοῦ νόμου, παράνομος πράξις, παρανομία.

παρᾶ-νομος, ον (*παρᾶ-νόμος*)· ὡς καὶ νῦν, παράνομος, πράττων παρά τόν νόμον ἢ καὶ παρά τὰ νενομισμένα (τὰ ἔθιμα) || γενικῶς, οὐχὶ νόμιμος, δεινός, ἄδικος, θίσιος.— || κατὰ τὸ ἀττικόν δέχαιον· *παρᾶνομα γράφω*=προτείνω πράγματα ἀσύμφωνα πρὸς τοὺς κειμένους νόμους, ὑποβάλλω προτάσεις πρὸς τοὺς νόμους || ἐν τῷ *γράφωμαι τινα παρᾶνόμων*=καταγγέλλω τινά διότι (κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς μου) προτείνει πράγματα ἀντιτιθέμενα πρὸς τοὺς νόμους· *τόν γράφοντα παρᾶνομα παρᾶνόμων γραφόμενος*=μηνύων τόν ὑποβάλλοντα παρᾶνόμους προτάσεις || *γραφή παρᾶνόμων*=μηνυοῖς διὰ παρανόμους προτάσεις || *παρᾶνόμων* (ἐνν. *γραφήν*) *φεύγω*=καταγγέλλομαι ὡς προτείνων παράνομα πράγματα.

παρᾶ-νοος, ον, συνηρ. **παρᾶ-νοους**, ουν (*παρᾶ-νόος*)· ὁ πάσχων παρανοίαν, παράφρων.

παρ-αντα, ἐπίρ. **παρᾶ-άντιος**· ἐκτός τῆς εὐθείας ὁδοῦ, λοξῶς («στραβά, λοξά»), πλαγίως, πρὸς τὰ πλάγια.

παρ-αν-τέλλω, ποιητ. ἀντί *παρνατέλλω* (βλ. λ.).

παρᾶ-νυμφος, ἡ (*παρᾶ-νύμφη*)· ἡ τῆς νύμφης φίλη παρθένος, ἥτις τήν ὁδηγεῖ πρὸς τόν νυμφίον, ἡ νυμφεύτρια.

παρ-νύσσω, ἀττ. -τω, μελ. -ξω· νύσσω (κεντῶ) πλαγίως || μετρ. ἐξερεδίζω τινά (τόν κεντῶ, τόν βάλλω) νά πρόξῃ τι.

παρᾶ-ξενος, ον· ὁ ψευδῶς παρεκιδύσας ὡς φίλος ἢ ὡς φιλοξενούμενος, ὁ προσποιητὸς φίλος ||

γενικῶς, ψευδῆς, κίβδηλος, νόδος, μὴ γνήσιος, μὴ πραγματικός.

παρ-ξέω, μελ. -έσω· ξέω (ξύνω, τριβῶ) πλαγίως || ξύνω (γρατίζουρίζω) τι καθῶς περνώ δίπλα του.— || ἐγγίζω, ψεύω, προσεγγίζω.

παρ-αξόνιος, ον (*παρᾶ-ἄξων*)· ὁ παρά τόν δᾶξονα, ὁ πλησίον τοῦ ἄξονος || τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. τὸ *παρᾶξόνιον* (συν. κατὰ πληθ.)=αἱ περὶ τῶν τροχῶν, καρφία ἐμπηγνυόμενα εἰς τόν δᾶξονα διὰ νά συγκρατοῦν τόν τροχόν καὶ νά μὴ τὸν ἀφίνουν νά ἐξέρχεται ἀπὸ τόν δᾶξονα || (παρ' Ἀριστοφ.) *σχινδαλάμων παρᾶξόνια*=τολμηρά, παράτολμα, φλυαρήματα, χονδροειδεῖς ἀστεῖομοι.

παρ-ξύω, μελ. ξύσω· ξύνω εἰς τὰ πλάγια || μετρ. ψεύω ἐγγύτητα, ἐγγίζω εἰς τι ἐπιπολαίως.

παρ-παίω, μελ. -παίησω· κτυπῶ πλαγίως || κτυπῶ ἐσφαλμένως.— || ἀμτδ., ὀλιθοβαίνω, ἐκπίπτω, ὀπὸ τίνος, «πέφτω ἐξω», λατ. *excidere* || μετρ. παραπλανῶμαι, λατ. *aberrare* || *παρᾶπαίω φρενῶν*=χάνω τὰς φρένας μου, παραφρονῶ (κυρ. περιπλανῶμαι μακρὰν ἀπὸ τὰς φρένας μου, «βγαίνω ἀπὸ τὰ οὐγκάλᾳ μου»).

παρ-πάλλω· πάλλω (τινάσσω, «κουνῶ») ἐγγύς, τινάσσω πέραν.— μέσον, πάλλομαι (πηθῶ) πλησίον.

παρᾶ-πάν, ἐπίρ. ἀντί *παρᾶ πᾶν* (ἢ *παρ' ἅπαν*)· παντελῶς, καθόλου, ἐντελῶς, ἀπολύτως || εἰς τὰ μαθηματικά· *ἐπὶ διακόσια τὸ παρᾶπαν*=μέχρι διακοσίων ἐν ὅλῳ (ἦ, κατὰ μέσον δρον).

παρ-ἀπάτάω, μελ. -ήσω· ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ || δολεάζω.

παρ-ἀπάφισκο, μελ. -απαφήσω· ἄδρ. β' *παρηπάφον*· ποιητ. ἀντί *παρᾶπατάω* (βλ. λ.) || δι' ἀπάτης ἢ πανουργίας παραπείθω (παραούρω) τινά νά πρόξῃ τι.

παρ-παίδω, μελ. -παίλω· προσελκύνω τινά πρός τὸ μέρος μου διὰ τῆς πείθους, τόν καταπειθῶ||συχρὰ μετὰ κακῆς ἐνν., πείθω τινά διὰ δολίων μέσων || παρ' Ὀμ. κεντῶται συχνά τῦποι μετ' ἀναδιπλ.: *παρᾶπειπέθησι* (γ' ἐν. ὑποτ. ἐπ. ἄδρ. β'), *παρᾶπειπιθῶν, παρᾶπειπιθούσα, παρᾶπειπιθόντες* (μετχ. τύποι τοῦ αὐτοῦ χρόνου).

παρ-πειράομαι, μελ. -ἴσομαι, ἀποθ.· ὀποπειρῶμαι, κάμνω δοκιμὴν τίνος, δοκιμάζω τι(νῶ).

παρ-πέμπω, μελ. -ψω· ἄδρ. α' *παρᾶπεμψα*· στέλλω πλησίον ἢ πέραν τίνος, πέμπω διὰ μέσου, κάμνω τινά νά διέλθῃ διὰ τίνος || ἐπὶ ἤχου, ἀντηχῶ, ἀπηχῶ || ἐπὶ φωνῆς, μεταδίδω εἰς τόν ἐπόμενον, μεταθιβάζω. 2) πέμπω κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς || γεν., ὀποστελλῶ. 3) συνοδεύω, προπέμπω || ὅστω ἐν τῷ μέσῳ, συνοδεύω πλοῖα (ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων συνοδευόντων ἐμπορικῶν).— || στέλλω ἐπὶ πλέων ἢ ἐπιπροσδέτως.— || μετρ., ἀφίνω τι νά περάθῃ, δέν ἀποδίδω σημασίαν, λατ. *praetermittere*.

παρ-πεσών, μετχ. ἄδρ. β' τοῦ *παρᾶπίπτω*.

παρᾶ-πέτᾶμαι=*παρᾶπέτομαι* (βλ. λ.).

παρᾶ-πετᾶννύμαι, πρτ. -πέπτᾶμαι, καὶ -πεπέτασμαι· σύρομαι ὡς παραπέτασμα ἐνώπιόν τίνος.

παρᾶ-πέτασμα, -ατος, τὸ (*παρᾶπετᾶννυμαι*)· ὡς καὶ νῦν, παραπέτασμα, διτὶ ἐκτείνεται ἀναπεπταμένον ἐμπροσθέν τίνος, «κουρτίνα, μπερντές», πέπλος, «βέλος».

παρᾶ-πέτομαι, ποιητ. *παρᾶπέταμαι*· ἄδρ. β' *παρᾶπετᾶμην* ἢ *παρᾶπετᾶμην*· μελ. -πετήσομαι καὶ συγχεομ. -πετήσομαι· ἀποθ. Ἰπταμαι (πετῶ) πλησίον ἢ πλαγίως τίνος. 2) παρέρχομαι τι ἰπτάμενος, ἰπτάμενος διέρχομαι πλησίον τίνος, πετῶ πρὸς τι(να), πρὸς τὸ μέρος τίνος.

παρᾶ-πήγνυμι, καὶ -ύω, μελ. -πήξω· πηγνύω (ἐμπήγω) παραπλευρῶς ἢ πλησίον.— Παθητ., μετὰ πρτ. β' -πέπηγα· ἐμπήγνυμαι (ἐμπήγομαι) πλησίον ἢ παραπλευρῶς || εἶμαι προσκεκολλημένος πλησίον τίνος || εἶμαι φυτρωμένος πλησίον.

παρᾶ-πηδάω, μελ. -ήσομαι· πηδῶ πλησίον, πηδῶ ἐμπροσθέν τίνος, πηδῶ πέραν (τίνος) || μετ' αἰτ. ὑπερηχῶ || μετρ. παραβαίνω.

παρᾶ-πικραίνω· ὡς καὶ νῦν, παρπικραίνω. λίαν πικραίνω, λίαν παροργίζω, τινά.

παρα-πικροσμός, ὁ (παραπικραίνω)· τὸ παραπικραίνειν, τὸ παροργίζειν, πρόκλησις.

παρα-πίμωρημι, μελ. -*περήσω*· ἀνάπτω (βάλλω, δέτω, πῦρ) εἰς τὰ πλάγια (ἢ πλησίον).—Παθητ., καί-ομαι, πυρπολοῦμαι, φλέγομαι.

παρα-πίπτω, μελ. -*πεσοῦμαι*· ἄορ. ὁ -*έσασον*· πρκ. -*πέπτοκα*· πίπτω πλησίον, πίπτω ἐμπροσθεν τινος.— || πίπτω εἰς τὸν δρόμον τινός, εἰρίσκωμαι στὰ πόδια του, παρεμπιπῶ, συμπίπτω, συναντῶμαι μέ τινα. 2) ἐπὶ πραγμ., συμβαίνω, προσφέρομαι.— || πίπτω ἔξω, ἀπόμερα, μακρὰν (τοῦ κρέποντος) || ἐνταῦθεν μτφρ., «πέφτω ἔξω», ἀστοχῶ, σφάλωμαι, πλανῶμαι.

παρα-πλάγξω, μτχ. ἄορ. α' τοῦ *παραπλάξω* (βλ. λ.).

παρα-πλάξω, μελ. -*πλάγξω*· ἄορ. α' *παραπλάγξω*· Παθητ., ἄορ. α' *παραπλάγξην*· κόμην τινὰ νὰ πλανηθῆ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδοῦ, νὰ παραπληνηθῆ, τὸν παραπλανῶ, τὸν ἀποπλανῶ, τὸν ὀδηγῶ, τὸν ὀδηγῶ ἔξω τῆς (εὐθείας) ὁδοῦ.— Παθητ., παραπλανῶμαι, ἀποπλανῶμαι, ὀδηγοῦμαι μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδοῦ.— || μτφρ., τὸν ἀποπλανῶ (ἐν καθαρωῶς ἢ ἐνν.)—Παθ., ἀποπλανῶμαι (ἐν ἢ ἐνν.), ἀκολουθῶ τὸν κακὸν δρόμον.

παρα-πλευρίδια, τὰ (παραπλευρέω)· χάλκινα καλύματα τῶν πλευρῶν τῶν πολεμικῶν ἵππων.

παρα-πλέω, ἰων. -*πλέω*· μελ. -*πλοῖσσομαι* καὶ -*πλευσοῦμαι*· γ' ἐν. ἄορ. ὁ -*παραπλέω* (ὡσεὶ ἐκ ρήμ. εἰς -*μι*)· πλέω παρὰ τι, πλησίον τινός, παρέρχομαι πλέων || πλέω κατὰ μήκος τῶν ἄκτων || πλέων ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινός.

παρα-πλήγος, αἰτ. πληθ. τὸ *παραπλήξ* (βλ. λ.).

παρα-πληκτος, ὁ (παραπλήσσομαι)· ὁ βληγὲς (κτυπηθεὶς) καὶ παραμερικθεὶς ἀνεπεὶα τοῦ πλήγματος || μτφρ., παράφρων, μανιακός, μανιμένος.

παρα-πλήξ, -*ἦγος*, ὁ, ἡ (παραπλήσσομαι)· ὁ πλάγιος πλησοόμενος (ὑπὸ τῶν κωμάτων)· *ἡέονες παραπλήγες*=ἐπικλινεῖς ἄκται πλησοόμενοι ὑπὸ τῶν κωμάτων λοξῶς (ἐπὶ τῶν ὀκλατῶν κώματα προσκλίπτουν λοξὰ καὶ οὐχὶ κατὰ κλίθειον ἔννοια, ὅπως προσκλίπτουν ἐπὶ τῶν κρημνωδῶν ὀχθῶν).— || μτφρ.—*παραπλήκτος* (βλ. λ.), μανιακός.

παρα-πλήσιος, ὄν, καὶ -*α*, -*ον* (παραπλήσιος)· ὁ πλησίον καὶ παραπλεύρως τινός ἐρχόμενος || ὄθεν, ὁ προσωμοιάζων, ὁ σχεδὸν ὁμοιος, σχεδὸν ἴσος, περίπου τόσος.— ὑπερθ. *κάταξας*.— τὰ οὐδ. ἐν. καὶ πληθ. *παραπλήσιον*, *παραπλήσια* συχνὰ κείνται ὡς ἐπίρ., συχνότ. ἀπαντὰ ὁμοίως καὶ τὸ ὁμαλὸν ἐπίρ. *παραπλήσιος* (=ὡς καὶ νῦν, παραπλησίως, περίπου ὁμοίως ἢ ἴσως, σχεδὸν): *παραπλήσιος ἀγωνίζομαι* = ἀγωνίζομαι μετὰ τὰ αὐτὰ περίπου πλεονεκτῆματα (ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ περιπου δρους)= *aequo Marie contendere*. **παρα-πλέω**, ἄττ. -*πτεω*, μελ. -*ξω*· πλήττω (κτυπῶ) πλαγίως.— παθητ., πλήττομαι κατὰ τὸ ἐν μόνον μέρος || προσβάλλομαι ἀπὸ παραύσιων, ἔχω πᾶδει παράλοιον || ἔχω πᾶδει διατάρραξιν φρενῶν, εἶμαι παράφρων.

παρα-πλόμενος, ἦ, ὄν (ἄπ. συγκκ. μτχ. ἐξ ἀπηρχ. ἐν. *παραπέλομαι*)· ἐρχόμενος εἰς τινα τόπον.

παρα-πλοος, καὶ συνηρ. -*πλοος*, ὁ (παραπλόω)· τὸ πλέειν πλησίον, τὸ πλέειν παρὰ τὴν ἄκτῆν, ὡς καὶ νῦν ὁ παράπλευρος, ὁ παρὰ τὴν ἄκτῆν (ὁ κατὰ μήκος τῶν παραλίων) πλοῦς. 2) τὸ διὰ θαλάσσης πέρσομα, ἢ διὰ θαλάσσης διαπόρθευσις, λατ. *trajectus*.

παρα-πλώω, ἰων. ἀντὶ *παραπλέω* (βλ. λ.).

παρα-πνεύσας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ *παραπνέω*.

παρα-πνέω, μελ. -*πνεύσομαι*· πνέω πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγια, ἐκφεύγω πλαγίως.

παρα-πέδιος, ὄν, ποιητ. **παραπέδιος** (παραπείδιος)· ὁ παρὰ τοῦς πόδας ὄν, ὁ πρὸ τῶν ποδῶν μας, πρόχειρος, παρών.

παρα-ποιέω, μελ. -*ῆσω*· κόμην (ποιῶ) τι ψευδῶς (κατὰ τρόπον ψευδῆ, πλαστόν, κίβδηλον), νοθεύω, κίβδηλεύω, παραχαράσσω, ὡς καὶ νῦν παραποιῶ.— μέσον, παραποιῶ (νοθεύω) τὸ δι' ἐμαυτόν, ὀποκτῶ τι παραποιημένον (κίβδηλον).

παρα-πολλάμω, μελ. -*απολέσω* καὶ ἄττ. -*απολώ*· καταστρέφω, ἀφανίζω, προσέτι.— παθητ., μετὰ μέσ.

μέλλ. -*απολοῦμαι*, ὁ πρκ. -*απολόω*, καὶ ὑπερθ. -*απολώλειν*· ἀπόλλυμαι, χάνομαι, πλησίον.

παρα-πομπή, ἡ (παραπέμνω)· ἡ ὁποστολή μετὰ συνοδείας, προσημ ἢ συνοδεία || τὸ παρέχειν, προμηθεύειν, προμήθεια.— || τὸ προμηθευόμενον, ἐλ ζωτροφία, ἐπρομήθειαι, ἐφόδια, ἐπιθήκεια, λατ. *compeatus*.

παρα-πόντιος, ὄν (παραπόντος)· ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν.

παρα-πορεύομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. -*σομαι* καὶ παθ. ἄορ. α' -*θην*· πορεύομαι παραπλεύρως ἢ πλησίον τινός.— || παρέρχομαι, «προσπερῶ».

παρα-ποτάμιος, α, ὄν (παραπτοκαμῶς)· ὁ παρὰ τὸν ποταμόν, ὁ πλησίον ποταμοῦ, ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν πλησίον ποταμοῦ, κατὰ μήκος τῆς κοίτης ποταμοῦ || οἱ *παραποτάμιοι* (ὡς οὐα.)=οἱ ζῶντες (ἢ κατοικοῦντες) πλησίον ποταμοῦ.

παρα-πρόσω, ἄττ. -*πρόττω*, ἰων. -*πρήσσω*. μελ. -*ξω*· πρόττω τι παραλλήλως (ἢ καὶ πέραν, ἔξω) τοῦ κυρίου σκοποῦ μου.— || πρόττω ὅμου μετὰ τινός, συμπράττω, βοηθῶ εἰς πράξιν τινα.

παρα-προσβεία, ἡ (παραπροσβεύω)· ψευδῆς (παράνομος, δολία) προσβεία, προσβεία σταλεία παρὰ τὴν θέλησιν τῆς πόλεως.

παρα-προσβείω, ὡς ἀνεργ. καὶ μέσ. (παραπροσβεύομαι)· ἐκτελῶ χρεῖα προσβευτοῦ κατὰ τρόπον ὁπισθον καὶ ἄτιμον (καὶ ἐναντίον τῶν ὀδηγῶν τῆς πόλεως).

παρα-πρισμα, -*ατος*, τὸ (παραπρίω)· πᾶν ὁ, τι πέπει κατὰ τὸ πριόνιαμα, τὰ πριονίδια, τὰ πριονίσματα, τὰ ροκανίδια.

παρα-πρίω, μελ. -*πριομαι*· πριονίζω ἐγγύς ἢ πλαγίως, κόπτω ἤπιως.

παρα-πίπτω, μελ. -*ψω*· ἀπτεω (τ. Ἐ. ἐνώνω, συνδέω) πλησίον, ἢ πλαγίως, ἢ κατὰ μήκος τινός.— Παθητ., ἐφαρμοζομαι, προσαρμίζομαι: *παραπτομένη χερεὶ πλάτα*=κώμη προσαρμίζομένη εἰς τὰς χετρας (λαμβανόμενη ὑπὸ τῶν χειρῶν).— μέσον, ὀπτομας, ἐγγίζω ὀλιγον (κυρ. εἰς τὸ πλάγι), ἐπιπολοῦμαι.

παρα-πύμα, -*ατος*, τὸ (παραπύτω)· ἡ ἐγγύς πύσσις, τὸ πίπτειν πλησίον || μτφρ. σφάλμα, πταῖσμα, παράβασις, ὁμάρτημα.

παρα-πύδια, τὰ (παραπύθια)· (κωμικὴ λέξις) νόσος ἣτις ἠμποδισθεῖ τινα νὰ ἀναδειχθῆ νικητῆς κατὰ τὰ Πύθια.

παρα-ραθύμω, **παρα-ραίνω** κλπ. ὄλ. **παραρ-πίρ-ῥος**, ὄν, ἰων. **πάρρηρος**=*παρήρορος* (βλ. λ.). **παρα-ραπέω**, μελ. -*άσω*, μτχ. -*άσω*· ἀρπάξω ὅπου τὰ πλάγια, ὑποκλέπτω, σουφρώνω.

παρα-ραθύμω· παραμελῶ.

παρα-ραίνω· ραίνω (ραντίζω) ἐπὶ πλέον.

παρα-ράπτω, μελ. -*ψω*· ράπτω πλησίον ἢ κατὰ προσθήκην, προσράπτω.— Παθητ., προσράπτομαι (ἐν εἶδει κροσσῶν, ἢ ὡς γύρος).

παρα-ρέω, μελ. -*ρεύσομαι*· πρκ. *παραρρέω*· ἄορ. ὁ ἐν παθ. μορφῇ *παραρρέω* (παραπείρω)· ρέω πλησίον, ρέω παραπλεύρως, παρέρχομαι ρέων (μετ' αἰτ.). 2) μετὰ ὄστ., *παραρρέω τι* = ἐξολισθαίνω ἐκ τῶν πλεγίων τινός, «τοῦ τρέχω ἀπὸ τὰ πλάγια», ρέων διερχομαι «πλάι τοῦ».— || ὀλισθαίνω, ἐγλιστρῶ», ἀπροσοδοκῆτως.

παρα-ρρήγνυμι, μελ. -*ρρηξῶ*· ἄορ. α' *παραρρηξω* (παραπρήγνυμι)· διαρρηγνύω κατὰ τὰ πλάγια, διασπῶ γραμμὴν μάχης.— Παθ., διασπῶμαι, θραύομαι, διαρρηγνύομαι.— || Παθητ., μετὰ ὁ' πρκ. *παραρρηγνῶ*· ρήγνυμαι κατὰ τὰ πλάγια (ἢ ἐκ τῶν πλεγίων) || *παραρρηγνῶν ποδὸς φλέψ*=ἡ φλέβα τοῦ ποδός ἔχει διαρραγή.

παρα-ρηγτός, ἦ, ὄν (παραπρηγτός)· ἐπὶ προσώπων. ὄν δυνατόν τις νὰ συγκινήσῃ διὰ λόγων, ἂ δυνάμενος νὰ συκινῆσθῆ διὰ λόγων.— || ἐπὶ λέγων (λέξεων), πειστικός || παραινετικός || παρηγορητικός, καταπραυντικός.

παρα-ρηγῶν, (παραπρηγῶν)· ριγῶν πλησίον τινός. **παρα-ρηγῶν**, καὶ -*εῖω*· ρίπτω πλησίον || μτφρ. διακυρῶν, ἀκινδυνεύω, τι || διατρέχω κίνδυνον ἐν τῷ

πράττειν τι. — Η ρίπτω κατά μέρος, παραπετώ, ἀπορρίπτω, περιφρονώ.

παραρρυσίην, εὐκτ. ἀορ. 6' τοῦ παραρρέω.

παραρρυθμός, ποιητ. **παραρρυθμός**, ον (παραρρυθμός)· ὁ ἐκτός ρυθμοῦ, ὁ παρά τὸν ρυθμὸν, ὁ ἄνευ ρυθμοῦ ἢ ὀρρυθμος, ἀνώμαλος, ἀσύμφωνος.

παραρρύμιε, -εως, τὸ (παραρρύμιαι)· πᾶν τὸ συρόμενον κατὰ μήκος τινος καὶ χροιομεθὸν ὡς παραπέτασμα ἢ δερμάτινον (ἢ τριχίνον) παραπέτασμα ἀπλούμενον κατὰ μήκος τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τὰ ἐχθρικά θλήματα.

παραρρύομαι, ἀποθ. (παραρρύομαι)· οὖρω, ἔλκω, τι, κατὰ τὸ πλάγια.

παραρτήμα, ἰων. -ῶν μὲλ. -ήσο· παθ. πρκ. **παραρτήμας**· ἀναρτῶ (κρεμῶ) τι πλησίον (ἢ κατὰ μήκος) τινος, ἢ ἀπὸ τι, ἢ ἐπὶ τινος.

παραρτέομαι, ἰων. 1) ὡς μέσον, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, πρὸς χρῆσίν μου. 2) ὡς παθητ., παρασκευάζομαι ἐτοιμάζομαι, εἶμαι (γίνομαι) ἔτοιμος.

παραρτήμα, -ατος, τὸ (παραρτέω)· πᾶν τὸ παραπλεύρως ἀνηρημένον, ὡς καὶ νῦν παράρτημα, πρόσθετον πρᾶγμα ἢ περιληπτόν, «φυλαχτό».

παραρτήγης, -ον, ὁ (ἢ Περσικῆ λέξις farsang)· μέτρον ἀποστάσεως ἴσον πρὸς τριάκοντα στάδια (1 στάδιον = 120 βήματα).

παραρτίω, μὲλ. -ξω· στουπῶν εἰς τὰ πλάγια, παραγεμίζω, στοιβάζω.

παραρσίρος, ον (παραρσίρα)· ὁ δεδεμένος πλησίον (παραπλεύρως), ὁ παραεγγυμένος ἢ **παραρσίρος** ἴππος, καλούμενος καὶ **σειραφόρος** = ὁ παρεγγυμένος εἰς τὰ πλάγια τοῦ κανονικοῦ ζεύγους τῶν ἵππων, ὁ σειρατός (ἀντίθ. τῆς ζύγιοις, βλ. λ.) ἢ μτφρ., ὁμόζυξ, οὐζυγος, σύντροφος.

παραρσίω, μὲλ. -σω· αἰώω παραπλεύρως τινός, αἰώω ἐγγύς.

παραρσηαίνω, μὲλ. -ἄνω· σφραγίζω παραπλεύρως. — μέσον, θέτω τὴν σφραγιδα μου παραπλεύρως τῆς σφραγιδος ἄλλου, ἐπισφραγίζω.

παραρσηιον, τὸ (κυρ. οὐδ. τοῦ **παραρσημος**· σημεῖον διακριτικῆς ἢ τὸ σημά (σύμβολον) πλοίου, λατ. *insigne*).

παραρσημος, ον (παραρσήμα)· ὁ σεσημαμένος (ἐσφραγισμένος) ἐσφραγισμένος, ὁ παρακεχαράγμενος, παραπονημένος, κίβδηλος (ἰδίᾳ ἐπὶ νομισμάτων). — Η δὲ σημεῖα, σεσημασμένοι (ἀπὸ πάσης ἀπέφαις), καταφανῆς, περιβλεπτοί.

παραρσίτω, μὲλ. -ήσω (παραρσίτω)· τρώγω παρά τινι (σιτίζομαι παρά τινι), εἶμαι τὸ παράσιτόν τινος. — Η ἔχω ἴδιον ἔδραν ἐν τῇ δημοσίᾳ τραπέζῃ (κυρ. ἀπὸ τῶν ἱερῶν).

παραρσίτικός, ἢ, ὁν (παραρσίτης)· ὁ ἀνήκων εἰς παράσιτον, ἢ ὁ κατάλληλος διὰ τὸν ρόλον τοῦ παράσιτου ἢ **παραρσίτικη** (ἔνν. τέχνη) = τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παράσιτου.

παραρσίτος, ον (παραρσίτης)· ὁ τρώγων (ὁ αἰτῶμενος) ἐκ τῆς τραπέζης ἄλλου (παρὰ τὴν τράπεζαν ἄλλου τινός) ἢ ὡς οὐσ. ὁ **παραρσίτης** = ὡς καὶ νῦν, ὁ παράσιτος, ὁ ζῶν δαπάναις ἄλλου ἢ ὁ κόλαξ, ὁ χαμπερῶς κολακεύων.

παραρκευάζω, μὲλ. -σω· ἀορ. α' **παραρκεύασα**· παθ. πρκ. **παραρκεύασμαι**· ἰων. γ' πληθ. ὑπερσ. **παραρκευάδατο**· ὡς καὶ νῦν, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, προπαρασκευάζω ἢ κρατῶ (ἔχω) τι ἔτοιμον ἢ ὡς. προμηθεύω, προσπορίζω, ἐφοδιάζω. 2) κωδιστῶ τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. — Η μέσον, προετοιμάζω, προπαρασκευάζω, τὸ δι' ἐμαυτὸν, προμηθεύω, ἐφοδιάζω χάριν ἐμαυτοῦ ἢ ἀπολ., κἀμνω προετοιμασίας, ἐτοιμάζομαι. 2) ἐξευρίσκω διὰ παντός μέσον (ἐντίμου ἢ καὶ μὴ) ἀνδρώπους ὡς μέρτυρας, ὁπαδοῦς κλπ. ἢ προσελκύνω πρὸς τὸ μέρος μου ἢ ἀπολ. κἀμνω (σημηματίζω) κἀμνω (φατρίων). — Η παθητ., εἶμαι ἔτοιμος, εἶμαι παρεσκευασμένος. 2) ἐπὶ πραγματικῶν· ὡς **παραρκευάσαστο** = ὅτε αἱ προετοιμασίαι εἰχόν γίνεσθαι (εἶχον συντελεσθῆναι) ἢ **παραρκευάδατο τοῖς Ἑλλησίοι** = προετοιμασίαι εἰχόν γίνεσθαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

παραρκεύασμα, -ατος, τὸ (παραρκευάζω)· πᾶν τὸ παρεσκευασμένον, ὅ, τι παραρκευάζει τις, ἐτοιμασία.

παραρκευή, ἡ (παραρκευάζω)· ἐτοιμασία, τὸ παραρκευάζειν τι, προπαραρκευή ἢ πρόνοια ἢ προπαραρκευή, προετοιμασία, ἐξάσκησις, ἀσκησις, ἐφορμογή ἢ ἀπὸ (ἢ ἐκ) **παραρκευή** = ἐκ προμελέτης, ἐκ προδράσεως, λατ. *ex instituto* ἢ *de*· ἄλλως **παραρκευή** = ἐκ τοῦ πραχειρῶς, κατόπιν μικρῶς ἀσκήσεως. 2) σχῆδιον, τέχνασμα, μηχανορραφία, συνωμοσία, ραδιουργία. — Η τὸ παρεσκευασμένον πρὸς τινὰ σκοπόν, οἰκοσκευή, ἐπιπλα, διακόσμησις, καλλωπισμός, λατ. *apparatus* ἢ πομπή, ἐπιδείξις. 2) ἐπὶ πολεμικῆς προπαραρκευή, στρατ. δύναμις, ἐξοπλισμός ἢ γενικῶς, μέσοι, μέσα ἀμύνειν, πόροι ἐφοδιασμοῦ.

παραρκευή καὶ **-άω**, μὲλ. -ήσω (παραρκευή). στήνω τὴν σκηνὴν μου πλησίον τῆς σκηνῆς ἄλλου.

παραρκευή, τὰ (παραρκευή)· τὰ πλάγια τῆς σκηνῆς, οἱ χώροι οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰ πλάγια τῆς σκηνῆς, αἱ πλάγια σκηνῆ ἢ αἱ πλάγια εἰσοδοὶ τοῦ θεάτρου.

παραρκευή, μὲλ. -ώσω (παραρκευή) = **παραρκευή** (βλ. λ.). — Η ἀπλῶν πλατῶν παραπέτασμα ὑπεράνω τινός ἐν εἰδῇ σκηνῆς («τέντας»).

παραρκευή, μὲλ. -ψω· πλῆτω, ἐνοκῆπτω, πλησίον (ἐπὶ κεραυνοῦ π. χ.).

παραρκευή, μὲλ. -ήσω· οἰκιστῶ (πηδῶ) πλησίον.

παραρκευή, μὲλ. -σέωμαι· ὁ δέλω οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ρίπτω πλάγιον βλέμμα ἢ παρανώ τι, τὸ ἀντιλαμβάνομαι κακῶς.

παραρκευή, μὲλ. -ψω· σκώπτω πλάγιως (ἐμμέσως) καὶ οὐχὶ κατ' εὐθείαν.

παραρκευή, μὲλ. -άσω· ἀποσπῶ κατὰ μέρος, οὖρω μέσοι· ὁρμῆς (τραβῶ) πρὸς τὰ πλάγια ἢ διαστρέφω, διαστρεβλώνω. — μέσον, ἀποσπῶ τινὰ ἀπὸ τινος καὶ τὸν προσελκύνω πρὸς τὸ μέρος μου (ἢ καὶ ἐπὶ πρᾶγμα) ἢ ἀποσπῶ τινὰ ἐκ τινος κόμματος ἢ ἀποσπῶ ἐμαυτόν, ἀποσφύρομαι.

παραρκευή, μὲλ. -ίσω (παραρκευή)· φέρω τὴν ἀσπίδα πλησίον τινός, τ.ε. μάχομαι εἰς τὸ πλευρόν του, μάχομαι παρά τινι, μαχόμενος ἴσταμαι παρά τινι.

παραρκευή, -οῦ, ὁ (παραρκευή)· ὁ φέρων ἀσπίδα πλησίον ἄλλου, ὁ μαχόμενος εἰς τὸ πλευρόν ἄλλου, ὁ σύντροφος κατὰ τὴν μάχην, ἀσπίδοφόρος (σύντροφος) ἐν ὄπλοις.

παραρκευή, μὲλ. -ήσω (παραρκευή)· εἶμαι παράσιτος, πρᾶττω πρὸς τὰς σπονδάς, παραβαίω τὰς σπονδάς ἢ διαλύω τὰς συνθήκας, τὰς καταγγέλλω, τὰς κηρύσσω ἀκύρους.

παραρκευή, ον (παραρκευή)· ὁ γινόμενος (ἢ γενόμενος) παρά τὰς σπονδάς, ὁ παρά τὰς συνθήκας ἢ ἐπὶ προσ. ὁ παραβάτης τῶν σπονδῶν (τῶν συνθηκῶν), ὁ ἐπίορκος.

παραρκευή, ἐπὶρ. (παραρκευή)· τὸ βαδίζειν πλησίον ἄλλου καὶ πλησιάζειν. — Η τὸ ἴστασθαι παρά τινι ἢ ἐκ τοῦ κλησίον, ἐγγύθεν.

παραρκευή, **παραρκευή**, ἄσα, ἀν, εὐκτ. καὶ μτχ. ἀορ. β' τοῦ **παραρκευή**.

παραρκευή, -άδος, ἡ (παραρκευή)· κυρ. πᾶν τὸ πλησίον ἴσταμενον, ὅπως π.χ. αἱ **παραρκευή** θύρας, τὸ ἐκατέρωθεν τῆς θύρας ὄρθια ζύλα ἢ μάρμαρα ἢ ἐν τῇ πλῆθ. αἱ **παραρκευή** = οἱ τετραγώνιοι οἱ εἰς οὐς ἀπολήγει ὁ τοίχος τῶν ναῶν κατὰ τὸν πρόνασον ἢ κίονες ἐν σειρᾷ, κιονοστοιχία, ἢ στοά (ἢ τὸ προστώον) οἰκίας ἢ ναοῦ, λατ. *vestibulum* (βλ. καὶ τὸ συντεσμ. **παραρκευή**).

παραρκευή, -εως, ἡ (παραρκευή)· τὸ ἴσταναι (τοποθετεῖν) τινὰ κατὰ μέρος ἢ μακρὰν, τὸ ἀνωθεῖν τινὰ, τὸ ἐξορρίζειν τινά. — Η (παραρκευή), τὸ ἴστασθαι πλησίον ἢ θέσει πλησίον τοῦ βασιλέως.

παραρκευή, μὲλ. -ήσω (παραρκευή)· ἴσταμαι παρά τινι, πλησίον τινός.

παραρκευή, -ον, ὁ (παραρκευή)· ὁ ἴσταμενος παρά τινι (πλησίον τινός), ὑπεροσπιστής, βοηθός ἢ ἐν τῇ γραμμῇ τῆς μάχης, ὁ οὐστρατιώτης ὁ ἴσταμενος παραπλεύρως, ὅπως καὶ **παραρκευή** = ὁ ἴσταμενος ἐμπροσθέν τινος οὐστρατιώτης, καὶ **ἐπιστά-**

της=ὁ συστρατικῆς ὁ ἰσόμενος ἐν τῇ ὀπισθεν
κειμένη σειρᾷ || γενικῶς, σύντροφος ἐν μάχῃ, συ-
στρατικῆς, συμπολεμιστής.

παρα-στῆτις, -ῖδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ. **παραστα-
της** ἡ θοηδός, ἐπίκουρος, σύμμαχος, συναγωνίστρια.

παρα-στειχῶ, ἄορ. β' **παρεστειχον**· στειχῶ (θα-
δί(ω) πλησίον, διαβαίνω πλησίον, παρέρχομαι καὶ
ἀπομακρύνομαι || εἰσέρχομαι.

παρα-στῆναι, -στῆσαι, ἄορφ. ἄορ. β' καὶ α' τοῦ
παρίστημι.

παρα-στορέννυμι, μελ. -στορέσω, ἄττ. -στορῶ·
στρωννύω, ἀπλώνω, πλησίον (ἢ κατὰ μῆκος, ἢ ἐμ-
προσθεν) τινος, ἐξαπλώνω τι.

παρα-στρέφω, μελ. -ψω· στρέφω (μεταστρέφω,
μεταβάλλω, κάμνω τι νὰ στραφῆ) πρὸς τὰ πλάγια,
παρεκτρέπω. 2) ἐμποδίζω, ἀποσοῶ, τὸ ἐκτρέπω
πρὸς τὰ πλάγια.

παρα-συγ-γράφω, μελ. -ήσω (**παρά+συγγραφῆ**)·
παραβαίνω τὸ μετὰ τινος συμβόλαιόν μου, ἐξασπα-
τῶ διὰ παραδίσεως τῶν ὄρων τοῦ συμβολαίου.

παρα-σουλ-λέγομαι (ἀνευ ἐνεργ. ἐν χρήσει)· συν-
έρχομαι (συναδραϊζομαι) μετ' ἄλλων.

παρα-σύρω, μελ. -σύρω· ὡς καὶ νῦν, παρασύρω,
οὐρὸν πλάγιως, οὐρὸν μακρῶν, ἀπομακρύνω, συμπα-
ρασύρω (ὡς ἐπὶ ρευματικῆς ποταμοῦ). 2) **παρασύρω
ἔπος** = παρεισάγω λέξιν τινά, παρεμβάλλω λέξιν,
τὴν μεταχειρίζομαι ἀτόπως καὶ ἀκαίρως.

παρα-σφάλω, μελ. -σφάλω· ἄορ. α' **παρέσφηλα**·
ῶδω τὴν πρὸς τὰ πλάγια || κόμνω τὴν νὰ γλιστρήσῃ
πρὸς τὰ πλάγια, κόμνω νὰ ἀποτύχη || ἐπὶ βέλους, τὸ
κόμνω νὰ παρεκκλίνῃ, νὰ ἀστοχήσῃ.

παρα-σχες, -έτω, προστ. ἄορ. ε' τοῦ **παρέχω**.

παρα-σχεδῖν, ἄορφ. ποιητ. ἄορ. β' τοῦ **παρέχω**.

παρα-σχεῖν, ἱπ. **παρασχημέν**, ἄορφ. ἄορ. ε' τοῦ
παρέχω.

παρα-σχιζω, μελ. -σχίζω· σχίζω κατὰ μῆκος,
σχιζῶ εἰς τὸ πλάγι, διασχιζῶ.

παρα-σχόν, οὐδ. μετχ. ἄορ. β' τοῦ **παρέχω** (ἐν χρή-
σει ὡς αἰτ. ἀπόλ.), βλ. **παρέχω V**.

παρα-τάξις, -εως, ἡ (**παράτασσω**)· δτι καὶ νῦν,
παράταξις, τὸ τάσσειν ἓνα πλησίον τοῦ ἄλλου, ἡ
παράταξις εἰς τάξιν μάχης, ἡ διάταξις στρατοῦ
πρὸς μάχην || στρατός ἐν τάξει μάχης || ἐκ **παρα-
τάξεως**=ἐν τάξει μάχης.

παρα-τάσσω, ἄττ. -τω· μελ. -ξω· ἄορ. α' **παρ-
έταξα**· καθητ., πρκ. **παρετάξαμι**· ἰων. γ' πληθ. καθ.
ὑπερσ. **παρετάχαστο**· τοποθετῶ πλησίον ἄλλων, κυρ.
ἐν τάξει μάχης, ὡς τὸ σήμερ. παρατάσσω.— μέσον,
παρατάσσω τοὺς ἀνδρας μου εἰς τάξιν μάχης.— ||
Παθητ., παρατάσσομαι εἰς τάξιν μάχης, τοποθετοῦ-
μαι εἰς γραμμὴν μάχης.— || μέσον, σημ. ὡς καὶ
συναντιῶμαι μετὰ τινος ἐν μάχῃ || ἀπολ., ἴσταμαι
πλησίον ἐτέρου ἐν μάχῃ.

παρα-τείνω, μελ. -τενώ· ἄορ. α' **παρέτεινα**· πρκ.
παρετέϊκα· παθητ., ἄορ. α' **παρετάθην**· πρκ. **παρα-
τέταμαι**· ἐκτείνω κατὰ μῆκος, ἀπλώνω παραπλευ-
ρως || ἐκτείνω εἰς γραμμὴν, ἐπιμηκύνω || **παρατείνω
τάφρον**=ἀνοίγω μακρὰν τάφρον. 2) ἐπὶ χρόνου,
ὡς καὶ νῦν, παρατείνω (τὸν χρόνον), παρέλκω, ἀ-
ναβάλλω, ἐπιβραδύνω || καταπονῶ διὰ τῆς χρονι-
κῆς παρατάσεως. 3) ἐκτείνω τινά πρὸς βασανι-
σμόν, βασανίζω.— Πληθ., ἐπὶ τοῦ πτώματος νεκροῦ,
τοποθετοῦμαι ἐκτάδην, κεῖμαι νεκρός || **παρατείνω
μαι πολιορκία εἰς τοῦσχατον**=ἐκτείνω τὰς δυνά-
μεις μου μέχρις ἐσχάτων, ἀγωνίζομαι μέχρις ἐσχά-
των, κατὰ τινά πολιορκίαν.— || ἀμτβ., ἐκτείνομαι
κατὰ μῆκος, κεῖμαι κατὰ μῆκος, ἐκτείνομαι.

παρα-τειχίσμα, -ατος, τὸ (**παρά+τειχίζω**)· τεί-
χος ἡ ὄχυρον οἰκοδομηθέν πλησίον || ἐγκράσιον ἢ
παράπλευρον τειχός.

παρα-τεκταίνομαι, ἄορ. α' **παρετεκτηνάμην**· μέ-
σον, ἐπεξεργάζομαι τὴν κατὰ πρόπον ὥστε νὰ λάβῃ
ἄλλη μορφήν, μετασκευάζω τι, τὸ μεταποιῶ || γεν.,
μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, τροποποιῶ. 2) παραποιῶ, πα-
ραχαράσσω, «ψευτίζω», τὸ παραλλάσσω ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ.

παρα-τέμνω, μελ. -τεμῶ, ποιητ. -τᾶμῶ· ἀποκόπτω
ἀπὸ τὰ πλάγια, ἢ κατὰ μῆκος, ἀποκόπτω.

παρα-τετάχαστο, ἰων. γ' πληθ. καθ. ὑπερσ. τοῦ **πα-
ρατάσσω**.

παρα-τρέω, μελ. -ήσω· δτι καὶ νῦν, παρατρώ,
θλέπω τι ἐκ τοῦ πλησίον καὶ μετὰ προσοχῆς || πα-
ραφυλάσσω, ἐπιτηρῶ || τηρῶ, παρατρώ, μετὰ δεισι-
δαιμονίας.

παρα-τήρησις, -εως, ἡ (**παρατηρέω**)· ὡς καὶ νῦν,
παρατήρησις ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐπιστομένη, ἐπι-
τήρησις, προσεκτικὴ ἐξέτασις.

παρα-τίδημι, ποιητ. **παρτίδημι**, μετὰ γ' ἐν. ἐνεστ.
παρετιθέει, ποιητ. **παρετιθεῖ**, ε' καὶ γ' ἐν. πρτ. **παρ-
ετίθεις**, -ει (ὡσεὶ ἐκ ρήμ. **παρετιθέω**)· μελ. -θήσω·
ἐνεργ. ἄορ. **παρέθηκα**· μέσ. ἄορ. ε' **παρεθέμην**· καθ.
πρκ. **παρετέθειμαι**· τοποθετῶ πλησίον, δέτω πλη-
σίον ἢ ἐμπρός, παραδέτω || γεν. παραδέτω, προμη-
θεύω, ἐφοδιάζω, χορηγῶ, παρέχω. 2) προσβάλλω
ἐνώπιόν τινος, προτείνω, παρουσιάζω || δηλῶ, δια-
κηρύσσω || προσβάλλω τι εἰς ὑποστήριξιν τῶν λεγο-
μένων μου, ἰσχυρίζομαι. 3) δέτω τὴν πλησίον ἄλ-
λου, παραδέτω, παρεβάλλω, συγκρίνω.— || μέσον,
δέτω ἐνώπιόν μου ἢ πλησίον μου || παραδέτω τι
ἐνώπιόν τινος (ἢ διδῶ ἐντολήν νὰ παραδέσῃαι τὸ
ἐνώπιόν τινος) || λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, ἐφοδιάζομαι
μέ τι. 2) καταδέτω τὴν (ἰδικὸν μου) εἰς χεῖρας ἄλ-
λου, καταδέτω τὴν πρὸς φύλαξιν, τὸ ἐμπιστεύομαι εἰς
τινα. 3) διακινδυνεύω τι, ἀποτολμῶ, διακυβεύω τι,
ριψοκινδυνεύω.

παρα-τίλλω, μελ. -τίλω· ἀποσπῶ τὰς τρίχας, μα-
δῶ.— μέσον, ἀποσπῶ τὰς ἰδικὰς μου τρίχας, μαδῶ
τὰς τρίχας μου.— παθητ., μετὰ μετχ. πρκ. **παρετετε-
μένως**=μέ τὸς τρίχας μαδῆμενας, μαδῆμενας.

παρά-τονος, ον (**παρατείνω**)· παρατεταμένος
(τανυσμένος, ἐξηπλωμένος) πλησίον ἢ κατὰ μῆκος.

παρα-τράγειν, ἄορφ. ἄορ. β' τοῦ **παρατρέγω** (βλ. λ.).

παρα-τρέπω, μελ. -τρέπω· τρέπω κατὰ μέρος,
τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος, ἐκτρέπω, τρέπω (ἐκτρέπω)
τινὰ ἐξω τοῦ ὁδοῦ δρόμου, ἀπσπλανῶ || **ποταμὸν
παρατρέπω**=ἐκτρέπω τὸ ρεῖθρον (τὴν κοίτην) ποτα-
μοῦ, τὸ παροχετεύω πρὸς ἄλλη κατευθύνουν, τοῦ
ἀλλάσσω τὴν κοίτην, λατ. **derivare** || μετρ., μετα-
στρέφω τι(νὰ), διαστρεβλώνω τι, τὸ νοθεύω, τὸ
παραποιῶ, τὸ ψευτίζω || γεν., ἀλλοιῶ, μεταβάλλω. 2)
μεταστρέφω τινά, τὸν κάμνω νὰ ἀλλάξῃ γνώμην,
μεταβάλλω τὴν γνώμην τινός, τὸν παραπλανῶ.—
παθητ., μετατρέπομαι, μεταστρέφομαι, μεταβάλλο-
μαι, παρεκτρέπομαι ἀπὸ τινος πράγματος.

παρα-τρέφω, μελ. -θρέφω· τρέφω πλησίον μου
ἢ τρέφω ἐπὶ πλέον ἢ τρέφω τι μετὰ τινος.—παθητ.,
τρέφομαι μετὰ τινος, τρέφομαι δαπάναις τινός, ἀνα-
τρέφομαι παρὰ τινος.

παρα-τρέχω, μελ. -θρέβομαι ἢ -θραμοῦμαι· ἄορ. ε'
παρεθράμην· τρέχω πλησίον τινός, τρέχων παρέρ-
χομαι, «ξεπερνῶ» || μετ' αἰτ., ἐκφεύγω, διαφεύγω,
διαφεύγω τινά. 2) ὑπερτέρω τινα εἰς τὴν ταχύτεν-
τα (εἰς τὸν δρόμον), ὑπερβαίνω τρέχων, προφθά-
νω, νικῶ τινα εἰς τὸν ὁδῶν δρόμου. 3) διατρέ-
χω διὰ μέσου τινός ἢ πάνω ἀπὸ τι.

παρα-τρέω, μελ. -τρέσω· ἐκκινῶ, παρεκκλίνω (πα-
ραμερίζω) ἐκ φόβου.

παρα-τρίβω, μελ. -ψω· τρίβω τι εἰς τὰ πλάγια,
τρίβω τὴν πλησίον ἄλλου, προστρίβω τι μετὰ τινος ||
παρατρίβω χρυσοῦν ἀκήρατον ἄλλω χρυσοῦ (ἐνν. εἰς
βάσανον)=τρίβω καθαρὸν χρυσοῦν ἐπὶ τῆς λυδίας
λίθου πλησίον τοῦ σημεῖου, ἐνθα ἐτριφα ἄλλον
χρυσόν, διὰ νὰ ἴδω τὴν διαφοράν τῶν ἰχνῶν πού
ἀφίνουν.— παθητ., τρίβομαι ἐπὶ τινος (ἐπάνω εἰς τι).

παρα-τροπέω=**παρατρέπω** (βλ. λ.).

παρα-τροπή, ἡ (**παρατρέπω**)· τὸ τρέπειν πρὸς
τὰ πλάγια ἢ μακρὰν, ἀποτροπή, ἀποσβόησις, μέσον
ἀποτροπῆς. 2) παρεκτροπή, ἐκτροπή, μεταβολὴ ||
σφάλμα.

παρά-τροπος, ον (**παρατρέπω**)· ὁ παρεκτραπείς,
ὁ ἔχων παρεκτραπή, ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ὁ παρά-
νομος.— || ἐνεργ., ὁ ἐκτρέπων, ὁ ἀποτρέπων.

παρα-τροχάζω, ποιητ. ἀντὶ **παρατρέγω** (βλ. λ.).

παρα-τρώγω, μελ. -τρέβομαι· ἄορ. β' **παρέτρωγον**·

στιγμῆν, «ἐν τῷ ἄμα» ἢ *παραχρῆμα ἀνάγκη*—ἢ ἐν τῷ παρόντι ἀνάγκη, ἢ ὁμοίως ἀνάγκη, ἢ ἀνάγκη τῆς στιγμῆς ἢ *ἐκ τοῦ παραχρῆμα* = ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ προπαρασκευῆς, ἄνευ προμελέτης, ἔξ ἄπρο-όπου.

παρά-χρως, ον, καὶ συνηρ. -**χρως**, ουν (παρὰ + *χρῶα*): ὁ ἔχων ἀλλογιμένον (ἠλλοιώμενον) τὸ χρώμα του, ἀχρως, «ξεδωρισμένους».

παρ-χώννυμι, μελ. -*χῶσω*: ἐπισωρεύω χῶμα πλησίον ἢ παραπλεύρως, δημιουργῶ ἀνάχωμα (γῆλο-φόν), «κάννω μῶλον».

παρ-χωρέω, μελ. -*ῆσωμαι*, καὶ -*ῆσω*: χωρῶ (ὑποχωρῶ βαδίζων) πρὸς τὰ πλάγια, ὥστε νὰ κῶμ τὸπον, παραμερίζω, κῶμνω τὸπον ἢ ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀπὸ τινος τόπου ἢ ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι ἢ κῶμνω τὸπον (ὑποχωρῶ) ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τινα ἢ δίδω, παρέχω, ὡς καὶ τὸ σημερ. παραχωρῶ, παραδίδω.

παρ-χωρητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *παρ-χωρέω*: πρέπει νὰ κῶμη τις τόπον, νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ παραχωρήσῃ.

παρ-ψύχῃ, ἡ· ἢ ἀναψυχῃ, ἀνάψυξις, δροσίωμα ἢ παρηγορία.

παρ-ψύχω: ψύχω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀναψύχω, δροσίω ἢ παρηγορῶ, πρᾶννω.

παρ-δάτης, -ον, ποιητ. ἀντὶ *παρ-βάτης* (βλ. λ.).

παρ-θεβέως, ποιητ. ἀντὶ *παρ-αβεβαίως*, μετχ. πρκ. τοῦ *παρ-βαίνω*.

ΠΑ'ΡΔΑ'ΚΟ'Σ, ὄν· ὑπόρος, βρεγμένος, νοτισμένος. [ἰων. *πορδακός*, πβλ. Ἦουχ. «*παρ-δακῶν*» *δι-ύγρον*], λετ. *purdu'i* (μύξα), σκοτ. ἐτυμολ. κατὰ τινας ἐκ τοῦ *ἄρδω* πβλ. τὸ σημ. «*παρ-δάκιον*», «*παρ-δαξ*, -ακος» = ακεύος (ἀγγετον) διατηροῦν δροσερόν κατὰ τὸ θέρος τοῦ ὕδωρ, καὶ οὕτω διατηρούμενον πάντοτε ὑγρόν].

παρ-δάλη, ἡ, ἄττ. συνηρ. **παρ-δάλη** (ἰνν. *δορά*): ἢ *δορά* (τὸ δέρμα) *παρ-δάλεω*: ἐκ τοῦ

πάρ-δαλις, -εως, ἰων. -*εως*, ἡ· = *πάρδος* (βλ. λ.), λατ. *pardalis*: ὡς καὶ νῦν, *πάρδαλις*, *λεοπόρδαλις*, ἢ *πάνθηρ* [ῶα. καὶ *πόρδαλις*: *πάρδος*: *καμηλο-πάρδαλις*: δάνειον ἐκ τινος **parda*- (**pr[da]*-), πβλ. *σανσρ.* *pr[da]ku-h* (τίγρις, *πάνθηρ*)].

παρ-δάλωτος, ἡ, ὄν (*πάρδαλις*): ὁ ἔχων στίγματα ὁμοία πρὸς τὰ τῆς *παρ-δάλεως*, *παρ-δαλός*.

παρ-δεῖν, *παρ-δήσομαι*, ἀπρφ. ἄορ. β' καὶ μέλλ. ὁριστ. τοῦ *πέρδω* (βλ. λ.).

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ὁ, μετγν. τύπος ἀντὶ τοῦ *πάρδαλις* (βλ. λ.): κατὰ τὸν Πλίνιον *pardus* ἐκαλεῖτο τὸ ὄρρεν καὶ *panthera* (πάνθηρ) τὸ θῆλυ.

πάρδω, ὕποτ. ἄορ. β' τοῦ *πέρδω*.

παρ-εἶσι, ἐπ. ἀντὶ *παρ-εῖσι*, γ' πληθ. ἐν. τοῦ *παρ-εἶμι* (εἶμι):

παρ-εδῶδην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *παρ-βαίνω*.

παρ-εδῶλον, ἄορ. ε' τοῦ *παρ-βάλλω*.

παρ-έδην, ἄορ. β' τοῦ *παρ-βαίνω*.

παρ-εγ-γράφω, μελ. -*γω*: γράφω πλησίον, γράφω εἰς τὰ πλάγια, προσδέτω, ἐπισηνᾶπτω ἢ παρενείρω, παρεισάγω, παρεμβάλλω ἢ παρεγγράφω, ἐγγράφω παρανόμως εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πολιτῶν, τοὺς νοθεύω ἢ *παρ-εγγράφεις* (μετχ. παθ. ἄορ. β') = ἐγγραφεῖς παρανόμως.

παρ-εγγύω: παραδίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πλησίον μου εὐρισκομένου: *παρ-εγγυῶ τὸ σύνθημα* = παραδίδω (μεταβιβάζω) τὸ σύνθημα (ἢ διαταγὴν) ὥστε ἀπὸ στόματος εἰς στόμα νὰ μεταδοθῇ εἰς ὅλον τὸ στρατεῖμα. 2) διάτάσσω αἰφνιδίως, ἐκδίδω ἀμέσους διαταγὰς ἢ παρορμῶ, ἐμψυχώνω. 3) παραδίδω τινὰ εἰς τινα ἄλλον, τοῦ τὸν ἐμπιστεύομαι. 4) ὡς καὶ νῦν, ἐγγυῶμαι: *δίδω ἐγγύησιν*, ὑποιοχνοῦμαι.

παρ-εγγύη, ἡ, καὶ **παρ-εγγύησις**, ἡ (*παρ-εγγυῶ*): διαταγὴ μεταδιδόμενη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

παρ-εδῶδην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *παρ-αδίδωμι*.

παρ-εδρᾶδεν, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *παρ-αδρᾶθᾶν*.

παρ-εδρᾶμον, ἄορ. β' τοῦ *παρ-ατρέχω*.

παρ-εδρεύω, μελ. -*σο* (*παρ-εδρος*): ἐδρεύω παρὰ τινι, κἀδήμαι διαρκῶς πλησίον τινός, παρακἀδήμαι

μονίμως, εἶμαι πάντοτε μαζί με τινα ἢ πλησίον τινός, λατ. *assidere*.— ἢ εἶμαι *πάρεδρος* (= παρακἀδήμαι) πλησίον τινός.

παρ-εδρία, ἡ (*παρ-εδρος*): ἡ παρακοιθεδρία, ἡ συγκαθεδρία, τὸ νὰ κἀδηται τις πλησίον εἰς τινα ἄλλον.— ἢ τὸ ὀξίωμα τοῦ *παρ-έδρου*.

παρ-έδρος, ὄν (*παρὰ+ἔδρα*): ὁ κἀδήμενος πλησίον, ὁ παρακἀδήμενος ἢ γενικῶς (ὡς ἐπιρρ. κατιγγορ.), ἐγγύς, πλησίον, παραπλεύρως.— ἢ ὡς ὄσο. *ὁ παρ-έδρος* = ὁ συμπαρακἀθήμενος, συμπαραστάτης, βοηθός, ἐταῖρος.— *παρὰ τῆς πεζογρ.* *παρ-έδρος* ἐκαλεῖτο ὁ συγκαθήμενος, ὁ συμποθηδός τοῦ Βασιλέως ἢ καὶ ἀνωτάτου δρχοντος (π.χ. ἐπὶ τῶν συμβούλων τοῦ Ξέρξου, ἢ ἐπὶ τῶν Ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ).

παρ-έδωκα, **παρ-έδων**, ἄορ. α' καὶ β' τοῦ *παρ-αδίδωμι*.

παρ-έζομαι, μελ. -*εδοῦμαι*, ἀποθ. παρακἀθήμαι, κἀδήμαι πλησίον ἢ οἱ τύποι ὁμοῦς *παρ-έζο*, *παρ-εζόμενος* εἶναι πρὸστ. καὶ μετχ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *παρ-ίζω*.

παρ-έδηκα, ἄορ. α' τοῦ *παρ-ατίθημι*.

παρ-εδήναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *παρ-ίημι*.

παρ-εἶα, ἡ (*παρὰ*): ὅτι καὶ νῦν, ἢ *παρ-εἶα*, τὸ «*μάγουλο*», *παρ'* Ὅμ. *ἀέλιπος ἐν τῷ πληθ.*, αὶ *παρ-εἶα* (ἐν τῷ ἐν. κεῖται ὁ ἰων. τύπος *παρ-ίον*).— ἢ τὸ μέρος τῆς περικεφαλαίας τὸ καλύπτον τὴν παρειάν, ἢ παρειὰ τῆς περικεφαλαίας.

παρ-εἶας, -ου, δ' = *παρ-ώας* (βλ. λ.), ἐρυδρόφαιός τις ὄφις τοῦ Ἀσκληπιῦ ἢ *παρ-ώας ἵππος* = ἵππος χρώματος καστανοῦ (μετὰ τοῦ τεφροῦ καὶ πυρροῦ).

παρ-εἶδον, ἄορ. β' (ἀνευ ἰδίου ἄνεστ. ἐν χρῆσει, ἀλλ' ὡς τοιοῦτου χρησιμοποιουμένου τοῦ *παρ-οράω*) (*παρὰ+εἶδον*): θλίπω, παρατηρῶ, ἐν παρόδῳ ἢ κῶμνω παρατήρησιν, εἰδοποιῶ, ἀναφέρω.— ἢ *παρ-αβλέπω*, ἀβλεπῶ, παραμελῶ.

παρ-εἶδην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *παρ-ίημι*.

παρ-εἶκω, μελ. -*ξω*: ποιητ. ἄορ. β' *παρ-εἶκᾶθον*, ἀπρφ. -*αθῆν*: ὑποχωρῶ πρὸς τὴν μίαν πλευρᾶν, ὑποχωρῶ, παραμερίζω, «*εἶδω τὸπον*» ἢ μετφ. ἐνδίδω, ἐπιτρέπω.— ἢ ἀπρσο. *παρ-εἶκε μοι* = εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, εἶναι κατορθωτόν ἢ *ὅλη παρ-ήκει* = ὅπουδῆποτε ἦδεν εἶσθαι δυνατόν (κατορθωτόν) ἢ *κατὰ τὸ ἀεὶ παρ-εἶκον* = ὅπως ἐκάστοτε (ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν) ἦτο δυνατόν.

παρ-εἰλίσσω, ποιητ. ἀντὶ *παρ-εἰλίσσω* (βλ. λ.).

παρ-εἶμαι, παθ. πρκ. τοῦ *παρ-ίημι*.

παρ-εἶμι (Α), ἀπρφ. *παρ-εἶναι*: πρκ. *παρ-ήν*: μελλ. *παρ-εἶσομαι* (*παρὰ+εἶμι*): εἶμαι πλησίον, εἶμαι παρῶν.

2) εἶμαι πλησίον τινός (μετὰ δοτ.) ἢ εἶμαι παρῶν εἰς τι. 3) εἶμαι παρῶν διὰ νὰ βοηθῶ, βοηθῶ τινα, τὸν «*παραστέκωμαι*». 4) ἔχω φθάσει εἰς τινα τόπον. 5) ἀπρσο. *παρ-εστί μοι* = εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἢ ὡς. εἶναι δυνατόν, δύναται νὰ γίνῃ, εἶναι ἐπιτετραμμένον ἢ μετχ. (κατ' αἰτ. ἀπολ.) *παρ-ῶν*, ἰων. *παρ-ῶν* = *ἐξ-ῶν* = ἐν ᾧ (ἐπειδὴ, ἂν καί, ἀφ' οὗ) ἦτο δυνατόν (ἢ ἦτο ἐπιτετραμμένον) = λατ. *quum fieri possit*. 6) τὰ *παρ-όντα* = αὶ παροῦσαι συνθήκαι, ἢ παρούσα κατάστασις πραγμάτων ἢ ὡς, τὰ *παρ-ὄν* ἀπρρ. = *νῦν*.

παρ-εἶμι (Β), ἀπρφ. *παρ-εἶναι*: πρκ. *παρ-ήειν* (*παρὰ+εἶμι*): πορεύομαι πλησίον ἢ παραπλεύρως, παραπορεύομαι, διαβαίνω, διέρχομαι ἢ πλησιάζω εἰς τὰ πλάγια, «*πέφτω δίπλα*», «*διπλωρῶνω*». 2) ἀντι-παρέρχομαι ἢ προφθάνω, καταφθάνω ἢ ὑπερτέρω, ὑπερέχω. 3) ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, «*περνῶ*».— ἢ παρέρχομαι καὶ μεταβαίνω εἰς... εἰσέρχομαι εἰς... ἢ ἀπολ. *πλησιάζω*, *προσεγγίζω*.— ἢ γενικῶς, ἔρχομαι, παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι.

παρ-εἶναι, ἀπρφ. τοῦ *παρ-εἶμι* Α (εἶμι) βλ. λ.

παρ-εἶπον (*παρὰ+εἶπον*): ἄορ. β' ἄνευ ἄνεστ. ἐν χρῆσει, χρησιμοποιουμένου ὡς ἄνεστ. τοῦ *παρ-άφωμι*: μετ' αἰτ. πρσο., συζητῶ μετὰ τινός, τὸν συμβουλεύω, τὸν καταπέδω ἢ ἀντιθέθεν, ἐξαπατῶ, δολιεύομαι. [*παρ'* Ὅμ., μετχ. *παρ-εἶπόν*, *παρ-εἶπούσα*, διὰ μετρικῶς λόγους].

παρ-εἶρῳ, ἰων. ἀντὶ *παρ-ερεύω* (βλ. λ.).

παρ-εἶρω (*παρὰ+εἶρω*): παρενεκῶ, προσδένω πλησίον, προσαρτῶ, παρασυνάπτω ἢ *νόμους παρ-*

είρων φαίνε·αι διτ σιμη· παραδέτων διατόξεις (παρ-αίτηρήσεις περι) τών νόμων.

παρ-είς, είσα, έν, μη. δ' άορ. τοδ παρήμι (δλ. λ.).
παρ-εισ-άγω, μελ. -ξω· εισάγω πλησίον, εισάγω παραπλεύρως, ως και νυν παρεισάγω || φέρω έμπρός, εμφανίζω, εισάγω, εκδέτω.— || εισάγω λαθραίως (μουσικώς, άπατηλώς)· εἰς αὐτοῦ τό

παρ-εισ-ακτος, ος (παρ-εισάγω)· ως και νυν, παρ-εισакτος, λαθραίως (κρυφίως) εισαχθείς.

παρ-εισ-δέχομαι, μελ. -ξομαι, άποθ.· δέχομαι προσέτι (έπί πλέον, έπιπροσδέτως) || δέχομαι κατά τύχηη || δέχομαι κρυφίως.

παρ-εισ-δύομαι, μεσ.-παθ., μετά ενεργ. άορ. β' -έδυν, πρκ. -δέθινα και ύπερα. -εδεδύκειν· άμτβ., εισδύω (εισέρχομαι) έκ τών πλαγίων, ως και νυν παρεισδύω, διεισδύω, διαλοισθαίνω, προσέρπω.

παρ-εισ-έρχομαι, άποθ. μετά ενεργ. άορ. δ' -ήλθον, πρκ. -ελήλυθα· εισέρχομαι λάθρα (ή κακώς, χωρίς δηλ. να δικαιούμαι).

παρ-εισ-φέρω· εισφέρω πλησίον, εισάγω έκ τοῦ πλαγίου, παρεισάγω || **παρ-εισφέρω νόμον** = παρεισάγω (ύποούλως τρόπον τινά) νόμον νέον προς αντι-κατάστασιν παλαιού, δστις ήτο διάφορος.— || προσ-δέτω, ή μεταχειρίζομαι έπιπροσδέτως.

παρ-είται, γ' έν. παθ. πρκ. τοδ παρήμι.

παρ-έκ, και πρό φων. παρ-έξ (παρά+έκ), ως πρόθ. : 1) μετά γεν., έξω, έκτός, πλησίον και έξω, ένύπιον || **μτφρ.,** έκτός, παρεκτός, έπιπροσδέτως, πλήν, έξ-αφέσει τινός, άποκλειστικώς από τινός. 2) μετά ειτ., «παρέκει», «παρέξω», «παραπέρα», πέραν, επέ-κεινα, παραπλεύρως τινός || **παρέκ νόον** = πέραν (έξω) τής λογικής, μωρώς, άνοήτως, άφρόνως, παρά πῶσαν φρόνησιν || **ώσ. παρέξ 'Αχιλλῆα** = έν άγνοιά του 'Αχιλλεύς.— || **ώσ έπίρ.,** επί τόπου· έξω και πλη-σίον, μακράν, έξω, «παρέξω». 2) **μτφρ.,** έξω του σκοπού, άσκοπώς, άνοήτως. 3) έκτός, πλήν, παρ-εκτός || **παρέξ ή δσον.** = «πλήν έμ' δσον»...

παρ-εκ-θαίνω, μελ. -εκθήσομαι· έξέρχομαι από τι, άπομακρύνομαι, προσπερνῶ τι και τό άφίνω ό-πίσω μου, έκτρέπομαι από τι, παρεκκλίνω || **μτφρ.** παραδιάζω, παραθαίνω, καταπατῶ (π.χ. νόμον, δια-τογήη κ.τ.δ.) || **άπολ.** παρεκτρέπομαι, διαπράττω παρα-θασιν || κάμνω μίαν παρέκθασιν· εἰς αὐτοῦ τό

παρ-εκ-θάσις, -εως, ή (παρεκθαίνω)· τό έξέρ-χεοθαι πέραν τινός || πλήνη, παρεκτροπή || **ώσ.** ως και νυν, παρέκθασίς.

παρ-εκ-δύομαι, παθ.· έέρχομαι κρυφίως (λα-θραίως), ύπεκφεύγω, δραπέτευω κρυφά.

παρ-εκ-έπισκετο, γ' έν. ίων. πρτ. τοδ παράκειμαι.
παρ-εκ-κλίνω· ως και νυν, παρεκκλίνω, κλίνω ό-λίγον προς τά πλάγια || παρεκτρέπομαι || **άπολ.** παρ-εκθαίνω, κάμνω παρέκθασιν.

παρ-εκ-λέγω, μελ. -ξω· συλλέγω κρυφίως || κλέ-πτω, ίδιοποιούμαι, καταχωρίζω.

παρ-εκ-προ-φεύγω· διαφεύγω έμπρός από τινα και άπομακρύνομαι, εκφεύγω τών χειρών τινος, ύπεκφεύγω || **παρεκπροφύγησι,** έπ. αντί -φύγη, γ' έν. ύποτ. άορ β' τοδ -φεύγα.

παρ-εκ-τάνω, μελ. -ύσω· = **παρεκταίνω.**

παρ-εκ-τείνω, μελ. -τενώ· εκτείνω κατά μήκος, άναπτύσσω, «ξεδιπλώνω», έξελίσσω.

παρ-εκ-τελέω, μελ. -έσω· εκτελώ παρά τήν δέ-λσιν τινός.

παρ-εκτέον, ρημ. επίθ. τοδ παρέχω· πρέπει να παράσχη τις.

παρ-εκτός, έπίρ. (παρά+έκτός)· ως και νυν, παρ-εκτός, έκτός, επί πλέον, πλήν, άνευ.

παρ-εκ-τρέπω, μελ. -ψω· τρέπω, έκτρέπω, τι προς τά πλάγια, τό κάμνω· να έκτραπή από τήν κατεύ-θυνσίη του.

παρ-εκ-τρέχω· παρέρχομαι τρέχων, «προσπερ-νώ» τρέχων και άπομακρύνομαι.

παρ-ελάθω, άορ. β' τοδ παραλαμβάνω.

παρ-ελαύνω, μελ. -ελλω, έπ. -ελάσσω, άττ. -ελαῶ· άορ. α' παρήλασα, έπ. παρελάσσα· ως και νυν, παρ-ελαύνω, ελαύνω πλησίον, διαθαίνω πλησίον (έφιπ-πος), διαθαίνω έμπροσθεν, παρέρχομαι ελαύνων.—

|| (ώσει ήν άμτβ., έξυπακ. **δίφρον, ίππους** κλπ.), ε-λαύνω, όδηγῶ || **είτα μετά νέας αιτ. (προσ),** ελαύνων παρέρχομαι τινα, τόν προσπερνῶ, τόν προφθάνω, τόν καταφθάνω || **ώσ. παρελαύνω έφ' άρματος, έφ' ίππου** = ως και νυν, παρελαύνω έποχοούμενος άρ-ματος, παρελαύνω έφιππος. 2) κωπηλατώ (ή και πλεύω) παραπλεύρως ή κατά μήκος (ένν. **ναῦν παρ-ελαύνω**) || μετά τής αὐτῆς σιμη. και **παρελαύνω ηη** || **είτα μετ' αιτ. τόπου ή και προσ,** ελαύνων διέρχο-μαι έμπρός από... 3) **μτγν. ώσ. έφιππος προσπερνῶ** || έφιππος κατευθύνομαι προς...·, προχωρῶ προς... || **έφορω έφιππος.**

παρ-έλεκτο, γ' έν. έπ. παθ. άορ. δ' τοδ παραλέγω.

παρ-ελεύντα, δωρ. αντί παρελώντα, μτχ. αιτ. μέλλ. τοδ παρελαύνω.

παρ-ελεύσομαι, σπαν. μελ. τοδ παρέρχομαι· παρ' άττ. αντί τούτου ό **πάρεμι (είμι).**

παρ-έλω, μελ. **παρέλω ή παρεκλώ**· **άορ. α' παρεκλώσα**· παθ. πρκ. **παρεκλίνομαι (παρά+έλω)**· έλω τι προς τά πλάγια, σύρω τι κατά μέρος.— μέσον, έλω τι προς τά πλάγια δι' έμαυτόν (προς τό συμφέρον μου), παρεμποδίζω. 2) **όδηγῶ έκ τοῦ πλαγίου, όδηγῶ παραπλεύρως (ώσ επί ίππων)** || επί πλοίων, ρυμουλκῶ : **παρέλω** (ένν. **ναῦς**) **έκ γῆς** = ρυμουλκῶ (πλοία) από τήν δχθην || **κενάς παρεκλώ** (ένν. **τάς κόπας**) = κωπηλατῶ εἰς τόν άέρα (χωρίς δηλ. να βυθίζω τάς κόπας εἰς τήν θάλασσαν) || **μτφρ.** επί τών προσοιούμενων ότι εργάζονται, πραγμα-τικῶς όμως μή εργαζομένων. 3) **διαστρέφω, συ-στρέφω.**— || έπιμηκύνω, παρατείνω, επιδραδύνω, ανα-βάλλω || **άμτβ. χρονοτριβῶ.**

παρ-εμβάλλω, μελ. -εμβάλλω· ως και νυν, παρ-εμβάλλω, εμβάλλω πλησίον ή μεταξύ, παρενείρω || **έντεθεν, ρίπτω** τι εἰς τήν παρόδω (παρεμπιπτόν-τως), ύπεμφαίνω, ύποδηλῶ.— || **παρατάσσω στρα-τεύματα εἰς τόξιν μάχης** || στρατοπεδεύω.

παρ-εμ-θλέπω, μελ. -ψω· θλέπω λοξῶς, στρα-βοκυτῶζω.

παρ-εμ-βολή, ή (παρεμβάλλω)· **δ,τι και νυν,** παρ-εμβολή, τό δέτειν τι παραπλεύρως, τό παρενείρειν, παρενδεις, παρεισγραφη, καταχωρίζω.— || ή παρά-ταξις εἰς μάχηη || στρατεύμα παρατεταγμένον προς μάχηη || κανονικόν στρατόπεδον || **έντεθεν,** πῶσα ώχωρωμένη δέσις, φρούριον.

παρ-εμ-θύω, μελ. -ύσω· κώνω τι μέσα εἰς τι, παρα-γεμίζω, «στουπώνω», παρενείρω.

παρ-έμμεναι, έπ. άπρφ. τοδ πάρεμι (είμι).

παρ-εμ-πίλημι, μελ. -εμπλήσω· ύπερπληρῶ, γε-μίζω τι κρυφίως μέ τι.

παρ-εμ-πίπτω, μελ. -εμπεσθωμαι· **δ,τι και νυν,** παρεμπίπτω, έμπίπτω έν παρόδω (παρεμπιπτόντως, τυχαίως) || εισδύω λαθραίως || **γεν.,** συμβαίνω κατά τύχηη.

παρ-εμ-πόλω, μελ. -ήσω· έμπορεύομαι τι λα-θραίως, εισάγω τι λαθρεμπορικῶς || φέρω τι εἰς πέ-ρας άπατηλῶς, δολίως.

παρ-εμ-πόρευμα, τό· έμπόρευμα μικρῶς άξίσις, εϋτελής· **έκ τοῦ**

παρ-εμ-πορεύομαι, άποθ. (παρά+έμπορος)· έμ-πορεύομαι έπιπροσδέτως, έκ περισσοῦ, έν παρέργω.— || **άποφέρω (παρέχω, χορηγῶ)** τι επί πλέον.

παρ-εμ-φύομαι, παθ.· φύομαι πλησίον, προσκολ-λῶμαι, προσαρτῶμαι.

παρ-ενεγκείν, άπρφ. άορ. β' τοδ παραφέρω.

παρ-εν-είδω, άπρφ. -ιδείν· **άορ. δ' άνευ ένσστ. έν** χρήσει (πρβλ. **παρείδω**)· ρίπτω πλάγιον θλέμμα προς τι.

παρ-ενήνεον, πρτ. τοδ παραηγνέω (δλ. **παρανέω**).

παρ-ενθείν, παρ-ένθω, δωρ. αντί παρελθείν, **παρέλθω,** άπρφ. και ύποτ. **άορ. δ'** τοδ **παρέρχομαι.**

παρ-εν-θήκη, ή (παρενθήμι)· τό παρεντεθειμέ-νον, παράρτημα, προσθήκη || ή παρεμβολή, παρεν-δεις, τό να παρεμβάλη τις τι || **παρενθήκη λόγου** = παρέκθασίς.

παρ-εν-οχλέω, μελ. -ήσω· **δ,τι και νυν,** παρενοχλῶ, ένοχλῶ, τινα προκειμένου περί τινός || **πρκ. παρηνώ-χλημαι** = έχω ένοχληθῆ έπιπροσδέτως.

παρ-εν-σαλεύω, μελ. -σω· σαλεύω (κινώ) ἔδω και ἐκεῖ || ἀμτθ. σαλεύω (κινουμαι) τῆδε κάκετοσ.

παρ-εξ ἢ **παρ-εξ-** βλ. *παρέκ.*

παρ-εξ-άγω, μελ. -ξω· ἄγω (ὀδηγῶ) τι ἔξω και πλησίον (ἢ πέραν) τινός || ἐντεῦθεν, παροδηγῶ, παραπλανῶ.

παρ-εξ-αυλέω, μελ. -ήσω· φθείρω (ἐξαντλῶ) ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἐν τῇ αὐλήσει || μτχ. καθ. πρκ. *παρεξηλημένος* = καταπεπονημένος ἕκ τῆς συνεχούς αὐλήσεως || γεν., ἐξηντλημένος, καταπεπονημένος.

παρ-εξ-έδην, ἀορ. β' τοῦ *παρεκβαίνω*.

παρ-εξ-εἶμι, ἀορφ. *παρεξίνασι* (*παρὰ+ἔξιμι*)· ἐξέρχομαι (παρέρχομαι) πλάγιως ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, περνῶ παρά τι. 2) διασκελλίζω, διαβαίνω || παραβαίνω, καταπατῶ.

παρ-εξ-εἰσεῖα, ἢ (*παρὰ+ἐκ+εἰσεῖα*)· τὸ τμήμα τοῦ πλοίου τὸ πέραν τῶν ἑρετῶν (δηλ. τὸ μὴ καταλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν), ἐκότερον ἄκρον τοῦ πλοίου, ἢ πρῶρα ἢ ἡ πρύμνα.

παρ-εξ-ελαύνω, μελ. -εξελάσω, ἀττ. -εξελάω· κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτθ. (διότι κυρ. ἐνν. *ἄρμα*, *ἕπιπον* κλπ.)· ἐξορμῶ καὶ ἀντιπαρέρχομαι ἔφιππος, προσπερνῶ ἔφιππος || (ἐνν. *στρατόν*), πορεύομαι κατὰ μῆκος τινός (παρὰλλήλως πρὸς τι) || ἐκοτραπεύω || (ἐνν. *ναῦν*) κωπηλατῶν παρέρχομαι.

παρ-εξ-ελάθων, οὐσα, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *παρεξέρχομαι*.

παρ-εξ-έμεν, ἀορφ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *παρεξίτημι*.

παρ-εξ-έρχομαι, μελ. -εξελεύσομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *παρεξήλθον*, πρκ. *παρεξεήλυθα*· ἐξερχόμενος διέρχομαι πλησίον τινός, παρέρχομαι, ἀντιπαρέρχομαι, διεκφεύγω, ὑπεκφεύγω || μετὰ γεν., παρεκτρέπομαι (παρεκκλίνω) ἀπὸ τινός || ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ., διέρχομαι (διαβαίνω) πλησίον τινός.— || παραβαίνω.

παρ-εξετάζω, μελ. -άσω· ἐξετάζω ἐν συγκρίσει, ἀντιπαραδέτω, παραλληλίζω.

παρ-εξ-ευρίσκω, μελ. -εξευρήσω· ἐξευρίσκω ἐπὶ πλῆον, εὐρίσκω ἐπιπροσδέτως, ἐφευρίσκω κάτι ἐκόντὰ στὰ ἄλλα.

παρ-εξ-ήμι, μελ. -εξηίω· ἄφινω τι νὰ ἐξεήδη, ἐξάγω τι || ἐπὶ χρόνου, ἄφινω τι νὰ παρέλθῃ.

παρ-εξ-ίμεν, ἐπ. ἀορφ. τοῦ *παρεξίτημι* (εἶμι).

παρ-εξ-ίστημι, μελ. -εκοστήσω· μετακινῶ τι πρὸς τὰ πλάγια, μεταβάλλω τὴν θέσιν του.—Παθητ., μετὰ ἀμτθ. ἐνεργ. χρόν., ὑπόκειμαι εἰς μεταβολήν, ὑφίσταμαι ἀλλαγῆν.

παρ-εοῖσα, θηλ. θορ. μτχ. τοῦ *παρέμ.* (εἶμι).

παρ-έπεισα, ἀορ. α' τοῦ *παραπειθω*.

παρ-επ-άλλομαι, ἰων. ἀντὶ *παρεπάλλομαι*.

παρ-επι-δεικνύμι, μελ. -επειδείξω· ἐπιδεικνύω τι προσέτι, ὑποδεικνύω τι κειμένον πλησίον ἄλλων.— || μέσον, ἐπιδεικνύω (ἐκδέτω) τι ἀκαίρως, κάμνω ἐπιδείξιν.

παρ-επί-δημος, ον (*δήμος*)· ὁ παρεπιδημῶν ἐν ξένω τόπῳ, ὁ προσωρινῶς περὶ ἱατρίδων (διαμένων) || ὡς οὐσα, ὁ ξένος, ὁ «παρεπιδημος».

παρ-επι-σκοπέω, μελ. -επισκοπέσομαι· ἐξετάζω (ἐποπτεύω, ἐπιτηρῶ) προσέτι.

παρ-επι-στροφή, ἢ (*παρεπιστρέφω*)· τὸ στρέφειν πρὸς τὰ πλάγια και παρατηρεῖν τι.

παρ-επλάγηθην, καθ. ἀορ. α' τοῦ *παραπλάζω*.

παρ-έπλω, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *παραπλέω*, ὡσεὶ ἐκ ρῆμ. εἰς -μι.

παρ-έπομαι, μελ. -έψομαι, ἀποθ.· ὀκολουθεῖν ἐκ τοῦ πλησίον, παρακολουθεῖν κατὰ πόδος || ὀκολουθεῖν ὡς συνοδός (ὡς φρουρός, ὡς σωματοφύλαξ).

παρ-εργάτης, -ου, ὁ (*πάρεργον*)· ὁ ἐργάτης παρέργων (δηλ. μηδαμῶν πραγμάτων), ματαιόλογος.

παρ-εργος, ον (*παρὰ+ἔργον*)· ὁ ἐκτός (ἔξω, πέραν) τοῦ κύριου ἔργου, ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὸ κύριον ἔργον, ὁ δευτερεύων, ὁ τυχῆτος, συμπτωματικός.— || ὡς οὐσα. τὸ *πάρεργον*—ὡς και νῦν, πάρεργον, οὐχὶ κύριον ἔργον, ἀλλὰ δευτερεύουσα ὀσχολλὰ ὡσεὶ ἐν παρόδῳ γινομένη, πρόσδετον ἔργον, προσδήκη, παράρτημα || ἐν *παρέργῳ*· ὡς και

νῦν, ἐν παρέργῳ, ὡς πάρεργον, ὡς δευτερεῖον πράγμα, λατ. *obiter* || ἐκ *παρέργου ποιουμαι τι* = πράττω τι ἐν παρόδῳ (τυχαίως, παρεμπιπτόντως, οὐχὶ ὡς κύριον ἔργον). 2) ἀνωφελῆς προσδήκη, ἀσημαντον συμπλήρωμα.

παρ-έργως, ἐπίρ. τοῦ *πάρεργος*· ἐν παρόδῳ, τυχαίως, κατὰ οὐμπτωσιν.

παρ-έρπω και **παρερπύζω**, μελ. -ερπύσω· ἀορ. α' *παρείρπησα*· ἔρπω εἰς τὰ πλάγια, σύρομαι πρὸς τι ἐκ τῶν πλάγιων, χώνομαι κρυφά.— || παρέρχομαι, διαβαίνω πλησίον.

παρ-ερώ, ἰων. *παρειρώ*, μελ. -ώσω (*παρὰ+ἔρω*)· σύρω εἰς τὰ πλάγια, σύρω κατὰ τὰ πλάγια.

παρ-έρχομαι, μελ. -ελεύσομαι, ἀλλ' ὁ ἀττ. μελ. *παρείμι* (εἶμι)· ἀποθ., μετὰ ἀορ. β' *ἤλθον*, ἐπ. *ἤλυθον*, πρκ. *ελήλυθα*· δεῖ και νῦν, παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον ἢ πέραν, περνῶν, ἀπομακρύνομαι.

2) ἐπὶ χρόνου «περνῶ», φεύγω || ὁ *παρελθὼν χρόνος* = ὁ χρόνος (ὁ καιρός) ποῦ ἐπέρασε, ποῦ ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν || τὸ *παρελθόν*, ἐν τῷ *παρελθόντι*, δπως ἀκριβῶς λέγονται και σήμερον ἔτι.— || ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ (ἰδίως ἀπὸ ἀπόψεως ταχύτητος), «ξεπερνῶ» || μτφρ. ὑπερτερῶ τινα εἰς δόλους, καταδολιεύομαι || ὡς μτφρ. ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐφυταν, κατὰ τὴν πανουργίαν, ἐξαπατῶ.— || διέρχομαι πλησίον χωρὶς νὰ διδῶ προσοχήν, παραβλέπω, παραμελῶ || καταφρονῶ, ἀψιφῶ || ὡς και ἐπὶ πραγμάτων, πράγμα τι διαφεύγει τὴν προσοχήν τινος, διαλανθάνει, παραβλέπεται, παραμελεῖται (περιφρονεῖται). 2) ὡς παραβαίνω, παραδιῶ.— || IV παρέρχομαι, προχωρῶ και φθάνω εἰς τι μέρος, φθάνω εἰς... || εἰδ. εισέρχομαι εἰς τινα οἰκίαν.— V παρ-ουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι, ἐνώπιον τινός διὰ νὰ ὁμιλήσω (π. χ. ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ).

παρ-εσαν, ἐπ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *παρείμι* (εἶμι).

παρ-εσθίω, μελ. -έδομαι· ἀορ. β' *ἐφάγον*, ἀορφ. *εφάγειν*· ἐσθίω ἐπὶ πλῆον.— || τρώγω (δάκνυν ἀποσπῶ) μέρος τι ἐκ τινός, «ροκανίζω», περιτρώγω, περιδαγκάνω, τρωγαλίζω (μετὰ γεν.).

παρ-εσις, ἢ (*παρίημι*)· τὸ ὀφείνεν τι(νὰ) νὰ περῶσῃ ἢ νὰ ἀπέλθῃ || ὡς. ἀφρεῖσι, συγχώρησις, συγγνώμη.

παρ-εσκευάδεται, **παρ-εσκευάδατο**, ἰων. γ' πληθ. καθ. και ὑπερα. τοῦ *παρασκευάζω*.

παρ-εστάμεν, **παρ-εστάμεναι**, ἀορφ. ἐπ. πρκ. τοῦ *παρίστημι*.

παρ-έστηκα, πρκ. τοῦ *παρίστημι*· μτχ. *παρ-εστηκώς* και *συγκεκ.* *παρ-εστώς*.—διὰ τὸ οὐδ. *παρ-εστηκός* ἐν χρήσει ὡς μτχ. ἀπολ. βλ. *παρίστημι* (ἐν τέλει).

παρ-έστην, ἀορ. β' τοῦ *παρίστημι*.

παρ-έστιος, ον (*παρὰ+ἔστια*)· ὁ παρὰ τὴν ἐστίαν, ἢ ὁ ἐπὶ τῆς ἐστίας.

παρ-έσχον, ἀορ. β' τοῦ *παρέχω*.

παρ-ετήρουν, πρτ. τοῦ *παρ-ετηρέω*.

παρ-ετος, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *παρίημι*· χαλαρός, παράλυτος.

παρ-έτρεσαν, ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *παρ-ετρέω*.

παρ-ευδοκίμῶ, μελ. -ήσω· ὑπερτερῶ τινα κατὰ τὴν φήμην (κατὰ τὴν δόληψιν).

παρ-ευθύω· παροδηγῶ τινα ἐκ τῆς εὐθείας (τῆς ὁρθῆς) ὁδοῦ, παρεκτρέπω τινὰ, τὸν ἐξαναγκάζω νὰ καταδυνοδῇ διπὸ ἐγὼ θέλω.

παρ-ευκηλέω, μελ. -ήσω (*παρὰ+εὐκῆλος*)· καθουσχάζω, πρᾶυνω.

παρ-ευνάζομαι, μελ. -άσομαι, μέσ.· *εὐνάζομαι* (δλ. λ.) πλησίον, παρακοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι, «πλαγιάζω» διπλα.

παρ-ευνος, ον (*παρὰ+εὐνή*)· ὁ οὐνευνος, ὁ εὐναζόμενος («πλαγιάζων») ὁμοῦ μετὰ τινός ἢ πλησίον τινός.

παρ-ευρίσκω, μελ. -ευρήσω· ἀορ. β' *εὔρηον*· ἐξευρίσκω, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, προσέτι || ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ.

παρ-ευ-τρεπίζω, μελ. -ίσω· βάλλω εἰς τὰξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ, ἐτοιμάζω. 2) τακτοποιῶ ἐσφραλισμένως, παραμελῶ, ἄμελῶ.

παρέχον, οὐδ. μτχ. τοῦ παρέχω, ἐν χρήσει ὡς μτχ. ἀπόλ. (βλ. παρέχω V).

παρέχοντι, ὄρω. ἀντί παρέχουσι, γ' πληθ. τοῦ παρέχω.— II δοτ. μτχ. ἐνσot. τοῦ παρέχω.

παρέχω, μελ. παρέξω ἢ παρασχέσω· πρκ. *παρέσχηκα*· ἀόρ. β' *παρέσχω*, ποιητ. *παρέσχεθον*· ἔχω τι πλησίον, προσβάλλω τι, ἔχω ἔτοιμον (πρόχειρον) || ὡς καὶ νῦν, προμηθεύω, παρέχω, χορηγῶ, δίδω, ἐφοδιάζω.— III ἐπὶ πραγμάτων, παράγω, γεννῶ, προξενῶ, προκαλῶ || παραχωρῶ, χαρίζω, δωροῦμαι || ἀποδίδω, παραδίδω, ἐπιστρέφω.— IIII προσφέρω, παρουσιάζω, διὰ τινα σκοπὸν || ὡς. δέτω ἑμαυτὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν τινος, παρέχω ἑμαυτὸν, φαίνομαι || ὡς. καθιστῶ τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον || προσβάλλω, ἐμφανίζω, παρουσιάζω, παριστάνω.— IV ἐπιτρέπω, παραχωρῶ.— V ἀπροσ. *παρέχει τι* = εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς τινα, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, νά πρόξῃ οὕτω ἢ οὕτω, λατ. *licet* || *ἔθεν τὰ οὐδ. τῶν μτχ. ἐν. καὶ ἀορ. β' παρέχον* καὶ *παρσσχόν* (ἐν χρήσει ὡς ἀπόλ. μτχ., ὡς τὰ *παρόν, ἔξόν* κλπ.) = ἐπειδὴ (ἢ ἂν καὶ, κλπ.) ἦτο (ἢ εἶχεν ὑπάρξει) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός (ἡδύνατό τις ἢ εἶχε τις δυνάμει νά...) = λατ. cum *licet* ἢ *liceret*.— VI ὡς ἀπόλ. ἐν τῇ προστ. *πάρειχ' ἐμποδῶν* = «φύγ' ἀπ' ἐδῶν, «τραθήξου».

Β'. Μέσον, *παρέχομαι*, μελ. *παρέξομαι* ἢ *παρσχομαι*· πρκ. *παρέσχημαι*· προσφέρω (προμηθεύω, χορηγῶ, παρέχω) ἔξ ἑαυτοῦ, ἔξ ἰδίων μου || παρουσιάζω (ἐμφανίζω, προτείνω) ἀπὸ μέρους μου || *παρέχομαι* *τινα μάτρυρα* = προτείνω τινά ὡς μάρτυρά μου.— II γενικῶς, ἔχω τι, τό παρουσιάζω, ὡς ἰδικόν μου : *παρέχομαι* *τινα ἄρχοντα* = ἀναγνωρίζω τινά ὡς στρατηγόν μου (τὸν ἀναδεικνύω ὡς τοιοῦτον) || ἐπὶ πρῶσθεων, *παρέχομαι πόλεον μεγίστην* = παρέχω (τ.ἔ. εἶμαι ἀντιπρόσωπος, ἀντιπροσωπεύω) μεγίστην πόλιν.— III καθιστῶ τι(να) τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον.— IV ἐπὶ ἀριθμῶν, συμπροσῶμαι εἰς... φθάνω εἰς τὸν ἀριθμὸν..., ἀποτελῶ.

παρθέω, μελ. -ήσω (*παρθέω*)· ἔχω ὑπερβῆ (ἔχω ξεπεράσει), τὴν περίοδον τῆς ῥῆθης, κλίνω πρὸς τὸ γῆρας, γίνομαι (εἶμαι) παρῆλιξ.

παρθος, ον (*παρὰ+ῥη*)· ὁ ὑπερβάς τὴν περίοδον τῆς ῥῆθης (τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος), ὁ παρῆλιξ.

παρ-ῆγαγον, ἀόρ. β' τοῦ *παράγω*.

παρ-ῆγον, πρκ. τοῦ *παράγω*.

παρ-ῆγορέω, πρκ. *παρῆγορόων*, μελ. -ήσω· ἀόρ. α' *παρῆγορέω* (*παρῆγορος*)· διὰ λόγων παρακινῶ (παρορμῶ), ἐνθαρρύνω || παραινῶ, συμβουλεύω, ὑποδεικνύω.— II ὡς καὶ νῦν, παρηγορῶ, μαρμαμδοῦμαι, κατευνάζω, καθυποχάζω, τινά.— Καὶ τὸ μέτ. *παρῆγοροῦμαι* ἔχει τὰς σημασ. τοῦ ἐνσργ.· ἔξ αὐτοῦ τὸ **παρ-ῆγορία**, ἢ (*παρῆγορέω*)· παραινεῖσι, παρόρμησι, προτροπῇ. 2) ὡς καὶ νῦν, παρηγορία («παρηγοριά»), παραμυθία.

παρ-ῆγορος, ον (*παρὰ+ἄγορεύω*)· ὁ διὰ λόγων παρακινῶν, ἐνθαρρύνων, ἐπευφημῶν. 2) ὡς καὶ νῦν, ὁ παρῆγορος, παρηγορῶν, παρηγορητικός, καταπραυντικός.

παρ-ῆρδην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *παραιρέω* (βλ. λ.). **παρῆριον**, τό, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἀντί τοῦ ἐν. *παρεῖα* (τοῦ ὁποῖου ἐν τούτοις ὁ πληθ. *παρεῖαι* ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ.) ἢ *παρεῖα*, τὸ «μάγουλο» ἢ ἡ σιαγὼν ἀγρίου ζώου.— II παραγναθιδίον κόσμημα τοῦ χαλινοῦ.

Ἔτυμ.* ἰ λαοδ. *παραιῦ* (παρ-αυσ-ja*· **aus-* (**aus-*)) **δ*(u(s)- ἐν τῇ λατ. *ds*, *σανσκρ.* *dhāsyam*, (στόμα), *σαοκρ.* *ḍhāha-h* (χελίος), *παλ-πορτ.* *ōss*, *δωρ.* *ōfata* (= *ὄτα*) κλπ.· βλ. ἐν *οὗς, ὄα*.

παρῆρις, -ίδος, ἢ, καὶ συνηρ. *παρῆς, -ῆδος* (καὶ *παρῆς*)· *παρῆριον* (βλ. λ.), ἢ *παρεῖα*.

παρ-ῆκα, ἀόρ. α' τοῦ *παρέημι* (βλ. λ.).

παρ-ῆκω, μελ. -ξω· ἔχω ἔλδει παραπλεύρως || κεῖμαι παραπλεύρως, παρατείνωμαι || φθάνω ἢ ἐκτείνωμαι πρὸς τὸ μέρος τινός.— II προσβαίνω, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι.— III ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, ἀνήκω εἰς τὸ παρελθόν.

παρ-ῆλάσα, ἀόρ. α' τοῦ *παρελαύνω*.

παρ-ῆλδον, ἀόρ. β' τοῦ *παρέρχομαι*.

παρ-ῆλιξ, -ίτιος, ὁ, ἢ, ὡς τὸ *παρῆλιξ* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, παρῆλιξ, ὁ ὑπερβάς τὴν ἀκμὴν τῆς νεανικῆς ἡλικίας.

παρ-ῆμαι, ἀπρφ. *παρῆσθαι* (κυρ. εἶναι παθητ. πρκ. τοῦ *παρίζω*)· κάδημαι, εἶμαι καθισμένος, πλησίον ἢ παραπλεύρως τινός, παρακῶθημαι (μετὰ δοτ.) || κάδημαι πλησίον τινός || διαμένω, κατοικῶ, μετὰ τινος (μαζ) μέ τινα) || εἶμαι παρὼν εἰς τὴν, παρευρίσκομαι.

παρ-ῆμερος, ον, ὄρω. *παράμερος* (*παρὰ+ἡμέρα*)· ὁ ἐρχόμενος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καθημερινός.— II ὁ ἐρχόμενος (ἢ γινόμενος κ.λ.π.) ἡμέραν παρ' ἡμέραν, κατὰ πάσαν δευτέραν ἡμέραν.

παρ-ῆνουν, πρκ. τοῦ *παρῆνει*.

παρ-ῆσις, ἢ (*παρῆσις*)· ἀφίξις εἰς τὴν ἀκτὴν (ἀποβάθραν) || τόπος ἀποβάσεως, ἀποβάθρα.

παρ-ῆσις, -ου, ὁ, θηλ. -ίτις, -ίδος, ἢ (*παρὰ+ῆσιν*)· ὁ κείμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν, παράκτιος, παραλίος, παραθαλάσσιος.

παρ-ῆσις, ἢ (*παρῆσις*)· ἐν τῷ πληθ. οἱ ἱμάντες διὰ τῶν ὀπίων προσεδένοτο ὁ *παρῆσις* ἵππος (ὁ παραπλεύρως τοῦ κανονικοῦ ζευγούς τῶν ἵππων τοποθετούμενος).

παρ-ῆσις, ον, ὄρω. *παράσιος* (*παρὰ+ἄσιος*)· ὁ παραπλεύρως συναρτῶμενος, ὁ παρακρεμῆμενος || *παρῆσιος* (ἐνν. *ἵππος*) = ὁ ἵππος ὁ παρασκευγόμενος εἰς τὸ κανονικὸν ζεῦγος τῶν ἵππων (τὴν *ξυνωρίδα*), καλούμενος ἄλλως καὶ *παρῆσιος* καὶ *σεραφόρος*, ἀντιθ. *τῷ ζῦγιτι* ἢ *ζύνιος*.— II ὁ κατακείμενος, ὁ ἐξηλωμένος χαμαὶ || μτφρ. ἀσθὴνης, ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος || παρῆσιος, «παλαδός».

παρ-ῆσις, γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ *παρῆσιον*.

παρῆς, -ῆδος, ἢ (καὶ *παρῆς*)· ἀττ. συνηρ. τύπος ἀ. ἢ *παρῆς* (βλ. λ.).

παρ-ῆσις, γ' ἐν. ἀπ. πρκ. τοῦ *παρῆσι* (εἶμι).

παρ-ῆσις, ὄρω. β' ἐνικ. ἀόρ. β' τοῦ *παρῆσιθα*· νομαί.

παρ-ῆσις, παθ. πρκ. τοῦ *παρῆσι*.

παρ-ῆσις, μτχ. ποιητ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *παρῆσι*.

παρθενεία, ἢ, καὶ συνηρ. -ία (*παρθενεύω*)· ἡ κατάσταση τῆς παρθένου, ἡ ἰδιότης τῆς παρθένου, ἢ «παρθενία».

παρθενεία, τά· = *παρθένια*, τὰ (βλ. λ.).

παρθένιος, ον, ἰων. -ήσιος (*παρθέσιος*)· ὁ ἀνήκων εἰς παρθένον, παρθενικός || ἐντροπαλός.

παρθένευμα, -ατος, τό (*παρθενεύω*) = *παρθενεῖα* (βλ. λ.) ἢ ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀσχολίαι (ἀπασχολήσεις, ἐργόχειρα) τῶν παρθένων.

παρθενεύω, μελ. -σω (*παρθέσιος*)· ἀνατρέφω παρθένον, ἀνατρέφω τινά ὡς παρθένον || ὡς ἀμτβ. τὰς σημ. τοῦ παθητ.— II παθητ. *παρθενεύομαι* = διόγωγ παρθενικῶν θῖον, διομένω παρθένας.

παρθενία, ἢ· βλ. *παρθενεῖα*.

παρθένια, τὰ (ἐνν. *μέλη*)· ὄσμησιν ἠδόμενα ὑπὸ παρθένων τῇ συνοδείᾳ αὐλοῦ μετὰ χοροῦ (κυρ. οὐδ. πληθ. τοῦ *παρθέσιος*).

παρθενική, ἢ (ἐνν. *κόρη*), ποιητ. ἀντί *παρθέσιος* (βλ. λ.)· = παρθέσιος, κόρη (κυρ. εἶναι θηλ. τοῦ ἐπομ.).

παρθενικός, ἢ, ὄν (*παρθέσιος*)· ὡς καὶ νῦν, παρθενικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς παρθένον.

παρθέσιος, α, ον, καὶ ὡς. -ος, -ον (*παρθέσιος*)· ὡς τὸ *παρθέσιος* (βλ. λ.), ὁ παρθενικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κορασίδα. 2) ὡς οὖο. ὁ *παρθέσιος* (καὶ *παρθεσίας*) = ὁ υἱὸς ἀγῶμου κόρης, ὁ τεχνεὺς πρὸ τοῦ γάμου.— III μτφρ., παρθενικός, καθαρός, ἄμωμος, ἀγνός, ἀμίαντος, ἀμίωλος.

παρθεν-οπίης, -ου, ὁ (*παρθέσιος+οπίης*)· ὁ περιβλέπων (περιεργαζόμενος, ἀσχολούμενος) μετὰ τῆς παρθένας, παρθενόφθαλμος, παρθενόκνητος, ὁ ἀσπλαγῶν παρθέσιος [βλ. ἔτυμ. βλ. *οπίης*].

ΠΑΡΘΕΝΟΙΣ, ἢ· ὡς καὶ νῦν, παρθέσιος, ὄσμησιν κόρη, «παρθένας, κοράσιον, λατ. *virgo* || ἐνίοτε καὶ ἀρσ. ὁ *παρθέσιος* = ἀνύπανδρος, ὄσμησιν, νέος.

2) *Παρθέσιος*, ὡς ὄνομα Θεαινῶν τινων, ὡς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις, τῆς Ἀρτέμιδος κ. ἄ. ἢ ὡς.

ἐπὶ τῆς ἐν Ταύροις Ἰφιγενείας.— II ὡς ἐπιθ., παρθενικός, ἄγνος, ἄρμος, ὀμνάντος.— III ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. γλώσση, κυρ. ἐπὶ τῆς Παρθένου *Μαρίας*. [ἀδελφ. ἀτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐκ β. πορ., τῆς ἐν *Πόρις, πόρις*· π.θ. εἶναι· σύνθετος λ. <λατ. β. *gynē*—(ὡς β' συνθετικός) = εἶμαι φουσκωμένος, εἶμαι ἀφρονος (ἡτις ρίξ. μαρτυρεῖται ἐν τῇ ἑλλ. *εὐθύνεια*, βλ. λ.)· τούτου γινόμενον θεκτόν ἢ λ. *παρθένοσ* ἢ παρθεῖναι τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξογκώσεως τῶν μελῶν τοῦ σώματος, τῆς ἐκχειλίσεως τῶν χυμῶν τῆς φύσεως].

παρθένο-σάφος, ον (*παρθένοσ+σάφης*)· ἐκ τῆς σαφῆς παρθένου, ἐκ τῆς δυσισαοδείας παρθένου.

παρθένο-χρῶς, -ώτος, ὁ, ἡ (*παρθένοσ+χρῶς*)· ὁ ἔχων χρῶμα παρθενικόν (παρθένου), τ. ἔ. λεπτόν, ὠρατόν.

παρθενῶν, -ῶνος, ὁ (*παρθένοσ*)· τὸ διαμέρισμα μιάς οἰκίας τὸ προσριζόμενον διὰ τὰς παρθένοους (τὰς γυναικας καθόλου, καὶ δὴ τὰς νεαρὰς), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ.— III ὁ ναός τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ «Παρθενῶν» δπως καὶ σήμερον ἐτι λέγεται, ἀνοικοδομηθεῖς ὑπὸ τοῦ Περικλέους.

παρθεν-ωπός, ὄν (*παρθένοσ+ωπός*)· ὁ ἔχων παρθενικὴν ὄψιν.

παρ-θεσαν, ποιητ. ἀντὶ *παρθέσαν*, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ *παρτίθημι*.

παρ-θεσίη, ἡ (*παρτίθημι*)· παρακάταθήκη, ἐγγύσις.

παρ-τάω (*παρὰ+τάω*)· κοιμῶμαι πλησίον, παρκοιμῶμαι, κοιμῶμαι μετὰ τινος.

παρ-ιδεῖν, ἀπρφ. τοῦ *παρεῖδον*.

παρ-ιδρύω, μέλλ. -σω· ἰδρύω πλησίον, κατασκευάζω πλησίον || τὰς αὐτὰς σήμ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

παρ-ίζω· θάλλω τινὰ νὰ καθίσω πλησίον, τὸν καθίζω κοντά. 2) ὡς ἀμτθ., κάθημαι πλησίον, παρακάθημαι || καὶ ὡς μέσον, *παρίζομαι*, ἀορ. β' *παρεξόμην*, ἀπρφ. *παρεξέσθαι*· καθίζω ἑμαυτὸν πλησίον τινός (παρακάθημαι, κάθημαι πλησίον).

παρ-ίημι, μέλλ. *παρήσω*· ἀορ. α' *παρήκα*· πρκ. *παρεῖκα*· μέσ., ἀορ. β' *παρεῖμην*· παθ., ἀορ. α' *παρεῖθην*, ἀπρφ. *παρεῖθῆναι*· πρκ. *παρεῖμαι*, μτχ. *παρεῖμένος*· ἀφίνω τὴν νὰ στάθῃ πλησίον, ἀφίνω νὰ πέσοι πλησίον.— III ἀφίνω κατὰ μέρος, παρέρχομαι, παραλείπω, λατ. *omitto*. 2) μτφρ., ἀφίνω τὴν νὰ περάσῃ ἀπαρτήρητον, τὸ παρέρχομαι χωρὶς νὰ δώσω προσοχήν, ἀμελῶ, παραμελῶ, ἀφίνω κατὰ μέρος, λατ. *praetermittere*. 3) ἐπὶ χρόνου, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ.— III λίω, χαλαρώνω, ἐλαττώνω, μετριάζω, λατ. *remittere*. 2) τοῦ *ποδὸς παρήμι* = χαλαρώνω τὸ σχοινίον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἰστίου, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ἰστίον προσδέεται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, γεν. χαλαρώνω τὸν δεσμὸν (τὴν λαθὴν) || μτφρ., ὑποχωρῶ, ὑποκύπτω, παραχωρῶ.— μέσον καὶ παθητ., χαλαρώνομαι, ἐξασθενοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι, ἐντεῦθεν δὲ ἡ μτχ. ἐν. *παριέμηνος*, ἀορ. β' *παρέμηνος*, πρκ. *παριέμηνος* (= ἐξηγνητῆμένος), λατ. *remissus*. 3) παραδίδω, χαρίζω, λατ. *condonare* || θβαν, ληρομονῶ, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω.— IV ὑποχωρῶ, παραιτοῦμαι ἀπὸ τι, ἀποδοῦρομαι ἢ ἐπιτρέπω, ἀφίνω || ἐντεῦθεν, ἐπιτρέπω εἰς τινὰ νὰ διαδῆ ἢ νὰ εισέλθῃ.— V μέσ. *παριέμαι* = προσελκύνω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου, ἐτόν παίρω μὲ τὸ μέρος μου, κερδίζω τὴν εὐνοίαν του || αἰτοῦμαι, ἐξαιτοῦμαι, ζητῶ χάριν διὰ τινὰ (παρακαλῶ νὰ τοῦ χαρισθῇ ἢ ποιηθῇ), ζητῶ νὰ τύχῃ συγγνώμης || αἰτοῦμαι (ζητῶ) συγγνώμην.

παρ-ίω, καλ. ποιητ. τύπος τοῦ *παρήκα* (δλ. λ.). **Πάριος, α, ον**· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νῆσον Πάριον, ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς νήσου Πάρου || **Πάριος λίθος** = Πάριον μάρμαρον (δλ. Κ.Ε.Α.).

παρ-ιπτεύω, μέλλ. -σω· ἰπτεύω παραπλευρώς, παρέρχομαι ἐπιφανῶς. 2) ἐφορμῶ ἐπιφανῶς.

παρ-ίσος, ον (*παρὰ+ίσος*)· σχεδὸν ἴσος, ἀκριδῶς ὅμοιος.

παρ-ίσω, μέλλ. -ώσω (*πάρισος*)· κῆρυξ τὴν σχεδὸν ὅμοιον, ἐξισώνω, παραβάλλω.— Παθητ., ἀορ. α' *παρισώθη*· ποῖω ἑμαυτὸν ἴσον τινί, μετρῶ ἑμαυ-

τὸν ἐν σχέσει πρὸς τινὰ, ἐξισοῦμαι πρὸς τινὰ, ἀμιγλῶμαι πρὸς τινὰ.

παρ-ιστάω, προστ. μέσ. ἐν. τοῦ

παρ-ιστήμι, μέλλ. παραστήσω· I μτθ. ἐν τῇ ἐνεστ., πρτ., μέλλ. καὶ ἀορ. α' κῆρυξ τὴν νὰ σταθῇ πλησίον, τὸ τοποθετῶ πλησίον, προσάγω τὴν, τὸ παρουσιάζω, τὸ προσφέρω εἰς τινὰ. 2) δέτω τὴν ὑπ' ὄψιν τινός, τὸ θάλλω εἰς τὸν νοῦν του, τοῦ τὸ παρουσιάζω, προσφέρω τὴν, εἰσποῦμαι τὴν, ὑποβάλλω τὴν εἰς τὴν κρίσιν τινός || ἀποδεικνύω τὴν, τὸ ἐξελέγχω. 3) τὸ μέσον, καὶ ἰθὺς ὁ μέλλ. -στήσομαι καὶ ὁ ἀορ. α' -εστη-σάμην χρησιμοποιοῦνται μετὰ τινος ἰδιοτυπίας: δέτω τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν μου, παρουσιάζω || φέρω τὴν (νὰ) πρὸς τὸ μέρος μου, προσελκύνω πρὸς τὸ μέρος μου, τὸ(ν) ἀναγκάζω νὰ ταχθῇ μετὰ τὸ μέρος μου || νικῶ, καταβάλλω, δομάζω, ὑποτάσσω || ὡς. πεῖθω, καταπεῖθω, τινὰ || ἐντεῦθεν ὡς. ἔχω τινὰ εἰς τὴν διὰθεσιν μου, τὸν διαδέτω συμφωνῶς πρὸς τὰς ἀπόψεις μου καὶ τοὺς σκοποὺς μου.— II ἀμτθ., ἐν τῇ παθ. *παρίσταμαι*, μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *παρέστη*, πρκ. *παρέστηκα*, ὑπερ. *παρεστήκα*· ἴσταμαι, (στέκομαι) πλησίον ἢ παραπλευρώς || ἐντεῦθεν, ἴσταμαι πλησίον τινός, ἐν τῇ ἔννοια τοῦ βοηθῶ τινὰ, τὸν ὑπερασπίζω. 2) ἐπὶ γεγονότων καὶ περιτάσεων, εἶμαι πλησίον, παρεῖσομαι || τὸ *παριστάμενον* = αἱ παροῦσαι συνθήκαι || μετὰ τῆς αὐτῆς σήμ. καὶ ἡ μτχ. πρκ. τὸ *παρευατῶς* ἀντὶ *παρευατῆρος*. 3) ἔρχομαι πρὸς τὸ μέρος τινός, προσχωρῶ εἰς τὰς ἀπόψεις του, τὰς συμπεριζομαι || ἀπολ., ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις, ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν, ὑποτάσσομαι, παραδίδομαι. 4) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐπέρχομαι εἰς τινὰ || καὶ κυρ. ἀπρσο., *παρίσταται μοι* = ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μου, μοῦ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα. 5) ἐπὶ συμβάντων, λαμβάνω χώραν, συμβαίω || ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ καὶ κατὰ μέσ. μέλλ. -στήσομαι. 6) εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ἐντεῦθεν δ' ἀπολ., μτχ. πρκ. *παρευατῆρος* = *παρόν*, *ἐξόν* = ἐάν (ἀφ' οὗ, ἄν καὶ, ἐπειδὴ κ.λ.π.) εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ..., λατ. *cum liceat*.

παρ-ιστίδιος, α, ον (*παρὰ+ιστός*)· ὁ παρὰ τὸν ἰστίον (θηλ. τὸν ἐργολίον).

παρ-ισχῶ, παρᾶλλ. τύπος τοῦ *παρέχω*· ἔχω τὴν ἐγγύς, τὸ ἔχω ἔτοιμον || τὸ παρουσιάζω, τὸ προσφέρω.

παρ-ίτητος, κλι-έα, εφημ. ἐπιθ. τοῦ *πάριμος* (*εἶμι*)· πρέπει νὰ πληροῦσθαι τὴν, νὰ παρουσιασθῇ.

παρ-κατ-έλεκτο, ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *παρκαταλέγω* ὡσεὶ ἐκ α' προσ. *παρκατελέμην*.

παρ-κείμενος, ἐπ. μτχ. τοῦ *παράκειμαι*.

παρ-κλίνω, ἐπ. ἀντὶ παρακλίνω.

παρ-κύπτω, ἐπ. ἀντὶ παρακύπτω || δωρ. μτχ. θηλ. *παρκύπτουσα* ἀντὶ *παρὰκύπτουσα*.

παρ-μέμβλωκε, ἐπ. γ' ἐν. πρκ. τοῦ *παραβλόσκω*.

παρ-μένω, ἐπ. ἀντὶ παραμένω.

παρ-μόνιμος, ποιητ. ἀντὶ παραμόνιμος.

παρ-μονος, ον, ποιητ. ἀντὶ *παράμονος*.

Παρνάσιος, α, ον, ἰων. Παρνή(σ)σιος, η, ον (ἰοσ. καὶ -ος, -ον)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) τὸν Παρνασσόν || ἰων. θηλ. **Παρνησίος, -ίδος, καὶ Παρνησίς, -ίδος, ἐκ τοῦ**

Παρναῶς, ὁ, ἰων. Παρνηῶς (καὶ -σός)· τὸ γνωστὸν ὄρος τῆς Φωκίδος, ὁ Παρνασσός || ἡ γρ. *Παρνασσός* (μετὰ διπλοῦ σσ) εἶναι μτγν. (βλ. Κ.Ε.Α.).

Παρνήθιος, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Πάρνηθα ἢ προερχόμενος ἐκ τῆς Πάρνηθος· ἐκ τοῦ

Πάρνης, -ηθος, ἡ· τὸ γνωστὸν ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἢ Πάρνης (βλ. Κ.Ε.Α.).

Παρνησός, ὁ, ἰων. ἀντὶ Παρναῶς.

ΠΑ'ΡΝΟΣ, -οπος, δ' εἶδος ἀκρίδος [ἀττ. *πάρνοψ*, βοιωτ., λεοβ. *πάρνοψ, -οπος* (= ἀκρίς, σφήξ), πρβλ. *Σουτ.* *«πάρνοψ ἀκρίδος εἶδος, οὗ δὲ μελίσσης ἀργίας»*, *Κάρνοψ* (κύρ. δν.), *κάρνοψ=πάρνοψ*, πρβλ. *Ήουχ.* *«κορνῶπιδες κόνωσες»*, ἀμφιβ. ἐτυμ.· κατὰ τινὰς <αἰγῆνοψ> (κατὰ διαλεκτικὴν ἀνομοίωσιν) δι' ἄλλων συσχετίζεται, ἤττον ὀρθῶς, πρὸς τὰ σαονκρ. *kīrha*-ἢ (ζημιωμένος), ἢ πρὸς τὸ παλ-γερμ. *hornaz* (κηρήν) (*κορν*-<*k[ʰs-n-]).

παρ-οδεύω, μέλλ. -σω· παρέρχομαι, ὁδοιπορῶ (ταξιδεύω) πλησίον.

παρ-οδίτης, -ου, ὁ, κλητ. -ῖτα* θηλ. ἡ *παροδίτις*, -ίδος (*πάροδος*)· ὁ παρερχόμενος, ὁ διαβάτης, ὁ ταξιδιώτης, ὁδοιπόρος.

πάρ-οδος, ἡ (*παρά+ὁδός*)· δ,τι καὶ νῦν, πάροδος, πέρασμα, διόδος. 2) τὸ παρέρχεσθαι, τὸ διέρχεσθαι πλησίον ἢ πέραν, τὴν διέλευσις, ἢ εἰσοδος ἢ ἐν *παρόδῳ*=ὡς καὶ νῦν, κατὰ τὸ πέρασμα, κατὰ τὴν διάδοσιν.— || πλαγία εἰσοδος, στενή εἰσοδος.— || ἢ ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου ἐμφάνισις πρὸς ἀγόρευσιν. 2) ἡ πρώτη εἰσοδος τοῦ χοροῦ εἰς τὴν ὀρχήτραν. ἢ γινομένη ἐκ τῶν πλαγίων || ὡς *πάροδος* ἐκαλεῖτο καὶ τὸ πρῶτον χορικὸν *ῥομα*, τὸ ἄξιον ὑπὸ τοῦ χοροῦ μετὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ.

παρ-οἴνυμι, καὶ **παρ-οίγω*** μελ. -οίγω* ἀόρ. α' -έφα· ἀνοίγω κατὰ τὰ πλάγια, ἢ ἀνοίγω ὄλιγον, «μισανόλιον» || μετὰ γεν. *παροίξας τῆς θύρας*=ἀνοίξας ὄλιγον τὴν θύραν.

πάρ-οιθε, καὶ πρό φων. **πάρ-οιθεν** (*πάρος*), πρόθ. μετὰ γεν. ἔμπροσθεν ἐνώπιον τινος, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, λατ. *ante, coram*. 2) ἐπὶ χρόνου, πρό, πρότερον.— || ὡς ἐπὶρ., ἐπὶ τόπου, πρό, ἔμπροσθεν, ἐνώπιον. 2) ἐπὶ χρόνου, πρὶν ἀπὸ... πρότερον, προηγούμενος, ἄλλοτε, μέχρι τοῦδε || *πάρ-οιθε πρὶν*=λατ. *priusquam*=πρὶν ἢ, προτοῦ, πρὶν νά, προτοῦ νά.

παρ-οικέω, μελ. -ήσω* δ,τι καὶ νῦν, παροικῶ, οἰκῶ (κατοικῶ) πλησίον (ἐγγύς ἢ παραπλευρώς).— || διαμένω, κατοικῶ.

παρ-οικησία, ἡ, καὶ **παροίκησις** (*παροικέω*)· τὸ κατοικεῖν πλησίον, γειτνίασις, γειτονία.

παρ-οικία, ἡ (*πάροικος*)· τὸ παροικεῖν ἐν ξένη χώρα, τὸ διαμένειν ἐν τινὶ τόπῳ ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ παροίκου, ἢ παρεπιδημία.

παρ-οικίζω, μελ. -ίσω (*πάροικος*)· τοποθετῶ (ἐγκρασιῶ) τινα πλησίον ἄλλου.— παθητ., ἐγκαθίσταμαι (οἰκῶ, κατοικῶ) πλησίον ἄλλου.

παρ-οικο-δομέω, μελ. -ήσω* οἰκοδομῶ πλησίον ἢ παραπλευρώς || ἐγείρω τοῖχον παραλλήλως ἢ ἐγκαρσίως πρὸς τὴν (κατὰ μῆκος ἢ κατὰ πλάτος).— || ἀποτελιχίζω (ἀποκλείω, ἀποφράσσω) διὰ τοίχου ἢ δι' ἀναχώματος.

πάρ-οικος, ον (*παρά+οἰκῶ*)· ὁ οἰκῶν (διαμένων, κατοικῶν) πλησίον ἢ παραπλευρώς, ὁ γείτων, ὁ γειτονεύων, γειτνιάζων.— || παρ-οἰκος ὁ *πάροικος*=δ,τι καὶ νῦν, ὁ γείτων || ὡς ὁ ξένος, ὁ ἐκ ξένης χώρας προερχόμενος καὶ διαμένων που (ἐν τῇ ἐξ-νῇ), ὁ ξένος ἐπὶ ξένης οἰκῶν, ὁ μέτοικος, διαβατικός, λατ. *Inquilinus*.

παρ-οιμία, ἡ (*πάροικος*)· ὡς καὶ νῦν, παροιμία, ρητόν, γνυμικόν. 2) ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννην Ἑθαγγ. κεί-ται ἀντὶ τοῦ *παραβολή* (ἀσαφῆς ἔκφρασις).

παρ-οιμακός, ἡ, ὄν (*παροιμία*)· ὡς καὶ νῦν, παροιμιάδης || ὡς ὄρος ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ *παροιμακός* (ἐνν. *στίχος*), ἢ τὸ *παροιμακόν* (ἐνν. *μέτρον*) ἢ τὸ ἀναπαιστικόν δίμετρον καταληκτικόν, ἀπαντῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τέλει τοῦ ἀναπαιστικοῦ συστήματος.

πάρ-οιμος, ον (*παρά+οἰμος*)· ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν (ὁ καδ' ὁδόν) εὐρισκόμενος, ὁ γείτων.

παρ-οινέω* πρτ. *ἐπαρῶνον* καὶ ἀόρ. α' *ἐπαρῶνησα* μετὰ διπλῆς ἀξῆ· πρκ. *πεπαρῶνηκα* μετὰ ἀξῆ καὶ ἀναδιπλ. ὡς ἐν τῷ παθητ., ἀόρ. α' *ἐπαρῶνήθη* πρκ. *καπαρῶνημαι* (*πάροισος*)· συμπεριφέρομαι κακῶς κατὰ τὴν οἰνοποσίαν, φέρομαι ὡς μεθυμένος.— || μετῆ. κακομεταχειρίζομαι τινα διατελῶν ἐν μέθῃ || γενικῶς, φέρομαι πρὸς τινα διαίως καὶ προσβλητικῶς, ὅπως ἀκριδῶς εἰς μέθυσο.

παρ-οινία, ἡ (*πάροισος*)· βίασις ἢ καὶ ὑβριστικὴ συμπεριφορά μεθύσου || ἀστειότητες μεθύσου.

παρ-οινικός, ἡ, ὄν (*παροίσιος*)· ὁ παραδεδωμέ-νος (ἢ ὁ ρέπων) εἰς τὴν οἰνοποσίαν καὶ τὴν μέθην.

παρ-οίνιος, ον καὶ **πάρ-οινος**, ον (*παρά+οἶνος*)· ὁ μεθύσιμος ἀπὸ οἴνου || ὁ ἐριστικός καὶ ὑβριστικός ἐν τῇ μέθῃ του || ὁ ἀρμόζων εἰς συμπόσια ἢ εἰς συμποσιάζοντας.

πάρ-οιπατος, ἡ, ον, διπρθ. τοῦ *πάρ-οιθε*, *πάρος** ἐπὶ τόπου, ὁ εὐρισκόμενος ὄλιγος διόλου ἔμπρός, ὁ πρῶτος, «ὀλόρωτος».

πάρ-οίτερος, α, ον, συγκριτ. τοῦ *πάρ-οιθε*, *πάρος** ἐπὶ τόπου, ὁ ἔμπροσθεν τινος εὐρισκόμενος, ὁ προηγούμενος κατὰ τὴν σειράν (τοπικῶς) || ἐπὶ χρό-νου, ὁ πρότερος, ὁ ἀρχαιότερος.

παρ-οίχομαι, μελ. -οιχέομαι* πρκ. *παρῶχηκα*, ἰων. *παροίχικα*, καὶ παθ. παρὰ μτγν. *παρῶχημαι*, ἀποθ.· ἔχω παρέλθει, παρέρχομαι, προσπερνῶ. 2) ἐπὶ χρόνου, ἔχω παρέλθει, ἀνήκω εἰς τὸ παρελθόν || ἡ *παροίχομένη νύξ* = ἡ παρελθούσα νύξ || *ἄνδρες παροίχομενοι*=ἄνδρωποι τῶν παρελθουσῶν γενεῶν.— || ἔχω ἀπέλθει, εἶμαι νεκρός, ὡς τὸ *οίχομαι*.—

|| μετὰ γεν., ἀπὸ τὴν συστολήν μου ἀποσυρομαι ἔκ τινος, ἀπομακρύνομαι, ἀπέχω, ἀπὸ τινος. 2) περιπλανῶμαι μακρὰν τινος, ἀπέρχομαι ἔκ τινος ὁ *δσον μοίρας παροίχη*=πόσον ἀπεμακρύνῃς (πόσον κατέπεσε) ἀπὸ τὴν προτέραν σου εὐτυχίαν.

παρ-οκωχῆ, ἡ (*παρέχω*)· ἀττ. ἀναδιπλ. τύπος τοῦ *παροχη* (βλ. λ.).

παρ-ολισθάνω, μτγν. -αίνω* μελ. -ολισθήσω* διολισθαίνω μυστικῶς, εἰσέρχομαι λαθραίως.

παρ-ομοιάζω, μελ. -άσω* ὡς καὶ νῦν, παρομοιάζω, ὁμοιάζω, εἶμαι παρόμοιος.

παρ-όμοιος, (α), ον (*παρά+ὄμοιος*)· ὡς καὶ νῦν, παρόμοιος, ὁμοιος περίπου, παρὰ πολὺ ὁμοιος || σχε-δὸν ἴσος, περίπου ἴσος.

παρ-όν, -όντος, τό, οὗδ. μτχ. ἐν τοῦ *πάρεμι* (*εἰμί*), ἐν χρῆσει: ὡς μτχ. ἀπὸ λ. (βλ. *πάρεμι* δ).

παρ-οξυντικός, ἡ, ὄν (*παροξύνω*)· ἀρμόδιος, κατάλληλος, εἰς τὸ παροξύνειν (ἐξεγείρειν, ἐρεδι-ζειν), ὁ παροξύνων, ὁ ἐξερεδιζων.— || ὁ εὐκόλως παροξυνόμενος.

παρ-οξύνω, μελ. -ῶνω* ἀόρ. α' *παρῶξυνα** κωδιστῶ τὸ ὄξυ || μτφρ., ὡς καὶ νῦν, παροξύνω, παρορμῶ, ἐξω-θῶ, κεντρίζω, παρακινῶ || προκάλω, διεγείρω, ἐξε-ρεδιζω, παροργίζω, κινῶ εἰς ὀργήν.

παρ-οξυσμός, ὁ (*παροξύνω*)· δ,τι καὶ νῦν, παρ-οξυσμός, ἐρεθισμός, φιλονικία || πρόκλησις, παρόρ-μησις, παρακίνησις.

παρ-όρασις, ἡ (*παροράω*)· πλημμελῆς δρασις, παράβλεψις, παραμέλησις, ἀφροντισία, ἀπροσεξία.

παρ-οράω, μελ. -όρωμαι* ἀόρ. β' *παρεῖδον** (βλ. ἐν *δράω*)· βλέπω πρὸς τι παρερχόμενος (ἐτὸ κυττά-ζω προσπερνώντας), τὸ παρατηρῶ.— || βλέπω τὴν ἐν παρόδῳ, χωρὶς νά τοῦ ἀποδιδῶ τὴν δέουσαν σημασίαν, τὸ παραβλέπω || ἀψηφῶ, καταφρονῶ, δὲν τὸ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου.— || βλέπω πλαγίως || βλέπω ἐσφαλμένως.

παρ-οργίζω, μελ. -ίσω* ὡς καὶ νῦν, παροργίζω, ἐξοργίζω, προκαλῶ τὴν ὀργὴν τινος, τὸν ἐξερεδι-ζω.— || παθητ., ὡς καὶ νῦν, παροργίζομαι, ἐξοργίζο-μαι, πληροῦμαι ὀργῆς, εἶμαι ἐξωργισμένος, ἐξερε-διζομαι, κατὰ τινος.

παρ-οργισμός, -οῦ, ὁ (*παροργίζω*)· ὁ ἐρεθισμός, ἢ πρόκλησις τῆς ὀργῆς τινος, ὀργή, θυμός.

παρ-ορίζω, μελ. -ίσω* ἐξέρχομαι τῶν ὀρίων μου, παρειοδῶ εἰς τὰ τοῦ γείτονος ὄρια (σύνορα), φε-ρερίζομαι κτήμα γείτονος.— || παθητ., ἐπὶ προσ., ἐξορίζομαι.

παρ-οριστής, -οῦ, ὁ (*παρορίζω*)· ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὄρια τοῦ καὶ καταλαμβάνων ξένην γῆν.

παρ-ορμάω, μελ. -ήσω* ὡς καὶ νῦν, παρορμῶ, παροτρύνω, παρακινῶ, θέτω εἰς κίνησιν, διεγείρω, παροξύνω.— || παθητ., μετὰ μέσου μέλλ. -ήσομαι* ἐφορ-μῶ κατὰ τινος.

παρ-ορμίω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω* προσορμίζω τὴ παραπλευρώς ἄλλου, τὸ φέρω εἰς ὄρμον.

πάρ-ορνίς, -ῖθος, ὁ, ἡ· ὁ ἐχωινκακούς οἰωνός, ὁ δυσοίωνος, ὁ κακὰ προμαντεύων, ὁ κακός οἰω-νός, ὁ κακὰ προοιωνιζόμενος.

παρ-ορύσσω, ἀττ. -ττω* μελ. -ξω* ἀόρ. α' *παρ-ορύσα** ὀρύσσω (ἀνορύσσω) πλησίον ἢ παραλλήλως.— || ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα ἐν τῷ ὀρύσσειν (ὅπως συν-έβαινε μὲ τοὺς μέλλοντας νὰ μετασχοῦν εἰς ἀγῶνα πυ-γμαχίας κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας* οὗτοι δηλ. ἐπὶ 40 ἡμέρας προεγμναζόντο ὀρύσσοντας τάφρους, προφανῶς διὰ τὴν ἀσκητὴν τὴν μύωνων των).

παρ-ορχέομαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ.* ὀρχοῦμαι

παρά τούς κανόνες τῆς ὀρθογραφικῆς, χορεύω ἑσφαλμένως.

ΠΑΨΟΣ Ἀ'. ἐπίρρ.: Ἰ ἐπὶ χρόνου, πρῖν, πρότερον, προηγουμένως, ἄλλοτε ἢ ὡς. καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρ. τὸ *πάρος*. 2) μετ' ἀπρφ., ὁμοίως ὡς τὸ *πρῖν*, λατ. *priusquam*: *πάρος ἦν γαίαν ἰκέσθαι* = προτοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πατρίδα του. 3) οὐ *πάρος*... *πρῖν γε* = λατ. *non prius... quam* = οὐχὶ πρότερον... παρά ἄφ' οὐ. 4) παρά πολὺ ἐνωρίς, πρωτύτερα ἀπὸ δ, τι πρέπει.— ἢ ἐπὶ τόπου, πρώτος (τοπικῶς), ἐμπρός ἀπὸ ἄλλο(ν)

Β'. πρόθεσις, παρὰ Ποιητῆς ἀντὶ τῆς *περὶ* (βλ. λ.), εἶτε ἐπὶ τόπου εἶτε ἐπὶ χρόνου (=ἐνώπιον, πρό).— ἢ πλεόν, μάλλον, ὑπεράνω ἢ ἀντὶ τινος.

Ἔτυμ.: *πάρος* (<ιαπ. *p[ri]os=σκανορ. *purá*], Ζενδ. *parō*, γεν., ἀφαιρ. ρις. τινος ὀνόμ. *per-, *p[ri]- δηλοῦντες τὴν ἐπέκτασιν κινήσεως πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸβ. σκανορ. *purā* (πρῖν, ἄλλοτε), γοτθ. *faúr* καὶ *faúra* (πρῖν), παλ-πορρ. *fyrir*, ἀρχ-γερμ. *vora* (fore, before), ἀγγλ. *for*, λατ. *por-* (pollicor, porrigid), καλ-ι.ρλ. *ar*, αἰρ (πλησίον, ἐνώπιον) βλ. καὶ ἐν *πέρι*· ἐκ τοῦ *πάρος* τὰ *παροίθεν*, *παροίτερος* κ. ἄ.

Πάρος, ἡ· ἡ γνησοτὴ νῆσος τῶν Κυκλάδων Πάρος, περίφημος διὰ τὸ λευκὸν τῆς μάρμαρον (βλ. Κ.Ε.Α.).

παρ-οτρύνω, μελ. -ῦνω· ὡς καὶ ὦν, παροτρύνω, παρακινῶ, παρορμῶ (συχν. πρὸς τὸ κακόν).

παρ-ουσία, ἡ (παρῶν, παροῦσα)· ὅ,τι καὶ ὦν, ἡ παρουσία, τὸ νὰ εἶναι τις παρών, νὰ παρευρίσκειται ἢ ἀνδρῶν *παρουσία*=ἄνδρες οἱ παρόντες ἢ *παρουσία* ἔχουσιν=παρῆται. 2) ὀφείξις. 3) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· γλώσσῃ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ (πρβλ. ἡ *δευτέρα παρουσία*).— ἢ *παρουσία* = τὰ *παρόντα* = αἱ παρούσαι συνδήκαι (περιστάσεις), ἡ παρούσα κατάστασις τῶν πραγμάτων.

παρ-οχετεύω, μελ. -ῶ· διοχετεύω τὸ ὕδωρ πρὸς ἄλλην κατεῦθεν (παρεκκλίνουσαν ἀπὸ τῆς γνησοτῆς ἢ τῆς κεντρικῆς), μετοχετεύω τὰ ὕδατα ὀχετοῦ (ἢ διώρυγος κ.τ.δ.) πρὸς παρακείμενον ὀχετόν ἢ μτφρ., ὑποκλέπτω ἢ ὡς. μτφρ. ἐκτρέπω μίαν ἔρευναν, τὴν κάμνω νὰ πάρῃ ἐσφαλμένον δρόμον.

παρ-οχέω, μελ. -ήσω (παρὰ+ὄχρω)· παρακομίζω, μετακομίζω ἐφ' ἀμάξης πλησίον ἢ παραπλεύρως.— μέσον, παρακάδημαι (κάδημαι πλησίον τινός) ἐν τῷ ὀχήματι.

παρ-οχή, ἡ (παρέχω)· ὅ,τι καὶ ὦν, ἡ παροχή, τὸ παρέχειν, χορηγεῖν, τὸ ἐφοδιάζειν μὲ τι ἢ ἀπολ. φιλοδώρημα, ἐπίδομα.

παρ-οχλίξω, μελ. -ίσω· μετακινῶ τι διὰ μοχλοῦ (ἢ ὡσεὶ διὰ μοχλοῦ).

παρ-οχος (Α), ὁ (παρὰ+ὄχος)· ὁ παροχούμενος, δηλ. ὁ κοδῆμενος πλησίον ἄλλου ἐπὶ τινος ὀχήματος.

παρ-οχος (Β), ὁν (παρέχω)· ὁ παρέχων, ὁ χορηγῶν.

παρ-οψίς, -ίδος, ἡ (παρὰ+ὄψων)· ἔδεσμα ἐκλεκτὸν παρατιθέμενον ἐπὶ πλεόν τοῦ συνήθους («δεύτερο πιάτο»).— ἢ τὸ διὰ τοιοῦτον ἔδεσμα χρησιμοποιούμενον πινάκιον (κοιν. «ἀπλάδσα»).

παρ-όψομαι, μελ. τοῦ *παροράω*, σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ ἀπρμ. *παρόπτομαι*.

παρ-οψ-ωνέω, μελ. -ήσω· ἀγοράζω («ψωνίζω») ἔδεσμα τὸ διὰ νὰ τὸ παραδέω ἐπιπροσδέτως (βλ. *παροψίς*).

παρ-οψ-ώνημα, τὸ (παροψωνέω)· τὸ ἀγοραζόμενον ἵνα παρατεθῇ ἐπιπροσδέτως ὡς *παροψίς* (βλ. λ.), «πρόσδετο ψώνιο» ἢ μτφρ. *παροψώνημα τῆς γλιθῆς*=νέα (πρόσδετος) ἡδονή.

παρ-οψιθῶν, ἀναδιπλ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ *παροψιθῶ*.

παρ-ρησία, ἡ (πάς+ρησις)· ἐλευθερία λόγου (κυρ. τὸ νὰ ἐχῇ τις τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ τὰ πάντα), ἐλευθεροστομία ἢ ἐν *κακῇ* ἐνν. ἀθυροστομία, γλώσσης ἀουδοσία· ἔξ ἀπὸ τοῦ

παρ-ρησιάζομαι, μελ. -σομαι (παρρησία)· ὁμιλῶ μετὰ παρηγορίας, ὁμιλῶ ἐλευθερώς.

παρρῆνος, λαχων. ἀντὶ *παρρῆνος* (βλ. λ.).

παρ-στάσην, **παρ-στῆσα**, ἐπ. ἀντὶ *παρασταίην*, *παραστῆσα*, ἐκτ. καὶ μτχ. (θηλ.) ἀορ. β' τοῦ *παρίστημι*.

παρ-στήτεον, ἐπ. ἀντὶ *παρα-στήτεον*, β' δοῦκ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *παρίστημι*.

παρ-ταμείν, ποιητ. ἀντὶ *παραταμείν*, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *παρτέμνω*.

παρ-τέμνω, ποιητ. ἀντὶ *παρτέμνω* (βλ. λ.).

παρ-τίθει, ποιητ. ἀντὶ *παρτίθει*=*παρτίθηναι*.

παρ-υφαίνω, μελ. -ῦνω· παθ. πρκ. *παρῦφασμαι*: ὑφαίνω πλησίον ἢ κατὰ μήκος τινος, προσαρτῶ εἰς τὰ πλάγια ἢ εἰς τὸ ἄκρον (εἰς τὰ κράσπεδα, ποδόγυρον) ἢ μτφρ. *δπῆλα παρῦφασμένα*=ὀπλῖται περιβάλλοντες ἄοπλον πληθὸς ὡς διὰ παρυφῆς.

παρ-φαίνε, πρστ. ποιητ. ἐν. τοῦ *παραφαίνω*.

παρ-φάμενος, **παρ-φάσθαι**, μτχ. καὶ ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *παράφηνμι*.

παρ-φάσις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ *παραφασία*.

παρ-φάσις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ *παραφασίς*.

παρ-φέρομαι, ποιητ. ἀντὶ *παραφέρομαι*.

παρ-φύγειν, (καὶ -εῖν), ποιητ. ἀντὶ *παραφυγεῖν*, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *παραφεύγω*.

παρ-φυκτός, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *παράφυκτος*, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *παραφεύγω*, ὃν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ.

πάρως, -ον, ὁ (παρῶς)· ἱερός ὄφις τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐρυθρόφαιος, λεγόμενος καὶ *παρείας* (βλ. λ.).

παρ-ωδία, ἡ (παρῶδης)· ὡς καὶ ὦν, παρωδία, τὸ διαστρέφειν κωμικῶς σοβαροῦς λόγους ἄλλου, ἡ διακωμῶδισις.

παρ-ωδός, ὄν (παρὰ+ὄδη)· ὁ παρωδῶν, ὁ ἔδων ζῆμα ἢ ἀπαγγέλλον ποίημα (ἢ καὶ πεζόν) κατὰ παρηλλαγμένον τρόπον ὥστε νὰ τὰ γελοιοποιῇ.— ἢ ὁ ὑπαινισσομένους τὸ κατὰ τρόπον σκοτεινόν.

παρ-ωδέω, μελ. *παρ-ώσω* καὶ *παρ-ωθήσω*· ὠδῶ (σιρῶχνω) πρὸς τὰ πλάγια, ὠδῶ τι κατὰ μέρος, ὠδῶ μακράν, ἀπωδῶ τι(νὰ) ἀπὸ τι(νός), ἀπομακρύνω τι(νὰ) ἢ ὠδῶ τι κάπου καὶ τὸ διατηρῶ μυστικόν, ἀποκρύπτω.— μέσον, ἀπωδῶ μακράν ἀπὸ ἐμέ, ρίπτω μακράν μου, ἀπορρίπτω, ἀπαρνοῦμαι, ἀποκηρύσσω.

παρ-ών, ὄσα, ὄν, μτχ. τοῦ *παρέειμι* (εἰμί).

παρ-ώνυμος, ὄν (παρὰ+ὄνυμα, αἰολ. ἀντὶ *δνομα*)· ὁ ἐσχηματισμένος (παρηγόμωτος) ἐκ τινος ὀνόματος (λέξεως) δι' ἑλαφρᾶς μεταβολῆς (τροποποιήσεως), ὁ παράγωγος ἐκ τινος λέξεως.

πάρως, ὄν (καὶ *παρῶς*, καὶ *πάρως*) (πρβ. καὶ *παρῶας*, καὶ *παρείας*)· πυρρός, χαλκόχρους, καστανός (ἐπὶ ἱππων).

παρ-ωρείτης, -ου, ὁ (παρὰ+ὄρος)· ὁ παρά τὰ ὄρη κατοικῶν, ὁ διαμένων εἰς τὰς πλευράς (πλαγίως) ὄρους ἢ παρὰ τὰς ὑψηλότητας του, ὁ ὄρεινός.

παρ-ωρος, ὄν (παρὰ+ὄρα)· ὁ ἔξω τῆς ὄρας (τῆς καταλλήλου ἐποχῆς), παράκιρος (ὄωρος ἢ ὑπερῶριμος), πού ἔχει περάσει ἡ ἐποχὴ του ἢ τὸ ὄθ. πληθ. *πάρωρα* ὡς ἐπίρ. (=παράκαιρα ἢ μτφρ. ἀτόπως).

παρ-ωροφίς, -ίδος, ἡ (παρὰ+ὄροφῆ)· τὸ μέρος τῆς ὄροφῆς, τὸ ἐκτείνόμενον πέραν τοῦ τοίχου (τὸ ἐξέχον τοῦ τοίχου), τὸ γείσον τῆς στέγης, «κορνίζα».

παρ-ώχτεο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *παροίχομαι*.

παρ-ώχημαι, πρκ. τοῦ *παροίχομαι*· μτχ. *παρῶχημένος*.

ΠΑΨ, *πᾶσα*, *πᾶν*· γεν. *παντός*, *πάσης*, *παντός*· γεν. πληθ. ἀορ. καὶ ὀθ. *πάντων*, θηλ. *πανσῶν*, ἰων *πᾶσῶν*, ἐπικ. καὶ *πᾶσῶν*· δοτ. πληθ. ἀορ. καὶ ὀθ. *πᾶσι*, ποιητ. *πάντασσι*, θηλ. *πάσαις*· ὡς καὶ ὦν, *πᾶς*, λατ. *omnis* ἢ ἐπὶ ἐνός προσ. ἡ πρᾶγμ., ὀλοκληρος, σύμψ. ἢ ἐπὶ ἐκάστου ἐκ πολλῶν, ἕκαστος ἢ ἐν τῷ πληθ. ὄλοι ἢ ἡ *πᾶσα βλάβη*=αὐτὴ πού ἐπὶ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια» εἶναι κακῆ ἢ *ἐς πᾶν κακοῦ*=εἰς τὸν ὑπερτάτον βαθμὸν τῆς συμφορᾶς, εἰς τὸ ὑπέριστα σημειον τῆς δυστυχίας.— τὸ *ὅσοι* (καὶ οὐχὶ τὸ *οἱ*) ἀκολουθεῖ κυρίως μετὰ τὸ *πάντες* ὡς ἀντιστοιχῶν ἀναφορικόν του· *πάντες ὅσοι*...=λατ. *omnes quicumque*...=ὄλοι ἀνεξαιρέτως ὅσοι... (ὄσοιδήποτε καὶ οἰοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι) ἢ *πᾶς τις*=ὡς καὶ ὦν, *πᾶς τις*, ἕκαστος, ὁ καθεὶς, καθένας, ἕνας-ἕνας χωριστὰ λαμβανόμενος ἢ *παντός μάλλον*=ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι.— ἢ μετὰ ἀριθμητικῶν συναπτόμενον δηλοῦ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν· *ἐννέα πάντες*=ἐννέα ἄκριβῶς (εὖτε περισσότερο ὅστε ὀλιγώτεροι) ἢ μετὰ τοῦ ἄρθρου σημ.: ἐν ὄλω· τὰ *πάντα δέκα*=δέκα ἐν ὄλω

(δέκα «δλα-δλα»). — III ἐν τῇ δοτ. πληθ. ἀρ. *πᾶσι* = κατὰ τὴν κρίσιν ὄλων, δι' ὄλους: *δ πᾶσι κλεινός* = δι' ὄλους (κατὰ τὴν γνώμην καὶ κρίσιν ὄλων) ἔνδοξος (ἐξέτακτος). 2) *πᾶσι* (οὐδ.) = ἐν πᾶσι, καθ' ὅλα, ἐντελής, τελείως. — IV τὸ οὐδ. ἀπαντᾷ ἐν ποι- κιλῇ χρήσει: *πάντα γίγνομαι* = *παντοῖος γίγνομαι* = γίγνομαι τὰ πάντα, εἶμαι ἱκανός δι' ὅλα, πατῶ ἐπὶ πτωμάτων διὰ τὰ ἐπιτύχα αὐτοῦ ποῦ θέλω || ἐν φ *πάντα εἶμι τινι* = εἶμαι τὸ πᾶν διὰ τινά. 2) τὸ *πᾶν* = τὸ ὄλον, καὶ ὡς ἐπίρρ. δᾶ = ὄλως, παντάπασιν, καθόλου || οὐ τὸ *πᾶν* = οὐδόλως, διόλου, || ἐπίσης καί: *εἰς τὸ πᾶν, ἐπι πᾶν* = καθόλου, γενικῶς, ἐν ὄλῳ, ἐν τῷ συνόλῳ || *εἰς πᾶν κακοῦ ἀφικόμενος* = ἐφθασα εἰς πᾶσαν ὑπερβολὴν δυστυχίας (εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς δυστυχίας). || *περὶ παντός ποιούμαι τινα* = ἐκτιμῶ τινα ὑπὲρ πάντα ἄλλον (περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον). 3) *πάντα ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ πάντως* = κατὰ πάντα, ἐντελής, τελείως, ὁλοσχερῶς || ἐν φ *πάντα* = κατὰ πάντα τρόπον, παντοιοτρόπως, δι' ὄλων τῶν μέσων. 4) *διὰ παντός* (ἐνν. τοῦ χρόνου) = ὡς καὶ νῦν, διαρκῶς, πάντοτε, εἰς δεί.

Ετυμ.*: *πᾶς*, θηλ. *πᾶσα*, κρητ., θεσσαλ. *πανσα*, ἀργ. *ἀπανσα*, λεσβ. *παῖσα* (παντζα*), οὐδ. ἰων-αττ. *πᾶν* (παρὰ τὰ *ἄπᾶν, πρῶτᾶν* [παρ' αὐτ. καὶ *ἄπᾶν*] κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀρ. *πᾶς*) κατὰ τινὰ ἀνήκει πῖθ. εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἐπομένων λέξεων: δωρ. *πᾶσα-σθαι*, ἀττ. *παμπησιᾶ*, ἰων-αττ. *κῦρος* ἰαπ. **κῶπῆ* (πρβλ. λ. λ. *πάσασθαι* καὶ *παμπήσθην*). — Τὸ ἐπιρρηματικὴν δύναμιν ἔχον *παν-* (*παν-αἰόλος, παν-ύστατος, πᾶν-σοφος, πᾶμ-πρωτος*) ἀπέβη συνών. τῷ *παντ-*, καὶ ἔχρησιμοποιήθη ἔκτοτε ἐν ἐπιθετικῇ ἐννοίᾳ, π. χ. *παν-νύχιος, πᾶν-δημος, πᾶμ-μηνος, παν-ἑλληνες*, καὶ *παν-ούργος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κακοῦργος* <**κακο-Ἔργος*. Κατ' ἄλλους παράγεται ἐξ ἧς ρίζης καὶ ἡ λ. *ἔ-κασ-τος*.

πασῶν, δωρ. ἀντὶ *πασῶν*, γεν. πληθ. θηλ. τοῦ *πᾶς*. *πᾶσαοθαί*, ἀπφρ. ἀορ. α' τοῦ *πᾶτέομαι* (βλ. λ.) || ἐν φ *πᾶσαοθαί*, ἀπφρ. ἀορ. α' τοῦ *πάσομαι* (βλ. λ.).

πᾶσι-μέλουσα, ἡ (*πᾶς+μέλες*) ἡ *πᾶσι μέλουσα*, διὰ τὴν ὁποῖαν πάντες φροντίζουν (ἐπιθ. τοῦ πλοῦτου τῶν Ἀργοναυτῶν, τῆς Ἀργούσης).

πᾶσομαι, μέλλ. τοῦ *πᾶτέομαι* (βλ. λ.) || ἐν φ *πᾶσομαι* μέλλ. τοῦ *πάσομαι* (βλ. λ.).

πασπᾶλη, ἡ = *παισπᾶλη* (βλ. λ.), τὸ λεπτότατον ὄλευρον, καὶ σήμερον ἐτι λεγόμενον «πάσπαλη» || τεμάχιον, κομμάτι: *ὑπνον οὐδὲ πασπᾶλη* = οὔτε ἴχνος ὕπνου. [δι' ἔτυμολ. βλ. *παισπᾶλη*].

πασσαλεύτος, ἡ, ὄν (*πασσαλεύω*) πεπασσαλευμένος, «πασσαλωμένος», καρφωμένος, καρφωτός.

πασσαλεύω, ἀττ. *πατταλεύω*, μελ. -σω (*πάσσα-λος*) στερεῖν διὰ *πασσάλου*, καρφώω. 2) ἐμπηγνύω τι ὡς *πάσσαλον*.

πασσάλος, ἀττ. *πατταλος*, ὁ (*πῆγγυμι*) ὄντι καὶ νῦν, πάσσαλος, «παλοῦκι» πρὸς ἀνάτησιν || συχνὰ ἐν ἐπ. γεν. *πασσαλόφι* || *αἰρῶ ἀπὸ πασσαλόφι* = καταβιβάζω ἀπὸ τόν *πάσσαλον*, «ἐξεκρεμῶ» || *κρεμάννυμι ἐκ πασσαλόφι* = κρεμῶ (ἀναρτῶ) ἀπὸ *πάσσαλον* || ὁ τύπος *πασσαλόφιν* εἶναι καὶ δοτ. πτώσ.— || φῆμιπτρον, ἔθλον, δι' οὗ οἱ μάγειροι διηγοιοῦν τὸ στόμα τοῦ ἐσφαγμένου χοίρου διὰ τὰ ἐξαγάγουν τὴν γλῶσσαν του.

Ετυμ.*: νεοαττ. *πάτταλος* (καὶ *πάσσαξ*, -ᾶκος) <πακῆλο*, πρβλ. ἑλλ. *πήσσω*, ἀττ. *πήττω* (= *πήγγυμι*). σανοκρ. *πάξα-ἡ* (βρόχος), λατ. *paciscor* κλπ., *palus* (<**paclo-*, ὑποκορ. *pacillus*) ἐξ ἰαπ. **paḥ-*, **paḥ-*: **paḥ-*, **paḥ-* (προσηλῶ, στερεῖν) βλ. *πήγγυμι*.

πασσάλοφι, παλ. ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ *πάσσαλος*. *πασσάμενος*, *πάσσασθαι*, ἐπ. ἀντὶ *πᾶσάμενος*. *πάσσασθαι*, μτχ. καὶ ἀπφρ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *πᾶτέομαι*. *πάσσαξ*, -ᾶκος, ὁ, σπανιότη. παράλλ. τύπος τοῦ *πάσσαλος*.

πάσσε, ἐπ. ἀντὶ *ἐπασσε*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *πάσσω*. *πάσσοφος*, ον, ἀντὶ *πάσσοφος*.

πασ-σῶδει, *πασ-σῶδη*, ἐπίρρ. ἀντὶ *πανσῶδει* κλπ. **ΠΑΨΩ**, ἀττ. *πάττω* μέλλ. *πᾶσσο* ἀορ. α' *ἐπᾶσα*

παθητ., ἀορ. α' *ἐπάσθη* πρκ. *πέπασμαι* ἐπιπάσσω, πασπαλίζω, περιχύνω, ραντίζω || μτφρ. ἐγκατασπείρω, ἐνουφαίνω, διακοσμῶ, κεντῶ.

Ετυμ.*: ὑπὸ τιναν ταυτίζεται πρὸς τὸ λατ. *qualio* (= κλονίζω, τραντάζω) (αμ καὶ π., **ππ-* (ἰαπ. αη- πρβλ. καὶ παλ-γερμ. *sculten*, παλ-σαξ. *skuddian*, παλ-πογγ. *hossa*, λιθ. *kuīēli* (σειῶ, κλονίζω), μολονόντι θά ὑπῆρχον σημασιολογικαὶ τινες δυσχεραταὶ βλ. καὶ *πῆγ*). — Ὑπὸ τινος τῶν νεωτέρων ὑπεστηρίχθη, ὅτι πρόκειται περὶ δύο ρημάτων *πάσσω*: *πάσσω* (= ὄλεψω, ἐπιχρῶ) <πακῆλο*, ἰαπ. **paḥ-*: σανοκρ. *paḥka-* (πη-λός, ρύπος, περίττωμα ὄλοιφῆ), παλ-γερμ. *fūhl*, *fūcht* (ὕγρος) — καὶ περὶ ἑτέρου *πάσσω* <πασ- (κεντῶ), πρβλ. Ἑουσ. «*ἐπασσεν*» ἐποικίλλεν» ὕφαινε» ἐν... *ἐπασσε* = ἐνέπασσεν» τοῦτο τὸ *πασ-* εἶναι συγγ. τῷ *πῆγος* (πρβλ. Ἑουσ. «*πῆγος*» ὕφασμα», ἐφ' ὅσον **πασ-γο-*: παλ-γερμ. *faso, fasa*, ἀγγλ.-σαξ. *foes* = νῆμα, κροσσός) ἀλλὰ ἡ λ. *πῆγος* ἔχει ἄλλην ἐτυμολογίαν: πιθανωτέρα φαίνεται ἡ ὑπόθεσις περὶ τινος *πατ-* <ἰαπ. **paḥ-*, περιεχομένου ἐν τῷ *ἐπασσε* (βλ. ἐν *πάτος* II).

ΠΑΣΤΑΣ, -άδος, ἡ, συντετιμ. ἐκ τοῦ *παραστάς* (βλ. λ.) ἢ εἶδος προπολαυτῆ ἢ προστώου, κειμένου ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου, κιονοστοιχία, λατ. *porticus*. — II δωμάτιον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου || νυμφικὸς δάλαμος, νυμφικὸς κοιτῶν, νυμφικὴ παστάς.

Ετυμ.*: *παστάς* <παρασταδ-* τύπου παραλλ. τῷ *παραστάς* (: *παρίστημι*), πρβλ. σανοκρ. *paḥka-* (κορυφή), Ζενδ. *par-šti-* δ (νῶτα, ράχις), μεσ-γερμ. *vor-si* (κορυφὴ στέγης), πθ. ὡς λατ. *postis* (**post-si-s*) = πάσσαλος, παραστάς θύρας πρβλ. καὶ Ἑουσ. «*παρτάδες*» ἀμπέλων» (τ.ἔ. τῶν ἀμπελῶν αἱ συστάδες).

ΠΑΣΤΕΟΣ, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πάσσω* ὄν δεῖ *πάσσειν* (βλ. *πάσσω*).

ΠΑΣΤΟΣ, ὁ = *παστάς* (βλ. λ.), νυμφικὸς δάλαμος ἢ νυμφικὴ κλίνη || τὸ ἐμπροσθεν τῆς νυμφικῆς κλίνης παραπέτασμα.

**Ετυμ.*: ἐτυμολογικῶς δὲν συναντῆται τῷ *παστάς* ἀρχικῇ του σημασίᾳ ἢ τοῦ παραπετάσματος, σκεπᾶματος, καὶ εἶναι κυρ. μτχ. τοῦ *πάσσω* (= ΚΕΝΤῶ, πρβλ. Ἑουσ. «*ἐπασσεν*» ἐποικίλλεν» ὕφαινε», βλ. *πάσσω*) ἢ *πᾶσι-μέλουσα* <ἰαπ. **paḥi-lo-s* (βλ. *πάτος* II), καὶ πρβλ. *χευοῦπαστος* (= χροιοκέντητος), *κατάπαστος* (= πεποικιλμένος) εἶναι κατὰ ταῦτα ἄσχετος ἢ λ. πρὸς τὸ **παρ-στέος* καὶ πρὸς τὸ *παστάς*.

ΠΑΣΤΟΣ, ἡ, ον (*πάσσω*) πεπασσμένος δι' ἄλατος, ἀλατισμένος, παστωμένος.

Πάσχα, τό, ἀκλιτὸν· τό ἔθρ. *πάσχα* (ἐκ τοῦ *pāsach* = παρέρχομαι, ἢ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, «Λαμπρῆ» (κυρ. ἑορτὴ τῆς διαβάσεως, τὰ διαβατήρια) || ὁ πασχαλινὸς ἀμνός || ὡς ὁ χρόνος (αἱ ἡμέραι) τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα [ἔθρ. λ.].

ΠΑΨΧΩ, μελ. *πείσσομαι* ἀορ. ὁ *ἐπαθον* πρκ. *πέπονθα*, ὁ πληθ. *πέποσθε*, ἐπ. ἀντὶ *πεπόνθατε* θηλ. μτχ. πρκ. *πεπᾶθυια*, ἐπ. ἀντὶ *πεπονθυια* ὄντι καὶ νῦν, πάσχω, ὑποφέρω, ἐπηρεάζομαι ἀπὸ τι (καλόν ἢ κακόν), ἀντιθ. τῷ *δρᾶν, ποιεῖν, πράττειν* || *εἶ τι πάθοιμι*, ἢ ἦν τι πάθω = ἐάν ἤθελον πάθῃ τι, ἢ ἐάν ἤθελε μοῦ συμβῆ τι (λατ. *si quid mihi acciderit*), κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἐάν ἀπέδησκον || *τί πάθω*; (= τί δά ἀπογίνω; τί δά γίνῃ με ἐμέ;) || *τί πάσχω*; || *τί πάσχεις*; (= τί συμβαίνει με ἐμέ; || τί συμβαίνει με σέ;) || ἔβωθ διὰ τῆς μτχ. *τί παθῶν*; διποδηλοῦται ἰ τὸ κακῶς ἔχον: *τί παθόντε* *λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς* (= τί πάθαμε καὶ λημονήσαμεν ..), τί μᾶς συνέβη ὥστε νὰ λημονήσωμεν τὴν ὀρηκτικὴν μας ἀνδρείαν;). — II τὸ *πάσχειν* συννημένον μετ' ἄλλων λέξεων: *κακῶς πάσχω* = εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, δυστυχῶ || *κακῶς πάσχω* ὑπὸ τινος = κακοποιουμαι ὑπὸ τινος, τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τινός || ἀντιθ. τῷ *εὐπάσχω* = εὐρίσκομαι ἐν καλῇ καταστάσει, εὐτυχῶ || *εὐπάσχω* ὑπὸ τινος = εὐεργετοῦμαι ὑπὸ τινος, τυγχάνω καλῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους του. — III τὸ *πάσχω* χρησιμοποιεῖται ἀκόμη καὶ πρὸς δῆλωσιν τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης ψυχικῆς διαθέσεως, ἢ γενικῶς πρὸς δῆλωσιν πραγματικῆς τινος καταστάσεως: *ἴνα μὴ*

ταυτό πάθητε τῷ ἴππῳ=ἴνα μὴ εὐρεθῆτε εἰς τὴν κατάστασιν πού εὐρέθη ὁ ἴππος (τοῦ μύθου), διὰ νὰ μὴ συμβῆ καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο, τί καὶ εἰς τὸν ἴππον τοῦ μύθου || ὦσ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὑπόκειμαι εἰς τὴν ἐπίδρασιν περιστάσεων τιῶν || *πάσχω ταῦτόν διπερ ἄλλοι*=μου συμβαίνει ὅ,τι καὶ εἰς ἄλλους, ὑπόκειμαι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ ἄλλοι || *πάσχει τοῦτο καὶ κάρδαμα*=τό αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ κάρδαμα—[δὲ] ἔτυμολ. βλ. *πένθος*].

πατά, Σκυθ. λ.=*κτείνω*.

πάτάγῳ, μελλ. -*ήσω* (*πάταγος*)· παταγῶ, κόμνω πάταγον, κροτῶ (ἐπὶ τοῦ κρότου τοῦ προξενουμένου ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων) || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τῶν κυμάτων κλπ., ροχθῶ, παταγῶ, «βογγῶ» || ἐντεῦθεν, φλυαρῶ, τιτυβίζω (ὡς τὰ πτηνά). [δὲ] ἔτυμ. βλ. *πάταγος*].

ΠΑ'ΤΑ'ΤΟΣ, ὁ· ὅ,τι καὶ νῦν, πάταγος, κρότος, πᾶς ὄξυς καὶ τραχύς κρότος, παραγόμενος ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων || *πάταγος ὀδόντων*=κρότος συγκρουομένων ὀδόντων || *πάταγος κυμάτων*=τό βογγητὸ (ὁ *ρόχος*) τῶν ἐκοπώντων κυμάτων.

Ἔτυμ.: *πάταγος*· *παταγῶ*· *πατάσσω*· *πατάξ* (ἐπιρ., κυρ. ὄνομ. ἀπολιθωθείσα ὡς ἐπίρρ.)· πιθ. ὀνοματοποιία.—Ἡ συσχέτισις τῶν πρὸς τὸ λατ. *qualio* (βλ. ἐν *πᾶσσω*) φωνητικῶς εἰς οὐδὲν προσκρούει (π-,* *πε-* (<*gv-*), καὶ μόνον ἀπὸ σημασιολογικῆς ἀπόψεως παρουσιάζει δυσχερεῖας τινάς.

Πάτακοι ἢ **Παταῖκοι**, οἱ· Φοινικικαὶ θεότητες νανώδους μορφῆς, τῶν ὀπίκων ἀγάλματα ἐκόσμουσαν τὰς πρῶρας τῶν φοινικίων πλοίων.

πατάξαι, πατάξας, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἄορ. α' τοῦ **πατάσσω**, μελ. -*ξω* ἄορ. α' *ἐπάταξα* ἄμτβ., «κτυπῶ», κρῶν κτύπον, κρούω, πάλλομαι || *Ἔκτορι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν*=ἡ καρδιά του ἐπάλλετο (ἐκτύπη) μέσα εἰς τὴν στήθη του (κοιν. «καρδιοχτυπούσε»). 2) κροτῶ τὰς χεῖρας, χειροκροτῶ.— || μτβτ., πλήσσω, κτυπῶ, πληγώνω.

ΠΑ'ΤΕ'ΟΜΑΙ, μέλλ. *πᾶσομαι*: ἄορ. α' *ἐπᾶσάμην*, ἐπ. μτχ. *πᾶσάμενος*· πρκ. *πέπασμαι*· τρέφομαι, τρώγω, ἐοδῶ, γεύομαι.

Ἔτυμ.: *πατέομαι*· ἄπαστος· γοθθ. *fōdjan*, καλ-γερμ. *fuaitan*, καλ-νορρ. *fōða* (τρέφειν), καλ-γερμ. *fuotar*, ἀγγλ-σαξ. *fōdor*, ἀγγλ. *feed*, καλ-νορρ. *fōdr* (τροφή), καλ-γερμ. *fatunga* (τροφή), ἀγγλ.-σαξ. *fōstor* (λατ. **pāi-iro-*), καλ-νορρ. *fōsitr* (ἀνατροφή, ἀγωγή): λατ. *pasco*, πρκ. *pānī*, *pābulum* (**pā-dhlo-m*)=τροφή, *pāstor*, *pānis*, μεσοαιμ. *πανός* (ἄρτος), καλ-ιρλ. *aín-ches* (=fiscina), καλ-ολαυ. *pasā* (**pāsāko*) *pasti* (θόσκι κτήνη), κυρ. **pā(i)-*, πρβλ. σανσκρ. *pāi-h*, Ζενθ. *pāihs* (τροφή), καλ-ολαυ. *pāfai* (τρέφω), λιθ. *peĩs* (γεύομαι).—τὰ ἑλλ. *πᾶν*, *ποιμὴν* καὶ τὰ συνανήκοντα αὐτοῖς ἀνάγονται εἰς λατ. *pēs*, **pōi-* (=φυλάσσω, προστατεύω), διάφορον τῆς ἀνωτέρω **pāi-*.—τὸ -α- ἀείποτε βραχυ (-ᾶ), τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν τύπων *πᾶσομαι*, *ἐπᾶσάμην*, *πᾶσάμενος* τοῦ *πατέομαι*, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς *πᾶσομαι*, *ἐπᾶσάμην*, *πᾶσάμενος* τοῦ *πᾶομαι* (βλ. λ.).

πατέοντι, δωρ. ἀντι *πατέουσι*, γ' πληθ. τοῦ *πατέω* || ὡσ. δοτ. ἐν. μτχ.

πατέρϊζω, μέλ. -*ίσω* (*πατήρ*) ὡς τὸ *παπακάζω* (βλ. λ.), λέγω, φωνάζω, «πατέρα» πατέρα.

πατέω, μελ. -*ήσω* (*πάτος*) ὡς καὶ νῦν, πατῶ, περιπατῶ, θαδίζω, θρηματίζω.— || μτβτ., πατῶ ἐπὶ τινος, πατῶ τι, καταπατῶ τι || *πατῶ πορφύρας* = θαδίζω ἐπάνω εἰς πορφυροχρῶμους τάπητας. 2) κινεῖμαι διαρκῶς ἐντός τῶν ὀρίων περιοχῆς τινος, διαμείνω κάπου, συχνάζω κάπου || μτφρ., ὡς τὸ λατ. *iterere*, ἐνασχολοῦμαι εἰς τι καθ' ὑπερβολήν, μολύνω μὲ τὴν πολλὴν χρῆσιν, μεταχειρίζομαι ἀπερπῶς ἰ *πατῶ Αἴσωπον*=διαρκῶς φυλλομετρῶ τὸν Αἴσωπον. 3) πατῶ κάτῳ ἀπὸ τούτου πόδας μου, καταπατῶ «εἰσολαπατῶ».

ΠΑ'ΤΗ'Ρ, ὁ, γεν. *πατέρος* καὶ συνταγμ. *πατρός*· δοτ. *πατέρη* καὶ συνταγμ. *πατρί*· αἰτ. *πατέρα*· ἐν τῷ δωϊκ. καὶ πληθ. τὸ -ε- διατηρεῖται, ἐξαίρεσις τῆς γεν. πληθ.

πατρῶν (ἦτις ἀπαντᾷ ἐνίοτε ἀντὶ τῆς *πατέρων*), καὶ τῆς δοτ. πληθ., ἦτις σχηματίζεται πάντοτε εἰς *πατράσι*· ὅ,τι καὶ νῦν, πατήρ, «πατέρας» || *πατρός πατήρ*=πάππος.— || μεταξύ τῶν θεῶν ὁ Ζεὺς καλεῖται μετ' ἐμφάσεως *πατήρ*.— || ἡ λ. *πατήρ* ἐχρησιμοποιοῦτο ὡσαύτως καὶ ἐπὶ προσωνύσεως πρὸς πρεσβυτέρους τὴν ἡλικίαν, ὡς τὰ *ἄπφα*, *ἄττα*.— IV ἐν τῷ πληθ. *πατέρες*=πρόγονοι, προπάτορες.

Ἔτυμ.: *πατήρ*=σανσκρ. *pitā-* (ὄνομ. *pitā*), Ζενθ. *pitar-*, καλ-περο. *pitā*, ἄρμ. *hayr* (γεν. *hawr* (<**pātros*, ὄν. πληθ. *har-kh* (<**pāter-es*), λατ. *patēr* (γεν. *pātris*), ὄσκ. *pātir* (ὄμβρ. κλητ. *Ju-pāter*), καλ-ιρλ. *athir* (γεν. *athar*), γοθθ. *fadar*, καλ-γερμ. *fater*, ἀγγλ-σαξ. *foeder*, ἀγγλ. *father*, καλ-νορρ. *fader*, λατ. **pāter*.— ἡ συσχέτισις τοῦ λατ. τούτου **pāter* πρὸς τὸ σανσκρ. *pāti* (φρουρῶ, προστατεύω), (<λατ. **pō(i)-* βλ. ἐν *πᾶν*, ποιμὴν) ἀπορριπτεῖται.—Παράγωγα: *πάτριος*=λατ. *pātrius* (*pāternus*), σανσκρ. *pitrya-h*· *πάτρως*, *πατρός*: λατ. *pātruos*, σανσκρ. *pitr̥vya-h*, καλ-γερμ. *falureo* (ἄδελφός τοῦ πατρός), ἄρμ. *yawray* (πενθερός).— *δμοσπάτωρ*, *δμοσπάτριος*: καλ-περο. *hama-pitar*—καλ-νορρ. *samfedr* (=δμοσπάτριος), πρβλ. σανσκρ. *ἰνάι-pitār-a-h* (=ἔχων σὲ ἀντὶ πατρός).—ὡσ. ἰων., ἐπ. *πάτηρ*, ἀττ. -*ᾶ* (=πατρίς) *πατρίς* (: τοῦ λατ. *patria*), ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιθ. (=πατρώδης) ὡσ. λατ. *proprius* (<**pro-pitrio-s* (κυρ.=*avitus pātrilius*))—τὸ *πατρειὸς* ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μητρειὸς*.

πατῆσις, δωρ. ἀντι *πατῆσεις*, ε' ἐν. μέλλ. τοῦ *πατέω*.

πάτησμός, ὁ (*πατέω*)· τὸ καταπατεῖν, ἢ καταπάτησις.

πάτηνη, ἡ, δωρ. ἀντι *φάτηνη*.

ΠΑ'ΤΟΣ, ὁ· ἡ πεπατημένη ὁδός, ὁδός, ἀτραπός [*πάτος*· *πατέω*· δὲ] ἔτυμ. βλ. *πόντος*].

πάτρᾳ, -ας, ἰων. *πάτηρ*, -ης, ἡ (*πατήρ*) ὡς τὸ *πατρίς*, ἡ γενετήριος τινος, γενεθλιὸς γῆ (ἐν ἣ ἐγεννήθη), χώρα (γῆ) τῶν πατέρων του.— || =*πατριά*, ὁδоруισμα προσώπων ἀξιοῦντων ὅτι κατάγονται ἐκ κοινῆς καταγωγῆς, οἴκος, γένος, γενεά, οἰκογένεια, φυλὴ, φύλον, λατ. *gens*.

πατρ-ἀδελφός, ὁ, ποιητ. ἀντι *πατρ-ἀδελφος* (βλ. λ.). **πατρ-ἀδελφος**, ὁ=πατέρος ἀδελφός, ἦτοι θεῖος ἐκ πατρός (πρβλ. καὶ *πάτρωσ*).

πάτρῳθε, ἐπίρ., δωρ. ἀντι *πάτρηθε* (βλ. λ.).

πατρ-ἄλοιός, ὁ, γεν. -α καὶ -ου, κλητ. *πατραλοῖα* (*πατήρ+ἄλοιός*)· πατρικόντος, ὁ φρονεῖων (κυρ. τύπων, δέρων) τὸν πατέρα του.

πάτηρ, ἡ, ἰων. ἀντι *πάτρα* (βλ. λ.).

πάτηρθε καὶ **-θεν**, δωρ. **πάτρηθε**, ἐπίρ.=ἐκ *πάτρως*=ἐκ τῆς πατρίδος.— || ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῆς οἰκογενείας (φυλῆς κ.τ.δ.).

πατριά, -ας, ἰων. *πατήρ*, -ης, ἡ (*πατήρ*)· γενεαλογία, καταγωγή.— || οἴκος, γένος, οἰκογένεια, φυλὴ, φύλον.

πατρι-ἄρχης, -ου, ὁ (*πατριά+ἄρχη*)· ὁ ἀρχηγὸς πατρίδος (οἰκογενείας κ.τ.δ.), ὁ προπάτωρ.— || ἐν τῇ ἐκκλ. γλώσσῃ ὅ,τι καὶ νῦν, Πατριάρχης (ἐπώνυμον τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἱερουσαλήμ, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Κωνσταντινουπόλεως).

πατρίδιον, τό, κολακευτικὸν ἢ καὶ κωμικὸν ὄνομα τοῦ *πατήρ*· «παππάκης», «μπαμπάκος», «πατερούλης».

πατρικός, ἡ, ὄν (*πατήρ*)· ὡς καὶ νῦν, πατρικός, ὁ ἐκ τῶν πατέρων (προγόνων) προερχόμενος καὶ περιελθὼν εἰς τὴν κατοχὴν τινος, κληρονομικός, λατ. *pāternus*.— || =*πατέριος*, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ πατρός ἢ ἡ *πατρική* (ἐνν. *οὐσία*)=ἡ πατρικὴ κληρονομία || τὰ *πατριά* (ἐνν. *χρήματα*)=ὡς καὶ νῦν, τὰ ἐκ τοῦ πατρός (ἢ καὶ ἐκ τῶν προγόνων) κληρονομηθέντα.

πάτριος, α, ον, ὡσ. -ος, -ον (*πατήρ*)· ὁ τοῦ πατρός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, λατ. *pātrius*.— || =*πατρικός* (βλ. λ.), ὁ παραληφθεὶς ἐκ τῶν προγόνων, προγονικός, κληρονομικός, συνήθης, ἐθνικός || τὰ *πάτρια*=λατ. *instiuita maiorum*=τὰ ἥδη καὶ

ἔδιμα τῶν προγόνων (ἐν ᾧ, τὰ πατρῶα=ἡ πατρικὴ κληρονομία).

πατρίς, -ίδος, ποιητ. θηλ. ἐπιθ. τοῦ πατέρος ἢ πατρός, ἢ πατρικῆ, ἢ τῶν πατέρων || πατρίς γαῖα=ἡ πάτριος (πατρικὴ) γῆ, ἢ πατρίς, τινος || πατρίς πόλις=ἡ πόλις τῶν προγόνων του, ἢ γενέτειρα πόλις.—ὡσ. ὡς οὐα. ἢ πατρίς (ὡς τὸ πάτρα, βλ. λ.) =δ, τι καὶ νῦν, πατρίς, ἐπατρίδα.

πατριότης, -ου, ὁ (πάτριος) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, ὁ συμπατριότης.

πατριώτικ, -ιδος, θηλ. τοῦ πατριώτης || πατριώτης γῆ=πατρίς (βλ. λ.) || πατριώτης στολή=στολή (περιβολή) συνηθιζομένη εἰς τὴν πατρίδα τινός.

πατρο-δῶρητος, ον (πατήρ+δωρέομαι) ὁ δωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός.

πατρόθεν, ἐπίρ. (πατήρ) ἔκ πατρός, ἐπὶ πατρός, ἐκ τῶν πατέρων, ἀπὸ τὸν πατέρα, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός || ἀναγραφῆναι πατρόθεν ἐν στήλῃ = νὰ ἀναγραφῆ τὸ ὄνομα του ἐν στήλῃ μετὰ τῆς προσηκῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός του.

πατρο-κασί-γνητος, ὁ (= ὁ πατὴρ κασίγνητος) ὁ τοῦ πατρός ἀδελφός, δεῖος πρὸς πατρός.

Πάτροκλος, ὁ ὁ γνωστός Ὀμηρικός ἥρωας, τοῦ Ἀχιλλέως ὁ ἐπιπτήδιος φίλος (βλ. Κ. Ε. Α.) ἢ γεν. Πατροκλήος, αἰτ. Πατροκλήα, κλητ. Πατρόκλειος ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. ὡσαύτ' ἐξ ὀνομ. * Πατροκλέυς, ἥτις ὁμοῦ δὲν ἀπαντᾷ.

πατρο-κτενέω, μελ. -ήσω κτείνω (φονεύω) τὸν πατέρα μου: ἐκ τοῦ

πατρο-κτόνος, ον, (πατήρ+κτείνω) ὡς καὶ νῦν, πατροκτόνος, ὁ φονεύων τὸν πατέρα του.

πατρο-νομέομαι (πατρονόμος) διατελῶ ὑπὸ πατρικῆν ἢ πατριαρχικῆν κυβέρνησιν.

πατρο-νομία, ἡ (πατρονόμος) ἡ πατρικὴ ἐξουσία.— || τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρονόμου (ἐν Σπάρτῃ).

πατρο-νόμος, ον (πατήρ+νόμος) ὁ διοικῶν τὴν πατῆρ.— Πατρονόμοι ἐκαλοῦντο ἐν Σπάρτῃ τὰ μέλη μεγάλου Συμβουλίου, τὸ ὅποιον παρηκολούθει τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν νέων, ἰδρύθη δὲ ὑπὸ τοῦ μεγάλου μεταρρυθμιστοῦ Βασιλέως Κλεομένηους τοῦ Γ'.

πατρο-παρά-δοτος, ον (πατήρ+παραδίδωμι) ὁ ἐκ τοῦ πατρός (ἢ ἐκ τῶν προγόνων) παραδοθείς, τ.ε. κληρονομηθεὶς (κληρονομικὸς περιελθὼν) εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, κληρονομικός.

πατρο-πάτωρ, -ορος, ὁ (= ὁ πατὴρ πατήρ, πάππος, πρόπαππος).

πατρο-στερής, ἐς (πατήρ+στερέω) ὁ τοῦ πατρός στερηθεὶς (ἢ ἐστερημένος), ἀπορφανισθεὶς, ὄρφανός.

πατρο-σῆχος, ον (πατήρ+ἔχω) ὁ ἔχων (ὁ κληρονομήσας) τὴν πατρικὴν περιουσίαν || ὡς οὐα. ἢ πατρο-σῆχος (ἐνν. παρθένος) = ἡ μόνη κληρονομία τῆς πατρικῆς περιουσίας, κοιν. «μοναχοκληρονομία», ἀντιθ. τῆ συγκληρονομία.

πατρο-φονεύς, -έως, ἐπ. -ῆος, ὁ (πατήρ+φονεύς) ὁ φονεύς τοῦ πατρός του, ὁ φονεύσας τὸν πατέρα του.

πατρο-φόνος, ον (πατήρ+φόνος) ὁ φονεύων τὸν πατέρα.— || ὡς οὐα. ὁ πατροφόνος=πατροκτόνος, πατραλοίας (βλ. λ. λ.).

πατρο-φόντης, -ου, ὁ (πατήρ+φόνος)=πατροφόνος (βλ. λ.).

πατρώιος, ἡ (δωρ. α), ον, ποιητ. ἀντι πατρός (βλ. λ.).

πατρ-ωνύμιος, ον (πατήρ+ὄνομα, αἰολ. ἀντι ὄνομα) ὁ ἔχων (ἢ ὁ λαδὼν) τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του, πρὸς πατρός, ἐκ τοῦ πατρός.

πατρός, α, ον (ὡσ. -ος, -ον), ποιητ. πατρώιος, ἡ (δωρ. α), ον (πατήρ) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, ὁ ἐκ τοῦ πατρός τινος, ὁ προελθὼν ἢ κληρονομηθεὶς ἐκ τοῦ πατρός, λατ. paternus || κληροδοθηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός || ἔχθρα πατρός=ἔχθρα κληρονομικῆ || ὡς οὐα. οὐδ. πληθ. τὰ πατρός=τὰ πατρικὰ ἀγαθὰ, ἢ πατρικὴ κληρονομία.

πάτρως, ὁ, γεν. -ως καὶ -ω, δοτ. -φ, αἰτ. -ωα καὶ -ων (πάτηρ) = πατροκασίγνητος, πατράδελφος (βλ. λ. λ.), ὁ πρὸς πατρός θεῖος, ἀδελφός τοῦ πατρός, λατ. paternus (ἀντιθ. τῆ μητέρας=ὁ πρὸς μητρός θεῖος).

παττάλεύω, πάτταλος, ἀττ. ἀντι πασσαλ—.

παύεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ παύω.— παυέσκετο, γ' ἐν ἰων. μεσ. πρτ.

παῦλα, ἡ (παύω) σημεῖον ἀναπαύσεως, παύσις, ἀνάπαυσις || παῦλα κακῶν = ἀνάπαυλα (ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις) ἀπὸ τῶν συμφορᾶς.— || τὸ μέσον πρὸς παῦσιν τῶν κακῶν.

παυράκις, ἡ -κι, ἐπίρ. (παῦρος) ὡς τὸ δλιγάκις, ὀλίγας φορές, σπανίως.

παυρίδιος, α, ον, ποιητ. ἀντι παῦρος (βλ. λ.), μικρός, πολὺ ὀλίγος || τὸ οὐδ. παυρίδιον (τὸ) ὡς ἐπίρ. =ἐπ' ὀλίγον, ἐπ' ἐλάχιστον.

παυρο-επίης, ἐς (παῦρος+ἔπος) ὁ ἐξ ὀλίγων λέξων, ὁ λέγων ὀλίγα, λακωνικός, ὀλιγόλογος, λατ. pauciloquus.

παῦρος, α, ον' ὀλίγος, μικρός, ὀλιγοστός || ἐπὶ χρόνου, βραχύς, σύντομος. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ., παῦροι (οἱ) ἐπὶ ἀριθ. = ὀλίγοι || ὡσ. μετὰ περιληπτ. οὐα. παῦρος λαός=ὀλίγοι ἄνθρωποι.— συγκρτ. παυρότερος = ὀλιγώτερος. 3) τὸ οὐδ. πληθ. παῦρα ὡς ἐπίρ.=ὀλιγάκις, σπανίως.

Ἔτυμ.; παῦρος=λατ. parvus (<parvos), τοῦ οὐδ. ἐπίρ. parum (πολὺ ὀλίγον) (<parvum (καίτοι, κατὰ τινας, παῦρος καὶ παῦρος, parvos καὶ parvos) πρβλ. λατ. pauper (<*pau[ro]- + *paros: pario, paro = πτωχός, κυρ. ὁ κερδίζων ὀλίγα), paucus (ὀλιγόριθμος), paulus, paulus (μικρός, ὀλίγος, ἀδύνατος) (*paur[ro] lo-s), γοτθ. fawai (πληθ.=ὀλίγοι), παλ-γεσμ. fao, fō (fōh = πῖθ. λατ. paucus), ἀγγλ.-σαξ. fēa (ἀγγλ. πληθ. faw), παλ-νοργ. fār (ὀλίγον) ἢ ἡμᾶς εἶναι συγγ. τῆ ἐλλ. παυς, παφ-ἰδ, βλ. ἐν παῖς.

παυσο-άνεμος, ον (παύω+ἄνεμος) ὁ καταπαύων τοὺς ἀνέμους.

παύσειεν, γ' ἐν αἰολ. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ παύω.

παυσι-κῆπη, ἡ (παύω+κῆπη, κάπτω) προεξέχων περιλαίμιον, τὸ ὅποιον ἐφόρουν οἱ δούλοι ἢ αἱ δούλαι, ὁσάκις ἤλεθον οἷον τῆ ἐξύμνον ἄρτον, διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ καταδροχθίζουν τὰ ὄλικά.

παυσι-λύπος, ον (παύω+λύπη) ὁ καταπαύων τὴν λύπην ἢ τὸν πόνον.

παυσι-νόσος, ον (παύω + νόσος) ὁ καταπαύων τὴν νόσον.

παυσι-πόνος, ον (παύω+πόνος) ὁ καταπαύων τοὺς πόνους (μόχθους, βάσανα).

παυστέον, ὀμη. ἐπιθ. τοῦ παύω δεῖ παύειν=πρέπει νὰ θέσῃ τις τέρμα εἰς τι || δεῖ παύεσθαι=πρέπει νὰ παύσῃ (νὰ σταματήσῃ) τις.

παυστήρ, -ῆρος, ὁ (παύω) ὁ καταπαύων, ὁ ἀναχαίτιζων, ἢ ὁ καταπραῦνων, ὁ κατευναστής.

παυστήριος, ον (παυστήρ) ὁ κατάλληλος πρὸς κατάπαυσιν ἢ πρὸς ἀνακούφισιν.

παυσωλή, ἡ ὡς τὸ παῦλα (βλ. λ.), ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις.

ΠΑΥΩ, μελ. παύω ἀορ. α' ἔπαυσα πρ. πέ-παυκα μέσον καὶ παθητ., μεσ. μελλ. παύσομαι, παθ. μελ. παυσθήσομαι, καὶ τετελ. μελ. πεπαύσομαι μέσ. ἀορ. α' ἔπαυσάμην, παθ. ἀορ. α' ἐπαύθην ἢ ἐπαύσθη πρ. πέπαυμαι ὡς καὶ νῦν, παύω, κάμνω τι τὰ παύσῃ, τὸ καταπαύω, τὸ σταματῶ, τὸ φέρω εἰς τέλος || ἐπὶ βασιλέων, παύω τινὰ τῆς βασιλείας=τὸν ἐκδρονίζω || μετ. αἰτ. προσ. καὶ γεν. πραγμ., κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ (νὰ σταματήσῃ) ἀπὸ τι, τὸν σταματῶ || ἐπὶ μόχθων βεσάνων, ἐλαττώνω, κατευνάω, καταπραῦνω.— || μέσον καὶ παθητ., φθάω εἰς ἐν τέρμα, παύομαι, σταματῶ, ἡσυχάζω, ἀπέχω, ποροῖτοῦμαι || ὡσ. καὶ ἐπὶ ἀξιωματῶν, παύομαι ἀπὸ τινος ἀξιώματος, ἀπολύομαι ἀπὸ ἀξίωμα (ἀπὸ θέσιν) || μετὰ γεν. παύω ἀπὸ τι.— || ἀμτθ. ἐνεργ., ὡς τὸ παύομαι ἢ λήγω, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ προστ. παύε (=σταμάτα! ἀγ! τελείωνε!).

Ἔτυμ. : παύω, παύομαι παῦλα παυσωλή ἢ ὑπὸ τινων ὑποστηρικθεῖσα συσχέτισις πρὸς τὸ παῦρος εἶναι λίαν ἀμφίβολος.—Κατὰ τινας τὸ παύω ἀνεσχηματισθῆ βάσει τοῦ ἀορ. ἔπαυσα ἐκ τοῦ παύω, Κυρ. παύω (κτυπῶ) διότι παύω τινὰ τινος κυρ. = κτυπῶν ὀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τι.

Παφλάγών, -όνος, δ' ὁ ἐκ Παφλαγονίας καταγόμενος.

παφλάζω, μελ. -άσω (ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ φλάζω, ὡς τὸ ποιιένω ἐκ τοῦ πνέω)· δ,τι καὶ νῦν, παφλάζω, χοχλακίζω, ἀφρίζω || ἐπὶ ἀνέμου, φυσῶ θυελλωδῶς.— || μτρφ., παφλάζω, σαλιαρίζω, φαφλατίζω, δυσαναοχεῖω, κομπάω, δοροῦω, «φυσῶ καὶ ξεφυσῶ» (ἐπὶ τοῦ ὄργιστου Κλέωνος, ὅστις διὰ τοῦτο παρίσταται καὶ ὡς Παφλαγών).

Ἔτυμ.· ἡ λέξις εἶναι πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου, ὡς καὶ τὸ κα-χλάζω, καὶ τὸ βα-βράζω· ἐξ αὐτῆς τὰ: **πάφλασμα**, **φλέδων** (βλ. λ.).— Κατ' ἄλλους ἐκ ριζ. **παφ-** (***p̄**riph-: **πέμφριξ**=φλύκταινα).

πάφλασμα, τὸ (παφλάζω)· δ,τι καὶ νῦν, τὸ πάφλασμα, κοχλάκιομα, ἄφριομα (π. χ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης).— || μτρφ., **παφλάσματα**=κομπασμοί, φλυαρία, δορυβώδη «ξεφουήματα».

Πάφος, ἡ· πόλις τῆς Κύπρου περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης.

πάχτος, **ον**'=παχύς (βλ. λ.)· κακὸς ἀθεωρήθη (ὑπὸ Ἡουχ., Ε Μ) ὡς συγκεκ. τύπος ἀντὶ τοῦ **παχύτερος**· διττὴ τὴν κατάλ. πρβλ. **περιμῆκετος**.

πάχτος, τὸ (παχύς), ποιητ. ἀντὶ **πάχος** (βλ. λ.).

παχθῆ, δωρ. ἀντὶ **πηχθῆ**, γ' ἄν. ὑποτ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **πηγγυμι**.

πάχιστος, **η, ον**, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ **παχύς**.

πάχιον, -ονος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ **παχύς**.

πάχη, ἡ (πηγγυμι)· δ,τι καὶ νῦν, πάχη, ἡ παγυμένη πρωινή (ἡ νυκτερινή) δρόσος, λατ. **pruina**. 2) μτρφ. θρομβωμένον (πηγμένον) αἶμα.

Ἔτυμ.· **πάχη** (***πακονᾶ**, ***παγ-ονᾶ**· παθ. ἀορ. **παγῆσαι**, βλ. **πηγγυμι**).

παχών, μελ. -ώσω (παχῆ)· καλύπτω τι μὲ πάχυν.— **παθητ.**· καλύπτομαι μὲ πάχυν.— || μτρφ., ὡς τὸ **πηγγυμι**, παγῶνω τι, τὸ κάμνω συμπαγές, τὸ κάμνω νά παγῶσῃ· **ἐπάχυνσαι φίλον ἤτορ**=ἐπάγωσε τὴν καρδίαν τοῦ, ἔκαμε τὸ αἶμα τῆς νά παγῶσῃ.— **παθητ.**, παγῶνω (ἐγὼ ὁ ἴδιος), μοῦ παγῶνει τὸ αἶμα εἰς τὰς φλέβας.

πάχος, -εος, τὸ (παχύς)· δ,τι καὶ νῦν, πάχος || ἀπολ. ἡ αἰτ. **πάχος**=κατὰ τὸ πάχος, ὡς **μήκος**=κατὰ τὸ μήκος, **εὐρος**=κατὰ τὸ πλάτος κ.λ.π.

παχύ-κνημος, **ον** (παχύς + **κνήμη**)· ὁ ἔχων παχέας κνήμας.

παχύνω, μελ. -θῶ· ἀορ. α' **ἐπάχυναι**· παθ. πρκ. **παπάχυσμαι**· καθιστῶ τι παχῦ, χονδρόν, τὸ χονδραίνω, τὸ παχύνω || μτρφ. καθιστῶ τινα ἀμβλύνω ὡς πρὸς τὴν κατανόησιν (ἀμβλύνων).— **παθητ.**· γίνομαι χονδρός, παχύς || παχύνομαι, πρῆσκομαι || ὡς· φαίνομαι μεγάλος, μεγεθύνομαι (ἐπὶ ἀντικειμένων δρωμένων ἐν δμῆλτι) || μτρφ. **δύλος ἄγαν παχυνθεῖς**=πλούτος αὐξηθεὶς καθ' ὑπερβολήν.

πάχος, δωρ. ἀντὶ **πηχῶς**.

ΠΑΧΥΨ, εἰα, ὄ· δ,τι καὶ νῦν, παχύς, χονδρός || **παχύς λάας**=ὀγκώδης, πελώριος, λίθος || ἐπὶ ὄρασματων κ.λ.π., χονδρός, ἄδρος, τραχύς. 2) ἐπὶ τῆς συστάσεως μάζης τινός, πυκνός πηγμένος, πηκτός, θρομβωμένος. 3) μτρφ. παχύς, σωματώδης, λατ. **pinguis**. 4) γεν., μέγας, σημαντικός.— || **οἱ παχέες** (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **δῆμος**)=οἱ ἔχοντες περιουσίαν, οἱ πλούσιοι.— || **οἱ παχύς** τὸν νοῦν, παχύνους, χονδροκέφαλος, ἠλιθίος, θλάξ, λατ. **pinguis**.— **IV** συγκρτ. **πάσσαν**, **ον** || ὡς· **παχίον**, **ον**, γεν. -ονος.— ὑπερθ. **πάχιστος**.— τὰ δμιαλῶτ. **παχύτερος**, **παχύντατος** εἶναι μτρφ.

Ἔτυμ.· **παχύς**· δμ. συγκρ. **πάσσαν**, δμ. ὑπερθ. **πάχιστος**· **πάχος**· δμ. **πάχτος** (βλ. λ.)· **παχύνω**· **παχύς**=σανοκρ. **babū**-h (συγκρ. **bā**, **hiyān**, ὑπερθ. **bā**, **hištha**-h· **ba**, **hayali**=ὄχυρώνω, αὐξάνω). **λατ.**· ***bhūghū-s**, πρβλ. **σανοκρ.** **baħiŋā**-h=**παχυλός**, **Ζενδ.** **ba**, **zah**- (ὕψος, βάθος), **παλ-πορ.** **bingr** (σπυρός), **παλ-γερμ.** **bungo** (= **buibus**).— τὸ λατ. **pinguis** (παχύς) εἶναι συγκ. τῆς ἑλλ. **πιμελή**.

παχύτης, -ητος, ἡ (παχύς)· ὡς καὶ νῦν, ἡ παχύτης, τὸ πάχος (π. χ. τοῦ δέρματος κ. λ.) || τὸ καθίζημα (τὸ κατακόδιομα), ἡ ὑποστάθμη, ὕψος.

πεδῆ, αἰολ. ἀντὶ **μετὰ** [τὸ λαοβ., βοιωτ., ἀρκ., ἀργ. κρητ., θηρ. **πεδᾶ** (= **μετὰ**) κυρ. εἶναι ὄργαν. καταλήξασα εἰς πρόθεσιν καὶ προσθεῦσα ἐκ τινος βαθμίδος **πεδ-** (= **πούς**, γεν. **ποδός**), πρβλ. **πεζός**, ἡρακλ. **Φινακι-πεδός**, λατ. **pedi-sequos** (***pedā**-)].

πεδάω, ἐπ. γ' ἄν. ἐν. τοῦ **πεδάω**.

πεδάσκον, ἰων. πρτ. τοῦ **πεδάω**.

πεδ-αἶρω, αἰολ. ἀντὶ **μεταίρω**.

πεδ-αἰχμιος, **ον**, αἰολ. ἀντὶ **μεταίχμιος**.

πεδ-ἀμείβω, αἰολ. ἀντὶ **μεταμείβω**.

πεδ-ἀφορος, **ον**, αἰολ. ἀντὶ **μετήφορος**.

πεδ-ἀρραϊός, **ον**, αἰολ. ἀντὶ **μετάρραϊος**.

πεδ-αυγάζω, αἰολ. ἀντὶ **μεταυγάζω**.

πεδᾶ-φρων, **ον**, γεν. -ονος, αἰολ. ἀντὶ **μετᾶφρων**.

πεδάω, μελ. -ήσω· ἐπ. ἀορ. α' **πέδησα** (**πέδη**)· δένω διὰ δεσμών, δεσμεύω, δένω σφιγκτά, στερεώνω || γενικῶς, πεδικλώνω, δεσμεύω διὰ πέδης, παρεμποδίζω, ἀναγκάζω.

πεδ-έρχομαι, αἰολ. ἀντὶ **μετέρχομαι**.

πεδ-έχω, αἰολ. ἀντὶ **μετέχω**.

πεδέω, ἰων. ἀντὶ **πεδάω**.

πέδη, ἡ (**πέδα**)· δ,τι καὶ νῦν, πέδη, καὶ συν. πληθ. **πέδαι**, **πέδικλα**, **δεομά**, λατ. **pedica**, **compes** || **ζεύγος πεδῶν**=ζεύγος πεδικλών (ποδοδέορων).— || (δρος τῆς ἱππευτικῆς), τρόπος δαμασμοῦ ἵππων, τρόπος ἐξημερώσεως τῶν.

Ἔτυμ.· **πέδη**· **πέδᾶν**· **πέδων**· λατ. **pedica**, **compes**, -edis, **expedio**, **impedio**, **παλ-γερμ.** **fezzera**, **ἀγγλ-σαξ.** **feter**, **παλ-πορ.** **fiolurr** (σιδηροῦν ἐμποδίων). Ἐκ τῆς ἐνοίας τοῦ «δεομοῦ τῶν ποδῶν» (***ped**=πούς) προήλθεν ἐν τῇ Ἰαπ. ἡ τοῦ «δεομοῦ» γενικῶς.

πεδητής, -οῦ, ὁ (πεδάω)· ὁ δεομεύων, ὁ δεομευτής || ὁ κωλύων, ἐμποδίζων.

πεδιάς, -άδος, θηλ. ἐπιθ. (πεδίον)· πεδινή, ἐπιπεδος, ὀμαλή, ἰσοπέδος || ἡ **πεδιάς** (ἐνν. γῆ)=δ,τι καὶ νῦν, πεδιάς, «πεδιάδα», κάμπος.— || ἐπὶ πεδινῶν τόπου, εἰς πεδιάδα· **λόγη πεδιάς**=λόγη (ἀκόντιον) τ. ἔ. μάχη συναπτομένη εἰς ἀνοικτὸν χώρον (εἰς πεδιάδα).

πεδειεύς, -έως, ὁ (πεδίον)· ἄνθρωπος τῆς πεδιάδος, «καμπήσιος».

πεδι-ήρης, **ες** (πεδίον + **ἀραρεῖν**)· ὁ ἔχων πολὺς πεδιάδας.

πέδιλον, τὸ (πέδη), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ.· σανδάλια, ζεύγος σανδάλιων.— || οἰονδήποτε κάλυμμα τοῦ ποδός, ὑπόδημα, ἐμβάδες («πάντοφυλας»).— || **III** δεομός δι' ἀγελάδα, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἀρμέγματος.— **IV** μτρφ. **Δωρῶν πεδίλων φωνᾶν ἐναρμόζαι**=νά προσαρμόσῃς (νά ρυθμίσῃς) τὴν φωνὴν σου πρὸς τὸ δωρικὸν μέλος (πρὸς τὴν δωρικὴν ἀρμονίαν), ἢ καὶ νά γράψῃς ποιήματα ἐν δωρικῷ ρυθμῷ (πρβλ. **πούς**=μετρικός ποῦς) [δτ' ἔτομ. βλ. **πούς**].

πεδινός, ἡ, **ον** (πεδίον)· ὡς καὶ νῦν, πεδινός, ἐπίπεδος, ὀμαλός.— || ὁ ἀνήκων εἰς πεδιάδα, ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ πεδινῶν μέρους, ὁ ζῶν εἰς πεδινὰ μέρη.

πεδίον, τὸ (πέδη)· δ,τι καὶ νῦν, πεδίον, πεδιάς, κάμπος, ἀνοικτός καὶ ἰσοπεδωμένος χώρος, λατ. **campus** || **πεδία πόντος**=τὰ πελαγία, οἰώκεανοί, λατ. **Nepitunia arva**· ἐξ αὐτοῦ τὸ

πεδίωνδε, ἐπίρ.· εἰς (πρὸς) τὴν πεδιάδα.

πεδιο-νόμος, **ον** (πεδίον+**νόμομαι**)· ὁ συχνάζων

(ὁ κατοικῶν) εἰς πεδιάδας.

πεδο-δάμων, **ον**, γεν. -ονος, δωρ. ἀντὶ **πεδοβήμων** (πέδο+**βάλω**)· ὁ βάλων (βαδίζων, περιπατῶν) ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς.

πεδοδέειν, ἐπίρ. (πέδον)· ἐκ τῆς γῆς, «ἀπό καταγῆς» || μτρφ. ἐκ τοῦ θυδοῦ, ἐξ ἀρχῆς, ἐκ βάθους καρδίας.

πέδοι, ἐπίρ. (πέδον)· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, «κατὰ γῆς».

πέδο-οικός, **ον**, αἰολ. ἀντὶ **μέτοικός**.

πεδο-κοίτης, -ου, ὁ (πέδο+**κοίτη**)· ὁ κατασκευάζων (ἢ ἔχων) τὴν κοίτην του (ἢ τὴν φυλεάν του) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΠΕΔΟΝ, τό· τὸ ἐδοφος, ἡ γῆ || γεν., χώρα, τόπος. **Ἔτυμ.**· **πέδον**· **σανοκρ.** **pađām**, **Ζενδ.** **pađa**-, ἀρκ.

hei (γεν. heioy), παλ-νοργ. fei' iap. *pedo-m, πρβλ. λατ. *peda*, λιθ. *pedā* (βλ. ἄν. *πηδόν*). παράγ. : *πεδίον*, ἔμπεδος' ἔμπεδοῦν. — Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. *oppidum* (ob + *pedes* (= *id quod pedibus obest*), ἀλλ' ἄλλ' *oppidō* ἐπίρρ. (ob = ἐπί + *pedom (ἔδαφος, πρβλ. *ἔμπεδος*) βλ. καὶ *πούς*).

πέδονδε, ἐπίρρ. πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ ἔδαφος.

πέδοσε, ἐπίρρ. = *πέδονδε*.

πέδο-στιθής, ἐς (*πέδον*+*στειβω*)· ὁ πατῶν τὴν γῆν, ὁ θηματοῖζων ἐπὶ τῆς γῆς. 2) ὁ πεζός, ὁ μεταβαίνων που πεζῆ, ἀντίθ. τῆ *ἰππηλάτης*.

πέδο-τρίψ, -ίβος, δ, καὶ ἡ (*πέδιον* + *τρίβω*)· ὁ φθεῖρων τὰ ποδόδεσμα (διὰ τῆς συχνῆς χρησιμοποιοῦσας των), ἐπὶ οὐτεβανθὸν δούλων, οἱ ὅποιοι συχνότατα τιμωροῦνται διὰ τοιοῦτων ποδοδέσμων.

πέδο-ωρύχος, ον, καὶ *πεδοῦρχος* (*πέδον*+*δρύσσω*)· ὁ ἀνορύσων (ἀνοσκάπτων) τὸ ἔδαφος.

πέζα, -ης, ἡ (*πέδον*)· ὁ πούς || μῦθρ. ἡ ἄκρα, ἡ βάσις παντός πρᾶγματος || ἐπὶ *δυμῶν πέζῃ ἐπιπρωτή* = ἐπὶ τοῦ ριμού πρὸς τὸ ἔξατον ἄκρον. 2) τὸ κράσπεδον φορέματος, ποδόγυρος.

Ἔτυμ. : *πέζα* (<**ped*-ja + *πούς*, πρβλ. σανσκρ. *páda*-h (ἀφωρων τὸν πόδα), *páda* («χνάρι ποδίου»), Ζενθ. *pa'dya*- (πούς), λατ. *acu-pedius* (δρομεύς) (*acu*- + *ἀκύν-πους*, λατ. *ocior*), παλ-νοργ. *fil* (ιαπ. *forfil* (τετράπους) σούρα, πρβλ. ἄλλ. *τετράπεζος*), πρβλ. ὡς. *lengvapedis* («πατῶντας στὰ δάχτυλα») ὑποκομ. δμ. κλπ. *πεζός* (<**ped*-jós <*ped*- + *jó*- (= θηματοῖζων), ιαπ. **pei*-, **i*-, πρβλ. *εἶμι* καὶ λατ. *pedes*, -*ilis* (μετὰ ιαπ. *-*i*-t-)).

πέζα-αρχος, ον (*πέζος*+*ἀρχω*)· ὁ ἄρχων πεζῶν, ὁ διοικῶν στρατιώτας ξηρᾶς || ὡς οὖο. δ *πέζαρχος* ὁ ἄρχηγός (στρατιώτης) πεζικοῦ (ἢ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς).

πέζα-εταῖροι, οἱ (*πέζος*+*εταῖροι*)· οἱ πεζοὶ σωματοφύλακες τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, τοῦ ὁποῦ οἱ ἔφιπποι σωματοφύλακες ἐκαλοῦντο ἄπλως *εταῖροι*.

πεζεύω, μελ. -*σω* (*πεζός*)· πορεύομαι πεζός, ταξιδεύω πεζῆ, περιπατῶ, ὁδοιπορῶ (ἀντίθ. τῆ *ἰππεύω*, ἐποχοῦμαι ἀμάξης). 2) πορεύομαι ἢ ταξιδεύω διὰ ξηρᾶς, ἀντίθ. τῆ πορεύομαι ἢ ταξιδεύω διὰ θαλάσσης || παθητ., διαβαίνομαι, διαπερῶμαι, ὑπὸ ταξιδευόντων πεζῆ.

πεζῆ, ἐπίρρ. βλ. ἐν *πεζός*.

πεζικός, ἡ, ὄν (*πεζός*)· ὁ ἀνήκων εἰς πεζόν, ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ξηρὰν || ὁ πεζῆ ἢ διὰ ξηρᾶς ταξιδεύων || ὡς. ἀντί τοῦ *πεζός* : *πεζικός* *λεῶς* = πεζοὶ στρατιῶται, πεζικόν (ὡς ἀντίθ. τῆ : *ἰππεῖς*, *ἰππικόν*), ἢ ἀντί τοῦ *στρατός* (ὡς ἀντίθ. τῆ *στόλος*).

πεζο-βάσας, -α, δ, δωρ. ἀντί — *βάσης* (*πεζός*+*βοή*)· ὁ βῶων (ἐκβάλλων τὴν πολεμικὴν κραυγὴν) πεζός, πεζός στρατιώτης, πεζός.

πεζο-μάχαι, μελ. -*ῆσω* (*πεζομάχης*)· μάχομαι πεζός, μάχομαι κατὰ ξηρὰν.

πεζο-μάχης, -ον, δ (*πεζός*+*μάχομαι*)· ὁ μαχόμενος πεζῆ (καὶ οὐχὶ ἔφιππος ἢ ἀπὸ τοῦ ὄρατος), πεζομάχος. 2) ὁ μαχόμενος κατὰ ξηρὰν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν μαχόμενον κατὰ θάλασσαν).

πεζο-μάχια, ἡ (*πεζομάχης*)· μάχη κατὰ ξηρὰν, ἀντίθ. τῆ *ναυμαχία*.

πεζο-νόμος, ον (*πεζός*+*νέμω*)· ὁ διοικῶν κατὰ ξηρὰν.

πεζο-πορεύ (*πεζοπόρος*)· πορεύομαι πεζῆ. 2) πορεύομαι διὰ ξηρᾶς.

πεζο-πόρος, ον (*πεζός* + *πορεύω*)· δ, τι καὶ νῦν, πεζοπόρος, ὁ πορευόμενος πεζῆ, ὁ περιπατῶν, ὁ ὁδοιπορῶν. 2) ὁ πορευόμενος πρὸς κάπου διὰ ξηρᾶς (καὶ οὐχὶ διὰ θαλάσσης).

πεζός, ἡ, ὄν (*πέζα*)· ὡς καὶ νῦν, πεζός, πεζῆ πορευόμενος, περιπατῶν, ὁδοιπόρος || *πεζοί* = πεζοὶ στρατιῶται, ἀντίθ. τῆ *ἰππεῖς* || οὖτω καὶ *πεζός* *στρατός* ἐνίοτε = «πεζικόν» ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἰππικόν» || ἄλλ' ὡς. καὶ «στρατός ξηρᾶς» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν «στόλον» || δ *πεζός* καὶ τὸ *πεζόν* *καί* τῶν ὡς μετὰ τῶν ἁθῶν ἠμασ.— || ὁ πορευόμενος ἢ ταξιδεύων

διὰ ξηρᾶς || δοτ. θηλ. *πεζῆ* ὡς ἐπίρρ. (ἐνν. *δῶθ*) = ὡς καὶ νῦν, πεζῆ, «μετὰ πόδι», ἢ διὰ ξηρᾶς (καὶ οὐχὶ διὰ θαλάσσης) || *πεζῆ* *ἔπομαι* = ἀκολουθῶ διὰ ξηρᾶς (κατὰ ξηρὰν).

πεῖ, δωρ. ἀντί *πῆ*, *ποῦ*.

πειθ-άνωρ, -ορος, δ, ἡ, ἰων. **πειθήνωρ** (*πειθ-μαι*+*άνηρ*)· ὁ πειδόμενος τοῖς ἀνδράσιν, ὁ εὐπειθής, πειθαρχικός.

πειθ-αρχός, μελ. -*ῆσω*, ὡς. καὶ μέσ. -*έομαι* (*πειθ-αρχος*)· πειδομαι τῷ ἀρχοντι, εἶμαι πειθαρχικός, ὡς καὶ νῦν, πειθαρχῶ, ὑπακούω.

πειθ-αρχία, ἡ (*πειθαρχέω*)· ὡς καὶ νῦν, πειθαρχία, ὑπακοή.

πειθαρχικός, ἡ, ὄν· ὡς καὶ νῦν, πειθαρχικός, εὐκόλως ὑπακούων, ὁ πρόθυμος εἰς τὸ ὑπακοῦν.

πειθ-αρχος, ον (*πειθ-ομαι* + *ἀρχή*)· ὁ ὑπακούων εἰς τὸν ἀρχοντα, εὐπειθής, πειθαρχικός.

πειθῆμι, αἰολ. ἀντί *πειθω*.

πειθός, ἡ, ὄν (*πειθω*) = *πειθανός* (βλ. λ.).

ΠΕΪΘΩ, μελ. *πείσω* ἄορ. α' *ἔπεισα*· ἄορ. β' *ἐπίθων*, ἐπ. ἀναδιπλ. *πέπιθον*, α' πληθ. ὑποτ. *πεπίθωμεν*, εὐκτ. *πεπίθωμεν*, ἀπρρ. *πεπίθειν*, μηχ. *πεπίθων*· πρ. *πέπεικα*. — μέσ. καὶ παθ. *πέιθομαι*· μελ. *πέισομαι*· ἄορ. β' *ἐπίθωμην*, ἐπ. *πιθόμην*, πρστ. *πιθοῦ*, ἐπ. ἀναδιπλ. εὐκτ. *πεπίθωτο*, ἀπρρ. *πέθεισθαι*· πρ. β' (ἀμτβ. ἐνεργ. μετὰ παθ. σημ.) *πέποιθα*· ὕπερ. *ἐπεποιθειν*, ἐπ. *πεποιθεα*, συγκεκ. α' πληθ. *ἐπέπιθωμεν*· παθητ. πρ. *πέπεισμαι*· πρ. ὄμ. ἀπαγγεῖων ὡς. μέλ. *πέθισα* καὶ μηχ. ἄορ. α' *πέθισας*, ἀμτβ. ὡσεὶ ἐκ *πιθέω*· ὁ ἀναδιπλ. ὁμοῦς ἄορ. α' ὑποτ. *πεπλήθισα* εἶναι μετβ. : || ἐνεργ., ὡς καὶ νῦν, πείθω, καταπειθῶ, τινά, τὸν «παίρνω μετὰ τὸ μέρος μου», τὸν κάμνω νά δεχθῆ τὴν γνώμην μου || ἐν κακῇ ἔνν., παρορπειθῶ, πόραπαδῶ, ἀπατῶ. 2) καταπειθῶ τινά διὰ δεήσεων, καταπραῖνω, κατευνάζω, καθήσυχάζω, ἐξευμενίζω || *πειθω* *τινά* *χρημασι* = τὸν ηείδω διὰ χρημάτων, τὸν διαφθείρω διὰ χρημάτων, τὸν δωροδοκῶ. 3) διεγείρω, παρορῶ. 4) μετὰ διπλῆς αἰτ., *πειθω* *τινά* τε = πείθω τινά περὶ τίνος. 5) μετ' αἰτ., πρᾶγμ. μόνον, πραγματεύομαι τι, ἀποδεκμῶν τι, πείθω περὶ τίνος. — || μέσων καὶ παθητ., ὡς καὶ νῦν, πείδομαι, καταπειδομαι, νά..., προσελκόμεμαι πρὸς τὴν γνώμην τίνος. 2) *πέιθομαι* *τινι* (πρσ.) = πείδομαι, ὑπακούω, εἰς τινα, συμμορφοῦμαι πρὸς ὅσα μου λέγει || *πειθωμαι* *γῆραι* = ὑπεῖκω, ὑποχωρῶ, εἰς τὸ γῆρας. 3) *πέιθομαι* *τινι* (πρσ. ἢ πρᾶγμ.) = πιστεύω ἢ ἐμπιστεύομαι εἰς τι(να) || ὡς. μετ' αἰτ. οὐδ. *ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πέιθομαι* = εἰς αὐτὰ ἐγὼ δέν σέ πιστεύω || μετ' αἰτ. καὶ ἀπρρ. *πιστεύω* *δτι*... — || πρ. β' *πέποιθα*, ἀπρρ. *πεπιθένας*, ἔχω πεποίθησιν, ἔχω ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστεύομαι, ἐπανάσπασμαι, εἰς τι(να). — IV παθ. πρ. *πέπεισμαι* = εἶμαι πεπεισμένος, ἔχω πεισθῆ πλήρως, πιστεύω || ἐπὶ πρᾶγμ., πιστεύομαι, εἶμαι πιστευτός (παραδεκτός).

Ἔτυμ. : *πειθω*· *πειθῶ*· *πειθανός*· *πιστός*· *πίστις*· *πιστεύω*· *πιστόω*· δμ. ἐν *πίσει* ('Οδ. υ 23 = ἐν ὑπακοῇ) (**πειθ-σ*-, πρβλ. *εὐ-πειθής*, λατ. *fidus*). Πρβλ. λατ. *fidē* (ιαπ. **bheidhō*), *fidus*, *fiducia*, *fidēs*, *foedus*, *-eris* (συμμαχία), ὁμορ. *comfibia* - ((*com*-*fibia* = *mandare*, *nuntiare*), ἀλβ. *binj* (πειθω), *bindem* (συμφωνῶ)). **Πειθῶ**, -ός, καὶ συνηρ. -οῦς, ἡ (*πειθω*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ πειθῶ, ἡ πειστικότητα, προσωποποιημένη ὡς Θεά, λατ. *Suada*, *Suadela*. — || ἡ ἰκανότης (ἢ δύναμις) τοῦ πείθειν, ἡ πειστικότητα, εὐγλωττία. 2) ἡ ἐνδύμυχος πεποίθησις. 3) μέσος καταπέσεισος, ἐπιχειρήματα || δοτ. *πειθοί* = διὰ τῆς πειθοῦς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *βία* = διὰ τῆς βίας. 4) ὑποκοή.

ΠΕΪΝΑ, ἡ *πείνω*, ἡ· ὡς καὶ νῦν, πείνω, λιμῶς, λατ. *fames*. 2) μῦθρ. σφοδρὰ ἐπιθυμία διὰ τι, ὁ πόθος πρᾶγματός τινος.

Ἔτυμ. : ἰων. καλ. ἀτ. *πείνη*, νεοατ. *πεινά*· *πεινήν*· *πειναλός*· ἰων. *γεωπεινής*· ἔξ ιαπ. **pei*-, πρβλ. *pe*- ἐν τῆ λατ. *pañor* **pē(i)*- ἀπεξετάθη πιθ. εἰς **pē*- ἐν τῆ λατ. *pēñtria* (ἔλλειψις), *paene*, *paenitēre*· πρβλ. ἄλλ. *ἡπανία* (ἔλλειψις), ἰρλ. *ītu* (γεν. *īad*) = δίψα πρβλ. **spēn*-, **spēn*- ἐν τῆ ἄλλ. *σπάνις*· βλ. καὶ *δίψα*.

πειναλός, (α), ον (πεινα)· ως και νῦν, πειναλός, νησιτικός, λιμασμένος, πεινασμένος.

πεινάμες, αιολ. ἀντί *πεινώμεν*, α' πληθ. τοῦ *πεινάω*.

πεινάω, ἄντι *πεινώω*, δοτ. μτχ. ἐν. τοῦ *πεινάω* || ὡς. ἀντί *πεινώω*, γ' πληθ. ἐν.

πεινώω, συνηρ. *πεινώ*, ἤσ, ᾗ' ἀπρ. *πεινήν*, ἐπ. *πεινήμεναι*· μελ. *πεινήω*, μτχ. *πεινώω*· ἀόρ. α' *ἐπεινήσα*, μτγν. -ῶσα· πρὸς *πεπεινήμα*· (πεινα)· ὡς και νῦν, *πεινώ*, ἔχω *πεινάω*, εἶμαι *πεινασμένος*, πάσχω ἐκ *πεινῆς*, λιμώττω, λιμοκτονῶ.— || μετὰ γεν., *πεινώ* διὰ τι || μτφρ. ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν διὰ τι, ὑπερεπιθυμῶ τι.

πεινῶ, ἰων. ἀντί *πεινάω*.

πεινῶ, ἦ' = *πεινα*.

πεινήν, ἀπφρ. τοῦ *πεινάω*· ἐπ. *πεινήμεναι*.

ΠΕΙΡΑ, ἦ' δοκιμή, πείραμα, ἀπόπειρα || ἐντεῦθεν, ὡς και νῦν, ἐμπειρία || *πειραν ἔχω* = ἔχω *πειραν*, εἶμαι ἐμπειρός, εἰς τι, γινώσκω τι ἐκ *πειρας* || *πειραν ποιούμαι* τινος = κἀμνυ δοκιμῆν τινος, δοκιμάζω τι || ἐπὶ *πειρα* = διὰ *πειρας* ἢ διὰ δοκιμῆς.— || ἀπόπειρα, ἐπιχειρήσις, σχέδιον ἀποπειρας, συνωμοσία, ἐναντίον τινός.— || γενικῶς, ἐπιχειρήσις, ἀπόπειρα.

Ἔτυμ.* : *πειρα*, αιολ. *πέρα* (perjā*)· *ἐμπειρός*· *ἐμπειρία*· *πειράω*· *πειράζω*· *πειρατής*· *ἐμπειρῆς*, *ἐμπέραμος* (= *ἐμπειρός*) : ἰρλ. *i-arraim* (ζητῶ), *erud* (φόδος) (<κελτ. **[p]eralu-*), gall *erch* (<καλτ. **[p]erko-s*), *erchyl* (φοδερός), καλ-*no.rr.* *ferligr* (τετρατόδης), καλ-*γερμ.* *fāra* (ἐνέδρα... κίνδυνος), ἀγγλ-*σαξ.* *foer* (κινδυνεύω), καλ-*no.rr.* *fār* (συνφορὰ, δυστυχία), γοτθ. *fērja* (κατάσκοπος)· εἰς ἰαπ. **per-* (τείνω πρὸς τινα σκοπὸν) (πρβλ. *πέλω*), κατ' ἐπέκτ. **perēi-* (εἰσδύω διανοητικῶς, δοκιμάζω) ἐν τῷ λατ. *periculum*, *peritius*, *experior*.

πείρα, ἐπ. ἀντί *ἐπειρα*, ἀόρ. α' τοῦ *πέλω*.

πειρά, ἦ' (*πέλω*)· ἀκωκή, αἰχμή, ὄξεϊα ἄκρα, ἄκίς, ἄκρον, κόψις.

πειράω, μελ. -άσω· παθητ., ἀόρ. α' *ἐπειράσθην*· πρὸς *πεπειράσμαι*· ὡς τὸ *πειράω*, κἀμνυ δοκιμῆν τινος, δοκιμάζω, ἐξετάζω || *δευαζώ*, *δοκιμάζω* νὰ παραπεισῶ τινά, τὸν θάλλω εἰς *πειρασμόν*, ζητῶ νὰ τὸν ἀποπλάνησω.— || ἀποπειραίω, ἐπιχειρῶ τι.

Πειραιεύς ἢ Πειραδέης, ὁ· τὸ ἐπίκειον τῶν Ἀθηναίων, καὶ σήμερον ἐστὶ οὕτω καλούμενον· γεν. *Πειραιεύς* ἢ -αῖός· δοτ. *Πειραιεῖ*· αἰτ. *Πειραιᾶ* (βλ. καὶ K. E. A.).

πειραίνω, μελ. -ἄνω· ἀόρ. α' *ἐπειρήνα* (*πειρας*)· δένω, δένω τι μετὰ τινος ἄλλου, προσδέω τι εἰς τι, συνδέω δύο πράγματα, τὰ δένω μαζί καὶ σφιγκτὰ διὰ δεσμοῦ || *σειρῆν πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε* = ἀφ' οὗ ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα τοῦ δεσμοῦ τοῦ κατασκευάσθητε πλέγμα.— || ἐκτεταμέ. ἀντί *πειραίνω* (βλ. λ.), τελειώνω, συμπληρώνω || ἐν τῷ παθητ., συμπληροῦμαι : *πάντα πεπειράνται* (γ' ἐν. πρ.). = ὅλα ἔχουν τελειώσει (ἔχουν συμπληρωθῆ).

πειραν, ἐπ. γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ *πέλω*.

ΠΕΙΡΑΡ, -ἄτος, τό, ποιητ. ἀντί *πέρας* (βλ. λ.), τέλος, τέρμα, ἄκρον || ἐν τῷ πληθ. *πειρατα γαίης* = τὰ πέρατα (τὰ ἄκρα) τῆς γῆς || ἄπολ., τὰ ἄκρα σχοινίων, δεμένα με κόννον σχοινία.— || τὸ τέλος ἢ τὸ ἀποτελεσμα πράγματός τινος || τὸ ἀκρότατον σημεῖον || τὸ ἔσχατον ἄκρον, τὸ ἀνώτατον χεῖλος || τὸ κύριον ἢ τὸ σημαντικώτερον ἀντικείμενον.— || ἐνεργ., τὸ φέρον τι εἰς πέρας, τὸ ἀποπερατοῦν τι || *πειρατα τέχνης* καλοῦνται *καρ*· Ὀμηρῶ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ χρυσοκόου, ὡς ἀποπερατοῦντα τὰ διάφορα κομφοτεχνήματα.

Ἔτυμ.* : *πειρα* (per-Fj*) Πινδ. *πειρας*, γεν. *πειρατος* (**per-Fj-t*), αἰτ. *πέρας*, -ατος· ὁμ. *ἀπειρών*, -ονος· πρβλ. Ἠσυχ. *ἀπείρονα πέρας μὴ ἔχοντα*· *πολυπειρών*· ὁμ. *πειραίνω*, αἰτ. *πειραίνω* : *σανσκρ.* *pā-van-* (κόννος, μέλος), *pān-u-ḥ* (κόννος, ἄρδρωσις)· εἰς ἰαπ. **per-* (: *πέλω*, *πόρος*, *πορθμός*, *περᾶν* κλπ.).

πειράσις, ἦ' (*πειράω*)· δοκιμή, δοκιμασία || ἀπόπειρα πρὸς ἀποπλάνησιν νέου, ἀποπλάνησις, ἀπαγωγῆ.

πειρασμός, ὁ (*πειράζω*)· ὅ, τι και νῦν, δοκιμή,

πειρασμός, δελεασμός, ἢ εἰς ἁμαρτίαν παρακίνησις.

πειράτων, ἦ' ἐν τῷ πληθ. -έτα, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πειράω*· πρέπει τις νὰ δοκιμάσῃ, ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ.

πειράτης, -ῆρος, ὁ, παράλλ. τύπος τοῦ *πειρατής* (βλ. λ.).

πειράτηριον, ἰων. *πειρητήριον*, τὸ (*πειράω*)· τὸ μέσον τοῦ δοκιμάζειν ἢ τοῦ ἐξελεγχεῖν τι, κριτήριον, γνώρισμα || *φρόνια πειρατήρια* = φρονικά θασανιστήρια, θασανισμός διὰ γενόμενον φόνον.— || ὀρητήριον *πειρατών*, φωλεὰ *πειρατών*.

πειράτης, -οῦ, ὁ (*πειράω*)· ὁ δοκιμάζων, ὁ ἐπιχειρῶν || ὡς και νῦν, *πειρατής*, ληστής τῆς θαλάσσης, ληστοπερατής, λατ. *pirata*.

πειράτικός, ἦ, ὄν· ὡς και νῦν, *πειρατικός*, ὁ ἀνήκων εἰς *πειρατάς* || ὁ κατάλληλος διὰ *πειρατεῖαν* || ὁ ῥέπων εἰς τὴν *πειρατεῖαν*.

πειράω, μελ. -άσω, ἰων. -ήσω || συχνά ὡς ἀπρθ. **πειράομαι**, μετὰ μέσου μελ. *πειράομαι*, δωρ. β' πληθ. *πειρασεῖσθε*· μεσ. ἀόρ. α' *ἐπειράσθην*, ἰων. *ἐπειρησάμην*· παθ. *ἐπειρησάμην*· ἰων. *ἐπειρήθην*· παθ. πρὸς *πεπειράμαι*, ἰων. *πεπειρήμαι*· (*πειρα*)· ἀποπειρῶμαι, ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω, δοκιμάζω. 2) μετὰ γεν. προσ., δοκιμάζω τινά || δοκιμάζω (προσπαθῶ) νὰ τὸν *πέλω* || ὡς. κἀμνυ (ἐπιχειρῶ) ἀπόπειραν ἐναντίον τινός, ἐπιτιδέω κατὰ τινος || ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνν. και μετὰ αἰτ. προσ. 3) ἀπολ., δοκιμάζω τὴν ἰκανότητά μου ἢ τὴν τύχην μου εἰς τι πρᾶγμα (π. χ. εἰς τὸν πόλεμον).— || τὸ ἀποθ. *πειράομαι* ἀπαρτῆ συντεταγμένον κατὰ τὸ πλείστον μετὰ γεν. προσ., κἀμνυ δοκιμῆν διὰ τινα, τὸν δοκιμάζω διὰ νὰ ἴδω, ἀν εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, τὸν δέτω ὑπὸ δοκιμασίαν || ὅθεν, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ || ὡς. δοκιμάζω τὸν ἑαυτὸν μου (τὴν δύναμίν μου) ἐναντίον τινός (ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς ἄλλον τινά), ἀντιπαράβολοι πρὸς τινα, ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα. 2) μετὰ γεν. πρᾶγμ., δοκιμάζω τι, ἐξελέγχω τι, λαμβάνω (ἀποκτῶ) *πειραν* τινος. 3) ἀπολ., δοκιμάζω τὴν δύναμίν μου, δοκιμάζω τὴν τύχην μου, κἀμνυ δοκιμῆν || κἀμνυ δοκιμῆν ἢ ἀπόπειραν με λόγους || *πεπειρήμαι μύθοις* = ἔχω δοκιμάσει ἑμαυτὸν, τ. ἐ. εἶμαι ἐμπειρός, εἰς λόγους (ἔχω *πειραν* τῆς ρητορικῆς, εἶμαι εὐφροδής).

πειράω, μελ. -άσω, ἰων. -ήσω || συχνά ὡς ἀπρθ.

πειράομαι, μετὰ μέσου μελ. *πειράομαι*, δωρ. β' πληθ. *πειρασεῖσθε*· μεσ. ἀόρ. α' *ἐπειράσθην*, ἰων. *ἐπειρησάμην*· παθ. *ἐπειρησάμην*· ἰων. *ἐπειρήθην*· παθ. πρὸς *πεπειράμαι*, ἰων. *πεπειρήμαι*· (*πειρα*)· ἀποπειρῶμαι, ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω, δοκιμάζω. 2) μετὰ γεν. προσ., δοκιμάζω τινά || δοκιμάζω (προσπαθῶ) νὰ τὸν *πέλω* || ὡς. κἀμνυ (ἐπιχειρῶ) ἀπόπειραν ἐναντίον τινός, ἐπιτιδέω κατὰ τινος || ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνν. και μετὰ αἰτ. προσ. 3) ἀπολ., δοκιμάζω τὴν ἰκανότητά μου ἢ τὴν τύχην μου εἰς τι πρᾶγμα (π. χ. εἰς τὸν πόλεμον).— || τὸ ἀποθ. *πειράομαι* ἀπαρτῆ συντεταγμένον κατὰ τὸ πλείστον μετὰ γεν. προσ., κἀμνυ δοκιμῆν διὰ τινα, τὸν δοκιμάζω διὰ νὰ ἴδω, ἀν εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, τὸν δέτω ὑπὸ δοκιμασίαν || ὅθεν, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ || ὡς. δοκιμάζω τὸν ἑαυτὸν μου (τὴν δύναμίν μου) ἐναντίον τινός (ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς ἄλλον τινά), ἀντιπαράβολοι πρὸς τινα, ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα. 2) μετὰ γεν. πρᾶγμ., δοκιμάζω τι, ἐξελέγχω τι, λαμβάνω (ἀποκτῶ) *πειραν* τινος. 3) ἀπολ., δοκιμάζω τὴν δύναμίν μου, δοκιμάζω τὴν τύχην μου, κἀμνυ δοκιμῆν || κἀμνυ δοκιμῆν ἢ ἀπόπειραν με λόγους || *πεπειρήμαι μύθοις* = ἔχω δοκιμάσει ἑμαυτὸν, τ. ἐ. εἶμαι ἐμπειρός, εἰς λόγους (ἔχω *πειραν* τῆς ρητορικῆς, εἶμαι εὐφροδής).

πειρηθεῖν, *πειρηθῆναι*, εὐκτ. ἀορ. α' και παθ. ἀπφρ. τοῦ *πειράω*, *πειράομαι*.

πειρητήριον, τό, ἰων. ἀντί *πειρατήριον*.

πειρητιζῶ, μελ. -ίζω = *πειράω*· ἀποπειρῶμαι, δοκιμάζω, ἐπιχειρῶ || δοκιμάζω, θασανίζω, ἐξελέγχω.— || μετὰ γεν. προσ., δοκιμάζω τινά, τὸν δέτω ὑπὸ δοκιμασίαν || ὡς. δοκιμάζω τινά (δοκιμάζω τὰς δυνάμεις του) ἐν μάχῃ || μετὰ αἰτ., κἀμνυ ἀπόπειραν κατὰ τινος, ἐπιτιδέωμαι ἐναντίον του.

πέριος, -ίνθος, ἦ' αἰτ. *περίονθα*· πλεκτός κάλαθος τετράγωνος, τοποθετούμενος και στερεὰ προσδεδόμενος ἐντός τῆς ἀμάξης, χρησιμεύων δὲ δι' ἐναπόθεσιν τροφίμων ἢ ἄλλων πραγμάτων [πιθανῶς προελληνικῆ] λέξις· κατὰ τινα προέρχεται εἰς ἰαπ. **peri-venth* (ὁ περίος εἰς εσσοτρομμένος), και εἶναι ἰσηματισμένῃ κατὰ τὰ εἰς -*ενθ-*, πρβλ. θετ. *trivandhurā-* (ὄχημα με κασοῖνι διὰ τρία πρόσωπα)].

ΠΕΙΡΩ, μελ. *περῶ*· ἀόρ. α' *ἐπειρα*, ἐπ. *πειρα*· παθητ., ἀόρ. β' *ἐπᾶρη*, πρὸς *πέπαραμα* (*πέρας*)· *περῶ* διὰ μέσου, διαπερῶ ἐντελέως, διατριπῶ, ἐπερῶ εἰς τὴν οὐθλαν» (ἐπὶ ὀπτήσεως κρεάτων), «οουθλιζῶ» || *κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν* (= ἐπέπεσαν τὰ κρέατα στὴς οὐθλας).— μτχ. πρὸς *ἤλοις πεπαρμένω* = διαπερασμένον (τ. ἐ. διακοσμημένον) με καρφιά (ἐπὶ λαβῆς ἔψους) || μτφρ. *δδύνῃται πεπαρμένω* (= περασμένος *πέρα-πέρα* ἀπὸ τούς πόνους).— || μτφρ. *κύματα περῶ* = διαπερῶ (διασχίζω) τὰ κύματα || *πεῖρε κέλευθον* = διεπέρα τὴν ὁδὸν (ἐπὶ θαλάσσης, διέσχισε τὰ κύματα).

**Ἔτυμ.* : *πέλω* = καλ-*ολαυ.* *na-perja*· *periti* (διαπερῶ), πρβλ. ὁμ. *περῆνη*, *περῆνός*· *πόρη*· *πόρος*, *ἄπορος*· *πορίζω*· *πορευῶ*· *πορθμός*· *πειρα* (βλ. λ.)· πρβλ. *σανσκρ.* *par-* (γ' ἐν. ἀορ. ἵποτ. *pārjati*), *pirar-*, μεττ. *pārjati* (κἀμνυ τι νὰ περῶσῃ), *Zevd. par-*, λατ. *poria*, *porius*, *angi-porius* (στενὸν *πέρασμα*,

άτραπός) ((ιαπ. *pʰ-tu=πέρασμα, εν τῷ Ζενδ. pə-rəu-, pašu-, gall. rhyd), portō (*poritō <*poreō, ιαπ. *porējō=σανσκρ. pāṛāyati), γοτθ. faran (βαδίζω), farjan (ταξιδεύω), παλ-γερμ. faran, γερμ. fahren, παλ-σαξ. fōrian, παλ-γερμ. fuorran, fuoren (όδηγώ), άγγλ-σαξ. fēran (βαδίζω), παλ-norr. farmr (φορτίον πλοίου), παλ-γερμ. farm (λέμβος), ρωσα. poromū (πορδημετόν, «περαταριά») πάντα εξ ιαπ. *per- (εισδύω, διαπερώ) βλ. και εν περι, παρά.

πέισα, -ης, ή (πέιθω), ποιητ. αντί *πειθώ*: πειδώ, κατάπεισις || καταπραύνσις, καθουχάσις || ύπακοή, ύποταγή, καθυπόταξις.

πέισειε, γ' εν. αιολ. εὐκτ. άορ. α' τοῦ *πέιθω*.

πεισέμεν, έπ. αντί *πεισειν*, μελ. άπρφ. τοῦ *πέιθω*.

πεισι-θροτος, ον (*πέιθω*+*θροτός*): ό πειθών (καταπειθών) τούς θροτούς || ό έλέγχων, χαλιναγωγών, τούς θροτούς.

πέισμα, -ατος, τό (*πέιθω*): τό καλώδιον (χανδρόν σχοινίον), διά τό όποίου ή πρῶμνη τῶν πλοίων προσδεόετο εις τήν ξηράν || γυικώς, κάλω, καλώδιον, «παλαμάρι, καρβόσχοινο». — || τό εις ό δύναται τις να έχη έμπιστοσύνην, τό αντίκειμενον έμπιστοσύνης.

Έτυμ.: *πέισμα* <**penθ-σma*, ιαπ. bhendh- (δένω), πρβλ. *penθerōs* (βλ. λ.), *σανσκρ.* bandhānāi (<*bhṛdh-). Ζενδ. band (δένω), θρακ. *benθ-* (=δένω), λατ. offendimentum, offendit, γοτθ. bindan, παλ-norr. binda, άγγλ-σαξ. bindan, παλ-γερμ. bintan (δένω), γοτθ. and-bundhan (=λυθήναε), λιθ. beñdras (σύντροφος), bandā (άγέλη κτηνών).—*πάσμα* (=μιοχος, ούρά) αντί **παθμα* (καθ' Ηούχ.), ιαπ. bhṛdhiṃṡ: *πέισμα*=*χῦμα*, *πόμα*, *θέμα*: *γεῦμα*, *πῶμα*, *ανάθημα*: *τό πάσμα* (τοῦ Ηούχ.) δύναται να άποτελῆ συμφυρμόν εκ τῶν *πάσμα* και **πενσma*.

πεισμονή, ή (*πέιθω*): τό πειθείν, τό καταπειθείν || έπιμονή, έμμονή (οια ή ιδιότης τοῦ *πέισματος*=καλωδίου, πρβλ. *πέισμα*).

πεισομαι (Α), μέσ. μέλλ. τοῦ *πέιθω*.

πεισομαι (Β), άνώμ. μέλλ. τοῦ *πάσχω*.

πειστέον, ρημ. έπιθ. τοῦ *πέιθω*: *δει πειθείν ή δει πειθεσθαι*=πρέπει τις να πειθῆ, ή να πειθῆται.

πεισθηριος, α, ον (*πέιθω*): ό καταπειθών, κατάλληλος εις τό πειθείν, πειστικός, έλκυστικός.

πειστικός, ή, όν (*πέιθω*): ό,τι και νῦν, πειστικός, *καταπειστικός*, *ικανός εις τό καταπειθείν*.

πέισω, μελ. τοῦ *πέιθω*.

πέκος, τό (*πέκω*)=*πόκος* (βλ. λ.), μαλλιον, έριον.

Έτυμ.: *πέκος*=λατ. pecus, -oris, πρβλ. λατ. pecu, -ūs, pecus, -udis, όμδρ. pecuo (=λατ. pecua), *σανσκρ.* pācu, paśu, paśū-h = Ζενδ. pasu-š (κτηνή), γοτθ. faihu (τύχη, χρισμα, πρβλ. λατ. pecūnia), παλ-γερμ. fihu, fehu, παλ-norr. fe, άγγλ-σαξ. feoh (κτηνή), λιθ. brēkus, παλ-πρωσα. pekū (κτηνή) εξ ιαπ. *pekū- (οικιακόν ζῶον χρησιμον διά τό μαλλιον του, ειθ. τό πρόβατον): έλλ. *πέκω*, *πεκτώ* (βλ. *πέκω*).

πεκτέω, μελ. -ήσω (*πέκω*): κείρω, κουρεύω, ψαλιδίζω || κτενίζω.

ΠΕ'ΚΩ, έπ. *πέκω*: μελ. *πέξω*: μέσ. άορ. α' *επεξάμην*, μετ. *πεξάμενος*: παθ. άορ. α' *επέχθη*: κτενίζω ή ξοίνω μαλλι, λατ. *pectere* || μέσ., *χαίτας πεξαμένη* = άφ' οῦ εκτένισεν τήν κόμην της. 2) κείρω, κουρεύω, «κόβω με τό ψαλίδι».

Έτυμ.: *πέκω*, άπτ. *πεκτέω*: *πέκος*, *πόκος*: *ποκίζω*: *κτείς* (**rkten-*), λατ. pecten, -inis, *pectō*, πρκ. *pekti*, *pekus* (έριώδης, μαλλιάρος), όμδρ. *petenata* (=reclinata), παλ-γερμ. fahs (θριξ, χνούς), παλ-norr. fax (χαίτη), fōer (πρόβατον), λιθ. *peszū* (τραβῶ από τά μαλλιά, εκριζώνω), *σανσκρ.* pākṣman- (βλεφαριδες), Ζενδ. paśna- (βλέφαρον), νεο-περα. pašm (έριον), άρμ. asr (μαλλι πρόβατου) πάντα εξ ιαπ. **ρόku-*: βλ. και *πέκος*.

πελάγιζω, μελ. -ίζω (*πέλαγος*) σχηματίζω *πέλαγος* ή λιμνην || επί ποταμού, πλημμυρώ, ύπερεκχειρίζω || επί τόπων, κατακλύζομαι υπό τῶν υδάτων, άποτελματοῦμαι.— || έχω άνοιχθῆ εις τό πέλαγος, εύρίσκομαι άνοικτά, διαπλέω *πελάγη*.

πελάγιος, α, ον, και -ος, -ον (*πέλαγος*): ό του *πέλαγους*, ό άνήκων εις τό *πέλαγος* || ό ζῶν εις τό *πέλαγη* (επί ιχθύων), λατ. *marinus* || ό εν τῷ *πελάγει* εύρισκόμενος, εις τά άνοικτά.

πελάγιτης, -ου, δ, θηλ. -ίτης, -ιδος (*πέλαγος*): ό εν τῷ *πελάγει* εύρισκόμενος, ή ό του *πέλαγους*.

ΠΕ'Α'ΤΟΙ, -εος, τό έπ. δοτ. πληθ. *πελάγεσσι*: ως και νῦν, τό *πέλαγος*, τό άνοικτόν *πέλαγος*, ή άναικτή θάλασσα, ώκεανός, λατ. *pelagus*: πάσα μεγάλη έκτασις υδάτων (λιμνης, πλημμυρισαντος ποταμού κλπ.) || μετρ. επί παντός μεγάλου δγκου ή ποσοῦ ύπερβολικού, ως π.χ. *πέλαγος ναυών*=θάλασσα συμφορών, άτελείωτος σειρά συμφορών.

Έτυμ.: *πέλαγος*, λατ. *aemorus*: λατ. *plaga* (plaga, gula).— βασιική σημασις, ό ήπλωμένος εις έπίπεδον έπιφάνειαν, πρβλ. άγγλ-σαξ. *flōc*, παλ-γερμ. *flah*, γερμ. *flach*: εξ ιαπ. β. **pe*(e)lā-g (άπλώνειν εις έπίπεδον μέρος), (δπόθεν ως και ήρακλ. *πλάγος*, τό (=πλαγιά, πλευρά), *πλάγιος*, και κατ' έπέκτ. **pelā-* εν τῷ λατ. *plānus* κλπ. (βλ. εν λ. *πέλαγος*), και εκ παραλλήλου ιαπ. **pe*(e)lā-g εν τῷ *πλάξ*, *πλακερός* (βλ. λ. λ.).— Κατά τόν *Kreitsaiger* ή λ. *Πελαγοί* <**Πελαγο-κοί* (=οί κάτοικοι τῆς πεδιάδος, και δή τῆς του Πηνειού εν Θεσσαλίᾳ) <*πέλαγος* (έπίπεδος έπιφάνεια).

πελάζω, μελ. *πελάσσω*, άπτ. *πελάω*: άορ. α' *επέλασσα*, έπ. *πέλασα* (*επέλασσα* και *πέλασσα*): μέσ. άορ. α' *επέλασάμην*: παθητ., άορ. α' *επέλασθη*, ποιητ. *επλάσθη*: έπ. παθ. άορ. β' *επλήμην*, γ' εν. και πληθ.

πλήτο, *πλήγτο* και *επλήγτο*: παθ. πρκ. *πέπελμηαι*, μετ. *πεπλημένος*.— άπαντῶσιν ως και παραλλήλοι

τύποι *πελάω*, *πελάθω*, *πλάθω* (εκ τῶν *πέλας*): || άμτβ., πλησιάζω, έρχομαι πλησιον εις τή σημετιον, προσέρχομαι || άπολ. έρχομαι πλησιον, προσεγγίζω.

— || μετβ., φέρω τή πλησιον, τό φέρω έγγύς, τό κάμνω να πλησιήσῃ || *πελάζω νευρήν μαζῶ*=έλκω τήν νευράν (και τήν κάμνω να πλησιήσῃ) πρὸς τό στήθος μου || μετρ., *πελάσσω τινά δδύνη*: =τόν πλησιάζω, τόν φέρω κοντά, εις τάς δδύνας (εις τούς πόνους) || ως. μετρ., *επος ερέω άδάμαντι πελάσας* (ένν. αυτό) = διά ειπω λόγον άφ' οῦ πρώτον τόν φέρω πλησιον εις τόν άδάμαντα (δηλ. άφ' οῦ τόν καταστήσω σκληρόν ως τόν άδάμαντα) || *φυγᾶ μ' δυκέτ' άπ' αύλιων πελάτε* (ένν. θμίν)=δέν διά μέ κάμετε πλέον να φύγω από τό σπήλαιόν μου και να πλησιήσω πρὸς οἶς || μετὰ γεν. αντί δοτ., *πάρα πελάσαι φάος νεών* = εἶναι δυνατόν να πλησιήσῃ τό φῶς εις τά πλοία.— || εν τῷ παθητ., ως τό άμτβ.

άνεργ., έρχομαι πλησιον, προσεγγίζω, πλησιάζω: *επει τά πρώτα πέλασθεν*=όταν διά πρώτην φοράν έπλησίασαν || όσθεν εν τῷ έπ. άορ. β', *άσπίδες επλήγν' άλλήλοι*=αι άσπίδες έπλησίασαν ή μία τήν άλλην (έκόλλησαν ή μία εις τήν άλλην) || *πλήτο χθονι*=ήλθε πλησιον (έπλησίασεν) εις τήν γῆν, δηλ. κατέπεσε χαμαί || ως. *πελασθήναι ετι τόν θεόν*=να πλησιήσῃ εις τόν θεόν. 2) πλησιάζω γυναίκα, συνευρίσκομαι μετὰ γυναίκος.

πελάθω, παραλλήλος τύπος τοῦ *πελάζω*, πάντοτε άμτβ.

πέλαγος, δ' πᾶν πυκνόν (τ.ε. ήμίπηκτον) υγρόν οἰσοδήποτε αυστάσεως || πολύτος (χυλός) εξ άναμειξεως μάλλις, μέλιτος, άλευρου και πηγμένον άιματος.— || κράμα τή παχύρρευστον προσφερόμενον εις τούς θεούς και ανιστάμενον εκ μέλιτος, άλεύρου και έλαιου.

Έτυμ.: άθεθ. έτυμ.* από τινων συνσεσχετίσθη πρὸς τό λατ. *planius*=λιθ. *plānas* (λοχνός), πρβλ. λιθ. *plānē* (πλακοῦς), *plōju*, *plōti* (κτυπῶ με τά παλαμόχερα), *plāniti* (ισοπεδώνω), λατ. *plāt* (διδω πλατύ σῆμα εις πλακοῦντα), παλ-πρωσα. *plonis*, λατ. *plāns* (άλνιον), γαυλ. *Medio-lānum* (**plāno-*) (=έν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος), παλ-ιρλ. *lār*, gall. *llawr* (= *solum*, *fundus*, *area*)=άγγλ-σαξ. *flōr* (σανίδωμα), μεσ-γερμ. *vluo* (κάμπος), παλ-ιρλ. *lāthar* (**[p]lātho-*) (=exp-silio, *dispositio*), μεσ-ιρλ. *lāthair* (**[p]lātri-*) (=εκτασις, έξάπλωσις) εξ ιαπ. **pelā-* (=άπλώνω, πλατώνω διά πέσεως ή διά κτυπήματος τῆς παλάμης), βλ. και εν *παλάθη*, *παλάμη*, *παλαστή*: ή ιαπ. β.

*pelā- κατ' ἐπέκτ. ἐγένετο *pelāg- ἐν τῷ *πέλαγος* (βλ. καὶ ἐν *πλήσσω*, *πλάτυς*, *πλάθωνον*, *πλάτανος*).— Ἄλλοι, στριγγίζονται ἐπὶ τοῦ ὅτι ἡ λ. *πέλανος* ἐδήλου πᾶν πυκνὸν ὕψρον, καὶ κυρ. πλακῶντα γευστῆς καταστάσεως, τὸν ὁποῖον ἐρριπτον εἰς τὴν πυρὰν ὡς προσφορὰν εἰς τοὺς θεοὺς, ἢ ἀχρησιμοποῖον ὡς εἶδος σπονδῶν, συνοχεῖται τὸ *πέλανος* (*πελα-*) πρὸς τὸ λατ. *plēns* (**plē-*) (=σταγῶν), *plēt* (ἀποστάζω), λιθ. *plū*, *plūi* (χέω), λατ. **plē-* (χέω, ρέω): **plēu-* ἐν τῷ ἕλλ. *πέλω*.— Ἡ συσχετικὴ τοῦ *πέλανος* πρὸς τὸ *πόλιος*, λατ. *pollen*, δὲν γίνεται δεκτὴ ὑπὸ τῶν νεωτέρων.

παλαργιδεύς, ὁ (*παλαργός*)· νεαρὸς πελαργός, νεοσσὸς πελαργοῦ.

παλαργικός, ἡ, ὄν· ὁ τοῦ πελαργοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς πελαργόν.

πελ-ἀργός, ὁ (*πελός+ἀργός*)· τὸ γνωστὸν πτηνόν, ὁ πελαργός, «λελέκι».

Ἔτυμ.: παραγομένη ἡ λ. ἐκ τοῦ *πελός+ἀργός* σημ. κυρ. «γκρίζος» (φαιός) καὶ λευκός (δηλ. ἀσπρόμαυρος) ὑποκορ. *pelārgidēus* ἢ ἔκτασις τοῦ *ā* ὀφείλεται εἰς συναίρεσιν, τ. ἔ. *pelārgós* (<**πελαργός* (<**πελαF-argós* (<**πελαFός+ἀργός*, **πελαFός*=μαυροειδής (: λιθ. *palvas*, παλ-σλαυ. *plavū*, παλ-γερμ. *falo*, *falawer*=ὠχρός, ἕλλ. **πελιφός*, **πολιφός*, πρβλ. παλ-πογγ. *πελιτρός*, *ἀργός*=λευκός).

ΠΕΛΑΪ Ξ, ἐπιρ. ἔγγυς, πλησίον, πολὺ πλησίον, ἀντιθ. τῷ *ἐκάς*, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. ἀλλ' ὡς καὶ μετὰ δοτ. ἢ *πέλας* μετὰ γεν. ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ λατ. *prope* ἢ *aliquo loco*, ἐν ᾧ *πέλας* μετὰ δοτ. ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ λατ. *prope ad aliquem locum*.— ἢ ἀπολ., ἔγγυς ἢ οἱ *πέλας* (ἐνν. *ὄντες*)=οἱ γείτονες, οἱ συνάνθρωποι μας, οἱ ἄνθρωποι ἢ σπαν. ἐν τῷ ἐν, ὁ *πέλας*=ὁ γείτων.

Ἔτυμ.: *πέλας* (**pelō-*) *πελάθω* *πελάζω*, αἰολ. *πλάζω* *πελάτης* *πίλναμαι* (**pel-*) *πλησίον*, δωρ. *πλάτων* ἰων. *ἄπλητος*, δωρ. *ἄπλάτος* πάντα ἐξ ἰακ. β. *pelā-* (πλησιόζω). Ὁ *Lobeck* ὡς βασικὴν σημ. δῶν τῶν λέξεων τῆς ὁμάδος αὐτῆς ἐθεώρησε τὴν τοῦ «πλήττω», «κτυπῶ», πρβλ. Ἰλ. Μ 194 *πέλασε χθονί*=ἔρριψε κατὰ γῆς, Ἰλ. Ε 766 *ὀδόνθι πελάζειν*=ὀρπιτεῖν εἰς συμφορὰς (ἐντεῦθεν δὲ τινες συνοχεῖταισιν καὶ τὸ λατ. *pello*=πλήττω, πιθ. οὐχ ὀρθῶς) ἐν καταφατικῇ προτάσει τὸ ἰακ. **pelā-* (προσεγγίζω) θά ἦτο δυνατόν νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸ ἰακ. **pelā-* (ὀπλύνω, πλατύνω, κτυπῶ), βλ. καὶ ἐν *πέλανος*, *πέλσσω*.

πελασαίωτο, ἐπ. ἀντι *πελάσαιντο*, γ' πληθ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *πελάθω*.

Πελασγικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Πελασγούς, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Πελασγούς ἢ τὸ *πελασγικόν*, ὄνομα τῆς βορείας πλευρῆς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν (βλ. Κ.Ε.Α.).

Πελασγός, ὁ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. οἱ *Πελασγοί*· παρ' Ὀμ. ἀναφέρονται ὡς κατοικοῦντες ἐν Κρήτῃ, ὡς ἐν Ἠπειρῷ, παρὰ τὴν Δωδώνην, ἐπίσημη δὲ καὶ ὡς κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας, ἀλλ' ἐν ταῦθ' μνημονεύονται καὶ ὡς σύμμαχοι τῶν Τρώων· ἐκ τοῦ τελευταίου συναγεται ὡς πιθανόν ὅτι κατόικον ἐν Μ. Ἀσίᾳ. Παρ' Ἡρόδοτῃ μνημονεύονται ὡς συγγενεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς αὐτοὺς. [ἀδελ. ἔτυμ.] κατὰ τινες ἐκ β. *πελ-* τῆς ἐν τῷ *πέλος*, οἰοῦντι ὡς οἱ εἰς Ἀνατολῆς ἐλθόντες «μελαφοί» (πρβλ. *Πέλωψ*) κατ' ἄλλους ἐκ β. *περ-*, τῆς ἐν τῷ *πέρα*, οἰοῦντι οἱ μεταναστεύσαντες· καὶ κατ' ἄλλους τέλος συγγ. τῷ *πλάζω* (βλ. καὶ Κ.Ε.Α.).

πελάτης, -ου, ὁ, θηλ. **πελάτης**, -ιδος (*πελάζω*)· ὁ πλησιόζων, ὁ ἐρχόμενος πλησίον, ὁ γείτων, λατ. *accola* ἢ ὡς ὁ παρεισδίων, ὁ πλησιόζων γυναίκα.— ἢ ὁ πλησιόζων Ἰνα ζήτηση προστασίαν, ὁ ἐξαρτώμενος, ὁ μισθωτός, ὁ ὡς καὶ νῦν *πελάτης*.

πελάω, ποιητ. τύπος τοῦ *πελάζω*, λαμβανόμενος μετ. καὶ ἀμετ.: 1) φέρω τι πλησίον εἰς τι. 2) ἔρχομαι πλησίον εἰς τι, πλησιόζω, προσεγγίζω.

πέλεθος ἢ **σπέλεθος**, ὁ (*σπῆλός*)· κόπρος ἀνδρῶπου, περιττώμα [βλ' ἔτυμ. βλ. *σπέλεθος*].

πέλεθρον, τό, ποιητ. ἔκτατ. τύπος ἀντι *πέλεθρον* (βλ. λ.)

πέλεια, ἡ (*πελός*)· ἡ ἀγρία περιστερά, κληθεῖσα οὕτω λόγῳ τοῦ σκοτεινοῦ τῆς χρώματός.— ἢ *πέλαια*, αἰ, ἐκαλοῦντο καὶ αἱ προφητικὰς ἰκανότητάς ἔχουσαι ἱερεῖαι τῶν παλαιῶν χρόνων λόγῳ τῶν μαντικῶν περιστερῶν τῆς Δωδώνης.

Ἔτυμ.: *πέλεια* καὶ *πελαίαι*.— *πέλεια* καὶ *πελαίαι*-δες (αἱ ἱερεῖαι), πρβλ. βιολ. *πέλειος* (παρ' Ἡουχ.=γέρων)· βασικαὶ σημ., «κεφαλαὶ πολιαί, λευκότριχες» βλ. ἐν παλ-αττικ. *πελιτρός*.

Πελαϊάδες, αἰ=*Πελαϊάδες* (βλ. λ.) ἢ ὡς. καὶ ἐν τῷ ἐν. *Πελαϊάς*, -άδος, ἡ=*Πελαϊάς* (βλ. λ.).

πελαιο-θρέμμων, ον (*πέλεια+τρέφω*)· *πελειοτρόφος*, ὁ τρέφων περιστεράς.

πελεκάν, -άνος, ὁ, ἢ **πελεκᾶς**, -άντος, καὶ δωρ. **πελεκᾶς**, -ᾶ (*πελεκᾶν*)· ὁ δρυοκολάπτης, «ξυλοφαγός», τὸ πτηνὸν-ξυλοφάγος.— ἢ ὁ πελεκᾶνος, πτηνὸν παρυδάτιον [βλ' ἔτυμ. βλ. *πέλενος*].

πελεκᾶω, μελ. -ήσω (*πέλεκος*)· ὡς καὶ νῦν, *πελεκῶ*, λαζεύω διὰ πελέκως, χονδροπελεκῶ, λατ. *dolare*.

πελεκίζω, μελ. -ίζω (*πέλεκος*)· πλήττω διὰ πελέκως, ἀποκόπτω διὰ πελέκως, ἀποκεφαλίζω, λατ. *securi percutere*.

πελεκίνος, ὁ=*πελεκᾶν* ἢ, εἶδος «πελεκᾶνου». **πελέκκησος**, ἀντι *ἐπελέκησος*, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *πελεκᾶω*.

πέλεκκον, τό (*πέλεκος*)· στείλειος πελέκως κοιν. «στειλιόρι».

πέλεκυς, -εως, ἰων. -εος, ὁ· δοτ. πληθ. *πέλέκεις*, ἐπ. *πέλέκεις*· ὡς καὶ νῦν, *πέλεκυς* ἀμφοστομος ἀξίνη, «τοεκούρι» ἢ οὐ *δώρασι μάχεσθαι*, ἀλλὰ καὶ *πέλέκεις*=μάχεσθαι οὐ μόνον διὰ δοράτων ἀλλὰ καὶ διὰ πελέκων ἀκόμη, πρὸς δὴλωσιν πολέμου μέχρ' ἐσάταν, κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν μάχονται μόνον στρατιῶται ἀλλὰ καὶ πᾶς πολιτῆς.

Ἔτυμ.: *πέλεκος*· σασκρ. *paraçú-* ἢ (*paraçú-*), δάεινον ἐκ τίνος τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, πρβλ. Βαβυλ.-Assur. *pilaçqu*, Σουμερ. *balag* (ἀξίνη).— Παράγ.: *πελεκᾶνάω* (**πελεκᾶνάω*, -κῶνάω), μεθομρ. *πελεκᾶνάω* (ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ *πέλεκος*)· ὁμηρ. *πέλεκκον* (**πέλεκᾶνον*)· *πελεκίζω*.

πελεμίζω, μελ. -ξω· ἐπ. ἀορ. α' *πελέμιξαι*· παθ. ἀορ. α' *ἐπελεμίχθην* (πάλω)· πάλλω, σείω, κινῶ, τινάσσω, κάμνω τι νὰ τρέμῃ (νὰ σείεται).— παθητ., σείομαι, τινάσσομαι, τρανάζομαι, κλονίζομαι, τρέμω ἢ ὠδοῦμαι μακράν, ἀπομακρύνομαι (φεύγω) κλονούμενος.

Ἔτυμ.: *πελεμίζω*· *πέλεμος*, ἐπ. *πέλο*—(πρβλ. *Πτολεμαῖος*)· πρβλ. γοτθ. *us-filma* (φοβισμένος), παλ-πογγ. *felmsfullir* (τρέμων), *felmir* (φόβος, τρόμος), *fólma* (ψηλαφῶ, πασπατεύω), παλ-σλαυ. *plachu* (**poliso-*)=κλονοῦμενος, δειλός, βλ. καὶ *πάλω*.

πελεμύχθην, ἐπ. ἀντι *ἐπελεμύχθην*, παθ. ἀορ. α' τοῦ *πελεμίζω*.

πέλεσκο, ἰων. καὶ ἐπ. β' ἐν. προστ. τοῦ *πέλωμαι*.

πέλευ, ἐπ. β' ἐν. προστ. τοῦ *πέλωμαι*.

πεληιάς, -άδος, ἡ, ἰων. ἀντι *πελαϊάς* (βλ. λ.).

πελιδόνος ἢ **πελιτρός**, ἡ, ὄν (*πελίδος*)· ὡς καὶ νῦν,

πελιδόνος, μαυροκίτρινος, ἡμελιανισμένος.

Ἔτυμ.: ἀττ. *πελιτρός*, ἰων. ποιητ. *πελιδόνος* (κατὰ τὸ *ὀπιδόνος*, ἀλαπαδνός, μακεδόνος κλπ.)· *πελίδος* (**πελι-Fός*)· *πελίδος* (**πελιδόνος*)· ὁμηρ. κλπ. *πολίδος* (**πολι-Fός*)· Ἡουχ. «*πελιτρός*· *φαιόν*· *Κύπριος*» (**pel-id-*)· ὁμ. κλπ. *πέλεια* καὶ *πελαίαι* (: λατ. *palumbus*, -bes (<**pol-on-bho-*, παλ-πρωσ. *roalis*=περιστερά)· διαλ. *πέλειος* (=γέρων, παρ' Ἡουχ.)· Μακεδ. παρ' Ἡουχ. *πέλλης*=τερωδής· σασκρ. *palitá-* ἢ (θηλ. θεδ. *poliknī* [λατ. *pellitī*]=ἕλλ. **πέλιτνια*, δωρ. ἐκ τοῦ **πελιτρός* (=σασκρ. *palitá-*) ἀχρημάτιος τύπον *πελιτρός*)· λατ. *palileo* (<**pallo-s* (<*polino-s* ἢ *poliso-s*) *pullus* (**pul-no-s* (<**puj-no-s*) *plumbum* (μόλυβδος), παλ-ιρλ. *lath*, *gall*. *llwyd* (<**plei-t-o-s*), ἰρλ. *lɪ* (χρῶμα, δρασμός), *gall*. *lliw* (=color) (<Κελτ. **pljivos-*), παλ-πογγ. *fo, lɪ*, ἔγγλ.-σαξ. *fealo*, παλ-γερμ. *falo* τ. ἔ. **pol-vo-*), παλ-σλαυ. *plavū* (**ποίνω*)=λευκός, *pelesū* (λευκόφαιος), λιθ. *palvas* (ὠχροκίτρινος), *pólzasz* (ὠχρός), *pelé* (μενίσμα), *peléti* (μουχλιαζώ), *plikas* (λευκόφαιος),

άρμ. alikh (πληθ. κύματα αλλά και πολίων γένειον), alevor (λευκόφαιος) σανσκρ. rāṛḍh-ḥ (υπόλευκος), pāṭala-ḥ (άπαλως έρυθρός).

ΠΕΛΙΟΣ, α, ον (πελιός)· ύπομέλας μελονοκίτρινος (ίδια επί μερών του σώματος, τά ποια χάνουν τό φυσικό των χρώμα, όταν μωλωπισθούν και δημιουργηθούν υποδοριώς αιματηραί έκχυμώσεις).

ΠΕΛΙΝΘΟΣ = πελινθός (βλ. λ.).

ΠΕ'ΑΛΑ, ίων. πέλλη, -ης, ή' λεκάνη έκ ξύλου, κάδος έν ώ ήμελγον τό γάλα, «καρδόρα», λατ. mulctra.— II ποτήριον.— III λίθος.

Έτυμ.: πέλλα· πελλίς, πρβλ. Έουχ. «πελλίς» λεκάνη· πέλλα (<πέλλα, *πελFja, *σηFja: πελίη (= ξύλινο ποτήριον), ύποκορ. πελίχη· πήληξ, -ηκος, σανσκρ. pālanē, palyam, palla-ḥ, λατ. pēluis (λεκάνη, λεθέτι), παλ-νοργ. full, άγγλ-σαξ. full (ποτήριον), (ιαπ. *p]-πό-μ ή *p]-λό-μ), παλ-σλαυ. roilū (άγγετον άντλήσεως). Η όμως λέξεων, ήν ανάγουσιν εις ιαπ. ξ. pel- (γεμίζω έκ νέου) πιθ. συγγενούς μάλλον πρός τό λατ. pellis (βλ. έν λ. πέλμα), καθ' όσον αρχικώς έπρόκειτο περί άγγείων έκ δέρματος.— τό δέ πέλλα III (=λίθος) <πέλοα: σανσκρ. pāṣāra-ḥ, pāṣyam (λίθος, βράχος), (<parṣ- ιαπ. *pels-), παλ-γερμ. felis, felisa (πέτρωμα), παλ-νοργ. fiall (δρος), (ιαπ. *pel-só-m ή γερμ. feiḥa- ή *feina-: παλ-γερμ. feid, παλ-σλαυ. rolje=άγρός, ιρλ. all, γεν. ailte (*-]s)=λίθος, σκόπελος.

ΠΕΛΛΟ'Σ, ή πελόα, ή, όν, λατ. pullus, φαίος, φαίοχρους, σκονεινόχρωμος, ύπομέλας, πολυδδόχρους.

πέλλυτρον, τό, και συν. έν τῷ πληθ. πέλλυτρα· ποδεία, πρβλ. Έουχ. «πέλυτρα· οί δεσμοί οί περί τά σφυρά και τούς άστραγάλους των δρόμων περιελισσόμενοι, εις τό μη έκστραφήναι». 2) είδος έμβάδων, ύποδημάτων [πέλλυτρον (<πεδ- (βλ. έν ποδός) +*Flḡ-τρο-ν: ειλώα (βλ. λ.)].

πέλμα, τό, βι, και νῦν, πέλμα, τό ύποκάτω του ποδός μέρος, ή «πατούια ή πατούσα». 2) τό ύποκάτω μέρος του ύποδήματος, ή «σόλα».

Έτυμ.· πέλμα: παλ-fris. filmene (δέρμα), άγγλ-σαξ. filmen (δερμάτιον), είτα, έν συναφεία μετά των *peino-, -nā-, -ni-, (πιθ. (<*peimno- κλπ.), έλλ. πέλλας, πελλο-ράφος, λατ. pellis, παλ-γερμ. fel (γερμ. felna-), γεν. felles, άγγλ-σαξ. fell, παλ-νοργ. —fiall (δέρμα), γοτθ. Þrūts-fill (λέπρα) πρβλ. ειστέ έρουσ-πelas, έπίπλος, άπέλος, πέλην, πέπλος.— Κατά τινα ή όμως άδτη συγγενούς πρός τό παλ-γερμ. spaltan (=σχίζω, πρβλ. γερμ. spalten) και τά μετ' αυτου, εξ ιαπ. *sp(h)el- βασικη όμως έννοια είναι μάλλον ή του «καλύπτειν» εξ ιαπ. *pel-.

πέλωρος, δωρ. άντι πέλωμεν, α' πληθ. του πέλω. **Πελοποννησιότι** (παρά Θεοκρ.), έπίρ., έν τῷ διαλέκτω των Πελοποννησίων, τ. έ. δωριστί.

Πελοποννησιότι, οί' βι, και νῦν, οί κατοικούντες την Πελοποννησον, ή οί καταγόμενοι εξ αυτής.

Πελοπόν-νησος, ή=Πέλοπος νῆσος' ή γνωστή χερσόνησος, και σήμερα έν όνομαζομένη ούτω, κοινώς δε και Μοριάς' βλ. και Κ.Ε.Α.

πελόα, ή, όν βλ. πελλάα.

Πέλωψ, -οπος, ό (πελόα+ψ), κυρ.= ό σκοτεινήν έχων την όψιν, ό μελαψός' ό γνωστός έκ τῆς Μυθολογίας ήρωα, υιός του Ταντάλου, έλθών έκ Λυδίας εις Πελοπόννησον (εξ αυτου λαβοϋσα τό όνομα), όπου και έγκατεστάθη ως ήγεμών βλ. Κ.Ε.Α. **πελτάζω**, μελ. -ω· (πέλην)· ύπηρετώ ως πελταστής, τ. έ. ως έλαφρώς ώπλισμένος στρατιώτης.

πελταστής, -οϋ, ό (πελτάζω)· στρατιώτης φέρων πέλην (έλαφράν άσπίδα), λατ. cetratus· κατά τάς μάχας έλάμβανον θέσιν μεταξϋ των άπλετών (τ. έ. των βαρέως ώπλισμένων στρατιωτών) και των πιλών (ήτοι των έλαφρώς ώπλισμένων στρατιωτών).

Πελταστικός, ή, όν (πελταστής)· ό ήσκημένος εις την χρῆσιν τῆς πέλητος, ό έμπειρος πελταστής II τό πελταστικόν=οί πελτασται, τό σώμα των πελτοτών.

ΠΕ'ΑΤΗ, ή' μικρά έλαφρά άσπις άνευ γύρου (ξ-

τυος, βλ. Ίτυς), χρησιμοποιηθείσα τό πρώτον υπό των Θρακων, λατ. pelia, cetra. 2) τό σώμα των πελταστών, ως άσπίς άντι άσπιαται, όπλον άντι όπλιται.— II =παλτόν, άκόντιον, «κοντάρι», λόγχη.— III είδος κορημάτος ήππου.

Έτυμ.· πέλην· Έουχ. «πάλημ· γέρον» (*p]-pā)· πιθανώτατα άνήκουσιν εις την ομάδα περι ής έν λ. πέλμα, λατ. pellis· διά την σημασ. πρβλ. λατ. scutum· έλλ. σκύτος, κύτος, λατ. cutis (δέρμα).— έν τῷ σημ. πέλην=άκόντιον, λόγχη συνάπτεται υπό τινων πρός τό παλ-γερμ. scaltan (ώδω), παλ-σαξ. scaldan (άπωδω πλοιάριον), παλ-γερμ. scallā, μεσ-γερμ. schalte (κοντάρι διά την άπόδησιν πλοίων).

ΠΕΛΟ-ΦΟΡΟΣ, ον (πέλην+φέρω)· ό φέρων πέλην.

ΠΕ'ΑΩ, συνηθέα. ως άποθ. πέλωμαι, έν χρήσει μόνον κατ' έν. και πρτ., των όποιων μάλιστα τύποι τινές προσέλαβον βραδύτερον συγκεκομημένη μορφήν, ως γ' έν. ένεργ. πρτ. έπλεν άντι έτελεν· β' έν. μέσ. πρτ. έπλεο, έπλευ, άντι έπέλου· γ' έν. έπλετο άντι έπέλετο· έν τῷ Ίων. διαλ. οί τύποι του β' και γ' έν. είναι έκτετ. εις πελέσκειο, πελέσκειο· πρστ. πέλεν· ή μετχ. έν. είναι συγκεκ. έν τοίς συνθέτοις έπιπλόμενος, περιπλόμενος, άντι έπιπελόμενος, περιπελόμενος, σπανίωτ. δε ή άπλή πλόμενος.— ή αρχική σημασ., είμαι έν κινήσει, διατελώ έν κινήσει, πηγαινών ή έρχομαι, έγειρομαι: κλαγγή πέλει ούρανόθι προ=ή κραυγή έγείρεται (ύψοϋται) μέχρις ούρανου II γῆρας και θάνατος έπ' άνθρώποισι πέλονται = τό γῆρας και ό θάνατος έπέρχονται εις τούς άνθρώπους.— II =είμαι, συν. μετά συνυποβλήσεως τῆς συσχετίας, είμαι πάντοτε, είμαι συνήθως, αλλά και άπλως ύπαρχω, είμαι II γίνομαι.

Έτυμ.· πέλω και πέλωμαι (=κινούμαι, λατ. versari· γίνομαι, άποβαίνω)· κρητ. τέλωμαι (=έσομαι)· μετχ. άορ. περι-πλόμενος (=περικυκλών, περιβάλλων, π. χ. τό άστρ έν Ίλ. Σ 220' συμπληρών την τροχίαν του, π. χ. ό ένιαυτός έν Όδυσ. Α 16') μετχ. έν. περι-τελόμενος (έτος, ένιαυτός, ώρα, μετά τῆς αὐτῆς σημ.)· πάλιν (βλ. λ.)· πόλος (βλ. λ.)· πολέω· πολέω· πολέομαι (=πηγαίνω έρχομαι έρχομαι συχνά, συχνάως, λατ. versari· αιπόλος ('αίγ-πόλο-σ), βουκόλος, άμφί-πολος (βλ. λ. λ.)· θεοκωλέω (=είμαι προσηλωμένος εις μιαν λατρεία)· δμ. ποιητ. τελέθω· σανσκρ. cáraṭi (κινούμαι, πηγαινών, έρχομαι), Zevd. čaraiti (=versatur), čarāna- (άγρός έσκαμμένος), σανσκρ. divā-karā-ḥ (ήλιος), παλ-περσ. pari-kara (πρόσεχε!) (*qvoι-), λατ. colō (<qvelō = σανσκρ. cáraṭi, έλλ. τέλω), in-colo (κατοικώ), in-cola (κατοικός), in-quinus (κνοικόρης), Exquiliae (οικίαί κείμενα έξω), παλ-σλαυ. kolo (θεμ. εις -es-, άνάμειξις έκ των *qvels- και *qvolo-) = τροχός, παλ-περσ. kelan (τροχός), παλ-νοργ. huei (τροχός), αναδιπλ. έν τῷ σανσκ. cakā-ḥ (τροχός) (βλ. και έν κύκλος)· έν πάσιν υπόκειται ιαπ. β. *qvel- (στρέφομαι περί τι· versari, είμαι έν κινήσει, πηγαινοέρχομαι) διαμένω, κατοικώ, είμαι.

ΠΕ'ΑΩΡ, τό, άκλιτον· τέρας, τό παρά φύσιν μέγα, επί παντός πράγματος τεραστίου (πελωρίου), αλλά κατά τό πλείστον έν κακή έννοία.

Έτυμ.· πέλωρ· πέλωρον· πέλωρος· πελώριος· αιολισμοί, πρβλ. Έουχ. «τέλωρ· πελώριον, μακρόν, μέγα», «τελώριος· μέγας, πελώριος»· πέλωρ και τέλωρ είναι κατ' άνομ. έκ του ιαπ. *qveror: *qver-os έν τῷ έλλ. τέρας (βλ. λ.).

πελώριος, α, ον, και -ος, -ον=πέλωρος, ως και νῦν, πελώριος, τερατώδης, υπερμεγέδης, τεράστιος, γιγαντίας II τά περιν πελώρια = οί ισχυροί άνδρες των παλαιών χρόνων.

πέλωρον, τό=πέλωρ (βλ. λ.), τέρας, θηριον II πέλωρα Θεών=σημεία και τέρατα (κακοί οίονοι) πεμπόμενοι έκ μέρους των θεών· κυρίως ειπεῖν είναι οϋδ. τοϋ.

πέλωρος, η, ον, και -ος, -ον (πέλωρ)· πελώριος, τερατώδης, υπερμεγέδης, τεράστιος, γιγαντίας II φοβερός, τρομερός, άπαισιος, δυσόλωνος II τό οϋδ. πληθ. καίται και ως έπίρ. πέλωρα=τεραστίως, πελωρίως II άπαισιως, φοδερά, τρομερά.

πέμμα, -ατος, τό (πέπτεμαι, τοῦ πέσσω, πέπτω)· πᾶν εἶδος παρεσκευασμένης (μαγειρευμένης) τροφῆς ἢ κυρ. ἐν τῷ πληθ. «πλακοῦντες, γλυκίσματα».

πεμμάτ-ουρός, ὁ (πέμμα+*ἔργω)· ὁ κατασκευαστής *πεμμάτων* (πλακοῦντων, γλυκισμάτων).

πεμμάθ-αρός, ὁ (πεμμάθ+ἄρω)· ὁ διοικῶν μίαν πεμμάδα, ἥτοι σῶμα ἐκ πέντε ἀνδρῶν (στρατιωτῶν).

πεμμάζω, μελ. -άσω (πεμμάς, αιολ. *πέμπτε*=πέντε)· ἀριθμῶ, λογαριάζω, ἐπὶ τῶν πέντε δακτύλων, ἀριθμῶ κατὰ πεντάδας ἢ γενικῶς, ἀριθμῶ, λογαριάζω ἔκ τοῦ

πεμμάς, -άδος, ἡ, αιολ. ἀντὶ *πεντάς*· ὁ ἀριθ. *πέντε* ἢ σῶμα ἐκ πέντε ἀνδρῶν.

πεμπαστής, -οῦ, ὁ (πεμπαζώ)· ὁ ἀριθμῶν ἢ λογαριάζων κατὰ πεντάδας ἢ καθόλου, ὁ ἀριθμῶν, λογαριάζων· *μύρια πεμπαστής*=ὁ ἀριθμῶν κατὰ μυριάδας.

πέμπε, αιολ. ἀντὶ *πέντε*.

πεμπέμεναι, **πεμπέμεν**, ἐπ. ἀντὶ *πέμπειν*.

πεμπταίος, α, ον (πέμπτος)· ὁ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, ὁ κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν.

πεμπτ-ἡμερος, ον (πέμπτος+ἡμέρα), ὄνομα ἀντὶ *πενθῆμερος*, ὁ τῶν πέντε ἡμερῶν, ὁ περιλαμβῶν πέντε ἡμέρας.

πεμπτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πέμπω*· *δεῖ πέμπειν*=πρέπει νὰ πέμπῃ τῆς.

πέμπτος, ἡ, ον (πέντε)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πέμπτος εἰς τὴν σειρὰν ἢ ἡ πέμπτη (ἐνν. ἡμέρα), ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ ἄκκλ. γλ.=*Πέμπτη*.

πεμπτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πέμπω*· ὁ ἀπεσταλμένος, «σταλτός», ὁ ἀποστελλόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἀποσταλῇ.

ΠΕΜΠΩ, μελ. *πέμνω*· ἄορ. α' *ἔπεμνα*, ἐπ. *πέμνω*· πρκ. *πέπομφα*.—Παθητ., ἄορ. α' *ἐπέμφθη*· πρκ. *πέπεμαι*, γ' ἐν. *πέπεμμαι*· ὡς καὶ νῦν, πέμνω, στέλλω, ἐξαποστέλλω.— ἢ στέλλω μακρὰν, ἀποπέμνω, ἀπολύω, ἀποστέλλω εἰς τὴν πατρίδα· *χερὶ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν*=τὸν ξεῖνον (τὸν φιλοξενούμενον) πρέπει νὰ τὸν υποδέχῃ· οἱ φίλοφρόνων ὅταν ἐρχεται (ἢ ἐν δῶμα εἶναι κοντὰ σου), ὅταν ὁμως δελεῖται (νὰ φύγῃ), νὰ τὸν στέλλῃς εἰς τὴν πατρίδα του (ἢ· μὲ τὴν δέλησίν του δὲ νὰ τὸν ἀποστέλλῃς εἰς τὴν πατρίδα του, νὰ τὸν κατευθύνῃς). 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἐπὶ ἀνοκτίων, βελῶν κ.τ.δ., ἐξακοντίζω, ἐκαφενδονίζω, ρίπτω.— ἢ ὀδηγῶ, συνοδεύω, παρακοκοῦδῶ, διευθύνω ἢ *πέμνω* ἐπὶ τοῦ Ἑρμῶς=*πομπός*, ψυχοπομπός, συνοδός ἢ *πομπὴν πέμνω*=ὀδηγῶ πομπήν, διευθύνω πομπήν, τελῶ πομπήν. 2) στέλλω μετὰ τινος, κυρ. διὰ νὰ ἐχη μαζὶ του ἡ ἐξοδία διὰ τὸ ταξίδι (π. χ. *εἶματα, σίτον* κλπ.).— IV ὡς τὸ *ἀναπέμνω*, στέλλω ἄνω ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνοδίδω, παρῶγα, γεννῶ, φύω.— V μέσον, *πέμνωμαί τινα*=*μετὰ πέμνωμαί τινα*=στέλλω διὰ τινα, στέλλω νὰ μοῦ τὸν φέρουν. 2) στέλλω τι τὸ ἰδικόν μου, ἢ στέλλω πρὸς ὠφέλειάν μου, ἢ ἐνεργῶ νὰ σταλῇ τῆς.

Ἔτυμ.: *πέμνω*· *πομπός*· *πομπή*· *πομπεύς*· *πομπεύω*· σκοτ. ἔτυμ. κατὰ τινος συγγ. τῆς λιθ. *kākinīti* (κάνω νὰ ἐλθῇ), *kankū*, *kāktī* (φθάνω, ἐρχομαι).

πεμπ-ὄβολον, τό (*πέμνω*=*πέντε*+*ὄβολός*)· ἐργαλεῖον μαγειρικόν, εἶδος μακρῆς περὶνῶς συνισταμένης ἐκ πέντε ὀβελῶν ἢ πυράγρα ἐκ πέντε ὀδόντων.— ἀμφότερα τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὰς θυσίας, τὸ μὲν πρῶτον διὰ τὴν μετακίνησιν τῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ φηγομένων σαρκῶν, τὸ δὲ διὰ τὸ σκάλισμα τῆς πυρᾶς.

πέμφεις, -εγος, ἡ, ὡς δὲ καὶ **πεμφίς**, -ίδος· πομφόλυξ, φυσαίλις, φλύκταινα, «φουσκαλίδα» ἢ *πέμφειξ ἡλίω*=πομφόλυξ ἡλιακῆ, τ. ἔ. ἡλιακὴ ἄκτις ἢ *πέμφειξ δυσχελέμερος*=δύελλα.

Ἔτυμ.: *πέμφεις*· *πεμφίς*· *πομφός*· κατὰ τινος ἐξ λαπ. *b(h)axbh(h)-, ὁπότε θὰ ἐπρόκειτο περὶ ὀνοματοποιίας ἀκφραζούσης τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐξογκοῦσθαι, πρβλ. *βέμβεις*, ὡς καὶ ολαυ. *bā, būilj ἐν τῷ ἀρχ. ρωσ. *bu-būlia* (στογῶν βροχίτζ), νεο-ρωσ. *būblik* (*bā, būl-ikj)=ζηρόν ζυμαρικόν, τραγανισ, *būbia* (μικρόν ἀπόστημα), *būben* (βραχύσωμος ἄνθρωπος, νᾶνος κ. σερβ.

bubūljica (φλύκταινα), *būban* (κύσμος)· βλ. καὶ *πομφόλυξ*.— *Ἄλλοι συνάπτουσι τὸ *πέμφεις* πρὸς τὰ: λιθ. *rampsū*, *ram'pī* (ἐξογκῶν, πρήσκω), λεττ. *rempī*, *rampī*, *pumpī* (φουσκῶν), παλ-ολαυ. *pa, pū* (ὄμφαλος), ἀρμ. *phamphušt* (κύστις).

πεμφρηδών, -όνος, ἡ εἶδος σφηκῶς σχηματίζοντος τὰς κώφελας τοῦ ἐντὸς κοίλων ὄρων ἢ ὑπὸ τὴν γῆν.

Ἔτυμ.: *πεμφρηδών*· σανακρ. *bambhara*-h (μέλιοςσα), *bhambharait* (μύτα)· ἐξ λαπ. *bh(e)re (εἶμαι ἐν κινήσει, βομβῶ, θράζω), πρβλ. τὰ ἐν λ. *φρεῖα* (<*φρη· *Far*. ἢ λ. ὁμοιοκαταληκτὴ πρὸς τὰς *ἀνθηρηδῶν* καὶ *τενθηρηδῶν*.— Κατ' ἄλλους ἐκ θεμ. **πεμφρο-* (κεντρὶ μελλισσῆς): λατ. *forare* (διαπερῶ, διατρύπῶ), ἔλλ. *φάρος* (=ἄροτρον, κυρ. τὸ τέμνον, τὸ λαξεύον, ἐξ λαπ. **bher-*).

πέμφεις, αιολ. δ' ἐν. ἔδκτ. ἄορ. α' τοῦ *πέμνω*.

πεμφέμεναι, ἐπ. ἀντὶ *πέμψειν*, μελλ. ἀπρφ. τοῦ *πέμπω*.

πέμφεις, -εως, ἡ (πέμπω)· τὸ πέμπειν, τὸ ὀποστέλλειν, ἡ ὀποστολή.

πεμφῶ, **πεμφεί**, ὄνομα ἀντὶ *πέμνω*, *πέμψει*.

πενέστερος, **πενέστατος**, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *πένης*.

πενέστης, -ου, δ' ὑπηρετῆς, ἐργάτης, ἐργαζόμενος ἢ *πενέστα* ἐκαλοῦντο οἱ δουλοπάροικοι ἐν Θεσσαλίᾳ, ἦσαν δ' οὔτοι *δ*, *τι* οἱ *εἰλωτες* ἐν Λακωνικῇ, τ. ἔ. φυλὴ ἡττηθεῖσα ἀρχικῶς ἐν πολέμῳ, ἐπαυξηθεῖσα δὲ μετὰ ταῦτα δι' αἰχμαλώτων πολέμου.— ἢ γενικῶς, πᾶς δούλος, πένης.

Ἔτυμ.: συνήθως ἀνάγεται εἰς τὰ *πένομαι*, *πένης*· ὑπάρχουσι ὅμως καὶ οἱ ἀποχωρίζοντες τὴν λ. ἀπὸ τῶν **πένος*, *πένης*, κλπ. καὶ συνάπτοντες ταύτην πρὸς τὸ λατ. *penus*, -oris (τὸ ἐσωτερικόν, κυρ. τὸ ναοῦ τῆς Ἑστίαις), *penes* (παρὰ), *peniles* (ἐνδον, μέχρι τοῦ δάθους), *penātes* (ἀρχ. σμ. = ἄνθρωποι ἀσχολοῦμενοι εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ σίκου, δοῦλοι)· κατ' ἄλλους τέλος ἢ λ. δὲν εἶναι ἐλληνικῆ, μνημονεύονται δ' ὑπ' αὐτῶ *Πενέστα* ἐν Ἰλλυρίᾳ καὶ *Ἀπενέστα* ἐν Ἀπουλίᾳ.

πένης, -ητος, ὁ (πένομαι)· ὁ διὰ τῆς ἐργασίας του κερδίζων τὸν καθημερινόν του ὄρτον, «μεροκαματιάρης», ἐπομένως πτωχός.— ἢ ὡς ἐπιθ., πτωχός, ἄπορος· μετὰ γεν., ὡς τὸ λατ. *egens*, *πένης*· *χηρμάτω*=ὁ ἐστερημένος (ἢ στερούμενος χρημάτων.— συγκριτ. *πενέστερος*, *πενέστατος* [βλ. ἔτυμολ. ἔλλ. *πένομαι*]).

πενητο-κόμος, (πένης+*κομέω*)· ὁ περιποιούμενος τοὺς πένητας, ὁ φροντίζων περὶ αὐτῶν.

πενθάλεος, α, ον (πένθος)· πένθιμος, λυπημένος, πενθῶν.

πένθεια, ἡ, παράλλ. τύπος τοῦ *πένθος*.

πενθεῖτον, ἐπ. ἀντὶ *πενθεῖτον*, γ' δοῦκ. τοῦ *πενθέω*.

πενθερά, ἡ, θηλ. τοῦ *πενθερός*· ὡς καὶ νῦν, *πενθερά*, «πεθερά», ἡ μήτηρ τῆς συζύγου διὰ τὸν ἄνδρα, ἢ ἡ μήτηρ τοῦ συζύγου διὰ τὴν γυναῖκα (λατ. *socrus*).

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, δ' *δ*, *τι* καὶ νῦν, *πενθερός*, «πεθερός», ὁ πατὴρ τοῦ συζύγου διὰ τὴν γυναῖκα, ἢ ὁ πατὴρ τῆς συζύγου διὰ τὸν ἄνδρα, λατ. *socer*· ἐλέγεται δ' ὡς καὶ *ἐκυρός*.— ἢ γενικῶς, συγγενῆς ἐξ ἀγχιστείας, π. χ. ἀνδρόδελορος ἢ γυναικάδελορος.

Ἔτυμ.: *πενθερός*· σανακρ. *bāndhu-h* (συγγενῆς, ἐν τῷ πληθ. γονεῖς), λαπ. **bhēndh-*· βλ. καὶ λ. *πεῖσμα*· κυρ. δηλ. *πενθερός*=ὁ ἔχων συνῶμει οἰκογενειακόν δεσμόν δι' ἐπαγίαν· ἐτονίσθη δὲ *πενθερός* (ἀντὶ **πενθέρως*) κατὰ τὸ βμηρ. *ἐκυρός*, ὅπερ πάλιν ἐτονίσθη οὕτω (ἀντὶ **ἐκυρός*=σανακρ. *ζνάγρῆ-h*) κατὰ τὸ *ἐκυρῆ*.

πενθέω, μελ. -ῆσω· ἐπ. γ' δοῦκ. *πενθεῖτον*, ἀντὶ *πενθέω*, *πενθεῖτον*· ἀπρφ. ἐν. *πενθήμεναι* ἀντὶ *πενθεῖν*· (*πένθος*)· ὡς καὶ νῦν, *πενθῶ*, *πενθῶ*, ὀλοφύρομαι, διὰ τινα (κυρ. νεκρόν) ἢ παθητ., *πενθῶμαι*, εἶμαι ἀντικείμενον πένθους, *πενθῶμαι* (ὑπὸ τινος). 2) ἐπὶ πραγμ., *πενθῶ* ν, τὸ κλαίω.

πενθήμα, τό (πενθέω)· θρήνηος, πένθος.

πενθέμεναι, ἐπ. ἀπρφ. ἐν. τοῦ *πενθέω*.

πενθ-ήμερος, *ον* (πέντε + ημέρα)· ὁ πέντε ἡμερῶν, ὁ διαρκῶν πέντε ἡμέρας || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ *πενθήμερον* = τὸ διάστημα τῶν πέντε ἡμερῶν, τὸ σύνολον τῶν πέντε ἡμερῶν.

πενθ-ημί-μερής, *ες* (πέντε + ἡμιμερής)· ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ πέντε ἡμίση μέρη, τ. ἔ. ἐκ 2½ μερῶν || ὅθεν ἐν τῇ προσφάτι. *τομῇ πενθημιμερῆς* εἶναι ἡ λαμβάνουσα χώραν μετὰ τοὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου δύο· καὶ ἡμισιον πόδας, ὡς ἐν τῷ θακτυλικῷ ἑξαμέτρῳ καὶ τῷ ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν *ἐφθημιμερῆ τολμήν*, τὴν μετὰ τοὺς πρῶτους τρεῖς καὶ ἡμισιον πόδας.

πενθ-ημί-ποδιαίος, *α, ον*, καὶ ὁρθότ. **πενθημιπόδιος**, *α, ον* (πέντε + ἡμιπόδιον)· ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ πέντε ἡμίσει πόδας, τ. ἔ. ἀπὸ 2½ πόδας.

πενθήμερον, *-ον*, γεν. *-ονος* (πενθέω)· πένθιμος, θρηνώδης, περιλήπιος, τεδλιμμένος.

πενθ-ήρης, *ες* (πένθος + ἄραρεῖν)· ὁ πενθῶν, ὁ πλήρης πένθους.

πενθητήρ, *-ήρος*, ὁ, ἡ (πενθέω)· ὁ πενθῶν, ὁ θρηνῶν, ὁ ὀλοφυρόμενος.

πενθητήριος, *α, ον* (πενθέω)· ὁ εἰς σημεῖον πένθους, πένθιμος.

πενθητρία, ἡ, θηλ. τοῦ *πενθητήρ*.

πενθικός, ἡ, ὄν (πένθος)· ὁ ἀνήκων εἰς πένθος, εἰς θρήνον, ὁ συντελῶν εἰς πένθος, πένθιμος.—ἐπίρ. *πενθικῶς ἔχω τινός* = πενθῶ διὰ τινά.

πένθιμος, *ον*, κλί *-η, -ον* (πένθος)· ὅτι καὶ νῦν, πένθιμος, ὁ προκαλούμενος ὑπὸ πένθους ἡ καὶ ὁ προκαλῶν πένθος, ὁ πενθῶν, ὁ πλήρης πένθους, τεδλιμμένος.— || δυστυχής, ἔλεινός, ἄθλιος.

ΠΕΝΘΟΣ, *-εος*, τὸ, ὅτι καὶ νῦν, πένθος, θλίψις, λύπη || πένθος (θλίψις) λόγῳ θανάτου.— || δυστυχία, συμφορά.

Ἔτυμ. : πένθος (<ἄνενθ-ος, μετὰ π- ἀντι τ- ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ἀορ. *παθεῖν πάθος* (: *παθεῖν*)· *πάσχω* (<ἰατασχω, ἰαπ. *q̄n̄θiskhō, *q̄n̄θh-skō· Ἠλ. *πάσχω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τύπους εἰς -σχω), μέλ. *πείσομαι* (<ἰπεντ-σ· *q̄venitsh- *q̄venh-s· *πικατ'* ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἀρχαῖον φθόγγον τῶν τύπων *παθεῖν, πέπονθα*), ἀορ. *ἔπαθον* (*q̄n̄θh-), πρκ. *πέπονθα* (Συρακ. *πέπισοχα*), μχθ. ἑπικ. ἡλ. *πεπαθούα*·

λιθ. *kenzū, kē.sti* (ὑποφέρω, ὑπομένω), *pa-kantā* (ὑπομονή, καρτερικότης), *παλ-ιρλ. cēssaim* (*q̄venh-s) = ὑποφέρω.— Διὰ τὰ *Πενθεύς, Τενθεύς* βλ. *τένθης*. **πενία**, ἰων. *-λη, ἡ* (πένομαι)· ἡ καὶ νῦν, πενία, πτωχεία, ἐνδεΐα, ἀνάχεια, «φτώχεια».

πενιχράλεος, *α, ον*, παράλλ. τύπος τοῦ *πενιχρός*.

πενιχρός, *ά, ὄν*· ὡς τὸ *πένης*, πτωχός, ὄπυρος, ἐνδεής, ὡς καὶ σήμερον ἐτι *πενιχρός*, «φτωχικός».

ΠΕΝΟΜΑΙ, ἐν χρήσει κατ' ἀνεστ. καὶ πρτ. μόνον, ἀποθ.· 1) ἀμτβ., ἐργάζομαι πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν, κουράζομαι, μοχθῶ, κοπιᾶζω. 2) εἶμαι πένης, εἶμαι ἐνδεής, διατελῶ ἐν πτωχείᾳ || μετὰ γεν., εἶμαι πτωχός εἰς τι, ἔχω ἑλλειψιν ἀπὸ τι.— || μτβτ., ἐργάζομαι εἰς τι, παρασκευάζω τι, ἀσχολοῦμαι εἰς τι.

Ἔτυμ. : *πένομαι*· *πόνος*· *πενέω* (ἰων. ἀορ. *ἐπόνεσα*, κατὰ συμφωνίαν ἐκ τῶν *ἐπένεσα καὶ ἐπόνησα)· *πονηρός*· *πένης*, *-ητος*· *πενία*· *πενιχρός*. Συγγ. πρὸς ταῦτα εἶναι τὰ : λιθ. *pinū, pinii* (πλέκω), *pinlis* (σχοινίον), *παλ-σλαβ. pīna, peli* (ἐντείνω), *παλ-γερμ. āγγλ-σαξ. spranpan* (ἐντείνω), γοτθ., *παλ-γερμ. spinnan* (κλώθω), ἀρμ. *hepum* (ὑφαίνω)· τὸ *πένομαι* κατὰ ταῦτα ὄφραϊε βασικῶς ἄρα σημαίνει «ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου», καὶ *πόνος* «ἐντασις» ἐξ ἰαπ. *s̄pen-.

πεντα-δραχμά, ἡ· πέντε δραχμαί· ἐκ τοῦ

πεντά-δραχμος, *ον* (πέντε + δραχμή)· ὁ ἔχων ἄρα τὴν ὄξιν πέντε δραχμῶν.

πεντ-ἄθλιον, τό, ποιητ. ἀντι *πεντάθλιον* (βλ. λ.).

πεντ-ἄθλος, τό, ποιητ. ἀντι *πένταθλον* (βλ. λ.).

πεντ-ἄθλος, ὁ, ποιητ. ἀντι *πένταθλος* (βλ. λ.).

πεντᾶ-έτηρίς, *-ίδος*, ἡ· τὰ πέντε ἔτη, τὸ διάστημα (περίοδος) πέντε ἐτῶν.— || ὡς ἐπίθ., ἡ ἐρχομένη (ἐπανέρχομένη, ἐπονλαμβανομένη) κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος· ἐκ τοῦ

πεντᾶ-έτηρος, *ον*, ποιητ. ἀντι *πενταετής*· ὁ ἡλικίας πέντε ἐτῶν.

πεντᾶ-ετής, *ές, ὅς* πέντε **πεντα-έτης**, *ες* (πέντε+ἔτος)· ὁ ἔχων ἡλικίαν πέντε ἐτῶν.— || ἐπί χρόνου, ὁ διαρκῶν ἐπὶ πέντε ἔτη || ὅθεν τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ., *πενταετες* = διὰ πέντε ἔτη.

πεντ-ἄθλιον, τό, παράλλ. τύπος τοῦ *πενταέθλιον*.

πέντ-αθλον, τό, ἰων. **πεντ-ἄθλον** (πέντε + ἄθλος)· ὁ ἀγὼν τῶν πέντε ὄθλων, τῶν πέντε ὀσκήσεων : *πενταέθλον ἄσκαῶ* = ἄσκούμαι εἰς τὰς πέντε ὀσκήσεις. Ἦσαν δὲ τὰ πέντε ἀγωνίσματα, τὰ συναποτελοῦντα τὸ πένταθλον, ὁ *δρομος*, τὸ *ἄλμα*, ὁ *δίσκος*, ἡ *πάλη* καὶ ἡ *συγχμή*· τὴν τελευταίαν ἀντικαθίστα ἐνίοτε τὸ *ἀκόντιον*· ὁ ἀκόλουθος πεντάμετρος στίχος τοῦ Σιμωνίδου περιλαμβάνει καὶ τοὺς πέντε τούτους ἄθλους : *ἄλμα, ποδοκίην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην*.

πέντ-αθλος, ἰων. **πεντ-ἄθλος**, ὁ (πέντε+ἄθλος)· ὁ ἀγωνιζόμενος (ὁ συμμετέχων εἰς) τὸν ἀγῶνα τοῦ πεντάθλου || ὁ νικητὴς τοῦ πεντάθλου.— || μτφρ, ὁ τὰ πάντα ἐπιχειρῶν, ὁ εἰς ὅλα ἀναμειγνυόμενος, «πολυτεχνίτης».

πέντ-αιχμος, *ον* (πέντε+αἰχμή)· ὁ ἔχων πέντε αἰχμάς.

πεντάκις, ἐπίρ. (πέντε)· ὡς καὶ νῦν, πεντάκις, πέντε φορές.

πεντάκιο-μῦριοι, *αι, α'*· *πεντάκις μῦριοι*, τ. ἔ. πέντε φορές δεκακιοχίλιοι, ἤτοι 50.000.

πεντάκιο-χίλιοι, *αι, α'*· *πεντάκις χίλιοι*, τ. ἔ. πέντε φορές 1000 = 5000.

πεντάκοσιοι, ἐπ. **πεντηκόσιοι**, *αι, α* (πέντε)· ὅτι καὶ νῦν, πεντακόσιοι, πέντε φορές ἑκατὸν || ὡς ἐν τῷ ἐν. ἀρ. μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων : *πεντακοσία ἵππος* = πεντακόσιοι ἵπποις.— || ἐν Ἀθήναις, *οἱ πεντακόσιοι* = ἡ *Βουλὴ τῶν πεντακοσίων*, οἵτινες ἐξελέγοντο διὰ κλήρου («ἀπὸ κινάμου»), ἀνὰ πεντήκοντα ἐξ ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν.

πεντάκοσιο-μεδίμνος, *ον* (πεντακόσιοι + μεδίμνος)· ὁ κάτοχος γῆς παραγωγῆς κατ' ἔτος πεντακοσίων μεδίμνων σιτηρῶν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος γενομένην κατανομήν τῶν πολιτῶν ἐν Ἀθήναις οἱ *πεντακοσιομεδίμμοι* ἀπετέλεσαν τὴν πρώτην τάξιν (τὴν ἀνωτάτην), εἶποντο δὲ οἱ τῶν τριῶν ἄλλων τάξεων, τ. ἔ. *οἱ ἱππεῖς, οἱ ζευγίται, καὶ οἱ θήτες*.

πεντάκοσιοστός, ἡ, ὄν (πεντακόσιοι)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πεντακοσιοστός εἰς τὴν οἰράν, ὁ κατέχων τὴν πεντακοσιοστὴν οἰράν (ἀριθμητ. τακτικόν).

πεντᾶ-κύμα, ἡ (πέντε+κύμα)· πέντε κύματα, ἐξ ὧν τὸ πέμπτον προποικίθεται ὡς τὸ μεγαλύτερον καὶ πλέον ἐπικίνδυνον τῶν προηγουμένων (πρβλ. *τρικύμα, δεκακύμα*).

πεντᾶ-πάλαιστος, *ον*, καὶ **πεντεπάλαστος** (πέντε+παλαστή)· ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος πέντε *παλαιστών* (ἢ *παλαστῶν*) τ. ἔ. παλαμῶν.

πεντᾶ-πηχός, *υ, γεν. -εος* (πέντε+πηχός)· ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος πέντε πήχεων.

πεντᾶπλάσιος, *α, ον* (πέντε)· ὡς καὶ νῦν, πενταπλάσιος, πεντάκις μεγαλύτερος.

πεντᾶ-πόλις, ἡ (πέντε+πόλις)· κράτος (ὁμοσπονδία) ἐκ πέντε πόλεων, ὅπως *τριπολις* τὸ ἐκ τριῶν πόλεων, *δεκάπολις* τὸ ἐκ δέκα πόλεων.

πεντᾶ-ρράγος, *ον* (πέντε+ράξ)· ὁ ἔχων πέντε ῥάγας.

πεντᾶ-σπιθάμος, *ον* (πέντε+σπιθαμή)· ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος πέντε σπιθαμῶν.

πεντᾶ-στίχος, *ον* (πέντε+στίχος)· ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε στίχων ἢ γραμμῶν.

πεντᾶ-στομος, *ον* (πέντε+στόμα)· ὁ ἔχων πέντε στόματα (ἢ ἐκβολὰς, ἐπὶ ποταμῶν, ὅπως π.χ. ἐπὶ τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Δουναβίου).

πεντᾶ-τευχός, *-ον* (πέντε+τεῦχος)· ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε τευχῶν (βιβλίων) ἡνυμένως εἰς ἓνα τόμον || ὡς οὐα. ἡ *πεντατευχος* (ἐνν. *βιβλος*) = ἄτι καὶ νῦν καλεῖται οὕτω, ἡ πεντάτευχος, τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως.

πεντᾶ-φύης, *ες* (πέντε+φυή)· ὁ πεντάπλοος κατὰ τὴν φυήν (κατὰ τὴν φύσιν).

πένταχά, ἑπ. (πέντε)· εἰς πέντε μέρη, κατὰ πέντε τρόπους, πενταχῶς.

πενταχού, ἑπ. (πέντε)· εἰς πέντε τόπους.

ΠΕΝΤΕ, αιολ. **πέμπε**, οἰ, αἰ, τά· ἄκλιτον ἀριθμ.· ὅ, τι καὶ νῦν, πέντε, λατ. quinque. Ἐν συνθέσει προσλαμβάνει τὸν τύπον **πεντα-** ὅσον κατὰ τὸν **πεντε-**.

***Ετυμ.**: πέντε, αιολ. **πέμπε**, παμφορ. **πεδε** (λατ.

πέδγε=σασκρ. **ράῖκα**, Ζενθ. **panka**, νεο-περσ. **panj**, ἄρμ. **hing**, λατ. **quintque** (ἱταλ. ***kveῖkve** (<***reῖkve** κατ' ἀφομ.), **«πεμπεδουλα»** **πεντάφυλλον**, gall. **pimp**, corn. **pymp**, νεο-breit. **pemp** (κατ. ***kveῖkve** (<***reῖkve**), γοθθ. **fimf**, παλ-γερμ. **fimf**, **finf**, παλ-norr. **fimm**, **fim**, πρβλ. λιθ. **penki** (θηλ. **penkios**), **penkias** (**quintus**), παλ-σλαβ. **pe.ŕi** (=σασκρ. **ραῖθκί-η** περιλήπτ.· μετὰ **-i** (<**kl-** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ τακτικόν)· ἐν συνθέσει **πεντε-**, π. χ. **πεντε-τάλαντος**, καὶ **πεντα-** (π. χ. **πεντά-πηχυς**, **πεντα-κόσιοι**, δωρ. **πεντα-κάτιοι**) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **τετρα-**, **ἑπτα-**, **ἕνα-**, **ἔννα-**, **δεκα-**· **πεντώβολον**, **πεντάς**, παρὰ τὰ **πεμώβολον**, **πεμμάς**.— ἄττ., δωρ. κλπ. **πεντήκοντα**: σασκρ. **ραῖθ-κᾶ-ῖ**.— **πέμπτιος**, γορτ. **πεντος** (***πεντος**, ἀλλ' ἐν Ἀμοργῷ **πεντος** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **πέντε**) (λατ. ***reῖkinto-s**=λατ. **quintus**, γοθθ. **fimfta**, ἐν συνθ. παλ-γερμ. **finfto**, παλ-σαξ. **fiŕfo**, παλ-norr. **fin(m)ŕe**, λιθ. **pefikas**, παλ-σλαβ. **pe.ŕi**, πρβλ. Ζενθ. **panhava** (=τὸ πέμπτον μέρος), εἶτα σασκρ. **ραῖθκαθᾶ-η** καὶ **ραῖθκαπᾶ-η** (κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ **sarjamā-η**).

πεντε-καί-δεκά, οἰ, αἰ, τά, ἄκλιτον· ἕκα καὶ πέντε, δεκαπέντε.

πεντεκαίδεκά—ναῖα, ἡ (**πεντεκαίδεκα** + **ναῦς**)· στόλος (ἢ μοῖρα στόλου) ἕκ δεκά καὶ πέντε πλοίων.

πεντεκαίδεκά-τάλαντος, ον, (**πεντεκαίδεκα** + **τάλαντον**)· ὁ ἔχων θάρος ἢ ἀξίαν δεκαπέντε ταλάντων.

πεντε-καί-δέκατος, η, ον· ὁ δέκατος πέμπτος εἰς τὴν σειράν.

πεντεκαίδεκ-ἡρης, ες (**πεντεκαίδεκα** + **ἔρεσσα**)· ναῦς ἔχουσα δεκαπέντε σειρὰς κωπῶν.

πεντε-σῦριγγος, ον (**πέντε** + **σῦριγξ**)· ὁ ἔχων πέντε σῦριγγας ἢ ὄπας ἢ **ξύλον πεντεσῦριγγον**, εἶδος βασανιστηρίου ὄργανου, ξυλινῆ μηχανῆ (οὐσκευῖ) ἔχουσα πέντε ὄπας, διὰ μέσου τῶν ὀπῶν ἐπερῶν τὸ καὶ ἔδρασεύοντο ἢ κεφαλῆ, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τῶν βασανιζομένων κακούργων.

πεντε-τάλαντος, ον (**πέντε**+**τάλαντον**)· ὁ ἔχων ἀξίαν πέντε ταλάντων ἢ ἐπὶ δικῆς, ἢ γινομένη (κινουμένη) διὰ τὴν ἀνάκτησιν ὀφειλομένων πέντε ταλάντων.

πεντ-ετηρίς, -ίδος, ἡ (**πεντέτης**)· χρονικὴ περίοδος ἕκ πέντε ἐτῶν συγκατεμένη, λατ. **quinquennium** ἢ διὰ **πεντετηρίς**=ἀνά πᾶν πέμπτον ἔτος, κατὰ πενταετίαν.— ἢ ἑορτὴ τελουμένη κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος, ὅπως π. χ. τὰ **Παναθηναῖα** ἐν Ἀθήναις.

πεντ-έτης, ες (**πέντε**+**ἔτος**)· ὁ ἀποτελούμενος ἕκ πέντε ἐτῶν, ὁ διαρκείας πέντε ἐτῶν.

πεντε-τριάξω (**πέντε**+**τριάξω**)· νικῶ πέντε φορές, νικῶ πέντε φορές κατὰ σειράν, νικῶ ἐν ἀγῶνι πεντάβλου.

πεντήκοντά, οἰ, αἰ, τά, ἄκλ. (**πέντε**)· ὅ, τι καὶ νῦν, πενήκοντα, πενήντα, λατ. **quingaginta**.

πεντήκοντά-ετής, ες ἢ —**έτης**, ες, καὶ συνθρ. **πεντηκοντούτης** (**πεντήκοντα**+**έτος**)· ὁ ἔχων ἡλικίαν πενήκοντα ἐτῶν ἢ ὀσυκαίμενος ἕκ 50 ἐτῶν, ὁ διαρκῶν ἐπὶ 50 ἔτη.

πεντηκοντά-έτης, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ.

πεντηκοντά-κάρηνος, ον (**πεντήκοντα** + **κάρηνον**)· ὁ ἔχων πενήκοντα κεφαλὰς.

πεντηκοντά-κεφάλος, ον (**πεντήκοντα**+**κεφαλή**)· ὁ ἔχων πενήκοντα κεφαλὰς (πρβλ. **πεντηκοντα-κάρηνος**).

πεντηκοντά-παῖς, -παιδος, ὅ, ἡ· ὁ ἀποτελούμενος ἕκ πενήκοντα παιδῶν.

πεντήκοντ-αρχος, ὁ (**πεντήκοντα**+**ἀρχος**)· ὁ ἀρχηγός, ὁ διοικητής, στρατιωτικοῦ τμήματος ἕκ πενήκοντα ἀνδρῶν.— ἢ (κατὰ Ἀρποκρ., ἀλλ' ἀσφαλμένως) ὁ διοικητής πενήκοντόρου.

πεντηκόντερος, ἡ=πεντηκόντορος (βλ. λ.).

πεντήκοντήρ, -ἡρος, ὁ (**πεντήκοντα**)· ὁ διοικητὴς στρατιωτικοῦ τμήματος ἕκ πενήκοντα ἀνδρῶν (ἀξιωμα ἀπαντῶν εἰδικῶς ἐν Σπάρτῃ).

πεντηκοντό-γυῖος, ον (**πεντήκοντα**+**γυῖα**)· ὁ συγκαίμενος ἕκ πενήκοντα γυῶν (στρεμμάτων, ἔκταρων, πλέθρων, βλ. γυῖα) σπορίμου γῆς.

πεντηκοντ-ὄργυιος, ον (**πεντήκοντα** + **ὄργυια**)· ὁ πενήκοντα ὄργυιῶν (βάθους, ἢ ὕψους, ἢ πλάτους ἢ μήκους).

πεντήκοντορος, ἡ (μετὰ ἡ καὶ ἄνευ τῆς λ. **ναῦς**; (**πεντήκοντα**)· φορητὸν πλοῖον ἔχον πενήκοντα κώπας.

πεντηκοντ-ούτης, ες, συνθρ. ἀντὶ **πεντηκοντα-έτης** (βλ. λ.).

πεντηκόσιοι, αἰ, α, ἐπικ. ἀντὶ **πεντᾶκόσιοι** (βλ. λ.).

πεντηκοστῆς, μέλ. -ωσ (**πεντηκοστή**)· εἰσπράττω τὸν φόρον, ὁστις ἐκαλεῖτο **«πεντηκοστή»**, διότι συνίστατο εἰς 2 1/2%.— παθητ., φορολογουμίαι διὰ τοῦ φόρου τῆς πενήκοστῆς, πληρῶν τὸν φόρον τοῦτον.

πεντηκοστή, ἡ· βλ. **πεντηκοστῶς**.

πεντηκοστήρ, -ἡρος, ὁ· ἕτερος τύπος τοῦ **πεντηκοντήρ** (βλ. λ.).

πεντηκοστο-λόγος, ον (**πεντηκοστή** + **λέγω**)· ὁ εἰσπράττων τὸν φόρον «πεντηκοστήν» ἢ ὡς οἶσα, ὁ **πεντηκοστολόγος**=ὁ εἰσπράκτω τῆς πενήκοστῆς.

πεντηκοστό-παῖς, -παιδος, ὅ, ἡ (**πεντήκοντα** + **παῖς**)=πεντηκοντάπαις (βλ. λ.).

πεντηκοστῶς, ἡ, ὄν (**πεντήκοντα**)· ὅ, τι καὶ νῦν, ὁ πενήκοστός κατὰ σειράν.— ἢ ὡς οἶσα, ἡ **πεντηκοστή**: 1) (ἐνν. **μερίς**), τὸ πενήκοστον μέρος, φόρος 2 1/2% εἰσπραττόμενος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ παντός εἰσαγομένου ἢ ἐξαγομένου προϊόντος. 2) (ἐνν. **ἡμέρα**), ὅ, τι καὶ νῦν, ἡ ἑορτὴ τῆς «Πεντηκοστῆς», δηλ. τῆς πενήκοστῆς ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα.

πεντηκοστῦς, -ύος, ἡ (**πεντηκοστῶς**)· ὁ ἀριθμὸς πενήκοντα, ἢ ποσότης 50 ἢ ἐν Σπάρτῃ, στρατιωτικὸν τμήμα συγκαίμενον ἐκ 50 ἀνδρῶν.

πεντ-ἡρης, ες (**πέντε**+**ἔρεσσα**)· ὁ ἔχων πέντε σειρὰς κωπῶν ἢ ὡς οἶσα, **πεντήρης** (ἐνν. **ναῦς**) = πλοῖον ἔχον πέντε σειρὰς κωπῶν (πρβλ. **τρεῖρης**).

πεντ-όζος, ον (**πέντε**+**ὄζος**)· ὁ ἔχων πέντε δόζους (κλώνους, κλάδους) ἢ παρ' Ἡσιόδ. **καλαῖται** καὶ ἡ χεῖρ **πέντοζος** ὡς ἔχουσα πέντε δακτύλους.

πεντ-ὄργυιος, ον (**πέντε**+**ὄργυια**)· ὁ πέντε ὄργυιῶν (πλάτους, μήκους κλπ.).

πεντ-ὄβολος, ον (**πέντε**+**ὄβολός**)· ὁ ἕκ πέντε ὄβολων, ἢ ὁ ἔχων ἀξίαν πέντε ὄβολων ἢ ὡς οἶσα, τὸ **πεντώβολον**=νόμισμα τῶν πέντε ὄβολων ἢ **πεντώβολον ἡλιαζόμεαι**=δικάζω ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ ἀντὶ 5 ὄβολων ἡμερησίως.

πεξαμένη, θηλ. μετ. ἀορ. α' τοῦ **πέκω**.

ΠΕΞΩ, δωρ. μέλ. ἀντὶ **πέξω**, μέλ. τοῦ **πέκω**.

ΠΕΨ, -εος, τό· τὸ ἀνδρικόν μόριον, ἀνδρικόν αἰδοῖον, λατ. **membrum virile**, **penis**.

Ετυμ.**: **πέος**=σασκρ. **ράσαη** (κπ. **pés-os**: **πόσθη**, πρβλ. σασκρ. **ras**, μεσ-γερμ. **visel**, **visellŕn**, (=λατ. **penis**), παλ-norr. **fo.sull**, ἀγγλ-σαξ. **foesi**, παλ-γερμ. **fasel** (σύνολον ἀπογόνων), τασχ. **o-pesca** (=λατ. **praerutium**), **pesky**, **o-pesly** (αἰσχυρός, ἀσεληγής), **pŕchory** (ἵππος ἐπιθήτωρ), **pŕchur** (=λατ. **uterus**) μεσ-γερμ. **visel**: **πίσσω**, λατ. **pīnsō** τὸ λατ. **pēnis** (<pes-nl-s** κατὰ τινὰς) ἴσως πρέπει νὰ πρόσβηται μάλ-λον ἐκ τοῦ ***pēnd-sni-s**: **pēndeŕ**.— τὸ λιθ. **pīsu**, **pīslŕ** (συνευρίσκομαι μετὰ γυναικῶς) εἶναι πῖθ. συγγ. τῷ λατ. **pīnsō**, βλ. ἐν **πίσσω**.

ΠΕΠᾶδύια, ἐπ. ἀντὶ **πεπονθυῖα**, θηλ. μετ. πρκ. τῆς **πέσχω**.

ΠΕΠΑΪΝΩ, μελ. -ᾶνῶ· ἀορ. α' **ἐπέπᾶνα**· παθητ., μελ. **πεπανήσομαι**· ἀορ. α' **ἐπεπᾶνθη**· ἀορ. πρκ. **πεπαῖναι**· (**πέπω**)· καθιστῶ τὸ ὄριμον, μαλακόν, τὸ μαλακῶν, τὸ ὄριμῶν, τὸ ἀπαλύνω, ἐπὶ σμμ. πόνου, ἄλγους δηλ. κ.τ.δ., καταπραῦνω ἢ κατευνάζω, καθησυχάζω, μετριάζω.—Παθητ., γίνομαι ὄριμος, μαλακός, ἀπαλός ἢ μετριάζομαι, καταπραῦνομαι.— ἢ ἀμτθ. γίνομαι ὄριμος, ἀπαλός.

πεπαίτερος, πεπαίτατος, ἀνώμ. παραθ. τοῦ *πέπων*.
πεπάλαγμένος, πεπαλάχθαι, μτχ. καὶ ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ *παλάσσω*.

πεπάλαμαι, παθ. πρκ. τοῦ *παλαίω*.

πεπάλακτο, γ' ἐν. παθ. ὕπερο. τοῦ *παλάσσω*.

πέπαλμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πάλλω*.

πεπάδων, ἀναδιπλ. μτχ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *πάλλω*.

πέπαμαι, πρκ. τοῦ *πάομαι*.

πέπᾶνος, ον, παράλλ. τύπος τοῦ *πέπων*· ὄριμος, ἀπαλός.

πεπᾶρειν, ἀπρφ. ἀπρηχ. ἀορ. β' ἀπαντῶν παρὰ Πινδ. μόνον [*ἐνδείξαι, σημήναι*] ('*Ἦουχ.*), ὡς. «*πεπαρεύσιμον· εὐφραστον, σαφές*» ('*Ἦουχ.*): λατ. *paereo*].

πεπαρμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πείρω*· ἀπρφ. *πεπαρῆθαι*.

πεπαρμένος, ὄν, παθ. πρκ. τοῦ *πείρω*.

πεπάσθαι, ἀπρφ. πρκ. τοῦ *πατέομαι* (βλ. λ.).

πεπάσθαι, ἀπρφ. πρκ. τοῦ *πάομαι* (βλ. λ.).

πέπασμαι, πεπάσμην, πρκ. καὶ ὕπερο. τοῦ *πατέομαι*.

πεπάχυσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *παχύνω*.

πεπέδατε, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *πέιθω*.

πέπεικα, πρκ. τοῦ *πέιθω*.

πέπειρος, ον, ὡς. θηλ. καὶ *πέπειρᾶ* = *πέπων* (βλ. λ.), ὄριμος, ἀπαλός, μαλακός, λατ. *maturus* || μτφρ. ἡμερος, πρῶος, καταπραϊνδείς.

πέπεισοῖ, β' ἐν. προστ. παθ. πρκ. τοῦ *πέιθω*.

πέπεισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πέιθω*.

πέπερσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *περάω*.

πεπερμένος, ὄν, παθ. πρκ. τοῦ *περάω*.

πέπηγα, μέσ. πρκ. τοῦ *πήγγυμι*.

πέπιεσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πιέζω*.

πεπίδέσθαι, ἀπρφ. ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *πέιθω*.

πεπίδησω, ἐπ. μέλ. τοῦ *πέιθω*.

πέπιθον, ἀναδιπλ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *πέιθω*· *πεπίθωμαι* α' πληθ. ὅπου· *πεπίθωμιεν, πεπίθωιεν, ὄν* καὶ γ' πληθ. εὐκτ.· ἀπρφ. *πεπίθειν*, θηλ. μτχ. *πεπίθουσα*.

πεπλάνημένος, ἐπίρ. μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *πλανῶ*· κατὰ πεπλανημένον τρόπον, ἐσφαλμένως, ἢ κατὰ πλάνητα τρόπον, μετὰ περιπλάνησεων.

πέπλασμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πλάσσω*.

πέπλευσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πλέω*.

πεπληγέμεν, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *πλήσσω*.

πέπληγον, πεπληγόμεν, ἀναδιπλ. ἐπ. ἀορ. β' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ *πλήσσω*.

πεπληγώς, μτχ. πρκ. τοῦ *πλήσσω*.

πέπλημαι, παθ. πρκ. τοῦ *πελάζω*.

ΠΕΠΛΟΣ, ὄ, παρὰ ποιητ., καὶ μετὰ ἀνωμ. πληθ. τὰ *πέπλα*, λατ. *perilum*· περίλου ὅ,τι καὶ νῦν, πᾶν ὕφασμα χρῆσιμον πρὸς κάλυψιν (κέκασμα), σινδῶν, ἐφάπλωμα, παραπέτασμα, κάλυμμα ἀμάξης. — II πλατεῖα πολυτίχως ἐσθῆς φορουμένη ὑπὸ γυναικῶν ὑπεράνω τῆς σунήθους ἐνδύμασας των (ἀντίστοιχὸς πρὸς τὸ *ιμάτιον* ἢ τὴν *χλαῖναν* τῶν ἀνδρῶν) || ἢ καὶ εἶδος «σάβλι» || κατ' ἐσχῆν πέπλος ἦτο ὁ τῆς Ἀθηνᾶς, μεταφερόμενος ἐν ποιμῆ κατὰ τὰ Παναθηναῖα. — III βστερον τὸ ὄνομα *πέπλος* ἐχρησῆται μοποιήθη καὶ διὰ τὸ ἀνδρικόν ἱμάτιον ἢ τὸν χιτῶνα, καὶ κυρ. ἐπὶ τοῦ ποδήρουσ περισκεῖ ἱματίου.

'*Ετυμ.*: *πέ-πλος* ἰ λατ *palla* (**palna*, κατ' ἄλλους: **pari[u]lā* (ἔλλ. φάρος), παλ-*norrg. feldr* (θεμ. *faiði*)=μανδύας, *gaul. lenna, linna*, παλ-*ιρλ. lenn, gall. llen* (μανδύας) (**p[ɪ]-n-*)· πρβλ. *σανσκρ. palāla-m* (ἐνδυμα, κάλυμμα), λατ. *pellis*, γερμ. **fella*- (**pelino-*) ἐν τῷ γοτθ. *Þrūtsfil* (λέπρα), λιθ. *plėnė* (λεπιτή ἐπιδερμῖς), βλ. καὶ ἐν λ. *πέλυμα*. — Κατ' ἄλλους ὑπόκειται τὸ *ιαπ. *pel-* (πτύσσω, διπλῶνω), πρβλ. *διεπλός, πλέκω*.

πέπλωμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πλώνω*· ἀπρφ. *πεπλώσθαι*.
πέπλωμα, -ατος, τὸ (*πέπλος*)· ἐνδυμα, περικάλυμμα.

πέπνυμαι, ποιητ. παθ. πρκ. τοῦ *πνέω*, ἐν χρήσει ὡς ἐνεστώς· ἔχω πνοήν ἢ ψυχὴν || μτφρ., εἶμαι σοφός, εἶμαι συνετός, φρόνιμος, διακριτικός || β' ἐνικ. *πέπνυσαι*, ἀπρφ. *πεπνύσθαι*· β' ἐνικ. ὕπερο. *πέπνυσο*. — μτχ. *πεπνύμενος*, ἐν χρήσει ὡς ἐπιθ. (=σοφός, συνετός).

'*Ετυμ.*: ὄμ. κλπ. *πεπνύσθαι*· ὄμ. *ἀμπνύσθαι*, *ἀμπνύθηναι* (=ἐπανέρχεσθαι τινα εἰς τὰς ἀσθήσεις του)· ὄμ. *πεπνύμενος* (πρβλ. *ποιπνῶ*)· πρβλ. '*Ἦουχ. «πνυτός· ἔμφρων, σῶφρων»· πνυταγῶρᾶς*, πρβλ. Ὅδυσ. T 352 «*πεπνυμένα πάντα· ἀγορεύεις*» <βίς πνῶ> (ἔχω πλήρεις τὰς διανοητικὰς μου λειτουργίας)· τὰ *πινυτή, πινυτός, ἀπινύσσω* δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα (βλ. λ. λ.).

πεπνύμενος, μτχ. τοῦ *πέπνυμαι* (βλ. λ.).

πέποιδα, μέσ. πρκ. τοῦ *πέιθω*· ἔχω πεποῖδησιν, εἶμαι πεπεισμένος.

πεποιδεα, ἐπ. ἀντὶ *ἐπεποιθεῖν*, μέσ. ὕπερο. τοῦ *πέιθω*.

πεποῖδησις, ἡ· ὅ,τι καὶ νῦν, πεποῖδησις, ἐμπιστοσύνη, δᾶρος, δεβαιότης.

πεποῖδοῖην, εὐκτ. τοῦ *πέποιθα*.

πεποῖδομεν, ἐπ. ἀντὶ *πεποῖθωμεν*, α' πληθ. ὅπου. τοῦ *πέποιθα*.

πεποιθῶ, ὅπου. τοῦ *πέποιθα*.

πεπόλιστο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὕπερο. τοῦ *πολλάζω*.

πέπομαι, παθ. πρκ. τοῦ *πίνω*.

πεπόνητο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὕπερο. τοῦ *πονέω*.

πέπονθα, β' πρκ. τοῦ *πάσχω*.

πέπορθα, μέσ. πρκ. τοῦ *πέρθω*.

πέποσθε, ἐπ. ἀντὶ *πεπόνθητε*, β' πληθ. πρκ. τοῦ *πάσχω*.

πεποτήταται, ἐπ. ἀντὶ *πεποτήνται*, γ' πληθ. πρκ. τοῦ *ποτάομαι*· *πεποτήσθαι*, ἀπρφ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

πέπρωγα, β' πρκ. τοῦ *πράσσω*.

πέπραγμα, παθ. πρκ. τοῦ *πράσσω*.

πέπρωκα, πέπρωμαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *πράσσω*.

πέπρισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πρίω*.

πέπρωται, πέπρωτο, γ' ἐν. παθητ. πρκ. καὶ ὕπερο. ἀπρηχαιωμένου τινός ρήμ. **πῶρω* (ἔξ οὗ προήλθε καὶ ὁ ἀορ. β' *ἐποροσ*)· εἶναι (ἦτο) πεπρωμένον ὑπὸ τῆς μοῖρας, εἶναι (ἦτο) μοῖρασιν || ἢ μτχ. *πεπρωμένος* ὡς καὶ νῦν, πεπρωμένος, τῆς μοῖρας, μοῖρασος, τῆς τύχης || ἢ *πεπρωμένη* (ἐνν. *μοῖρα*)=ὅ,τι εἶναι πεπρωμένον, ἢ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον, ὡς τὸ *εἰμαρμένη*. [δὲ· ἔτυμ. βλ. *πορέω, *πῶρω*].

πέπτῶμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πετάγγυμι*· μτχ. *πεπταμένος*.

πεπτέαται, ἀντὶ *πέπτανται*, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *πετάγγυμι*.

πεπτέωτα, ἀντὶ *πεπτῶτα*, ὄνομ. καὶ αἰτ. οὐδ. μτχ. πρκ. τοῦ *πίπτω*.

πεπητός, ἐπ. ἀντὶ *πεπητός*, μτχ. πρκ. τοῦ *πηθῶσω*· φοβισμένος, τρομοκρατημένος, δειλός.

πέπτω· βλ. *πέσσω*.

πέπτωκα, πρκ. τοῦ *πίπτω*.

πεπτώς, μτχ. ἀττ. πρκ. τοῦ *πίπτω*.

πεπυθοῖτο, γ' ἐν. εὐκτ. ἐπ. ἀναδιπλ. ἀορ. β' τοῦ *πυθάνομαι*.

πεπυκασμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *πυκάζω*.

πέπυσμαι, πρκ. τοῦ *πυθάνομαι*· ἀπρφ. *πεπύσθαι*.

πέπυστο, ἐπ. γ' ἐν. ὕπερο. τοῦ *πυθάνομαι*.

πέπωκα, πρκ. τοῦ *πίνω*.

πέπων, ον, γεν. -*ονος*· συγκριτ. καὶ ὕπερο. *πεπαίτερος, -ατος*· ἐπί καρποῦ, ὄριμος, ἀπαλός, μαλακός, λατ. *milis, maturus* — II μτφρ., πρῶος, ἥσιος, μαλακός, τρυφερός, εὐαίσθητος, εὐγενής, μελιχίος || ὡς. καταπραϊνδείς, κατευνασθεῖς, καθουσχάσας || συχνακίς ἐν προσφωνήσεσι πρὸς τι πρόσωπον: «ὦ *πέπων*» (ὡς. οὐσ.)=ἀγαπητέ μου, φίλε μου, «καλέ μου» || καὶ ἐπὶ ζῴων: «*μερὶδέ πέπων*»=καλό μου κριάρι || ἐν κακῇ ἐννοίᾳ, μαλθακός: «ὦ *πέπωνες*» = ἔ, σεῖς οἱ μαλθακοὶ (οἱ δειλοὶ, ἀνανδροὶ).

'*Ετυμ.*: *πέπων*, θηλ. *πέπειρα* (κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ *πείων, πέπειρα*· ἐκ δὲ τοῦ θηλ. ἐσχηματισθῆ ὕπερο. καὶ τύπος ἀορ. *πέπειρος*), συγκρ. *πεπαίτερος*, ὕπερο. *πεπαίτατος*, *πεπαῖνον· πεπιτός* (= *σανσκρ. rakta-h*=λατ. *coctus*, *ιαπ. *raqnīd-s*, πρβλ. *gall. roeth* (χελτ. **knokn-to-s*) *πέσσω*, ἀττ. *πέπτω* (<ιαπ. **raqn*); *σανσκρ. rācyatē*) καὶ *πέπτω* (**raqnīd*), μέλ. *πέπω* (: *σανσκρ. rakṣyatī*), ἀορ. *πέπαι* (: *σανσκρ. ὅπου. rākṣatī*, λατ. πρκ. *coxī*)· *πέψις, -έως* (: *σανσκρ.*

paklī-h, λατ. *cocli-(n)-* πέπερια (πρβλ. σανσκρ. *paklār*—λατ. *coclor*)· *πέπμια*· *ἀρτοκόπος* (βλ. ἐν *ἀρτος*)· πρβλ. σανσκρ. *rocāli*, Ζανδ. *raçaihi* (δράζω, ψήνω)=λατ. *coquo* ((**quequō*, ιαπ. **raqvō* μετ' ἀφομ.)=παλ-σλαβ. *peka*, λιθ. (μετὰ μεταθέσεως) *kepū* (μαγειρεύω, ψήνω), πρβλ. *ωσ.* σανσκρ. *pakvā-h* (ψημένος, μαγειρευμένος), gall. *porpuyr* (=λατ. *pistrix*), corn. *peber* (=λατ. *pistor*), vso-bret. *plibi* (ψηνω) ((*briff*), **perp*, κελτ. **knecvō* μετὰ ἀφομοιώσεως, ιαπ. **raqvō*), λατ. *porpina* (ξενοδοχείον), ἀγγλ-σαξ. *áfizen* (ψητός) (γερμ. **fizō*=έλλ. *πέσσω*, ιαπ. **raqvō*).

ΠΕΡ, ἀγκλιτ. μόριον ἀντισχόν τὴν λέξιν, εἰς ἣν προστίθεται καὶ μετὰ τῆς ὁποίας συνάπτεται στενωτάτα· πέραν, παρὰ πολύ, ἄλλαν· συνήθως συνάπτεται μετ' ἐπιθ. καὶ μετὰ τῆς μετ. τοῦ εἰμί· *ἐπεὶ μ' ἑτακός γε μινυνθάδιον περ εἶδοντα*=εἰ μὴ καὶ μ' ἐγέννησας, καὶ μάλιστα διὰ νὰ εἶμαι ὁ πῶ ὀλιγοζήτος ἀπὸ δλους...· ὡς συνάπτεται καὶ μετὰ ἐπιθέτου μόνον· *κρατερός περ*=ἰσχυρός ὅπως Ἰσα-Ἰσα εἶναι...· ἢ ἢ συνάπτεται μετὰ ἐπιθ.· *μινυνθά περ*=διὰ πολύ ὀλίγον χρονικόν διάστημα | *ὀλίγον περ*=πολύ ὀλίγον μάλιστα. 2) συχνά ἀφιστά τὴν προσοχὴν ἐπὶ τινος λέξεως (ἐννοίας), πρὸς τὴν ὅποιαν ἀντιτίθενται τὰ συμφραζόμενα (σχεδὸν δὲ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ *καίπερ*)· *καίτοι, καίπερ, ἂν καί, μολονότι, ὅσον καὶ ὅν*· *λιγύς περ εἶὼν ἀγορητής=καίπερ ὢν λιγύς ἀγορητής*. 3) ὡς παρατίθεται εἰς ἀντιπρὸς τινὰ λέξιν, τῆς ὁποίας ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν· *οὐδέτερον*=λατ. *ne... quidem*=ἀκόμη καί... δέν..., ὁλως διόλου δέν (σχεδὸν δὲ πάντοτε ὁ *οὐδέ* χωρίζεται ἀπὸ τοῦ *περ* διὰ μέγ. ἢ περισοτέρων λέξεων, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει ἐν τῇ Λατινικῇ ἐπὶ τοῦ *ne... quidem*).— II προσελκύει (καὶ ἀφιστά) τὴν προσοχὴν εἰς ἓν ἢ περισσότερα πράγματα· τούλάχιστον, πάντως, πάντως ὁμως· *ἄλλους περ ἐλέαιρε*=τούλάχιστον τοὺς ἄλλους λυπήσῃ (πάντως λυπήσῃ τοὺς ἄλλους).— III τὸ *περ* συνάπτεται συχνά καὶ μετ' ἀναφορ. ἀντωνυμιῶν, ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρ., ὡς εἰς τὰς λέξεις *ὄσπερ, ἤπερ, διόπερ, ὄσπερ* κλπ.

Ἔτυμ.· *πέρ*· *περὶ*=*ὑπέρ*· σανσκρ. *urāri*· βασική ἔννοια ἢ τοῦ ἐπαρὰ πολύ, πληρέστατα, ὑπερβολικά, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἢ *περὶ* ἀπὸ τὴν Ἰνδοευρωπαϊκῆν ἐποχὴν, καὶ τὴν ὅποιαν διατήρησε καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ὅπως π.χ. εἰς τὸ *περὶ-πέμπλημι, περὶ-πληθής*, πρβλ. καὶ λατ. *per-quam, per-video, per-magnus*.

πέρᾱ, ἐπίρ.· *πέραν, περαιτέρω, ἐπέκεινα, ἐκέτθεν*, ἀπέναντι, λατ. *ultra*· *μέχρι τοῦ μέσου πέρα δ' οὐ*=ἕως στὰ μισά, ἄλλ' ὄχι πῶ πέρα.— II ἐπὶ χρόνου, περαιτέρω (ἐν χρόν. ἔνν.), ἐπὶ περισσότερον χρόνον, πῶ πολύ, ἐπὶ μακρότερον χρόνον | μετὰ γεν., *πέρα μεσοῦσης ἡμέρας*=μετὰ τὴν μεσημβρίαν.— III μετρ., *πέραν τοῦ μέτρου*, εἰς ὑπερβολὴν, ὑπερβολικά | μετὰ γεν., *πέρα δέκης*=παρὰ πᾶσαν δικαιοσύνην.— IV ἀπολ., ἄνευ τῆς γεν., ὅπως δηλοῖ ἀπλῶς τὸ «εἰς μεγαλύτερον βαθμόν, ἐπὶ περισσότερον»· *ἀπιστία καὶ πέρα κλύων*=ὄκουον πράγματα ἀπίστευτα καὶ κάτι περισσότερον.

Ἔτυμ.· *πέρα*, συγχρ. *περαιτέρω*· *περαιτέρος*, ἐπίρ. *περαιτέρον*· *πέρᾱθεν*, ἰων. *πέρηθεν*· *περατός*· *περατοῦν*· *πέρᾱν*, ἰων. *πέρην*· *τῆ περάτη (γῆ)*· Ὁδ. Ψ 243 =πρὸς τὴν δύσιν· *πέρᾱ* ὡς ὄργαν. πτώσις εἶναι ἴσως τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ σανσκρ. *parā*, Ζανδ. *para* (μακρὰν, ὀπίσω)· *πέρᾱν* (αιτ. ἔν.) εἶναι ἴσως ἄμεσος συγγενῆς τοῦ λατ. *perperam* (λοξῶς, πλαγίως, ἐγκαροῖς, κατὰ παραδρομὴν) (*per+*perām* = ἐκέτθεν τοῦ σκοποῦ)· πρβλ. ὡς σανσκρ. *parāhi*, Ζανδ. *parō* (ὄν. ἔν. ἄρα.=μακρὰν, ὀπίσω, πέραν τινός), σανσκρ. *param* (ὄν. ἔν. ὀδ.= ἐκέτθεν τινος, μετὰ τι) =δοκ. *perum* (ἄνευ)· εἶναι ἀπολιθωθεῖσαι πτώσις τοῦ ἐπιθ. **perō-s*, εἰς ιαπ. **per-* (: σανσκρ. *pīrartī*), ὄλ. ἐν λ. *πεῖρω, περὶ* κλπ.· πρβλ. ἐπὶ πλέον ἀρμ. *heri* (μεμακρομένος), λατ. *per-entis, peregre*, παλ-ἰρλ. *ire* (=λατ. *ulterior*), παλ-νορρ. *fiarr*, ἀγγλ-σαξ. *feor*(r), παλ-γερμ. *fer* (μακρινός), γοτθ. *fairra*, παλ-νορρ. *fiarre*, ἀγγλ-σαξ. *feor*, καλ-γερμ. *ferro* (ἐπίρ. μακρὸν).

περάαν, ἐπ. ἀντὶ *πέρᾱν*, ἐν ἀρρφ. τοῦ *περάω*.
περάσκει, ἰων. γ' ἐν πρτ. τοῦ *περάω*.

πέρᾱθεν, ἰων. *πέρηθεν*, ἐπίρ. (*πέρα*)· ἐκ τοῦ *πέραν, ἀπὸ πέρα, ἐπ' ἀντικρῶ*.

περαίνω, ἀόρ. α' *ἐπεράνα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐπεράνθη*· πρκ. *πεπερασαι*, ἀπρφ. *πεπεράνθαι*, καὶ —*ἄσθαι*· (*πέρας*)· φέρω εἰς πέρασ, συμπληρώνω, τελειώνω || ἐκτελῶ, συμπληρῶ.— παθητ., φέρομαι εἰς πέρασ, τελειώνομαι || συμπληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι. 2) *περαίνω λόγον*=τελειώνω τὸν λόγον μου, παύομαι ὁμιλῶν || ἀντεῦθεν, ἀπολ., φθάνω εἰς ἀποτέλεσμα, φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου.— II ἀμτβ., ἐκτείνομαι, ἔρχομαι εἰς πέρασ, φθάνω εἰς... ἀπολήγω εἰς...· εἰσοῦν, διαπερῶ.

περαῖος, α, ον (*πέραν*)· ὁ εὐρισκόμενος ἢ κατοικῶν πέραν (ἐπὶ τοῦ πέραν μέρους), κυρ. *πέραν θαλάσσης τινός ἢ ποταμοῦ*.— II ἢ *περαῖη* (ἐνν. *γῆ ἢ χώρα*) ὡς ὄσα, = ἡ χώρα τῶν πέραν τῆς θαλάσσης ἁκτῶν, ἢ ἡ χώρα ἢ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὁχθρῆς ποταμοῦ τινος || ἢ ἀπέναντι χώρα, ἢ ἀντικρινή, ἢ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι (ὁχθρῆς, ἁκτῆς κλπ.).

περαῖω, μελ. *-ώσω*· ἀόρ. α' *ἐπεραῖωσα*· παθητ. μέλλ. *περαιωθήσομαι*· ἀόρ. α' *ἐπεραῖώθη*· πρκ. *πεπεραῖωμαι* (*περαῖος*)· φέρω (μεταφέρω, μεταβιβάζω, διαβιβάζω) εἰς τὴν ἀντιπέραν ὁχθρῆν (παράλιαν, ἢ γεν. χώραν), μεταφέρω ἀπέναντι.— παθητ., διέρχομαι ἀπέναντι, διαβαίνω, διασταυρῶν.— II ἀμτβ. ἐν τῷ ἐνεργ., διέρχομαι, διαβαίνω.

περαιτέρος, α, ον, συγχρ. τοῦ *πέρα*· «ὁ πῶ πέρα»· *ὁδοὶ περαιτέραι* = ὁδοὶ ἄγουσαι περαιτέρω.— ἐπίρ. *περαιτέρω*· ὡς καὶ νῦν, περαιτέρω, παρέκει | ὡς ἐπίρ. ὡς. *κεῖται καὶ τὸ οὐδ. περαιτέρω*.

πέρᾱν, ἰων. καὶ ἐπ. *πέρην*, ἐπίρ. (*πέρα*)· εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, «ἀντίπερα», ἀντικρῶ, ἀντιπέραν, λατ. *trans*, μετὰ γεν. 2) ἀπολ., *πέραν*, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἐπὶ τῆς ἀντιπέραν πλευρᾶς || *πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβήνας* = νὰ διασθῆ ἀπέναντι εἰς τὴν Ἀσίαν.— II ἀπέναντι, κατέναντι, καταντικρῶ, μετὰ γεν., ὡς *Χαλκίδος πέραν*=ἀντικρῶ (κατέναντι) τῆς Χαλκίδος.— III ἐνίοτε=*πέρα* (βλ. λ.), περαιτέρω [δι' ἔτυμ. βλ. *πέρα*].

περαντικός, ἦ, ὄν (*περαίνω*)· καταλήγων εἰς συμπέρασμα, τελικός || μετρ. πειστικός, λογικός.

περ-ἄπτω, αἰολ. ἀντὶ *περιάπτω*.

πέρᾱς, -ἄτος, τὸ (*πέρα*)· ὅτι, καὶ νῦν, τὸ πέρασ, τέλος, τέρμα, ἄκρον || ἐκβουσις, ἀποτέλεσμα, κατάληξις || ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τέλους. 2) ἐν τῷ σταθμ. *ἔρῶ*, τὸ τέρμα, λατ. *meta*.— II μετρ., ἀποτέλεσις, ἀποπεράτωσις, ἢ δύναμις πρὸς ἐπιτέλεσις, κατόρθωμα [δι' ἔτυμολ. βλ. *πεῖρα*].

περάσιμος, ον (*περάω*)· διαβατικός, ὄν δύναται τις νὰ περάσῃ, νὰ διασθῆ.

περάσις, ἢ (*περάω*)· διάβασις, μετάβασις εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος | *βίον πέρασις* = ἡ διάβασις ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον, τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

περάτος, ἦ, ον (*πέρα*)· ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, λατ. *ulterior*.— II ἢ *περάτη* (ἐνν. *γῆ ἢ χώρα*) ὡς ὄσα, = ἡ ἀπέναντι κειμένη χώρα, ὡς δὲ καὶ τὸ ἀπέναντι τμήμα τοῦ οὐρανοῦ ὁλοῦ, καὶ κυρ. ἢ δύσις ὡς κειμένη ἀπέναντι τῆς ἀνατολῆς.

περατός, ἦ, ὄν (*περάω*)· ὡς τὸ *περάσιμος* (βλ. λ.), ὁ διαβατός, διαπερατός, ὄν δύναται τις νὰ περάσῃ.

περάω (Α), ἀπρφ. *περᾱν*, ἐπ. *περάαν*· ἰων. πρτ. *περάασκον*· μέλλ. *περᾱσω*, ἰων. *περήσω*· ἐπ. ἀρρφ. *περησάμεναι*· ἀόρ. α' *ἐπεράσω*, ἰων. (θ) *πέρησα*, πρκ. *πεπεράκα* (*πέρα*)· I μτβτ., διαπερῶ τὴ *πέρα-πέρα*. 2) διέρχομαι, περῶ («περῶν») εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διασταυρῶ· *τάφρος ἀργαλή περάαν* = τάφρος δύσκολος εἰς διάβασις, δυσδιάβατος, δύσκολος νὰ τὴν διασθῆ τις || μετρ. *κίνδυνον περάω* = διέρχομαι κίνδυνον, διέρχομαι διὰ μέσου κίνδυνου τινός (ἐν τῇ ἔννοιά τοῦ· κατισχύω τοῦ κίνδυνου, παραμένω δίκδικτος ἀπὸ τὸν κίνδυνον) || *περάω ὄρκον*=διέρχομαι τὰς λέξεις ὄρκου, τ. ἔ. ἀπαγγέλλω (ἐκφωνῶ) ὄρκον. 3) κἀμυν (ἀφών) τι νὰ διέλθῃ διὰ μέσου.— II ἀμτβ., διεισοῦν, διαπερῶ, διὰ μέσου τινός || ἐκτείνομαι, φθάνω, μέχρι τινός. 2) περῶ («περῶν»), διέρχομαι, διὰ μέσου, περῶ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

3) μετά γεν., προχωρῶ πέραν τινός, τὸ ὑπερβαίνω, προχωρῶ πολύ, ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερβαίνω τὸ δριον.

Έτυμ. : ἐκ ρίζ. *περ-*, ἐξ ἧς καὶ τὰ: *πέρ-α, πέρ-αν, πέρ-ος, πορ-εύω, πορ-ίζω, ἐμ-πορ-ος, πείρ-α, πειρ-άω, πείρ-αρ'* πρβλ. σανακρ. *par-as* (=λατ. *ultra*)· *par, pi-par-mi* (=λατ. *transvehō*)· λατ. *por-ja, portus, por-tare, ex-per-ior, per-illus, per-iculum* γοῦθ. *far-an, far-jan* (διαβαίνω, ἀγγλ. *fare, forth, ferry*, πρβλ. *thorough-fare* = ὁδός)· ἀρχ-γερμ. *ar-far-u* (γερμ. *er-fahr-en*)· τὰ *πορθ-μός, πορθ-μύς, πορθ-μέω*, ἐμφανίζουσι ἐπιτετατά. τύπον τῆς ρίζης, πρβλ. ἀρχ-σκανδ. *fjbrdr*, ἀγγλ-σαξ. *ford*, Σκωτ. *firth*, ἀρχ-γερμ. *fuert* (B).

πέραν (B), μελ. *περᾶσω*, ἐπ. *περάσσω*, ἀτ. *περῶ*· ἀόρ. α' *ἐπέρασα*, ἐπ. *ἐπέρασσα*· παθ. πρκ. *πεπέρημαι* (*πέρα*)· μεταφέρω τι μακράν, πέραν τῶν θαλασσῶν, πρὸς πόλιν, ὅθεν πωλῶ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον πωλῶ ἀνδρώπους ὡς δούλους || *πέραν τινὰ Δῆμον* = πωλῶ τινα εἰς τὴν Λήμνον.

Έτυμ. : κυρίως δηλ. πρόκειται περὶ τοῦ *περᾶω* A, ὅπερ ὡς μετῆ. μετέπειον εἰς τὴν σημ. τοῦ πωλῶ· πρβλ. καὶ τὰ *πέρ-ημι, πι-περ-άσκω, περ-ίαμαι, περ-ᾶσις, πέρ-ηη'* πρβλ. καὶ σανακρ. *para-yāmi* (=λατ. *negotium transigo*), ἴσως δὲ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. *pre-tium*.

Περγάμα, ἡ = *Πέργαμος* (βλ. λ.).

Περγάμοι, ἡ' ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας || ὡς. καὶ ἐν τῷ πλῆθ. τὰ *Πέργαμα*. — || τὰ *πέργαμα* (ὡς προσρηγορ.) = *ἀκρόπολις* (βλ. λ.), φρούριον, ὄχυρόν, πάσης πόλεως.

πέρδιξ, -ῖκος, (καὶ -ῖχος), δ, καὶ ἡ' δ, τι καὶ νῦν, πέρδιξ, «πέρδικα», λατ. *perdix*, -icis.

Έτυμ. : *πέρδιξ*, πρβλ. Ἡσυχ. «*πέρδιξ· πήριξ· Κρητες*» τὸ πτηνὸν ὀνομάσθη ὀφθ. ἐκ τοῦ θορύβου, τὸν ὁποῖον δημιουργεῖ ὅταν ὄρμῃ πρὸς πτήσιν· κατὰ δευτέρον λόγον συνεστραχίσθη πρὸς τὸ *πέρδομαι*, πρβλ. λατ. *pedicāre* < *ped-* : — Ἄλλοι ἀρνοῦνται πᾶσαν συσχέτισιν τῆς λ. πρὸς τὸ *πέρδομαι* καὶ πιστεύουν ὅτι τὸ ὄνομά του τὸ πτηνὸν τὸ ὀφείλει εἰς τὸ πτέρωμά του (πρβλ. παλ-γερμ. *gerahuson*, βλ. ἐν λ. *ὄρφνης*), πρβλ. τὸ *πάρδαλις*, ἐκ β. *per-d-rj-d* (παρδαλόχρωμος), καὶ παραλλ. **per-k* ἐν τῷ *περκνός*, **per-s* ἐν τῷ σανακρ. *pi'shan* (παρδαλόχρωμος), παλ-norr. *fers* (= πτώσις ὕδατος), παλ-σλαβ. *prachij* (=λατ. *pulvis*).

ΠΕΡΔΟΜΑΙ, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀόρ. ε' *ἐπαρδον*· πρκ. *πέπορδα'* «πορδῶ», «κλάνω».

Έτυμ. : *πέρδομαι· πορδη, πόρθησις* : σανακρ. *par-dalē*, Ζενδ. *parēdan* (= *πέρδονται*), ἀλβ. *pjerd* (= *πέρδομαι*), παλ-γερμ. *ferzan*, ἀγγλ-σαξ. *feortan*, παλ-norr. *frela*, λιθ. *pērdzu, pērsti*, λεττ. *pirdu, pirsti*, λιθ. *pirdis* σλοβ. *prđēti*, ρωσ. *perdeŭi*, gall. *rhech* (χελτ. **rikkā, *rit-kā*, ιακ. **ri-d-kā*), ιαπ. **perd-* καὶ παραλλήλως συνών. **pezd-*, μαρτυρούμενον ἐν τῷ λατ. *pēddō*, ἕλλ. *βδέω* (καίτοι ὑπὸ τινων τονίζεται ἡ ἑλαφρὰ διαφορά μεταξύ τῶν δύο σημασιῶν καὶ ἀποκρούεται ἡ συγγένεια μεταξύ τῶν δύο ριζῶν).

περρυμένον, αἰολ. ἀντὶ *περρυμένον*, μετχ. παθ. πρκ. τοῦ *περρυέννυμι*.

πέρρθεν, ἐπίρ. ἰων. ἀντὶ *πέραθεν*.

πέρρην, ἐπίρ. ἰων. ἀντὶ *πέραν*.

περρσέναι, ἐπ. ἀντὶ *περρσείναι*, μέλλ. ἀπφ. τοῦ *πέρρω*.

περρτός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντὶ *περρτός* (βλ. λ.).

πέρρα, ἀπφρ. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ *πέρρω*.

ΠΕΡΡΩ, μέλλ. *πέρρω*· πρκ. *πέπορδα'*· ἀόρ. α' *ἐπερσα*, ἀόρ. β' *ἐπερᾶθον*, ἀπφρ. *περᾶθειν*, ἐπ. *περᾶθειν*. — Παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. *πέρρομαι*· ἐπ. ἀπφρ. ἀόρ. β' *πέρρθαι*, ὡς τὸ *δέχθαι* τοῦ *δέχομαι*· πορδῶ, ἐκπορδῶ, λεηλατῶ, ἐρημῶν, ἀφανίζω, καταστρέφω 2) ἐπὶ προσώπων, φονεύω, σφάζω, ἐξολοθρεύω. 3) ἐπὶ πραγμάτων, καταστρέφω. — || λαφυραγωγῶ, λαμβάνω ὡς λαφύρον κατὰ τὴν ἐκπόρθησιν πόλεως τινός, διαρπάζω.

Έτυμ. : *πέρρω* : σανακρ. *bardh-aka-h* (κόψις μαχαίρας), *bardhaka-h* (ζυλογράφος), ιαπ. «*bheredh-kat'* ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **bher-* ἐν τῷ λατ. *fortire, forāre*».

ΠΕΡΙ, πρῶθ. μετά γεν., δοτ. καὶ αἰτ. βασική σημασ., *πέριξ*, γύρω, ὀλόγυρα.

Α'. **ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ** : I ἐπὶ τόπου, *πέριξ*, κύκλω, «ὀλόγυρα» || *πέριξ*, ἐγγύς. — II ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ αἰτίου ἢ τοῦ σκοποῦ, δι' ἃν πράττει τις τι· *περὶ τινός*, διὰ τι(να), ὡς πρὸς τι(να), ἐπὶ τινός : *περὶ νόστου ἡκουσα* = ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐπανόδου σου || *λέγω περὶ τινός* = ὡς καὶ νῦν, λέγω περὶ τινός, ὁμιλῶ διὰ τι(να). 2) *περὶ τινός*, ὑπὲρ τινός, χάριν τινός, διὰ λογαριασμόν τινός, ἕνεκὰ τινός : *βουλευσάμενος περὶ φόβου* = καταστρώων σχέδια διὰ φόβον. 3) ἐπὶ ἀγῶνος (ἐριδος, ἀμιλλῆς) *περὶ τινός* πράγματος : *περὶ θανάτου* = διὰ τὸν νεκρόν || *θέω περὶ νυκτῆς* = τρέχω διὰ τὴν ζωὴν μου (διὰ νὰ γλυτώσω τὴν ζωὴν μου) || *μάχομαι περὶ πτόλιος* = πολεμῶ διὰ τὴν πόλιν. 4) ἐπὶ τοῦ κινουμένου αἰτίου, ἐπὶ τοῦ «ἐλατηρίου» τῆς πράξεως : *μάχομαι περὶ ἐριδος* = μάχομαι ἕνεκα ἐχθρας (πρὸς χάριν τῆς ἐχθρας). 5) μετὰ οὐσ., *περὶ τινός*, ὡς πρὸς τι, ἐν σχέσει πρὸς τι, ἀναφορικῶς πρὸς τι : *ἀριθμοῦ πέρι* = ὡς πρὸς τὸν ἀριθμόν. — III ὡς τὸ λατ. *prae*, πρῶθ, ὑπεράνω, ὑπὲρ (ἐπὶ συγκριτικῆς ὑπεροχῆς) : *περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων* = νὰ εἶναι ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων, ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους (ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ ταύτῃ ἡ πρῶσις συχνὰ ἀποχωρίζεται ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς). — IV αἰ ἐπόμηνι φράσεις ἀπαντῶσι συχνότατα : *περὶ πολλοῦ ἐστὶν ἡμῖν* = δι' ἡμᾶς (ἢ ἐπιμελῆν οὐποδαίοντα | *περὶ πολλοῦ ποιούμαι* (ἢ *ἡγοῦμαι*) *τι* = θεωρῶ τι ὡς πολυλοῦ λόγου ὄσιον (πολύ σπουδαῖον) = λατ. *magni facere* | *περὶ ὀλίγου ποιούμαι τι* = θεωρῶ τι ὡς ἀσήμαντον (δνευ σημασίας) | *περὶ πλείονος ποιούμαι τι* = ἐκτιμῶ τι περισσότερον ὁπὸ τι ἄλλο (τὸ θεωρῶ σπουδαϊότερον) | *περὶ ὀσθενός ποιούμαι τι* = θεωρῶ τι ὡς ἄδελγς διόλου ἀσήμαντον (ὡς στεροῦμενον· πάσης σπουδαϊότητος).

Β'. **ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ** (τοῦ προώζου ἢ πράγματος, *πέριξ* ἢ ἐγγύς τοῦ ὁποῖου εἰρήσεται ἢ τῆ τι)· *πέριξ*, «ὀλόγυρα» : I ἐπὶ τόπου, *πέριξ*, κύκλω, γύρω-γύρω, ὀλόγυρα, ἀπὸ τι(να) : *περὶ χειρῶ* = περὶ τὸ δέρμα, περὶ τὸ σῶμα (ἐπὶ τῶν ἐνδωμάτων π.χ. τῶν περιβαλλόντων τὸ σῶμα ὀλόγυρα) || *χειρ πέριξ ἐγχεῖ* = ἡ χεῖρ γύρω ἀπὸ τοῦ δόρου (κρατοῦσα σφιγκτὰ τὸ δόρου) || *ἀσπαιρω περὶ δουρὶ* = σπαρταρῶ ὀλόγυρα στὸ δόρου (τὸ ὁποῖον με' χεῖε διαπεράσει). 2) ἐγγύς, πολὺ πλησίον (πάντοτε ἐπὶ πολλῶν περιεκλιόντων τινὰ κυκλοτερῶς). — II ἐπὶ αἰτίας (ἐπὶ τοῦ κινουμένου αἰτίου), ἐπὶ πράγματος ἢ προσώπου, π.χ. διὰ τὸ ὁποῖον μάχεται τις : *μάχεσθαι περὶ οἷσι κτεάτεσσι* = νὰ μάχεται (ἀγωνίζεται) τις διὰ τὰ κτήματα (τὰ ὑπάρχοντά) του. 2) ἐπὶ φόβου, ἀγωνίας, ἀνησυχίας, φροντίδος ἢ καὶ τῶν ἐναντιῶν (θάρρους, αὐτοπεποιθήσεως) : διὰ τι(να), χάριν τινός, ἕνεκὰ τινός, διὰ λογαριασμόν τινός. 3) καθόλου, ἐξ αἰτίας, ἕνεκα, ὡς τὸ λατ. *prae* : *περὶ φόβου* : ἀπὸ φόβου, ἕνεκα φόβου || *περὶ χάρατι* = ὁπὸ χαράν.

Γ'. **ΜΕΤΑ ΑἰΤΙΑΤΙΚΗΣ** τοῦ ἀντικειμένου, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον κινεῖται τις) : I ἐπὶ τόπου, *πέριξ*, κύκλω, γύρω, ὀλόγυρα || ἐγγύς, πλησίον : ἡ *περὶ Κνίδον ναυμαχία* = ἡ παρὰ τὴν Κνίδον (εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς Κν.) ναυμαχία || *περὶ τὰ ἔλαια οἰκείους* = κατοικοῦσι γύρω-γύρω ἀπὸ τὰ ἔλαι || *πλεῖνες περὶ ἕνα* = πολλοὶ *πέριξ* ἕνός (τ. ἔ. πολλοὶ πρὸς ἕνα). — II ἐπὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀνησυχουσι εἰς τὸ περιβάλλον τινός, ὡς ἀκόλουθοι, θεράποντες, ἐταῖροι, συγγενεῖς, ὀπαδοί, μαθηταί, κ.τ.δ. : *οἱ ἀμύρι*, ἡ *οἱ περὶ τινα* || ὡς. καὶ ἐπὶ πραγμάτων : *τὰ περὶ τι* = ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς τι. — III ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, περὶ τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται τις, ἢ διὰ τὸ ὁποῖον φροντίζει : *περὶ δόρτα πονέομαι*, *περὶ δεῖπνον πόνεομαι* = ἐνασχολοῦμαι μετὰ αὐτά, τὰ ἐτοιμάζω || μετρ. ἡ *φιλοσοφία περὶ ἀληθειᾶν ἐστι* = ἡ φιλοσοφία ἀσχολεῖται μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας. 2) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τι(να) : *τὰ περὶ τὸν Κῦρον οὕτως ἐγένετο* = τὰ κατὰ τὸν Κύρον (τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὸν Κ., τὰ ἀφορώντα εἰς τὸν Κ.) τοιουτοτρόπως συνέβησαν. — IV ἐπὶ χρόνου, περὶπου, ἐπάνω-κάτω (λατ. *circa*) : *περὶ τούτους τοὺς χρόνους*, *περὶ λύγων ἀφός*, *περὶ μέσας νύκτας* || ὡς.

καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν: *περὶ τρισχιλίους* = περίπου 3.000.

Δ'. ΘΕΞΙΣ, ἡ *πέρι* δύναται νὰ καίται κατόπι τοῦ πτωτικοῦ (ὀνόματος), εἰς τὸ ὅποιο ἀνήκει, ἀλλὰ τότε δὲ τὸνος τοῦ ἀναδιβάσσεται εἰς τὴν παραλήγουσαν (*πέρι*).

Ε'. Ὡς ΕΠΙΡΡΗΜΑ λαμβάνεται ἡ *περὶ* ὁσάκις καίται ἀπολύτως, σημαίνει δὲ *πέρι*, ὀλόγουρα, κύκλω || ὡς. δὲ καὶ, ἐγγύς, πλησίον. — || ἐν ἐπιρρ. ἔνν. καίται ὡς. καὶ μετὰ ἀνεστραμμένου τοῦ τόνου *πέρι*, σημ. δὲ, πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ὑπερβαλόντως, πέραν παντὸς μέτρου || ὅπως καίται καὶ ἐν τισὶ περιφράσεσι *πέρι κήρι*, *πέρι θυμῷ* (=ἐκ θόδους καρδίας, ἐκ θόδους ψυχῆς), ὅπου ἡ *πέρι* δὲν πρέπει νὰ λαμβάνεται ὡς πρόθεσις μετὰ τῆς δοτικῆς συντασσόμενῃ, ἀλλ' ἐπιρρηματικῶς, ὡς ἰσοδύναμος πρὸς τὸ ἐπιρρ. *περισσῶς*.

Η' ΠΕΡΪ τέλος (κατ' ἀναστοτροφήν δηλ. τοῦ τόνου) καίται ἀνίστα ἀντὶ τοῦ *περὶ* αἰ.

Ζ'. ΕΝ ΣΥΝΘΕΞΕΙ ἡ *περὶ* ἔχει ὁλας τὰς κυρίας σημασίας τῆς, πῆξις, κύκλω || *περι-βάλλω*, *περι-έχω*, *περι-βλέπω*. — || = *διπέρ*, τὸ ὑπερτερεῖν: *περι-γίγνομαι*, *περι-εργάζομαι*. — || ὑπερμέτρως, πολύ, καθ' ὑπερβολήν: *περι-καλλῆς*, *περι-δείδω*, *περι-δέης*, ὡς ἡ λατ. *per* ἐν τοῖς *per-multus*, *per-gratus*, *per-magnus*.

Η'. ΠΡΟΣΩΔΙΑ. Καίτοι τὸ εἰς τῆς *περὶ* εἶναι βραχύ, ἐν τούτοις δὲν ἐκθλιβεται τοῦτο κατὰ κανόνα πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος.

Ἔτυμ.: *περὶ*, *πέρι* ἐν τῇ ἔνν. τῆς ὑπερβολῆς (*περι-καλλῆς*, λατ. *per-magnus* κλπ.) πρὸλ. παλ.-ιρλ.

er-chosmil (=λατ. *persimilis*), λιθ. *perdaũg* (λίαν), *περὶ-οἶδα* = σανοκρ. *pári-vid-*, λατ. *per-vidéo* *περὶ* (ἰαπ. **peri* (**per*) = σανοκρ. *pári* (ὀλόγουρα), Ζενδ. *pari*, παλ.-περσ. *pariy*, λατ. *per*, παλ.-ιρλ. *er-* (ἐπιτατ. πρῶθ.), ιρλ. *air*, γαυλ. *are-*, παλ.-ιρλ. (h)ir- (= *περὶ*), ἐν τῇ *hiness* (πιότης, χρηστότης κλπ.), γοτθ. **fair-*, παλ.-γερμ. *fir-*, *far-* ἀχώρ. μορ. (ἰαπ. **péri* ἐν τῇ ἀγγλ.-σαξ. *fy-* *wit*, παλ.-σαξ. *firi-* *wit*, παλ.-γερμ. *firi-wizzi* (ἐφροῖς τοῦ εἰδέναι), λιθ. *peĩ* (διὰ μέσου),

παλ.-σλαβ. *pẽ*, ρωσ. *pere-* (διὰ μέσου, ἄνωθεν χώρου τινός) πάντα ταῦτα εἶναι τοπικαὶ ἐνὸς συμφωνηκοῦ θέμ. **per-*, ἐκ ρῖς. *per* δηλοῦσιν κίνησιν πρὸς τὰ πρόσω ἢ τάσιν πρὸς ὀρισμὸν σκοπόν, ὡς ἐν τῷ σανοκρ. *pirariti* (= *πείρω*, *πόρος*) ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέματος προέρχονται τὰ: *πέρα* καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ (βλ. λ.) τῆς αὐτῆς δὲ ρῖς. (**per-* **pri-*, **pr-*) εἶναι τὰ ἰαπ. **pro* (ἔλλ. *περὸ*, *πρω-*) **preti*, **proti* (*πρότι*, *προτί*, *πρός*, ἀολ. *πρός*), **prai* (λατ. *prae*), **prius*, **prius* (*πάρως*), **pri* (*πάρω*, *παρ-*, λατ. *por-* βλ. ἐν *παρά*, *πάρω*).

περι-αγγέλλω, μελ. -*αγγελῶ* ἀναγγέλλω δι' ἀγγελμάτων ἀποστελλομένων ὀλόγουρα (κατὰ διαφόρους διευθύνσεις) || ἀπολ., ἀποστέλλω ἢ μεταφέρει ἀγγελίαν κύκλω. — || μετὰ δοτ. καὶ ἀπφ., ἀποστέλλω διαταγὰς εἰς τοὺς πέριξ οἰκοῦντας Ἴνα πράξωσι τῆ: *περιαγγέλλω παρασκευάζεσθαι* = στέλλω διαταγὰς πρὸς τοὺς πέριξ νὰ προετοιμασοῦν || *περιαγγέλλω ναῦς* = διατάσσω τοὺς πέριξ νὰ ἐτοιμάσουν (ἐξοπλίσουν) πλοῖα.

περι-ἄγης, ἐς (*περι*+*ἄγα*) ὁ τεδραυμένος εἰς τεμάχια. — || δωρ. ἀντὶ *περιηγῆς* (= περιφερῆς, στοργυλῶς).

περι-ἄγνῳμι, καὶ -*ἄγω*, μελ. -*ἄγω* δραύω ὀλόγουρα, δρυμματίζω. — παθητ., *δυν περιάγνυται* = ἡ φωνὴ περιφραζομένη (ἡχεῖ γύρω, περιηχεῖ) | κυρ. δρᾶσται, δρυμματίζεται. [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ἄγνυμι* κατὰ τινὰς συγγ. τῶν σαnox. *vagnū*-ἡ (φωνητ. φθόγγος, προσφώνησις), λατ. *vagiſ*, -*ire* (κλαίω), λιθ. *vograuti* (κλαίω), ἰαπ. **vag-*].

περι-ἄγω, μελ. -*ἄγω* ἄγω (ὀδηγῶ) πέριξ || μετ' αἰτ. τόπου, *περιάγουσι τὴν λίμνην κύκλω* (*παρθένον*, ἀναβιβάσαντες αὐτὴν ἐπὶ ἄρμα) = τὴν περιφέρουσι γύρω ἀπὸ τὴν λίμνην κυκλοτερώς. 2) ὡς καὶ νῦν, *περιάγω* (περιφέρω) τινὰ μετ' ἑμοῦ, τὸν περιφέρω μαζί μου || τὴν σημασ. ταύτην συνηθέστερον ἔχει ὡς μέσον. 3) περιστρέφω, περιφέρω || οὐστρέφω, στρεβλώνω (π.χ. τὰς χεῖράς τινος πρὸς τὰ ὀπίσω),

στοργυλιζώ. — || ἀμτθ. ἔρχομαι ὀλόγουρα, περιέρχομαι: *περιάγω τὰς πόλεις* = περιέρχομαι τὰς πόλεις.

περι-ἄγωγεῦς, -*εως*, ὁ (*περιάγω*) μηχανήμα διὰ τοῦ ὁποῖου τίθεται ἡ εἰς περιστροφικὴν κίνησιν, τὸ δι' οὗ ἀνασφύεται ἡ ὄγκυρα, «μυζοεργάτης».

περι-ἄγωγή, ἡ (*περιάγω*) τὸ περιάγειν, ἢ περιστροφή, κυκλοστροφή.

περι-αἰρέτος, ἡ, ὅν (*περιαίρέω*) ὁ δυνάμενος νὰ ἀφαιρέθῃ, ὅν δύναται τις νὰ ἀφαιρέσῃ.

περι-αἰρέω, μελ. -*αἰρέω* ἀφαιρῶ τὴν κεκλιμένην γύρω ἀπὸ τῆς ὄλης, ὅπως π.χ. τὰ τελεῖα μίαν πόλεως, ἢ τὸ πῆλλον ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποῖο ἔχει χυθὴ λυωμένους χρυσοῦς || γενικῶς, ἀφαιρῶ, ἀπομακρύνω || μετὰ γεν. προσ., ἀφαιρῶ τὴν ἀπὸ τινος, ἀποστέρω τινὰ τινος (πράγμ.). — || μέσον, ἀφαιρῶ τὴν ἀπ' ἑμαυτοῦ: *περιαίρέομαι κυνήην* = ἀφαιρῶ (ἀπομακρύνω ἀπ' ἑμαυτοῦ) τὴν περικεφαλαίαν μου || *βιβλίον περιαιρέομενος* = ἀφαιρῶν τὸ κόλλυμα τῆς ἐπιστολῆς, δηλ. ἀνοίγων τὴν ἐπιστολήν || συχνὰ διωκτὸς τὸ μέσον καίται ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐνεργ. — || παθητ., ἀπογυμνοῦμαι ἀπὸ τινος, ἀποστεροῦμαι τινος || ὡς. ἔχω τὴν ἀφαιρέθην ἀπὸ τινος (προσ.).

περι-αλιέω, μελ. -*ἴσω* ἀλιγῶ μεγάλως, εἶμαι πολὺ λυπημένος.

περι-ἄλειψω, μελ. -*ψω* ὡς καὶ νῦν, ἀλειφῶ τὴν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν.

περι-ἄλλος, ὄν (*περὶ* + *ἄλλος*) ὁ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, ἢ ὁ πρὸ πάντων τῶν ἄλλων. — οὐδ. πληθ. *περιἄλλα* ὡς ἐπίρρ. = πρὸ πάντων || καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβολικῶς.

περι-ἄλ-ουργός, ὄν (*περι*+*ἄλουργός*) ὁ θεβαμμένος διὰ πορφύρας κύκλω, πανταχόθεν, ὁ ὀλοπόρφυρος || μτφρ. *κακοῖς περιἄλουργός* = ὀδοτηγμένος εἰς τὰ κακά, ὁ πάγκοκ.

περι-ἄμμα, -*ατος*, τὸ (*περιαίπτω*) περιἄπτον, φυλακτήριον, «φυλαχτὸς».

περι-ἄμπ-ίσχω, πρτ. -*ἤμπισχον* = *περιαμπέχω*.

περι-ἄπτος, ὄν (*περιαίπτω*) ὁ κρεμάμενος ὀλόγουρα, προσρητημένος. — || τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. τὸ *περιαίπτον* = *περιἄρμα* (βλ. λ.).

περι-ἄπτω, μελ. -*ψω* δένω γύρω, περιδένω, προσαρτῶ εἰς τὴν, ἐξαρτῶ ἐκ τινος. — μέσον, δέτω περὶ ἑμαυτόν, κρεμῶ ἐπάνω μου || μτφρ., κερδίζω δι' ἑμαυτόν.

περι-ἄρμόζω, ἀττ. -*όττω*, μελ. -*όσω* προσαρμόζω (στερεώνω) τὴν γύρω (κύκλω). — παθητ., ἐπὶ πραγμ., προσαρτῶμαι ἐπὶ τινος, ἐπίδενομαι || ἐπὶ προσ., ἔχω τὴν προσηρμοσμένον (προσδεδεμένον) ἐπάνω μου.

περι-ἄστράπτω, μελ. -*ψω* ἀστράπτω γύρω.

περι-ἄσχολεύω, μελ. -*ἴσω* εἶμαι ἀπησχολημένος περὶ τῆς ἀσχολοῦμαι περὶ τῆς.

περι-ἄυχένιος, ὄν (*περι*+*αὐχίν*) ὁ φορούμενος περὶ τὸν αὐχένα || ὡς οὐδ. τὸ *περιαυχένιον* = τὸ περιδέραιον.]

περιἄχον, ἔπ. ἀντὶ *περιαίχον*, πρτ. τοῦ *περιαίχων* (βλ. λ.).

περι-θαίνω, μελ. -*βήσομαι* ἀφρ. δ' *περιέβην* πρτ. *περιέβηκα* θάινω περὶ τὴν περὶ τινος, ἀνοίγω τὰ πόδια μου ἐκατέρωθεν πεσόντος συμπολεμιστοῦ, Ἴνα ὑπερασπίσω τὸ πτώμα του (διὰ νὰ μὴ περιέλθῃ δηλ. εἰς χεῖρας τῶν πολεμίων) || μετὰ γεν., *περιέβηναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο* = νὰ σταθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ του || ἐπὶ ἴχου, περιηχῶ εἰς τὰ ὠτὰ τινος, περιδουβῶ.

περι-θάλλω, μελ. -*βῶ* ἀφρ. δ' *περιέβαλον* πρτ. *περιέβληκα* ρίπτω ὀλόγουρα ἢ ἐπάνω, τοποθετῶ ἐπὶ τινος || ὡς καὶ νῦν, *περιβάλλω* (τίνα) μετ' ἐνδύω || *περιβάλλω τινὰ χαλκνεύματα* = θάλλω τινὰ (τὸν στερεώνω) ὀλόγουρα εἰς τὸ ξίφος μου, τὸν διατρυπῶ διὰ τοῦ ξίφους μου. 2) μέσον, μετὰ παθ. πρτ. *περιέβλημαι* = θάλλω τὴν ἐπάνω μου, ἐνδύομαι || ρίπτω τὴν ἐπάνω μου (περιβάλλομαι τὴν) πρὸς ἄλλον, περικλείω, περιχαροκύνω || μετὰ διπλῆς αἰ.: *τεῖχος περιβάλλομαι πόλιν* = περιβάλλω τὴν πόλιν διὰ τείχους, οἰκοδομῶ τεῖχος πέριξ τῆς πόλεως. — || μτφρ., ρι-

πτω τι ἐπάνω ἢ γύρω εἰς πρόσωπόν τι, τοῦ φοραίνω τι, τὸν ἐφοδιάζω με τι. 2) ἀποδίδω (ἀπονέμω, προσάπτω) τι εἰς τινα. 3) περιβάλλω, περικλείω, περικυκλῶ, περικλέω (τι ἢ τινα διὰ τινος πράγμ.) || μτρφ., ἐμπλέκω, περιπλέκω (τινὰ εἰς συμφοράς κλπ.), τὸν ἐνοχοποιῶ. 4) μετ' αἰτ. μόνον, ἐναγκαλίζομαι τινα, τὸν περιβάλλω (ὡς καὶ νῦν): **περιβάλλει με σκότος**. 5) ἐπι πλοίων, περιπλέω (ἀκρωτήριον π. χ.), πλέων τὸ παρακάμπτω. 6) συχνάζω εἰς τινα τόπον (μέρος), εἶμαι ἐνδουσιασμένος με ἓνα τόπον — III μέσον, ἐναγκαλίζομαι τι(να) δι' ἑμαυτὸν (πρὸς ὠφέλειάν μου), προσπαθῶ νὰ τό(ν) πάρω με τὸ μέρος μου πρὸς ὠφέλειάν μου, ἀποβλέπω εἰς τι (εἰς ἴδιον κέρδος), λατ. *affectare* || παθ. πρκ. μετὰ μέσ. σημεα., ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου, λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.— IV (πρβλ. *περὶ Ζ'*) ρίπτω τι περισσότερον μακράν ἀπὸ ὅσον ἄλλος τις, ὑπερτερῶ ἐν τῷ ρίπτειν || γεν., ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, νικῶ.

περι-θάριδες, αἰ (*περὶ+θάρεις*): εἶδος ὑποδημάτων, κυρ. γυναικείων.

περί-θάρυς, υ, γεν. -εος* καθ' ὑπερβολὴν θαρύς.

περι-θάς, -ᾶσα, -άν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *περιβαίω*.

περι-θέβλημαι, παθ. πρκ. τοῦ *περιβάλλω*.

περί-θη, ἐπ. ἀντὶ *περιέβη*, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *περιβαίω*.

περι-θῆναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *περιβαίω*.

περί-θλεπτος, ον (*περιβλέπω*): ὁ θλεπόμενος ἐς ὄλων τῶν πλευρῶν, περιθλεπτος (ὡς καὶ σήμερον λέγεται) || μτρφ., θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων, σπουδαῖος, ἀξιοθαύμαστος.

περι-θλέπω, μελ. -γω* ἀμτβ., θλέπω περίε, θλέπω ὀλόγυρα.— III μτρφ., θλέπω πρὸς τι ὀλόγυρά μου, τὸ θλέπω ἀπὸ ὄδας τὰς πλευράς, τὸ προσατενίζω μετὰ μεγάλης προσοχῆς || ἐπιτήτω τι, τὸ ἐπιδιώκω || ἐντεῦθεν, προσβλέπω τι μετὰ θαυμασμοῦ, τὸ ἐπισκοπῶ θαυμάζων, τὸ θαυμάζω.— παθητ., ὄλοι με θλέπουν καὶ με περιεργάζονται με προσοχὴν καὶ κάποιον σεβασμὸν, τιμῶμαι (θαυμάζομαι) ὑπὸ πάντων.

περί-θλητος, ον (*περιβάλλω*): ὁ περίε θεβλημένος, ὁ τεδεβόμενος (ὑπάρχων) γύρω ἀπὸ τι.

περι-θόητος, ον (*περιβοᾶω*): ὡς καὶ νῦν, περιθόητος, ὁ θοώμενος πανταχόθεν, ἐξακουστός, ἡ περὶ τοῦ ὀποῖου φήμη εἶναι πανταχοῦ (κυρ. περίε) διαδεδομένη, περὶ οὗ πολλὸς γίνεται λόγος, περίφημος (οὐ μόνον ἐν καλῇ ἐνόοῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν κακῇ) || ὅθεν, ἡ περίφημος, διάσημος, ἡ διαθόητος, σκανδαλώδης, περὶ οὗ ὀργιάζουν αἱ φήμαι.— II ἐνεργ., ὁ ἠχηρῶς βοῶν, ὁ ἐκπέμπων δυνατὰς κραυγὰς.

περι-θόλαιον, τὸ (*περιβάλλω*): τὸ θαλλόμενον περίε τινός, τὸ δι' οὗ περιβάλλεται (δι' οὗ καλύπτεται) τις, τὸ κάλυμμα, περικάλυμμα, ἐνδυμα.

περι-θολή, ἡ (*περιβάλλω*): πᾶν τὸ ἐρριμμένον ἢ τεδειμμένον περίε, ὡς καὶ νῦν περιβολή, ἐνδυμα, ἐνδυμασία || **περιβολή ξίφους** = ὁ κολεός (θήκη) ξίφους || ἀπολ. *περιβολαί*=τὰ περὶ τὴν πόλιν τείχη.— II περιθεβλημένος (περικεκλισμένος) χώρος, περιοχή.— III περιφέρεια, περιοχή, περιβολος.— IV μτρφ., ἡ προσπάθεια διὰ τι, ἡ ἐπίτευξις ἐπιδιωκόμενου τινός σκοποῦ.

περί-θολος, ον (*περιβάλλω*): ὁ περιβάλλων, ἐρχόμενος γύρω, περιέχων, ὁ περικυκλῶν.— II ὡς οὖα. ὁ **περίθολος**=ἡ **περιβολή**, πᾶν τὸ ριπτόμενον περίε, τὸ περιτιθέμενον, τὸ φοροῦμενον || οἱ **περίθολοι**=τὰ τεῖχη τὰ περιβάλλοντα μίαν πόλιν. 2) περίφραγμα, περιοχή, ὅ τι καὶ νῦν λέγεται περιβολος.

περι-θουβέω, μελ. -ήσω* θουβῶ περίε, περιηθῶ.

περί-θουνος, ον' ὁ ὑπὸ θουνῶν περιβαλλόμενος (περιθεβλημένος).

περι-θραχίονιον, τὸ (*περὶ + θραχίων*): ὅ τι καὶ νῦν, περιθραχίονιον, «θραχιόλιον», ἡ τεμαχίον ὀπλισμοῦ προστατεύοντος τὸν θραχιόνα.

περι-θρυχίος, α, ον (*περὶ + θρυχίος*): ὁ πανταχόθεν ὑψοόμενος ὡς κύμα.

περί-θωτος, ον, ἰων. ἀντὶ *περιβόητος*.

περι-γίγνομαι, ἰων. καὶ μτχ. τύπος -γίνομαι* μελ. -γενήσομαι: ἀορ. β' -γενήσῃμι* εἶμαι ὑπεράνω: I εἶμαι ὑπέριος, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερισχύω,

ἐπικρατῶ, νικῶ, καταβάλλω τινὰ, ἐξέχω, διαπρέπω || εἶμαι καλλίτερος, ἢ περισσότερον συμφέρων καὶ ἐπιωφελῆς (μετὰ γεν.).— II ἐπιζῶ, διασώζομαι, διαφεύγω. 2) ἐπὶ πραγμάτων, περισεύω, μὲνω περισεύω. 3) ὡς. ἀπομένω ὡς ἀποτέλεσμα (ὡς συνέπεια), προέρχομαι (ἀποβαίνω) ἐκ τινος, μὲνω ὡς κέρδος || πρβλ. *περίεμαι (εἶμι)*.

περι-γλάγης, ἐς (*περὶ+γλάγος*): πλήρης γάλακτος.

περι-γληνάομαι, ἀποθ. (*περὶ + γλήνη*): περιστρέφω (στρεφογυρίζω) τὰς γλήνας (βηλ. τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν), προσατενίζω ὀλόγυρα.

περί-γλωσσος, ον (*περὶ + γλῶσσα*): εὐγλωττος, εὐφραδής.

περι-γνόμπω, μελ. -γω* περικάμπτω, πλέων κάμπτω (ἀκρωτήριόν τι), περιπλέω.

περι-γογγύζω, μελ. -σω* περιφερόμενος γογγύζω, περιφέρωμαι μουρμουρίζω.

περί-γραμμα, -ατος, τὸ (*περιγράφω*): γραμμὴ περιγεγραμμένη, πᾶν τὸ διὰ γραμμῆς σημειούμενον γύρω ἀπὸ τι, καὶ σήμερον εἶτι λεγόμενος περίγραμμα || περικεκλισμένος μέτρος, περίβολος, περιοχή, κύκλος.

περι-γραπτός, ἡ, ὄν, καὶ -ός, -ὸν (*περιγράφω*): ὁ περιγεγραμμένος, ὁ περιωρισμένος, περικεκλισμένος.

περι-γράφή, ἡ (*περιγράφω*): περιγεγραμμένη γραμμὴ || ἰχνογράφημα, περίγραμμα, περιμετρος, σχέδιον, σκιαγράφημα || τύποιος, τύπος, ἀποτύπωμα, ἀντίτυπον.

περι-γρῶφω, μελ. -γω* σημειῶ (σύρω) μίαν γραμμὴν γύρω, σημειῶ ὀλόγυρα, λατ. *circumscribo*: **περιγράφω κύκλον**=γράφω (σημειῶ, χαράσσω) κύκλον (κυκλωτέρη γραμμὴν). 2) καθορίζω, ὀρίζω, περιορίζω, προσδιορίζω.— III γράφω ἐν σχεδίῳ, σχεδιάζω ἢ γράφω περιληπτικῶς (κατὰ τὰς κυρίας γραμμὰς), λατ. *delineare*.— III ἐγκλείω (περικλείω) ἐντὸς ἀγκυλῶν, διαγράφω (ἐξαιεῖω), ἀπορρίπτω (ἀποκλείω) ὡς νόθον:

περί-δδαισα, ἐπ. ἀντὶ *περιέδδαισα*, ἀορ. α' τοῦ *περιδείδω*.

περι-δέδρομα, πρκ. τοῦ *περιτρέχω*.

περι-δεής, ἐς (*περὶ+δέος*): ὡς καὶ νῦν, περιδεής, περιφθοσος, περίτρομος, πλήρης φόβου, τρομοκρατημένος.— II ἐνεργ., ὁ ἐμποῖμος μέγαν φόβον, λῆν φοβερός.— ἐπὶρ. **περιδεῶς**=ἐν μεγάλῳ φόβῳ.

περι-δεΐδια, ἐπ. πρκ. τοῦ *περιδείδω* (βλ. λ.).

περι-δεῖδω, μελ. -δεῖσομαι: ἀορ. α' *περιέδδαισα*, ἐπ. *περιδδαισα*, μτχ. *περιδδαισας*: πρκ. *περιδδαισικα*, ἐπ. *περιδδαιδια*: φοβοῦμαι παρὰ πολὺ, φοβοῦμαι ὑπερβολικὰ, εἶμαι ἐν μεγάλῳ φόβῳ διὰ τινα, ἀνησυχῶ ὑπερβολικὰ περὶ τινός.

περί-δειπνον, τὸ (*περὶ+δειπνον*): ἐπικήδειον δεῖπνον, τὸ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τινός παρατιθέμενον, καιν. «μακαριά».

περι-δέξιος, ον' ὡς τὸ *ἀμφιδέξιος*, ὁ ἔχων δεξιάς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ὁ μεταχειριζόμενος ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ὁμοίως, λατ. *ambidexter*.— II γενικῶς, λῆν δεξίως, ἐμπειρος, εὐστροφος.

περι-δέρκομαι, ἀποθ. (πεινητ. ἀντὶ *περιβλέπω*): I ἀμτβ. κυττάζω ὀλόγυρα.— II μτβ. θλέπω πρὸς τι ὀλόγυρα (τ. ἔ. μετὰ περιεργείας καὶ προσοχῆς).

περι-δέω, μελ. -δήσω* δένω ὀλόγυρα, περιδένω.— μέσον, δένω τι ὀλόγυρά μου, δέτω ἐπάνω μου, φοραίνω.

περι-δήριτος, ον (*περὶ+δηρίω*): ὡς τὸ *περιμάχτος*, ὁ περὶ οὗ ἀγωνίζεται τις, ἀμφισθητούμενος.

περι-δίδωμι, ἰων. β' καὶ γ' ἐν. -διδούς, -διδού*: μελ. -δώσω* δίδω περίε, δίδω γύρω.— II μέσον, *περιδίδομαι*: μελ. -δώσομαι: ἀορ. β' -εδόμη*· βάλλω στοιχημα, στοιχηματίζω (μετὰ γεν. τοῦ πράγμ.): **τρίποδος περιδόμεθα**=ἄς στοιχηματῶμεν δι' ἓνα τρίποδα, ἄς βάλλωμεν στοιχημα ἓνα τρίποδα || **ἐμίθεν περιδόμεσθαι αὐτῆς**=ἄς στοιχηματῶ δι' ἑμαυτήν, τ. ἔ. δὰ βάλλω ἑμαυτὴν ὡς ἐχέγγυον, δὰ ὑποθηκέως (ἐνεχυρίσας) τὸν ἑαυτὸν μου || **περιδίδομαι περὶ τῆς κεφαλῆς**=στοιχηματίζω τὴν κεφαλὴν μου || ἀπολ.,

περιδύνω νῦν ἐμοί=ἔλα τώρα, βάλε ἓνα στοιχίμα μαζί μου.

περιδίνεω, μελ. -ήσασ' περιστρέφω, δέτω εἰς περιστροφικὴν κίνησιν.— παθητ., περιστρέφω ἑμαυτὸν ὡς οὐδὴρα || **περιδινῆσθην**, ἐπ. γ' θυξ. ἀορ. α'.

περιδίνης, ἐς (περιδινέω)* περιδινούμενος, περιστρεφόμενος, κυκλοτερέως.

περιδίω, καλ. ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ **περιδείδω** διατελῶ ἐν μεγάλῳ φόβῳ περὶ τινος, φοβοῦμαι πολὺ.

περίδω, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **περιδίδωμι**.

περιδράμον, ἐπ. ἀντὶ **περιδράμων**, ἀορ. β' τοῦ **περιτρέχω**.

περιδράσσομαι, ἀττ. -ττομαι, ἀποθ. δ'ράττομαι (δδρόχων, ἀρπάζω, πιάνω) διὰ τῆς χειρὸς.

περιδρόμας, -άδος, ἀνώμ. θηλ. τοῦ **περιδρόμος** (βλ. λ.): ἡ περίεξ τρέχουσα, ἡ περιβάλλουσα, περικλείουσα, περιέχουσα || περιφερική, στοργγύλη.

περιδρομή, ἡ (περιδρόμος)* τὸ περιτρέχειν, τὸ τρέχειν γύρω || περιστροφή, κύκλος, κυκλικὴ τροχιά.

περιδρόμος, ον (περιδραμῆν τοῦ **περιτρέχω**) ὁ περίεξ τρέχων, ὁ περιβάλλων, περικυκλῶν || περιφερής, κυκλοτερέως, κυκλικός. 2) ὁ ἐρχόμενος περίεξ, ὁ περιφερόμενος, περιπλανώμενος, τῆδε κάκεισε (ἀνά τὰς ὁδοὺς). 3) παθητ., ὄν δυνατὰ τις νὰ περιέλθῃ, ὁ ἰσάμενος χωρὶς, κεχωρισμένος, ἀπεσπασμένος.— || ὡς οὖσ. δ' **περιδρόμος** (=ἡ **περιδρομή**)=ὁ περιέχων, ὁ περιβάλλων, ὁ περικυκλῶν, καὶ δῆ: 1) τὸ σχοινίον τὸ περιβάλλον τὸ ἀνωτάτατον μέρος τοῦ δικτύου καὶ χρησιμοποιούμενον διὰ τὸ κλείσιμόν του. 2) στοὰ περιβάλλουσα οἰκοδόμημα τι. 3) ἡ περίμετρος, ἡ περιφέρεια, τῆς ἀσπίδος.

περιδρύπτω, μελ. -ψω' ξεσχίζω ὀλόγυρα, ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν δένδρου ἀπὸ ὀλόγυρα.— Παθητ., ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. α' **περιδρύπθῃ**=εἶχε τὸ δῆμα του καταξοχισμένον ὀλόγυρα.

περιδύω, μελ. -ύσω' ἔλκων ἀφαιρῶ (ἀποσπῶ) ἀπὸ ὀλόγυρα, ἀπογυμνῶ, ἀπεκδύω.

περιδύμεδον, α' θυξ. ὑποτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **περιδίδωμι**.

περιδέδετο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ **περιδέω**.

περιέζωσμαι, παθ. πρκ. τοῦ **περιζώννυμι**.

περιεῖδον, ἀορ. β' ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρῆσει, λαμβανόμενος ὡς ἔνεστ. τοῦ **περιεράω** βλέπω γύρω διὰ τι (ἀναζητῶν τι), ἀναμένω τι. 2) παραβλέπω, ἀσλεπῶ, παραμελῶ, ὀλιγωρῶ, ἐνετύθεν δὲ καὶ ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, ἐπιτρέπω, ἀνέχομαι, ὑπομένω.— || πρκ. **περιεῖδα** μετὰ σημασ. ἔνεστ. ὑπερσ. **περιήθειν** μετὰ σημασ. πρκ., ἀττ. **περιήθη'** ἀπρφ. **περιεῖδέναι**, ἐπ. **περιεῖδμεναι** γνωρίζω ἢ ἐννοῶ καλλίτερον || **βουλή** **περιεῖδμεναι ἄλλον**=ὑπερέχειν τῶν ἄλλων κατὰ τὴν βουλήν.

περιεῖλας, -άδος, ἡ (περιεῖλω)* ἡ περιβάλλουσα, ἡ περιτυλίσοῦσα.

περιεῖλισσώ, ἰων. ἀντὶ **περιεῖλισσώ**.

περιεῖλων, ἀορ. β' τοῦ **περιεῖρέω**.

περιεῖλω ἢ **εἰλέω*** περιτυλίσσω, διπλῶνω.— παθητ., περιτυλίσομαι. 2) περιπτύσσω, τυλίσσω με σκεπάσματα.

περιεῖμι (**περιεῖμι**)* εἶμαι περίεξ || τὰ **περιόντα**=αἱ περιστάσεις, τὰ περιστατικά.— || εἶμαι ὑπέρτερός τινος, εἶμαι καλλίτερος ἀπὸ τινος, ὑπερέχω, ἐξέχω. 2) ὑπερβαίνω εἰς ἀριθμὸν, ὑπερτερῶ.— || ἐπιζῶ, ζῶ μετὰ τι(να) || ἀπολ., ἐπιζῶ, διαμένω ἐν ζῳῃ || ἐπὶ πραγμάτων, ὑφίσταμαι, ὑπάρχω. 2) ἐπὶ περιουσίας, ὑπολείπομαι, ἀπομένω εἰς χεῖρας, περισεύω || τὰ **περιόντα**=τὸ περισευεῖν, τὸ ὑπόλοιπον.— IV ἀπομένω ὡς ἀποτέλεσμα ἢ συνέπεια, ὑπολείπομαι || συμβαίνω || ἔπομαι, ἀκολουθῶ || πρβλ. **περιγιγνομαι**.

περιεῖμι (**περιεῖμι**)* ὑπάγω ὀλόγυρα, ἐρχομαι κύκλῳ, περικόμπω πλέων. 2) μετ' αἰτ. τόπου, περιέρχομαι τι, περικυκλῶ τι || **περιεῖναι φυλακὰς**=περιέρχεσθαι τοὺς φρουρούς, ἐπιθερρεῖν τοὺς φρουρούς.— || περιέρχομαι εἰς τινα, μάστιγα κατὰ σείσαν ἢ κατὰ κληρονομικὴν διαδοχὴν.— || ἐπὶ χρῶ-

νου, ἐπὶ κανονικῶς ἀπανερχομένων χρονικῶν περιόδων: **χρόνου περιεόντος**=ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου.

περιεῖρω* πορευθῆναι, προσαρμόζω ὀλόγυρα: **περιεῖρῶ**, γ' ἐν. ἐνεργ. ἀορ. β', ἢ γ' πλθθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **περιεῖρω**.

περιεῖλας, -εως, ἡ (περιελαύνω)* τὸ περιελαύνειν (τὸ περιέρχεσθαι ἐφ' ἀμάξης ἢ ἔφιππον).

περιελαύνω, μελ. -εἰλῶ' ἀορ. α' -ἡλῆσα' πρκ. -εἰλῆσα' ἐλαύνω περίεξ, περιφέρω (ἐπὶ ποτηρίων οἴνου π.χ.): **χερὶ τοὺς οἶνοχόους μμεισῆσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἀρματηλάτας θάττον περιελαύνοντας τὰς κύλικας.** 2) κατατρέχω, βασανίζω, καταπονῶ.— || φαινόμεν.

ἀμτδ. (ἐνν. τῆς αἰτ. **ἄμα** ἡ ἵππον), περιτρέχω ἐφ' ἀμάξης ἢ ἔφιππος.

περιελεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **περιελεῖω**.

περιεῖλισσώ, ἀττ. -ττω, ἰων. -εἰλίσσω' μελ. -ξω' περιτυλίσσω.— μέσον, περιτυλίσσω ἑμαυτὸν ἢ κατὰ τὸ ἴδικόν μου.

περιεῖλω, μελ. -εἰλῶσω' σύρω περίεξ, σύρω γύρω, σύρω τῆδε κάκεισε.

περιεῖνῶμι, περιβάλλω τινὰ μετὰ περβολήν, τοῦ φοραίνω ἐνδύματα, τὸν ἐνδύω.— μέσον, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, φορῶ.

περιεῖπσον, ἀορ. β' τοῦ **περιεῖπτω**.

περιεῖπω, πρκ. **περιεῖπτον*** μελλ. **περιεῖπω*** ἀορ. β' **περιεῖπτον**, ἀπρφ. **περιεῖπτεῖν*** ἀπρφ. μέσ. μελλ. **περιεῖπσθαι**, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' **περιεῖπθήναι*** ἀσχολοῦμαι μετὰ (περὶ) τι, μεταχειρίζομαι τί(να) μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, τὸν περιποιῶμαι, τὸν φροντίζω: **εὐπεριεῖπω τινὰ**=μεταχειρίζομαι τινὰ καλῶς, τὸν καλομεταχειρίζομαι, τὸν περιποιῶμαι || ἄλλ' ὁμως **τραχέως περιεῖπω τινὰ**=τὸν μεταχειρίζομαι μετὰ τραχύτητος, τὸν κακομεταχειρίζομαι || **καλῶς περιεῖπτομαι ὑπὸ τινος**=τυγχάνω καλῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τινός || **τραχέως (κακῶς) περιεῖπτομαι ὑπὸ τινος**=τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τινός || **περιεῖπω τινὰ ὡς πολέμιον**=τὸν μεταχειρίζομαι ὡς ἐχθρόν.

περιεργάζομαι, μελλ. -σομαι* πρκ. -εργασμαι, ἀποθ. ὡς καὶ νῦν, ἐξετάζω τι μετὰ περισσοῆς ἐπιμελείας, δαπανῶ μάταιον κόπον δι' αὐτὸ ἢ ἐνασχολοῦμαι ὑπερβολικὰ περὶ τινος πράγματος || εἶμαι περιεργός, εἶμαι πολυπράγμων, ἀσχολοῦμαι μετὰ ξένας ὑποδείσεως || **τῷ θυλάκῳ περιεργασθαι**=ἔτι ἐμταιοπύνησαν μεταχειρισθέντες τὸν θυλάκον (δηλ. δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν λ. θυλάκον). 2) ἀναμειγνύομαι εἰς ξένας ὑποδείσεις, ἀλλοτριπραγμονῶ, ἐπεμβαίνω, εἶμαι πολυπράγμων, εἶμαι ἀλλοτριπράγμων.

περιεργός, ον (**περιεργον**)* ὁ λίαν (καθ' ὑπερβολήν) φροντίζων, ὁ λίαν προσεκτικός, ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς μάταιον κόπον || τὰ **περιεργα**=τὰ περιεργα τεχνάσματα. 2) ὁ ἀλλοτριπραγμονῶν, ἀναμειγνύμενος εἰς ξένας ὑποδείσεις.— || παθητ., ὁ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἐιργασμένος, ὁ μετ' ἰδριάζουσης προσοχῆς κατεσκευασμένος, δαπανηρός. 2) περιπτός.

περιεργώ, ἀττ. -εῖργω, μελ. -ξω' περικλείω πανταχόθεν, περικυκλῶ.

περιεργῶν, παθ. ἀορ. β' τοῦ **περιεργῶ**.

περιεργῶ* περιπλανῶμαι, περιφέρομαι.

περιερχομαι, πρκ. **περιερχόμεν*** μελ. -ελεύσομαι* ἀορ. β' -ἡλθον* πρκ. -εἰλήθηα* ἔτι καὶ νῦν, περιέρχομαι, περιφέρομαι, τριγυρίζω || κυρ. περιφέρομαι ψηφοδηρῶν (ἐπιδικῶν δηλ. ἀρχὴν τινὰ), ὡς τὸ λατ. **ambire** || μετ' αἰτ. τόπου, περιφέρομαι τῆδε κάκεισε ἐντὸς μίας περιοχῆς, ἐπισκεπτομαι διαδοχικῶς (ἀλλεπαλλήλως). 2) ἐπὶ χρόνου, περιέρχομαι, «περνῶ». || περιέρχομαι καὶ ἐπιστρέφω εἰς τι σημεῖον, καταντῶ, φθάνω εἰς... ἢ **τίσις περιήλθε τὸν Πανιώνιον**=ἡ ἐκδικηρὸς ἔφθασεν ἐπὶ τέλους καὶ εἰς τὸν Παν.— || μετ' αἰτ. προσ., ὡς τὸ λατ. **circumvenire**, ἐρχομαι περίεξ τινός, ἐτὸν φέρνω γύρω, τὸν φέρνω ὀλόγυρα, τὸν τριγυρίζω, τὸν ἐξαπατῶ.

περικαθίω, μελλ. -έδομαι* περιτρέχω, ροκανίζω γύρω.

περι-έσκεμμαι, παθ. πρκ. τοῦ *περισκοπέω*.
περι-εσπᾶτο, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ *περισπᾶω*.
περί-εσσι, ἐπ. ἀντι *περί-ει*, δ' ἐν. τοῦ *περί-εμι* (εἰμί).

περι-εστώς, μτχ. πρκ. τοῦ *περίεστημι*.
περι-έσχάτος, η, *ον*· ὁ σχεδὸν ἔσχατος (τελευταίος).

περι-έσχω, ἀόρ. δ' τοῦ *περιέχω*.
περί-εφθος, *ον* (*περί + ἐφθός*)· ὁ πανταχόθεν (τ. ἔ. ἐντελῶς) *εφθός* (δηλ. θρασυμένος, ψημένος).

περι-έχω, μέλλ. *περιέξω* καὶ *περισχῆσω*· ἀόρ. β' *περιέσχω*, ἀπρφ. *περισχεῖν*· μέσ. ἀόρ. β' *περιεσχόμεν*, ἀπρφ. *περιεσχέσθαι*· δ,τι καὶ νῦν, περιέχω, περιλαμβάνω, περιβάλλω, περικυκλῶ, περικλείω, ἐναγκαλιζομαι ἢ ἐπὶ πόλεως, πολιορκῶ.— ἢ ὡς τὸ *περίεμι* (εἰμί), εἶμαι ὑπέρτερος, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, νικῶ ἢ κυρ. ὑπερβαίνω εἰς ἀριθμόν, ὑπερφαλαγγῶ.— ἢ μέσον, ἐναγκαλιζομαι τινα, θάλλω τὰς χεῖράς μου γύρω ἀπὸ τινα ἢ ὑπεράνω τινός, θθεν λαμβάνω φροντίδα διὰ τινα, προστατεύω, ὑπερασπίζω. 2) κρατοῦμαι στερεὰ ἀπὸ τι(να), προσκολλῶμαι εἰς τι(να). 3) πιέζω, ἐπιμένω, νά...

περι-έζω, ἐπιρρ. (*περί+ζαμενής*)· λίαν ἰσχυρῶς, ἢ λίαν βιαίως.

περι-ζέω, ποιητ. -*ζείω*, μέλ. -*ζέσω*· θράζω ὀλόγυρα.

περί-ζυγος, *ον*, καὶ **περί-ζυξ**, -*υγος*, δ, ἢ (*περί+ζυγόν*)· ὁ περισσότερον ἀπὸ ζυγός, περὶ πτός (μὴ ἄρτιος), περισσότερον ἀπὸ ζευγός ἢ οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἵππουσκουῆς, *περίζυγα* = λεπτοὶ ἱμάντες περιτυλισσόμενοι εἰς τὸν ζυγόν, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ χρησιμεύουσι πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν κανονικῶν ἱμάντων, δοάκις οὗτοι διερρηγγύνοντο ἐκ τῆς τριβῆς.

περί-ζωμα, -*ατος*, τὸ (*περιζώννυμι*)· δ,τι καὶ νῦν, περιζῶμαι, δ,τι ζώνεται περίξ, ἢ δ,τι εἶναι ἐζωσμένον περίξ, ζώνη, «ποδιά».

περί-ζώννυμι, ἢ -*ύω*· μέλ. -*ζώσω*· ζώνω περίξ, περιβάλλω διὰ ζώνης, ζώνω ὀλόγυρα, περιζώνω.— μέσον, ζώνω τι περὶ ἑμαυτὸν, περιζώνω ἑμαυτὸν, περικλύνομαι, ζώνομαι μέ τι.

περί-ζώστρα, ἢ (*περί+ζώστρον*)· *περιζώμα* (βλ. λ.), ζώνη, ποδιά.

περι-ηγέομαι, μέλ. -*ήσομαι*, ἀποθ. ὀδηγῶ περίξ, ὀδηγῶ ὀλόγυρα, δεικνύω τὴν ὁδὸν περίξ.

περι-ηγής, ἐς (*περιηγῶ*, *περιηγέομαι*)· συρόμενος περίξ, κείμενος ὡς ἐν κύκλῳ, σχηματίζων κύκλον ἢ κυκλοτερής, κυκλικός.

περι-ήγησις, -*εως*, ἢ (*περιηγέομαι*)· τὸ ὀδηγεῖν καὶ ἐξηγεῖσθαι τὰ θεῖα σημειώσεως, ὡς τὸ *περιγραφή* (βλ. λ.), σκιαγραφία, περιλήψις ἢ γενικῶς, ζωγραφική περιγραφή, γραφικὴ ἀπεικόνισις, ζωγραφία, ἐξωτερικὸν σχῆμα.

περι-ήδη, ἀττ. ὑπερα. τοῦ *περιήοδα*· βλ. *περιείδον*.

περι-ήκω, μέλ. -*ξω*· ἔχω περιέλθει εἰς τινά, ἔχω φθάσει ἐπὶ τέλους εἰς τινα ἢ μετ' αἰτ., τὰ σέ *περιήκοντα* = ὅσα ἔχουν περιέλθει εἰς σέ, τὰ ἀνήκοντα εἰς σέ, τὸ μεριδιόν σου.

περι-ήλθον, ἀόρ. β' τοῦ *περιέρχομαι*.

περι-ήλυσις, ἢ (*περιέρχομαι*)· ὡς τὸ *περιέλευσις*, ὁ κύκλω ἐρχομός, περιστροφή, περιόδεσις, κυκλοστροφή.

περι-ημεκτέω, μέλ. -*ήσω*· αἰσθάνομαι σφοδρούς πόνους ἢ θθεν λυποῦμαι, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, διὰ τι (μετὰ δοτ. τοῦ *πράγμ.*) ἢ μετὰ γεν. *προσ.*, ἀγανακτῶ κατὰ τινος, διάκειμαι δυσαρέστως πρὸς τινα [τὸ *ἡμεκτέω* εἶναι ἀθεδ. ἔτυμολ.· κατὰ τινας εἶναι παραγωγὸν ἐκ τινος ὀνόμ. **ἡ-μεκτο-ς* (=μὴ ἱκανοποιημένος), εἰς ἰαπ. **megh-* ἐν τῷ *σανσκρ. mahá-h* (ἐορτή, πανήγυρις), *mahiyáte* (ἀγάλλομαι), λιθ. *megsti*, *mégpi*, *mégli* (κάνω εὐχαριστοῖαι εἰς τινα)].

περι-ήνεικα, ἰων. ἀόρ. τοῦ *περιφάροω*.

περι-ήνηξω, μέλ. -*ήσω*· ὡς καὶ νῦν, περιηχῶ, ἤχῳ ὀλόγυρα, ἀντηχῶ παντοῦ.

περι-θαλήξω, ἐς (*περί + θάλλω*)· λίαν θερμός.
περι-θεῖς, *θεῖσα*, *θέσ*, μτχ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *περιτίθημι*.

περί-θεσος, -*εως*, ἢ (*περιτίθημι*), τὸ περιτιθέναι,

ἐπιτιθέναι (δηλ. τὸ νά τοποθετῆ τίς τι περίξ τινός ἢ ἐπὶ τινός).

περί-θετος, *ον*, ὡς καὶ *περι-θετός*, ἢ, *ον* (*περι-τίθημι*)· ὁ τεθεῖς (ἢ τεθειμένος) περίξ, γύρω, ὑπὸ πρόσθετος, ἢ καὶ ὀυνάμενος νά τοποθετηθῆ γύρω (νά προστεθῆ): *περιθέτον πρόσωπον* = προσωπεῖον | *περιθέτος κεφαλή* = ἡ ἔχουσα προσωπεῖον καὶ *φενάκη* (δηλ. ψευδὴ κόμη) | *περιθέτος κόμη*, *περιθεταὶ τρίχες* (ἡ φενάκη, πρόσθετος ξένη κόμη).

περι-θέω, μέλ. -*θεύσομαι*· τρέχω περίξ, περικείμεναι, περιβάλλω.

περι-θευρῶω, μέλ. -*ήσω*· (περι)έρχομαι γύρω καὶ παρατηρῶ.

περί-θύμος, *ον* (*περί+θυμός*)· ὁ σφόδρα θυμώμενος, πολὺ ὠργισμένος, ὁ ῥέπων εἰς τὸ ὀργίζεσθαι, ὁ θυμώδης.— ἐπιρ. *περιθύμως ἔχω* = εἶμαι λίαν ἐξωργισμένος.

περι-ιάπτω, μέλ. -*ψω*· θλάπτω τι ὀλόγυρα ἢ τραυματίζω (πληγώνω, καταπικραίνω) ἀπὸ ὄλας τὰς πλευράς.

περι-ἰδῶ· ἤχῳ ὀλόγυρα, ἀντηχῶ ἢ ἐπ. γ' ἐν. πρτ. *περιῖχε* ἀντι *περιείχε*.

περι-ιδεῖν, ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β' *περιείδον* (βλ. λ.).
περι-ιδμεναι, ἐπ. ἀντι *περιείδεναι*, ἀπρφ. τοῦ *περιείδα*.

περι-ίζομαι, ἀποθ.· κάθημαι ὀλόγυρα, κάθημαι περίξ.

περι-ίστημι, μέλ. *περιστήσω*· ἀόρ. α' -*έστησα*· ἴστημι τι (πρὸς ἢ πρᾶγμα) περίξ, τὸ τοποθετῶ (τὸ στήνω, τὸ θάλλω νά καθίσω) περίξ ἢ μτφρ. φέρω (καταντῶ) τινα εἰς τινα κατάσταση. 2) ὁ μέσ. ἀόρ. α' *περισεστησάμην* κείται ἐπίσης μεταβατικῶς = ἔσθησα (ἐτοποθέτησα) γύρω μου.— ἢ μέσ. καὶ παθ. μετὰ ἀμτβ. ἐνεργ. χρόνων, δηλ. τοῦ ἀορ. β' *περι-έστην*, πρκ. *περι-έστηκα*, ὑπερα. *περι-εστήκειν*· ἴσταμαι περίξ τινός, ἴσταμαι ὀλόγυρα ἢ περικυκλῶν, περιστοιχίζω, περιβάλλω, περικλείω. 2) ἔρχομαι γύρω ἀπὸ τι, ἔρχομαι ὀλόγυρα, περιστρέφομαι ἢ καταντῶ, καταλήγω ἢ ἐπὶ αὐμθάντων, καταντῶ, ἀποβαίνω, ἐξελλίσσομαι καὶ μάλιστα πρὸς τὸ χειρότερον. 3) τὰ «φέρω γύρω, φέρνω βόλτα» ὡστε νά ἀποφύγω, ἀποφεύγω, προσπαθῶ νά ὀποφύγω τι.

περι-ίσχω = *περιέχω* (βλ. λ.).
περι-ῖων, *περιεοῦσα*, *περιεόν*, μτχ. τοῦ *περιεῖμι* (εἰμί).

περι-κάθαρμα, -*ατος*, τό· κάθαρμα, σκύβαλον (τὸ ἀπομένον δηλ. ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ περικαθαίρειν) ἢ μολυσμός, κηλίδωσις ἢ ὀθεν, θέθλος (ἄθλιος, ἐλεινός, ἄμαρτωλός) ἄνθρωπος ἢ καθαρμός, ἐξᾶγνις (ἔδδ.).

περι-καθ-έζομαι, ἀποθ.· κάθημαι ὀλόγυρα ἢ κυρ. περιβάλλω, πολιορκῶ, πόλιν.

περι-καθ-ήμαι, ἰων. — *κάθημαι*, ἀπρφ. *καθησθαι*· (κυρ. εἶναι παθητ. πρκ. τοῦ *περικαθέζομαι*)· εἶμαι καθισμένος, κάθημαι ὀλόγυρα ἢ *περικάθημαι πόλει* = πολιορκῶ πόλιν ἢ ἐπὶ στόλου, ἀποκλείω, ἐνεργῶ ἀποκλεισμόν, ἔχω ἐν ἀποκλεισμῷ ἢ μετ' αἰτ. *προσ.*, κάθημαι πλησίον τινός, ὡς σύντροφος ἢ φίλος του.

περι-καίω, ἀττ. -*κᾶω*, μέλλ. -*καύσω*· ὡς καὶ νῦν, περικαίω, καίω ὀλόγυρα, «τοῦ θάλλω φωτῖά ἀπ' ὀλες τίς μερίξ», κατακαίω.— Παθητ., καίομαι πανταχόθεν, φλέγομαι ὀλόγυρα ἢ μτφρ. εἶμαι ἐξωργισμένος.

περι-καλλής, ἐς (*περί+κάλλος*)· ὡς καὶ νῦν, περικαλλής, πολὺ ὠρτισός.

περι-κάλυπτο, μέλ. -*ψω*· ὡς καὶ νῦν, περικάλυπτο, καλύπτω περίξ, θέτω τι γύρω (πέριξ) ὡς κάλυμμα, ρίπτω τι ὀλόγυρα ἀπὸ τι διὰ νά τὸ καλύψω με αὐτό.— ἢ καλύπτω τι ὀλόγυρα, καλύπτω ἐντελῶς.

περι-κατ-άγγυμι, μέλ. -*άξω*· δραύω ὀλόγυρα.

περι-κατα-λαμβάνω, μέλλ. -*λήψομαι*· περιλαμβάνω ὀλόγυρα, περικλείω, περικυκλῶν, 2) προφθάνω, καταφθάνω, συλλαμβάνω. 3) ἀναγκάζω, ἐξαναγκάζω.

περι-κατα-ρρέω, μέλλ. -*καταρρεύσομαι*· καταρρέω πανταχόθεν, καταστρέφομαι ἐντελῶς.

περι-κατα-ρρήγγυμι, μέλ. -*καταρρήξω*· κατασχί-

ζω ολόγουρα, καταξοχίζω έντελώς.— μέσον, κατα-
οχίζω τὰ ἱμάτιά μου («τὰ κατεβόζω λουρίδες»).

περι-κάτ-ημαι, ἰων. ἀντι *περικάθημαι*. (βλ. λ.)
περι-κείω, ἄττ. ἀντι *περικείω*.

περι-κείωμαι, ἄπρρ. *πεκείσθαι*, ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ *περικέθηναι*, μετὰ μέσ. μελλ. *-κείσομαι*· κείμαι περίξ τινοῦ, εἶμαι τεθειμένος περίξ αὐτοῦ ὡσάν διά νά τόν ἀγκαλίθω || ἀπολ., *τείχος περικείται* = τεί-
χος ἔχει οἰκοδομηθῆ (καί εὐρίσκεται) περίξ. 2) μτρρ., ὠφελῶ, συμφέρω: *οὐ τί μοι περικείται* = οὐδέν *περίεστί μοι* = δέν ὑπάρχει τι τό περιπλέον δι' ἐμέ, δέν ἔχω κανέν συμφέρον, δέν ἔχω καμ-
μίαν ὠφέλειαν.— || ἔχω περι ἑμαυτόν, φορῶ: *περι-
κείμενος ὕβριν* = περιβεβλημένος ἀλαζονείαν.

περι-κείρω, μελ. *-κείρω*· κείρω (κουρεύω) ὀλό-
γουρα.— μέσον, *περικείρωμαι τρίχας* = κουρεύω τήν
κόμην μου.

περι-κεκλημένος, μτγ. ἰων. παθ. πρκ. τοῦ *περι-
κλείω*.

περι-κεφαλαία, ἡ (*περι* + *κεφαλή*): ὄτι καί νῦν,
περικεφαλαία, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κράνος.

περι-κήδομαι, ἀποθ.· εἶμαι ἀνήσυχος καί περι-
φροντις περί τινοῦ.

περι-κίλος, ὄν (*περι* + *κίλον*)· ὁ καθ' ὑπερβολήν
ξηρός, ὁ τελείως ἀπεξηραμμένος.

περι-κίδναμαι, παθητ., ἐξαπλούμαι περίξ, δια-
δίδομαι ὀλόγουρα.

περι-κλάω, μελλ. *-κλάσω*· θραύω τι ὀλόγουρα, τό
λυγίζω καί τό θραύω («σπάω») || περικάπτω, ἀτρέφω
τι περί τι, ἡ πρός μίαν ἢ ἄλλην κατεύθυνσιν.

περι-κλειής, ἐς (*περι* + *κλειός*)· ὄτι καί νῦν, περι-
κλειής, περίφημος, ἔνδοξος.

περι-κλειτός, ἡ, ὄν (*περι* + *κλειτός*, *κλειός*)· ὁ
πανταχοῦ (ὀλόγουρα) ἔνδοξος, περικλειής, ἐξακου-
στός, περίφημος.

περι-κλείω, ἰων. *-κλήω*, ἀρχ.αττ. *-κλήω* (*κλείω*,
κλείς)· μελλ. *-κλείσω* ἢ *-κλήσω* (*περι* + *κλείω*)· ὄτι
καί νῦν, περικλείω, κλείω τι ὀλόγουρα, περικλείω
πανταχόθεν || ἐπί πλοίων, περικυκλώ.

περι-κλύζω, μελλ. *-κλύσω*· λούω χύτων ὕδωρ ὀλό-
γουρα, περιλούω, κατακλύζω || περιβρέχω.— παθητ.,
περιβρέχομαι (ὀλόγουρα, π.χ. ἐπὶ νήσου).

περι-κλυστός, ἡ, ὄν, ἄττ. καί *-ος*, *-ον* (*περικλυ-
ζω*)· ὁ πανταχόθεν κατακλυζόμενος, ὁ περιβρεχό-
μενος ὀλόγουρα ὑπὸ θαλάσσης.

περι-κλυτός, ἡ, ὄν (*περι* + *κλυτός*, τοῦ *κλύω*)· ὁ
πανταχόθεν φημιζόμενος, ἐξακουστός, «εξακουσί-
μενος», περίφημος, περιώνυμος, λατ. *inclytus* || ἐπὶ
πραγμάτων, ἔξοχος, λαμπρός, ἔνδοξος, περικλειής.

περι-κνίδιον, τό· κλωνάρι, θλαστός ἡ φύλλον·
θυμένων περικνίδια (Ἀνθ. Π. 9, 26) = πῖθ. κλωνάρια
ἢ φύλλα θύμου.

περι-κνίζω, μελλ. *-κνίσω*· ζύω («τσουγγραρίζω, τσι-
μπῶ») πανταχόθεν, περιτρώγω, περιροκανίζω.

περι-κοκκύζω, μελλ. *-κοκκίσω*· φωνάζω ὀλόγουρά τι-
νος (περιτριγυρίζοντάς τόν) ὡς κόκκυξ, μιμούμενος
τόν κόκκυγα φωνάζω «κού-κού!».

περι-κομίζω, μελ. *-κίω*· κομίζω κύκλω, φέρω
πέριξ.— παθητ., μεταφέρομαι γύρω, ὄθεν περιφέρο-
μαι, ἔρχομαι γύρω.

περι-κομμα, *-ατος*, τό (*περικόπτω*)· τό κεκομ-
μένον γύρω (ὀλόγουρα), τό κομμάτι, τό ἀπόκομμα
|| *περικόμματα ἐκ σου σκευάσω* = «δά σέ κόμω
κιμά» (κυρ. σγμ. δά παρασκευάσω λειανιστόν κρέας
ἐκ τοῦ σώματός σου).

περι-κομμάτιον, τό, ὄκοκρο. τοῦ *περικόμμα*.

περι-κομψός, ὄν· ὁ λίαν κομψός, περικόμψος ὡς
καί νῦν λέγεται.

περι-κονδύλο-πυρο-φίλα, ἡ (*περι* + *κόνδυλος* +
πῦρος + *φίλος*)· θηλ. ἐπιθ., κυμ. ἐπάν. τῆς ἀρθρίτιδος
(παρά Λουκ.)· ἡ κατ' ἐξοχήν φίλη τῶν ἐν τοῖς ἄρ-
μοῖς τῶν δακτύλων σχηματιζομένων ἐξοιδημάτων.

περι-κοπή, ἡ (*περικόπτω*)· ὡς καί νῦν, τό περι-
κόπειν, τό κόπειν ὀλόγουρα, ἡ περικόψις, ἡ πήρω-
σις, κολόβωσις, ἀκρωτηριασμός.— || ὡς καί νῦν,
«περικόπη τοῦ εὐαγγελίου» ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ.

περι-κόπτω, μελλ. *-κώω*· κόπτω τι ὀλόγουρα, τό

ἀκρωτηριάζω, τό κολοβώμα. 2) κατακόπτω τὰ
δένδρα (καί ἢ τὰ ὄπιμοφόρα) ἐχθρικής τινοῦ χῶ-
ρος, ἐρημῶν.

περι-κράτης, ἐς (*περι* + *κράτος*)· ὁ ἔχων πλήρη
ἐξουσίαν ἐπὶ τινοῦ.

περι-κρεμάννυμι, μελλ. *-κρεμῶσω*, ἄττ. μέλλ. *-κρε-
μῶ*· κρεμῶ περίξ, κρεμῶ ὀλόγουρα.— Παθητ., κρεμῶ-
μαι περίξ, κρέμαμαι ὀλόγουρα || προσκολλῶμαι εἰς τι
(μετὰ δοτ.).

περι-κρεμής, ἐς (*περικρεμάννυμι*)· ὁ ἔχων γύ-
ρω του κρεμάμενα πράγματα: *ναὸς περικρεμής ἀ-
ναθήμασι* = ναὸς ἔχων κρεμασμένα ὀλόγουρα ἀνα-
θήματα.

περι-κρούω, μελλ. *-κρούω*· κρούω ὀλόγουρα, κρούω
ἀποσιπῶ (ἀφαιρῶ) ὀλόγουρα.

περι-κρύβω, μτγ. τύπος (ἐν Ἐκκλ. γλ.) τοῦ *περι-
κρύπτω*.

περι-κρύπτω, μελλ. *-κρύπτω*· κρύπτω ὀλόγουρα, κρύ-
πτω ἐντελώς, ἀποκρύπτω.— μέσον, ἀποκρύπτω ἑμου-
τόν ὀπό...

περι-κτίονες, *-όνων*, οἱ, ἐπ. δοτ. πληθ. *περικτιό-
νεσσι* (*περι* + *κτίζω*)· ὡς τὸ *ἀμφικτίονες*· οἱ περίξ
οικοῦντες, οἱ γείτονες, οἱ περίοικοι.

περι-κτίται, *-ῶν*, οἱ = *περικτιόνες* (βλ. λ.).

περι-κυκλέω, μελλ. *-κύνω*· κινῶ ἐν κύκλω, κινῶ
ὀλόγουρα, περιστρέφω.— μέσον, περικυκλώνω, περι-
κλείω, ἐγκλείω.

περι-κυκλόω, μελλ. *-κώσω*· ὡς καί νῦν, περικυκλώ-
νω, περικλείω τι κύκλω.

περι-κύκλωσις, *-εως*, ἡ (*περικυκλόω*)· ὄτι καί
νῦν, περικύκλωσις.

περι-κύλινδέω, μτγ. *-κυλίω*· μελλ. *-κυλίω*· κυ-
λίω τι περίξ, περιστρέφω ὀλόγουρα.— Παθητ., κυλί-
ομαι περίξ, περικυλίομαι.

περι-κῦμων, ὄν, γυν. *-ονος* (*περι* + *κῦμα*)· ὁ περι-
βαλλόμενος ὑπὸ κυμάτων.

περι-κωμάζω, μελλ. *-κώσω*· περιέρχομαι τὸς ὀ-
δοῦς (ἢ τόπον τινά) ἐν κώμῳ (μαζὶ δηλ. μετ' ἄλλους
κωμαστάς, τ.ε. νέους διατελοῦντας ἐν εὐθυμίᾳ ἢ καὶ ἐν
κραυγῇ μῆθης, ὡς συμβαίνει συνήθως μετ' οὓς ἐπαν-
ερχομένους ἐκ συμποσίου) || «γλεντώ, ξεφαντώνω».

περι-κωνέω, μελλ. *-κῶσω* (*περι* + *κῶνος*)· ἀλείφω
ὀλόγουρα διὰ πύσης || *περικωνεῖν τὰ ἐμβάδια* = μαυρί-
ζω (μελανώνω) τὰ ὑποδήματα.

περι-λάλέω, μελλ. *-λήσω*· λαλῶ ὀλόγουρα (πρὸς πά-
σας τὰς κατευθύνσεις), ἢ λαλῶ καθ' ὑπερβολήν,
φλυαρῶ.

περι-λαμβάνω, μελλ. *-λήψομαι*· ἀόρ. ὄ' *περιέλλε-
βον*· λαμβάνω («πιάνω») τι ὀλόγουρα, ἐναγκαλιζο-
μαι. 2) περικυκλώνω, περικλείω || ἐντεῦθεν, ἐλασθα-
νίζω τι εἰς τήν κατοχήν μου, συλλομβάνω, λαμβά-
νιζω.— Παθητ., συλλαμβάνομαι.— || συμπεριλαμβά-
νω (ἐπὶ πολλῶν ἐπὶ μέρους πραγμάτων).— || ἀναγ-
κάζω.

περι-λάμπω, μελ. *-λῶω*· λάμπω ὀλόγουρα, ἀκτι-
νοβολῶ.

περι-λείβομαι, παθητ.· *λείβομαι* περίξ, περιχέο-
μαι, περιρρέω, ρέω περί τι.

περι-λείπω, μελ. *-πῶω*· ἀφίνω ὑπόλοιπον.— παθητ.,
ὑπολείπομαι, μένω ὑπόλοιπος, ἀπομένω, ἐπιζῶ.

περι-λείχω, μελλ. *-ξῶω*· λείχω ὀλόγουρα, λείχω
πανταχόθεν || λείχων καθαρίζω.

περι-λεξίς, ἡ (*περιλέγω*)· περίφρασις, πολυλογία,
περιτολογία.

περι-λέπω, μελλ. *-πῶω*· ἀπολεπίζω τι ὀλόγουρα,
ἀφαιρῶ ἀπὸ γύρω τὸν φλοιόν, «ξεφλουδίζω», ἀπο-
φλοιώνω.

περι-λεσχίνευτος, ὄν (*περι* + *λεσχηνεύω*)· ὁ περι-
οῦ γίνεται λόγος ἐν πάσῃ λέοχη (τ.ε. παντοῦ),
περιλάλητος, περίφημος.

περι-λημνάζω, μελ. *-λάω* (*περι* + *λήμνη*)· περιβάλλω
δι' ὕδατος, περικλύζω, κατακλύζω, καταπλημμυ-
ρῶ || ἀπομονώνω.

περι-λιχμάομαι, ἀποθ.· *περιλείχω* (βλ. λ.).

περι-λοπος, ὄν (*περιλείπω*)· ὁ ἀπομείνας.

περι-λούω, μελλ. *-λούω*· λούω περίξ, λούω ὀλόγουρα,

σα, περιβρέχω || λούω μετά πολλής προσοχής και φροντίδος.

περί-λύπος, ον (περί+λύπη)· ως και νῦν, περιλυπος, σφόδρα λυπημένος, καταλυπημένος, καθ' ὑπερβολὴν τεταλιμμένος.

περι-μαιμάω· κυττάζω ὀλόγυρα μετά προσοχῆς και ἀδημονίας, μετά μεγάλης δέριμης (προθυμίας) ἔρευνθ τὸ περίξ || ἐπ. μτχ. *περιμαιώσασα*.

περι-μαινομαι, ἀποθ.· μαινομαι περί τι, φέρομαι ὡς μανιακός γύρω ἀπὸ τι.— || μετά δοτ. πραγμ., εἶμαι μανιώδης διὰ τι.

περι-μάκῃς, ἐς, δωρ. ἀντὶ *περιμηκῆς* (βλ. λ.).
περι-μάρναμαι, ἀποθ.· μόχομαι περίξ τινός, μάχομαι γύρω ἀπὸ τίνων.

περι-μάσσω, ἀττ. -**ττω**· μελλ. -ξω· ἀπομάσσω (δηλ. ἀποπογγίζω, καθορίζω) ὀλόγυρα || μτφρ. καθαρίζω (ἐξαγνίζω) διὰ μαγικῶν μέσων.

περι-μάχηςτος, ον (*περιμάχομαι*)· ὁ περί οὗ γίνεται μάχη, ὁ δι' ὃν γίνεται μάχη || και ἐπομένως, ὁ περιζήτητος, ἀξιοζήλευτος.

περι-μάχομαι, ἀποθ.· μάχομαι περίξ τινός.
περι-μένω· ὡς και νῦν, περιμένω, ἀναμένω, τι(νά). — ἀμτδ., εἶμαι ἐν ἀναμονῇ, διαμένω.

περι-μεστος, ον· μεστός πανταχόθεν, κατάμεστος.

περί-μετρον, τὸ (*περὶ + μέτρον*)·=ἡ *περίμετρος* (βλ. λ.), περιφέρεια.

περί-μετρος, ον (*περὶ + μέτρον*)· ὡς τὸ ὑπέρομετρος, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβολικός, ὑπερομεγέθης. — || ὁ μετρῶν (καταμετρῶν) γύρω || τὸ θηλ. ὡς οὐα. ἡ *περίμετρος* (ἐνν. *γεσμή*)=δ,τι και νῦν, περίμετρος, περιφέρεια.

περι-μήκετος, ον, ποιητ. ἀντὶ *περιμήκης* (βλ. λ.).
περι-μήκης, ἐς (*περὶ+μήκος*)· ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν μήκος, ὁ πολὺ (καθ' ὑπερβολὴν) ὕψηλός ἢ μακρός.

περι-μηχάνομαι, μελ. -*ήσομαι*, ἐπ. γ' πλθ. πρτ. -*μηχανόωντο*, ἀποθ.· μηχανῶμαι (μηχανεύομαι) μετά πολλῆς πανουργίας, σχεδιάζω κατὰ τρόπον καταχθόνιον.

περι-μυκάομαι, ἀποθ.· μυκῶμαι (ἤχῳ) ὀλόγυρα, ὠρύομαι και ὠρυόμενος ἀντηχῶ περίξ.

περι-ναιετώ· κατοικῶ περίξ ἢ πλησίον. 2) ἐν παθ. ἐνν., κατοικοῦμαι περίξ.

περι-ναιέτης, -ου, ὁ (*περιναίω*)· ὁ γειτῶν.
περι-ναίω, και μέσ. -**ναίομαι**· κατοικῶ περίξ.

περι-νέφελος, ον (*περὶ+νεφέλη*)· κεκαλυμμένος ὀλόγυρα ὑπὸ νεφελῶν, νεφελώδης.

περι-νέω, -*νήσω*· ἀπφρ. ἄορ. α' *περινήσαι*, ἐπ. -*νηῆσαι* (*περὶ+νέω*)· συσσωρεύω ὀλόγυρα.

περί-νεως, ἐν, γεν. -*νεω*, ὄνομο. πλθ. *περίνεω* (*περὶ+νεως*, ὁ τὸν *νεως*)· ὁ ὑπεράριμος ἐν πλοίῳ, μηδεμίαν ὑπηρεσίαν ἐκτελῶν || ὄπλοος ἐπιθάτης ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κωπηλάτην (τὸν *πρόσκαυπον*).

περι-νήσας, ἐπ. *νησας*, μτχ. ἄορ. α' τοῦ *περι-νέω* (βλ. λ.).

περι-νίσσομαι, ἀποθ.· περιέρχομαι || ἐπὶ χρόνου, ἐπανέρχομαι.

περι-νοέω, μελ. -*ήσω*· σκέπτομαι (θεωρῶ, μελετῶ) τὸ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς (πανταχόθεν) || ἐπινοῶ τὴ εὐφυΐα, μηχανεύομαι.

περι-νοιά, ἡ (*περίνοος*)· δ,τι και νῦν, περίνοια, σῦνεσις, εὐφυΐα.— || ὑπερβολικὴ σοφία.

περι-νοός, ον (*περὶ+νόος*)· ὁ ἐξαιρετικὰ σοφός || συνειτός, φρόνιμος.

περι-νοστέω, μελλ. -*ήσω*· περιέρχομαι.
πέριξ, ἐπιτετ. ἀντὶ τῆς *περὶ* || ὡς πρόθ., περίξ τινός, ὀλόγυρα τινός (μετὰ γεν., συνηθέστατα ἑμῶς μετὰ αἰτ.).— || ὡς ἐπίρρ., ὡς και νῦν, περίξ, ὀλόγυρα.

περι-ξεστός, ἢ, ὄν· περιεξεσμένος, ἐξεσμένος (ἐστιλθωμένος) ὀλόγυρα.

περι-ξέω, μελ. -*ξέσω*· ξέω (ξύνω, λικαίνω, σιλιθώνω, γυαλίζω) ὀλόγυρα.

περι-ξυράω, ἰων. -*έω*, μελ. -*ήσω*· ξυρίζω ὀλόγυρα.

περί-οδος, ἡ τὸ περιέρχεσθαι, τὸ βαδίζειν ὀλόγυρα, τὸ κάμνειν κύκλον γύρω.— || πᾶσα κυκλοτε-

ρῆς ὁδός || κύκλος, περιφέρεια, περιοχή || ἀπολ. τὴν *περίοδον*=περιοδικῶς, ἐν κύκλῳ.— || διόθλον περιγραφικῆς γεωγραφίας, περιέχον περιγραφὸς ταξιδίων, περιγραφὰς χωρῶν, τὰς ὁποίας ταξιδεύων περιηγῆθῃ ὁ γράφων || ὡς. γεωγραφικὸς χάρτης.—

IV ἡ ἀνακύκλοις, κυκλικὴ τροχία, κύκλος ἐτών, χρονικὴ περίοδος. 2) ἡ περιφορά και παρῳδεσις τῶν ἐδεσμάτων εἰς τοὺς μετέχοντας δείπνου || *περίοδος λόγων*=οἱ κατὰ τὰ δέιπνα λόγοι. 3) ἡ τροχία οὐρανῶν σώματος. 4) παροξυσμός πυρετοῦ, ὄσπου κ.τ.δ.) ἐπανερχόμενος (ἐπαναλαμβανόμενος) κατὰ διαλείματα.— **V** ἀπεστοργυλωμένη πρότασις λόγου, ἡ περίοδος.

περι-οἶδα, πρτ. τοῦ *περιεῖδον*· βλ. *περιεῖδον* ||.
περι-οικέω, μελ. -*ήσω* (*περίοικος*)· κατοικῶ περίξ (ὀλόγυρα) || μετ' αἰτ., κατοικῶ περίξ προσώπου τινός ἢ τόπου.

περι-οικίς, -*ίδος*, ἡ, ἀνώμ. θηλ. τοῦ *περίοικος*· ἡ κατοικοῦσα ἢ ἡ κειμένη περίξ, ἡ γειτνιαζοῦσα, ἡ γειτονικὴ.— || ὡς οὐα. ἡ *περιοικίς* (ἐνν. *χώρα ἢ γῆ*) =ἡ περίξ χώρα || τὰ προάστεια.

περι-οικο-δομέω, μελ. -*ήσω*· παθ. πρτ. -*φοκῶμαι*, ἰων. -*οικοδόμηναι*· οικοδομῶ περίξ, οικοδομῶ (κτίζω) ὀλόγυρα.— || περικλείω (ἐγκλείω, περικυκλώνω, περιλαμβάνω) οικοδομῶν περίξ, περιτερίζω.— παθητ., περικλείομαι διὰ τείχους, περιτερίζομαι.

περί-οικος, ον (*περὶ+οικέω*)· ὁ κατοικῶν περίξ (ὀλόγυρα) ἢ πλησίον, ὁ γειτνιαζών, ὁ γειτονικός.— || ὡς οὐα. οἱ *Περιοικοὶ* ἐν Λακεδαίμονι ἦσαν οἱ ἐλευθεροὶ κάτοικοι τῶν περὶ τὴν Σπάρτην λακωνικῶν πόλεων, τὰ βλοπέματα δηλ. τῶν γηγενῶν, οἵτινες εἶχον ἀστικὴν ἀλλ' οὐχὶ και πολιτικὴν ἐλευθερίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς καθαυτοὺς *Σπαραίτας* (τῆς πόλεως Σπάρτης) και τοὺς *εἰλωτας*.

περι-οἶσω, μελλ. τοῦ *περιφέρω*.
περι-ολισθάνω, μελλ. -*ολισθήσω*· ὀλισθαίνω (γλιστρῶ) πρὸς τὰ πλάγια.

περι-όντα, μτχ. οὐδ. πλθ. τοῦ *περίεμι* (*εἶμι*).
περι-οπτός, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *περιοράω* (βλ. *περιόψομαι*)·=δν *δεῖ* *περιορᾶν*=τὸν ὅποιον πρέπει νὰ παραβλέπη τις (νὰ τὸν περιφρονῇ ἢ νὰ ἀπαφορῇ δι' αὐτόν).— || οὐδ. *περι-οπτόν* = πρέπει τις νὰ παραβλέπη ἢ νὰ ἀνέχρηται.

περί-οπτος, ον (*περιόψομαι*)· ὁ πανταχόθεν ὀρώμενος, ὡς και νῦν περίοπτος, ἐξέχων, ὕψηλά κείμενος || μτφρ., ὡς τὸ *περίβλεπτος* (βλ. λ.), διαπρηπής, θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος.

περι-οράω, πρτ. *περιεώραν*, ἰων. *περιώρων* και *περιώρουν*· πρτ. *περιεώρακα* ἢ -*εώρακα*· παθ. πρτ. *περιεόραμαι*· μελλ. *περιόραμαι* ἐξ ἀπτηρ. ρήμ. *περιόπτομαι*, ἐξ οὗ ὡς. και παθ. ἄορ. α' *περιώρην* και πρτ. *περιώρμαι*· διὰ τὸν ἄορ. β' *περιεῖδον* και πρτ. *περιεῖδα* βλ. *περιεῖδον*· θλέπω ὀλόγυρα ἀναζητῶν τι(να), ἀναμένω λατ. *circumspicere*.— || παραβλέπω, δηλ. θλέπω ἀλλὰ δὲν παρατηρῶ, περιφρονῶ, ἀνέχομαι (ἐπιτρέπω) νὰ εἶναι ἢ νὰ πράξη τις τι:— || μέσον, θλέπω γύρω μου προτοῦ πράξω τι, εἶμαι προσεκτικός, ἀναβάλλω, περιμένω, ἀναμένω || ἀποδειλιῶ. 2) μετὰ γεν., θλέπω ὀλόγυρα μου ἀναζητῶν τι(να), λατ. *respicere*.

περι-οργής, ἐς (*περὶ+οργή*)· πλήρης ὀργῆς, λιαν ἐξυργισμένος.— ἐπίρρ. -*γός*=μετὰ μεγάλης ὀργῆς.
περι-ορδρον, τὸ (*περὶ+ορδρος*)· ἡ περί τὸν ὄρθρον ὠρα, αὐγῆ, λυκαυγές, ἐξημερώματα.

περι-ορίζω, μελ. -*σω*· δ,τι και νῦν, περιορίζω, περικλείω ἐντός ὀρίων, ὀροδετῶ.

περι-ορισμός, ὁ (*περιορίζω*)· τὸ περιορίζειν, ὀροδετεῖν, καθορισμός δι' ὀρίων.

περι-οριμέω, μελλ. -*ήσω*· εἶμαι προσωρισμένος (ἠγκυροβολημένος) γύρω πρὸς ἀποκλεισμόν, ἔχω τι, τηρῶ τι (χώραν, λιμένα κ.τ.δ.) ἐν ἀποκλεισμῷ.

περι-οριμίζω, μελλ. -*ίσιω*· φέρω (ὀδηγῶ) πλοῖον τι γύρω πρὸς προσόρμιον (πρὸς ἀγκυροβολίαν), προσοριμίζω τὸ πλοῖον εἰς τὸ περίξ (τοῦ λιμένος). — μέσ. και παθ., ἀγκυροβολῶ, προσοριμίζω τὸ πλοῖον, περίξ.

περι-ούσιω, ἄττ. -**τω**, μελλ. -**ξω**· ἀνορύσσω περίξ, σκάπτω ὀλόγυρα.

περι-ουσία, ἡ (περιέωμι, εἰμί)· τὸ περισσεύον, τὸ περισσεύμα. 2) τὸ πλεονασμα, τὸ ὑπόλοιπον || πληθῶρα, ἀφθονία, πλοῦτος, ὅ,τι καὶ νῦν λέγεται περιουσία. 3) ἀνωτερότης, ὑπεροχή, εἰς ἀριθμὸν καὶ δύνωμι || πλεονέκτημα, προτέρημα, ὄφελος. 4) τὸ διασώζεσθαι, τὸ ἐπιζῆν, διάσωσις, ἐπιβίωσις.

περι-ούσιος, ον (περιουσία)· ὁ περισσεύων, «περιούσιος», πλεόν ἢ ἀρκετός, ἀφθονος, πλούσιος. 2) ἰδιαίτερος, ἐκλεκτός.

περι-οχή, ἡ (περιέχω)· τὸ περιέχειν τι || τὸ περιέχειν, τὸ ἐξωτερικόν, περιφέρεια || τὸ περιεχόμενον (εἶτε ὑλικόν εἶτε πνευματικόν, ἔηλ. ἔννοια, νόημα). — || τμήμα (μέρος) βιβλίου.

περι-όφωμι, ἄν χρήσει ὡς μελλ. τοῦ **περιοράω**, ἔσχηματισμένος δὲ ὡσεὶ ἐξ ἔνεστ. ***περιόπτομαι**.

περι-παταίνω· μετὰ φόβου βλέπω ὀλόγυρα.

περι-πάτεω, μελλ. -**ήσω**· ὡς καὶ νῦν, περιπατῶ, κἀμν γύρω, κἀμν γύρους, περιέρχομαι, «περιδιαβάζω» || μτφρ. περιπατῶ, δηλ. ὑπάρχω, ζῶ, εἶμαι ἐν ζῳῇ, «εἶμαι στὰ πόδια μου, περπατῶ».

περι-πάτητικός, ἡ, ὄν (περιπατέω)· ὁ συνηθίζων νὰ περιπατῇ ἐν ᾧ διδάσκει ἢ συζητεῖ || ἐντεῦθεν δὲ ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐκαλοῦντο **Περιπατητικοί**.

περι-πάτος, ὁ (περι+πατέω)· ὡς καὶ νῦν, περίπατος, τὸ περιπατεῖν, τὸ περιφέρεισθαι, τὸ τριγυρίζειν, λατ. *ambulatio*. — || τόπος πρὸς περίπατον, καὶ μάλιστα ὑπόστεγος χώρος. — || συζήτησις (καὶ μάλιστα φιλοσοφική) διεξαχθεμένη ἐν περιπάτῳ || γιν. φιλοσοφική συζήτησις || οἱ ἐκ τοῦ **περιπάτου** = οἱ περιπατητικοὶ φιλόσοφοι, οἱ μαθηταὶ (καὶ ὁπαδοί) τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τῆς φιλοσοφίας του.

περι-πέρω· περῶ τι περὶ τὸν ὄβελόν (ἐτὸ περῶ στῆ σούθλα).

περι-πέλομαι, ἀποθ. συγκεκ. ἔπ. μτχ. **περιπέλωμος** (περι+πέλω)· κινούμαι περίξ (ὀλόγυρα), εἶμαι περίξ. 2) ἐπὶ χρόνου, ἔρχομαι γύρω, ἔρχομαι καὶ παρέρχομαι, ἐπανάρχομαι, κυκλοστροφῶ || **περιπλομένων ἐνιαυτῶν** = «τοῦ χρόνου τὰ γυρίσματα», ἐν τῇ παράδῳ τοῦ χρόνου.

περι-πεμπτος, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **περιπέμπω**· ὁ περιπεμφθείς, ὁ σταλείς εἰς δλα τὰ μέρη γύρω, ὁ ἀπεσταλμένος ὀλόγυρα.

περι-πέμπω, μελλ. -**ψω**· παθ. ἄορ. α' **περιπέμψω**· ὁτέλλω περίξ (ὀλόγυρα), ἀποστέλλω πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις (εἰς πολλὰ μέρη).

περι-πέπταμαι, παθ. πρκ. τοῦ **περιπετάννυμι** (βλ. λ.).

περι-πεσεῖν, **περι-πεσών**, ἄπρφ. καὶ μτχ. ἄορ. ὅ· τοῦ **περίπιπαι**.

περι-πέσσω, ἄττ. -**τω**· μελλ. -**πέψω**· παθ. ἄορ. α' **περιπέψω**· ὁπτῶ (ψήγῳ) ἀπὸ ὄλας τὰς πλευρὰς, καλοψήγῳ, λατ. *obcruslare* || μτφρ. συγκαλύπτω, περικαλύπτω, μετριάζω || ὡς. μτφρ. κολακεύω, δελεάζω (: μτχ. παθ. ἄορ. α' **περιπεψθεῖς** = δελεασθείς, κολακευθείς).

περι-πετάννυμι, ἡ -**ύω**· μελλ. **πετῶω**· παθ. πρκ. **πέπιτάμαι** ἢ **πέπιτασμαι**· ἐκτείνω ἢ ἀπλώνω περίξ τινός (ὀλόγυρα ἀπὸ τι ἢ ἀπὸ τινος) || ἐκτυλίσσω, «ξετυλίγω», ἀπλώνω.

περι-πετάστος, ἡ, ὄν (περιπετάννυμι)· ὁ ἐξηπλωμένος ὀλόγυρα, ἀνοικτός, «ξετυλιγμένος».

περι-πέτεια, ἡ (περιπετῆς)· ὅ,τι καὶ νῦν, περιπέτεια, ἐξαφνική ἀλλαγὴ τῆς τύχης ἢ μιᾶς καταστάσεως || ἡ ἀφνιδία ἀλλαγὴ τῶν συνθηκῶν, ὡφ' ἂς ἐξελλοσεται ἡ πλοκή τραγωδίας.

περι-πετῆς, ἐς (περιπέτω)· ὁ πίπτων περίξ, ὁ ἔχων ρίψει τοὺς βραχίονας περίξ τινός, ὁ ἔχων ἐναγκαλιοθῆ τι. 2) ὁ ἐντετυλιγμένος εἰς τι, ὁ περικλειόμενος εἰς τι || ἄλλ' ὁμος, **ἔγχος περιπετῆς** = τὸ ξίφος περὶ τὸ ὅποιον (ἢ ἐπὶ τοῦ ὀποίου) εἶχε πέσοι ὁ Αἴας. — || ὁ ἐμπεσὼν εἰς τι (εἰς δυστυχίαν π. χ.), ὁ περιερχόμενος εἰς τινα κατάστασιν. — || ὁ ἀφνιδίως μεταβαλλόμενος, ὁ ἀντιστροφόμενος (ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καταστάσεων) : **περιπετῆ κρή-**

γματα = ἀφνιδία μεταβολὴ (ἀντιστροφή) τῶν περιστάσεων.

περι-πέτομαι, μελλ. -**πετήσομαι** καὶ συγκεκ. -**πετήσομαι**, ἀποθ. πετῶ ὀλόγυρα, περιπίταμαι.

περι-πευκής, ἐς (περὶ + πεύκη)· ὁ πολὺ πικρός, πολὺ δριμύς, πολὺ ὀξὺς (καὶ μτφρ.), πρβλ. Ἑσυχ. «**πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη**».

περι-πήγνυμι, ἡ -**ύω**· μελλ. -**πήξω**· ἐμπήγω (στερεῶν) ὀλόγυρα, σχηματίζω τρόπον τινὰ φραγμὸν πέριξ, περιφράσσω. — || κἀμν ὡστε νὰ πήξῃ (νὰ στερεωθῇ) τι ὀλόγυρα. — Παθητ., πήγνυμαι, παγώνω, ὀλόγυρα || ἐπὶ ὀδογημάτων, ὅταν παγώνουν γύρω ἀπὸ τὰ πόδια.

περι-πηδάω, μελλ. -**πηδήσομαι**· πηδῶ περίξ (ὀλόγυρα).

περι-πίμπλημι, μελλ. -**πλήσω**· πληρῶ ἐντελῶς. — Παθητ., πληροῦμαι ἐντελῶς.

περι-πίμπρημι, πυρπολῶ (βάλλω φωτιὰ) ὀλόγυρα (ἀπὸ ὄλας τὰς πλευρὰς) || γ' ἐν. καὶ πληθ. πρτ. **περι-επίμπρα**, -**επίμπρασαν**.

περι-πίπτω, μελλ. -**πεσοῦμαι**· ἄορ. ὅ· -**έπεσον**· πρκ. -**πέπτωκα**· πίπτω περίξ τινός ὡσάν νὰ τὸν ἐναγκαλιζώμαι. 2) πίπτω γύρω ἀπὸ ξίφους, ἢ πίπτω ἐπὶ ξίφους (ἐπάνω εἰς τὴν αἰχμὴν του). — || πίπτω ἐπάνω εἰς τι(να), συγκρούομαι πρὸς τι(να), κυρ. ἐπὶ πλοίων || ὡς. ἔχω μίαν δυσόρεστον συνάντησιν μετὰ τινα, «πέφτω πάνω» εἰς ἀνεπίδύμητον πρόσωπον || προσαράσσω, ναυαγῶ. 2) μτφρ. ἐπιπίπτω εἰς τι (κακόν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον) || **ἐμμανῶ περιπίπτω** = οὐλαμβάνομαι ἐν τῇ ἰδίᾳ μου παιδί. — || ἐπὶ πραγμ., συμβαίνω εἰς τινα.

περι-πίτνω = **περιπίπτω** (βλ. λ.).

περι-πλάνω· κἀμν τι(νὰ) νὰ περιπλανᾶται τῆδε κάκετοε, παραπλανῶ, ἀποπλανῶ. — κατ' ἄλλους μᾶλλον ἀποθ. **περιπλαντόμαι** = ὡς καὶ νῦν περιπλανῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ || μτφρ. κυμαίνομαι περίξ τινός, ἀμφιταλαντεύομαι, εἶμαι μετέωρος, εἶμαι εἰς κατάστασιν ἀβεβαιότητος || μτφρ. ὡς., πράττω τι διὰ περιστροφῶν καὶ οὐχὶ κατ' εὐθεταν.

περι-πλάνης, ἐς (περιπλαντόμαι)· ὁ περιπλανώμενος.

περι-πλάνιος, ον (περιπλαντόμαι)· ὁ περιπλανώμενος.

περι-πλέγδην, ἐπίρρ. (περιπέλω)· περιπεπλεγμένως, κατὰ τρόπον λίαν περιπλοκόν, λίαν συστραμμένως || ἐν λίαν στενῶν ἐναγκαλισμῶ.

περι-πλέκω, μελλ. -**ξω**· ὡς καὶ νῦν, περιπλέκω, πλέκω ὀλόγυρα, περιστρέφω, συστρέφω, περιτυλίσσω. 2) συνδιαπλέκω, συνφυαίνω. — παθ., ἄορ. α' **περιεπέλεχθην**, πρκ. **περιπέπλεγμαι**· ὡς καὶ νῦν, περιπλέκομαι, ἐμπλέκομαι, προσκολλῶμαι, περιτυλίσσομαι (μετὰ δοτ.) : **ιστῶ περιπλεχθεῖς** = περιτυλιχθείς γύρω ἀπὸ τὸν ἰσθμὸν (προσκολληθείς καὶ ἀγκαλιάσας τὸ κατάρτι).

περι-πλευρος, ον (περὶ + πλευρά)· ὁ καλύπτων τὰς πλευρὰς ἢ τὴν πλευράν.

περι-πλέχθη, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἄορ. α' τοῦ **περιπέλω**.

περι-πλέω, μελλ. -**πλεύσομαι** καὶ -**πλευσοῦμαι**· ἄορ. α' -**έπλευσα**· ἰων. **περιπλώω**· ὅ,τι καὶ νῦν, περιπλέω, πλέω περίξ, πλέω παρὰ τι (παραλλήλως πρὸς τι) (μετ' αἰ.).

περι-πλεως, ον, ὄνομ. πληθ. -**πλεω**, -**πλεα**· ἰων. **περι-πλεος**, ον· ὁ ἐντελῶς πλήρης, καταμετοσος.

περι-πληθής, ἐς (περὶ + πλήθος)· ὁ ἐντελῶς πλήρης, ὑπερπλήρης || λίαν πολυάνθρωπος || ὡς. λίαν μέγας, ὑπερμεγέθης.

περι-πλοκάδην, ἐπίρρ. (περίπλοκος) = **περιπέλω** (βλ. λ.).

περι-πλοκή, ἡ (περιπέλω)· ὅ,τι καὶ νῦν, περιπλοκή, τὸ περιπλέκειν, ἐμπλέκειν, ἐμπλοκή (καὶ ἐν μτφρ. ἐνν.).

περι-πλοκος, ον (περιπέλω)· ὅ,τι καὶ νῦν, περίπλοκος, λίαν περι(πε)πλεγμένος, «μπερδεμένος», πολὺπλοκος.

περι-πλόμενος, μτχ. ἐπ. συγκεκ. ἐν. τοῦ **περιπέλωμαι**.

περί-πλοος (Α), ον, καὶ συνηρ. -**πλοος**, ονν (περι-

πλέω· ἐνεργ., ὁ περιπλέων.— ▮ παθητ., ὄν δύναται τις νά περιπλεύσῃ, ὁ δυνάμενος νά περιπλευσθῇ.

περί-πλοος (B), ὁ, καί κατά συναίρ. **περίπλοος**, γεν. -πλοῦ ὄνομ. πληθ. -πλοιο (περιπλέω)· ὅ,τι καί νῦν, ὁ περίπλοος, τό περιπλέειν (μετα γεν.). 2) ἡ διήγησις, ἡ περιγραφή, πλοῦ (ταξιδίου) περί τὰς ἀκτὰς χῶρας τινός.

περι-πλύνω* πλύνω τι πανταχόθεν, πλύνω τι ἐν-τελῶς, πλύνω καθαρά.

περι-πλώω, ἰων. ἀντί περιπλέω.

περι-πνεύω, ποιητ. ἀντί περιπνέω.

περι-πνέω, μελλ. -πνεύσομαι· πνέω πέριξ, πνέω ὀλόγυρα.

περι-πόδητος, ὄν (περὶ + ποθέω)· ὅ,τι καί νῦν, περιπόδητος, πολυπόδητος, ὁ πανταχόθεν (ὑπό πάντων) ποδοῦμενος, λίαν ποδητός, λίαν προσφιλές.

περι-ποιέω, μελλ. -ήσω· κάμνω νά διαμείνῃ (νά διασωθῇ) τι, τό διασώζω, τό ἔχω ἐν ἀσφαλείᾳ, τό προστατεύω, τό ὑποστηρίζω ἢ κάμνω νά περισσεύσῃ τι, 2) διαφυλάσσω, παρακαθεύτω, τι, ἀποθησαυρίζω, ἀποταμιεύω ἢ προμηθεύω, παρέχω, πορίζω, προσάπτω.— ▮ μέσον, διαφυλάττω δι' ἑμαυτόν, οἰζῶ δι' ἑμαυτόν, ἀποκτῶ δι' ἑμαυτόν, λαμβάνω τι εἰς τήν κατοχήν μου ἢ κερδίζω, χρηματίζομαι.

περι-ποίησις, -εως, ἡ (περιποιέω)· ἡ ἐν ἀσφαλείᾳ συντήρησις ἢ ἀπόκτησις, κατοχή.

περι-πολ-άρχη, -ου, ἡ -αρχος, -ου, ὁ (περί-πολος+ἀρχω)· ὁ ἀρχηγός (ἐπόπτης, ἐπίδεωρητής) περιπόλων (ἢ φρουρῶν).

περι-πολέω, μελλ. -ήσω· περιέρχομαι, περιπλανώμαι, περιφέρομαι. 2) μετ' αἰτ. τόπου, διέρχομαι, διασταυρῶ. 3) ὡς καί νῦν, περιπολῶ, περιφέρομαι περιπολῶν (ὡς μέλος περιπόλου).

περι-πόλιον, τό (περίπολος)· φυλακεῖον, σταθμὸς τῶν περιπόλων.— ▮ προάστ(ε)ιον, οὐνοικία ('Εβδ.).

περί-πολος, ὄν (περὶ+πολέω)· ὁ περιπολῶν, ὁ περιφερόμενος εἰς τὰ πέριξ.— ▮ ὡς ὄσ.· 1) ὡς καί νῦν, φρουρός· οἱ περίπολοι (=περίπολος, ἡ) ἐν Ἀθῆναις ἦσαν νεαροὶ πολῖται ἄγοντες ἡλικίαν μεταξύ 18 καὶ 20 ἐτῶν, χρησιμοποιοῦμενοι δὲ διὰ δημοσίας ἡπηρεσίας, φρουροῦσιν π.χ. τῶν συνόρων κ.ἄ. (λατ. custodes publici). 2) γεν., ὁ περίπολος=θεράπων, ἀκόλουθος κλπ. 3) ἡ περίπολος (ἐνν. ναῦς)=πλοῖον (σκάφος) περιπολικόν, περιπλέον θηλ. κά φρουροῦν τό παράλια.

περι-πόνηρος, ὄν· λίαν πονηρός, σαμπόνηρος, **περι-πόρφυρος**, ὄν (περὶ+πορφύρα)· ὁ πορφύρεος πέριξ, ὁ ἔχων πορφύραν παρυφήν, λατ. praetextatus.

περι-ποτόμαι, ποιητ. ἀντί περιπέτομαι· περιίπταμαι, πετῶ ὀλόγυρα.

περι-πρό, ἐπιρρ.=περὶ πρό=πάνυ (λίαν, ἄγαν), κυρίως, πρό πάντων.

περι-προ-χέω, μελλ. -χέω· ἀόρ. α' -έχεια· πρκ. -κέχθηκα· περιχύνω, χύνω ἐπί τινός ἢ μτχ. παθ. ἀόρ. α' ἔρωσ θυμὸν περιπροχέθηεις ἐδάμασεν = ὁ ἔρωσ περιχυθεὶς ἐδάμασε τήν ψυχὴν μου.

περί-πτισμα, -ατος, τό (περιπτύσσω)· ἀποπίεσμα, κέλφυρος, φλοῖος, τσώφλι.

περι-πτύσσω* ἀποφλοιῶ, ἀφαίρω τὸν φλοιὸν πέριξ, «ξεφλουδίζω» ἢ μτχ. παθ. πρκ. περιεπτισμένος=ἀπὴλλαγμένος τοῦ ἀχύρου, «ξεκαθαρισμένος», «λιχνισμένος».

περί-πτυγμα, -ατος, τό (περιπτύσσω)· πᾶν τὸ περιεπτυγμένον ἢ τὸ ὅποσον περιπτύσσει, τὸ περικάλυμμα, σκέπασμα.

περι-πτύξας, ασα, αν, μτχ. ἀόρ. α' τοῦ περιπτύσσω.

περι-πτύσσω, ασα. -ξω· ἀόρ. α' περιεπτύξα· περιτυλίσσω, περικαλύπτω ἢ ἐναγκαλιζομαι ἢ ὡς στρατ. δρος, περικυκλώνω, ὑπερφαλαγγίζω.— ▮ τυλίσσω πέριξ, περιβάλλω ἢ παθητ., τυλίσσομαι πέριξ, περιβάλλομαι.

περι-πτύχῃ, ἡ (περιπτύσσω)· τὸ περιβλήμα, κάτι τόδοπον περιβάλλει (περικλείει, περιτυλίσσει), φρόνιμα, φροκτής, τεῖχος ἢ **τειχῶν περιπτενχαι**=ὁ περιβολός τῶν τειχῶν ἢ Ἀχαιῶν ναύλογοι περιπτενχαι

=τό ναυτικὸν προπύργιον τῶν Ἀχαιῶν. 2) περίπτυξις, ἐναγκαλισμός.

περι-πτύχης, ἕς (περιπτύσσω)· ὁ περιτυλισσόμενος πέριξ τινός, ὁ περιτυλιγμένος ὀλόγυρα ἀπὸ τι ἢ **φαγάνω περιπτύχης**=πεπτικῶς («σεμμένος») πέριξ τοῦ ξίφους (βηλ. ἐπάνω εἰς τήν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του).

περι-πτύσσω* φοβούμαι ὑπερβολικᾶ.

περι-ρραγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ περιρρηγῆναι.

περι-ρράγῃς, ἕς (περιρραγῆναι τοῦ περιρρηγῆναι)· ὁ πανταχόθεν διερωγῶς, ὁ ὀλόγυρα τεδραυσμένος (ξεσχισμένος).

περι-ρραίνω, μελλ. περι-ρραίνω· περιρραντίζω ὀλόγυρα.

περι-ρραντήριον, τό· ἄγγετον (δοχεῖον, σκεῦος) κατάλληλον πρὸς ραντισμὸν κατὰ τὰς θυσίας, ραντιστήρι (πρβλ. τῶν σημερ. ἱερῶν τῆν «ἀγαστοῦρα») ἢ δοχεῖον περιέχον ὕδωρ ἀγνισμοῦ, λατ. aspergillum.

περι-ρρέω, μελλ. περι-ρρεύσομαι· πρκ. περι-εργῆκα· παθ. ἀόρ. β' (μετὰ ἐνεργ. σημ.)· περι-εργῆναι· ρέω πέριξ, ρέω ὀλόγυρα (μετ' αἰτ.).— παθητ. ρέομαι ἄλόγυρα, περιβάλλομαι ἀπὸ ὕδωρ, περιβρέχομαι.— ▮ διολισθαίνω, «ξεγλιστρῶ», καὶ ἐκφεύγω ἐκ τινός ἢ ἡ ἀσπίς περιεργῆναι εἰς τὴν θάλασσαν=ἡ ἀσπίς ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ (διωλισθησε) καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. 2) πλημμυρῶ πανταχόθεν, κατακλύζω ἢ ἐκχειρίζω, εἶμαι ἐν ἀφθονίᾳ.

περι-ρρηγῆναι, καὶ -ῶ· μελλ. περι-εργῆσω· ἀόρ. α' περι-εργῆσα· παθητ., ἀόρ. β' περι-εργῆσθαι· ἀμτβ. πρκ. περι-εργῶ· ρηγῆναι (δραῦω, σχίζω, ἀποσπῶ) ὀλόγυρα.— παθητ., σχίζομαι, διαρρηγῆναι (δραῦομαι), ὀλόγυρα, μοῦ ἀποσπῶν κάτι ἀπὸ ὀλόγυρά μου ἢ κατὰ τὸ ὄξιν τοῦ Δέλτα περιεργῆναι τοῦ Δέλτα = εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὄξεως γωνίας τοῦ Δέλτα ὁ Νετλος διαχωρίζεται (διασχίζεται) εἰς πολλοὺς βραχίονας.

περι-ρρηδῆς, ἕς (περιρρέω)· ὁ πίπτων (ἀνατρεπόμενος) γύρω ἀπὸ τι ἢ πίπτων ἐπὶ τινός, ὁ περικλασθεὶς, ὁ περικεκλασμένος.

Ἔτυμ.: οἱ καλαῖοι λεξικογράφοι συνήπτον τὴν λέξιν πρὸς τὸ ρεῶ ἢ τὸ ρηγῆναι· κατὰ τινὰς τῶν νεωτέρων τὸ τέρμα -ρηδῆς ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν β. ραδ- τοῦ ραδινός· περιρρηδῆς (περι-Ρηδ-, πρβλ. ραδινός, αἰολ. βράδινος (Σαπφώ), Ἡσυχ. αἰολ. «βραδανίζε· ριπίζε· τινάσσει», «ραδανίζετα· τινάσσειται», «ραδανᾶται· πλανᾶται»: Βεδ. άνραδανᾶ (= ἐλύγιζον, σενεκίνω), γοτθ. wrađon (ταξιδεύειν.) wrađodus (ταξιδιον), παλ-νορρ. rafa (ταξιδεύειν, φθάνειν, εὐρίσκειν), παλ-γερμ. rāzi (=λατ. rapax, vagans), λιθ. randu, rāšī (εὐρίσκειν)· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰανπ. *vrad-

περι-ροή, ἡ (περιρρέω)· ἡ ροή ἐκ τῶν πέριξ ὀλόγυρα.

περί-ρροος, ὄν, καί κατά συναίρ. -ρρους, οὖν (περιρρέω)· ὡς τὸ περιρρῶτος (βλ. λ.), περιρροόμενος περιβαλλόμενος ὑπὸ ὕδατων, περιβρεχόμενος.

περί-ρρῶτος, ὄν, ὡς καὶ -ῆ, -ὄν (περιρρέω)· περιβαλλόμενος ὑπὸ ὕδατων, περιρροόμενος, περιβρεχόμενος ὑπὸ θαλάσσης. 2) ἐνεργ. ὁ ρέων πέριξ, ρέων ὀλόγυρα, μετὰ γεν.: **πεδιά περιρρῶτα Σικελίας**=πελαγῆ ρέοντα πέριξ τῆς Σικελίας (περιβρέχοντα τὴν Σικελίαν).

περι-σαίνω, ἐπιτ. περισαίνω· ὅ,τι καί νῦν, περισαίνω, περιδωπεύω, σείω τὴν οὐρανὸν μου γύρω ἀπὸ τίν(α).

περι-σειῶ, ποιητ. **περισσειῶ**, μελλ. -σῶ· σείω ὀλόγυρα, κλονίζω τι πανταχόθεν.— Παθητ., σείομαι ὀλόγυρα, κλονίζομαι, κλυδωνίζομαι, κυμαίνομαι, κυματίζομαι.

περί-σεμνος, ὄν, ὡς καὶ -ῆ, -ὄν· ὡς καί νῦν, περισεμνος, λίαν σεμνός, λίαν σεβαστός.

περί-σεπτος, ὄν, ὡς καὶ -ῆ, -ὄν (περὶ+σέβομαι)· ὡς καί νῦν, λίαν τετιμημένος, τυγχάνων μεγάλου σεβασμοῦ.

περί-σημος, ὄν (περὶ+σημα)· λίαν ἐπίσημος, διάσημος, περίφημος, διαδόχτος, λατιν. insignis.

περι-σθενέω, μελλ. -ήσω (περισθενής)· εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός, λίαν σθεναρός.

περι-σθενής, ἐς (περι+σθενός): ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός, λίαν σθεναρός.

περι-σκελής, ἐς (περι+σκέλλω): ὁ ὀλόγουρα πολὺ ξηρὸς ἢ πολὺ τραχύς, πολὺ στερεός. 2) μτφρ. ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, ἀλύγιστος, ἄκαμπτος, σκληροτραχέλης. [βλ. ἔτυμ. βλ. σκέλλω].

περι-σκελής, -ίδος, ἢ (περι+σκέλλος): περιδεσμοτῶν σκελῶν, εἶδος βραχίου | κόσμημά τι, περισφύριον, καλτοσοδέτης.

περι-σκεπτός, ὄν (περι+σκέπτομαι): ὄν δύναιται τις νά ἴδῃ ἀπό θλασ. τὰς πλευράς, ὁ μακρόθεν ὀρώμενος, ὡς τὸ περιόπτος (βλ. λ.) || θαυμαζόμενος, ἀξιοθαύμαστος.

περι-σκέψομαι, μελλ. τοῦ περισκοπέω.

περι-σκιάζω, μελ. -σώ· σκιάζω (ἐπισκιόζω) ὀλόγουρα.

περι-σκιρτάω, μελλ. -ήσω· σκιρτῶ τῆδε κάκεϊσε, περιτριγυρίζω πηδῶντας.

περι-σκέπτος, μελλ. σκέπτομαι· ἄορ. α' -εσκεπάμην· πρκ. -έσκεμαι, ἰσχηματισμένοι ὡσεὶ εἶν. *περισκέπτομαι· περιθλέπω, βλέπω ὀλόγουρα. 2) σκέπτομαι τι, τὸ ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, ἀπὸ θλασ. τὰς πλευράς, τὸ παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, τὸ ἐπιθεωρῶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως || κατοπεύω, παραμονεύω, καιροφυλακτῶ.

περι-σκέλαξιμος, -οῦ, ὁ (περι+σκέλαξ): δυσία καθ' ἣν ἐδυσίαετο σκέλαξ καὶ εἶτα περιήγετο.

περι-σμάραγγέω, μελλ. -ήσω· περικροτῶ, περιηχῶ (ἦχῶ ὀλόγουρα).

περι-σμίχω· φθειρῶ (καταστρέφω) τι διὰ ὑπὸς ὑποκαίνοντος (κουφοκαίνοντος), φθειρῶ τι πανταχόθεν (ἐντελῶς).

περι-σοδέω, μελλ. -ήσω· σοβῶ πέριξ, διώκω (κυνηγῶ νά φθάσω) τινὰ ὀλόγουρα.— || ἄμτθ., περιτρέχω, τρέχω ὀλόγουρα (μετὰ αἰτ.).

περι-σοφίζομαι, ἀποθ. ἄπαυ., ἐξαπατῶ, τινα.

περι-σπᾶω, μελ. -άσω· ἀποσπῶ (ἀποσπῶν ἀφαιρῶ, ἀπογυμνῶν) ἀπὸ τὰ πέριξ (πανταχόθεν), ἀφαιρῶ ὀλόγουρα, ἀποστερῶ τινα ἀπὸ τι.— μέσον, ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, στερῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ πρᾶγμά τι.— || περιφέρω τι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ τροχοφόρου μέσου.— || Πᾶθητ., ἀποσπῶμαι, ἀποσπᾶται ἢ προσοχῆ μου, πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις, ἀπασχολοῦμαι, περιέρχομαι εἰς ταραχὴν καὶ σύγχυσιν.

περι-σπείν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ περιέπω.

περι-σπερχέω (περισπερχής): = περισπερχής εἰμι· εἶμαι λίαν ἐξωργισμένος, εἶμαι πλήρης ἀγανακτήσεως.

περι-σπερχής, ἐς (περι+σπέρχω): θίσιος, ὀρητικός || περισπερχές πάθος = ἐπάθος περισπῶς κατεπιγόνω (τ. ἔ. ὁ θάνατος).

περι-σπλάγγωνος, ὄν (περι+σπλάγγων): μεγάλθυμος, μεγαλόψυχος.

περι-σσαιών, ἐπ. ἀντὶ περισαίων (βλ. λ.).

περι-σσειά, ἢ (περι-σσειῶν): τὸ πείσσευμα, τὸ ὑπόλοιπον.— || ὑπεροχῆ, ὑπερτέρησις.

περι-σσειῶ, ποιητ. ἀντὶ περισειῶ.

πείσσευμα, τό· ὅ, τι καὶ νῦν, πείσσευμα, τὸ πείσσειον, τὸ ὑπόλοιπον, τὸ πλεόνασμα || ἢ (ὑπερβολικῆ) ἀφθονία.— || περισσειῶμαι, δηλ. περίπτωμα.

περι-σσεύω, μτγν. ἀττ. -ττεύω· πρτ. ἐπερίσσειον (περισσός): ὅ, τι καὶ νῦν, περισσεύω, εἶμαι περίσσειμα, εἶμαι πλεόνασμα, πλεονάζω, εἶμαι ὑπέρτερος εἰς ἀριθμὸν, εἶμαι παρὰ πολὺ διὰ τί(να) (μετὰ γεν.).— || εἶμαι πλεόν ἢ ἀρκετός || τὰ περιττεύοντα = ὅ, τι περισεύει, τὸ ἐπὶ πλεόν, τὸ πλεόνασμα || τοσοῦτον γὰρ Περικλεῖ ἐπερίσσειε = τοσαύτην ἀφθονίαν λόγων καὶ ὀρθῆς γνώμης εἶχεν ὁ Περικλῆς. 2) ἐν κακῇ ἐνν. εἶμαι περιττός, εἶμαι ἀχρηστος, ἀχρησίμευτος.— || ἔχω πλεόν ἢ ἀρκετὰ ἐκ τίνος πράγματος (μετὰ γεν.).— || IV μέγν. ὡς μεταβατικὸν ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νά ζῆ ἐν ἀφθονίᾳ, τὸν προάγω, τὸν προσιβάω || καὶ ἐπὶ πρτμ., κάμνω τι νά ἀφθονῆ.

περι-σσο-λογία, ἢ (περισσός+λόγος): τὸ λέγειν περιττά, ἀχρηστος πολυλογία, φλυαρία.

περισσός, ἢ, ὄν, μτγν. ἀττ. περιττός (περί) ὁ

ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὁ ὑπερβαίνων τὸν συνήθη ἀριθμὸν ἢ τὸ σὺνήθες μέγεθος, ὑπερβάλλων, καθ' ὑπερβολὴν μέγας, ὑπέρμετρος, ἀσυνήθης || μετὰ γεν., ὁ ἀνώτερος τίνος, μεγαλύτερος ἀπὸ τίνος || περισσός ἄλλων πρὸς τι = ὑπὲρ τοὺς ἄλλους (ἀνώτερος τῶν ἄλλων) κατὰ τι. 2) ὁ ὑπὲρ τὸ σὺνήθες, παράδοξος, ἀσυνήθης, ἀλλόκοτος || ἐν κακῇ ἐνν., τερατώδης, τερατόμορφος || ἐν κακῇ ἐνν. ἐξοχος, λαμπρός, ὑπέροχος.— || ὁ πλεόν ἢ ἀρκετός, ὁ παρὰ πολλὸς || τὸ περισσόν = τὸ πείσσευμα, πλεόνασμα, ὑπόλοιπον || περισσαί σκηναί = σκηναὶ πλεονάζουσαι.— || ἐν κακῇ ἐνν., περιττός, ἀνωφελής, ἀχρηστος || ὑπερβολικός || περισσὰ δρᾶν = πολυπραγμονεῖν || περισσὰ φρονεῖν = ἔχειν ἴδιον ῥυθμὸν σκέψεις. 2) ἐπὶ λόγων, ὁ λίαν τετορνευμένος, ἀκριβολογημένος || τεχνητός.— || IV ἐπὶ ἀριθμῶν, περιττός, ὄζυγος, ἐμνόσος, ἀνώμαλος, ὀνιστος, λατ. impar, ἀντιθ. τῆ ἀρτίος.— ἐπὶ πρ. περισσῶς.

περισσότης, μτγν. ἀττ. περιττότης, -ητος, ἢ (περισσός): τὸ περισσόν, ὑπερβολή.

περισσό-φρων, ὁ, ἢ, γεν. -ονος (περισσός+φρῆν): ὁ καθ' ὑπερβολὴν σοφός, πάνσοφος, ὑπερβολικὸ σῶφρων.

περισσῶς, ἐπὶ πρ. τοῦ περισσός· καθ' ὑπερβολὴν, ἐξαιρετικῶς || συγκριτ. **περισσώτερον** = ἀφθονώτερον. 2) οὐδὲν περισσώτερον = λατ. nihil aliud = ὅς καὶ νῦν, οὐδὲν περισσότερο, τίποτε ἄλλο || οὕτως: οὐδὲν περισσώτερον ἢ εἰ... = κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον παρὰ ἐάν...

περι-στάδον, ἐπὶ πρ. (περίστημι): περισταμένως, δηλ. ἰστάμενος πέριξ (ὀλόγουρα), ἰστάμενοι κύκλῳ.

περι-στάζω, μελλ. -ξω· στάζω πέριξ, σταλάζω ὀλόγουρα.

περι-στάδῃ, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἄορ. α' τοῦ περιίστημι.

περι-σταίην, εἴκτ. ἄορ. β' τοῦ περιίστημι.

περι-στάς, -στάσα, -στάν, μτχ. ἄορ. β' τοῦ περιίστημι.

περί-στάτος, ὄν (περίστημι): ὁ περικυκλούμενος, περικυκλωμένος || ὁ θαυμαζόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους.

περι-σταυρόω, μελλ. -ώσω· περιφράσσω διὰ σταυρωμάτων, περιχαρακῶν (ὄχυρῶν ὀλόγουρα) διὰ πασσαλωμάτων (πασσάλων) καὶ τάφρου.— μέσον, περιχαρακῶν ἑμαυτὸν (ὄχυρῶνομαι) διὰ πασσάλων.

περι-στείλας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ περιστελλῶ.

περι-στείχω, μελλ. -ξω· θαδίζω ὀλόγουρα, περιέρχομαι.

περι-στείωσι, ἐπ. ἀντὶ περιστῶσι, γ' πληθ. ὅποτ. ἄορ. β' τοῦ περιίστημι.

περι-στέλλω, μελλ. -στελλῶ· ἄορ. α' -στείλα· ἐνδῶ, περιβάλλω, περιτυλίσσω || στολιζῶ καὶ ἐκθέτω νεκρὸν, λατ. componere || ὄθεν, ἐνταφιάζω, θάπτω.— || περικαλύπτω, σκεπάζω, καλύπτω διὰ μανδύου.— || φροντίζω περὶ τίνος, προστατεύω, υπερασπίζω || διατηρῶ, διαφυλάσσω || περιστελλῶ ἀοιδῆν = καλλιερῶ τὴν ραψωδικὴν || περιστελλῶ ἔργα = ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν γεωργίαν.

περι-στενάζω, μελλ. -ίσω· περιστενάζω, ἀναστενάζω καὶ οἱ ἀναστεναγμοί μου ἀντηχοῦν ὀλόγουρα, θρηνῶ.— μέσον, περιηχῶ, ἀντηχῶ πανταχόθεν

περι-στένω· παραγερῶ, στοιβάζω, ὀλόγουρα, στενοχωρῶ πανταχόθεν || Πᾶθητ., στοιβάζομαι, περισφιγγομαι, πανταχόθεν.— || περιηχῶ ἀπὸ ἀναστεναγμοῦς.

περι-στεπτός, ὄν (περιστέφω): περιστεμμένος, ἐστεφανωμένος, περιεστραμμένος, συμπελεγμένος.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ἢ, ὅ, τι καὶ νῦν, περιστερά, «περιστέρια» [ἔτυμολ. θηριεῖται θάνειον ἐκ σημει. γλώσσης: perach-istar (= πτηνὸν τοῦ Istar)].

περιστερέων, -ῶνος, ὁ· περιστεροτροφεῖον, ἐπεριστερώνας.

περι-στεφάνω, μελλ. -ώσω (περι+στέφανος): = περιστεφῶ, περικυκλώνω, περιβάλλω τι ὡς διὰ στεφάνου.

περι-στεφής, ἐς (περιστεφῶ): ὁ περιεστεμμένος, ἐστεφανωμένος || ἀνθῶν περιστεφής = φέρων (ἐπὶ

της κεφαλῆς) στέφανον ἐξ ἄνδρων.— *ἀνεργ.*, ὁ περιστέφω, ὁ περιβάλλων ὡς διὰ στεφάνου.

περι-στέφω, μελλ. -*ψω*· περιβάλλω, περικαλύπτω, ὡς διὰ στεφάνου, στεφανῶν ὀλόγουρα.

περί-στησαν, ἑπ. ἀντὶ *περιστήσαν*, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ *περιστήσμι*.

περί-στήσαντο, ἑπ. ἀντὶ *περιστήσαντο*, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *περιστήσμι*.

περί-στήσει, ἑπ. ἀντὶ *περιστάσει*, γ' πληθ. ἥποτ. ἀορ. β' τοῦ *περιστήσμι*.

περί-στίζω, μελλ. -*ξω*· ἀορ. α' -*έστιξα*· στίζω (κεντῶ) ὀλόγουρα, κοσμῶ (στολιζῶ) διὰ στιγμάτων ὀλόγουρα. 2) στίζω (κάρνω στίγματα) κατὰ ἴσα διαστήματα || ἐντεῦθεν δὲ τοποθετῶ περίξ (ὀλόγουρα) κατὰ ἴσα διαστήματα.

περί-στίλβω, μελλ. -*ψω*· στίλβω ὀλόγουρα, λαμπροκοπῶ, ἀκτινοβολῶ.

περί-στίχιζω, μελλ. -*σω* (περὶ + *στίχος*)· θέτω τὸ ὀλόγουρα, *περιστοιχιζῶ* (βλ. λ.).

περί-στοιχίζω, μελλ. -*σω* (περὶ + *στοιχος*)· περιβάλλω (περιλαμβάνω, περικυκλώνω) τὶ ὡς διὰ δικτύων.— μέσον, περιστοιχίζω ἑμαυτὸν, περικυκλώνομαι.

περί-στοιχος, ον (περὶ + *στοιχος*)· ὁ τιθέμενος κατὰ σειράς, ἐν κύκλῳ, τεθειμένος κύκλῳ κατὰ σειράς.

περί-στοναχίζω· ἀναστενάζω ὀλόγουρα, ἐηλ. ἀντηχοῦν οἱ ἀναστεναγμοί μου.

περί στρατο-πεδεύομαι, μελλ. -*σομαι*· ἀορ. α' -*εστρατοπεδευσάμην*, ἀποθ.· στρατοπεδεύω ὀλόγουρα, περικυκλώνω, πολιορκῶ.

περί-στρέφω, μελλ. -*ψω*· ὡς καὶ νῦν, περιστρέφω, στρέφω ὀλόγουρα, συστρέφω, ὡς ἐπὶ ἐτοιμαζομένου νὰ εἰσῆ (νὰ ἐκσπενδονίσῃ) λίθων.— παθητ., στρέφομαι ὀλόγουρα περιστρέφομαι, γίρῳ ὀπίσω.

περί-στροφή, ἡ (περιστρέφω)· ὅτι καὶ νῦν, περιστροφή, τὸ στρέφειν κύκλῳ, τὸ στρέφειν ὀλόγουρα || τροχιά, κυκλοτροχία.

περί-στρωφάω, μελ. -*ήσω*, θαμιστ. τοῦ *περιστρέφω*· περιστρέφω συχνά, περιστρέφω ἐδῶ κι ἐκεῖ.— Πάθητ., περιφέρωμαι ὀλόγουρα, περιτριφυρίζω || *περιστροφώμενος πάντα τὰ χρηστήρια* = περιερχόμενος ὅλα τὰ μαντεῖα.

περί-στυλος, ον (περὶ + *στυλος*)· ὁ ἔχων στύλους ὀλόγουρα, ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ κιονοστοιχίας.— ὡς οὖο. τὸ *περίστυλον* = σειρά κίωνων περίξ ναοῦ.

περί-σφάλλης, ἐς (περὶ + *σφαλλής*)· λίαν ἐπιφαλῆς, λίαν ὀλιγοδότης, γλιστερός.

περί-σφύριος, ον (περὶ + *σφύρον*)· ὁ περίξ τῶν σφυρῶν, ὁ περιβάλλων τὰ σφυρά (ἢ τοὺς πόδας).— ὡς οὖο. τὸ *περίσφύριον* = κόσμημα γυναικεῖον (δεσμός ἢ τι παρόμοιον) περιβάλλον τὰ σφυρά ἢ τοὺς πόδας.

περί-σφύρος, ον = *περισφύριος* (βλ. λ.).

περί-σχεμέν, ἑπ. ἀντὶ *περισχεῖν*, ἀορ. ἀορ. β' τοῦ *περιέχω*.

περί-σχο, ἑπ. ἀντὶ *περίσχο*, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *περιέχω*.

περί-σχίζω, μελλ. -*ίσω*· σχίζω ὀλόγουρα, διασχίζω, ἐξεσχίζω, ἀποχωρίζω.— || παθητ., ἐπὶ ποταμοῦ, διασχίζομαι (διαχωρίζομαι) εἰς δύο κλάδους, εἰς τρόπον ὥστε διὰ τῶν δύο αὐτῶν κλάδων περιβάλλω θεῖον τινά.

περί-σχοινίζω, μελλ. -*ίσω* (περὶ + *σχοῖνος*)· περιδένω διὰ σχοινίου, περικλείω διὰ σχοινίου || διαχωρίζω (ἀπομονώνω) διὰ σχοινίου (ὅπως παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις ἀπεμονώνοντο αἱ αἰθούσαι συναθροισαὶν διὰ σειρῶν σχοινίων, διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ πλησιάζῃ ὁ δῆλος καὶ οὕτω οἱ δικασταὶ δικάζουν καὶ κρίνουν ἀνενόηλοι καὶ ἀνεπηρέαστοι).

περί-σφάζω, μελλ. -*σω*· ὅτι καὶ νῦν, περισφάζω, διασφάζω τινά ἀπὸ τὸν θάνατον, τὸν διαφυλάττω ἐν ζωῇ.— παθητ., περισφάζομαι, διασφάζομαι.

περί-τάμνω, ἰων. ἀντὶ *περιτέμνω*.

περί-τάφρυνω, μελλ. -*σω* (περὶ + *τάφρος*)· περιβάλλω διὰ τάφρου, διανοίγω τάφρον περίξ (ὀλόγουρά) τινος.

περί-τείνω, μελλ. -*τενώ* (περὶ + *τείνω*)· τείνω (τεντῶν, ἀπλώνω) ὀλόγουρα (ἢ ἐπάνω εἰς τι).

περί-τειχίζω, μελλ. -*ίσω*· ὅτι καὶ νῦν, περιτειχίζω, τειχίζω ὀλόγουρα, περιβάλλω διὰ τείχους, ὀχυρώνω. 2) κτίζω ὀλόγουρα τείχος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ πολιορκῶ τὴν δι' αὐτοῦ περικλειοθεῖσαν πόλιν ἢ γενικῶς τοποθεσίαν, ἀποκλείω διὰ τείχους καὶ πολιορκῶ.— παθητ., οἰκοδομοῦμαι γύρω, κτίζομαι περίξ.

περί-τείχισκ, ἡ (περιτειχίζω)· τὸ τειχίζειν ὀλόγουρα πρὸς ἀποκλεισμόν, ἀποκλεισμός, πολιορκία.

περί-τείχισμα, τὸ (περιτειχίζω)· τείχος οἰκοδομηθὲν γύρω πρὸς ἀποκλεισμόν, τείχος προοριζόμενον διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ πολιορκίαν τῆς δι' αὐτοῦ ἀποκλειοθείσης πόλεως.

περί-τειχισμός, ὁ (περιτειχίζω) = *περιτειχίσις* (βλ. λ.), ἡ ἴδρῳσις τείχους διὰ πολιορκίαν.

περί-τελέω, μελλ. -*έσω*· ὀποτελειῶν, συμπληρώνω τελείως, τελειῶν τὴν ὀλόγουρα (πανταχόθεν).

περί-τέλλομαι, παθητ. (περὶ + *τέλλω*)· ἐρχομαι ὀλόγουρα, ἐπανερχομαι, περιστρέφομαι καὶ συμπληρῶ τὸν κύκλον || ἐπὶ χρόνου, ἀνακυκλοῦμαι, ἐπανερχομαι: *περιτελλομένων ἐνιαυτῶν* = τῶν ἐτῶν (τῶν ἐποχῶν θηλ. τοῦ ἔτους) ἐρχομένων καὶ παρερχομένων (ὀκυκλοῦσων τὸν ἑαυτῶν κύκλον).

περί-τεμεῖν, ἀορ. μελλ. τοῦ *περιτέμνω*.

περί-τέμνω, ἰων. καὶ ἑπ. *περιτάμνω*· μελ. -*τεμῶ*· ἀορ. β' ἄττ. -*έτεμον*, ἰων. καὶ ἑπ. -*έταμον*· ὅτι καὶ νῦν, περικόπτω, κόπτω ὀλόγουρα, λατ. *circumcidere*.— μέσον, *περιτέμνονται τὰ αἶδοιτα* = ἄκοοσι (ἐφαρμόζουσι, ἔχουσι ἐν χοίσει) τὴν *περιτομήν* (βλ. λ.). || *περιτέμνομαι βραχίονας* = οχηματίζω τομὰς τῆς ἐγκοπῆς ὀλόγουρα εἰς τοὺς βραχίονάς μου (εἰς διάφορα σημεῖα τῶν βραχιόνων μου).— || ἀποκόπτω τὰ ἄκρα || παθητ. *περιτέμνομαι γῆν* = ἀποκόπτομαι, ἀφαιροῦμαι (μοῦ ἀποσποῦν) μέρος τῆς χώρας, ἀποσποροῦμαι μέρος τῆς χώρας.— || ἀποκόπτω καὶ ἀποχωρίζω, περικλείω, λατ. *intercidere* || μέσον, ἀποχωρίζω δι' ἑμαυτὸν || παθητ., ἀποκόπτομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀποκλείομαι, περικυκλοῦμαι.

περί-τέρμων, ον (περὶ + *τέρμα*)· ὁ περιορίζων (δέτων τέρμα) πανταχόθεν.— || παθητ., ὁ περιοριζόμενος (περιορισμένος) πανταχόθεν (ὀλόγουρα).

περί-τέχνησις, ἡ (περὶ + *τέχνη*)· πανούργον τέχνησμα, πανουργία, δόλος.

περί-τίδημι, μελλ. -*θήσω*· ἀορ. α' -*έθηκα*· ἀορ. β' -*έθην* (ἐν χρήσει ἐν τῇ πληθ. μόνον), προστ. -*θες*· τίδημι τὴν περίξ, τοποθετῶ περίξ (ὀλόγουρα) ἢ ἐπί τινος, περιβάλλω, προσδέτω, ἐπιδέτω— μέσον. τίδημι τὴν περίξ ἐμαυτὸν, περιβάλλομαι, φορῶ.— || ἀποτέμνω, παρέχω, χορηγῶ, περιβάλλω μὲ τι || ὡς ἐπιβάλλω τὴν ἐπί τινος, τοῦ τὸ ἐπιβάλλω διὰ τῆς θίας.

περί-τίλλω· τίλλω ὀλόγουρα, μαδῶ τὴν ὀλόγουρα, περιμαδῶ.

περί-τιμήσις, ἡ *εσσα*, ἐν (περὶ + *τιμή*)· ὁ λίαν τιμώμενος, λίαν τιμημένος.

περί-τομή, ἡ (περιτέμνω)· ὅτι καὶ νῦν, περιτομή, ἡ περικοπή, τὸ κόπειν τὴν ὀλόγουρα, ἢ περικοψίς || ἡ περιτομή τῆς ἀκροβυστίας (ἐν τῇ Ἑκκλ. γλ.), ὡς καὶ νῦν ἐτι λέγεται.

περί-τοξεύω, μελλ. -*σω* = *διπεροξεύω* (βλ. λ.), ὑπερτερῶ τινα εἰς τὸ τόξον || τοξεύω, ρίπτω βέλη, ὀλόγουρα || κατατοξεύω, φονεύω διὰ τοξευμάτων.

περί-τράχηλιον, τὸ (περὶ + *τράχηλος*)· τὸ περὶ τὸν τράχηλον (κόμημα), ὄρμος, περιδέραιον.

περί-τρέπω, μελλ. -*τρέψω*· ἀορ. α' -*έτρεψα*· περιστρέφω ὀλόγουρα, στρέφω τὰ ἄνω κάτω καὶ τάνταπλιν, ἀναστρέφω, ἀναποδογυρίζω, ἀνατρέπω.— || ἀμτβ., περιστρέφομαι, ἀνατρέπομαι.

περί-τρεσαν, γ' πληθ. ἑπ. ἀορ. α' τοῦ *περιτρέτω*.

περί-τρέψω, μελλ. -*τρέψω*· ἀορ. α' -*έθρεψα*· κἀμνυ τὴν νὰ πῆξῃ (νὰ παγώσῃ) ὀλόγουρα.— Παθητ., πηγνυμαι (πῆξω, παγώνω), σκληρύνομαι, ὀλόγουρα.

περί-τρέχω, μελλ. -*θρέξω*· οἱ ὑπόλοιποι χρόνοι ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ **περι-θρέξω*, μελλ. -*θρέξω*· ἀορ. β' -*έθρεξα*· πρὸν. -*δεθρέξα* καὶ ποιητ. -*δέθρομα*· ὅτι καὶ νῦν, περιτρέχω, τρέχω ὀλόγουρα, πε-

ριοτρέφομαι.— || μετ' αἰτ., τρέχω γύρω ἀπὸ τι, τρέχω ὀλόγυρα ἀπὸ τι, κἀμυν τὸν κύκλον γύρω ἀπὸ τι || τρέχω ὀλόγυρα ζητῶν τι. 2) μτφρ., παραπειθῶ, ἐξ-απατῶ, τινα, δολιεύομαι τινα.

περι-τρέω, μελλ. -τρέσω· τρέμω ὀλόγυρα, ἀπὸ τὸν φόβον μου τρέπομαι εἰς φυγὴν τῆδε κάκεισε.
περι-τρίβω, ἐς (περιτριβῆναι)· τετριμμένος ὀλόγυρα ἐκ τῆς χρήσεως || μτφρ., κατάκοπος ἐκ τῆς ἐργασίας.

περι-τρίβω, μέλλ. -ψω· ἀόρ. α' -έτριμα.— Παθητ., ἀόρ. β' -ετριβῆν· πρ. -τέτριμμα· τρίβω ὀλόγυρα ἢ φθείρω ὀλόγυρα (τελείως).

περι-τρίμμα, -ατος, τὸ (περιτριβῶ)· πᾶν τὸ καταστῶν λείων διὰ τῆς τριβῆς || μτφρ., παμπόνηρος κατεργάρος, «κάθαρμα», «ἀδόθρασμα».

περι-τρομέω (περι+τρέμω)·=περιτρέμω, τρέμω ὀλόγυρα, τρέμω «σύγκορμος» || Παθητ., σάρκες περιτρομέοντο μέλεσιν=δλαι του αἰ σάρκες ἔτρεμον γύρω ἀπὸ τὰ μέλη του.

περι-τροπέω, ἐπ. παρᾶλλ. τύπος τοῦ περιτρέπω· ἀμτβ. περιοδικῶς ἐπανέρχομαι, περιστρέφομαι κύκλῳ, ὡς ἐπὶ χρόνου· περιτροπέων ἐνιαυτὸς=ἔτος περιοδικῶς ἐπανέρχόμενον || μτβ., τρέπω τι ἐκ τῶν πέριξ πρὸς τὸ κέντρον, περιουνάγω (μετὰ αἰτ.).

περι-τροπή, ἡ (περιτρέπω)· δ,τι καὶ νῦν, περιτροπή, τὸ περιστρέφειν, περιστροφή, κύκλος || ἐν περιτροπῇ ἢ ἐν περιτροπῆς=ὡς καὶ νῦν, ἐκ περιτροπῆς, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, κατὰ διαδοχὴν, περιοδικῶς, ἐναλλάξ. 2) ἀνατροπή.

περι-τρόχαιος, ον·=περιτροχῆς (βλ. λ.) || οὐδ. πλθ. ὡς ἐπίρρ. περιτρόχαια κείρομαι=κόπτω τὴν κόμην μου ὀλόγυρα.

περι-τροχῶν, παρᾶλλ. τύπος τοῦ περιτρέχω·=περιτρέχω, τρέχω ὀλόγυρα || περ.κυκλῶ τινα κατὰ σμήνην.

περι-τροχος, ον (περιτρέχω)· κυκλοτερῆς, στρογγύλος, περιφερῆς.

περι-τρώγω, μελλ. -τρώξομαι, ἀόρ. β' -ετρώγον· δ,τι καὶ νῦν, περιτρώγω, τρώγω ὀλόγυρα, δάκνω ὀλόγυρα, τρώγαλιζω || μτφρ. ὑπεξαίρω, κλέπτω, «σουφρώνω».

περιττώω, περιττός κλπ., μτγν. ἀντ. ἀντ. περισσεύω, περισσός, κλπ.

περι-τυγχάνω, μελλ. -τεύξομαι· ἀόρ. β' -ετύχων· πρ. -τετύχηκα· συμβαίνει νά εἶμαι γύρω ἀπὸ τι ἢ πλησίον τινός, κατὰ σύμπτωσην (τυχαίως) εἶμαι πέριξ ἢ πλησίον τινός || συναντῶ τινα κατὰ τύχην, «πέφτω ἐπάνω του» || ὡς. συμβοίω εἰς τινα.

περι-τύμβιος, ον (περι+τύμβος)· ὁ περὶ (ὁ γύρω ἀπὸ) τὸν τύμβον τινός, ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου, ἐπιτάφιος.

περι-υβρίζω, μελλ. -ίσω· μεταχειρίζομαι τινα κατὰ τρόπον ὑβριστικόν, τοῦ φέρομαι ἀπρεπῶς.— παθητ., τυγχάνω ὑβριστικῆς (προσβλητικῆς) μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τινός.

περι-φαίνομαι, παθητ.· εἶμαι περίοπτος, φαίνομαι πανταχόθεν || ἐν περιφαινομένῳ (ἐνν. χώρῳ)=εἰς τόπον περίοπτον, μακρόθεν ὄρατόν καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς πλευρᾶς.

περι-φάνεια, ἡ (περιφανής)· τὸ φάινεσθαι πανταχόθεν, τὸ νά φαίνεται τις πανταχόθεν || πλήρης γνῶσις, σαφήνεια, καθαρότης || περιθόητος φήμη.

περι-φάνης, ἐς (περιφαινομαι)· ὁ ὀλόγυρα φαίνόμενος, περίοπτος ἢ καταφανής, κατὰδῆλος, πασίγνωστος ἢ ὡς καὶ νῦν, περιφανής, περιφημος, ἐπίσημος, ἐξοχος, λαμπρός.— συγκριτ. καὶ ὑπερθ. περιφανέστερος, -έστατος.

περι-φαντός, ον (περιφαινομαι)·=περιφανής (βλ. λ.), πανταχόθεν ὀρώμενος, περίοπτος || καταφανής || ὡς. 2) περιφημος, ἐπιφανής, ἐνδοξος, ὀνομαστός, λατ. illustris.

περι-φάνω, ἐπίρρ. τοῦ περιφανής (βλ. λ.)· καταφανῶ, φανερό.

περι-φείδομαι, ἀποθ.· φείδομαι τινος, ὥστε τὸν ἀφίνω νά ζῆσι, δέν τὸν φονεύω (μετὰ γεν.).

περι-φέρεια, ἡ (περιφέρεις)· ὡς καὶ νῦν, περιφέρεια, ἡ κυκλοτερῆς γραμμῆς, ἡ πέριξ κυκλοτεροῦς σώματος, κυκλοτερῆς οχημῶ.

περι-φερῆς, ἐς (περιφέρω)· ὁ περιφερόμενος, περιστρεφόμενος, κύκλῳ || στρογγύλος, κυκλικός, κυκλοτερῆς || ὁ περιβάλλων, περικλείων. 2) περιβαλλόμενος, περικυκλούμενος.

περι-φέρω, μελλ. περιόισω· ἀόρ. α' περιήνεγκα· ὡς καὶ νῦν, περιφέρω, φέρω γύρω (ὀλόγυρα) || ἔχω τὴν μᾶζί μου καὶ τὸ περιφέρειν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) κινῶ τι ὀλόγυρα ἐν κύκλῳ (περιφερικῶς), ὅπως ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ τὸν ἔπρον κινεῖ τὸν πόδα περιστροφικῶς || περιφέρω τι ὀλόγυρα, ὅπως π.χ. ἔδεσά τι εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας. 3) περιφέρω τι, τὸ γνωστοποιῶ, τὸ δημοσιεύω. 4) φέρω τι (ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν μου, «τὸ φέρων γύρω»), τὸ ὑποτάσσω. 5) φέρω τι ὀπίσω ἢ πέριξ (κατὰ διάνοιαν): οὐ με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τούτων (ἐνν. ἢ μνήμη)=ἡ μνήμη μου (ὁ νοῦς μου) δέν με φέρει ὅπως εἰς τῆν γνῶσιν οὐδοθήποτε ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων.— || ἀμτβ. ἀντέχω, ὑπομένω.— || Παθητ., κινούμαι κυκλικῶς, κἀμυν κύκλον, περιστρέφομαι, ἐπανέρχομαι, κερ. ἐπὶ χρόνου. 2) περιπλανῶμαι.

περι-φεύγω, μελλ. -φεύξομαι καὶ -φευξοῦμαι· ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω (μετ' αἰτ.). 2) διαφεύγω τὸν κίνδυνον ἐκ τινος νόσου, διασφύζομαι, ἀναλαμβάνω ἐκ τινος νόσου.

περι-φλεύω, παθ. πρ. περιπέφλενα· καίω ὀλόγυρα, περκαίω, καψαλιζῶ ὀλόγυρα, «τσουρουφλιζῶ».

περι-φλοῖος, ον (περι+φλοῖος)· ὁ ἔχων φλοῖον ὀλόγυρα.

περι-φλύω=περιφλεύω (βλ. λ.).
περι-φοβέομαι, παθητ.· φοβοῦμαι πολύ.

περι-φοβός, ον (περι+φόβος)· δ,τι καὶ νῦν, περίφοβος, πλήρης φόβου, λίαν φοβούμενος, τρομοκρατημένος, ἔντρομος.

περι-φοιτός, ον (περι+φοιτάω)· ὁ περιπλανώμενος, ὁ συχνάζων, ὀλόγυρα.

περι-φορά, ἡ (περιφέρω)· δ,τι καὶ νῦν, περιφορά, τὸ φέρειν (περιφέρειν) τι ὀλόγυρα, ἢ περιφορά ἐδέσματος ἀπὸ συνδαιτυμόνος εἰς συνδαιτυμόνα || ὡς. καὶ τὰ οὕτω περιφερόμενα κρέατα.— || (ἐκ τοῦ παθητ.) τὸ περιέρχεσθαι, περιστρέφεσθαι, περιστροφικῆ (κυκλικῆ) κίνησις, κύκλος.

περι-φορέω=περιφέρω (βλ. λ.).
περι-φορητός, ον, κατ' ἄλλους περιφόρητος (περιφορέω)· ὁ φορητός γύρω, ὃν δύναται τις νά περιφέρειν ὀλόγυρα, ὁ φορητός.— || ὁ περιφερόμενος.— || (ἐν κατ' ἐνν.) περιδόητος, ἀνέντιμος, ἐπονεῖδιος.

περι-φράδης, ἐς (περιφράζομαι)· σκεπτικός, αὐνοῦς || λίαν προσεκτικός, συνετός, φρόνιμος.— ἐπίρρ. -δέω.

περι-φράζομαι, μέσον· σκέπτομαι περὶ τινος, ἐξετάζω τι πανταχόθεν.

περι-φρακτός, ον (περιφράσσω)· δ,τι καὶ νῦν, περίφρακτος, πανταχόθεν περιπεφραγμένος.— ὡς ὅσα. τὸ περίφρακτον=περίφραγμα.

περι-φράσσω, ἀτ. -τω, μελλ. -ξω ὡς καὶ νῦν, περιφράσσω, φράσσω πέριξ, ὀχυρώνω ὀλόγυρα, περικλείω πανταχόθεν || προφυλάσσω ἀπὸ ὅλας τὰς πλευρᾶς.

περι-φρονέω, μελλ. -ήσω· σκέπτομαι περὶ τινος, στοχάζομαι (ἐξετάζω, σταθίζω) τι πανταχόθεν (ἀπὸ πάσης πλευρᾶς) || ἀμτβ. εἶμαι πολύ σκεπτικός.— || ὡς τὸ ὑπερφρονέω (βλ. λ.), καταφρονῶ, περριφρονῶ.

περι-φρουρέω, μελλ. -ήσω· φρουρῶ πανταχόθεν, τοποθετῶ φρουράς πανταχόθεν, πολιορκῶ πανταχόθεν.

περι-φρων, -ονος, δ, ἡ, κλητ. περίφρον (περι+φρονῶ)· λίαν συνετός, λίαν προσεκτικός.— || ὡς τὸ ὑπερφρων, ἄλαζών, ὑπερφρῶνος, ὑπεροπτικός || μετὰ γεν., ὁ περιφρονῶν, καταφρονῶν, τι(να).

περι-φύγη, ἡ (περιφυγῆν)· τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον.

περι-φύς, ὕσα, ὕν, μτγ. ἰορ. β' τοῦ περιφύω.

περι-φύσιος, ον (περι+φύσιος)· ὁ πανταχόθεν φουσίμενος.

περι-φύω, μελλ. -φύσω· ἀόρ. α' -έφωσα· μτβ., κἀμυν τι νά φυτρώσῃ (νά ἀναφύῃ) ὀλόγυρα ἢ ἐπάνω

εἷς τι, τὸ κάμνω νά προσκολληθῆ εἷς τι(να), τὸ προσκολλῶ (ἐπικολλῶ) ἐπὶ τινος, τὸ στερεῶνω ἐπὶ τινος.— || ἀπ. ἐν τῷ μέσῳ περιφύσμαι· μελλ. -φθ-σμαι· μετὰ ἔνεργ. πρκ. περιπέφθα· ἀόρ. β' περιπέφθην, ἀπρφ. περιφύσαι, μτχ. περιφύθεις φύσμαι (φυτρῶνω) ὀλόγουρα ἀπὸ τι(να) ἢ ἐπὶ τινος (μετὰ δοτ.) || προσκολλῶμαι, ἐναγκαλιζομαι.

περι-χάρακῶ, μελλ. -ώσω (περι+χάραξ)· ὡς καὶ νῦν, περιχαράκωνω, περιβάλλω διὰ χάρακος (διὰ χαρακώματος, διὰ περιφράγματος ἐκ πασσάλων) || γεν., ὀχυρώνω.

περι-χάρασσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· χαράσσω (ἐγχαράσσω) ὀλόγουρα.

περι-χάρεια, ἡ (περιχαρήεις)· ἡ ὑπερβολικὰ μεγάλη χαρά.

περι-χάρης, ἐς (περι+χαρήναι)· ὅ, τι καὶ νῦν, περιχαρής, χαρῶν μεγάλως, πλήρης χαρῆς, καθ' ὑπερβολὴν εὐχωρίς || ὡς οὖα, τὸ περιχαρῆς=περιχάρεια (βλ. λ.).

περι-χειλῶ, μέλλ. -ώσω (περι+χειλος)· περιβάλλω ὀλόγουρα μὲ χεῖλη (μὲ γυρον).

περι-χέω, μελλ. -χεῶ· ἀόρ. α' περιέχεα· ἐπ. ἐν. περιχέω, ἐπ. ἀόρ. α' περιχέω· παθητ., ἀόρ. α' -εχθήην· πρκ. -κέχθμαι· χύνω ὀλόγουρα ἢ ἐπὶ τινος || περιχέω χρυσὸν κέρασι=χύνω χρυσὸν γύρω ἀπὸ τὰ κέρατα, περιχρυσῶνω τὰ κέρατα.—παθητ., χύνομαι ὀλόγουρα, διασκορπίζομαι τῆδε κάκεισε || ἐπὶ προσώπων, συνέρχομαι ἀπὸ ὀλόγουρα κατὰ στίφη || ὡς. ἐναγκαλιζομαι.

περι-χθών, -όνος, ὁ, ἡ, κατ' ἄλλους περίχθων (περι+χθών)· ὁ περὶ τὴν γῆν, ὁ περίεξ τῆς γῆς.

περι-χορεύω, μελλ. -σω· χορεύω ὀλόγουρα.

περι-χρῦσῶ, μελλ. -ώσω· χρυσῶνω ὀλόγουρα, χρίω τι ὀλόγουρα μὲ χρυσὸν ἢ τοῦ ἐπικολλῶ ἐλάσματα ἐκ χρυσοῦ, περιχρυσῶνω.

περι-χρώμαι, μελλ. -χρώσομαι· ἐπ. ἀόρ. α' περιχρώσμαι· εἶμαι ὑπερβολικὰ ἐξωργισμένος, ὀργίζομαι σφόδρα.

περι-χωρέω, μελλ. -ήσω· χωρῶ ὀλόγουρα, περιέρχομαι, τριγυρίζω.— || διαδοχικῶς περιέρχομαι (περιφέρομαι) ἀπὸ τοῦ ἑνός εἰς ἄλλον.

περι-χώρος, ὄν (περι+χώρος)· ὁ (κατοικῶν, εὐρισκόμενος) περίεξ χώρος (ἢ τόπου) τινός, γειτονικός || ὡς οὖα, ἡ περιχώρος (ἐνν. γῆ)—ἢ περίεξ χώρα, πρβλ. τὸ σῆμ. «τὰ περιχώρα».

περι-ψάω, ἀπρφ. -ψῆν· μελλ. -ψήσω· σπογγίζω (καὶ καθαρίζω) ὀλόγουρα || σπογγίζω τοὺς ὀφθαλμούς.

περι-ψήμα, τὸ (περιψάω)· τὸ ἀποσπογγιζόμενον, τὸ ἀποσπογγισμα, πᾶν τὸ ἀπορριπτόμενον ὡς ἄχρηστον || ἀνδρωπος μηδαμίνος, ἀχρηστος.

περι-ψιλῶ, μελλ. -ώσω (περι+ψιλός)· καθιστῶ τι γυμνόν (τὸ ἀπογυμνῶνω) ὀλόγουρα, τὸ ἀποψιλῶνω || ἀποφλοιῶνω, «ξεφλουδίζω», ἐκλεπίζω, ἀπολεπίζω, ὀλόγουρα.

περι-ψύχω, μελλ. -ξω· κάμνω τι ψυχρὸν ὀλόγουρα (λατ. refrigerare).—παθητ., γίνομαι ψυχρός ὀλόγουρα, παγῶνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὰ ἄκρα.

περι-ψδέω, μελλ. -ήσω (περι+ψδέω)· δαμάζω (καθυποτάσσω) δι' ἐπαδῶν.

περι-ωδύνια, ἡ (περιώδυνος)· ἡ [ὑπερβολικὴ ὀδύνη.

περι-ώδυνος, ὄν (περι+ὀδύνη)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀδυνηρός.— || ὁ ὑποφέρων πολλὰς ὀδύνας (πολλοὺς πόνους).

περι-ώδέω, μελλ. -ωθήσω καὶ -ώσω· ὠδῶ περίεξ, ὠδῶ τι(να) τῆδε κάκεισε.— || Παθητ., μετὰ πρκ. περιέωσομαι· ὠδοῦμαι (σπρώγχομαι) μακράν, ἀπωδοῦμαι πρὸς τὰ πλάγια, ἀποδιώκομαι || νικῶμαι.

περι-ωπή, (περι+ὠπη)· τόπος ἐξ οὗ θλάπει τις ὀλόγουρα, θέσις παρέχουσα θέαν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ὀλόγουρα, σκοπία || ἐκ περιωπῆς=ἀπὸ θέσιν κειμένων ὑψηλά, ἀπὸ τῆν ὁποίων δύναιται τις νὰ βλέπη, τί γίνεται ὀλόγουρα, ἀπὸ πλεονεκτικῆν θέσιν.— || μτφρ. προσοχή, πρόνοια.

περι-ώσιος, ὄν, ἰων. ἀντι περιώσιος (βλ. λ.). ὁ ἄπειρος, ἀπέραντος, κολοσσιαῖος, ἀχανής.— || παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ μόνον, περιώσιον=ὑπερμέτρως, ὑπέρ

τὸ (προσῆκον) μέτρον, καθ' ὑπερβολὴν || ὡς. καὶ ἐς συγρ. περιώσιον ἄλλων=πολὺ πλεόν τῶν ἄλλων. [ἢ πρὸς τὸ περιώσιος οὐσχετικῶς εἶναι πιθανή (ὡ ἀντι σου, κατὰ τὸ ὦν ἀντι σου), ἀλλ' οὐχὶ καὶ βαβαῖα· κατ' ἄλλους περιώσιος (ἐκ τινος *περιο· (-πέριε), πρβλ. ἐτώσιος· ἐτός].

περκάζω, μελλ. -σω (πέρκος)· γίνομαι μέλας, μαυρίζω, ὑπομελαινομαι (ἐπὶ τῶν μαύρων σταφυλῶν ἢ ἐλαιῶν, δταν ἀρχίζουσι νὰ ὠριμάζουσι). 2) μτφρ. ἐπὶ νεανίου, τοῦ ὁποίου μόλις ἀρχίζουσι νὰ μαυρίζουσι αἱ τρίχες τοῦ γενείου του.

πέρκη, ἡ ὁ γνωστός ἰχθύς, ἡ πέρκα, ὀνομασθεῖσα οὕτω λόγῳ τοῦ σκοτεινοῦ χρώματος (λατ. perca).

ΠΕΡΚΝΟΊ, ἡ, ὄν· σκοτεινὸς χρωμος, ὑπομέλας, ὁ ἀρχίζων νὰ ἀποκτῆ μέλαν χρῶμα (κυρ. ἐπὶ σταφυλῶν ἢ ἐλαιῶν μόλις ἀρχομένων νὰ ὠριμάζουσι).— || ὡς οὖα, ὄνομα εἰδους τινός ἀετοῦ, ὀφειλόμενον ἐπίσης εἰς τὸ χρῶμά του.

Ἔτυμ.· περκνός· πέρκος· περκόπτερος (ἀετός)· πέρκη, περκίς· περκάξ, περκάλω, περκάλω, πρὸξ, γεν. περκός (καὶ πρικός, -άδος), πρβλ. Ἑσυχ. «περκός· ἐλάφουξ», «Πρόκη καὶ περκνόν· ποικιλόχροον ἐλάφον».—πρῶξ, κατὰ πληθ. μόνον πρῶκες=σταγόνας δρόσου (-ρω (λατ. -ra)· -ῖ-) πρβλ. Ἑσυχ. «περκνόν· μέλανα», εἶτα σανσκρ. pṛ̥ṣhi-ḥ (κατάστικτος, πορδαλός), παλ-ιρλ. erc (=περκνός), gall. erch (ζοφρός, σκούρος), παλ-γερμ. forhana, ἀγγλ.-σαξ. fórn(e) (πέστροφα), Σουηδ. farna (εἶδος ἰχθύος), παλ-νοργ. fiorsungr (=λατ. trachinus draco)· πιθ. δὲ καὶ τὸ λατ. pulc(h)er (*palkro-s, *peikro-s, κατ' ἄνομο. ἐκ τοῦ *perk-ro-s (πορδαλόχρωμος, δ παρὰ τοῖς πρωτογόνους ἦτο συνών. τῷ ὠρατός, ἐξ ἰαπ. *perk-, *prek- (παρδαλός).

πέρκος, ἡ, ὄν=περκνός (βλ. λ.).

πέρνα, ἡ· «χοιρομέρι», «κωλομέρι» (λατ. perna).

πέρνημι, γ' πληθ. περῆσαι, μτχ. περῆς· γ' ἐν. πρτ. πέρνασκει (περῶν)· μεταφέρω πέραν τῶν θαλάσσιων πρὸς πῶλησιν, ἐξέγω πρὸς πῶλησιν, πωλῶ.—παθητ., προσφέρομαι πρὸς πῶλησιν, πωλοῦμαι.

Ἔτυμ.· πέρνημι (κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον), περῶω, -ῶ, ἐπ. ἀόρ. (ἐ)πέρασσα (=ἐξέγω πρὸς πῶλησιν)· πρβλ. πιπερῶσω καὶ πρῆσσω· τὸ περῶ τοῦτο κυρίως εἶναι τὸ ἀπὸ πρὸς τὸ περῶ (=«περνώ» διὰ μέσου, ταξιδεύω).

πέρ-οδος, ἡ, αἰολ. ἀντι περίοδος (βλ. λ.).

περόνια, -ατρίς, δωρ. ἀντι περόνημα, -ητρίς (βλ. λ. λ.).

περονάω, μελλ. -ήσω (περόνη)· διατρπῶ, διαπερῶ, καρφῶνω || μέσον, χλαῖναν περονάομαι=κομβῶνω τὴν χλαῖνην μου διὰ πόρηως, τὴν πορπῶνω.

περόνη, ἡ (πέριω, περῶ)· πᾶν πρᾶγμα δεξὺ κατὰληλον πρὸς διατήρησιν || μεγάλην περόνη (πόρη), διὰ τῆς ὁποίας ἐστερεώνεται ὁ ἐξωτερικός μανδύας, πόρη, σπηθοβελόνη, λατ. fibula.— || τὸ μικρὸν ὄστον τοῦ βραχίονος τῆς χειρὸς ἢ τῆς κνήμης τοῦ ποδός, λατ. radius, fibula. [δ' ἔτυμ. βλ. πείρω].

περόνημα, τὸ, δωρ. -ᾶμα=περονητρίς (βλ. λ.).

περονητρίς, -ίδος, ἡ, δωρ. περονᾶτρίς (περόνη, περονάω)· ἐσθῆς συναπτομένη καὶ στερεομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου διὰ περόνης ἢ πόρης.

περονίς, -ίδος, ἡ=περόνη.

περπερεύομαι, ἀποθ. (πέρπερος)· καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, εἶμαι κομπορήμων.

ΠΕΡΠΕΡΟΣ, ὄν· κενόδοξος, ματαιόδοξος, κομπορήμων. [κατὰ τινος συγγ. τῷ λατ. perperus, perperam· ἄλλοι δὲν δέχονται τοῦτο, διτ. δηλ. τὰ μνημονευθέντα λατίν. εἶναι δάνεια ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ συσχετίζουσι τὰ πέρπερος, περπερεύομαι πρὸς τὸ λιθ.

parpi (ἐξογκῶνω, πρήσκω), ruṛpi (ἐξογκοῦμαι), pa-purpe (ἐξογκωμένος, ὑπερήφανος)· κατ' ἄλλους τέλος πρωταρχικῆ του σημασ. εἶναι ἡ τοῦ ἰδιομανοῦς, τοῦ μανιακοῦ, συσχετίζεται δ' ἑπ' αὐτῶν πρὸς τὸ σηγρός (βλ. λ.).]

πέρρ-οχος, ὄν, αἰολ. ἀντι περίοχος (βλ. λ.).

πέρσα, ἐπ. ἀντι πέρσα, ἀόρ. α' τοῦ πέρθω

περσέ-πολις, ποιητ. **περσέ-πτολις**, -εως, δ, ἡ (περσθω+πόλις) ὁ πορθῶν (ἐκπολιορκῶν καὶ λεηλατῶν, καταστρέφων) πόλεις, ὁ πορθητὴς πόλεων. — II (Πέρσαι) **Περσέπολις**, ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Περσίας, καὶ τόπος ταφῆς δλων τῶν βασιλέων τῆς Περσίας (βλ. Κ.Ε.Α.).

Περσεύς, εως, ἐπ. -ῆος, μτγν. ἰων. εως, δ' ὁ γνωστός ἥρωας Περσεύς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης (βλ. Κ.Ε.Α.).

Περσεφόνη, ἡ, ποιητ. **Περσεφόνη** καὶ **Περσεφασσα**· ἡ θεὰ Περσεφόνη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, ἀπαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος εἰς τὴν Ἄδην, ὅπου καὶ συνεβασίλευσεν ὡς σύζυγός του, λατ. Proserpina (βλ. Κ.Ε.Α.).

Πέρσης, -ου, δ, αἰτ. **Πέρσην** ἢ **Πέρσα**, κλητ. ᾧ **Πέρσᾳ** ἢ **Πέρσῃ** ὁ κάτοικος τῆς Περσίας, ἡ ὁ καταγόμενος ἐκεῖθεν. Οἱ Ἕλληνας παρῆγον τὸ ὄνομα τοῦ λαοῦ ἐκ τοῦ Περσεύς.

περσίω, μελλ. -σω (Πέρσης)· φρονῶ τὰ τῶν Περσῶν, κλίνω πρὸς τὸ μέρος των, τοὺς συμπάθω, ὑποστηρίζω τὰ συμφέροντά των || μιμοῦμαι τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Περσῶν, τὴν περιβολὴν των, τὸν τρόπον τῶν Περσῶν. 2) λαλῶ (ὀμιλῶ) τὴν Περσικὴν γλῶσσαν.

Περσικός, ἡ, ὄν (Πέρσης)· δεῖτε καὶ νῦν, Περσικός, ἀνήκων εἰς τοὺς Πέρσας, ἀναφερόμενος εἰς τὴν Περσίαν καὶ τοὺς Πέρσας || δεῖτε: 1) αἱ **Περσικαί**, εἶδος ἐμβάδων (εὐμαρίδων, «παντουφλῶν»), ἡ λεπτῶν γυναικείων ὑποδημάτων. 2) **Περσικός ὄρνις** = ὁ κοινὸς ἀλεκτρυῶν, κοινὸς πετεινός. 3) τὸ **περσικόν** = Περσικός χορδός. 4) ὁ **περσικός**, ἡ τὸ **περσικόν** (ἐνν. μήλον)· τὸ ροδάκινον.

Περσίς, -ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **Περσικός**· ἡ κατοικοῦσα ἐν Περσίᾳ, ἡ ἡ καταγομένη ἐκ Περσίας. — II ὡς οὐσ.: 1) (ἐνν. γῆ), ἡ Περσίς, ἡ Περσία, ἡ χώρα τῶν Περσῶν. 2) (ἐνν. γυνή)· γυνὴ ἐκ Περσίας. 3) (ἐνν. χλαίνα)· περσικός μανδύας, περσικὸν ἐπανωφόριον.

περσιστί, ἐπιρρ. (περσίω)· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Περσῶν, ἐν Περσικῇ γλῶσσῃ.

περσο-διώκτης, -ου, ὁ (Πέρσης + διώκω)· ὁ διώκτης τῶν Περσῶν, ὁ καταδιώκων τοὺς Πέρσας.

περσο-νομέομαι, παθητ. (περσονόμος)· κυβερνώμαι κατὰ τοὺς νόμους τῶν Περσῶν, ἡ ὑπὸ τῶν Περσῶν.

Περσο-νόμος, ον (Πέρσης+νόμος)· ὁ κυβερνῶν τοὺς Πέρσας.

πέρυσσι, καὶ πρὸ φων. -σιν, αἰολ. **πέρρυσσι**, δωρ. **πέρρυσι**· ἐπιρρ. (πέρας)· ὡς καὶ νῦν, πέρρυσσι, «πέρρυσσι» τὸ παρελθὸν ἔτος || ἡ **πέρρυσσι κομωρδία**=ἡ περρυσινή (τοῦ παρελθόντος ἔτους) κωμωδία.

Ἔτυμ. ἰ **πέρρυσσι** (ἰαπ. *per-urī = ἀρμ. heru, καλ-ιρλ. on hurid (=λατ. ab anno priore), μεσ-γερμ. verit, καλ-νορρ. flo,rud (τῆς αὐτῆς σημ.), πρβλ. σανσκρ. parūt (ἰαπ. *per-urī) τῆς αὐτῆς σημ. πρβλ. ὡς. γοθθ. fairneis, ἀγγλ-σαξ. fyrr, καλ-γερμ. firni (γέρων, παλαιός), λιθ. pėrnai (τὸ παρελθὸν ἔτος)· εἰς ἰαπ. *per- τὸ ἔλλ. περρ- (τὸ πρῶτον τμήμα τῆς λ. **πέρρυσσι**): σανσκρ. pāra-ἡ (πέρας, ἐκεῖθεν, μακράν), ἔλλ. **πέρρ**, **περρῶν**, **περρῆος** (βλ. λ. λ.)· ὡς πρὸς τὸ δεύτερον τμήμα -ur- (<-urī, *ur- <*vet-, ἔλλ. **fer-** ἐν τῷ ἔτος (Fetos)· πρβλ. εἰτι ἀλθ. parvjet (πρὸ δύο ἐτῶν)· *perurī, *perurī εἶναι τοπικαὶ ἐν. ἡ αἰτ. ἐν.

περρυσίνος, ἡ, ὄν (πέρρυσσι)· δεῖτε καὶ νῦν, περρυσίνος, «περρυσίνος», τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Περφρέρες, οἱ (καὶ **Περφρέρες**, **Περφρέρες**, **Περφρέρες**) ὄνομα τῶν πέντε ὑπερβορείων ἀνδρῶν, οἵτινες συνώδευσαν εἰς Ἄθην τὰς δύο ὑπερβορείους χώρας (πρβλ. Ἡσυχ. «Περφρέρες» **θεωροί**).

πεσοῦ, ἐπιρρ. δωρ. ἀντὶ **πεζῆ**.

πεσε, ἐπ. ἀντὶ **ἐπεσε**, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **πίπτω**.

πεσεῖν, ἐπ. **πεσεῖν**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **πίπτω**.

πέσημα, -ατος, τὸ (πεσεῖν)· πτώσις || τὸ πίπτον (ἢ πεσόν) σῶμα, θηλ. τὸ πτώμα.

πέσος, τό·=πέσημα, πτώμα (βλ.λ.), πτώσις, σφαγῆ.

πεσοῦμαι, μέσ. μελλ. τοῦ **πίπτω**.

πεσοῖα, ἀττ. **πεττεῖα**, ἡ (πεσοῖα)· τὸ παιγνίδιον τῶν πεσοῶν (βλ. πεσοῖος).

πεσοῖω, ἀττ. **πεττεύω** (πεσοῖος)· παίζω τοὺς πεσοῖους.

πεσοῖο-νομέω, μελλ. -ῆσω (πεσοῖος+νόμος)· τοποθετῶ τοὺς πεσοῖους εἰς τάξιν διὰ τὸ παιγνίδιον || μτφρ. τακτοποιῶ, διευθετῶ, διαδέτω, προσαρμῶζω, ρυθμίζω.

ΠΕΣΙΟΣ, ἀττ. **πεττός**, δ, ἑτερόκλ. πληθ. **πεσοῖα**, τὰ ὡσειδῆς λίθους (ψήφος) χρησιμοποιουμένη κατὰ τὸ παιγνίδιον τῶν πεσοῶν (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.). 2) ἐν τῷ πληθ. ὡς. καὶ ἡ σάνις (τὸ ἀβάκιον), ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπαίχεται τὸ παιγνίδιον· τὸ ἀβάκιον τοῦτο ὑποδιηρεῖτο εἰς ὅβ τετραγῶνα διὰ πέντε γραμμῶν συρρομένων ὀριζοντιῶς (εἰς ἰσας ἀποστάσεις) καὶ δι' ἑτέρων πέντε καθεῖτων πρὸς αὐτάς. Ἡ μεσαία γραμμὴ ἐκαλεῖτο **ἰερά γραμμὴ**. 3) **πεσοῖο**, οἱ· οὕτω ἐκαλεῖτο καὶ τὸ μέρος ἐνθα ἐπαίχεται ἡ παιδιὰ αὐτῆ || ὡς. καὶ τὸ παιγνίδιον καθ' ἑαυτὸ.

Ἔτυμ. ἰ **πεσοῖος**, ἀττ. **πεττός**· πεσοῖον (μόνον κατὰ πληθ. **πεσοῖα**· **πεσοῖα** (ἀττ. **πεττ-**)· **πεσοῖω** (ἀττ. **πεττ-**)· σκωτειν. ἑτυμολ.· κατὰ τινὰς σημ.τ. προσελεύσεως (πρβλ. ἀραμ. pīšā ἢ pišā=λίθος, ψήφος).

ΠΕΨΙΩ, ἀττ. **πέττω**, μτγν. καὶ **πέπτω**· μελλ. **πέψω**· ἀορ. α' **ἐπεψα**· Παθητ., ἀορ. α' **ἐπέψην**· πρκ. **πέπτωμαι**, ἀπρφ. **πεπέφθα**· μαλακῶν, μαλακῶν, καθιστῶ τι μαλακόν || ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πεπαίνω, ὠριμάζω, τοὺς καρπούς. — II **βράζω** || γεν., μαγειρεύω || ὡς. ψήνω, φουρνίζω || μέσον, **πέπσομαι** **πέμμα** = ψήνω γλυκίσματα δι' ἑμαυτόν. — III ἐπὶ τοῦ στομάχου, χωνεύω, λατ. coquere, concoquere. 2) μτφρ., χωνεύω (καταπίνω) μίαν προσβολὴν (ὑβριν) || **χόλον πέσσω**=ὑποκρόπτω, ὑποτρέφω, χόλον (ὄργην, θυμόν) || **γέρα πεσοῖεμεν** (ἐπ. ἀντὶ **πέσοειν**)=χωνεύειν δῶρα (ἀπολαύειν ταῦτα ἐν ἀνέσει) || **βέλος πέσσω**=θεραπεύω (ἰερισπιούμαι) τραῦμα βέλους [δι' ἑτυμολ. βλ. **πέπων**].

πεσῶν, οὔσα, ὄν, μτγ. ἀορ. δ' τοῦ **πίπτω**.

πετάλιος, ὁ (πέταλον)· τρόπος ἐξορίας πολιτῶν, ἐφαρμοζόμενος ἐν Συρακούσας, ἀντιστοιχῶν δὲ πρὸς τὸν **δοτρακισμὸν** ἐν Ἀθήναις· ὀνομάσθη οὕτω, διότι τὸ ὄνομα τοῦ ὑποδεικνυομένου πρὸς ἐξορίαν ἀνεγράφετο ἐπὶ φύλλου ἑλαιᾶς καὶ οὐχ ἐπὶ ὄστράκῳ.

πέταλον, ἰων. **πέτληον**, τό· φύλλον || δεῖτε: 2) φύλλον χρησιμοποιούμενον πρὸς ψηφοφορίαν, τ. ἔ. ψήφος (βλ. **ψηφός**)· κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἔθοιμ. ἐπιθ. **πέταλος**.

πέταλος, ἡ, ον, ἰων. **πέτληος** (πετάννυμι)· ἀναπεταμένος, «ἐξεδιπλωμένος», πλατύς, ἐπίπεδος. — II μτφρ., ἐπὶ ζῶων, ὁ ἔχων πλήρη ἀνάπτυξιν, μέγας.

πέταμαι=πέτομαι (βλ. λ.).

ΠΕΤΑ'ΝΝΥ'ΜΙ, ἡ -ῶν· μελλ. **πετῶω**, ἀττ. **πετῶ**· ἀορ. α' **ἐπέτασα**, ἐπ. **πέτασα** καὶ **πέτασσα**· παθητ., ἀορ. α' **ἐπετάσθη**, ἐπ. **πετάσθη**· πρκ. **πεπέταμαι**, ἐπ. **πέπταμαι**· ἐπ. ὑπερα. **ἐπεπτάμαι**, **πεπτάμαι**· ἀπλῶν, ἀνοίγω, ἐκτείνω, ἀναπετάννυμι, ἐξεδιπλώνω, ἐξαπλώνω || μτφρ., **θυμὸν πετάννυμι**=ἀνοίγω τὴν καρδίᾳ μου.—Παθητ. πρκ. **πέπταμαι**=εἶμαι ἐκτεταμένος καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἶμαι εὐρύτατα διαδεδομένος || μτγ. **πεπταμένος**, ἡ, ον=εὐρέως διαδεδομένος, ἐξηπλωμένος, ἐπὶ θυρῶν δὲ διάπλατα ἀνοιγμένους.

Ἔτυμ. ἰ **πετάννυμι**, ὡς, καὶ **πίπτημι** καὶ **πίτνω**· **πέταλον**, ἰων. **πέταλος**· **πέταλος**· **πέτανος**· **πάτανος**· λατ. **patio** (*pōt-), **patulus**, **patera** (κούπα δυοῖας), καλ-gall. **etem** (=λατ. **instita**), μεσ-gall. **adaued** (υἱός), **ewit-gall.** **edeu** (νῆμα, κλωστή στριμμένη), **gaei.** **aifheamh** (*pafemā)=μέτρον μήκους (=4 πήχ.), γοθθ. **fapa**, μεσ-γερμ. **vade** (περίβολος, φράκτης) (ἀπλῶν τοὺς βραχίονας=περικυκλῶ), καλ-γερμ. **fadam** (νῆμα, κλωστή, δι' ὧν δύναται τις νὰ μετρηθῇ τὸ ἀνοίγμα τῶν βραχιόνων, καλ-σαξ. **fathmos** (ἐναγκαλισμός), ἀγγλ-σαξ. **foerth**, ἀγγλ. **fathom**, καλ-νορρ. **fadm** (ἐναγκαλισμός), καλ-γερμ. **fedeigold**, ἀγγλ-σαξ. **goldfell** (φύλλα χρυσοῦ) (πρβλ. **πέταλον**), λιθ. **peyt's** (ῶμος).

πέτασε, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ πετάννυμι.
πέτασμα, -ατος, τὸ (πετάννυμι)· πᾶν τὸ ἀναπε-
πταμένον, ὄπλωμα, ἀνοιγμα ἢ ἐν τῷ πληθ. παραπε-
τάσματα, τόπητες, «χαλιά».

πετάσσει, μετρ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ πετάννυμι.
πέτ-αυρον, ἢ **πέτ-ευρον**, τὸ (πέδαυρος αἰολ. ἀντὶ
μετάωρος)· ξύλον ἢ σανίς τῆς ὀρνιθοκοκίτης (τοῦ κο-
τείου), ὅπου κοιμῶνται αἱ θρυιθες («κουρνιάζουσι οὐ
κόττες»). [πέταυρον καὶ πέτευρον· ἀρχαῖα σημάσια·
σοσκευὴ πτήσεως (: πετα-, πετε-) ἄλλ. ἀλευρον : ἀλε-
= ὀλέδω].

πετεινός, ἡ, ὄν, ἐπ. **πετεεινός**, ἰων. **πετηνός** καὶ
πετεηνός· ὁ δυνάμενος νὰ πετάξῃ, ὁ περωτός, ὁ
πετῶν || **πετηνά**, **πετεηνά** = περωτὰ πλάσματα, πτη-
νὰ τοῦ ἀέρος. 2) ἐπὶ νεοσσῶν.

πέτευρον, τὸ = πέταυρον.
πέτταλον, τὸ, ἰων. ἀντὶ πέταλον.
πετοῖσαι, δωρ. ἀντὶ πεσοῦσαι, ὄνομ. πληθ. (θηλ. γέν.)
μετρ. ἀορ. δ' τοῦ πίπτω.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ· πρτ. **ἐπετόμην**, ἐπ. **πετόμην**· μέλλ.
πετήσομαι καὶ συντεμ. **πετήσομαι**· συγκε. ἀορ. β'
ἐπτόμαι, ἀπρφ. **πετάσθαι**, μετρ. **πτόμενος**· ὡς καὶ
ἐπάμην (ἀσπὶ ἐξ ἐν. ἵπταμαι), ἐπ. γ' ἐν. ὅπου **πτήται**
ἀντὶ πᾶται, ἀπρφ. **πτάσθαι**, μετρ. **πτάμενος**· ἀποθ.,
ἀλλ' ὁμως ἀπαντᾷ καὶ ἐνεργ. ἀορ. β' **ἐπηγν**, ἀπρφ.
πτήναι, μετρ. **πτάς**, ὡσπὶ ἐξ ἐν. ἵπτημι. — ἀπαντᾷ ὡς
καὶ ἐνοστ. **πέταμαι** : οἱ τύποι **ποτάομαι**, **πωτάομαι**
εἶναι κατ' ἐκτασιμ. ἀπλόων (ἀνοίγω) τὰ πετὰρ ποῦ
πρὸς πτήσιν, πετῶ || ἐπὶ πάσης ταχέως κινήσεως, ὄρ-
μῶ, τρέχω τόσον ταχέως ὥστε νὰ φαίνομαι ὡς πε-
τῶν, ἐφορμῶ || πρστ. **πέτου** = πέτα, πέταξε ! «τρέχε!»
«κῆμε γρήγορα!» — || μετρ., περυγιζῶ, διαδίδομαι
διὰ τῆς περωτῆς φήμης, λατ. volitare || **ὄρνις πετό-
μενος** = πτηνὸν ἀεποτε ἱπτάμενον. 2) πετῶ πρὸς
πᾶσαν κατεύθυνσιν, ἔχω λεχθῆ πρὸς πάντας.

***Ετυμ.** : **πέτομαι**· ὀκν-πέτης· ποτή· ἀττ. **ποτηνός**·
σθενός, **πετεινός**· **ποταῖσθαι**, **πωταῖσθαι**, **ποτεῖ-
σθαι** (: σανοκρ. **paṭāyati**, Ζενδ. **paṭayēiti** = πετῶ)
πώτημα : σανοκρ. **paṭati** (απαρτά), **paṭman-** (πτήσις),
Ζενδ. **paṭaiti** (πετῶ, σπεύδω), παλ-περο. **ud-a-paṭāfā**
(ἡγέρθη), λατ. **prae-pes**, **pelis**, **penna** (***peī-nā**),
παλ-ιρλ. **ēn**, παλ-gall. **eln** (πτηνόν) (***peī-no-**), παλ-
gall. **hedant** (ἱπτάμενος), παλ-γερμ. **feihdhān**, **fettāh**
(**pp** < **pn**), νεο-γερμ. **fittlich** (πτέρυξ)· ἰαπ. ***peī-** (ἵπτα-
μαι), τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ***peī-** (πίπτω)· βλ. καὶ **πίπτω**,
πετρόν, **πέτρυξ**.

πετόντεςσι, αἰολ. καὶ ποιητ. ἀντὶ **πεσοῦσι**, δοτ.
πληθ. μετρ. ἀορ. β' τοῦ πίπτω.

ΠΕ'ΤΡΑ, ἰων. **πέτρη**, ἡ· βράχος, λατ. **rupes**, **sco-
pulus**, **petra** || ἐν φ' **πέτρος** = λίθος, λατ. **saxum** || κρη-
μνός βραχώδης, ἢ κρημνός ἐξ ὑφάλων (ἐν τῇ θα-
λάσσῃ) : **λείος πετράων** = ἀππλλαγμένος βράχων. —
πληθ. **πέτραι** = ὀγκώδης τεμάχια βράχων || **δίστομος**
πέτρα = βραχώδεις σπήλαιον μετὰ δύο εἰσοδῶν.

***Ετυμ.** : **πέτρα**, -ῆ· **πέτρος**· ἡ ἀπουσία τύπων περι-
χόντων -ο- δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προϋποθέσωμεν ἰαπ. ***que-
itā**, ***quetro-s**, ὅστις θὰ ἦτο συγγ. τῷ λατ. **triqueitrus**
(τριγωνικός), ὅπου εἶναι παράγωγον τοῦ ***tri-qva-dro-s** :
παλ-norr. **huatr**, παλ-γερμ. (h)waz (ὀξύς).

πετραῖος, α, ὄν (πέτρα)· ὁ τοῦ βράχου, ὁ ἀνήκων
εἰς βράχον, βραχώδης || ὁ ζῶν ἐν μέσῳ βράχων.

πετρη-γενής, ἐς (πέτρα + γενέσθαι)· ὁ ἐκ πετρῶν
γεννηθείς (παραχθείς), πετρογέννητος.

πετρήεις, εσσα, ἐν (πέτρα)· βραχώδης.

πετρη-εφής, ἐς (πέτρα + ἐφῆμι)· ὁ ἔχων βραχώ-
δη ὄροφον (ὄθλον), ὁ ἐστεγασμένος κάτω ἀπὸ
βράχους.

πετρη-ήρης, ἐς (πέτρα)· ὁ ἐκ βράχου, βραχώδης.

πετρίδιον, τὸ, ὄποκρ. τοῦ πέτρα.

πετρίνος, ἡ, ὄν (πέτρα)· ὁ ἐκ βράχου, βραχώδης.

πετρο-βολία, ἡ (πετροβόλος)· τὸ πετροβολεῖν.

πετρο-βόλος, ὄν (πέτρα + βαλεῖν)· ὁ ρίπτων λί-
θους.

πετρό-κοῖτος, ὄν (πέτρα + κοίτη)· ὁ ἔχων κοίτην
ἐκ πετρῶν, ὁ κοιμώμενος εἰς βράχους.

πετρο-ρρίφης, ἐς (πέτρα + ρριφῆναι, τοῦ **ρίπτω**)·
ὁ ριφθεὶς ἐκ βράχου.

ΠΕ'ΤΡΟΣ, ὁ· λίθος (τεμάχιον βράχου)· πρβλ. **πέτρα**.
πετρο-τόμος, ὄν (πέτρα + τεμείν)· ὁ κόπτων λί-
θους, ὁ λαξεύων (πελεκῶν) λίθους || ὡς ὄσ. δ **πετρο-
τόμος** = ὁ λατόμος, πετροκόπος, πετράς.

πετρώ, μελλ. -ῶσα (πέτρος)· μεταβάλλω τι εἰς
λίθον, ἀπολιθῶν || λιθοβολῶ, πετροβολῶ, φονεύω
διὰ λιθοβολισμοῦ. — παθητ., λιθοβολοῦμαι.

πετρο-ώδης, ἐς (πέτρα ἢ πέτρος + εἶδος)· ὁμοῖος
πρὸς βράχον ἢ πέτραν, βραχώδης, πετρώδης.

πέτρωμα, -ατος, τὸ (πετρώω)· τεμάχιον (ὄγκος)
λίθου ἢ βράχου. — || τὸ φονεύειν διὰ λίθου : **λευ-
σίμω πετρώματι θανεῖν** = νὰ ἀποθάνῃ διὰ λιθοβο-
λισμοῦ.

πεττεία, **πεττεῶς**, **πεττός**, ἀττ. ἀντὶ **πεσο** —.

πέττω, ἀττ. ἀντὶ **πέσσω**.

ΠΕΥ'ΘΟΜΑΙ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ παρὰ πεζοῖς **πυνθάνομαι**· πρτ. **ἐπευθόμην**· διὰ σημ. βλ. **πυνθάνομαι**.

***Ετυμ.** : **πεύθομαι** καὶ **πυνθάνομαι**· μελλ. **πέυ-
σομαι**· ἀορ. β' **ἐπυθόμην**· πρτ. **πέπυσομαι**· **πυνθάν-**
ῆνος (κατάσκοπος)· **πυνθῶ**, -οῦς, ἡ· **πύστις**, -εως,
ῶ (: σανοκρ. **buddhī-h** = λογικόν)· **πέυσις**, -εως, ἡ (ἐ-
ρῶτῆσις, πληροφορία)· **πυσστήριος**· ἄ-**πυσθῆς** (: Ζενδ.
baodah = ἀντίληψις)· ἄ-**πυστος** (: σανοκρ. **buddhā-h**
= ἐρηγορῶν) = ἀγνωστος, ἀγνωτός, σανοκρ. **bō'd-
hali** (ἐγγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀναγνωρίζω), **bōdhā-
yati** (ἐγγείρειν ἐκ τοῦ ὕπνου, διδάσκειν, ἀνακοινῶ-
ναι), Ζενδ. **baodāyēiti** (ἀποκαλύπτω), σανοκρ. **budhāh**
(ἀγρυπνῶν), **būdhyatē** (ἐγγείρομαι, ἀντιλαμβάνομαι,
ἀναγνωρίζω), Ζενδ. **fra- bā'idāyanno** (ἀγρυπνῶν), ἰρλ.
buide (ἀναγνωρίζω εὐγνωμοσύνης), **ro- buid** (εἰδή-
σις, γνωστοποίησης), gall. **bodd** (ἀνακοινῶν, ἐπι-
δοκίμασις), παλ-γερμ. **biotan**, παλ-norr. **biōða**, ἀγγλ.
béodan (προσφέρω), γοθ. **ana- biudan** (διευ-
θετῶ, διατάσσω), **faur- biudan** (ἀπαγορεύω) (γερμ.
***bēudānan** = φανερωθῶν τῆν δέλησιν μου), παλ-σλαβ.
bijudā (= σανοκρ. **bō'dhāti**, ἰαπ. ***bheudhō**) = παρα-
τηρῶ, λιθ. **baudzū**, **baūsti** (ἐπιπλήττω), **bau'dzava**

(ἀγγαρεία), παλ-σλαβ. **būzda**, **būdehī** (ἀγρυπνῶ) ((ἰαπ.
***bhudh-**)· λιθ. **bundū būsti** (ἀγρυπνίζω), παλ-σλαβ.
bužda, **buditi** (ἀγρυπνίζω), λιθ. **baudinti** (ἐξεγγείρω,
ἐγγείρω τὸν φθόνον), παλ-πρωσ. **et-baudintis** (ἀνα-
καίνισις), παλ-σλαβ. **būdri**.

πευθῶ, -οῦς, ἡ· ἀγγελία, εἰδήσις, τὸ νέα.

ΠΕΥΚΑΕΙΣ, εσσα, ἐν, δωρ. ἀντὶ **πυκνήεις** (βλ. λ.).

ΠΕΥΚΑΛΙΜΟΣ, ἡ, ὄν, ἐκτεταμ. ἐπ. τύπος ἀντὶ **πυ-
κίνος** (πρβλ. **λευγαλέος** : **λυγρός**)· σοφός, συνετός,
ἀσφρῶν.

ΠΕΥΚΕΔΑΝΟΣ, ἡ, ὄν (πέυκη)· ὀξύς, δριμύς, δια-
περαστικός [δ'ι· ἐτυμολ. βλ. ἐν **ἐχεπυκνής**].

ΠΕΥΚΗ, ἡ· ὡς καὶ πῦν, ἡ πεύκη (ὁ πεύκος, τὸ
πεῦκο), τὸ γνωστόν ρητινώδες δένδρον μετὰ βελονοει-
δῶν φύλλων, ἐξ οὗ ἐκρέει ὡς δάκρυ ἡ ρητίνη, λατ.
ricea. — || πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου πεύ-
κης ἢ ἐκ τῆς ρητίνης τῆς ἢ δῶς (δαυλός, πυρσός)
ἐκ ξύλου πεύκης. [**πέυκη** : λιθ. **puszls**, παλ-πρωσ.
reuse, παλ-γερμ. **fiuhā**, μεσ-ιρλ. **ochtāch**· βλ. καὶ ἐν
ἐχε-πυκνής].

ΠΕΥΚΗΕΙΣ, δωρ. **ΠΕΥΚΑΕΙΣ**, εσσα, ἐν (πέυκη)· ὁ ἐκ
πεύκης, ὁ ἐκ ξύλου πεύκης : **πυκνήεν σκάφος** = σκά-
φος (πλοῖον) ναυπηγηθὲν ἐκ ξύλου πεύκης || κατὰ-
φυτος ἐκ πευκῶν. — || μετρ., ὀξύς, δριμύς, διαπερα-
στικός.

ΠΕΥΚΙΝΟΣ, ἡ, ὄν (πέυκη)· ὡς καὶ πῦν, πεύκινος,
πεποημένος ἐκ ξύλου πεύκης || **πέυκινα δάκρυα** = αἱ
ρητινώδεις σταγόνες αἱ ἀποστάζουσαι ἐκ τῆς πεύκης,
τ. ἢ ἡ ρητίνη, τὸ «ρετοῖν».

ΠΕΥΣΟΜΑΙ, δωρ. **ΠΕΥΣΟῦΜΑΙ**, μελλ. τοῦ **πυνθάνομαι**.

ΠΕΥΣΤΗΡΙΟΣ, α, ὄν (πέυθομαι)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ
κατὰλληλος διὰ) **πέυσιν** (τ. ἢ. Ἐρευνᾶν, ἀνάκρισιν) ||
ἡ πεισστηρία (ἐνν. **θυσιᾶ**)· θυσιᾶ τῆν· ὅπουλα προσ-
φέρει τις διὰ νὰ μάθῃ τῆν δέλησιν τῶν θεῶν.

ΠΕΦΑΝΘΑΙ, ἀπρφ. παθ. πρτ. τοῦ **φάινω**.

ΠΕΦΑΝΤΑΙ, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ **φάινω**. — || γ' πληθ.
παθ. πρτ. τοῦ ***φένω**.

ΠΕΦΑΡΓΜΑΙ, ἀττ. ἀντὶ **πέφαργμαι**, παθ. πρτ. τοῦ
φράσσω.

πέφασμαι, παθ. πρκ. τοῦ *φαίνω*, ὡς καὶ τοῦ **φένω* καὶ τοῦ *φημί*. μτχ. *πεφασμένος*, η, ον.

πεφυγώς, μτχ. πρκ. τοῦ *φεύγω*.

πέφνη, πρκ. τοῦ *φαίνω*.

πέφνησομαι, ποιητ. τσελ. μέλλ. τοῦ **φένω*.

πεφίδεσθαι, ἀπρφ. ἐπ. ἀναδιπλ. ἀορ. β' τοῦ *φρίδομαι*.

πεφίδησομαι, ἐπ. τεταλ. μέλλ. τοῦ *φρίδομαι*.

πεφίδοιμην, εὐκτ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *φρίδομαι*.

πεφιλόμενος, δωρ. ἀντὶ *πεφιλημένος*, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *φιλῶ*.

πεφίμωσο, προστ. παθ. πρκ. τοῦ *φίμω*.

πέφνω, **πεφνέμεν**, **πέφνων** κλπ. βλ. ἐν **φένω* (πρβλ. καὶ *θελῶ*).

πεφοβήτο, ἐπ. γ' πληθ. δωρ. τοῦ *φοβέομαι*.

πεφοβημένος, η, ον, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *φοβέω*.

—ἐπ.ρ. *πεφοβημένος*=περιδεῶς, μετὰ φόβου.

πεφορτισμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *φορτίζω*.

πέφραγμα, παθ. πρκ. τοῦ *φράσσω*.

πέφραδον, ἐπ. ἀναδιπλ. ἀορ. β' τοῦ *φράζω* ἐπ. ἀπρφ.

πεφράδεναι καὶ *πεφράδέμεν*.

πέφρικα, πρκ. τοῦ *φρίσσω* ποιητ. μτχ. *πεφρίκοντες*.

πεφύοσι, ἐπ. ἀντὶ *πεφύκασι*, γ' πληθ. πρκ. τοῦ *φύω*.

πεφυγμένος, η, ον, μτχ. πρκ. τοῦ *φεύγω*.

πεφυγότες, ἐπ. ἀντὶ *πεφευγότες*, ὄνομ. πληθ. μτχ. πρκ. ἐξ ἑν. **φύζω*=φεύγω.

πέφωκα, πρκ. τοῦ *φύω*.

πέφωκω, ἐπ. ἐν. ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ πρκ. *πέφωκα* ἐπ. πρτ. *πέφωκον*.

πεφυλαγμένος, η, ον, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *φυλάσσω*.—ἐπ.ρρ. *πεφυλαγμένος*=μετὰ προφυλάξεως, μετὰ προσοχής.

πεφυρμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *φύρω*.

πεφύϊα, ἐπ. ἀντὶ *πεφυκῖα*, θηλ. μτχ. πρκ. τοῦ *φύω*.

πεφύωτες, ἐπ. ἀντὶ *πεφυκότες*, πληθ. μτχ. πρκ. τοῦ *φύω*.

πέψικ, -*εως*, ἡ (*πέσσω*): τὸ πεπαίνειν, ὠριμάζειν ἢ πέπανος καρπού, τὸ ὠριμάσκειν.—**I** μαγειρεῖμα τῆς τροφῆς.—**II** χώνευσις τῆς τροφῆς.

πη ἢ **πη** (A), ἰων. **κη** (ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὀμ.), δωρ. **πα** ἐγκλιτ. μόριον: **I** ἐπὶ τρόπου, κατὰ τίνα τρόπον, κἀπως ἢ ἐν ἀρνήσει, οὐδόλωζ, ὄλωζ διόλωζ.—**II** ἐπὶ τόπου, εἴς τι μέρος, κάπου ἢ ἐν ἀρνήσει, οὐδαμοῦ, πουθενά. **2)** *πη μὲν... πη δέ*=ἀλλοῦ μὲν... ἀλλοῦ δέ, ἐν μέρει μὲν... ἐν μέρει δέ, ἀφ' ἑνός μὲν... ἀφ' ἑτέρου δέ...

πη ἢ **πη** (B), ἰων. **κῆ** (ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὀμ.), δωρ. **πᾶ** ἐρωτημ. μόριον: **I** ἐπὶ τρόπου, κατὰ ποῖον τρόπον; πῶς; (λατ. *qua ratione?*). **2)** πρὸς τί; διὰ τί; πρὸς τίνα σκοπόν; (λατ. *quorsum?*).—**III** ἐπὶ τόπου, εἰς ποῖον μέρος; ποῦ; (λατ. *qua?*) πρβλ. *ποι*.

πηγάζω, μέλλ. -*άσω* (*πηγή*) ὡς καὶ νῦν, πηγάζω, ἀναβλύζω, ἐκρέω.—**II** μετβ. κάμνω ὥστε νά ἀναβλύσῃ.

πηγαῖος, α, ον, ὡς. καὶ -*ος*, -*ον*, (*πηγή*) ὡς καὶ νῦν, πηγαῖος, ἐκ πηγῆς, ἀνήκων εἰς πηγὴν, διαμέων πλησίον πηγῆς.

ΠΗΓΑΝΟΝ, τό ὡς καὶ νῦν, πήγανος, «ἀπήγανος», «ἀπήγανον», τὸ γνωστόν φυτόν με δέκα στήμονας καὶ μίαν φοθῆκην, καὶ φύλλα σταυροειδῶς διατεταγμένα, ὁ μικρὸς χυμὸς τοῦ ὁποῖου εἶναι φάρμακον τονωτικὸν τοῦ στομάχου (λατ. *ruta*) ἢ παροσμ. οὐδ' ἐν *σελίω* οὐδ' ἐν *πηγάω*=δέν εἰσαίουτε εἰς τὰ σέλινα οὔτε εἰς τὸν ἀπήγανον, τ. ἔ. δέν εἰσαίω κἄν εἰς τὴν ἀρχὴν μίαν προσαδέλιας (διότι τὰ φυτὰ αὐτὰ ἐφυτεύοντο πρῶτον, ὡς ὄρια, καὶ ὑστερον ὁ ὑπόλοιπος κήπος). [πιθ. ἐκ τοῦ *πηγνυμι*, ὡς ἐκ τῶν παχέων καὶ σαρκωθῶν φύλλων πρβλ. λατ. *rāgina* (=ταῖνα φλοιὸι παπύρου, φύλλον χάρτου), ἐξ ἰαπ. **rag-* (: *πηγνυμι*)].

πηγῶς, -*άδος*, ἡ (*πηγνυμι*): πᾶν πεπηγὸς πρᾶγμα ἢ καθόλου σκληρόν (ἐσκληρωμένον) ἢ πᾶχνη, πρωινή δρόσος πεπηγμένη. **2)** (ἐνν. γῆ) γῆ σκληρυνθεῖσα μετὰ τὴν βροχὴν; στερεὰ γῆ, σκληρὰ γῆ.

Πηγάσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *Πηγᾶσος* (βλ. λ.).

Πηγάσις, -*ίδος*, θηλ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ *Πηγᾶσος*; *Πη-*

γασίς κρήνη="Ἰππου κρήνη, Ἰπποκρήνη" βλ. *Πηγάσος*.

Πηγᾶσος, ὁ Ἴππος ἀναπηθήσας ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Μεδούσης καὶ ὀνομασθεὶς οὕτω ἐκ τῶν *πηγῶν* τοῦ Ὁκεανοῦ, πλησίον τῶν ὁποίων ὁ Περσεύς ἐσφαξε τὴν Μῆδουσαν. Μεταγενεστέρᾳ ἐκδοχῇ τὸ μῦθος τὸν παριστᾶ ὡς τὸν πτερωτὸν Ἴππον, τὸν ὁποῖον ἵππευσεν ὁ Βελλεροφόντης, δταν ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν, καὶ ὑπὸ τὴν δπλῆν τοῦ ὁποῖου ἀνάβλυσεν τὸ ὕδωρ τῆς Ἰπποκρήνης ("Ἰππου κρήνης) ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.

πηγεσί-μαλλος, ον (*πηγνυμι* + *μαλλός*): ὁ ἔχων πικρὸν μαλλίον, ὁ πυκνόμελλος.

ΠΗΓΗ, δωρ. **παγῶ**, ἡ' δτι: καὶ νῦν, πηγῆ, κρήνη, «βρύση», λατ. *font* ἢ ἐν τῷ πληθ. αἱ πηγαὶ ποταμοῦ ἢ ἀλλ' ὡς. καὶ *πηγαὶ ποταμῶν*=τὰ ὕδατα (ρεῖματα) τῶν ποταμῶν ἢ μτφρ., ἐπὶ πάσης φύσεως ὕδρου: *πηγαὶ θακρῶν*=τὰ δάκρυα, αἱ ροαὶ τῶν θακρῶν (ἀλλὰ καὶ ἡ πηγῆ τῶν θακρῶν, τ. ἔ. οἱ ὀφθαλμοὶ) ἢ ὡς. *πηγῆ ἀκούουσα*=ἡ πηγῆ τῆς ἀκοῆς, τ. ἔ. τὸ οὖς ἢ *πηγαὶ γάλακτος*=ρεῖματα (χειμαρροὶ) γάλακτος ἢ *πηγῆ πυρός* ἢ ὡς. *πηγῆ ἀργύρου*=πηγῆ (τ. ἔ. πλοῖα φλέψ) ἀργύρου. **2)** μτφρ., ἡ πηγῆ, θηλ. ἡ αἰτία, ἡ ἀφορμῆ, ἡ ἀρχὴ, οὐδὲποτε πράγματος. [*πηγή*· *πηγάξω*· δωρ. *παγασσῶμαι*· *Πηγᾶσος*, δωρ. *Πάγ*—ἀγν. ἐτυμολ.].

πήγμα, -*ατος*, τό (*πηγνυμι*): πᾶν τὸ συμπεπηγμένον (συνημμένον, συνηρμοσμένον) μετ' ἄλλου ἢ μτφρ., πᾶν τὸ συμπεφωνημένον, συμφωνία, ὑποχρῆσις.

ΠΗΓΝΥΜΙ, ἡ -*ύω* μέλλ. *πήξω* ἀορ. α' *ἐπήξα*, ἐπ. *πήξα*· Παθητ., ἐν. *πήγνυμαι*· μέλλ. *πάγησομαι*· ἀορ. α' *ἐπήχθην*, ἀορ. β' *ἐπάχην*· πρκ. *πέπηγμα*, μετὰ παθ. ὅμως σημασι. εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει καὶ ὁ μέσ. πρκ. *πέπηγα*· πηγνύω, «ἐμπήγω», καρφώνω, στερεώνω, προσηλώνω ἢ ἐπὶ φυτῶν, φρετώω ἢ *σκηνὴν πηγνυμι*=στερεώνω (στήνω) σκηνὴν ἢ ἀλλ' ἐν τῷ μέσφ. *σκηνάς πήξασθαι*=νά στήρουν τὰς σκηνάς τινων.—Παθητ., ἐμπήγομαι, καρφώνομαι, προσηλώνομαι ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνασκολοπιζομαι, «παλουκώνομαι». **2)** προσηλώνω, καρφώνω ἢ μτφρ., στερεώνω ἐπὶ τινος.—**III** συναρμῶζω, συνενώνω, συναρμολογῶ, κατασκευάζω, κτίζω, οἰκοδομῶ ἢ μέσον, *πήξασθαι ἄμαξαν*=νά κατασκευάσω ἄμαξαν δι' ἐμαυτὸν (πρὸς χρῆσίν μου).—**IV** κάμνω τί νά παγώω (νά πήξῃ), τὸ κάμνω στερεῶν, τὸ στερεοποιῶ, τὸ σκληρύνω, τὸ πήζω.—Παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι σκληρός, πηγνυμαι, στερεοποιούμαι, σκληρύνομαι, πήζω (ἀμτβ.).—**V** μτφρ., ὀρίζω, καθορίζω, λατ. *rangere* ἢ *θρακος παγεις*=θρακος καθιερωθεὶς, σταθερός, ἀναλλοίωτος.

Ἔτυμ.: *πηγνυμι* (*πηγνύω*· *πήσσω*, ἀττ. *πήτω* (<*πακίω*)· *πηκτός*· *πηκτίς*· *πήγμα*· *πηγός*· *πηγυλός*· *πήξεις*· *πάγος*· ἐξ ἰαπ. **rag-*, ἐναλλασομένου πρὸς τὸ **rak-*: λατ. *rangō*, πρκ. *perigī*, (**pe-rāg-e*· οἱ *rēgē*, *rapkē* εἶναι ὑστερογενεῖς), *rāgina*, (βλ. ἐν *πήγανον*), *rāgus*, *compagēs*, *pig-nus* *rāx*, *pacis*, *paciscor* (πρκ. *pacus sum*), *pālus* (**paxlo*s): *σανκορ*, *raḡ Pas-ayami* (=λατ. *ligo*), γοτθ. *fah-au* (πιέζειν), *ga-fahs* (ἄγρα).

πηγός, ἡ, ὄν (*πηγνυμι*) στερεός, σταθερός ἢ συμπαγής, πάγιος, ἰσχυρός.

πηγύλις, -*ίδος*, ἡ (*πηγνυμι*): κεκαλυμμένη ὑπὸ πᾶχνης, ψυχρά, παγετώδης.

πηδάλιον, τό (*πηδός*)· δτι καὶ νῦν, τὸ πηδάλιον τοῦ πλοίου (κοιν. «τιμόνι»), δωρ. ὠνομάσθη οὕτω, διότι τὸ κάτω μέρος του ἦτο πλατὺ ὡς τὸ *πηδόν* (τ. ἔ. τὸ κάτω πλατὺ μέρος τῆς κώπης)· ἔκαστον πλοῖον εἶχε δύο τιμόνια, διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾶ ἐν τῷ πληθ., τὰ *πηδάλια*· ἐκινῶντο δὲ ταῦτα ὡς κώπαι τῇ βοηθείᾳ καταλλήλου λαβῆς, καθὼς δὲ ἦσαν συνδεσμένα δι' ἐγκαρσίων δοκῶν (αἵτινες ἐκαλοῦντο *ζεῦγλαι* ἢ *ζευκτιγῆσαι*), ἐκινῶντο καὶ τὰ δύο συγχρόνως καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ πηδαλίου μαζὶ μετὰ τὸν μοχλὸν (τὴν λαβὴν) ἐκαλεῖτο *οἰαξ*. **2)** μτφρ., ὁ χαλινός τοῦ ἵππου.

ΠΗΔΑΪΟΝ, ἰων. ἀπρφ. *πηδέειν*· μέλλ. -*ήσο* ἢ -*ήσο*.

μαι' άόρ. α' **επήδησα**· έτι και νυν, ηηδω, σκιρτω || επί πραγμ., έκτινάσσομαι, έξακοντίζομαι, άναπηδω || **μετά** συστολχ. αйт. **πηδημα** **πηδάω** = κάρνω έν πήδημα || έθεν, **πηδάν** **μείζονα** (ένν. **πηδήματα**)=πηδάν περισσότερον, κόμειν μεγαλύτερα ηηδήματα || έν ψ **πεδιά** **πηδω** = ηηδω ύπεράνω τών πεδιάδων.— || **μφορ**, πάλλω, πάλλομαι, κτυπώ, κυρ. επί τής καρδιάς. **πήδημα**, **-ατος**, τό (**πηδάω**)· έτι και νυν, ηήδημα, σκίρτημα || άναπήδησις.— || **κτύπημα**, παλμός, επί τής καρδιάς.

ΠΗΛΟΣ, ό (ή), ή **ΠΗΛΟΝ**, τό· τό πλατύ μέρος τής κώπης || και γεν. ή κώπη.

Έτυμ.: **πηδόν**· **πηδάλιον**· **πηδάω**· **πήδημα**, **πήδησις**, **πηδήθμός**· έξ ίαπ. *pēd (περι ού βλ. έν **πέδη**, **πέδα**, **πέδον**, **πούς**)· πρβλ. λιθ. pēda (ίχνος ποδός), pēsczas (*pēd-lios)=πεζή, pēdinu, -iti (βαδίζω άργά), λατ. pēs (πούς).

πηκτής, **-ίδος**, ή (**πηγγνυμι**)· είδος άρχαίας άρηής με είκοσι χορδάς, κατά τό πλείστον έν χρήσει παρά τοίς Λυδοίς, ούδάλως ή έλάχιστα διαφερούσης του μουσικού όργάνου, έπερ έκαλείτο **μάγαδης**. 2) ποιμενική κός αλόος.

πηκτός, ή, όν, ρημ. επίθ. του **πηγγνυμι**· ό έμπεπηγμένος (στερεωμένος, καρφωμένος) || επί δένδρων. (πειφουτεμένος.— || ό καλώς συνηροσομένος, καλώς συντεθειμένος, συκλειμένος. 2) ή **πηκτή**=είδος κλωθού (ή δικτύου) είδικού προς σύλληψιν πτηνών. 3) τά **πηκτά** (δωρ. **πακτά**) **των** **δωματίων**=οι φραγμοί τής οικίας (τ. έ. αΙ ύδραι).— || **στερεός**, συμπαγής, πυκνός, στίβαρός, ηηγμένος, ηηκτός || ή **πηκτή**, δωρ. **πακτά**=τυρός έκ νεοπήκτου γάλακτος.

πηλάμυς, **-ύδος**, ή (**πηλός**), και **-μύς**, **-ίδος**· είδος θύννου, κοιν. «παλαμίδα» [σκοτ. έτυμ., πιθ. προσλλ.· ή συγγέν. του προς τό **πηλός** μάλλον τυχαία].

πηλαί, **πήλας**, άπρω. και μηχ. άορ. α' του **πάλλω**.

πηλε, έπ. άντι **έπηλε**, γ' έν. άορ. α' του **πάλλω**.

Πηλείδης, **-ου**, έπ. **-εω** και **-αο**, ό· πατρωνυμ. του **Πηλέυς**· υίός του Πηλέως, ό 'Αχιλλεύς (βλ. Κ.Ε.Α.).

Πηλείων, **-ωνος**, ό· = **Πηλείδης** (βλ. λ.).— **έπίτρο**. **Πηλείωνάδε**=πρός τών υιών του Πηλέως.

Πηλεύς, **-έως**, έπ. **-ήος**, ό· ό γνωστός μυθολογικός ήρωας, υίός του Αίακου, ούζυγος τής Θέτιδος, πατήρ του 'Αχιλλεύς και ήγεμών τών Μυρμιδόνων έν Θεσσαλία (βλ. Κ.Ε.Α.).

Πηληιάδης, **-εω**, ό, έπ. άντι **Πηλείδης** (βλ. λ.).

Πηλήιος, ή, **ον**, έπικ. επίθ. (**Πηλήος**, έπ. γεν. του **Πηλήυς**)· ό του Πηλέως, ό άνήκων εις τών Πηλέα.

πήληξ, **-ηκος**, ή (**πήλα**, του **πάλλω**?)· κρόνος, περικεφαλαία [δι' έτυμ. βλ. και έν **Πέλλα**].

Πηλιάκος, ή, **όν** (**Πήλιον**)· ό έκ του όρου Πηλίου.

Πηλιάς, **-άδος**, ή (**Πήλιον**)· ή έκ του όρου Πηλίου.

πηλίκος, ή, **ον**· έρωτηματ. άνων. συσχετ. τών **ηλίκος**, **ήλικος**· πόσον μέγας; πόσον πολύς; ποιάς ήλικίας; λατ. **quantus**?

Έτυμ.: **πηλίκος**· **ηλίκος** <ιαπ. *qanā-li-ko-s, *tā-li-ko-s (άντων. θέμ. *qno-, *to-), πρβλ. λατ. **quantis**, **tālis**, παλ-σλαβ. **kolikŭ** (=quantus), **tolikŭ** (=tantus) (: **kolŭ**=quantum, **tolŭ**=tantum), βλ. και έν. **ήλικος**, **ήλεξ** και **ηλίκος**.

πήλινος, ή, **ον** (**πηλός**)· ως και νυν, πήλινος, ό έκ ηηλού, λατ. **luteus**.

Πήλιον, τό· τό γνωστόν όρος τής Θεσσαλίας, και σήμερον έτι οθτω καλούμενον (βλ. Κ.Ε.Α.).

Πηλιώτης, **-ου**, ό, θηλ. **-ώτις**, **-ίδος**, ή (**Πήλιον**)· ό του Πηλίου, ό καταγόμενος έκ του Π.

πηλο-όδτης, **-ου**, ό (**πηλός+βαίω**)· ό περιπατών (βαδίζων) επί του ηηλού (δνομα βατράχου έν τῷ **βατραχομυομαχία**).

πηλο-δομέω, μελλ. **-ήσω** (**πηλοδόμος**)· οίκοδομώ έκ ηηλού, κατασκευάζω έκ ηηλού.

πηλό-δομος, **ον** (**πηλός+δέμα**)· ό διά ηηλού ώκοδομημένος, ό έκ ηηλού κατασκευασμένος.— || **πηλο-δόμος** **-ον**=ό οίκοδομών διά ηηλού, ό κατασκευάζων έκ ηηλού.

πηλο-πλάδος, **ον** (**πηλός+πλάσσω**)· ό πλάδων τόν ηηλόν, ό ηηλοπλάστης || ως οσα. **δ** **πηλοπλάθος**

=ό άγγειοπλάστης, ό κεραμεύς (ό κατασκευαστής ηηλίτων άγγείων).

ΠΗΛΟΣ, **δ**· **δ**τι και νυν, ηηλός, ό χρησιμοποιούμενος ύπό τών κτιστών και άγγειοπλαστών, λατ. **lutum** || ως. σμη. και Ιλύς, βόρβορος, κοιν. λάσπη, λατ. **coenum**.

Έτυμ.: **πηλός**, δωρ. **πάλός**· **πήλινος**· **προπηλακίζω**· άμφιβ. έτυμ.· κατά τήν έπιση συγγ. τῷ παλ-σλαβ. **Калѣ** (<ιαπ. *qanālo-s), λατ. **squālis**, έλλ. **οϊσπώτης** (βλ. λ.)· **κατ'** άλλους συγγ. τῷ **σανακρ. kēla** (μέλας), πρβλ. έλλ. **κηλίς**, λατ. **cāligō**, **κατ'** αὐτοῦς δέ **πηλός** (*palso-s?)· **έχει** σχέσηιν προς τήν **ρίζ.** του λατ. **palleo** (βλ. έν **πελιτικός**).

πηλο-ουργός, **όν** (**πηλός+εργον**)· ό εργαζόμενος μέ ηηλόν, ό καταργούμενος τόν ηηλόν.— ως οσα. **δ** **πηλοουργός**=ό άγγειοπλάστης.

πηλο-φορέω, μελλ. **-ήσω** (**πηλοφόρος**)· φέρω (μεταφέρω) ηηλόν.

πηλο-φόρος, **ον** (**πηλός+φέρω**)· ό φέρων (μεταφέρων) ηηλόν.

πηλό-χύτος, **ον** (**πηλός+χέω**)· ό χυμένος (έσχηματισμένος, κατασκευασμένος) έκ ηηλού, πήλινος.

πήμα, **-ατος**, τό (**παθειν** του **πάσχω**)· πάθημα, δυστύχημα, συμφορά, δλεθρός, καταστροφή || ως. επί **προσ.**, δλεδρος, θλίψις, διά τινα..

Έτυμ.: **πήμα**· **πημαίνω**· **πημονή**, **πημοσύνη**· **πήμων**, **άπήμων**· **πηρός**· **άπηρος**· **άπηρης**· **ταλαίπωρος**· **σανακρ. pāra-h** (κακός), **pārpān-** (συμφορά), **pāya-** (προπηλακίζω), γοθ. **fljan**, παλ-πορτ. **fiu**, άγγλ-σαξ. **fēozan**, **fēon**, παλ-γερμ. **fēn** (μισώ), γοθ. **faian** (ψέγω)· πάντα έξ ίαπ. **p-**· *pēi-· *pē- (είμαι έχθρικός, θλάπτω)· ένταύθα άνήκαι **πιθ** και τό λατ. **pātor** (*pēi- <*pē- έκτετ. κατά έν -t-)· βλ. και έν **πεινήν**.

πημαίνω (**πήμα**), μελλ. **-άνω**, **λων**. **-άνω**· **άόρ.** α' **έπημήνω**· μεσ. μελλ. **πημάνομαι** (έν παθ. ένν.)· παθητ., **άόρ.** α' **έπημάνθη**, έπ. **πημάνθη**· προξενώ συμφοράν, φέρω εις άθλιότητα, θυδίζω εις δυστυχίαν || ως. προξενώ λύπην, πικραίω, βασανίζω || θλάπτω, ζημιώνω || **άπολ.**, πράττω κακόν.

πημαντέος, **α**, **ον** (**ποιμαίνω**)· ό θλαπτέος, **δς** πρέπει νά θλασθί, νά ζημιωδθί, νά κοκοπόθθι.— **ποιμαντέος**=**δέ** **ποιμαίνεω**=**δέ** **θλάπτειν**.

πημήνεια, **αιολ.** γ' **πληθ**, **εὐκτ.** **άορ.** α' του **πημαίνω**.

πημονή, ή, ποιητ. άντι **πήμα** (βλ. λ.).

πημοσύνη, ή·=πημονή, **πήμα** (βλ. λ.).

Πηνελόπη, έπ. **Πηνελόπεια**, ή· ή ούζυγος του 'Οδυσσεώς, θυγάτηρ του 'Ικαριου [όνμαααθεΐσα οὕτω κατά παλαιότερας έτυμολογίας έκ του ύφραίνειν ύφρασμα, βλ. **πήνη**, **πηνίον**]· τρόπον τινά έκ του **πήνη** και **λέπω**=ή άναλύουσα ύφρασμα, τ. έ. ύφραντρία· ή έκ του **πένεσθαι** και **λοπός** (=λώπος ή λωπίον)· ή έκ του **πήνος** και τής **ρίζ.** **οπ**=λατ. **opus** (κατά του **φύλοπις**)· ή έκ του **φηνός**=λαμπρός (πρβλ. **Πηνειός**=ή λάμπουσα)· κατά τινας νεωτέρους έκ του **πηνέλω** (βλ. λ.).

πηνέλωψ, **-οπος**, **δ**· είδος νήσης μετά πορφύρων γραμμών εις τό πτέρωμα. (άγν. έτυμολ.· κατά τινας (Boisacq) έξ αὐτοῦ τό **δηρ.** **Πηνέλεως**, **Πηνελόπεια**, **Πηνελόπη**, δωρ. **Πανελόπῃ**).

ΠΗ'ΝΗ, ή· ως τά **πήνος**, **πηνίον**· νήμα ύφαδιου περιτυλιγμένον εις καλάμιον (μασούρι), νήμα «καλαμισμένον» ή «μασουριμένον» διά ύφάδι στήμονιου || έν τῷ **πληθ**. τό ύφρασμα [δι' έτυμολ. βλ. **πήνος**].

πηνίζομαι, δωρ. **πανίδομαι**, **άποθ.**· (**πηνίον**)· περιτυλίσσω νήμα εις καλάμιον (μασούρι), «καλαμίζω», «μασουρίζω», έτοιμαζώ δηλ. ύφάδι || γεν. έκτυλίσσω.

ΠΗΝΓ'ΚΑ, **έπίρ.**· **έρωτημ.** συσχετ. τών λέξεων **τηνίκα** και **ήνίκα**· κατά ποίον χρονικόν σημείον, κατά ποίαν ώραν, λατ. **quota hora**? || **πηνίκα**· **έστι** **τῆς** **ήμέρας**; =τί ώρα τής ήμέρας είναι;

πηνιον, τό, **ύποκορ.** του **πήνος** ή **πήνη**· τό νήμα ύφαδιου περιτυλιγμένον εις καλάμιον (μασούρι) || ή άτρακτος («άδράχτι») επί τής όποίας περιετυλισοετο τό νήμα [δι' έτυμ. βλ. **πήνος**].

πήνισμα, **-ατος**, τό (**πηνίζομαι**)· περιτύλιγμα («καλάμισμα») νήματος προς ύφανοιν || τό νήμα του ύ-

φαδίου τὸ «καλαμισμένον» περὶ τῆν ἄτρακτον || τὸ ὕφασμα.

πήνος, -ου, δ' = **πήνη**, **πηνίον** (βλ. λ. λ.), αἰτίνες παράγονται ἐξ αὐτοῦ καὶ μεθ' ὧν ἔχει κοινὰς τὰς σημασίας [παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐτυμολογεῖτο ἐν τοῦ Πάν ἢ ἐκ τοῦ **πένομαι**].

Ἔτυμ.: **πήνος**: **πήνη**· **πηνίον**· **πήνισμα**· **πηνίζομαι**· **πηνίτις**: γοτθ. **fana** (τεμάχιον ὑφάσματος, σάβανον), ἀγγλ.-σαξ. **fana**, παλ.-γερμ. **fano** (ὑφασμα, σάβανον, σημαία), παλ.-νορρ. **gunn-fani**, ἀγγλ.-σαξ. **zurfana**, παλ.-γερμ. **gundfano** (ὑφασμα) γαλλ. **gonfanon**, ἰταλ. **gonfalone**, παλ.-ολαυ. **o-rona** (παραπέτασμα), **ronjava** (λινουὴν ὑφασμα, χλαινίδιον, περιωμίς), λατ. **pannus** (ράκος)· ἐξ ἰαπ. ***pan-** (: **penā**· ?)=τεμάχιον ὑφάσματος, ὅπερ εἶναι πῖθ. συγγ. τῆ (*s)pen- (νῆδω, κλῶδω).

πήσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ **πήγνυμι**.

πήξε, ἐπ. ἀντὶ **ἐπιξε**, γ' ἐν. ἀορ. τοῦ **πήγνυμι**.

πήσος, δωρ. **παός**, -οῦ, δ' (**πάσομαι**)· ὁ ἐξ ἀγγι-
στείας συγγενῆς, δεσμός, λατ. **affinis** [πῆσις], δωρ. **πάδος** <ιαπ. ***pāsdō**-s=λατ. ***Pāro**- ἐν τῷ **pāricida** (ἐξ οὗ **parricida**)=φονεὺς συγγενοῦς· πρβλ. **πησοῦνη** (ἐπιγαμία, κηδεστία), πρβλ. Ἡούχ. **απαῶνται**· **συγγενεῖς**· κατ' ἄλλους ἄλλ' ἤτιον ὀρθῶς ἐκ τοῦ **πάσα-σθαι** (ἀποκτάν) (***k̄w**-), **πῆ-πᾶ-μαι**, διότι οἱ **πηοὶ** εἶναι **ἐπίκνητοι συγγενεῖς**].

ΠΗΡΑ, ἰων. **πήρη**, ἡ· δερματίνος σάκκος διὰ τροφῆς, διασάκι, σακκίδιον, σακκοῦλι, γυλιός (στρ. γλ.), λατ. **pera**. [ἀγν. ἔτυμ.· ἐξ αὐτοῦ πάντως παράγεται καὶ τὸ **πηρῖν** ἢ **πηρῖς**, -ῖνος, ἡ (=λατ. **scrotum**, ὁ τῶν ὄρχων σάκκος)].

πηρίδιον, τό, ὕποκορ. τοῦ **πήρα**· μικρὸς σάκκος. **πηρό-δετος**, ον (**πήρα** + **δέω**)· ὁ δένων πήραν (σάκκον), ἐπὶ ἱμάντος || ὁ δεδεμένος ἐν πήρᾳ (ἐν-τός σάκκου).

ΠΗΡΟΣ, ἄ, ὄν· ὁ βεθλαμμένος κατὰ μέλος τι τοῦ σώματος του, ἀνόρητος, ἀκρωτηριασμένος, λατ. **mancus**. [ῥι' ἔτυμ. β λ. **πῆμα**].

πηρώ, μελλ. -ώσω (**πηρός**)· καθιστῶ τινα **πηρόν** (δηλ. ἀνάπηρον), τὸν ἀκρωτηριάζω, καὶ κυρ. κατὰ τὰ ἄκρα (χεῖρας ἢ πόδας) || μτφρ. καθιστῶ τινα ἀνίκανον.

πήσομαι, ἰων. μέλλ. τοῦ **πάσχω**, ἀντὶ **πέισομαι**. **πηχυσίος**, α, ον (**πῆχυς**)· ὁ ἔχων μήκος ἑνὸς πήχεως.

πηχύνομαι, μέσον· λαμβάνω εἰς τοὺς βραχίονάς μου, ἐναγκαλιζομαι.

ΠΗΧΥΣ, -εως, δ' γεν. πληθ. **πήχεων**· τὸ πρόσθιον μέρος τῆς χειρὸς, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρπού, λατ. **ulna** || γεν., ὁ βραχίλων.— || τὸ κεντρικὸν μέρος (ἡ λαβὴ) ἔνθα ἤνουντο τὰ δύο κέρατα τοῦ ἀρχαίου τόξου.— || ἐν ἑβ πληθ., **πήχεως**, τὰ κέρατα ἢ οἱ πλευραὶ τῆς λύρας, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **ζυγόν**, ἧτοι τὸ ἐγκάρσιον ξύλον (γέφυρα) ἐφ' οὗ ἐστηρίχοντο οἱ χορδαί.— **IV** ὡς μέτρον μήκους, ἢ ἀπόστασις ἢ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ μικροῦ δακτύλου, λατ. **cubitus**, ὡς καὶ νῦν **πήχυς** περιέχων ὀρθικῶς 24 δακτύλους, ἢ ὁ παλάμιος (**παλαστάς**), ἢ περίπου 0,46 τοῦ μέτρου || **πῆχυς βασιλῆης** ἦτο μακρύτερος κατὰ τρεῖς δακτύλους, ἧτοι συνιστατο ἐξ 27 δακτύλων, ἢ 0,52 τοῦ μέτρου.— **V** **πηχυσίος** κανὼν.

Ἔτυμ.: **πῆχυς**, αἰολ. δωρ. **πᾶχυσ** <ιαπ. ***bhāghu-s**, πρβλ. σανσκρ. **bhāh-ḥi**, **Zenb. bhāzūś**, παλ.-νορρ. **ēdgr**, ἀγγλ.-σαξ. **boz**, παλ.-γερμ. **buog** (ἀρθρωσις, ὦμος).

πιάζω, μελλ. -άσω καὶ -άξω· μτχ. ἀορ. α' **πιάξας**· ζωρ. τύπος **πιάξω** (βλ. λ.).

πιάινω, μελλ. -άνω· ἀορ. α' **επιάνα**· παθητ. μελλ., **πιανθήσομαι**, ἀορ. **επιάσθην**· παθ. πρκ. **πεπίασμαι** (**πιάων**)· καθιστῶ τι παχύ, παχύνω || ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ κάμνω παχύ, τὸ λιπαίνω, τὸ ἐμπλουτίζω || μτφρ., αὐξάνω, πληθύνω. 2) μτφρ. κάμνω τινά (τὸν καθιστῶ) αὐθόδη, ἀκόλαστον.— **Παθητ.**, γίνομαι παχύς, γίνομαι ἀκόλαστος, αὐξάνομαι ἐν ἀκόλαστῳ.

πιάξας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ **πιάζω**.

πίαρ, τό, ἀκλιτον (**πιάων**)· πάχος, στέαρ (ξύγκι) ||

ὡς. ἔλαιον (**πίαρ ἐλαίης**), ὄνδος τοῦ γάλακτος, ἀπρὸ γάλα || θθεν, πάχος πάχυνσις, παχύτης || μτφρ., ὡς τὸ λατ. **uber**, τὸ ἄκρον ὄντων παντὸς πράγματος, τὸ ἐκλεκτότατον, τὸ ἄριστον.

Ἔτυμ.: **πίαρ** (***πιφαρ**)· **πῖων**, **πτεῖρα**, **πῖον**· συγκρ. **πῖότερος**, ὑπερβ. **πῖότατος**· **πῖον**· **πῖαίνω**· **πῖασμα**, **πῖασμός**· **πτεῖρος**, **πτεῖρός**· **πτεμελή**· **σανσκρ. pīva** (θέμ. **pīvan-**), **pīvanī** (=πῖων, **πτεῖρα** ἰαπ. ***pīve-riā**) (=ἐξωγκωμένος, πλήρης, παχύς), **pīvaḥ**, **Zenb. pīvaḥ**- (λίπος, πάχος), **σανσκρ. pīvanā-ḥ** (=πιερός), λατ. **pinguis** (***pītm-gvo-**, πρβλ. **πτεμελή**), **o-pīmus** (παχύς, εὐφορός), παλ.-νορρ. **feitir**, μεσο-γερμ. **veiz** (παχύς) (βλ. ἐν **πιδύω**)· ἰαπ. ***pōi**, ***pī-** (ταῦτά πρὸς τὰ ***pōi**-, ***pī-** β βλ. ἐν **πίνω**)=εἶμαι ἐξωγκωμένος, ἀναβλύζω· πρβλ. καὶ **σανσκρ. pāyati** (ὀγκύνω, ὀγκοῦμαι), **pīnā-ḥ** (παχύς), **pīryūṣi** (ὠγκωμένος, πλοῦσιος εἰς γάλα), **Zenb. pīryūṣi-** (ὁ δηλάζων), **σανσκρ. pīn-vaṭi** καὶ **pāyatiḥ**, **Zenb. pīnaoiti** (εἶμαι ἐξωγκωμένος), **σανσκρ. pāyati** (ὑδωρ, γάλα), **Zenb. pāyati-** (γάλα), παλ.-νορρ. **feima** (νεάνις), ἀγγλ.-σαξ. **foemne** (νεάνις), παλ.-σαξ. **fēma** (γυνὴ ὑπανδρός), βλ. καὶ ἐν **πῖτω**.

πῖαρός, ἄ, ὄν (**πίαρ**)· παχύς, πλοῦσιος.

πῖασμα, τό (**πῖαίνω**)· τὸ παχύνον, τὸ καθιστῶν παχύ (πλοῦσιον) || ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ λιπαίνων (παχύνων, πλουτίζων, καθιστῶν πλοῦσιον) μίαν χθόνα.

πιδάκιτις, -ιδος, ἡ (**πιδάξ**)· ἡ ἐκ κρήνης φουμένῃ, ἡ βλαστανούσα πλησίον κρήνης (βοτάνη).

πιδάκοις, εσσα, ἐν (**πιδάξ**)· ὁ ἀναβλύζων, ἀναπηδῶν, ὡς **πιδάξ** || ἡ πλήρης ἀπὸ πιδάκος (πηγᾶς).

πιδάκ-ώδης, ες (**πιδάξ**+**είδος**)· πλήρης πιδάκων (ἢ πηγῶν) || ὁ ὅμοιος πρὸς πιδάκα.

ΠΙΔΑΞ, -ἄκος, ἡ· ὅτι καὶ νῦν, **πιδάξ**, «**πιδάκος**», πηγὴ [ῥι' ἔτυμ. βλ. **πιδύω**].

πιδήεις, εσσα, ἐν (**πιδάξ**)· πλοῦσιος εἰς πηγᾶς, ἔχων πολλὰς πηγᾶς.

πιδύω· ἀναβροῦζω, ἀναβλύζω, ἐκρέω, ἀναπηδῶ.

Ἔτυμ.: **πιδύω**· **πιδάξ**, -ακος, **πιδήεις**· **πολυπιδάξ**, -ακος· **πίσος** (μόνον κατ' ὄνομ. πληθ. **πίσσα** <***πιδ-σ-εο-α**=ὑγροὶ τόποι, λιβάδια): παλ.-νορρ. **feitir**, μεσο-γερμ. **veiz** (παχύς), παλ.-γερμ. **feizzen** (τρέφω), παλ.-γερμ. **feizilf**· νεο-γερμ. **feist** (παχύς), παλ.-ιρλ. **esc** (ὑδωρ <***pid-skā**), gall. **uisc** (***peid-skā**)· ἰαπ. ***pīd**- ἔκτετ. ἐκ ***pī-** β βλ. ἐν **πίαρ**.

πίε, β' ἐν. προστ. ἀορ. β' τοῦ **πίνω** || ἄλλ' ὡς. καὶ ἐπ. ἀντὶ **ἐπιε**, γ' ἐν. ὄρ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

πιέειν, ἐπ. ἀντὶ **πιεῖν**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **πίνω**.

πιέζω=**πιέζω** (βλ. λ.): ἐκ τούτου ἐπ. πρκ. **πιέ-ζευ** καὶ ἰων. παθ. μτχ. **πιεζεύμενος**.

ΠΙΕΖΩ, μελλ. **πιέσω**· ἀορ. α' **ἐπιέσα**· παθητ., ἀορ. α' **επιέσθην** ἢ **επιέχθην**· πρκ. **πεπιέσμαι** ἢ **πεπιέγμαι**· ὅτι καὶ νῦν, **πιέζω**, **πιέζω** ἰσχυρῶς, συνθλίβω, συντριβῶ.— || βλάλω χεῖρα ἐπὶ τίνος, ἀδράχνω.

Ἔτυμ.: **πιέζω**, δωρ. **πιάζω**· **πίεσις**, **πίεσις**, **πιεσμός**· ἐξ ἰαπ. ***pī-s(e)-d** (κάδημα ἐπὶ τίνος, πρβλ. τὰ ἐν **ἔζομαι**) ἐν τῷ **σανσκρ. pīḍayati** (***pī-zd**)=πιέζω, **pīḍā** (πίεσις, ἄλγος), πρβλ. λεττ.-ολαυ. ***pēi-zdā** (ἐδρεῦων, συνεδριάζων)=παλ.-πρωσσ. **pēisda** (ἔπι-σθεν), ρωσσ. **pīzda**, πολ. **pīzda** (=pudendum muliebri).

πιεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **πίνω**.

πτεῖρα, ἡ, ἀνώμ. θηλ. τοῦ **πῖων** (βλ. λ.) || ἐπὶ πόλεων, ἡ πλοῦσια, εὐτυχῆς, εὐδαιμῶν || **δαῖς πτεῖρα**=πλοῦσιον (ἀφθονον) δειπνον (τραπέζις) || ἐπὶ φύλου πεῦνης, ρητινώδης, εὐχυμος, ἐλαιώδης, λιπαρῆς.

πῖεμεν, ἐπ. ἀντὶ **πιεῖν**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **πίνω**.

Πιερίδες, αἰ· οὖτως ὀνομάζοντο αἱ Μοῦσαι εἰς τὰς κατοικῶσαι εἰς τὰ Πιέρια ὄρη τῆς βορείου Θεσσαλίας (εἰς τὴν ἐξ αὐτῶν καλουμένην Πιερίαν χῆραν).

Πιερίηθεν, ἐπιρρ.: ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πιερίας.

πίεσαι, ἀντὶ **πιεῖ**, β' ἐν. μελλ. τοῦ **πίνω**.

πιεσθεῖς, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **πιέζω**.

πῖηεις, εσσα, ἐν, ποιητ. ἀντὶ **πῖων** (βλ. λ.).

πῖησθα, β' ἐν. ὑποτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **πίνω**.

πιδάκνη, ἀτ. **πιδάκνη**, ἡ (**πιδάκος**)· εἶδος οἴνο-

δόχου πιδου, «κρασοπίδαρος».

πίδακος, δωρ. ἀντι *πίθηκος* (βλ. λ.).
πίθανο-λογέω, μελλ. -ήσω (*πιθανολόγος*)· χρησιμοποιοῦν πιθανά (πειστικά) ἐπιχειρήματα.

πίθανο-λογία, ἡ (*πιθανολογία*)· ἡ χρῆσις πιθανῶν (πειστικῶν) ἐπιχειρημάτων.

πίθανο-λόγος, ον (*πιθανός + λόγος*)· ὁ λέγων πιθανά, ὁ ὁμιλῶν κατὰ τρόπον πειστικόν, ὁ χρησιμοποιοῦν πιθανά (πειστικά) ἐπιχειρήματα.

πίθάνος, ἡ, ὄν (*πέιθω*)· ἐνεργ., ὁ τείνων εἰς πείθω, ὁ ὑπολογισμένος κατὰ τρόπον ὥστε νά πείθῃ: 1) ἐπὶ προσ. πειστικός, καταπειστικός, ἔχων τήν δύναμιν νά καταπειθῇ. 2) ἐπὶ τρόπων, ἔλκυστικός, προσελκυστικός, γοητευτικός, πειστικός. 3) ἐπὶ εἰδήσεων (πληροφοριῶν), πιστευτός, εὐλογοφανής, ἀξιοπιστός | ἐντέθεν, λογικός, εὐλογος, ἀληθοφανής, πιθανός, ἐνδεχόμενος. 4) ἐπὶ ἔργων τέχνης, ὁ τόσον φυσικός, ὥστε νά ἐξοπατῆ τὸν βλέποντα καὶ νὰ τὸν κάμνῃ νά νομίξῃ ὅτι πρόκειται περὶ πραγματικοῦ (ὑπαρκτοῦ ἐν τῇ φύσει).— || παθητ., ὁ εὐκόλως πειθόμενος, εὐπιστός. 2) εὐπειδής, ὑπήκοος.

πίθάνως, ἐπίρρ. τοῦ *πιθανός*· μετὰ πειστικότητος, κατὰ τρόπον πειστικόν.— συγκρ. *πιθανώτερον* = πειστικώτερον, μετὰ μεγαλυτέρας πιθανότητος.

πίθεσθαι, ἀπφρ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *πέιθω*.

πίθος καὶ **πίθω**, -ώσος, ὁ (*πίθος*)· τόπος ἀποδηκεύσεως (ἀποδήκη) πίδων.

πίθηκίζω, μελ. -ίσω (*πίθηκος*)· ὡς καὶ νῦν, πιδηκίζω, πιδίω (κάμνω) τὸν πιδηκόν, φέρομαι ὡς πιδηκός, μιμοῦμαι τὸν πιδηκόν.

πίθηκισμός, -οῦ, ὁ (*πιθηκίζω*)· τὸ πιδηκίζειν, τὸ μιμεῖσθαι τοὺς πιδηκούς.

πίθηκος, δωρ. **πίδακος**, ὁ (*πέιθω*?)· ὅ,τι καὶ νῦν, πιδηκός, «μαῖμου», λατ. *simius* || ἐντέθεν, πᾶς ὁ φερόμενος ὡς πιδηκός, ὁ μιμοῦμενος τοὺς τρόπους τοῦ πιδηκίου, ὁ μίμος.

Ἔτυμ.: ἡ ἐκ τοῦ *πέιθω* παραγωγή ἀμφίβολος· κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους *πίθηκος*· *πίθηξ*· *πίθω* (<*πιθος* (<*φιθ*-(<λατ. **bhidh*-: λατ. *foedus* (δοσιεδής), λιθ. *baisá* (τρόμος), *baisús* (βδελυκτός, ἀπεχθής), (**baid*-s-), παλ-σλαβ. *běsu* (**běd*-sü)=*δαίμων*).

πίθηκο-φάγέω (*πίθηκος + φάγειν*)· τρώγω σὰρκος πιδήκου.

πίθηκο-φόρος, ον (*πίθηκος + φέρω*)· ὁ φέρων (μεταφέρων, κουβαλῶν) πιδήκους.

πίθησος, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *πέιθω*, ὡσεὶ ἐξ ἐν. *πιθέω*.

πίθι, ἀνῆμ. β' ἐν. προστ. ἀορ. β' τοῦ *πίνω*.

πίθ-οἶγια, ἡ (*πίθος + οἶγνυμι*)· τὸ ἴνοιγμα τῶν πίδων (ὅποτε ἔδοκιμάζοντο τὰ νέα κρασιά).

πίθ-οἶγια, τὰ (*πίθος + οἶγνυμι*)· ἐροτή, καθ' ἣν ἴνοιγον τοὺς πίδους τοῦ νέου οἴνου, λαμβάνουσα χώραν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν *Ἀνθροσθηρίων*, τὰ ὅποια ἤρχιζον κατὰ τὴν 11ην τοῦ μηνός 'Ἀνθροσθηρίωνος.

πίθωμι, ἐπ. ἀντι *ἐπιθώμην*, μέσ. ἀορ. β' τοῦ *πέιθω*.

πίθος, ὁ ὅ,τι καὶ νῦν, πίδος («πιδάρι» ἐκ πηλοῦ) χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν ἐναποδήκευσιν οἴνου κυρίως.

Ἔτυμ.: *πίθος* (**φιθος*, ιαπ. **bhidh*-) ἰων. *πιθάκη* (λακ. *πισάκνᾶ*, παρ' Ἑσυχ.), ἰων. *πιθάνιον* (ἀπτ. *φιδάκη*, κατὰ μετάθεσιν τοῦ *δαείος* πνεύματος): λατ. *fidella* = πῆλινον ἀγγεῖον (<**fides*-lo-, πρβλ. *πιθ. fiscus*=κάλαδος πλεκτός (<**bhidh*-sko-s, *fiscina*), ισλ. *biða* (ἀγγεῖον βουτύρου), Νορβ. διαλ. *bidne* (μικρὸν βάζον).

πίθων, ὁ = *πίθηκος*.

πίθων, οὔσα, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *πέιθω*.

πικραίνω, μελλ. -ήνω (*πικρός*)· καθιοτὼ τι πικρόν || μτφρ. λυπῶ, καταπικραίνω, ἐξερεδίζω, ἐξοργίζω.— παθητ., πικραίνομαι.

πικρία, ἡ (*πικρός*)· ὅ,τι καὶ νῦν, πικρία, «πικρα, πικράδα», κακότης, κακεντρέχεια, δηλητήριο (εφορμάκι), ὀργή.

πικρό-γάμος, ον (*πικρός + γάμω*)· ὁ πικρόν γάμον συνάψας, ὁ ἀτυχήσας εἰς τὸν γάμον του.

πικρό-γλώσσος, ον (*πικρός + γλώσσα*)· ὁ ἔχων πικρὰν γλῶσσαν, ὁ ὁμιλῶν μετὰ τραχύτητος (δριμύτητος) γλώσσης.

πικρό-καρπος, ον (*πικρός + καρπός*)· ὁ φέρων πικρὸν καρπόν, ὁ ἀποφέρων πικρούς καρπούς.

ΠΙΚΡΟΣ, ἄ, ὄν, ὡς καὶ -ός, -όν· ὄξύς, μυτερός, διαπεραστικός || ἐπὶ γέυσεως, ὄξύς, δριμύς, πικρός, στυφρός || ἐπὶ ἤχου, ὄξύς, διαπεραστικός, σκληρός. 2) ἐπὶ προσώπων, λόγων, πράξεων κλπ., πικρός, σκληρός, τραχὺς, ἀσυτηρός, θλασσορῆς, στρουφνός, σκυθρωπός, γκρινιάρης || ὡς ἐχθρικός διακείμενος, μισητός, ἀπεχθής.— συγκρ. καὶ ὑπερβ. *πικρότερος*, *πικρότατος* (καὶ οὐδέποτε *πικρώτερος*, -ώτατος).

Ἔτυμ. *πικρός*· *πικραίνω*· *πικρός*=παλ-σλαβ. *pī-siřh*=παρδαλός (-*siř* (<-*sr*-), ιαπ. *rikrō*-s, πρβλ. *σαν-σπρ. pl, c*, ἀτί (τέμνειν, κατακομματίζεῖν), *piř* *tlam* (ξύλινον βάζον) καὶ τὴν ὁμάδα *lěšew*, τὴν ἐν λ. *zoumī-*λος (βλ. λ.)· ἐξ ιαπ. *riř*. **peik-* (= κόπτω, ἐγκόπτω, κάμνω ἐντομός).

πικρότης, -ητος, ἡ (= *πικρός*)· ὅ,τι καὶ νῦν, πικρότης, πικρία, «πικράδα», δριμύτης || μτφρ. τραχύτης, σκληρότης.

πικρό-χολος, ον (*πικρός + χολή*)· ὁ πλήρης πικρᾶς χολῆς | μτφρ. ὀργίλος.

πικρός, ἐπίρρ. τοῦ *πικρός*· ὡς καὶ νῦν, πικρός, ὄξύς, δριμύς, τραχέως, σκληρός.

πίλω = *πιλόω* (βλ. λ.).— παθητ., συνωδοῦμαι, συνδλίβομαι, «στρουμυνομαι».

πίλιον, τό, ἕποκορ. τοῦ *πίλος*· μικρὸς πῖλος, «κοπελλάκι», λατιν. *pilleolus*.

πίλιπής, ἐς (*πι + λαιπεῖν*)· ὁ ἐλλιπής κατὰ τὸ γράμμα *πι*, ὁ στερούμενος τοῦ γράμματός *πι*.

πιλνώω = *πιλάζω* (βλ. λ.), φέρω τι πλησίον τινός.— παθητ. *πιλνώμαι* = προσεγγίζω, πλησιάζω, πρὸς τι(να) [δι' ἐτυμολ. βλ. *πέλας*].

Πῖλος, ὁ· ἔρια ἢ τρίχες κατεργασμένα διὰ συμπίεσεως εἰς πυκνὸν πῖλημα, πᾶν πῖλημα, μάλλινον ὕφασμα (κατάλληλον πρὸς ἐσωτερικὴν ἐπένδυσιν).— || μάλλινον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, μάλλινος μαλακὸς πῖλος, κάθε πῖλος (σκοῦφος) || *πίλος χαλκοῦς*=χάλκινον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, χαλκοῦν κράνος, χαλκὴ περικεφαλαία | ὡς μάλλινος θώραξ (ἀπὸ «κετόεν», μάλλινον πῖλημα).

Ἔτυμ. *πίλος* (**πιλλος*-: λατ. *pilleus*, -um (<*pillō*-s, ἐπίθ. προσελθὸν ἐκ τοῦ παραλλ. οὐδ. **pilos*: *pillus*=δριξ, χνοῦδι).

πίλο-φορέας, ἡ, ὄν· ὁ συνειδημένος νά φορῇ *πίλον* (βλ. λ.).

πίλο-φόρος, ον (*πίλος + φέρω*)· ὁ φέρων (φορῶν) *πίλον* (βλ. λ.).

πίλω, μελλ. -ώσω (*πίλος*)· συμπιέζω ἔρια πρὸς κατασκευὴν πηλῆματος || ὄθεν, συμπιέζω, συνδλίβω, συσφίγγω.

πίμελή, ἡ (*πίνω*, *πίρα*)· πάχος, λατ. *adeps* [δι' ἐτυμολ. βλ. *πίρα*].

πίμελής, ἐς (*πιμελή*)· παχύς, λατ. *pinguis*.

πίμπλαντο, ἐπ. γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ *πίμπλημι*.

πιμπλάνω, ποιητ. ἀντι *πίμπλημι*, ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ μέσ. ἐν. *πιμπλάνεται* ἀντι *πίμπληται*.

πιμπλέω=*πίμπλημι*· ἰων. θηλ. μτχ. -πληθ. *πιμπλέουσι*.

Πῖμπλημι, ἀπφρ. *πιμπλάναι*· γ' πληθ. πρτ. *ἐπίμπλασαν*· οἱ ὑπόλοιποι χρόνοι εἶναι ἐσχηματισμένοι ὡσεὶ ἐξ ἐν. *πλήθω*, ἧτοι: μελλ. *πλήσω*· ἀορ. α' *ἐπλησα*, μέσ. *ἐπλησάμην*· παθητ., ἀορ. α' *ἐπλήσθη*· πρτ. *πέπλησμαι*· ὡς παθ. ἀορ. β' *ἐπλήμην*, γ' ἐν. καὶ πληθ. *πλήτο*, *πλήντο*, προστ. *πλήσο*, εὐκτ. *πλήμην*· πληρῶ, γεμίζω, συμπληρῶ, γεμίζω τινά με τι (ἢ ἀπὸ τι), μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. ἢ ἀπλῶς, γεμίζω με τι (μετὰ δοτ. πράγμ.). 2) μετὰ αἰτ. προσ. μόνον, πληρῶ ἐντελῶς, ἱκανοποιῶ, ὑπερχορτάζω, παραγεμίζω, τινά. 3) πληρῶ δέσιν τινά, κατέχω ἀξίωμα τι.— || μέσον, γεμίζω δι' ἑμαυτόν, ἢ γεμίζω τι ἀνήκον εἰς ἐμέ.— || Παθητ., πληροῦμαι, γίνομαι πλήρης, ἢ εἶμαι πλήρης, ὁπό τι || μτφρ., εἶμαι πλήρως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τι.

Ἔτυμ. *πίμπλημι*· *πιμπλάω*, ἀπφρ. *πιμπλάναι*· *πλήθω*· *πλήθος*, *πληθῶς*· *πληθῶς*· *πληθῶρη*· *περιπληθής*—*πληθής*· *πληθῶω*· *πληθῶτης*· *πλήσθημι*

πλημονή· πλήμοιος· —πλέος, α, ον, ιων. ἐπ. πλεῖ-
ος, ἄντ. πλέως (*plē-jō-s) συγκρ. (τοῦ πολλός) πλέων,
πλέον, πλείων, πλείον (βλ. λ. λ.), ὑπερθ. πλείστος (βλ.
λ.).— ἄντ. πολός, πολλή, πολύ. Ἰαπ. *peĩ (=εἶ-
μαι πλήρης, πληρῶ) ἐν τῷ σανσκρ. pīpartī (pīr[ḥmā]h),
pīḡāthī, pīḡōthī (πληρῶ, χορτάζω), pīḡāṭe (πληροῦ-
μαι), λατ. -pleo, ἀρρφ. -plēre, παλ-λατ. explēnūt (=
explet), λατ. plēnus, πρβλ. Lat. pīnaim (πληρῶ),
καί ἰαπ. *pīno-s, *pīno-s, ἐν τῷ γοτθ. fulls, παλ-γερμ.
foī, παλ-νοργ. fullr, σανσκρ. pīḡā-ḥ, Ζενθ. pēḡā-,
λιθ. pīlnas, παλ-σλαβ. pīrīḡnī, παλ-ιρλ. līn, παλ-gail-
laun (πλήρης), λατ. plēbēs, plēbs (πληθός) (*plē-dh-
=πληθος, πληθός), συγκρ. λατ. plus, rīs, ὑπερθ. plu-
rimus, plērīque, manipulus (*maniplo-s), παλ-ιρλ.
līa (=plus, plures), comalnaim (πληρῶ), līn (=nu-
merus, pars), gall. llwyr (:πληρο-), παλ-νοργ. συγκρ.
fleire (=πλείων), ὑπερθ. fleistr (=πλείστος), παλ-
νοργ. folk, ἀγγλ-σαξ. παλ-γερμ. folc (στρατός, λαός),
λιθ. pīlū, pīlī (πληρῶ). Βλ. καὶ πλοῦτος.

ΠΪΜΠΡΗΜΙ, ἀρρφ. *πιμπρῆμαι*: οἱ ὑπόλοιποι χρό-
νοι εἶναι ἐσχηματισμένοι ὡσεὶ ἐξ ἐν. *πρῆθω*, ἧτοι:
μελλ. *πρῆσω*· ἄρρ. *ἄ' ἐπρῆσα*· παθητ., ἄρρ. *ἐπρῆσθην*
πκ. *πέπρησμαι*: καίω, θάλλω φωτῖα, πυρπολῶ.—
Παθητ., *πιμπραμαι*=καίομαι, πυρπολοῦμαι, κατα-
στρέφομαι.

Ἐτυμ.: *πίμπρημι* καὶ *πρῆθω*· *πρῆθῶν*· *πρημαί-
νω*· *πρημονῶν*· *πρημάς*, -ἄδος, ἤ· *πρηστέ*, -ῆρος,
δ' *βοῦ πρησις*, -ἶδος, ἡ -σος, ἤ ἰαπ. *pere-, *perē,
(ἀνοβλύζω, θράζω, πνέω)· πρβλ. παλ-σλαβ. para (κα-
πνός, ἀτμός), μεσ-γερμ. vradem, yratem (καπνός-
ἀνεμος), παλ-σοουθ. fradha (ἀφρός), pṛōḥathi ρω-
θωνίζω), ara-pruith (φυσῶν παρασούρω), pra-pruith
(φυσῶ ἔνω), παλ-νοργ. frauđ, frođā (ἀφρός), παλ-
σοουθ. frōdha, ἀγγλ-σαξ. ὄ-φρεοραν (ἀφρίζω). Αἱ ἰαπ.
ἀδελ. βασίσεις *pere-, *perē- εἶναι συγγ. πρὸς τὰς ἰαπ.
*sp(h)er-, *sp(e)rē-, τὰς ἐν τῷ σανσκρ. sphurātī, ἕλλ.
σπαίρω καὶ σπείρω (βλ. λ. λ.).

πῖν (καὶ **πεῖν**), ποιητ. ἀρρφ. τοῦ *ἐπιον*, ἄορ. ε'
τοῦ *πίνω*.

πινάκδόν, ἑπίρρ. (*πίναξ*): δίκην πινάκων (σα-
νίδων).

πινάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *πίναξ*: μικρός πίναξ,
πινακίς || κυρ. πινακίς ἐφ' ἧς οἱ δικασταὶ ἐγγραφον
τὴν ἀπόφασίν των περὶ καταδίκης ἢ ἀθώωσης τοῦ
ὑπ' αὐτῶν δικαζομένου, λατ. tabella (condemnatō-
ria ἢ absolutoria).

πινάκισκος, δ'=*πινάκιον* (βλ. λ.).

πινάκο-πώλης, -ου, δ' (*πίναξ+πωλέω*)=δρυνθο-
πώλης (βλ. λ.), ὁ πωλῶν μικρὰ πτηνὰ ἀραδρῶσμένα
ἐπάνω εἰς πινακίδα, *εὐδὰ* τὰ *λιπαρὰ τῶν δρυνθῶν ἐπὶ
πινάκων πωλώων* (Σζρλ.) πρβλ. Ἡουχ. Ἐπινακοπώ-
λης· δρυνθοπώλης· τίλλοτες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέν-
τες ἐπὶ πινάκων ἐπώλουσαν.

ΠΪΜΑΣ, -ἄκος, δ'· ε, ι καὶ νῦν, πίναξ, σανίς || πινα-
κίς πρὸς γραφῆν || πίναξ (δελτός) ἀναθηματικὴ (ἀφ-
ιερωτικῆ) κρεμαμένη ἀπὸ τοῦ εἰδωλοῦ τοῦ Θεοῦ. 2)
κρεατοοσπίδων, ἢ ξύλινων πινάκων (σκουτέλιον, γα-
βάδα, πιάτο), ἢ ξύλινος δίσκος ἐφ' οὗ ἐτίθεντο τὰ
προσφερόμενα ἐδέσματα. 3) πινακίς ζωγραφικῆς,
ἢ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ζωγραφικός πίναξ, λατ. tabula.
4) πλάξ (ξύλινη) ἐφ' ἧς ἦτο τὸ γεγραμμένος ἢ ἐγ-
κεχαραγμένος || γεωγραφικός πίναξ, χάρτης. 5)
πινακίς ἐφ' ἧς ἀνεγράφοντο δημόσιαι ἀνακoinώσεις
(προκήρυξεις, ἐντάγματα) || κατάλογος ὀνομάτων
[κατὰ τὰς παλαιότερας ἔτυμοι εἶναι συγγ. τῷ pīnus,
ἧτοι *πίναξ*=πευκίνη σανίς' ἢ συγγ. τῷ πλάξ (κατ'
ἐναλλαγῆν τοῦ π καὶ λ)' ἀκόμη καὶ ἐκ τοῦ *πίνω* ἐθεω-
ρήθη, ὡς ἐσφαλμένως, διότι τινων παραγόμενον.— ὑπὸ
τινων τῶν νεωτέρων ἔτυμολόγων συσχετίζεται πρὸς τὸ
σανσκρ. pīnākṁ (ράβδος, ρόπαλον), παλ-σλαβ. pīnī
(κορμός δένδρου)].

πινᾶρός, ἁ, δν (*πίνω*)· ρυπαρός, ἀκάθαρτος.

πίνω (*πίνω*)· εἶμαι *πιναρός* (τ. ἔ. ρυπαρός).

πινέμεν, **πινέμεναι**, ἐπ. ἀρρφ. τοῦ *πίνω*.

πίνεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ *πίνω*.

πίνηρός, ἦ, δν, ἰων. ἀντὶ *πιναρός* (βλ. λ.).

ΠΪΝΝΑ καὶ **πίννη**, ἦ· εἶδος ὀστρακοδέριου, καὶ
σήμερον ἐτι φέροντος τὸ ὄνομα τοῦτο («πίννα») εἶναι
δίθυ.ον, μετὰ μακροῦ ὀστράκου καὶ μεταξὺδους πώγ-
νος (ἐξ ἰνῶν δι' ὧν συγχεταίνεται ἐν τῷ πυθμῆνι τῆς
θαλάσσης). [*πίννα*· *πιννικόν* (ἐνν. *ἔριον*)· πιθ. ἢ λ.
εἶναι μεσογειακῆ].

πιννο-τήρης, -ου, δ' (*πίννα+τήρῶ*)· μικρός καρ-
κίνος, κατοικῶν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου τῆς πίννης
καὶ χρησιμεύων ὡς φρουρός τῆς || μτφρ. πᾶν μικρὸν
παράσιον.

πινόεις, *εσσα*, εν'=*πιναρός* (βλ. λ.).

ΠΪΝΟΣ, δ· ρύπος, ἀκαθαρσία, λατ. squalor [δι-
έτυμ. βλ. οἰσπότη].

πίνωσκω, ἄορ. *α' ἐπίνωσα*· παθ. *ἐπίνυσθην* (πέ-
πνήμαι, παθ. πκ. τοῦ πνέω)· καθιστῶ τινὰ σοφὸν
ἢ σώφρονα, σωφρονίζω, νοθεύω.

πίνυτή, ἢ (*πινυτός*)· ἢ φρονίσκος, σύνεσις, νοῦς.

πίνυτής, -ῆτος, δωρ. -ἄτος, ἢ=*πινυτή* (βλ. λ.).

πίνυτός, ἦ, δν (*πίνυτός*)· σώφρων, συνετός,
φρόνιμος, νοήμων.

Ἐτυμ.: *πινυτός*· *πινυτή*, δωρ. *πινυτάς* («*πινυ-
το-τῆ-ς* καθ' ἀπλολογίαν»)· *πίνυσις* (πρβλ. Ἡουχ. *επί-
νυσις*, *σύνεσις*, *επινυμένην συνετήν*).—κατὰ τι-
νας *πινυτός* κείται ἀντὶ τοῦ *πινυτός* (<*πνέω* (βλ. λ.)·
κατ' ἄλλους εἰς τὴν λ. ὑπόκειται βίξ. βασίς *πφι-
νυ-: *νήπιος* (<*νῆ-πιος*, *νῆ-πύ-τιος*, *σανσκρ. ruñāthī* (κα-
θαρίζω, λαμπρύνω)· κατ' ἄλλους *πινυτός* (<*πι-* (<*ἐπι*,
πρβλ. *πι-έω*)+*νυτός*, συγγ. τῷ νό[F]ος, πρβλ. *ἐπι-
νοεῖν*, πιθ. δὲ καὶ τῷ γοτθ. *νυναμαι* (δύνασθαι)).

πίνυτό-φρον, -ονος, δ, ἦ (*πινυτός+φρήν*)· ὁ πι-
νυτὰ φρονῶν, ὁ συνετῶς σκεπτόμενος, ὁ ἔχων σο-
φὰς σκέψεις.

ΠΪΝΩ, μελλ. *πίομαι*: ἄορ. ε' *ἐπιον*, προστ. *πίω*
ῶσ. καὶ *πίθι*, ἀρρφ. *πιεῖν*· ἐκ ρίζ. ΠΟ-
παρήχθη-
σαν δ' πκ. *πέπωμα*, παθ. *ἀ' ἐπόθην*· ἀρρφ. *παθ*.
πκ. *πεπόσθαι*· ὡς καὶ νῦν, *πίνω*, λατ. *bībo* || μετὰ
γεν. *πίνω* ἐκ τίνος πράγματος || μτφρ., *πίνω*, ἀπορο-
ρῶ || πκ. *πέπωμα*=ἔχω πῆν, εἶμαι μεθυμένος,
εἶμαι «πιωμένος».

Ἐτυμ.: *πίνω*, αἰολ. *πιώω*, μελλ. (ἀρχ. ὅκοτ.) *πίω-
μαι*: ἄορ. ε' *ἐπιον*, προστ. *πίθι*, αἰολ. *πιῶθι*, πκ.
πέπωμα, μέσ. πκ. *πέπωμα*· *πίω* καὶ *πόμα*· *πό-
τος*, *πόσις*· *πότιμος*· *πότης* (ὑπερθ. *ποτίστατος*)· *πο-
τήρ*· *ποτήριον*· *πίνον*· *πιπίσκω*, μελλ. *πίω*· *πί-
στρα*: *σανσκρ. pāthī* (πίνω), pāyayāthī (ἴδιω πρὸς πό-
σιν), pānam (ποτόν), pītā-h (πιωμένος), ἄλδ. pī
(πίνω), λατ. pōtus, -us καὶ μτχ. pōtus (=λιθ. puia),
rōsca, rōculum (*rō-lo-m=σανσκρ. pātram=ποτή-
ριον), pōtor (: *σανσκρ. pātār-pātār* ἄλλη βαθμῆς με-
ταπτώσεως παρὰ τῆ ἕλλ. *οἰνοποτήρ*, *ποτήριον*), pō-
thē (ἕλλ. *ἄμπωτις*: ἄλλαι βαθμῆδες μεταπτώσεως παρὰ
τῆ *σανσκρ. pīth-h* (ποτόν), ἕλλ. *πόσις*), παλ-ιρλ. oī
(=ποτόν, πόσις) (*pōtlo-m), παλ-σλαβ. pīh (πίνω),
pīno (ποτόν), Poja, (ἴδιω πρὸς πόσιν), παλ-πρωσο.
pōit (=πίνω), πρβλ. ἐτι τὸν ἀναδιπλ. ἐν. *σανσκρ. pī-
bāthī* (πίνω)=λατ. bibō («*pībo* κατ' ἄνομ.), *σανσκρ.
γ'* πλθθ. pīpātē· ἐξ ἰαπ. *pōji- : *pōji : *pī-. Βλ. καὶ
ἐν *πῖα*.

πίν-ώδης, *ες* (*πίνω+εἶδος*)· ρυπαρός, ἀκάθαρτος.

πίοιμι, εὐκτ. ἄορ. ε' τοῦ *πίνω*.

πίομαι, μελλ. τοῦ *πίνω* || ἄλλ' ὡς. ἐν χρήσει καὶ
ὡς μέσος ἐν.

πίον, ἐπ. ἄορ. ε' τοῦ *πίνω*.

πίος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ *πίων* (βλ. λ.).

πίότης, -ῆτος, ἢ (*πίος, πίων*)· παχύτης, πάχος ||
μτφρ., πλοῦτος, εὐτυχία.

πίπισκω, μελλ. *πίσω*· ἄορ. *α' ἐπίσω*· μττ. ἐνεργ.
τοῦ *πίνω*, ἴδιω εἰς τινὰ νὰ πῆν, τόν κάμνω νὰ πῆν
(μετὰ διπλῆς αἰτ.): *πίσω σφε Δίενας ὕδαρ*=δὴ τοὺς
δῶσω νὰ πῖωσιν (δὴ τοὺς ποτίω) ὕδαρ τῆς Δίρκης.

πίπλω, ποιητ. ἀντὶ *πίμπλημι*, πρτ. *ἐπιπλων* διὰ
σημ. βλ. *πίμπλημι*.

πίπος καὶ **πίππος**, δ' νεοσός πιπιζων εἰσέτι
|| ἀντὶ *πιπώ*, -οῦς, ἢ=δρυσκοκόλαπτης.

Ἐτυμ.: *πίπος*· *πιπώ*· *πιπίζω*· λέξεις πεποιημέ-
ναι ἐκ τοῦ ἤχου (ὀνομαστοποιεῖται) μετ' ἀναδιπλ., πρβλ.
σανσκρ. pīpaka (πηγνόν), pīpīka· ἢ, λατ. pīpīā-

re, rիրը, րըրը (κλαυθμηρίζω), γερμ pieren (κλαυθμηρίζω), λιθ py rpi (δμ.), άρμ. bibem (δμ.), έλλ. *πίφιγξ, πιφαλλίς* (είδη πτηνών).

πιπίξω, -ίσα φωνάω πf πfώς οι νεοσοοί (δνοματοποιία, λ. πεποιημένη έκ του ήχου) [δi' έτυμ. έλ. *πίπξω*].

πίπρασκυ, ίων. **πιπρήσκω**, άναδιπλ. τύπος του *περάω*· πρκ. *πέπρᾶκα*· παθτ. α' *περᾶθήσομαι*· τετελ. μέλλ. *πεπρᾶσομαι*· παθ. άόρ. α' *επερᾶθην*· πρκ. *πέπρᾶμαι*, ίων. -*μαι* (*περάω*)· πωλῶ ταξιδεύων εις ξένας χώρας, ταξιδεύω εις μακρινάς χώρας (δηλ. *περάω*) διά νά πωλήσω έμπορεύματά μου || γεν., πωλῶ.—Παθτ., πωλούμαι || μπφ., αγοράζομαι και πωλούμαι, δηλ. προδίδομαι [δi' έτυμ. έλ. *πέρρημι, περῶ*].

πίπτω [άντι **πι-πέτω**, άναδιπλ., άκ τής *ρίξ. πετ-*, τής *έν πέτομαι*, ήτις φαίνεται έν τῷ δωρ. άόρ. *έ-πετ-ον* και έν τῷ ποιητ. *πίτ-νω*· ώς πρὸς τόν άναδιπλ. *πί-πτω*· πρβλ. *μί-μνω* έκ του *μένω, γί-γνομαι* έκ του **γίνω*].—έπ. πρτ. *πίπτω*· μέλλ. *πεσοῦμαι*, ίων. *πεσέομαι*· άόρ. *έ-πεσον*, άπρφ. *πεσειν*· πρκ. *πέπτεονα*· έπ. μτχ. *πεπτηώς* και *πεπτηώς*, -*ώτος*, άττ. *πεπτιώς*, -*ώτος*, συγκεκ. έκ του *πεπτηκώς*· ώς και νῦν, *πίπτω*, *πίπτω* κάτω, καταπίπτω || συντάσα. μετά τῶν προθ. *έν* (*πίπτω έν τεινι*, αλλά και άπροθ. *πίπτω πεδίω άντι έν πεδίω*), *έπι* (*πίπτω έπι τεινι και έπι τι*), *πρός*, *έξ*, *άπό*, *έκ* || άπολ. έν τῷ πρτ. *πέπτεονα*=είμαι χαμενός, κείμαι χαροί.— **Π** *είδικαι χρήσεις*: *πίπτω έν τεινι*=έπιπίπτω μεθ' όρμηξ κατά τινός, έπιτίθεμαι, προσβάλλω. 2) *πίπτω έκ τινός*=πίπτω έξω τινός, χάνω τι, λατ. *decidere de...* || *έκ θυμού πίπτω τεινι*=έκκίπτω έκ τής ένύσταξ τινός, χάνω τήν έννοιάν τινός. 3) *πίπτω μετά ποσεί γυναικός*=πίπτω μεταξῦ τῶν ποδῶν γυναικός, δηλ. γεννώμαι. 4) *πίπτω έν μάχη*, φονεύομαι. 5) *πίπτω*, καταπίπτω, κοπάζω, παύω, σταματῶ (ώς έπι του άνέμου «έπεσε ό άέρας»). 6) *πίπτω υπό τινός*=πίπτω διά χειρός τινός, φονεύομαι υπό τινός || νικῶμαι, καταβάλλομαι, υπό τινός || *ό Σέρξω στρατός αυτός υπ' έωντοῦ έπεσε* ('Ηρόδ.)=ό στρατός του Ξέρξου κατέρρευσε έν υπό το όδρος του ίδιου του όγκου (=λατ. *mole sua corruit*). 7) *άποτυγχάνω* || ώς. *έπι δράματος*, *άποτυγχάνω*, *άστοχῶ*, *άποδοκιμάζομαι*, λατ. *cadere*. 8) *έπι τῶν κῦδων* (του παιγνιδίου), *πίπτω* εις ώρισμένην *δέσιν* (ρίπτων έπιτυγχάνω ώρισμένον *όριδμόν*, π. χ. *δέξ'όρες*): *τά δεσοτάων εἰς πεσόντα θήσομαι*=δᾶ θερῆσω του κυρίου μου τά ρίψεις έπιτυχείξ | *έει γάρ εἰς πίπτουσαι οι του Διός κῦβοι*=διότι οι κύβοι (ai ρίψεις) του Διός είναι πάντοτε τυχηροί || γενικῶς *εἰς πίπτω*, *καλῶς πίπτω*=είμαι τυχηρός, *άποδαιών* *εὔτυχής* || ώς. *πίπτω*, «πέφτω», μεταβάλλομαι, γίνομαι, *άποδαιών*, *συμβαίνω*.

Έτυμ. *πίπτω* (άντι **πίπτω*, κατ' άναλ. πρὸς το *ρίπτω*), ίων. μέλλ. *πεσοῦμαι* (**πετόμαι*), άττ. *πεσοῦμαι*, άόρ. *έ-πεσον*, δωρ. *έπετον*, πρκ. *πέπτεονα*, έπ. μτχ. *πεπτηώς*, άττ. *πεπτιώς*, -*ώτος*· πρᾶ Τραγ. *πίτνω*· πρᾶ Πινδ. *ά-πτώς* (γεν. -*ώτος*)=ό μη πίπτων, *ό μη ύποκειμένος εις πτώσιν*· *πέσος* (γεν. *πέσους*, *ό*πετος*)=πτῶμα· πρᾶ Τραγ. *πέσωμα* (και έν άττ. *έπιγρ. πέσωμα*=πτῶσις)· *πετῶμα*, *πετῶσις*· *προπετής*, *εὔπετής*: σανσκρ. *prapati* (έφορμῶ), λατ. *peio* (=βαδίζω κατ' εὔδειαν πρὸς το μέρος τινός, ζητῶ νά φθάσω τι), *impetus*, *έξ* λατ. **pet-* (πίπτω), ταυτιζόμενου πρὸς το **pet-* (πετῶ, ἴπταμαι)· βλ. και έν *πέτομαι*, *ποταμός*.

πίρωμις, λέξιξ Αιγυπτιακή = *καλός κάγαθός, εὔγενής*.
πίσινος, η, ον (*πίσιος*)· *ό παρεσκευασμένος έκ πσιων* (τ. έ. *μπιζελίων*): *έτνος πσίαινον*=σοῦπα (άπό) *μπιζέλια*.
ΠΙΣΟΣ (Α), *δ'* είδος όσπρίου, «τό *μπιζέλια*», λατ. *pisum* [οκστ. *έτυμ.*· πιθ. είναι *έξ* η λέξιξ (θρακο-φρυγ. *z*):· τὸ λατ. *pisum* είναι *δάνειον* *έκ* τής 'Ελληνικῆς].
πίσος (Β), τὸ (*πίσω*· μέλλ. του *πίσισκω*), *άπαντῶν* *μόνον* έν τῇ *όνομ.* και *αίτ.*· *πληθ. πίσισα*=*κάθυγροι τόποι*, *λιθάδια* [δi' *έτυμ.*· βλ. *πίθω*].
ΠΙΣΙΑ, άττ. *πίτᾶ*, ή· *ώς* και νῦν, *πίσσα*, λατ. *pix* || *καοιμ.*· *φράσιξ*, *μελάντερον ήττε πίσσα* = *ειηό*

μαύρο κι' άπ' τήν πίσσα. [*πίσσα* (<πικ>: λατ. *pix*, γεν. *picis*, παλ.-σλαβ. *рѣкѣ, рѣкѣлѣ*, λιθ. *plikis* (τὸ παλ.-γερμ. *peh* είναι *δάνειον*) ή λέξιξ είναι *συγγ.* πρὸς τὰς λ. λ. *πίαρ* και *πίτυξ* και τὰς μετ' αὐτῶν *συνανηκούσας*].

πισήρης, *εξ* (*πίσσα*)· *ό εκ πίσσης κατασκευασόμενος* || *ό πλήρης από πίσσαν* || *ό όμοιος πρὸς πίσσαν*.

πίσινος, άττ. **πίτινος**, η, ον (*πίσιος*)· *ό* (πε)πισωμένος, *κεκαλυμμένος* *διά* *πίσσης*.

πισσῶ, άττ. **πίττω**, μέλλ. -*ώσω* (*πίσσα*)· *άλείφω* *διά* *πίσσης*, *πισσῶνω*.

πίστευμα, τὸ (*πιστεύω*)· *έγγυησιξ* (*ένέχυρον*) *καλής* *πίστεωξ*.

πιστευτικός, ή, *ον* (*πιστεύω*)· *ό διατεθειμένος* *νά πιστεύω* (*νά δώσω πίστιν*), *ό προθύμως πιστεύων*.

πιστεύω, μέλλ. -*σω* (*πίστιξ*)· *δ*, *τι* και νῦν, *πιστεύω*, *έχω* *πίστιν*, *έμπιστεύομαι*, *έχω* *πεποιθήσιν* *εις* *τι* (να), *παρέχω* *πίστιν* *εις* *τι* (να) || *άπολ.*, *χαλεπὸν πιστεύειν* = *είναι* *δύσκολον* *νά* *δίδῃ* *τιξ* *πίστιν* || *πιστεύω* *εις* *τινα*=*δίδω* *πίστιν* (*παρέχω* *έμπιστοσύνην*) *εις* *τινα*.— *Παθτ.*, *πιστεύομαι* *υπό* *τινός*, *θεωρούμαι* *άληθῆξ* *υπό* *τινός*, *άπολαύω* *έμπιστοσύνηξ* (*έκ* *μέρους* *τινός*). 2) *πιστεύω*, *συμφοροῦμαι*, *συμφωνῶ*, *συγκατανεύω*, *ύπακούω*, *πέθομαι*.— **Μ** *μετ' άπρφ.*, *πιστεύω* *ότι...*, *έχω* *πεποιθήσιν* (*είμαι* *θέβαιος*) *ότι...* || *ώς*. *μετά* *δοτ.* και *άπρφ.*, *έχω* *έμπιστοσύνην* *εις* *τινα* *ότι...*, *έπανοπαύομαι* *εις* *τινα* (και *είμαι* *θέβαιος*) *ότι...*— **Π** *πιστεύω* *τινι* *τι*=*έμπιστεύομαι* *τι* *εις* *τινα*.

πιστικός (Α), ή, *ον* (*πίνω*)· *πόσιμος*, *ύγρός*, *ρευστόξ*.

πιστικός (Β), ή, *ον* (*πίστιξ*)· *πιστός*, *αξιόπιστοξ*. 2) *πειστικός*, *πειστήριοξ*. 3) *γνήσιοξ*, *καθαρόξ*, *άμεικτοξ*.

πίστιξ, -*εωξ*, ή (*παίθω*, *παίθομαι*)· *δ*, *τι* και νῦν, *πίστιξ*, *έμπιστοσύνη*, *εις* *τινα*, *πίστιξ*, *πίστιξ* (*δοξοσία*), λατ. *fides*, *fiducia*· *πίστιξ* *θεῶν*=*πίστιξ* *περι* *ύπάρξεωξ* *τῶν* *θεῶν*, ή *πρὸς* *τούξ* *θεοῦξ* *πίστιξ* (*άφοσιώσιξ*, *έμπιστοσύνη*) || *πεποιθήσιξ* *περι* *τινός* *πράγματος*, *πεποιθήσιξ*, *θεβαιότηξ*, 2) *καλή* *πίστιξ*, *έμπιστοσύνη*, *τιμιότηξ*, λατ. *fides*. 3) *έμπορικῆ* *πίστιξ*, «*κρέντιτο*», *έμπορικῆ* *πίστωσιξ*: *εις* *πίστιν* *διδῶναι*=*δίδω* *τι* *έπι* *πιστώσει*.— **Π** *το* *παρέχον* *έμπιστοσύνην* *ή* *πεποιθήσιν*, *μία* *θεβαιώσιξ*, *έγγυησιξ*, *έγγυον* *καλής* *πίστεωξ*, *ένέχυρον*: *πίστιξ* *και* *όρκια* *ποιούμαι* = *άνταλλάσσω* *έγγυήσιξ* *και* *όρκου*. 2) *μέσον* *πειστικόν* (*μέσον* *καταπίεωξ*), *έπιχειρήμα*, *άπόδειξιξ*, *έλεγχοξ*.

πιστός (Α), ή, *ον* (*πίνω*)· *πόσιμος*, *πρῶτοξ* (βλ. λ.), *ύγρός*, *ρευστόξ* (πρβλ. και *πιστικός* Α).

πιστός (Β), ή, *ον* (*παίθω*)· *έπι* *προσώπων*, *ώξ* και νῦν, *πιστός*, *έμπιστοξ*, *άληθῆξ*, *είλικρινῆξ* || *έν* *Περαία* *οι* *πιστοί* *ή* *τά* *πιστά* *ήσαν* *μυστικοσύμβουλοι* *του* *Βασιλέωξ* || *πιστά* *πιστῶν* = *πιστότατοι* (πρβλ. *έσχατ' έσχάτων*). 2) *δξιοξ* *πίστεωξ*, *δξιοξ* *έμπιστοσύνηξ*, *αξιόπιστοξ*.— **Π** *έπι* *πραγμάτων*, *αξιόπιστοξ* (*που* *νά* *αξίξ* *νά* *τόν* *πιστεύω* *κανείξ*), *θέβαιοξ*, *άσφαλήξ* || *πιστευτόξ*, *πιθανόξ*.— 2) *τό* *πιστόν* (*ώξ* *όσα*), *ώξ* *τό* *πίστιξ* ||, *έγγυησιξ*, *ένέχυρον*, *άσφάλεια*, *διαβεβαιώσιξ*: *πιστόν* *ή* *πιστά* *δοῦναι* *και* *λαβεῖν*=*νά* *άνταλλάξῃ* (*νά* *δῶσῃ* *και* *νά* *λάβῃ*) *έγγυήσιξ* || *ώξ*. *τό* *πιστόν*=*καλή* *πίστιξ*.— **Π** *ώξ* *άναργ.* (*ώξ* *τό* *πίσυνος*), *ό* *πιστεύω*, *ό* *έχω* *έμπιστοσύνην* (*πεποιθήσιν*) *εις* *τι* (να). 2) *εὔπειδηξ*, *ύπακούων*, *εις* *τινα*.

πιστότης, -*ητοξ*, ή (*πιστός* Β)· *τό* *νά* *είναι* *τιξ* *πιστός*, *πίστιξ*, *καλή* *πίστιξ*, *τιμιότηξ*.

πιστώ, μέλλ. -*ώσω* (*πίστιξ*)· *καθιστῶ* *τινα* *αξιόπιστον*, *τόν* *δεομεῶ* *δι'* *έγγυήσεωξ* (*ή* *ένέχυρου*, *συμφωνίαξ* κλπ.).— **Π** *παθτ.*, *γίνομαι* *δξιοπίστοξ*, *παρέχω* *έγγυησιξ*: *όρκω* *πιστούμαι*=*δεομεῶμαι* *δι'* *όρκου*. 2) *αισθάνομαι* *έμπιστοσύνην*, *έχω* *πεποιθήσιν*, *πέθομαι*: *πιστωθείξ* = *πεποιδῶξ* *ότι...*, *θεβαιωθείξ* *ότι...*— **Π** *μέσον*, *παρέχω* *εις* *τινα* *και* *λαμβάνω* *παρ'* *αῦτο* *τό* *άμοισαίωξ* *έγγυήσιξ*, *άνταλλάσσω* *πίστιξ* (*έγγυήσιξ*). 2) *πιστούμαι* *τινα* *όφ' όρκου*=*έξ* *άσφαλήξω* *τήν* *καλήν* *του* *πίστιν* *δι'* *όρκων*, *τόν* *δεομεῶ* *δι'* *όρκων*.

πίστρα, ή (πίνω)· ή «ποτίστρα», τόπος εν ᾧ ποτίζονται τὰ ζῷα | τὸ ἀγγετον ποτίσματος (εκουδός, καρδόρα).

πίστρον, τὸ (πίνω)·—**πίστρα** (βλ. λ.).
πίστωμα, -ατος, τὸ (πιστόω)· ἐγγύσις, βεβαίωσις, ἐχέγγυον, ἐνέχυρον. 2) **γρηλάτα πιστώματα** = πιστοὶ γέροντες, ὡς **πιστά Περωσῶν=πιστοὶ Περωσῶν**.
πιστός, ἐπὶρρ. τοῦ πιστός (βλ. λ.)· κατὰ ἀξίωσιν ὄντων τρόπον, πιστός, ἀξιοπίστως || κατὰ πειστικὸν τρόπον, πειστικῶς.

πιστώσαντο, ἐπ. γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ πιστόω.
πίσυγγος, δ' σκυτοτάμος, ὑπόδηματοποιός || **πίσσυγγιον**, τό=τὸ ἐργαστήριον τοῦ πισύγγου (ὑπόδηματοποιού). [πρβλ. Ἑουσ. ἀπέσσυμpton σκυτεῖον, επεσσύπητ' σκυτεῦτρια]· σχοταίν. ἐτυμολ.]

πίσυνος, η, ον (πίθω)· μετὰ δοτ., ὁ ἔχων πίστιν (ἐμπιστοσύνην, πεποίθησιν) εἰς τί(να), ὁ πεποιθὼς εἰς τί(να), ὁ σθηρίζομενος εἰς τί(να).

πίσυρα, οί, αί, **πίσυρα**, τά, αἰολ. ἀντὶ τέσσαρες, τέσσαρα (βλ. λ.).

πίσω, μελλ. τοῦ πιπίσκω.

πίνα, ἐπ. ἀντὶ ἐπίνα, γ' ἐν. πρτ. τοῦ πίτημι.

πίνας, ἄσα, ἄν, μτχ. τοῦ πίτημι.

πίτημι, παρἄλλ. τύπος τοῦ πετάννυμι· ἐκτείνω, ἐξελπώνω [δι' ἐτυμ. βλ. πετάννυμι].

πίνω (Α)·—**πετάννυμι**.

πίνω (Β), ποιητ. τύπος ἀντὶ πίπτω, χρησιμοποιούμενος ἀντ' ἐκείνου διὰ μετρικῶς λόγους, δασκίς δηλ. τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ βραχέα τὴν παραλήγουσαν, δπως διὰ τὸν ἀντίθετον λόγον χρησιμοποιεῖται τὸ μέτρον ἀντὶ τοῦ μέτρον, δασκίς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ μακρὰν τὴν παραλήγουσαν.

πίτῳ, ἡ, ἀττ. ἀντὶ πίσσα (βλ. λ.).

πίτίνος, η, ον, ἀττ. ἀντὶ πίσινος (βλ. λ.).

πίτῶς, ἀττ. ἀντὶ πεισάω.

πίτῷ-κάμπης, -ου, δ'·—**πεινοκάμπης** (βλ. λ.).

πίτῶλεω, μελλ. -σα (πίτυλος)· ὡς τὸ κοινὸν ἐπιτουλῶ, «ἐπιτουλίζω» | κινῶ τὸς χεῖρας μου κανονικῶς (ρυθμικῶς) ὡς οἱ κωπηλατοῦντες.

ΠΙΤΥΛΟΣ, δ' τὸ ρυθμικὸν πλατάγημα τῶν κωπῶν: ἐνὶ πετύλω=μέ ἕνα ρυθμῶν, μῆ φωνῆ, πάντες ὄμοι.— || τὸ πλατάγημα (ὁ ἦχος) σταγόνων ὕδατος πιπτουσῶν ταχέως καὶ ρυθμικῶς || **πίτυλος σκύφου**=τὸ πλατάγημα (ὁ ρυθμικός ἦχος) τὸ προκαλούμενον ὑπὸ οἴνου ἐχγεομένου εἰς ποτήριον. 2) ὁ ἦχος ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ταχείας διαδοχῆς κτυπημάτων (πληγμάτων), ὅπως τὰ ἐπὶ τοῦ στήθεος τῶν θρηνοῦντων, ἢ τὰ τῶν χειροκροτημάτων, ἢ τὰ καταφερόμενα ὑπὸ τῶν πυγμάχων. 3) μτφρ., ἐπὶ πάσης διαίτας καὶ παραφόρου κινήσεως, ἢ ἐπὶ σφοδρῶν συναισθημάτων (ὄργης, χαρᾶς κλπ.).

Ἑτυμ.: **πίτυλος**· **πιτυλεύω**· **πιτυλίζω**· τὸ ἀρχικὸν πετ- (*peit-· λατ. **peilians** (παράφορος, ὄργιλος, αὐθάδης, λαγνός, ἀσελγής), **peilicus** (: **peio**), εἰς ἰαπ. ***pei-** τοῦ ἐν τῷ **πέτομαι** καὶ **πίπτω** (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους πετ- (***peit-**· **qnit-**· ***qntē(i)-t**, πρβλ. ***qntē-t** ἐν τῷ **πάσσω** λατ. **quallo**. ***Allo**ι προτιμῶσι νὰ τὸ θεωροῦσι προερχόμενον ἐκ τοῦ **πίτυς**, ὁπότε ἀρχικῶς **πίτυλος**=**ἐρετμός** (κώπη)· ἀπίθανος εἶναι βεβαίως καὶ ἡ ἐκ τοῦ **πέσσω** (ξεφλουδίζω) παραγωγὴ του, ἐντελὼς δ' ἀπαράδεκτος εἶναι ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων γινομένη συσχέτισις τὸν πρὸς τὸ **τύπτο**, οἰνοὶ κατὰ μετασχηματισμὸν (τύπτελος) **τύπτελος** > **πίτυλος**).

πίτῷ-κάμπης, -ου, δ'·—**πίτυτ-κάμπω**· ὁ κάμπων (λυγίζων) πίτυς (πεύκα), ἐπιθ. τοῦ λησαῖο Σίνιδος, ὁ ὁποῖος εἶχαν ἀγκατασταθῆ παρὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου καὶ ἀθανάτους τοὺς διαβαίνοντας ἐκείθεν δένων τὰ ἄκρα των (χεῖρας καὶ πόδας) εἰς τὰς κορυφὰς δύο πτύων, τὰς ὁποίας λυγίζων ἦναι πρὸς στιγμὴν, ἀφίπων δὲ αὐτὰς ἐπαιτα ελευθέρας νὰ ἐπανάθουν εἰς τὰς θέσεις των, καὶ προκαλῶν οὕτω τὸν διαμελισμὸν.

πίτῷ-τρέφος, ον (πίτυς+τρέφω)· ὁ τρέφων πίτυς, ὁ ἔχων ἀφθονίαν πτύων.

πίτῳρον, τό (πέισσω?)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθῷ, ἔτι καὶ νῦν, πίτυρον, ἐπίτυρο, ὁ φλοιὸς τοῦ οἴτου | γανικῶς, ἀπορριμματα, σκύβαλα, σκουπίδια, λατ. **furfur, furfura**. [πρβλ. Ἑουσ. **επήττα**· **πίττωσα**,

επητίται· **πίτῳροι**· **ἄρτοι**· **Δάκωνες**]· **πιτ-** καὶ **πητ-** εἶναι ἀκέραιοι δύο βαθμίδων τοῦ ἰαπ. ***qē(i)-t**, πρβλ. ***qē(i)-** ἐν τῷ **πῆν**, καὶ τοῦ ***qntē-t** ἐν τῷ **πάσσω**, λατ. **quallo**· οἱ νεώτεροι δηλ. ἐτυμολόγοι δὲν δέχονται πάντας τὴν ἐκ τοῦ **πέισσω** παραγωγὴν τῆς λ.).

ΠΙΤΥΣ, -υος, ἡ, ποιητ. δοτ. πληθ. **πίτυσιν**· τὸ δένδρον πίτυς, ἡ πεύκη· ἡ «κουκκουραριά», λατ. **pinus** || παροιμ., **πίτυος δίνην** (ἢ **τρέπον**) **ἐκτρέβομαι** = καταστρέφομαι δίκην πίτυος, δηλ. ἐντελῶς, ἐπειδὴ ἡ πίτυς ἅπαξ κοπεῖται δὲν ἀνοδλοστανεὶ πλέον.

Ἑτυμ.: **πίτυς**· **pit** (πίτυς) ἐν διαλέκτῳ τοῦ Pamir, βυκορ. τύποι τῶν συνθέτων ὡς τὸ **σανοκρ. pitu-dā-ru-h** (εἶδος πίτυος, κυρ. ρητινώδες δένδρον, **dāru**: **dā-ru, drūs**) (ἰαπ. ***ritu** (ρητίνη), λατ. **resinā** (βλέννα, μύξα)· ἡ πρὸς τὸ λατ. **pinus** ἐτυμολ. συγγέν., καὶ τοῦ ἐξόφθαλμος, ἀμφοιθετίζεται ἐπὶ τινων (***rit(s)no-s**, ***rit(s)nu-s**, εἶτα ἐκπεσόντος τοῦ **s** ***ritu-s**, ἢ ***ricno-s** συγγ. τῷ λατ. **rix**=πίσσα) τὸ ἰαπ. ***ritu-** ἔχει σχεῖον πρὸς τὸ ***roi-** βλ. ἐν **πίαρ**, **πίνω**.— Τὸ **σανοκρ. ritū-h** (ὀπός, χυλός, τροφή) (ἰαπ. ***rxh-** περὶ οὗ βλ. ἐν **πατόμαι**).

ΠΙΤΥ-ΣΤΕΠΤΟΣ, ον (πίτυς+στέφω)· ὁ ἐστεφμένος διὰ πίτυος, ὁ ἐστεφανωμένος με φύλλα πίτυος.

ΠΙΦΑΪΣΚΩ (ἀναδιπλ. τύπος τοῦ φαίνω, συγγ. τῷ φάσκω, ὡς τὸ **διδάσκω** εἶναι συγγ. τῷ **δαίω**), ἐν χρησίμῃ δπως μόνον κατ' ἐναστ. καὶ πρτ.· καθιστῶ τὴ φανερόν, δηλῶ, φανερώνω, δεικνύω, ἀποκαλύπτω || κατὰ τὸ πλεῖστον δεικνύω διὰ λόγῳν, γνωστοποιῶ, διηγοῦμαι, διακηρύσσω, ἀποκαλύπτω, λέγω. 2) μέσον, φανερώνω, ἀποκαλύπτω, διακηρύσσω. [ὡς πρὸς τὴν προσφθάν τὸ **πι-** ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἡμῖσι τὸ ὁμηρικῶ ἐξαμέτρου, πρὸ τῆς πενηνταμεροῦς τομῆς, εἶναι **πιτ-**, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἡμῖσι ἀείποτε **πλ-**· τὸ μέσον **πιφαΐσκει** ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ μέτρῳ, διὸ ἀείποτε **πλ-**· ἐπίσης παρ' Ἀισχύλῳ ἀείποτε **πλ-**· βραχὺ δὲ εἶναι κατὰ κανόνα τὸ -s ἐν τοῖς μετὰ τοῦ ἀναδιπλασιαμοῦ τύποις (πρβλ. **διδάσκω**, **εἰτάινο**, **εἰτάσκω** κλπ.) [διὰ τὴν ἐτυμολ., βλ. **φάος**].

πίω, ὄποι. ἀορ. δ' τοῦ πίνω.

ΠΙΩΝ, δ, ἡ, οὐδ. **πίων**, τὸ, γέν. **πίωνος** (ἀνὸμ. θηλ. **πίωρα**, βλ. λ.).— **λατ. pinguis**· παχύς, λιπαρός, παχύσαρκος, στιλπνός (ἐπὶ ζῷων) || ἐλαιώδης (λοδερός), λιπαρός.— || μτφρ., ἐπὶ ἀθάφους, παχύς, λιπαρομένος, εὐφορος, γόνιμος || ὡς. πλούσιος.— ||| συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. **πίωτερος**, **πίωτατος** (ὡσεὶ ἐκ τοῦ **πίος**) [δι' ἐτυμ. βλ. **πίαρ**].

πίων, οὔσα, ὄν, μτχ. ἀορ. δ' τοῦ πίνω.

πλαγῆ, ἡ, ὄμορ. ἀντὶ **πληγῆ**.

πλάγιός, μελλ. -άσω (πλάγιος)· στρέφω πρὸς τὰ πλάγια, κάμνω νὰ νὰ κλίνῃ (ἐνὰ γέρνη)· πλάγιως, τὰ κάμνω νὰ λοξοδρομήσῃ, ἐνὰ παίρνῃ βόλτες.

πλάγι-αυλός, ὁ (πλάγιος+αὐλός)· ὅτι καὶ νῦν, πлагіаυλος, πλάγιος αὐλός, παίζομενος πλάγιως (ὡς τὸ «φλάουτος»), ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν ὀρθιον αὐλόν, τὸν μετὰ γλωττίδος (ὡς τὸ «κλαρινέτο»).

πλάγιος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον· ὡς καὶ νῦν, πлагіаος, πлагіаος τοποθετημένος, λοξός, λοξῶς (ἐγκροσίως) τοποθετημένος | **εἰς πλάγιον**=πлагіаος, λοξῶς, πρὸς τὰ πλάγια || **τὰ πλάγια**=ὡς καὶ νῦν, τὰ πλάγια μέρη, αἱ πλευραὶ, ἐτὰ πλάϊνά», (ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ) αἱ πτέρυγες τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως || **εἰς τὰ πλάγια**=ὡς καὶ νῦν, πρὸς τὰ πλάγια, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ | **κατὰ πλάγια**=κατὰ τὰ πλεύρα || **ἐκ πλάγιον**=ἐκ τῶν πλευρῶν, εἰς τὰς πλευράς || **πлагіаος λαμβάνω**· **τοὺς πολεμίους**=τοὺς καταλαμβάνω (τοὺς προφθάνω καὶ ἐπιτίθεμαι κατ' αὐτῶν) ἐκ τῶν πλάγιων.— || μτφρ. (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐθύς**), πлагіаος, λοξός, δολίος, ἀπατηλός. [**πлагіаος**· **πлагіаίω**, **πлагіаίζω**· δι' ἐτυμ. βλ. **πλάγιος**].

πλάγιος (πлагіаος)· στρέφω πρὸς τὰ πλάγια, κινῶ πρὸς τὰ πλάγια.

πλάγιως, ἐπὶρρ. τοῦ **πλάγιος**, ὡς καὶ νῦν, πлагіаως, λοξῶς.

πλαγκτήρ, -ῆρος, ὁ (πλάζω)· ἐνεργ., ὁ ὁδηγῶν ἐξω τῆς ὁδοῦ, ὁ παραπλάνων, ὁ πλάνων. 2) παθητ., ὁ περιπλανώμενος, ἀλήτης.

πλαγκτός, ἡ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν (πλάζω)· ὁ

περιπλανώμενος, περιφερόμενος, ἀλήτης.— || μτρφ., ὁ κατὰ τὰς φρένας ἄστατος (περιφερόμενος τῆδε κάκεισε), παράφρων, ἀκατάστατος, τεταραγμένος τὰς φρένας ἔχων.

πλαγκτούνη, ἡ (πλαγκτός)· ὡς τὸ πλάνη (βλ. λ.), περιπλάνησις, τὸ περιφέρεσθαι τῆδε κάκεισε.

πλάγξομαι, μέσ μελλ. τοῦ πλάξω.

πλαγχθῆναι, -θῆεις, ἀπρφ. καὶ μτχ. παθ. αορ. α' τοῦ πλάξω.

πλάδάρω, ἄ, ὄν (πλάδος)· δι,τι καὶ νῦν, ὑγρός, νοτερός, βοχερορός.

ΠΛΑΪΔΟΣ, ὁ· ὑγρασία, «μούχλισμα».

Ἔτυμ.: πλάδος· πλάδαρός· πλάδαώ· λεττ. *peid-*

dét (κολυμβῶ), *peidéi's* (λούομαι), *peidik'is* (τέλμα),

peidékscha, *plidinát* (λούομαι) (ιαπ. **peid-*, **p[ɪ]d-*),

λατ. *palus*, -*ūdis* (τέλμα), καλ-γερμ. *fliozan* (ρέειν),

λιθ. *plaudzu*, *plaustrī* (πλύνω), *plūstu*, *plūdau*, *plūsī*

(ἐπιπλέω, κυματίζω· πλημμυρίζω), λεττ. *plūdi* (κα-

τακλυμός, πλημμύρα), *pludet* (ἐπιπλέω)· ἐξ ιαπ.

**pe(i)*, **peie* **peiu*- (ρέειν, κολυμβῶν) ἐκτετ. κατὰ

ἐν -*d-*, ἢ (ἦττον πιδανῶς) *πλαδ-* <**p[ɪ]d-*, ιαπ. **plend-*

ΠΛΑΪΩ, ἐπ. πρτ. πλάζω· κλ. πλάγξω· ἄορ. α'

ἐπλάγξα· ὡς τὸ πλανάω (βλ. λ.), κάμνω τινά νά πε-

ριπλανηθῆ, τόν ἀποπλανῶ ἐκ τῆς ὁρθῆς ὁδοῦ, τόν

κάμνω νά ἐκκλινῆ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, τόν πετῶ

μακριά || μτρφ., ὁδηγῶ τινά ἐξ ὁδοῦ, τόν συγ-

χυζῶ, τόν διαταράσσω, τόν ἐξαπατῶ || δελεάζω τι-

νά, τόν «ξελογιάζω».— || Παθητ., μετὰ μέσου μελλ.

πλάγξομαι, παθητ. ἄορ. α' *ἐπλάγχθη*, ἐπ. *πλάγ-*

χθη· περιπλανῶμαι, περιφερόμαι || ἀποπλανῶμαι,

ἐξαπατῶμαι || παρατρέπομαι, ἐκκρούομαι.

Ἔτυμ.: πλάξω (**πλανξδω*, **πλαγγω*) (κυρ. *πλά-*

ξω=πλήττω, καὶ πλήττων ἀπομακρύνω τινά τῆς ὁ-

ρθῆς ὁδοῦ, τόν κάμνω νά περιπλανηθῆ τῆδε κάκει-

σε, παροδηγῶ· παθ. περιπλανῶμαι), μελλ. *πλάγξω*,

παθ. ἄορ. *ἐπλάγχθη*· ἀπ. *πλαγέτος* (πρβλ. *πλαγκται*

πέτρα ἢ *Πλαγκται*=*Συμπληγάδες* ἢ *Κυνάει*)· λατ.

plangō, πρκ. *plangxi*, *plangctus*, -*us*, ἀγγλ.-σαξ. *flascor*

(βέλω) βλ. καὶ *πλήσσω*.

πλάθῶνῃ, ἡ (πλάσσω)·=πλάθανον (βλ. λ.).

πλάθωνον, τό, καὶ **πλάθανος**, ὁ (πλάσσω)· πλα-

στήριον («πλασταριά», «πλαστοάνιδο», «πιττοσά-

νιδόν»), πλατεία δηλ. σανίς, ἐφ' ἧς ἐπλοθον ἔρτους,

πλακοῦντας κ.τ.π. [*πλάθανον*: καλ-γερμ. *flado* (γλύ-

κυσμα, πλακοῦς δυοσίας), μεσ-γερμ. *vlade* (πλακοῦς

πλατύς καὶ λεπτός)· ὡς μεσ-γερμ. *vluder*· ἐξ ιαπ.

**plak(h)*, **plei(h)*· (εἶμαι ἀβαθῆς καὶ πλατύς)· βλ.

ἐν λ. *πλάτος*.

πλάθηναι, **πλάθει**, ἀπρφ. καὶ μτχ. παθ. αορ. α'

τοῦ *πλάξω*.

πλάθω, παράλ. ποιητ. τύπος τοῦ *πλάξω*· ὡς ἀμτβ.

πάντοτε, προσεγγίζω, ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω.

[*πλάθω*, ἄορ. *ἐπλάθην* (μετὰ παθητ. μορφῆς ἄλλ' ἀμτβ.

σημασ.)· *πλάθω*· δι' ἔτυμολ. βλ. *πέλας*].

ΠΛΑΪΣΙΟΝ, τό· ἐπίμηκες τετράπλευρον σχῆμα ἢ

σῶμα || *ἰσοπλευρον πλαίσιον*=τετράγωνον||ἐπὶ στρα-

τεύματος, *τέτακται ἐν πλαίσιῳ*=τό στράτευμα ἔχει

περαταχθῆ εἰς σχῆμα τετραγώνου (λατ.=*agmine*

quadrato), ἐν ἀντιθέσει, πρὸς τὴν «τάξιιν πορείας»

(λατ. *agmine longo*).

Ἔτυμ.: *πλαίσιον*· λιθ. *at-si-plaitan* (ἀνελίσσο-

μαι, ἀναπτύσσομαι, παρατάσσομαι)· ἐκ τινος *ρίξης*,

ἧτις πιθανῶς εἶναι παραλλαγὴ τῆς *ρίξης* τῆς *λέξ*. *πλα-*

τῶς καὶ τῶν συνανηκουσῶν αὐτῆ.

πλακεῖς, *εἶσα*, *ἐν*, μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *πλέκω*.

πλάκερός, ἄ, ὄν (πλάξ)·=πλατύς (βλ. λ.) [δι' ἔτυμ.

βλ. *πλάξ*].

πλάκινος, ἡ, ὄν (πλάξ)· ὁ κατασκευασμένος ἐκ

πλάκων || ὁ ἐκ σανίδων, σανίδινος, σανιδένιος, ξύ-

λινος.

πλάκοῦς, -οῦντος, ὁ, συνηρ. τύπος τοῦ *πλακοῦς*

(*πλάξ*)· πλατὺ ζυμαρικόν, πλακωτόν, πίττα.

πλάκτωρ, -ορός, ὁ, δωρ. ἀντι *πλήκτωρ*.

πλάν, δωρ. ἀντι *πλήν*.

πλανάω, ἰων. -έω, μέλλ. -ήσω (πλάνη)· κάμνω

τι(νά) νά πλανηθῆ, νά περιπλανηθῆ, τόν παραπλα-

νῶ || τόν ὁδηγῶ ἔξω τῆς ὁδοῦ, τόν περιφέρω ἐδῶ

κί' ἐκεῖ || ἐπὶ πλοίων, τὸ ὠδῶ (τὸ κατευθύνω) ἔξω

τῆς πορείας του || γενικῶς τὸ(ν) ἀποπλανῶ, τὸ(ν)

παραπλανῶ, τὸ(ν) παρασύρω εἰς σφάλμα (πλάνην),

τὸ(ν) ἐξαπατῶ.— || παθητ. *πλανῶμαι*, μετὰ μέσ. μέλλ.

πλανήσομαι, παθ. ἄορ. α' *ἐπλανήθην*, πρκ. *πεπλάνη-*

μαι· περιπλανῶμαι, περιφερόμαι, ἐκτρέπομαι || μετ'

αἰτ., *πλανῶμαι χθόνα*=περιπλανῶμαι ἀνά τὰς πε-

ριοχὰς χώρας τινός, λατ. *oberare* || *πλανῶμαι ἐν*

λόγῳ=περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν κατὰ τὴν διάρ-

κειαν τοῦ λόγου μου, ἢ ἐξέρχομαι τοῦ θέματος

κατὰ τινά ἀρήγησιν || πλανῶμαι (περιπλανῶμαι) κατὰ

τόν νοῦν, ἐτὰ χάνω», περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν.

ΠΛΑΪΝΗ, ἡ· ἡ περιπλάνησις, τὸ περιφέρεσθαι

τῆδε κάκεισε, παρέκθισις || μτρφ. ἀποπλάνησις, πα-

ραπλάνησις, ἐξαπάτησις, ἀπάτη, λατ. *error* || μτρφ.

ὡς *λάδος*, σφάλμα.

πλάνημα, -ατος, τὸ (πλανάω)· περιπλάνησις || μτρφ.

ἀστασία, ἀμφιβολία || μτρφ. ὡς σφάλμα, λάδος.

πλάνης, -ητος, ὁ. (πλάνη)· ὁ περιπλανώμενος,

περιφερόμενος, ἀλήτης, λατ. *erro* || *πλάνητες ἀστέ-*

ρες=οἱ περιπλανώμενοι ἀστέρες, οἱ πλανῆται (πρβλ.

ἀπλανεῖς).

πλάνησις, -εως ἢ (πλανάω)· περιπλάνησις || δια-

σκόρπισις, διασπορά || μτρφ. ἀποπλάνησις, ἐξαπάτησις.

πλάνητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πλανάομαι*· *δεῖ πλα-*

νάσθαι=πρέπει νά περιπλανῶται τις, νά περιφέ-

ρεται.

πλάνητης, -ου, ὁ, θηλ. -ῆτις, -ίδος, ἡ (πλανάω)·

=πλάνης, περιπλανώμενος. 2) πλανήτης, ὡς καὶ

νῦν ἐπὶ ἀστέρων.

πλάνιος, α, ὄν, ποιητ. ἀντι *πλάνος* (βλ. λ.).

πλάν-οδία, ἡ (πλάνος+ὁδός)· ἡ ἐσφαλμένη ὁδός,

ἐσφαλμένη πορεία, ἀτραπός [*πλάν-* χάριν τοῦ μέτρου]·

κυρ. θηλ. τοῦ ἔπομ.

πλαν-όδιος, α, ὄν· ὁ πορευόμενος δι' ἀτραπῶν,

ὁ περιπλανώμενος ἔξω τῆς ὁδοῦ, γεν. ὁ περιπλα-

νώμενος (ὡς καὶ νῦν λέγεται).

ΠΛΑΪΝΟΣ (Α), ἡ, ὄν, ὡς καὶ -ος, -ον· ἐνεργ., ὁ

παροδηγῶν, παραπλανῶν, ἀποπλανῶν, ἐξαπατῶν ||

ὡς ὄσο. ὁ *πλάνος*=ὁ ἀπατεῦν. 2) παθ., περιπλα-

νώμενος, περιφερόμενος τῆδε κάκεισε || μτρφ. ἄ-

στατος, ἀσταθῆς. [δι' ἔτυμ. βλ. ἔπομ.].

ΠΛΑΪΝΟΣ (Β), ὁ·=πλάνη, περιπλάνησις, παρέκθι-

σις, παρεκτροπή || *φροντίδος πλάνοι*=οἱ περιπλανῆ-

σεις τῆς σκέψεως || *πλάνος φρονῶν*=παραπλάνησις

φρονῶν, παραφροσύνη, μανία.

Ἔτυμ.: *πλάνος*· *πλάνη*· ἐπιθ. *πλάνος*, ὄν· *πλα-*

νάω· *πλάνης*· ἐξ ιαπ. **peia-* (=πλήττω)· διὰ τὴν ση-

μασ. βλ. *πλάξω*.

πλάνο-στειθής, ἐς (πλάνος+στεῖβω)· ὁ πατούμε-

νος (καταπατιόμενος) ὑπὸ περιπλανωμένων ἀν-

δρῶπων.

πλάνυττω=πλανάομαι (βλ. λ.), περιπλανῶμαι.

ΠΛΑΪΞ, ἡ, γεν. *πλάκός*· πᾶν τὸ ἐπίπεδον καὶ ἀ-

ναπεπταμένον πρᾶγμα, ἐπίπεδος χώρος, πεδιάς ||

πόντον πλάξ=ὁ ὠκεανός || ὄροπέδιον, μικρὰ πεδιάς

ἐπὶ τῆς κορυφῆς θουνοῦ || ὡς καὶ νῦν, πλάξ, «πλά-

κα», πεπλατυσμένος καὶ ἐπίπεδος λίθος || ἐπιτύμ-

βιος πλάξ.

Ἔτυμ.: *πλάξ*· *πλακερός*· *πλάκινος*· *πλακοῖς*·

πλακοῦς· *πλακώδης*· *πλακίς*· λατ. *plancus*, *planca*,

placeo, *placiūs*, *placo*, *plancus*· πρβλ. ἔτι καλ.-ιρλ.

lecc (gaul. **licca*, ιαπ. **p[ɪ]g-nā*=πλάξ), gall. *lîch*

(*lapis scandula*, *tabula saxea*), λιθ. *plaszlak* (πα-

λάμη), *plószczas* (ἐπίπεδος), λεττ. *plaki* (γίνομαι

ἐπίπεδος), *plaka* (κόποςος γαλεῖᾶδος), *plakans* (ἐπί-

πεδος), καλ-γερμ. *fluoh*, *flah* (νεο-γερμ. *flach*), μεσ-

γερμ. *vluo* (βράχος ἀπόκρημνος), ἀγγλ.-σαξ. *slanes*

flôh (=λατ. *gleba silicis*), παλ-νοργ. *flaga*, ἀγγλ.

flag-(stone)· ἐξ ιαπ. **plac-* (**relac-*)=πλατύς, ἰσό-

πέδος, παραλλ. πρὸς τὸ **pelag-* (ἐν τῷ *πέλαγος*) κατ'

ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **pelā-* (ἐν τῷ ἑλλ. *πέλανος*)· πρβλ.

ὡς καὶ *πλάξω* καὶ *πλάνος*.

πλάξεν,·δωρ. ἀντι *ἐπληξεν*, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ

πλήσσω.

τι πλατύ, πλατύνω, «πλαταίνω», «φαρδαίνω», εύρύνω, άπλώνω, έπεκτείνω.— μέσον, *πλατύνομαι την γην* = πλατύνω, έπεκτείνω, την χώραν μου. 2) άνοιγω διάπλατα, διαστέλλω || γ' έν. παθ. πρκ. *πεπλάτυνται* = έχει διασταλή, έχει διανοιχθή.

πλάτυ-νωτος, ον (*πλατύς+νωτός*)· ό έχων πλατέα νώτα, εύρύνωτος, ό έχων πλατείαν ράχιν.

πλάτυ-ρρους, ον, και κατά συναίρ. -ρρους, -ουον (*πλατύς+ρρώς*)· ό πλατέως ρέων, ό πλατύ ρεύμα έχων, πλατύς, εύρύς.

ΠΛΑ-ΥΤΥΣ, εία, ύ, ίων. θηλ. *πλατέα*· ως και νυν, πλατύς, εύρύς, «φαρδύς» || έπιπέδος, άναπεπταμένος.— μ.φρ., *πλατύς κατάγελως* = «πλατμά» χλεύη, όλοφάνερος σαρκασμός | *πλατύς όρκος* = μέγος όρκος. 2) ως οσα. ή *πλατέα* (ένν. *δδδς*), *δ*, τι και νυν λέγεται «πλατεία» | ή *πλατέα* (ένν. *χσιρ*) = τό παλαμόχερο.— || άλμυρός, ύφάλμυρος, γλυφός (διότι άρχικώς ή περιφρασίς *πλατύ ύδωρ* άχρησιμοποιοιέτο έπί τής θαλάσσης).— || συγκρ. *πλατύτερος*, βπερθ. *πλατύτατος*.

Έτυμ.: δι' άτυμ. βλ. και *πλάτος*· ως προς την έν σημειωθήσαν σημασίαν «άλμυρός» πρβλ. σανσκρ. *pa-tu-h* (στοφός εις την γεύσιν, ύφάλμυρος, άλμυρός) <**prati-*, **pratu-*· πρβλ. σανσκρ. *pa-tati* (διαρρηγνύομαι), βλ. και έν *σπάλαξ*.

πλάτυτης, -ητος, ή (*πλατύς*)· πλάτος, εύρος, «φάραδος» || γεν., έκτασις, μέγεθος, όγκος.

πλέας, αίτ. του *πλέας* (βλ. λ.).

πλεγών, έπίρρ. (*πλέκω*)· συμπεπλεγμένως, έμπεπλεγμένως.

πλέγμα, -ατος, τό (*πλέκω*)· πών τό πεπλεγμένον ή συνεστραμμένον δίκτυον || έν τφ πληθ., στέφανοι, στέμματα.

πλέες, και δωρ. συνηρ. πλείς, οί, αίτ. πλέος, έπ. άντι *πλείονες*· συγκρ. του *πολύς*· οί περισσότεροι.

πλεθρίαίος, α, ον· ό έχων τό μέγεθος (μήκος ή έκτασις) ένός πλεθρον.

ΠΛΕΘΡΟΝ, έπ. πλέθρον, τό· ως μέτρον μήκους, *πλέθρον* = 100 έλλ. πόδ. (δηλ. 30,82 μ.), ήτοι τό έκτον του άρχαιου σταδίου.— || ως τετραγων. μέτρον έπιφανείας, *πλέθρον* = 10.000 τετραγ. πόδ., ήτοι 950 τετραγ. μ.

Έτυμ.: *πλέθρον*· πρβλ. 'Hουχ. *επιθήθρον είδος μέτρον*· *ά-πλέθρος* = άπειρος· σκοταίν. άτυμ.· κίθ. <ιαπ. **prelē*- (πληρώ), Ζενδ. *frēmi* (άφθονία) (<**prani-*, ιαπ. **re*(*leni*)).

Πλείας, -άδος, ή, έν τφ πληθ. Πλείαδες, ίων. Πληιάδες, οί έπτά θυγατέρες του 'Ατλαντός και τής Πληϊόνης, τός όυσας ό Ζεύς μετεμόρφωσεν εις άστέρας άποτελέσαντας τόν άστερισμόν των Πλείαδων (βλ. Κ. Ε. Α.).

Έτυμ.: *Πλείαδες*, λ. σχηματισθήσα υπό την έπίδρασιν του έπιθ. *πλέος* (ή πιθανώτερον του ρήμ. *πλέω*), τροποποιηθήσα δέ εις τό τέρμα της κατ' άναλογίαν προς τό «*Υάδες*» παρά τφ 'Αλκιμάδι κ. ά. φέρονται ως *Πελείαδες*, τ. έ. αί *πελειάι*, κατ' έπίδρασιν του *πέλειαι* (=περιστεραί)· ιαπ. **plevij-*· ως δέ αί '*Υάδες* άνομάσθησαν ούτω εκ του ύω κατ' άναφοράν προς την έποχήν των βροχών, ούτω και αί *Πλείαδες* άνομάσθησαν ούτω εκ του *πλέω*, έπειδή ή έπιτολή των συνέπιπτε μέ την άρχην τής πλοΐμου έποχής. Παρά ποιητάς όμως όνομάζονται ένίοτε και *πελειάδες*, παριστάμεναι ούτω ως *περιστεραί*, όπως και αί *υάδες* ως χόιροι, άμψότεροι δέ ό άστερισμοί (*Πλείαδων και 'Υάδων*) παριστάντο ως φεγγόντες πρό του άστερισμού του *Κυνηγού*.

πλείων, πλείο, πλείτο, εύκτ. μέσ. άορ. β' του *πέμπηναι*.

πλείν, άττ. άντι *πλέον* (ως τό *δειν* άντι του *δέον*)· πλέον, περισσότερον (βλ. και *πλείων*).

πλείος, η, ον, ίων. και έπ. άντι *πλέος* (βλ. λ.).

πλείότερος, η, ον· συγκρ. του *πλείος* (βλ. λ.).

πλείοτικός, έπίρρ. (*πλείστος*)· ως και νυν, πλείοτικός, τός περισσότερος φοράς, συχνάκις, πολλάκις, παρά πολύ συχνά

πλείστης, ες (*πλείστος*)· πολλαπλούς | *άπας*

πλείστης χρόνος = ή δλη έκτασις του χρόνου, *δ-λος* ό μακρός χρόνος.

πλείστηρίζομαι, άποθ. (*πλείστηρης*)· άποδίδω εις τινα την κυρίαν ένοχήν διά τι, τόν κατηγορώ ως τόν κύριον ύπαίτιον κακού τινος.

πλείστο-δόλος, ον (*πλείστος+βαλεΐν*)· ό τά πλείστα δάλλων, ό σημειών (πραγματοποιών) τός περισσότερας έπιτυχίας.

πλείστό-μ-θροτος, ον (*πλείστος+θροτός*)· ό συχναζόμενος υπό πλείτων άνδρώνων, περί τόν όποϊον συνωστίζονται (συνωδούνται) πλείστοι θνητοί.

πλείστος, η, ον, βπερθ. του *πολύς*· *δ*, τι και νυν, πλείστος, παρά πολύς, λατ. *plurimus* || *φα*. παρά πολύ μέγας || *οί πλείστοι* = οί περισσότεροι, ό μεγαλύτερος αριθμός || *τό πλείστον* = τό μεγαλύτερον μέρος του... , *τό πλείστον του...* || *φα*. και κατά τό γένος του οσα. μεθ' ού συνανήκει: *δ πλείστος του βίου* = τό μεγαλύτερον μέρος τής ζωής | ή *πλείστη τής στρατιάς* = τό μεγαλύτερον μέρος του στρατού | ή *πλείστη γνώμη ήν* = ή γνώμη μου (ή ιδέα μου) κατά τό πλείστον ήτο... (ή γνώμη μου κυριώτατα έκλινε προς...) | *πλείστος είμι τή γνώμη* = κατά τό μέγιστον μέρος είμαι τής γνώμης *δτι...* | *δσοι πλείστοι* = *δσον* τό δυνατόν περισσότεροι | *έν τοις πλείστοι* = οί περισσότεροι περίπου (πρβλ. *έν τοις πρώτοι*). — *τό ούδ. πλείστον* ως *έπίρρ.* = *μάλιστα*, *τά μάλιστα*, κατά τό πλείστον | *μετά του έερρ.*, *τό πλείστον* = κατά τό μέγιστον μέρος, ως έπί τό πλείστον.— *μετά προθ. διά πλείστου* = εις πολύ μεγάλην άπόσταση, παρά πολύ μακράν | *έπί πλείστον* = εις μεγίστην έκτασιν | *περί πλείστον* = τό μέγιστο, παρά πολύ: *περί πλείστου ποιούμαι τινα* = έκτιμώ τινα τό μέγιστο.

πλείω, έπ. έν. άντι *πλέω* (βλ. λ.).

πλείων, ή πλείων, ό, ή, ούδ. *πλείων* ή *πλέον*, τό, γεν. -ονος· έπ. όνομ. και αίτ. πληθ. *πλέες, πλέες, δωρ. πλείς· πλείν* ίων. και *δωρ.* άντι *πλέον, πλείων* ίων. και *δωρ.* άντι *πλέονος, πλείωνες* ίων. και *δωρ.* άντι *πλέονες· πλείν* άττ. άντι *πλέον* (*δπως δειν* άντι *δέον*)· έπ. δοτ. πληθ. *πλείονεςοι*· συγκρ. του *πολύς*.— (*πλείω*· *πείστος*, περισσότερος, *επίδ* πολύς (*επί* ποσού) || *φα*. περισσότερος, μεγαλύτερος (*επί* μεγέθους, αριθμού κ. τ.).— *οί πλείωνες* (ίων. και *δωρ.* *οί πλείωνες*) = ό μεγαλύτερος αριθμός, οί περισσότεροι, έντεθεν δέ (*δπως τό: οί πολλοί*) κατέληξεν εις την σημ. του: *οί πολλοί, ό λαός, ό όχλος*, έν αντίθεσι προς τούς άρχηγούς || *τό πλείων* = τό μεγαλύτερον μέρος τής νυκτός.— || *τό ούδ. πλέον* έχει ποικίλας χρήσεις, κείται δέ συνηθέστερον επί πραγμάτων (λατ. *plur*)· *τό πλέον*, ίων. και *δωρ.* *τό πλείν*, ως *έπίρρ.* κατά τό πλείστον (= μάλλον, περισσότερον)· *ού τό πλέον* = *δχι* τόσο πολύ || *πλέον* ή = περισσότερον από, περισσότερον παρά || ένίοτε *δ* ή *παραλείπεται*: *πλείω έβδομήκοντα* = περισσότερον από έβδομήκοντα (επάνω από 70).— *πλέον έφερé* *οί ή γνώμη* = ή γνώμη του έκλινε μάλλον... || *πλέον έχω* = έχω τό περισσότερον (ή τό καλλίτερον) έκ τινος πράγματος, πλεονεκτώ (υπερτερών, υπερβάλλω, υπερνικώ), έν αντίθεσι προς τό *ελαττων έχω* = μειονεκτώ, είμαι κατώτερος, είμαι ήττημένος— *μετά προθ.*, *έπί πλέον* ως *έπίρρ.* (= *δ*, τι και νυν, *επί* πλέον, *έπιπροσδέτω*, *περαιτέρω*) | *ές πλέον* = περισσότερον | *περί πλείονας* = περισσότερον, μετά μεγαλύτερας σημασίας (*όξίλας*, σπουδαιότητος).

Έτυμ.: *πλείων, πλείων, πλέον, πλείων, αιολ.*, *δωρ. πλήων* (ιαπ. **plēison*), ως συγκρ. του *πολύς*· πληθ. *πλέες* (αίτ. *πλέας*), κρητ. *πλείς* (<**plēis-es* (-is), πρβλ. λατ. *magis*, είναι ή μεταπτωτ. βαθμής του συγκρ. προσφ. -*jus*-)· *τό άττ. πλείων* δυνατόν να είναι τροποποιημένον εκ τινος τύπου **πλείς* κατ' άναλογίαν προς τό τέρμα του τύπου *πλέον*, *δ* δέ τύπος **πλείς* (**plēis*) *πλείων* έχει *τό -ει- εκ* του *πλείστος* ή κατ' άναλογίαν προς τό αντίθετόν του *μείων* (ιαπ. **mei**, *mi* = *ελαττώνω*)· τό βπερθ. *πλείστος* (<**plēis-to-s*, πρβλ. Ζενδ. *šāišta-* (ιαπ. *qñjšisto-*) = λίαν τερπνός· πρβλ. σανσκρ. *prāya-h* *έπίρρ.* (τό πλείστον του χρόνου), Ζενδ. *frāyah-* (πολυαριθμότερος, ως οσα. = άφθονία, περίσσεια),

ὕπερθ. fraeßta-, καλ.-ιρλ. fīa (*plēis)=περισσότερον, καλ.-gall. liaus (multitudo), καλ.-norr. fleire, fleistr (γερμ. *flais-)=πλείων, πλείστος· πάντα ἐξ ιαπ. *pōiē-, βλ. ἐν πλείω.

πλεῖων, -ώνος, ὁ (πλείος, πλείος)· πλήρης χρονική περίοδος, ἔτος [ὑπὸ τινων συσχετίζετο πρὸς τὸ πλείω].

πλέκος, -ως, τὸ (πλέκω)· πᾶν τὸ πεπλεγμένον, πλέγμα, πλεκτόν, «τὸ πλεκτό».

πλεκτάνω, μελλ. -ήσω (πλεκτάνη)· πλέκω (συστρέφω) εἰς σπείρας (ἐλικας, πλοκάμους), περιελίσσω.

πλεκτάνη, ἡ (πλέκω)· πᾶν τὸ συμπλεγμένον, σπείρα, ἐλιξ, πλόκαμος || πλεκτάνη καπνοῦ=συστροφή καπνοῦ, τολύπη καπνοῦ.

πλεκτή, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ πλεκτός)· σπείρα, πλόκαμος. 2) συσστραμμένον σχοινίον, σχοινίον, κορδόνι, σπάγγος.

πλεκτικός, ἡ, ὄν (πλέκω)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πλέκειν, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ πλέξιμον, ὁ ἠσκημένος εἰς τὸ πλέκειν || μτρ., ὁ ρέπων εἰς τὸ περιπλέκειν, εἰς τὸ σκευφεῖν, ὁ μηχανορράφος.

πλεκτός, ἡ, ὄν (πλέκω)· ὡς καὶ ὕβν, πλεκτός, (πε)πλεγμένος, συσστραμμένος || πλεκταὶ στέγασι=οικήματα ἐκ πλεγμάτων, τ. ἔ. ἀμαξαί (Σκυθικαί) || τὰ πλεκτά=τὰ πεπλεγμένα, τὰ πλεκτά, ἐργαλεῖα (ὄργανα, σκευή), σχοινία π. χ. κ. ἔ.

ΠΛΕΚΩ, μελλ. -ξω· ἄορ. α' ἐπλέξα· πρὸς πλέπλεχα· παθητ., ἄορ. α' ἐπλέχθη· καὶ ἄορ. β' ἐπλέχθη· πρὸς πλέπλεμαι· ὅς καὶ ὕβν, πλέκω, συστρέφω, συμπλέκω, ὑφαίνω, λατ. plico, plecto || ὡς. συνάπτω, συνδέω || μέσον, πλέκομαι νῆμα=πλέκω δι' ἑμαυτὸν σχοινίον. 2) μτρ., σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανεύομαι.— || παθητ., συμπλέκομαι ἢ ὑφαίνομαι. 2) πλέκω ἑμαυτὸν γύρω ἀπὸ τι, καὶ οὕτω, ἐναγκαλιζομαι, περιπύσσομαι.

Ἔτυμ.: πλέκω· πλέγμα· πλέκος, πλόκαμος· πλοκή· πλόκος, πλόκαμος, πλόχος (*πλοχοςμος)· σανσκρ. pṛasṇa-ἢ (κάλυθος), λατ. plicō (ἀντὶ *plecō, εἰλημμένον δὲ ἐκ τῶν συνθέτων ex-plico, im-plico κλπ.), παλ.-σλαβ. pleta, ἀπρφ. plesti (πλέκω), ἐπέκτασις κατὰ ἄν-ἢ ἐν τῷ λατ. plectio, καλ.-norr. fléfta, καλ.-γερμ. flehtan (πλέκω), γοτθ. δοτ. πλθθ. flahitjan (επιπλέγομαι)· τὸ ιαπ. *plek- εἶναι ἐπέκτασις ἐκ τοῦ *pel- (πύσσω, διπλώνω) ἐν τῷ γοτθ. falpan, ἑλλ. διπλάτος, διπλάσιος, διπλόος.

πλέον, οὐδ. τοῦ πλείων (βλ. λ.) || ὡς. οὐδ. τοῦ πλείος (βλ. λ.).

πλεονάζω, μελλ. -άσω· πρὸς πλεονάζω· πρὸς πλεονάζω· εἶμαι πλεόν, εἶμαι πλεόν ἢ ἀρκετός, εἶμαι περισσότερος τοῦ δέοντος, εἶμαι πλεονάζων, ἔχω πολὺ μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τι, ἔχω ἀφθονίαν ἀπὸ τι πράγμα || λαμβάνω παρὰ πολλὰ ἢ ἀπαιτῶ παρὰ πολλὰ ἢ ἐπαίρομαι ἐπὶ τινι (μετὰ δοτ.)— || μεγαλοποιῶ, παριωτῶ τι ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, ἐξογκώνω.

πλεονάζεις, ἐπιρρ. (πλείων)· συχνότερον, περισσότεράς φορὰς || παρὰ πολὺ συχνά, πολλάκις, συχνάκις.

πλεον-εκτέω, μελλ. -ήσω ἢ -ήσομαι (πλεονέκτης)· —πλέον ἔχω, εἶμαι πλεονέκτης (βλ. λ.), ἔχω ἢ λαμβάνω ἢ καὶ ἀπαιτῶ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἄλλοι, ἔχω ἢ ἀπαιτῶ περισσότερα ἀπὸ ὅσα δικαιούμαι νὰ ἀπαιτήσω, εἶμαι πλεονέκτης (ἀπλητος, ἀρπάζ) || ὅποκτῶ πλεονεκτικῶν τι. 2) μετὰ γεν. προσ., ἔχω ἢ ὅποκτῶ πλεονεκτικὴν θέσιν ἐναντί τινος, ὑπερβάλλω τινά, ὑπερτεροῦ τινά.— Παθητ., ὑπερτεροῦμαι ὑπὸ τινος || ἐξαπατῶμαι ὑπὸ τινος. 3) μετὰ γεν. πράγμ., ἔχω μεγαλύτερον μερίδιον ἐκ τινος πράγματος· πλεονεκτῶ ψύχους=φέρω (ὑποφέρω) περισσότερον ψύχος [πλεονεκτέω· πλεονέκτης· πλεονεξία (πλέον+ἐκτός (=δὴν ἢ ὁ δύναται τις νὰ ἐξη) (=ἐκτός (ἔχω))].

πλεον-εκτῶμαι, -ατος, τὸ (πλεονεκτέω)· ὁτι καὶ ὕβν, πλεονέκτημα, κέρδος, ἀποκτήματα || ἐν τῷ πλθθ., ἐπιτυχία, κέρδη, πλεονεκτήματα.— || τέχνασμα, πρᾶξις ἐξαπατήσεως.

πλεον-έκτης, -ου, ὁ (πλεονεξία)· ὁ πλέον ἔχων, ὁ ἔχων ἢ ἀπαιτῶν περισσότερα ἀπὸ ὅσα δικαιούται (ἀπὸ ὅσον εἶναι τὸ κανονικὸν τὸ μερίδιον) || ὄθεν, ἀπλητος, λαίμαργος, ἀρπάζ || ὡς ἐπίθ., πλεονέκτης λόγος=ὑπερφιάλος (ἀλαζονικός) λόγος.

πλεον-εκτικός, ἡ, ὄν (πλεονέκτης)· ὁ ἀνήκων εἰς πλεονέκτην, ἴδιος πλεονέκτου || ὁ ρέπων εἰς τὴν πλεονεξίαν, ὁ ἐπιρροπῆς εἰς τὴν πλεονεξίαν.

πλεον-εξία, ἰων. -ία, ἡ (πλέον+ἔχω)· ὁ χαρακτήρ τοῦ πλεονέκτου, ἡ τάσις (ροπή, προσηγορία) νὰ ἀποκτήσῃ περισσότερα ἀπὸ ὅσα δικαιούται (ἀπὸ ὅσον εἶναι τὸ κανονικὸν τὸ μερίδιον), ἀπλητοσία, ἀρπακτική διάθεσις, λαίμαργία. 2) πλεονέκτημα, ὑπεροχή, κέρδος, ὠφέλεια || πλεονεξία τινός=ὑπεροχὴ (πλεονεκτικῆς θέσεως) ἐναντί τινος (ὑπεράνω τινός) || ἐπὶ πλεονεξία=πρὸς ἴδιον ὠφέλεια, πρὸς ἴδιον κέρδος.— || ἀφθονία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐνδεῖα.

πλεόνως, ἐπιρρ. τοῦ πλείων· παρὰ πολὺ.

πλέος, α, ον, ἰων. πλείων, ἡ, ον, ἀττ. πλέως, -έα, -έων· πλθθ. πλέω, πλέα (ἀντὶ πλέασι), πλέα· πλθθ. πεπληρωμένος (μετὰ γεν) || ὄθεν, μτρ. χορτασμένος, ἱκανοποιημένος || ἐπὶ χρόνου, πλήρης, συμπληρωμένος, ὁλόκληρος.— συγκρ. πλείότερος.

πλέτο, ποιητ. ἀντὶ ἐπλετο, γ' ἐν. συγκρ. πρτ. τοῦ πλέομαι.

πλεύμων, -ονος, ὁ=πνεύμων (βλ. λ.).

πλεύν, ἰων. καὶ δωρ. ἀντὶ πλέον || οὕτω καὶ πλεύνος, πλεύνης, ἰων. καὶ δωρ. τύποι ἀντὶ πλέονος, πλέονες.

πλεύνας, ἐπιρρ. ἰων. ἀντὶ πλεόνας=παρὰ πολὺ.

ΠΛΕΥΡΑ, -ᾶς, ἡ=πλευρόν (βλ. λ.)· ὁτι καὶ ὕβν, πλευρά. λατ. costa· ἐν τῷ πλθθ. αὶ πλευρά, τὰ πλευρά.— || μτρ., ἡ σελις θιβηλίου. [δὴ· ἔτυμ. βλ. πλευρόν].

πλευρίτις, -ιδος, ἡ (πλευρά)· ὁτι καὶ ὕβν, ἡ νόσος πλευρίτις, πόνος τῶν πλευρῶν.

πλευρόθεν, ἐπιρρ. (πλευρά)· ἐκ τῆς πλευρᾶς.

πλευρο-κοπέω, μελλ. -ήσω (πλευρά+κόπτω)· κτυπῶ τὰς πλευράς.

ΠΛΕΥΡΟΝ, τό=πλευρά (βλ. λ.)· ὁτι καὶ ὕβν, τὸ πλευρόν, ἢ πλευρά, ἐπὶ τὸ πλευρόν μου· ὁ τύπος πλευρόν εἶναι ἀρχαιότερος ποιητ. τύπος ἀντὶ πλευρά || συν. κατὰ πλθθ., τὰ πλευρά. [σκοταίν. ἔτυμολ.]

πλευρο-τύπης, ἐς (πλευρόν+τύπτω)· ὁ κτυπῶν τὰ πλευρά (ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρούσους).

πλεύρωμα, -ατος, τό=τὸ πλευρόν (βλ. λ.), ἢ πλευρά.

πλεύσομαι ἢ πλεουσοῦμαι, μεσ. μελλ. τοῦ πλέω.

πλευστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ πλέω· δεῖ πλείειν = πρέπει νὰ πλεύσῃ τις.

πλευστικός, ἡ, ὄν (πλέω)· κατάλληλος πρὸς πλοῦν, εὐνοϊκός πρὸς πλοῦν, εὐνοϊκός.

ΠΛΕΨΩ, ἐπ. πλείω· μελλ. πλεύσομαι ἢ πλεουσοῦμαι· ἄορ. α' ἐπλευσα· πρὸς πλέπλευκα· παθητ., ἄορ. α' ἐπλεύσθη· πρὸς πλέπλευμαι· πρβλ. τὸν ἰων. τύπον πλέω.— ὁτι καὶ ὕβν, πλέω, ταξιδεύω, ναυσιπλόω || μετὰ αἰτ. συστ. ἀντικ. ὕγρα κέλευθα πλέω=ταξιδεύω διαπλέων τὰ πελάγη (κυρ. διατρέχων τοὺς ὑγρούς δρόμους). 2) κολυμβῶ, πλέω, ἐπιπλέω. 3) μτρ., πλέω κατ' ὄρθρον=προχωρῶ τῆρῶν εὐτυχῆ πορείαν, «πηγαίνω καλά».

Ἔτυμ.: πλέω, μελλ. πλεύσομαι, πλεουσοῦμαι, ἄορ. ἐπλευσα· ἰων. πλόος, ἀττ. πλοῦς· ἰων.-αττ. πλοῖον· σανσκρ. plāvaīḥ (κολυμβῶ, ταξιδεύω), pliv, plav-ē (=λατ. nato, navigo), plava (=λατ. navis) λατιν. pluiſt (βρέχει· plivo ἀντὶ *plivo = ἑλλ. πλέω ἐκ τῶν συνθέτων) pluv-ia, παλ.-σλαβ. plona, pluiſt (ρέω, ταξιδεύω), λιθ. plāuju, plūaiſt (λουῦν), καλ.-γερμ. flouwen, flev an, fr- la wēn (λουῦν, πλύνω), εἰτα (ιαπ. *pleu-d-), καλ.-norr. flōða, ἀγγλ.-σαξ. flōetan (float), καλ.-γερμ. fliozan (ρέω, τρέχω), λιθ. plaudzu, λιθ. plūsiu, plūdau, plūsiſt (ἐπιπλέω, κυματίζω, πλημμυρίζω), γοτθ. flōðus (ποταμός), ἀρχ.-ἀγγλ. flēst=fluvulus, ἀρχ.-γερμ. flew-iu (fluiſt)· βλ. καὶ τὰ ἐν πλύνω, πλώω, πλάθος, πολύς, πλοῦτος κλπ., ἐξ ιαπ. *pleu- (χύνω, ρέω) (σανσκρ. palvālam=λίμνη, ἕλος, τέλαμα, λατ. palvā-d=τέλαμα)· *pleu- ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. καὶ τὰ πλύνω, πλυτός.

πλέω, άττ. όνομ. και αίτ. ούδ. πληθ. τοῦ *πλέων* (=πλείων).

πλέων, ούδ. *πλέον*, άντι *πλείων* (βλ. λ.).

πλέως, *πλέα*, *πλέων*, πληθ. *πλέω*, *πλέα* (άντι *πλέαι*), *πλέα* άττ. άντι *πλέος* (βλ. λ.)· [*πλέως*, όμ. *πλείος*, ίων. *πλέος* <ρίε-jo-s=άρμ. li, γεν. lioy (πλήρης), πρβλ. σανσκρ. *prāyāra*, *prāya-zaḥ* (κατά τό πλείστον, κανονικώ)· βλ. και *πίμπλημι*].

πληγείς, *είσα*, έν, μτχ. παθ. άορ. β' τοῦ *πλήσσω*.

πληγή, ή (*πλήσσω*)· κτύπημα, πάταγμα, πλήγμα (διά ξίφους ή άλλου όπλου) || ώς., ώς και νυν, πληγή, τραύμα, λατ. *plāga* || ώς. κτύπημα διά ροπάλου, μάχη διά κορυνών || κτύπημα έκ κεραυνού || μτφρ., κτύπημα δυστυχίας, συμφορά [δι' έτυμ. βλ. *πλήσσω*].

πλήγμα, -ατος, τό=*πληγή* (βλ. λ.).

πλήθος, -εος, τό (*πίμπλημι*)· ότι και νυν, πλήθος, μέγας αριθμός, πολλές κόσμος, όχλος, λαός, στίφη (έν άντιθέσει πρός τό *θήμος*) || τό μεγαλύτερον μέρος, τό πλείστον μέρος (πρβλ. *τό πολύ, οί πολλοί*), τό κύριον σώμα || *θθεν*, ό λαός, -οί κάτοικοι, οί κοινοί άνδρωποι || ώς. ή κυβερνήσις του λαού, ή δημοκρατία (=ό *θήμος*, λατ. *plebs*, έν άντιθέσει πρός τό *αί άρχαί, οί όλίγοι*)— || αριθμός ποσότητος || ώς. μέγεθος, όγκος, ποσότης.— || μήκος, χρονική έκτασις [δι' έτυμ. βλ. *πίμπλημι*].

πληθύνω, μελλ. -ύνώ (*πληθύς*)· καθιστώ τι πολύ, ώς και νυν, τό πληθύνω, τό αύξανω, τό πολλαπλασιάζω || Παθητ., γίνομαι περισσότερος, «πληθαίνω», αύξανω (άμτβ.), γίνομαι πλήρης, συμπληρούμαι || ώς. παθ. επί προσώπων, είμαι πλήρως όποφασισμένος, έχω όποφασισεί.— || άμτβ.=*πληθύω* (βλ. λ.).

πληθύς, -ύος, ή, έπ. δοτ. *πληθυϊ*, ίων. άντι *πληθός* (βλ. λ.).

πληθύω (*πληθύς*)· άμτβ. τύπος του *πληθύω*· είμαι ή γίνομαι πλήρης (έκ τινος πράγματος) || *άγορης πληθυούσης*=όταν ή άγορά καθίσταται πλήρης || επί ποταμών, έξογκούμαι, φουσκώνω, ύψοομαι. 2) άφθονώ, ύπάρχω έν άφθονία || αύξανομαι είς άριθμόν, πολλαπλασιάζομαι || έκτείνομαι, έπικρατώ, ύπερισχύω || *ό πληθύων· λόγος*=ή κυκλοφορούσα φήμη.

πλήθω, πρκ. *πέπληθα* (*πλη*- τοῦ *πίμπλημι*)· άμτβ. τύπος του *πίμπλημι*· είμαι ή γίνομαι πλήρης || *πλήθουσα σελήνη*=πανσέληνος (πλήρης σελήνη) || επί ποταμών, έξογκούμαι, πλημμυρίζω, φουσκώνω. 2) συμπληρώ, διέρχομαι, μίαν χρονικήν περίοδον.

πληθώρα, ή (*πλήθω*, ώς τό *έλωρη* έν τοῦ *έλω*), ίων. λ. άντι *πληθώρα*· ότι και νυν, πληθώρα, πλησμονή, πλήθος, πληθύς || χορτασμός, κόρος, κορεσμός.

πλήκτης, -ου, ό (*πλήσσω*)· ό πλήσσω, ό κτυπών || ό διαπληκτιζόμενος, ό φίλερής.

πληκτίζομαι, άποθ. (*πλήσσω*)· διαπληκτιζομαι, μάχομαι.— || πλήττω τό στήθος μου (στηθοκοπούμαι) άπό τήν μεγάλην μου λύπην, λατ. *plangere*.— || παίζω έρωτικώς, έχω έρωτικούς διαπληκτισμούς.

πληκτισμός, ό (*πληκτίζομαι*)· ό έρωτικός έν τή κλίνη διαπληκτισμός πρό τής συνουσίας, έρωτικά παγνίδια.

πλήκτρον, τό (*πλήσσω*)· όργανον δι' οῦ πλήττει τίς τι, ώς και νυν, πλήκτρον τής λύρας π. χ. ή άλλου έγχόρδου όργάνου, λατ. *plectrum*. 2) αίχμη δόρατος. 3) τό πλήκτρον του άλεκτρορος (τό άνω των διακτύλων του ποδός έύρισκόμενον), διότι δι' αὐτοῦ πλήσσει τόν αντίπαλον (λατ. *calcar*). 4) τό κονταροξύλον δι' οῦ άπωθεϊ τίς άπό τής ξηράς τήν λέμβον || ή κώπη.

πλήκτωρ, -ορος, ό (*πλήσσω*)=*πλήκτης* (βλ. λ.).

πλήμενος, μτχ. έπ. παθ. άορ. β' τοῦ *πίμπλημι*.

πλημ-μέλεια, ή (*πλημμελής*)· σφάλμα έν τή μουσική, παραφώνια, παρατονία || γενικώς, σφάλμα, λάθος, άμαρτία, άμόρτημα, πταίσμα.

πλημ-μελέω, μελλ. -ήσω (*πλημμελής*)· κάμνω μουσικόν σφάλμα, διαπράττω παραφώνιαν || διαπράττω σφάλμα, σφάλλομαι, πλανώμαι, προσβάλλω. Παθητ., παραμελοομαι, τυγχάνω κακής έκ μέρους τίνος μεταχειρίσεως, προσβάλλομαι υπό τίς <ος.

πλημ-μέλημα, -ατος, τό (*πλημμελέω*)=*πλημμελεια* (βλ. λ.).

πλημ-μελής, ές (*πλήν+μέλος*)· ό παρά τό μέλος, ό διαπράττων μουσικόν σφάλμα, ό παραχόρδος, παράφωνος, παράτονος (άντ.β. τῷ *έμμελής*) || γενικώς, ό σφαλόμενος, έσφαλμένος, έλαττωματικός, ό προσβλητικός || επί πραγμάτων, δυσάρεστος, τραχύς.— || έπίρρ. -λώς.

πλήμμη, ή, και *πλήμη*· μτγν. τύποι του τύπου *πλήσμη* (βλ. λ.).

πλήμμυρό, ή=*πλημμυρίς* (βλ. λ.), ώς και νυν, «πλημμύρα», ύπερεκχείλιος ύδάτων.

πλημμυρέω, μελλ. -ήσω (*πλήμμυρα*)· ώς και νυν, πλημμυρώ, πλημμυρίζω, ύπερεκχειλίζω.

πλημμυρίς, -ίδος, ή (*πλήμμυρη*)· ότι και νυν, πλημμυρίς, ή ύψωσις των ύδάτων τής θαλάσσης και ή κίνησις των πρός τόν αγιαλόν, «φουσκομεριά», «φουσκοθαλασσιά», έν άντιθέσει πρός τό *άμπεραις* (όπισθοχώρησις αὐτών ή πτώσις) || *πλημμυρίς έκ πόντοιο*=ή κίνησις (ή φορά) των ύδάτων τής θαλάσσης πρός τόν αγιαλόν (έπί του κύματος, *επερ ήγέροθη έκ τής πτώσεως του βράχου, θν έριψεν ό Κύκλωψ*) || γεν.· κύμα πλημμύρας, κατακλυσμός. [-*ε*- έν τῷ μόνῳ άμην. χωρίζω έν φ' άπαντῶ: -*ε*- παρ' άττ. και Τραγ.· παρ' άμτγν. έπικ. *ε* ή *ε* αναλόγως του μέτρου].

Έτυμ.: *πλημμυρίς, πλήμμυρα* (**πλημμύρα*)· *πλημμυρέω*· αι λέξεις αύται γράφογονται συνήθως διά διπλομμ κατά τήν αρχαίαν έτυμολογίαν έκ του *πλήν* και *μύρω, μύρομαι*· τινές των νεωτέρων όμως έκδοτών γράφουσι *πλημμυρίς, πλήμυρα* (δι' ενός μ), θεωρούντες ταύτας ούχι συνθέτους άλλ' άπλώς έκ τής ρίζ. *πλε-*, *πλη-* (του *πίμπλημι*) και έκ του *πλήμη, πλήθω*· ή *ρ. πλη-* είναι συγγ. τής **plō-* έν τῷ *πλώω* (βλ. λ.). γοθ. *fljzds* (πλημμυρ)· διά τά τέρματα -*μυρίς, -μύρα* βλ. έν *μύρομαι*.

πλήμνη, ή (*πίμπλημι, πλήθω*)· ή *χοινοκίς* (όμφαλος, «κεφαλήρι») του τροχού, έν *ω* εισέρχεται ή άκρα του άξονος.

πλήν, δωρ. *πλάν*, (κυρ. κατά συναίρ. έκ του *πλέον*)· ότι και νυν, πλήν, έκτός: || *ώς πρόθ.*, μετά γεν.· έκτός, πρός τούτοις, εάν μή, έκτός εάν || *πλήν όσον*=έκτός όσον, έκτός έφ' όσον || συχνά συνάπτεται μετά τινων συνδέσμων: *πλήν όταν*=έκτός όταν, παρά μόνον όταν || *πλήν όταν*=έκτός ότι, παρά μόνον ότι || *πλήν ει* ή *πλήν εάν*=λατ. nisi si=έκτός εάν, μόνον εάν || *όσάκις* άκολουθεῖται κατά τρόπον σαφή όπε αίτ., πρόκειται περί άλλειψεως: *οὐκ οἶδα πλήν έν* (έν *οἶδα*)=δέν γνωρίζω παρά έν μόνον πράγμα (ένν. γνωρίζω).

Έτυμ.: ίων-αττ. *πλήν*, δωρ. *πλάν*, έπίρρ. και πρόθ.· κυρ. είναι αίτ. έν θηλ. μιās όνοματ. ρίζης **πλα-*, πρβλ. όμ. *έμπλην, πλησίον, πλάς*, και *ώφειλε να σημαίνη κυρ. εοχεδόν, περίσσιον, έντεθεν δε εσήμανεν έπειτα «πλησίον» και «έκτός», «πλήν»* (πρβλ. *παρά*=πλαγίως, πλησίον, παραλλήλως πρός, έκτός)· *πλήν τινος*=*prope ab aliquo re*.

πλήντο, γ' πληθ. έπ. παθ. άορ. β' τοῦ *πίμπλημι*.— || γ' πληθ. έπ. παθ. άορ. β' τοῦ *πελάζω*.

πλήξα, έπ. άντι *έπληξα*, άορ. α' του *πλήσσω*.

πλήξ-ιππος, ον (*πλήσσω+ίππος*)· ό πλήττω ή έλαύνων ίππος.

πληρεύντες, *πληρεύμεναι*, ίων. *ένεργ.* και παθητ. μτχ. του *πληρέω*.

πλήρης, ες, γεν. -εος και συναρ. -ους (*πλέος*)· ώς και νυν, πλήρης, γεμάτος, άπό τί πράγμα || σπαν. μετά δοτ. πεπληρωμένος διά τινος || άπολ. πλήρης, πλήρης μέχρι χειλέων. 2) γενικώς, πλήρης, γεμάτος, έπαρκής, άρκετός. 3) επί προσ., πλήρης, πεπληρωμένος, χορτασμένος, κεκορεσμένος, άπό (μέ τι [δι' έτυμ. βλ. *πίμπλημι*]).

πληρο-φορέω, μελλ. -ήσω (*πλήρης+φέρω*)· φέρω πλήρη έπιβεβαίωσιν, παρέχω πλήρη όσφάλεια, φέρω πλήρες μέτρον || ικανοποιώ έντελώς || έκπληρώ, έκτελώ.— Παθητ. θεβαίνομαι πληρόστατα, έχω πλήρη ικανοποίησιν, μανθάνω περί τινος έντελώς || επί πραγμάτων, πιστεύομαι πλήρως, γίνομαι έντελώς πιστευτός.— || ώς και νυν, πληροφορώ.

πληρο-φορία, ἡ (πληροφορέω): πλήρης πιστοποίησης, βεβαιότητας, πεποίθησης.

πληρώω, μελλ. -ώσω· πρκ. *πεπλήρωκα** μέσ. μελλ. *πληρώσομαι* (κατά τὸ πλείστον ἐν παθ. ἐνν.)· παθητ. μελλ. *πληρωθήσομαι*· (πλήρης): γεμίζω, καθιστῶ τὴν πλήρη· *πληρῶ ναῦν*=ἐπανδρώνω πλοῖον, τὸ ἐφοδίζω μὲ πλήρωμα (μὲ ναῦτας) || *πληροῦτε θεωρακεῖτα*=γεμίσατε μὲ ἄνδρας τὰς ἐπόλξεις (ἐπανδρώσατε τὰς ἐπόλξεις). 2) γεμίζω τὴν ἐντελῶς (τὸ παραγεμίζω) μὲ τι (τροφὴν κ.τ.δ.), χορτάζω τὴν μὲ τι (μὲ εἶδος τὴν τροφῆς). 3) *πληρῶ τὴν χρεῖαν*=συμπληρῶ (ἀναπληρῶ) τὴν ἀνάγκην.— || ἐπὶ ἀριθμῶν, συμπληρῶ, φθάνω εἰς, ἀπαρτίζω τὸν ἀριθμῶν.— || ἐκπληρῶ καθήκον (ὑποχρέωσιν, χρέος) || γενικῶς, φέρω εἰς πέρας (ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ) ἔργον τλ.— || **IV** ἀμτβ., εἶμαι πλήρης, εἶμαι συμπληρωμένος.

πλήρωμα, -ατος, τό (πληρῶω): τὸ πληροῦν ἢ γεμίζον τι, γέμισμα || ἐπὶ πλοίων, τὸ πλήρωμα, τὸ σύνολον τῶν ἐπιβαινόντων ναυτῶν || ἐπὶ ἀριθμοῦ, τὸ ὅλον, τὸ σύνολον.— || *πλήρωσις*, ἡ συμπληρωσις, ἐκπληρωσις.

πλήρωσις, ἡ (πληρῶω): ὅ,τι καὶ νῦν, πλήρωσις, συμπλήρωσις, γέμισμα || ἢ συμπληρωσις ἀριθμοῦ || ἢ ἐπὶ ἀνδρωσις.

πληροῖομαι, ἐπ. ἀντι. *πλήσονται*, γ' πληθ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *πέμπλημι*.

πλήσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *πέμπλημι*.

πλήσθεν, ἐπ. ἀντι. *ἐπλήσθεν*, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *πέμπλημι*.

πλησθήσομαι, παθ. μελλ. τοῦ *πέμπλημι*.

πλησιάζω, μελλ. -άσω· πρκ. *πεπλησίακα** (πλησιός): φέρω (ἀγν) πλησίον.— Παθητ., φέρομαι (ἀγχομαι) πλησίον, πλησιάζομαι.— || ἀμτβ. εἶμαι πλησίον, ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω || ὡς. μετὰ δοτ., εἶμαι πάντοτε πλησίον τινός, ὅθεν, εἶμαι ὁπαδός του, μαθητὴς του, συναναστρέφομαι τινα.

πλησιαιτέρος, -αιτατος, ἀττ. συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ *πλησιόσις* || συγκρ. ἐπὶρ. *πλησιαιτέρω* = πλησιέστερον.

πλησιέστερος, -έστατος, συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ *πλησιόσις*.

πλησιός, α, ον (*πέλας*, *πελάσιος*): ὁ πλησίον ὢν, ὁ πλησίον κείμενος, ὁ ἐγγύς τινος εὐρισκόμενος || ὁ γειτνιαζών, ὁ γειτονικός.— || ὡς ὅσα. ὁ *πλησιός*=ὁ γείτων.— || ἐπὶρ. *πλησιόν*=ὅ,τι καὶ νῦν, πλησίον, ἐγγύς, «κοντά» || ὁ *πλησιόν* (ἐνν. ὢν)=ὁ γείτων τινός || ὀβτμ, ἀορ. ὁ *πλάσιον*=ὁ γείτων.— || **IV** συγκρ. *πλησιέστερος*, ὑπερβ. *πλησιέστατος*, ὡς. καὶ *πλησιαιτέρος*, -αιτατος [δὲ] ἐτυμ. βλ. *πέλας*].

πλησιό-χωρος, ον (*πλησιός + χώρα*): ὁ πλησίον χώρας τινός, ὁ συνορεύων μὲ τινα, λατ. *finitimus* || ὡς ὅσα. ὁ ζῶν ἐν τινι πλησίον κειμένη χώρα, ὁ γείτων, γειτονικός, συνορεύων.

πλησι-ιστιός, ον (*πέμπλημι + ιστιόν*): ὁ πληρῶν (φουσκώνων) τὰ ἰστία || ὁ ἔχων πλήρη τὰ ἰστία, «μὲ φουσκωμένα πανιά».

πλήσθη, ἡ (*πέμπλημι*, *πλήθω*)=*πλημμυρίς* (βλ. λ.), τὸ φούσκωμα (ἐκχείλιος τῶν ὑδάτων) ποταμοῦ.

πλησμονή, ἡ (*πέμπλημι*): ἐνεργ., ἐντελής πλήρωσις, ἢ τὸ νά εἶναι τὴς πλήρης, χορτάσμος, κόρος || γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, πληρότης, ὄλοκληρωσις, ἀφθονία.

ΠΛΗΨΩ, ἀττ. -πτω* μελλ. -ξω· ἀορ. α' *ἐπληξα*, ἐπ. *πλήξα** πρκ. *πέπληγα*, παθητ. μελλ. *πληγήσομαι*: τετελ. μελλ. *πεπλήξομαι*—ἀορ. β' *ἐπλήγην*, ἐν τοῖς συνθ. *-επλήγην** πρκ. *πέπληγην*.—ἐπ. ἀντιπλ. ἐνεργ. ἀορ. β' *πέπληγον*, ἀπφρ. *πεπληγέμεν*, μέσ. *πεπληγόμεν*: ὅ,τι καὶ νῦν, πλήττω, τύπτω, κτυπῶ, πατάσσω, καταφέρω πλήγη, πληγῶν, τραυματίζω (ἐπὶ ἀμέσου καὶ ἐκ τοῦ συστάθην καταφερομένου πλήγματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *βάλλω*, σημαίνει «κτυπῶ μακρόθεν διὰ βλήματος» || ἐπὶ τοῦ Διός, πλήττω (κτυπῶ, φονεύω) διὰ κεραυνοῦ || ἀνωδῶ τινα μακρὰν μου διὰ κτυπημάτων, τὸν ἀπομακρύνω διὰ τῆς βίας, τὸν διαλύω. 2) Μέσον, *πλήττομαι* (ἢ -σομαι)=πλήττω (τύπτω, κτυπῶ) ἐμαυτὸν ἢ κάτι τὸ ἴδιόν μου (π. χ. τοὺς μηρούς μου) εἰς ἐκδήλωσιν ὀργῆς: *μηρῶ πληξάμενος*=πλήξας τοὺς μηρούς του. 3) Παθητ., πλήσσομαι (τύπτομαι, κτυπῶμαι, ὑπό τινος ||

ὡς. εἶμαι κτυπημένος || ὡς. εἶμαι κτυπημένος ὑπὸ συμφορᾶς τινος (δυστυχήματος, ἀτυχήματος) || ἄλλ' ὁμῶς *πλήσσομαι ὄρωσις*=δελεάζομαι διὰ δῶρων, πείδομαι διὰ δῶρων, δωροδοκοῦμαι.— || μτφρ., ἐπὶ βιαιῶν συγκινήσεων, καταπλήσσω, ἐκθαμβώνω, φέρω εἰς σύγχυσιν, φέρω εἰς παραφροσύνην, καταξολίζω: *πληγείς ἔρωσι*=κτυπηθεῖς (κτυπημένος) ὑπὸ τὸν ἔρωτα.

***Ετυμ.**: *πλήσσω* (**plāskō*), ἀττ. *πλήττω* *πληγή*, δωρ. *plāgā* (λατ. *plāga*), *πλήγμα*: *πλήκτηρον* *πλήκτης* *πληκτέζω*: λατ. *plango*, πρκ. *planxi*, *planctus* (-us), γοτθ. *faiflōkun* (=ἐκόπτοντο), παλ-γερμ. *fluohhōn* (μτχ. *far-fluohhan*=λατ. *malignus*), *fluoh* (κακολογία, κατὰρα) (ἀγγλ.-σαξ. *flōcan*=χειροκροτῶ), λιθ. *plakū*, *plakti*, (μαστιγώνω), ρίο *kis* (ράβδιον), *plokas* (πάτωμα), παλ-σλαβ. *plāca*, (**plākja*), *plakā* (μεμψιμοιρῶ)· βλ. καὶ *δίπλαξ** εἰς ἰαπ. ρίζ. **plāq-*, **plag* (κτυπῶ), καὶ παραλλ. πρὸς αὐτὰς **plēq-*, **plēg-* ὡς ἐν τῷ λιθ. *plekiu*, *plekti* (ραβδίζω), *plēgā* (ραβδίον), λατ. *plēcto* (κτυπῶ, τιμωρῶ): ἢ ἰαπ. β. **plāq-* (πλήττω) εἶναι πιθ. ἐπέκτασις τῆς ρίζ. **plēā-* (περὶ ἧς βλ. ἐν λ. *πέλαγος*), ἰων.

πλήστιγξ, ἡ, ἰων. ἀντι. *πλάστιγξ*.

πλήτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *πέμπλημι*.— || γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *πελάζω* (=ἐπληροῖσεν, ἤλθε πλησίον).

πλινθεύω, μελλ. -ώσω (*πλίνθος*): μετασκευάζω τὴν εἰς πλίνθους. 2) κατασκευάζω πλίνθους.— || κτίζω, κατασκευάζω, διὰ πλίνθων.

πλινθηδόν, ἐπὶρρ. (*πλίνθος*): ἐν εἶδει πλίνθων, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πλίνθων, κατὰ σειρᾶν.

πλινθίνος, ἡ, ον (*πλίνθος*): κατεσκευασμένος (ἐκτιομένος) διὰ πλίνθων.

πλινθίων, τό, ὑποκορ. τοῦ *πλίνθος*: μικρὰ πλίνθος.

πλινθίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ *πλίνθος*: πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα πλίνθου, ἀκονόπετρα, «κόκονια».

πλινθο-ποιέω, μελλ. -ήσω (*πλίνθος + ποιέω*): κατασκευάζω πλίνθους.

πλίνθος, ἡ· ὅ,τι καὶ νῦν, ἡλίνθος, «πλίθα» (ὅταν ἀποξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον), ἢ «τοῦθλο», «κεραμιδί» (ὅταν ψήνεται εἰς εἰδικὸν φούρνον), λατ. *later* || *πλίνθος* *ὀπταί*=ἐψημένα πλίνθοι (κοιν. τοῦθλο διὰ τοῦ χοιρίου, ἢ κεραμίδια διὰ σέπασμα) || *πλίνθοι ὠμαί* ἢ *γῆναι*=«πλίθες» ἀποξηρανθεῖσαι εἰς τὸν ἥλιον || *πλίνθους ἐλκύσαι* ἢ *εἰρῶσαι*=λατ. *ducere lateres*=κατασκευάσαι πλίνθους || *δόμοι πλίνθου*=στιβάδες (σειραὶ ἀλλεπάλληλοι) πλίνθων. 2) πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα πλίνθου, εἴτε λίθος πελεκηθεὶς εἰς τετράπλευρον σχῆμα πλίνθου πρὸς οἰκοδομήν, εἴτε ὀγκος μετάλλου (χρυσοῦ ἢ ἀργύρου) χυθεὶς εἰς σχῆμα πλίνθου. 3) ἡ κατωτάτη πλινθοειδῆς θάσις κίονος.

***Ετυμ.**: *πλίνθος*: *πλινθεύω*: *πλινθειόν* κατὰ τινὰς *πλίνθος* ἀντι. **πλίνθος*: ἀγγλ.-σαξ. *flint* (χάλις, λίθος ἐψημένος, βασ. σημ. «δραῦσμα λίθου»), ἰαπ. **spil(n)-* (σχιζῶ)· τὰ λιθ. *plyta*, λατ. *plite*, παλ-σλαβ. *plinita*, *plita* (κέραμος) εἶναι δάνεια ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς· κατ' ἄλλους τις ἢ λ. εἶναι προελεύσεως μὴ ἰνδοευρωπ.

πλινθ-ουργέω, μελλ. -ήσω (*πλινθουργός*): κατασκευάζω πλίνθους.

πλινθ-ουργός, ὄν (*πλίνθος + ἔργον*): ὁ κατασκευάζων πλίνθους || ὡς ὅσα. ὁ *πλινθουργός*=ὁ κατασκευαστὴς πλίνθων.

πλινθο-φόρος, ον (*πλίνθος + φέρω*): ὁ φέρων (μεταφέρων) πλίνθους.

πλινθῶω, μελλ. -ώσω (*πλίνθος*): κατασκευάζω τὴν ἐκ πλίνθων || μέσον, κτίζω τὴν πλινθίνον (ἐκ πλίνθων) δι' ἐμαυτὸν.

πλινθ-ὑψής, ἐς (*πλίνθος + ὑφαίνω*): ὁ ὠκοδομημένος διὰ πλίνθων, πλινθόκτιστος, πλινθοσυνάρμοστος.

ΠΛΙΨΩΜΑΙ, μελλ. *πλίξομαι*: πρκ. *πέπλιγμα*: ἀποθ.: φαίνομαι ὡς νὰ πλέκω (συμπλέκω) τοὺς πόδας μου θηματίζω || θηματίζω μὲ μεγάλα θήματα. («μὲ δρασκελιές»), θηματίζω ζωηρῶς, τριποδίζω, τρωχάζω.

***Ετυμ.**: *πλίσσομαι*: *δια-πλίσσω*· ἐκ-πλίσσομαι

πλιγάς, -άδος (= τὸ μεταξύ τῶν βουβῶνων μέρος)· πλιγμα, πλιξ (θῆμα)· ἀμφι-πλιξ (= μέ ἀπομεμο- κρουσμένα τὰ σκέλη).—κατὰ τινας πλιόσσομαι (<*πλιγ- jo-μαι <ιαπ. *plīǵh-jō (=παλ-ιρλ. līngim = πηῶ) (<*blīǵh-jō, πρβλ. παλ-ιρλ. leblaing (lebl- (<*ble-bl-)). Κατὰ τινας θασικὴ σῆμ. τῆς λ. καὶ τῶν μετ' αὐτῆς συν- ανηκουσῶν εἶναι «εὐρύων οχομήνην», πρβλ. λιθ. pleikiū, pleikiū (ἀνοίγω τὴν κοιλίαν ἰχθύος πρὸς καθαρι- σμόν), εἶτα λεττ. plīst (ἀνοίγομαι μετὰ πατάγου), plītē (κτυπῶ)· εἰς ἰαπ. *pelā (ἀπλώνω πλατιά), ἐν λ. πέλαγος.

πλοη-τόκος, ον (πλόος+τεκεῖν)· ὁ γεννῶν (προ- ἄγων, βοηθῶν) τὴν ναυτιλίαν.

πλοῖάριον, τό, ὑποκορρ. τοῦ πλοῖον· μικρὸν πλοῖον, ἄκατος.

πλοῖον, τό (πλέω)· ὅτι καὶ νῦν, πλοῖον, τό ἐπι- πλεόν σκάφος, «κοράβι», πλοῖον παντὸς εἶδους || πλοῖα λεπτά=μικρὰ σκάφη, πλοῖάρια || πλοῖα ἑπι- αγωγὰ = μεταγωγικὰ πλοῖα (κυρ. μεταφέροντα ἴπ- ους) || πλοῖα μακρὰ=πολεμικὰ πλοῖα (λατ. longae naves) || πλοῖα στρογγύλα=φορητὰ (ἐμπορικὰ) πλοῖα (λατ. naves onerariae).—ἐσάκις ἀντιδιαστέλλονται πρὸς ἄλληλα ναῦς-πλοῖον (ἄνευ προσθήκης ἰδιαίτερος προσδιοριστικοῦ ἐπιθέτου), ναῦς = πολεμικὸν πλοῖον, πλοῖον δὲ = ἐμπορικὸν (ἢ μεταγωγικόν) πλοῖον. [πλοῖον· πλόος· δι' ἔτυμολ. βλ. πλέω].

πλόκαμῖς, -ίδος, ἡ (πλόκαμος)· πλόκαμος, βό- στρυχος, πλεξίδα, «πλεξούδα» μαλλίων || βόστρυχωτὴ κόμη, οὐλὴ κόμη, «ογοῦρά μαλλιά», «κατσαρὰ μαλλιά».

πλόκαμος, ὁ (πλέκω)· ὅτι καὶ νῦν, πλόκαμος, «πλόκαμι», πλεξίδα μαλλίων || ἐν τῇ πλῆθ., οὐλοὶ βόστρυχοι, «κατσαρὰ μαλλιά».— || συνεστραμμέ- νον σχοινίον. [δι' ἔτυμ. βλ. πλέκω].

πλοκή, ἡ (πλέκω)· ἡ πλέξις, τὸ πλέξιμον, ὕφαν- σις, κλώσιμον.— || πᾶν τὸ πεπλεγμένον, προῖον πλεξίματος ἢ ὑφάνσεως, ὕφανση || μτφρ., πλεκτάνη, ἀπάτη.

πλόκος, ὁ (πλέκω)· πλόκαμος, βόστρυχος.— || στέφανος.

πλόμενος, ἐπ. συγκεκ. μτχ. ἐν. τοῦ πλόομαι.
πλόος, ἄττ. συνγρ. πλοῦς, ὁ (πλῆθ. πλοῖ, πλῶν, πλοῖς, πλοῖς)· παρὰ μτγν. γεν. ἐν. πλόος (ὡσεὶ ἐκ τριτοκλήτου, πρβλ. χοῦς), δετ. πλοῖ, ὄν. πλῆθ. πλόος, αἰτ. πλόας· (πλέω)· τὸ πλέειν, πλεύσιμον, πλοῦς, ταξίδιον διὰ θαλάσσης || εὐύπλοια, εὐνοϊκοὶ και- ρός, οὐριος ἄνεμος || παροιμ. δεύτερος πλοῦς=δευ- τέρα ἀπόπειρα, «τὴν δευτέραν φοράν καλλίτερα» (ἐπὶ ἀποτυχίας κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν καὶ ἐπανα- λήψεως τῆς ἀποπείρας).

πλουθ-ὕγεια, ἡ (πλοῦτος+ὕγεια)· πλοῦτος καὶ ὕγια.

πλοῦς, ὁ. ἄττ. συνγρ. ἀντὶ πλόος.

πλούσιος, α. ον (πλοῦτος)· ὡς καὶ νῦν, πλούσιος, (ἀντιθ. ὡς πένης), ὁ ἔχων πλοῦτον, ὁ πολλὰ κε- κτημένος || μετὰ γεν. πραγμ., πλούσιος εἰς τι (ἀπό τι), λατ. dives opum.— || πολυτελής, ἄφθονος.— || ἐπίρρ. -ίως.

Πλουτεύς, -έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Πλοῦταν.

πλουτέω, μελλ. -ήσω (πλοῦτος)· εἶμαι πλούσιος, ἔχω πλοῦτον (ἀντιθ. τῇ πένομαι) || μετὰ γεν. πραγμ., εἶμαι πλούσιος εἰς τι, ἔχω τὴν ἐν ἄφθονίᾳ.

πλουτήρος, ἄ, ὄν (πλουτέω)· ὁ πλουτίζων τι(νά), ὁ καθιστῶν τι(νά) πλούσιον, πλουτοποιός.

πλουτίζω, μελλ. -ίσω (πλοῦτος)· ὡς καὶ νῦν, πλου- τίζω, καθιστῶ τινα πλούσιον, τὸν κλῶν πλούσιον.

πλουτο-γᾶθής, ἐς, ζωρ. ἀντὶ πλουτογηθής (πλοῦ- τος+γηθέω)· ὁ εὐφραίνόμενος διὰ τὰ πλοῦτη του, ὁ αἰσθανόμενος ἑαυτὸν εὐτυχῆ μέσα εἰς τὰ πλού- τη του.

πλουτο-δοτήρ, -ήρος, ὁ, καὶ πλουτοδοτής, -ου, ὁ (πλοῦτος+δίδομαι)· ὁ δίδων πλοῦτον, μεγάλω- ρος, γενναϊόδωρος, ἐλευθέριος.

πλουτο-κράτις, ἡ (πλοῦτος+κρατέω)· ὅτι καὶ νῦν, πλουτοκρατία, ὀλιγαρχία τοῦ πλοῦτου, τὸ κρά- τος τῶν πλουσίων.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ὁ (πέμπλημι, πούλς)· ὅτι καὶ νῦν,

πλοῦτος, πλούτη, ἀγαθὰ, ἀφθονία ἀγαθῶν, ἄφθονα χρήματα.— || ὡς κύρ. ὄνομα ἄρσ. ὁ Πλοῦτος=ὁ θεὸς τοῦ πλοῦτου, υἱὸς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ἰασίου, παριστανόμενος ὡς τυφλός.

Ἔτυμ.: πλοῦτος· πλούσιος, λακ. πλούτιος· πλου- τέω: πολὺς, αναοκρ. πυῦ-ι· ἡ ὄμας τῶν λέξεων τοῦ- τῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀσχετος πρὸς τὴν ὁμάδα τοῦ πλέω, λατ. plūd, αναοκρ. plānāte (κολυμβῶ), plūt-ι (κολυμβῶν), καταπημμυρισμένος, καταποντισμέ- νος· εἰς ἰαπ. *pleu- (ρέειν, ἀφθονία, πλησμονή): *pelē- (πέμπλημι, λατ. plēnus κλπ.).

πλουτό-χθων, -ονος, ὁ, ἡ (πλοῦτος+χθών)· πλού- σιος εἰς θησαυροὺς τῆς γῆς.

Πλούτων, -ωνος, ὁ· ὁ Θεὸς τοῦ Κάτω Κόσμου || ὄνομα (ἐν ἐκ τῶν πολλῶν) τοῦ Ἄδου, παραγόμενον ἐκ τοῦ ὄσα, πλοῦτος, εἰδίτε ὁ σίτος (εἰς ὃν συνίστατο ἡ πλοῦτος, ἡ εὐπορία, τῶν χρόνων ἐκεῖνων) ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποστελλόμενος ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν Ἰῆν ὡς δῆρῶν της.

πλοχμός, -οῦ, ὁ (πλέκω)· ὡς τὸ πλόκαμος, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πλῆθ.· βόστρυχοι, πλόκαμοι τῆς κόμης, κόμη.

πλύναν, ἐπ. ἀντὶ ἐπλυναν, γ' πλῆθ. ἄορ. α' τοῦ πλύνω.

πλύνεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ πλύνω.
πλύνος, ὁ (πλύνω)· πλυντήρ, κοίλωμα (λόκκος) ἢ μάλλον μαρμαρινὴ σκάφη, ἔπευ ἐπλυνον τὰ ἀκάθαρ- τα ἐνδύματα || σκάφη ἢ κάδος («μαστέλλος») πλυσί- ματος.

πλυντήριος, ον (πλύνω)· ὁ ἀνήκων τῇ ἀρμόσει (κατάλληλος) εἰς πλύνω || τὰ πλυντήρια (ἐνν. ἐσάδ.) = ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις (ἀγομένη κατὰ μῆνα θαρρηλιῶ- να), καθ' ἣν ἐπλύνοντο τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀγάλμα- τος τῆς Ἀθηνᾶς.

ΠΛΥΝΩ, μελλ. πλύνω, ἰων. πλυνέω· ἄορ. α' ἐπλῦ- να, ἐπ. πλύνω· παθητ., μελλ. πλῦθήσομαι, ἄορ. α' ἐπλύνθη· πρκ. πέπλῦμαι (πλέω)· ὅτι καὶ νῦν, πλύ- νω, καθαρίζω διὰ πλύσεως, ἰδίως ἀσπρόρροχα· ἐν ἀν- τιθέσει πρὸς τὸ λούομαι (=λούω ἑμαυτὸν, λούομαι, «παίρνω τὸ λουτρό μου») ἢ πρὸς τὸ νίω (=<νίπτω, πλύνω, καθαρίζω, ἡχεῖρας ἢ πόδια ἢ πρόσωπον). 2) πλύνω καθαρίζω, διὰ πλύσεως ἀποβάλλω πᾶσαν ἀκαθαρσίαν.— || μτφρ., πλύνω τινα=ὡς καὶ νῦν, «τὸν λούζω» δηλ. με ὕβρισι, πρβλ. «τὸν ἔλουσα γιὰ τὰ καλά», «τοῦ δωκα ἕνα λούσιμο».

Ἔτυμ.: πλύνω (*πλυν-ιω)· πλυντός (=αναοκρ. plū- tā-η)· πλύσις (=αναοκρ. plūti-η)· πλύμα (καὶ πλύσμα)· πλυνός· εἰς ἰαπ. *plū- (<*pleu- βλ. ἐν πλέω).

πλύσις, -εως, ἡ (πλύνω)· ὅτι καὶ νῦν, πλύσις, πλύ- σιμον, τὸ πλύνειν.

πλώας, -άδος, ἡ (πλέω, πλώω)· θηλ. ἐπιθ., ἡ πλώουσα, ἡ πλέουσα ἢ ἐπιπλέουσα.

πλωίζω, μελλ. -σω (πλώω)· πλέω ἐπιτῆς θαλάσ- σης, μεταχειρίζομαι πλοτα, ἄσκω (ἐξασκῶ, μετέρ- χομαι, ἐπαγγέλλομαι) τὴν ναυσιπλοῖαν.

πλώιμος, ἡ πλώιμος, ον (πλώω)· κατάλληλος (ἐπι- τήθειος) πρὸς πλοῦν || ἐπὶ πλοίου, τὸ κατάλληλον πρὸς πλοῦν, τὸ δυνάμενον νὰ πλεύσῃ, χρήσιμον, πλεύσιμον. 2) ἐπὶ θαλάσσης, ποταμοῦ κλπ., ὁ δυνά- μενος νὰ πλευσθῆ, ὃν δύναται τις νὰ διαπλεύσῃ, πλωτός || κατ' οὐδ. πλωιμωτέραν γενομένων (ἢ ὄντων) =ἐπειδὴ (ἢ ὅτε) αἱ περιστάσεις (αἱ συνδῆκαι) ἦσαν (ἢ ἔγιναν) εὐνοϊκώτεροι διὰ τὴν ναυτιλίαν (ναυσι- πλοῖαν).

πλώσιμος, ον=πλώιμος (βλ. λ.).

πλωτήρ, -ήρος, ὁ (πλώω)· ναυτῆς, θαλασσοπό- ρος, θαλασσινός.— || κολυμβητής.

πλωτός, (ἡ), ὄν (πλώω)· ὡς ἐνεργ., ὁ πλέων, ἐπι- πλέων, κολυμβῶν.— || ὡς παθητ., ὡς καὶ νῦν, πλω- τός, ὁ δυνάμενος νὰ διαπλευσθῆ, ὃν δύναται τις νὰ διαπλεύσῃ, νὰ πλεύσῃ ἐν αὐτῷ, νὰ τὸν διέλθῃ διὰ πλοίων.

πλώω, μελλ. πλώσω· ἄορ. α' ἐπλωσα· πρκ. πλώω· ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ πλέω (βλ. λ.).—ἀπαντῶσι προσέτι (ὡσεὶ ἐκ ρήμ. εἰς -μι) εἰς ἐπ. ἄορ. ε' ἐπλων, -ως, -ω, μτχ. πλώς, γεν. πλώντος.

Ἔτυμ.: πλώω· ἰων-αττ. πλωίζω· πλωτός· ἄττ. πλώιμος ἢ γοτθ. flōdūs (=ποταμός), παλ-νορρ. flōd,

ἀγγλ.-σαξ. flōd, παλ-γερμ. flōt, fluot (ρούς, πλήμυρα, κατακλυσμός), παλ-norr. flōa, ἀγγλ.-σαξ. flowan (ρέειν, κολυμβᾶν), ιαπ. *plo(u)-, ἀναλλασσόμενον μετὰ τοῦ *p[ɛ](u)-, ἐν τῷ ἑλλ. πλήμ(μ)υρα (βλ. λ.): τὰ ιαπ. *p[ɛ](u)- καὶ *p[ɛ](u)- εἶναι μακρὰ βαθμίδες τῶν *p[ɛ]u- (πλέω), *p[ɛ]u- (πλοῦν), βλ. λ. λ.

πνεύω, ἔπ. ἐν. ἀντι πνέω (βλ. λ.).
πνεύω, -ατος, τὸ (πνέω) πνοή, φύσημα ἀνέμου, ἀνεμος, ἄηρ.— **II** ἀναπνοή, πνοή ζωῆς, ζωὴ (ὡς τὸ λατ. spiritus ἢ anima): πνεῦμα ἀπέρρηξε βίον=διέρρηξε (διέκοψε) τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς||πνεῦμα ἀφίεται=παράδιδόται τὸ πνεῦμα=ἐκπνέει, ἀποδνήσκειν. **2)** μτφρ. ψυχικὴ διάθεσις, ἐμπνευσις.— **III** πνεῦμα, πνευματικὸν ἢ ὕλον δν.—**Πνεῦμα**, Πνεῦμα ἁγίον (ἐν τῷ Καινῷ Διαθήκῃ), ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν πνοητῶν πνευματῶν.— **IV** ἐν τῇ Γραμματικῇ, πνεῦμα δασύ, πνεῦμα ψιλόν (=δασεῖα, ψιλῆ).

πνευματικός, ἡ, δν (πνεῦμα): ὁ ἀνήκων εἰς ἀνεμον, ἀνήκων εἰς τὸν ἄερα, ἢ παραγόμενος ἐξ αὐτοῦ || ὁ ἔχων τὴν φύσιν τοῦ ἀνέμου || ὁ ἐξωγκυμένον ὑπὸ τοῦ ἀέρος. **2)** ἐνεργ., ὡς τὸ πνευματώδης, ὁ ἐπιφέρων φύσκωμα, ὁ παράγων ἀέρια.— **III** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πνοὴν ἢ τὸ πνεῦμα, πνευματικός.— **III** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πνεύματος, ὕλος.—ἐπὶρρ. πνευματικῶς.

πνευματώδης, μέλλ. -όσος (πνεῦμα): μεταβάλλω τι εἰς πνεῦμα (ἀέρια), ἐξερπίζω, καθιστῶ τι ἀερίωδες, ἐξατμίζω || πληρῶ τι ἀέρος, τὸ γεμίζω μετὰ ζέρα, φουσκώνω. **2)** ἀναταράσσω δι' ἀνέμων.

πνεύμων, συν. ἀττ. πλεύμων, ὁ (πνέω, πνεῦμα): δτι καὶ νῦν, πνεύμων, τὸ ὄργανον τῆς ἀναπνοῆς, «πνεύμονας, πνευμόνι(α), πλεμόνι(α)».

Ἔτυμ.: πλεύμων (οὗτος εἶναι ὁ ἀρχικός τύπος, ὁ δὲ τύπος πνεύμων παρήχθη κατὰ λαϊκὴν παρετυμολογίαν, πρὸς πνέω, πνεύσαι): λατ. pulmō, παλ-σλαβ. plūsta, rjūsta, παλ-πρωσλ. plauti (πνεύμων), λατ. pulmō (< *p[ɛ]l[m]ōn-: *p[ɛ]l[m]ōn- =σανσκρ. śarma-ἢ: παλ-norr. siraumr (ποταμός) εἰς ιαπ. *p[ɛ]l(e)-, *p[ɛ]l(e)-: *p[ɛ]u- (ρέειν, κολυμβᾶν) κατὰ ταῦτα πλεύμων παραγεται ἐκ ρίζ. πλέφ τοῦ πλέω ὡς ἐκ τῆς ἐλα. ρᾶς συστάσεως τῶν πνευμάτων, δυνάμει δὲ τῆς ὁποίας τρόπον τινὰ ἐπιπλέουν οἱτοι.

πνεύσομαι, μέλλ. τοῦ πνέω.

ΠΝΕΨ, ἔπ. πνέω || μέλλ. πνεύσομαι καὶ πνευσοῦμαι, μτγν. πνεύσω ἄορ. α' ἔπνευσα' παθητ., ἄορ. α' ἐπνεύσθη' πρκ. πέπνευμαι, μτχ. πεπνευμένος (βλ. καὶ λ. πέπνευμαι): ὡς καὶ νῦν, πνέω, φουσῶ, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου.— **II** ἀναπνέω, ἀνασαίνω || ἀποπνέω, ἀναδίδω, ὁσμήν, ἀναθυμιάζω || μετὰ γεν. πραγμ., ὄζω, ἐκπέμπω ὁσμήν πράγματός τινος || εὐωδιάζω ἀπὸ τι || σπαν. μετὰ δοτ. πραγμ., ἀναδίδω ὁσμήν διὰ τιος (μετ. τι).— **III** ἐπὶ ζῶων, ἀναπνέω, ἀνασαίνω, δυνατὰ, ἀσθμαίνω, πνευστῶ, «λαχανιάζω».— **IV** καθόλου, ἀναπνέω, εἰσπνέω, ζῶ, εἶμαι ἐν ζωῇ: οἱ πνέοντες=οἱ ζῶντες.— **V** μτφρ., μετὰ ουστ. αἰτ., μένεα πνεύοντες=ἀποπνεύοντες τὸ λημν (ἀνδραναίω), γενναιοκάρδοι || **Ἄρεα πνέω**=λατ. Martem spirare=εἶμαι πλήρης πολεμικοῦ μένου (τόσον ὥστε ἢ ἀναπνοῇ μου εἶναι ὄλο πολεμικὴ φλόγα)|| **μέγα πνέω**=λατ. magnum spirare=μέγα (μεγάλα) φρονῶ=μεγαλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι.— **VI** ἀποπνέω εὐνοίαν πρὸς τινα, εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος διὰ τινα (=λατ. aspirare alicui).

Ἔτυμ.: πνέω (πνεῦμα) πνεῦμα πνοή, ἰων-επ. πνοίη, δωρ. πνοιά καὶ πνοά' κατὰ τινὰς συγγ. τοῖς παλ-γερμ. fnehan, μσο-γερμ. rnehen, παλ-γερμ. fnehan, μσο-γερμ. rnehan (δορυβωδῆς ἀναπνοῇ).— διὰ τὴν ἁμρ. πέπνευμαι καὶ ποίπνευω βλ. λ. λ.

πνίγιμος, -έως, ὁ (πνίγω) κλιθιμός (φοβρός) δερματινός δι' ἀνδροκῶν ἀναπνομένων ἐντός αὐτοῦ. **2)** κάλυμμα (σκέπασμα) ἢ σθεστήρ (πνικτήρ) τιδόμενος ἐπάνω εἰς ἀναμμένα κάρβουνα διὰ νὰ καταπνίγῃ τὴν φλόγα.

πνιγήρος, ἄ, δν (πνίγω): ὁ πνίγων (ἀποπνίγων εἶτε διὰ πιέσεως τοῦ λαιμοῦ εἶτε διὰ τῆς θερμότητος, ὡς καὶ νῦν «πνιγήρος».

πνίγιμα—πνίγω (βλ. λ.).

πνίγμα, -ατος, τὸ (πνίγω): πνιγμός, ἀσθημα πνιγμοῦ, τὸ πνίξιμον.

πνιγμός, -οῦ, ὁ (πνίγω): δτι καὶ νῦν, πνιγμός, πνίξιμον, ἀποπνιγμός, τὸ πνίγειν ἢ πνίγεσθαι, δυσκόλια περὶ τὴν ἀναπνοήν, διαποπὴ τῆς ἀναπνοῆς || πνιγήρῳ δερμοκρασία.

πνιγός, -εσσα, ἐν (πνίγος)=πνιγηρός (βλ. λ.).
πνίγος, -εος, τὸ (πνίγω): ὁ ὑπερβολικός καὶ πνιγηρός (ἀποπνικτικός) καύσων, τὸ πνίξιμον.

ΠΝΙΓΩ, μέλλ. πνίξω ἢ μέσ. πνίξομαι ἄορ. α' ἔπνιξα, ἀπρφ. πνίξαι' παθητ., μέλλ. πνιγήσομαι ἄορ. β' ἐπνίγην' δτι καὶ νῦν, πνίγω, ἀποπνίγω, στραγγαλίζω, «πίνω ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ» || μτφρ. ἐνοχλῶ, βασανίζω.— παθητ., πνιγομαι, στραγγαλιζομαι.— **II** μαγειρεύω ἐντός κλειστοῦ ἀγγείου, βράζω, ψήνω, κουφοβράζω, σιγοψήνω.

Ἔτυμ.: πνίγω πνίξ (γεν. πνιγός) πνίγω, πνιγμός, πνίγος, πνιγός πνιγήρος' πνιγός: πρὸς παλ-norr. fnaša (ἀναπνέω δορυβωδῶς), ἀγγλ.-σαξ. fnoesi (ἀναπνοή), παλ-γερμ. fnaskazzen (ἀσθμαίνω), παλ-norr. fny'sa (ἀσθμαίνω), ἀγγλ.-σαξ. fneosan (πταρ-νύομαι) εἰς ιαπ. ρίζ. ἀρχαίως ἀπὸ *q[ɛ]n, *p[ɛ]n- δύναιται δηλ. νὰ θεωρηθῇ ὡς κατὰ τροποποιήσιν παραγόμενον ἐξ ἧς καὶ τὸ πνέω ριζίται.

πνιγώδης, ἐς (πνίγος+είδος): πνίγων, πνιγηρός.
πνικτός, ἡ, δν (πνίγω): ὁ (πε)πνιγμένος, «πνιχτός».— **II** ψημένος ἢ βρασμένος ἐν κλειστῷ ἀγγεῖω, ψητός, βραστός.

πνοή, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. πνοή, δωρ. πνοά, πνοιά (πνέω): ὡς καὶ νῦν, πνοή, ἀνεμος, φύσημα ἢ ἄμα πνοίης ἀνέμοιο=ὄμου μετὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ταχύς ὡς ὁ ἀνεμος || πνός πνοαί=φλόγες (πυρός) || μτφρ. πνοαί Ἄρεως=φλόγες τοῦ Ἄρεως (θεοῦ τῶν πολέμων), πολεμικὸν μένος.— **III** ἐπὶ ζῶων (ἰππων π. χ.), ἰσχυρὰ (βαδεῖα) ἀναπνοή, ἀσθμαίνουσα ἀναπνοή, ἀσθμα.— **III** ἀναδιδομένη ὁμοίη, εὐωδία || ἀτμός, ἀχνός, ἀναθυμιάσις.— **IV** ἐπὶ πνευστοῦ ὄργανου.

ΠΝΥΞ, ἡ, γεν. Πυκνός (μτγν. Πυκνός), δοτ. Πυκνί (μτγν. Πυκνί) κλπ.: ἡ γνωστὴ τοποθεσία ἐν Ἀθῆναις, καὶ σήμερον ἐστὶ δεικνυομένη μεταξὺ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν (ὅπου τὸ σημερινόν Ἄσπεροσκοπεῖον) καὶ τοῦ λόφου τῶν Μουσῶν (ἐφ' οὗ νῦν τὸ μνημεῖον Φιλοπάπου), ἐπὶ βραχέως ὄρους, πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀκροπόλεως, ἐν ἣ (τοποθεσίᾳ) συνεκατέτο ἢ Ἐκκλησία τοῦ Δήμου (βλ. Κ.Ε.Α.).

Ἔτυμ.: Πνίξ, γεν. Πυκνός (ἢ μτγν. Πυκνός κλπ. ὀφείλεται εἰς ἀφομοίωσιν πρὸς τὴν ὄνομ.) ἢ λ. εἶναι πῖθ. προελληνικῆ. Ἡ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος εἰσωσθεῖσα ἔτυμολογία, καθ' ἣν ἡ μέν ὄνομ. ἐσχηματίσθη Πνίξ πρὸς εὐκόλιαν τῆς προφορᾶς (κατ' ἀναλογία δὲ πρὸς αὐτὴν ἐσχηματίσθησαν αἱ μτγν. πλάγαι πτώσεις Πυκνός, Πυκνί, Πνύκα), οἱ δὲ δόκιμοι καλαιότεροι τύποι Πυκνός κλπ. δεικνύουσι τὴν πρὸς τὸ ἐπιθ. πυκνός ἔτυμολ. συγγένειαν (Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 20 «παρὰ τὴν τῶν λίθων πυκνότητα ἢ παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι τοὺς ἀνδρας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ»), ἢ ἔτυμολογία λέγω αὐτὴ δὲν γίνεται σήμερον δεκτὴ ὑπὸ πάντων.

ΠΟΨ, ἡ, ἰων. ποή καὶ ποίη, δωρ. ποία' χλόη, χόρτον, βοτάνη, καθὲς «πρσιονάδα», «γρσιόδι», πρὸς τροφήν κτηνῶν (ἢ καὶ ἀνθρώπων) || ποία Μηδική=λατ. herba medica, εἶδος χόρτου, ἀποτελοῦντος ὑγιεινὴν τροφήν τῶν ζῶων.— **II** χλοερός τόπος, πρσιονάδα, λειμῶν.— **III** ἡ ἐποχὴ τῆς χλόης, ἀνοιξίς, δέρος. [ποία, ποίη, ποία (< *ποιFā=λιθ. p[ɛ]va (λειμῶν)].

ποδ-αβρός, ὄν (ποῦς+αβρός): ὁ ἔχων ὄβρους (τρυφερούς, ὠραίους) πόδας.

ποδ-αγός, ὄν, δωρ. καὶ ἀττ. ἀντι ποδηγός (ποῦς+ἄγω): ὁ ἄγων (ὀδηγῶν) τοὺς πόδας || ὡς οὖα. δ ποδ-αγός=ὀδηγός, δερᾶπων.

ποδ-άγρα, ἡ (ποῦς+ἄγρα): παγίς (φάκα) διὰ τοὺς πόδας.— **II** ἀρδρίτις (ρευματιομῶν) τῶν ποδῶν, ἀντιθ. τῷ χειρᾶρα (ἀρδρίτις τῶν χειρῶν).

ποδ-αγράφω (ποδάγρα): ἔχω ἀρδρίτιν εἰς τοὺς πόδας.

ποδ-αγρικός, ἡ, δν (ποδάγρα): ὑποκείμενος εἰς

ποδάγραν, πάσων ἐξ ἀρθριτίδος, ἀρθριτικός. 2) ὁ προερχόμενος ἐκ ποδάγρας, ἀνήκων εἰς ποδάγραν.

ποδ-αγρός, ὄν (ποδάγρα)=ποδαγρικός (βλ. λ.).

ποδᾶ-γυπιήρ, ἤγρος, ὄ, μτρν. καὶ **ποδογυπιήρ** (πούς+γύω)· ἄγερος ἐν ᾧ ἔνιπνον τοὺς πόδας, γυπιήρ τῶν ποδῶν.

ποδᾶ-νιπτρον, τό, καὶ μτρν. **ποδόνιπτρον**.

(πούς+νύω)· ὕδωρ πρὸς νύξιν τῶν ποδῶν.

ποδ-ἄπος, ἡ, ὄν, ἐρωτημ. ἀντων. ἐπιθ.· ἐκ τίνος χώρας; ἀπὸ ποῦ; πόθεν; λατ. *cuyas?* 2) «τί λογίς», «ὁποῖός τις» [ποδαπός (ποδ=λατ. *quod- (οὐδ. ἀντων.) + -απος = λατ. *-αγο-σ· βλ. καὶ ἐν ἀλλοδαπός· κατ' ἄλλους, ἦντον ὀρθῶς, τὸ ποδαπός (τὸ αὐτὸ δὲ ἰσχύει ὡς πρὸς τὸ β' συνθετ. καὶ διὰ τὰ: ἡμεδαπός, ἡμεδαπός, ἀλλοδαπός, παντοδαπός, τηλεδαπός) εἶναι σύνθετον ἐκ τῶν λέξ. ποῦ καὶ ἀπό, κατὰ παράθεσιν τῶν δ' Ἀπολλών. ὁ Δύσκ. (περὶ ἀντων. 298) θεωρεῖ τὸ -δαπός ὡς ἀπλὴν κατάληξιν· ἄλλοι δὲ συσχετίζουσι τοῦτο (τὸ -δαπός) πρὸς τὸ δάπεδον, ἔλας ἰσφαλμένως.

ποδ-αργός, ὄν (πούς+ἀργός)· ὁ ἔχων ταχεῖς πόδας, ἡ ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας (πρβλ. ἀργός).— **Πόδαργος**, ὁ (κύρ. ὄν.) = ὁ ὠκύπους ἢ λευκόπους, ὄνομα ἐνός τῶν ἵππων τοῦ Ἑκτορος, ὡς καὶ τοῦ Μενελάου.— **Ποδάργη**, ἡ, ὄνομα μίως τῶν Ἀρπυιῶν.

ποδ-ἀρκής, ες (πούς+ἀρκέω)· ὁ ἐπαρκής (ὁ ἐπαρκῶν δι' ἑαυτὸν) εἰς τοὺς πόδας, «γερός στὰ πόδια», ταχύπους.

ποδ-ἐν-δύτος, ὄν (πούς+ἐνδύω)· ὁ φορούμενος εἰς τοὺς πόδας, ὁ καλύπτων τοὺς πόδας. 2) ὡς ὄσα. τὸ **ποδένδυτον**=ἐνδυμα, φόρεμα, φθάνον μέχρι τῶν ποδῶν.

ποδεών, -ῶνος, ὁ (πούς)· ἐν τῷ πληθ., τὰ κουρελιασμένα ἄκρα τῶν δερμάτων τῶν ζώων, ὅπως τοῦτα σχηματίζονται κατὰ τὴν ἐκδόραν τῶν ποδῶν καὶ τῆς οὐράς || **δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἄκρων ἐκ ποδεώνων**=δέρμα λέοντος συνδεδεμένου (γύρω ἀπὸ τὸν λαίμονα τοῦ φέροντος αὐτό) ἐκ τῶν ἄκρων τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν.— || ἐν τῷ ἐν., ὁ λαίμος ἢ τὸ στόμιον ἄσοκυ, ὅπως ἐοχηματίζετο τοῦτο (τὸ στόμιον) ἐκ τοῦ ἐνός τῶν ἄκρων παραμένοντος ἀνοικτοῦ, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα συσπράπτοντο || ἡ καὶ ολοδή-ποτε συσπράμμενον ἄκρον τοῦ ἄσοκυ||μτρν. τὸ ἀνδρικόδον μόριον, ὡς ἐξέχον (προέχον) καθ' ὄν τρόπον καὶ ὁ ποδεών τοῦ ἄσοκυ.— || καθόλου ἐπὶ πάσης ἐξεχούσης ἄκρας: **ποδεών στενός**=στενὴ λωρὶς γῆς (στενὸς λαίμος γῆς). 2) τὸ κατώτατον ἄκρον (ἢ ἡ κάτω γωνία) ἰσίου ἐκ δέρματος πιθανώτατα χάριν ἀντοχῆς ἀποτελούμενον.

ποδ-ηγός, ὄν=ποδαγός (βλ. λ.).

ποδ-ηνεκός, ες (πούς + ἡνεκός τοῦ φέρω)· ὁ φθάνων (καταβαίνων) μέχρι τῶν ποδῶν, **ποδήρης** (βλ. λ.).

ποδ-ἡνεμος, ὄν (πούς + ἄνεμος)· ὁ ταχύς ὡς ὁ ἄνεμος.

ποδ-ἡρης, ες (πούς+ἀράρειν, τοῦ ἀραρίσκω)· ὡς καὶ νῦν, ποδήρης, φθάνων μέχρι τῶν ποδῶν κάτω || **πέπλος ποδήρης**=πέπλος κατερχόμενος μέχρι τῶν ποδῶν || μτρν. **ποδήρης στύλος**=κίον εὐθύς καὶ ὑψηλός (ἴσως ἐκ τῆς πρὸς κίονα δημοιότητος τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων) || **ποδήρης ἀσπίς**=μεγάλῃ ὀσπίς καλύπτουσα ὀλόκληρον τὸ σῶμα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ποδῶν.— τὰ **ποδήρη**=οἱ πόδες (κυρ. τὰ περὶ τοὺς πόδας μέρη τοῦ σώματος).

ποδιαίος, α, ὄν (πούς)· ὁ ἔχων μήκος (ἢ πλάτος ἢ ὕψος) ἐνός ποδός.

ποδίξω, μελ. -ίω (πούς)· δένω τοὺς πόδας, δένω.— παθητ., ἐπὶ ἱππων, δένομαι ἐκ τοῦ ποδός, ἔχω (δε)δεμένον τὸν πόδα, εἶμαι δεμένως.

ποδί-κροτος, ὄν (πούς+κροτέω)· ὁ συγκεκολλημένος εἰς τοὺς πόδας: **ποδίκροτον ἄμμα**=πέδη (δέσιμο, «θηλιά») δεδεμένη περὶ τοὺς πόδας || ὁ ποδοκροτῶν.

ποδιστήρ, -ῆρος, ὁ (ποδίξω)=ποδήρης, **ποδηνικής** (βλ. λ.) || **πέπλος ποδιστήρ**=πέπλος (ἐσθῆς) περιπλέκων τοὺς πόδας (ἐμπλεκόμενος εἰς τοὺς

πόδας), τρόπον τινὰ «πεδικλωτῆς» τῶν ποδῶν (λόγῳ τοῦ μήκους του).

ποδίστρα, ἡ (ποδίξω)· παγίς διὰ τοὺς πόδας.

ποδοῖιν, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. δυν. ἀντὶ **ποδοῖν** (πούς).

ποδο-κάκη, ἡ, καὶ **ποδο-κάκηλη**· ὄργανον θασανισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδεσμεύοντο (ἐδέοντο) οἱ πόδες τῶν κακούργων (ἐν Ἀθῆναις ὠνομάζετο κατ' ἀπλῶς **ξύλον**).

ποδο-κτύπη, ἡ (πούς + κτυπέω)· νεανὶς ὀρχουμένη, νεαρὰ ὀρχηστρίς.

ποδο-ρράγη, ἐς (πούς+ῥάγηναι τοῦ ῥήγνυμι)· ὁ ἐξορμῶν (ἀναβλύζων) διὰ κτυπήματος ποδός (ἢ ἐκ τοῦ σημείου ἐνθα πούς ἵππου ἐπληξε τὴν γῆν διὰ τοῦ πετάλου του): **ὑδάτα ποδορραγῆ** (τῆς Ἰπποκρήνης).

ποδο-στράβη, ἡ (πούς + στράβη)· παγίς πρὸς σύλληψιν τῶν ποδῶν, πεδικλά, «ποδοβρόχι» ἐν ᾧ περιπλέκονται οἱ πόδες τῶν ζώων, τὰ ὅποια οὕτω συλλαμβάνονται || θασανιστήριον ὄργανον παρόμοιον πρὸς τὴν **ποδοκάκη** (βλ. λ.).

ποδο-ψητρον, τό (πούς + ψάω)· μάκτρον τῶν ποδῶν, πανί πρὸς ἀπόμαξιν τῶν ποδῶν.

ποδ-ώκεια, ἡ (ποδώκης)· ταχύτης τῶν ποδῶν, ταχυποδία.

ποδ-ώκης, ες (πούς+ώκός)· ὁ ταχύς τοὺς πόδας, ταχύπους, **ώκίπους** (βλ. λ.) || γενικῶς, ταχύς, «γρήγορος» || μτρν. ὀρηθικός, ὄραστήριος.

πόη, ἡ, ἰων. ἀντὶ **πόα** (βλ. λ.).

ποθέσκα, ᾿ ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ **ποθέω**.

ποθειός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ -ός, -όν (ποθέω)· ἐπιθυμητός, λαν ἐπιθυμητός, περιπόδητος, τοῦ ὁποίου εἶναι λαν ἀισθητὴ ἢ ὀπουσία ἢ ἡ ἔλλειψις || ἀπὼν πενθούμενος, δι' ὄν πενθοῦν.

πόθεν, ἰων. **κόθεν**, ἐρωτημ. ἐπίρρ.· ὡς καὶ ὄν, πόθεν; ἀπὸ ποῦ; ἀπὸ ποῖου μέρος; λατ. *unde?* || **τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν**;=ποῖος εἶσαι; ἀπὸ ποῖαν χῶραν ἀνδρῶπων κατάγεσαι; || **πόθεν τῆς Φρυγίας**;=ἀπὸ ποῖου μέρος τῆς Φρυγίας;— || **καρ'** ἀττ., πρὸς ἐκδήλωσιν θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως· ἀπὸ ποῦ κι ὡς ποῦ; πῶς εἶναι δυνατόν;— || **ἄντι** τοῦ ποῦ;

Ἔτυμ.: **πόθεν**; καὶ δια τὰ ἄλλα τὰ παραγόμενα ἐξ ἀντων. θέμ. *πο-*, ἰων. *κα-*, π. χ. *πόθει*, *ποῦ*, *ποῖ*, *πόσε* (-σε (-τε), δωρ. *πῆ*, ἀττ. *πῆ*, *πῶς*, *πότε*, *ποῖος*, *πότερος*, *πόσος*, *πόστος* (βλ. λ. λ.)), γεν. ἐν. ἄμ. *τέο*, ἀττ. *τοῦ* (= *τίνος*), Κρητ. *ατεῖον*· *ποῖον* ('Ἡσυχ.). **Ἔξ.** ἰαπ. θέμ. **qno-*, **qve-*, **qva*, πρβλ. *σασκα*. *kā-h-kā* (= *qui?*), *Zevd. kṣ*, θηλ. *kā*, *παλ-περο. kaš* (-*č*-iy), ἄρμ. *o* (= *qui?*), ἄόρ. *o-kh* (o-mn)=λατ. *quiconque qui*.— ἀλβ. *ke* (**qno-m*)=λατ. *quem?*: *si* (= *πῶς*), ἴσως παράγωγον ἐκ *τινος* **qvei*.— Λατιν. *qui*, *quod*, *quod*, *quā*.— ἰρλ. *cia*, *gall. pwy* (= *τίς*; *τί*;) <**kei** **qno-d* (λατ. *quod*, ἔλλ. *ποδ-* ἐν τῷ *ποδαπός* βλ. λ.) ἐν τῷ ἰρλ. *cote* (=λατ. *quid est?*) ἰρλ. *nech*, γεν. *neich* (= *aliquis*) <**ne-qno-s* ἰρλ. *cā-ch* (γεν. *cāich* (= *qui?*), *παλ-γερμ. hwes* (περὶ τίνος);) οὐδ. γοτθ. *hva*, *παλ-γερμ. hwaz* (τί);.— λιθ. *kās* (= *τίς*);, θηλ. *kā*, *παλ-πρωσο. kas*, *ka*, ἐπίρρ. λιθ. *kaĩ*, *kaĩ-p*, *παλ-πρωσο. kái-gi* (πῶς); ἰρλ. *ka*, *gall. kī* (τίς); γεν. *če-so*, *kyjī* (= *ποῖος*);) οὐδ. *koje*, θηλ. *ka ja*; βλ. καὶ ἐν λ. τε.

ποθέν, ἐγκλιτ. ἐπίρρ.· ἀπὸ (ἔκ)τινος τόπου (μέρους), ἀπὸ κάποιου μέρος, ἀπὸ κάπου.

ποδ-έρπω, δωρ. ἀντὶ **προσέρπω** (βλ. λ.).

ποδ-έσπερος, ὄν, δωρ. ἀντὶ **προσέσπερος** (βλ. λ.).

ποδεῦντες, δωρ. καὶ αἰολ. μτρ. πληθ. τοῦ **ποθέω**.

ποδεῦντι, δωρ. γ' πληθ. τοῦ **ποθέω**.

ποθέω, μελλ. **ποθήσω** καὶ **ποθέσομαι**· ἐνεργ. ἄόρ. *α'* **ἐπόθησα** καὶ **ἐπόθεσα**, ἐπ. **πόθεσα**· πρκ. **πεπόθηκα**, παθ. **πεπόθημαι**· (**ποθή** ἢ **πόθος**)· ὡς καὶ νῦν, ποθῶ, ἐπιθυμῶ τι τὸ ὅποσον εἶναι ἀπὸν ἢ μοῦ κέλει (πρὸς. ἢ **πράγμα**), λυποῦμαι διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀπολλωλότης, αἰσθάνομαι τὴν ἀπουσίαν του, λαχταρῶ διὰ τι(να), ἐπιθυμῶ σφόδρα, λατ. **desiderare** || τὸ **ποθοῦν**=δ **πόθος** (βλ. λ.). 2) μετ' ἀπρφ., λαχταρῶ νὰ πράξω τι, εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ τὸ πράξω, ἀδημονῶ νά...— || ὡς ἀποθ., **ποθουμένη φρήν**=ἡ σφοδρῶς ἐπιθυμοῦσα ψυχὴ.

ποθῆ, ἡ, ἐπ.=πόθος (βλ. λ.) || **σὴ ποθή**=ἡ ἐπιθυ-

μία (ὁ πόδος) διὰ σέ. 2) μετὰ γεν. πραγμ., ἔλλη-
ψις τινος (πραγμ.).

ποθήμενοι, ἐπ. ἀπρφ. ἐν. τοῦ *ποθέω* (ὡσεὶ ἐξ ἐν.
πόθημι).

ποθητός, ἡ, ὄν (*ποθέω*): ὁ ποδοῦμενος, ἐπιδυ-
μητός.

πόθι, ἐρωτημ. ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ *ποῦ*; (βλ. λ.).—
|| ἀντὶ τοῦ *ποι*; = πρὸς ποῖον μέρος;

πόθι, ἐγκλιτ. ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ *ποῦ*: κάπου, εἰς
κάποιο μέρος || ὡς. κάπως, ἴσως.— || ἐπὶ χρόνου,
κάποτε, ἐνίστε, μερικὰς φορές || ἐπὶ τέλους.

ποδο-βλήτος, ὄν (*πόθος+βάλλω*): ὁ ὑπὸ πόδου
βληθείς, ἐρωτόληπτος.

πόδ-οδος, ἡ, δωρ. ἀντὶ *πρόσ-οδος* (βλ. λ.).

ποδ-οράω, **ποδ-όρημι**, δωρ. ἀντὶ *προσ-οράω* (βλ. λ.).

ποδ-ορέυσα, ἀντὶ *προσορέυσα*, μτχ. θηλ. τοῦ
προσορέω (βλ. λ.).

ΠΟΘΟΣ, ὁ ὡς καὶ νῦν, πόθος, κυρ. ἐπιθυμία διὰ
πᾶν ὅ, τι (προσ. ἡ πραγ.) εἶναι ἀπὸν ἢ μᾶς λείπει,
σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ λύπη, λαχτᾶρα διὰ τι(να) πού
λείπει ἢ ἐχάδη, λατ. *desiderium* || *ὁδὸς πόθος*=πό-
δος (ἐπιθυμία) διὰ σέ || ἔρωσ, σφοδρὰ ἐρωτική ἐπι-
θυμία. [δι' ἐτυμολ. βλ. *θέσσασθαι*].

ποι, ἐρωτ. ἐπίρρ.: πρὸς ποῖον μέρος; πρὸς ποῦ;
λατ. *quo?* || μετὰ γεν. *ποι χθονός*; = εἰς (πρὸς) ποῖον
μέρος τῆς γῆς; 2) ἀντὶ *ποῦ*; (βλ. λ.)=λατ. *ubi?*
— || πρὸς τίνα σκοπὸν; =λατ. *quorsum?*— || ἐπὶ
χρόνου, ἐπὶ πόσον χρόνον; ἕως πότε; λατ. *quousque?*

ποι, ἐγκλιτ. ἐπίρρ.: κάπου, εἰς κάποιο μέρος, πρὸς
τι μέρος, πρὸς κάπου.

ποιά, ἡ, δωρ. ἀντὶ *πόα* (βλ. λ.).

ποιέμενος, μτχ. ἐπ. μέσ. ἐν. τοῦ *ποιέω*.

ποιέμεν, ἐπ. μέσ. πρτ. τοῦ *ποιέω*.

ποιεῦντα, δωρ. ἀντὶ *ποιούντα*, αἰτ. μτχ. ἐν. τοῦ
ποιέω.

ΠΟΙΕΩ, μελλ. -*ήσω*: 1) ποιῶ τι διὰ τῆς χειρὸς,
κατασκευάζω, παράγω, δημιουργῶ, ἐκτελῶ, κυρ. ἐπὶ
ἔργων τέχνης.— μέσον, κατασκευάζω τι δι' ἑμαυτὸν
(πρὸς ἴδιον ἢ χρῆσιν), ὡς ἐπὶ μελισσῶν: *οἰκία
ποιήσασθαι*=νά κατασκευάσων (αἱ μέλισσαι) οἰκή-
ματα δι' ἑαυτὰς || ὡς. ἐν τῇ μέσῳ. κατασκευάζω τι
δι' ἄλλου (μέσον διάμεσον). 2) δημιουργῶ τι, τὸ
φέρω εἰς φῶς, κάμνω ὡστε τὴν συμβῆ τι, προκαλῶ
τι, προξενῶ τι, ἐνεργῶ, πραγματοποιῶ τι || *ποιεῖν
ἰρὰ*=λατ. *sacra facere*=προσφέρειν θυσίαν, θυσιά-
ζειν, ἐκτελεῖν τὰς εἰς τὴν θυσίαν ἀναγκαίους
διατυπώσεις || *ποιεῖν Ἴσθμια*=ἐορτάζειν τὰ Ἴ-
σθμια, τελεῖν τοὺς ἐν τῇ Ἰσθμῷ ἀγῶνας. 3) κά-
μνω, σχηματοποιῶ, διαπλάσσω, διαμορφῶνω, δημι-
ουργῶ || γεννῶ || ἐπὶ σίτου κ. ἄ. προϊόντων, παράγω,
φύω, κάμνω να φυτρώω || κάμνω. ἐμφανίζω, παρι-
στῶ τι(να) τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον.— Πιθητ., ἔχω γί-
νει, γίνομαι, τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.— μέσον, καθιστῶ
τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον δι' ἑμαυτὸν: *ποιούμαι τινα
εὐδὴν*=καθιστῶ τινα εὐδὴν μου, τὸν υἱοδέω || *ποιού-
μαι τι ἑμαυτοῦ*=κάμνω τι ἰδικάν μου, τὸ οἰκείο-
ποιούμαι || γεν., θεωρῶ, λογασιάζω, ἐκτιμῶ, τι ὡς
τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον: *συμφορὰν ποιούμαι τι*=θεω-
ρῶ τι ὡς συμφορὰν (θεομηνίαν) | *δειγνὸν ποιούμαι
τι*=θεωρῶ τι ὡς φοβερόν (τρομερόν, λυπηρόν)
πράγμα || *περὶ πλείον ποιούμαι*=λατ. *magis facere*
=ἐκτιμῶ πολὺ | *περὶ πλείονος ποιούμαι*, *περὶ πλεί-
στον ποιούμαι*=ἐκτιμῶ περισσότερο, ἐκτιμῶ παρά
πολὺ | *περὶ ὀλίγου*, *περὶ ἐλαχίστου*, *περὶ οὐδενός
ποιούμαι*=ἐκτιμῶ ὀλίγον (ἐλάχιστον, οὐδένως). 4)
συνδέτω, γράφω, κυρ. ποιητικὸς στίχους, ποιῶ
(ποιήματα), λατ. *carmina facere* || ὡς. ἐπινοῶ, ἐφευ-
ρίσκω, λατ. *hingo* || ὡς. περιγράφω διὰ στίχων, παρ-
κινῶ ποιητικῶς. 5) τὸ μέσον συχνάκις τίθεται μετὰ
ὀνομάτων περιφραστικῶς, ἰσοδυναμεῖ δὲ πρὸς τὸ ἐνεργ.
ῤῥημα τὸ παράγωγον ἐκ τοῦ ὀνο.: *πόλεμον ποιούμαι*
=πολεμῶ, *εἰρήνην ποιούμαι*=εἰρηνεύω, *σπονδὰς
ποιούμαι*=σπένδομαι, *συνμαχίαν ποιούμαι*=συμ-
μαχῶ, *πλοῦν ποιούμαι*=πλέω, *δρυγὴν ποιούμαι*=
ὀργίζομαι, *θαύμα ποιούμαι*=θαυμάζω. 6) ἐπὶ τῶν
ἰδίων περιφράσεων τὸ ἐνεργ. ποιῶ σημ. κάμνω, πρό-

καλῶ, γίνομαι αἰτία νά...: *πόλεμον ποιῶ*=κινῶ, ἐ-
γείρω, πόλεμον, γίνομαι αἰτίας πολέμου, προκαλῶ
πόλεμον | *εἰρήνην ποιῶ*=γίνομαι αἰτίας εἰρήνης,
κάμνω εἰρήνην (ἀλλὰ δι' ἄλλους, οὐχὶ δι' ἑμαυτὸν
ὡς ἐσθμαίνει τὸ *εἰρήνην ποιούμαι*).— || =πράττω,
κάμνω, πράττω, ἐνεργῶ: *Σπαρτιατικὰ ποιεῖν*=
πράττειν ὡς Σπαρτιάτης (κατὰ τὸν τρόπον τῶν
Σπαρτιατῶν) || μετὰ διπλῆς αἰτ., ποιῶ τι εἰς τινα: *ἀ-
γαθὰ (κακὰ) ποιῶ τινα*=πράττω εἰς τινα ἀγαθὸν
(κακὸν) || μετὰ ἐπίρρ. *εὐ ποιῶ τινα*=εὐεργετῶ τινα,
κακῶς ποιῶ τινα=κακοποιῶ τινα.— || ἀμτβ., ἐνεργῶ,
πράττω, εἶμαι ἐν δράσει (ἀντίθ. τῷ *πάσχω*). 2)
πρὸς ἄλλου. ἀπαντᾷ καὶ εἰδικῆς τις χρήσεως τοῦ
ποιεῖν: ἡ *εὐνοια παρὰ πολὺ ἐποίει ἐς τοὺς Λακε-
δαιμονίους*=ἡ εὐνοια (συμπάθεια) τῶν ἀνθρώπων
ἔκλινε παρὰ πολὺ πρὸς τὸ μέρος τῶν Λακεδαιμο-
νίων [παρὰ τοῖς ἄττικοῖς ποιηταῖς, καὶ ἰδίᾳ τοῖς κω-
μικοῖς, συχνὰ ἡ ἀρχικὴ συλλαβὴ κείται ὡς βραχέα
(*ποι-*)].

Ἔτυμ.: *ποιεῖν*, ἀορ. ἀργ., βοιωτ. *ἐποίφησε*, λακ.,
ἀργ. *ἐποίφησε*, μτχ. *ποιήσαντες* *ποίημα* *ποίησις*:
ποιητής ἐκ τινος **ποι-φό-*, πρβλ. *ἀγο-ποιός*:
σανακρ. *cinō*'*h*, *cāyati*, *cāya h* (σωρός), *kāya-h*
(ὄγκος) *sōma*, Ζενδ. *Kay-ḍayeti*, *ḍinva*'*hi* (ἐπιλέ-
γειν, χωρίζειν), *pal-olau*. *ḍinū* (τακτοποιῶ), *ḍinūti*
(τακτοποιῶ, διαμορφῶ): ἐξ ἰαπ. **qnoi*.

ποίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *πόα* (βλ. λ.).

ποίηεις, *εσσα*, ἐν (*ποιή*): ὁ ἔχων ἀφθονον *πόαν*,
πώδης, χλοερός, ἀφθονός (πλούσιος) εἰς χλόην.

ποίημα, -*ατος*, τὸ (*ποιέω*): πᾶν τὸ ποιούμενον
ἢ ποιηθέν (πεποιημένον), ἤτοι: 1) ἔργον, τεχν-
ουργημα. 2) ποιητικὸν ἔργον, ποίημα. 3) πρά-
ξις, ἐνέργεια.

ποιημάτιον, τό, ὀποκορ. τοῦ *ποίημα*: μικρὸν ποίημα.

ποιηρός, ἄ, ὄν (*ποιή*): *ποίηεις* (βλ. λ.).

ποιήσιαν, γ' πληθ. αἰολ. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *ποιέω*.

ποίησις, -*εως*, ἡ (*ποιέω*): τὸ ποιεῖν || διαμόρφω-
σις, κατασκευὴ, δημιουργία, παραγωγή.— || ὡς καὶ
νῦν, ἡ ποιήσις, ἡ τέχνη τῆς ποιήσεως, ἡ τεχνικὴ
τῆς συνδέσεως ποιημάτων, ἡ ποιητικὴ τέχνη. 2)
ποίημα, ποιητικὴ οὐνδεσις.

ποιητός, α, ὄν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *ποιέω*: *ὄν δεῖ
ποιεῖν*, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κατασκευάσῃ τις, ὁ
κατασκευαστέος.— || οὐδ. *ποιητέον*=*δεῖ ποιεῖν τι-
να*=πρέπει νὰ κατασκευάσῃ τις.

ποιητής, -*οῦ*, ὁ (*ποιέω*): ὁ ποιῶν, ὁ κατασκευά-
ζων, ὁ κατασκευαστής.— || ὡς καὶ νῦν, ὁ ποιητῆς
στίχων.

ποιητικός, ἡ, ὄν (*ποιέω*): ὁ ἰκανὸς νὰ ποιήσῃ,
δημιουργικός, παραγωγικός, ἀντίθ. τῷ *πρακτικὸς*
(ἐνεργητικός, δραστηριος).— ἡ *ποιητικὴ* (ἐνν. *τέ-
χνη*)=ἡ τέχνη τοῦ συνδέειν ποιήματα, ἡ ποιήσις ||
αἱ ποιητικαὶ τέχναι=αἱ πρακτικαὶ τέχναι, αἱ παρα-
γωγικαὶ, αἱ χρήσιμοι.— ἐπίρρ. -*κάς*.

ποιητός, ἡ, ὄν (*ποιέω*): πεποιημένος, κατασκευ-
ασμένος, ἐπεξεργασμένος, τεχνητός.— || ἐφευρε-
θεῖς, ἐπινοηθεῖς, πλαστός.

ποιη-φάγεω (*ποιή+φαγεῖν*): τρώγω πῶαν (χλόην,
χόρτον).

ποικίλ-άνιος, ὄν, δωρ. ἀντὶ *ποικιλ-ήνιος* (*ποι-
κίλος+ήνια*): ὁ ἔχων πεποικιλμένα ἡνία.

ποικίλ-εἶψον ὄν, γεν. -*ονος* (*ποικίλος+εἶψα*): ὁ
ἔχων (φορῶν) ποικίλον (πεποικιλμένον, ποικιλό-
χρωμον) ἰμάτιον || γεν., ποικιλόχρωμος, παρδολός.

ποικίλια, ἡ (*ποικίλος*): τὸ ποικίλειν (κοσμεῖν)
διὰ ποικιλοχρῶμων κεντημάτων, τὸ κέντημα || ἐν τῷ
πληθ., τεμάχια κεντημένα, κεντήματα || μτφρ., παν-
ουργία, πονηρία.

ποικίλλω, μελλ. -*ήλω* ἀορ. *ἐποικίλα*: παθητ., πρκ.
πεποικίλιμα: (*ποικίλος*): ποιῶ τι ποικίλον, τὸ κεν-
τῶ διὰ ποικιλοχρῶμων κεντημάτων.— || κεντῶ ||
ποικίλλω τι, τὸ κάμνω νὰ ἔχη παραλλαγὰς, δια-
ποικίλλω || μτφρ. ἐκδέτω τι διὰ πεποικιλμένου λόγου
(δι' ὠραίων λέξεων καὶ φράσεων), ἐξωραίζω.

ποικίλλω, -*ατος*, τὸ (*ποικίλλω*): πᾶν τὸ πεποι-
κιλμένον, τὸ (ἐ)στολιζόμενον διὰ ποικιλοχρῶμων
κεντημάτων. 2) ὕψωμα κεντημένον, κέντημα.

ποικιλό-βουλος, *ον* (ποικίλος+βουλή): ό έχων ποικίλας βουλάς, πολυμήχανος, πολύτροπος, πανούργος.

ποικιλό-γνους, *δωρ. -γάρους, -νος, δ, ή* (ποικίλος+γνήσις): ό έχων ποικίλην φωνήν, ό ποικιλοτρόπως ήχών, ό έχων πολλούς μουσικούς φθόγγους ή τόνους.

ποικιλό-δειρος, *ον* (ποικίλος+δειρή): ό έχων ποικίλον (ποικιλόχρωμον, παρδαλόχρωμον) λαιμόν.

ποικίλο-δέρμων, *ον, γεν. -ονος* (ποικίλος+δέρμα): ό έχων δέρμα ποικίλον.

ποικίλο-εργός, *ον* (ποικίλος+εργον): ό ποικίλα έργα όβουμένος. 2) παθητ., ό ποικίλως είργασμένος, ό πεποικιλμένος.

ποικιλό-θριξ, *-τριχος, δ, ή* (ποικίλος+θρίξ): ό έχων τρίχωμα παρδαλόν, κατάστικτος, παρδαλός.

ποικίλο-μήτης, *-ου, δ, και ποικιλό-μητις, -ιδος, δ, ή* (ποικίλος+μήτις): πλήρης ποικίλων τεχνασμάτων, πολυμήχανος, πανούργος.

ποικίλο-μηχάνος, *ον* (ποικίλος+μηχανή): πλήρης ποικίλων τεχνασμάτων, ό ποικίλα μηχανώμενος, πολύτροπος.

ποικιλό-μορφος, *ον* (ποικίλος+μορφή): ώς και νύν, ποικιλόμορφος, ό ποικίλας μορφάς λαμβάνων (ή έχων), ποικιλόχρωμος.

ποικιλό-μυθος, *ον* (ποικίλος+μύθος): ό λέγων ποικίλα, λέγων ποικίλους λόγους.

ποικίλο-νωτος, *ον* (ποικίλος+νώτον): ό ποικίλα (ποικιλόχρωμα, παρδαλά) νώτα έχων, ό έχων τήν ράχιν παρδαλήν.

ποικίλο-πτερος, *ον* (ποικίλος+πτερόν): ό έχων ποικιλόχρωμα πτερά.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, *η, ον*: *δ,τι και νύν*, ποικίλος, πεποικιλμένος, πολύχρωμος, διάστικτος, κατάστικτος, «παρδαλός», ποικιλόστικτος.— || είργασμένος με ποικίλα χρώματα, έχων έναφασμένα ποικιλόχρωμα κεντήματα, πεποικιλμένος διά κεντημάτων || *τεύχεα ποικίλα χαλκῶ* = όπλα έναφασμένα διά χαλκού, φέροντα έγκολλήτους παραστάσεις έκ χαλκίνων έλασμάτων (πλακών).— || *γεν.*, πολύπλοκος, ποικίλος || ό ποικίλης τέχνης, μετό περιοσής τέχνης, επεξεργασμένος, πεποικιλμένος δι' έγκολλήτων ψηφιδών, ποικίλος, πολυειδής. 2) *μτφρ.*, *κατά τόν χαρακτιήρα*, εύμετάβλητος, όσάτος, «παρδαλής διαγωγής» || περίπλοκος, πολύπλοκος, αίνιγματώδης, γριφώδης, διφορούμενος, άμφίβολος || *θθεν*, πονηρός, δοληρός, πανούργος, επιτήδειος.

Έτυμ.: *ποικίλος*: *ποικίλλω*: *σανσκρ. pīcāti* (στολιζω), *pīcāhi* και *pīcā-h* (οχήμα, χρώμα), *pīcāh* (έστολισμένος), *Zenō. paṛsa, paṛsah* (κόσμημα), *σανσκρ. pīcā-pīcāhi* (πολυχρωμία), *παλ.σαυ. pīcāhi* (*pīcā-ro*, βλ. *πικρός*)=πολύχρωμος, παρδαλός, *pīcā-gāhi* (ό ίχθύς «πέστροφα» ώς κατάστικτος), *pīcā, pīcāhi* (κεντώ), *λιθ. pīcāhi* (κάμυν έγκοπάς, ίχνογραφώ), *σανσκρ. pīcā-gāhi* (υπέρυθρος, υπόφαιος), *pīcā-h* (δέρμα έλάφου), *paīcāszas* (κηλίς, στίγμα όπό αιδάλην), *pīcāzō* (αιδάλη), *isz-paīcāszau* (=λατ. *adumbrō, primas lineas ducō*) *έ,τι* *ιαπ. *pīc-* *παραλλ.* *τῷ *pīc-* (χρωματίζω κατά τρόπον παρδαλόν) *έν τῷ σανσκρ. pīcā-gā-h* (έρυθροκίτρινον), *pīcā-gā-h* *pīcā-gā-lā-h* (έρυθρόφαιος), *pīcā-gāhi* (ζωγραφίζω, ίχνογραφώ), *λατ. pīcāzō*, *έλλ. πίγγαλος* (είδος σαύρας), *πρβλ. Ήσυχ. «αίγγαν' νεόσσιον. Άμερίας' γλαυκόν»,* *πιθ. δέ και παλ.γερμ. fincho* (σπίνος).— *τό* *ιαπ. *pīc-* *φαίνεται* *δ,τι* *έσῆμ.* «τέμνω, έγκόπτω, κάμυν έγκοπήν» (βλ. *έν* *λι. πικρός*), *συγχρόνως* *όμως* *προσέλαβε* *και* *τήν* *σημασίαν* *του* *ίχνογραφήματος* (του *σχεδίου*), *διότι* *άρχιτως* *ή* *ρίζα* **pīc-* *έχρησιμοποιεήθη* *διά* *νά* *δηλώσῃ* *τάς* *έγκοπάς* *τάς* *δημιουργουμένας* *έπί* *της* *έπιφανείας* *του* *άνθρωπίνου* *δέρματος*, *έντός* *των* *όστων* *ένέβαλλον* *χρώματα* *πρός* *έπίτευξιν* *των* *ποικιλοχρῶμων* *ζωγραφημάτων*, *έξ* *ών* *συνίστατο* *ή* *διάστικτις* *(κατάστικτις)* *έκείνη.*

ποικίλο-σάνδαλος, *αιολ. —σάμβάλος, ον*, (ποικίλος+σάνδαλον): ό φέρων (φορών) ποικίλα (πεποικιλμένα, κεντημένα) σάνδαλα.

ποικίλο-στολος, *ον* (ποικίλος+στολή): ό ένδεδυμένος με ποικιλόχρωμον στολήν (ένδυμασίαν) || *έπί* *πλοίου*, *τό* *έχον* *πρώραν* *πεποικιλμένην* *(ποικίλως* *κεκοσμημένην).*

ποικίλο-τερπής, *ές* (ποικίλος+τέρπω): *ένεργ.*, ό ποικιλοτρόπως τέρπων, ό προξενών ποικίλας τέρψεις || *παθητ.*, ό τερπόμενος εις τήν ποικιλίαν (ή διά τής ποικιλίας).

ποικίλο-τευκτος, *ον* (ποικίλος+τεύχω): ό ποικίλως (μετά ποικίλης τέχνης, λίαν έντέχνως) κατεσκευασμένος (έπεξεργασμένος) || *παντοειδής.*

ποικίλο-τραυλος, *ον* (ποικίλος+τραυλος): ό τραυλίζων (όδων, κελαδών) εις ποικίλους τόνους.

ποικίλο-φόρμιγξ, *-ιγγος, δ, ή* (ποικίλος+φόρμιγξ): ό συνοδευόμενος υπό των ποικίλων ήχων φόρμιγγος.

ποικίλο-φρων, *-ονος, δ, ή* (ποικίλος+φρήν): = *ποικιλομήτης*, πλήρης ποικίλων οκέψεων, παντοειδών οτοχασμών, πολύτροπος, πολυμήχανος, πανούργος.

ποικιλής, *-ου, δ, θηλ. ποικιλίτρια, ή* (ποικίλλω): ό ποικίλλων, ό κεντών, ό διακοσμών με πολυποικίλα κεντήματα || ό κεντητής.

ποικιλ-ωδής, *ον* (ποικίλος+ώδη): ό ποικίλην (περίπλοκον, αίνιγματώδη) ώδήν *όδων.*

ποικίλως, *έπρρ.* *του* *ποικίλος*: *κατά* *ποικίλον* *τρόπον*, *πολυειδώς*, *πολυτρόπως* || *ποικίλως* *έχω*=είμαι διάφορος, διαφέρω.

ποιμαίνω, *μελλ. -ανῶ* (ποιμήν): *ώς* *και* *νύν*, *ποιμαίνω*, *είμαι* *ποιμνή*, *βόσκω*, *τρέφω*, *περιποιούμαι*, *τά* *ποίμνια*, *λατ. pascere* || *άπολ.* *έχω* *ποίμνια*, *είμαι* *ποιμήν.* 2) *μτφρ.* *περιποιούμαι*, *φροντίζω*, *έπιμελούμαι*, *περιδάλπω*.— *όδηγῶ*, *καθοδηγῶ*, *διοικῶ*, *κυβερνῶ*.— *ώς* *καταπραῦνω*, *μαλακώνω*, *καθησυχάζω*, *έξασπῶ*, *ώς* *και* *τό* *λατ. pascere* || *έντεῦθεν* *γεν.*, *παραπλανῶ*, *άπατῶ*.— || *παθητ.*, *ώς* *τό* *νέμομαι*, *βόσκομαι*, *πλανῶμαι* *ανά* *τούς* *βοσκοτόπους* (*έπί* *των* *ποιμνίων*), *λατ. pasci* || *έπί* *των* *βοσκοτόπων*, *άνερευνώμαι* (*υπό* *των* *βοσκόντων* *ποιμνίων*), *άπογυμνώνομαι* || *μτφρ.* *πᾶς* *πεποιήσθαι* *τόπος*=*πᾶς* *τόπος* (*όλη* *ή* *περιοχή*) *έξηρευνηθή* (*ώς* *υπό* *ποιμένος* *περιφέροντος* *τά* *ποίμνια* *του* *πρός* *βοσκήν*, *ή* *ώς* *υπό* *ποιμνίων* *άναζητούντων* *παντό* *βοσκήν).*

ποιμάν, *δ, δωρ. αντί ποιμήν.*

ποιμάνοριον, *τό* (ποιμάνωρ): *ποίμνη* || *μτφρ.* *στράτευμα* *υπό* *τάς* *διαταγάς* *στρατηγού* (*ώς* *ποιμένος* *τρόπον* *τινά).*

ποιμανῶ, *μελλ. του* *ποιμαίνο.*

ποιμάνωρ, *-ορος, δ* (ποιμάνω)=*ποιμήν* (βλ. λ.).

ποιμήν, *-ένος, δ* (ποιά?) *δ,τι* *και* *νύν*, *ποιμήν*, *βοσκός*, *βουκόλος*, *έτσοπάνης*, *τσοπάνος* || *μτφρ.* *ποιμήν* *λαών*=*ήγεμῶν* *λαού*, *άρχηγός* *άνδρώπων*, *στρατηγός.*

Έτυμ.: *ποιμήν*: *λιθ. pēmu*, *γεν. pēmen* (βοσκός): *σανσκρ. pāyū-h* (φύλαξ, προστάτης), *έλλ. πᾶν* (=ποίμνιον): *ποίμνη*, *ποιμνιον*: *ποιμαίνω*: *ποιμάνωρ* (<*ποιμήν* *άνδρῶν*, *πρβλ. όμηρ. ποιμήν* *λαών*): *κατ'* *άλλους* *συγγ. τούς* *πατέομαι*, *πόα*, *pascō* (*ώς* *υπεδηλώθη* *έν* *άρχῆ).*

ποίμνη, *ή* (ποιμήν): *δ,τι* *και* *νύν*, *ποίμνη*, *ποίμνιον*, *άγέλη* *κτηνῶν* (*και* *κυρ. προβάτων*), *εκκοπάδι.*

ποιμνήσις, *η, ον* (ποιμήν): ό *άνήκων* *εις* *ποίμνην*, *ή* *ό* *προερχόμενος* *έκ* *ποίμνης*, *ή* *ό* *κατάλληλος* (*άρμόζων*) *διά* *ποίμνην.*

ποιμνιον, *τό*, *όσκαρ.* *του* *ποιμήν* (*ή* *κατά* *συγκοπήν* *έκ* *του* *ποιμνιον*): *μικρά* *άγέλη.*

ποιναίος, *α, ον* (ποινή): *τιμωρός*, *έκδικητικός.*

ποινάτωρ, *-ορος, δ, ή* (ποινάω): *τιμωρός*, *έκδικητής.*

ποινάω, *μελλ. -ήσω*, *ίων. -ήσω* (ποινή): *τιμωρῶ*, *έκδικούμαι*.— *μέσον*, *έκδικούμαι* *έμαυτόν* *κατά* *τινος.*

ποινή, *ή'* *άρχιως* *έσῆμ.* «*ή* *χρηστική* *ποινή* (*τό* *πρόστιμον*) *ή* *καταβαλλομένη* *εις* *τούς* *συγγενείς* *του* *φονευθέντος* *υπό* *του* *φονέως* (*διά* *τό* *χυθέν* *άίμα*), *κατόπιν* *της* *όποίας* *άπηλάσσετο* *ούτος* *παντός* *διωγμού* *έκ* *μέρους* *των* || *γενικῶς*, *πάσα* *χρηματική* *πληρωμή* *καταβαλλομένη* *πρός* *ίκανοποίησιν,*

ἐξαγορασμός, ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβή, τιμωρία || ὡς τὸ ἀπαιτηθὲν ποσόν, τὰ λύτρα τρόπον τινά, τὸ πρόστιμον, ἢ ποινή τῆς λέγεται καὶ σήμερον, λατ. *roena* || ἀναιρουῖμαι *ποινήν τῆς νυχτὸς* = λαμβάνω ἐκδικήριον διὰ τὴν ζωὴν τινος || *ποινήν τίνω* *Ἐρέξη τῶν κηρύων ἀπολομένων* = δίδω εἰς τὸν Ξ. ἰκανοποίησιν διὰ τὸν θάνατον τῶν κηρύων του || *συχὰς ἐν τῇ φράσει ποινας δούνας = δίκην δούνας = λατ. dare roenas (ἐν παθ. ἔνν., τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος) || ἀντιθέτως τὸ ποινας λαμβάνειν = δίκην λαμβάνειν = λατ. sumere roenas (ἐν ἐνεργ. ἔνν., τιμωρῶ τινα). 2) ἐν καλῇ ἔνν., ἀμοιβή διὰ τὴν πράξιν, ἀνταμοιβή. — || προσωποποιεῖται (ἢ *Ποινή*) ὡς θεότης τῆς ἐκδικήσεως, αὐτὴ αὐτῇ ἢ «Ἐκδικήσις», θεὰ ἰσότημος πρὸς τὴν *Δίκην* καὶ τὰς *Ἑρινύς*.*

Ἔτυμ.: *ποινή* (καὶ δάνειον ἐκ ταύτης τὸ λατ. *roena*) = *Ζενδ. Kaēnā*, παλ.-σλαβ. *cēna* (τιμὴ), ἰαπ. **qvoinā* (=πρόστιμον, τιμωρία) τιμὴ πρὸς ἐξίλασμον τοῦ φόνου) γεν. τιμὴ, ἄξι(α), πρβλ. λιθ. *Kainė* (ἄξι(α), τιμὴ) ἐξ ἰαπ. **qvei-* ἐν τῷ σασκρ. *cāyatē* (τιμωρῶν), ἕλλ. *τίνω*, *τιμῆ* (βλ. λ. λ.). — τὸ δημρ. *ἄποινα* (**ἄποποινα*, πρβλ. *ἀπό-τισις** *ἄποινα* (βλ. λ. λ.), *ἄποινο-δικος* (ὁ δικαίως τιμωρῶν) *νῆ-ποινος*. — Κατ' ἄλλους ἐκ τῆς β. *φεν-* τοῦ *φόνος** ἄλλοι τέλος ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς β. *ρῶ* (=λατ. *purum facere*), ἐξ ἧς *ρῦ-lare* (καθαρίζειν ἐντελώς), *am-ru-lare* (ἀποκόπτειν τὰ περιττὰ, κλαδεύειν), *ρῦ-rus*.

ποινήτης, -ου, ὁ, θηλ. -ῆτις, -ίδος ὁ τιμωρῶν, ὁ ἐκδικούμενος, ἐκδικητῆς.
ποινίμος, -ον (ποινήτῃ) ὁ ἐκδικούμενος, ὁ τιμωρῶν, ἐκδικητής, τιμωρός.

ποιο-λογέω, μελλ. -ήσω (ποιολόγος) συλλέγω πᾶς, χορτολογῶ, βοτανολογῶ || σταχυολογῶ, δένω δερμάτια.

ποιο-λόγος (ποιία, πόα+λέγω) ὁ συλλέγων πᾶς, ὁ χορτολογῶν, ὁ βοτανολόγος || ὁ ἐσθίων χόρτα.

ποιο-νόμος, -ον (ποιία, πόα+νόμος) ὁ βόσκων πᾶς, ὁ τρεφόμενος με χόρτα, χορτοφάγος, φυτοφάγος. — || *ποιό-νομος*, *ον* (ποιία+νομῆ) ὁ πλήρης χλοερῶν βοσκοτόπων.

ΠΟΙΟΣ, α, -ον, ἰων. *κοίος*, η, -ον, ἐρωτημ. ἀντων. ἐπιθ. ὁποῖός τις, δηλ. ὁποῖος φύσεως, ποῖου εἶδους, «τί λογῆς», λατ. *qualis* παρ' Ὀμ. συνήθως ἐκφράζει ἐκπληξίν καὶ ὀργήν: *ποῖον τὸν μῦθον εἶπες*; = τί λόγος εἶναι αὐτός «ποῦ σοῦ ξέφυγε»; — || παρ' ἄλλ. ἐνίοτε καὶ ἐνάρθως: *ὁ ποῖος*; *τὸ ποῖον*; — || θηλ. *ποία*; ἰων. *κοίη*; (ἐνν. *δόξ*) = πῶς; λατ. *quomodo* = πῶς, κατὰ ποῖον τρόπον;

Ἔτυμ.: *ποῖος*, γοθθ. *haila* (πῶς) πιθ. (<**qnoivo-* (<**qno-oivo-* (τίνος εἶδους), πρβλ. σασκρ. *dur-ē'na-* (κακότροπος), *τοῖος*, *ἀλλοῖος*, ὁμοῖος, λατ. -*ivnos* ἐν τῷ *festivos* (χαρίεις), ὁ ἔχων τὴν φύσιν ἐνὸς *festum*), λιθ. *per-einā*, *pér-eivis* (πανούργος), σασκρ. *ē'va-* (ἢ (τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν, ἦθος), παλ.-γερμ. *ēwa* (νόμος, γάμος), ἰαπ. **ei-* (=εἶναι) κατ' ἄλλους *ποῖος* (<**qnojjos* = λατ. *quojus, cujus* πρβλ. καὶ **πος* (εἰς ἣν ἀνάγουσιν ἄλλοι τὰ *ποῖος*, *πάσος*, ὅπως εἰς τὴν *ος* τὰ *ολος*, *ῥος*).

ποιός, α, ὄν, ἀορ ἀντων. ἐπιθ. ὁ φύσεως τινος, εἶδους τινός, «κόποιος λογῆς».

ποιότης, -ητος, ἢ (ποῖος) ὡς καὶ νῦν, ποιότης, λατ. *qualitas*.

ποιπνύω, μελλ. -θήσω (ἀναδιπλ. ἐπιτετ. ἐν. ἐκ β. *πυ-τὸ πένω*, ὡς τὸ *παιπάλλω* ἐκ τοῦ *πάλλω*, *παι-φάσσω* ἐκ τῆς β. *φα-* τοῦ **φάω*, *φάος*, *ποι-φύσσω* ἐκ τοῦ *φυσάω*) ὁσθμαίνω, πνευστιῶ || ἐντεθεθεν, γεν., σπεύδω, διάζομαι, ἐνεργῶ δραστηρίως || ὑπηρετῶ τινα προθύμως || ἐργάζομαι σκληρὰ, εἶμαι πολυδόχολος. [δι' ἔτυμ. βλ. *πειπνύσθαι* ἐν τῷ ἔναστ. τὸ -ν εἶναι μακρὸν μὲν πρὸ μακρῶς συλλ., βραχὺ δὲ πρὸ βραχέως].

ποιφύγμα, -ατος, τὸ (ποιφύσσω) σφοδρὸν φύσημα, ρωθώνισμα, σύριγμα, «ροχαλίωμα».

ποιφύσσω, μελλ. -ξω (δι' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ *φυσάω*) ἄπτει. φυσῶ δυνατὰ, ρωθωνίζω, συρίζω, «ροχαλίζω». — || μεττ. φυσῶ τι δυνατὰ ὥστε νὰ τὸ κάμω ἂν φουσκώω, ἢ νὰ ἀναφλεγῆ || μετρ. ἐπιπλήττω τι-

νὰ ζωηρῶς [ἐπιτετ. μετ' ἀναδιπλ. τύπος (πρβλ. *ποι-πνύω*) δι' ἔτυμ. βλ. *φύσαι*].

ποι-ώδης, ες (ποιία+είδω) = *πωώδης*, ὁμοῖος πρὸς πᾶν (χόρτον, «γρασιδί»), χορτοειδής, βοτανοειδής.

ποκά ἢ **ποκά**, δωρ. ἀντι *πότε* ἢ *ποτε*.

ποκά ζ, -άδος, ἢ (πόκος) «μαλλί», τρίχες κεφαλῆς (κόμη).

ποκίζω, μελλ. -ίσω, δωρ. -ίξω (πόκος) = *πέκω* (βλ. λ.), κουρεύω μαλλιά, ψαλιδίζω μαλλιά. — μέσον, κουρεύω τι δι' ἑμαυτὸν (πρὸς χρῆσιν μου).

πόκος, ὁ (πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον || ὄγκος ἐρίου («τουλούπα μαλλί»). — || ἡ κουρά (τὸ κούρευμα) τῶν προβάτων. — || ἑτερόκλητος πληθ. ἀπαντᾷ ἐν τῇ παροιμ. φράσει *εἰς ὄνον πόκας* = εἰς τὸ κούρευμα τῶν ὄνων, εἰς τόπον ἔνθα κείρονται οἱ ὄνοι, τ. ἔ. οὐδαμοῦ, διότι ποθενθὰ δὲν κουρεύονται οἱ γαῖθαραί | *ὄνον πόκας ζητεῖς* = «τοῦ σουλιου τὸ γάλα» ζητεῖς, δηλ. πράγμα ἀνύπαρκτον (διότι οὐτα τὲ ἐν ὑπάρχει οὐτε τὸ ἄλλο) [δι' ἔτυμ. βλ. *πέκω*].

ποκῶς, μελλ. -ώσω (πόκος) καλύπτω με ἀκατέργαστο μαλλί || παθητ., καλύπτομαι (ἐνδύομαι) με μαλλί (με μάλλινα).

πόκος, δωρ. ἀντι *πόκος*, αἰτ. πληθ. τοῦ *πόκος*.

πολέες, -έων, -έεσσι, -έας, ἐπ. πληθ. τοῦ *πολύς*.

πολεμᾶ-δόκος, δωρ. ἀντι *πολεμη-δόκος* (βλ. λ.).

πολεμ-αρχεῖον, τὸ (*πολέμαρχος*) ἢ ἔδρα (κατοικία) τοῦ πολεμάρχου.

πολεμ-αρχέω, μελλ. -ήσω (*πολέμαρχος*) εἶμαι πολεμάρχος, εἶμαι ἀρχηγὸς πολέμου.

πολέμ-αρχος, ὁ (*πόλεμος+ἄρχω*) ὁ ἀρχίζων πό-

λεμον (κάμνων ἀρχὴν πολέμου), ὁ διευθύνων τὸν πόλεμον; ἀρχηγός, ὄρχων, ἡγέτης, ὄπλαρχηγός. — || ἐν Ἀθήναις ὁ *πολέμαρχος* ἦτο τρίτος ἀρχων, ὅστις ἀρχικῶς διηθῆθαι τὴν μάχην (κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην προεδρεύει τοῦ πολεμικοῦ συμβουλίου), βραδύτερον δὲ προστατὰ τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ ἐξεδίκαξε τὰς ὑποθέσεις τῶν *μετοίκων*. 2) ἐν Σπάρτῃ ἦτο *μοραγός*, ἦτοι διοικητῆς *μόρας* (τμήματος στρατοῦ). 3) ἐν Θήβαις ὑπῆρχον δύο *πολέμαρχοι*, ἦσαν δ' οὗτοι ἀνάτοιοι ἀξιωματοῦχοι, ἐρχόμενοι κατὰ σειρὰν ἱεραρχίας εὐθὺς μετὰ τοὺς Βοιωτάρχους.

πολεμέω, μελλ. -ήσω παθητ., ἀορ. α' *ἐπολεμήθην*

(*πόλεμος*) εἶμαι ἐν πολέμῳ, ἔχω πόλεμον, διεξάγω πόλεμον πρὸς τινα, πολεμῶ ἐναντίον τινός || ὡς ὡς καὶ νῦν, πολεμῶ, δίδω μάχην, μάχομαι || γενικῶς, ἐρίζω, φιλονικῶ, διαπληκτίζομαι πρὸς τινα. — || μετ' αἰτ., κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, τὸν μεταχειρίζομαι ἐχθρικῶς. — παθητ., πολεμοῦμαι ὑπὸ τινος, ὑφίσταμαι πολεμικῇ ἐπίδεισιν ἐκ μέρους τινός || μετὰ παθητ. δὲ ἔνν. καὶ ὁ μέσος μελλ. *πολεμήσομαι*. — || ἐν παθητ. ἔνν. λέγεται ὡς. καὶ ἐπι τοῦ πολέμου, πόλεμος διεξάγεται ὑπὸ τινος: *ἔσα ἐπολεμήθη* = ὅσαι πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις διεξήχθησαν (ἐγένοντο, ἤχθησαν εἰς πέρας, ἐπεχειρήθησαν).

πολεμῆ-δόκος, δωρ. **πολεμα-δόκος**, -ον (*πόλεμος+δέχομαι*) ὁ ἀναλαμβάνων πόλεμον || πολεμικός.

πολεμῆμος, -ον, ἰων. τύπος ἀντι *πολέμειος* (ὅπερ ὁμοῦ δὲν ἀπαντᾷ παρ' ἄλλ.) (*πόλεμος*) πολεμικός, φιλοπόλεμος. — || ἐχθρικός.

πολεμησεῖω, ἔφευκτόν τοῦ *πολεμέω* ἐπιθυμῶ πόλεμον, δέλω νὰ πολεμήσω.

πολεμητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πολεμέω* = *δεῖ πολεμεῖν* = πρέπει τις νὰ πολεμήσῃ, νὰ ἐξέλθῃ πρὸς πόλεμον.

πολεμίζω, ποιητ. **πτολ** — *μελλ. -ίσω, δωρ. -ίξω (*πόλεμος*) ποιητ. ἀντι *πολεμέω* (βλ. λ.) || *πολεμίζω μετὰ τινι* = διεξάγω πόλεμον ἐν συμμαχίᾳ μετ' ἄλλου || *μετν.* ἐρίζω, φιλονικῶ, λογομαχῶ, διαπληκτίζομαι. — || μεττ., πολεμῶ τινα, τὸν πολεμῶ, διεξάγω πόλεμον ἐναντίον του, μάχομαι πρὸς τινα.

πολεμικός, ἢ, ὄν (*πόλεμος*) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον, ὁ κατάλληλος διὰ πόλεμον || ὡς καὶ νῦν, πολεμικός, φιλοπόλεμος || ἰκανός πρὸς πόλεμον || τὰ *πολεμικά* = πολεμικαὶ ἀσκήσεις, πολεμικαὶ συνήθειαι || ἢ *πολεμικῆ* (ἐνν. *τέχνη*) = *δτι καὶ* νῦν, ἢ πολεμικὴ τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ πολεμεῖν, ὁ πόλεμος. 2) τὸ *πολεμικόν* = τὸ σημεῖον πρὸς μάχην, τὸ σὺνθημα

τῆς μάχης (πρὸς ἔναρξιν τῆς μάχης).— **ἡ** ἔχθρικός || ὁ προκαλὼν ἐχθροπραξίας.

πολεμικῶς, ἐπιρρ. ἐκ τοῦ *πολεμικός*· κατὰ πολεμικὸν τρόπον, κατὰ ἐχθρικὸν τρόπον || *πολεμικῶς ἔχω*=διάκειμαι ἐχθρικῶς, εἶμαι ἐχθρός.

πολέμιος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (*πόλεμος*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον || *τὰ πολέμια*=αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις. 2) σπαν. ὡς τὸ *πολεμικός*, φιλοπόλεμος.— **ἡ** ὡς καὶ νῦν, πολέμιος, ἐχθρικός, ἐναντίος, ἐχθρός.— ὡς οὐα. οἱ *πολέμιοι*=οἱ ἐχθροί, οἱ ἀντίπαλοι, οἱ πολεμιοί. 2) ἡ *πολεμία* (ἐνν. *γῆ, χώρα*)=ἡ ἐχθρική χώρα, ἡ χώρα τῶν ἐχθρῶν. 3) τὸ *πολέμιον*=ἡ ἐχθρα, ἡ ἐχθρότης.

πολεμιστά, ὁ, ἐπ. ἀντὶ *πολεμιστής* (βλ. λ.).

πολεμιστήριος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (*πολεμιστής*)· ὁ ἀνήκων εἰς πολεμιστήν, ὁ ἄρμόδιος εἰς πολεμιστήν || *πολεμιστήρια ἄρματα*=ἄρματα πολεμικά.— **ἡ** *τὰ πολεμιστήρια*=*τὰ πολεμικά*, αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις.

πολεμιστής, ἐπικ. *πτολ*—, -οῦ, ὁ (*πολεμίζω*)· ὁ, τι καὶ νῦν, πολεμιστής, ὁ πολεμῶν, ὁ μετέχων μάχης || *ἵπποι πολεμισταί* = πολεμικοὶ ἵπποι (λατ. *bellatores equi*).

πολέμο-κλονος, ον (*πόλεμος*+*κλόνος*)· ὁ ἐγγειῶν τὸν δόρυβον τοῦ πολέμου.

πολέμο-κραντος, ον (*πόλεμος*+*κραίνω*)· ὁ τελεϊῶνων τὸν πόλεμον || ὁ ἀποφασίζων τὸν πόλεμον (τὴν μάχην).

πολέμο-Λαμ-ἄχαιικός, ἡ, ὄν, κωμική λ. σύνθετος ἐκ τῶν *πόλεμος, Λάμαχος, Ἄχαιικός* (οἰονεὶ ὁ Ἀχαιικός, τ. ἔ. ὁ Ἕλληνας Λάμαχος ἐν πολέμῳ).

πολέμῳνδε, ἐπικ. *πτόλ*—· πρὸς (τὸν) πόλεμον, εἰς τὴν μάχην.

πολέμο-ποιεῖω, μελλ. -ῆσω (*πόλεμος*+*ποιεῖω*)· ἐ-γείρω (προκαλῶ) πόλεμον, γίνομαι αἴτιος πολέμου.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ἐπ. *πτόλεμος*, ὁ· ὁ, τι καὶ νῦν, πόλεμος, μάχη || *πόλεμον αἰροῦμαι τινα* = ἀναλαμβάνω (κινῶ) πόλεμον ἐναντίον τινός.— **ἡ** *προσωποποιημένος* (ὡς κύρ. ὄν.), ὁ *Πόλεμος, ἡ Μάχη*. [δι· ἔτυμολ. βλ. ἐν *πελεμίζω*· διὰ τὸ *πτόλεμος* βλ. ἐν *πόλις*].

πολέμο-φθόρος, ον (*πόλεμος*+*φθειρώω*)· ὁ φθείρων (καταστρέφων) διὰ πολέμου.

πολέμιος, μελλ. -ῶσω (*πόλεμος*)· καθιστῶ τινα πολέμιον, ἐχθρικόν, ἐχθρόν || *κάννω τινα ἐχθρόν τινος*.— *παθητ.* γίνομαι (καθιστάμαι) ἐχθρός τινος.

πολεύω (*πόλος*)· ἄμτβ., περιφέρομαι, περιτριβόμαι γύρω ἀπὸ τι, λατ. *versari*.— **ἡ** μτβ., ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, ἀνασκοπῶ, καλλιεργῶ, ἄροτριῶ.

πολέω (*πόλος*)· ἄμτβ., περιφέρομαι, περιπαύωμαι || *συχνάω*, κατοικῶ.— **ἡ** μτβ., ἀνατρέπω, ἀναστρέφω τὴν γῆν διὰ τοῦ ἄροτρου, ἄροτριῶ, καλλιεργῶ.

πόλεων, γεν. πληθ. τοῦ *πόλις* || ἐν φ *πολέων*, ἰων. ἀντὶ *πολλῶν*, γεν. πληθ. τοῦ *πόλις*.

πόληες, -ων, -ας, ἰων. ἀντὶ *πόλλεις, πόλλεις*, πληθ. τοῦ *πόλις*· ἰων. γεν. καὶ δοτ. ἐν. *πόληος, πόληι*.

ποლიνοῦμαι, παθ. (*πολιός*)· γίνομαι *πολιός* (λευκός), λευκαίνομαι.

πολιά-οχος, ον, ὄνρ. ἀντὶ *πολιόχοχος, πολιούχος* (βλ. λ.).

πολί-αρχος, ὁ (*πόλις*+*ἄρχω*)· ὁ ἄρχων (κυβερνήτης, βασιλεὺς κ.τ.δ.) μιᾶς πόλεως (ἐνός κράτους).

Πολιάς, -ἄδος, ἡ (*πόλις*)· φύλαξ (προστάτης, πολιούχος) τῆς πόλεως, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ αὐτῆς Ναφ' ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐναντιδιαστολῆ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν *Παρθένον* καὶ τὴν Ἀθηνᾶν *Πρόμαχον*.

πόλιες, πολιέσσιιν, ἐπ. ὄνομ. καὶ δοτ. πληθ. τοῦ *πόλις*.

πολιζῶ, μελλ. -ίσω, ἄορ. α' *ἐπόλισα*, ἐπ. *πόλισα*· παθητ., πρκ. *πεπόλισμαι*· (*πόλις*)· ἰδρύω (κτίζω, οἰκοδομῶ, τεχνίζω, συναικίζω) πόλιν || γενικῶς, ἰδρύω, δέτω τὰ θεμελίω τινος.— **ἡ** ὀποικίζω· κτίζων πόλιν, ἰδρύω ὀποικίαν εἰς τινα τόπον κτίζων (δημιουργῶν) πόλιν.

πολιή-οχος, ὄνρ. *πολιάοχος*·=πολιούχος (βλ. λ.).

πολήτης, -εω, ὁ, ἰων. ἀντὶ *πολήτης* (βλ. λ.) || ὡς.

συμπολήτης, συγχώριος, συμπατριώτης.

πολιήτης, -ιδος, θηλ. τοῦ *πολιήτης* (βλ. λ.).

πόλινδε, ἐπιρρ. τοῦ *πόλις*· πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν.

πολιο-κρότάφος, ον (*πολιός*+*κρόταφος*)· ὁ ἔχων πολιοῦς κροτάφους (λευκὰς τρίχας εἰς τοὺς κροτάφους), ὁ ἀρχίζων νὰ γίνεταί ἀσπρομάλλης.

πολιο-ορκέω, μελλ. -ῆσω· ἄορ. α' *ἐπολιόρκησα*· παθητ., μελλ. *πολιορκηθήσομαι*, καὶ κατὰ μέσ. τύπον *πολιορκησομαι*· ἄορ. α' *ἐπολιορκήθην* (*πόλις*+*εἴρω* ἢ *ἔρκος*)· ὡς καὶ νῦν, πολιορκῶ, περικλείω πόλιν, τὴν περιζῶν || μτφρ. ἐπιμένω κατὰ τρόπον φορτικόν, γίνομαι ἐνοχλητικός.

πολιορκητέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πολιορκέω*· ὄν δεῖ *πολιορκεῖν*=ὀστις πρέπει νὰ καταληφθῆ διὰ πολιορκίας (καὶ οὐχὶ ἐξ ἐφόδου).

πολιο-ορκία, ἡ (*πολιορκέω*)· ὁ, τι καὶ νῦν, ἡ πολιορκία, τὸ πολιορκεῖν μίαν πόλιν.

ΠΟΛΙ'Ο'Σ, ἄ, ὄν, ὡς. καὶ -ος, -όν· ὑπόλευκος λευκάζων, λευκός || ἐπὶ κόμης, ψαρὸς ἢ ἀσπρομάλλης, λευκόδριξ || *αἱ πολιαί* (ἐνν. *τρίχες*) = τὰ ψάρᾶ μαλλιά, ἡ οἱ ἄσπρες τρίχες, τὰ ἄσπρα μαλλιά || *ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις*=μύλις αἱ πολιαὶ ἀρχίζον νὰ κατέρχωνται (τ. ἔ. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν κροτάφων πρὸς τὸν πῆγωνα) || *πολιός ἀπολ.*=ὁ ἀσπρομάλλης, ὁ κατάλευκος, γέρων.— **ἡ** μτφρ. διαυγής, καθαρὸς, λαμπρὸς || γαλήνιος, νηφάλιος.— **ἡ** ὡς μτφρ. σεβάσιμος [δι· ἔτυμ. βλ. *πελιετός*].

πολιο-ούχος, ον (*πόλις*+*έχω*)· ὁ ἔχων (προστατεύων) πόλιν, ὡς καὶ νῦν *πολιοῦχος*.

πολιό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ (*πολιός*+*χρῶς*)· ὁ ἔχων *πολιόν* (βλ. λ.) χρῶμα || ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα.

πολιο-πόρθης, -ου (*πόλις*+*πέρθω*)· ὁ πορθητῆς πόλεων.

πολιο-πορθος, ον· βλ. *πολιόπορθος*.

ΠΟΛΙΣ, ἐπ. *πτόλις*, -εως, ἡ· ἰων. γεν. *πόλιος*, ἀττ. ποιητ. καὶ *πόλιος*, ἐπ. *πόληος, πόλλεος*· δοτ. *πόλιε*, ἐπ. *πόληι*· αἰτ. *πόλιιν*, ἐπ. αἰτ. ἀπαντᾶ καὶ *πόληα*.— πληθ., ὄνομ. *πόλλεις*, ἀττ. *πόλλεις*, ἰων. *πόλλεις* καὶ *πόληες*· γεν. *πολίων*· δοτ. *πόλλισι*, ἐπ. *πολλίεσσι*, ὄνρ. *πολλίεσι*· αἰτ. *πόλλιας, πόλλιας, πόλλεις*, ἰων. *πόλλεις*· ὁ, τι καὶ νῦν, πόλις, πολιτεία || *πόλις ἄκρη*=*ἀκρόπολις*, τὸ φρούριον (τὸ ὄχυρόν) τῆς πόλεως, ἀκρόπολις (ὡς καὶ νῦν ἐτι λέγεται)· ἐν Ἀθίνας ἡ τοιαυτὴ ἀκρόπολις (φρούριον) ἐκαλεῖτο ἐντοτε καὶ ἀπλῶς *πόλις*, ἐν φ τὸ ὑπόλοιπον τῆς πόλεως ἐκαλεῖτο ἀπλῶς *ἄστυ*.— **ἡ** ὀλόκληρος χώρα, κράτος.— **ἡ** ὁσάκις *πόλις* καὶ *ἄστυ* ἐκφέρονται ἡνωμένα, *πόλις* μὲν εἶναι τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, *ἄστυ* δὲ τὰ οἰκήματά των, αἰ κατοικίαι των || ἐντέθεν *πόλις*=ἡ πολιτεία, τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, ὅστινες τὴν ἀπαρτίζουσι, καὶ δὴ ἐλευθέρη πολιτεία, δημοκρατία. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

Ἔτυμ.: *πόλις, πόλις*· ὑποκορ. *πολίχνη, πολίχρινον*· ἐπ. *πολλίεθρον*· *πολήτης*, ὄνρ. *πολιάτας*, ἰων. *πολήτης*· ὄνρ. *πολιάοχος*, ἐπ. *πολιόχοχος*, ἀττ. *πολιοῦχος*· σανακρ. *pūr* (ρῆν-θύ, *pūr-am, pūr-ā*), ἰαπ. **p[ur]*-, **p[ur]*- (*p[ur]*-m, *p[ur]*-i) (φρούριον, ἀκρόπολις), λιθ. *piils*, λεττ. *pi'ls* (φρούριον).— κατ' ἄλλους τὸ *π[ur]*-όλις (ὡς <**q[ur]*olis) συναπτέον πρὸς τὸ ἔλλ. *πέλομαι*, λατ. *colō, inquilinus*, ἡ ἔτυμολ. ὁμοζ αὐτῆ εἶναι λίαν ἀμφίβολος, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη καθ' ἣν εἶναι συγγ. τῷ *πύλη* (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους ἐξ ἰαπ. **p[ur]*-olis) ἔλλ. **π[ur]*olis, ὅπερ θὰ ἐξελλίσσεται ἀφ' ἐνός εἰς **π[ur]*olis) *πόλις*, καὶ ἀφ' ἑτέρου κατ' ἀνομοίωσιν εἰς *πόλις* (πF: λ) π: λ).

πόλισμα, -ατος, τὸ (*πολιζῶ*)· τὸ σύνολον τῶν οἰκημάτων μιᾶς πόλεως, πόλις, κωμόπολις, πολίχνη.

πολισσο-νόμος, ον (*πόλις*+*νέμω*)· ὁ διοικῶν (κυβερνῶν) πόλιν.

πολις-σός, ον (*πόλις*+*σός*)· ὁ σόςων (διασώζων, διαφυλάττων) πόλιν.

πολιςσο-ούχος, ον, κατητ. ἀντὶ *πολιοῦχος* (βλ. λ.).

πολιτ-άρχης, -ου, ὁ (*πολιτῆς*+*ἄρχω*)· ὁ ἀρχηγός τῶν πολιτῶν ἢ πόλεως, ὁ κύριος ἄρχων.

πολιτεία, ἰων. —*ἡ* ἡ, ἡ (*πολιτεύω*)· ἡ σχέση τοῦ πολίτου πρὸς τὸ κράτος (τὴν πόλιν), ἡ κατάστα-

σις και τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, τὰ πολιτικά δικαιώματα· λατ. *civitas*. 2) ὁ βίος, ἡ ζωὴ τοῦ πολίτου, ὁ τρόπος τοῦ καθ' ἡμέραν βίου τινός (ἡ καθημερινή του ζωὴ).— II ὁ βίος (ἡ ζωὴ) πολιτικοῦ ἀνδρός, κυβερνήσις, διοίκησις.— III τὸ πολίτευμα, τὸ πολιτικὸν σύστημα, τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύματος. 2) κοινότης, αὐτὸνομος πολιτεία ἢ δημοκρατικὴ πολιτεία, ἡ δημοκρατία.

πολίτευμα, -ατος, τό (*πολιτεύω*)· κυβερνητικὴ πράξις, κυβερνητικὸν μέτρον, μέτρον διακυβερνήσεως ἢ διακυβερνήσις.— II = *πολιτεία* (βλ. λ.), πόλις, πολιτικὴ κοινότης.

πολίτευω, μελλ. -ωσ (*πολίτης*)· εἶμαι πολίτης, ζῶ ὡς πολίτης, εἶμαι ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ζῶ ἐν ἐλευθέρῳ πολιτείᾳ. 2) ἔχω ὠρισμένον τύπον διακυβερνήσεως, κυβερνῶ κατὰ ὠρισμένον τρόπον ἢ παθητ., κυβερνώμαι.— II ἀποθ. *πο. ἰτυύμαι*, μέσ. μελλ. *πολιτεύσομαι*: μέσ. ἀορ. *ἄ' ἐπολιτεύσάμην* καὶ παθ. *ἐπολιτεύθην*· παθ. πρξ. *πεπολιτεύμαι*: εἶμαι ἐλεύθερος πολίτης, ἔχω τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου ἢ γενικῶς, ζῶ ἐν ἐλευθέρῳ πολιτείᾳ. 2. λαμβάνω μέρος εἰς τὴν διοίκησιν, ἀναμειγνύομαι εἰς τὰ πολιτικά.— III μετθ. διοικῶ, κυβερνῶ, τι(να) ἢ ἀπολ. ἀσκῶ τὴν διοίκησιν, κυβερνῶ.

πολίτης, ἡ, ἰων. ἀντὶ *πολιτεία* (βλ. λ.).

πολίτης, -ου, ἰων. *πολίτης*, -εω, ὁ (*πόλις*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πολίτης, τὸ μέλος μίᾳ πόλεως ἢ μίᾳ πολιτείας (κράτους), ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ἐλεύθερος πολίτης, λατ. *civis*. 2) ὡς συμπρωτίως, συμπρωτίως ἢ ἐνώστε καὶ μετ' ἄλλου οὗσ.: *θεοὶ πολιταί*=θεοὶ συμπολιταί μας, θεοὶ τῆς πόλεως (πολιοῦχοι τῆς πόλεως).

πολίτικός, ἡ, ὄν (*πολίτης*)· ὁ ἀνήκων εἰς πολίτην, ὁ ἀναφερόμενος εἰς πολίτην, ὁ ἀρμόζων εἰς πολίτην, ὁ ἐμπρέπων εἰς πολίτην, ὁ ὡς πολίτης (ἐμφανιζόμενος ἢ ὄρων), πολιτικός (ὡς καὶ νῦν), συνταγματικός (λατ. *civilis*).— III ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς πολιτικὸν ἄνδρα ἢ ὡς οὗσ. ὁ *πολιτικός*= ἔτι καὶ νῦν, ὁ πολιτικός, ὁ πολιτευόμενος.— III ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολιτείαν ἢ εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῆς, ὁ ἀναφερόμενος (ὁ ἀφορῶν) εἰς τὸν δημόσιον βίον, ὁ δημόσιος, ὁ πολιτικός ἢ τὸ *πολιτικόν*=οἱ πολιταί, ἡ κοινότης τῶν πολιτῶν ἢ ἐν ψῆ ἢ *πολιτικῇ* (ἐνν. *τέχνῃ*)= ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν, καὶ ἡ *πολιτικῇ* (ἐνν. *ἐπιστήμῃ*)= ἡ ἐπιστήμη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἢ τὰ *πολιτικά*= τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις, αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας.— IV γεν., δημόσιος, κοινός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἰδιωτικός.

πολιτικός, ἐπίρρ. τοῦ *πολιτικός*· κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς (ἐλεύθερον) πολίτην ἢ συμφώνως πρὸς τὴν πολιτείαν, συνταγματικός, λατ. *civilliter*.

πολίτην, ἡ (*πόλις*)· μικρὰ πόλις.

πολίτηνον, τό, ἡποκορ. τοῦ *πολίτην* (βλ. λ.)· πολὺ μικρὰ πόλις.

πολλάκις, ποιητ. *πολλάκι*, ἐπίρρ. (*πολύς*)· ἔτι καὶ νῦν, πολλάκις, πολλὰς φορές, συχνά.— II *πολλάκις*= ἂν ἴσως (πιθανῶς, πιθανόν, τυχόν)= λατ. *si forte* ἢ *μη πολλάκις*=λατ. *ne forte*=μὴ τυχόν, μὴπως ἴσως.

πολλαπλάσιος, α, ον, ὡς καὶ -ος, -ον (*πολύς*)· ὡς καὶ νῦν, πολλαπλάσιος, πολλὰς φορές τόσοσ... ὅσος, πολλὰς φορές περισσότερος (ἢ μεγαλύτερος) ἀπὸ... (ἀκολουθεῖται δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν ἡ..., ἢπερ..., ἢ ὑπὸ γεν.) ἢ τὸ οὐδ. πληθ. πολλαπλάσια ὡς ἐπίρρ.

πολλαπλάσιον, ον, γεν. -όνος· = *πολλαπλάσιος* (βλ. λ.)· ἐπίρρ. -ιδόνος.

πολλαπλήσιος, η, ον, ἰων. ἀντὶ *πολλαπλάσιος* (βλ. λ.).

πολλάχθῃ, ἐπίρρ. (*πολύς, πολλή*)· πολλὰς φορές, πολλάκις, συχνάκις, συχνά.— II κατὰ πολλοὺς τρόπους, κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους, ποικιλοτρόπως, πολυτρόπως.

πολλάχθεν, ἐπίρρ. (*πολύς, πολλή*)· ἀπὸ πολλοῦς τόπους, ἀπὸ πολλὰ μέρη, ἐκ πολλῶν πλευρῶν ἢ ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων, διὰ πολλοῦς λόγους,

πολλάχθῃ, ἐπίρρ. (*πολύς, πολλή*)· ἐν πολλοῖς τόποις, εἰς πολλὰ μέρη.

πολλάχσοι, ἐπίρρ. (*πολύς, πολλή*)· πρὸς πολλὰ μέρη, εἰς πολλοὺς τόπους.

πολλάχθῃ, ἐπίρρ. = *πολλάχθῃ* (βλ. λ.), πολλὰς φορές, συχνάκις, συχνά.— II εἰς πολλὰ μέρη.

πολλο-δεκάκις, ἐπίρρ. (*πολλός=πολύς+δεκάκις*)· πολλὰς φορές δεκάκις, πολλάκις δέκα ἢ γεν., πολλάκις, πολλαπλῶς.

πολλός, πολλόν, ἰων. ἄρα. καὶ οὐδ., ἀντὶ *πολύς, πολύ*, ἀλλ' ἐν χρήσει ἀποκλειστικῶς σχεθὸν μόνον κατὰ τὰς πλεονασίας· βλ. *πολύς*.

πολλοστός, ἡ, ὄν (*πολλός, πολύς*)· εἰς ἐκ τῶν πολλῶν, λατ. *multesimus* ἢ πολὺ μικρός, πολὺ ὀλιγός, ἐλάχιστος ἢ ὀσφμαντός, τιποτένιος.— II ἐπὶ χρόνῳ, *πολλοστῶ ἔτει*=εἰς (κατὰ) τὸ τελευταῖον ἔτος ἐκ σειρᾶς πολλῶν ἐτῶν, τ. ἐ. μετὰ πολλὰ ἔτη, ὕστερον ἀπὸ πολλὰ ἔτη ἢ *πολλοστῶ χρόνῳ*=ὕστερα ἀπὸ πολὺν χρόνον, μετὰ παρέλευσιν μακροῦ χρόνου (πολλῶν ἐτῶν).— ἐπίρρ. *πολλοστῶς*=εἰς πολὺ μικρὸν βαθμῶν.

πόλος, ὁ (*πέλω, πολέω*)· ἔτι καὶ νῦν, πόλος, δῆλων, ἀκίνητον σημεῖον περὶ ὃ περιστρέφεται πρᾶγμα τι, ἔπως π.χ. ὁ ἀξων σφαιράς, ὁ ἀξων τῆς σφαιράς τῆς γῆς, ὁ γήινος καὶ οὐράνιος ἀξων, ὡς καὶ τὰ δύο ἄκρα του, ὁ βόρειος καὶ ὁ νότιος πόλος. 2) τὸ περιστρεφόμενον περὶ τοιοῦτον ἀξωνα, ὁ δόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, ὁ οὐρανός, λατ. *polus*.— II γῆ ἀναστρεφόμενη διὰ τοῦ ἀρότρου, γῆ ἀροτριουμένη.— III κοῖλον ἠλιακὸν ὠρολόγιον (ὄνομασθὲν οὕτω διότι ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ θέλου) [δ' ἔτυμ. βλ. *πέλομαι*].

πόλος, ὁ πυκνὸς ζυμὸς, ἔψημα, ζυμὸς, λατ. *puis, pulvis*, [δ' ἔτυμ. βλ. *πάλη* II].

πολύ-ἄγρος, ον (*πολύς+ἄγρος*)· ὁ συλλαμβάνων πολλὴν ἄγρον (πολλὰ θηράματα, πολὺ κυνήγι).

πολύ-ἄθλος, ον (*πολύς+ἄθλος, ἀθλον*)· ὁ πολλοῦς ἀθλοῦς ἀναλαθῶν, ὁ νικῆσας εἰς πολλοὺς ἀγῶνας.

πολύ-αἶγος, ον (*πολύς+αἶξ*)· ὁ ἔχων πολλὰς αἶγας, ὁ πλούσιος εἰς αἶγας.

πολύ-αἶμος, ον = *πολυαίμων* (βλ. λ.).

πολύ-αἶμων, ον, γεν. -όνος (*πολύς+αἶμα*)· = *πολυαίμιος*, ὁ ἔχων πολὺ αἶμα, αἱματώδης, ὁ πληθωρικός εἰς αἶμα.

πολύ-αἰνετός, ον, καὶ **πολύ-αἶνος**, ον (*πολύς+αἶνος*)· ὁ πολὺ ἐπαινούμενος, πολὺ ἐξυμνούμενος. 2) ὁ ἐκφέρων λόγους πλήρεις σοφίας καὶ πολυμθείας.

πολύ-αἶψ, -ῖκος [I] (*πολύς+αἶσσω*)· ὁ λίαν ὀρηκτικός, θυελλώδης, σφοδρός ἢ *κάματος πολυαἶψ*=κόπως προερχομένη ἀπὸ ὀρηκτικᾶς πολεμικᾶς ἐπιθέσεως.

πολύ-ἀνδρῆς (*πολυάνδρος*)· εἶμαι πλήρης ἀνδρῶν, εἶμαι πολυάνθρωπος.

πολύ-ἀνδρος, ον (*πολύς+ἀνήρ*)· ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων πολλοὺς ἀνδρας, ὁ πλήρης ἀνδρῶν, ὁ πυκνοκατωκημένος.— ἐπὶ προσώπων, πολυόριδος.

πολύ-ἀνθεμος, ον (*πολύς+ἀνθεμον*)· ὁ πλούσιος εἰς ἀνθη, πλήρης ἀνθήσεως.

πολύ-ἀνθής, ἐς (*πολύς+ἀνθέω*)· ὁ πλήρης ἀνθέων, ὁ πλούσιος εἰς ἀνθῆν.

πολύ-ἀνθρωπία, ἡ (*πολυάνθρωπος*)· πολὺς πληθυσμός, πληθὸς ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν πολυάνθρωπία.

πολύ-ἀνθρωπος, ον (*πολύς+ἀνθρωπος*)· ὡς καὶ νῦν, πολυάνθρωπος, πλήρης ἀνθρώπων, πλούσιος εἰς ἀνθρώπους, πολυπληθής.

πολύ-ἀνυρ, -ορος, ὁ, ἡ (*πολύς+ἀνυρ*) = *πολυάνδρος* (βλ. λ.) ἢ πολυάνθρωπος, πολυσύχναστος.— II ἡ ἔχουσα πολλοὺς συζύγους.

πολύ-ἀργύρος, ος (*πολύς+ἄργυρος*)· ὁ ἔχων πολὺν ἀργυρον, ὁ πλούσιος εἰς ἀργυρον.

πολύ-ἀρητός, ἀτ. -ἀράτος, ον (*πολύς+ἀράομαι*)· ὁ λίαν ἐπιθυμητός, πολυόρητος.

πολύ-ἀρκής, ἐς (*πολύς+ἀρκέω*)· ὁ εἰς πολλὰ (εἰς πολλὰς ἀνάγκας) ἐπαρκῶν, ὁ λίαν βοηθητικός, γενναῖος.

πολύ-άρματος, *ον* (πολύς+ἄρμα)· ὁ ἔχων πολλά ἄρματα.

πολύ-αρμόνιος, *ον* (πολύς+ἁρμονία)· ὁ ἔχων πολλές ἁρμονίας (πολλὰς φωνάς, πολλοὺς τόνους), ὁ πολύφωνος, πολύχορδος.

πολύ-αρνος, *ον*, μετὰ ἀνωμ. (ἔτεροκλ.) ὄστ. **πολύ-αρνε** (πολύς+ἄρνος)· ὁ ἔχων πολλά ἄρνια (ἢ πρόβατα) || ὁ πλούσιος εἰς ποιμνία.

πολυ-αρχία, ἡ (πολύς+ἄρχω)· ὡς καὶ νῦν, πολυαρχία, τὸ νὰ ἄρχουν (νὰ κυβερνοῦν) πολλοί.

πολύ-αστράγαλος, *ον* (πολύς+ἀστράγαλος)· ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστράγαλους (κόμπους).

πολύ-αστρος, *ον* (πολύς+ἄστρον)· ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστέρας, κάταστρος.

πολύ-ασχολος, *ον*· ὡς καὶ νῦν, πολυάσχολος, ὁ ἔχων πολλὰς ἀσχολίας, ὁ πολὺ ἀπασχολημένος.

πολύ-αῦλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ (πολύς+αῦλαξ)· ὁ πολλὰς αὔλακας ἔχων || ὁ ἔχων πολλὰ ἀστέματα γῆς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, πλατύς.

πολύ-αὔχενος, *ον*, καὶ **πολυαὔχη**, *ενος*, ὁ, ἡ (πολύς+αὔχη)· ὁ ἔχων πολλοὺς αὔχενους.

πολυ-αὔχη, *ενος*, ὁ, ἡ=πολυαὔχενος (βλ. λ.).

πολύ-βᾶφης, *ἐς* (πολύς+βᾶφῆναι)· ὁ πολλὰκίς (ὁ βαδίζων) βυθιθδεις εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ πνιγίς || ὁ πολλὰκίς βεβαμμένος (βουτημένος εἰς βᾶφῆν) || *ἀλλίδονα σώματα πολυβαφῆ* = σώματα πολυβούτητα καὶ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιδινούμενα (ριπτόμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ).

πολύ-βενθής, *ἐς* (πολύς+βένθος)· ὁ πολὺ βαθύς, ὁ ἔχων μέγα βάθος.

πολύ-βοσκος, *ον* (πολύς+βόσκω)· ὁ πολλὴν βοσκὴν παρέχων, ὁ πολλοὺς τρέφων.

πολύ-βότερα, *ἐπ.* **πολυβότερα**, ἡ (πολύς+βόσκω), θηλ. ἐπίθ. ἡ πολλοὺς τρέφουσα, ἡ πολλὴν βοσκὴν (τροφὴν) παρέχουσα.

πολύ-βοτος, *ον* (πολύς+βόσκω)· ὁ πολλοὺς τρέφων || ὁ ἔχων πολλὰς βοσκὰς ἰσοσκοτόπους).

πολύ-βότερος, *-ος*, ὁ, ἡ (πολύς+βότερος)· ὁ πολυστάφυλος, ὁ ἔχων ἀφθονίαν σταφυλῶν.

πολύ-βουλος, *ον* (πολύς+βουλή)· ὡς καὶ νῦν, πολύβουλος, ὁ πολλὰς σκέψεις ἔχων, ὁ πολὺ συνετός, συνετώτατος, ὁ κατ' ἐξοχὴν σοφός.

πολύ-βοῦτης, *-ος*, ὁ (πολύς+βοῦς)· ὁ πολλοὺς βοῦς τρέφων, ὁ πλούσιος εἰς βοῦς.

πολύ-βροχος, *ον* (πολύς+βροχή)· ὁ πολὺ βεβρεγμένος.— || (πολύς+βρόχος)· ὁ πολλοὺς βρόχους (βρόχια, σχοινία) ἔχων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν βρόχων.

πολύ-γᾶθής, *ἐς*, θαρ. ἀντί *πολυγηθής* (βλ. λ.).

πολύ-γηθής, *ἐς*, θαρ. **πολυγηθής**, *ἐς* (πολύς+γηθέω)· ὁ πολὺ τέρπων, πολὺ εὐφραίνων || πλήρης εὐφροσύνης (εὐθυμίας), φαίδρος, περιχαρής, εὐθυμος.

πολύ-γῆρας, *ων* (πολύς+γῆρας)· ὁ πολὺ γέρων.

πολύ-γλευκος, *ον* (πολύς+γλεύκος)· ὁ ἔχων (περιέχων, ἢ καὶ ὁ παράγων) πολὺ γλευκος, ὁ πλούσιος εἰς γλευκος (νέον οἶνον).

πολύ-γληνος, *ον* (πολύς+γλήνη)· ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμούς, πολυόμματος.

πολύ-γλωσσος, *ον*, ἀπ. **-ττος**, (πολύς+γλῶσσα)· ὡς καὶ νῦν, πολὺγλωσσος, ὁ ἔχων (ἢ τοὶ ὀμιλῶν) πολλὰς γλῶσσας.

πολύ-γναμπος, *ον* (πολύς+γνάμπτω)· ὁ ἔχων πολλὰς καμπὰς (στροφάς), ὁ ποικίλος (ποικιλοτρόπως) κεκαμμένος, συνεστραμμένος, σγουρός.

πολύ-γνώτος, *ον* (πολύς+γινώσκω)· ὁ πολὺ γνώσιος, πασιγνώσιος.

πολύ-γόμενος, *ον* (πολύς+γόμενος)· ὁ πολλοὺς γόμενους ἔχων, ὁ καλῶς ἑστερευμένος μὲ γόμενους (ἤλους, καρφιά), καλὰ καρφωμένος.

πολύ-γονέομαι, ἀποθ. (πολύγονος)· πολλαπλασιάζομαι, ἐξεπλοῦμαι, μεταδίδομαι εἰς πολλοὺς.

πολύ-γόνος, *ον*, κατὰ τινας **πολυγόνος** (πολύς+γόνος)· ὁ πολλὰ γονῶν, πολλὰ παράγων, γόνιμος, εὐφορός.

πολύ-δαϊδάλος, *ον* (πολύς+δαίδαλος)· ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης ἐργασμένος, ποικίλος κατεργασμένος, πλουσιῶς πεποικιλμένος.— || ἐνεργ., ὁ ἐργαζόμενος μετὰ τέχνης καὶ δεξιότητος, ὁ λίαν ἐπιδέξιος.

πολύ-δάκρυος, *ον*, καὶ **πολύ-δακρῦς**, *γεν.* **-τος**, ἔ, ἡ (πολύς+δάκρυον)· ὁ ἔχων πολλὰ δάκρυα, ὁ μετὰ πολλῶν δακρῦων || ὅθεν, πολυδρήνητος, πολὺκλαυστος || θλιβερός, λυπηρός.— || ἐνεργ., ὁ πολὺ δακρῦων, πολὺ θρηνῶν, ἀφθονα δάκρυα χύνων.

πολύ-δάπανος, *ον* (πολύς+δαπάνη)· ὡς καὶ νῦν, πολυδάπανος, δαπανηρός, ὁ προξενῶν μεγάλας δαπάνας, π. χ. βίος πολυδάπανος || ἐπί: προσ., ὡς καὶ νῦν, πολυδάπανος, ὁ δαπανῶν πολλά, κάμνων πολλὰς δαπάνας, οπάταλος, πολυέροδος, ὄσωτος.

πολύ-δειράς, **-άδος**, ἔ, ἡ (πολύς+δειρή)· ὁ ἔχων πολλοὺς τραχήλους || ὁ ἔχων πολλὰς κορυφάς, πολὺκορυφός (ἐπί ὄρεων).

πολύ-δενδρος, *ον*, καὶ **πολυδένδρεος** (πολύς+δένδρον)· ὡς καὶ νῦν, πολυδένδρος, ἔχων πολλὰ δένδρα, πλήρης δένδρων, πλούσιος εἰς δένδρα.

πολύ-δενδρῆσαι, *ποιεῖται*, πληθ. ὄστ., ἐσχηματιομένη ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. *πολυδένδρης*.

πολύ-δερκής, *ἐς* (πολύς+δέρκομαι)· ὁ πολὺ (τ. ἔ. μακρὰν) βλέπων || ὁ πολλὰ ὀρῶν || ὁ ὑπὸ πολλῶν ὀρώμενος.

πολύ-δεσμος, *ον* (πολύς+δεσμός)· ὁ διὰ πολλῶν δεσμῶν συνδεδεμένος (συνηρμοσμένος), ὁ στερεῶς δεδεμένος.

πολύ-δευκής, *ἐς* (πολύς+δεῦκος=γλεύκος)· ὁ πολὺ γλυκός.— || *Πολυδεύκης*, *-ους*, ὁ, λατ. *Pollux*, υἱὸς τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος, εἰς τῶν Διοσκούρων, φημιζόμενος ἐν τοῖς ἀρχαίοις μύθοις ὡς πυγμαίχος.

πολύ-δίψιος, *ον* (πολύς+δίψια)· ὁ πολὺ διψῶν, διψαλέος, ὁ πάσχων ἐκ λειψυδρίας, ἀνυδρός.

πολύ-δονος, *ον* (πολύς+δονέω)· ὁ πολὺ δονηθεὶς, πολυδόνητος, πολυκλόνητος.

πολύ-δοξος, *ον* (πολύς+δόξα)· ὁ πολὺ δοξασμένος, ἔχων μεγάλην δόξαν, περιφημικός.— || ὁ ποικίλος *δόξας* (δηλ. δασσσίας, γνώμας) ἔχων.

πολύ-δρομος, *ον* (πολύς+δραμῆναι, τοῦ τρέχω)· ὁ πολὺ τρέχων, πολλὰς χώρας διατρέχων, πολυπλάνητος.

πολύ-δροσος, *ον* (πολύς+δρόσος)· ὁ πολὺ δροσερός, ὁ ἐμποτισμένος ἀπὸ πολλῆν δρόσον.

πολύ-δωρία, ἡ (πολύς+δωρος)· γενναιοδωρία, ἔλευθεριότης, μεγαλοδωρία.

πολύ-δωρος, *ον* (πολύς+δώρον)· ὁ μετὰ πολλῶν δώρων, ὁ λαβῶν πολλὰ δώρα || ἐπί γυναικός, ἡ λαμβάνουσα μεγάλην προίκα, πολὺπροικός, πολὺφερνος.

πολύ-εἰδής, *ἐς* (πολύς+εἶδος)· ὡς καὶ νῦν, πολυεἰδής, ποικίλος, ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν ἀποτελούμενος, ὁ πολλὰς μορφὰς λαμβάνων, πολὺμορφος, ποικίλος.

πολύ-ἐλαίος, *ον* (πολύς+ἐλαίον)· ὁ παράγων πολὺ ἐλαίον, ὁ ἀφθονῶν (πλούσιος) εἰς ἐλαίον.

πολύ-ἐλικτος, *ον* (πολύς+ἐλίσσω)· ὁ πολὺ εἰλιγμένος, πολὺ (περι)τυλιγμένος, πολυτύλικτος || λαθυρινθώδης, πολὺπλοκος, περιπλοκος.

πολύ-ἐπι-αίνετος, *ον* (πολύς+ἐπαινέω)· ὁ πολὺ ἐπαινούμενος.

πολύ-επής, *ἐς* (πολύς+ἐπος)· ὁ ἐκ πολλῶν λόγων, ὁ πολλὰ λέγων, πολυλόγος, πολυλόγος, φλύαρος.

πολύ-ἐραστός, *ον* (πολύς+ἐράω)· ὁ πολὺ ἐραστός, πολὺ ἀγαπητός.

πολύ-ἐργής, *ἐς*, καὶ **πολύεργος**, *ον* (πολύς+ἐργον)· ὁ πολὺ ἐργαζόμενος, φηλεργός, ὁ σκληρῶς ἐργαζόμενος.— || Παθητ., ὁ πολὺ εἰργασμένος, πολλὴν ἐργασίαν χρειάζομενος, κοπιαστικός.

πολύ-εργος, *ον*=πολυεργής (βλ. λ.).

πολύ-ετής, *ἐς* (πολύς+ἔτος)· ὡς καὶ νῦν, πολυετής, ὁ πολλῶν ἐτῶν, παλαιός, γέρων || ὁ μετὰ πολλὰ ἐτη.

πολύ-ευκτος, *ον*, καὶ **πολυεύχεται**, *ον* (πολύς+εὐχομαι)· ὁ πολὺ ἐπιθυμητός, περιπόθητος, περιζήτητος.

πολύ-ζηλος, *ον* (πολύς+ζήλος)· ὁ πολὺ ζηλωτός, πολυζήλευτος, πολυσγάπητος, πολυζηλεύομενος.—

II ὁ πλήρης ζήλου, πλήρης ἀμίλλης, πλήρης ζηλοτυπίας καὶ φθόνου, πολὺ ζηλότυπος.

πολύ-ζήλωτος, *ον* (πολύς+ζήλω)· ὁ πολὺ ζηλωτὸς, πολυζήλευτος.

πολύ-ζῦγος, *ον* (πολύς+ζυγόν)· ὁ ἔχων πολλὰ ζυγά (τ. ἐ. πολλά καθίσματα, κυρ. θρανία κωπηλατῶν).

πολύ-ήγορος, *ον* (πολύς+ήγορεύω)· ὁ πολὺ ἀγορεύων, ὁ πολλὰ λέγων, πολὺλόγος, φλύαρος.

πολύ-ήρατος, *ον* (πολύς+εράω)· ὁ πολὺ ἐρατὸς, λίαν ἀγαπητὸς, ἀξίερατος, ἀξιαγάπητος.

πολύ-ήχης, *ες* (πολύς+ήχος)· ὁ πολλοὺς ἤχους (τόνους) ἔχων, πολὺφωνος, ποικιλόφωνος II ὁ πολὺ ἀντηχῶν.

πολυ-ήχητος, *ον*, δωρ. -άχητος (πολύς+ήχέω)· ὁ πολὺ (δυνατὰ ἢ μακρὰν) ἀντηχῶν.

πολύ-θαροῦς, *ες* (πολύς+θάροος)· ὁ πολὺ θάρρος ἔχων, λίαν θαρραλέος, λίαν εὐδαροῦς, πολὺ γενναῖος, πολὺ τολμηρὸς.

πολύ-θεός, *ον* (πολύς+θεός)· ὁ ἀνῆκων εἰς πολλοὺς θεοὺς, ὁ ἀφιερωμένος εἰς πολλοὺς θεοὺς, ὁ πολλοὺς θεοὺς ἔχων II ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν θεῶν.

πολύ-θηρος, *ον* (πολύς+θήρ)· ὁ ἔχων πολλήν θήραν (θῆλ. πολλήν ἄγραν, πολὺ κυνήγι, πολλὰ θῆρια ζῶα), ὁ πλήρης ἀγρίων ζῶων.

πολύ-θρέμμων, *ον*, γεν. -οτος (πολύς+θρέμμα)· ὁ τρέφων πολλοὺς, ὁ παράγων πολλὰ (ἐπιθ. τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ) II ὁ ἀφρονῶν εἰς δρέμματα.

πολύ-θρεπτικός, *ον* (πολύς+τρέπτω)· ὁ πολὺ τρέφων, πολὺ θρεπτικός.— II παθητ., πολὺ τρεφόμενος, πολὺ αὐξάνων.

πολυ-θρήνητος, *ον* (πολύς+θρηνέω)· ὡς καὶ νῦν, πολυθρήνητος, πολὺ θρηνηθεὶς, πολὺκλαυστος.

πολύ-θρηνος, *ον* (πολύς+θρηνώ)· ὁ πολὺ θρηνῶν II ὁ ἐκ πολλῶν θρηνῶν συνιστάμενος.

πολύ-θριξ, -τρίχος, *ος*, ἢ (πολύς+θρίξ)· ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, πολὺτρίχος, ὁ ἔχων μακρὰν κόμην.

πολύ-θροος, *ον*, καὶ συνηρ. -θροους, *ουον* (πολύς+θρόος)· ὁ μετὰ πολλοὺς θροῦβους, πολυθροῦβος, θροῦβώδης.

πολυ-θρύλλητος, *ον* (πολύς+θρύλλω)· ὡς καὶ νῦν, πολυθρύλλητος, περὶ οὗ γίνεται πολὺς λόγος, περιλάλητος, διάσημος, περιβόητος, πασίγνωστος.

πολύ-θύρος, *ον* (πολύς+θύρα)· ὁ ἔχων πολλὰς θύρας ἢ παράθυρα (ἀνοίγματα, ὀπάς). 2) μτφρ. ὁ ἔχων πολλὰς πτυχάς.

πολύ-θύτος, *ον* (πολύς+θύω)· ὁ ἑορταζόμενος διὰ πολλῶν θυσιῶν, ὁ πλούσιος εἰς θυσίας, πλήρης θυσιῶν.

πολύ-ἴδμων, *ον*, γεν. -οτος = πολυῖδρις (βλ. λ.).

πολύ-ἴδρεια, ἢ (πολυῖδρις)· ἡ γνώσις πολλῶν πραγμάτων, πολυπειρία, δεξιότητα II πανουργία, πονηρία.

πολύ-ἴδρις, *ιων*, γεν. -ιος, ἀττ. -εως, *ος*, ἢ (πολύς+ἴδρις)· ὁ πολλὰ εἰδώς, πολλὰς γνώσεις ἔχων, πολυμαθής, πολὺπειρος, πολὺ σοφός.

πολύ-ἵππος, *ον* (πολύς+ἵππος)· ὁ πολλοὺς ἵππους ἔχων, πλούσιος εἰς ἵππους.

πολυ-ἵστωρ, -ορος, *ος*, ἢ (πολύς+ἵστωρ) = πολυῖδρις (βλ. λ.), ὁ πολλὰ ἐπιτάμενος, πολυμαθής, πεπαιδευμένος.

πολύ-ἰχθύος, *ον*, καὶ πολυῖχθυος, -υος, *ος*, ἢ (πολύς+ἰχθύς)· ὁ ἔχων πλῆθος ἰχθύων, ὁ πολλοὺς ἰχθύς ἔχων.

πολύ-καγκής, *ες* (πολύς+καγκώ=καίω)· ὁ πολὺ ξηρός, κατάξηρος, κατάστεγνος II ὡς. ὁ πολὺ ξηραίνων, στεγνώνων.

πολύ-καῖς, *ες* (πολύς+καίω)· ὁ πολὺ καίων, καυστικός.

πολύ-κάμ-μορος, *ον* (πολύς+κάμμορος)· ὁ πολὺ δυστυχής, ἄθλιος, πολὺ κακόμοιρος.

πολύ-καμπής, *ες* (πολύς+κάμπτω)· ὁ ἔχων πολλὰς καμπάς, ὁ πολὺ κεκαμμένος, ὁ ἔχων πολλὰς στροφάς, πολὺστροφός.

πολύ-κάνης, *ες* (πολύς+καίω)· πολυκτόνος, πολλοὺς φονεύσας, πολὺ φονικὸς II θυσίαι πολυκαυσίς=θυσίαι ἐν αἰς σφάζονται πολλὰ ζῶα.

πολύ-καπνος, *ον* (πολύς+καπνός)· ὁ πολὺ καπνισμένος, πλήρης καπνοῦ II ὁ ἔχων καπνισμένας δοκοὺς.

πολύ-κάρηνος, *ον* (πολύς+κάρηνος)· ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς, πολυκέφαλος, πολυκόρυφος.

πολύ-καρπία, ἢ (πολύκαρπος)· ἀφθονία καρπῶν, εὐκαρπία.

πολύ-καρπος, *ον* (πολύς+καρπός)· ὁ ἔχων πολλοὺς καρπούς, ὁ πλήρης καρπῶν, πλούσιος εἰς καρπούς.

πολύ-κέλαδος, *ον* (πολύς+κέλαδος)· ὁ πολὺ ἠχῶν, ὁ πολὺ (μακρὰν) ἀντηχῶν, πολυθροῦβος.

πολύ-κέρδεια, ἢ (πολυκερδής)· ἡ μεγάλη πανουργία, πολλὴ δολιότης.

πολύ-κερδής, *ες* (πολύς+κέρδος)· ὁ πολὺ πανουργός, «τετραπέρατος».

πολύ-κέρως, -ωτος, *ος*, ἢ (πολύς+κέρως)· ὁ ἔχων πολλὰ κέρματα, πολυκέρματος II πολυκέρως φόνος = φόνος πολλῶν κερασφόρων κτηνῶν.

πολύ-κεστός, *ον* (πολύς+κεστός)· πολυκέντητος, ποικίλως κεντημένος.

πολύ-κηδής, *ες* (πολύς+κῆδος)· ὁ πλήρης φροντίδων, ἀνιστόρος, διλιθερός.

πολύ-κῆριος, *ον* (πολύς+κῆρ)· ὁ ὀλέθριος, θανατηφόρος.

πολύ-κῆτις, *ες* (πολύς+κῆτος)· ὁ ἔχων πολλὰ κῆτη, ὁ πλήρης κητῶν (θηρίων, τεράτων).

πολύ-κλαυστος, *ον*, ἢ -κλαυτος, ὡς καὶ -ῆ, -ον (πολύς+κλαίω)· ὡς καὶ νῦν, πολὺκλαυστος, πολυθρήνητος.— II ὁ πολὺ θρηνῶν, πολὺ κλαίων.

πολυ-κλειής, *ες* (πολύς+κλέω)· ὁ πολὺ κλειζόμενος, περικλειής, περιφρημος, ἐξακουστός.

πολύ-κλειτος, *ον*, ὡς καὶ -ῆ, -ον (πολύς+κλειτός)· περιφρημος, περικλειής, ὁ μεγάλης φήμης, ἔνδοξος.

πολύ-κλήεις, *εσσα*, *εν* (πολύς+κλέω) = πολυκλείετος (βλ. λ.).

πολύ-κλήϊς, -ιδος, ἢ (πολύς+κλείς)· ὁ ἔχων πολλὰς κληῖδας, ἤτοι σκαλοῦς (κωπῶν), ὁ ἔχων πολλὰ καθίσματα (θρανία κωπηλατῶν).

πολύ-κλήρος, *ον* (πολύς+κλήρος)· ὁ ἔχων μέγαν κληρὸν ἢ μερίδιον γῆς, ὁ πλούσιος εἰς ἐκτάσεις γῆς.

πολύ-κλήτος, *ον* (πολύς+καλέω)· ὁ κληθεὶς (ἢ προσκεκλημένος) ἐκ πολλῶν μερῶν, ὁ συνηγμένος ἐκ πολλῶν χωρῶν.

πολύ-κλαυστος, *ον* (πολύς+κλύζω)· πολυκύμαντος, τρικυμιώδης.— II παθητ., ὁ ὑπὸ πολλῶν κυμάτων κατακλυζόμενος.

πολύ-κμητος, *ον* (πολύς+κάμνω)· ὁ πολὺ (μετὰ πολλοῦ κόπου) κατεργασμένος, ὁ μετὰ πολλῆς φροντίδος (καὶ τέχνης) κατεσκευασμένος. 2) μτγν. ἐπίπνοος.

πολύ-κνημος, *ον* (πολύς+κνημός)· ὁ ἔχων πολλοὺς κνημοὺς (πολλὰς προεξοχὰς) ὀρέων II ὀρεινός.

πολύ-κοινός, *ον* (πολύς+κοινός)· ὁ εἰς πολλοὺς κοινός, ὁ τοῖς πᾶσι κοινός, πάγκοινος, ἀνῆκων εἰς ὅλους.

πολυ-κοιράνια, ἢ, *ιων*. -ίη (πολυκοίρανος)· ἡ πολυαρχία, ἡ κυριαρχία πολλῶν, ἡ ἀρχὴ ἢ ἀσκουμένη ὑπὸ πολλῶν.

πολυ-κοίρανος, *ον* (πολύς+κοίρανος)· ὁ ἀρχων (κυριαρχῶν) ἐπὶ πολλῶν, ὁ πολλοὺς ἐξουσιάζων.

πολύ-κόλυμβος, *ον* (πολύς+κολυμβάω)· ὁ συχνάκις κολυμβῶν ἢ βουτῶν.

πολύ-κράνος, *ον* (πολύς+κρανίον)· ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς, πολυκέφαλος.

πολύ-κρατής, *ες* (πολύς+κράτος)· ὁ λίαν κραταῖός, ὁ μέγα κράτος ἔχων, ὁ πανίσχυρος.

πολύ-κροτος, *ον*, ὡς καὶ -ῆ, -ον (πολύς+κροτέω)· ὁ κροτῶν (ἠχῶν, ἀντηχῶν) δυνατὰ ἢ καθαρά.

πολύ-κρουός, *ον* (πολύς+κρουός)· ὁ ἔχων πολλοὺς κρουοὺς (πολλὰς πηγὰς).

πολύ-κτέανος, *ον* (πολύς+κτέανον) = πολυκτεήμων (βλ. λ.).

πολυ-κτῆμων, *ον*, γεν. -οτος (πολύς+κτῆμα)· ὁ ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα κτῆματα, ὁ ὑπερβολικὰ πλούσιος.

πολύ-κτητος, *ον* (πολύς+κτάομαι) = πολυκτη-
μων (βλ. λ.).

πολύ-κτόνος, *ον* (πολύς + κτείνω)· ό πολλούς
φονεύων, φονικός.

πολυ-κῦδος, *ες* (πολύς+κῦδος)· ό πολὺ κῦδος ἔ-
χων, ό πολὺ ἔνδοξος.

πολύ-κῦδιστος, *ον*, ὡς καὶ -η, -ον (πολύς+κῦδι-
στος)· ἔνδοξοστατος.

πολύ-κύμων, *ον*, γεν. -ονος (πολύς+κῦμα)· ό ἔ-
χων πολλά κύματα, κυματώδης, πολυκύμαντος, πολυ-
τάραχος.

πολύ-κώκυτος, *ον* (πολύς + κωκύω)· ό πλήρης
κωκυτῶν (θρήνων), ό πολὺ θρηνῶν, θρηνώδης ||
πολύκλαυτος, πολυθρήνητος.

πολύ-κώμος, *ον* (πολύς+κῶμος)· ό πολὺ κωμά-
ζων, πολὺ μεθοκοπῶν, πολλοὺς κώμους τελῶν, πολὺ
διασκεδάζων.— || (κῶμη) ό πολλὰς κώμας ἔχων.

πολύ-κωπος, *ον* (πολύς+κώπη)· ό ἔχων πολλὰς
κώπας.

πολύ-κώτιλος, *ον* (πολύς+κωτίλος)· ό ποικίλως
ἄδων, ποικιλόφωνος, ό πολὺ φλύαρος.

πολύ-λήιος, *ον* (πολύς+λήιον)· ό πολλὰ σπαρτά
ἔχων, ό ἔχων πολλοὺς ἐσπαρμένους ἀγρούς, πολυ-
κτῆμων, πλοῦσιος, μεγαλοκτηνίας.

πολύ-(Λ)λίθος, *ον* (πολύς+λίθος)· ό ἔχων πολ-
λοὺς λίθους, πετρώδης.

πολύ-λλιστος, *ον*, ὡς καὶ -η, -ον (πολύς+λίσο-
μαι)· ό πολὺ ἱκετεύμενος, ὄν πολλοὶ ἱκετεύουσιν,
εἰς ὄν γίνονται πολλὰ ἱκεταί || *νηὸς πολύλλιστος*
=ναὸς ἐν ᾧ θεὸς τις πολὺ ἱκετεύεται.

πολύ-λλίτος, *ον* (πολύς+λίτομαι) = πολύλλιστος
(βλ. λ.).

πολύ-λογία ἡ (πολύλογος)· ὡς καὶ νῦν, πολυλο-
γία, τό λέγειν πολλά, φλυαρία.

πολύ-λογος, *ον* (πολύς + λόγος)· παθητ., ό περι
οὐ πολὺς γίνεται λόγος, ό πολὺ (συχνά) ἀναφερό-
μενος, ό μετὰ πολυλογίας λεγόμενος, ό πολλῶν
λόγων δεόμενος (χρηζῶν).— || ὡς ἐνεργ. **πολυλό-
γος**, *ον*· ό πολλὰ λέγων, «πολύλογος», φλύαρος,
«φαφλατᾶς».

πολύ-μάθης, *ες* (πολύς + μαθεῖν)· ὅτι καὶ νῦν,
πολυμαθής, ό πολλὰ μαθῶν ἢ πολλὰ μανθάνων, ό
πολλὰ γινώσκων, ό ἔχων πολλὰς γνώσεις.

πολύ-μάνης, *ες* (πολύς+μᾶνῆναι, τοῦ μᾶνομαι)·
ό λίαν μαινόμενος, πολὺ μανιώδης.

πολύ-μάχητος, *ον* (πολύς + μάχομαι)· ό περι οὐ
πολλῆ (θῆλ. μεγάλη) μάχη γίνεται, ἢ ό συχνά δια-
φιλονικούμενος, περιμάχητος.

πολύ-μέθης, *ες* (πολύς+μέθη)· ό πολὺ μεθυσμέ-
νος, ἢ ό πολὺν οἶνον πίνων, ό πολὺ μέθυσος.

πολύ-μελής, *ες* (πολύς+μέλος)· ὡς καὶ νῦν, πο-
λυμελής, ό ἔχων πολλὰ μέλη ἢ μέρη, πολυμερής.
— || ό ἔχων πολλὰ (ποικίλα) μέλη (μουσικῆς), ποικι-
λόφθογγος, πολλὰς μελωδίας ἄδων.

πολύ-μερής, *ες* (πολύς+μέρος)· ὡς καὶ νῦν, πο-
λυμερής, ἀποτελούμενος ἀπὸ πολλὰ μέρη || ποικί-
λος, πολλαπλοῦς, πολλῶν εἰδῶν.—ἐπιτρ. -ᾶς=κατὰ
ποικίλους τρόπους.

πολύ-μέτρος, *ον* (πολύς+μέτρον)· ό ἐκ πολλῶν
μέτρων συνισταμένος || γεν., ἄφρονος, πολὺς.

πολύ-μηκάς, -άδος, ἡ (πολύς+μηκάομαι)· ἡ πολ-
λὴ θληχωμένη (ἐπιθ. τῆς αἰγός).

πολύ-μηλας, *ον*, θρω. -μαλός (πολύς+μῆλον=πρό-
βατον)· ό ἔχων πολλὰ πρόβατα (αἰγοπρόβατα) || ό
πλοῦσιος εἰς πόλινια.

πολύ-μηνικ, -ιος, ὁ, ἡ (πολύς+μῆνιος)· ό πλήρης
μῆνιος (θῆλ. ὄργης), ό πολὺ ἐξωργισμένος.

πολύ-μητικ, -ιος, ὁ, ἡ (πολύς+μῆτις)· ό πολλὰ
σκεπτόμενος (πολλὰς σκέψεις ἔχων), πολύβουλος,
πολυμήχανος, πολυπειρος.

πολύ-μηχάνια, ἡ, ἰων. -ῆη (πολυμήχανος)· τό μη-
χανᾶσθαι (καὶ ἐπινοεῖν) πολλὰ, ἐπινοητικότητα, ἡ
γονιμότης εἰς τό ἐφευρίσκειν τεχνάσματα (μηχανάς).

πολύ-μήχανος, *ον* (πολύς+μηχανῆ). ὅτι καὶ νῦν,
πολυμήχανος, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, πολύτρο-
πος, πολυπειρος.

πολύ-μίγης, *ες* (πολύς+μιγῆναι)· ό πολὺ μεμει-

γμένος, ό ἐκ πολλῶν μερῶν ἀνάμεικτος, ποικι-
λόχρους.

πολύ-μίσης, *ες* (πολύς+μίσος)· ό πολὺ (πολλὰ
πράγματα) μισῶν, ό πλήρης μίσους.— || παθητ.,
ό πολὺ (ὑπὸ πολλῶν) μισούμενος, ό λίαν μισητός.

πολύ-μισθος, *ον* (πολύς + μισθός)· ό λαμβάνων
πολὺν μισθόν, ό μεμισθούμενος ἐπὶ μεγάλῳ μισθῷ.

πολύ-μίτος, *ον* (πολύς+μίτος)· ό ὀπιλοῦμενος
ἐκ πολλῶν *μίτων* (θῆλ. νημάτων) || *πέπλοι πολύμι-
τοι*=πέπλοι (χιτῶνες) με ἐνυφασμένες ζωγραφικ-
κὰς παραστάσεις, πεποικιλμένοι (τῶν ὀπίων τὰ νῆ-
ματα εἶναι χρωματιστά, διαφόρων χρωμάτων).

πολυ-μνήμων, *ον* (πολύς+μνήμηναι)· ό πολλὰ
ἐνθυμούμενος, μνήμων, ό μεγάλην μνήμην ἔχων.

πολύ-μνήστη, ἡ (πολύς+μνήστωμαι), ὡς θῆλ. ἐπιθ.
ἢ ὑπὸ πολλῶν ζητούμενη εἰς γάμον.

πολύ-μνηστος, *ον* (πολύς + μνήμηναι)· ό πολὺ
(πολλὰ) ἐνθυμούμενος, μνήμων || εὐγνώμων.— ||
παθ., ὄν πολλοὶ ἐνθυμοῦνται, ό μὴ λησμονούμενος
|| ὄν μετ' εὐγνωμοσύνης πολλοὶ ἐνθυμοῦνται.

πολύ-μνήστωρ, -ορος, ὁ, ἡ (πολύς+μνήμηναι) =
πολυμνήμων (βλ. λ.).

Πολ-ύμνια, ἡ, συγκεκ. ἀντί τοῦ **Πολυ-ύμνια** (πο-
λύς+ύμνος)· ἡ ἔχουσα πολλοὺς ὕμνους, ἡ Μοῦσα
τῶν πολλῶν ὕμνων, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ θεὰ
τῆς λυρικῆς ποιήσεως.

πολύ-μουσος, *ον* (πολύς + Μοῦσα)· ό πλοῦσιος
εἰς δῶρα τῶν Μουσῶν, ό κάτοχος πολλῶν τεχνῶν.

πολύ-μοχθος, *ον* (πολύς + μόχθος)· ό πολὺ μο-
χθῶν, πολὺ κοπιᾶτων, πολλοὺς μόχθους καταθά-
λων, ό πολλὰ πάσχων.— || παθητ., ό ἀποκτώμενος
διὰ πολλῶν μόχθων.

πολύ-μῦθος, *ον* (πολύς + μῦθος)· ό πολλοὺς λό-
γους λέγων, πολύλογος, φλύαρος || ό ἐκ πολλῶν
λόγων ἀποτελούμενος.— παθητ., ό περι οὐ πολὺς
γίνεται λόγος, περιφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

πολύ-ναός, *ον* (πολύς+ναός)· ό πολλοὺς ναοὺς
ἔχων.

πολύ-ναύτης, -ου, ὁ (πολύς + ναύτης)· ό ἔχων
πολλοὺς ναῦτας,

πολύ-νεϊκής, *ες* (πολύς+νεϊκος)· ό πολὺ ἐριστι-
κός, φίλερις, φιλόνικος || πολὺ συχνὰ ὡς κύρ. ὄν. *Πο-
λυνεϊκής* (μετὰ ἀναθ. τοῦ τόνου), ό υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος.

πολυ-νεφέλος, *ον*, καὶ θρω. -νεφέλας, -α (πολύς
+νεφέλη)· ό λίαν νεφελώδης, ὑπὸ πολλῶν νεφελῶν
κεκαλυμμένος.

πολύ-νίκης, -ου, ὁ (πολύς+νικᾶω)· ό πολλὰς νί-
κας καταγαγών, ό συχνάκις νικῶν.

πολύ-νίφης, *ες* (πολύς+νίφω)· ό πλήρης χιόνων,
ό κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

πολύ-ξείνος, *ον*, ἰων. ἀντί τοῦ ἐπομ.

πολύ-ξενος, ἰων. **πολύξείνος**, *ον*, ὡς καὶ -η, -ον
(πολύς + ξένος, ξείνος)· ἐπὶ προσώπων, ό ξενίζων
πολλοὺς ξένους, ό λίαν φιλόξενος.— || παθ., ὄν
πολλοὶ ξένοι ἐπισκέπονται.

πολύ-ξεστος, *ον* (πολύς + ξέω)· ό πολὺ ἐξεσμέ-
νος, πολὺ ἐστιβωμένος.

πολύ-οινέω (πολύοινος)· ἔχω πολὺν οἶνον, εἶ-
μαι πλοῦσιος εἰς οἶνον.

πολύ-οίνος, *ον* (πολύς + οἶνος)· ό πλοῦσιος εἰς
οἶνον, ό ἔχων ἄφρονον οἶνον.

πολύ-ολβος, *ον* (πολύς+ὄλβος)· ό πολὺ ὄλβιος,
ό πολὺ εὐτυχῆς || πλοῦσιος εἰς ἀγαθὰ || ἄφρονος (ἐπι-
πραγμ.).— || ἐνεργ. ό παρέχων πολὺν ὄλβον, ό πά-
ξενος πολλῆς εὐτυχίας.

πολύ-ομβρος, *ον* (πολύς+ὄμβρος)· ό πολὺ βρο-
χερός.!

πολύ-ὀμμάτος, *ον* (πολύς+ὄμμα)· ό ἔχων πολλὰ
ὄμματα (πολλοὺς ὀφθαλμούς).

πολύ-ὀρνίθος, *ον* (πολύς+ὄρνις)· ό πολλὰ πτηνὰ
ἔχων, ό πλοῦσιος εἰς πτηνὰ.

πολύ-οψία, ἡ (πολύψωπος)· ἀφρονία ὄψων (προ-
σφαγίων) || ἀφρονία ὀρεκτικῶν ἐδεσμάτων || ἀφρονία
τροφίμων.

πολύ-οψος, *ον* (πολύς+ὄψω)· ό ἔχων ἀφρανίαν
ὄψων (θῆλ. τροφίμων 'καθόλου) || πολυτελής, ἄβρο-
διαίτος.

πολύ-πάθης, ἐς (πολύς + παθεῖν)· ὁ πολλά πάθων ἢ πολλά πάσχων || ὁ ὑποκειμένος εἰς πολλά πάθη (σωματικά ἢ ψυχικά).

πολύ-παιδία, ἡ (πολύταις)· ἀφρονία παιδῶν, πολυτεκνία.

πολύ-παίπαλος, ον (πολύς + παιπάλη)· ὁ πολὺ πανούργος, πολὺ δόλιος.

πολύ-παις, -παιδος, ὁ, ἡ (πολύς+παῖς)· ὁ ἔχων πολλὰ τέκνα.

πολύ-πάφος, ον (πολύς+πᾶς+φᾶος)· ὁ λίαν λαμπρῶς φωτίζων.

πολύ-πᾶμων, ον, γεν. -ονος (πολύς+πέπᾶμαι)· ὁ ἔχων πολλὰς καὶ μεγάλας κτήσεις (κτήματα), μεγαλοκτηματίας, πολὺ πλούσιος.

πολύ-πειρία, ἡ (πολύπειρος)· πολλὴ πεῖρα, μακρὰ πέτρα, μεγάλη πέτρα. 2) συχνὴ ἢ τολμηρὰ ἐπιχειρήσεις.

πολύ-πειρος, ον (πολύς+πεῖρα)· ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην, μακράν) πεῖραν, ὁ πολὺ πεπειραμένος.

πολύ-πεῖρων, ον, γεν. -ονος (πολύς+πεῖρας)· ὁ ἔχων πολλὰ πέρατα, τ. ἔ. ὁ ἔχων εὐρέα ὄρια, πολλὰ σύνορα, πολυσυνόρευτος || ὁ ἐκ πολλῶν περάτων (τ. ἔ. ἐκ πολλῶν χωρῶν) συνελθῶν.

πολύ-πενθής, ἐς (πολύς+πένθος)· ὁ πολὺ πενθῶν, πολὺ θρηγῶν, πολλὰ πένθη ἐν ἑαυτῷ ἔχων, πολυπαθής.— Παθητ., ὁ πολυπένθητος, πολυθρήνυτος.

πολύ-πένθιμος, ον·=πολυπενθής (βλ. λ.).
Πολυ-πημονίδης, -ου, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Πολυπέμωνος, μετὰ λογοπαικτικῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιθ. πολυπέμων (βλ. λ.).

πολύ-πήμων, ον, γεν. -ονος (πολύς+πήμα)· ὁ προξενῶν πολλήν (πολλὰς, ποικίλας) θλάσας, ὀλέθριος.

πολύ-πηνος, ον (πολύς+πήνη)· ὁ πυκνῶς ὑφασμένος, πυκνός.

πολύ-πίδαξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ (πολύς+πίδαξ)· ὁ ἔχων πολλοὺς πίδακας (πολλὰς πηγὰς).

πολύ-πικρός, ον (πολύς+πικρός)· ὁ πολὺ πικρός, πολὺ δριμύς || οὐδ. πληθ. πολυπικρα ὡς ἐπίρρ.=πολὺ πικρῶς.

πολύ-πίνης, ἐς (πολύς+πῖνος)· πολὺ πιναρός, πολὺ ρυπαρός.

πολύ-πλαγκτος, ον (πολύς+πλάζομαι)· ὁ πολὺ πλανώμενος, ὁ εἰς πολλὰ μέρη περιπλανώμενος || ὁ πολὺ σφαλλόμενος.— || ἔνεργ. (πολύς+πλάζω)· ὁ ὀδηγῶν (φέρων, παρασούρων) μακράν (ἔξω) τῆς ὁδοῦ || μτφρ., ὁ παραπλανῶν, ὁ ἀποπλανῶν, ὁ ἐξ-απατῶν, ἀπατηλός.

πολύ-πλάνης, ἐς (πολύς+πλᾶνάομαι)· ὁ μακράν (ἢ ἐπὶ πολλῶν) περιπλανώμενος || πολυπλανῆς κισσός = ὁ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἀπλώνων τοὺς κλάδους του κισσός.— || μτφρ. ὁ πολὺ σφαλλόμενος, παραπλανώμενος (ἐξ-απατῶμενος) || ἔνεργ. ὁ πολὺ παραπλανῶν (ἀποπλανῶν), ἐξ-απατῶν.

πολύ-πλάνητος, ον (πολύς+πλανᾶομαι)·=πολυπλανῆς (βλ. λ.), ὁ μακράν ἢ ὁ συχνὰ περιπλανώμενος || ἐπὶ κτυπημάτων, τό καταφερόμενον ἐξ ὄλων τῶν πλευρῶν {ἢ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν}.

πολύ-πλῶνος, ον·=πολυπλανῆς (βλ. λ.).

πολύ-πλάσιος, α, ον·=πολλαπλάσιος (βλ. λ.).

πολύ-πλεθρος, ον (πολύς+πλέθρον)· ὁ ἔχων ἔκτασιν πολλῶν πλεθρῶν || γεν. ὁ πολὺ ἐκτεταμένος || ἐπὶ πρῶσ. ὁ πολὺ πλούσιος (εἰς ἐκτάσεις γῆς).

πολύ-πλεκτος, ον (πολύς+πλέκω)· ὁ πολὺ πεπλεγμένος, πολὺπλοκος.

πολύ-πλοκάμος, ον (πολύς+πλόκαμος)· ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους, πολυβόστρυχος || ἐπὶ τοῦ πολυπόδος, ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους («πλοκάμια», πόδια).

πολύ-πλοκία, ἡ (πολύπλοκος)· πανουργία, δολιότης.

πολύ-πλοκος, ον (πολύς+πλέκω)· ὁ πολὺ πεπλεγμένος, «πολὺ μπερδευμένος», ὁ πολὺ συν-εστραμμένος, «πολὺ στριμμένος». 2) μτφρ. πολὺ περιπλοκος, πολὺπλοκος, περιπεπλεγμένος, πολυ-

σύνθετος.— || ἔνεργ. ὁ περιπλέκων, ὁ «μπερδεύων», ὁ μηχανορραφῶν, ὁ ραδιοουργῶν.

πολύ-πόδης, -ου, ὁ, ποιητ. **πολυπ-**·=πολύπους (βλ. λ.).

πολύ-ποικίλιος, ον (πολύς+ποικίλιος)· ὁ, τι καὶ νῦν, πολυποικίλιος.

πολύ-πονος, ον (πολύς+πόνος)· ὁ πολὺ πονῶν, παλὺ μοχθῶν, πολλοὺς κόπους καταβάλλων || ὡσ. ὁ προξενῶν πολλοὺς πόνους, ὀδυνηρός.

πολύ-πος, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ πολύπους (βλ. λ.).

πολύ-πόταμος, ον (πολύς+ποταμός)· ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ μεγάλους ποταμούς.

πολύ-ποτμος, ον (πολύς+πότμος)· ὁ ἔχων πολλὰς τύχας.

πολύ-πότνια, ἡ· ἡ παρὰ πολὺ σεβαστή.

πολύ-πους, -ποδος, ὁ, ἡ, αἰτ. πολύπουον (πολύς+πούς)· ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας.— || ὡς οὖσ. **πολύ-πους**, ὁ, ἡ συχνότ. (καὶ κυρ. παρ' αἰτ.) πολυπόδα

γεν. πολυπόδος (καὶ πολύπου), αἰτ. πολυπόδα (καὶ πολύπουον)· πληθ. ὄνομ. πολυπόδες κλπ. ποιητ. ὄνομ. πολύπους, -ου· θωρ. πάλυπος· λατιν. pōlypus· ὁ, τι καὶ νῦν, πολύπους τῆς θαλάσσης, ἢ ὀκτάπους, κτιν. «χταπόδι».

πολυ-πραγμονέω, ἰων.—πρηγμονέω, μελλ. -ήσω (πολυπράγμων)· ἀσχολοῦμαι (εἶμαι ἀπασχολημένος) μὲ πολλὰ πράγματα, εἶμαι πολυάσχολος || εἶμαι ἀλλοτριοπράγμων, ἀσχολοῦμαι μὲ ξένας ὑποθέσεις, ἀναμειγνύομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις || ἀναμειγνύομαι εἰς τὰ πολιτικά (εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν), ραδιοουργῶ, μηχανορραφῶ.

πολυ-πραγμοσύνη, ἡ (πολυπράγμων)· ἡ περὶ πολλὰ ἐνασχόλησις ἢ ἀνάμειξις εἰς ξένας ὑποθέσεις ἢ ὁ χαρακτῆρ τοῦ πολυασχόλου, τοῦ ἀναμειγνυομένου εἰς ξένας ὑποθέσεις.

πολύ-πράγμων, ον, γεν. -ονος (πολύς+πράσσω)· ὡς καὶ νῦν, πολυπράγμων, πολυάσχολος, ἀσχολούμενος περὶ πολλὰ || ὁ ἀναμειγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, περιεργός, ταραχώδης.

πολύ-πρᾶος, ον (πολύς+πρᾶος)· ὁ πολὺ πρᾶος, πολὺ μαλακός.

πολυ-πρηγμονέω, ἰων. ἀντὶ πολυπραγμονέω (βλ. λ.).

πολύ-πρόβατος, ον (πολύς+πρόβατος)· ὁ ἔχων πολλὰ πρόβατα, ὁ πλούσιος εἰς πρόβατα ἢ κτήνη· ὑπερθ. πολυπρόβατότατος.

πολύ-πρώτιστος, ἡ, ον·=πολὺ πρῶτιστος.

πολύ-πτόητος, ἰων. **πολυ-πτοίητος**, ον (πολύς+πτοέω)· ὁ πολὺ πτοούμενος, πολὺ κατεπισημένος, πολὺ φοβισμένος, περιδεής, δειλός, ψυφοδεής.

πολύ-πτύχος, ον (πολύς+πτυχή)· ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς || ἐπὶ ὀρέων, τό ἔχον πολλὰς κοιλάδας.

πολύ-πυργος, ον (πολύς+πύργος)· ὁ ἔχων πολλοὺς πύργους.

πολύ-πυρός, ον (πολύς+πυρός)· ὁ ἔχων πολλοὺς πυρούς, ὁ ἔχων πολὺ σιτᾶρι, ὁ πλούσιος εἰς σιτηρά.

πολύ-πύρος, ον (πολύς+πύρ)· ὁ πλήρης πυρός.

πολύ-ρραπτος, ον·=πολύρραφος (βλ. λ.).

πολύ-ρράφος, ον, καὶ **πολυρραφής** (πολύς+ῥάπτω)· ὁ πολλὰς ραφὰς ἔχων, ὁ κάλῳς ἔρραμμένος, ὁ στερεῶς συνερραμμένος.

***πολύ-ρρην**, -ηνος, ὁ, ἡ, ἀπαντῶν ὅμως μόνον ἐν τῇ ὀνομ. πληθ. πολυρρηνης, ἐν δὲ τῷ ἐν. πολυρρηνος, βλ. λ. (πολύς+ῥήν=ἀμνός)· ὁ πολλοὺς ἄρνας (ἀρνία) ἔχων, ὁ πολλοὺς ἀμνούς ἔχων, ὁ πλούσιος εἰς ποίμνια.

πολύ-ρρηνος, ον·=πολύρρην (βλ. λ.), ὁ πλούσιος εἰς ποίμνια.

πολύ-ρριζος, ον (πολύς+ῥίζα)· ὁ ἔχων πολλὰς ρίζας.

πολύ-ρροδος, ον (πολύς+ῥόδος)· ὁ πολλὰ ῥόδα ἔχων, ὁ πλούσιος εἰς ῥόδα.

πολύ-ρροθος, ον, καὶ **πολυρρόθιος** (πολύς+ῥόθος)· ὁ πολὺν ῥόχθον ἔχων, ὁ μεγάλως ῥοχθῶν, ὁ δυνατὰ ὠρῶμενος || ὁ πολὺ κραυγάζων, πολυδόρυβας.

πολυ-ρροϊδήςτος, ον (πολύς+ῥοιβδέω)· ὁ μετὰ πολλοῦ θορύβου περιτρεφόμενος, ὁ θορυβῶδως σβουρίζων.

πολύ-ρροος, ον, και συνηρ. -ρροος, και **πολύ-ρρύτος**, ον (πολύς + ῥέω)· ὁ πολὺ ῥέων, ἰσχυρῶς ῥέων || ἐπὶ αἵματος, τὸ χυνόμενον (ἢ χυθὲν) ποταμῶδιν.

ΠΟΛΥ΄Σ, πολλή, πολὺ· γεν. πολλοῦ, -ῆς, -οῦ· δατ. πολλῶ, -ῆ, -ῶ· αἰτ. πολύν, πολλήν, πολύ·— ἰων. ὄνομ. πολλός, πολλή, πολλόν, αἰτ. πολλόν, πολλήν, πολλόν· ἢ ἰων. αὐτῆ κλίσει διειρηθῆη παρὰ τοῖς ἀττ εἰς ἄλλας τὰς πτώσει· πλὴν τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. ἔν. ἀρσ. καὶ οὐδ. γένους. Οἱ ἀκόλουθοι τύποι εἴρηγται παρ' ἐπικοῖς ποιηταῖς· γεν. ἔν. πολλός, ὄνομ. πλθθ. πολέες και συνηρ. πολεῖς· γεν. πολέων· δατ. πολέσι, πολέσσι, πολέεσσι· αἰτ. πολέας και συνηρ. πολεῖς· ὡς. γεν. πλθθ. θηλ. πολλέων και πολλῶν.— **πολύς** και οὐδ. πολὺ εἶναι ὡς. ἐπιθ. τύποι.

I ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὡς και νῦν, πολὺς, πολλοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀλίγος** || ὡς. ἐπὶ παντὸς πράγματος πολ- λάκις ἐπαναλαμβανόμενου· **πολλὸν ἦν τοῦτο** τὸ ἔπος=ὁ λόγος αὐτός συχνά ἐπανελαμβάνετο. 2) ὡς. ἐπὶ μεγέθους, βαθμοῦ, ἐντάσεως κ.τ.δ., ἰσχυρός, σφοδρός, πυκνός κ.τ.δ.: **πολύς νιφετός** = πυκνὴ χιῶν, σφοδρὰ χιονοθύελλα || **πολύς ὕπνος** = θαδὺς ὕπνος || ἐπὶ προσώπου, ἐπίσημος, ἰσχυρός, σημαίνων, σπουδαῖος· **μέγας και πολλὸς ἐγένεο** ('Ηρόδ.)=ἔγι- νες «μέγας και πολὺς», πολὺ σπουδαῖος || **πολλὴ κέλευμα**=ἔχω πολὺ ἐγκωμισαθῆ || **πολλὸς λόγος**= πολὺ διαδεδομένη φήμη || **πολλὴ ἀνάγκη** = ἀναπό- δραστος (πολὺ μεγάλη) ἀνάγκη. 3) ἐπὶ τῆς ἀξίας ἢ σπουδαιότητος πράγματός τινος· **πολλοῦ ἀξίως**= ἔχων μεγάλην ὄξιν || **πολλοῦ ποιοῦμαι τι ἢ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τι**=λατ. magni facere=ἀποδίδω εἰς τι μεγάλην σημασίαν, τὸ θεωρῶ πολὺ σημαν- τικόν. 4) μετὰ γεν. (διατρ.), ὡς **πολλοὶ Τρώων ἀντι- πολλοὶ Τρώες** | **πολλὸν σαρκός** ἀντὶ **πολλῆ σάρξ**. 5) **πολύς** συχνά συναπτεται και μετ' ἄλλου ἐπιθ., ὡς **πολέες τε και ἐσθλοὶ**=πολλοὶ ἄνδρωποι και καλοὶ. 6) παρ' ἀττ. μετὰ τοῦ ἀρθρου, **οἱ πολλοὶ**=οἱ περισ- σότεροι, τὸ πλῆθος, ἡ μᾶσα, ὁ ὄχλος, ὁ λαός, οἱ κοινοὶ ἄνδρωποι || ὡς. και **τὸ πολὺ**=**οἱ πολλοί**, τὸ μεῖζον μέρος || **ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ**=ὡς και νῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, κατὰ τὸ πλείστον. 7) τὸ **πολύς** συχνά συναπτεται μετὰ μετοχῆς μεσολα- βούτος και τοῦ εἰμί· **πολλὸς ἦν λισσόμενος** = παρ- κάλει μετὰ μεγάλης δέμερς, «ἦταν ὄλο παρακά- λισ».— II ἐπὶ χώρου, ἐκτάσεως, διαστήματος κ.τ.δ.: **μέγας, εὐρύς, μακρός, ἐκτεταμένος, πλατύς· πολλὴ ὁδός**=μακρὰ ὁδός.— III ἐπὶ χρόνου, μακρός.

Ψ ἐπίρρ. ἐν τῷ οὐδ. ἔν. και πλθθ., **πολύ, ἰων. πολ- λόν, πολλὰ** = ὡς και νῦν, «πολύς», παρὰ πολὺ || ὡς. πολλὰς φοράς, πολλὰκις, συχνάκις, συχνά, ἐνισχυ- μένον δ' ἐνίοτε διὰ τοῦ **μάλα** (**μάλα πολὺ ἢ μάλα πολλὰ**=πολὺ συχνά) || ἐπὶ διαστήματος, πολὺ μακρὸν || ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ μακρὸν || ἐπὶ βαθμοῦ, πολ- ῦ, ἐπὶ πολὺ, κατὰ πολὺ, παρὰ πολὺ. 2) τὸ οὐδ. **πολύ** συχνά εἶναι συνημμένον μετὰ συνηρ. ἐπιθ. πρὸς ἐπίτασιν τῆς συγκριτικῆς του δυνάμεως· **πολὺ μᾶλλον, πολὺ κάλλιον, πολλὸν ἀμείνων** || ὡς. μετὰ ὑπερθετ.: **πολὺ πρῶτος, πολὺ φίλατος, πολλὸν ἄριστος**. 3) **πολλὰ**=πολλὰς φοράς, συχνά || τὰ **πολλὰ**=κατὰ τὸ πλείστον, συνήθως. 4) μετὰ προθέσ. **ἐπὶ πολὺ**= ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐπὶ πολὺ μέγα διάστημα || **διὰ πολλοῦ**=εἰς μεγάλην ἀπόστασιν || **ἐκ πολλοῦ**=ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως, ἢ ἀπὸ μακροῦ χρόνου.— Συνηρ. **πλείων**, ἀττ. **πλέων** || ὑπερθ. **πλείετος**.

Ετυμ. **πολύς**: **σανοκρ. purú-ἦ, Ζενό. roumu-, παλ- περσ. paru-** (πολυάριθμος) (<ἰαπ. *p̥liu-), λιθ. pilus (πλήρης), πλούσιος), **παλ.-ιρλ. hll, γοθθ. filu, παλ.-νορρ. flo, ἰ.-ἀγγλ.-σαξ. feala(feala, feola, feolu), παλ.-γερμ. filu, fllo** (πολυάριθμος) (<ἰαπ. *p̥eliu-) βλ. **πίμπλημα**· κατὰ τινὰς τὸ **πολὺ** ἀρχικῶς ἦτο ὄσα., **διὰν** δὲ ἐξελίχθη εἰς ἐπιθ. και συνεπληρώθη διὰ τῶν τύπων **πολύς, πολὺν** (πρβλ. **μέγα· μέγας, μέγαν**), τοῦ προσέθεσαν τοῦς τύ- πους **πολλο-, πολλᾶ-** διὰ τὰ συμπληρώσουν τὸ παρα- δείγμα (πρβλ. **μεγάλο-**)· **πολὺ** (<ἰαπ. *p̥oliu=ἀγγλ.-σαξ. feala, ἢ εἶναι τροποποιημένον ἐκ τοῦ *palú=σανοκρ. paru κατὰ τὸ πολλό· πλθθ. **πολλοί** <**πολῶ-**, ***πολῶ-**

ἀοχηματίσθη ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ θηλ. ***πολῶ** <ἰαπ. *p̥l̥i̯jā· **σανοκρ. θηλ. r̥l̥i̯n̥f** (=mul̥ta).—**διὰ** τὰ συνηρ. **πλέων, πλείων** (βλ. λ. λ.).— τὸ δμτρ. **πολυ-** ὀφείλε- ται εἰς μετρικὴν ἔκτασιν· τὰ ἰων.-αττ. **πολύπους, δωρ. πώλυπος, πολύπους, πῶλυμ** ὀφείλονται εἰς λαϊκὴν παρετυμολογίαν ἀναφερομένην εἰς τὰ **πολύς, πούς**.

πολύ-σαθρός, ον (**πολύς+σαθρός**)· ὁ λίαν σαθρός. **πολύ-σαρκία**, ἢ (**πολύς+σάρξ**)· ἔτι και νῦν, πολυ- σαρκία, τὸ ἔχειν πολλὰς σάρκας, παχυσαρκία, εὐ- σαρκία.

πολύ-σεβάστος, ον (**πολύς+σεβαστός**)· ὡς και νῦν, πολυσεβάστος, πολὺ σεβάστος, πολὺ σεβάσμιος, πολὺ ἀξιοσεβάστος.

πολύ-σεμνος, ον (**πολύς+σεμνός**)· ὁ πολὺ (λίαν) σεμνός, λίαν σεβάσμιος, πολυσεβάστος.

πολύ-σημάντωρ, ορος, ὁ (**πολύς+σημαίνω**)· ὁ **πολλοῖς σημαίνων**, ὁ πολλοὺς διορθῶσων, ὁ πολ- λούς ἐξουσιάζων, πολλοὺς κυβερνῶν.

πολύ-σίνης, ἐς (**πολύς+σίνομαι**)· ὁ λίαν θλαβε- ρός, ὀλέθριος, κακοποιός.

πολύ-σίτια, ἢ (**πολύσιτος**)· ἡ ἀφρονία σιτηρῶν, ἀφρονία τροφίμων || πολυφαγία.

πολύ-σίτος, ον (**πολύς+σίτος**)· ὁ ἔχων ἀφρονίαν οἴτου, ἀφρονίαν τροφίμων.— II ὁ πλήρης τροφῆς, πολὺ τρεφόμενος, πολὺ τρώων, πολυφάγος.

πολύ-σκαλμος, ον (**πολύς+σκαλιός**)· ὁ ἔχων πολλοὺς σκαλμούς, ὁ ἔχων πολλὰς κώπας, πολὺ- κωπος.

πολύ-σκαρδμος, ον (**πολὺ+σκαίρω**)· ὁ **πολὺ σκαί- ρων**, ὁ σκιρτῶν (πηδῶν) εἰς μακρινὴν ἀπόστασιν, ταχυκίνητος, πολυκίνητος, ταχύς.

πολύ-σκηπτρος, ον (**πολύς+σκηπτρον**)· ὁ εὐρείαν ἐξουσίαν ἔχων, ὁ πολλοὺς ἐξουσιάζων.

πολύ-σκιος, ον (**πολύς+σκιά**)· ὁ πολλὴν σκίαν ἔχων, μακρὰν σκίαν ρίπτων, λίαν σκιερός, θαδύ- σκιος.

πολύ-σκόπελος, ον (**πολύς+σκόπελος**)· ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους.

πολύ-σπαθής, ἐς (**πολύς+σπάθη**)· ὁ πολὺ σπα- θητός, πολὺ πυκνὰ ὑφασμένος, πυκνοῦφασμένος.

πολύ-σπερής, ἐς (**πολύς+σπεῖρω**)· ὁ πολὺ (πολ- λαχοῦ) διεσπαρμένος, πολὺ διαδεδομένος, πολὺ διεσκορπισμένος || πολυάριθμος.— II καρποφόρος, γόνιμος.

πολύ-σπλαγχνος, ον (**πολύς+σπλάγγων**)· ὁ πολυ- εὐσπλαγχνος, πολὺ εὐσπλαγγνικός.

πολύ-σπορος, ον (**πολύς+σπεῖρω**)· ὁ πολλοὺς σπόρους ἔχων, ὁ πλούσιος εἰς σπέρους, καρποφό- ρος, γόνιμος.

πολύ-σταφύλος, ον (**πολύς+σταφύλη**)· ὁ ἔχων πολλὰς σταφύλας, ὁ πλούσιος εἰς σταφυλάς, ὁ ἔ- χων ἀφθόνους σταφυλάς.

πολύ-στάχυς, υ, γεν. -υος· ὁ πλούσιος εἰς στά- χυς αἴτου, ὁ παράγων ἀφθονα σιτηρά.

πολύ-στέλεχος, ον (**πολύς+στέλεχος**)· ὁ ἔχων πολλὰ στελέχη, πολυκόρμος.

πολύ-στένακτος, ον (**πολύς+στενάζω**)· ὁ πολὺ στενάζων, ὁ θαδῆως ἀναστενάζων, πολυστένακτος, ἄθλιος, κακορρίζικος || ἐνεργ. ὁ προκαλῶν πολλοὺς ἀναστεναγμούς.

πολύ-στέφανος, ον (**πολύς+στέφανος**)· ὁ ἔχων πολλοὺς ατεφάνους.

πολύ-στεφής, ἐς (**πολύς+στέφω**)· ὁ διὰ πολλῶν στεφάνων ἐστεμμένος||**πολυστεφῆς δάφνης**=ὁ ἐστε- φωνμένος διὰ πολλῶν στεφάνων ἐκ δάφνης, ὁ δαφνοστεφανωμένος.

πολύ-στικτος, ον (**πολύς+στέλω**)· ὁ ἔχων πολλὰ στίγματα, ὁ πολὺ ἐστιγμένος, κατὰστικτος.

πολύ-στιχία, ἢ (**πολύστιχος**)· πλήθος στίχων, μέ- γας (ἀριθμὸς) στίχων.

πολύ-στιχος, ον (**πολύς+στίχο-**)· ὁ ἐκ πολλῶν στίχων συγκείμενος.

πολύ-στοιχος, ον (**πολύς+στοίχος**)· ὁ ἐκ πολλῶν στοίχων (σειρῶν) συκείμενος, ὁ ἔχων πολλὰς σειράς.

πολύ-στομέω (**πολύστομος**)· ὀμιλῶ πολὺ.

πολύ-στομος, *ον* (πολύς+στόμα)· ὁ ἔχων πολλά στόματα || ὁ ἰμιλών πολύ, ὁ φλύαρος.

πολύ-στονος, *ον* (πολύς+στένω)· ὁ πολύ στενάζων, συχνά ἀναστενάζων, πολυστένακτος, θρηνώδης, μελαγχολικός || ὁ προκαλῶν πολλούς στεναγμούς, θλιβερός, λυπηρὸς.

πολύ-στροφία, *ἡ* (πολύστροφος)· τὸ νὰ σουσρέφεται τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

πολύ-στροφος, *ον* (πολύς+στρέφω)· ὁ πολύ συν-εστραμμένος || εὐκαμπτος, εὐστροφος.

πολύ-σύλ-λάβος, *ον* (πολύς+συλλαβή) ὡς καὶ νῦν, πολυσύλλαβος, ἐκ πολλῶν συλλαβῶν ἀποτελούμενος.

πολύ-σφόνδυλος, *ον* (πολύς+σφόνδυλος)· ὁ ἐκ πολλῶν σφονδύλων συγκείμενος.

πολύ-σχιστός, *ον* (πολύς+σχίζω)· ὁ εἰς πολλά μέρη ἐσχισμένος (διασχιζόμενος), πολυσχιδής, δια-λαδιζόμενος (π. χ. ποταμός, δένδρον κ.τ.δ.).

πολύ-σχοίνος, *ον* (πολύς+σχοῖνος)· ὁ ἐκ πολλῶν σχοινίων συγκείμενος || ὁ ἐκ πολλῶν σχοινίων («βούρων, σπάρτων») κατεσκευασμένος || τόπος κατὰφυτος ἐκ σχοίνων.

πολύ-σωρος, *ον* (πολύς+σωρός)· ὁ ἔχων πολλούς (ἢ μεγάλους) σωρούς σιτηρῶν.

πολύ-τάλαντος, *ον* (πολύς+τάλαντον)· ὡς καὶ νῦν, πολυτάλαντος, πλούσιος || ὁ ἔχων ἀξίαν (ἢ βάρος) πολλῶν τάλαντων.

πολύ-ταρβής, *ἐς* (πολύς+τάρβος)· ὁ πολύ (τε)δορθημένος, πολύ τρομαγμένος, περίφοβος.

πολύ-τεκνος, *ον* (πολύς+τέκνον)· ὡς καὶ νῦν, πολύτεκνος, ὁ ἔχων (ἢ ὁ γεννῶν) πολλά τέκνα.

πολύ-τέλεια, *ἡ* (πολυτελής)· ὡς καὶ νῦν, πολυτέλεια, τὸ πολυδύπανον τοῦ βίου, τὸ ζῆν πολυτελῶς, ἢ δαπανηρότης, τὸ πολυδύπανον πράγματος.

πολύ-τελής, *ἐς* (πολύς+τέλος)· ὡς καὶ νῦν, πολυτελής, πολῦτιμος, βαρῦτιμος || πολύ δαπανηρός, πολυέξοδος, πολυδύπανος || ἐπὶ προσ., σπάταλος, δσωτος.— συγκρ. *πολυτελέστερος*, ὑπερβ. *πολυτελέστατος*.

πολυτελής, ἐπίρρ. τοῦ *πολυτελής*· κατὰ τρόπον πολυτελεῖ δαπανῶν.— ὑπερβ. *πολυτελέστατος*· ὡς καὶ νῦν, πολυτελέστατος, κατὰ δαπανηρότατον τρόπον.

πολύ-τερπής, *ἐς* (πολύς+τέρπω)· ὁ πολύ τερπνός, πολύ εὐχάριστος, πολύ εὐφρόσυνος, διασκεδαστικός.

πολύ-τέχνης, *ον*, *δ*, καὶ **πολύ-τεχνος**, *ον* (πολύς+τέχνη)· ὁ ἠσκημένος εἰς πολλὰς τέχνας, ὁ πολλὰς τέχνας γνωρίζων, «πολυτεχνίτης», πολύτεχνος.

πολύ-τεχνής, *ἐς* (πολύς+τέχνη)· ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης εἰργασμένος, ἔντεχνος, τεχνηέντως κατεσκευασμένος.

πολύ-τεχνία, *ἡ* (πολυτέχνης)· ἡ κατοχὴ πολλῶν τεχνῶν, ἡ δεξιότης ἐν πολλαῖς τέχναις.

πολύ-τεχνος, *ον* (πολύς+τέχνη)· *ε*, *τι* καὶ νῦν, πολύτεχνος (βλ. καὶ *πολυτέχνης*).

πολύ-τίμητος, *ον*, ὡς καὶ *-η*, *-ον* (πολύς+τιμάω)· ὁ πολύ τιμώμενος, λίαν ἔντιμος.— || ὁ ἔχων μεγάλην ἀξίαν, βαρῦτιμος, πολύ «ἀκριβός».

πολύ-τίμος, *ον* (πολύς+τιμή)· ὁ πολλῆς τιμῆς ἀξίος, πολύ τιμώμενος, πολλοῦ σεβασμοῦ τυγχάνων.— || ὡς καὶ νῦν, πολῦτιμος, μεγάλης ἀξίας, βαρῦτιμος.

πολύ-τίτος, *ον* (πολύς+τίω)· ὁ πολλῆς τιμῆς τυγχάνων, πολύ τιμώμενος, πολῦτιμος || ὡς ὁ μεγάλης τιμῆς ἀξίος [ἔ λόγφ τοῦ μέτρου].

πολύ-τλας, *-αντος*, *δ* (πολύς+τλήμων)· ὁ πολλά ὑποστάς, πολλά ὑπομείνας, πολύ κακοπαθήσας, πολυθασανισμένος.

πολύ-τλήμων, *-ονος*, *δ*, *ἡ* (πολύς+τλήμων)· ὁ πολλά ὑπομένων, πολύ ὑπομονητικός || πολύ θασανισμένος, πολύτλας.

πολύ-τλήμων, *ον* (πολύς+τλήμων)· ὁ πολλά ὑπομείνας, δυστυχής, ἄδλιος.

πολύ-τμητος, *ον* (πολύ+τέμνω)· ὁ πολύ τμηθεὶς (καταμηθεὶς), ὁ εἰς πολλὰ μέρη τετμημένος, κατατεμαχισμένος.— || ἐνέργ., ὁ πολύ (ἢ βαθέως) τέμνων, κοπτερός, ὀδυνηρός.

πολύ-τρήρων, *-ωνος*, *δ*, *ἡ* (πολύς+τρήρων)· ὁ ἔχων πολλὰς περιστεράς.

πολύ-τρήτος, *ον* (πολύς+τρήτος τοῦ *τιτράω*)· ὁ πολυτρήπτος, κατατρηπτημένος, πλήρης ὀπῶν, διάτρητος, πορώδης.

πολύ-τρίπους, *-ποδος*, *δ*, *ἡ* (πολύς+τρέπους)· ὁ ἔχων πολλούς τρίποδας.

πολύ-τροπία, *ἡ*, *ἰων*. — *ἡ* (πολύτροπος)· τὸ ἔχειν πολλούς τρόπους, ποικιλία τρόπων, ποικιλία μέσων, εὐστροφία, πανουργία, δολιότης.

πολύ-τροπος, *ον* (πολύς+τρέπω)· ὁ εἰς πολλὰ μέρη τροπεῖς, πολυπλάνητος, ὁ πολύ περιπλανηθεὶς, κοσμογυρισμένος.— || ὁ κατὰ πολλούς τρόπους (ἢ κατὰ πολλὰς διευθύνσεις) στρεφόμενος, εὐστροφος, πανούργος || εὐφυής || εὐμετάβλητος, ἄστατος. 2) πολῦπλοκος, ποικίλος, πολλαπλούς.— ἐπίρρ. *πολυτρόπος*· ὡς καὶ νῦν, κατὰ πολλούς τρόπους.

πολύ-τρόχάλος, *ον* (πολύς+τρέχω)· ὁ πολύ τρέχων τριγύρω, ὁ δορυβώδης περιφερόμενος.

πολύ-ὑμνητός, *ον* (πολύς+ὑμνέω)· ὡς καὶ νῦν, πολυῦμνητος, ὁ πολύ ἐξυμνούμενος, περὶ οὗ (δὶ' ὄν) πολλοὶ ὕμνοι ᾄδονται, ὁ πολύ ἐγκωμισαθεὶς, καθ' ὑπερβολὴν ἐπαινεθεὶς.

πολύ-ὑμνος, *ον* (πολύς+ὑμνος)· ὁ ἔχων πολλούς ὕμνους, πολύ ὑμνούμενος, περιφήμος, ἐξασκουστός || ὁ τιμώμενος διὰ πολλῶν ὕμνων, εἰς τιμὴν τοῦ ὀποῖου ἔχουσι ποιηθῆ πολλοὶ ὕμνοι.

πολύ-φάρμακος, *ον* (πολύς+φάρμακον)· ὁ γινώσκων πολλὰ φάρμακα ἢ γοητείας || ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων ἀφθονίαν φαρμάκων (ὁ παράγων θοτάνας, ἐξ ὧν παρασκευάζονται τὰ ἱαματικά ἢ τὰ δηλητηριώδη φάρμακα).

πολύ-φάτος, *ον* (πολύς+φῆμι)· περὶ οὗ πολὺς γίεται (ἢ ἔχει γίγει) λόγος, περιφήμος, περιλάληλος || *πολύφατος ὕμνος*· ἐξαιρετός, ἐξοχος, ὕμνος.

πολύ-φήμος, *ον*, *δωρ*. — *φῆμος* (πολύς+φήμη)· ὁ ἔχων πολλὰς φήμας, γύρω ἀπὸ τὸν ὅποιον ὑπάρχουσι πολλὰ φήμα (πολλοὶ μῦθοι) || ὡς ὁ ἔχων (ἢ ὁ συνοδευόμενος ἀπὸ) δυνατὰς κραυγὰς, «φωνακτῆς».— || πολυλόγος, «πολυλογῆς», πλήρης ἀπὸ τῶς ἤχους πολλῶν φωνῶν, δορυβώδης: *ἡ πολυφήμος* (ὡς ὄσα.)= *ἀγορά*· ἡ πλήρης φωνῶν συγκέντρωσις (συνέλευσις), πολύηχος, πολυθόρυβος | *ἐς πολυφήμον ἐκφέρειν* = φέρειν (ζήτημά τι) ἐνώπιον τῆς συνελεύσεως

πολύ-φθόρος, *ον* (πολύς+φθείρω)· ὁ πολύ (ἢ πολλούς) φθείρων, ὁ προξενῶν πολλὴν φθοράν, ὀλέθριος, καταστρεπτικός.— || *παθητ.*, *πολύφθορος*, *ον*· ὁ πλήρως (ἐντελῶς) καταστραφεὶς.

πολύ-φίλος, *ον* (πολύς+φιλέω)· ὁ ἔχων πολλούς φίλους, ὁ εἰς πολλοὺς ἀγαπητός.

πολύ-φίλτρος, *ον* (πολύς+φίλτρον)· ὁ πάσχων ἐκ τῆς ἐνεργείας πολλῶν φίλτρων || ὁ ἐμμανῶς ἐρωτευμένος, ἐρωτόληπτος, ἐρωτομηνής.

πολύ-φλοισβός, *ον* (πολύς+φλοισβός)· ὁ πολὺν φλοισβον (ἤχον, κρότον, πάταγον) ποιών, πολύηχος, πολυτάραχος, δορυβώδης, πολυκροτος, ταραχώδης (ἐπίθ. τῆς θαλάσσης).

πολύ-φόνος, *ον* (πολύς+φένω)· ὁ πολλούς φονεύων, φονικός, θανατηφόρος, ὀλέθριος.

πολύ-φορβός, *ον*, ὡς καὶ *-η*, *-ον* (πολύς+φείβομαι)· ὁ πολλὴν φορβὴν (τροφήν) ἔχων, ὁ πολλούς τρέφων (συν. ἐπίθ. τῆς Πῆς) || γενναῖοδωρος.

πολύ-φορία, *ἡ* (πολυφόρος)· τὸ πολλά φέρειν, ἡ μεγάλη εὐφορία, ἡ παραγωγικότης, γονιμότης.

πολύ-φόρος, *ον* (πολύς+φέρω)· ὁ φέρων (παράγων) πολλά, ὁ λίαν εὐφορος, πολυκαρπος || ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ (νὰ βαστάσῃ, νὰ ἀπορροφήσῃ) πολλά (π. χ. πολὺ ἕδωρος) *πολυφόρος οἶνος* = οἶνος δυνάμενος «νὰ σηκώσῃ πολὺ νερό» (νὰ ἀναμειχθῇ μετὰ μεγάλης ποσότητος ὕδατος, χωρὶς νὰ χάσῃ τῆς οὐστάσιν του, πολὺ δυνατός οἶνος || *πολυφόρος δαίμων* = δαίμων ἐπιφέρων (προξενῶν) πολλὰ παθήματα (κατ' ἄλλους: δαίμων πολὺ ἰσχυρὸς πρὸς τὸ κακόν, τόσοον ὥστε χρειάζεται «νέρωμα» τρόπον τινά).

πολύ-φρόδης, *ἐς* (πολύς+φράζω)· *δ φράζων πολ-*

πολύ-φροντις, *-ίδος*, *δ*, *ἡ* (πολύς+φροντίς)· ὁ

ἔχων πολλὰς φροντίδας, ὁ πλήρης μεριμνῶν, περιφροντίς.

πολύφροντιστος, ὄν (πολύς+φροντίζω)· ὁ πολὺ (πολλὰ) φροντίζων, πολύφροντις (βλ. λ.), πλήρης φροντίζων, πλήρης σκέψεων || παθητ., ὁ πολὺ φροντισμένος, πολὺ ἠρευνημένος, πολυερέυνητος.

πολύφροσύνη, ἡ (πολύφρων)· πολλὴ φρόνησις, πολλὴ σκέψις, πληρότης κατανοήσεως, μεγάλη σοφία, μεγάλη εὐφύα.

πολύφρων, -ονος, ὁ, ἡ (πολύς+φρήν)· ὁ πολὺ συνेतός, πολὺ (πολλὰ) σκεπτόμενος, πολὺ εὐφύης (ὀξύφρονος) || ὡς. ἐφευρετικός, ἐπινοητικός, πολύμητις (βλ. λ.).

πολύχαλκος, ὄν (πολύς+χαλκός)· ὁ ἔχων πολὺν χαλκόν (ἢ ὀρείχαλκον) || ἐντεῦθεν, (ἀγγεῖα ἢ νομίσματα) πλοῖσια εἰς χαλκόν ἢ ὀρείχαλκον.— || ὁ κατεσκευασμένος ἐκ συμπαγοῦς χαλκοῦ, ὁ ἄλος ἐκ χαλκοῦ, ὀλόχαλκος || μτφρ., λίαν στερεός, λίαν ἰσχυρός.

πολύχανθής, ἐς (πολύς+χανθάνω)· ὁ πολὺ χάνων, ὁ πολλὰ χωρῶν, πολλὰ περιλαμβάνων.

πολύχαρμος, ὄν (πολύς+χάρμη)· ὁ λίαν πολεμικός, φιλοπόλεμος, πολεμοχαρής.

πολύχειρ, -χειρός, ὁ, ἡ (πολύς+χείρ)· ὡς καὶ νῦν, πολὺχειρ, πολὺχειρός, ὁ πολλὰς χεῖρας ἔχων || ὡς. ὁ ἔχων πολλοὺς ἀνδρώπους, ὁ πολυπληθής.

πολύχειρία, ἡ (πολύχειρ)· πληθῶρα χειρῶν (ἐργατικῶν), πληθῶρα ἐργατῶν.

πολύχορδός, ὄν (πολύς+χορδή)· ὁ ἔχων πολλὰς χορδὰς || ὁ παράγων πολλοὺς ἤχους, πολλὰς φωνάς.

πολύχρηματία, ἡ (πολυχρημάτος)· κατοχὴ πολλῶν χρημάτων (μεγάλου πλοῦτου).

πολύχρημάτος, ὄν (πολύς+χρημα)· ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, ὁ πολὺ πλούσιος.

πολύχρόνιος, ὄν (πολύς+χρόνος)· ὡς καὶ νῦν, πολυχρόνιος, πολυχρόνος, ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπάρχων, ὁ ἐπὶ μακρὸν διαρκῶν, μακροχρόνιος, μακρόβιος || παλαιός, ἀρχαῖος.

πολύχρυσός, ὄν (πολύς+χρυσός)· ὁ ἔχων πολὺν χρυσόν, ὁ πλούσιος εἰς χρυσόν || χρυσοτόλιστος, χρυσοποικίλιστος.

πολύχυστος, ὄν (πολύς+χώννυμι)· ὁ θαδέως κεχυσμένος, ὁ ἔχων ὑπεράνω του πολλοὺς καὶ μεγάλους σωρούς χύματος.

πολύψάμβθος, ὄν (πολύς+ψάμβθος)· ὁ λίαν ἀμμάδης, βλ. καὶ πολύψαμμος.

πολύψαμμος, ὄν (πολύς+ψάμμος)· = πολυψάμβθος (βλ. λ.), πολὺ ἀμμάδης.

πολύψηφία, ἡ (πολύψηφος)· πληθὸς ψήφων, διαφορά (ποικίλια) ψήφων.

πολύψήφιος, -ίδος, ὁ, ἡ (πολύψηφος)· ὁ ἔχων πολλὰς ψηφίδας (χάλικας), ὁ πλήρης ψηφίδων (ἐπὶ τῆς κλίτης ποταμῶν π. χ.), ὁ χαλικώδης.

πολύψηφος, ὄν (πολύς+ψηφος)· ὁ ἔχων πολλὰς ψήφους, ὁ ἔχων πολλὰς καὶ διαφόρους (ποικίλας) ψήφους (κατὰ τὰς ψηφοφορίας).

πολύψοφος, ὄν (πολύς+ψοφέω)· ὁ πολὺν ψόφον ποιεῖν, ὁ πολὺν θόρυβον προκαλεῖν, θορυβώδης, πολύκροτος.

πολύώδυνος, ὄν (πολύς+ὀδύνη)· ὁ πολλὰς ὀδύνας ἔχων, πολλὰς ὀδύνας ἐπιφέρων (προξενῶν), λίαν ὀδυνηρός.— || παθητ., ὁ πάσχων ἀπὸ πολλοὺς πόνους, ὁ ὑποφέρων μεγάλους πόνους.

πολύώνυμος, ὄν (πολύς+ὄνυμα, ὄνομα)· ὡς καὶ νῦν; πολυώνυμος, ὁ ἔχων πολλὰ ὀνόματα, ὁ λατρευόμενος ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα.— || ὁ ἔχων μέγα δνομα, μεγάλην φήμην, ὀνομαστός, περίφημος.

πολύωπής, ἐς, καὶ πολὺ-ωπός, ὄν (πολύς+ὀπή)· ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (ἐπὶ δικτύου π. χ.).

πολύωπός, ὄν = πολυωπής (βλ. λ.).

πολύωρεός, μελλ. -ήσω (πολύς+ὤρα)· ἀποδίδω μεγάλην προσοχὴν εἰς τι, φροντίζω πολὺ, ἐκτιμῶ πολὺ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀλιγοραεῶ.

πολύώφελής, ἐς (πολύς+ὄφελος)· ὁ λίαν ὠφέλιμος, ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους ὠφέλιμος, ὁ πολυ-

εἰδῶς ὠφέλιμος.— ὑπερβ. πολυωφέλιστατος.— ἐπίφρ. πολυωφέλως = κατὰ πολὺ ὠφέλιμον τρόπον.

πολύ-ὄψ, -ῶπος, ὁ, ἡ = πολυωπός (βλ. λ.).

πόμα, -ατος, τὸ (πίνω, πέπομαι)· ποτόν, «πιτόν», «ρουφηξιά».

πομπαῖος, α, ὄν. ὡς καὶ -ος, -ον (πομπή)· ὁ προπέμπων, ὁ συνοδεύων || ἐπὶ ἀνέμων, συνοδευτικός, οὐρίος || ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ συνοδεύων τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἄδην, ὁ ψυχοπομπός.

πομπάν, **πομπάς**, δωρ. ἀντὶ πομπήν, πομπής.

πομπεία, ἡ (πομπεύω)· τὸ ὀδηγεῖν ἐν πομπῇ || πᾶσα σεμνὴ πομπή, πᾶσα θρησκευτικὴ πομπή.— || σκώμμα, λοιδορία, ἀχρειότης (πράγματα συνηθέστατα κατὰ τὰς ἑορταστικὰς πομπὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Δήμητρος).

πομπεῖον, τὸ (πομπή)· πᾶν σκευὸς χρησιμοποιοῦμενον ἐν θρησκευτικῇ πομπῇ.— || ἐν Ἀθήναις τὸ οἶκημα ἔνθα τὰ σκευὴ ταῦτα διεφυλάσσοντο.

πομπεύς, -έως, ἰων. -ῆος, ὁ (πομπός)· ὁ συνοδεύων, ὁ συνοδός, ὁ προπομπός, ὁ ὀδηγός. 2) ὁ λαμβάνων μέρος εἰς πομπήν.

πομπεύω, ἰων. πρτ. πομπεύεσκον· μελλ. -σω (πομπή)· παρακολουθεῖν, συνοδεύω, προπέμπω, ὀδηγῶ, διευθύνω.— || ἄγω πομπήν (pompa ducere) || ἀλαζονεύομαι ἢ θαδίζω γαυριῶν || σκώπτω, ὑβρίζω διὰ χυδαίων σκωμμάτων (ἐαυθυθίζετο δὲ τοῦτο κατὰ τὰς θρησκευτικὰς πομπὰς, πρβλ. πομπεῖα).

πομπή, ἡ (πομπω)· τὸ πέμπειν, τὸ ἀποστέλλειν, ἀποστολή || τὸ συνοδεύειν, ἢ συνοδεῖσι, ὀδηγίσι. 2) τὸ στέλλειν (πέμπειν) τινὰ εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ γεν. τὸ ἐξαποστέλλειν μακρῶν.— || ἐπίσημος (θρησκευτικὴ, ἑορταστικὴ) πομπή, λατ. pompa.— || οἱ συνοδεύοντες, ἢ συνοδεῖσι, [βτ' ἐτυμολ. βλ. πέμπω].

πομπῆς, -ῆας, ὄνομα καὶ αἰτ. πλ.θ. τοῦ πομπεύς.

πομπικός, ἡ, ὄν (πομπή)· ὁ ἀνήκειν ἢ ἀρμόζων εἰς ἐπίσημον πομπήν || ἐπιδεικτικός, πομπώδης, μεγαλοπρεπής.

πομπίσιμος, ὄν. ὡς καὶ -η, -ον (πομπή)· ὁ συνοδεύων, ὁ προπέμπων, ὁ συνοδός, ὁ ὀδηγός || ὁ ἀποστέλλων τινὰ εἰς τὴν πατρίδα του.— παθητ., ὁ πεμφθεὶς, ἀποσταλεὶς, ὁ πεμπόμενος, προπεμπόμενος, συνοδευόμενος.

πομπός, ὁ (πέμπω)· ὁ προπέμπων, ὁ συνοδεύων, τινὰ, ὁ προπομπός, συνοδός, ὀδηγός || ἐν τῷ πλ.θ. πομποὶ = ἀκόλουθοι, ὁδοδοί, φρουροί. 2) ὁ πεμπόμενος πρὸς τι πρόσωπον, ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος.— || ὡς ἐπίθ., ὁ ὀδηγῶν, ὁ προπέμπων: πῦρ πομπόν = τὸ πῦρ τὸ χρησιμεῖον εἰς σημεῖον, τὸ πῦρ τὸ προπέμπον (τὸ συνοδεῖον, τὸ συνοδευτικόν).

πομποστολέω (πομπή + στέλλω)· περιάγω ἐν πομπῇ || (πέμπω+στόλος) = προπέμω, ὀδηγῶ, στόλον (ἢ πλοῖον).

πομφολύγο-πάφλασμα, τὸ (πομφόλυξ + παφλάζω)· τὸ πάφλασμα (δηλ. τὸ θορυβώδες ἀνάβρασμα) τῶν πομφολύγων τοῦ θρᾶζοντος ὕδατος.

πομφολύζω, μελλ. -ξω (πομφόλυξ)· ἀναδίδω πομφόλυγας, ἢ ἀναβλύζω μετὰ πομφολύγων, κοχλάζω.

πομφόλυξ, -ύγος, ἡ (πομφός)· ὡς καὶ νῦν, πομφόλυξ, φυσαλλίς, «φουσκαλίδα». [κατὰ τινὰς ἐκ εἰς. βάζ. bheueug-, bholueug-, ἐξ ἧς *bholug- ἐν τῷ πομ-φολυγ-, *bheueug- ἐν τῷ λατ. *fluvo- fluo (ρέω, τρέχω), *bhlug- ἐν τῷ οἰνό-φλυξ, λατ. confluges, πρ. flixt, πρβλ. φλυκτεῖς, φλύκταινα, φλύξω βλ. καὶ ἐν φλέψ.

ΠΟΜΦΟΣ, -οῦ, ὁ φλύκταινα (ἐπὶ τοῦ δέρματος), «φουσκαλίδα» [βτ' ἐτυμ. βλ. πέμφιξ].

πονέυμενος, αἰολ. ἀντὶ πονούμενος, μτχ. μεσπαθ τοῦ πονέω.

πονέω (πόνος), παρ' Ὁμο. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθ. πονέομαι, μετὰ μέσ. μελλ. -ήσομαι· μέσ. ἀερ. α' ἐπονησάμην. καὶ παθ. ἐπονηθην· παθ. πρ. κ. πεπόνημαι | ἀπολ., κοπιᾶζω, ἐργάζομαι σκληρῶς || πονέομαι κατὰ ὁσίμην = μοχθῶ εἰς τὴν μάχην || ἐντεῦθεν, εἶμαι κατάκοπος, εἶμαι ἐξηντλημένος. 2) μτφρ., εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀγωνίῳ, πονῶ ψυχικῶς.— || μετ' αἰτ. ἐργάζομαι τι μετὰ κόπου, κατεργάζομαι

(κατασκευάζω) τι μετά κόπου και μεγάλης φροντίδος.

Μεθ' Ὀμηρον ἐπικρατεῖ τὸ ἔνεργ. **πονέω**· μελλ. **πονήσω** ἄορ. **ἀ' ἐπόνησα**· πρκ. **πεπόνηκα**.— Παθητ., ἄορ. **ἀ' ἐπονθήθη**· πρκ. **πεπόνημαι**· I μετ' αἰτ. προσ., προξενῶ (παρέχω) μόχθον ἢ ἄλλως εἰς τινα, θλίβω, λυπῶ, τινα. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., κερδαίνω (ἀποκτῶ) τι, μετά μόχθου και κόπου, ἀπεργάζομαι τι με τὸν ἰδρωτᾶ μου || παθητ., ἀποκτῶμαι, κερδίζομαι, κατορθοῦμαι, μετὰ κόπου.— II ἀμτβ. κοπιᾶζω, κουράζομαι, πάσχω, ὑποφέρω, ὑφίσταμαι μόχθους ἢ κακουχίας || μετὰ αἰτ. συστ. ἀντικ., **πονῶ πόνον**, **πονῶ μόχθους**=ὑφίσταμαι θάσανα, ὑποφέρω ἀπὸ κόπους (κακουχίας).

πόνημα, τὸ (**πονέω**)· τὸ ἐκπονηθὲν ἔργον, ἔργον, ἔργασία.

πονήρευμα, -ατος, τὸ (**πονηρεύομαι**)· τὸ πανοῦργον τέχνασμα, πονηρία.

πονηρεύομαι, ἀποθ. (**πονηρός**)· εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει || εἶμαι κακῶς ἢ κακοῆθης, ἐνεργῶ κακῶς, φέρομαι πανούργως.

πονηρία, ἡ (**πονηρός**)· ὅτι και νῦν, πονηρία, κακότης, κακὴ κατάσταση, κακοῆθεια, πανουργία, «κατεργαρία», λατ. **pravitas** || ὡς ποταπότης, δειλία.

πονηρός, ἄ, ὄν, (**πονέω**)· 1) ὁ προξενῶν ἄλλος ἢ θάσανα || ἐντεῦθεν δέ· I) ἀλγεινός, ὀδυνηρός. 2) ὁ τάλαιπωρούμενος ἐκ τῶν κόπων, δεινοπαθῶν, εὐρισκόμενος εἰς ἄθλιαν κατάστασιν || ἐπὶ πραγμ., κακός, λυπηρός, θλιβερός || ἀνωφελής, ἀχρηστός, εὐρισκόμενος εἰς κακὴν κατάστασιν || **πονηρὰ πράγματα**=κακὴ κατάσταση πραγμάτων. 3) ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, κακός, ἀνάξιος, κακοῆθης, πανούργος, δόλιος || ποταπός, δειλός—ἐπίρ. **πονηρῶς**=κακῶς, ἀθλιῶς κλπ.: **πονηρῶς ἔχω**=εὐρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν.

πονήσατο, ἐπ. γ' ἐν. μέσ. ἄορ. **ἀ'** τοῦ **πονέω**.

πόνος, ὁ (**πένω**, **πένομαι**)· κόπος, μόχθος, ἐπίπνος ἔργασια, ἔργασια, θάσανα, λατ. **labor** || **μάχης πόνος**=ὁ κόπος τῆς μάχης, ὁ ἀγών || ἐντεῦθεν, **πόνος=μάχη** (δλ. λ.). 2) ἀγών, ἔργον.— III σωματικὸς κόπος, ἢ κόπος τοῦ πνεύματος, λύπη, θλίψις, ἄλλως, κακοπάθεια || ἐν τῷ πληθ. θάσανα, παθήματα, πόνοι, κακουχίαι.— III τὸ ἀποτέλεσμα (ὁ καρπός) τοῦ κόπου, ἔργον. [δι' ἔτυμ. δλ. **πένομαι**].

ποντία, -άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **πόντιος** (βλ. λ.). **ποντίζω**, μελλ. -ίω (**πόντος**)· ὡς και νῦν, **ποντίζω**, βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, λατ. **mergo**.—παθητ. βυθίζομαι, πνίγομαι.

ποντικός, ἡ, ὄν (**πόντος**)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν (**τὸν πόντον**), ἢ ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης προερχόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ εὐρισκόμενος || κυρ. ὁ ἐκ τοῦ Πόντου (θηλ. τοῦ Εὐξείνου Πόντου) προερχόμενος ἢ καταγόμενος (πρβλ. **πόντος**): **Ποντικὸν δένδρον**=τὸ ἐκ τοῦ Πόντου καταγόμενον δένδρον (ἢ λεπτοκαρυά).— II ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χώραν τὴν βρεχομένην ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ παράλια τοῦ Πόντου.

πόντιος, α, ον, ὡς και -ος, -ον (**πόντος**)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόντον (θηλ. τὴν θάλασσαν), θαλάσσιος, ἢ ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης προερχόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν || ὁ ἐξουσιάζων τὴν θάλασσαν.

πόντισμα, -ατος, τὸ (**ποντίζω**)· τὸ ριπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν.

ποντόθεν, ἐπίρρ. (**πόντος**)· ἐκ τοῦ πόντου, ἐκ τοῦ πελάγους, ἐκ τῆς θαλάσσης.

ποντο-θήρης, -ου, ὁ (**πόντος+θηρᾶ**)· ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ θηρεύων, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀγρεύων, ὁ ἀλιεύς.

ποντο-μέδων, -οντος, ὁ (**πόντος+μέδω**, **μεδέω**)· ὁ **μεδέων** (βλ. λ.) τοῦ **πόντου**, ὁ ἄρχων τῆς θαλάσσης (ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος).

πόντωνδε, ἐπίρρ. (**πόντος**)· εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν.

Ποντοπόρεια, ἡ (**ποντοπόρος**)· μία τῶν Νηρηίδων, οἰονεῖ ἢ ποντοπόρος, ἢ θαλασσοπλοῦσα, ἢ διερχομένη τὴν θάλασσαν.

ποντο-πορεύω, και **ποντοπορέω** (**ποντοπόρος**)·

ποντοπορῶ, θαλασσοπλαῶ, διασχιζῶ τὸς θαλάσσης **ποντο-πόρος**, ον (**πόντος+πέρω**, **πορεύω**)· ὡς και νῦν, ποντοπόρος, θαλασσοπόρος, ὁ διὰ θαλάσσης ταξιδεύων, ὁ διαπλέων τὰς θαλάσσης.

Ποντο-ποσειδῶν, -ῶνος, ὁ (**πόντος+Ποσειδῶν**)· ὁ Ποσειδῶν τῆς θαλάσσης.

ΠΟΝΤΟΣ, -ου, ὁ ἢ θάλασσα, και κυρ. ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.— Πόντος συν.= ἡ «Μαύρη, Θάλασσα», φερομένη ἐνίοτε και πληρέστερον ὡς **Πόντος Εὐξείνιος** (κατ' εὐφημισμένον). 2) ἡ χώρα Πόντος, ἐκτεινομένη πέραν τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς ὀρνυμένου θαλάσσης.

Ἔτυμ.: **πόντος**, πρβλ. ἡμῆρ. **ὕγρῳ κέλευθα**, Πινδ. **πόντου κέλευθοι πόντιος ποντίζω πάτος** (*p̄ntio-s). **πατεῖν**: σανοκρ. **p̄nthāi** (αἰτ. ἐεζ. **p̄nthām**, ὄργαν. ἐν. **p̄nthā**, πλῆθ. **p̄nthihili**) (=ὄδος, ἀτραπός), ἄρμ. **hup** (πόρος ποταμοῦ, ὄδος), λατ. **pons**, -tis (ἀρχ. θ. εἰς -ο=πόντος?) παλ-αλατ. **pañi**, παλ-πρωσσ. **pinitis** (ὄδος)· πάντα ταῦτα εἰς ἰακ. ***penk(h)**- (ἔρχομαι), μαρτυρουμένου ὡς και ἐκ τοῦ παλ-αλατ. **con-ēfat** (=assumptur), γοτθ. **finpan**, παλ-norr. **finna**, παλ-γερμ. **findan** (εὐρίσκειν), (διὰ τὴν σημ. πρβλ. λατ. **in-venire**), παλ-γερμ. **fend(e)o** (πεζὸς στρατιώτης, **funden** (διάζομαι, σπεύδω).

ποντο-τῆνακτος, ον (**πόντος+τινάσσω**)· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τινασσόμενος, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταβρεχόμενος.

ποντόφιν, ἐπ. γεν. τοῦ **πόντος**.

ποπάνευμα, -ατος, τό=**πόπανον** (βλ. λ.).

πόπανον, τὸ (**πέπτω**)· ὡς τὸ **πέμμα**, πᾶν τὸ ἐψημένον, πλακοῦς χρησιμοποιούμενος κατὰ τὸς προσφοράς θυσίων. [**πόπανον** (*q̄noq̄p̄no-m) δι' ἔτυμ. βλ. **πέπων**].

πόπαξ, ἐπιφών. ἐκπλήξεως ἢ ἄλλους, συγγ. τῷ **πόποι** (βλ. λ.).

ποπάξ, -άδος=**πόπαγον** (βλ. λ.).

ποποί, και **ποποποί** (κατ' ἄλλους **πόποπο**), κρωγμός (κρουγῆ) τοῦ ἔθπου, κατὰ κωμικὴν ἀπομίμησιν.

πόποι, ἐπιφών. δηλωτικὸν σχετλισμοῦ, ἐκπλήξεως, ὀργῆς, ἢ πόνου, συγγ. τοῖς **παπαῖ**, **βαβαῖ**, ἀπαντῶν δὲ (παρ' Ὀμ. πάντοτε) ἐνίοτε και ὡς ὁ **πόποι** (κατ' ἄλλους γρ. ὁ **πόποι**)· ὦ! πῶ πῶ! ἄλλοίμονον! ἄσχος! «ντροπή!» τί τρομερόν! [δι' ἔτυμ. βλ. **παπαῖ**].

ποποπὸ (και **πόποπο**, και **ποποποί**)=**ποποῖ** (βλ. λ.).

ποποποί· βλ. **ποποπό**.

ποπύζω, θωρ. **ποπύσδω**· μελλ. **ποπύσω**· ἄορ. **ἀ' ἐποπύσσα**· παθητ., ἄορ. **ἐποπύσθη**· συρίζω, σφυρίζω || προκαλῶ διὰ συριγμοῦ ζῶν τι νὰ προσέλθῃ.— II ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω.— III κράζω «σιωπή!» «σσοῦτ».— IV παίζω κακῶς τὸν αὐλόν, ἀφίνων νὰ ἀκούεται συριστικός ἦχος. [ἡ λ. εἶνα: πεποιημένη ἐκ τοῦ ἦχου].

ποπυλίαζω, θωρ. -άσδω=**ποπυζῶ** (βλ. λ.).

ποπυσδω, θωρ. ἀντὶ **πο-επύζω** (βλ. λ.).

πόπυσμα, -ατος, τό, και **ποπυσμός**, -οῦ, ὁ (**ποπυζῶ**)· τὸ σύριγμα, ὁ συριγμός, «σφυρίγμα», κυρ. πρὸς ἐπευφημίαν

πόρδαλις, ὁ, ἡ, παλαιότ. τύπος τοῦ **πάρδαλις** (βλ. λ.)

πορδή, ἡ (**πέρδω**)=λατ. **crepitus ventris**· ὅτι και νῦν, πορδή.

πόρε, ἐπ. ἀντὶ **ἔπορε**· βλ. ***πόρω**.

πορεία, ἡ (**πορεύω**)· ὡς και νῦν, πορεία, τὸ περιπατεῖν, τρόπος τοῦ περιπατεῖν, βᾶδισμα, λατ. **incedus**.— II ὡς και νῦν, ἡ πορεία, τὸ πορεύεσθαι, ταξιδιον, διάβασις, πέρασμα || πορεία, ὁδοπορία. 2) ὁ διάπλους θαλασσῶν· διάβασις ποταμοῦ.

πορευθεῖς, **πορευθῆναι**, μτχ. και ἀφρ. ἄορ. **ἀ'** τοῦ **πορεύομαι**.

πόρευμα, -ατος, τό· πέρασμα, δρόμος || **πόρευμα βροτῶν**=τόπος ἐνθα συχνάζουν (καταφεύχουν) οἱ ἄνθρωποι. 2) μέσον πορείας, μέσον μεταφορᾶς, δχημα, ἄμαξα.

πορεύσιμος, ον, ὡς και -η, -ον (**πορεύω**)· ὅν δύναται τις νὰ διαβῇ (νὰ διέλθῃ), διαβατός.— III ἱκανὸς νὰ πορευθῇ (νὰ ταξιδεύσῃ). 2) ἱκανὸς νὰ

φέρη (νά μεταφέρη), νά χρησιμεύσῃ ὡς ὄχημα.

πορευτός, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πορεύομαι*· βα-
διατός, διαπεραστός, διαπλευστός.— || ὁδ. *πο-
ρευτός=δεῖ τίνα πορεύεσθαι*=πρέπει νά πορεύε-
ται (νά βοδιζῆ).

πορευτός, ἡ, ὄν, ὡς. καί -ός, -όν (*πορεύομαι*)·
δν δύναται τις νά διέλθῃ, νά διαθῆ, διαβατός || ὁ
κατάλληλος πρὸς πορεῖαν (ἐπι· καιρός).— || ἐνεργ.,
ὁ ταξιδεύων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὁ πορευόμενος
ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

πορεύω, μελλ. -σω (*πόρος*)· ἄγω, φέρω (μετα-
φέρω), μεταβιβάζω, διαβιβάζω (διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θα-
λάσσης, ἢ ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης ποταμοῦ εἰς τὴν ἄλλην).
2) ἐπὶ πραγμ., φέρω, μεταφέρω, κομίζω || παρέχω,
ἐφοδιάζω, χορηγῶ, προμηθεύω.— || παθητ. καὶ μέ-
σον, *πορεύομαι*, μέσ. μέλλ. *πορεύσομαι*, παθ. ἄορ. α'
ἐπορεύσθην, πρκ. *πεπόρευμαι*· ἄγομαι, μεταφέρομαι,
μεταφέρω ἐμαυτόν, πορεύομαι, βοδιζῶ, ὁδοιπορῶ,
ταξιδεύω. 2) μετὰ αἰτ. τόπου, βοδιζῶν διατρέχω,
διαπερῶ (διαπλέω, ἐπι· θαλάσσης).

πορθεύω, μελλ. -ήσω· παθ. πρκ. *πεπόρθημαι*·
παράλλ. τύπος τοῦ *πέρθω*· καταστρέφω, ἐξολο-
θρεύω, ἀφανίζω, λαφυραγωγῶ, λεηλατῶ, διαρπάζω,
κατερημώνω || πολιορκῶ πόλιν || ἐπὶ προσ., φονεύω,
σκοτώνω, σφάζω.— παθητ., καταστρέφομαι, ἐρημώ-
νομαι. [βι' ἔτυμ. βλ. *πέρθω*].

πόρθημα, -ατος, τό (*πορθέω*)· καταστροφή, ἐρή-
μωσις, ἐξολόθρευσις, λαφυραγωγία.

πόρθησις, -εως, ἡ (*πορθέω*)· ἐκπόρθησις, λεη-
λασία, μιάς πόλεως.

πορθητής, -οῦ, ὁ (*πορθέω*)· ὁ πορθῶν, κατα-
στρέφων, λεηλατῶν || ὁ ἐκπορθῶν, ἐκπορθητής.

πορθήτωρ, -ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *πορθητής* (βλ. λ.).

πορθμεῖον, ἰων. —**ἦιον**, τό (*πορθμεύω*)· τόπος
κατάλληλος πρὸς διαπορθμευσιν, πόρος, πέρασμα.—
|| λέμβος (ἢ πλοῖον) διαπορθμεύσεως (βι' ὦν γίνεται
ἢ διαπορθμευσις, ἢ διαέλασις), κέρασμα.— || ὁ ναυ-
λος τῆς διαπορθμεύσεως, λατ. *naulum*.

πορθμευμα, -ατος, τό (*πορθμεύω*)· ἡ διαπορθμευ-
σις, τό πέρασμα.

πορθμεύς, -εως, ἰων. -ῆος, ὁ (*πορθμεύω*)· ὡς καὶ
νῦν, ὁ πορθμεύς, ὁ πορθμεύων εἰς τὸ ἀπέναντι μέ-
ρος, ὁ ἄνδρωπος τοῦ πορθμείου (τοῦ «περάματος»),
λατ. *portitor* || γεν. λεμβούχους, ναυτῆς.

πορθμεύω, μελλ. -σω (*πορθμός*)· μεταφέρω (μετα-
βιβάζω), διαπορθμεύω, διὰ στενοῦ θαλάσσης ἢ διὰ
ποταμοῦ ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην (ἀπὸ
τὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο) || γεν., μεταφέρω, μεταβιβά-
ζω.— || παθητ., διαπορθμεύομαι, μεταφέρομαι ἀπὸ τό-
που εἰς τόπον.— || ἀμτθ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς τὸ λατ.
trajicere, διέρχομαι, διαβαίνω.

πορθμεῖον, τό, ἰων. ἀντὶ *πορθμεῖον* (βλ. λ.).

πορθμῆς, -ίδος, ἡ (*πορθμός*)· πορθμεῖον, πέρα-
σμα || στενόν, πορθμός.— || ἄκατος διαπορθμεύ-
σεως.

πορθμός, ὁ (*πέρω*)· ὅτι καὶ νῦν, πορθμός, στε-
νόν θαλάσσης, στενόν πέρασμα.— || ἡ διαπορθμευ-
σις, ἡ διάβασις διὰ πορθμείου, διάβασις, πέρασμα.
[*πορθμός* (*-dhamo)· *πορθμεύς*· *πορθμεῖον*, ἰων.
-ῆιον· βι' ἔτυμολ. βλ. *πέρω*].

πορίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἄορ. α' *ἐπόρρισα*·
μέσ., μελλ. *ποριούμαι*· παθ., μελλ. *πορισθήσομαι*·
ἄορ. α' *ἐπορίσθην* πρκ. *πεπόρρισμα*· (*πόρος*)· κυρ.
ὡς τὸ *πορεύω* (βλ. λ.), φέρω, ἄγω, ὀδηγῶ, μεταφέ-
ρω, κομίζω.— || προμηθεύω, ἐφοδιάζω, παρέχω, χορη-
γῶ || προξενῶ, ἐμποιῶ, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σχε-
διάζω.— μέσον, προμηθεύω τι εἰς ἐμαυτόν, παρέχω
εἰς ἐμαυτόν, προμηθεύομαι, πορίζομαι, λαμβάνω,
ἀποκτῶ.— παθητ., ἄπροσ. *πορίζεται* (+ἀπρφ.)=εἶναι
εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός νά...

πόριμος, ον (*πόρος*)· ὁ δυνάμενος νά πορίσῃ,
νά ἐφοδιάσῃ || πλούσιος, εὐπορος, ἔχων ὄφθονα τὰ
μέσα.— || πλήρης πόρων (μέσων), ἐφευρετικός, ἐπι-
νοητικός || μετ' αἰτ., *πόριμος ἄπορα*=«ὁ πῶϊών τὰ
ὄδυνάτα δυνατὰ» (ὁ γόνιμος εἰς ἐξεύρεσιν διεξό-
δων κατὰ τὰς δυσκόλους στιγμὰς).— || ἐπὶ πραγμ.,

κατορθωτός, δυνατός || σωτήριος (παρέχων μέσα
ἀσφαλείας).

πόρις, -ιος, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ *πόρις* (βλ. λ.).
πορισμός, ὁ (*πορίζω*)· ὅτι καὶ νῦν, πορισμός,
προπορισμός, τὸ πορίζεσθαι || μέσον προπορι-
σμοῦ, μέσον ἀποκτήσεως || ὡς. κέρδος, ὄφελος.

ποριστής, -οῦ, ὁ (*πορίζω*)· ὁ πορίζων, προμη-
θευτής || ἐν Ἀθήναις οἱ *Πορισταὶ* ἦσαν οἰκονομικῆ ἐπι-
τροπῆ πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ περισυλλογῆν οἰκονομικῶν
πόρων. 2) *ποριστάς* ἐπίσης ἐκάλουν ἑαυτοὺς καὶ οἱ
λησταί.

ποριστικός, ἡ, ὄν (*ποριστής*)· ὁ κατάλληλος (κα-
νός) νά προμηθεύῃ, προμηθευτικός.

ΠΟΡΚΗΣ, -ου, ὁ· δακτύλιος, κρίκος, στεφάνη
(«τσέρκις») || ὁ δακτύλιος διὰ τοῦ ὀποῦ ἢ οἰδηρᾶ
οὐχθῆ τοῦ δόρατος ἐστερεώνετο ἐπὶ τοῦ ζυλίνου
στελέχους.

Ἔτυμ.· *πόρκης*· ιαπ. *perk (περιτειχίζω), σανσκρ.
párku-h (πλευρά, δρέπανον), Ζενδ. *pər'su-* (πλευρά,
πλευρόν), λατ. *compesco* (**comparc-scō*), γοτθ.

fairhus prūsi (=οτήδος), *prūstī*, λιθ. *pirsztas* (δά-
κτυλος).

πόρκος, ὁ· εἶδος ἀλιευτικοῦ δικτύου, πλεκτοῦ ἐκ
οχοίνου.— || ὡς τὸ λατ. *porcus* = χοῖρος. [ἔτυμολ.
συσχετίζεται πρὸς τὸ *πόρκης* (βλ. λ.): πρβλ. λατ. *porc-*
us, ὄμβρ. *purk-a*, σανσκρ. *prish-at*, λιθ. *parzasas*, οὐαυ,
pras-e, ἀγγλ.-σαξ. *foer-h* (*far-row*), ἀρχ-γαερμ. *far-ah*
(*ferkel*).

πορνεία, ἡ (*πορνεύω*)· ὅτι καὶ νῦν, πορνεία, μοι-
χεῖα, ἐκπόρνευσις.

πορνεῖον, τό (*πορνεύω*)· ὡς καὶ νῦν, πορνεῖον,
οἶκος ἀνοχής, χαμαιτυπεῖον.

πορνεύω, μελλ. -σω (*πόρνος*)· ἐκπορνεύω, ἐξωδῶ
εἰς πορνεῖαν, ἀποπλανῶ.— Παθητ., ἐπι· γυναικός, εἴ-
μαι ἢ γίνομαι πόρνη.

πόρνη, ἡ (*πέρνημι*)· ὅτι καὶ νῦν, πόρνη, ἐπουτάνα.
Ἔτυμ.· *πόρνη*· *πόρνος*· *πορνεύω*· *πέρνημι* (βλ.
λ.)· πρβλ. παλ.-εβρ. *renim* (*[r]inami)· ἡ ἐκ τοῦ *πέρ-
νημι* (=ἐξάγω καὶ πωλῶ) προέλευσις τοῦ *πόρνη* δι-
καιολογεῖται, διότι αἱ παρ' Ἑλλήσι πόρναί ἦσαν συν-
ήθως ὄναι δούλαι.

πορνίδιον, τό, ὁμοκρ. τοῦ *πόρνη*.

πορνικός, ἡ, ὄν (*πόρνη*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων
εἰς πόρνας.

πορνο-βοσκέω, μελλ. -ήσω (*πορνοβοσκάς*)· δια-
τηρῶ πόρνας ἢ πορνεῖον.

πορνο-βοσκία, ἡ (*πορνοβοσκέω*)· τὸ διατηρεῖν
πόρνας (καὶ πορνεῖον), τὸ ἐμπόριον καὶ αἰ ἀσχο-
λαί τοῦ πορνοβοσκοῦ.

πορνο-βοσκάς, ὁ (*πόρνη* + *βόσκω*)· ὁ διατηρῶν
πόρνας (κυρ. ὁ βόσκων πόρνας), μαστροπός, προ-
αγωγός.

πόρνος, ὁ (*πόρνη*)· ὅτι καὶ νῦν, πόρνος, μοιχός
|| γεν., φαῦλος, ἔκφυλος.

πόρος, ὁ (*περάω*)· μέσον πρὸς διάβασιν ποτα-
μοῦ, «πέραμα», πορθμεῖον || «πόρος ποταμοῦ», ση-
μεῖον (μέρος) ὅπου ὁ ποταμός εἶναι διαβατός,
«πέρασμα», στενοπόρι, πορθμός. 2) *πόροι ἄλλος*=
αἱ θαλάσσαι ὁδοί, τὰ «περάματα» τῶν θαλασσῶν,
αἱ θάλασσαί, (τὰ πελάγη), ἡ θάλασσα. 3) διοδος,
διάβασις || ὁδός, τρίβος, «μονοπάτι».— || μετὰ γεν.
πράγμ., τρόπος ἢ μέσον πρὸς ἀπόκτησιν (ἐκτέλε-
σιν) πράγματός τινος || *πόρος ὁδοῦ* = μέσον πρὸς
ἐκτέλεσιν τῆς πορείας (τοῦ ταξίτζιου) || *πόρος χρη-
μάτων*=ὡς καὶ νῦν, χρηματικὸς πόρος, τρόπος ἐξ-
ευρέσεως χρηματικῶν πόρων (τρόπος προπορι-
σμοῦ χρημάτων). 2) ἀπολ., ἐπινοήματα, τέχνασμα,
διέξοδος. 3) ἐν τῷ πληθ., «μέσα καὶ τρόποι», «πό-
ροι», «μέσα», εἰσοδήματα, πρόσοδοι.

πορπακίζω, μελλ. -ίσω (*πόρπαξ*)· ἀρπάζω (δράτ-
τομαι, «ἀδράχνω») τὸ ἀπὸ τὴν λαβὴν || κυρ. κρατῶ
τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν *πόρπακα* (τὴν λαβὴν, τὸν
τελαμώννα).

πόρπαμα, -ατος, τό (*πορπάω*)· ἔνδυμα στερεού-
μενον διὰ πόρπη.

πόρπαξ, -ᾶκος, ὁ (*πόρπη*)· λαβὴ ἀσπίδος, *ὄχανον*.

πορφάω, μελλ. *-άσω*, ιων. *-ήσω* (πόρρη)· συν-άπτω (στερεώνω) διά πόρρη, πορφύων, δηλικώνω. **πόρρη**, ή (πέριω)· ως τὸ *πέρινη*, καρφίς, «καρφίτσα», καὶ νῦν ἐτι λεγομένη πόρρη, περόνη. [*πόρρη*· πορτάω· πόρταξ· δι· ἔτυμ. βλ. *πέριω*].

πόρρημα, *-ατος*, τό, ιων. ἀντὶ *πόρρημα* (βλ. λ.). **πόρρω**, ἐπίρρ., λατ. *porro*, ἀττ. ἀντὶ *περσσω* (βλ. λ.), μακράν, μακράν ἀπὸ τινος.— συγρ. *πορρωτέρω*, ὑπερθ. *πορρωτάτω* (βλ. λ. λ.) [δι· ἔτυμολ. βλ. *πέρρω*]. **πόρρωδεν**, ἐπίρρ. (*πόρρω*)· μακρόδεν, ἀπὸ μακράν.

πόρρωδι, ἐπίρρ. (*πόρρω*)· μακράν. **πορρωτάτος**, *η, ον*, παρὰ μετγν. ὑπερθ. ἐπίθ. (*πόρρω*)· παρὰ πολὺ μακρινός.

πορρωτέρω, **πορρωτάτω**, ἐπίρρ. συγρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *πόρρω* (βλ. λ.)· περισσότερο μακράν ἀπὸ... παρὰ πολὺ μακράν ἀπὸ...

πορραίνω=*πορραίνω* (βλ. λ.) || ἐνταῦθεν, περιποιούμαι, φροντίζω μετ' ἐπιμελείας, περιθάλλω || τακτοποιῶ, διευθετῶ, οἰκονομῶ.

πόρριον, **πόρρησια**, ἐπίρρ. συγρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *πέρρω* ἢ *περσσω*· περισσότερο μακρῶς, παρὰ πολὺ μακρῶς.

πορραίνω· ἐπ. μελλ. *πορραίνω*, συνηρ. *-ένω* (καὶ *πορραίνω*, ἐπικ. μελλ. *-ένω*) (**πέρρω*)· προσφέρω, παρέχω, προτείνω, δίδω, ἐφοδιάζω || ἐτοιμάζω, εὐ-τροπίζω, διευθετῶ: *κεῖνον πορραίνουσα λέγος*=διά τὴν τοῦ ἐτοιμάσθαι τὸ κρεβάτι.— || γενικῶς. ἐτοιμάζω, προμηθεύω, ἐφοδιάζω.— μέσον, προμηθεύω εἰς ἑμαυτὸν, προμηθεύομαι, πορίζομαι, ἐτοιμάζω τὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. 2) ἐκτελῶ, τακτοποιῶ, διευθετῶ, προσαρμόζω, διαρρυθμίζω.— || ἐπὶ προσώπων, φροντίζω ἐπιμελῶς, περιποιούμαι, περιθάλλω, ἀνατρέφω || ὡς. ἐκτιμῶ, ὑπολήπτομαι.

πόρρω, ἐπίρρ.=*πόρρω*, *περσσω*· βλ. καὶ *πόρριον*, *πόρρησια*.

**Ἔτυμ.* *πόρρω* ἀττ. *πόρρω* (ἐν τῇ ἑνν. τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου)=λατ. *porro* (=πρὸς τὰ ἐμπρός· εἰς τὸ ἐξῆς, ἔπειτα), λατ. διαλ. *porod'* συγγ. τῆ ἰαπ. **por-*, (βλ. ἐν *πρό*)· ἐνταῦθεν τὰ: *πορραίνω*· *πορραίνω* (βλ. λ. λ.).

πόρταξ, *-άκος*, ἡ=*πόρτις* (βλ. λ.) [δι· ἔτυμ. βλ. *πόρτις*].

πόρτις, *-τος*, ἡ· δαμάλις, «δαμαλάκι», «δαμάλα» || σπαν. ἀρα. μόσχος || πᾶν ζῶον νεαρῆς ἡλικίας || μετρ., νεαρά κόρη, κορασίς, λατ. *juvenca* [δι· ἔτυμ. βλ. *πόρτις*].

πορτι-τρόφος, *ον* (*πόρτις*+*τρέφω*)· ὁ τρέφων νεαρὰς δαμάλις.

πορφύρα, ιων. *-ύρη*, ἡ (*πορφύρα*)· τὸ κογχυλίον ἐξ οὗ παρεσκευάζετο ἡ πορφύρα (ἡ πορφύρα βαφῆ), λατιν. *purpura murex*.— || ἡ πορφύρα βαφῆ ἡ λαμβανόμενη ἐκ τοῦ κογχυλίου, ἡ «πορφύρα».— || ἐν τῇ πληθ., τὰ πορφυροβαφῆ ὑφάσματα καὶ ἐνδύματα.

**Ἔτυμ.* *πορφύρα*· *πορφύρεος* (ἐπίθ. τῶν: *φάρος*, *χλαίνα*, *δίπλαξ*, *ρήγεια*, *τάπητες*, *σφαῖρα*, *αἷμα*, ἀκόμη δὲ καὶ τῶν *κῦμα*, *ἄλς*, *νεφέλη*, *θάνατος*)· συνήθως θεωρεῖται συγγ. τῆς *θυμῆ*. *πορφύρα*, ὅποια ἡ ἑνωία τῆς ταχέως κινήσεως τῶν κυμάτων θὰ ἐταυτίζετο πρὸς τὴν ἑνωίαν τῆς λάμψεως καὶ τῆς σπινθηροβολίας τοῦ χρώματος, ὅπερ δὲν εἶναι καὶ τόσον πιστικόν. Δὲν εἶναι ἀπίθανος ἡ σημετικὴ προέλευσις τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ ἡ ἐπί τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ἐπίδρασις τῆς λ. *πορφύρα* (βλ. λ.).

πορφύρεος, *η, ον*, ἀττ. συνηρ. **πορφύρεος**, *α, ουν*· (*πορφύρα*)· ὡς τὸ λατ. *purpureus*, πορφυροῦς, σκοτεινὸχρῶμος, ἔχων σκοτεινὴν τινα ἀίγλην, ὑπερῶδους χρωματισθῆναι, πορφυρόχρῶμος (ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὸ πρῶτον) || *πορφύρεη νεφέλη*=νέφος σκοτεινοῦ χρώματος (πορφυρίζοντος). 2) ὁ (βε)-θαμμένος διὰ πορφύρας (πορφυροῦ χρώματος), ἀλιπόρφυρος, σκοτεινοῦ χρώματος, ὑπερῶδους. 3) ροδόχρῶς, ὁ κυρπὸς κοκκίνοῦ χρώματος, λαμπρός, ὠραίος, λατ. *purpureus*.

πορφύρεός, *-έως*, ὁ (*πορφύρα*)· ὁ ἀλιεὺς πορ-

φύρας (βηλ. κογχυλίων πορφύρας, ἡ καὶ ὁ πορφυροβάφης), λατ. *purpurarius*.

πορφύρευτικός, *ή, ον* (*πορφυρεύς*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς *πορφύρεα* (βλ. λ.).

πορφύρις, *-ίδος*, ἡ (*πορφύρα*)· πορφυροῦν ἱμάτιον ἢ κάλυμμα.— || πτηνὸν ἐρυθρόχρῶμιον.

πορφύριον, *-ωνος*, ὁ (*πορφύρα*)· ὑδροβιον πτηνὸν («νερόκοττα»), κληθὲν οὕτω ἐκ τοῦ πορφυροῦ χρώματος τῶν περῶν (ἡ καὶ τοῦ ράμφους).

πορφύρο-εἰδής, *ές* (*πορφύρα*+*εἶδος*)· ὁμοίος πρὸς πορφύραν, πορφυρόχρῶμος.

πορφύρο-πώλης, *-ου, ὁ*, βηλ.· **πορφυρόπωλις**, *-ιδος* (*πορφύρα*+*πωλέω*)· ὁ πωλητῆς (ὁ ἔμπορος) πορφύρας.

πορφύρο-στρωτός, *ον* (*πορφύρα*+*στρώννυμι*)· ὁ ἐστρωμένος διὰ πορφυροῦ ὑφάσματος.

πορφύρεος, *α, ουν*, ἄττ. συνηρ. ἀντὶ *πορφύρεος* (βλ. λ.).

πορφύρα, ἀναδιπλ. τύπος τοῦ *φύρα* (ὡς τὸ *μορμύρα* τοῦ *μύρα*)· γίνομαι ὅλοεν καὶ περισσότερο σκοτεινοῦ χρώματος, παίρνω τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας (βαδύ ὑπερῶδον), κυρ. ἐπὶ θαλάσσης: *ὡς ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματα κωφῶ* = ὅπως ὅταν ἡ ἀπέραντος θάλασσα σκοτεινιάσῃ μετὰ τὰ βῶδα τῆς κύματα (ποῦ δὲν ἐκρήγγυνται, «ποῦ δὲν σπάζουσι», ἀντίθ. βηλ. τῆς «*πολιτὴ ἄλς*») || μετρ., εἶμαι πλήρης μεμυμένων, εἶμαι ἀνήσυχος, ἔχω πολλὰς σκέψεις εἰς τὸν νοῦν μου: *πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε*=ἐκαρδιοχτυποῦσε πολὺ.— || γίνομαι κόκκινος, κοκκινί-ζω, γίνομαι πορφυρόχρῶμος || μετρ. βάπτω τι πορφυροῦν, τὸ χρωματίζω «κόκκινω».

Ἔτυμ.* *πορφύρα* (-φύρ*ω)· ἀρχικὴ σημασία. ἦτο κατὰ τινὰς τῆ τοῦ «ὀγκοῦμαι θράζων» (πρβλ. τρικυμιώ-δες πέλαγος ἐν 'Ιλ. Ξ 16) ὡς μετρ. «ἀνακυκλῶ κατὰ νοῦν», σκέπτομαι ὡς μέσον, «λάμπω».— Μεθ' Ὀμήρου (ἐξ ἐπιδράσεως τῆς σημασίας τῆς λ. *πορφύρα*) ἐσκή-μαν «πορφυρώνων, βάπτω τὴν πορφυροῦν»: σκανθ. *jār-bhurīti* (παροργίζομαι, ἀναπηδῶ), *bhur* (=λατ. *micare, agitare*), λατ. *fervere* ἦτοι ἐκ. ρίζ. *φύρ*- τοῦ *φύρα* κατ' ἀναδιπλ. καὶ εἶτα τροπῆν τοῦ ἀρχικοῦ θα-σέος εἰς ψιλὸν *π*-λόγη ἀνομοιώσεως. Διὰ πλείονα βλ. *φύρα*.

***ΠΟ'ΡΩ**, ἀπηρχ. ἐν τοῦ ἀορ. ὁ *ἔπορον* καὶ τοῦ παθ. πρκ. *πέπρωμαι*: | ἀορ. ὁ *ἔπορον*, ἐπ. *πόρον*, μετ. *ποράν*· ἐκτελῶ, ἐπινοῶ || παρέχω, πορίζω, δίδω, προσ-φέρω, δωροῦμαι, χαρίζω, παραχωρῶ || *εὐχὸς πορ-εῖν*=νὰ ἐκπληρῶσθαι μίαν εὐχὴν (ἐπιθυμίαν).— || παθ. πρκ. *πέπρωμαι*=εἶμαι δεδομένος (εἶμαι προω-ρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας ἢ ὑπὸ τῆς τύχης) ὡς τὸ μεριδιον ἢ ὡς ὁ κληρῶς τινος, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ γ' ἐνικ. παθ. πρκ. *πέπρωται*, καὶ γ' ἐν. παθ. ὑπερο. *ἐπέπρωτο* (=εἶναι δεδομένος εἰς τινα ὑπὸ τῆς μοί-ρας, εἶναι περρωμένος, ἦτο περρωμένον, ὑπὸ τῆς μοίρας ἢ ὑπὸ τῆς τύχης), καὶ μετ. *πεπρωμένος, η, ον*=ὠρισμένος, προωρισμένος, ὑπὸ τῆς μοίρας παρα-χωρημένος || ἐντεδὲν ἢ *πεπρωμένη* (ἐνν. *μοῖρα*)=ἡ *εἵμαρμένη* (βλ. λ.), ἡ μοῖρα, τὸ περρωμένον, ἐτὸ γρα-φτό || ὡς. μετὰ τῆς αὐτῆς ἑνν. τὸ οὐδ. τὸ *πέπρωμένον*.

**Ἔτυμ.*· *πορεῖν* (κυρ. = κόμνω τὴν ὡς φθάσει εἰς τινα ἢ εἰς τὴν μέρος, προμηθεύω)· *πέπρωται*· *πε-πρωμένος*· *πόρος* (βλ. λ.)· βλ. *πέριω*.

***ΠΟ'Σ**, ἀχρ. ἔρωτ. ἀντων., τεκμαιρομένη ἐκ τῶν ἐ-ρωτημ. τύπων *ποῦ, ποῖ, πῆ, πῶς, πόθι, πόθεν*, *πότε, πότερος* κ.λ.π., λαμβανόμενη δὲ ὡς ἀντίστοιχος τῆς ἀναφορ. ὁς· ἐξ αὐτῆς (τῆς **πος*) προέρχονται οἱ μνημονευθέντες τύποι, εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἀντίστοιχος τύπος *που, ποι, πη, πως* κ.λ.π.· ἐν τοῖς τύποις τούτοις ἢ ἰων. διάλ. εἶχε καὶ ἀντὶ *π*· *κοῦ, κοῖ* κ.λ.π.

**Ἔτυμ.*· πρβλ. τὰ ἀντίστοιχα ἐν τῇ *σασναρ*. καὶ λατιν.: *σασναρ. kas, kd*=λατ. *quis, quae*? *kva*=*qua*? *kuis*=*quo*? *kahā*=*qui*, *quomodo*? *kadd*=*quum*? *ka-taras*=*πότερος, uter*? *ka-tamas*=*quis* ἐ pluriv. *kati*=*quantus*? κ.λ.π. πρβλ. λιθ. *kas* (τίς;) *kada* (πότε;) *kairas* (uter?) γοτθ. *hvas* (τίς;), *hvan* (πότε;), *hvathar* (=ἀγγλ. *whether*).

ποσάκις, ἐπ. *ποσάκις*, ἐπίρρ. (*πόσος*)· ὡς καὶ νῦν, *ποσάκις*; πόσας φορές; πόσον συχνά; λατ. *quoties?*

ποσα-πλάσιος, α, ον' ποσάκις (πόσας φορές) περισσότερος (μεγολύτερος); λατ. *quoitriplex*?

ποσά-πους, -ποδος, δ, ή (πόσος + πούς): πόσων ποδών;

ποσάχως, επίρρ., κατά πόσους τρόπους;

πόσε, επίρρ. (*πός) προς ποίον μέρος; προς ποῦ; λατ. *quo*?

Ποσειδᾶν, και Ποτειδᾶν, -ᾶνος, δ, δωρ. ἀντί *Ποσειδῶν* (βλ. λ.).

Ποσειδάνιος, και -αόνιος, α, ον, δωρ. ἀντί *Ποσειδάνιος*.

Ποσειδειον. τὸ (*ποσειδειος*): νᾶος τοῦ Ποσειδῶνος· οὐδ. τοῦ ἔπομ.

Ποσειδεῖον, α, ον' = *Ποσειδώνιος* (βλ. λ.).

Ποσειδεών, -ᾶνος, δ· ὁ ἔκτος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ δευτέρον ἡμῖσι τοῦ Δεκεμβρίου και τὸ πρῶτον ἡμῖσι τοῦ Ἰανουαρίου (15 Δεκεμβρίου—15 Ἰανουαρίου).

Ποσειδῶν, -ᾶνος, δ αἰτ. *Ποσειδῶν* κλητ. *Πόσειδον*· ὄμηρ. τύπος *Ποσειδᾶν, -ᾶνος*, αἰτ. *-ᾶνοα*, κλητ. *Ποσειδᾶον*· *Ποτειδᾶν* ἢ *Ποτιδᾶν, -ᾶνος*· ἰων. *Ποσειδέων, -ᾶνος*· ὁ θεὸς *Ποσειδῶν*, λατ. *Neptunus*, υἱὸς τοῦ Κρόνου και τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, θεὸς τῆς θαλάσσης. Βλ. Κ.Ε.Λ.

Ποσειδώνιος, α, ον' ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα || τὰ *Ποσειδώνια* (ἐνν. ἱερά) = ἡ ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος.

ΠΟΨΘΗ, ή· τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός [δὲ ἔτυμ. βλ. *πέος*].

πόσδων, -ᾶνος, δ (*πόσθη*)· κωμ. λέξις, ὁ μικρὸς παῖς.

ποσί, δοτ. πληθ. τοῦ πούς || ἐν ψ *πόσι*, κλητ. τοῦ *πόσις* (βλ. λ.).

Ποσιδήιον, τό, ἰων. ἀντί *Ποσειδειον*.

Ποσιδήιος, η, ον, ἰων. ἀντί *Ποσειδειος*· ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσ., ὁ ἱερός τοῦ Ποσ.

ΠΟΨΙΨ, δ, γεν. πόσιος, δοτ. πόσει, ἐπ. πόσει' κλητ. *πόσις* ἢ *πόσι*· πληθ., ὄνομ. *πόσις*, ἐπ. αἰτ. *πόσιος*· σύζυγος, νόμιμος σύζυγος, ἀνήρ || δσαῖκις καίται ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ *ἀνήρ*, τὸ ἐν πέν *πόσις* = νόμιμος σύζυγος, τὸ δὲ *ἀνήρ* = ἐραστής.

Ἔτυμ. ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο *πότις*, ὡς δεικνύουσαι οἱ τύποι *πότ-νια, δεσ-πότ-ης, δέο-ποινα* (δηλ. *δεσ;πότ-νια*)· *πόσις* <ιαπ. *pót-is* = αανοκρ. *pát-i-h* (κύριος, κτήτωρ, σύζυγος), Ζενθ. *pa'i'iš* (τῆς αὐτῆς σημ.), λατ. *potis* (= ὁ δυνατός, ἰσχυρός), πρὸλ. λατ. *hospes, -pitis* (<*hosti-pótiš = ὁ φιλοξενούμενος), γοιθ. *brūp-faps (-faps* <ιαπ. **póti-s*) = μνηστήρ, *hunda-faps* (κεντυρίων, ἑκατόνταρχος), λιθ. *patis pótis* (σύζυγος), *vész-pal(i)s* (ἀνώτατος ἄρχων), *paia patše* (εἰχονί)· βλ. και ἐν *πότης, δεσπότης*.

πόσις, -ιας, αἰτ. -εως, ή (*πίνω*)· ὡς και νῦν, ή πόσις, τὸ πίνειν, ποτόν || συμπόσιον || *παρὰ τὴν πόσις* = λατ. *inter pocula* = ἐν ᾧ ἔπινον. [δὲ ἔτυμ. βλ. *πίνω*].

πόσος, ἰων. κόσος, η, ον, ἐρωτηματ. ἐπιθ. ἀντων., ἀντίστοιχος τῆς ἀναφορ. *δσος* και τῆς δεικτικῆς *τόσος*· ὡς και νῦν, πόσος; πόσον μέγας; πόσον πολὺς; πόσον μακρὰν; πόσον μακρὸς κατὰ τὸν χρόνον; πόσης ὄξιας; λατιν. *quantus*?— || **ποσός, ή, ον, ἄορ.** ἐπιθ. ἀντων.· ὁ ἔχων «κάποιο ποσόν», «κάποιο μέγεθος», τόσος τις κατὰ τὸ μέγεθος (ἢ τὸν ἀριθμόν), λατ. *aliquantus* || *ἐπὶ ποσόν* = ἐπὶ τινα χρόνον, μέχρις ἐνός ὠρισμένου σημείου (βαθμοῦ, μέτρου).

Ἔτυμ. *πόσος* (ὄμηρ. *ποσοῆμαρ* = εἰς πόσας ἡμέρας), αἰτ. *πόσος* (ἰων. *κόσος*) <**ποτjσ* <ιαπ. **qvoiti* κλινομένου κατὰ τὰ εἰς -ο- θέμ.· πρὸλ. αανοκρ. *káti*, λατ. *quoſ* (πόσοι;) <ιαπ. **qvoiti, Ζενθ. ža'iti* (**qveti*), βρετ. *pef* (πόσοι;) (<κελτ. **kveti-* ἢ *kvelo-*), ἀντων. θέμ. *ιαπ. qvo-* (βλ. ἐν λ. *πόθεν*), πρὸλ. ὄμηρ. *δσος, δσος*.— Ὁμηρ. αἰτ. *πόστος* (= εἰς πόσον ἀριθμόν;) <**ποσ(σ)οστος*, τονισθὲν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *πόσος* (πρὸλ. *πολλοσός, ὀλιγοσός, χίλιοσός*).

ποσο-ἡμαρ, επίρρ. (πόσος + ἡμαρ)· ἐπὶ (εἰς) πόσας ἡμέρας; ἐντός πόσων ἡμερῶν;

ποσσί ἢ ποσσίον, ἐπ. ἀντί *ποσί, δοτ. πληθ. τοῦ πούς*.

ποσσί-κροτος, ον (*πούς* + *κροτέω*)· ὁ ὑπὸ τῶν ποδῶν ἐν τῷ χορῶ κροτούμενος, ποδοκτύπητος.— || ἐνεργ., ὁ κροτῶν διὰ τῶν ποδῶν, ὁ ποδοκροτῶν.

πόσις, δ, ποιητ. ἀντί *πόσις* (σύζυγος).

ποσταῖος, α, ον (*πόστος*)· εἰς πόσας ἡμέρας; εἰς πόσαν ἡμέραν; λατ. *quota die*?

πόστος, η, ον (*πόσος*)· ποῖος κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν σειρὰν, πόσος κατὰ τὸν ἀριθμόν; λατ. *quotus*? *πόστον δὴ ἔτος ἐστιν ὅτε...*; = πόσα ἔτη εἶναι ἤδη ἀφ' ὄτου...;— || πόσον μικρὸς; πόσον ὀλίγος; λατ. *quantulus*.

πότ, συντεμμ. δωρ. ἀντί *ποτί, πρὸς*, ἀλλὰ μόνον πρὸ τοῦ ἀρθρου ἀπαντῶν οὕτω: *πότ τῷ* (= *πρὸς τοῦ*), *πότ τόν* (= *πρὸς τόν*), *πότ τὸ* (= *πρὸς τὸ*) κλπ.

πότα, αἰολ. ἀντί *πότε*.

πόταγε, δωρ. ἀντί *πρόσαγε*, προστ. τοῦ *προσάγω*.

ποτ-αἰσσομαι, δωρ. μέλλ. τοῦ *προσαἰδο*.

ποτ-αίνιος, α, ον, ὡς. και -ος, -ον (ποτί = *πρὸς + αἰνος*)· ὡς τὸ *πρόσφατος* (βλ. λ.), ὁ πρὸ ὀλίγου λεχθεὶς, νέος, νωπός, πρόσφατος, λατ. *recens* || μτφρ. ἀουήθιος, ἀπρόσπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος, ἀνήκουστος [ἢ ἐν ἀρχῇ μνημονευομένη ἔτυμολ. ἐκ τοῦ *ποτί+αἰνος* δὲν γίνεται δεκτὴ ὑπὸ πάντων, και ἡ λ. θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς σκατειν. ἔτυμολ. σημειωτέον δτι ἀναφέρεται ὑπὸ Γραμματ. και ἐπίρρ. *ποταίνι* (= προσφάτως)].

ποτάμιοις, α, ον' = *ποτάμιος* (βλ. λ.).

ποτ-ἄμείψατο, δωρ. και ποιητ. ἀντί *προσημείψατο*, γ' ἐν. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *προσαμβιβ*.

ποτ-ἄμέλωμαι, δωρ. μέσ. μελλ. (μετὰ παθητ. σημ.) τοῦ *προσαμέλω*.

ποτάμηδόν, επίρρ. (*ποταμός*)· ὡς και νῦν, ποτομηδόν, δίκην ποταμοῦ.

ποτάμηιος, η, ον, ἰων. και ποιητ. ἀντί *ποτάμιος* (βλ. λ.).

ποτάμηις, -ίδος, ή, ποιητ. θηλ. τοῦ *ποτάμιος*.

ποτάμ-ἠρύτος, ον (*ποταμός+ἠρύτω*)· ὁ ἀρυσθεὶς (= ἀντληθεὶς) ἐκ ποταμοῦ, ἢ ὁ ἀφρόνως ἀντλοῦμενος ὡς ἐκ ποταμοῦ.

ποτάμιος, α, ον, ὡς. και -ος, -ον (*ποταμός*)· ὁ ἀνήκων εἰς ποταμόν, ἢ ὁ λαμβανόμενος ἐκ ποταμοῦ, ἢ ὁ ἐπὶ ποταμοῦ (παρὰ ποταμόν) κελμενος.

ποτάμόνδε, επίρρ. μέσα εἰς ποταμόν, πρὸς τὸ μέρος ποταμοῦ, εἰς τὸν ποταμόν.

ποτάμός, -οῦ, δ (*πο-, ρίξ.* τοῦ *ποτός, πίνω*)· δτι και νῦν, ποταμός, «ποτάμι», χελμαρρος.— || ὡς προσωποποιημένη θεότης: *Ποταμός* ὡς Θεός.

Ἔτυμ. αἰτ. *ποταμός, λεσθ. πόταμος* (πρωταρχικὴ σημασ. «ὑδωρ κατακρημνιζόμενον καταπίπτον»), πρὸλ. ἑλλ. *ἐπτόμην*, αανοκρ. μελλ. *pa'itšyáti*, πρλ. (βεδ.) *paritima*, ἀμφ. *páplum*, μτχ. *pa'itá-h* κλπ., Ζενθ. *táta-* (**ptáta-*) (= ὁ πίπτων, τὸ πίπτον ὕδωρ τῆς θροχῆς), ἐξ *ιαπ. *petā-* (κινούμαι ταχέως, καταπίπτω, κρημνίζομαι), και παραλλήλως πρὸς αὐτὸ *ιαπ. *pef-, *pete-* ἐν τῷ αανοκρ. *pát-man-*, ἑλλ. *πέτομαι* (*ἐπτόμην*), *πτερόν, πτέρυξ* (βλ. λ. λ.).

ποτάμο-φόρητος, ον (*ποταμός+φορέω*)· ὁ μεταφερόμενος μακρὰν, παρασυρόμενος ὑπὸ ποταμοῦ.

ποτᾶνός, α, ον (*ποτάομαι*), δωρ. ἀντί *ποτηνός*· κεκτημένος πτέρυγας, πτερωτός, πετῶν, «πετούμενος».

ποτάομαι, ποιητ. ἀντί *πέτομαι* (βλ. λ.), *πετώ*· μέσ. μελλ. *ποτήσομαι*· παθ. ἄορ. α' *ἐποτήθην*, δωρ. *-άθην*· πρλ. *πεπότημαι*, δωρ. *-άμαι* (μετὰ σημασ. ἐν.), ἐπ. γ'· πληθ. *πεποτηάται*· γ' ἐν. ὄπερο. *πεπότητο*· εἶμαι ἔτοιμος νὰ πετάξω, εἶμαι μετέωρος, αἰωροῦμαι, πτερυγίζω τριγύρω.

ποτάπός, ή, ον' = *ποδαπός* (βλ. λ.).

ποτ-αυλέω, δωρ. ἀντί *προσαυλέω*.

ποτ-αῖφος, α, ον, δωρ. ἀντί *προσηφός* (βλ. λ.).

πότε, ἰων. κότε (**πος*), δωρ. **πόκα, αἰολ.** **πότα'** ἐρωτηματ. μόριον, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ ἀναφορ. *ὅτε, ὅποτε*, και πρὸς τὸ δεικτ. *τότε*· ὡς και νῦν, πότε; κατὰ (εἰς) ποῖον χρόνον;— || **πότη, ἰων. κοτέ**, δωρ. **ποκά**, ἐγκλιτ. μόριον· κόποτε, κατὰ τινα χρό-

νον, εις κάποιαν ἐποχὴν, «μιά φορά κι ἓνα καιρὸ».
 *Ἐν ἀναποδοτικαῖς προτάσσει: *ποτέ μὲν... ποτέ δέ...*
 = ἄλλοτε μὲν... ἄλλοτε δέ..., ὅτε μὲν... ὅτε δέ...,
 «τὴ μιά φορά... μιά ἄλλη φορά...», «μιά φορά ἔτσι...
 μιά φορά ἄλλοιώς...», λατ. modo.. modo... || ἐν ἐρω-
 τήσεσιν ἐπιτείνει: τὴν δύναμιν τῆς καθαυτοῦ ἐρωτημα-
 τικῆς λέξεως: *τί ποτε*; ἐπ. *τίποτε*; = τί τάχα; διατί
 ἄρα γε; πῶς εἶναι δυνατόν;

*Ἔτυμ.: *πότε-ποτέ* ἐξ ἰαπ. *qvo- (δλ. καὶ ἐν *πό-
 θεν*). — τὸ *ποτέ* ἔπειτα ἀπὸ ἐρωτημ. λέξεις καὶ τὸ *-ποτε*
 ἐν τῷ ἁπλοῦ. *τί-ποτε* πιθανῶς διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων
 τὸ *ποτέ* εἶναι: συγγ. τῷ λιθ. *pát* (ἀκριβῶς), (*tēm-pát*
 = ἀκριβῶς ἔκειτ') τὸ δὲ *-ποτε* εἶναι ὅτι, τὸ λατ. *potē*
 ἐν τοῖς *mihī-pte, suā-pte* κλπ., ἐὰν τὸ λατ. τοῦτο *-pte*
 δὲν εἶναι προῖον συγκοπῆς.

Ποτειδάν, -ἄνος, δωρ. ἀντι *Ποσειδῶν*.

Ποτε-εμάξατο, δωρ. ἀντι *προσεμάξατο*, γ' ἐν. μέσ.
 ἄορ. α' τοῦ *προσμάσσω*.

Ποτέομαι, ἐπ. ἀντι *ποτάομαι* (βλ. λ.).

Ποτέος, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *πίνω*· ὄν πρέπει
 τις νὰ πῆν, ὄν δυνατόι τις νὰ πῆν, πόσιμος. — ||
ποτέον=δεῖ πίνειν—πρέπει νὰ πῆν τις.

Ποτ-ερίω, δωρ. ἀντι *προσερίω* (βλ. λ.).

Πότερος, α, ον, ἰων. **κότερος**, η, ον (**πος + ἔ-
 τερος*)· ποῖος ἐκ τῶν δύο; τίς ἐκ τῶν δύο; λατ.
uter? 2) τὸ ὄν. *πότερον* ἢ *πότερα* συχνὰ κεῖται
 ὡς ἐπίρρ. ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως περιεχούσης δύο προτά-
 σεως ἀντιθέτου (κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον) πρὸς ἀλ-
 λήλας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα εἰσάγεται διὰ τοῦ ἢ
 (*ι πότερον...*, ἢ...) ὡς ἐν τῇ λατιν. τὰ *utrum...*, *an...*?
 — || ἀνευ ἐρωτήσεως, ὡς τὸ *δπότερος*· «ὁποῖος ἀπὸ
 τοῦς δύο»· ἢ καὶ ἀντι τοῦ *ἄτερος*=αὐθός ἀπὸ
 τοῦς δύο, ὁποιοδῆποτε», λατ. *alteruter*.

*Ἔτυμ.: *πότερος*, καὶ ἰων. (Ἡρόδ.) *κότερος*, κυρίως
 εἰπεῖν εἶναι σχηματισμός συγκριτ. βαθμοῦ, μετὰ τοῦ
 ἰαπ. προσφ. **te/oro*· ἐπὶ τοῦ ἀντωνυμ. θέμ. *qvo- (βλ.
 ἐν λ. *πόθεν*): σανσκρ. *kaṭarā-ḥ*, Ζενδ. *kaṭāra-* (ὅστις
 ἐκ τῶν δύο) (περὶ τοῦ λατ. *uter* ὑπάρχει ἀμφιβολία,
 ἀν ἀνήκει ἐνταῦθα), γοτθ. *hapar*, παλ-πογγ. *huarr*,
 ἀγγλ.-σαξ. *hwæþer* (παλ-γαερμ. *hwedar*) (ὅστις ἐκ
 τῶν δύο), λιθ. *kaṭrās*, παλ-σλαβ. *koſorŭ, koterŭ* (ὅ-
 στις)· τὸ ὑπερθ. ἐν τῷ σανσκρ. *kaṭamā-ḥ*.

Ποτ-ερχομαι, δωρ. ἀντι *προσερχομαι*.

Ποτέρωδι, ἐπίρρ. (*πότερος*)· εἰς (πρός, κατὰ)
 ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν;

Ποτέρως, δωρ. ἐπίρρ. τοῦ (*πότερος*)· κατὰ ποῖον ἐκ
 τῶν δύο τρόπων; λατ. *utro modo?*

Ποτέρωσε, ἐπίρρ. (*πότερος*)· πρὸς ποῖον ἐκ τῶν
 δύο μερῶν;

Ποτ-εχῶ, δωρ. ἀντι *προσεχῶ*.

Ποτή, ἢ (*ποτάομαι*)·= ἡ πῆσις, τὸ πέταγμα.

Πότημα (Α), -ατος, τὸ (*πο-* τοῦ *πίνω*)· τὸ πινό-
 μενον, τὸ ποτόν.

Ποτ-ἤμεν, δωρ. ἀντι *προσεῖναι*, ἀπρφ. τοῦ *προσε-
 ειμι* (εἰμί).

Ποτήμενα, δωρ. ἀντι *ποτάμενα*, μτχ. τοῦ *ποτά-
 ομαι* (βλ. λ.).

Ποτηνός, ἢ, ὄν· βλ. *ποτᾶνός*.

Ποτήρ, -ῆρος, ὄ (ΠΟ- τοῦ *πίνω*)· τὸ ποτήριον
 (ὑδάτος ἢ οἴνου).

Ποτήριον, τὸ (ΠΟ- τοῦ *πίνω*)· ὡς καὶ νῦν, ποτή-
 ριον (ὑδάτος ἢ οἴνου).

Ποτής, -ῆτος, ἢ (ΠΟ- τοῦ *πίνω*)· ἡ πόσις, τὸ πῖ-
 νειν.

Πότης, -ου, ὄ, θηλ. **Πότης**, -ιδος (ΠΟ- τοῦ *πίνω*)·
 ὄν καὶ νῦν, ὄ πότης, ὄ πίνων, πολυπότης, φιλοπό-
 της, μέθοσος || ἐνίοτε καὶ μετ' ἄλλου ὄσος. ὡς ἐπιθε-
 τον: *πότης λύχνος* = ὁ λύχνος ὁ πίνων (καταναλι-
 σκων) πολὺ ἔλαιον.— χωμικ. ὑπερθ. θηλ. *ποτισιάτη*
 = ἡ πίνουσα καθ' ὑπερβολήν.

Ποτητός, ἢ, ὄν (*ποτάομαι*)· ὁ πετόμενος, ὁ πε-
 ρωτός || *ποτητά*, τά=πτηνά, λαίν. «πετούμενα».

Ποτί, δωρ. ἀντι *πρὸς* (βλ. λ.). || [πρβλ. Ζενδ. *raiti*,
 παλ-περσ. *rahiy* (πρὸς, παρὰ, πλησίον τινός· μακρό-
 θεν, ἐκτός)].

Ποτ-ιάπτω, **Ποτί-θάλλω**, δωρ. ἀντι *προσιάπτω*,
προσβάλλω.

Ποτι-βλέπω, δωρ. ἀντι *προσβλέπω*.

Ποτί-δέγμενος, δωρ. ἀντι *προσδέγμενος*, μτχ. ἐπ.
 ἄορ. β' τοῦ *προσδέχομαι*.

Ποτ-ιδεῖν, δωρ. ἀντι *προσιδεῖν*.

Ποτί-δέρκομαι, — **δεύομαι**, — **δέρπομαι**, δωρ. ἀντι
προσδ-.

Ποτί-εἰλέω, δωρ. ἀντι *προσειλέω*.

Ποτίζω, μελλ. -ίωω, ἄττ. -ίω (πότος)· ὡς καὶ νῦν,
 ποτίζω, δίδω εἰς τινα νὰ πῆν || ὡς καὶ νῦν, ποτίζω
 ζῶα, ποτίζω φυτά.

Ποτίθει, δωρ. ἀντι *πρόσθες*, προστ. ἄορ. β' τοῦ
προστίθημι.

Ποτί-κέκλιται, δωρ. ἀντι *προσεκλίται*, γ' ἐν. παθ.
 πρκ. τοῦ *προσκλίω*.

Ποτι-λέξατο, δωρ. ἀντι *προσελέξατο*, γ' ἐν. μέσ.

ἄορ. α' τοῦ *προσλέγω*.

Πότημος, ον (ΠΟ-, ρίζ. τοῦ *πίνω*)· ἐπὶ ὕδατος, τὸ
 καλόν (κατάλληλον, ἥτοι δροσερόν, διαυγές) πρὸς
 πόσιν, ἀντιθ. τῷ *ἀλυμρὸς* || μτρφ., γλυκύς, εὐάρετος.

Ποτί-νίσσομαι, δωρ. ἀντι *προσνίσσομαι* (βλ. λ.).

Ποτί-πεπτηῖα, θηλ. μτχ. ἐπ. πρκ. τῶν: 1) τοῦ
προσπτήσω. 2) τοῦ *προσπίπτω*.

Ποτί-πτύσσω, δωρ. ἀντι *προσπτύσσω*.

Ποτίσω, δωρ. ἀντι *ποτίσω*.

Ποτί-στάζω, δωρ. ἀντι *προσστάζω*.

Ποτίστατος, χωμικ. ὑπερθ. τοῦ *πότης*.

Ποτί-τέρπω, δωρ. ἀντι *προστέρπω*.

Ποτί-τρόπαιος, ον, δωρ. ἀντι *προστρόπαιος*.

Ποτί-φωνήεις, εσσα, εν, δωρ. ἀντι *προσφωνήεις*.

Πότημος, ὄ (*πίπτω*)· πᾶν ὄντι πίπτει εἰς τινα («ὄ,τι
 τοῦ πέφκει»), ὄ κλήρω, ἢ μοῖρα του, ἢ τύχη του,
 τὸ πεπωμένον του, «τὸ τυχερό του», «τὸ γραφτό
 του» || ἡ κακὴ μοῖρα (τύχη) τινός || ὄ θάνατός του.
 [Πότημος: *πίπτω* ~ λατ. *casus*: *cado*].

Πότηνᾶ, ἢ, ἐπ. ἀντι *πότηνια* (βλ. λ.).

Πότηνῖα, ἢ, ἐπιθ. χρησιμοποιούμενον κατὰ τὰς προ-
 φωνήσεις θειανῶν ἢ καὶ θνητῶν γυναικῶν: 1) ὡς ὄσος.
 = *δέσποινά* (βλ. λ.), κυρία, βασίλισσα || μετὰ γεν. *πότη-
 νια θηρῶν*=βασίλισσα τῶν ἀγρίων θηρίων 2) ὡς
 ἐπιθ.=*τιμία*, σεβασμία, σεβαστή || ὄσος. τρομερά.—
 ἀπαντᾷ μόνον κατ' ὄνομα. καὶ κλητ. *πότηνια*, ὄσος. κατ'
 αἰτ. *πότηνιαν*, ἐκτός τῆς ὀνομ. πληθ. *πότηνιαι*, ἥτις χρη-
 σιμοποιεῖται περὶ τῆς *Δήμητρος* καὶ *Περσεφόνης*.

*Ἔτυμ.: *πότηνια* (ιαπ. -jə) = σανσκρ. *raṭiṇī*, Ζενδ.
raṭhī- (τῆς αὐτῆς σημ.): ἑλλ. *πόσις*=σανσκρ. *raṭi-* ἢ
 (κύριος, δεσπότης), πρβλ. παλ-λιθ. *weschpatni* (δέ-
 σποινά, κυρία).

Ποτηνιάδες, αἰ (*πότηνια*), ἐπιθ. τῶν Βακχῶν, τῶν
 μαινάδων || ὄσος. ἐπιθ. τῶν *Εὐμενίδων*.

Ποτηνιάομαι, ἀποθ. ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν
 δεῦς τινος προσφωκῶν αὐτὴν διὰ τοῦ «ὦ πότηνια,
 πότηνια» || ἐπικαλοῦμαι, ἐπιβοῶ, διὰ κραυγῶν, κραυ-
 γάζω || θρηγῶ μεγαλοφώνως.

Ποτ-ὄδδω, λακων. ἀντι *προσὄζω*.

Ποτόν, τὸ (ΠΟ-, ρίζ. τοῦ *πίνω*)· ὄ,τι καὶ νῦν, τὸ
 ποτόν, τὸ πινόμενον, ὄ,τι τις πίνει, «πιτόν», «ρου-
 φηξιά» || *σῖτα καὶ ποτὰ* = φρηγῆτὰ καὶ ποτὰ. 2)
 πηγὴ δροσεροῦ (προσφάτου) ὑδάτος, κρήνη || γενι-
 κῶς, ὄδωρ πρὸς πόσιν.

Ποτ-οπάζω, δωρ. ἀντι *προσπαζώω*.

Πότης, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. ἐκ ρίζ. ΠΟ- (τοῦ *πίνω*)·
 ὄ πινόμενος, ὄ ἐπιπότης πρὸς πόσιν || ὄ πόσιμος,
 δυνάμενος νὰ ποθῆ («νὰ πῖωθῆ»).

Πότης, ὄ (ΠΟ-, ρίζ. τοῦ *πίνω*)· τὸ πίνειν, τὸ
 συμπόσιον, εὐωχία, «φαγοπότι», «γλέντι».

Ποτ-ὄσδω, δωρ. ἀντι *προσὄζω*.

Ποττό, **Ποττόν**, **Ποττώ**, **Πότης**, **Ποττάν** κλπ.,
 δωρ. ἀντι *πρὸς τό*, *πρὸς τόν*, *πρὸς τοῦ*, *πρὸς τοῦς*,
πρὸς τὴν κλπ.

Ποτ-ώκει, δωρ. ἀντι *προσώκει*.

Ποῦ; ἰων. **κοῦ**; ἐρωτημ. ἐπίρρ. (**πός*)· ὡς καὶ νῦν,
 ποῦ; ἐν ποίῳ τόπῳ; εἰς ποῖον μέρος; λατ. *ubi?* ||
 μετὰ γεν. *ποῦ γῆς*; *ποῦ χθονός*; (=ποῦ; εἰς ποῖον
 μέρος τοῦ κόσμου;=λατ. *ubinq terrarum?* 2)
 πῶς; κατὰ ποῖον τρόπον;

πού, ἰων. **κού**, ὡς ἐγκλιτικῶν ἐπίρρ. κάπου, εἷς τι μέρος, εἰς κάποιον μέρος.— **Π** ἀσχήτως πρὸς πᾶσαν ἔννοιαν τόπου, ἔν τινι μέτρῳ, κατὰ τινα τρόπον || πιδανῶς, ἴως, ὑποδέτω, στοχάζομαι.

πολυβότειρα, ἡ, ἰων. ἀντὶ *πολυβότειρα*.
πολυ-πᾶθής, ἐς, ἰων. ἀντὶ *πολυπαθής* (βλ. λ.).
πολυ-πλάνητος, ον, ἰων. ἀντὶ *πολυπλάνητος*.
πολυ-πόδης, ἰων. ἀντὶ *πολύποδης* (βλ. λ.).
πολυ-πους, **πουλύπος**, ἰων. ἀντὶ *πολύπους*, *πολύπος*.

πουλύς, οὐδ. *πουλύ*, ἐπ. ἀντὶ *πολύς*, *πολύ*.
ΠΟΥΨ, δ, γεν. *ποδός*· δοτ. πληθ. *ποοί*, ἐπ. *ποοοί*, *πόδεσοι*· ἐπ. γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. *ποδοίτιν*· λατ. *pes*· ὅτι καὶ νῦν, πούς, «πόδι», «ποδοῖρι» || ἐν τῷ πληθ. σημ. ὡς. καὶ «ὄνυχες ὀρέουσι» || ὡς. ἐν τῷ πληθ. σημ. καὶ οἱ πλόκαμοι τοῦ πολυπόδου || *ξύλιος πούς* = ξύλινο πόδι, τεχνητὸ πόδι || ἐν τῷ πληθ. σημ. ὡς. καὶ «ἀγῶν δρόμου»: *πούς... ἡδὲ πόδεσοιν* = εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα δρόμου | *ποοῖν ἐρίζειν* = ἀγωνίζεσθαι ἀγῶνα δρόμου || *ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς* = ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. 2) πρὸς δῆλων ἰων μεγαλίας ἐγγύτητος: *πρόσθεν ποδός ἢ ποδῶν, προπαροῖθε ποδῶν* = ἀκριδῶς πρὸ τῶν ποδῶν τίνος, «μπρὸς στὰ πόδια τοῦ», «μπροστὰ τοῦ», ἀκριδῶς ἐνώπιόν τοῦ || *παροῖσαν σημασ*, ἔχουσι καὶ αἱ περιφράσεις ἐν *ποοί*, *παρὰ ποδός*, *πρὸ ποδός*, *παρὰ ποδί* (=ἀκριδῶς ἐνώπιόν τίνος, ἢ πολὺ πλησίον τοῦ) | *παρὰ ποδός* = ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμέσως, διὰ μίαν | ἀντέθεν, *τὰ ἐν ποοῖν* καὶ *τὰ πρὸ ποδῶν* = δι, τί κείται ἐνώπιόν τίνος, πᾶν δι, τί εἶναι προφανές (πρόδηλον, εὐνόητον), κοινὸν δι' ἄλλους, πρόχειρον (πρβλ. *ἐμπροσθῶν, ἐμπροσθῶν*). 3) ἐν διαφόροις περιφράσεσι: *ἐπὶ πόδα* = πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδοτικῶς, «πιστόκωλα», μέ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔμπροσ (πρὸς τὸν ἐχθρὸν π. χ.): *ἐπὶ πόδα ἀναγαρῶ* = ὑποχωρῶ χωρὶς νὰ στρέψω τὰ νῶτα (διὰ νὰ τραπῶ εἰς φυγήν), ἤτοι ὑποχωρῶ κανονικῶς (μέ τὴν ἡσυχίαν μου), λατ. *pedentim* | *κατὰ πόδας* = μέ δλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν, ἐν πάσῃ δυνατῇ ταχύτητι, ὡς καὶ νῦν «κατὰ πόδας», λατ. *vestigio* | *ἢ κατὰ πόδας ἡμέρα* = ἡ ἀμέσως ἐπομένη, ἡ ἐπομένη || *ὡς ποδῶν ἔχω* = μέ δλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν μου, ὅσον ταχέως δύναμαι || *ἔξω τινός πόδα ἔχω* = ἔχω τὸν πόδα μου ἔξω πρᾶγματός τίνος, ἐηλ. εἶμαι καθαρὸς ἀπὸ τι, εἶμαι ἀνίδεος ἀπὸ τι || *ἔξ ἐνός ποδός* = μόνος ὢν, χωριστά, ἀτομικῶς || *ἔξ(ἄφ) ἡσύχου ποδός* = ἡσύχως, ὀδωρῶδως.— **Π** μφρ., ἐπὶ πραγμάτων, τὸ κατώτατον μέρος οὐδὲ ποτε πρᾶγματος, καὶ δι' οἱ πρόποδες λόφου (λατ. *pes* ἢ *radix montis*). 2) ἐπὶ πλοίου, *πόδες* καλοῦνται αἱ δύο κατώταται γωνίαι τοῦ ἰστίου, ἡ μῆλον τὰ σχοινία τὰ προσδεδεμένα εἰς τὰς δύο αὐτὰς γωνίας, καὶ διὰ τῶν ὀπιῶν σχοινίων ἐκτείνονται ἢ χαλαροῦνται τὰ ἰστία (πρβλ. *ποδεῶν*): *χαλῶ πόδα* = χαλαρῶν τὸ σχοινίον (τὸ ἐν ἐκ τῶν προηγούμενων δύο, γίνεται δὲ τοῦτο ἐσάκις πνέει ἰσχυρὸς ἀνεμὸς), ἀντίθ. τῷ *τεῖνω πόδα* = τεντώνω τὸ σχοινίον (τὸ ἰστίον) | *παριέναι τοῦ ποδός* = ἀφιέναι τὸν πόδα = χαλαρῶν τὸ σχοινίον.— **ΠΙ** ὡς μέτρον ἐκτάσεως ἢ μήκους, ὁ *πούς* = 4 παλάμια (*παλασταί*) ἢ 16 δάκτυλοι, ὀλίγω πλεόν τῶν 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.— **ΙV** *πούς* ἐν τῇ προσφθίᾳ, μετρικὸς πούς.

Ἔτυμ.: *πούς*· ὁ ἀρχικὸς τύπος τῆς ἐνικ. ὀνομ. διετηρήθη ἐν τῷ δωρ. *πῶς* (παρ' Ἑσυχ.)· δὲν εἶναι καθαρά ἢ ὁχέως τῆς ἐν. ὀνομ. πῶς (πρβλ. ἀσκ. *ἑπὶ πούς* παρ' Ἑσυχ.) πρὸς τὸ ἀττ. *πούς*· *ποδ-* εἶναι μεταπτωτικῆ βαθμῆς τοῦ ἰατ. **ped-* (βλ. καὶ τὰ ἐν ταῖς ἐξ ἀυτῶ παραγομέναις λέξεσιν *πεδά, πέδη, πέδιλον, πέδιον, πέζα, πεζός, πηδόν, ἐπι-βδ-αι*· πρβλ. σανσκρ. *pāi*, αἰτ. *pādām*, γεν. *padā-* ἢ (= *gradus, locus*) *pad-yami* (= *ped*), Ζενδ. *padem, patyas* (-*čā*), λατ. *pēs*, γεν. *pedis, ped-um, ped-ica, op-rid-um, im-ped-ire*, γοτθ. *fōtus*, παλ-*norr. fōtr*, ἀγγλ-*σαξ. fōt* (ὄνομ. πληθ. *fēt*, παλ-*norr. fōtr* (γερμ. **fot-iz*), παλ-γερμ. *fuoz* (πούς) (παλλ-*norr. fet* = ὄνομα), λιθ. *pad-as* (= *solea*), *ped-a* (= *vestigium*) πάντα ἐξ ἰατ. **ped-*, **pod-*, ἐν. ὀνομ.

pels, *pots*, γεν. **pedēs, *podēs*, αἰτ. *pedēti, *podēti*. — Παράγωγα: ὁποκορ. *ποδίσκος, ποδίον, -άριον*· *ποδῶν ποδότης, -τητος*· *ποδωτός*· *πόδωμα*· *ποδιαῖος*· *ποδίξω*· *ἄ-πους, -ποδος*· *τρί-πους*, ὁμ. *τρίπους*· *οκίμ-πους* (οκίμπό-πους*)· ὁμ. *κραταίπους*· *ἐμπόδιος* (βλ. λ. λ.).

πράγμα, ἰων. **πρήγμα**, -ατος, τὸ (πράσσω)· πᾶν δι, τί πράττειται, τὸ πεπραγμένον, ἔργον, πρᾶξις, λατ. *facinus*.— γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, πρᾶγμα, ὡς τὸ λατ. *res*, κάτι ποῦ συνέβη, γεγονός, ζήτημα, ὑπόθεσις, «δουλιὰ» || ἐιδικώτερον, κάτι τὸ ὅποιον εἶναι ὀρθὸν νὰ γίνῃ, ἢ πρέπει (εἶναι ἀναγκαῖον) νὰ γίνῃ, ἢ εἶναι συμφέρον νὰ γίνῃ, τὸ καθῆκόν τίνος: *πρήγμα ἐστὶ μοι* μετ' ἀπρφ. = εἶναι ὑποχρεώσις μου (εἶναι καθῆκόν μου, εἶναι ἔργον μου) νὰ τὸ κάμω (ὡς τὸ λατ. *opus est*) | ἢ αὐτὴ περίφρασις μετ' ἀρνήσ., *οὐδὲν πρᾶγμα* = δὲν εἶναι ζήτημα («δὲν πειράζει»), ἢ: αὐτὸ εἶναι ὁλως διόλοιο ἀσήμαντον. 2) πρᾶ, μα σπουδαῖον (σημαντικὸν) ἔχον μεγάλην σημασίαν ἢ σπουδαῖότητα): *ἦν μέγιστον πρήγμα Δημοκίδης παρὰ βασιλεῖ* = ὁ Δημοκίδης ἔχαιρε (ἀπέλαυε) μεγάλης ὑπολήψεως πλησίον τοῦ βασιλέως (ἐξετιμᾶτο πολὺ ὑπὸ τοῦ βασιλέως). 3) ἐπὶ μάχης, ἡ φονικὴ σύγκρουσις, ἡ πολεμικὴ ἐπιχείρησις, ἡ μάχη, ἡ συμπλοκή. 4) ἐπὶ ἐπονειδιστοῦ (γεν. κακοῦ) πρᾶγματος, κατ' εὐφημισμὸν, τὸ πρᾶγμα, ἡ ὑπόθεσις, ἡ «δουλιὰ». — **Π** ἐν τῷ πληθ. *πράγματα* = ὡς καὶ νῦν, τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις, αἱ περιστάσεις. 2) τὰ πρᾶγματα τῆς πολιτείας, αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ἡ δύναμις ἐνός Κράτους: *τὰ πρᾶγματα τῶν Ἑλλήνων* = τὰ ἀφ' ὧν πάντα (τὰ ἐνδιαιφρόντα) τοῦς Ἕλληνας, τὰ ἀπασχολοῦντα τοῦς Ἕλληνας πρὸς βλάβηματα, ἡ πολιτικὴ δύναμις τῶν Ἑλλήνων || *οἱ ἐν τοῖς πρᾶγμασι* = οἱ διαχειριζόμενοι τὰ κοινὰ, *σοὶ ἐν τέλει* (ὅπως ἄλλως ἐλέγοντο), οἱ κυβερνωτὲς, οἱ ἄρχοντες. 3) αἱ ἰδιωτικαὶ ὑποθέσεις (αἱ περιστάσεις) ἀνθρώπου τίνος | *ἀγαθὰ πρᾶγματα* = ἡ καλὴ κατάστασις τῶν ὑποθέσεων τίνος, ἡ προκοπὴ, ἐπιτυχία. 4) ἐν κακῇ ἔνν. καὶ ἰδιᾶ κατὰ πληθ. *πράγματα* = ἐνοχλήσεις, ἐνοχλητικαὶ ἀσχολίαι, στενοχωρία: *ἔχω πρᾶγματα* = ἔχω ἐνοχλήσεις (διὰ τι, ὡς πρὸς τι) || *πράγματα παρέχω τινί* = παρέχω (προξενῶ) ἐνοχλήσεις εἰς τινά.

πραγματεία, ἡ (*πραγματεύομαι*)· ἡ ἐπιδίωξις ὑποθέσεως τίνος, ἐπιμελὴς σπουδὴ, φιλοπονία || ἡ πορεία ἢ ὁ τρόπος τοῦ ἐνασχολεῖσθαι περὶ τι πρᾶγμα.— **Π** ἐνασχόλησις, ἀπασχόλησις, ἀσχολία || πρόπος ζωῆς, ἐπάγγελμα, ἐπιτήδευμα, ἔργον || δικαστικὴ ἀσχολία (ἐνασχόλησις), δίκη || φιλοσοφικὴ (ἱστορικὴ κλπ.) πραγματεία, ὡς καὶ νῦν λέγεται || ἐν τῷ πληθ. *πραγματεῖαι* = *πράγματα* = ἐνοχλήσεις.

πραγματεύομαι, ἰων. **πρηγμ.**—, ἀποθ. μετὰ μέσ. μελλ. *-εύσομαι*, μέσ. ἀορ. *α' ἐπραγματευσάμην*, παθ. *ἐπραγματεύθην*, ἰων. *ἐπρηγμ.*—· παθ. πρκ. *πεπραγματεύμαι*· (*πρᾶγμα*)· ὡς καὶ νῦν, *πραγματεύομαι* τι, ἀσχολοῦμαι εἰς τι, φροντίζω διὰ τι || μετὰ αἰτ. τοῦ πρᾶγμ., ὡς καὶ νῦν, *πραγματεύομαι* τι, καταγινομαι εἰς τι, τὸ κάμνω ἔργον μου, τὸ ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ νὰ τὸ πραγματοποιήσω || κυρ. συνεχίω μίαν ἐνασχόλησιν, λατ. *negotari* || ἀνοίγω καὶ συνεχίζω δικαστικὸν ἀγῶνα ἐναντίον τίνος || *πραγματεύομαι τὴν νύκτα* = καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀσχολοῦμαι εἰς τινα ἐργασίαν, δαπανῶ ὅλην μου τὴν νύκτα δι' ἐργασίαν τινά.— **Π** ὁ πρκ. *πεπραγματεύμαι* κείται ὡς. καὶ ἐν παθητ. ἔνν., ἔχω τύχη ἐπιμελοῦς ἐπεξεργασίας, εἶμαι ἐπιμελῶς ἐπεξεργασμένος.

πραγματίον, τὸ, ὕποκορ. τοῦ *πρᾶγμα*· μηδαμινὴ ὑπόθεσις, ἀσήμαντος δίκη.

πραγματο-δίφης, -ου, ὁ (*πράγματα*+*δίφω*)· ὁ ἐπιδίωκων δίκας, ὁ ἀνδρωπος τῶν δικαστικῶν ἀγῶνων, ὁ δικορράφος, ὁ στρεψόδικος.

πρᾶγος, -εος, τὸ, ποιητ. ἀντὶ *πρᾶγμα* (βλ. λ.) 2) = *πράγματα*, πολιτικαὶ ὑποθέσεις.

πρᾶως, ἐπίρρ. τοῦ *πρᾶως* (βλ. λ.), ἠπίως, πρᾶως.

πρᾶθεῖν, ἐπ. ἀντὶ *πρᾶθεῖν*, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ *πέρθω*.
πρᾶθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *πεπράσκαο*.

πράδηναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *πιπράσκω*.
πραΐώριον, τό, λατ. *praetorium* ἡ σκηνή (ἢ ἡ αἰθουσα) τοῦ πραιτώρος, ἢ ἐπίσημος κατοικία τοῦ Διοικητοῦ, τοῦ Διοικητῆριον ἢ αἰθουσα Διοικητῆριου ἢ τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος.

πρακτέος, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *πράσσω*· ὅστις πρέπει νὰ πραχθῆ (πρέπει νὰ γίνῃ).— ἢ οὐδ. *πρακτέον*=δεῖ *πράσσειν*=πρέπει νὰ πράξῃ τις.

πρακτῆρ, ἰων. *πρηκτῆρ*, -ῆρος, ὁ (*πράσσω*)· ὁ πρᾶττων τι, ὁ ἐκτελεστής ἢ ὁ ἔμπορος, ἔμπορευόμενος.

πρακτῆριος, ον (*πρακτῆρ*)· ἀποτελεσματικός, δραστήριος, δραστήκος.

πρακτικός, ἢ, ὄν (*πράσσω*)· ὁ ἐπιτήδειος διὰ τὸ πρᾶττειν, κατάλληλος πρὸς δρᾶσιν ἢ ἀσχολίαν τινὰ ἢ δραστήριος, ἐνεργητικός, ἰκανός, ἀποτελεσματικός.

πρακτός, ἢ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *πράσσω*· ὁ δυνάμενος νὰ πραχθῆ, ἢ ὅστις πρέπει νὰ γίνῃ ἢ τὰ *πρακτά*=τὰ πρόπαντα νὰ γίνουιν (ὡς ὑποκειμένα ἠθικῆς ἐνεργείας), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *ποιητά* (=τὰ δυνάμενα νὰ γίνουιν).

πρακτώρ, -ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *πρακτῆρ*· ὁ πρᾶττων ἢ ἐκτελών, ἐκτελεστής, ἐργάτης.— ἢ ἐν Ἀθήναις, ὁ εἰσπρακτῶρ φόρων ἢ ὡς ὁ ἀπαίτων πληρωμᾶς, ὁ ἐκδικητής, τιμωρός ἢ ὡς. καὶ ὡς ἐπιθ.· *σὺν χειρὶ πρακτόρου*=μετ' τιμωρῶν (ἐκδικουμένων) χεῖρα.

Πράμνιος, ἢ **Πράμνιος οἶνος**· οἶνος κληθεὶς οὕτω ἐκ τοῦ ὄρου Πράμνου (ἢ Πράμνης), τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρίας, ἢ ἐκ τοῦ ὀνόματος τόπου τινὸς παρὰ τὴν Ἐφεσον ἢ Σμύρνην, ἢ ἐν Λέσβῳ. Ἦτο οἶνος ἰσχυρὸς καὶ δριμύς τῇ γούσῳ.

πρᾶν, δωρ. ἐπίρρ.=*πρίν* (βλ. λ.) ἢ *πρὸν πρῶτα*=πρὶν ἀπὸ ὀλίγων χρόνων [βλ. ἔτυμ. βλ. *πρώην*, εἶς οὐ καὶ προήλθε διὰ συναϊρέσεως].

πρᾶνής, -εως, δωρ. καὶ ἀττ. ἀντὶ *πρηνής* (βλ. λ.).

πρᾶξις, -εως, ἢ, ἰων. *πρήξις*, -ιος (*πράσσω*)· ὡς καὶ νῦν, πρᾶξις, τὸ πρᾶττειν, διεξαγωγή, ἐργασία, ἀσχολία, ἐμπορικὴ πρᾶξις (ἐπιχειρήσις), ὑπόθεσις ἢ *κατὰ πρῆξιν=κατ' ἐμπορίαν*=πρὸς διεξαγωγὴν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν· 2) ἢ πρόοδος ἢ τὸ ἀπὸτέλεσμα ὑποθέσεώς τινος, καὶ δὴ τὸ αἴσιον ἀπὸτέλεσμα· *οὕτως πρῆξις πέλεται γόιοι* = ἀπὸ τούτων δρηγῶν δὲν προέρχεται τίποτε τὸ καλόν ἢ *πρῆξις χρησῶν*=ἢ ἐκπλήρωσις (ἢ ἐκδοσις) τῶν χρησῶν.— ἢ τὸ πρᾶττειν, τὸ ἐνεργεῖν, πρᾶξις, ἐνεργεῖα, ἀντίθ. τῷ *πάθος*.— ἢ ἀμτβ. ἢ κατὰστασις (ἢ καλὴ ἢ κακὴ) εἰς ἣν εὐρίσκειται τις, ἢ τύχη.— **IV** ἢ ἀπαίτησις καὶ εἰσπραξις χρημάτων, ἢ ἡ βία εἰσπραξις χρηματικῶν προσημῶν ἢ ἐκδίκησις.

πρᾶνως, ἐπίρρ. τοῦ *πρᾶος*, ἐσχηματισμένον ἐκ τινος ἀπρηχαιωμένου καὶ ἀχρήστου τύπου *πράων*· μετὰ προσήτου, πρᾶως.

πρᾶος, οὐδ. *πρᾶον*· τὸ ἐν χρήσει θηλ. *πραεῖα* προέρχεται ἐκ τοῦ *πρᾶός* (ἰων. *πρηός*), τὸ ὅποιον ἐπίσης εὐρίσκειται ἐν χρήσει ὡς ἀρσ. καὶ ὡς οὐδ. εἰς διαστὰς πτώσεις τοῦ ἐν ἀρ.· ἐν τῷ πληθ. ἀπαντῶσι ἀμφοτέραι αἱ ὀνομ. *πρᾶοι* καὶ *πραεῖς*, καὶ αἱ δοτ. *πρᾶοίς* καὶ *πραεῖς*· ὄνομ. καὶ αἰτ. οὐδ. *πραεῖα*, καὶ ἀπαν. *πρᾶα*· ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ προσ., *πρᾶος*, μαλακός, ἥπιος, ἥμερος, μελιχίος ἢ ἐπὶ πραγμ., μαλακός, ἑλαφρός, ἀπαλός, γλυκύς ἢ ἐπὶ ζῶν, ἥμερος, τιδασευμένος ἢ ἐπὶ ἔχων, χαμηλός, μαλακός, γλυκύς. 2) ὁ καταπραίνων, ἐξημερῶν, δαμάζων, τιδασεύων.— συγκρ. *πραότερος*, καὶ *πραυτέρος*, καὶ ἰων. *πρηυτέρος*.

πρᾶότης, -ητος, ἢ (*πρᾶός*)· ὡς καὶ νῦν, πρᾶότης, ἡμερότης, ἡπιότης, μελιχιοτής.

ΠΡΑΨΙΣ, -ίδος, ἢ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **πραπίδες**, αἰ=φρένες (βλ. λ.)· τὸ μεταξὺ δώρακος καὶ κοιλάς διάφραγμα, δὲσρ ἔθεωρεῖτο ὡς ἡ ἔδρα τῶν διανοητικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν καθόλου λειτουργιῶν· διὸ καὶ 2) ὡς τὸ φρένης, ὁ νοῦς, ἡ διάνοια ἢ ὡς ἡ καρδία καὶ αἱ συναϊθηματικαὶ καταστάσεις.

Ἔτυμ. παραπίς (ἰαπ. *q'p*: ἀγγλ.-σαξ. *mid-hrif*, παλ.-φριξ. *midref* (διάφραγμα), παλ.-γερμ. (*h)ref* (κοίλα, μήτρα), ἀγγλ.-σαξ. *hrif* (μήτρα), τὰ ἐντόδια, στόμαχος), *σανσκρ. ὄργ. k'pā* (μορφή, κάλλος), *Ζενδ. αἰτ.*

kēhrp-am (μορφή, σῶμα), *μεσο-περσ. karp* (σῶμα), λατ. *corpus*, -oris (σῶμα) (<ἰαπ. **q'w[r]-es*), *μεσο-εβρ. crī* (σῶμα)· τὸ ἰαπ. **q'wrep-* (*q'w'erep-*) φαίνεται ἐπέκτασις ἐκ τοῦ ἰαπ. **q'w'er-* (οχηματίζεῖν) ἐν τῷ *σανσκρ. karō-* *li*, *k'pōli*, *Ζενδ. kē'p'nao'li* (ποιεῖν), *σανσκρ. karman-* (ἐνεργεῖα, πρᾶξις), *λιθ. kuriū, kūrī* (οἰκοδομῶ, κτίζω).

πρᾶσία, ἢ (*πράσον*)· ὡς καὶ νῦν, πρᾶσία, ἐβραγιά, παραλληλόγραμμον χωρίσιμα κήπου, εἰς τὸ ὅποιον ἐφύτευον λαχανικά (κυρ. πρᾶσα) ἢ ἄνθη ἢ μτφρ., *πρασαῖαι πρασαῖαι*=κατὰ ομάδας, καθ' ὀμίλους.

πρᾶσίμος, ον (*πρᾶσις*)· πρὸς πώλησιν, ὁ πωλούμενος, πωλήσιμος, λατ. *venalis*.

πρᾶσις, -εως, ἰων. *πρήσις*, -ιος, ἢ (*πιπράσκω*)· πώλησις.

πρᾶσό-κουρον, τὸ (*πράσον* + *κείρω*)· δρέπανον διὰ τοῦ ὀποῖου *κείρουσι* (κουρεύουσι, κόπτουσι) τὰ πρᾶσα.

ΠΡΑΨΙΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν, πρᾶσον, λατ. *portum*. [*πράσον*· **πάρσον* (ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ὄρου *Παερσίου*)=λατ. *portum*, ἰαπ. **p[ro]-m*].

Πρασαῖος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *πρασαῖος*=ὁ (ὡς τὸ πρᾶσον) πρᾶσιμος· *ἄνομα βατράχου τινὸς* (Βατραχόμ. 525).

πράσσομες, δωρ. ἀντὶ *πράσσομεν*.

Πρασο-φάγος, ὁ, ἐπ. ἀντὶ *Πρᾶσο-φάγος* (*πράσον*+*φάγειν*)· ὁ τρώγων πρᾶσα· *ἄνομα βατράχου* (Βατραχόμ. 229).

ΠΡΑΨΙΩ, ἰων. *πρήσσω*, ἀττ. *πράττω*· μελλ. *πράξω*, ἰων. *πρήξω*· ἀορ. α' *ἔπραξα*, ἰων. *ἔπρηξα*· πρκ. *πέπραχα*, ἰων. *πέπρηχα*, καὶ ἐν ἀμτβ. ἐνν. β' πρκ. *πέπραγα*.— παθητ., μελλ. *πραχθήσομαι*, τζετλ. μελλ. *πεπράξομαι*· ἀορ. α' *ἐπράχθη*· πρκ. *πέπραγμα*· ἀρχικὴ σημ., διέρχομαι, περᾶω, περῶ, «περνῶ» (ὡς τὸ *περᾶω*): *ἅλα πρήσομαι* = διαπλέω (διασχίζω) τὴν θάλασσαν ἢ *ὀδὸν πρήσομαι*=διέρχομαι ὀδόν, διαπλέω ὀδόν, τερματίζω πορεῖαν.— Ἐντεῦθεν, συνήθως σημ. ε,τι καὶ νῦν, πρᾶττω, διαπρᾶττω, κατορθώνω, ἐπιτελώ, φέρω εἰς πέρας, ἐκτελώ, ἐνεργῶ, πραγματοποιῶ, συμπληρῶ, γίνομαι αἴτια νὰ γίνῃ τι (προκαλῶ, προξενῶ) ἢ *πράσσω κλέος*=ἀποκτῶ (κερδίζω) δόξαν ἢ κατὰγίνομαι (ἀχολοῦμαι) μετ.— ἢ μετέρχομαι τι, ἀσκῶ ἐπάγγελμά τι, ἐμπορεύομαι, διαπραγματεύομαι ἢ *πράττω τὰ ἴδια* = παρακολοῦθω (φροντίζω, κυττάζω) τὰς ἀτομικὰς μου ὑποθέσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *πράττω τὰ κοινά*, *πράττω τὰ τῆς πόλεως* = διαχειρίζομαι τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, μετέχω εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν ἢ ὡς. καὶ ἀπολ. *ἱκανός πρᾶττειν*=εἶμαι (εἶναι) ἰκανός εἰς τὸ νὰ διαχειρίζαι τὰ κοινὰ (δημοσίας ὑποθέσεις) ἢ ἐντεῦθεν γεν., διενεργῶ, διεξάγω, ἐκτελώ, κατορθώνω, διευθύνω, διευθετῶ· *πράττω Θηβαίους τὰ πράγματα*=διευθετῶ (τακτοποιῶ, ἢ καὶ διευθύνω) τὰ πράγματα (τὰς ὑποθέσεις) πρὸς τὸ συμφέρον τῶν Θηβαίων.— **III** πρᾶττω, ἐνεργῶ, προσπαθῶ, ὡς τὸ λατ. *agere* ἢ ἀπολ. ἐνεργῶ, δρῶ, εἶμαι ὁ αὐτοουργός ἢ ὁ προκαλέσας μίαν ἐνεργεῖαν.— **IV** εὐρίσκομαι εἰς τινα κατὰστασιν (τοιαύτην ἢ τοιαύτην), διακείμαι οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς τι(να), διὰγω ἢ ἐν τῇ ἐνόμῳ ταύτῃ κυρ. αἰ περιφρ. *εὖ* (ἢ *κακῶς*) *πράττω* = εὐρίσκομαι εἰς καλὴν ἢ εἰς κακὴν κατὰστασιν, εὐτυχῶ ἢ δυστυχῶ, διακείμαι καλῶς ἢ κακῶς ἢ τὴν ὁμῶς. ταύτην ἔχει κυρ. ἐν τῷ β' πρκ. *πέπραγα*. 2) *εὖ πρᾶττω* καὶ *κακῶς πρᾶττω* σημ. ὡς. καὶ «ἐνεργῶ ἢ φέρομαι, συμπεριφέρομαι, καλῶς ἢ κακῶς πρὸς τινα».— **V** μετὰ διτλῆς αἰτιατ. προσ. καὶ πράγμ., *πράττω τινὰ τι*=κάννω (προξενῶ) τι εἰς τινα (ὡς τὸ *δρᾶ τινὰ τι*) ἢ μετὰ διτλῆς αἰτ. (προσ. καὶ πράγμ.) ἐν ἄλλῃ ἐνόμῳ, *πράττω τινὰ ἀργύριον*=ἀπαίτω καὶ λαμβάνω (τ. ἔ. εἰσπράττω) παρὰ τινος χρήματα ἢ μτφρ. *πράττω φόνον*=ἀπαίτω τιμωρίαν διὰ (διασφραδέντα) φόνον ἢ δθεν, ἐκδικῶ (ἐκδικούμαι) γινόμενον φόνον.— παθητ., *πεπραγμένος τὸν φόνον*=ὁ παρ' οὗ ἀπητήθη ἢ καταβολὴ τοῦ φόρου.— μέσον, *πράττομαι τινα ἀργύριον*=εἰσπράττω χρήματα δι' ἐμαυτὸν (ἀπαίτω ἐκθιαστικῶς τὴν εἰσπραξίν χρημάτων πρὸς δωλεῖός μου).— **VI** μετ. αἰτ. προσ., *πράττω τινὰ* = τὸν ἀπο-

ΤΕΛΕΙΩΝΩ, «τόν ξεκάνω», τόν φονεύω, λατ. conficere.

Ἔτυμ.: *πράσσω*, ἀττ. *πράττω*, ἰων. *πρήσσω* γορτ. *πρᾶδδιδθθαι* (= *πράττεσθαι*) < **πρᾶ-κο-*, πρβλ. *θελφ. πρᾶκος* (= ὁ καταδικασθεὶς εἰς χρηματικὸν πρόστιμον)· παράγωγα: *πρᾶξις*· *δελφ. πρᾶξιμιος* (= ὁ καταδικασθεὶς εἰς πρόστιμον)· *πρᾶγμα*.

πρᾶσω, μελλ. τοῦ *πιπράσκω* (βλ. λ.).

πράτηρ, ἰων. *πρητήρ*, ἤρως, ὁ (πέ-πρᾶμαι)· ὁ πωλῶν, ὁ πωλητής, ὁ ἔμπορος.

πράτηριον, ἰων. *πρητήριον*, τὸ (πέ-πρᾶμαι)· δ.τι καὶ νῦν, πρητήριον, τόπος ἀγοραπωλησιῶν, ἀγορά, «παζόρι».

πράτιστος, ὄρωρ. ἀντὶ *πρώτιστος* (βλ. λ.).

πράτος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πιπράσκω*· οἶονε *πράσιμος*, πρὸς πώλησιν, πωλητής.

πράτος, α, ον, ὄρωρ. ἀντὶ *πρώτος*.

πράττω, ἀττ. ἀντὶ *πράσσω* (βλ. λ.).

πράυ-γελως, ἰων. *πρηύγελως*, -ωτος, ὁ, ἡ (πρᾶ-υς + γέλως)· ὁ πρᾶως (ἠπίως, μελιχίως) γελῶν ἢ μειδιῶν.

πρᾶυ-μητικ, -ιος, ὁ, ἡ (πρᾶυς + μήτις)· κυρ. ἐπὶ τῆς εἰλειθυίας, ἢ πρᾶσα καὶ φίλα φρονουσα· ἡ ἔχουσα πρᾶον χαρακτήρα.

πρᾶυσις, -εως, ἡ (πρᾶυνω)· τὸ πρᾶυεῖν, τὸ καθήσυχάζειν.

πρᾶυνω, ἰων. *πρηύνω* [ϕ]· μελλ. *πρᾶύνω*· ἄορ. α' *ἐπράϋνα*· Παθητ., ἄορ. α' *ἐπρᾶύνθη*· πρκ. *πεπρᾶύσμαι*· (πρᾶυς)· ποῖω (καθιότω)· τὶ πρᾶον, ἤμερον, καταπρᾶυνω, κατευνάζω, ἐξημερώνω, τιθασεύω, δαμάζω.— Παθητ., γίνομαι πρᾶος, μαλακός, καταπρᾶυνομαι ἢ ἐπὶ κάθους, καταπίπτω, ἐλαττοῦμαι, ἐξατμίζομαι.

πρᾶυ-πάθεια, ἡ (πρᾶυς + πάθος)· ἡ πρᾶετα διάθεσις, ὁ πρᾶος χαρακτήρ, πρᾶότης, ἠπιότης.

πρᾶυς, *πρᾶεῖα*, *πρᾶϋ*, ἰων. *πρηϋς*·= *πρᾶος* (βλ. λ.).

πρᾶυτης, -ητος, ἡ (πρᾶυς)· δ.τι καὶ νῦν, πρᾶυτης, ἠπιότης, πρᾶότης.

πρᾶως, ἄπρ. τοῦ *πρᾶος*· ὡς καὶ νῦν, πρᾶως, ἠπίως, μαλακῶς.

πρέμνοθεν ἢ πρεμνόθεν, ἐπίρρ. (πρέμνον)· ἐκ τοῦ *πρέμνον*, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέρους τοῦ κορμοῦ, ἀπὸ τῆς ρίζης [βηλ. ὄλοσχερῶς, ἐντελῶς («οὐρίζα»)].

ΠΡΕΜΝΟΝ, τὸ τὸ κατώτατον μέρος τοῦ κορμοῦ δένδρου, ὁ κορμός, λατ. *caudex*, *codex* ἢ γενικῶς, κορμός, στέλεχος.

Ἔτυμ.: *πρέμνον*=παλ.-ιρλ. *crann*, gall. *prenn* (τὸ κάτω μέρος κορμοῦ δένδρου)· ἐξ ἰαπ. **qvrempno-m*· ἡ αναχρηστικῶς τοῦ πρὸς τὸ *κράνος* εἶναι πεπλανημένη, ἀμφισβητεῖται δὲ καὶ ἡ πρὸς τὸ *πρυμνός*.

πρεπόντως, ἐπίρρ. μτχ. τοῦ ἐν. τοῦ *πρέπω*· κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, προσηκόντως, ὡς πρέπει, κατὰ τὸν ἀρμόζοντα (τὸν κατάλληλον) τρόπον ἢ χαριέντως, ἐπιχαριτῶς.

πρεπτός, ἡ, ὄν (πρέπω)· διαπρέπων, διακεκρίμενος, ἐξέχων, περίφρων, ἄριστος, ἐνδοξος.

ΠΡΕΠΩ, μελλ. *πρέπω*· ἄορ. α' *ἐπρεψα*· ἄνευ πρκ. ἐν χρῆσει· εἶμαι διαυγέστατα ὄρατος ἢ ἀκουστός, εἶμαι περίσπτος, εἶμαι παντοῦθεν καταφανής ἢ διακρίνομαι (εἶμαι διακεκρίμενος) εἷς τι πρᾶγμα ἢ διὰ τινος πράγματος ἢ διαπρέπως, διαλάμπω, ἐξέχω ἢ εἶμαι σαφής, εἶμαι φανερός, εἶμαι ὀλοκόδορος.— ἢ εἶμαι ὁμοῖος, ὁμοιάζω, προσομοιάζω.— ἢ ὡς καὶ νῦν, πρέπει (π.χ. «δὲν σου πρέπει τέτοια ἐκτίμησις»), ἀρμόζω, ταιριάζω, συμφωνῶ (βηλ. ταιριάζω) ἢ μετὰ δοτ. προσ.: *θνατὰ θνατοῖσι πρέπει*=δνητὰ πράγματα ταιριάζουν εἰς δνητούς. 2) ἀπροσ., *πρέπει* (λατ. *dece*)=ἀρμόζει, προσήκει, εἶναι ἀρμόζον, εἶναι προσήκον (μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπρφ.) ἢ δταν ὑπάρχη τὸ ἀπρόσ. *πρέπει* συντεταγμένον μετὰ αἰτ. μόνον, ἢ αἰτ. ἀναφέρεται εἰς ἀπρφ. παραλειπόμενον: *τέλοσασθαι οὔτω, ὡς ἐκείνου* [ἐνν. *τέλοσασθαι*] *πρέπει*=νὰ ἐκδικηθῶν καθ' ὃν τρόπον ταιριάζει νὰ ἐκδικηθῶν ἐκείνου ἢ σπαν. μετὰ γεν. προσ.: *πρέπον ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε*=τοῦτο ἦτο ἀρμόζον (ἀντάξιον) τοῦ κακοῦ δαίμονός μου. 3) μτχ. οὐδ. τὸ *πρέπον*,

γεν. τοῦ *πρέποντος*=τὸ ἀρμόζον, τὸ προσήκον, δ.τι ταιριάζει, ἡ ἀρμοδιότης, κοσμιότης, εὐπρέπεια, λατ. *decorum*.

Ἔτυμ.: *πρέπω*· ἀπροσ. *πρέπει*· (ὡς β' συνθ.) *-πρεπής* ἐν τοῖς *ἀρι-* (*-δια-*, *-ἐκ-*, *-εὐ-*, *-μετα-*) *πρεπής*· πρβλ. τὰ παρομοῖων σημασιῶν παλ.-γερμ. *furben* () γαλλ. *fourbir*, μεσ-γερμ. *vürbe*, ἀρμ. *erewim*, *erewak*, παλ.-ιρλ. *richi*, gall. *rhiith* (ἰαπ. **rip-iu-s*).

πρεπ-ώδης, ες (*πρέπω*+*είδος*)· κατάλληλος, ἀρμόδιος, ἀρμόζων, πρέπων, ταιριαστός.

πρέσβᾶ, -ης, ἡ, παλ. ἐπικ. θηλ. τοῦ *πρέσβυς*· σεβαστή, ἐντιμος, τιμημένη.

πρεσβεία, ἡ (*πρεσβεύω*)· ἡλικία πρεσβύτου, γῆρας ἢ ἡ κατάσταση ἢ τὰ δικαιώματα τοῦ πρεσβυτέρου, τὰ πρεσβεῖα, ἡ ἀρχαιότης: *κατὰ πρεσβεῖαν*=λόγῳ ἀρχαιότητος, μετὰ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀρχαιοτέρου.— ἢ κοινωνικὴ θέσις, ὄξιλωμα.— ἢ ἐπειδὴ ὡς πρεσβεῖς ἀπεστέλλοντο συνήθως οἱ πρεσβύτεροι τὴν ἡλικίαν) ἀποστολὴ πρέσβων, οἱ πρέσβεις, οἱ ἀπεσταλένοι.

πρεσβείον, ἰων. καὶ ἐπ. -*ήιον*, τὸ (*πρέσβυς*, *πρεσβεύω*)· δῶρον προσφερόμενον εἰς πρεσβύτερον εἰς ἔνδειξιν τιμῆς, ἀριστεῖον ἢ τὸ δικαίωμα (τὸ προνόμιον) τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας, καὶ γεν. δικαίωμα ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., δικαιώματα, προνόμια, προνομία. 2) ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία.

πρεσβεῖρα, ἡ=*πρέσβα* (βλ. λ.), θηλ. τοῦ *πρέσβυς*· ἡ σεβαστή, ἡ τιμημένη, ἡ σεβασμία.

πρέσβευμα, -ατος, τὸ (*πρεσβεύω*)· ὁ ἀποσταλεὶς ὡς πρεσβευτής, ὁ πρεσβευτής.

πρέσβευσις, -εως, ἡ (*πρεσβεύω*)· τὸ ἀποτελεῖν μέλος πρεσβείας, ἡ ἀποστολὴ πρεσβείας, ἀποστολὴ πρεσβευτοῦ, ἡ πρεσβεῖα.

πρεσβευτής, -οῦ, ὁ (*πρεσβεύω*)· ὡς καὶ νῦν, πρεσβευτής, ὁ ἀπεσταλέμενος (ἐκ μέρους) πολέως τινος ἢ βασιλέως ἢ ὡς πηθ. συν. *πρέσβεις*, ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ πληθ. *πρεσβεῖται*.— ἢ πράκτωρ ἢ ἐπίτροπος τινος.

πρεσβεύω, μελλ. -*εύσω*· πρκ. *πεπρέσβευκα* (*πρέσβυς*)· ἀμτβ., εἶμαι πρεσβύτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ μετὰ γεν. προσ., εἶμαι πρεσβύτερος (μεγαλύτερος) κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεροντότερος) ἀπὸ τινος, ἢ εἶμαι ὁ πρεσβυτάτος ὄλων (ἐπὶ πολλῶν). 2) λαμβάνω τὴν πρώτην θέσιν, κυρ. λόγῳ ἡλικίας, ἔχω (λαμβάνω) τὰ πρωτεῖα, ἔχω προτεραιότητα (μετὰ γεν.) ἢ ὄθεν, κυδερνῶ, βασιλεύω, ἐξουσιάζω (μετὰ γεν.) ἢ ἀπαλ. εἶμαι ὁ πρῶτος, εἶμαι ὁ ἀριστος.— ἢ μτβ., τοποθετῶ τινος ἐν τῇ πρώτῃ θέσει (τάξει) λόγῳ τῆς ἡλικίας του, ὡς τὸν ἀρχαιοτέρων ἢ ἐντεῦθεν, ἀπονέμω εἰς τινος τὴν μεγαίστην τιμὴν, τιμῶ, λατρεύω.— παθητ., τοποθετοῦμαι ἐν τῇ πρώτῃ θέσει, κατέχω τὴν πρώτην θέσιν, εἶμαι ὁ πρῶτος ἢ ὡς. ἔχω τὴν ὑπεροχὴν, πλεονεκτῶ, ἐκτιμῶμαι περισσότερο, ἔχω τὸ δικαίον μετὰ τὸ μέρος μου, λατ. *antiquior esse*.— ἢ εἶμαι πρεσβευτής, διαπραγματεύομαι ὡς πρεσβευτής.— μέσον, ἀποστέλλω πρέσβεις ἢ ὡς. καὶ ὑπάγω (ἀπέρχομαι) ὡς πρεσβευτής.— Παθητ. διαπ. πρκ. *τὰ πεπρεσβευμένα*=αἱ πράξεις (ἐνέργειαι, διαπραγματεύσεις) πρεσβευτοῦ τινος.

πρέσβη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *πρέσβα* (βλ. λ.).

πρεσβήιον, τό, ἰων. ἀντὶ *πρεσβεῖον* (βλ. λ.).

πρεσβήιος, η, ον, ἰων. ἐπιθ. (*πρέσβυς*)· πρεσβυτής, προσβητικός τὴν ἡλικίαν ἢ σεβάσιμος.

πρεσβής, -ίδος, ἡ=*πρέσβα* (βλ. λ.) ἢ *πρεσβηῖς* *εὐμή*=ἡ ὑψίστη (ἀνωτάτη) τιμὴ, ἡ ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας τιμωμένη.

πρέσβις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ *πρεσβεῖα* (βλ. λ.), ἡλικία, γεροντικὴ ἡλικία ἢ ἡλικιωμένη γυνή, πρεσβυτις.

πρέσβιστος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ *πρέσβυς*.

πρέσβος, τό (*πρέσβυς*)· ἀντικείμενον σεβασμοῦ.

πρεσβυ-γένεια, ἡ (*πρεσβυγενής*)· ἡ προτεραιότης κατὰ τὴν γέννησιν, τὰ προνόμια τοῦ πρώτου (ἢ τοῦ πρότερον) γεννηθέντος.

πρεσβυ-γενής, ες (*πρέσβυς* + *γενέσθαι*)· ὁ πρεσβυτάτος κατὰ τὴν γέννησιν, ὁ γεννηθεὶς πρῶτος, πρωτότοκος ἢ ἡ καὶ γεν., παλαιότερος, προγενέστερος.— ἢ οἱ *πρεσβυγενεῖς* (Λακων.) = οἱ *γέροντες*, λατ. *senatus*.

ΠΡΕΪΒΥΣ, -εως, δ' προεβύτης, γέρον, λατ. senex' ή λ. είναι ποιητ. (άντι τής παρά πεζοίς *πρεσβύτης*), έξ ατύχης δέ ως εξ έπιθ. τή παραθετ. *πρεσβύτερος*, *πρεσβύτατος*, *πρεσβιστος* (βλ. λ. λ.).— **||** *πρέσβυς* = *πρεσβύτερος* = γεροντότερος, μεγαλύτερος κατά τήν ήλικίαν || *ωσ.*, έπειδή οι γεροντότεροι προετιμώμενοι διά τ' άξιώματα, εν τφ πληθ. *οι πρέσβυς* = *πρεσβύτεροι* = άρχοντες, ήγεμόνες. 2) ως τό *πρεσβυτής* (βλ. λ.), άπεσταλμένος.

Έτυμ.*: *πρέσβυς*, ως *ωσ.* κυρ. μόνον εν τφ πληθ. *οι πρέσβεις* (θέμ. **πρεσβη* εν τοίς διαλ. *πρεσβήης*, δοτ. *πρεσβεύσι*, γεν. *πρεσβειων*, δυϊκ. *πρεσβή*)' υπερθ. ποιητ. *πρέσβιστος*' δημηρ. *πρέσβα*' έπ. ποιητ. *πρεσβεϊα* (θηλ. έκ θέμ. -νεπ- *πρέσβων* (<πρεσβων*' πρβλ. *πί[Φ]ων*: *πί[Φ]ειρα*' *πρεσβεϊα*' *πρεσβεϊον*, ιων. *-ήϊον*' *πρεσβεύω*' *πρεσβευτής*' *πρεσβύτης* (= *πρέσβυς*)' *πρέσβος*' τό -β- (<-γν- εν τφ *πρέσβα* θεμ. **πρεσβηF*-, *πρέσβιστος*, πρβλ. κρητ. **πρεσγυς*) *πρεϊγυς*' πρβλ. *σανοκρ. πυγό-γανά-η* (ό βαδίζων έμπρός, ό οδηγός)' **πρεσ-*: *πάρος* = *σανοκρ. πυράη* (πρό, έμπρός).

πρεσβύτατος, η, ον, υπερθ. του *πρέσβυς*' ό γεροντότερος όλων, πρωτόκοκος, ή ό παρά πολύ μεγάλης ήλικίας || έντεθθεν, σεβάσιμος, σεβαστός, τά μέγιστα τιμημένος ή τιμώμενος, έντιμότητας.

πρεσβύτεριον, τό, ή **πρεσβυτέρειον** (*πρεσβύτερος*)' συμβούλιον πρεσβυτέρων.— **||** τό όζίωμα (τό ύπόουρημα) του πρεσβυτέρου εν τή εκκλησία.

πρεσβύτερος, α, ον, συγκριτ. του *πρέσβυς*' δ,τι και: νυν, πρεσβύτερος τήν ήλικίαν, γεροντότερος || *θεν*, ό άνώτερος, σπουδαιότερος, περισσότερον τιμώμενος: *τά του θεου πρεσβύτερα ποιούμαι* ή *τά των άνδρων* = ύπολογίζω (έκτιμώ) περισσότερον (θεωρώ ως άνώτερον) τό προς τούς θεούς καθήκόν μου από τό προς τούς ανθρώπους.— **||** ως *ωσ.* *ό πρεσβύτερος* = μέλος του 'Ιουδαϊκού Συμβουλίου (άποτελουμένου εκ γεροντοτέρων κατά τήν ήλικίαν) || ό πρεσβύτερος τής εκκλησίας, ιερεύς.

πρεσβυτής, -ου, δ (*πρέσβυς*)' γέρον άνήρ, γέρον, λατ. senex (ή παρά πεζογρ. άντιαιτοικός τής παρά ποιηταίς *πρέσβυς*, βλ. λ.) || θηλ. *πρεσβυτής*, -ιδος = γυνή ήλικιωμένη (προβεβηκυίας ήλικίας), γραφα.

πρεσβυτικός, ή, όν (*πρεσβύτης*)' ό άνήκων εις πρεσβύτην || ό διοίος προς πρεσβύτην (προς γέροντα), γεροντικός.

πρεσβυτο-δόκος, ον (*πρεσβυτής*+*δέχομαι*)' ό δεχόμενος τούς πρεσβύτας (τούς ήλικιωμένους).

πρευ-μένεια, ή (*πρευμενής*)' πραότης, ήπιότης, εύμένεια.

πρευ-μενής, ές (*πρηής* + *μένος*)' ό προς κατά τήν ψυχικήν διάθεσιν, ήπιος, αγαθός, εύμενής, φιλικός.— **||** ό έξευμενίζων, έξίλαστήριος.

πρέων, -όνος, δ' = *πρών* (βλ. λ.).

πρήγμα, ιων. άντι *πράγμα*.

πρηγματεύομαι, ιων. άντι *πραγματεύομαι* (βλ. λ.).

πρηγορών, ή **πρηγορών**, -ώνος, δ, ήττον δ' άνθώς και *προηγορών* (*πρό*+*άγειρω*)' ό πρόλοβος τών πτηνών, κληθείς ούτω διότι εν αύτφ *προαγείρεται* (τ. έ. προσυνάζεται και προμαλακύνεται) ή καταποδείται τροφή, προτού εισέλδη εις τόν στόμαχον.

πρηθήναι, ιων. άντι *πρεθήναι*, άπφ. παθ. άορ. α' του *πιπράσκω*.

ΠΡΗ'ΘΩ, μελλ. *πρήσω*, άορ. α' *έπρησα*' άνευ πκ. εν χρήσει' (βλ. *πίμπρημι*)' φυσώ, φυσοκώω διά φυσήματος: *έπρησε* δ' *άνεμος μέσον ιστίον* = ό άνεμος έφούσκωσε μέ τό φύσημά του τό μέσον (τό κέντρον) του ιστίου («του πανιού»). 2) έκφυσώ τι, διά φυσήματος τό αποδιώκω. 3) φυσών άνάπτω φλόγα. [δ'ι' έτυμ. βλ. *πίμπρημι*].

πρηκτηρ, -ήρος, δ, ιων. άντι *πρακτηρ* (βλ. λ.).

πρημαίνω (*πρηθήω*)' φυσώ, φυσώ ισχυρώς.

ΠΡΗΝΗ'Σ, δωρ. (και άττ. δέ) *πρᾶνης*, ές, γεν. -εός και κατά συναρ. -οίς, λατ. *pronus*' ό κεκλιμένος («σκυμμένος») προς τό έμπρός («μέ τό πρόσωπο προς τό κάτω», «προμυττα»), άντιθ. τφ *ύπτιος*. 2) κατωφερής, κατηφορικός, «προς τό κάτω», «τόν

κατήφορο», άντιθ. τφ *δρότιος* (=άνωφερής, *άνηφορικός*, «τόν άνήφορο»).

Έτυμ.*: *πρηνής*' φαίνεται διτ περιέχει τήν *πρό*, άλλ' εν ταίς λεπτομερείαις άναφαίνονται δυσκολιαι ως προς τήν εκδοχήν ταύτην' δέν φαίνεται έπίσης να είναι άμεσος ή σχέση τω *πρηνή* προς τό *σανοκρ. prava-ná-η* και προς τό λατ. *pronus* (prōd-no-s*, ή **prō-no-s*, ή **prone-no-s*)' συνήθως θεωρείται υπό τών περισσοτέρων έτυμολόγων, διτ άνήκει εις τήν ομάδα τών λ. λ. *άπρηής*, *προρηής* (βλ. λ. λ.), άλλ' *επάρχουσι* και οι ούδέ τουτο δεχόμενοι' κατ' άλλους ως δ' συνθετ. υπόκειται όνοματ. θέμ. **άνο-*, **ήνο-* (πρόσωπον): *σανοκρ. *ἄνα-η* (πρβλ. *ἀναπαί* = στόμα, πρόσωπον), υπό τινων άλλων προϋποτίθεται τύπος **πρά-γο-* (έπ'έρρ. **πρά* + *πρό-ίος*' ή και πρόσφ. -νής: -nes εν τφ έλλ. *νόμοι*, *ναίμοι*). Βλ. και *πρό*.

πρηνίζω (*πρηνής*), μελλ. -σω' παθ. άορ. α' *έπρηνίζθη*' ρίπτω τινά πρηνή, «τόν ρίχνω κατακέφαλα» (μέ τό μούτρα έμπρός, «προμυττα»), τόν «προμυτίζω».— παθητ. πίπτω «κατακέφαλα», «έπέφτω προμυττα».

πρήξαι, ιων. άντι *πρεῖξαι*, άπφ. άορ. α' του *πράσσω*.

πρήξις, -ιος, ή, έπικ. και ιων. άντι *πρεῖξις*.

πρήσεν, έπ. άντι *έπρησεν*, γ' εν. άορ. α' του *πρήθω*.

πρήσις, -ιος, ή, ιων. άντι *πρεῖσις* (βλ. λ.).

πρήσσω, έπ. και ιων. άντι *πράσσω*.

πρηστήρ, -ήρος, δ (*πρηθήω*, *πρήσω*)' «άστραπόδροστο», θυελλα μετά κεραυνών.— **||** λαίλαψ, καταιγίς.

πρήστις, -εως, ή' βλ. *πρίστις*.

πρήσω, μελλ. του *πρήθω* (βλ. λ.). '2) μελλ. του *πίμπρημι* (βλ. λ.).

πρητήριον, τό, ιων. άντι *πρεῖτήριον* (βλ. λ.).

πρηυ-νομος, -ον, ιων. άντι *πρεῦ-νομος* (βλ. λ.).

πρηῦνω, ιων. *πρεῦνω* (βλ. λ.).

πρηῦς, εία, ύ, ιων. άντι *πρεῦς*.

πρηυ-τένων, -οντος, δ (*πρηῦς*+*τένων*)' ό έχων τιθασειμένον τόν τραχήλον, ό μη σκληροτραχήλος.

πρηῶν, -ώνος, έπ. -όνος, δ' = *πρών* (βλ. λ.).

πριαίμην, εϋκτ. άορ. β' του *ώνέομαι*.

πριαίμενος, μηχ. άορ. β' του *ώνέομαι*.

Πριαίμικός, ή, όν, *ωσ.* θηλ. και *Πριαίμης* -ιδος' ό του Πριαίμου, ό άνήκων εις τόν Πρι. ή ό κατάλληλος διά τόν Πρι.

Πριάμος, δ (κυρ. σημ. ό άρχηγός, ήγεμών, ως εκ τής *περι* ή *πρίν*)' ό βασιλεύς τής Τροίας (βλ. Κ.Ε.Α.).

πριάπιζω, ιων. *πρηπιζω*, μελλ. -ίσω (*Πριαπος*)' όμοιάζω προς τόν Πριαπον, είμαι λάγνος, είμαι άσεαλής.

Πρίαπος, ιων. *Πρήπος*, δ' θεός τών κήπων και τών άμπελώνων, του άγορτικού θίου καθόλου, λατρευόμενος κυρίως εν Λαμψάκω.

**Έτυμ.*: *Ιως* άσιατικής προελεύσεως. Κατά τινας *Πριαπος* <*Πρι*-[*η*] *άπο*-ς <*πρι*- (<ιαπ. **pri* = έμψοθεν, βλ. εν *πρίν*) + **άπο*-ς (=λατ. *penis*)' *Ιως* δέ συνανήκουσι τά λατ. *sōpiō* (=λατ. *penis*), *prōsāria iēs* (=progenies), *σανοκρ. sāra-η* (=penis), *sārā-yani-*.

πριασθαι, άπφ. άορ. β' του *ώνέομαι* [δημηρ. άττ. *πριασθαι* (=άγοράζειν) <ιαπ. **ανρι*-: *σανοκρ. β. kray*, κρήναι (άγοράζειν), νεο-περσ. *karīdan* (ιδ. σημ.)], *παλ-ρωσ. krīnuti*, *krēnuti* (ιδ. σημ.), *παλ-λιθ. krienō* (=prelium pro sponsis), *λεττ. krunis*, *παλ-τρλ. crenium* (άγοράζω), *νεο-bret. prēna* (άγοράζειν).

πριάσο, προστ. άορ. β' του *ώνέομαι*.

πριάτο, έπ. γ' εν. του *επριαίμην*, άορ. β' του *ώνέομαι*.

πρίζω, μελλ. *πρίσω* = *πρίω* (=πριονίζω), βλ. λ.

Πρίηπος, δ, ιων. άντι *Πριαπος* (βλ. λ.).

ΠΡΙ'Ν, δωρ. *πράν*, έπ'έρρ. χρόνου: **||** εν άνεξαρτήτοις προτάσεσιν' ως και νυν, *πρίν*, *πρό*, *πρότερον*, τό πάλαι, άλλοτε, «πρώτα», λατ. *prūs* || *ωσ.* και μετά του άρθρου, τό *πρίν*, τό *πρότερον* (=παλαιά, *πρώην*, *πρίν*). 2) ένωρίτερον, πρωτίτωρα, *πρίν* από... *ι πρίν* δέ *κην* ούτε *δεχόμην* = *επιό μπροστά* (ένωρίτερα) δέν δά τόν έδεχόμην καθόλου || *ένίοτε* *κείται* *άνισχυμένος* και *δι'* άλλων μορτών: *πρίν ποτε* = *πρίν*

κάποτε, άλλοτε ποτε, «μά φορά κι έναν καιρό», «κάποτε παλαιά» | *πολύ πρίν*—ως και νῦν, πολύ πρίν, πρό πολλοῦ. 3) παρ' αὐτ. συχνά παρεμβάλλεται μεταξύ τοῦ ἄρθρου και τοῦ οὐσιαστικοῦ (τοῦ δ *πρίν Διγυῆς* (ἔνν. δ *πρίν ὄν*)=ὁ παλαιός (ὁ ὄρχαιος) Αἰγυῆς | ἡ *πρίν ἡμέρα* (ἔνν. ἡ *πρίν οὐσα*)=ἡ χθεσινή ἡμέρα, χθές.— || τὸ *πρίν* συχνά ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἡ: *πρίν ἡ*=λατ. *priusquam*=πρὸ τοῦ, πρίν ἀπό..., συντάσσεται δ' ἡ περιφρασὶς αὐτῆ ἄλλοτε μετ' ἄπρφ, ἄλλοτε μεθ' ἠποτακτικῆς και ἄλλοτε ἄλλως || συχνά ἀντί τοῦ ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει κεῖται δευτερον *πρίν*: *τίς κεν ἄνῆρ πρίν τλαίῃ, πρίν λύσασθ' ἐτάρους*.— Συχνά ἐπίσης και ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει ἀντί τοῦ (πρώτου) *πρίν* κεῖται τὸ *πάρως* ἢ τὸ *πρόσθεν*.— Συχνότατα θωκς και μόνον τὸ *πρίν* κεῖται ἀντί τοῦ συμπλεγματος *πρίν ἡ*, λαμβάνον δύναμιν συνδέσμου, ἀκριβῶς ὅπως και τὸ λατ. *priusquam*.

Ἔτυμ.: *πρίν* (*πρίν*, παρ' Ὀμ. και *πρίν*)· πιθ. τὸ -ν- τὸ παρέλαθεν ἐκ τῶν ἀντιθέτων του νῦ-ν, γθ-ν, ἐκ τῶς ἐάν τὸ -ν- εἶναι κοινὸν ἐπιπρ. πρόσφ. και εἰς τὰς δύο λέξεις· *πρί*. <ιαπ. *pri- (πρότερον, ἐνώπιον), πρβλ. *pélin*, *priptom-e* (=λατ. *prolinus*), *pri- ἐν τῷ λιθ. *pry-* (πρότερον) ἐν συνθέτοις (*pry'-butts*=τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας), πρβλ. λιθ. *pri-* (πρός, ἐγγύς). Βλ. και *πρό*.

πρινίδιον, τό, ἠποκορ. τοῦ *πρίνος*.
πρίνινος, ἡ, ον (*πρίνος*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ πρίνου ἢ ἐξ αἰθιδαλοῦς δρύος, λατ. *iligneus* || μτφρ. δρύίνος, τ.ξ. οκληρός, ισχυρός, δυνατός, τραχύς ὡς πρίνος || *ἄνδρες πρίνινοι*=ἄνθρωποι με καρδίαν οκληράν ὡς ἡ δρύς.

ΠΡΓΝΟΣ, δ· ὁ πρίνος, ἡ αἰθιδαλῆς δρύς, λατ. *ilex*.— || εἶδος μικροῦ πρίνου με φύλλα ἀκανθώδη, και νῦν «πουρνάρι» καλούμενον, ἐκ τῶν κόκκων τοῦ ὁποῦο παρεσκευάζετο ἐρυθρὰ βαφῆ.

Ἔτυμ.: *πρίνος*, *πρίνωδης*· σκοτ. ἔτυμ. ἡ συσχέτισις του πρὸς τὸ *πρίω* λίαν ἀπθάνος· τὸ παλ.-ιρλ. *crann* (δένδρον) ἀνάγεται εἰς ιαπ. *q'vremno=ἔλλ. *πρέμων* (βλ. λ.).

πρίω-ώδης, ες (*πρίνος*+*είδος*)· ὁμοῖος πρὸς πρίνον, οκληρός (τραχύς) ὡς ὁ πρίνος.

πρίον-ώδης, ες (*πρίων*+*είδος*)· ὁμοῖος πρὸς πρίονα, πριονοειδῆς, πριονωτός, ὀδοντωτός.

πρισθεῖς, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *πρίω*.

πρισκ, -εως, ἡ (*πρίω*)· τὸ πρίειν, τὸ πριόνισμα.

πριστήρ, -ῆρος, ὁ (*πρίω*)· ὁ πριονιστής || ὁ πρίων, τὸ πριόνι || *πριστήρες ὀδόντες*=οἱ ἐμπρόσδιοι ὀδόντες, οἱ *τομῆες* ὅπως ἐν τῇ ὀδοντιατρικῇ λέγονται.

πριστίς, -εως, ἡ· εἶδος φαλαίνης ὀρθότερον *πρηστίς* (ἐκ τοῦ *πρηθω*)=ὁ φσηγήτῆρ, φυσόψαρον, φυσῶν κῆτος.

πριστός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πρίω* (=πριονίζω), ὁ πριονιστός, κεκομμένος διὰ πρίονος || ὁ δυνάμενος νά πριονισθῆ.

πρίω=*πρίω*ο, προστ. ἄορ. β' τοῦ *ὄνέομαι*.

ΠΡΪΩ, προστ. *πρίε*· ἄορ. α' *ἐπρίσα*· πρκ. *πέπριστα*· παθητ., ἄορ. α' *ἐπρίσθη*· πρκ. *πέπρισμαι*· πριονίζω, διὰ πρίονος χωρίζω εἰς δύο || γεν., διαχωρίζω, κόπτω εἰς δύο.— || ἀκονίζω ἢ τρίζω τοὺς ὀδόντας (ἀπὸ θυμόν), λατ. *stridere* (ἢ *trendere*) *dentibus* || γεν., δάκνω, δαγκάνω || μτφρ., δαγκάνω ὑπὸ τῆν λύσσαν μου, βράζω ὑπὸ θυμόν.— ||| ἀρπάζω τι ὡς διὰ τῶν ὀδόντων, πιάνω σφικτά, κρατῶ στερεά, δένω στερεά, λατ. *stringere*.

Ἔτυμ.: *πρίω*· *πρίων*· *πρίω*ο· *πρίω*οις· ἡ ἀλδ. *priis* (συντρίβω, θρασύ) (κατὰ ταῦτα ἡ ἀρχ:κῆ σημ. ἐνὸς *πρι[σ]ω* θά ἦτο «κόμνω κομμάτια»), πρβλ. ἀκολουθῶς *πείρω*, *περάω-ω*, *περόνη*, και ιαπ. **perēi* (βλ. ἐν *πείρα*).

πρίωμα, ἠποτ. ἄορ. β' τοῦ *ὄνέομαι*.
πρίων (Α), -ωνος, ὁ (*πρίω*)· τὸ πριόνι.
πρίων (Β), -ωνος, ὁ (*πρίω*)· ὁ πριονιστής.
πρίων (Γ), δ· κομικὴ λέξις σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ τύπου *πρίω* (προστ. τοῦ ἄορ. *ἐπρίω*) μετὰ λογοπακτικῆς ἀναφορῆς πρὸς τὴν λ. *πρίων* (πριόνι): ('*Ἀριστοφ. Ἀχαρν.* 36) *χῶ πρίων ἀπήν*=και ἄπουσιζεν

(ἦτο ἀνύπαρκτος) αὐτῆ ἢ πριονίζουσα λέξις *πριώω* (=ἀγόρασον).

ΠΡΟ΄, λατ. *PRO, PRAE*.
Α΄. ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ: | ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθεν, ἐμπρός ἀπὸ τι, ἐνώπιόν τινος (ἀντίθ. τῇ *μετὰ+αιε*. = ἐπειτα ἀπὸ, ὀπισθεν, ὀπίσω): *πρὸ οἴκου*, *πρὸ δόμου*=ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου, ἐμπρός ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅθεν, ἔξω τοῦ οἴκου. 2) ἐπὶ προσώπων, ἐμπρός ἀπὸ προσώπων τι, «εμπροστά του», πρίν ἀπ' αὐτό (τοπικῶς). 3) ἐμπροσθεν τινος (πρὸς ὑπεράσπιον και φρουρήσιν του): *οὕτωι πρὸ Τρώων* =νά σταθῆ ἐμπρός ὀπὸ τοῦς Τρώας, ὡς προηυργιόν των τρόπον τινά, ὡς φρουρός και ὑπερασπιστής. 4) *πρὸ δδοῦ*=εἰς προχωρημένον (μακρινόν) σημεῖον τοῦ δρόμου, μακριά: *πρὸ δδοῦ ἐγένοντο*=ἐπροχώρησαν («ἐτράβηξαν») ἐμπρός (μακρύτερα), εὐρέθησαν μακριά πρὸς τὰ ἐμπρός· ἐκ τῆς περιφράσεως ταύτης προῆλθε τὸ ἐπιθ. *προῦδος*.— || ἐπὶ χρόνου, πρότερον, πρίν ἀπὸ (ἀντίθ. τῇ *μετὰ+αιε*. = ὕστερα ἀπὸ, ἐπειτα ἀπὸ): *πρὸ γάμοιο*, *πρὸ τῶν Τρωικῶν*, *πρὸ τοῦ θανείν* || συχνά *πρὸ πολλοῦ* (ἔνν. *χρόνου*), *πρὸ μικροῦ*, *πρὸ ὀλίγου* || ὡς. συχνά ἐν τῇ περιφράσει *πρὸ τούτου* ἢ *πρὸ τοῦ* (δ και ἐν μίᾳ λέξει *πρὸ τοῦ*)=πρὸ τούτου, πρίν ἀπὸ αὐτό, πρότερον: τὸ *πρὸ τούτου*=πρὸ τούτου, πρίν ἀπὸ αὐτό, πρότερον || δ *πρὸ τοῦ χρόνος*=ὁ πρίν χρόνος || ἡ ἡμῆρ. φράσις *πρὸ δ τοῦ*=δ *πρὸ τοῦ*=ὁ εἰς πρὸ τοῦ ἄλλου (πρίν ἀπὸ τόν ἄλλον).— || ἐπὶ ἐκλογῆς, προτιμῆσεως κ.τ.δ., μάλλον ἢ..., περισσότερον ἀπό...: *αἰροῦμαι τι πρὸ τίνος*=προτιμῶ τι ἀπὸ τι ἄλλο | *πρὸ πολλῶν χρημάτων τιμῶμαι τι*=τιμῶ τι (τὸ ἐκτίμῶ, τὸ προτιμῶ) περισσότερον ἀπὸ πολλὰ χρήματα.— **IV** ἐπὶ ἀνταλλαγῆς, ἀντικαταστάσεως, ὡς ἡ ἀντί, εἰς ἀντικατάστασιν τινος, ἀντί τινος, εἰς τῆν θέσιν τινός, διὰ τινά: *ἐν πρὸ πολλῶν*=ἐν πράγμα ἀντί πολλῶν (ἐν διὰ πολλά) | *ἄλλος τις τὸ γέρας ἔλαβε πρὸ αὐτοῦ*=ἄλλος τις ἔλαβε τὸ θραβεῖον ἀντ' αὐτοῦ.— **V** ἐπὶ αἰτίας, λατ. *prae*, ἐνεκα τινος, λόγῳ τινός, ἐξ αἰτίας τινός, ἀπό..., διὰ...: *πρὸ φόβου*=ἐκ φόβου (ἀπὸ φόβου) | *πρὸ τῶνδε*=ἐνεκα τούτων, διὰ ταῦτα.
Β΄ ΘΕΣΙΣ: τίθεται πάντοτε πρὸ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένου οὐσιαστικοῦ, δύναται θωκς νά παρεντίθενται μεταξύ αὐτῶν μία ἢ περισσότεραι λέξεις: *πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν*=*πρὸ αὐτῶν δὲ κίον οὐρῆες*=... ἐβάδιζον ἡμίονοι· οὐδέποτε ἐπιτάσσεται τῆς μεθ' ἧς συνανῆκει λέξεως, πλην μίᾳς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἐπιτάσσεται τῆς ἐπιτικῆς γεν. τῆς ληγουσῆς εἰς -θι: *Ἰλιόθι πρὸ, σὺρανθι πρὸ, ἠώθι πρὸ* (=πρὸ τοῦ Ἰλίου, πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, πρὸ τῆς αὐγῆς).
Γ΄ ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ἀπολύτως καίμενον: | ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, ἐμπροσθεν (ἀντίθ. τῇ *ἐπί*).— || ἐπὶ χρόνου, πρότερον, πρωύτερα, προηγουμένως, ἐνωρίτερον.
Δ΄ ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: ἐπὶ τόπου σημ. τὸ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπροστά, ἐνώπιόν τινος, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπὶ παρουσίᾳ του: *προβαίνω*, *προβάλλω*, *προτίθημι* || ὡς. ὑπεράσπιον: *προκινδυνεύω*.— || ἐπὶ χρόνου σημ. τὸ πρότερον, προηγουμένως, ἐκ τῶν προτέρων: *προαισθάνομαι*, *προαγγέλλω*, *προκαταλαμβάνω*.— || ἐπὶ προτιμῆσεως σημ. τὸ «μᾶλλον», περισσότερον: *προτιμῶ*, *προαιρούμαι*.— **IV** ἐνισχύει τῆν ἔννοιαν τῶν μεθ' ὧν συντίθεται: *πρὸ-πας*, *πρὸ-παλαι*, *πρὸ-κακος*.
Ἔτυμ.: *πρὸ* <ιαπ. **pro*, **prō*, σανσκρ. *prá-* (πρά-*pra*: ἔλλ. *προ-πρὸ*=πάντοτε ἐμπρός), *pra-thamas* (=λατ. *primus*), *prā-tar* (=λατ. *mane*), *Zevd. frā fra-* *frā-*, παλ.-περο. *fra-*, λατ. *prō-*, *prō-*, *prō*, *prae*, *pra-ndium*, ὁσκ. *pru-*, *pru-*, ὀμδρ. *pro prū-per* (<**prī**-*prō*), ἱρλ. *ro-*, *gall. ry-*, *gaul. ro-*, *γοτθ. fra-*, *fruma* (πρότερος), παλ.-γερμ. *fir-*, *fur-iro*, *fur-isto* (=λατ. *prior*, *primus*), *frū-o* (*frūh*), *neo-γερμ. ver-*, λιθ. *pra-* *pro-*, *pir-mas* (=λατ. *primus*), παλ.-σλαβ. *prō*, *pra-*, *pro-vuj* (=primus), ρωσο. *pro* (βλ. και *περί*). Πρβλ. τὰ ἐν *πρόβα*, *πρόμος*, *πρότερος* κλπ.
Παράγωγα: ἐκ τῆς *πρὸ*, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φωνηέντος, παράγονται πολλοὶ τύποι ἔχοντες τῆν κοινήν βασικὴν ἔννοιαν τοῦ ἐνώπιον ἢ ἐμπρός (ἐπὶ τόπου), και

τοῦ πρίν, πρότερον (ἐπὶ χρόνου), καὶ δὴ: **I** *πρό-τερος*, *πρῶ-τος* ((*πρό-α-τος*, *θωρ. πρῶ-τος*), *πρω-ί* (*πρωί*), *πρῶ-ην*, *πρῶ-ιος* (*πρῶος*), *πρῶ-ιμος* (*πρῶμος*), *πρῶ-ιζος* (*πρῶζος*)) ὡς. καὶ *πρό-μος*, *πρῶ-τανις* (αἰολ. *πρότανις*).— **II** ἡ τοπικὴ ἔννοια τῆς *πρὸ* διοχετεύεται διὰ τοῦ *θωρ.* τύπου *προ-τε* εἰς τὰς λέξεις *πρός*, *πρό-σω*, *πρόσω*, *πρόρω* κλπ., καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰς συγγ. λέξεις *πρῶ-ν*, *πρῶ-ων*, *πρῶ-ων*, *πρῶ-ων* (μέρος γῆς ἐξέχον, ἀκρωτήριον, κρημνός), *πρῶ-ρα* πῖθ. ὡς. καὶ τὰ: *πρῶ-νῆς*, *πρῶ-νῆς*, *πρῶ-πρῶ-νῆς* (λατ. *pro-nus* (κλινῶν πρὸς τὰ ἐμπρός)).— **III** διὰ τροπῆς τοῦ *ο* εἰς *ε* λαμβάνομεν ἄλλην οἰσάν λῆξεων ἔχουσῶν χρονικῆς ἔννοιαν: *πρίν*, λατ. *pris-cus*, *pris-tinus*, *pridie*, *pri-dem*, *prior*, *primus*, *princeps*.

προ-αγγέλλω, μελλ. *-αγγελῶ* ὁ, τι καὶ νῦν, προαναγγέλλω, ἀγγέλλω ἐκ τῶν προτέρων, ἀναγγέλλω προηγουμένως, προειδοποιῶ.

προ-άγγελος, *ον* (*πρό-ἄγγελος*), ὁ προαναγγέλλων, ὁ προειδοποιῶν, ὁ προμηνῶν ἐκ τῶν προτέρων ἢ ὡς οὗτος. ὁ *προάγγελος* ὡς καὶ νῦν, προάγγελος, κήρυξ.

προ-άγγελσις, ἡ (*προαγγέλλω*) ἡ προειδοποίησις, τὸ προμῆνυμα.

προ-ἄγορεύω, μελλ. *-σω* ἄορ. *α'* *-ηγόρευσα* πρκ. *-ηγόρευκα* ἢ παρὰ τοῖς ἀττ. *δμω* μελλ. *προερω*, ἄορ. *προεῖπον*, πρκ. *προεῖρηκα* ἢ προλέγω, λέγω τι ἐκ τῶν προτέρων ἢ μετ' ἀποφ., διακηρύσσω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι... ἢ προειδοποιῶ, νουδετῶ ἐκ τῶν προτέρων, συμβουλεύω ἐκ τῶν προτέρων. 2) προλέγω, προφητεύω, προμαντεύω.— **III** λέγω τι ἐνώπιον ἄλλων ἢ δημοσίᾳ, ἀγγέλλω δημοσίᾳ ἢ διακηρύσσω, προκηρύσσω, δημοσίᾳ ἢ ἐκδίδω (δημοσιεύω) ἀνακοίνωσιν διὰ τὸ κοινόν.

προ-άγω, μελλ. *-άξω* ἄορ. *β'* *προήγαγον* πρκ. *προήγα* παθητ., ἄορ. *α'* *προήχθη* πρκ. *προήγαμι*: ὀδηγῶ ἐμπρός, ὀδηγῶ πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ ὡς. τὸν συνοδεύω, τὸν προπέμπω. 2) *δάκρυ προάγω*—χύνω δάκρυα (κρ. τὰ φέρω πρὸς τὰ ἔξω, τὰ κάμνω νὰ χυθῶν), «θγάζω δάκρυα». 3) φέρω (μεταφέρω) πρὸς τὰ ἐμπρός, προσιδῶ τι(να), ὡς καὶ νῦν, προάγω, προσιδῶζω, ἐνεργῶ ὡστε νὰ σημειωθῆ ἐπίδοσις ἢ μετρ. προηγούμενος (τρόπον τινά) δείχνω τὸν δρόμον πρὸς ποῦ, παρατρένω, παρασύρω, παρακινῶ, μεταπειθῶ, πεῖθω εἰς τι. 4) ἐπὶ προσ. προ-άγω, προσιδῶζω, ὠφελεῶ.—Παθητ., προάγομαι, προχωρῶ, αὐξάνω.— **II** ἀμτφ. (κατὰ τὸ φαίνόμενον, διότι κρ. ἐνν. ἀντικείμεν. τι, π. χ. *σφαιρίαν* κ.τ.δ.), ἡγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, δείχνω τὸν δρόμον, προηγούμεναι, προπορεύομαι, προχωρῶ.

προ-άγωγεια, ἡ (*προαγωγέα*) ἡ τὸ δγειν (ὀδηγεῖν) πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ μετρ. τὸ παρασύρειν πρὸς τι (τὸ κακόν) ἢ ἡ ἀποπλάνησις καὶ ἐξώδησις εἰς ἀδεμίτους ἐρωτικὰς σχέσεις, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ (ἡ τῆς) *προαγωγῆ* (τ. ε. μαστροπού), τὸ «ξεμαύλισμα».

προ-άγωγέω, μελλ. *-σω* (*προαγωγός*) ὁ γω (παρασύρω) εἰς *προαγωγείαν* (βλ. λ.), εἶμαι *προαγωγός* (βλ. λ.), μαστροπέω, παρακινῶ εἰς πορνείαν, ἀποπλάνω, «ξεμαυλίω».

προ-άγωγός, ὁ (*προάγω*): ὁ προάγων εἰς πορνείαν, ξεμαυλιστής, μαστροπός, πόρνος.— **II** ὡς ἐπιθ. *προαγωγός, ὄν* = ὁ προάγων (ὁ ὀδηγῶν) εἰς τι, ὁ συντελεστικός.

προ-άγωνι, *-ῶνος*, ὁ (*πρό-ἄγων*): προκαταρκτικός ἀγών.

προ-άγωνίζομαι, μελλ. *-ίσσομαι*, ἀποθ. ἀγωνίζομαι πρότερον. 2) ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τίνος, υπερασπίζω τινά.

προ-ἄδικέω, μελλ. *-ήσω* ἐγὼ πρῶτος ἀδικῶ τινα, «ἄρχομαι χειρῶν ἀδικῶν», τὸν ἀδικῶ προτῶ μετ' ἀδικήσῃ ἐκείνου ἢ διαπράττω τὸ πρῶτον ἀδικήμα.

προ-ἄδω, ἔδω πρότερον (τ. ε. ἐν εἰδει προοιμίου, προανακρούσματος), ἔδω προοιμιακῶς (προανακρουστικῶς).

προ-αἰδέομαι, ἀποθ. μετὰ μέσο. μελλ. *-έσομαι* παθ. ἔορ. *α'* *προ-ἠδέσθη*, παθ. πρκ. *προ-ἠδήμαι*, ἰων. *γ'* κληθ. *προ-ἠδέατο* ἀντι *-ἠντο* ὀφείλω ἐκ τῶν προ-

τέρων ὑποχρέωσιν εἰς τινα, εἶμαι λίαν ὑποχρεωμένος εἰς τινα.

προ-αἰρέομαι βλ. *προαιρέω*.

προ-αἰρέαι, *-εως*, ἡ (*προαιρέομαι*): ἡ προτίμησις πράγματός τινος ἔναντι ἄλλου, ἡ κατόπιν σκέψεως ἐκλογή ἢ πρόθεσις, σκοπός ἢ ἀπόφασις ἢ *ἐκ προαιρέσεως*, κατὰ *προαιρέσιν* = λατ. *instituto* = σκοπῆς, κατόπιν σκέψεως, συμφώνως πρὸς τὴν θέλησίν μου (ἀντιθ. τῷ *παρὰ προαιρέσιν* = παρὰ τὴν θέλησίν μου. 2) *προαιρέσεις βίου* = ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ἢ ἡ πορεία τὴν ὁποῖαν ἀκολουθεῖ τις εἰς τὴν ζωὴν του. 3) *προαιρέσεις πολιτείας* = τρόπος διακυβερνήσεως ἢ εἶδος πολιτευματος ἢ ὡς. ὁ τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ ἐνεργεῖν ἐν πολιτείᾳ, «ἡ πολιτικὴ» ἐκάστου.

προ-αἰρέτων, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προαιρέομαι* δεῖ *προαιρεῖσθαι* = πρέπει νὰ προτιμήσῃ τις.

προ-αἰρετικός, ἡ, ὄν (*προαιρέομαι*): ὁ γινόμενος κατὰ προαιρέσιν (κατ' ἐλευθερίαν ἐκλογῆν), ὁ ὀφειλόμενος εἰς προτίμησιν, ὁ ἀκόπιμος, ἔκονσις ἢ ὁ προαιρούμενός τι, ὁ ἐκλέγων τι κατὰ προτίμησιν ἢ κατόπιν σκέψεως, ὁ διατεθειμένος (ἀποφασισμένος) νὰ προτιμήσῃ τι.

προ-αἰρετός, ἡ, ὄν (*προαιρέω*): ὁ ἐκλεχθεὶς, ὁ προτιμηθεὶς, αὐτοπροαίρετος, ἐκούσιος.

προ-αἰρέω, μελλ. *-ήσω* ἄορ. *β'* *προεῖλον* πρκ. *προεῖρηκα* λαμβάνω τι πρὸ ἄλλου ἢ λαμβάνω πρῶτον αὐτό. 2) ἐξάγω τι (ἀπὸ μέσου, ὡς ἐξ ἀποθήκης), τὸ κομιζῶ ἐξω πρὸς κοινήν χρῆσιν.— **II** μέσον, *προαιρέομαι* μελλ. *-ήσομαι*, ἄορ. *β'* *προεῖλόμην* πρκ. (μετὰ μέσο. σημ.) *προεῖρημαι* λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν πρῖν (ἐνωρίτερον) ἀπὸ ἄλλου, ἐκλέγω τι δι' ἑμαυτὸν πρὸ ἄλλου ἢ προτιμῶ πρᾶγμα τὴν ἐναντι ἄλλου. 2) μετὰ μόνης αἰτ., ἐκλέγω τι (τὸ προτιμῶ) κατόπιν σκέψεως. 3) ἔχω σκοπὸν (σκοπεύω, προτίθεμαι) νὰ πράξω τι ἢ εἶμαι ἀποφασισμένος προκαταβολικῶς ἢ ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ.

προ-αἰσθάνομαι, ἀποθ. μετὰ μέσο. μελλ. *-αισθήσομαι* ἄορ. *β'* *ἠσθόμην* πρκ. *ἠσθόσθημαι* ὁ, τι καὶ νῦν, προαισθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι (παρρητιῶ, ἐννοῶ) ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρότερον ἄλλου). 2) *μανθάνω* πρὸ ἄλλου (ἢ ἐκ τῶν προτέρων).

προ-αιτιόομαι, μελλ. *-άσομαι*, ἀποθ. κατηγορῶ ἐκ τῶν προτέρων.

προ-ακήκω, πρκ. τοῦ *προακνοῦ*.

προ-ἄκοντιζω, μελλ. *-ίσω* ἄκοντιζω (ρίπτω τὸ ἄκοντιον) πρὸ ἄλλου, ἄκοντιζω πρῶτος.—Παθητ., ἄκοντιζομαι (ὑπὸ τίνος) πρῶτος (καὶ ἔπειτα ἄκοντιζεται ἄλλος).

προ-ἄκούω, μελλ. *-ακούσομαι* πρκ. *-ακήκω* ἄκούω πρότερον (πρὸ ἄλλου).

προ-ἄληξ, ἐς (*πρό-ἄλλομαι*): ὁ πηδῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, τ. ε. ὁ κλίνων πρὸς τὰ ἐμπρός (πρὸς τὰ κάτω), ὁ κατωφερής, ἀπόκρημος, ἀπότομος.

προ-ἄλίσκομαι, παθητ., μετὰ μέσο. μελλ. (ἐν παθ. ἐνν.) *-ἄλώσομαι*, καὶ ἐνεργ. ἄορ. *β'* καὶ πρκ. (ὡς. ἐν παθ. ἐνν.) *-εάλων*, *-εάλωνα* λαμβάνομαι (συλλαμβάνομαι), κυριεύομαι, πρότερον (πρὸ ἄλλου) ἢ καταδικάζομαι πρότερον (πρὸ ἄλλου, ἢ ἐκ τῶν προτέρων).

προ-ἄμαρτάνω, μελλ. *-ἄμαρτήσομαι* πρκ. *-ἠμάρτηκα* ἄμαρτάνω πρότερον, προαποτυγχάνω.

προ-ἄμύνομαι, μελλ. *-αμύνομαι*, ἀποθ. ἀμύνομαι (λαμβάνω μέτρα ἀμύνησιν) ἐκ τῶν προτέρων, υπερασπίζω ἑμαυτὸν προκαταβολικῶς ἢ ἀποκρούω τινά (ὑπερασπιζόμενος ἑμαυτὸν) προκαταβολικῶς.

προ-ανα-θαίνομαι, μελλ. *-ἠθόσομαι* ἀναθαίνομαι πρότερον, προκαταλαμβάνω.

προ-ανα-θάλλομαι, μέσο. ἔδω (ἢ καὶ λέγω) ἐν εἰδει προανακρούσματος (βλ. *ἀναβολή*) προοιμιάζομαι ἐν τῷ ᾄσματι (ἢ λόγῳ).

προ-ἄν-άγω, μελλ. *-έσω* ὀδηγῶ ἐπάνω πρότερον, ἀνασιδῶζω πρότερον ἢ ἐπὶ πλοίου, *προανάγω ναῦν* = ὀδηγῶ τὸ πλοῖον εἰς τὸ ἐνοικτὸν πέλαγος («στ' ἀνοικτὰ») ἐκ τῶν προτέρων.—παθητ. ἐξέρχομαι εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος («ξανολύομαι», ἀπὸ πρῖν.

προ-αν-αἰρέω, μελλ. *-ήσω* ἀφαιρῶ (ἀπομακρύνω) ἐκ τοῦ μέσου πρότερον, προαρπάζω.

προ-άν-αισίμω, μελλ. -ώσω· προαναίσκω, δαπάνω πρότερον.— παθητ., ἰων. μτχ. *προαναίσιμωμένος* ἀντί *προαησιμωμένος* (π.χ. *χρόνος*) ὁ καταναλωμένος ἀπὸ πρὶν, ὁ παρελθὼν, χρόνος.

προ-ανα-κινέω, μελλ. -ήσω· ἀνακινῶ πρότερον, ἀναταράσσω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-αν-ἀλιόσκω, μελλ. -ανἄλωσα· ἀόρ. *ανἄλωσα* καὶ *ανἄλωσα*· ἀναλιόσκω (ἐξοδεύω, δαπανῶ) πρότερον.— παθητ., καταναλωσκομαι πρότερον || φθείρομαι, καταστρέφομαι, πρότερον.

προ-αν-αρπάζω, μελλ. -άσομαι· ἀναρπάζω προκαταβολικῶς (ἐκ τῶν προτέρων) || συλλαμβάνω (φυλακίζω) πρότερον.

προ-ανα-χωρέω, μελλ. -ήσω· ἀναχωρῶ πρότερον.
προ-ανα-χώρησις, -εως, ἡ (προαναχωρέω)· ὅ,τι καὶ νῦν, προαναχώρησις, τὸ προαναχωρεῖν.

προ-αν-έχω, μελλ. -ξω· ἀνέχω (θηλ. κρατῶ ὑψηλά) πρό τινος (ἐμπροσθεν τινος). 2) ἀμτθ., ὑψοῦμαι ὑπεράνω τινός, ἐξέχω πρὸς τὰ ἄνω, προεξέχω.

προ-ἀνύτω, καὶ **προανύω**· μελλ. -ἀνύσω· ἀνύτω (τελειώνω, ἐκτελῶ, συμπληρῶ) πρῶτος (πρὶν ἀπὸ ἄλλου).

προ-απ-ἀγορεύω, μελλ. -σω· προαποκάνω, κουράζομαι προκαταβολικῶς (ἢ πρὶν ἀπὸ ἄλλου).— || ἀπαγορεύω ἐκ τῶν προτέρων, ὡς καὶ νῦν «προαγορεύω».

προ-απ-ἀλλάσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· ἀπαλλάσσω (ἀπομακρύνω, ἀποπέμπω) ἐκ τῶν προτέρων.— παθητ. ἀπέρχομαι πρότερον (πρὸ ἄλλου), προαπέρχομαι || ἀπέρχομαι τοῦ βίου πρότερον, προαποδνήσκω.

προ-απ-αντάω, μελλ. -ήσω· ὑπάγω (ἐξέροχομαι) εἰς προὔπαντθιν, προὔπαντῶ, συναντῶ ἐκ τῶν προτέρων.

προ-ἀπ-επι (*εἶμι*)· ἀπέρχομαι πρῶτος.
προ-απ-εἶπον, ἀόρ. β' ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει (πρβλ. *προαγορεύω*)· πρκ. *προαπειρήκα*· μέσ. ἀόρ. α' *προαπειπάμην*· ἀπαρνοῦμαι, ἀποκηρύσσω, παραιτοῦμαι, πρῶτος.

προ-απ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ *προαπέρχομαι*.
προ-απ-έρχομαι, μελλ. -ελεύσομαι· ἐνεργ. ἀόρ. θ' *-ἦλθον*, ἀποθ.· ὅ,τι καὶ νῦν, προαπέρχομαι, ἀπέρχομαι (ἀναχωρῶ) πρῶτος.

προ-απ-εχθάνομαι, μελλ. -απεχθήσομαι, ἀποθ.· ἀπεχθάνομαι (ἐχθρεύομαι, μισῶ) τινα προκαταβολικῶς, προαποστρέφομαι τινα || ὡς παθητ., γίνομαι μισητός ἐκ τῶν προτέρων (προκαταβολικῶς).

προ-απ-ηγέομαι, ἀντί *προαφηγοῦμαι*.

προ-απ-ικνεύω, ἰων. ἀντί *προαφικνεύομαι*.

προ-απο-δεικνύμι, μελλ. -δείξω· ἀποδεικνύω πρῶτος (ἢ πρότερον).

προ-απο-δνήσκω, μελλ. -θῶνῶμαι· ὅ,τι καὶ νῦν, προαποδνήσκω, ἀποδνήσκω πρῶτος (ἢ πρότερον) || ἐπὶ θεילוθ, ἀποδνήσκω πρὸ τῆς ὥρας μου.

προ-απο-θρηνέω, μελλ. -ήσω· θρηνῶ ἐκ τῶν προτέρων, θρηνῶ προκαταβολικῶς.

προ-απο-κληρόω, μελλ. -ώσω· ἀποκληρῶ (διανέμω διὰ κλήρου) εἰς τοὺς δικαστάς πρότερον (προκαταβολικῶς).

προ-απο-κτείνω, μελλ. -κτενῶ· ἀποκτείνω (φονεύω) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-απο-λαύω, μελλ. -σομαι· ἀπολαύω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-απο-λείπω, μελλ. -ψω· ἀπολείπω (ἐγκαταλείπω) ἐκ τῶν προτέρων.— || ἀμτθ. ἀποκάνω πρῶτος ἢ πρότερον.

προ-απ-δάλυμι· καταστρέφω (ἀφανίζω) πρῶτος.— Παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. *-ολούμαι*· ἐνεργ. πρκ. θ' *-όλωλα*· ἀπόλυμαι (καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι) πρότερος ἢ πρῶτος.

προ-απο-πέμπω, μελλ. -ψω· ἀποπέμπω πρότερον (ἢ πρῶτος), προαποστέλλω || ἀπολύω πρῶτος (ἢ πρότερον).

προ-απο-στέλλω, ἀπρφ. καθ. ἀόρ. θ' τοῦ **προ-απο-στέλλω**, μελλ. *-αποσταλώ*· ὡς καὶ νῦν, προαποστέλλω, ἀποστέλλω πρότερον (ἢ προηγου-

μένως, ἐκ τῶν προτέρων).— Παθητ., ἀποστέλλομαι ἐκ τῶν προτέρων.

προ-απο-σφάζω, μελλ. -ξω· ἀποσφάζω πρότερον.

προ-απο-τρέπω, μελλ. -ψω· ἀποτρέπω ἐκ τῶν προτέρων, τρέπω (στρέφω, γυρίζω) τι πρὸς ἄλλο μέρος, προαπωθῶ, προαποκρούω.— μέσον, στρέφομαι ὅπως πρότερον, γυρίζω πρὸς ἄλλο μέρος πρότερον, ἐπιστρέφω πρότερον || παύω ἀπὸ τοῦ νά πράττω τι, σταματῶ.

προ-απο-χωρέω, μελλ. -ήσω· ἀποχωρῶ (ἀναχωρῶ) πρότερον (ἢ πρῶτος).

προ-αρπάζω· ἀρπάζω πρότερον, ἀρπάζω προκαταβολικῶς.

προ-άστειον, ἰων. ἴδιον, τὸ (πρὸ + ἀστῆ)· ὁ χώρος ὁ εὐρισκόμενος ἐμπροσθεν ἢ περὶ πόλεως τινος, ὅ,τι καὶ νῦν προάστειον, τὸ παράρτημά τῆς, τὰ περιχώρα, λατ. *romaeum*.

προ-άστιον, τό = *προάστειον* (βλ. λ.).

προ-αυδῶ, ἀπρφ. *προαυδῶν*, κατὰ σύντημθιν ἀντί *προαυδῶν*· μελλ. -ήσω· προκηρύσσω (διακηρύσσω) πρότερον ἢ πρῶτος.

προ-αύλιον, τό (πρὸ + αὐλή)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πρὸ τῆς αὐλῆς χώρος, τὸ προστώριον, τὸ προπύλαιον.— || (πρὸ + αὐλή)· *προαύλιμα*, προανάκρουσμα αὐλοῦ.

προ-αφ-ηγέομαι, ἰων. **προαφηγῶ**· μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· ἀφηγοῦμαι (διηγοῦμαι, ἐκδέτω λεπτομερῶς) πρότερον.

προ-αφ-ικνεύομαι, μελλ. -ίξομαι, ἀποθ.· ἀφικνεῖσθαι (φθάνω) πρῶτος (πρὸ ἄλλου).

προ-αφ-ίσταμαι, παθητ., μέσ. μελλ. *-αποστήσομαι*, ἐνεργ. ἀόρ. β' *-απέστην*, ἐνεργ. πρκ. *-αφέστηκα*· ἐπανάστατῶ προκαταβολικῶς.— || ἀπέχω (παύω), παραιτοῦμαι ἀπὸ τι, πρότερον (ἄλλου) ἢ ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-θα, ἀντί *πρόβηθι*, προστ. ἀερ. β' τοῦ *προβαίνω*.

προ-θάδην, ἐπίρρ. (*προβαίνω*)· ὅπως τις θαδίζει προχωρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, προβαίνω || κατ' εὐδεῖαν ἐμπρός.

προ-θαίνω, μελλ. *-θήσομαι*· πρκ. *-βέθηκα*· ἀόρ. β' *προέβην*, συνγῆρ. *προῦβην*, ἀπρφ. *προβήναι*, μτχ. *προβάς*· ἐπικ. μτχ. ἐν. *προβίβας*, ἄσα, ἄν (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *προβίβημι*), καὶ *προβιβῶν*, -ώντος (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *προβιβῶ*)· ὡς καὶ νῦν, προβαίνω, θαίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, θηματορίζω, προχωρῶ || *ἄστρα προβέθηκα* = τὰ ἄστρα ἔχουν πολὺ προχωρήσει (εἰς τὸν οὐρανόν), τ.ἔ. «εἶναι περασμένα μεσάνυχτα» | *προέβη πόρρω μοχθηρίας* = προσηύρησεν εἰς μέγαν θαδμὸν μοχθηρίας (ἐφθασεν εἰς σημεῖον μεγάλης μοχθηρίας) || ἐπὶ χρόνου, προχωρῶ, παρέρχομαι, «περνῶ»: ἢ *νῦξ προβαίνει*· ἡ νύξ προχωρεῖ || ἄλλ' ἐπὶ χρόνου ὡς. καὶ παρέρχομαι, ἐξαντλοῦμαι, τελειώνω. 2) μτφρ., προπορεύομαι τινος, ἐπομένως εἶμαι ἐμπρός ἀπὸ τινα, τὸν ὑπερτέρω, τὸν ὑπερβάλλω, «τὸν ξεπερνῶ», εἶμαι ἀνώτερός του.— || ὡς μεταβατικὸν ἐνεργείας, ἐν τῇ μελλ. *προβήσω*, ἀόρ. α' *προέβησα*· κάμνω τινὰ νά προχωρήσῃ (νά ὑπάγῃ ἐμπρός), τὸν προάγω, τὸν προωθῶ, τὸν ὑφελῶ, τὸν προδιβάζω.— || ὅ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. β' δέχονται ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς αἰτ. τοῦ ὄργανου τῆς κινήσεως: *προβαίνω πῶδα* (κῶλον, κ.τ.δ.).

προ-θακχίος, ὁ, ἰων. ἀντί **προθάκχειος** (πρὸ + θάκχειος)· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ ἠγούμενος τῶν θακχευόντων, ἀρχηγὸς τῶν θακχῶν, τῶν μαινῶδων.

προ-θάλεσκον, ἰων. ἀόρ. β' τοῦ *προβάλλω*.

προ-θάλλω, μελλ. *-βῶ*· ἀόρ. β' *προέβαλον*, καὶ *προῦβαλον*· πρκ. *προβέβληκα*, καθ. *-βέβλημαι*· ρίπτω ἐμπρός, ρίπτω εἰς τι (πρὸς τι) ἢ εἰς τινα || ὠδῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ὠδῶ πέραν.— || ἀπορρίπτω, πετῶ.— || ὄφινω τι ἐκδέτο, τὸ παραδίδω: *προβάλλω ἑμαυτὸν* = ἐκδέτω ἑμαυτὸν (εἰς κίνδυνον), διακινδυνεύω, ριψοκινδυνεύω.— IV ὡς καὶ νῦν, προβάλλω, προτείνω, δέτω ἐμπρός || ὡς ἀποτολμῶ, διακινδυνεύω τι, ἐνεχυριάζω (ὑποθηκέω) τι. 2) προβάλλω, προτείνω, ὡς ἐπιχειρήσιμα πρὸς ὑπεράρσησιμα, προτείνω ὡς δικαιολογίαν, προβάλλω ὡς δικαιολογίαν, ἰσχυρίζομαι, ἐπικαλοῦμαι μίαν δικαιολογίαν.

Β'. Μίσον, ρίπτω ἐνώπιόν τινος, ἀπορρίπτω,

πετώ.— **II** ρίπτω πέραν («πὸ μακριά») ἀπὸ ἑνα ἄλλου), τὸν ὑπερτερῶ εἰς τὸ ρίψιμον || ἔθεν γενικῶς, ὑπεράλλω, ὑπερετέρω, νικῶ, ὑπερέχω, ἐξέχω.— **III** δέτω ἐνώπιόν μου, προσβάλλω (προτείνω) εἰς ἔμουτόν.— **IV** προσβάλλω, προτείνω πρὸς ἐκλογὴν, λατ. *designare* || ὡς. προσβάλλω, παραδέτω, ἀναφέρω || προτείνω τὴν πρὸς ὑπεράσπισίν μου || ἀναφέρω τὴν ὡς παράδειγμα, τὸ προσβάλλω ὡς παράδειγμα || προσβάλλω τὴν (καὶ τὸ μεταχειρίζομαι) ὡς δικαιολογίαν ἢ ὡς πρόφασιν.— **V** κρατῶ τὴν ἐμπρός μου ὡς ἀσπίδα (ἐμπροσθέν μου) ἐν ἐπιφυλακῇ (ἐτοιμος νὰ τὸν ὑπερασπίσω): *πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος* = ἰστάμενος οὕτως ἐνώπιον ἀμφοτέρων, ὥστε νὰ τοὺς προσπίξῃ.— ἀνεῦθεν ὡς. *προβάλλομαι συμμαχίαν* = προσβάλλω τὴν δικαιολογίαν (τὴν πρόφασιν) τῆς συμμαχίας || οὕτω ἐν τῇ μετ. παθ. πρ. *προβεβλημένος τινός* = ὁ τοποθετημένος ἐνώπιόν τινος ὡς προκάλυμμα ἢ ὡς ἀσπίς || *προβεβλημένος, ἡ, ον* = ἀμυντικός.— **VI** ὡς ἀπ. νομ. ἄρος (ἐν τῇ δικαν. γλώσσῃ) κατηγορῶ τὴν διὰ τὴν, τὸν παρουσιάζω ὡς ἔνοχον κακῆς τινος πρόβειος (πρὸς). *προβολή*.— παθητ., καταγγέλλομαι (κατηγοροῦμαι) δημοσίᾳ.

προβάλοιμι, ἐκτ. ἄρ. β' τοῦ *προβάλλω*.

προβάς, ἄν, μετ. ἄρ. β' τοῦ *προβαίνω*.

προβάσάνιζω, μελλ. -ίω· ἐξετάζω, ἐρευνῶ, πρότερον. 2) βασανίζω (ὡς καὶ νῦν), ὑποβάλλω εἰς βασανιστήρια, πρότερον (προηγουμένως).

πρόβασις, ἡ (*προβαίνω*)· τὸ προβαίνειν, προχώρησις, τὸ δοδεῖξιν πρὸς τὰ ἐμπρός.— **II** ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, τὰ «επερατούμενα», τὰ κτήνη, ἀγέλη κτηνῶν, ἢ εἰς βοσκήματα περιουσία τινός.

προβάτεια, ἡ (*προβάτεια*)· τὸ διατηρεῖν (καὶ περιποιεῖσθαι) πρόβατα, ὁ βίος τοῦ ποιμένος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ποιμένου.— **II** ἢ εἰς πρόβατα συνισταμένη περιουσία, ποιμνιον προβάτων.

προβάτευτικός, ἡ, ὄν (*προβατεύω*)· ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατα, ὁ κατάλληλος (πρόσφορος) διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν προβάτων || ἡ *προβατευτική* (ἐνν. τέχνη)—ἡ τέχνη τοῦ διατηρεῖν (συντηρεῖν, περιποιεῖσθαι) κτήνη, καὶ ἰδίᾳ πρόβατα, ἢ κτηνοτροφία, λατ. *pecuaria*.

προβάτεια, μελλ. -ω (*προβάτο*)· τρέφω (διατηρῶ) πρόβατα, εἶμαι ποιμὴν προβάτων, «φυλάω πρόβατα».

προβάτικός, ἡ, ὄν (*προβάτο*)· ὁ ἀνήκων εἰς κτήνη (καὶ διὴ πρόβατα), ἢ ὁ κατάλληλος δι' αὐτὰ || ἡ *προβατική* (ἐνν. πώλη)—ἡ πύλη τῶν προβάτων.

προβάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *προβάτο*· μικρὸν πρόβατον, «προβατάκι» || *προβατὶον βίος* = ὁ βίος ἐνός πτωχοῦ προβάτου, ἢ τοῖς βίος ὀκνηρός, νωδρός.

προβάτο-γνώμων, ὄν. γεν. -ονος (*προβάτο*+*γνώμη*)· ἐμπειρος κριτὴς τῶν προβάτων (καὶ γεν. κτηνῶν), ἱκανὸς περὶ τὴν διάγνωσιν τῶν προβάτων || ἐμπειρος κριτὴς χαρακτήρων.

πρόβατον, τό (*προβαίνω*)· πᾶν τὸ προβαίνειν (τὸ βαίνειν πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ προχωροῦν) || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ πληθ. *πρόβατα* = ζῶα ἐν γένει, βοσκήματα, ἀγέλη, ποιμνία || ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μικρὰ ζῶα, «γίδοπρόβατα».

προβάτο-πώλης, -ου, ὁ (*προβάτο*+*πωλέω*)· ὡς καὶ νῦν, προβατοπώλης, πωλητὴς προβάτων, κτην-ἐμπόρος, ζῶεμπόρος.

προ-βέθηκα, πρ. τοῦ *προβαίνω*.

προ-βέθηκα, πρ. τοῦ *προβάλλω*.

προ-βέθουλα, ποιητ. πρ. β' τοῦ (μὴ ἀπαντῶντος) *προβούλομαι*.

πρό-βημα, -ατος, τό (*προβαίνω*)· βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

προ-βήσομαι, μελλ. τοῦ *προβαίνω*.

προ-βιάζομαι, μελλ. -άσομαι, ἀποθ.· ἐπιτυχᾶνω τι διὰ τῆς βίας, παρίζομαι τι διὰ τῆς βίας || μετέρχομαι προκαταβολικῶς διὰν κατὰ τινός.

προ-βιάζω, μελλ. -βιάσω, ἀπ. -βιάω (μεταβ. ενεργείας τοῦ *προβαίνω*)· κάμνω τινὰ νὰ προ-

χωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός (νὰ *προβῆ*), τὸν ὀδηγῶ, τὸν φέρω, ἐμπρός.— **II** συνεχίζω περαιτέρω, ἐξωδῶ τὴν, τὸν παρᾶσούρω.

προ-βιάζω, ἐπικ. μετ. ἐν. τοῦ *προβαίνω*.

προ-βιάζω, ἐπικ. μετ. ἐν. τοῦ *προβαίνω*.

προ-βλέπω, μελλ. -ψω· ὡς καὶ νῦν, προβλέπω, προνοῶ, προμαντεύω.

πρό-βλημα, -ατος, τό (*προβάλλω*)· πᾶν ὁ, τι προβάλλει (προεξέχει), τὸ προεξέχον || *πρόβλημα πόντου* = ἀκρωτήριον προεξέχον πρὸς τὴν θάλασσαν.— **II** πᾶν τὸ προβαλλόμενον ὑπὸ τινος πρὸς ἴδιον τοῦ ἄμυναν, ἀμυντικὸν ὄπλον, φράγμα, φραγμός, διπλα, φρουρά || μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς: *πρόβλημα πετρῶν* = μέσον προφυλακτικόν (ἀμυντικόν) ἐναντίον τῶν λίθων («ἀπὸ τῆς πέτρας»).

III πᾶν τὸ προβαλλόμενον ὡς πρόφασις ἢ ὡς πρόχημα, ὡς προφυλακτήριον, ὡς προσπύργιον.— **IV** ἐπιπλῆθυνος προσπάθεια (ἐπιχειρήσις), ἔργον || *πρόβλημά*, ἀπορία, ἀμχανία.

προ-βλής, -ῆτος, ὁ, ἡ (*προβάλλω*)· ὁ προβεβλημένος, ὁ ἐρριμμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ προέχων, ὁ προεξέχων.— *προβλήτες*, ἀπολ. ὡς οὖς.— ἀκρωτήρια.

πρό-βλητος, ὄν (*προβάλλω*)· ὁ ἐρριμμένος ἐξω, ὁ ἀπερριμμένος, «πετάμενος», λατ. *projectus*.

προ-βλώσκει, ἄρ. β' *προέμολον* (καὶ *προϋμολον*), ἀπρ. *προμολεῖν* πρ. *προμέμβλωκα*· ὑπάγω ἢ ἐρχομαι ἐξω, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας.

προ-βλώσει, μελλ. -βήσομαι· βῶθ ἔμπροσθέν τινος, κραυγάζω μεγαλοφώνως.

προ-βόλαιος, ὄν (*προβάλλω*)· ὁ προβεβλημένος (προτεταμένος) πρὸς τινός || ὁ ἐξηπλωμένος, κατακεκλιμένος. 2) ὡς οὖς. προτεταμένον (ἀμυντικόν) ὄπλον, ἀσπίς, δόρυ κλπ.

προ-βολή, ἡ (*προβάλλω*)· τὸ προβάλλειν τι, τὸ τείνειν τι ἐμπρός, κυρ. ἐπὶ ἀμυντικοῦ ὄπλου προτεινομένου πρὸς ἄμυναν: τὰ *δόρατα εἰς προβολὴν καθένας* = ἔχειν τὰ ὄπλα προτεταμένα πρὸς ἄμυναν || ἐπὶ πυγμάχου, τὸ προτείνειν τὴν πυγμὴν, ἐφορμᾶν μετὰ τὴν πυγμὴν προτεταμένην.— **II** πᾶν τὸ προβαλλόμενον ἢ κρατούμενον ἐμπρός πρὸς ἄμυναν, ἀμυντήριον, προσπύργιον || ἄμυνα, ὑπεράσπισις, ἐναντίον τινός (μετὰ γεν.) || προφύλαξις, ἀσφάλεια.— **III** τὸ προεξέχον, προεξέχων βρόχος, προεξοχή, ἀκρωτήριον (βλ. καὶ *προβλής*).— **IV** ὡς δικανικὸς ἄρος παρ' ἀπ. *προβολή* (καὶ κατὰ πληθ., *προβολαί*), ἀγωγή δι' ἧς ἐζητεῖτο ψήφος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου ἐπικυροῦσα τὴν εἰσαγωγὴν δίκης τινός εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον.

προ-βόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *προβολή* ἢ *πρόβολος*· ὄπλον προτεταμένον πρὸς ἐπίδειξιν ἢ ἄμυναν, θηρευτικόν (κυνηγετικόν) ἀκόντιον.

πρό-βολος, -ου, ὁ (*προβάλλω*)· πᾶν τὸ προβεβλημένον || βράχος προεξέχων εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον.— **II** ὄπλον ἀμυντικόν προτεταμένον πρὸς ἄμυναν, κυνηγετικὸν δόρυ. 2) ἄμυνα, ὄχυρμα, προσπύργιον, φρούριον || ἐπὶ πρ.ο., ὑπερασπιστῆς, φρουρός, φύλαξ.

προ-βοσκός, ὁ· ὁ βοηθὸς βοσκοῦ || ὁ ὀδηγῶν τὰ ποιμνία εἰς τὴν βοσκήν, βοσκός.

προ-βούλευμα, -ατος, τό (*προβουλεύω*)· προκαταρκτικὴ ἀπόφασις τῆς Βουλῆς, προκαταρκτικὸν σχέδιον νόμου ἢ ἀποφάσεως καταρτιζόμενον ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ὑποβαλλόμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου πρὸς κύρωσιν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐκαλεῖτο *βούλευμα*.

προ-βουλεύματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *προβούλευμα*.

προ-βουλεύω, μελλ. -σω· ἐπινοῶ (μηχανεύομαι) πρότερον, καταστρώνω σχέδια, σχεδιάζω τὴν λήψιν μέτρων ἐκ τῶν προτέρων ἢ πρῶτος ἐγώ.— μέσον, συζητῶ ἢ συσκέπτομαι ἀπὸ πρίν. 2) ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθῆναις βουλῆς, καταρτίζω προβούλευμα, κρίνω καὶ ἀποφασίζω προκαταρκτικῶς, ἀποφαινομαι διὰ προβουλεύματος. 3) ἐνεργῶ ὡς *πρόβουλος* (βλ. λ.), ὑποβάλλω εἰς τὴν βουλήν πρότασιν ψηφισματός.— **II** ἐπὶ τὴν πρωτεύουσαν (ἀρχουσαν) γνῶμην ἐν τῇ ἐπιψηφίσει τῶν προβουλεύματων ἐν τῇ βουλῇ.— **III**

προβουλεύω τιγός=σκέπτομαι διά τινα, προνοώ ὑπέρ τοῦ συμφερόντος του.

προ-βουλή, ἡ (πρόδ+βουλή): προμελέτη, πρόνοια || προμελετημένη κακεντρεχία: *ἐκ προβουλήσ*=ἐκ προμελέτης τοῦ κακοῦ.

προ-βούλομαι, πρκ. β' *προβέβουλα* (μετά σημ. ἐν.), ἀποθ. ἐπιθυμῶ τὴν περισσότερον ἀπὸ ἄλλο τι, προτιμῶ τι(να) ἀπὸ ἄλλο(ν) τι(νά).

προβουλό-παις, -παιδος, ἡ (πρόβουλος+παῖς): *προβουλόπαις* Ἄτης=*πρόβουλος παῖς* Ἄτης=θυγάτηρ προηγηθείσης σκέψεως, θυγάτηρ δόλου (ἐπίθ. τῆς *Πειθοῦς*), ἡ ἡ δολία θυγάτηρ τῆς Ἄτης.

πρό-βουλος, ον (πρόδ+βουλή): ὁ συζητῶν ἢ αὐσκεπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων, ἢ ὁ σκεπτόμενος ὑπὲρ ἄλλων.—ὡς οὖσα. οἱ *πρόβουλοι*=οἱ προκαταρκτικοὶ σύμβουλοι, μόνιμος ἐπιτροπὴ ἐξετάζουσα τὰς προτάσεις ἢ τὰ σχεδία νόμων καὶ ἀποφάσεων, προτοῦ πάντα ταῦτα ὑποβληθῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου πρὸς κύρωσιν || ὡς. πλῆρεξούσιοι (ἀπεσταλμένοι, ἀντιπρόσωποι) ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

πρό-βύω, μελλ. -ύσω· ὠδῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ὠδῶ πρὸς τὰ ἔξω: *πρόβύω λύχον*=(ὡς τὸ *προμύσσω*): «τραβῶ» πρὸς τὰ ἔξω τὴν θρυσάλιδα τοῦ λύχου διὰ νὰ ἀφαιρέσω τὸ καυμένο τμήμα τῆς, τὸν «ξεφτιλίζω», συγυρίζω τὸν λύχον.

πρό-βωδέω, ἰων. ἀγίλ *προβωθέω*.

πρό-βώμιος, ον (πρόδ+βωμός): ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ, ὁ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ || ὡς οὖσα. *προβώμια*, τὰ = ὁ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ χώρος.

πρό-γαστρίδιον, τὸ (πρόδ + γαστήρ): τὸ τιθέμενον πρὸ τῆς γαστρὸς πρὸς προφύλαξιν τῆς (εἰδος προφυλακτικῆς, ἀμυντικῆς, δπλου), πρκλ. τὸ *προστερνίδιον* || τὸ προσεφάλοιον τῆς κοιλίας, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο οἱ ὑποκριταὶ ὁσάκις ὑπεδύνοντο πρόσωπα προγαστῶν.

πρό-γάστρω, -ορος, ὁ (πρόδ+γαστήρ): ὡς καὶ νῦν, ὁ προγαστῶ, ὁ ἔχων προτεταμένην τὴν κοιλίαν, «ὁ κοιλαράς».

πρό-γένειος, ον (πρόδ+γένειον): ὁ ἔχων τὸ γένειον προτεταμένον (ἐξέχον), ὁ ἔχων προεξέχουσαν τὴν κάτω γνάθον (τὸ πηγούνι).

πρό-γενής, ἐς (πρόδ+γένος): ὁ πρὸ πολλοῦ γεννηθείς, ὁ παλαιῶν χρόνων, ἀρχαῖος, παλαιός.—συγκριτ. *προγενέστερος*, α, ον=ὁ γεννηθείς πρότερον (πρὸ ἄλλου), πρεσβύτερος, παλαιότερος, ἀρχαιότερος.—ὑπερθ. *προγενέστατος*, η, ον=ὁ γεννηθείς πρῶτος ἐξ ἄλλων, ὁ πρεσβύτατος, ἀρχαιότατος.

πρό-γεννήτωρ, -ορος, δ' ὁ πρόγονος.

πρό-γίνομαι, ἰων. καὶ μετν. —**γίνομαι**· μελλ.

-γενήσομαι: ἀορ. β' *προγενέσθην* (καὶ *προῦγ-*)· πρκ. ἐνεργ. β' *προγένονα* καὶ παθητ. *προγενέηνμαι*, ἀποθ. ὑγάγω ἢ ἔρχομαι ἐμπρός, ἐμφανίζομαι.— || ἐπὶ χρόνου, γεννώμαι πρότερον, ὑπάρχω (εἶμαι, συμβαίνω, γίνομαι) πρὸ ἄλλου (πρότερον, προηγουμένως): οἱ *προγεγονότες*=οἱ πρότερον ὑπάρξαντες, οἱ παλαιότεροι, οἱ πρόγονοι || τὰ *προγεγενημένα*=τὰ γενόμενα πρότερον, τὰ συμβάντα (τὰ συμβεβηκότα) παλαιότερων χρόνων, τὰ παλαιὰ πράγματα.

πρό-γινώσκω, ἰων. καὶ μετν. **προγινώσκω**· μελλ. *γνώσσομαι*: ἐνεργ. πρκ. *προγινώσκω*, παθ. *προγνώσσομαι*: ὡς καὶ νῦν, γινώσκω (γνώριζω, ἀντιλαμβάνομαι, μανθάνω ἢ κατανοῶ) ἐκ τῶν προτέρων || προαισθάνομαι, προμαντεύω.— || κρίνω ἐκ τῶν προτέρων, προποφασίζω.

πρό-γνώσις, -εως, ἡ (προγιγνώσκω): ὡς καὶ νῦν, πρόγνωσις, ἡ ἐκ τῶν προτέρων γνώσις || προαισθησις, προφητεία || προδιαγνώσις ἀσθενείας.

πρό-γράμμα, -ατος, τὸ (προγράφω): ἡ δημοσία προκήρυξις, δημοσία ἀνακοίνωσις, ἔγγραφος δημοσία γνωστοποίησις, ὡς καὶ νῦν «πρόγραμμα».

πρό-γράφῃ, ἡ (προγράφω): δημοσία γνωστοποίησις, ἀγγελία, διαφήμισις, «ρεκλάμα». 2) ὡς. ὡς καὶ τὸ λατ. *proscriptio*, δήμευσις, δημοσία πώλησις, δημόπρασις || καταδική.

πρό-γράφω, μελλ. -ψω· γράφω πρότερον (προηγούμενως) ἢ γράφω πρῶτος.— || γράφω δημοσίᾳ,

γνωστοποιῶ εἰς τὸ κοινόν || ὡς. διορίζω (ἢ καλῶ) διὰ δημοσίας διακηρύξεως. 2) ὡς. ὡς τὸ λατ. *proscribo*, προκηρύσσω δημοπρασίαν, δημεύω καὶ πᾶν ἐν δημοπρασίᾳ || καταδικάζω καὶ ἐπικηρύσσω τὴν καταδικήν, περιλαμβάνω τινὰ εἰς κατάλογον προγραφῶν.

πρό-γυμνάζω, μελλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, προγυμνάζω προσοκῶ, γυμνάζω (ἀσοκῶ) τινα προηγούμενως.

πρό-δαεῖς, μετ. παθ. ἀορ. β' ἐκ ρίζ. *δάω· βλ. *προδαήναι*.

πρό-δαῆναι, ἀορ. τοῦ παθ. ἀορ. β' *προῦδάηναι* μετὰ ἐνεργ. σημ., ἐκ τῆς ρίζ. τοῦ *δάω· γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων, γνωρίζω προκαταβολικῶς.

πρό-δέδωκα, πρκ. τοῦ *προδίδωμι*.

πρό-δεῖδω, μελλ. -σω·=*προδειμαίνω*, φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-δεῖλος, ον (πρόδ+δεῖλος): ὁ συμβαίνων πρὸ τῆς ἐσπέρας, προεσπεριος, ἢ ὁ πράττων τι πρὸ τῆς ἐσπέρας.

πρό-δεῖκνυμι, καὶ -ύω· μελλ. -δείξω, ἰων. -δέξω· δεῖκνύω πρότερον (ἐκ τῶν προτέρων, προηγούμενως) || ἐπιδεικνύω τὴν ὡς παράδειγμα || καθιστῶ τι γνωστόν ἐκ τῶν προτέρων, γνωστοποιῶ πρότερον || προσημαίνω, προδηλῶ, τὸ μέλλον νὰ συμβῆ.— || δεῖκνύω, ὑποδεικνύω, τὰ κείμενα (εὐρισκόμενα) ἐνώπιόν τινος || *σκήπτρω προδεικνυμι* (ἐνν. τὴν ὁδόν). =διὰ τῆς θακτηρίας εὐρίσκω τὴν ὁδόν (τ. ἐ. προψηλαφῶν τὸ ἔδαφος διὰ τῆς θακτηρίας εὐρίσκω τὴν ὁδόν), μετ' ὑποφθ. || ὡς. μετ' αἰτ., δεῖκνύω τὴν εἰς τινα, ἐξηγῶ εἰς τινα τὴν χρῆσιν πραγμάτων τινος.— || ὡς τεχνικός θρος ἐν τῇ πυγμαχίᾳ: *χερσὶ προδεικνυμι*=διὰ τῶν χειρῶν προσημοῦμαι (ὅτι δὰ ἐπιτεθῶ), προβάλλω τὰς πυγμὰς καὶ τὰς κινῶ προσημοῦμενος ὅτι σκοπεῦν νὰ κτυπήσω, λατ. *praeludere* || ὡς. ἐν πολέμῳ, κάμνω ἐπίδειξιν (τῆς δυνάμεώς μου), λαμβάνω τὴν στάσιν τοῦ προσβάλλοντος.

πρό-δειμαίνω· φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-δέκτωρ, -ορος, ὁ, ἰων. *προδεικτωρ* (*προδεικνυμι*): ὁ δεῖκνύων ἐκ τῶν προτέρων || ὁ προφήτης, ὁ προμνηστὴς τοῦ μέλλοντος.

πρό-δέρκομαι, μελλ. -δέξομαι, ἀποθ.· βλέπω πρότερον, προβλέπω || προμαντεύω.

πρό-δηλος, ον (πρόδ+δηλος): ὁ ἐκ τῶν προτέρων δηλός (φανερὸς) || κατάδηλος || *ἐκ προδήλου*=ἐκ τόπου καταφανοῦς, φανερά, καταφανῶς.

πρό-δηλόω, μελλ. -άσω (πρόδηλος): δηλῶ ἐκ τῶν προτέρων, καθιστῶ φανερόν ἐκ τῶν προτέρων, φανερώνω ἀπὸ πρῶν.

πρό-δια-θαίνω, μελλ. -θήσομαι· πρκ. -βέθηκα· διαθαίνω πρὸ τῶν ἄλλων.

πρό-δια-θάλλω, μελλ. -βάλλω· διαβάλλω τινὰ ἐκ τῶν προτέρων, προσοφαντῶν, δημιουργῶ ἐκ τῶν προτέρων αὐκοφαντικὴν εἰς θάρος τινὸς ἀτύσφαιραν.

πρό-δια-γινώσκω, μελλ. -γνώσομαι· διαγινώσκω τι (ἀποκτῶ τελείαν γνῶσιν του) ἐκ τῶν προτέρων.— || ἀποφασίζω ἢ ψηφίζω ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-δικαίτῳ, μελλ. -ήσω· προετοιμάζω τινὰ διὰ διαίτης.

πρό-διαίτησις, -εως, ἡ (προδικαίτῳ): ἡ διὰ διαίτης προετοιμασία.

πρό-δια-λέγομαι, μελλ. -λέξομαι, μέσον μετὰ παθ. ἀορ. α' -διελέχθην· διαλέγομαι (συζητῶ ἢ ὀμιλῶ) ἐκ τῶν προτέρων (προκαταρκτικὸς τρόπος τινά).

πρό-δια-σῶν· διασῶν (χλευάζω, γελιοποιῶ) τινα πρότερον (ἐκ τῶν προτέρων).

πρό-δια-φθείρω, μελλ. -φθέρω· ἀορ. α' -έφθειρα· ἐνεργ. πρκ. -έφθαρακα, παθ. -έφθαρημαι· διαφθείρω (καταστρέφω, ἀφανίζω) ἐκ τῶν προτέρων || μετφρ. διαφθείρω (ἐν ἡθ. ἐνν., διὰ θύρων π. χ.), δειλάζω, «ξελογιάζω» ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-διδάσκω, μελλ. -άσω· διδάσκω προηγούμενως (ἐκ τῶν προτέρων).—παθητ., διδάσκομαι (μανθάνω) πρότερον.

πρό-δίδωμι, μελλ. -δώσω· ἐνεργ. πρκ. -δέδοκα, παθ. -δέδομαι· δίδωμι ἐκ τῶν προτέρων, προπληρῶ-

νω.— **■** παραδίδω εἰς τὸν ἐχθρόν, προδίδω, λατ. **prodo**. 2) ἐγκαταλείπω, παραιτῶ ἢ ἀπολ., ἀποδεικνύομαι ἄπιστος, ἐγκαταλείπω, φέρομαι προδοτικῶς ἢ ἡ χάρις προδοῦσ' ἀλίσκεται = ἡ ὀφειλομένη (εὐγνωμοσύνη) συλλαμβάνεται (ἐπ' αὐτοφώρῳ) ὡς προδίδουσα (ὡς προδότης). 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐν μετέ. ἐνν. προδίδω, παρασύρω, τινά, τὸν κόμην νά ἀποτύχη.— ἐν μετέ. ἐνν. ἀποτυγχάνω, χρεωκοπῶ, ὑποχωρῶ, ἐκλείπω (ὡς τὸ ἐνδιδόναι), λατ. *deficere*. 4) παραδίδω, παραιτοῦμαι τινος, τὸ χάνω.

προ-δι-εξ-έρχομαι, μελλ. *-διεξελεύσομαι*, ἀποθ. διεξέρχομαι πρότερον, διέρχομαι πρῶτος.

προ-δι-ερευνάω, μελλ. *-ήσω*· διερευνῶ πρότερον, ἐρευνῶν ἀνακαλύπτω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-δι-ερευνητός, -οῦ, ὁ (*προδιερευνάω*)· ὁ προπεταλισμένος κατάσκοπος, πρόσκοπος, ὁ προεμπόμενος (στελλόμενος ἀπὸ πρὶν) πρὸς διερεύνησιν.

προ-δι-έρχομαι, μελλ. *-διελεύσομαι*· ἀόρ. β' *-διήλθον*, ἀποθ.· διέρχομαι ἢ διελεύσομαι πρότερον.— **■** διεξέρχομαι (ἐκδέτω λεπτομερῶς, ἀφηγοῦμαι) πρότερον.

προ-δι-ηγέομαι, μελλ. *-ήσομαι*, ἀποθ.· διηγούμαι πρότερον (ἐν προοίμῳ τρόπον τινά).

προ-δι-ηγής, -εως, ἡ (*προδιηγέομαι*)· ἡ ἐκ τῶν προτέρων διήγησις, προομιμαστική διήγησις.

πρό-δικος, ὁ (*πρόδ+δικη*)· συνηγός, ὑπερασπιστής ἢ ἐκδικητής. 2) ἐν Σπάρτῃ, ὁ ἐπίτροπος ἀνγλικῶν Βασιλέως, ἀντιβασιλεύς.

προ-δι-οικέω, μελλ. *-ήσω*· διοικῶ (διατάσσω, τακτοποιῶ, διευθετῶ, διευθύνω) ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω.

προ-διώκω, μελλ. *-ξω* καὶ μέσ. *-ξομαι*· καταδιώκω τινά πολὺ (πρὸς τὰ ἐμπρός) μακράν.

προ-δοθεῖς, εἶσα, ἐν, μετχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ *προδίδωμι*.

προ-δοκέω, παθ. πρ. *προδεδόγμα*, γ' ἐντ. ὑπερ. *προδεδόκετο*· σκέπτομαι ἐκ τῶν προτέρων.— μόνον ὅπως ὡς παθητ. ἐν χρήσει· ταῦτά μοι προδεδόκετο = ταῦτα εἶχον προπροσασιοδῆ ὑπ' ἐμοῦ (αὐτῆ ἢ τοῦ ἡ προτέρα μου γνώμη) | ὡς περὶ προδεδόκετο αὐτοῖς = ὅπως εἶχε προπροσασιοδῆ ὑπ' αὐτῶν | τὰ προδεδόμενα = αἱ προηγουμένα ἀποφάσεις.

προ-δοκή, ἡ (*πρόδ + δέχομαι*)· τόπος ἐνθα ἐνεδρεύει τις (κάθηται καὶ περιμένει τὸ θήραμα), ἐν-έδρα, «καρτέρει» | *πέτρης ἐν προδοκῆσιν* = εἰς τὰς πρὸς ἐνέδραν καταλλήλους ὁπὰς τοῦ βράχου.

πρό-δομος, ον (*πρόδ + δόμος*)· ὁ πρὸ τοῦ οἴκου, πρὸ τῆς οἰκίας.

πρό-δομος, -ου, ὁ (καὶ τὸ *πρόδομον*)· ὁ πρὸ τῆς κυρίως οἰκίας χώρος, εἰς δὴν εἰσέρχεται τις εὐθύς ἐκ τῆς αὐλῆς, εἶδος προστώου, αἰθούσας (σάλα), ὅπου συνηθῶς ἐκαιοῦντο οἱ ξενιδοῦμενοι.

προ-δοξάζω, μελλ. *-άσω*· δοξάζω (τ. Ἐ. σχηματίζω γνώμην, *δόξαν*) ἐκ τῶν προτέρων, κρίνω προηγουμένως, ἐκφέρω κρίσιν ἐκ τῶν προτέρων.

προ-δοσία, ἰων. *-ίη*, ἡ (*προδίδωμι*)· ὡς καὶ νῦν, προδοσία, τὸ προδίδειν.

πρό-δοσις, -εως, ἡ (*προδίδωμι*)· πληρωμὴ ἐκ τῶν προτέρων, προπληρωμὴ, ἀρραβών, «καπάρω». — **■** = *προδοσία* (βλ. λ.).

πρό-δοτής, -ου, ὁ (*προδίδωμι*)· ὡς καὶ νῦν, προδοτήσις ἢ ἐγκαταλείπων τινά ἐν κινδύνῳ.— θηλ. *προδοτίς*, -ίδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προδοτίς, «προδότρα».

προ-δοτικός, ἡ, ὁν (*προδοτής*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀν-ήκων ἢ ἀρμόζων εἰς προδοτήν, ὁ ῥέπων εἰς τὴν προδοσίαν, προδοτικός.

πρό-δοτος, ον (*προδίδωμι*)· ὁ προδοθεὶς, ὁ ἐγκαταλείψιμος.

πρό-δουλος, ον· ὁ ὑπηρετῶν ὡς δούλος.

προ-δοῦναι, *προ-δοῦς*, ἀπφ. καὶ μετχ. ἀόρ. β' τοῦ *προδίδωμι*.

προ-δράμειν, *προ-δράμῳ*, ἀπφ. καὶ μετχ. ἀόρ. β' τοῦ *προτρέχω*, ἀσχηματισμένα ὡσεὶ ἔξ ἐν. **δρέμω*.

προ-δρομή, ἡ (*προδραμῆ*)· τὸ τρέχειν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐξόρμησις, ἀφινιδιαστική ἐφοδος.

πρό-δρομος, ον (*προδραμῆ*)· ὁ τρέχων πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ σπεύδων πρὸς τὰ ἐμπρός.— **■** ὡς οὐα.

πρόδρομοι, οἱ (ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ) = οἱ στελλόμενοι ἐκ τῶν προτέρων (ἀπὸ πρὶν) πρὸς ἀναγνώριον καὶ ἀνίχνευσιν τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ, οἱ ἀνίχνευταί, πρόσκοποι, κατάσκοποι.

προ-δυσ-τύχτω, μελλ. *-ήσω*· εἶμαι δυστυχῆς ἐκ τῶν προτέρων.

προ-έδραμον, ἀόρ. β' τοῦ *προτρέχω*· πρβλ. *προδράμειν*.

προ-έδρεύω, μελλ. *-σω* (*πρόεδρος*)· εἶμαι πρόεδρος ἢ *προεδρεύω* τῆς βουλῆς = εἶμαι πρόεδρος τῆς βουλῆς, ἔχω τὴν προεδρίαν τῆς βουλῆς.

προ-εδρία, ἡ, ἰων. *-ίη* (*πρόεδρος*, *προεδρεύω*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ προεδρία, ἡ ἔδρα ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου, ἡ πρώτη θέσις ἐν τῇ βουλῇ, ἡ πρωτοκαθεδρία. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ καταλαμβάνειν ἐν δεάτρῳ μίαν ἔδραν ἐκ τῶν τῆς πρώτης σειρᾶς, ὅπερ ἐν Ἀθήναις ἐξεχωρεῖτο εἰς ἐπισήμους ξένους ἢ εἰς πολίτας τιμησάντας ἢ εὐεργετήσαντας τὴν πόλιν (ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους των). 3) συγκρατιμῆνας, ἡ πρώτη ἔδρα, τὸ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ κάθισμα ἢ ἐν Ἀθήναις, αἱ ἔδραι τῶν Πρυτάνεων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου.

πρό-εδρος, ον (*πρό+ἔδρα*)· ὁ καθημένος ἐμπρός ἢ ἐν τῇ πρώτῃ θέσει.— **■** ὡς οὐα. ὁ *πρόεδρος* = ὡς καὶ νῦν, ὁ πρόεδρος ἢ ἐν Ἀθήναις, *πρόεδροι* ἰκαλοῦντο οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Πρυτάνεις (βλ. *πρυτάνεις*).

προ-εέργω, ἐπ. ἀντι *προεῖργω*· ἐμποδίζω ἰσότητος ἐμπροσθεν, γεν. ἐμποδίζω.

προ-έηκα, ἐπ. ἀντι *προήκα*, ἀόρ. α' τοῦ *προήμι* (βλ. λ.).

προ-εδίω, μελλ. *-ίσω*· ἐδίω (συνηθίζω) τινά ἐκ τῶν προτέρων (προηγουμένως ἢ προκαταρκτικῶς), τὸν προγυμνάζω, τὸν προασκῶ.

προ-εἶδον, ἀόρ. β', ἄνευ ἐν. ἐν χρήσει (χρησιμοποιομένου ὡς ἐνεστ. τοῦ *προσοράω*), μετχ. *προεἶδών*, ἀπφ. *προεἶδεν*· βλέπω ἐμπρός, ρίπτω βλέμμα μακράν πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ βλέπω ἀπὸ μακριᾶ ἢ βλέπω πρότερον, προβλέπω, προμαντεύω, προοικωλύω.

— **■** φροντίζω περὶ τίνος, λαμβάνω πρόνοιαν περὶ τίνος, προνοῶ.

προ-εἰλόμην, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *προαιρέω*.

προ-εἶμι (*πρό+εἶμι*), παρ' ἀττ. ὡς μέλλ. τοῦ *προέρχομαι*· προβαίνω, προχωρῶ, ὑπάγω ἐμπρός ἢ *προεἶναι* τοῦ χρόνου = μέ τῆν πάροδον τοῦ χρόνου (καθὼς ὁ χρόνος προυκίρει) ἢ ὑπάγω πρῶτος, προχωρῶ ἐμπρός, προπορεύομαι. 2) ἀναχωρῶ ἐκ τίνος τόπου, μεταβαίνω εἰς τινά τόπον. 3) *προεἶναι εἰς τι* = μεταβαίνειν (προχωρεῖν) εἰς ἄλλο πᾶγμα, ἀρχεσθαὶ ἄλλου πράγματος. 4) ὡς. ἐπὶ πραγμ., προχωρῶ καλῶς, ἐπιτυχάνω.

προ-εἶπον, ἀόρ. β', ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (χρησιμοποιομένου ὡς ἐνεστ. τοῦ *προαγορεύω*), ἀπφ. *προεἶπεν*, μετχ. *προεἶπών*· λέγω ἢ διηγούμαι πρότερον, προλέγω ἢ λέγω ἐν προοίμῳ, προομιμάζομαι.— **■** διατάσσω ἐκ τῶν προτέρων, προκηρύσσω.— **■** προκηρύσσω δημοσίᾳ, διὰ δημοσίας ἀνακοινώσεως προεἰδοποιῶ διὰ τι.

προ-εἶρηκα, βλ. *προερέω*.

προ-εἰσ-άγω, ἰων. *προ-εσ-άγω*, μελλ. *-ξω*· εἰσάγω ἐκ τῶν προτέρων, ἐμφανίζω τινά πρῶτον.— μέσων, εἰσάγω πρότερον πρὸς ἴδιαν μου χρήσιν (γεν. δι' ἐμαυτὸν).

προ-εἰσ-ενεγκεῖν, ἀπφ. ἀόρ. β' τοῦ *προεισφέρω*.

προ-εἰσ-έρχομαι, ἀποθ.· εἰσέρχομαι πρότερον, ἐμβάλλω πρῶτον...

προ-εἰσ-οῖσω, μελλ. τοῦ *προ-εἰσ-φέρω* (βλ. λ.).

προ-εἰσ-πέμψω, μελλ. *-ψω*· εἰσπέμψω πρότερον, προποστέλλω τι(νά) μέσᾳ.

προ-εἰσ-φέρω· εἰσφέρω πρότερον, προσυεισφέρω. 2) προκαταβάλλω τὴν *εἰσφοράν* μου (τὸ ἀναλογεῖν μοι μεριδίον ἐκ τῶν πολεμίων φόρων), προπληρώνω φόρους, τοὺς πληρώνω ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρὶν ἀπὸ ἄλλων).

προ-εἰσ-φορά, ἡ (*προεισφέρω*)· ὡς καὶ νῦν, προεισφορά, ἡ προκαταβαλλομένη εἰσφορά, προκαταβολὴ εἰσφορᾶς, ἡ προκαταβολὴ τῶν φόρων.

προ-εκ-θέω, μελλ. *-θέσομαι*· ἐκθέω (τρέχω ἐξω,

έξορμῶ) πρότερον, έξορμῶ μετὰ σπουδῆς. 2) προτρέχω, ὑπερτερῶ εἰς ταχύτητα.

προ-εκ-κομίζω, μέλλ. -σῶ· ἐκκομίζω (φέρω έξω) πρότερον.

προ-εκ-λέγω, μέλλ. -εκλέξω· παθ. πρκ. -εξείλεται· συλλέγω χρήματα (ἢ φόρους) ἐκ τῶν προτέρων (προκαταβολικῶς) ἢ τὰ προεξελεγμένα=φόροι συλλεγνέντες πρό τοῦ πρέποντος χρόνου (πρό τοῦ καιροῦ τῶν).

προ-εκ-πέμπω, μέλλ. -ψῶ· ἐκπέμπω πρότερον, προποστέλλω.

προ-εκ-πλέω, μέλλ. -πλευσομαι· ἐκπλέω πρότερον.

προ-εκ-πλήσσω· ἐκπλήσσω πρότερον, τόν καταπλήσσω ἐκ τῶν προτέρων, τόν κάμνω νά καταπληγῆ (νά τρομάξῃ) ἀπό πλιν.

προ-εκ-πονέω, μέλλ. -ήσω· ἐκπονῶ (έξεργάζομαι, τελειῶνῶ) πρότερον.

προ-εκ-φοβέω, μέλλ. -ήσω· ἐκφοβίζω τινά (τόν κάμνω νά φοβηθῆ καί νά φύγῃ) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-εκ-φόβησις, -εως, ἢ (προεκοφβέω)· ἢ πρότερα ἐκφόβησις, ὁ πρότερος ἐκφοβισμός.

προ-ελάσις, ἢ (προελαίνω)· ὡς καί νῦν, προελασις, τό προελαύνειν, τό νά ὀρμῆ τις πρὸς τὰ ἐμπρός (πεζὸς ἢ ἔφιππος).

προ-ελαύνω, μελλ. -ελάσω· ἐνεργ. πρκ. -εληλάκα, παθ. πρκ. -εληλάμαι· ελαύνω πρότερον (πρό ἄλλου, ἢ ελαύνω πρὸς τὰ ἐμπρός.— ἀμτέ. (κατὰ τὸ φαίνόμενον, διότι ἄνν. ἢ αἰτ. ἕππον), ὀρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός ἔφιππος, προχωρῶ ἔφιππος) μετὰ γεν., ἐλαύνω (ὀρμῶ ἔφιππος) πρό ἄλλου ἢ ἐμπροσθεν ἄλλου ἢ γεν., προχωρῶ.— παθητ., ὡς πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο (γ' ἐν. ὑπερσ.)=ἴτε ἢ νύξ ἦτο λιν προκεχωρηκυία.

προ-ελαδέν, προελαδών, ἀπρφ. καί μτχ. ἄορ. β' τοῦ προέρχομαι.

προ-ελαπίζω, μελλ. -ίω· ἐλαπίζω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-ελάνω, οὔσα, ὄν, μτχ. ἄορ. β' τοῦ προαιρέω.

προ-εμ-βάλλω· ἐμβάλλω (ρίπτω ἢ θέτω μέσα, παρεμβάλλω) πρότερον ἢ ἐπὶ ναυμαχίας, κάμνω πρῶτος τὴν δι' ἐμβόλου ἐπίθεσιν, ἐπιτίθεμαι πρῶτος.

προ-εμένω, ἐπ. ἀντὶ προεῖναι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ προίημι.

προ-έμενος, μτχ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ προίημι.

προ-εν-ἀρχομαι, μέλλ. -ξομαι, ἀποθ.· ἀρχομαι (ἀρχίζω) πρότερον (πρό ἄλλου, πρῶτος).

προ-εννεγκείν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ προσφέρω.

προ-εννεπέω (καί προέννεπω)· προκηρύσσω ἢ προαναγγέλλω τὴν πρότερον (ἢ δημοσίᾳ).

προ-εν-οικέω, μελλ. -ήσω· ἐνοικῶ (κατοικῶ) πρότερον.

προ-εν-οίκησις, ἢ (προενοικέω)· τό ἐνοικεῖν (κατοικεῖν) ἐν τινὶ τόπῳ ἀπὸ πρὶν (πρότερον).

προ-εξ-αγγέλλω, μελλ. -ελῶ· ὡς καί νῦν, προεξαγγέλλω ἐξαγγέλλω πρότερον, ἐξαγγέλλω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-εξ-άγω, μελλ. -ξω· ἐξάγω (φέρω έξω) πρότερον (ἢ πρῶτος) ἢ ὀδηγῶ έξω (προχωρῶ) πρότερον ἢ πρῶτος ἢ παθητ. ἐξέρχομαι πρῶτος.

προ-εξ-αἴσσω, ἀττ. -ᾄσσω, μελλ. -ξω· ἐκηπῶ (έξορμῶ) πρότερον, προεξορμῶ.

προ-εξ-ἄμαρτάνω· ἐξαμαρτάνω (σφάλλομαι, σφάλω) πρότερον.

προ-εξ-αν-ίσταμαι, παθητ. μετὰ ἐνεργ. ἄορ. β' ἀνέστη· πρκ. ἀνέστηκα, ὑπερσ. ἀνεστήκειν· ἐγείρομαι καί ἐξέρχομαι πρότερον (τῶν ἄλλων, πρῶτος) ἢ σηκώνομαι ἐπάνω πρὶν ἀπό... ἢ προεξανίσταμαι εἰς τοὺς βαρβάρους = «ἐξεσηκῶν» πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καί θαδίζω ἐναντίον τῶν βαρβάρων ἢ ἐν ἀγῶνι, ἐξανίσταμαι («ἐξικνῶ») πρὶν ἢ δοθῆ τό σύνδημα, «ἐξικνῶ» πολὺ πρόωρα.

προ-εξ-έδρα, ἰων. -η, ἢ· ἐξέχουσα ἔδρα, ἐπίσημος θρόνος.

προ-εξ-εἶμι (πρὸ+ἐξ+εἶμι)· ἐξέρχομαι πρότερον, ἐξορμῶ πρότερον.

προ-εξ-επίσταμαι (καί προύξ—)· μέσ. μελλ. -επιστήσομαι; παθ. ἄορ. α' προύξεπιστήθη, ἀποθ.· ἐξ-επίσταμαι (γινωρίζω πολὺ καλά) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-εξ-ερευνῶ (καί προύξ—)· ἐξερευνῶ πρότερον, ἐρευνῶ ἐπακριβῶς πρὶν ἀπό...

προ-εξ-ερευνητής, -οῦ, δ' (καί προύξ—)· ὁ προποστελλόμενος ἐρευνητής (ἀνιχνευτής, κατασκοπος).

προ-εξ-έρχομαι, ἐνεργ. ἄορ. β' -εξηλθον· πρκ. -εξεληλυθα, ἀποθ.· ἐξέρχομαι πρότερον ἢ προχωρῶ.

προ-εξ-ετάζω, μελλ. -σῶ· ὡς καί νῦν, προεξετάζω, ἐξετάζω (ἐρευνῶ) πρότερον (προηγουμένως, προκαταβολικῶς).

προ-εξ-εφ-ίεμαι (καί προύξ—), ἀποθ.· ἐντέλλομαι (διατάσσω, παραγγέλλω) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-εξ-ορμῶ, μέλλ. -ήσω· ἐξορμῶ πρότερον, ἐξορμῶ πρό τοῦ πρέποντος χρόνου (παράκαιρα).

προ-επ-αγγέλλω, μελλ. -ελῶ· προαναγγέλλω.— μέσον, προὔπισχοῦμαι.

προ-επ-αινέω, μελλ. -έσω· ἐπαινῶ ἐκ τῶν προτέρων, ἢ ἐπαινῶ τινά περισσότερο ἀπὸ ἄλλους.

προ-επ-ανα-σεῖω, μελλ. -σῶ· ὑψώνω τὴν χεῖρα (τὴν σεῖω πρὸς τὰ ἄνω) ἐναντίον τινός πρὶν ἀπὸ ἄλλου, προαιεῖω.

προ-επ-αφ-ίημι· ἐπαφίημι τί(να) κατὰ τινος πρότερον, στέλλω τί(να) κατὰ τινος προτοῦ...

προ-επεποιήτω, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ προποιεῖω.

προ-επι-βουλεύω, μελλ. -σῶ· ἐπιβουλεύω τινὶ πρότερον, τόν ἐπιβουλεύομαι πρῶτος (πρὶν ἀπ' αὐτόν, προτοῦ με ἐπιβουλεύθῃ αὐτός).

προ-επι-ξενόομαι, παθ. (πρὸ + ἐπιξενέω)· γίνομαι δεκτός ὡς ξένος (φίλος) πρότερον, φιλοξενούμαι πρῶτος.

προ-επιτάθαι, μεσ-μελλ. -επιστήσομαι, παθ. ἄορ. α' προὔπιστήθη, ἀποθ.· ἐπίταμαι (γινώσκω, ἐννοῶ) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-επι-χειρέω, μελλ. -ήσω· ἐπιχειρῶ πρῶτος ἢ ἐπιτίθεμαι πρῶτος.

προ-εργάζομαι, μελλ. -άσομαι· πρκ. προεργασμαι, ἀποθ.· ποιῶ τὴ ἐργάζομαι τὴ πρότερον ἢ εἶδ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καλλιεργῶ προηγουμένως, προκαλλιεργῶ.— ὁ πρκ. κείται καί ἐν παθητ. ἄνν., τὰ προεργασμένα=προηγούμενα κατορθώματα, προηγούμενα ἔργα ἢ ἢ προεργασμένη δόξα=δόξα ἀποκτηθεῖσα πρότερον.

προ-ερέσσω, μελλ. -έσω· διὰ κωπηλασίας ὠδῶ τό πλοῖον πρὸς τὰ ἐμπρός.

προ-ερευνῶ, μελλ. -ήσω· ἐρευνῶ ἐκ τῶν προτέρων, ἐρευνῶ πρότερον, ἐρευνῶ πρῶτος.— μέσον, οἱ προερευνώμενοι ἑκπεῖς=ὁ ἱππεὺς ὁ ἐκ τῶν προτέρων ἀνιχνεύοντες, τό ἔδαφος, οἱ ἀνιχνευταί, οἱ πρόσκοποι.

προ-ερέω, ἀττ. συνηρ. προερέω, χρησιμοποιοῦμενος ὡς μέλλων τοῦ προεῖπον (τοῦ προσαγορεύω ὄντος ἐν χρῆσει ὡς ἐνεστ.)· ἐκ τῆς ἰδίας ρίζ. ἐσηματίσθησαν ὁ πρκ. προ-εἶρηκα, παθ. προ-εἶρημαι· παθ. ἄορ. α' προερερήθη καί προερερήθη· λέγω πρότερον (ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένως).— ἢ ἐπιτάσσω (διατάσσω) ἐκ τῶν προτέρων ἢ δημοσίᾳ, προβαίνω εἰς δημοσίαν ἀνακοίνωσιν.— μτχ. παθ. πρκ. προειρημένος=διατεταγμένος ἐκ τῶν προτέρων.

προ-έρυσσα, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ ἔρομ.

προ-ερώω, μελλ. -θῶ· ἔλκω, οὔρω, πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ προερούω νῆα=καθεκκῶ πλοῖοι· (ἐκ τῆς ξηρῆς) εἰς τὴν θάλασσαν (ἢ φέρω τό πλοῖον διὰ κωπηλασίας πρὸς τὴ μέρος).

προ-έρχομαι, μελλ. -ελεύσομαι (πρβλ. πρόεμι)· ἄορ. β' προήλθον· πρκ. προεληλυθα, ἀποθ.· ἐρχομαι πρὸς (εἰς) τὰ ἐμπρός, προχωρῶ, προβαίνω ἢ μτφρ., προχωρῶ, προβάγομαι, κάμνω (έχω) προόδους: τὰ Περωῶν πρήγματα εἰς τοῦτο προελθόντα = τὰ πράγματα τῶν Περωῶν προχωρήσαντα (προαχθέντα, προοδεύσαντα) εἰς τοιοῦτον σημεῖον (τ. ἐ. ἢ δύναμις τῶν Περωῶν τοσοῦτον αὐξηθεῖσα) ἢ προεληλυθῶς ἡλικία=προσθεδκῶς τὴν ἡλικίαν (προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν, παρσμένης ἡλικίας, ἡλικιωμένος), λατ. provectus aetate. 2) ὑπάγω πρότερον, ἢ πρῶτος, προπορεύομαι.

πρό-εξ, προ-έτω, προστ. ἄορ. β' τοῦ προίημι.

προ-έθαι, ἀπρφ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ προίημι.

προ-εστίετε ἢ **προ-εστίετε**, ἰων. ἀντι **προεστί-κατε**, β' πληθ. πρκ. τοῦ **προεστίμι**.

προ-εστώς, συγκεκ. ἐκ τοῦ **προεστηκώς**, μτχ. πρκ. τοῦ **προεστίμι**.

προ-έσχω, ἀόρ. β' τοῦ **προέχω**.

προ-ετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **προίημι**· πρέπει νά ἀπορρίπτη τις (νά ἐγκαταλείψῃ) τις).

προ-ετίκός, ἡ. ὄν (**προίημι**)· ὁ ρέπων εἰς τὸ νά ἀπορρίπτη (ἐνά τὰ πετῆς), δαπανηρός, σπάταλος, δωστος || ὁ ἀφθόνως δαπανῶν, ἐλευθερίως.

προ-ετοιμάζω, μέλλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, εἰτοιμάζω ἐκ τῶν προτέρων.— μέσον, εἰτοιμάζω πρὸς ἴδιαν μου χρῆσιν (πρὸς χάριν μου).

προ-εὐ-αγγελίζομαι, ἀποθ.· εὐαγγελίζομαι (φέρω καλὰς ἀγγελίας) ἐκ τῶν προτέρων || εἰδ., κηρύσσω τὸ εὐαγγέλιον ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρὸ τῆς κανονικῆς ὥρας).

προ-εὐ-λάθεομαι, μέσ. μέλλ. -ήσομαι· παθ. ἀόρ. α' -εὐλαβήθη, ἀποθ.· προσέχω (λαμβάνω προφυλακτικά μέτρα, γίνομαι προσεκτικός) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-εφθάσα, ἀόρ. α' τοῦ **προφθάνω**.

προ-έχω (καὶ **προῦχω**)· μέλλ. **προέξω**· ἀόρ. β' **προέσχω**· μέσ. ἀόρ. β' **προεσχόμεν** (καὶ **προεσχόμεν**)· κρατῶ ἐμπροσθεν (ὡσεὶ διὰ νά προασπίσω, νά προφυλάξω).— μέσ. **προέχομαι** (καὶ **προῦχομαι**), πρτ. **προεσχόμεν**· κρατῶ τι(να) πρὸ ἑμαυτοῦ (ἐμπροσθέν μου) || μτφρ., προβάλλω (μεταχειρίζομαι) ὡς πρόφασιν (ὡς πρόσχημα). 2) προτείνω, προσφέρω. 3) μτφρ., ἔχω τι πρὸ ἄλλου. τ. ἔ. τὸ ὑπολογίζω ὡς ἀνώτερον ἄλλου, τὸ προτιμῶ. 4) κατέχω τι πρότερον (ἢ πρῶτος) || εἶεν τὸ γνωρίζω πρότερον, τὸ πληροφοροῦμαι πρῶτος.— || ἀμτβ., εἶμαι πρὸ (ἄλλου), προηγούμε (τοπικῶς ἢ χρονικῶς), ἐξέχω, προεξέχω, ὑπερέχω || εἶμαι ὁ πρῶτος, προηγούμε· **ἡμέρας ὀδὸν προέχω** **εὐνός** = προηγούμε ἀπὸ ἄλλων τινά κατὰ μῖα ἡμέρας δρόμον. 2) ἐπὶ κοινωνικῆς τάξεως (θέσεως), εἶμαι ὁ προῦχων, ὁ ἀρχηγός (μετὰ γεν.) || γενικῶς, εἶμαι ἐκ τῶν ἐξεχόντων, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπέρροχος, διακεκριμένος· **οἱ προῦχοντες** = οἱ σημαίνοντες, οἱ ἀρχηγοί. 3) ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. 4) ἀπρόσ., **οὐτε προέχει** = οὐδόλως ἰσχύει, εἰς οὐδὲν ὤφρατε.

προ-εὐράκα, πρκ. τοῦ **προεράω** (βλ. λ.).

προ-ηγεμών, -όνος, ὁ (**προηγέομαι**)· ὁ προπορευόμενος ὡς ὁδηγός, ὁ **ηγεμών τῆς ὁδοῦ**.

προ-ηγέομαι, μέλλ. -ήσομαι, ἀποθ.· προπορευομαι (πορευομαι πρῶτος) καὶ δεικνύω τὴν ὁδὸν || γεν., ὡς καὶ νῦν, προηγούμε, ὁδηγῶ || εἶμαι ὁ ἀρχηγός, εἶμαι ὁ ἡγέτης.

προ-ηγητήρ, -ῆρος, ὁ, καὶ **προ-ηγητής**, -οῦ, ὁ (**προηγέομαι**)· ὁ προπορευόμενος διὰ νά δείξῃ τὴν ὁδόν.

προ-ηγυρέω, μέλλ. -ήσω (**προηγυρός**)· ἀγορεύω ὑπὲρ ἄλλων, εἶμαι συνήγορος, συνηγορῶ, ὑπερασπίζω τινά ἐν δικαστηρίῳ.

προ-ήγορος, ὁ (**πρόδ+ἀγορεύω**)· ὁ ἀγορεύων ὑπὲρ ἄλλων, συνήγορος, ὑπερασπιστής.

προ-ήκης, ἐς (**πρόδ+ἄκη**)· ὁ κατὰ τὸ ἐμπροσθεν μέρος ἠκουσμένος, μυτερός, στυβλερός.

προ-ήκω, μέλλ. -ξω· ἔχω ἐλθεῖ (ἐρχομαι) πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔχω φθάσει εἰς τὰ ἐμπροσθεν || ἔχω προχωρήσει, εἶμαι πρῶτος.— || προεξέχω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ.

προ-ἦχα, πρκ. τοῦ **προάγω**.

προ-θάλλης, ἐς (**πρόδ+θαλεῖν** τοῦ **θάλλω**)· ὁ δάλλων (αὐξάνομενος, ἀναπτυσσόμενος) πρῶτως (πρὸ τῆς ὥρας, πρῶτως), ὁ πρόωρος, διωρός, ἀνώριμος.

προ-θείς, εἶσα, ἐν, μτχ. ἀόρ. β' τοῦ **προτίθημι**.

προ-θέλυμνος, ὄν (**πρόδ+θέλυμον**)· ὡς τὸ **πρόδροιζος** (βλ. λ.), ὁ ἐκ θεμελίων, ἀπὸ τῆς ρίζης (καύριζος)· **προθέλυμνος ἔλκετο χαίτας** = εἵλατε τὰς τρίχας ἐκ τῶν ριζῶν (ἀπέσπεα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του σύρριζος) || **προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρα** = ἐξερρίζωσε τὰ δένδρα καὶ τὰ ἔρριψε χαμαὶ (τὰ ξάπλωσε μ' ὄλεσε τὸν τις ρίζες) || ἄλλ' ὁμοίως **σάκος σάκει προθέλυμνφ φράξαντες** = ἀποτελέσαντες πυκνὸν φράγμα δίκην τείχους διὰ τῆς προσ-

καλλήσεως τῆς μῖδος ἀσπίδος ἐπὶ τῆς ἄλλης.— Διότι **θέλυμνα** εἶναι (κατὰ τινας) τὰ στρώματα τῶν δερμάτων ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ ἀσπίς, καὶ ἐπομένως **προθέλυμνος** σημαίνει τρόπον τινά τὸν ἐξ ἀλεπαλλήλων στρωμάτων ἀποτελούμενον.

πρό-θεσις, -εως, ἡ (**προτίθημι**)· τὸ προτιθεῖναι (τὸ θέτειν τι ἐμπροσθεν) || ἐπὶ νεκρῶν, ἡ δημοσία ἐκδρασίς νεκροῦ || **οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως** (ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ, γλώσσῃ) = οἱ ἄρτοι οἱ τιθέμενοι ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων.— || ὡς καὶ νῦν, πρόθεσις, σκοπός, ὑπολογισμός, σχέδιον.

πρό-θέσιμος, α, ὄν (**πρόδ + θεσιμός**)· ὁ ἐκ τῶν προτέρων τεθειμένος, ὁ προκαθορισμένος || τὸ θηλ. ὡς οὐα ἡ **προθέσιμία** (ἐνν. **ἡμέρα**) ἐν τῷ ἀττ. δικαίῳ **ἐκαλεῖτο ἡμέρα** ἐκ τῶν προτέρων ὀριζομένη, ἢ καὶ ὠρισμένη χρονικῆ περιόδου, ἐντός τῆς ὁποίας ἔπρεπε νά λάθουν χώραν ὠρισμένοι δικανικαὶ καὶ δικαστηριακαὶ διατυπώσεις ἢ διαδικασίαι.

πρό-θεσιζω, μέλλ. -ίσω· προλέγω, προφητεύω, προαγγέλλω.

πρό-θέω (Α), ἰων. πρτ. **προθέεσκον**· μέλλ. -θέσομαι· τρέχω ἐμπρός, προτρέχω. 2) τρέχω πρὸς τὰ ἐμπρός.— || μετ' αἰτ., ὑπερβαίνω εἰς τὸν δρόμον, «ξεπερνῶ», ὑπερτερῶ.

πρό-θέω (Β), ἀρχαῖος ριζ. τύπος τοῦ **προτίθημι**· θέτω ἐμπρός ὡς θέσις, προὑποθέτω || ἐπιτρέπω. ἢ καὶ παρορμῶ || **τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὄνειδα μυθήσασθαι** ; = δι' αὐτὸ (λοιπὸν) τοῦ ἐπιτρέποντος (ἢ τὸν παρορμῶσι) νά λέγῃ ὄνειδιστικούς λόγους ;

πρό-θνήσκω, μέλλ. -θνήσομαι· ἀποδνήσκω πρότερον.— || ἀποδνήσκω ὑπὲρ τινος.

πρό-θρῶν, μτχ. ἀόρ. β' τοῦ **προθρῶσκω**.

πρό-θρῦλέω, μέλλ. -ήσω· θρυλῶ (φλυαρῶ, διασημίζω) προηγούμενως.

πρό-θρῶσκω, μέλλ. -θροῦμαι· ἀόρ. β' **προῦθρορον**, ἀπρφ. **προθρορεῖν**, μτχ. **προθρῶν**· ὀρμῶ (ἐξορμῶ), πηδῶ (ἀναπηδῶ, «ξεπετιοῦμαι»), πρὸς τὰ ἐμπρός.

πρό-θύελλα, ἡ· θύελλα προάγγελος ἄλλης θύελλης.

πρό-θύμα, -ατος, τὸ (**προθύω**)· προκαταρκτικῆ (προοιμακῆ) θυσία προσφερομένη πρὸ τῆς κυρίας θυσίας, προκαταργμα θυσίας, προθυσία, τὰ πρὸ τῆς θυσίας προσφερόμενα (θυσιόματα ἢ πλοκοῦντες).

πρό-θυμέομαι, ἀττ. πρτ. **προῦθυμούμην**· μέσ. μέλλ. **προθυμήσομαι**, καὶ παθ. **προθυμηθήσομαι**· ἀόρ. α' **προῦθυμήθη**· ἀπεθ. (**πρόθυμος**)· εἶμαι πρόθυμος, εἶμαι ἔτοιμος, νά πράξω τι || μετ' αἰτ., διακαῶς ἐπιθυμῶ τι(να), ποθῶ τι(να) || ἀπολ., εἶμαι πρόθυμος, φαίνομαι πρόθυμος.

πρό-θυμητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **προθυμέομαι**· **δεῖ τινα προθυμῆσθαι** = πρέπει νά φανῇ τις πρόθυμος.

πρό-θύμια, ἰων. -ίη, ἡ (**πρόθυμος**)· ὡς καὶ νῦν, προθυμία, ζήλος, ὄρεξις || **πάση προθυμίᾳ** = μετὰ πάσης προθυμίας.— || καλὴ θέλησις, καλὴ διαθέσις.

πρό-θύμος, ὄν (**πρόδ+θυμός**)· ὡς καὶ νῦν, πρόθυμος, πλήρης προθυμίας, θέλων, ἔτοιμος νά πράξῃ τι || μετὰ γεν. πραγμ. πρόθυμος διὰ τι.— || ὁ διαπνεόμενος ἀπὸ καλὰς διαθέσεις ὑπὲρ τινος, ὁ ἐπιθυμῶν τὸ καλὸν τινος || πιστός, ἀφωσιωμένος.— || ἀπὲρρ. **προθύμως** = μετὰ προθυμίας, δραστηρίως || συγχερι. **προθυμότερον** (= μετὰ μεγαλύτερας προθυμίας, ὡς καὶ νῦν προθυμότερον) || ὑπερθ. **προθυμότερα** (ὡς καὶ νῦν).

πρό-θύραιος, (α), ὄν (**πρόδ + θύρα**)· ὁ πρὸ τῆς θύρας, ὁ εἰς τὰ πρόθυρα (εὐρισκόμενος) || **τὰ προθύραια** = **πρόθυρα**, τὰ = ὁ πρὸ τῆς θύρας χώρος.

πρό-θύρον, τὸ (**πρόδ+θύρα**)· ἡ ἐμπροσθία θύρα, ἡ θύρα τῆς αὐλῆς (αὐλόθυρα, ἐξώπορτα). 2) ὁ πρὸ τῆς θύρας ὑπόστεγος χώρος, εἶδος προστώπου, λατ. vestibulum.

πρό-θύω· θύω (θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν) πρότερος ἢ πρῶτος.— || προσφέρω θυσίαν ὑπὲρ τινος (ἐν ὀνοματί τινος, διὰ λογαριασμοῦ του).

πρό-θύμαι, ὁποτ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **προτίθημι**.

προΐ, ἐπίρρ. (**πρόδ**) = **στρώει** (βλ. λ.).

προ-ιάλλω· προπέμπω, προεξαποστέλλω || αποστέλλω.

προ-ιάπτω, μέλλ. -ψω· *ἀόρ. α' προϊάψα*· στέλλω έμπρός || στέλλω τινά πρότερον (πρό τής ώρας του) εις τόν Ἄδην.

προ-ιδών, οὔσα, *όν*, μτχ. τοῦ *ἀόρ. β' προείδον*. **προ-είν**, *εις, ει*, *ίων*. καί *ἀττ. πρτ. τοῦ προϊήμι* (βλ. λ.).

προ-είεις, *είσα, έν*, μτχ. έν. τοῦ *προϊήμι* (βλ. λ.). **προ-ίζω**· βάλλω τινά νά καθίση έμπρός, τόν τοποθετώ έμπρός.— μέσον, *κάδημαι* έμπρός, λαμβάνω τήν πρώτην έδραν (τήν πρωτοκαθεδρίαν), προεδρεύω.

προ-ίημι, γ' έν. *προίει*, καί *εὐκτ. προίτοι* (ώσει εἴς ένεστο. *προίτω*)· *ἀττ. πρτ. προίειν, εις, ει*· μέλλ. *προήσω*· *ἀόρ. α' προήκα*, έπ. *προήκα*· γ' πληθ. *ἀόρ. β' πρόβρασαν*, *προστ. πρόβας, προέτω*, *ἀπφρ. προέμεν*, *έπ. ἀντί προείναι*.— μέσον, *ἀόρ. β' προικήμην*· *εὐκτ. ἀόρ. β' προείμην* ή *προοίμην*.— παθητ., *πρκ. προείμαι*· *ἄπερο. προείμην*· στέλλω πρότερον, προαποστέλλω || στέλλω πρός τά έμπρός, προπέμπω || γεν., αποπέμπω, άπολύω, τινά, τόν άφίνω νά άπέλδη || *ώσ. άποστέλλω* πρός τινά. 2) άφίνω νά πέση, άφίνω νά όλισθη (νά γλιστήρη) || *έπος προήκει*=*αἰφίηκε* νά τοῦ πέση λόγος («πέταξ' ένα λόγο») || *συχνά καί μετ' ἀπφρ. : αἰετώ προήκει πέτεσθαι* = *έστειλε τούς άετούς του νά πετάξουν || προήκεν οὐρον άήναι*=*έστειλε νά πνεύση οὐριος άνεμος*. 3) *ρίπτω* έμπρός, *άπορρίπτω* || *έπί* έλημάτων *όπλων*, *ρίπτω*, *έξασκοντίζω*, *έκασφενδονίζω*. 4) *παραδίδω* || *ώσ. άφροισύμαι*, *άφροισύνω* έμαυτόν εις τι, *άσκούμαι* *έξ* τι.— || μέσον, *στέλλω* τι μακράν από έμέ, *παραίτουμαι* από αυτό, *τό παραδίδω* || *παραδίδω* εις τόν *έχθρόν*, *παραδίδω* || *ώσ. έγκαταλείπω* τι, *τό παραίτω*, «*τό* *ρίπτω* εις τήν *θάλασσαν*», «*τό* *πετώ*». 2) *έπί* *πραγματών*, *δίδω* *άφθονα*, *είμαι* *δαψιλής* («*κουβαρντάς*») || *έν* *κακῇ ένν. σπαταλώ*, *κατασπαταλώ*, *διασπαδίζω* || *λόγους προϊήμι*=*πέτω* («*έξεφουρνίζω*») *λόγια* || *ώσ. άφίνω* νά *έκφυγή*, νά *έξολισθήσθ*. 3) *παραδίδω* τι εις τινά, τοῦ *τό έμπιστεύομαι*. 4) *ώδω* πρός τά *έμπρός*, *έξωδω*, *έκθιάζω*. 5) *έπιτρέπω* εις τινά νά *πράξη* τι.— || *παθητ.*, *ρίπτομαι* μακράν, *άπορρίπτομαι*, «*πετίεμαι*» || *παραμελοῦμαι*, *πεφρονοῦμαι*.

προίητι, *δωρ. ἀντί προίησι*, γ' έν. τοῦ *προϊήμι*. **προίκα**, *έπιρρ. (κυρ. αἰτ. τοῦ προϊξ)*· *δωρεάν*, «*χάρισμα*», *λατ. gratis*.

προίκτης, -ου, *ό* (*προίξ, προϊσομαι*)· *ό* *ζητῶν* νά λάβη τι *δωρεάν*, *ό* *ζητῶν έλεημοσύνην*, *ό* *έποιτῶν*, *ό* *έποιήτης*.

προίξ, *ή*, *γεν. προϊκός*, *δοτ. προϊκή*, *αιτ. προϊκα*, *ίων. αἰτ. προίκα (προίσομαι)*· *δῶρον*, *δωρεά* || *προικός γένυμαι*=*άπολύω* *δῶρον*, «*τό* *γένυμαι*».— *έντεθεν*, *ή* *γεν. προϊκός* *ένίστε* *ώσ* *έπιρρ.*, *δωρεάν*, «*χάρισμα*», *άμισθί*, *άνευ άνταποδόσεως*, *λατ. gratis* || *ώσ. άτιμωρητί* || *έπιρρ. δ'* *ώσ. μετά τῶν αὐτῶν σημασ.* *κείται* καί *ή* *αιτ. προϊκα*.— || *μεθ'* *Όμ.* *τό* *κατά τούς γάμους* *διδόμενον μερίδιον*, *ώσ* *καί* *νῦν προϊξ*, «*προίκα*», *λατ. dos*.

Έτυμ. : προϊξ· προϊσομαι· προϊκτης (<*πρό*+*τριξ*, *σιq-* (τείνω τήν χείρα))· *βλ. καί* *έν* *ΐκω, ίκέτης*.

ΠΡΟΨΙΣΟΜΑΙ· μέλλ. *προίξομαι*, *ἀττ. προίξομαι*, *άποθ.* *ζητῶ* *δῶρον*, *έποιτῶ*.

προ-ίστημι, μέλλ. *προστήσω*· *ἀόρ. α' προύστησα*, *ἀπφρ. προστήσαι*, *μτχ. προστήσας*· *ἀόρ. β' προύστην*, *ἀπφρ. προστήναι*, *μτχ. προστάς*· *παθ. ἀόρ. α' προσεστάθην* *καί* *προύστάθην*, *μτχ. προσταθείς*· *πρκ. προόστηκα*, *ίων. β' πληθ. προσεστάτε*, *μτχ. προσεστηκώς*, *ίων. προσεστώς ή προσεστώς*· || *ώσ* *μεταβατ. ένεργείας*, *έν* *τῇ ένεστ.*, *παρατ.*, μέλλ., *καί* *ἀόρ. α'*, *ΐστημί* *τι* (*τό* *στήνω*, *τό* *τοποθετώ*) *έμπροσθεν*. 2) *τιν* *αὐτήν* *περίπου* *σημασ.* *έχει* *καί* *ώσ* *μέσον προϊσταμαι*, *ἀόρ. α' προσεσταίμην*· *τοποθετώ* *τι(να)* *ένώπιόν* *μου*, *τό(ν)* *στήνω* *έμπροσθέν* (*μου*). 3) *βάλλω* *τιν*ά *έμπροσθέν* *μου*, *ήτοι* *τόν* *έκλέγω* *ώσ* *άρχηγόν* *μου*. 4) *ώσ* *μέσ.* *ώσ.*, *δέτω* *πρό* *τῶν* *όφθαλμών* *μου* (*ὑπ'* *όψιν* *μου*), *προβάλλω* || *προβάλλω* *ώσ*

δικαιολογίαν (*ώσ* *πρόσχημα*).— || *ώσ* *άμτβ.*, *έν* *τῇ* *παθητ.*, *μετά ένεργ. ἀόρ. β'*, *πρκ. καί* *ἄπερο.* *ΐσταμαι* *έμπροσθέν* *τινος* (*ένώπιόν* *τινος*, *κατέναντί* *του*), *προσέρχομαι*, *έμφανίζομαι*, *παρουσιάζομαι* || *ΐσταμαι* *πλησίον*. 2) *μετ'* *αἰτ. προσ. πλησιάζω*. 3) *μετά* *γεν.*, *είμαι* *τεθειμένος* *ὑπεράνω* *τινός* (*ώσ* *έπί* *κεφαλῆς*), *είμαι* *ό* *άρχηγός* || *προστήναι φόνου*=*νά* *γίνω* *ό* *αὐτουργός* *τοῦ* *φόνου* || *οἱ προσεστώτες*, *ίων. προσεστώτες*=*οἱ* *άρχηγοί*, *οἱ* *πρώτοι*, *οἱ* *πρωιστάμενοι*.— *θθεν*, *δικαιώ*, *διευδύνω*, *κυβερνώ*, *τακτοποιώ*, *κανονίζω*.— 4) *ΐσταμαι* *έμπροσθέν* *τινος*, *ώστε* *νά* *τόν* *προφυλάσσω* || *προφυλάσσω*, *προασπίζω*, *προστατεύω*, *ὑποστηρίζω*, *φουρωῶ*.

προ-ίσχω· = *προέχω* (βλ. λ.), *κρατώ* *τι* *έμπρός* («*έμπροστά* *μου*»), *τό* *έχω* *προτεταμένον*, *προτείνω*, *τό* *έκδέτω* *ένώπιόν* *μου* (*πρός* *θέαν*).— || μέσον, *προίσχομαι*, *κρατώ* *τι* *έμπροσθέν* *μου*, *τό* *βάλλω* (*τοποθετώ*) *έμπρός* *μου*, *τό* *ξεδιπλώνω*, *τό* *άπλώνω*. 2) *προτείνω*, *προσφέρω*. 3) *μτφρ.*, *προβάλλω* *ώσ* *δικαιολογίαν*, *ίσχυρίζομαι*, *προβάλλω* *ώσ* *πρόφασιν*, *προφασίζομαι*.

προ-ίών, -ιούσα, -ιόν, μτχ. τοῦ *πρόειμι* (*είμι*). **προ-ίωξις**, *ή* (*πρό*+ *Ιώκω*= *διώκω*)· *καταδίωξις* *πρός* *τά* *έμπρός*, *άντιθ.* *τῇ* *παλιώξις* (βλ. λ.).

πρόκά *ή* **πρόκατε**, *ίων. έπιρρ. (πρόδ)*· *εὐθύς*, *παράχημα*, *αἰφνιδίως*.

Έτυμ. : κυρ. είναι *όνομ. πληθ. έπιθ. τινός* **προκοος*, *ιαπ.* **pro-qo-* (*ό* *κατευθυνόμενος* *πρός* *τά* *πρόσω*), *πρδλ. λατ. reciprocos* (*κυρ.*=*ό* *κατευθυνόμενος* *πρός* *τά* *όπως* *καί* *πρός* *τά* *έμπρός*) (<**re-co-*+**pro-co-*), *proceres*, *παλ.-όλαυ. proki*, *παλ.-ρωσασ. προξί* (*ό* *άπομένων*, *διαμένων*).

προ-καθ-εύδω, μέλλ. -*καθευδήσω*· *καθευδῶ* (*κοιμῶμαι*) *πρότερον* *ή* *πρώτος*.— || *κοιμῶμαι* *έμπροσθέν* *τινος*.

προ-κάθ-ημαι, *ίων. προ-κάτημαι*, *κυρ. πρκ. τοῦ προκαθέζομαι* (βλ. λ.)· *κάδημαι* *πρό* *τινος*, *ή* *κεῖμαι* *έμπροσθέν* *τινος* || (*οἱ* *Θεσσαλοί*) *τοσοῦτον* *πρό* *τῆς* *άλλης*· *Έλλάδος προκαθέημενοι* = *κατοικοῦντες* *τόσον* *μακράν* *πρό* *τῆς* *άλλης*· *Έλλάδος*· *κάδημαι* (*κεῖμαι*) *έμπροσθέν* *τινος* *ώστε* *νά* *τόν* *ὑπερασπίζω*, *έντεθεν* *δέ* *καθόλου* *ὑπερασπίζω*, *προστατεύω*, *προφυλάσσω*.

προ-καθ-ίζω, *ίων. προκατίζω*, μέλλ. -*ίσω*· *ώσ. μέσ. προκαθίζομαι*· *κάδημαι* *πρό* *τινος* *ή* *έμπροσθέν* *τινος* || *έγκαθίσταμαι* *έμπρός*.— || *κάδημαι* *δημοσίω*, *κάδημαι* *έπισημῶς*.

προ-καθ-ίημι, μέλλ. -*καθήσω*· *καθήμι* *τι* (*βηλ. τό* *ρίπτω* *κάτω*, *τό* *καταβυδίζω*, *τό* *καταθιβάζω*) *έκ* *τῶν* *πρωτέρων* || *μτφρ.*, *έμπλέκω*, «*μερδεύω*».— || *προαποστέλλω* *τινά*.

προ-καθ-ίστημι, μέλλ. -*καταστήσω*· *τοποθετώ* *τι(να)* *πρότερον* *ή* *έμπροσθέν* *τινος* || *μέσον*, *τοποθετώ* *έμπροσθέν* *μου*.— || *έν* *τῇ* *παθητ.*· *καί* *έν* *τοῖς* *άμτβ.* *ένεργ. χρ. (ήτοι* *ἀόρ. β'* *-κατέστην*, *πρκ. -καθέστηκα*, *καί* *ἄπερο. -καθεστήκειν*)· *τοποθετοῦμαι* *πρότερον* || *καθορίζομαι* *έκ* *τῶν* *πρωτέρων*.

προ-καθ-οράω, μέλλ. -*κατόψομαι*· *κατοπεύω* (*έπιδερῶ*, *έρευνῶ*, *έξετάζω*) *έκ* *τῶν* *πρωτέρων*.

προ-καίω, μέλλ. -*καύσω*· *καίω* *πρότερον* (*άπό* *πρῖν*).

προ-κάκο-πάθεω, -*ήσω*· *κακοπαθῶ* *πρότερον*. **πρό-κάκος**, *ον*· *ό* *καθ'* *ὑπερβολήν* *κακός*, *ό* *πολύ* *κακός*.

προ-κάλέω, μέλλ. -*έσω*· *καλώ* *τι(να)* *νά* *έλδη* *έμπρός* (*νά* *έξέλδη*, *νά* *προβάλλη*), *τόν* *κάννω* *νά* *έξέλδη*, *τόν* *προσκαλῶ*, *τόν* *φωνάζω*.— μέσον, *προκαλώ* *τινα* (*τόν* *καλώ* *νά* *έλδη* *έξω*, *πρός* *με*) || *τόν* *προκαλώ* *εις* *μάχην*, *γεν.* *τόν* *προκαλώ*, *λατ. provoco*. 2) *προσκαλώ* *έκ* *τῶν* *πρωτέρων*.— || *μετ'* *αἰτ. πράξιμ.*, *προτείνω*, *προσφέρω*.— || *προκαλώ* *τι(να)* *νά* *έμφανισθῆ*, *έξεργείω*, *άφηνίζω*.

προ-κάλιζομαι, *άποθ.*, *μόνον* *κατ'* *ένεστ. καί* *παρατ. έν* *χρήσει*=*προκαλέομαι* (βλ. λ.), *προκαλώ* *εις* *άγώνα*, *πρκαλώ*.

προ-κάλινδέω· *κάννω* *τι* *νά* *κυλίω* *πρός* *τά* *έμπρός*, *ή* *νά* *κυλίω* *έμπροσθέν* *μου* (*πρό* *τῶν* *ποδῶν*

μου).— Παθητ., κυλλομαι πρό τῶν ποδῶν τινος, πίπτω πρηγής πρό τῶν ποδῶν τινος.

προ-κάλυμμα, τὸ (*προκαλύπτω*)· πᾶν τὸ κρεμᾶμενον ἔμπροσθεν τινος διὰ τὸ καλύψῃ ἢ ὡς καὶ νῦν, προκάλυμμα, παραπέτασμα, περικάλυμμα, σκέπασμα ἢ *μτφρ.*, πρόσχημα, πρόφασις, ὑπεκφυγή.

προ-κάλυπτο, μελλ. *-ψω*· κρεμᾶ ἔμπροσθεν τινος ὡς κάλυμμα.— μέσον, θάλλω τι ἐπάνω μου ὡς κάλυμμα (διὰ τὸ καλύψω, τὸ προφυλάξω, ἔμαυτον) ἢ ἐπὶ γυναικός, *οὐ προκαλυπτομένη* [τι] *παρηίδος* = μὴ τοποθετούσα κάλυμμα τὴν ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου τῆς.— ἢ ὡς καὶ νῦν, καλύπτο, περικαλύπτο.

προ-κάμω, μελλ. *-κᾶμομαι*· ἄορ. *ῥ'* *προῦκαμον*· *πρὸ -μέμμηνα*· ἐργάζομαι ἢ κοπιᾶζω πρότερον.— ἢ ἐργάζομαι δι' ἄλλον, κοπιᾶζω ὑπὲρ ἄλλου.— ἢ κουράζομαι πολύ, ἐξαντλοῦμαι πολύ σύντομα, ἀποδειλιῶ.— **IV** ἔχω πρότερον ἀσθενεῖαν ἢ στενοχωροῦμαι (θλιβομαι) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κάμω, *οὔσα*, *όν*, *μτχ.* ἄορ. *ῥ'* τοῦ *προκάμω*.
προ-κάρηνος, *ον* (*πρὸ+κάρηνον*)· μέ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθ (ὡς τὸ *πρηγής*), «κατακέφαλα, ὀρθοκέφαλα».

προκάς, *-ἄδος*, *ή'*· *-πρόξ* (βλ. λ.), *ή'* *εἰδος* δορκάδος [δι' ἄτου. βλ. *πρόξ*].

προ-κατ-αγγέλλω· ἀναγγέλλω ἢ διακηρύσσω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κατ-ἀγέτις, *-ιδος*, *ή'*, ἰων. τύπος ἀντὶ *προκαθηγέτις*, (*πρὸ + καθηγέομαι*)· γυνὴ προπορευομένη, γυνὴ ἀρχηγός (ηγέτις).

προ-κατα-γινώσκω, ἰων. καὶ *μτγν.* *-γινώσκω*· μελλ. *-γνώσσομαι*· *πρ.* *-έγνωκα*· ψηφίζω ἐναντίον τινός προκαταβολικῶς, καταδικάζω τινὰ (τὸν κηρύσσων ἔνοχον) συμφώνως πρὸς ἀπάφασιν εἰλημηγῶν ἐκ τῶν προτέρων ἢ προδικάζω προτοῦ ἀκούσων τὴν κατηγορίαν ἢ τὴν ἀπολογίαν ἢ *προκαταγιγνώσκω φόνον τινός*· ἐκδίδω ἐκ τῶν προτέρων ἐτυμηγορίαν ἐναντίον τινός ὡς φονέως (τὸν καταδικάζω προκαταβολικῶς ὡς φονέα) ἢ ὡς μετ' ἀπρφ., καταδικάζω (κατακρίνω) τινὰ ἐκ τῶν προτέρων (λέγων) ὅτι...

προ-κατ-άγω, μελλ. *-ξω*· φέρω τι(νά) κάτω (συν. εἰς τὸν λιμένα) προτοῦ, τὸ(ν) ἐπαναφέρω.— ἢ μέσον, κατέρχομαι (εἰσπλέω) προτοῦ.

προ-κατα-δέω, μελλ. *-θεύσομαι*· τρέχω πρὸς τὰ κάτω πρότερον.

προ-κατα-καίω, μελλ. *-καύσω*· κατακαίω πρότερον ἢ ἐπὶ χώρας, ἐρημώνω διὰ πυρός τὰ πάντα πρό τινος.

προ-κατά-κείμαι, *παθ.*· κατάκειμαι (εἶμαι ἀνακειλιμένος) πρὸ ἄλλου τινός ἢ ἐνώπιόν τινος.

προ-κατα-κλίνω· κατακλίνω τινὰ (τὸν θάλλω τὰ καθίσω) πρὸ τῶν ἄλλων (ἢ εἰς τὴν πρώτην ἢ εἰς τὴν τιμητικώτεραν θέσιν τῆς τροπέης).

προ-κατα-λαμβάνω, μελλ. *-λήψομαι*· καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων, ἢ καταλαμβάνω (γίνομαι κάτοχος τινος) πρὶν ἀπὸ ἄλλους ἢ *μτφρ.*, προλαμβάνω, μεταιώνω, ἔμποδιζω.

προ-κατα-λέγω· περιγράφω (λεπτομερῶς) προηγουμένως (ἐκ τῶν προτέρων), ἐκδέτω λεπτομερῶς πρὸ ἄλλου (ἢ πρώτος).

προ-κατα-λύω· καταλύω (καταργῶ) ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρό τινος).— μέσον, ἐξομαλύνω (διευθετῶ) ἐκ τῶν προτέρων ἢ *προκαλύωμαι τὴν ἐχθραν* = παύω τὴν ἀμοιβαίαν ἐχθραν πρότερον.

προ-κατ-άρχω, (*καὶ* συν. μέσ. *-ομαι*)· ἀρχίζω πρώτος, προεξάρχω ἢ ἀρχίζω πρῶτα τὴν πρὸ τῶν ἄλλων ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ ὡς ἰσχυρὸς ὁρος (ἐπὶ τῶν θυσιαίων), προσφέρω τὴν πρώτην (ἢ τὴν καλλίστην) μερίδα τοῦ θύματος.

προ-κατα-σκευάζω· παρασκευάζω ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω.

προ-κατα-φεύγω· καταφεύγω εἰς τινὰ τόπον πρότερον, διαφεύγω εἰς τὴν μέρος (πρὸς ἀσφάλειαν) προηγουμένως.

προ-κατα-χράομαι, ἀποθ.· καταναλίσκω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κατ-εσθίω, μελλ. *-έδομαι*· κατεσθίω (κατατρώγω) πρότερον.

προ-κατ-έχω, ἄορ. *ῥ'* *-κατέσχο*· ἀποκτῶ τὴν κατ-οχὴν τινος (τὸ καταλαμβάνω) ἐκ τῶν προτέρων, τὸ προκαταλαμβάνω.— μέσον, προκαταλαμβάνω τὴν δι' ἑμαυτὸν (πρὸς ὠφέλειαν μου).

προ-κατ-ηγورέω· κατηγορῶ ἐκ τῶν προτέρων (προκαταβολικῶς).

προ-κατ-ηγόρια, *ή'* (*προκατηγορέω*)· ἢ πρότερα κατηγορία.

προ-κατ-ῆμαι, ἰων. ἀντὶ *προκάθημαι* (βλ. λ.).

προ-κατ-ίζω, ἰων. ἀντὶ *πρωιαθίζω* (βλ. λ.).

προ-κατ-όψομαι, μελλ. τοῦ *προκαθοράω*.

πρό-κειμαι, *πρτ.* *προῦκειμαι*, ἰων. ἀπρφ. *προέσθαι*· μελλ. *-κείσομαι*· ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ *προτίθημι*· εἶμαι τοποθετημένος ἔμπροσθεν τινος, κείμαι ἐνώπιόν τινος ἢ προκείμενος, προεξέχω.— ἢ εἶμαι τοποθετημένος (κείμαι) ἔμπροσθεν τινος (ἐνώπιόν τινος) ἢ *μτφρ.* προκείμενος, προβάλλομαι, εἰς τινὰ, συζητοῦμαι ἢ *πρόκειται περὶ σωτηρίας* = ὡς καὶ νῦν, πρόκειται (βλ. λ. τὸ ζήτημα εἶναι) περὶ σωτηρίας ἢ *ἄεθλος προκείμενος* = προταβεῖς ἀγών, προταβὲν ἔργον ἢ *τὸ προκείμενον πᾶγμα* = τὸ περὶ οὗ πρόκειται ζήτημα, ἢ περὶ ἧς πρόκειται ὑπόθεσις, τὸ συζητούμενον θέμα.— ἢ κείμαι ἐνώπιόν τινος, κείμαι ἐκτεθειμένος ἢ κείμαι ἐκτάδην (νεκρός) : *ὁ προκείμενος* = ὁ νεκρός, τὸ πτώμα του.— **IV** συνεχίζομαι, ὑφίσταμαι, ὑπάρχω.

προ-κέλευδος, *ον* (*πρὸ+κέλευθος*)· προηγούμενος, πρόδρομος, προάγγελος.
προ-κελευσματικός, *ὁ* (ἐνν. *πούς*)· (*προκείλεσμαι*)· ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ μετρικὸς πούς ὁ συγκεῖμενος ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν, π. χ. *κατέβαλε*.

προ-κενώω, μελλ. *-ώσω*· κενῶ («ἀδειάζω») ἐκ τῶν προτέρων (προκαταβολικῶς).

προ-κῆδομαι, ἀποθ.· φροντίζω περὶ τινος, σκέπτομαι περὶ τινος, μεριμνῶ περὶ τινος.

προ-κηραίνω (*πρὸ+κῆρ*)· εἶμαι ἀνήσυχος διὰ τινὰ, εἶμαι πλήρης ἀνησυχῶν φροντίδων περὶ (ὑπὲρ) τινος.

προ-κηρυκεύομαι, μελλ. *-εύσομαι*, μέσ., ἀποθ.· προκηρύσσω διὰ κήρυκος, γνωστοποιῶ δημοσίᾳ διὰ κήρυκος ἢ διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος.

προ-κηρύσσω, ἄττ. *-ττω*· μελλ. *-ξω*· ὡς καὶ νῦν, προκηρύσσω, διακηρύσσω δημοσίᾳ, διακηρύσσω διὰ κήρυκος.

προ-κινδυνεύω, μελλ. *-σω*· διακινδυνεύω (ριψοκινδυνεύω) πρὸ ἄλλων ἢ ἀγωνίζομαι ὡς πρόμαχος ὑπὲρ ἄλλων, ὑπερασπίζω ἄλλους ἢ βαστάζω ὄλον τὸ θῶρος τῆς μάχης.

προ-κινέω, μελλ. *-ήσω*· κινῶ πρὸς τὰ ἔμπροσθ ἢ ἀναγκάζω (ἐκθιάζω) τινὰ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἔμπροσθ.— Παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. *-κινήσομαι*, κινούμαι πρὸς τὰ ἔμπροσθ, προβαίνω, προχωρῶ.

προ-κλαίω, ἄττ. *-κλαῶ*, μελλ. *-κλαύσομαι*· κλαίω ἐκ τῶν προτέρων, κλαίω φανερά.— ἢ μετ. θρηνῶν τι(νά) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κληθεῖς, *μτχ. παθ. ἄορ. α'* τοῦ *προκαλέω*.

πρό-κλησις, *-εως*, ἰων. *-ιως*, *ή'* (*προκαλέω*)· ὡς καὶ νῦν, πρόκλησις, τὸ προκαλεῖν ἢ πρόκλησις εἰς μονομαχίαν : *ἐκ προκλήσεως* = κατ' ἀκολουθίαν (ἢ : κατόπιν, συνεπειᾶ) προκλήσεως.— ἢ πρόκλησις, πρότασις, προσφορά.— ἢ ὡς δικανικὸς ὁρος, δικαστικὴ κλήτευσις γινομένη ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων, ἢ καὶ ὑπ' ἀμφοτέρων, καὶ περιέχουσα ὠρισμένως πρότασις πρὸς λύσιν ἀμφισβητούμενων ζητημάτων (δπως π. χ. νὰ παραδώσῃ ὁ ἀντίδικος τοὺς δούλους τοῦ πρὸς δικαστικὴν ἀνάγκην διὰ βασιανισμῶν, ἢ νὰ δεχθῇ νὰ ὑποβλήθῃ εἰς ἔνοχον κατάθυσιν κ.τ.δ.).

προ-κλίνω, μελλ. *-λνώ*· κλίνω («εγέρω») πρὸς τὰ ἔμπροσθ.

πρό-κλύτος, *ον* (*προκλύω*)· ὁ ἀκουσθεῖς πρότερον, ὁ ἔκπαλαι περίφημος ἢ δρυλικός, μυθολογικός.

προ-κλύω· ἀκούω ἢ μανθάνω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κόλπιον, τὸ (*πρὸ+κόλπος*)· τὸ πρὸ τοῦ *κόλπου* (βλ. λ. τοῦ στήθους) διπλοῦμενον μέρος τοῦ ἵματιου.

προ-κομίζω, μελλ. *-ίσω*· φέρω πρὸς τὰ ἔμπροσθ,

ἐξάγω («εὐγάζω»), ἢ ἐξάγω πρότερον.—παθητ., μεταφέρομαι ἔξω, ἀποκοιμίζομαι μακρὰν.

προ-κόμιον, τὸ (πρό-+κόμη)· ἡ κόμη (ἡ πλῖπτουσα ἐπί) τοῦ μετωπίου τοῦ ἵππου ἢ ξένη (πρόσδετος) κόμη τῶν γυναικῶν (καὶ μάλιστα ἢ περὶ τὸ μέτωπον, οὐκ ἀσυνήθιστον νὰ φέρουν αἱ Περσίδες καὶ Ἑλληνίδες).

προ-κοπή, ἢ (προκόπτω)· ἡ πρόδοδος (ἢ προχώρησις) ἢ ἐπιτελουμένη ἐν πορείᾳ.— ἢ μεταφρ., ὡς καὶ νῦν, προκοπή, πρόδοδος, ἐπίδοσις, βελτίωσις (εἴτε ὀλιγὴ εἴτε πνευματικὴ).

προ-κόπτω, πρτ. προϋκοπτον· μελλ. -ψω· ὡς μετφ. κυρ. ἀποκόπτω (καὶ ἀπομακρύνω) τὰ ἐμπροσθεν ἵππου, ἢ καθαρῶς τὴν ὁδὸν τὴν ἀνοιγομένην εἰς τὰ ἐμπροσθεν ἵππου ἢ ἐντεῦθεν, προάγω, προωθῶ, ἔρχομαι, τὸ κάρην νὰ προοδεύσῃ.— παθητ., προάγομαι, προχωρῶ, προκόπτω, εὐδοκίμω, σημειῶ ἐπίδοσιν, εὐτυχῶ.— ἢ ἀμτβ., ἐνεργ., ὡς καὶ νῦν, προκόπτω, κάρην προόδους, προοδεύω ἢ ἐπὶ χρόνου, ἔχω προχωρήσει πολύ, εἶμαι πολύ προχωρημένος.

πρό-κρίμα, -ατος, τὸ (προκρίνω)· ἡ ἐκ τῶν προτέρων κρίσις ἢ ἐσπευσμένη (πρόωρος) ἀπόφασις.— ἢ προτίμησις, μεροληψία.

προ-κρίνω, μελλ. -κρίνω· ὡς καὶ νῦν, προκρίνω, προτιμῶ, ἐκλέγω κατὰ προτίμησιν.— παθητ., προτιμῶμαι, θεωροῦμαι ἀνώτερος ἄλλων.— ἢ κρίνω ἐκ τῶν προτέρων, ἀποφασίζω ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-κρίτος, ον (προκρίνω)· ὡς καὶ νῦν, πρόκριτος, ἐκλελεγμένος, ἐκλεκτός, ὁ προτιμηθεὶς ἢ ἔξοχος, ἐξαιρετός.

πρό-κροσσός, (ἡ), ον (πρό-+κροσσοί+τῆ κροσσοί), καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. **πρόκροσσοι**, (αι), α=οι προεξέχοντες πρὸς τὰ ἐμπρός δίκην κροσσῶν (ὅπως π. χ. αἱ ἀνειλκυσμένοι εἰς τὴν ξηρὰν νῆες τῶν Ἀχαιῶν, τῶν ὁπίων αἱ βύβηλαι πῆφραι, εἰς μίαν γραμμὴν παραταγμένοι, ἔδιδον τὴν ἐντύπωσιν τείχους μετὰ ἐξεχουσῶν ἐπαλέξεων ἢ οἱ τεταγμένοι κατὰ μικρὰ διαστήματα ὡς αἱ ἐπάλλξεις, ἢ κατὰ σειράς) ὅστω ἐπὶ πλοίων, νέες πρόκροσσοί ἐξ πόντον ἐπὶ ὀκτώ= αἱ παρατεταγμένοι κατὰ σειράς, μέ τὰς πῦρας πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ εἰς βάθος ὀκτὼ νεῶν ἢ ὡς ἐπὶ ποτηρίου, περίεξ αὐτοῦ γρυπῶν κεφαλαὶ πρόκροσσοί ἦσαν=ὀλόγουρα του (τοῦ πλουσιῶς δηλ. γεγλυμμένου ποτηρίου) ἦσαν κατεσκευασμένοι (γεγλυμμένοι) κατὰ κανονικὰ διαστήματα κεφαλαὶ γρυπῶν.

προ-κυλινδῶ, μελλ. κύλισω· κυλιῶ πρὸ τῶν ποδῶν ἵππου, κυλιῶ τι πρὸς τὰ ἐμπρός.—παθ. (μετὰ δοτ.), κυλιόμαι πρὸ τῶν ποδῶν ἵππου, ἔρχω ἢ προσπίπτω γονυκλινῆς πρὸ τῶν ποδῶν ἵππου.

προ-κύπτω, μελλ. -ψω· κύπτω πρὸς τὰ ἐμπρός (καὶ κυττάω πρὸς τὰ ἔξω), προβάλλω πρὸς τὰ ἔξω.

προ-κύρω, μελλ. -ώσω· ἐπικυρῶ πρότερον, προεπικυρῶν, προεπιβεβαιῶν.

προ-κύων, γεν. -κυνός, δ· ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ (ἢ ἀστέρος), τοῦ ἀνατέλλοντος πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ κυνός.— ἢ ὁ γρυλλίζων ὡς κύων (ἐπὶ τῶν Γραμματικῶν π. χ.), τῶν χριτικῶν δηλ. τῆς ἀρχαιότητος, οὐτινες ἀποκαλοῦνται ὑπὸ τινος *κυνῶρια δηκτικὰ καὶ γρυλλίζοντα*).

προ-κύμιος, ον (πρό-+κύμιος)· ὁ προηγούμενος (ὁ πρὸ) τοῦ κύμιου (βλ. λ.) ἢ ὡς οὐα. τὸ προκύμιον (κυρ. ἐνν. ἄσμα): ἕμνον προκύμιον = τὸ προανάκρουσμα τοῦ ἕμνου, ἕμνον πρόμαχος, ἄσμα ἄδόμενον ὡς προανάκρουσμα τοῦ ἕμνου.

πρό-κύπος, ον (πρό-+κύπη)· ὁ κρατῶν (τὸ εἶδος) ἀπὸ τῆς κύπης (τ. ε. τῆς λαβῆς).— ἢ παθητ., ὁ ἀπὸ τῆς κύπης (ἀπὸ τῆς λαβῆς) κρατούμενος.

προ-λαγχάνω· λαγχάνω πρότερον, λαμβάνω τι διὰ κλήρου (διὰ λαχνοῦ) πρότερον.

προ-λάζυμαι, ἀποθ.· λαμβάνω ἥτοτερον, λαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων, προσπολαύω.

προ-λάλέω, μελλ. -ήσω· λαλῶ πρότερον ἢ φλυαρῶ ἐκ τῶν προτέρων.

προ-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ἀορ. β' προϋλαβόν· πρτ. -ελήψα, παθ. -ελήμμαι· λαμβάνω πρότερον, λαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων, λαμβάνω προκαταβολικῶς ἢ λαμβάνω ὡς προκαταβολὴν (ὡς ἀρρα-

θῶνα, «καπάρω»). 2) ὡς καὶ νῦν, προλαμβάνω, λαμβάνω πρότερον ἢ ταχύτερον ἀπὸ ἄλλου, προφθάνω ἢ προλαμβάνω καὶ φεύγω προτοῦ... 3) λαμβάνω (ἀποκτῶ) πρῶτος, ἐξευρίσκω.— ἢ προλαμβάνω (προφθάνω τινά) καὶ τὸν «ξεπερνῶ», ὑπερτερῶ, «προσπερνῶ» ἢ *προλαμβάνω τῆς ὁδοῦ*=«τίθειμαι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πορείας». 2) ἀξίω ἢ λαμβάνω τι πρὸ τῆς ὕψους, προλαμβάνω, ἀχολοῦμαι μετ' ἡ ὑποστηρίξω τι προκαταβολικῶς ἢ ἐντεῦθεν, προδικάζω, μεροληπτῶ, μεροληπτικῶς κρίνω (καὶ ἀποφασίζω).— ἢ ἐπαναλαμβάνω ἐξ ἀρχῆς.

προ-λέγω, μελλ. -ξω· παθητ. πρτ. προλέλεγμα· ἐκλέγω (διαλέγω) πρὶν ἀπὸ ἄλλου, ἐκλέγω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ.— ἢ ὡς καὶ νῦν, προλέγω, λέγω ἐκ τῶν προτέρων ἢ προφητεύω, προμαντεύω, προλέγω τὰ μέλλοντα (ἐπὶ χρησμοῦ). 2) λέγω (δηλῶ, διακηρύσσω) δημοσίᾳ προκηρύσσω ἢ καθιστῶ τινα προσεκτικόν, τὸν νουθετῶ, τὸν προειδοποιῶ, τὸν ἀποτρέπω ἢ ὁμολογῶ, δηλῶ ἢ διατάσσω, ἐπιτάσσω, **προ-λείπω**, μελλ. -ψω· πρτ. προλέλοιπα· προχωρῶν ἀφίνω τινά) ὅπως, ἀφίνω, ἐγκαταλείπω ἢ *μητίς σε προλέλοιπε*=ἡ φρόνησις σέ ἔχει ἐγκαταλίψει ἢ ὡς. ἐγκαταλείπω ἐκ τῶν προτέρων ἢ *χώραν προλείπω*=ἐγκαταλείπω τὴν θέσιν μου. 2) παραλείπω νὰ πράξω τι.— ἢ ἀμτβ., παύω, ἐξανατοῦμαι, ἐκ τῶν προτέρων ἢ ἀπολ. λιποψυχῶ, λιποθυμῶ.

προ-λεκτικός, ἢ, ον (προλέγω)· ὁ προλέγων, προφητικός.

προ-λέλοιπα, πρτ. τοῦ προλείπω.
προ-λεσχηγεῖσθαι, παθ. πρτ. προλελεσχηγεῖσθαι, ἀποθ.· συνδιαλεγόμενοι μετὰ τινος ἀπὸ πρὶν, προλαλῶ, προφλυαρῶ.

πρό-λεσχος, ον (πρό-+λέσχη)· ὁ ῥέπων εἰς φλυαρίαν, ὁ φωφλατᾶς, ἀπεραντολόγος.

προ-λεύσω· προβλέπω ἢ κυττάω ἐμπροσθεν μου.

προ-λίπειν, ἀμφρ. ἀορ. β' τοῦ προλείπω.

προ-λίπων, οὔσα, ὄν, μετφ. ἀορ. β' τοῦ προλείπω.

πρό-λογος, ὁ (προλόγος)· ὡς καὶ νῦν, πρόλογος, εἰσαγωγικός λόγος ἢ ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ πρόλογος ἐκαλεῖτο ὁλόκληρον τὸ μέρος τοῦ δράματος, τὸ πρὸ τοῦ πρώτου χορικοῦ ὄσματος (πρὸ τῆς παρῶδου)· ἀπὸ τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐφεξῆς ὁ πρόλογος ἀπέβη μονόλογος περιέχων ἀφήγησιν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος γεγονότων (ἀντιβ. τῇ ἐπιλόγῳ).

προ-λοχίζω, μελλ. -ίσω· παθ. πρτ. προλελόχησμαι· στήνη ἐνέδραν ἐκ τῶν προτέρων.—παθητ., αἱ προλελοχησμένοι ἐνέδραι = αἱ ἐκ τῶν προτέρων τοποθετημένοι ἐνέδραι.— ἢ πολιορκῶ δι' ἐνέδρων, προκαταλαμβάνω ἐν μέρος καὶ στήνη ἐνέδρας.

προ-μάθειν, ἀμφρ. ἀορ. β' τοῦ προμανθάνω.

προ-μάλασσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· μαλάσσω τι (τὸ καθιστῶ μαλακόν) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-μανθάνω, μελλ. -μαθήσομαι· ἀορ. β' προϋμανθόν· μανθάνω προηγουμένως, ἐξακριβῶν ἐκ τῶν προτέρων, ἐξευρίσκω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-μαντεία, ἰων. -μῆη, ἢ (προμαντεύομαι)· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐρωτᾷ τις τὸ μαντεῖον πρῶτος.

προ-μαντεύομαι, ἀποθ.· προλέγω, προφητεύω.

προ-μαντήη, ἢ, ἰων. ἀντι προμαντεία (βλ. λ.).

πρό-μαντις, -εως, ἰων. -ιος, ὁ, ἢ· ὁ προφήτης, ἢ ἡ προφήτις, κατ' ἐξοχὴν δ' ἐκαλεῖτο *πρόμαντις* ἢ Πυθία, δηλ. ἡ ἱέρεια τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν.— ἢ ὡς ἐπιθ., προφητικός, προμαντεύων.

προ-μαρτύρομαι, ἀποθ.· μαρτυρῶ, παρέχω μαρτυρίαν, πρότερον.

προ-μάτωρ, -ορος, ἢ· δωρ. ἀντι προμήτωρ.

προ-μάχεω = προμάχιζω (βλ. λ.), μάχομαι ἐμπροσθεν (ὡς πρόμαχος).

προ-μάχημι, -ώσας, ὁ (προμάχομαι)· προμαχών, προπύργιον, τείχος, ἐπαλξις, πύργος, λατ. propugnaculum.

προ-μάχίζω, μελλ. -σω (πρόμαχος)· μάχομαι πρότερον ἢ ἐμπροσθεν (εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς μάχης ἢ ὡς. μάχομαι ἐμπροσθεν τινος ὡς πρόμαχος τούτου.

προ-μάχομαι, μελλ. -μάχησομαι, ἀττ. -μάχουμαι,

ἀποθ. μάχομαι ἐμπρός, μάχομαι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, μάχομαι εἰς τὰς προφυλακὰς.— || μάχομαι ἐμπρός ἀπὸ τινος, πρὸς ὑπεράσπισίν του, τὸν ὑπερασπίζω.

πρό-μάχος, *ον* (πρό+μάχομαι) ὁ μαχόμενος ἐμπροσθεν, ὁ μαχόμενος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν || ὡς οὐα, κατὰ τὸ πλετατον ἐν τῷ πληθ., ὡς καὶ νῦν, οἱ μαχηταὶ τῆς πρώτης σειρᾶς (ἢ γραμμῆς), οἱ πρόμαχοι.— || ὁ μαχόμενος ὑπὲρ τινος, προασπιστής, ὑπερασπιστής.

πρό-μεῖγνυμι, ὀρθότερον τοῦ προμίγνυμι (βλ. βλ. διὰ σημασ.).

πρό-μελετώ, μελλ. -ήσω ὡς καὶ νῦν, προμελετώ, μελετῶ ἐκ τῶν προτέρων, προασκοῦμαι, προγυμνάζομαι.

πρό-μένεια, ἡ (μένος) ὄνομα προφήτιδος τῆς Δωδώνης ἢ προαισθανομένη, ἢ προβλέπουσα.

πρό-μεριμνάω, μελλ. -ήσω μεριμνῶ (λαμβάνω μερίμναν, φροντίδα) ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-μετωπίδιος, *ον* (πρό+μέτωπον) ὁ φερόμενος (ἢ ὑπάρχων) πρὸ τοῦ μετώπου (ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου).— || ὡς οὐα, τὸ προμετωπίδιον = τὰ δέρμα τοῦ μετώπου. 2) ἐπὶ ἱππων, κόρημα τοῦ μετώπου.

πρό-μήθεια, *θωρ.* προμάθεια, *ἰων.* προμηθία, *ἄττ.* ποιητ. προμηθία, ἢ (προμηθής) ὁ πρόγνωσης, προαίσθησις, πρόβλεψις, πρόνοια, προμελέτη || περισκεψις, στοχαστικότητα.

Προμηθεΐα, τὰ (Προμηθεύς) ἡ ἑορτὴ τοῦ Προμηθέως (*κυρ.* ἐκ τοῦ ἐπομ.).

Προμηθεΐος, *α, ον* (Προμηθεύς) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Προμηθεά, ἢ προερχόμενος ἐκ τοῦ Προμηθέως.

πρό-μηθέομαι, μέσ. μέλλ. -μηθήσομαι παθ. ἄορ. α' προμηθήθη, ἀποθ. (προμηθής) φροντίζω ἐκ τῶν προτέρων, προνοῶ περὶ τινος || ἐπιδεικνύω περίσκεψιν (μεγάλην προσοχήν) διὰ τι, προσέχω, λατ. cavere || μετὰ αἰτ. προσ., δεικνύω σεβασμὸν πρὸς τινα.

Προμηθεύς, *γεν.* -έως, *θωρ.* -ῆος, δ (προμηθής), *κυρ.* = ὁ προνοῶν, ὁ προβλεπτικός, ὁ λαμβάνων ἐκ τῶν προτέρων τὰ μέτρα του) υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἴαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιμηθέως (βλ. λ.) ἔφευρέτης πολλῶν τεχνῶν, καὶ *κυρ.* τῶν ἔχουσιν σχέσιν μετὰ μέταλλα καὶ τὸν πηλόν, διὸ καὶ φέρεται πλάσας τὸν ἄνθρωπον ἐκ πηλοῦ καὶ ἐφοδιάσας αὐτὸν διὰ τοῦ ἀενέχου πυρός, τὸ ὅποσον ἔκλεψεν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον (βλ. Κ.Ε.Λ.).— || ὡς προσήγορ., ὁ προνοητικός, προβλεπτικός, προσεκτικός.

πρό-μηθής, *θωρ.* προμάθης, ἐς (πρό+μήτις) ὁ ἐκ τῶν προτέρων σκεπτόμενος, προσεκτικός, σὺμφρων || ὁ φροντίζων περὶ τινος, ὁ ἀνησυχῶν διὰ τι.

Ἔτυμ.: προμηθής=προμηθεΐα Προμηθεύς, -έως Ἐπιμηθεύς, -έως προμηθεύς προσηγορία προσηγορία τῆς *μήθος, *θωρ.* μάθος (=μέριμνα, ἀνήσυχος φροντίς), ἐξ *ιαπ.* *mā-dh-os, ἄτινα ἐν σχέσει πρὸς τὸ παρ' Ἴουκ. μενθήρη (*ιαπ.* *men-dh- παρέχουσι τὴν ἰδίαν ἀντιστοιχίαν, ἢ τις ὑπάρχει π.χ. μεταξὺ τῶν *gvem-: *gvem-, *vā-: *ven- (πρβλ. ἑλλ. ἐβα—βαίνω—βωμός) ἄλλοι συσχετίζονται τὸ Προμηθεύς πρὸς τὸ σανσκρ. pramanthas (= ῥάβδος παράγουσα πῦρ διὰ τῆς τριβῆς).

πρό-μηθία, *ἰων.* -ίη, ἢ=προμηθεΐα (βλ. λ.).

πρό-μηθικός, *ἦ, ὄν* (προμηθής) ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ προνοεῖν, προβλεπτικός, σὺμφρων.— ἐπίρρ. -κῶς=μετὰ συνέσεως.

πρό-μηνύω, μέλλ. -ήσω μηνύω (εἰδοποιῶ, πληροφορῶ) ἐκ τῶν προτέρων, προσημαίνω.

πρό-μῆτωρ, -ορος, ἢ, *θωρ.* προμάτωρ (πρό+μήτηρ) ἡ πρώτη μήτηρ, ἢ ὀρχηγέτις, μῆς γενεᾶς (ἢ μῆς φυλῆς), πρβλ. προπάτωρ.

πρό-μίγνυμι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ προμ(ε)ίγνυμι.

πρό-μίγνυμι, (ὀρθότερ. προ-μείγνυμι, βλ. μείγνυμι), μέλλ. -μείξω μείγνυμι (ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω) ἐκ τῶν προτέρων.— Παθητ., ἀπρφ. ἄορ. β' προμίγνυμι ἔχω ἐπικοινωνίαν μετὰ τινος ὅπῃ πρὶν || συνουσιάζομαι μετὰ γυναικὸς προτοῦ...

πρό-μισθώω, μέλλ. -ώσω μισθώνω (ἐνοικιάζω) τι ἐκ τῶν προτέρων, προενοικιάζω.

πρό-μνάομαι, ἀποθ. ζητῶ τὴν χεῖρα κόρης διὰ λογαριασμὸν ἄλλον τινός, τοῦ τὴν προξενεύω || γενικῶς, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τι, ἐξαιτοῦμαι, ζητῶ || συνηγορῶ, συμβουλεύω (μετὰ δοτ.).— || προσηγορίζομαι, προμηνύω, προμαντεύω.

πρό-μνηστίνος, *αι, α'* ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀλλεπάλληλοι (ἀλλὰ κατὰ σειράν καὶ οὐχὶ ὅλοι μαζί).

Ἔτυμ.: ἀβεβ. ἔτυμολ. 'οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολόγουν τοῦτο ἐκ τοῦ προμῆνω, οἰνεῖ ἀντὶ τοῦ προμηνεῖνοι (= ἔκατος ἀναμένων τὸν προσηγορῶμενον, πρβλ. Σουτθ. «προμνηστίνος» κατὰ τάξιν, ἐφεξῆς», καὶ Ἰουκ. «προμνηστίνος» ἐπὶ μίαν ἀπὸ τοῦ προμηνεῖν», διὰ δὲ τὴν κατάλ. πρβλ. ἀγγλιστίνος). Κατὰ τοὺς νεωτέρους ὅμως ἐτυμολόγους ἡ σημασία «ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον» πρέπει νὰ ἀναχθῆ εἰς τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῆς *προμνηστίας, καθ' ἣν πρὸ τῆς πραγματικῆς μνηστῆς κατήλθαι πρὸ τοῦ προσηγορῶμενου πολλὰ γυναῖκες, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην (πρβλ. καὶ μνάομαι).

πρό-μνηστρία, ἡ, καὶ **πρό-μνηστρίς**, -ίδος, ἢ (προμνάομαι) ἡ προξενήτρια, ἢ προξενεύουσα γαμβροῦς μὲν εἰς τὰς γυναῖκας, νύμφας δὲ εἰς τοὺς ἀνδρας.

πρό-μοιρος, *ον* (πρό+μοῖρα) ὁ πρὸ τοῦ ὑπὸ τῆς μοίρας ὠρισμένου χρόνου, πρόωρος (ἐπὶ τοῦ θανάτου π. χ.).

πρό-μολεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ προβλόσκω (βλ. λ.).

πρό-μολή, ἡ (προμολεῖν) τὸ προαῦλιον, τὰ πρόθυρα, «τὰ ἐξώπυλα μέρη» (κατὰ τὸν ἀρχ. Σχολ.).— || ἐν τῷ πληθ., αἱ προμολαί=αἱ ὑπώρειαι ὄρους || ὡς. αἱ ἐκκληθ. ποταμοῦ.

πρό-μολών, *μχ.* ἄορ. β' τοῦ προβλόσκω.

πρόμος, δ (πρό) ὁ προηγούμενος, ὁ πρῶτος || ὁ πρόμαχος (βλ. λ.), ὑπερασπιστής.— || ἀρχηγός, λατ. primus, princeps.

Ἔτυμ.: πρόμος: γοθθ fram-aldrs (ὁ προβεβηκυίας ἱλικίας), ὁμβρ. primum, promom (=λατ. primum), *ιαπ.* *pro-mo- πρβλ. *př-mo- ἐν τῷ γοθθ. fruma, ἀγγλ. saξ. forma, παλ.σαξ. formo, λιθ. pirmas (ὁ πρῶτος), εἶτα πρβλ. λατ. grandium (πρόγευμα) (<*přam-[e]d-ijo-m, *ιαπ.* *př-m-) τὸ πρόσφ. -mo- ὑπάρχει ὡς ἐν τῷ λατ. primum (*přis-mo-s), přign. primum (=λατ. prima), ὅπερ, ὡς καὶ τὰ priscus, pristinus, προήλθεν ἐκ τινος συγκριτικῆς σχηματισμοῦ (*při-is-) ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸ prior (*při-jös).

πρό-μοχδέω, μέλλ. -ήσω μοχθῶ (κοπιᾶζω) ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-νόος, ἡ **πρό-νοῖος**, *α, ον*, *ἰων.* προ-νήιος, *ἠ, ον* (πρό+νόος) ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ, τὰ ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ εὐρισκόμενα.— ὡς οὐα: || ὁ πρόναος (*ἰων.* τὸ προνήιον)=πρόδομος (βλ. λ.), ἡ πρὸ τοῦ ναοῦ εἰσόδος, δηλ. ἡ πρώτη διαίρεσις (τὸ πρῶτον διαμέρισμα) τοῦ ναοῦ, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τις εἰς τὸν κυρίως ναόν.— || Προναΐα, *ἰων.* Προνήη, ἢ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Δελφοῖς, διότι ἐκεῖ ἐπήρχε ναύτοκος ἢ ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καίμενον πρὸ τοῦ μεγάλου Ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

πρό-ναυμάχέω, μέλλ. -ήσω ναυμαχῶ ὑπὲρ τινος (μετὰ γεν.).

πρό-νέμω, μέλλ. -νεμῶ ἀπονέμω (διανέμω, διαμοιράζω) ἐκ τῶν προτέρων || ἐμφανίζω, παρυσιάζω.— || μέσον προνέμομαι (ἐπὶ κτηνῶν, ποιμνίων κ.τ.δ.) =προχωρῶ θόσκων || ὄθεν, κερδίζω ἔδαφος, ἐκτείνωμαι, ἀπλώνωμαι.

πρό-νεύω, μέλλ. -ήσω νεύω (κλίνω) πρὸς τὰ ἐμπρός.

πρό-νήιος, *ἠ, ον*, *ἰων.* ἀντὶ πρόναος (βλ. πρόναος).

πρό-νηστεύω, μέλλ. -ήσω νηστεύω πρότερον.

πρό-νικάω, μέλλ. -ήσω νικῶ ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-νοέω, μέλλ. -ήσω ὡς μέσον, προνοέομαι, μέλλ. -ήσομαι, μετὰ μέσ. ἄορ. α' προνοήσασθαι καὶ παθ. προνοήσθη

ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ, πρότερον, προβλέπω.— || σχεδιάζω τι ἐκ τῶν προτέρων, προνοῶ. 2) μετὰ γεν., προνοῶ, λαμβάνω πρόνοιαν, ὑπὲρ τινος, φροντίζω περὶ τινος, μεριμνῶ περὶ τινος. 3) ἀπολ. εἶμαι προνοητικός, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, προφυλάσσομαι, προσέχω.

προ-νοητέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *προνοεῖν* = *δεῖ προνοεῖν*—πρέπει νά λαμβάνη τις πρόνοιαν.

προ-νοητικός, ἡ, ὄν (*προνοεῖω*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ προνοητικός, προορατικός, προβλεπτικός, προσεκτικός.— || ἐπί πρᾶγμα, ὁ μαρτυρῶν πρόνοιαν τῆς προὔπαρξιν σχεδίου.— ἐπίρρ. *-κῶς* (ὡς καὶ νῦν), μετὰ προνοητικότητας.

πρό-νοια, ἰων. *-νοίη*, ἡ (*πρόνοος*)· τὸ νοεῖν (ἀντιλαμβάνεσθαι, κατανοεῖν) ἐκ τῶν προτέρων.— || ὡς καὶ νῦν, πρόνοια, πρόβλεψις || ἐκ *προνοίας* = μετὰ προβλέψεως, ἐκ προμελέτης, ἐπίτηδες, ἐσκεμμένως, λατ. *ex consilio* || ὡς. ἐπὶ κακουργημάτων, διαπραχθέντων ἐκ προμελέτης· *τραύματα ἐκ προνοίας, φόνος ἐκ προνοίας*. 2) ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια.— || *Πρόνοια Ἀθηνᾶ*, ὡς θεὰ τῆς προβλέψεως καὶ τῆς συνέσεως, λατρευομένη ὑπὸ τὸ δνομα τοῦτο ἐν Δελφοῖς.

πρό-νομία, ἡ (*προνομέομαι*)· προσδοκίς.

πρό-νομεία, ἡ (*προνομέω*)· ἐπιδρομή εἰς ἐχθρικήν χώραν πρὸς ἀρπαγὴν νομῆς (φορβῆς) || λεηλασία, διαρπαγή.

πρό-νομεύω, μελλ. *-σω*· κάμνω ἐπιδρομὴν εἰς ἐχθρικήν χώραν χάριν *προνομείας* (βλ. λ.), θηλ. ἀρπαγῆς φορβῆς || διαρπαγῆς, λεηλατίᾳ, ἐρημώνω.

πρό-νομή, ἡ (*προνομέομαι*)· ἐπιδρομή πρὸς προμήθειαν φορβῆς (καὶ γὰρ τροφίμων) || διαρπαγή, λεηλασία, ληστρική ἐπιδρομή. 2) ἐν τῇ πληθ. *προνομαί* = στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἀποστελλόμενα πρὸς προμήθειαν τροφίμων.— || ἡ προσδοκίς τοῦ ἐλέφαντος.

πρό-νομος, ὄν (*προνομέομαι*)· ὁ προχωρῶν ἐν ᾧ θόσκει, ὁ θόσκων καὶ προχωρῶν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *δπισθονόμος* (βλ. λ.)=ὁ βαδίζων πρὸς τὰ ὀπίσω ἐν ᾧ θόσκει, ὁ ὀπισθοχωρῶν κατὰ τὴν θόσκήν).

πρό-νοος, ὄν, καὶ συνηρ. *πρόνοος*, *οὖν* (*πρό+νόος*)· = *προμηθής* (βλ. λ.), ὁ σκεπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων, προβλεπτικός, προνοητικός.— συγκριτ. *πρόνούτερος*.

πρό-νωπής, ἐς (*πρό+ῶψ*)· = *πρηνής*, ὁ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπρός (εὖ γέρνων τὸ κεφάλι ἔμπρός) || σκυφτός, «καμπύλορος». 2) *μτφρ.*, ἐπιρρηπής, ἔτοιμος, πρόχειρος.

Ἔτυμ.· *προνοπής*· *προνοπίης*· πρβλ. Ἡσυχ. *γενώπηται*· *τεταπεινώται*· πιβ. ἐκ τῆς *πρό+ῶψ* (= μετὰ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔμπρός), ὁπότε ἡ ὑπαρξίς τοῦ *-ν* ἐρμηνύεται ὡς καὶ ἐν τῇ *πρη-νής* καὶ λατ. *pro-nus*. Ἰπ' ἄλλων συσχετίζονται τὸ κατ' Ἡσυχ. *ανήιστα ἔσχατα, κατώτατα*, καὶ τὸ δημηρ. *νειόθεν* (**νει-fo-*)· κατ' ἄλλους προϋπήρξε τύπος **προ-ενωπίης*, **προ-ενώπιος*, ἐξελιχθεὶς εἰς **προ-ενω-* (κατ' ἐκθλιψιν τοῦ *-ο-* τῆς πρῶθ. *πρό* πρὸ τοῦ ἀρχικοῦ φωνηέντος τοῦ β' συνθετ.), καὶ ἐν συνεχείᾳ καταλήξας εἰς *προνω-* ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς *πρό*.

πρό-νώπιος, ὄν (*πρό+ἔνώπια*)· ὁ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἡ ὁ ἔξω τῆς οἰκίας || γεν., ὁ ἔμπροσθεν τόπου τινὸς ἢ ὁ ἔξω τόπου τινὸς, ὁ ἐξωτερικός.— || ὡς οὖς. τὸ *προνωπίον* (συν. ἐν τῇ πληθ., τὰ *προνώπια*)=τὰ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, τὰ πρόθυρα, τὸ προστώων, οἰκία· [κατ' ἄλλους ἐκ τῆς *πρό+ἔνώπια* (βλ. λ.), καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς *πρό+ῶψ*, ὡς τὸ *προνωπίης*, βλ. λ.).]

ΠΡΟ΄Ξ, γεν. *προκόος*, ἡ, καὶ *προκάς*, *-άδος*, ἡ (βλ. λ.)· εἶδος δορκάδος ἢ ἐλάφου || *μτφρ.*, ὁ δειλὸς ἀνδρῶπος [εἰ' ἔτυμ. βλ. *περκνός*].

πρό-ξενος, ὄ, ἰων. ἀντὶ *πρόξενος* (βλ. λ.).

πρό-ξενεῶ, πρτ. *προῦξένον*· μέλλ. *-ήσω*· ἀβρ. α' *προῦξένησα*· πρκ. *προῦξένηκα* (*πρόξενος*)· εἶμαι πρόξενός τινος, ὁ ἐκπρόσωπος τῶν συμφερόντων του καὶ ὁ μεριμνῶν δι' αὐτὰ || *καθόλου*, εἶμαι ὁ προστάτης του, ὁ ὑπεραποστήθης του.— || διαπραγματεύομαι, οἰκονομῶ, ἐνεργῶ καὶ κατορθώνω ὁ,τιδήποτε ὑπὲρ ἄλλου τινὸς (καὶ διὰ λογαριασμόν του) || παρ-ἔχω, χορηγῶ, προμηθεύω, ἐφοδιάζω, προσφέρω, παραχωρῶ, χαρίζω. 2) μετὰ *δοτ.* καὶ *ἀπρφ.*, ἐπινοῶ χάριν τινὸς ὥστε οὗτος... || ὡς. παρέχω ὁδηγίαν, δίδω κατευθύνσεις, νουδεῖω, συμβουλεύω. 3) *συνιστῶ* τινα εἰς ἄλλον, «τοῦ τὸν οὐσῆνω».

πρό-ξενία, ἡ (*πρόξενος*)· ἡ σχέσις τοῦ *Προξένου* (βλ. λ.), θηλ. ἡ συνδήκη ἢ ἡ σύμβασις φιλίας μεταξὺ πόλεως (κράτους) καὶ πολίτου ἄλλης πόλεως, πολιτικὴ (κρατικὴ) φιλία, λατ. *hospitium*.— || τὰ δικαιώματα ἢ τὰ προνόμια τοῦ *Προξένου*, ἡ φιλοῦ τῆς πόλεως καὶ ἰδία φρεοβουτοῦ.

πρό-ξενος, ἰων. *πρό-ξενος*, ὁ (*πρό+ξένος*)· ὁ ξένος (τ. ἐ. φίλος) τῆς πόλεως (τοῦ κράτους), δημόσιος φίλος, καθιστάμενος τοιοῦτος δι' ἀποφάσεως τῆς πολιτείας. Ἡ λέξις θηλ. *πρόξενος* ἐθῆλου τὴν ἰδίαν σχέσιν μεταξὺ μιᾶς πόλεως (κράτους) καὶ ἑνὸς πολίτου ἄλλης πόλεως, τὴν ὁποίαν ἐθῆλου ἢ λέξις *ξένος* προκειμένου περὶ δύο ἀτόμων-πολιτῶν δύο διαφόρων πόλεων· ὁ *πρόξενος* εἶχε μεγάλη πρόνομια εἰς τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας τὰ συμφέροντα ἐξεπροσώπει· ἡ *πρόξενία* (ἡ ἰδιότης θηλ. τῶν Προξένου) μετεδιβάετο συγγῆθος κληρονομικῶς ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν.— || γεν., προστάτης, βοηθός, ὑπεραποστήθης, φρουρός, κηδεμῶν, ἐπίτροπος. 2) ὡς ἐπίθ., ὁ βοηθῶν, ὁ ἐπικουρῶν, ὁ ἀνακουφίζων.

πρό-ξυράω, μελλ. *-ήσω*· ξυρίζω ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-ογκάομαι, ἀποθ.· οὔκωμαι (οὔκωνίζω) ἐκ τῶν προτέρων || προαγγέλλω δι' οὔκωνιστοῦ.

πρό-οδεύω, μελλ. *-σω*· ὀδεύω πρὸ ἄλλου, ταξιθεύω πρὸ ἄλλου || προπορεύομαι, προηγοῦμαι ἐν ὁδοπορίᾳ.

πρό-οδοι-πορεύω, μέλλ. *-ήσω*· ὀδοιπορῶ πρὸ ἄλλου, ὀδοιπορῶν ἔχω πολὺ προχωρήσει.

πρό-οδο-ποιεῖω, μελλ. *-ήσω*· παρασκευάζω τὴν ὁδὸν ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω τὴν ὁδόν, ἐξομαλύνω τὴν ὁδὸν ἀπὸ πρὶν, προεξομαλύνω τὴν ὁδόν.— || *μτφ.*, προετοιμάζω τι, προπαρασκευάζω τι.

πρό-οδος (Α), ὄν (*πρό+ὀδός*)· ὁ προπορευόμενος || ὡς οὖς. *οἱ πρόοδοι*=τμήμα στρατιωτῶν προπορευομένων (ἀνιχνευτῶν).

πρό-οδος (Β), ἡ (*πρό+ὀδός*)· τὸ προχωρεῖν, τὸ προβαίνειν || ἡ ἐκ στρατοπέδου ἔξοδος || *μτφρ.*, ὡς καὶ νῦν, πρόοδος, ἐπίδοσις.

πρό-οἶδα, ἀπρφ. *προοιδέμαι*, *μτφ.* *προοιδώς*· ὑπερ. *προήδη* (καὶ *προήδειν*), μελλ. *προοίσομαι* (ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει)· γινώσκω ἐκ τῶν προτέρων· πρβλ. *προοείδον*.

πρό-οιμιάζομαι, παρ' ἀττ. καὶ συνεπτ. *φοοιμιάζομαι*· μέλλ. *-άσομαι* (*προοιμίον*)· ἀποθ.· κάμνω προοίμιον ἢ πρόλογον (εἰσαγωγὴν, προανάκρουσμα), λατ. *prooemior* || μετ' αὐτ., προοιμιάζομενος (ἐν εἶδει προοιμίου) λέγω τι || *φοοιμιάζομαι*· *θεοὺς*=ἀρχομαι ἐπικαλούμενος τοὺς Θεοὺς.— ὁ πρκ. *πεφοοιμιάσομαι* (μετὰ καθ. ἐνν.): *πεφοοιμιάσται τὰ νῦν εἰρημμένα*=τὰ νῦν εἰρημνῆτα ἔχουσι λεχθῆ ἐν προοιμίῳ.

πρό-οἶμιον, τό, ἀττ. συνεπτ. καὶ *φοοιμίον* (*πρό+οἶμος*)· ὡς καὶ νῦν, προοίμιον, εἰσαγωγὴ || ἐν τῇ Μουσικῇ, προανάκρουσμα, προεἰσαγωγικὸν μέλος, πρόοισμα || ἐν τοῖς ρητορικῶσι λόγοις, προοίμιον, πρόλογος || ἐπὶ νόμων, αἰτιολογικὴ ἐκθεσις || *μτφρ.*, κάθε ἀρχή. 2) ὕμνος (βραχὺ ποίημα).

πρό-οἰχώμαι, μελλ. *-οιχήσομαι*, ἀποθ.· ἔχω ἀπέλθει πρότερον.

πρό-ὀμνῦμι, καὶ *-ῶμ*· ὀμνυμι (ὀρκίζομαι) πρότερον || βεβαιῶ ἐνόρκως ἀπὸ πρὶν (ἐκ τῶν προτέρων).

πρό-οπτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *προοράω*· *δεῖ προοράω*, πρέπει νά προβλέπη τις, νά λαμβάνη τὰ μέτρα του ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-οπτος, ὄν, ἀττ. συνηρ. *προῦπτος*, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *προοράω* (ὡσεὶ ἐξ ἐνεστ. **προῦπτομαι*)· ὁ ὀρῶμενος ἐκ τῶν προτέρων, ὄν ἐκ τῶν προτέρων δύναται τις νά προεἶδῃ || κατὰ δόληος, καταφανῆς || ὁ διακρινόμενος, διαπρέπων, ἐπὶ τινι.

πρό-ορατός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προοράω*· ὄν δύναται τις νά προεἶδῃ, προβλέπῃ.

πρό-οράω, μελλ. *προόνομαι*· ἀβρ. δ' *προοῖδον*· πρκ. *προοοράκα*· βλέπω ἔμπροσ, βλέπω πρὸς τὰ ἔμπρὸς || *μτφρ.*, προβλέπω, εἶμαι προβλεπτικός (προνοητικός). 2) βλέπω ἔμπροσ πρὸς μέρος τι || ὡς. βλέπω μακρόθεν. 3) μετὰ γεν., προνώω, φροντίζω, περὶ τινος (προσ. τῆς πράγμ.).— ὡς. ὡς μέσον, *προοράσομαι*, βλέπω ἔμπροσ μου, βλέπω τὰ ἔμπροσθεν

μου. 2) προβλέπω. 3) προνοώ περί τινος, φρονιζώ περί τινος, λατ. *cavere*.

προ-ορίζω, μελλ. -σω· ορίζω ἐκ τῶν προτέρων, προαποφασίζω.

προ-ορμίζω, μελλ. -ήσω· ὠδῶ (κινῶ) τι πρὸς τὰ ἔμπροσ. — παθητ., ὄρμω πρὸς τὰ ἔμπροσ, κινουμαι πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐξορμῶ, προχωρῶ. — || ἀμτθ. ἐν τῷ ἔνεργ., ἐκκινῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐξορμῶ, προβαίνω || ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνομαι.

προ-ορμίζω, μελλ. -ίσω· μτθτ., προσορμίζω (ὀράζω) ἔμπροσ ἀπὸ τι.

προ-οφείλω, αἰτ. καὶ συνηρ. **προῦφείλω**· μελλ. -οφείλῃσω· ὡς καὶ νῦν, προοφείλω, ὀφείλω (χρεωστώ) ἐκ τῶν προτέρων. — παθητ., ὡς καὶ νῦν, προοφείλομαι, ὀφείλομαι ἐκ τῶν προτέρων, ἀπομένω ὡς ὀφειλόμενον ὑπόλοιπον.

πρό-οφεις, -εως, ἡ (πρόδ+δυσεις)· πρόβλεψεις. — || τὸ δὲ λέπειν πρότερον (πρὸ ἄλλου τινός).

πρό-οφθαίμαι, μελλ. τοῦ *προοράω* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. **προ-όπτομαι*).

προ-πάγγης, ἐς (πρόδ+πᾶγγηται, τοῦ *πήγγυμι*)· ὁ ἑσπερωμένος (ἐμπηγμένος) ἔμπροσθεν || προέχων, προεξέχων.

προ-πάθειν, ἀπρ: ἀορ. 6' τοῦ *προπάσχω*.

προ-παιδεύω, μελλ. -σω· διδάσκω ἐκ τῶν προτέρων, προδιδάσκω, προηγνάζω.

πρό-πάλαι, ἐπιρρ.: πρό πολλοῦ, πρό παρὰ πολὺ χρόνου.

πρό-πάρ (πρόδ+παρά), ὡς πρόθ. μετὰ γεν.· ἔμπροσθεν τινος. — || ὡς ἐπιρρ. (ἀπολ.)· πρότερον, *θαῖτον* (= ταχύτερον), μᾶλλον.

προ-παρα-βάλλω· θέτω τι πλησίον (ἢ παραπλεύρως) τινός ἐκ τῶν προτέρων.

προ-παρα-σκευάζω, μελλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, προπαρασκευάζω, παρασκευάζω ἐκ τῶν προτέρων, ἐτοιμάζω ἐκ τῶν προτέρων. — Παθητ., προπαρασκευάζομαι.

προ-παρ-έχω· παρέχω πρότερον, χορηγῶ (ἐφοδιάζω) ἐκ τῶν προτέρων || προσφέρω πρότερον.

προ-πάροιδε, καὶ πρό φων. -θεν: πρόθ. μετὰ γεν., ἔμπροσθεν τινος || *προπάροιδε ποδῶν* = πρὸ τῶν ποδῶν τινος, παρὰ τοὺς πόδας τινός, πρόχειρος || *προπάροιδε θυράων* = ἔμπροσθεν τῆς θύρας, πρὸ τῆς θύρας, ἐξωθεν. — || ἐπιρρ.: 1) ἐπὶ τόπου, ἔμπροσθεν, πρόσω, πρὸς τὰ ἔμπροσ. 2) ἐπὶ χρόνου, πρότερον, προηγουμένως, πρῶν.

πρό-πᾶς, -πᾶσα, -πᾶν (πρόδ+πᾶς), ἐπιττ. τύπος ἀντὶ *πᾶς*: *πρόπαν ἡμᾶρ* = ὅλην τὴν ἡμέραν | *πᾶς προπάσας* = ὅλα τὰ πλοῖα ἁμοῦ | οὐδ. *πρόπαν* (ὡς ἐπιρρ.) = ὁλοσχερῶς, τελείως.

προ-πάσχω, μελλ. -πείσομαι· πάσχω πρότερον (ἐκ τῶν προτέρων), πάσχω πρῶτος || τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως ἐκ τῶν προτέρων.

προ-πάτωρ, -ορος, ὁ (πρόδ + πατήρ)· ὡς καὶ νῦν, προπάτωρ, ὁ ἰδρυτῆς ἑνὸς γένους (μιάς οικογενείας), ὁ πρῶτος πατὴρ τοῦ γένους, ὁ γενάρχη || ἐν τῷ πληθ. οἱ *προπάτορες* = οἱ πρόγονοι, ὡς καὶ νῦν «προπάτορες».

προ-πέιθω, μελλ. -σω· πείθω ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-πειρα, ἡ· ἡ πρότερα δοκιμὴ ἢ ἀπόπειρα || *πρόπειραν ποιοῦμαι* = κάμνω μίαν δοκιμὴν (μίαν ἀπόπειραν), λατ. *experimentum facere*.

προ-πειράω = *πρόπειραν ποιοῦμαι* = δοκιμάζω ἀπὸ πρῶν || ὡς. τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ὡς ἀποθ. *προπειράομαι* μετὰ παθ. ἀορ. α' καὶ παθ. πρκ. *προπειράθην, προπεπειράμαι*.

προ-πέμπω, μελλ. -ψω· ἀορ. α' *προῦπεμψα*· πέμπω (στέλλω) πρότερον (ἢ ἐκ τῶν προτέρων) || στέλλω μακράν, ἐκπέμπω || ἀποπέμπω, ἀπολύω || στέλλω πρὸς τὰ πρόσω || στέλλω ἐξω || *προπέμψω ἰούς* = ἐξασπείλλω (ἐκσφενδονίζω) βέλη || ὡς. παρ-έχω, χορηγῶ, προσφέρω, ἐφοδιάζω. — || ὡς καὶ νῦν, προπέμψω, συνοδεύω, «ξεπροβοδῶ» || εἰδ. συνοδεύω ἐν πομπῇ, συνοδεύω νεκρὸν εἰς τὸν τάφον, λατ. *efferre*. — || ἄκολουθῶ κατὰ πόδας, ἐπιδιώκω, καταδιώκω.

προ-πεσών, οὔσα, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *προπέπτω*.

προ-πετάννυμι, μελλ. -πετᾶσω· *πετάννυμι* (τ. ἔ. ἐκτείνω, ἀπλώνω) πρὸ τινος ἢ ἔμπροσθεν τινος.

προ-πέτεια, ἡ (*προπετής*)· ὡς καὶ νῦν, προπέτεια, ἀπερίσκεπτος σπουδῆ, ὄρμη, βία.

προ-πετής, ἐς (*προπίπτω*)· ὁ πίπτων πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὁ κλίνων πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὁ κύπτων πρὸς τὰ ἔμπροσ, λατ. *prociidius, proclivis* || ὁ κεκυφώς, σκυφτός, ὁ εὐρισκόμενος ἐν καταπτώσει, ὁ ἐγγίζων εἰς τὸν θάνατον. — || μτθτ., ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ χεῖλος τινός, ὁ προσεγγίζων εἰς τι, ὁ πρόθυμος διὰ τι, ὁ ἐπιρρηπής εἰς τι. 2) ὄρμητικός, αἰφνίδιος, ριψοκίνδυνος, ἀπερίσκεπτος, βίαιος. — ἐπιρρ. *προπετώς* = πρὸς τὰ ἔμπροσ. — || μετὰ μεγάλῃς σπουδῆς («μετὰ τὸ κεφάλι κάτω καὶ πολὺ βίαια»).

προ-πέφανται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *προφαίνω*.

προ-πεφραδμένως, ἡ, ὄν, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *προφράζω*.

προ-πηδάω, μελλ. -ήσομαι· πηδῶ πρὸς τὸ ἐξω πρότερον || πηδῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ ἐκ τινός.

προ-πηλάκιζω, μελλ. -ίσω, αἰτ. -ίω (πρόδ+πηλός)· καλύπτω (ἐπιχρίω) μὲ πηλόν || μτθτ., περιλούω τινὰ μὲ ὄνειδιστικὰς ἐκφράσεις, τὸν μεταχειρίζομαι κακῶς ἢ ὑβριστικῶς. — || μετ' αἰτ. πράγμα, ὄνειδίζω τινὰ ἐπὶ τινι.

προ-πηλάκις, -εως, ἡ (*προπηλακίζω*), καὶ **προ-πηλάκιμος**, ὁ ὑβριστικῆ (χλευαστικῆ) μεταχειρίσεως.

προ-πίνω, πρτ. *προῦπίνων*· μελλ. *προπίομαι*· ἀορ. β' *προῦπιον*· ἔνεργ. πρκ. *προπέπωκα*, παθ. πρκ. *προπέπομαι*· πίνω πρότερον, πίνω πρῶτος || ὡς καὶ νῦν, προπίνω, πίνω εἰς τὴν ὑγείαν τινός, προπίνω εἰς ὑγείαν του, λατ. *propinare*, διότι ἡ ἑλληνικὴ συνήθεια ἦτο νὰ πίνῃ τις πρῶτος καὶ εἶτα νὰ δίδῃ τὸ ποτήριον εἰς τὸν ἄλλον, ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ ὁποίου προπέπινεν. 2) ἐπειδὴ συχνὰ τὸ ποτήριον, δι' οὗ ἐγένετο ἡ πρόποισις, ἐδίδοτο ὡς δῶρον εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἐγένετο ἡ πρόποισις, τὸ *προπίνω* ἐσήμανε καὶ τὸ «δωροῦμαι», «χαρῶς», παραδίδω: *προπίνω τὴν ἐλευθερίαν Φιλίππου* = χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν Φίλιππον ὡς δῶρον προπόσεως, δηλ. τὴν παραδίδω ἀπερίσκεπτος εἰς αὐτόν, τὴν προδίδω || ὡς.

προπέπεται τὰ τῆς πόλεως πράγματα = τὰ συμφέροντα τῆς πολιτείας ἔχουν προδοθῆ (ἔχουν δοθῆ ὡς δῶρον).

προ-πίπτω, μελλ. -πισοῦμαι· ἀορ. 6' *προῦπασθον*, ἀπρφ. *προπεσεῖν*· πρκ. *προπέπτωκα*· πίπτω (πρὸς τὰ) ἔμπροσ, ρίπτω ἑμαυτὸν πρὸς τὰ ἔμπροσ || ὄρμω πρὸς τὰ ἔμπροσ, κινουμαι ὄρμητικῶς («μετὰ τὸ κεφάλι κάτω») πρὸς τὰ ἔμπροσ.

προ-πιστεύω, μελλ. -σω· πιστεύω (ἔχω ἐμπιστοσύνην) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-πίτνω, ποιητ. ἀντὶ *προπίπτω* (βλ. *πίτνω*)· προσπίπτω, πίπτω πρηγνῆς, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινός (ἐπὶ ἱκετῶν).

προ-πλέω, μελλ. -πλεύσομαι· ὡς καὶ νῦν, προπλέω, πλέω πρότερον.

πρό-πλοος, ὄν, καὶ συνηρ. -πλοους, οὖν (*προπλέω*)· ὁ προπλέων, ὁ πλέων πρότερον τῶν ἄλλων, ἢ πλέων πρὸ τῶν ἄλλων («ἐπὶ κεφαλῆς τῶν»).

προ-πλώω, ἰων. ἀντὶ *προπλέω*.

προ-ποδ-ηγός, ὄν· ὁ προπορευόμενος καὶ δεικνύων τὴν ὁδόν, ὁ ὁδηγός.

προ-ποδίζω, μελλ. -ίσω (πρόδ+πούς)· θέτω τὸν πόδα (κινῶ τὸν πόδα) πρὸς τὰ ἔμπροσ, δηματίζω πρὸς τὰ ἔμπροσ.

προ-ποιέω, μελλ. -ήσω· ποιῶ τι πρότερον ἢ ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω || κάμνω τὸ πρῶτον βῆμα. — παθητ., ποιούμαι ἢ παρασκευάζομαι ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζομαι.

προ-πολεμέω, μελλ. -ήσω· πολεμῶ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινός.

προ-πόλευμα, -ατος, τὸ (*προπολεύω*)· ἀνταποδοεῖσα ὑπηρεσία.

προ-πολεύω, μελλ. -σω (*πρόπολος*)· εἶμαι *πρόπολος* (βλ. λ.), εἶμαι ὑπηρετής || ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς, εἶμαι ἱερεὺς ἐν τινι ἱερῷ.

πρό-πολος, ὁ, ἡ (πρόδ + πολέω)· ὑπηρετῆς βαδίζων πρὸ ἄλλου, προπορευόμενος, εὐρισκόμενος ἔμ-

προσθεν || ακόλουθος, συνοδός, θεράπων || ναύτης, έρέτης. 2) ό ύπηρετών θεότητά τινα, ίερεύς ή έρετα || ύπηρετής ναού, νεωκόρος, είδος σημερ. «κανδηλανάπτου».— || ως έπιθ. ό ύπηρετών εις τι πράγμα, ό αφωσιωμένος ή και αφιερωμένος εις αυτό.

προ-πομπή, ή (προπέμνω)· τό προεξαποστέλλειν, ή έκ τών προτέρων άποστολή.— || ως και νύν, ή προπομπή, ή τιμητική συνοδεία, τό «ξεπροβόδημα».

προ-πομπία, ή (πρό+πομπή)· ή πρώτη θείσις έν τινι πομπή, ως τό *προεδρία*.

προ-πομπός, όν (πρό+πέμνω)· ως και νύν, προπομπός, ό προπέμπων, ό συνοδεύων έν πομπή || μετ' αйт., *προπομπός χολός*=ό φέρων (μεταφέρων) χολός έν πομπή.— || ως ουσ., ό συνοδός, ό συνοδεύων, ό φύλαξ, φρουρός, υπερασπιστής.

προ-πονώ, μελλ. -ήσω *πονώ* (τ. έ. μοχθώ, κοπιώζω) έκ τών προτέρων.— || μοχθώ δι' άλλον (χάριν άλλου, άντι άλλου).— || μετ' γεν., μοχθώ (κοπιώζω) διά τί (δηλ. διά νά τό άποκτήσω).— **IV** μετ' αйт. πραγμ., άποκτώ τί διά πρότερου μόχθου || θθεν έν τή μη. παθ. πρκ. τά *προπεπονημένα*=οί πρότεροι κόποι, πράγματα επιδιωχθέντα πρότερον μετά ζήλου, διά τήν άπόκτησιν τών όποιων κοτεβλήθησαν πρότερον πολλοί κόποι.— **V** μέσον, *προπονέομαι*=άποκάννω πρό τών άλλων («κουράζομαι πολύ γρήγορα»).— **VI** παθητ., προκαταπονούμαι, καταπονούμαι έκ προηγθέντων δεινών.

πρό-πονός, ον· λιαν έπίπονός, λιαν έπίμοχθος, πολύ κοπιώδης.

προ-ποντής, -ίδος, ή (πρό+Πόντος)· ή πρό του Πόντου θάλασσα, ή θάλασσα του Μαρμαρά, κληθεΐσα ούτω διότι κείται άκριβώς πρό του Εύξεινου Πόντου.

προ-πορεύω, μελλ. -σω· κόμνω (βάλλω) τί νά προπορεύεται, τό όδηγώ (τό διευδύνω) προς τά έμπρός.— παθητ., μετά μέσ. μελλ. -*πορεύομαι* και παθ. μελλ. -*πορευθήσομαι*· ως και νύν, προπορεύομαι, πορεύομαι πρότερον ή προς τά έμπρός, προηγούμαι.

προ-πορίζω, μελλ. -ίσω· προπορίζω, προμηθεύω, έφοδιάζω, έκ τών προτέρων.— παθητ., προπορίζομαι (προμηθεύομαι, έφοδιάζομαι) από πριν.

πρό-ποσις, -εως, ή (προπίνω)· ως και νύν, πρόποσις, τό προπίνειν εις τήν ύγείαν τινός, ή τό πίνειν πρότερον.— || αυτό τουτό τό ποτόν.

προ-πότης, ό (προπίνω)· ό προπίνων εις ύγείαν τινός.

πρό-πους, -ποδος, ό· ό προεξέχων πούς όρους, ή ύπώρεια όρους.

προ-πράσσω, άττ. -ττω, μελλ. -ξω· πράττω πρότερον, έκτελώ πρότερον.— || άπαιτώ και λαμβάνω έκ τών προτέρων.

προ-πρεών, -ώνος, ό· ως τό *προσηρητής* (βλ. λ.), ό κλίνων τήν κεφαλήν προς τά έμπρός, «μέ τό πρόσωπον προς τά έμπρός» || μετρ., πρόδυμος, πρόφρων.

προ-πρηής, ές (έπιτεταμ. *πρηής*)· ό έχων τό πρόσωπον προς τά κάτω, «σκυφτός», μέ τό πρόσωπον προς τό έδαφος («πρόμυτα»), λατ. *pronus* || ό λυγισμένος προς τά έμπρός.— τό ούθ. *προσηρητής* ως έπίρρ.=πρός τά έμπρός, άντιθ. τώ *όπίσω*.

πρό-προς, έπιτεταμ. τύπος του πρό· δλως διόλου έμπρός, άκριβώς έμπρός || άκριβώς πρότερον, έντελώς πρότερον.

προ-προ-κυλίνδομαι, παθητ., έπιτετ. τύπος άντι *προκυλίνδομαι* (βλ. *προκυλινδέω*)· εξακολουθώ νά κυλίσωμαι έμπροσθεν τινος (πρό τών ποδών του) || προσπίπτω και ίκετεύω τινά («του πέφτω στή πόδια» || μετρ. περιπλανώμαι από τόπου εις τόπον.

πρό-πρυμνα, έπίρρ. (πρό+πρύμνα)· έκ δεμελίων, παντελώς, όλοσχερώς (έπι. κατά τρόπον ώστε τό κατώτατον άναδύεται, άνέρχεται, ως έν τοίς *προσθέλυμος*, *πρόρριζος*) || μέ τήν πρύμναν προς τά έμπρός, τ. έ. προς τό όπίω (δηλ. άδεξιως) (κυρ. επί πλοίου κατά τήν στιγμήν τής καταδυθείσως) || θθεν,

εις τό χείλος του κρηνοΐ, όλοσχερώς κατεστραμμένος.

προ-πταίω, μελλ. -σω· προσκόπτω («σκοινάφτω») προηγούμενως.

προ-πύλαιος, ον (πρό+πύλη)· ό πρό τών πυλών.— || ούθ. πληθ. ως ουσ. τά *προπύλαια*=ως και νύν, τά προπύλαια, πυλών, είσοδος || έν 'Αθήναις, τά περίφημα Προπύλαια (είσοδος) τής 'Ακροπόλεως, τά οικοδομηθέντα υπό του Πεοικλέους.

πρό-πύλον, τό (πρό+πύλη)· ως και νύν, πρόπυλον, είσοδος, στοά, προστώον, προπύλαια.

προ-πυθάνομαι, μελλ. -πεύσομαι· άρρ. έ· *προϋπυθόμην*· άποθ. πυθθάνομαι έκ τών προτέρων, μανθάνω ζητών πληροφορίας έκ τών προτέρων, άκούω ή εξακριβώνω έκ τών προτέρων.

πρό-πυργός, ον· ό έμπροσθεν τών πύργων (γινόμενος) || ό υπέρ τών πύργων τ. έ. υπέρ τής πόλεως γινόμενος : *θυοίαι πρόπυργοι*=δυοίαι προσφερόμεναι υπέρ τών πύργων (τ. έ. υπέρ τής πόλεως).

πρό-ρεύω, μελλ. -ρεύσομαι, έπικ. ρήμα (άντι του *παρά πεζ. προρέω*)· ρέω προς τά έμπρα, ή, έκρέω και τρέχω μετά πάσης δυνατής ταχύτητος, λατ. *profuere*.

προ-ρρέω· βλ. *προρέω*.

πρό-ρρησις, ή (πρό+ρήσις)· ως και νύν, πρόρρησις, τό προειπείν τί, προμαντεία, προφητεία. 2) προηγούμεναι (πρότεροι) όδηγία, ούμβουλία ή και διαταγά.— || προκήρυξις, δημοσία γνωστοποίησις, διακήρυξις.

πρό-ρρητος, ον (πρό+ρητός)· προειρημένος, προλεχθείς— || προκηρυχθείς, διαταχθείς, προσταχθείς.

πρό-ρριζος, ον (πρό+ρίζα)· ως και νύν, πρόρριζος, «μέ τίς ρίζες μαζί», από τής ρίζης, σύρριζος, σύρριζα || τό ούθ. *πρόρριζον* ή *πρόρριζα* (ως έπίρρ.) =μέ τάς ρίζας, σύρριζα, παντελώς, όρδην, λατ. *radiculus, fundulus*.

ΠΡΟΣ, πρόθ. μετά γεν., δοτ., και αιτ., και δή : μετά γεν. μέν προς δήλωσιν κινήσεως έκ τινός τόπου, μετά δοτ. προς δήλωσιν τής έν τόπω στάσεως, και μετά αιτ. προς δήλωσιν κινήσεως προς τινα τόπον.— **Δωρ. προτί και ποτί** [—].

Α'. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ : 1) επί τόπου, έκ τινος τόπου, έκ..., από... || από τό μέρος (άπό τήν πλευράν ή από τήν περιοχήν) τινός, ή προς τό μέρος (πρός τήν πλευράν) τινός : *πρός Νότου*=πρός τήν πλευράν του Νότου, τ. έ. προς τήν κατεύθυνσιν του Νότου | *φυλακαί προς Αιθίοπων* = φρουραί προς τό μέρος των Αιθίοπων | *Αβδηρα ίδρυται προς του Έλλησπόντου άλλων ή του Στρυμόνος*=τά Αβδηρα κείνται προς τήν πλευράν του Έλλησπόντου μάλλον παρά του Στρυμόνου, τ. έ. κείνται πλησιέστερον προς τον Έλλησπόντον. 2) μετρ., *πρός πατρός*=ως και νύν, προς πατρός, έκ τής πλευράς του πατρός, έκ τής πατρικής γραμμής || ως. έκ μέρους τινός, από τινος, παρά τινος : *έχω τιμήν προς Ζηνός*=έχω τιμήν (έχω τιμηθή) έκ μέρους του Διός (παρά του Διός, από τόν Δία, έκ του Διός) || ως. *πρός Διός εισί ξείνοι τε πτωχοί τε*=ξένοι και πτωχοί έχουν σταλή έκ μέρους του Διός (ή εξαρτώνται έκ του Διός, προστατεύονται από τον Δία). 3) ένώπιόν τινος, επί παρουσία τινός, έν όνόματι τινός (έπί όρκων και διαμαρτυριών) : *μάρτυροι προς θεών*, *πρός ανθρώπων* = μάρτυρες ένώνιον θεων και άνδρώπων || άττ. *παρμβάλλουν ένλοτε τήν προσωπ. άντων. σε μεταξυ τής προθ. προς και τής γεν. : προς σε θεών αιτώ* = σε ίκετεύω έν όνόματι των θεών (λατ. *per te deos oro*).— || μετά παθητ. ρημάτων ένλοτε κείται ή *πρός* άντι τής *υπό* : *διδάσκομαι προς τινος*=διδάσκομαι υπό τινός | *ατιμάζομαι προς τινος*=δέν τιμώμαι (καταφρονούμαι) υπό τινός.— || *έκ τής τοπικής ένν. του έκ τινος μέρους* (ή του προς τι μέρος) *προήλθεν* ή *έννοια* του άρμόζοντος και προσήκοντος : *οι προς του άπαντος άνδρες*=δέν άρμόζει (δέν ταυριάζει) εις τον κάθε άνδρωπον | *προς δικης*=σύμφωνον προς τό δικαίον (προς τήν δικαιοσύνην), άρμόζον εις τήν δικαιοσύνην | *προς*

γυναικός ἐστιν=εἶναι ὅμοιον πρὸς γυναῖκα (ταιριάζει εἰς τὴν γυναῖκα).

Β'. ΜΕΤΑ ΛΟΤΙΚΗΣ: γενικῶς, πλησίον, πολὺ κοντὰ, ἐπὶ παρουσία τινός, ἐπὶ τινός, εἰς τι(να): **βάλλω ποτι γαίη**=ρίπτω (πατάσσω) κατὰ γῆς||**πρὸς ἀλλήλοισιν ἔχονται**=προσκολλῶνται σφιγκτὰ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον.— || ἐπιπροσδῆτως, πρὸς τούτοις, ἐπὶ πλεόν, πλὴν, παρεκτός: **πρὸς τούτοις** (ὡς καὶ νῦν) || **πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς**=ἐκτός τῶν ἄλλων κακῶν (δεινῶν, συμφορῶν).— || **ἐπὶ ἐντατικῆς ἐνασχολήσεως** περὶ τι, καθ' ἣν ὁ ἀσχολούμενος παρίσταται τρόπον τινὰ ὡς εὐρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρεύνης του: **γίγνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν**=εἶμαι ἐνησχολημένος μετὰ τὴν ἐρευναν (ἐξέτασιν).

Γ'. ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ δηλοῖ κίνησιν πρὸς τι μέρος τῆς διεύθυνσιν πρὸς κάπου: **1** ἐπὶ τόπου, πρὸς... εἰς...: **πρὸς ἡῶ**=πρὸς Ἀνατολὰς | **κλαίσειε πρὸς οὐρανόν**=ἐκλαίει θλέπων πρὸς τὸν οὐρανόν. **2** μετὰ ἔθρικῆς ἐνν., ἐναντίον τινός, κατὰ τινος: **πρὸς Τρώας μάχεσθαι**=μάχεσθαι ἐναντίον τῶν Τρώων || ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ρητορικῶν λόγων: **πρὸς τινα** (= ἐν σχέσει πρὸς τινα, εἰς ἀπάντησιν πρὸς τινα (ἢ κατὰ τινος), λατ. **adversus** (οὐχί: πρὸς κατηγορίαν στρεφόμενην κατὰ τινος, ἧτις ἐννοία ἐλέγγοτο διὰ τοῦ: **κατὰ τινος**=λατ. **in**)). **3** ἀνευ ἐθρικῆς ἐνν.: **ἀγορεύω πρὸς τινα**=ὀμιλῶ ἀποτεινόμενος πρὸς τινα.— || ἐπὶ χρόνου, κατὰ τὴν δεῖνα ὥραν (ἐποχῆν, κ.τ.δ.), περιόπου τήν...: **πρὸς ἑσπέρας**=κατὰ τὸ βρῆδον | **πρὸς γῆρας**= ἐν τῷ γήρατι, κατὰ τὰ γεράματα, «στὰ γεράματα».— || **3** γενικῶς, ἐπὶ σχέσεως μεταξὺ δύο ἀντικειμένων, ἐν σχέσει πρὸς... ὡς πρὸς..., ὅσον ἀφορᾷ εἰς..., ἀπὸ ἀπόψεως...: **πρὸς ταῦτα**=ὡς πρὸς αὐτὰ, κατὰ ταῦτα, ἐπομένως, ὅθεν || **τὰ πρὸς τὸν πόλεμον**=τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν πόλεμον, τὰ σχετικὰ (τὰ ἐχθρὰ σχέσιον) πρὸς τὸν πόλεμον, τὰ πολεμικά, αἱ πολεμικαὶ παρασκευαί || **τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς**=τὰ ἀφορῶντα εἰς τοὺς θεοὺς, αἱ σχέσεις μας πρὸς τοὺς θεοὺς, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καθήκοντά μας. **2** συμφώνως πρὸς..., πρὸς τὸν σκοπὸν νά...: **πρὸς τὴν φήμην**=συμφώνως πρὸς τὰς εἰδήσεις || ὡς. **πρὸς τί**;=πρὸς τίνα σκοπὸν; διατί? **3** ἐν συγκρίσει πρὸς..., ἀναλόγως πρὸς...: **κοῖτός τις ἀγγεῖο δοκέει εἶναι πρὸς τὸν πατέρα Κυβαν** (Ἡροδ.)=ὁποῖός τις θνητῶνος φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πατέρα του τὸν Κυβαν || **πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους**=ἐν συγκρίσει (συγκριτικῶς) πρὸς ὅλους τοὺς ὑπολοίπους (συνυποβηλομένης ὑπεροχῆς τινός) = λατ. **prae aliis omnibus**.— **IV** παρ' αὐτ. **πρὸς** + αἰτ. κεῖται συχνὰ ἀντὶ ἐπιτρ. (ὀηλ. μετὰ ἐπιτρ. ἐνν.): **πρὸς βίαν**=βιαιῶς, διὰ τῆς βίας | **πρὸς ἀνάγκην**=ἀναγκαίως, κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς | **πρὸς καιρὸν**=ἐπικαιρῶς, ἐγκαίρως || **πρὸς χάριν τινί**=διὰ τὴν νά προσεξήσῃ εὐχαρίστησιν εἰς τινα || **πρὸς τὸ βίαιον**=βιαιῶς.

Δ'. ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ (τ. ἔ. κείμενον ἀπολ.) προσέτι, πρὸς τούτοις, ἐπὶ πλεόν, ἐπιπροσδῆτως.

Ε'. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ ἢ πρὸς σημαίνει: **1** κίνησιν πρὸς τι μέρος: **προσάγω, προσέρχομαι**.— || προσδήκην, ἐπιπροσδῆτως, προσέτι, ἐπὶ πλεόν: **προσκατάομαι**.— || τὸ εἶναι (εὐρίσκεισθαι) πλησίον, καὶ ἐντεῦθεν, τὸ παραμένειν πλησίον ὡς καὶ τὸ ἐνασχολεῖσθαι εἰς τι: **πρόσειμι, προσγίγνομαι** κλπ.

Ετυμ.: πρὸς καὶ προτι (ἰαπ. ***proiti** (μετὰ τῶν αὐτῶν σημ.), πρβλ. **σανσκρ. prāti** (δμ. σημ.) 'πρὸς (προσε) πρὸ φων. ἀρχικοῦ ἐπομ. λέξ. (προσεετιθέτον: **σανσκρ. prāty achaitam**, ὡς. πρβλ. **πρόσωπον (προτ)σωπον**, ἰαπ. ***profjōqno-m**: **σανσκρ. prātikam** (ἰαπ. ***proiti-qno-m**.) πρὸς τὸ προτι τοῦτο πρέπει νὰ συσχετισθῇ τὸ κρητ. **προτι**, πρβλ. τὴν ἀντιστοιχίαν **προσ(σ)ω**: **πρόσω, πρόρω**, καὶ ἐκ παραλλήλου ἐν ἀπολ. **πρὸς** καὶ τὸ παρὰ τοῖς Γραμματ. Παμφυλ. **περτ-έδοκε** (<***πρετι**, λεττ. **preit** πρβλ. ὡς. λατ. **pretium**, παλ.-σλαβ. **proiti-vi** βλ. καὶ ἐν **περὶ** (ἐν τέλει).

προσάββατος, ον (πρὸ+Σάββατος): ὁ πρὸ τοῦ Σαββάτου || ὡς οὖν. τὸ **προσάββατος**=ἡ πρὸ τοῦ Σαββάτου ἡμέρα, ἡ παραμονὴ τοῦ Σαββάτου, δηλ. ἡ Παρασκευή.

προσ-αγγέλλω, μελλ. -εἰλῶ· ἀγγέλλω πρὸς τινα, ἀναγγέλλω, καταμηνύω.

προσ-αγόρευσις, -εως, ἢ (προσαγορεύω): ὡς καὶ νῦν, προσαγόρευσις, προσφώνησις, χαιρετισμός.

προσ-αγορευτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **προσαγορεύω**: ὄν πρέπει τις νὰ καλέσῃ τὴν ὀνομάσῃ.

προσ-ἀγορεύω, μελλ. -αγορεύσω· ἀόρ. -**ηγορεύεσα**: πρκ -**ηγορεύεκα** παρ' αὐτ. ὁμοῦ δ μελλ. εἶναι **προσερῶ**, δ ἀόρ. ε' **προσοείπον**, καὶ ὁ πρκ. **προσοείρηκα** ὡς καὶ νῦν, προσαγορεύω, προσφώνω, χαιρετίζω, ἀποτεινόμενος πρὸς...— || ὀνομάζω, καλῶ ὀνομαστικῶς.

προσ-ἄγω, μελλ. -ἔσω· ἀόρ. ε' **προσηγάγον**, σπαν. ἀόρ. α' **προσηῆγα**: μέσ. μελλ. μετὰ παθ. σημ. **προσαῖομαι**: ὡς καὶ νῦν. **προσάγω, ἄγω** (φέρω, ὀδηγῶ) τι(να) πρὸς τι(να) || προσκομίζω, ἐφοδιάζω, προμηθεύω, παρέχω. **2** βάλλω τι εἰς τι, προσδέτω. **3** φέρω εἰς..., κινῶ τι(να) πρὸς..., μεταχειρίζομαι. **4** εἰσάγω, παρουσιάζω. **5** παρασύρω, παροτρύνω.— || ὡς ἀμ.τ. (φαινομενικῶς, διότι κυρ. ἐνν. ἢ αἰτ. **εἰσάγων, στρατόν κ. ἄ.**) ἄγω (φέρω, ὀδηγῶ) πλησίον, πλησιάζω: **πρόσασε**=πλησίασε, «ἔλα κοντὰ»!— || μέσον, ἄγω πρὸς ἑμαυτὸν, φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, προσελάσκω πρὸς τὸ μέρος μου. **2** ἔλκω (σύρω) πρὸς ἑμαυτὸν, ἐναγκαλιζομαι, χαιρετίζω. **3** μετ' ἀπρρ., παροτρύνω, παρασύρω, τινὰ νά... πρόξῃ τι. **4** λαμβάνω τι δι' ἑμαυτὸν, προμηθεύομαι, κἀμνηεἰσαγωγὴν πράγματός τινος ἐκ τῆς ξένης || ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθητ., **τὰ προσαχθέντα**=τὰ ἐκ τῆς ξένης εἰσαχθέντα, αἱ εἰσαγωγαί.

προσ-ἄγωγός, -εως, ὁ (προσάγω): ὁ προσάγων τι εἰς τινα || ὁ εἰσαγωγεὺς, ὁ εἰσάγων, ὁ μεσίτης.

προσ-ἄγωγή, ἡ (προσάγω): ὡς καὶ νῦν, ἡ προσαγωγή, τὸ προσάγειν (τὸ φέρειν) πρὸς..., ἀπόκτησις.— || (ἐκ τῆς ἀμ.τ. σημασ. τοῦ **προσάγω**), προσέλευσις, προσέγγισις, παρουσίαισις || τόπος προσεγγίσεως, ἐπὶ πλοίων, τόπος πρὸς προσόρμιον || τὸ δικαίωμα προσεγγίσεως (τὸ δικαίωμα εἰσοδού).

προσ-ἄγωγός, ὄν (προσάγω): ὡς τὸ **ἐπαγωγός** (βλ. λ.), προσελκυστικός, ἐπαγωγός, δελκτικός || πειστικός.

προσ-ᾄδω, δωρ. μελλ. **ποτ-αείσομαι**: ᾄδω πρὸς τινα: **τὴν ποταίσομαι**, δωρ. ἀντὶ σοὶ **προσάσομαι**=πρὸς σέ δέλω νὰ τραγουδήσω. **2** **προσᾄδω τραγωιδίαν**=ᾄδω τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ ὑπάρχοντα ὄσματα συνοδείᾳ μουσικῆς.— || συμφωνῶ πρὸς τινα, εὐρίσκομαι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τινα, λατ. **concinere**.

προσ-αἰξας, μτχ. ἀόρ. α' τοῦ **προσαῖσσω** (βλ. λ.). **προσ-αιρέομαι**, μέσον ἐκλέγω δι' ἑμαυτὸν ἐπιπροσδῆτως, προσδέτω τι εἰς ἑμαυτὸν, παραλαμβάνω.— || καθόλου, ἐκλέγω (προτιμῶ) προσέτι (ἐπὶ πλεόν, ἐπιπροσδῆτως).

προσ-αἶσσω, καὶ αὐτ. -**ῆσσω**, μελλ. -ἔσω· πηδῶ ἢ ὀρῶ πρὸς τι || ἐπέρχομαι (ἐξαπλοῦμαι) ταχέως.

προσ-αἰτέω, μελλ. -ῆσω· ζητῶ προσέτι, ζητῶ ἐπὶ πλεόν (ἐπιπροσδῆτως) || ἀπαιτῶ ἐπὶ πλεόν, προσαπαιτῶ.— || συνεχίζω (ἐπιμένω) νὰ ζητῶ, παρακαλῶ τινα, τὸν ἱκετεύω, ἐπαίτῶ || ἀπολ. αἰτῶ ἐπιμόνως, γίνομαι φορτικός ἐπαίνων.

προσ-αίτης, -ου, ὁ (προσαίτέω): ὁ ἐπαίτης.

προσ-ἄκοντιζω, μελλ. -σω· ρίπτω τὸ ἀκόντιον πρὸς τὸ μέρος τινός, ἀκοντίζω κατὰ τινος.

προσ-ἄκούω, μελλ. -ακούσομαι· ἀκούω προσέτι, ἀκούω ἐπιπροσδῆτως.

προσ-ακτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **προσάγω**: **δεῖ τινα προσάγειν (προσαγαγεῖν)**: πρέπει νὰ προσάγῃ τις.

προσ-ἄλειψω, μελλ. -ψω· ἐπαλείφω, ἀλείφω τι ἐπὶ τινός.

προσ-ἀλίσκομαι παθητ.: συλλαμβάνομαι προσέτι || ἐν τῇ δικην. γλώσσῃ, καταδικάζομαι ἐπὶ πλεόν.

προσ-ἀλοομαι, μελλ. -αλοῦμαι· ἀόρ. α' -**ηλάμην** ἀποθ· πηδῶ ἐπάνω εἰς τι(να).

προσ-αμείβομαι, δωρ. ποιητ. ἀόρ. α' **ποταμειψάμην**: μέσ. ἀποκρίνομαι πρὸς τινα.

προσ-ἀμέλω, μελλ. -ἔσω· ἀμέλω (ἀρμέγω) πρὸς τούτοις || δωρ. μέσ. μελλ. (ἐν παθητ. ἐνν.) **ποταμῆλεται**=εἰδὰ ἀρμεχθῆ ἀκόμα, τ. ἔ. δὰ δῶση καὶ ἄλλο γάλα.

προσαμπεχόμει, (περὶ ἀμπεχόμεν), παθητ. προσκαλλώμαι οτιερέα εἰς τι, εἶμαι ἐμπεπλεγμένος εἰς τι.

προσαμύνω, μελλ. -*μύνω* ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τιος, προσβοηθῶ, ὑπερασπίζω τινά.

προσαμφιέννυμι, ἀττ. μελλ. -*αμφιῶ ἀμφιέννυμι* (βλ. λ.) ἐπὶ πλεόν, ἐνδύω τινά ἐπιπροσδέτως ἐκείνου πρὸς ἡδὴ φορεῖ.

προσαναβαίνω, μελλ. -*βήσομαι* ἀναβαίνω πρὸς τι (ἐπάνω εἰς τι), ἀναρριχώμαι || ἐπὶ ἱππέων, ἱππεύω πρὸς τοῦτοις.

προσανάθασις, ποιητ. **προσάμβασις**, -*εως*, ἡ (προσαναβαίνω) ἀνάθασις, ἀνοδος || προσέγγισις || κλίμακος προσαμβάσεις=αι ἀναβάσεις διὰ κλίμακος, ἡ αἱ βαθμίδες κλίμακος, ἀναβάδρα, ἀνεμόσκαλα.

προσανάθηδι, Προστ. ἀορ. β' τοῦ *προσαναβαίνω*.

προσαναγινώσκω ἀναγινώσκω ἐπὶ πλεόν (ἐπιπροσδέτως).

προσαναγκάζω, μελλ. -*άσω* ἀναγκάζω τινά προσέτι, τὸν ἐξαναγκάζω ἐπιπροσδέτως νά... 2) ὑπάγω τινά ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου, τὸν χαλινάγω, τὸν καθυποτάσσω.— μετ' αἰτ. καὶ ἀπφ., ἀναγκάζω τινά νά πράξῃ τι.

προσαναγορεύω ἀναγορεύω (δηλ. ἀνακηρύσσω, διακηρύσσω) ἐπὶ πλεόν.

προσαναγράφω, μελλ. -*ψω* ἀναγράφω (ἐπιγράφω, καταγράφω) προσέτι.

προσανααίρέω, μελλ. -*ήσω* ἀνεγείρω (σηκῶν ἐπάνω) προσέτι.— μέσον, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ἐπὶ πλεόν.— || ἐπὶ μαντίου, δίδω ἀπάντησιν προσέτι, χρησιμοδοτῶ ἐπὶ πλεόν.

προσανααισθίω, μελλ. -*ώσω* προσαναίσθησκω, δαπανῶ ἐπιπροσδέτως.

προσανακλίνομαι, τὸ (προσανακλίνομαι) τὸ ἐφ' οὗ τις ἀνακλίνεται, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπακουμβῶ τις, προσέρισμα, ἐπιστήριγμα.

προσανακλίνομαι, παθητ. ἀνακλίνομαι ἐπὶ τινος, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἰς τι.

προσανακλίσις, -*εως*, ἡ (προσανακλίνομαι) τὸ ἀκούμβημα, τὸ ἐπακουμβῶν εἰς τι, ἡ στήριξις, ἡ ἀνάπαυσις, ἐπάνω εἰς τι.

προσαναλαμβάνω, μελλ. -*λήσομαι* λαμβάνω ἢ ἀναλαμβάνω προσέτι. 2) μετφ. ἀνακτῶ προσδέτους δυνάμεις, ἀναλαμβάνω.

προσαναλαίσκω, μελλ. -*αλαῶσω* μετφ. ἀορ. α' *προσαναλαῶσας* καταναλαίσκω προσέτι, δαπανῶ (κατασπαλάω) ἐπὶ πλεόν.

προσαναπληρῶ, μελλ. -*ώσω* ἀναπληρῶνω προσέτι, γεμιζῶ, ἀπογεμιζῶ, συμπληρῶ. 2) μέσον, προσδέτω ὥστε νά γεμισθῇ τι.

προσαναρτάω, μελλ. -*ήσω* ἀναρτῶ τι προσέτι ἐπὶ τινος («κρεμῶ τι ἀκόμη»).

προσαναπέλλω ἀναπέλλω (ἀνακόπτω, ἀναχαίττω, κρατῶ ὀπίω) τι(νά) προσέτι, τόν(ν) ἐμποδίζω ἀκόμη.

προσανατίθημι, μελλ. -*θήσω* ἀνατίθημι (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδρος), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσανδράποδιζω, μελλ. -*ίσω*, ἀττ. -*ξῶ* ἀνδραποδίζω τινά (τὸν καθιστῶ δούλον) προσέτι.

προσανεἶμι (περὶ ἀνά+εἶμι) ἀνέρχομαι (περῶμαι πρὸς τὰ ἄνω) προσέτι.

προσανεἶπον, ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (λαμβανομένου ὡς ἐνεστ. τοῦ *προσαναγορεύω*) ἀναγγέλλω, διακηρύσσω, ἐπιτάσσω, προσέτι.

προσανήξω, ἐς, δωρ. ἀντὶ *προσηνήξω* (βλ. λ.).

προσανήτης, ἐς, γεν. -*εως* (περὶ ἀνήτην) ὁ ὑψούμενος πρὸς τὰ ἄνω ἐκ παραλλήλου πρὸς ἕλλο τι ὁμοίως ὑψούμενον, ἡ ὁ ὑψούμενος κατὰ τρῶπον ὥστε νά τὸ συναντήσῃ, ἀνωφερής, ἀνηφορικός, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, λατ. *arcuatus*.— || μετφ., δῦσκολος, σκληρός, τραχύς, ἐπαχθής, ἐχθρικός, ἄνισαρός, ὄχληρός, δυσάρετος, ἀπαρέσκων.— || ἐπὶ *προσα*, ἐναντίος, ἐχθρικός.

προσαπέλλω, μελλ. -*ελεῶ* ἀναγγέλλω προσέτι.

προσαπεγορεύω ἀπαγορεύω προσέτι.

προσαπειτέω, μελλ. -*ήσω* ἀπειλῶ προσέτι.

προσαπέιπον, ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (λαμβανομένου ὡς ἐνεστ. τοῦ *προσαπαγορεύω*, βλ. λ.).

προσαποβάλλω, μελλ. -*βάλλω* ἀποβάλλω (ἀπορίπτω, πετῶ μακρὰν) ἢ χάνω, προσέτι.

προσαπογράφω, μελλ. -*ψω* ἀπογράφω (ἐγράφω, καταχωρίζω, καταγράφω) ἐπὶ πλεόν.

προσαποδείκνυμι, μελλ. -*δείξω* ἀποδεικνύω προσέτι.

προσαποδίδωμι πληρῶν ὡς ὀφειλὴν προσέτι.

προσαποκρίνομαι ἀποκρίνομαι ἐπιπροσδέτως (δηλ. καὶ εἰς ἄλλα διὰ τὰ ὅποια δέν ἠρωτήθην).

προσαποκτείνω, μελλ. -*κτενῶ* ἀποκτείνω προσέτι (ἐπὶ πλεόν).

προσαπολαύω ἀπολαύω προσέτι.

προσαπέλλωμι καὶ -*ύω* μελλ. -*ολέσω* ἀπόλυμι (καταστρέφω, φονεύω κλπ.) προσέτι || χάνω προσέτι.— μέσον, μετὰ ἐνεργ. β' *παρακ. προσαπόλωλα*, χάνομαι (καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι) προσέτι (τ. ἔ. μαζι) μὲ ἄλλους).

προσαποπέμπω, μελλ. -*ψω* ἀποπέλλω προσέτι («ἀκόμω»).

προσαποπέλλω, μελλ. -*στελῶ* ἀποπέλλω προσέτι («ἀκόμω»).

προσαποστερέω, μελλ. -*ήσω* ἀποστερῶ ἐπὶ πλεόν.

προσαποτιμῶ, μελλ. -*ήσω* ἀποτιμῶ (ἐκτιμῶ) προσέτι.

προσαποφέρω, μελλ. -*αποίω* ἀποφέρω (ἀπάγω, ἀπομακρύνω) προσέτι || ἐκβάλλω τι ὡς περιττώμα. 2) ἀπάγω τι πρὸς χρῆσίν μου, λαμβάνω προσέτι.

προσαπέτω, δωρ. **προσιπέτω**, μελλ. -*ψω* ὡς καὶ νῦν, προσάπτω, στερεῶνω τι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος, προσαρτῶ, παρέχω, χορηγῶ || ἐν κακῇ ἔνν., ἀποδίδω τι εἰς τινα, «τοῦ τὸ προσάπτω», «τοῦ τὸ κολλᾶν ρετινιά».

2) ἐπίδτω, προσδέτω || παραδίδω τι εἰς τινα, τοῦ τὸ ἐμπιστεύομαι.— || ἀμτβ., προσεγγίζω, πλησιάζω εἰς τινα.— || μέσον, προσκολλῶ ἐμαυτὸν (προσκολλῶμαι) εἰς τι, διπτομαι τινος, τὸ ἐγγίζω || ἀναμειγνύομαι, ἐπεμβαίνω, εἰς τι, σχετίζομαι (ἀποκτῶ σχέσεις) μὲ τινα.

προσαδράριζω, μελλ. *προσαράρω* ἀορ. β' *προσηῤῥον* προσαρμόζω, ἐνώνω, συνάπτω, ταιριάζω τι μὲ τι ἄλλο, τὸ στερεῶνω ἐπάνω εἰς ἄλλο (μετὰ δοτ.).— || ὡς ἀμτβ. ἐν τῷ πρκ. β' *προσαράρα*, ἰων. -*άρηρα* γ' ἐν. ἐπ. παθ. πρκ. *προσαρήρηται* προσαρμόζομαι εἰς... συνάπτομαι (συνδέομαι) στενῶς μετὰ τινος.

προσαράσσω, ἀττ. -*ττω*, μελλ. -*ξω* ρίπτω (ὠδῶ) τι ἐπάνω εἰς τι μετ' ὀρμῆς, ὡς καὶ νῦν τὸ προσαράσσω (χυρ. ἐπὶ πλοίου) || *προσαράσσω τινὲ τὴν θύραν*=κλείω τὴν θύραν κατὰ πρόσωπόν του μετ' ὀρμῆς καὶ πατάγου.

προσαάρηρα, ἰων. πρκ. τοῦ *προσααράρισκω*.

προσαάρηται, γ' ἐν. ἐπ. π. παθ. πρκ. τοῦ *προσααράρισκω*.

προσααρκέω, μελλ. -*έσω* παρέχω τὴν ἀναγκαίαν βοήθειαν, συντρέχω, βοηθῶ (μετὰ δοτ.).— || μετὰ αἰτ. πραγμ., παρέχω, χορηγῶ, παραχωρῶ, παραδίδω.

προσααρμόζω, νεώτ. ἀττ. -*αρμόττω* μελλ. -*όσω* παθ. πρκ. -*ήμοσομαι* ὡς καὶ νῦν, προσαρμόζω τι εἰς τι, τὸ συναρμόζω, τὸ ταιριάζω || μετφ., καθιστῶ τι συμφωνον πρὸς ἄλλο τι.— || ἀμτβ., προσαρμόζομαι, ἀρμόζω, ταιριάζω, συμφωνῶ, πρὸς τι.

προσααρτάω, μελλ. -*ήσω* ὡς καὶ νῦν, προσαρτῶ, συνάπτω, προσδένω, στερεῶνω τι ἐπάνω εἰς τι.— παθητ., ὡς καὶ νῦν, προσαρτῶμαι, προσγγίνομαι ἢ ἀνήκω εἰς... || εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς... ||

προσαάσσω, ἀττ. ἀντὶ *προσαάισσω* (βλ. λ.).

προσαάτιμῶ, μελλ. -*ώσω* ἀτιμῶζω, στερῶ τινὰ τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, προσέτι, ἐπὶ πλεόν τὸν καθαιρῶ (ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του).

προ-αιίνομαι, παθ. (πρός+αιίνω)· αποξηραίνονται, μαραίνονται, φθείρονται (προσηλωμένος επάνω εις τι).

προ-αυδάω, μελλ. -ήσω· πρκ. *προσηύδων*, γ' εν. -ηύδα, γ' δυϊκ. -ηυδήτην· όμιλώ προς τινα, άπειυδύνομαι προς τινα, τόν προσφώνω, τόν προσαγορεύω.

προ-αύλειος, ον (πρός+αύλη)· ό εύρισκόμενος πλησίον επαύλευς, άγροτικός.

προ-αυλέω, μελλ. -ήσω· συνοδεύω με τόν αύλόν.

προ-αυζάνω και **-αύζω**, μελλ. -αυξήσω· ως και νύν, *προσαυζάνω*, αυζάνω επί πλέον, ενισχύω.— παθητ., ως και νύν, *προσαυζάνομαι*, γίνομαι μεγαλύτερος (περισσότερος), αυζάνομαι άκόμη, μεγαλύω ώκόμη.

προ-αυώ· άνάπτω, καιψ, τι προσέτι.

προ-αφ-αιρέω, μελλ. -ήσω· αφαιρώ επί πλέον, αφαιρώ προς τούτοις.— μέσον, αφαιρώ προσέτι δι' έμαυτόν.— παθητ., αφαιρούμαι τι (μου αφαιρούν πρῳμά τι επί πλέον), μου τό άποστεροϋν, χάνω τι έπιπροσδέτως.

προ-αφ-ικνέομαι, μελλ. -αφίξομαι, άποθ.· αφικνούμαι εις τι μέρος, φθάνω εις τι μέρος.

προ-αφ-ιστημι, μελλ. -σθήσω· κινώ επί πλέον εις άποστασίαν, κάμνω και άλλους να άποστατήσουν.— παθητ. μετά ένεργ. άορ. β' -απέστην· πρκ. -αφέστηκα· άπομακρύνομαι από τινα, άποστατώ από τινος, έπαναστατώ εναντίον τινός (επί πλέον τών άλλων άποστατησάντων).

προ-αθαίνω, μελλ. -θήσομαι· πρκ. *βέβηκα*· άορ. θ' -έβην, μέσ. άορ. α' -εβησάμην· θαίνω (θαδίζω) προς..., υπάγω προς (εις)... || αναθαίνω επάνω εις..., αναθαίνω. 2) Έρχομαι έγγύς τινος, φθάνω εις... || μετρ., έπέρχομαι, έπιτιθεμαι.

προ-θάλλω, μελλ. -βαλώ· άορ. β' -έβαλον· πρκ. -βέβληκα, παθητ. -βέβλημαι· ρίπτω εις (πρός)..., ρίπτω επί τινος || έπιδέτω, εφαρμόζω. 2) προσάπτω, άποδίδω, άπονέμω, έγκυρώ, παρέχω, παραχωρώ. 3) μετ' αιτ. του προσβαλλόμενου πράγματος: (δ ήλιος) *προσβάλλει άρουρα*—ή ήλιος πλήττει τήν γήν διά τών ακτίνων του || προσπίπτω εις τās αισθήσεις (εις τά όργανα τών αισθήσεων). 4) μετρ., *προσβάλλω τι*=θάλλω τι εις τήν καρδιά μου, τό ενστερνίζομαι, προσέχω εις αυτό, τό έννοώ.— μέσον, ρίπτω έμαυτόν κατά τινος (επάνω εις τινα), έπιτιθεμαι, έφορμώ.— || άμτβ., έπιτιθεμαι κατά τινος, κάμνω έφοδον, έπιπίπτω, έφορμώ || προσεγγίζω, πλησιάζω 2) επί πλοίων, προσορμίζομαι, εισπλέω εις τόν λιμένα, καταπλέω.

προ-θάς, άσα, άν, μετχ. άορ. β' του *προσβαίνω*. **πρόσ-θάσις**, ή (*προσβαίνω*)· μέσον προσεγγίσεως, προσέλευσις || μέσον προς άνάθασιν, άνωφερής άνάθασις.

προσ-θατός, ή, ον (*προσβαίνω*)· προσιτός, προς όν δύναται τις να πλησιάση || άναθατός, όν δύναται τις να άναθῆ.

προσ-θιάζομαι, μελλ. -άσομαι, άποθ.· εκθιάζω, άναγκάζω, έξαναγκάζω, προς τι || άπολ. μετέρχομαι βίαν.— Παθητ. (έν τῷ παθ. άορ. α' *προσβιασθήναι*)· εκθιάζομαι, έξαναγκάζομαι, πιέζομαι ίσχυρώς.

προσ-θιβάζω, μελλ. -βιβάσω, άτ. -βιβώ· μεταβατικόν ένεργείας του *προσβαίνω*· κάμνω τινα να πλησιάση, τόν φέρω εις..., τόν πλησιάζω εις... || μετρ., πειδώ, καταπειδώ.

προσ-θλέπω, μελλ. -ψω· ως και νύν, προσθλέπω, θλέπω προς τι(να), θλέπω προς τό μέρος τινός.

προσ-θοάω, μελλ. -βοήσομαι· βοώ τόν τινά, καλώ, προσκαλώ.— μέσον, ίων. άορ. α' *προσεβουσάμην*· καλώ τόν προς έμαυτόν, προσκαλώ.

προσ-θοηδέω, ίων. -θωδέω, μελλ. -ήσω· έρχομαι εις βοήθειαν, προσέρχομαι φέρων βοήθειαν || φέρω βοήθειαν εις τινα.

προσ-θολή, ή (*προσβάλλω*)· τό βάλλειν (τοποθετείν) τι επί τινος || εφαρμογή.— || ως και νύν, προσβολή, έφοδος, έπίθεσις, τό έπιπίπτειν εναντίον τινός: *προσβολή 'Αχαιίς* = έπίθεσις τών 'Αχαιών. 2) γενικώς, τό θαδίζειν προς τό μέρος τινός, προ-

έγγισσι || μέσον προσεγγίσεως. 3) επί πλοίων, τόπος προσορμίσεως, λιμήν.

πρόσ-θορρος, ον (πρός+θορέας)· ό προς βορράν κείμενος, ό εκτεθειμένος εις τόν βορειον άνεμον.

πρόσ-γείτος, ον (πρός+γέα—γή), δωρ. *προτίγειος*· ό πλησίον τῆς Γῆς (επί τῆς αελήνης) || ό πλησίον τῆς ξηράς (επί ιχθύων, έν αντιδιαστολή προς τούς *απελαγίους*, τούς ζῶντας «ατά θαλάσ»).

προσ-γελάω, μελλ. -θσομαι· γελώ προς τινα, προσθλέπω τινα μειδιών, προσμειδιώ || μετρ., εύφραίνω, χαροποιώ, λατ. *arridere*.

προσ-γίγνομαι, ίων. και μετρ. — **γίνομαι**· μελλ. -γενήσομαι· πρκ. -γεγένηκα, άποθ.· έρχομαι προς..., προσέρχομαι προς τι(να), ή υπάγω προς τι(να), προσκολλώμαι εις τινα. 2) γενικώς, προστίθεμαι, λατ. *accedere*. 3) φθάνω || επί πραγμ., συμβαίνω, γίνομαι, εις τινα.

προσ-γράφω, μελλ. -ψω· πρκ. -γέγραφα, παθ. -γέγραμμαι· γράφω προσέτι, προσαρτώ κωδικέλλον || τά *προσγεγραμμένα*=όροι προστιθέμενοι εις αυδήκην τινα.

προσ-γυμνάζω, μελλ. -άσω· γυμνάζω προσέτι, γυμνάζω (άσκώ) εις τι.

προσ-δανείζω, μελλ. -σω· δανείζω έπιπροσδέτως.— μέσον, μετά παθητ. πρκ. *προσδεδάνεισμαι*· δανείζομαι επί πλέον, λαμβάνω έπιπρόσθετα δάνεια.

προσ-δάπάνάω, μελλ. -ήσω· δαπανώ προσέτι, δαπάνω έπιπροσδέτως.

πρόσ-δεγμα, -ατος, τό (*προσδέχομαι*)· ύποδοχή.

προσ-δει, άπροσ. (του *προσδέω* B)· ύπάρχει χρεία προσέτι, ύφίσταται πρόδετος άνάγκη. 2) μετά γεν. πραγμ., ύπάρχει προσέτι (άκόμη) άνάγκη (έλλειψις) πράγματος· έλ. και *προσδέω* B.

προσ-δέκομαι, ίων. αντί *προσδέχομαι*.

προσ-δέομαι, δωρ. ποιητ. *ποτι-δέομαι*· μελλ. -δεήσω· παθ. άορ. α' -εδεθήην· άποθ.· εύρισκομαι (διατελώ) έν άνάγκη πράγματος τινος επί πλέον, έχω προς τούτοις χρείαν πράγματος τινός || άπολ., έχω έλλειψιν, έχω χρείαν, χρειάζομαι.— || μετά γεν. προσ., παρακαλώ τινα (διά τι επί πλέον), έχω τήν άνάγκην τινός διά τι προσέτι, ζητώ παρακλητικώς από κάποιον κάτι έπιπροσδέτως || παρακαλώ τινα να πράξη τι.

προσ-δέρομαι, δωρ. *ποτι-δέρομαι*· μέσ. μέλλ. -δέρξομαι· παθ. άορ. α' -εδέρχθην· μετά τῆς αὐτῆς σημ. και ένεργ. άορ. β' -εδράκον, πρκ. -δέδορκα· άποθ.· προσθλέπω, παρατηρώ.

πρόσ-δέτος, ον (*προσδέω* A)· ό προσδεδεμένος εις τι.

προσ-δέυομαι, ποιητ. αντί *προσδέομαι*, δωρ. *ποτι-δέω*.

προσ-δέχομαι, ίων. **προσ-δέκομαι**· μελλ. -δέξομαι· πρκ. -δέδεμαι· έπικ. άορ. β' *προσεδέγμην*, μετά δωρ. μετχ. *ποτιδέγμνος*· δέχομαι, άποδέχομαι, εύχαρίστως, παραδέχομαι άσμένως, ύποδέχομαι φιλικώς || έπιτρέπω εις τινα να έμφανισθῆ ένωπιόν μου || γsn., αναγνώριζω, παραδέχομαι.— || άνάμενω, περιμένω, προσδοκώ || άπολ., άνάμενω μεθ' ύπομονῆς, διαμένω.

προσ-δέω (A), μελλ. -δήσω· παθ. πρκ. *προσδέδεμαι*· προσδένω τι εις τι ή επί τινος, τό στερεώνω επί τινος.

προσ-δέω (B), μελλ. -δεήσω· χρειάζομαι επί πλέον || κατά τό πλείστον ως άπρόσ. *προσδεί* (βλ. λ.).

προσ-δηλέομαι, μελλ. -ήσομαι, άποθ.· θλάπτω προσέτι || κατατρέφω επί πλέον.

προσ-δια-θάλλω· διαβάλλω (συκοφαντώ) προσέτι. **προσ-δια-αιρέομαι**, άποθ.· διαίρω (έν τῷ ένν. του διαχωρίζω, διακρίνω) περαιτέρω.

προσ-δια-λέγομαι, παθ. άορ. α' -διελέχθην, άποθ.· διαλέγομαι προς τινα, συνδιαλέγομαι μετά τινος, συζητώ, συνομιλώ.

προσ-δια-μαρτύρω, μελλ. -ήσω· μαρτυρώ έπιπροσδέτως (προσέτι).

προσ-δια-νέμω· διανέμω προσέτι.— μέσον, διαμοιράζομαι (διανέμωμαι) μεταξύ των.

προσ-δια-πασσάλεύω· προσηλώ (καρφώνω, στε-

ρεώνω) τι επί τινος δι' ἐμπηγνυομένων πασοάλων.
προσ-δια-πράσω, μελ. -ξω· κατορθώνω (ἐκτε-
 λώ, συμπληρω) προσέτι.— μέσον, κατορθώνω δι'
 ἑμαυτὸν προσέτι.
προσ-δια-φθείρω, μελλ. -φθερῶ· πρκ. -ἐφθαρκα·
 παθ. πρκ. -ἐφθαρμαι· παθ. ἀόρ. β' -ἐφθάρην· διαφθεί-
 ρω (καταστρέφω, ἀφανίζω) προσέτι.— παθητ., κατα-
 στρέφωμαι προσέτι.
προσ-δίδωμι, μελλ. -δώσω· δίδω ἐπιπροσθέτως.
προσ-δι-ηγέομαι, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· διηγού-
 μαι προσέτι.
προσ-δικάζω, μελλ. -άσω· ἐπιδικάζω (ἀπονέμω)
 τι εἰς τινα ὡς δικαστής.— μέσον, εἶμαι ἐμπηλεγμέ-
 νος εἰς δίκην.
προσ-δι-ορθώω, μελλ. -ώσω· διορθώνω προσέτι.
 — μέσον, διορθώνω ἑμαυτὸν (διορθώνομαι) προσέτι.
προσ-δι-ορίζω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, προσδιορί-
 ζω, ὀρίζω, καθορίζω, προσέτι.
προσ-διώκω, μελλ. -ξω· καταδιώκω προσέτι.
προσ-δοκάω, ἰων. -έω· μελλ. -ήσω· ἀόρ. α' -εδό-
 κησα· ὡς καὶ νῦν, προσδοκῶ, ἀναμένω, περιμένω
 (συν. μετ' ἀπρφ. μελλ.) || μετ' ἀπρφ. ἔνεστ., νομίζω,
 στοχάζομαι, ὑποδέχομαι, ὄτι...
προσ-δοκέω, μελλ. -δόξω· ἀόρ. α' -έδοξα· φαινο-
 μαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι, προσέτι, ὄτι... (μετ' ἀπρφ.).
προσ-δοκητός, ἡ, ὄν (προσδοκάω)· προσδοκώμε-
 νος, ἀναμενόμενος.
προσ-δοκία, ἡ (προσδοκάω)· ὡς καὶ νῦν, προσ-
 δοκία, τὸ προσδοκᾶν, ἐλπίς, ἀναμονή (εἴτε καλοῦ
 εἴτε κακοῦ) || **πρὸς προσδοκίαν** = συμφωνῶς πρὸς
 τὰς προσδοκίας, κατὰ τὰ ἀναμενόμενα, κατὰ τὰς
 ὑπορχούσας ἐλπίδας.
προσ-δόκιμος, ὄν (προσδοκάω)· ὁ ἀναμενόμε-
 νος, ὄν προσδοκᾷ τις || **ἐπὶ Μίλητον προσδοκίμος** =
 ὅστις περιμένετο (ἀνεμένετο) ὅτι δὰ ἐπέλθῃ ἐναν-
 τίον τῆς Μιλήτου.
προσ-δόρπιος, ὄν, καὶ ὄν. **ποτιδόρπιος, ὄν**
 (πρὸς+δόρπον)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ **δόρπον** (εἰς τὸ
 ἐσπερινὸν φαγητόν, εἰς τὸ δεῖπνον), ἡ ὁ χρησι-
 μεύων δι' αὐτά.
προσ-δράκειν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ **προσδέρκεμαι**
 (βλ. λ.).
προσ-δράμειν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ **προστρέχω**· μετ.
προσδραμών· ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ ἀχρ. **δρέμω**.
προσ-εάω, μελλ. -ἄσω· ὄφινω νὰ προχωρήσῃ
 περαιτέρω, ἐπιτρέπω νὰ πλησιάσῃ.
προσ-έδην, ἀόρ. β' τοῦ **προσβαίνω**.
προσ-εθήσεται, ἐπ. ἀντι -ατο, γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. α'
 τοῦ **προσβαίνω**.
προσ-εγγίζω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, προσεγγίζω
 τι, τὸ φέω πλησίον, τὸ πλησιάζω.— || ἀμτ., προσ-
 εγγίζω, πλησιάζω.
προσ-εγ-γράφω, μελλ. -ψω· ἐγγράφω προετί
 ἐπὶ στήλης || εἰδ. προσδέτω περιοριστικὴν τινα διὰ
 ταξιν (πρότασιν).
προσ-εγγύομαι, μελλ. -ήσομαι· γίνομαι ἐγγυ-
 ητῆς προσέτι.
προσ-εγ-χρίω, μελλ. -ίσω· ἐπιχρίω ἐπιπροσθέτως
 (ἄλλην μίαν φοράν), ἐπαλείφω ὅπως ἔτι.
προσ-εδαφίζω, μελλ. -σω· προσηλώνω (στερε-
 ώνω) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους || καταρρίπτω ἐπὶ τοῦ ἐδά-
 φους || γεν., στερεώνω τι.
προσ-εδρεία, ἡ, καὶ **-ία** (προσεδρεύω)· τὸ νὰ
 προεδρεύῃ τις, δηλ. τὸ νὰ κἀθηται πλησίον || καὶ
 δη: 1) πολιορκία, ὀπκλεισμός, λατ. *obsessio*. 2)
 μεγάλη προσοχή εἰς τι πράγμα, λατ. *assiduitas*.—
 εἰδ. τὸ νὰ κἀθηται τις παρὰ τὴν κλινὴν ἀσθενοῦς.
προσ-εδρεύω, μελλ. -σω (πρὸς+εδρός)· ἐδρεύω
 (κἀθημαι, διαμένω) πλησίον, παρακἀθημαι, εἶμαι
 πλησίον τινός, λατ. *assidere*. 2) παρακολουθῶ
 συνεχῶς, παραφυλάττω ἐπιμόνως.
προσ-εδρία, ἡ = **προσεδρεία** (βλ. λ.).
πρὸς-εδρός, ὄν (πρὸς+ἔδρα)· ὁ παρακαθήμενος
 ὁ διαμένων (κατοικῶν) πλησίον || **πρὸς+εδρός** **λεγνός**
 = ὁ περιβάλλων καπνός.
προσ-εἶπε, ἐπ. ἀντι **προσεῖπε**· βλ. **προσεῖπον**.
προσ-έθηκα, ἀόρ. α' τοῦ **προστίθημι**.

προσ-εθίζω, μελλ. -σω· συνθηθίζω τινὰ εἰς τι.
προσ-ειδέναι, -ειδώς, ἀπρφ. καὶ μετ. τοῦ **προσ-
 οἶδα** (βλ. λ.).
προσ-εἶδον, ἀπρφ. **προσίδειν**, μετ. **προσιδών**·
 ἀόρ. β' ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει (χρησιμοποιουμένου ὡς
 ἔνεστ. τοῦ **προσοράω**)· μέσ. ἀπρφ. **προσιδέσθαι**· θλέ-
 πω πρὸς τι(να).— || παθητ., **προσειδομαι**· φαινομαι
 διτὴ πλησιάζω τι, εἶμαι πορόμοιος, ὁμοιάζω.
προσ-εἶκα, ἀττ. ἀντι **προσέοικα** (βλ. λ.).
προσ-εἰκάζω, μελλ. -σω· ἀόρ. α' -ἤκασα· καθιστῶ
 τι ὁμοιον πρὸς τι, τὸ ἔξομοιώνω, τὸ κάμνω νὰ ὁ-
 μοιάζῃ, πρὸς αὐτό.— Παθητ., εἶμαι ὁμοιος, «ὁμοι-
 άζω».— || μετρ., παρομοιάζω, παραβάλλω, συγκρίνω.
προσ-εἰκελός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ -ος, -ον· ὁ **προσ-
 εοικώς** (βλ. λ.), ὁ προσομοιάζων, ὁ κάπως ὁμοιος.
προσ-εἰλέω, ὄν. **προτι-εἰλέω**· ἀναγκάζω τινὰ
 νὰ τραπῆ πρὸς..., συμπίεζω, συστρέφω, στενωχωρῶ.
προσ-εἰλήφα, -εἰλημμαι, πρκ. ἔνεργ. καὶ παθ. τοῦ
προσλαμβάνω.
προσ-εἰλόμην, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **προσαιρέω**.
πρὸς-εἶλος, ὄν (πρὸς+εἶλη)· ὁ πρὸς τὸ μέρος
 τοῦ ἡλίου, προσήλιος, «προσηλιακός» || δερμός || φω-
 τεινός.
πρὸς-εἶμι (Α) (παρὰ τοῖς ἀττ. ὡς μελλ. τοῦ **προσ-
 ἔρχομαι**)· ἀπρφ. **προσιέναι**· πρκ. **προσ-ἦειν**, ἰων.
-ἦια, ἀττ. **-ἦα**· μετ. **προσιών** (πρὸς+εἶμι)· ὑπόγω
 πρὸς (εἰς) τινα τόπον || πλησιάζω τι(νά). 2) ἐν
 ἔχθρῃ ἐνν., ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ἐναντίον τινός, ἐπ-
 ἔρχομαι. 3) ἔρχομαι πρὸς τι μέρος (ἐμφανίζομαι,
 παρουσιάζομαι) διὰ νὰ ὁμιλήσω.— || ἐπὶ χρόνου, ἐπ-
 ἔρχομαι, πλησιάζω.— || ἐπὶ εἰσοδημάτων καὶ **προσ-
 ὄων**, προέρχομαι, ἀποφέρομαι, εἰσπράττομαι: τὰ
προσιόντα χρήματα, ἡ καὶ ἄλλως τὰ **προσιόντα** =
 οἱ δημόσιοι πόροι, τὰ εἰσοδήματα, λατ. *reditus*.
πρὸς-εἶμι (Β), ἀπρφ. **προσιέναι**· πρκ. **προσῆν** (πρὸς
 +εἶμι)· εἶμαι πλησίον, εἶμαι παρὼν εἰς τι || ἀνδίστα-
 μαι, ἀντεπεξέρχομαι.— || προσυπάρχω, συνυπάρχω,
 ἀνήκω, προστίθεμαι.
προσ-εἶπον, ἀπρφ. **προσειπεῖν**· ἀόρ. β' ἄνευ ἔνεστ.
 ἐν χρήσει: (χρησιμοποιουμένου ὡς ἐν. τοῦ **προσαγορεύω**)·
 ὡς καὶ νῦν, προσαγορεύω, λέγω πρὸς τινα, προσ-
 φωνῶ || χαιρετίζω. 2) καλῶ, ἀποκαλῶ, ὀνομάζω,
 τινὰ οὕτω ἢ οὕτω || ὀνομάζω.
προσ-εἰσ-πράσω, μελλ. -ξω· εἰσπράττω προσ-
 ἔτι (ἐπὶ πλέον).
προ-σειώ, μελλ. -σω· κρατῶ τι ἔμπροσθεν καὶ τὸ
 σεῖω, σεῖω (τινῶσσω) τι κρατῶν αὐτὸ ἔμπροσθέν
 μου (ἢ ἔμπροσθεν ἄλλου τινός) || **προσειώ χεῖρα** =
 κινῶ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸ μέρος τινός με ἀπειλη-
 τικῆν χειρονομίαν.
προσ-εκ-βάλλω· ἐκβάλλω (ἀπορρίπτω, «πετώ»)·
 προσέτι (ἐπὶ πλέον).
προσ-εκ-πέμω, μελλ. -ψω· ἐκπέμω (ἐξαπο-
 στέλλω) προσέτι (ἐπιπροσθέτως).
προσ-εκ-πύρῳ, μελλ. -ώσω· **ἐκπυρῶ** (ἀνάπτω,
 ἀναφλέγω, πυρπολῶ) προσέτι.
προσ-εκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **προσέχω**· **δεῖ προσ-
 ἔχειν** = πρέπει νὰ προσέχῃ τις.
προσ-εκτικός, ὄν, ἡ (πρὸς+ἔχω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ
 προσεκτικός, ὁ προσέχων.
προσ-εκ-τίλλω· ἐκτίλλω (μαδῶ) προσέτι.
προσ-έκυρσα, ἀόρ. α' τοῦ **προσκυρῶ** (βλ. λ.).
προσ-εκ-χλευάζω, μελλ. -σω· χλευάζω (γελοιο-
 ποιῶ) προσέτι.
προσ-ελαύνω, μελλ. -ελασω, ἀττ. -ελαῶ· ἀόρ. α'
 -ἤλασα· ὡς μετ., ἐλαύνω (ῶδω, ὀδηγῶ, φέρω, κινῶ)
 τι(να) πρὸς τι μέρος.— ἀμτ. (κατὰ τὸ **πλεῖστον**):
 1) (ἔξυπακ. τῆς αἰτ. **ἔπιπον**, **ἄρμα** κ.τ.δ.)· ἔφιππος
 προχωρῶ πρὸς..., ἐφορμῶ ἔφιππος, λατ. *adequitate*
 || πλησιάζω ἔφιππος. 2) (ἔξυπακ. τῆς αἰτ. **στρα-
 τόν**, ἐπὶ στρατηγού) προελαύνω, προχωρῶ, πορεύομαι
 || φθάνω, ὀφικνοῦμαι.
προσ-έλεκτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **προσ-
 λέγω**.
προσελέω, ἐσφαλμ. τύπος ἀντι **προσελέω** (βλ. λ.).
προσ-ελθεῖν, προσ-ελθῶν, ἀπρφ. καὶ μετ. ἀόρ. β'
 τοῦ **προσερχομαι**.

προσ-έλω, μελλ. *-έλω* ή *-ελκθω*· άόρ. α' *-έλω*· κούσα· έλω (σύρω) προς τι(να), σύρω πλησίον.— μέσον, έλω προς τό μέρος μου, προσελκώ.

προσ-ελ-λείπω, μελλ. *-ψω*· έχω άκόμη έλλειψιν άπό τι || μένω όπίσω άκόμη.

προσ-εμ-θαίνω, μελλ. *-εμβήσομαι*· άόρ. θ' *-ενεβήν*· πατώ έπί τινος, καταπατώ, λατ. *insultare*.

προσ-εμ-θλέπω, μελλ. *-ψω*· έμβλέπω (θλέπω μέσα είς τι) προσέτι.

προσ-εμ-πικραίνομαι, παθητ., μετά μέσ. μέλλ. *-ανούμαι*· πικραίνομαι έτι μάλλον έναντίον τινός.

προσ-εμ-φερέω, ές (βλ. *έμφερέω*, *προσφερέω*)· ό προσομοιόζων, παρόμοιος.

προσ-ένάχε, δωρ. αντί *προσένηχε*, γ' έν. πρτ. του *προσνήχω*.

προσ-εν-δεικνύμι, μελλ. *-ενδείξω*· διακηρύσσω προσέτι.— μέσον, έπιδεικνύω έμαυτόν προς τινα, έπιδεικνύομαι ένώπιόν τινος.

προσ-εν-εχύράζω, μελ. *-σω*· λαμβάνω ως πρόσθετον έγγήσθιν (περί τής καταβολής όφειλομένων χρημάτων).

προσ-εν-δύμέομαι, μέσ. μέλλ. *-ενδυμήσομαι* και παθ. *-ενδυμηθήσομαι*, άποθ.· συλλογίζομαι έπί πλέον, λαμβάνω άκόμη (έπιπροσθέτως) ύπ' όψιν.

προσ-εννέπω· προσαγορεύω, προσφωνώ, τινα. 2) παρακαλώ ή διατάσσω (κελεύω) τινά νά πράξη τι (μετ' άπρφ.). 3) καλώ τινά όνομαστικώς.

προσ-εν-νοέω, μελλ. *-ήσω*· σκέπτομαι περί τινος έπί πλέον || παρατηρώ προσέτι.

προσ-εν-τείνω, μελλ. *-ενωδ*· έντείνω έτι μάλλον || προσενώ άκόμη: *προσεντείνω πληγάς τινι* = του προσενώ και άλλας πληγάς, τόν δέρω άκόμη περισσότερο.

προσ-εν-τέλλομαι, άποθ.· έντέλλομαι άκόμη (προσέτι), παραγγέλλω (διατάσσω) έν συνεχεία.

προσ-εξ-αιρέομαι, μέσ.· έκλέγω δι' έμαυτόν προσέτι.

προσ-εξ-άμαρτάνω, μελλ. *-μαρτηήσομαι*· άποτυγχάνω έτι μάλλον.

προσ-εξ-ανδρόποδίζομαι, άττ. μέλλ. *-ιούμαι*, άποθ.· έξανδροποδίζω (σκαθαρώνω) και άλλους άκόμη.

προσ-εξ-αν-ίστημι, μελλ. *-στησω*· κόμνω νά έπαναστατήσουν άκόμη (ξεσηκώνω άκόμη, έπιπροσδέτω).— παθητ., μετά ένεργ. άόρ. ε' *-ανέστην*· έξανίσταμαι (ξεσηκώνομαι) προσέτι || φθάνω άκόμη ύψηλότερα.

προσ-εξ-εργάζομαι, μελλ. *-άσομαι*, άποθ.· έξεργάζομαι (έπεξεργάζομαι) προσέτι || κατορθώνω (έκτελώ) έπί πλέον || δ πρκ. *προσεξείργασμαι* έκτός τής ένεργ. σημ. κείται και μετά παθητ. σημασι., έχω κατορθωθή, έχω έπιτευχθή, έπί πλέον (βλ. και *εργάζομαι*).

προσ-εξ-ετάζω, μελλ. *-σω*· έξετάζω, έρευνώ, προσέτι (έπί πλέον).

προσ-εξ-ευρίσκω, μελλ. *-ευρήσω*· έξευρίσκω (έφευρίσκω, έπινοώ) έπί πλέον.

προσ-είοικα, πρκ. μετά σημασι. ένεστ. (άνευ ένεστ. *προσεικω* έν χρήσει): άττ. πρκ. *προσεικα*, άπρφ. *προσεικένα*· ύπάρχει άκόμη τύπος παθητ. πρκ. *προσήγμαι*· είμαι όμοιος ή παρόμοιος προς τι(να).— || φαίνομαι άρμόδιος (κατάλληλος).— || φαίνομαι ότι πράττω τι (μετ' άπρφ.).

προσ-επ-αινέω, μελλ. *-έσω*· έπαινώ προσέτι.

προσ-επ-αιτιάζομαι, μελλ. *-άσομαι*· αίτιώμαι (κατηγορώ) προσέτι.

προσ-επ-εμ-θαίνω, μελλ. *-βήσομαι*· = *προσεμβάινω* (βλ. λ.).

προσ-επ-εξ-ευρίσκω, μελλ. *-ευρήσω*· έξευρίσκω (έπινοώ) προς τινα σκοπόν προσέτι.

προσ-έπασσον, άόρ. θ' του *προσπίπτω*.

προσ-επι-θάλλω, μελλ. *-θάλω*· έπιρρίπτω προσέτι || προσδέτω έπί πλέον.

προσ-επι-γράφω, μελλ. *-ψω*· έπιγράφω προσέτι.

προσ-επί-κειμαι, παθητ.· *έπίκειμαι*· τι προσέτι, πιέζω διά προσδέτων έπιμονών παρακλήσεων, έπιμένω έπαϊτών.

προσ-επι-κτάομαι, μελλ. *-ήσομαι*, άποθ.· άποκτώ

προσέτι, άποκτώ έπί πλέον || κόμνω περαιτέρω προσθήκας είς τι.

προσ-επι-λαμβάνομαι, μέσον· βοηθώ είς τήν άπόκτησιν πράγματός τινος || έπιλαμβάνομαι και άλλω πράγματος έπί πλέον || βοηθώ, συντρέχω (έν πολέμω κυρίως).

προσ-επι-ορκέω, μελλ. *-ήσω*· έπιορκώ προσέτι || ψευδορκώ δι' άλλην μίαν φοράν («παίρνω άκόμη ένα ψεύτικον όρκον»).

προσ-επι-πνέω, μελλ. *-πνεύσομαι*· άκόμη πνέω αντίθετως || άκόμη φυσώ εύνοϊκώς.

προσ-επι-πονέω, μελλ. *-ήσω*· κοπιάζω έτι περισσότερο.

προσ-επι-σκόπτω, μελλ. *-ψω*· έπιπροσθέτως έπισκόπτω (χλεύάζω, έμπαίζω) τινά, τόν άστεϊεύομαι έπί πλέον.

προσ-επίσταμαι, μεσ. μελλ. *-σιήσομαι*, παθ. άόρ. α' *-ηπισιτήθην*, άποθ.· *επίσταμαι* (γνωρίζω) έπί πλέον ότι...

προσ-επι-στέλλω, μελλ. *-στελώ*· *έπιστέλλω* (παραγγέλλω, γνωστοποιώ, έντέλλομαι, κυρ. δι' έπιστολής) έπί πλέον (έπιπροσδέτως, άκόμη).

προσ-επι-σφραγίζομαι, άττ. μελλ. *-ιούμαι*, άποθ.· έπισφραγίζω (θέτω τήν σφραγίδα μου, έπιβεβαιώ, έπικυρώ) τι προσέτι, προσεπιβεβαιώ τι.

προσ-επι-τέρπομαι, παθητ.· τέρπομαι έτι μάλλον.

προσ-επι-τροπεύω, μελλ. *-σω*· έπί πλέον έπιτροπεύω τινά (ένεργώ ως έπίτροπος τινος).—παθητ., έπιτροπεύομαι υπό τινος, διατελώ υπό τήν έπιτροπείαν τινός.

προσ-επι-φυνέω, μελλ. *-ήσω*· λέγω τι έν προσθήκη, προσδέτω τι είς τήν όμιλίαν μου.

προσ-επι-χάρίζομαι, μελλ. *-ίσομαι*, άποθ.· χαρίζομαι (κόμνω είς τινα χάριν) έπί πλέον, εύφραίνω τινά προσέτι.

προσ-επιτάμην, άόρ. β' του *προσπέτομαι*.

προσ-εργάζομαι, μελλ. *-άσομαι*· πρκ. *-είργασμαι*, άποθ.· εργάζομαι έπί πλέον, κατορθώ (πραγματοποιώ) και άλλο τι || κερδίζω έπί πλέον.

προσ-εργος, ον (*πρός*+*εργον*)· φιλόπονος || έπιτήδειος διά τινα εργασίαν.

προσ-ερεύομαι, άποθ.· έρεύομαι (έξεμώ, *εξερνώ*) προς τό μέρος του προσώπου τινός || μετρ., *κύματα προσερεύεται πέτρην* = τά κύματα θραύονται έπί των θράγγων άφρίζοντα.

προσ-ερέω, άττ. συνηρ. *προσερεώ*, μελλ. του *προσεείπον* (βλ. λ.).

προσ-ερίζω, δωρ. *ποτερίσω*, μελλ. *-σω*· ερίζω προς τινα || άμιλλώμαι προς τινα.

προσ-έρομαι, μελλ. *-ερήσομαι*· άόρ. β' *-ηρόμην*, άπρφ. *-ερεσθαι*, άποθ.· έρωτώ τινά τι έπί πλέον.

προσ-έρπω, δωρ. *προσέρπω*· μελλ. *-ψω*· άόρ. α' *προσειρόψα*· έρωπώ προς τι(να), κρυφίως πλησιάζω, φθάνω που έρωπών (συρόμενος) || δ *προσερπων χρόνος* = ό προσεχής (ό έρχόμενος, ό έπόμενος) χρόνος || τό *προσερπον* = τό έπερχόμενον γεγονός, τό μέλλον γεέσθαι.

προσ-έρρηξα, άόρ. α' του *προσερήγγυμι* (βλ. λ.).

προσ-ερυγάνω· = *προσερεύομαι* (βλ. λ.).

προσ-έρχομαι, πρτ. *-ηρχόμην*, μελλ. *-ελεύσομαι* (παρ' άττ. όμως πρτ. *προσῆειν* και μελλ. *πρόσειμι*), άποθ. μετά ένεργ. άόρ. β' *-ήλθον*, πρκ. *-ελήλυθα*· ως και νύν, προσέρχομαι, έρχομαι ή ύπάγω προς τι(να), προσφεύγω είς τινα || άπολ. πλησιάζω, προσεγγίζω || εύρίσκομαι πολύ πλησίον. 2) έπισκέπτομαι τινα, συναναστρέφομαι τινα, τόν προσεταιρίζομαι. 3) έν έχθρικῇ ένν., έπέρχομαι έναντίον τινός.— || έπί προσδίων, είσοδημάτων, είσέρχομαι (είς τό ταμείον), λατ. *redire*.

προσ-ερωτάω, μελλ. *-ήσω*· έρωτώ προσέτι (έπί πλέον).

προσ-έσπερος, δωρ. *ποδ-έσπερος*, ον· ό γεινιάζων (ή ό κλίνων) προς τήν έσπέραν || ό κλίνων (ή γεινιάζων) προς τήν δύσιν, ό δυτικός || τό σθη. πληθ. *τά ποθέσπερα* ως *έπέρρ*. = προς τό έσπέρας, εκάτά τό βροδάκι.

προσ-εταιρίζομαι, μέσ.· ως και νύν, προσεταιρι-

ζομαι. λαμβάνω τινά με τό μέρος μου ως φίλον, ἐκλέγω ως φίλον μου, τόν προσκολλῶ πλησίον μου («τόν παίρνω μαζί μου»).

προσ-εταιριστός, ὄν (*προσεταιρίζομαι*): ὁ συνδεμένος μετά τινος ὡς σύντροφος, ὁ προσεκκολλημένος εἰς τήν αὐτήν ἑταιρίαν ἢ εἰς τόν αὐτόν σύλλογον.

προσ-ετί, ἑπ. ὡς καί νῦν, προσέτι, ἀκόμη, ἐπὶ πλέον.

προσ-εuzziαι, προστ. ἄορ. α' τοῦ *προσεύχομαι*.

προσ-ευ-πορέω, μελλ. -ήσω' προσπορίζω, προμηθεύω προσέτι, ἐφοδιάζω ἐπὶ πλέον, παρέχω (χορηγῶ) ἐπὶ πλέον ἢ ἀμ.τ., εἶμαι ἐφοδιασμένος μέ τι.

προσ-ευρίσκω, μελλ. -ευρήσω' εὐρίσκω ἐπὶ πλέον.

προσ-ευχή, ἡ' ὡς καί νῦν, ἢ προσευχή.— ἢ τόπος προσευχῆς: ἐκ τοῦ

προσ-εύχομαι, μελλ. -εύξομαι' ἀποθ. ὡς καί νῦν, προσεύχομαι, κόμην τήν προσευχήν μου ἢ προσφέρειω ταξίματα («τάματα») ἢ ἀπολ. λατρεύω ἢ ὡς μετ' αἰ.τ., προσεύχομαι (παρακαλῶ) διὰ πράγματι.

προσ-εφην, ης, η, ἄορ. β' τοῦ *πρόσφημι*.

προσ-εχής, ἐς (*προσέχω*)' ἐπὶ τόπου, ὁ πλησίον τινός, ὁ συνεχόμενος, ὁ συνορεύων, γειτνιάζων, ὁ πλησιέστατος, ὁ ἐπόμενος.— ἢ ἐπὶ χρόνου, ὡς καί νῦν, ὁ προσεχής, ὁ εἰς τό ἐγγύς μέλλον ἀνήκων.

προσ-έχω, μελλ. -έσω' ἄορ. β' *προσέσχομαι* πρκ.

προσέσχηκα' ἔχω προσέτι, ἔχω ἐπιπροσδέτως.— ἢ κρατῶ τι (καί το προτείνω) πρὸς τι(να), τὸ φέρω πρὸς τι (μέρος) ἢ πλησίον τινός ἢ *προσέχω ναῦν* = φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα ἢ πλησίον τῆς ξηρᾶς, τὸ προσορμίζω ἢ ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ναῦν' προσορμίζομαι, προσεγγίζω εἰς τινά τόπον ἢ *προσέχω τῆ γῆ*, *προσέχω τῆ νήσω* = προσεγγίζω εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὴν νῆσον ἢ ἀπολ., ἀράζω, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν, ἀποθιβάζομαι ἢ μετὰ τῶν αὐτῶν σημασ. ἐνίστε καὶ *ναυαὶ προσέχειν*.— ἢ *προσέχω τὸν νοῦν* = στρέφω τὸν νοῦν μου (τάς σκέψεις μου, τὴν προσοχήν μου) πρὸς τὴν πράγματι, ὁ προσέχω εἰς τι, λατ. *animam advertere* ἢ ὡς. ἄνευ τῆς αἰτ. *νοῦν*, ἀπλῶς *προσέχω* = ὡς καί νῦν, προσέχω, προφυλάσσομαι ἢ *προσέχω ἐμαντῶ* = δίδω προσοχήν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, τ. ἔ. σκέπτομαι τι κατ' ἑμαυτόν. 2) δίδω ὄλην μου τὴν προσοχήν, ἀφοσιῶμαι, εἰς τι, λατ. *totus esse in aliqua re*. 3) περιποιῶμαι τινά.— ἢ *IV* μέσον, προσκολλῶμαι εἰς τὴν πράγματι, ἐμμένω εἰς τι ἢ μετρ., ἀφοσιῶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινός.— ἢ *V* Παθητ., συγκρατοῦμαι στερεῶς ὑπό τινος πράγματος ἢ μετρ. ἐμπλέκομαι εἰς τι.

προσ-εφός, ὄν (*πρόσ+έως*)' ὁ πρὸς ἀνατολάς.

προσ-ζεύγνυμι, μελλ. -ζεύξω' ζευγνύω (ἀνατολάς) τι εἰς τι.— ἢ Παθητ., ζεύγνυμαι εἰς τι, προσδένομαι εἰς τι.

πρόσ-ηβος, ὄν (*πρόσ+ἦβη*)' ὁ πλησιάζων πρὸς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.

προσ-ἡγάγον, ἄορ. β' τοῦ *προσάγω*.

προσ-ἡγορέω, μελλ. -ήσω (*προσῆγορος*)' προσαγορεύω, προσφωνῶ, φιλοφρόνων ἢ πορηγορῶ.

προσ-ἡγόρημα, ατος, τό (*προσῆγορέω*)' τό προσαγορευόμενον (τό προσφωνούμενον) πρόσωπον.

προσ-ἡγορία, ἡ (*προσῆγορέω*)' φιλικὴ προσαγόρευσις (προσφώνησις, χαιρετισμός).— ἢ ὄνομασία, ὄνομα.

προσ-ἡγορος, ὄν (*πρόσ+ἀγορεύω*)' ὁ προσαγορεύων, ὁ προσφωνῶν ἢ αἱ *προσῆγοροὶ δούεις* = αἱ ὀμιλοῦσαι (ἔχουσαι φωνήν) δούεις ἢ μετὰ γεν., *εὐγμάτων Παλλάδος προσῆγορος* = ἀπευδύτων προσευχὰς εἰς τὴν Παλλάδα ἢ γενικῶς, εὐπροσῆγορος, προσῆνης, ὀμιλητικός.— ἢ παθητ., προσφωνούμενος, προσαγορευόμενος.— ὡς ὄσ. ὁ *προσῆγορος* = γνώριμος, φίλος.

προσ-ἡδάφισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *προσδαφίζω*.

προσ-ἡξίαι, β' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *προσείκοι*.

προσ-ἡκάμην, μέν. ἄορ. α' τοῦ *προσάημι*.

προσῆκον, ὀδῶ. μετρ. ἐν. τοῦ *προσῆκω*, κείμενον ὡς αἰτ. ἀπόλ.: *προσῆκον* = λατ. *quasi conveniat* ἢ *convenire* = ἐπειδὴ (ἀν καὶ) ἀρμόζει.

προσῆκόντως, ἑπ. μετρ. ἐν. τοῦ *προσῆκω*' ὡς

καὶ νῦν, προσῆκόντως, ἀρμόδιως, πρεπόντως, καλῶς.

προσ-ἡκω' ἔχω ἔλθῃ εἰς τινά τόπον, ἔχω φθάσει κάπου ἢ ἔχω ἔλθῃ πλησίον, εἶμαι πλησίον, εἶμαι πρόχειρος. 2) μετρ. ἀνήκει εἰς τινά.— ἢ *ἄπροσ.*, ἀνήκει, ἀρμόζει ἢ *προσῆκει πρὸς τινά* = ἀναφέρεται εἰς τινά, ἔχει σχέσιν πρὸς τινά ἢ *προσῆκει μοι* = ἀνήκει εἰς ἐμέ, εἶναι ἰδική μου ὑπόθεσις. 2) ἀνήκει εἰς τι(να), ἀρμόζει, πρέπει («ταῖριάζει») βλ. *προσῆκον*.— ἢ ἡ μετρ. *προσῆκων, οὔσα, ὄν* = ὁ ἀνήκων εἰς τινά, ὁ ἀρμόζων εἰς τινά ἢ καὶ ἐπὶ προσούπων, ὁ συγγενής, ὁ ἔχων συγγενικὴν σχέσιν ἢ *ὁ προσῆκοντες* (πλήρες: *οἱ προσῆκοντες γένει*) = οἱ συγγενεῖς τινος, οἱ οἰκεῖοι τινος ἢ *τὸ προσῆκον* ἢ *τὰ προσῆκοντα* = τὰ ἀνήκοντα εἰς τινά, τὰ ὑπάρχοντά του ἢ *ἐκπροξίζομαι τὴν προσῆκουσαν σωτηρίαν* = μηχανεύομαι τρόπους διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν σωτηρίαν μου ἢ *τὰ προσῆκοντα* = τὰ ἀρμόζοντα εἰς τινά, τὰ πρεπόντα, τὰ καθήκοντά του.

προσ-ἡλιος, ὄν (*πρόσ+ἡλιος*)' ὁ πρὸς τὸν ἥλιον ἐστραμμένος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, «προσῆλιακός», εὐῆλιος.

προσ-ἡλῶω, μελλ. -ώσω' καρφῶνω, στερεῶνω τι δι' ἡλῶν (καρφίων), περονῶν κ.τ.δ.— ἢ κλείω τι στεγανῶς (ἐφαρμοσά) διὰ καρφίων.

προσ-ἡλυθον, ἄορ. β' τοῦ *προσῆρχομαι*.

προσ-ἡλύτος, ὄν (*προσῆλυθον*)' ὁ ἐλθὼν εἰς τινά τόπον, ὁ ἀφιχθεὶς ἄλλοθεν.— ὡς ὄσ. ὁ *προσῆλύτος* = ὁ νεωστὶ ἐλθὼν ἄλλοθεν, ξένος, πάροικος, λατ. *advena* ἢ ἐντεῦθεν, ὁ προσελθὼν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ὁ ἀσπαρθεὶς τὸ Ἰουδαϊκὸν δόγμα.

πρόσ-ἡμαι, κυρ. πρκ. τοῦ *προσῆζομαι*' εἶμαι καθισμένος (κἀθημαι) ἐπὶ τινος ἢ πλησίον τινός ἢ κεῖμαι (μένω, διαμένω) πλησίον τινός.— ἢ πολιορκῶ, λατ. *obsidere*.

προσ-ἡμαίνω, μελλ. -ἄνω' ἄορ. α' *προσῆμηνα*' διὰ σημείων δηλῶ ἐκ τῶν προτέρων (προαγγέλλω) ἢ προλέγω, ἀναγγέλλω.— ἢ προκηρύσσω, δημοσιεύω.

προσ-ἡνεγκω, ἐν χρῆσει ὡς ἄορ. α' τοῦ *προσφέρω*.

προσ-ἡνεμος, ὄν (*πρόσ+ἀνεμος*)' ὁ πρὸς τὸν ἄνεμον ἐστραμμένος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ἀντίθ. τῷ *ὑπῆνεμος*.

προσ-ἡνέχθην, ἐν χρῆσει ὡς παθ. ἄορ. α' τοῦ *προσφέρω*.

προσ-ἡνής, δωρ. **προσ-ανής**, ἐς' ὡς καί νῦν, προσῆνης, εὐνοῦς, πρῶος, εὐπροσῆγορος, μαλακός, φιλόφρων, ἀντίθ. τῷ *ἀπῆνης* (βλ. λ.) ἢ εὐμενῶς διατεθειμένος, εὐμενής ἢ ἐντεῦθεν, πρόσφορος, κατάλληλος.— ἑπ. μετρ. *προσῆνῶς*.

Ἔτυμ.: Κατὰ τινὰς ἐν τοῖς *προσ-ῆνης*, *ἀπ-ῆνης* (πῆθ. καὶ *ὑπ-ῆνη*) ὑπόκειται ὄνοματ. θέμα **ηνο* = σνακρ. **ānah* (πρόβ. *ānānam* = στόμα, πρόσωπον).

προσ-ἡρτημαι, παθ. πρκ. τοῦ *προσαρτάω*.

προσ-ἡῦδα, γ' ἐν. πρκ. τοῦ *προσαυδάω*.

προσ-ἡῦδος, ὄν (*πρόσ+ἡῦδος*), ἰων. ἀντί *προσῆῶς*' ὁ πρὸς τὴν ἡῶ (τὴν πρῶϊαν), ὁ πρὸς ἀνατολάς ἢ τὸ ὄδ. ὡς ἐπ. μετρ. ἐν τῷ δωρ. τύπῳ *τὸ ποταῶφον* = πρὸς ἀνατολάς.

προσ-ἡῦκέω, μελλ. -ήσω' κἀθημαι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς τι.

πρόσθε, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί *πρόσθεν*.

προσ-θεῖναι, **προσ-θεῖς**, ἄορ. καὶ μετρ. ἄορ. β' τοῦ *προστίθημι*.

πρόσθεν, ἰων. καὶ ποιητ. **πρόσθε**' (*πρόθ*): Ὁ *πρόθ*. μετὰ γεν.: ἢ ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθέν τινος, πρὸς ὑπεράσπιον τινός.— ἢ ἐπὶ χρόνου, πρότερον. Ὁ *πρόθ*.: ἢ τόπου, ἐμπροσθεν, ἐμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐνώπιον ἢ μετὰ τοῦ ἄρθρ. *εἰς τὸ πρόσθεν* = πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπρός, περαιτέρω.— ἢ χρόνου, πρότερον, προηγουμένως, ὀλιγοτε, παλαιότερον ἢ ὡς μετὰ τοῦ ἄρθρου, *ἢ πρόσθεν ἡμέρα* = ἡ προηγουμένη ἡμέρα ἢ ὡς. *τὸ πρόσθεν* (ὡς ἐπ. μετρ.) = πρότερον, ὀλιγοτε, προηγουμένως.— ἢ ὡς ἐπὶ ἐν. τοῦ μᾶλλον, προτιμότερον, λατ. *potius*: *πρόσθεν ἀποθανεῖν ἢ...* = προτιμότερον νὰ ἀποθάνω παρὰ...

Ἔτυμ.: *πρόσθε(ν)*, ἀργ. *ἔμπροσθε*, δωρ., λεσθ. *πρόσθε*, ἡρακλ. *ἐμπροσθε* (Κρητ. *προσθε*, Δελφ. *προστα*) ἢ ὀμηρ. *πρόσθε(σ)ω* (ἰων-αττ. *πρόσσω*) (< *πρόσθω*,

ιαπ. **-i-jo-*, πρβλ. σανσκρ. *dra-tyá-* (οἱ ἐπίγονοι), γοτθ. *ni-þja* (=συγγενής)· τὸ *-s-* τῆς *πρόσθε* προέρχεται ὡς. ἐξ ἑνὸς *-i-* πρβλ. *δπι-θε(ν)*, *δπισθε(ν)*, *δπίσ(σ)ω*· κατ' ἄλλους ἐν τῇ *πρόσθε* περιέχεται ἐπίρρ. **πρός*, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ *πάρος* ὡς ἂν σχέσιν ἔχει τὸ λατ. *praes* πρὸς τὸ *parāi*· ὁ παραλληλισμὸς δὲ αὐτὸς ἀποκρούεται ὑπ' ἄλλων, τοσοῦτ' ἐμῶν καθ' ἑσὸν τὸ *πρόσθε* συναντᾶται εἰς περιοχὰς ὅπου μόνον τὰ ποτιῆ ἢ πὸς ἀπαντῶνιν.

πρόσ-δέοιτο, ἰων. ἀντὶ *προσθεῖτο*, εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *προστίθηναι*.

πρόσ-θεός, πρост. ἀορ. β' τοῦ *προστίθηναι*.

πρόσ-θεοίς, ἢ (*προστίθηναι*)· τὸ δέτειν τι ἐπὶ τινος, ἐφαρμογή.— || ὡς καὶ νῦν, πρόσθεοίς, προσθήκη.

πρόσ-θετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προστίθηναι*· δεῖ *προσθεῖναι*, πρέπει νὰ προσδέτη τις || ὡς. πρέπει νὰ διδάσκη τις.

πρόσ-θετος, (ἡ), ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προστίθηναι*· ὁ προσθεθείς, ὁ προσαρμολογούμενος, ὁ ἐφαρμοσθείς, ὁ κατάλληλος || ὡς καὶ νῦν, πρόσθετος, προσθεθείμενος ἐκ τῶν ὑπέρων (δπως π. χ. ἐπὶ ψευδοῦς κήτης).

πρόσ-θεῶς, μελλ. *-θεύσομαι*· τρέχω πρὸς τι.

πρόσ-θήκη, ἢ (*προστίθηναι*)· ὡς καὶ νῦν, προσθήκη, παράρτημα, συμπλήρωμα. 2) ἀπλῶς, περιστασιακὸν τι, τυχαῖον συμβάν.— || βόηθεια, συνδρομή, ἐπικουρία.

πρόσ-θημα, *-ατος*, τὸ (*προστίθηναι*)· = *προσθήκη* (βλ. λ.), τὸ προσθεθείμενον.

πρόσ-θιγγάνω, μελλ. *-θίξομαι*· ἀορ. β' *προσέθιγον*, ἀπρ. *προσθιγεῖν*· ἐγγίζω, ψαύω, προσψαύω.

πρόσθιος, α, ον (*πρόσθεν*)· ὡς καὶ νῦν, πρόσθιος, ἐμπροσθινός, «μπροστινός», ἀντίθ. τῆς *πίσθιος*.

πρόσθό-δομος, ὁ (*πρόσθεν*+*δόμος*)· ὁ ἀρχηγός (ἢ ὁ προστάτης) οἴκου || ὁ πρῶν κύριος οἴκου.

πρόσ-θού, πρост. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *προστίθηναι*.

πρόσ-θροέω, μελλ. *-ήσω*· ὁμιλῶ πρὸς τινα, προσγορεύω, προσφωνῶ.

πρόσ-θυμῖος, ον (*πρὸς* + *θυμός*)· ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τινός, *καταθύμιος* (βλ. λ.), εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος.

πρόσ-ιδεῖν, *πρόσ-ιδών*, ἀπρφ. καὶ μτχ. τοῦ ἀορ. β' *προσεῖδον*.

πρόσ-ιζάνω· προσκάδημαι, κάδημαι πλησίον, παρακάδημαι.— || εἶμαι πάντοτε πλησίον, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, προσκολλῶμαι, λατ. *instare*.

πρόσ-ίζω, μελλ. *-ιζήσω*· κάδημαι πλησίον, παρακάδημαι || μτφρ., προσκολλῶμαι.

πρόσ-ιήμι, μελλ. *προσ-ήσω*, μέσ. *προσ-ήσομαι*· ἀορ. α' *προσ-ήκα*, μέσ. *προσ-ηκάμην*· πέμπω εἰς... στέλλω πρὸς... τὸ μέρος, ἀφίνω νὰ ἔλθῃ τις πρὸς τι || ἐφαρμογή.— || μέσον, *προσάμει*, ἀφίνω νὰ ἔλθῃ τις πρὸς τὸ μέρος τινός (πλησίον τινός), ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ, ἀνέχομαι (ἐπιτρέπω) νὰ πλησιάσῃ τις. 2) παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐπιτρέπω, προσχωρῶ εἰς τινα ὁποῖον πιστεύω || ἐπιδοκιμάζω. 3) παραδέχομαι, ὑποτάσσομαι εἰς... ὑποκύπτω εἰς... ἀντέχω. 4) μετ' ἀπρφ., ἀναλαμβάνω νὰ πράξω τι, ἀποτολμῶ, ριψοκινδυνεύω || μετ' αἰτ. *προσ.*, προσελκύνω πρὸς ἑαυτὸν, εὐαρεστῶ (εὐχαριστῶ, εὐφραίνω) τινά: *ἐν οὐ προσίεται με* = ἐν πράγμα δὲν με εὐχαριστεῖ.

πρόσ-ικνέομαι, μελλ. *-ίξομαι*, ἀποθ.· ἔρχομαι εἰς... προσέρχομαι, φθάνω, εἶς... || μετὰ γεν., φθάνω [ἐχρῖ... ἐκτείνωμαι ἕως... 2) προσέρχομαι ὡς ἰκέτης.

πρόσ-ικτωρ, *-ορος*, ὁ (*προσικνόμεαι*)· ὁ προσερχόμενος εἰς τοὺς ναοὺς ὡς ἰκέτης.— || παθητ., ὁ πρὸς ὃν προσέρχεται τις ὡς ἰκέτης, ὁ προστάτης, φρουρός, φύλαξ (ἐπὶ θεοῦ).

πρόσ-ιπέω, μελλ. *-σω*· ἵππευω πρὸς... ἐπιποσ μεταβαίνω που || ἐφορμῶ ἐπιποσ.

πρόσ-ίστημι, μελλ. *-στήσω*· τοποθετῶ πλησίον, φέρω ἐγγύς.— || παθητ., *προσίσταμαι*, μετὰ ἀμτβ. ἐνεργ. χρόνων, ἀορ. β' *-έστην*, πρκ. *-έστηκα*· ἴσταμαι (στέκομαι) πλησίον τινός, παρίσταμαι || ὡς. προσεγγίζω, πλησιάζω, φθάνω, εἰς... 2) μτφρ., *προσίσταται εἰς μοι* = μοῦ ἐπέρχεται τι, μοῦ συμβαίνει

κάτι. 3) τοποθετῶ ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός, τοποθετοῦμαι ὡς ἐχθρὸς || ἐνταῦθεν, δυσαρεστῶ, ἀπαρέστω, προσβάλλω.

πρόσ-ιστορέω, μελλ. *-ήσω*· ἱστορῶ, διηγούμαι, ἐπὶ πλέον.

πρόσ-ίσχω = *προσέχω* (βλ. λ.), κρατῶ (τηρῶ) κατεῦθνοι πρὸς τὸ μέρος τινός ἢ ἐναντίον τινός || ὡς ἀμτβ. προσεγγίζω εἰς τὴν ξηρὰν, προσορμιζομαι εἰς λιμένα.— μέσον, προσκολλῶμαι εἰς...

πρόσ-ιτός, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πρόσειμι* (*εἶμι*)· ὡς καὶ νῦν, προσιτός, πρὸς ὃν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ.

πρόσ-κῶν, *-ιοῦσα*, *-ιόν*, μτχ. τοῦ *πρόσειμι* (*εἶμι*).

πρόσ-καθ-έζομαι, μελλ. *-καθεδοῦμαι*· ἀορ. β' *-καθεζόμεην*, ἀποθ.· κάδημαι πλησίον, παρακάδημαι.— || κάδημαι ἐνώπιον πόλεως τινος, πολιορκῶ, λατ. *obsidere*.

πρόσ-καθ-έλω, ἀορ. α' *-καθέλιкуσα*· καθελκύνω (καταβιάζω) ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἄλλα πλοῖα.

πρόσ-κάθ-ημαι, ἰων. *-κάττημαι*, κυρ. πρκ. τοῦ *προσκαθεζομαι*, παθητ.· κάδημαι πλησίον, μένον πλησίον τινός, ζῶ μετὰ τινός.— || κάδημαι ἐνώπιον πόλεως τινος, τὴν πολιορκῶ, λατ. *obsidere*.

πρόσ-καθ-ίζω, μελλ. *-σω*· καθίζω πλησίον, παρακάθίζω, παρακάδημαι || ὡς. μετὰ συστ. αἰτ. *θάκον* *προσκαθίζω* = κάδημαι εἰς τινα θέσιν.

πρόσ-καθ-ίστημι, μελλ. *-στήσω*· καθιστῶ, διορίζω, προσέτι.

πρόσ-καθ-οπλίζω, μελλ. *-σω*· καθοπλίζω (ἐξοπλίζω) προσέτι.

πρόσ-καιρός, ον· ὡς καὶ νῦν, πρόσκαιρος, ὁ ἐπὶ τινα μόνον χρόνον διαρκῶν, προσωρινός.

πρόσ-καίω, καὶ ἀτ. *-κάω*, μελλ. *-καύσομαι*· καίω προσέτι, πυρπολῶ προσέτι.— παθητ., πρκ. *προσκάουμαι*· ἔχω κατ' ἄλλω διδλω || *σευή προσκαυμένα* = πῆλινα ἀγγεῖα κεκαυμένα εἰς τὸ πῦρ (τ. ἔ. «ψημένα στὸ φούρνο») || ὡς. διακίμαι ὑπὸ ἔρωτος πρὸς τινα, φλέγομαι ἐξ ἔρωτος, εἶμαι ἐρωτευμένος.

πρόσ-κάλέω, μελλ. *-έσω*· ὡς καὶ νῦν, προσκαλῶ.— μέσον, καλῶ πρὸς ἑαυτὸν, προσκαλῶ, καλῶ εἰς βόθειάν μου. 2) παρ' ἀτ., ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦ (τοῦ ἐνάγοντος), ἐγκαλῶ, ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον, καλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον, τὸν καταγγέλλω, καταδέτω μὴνυσιν ἐναντίον του || πληρες: *δίκην ἀσβείας προσκαλεῖν πρὸς τὸν βασιλέα* = ἐνάγειν τὸν βασιλέα (καταγγέλλειν τὸν βασιλέα) ἐπὶ ἀσεβείᾳ || συνήθως ὁμως καὶ ἄνευ τοῦ *δίκην* *προσκαλεῖν τινα ἀναγνῆριος* (ἐνν. *δίκην*) = καταγγέλλειν τινά ἐπὶ δειλίᾳ.— παθητ., ὁ *προσκληθεῖς* = ὁ κληθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον διὰ δικός.

πρόσ-κάρδιος, ον, δωρ. *ποτικάρδιος* (*πρὸς* + *καρδία*)· ὁ πρὸς τῇ καρδίᾳ εὐρισκόμενος || ὁ καρδιακός.

πρόσ-καρτερέω, μελλ. *-ήσω*· ἐγκαρτερῶ εἰς τι, ἐμμένω εἰς τι πρᾶγμα μετὰ καρτερίας. 2) προσκολλῶμαι σταθερῶς εἰς τὸ πρόσωπον, εἶμαι πιστότατος εἰς τινα.

πρόσ-καρτέρησις, ἢ (*προσκαρτερέω*)· ἐγκαρτέρησις εἰς τι, καρτερικότης, καρτερία, ἐμμονή.

πρόσ-κατα-δαίνω, μελλ. *-βήσομαι*· καταβαίνω προσέτι.

πρόσ-κατα-θάλλω, μελλ. *-βαλῶ*· καταθάλλω ἐπὶ πλέον, καταβάλλω ἐπὶ πλέον (πρὸς συμπλήρωσιν ἐλλείμματος).

πρόσ-κατά-θλημα, *-ατος*, τὸ (*προσκαταβάλλω*)· τὸ ἐπὶ πλέον καταβαλλόμενον, τὸ καταβαλλόμενον (ἄλλοθεν) πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐλλείμματος τῶν εἰσοδημάτων.

πρόσ-κατα-γιγνώσκω, μελλ. *-γνώσομαι*· καταδικάζω προσέτι.— || ἐπιδικάζω εἰς τινα.

πρόσ-κατ-αισχύνω, μελλ. *-θνώ*· καταισχύνω περαιτέρω (ἐτι μᾶλλον).

πρόσ-κατα-λείπω, μελλ. *-ψω*· καταλέγω προσέτι, ἐγγράφω εἰς τοὺς καταλόγους ἐπιπροσδέτως.

πρόσ-κατα-λείπω, μελλ. *-ψω*· ἀφίνω ὁπίσω μου προσέτι, καταλείπω προσέτι ὡς κληρονομίαν, κλη-

ροδοτῶ ἐπὶ πλεόν || ὤσ. ἀφίνω, καταλείπω, χάνω, προσέτι.

προσ-κατα-νέμω, μέλλ. -νεμῶ· ἀπονέμω προσέτι, κατανέμω ἐπιπροσθέτως, ἐκχωρῶ προσέτι.

προσ-κατ-αριθμέω, μέλλ. -ήσω· καταριθμῶ, λογαριθμῶ, προσέτι.

προσ-κατα-σκευάζω, μέλλ. -σω· προμηθεύω ἢ προπαρασκευάζω προσέτι.— μέσον, προμηθεύω εἰς (ἢ δι') ἑμαυτόν, προμηθεύομαι.— παθητ. δημιουργοῦμαι ἐπὶ πλεόν, προσάπτωμαι ἐπιπροσθέτως.

προσ-κατα-σῶρω, σῶρω πρὸς τὰ κάτω προσέτι.

προσ-κατα-τίθημι, μέλλ. -καταθήσω· καταβάλλω (πληρώνω) ἐπὶ πλεόν, πληρώνω ὡς πρόσδετον καταβόλην.

προσ-κατ-ηγورέω, μέλλ. -ήσω· κατηγορῶ ἐπιπροσθέτως, τοῦ ἀποδίδω τὴν πρόσδετον κατηγοροῦμαι.— Παθητ., ὡς ὄρος τῆς Λογικῆς, λέγομαι περὶ τινος προσέτι.

προσ-κατ-ημαι, ἰων. ἀντὶ προσκἀθημαι.

πρόσ-κειμαι, ἰων. **πρόσ-κείομαι**, μέλλ. -κείσομαι, λαμβανόμενον ὡς παθητ. τοῦ *προστίθημι*· τοποθετοῦμαι, εἶμαι τοποθετημένος, εὐρίσκομαι, εἶμαι, κεῖμαι, πλησίον τινός ἢ ἐπὶ τινος· *πρόσκειμαι τῇ θύρᾳ* = κεῖμαι πρὸς τῇ θύρᾳ, εὐρίσκομαι πλησίον τῆς θύρας. 2) εἶμαι, εὐρίσκομαι μαζί με τινά.— εἶμαι συνδεδεμένος μετὰ τινος, συμπεριλαμβάνομαι εἰς τινά.— III εἶμαι προσκεκολλημένος εἰς τινά, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τινά || *πρόσκειμαι τῷ λεγομένῳ* = δίδω πιστίν εἰς τὸ λεγόμενον || ἀφιερώνω ἑμαυτόν εἰς τινά, ἀφοσιοῦμαι εἰς τινά || ὡς. ἐν κακῇ ἔνν., εἶμαι ἐκδοτός εἰς τινά, εἶμαι παραδεδωμένος εἰς τινά, εἶμαι ἐπιρρεπής εἰς τινά, κατέχομαι ὑπὸ τινος πάθους.— IV ἐπιμένω, πιέζω || παρακαλῶ, ἱκετεύω || πιέζω, στενωχωρῶ, διώκω κατὰ πόδας.— V ἐπὶ πραγμάτων, ἀνήκω εἰς τινά, εἶμαι ἔργον του (ἰδικῆ του ὑπόθεσις), ἀφορῶ εἰς αὐτόν || ὡς. προστίθεμαι εἰς τινά (να), ἀποδίδομαι εἰς τινά (να), ἐπιβάλλομαι εἰς τινά (να) || ὡς. προστίθεμαι εἰς τινά (να) (ὡς γνώρισμα χαρακτηριστικῶν τῆς ἔννοιαις του, ὡς ὄρος ἐν τῇ Λογικῇ).

πρόσ-κέκλημαι, παθ. πρκ. τοῦ *προσκαλέω*.

πρόσ-κερδαίνω, μέλλ. -κερδήσω· κερδαίνω ἐπὶ πλεόν.

πρόσ-κεφάλαιον, τό· ὡς καὶ νῦν. προσκεφάλαιον, «μασίλαρι» (τῆς κεφαλῆς) || ὄμοιον διὰ κἀδισμα.

πρόσ-κηδής, ἐς (πρός + κηδός)· φιλόστοργος, περιποδής, ἀφωσιωμένος εἰς τινά (να).— III συγγενής πρὸς τινά, σύμμαχος τινος.

πρόσ-κρηύκευμαι, ἀποθ.· ἀποπέλλω κήρυκα πρὸς τινά.

πρόσ-κηρύσσω, ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω· προκηρύσσω προσέτι, προσκαλῶ διὰ κήρυκος.

πρόσ-κινκίζω (πρός + κίνκλος)· κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σείω τὴν οὐρανὸν μου ὡς ὁ κίγκλος (ἡ σεισπηγίς), σείω τὴν ὄσφυν μου («κάρμυ τσακίσματα»).— Παθητ., *εὐ ποτικεικλίσθην* (β' ἐν. θρω. πρκ. ἀντὶ *προσεκικλίζου*) = μετὰ κομψότητος ἔσοιεις τὴν ὄσφυν σου («κουνιόσσω»).

πρόσ-κλάω, μέλλ. -κλώ· δρούω (κατασυντρίβω) τινά κτύπων αὐτό πρὸς τινά (ἐπὶ τινος).

πρόσ-κλήρῶ, μέλλ. -ώσω· ἀπονέμω διὰ κλήρου || ἐκλέγω διὰ κλήρου πρὸς τινά.— παθητ., ἀπονέμομαι διὰ κλήρου || ἐκλέγομαι διὰ κλήρου πρὸς τινά || προσκολλῶμαι, ἐνοῦμαι μετὰ τινος.

πρόσ-κλήσις, ἢ (προσκαλέω)· πρόσκλησις ἐνώπιον δικαστηρίου, δικαστικὴ κλήτευσις.

πρόσ-κλίνω, μέλλ. -κλίνω· παθ. πρκ. *προσκέκλιμαι*, θρω. γ' ἐν. *ποτικέκλιται*· κάρμυ τινά νά κλίνῃ πρὸς τινά, τὸ ἄκουσθῶ, στηρίζω τινά εἰς τινά.— παθητ., εἶμαι ἐστραμμένος πρὸς τινά, κλίνω πρὸς τινά.

πρόσ-κλίσις, -εως, ἢ (προσκλίνω)· κλίσσις πρὸς τινά, ροπή, ὀκκοῦμήμημα || μτρφ., μεροληψία.

πρόσ-κλύζω, θρω. *ποτικλύζω*, μέλλ. -ώσω· καλύπτω διὰ κυμάτων, κατακλύζω || ὄρωμ ἐναντίον τινός (ἐπὶ τῶν κυμάτων).

πρόσ-κνάω, μέλλ. -κνήσω· ξύω τινά ἐπάνω εἰς ἄλλο τινά.— μέσον, ξύομαι ἐπὶ τινος.

πρόσ-κομίζομαι, παθητ., κατακλίνομαι («πλάγιάζω») πλησίον τινός.

πρόσ-κοινῶ, μέλλ. -ώσω· ἀνακοινώνω τινά πρὸς τινά || δίδω εἰς τινά ἠερῖδιον ἕκ τινος πράγματος.

πρόσ-κολλάω, μέλλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, προσκολλῶ, κολλῶ τινά εἰς τινά.— παθητ., προσκολλῶμαι εἰς τινά, στερεοῦμαι ἐπάνω εἰς τινά.

πρόσ-κομίζω, μέλλ. -ίσω, ἀττ. -εῶ· ὡς καὶ νῦν, προσκομίζω, κομίζω (φέρω, μεταφέρω) εἰς τινά τόπον.— μέσον, φέρω μαζί μου, φέρω εἰς τὸν οἶκόν μου, προμηθεύομαι, πορίζομαι || εἰσάγω.

πρόσ-κομμα, -ατος, τό (προσκοπῶ)· ὡς καὶ νῦν, πρόσκομμα, τό ἐφ' οὗ τις προσκόπει, κώλυμα, ἐμπόδιον || αἰτία τοῦ προσκόπειν, τό αἴτιον τοῦ σφάλματος.— II τό ἀποτέλεσμα τοῦ προσκόπειν, βλάβη, κτύπημα.

πρόσ-σκοπέω, μέλλ. *προσκένομαι* καὶ ἀόρ. α' *προσκένομαι* (ὡσεὶ ἐξ ἔνεστ. *προσκέπτομαι*, μὴ ἀπαντῶντος ὅμως ἐν τῷ δοκίμῳ ἀττ. λόγῳ)· πρκ. *προσκένομαι*· ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς ἐκ τῶν προτέρων, προβλέπω || προνωθ.— μέσον, παρατηρῶ, λαμβάνω τὰ μέτρα μου, φροντίζω διὰ τινά (να).— II κατασκοπεύω, κατοπεύω, ἐκ τῶν προτέρων.

πρόσ-σκοπή (Α), ἢ (προσκοπέω)· ἡ προκατόπτεισις, ἢ ἐκ τῶν προτέρων κατασκοπεύσις.

πρόσ-κοπή (Β), ἢ (προσκοπέω)· = *πρόσκομμα* (βλ. λ.).

πρόσ-σκοπος, ον (προσκοπέω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πρόσκοπος, ὁ προσκοπῶν, ὁ προβλέπων.— II ὡς οὖσα. ὁ *πρόσκοπος* = ὁ προπρευόμενος πρὸς κατακοπεῖν || ἐν τῷ πληθ. *πρόσκοποι* (οἱ) = αἱ προφυλάκα, οἰμα (τμήμα) ἀνιχνευτῶν.

πρόσ-κόπτω, μέλλ. -ψω· ὡς καὶ νῦν, προσκόπτω, «σκοντάφτω», πίπτω ἐπάνω εἰς τινά, προσκρούω || *προσκόπτω τὸν πόδα* = κτυπῶ τὸν πόδα μου, προσπταίω, «σκοντάφτω», λατ. *offendere*.— II μτρφ., κάρμυ λάθους, πλανῶμαι. 2) προσβάλλομαι, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι.

πρόσ-κορή, ἐς (πρός + κορέννυμι)· ὁ προξενῶν κόρον, ἀηδής, σιχαμερός.

πρόσ-κράνος, ον (πρός + κράνον)· ὁ πρὸς τῇ κεφαλῇ, ἢ ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ ὁ διὰ τὴν κεφαλὴν.— ὡς οὖσα. τὸ *πρόσκράνον*, θρω. *ποτίκρη* = προσκεφάλαιον.

πρόσ-κρούω, μέλλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, προσκρούω, πίπτω ἐπάνω εἰς τινά || ἔρχομαι εἰς σύγκρουσιν πρὸς τινά, φιλονικῶ πρὸς τινά.

πρόσ-κτάομαι, μέλλ. -κτῆσομαι· πρκ. -κέκτημαι· ἀποθ.· ἀποκτῶ τινά ἐπὶ πλεόν, κερδίζω προσέτι, λαμβάνω προσέτι || κερδίζω μετὰ μέρος μου, κερδίζω μετὰ μέρος μου || μτρ. πρκ. ἐν παθητ. ἐνν. τὰ *προσκεκτημένα* = πράγματα ἀποκτηθέντα ἐπὶ πλεόν.

πρόσ-κυλίω, μέλλ. -κυλίσω· ἀόρ. α' -εκύλισα· κυλίω τινά πρὸς τινά.

πρόσ-κύνέω, μέλλ. -ήσω· ἀόρ. α' *προσεκύνησα*, ποιητ. *προσεκύνσα*· ὡς καὶ νῦν, προσκυνῶ, προσπίπτω (γονυκλινής, πρηνής) εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, κόμην ὑποκλίσεις εἰς τινά. 2) ἐπὶ θεῶν, λατρεύω, σέβω, τιμῶ || δι' ὑποκλίσεων («μετάνοιες») προσπαθῶ νά ἐξευμενίσω τοὺς θεοὺς, νά ἀποσοθῆσω τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς τινος.

πρόσ-κυνητής, -οῦ, ἢ (προσκυνέω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ προσκυνητής, ὁ προσκυνῶν.

πρόσ-κύπτω, μέλλ. -ψω· πρκ. -κέκλιφα· κύπτω πρὸς τινά ἢ ἐπάνω ἀπὸ τινά (να), κύπτω καὶ τοῦ ψιθυρίζω εἰς τὸ οὖς.

πρόσ-κύρτω, μέλλ. -ήσω· μετὰ τριῶν ἀνωμάτων χρόνων, πρκ. *προσεκύρην*, μέλλ. *προσεκύρσω*, ἀόρ. α' *προσεκύρσα*· προσεγγίζω, φθάνω, εἰς (μετὰ δοτ.) || εἶμαι πλησίον τινός || συμβαίνω || συναντῶμαι μετὰ τινος, συναντῶ τινά (να), μοῦ συμβαίνει τινά.

πρόσ-κύσαι, **πρόσ-κύσων**, ἀπρφ. καὶ προστ. ἀόρ. α' τοῦ *προσκυνέω*.

πρόσ-κωπος, ον (πρός + κώπη)· ὁ πρὸς τῇ κύπῃ ὢν ἢ ἐργαζόμενος || ὡς οὖσα. ὁ *πρόσκωπος* = ἐρέτης, κωπηλάτης.

πρόσ-λαβείν, ἀπρφ. ἀόρ. δ' τοῦ *προλαμβάνω*.

προ-λαβών, προσλαβόμενος, μτχ. ενεργ. και μέσ. άορ. β' του προσλαμβάνω.

προ-λαγχάνω, μελλ. -λήξομαι· άορ. β' -έλαχον· πρκ. -είληχα· λαμβάνω προσέτι διά κλήρου | **προ-λαγχάνα δίκη** = άποκτώ προσέτι τό δικαίωμα νά κινήσω άγωγή κατά τινος.

προ-λάζυμαι, άποθ. = προσλαμβάνω (βλ. λ.).

προ-λάλέω, μελλ. -ήσω· λαλώ (όμιλώ) πρός τινα ή μετά τινος.

προ-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· άορ. β' -έλαβον· πρκ. -είληφα· λαμβάνω προσέτι, λαμβάνω επί πλέον (έπιπροσδέτως) || άποκτώ επί πλέον, κερδίζω προσέτι || τάς αútás σημα. έχει και ώς μέσον. 2) μετ' αít. προσ., λαμβάνω τινά μετ' έμου, λαμβάνω ώς βοηθόν μου.— || ώς τέ **συλλαμβάνω** (βλ. λ.), «πιάνω», «άδρόχυνω» || λαμβάνω μέρος είς τι.— λαμβάνω προσέτι ύπ' όψιν μου ότι...— || ώσ. ώς μέσον μετά γεν. πράγμ., είμαι ουνεργός είς τι, λαμβάνω μέρος είς τι || και μετά δοτ. προσ., βοηθώ τινα, έπικουρώ τινι.

προ-λέγω, μελλ. -ξω· δέτω τι πλησίον.— παθητ., κατακλίνομαι πλησίον τινός ή γ' έν. έπ. παθητ. άορ. β' **προσέλεκτο** = κατεκλήθη πλησίον.— || λέγω πρός τινα, άπευθύνομαι πρός τινα, προσφωνώ, προσαγορεύω.— μέσον, διανοούμαι κατ' έμαυτόν, συλλογίζομαι, σκέπτομαι.

προ-λεύσω· προσβλέπω, βλέπω πρός τι(να).

προ-ληψίς, ή (**προσλαμβάνω**)· ώς και νύν, πρόσληψίς, τό λαμβάνειν επί πλέον, ή έπιπροσδετος λήψις || ιδιοιοίσις, σφετερισμός.

προ-λιπάρέω, μελλ. -ήσω· έπιμένω, έγκαρτερώ, έμμένω, είς τι.— || έπιμένω μέχρι φορτικότητος, άπαιτώ μετ' έπιμονής (μετά δοτ.) || κτετεύω δερμώς, έπιμένω ίκετεύω.

προ-λιπάρησις, ή (**προσλιπαρέω**)· έπίμονος παράκλησις, φορτικότης.

προ-λογίζομαι, μελλ. -ίσομαι, άττ. -ιούμαι, άποθ.· ύπολογίζω ή λογαριάζω επί πλέον.— || καταλογίζω, άποδίδω, τι είς τινα.

προ-λογιστέον, ή πληθ. -έα, ρηματ. έπίθ. του **προλογίζομαι**· πρέπει να ύπολογισή τις επί πλέον.

προ-μάθητέον, ρηματ. έπίθ. του **προσμανθάνω**· πρέπει να μάθη τις επί πλέον.

προ-μανθάνω, μελλ. -μάθῃσομαι· μανθάνω προσέτι.

προ-μαρτυρέω, μελλ. -ήσω· ώς και νύν, προσμαρτυρώ, προσεπιμαρτυρώ, φέρω πρόσδετον μαρτυρίαν || έπιβεβαιώ διά προσδέτων μαρτυριών.

προ-μάσσω, μελλ. -ξω· άορ. α' -έμαξα.— παθητ., άορ. α' **προσεμάχθην**· πρκ. -μέμαγμαί· προσκολλώ τι επί τινος, τό συμπίεζω, τό συγκολλώ: **τόν Πειραιά τῆ πόλει προσέμαξε** = προσεκόλλησε (προσέδηκε) τόν Πειραιά είς τήν πόλιν.— παθητ., προσκολλώμαι στερεώς είς τι (ένί τινος): **πλευραίσι προσμαχθέν** = προσκολληθέν είς τάς πλευράς || μετά παθ. ώσ. σημ. κείται και ή μτχ. του μέσ. άορ. α' **ποτιμάξάμενος** = προσκολληθείς.

προ-μάχομαι, μελλ. -μαχέσομαι, άττ. -μαχοῦμαι· άποθ.· μάχομαι έναντίον τινός || είθ. προσβάλλω τά τείχη πόλεως, έπιχειρώ νά τήν καταλάβω έξ έφόδου.

προ-μειγνύμι και -ύω (όρθότ. του **προσμίγν-**)· μελλ. -μείξω· άορ. -έμειξα· άναμειγνύω προσέτι, προσδέτω ώς πρόσδετον μείγμα έν τινι, συνενώνω.— || έρχομαι είς έποφήν μετά τινος, έρχομαι ή ύπάγω είς τι μέρος || ώσ. άγκυροβολώ, καταπλέω είς τι μέρος, άποδιβάζομαι. 3) επί προσώπων, συναναστρέφομαι τινα, συναντώμαι μετά τινος.— έν **έχθρικῆ** ένν. έπέρχομαι έναντίον τινός, συναντώμαι μετά τινος έν μάχη, συμπλέκομαι, μάχομαι.

προ-μείναι, προ-μείνας, άπρφ. και μτχ. άορ. α' του έποιμ.

πρό-μειξις, ή (**προσμειγνυμι**)· ή άνάμειξις, τό άνακάτεμα τινος μετά τινος άλλου.— || προσέγγισις, προσέλευσις. 2) έπίθεσις, έφοδος, σύγκρουσις, μάχη.

προ-μένω, μελλ. -μενώ. 1) άμτδ.-μένω πρός

τινι, παραμένω, διαμένω. 2) μτδ. ώς και νύν, προσμένω τινά, άναμένω (περιμένω) τι(νά) || περιμένω τινά πρός μάχην.

προ-μετα-πέμπομαι· στέλλω και προσκολλώ τινα προσέτι.

προ-μηχανάομαι, μελλ. -ήσομαι, μέσ. μηχανήμαι (μηχανεύομαι, έπινοώ) επί πλέον δι' έμαυτόν.—

|| παθητ., εύφωγός στερεώνομαι είς τι ή επί τινος.

προ-μίνυμι· όρθότ. **προσμειγνυμι**, ό βλ.

πρό-μιξις, ή· όρθότ. **προσμειξις**, ό βλ.

προ-μίσγω, ίων. τύπος του **προσμειγνυμι** (βλ. λ.).

προ-μίσέω, μελλ. -ήσω· μισώ προσέτι.

προ-μισθώω, μελλ. -ώσω· δίδω τι προσέτι επί μισθώ, έκμισθώ προσέτι, τοκίζω.— μέσον, λαμβάνω τινά επί μισθώ, ώς μισθωτόν.

προ-μολεΐν, άπρφ. άορ. β' του **προσβλώσκα** (δπερ όμως δέν άπαντά) = **προσέρχομαι**.

πρό-μορος, ον· ό καταδικασμένος είς θλίψιν και όδύνην, ό έχων κακήν μοΐραν, δυστυχής, «κακόμοιρος».

προ-μυδέομαι, μελλ. -ήσομαι· δωρ. **ποτιμυδ-**· άποθ.· προσαγορεύω, προσφωνώ.

προ-μυθο-λογέω, μελλ. -ήσω· φλυαρώ πρός τινα.

προ-μύρομαι, άποθ.· ρέω πρός τινα ή μετά τινος, προσρέω, εισρέω.

προ-ναυ-πηγέω, μελλ. -ήσω· ναυπηγώ και άλλα σκάφη, κατασκευάζω και άλλα πλοΐα.

προ-νάχω, δωρ. άντί **προσνήχω** (βλ. λ.).

προ-νέμω, μελλ. -νεμά· άορ. α' -ένειμα· άπονέμω, παραχωρώ, έκχωρώ, μεταθιβάζω, άφιερώνω, είς τινα || προσδέτω.— παθητ., άπονέμομαι, παραχωρούμι.— μέσον, παραχωρώ, χαρίζω, άφιερώνω. 2) **προσνέμω ποίμνας** όδηγώ ποίμνια πρός βοσκήν, ποιμαίνω ποίμνια.

προ-νέω (Α), μελλ. -νεύσομαι· = **προσνήχομαι** (βλ. λ.), κολυμβώ πρός τι μέρος.

προ-νέω (Β), μελλ. -νήσω· έπισωρεύω, συσσωρεύω, προσέτι.

προ-νήχω, ώσ. ώς άποθ. **προσ-νήχομαι**· **νήχομαι** (βηλ. κολυμβώ) πρός...— || επί ύδάτων, κατακλύζω, εισορμώ.

προ-νίσσομαι, δωρ. **ποτιν-**, άποθ.· προσέρχομαι ή ύπάγω πρός...— || έπέρχομαι.

προ-νοέω, μελλ. -ήσω· νοώ (άντιλαμβάνομαι) προσέτι.

προ-νωμάω, μελλ. -ήσω· δέτω είς τό χείλη μου. **προ-ξυν-**, δια τάς ούτω άρχομένας λέξεις βλ. **προσ-συν-**.

προ-όδιος, ον (**πρόδ+όδιος**)· ό άνήκων είς πανηγυρικήν πομπήν || τό **προσόδιον** (ένν. μέλος) = σεμνοπρεπής εύχαριστία, ζυμα ήδόμενον έν πομπαΐς συνοδεία ούλου, λατ. **supplicatio**.

πρό-οδος, ή· τό ύπάγειν ή έρχεσθαι πρός τι, τό προσέρχεσθαι, ή προσέλευσις, προσέγγισις || προχώρησις, πρόοδος || έν τῆ πληθ. **αί πρόσοδοι** = έφοδοί, έπίθεσις. 2) σεμνοπρεπής πομπή πρός ναόν. 3) έμφάνισις ρήτορος ένώπιον όμηγύρευς μέ τόν σκοπόν νά δημηγορήσῃ || ή άδεια προς τό δημηγορείν.— || ώς και νύν, πρόσοδος, εισόδημα, δημόσιον έσοδον, ένοίκιον, μισθωμα || κατά τό πλειστον έν τῆ πληθ., εισοδήματα, κέρδη, όφέλη, λατ. **reditus, proventus**.

πρό-οΐδα, πρκ. άνευ ένεστ. έν χρῆσει (**πρόδ+οΐδα**)· **οΐδα** (γνωρίζω) προσέτι. 2) **πρόσοΐδα χάριν** = όφείλω προσέτι εύχαριστίας.

προ-οικεΐω, μελλ. -ώσω· άπονέμω τι είς τινα ώς οϊκετόν του (ώς Ιδικόν του).— μέσον, καθιστώ τινα οϊκετόν μου (φίλον μου, Ιδικόν μου, συγγενῆ μου).— παθητ., οϊκειούμαι πρός τινα, γίνομαι οϊκετός πρός τινα.

προ-οικέω, μελλ. -ήσω· κατοικώ πλησίον || επί πόλεων, κείμαι πλησίον, συνορεύω.— || μτδ. (μετ' αít.), κατοικώ είς..., ή πλησίον τινός (μέρους).— || παθητ., τοποθετούμαι έν τινι τόπῳ ή πλησίον, κατοικίζομαι. 2) επί τόπου, είμαι κατφκηνός.

προσ-οικο-δομέω, μελλ. -ήσω· οικοδομῶ (κτιζῶ) προσέτι ἢ πλησίον.

πρόσ-οικος, *ον* (πρόσ+οικέω)· ὁ κατοικῶν πλησίον, ὁ γειτονέων, γειτονικός || ὡς οὖα. ὁ πρόσσικος=ὁ γείτων.

πρόσ-οιστέος, *α, ον*, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ προσοφέρω· ὁ προσκομιστέος, προσδετέος. 2) οὐδ. προσοιστέον=προσδετέον, πρέπει νά προστεθῆ, πρέπει νά προσδεθῆ τις.

πρόσ-οίσω, ἐν χρῆσει ὡς μέλλ. τοῦ προσοφέρω.

πρόσ-οίχομαι, ἀποθ. ἀπέρχομαι πρὸς τινα τόπον.

πρόσ-οκέλλω, ἀορ. α' -ώκειλα· μτβ., ρίπτω πλοῖον ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν || ἀμτβ., ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἔξοκέλλω, πίπτω ἔξω.

πρόσ-ολοφύρομαι, ἀποθ. ὀλοφύρομαι πρὸς τινα, λέγω εἰς τινα τὰ πάθη μου θρηνηλογῶν.

πρόσ-ομαρτέω, μελλ. -ήσω· συνοδεύω, παρακολουθῶ, τινα.

πρόσ-ομιλέω, μελλ. -ήσω· συναναστρέφομαι μετὰ τινος, διαμένω μετὰ τινος, συνομιλῶ μετὰ τινος.

— II μετὰ δοτ. τόπου, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ, συχνάζω κάπου, εἶμαι τρόπον τινὰ προσκεκολλημένος εἰς αὐτόν.— III μετὰ δοτ. πραγμ., καταγίνομαι μετὰ τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι, εἶμαι ἀπασχολημένος εἰς τι.

πρόσ-ὀμνῦμι· ὀμνῦν προσέτι, ὀρκίζομαι ἐπιπροσδέτως.

πρόσ-ὀμοιος, (*α*), *ον*· ὁ προσομοιάζων, ὁ σχεδὸν ὀμοιος.

πρόσ-ομοιῶ, μελλ. -ώσω (προσὀμοιος)· καθιστῶ τι ὀμοιον πρὸς τι.

πρόσ-ομο-λογέω, μελλ. -ήσω· ὀμολογῶ προσέτι, παραδέχομαι προσέτι, ἀναγνωρίζω ἀκόμη || ἀναγνωρίζω ὡς περαιτέρω ὀφειλήν. 2) ὑπισχνούμαι περαιτέρω. 3) ὑποχρῶμαι, συμβιβάζομαι, παραδίδομαι.

πρόσ-ὀμορφος, *ον*, ἰων. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπαντῶντος **προσὀμορφος**· ὡς τὸ πρόσμορφος (βλ. λ.), γειτνιαζών, γειτονικός, παρακείμενος.

πρόσ-ὀνομάζω· καλῶ ὀνομαστικῶς || προσονομάζω θεοὺς=ἰδὼ εἰς αὐτοὺς τὸ ὄνομα «Θεοί».

πρόσ-οπτάζω, δωρ. ποποπτ—, ποιητ. ἀντὶ προσοράω (βλ. λ.).

πρόσ-οράω, μελλ. -όψομαι· ἀορ. β' -εἶδον· προσβλέπω, παρατηρῶ, θεῶμαι.— τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ὡς μέσ. προσοράομαι.

πρόσ-ορέγω· ἐκτείνω (ἀπλώνω) τὴν χεῖρα πρὸς τι.— μέσον, προσορέγομαι=ἐκτείνω τὴν χεῖρα πρὸς τι διὰ νὰ τὸ λάβω, προσπαθῶ νὰ ἐλκίσω τινά πρὸς τὸ μέρος μου || μετὰ δοτ., παρακαλῶ ἐπιμόνων περὶ τινος.

πρόσ-ορδρος, *ον* (πρόσ+ὄρθρος)· ὁ πρὸς τὸν ὄρθρον, ὁ περὶ τὴν αὐγήν, πρωινός || τὸ οὐδ' ὡς ἐπίθρ. ἐν τῷ δωρ. τύπῳ τὸ πότορθρον = πρῶτ, πρὸς τὸ πρῶτ, «κατὰ τὴν αὐγούλα».

πρόσ-ορίζω, μελλ. -σω· καθορίζω προσέτι τὰ ὀριά τινος, ὀρίζω προσέτι.— μέσον, ὀρίζω προσέτι δι' ἑμαυτὸν || προσορίζομαι οἰκίαν (ὡς ἀττ. δικανικός ὄρος)=σημειῶ (ἐπισημαίνω διὰ λιθίνων σημείων) τὰ ὄρια τῆς οἰκίας μου ὡς τεκμήριον (νέας) ὑποθήκης.

πρόσ-ορμίζω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, προσορμίζω, ὀδηγῶ τὸ πλοῖον πρὸς ἀγκυροβολίαν, ἢ τὸ φέρω πλησίον τόπου τινός (πλησίον ἀγκυροβολίου).— παθητ. καὶ μέσ., μελλ. -ορμιούμαι, ἀορ. α' -ορμισάμην καὶ -ορμισθην· προσορμίζομαι, ἀγκυροβολῶ, πλησίον τόπου τινός.

πρόσ-ὀρμισις, -εως, ἢ (προσορμίζω)· ὡς καὶ νῦν, προσὀρμισις, τὸ προσορμίζεσθαι, τὸ ἀγκυροβολεῖν.

πρόσ-ουδίζω, μελλ. -σω (πρόσ+οὐδάς)· καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος.

πρόσ-ουρέω, μελλ. -ήσω· κατουρῶ πλησίον ἢ ἐπὶ τινος.

πρόσ-ουρος, *ον*, ἰων. ἀντὶ πρόσμορφος (πρόσ+ὄρος)· ὁ συνορεύων, ὁ γειτνιαζών, ὁ γειτονικός, ὁ παρακείμενος || τὰ πρόσμορφα=τὰ γειτονικά μέρη || ἔν' αὐτὸς ἦν πρόσμορφος=ὁπου δὲν εἶχεν ἄλλον γείτονα

πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ του (ὁπου ἔζη ἐν ἀπολύτῳ μὲν ὡσει).

πρόσ-οφείλω, μελλ. -ήσω· ὀφείλω προσέτι, ὀφείλω ἀκόμη, εἶμαι ἀκόμη ὀφειλέτης.— Παθητ., ὀφείλομαι ἀκόμη, ὑπολείπομαι ὡς ὀφειλή, ἀπομένω ὡς πρόσδετον χρέος.

πρόσ-οφλισκάνω, μελλ. -οφλήσω· ἀορ. β' -ῶφλον, ἀπφ. -οφλεῖν· ὡς τὸ προσοφείλω (βλ. λ.), χρεωστῶ προσέτι, ὑπέχω πρόσδετον ὀφειλήν || γενικῶς, χρεωστῶ, ἀποδεικνύομαι ἄξιος προσέτι || ὡς νομικὸς ὄρος, χάνω τὴν δίκην καὶ ὑπόκειμαι εἰς χρηματικὸν πρόστιμον ἐπιπροσδέτως.

πρόσ-οχθίζω, μελλ. -σω· εἶμαι ἐξωργισμένος κατὰ τινος, βδελύσομαι (οἰκχαινομαί) τινα.

πρόσ-οψις, ἢ (προσὀψομαι)· ὡς καὶ νῦν, πρόσοψις, ἐμφάνις, ἀποψις, θέα || σὴ πρόσοψις=ἡ παρουσία σου (ὁ ἑαυτός σου, σὺ).— II τὸ βλέπειν, ὀψις, βλέμμα, ὄρασις.

πρόσ-οπαίζω, μελλ. -παίξομαι· ἀορ. α' -ἐπαίσα, καὶ παρὰ μτγν. -ἐπαίξα· παίζω μετὰ τινα, ἀσπείζομαι πρὸς τινα. 2) περιγελῶ, γελοιοποιῶ, ἐμπαίζω, περιπαίζω, σκώπτω, εἰρωνεύομαι, «κοροιδεύω».

πρόσ-οπαίος, *ον* (πρόσ+παίω)· ὁ προσοπαίος (βθλ. προσκορούσας) || μτφρ., αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, τυχαῖος, πρόσφατος, νωπὸς || ἐκ προσπαίου=αἰφνίδιος, πρόσφατος.

πρόσ-πάλαιω, μελλ. -σω· παλαιῶ πρὸς τινα (ἐναντίον τινός), ἀγωνίζομαι κατὰ τινος.

πρόσ-παρα-γράφω· γράφω προσέτι, γράφω προσδέτω.

πρόσ-παρα-καλέω, μελλ. -έσω· προσκαλῶ ἐπὶ πλεόν, καλῶ προσέτι.

πρόσ-παρα-μένω· παραμένω προσέτι, ἐμμένω πρὸς τινὶ μέχρι τέλους.

πρόσ-παρα-σκευάζω, μελλ. -σω· παρασκευάζω (ἐτοιμάζω) προσέτι.

πρόσ-παρδεῖν, ἀπφ. ἀορ. β' τοῦ προσπέρδω.

πρόσ-παρ-έχω, μελλ. -ξω· παρέχω, προμηθεύω, προσέτι.

πρόσ-πασσάλευω, ἀττ. -παττάλευω, μελλ. -σω· ὡς τὸ προσηλώω, καρφῶν ὀστερεά, ὀστερώνων, δι' ἡλίων (καρφίων) πρῶγμά τι ἐπὶ τινος ἄλλου.— II καρφῶν ἢ ἀναρτῶ εἰς πάσσαλον.

πρόσ-πάσχω, μελλ. -πέισομαι· πάσχω προσέτι, ἔχω πρόσδετον ψυχικὸν πάθος (σοφοδράν ἐπιδυμίαν, πόδον) διὰ τι(να).

πρόσ-πεινος, *ον* (πρόσ+πεινα)· πεινασμένος.

πρόσ-πελάζω, μελλ. -ἄσω· πελάζω τι πρὸς τι(να), τὸ κάμνω νὰ πλησιάσῃ, τὸ φέρω πλησίον, οπρῶντων τι καὶ τὸ κάμνω νὰ προσκορῶσθαι ἐπάνω εἰς τι.— II ἀμτβ., πλησιάω, προσεγγίζω, ἔρχομαι πλησίον τινός.

πρόσ-πέμπω, μελλ. -ψω· πέμπω πρὸς τι(να) || προπέμπω, συνοδεύω.

πρόσ-πέρδομαι, μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' -ἐπαρδον· πέρδομαι, κοιν. «κλάνω», λατ. oppedere.

πρόσ-περι-θάλλω· περιθάλλω προσέτι, ρίπτω ἢ τοποθετῶ τι προσέτι περὶ τινός.— μέσον, τοποθετῶ τι ἐπιπροσδέτως γύρω μου, ἐγείρω ἢ κτίζω ὀλόγυρα μου.— παθητ., τοποθετοῦμαι (κτιζομαι, ἐγείρομαι, οἰκοδομοῦμαι) ὀλόγυρα.— II μέσον, ζητῶ νὰ ἐπιτύχῃ τι, προσπαθῶ νὰ λάβω τι.

πρόσ-περι-γίνομαι, ἀποθ. ἀπομένω ὡς περίσσευμα, περισσέω, μένω ὡς ὑπόλοιπον (ὡς καθαρὸν κέρδος).

πρόσ-περι-λαμβάνω· περιλαμβάνω (ἐναγκαλιζομαι) προσέτι.

πρόσ-περι-ποιέω· κάμνω ὥστε νὰ περισσεύσῃ τι, οἰκονομῶ προσέτι.

πρόσ-περονάω, μελλ. -ήσω· προσαρμόζω διὰ περόνης, ὀστερώνων τι διὰ περόνης ἐπὶ τινός.

πρόσ-πεσῶν, οὐσα, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ προσπέτω.

προσ-πέτομαι, μελλ. -πητήσομαι· ἀορ. β' -επιπέμην, ἀντὶ τοῦ ὀποίου κεῖται συχνά ὁ ἐνεργ. ἀορ. β' προσεπέτην· ἀποθ. πετῶ πρὸς τὸ μέρος τινός || ἔρχομαι

αίφνιδως, εμφανίζομαι εξαφνικά «σαν νά πέφτω από τόν ούρανόν».

προσ-πεύδομαι, ποιητ. ἀντί *προσπυνθάνομαι* (βλ. λ.). **προσ-πήγγυμι**, και **-ύω*** μελλ. **-πήξω*** ἐμπήγω, κορφώνω, τί επί τινος ἤ εἰς τι || καρφώνω εἰς τόν σταυρόν, σταυρώνω.

προσ-πίέζω, μελλ. **-έσω*** πιέζω προσέτι. **προσ-πιλάνθαι**, ἀποθ. = *προσπελάζω*, πλησιάζω ταχέως, πλησιάζω πρός που ὀρηκτικῶς.

προσ-πίπτω, μελλ. **-πεσοῦμαι*** ἀορ. β' **-έπεσον*** ὡς και νῦν, προσπίπτω, πίπτω επί τινος, ἐπιπίπτω, προσκρούω. 2) ἐπιπίπτω, ἐπιπίθεμαι, ἐφορμῶ. 3) «πέφτω» ἐπάνω εἰς τινα, τόν ἐναγκαλίζομαι || ἐνοῦμαι μαζί του, προσχωρῶ εἰς τήν μερίδα του. 4) ἐμφανίζομαι εἰς τινα αἰφνιδίως, τόν συναντῶ ἐξαφνικά.— || ἐπί πραγμάτων, 1) ἐπί συμβάντων, ἐπιέρχομαι αἰφνιδίως, συμβαίνω. 2) περιέρχεται τι αἰφνιδίως εἰς γινώσκιν τινος.— || προσπίπτω εἰς τούς πόδας τινός, προσπίπτω γονυκλινής, πίπτω πρηγής || μετ' αἰτ. προσ., πίπτω κάτω ἐνώπιόν τινος, ἰκετεύω τινά.

προσ-πίττω, ποιητ. ἀντί *προσπίπτω* (βλ. λ.). **προσ-πλάζω**, ποιητ. συντετρ. ἀντί *προσπελάζω*, ἀμθ. ἐρχομαι πλησίον, πλησιάζω, προσεγγίζω.

προσ-πλάσσω, ἀττ. **-ττω*** μελλ. **-πλάσω*** παθ. πρκ. **-πέπλασμαι*** πλάττω («πλάθω»), ἤ σχηματίζω («χύνω, καλουπιάζω») ἐπάνω εἰς τι.

πρόσ-πλάτος, ον (*προσπελάζω*)· προσιτός, ὄν δυνατόν τις νά πλησιάσῃ.

προσ-πλέω, μελλ. **-πλεύσομαι** ἰων. ἐν. **προσ-πλώω*** πλέω πρός τινα ἢ πλέω ἐναντίον τινός.

προσ-πληρόν, μελλ. **-ώσω*** συμπληρῶ ὀριθμόν || ἐπανδρώνω («φοδιάζω δηλ. διά πληρωμάτων») περισσότερα πλοῖα || και ὡς μέσον, ἀποκτῶ ἐπηνδρωμένα πλοῖα.

προσ-πλωτός, ἢ, ὄν· πλωτός, ἐπί τοῦ ὁποῖου δυνατόν τις νά πλεύσῃ.

προσ-πλώω, ἰων. ἀντί *προσπλέω*. **προσ-πνέω**, ἐπ. **-πνεύω*** μελλ. **-πνεύσομαι*** ὡς και νῦν, προσπνέω, πνέω πρός..., πνέω ἐπί τινος, φυσῶ πρός..., ἐμπνέω || ἄπροσ. μετὰ γεν., *προσπνεῖ μοι κρεῶν* = μοί ἐρχεται εὐδία κρέατος.

προσ-ποιέω, μελλ. **-ήσω*** παραχωρῶ, προσδέτω, προσάπτω.— μέσον, *προσποιέομαι*, προσάπτω, προσδέτω, εἰς ἑμαυτόν || ἐπί προσώπων, προσελκῶ πρός τὸ μέρος μου, λαμβάνω μέ τὸ μέρος μου. 2) ἐπί πραγμάτων, ἀντιποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι τι, ἐγείρω ἐπ' αὐτοῦ ἀξιώσεις, οἰκιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι, λατ. *affectare*. 3) γενικῶς, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι || μετ' ἀπρφ., προσποιοῦμαι ὅτι κάμνω τι || ὡς. χρῆσιμοποιῶ ὡς πρόσχημο, προσβάλλω, ἰσχυρίζομαι || μετ' ἀνρήσ., ὡς τὸ λατίν. *dissimulare*: *δεῖ δέ, εἰ και ἡδέκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι* = πρέπει δέ, και ἄν ἀκόμη ἡδίκησαν, νά προσποιηθῶσιν ὅτι δὲν ἡδίκησαν.

προσ-ποιήσις, **-εως**, ἢ (*προσποιέω*)· τὸ λαμβάνειν τι δι' ἑαυτόν, πρόσκτησις, ἀπόκτησις, κέρδος. 2) ἀντιποίησης, οἰκιοποίησης, σφετερισμός, ἰσχυρισμός, τὸ ἐγείρειν ἀξιώσεις διά τι. 3) ὡς και νῦν, προσποίησης, ὑποκρίσις.

προσ-ποιητός, (ἢ), ὄν, και κατ' ἄλλους **προσ-ποιήτος**, ον (*προσποιέω*)· ὁ προσληφθεῖς, ἀποκτηθεῖς, ὁ γενόμενος δεκτός, ὁ δετός. 2) ὁ κατά προσποίησιν, οὐχὶ ἀληθής, ψευδής, ὑποκριτικός.

προσ-πολεμέω, μελλ. **-ήσω*** πολεμῶ πρός τινα, διεξάγω πόλεμον ἐναντίον τινός, εἶμαι εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν πρός τινα, ἔχω πόλεμον κατά τινος. 2) ἐπιπέθεμαι κατά τινος ἢ τόν καταπονῶ ἐν πολέμῳ.

προσ-πολεμῶ, μελλ. **-ώσω*** καθιστῶ τινα πόλεμον (πρόσθετον, ἐπί πλεόν τῶν ὑπαρχόντων πολεμίου).— μέσον, καθιστῶ τινα πρόσθετον πολέμιόν μου, ἀναλαμβάνω πρόσθετον πόλεμον ἐναντίον τινός.

προσ-πολέω, μελλ. **-ήσω** (*πρόσπολος*)· εἶμαι *πρόσπολος* (βλ. λ.), ὑπηρετῶ τινα ὡς θεράπων, τόν συνοδεύω ὡς ἀκόλουθος, τόν ὑπηρετῶ, τόν παρακολουθῶ, τόν περιποιοῦμαι.— παθητ., συνοδεύομαι,

παρακολουθοῦμαι, ὑπό θεραπόντων, διακονοῦμαι, ὑπηρετοῦμαι.

πρόσ-πολος, ον (*πρόσ+πολέω*)· ὁ ὑπηρετῶν, διακονῶν, περιποιοῦμενος.— ὡς οὖν. *πρόσπολος*, δ, ἢ = ὑπηρετής, θεράπων || ἰδ. ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἱερεὺς ἢ ἱέρεια || *πρόσπολος φόνου* = ὑπηρετής φόνου, λειτουργός θανάτου.

προσ-πορεύομαι, μελλ. **-εύσομαι**, ἀποθ. πορεύομαι πρός τι(να), πλησιάζω.

προσ-πορίζω, μελλ. **-ίζω**, ἀττ. **-ίζω*** ὡς και νῦν, προσπορίζω, πορίζω (προμηθεύω) προσέτι.

προσ-πορπάτος, ἢ, ὄν (*πρόσ+πορπάω*)· ὁ ἐστερεωμένος ἐπί τινος (ἢ εἰς τι) διά πόρπης (περόνης), ὁ διά πόρπης προσηρμοσμένος (συνδεδεμένος).

προσ-πράσσω, ἀττ. **-ττω***, μελλ. **-ξω*** εἰσπράττω προσέτι, ἀπαιτῶ πρός εἰσπραξίν ἐπί πλεόν || τὰς ἀντάς σημ. ἔχει και ὡς μέσον.

πρόσ-πταισιμα, **-ατος**, τὸ (*προσπταίω*)· τὸ προσκόπειν, τὸ «σκόνταγμα».

προσ-πταίω, μελλ. **-σω*** προσκρούω, κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς τι || κρυφ. κτυπῶ τόν πόδα μου ἐπάνω εἰς τι, και ἀπολ. προσκόπτω, «σκοντάφτω», χλωαίνω («κουτοσίανω»).— || μτφρ., ἀποτυγχάνω, ὑφίσταμαι καταστροφῆν (συμφορὰν) ἢ ἥτταν.

προσ-πτήνην, ἀπρφ. τοῦ *προσπέτην*, ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *προσπέτομαι*.

προσ-πτήσσω, μελλ. **-ξω*** ζαρώνω πρός..., ζαρώνω || ἀκται λιμένος *πρτεπεπηγυῖαι* (θωρ. και ἐπ. ἀντί *προσπεπηγυῖαι*, θηλ. πλθθ. μτχ. πρκ.) = ἀπόκηρμονο ἀκται («πούντες») κλίνουσαι πρός τὸ μέρος τοῦ λιμένος, τ. ἔ. περικλείουσαι αὐτόν.

πρόσ-πτύγμα, **-ατος**, τὸ (*προσπτύσσω*)· τὸ ἀγκάλιασμα, τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρῶγμα τὸ ὁποῖον ἐναγκαλιζέται τις ἢ θωπεύει.

προσ-πτύσσω, μελλ. **-ξω***, ἀορ. α' **-έπτυσθα*** ἐναγκαλίζομαι.— || ὡς ἀποθ. *προσ-πτύσσομαι*, θωρ. **π(ρ)ο-τι-πτύσσομαι**, μελλ. **-πτύσομαι*** πρκ. *έπτυσμαι** ἐπ! ὑφάσματος, συμπτύσσομαι περίεξ, προσκολλῶμαι γύρω. 2) ἐπί προσώπων, προσκολλῶμαι εἰς τὸ στήθος τινος, τόν ἐναγκαλίζομαι || ἐντεῦθεν, χαιρετίζω θερμῶς, ὑποδέχομαι θερμῶς, ἀσπάζομαι, φιλῶ. 3) ἐπὶ ἐορτῶν, ἐορτάζω.

προσ-πτύω, μελλ. **-πτύσω*** πτύω πρός..., πτύω ἐπί τινος || μτχ. ἀορ. α' *προσπτύσας* = πτύσας εἰς ἐνδεῖξιν ἐσχάτης περιφρονήσεως.

προσ-πυνθάνομαι, μελλ. **-ύσομαι*** ἀορ. β' **-επθ-θύμην*** ζητῶ πληροφορίας προσέτι, ζητῶ νά μάθω προσέτι, ἢ μανθάνω προσέτι.

προσ-ραίνω, μελλ. **-ραίνω*** προσαντίζω, ραντίζω προσέτι ἢ περίεξ.

προσ-ραπτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προσράπτω** πρέπει νά ἐπιρράψῃ.

προσ-ράπτω, μελλ. **-ρω*** ράπτω τι πρός τι, ράπτω προσκολλῶ τι ἐπί τινος ἄλλου.

προσ-ρέω, μελλ. **-ρεύσομαι*** παθ. ἀορ. β' (μετὰ ἐνεργ. σημ.) **-ερεῦν*** ρέω πρός τι σημεῖον, και! ἐντεῦθεν «χύνομαι», συγκεντρώνομαι, συνέρχομαι, συναθροίζομαι.

προσ-ρήγγυμι, μελλ. **-ρήξω*** ἀορ. α' **-ερεῖξα*** κτυπῶ ἢ ρίπτω τι μεθ' ὀρμῆς ἐναντίον τινός, τὸ προσ-ἀράσσω.

πρόσ-ρημα, **-ατος**, τὸ· προσαγόρευμα, πρόσρησις, προσφώνησις, χαιρετισμός || τὸ δι' οὗ προσαγορεύεται τις, ὄνομα, εἰκλήρησις, εἰδική ἐπωνομασία.

πρόσ-ρησις, **-εως**, ἢ· ὡς και νῦν, πρόσρησις, προσαγόρευσις, προσφώνησις, χαιρετισμός || ὄνομα, τὸ ὀνομάζειν.

προσ-ρήσσω = *προσρήγγυμι*.

προσ-ρίπτω, μελλ. **-ρω*** ρίπτω τι πρός τι(να).

προσ-σαίνω, μελλ. **-σαίνω*** σαίνω ἄρος τινα, περισαίνω τινά, θωπεύω, χαϊδολογῶ (κυρ. ἐπὶ κυνῶν) || μτφρ., σασηνεύω, καλοπιάνω, κολακεύω || ἐπὶ πραγμάτων, εὐαρεσθῶ, λατ. *arrideo*.

προσ-σέβω* σέβω, λατρεύω, τιμῶ, προσέτι. **πρόσσοδεν**, ποιητ. ἀντί *πρόσσωθεν* (=μακρόθεν), και! κατ' ἄλλους ἀντί τοῦ *πρόσθεν* (=πρός τὰ ἐμπρός).

προσοτέρω, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντί *προσωτέρω*.
προσ-σπαίρω, σπαίρω («σπαρταρώ») πρὸς τι, διακινῶς ποδῶ τι.

προσ-στάζω, θωρ. **ποτι-στ-** στάζω πρὸς τι, ἐπιστάλαζω τι προσέτι || *μτφρ.*, ἐπιχέω (χαρίζω) τι προσέτι.

προσ-σταυρώ, μελλ. *-ώσω*· σχηματίζω σταύρωμα (θηλ. χαράκωμα) κατὰ μήκος τινος, περιχαρῶνών τι διὰ σταυρῶν, τοποθετῶ φράκτιν ἐκ σταυρῶν (πασσάλων) (*μετ' αἰτ.*).

προσ-στείχω, ἀόρ. β' *-έστίχον*· βαδίζω (πορεύομαι) πρὸς τί(να)

προσ-στέλλω, μελλ. *-στέλω*· συμπίεζω εἰς μικρὸν χῶρον || *μτχ.* παθ. *προσσεσταλμένος*=συνεσταλμένος, συνεσφιγμένος (λατ. *adstrictus*).— || *προσαρμόζω* (ταιριάζω) τι εἰς τι (πρὸς τι) || μέσον, παραμένω πολὺ πλησίον.

προσ-σῦκο-φαντέω, μελλ. *-ήσω*· συκοφαντῶ προσέτι.

προσ-συμ-βάλλομαι, μέσον· συμβάλλομαι (τ. ξ. συναισφέρω) προσέτι ἢ συγχρόνως (μετὰ γεν.).

προσ-συν-ιστήμι, μελλ. *-συστήσω*· συνιστῶ προσέτι ἢ περαιτέρω.

προσ-συν-οικέω, μελλ. *-ήσω*· συνοικῶ μετὰ τινων ἄκομη ἐν τινι τόπῳ, ἀπαρτίζω μετ' ἄλλων συνοικισμὸν.

προσ-σφάζω, ἤ *-σφάπτω*, μελλ. *-ξω*· σφάζω ἐπάνω εἰς τι ἢ πλησίον τινός.

προσ-σωρεύω· σωρεύω τι προσέτι, ἐπισωρεύω τι ἐπὶ τινος, συσσωρεύω.

πρόσ-ταγμα, *-ατος*, τὸ (*προστάσσω*)· ὡς καὶ νῦν, πρόσταγμα, διαταγή || *ἐκ προτάγματος*=κατὰ διαταγήν.

προσ-στάδεις, *μτχ.* παθ. ἀόρ. α' τοῦ *προῖστημι*.

προσ-τάκεις, **προσ-τάκηναι**, *μτχ.* καὶ ἀπρφ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ *προστέχω*.

προσ-τακτέον, *ρημ.* ἐπίθ. τοῦ *προστάσσω*· πρέπει νὰ διατάσῃ τις.

προσ-τάλαμπυρέω, μελλ. *-ήσω*· ἐμμένω (ἐπιμένω, ἐγκαρτερῶ) ἐτι μάλλον.

πρόσ-ταξις, *-εως*, ἡ (*προστάσσω*)· τακτοποίησις, διάταξις || *προσαγή*, *διαταγή* || *πρόσταξιν ποιοῦμαι*=προστάσσω τινί, διατάσσω τινά (ἄλλὰ καὶ : κἄμνω μὴν ἐκτίμησιν κατ' ἀναλογίαν καὶ καθορίζω τὸ ἀναλογοῦν ἐκάστῳ).

προσ-τάσις, ἡ (*προῖστημι*)· τὸ προῖστασθαι, τὸ νὰ εἶναι τις ἐπὶ κεφαλῆς τινος, προεδρία, ἡγεσία, ἀρχηγία || ὡς καὶ νῦν, προστασία, υπεράσπισις, πατρωνεία. 2) κομματισμὸς, πατριασμός, κόμμα, φατρία.— || τόπος πρὸ τινος οἰκοδομήματος, αὐλή, προαύλιον.

προσ-τάσσω, ἀττ. *-ττω*· μελλ. *-ξω*· ἀόρ. α' *-έταξα*· παθητ., ἀόρ. α' *-ετάχθη*· *πρχ.* *τέταγμαι*· τοποθετῶ ἐν τινι τόπῳ. 2) τάσσω πλησίον, προσαρτῶ εἰς τινα || ἀποδίδω, παραχωρῶ, ἀπονέμω, ἐπιδικάζω, τι εἰς τινα τάξιν ἢ εἰς τὴν κόμην || παθητ. ὑπερσ.: *Ἰνδοὶ προσεετέαχον... Φαργαζάθη* ('Ηροδ.) = οἱ Ἰνδοὶ εἶχον παραχωρηθῆ... εἰς τόν... 3) διορίζω ὡς διοικητὴν (ἀρχοντα, κυβερνήτην).— || ὡς καὶ νῦν, προστάσσω, διατάσσω, δίδω διαταγὰς, διατάσσω τινά νὰ πράξῃ τι || *τὰ προσταχθέντα*=αἱ δοθεῖσαι διαταγαί.

προσ-τάτεια, ἡ (*προστάτης*)·=προστασία (βλ. λ.), προεδρία, ἐξουσία || πατρωνεία, ὑποστήριξις, ὡς καὶ νῦν προστασία.

προσ-τάτεις (*προστάτης*)· εἶμαι *προστάτης* (βλ. λ.), εἶμαι ἀρχηγός || ἀποκ. ἄσκῳ ἀρχὴν, ἄσκῳ ἐξουσίαν || *προστατεῖόν δωρε...* = ἔχω ἐξουσίαν νὰ φροντίσω (φροντίζω), δηλως..., φροντίζω νά...
προσ-τάτέω, μελλ. *-ήσω* (*προστάτης*)· εἶμαι *προσ-στάτης* (βλ. λ.), προῖσταμαι, ἱσταμαι πρὸ (ἢ ἐπὶ κεφαλῆς) τινος, εἶμαι ὁ ἀρχηγός, κυβερνώ, διοικῶ || *δ προσεατῶν*=ὁ ἐνεργῶν ὡς ἀρχῶν.— παθητ., κυβερνώμαι (διοικῶμαι), ὀδηγοῦμαι, ὑπὸ τινος.— || ἱσταμαι ἔμπροσθεν τινός ὡς υπερασπιστής, φρουρά, προστατεύω (μετὰ γεν.) || *παρ'* ἄττ. εἶμαι ὁ προστάτης, φύλαξ, φρουρός, κηδεμών (τινος).— || *δ προ-*

στατῶν χρόνος = ὁ πλησιέστερος χρόνος, ὁ προσεχέστερος.

προ-στάθριος, α, ον' ὁ ἱστάμενος ἐνώπιόν τινος || ὁ ἱστάμενος ἔμπροσθεν τινος, ὁ υπερασπιζών, ὁ φρουρῶν, προστατεύων.— || ὁ ἱστάμενος ἔμπροσθεν ἢ πολὺ πλησίον τινός, ὁ αἰωρούμενος, ὁ περυσίζων ὑπεράνω τινός.

προ-στάτης, *-ου*, ὁ (*προῖσταμαι*)· ὁ ἱστάμενος ἔμπροσθεν, ὁ παρατεταγμένος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν.— || ἀρχηγός, κυβερνήτης, διοικῶν || ὁ ἀρχηγός μερίδος τινός κομματικῆς, ἀρχηγός κόμματος.— || ὁ ἔμπροσθεν ἱστάμενος καὶ οἶονεὶ προφύλασσαν, υπερασπιστής, προσταπιστής, πρόμαχος, φύλαξ.— 'Ἐν Ἀθήναις *προστάτης* ἐκαλεῖτο ὁ πολιτὴν τὸν ὅποιον μέτοικός τις εἶχεν ἐκλέξει ὡς προστάτην του (ὡς «πάτρωνα» του, ὅπως λέγομεν σήμερον)· ἡ δὲ σχέσις *μετοίκου* πρὸς τὸν *προστάτην* του ἐν Ἀθήναις ἦτο ἀκριβῶς οἷα ἡ σχέσις τοῦ «*cliens*» πρὸς τὸν *patronus*» ἐν Ρώμῃ || *γράφομαι προστάτου* = ἀναγράφω (καταχωρίζω) τὸ ὄνομά μου πλησίον τοῦ ὀνόματος ἐνός «προστάτου», προσκολλῶμαι εἰς τὴν «προστάτην» || ἐν τῷ παθητ. *οὐ γεγράφομαι προστάτου*=δέν δὰ (δέν δέλω νὰ) ἐγγραφῶ ὑπὸ τὸ ὄνομα προστάτου τινός (ὡς προστατευόμενός του θηλ.) || *οἰκῶ ἐπὶ προστάτου*=διατελῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν προστάτου.—

IV ὁ ἱστάμενος ἐνώπιον θεοῦ τινος, ὁ ἱκέτης.

προσ-στάτις, *-ιδος*, θηλ. τοῦ *προστάτης* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, προστάτις.

προσ-σταυρόω, μελλ. *-ώσω*· κατασκευάζω σταυρώματα ἔμπροσθεν (ἢ κατὰ μήκος) τινος, περιχαρῶνών διαὶ πασσάλων.

προσ-τεθήσομαι, παθ. μελλ. τοῦ *προστίθημι*.

προσ-τειχίζω, μελλ. *-σω*· περιτειχίζω προσέτι, προσδέτω εἰς τὸ τεῖχος, περικλείω ἐπὶ πλέον ἐντός τῶν τειχῶν.

προσ-τείχω· βαδίζω (πρὸς τὰ) ἔμπρός, προχωρῶ, προβαίνω.

προσ-τεκταίνομαι, μέσον ἀποθ.· μηχανῶμαι προσέτι, προσδέτω καὶ νεὰς ἐπινοήσεις.

προσ-τελέω, μελλ. *-έσω*· *τελώ* (τ. ξ. πληρώνω ἢ δαπανῶ) προσέτι.

προσ-τέλλω, μελλ. *-στέλω*· φυλάττω ἢ καλύπτω ἔμπροσθεν, προφυλάσσω, ἀκεπάζω.— μέσον, *προστέλλομαι τινα*=ἐξοπλιζῶ τινά καὶ τὸν στέλλω εἰς τὸν πόλεμον (οὕτω ἐφωδιασμένον πληρώς).— παθητ., ἀόρ. β' *προστέλλην*· βαδίζω προχωρῶ πολὺ, κἄμνω μακρινὴν πορείαν.

προσ-τενάζω, μελλ. *-ξω*, καὶ **προσ-τένω**· στενάζω ἢ θλιβομαι προκαταβολικῶς.

προσ-στερνίδιος, ον (*πρὸ + στέρνον*)· ὁ πρὸ τοῦ στέρνου (πρὸ τοῦ στήθους) || ὡς οὖν. τὸ *προστερνίδιον*=τὸ κάλυμμα (ἢ κόσμημα) τοῦ στέρνου (χυρ. ἐπὶ ἱππων).

πρόσ-στερνος, ον (*πρὸ + στέρνον*)· ὁ πρὸ τοῦ στήθους, ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους.

προσ-τέρπω, θωρ. **ποτι-τέρπω**· τέρπω (εὐαρεστώ) προσέτι.

προσ-τεταγμένος, *μτχ.* παθ. *πρχ.* τοῦ *προστάσσω*.

προσ-τεχναόμαι, ἀποθ.· ἐπινοῶ, σχεδιάζω, προσέτι, ἐφευρίσκω καὶ ἄλλα τεχνάσματα.

προσ-τήκω, μελλ. *-ξω*· τήκω (λυώνω) προσέτι.— || ἀμτθ. ἐν τῷ ἐνεργ. *πρχ.* *προστέθηκα*, ἐν τῷ παθ. ἀόρ. β' *προστέθηκην*· τήκομαι (λυώνω) ἐπί τινος καὶ προσκολλῶμαι.

προσ-τήσας, *μτχ.* ἀόρ. α' τοῦ *προῖστημι*.

προσ-τίθημι, μελλ. *-θήσω*· ἀόρ. α' *-έθηκα* (πληθ. *προσέθεμεν* ὡσεὶ ἐξ ἀόρ. β' *προσέθη*)· ὡς καὶ νῦν, προστίθημι, προσδέτω || *χυρ.* δέτω τι πλησίον τινός, ἐπιδέτω, ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, ταιριάζω. 2) παρέχω, ἀπονέμω, δίδω, παραδίδω, παραχωρῶ || ἐν κακῇ ἐνν. ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω. 3) ἀποδίδω εἰς τινά τι.— || μέσον, *προστίθεμαι*· ἀόρ. β' *-εθέμην*, *προστ.* *-θού*, ὅπου. *προσθῶμαι* (οὐδὲ *πρόσθωμαι*), εὐκτ. γ' ἐν. *προθέτω* (ἀλλὰ *πρόσθωτο*)· προσθέτω ἑμαυτὸν εἰς τι(να), συνδέω ἑμαυτὸν μετὰ τι(να), προστίθεμαι, συνεινούμαι, συνδέομαι || συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανεύω || εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος πρὸς...

εἶμαι εὐνοϊκός πρὸς τι(να) || ἀπολ., ὑποτάσσομαι. 2) λαμβάνω τινά πρὸς τὸ μέρος μου, τὸν προσεταιρίζομαι, τὸν προσλαμβάνω ὡς φίλον, σύμμαχον, βοηθόν || **προσιθέμαι** *τινα πολέμιον* = τὸν κάμνω ἐχθρόν μου (ἐπιπροσδέτω, ἐπὶ πλέον δηλ. τῶν ἄλων) || **προσιθέμαι** *δάμαρτα* = λαμβάνω τινά ὡς σύζυγον. 3) ἐπιδέτω εἰς ἑμαυτὸν, ἐφαρμόζω εἰς ἑμαυτὸν || ἐπιφέρω κατ' ἑμαυτοῦ (κακόν τι), προκαλῶ τὸ κακόν μου. 4) ἐπιφέρω ἐναντίον ἄλλου: **προσιθέμαι** *πόλεμόν τινα* = κηρύσσω πόλεμον ἐναντίον τινός.

προσιτάω, μελλ. -ήσω· κατατιλάω, «πιτουλιζώ» τινά με ὑδαρεῖς ἀκαθαρσίας, τὸν «ταιριλιζώ», τὸν «κουτσουλιζώ».

προσιτίμα, μελλ. -ήσω· ἐπιβάλλω πρόσθετον χρηματικόν πρόστιμον (πέραν τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ νόμου).— μέσον, προτείνω πρόσθετον πρόστιμον.— παθητ., ἐπιβάλλομαι ὡς πρόσθετος ποινή.

προσιτίμα, -ατος, τὸ ἐπιβαλλόμενον πέραν τοῦ κανονικοῦ πρόστιμου τοῦ ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τοῦ νόμου, τὸ πρόσθετον πρόστιμον.

προσιτόμιον, τὸ τὸ στόμιον (κυρ. ποταμοῦ).

προσιτρέπω, μελλ. -ψω· στρέφω (στρέφομαι) πρὸς τὸ μέρος τινός ἐν στάσει ἰκεσίας (ὡς ἰκέτης), ἰκετεύω.— οὐτω καὶ ὡς μέσον, στρέφω ἑμαυτὸν πρὸς τινά ἰκετεύων, τὸν ἰκετεύω.

προσιτρέφω, μελλ. -θρέψω· ἀνατρέφω τινά προσέτι (συνάμα).

προσιτρέχω, μελλ. -δραμόμμαι· ἀορ. β' -έδραμον· ὡς καὶ νῦν, προστρέχω, τρέχω πρὸς τι(να), προσέρχομαι || ἀπολ. τρέχω πρὸς... ἀνατρέχω, προσφεύγω. 2) ἐν ἐχθρ. ἐνν. ἐφορμῶ, ἐπέρχομαι ὡς δύελλα, ἐπιχειρῶ ἐξόρμησιν.

προσιτρίβω, μελλ. -ψω· παθητ., ἀορ. β' -εστρίβην· πρκ. -τέτριμμα· ὡς καὶ νῦν, προστριβώ. τριβίω τινος τι ἢ ἐπὶ τινος, ἢ μετ' αὐτοῦ. προστριβώ ἑμαυτὸν ἐπὶ τινός || ἐπιβάλλω (ἐν κακῇ ἐνν.) ἢ ἐνεργῶ, ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ τι εἰς τινά || προσάπτω εἰς τινά τὴν καλὴν ἢ κακὴν ἠσμοσίαν προάματός τινος.— Παθητ., ἐπιβάλλομαι.— || ἐν τῷ παθητ. ὡς καὶ: ἔχω ἐπικοινωνίαν (σχέσιν, συνάφειαν) πρὸς τινά.

προσιτριμμα, τὸ (προστρίβω)· τὸ ἐπιτριβόμενον ἐπὶ τινός || τὸ προσαπτόμενον, ἐπιβαλλόμενον εἰς τινά || στίγμα, ὄνειδος.

προσιτρόπαιος, ον, δωρ. ποτι-τρο—(προστροπή): ἰ ἐνεργ., ὁ στρέφω ἑαυτὸν πρὸς τι(να), καὶ δῆ: 1) πρὸς θεόν, ἵνα ἐπιτύχη καθαρῶν καὶ ἐξαγνισμῶν ἐκ μιάματος ὀφειλομένου εἰς φόνον ἢ ἄλλο ἐγκλημα, ἰκέτης ἐπιζητῶν τὴν ἐξάγνοιάν του || ὡς ἐπιθ. **προστρόπαιοι λιταὶ** = ἰκετευτικά προσευχαί. 2) ὡς ἐπὶ τοῦ μήπω ἐξαγνισθέντος ἐκ τοιούτων ἐγκλημάτων, ὁ μεμιασμένος ἀνδρῶνος, λατ. homo riuiculis || ὡς ἐπιθ. **προστρόπαιον αἷμα** = τὸ μιστὸν αἷμα, ἐνοχὴ ἐπὶ φόνω.— || παθητ., ὁ πρὸς ὃν στρέφεται τις δεόμενος (ἰκετεύων) || **θεὸς προστρόπαιος** = ὁ ἐκδικητὴς θεός, πρὸς ὃν στρέφεται ὁ παθὼν ζητῶν ἐκδίκησιν.— ὡς ἐπιθ., ὁ ἀδυσώπητος, ὁ ἐνοκῆπτον μετὰ πολλῆς ἀγριότητος.

προσιτρόπος, ἢ (προστρέπω)· τὸ νὰ τραπῇ (στραφῇ) τις πρὸς τινά διὰ νὰ προσευχηθῇ, νὰ ἰκετεύσῃ || ἐν τῷ πληθ., μαγικαί προσευχαί («μάγια, ξόρκια») || **πρόλεως προστρόπην ἔχω** = ἀπευδύνω (ὑποβάλλω) αἴτησιν πρὸς τὴν πόλιν. 2) **προστρόπη γυναικῶν** = ὁμιλος γυναικῶν ἰκετευοῦσῶν (χορός ἰκετιδῶν).

πρόσ-τροπος, ον (προστρέπω)· ὁ στρεφόμενος ἢ ἐστραμμένος πρὸς τι(να) || ὅθεν, ὡς τὸ **προστρόπαιος**, ἰκέτης.

προσιτυγχάνω, μελλ. -τεύξομαι· ἀορ. β' -έτύχον· ἐπιτυγχάνω, εὐστοχῶ, συναντῶ κατὰ τύχην, μετὰ γεν. 2) ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω εἰς τινά. 3) ὁ **προσιτυγχάνω**, ὁ **προσιτυχῶ** = ὁ πρῶτος τυχών, ὁ πρῶτος ἀνδρῶνος πού συναντᾷ τις, ὁ τυχεύων, οἰοσάδηποτε || τὰ **προσιτυχόντα ξένια** = τὰ δῶρα ἐποῦ πεφθον εἰς τὸ μεριδίον τινος (φιλοξενουμένου), δ.τι παρατίθεται εἰς τὸν φιλοξενούμενον (πρὸς τροφήν του).

προσιυβρίζω, μελλ. -ίσω· καθυβρίζω, προσβάλλω, προσέτι, φέρομαι καὶ προσβλητικῶς ἐπὶ πλέον. **προσιυγιγγομαι**, ἀττ. **προσιυγγι**—, ἀποθ· συν-ομιλῶ μετὰ τινος (ἐρχομαι εἰς ἐσφάην μαζί του) ἀπὸ πρὶν.

προσιυμιμίγω· ἀναμειγνύω ἀπὸ πρὶν.

προσιυνοικέω, μελλ. -ήσω· συνοικῶ μετὰ τινος (σὺζῶ ὡς σύζυγος) πρότερον.

προσιυπάρχω, μελλ. -ξω· ὑπάρχω προσέτι, συμβαίνω ἐπὶ πλέον.

προσιυπέχω, μελλ. -υπέξω (ἐνν. λόγον)· ὑπέχω ἐπιπροσδέτως εὐθύην διά..., εἶμαι ὡς. καπεδιδῶνος (ὑπόλογος) καὶ διὰ..., ἐγγυῶμαι προσέτι καὶ διὰ...

προσιυπισχνέομαι, ἀποθ· ὑπισχνόμμαι (ὑπόσχομαι) ἐπὶ πλέον.

προσιυφάγιον, τὸ (πρὸς + φαγεῖν)· πᾶν τὸ τροφόμενον μαζί με ἄλλην τροφήν, κοιν. «προσφάγιον» || φαγητόν, ἔδεσμα.

πρόσ-σφαγμα, -ατος, τὸ (προσφάξω)· τὸ σφαζόμενον (τὸ προσφερόμενον πρὸς θυσίαν) ὑπὲρ ἄλλων, ἢ τὸ θυσιαζόμενον πρότερον || θύμα, σφάγιον. 2) θυσία, σφαγή.

προσιυσφάζω, νεώτ. ἀττ. -σφάττω· σφάζω (θυσιάζω) ἐκ τῶν προτέρων — || θυσιάζω ὑπὲρ τινος.

προσιυφαίνομαι, παθητ., φαίνομαι προσέτι.

προσιυφάσθαι, μέσ. ἀπρρ. τοῦ **πρόσφασιμι**.

πρόσ-φάτος, ον (πρὸς + πέφαται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *φένω)· ὁ νεωστὶ σφαγείς ἢ φονευθείς || ὡς καὶ νῦν, πρόσφατος, νεώτος, νέος, «καινούργιος», λατ. recens.— τὸ οὖν. **πρόσφατον** ὡς ἐπίρρ. = πρόσφατος, ἐσχάτως, νεωστὶ, τελευταίως || ὡς. κανον. ἐπίρρ. = πρόσφατως (ὡς καὶ νῦν).

Ἔτυμ.: **πρόσφατος**, πρβλ. «Ἡουχ. «πρόσφατον» τὸ ἀρτίως γινόμενον, νέον, νεαρόν». Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω 757 γλώσσης παρὰ Φωτίῳ («νεωστὶ ἀνηρημένος») ἐδημιουργήθη ἢ σημασία τῆς λ. **πρόσφατος** = ὁ νεωστὶ φονευθείς, οἶον: **προσφατός** (ἰαπ. *gʷh₂-*lō-s*, πρβλ. **θείων** καὶ **φόνος**· ἄλλοι, ἤτιον ὀρθῶς, ἐπισημασμένοι τὴν λέξιν πρὸς τὸ **πρόσφασιμι** (πρβλ. λατ. affabilis), καὶ κατ' ἄλλους **πρόσφατος** (πρὸ + *σφατός, ἐνθα σφ- (ραφν-, φρῆ-, ὅπου εἶναι τὸ ἀρχικόν τμήμα τῆς λ. φθάνω <*φθαν-*ῶ*).

προσιυφερής, ἐς (προσφέρω)· ὁ φερόμενος πλησίον, ὁ πλησιάζων. 2) ὁμοίος, παρόμοιος.— || = **πρόσφορος**, χρήσιμος, συντελεστικός.

προσιυφέρω, δωρ. ποτι-φερω· μελλ. **προσιυφίσω**· παθ. ἀορ. α' **προσιυεγγήθη**, ἰων. **ενείχθη**· φέρω τινος τι, φέρω τὴν ἐπὶ τινος, φέρω τινά πλησίον || προσαρμόζω, ἐφαρμόζω, δέτω τὴν ἐπάνω εἰς τινά. 2) προσφέρω, προτείνω || ὡς. τοποθετῶ τὴν ἐνώπιόν τινος, παραδέτω φαγητόν ἢ ποτόν || καὶ ἐν τῷ μέσῳ, λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν φαγητόν ἢ ποτόν. 3) δίδω προσέτι, προσδέτω. 4) φέρω ἐμπρός, παρουσιάζω, προβάλλω ὡς μαρτυρίαν || κάμνω προτάσεις. 5) συνοισφέρω, εἰσφέρω, παρέχω, παραχωρῶ. 6) εἶμαι **προσφερής** (ὁμοίος) πρὸς τινά, προσομοιάζω.— || παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. **προσιυφίσομαι**· φέρομαι πρὸς τινά τὸν ὅσον || ἐπὶ πλοίων, προσορμίζομαι. 2) ὀρμῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ, ἐπιτίθειμαι, ἐνεργῶ ἐπίδεισιν. 3) πλησιάζω, συνομιλῶ, ἔχω δοσοληψίας μετὰ τινος. 4) ἀπολ., φέρομαι πρὸς τινά κατὰ τρόπον τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, συμπεριφέρομαι. 5) ἐρχομαι πλησίον τινός, πλησιάζω, εἶμαι προσφερής, προσομοιάζω (πρβλ. **προσφερής**, **ἐμφερής**). 6) ἐπιβάλλομαι ἐπὶ τινός. 7) κυβερνώμμαι, διοικώμμαι.

προσιυφεύγω, μελλ. -φεύξομαι, φεύγω, καταφεύγω, πρὸς τι(να), ζητῶ καταφύγιον.

προσιυφευκτέω, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ **προσιυφεύγω**· πρέπει τις προσέτι νὰ εἶναι ὑποκειμένος εἰς καταδίωξιν (ἀττ. νομ. ὄρος) || πρέπει νὰ προσφύγῃ (καταφύγῃ) τις πρὸς τινά.

πρόσ-φημι· φημι (λέγω) πρὸς τινά, προσφωνῶ || ἀόξ. β' **προσιυφην**, ης, η || ἀπρρ. μέσ. **προσιυφάσθαι**.

προσιυφάγωμαι, ἀποθ· φάγωμαι πρὸς τινά, προσφωνῶ, προσαγορεύω, χαιρετίζω.— || καλῶ τινά ὀνομαστικῶς, ὀνομάζω.

προσ-φθεγκτός, ὄν, δωρ. **ποτιφθ**— ὁ πρός ὄν φθέγγεται τις, προσφωνούμενος, χαιρετιζόμενος.— || ἐνεργ., χαιρετίζων.

πρόσ-φθεγμα, -ατος, τὸ (προσφθέγγομαι)· προσφώνησις, χαιρετισμός, προσαγόρευσις || ἐν τῷ πληθ. σημ. καὶ λέξεις, τόνοι.

προσ-φθείρομαι, παθ. φθείρομαι, καταστρέφομαι, προσέτι || πορευοίμαι εἰς ὄλεθρον, «πηγαῖν κατὰ διαβόλου», «τυχαῖν ἐπάνω εἰς κακὴν ὥραν».

πρόσ-φθογγος, ὄν (προσφθέγγομαι)· ὁ προσφώνων, ὁ χαιρετίζων.

προσ-φθονέω, μελλ. -ήσω· ἐναντιοῦμαι πρὸς τινα ἕνεκα φθόνου.

προσ-φίλεια, ἡ (προσφιλέω)· καλή (εὐμενής) διάθεσις, καλοκαγαθία.

προσ-φιλέστερον, **προσ-φιλέστατον**, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ προσφιλέω.

προσ-φίλης, ἐς (πρὸς+φιλέω)· ὡς καὶ νῦν, προσφιλής, ἀγαπητός, φιλικός || ἐπὶ πραγμάτων, εὐχάριστος, ἀγαπητός, εὐάρεστος, λατ. **gratus**.— || ἐπὶ προσώπων, εὐμενής, φιλικός, καλοκάγαδος, στοργικός.

προσ-φίλο-σοφέω, μελλ. -ήσω· φιλοσοφῶ προσέτι, σπουδάζω ἐπὶ πλῆον τήν φιλοσοφίαν, ἐνασχολοῦμαι περὶ τὴν φιλοσοφικὴν περαιτέρω.

προσ-φιλῶς, ἐπίρρ. τοῦ προσφιλέω (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, προσφιλῶς, εὐμενῶς, καλοκαγαθῶς || **προσφιλῶς ἔχω τι**·=διάκειμαι εὐμενῶς πρὸς τινα.

προσ-φοιτάω, μελλ. -ήσω· ὑπάγω συχνὰ πρὸς τι(να), συχνόζω, συνεχῶς ἐπισκέπτομαι (π.χ. Σχολεῖον, ἔμπορικά καταστήματα κ.τ.δ.)· βλ. καὶ **φοιτάω**.

προσ-φορά, ἡ (προσφέρω)· ὡς καὶ νῦν, προσφορά, δωρεὰ || κυρ. τὸ φέρειν τι πλησίον ἄλλου καὶ προσαρμόζειν αὐτό, ἐφαρμογή, προσαρμογή.— || τὸ προσφερόμενον πράγμα, ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, προσθήκη, αὐξήσις || ὡς. εὐεργεσία.

προσ-φορέω=**προσφέρω** (βλ. λ.), φέρω πρὸς τι, πλησίον τινός, ἐφαρμόζω. 2) προσφέρω, χαρίζω.

προσ-φόρημα, -ατος, τὸ (προσφέρω)· τὸ προσφερόμενον εἰς τινα, τροφή, τρόφιμα.

πρόσ-φορος, ὄν, δωρ. **ποτιφ**— (προσφέρω)· χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐπιωφελής, ἐπικερδής. 2) ὡς καὶ νῦν, πρόσφορος, κατάλληλος, «βολικός», προσηρμοσμένος, ἀρμόδιος, πρὸς τι.— τὰ **πρόσφορα** = τὰ πρόποντα καὶ ἀρμόζοντα (διὰ τοῦ νεκροῦς π.χ.) || τὰ **πρόσφορα** (ἐπίρρ.)=προσφόρως, καταλληλῶς.

προσφύεω, ἰων. ἐπίρρ. τοῦ προσφυής, ἀντιπροσφύω (βλ. λ.).

προσ-φύής, ἐς (προσφύω)· ὁ φυόμενος ἐπὶ τινος, ὁ προσκεκολλημένος εἰς...· προσπεφυκώς, συνηνωμένος, προσηρμοσμένος.— || ὁ ἐκ φύσεως ἀρμόδιος ἢ κατάλληλος πρὸς τι.

προσ-φύς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ προσφύω.

πρόσ-φύσις, ἡ (προσφύομαι)· τὸ προσφύεσθαι τινι, προσκόλλησις, συνένωσις καὶ συναύξησις.

προσ-φύω, μελλ. -φύσω· ἀορ. α' **προσέφῦσα**· κάμνω τὴν νά φυτρώω, τὸ προσκολλῶ εἰς τι(να), τὸ συγκολλῶ, τὸ συνδέω στενῶς πρὸς τι, τὸ στερεῶναι κάπου.— || παθητ., μετὰ ἀμτβ. ἐνεργ. χρόνων, τ.ε. ἀορ. β' **προσέφῦν**, μτχ. **προσφύς**, ὕσα, ὕν· πρ.χ. **προσπέφῦκα**· φύομαι ἢ φυτρώω ἐπὶ τινος || προσκολλῶμαι, προσπλέκομαι, εἶμαι προσηρμοσμένος (προσκεκολλημένος).

προσ-φύω, ἰων. -έως, ἐπίρρ. τοῦ προσφυής· ὡς καὶ νῦν, προσφύω, μετὰ φυσικῆς δεξιότητος, πρεπόντως, ὁμοδίως, καταλλήλως, δεξιῶς.

προσ-φώνεω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, προσφώνω, φωνῶ πρὸς τινα, τὸν προσαγορεύω. 2) καλῶ τινα ὀνομαστικῶς, τὸν ὀνομάζω. 3) ἀφιερῶ πράγμα τι εἰς τινα.

προσ-φωνήεις, εσσα, ἐν, δωρ. **ποτιφ**— (προσφώνεω)· ὁ προσφώνων, ὁ δυνάμενος νὰ προσφωνήσῃ, κατάλληλος διὰ προσφωνήσεως.

προσ-φώνημα, -ατος, τὸ (προσφώνεω)· τὸ προσφωνούμενον, τὸ λεγόμενον ἐν τῇ προσφωνήσει πρὸς τινα, προσφώνησις.

προσ-φώνησις, -εως, ἡ (προσφώνεω)· ὡς καὶ

νῦν, προσφώνησις, τὸ προσφώνεῖν. 2) ἀφιερῶσις.

προσ-χάσκω, μελλ. -χάσσομαι· ἀορ. β' **προσέχων**· πρ.χ. (μετὰ σημασ. ἐνεστ.) **προσέχωννα**· χάσκω, μένω με ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἐνώπιόν τινος, λατ. **inhare**.

προ-σχεδεῖν, ποιητ. ἀντι **προσχεῖν**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **προέχω** (βλ. λ.).— μέσον, **προσσεχθόμην**=ἀπεμάκρυνα (ἀπέκρουσα) ἀπὸ κοντὰ μου.

προσ-χέω, μελλ. -χεῶ· χύνω πρὸς τι ἢ ἐπὶ τινος.

πρό-σχημα, -ατος, τὸ (προέχω)· τὸ κρατούμενον ἐμπρὸς ἀπὸ τινα || ὄθεν· || ὡς καὶ νῦν, πρόσχημα, πρόσφαις, ψευδῆς αἰτία, τὸ προβαλλόμενον ὡς κάλυμμα, προκάλυμμα, προφυλακτήριον, μανδύας· **πρόσχημα τοῦ πολέμου**=ἡ φαινομενικὴ αἰτία, (ἡ πρόσφαις) διὰ τὸν πόλεμον.— || ἡ ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις, τὸ ἐξωτερικῶς προβαλλόμενον, κόσμημα, «στολίδι» || ὅτω ἡ **Μίλητος ἐκαλεῖτο πρόσχημα τῆς Ἰωνίας**=τὸ κύριον κόσμημα τῆς Ἰωνίας.

προσ-χῶω, ἀρχαίωτ. τύπος τοῦ **προσχωάννυμι** (βλ. λ.).

προσ-χρήζω, μελλ. -ήσω· ἰων. **προσχηρίζω**, μελλ. -ηῖω· ἔχω χρεῖαν προσέτι, χρειάζομαι ἐπὶ πλῆον, ἐπιθυμῶ ἐπιπροσδέτω, ἀπαίτῶ προσέτι || **προσχηρίζω ὑμῶν πείθεσθαι Μαρδόνιω**=ἐπιθυμῶ προσέτι (ζητῶ ἐπὶ πλεον ὀπό οὐδ) νὰ ὑπακούετε εἰς τὸν Μαρδόνιον.

πρόσ-χῦσις, ἡ (προσχεῶ)· ἡ ἐπίχυσις, ἡ περιχυσίς (τὸ χύνειν τι ἐπὶ τινος, ἢ τὸ περιχύνειν τι μετὰ τὴν), ὁ ραντισμός.

προσ-χώννυμι, καὶ -ῦω· μελλ. -χῶσω (ἔκ τοῦ **προσχωῶ**)· ἀορ. α' **προσέχωσα**· ἐπισωρεύω προσέτι, δημιουργῶ προσχώσεις || ἐπὶ ἰδιότητι ποταμοῦ, καταδέτω ἰλύν, ἀφίνω καὶ σωρεύεται ἰλύς (πηλός, λάσπη, βόρβορος)· **ταῦτα τὰ χωρία προσέχωσαν ἐπί ποταμοῖς**=τὰς ἐκτάσεις αὐτὰς τῆς ἑξηρῆς τὰς ἐδημιούργησαν οἱ ποταμοὶ διὰ τῆς καταδέσεως ἰλύος. 2) ἀποφράσσω τι (γεμίζω τι) διὰ συσσωρεύσεως ἰλύος (λάσσης, πηλοῦ).— || ρίπτω χῶμα πρὸς τι || **παθητ.**, τὸ **τείχος προσεχούτο**=ἐρρίπτετο χῶμα πρὸς τὸ τεῖχος.

προσ-χωρέω, μελλ. -ήσω ἢ -ήσομαι· χωρῶ πρὸς τι(να), πλησιάζω (μετὰ δοτ.).— || ὡς καὶ νῦν, προσχωρῶ, πηγαίνω πρὸς (μετὰ) τὸ μέρος τινός, συντάσσομαι μετὰ τινος || παραδίδω ἑμαυτὸν εἰς τι(να). 2) προσχωρῶ, συμφωνῶ, παραδέχομαι || δίδω πιστίν (πιστεύω) εἰς τι(να). 3) πλησιάζω, εἶμαι ἐγγύς, συμφωνῶ πρὸς τι(να), εἶμαι ὁμοίος.

πρόσ-χωρος, ὄν (πρὸς+χώρα)· ὁ πλησίον κείμενος, πλησιόχωρος, γειτονικός, παρακείμενος.— ὡς οὐδ. ὁ **πρόσχωρος**=ὁ γείτων.

πρόσ-χωσις, ἡ (προσχωάννυμι)· ὡς καὶ νῦν, πρόσχωσις, πρόσδετος ἐπισώρευσις (συσώρευσις) || ἐναπόθεσις (συσώρευσις) ἰλύος κ.τ.δ.— || σωρός χύματος (γῆλοφος), τὸν ὅποιον ἐγείρει τις ἐναντίον μιᾶς τοποθεσίας.

προσ-ψαύω, δωρ. **ποτιψαύω**· ὡς καὶ νῦν, προσψαύω, ψαύω, ἐγγίζω εἰς τι, ἀπτομαι τινος.

προσ-ψηφίζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀττ. -ιούμαι, ἀποθ. ἀποφασίζω τὴν προσέτι ψηφίζων (διὰ τῆς ψήφου μου) || παρέχω τὴν ἐπὶ πλεον διὰ πλειονοψηφίας.

προσ-ψιθύριζω, μελλ. -σω· ψιθυρίζω πρὸς τινα, «τοῦ λέω στ' αὐτῆ», «οὐψουρίζω», λατ. **adsusurro**.

πρόσω, ποιητ. **πρόσω**, δωρ. καὶ ἀττ. **πόρσω**, νεώτ. ἀττ. **πόρρω**, λατ. **porro**, ἐπίρρ. (πρό, πρὸς)·

|| ὡς ἐπίρρ. (ἀπολ.), 1) ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός, περαιτέρω || ἀντιθ. τῷ **ἐγγύς**, μακράν, πολὺ μακράν || ὡς. μετὰ τοῦ ἀρθρ. **τὸ πρόσω** = πρὸς τὸ πρόσω, πρὸς τὰ ἐμπρός. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐμπρός, εἰς τὸ μέλλον, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς.— || μετὰ γεν.: 1) ἐπὶ τόπου, πολὺ μακράν πρὸς τὸ μέρος τινός, («παρέκει»)· **μὴ πρόσω τοῦ ποταμοῦ προβαίνειν**=νὰ μὴ προχωρήσων περαιτέρω (δηλ. ὀκμίην βαθύτερα) μέσα εἰς τὸν ποταμὸν || **προβαίνω πόρρω τῆς μοχθηρίας**=προχωρῶ εἰς μέγαν βαθμὸν κακίας (μοχθηρίας) || ἐπὶ ἀποστάσεως, μακράν ἀπὸ... || οὐ **πρόσω Ἑλλησπόντον** = οὐχὶ μακράν ἀπὸ τὸν Ἑλλησπόντον. 2) ἐπὶ χρόνου, **πρόσω τῆς νυκτός**

—εις προχωρημένην ὥραν τῆς νυκτός, ἐν βοδείᾳ νυκτί.— παραθετ. *προσωπότερος, προσωπατάω*.

προσφύδια, ἡ (πρόδ+φύδι)· ὄσιμα φόδμενον συν-οδεία μουσικῶν ὄργάνων.— || ὁ·τόνος, ἡ ἢ χρονικὴ ποσότης μιᾶς συλλαβῆς.

προσφύδις, ὄν (πρόδ+φύδι)· ὁ ὄδων ἢ ἰχθῶν ἐν ἄρμονίᾳ πρὸς τι (συνοδεία μουσικοῦ τίνος ὄργάνου).

πρόσφωδεν, ἄτ. **πόρρωδεν**, ἔπ. **πόρρωδεν**, ἐπίρρ. (πρόσω)· ἐπὶ τόπου, μακρόδεν, «ἀπὸ μακριά». — || ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ μακροῦ (πολλοῦ) χρόνου, ἀπὸ πλὴν καιρῶν.

προσφωτόμαι, μελλ. -ήσωμαι· ἀποθ· ὠνούμαι (ἀγοράζω) προσέτι.

προσώπατα, τὰ, ἐπικ. πληθ. τοῦ *προσωποπον*· ὡς καὶ νῦν, «προσώπατα», πρόσωπα.

προσωπεῖον, τὸ (*προσωποειν*)· ὡς καὶ νῦν, προσωπεῖον, «προσωπίδα», εἰκόσκα.

προσωπο-λήπτει (*προσωποληπτει*)· εἶμαι προσωπολήπτης, χαρίζομαι εἰς πρόσωπα, ἐπηρεάζομαι ἀπὸ προσωπικά, μεροληπτικῶν, εἶμαι μεροληπτικός.

προσωπο-λήπτει, -ου, ὁ (*προσωποειν+λέληπτει*), ὁ ἐν παθ. πρκ. τοῦ *λαμβάνω*· ὁ προσωπολήπτων, ὁ χαρίζομενος εἰς πρόσωπα, μεροληπτικός.

προσωπο-λήψια, ἡ (*προσωποληπτειω*)· ὡς καὶ νῦν, προσωπολήψια, τὸ χαρίζεσθαι εἰς πρόσωπα, τὸ μεροληπτεῖν.

πρόσωπον, τὸ πληθ. *πρόσωπα*, ἔπ. *προσώπατα*, ἔπ. δοτ. *προσώπασι* (πρόδ+ὄψω)· ὡς καὶ νῦν, πρόσωπον, ὄψις || κατὰ *πρόσωπον* = ὡς καὶ νῦν, κατὰ πρόσωπον, μέ τὸ πρόσωπον ἐστραφένον κατέναντι, καταντικρῶ, κατὰ μέτωπον.— || ἡ ὄψις τινός, ἡ μορφή του, ἡ φυσιογνωμία του, λατ. *visus* || τὸ *σὸν πρόσωπον*, περιφρ. ἀντὶ σὺ.— || = *προσωπεῖον* (βλ. λ.), προσωπίς, «μιάσκα» || πρόσωπον δράματος, λατ. *persona*.— ἀντιθέθεν, ὡς τὸ *πρόσχημα* II (βλ. λ.), ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, λατ. *forma*.— IV παρὰ μτρν., ὄνδρωπος, ἄστομον, ὡς καὶ νῦν ἐδύο πρόσωπα ἀντὶ δύο ὄτομα.

προσωρεύω, μελλ. -σω· ἐπιωρεύω (συσσωρεύω) ἐμπρός ἀπὸ τι(να), ἡ οὐρεύω ἀπὸ πρῖν.

προσώτατος, ἡ, ον, ὑπερθ. ἐπιθ. ἐσχηματισμένον εἰς ἐπίρρ. *πρόσω*· ἀπώτατος, ὁ παρὰ πολὺ μακράν.— ἀντιθέθεν, ἐπίρρ. *προσωπατάω*, ἡ τὸ οὐθ. πληθ. *προσώπατα* (ὡς ἐπίρρ.)=ἀπώτατα, παρὰ πολὺ μακράν.

προσώτερος, α, ον, συγκρ. ἐπιθ. ἐσχηματισμένον εἰς ἐπίρρ. *πρόσω*· ἀπώτερος, ὁ πορρωτέρω κείμενος, ὁ πλεόν ἀπομεμακρυσμένος.— ἀντιθέθεν, ἐπίρρ. *προσωπότερος*, ἡ τὸ *προσωπότερος* = ἀπώτερω, περαιτέρω, περισσώτερον μακράν.

προσωφελῆς, μελλ. -ήσω· ὠφελῶ (βοηθῶ) προσέτι, συνεισφέρω τὴν βοήθειάν μου πρὸς τινα, εἶμαι ἐπωφελής.

προσωφέλημα, -ατος, τὸ (*προσωφελῆω*)· ἡ πρὸς τι(να) ὠφέλεια, βοήθεια.

προσωφέλησις, ἡ (*προσωφελῆω*)· ὠφέλεια, βοήθεια, κέρδος, πλεονέκτημα.

προσωφελήτεον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *προσωφελῆω*· δεῖ *προσωφελῆειν*=πρέπει νὰ βοηθήσῃ τις.

προταινί, ἐπίρρ. ἔμπροσθεν τίνος (λ. ἐκ τῶν ἀπαξ εἰρημάνων, Εἰρ. Ρησ. 523 *επρωταινί τάξεων*). [*προταινί*=πρόδ (+γεν.), βοιωτ. *προτηνί* (<πρόδ ται (τοπικὴ), ἐνν. ἀμέσως)+-νι (μόριον, πρβλ. γεν. ἐν. ἀρκ. *ταυσι*)=πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης. Κατ' ἄλλους *προταινί* (<**πρόδ-ταινος* (πρβλ. *ἀμισθί* ἢ *ἀμισθος*) (<**προταν*-ιο-ς, περιέχοντος ἐν *-ίηνο- (-*-ίηνο-), πρβλ. *σανσκρ. pra-tinā-ḥ* (ἀπὸ ἄλλοτε, παλαιός)· πρβλ. 'Ἡουχ. *επρωταινίον*· *παλαιόν*».

προ-τακτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *προτάσσω*· δεῖ *προτάσσειν*· πρέπει νὰ προτάξῃ τις τι || πρέπει νὰ τὸ προτιμήσῃ, νὰ τὸ ἐκλέξῃ.

προ-τάμιεύω (πρόδ+ταμίεω)· ἀποταμιεύω προκαταβολικῶς.

προ-τάμιον, ἰων. ἀντὶ *προτέμιον* (βλ. λ.).

προ-τάμοιμην, εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *προτέμιον* (βλ. λ.).

προ-τάμω, μτρ. ἀορ. β' τοῦ *προτέμιον*.

προ-ταρβῶ, μελλ. -ήσω· *ταρβῶ* (θηλ. φοβοῦμαι)

προκαταβολικῶς.— || φοβοῦμαι, ἀγωνιῶ, ἡ εἶμαι ἀν-ήυχος, διὰ τι(να).

προ-τάριχεύω, μελλ. -σω· ταριχεύω πρότερον, ἀλατίζω ἀπὸ πρῖν || γενικῶς διατηρῶ, ἡ τὸ προπαρασκευάζω διὰ νὰ δύναται νὰ διατηρηθῇ.

πρό-τάσις, ἡ (*προτέτασαι*, β' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *προτείνω*)· τὸ ἐκτείνειν τι πρὸς τὸ ἐμπρός.— || τὸ προτεινόμενον, τὸ προβαλλόμενον, ὡς καὶ νῦν πρό-τασις, || ἐν τῇ λογικῇ *πρότασις* καλεῖται τὸ δεδομένον ἐν τῷ συλλογισμῷ («*πρότασις-ἔστι λόγος καταφατικὸς ἢ ἀποφατικὸς τίνος κατὰ τίνος*). 2) ἐν τῇ Γραμματικῇ, ἡ προηγουμένη πρότασις ἐνός συγκροτήματος προτάσεων (ὑποθετ. λόγου) ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἐπακολουθεῖσαν πρότασιν, τὴν *ἀπόδοσιν*.

προ-τάσσω, ἄτ. -τῶ· μελλ. -ξω· ἀορ. α' -έταξα· πρκ. -τέταχα· παθητ., ἀορ. α' -ετάχθη· πρκ. -τέταγμα· τάσσω (θέτω, τοποθετῶ) ἔμπροσθεν.— μέσον, προ-τάσσω: *προετάξατο τῆς φάλαγγος τοὺς ἰππέας*=ετοποθέτησε τοὺς ἰππεῖς τοῦ πρὸ τῆς φάλαγγος.— Παθητ., εἶμαι τοποθετημένος πρῶτος (εἰς τὴν πρῶτην σειρὰν), λαμβάνω (ἀναλαμβάνω) τὴν ἀρχηγίαν || τὸ *προεταχθέν ἢ οἱ προεταγμένοι* = αἱ πρῶται γραμμαὶ τῆς παρατάξεως, αἱ παρατεταγμένοι εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν, ἐμπροσθοφυλακὴ, προφυλακὴ, πρωτοπορία.— || γενικῶς, καθορίζω ἐκ τῶν προτέρων, ἀποφασίζω ἀπὸ πρῖν, κανονίζω (τακτοποιῶ, διευθετῶ) πρότερον.

προ-τείνω, μελλ. -τενω· ἀορ. β' -έτεινα· πρκ. -τέτανα· παθητ., ἀορ. α' -ετάθη· πρκ. -τέταμαι· ἐκτείνω πρὸς τὸ ἐμπρός, προβάλλω πρὸς τὸ ἐμπρός || ἐκ-δέτω εἰς κίνδυνον. 2) μτρ., προβάλλω ὡς πρό-φασιν, προτείνω ὡς δικαιολογίαν.— || τείνω πρὸς τὸ ἐμπρός (τὴν χεῖρα, ἢς ἰκέτης). 2) προτείνω, προσφέρω || ὡς. προβάλλω, δεικνύω εἰς ἀπόδοσιν, λατ. *ostendere*.— || μέσον, *μισθὸν προτείνωμαι*=ἀπαίτω ἡ ζητῶ ὡς ἀμοιβήν.— IV ἀμτ., ἐκτείνωμαι πρὸς τὸ ἐμπρός, προεκτείνωμαι, προέχω, ἐξέχω.

προ-τειχίζω, μελλ. -σω· ὀχυρώνω (προστατεύω, προφυλάσσω) διὰ προτειχίσματος.

προ-τείχισμα, τὸ (*προτειχίζω*)· ὡς καὶ νῦν, προ-τειχίσμα, τὸ πρὸ τίνος τεῖχος, ὀχυρώμα πρὸ τοῦ κυρίου τεύχους, ἐξωτερικὸν ὀχυρώμα, προμαχών.

προ-τέλειος, ον (πρόδ+τέλος)· ὁ πρὸ δραματευτικής τίνος τελετῆς.— || *προτέλεια*, τὰ (ἐνν. *ἱερά*)· δυοῖαι ἡ δραματευτικὴ ἱερωσύνη, τελοῦμεναι πρὸ ἱεράς τίνος πράξεως: *προτέλεια γάμων* = ἡ πρὸ τοῦ γάμου προσφερομένη δυοῖα || *θῖνα τὰ προτέλεια* = τελῶ προκαταρκτικὴν δυοῖαν ὑπὲρ τίνος. 2) γενικῶς, *προτέλεια*=ἀρχή, ἐναρξίς.

προ-τελέω, μελλ. -έσω· ἐκ τῶν προτέρων πλη-ρώνω ὡς φόρον (ὡς διόδια ἢ ὡς φόρον ὑποτελείας), ἡ γεν. πληρώνω, δαπανῶ, ἐκ τῶν προτέρων.

προ-τελίζω, μελλ. -ίσω (πρόδ+τέλος)· προσφέρω πρὸ τίνος (π.χ. πρὸ τοῦ γάμου) τὴν νεάνίδα εἰς δεάν τινα (ὡς θῶρον): *προτελίζω τὴν νεάνίδα τῇ Ἀρτέμιδι*.

προ-τεμένισμα, -ατος, τὸ (*πρόδ+τέμενος*)· ὁ περι-βολος ἡ ἡ εἴσοδος εἰς τέμενος ἡ εἰς ἱερὸν τόπον || ὁ πρόναος ἡ τὰ πρόδωρα ναοῦ (ἐνθα ἐτηρεῖτο τὸ ὕδωρ ἀγνισμοῦ).

προ-τέμνω, μελλ. -τεμῶ· ἀορ. β' *προτέμνω*· τέμνω (κόπτω, ἀποκόπτω) ἐκ τῶν προτέρων.— || κόπτω (ἀποκόπτω, περικόπτω) τι ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους, ἡ ἀπλῶς κόπτω, διακόπτω, λατ. *praecidere*.— || κόπτω πρὸς τὸ ἐμπρός ἢ κόπτω πρὸ τίνος: *εἰ ἄλλα διηνηκέα προταμιούμην*=ἐάν μακράν (εὔ-δειαν, ὄνευ διακοπῆς) αἰλακα δά ἦνοιγον ἔμπροσ-θὲν μου.

προ-τενδέω· προλιχνεύομαι, θηλ. γεύομαι ἀπὸ πρῖν, δοκιμάζω τι ἐκ τῶν προτέρων (πρῖν μαγει-ρευθῆ) «ἀπὸ λχουδία» || μτρ. «βλογάω πρῶτα τὰ γένια μου εἰς κάθε τι, κυττάζω τὸν ἑαυτὸν μου πρῶτα.

προ-τένδης, -ου, δ'· ὁ προλιχνεύομενος, ὁ λχνος (λαίμαργος, ἐλιχουδής) ποῦ δοκιμάζει ἐκ τῶν προ-τέρων [ἀγν. ἐτυμολ.].

προτεραίος, α, ον (*πρότερος*)· ὁ τῆς προηγου-

μένης ημέρας, ὁ πρό μιᾶς ημέρας, ὡς *δευτεραῖος*, *τρίταιος* κλπ. || ἡ *προτεραια* (ἐνν. *ἡμέρα*) = ἡ προηγουμένη || *τῆ προτεραια* (ἐνν. *ἡμέρα*) = λατ. *pride* = κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν || μετὰ γεν., *τῆ προτεραια* τῆς καταστάσιος (Ἡροδ.) = κατὰ τὴν προτεραιαν τῆς ἐμφανίσεως πρό τοῦ ἀκρατηρίου.

προτεραιτέρος, α, ον, συγκριτ. τοῦ *προτεραιός*, ἀντί τοῦ *πρότερος* (βλ. λ.).

προτερῆς, μελλ. -*ῆσω* (*πρότερος*)· ἐπὶ τόπου, εἶμαι πρότερος, προηγοῦμαι, προπορεύομαι || *προτερῆς τῆς ὁδοῦ* = προπορεύομαι, ἔχω προχωρήσει εἰς τὸν δρόμον. 2) ἐπὶ χρόνου, εἶμαι προγενέστερος, ἔχω προτεραιότητα, εἶμαι ἀρχαιότερος.

πρότερος, α, ον, συγκριτ. ἀνθετικῶς τινος ἐν χρήσει (τὸ ὑπερθετ. *πρότερος*), ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ λατιν. *prior*: I ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθινός, ἐμπροσθινός», ὁ ἐμπροσθός, ὁ «παρεμπροσθός», ὁ «ἐπι μακρῖα»: *πρότερος πόδες* = ἐμπροσθιοὶ πόδες, ἐμπροσθινὰ ποδάρια.— II ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν πρότερος, πρωύτερος, προηγουμένος, προγενέστερος, πρεσβύτερος || πλήρης ἡ περιφρασις: *πρότερος γενεῆ* = πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν || *πρότερος παῖδες* = τέκνα ἐκ προτέρου γάμου || *τῆ προτέρῃ* (ἐνν. *ἡμέρα*) = κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν (ὡς *τῆ προτεραια*). 2) ὡς συγκριτ. μετὰ γενικῆς: *ἐμὸς πρότερος* = προγενέστερός μου, παλαιότερός μου, μεγαλύτερός μου. 3) τὸ οὐδ. *πρότερον* συνη. καὶ ὡς ἐπίρρ. = ὡς καὶ νῦν, πρότερον, πρὶν πρὶν, ἐνωρίτερα, πρωύτερα (γραφα. καὶ προτήτερα), παλαιότερον || *πρότερον ἢ (ἢπερ)* = λατ. *priusquam* = πρὶν ἢ, προτού || ὡς. καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρ. τὸ *πρότερον* ὡς ἐπίρρ. || συνητὰ ἐπίσης κεῖται τὸ ἐπίρρ. *πρότερον* μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ: *ὁ πρότερον βασιλεύς* = ὁ προηγουμένος βασιλεύς.— III ἐπὶ κοινωνικῆς θέσεως (τάξεως), ἀνώτερος, ὑπέρτερος, ἐπισημότερος, σημαντικώτερος. Βλ. καὶ *πρώτος*.

Ἔτυμ.: *πρότερος*: *Zend. fraiara*, *σανσκρ. praitarām* (ἐπίρρ., «ἐπι μακρῖα»): βλ. ἐν *πρό* πρβλ. *σανσκρ. prā-tār* (εὐθύς, ἐντός ὀλίγου), *σακ. pruter* (=λατ. *pruter*) < **prō-ter*.

πρότερος, ἐπίρρ. τοῦ *πρότερος* (ἢ ἐκ τῆς *πρό*, ὡς τὸ *ἀπωτέρω* ἐκ τῆς *ἀπό*): 1) ἐπὶ τόπου, περαιτέρω, προωτέρω, ἄπωτέρω, παραιτέρα, παρεμπρός, «ἐπι μπρός». 2) ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ τὸ ἐπίρρ. *πρότερον* (βλ. *πρότερος*).

πρότέρωσε, ἐπίρρ. (*προτέρω*)· πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπρός.

προ-τεύχω, μελλ. -*ξω*· ποιῶ (κάμνω, κατασκευάζω) ἐκ τῶν προτέρων || ἀπρφ. παθ. πρκ. *προτετύχθαι* = *προπεποιήσθαι, προγεγονέναι*.

προτί, ἀρχ. ἐπ. τύπος τῆς *πρό* (βλ. λ.).

προτι-ἄπτω, δωρ. ἀντί *προσάπτω* (βλ. λ.).

προτι-βάλλομαι, ἀποθ. ἀντί *προσβάλλομαι*.

προτι-δέγμενος, δωρ. μχ. τοῦ ἐπ. παθ. ἀορ. ὅ' τοῦ *προσδέχομαι*.

προτι-εἰλεῖν, δωρ. ἀντί *προσειλεῖν*.

προτι-εἶποι, δωρ. ἀντί *προσειποι*, εὐκτ. τοῦ *προσειπον*.

πρό-τιθεν, ἐπ. ἀντί *προσειθέσαν*, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *προσιθήμι*.

προ-τιθῆμι, μελλ. -*θήσω*· ἀορ. α' *προέθηκα*, ἀττ. *προϋθήκα*, ἀπρφ. *προθεθῆναι* (ὡσαὶ εἰς ἀορ. ὅ' *προέθη*)· μέσ. ἀορ. α' *προεθηκάμην*· παθ. ἀορ. α' *προετέθη*· δέτω, τοποθετῶ, ἐμπρός, ἐκδέτω || διδῶ εἰς τὴν χεῖρά τινος, παραδέτω, παρέχω, προσφέρω.— μέσον, παραδέτω (ἢ δάλλω νὰ παραδέσουν) ἐμπρός μου (ἢ καὶ ἐμπρός εἰς τινα) φαγητόν. 2) ἐκδέτω νήπιον || *προτιθήμι τινα νυαίν* = ρίπτω τινὰ εἰς τοὺς κύνας (τὸν ρίχνω στὰ σκυλιά) || ἐκδέτω εἰς κίνδυνον. 3) προβάλλω, ὀρίζω ὡς σημεῖον ἢ ὡς βραβεῖον, προτείνω || ὡς. ὀρίζω ὡς ποιήνῃ || γεν., κοθορίζω, προσδιορίζω, στοθερώς.— III μέσον, προβάλλω ἐκ μέρους μου, ἐπιδεικνύω || ὡς. ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ἰδέαν ὅτι... μελετῶ, σκέπτομαι.— III ἐκδέτω, ἀναπτύσσω, δημοσιῶ || *προτιθήμι νεκρὸν* = ἐκδέτω νεκρὸν κεκοσμημένον πρὸς ταφήν || ὡς. ἐκδέτω τὴν πρός ἐπίδειξιν, οργανῶν ἐκ-

θεσιν ἐμπορευμάτων πρὸς πώλησιν, ἐκδέτω πρὸς θεῶν.— IV προτείνω πρὸς αὐχίτησιν, παρουσιάζω πρὸς ἐξετάσιν || ἐκδέτω πρὸς θεῶν, προσφέρω. 2) προβάλλω ὡς πρόφασις.— V δέτω ἐμπροσθεν τινος ἢ ἐπὶ τινος.— VI προτιμῶ τι(να) ἀπὸ τι(να).

προτι-μάσσω, δωρ. ἀντί *προσμάσσω* (βλ. λ.).

προ-τιμῶ, μελλ. -*ήσω*· τιμῶ τινα πλειότερον ἀπὸ ὅσων τιμῶ ἄλλων, τὸν προτιμῶ ἀπὸ ἄλλων. 2) ἐκτιμῶ περισσότερο || ἔχω τινὰ ἐν τιμῇ, τὸν ἐκτιμῶ, περισσότερο, ἢ τὸν σέβομαι περισσότερο.— Παθητ., προτιμῶμαι, τιμῶμαι περισσότερο, δεωροῦμαι ἀνώτερος || *προτιμῶμαι ἐς τὰ κοινὰ* = προτιμῶμαι δημοσίᾳ, προκρίνομαι κατὰ τὰς δημοσίᾳ ἀπονεμομένας τιμὰς, ἢ προκρίνομαι διὰ τὰς δημοσίᾳ ἀξιιώματα. 3) μετὰ γεν., φρονιζῶ περὶ τινος, τὸ(ν) προσέχω, τὸ(ν) σκέπτομαι. 4) μετ' ἀπρρ. (ἀπομένου ἤ)· ἐπιθυμῶ περισσότερο, προτιμῶ, νά... παρὰ... || ὡς. ἐπιθυμῶ σφόδρα, θέλω πολὺ, νά.

προ-τίμησις, ἡ (*προτιμῶ*)· ὡς καὶ νῦν, προτίμησις, τὸ προτιμῶν τι ἀπὸ τι ἄλλου.

προ-τίμητος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προτιμῶ*· ὡς καὶ νῦν, προτιμητός, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ προτιμῶ τις.

προ-τίμιον, τὸ (*πρό* + *τιμή*)· *ἀρεθῶν* (βλ. λ.), τὸ ἐκ τῶν προτέρων καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσόν.

πρό-τίμος, ον (*πρό* + *τιμή*)· ὁ προτιμώμενος, τιμώμενος περισσότερο ἄλλου, ὁ πλείονος τιμῆς ἄξιος.

προτι-μῦθεομαι, δωρ. ἀντί *προσμῦθεομαι* (βλ. λ.). **προ-τιμῶρέω**, μελλ. -*ήσω*· βοηθῶ πρότερον, ἢ βοηθῶ πρώτος.— μέσον, ἐκδικούμαι τινα πρότερον, τὸν ἐκδικούμαι προτού..., τὸν τιμῶ ἔκ τῶν προτέρων.

προτί-οπτος, ον, δωρ. ἀντί *προσοπτος* (βλ. λ.).

προτι-όσσομαι, ἐπ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατὰ ἔνεστ. καὶ παρτ.· (*προσι* = *πρόσι* + *όσσομαι*)· βλέπω πρὸς τινα, προσβλέπω, βλέπω, δεῶμαι.— III ἐπὶ τοῦ νοῦ, προσβλέπω, προαισιόδομαι, προλέγω, ἀναμένω, προσδοκῶ.

προ-τίω, μελλ. -*ήσω*· προτιμῶ, τιμῶ περισσότερο || *προτίω τινα τάφου* = δεωρῶ τινα μᾶλλον ἄξιον ταφῆς ἀπὸ ἑνα ἄλλου.

πρό-τιμησις, ἡ (*προτιμῶ*)· ἡ ὁσφύς, ἡ μέση || τὰ νεφρῶ.

προ-τολμάω, μελλ. -*ήσω*· τολμῶ ἐκ τῶν προτέρων, ἢ τολμῶ περισσότερο ἀπὸ ἄλλους.— Παθητ., ἀποτολμῶμαι, ριψικινδυνεύομαι, πρώτος.

προ-τομή, ἡ (*προτιμῶ*)· τὸ θνω (ἢ τὸ πρόσθιον) μέρος πράγματός τινος || ὡς καὶ νῦν, ἡ προτομή (τὸ πρόσωπον, ἡ κεφαλὴ, ἀνδρώπου ἢ καὶ ζῴου ἀκόμη) || ἡ πῦρα πλοίου.

προ-τονίζω, μελλ. -*σω* (*πρότονος*)· ἀνέλκω ἢ τανύω διὰ προτόνων (βλ. λ.), διὰ σχοινίων.

πρό-τονος, ὁ (*προτιμῶ*)· τὸ σχοινίον (καρσόσχοινο) μετὰ τὸ ὅποιον τὸ θνω μέρος τοῦ ἱστού προσεδένετο εἰς τὴν πῦραν (ἐνίοτε καὶ τὴν πῦραν) τοῦ πλοίου· ἦσαν συνήθως δύο οἱ πρότονοι καὶ δι' αὐτῶν καταδιβάζετο ὁ ἱστός || παρ' Ἑβρ. *πρότονοι* ἦσαν τὰ σχοινία δι' ὧν ἀνυψώνοντο τὰ ἱστία.

προ-τού, ἀντί *πρό* τοῦ· *πρό* τούτου, προηγουμένως, μόλις πρὸ ὀλίγου.

προ-τρέπέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. ὅ' τοῦ *προτρέπω*.

προ-τρεπτικός, ἡ, ὄν (*προτρέπω*)· ὡς καὶ νῦν, προτρεπτικός, παραινετικός, διεγερτικός, ἐνδαρρυντικός, κατὰλληλος εἰς τὸ νὰ παρορμῶ, νὰ προτρέπη, πεικτικός.— ἐπίρρ.— *κῶς* = πεικτικός.

προ-τρέπω, μελλ. -*ψω*· ὡς καὶ νῦν, προτρέπω (κυρ. τρέπω, στρέφω, τι πρὸς τὰ ἐμπρός), παραινῶ, ἐξ-ἠδῶ, παρορμῶ, προσηδῶ νὰ πείσω τινὰ νὰ πράξῃ τι || τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ὡς μέσον || ὡς μέσ. καίται καὶ μετὰ δύο αἰτ.· *τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προτρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον*—ὁ Σόλων παρεκίνησε τὸν Κροῖσον (τὸν παρώτρυνε, τοῦ διήγειρε τὴν περιέργειαν) νὰ ζητήσῃ νὰ μᾶθῃ (νὰ ἐξετάσῃ) τὰ κατὰ τὸν Τέλλον.— III παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ παθ., μετὰ μέσ. ἀορ. ὅ' *προετραπέμην* ἐν παθ. ἐνν., *τρέπο-*

μαι πρὸς τὰ ἔμπροσ, τρέπομαι εἰς ἄτακτον φυγὴν || *μτφρ.*, *ἄχει προοραπέσθαι* = νὰ τραπῶ εἰς θλίψιν, νὰ παραδοθῶ εἰς θλίψιν.

προ-τρέχω, μελλ. -*δραμοῦμαι*· ἄορ. β' *προὔδραμον* (ἐσχηματισμένοι ἐκ τοῦ ἄορ. *δρέμω*)· τρέχω πρὸς τὰ ἔμπροσ, τρέχω ἔμπροσ, τρέχω πρὸ ἄλλου τινός.— || ὑπερτερῶ τρέχων, «προσπερνῶ», προφθάνω, καταφθάνω.

πρό-τρίτα, ἔπιρρ. (*πρό*+*τρίτος*)· πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἢ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχαιαν.

προ-τροπᾶδην, ἔπιρρ. (*προτρέπω*)· ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὁρομαίως, «μέ τὸ κεφάλι ἔμπροσ» (χωρὶς νὰ γυρίζῃ νὰ βλέπῃ πρὸς τὸ ὀπίσω).

προ-τυγχάνω, μελλ. -*τεύσομαι*· ἄορ. β' -*ἐτύχον*· συμβαίνω ἢ γίνομαι ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρότερον, πρὸ ἄλλου τινός) || ὡς· συναντῶμαι («λαχαίνω») πρῶτό || *τὸ προτυχόν* = τὸ πρῶτον τυχόν πράγμα, τὸ προστυχόν, τὸ παρατυχόν.

προ-τύπτω, μελλ. -*ψω*, ἄμτβ.· σπεύδω, ὀρμῶ, πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἔξορμῶ, ἐκρήγνυμαι || *Τρωῆς δὲ προὔτυψαν ἄολλές*—οἱ δὲ Τρῶες ἐξώρμησαν (προεχώρησαν) εἰς πυκνὰς μάζας || *κτυπῶ πρῶτος*,— || *μτβ.* θιάγῳ, ὠδῶ, διώκω, πρὸς τὰ ἔμπροσ || *μτχ. παθ. ἄορ. β' προὔπτε*: *προὔπτε*· *προὔπτε*· *στόμιον μέγα Τροίας*—τὸ κτυπηθὲν προῶρως (ἢ κατὰ πρῶτον) μέγα στόμιον («χαλινάρι», βασανιστήριον) τῆς Τροίας.

προὔβαλον, **προὔβην**, ἀντι *προέβαλον*, *προέβην*, ἄορ. β' τῶν *προβάλλω*, *προβαίνω*.

προὔγραφο, ἀντι *προέγραφο*, πρτ. τοῦ *προγράφω*. **προὔδιδάξαιτο**, **προὔδωκα**, **προὔθετο**, ἀντι *προέδιδάξαιτο*, *προέδωκα*, *προέθετο*.

προὔθηκε, ἀντι *προέθηκε*, γ' ἐν ἄορ. α' τοῦ *προτίθημι*.

προὔθυμήδην, ἀντι *προεθυμῶ*—, ἄορ. α' τοῦ *προθυμέομαι*.

προὔθυμούμην, ἀντι *προεθυμούμην*, πρτ. τοῦ *προθυμέομαι*.

προὔκαμον, ἀντι *προέκαμον*, ἄορ. β' τοῦ *προκάμνω*.

προὔκειτο, **προὔκινδύνευεν**, ἀντι *προέκειτο*, *προεκινδύνευεν*.

προὔλαβον, ἀντι *προέλαβον*, ἄορ. β' τοῦ *προλαμβάνω*.

προὔμαθον, ἀντι *προέμαθον*, ἄορ. β' τοῦ *προμανθάνω*.

προὔμηθήδην, ἀντι *προεμηθήθην*, ἄορ. α' τοῦ *προμηθέομαι*.

προὔμολον, ἀντι *προέμολον*, ἄορ. β' τοῦ *προβλόσκω*.

προὔννεπω, ἀντι *προεννέπω* (βλ. λ.).

προὔνοησάμην, ἀντι *προενοησάμην*, ἄορ. α' τοῦ *προνοέομαι*.

προὔξενησε, ἀντι *προεξένησε*, ἄορ. α' τοῦ *προξενέω*.

προὔξ-επίσταμαι, ἀντι *προεξεπίσταμαι*.

προὔξ-ερευνάω, ἀντι *προεξερευνάω*.

προὔξ-εφ-ίεμαι, ἀντι *προεξεφίεμαι*.

προ-ὑπ-άγω, μελλ. -*ξω*· ὀδηγῶ τί(να) ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς...· φέρω τί(να) βαθμιαίως εἰς...· — μέσον, ὑπάγω τί(να) ὑπὸ τῆν ἔξουσιαν μου πρῶτον, ὑποτάσσω τί(να) προτοῦ...

προ-ὑπ-άρχω, μελλ. -*ξω*· παθ., πρτ. *προὔπηργμαι* (*πρό*+*ὑπάρχω*)· *μτβ.*· εἶμαι ὁ πρῶτος εἰς τὴν πράξιν, προηγούμενος εἰς τὴν πράξιν, ἄρχομαι, κάμνω ἀοχὴν πράγματος τινός || *μετὰ γεν.*· εἶμαι νὰ τὸ πράξω πρῶτος.— || ἄμτβ. ὡς καὶ ὑν, προὔπαρχω, ὑπάρχω πρότερον (ἀπὸ πρῖν, πρῖν ἀπὸ...) || *τὰ προὔπαρχαντα* = τὰ πρότερον συμβάντα, παρελθόντα γεγονότα || *τὰ προὔπηργμένα* = τὰ προηγούμενα, τὰ προηγηθέντα || *τὰ προὔπαρχοντα* = τὰ πρότερον ὑπάρχοντα κτήματα, ἢ προτέρα περιουσία.

προὔπεμψα, ἀντι *προέπεμψα*, ἄορ. α' τοῦ *προπέμπω*.

προ-ὑπ-εξ-ορμάω, μελλ. -*ήσω*· ἔξορμῶ πρότερον κρυφίως.

προὔπεσον, ἀντι *προέπεσον*, ἄορ. β' τοῦ *προπίπτω*.

προ-ὑπηργμένος, *μτχ. παθ. πρτ. τοῦ προὔπαρχω*. **προὔπινον**, **προὔπιον**, ἀντι *προέπινον*, *προέπιον*, πρτ. καὶ ἄορ. β' τοῦ *προπίνω*.

προὔπιστήδην, ἀντι *προεπιστήθην*, ἄορ. α' τοῦ *προεπίσταμαι*.

προ-ὑπ-ισχνέομαι, ἀποθ.· ὑποισχνόμαι ἐκ τῶν προτέρων.

προ-ὑπο-βάλλω· ὑποβάλλω (βάλλω ὑποκάτω) ἀπὸ πρῖν ὡς δευτέριον (βάσιν).

προ-ὑπό-κείμαι, μελλ. -*κείσομαι*, ὡς παθητ. τοῦ *προὔποτιθῆμι*· ὑπόκειμαι (ὑπάρχω ὡς βάσις) ἐκ τῶν προτέρων, προὔποτιθεμαι, προὔπαρχω.

προ-ὑπο-λαμβάνω, μελλ. -*λήψομαι*· ὑπολαμβάνω (ἀναδέχομαι, παραδέχομαι, νομίζω, φρονῶ) ἐκ τῶν προτέρων.

προὔπτος, *ον*, κατὰ *κρᾶσιν*, ἀντι *προόπτος* (βλ. λ.). **προὔπυδῆμην**, ἀντι *προεπυθῆμην*, ἄορ. β' τοῦ *προπυθάνομαι*.

προὔργιαίτερος, *α, ον*· βλ. *προὔργου*.

προὔργου, κατὰ *κρᾶσιν*, ἀντι *πρό ἔργου*· κυρ. ὑπὲρ ἔργου, ὅθεν χρήσιμος δι' ἔν ἔργον, ἐπωφελῆς, ἐπικερδῆς, ἄξιος τοῦ κόπου, πρόσφορος διὰ κάδε τι || *προὔργου δρῶ τι* = πράττω τὴν ὠφέλιμον || ὡς ὡς *ἐπίρρ.*·, *χρησίμως*, ἐπωφελῶς, προσφώρας.— *συγκρ. προὔργιαίτερος, α, ον* = ὠφελιμώτερος, χρησιμώτερος, σπουδαιότερος, σημαντικώτερος || *προὔργιαίτερον ποιοῦμαι τι* = δευρῶ τι ὡς σημαντικώτερον (ὡς μεγαλύτερας ἀποτελεσματικότητας).— ὑπερβ. *προὔργιαίτατος, η, ον* = χρησιμώτατος, ἀναγκαιότατος.

προὔρρηθην, *παθ. ἄορ. α'* τοῦ *προερέω* (βλ. λ.). **προὔσελέω**· *κακομεταχειρίζομαι*, προσβάλλω, [ἀγν. ἐτυμ.].

προὔστάλην, ἀντι *προεστάλην*, *παθ. ἄορ. β'* τοῦ *προστέλλω*.

προὔστησα, **προὔστην**, ἀντι *προέστησα*, *προέστην*, ἄορ. α' καὶ β' τοῦ *προέστημι*.

προὔτιθει, **προὔτυψα**, ἀντι *προετίθει*, *προέτυψα*.

προὔφαινε, ἀντι *προέφαινε*.

προ-ὑφ-αἰρέω, μελλ. -*ήσω*· ἀφαιρῶ τὴν ὑποκάτωθεν (κρυφίως) πρότερον, ὑποκλέπτω ἐκ τῶν προτέρων.

προὔφειλω, ἀντι *προοφείλω*.

προὔχω, **προὔχομαι**, **προὔχοντο**, ἀντι *προέχω*, *προέχομαι*, *προέχοντο*.

προ-φαίνω, μελλ. -*φᾶνῶ*· ἄορ. α' -*έφηνα*· φέρω εἰς φῶς, φέρω εἰς τὸ φανερόν, ἐμφανίζω, φανερώω, ποιῶ δῆλον, ἐπιδεικνύω. 2) δῆλῶ (καθιστῶ φανερόν) διὰ λόγου ἐκ τῶν προτέρων, διακηρύσσω ἀπὸ πρῖν.— *Παθητ.*, ἄορ. β' *προὔφᾶνην*, *μτχ. προφανείς, εἶσα, ἐν*· γίνομαι προφανής, δεικνύομαι, φανερώομαι (ἐκ τῶν προτέρων), ἔρχομαι εἰς φῶς, ἐμφανίζομαι || *προὔφᾶνη κτύπος* = ἡκούσθη σαφῶς κτύπος.— || *δεικνύω* ἐκ τῶν προτέρων, προδηλῶ || *μτφρ.*· ἐκδέτω (ἀναπτύσσω) ἐκ τῶν προτέρων μίαν ἀποψιν, ὑπόσχομαι.— *Παθητ.*· καὶ μέσον, δεικνύομαι πρότερον, ἐμφανίζομαι ἀπὸ πρῖν, ἀποκαλύπτομαι ἐκ τῶν προτέρων.— || ἄμτβ. (φαινομενικῶς, διότι ἐξυπακούεται ἢ αἰτ. *φάος*, ἢ *φῶς*)· ἐκπέμψω φῶς, φέγγω, λάμπω || *κρατῶ φῶς* πρὸ τινός, δοῦσυχῶ.

προ-φᾶνήναι, ἀπρφ. *παθ. ἄορ. β'* τοῦ *προφάινω*.

προ-φᾶνής, *ἐς* (*προφανήναι*)· ὁ δεικνύων εαυτὸν ἐκ τῶν προτέρων, ἢ ὁ φαινόμενος μακρόθεν || ὡς καὶ ὑν, προφανής, καταφανής, κατάδηλος, φαινόμενος ἐναργῶς || *ἀπὸ* (ἢ *ἐκ*) *τοῦ προφανοῦς* = φανερώς, φανερά, ὀλοφάνερα, ἀποκαλύπτως.

πρό-φαντος, ον (*προφάινω*)· ὡς τὸ *προφανής* (βλ. λ.), ὁ μακρόθεν δεικνύμενος ἢ ὀρώμενος (φαινόμενος, ὁρατός) || ὅθεν διάσημος, περιφημος.— || ὁ ἐκ τῶν προτέρων δεικνύμενος, προδηλούμενος, προλεγόμενος, προφητευόμενος (καὶ κυρ. διὰ χρησμοῦ).

προ-φᾶσιζομαι, πρτ. *προὔφασίζομαι*· μελλ. -*ίσομαι*, ἄττ. -*ῥοῦμαι*· ἄορ. α' *προὔφασισάμην*· ἀποθ. (*πρόφασις*)· ὡς καὶ ὑν, προφασίζομαι, προσβάλλω τὴν ὡς πρόφασιν (πλαστον αἰτίαν), δικαιολογοῦμαι ψευδῶς (μετ' αἰτ., ὡς καὶ μετ' ἀπρφ.) || ἀπολ., εὐρίσκω

προ-χαλκεύω, μελλ. -σω· χαλκεύω προηγουμένως, συμφηλατῶ ἀπὸ πρὶν.

προ-χάνη, ἢ (προχάινω)· πρόφασις, πρόσχημα [ἐκ τοῦ προχάινω, πρβλ. ἔβστ. «προχάινω» προφασίζομαι] <πρὸ + χάινω (οἶοναι προτείνω τὸ στόμα καὶ τὸ κρατὶ ἀνοικτὸν; Ἦσυχ. «προφάσκα» προφασίζομαι)> κατ' ἄλλους, ἦττον ἑρθῶς, ἐκ τοῦ προοίχου].

προ-χειρίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· βάλλω εἰς τὴν χεῖρά τινος, παραδίδω.— παθητ., μτχ. ἄορ. α' προχειρισθεῖς καὶ πρκ. προχειρισμένος=ὁ ληφθεὶς (ἢ εἰλημμένος) εἰς τὴν χεῖρα, ὁ ἀναληφθεὶς (ἢ ἀνελημμένος) || ὡς ὁ τακτοποιημένος, ὁ ὠρισμένος ἐκ τῶν προτέρων, προωρισμένος, προητοισμένος.— || ὡς ἀποθ. προχειρίζομαι, ἀττ. μελλ. -ισθῆμαι· λαμβάνω εἰς τὴν χεῖρά μου, ἐτοιμάζω δι' ἑμαυτὸν, προετοιμάζω, κἀμν χρῆσθαι τινος, χρωσιμοποιῶ. 2) ἐκλέγω; προτιμῶ, ὀρίζω, ἐγκαθιστῶ.

πρό-χειρος, ον (πρὸ+χεῖρ)· ὡς καὶ νῦν, πρόχειρος, ὁ πρὸ τῶν χειρῶν μας εὐρισκόμενος, πρόσφορος, κατὰλληλος || ἐπιδέξιος, ταχύς, πρόθυμος. 2) πρόχειρος, εὐκολός, κοινός, συνήθης. 3) ἐπὶ προσώπων, ἔτοιμος νὰ πράξῃ τι, πρόθυμος (διατεθειμένος) ἐν τῷ πράξει.— ἐπίρρ. προχείρως· ὡς καὶ νῦν, προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνευ προμελέτης, προθυμῶς.— συγκρ. προχειροτέρας.

προ-χέω, μελλ. -χεῶ· ἄορ. α' προέχεα· πρκ. -κέχῃκα· παθητ., ἄορ. α' προεχέθη· πρκ. -κέχῃμαι· χέω (χύνω) πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ ἀφίνω νὰ ἐκρέυση.— παθητ., μτφρ. ἐπὶ μεγάλου πλῆθους ἀνθρώπων, ἐκχέομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, «χύνομαι»: ἐς πεδῖον προχέοντο=ἐξεχύνοντο εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἐκάλυπτον αὐτήν.

πρόχυν, ἐπίρρ (πρὸ+γόνυ)· ὡς τὸ γνῶξ' με τὰ γόνυα πρὸς τὰ ἐμπρός, εἰς τὰ γόνυα «στὰ γόνυα». γονασιτὰ || πρόχυν δλέσθαι=νὰ πῆση κατὰ γῆς καὶ νὰ χερθῇ, νὰ χερθῇ εἰς κατάστασι γονατισματος, τ. ἔ. ἐν ὁδῷ καταστάσει || μτφρ., ἐντελῶς, παντελῶς, τελείως.

Ἔτυμ. : πρόχυν· κατὰ τινος συγγ. τῆ γναύω (ἀποξέω, θαυμηδὸν ἐξαφανίζω), σαυοκρ. κῆρυ (τρίδω, ἀκονίζω), ὅπουτε «πρόχυν δλέσαι τι» θὰ ἐσημαίνε κυρ. ἐνὰ προκαλέσω τὴν πλήρη φθορὰν πράγματός τινος διὰ τῆς τριθῆς· ἄλλ' ἔν. Ἰλ. I 570 τὸ πρόχυν ἀρχικῶς ἦτο πρόχυν (: γόνυ, βλ. λ.) ἢ δὲ σημασία τοῦ πρόχυν («διὰ τῆς πλήρους, δηλ. ὑπερβολικῆς, χρήσεως») ἐξελίχθη ἐν τῷ ἔπει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ «παντελῶς».

προ-χόη, ἢ (προχέω)· τὸ χύνειν πρὸς τὰ ἔξω, τὸ χύνειν πρὸς τὰ ἐμπρός || συν. ἐν τῷ πληθ., αὐ ἐκβολαί (ποταμοῦ), τὸ μέρος ἐνθα ποταμός ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

προ-χόη, ἢ (προχέω)=πρόχοος (βλ. λ.).

προ-χόης, -τῆος, ἢ, ὑποκορ. τοῦ πρόχοος=ἀμῖς, οὐροδοχεῖον.

πρό-χοος, ἀττ. συνηρ. -χους, ἢ· ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. πρόχουσι· (προχέω)· ὑδροφόρον ἄγγετον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἔχουν ἕδωρ πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν, ὕδρια, λάγηνος, «κανάτι» || ὡς οἶνοφόρον ἄγγετον (οἶνοχόη, «φλασκί, τσάτρα»), ἐκ τοῦ ὁποῦ ὁ οἶνος ἔχουν οἶνον εἰς τὰ ποτήρια.

προ-χορεύω, μελλ. -σω· χορεύω πρῶτος (χορεύω «μπροστά»), σὺρ τὸν χορὸν || προχορεύω κῶμων=προεξάρχω κῶμου, ἦγούμαι ὁμίλου κῶμαστῶν.

πρό-χους, ἀττ. ἀντι πρόχοος (βλ. λ.), ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. πρόχουσι.

προ-χρίω, μελλ. -ίσω· χρίω πρότερον, ἀλείφω πρότερον.

πρό-χρονος, ον· προτερόχρονος, προγενέστερος, πρότερος· ὁ ἀνήκων εἰς προτέρους χρόνους, ὁ τῶν προτέρων χρόνων.

πρό-χύσις, ἢ (προχέω)· ἐκχυσις, τὸ χύνειν ἔξω ἢ εἰς τὰ ἐμπροσθεν, τὸ χύοιμον || πρόχυσις τῆς γῆς=κατάθεσις ἰλύος ἐκ τοῦ ὕδατος, γῆ σχηματισθεῖσα ἐκ προχύσεως || οὐλὰς κρηθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο ('Ἡροδ.)=οὐλὰς κρηθῶν προέγενε=ἐπέχυνε (ἐπασπάλαξ τὰς κεφαλὰς τῶν θυμάτων πρὸς τῆς θυσιᾶς μὲ) χονδροαλειμένο κριδῆρι (πρβλ. οὐλοχῆμα).

προ-χῦται (ἐνν. κρηθαί), αὐ (κυρ. θηλ. πληθ. τοῦ προχῦτός ἢ πρόχυτος, βλ. λ.)=οὐλοχῦται (βλ. λ.), χονδροαλειμένο κριδῆρι (ἢ καὶ πλακοῦντες ἐξ αὐτοῦ) ριπτόμενον (πασπαλιζόμενον) πρὸς τὰ ἐμπρός πρὸ τῆς θυσιᾶς.

προ-χῦτης, -ου, ὁ (προχέω)=πρόχοος (βλ. λ.), λάγηνος, ὕδρια, «οταμῖν, κανάτι».

προ-χῦτός, ἢ, ὄν (καὶ κατ' ἄλλους πρόχυτος, η, ον)· κεχυμένος ἐμπρός, σχηματισθεὶς ἐκ προχύσεως.

πρό-χῶλος, ον· πολὺ χῶλός, δλως διόλου χῶλός.

προ-χωρέω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, προχωρῶ, χωρῶ πρὸς τὰ ἐμπρός.— || μτφρ., ἐπὶ δυνάμει, προχωρῶ, χωρῶ πρὸς τὰ ἐμπρός || μτφρ., προοδεύω, προκόπτω, γίνομαι μεγαλύτερος : προχωρῶ ἐπὶ μέγα=προοδεύω μεγάλως, φθάνω εἰς μέγα σημεῖον δυνάμει || ἐπὶ ἐπιχειρήσεως (προσπαθείας δηλ. πολεμικῆς ἢ ἄλλης φύσεως), προχωρῶ, εὐδοκιμῶ, ἐπιτυχῶν, ἔχω καλὴν ἔκβασι· ἐν προχωρῶ=πηγαίνω καλὰ || ἄπροσ., προχωρεῖ=προχωρεῖ καλῶς, «πᾶσι καλὰ ἢ δουλιὰ» | ὡς οἱ δόλω | οὐ προχωρεῖ=ὅτε «ἢ δουλιὰ δὲν πῆγαινε καλὰ» δι' αὐτὸν μὲ τὸν δόλον (τ. ἔ. ὅτε δὲν ἤδυναν νὰ ἐπιτύχῃ διὰ δόλου) | οὐ προχώρει ἢ προοδεύοντο=τὰ πρόγματα δὲν ἐπῆγαιναν καλὰ, ὅπως δηλ. αὐτοὶ «τὰ περίμεναν».— || προχωρῶ (ἐμφανίζομαι) διὰ νὰ ἐμιλήσω.

προ-ὠδέω, μελλ. -ωθήσω καὶ -ώσω· ἄορ. α' προέωσα· ὠδῶ («οπρώχυν») πρὸς τὰ ἐμπρός, θιάζω, ἐκθιάζω, ἐξωδῶ || προοιθῶ ἑμαυτὸν=ὠδῶ ἑμαυτὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὀρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐφορμῶ.— || ὠδῶ μακράν, ὀπωδῶ (παλαιστικὸς ὄρος).

προ-ὠλής, ες (πρὸ+ὄλλυμι)· ὁ ἐκ τῶν προτέρων κατεοτραμμένος, ὁ καταστραφείς προῶρως.

προ-ὠρισα, ἄορ. α' τοῦ προορίζω.

πρό-ωρος, ον (πρὸ+ᾠρα)· ὡς καὶ νῦν, πρόωρος, ὁ πρὸ τῆς ᾠρας, ὁ πρὸ τοῦ καταλλήλου καιροῦ, ὄωρος, ἄκαιρος.

προ-ωφειλόμην, παθ. πρτ. τοῦ προοφείλω.

πρῦλλες, -ων, οἰ· πεζοὶ ὀπλιταί, ἄπλοὶ στρατιῶται, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ἄρχηγούς, τοὺς μαχομένους ἀπὸ τῶν ἀρμάτων.

Ἔτυμ. : σκοτειν. ἔτυμολ. πρῦλλες· πρβλ. κυπρ. πρῦλλες, -εως, ἢ (=ὄρχησις ἐν ὀπλοῖς), Ἦσυχ. «προλλέσι· πεζοῖς ὀπλιταῖς» ἢ πρὸς τὸ λατ. proelium συσχετίσις τοῦ εἶναι ἐσφαλμένη.

πρῦμνᾶ, ἰων. καὶ ποιητ. πρῦμνη, ἢ (κυρ. εἶναι θηλ. τοῦ ἐπιθ. πρῦμνός, ἐξυπακουμένου τοῦ ὄσα, ναῦς, ἀντι πρῦμνη ναῦς)· ὡς καὶ νῦν, πρῦμνα «πρῦμη», τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ πλοίου, λατ. puppis, ἀντιθ. τῆ πρῶρα || ἐπὶ πρῦμναν ἀνακρούομαι=κἀμν τὸ πλοῖον νὰ ὀπισθοχωρῇ μὲ τὴν πρῦμναν πρὸς τὰ ἐμπρός, χωρὶς νὰ στραφῇ, ὀπισθοχωρῶ διὰ τῆς πρῦμνας (βλ. καὶ ἀνακρούω) || ἄνεμος ἐπειγείναι κατὰ πρῦμναν=ὁ ἀνεμος μᾶς «οπρώχυν» ἀκριβῶς εἰς τὴν πρῦμναν (ἐπὶ οὐρανοῦ ἀνέμου) || γενικῶς, τὰ πλοῖα προεδέοντο εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τῆς πρῦμναν, ὅθεν : πρῦμνας λῦσαι=νὰ λύσωμεν τὰ πρῦμνησια (βλ. λ.), νὰ ὀπλοεῦσωμεν.— || μτφρ., πρῦμνα πόλεως=ἡ ἀκρόπολις, ἀλλ' ὡς, καὶ τὸ σκάφος τῆς πολιτείας || γεν., τὸ κάτω μέρος : πρῦμνα Ὀσοῦς=οἱ πρόποδες τῆς Ὀσοῦς (τοῦ ὄρους). [δι' ἔτυμολ. βλ. πρῦμνός].

πρῦμναῖος, ε, ον (πρῦμνα)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρῦμναν τοῦ πλοίου, ὁ τῆς πρῦμνης.

πρῦμνη, ἢ, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντι πρῦμνα.

πρῦμνηθεν, ἐπίρρ. τοῦ πρῦμνη· ἀπὸ τῆς πρῦμνης τοῦ πλοίου, ἐκ τῆς πρῦμνης || γεν., ἐκ τῶν ὀπισθεν.

πρῦμνήσιος, α, ον (πρῦμνη)· ὁ τῆς πρῦμνης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρῦμναν, ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς πρῦμνης.—ὡς ὄσα, τὰ πρῦμνησια (ἐνν. σχοινία)=τὰ καλῶδία (οἱ κάλοι, τὰ «χοινιά»), διὰ τῶν ὀπισθίων προεδέον τὴν πρῦμναν τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, λατ. retinacula.

πρῦμνήτης, -ου, ὁ (πρῦμνη)· ὁ ἄνθρωπος τῆς πρῦμνης, ὁ πηδαλιούχος || μτφρ., ὁ πηδαλιούχος, ὁ κυβερνήτης, τῆς χώρας.— || ὡς ἄρα. ἐπιθ., ὁ ἐξηρητημένος ἐκ τῆς πρῦμνης τοῦ πλοίου, ἢ ὁ προσεδεμένος εἰς αὐτήν (τ. ἔ. ὅτι καὶ τὸ πρῦμνήσιος).

πρῦμνόθεν, ἐπίρρ. (πρῦμνη)=πρῦμνηθεν (βλ. λ.),

γόμενος), πρώμος: *πρῶτα τῶν καρπῶν*—οἱ πρώμοι καρποί.

ΠΡΩΚΤΟ-ΠΕΝΤ-ΕΤΗΡΗΣ, *-ίδος*, ἡ (πρωκτός+πεντε-ετηρίς)· κωμική λέξις (παρ' Ἀριστοφ.)· ἡ κατά πεντοετίαν ἑορτὴ τοῦ πρωκτοῦ, πέντε ἔτη ἀκολασίας.

ΠΡΩΚΤΟΣ, ὁ (προάγω)· «τὰ ὀπίσθια» τοῦ ἀνθρώπου, ὁ κώλος (κόλος) [πρβλ. Σουῖτ. «πρωκτός προακτός τίς ἐστι· παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιετώματα»· πρωκτός <ιαπ. *prækto- ἢ *p[̄]kto-, πρβλ. ἀρμ. *erastan-kh* (**erasti*, **prasti*)].

ΠΡΩΨ, *πρωΐνος*, ὁ, συνηρ τύπος τοῦ *πρωῶν*, ἡ *πρωῶν*, *-όνος*· ὄνομα πλῆθ. *πρωῶνες* ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *πρωῶν*· πᾶν τὸ προεξέχον μέρος γῆς, προεξοχή, κορυφή, λόφος, ἀκρωτήριο (λατ. *promontorium*)||*ἄλιος* *πρωῶν ἀμφοτέρως κοινὸς αἴας* (Αλογ. Περσ. 132)=ἡ ἐπὶ τῆς θαλάσσης γέφυρα ἣτις ἦν ὡς ἀμφοτέρας τὰς ξηρὰς (ἐκτεινόμενη, ἀπὸ τῆς μῆας ἀκτῆς τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς τὴν ἀντιπέραν), ἢ κατ' ἄλλους: ἡ προεξέχουσα γῆ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, οἰνοεὶ ὡς καιμένη μεταξὺ δύο ἡπαιρῶν καὶ ἐξ Ἰσου εἰς ἀμφοτέρας ἀνήκουσα.

Ἔτυμ.: *πρωῶν*, *-ώνος* (*-όνος*), *πρωῶν*, *-όνος*, Ὁμ. ἀττ. *πρωῶν*, γεν. *πρωῶνος*, δοτ. *πρωῶνι*, πλῆθ. ἄμην. *πρωῶνες* θεωρεῖται συγγ. τῷ *πρῶ*, ἀλλ' ἐν ταῖς λεπτομερειαῖς ὑπάρχουσι δυσἀρεταί: ὑπὸ τινῶν συσχετίζεται τὸ παρ' Ἡσυχ. «*πρωῆιον*· *πρότερον*», ἐξ οὗ εἰκάζεται τύπος **πρωσ-Φων*.

ΠΡΩΪ, ἡ, γεν. *πρωικός*, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ πλῆθ. *πρωικες*· σταγόνες δρόσου [δ' ἔτυμολ. βλ. *πρωκνός*· πρβλ. Ἡσυχ. «*πρωικες*· σταγόνες, ψεκᾶδες, σταλαγμοί»].

ΠΡΩΪΣ, α, ον, ἀττ. ἀντὶ *πρωῶσις*.

ΠΡΩΪΡΑ, *-ας*, ἰων. *-ης*, ἢ (*πρῶ*) ὡς καὶ νῦν, ἡ πρῶρα, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου, κοιν. «πλήρη», ἀντίθ. τῷ *πρῶμνα*, λατ. *proga* || ὡς καὶ *νηὺς* *πρῶρη* (ὡσεὶ ἐξ ἐπιθ. *πρῶρος*)=ἡ πρῶρα τοῦ πλοίου, ὡς τὸ *νηὺς* *πρωμνη* (βλ. *πρῶμνα*, *πρωμνός*) || *πνεῦμα* *τοῦκ* *πρῶρας*=ἐναντίος ἄνεμος, (ἐποῦ χιτυπᾶ κατὰ πλωρα), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *πνεῦμα* *κατὰ* *πρῶμνην*, δηλ. τὸν ὄριον ἄνεμον.— || γενικῶς, κἀκεῖ τι τὸ πρόσθιον, τὸ ἐμπροσθέν τινος || ἐνταῦθεν, πρόσωπον, κεφαλή.

Ἔτυμ.: *πρῶρα* (ἰων. *πρῶρη* κατὰ τὸ ἀντιθέτον τοῦ *πρῶμνη*) (<**πρωφαρια*, **πρωφαρια*, ἰαπ. **p[̄]v[̄]ja*, παραχθὲν ἐκ τοῦ **p[̄]ro-s* (σανσκρ. *p[̄]r[̄]va*-ἢ, παλαιου. *p[̄]r[̄]v[̄]*) = ἐμπροσθινός, προηγούμενος.— τὸ λατ. *proga* εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

ΠΡΩΪΡΑΘΕΝ, ἰων. *-ηθεν*, ἢ πρὸ συμφ. *-θε*, ἐπίρρ. (*πρῶρα*)· ἐκ τῆς πρῶρας τοῦ πλοίου, ἀπὸ τὸ πρόσθιον μέρος.

ΠΡΩΪΡΑΤΕΩ, μελλ. *-σω*· εἶμαι *πρωράτης* (βλ. λ.), ἐκτελῶ χρέη πρῶρέως, κατοπεύω τὸ πρό τῆς πρῶρας πέλαγος· ἐκ τοῦ

ΠΡΩΪΡΑΤΗΣ, *-ου*, ὁ (*πρῶρα*)· ὁ πρῶρεὺς, ὁ ἰστάμενος ἐπὶ τῆς πρῶρας τοῦ πλοίου ἀξιωματικός ἢ ναυτής, διὰ τὸ διδῆναι σήματα εἰς τὸν πηδαλιούχον, ὁ πρῶρεὺς, ὁ ὀνιχνεύων τὸ πρό τῆς πρῶρας πέλαγος.

ΠΡΩΪΡΕΥΣ, *-έως*, ὁ (*πρῶρα*)=*πρωράτης* (βλ. λ.).

ΠΡΩΪΡΗΘΕΝ, ἐπίρρ. ἰων. ἀντὶ *πρῶρηθεν*.

ΠΡΩΪΣΑΙ, *πρῶσαι*, *πρῶσον*, συνηρ. ἀντὶ τῶν: *προ-ῶσαι*, *προ-ῶσας*, *πρῶ-ῶσον*, ἀορ. α' ἀπρφ., μετ. καὶ *προστ.* τοῦ *προσθῆω*.

ΠΡΩΪΤΑ, οὐδ. πλῆθ. τοῦ *πρῶτος*, ὡς ἐπίρρ.· κατὰ πρῶτον, ἐν πρώτοις, πρῶτον.

ΠΡΩΪ-ἈΓΡΙΑ, τὰ (*πρῶτος*+*ἄγρα*)· αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἄγρας (τῆς θήρας), τὰ πρῶτα ἀγρευθέντα ζῶα, «τὸ πρῶτο κυνήγι».

ΠΡΩΪ-ἈΓΩΝΙΣΤΗΣ, *-οῦ*, ὁ (*πρῶτος*, *ἀγωνιστής*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πρωταγωνιστής, αὐτὸς ποῦ παίζει τὸ κύριον μέρος ἐνὸς δράματος, ὁ ὑποκρινόμενος τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ ἔργου, ὁ κυριώτερος ἡδωποῖός τοῦ ἔργου (λατ. *primarium partium actor*)· ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς δύο ἄλλους ὑποκριτάς, τὸν *δευτεραγωνιστήν* καὶ τὸν *τριταγωνιστήν* | γενικῶς, τὸ κύριον πρόσωπον.

ΠΡΩΪ-ΑΡΧΟΣ, ον (*πρῶτος*+*ἄρχω*)· ὁ ἀρχίζων πρῶτος, ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, ὁ ἀρχικός, ἀρχέγονος. **ΠΡΩΪΤΕΪΟΝ**, τὸ (*πρωτεύω*)· ἡ πρώτη τάξις, ἡ πρώτη θέσις || συν. ἐν τῷ πλῆθ. τὰ *πρωτεῖα* = τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἢ ἡ πρώτη θέσις, ἢ πρώτη τάξις.

ΠΡΩΪΤΕΪΩ, μελλ. *-σω* (*πρωτεύω*)· ὡς καὶ νῦν, *πρωτεύω*, εἶμαι πρῶτος, προέχω, ἐξέχω, εἶμαι ὑπέρροχος. 2) εἶμαι ὁ πρῶτος μεταξύ πολλῶν, εἶμαι ἀνώτερος τινος (μετὰ γεν.).

ΠΡΩΪ-ΠΡΩΤΗΣ, *-ου*, ὁ (*πρῶτος*+*ἄρστης*)· ὁ ἀρός (καλλιεργήσας) πρῶτος ἢ παρὰ πολὺ ἐνωρίς.

ΠΡΩΪΤΙΣΤΟΣ, ἡ, ον, ὡς καὶ *-ος*, *-ον*, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ *πρῶτος*· ὡς καὶ νῦν, *πρωτίστος*, ὁ πρῶτος ἀπὸ ὅλων, πάμπρωτος, ὀλόπρωτος || τὸ οὐδ. *πρωτίστον* καὶ *-τα*, ὡς ἐπίρρ., πρὶν ἀπὸ ὅλα, πρωτίστα.

ΠΡΩΪ-ΒΟΛΟΣ, ον (*πρῶτος*+*βαλεῖν*)· ὁ πρῶτος βληθεὶς ἢ πρῶτος θαλλόμενος (κτυπώμενος).— || τὸ παροξύτ. **ΠΡΩΪ-ΒΟΛΟΣ**, ον, ὡς ἐναργ.· ὁ θάλλων (κτυπῶν) πρῶτος.

ΠΡΩΪ-ΓΛΥΦΗΣ, ἐς (*πρῶτος*+*γλύφω*)· ὁ κατὰ πρῶτον (ἢ ὁ νεωστὶ) γλυφεῖς.

ΠΡΩΪ-ΓΟΝΟΣ, ον (*πρῶτος*+*γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς πρῶτος, πρῶμος, πρωτότοκος, πρωτογέννητος. 2) ἐπὶ κοινωνικῆς τάξεως, ὁ ὑψηλῆς καταγωγῆς, ἐπιφανῆς. 3) ὁ ὀρισοδὲς πρῶτος.

ΠΡΩΪ-ΖΥΞ, *-ήγος* (*πρῶτος*+*ζυγῆσαι*)· πρωτόζευκτος, νεωστὶ εἰς γάμον ἐλθών.

ΠΡΩΪ-ΘΡΟΝΟΣ, ον (*πρῶτος*+*θρόνος*)· ὁ κατέχων τὸν πρῶτον θρόνον (τὴν πρώτην θέσιν) || ἐτερόχλ. πλῆθ. *πρωτόθρονος* (ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *πρωτόθρον*).

ΠΡΩΪ-ΚΑΘ-ΕΔΡΙΑ, ἡ (*πρῶτος*+*καθῆδρα*)· ὡς καὶ νῦν, πρωτοκαθεδρία, ἡ πρώτη ἐδρα, ἡ πρώτη θέσις, ἢ προεδρία.

ΠΡΩΪ-ΚΛΙΣΙΑ, ἡ (*πρῶτος*+*κλίνω*)· ἡ πρώτη (τιμητικὴ) θέσις παρὰ τὴν τράπεζαν (ἐν δειπνῶν).

ΠΡΩΪ-ΚΤΟΝΟΣ, ον (*πρῶτος*+*κτείνω*)· ὁ φονεύων πρῶτος, ὁ διαπράξας τὸν πρῶτον φόνον.

ΠΡΩΪ-ΚΥΩΝ, ὁ (*πρῶτος*+*κύων*)· ὁ πρῶτος κύων, τ. ἢ ὁ ἀρχηγός τῶν Κυνικῶν.

ΠΡΩΪ-ΛΕΙΑ, τὰ (*πρῶτος*+*λείω*)· τὰ πρῶτα λάφυρα ἐν πολέμῳ, γεν. οἱ πρῶτοι καρποί, αἱ ἀπαρχαί— ὡς ἐπίρρ. ἐν τῇ πρώτῃ θέσει.

ΠΡΩΪ-ΛΟΓΙΑ, ἡ (*πρωτολόγος*)· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὀμιλήσῃ τις πρῶτος.

ΠΡΩΪ-ΛΟΓΟΣ, ον (*πρῶτος*+*λέγω*)· ὁ ὀμιλῶν πρῶτος.

ΠΡΩΪ-ΜΑΝΤΙΣ, *-εως*, ὁ (*πρῶτος*+*μάντις*)· ὁ πρῶτος προφήτης ἢ ὁ πρῶτος μάντις.

ΠΡΩΪ-ΜΟΡΟΣ, ον (*πρῶτος*+*μόρος*)· ὁ ἀποδνήσκων πρῶτος, ὁ ἀποδανῶν πρῶτος.

ΠΡΩΪ-ΠΑΓΗΣ, ἐς (*πρῶτος*+*παίημαι*, τοῦ *πήγνυμι*)· ὁ τὸ πρῶτον κατασκευασθεὶς, ὁ νεοκατασκευαστός.

ΠΡΩΪ-ΠῆΜΕΝ, *-ονος*, ὁ, ἡ (*πρῶτος*+*πῆμα*)· ὁ βλάπτων πρῶτος (ἢ πλείστον, τὰ μέγιστα) || ὁ πρῶτος αἴτιος τοῦ κακοῦ.

ΠΡΩΪ-ΠΛΟΟΣ, ον, ἀττ. συνηρ. *-πλους*, ουν (*πρῶτος*+*πλόος*)· ὁ διὰ πρώτην φοράν διαπλέων τὴν θάλασσαν, ὁ κάμνων τὸ πρῶτό του ταξίδι, πρωτοτάξιδος.— || ὁ πλέων πρῶτος, ὁ πλέων πρό τῶν ὄλων.

ΠΡΩΪ-ΡΡΙΞΟΣ, ον (*πρῶτος*+*ρίζα*)· ὁ ὦν ἢ πρώτη ρίζα ἢ ἡ πρώτη ἀρχή.

ΠΡΩΪΤΟΣ, ἡ, ον, ὑπερθ. τῆς *πρῶ*, ὡσεὶ συνηρ. ἐκ τοῦ *πρῶτος*, δωρ. **ΠΡΩΪΤΟΣ**, βλ. καὶ τὸ συνηρ. *πρῶτερος*· ὡς καὶ νῦν, πρῶτος, πρῶτος εἰς τὴν σειρὰν ἢ πρῶτος κατὰ τὴν θέσιν, πρόδοτος, ἐμπροσθινός, «μπροστινός» (ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ τόπου) || ἐπὶ χρόνου, ὁ πρῶτος (χρονικῶς), ὁ παρὰ πολὺ ἐνωρίς, ὁ πρωιμώτατος, λατ. *primus* || ἐνὶ πρώτοις, μετὰ πρώτοις =μεταξὺ τῶν πρῶτων ἀγωνιστῶν, ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ, «στὸ μέτωπον», «στὴ γραμμὴ τῆς μάχης».

2) οὐδ. πλῆθ. τὰ *πρῶτα* (ἐνν. *ἀθλα*)=τὸ πρῶτον βραβεῖον || τὰ *πρῶτα φέρομαι*=κερδίζω τὸ πρῶτον βραβεῖον || ἐς τὰ *πρῶτα*=εἰς μέγιστον βαθμὸν || ἐπὶ προσώπων, ἐὼν τὰ *πρῶτα* τῶν Ἑρετριέων (Ἡροδ.)=ὦν ὁ πρῶτος (ὁ ἐπισημότερος) μεταξύ τῶν Ἑρε-

τριών || τὰ *πρώτα* τῆς *ἐκεί* *μοχθηρίας*—ὁ ὀρχηγός τῆς ἐκεῖ φαυλότητος. 3) *τὴν πρώτην*, ἔπρρ. (κυρ. ἐνν. ἄρα· ἡ δδόν)=κατὰ πρῶτον, τὴν πρώτην φοράν, τῆρα, μόλις, μόλις τὸ ὅλιγον || ὡς. καὶ μετὰ τοῦ ἀπρφ. *εἶναι*: *τὴν πρώτην εἶναι* (κατὰ τὸ *ἐκὼν εἶναι*) =κατὰ πρῶτον, τὴν πρώτην φοράν. 4) οὗτ. ἐν. καὶ πληθ. *πρώτων*, *πρώτα* (ὡς ἔπρρ.)=πρῶτον, κατὰ πρῶτον, λατ. *primum* || παρὰ πολὺ ἐνωρίς=προώρως || πρῶτος δλων, ὑπεράνω δλων. 5) ὡς. ὡς ἔπρρ., κατὰ πρῶτον, διὰ πρώτην φοράν || συχν. κατόπιν ἀναφορ. ἀντων. καὶ ἔπρρ.: *ὄντινα πρώτων λάβωσιν ἄλλαι*=ὅποιον περιαρπάξουν αἱ δὲ ἄλλαι διὰ πρώτην (καὶ τελευταία) φοράν («μὰ καὶ καλῆ, μὰ γιὰ πάντα»). 6) *ἐν πρώτοις*=λατ. *in primis*=μεταξὺ τῶν πρώτων, κυρίως, πρό πάντων (πρό παντός) || *ἐν τοῖς πρώτοις*, ἔλλειπτ. περίφρ. ἀντὶ τῆς πλήρους *ἐν τοῖς πρώτοις πρώτοις*=πρῶτοι μεταξὺ τῶν πρώτων.— || *πρώτος* καὶ ἐνίοτε ὡς συγγκ. μετὰ γαν., ὡς τὸ *πρότερος* (-ον), πρότερος, πρὶν ἀπό, προγενέστερος ἀπό... ἐνωρίτερον ἀπό... || ὡς. *πρώτων* φ...=πρὶν ἢ... (βλ. λ.)=λατ. *priusquam*.

Ἔτυμ.: *πρώτος* (θεοσ.=*πρωτος*), δωρ., βοιωτ. *πρῶτος* ὑπερθ. ὁμηρ. *πρωτίστος*: ἡ πρόλευσις τοῦ ἐν ἀρχῇ τμήματος *πρω-*, *πρῶ-* δὲν εἶναι ἀκριθῶς γνωστή· τὸ τμήμα -το- εἶναι πιθ. τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ὑπάρχον εἰς τὰς λέξεις *τρίτος*, *τέταρτος*· τὸ ἐν ἀρχῇ *πρω-*, *πρῶ-* θεωρεῖται συγγ. πρὸς τὴν ὁμάδα τῶν λέξεων, αἰτινες σημαίνουν «πρώτος» καὶ εἶναι συγγ. πρὸς τὸ σανοκρ. *prā-*, τὸ ἑλλ. *πρῶ*, σανοκρ. *prā*, γοτθ. *faura* (=πρό, πρότερον)· κατὰ τινος *πρώτος* <**prōw*-ατος <**prōw*-*Fo*-ς <ιαπ. **pr̥no*-s=σανοκρ. *pr̥na*-h (ὁ προηγουμένος), Ζενθ. *pr̥urna*-, παλ.περσ. *pr̥urna*- (=λατ. *prior*), παλ-σλαβ. *pr̥ivŭ*, ἄβ. *i-pare* (=λατ. *primus*)· κατ' ἄλλους ὁμως ταῦτα ἐμφανίζουσι ὠρισμένας φωνητικὰς δυσχερεῖας. Ἡ ἀποδοχὴ ἐνός **prōFo*-ς <ιαπ. **prō*-*vo*-s (πρβλ. παλ-σαξ. *frao*, γοτθ. *frauja* (κύριος, αὐθέντης), καὶ ἑλλ. *πρό-μο-ς*, ὁμδρ. *promom*, λιθ. *pirmas* (=πρώτος), ἔξελιχθέντος ἐς **prōFo*-s, θά ἡρμήνευεν ἱκανοποιητικῶς τὴν προσέλευσιν τοῦ ἀττ. *πρῶτος*, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ δωρ., βοιωτ. *πρῶτος*, διότι σα)ω πανταχοῦ ὡς πρὸς τὴν παραγωγήν τοῦ *πρώτος* <**prō*-ατος-*o* πρβλ. ὑπ-ατο-*o*· κατὰ τινος τὸ *πρῶτος* <ιαπ. **pr̥to*-s.

πρωτό-πορος, ον (*πρῶτος*+*πορεύω*)· παθητ., ὁ σπαρὲς (ἢ παραχθελίς, ἢ γονιμοποιηθείς) πρῶτος.— || ὡς ἐνεργ., παροξύτ., **πρωτο-πόρος**, ον· ὁ σπεύρων (γεννῶν ἢ παράγων ἢ γονιμοποιῶν) πρῶτος. **πρωτο-στάτης**, -ου, ὁ (*πρῶτος*+*σταμαι*)· ὁ ἰσθμεινός πρῶτος, ὁ κατέχων τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ δεξιὸν τῆς πρώτης γραμμῆς μίαις φάλαγγος || πρόμαχος || ἐν τῇ πληθ. οἱ *πρωτοστάται* = οἱ τῆς πρώτης γραμμῆς ἄνδρες.— || μτρφ., ὁ πρῶτος, ὁ ὀρχηγός.

πρωτο-τοκία, ἡ (*πρωτοτόκος*)· ἡ πρῶτος τοκετός, ἡ πρώτη γέννα.

πρωτο-τόκια, τὰ, γεν. -ων· ὡς καὶ νῦν, τὰ πρωτοτόκια, τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοτόκου· ἐκ τοῦ

πρωτο-τόκος, ον (*πρῶτος*+*τεκεῖν*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ πρωτοτόκος, ἡ γεννώσα (ἢ γεννήσασα) διὰ πρώτην φοράν, «ἡ πρωτόγεννη, πρωτόρα».— || προπαροξ., ὡς παθητ., **πρωτοτόκος**, ον· ὁ γεννηθείς πρῶτος.

πρωτο-τομος, ον (*πρῶτος*+*τεμεῖν*)· ὁ τμηθείς (ἀποκοπεῖς) πρῶτος.

πρωτο-φύτος, ον (*πρῶτος*+*φύω*)· ὁ πρῶτος *φυνεῖς*, γεννηθείς πρῶτος.

πρωτο-χνοος, ον, καὶ συνηρ. -*χνοος*, ουν· ὁ ἔχων τὸν πρῶτον χνοῦν, τὸ πρῶτο χνοῦδι.

πρωτο-χυτος, ον (*πρῶτος*+*χέω*)· ὁ χυθείς ἢ ὁ χυθόμενος πρῶτος.

πρωῦδαν, κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ *προ-αυδᾶν*, ἀπρφ. τοῦ *προαυδάω*.

πρῶων, -ονος, ὁ, ἐπικ. ἐπιταταμ. τύπος ἀντὶ *πρῶων* (βλ. λ.).

πταίοισα, μτρ. θηλ. δωρ. ἐν. τοῦ *πταίω*.

ΠΤΑΙΨΑ, μελλ. *πταῖω*· ἄορ. α' *ἔπταρα*· ἄορ. β' *ἔπταρον*· παρνηκίαι, «φτερνίζομαι» || *μέγ'* *ἔπταρε* =«φτερινοθήκη δυνατά» (ὁπερ ἀθεωρεῖτο ἄλλοτε ὡς

καλὸς οἰωνός καὶ ἄλλοτε ὡς κακός) || μτρφ., ἐπὶ λυχνου, πτυαλίζω, «σαλιουπῶ, πρωτσαλίζω» [δι' ἔτυμ. βλ. *πταρνωμαι*].

πταίσμα, τὸ (*πταίω*)· «σκόνταμμα», πρόσκομμα, «παρπάτημα» || μτρφ., σφάλμα, λάθος.— || ἀτύχημα, δυστύχημα, ἀτύχη.

ΠΤΑΙΨΩ, μελλ. *πταίω*· ἄορ. α' *ἔπταισα*· παθητ., ἄορ. α' *ἔπταίσθη*· πρξ. *ἔπταισμαι*· κόμην τινὰ νὰ προσκόψῃ, νὰ «σκοντάψῃ», νὰ πέσῃ, λατ. *offendere*. — || ἀμτθ. (ἐνν. *πόδα*), προσκόπτω (κυρ. «χτυπῶ τὸ πόδι μου»), «σκοντάφτω», σφάλλομαι, πίπτω || *πταίω*· *πρὸς τινι*=προσκόπτω ἐπὶ τινος, «πέφτω ἐπάνω σὲ κάτι, σκοντάφτω πάνω σὲ κάτι» || ὡς. *πταίω*· *περὶ τινι*: *μὴ περὶ Μαρδόνιο* *πταίω* ἢ *Ἑλλὰς*=μήπως ἢ Ἑλλὰς σκοντάψῃ («σπάσῃ τὰ μοῦτρα τῆς») «πάνω στὸ Μαρδόνιο» (τ. ἔ. μήπως ἤττηθῇ ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου). 2) μτρφ., κόμην ἐσφαλμένον βῆμα, κάμνω σφάλμα, ἀποτυγχάνω.

Ἔτυμ.: *πταίω*, παθ. ἄορ. *ἔπταίσθη*· *πταίσμα*: ὁμηρ. ἰ' *θυ-πτίω* (*μελίη*) Ἰλ. Φ. 169 (=δῶρο ἱπτάμενον κατ' εὐθέταν γραμμήν)· *πτίλον*, πιθ. λατ. *vesperitilio* (νυκτερὶς) <**vesp[er]o*-[p]itilio (ὁ πτερυγίζων τὸ ἐσπέρας)· *ἔπεκτετα*. κ.κ.ζ. ἐν -i- ἐκ τοῦ ἰαπ. **peik(e)*, **peilā*- (τρέχω, ἵπταμαι, πίπτω).

πτάμενος, η, ον, μτρ. ἄορ. β' τοῦ *πέταμαι* (*πέτομαι*) (βλ. λ.).

πτανός, δωρ. ἀντὶ *πτηνός* (βλ. λ.).

πτάξ, γεν. *πτάξος*, ὁ, ἢ (*πτήσσω*)·=πτάξ, τὸ δειλόν (τὸ ζαρῶνον ἀπὸ τὸν φόβον του) ζῶον, τ. ἔ. ὁ λαγῶς [δι' ἔτυμολ. βλ. *πτιόια* καὶ *πτάξ*].

πταρός, ὁ (*πταίρω*)· ὡς καὶ νῦν, πταρμός, «φτέρνισμα».

πταρνώμαι, ἀποθ.=πταίρω (βλ. λ.)· πταρνίζομαι, «φτερνίζομαι» [πταρνωμαι. *πταίρω*· *πταρμός*, *πταρός*: λατ. *sternuo*, παλ-ιρλ. *sreod*, gall. *ystrew* καὶ *irew* («φτέρνισμα») (κελτ. **[p]streu*-o=«φτερνίζομαι»), ἀρμ. *phrñcem* (=«φτερνίζομαι»)· ἰαπ. **psier*- (ὄνοματοποιία).

πτάς, μτρ. τοῦ *ἔπτω*, ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ *πέτομαι*.

πτάσθαι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *πέταμαι*.

πτάτο, ἐπ. ἀντὶ *ἔπτω*, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *πέταμαι*.

πτέλας, ὁ· κάπρος, σάγαρος, ἀγριόχοιρος. [πτέλας (παρ' Ἡσυχ. *επτελέα*· οὗς ὑπὸ *Δακῶνων*)· σκοτειν. ἔτυμολ.].

ΠΤΕΛΕΨΑ, ἰων. -*έη*, ἢ· ὡς καὶ νῦν, πτελέα, «φτελίά», λατ. *ulmus campestris* [: παλ-γερμ. *felwa*, *felawa* (πέτο), λατ. *populus*=λευκὴ (**pl̥to*-[p]l-, ἢ, ἐάν τὸ ἑλλ. *πτε-* εἶναι ὑστερογενές, **pō*-[p]l-)· ἡ δὲ μὴς τὰν λέξεων τούτων, δηλοῦσάν δένδρα ἀγαπῶντα τὴν ὑγρασια καὶ τὰ ὑγρά ἐδάφη, θά ἦτο συγγ. τῇ λατ. *palūs*, λιθ. *pelke*, σανοκρ. *palivalam* (ἔλος, τέλμα)· δυσχερεῖαν παρέχει ἢ ἀρχὴ *πτε-*· ἢ ὑπόθεσις ἐνός ἰαπ. **pr̥vel-* (βλ. καὶ ἐν *πόλις*) δὲν εἶναι πειστικῆ].

πτερίνιος, η, ον, ὡς. καὶ -*ος*, -*ον* (*πτερόν*)· ὁ ἐκ πτερῶν κατεσκευασμένος || *πτερίνιος κύλιος*=ριπίδιον ἐκ πτερῶν.— || ὁ ἔχων πτερά, πτερωτός.

πτερίς, -ίδος, ἡ, καὶ **πτέρις**, -εως, ἡ (*πτερόν*)· «φτέρη», ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν φύλλων τῶν πρὸς πτερά πτέρυγος («πούπουλας»).

Ἔτυμ.: *πτερίς*, αἰτ. *πτερίν*, ὄνομ. πληθ. *πτερείς*: *πτερόν*· πρβλ. παλ. γερμ. *far(a)n*, ἀγγλ-σαξ. *fearn*, γερμ. **farna*=σανοκρ. *parpā*-m (πτερόν, φύλλον).

ΠΤΕΡΝΑ, ἰων. -*νη*, ἢ· ὡς καὶ νῦν, πτερνή, «φτέρνα».— || = *πέρνα*, κωλή, ἢ χοιρομήριον.

Ἔτυμ.: ἰων-αττ. *πτέρη*, εἰτα *πτερνᾶ* <**πηρσνᾶ*: λατ. *perna* (**persnā*), γοτθ. *falrznā*, παλ-φρανκ. *fersnā*, παλ-γερμ. *fersana*, ἀγγλ-σαξ. *fiersn* (**fersnī*-), Ζενθ. *pāšna*-, σανοκρ. *pāršni*-h (*pāršni*), ἰαπ. πιθ. **pr̥tēr*-*snā*, -*snī*-, -*snō*-.

Πτερνο-γλύφος, ὁ (*πτερνα*+*γλύφω*)· ὁ γλύφων πτέρνας (τ. ἔ. ὁ κοιλιᾶν χοιρομήρια), ὄνομα μυδῶ ἐν Βατραχομομ. 927.

Πτερνο-τρώκτης, -ου, ὁ (*πτερνα*+*τρώγω*)· ὁ περιδόνων (τρωγαλίζων) πτέρνας, δηλ. χοιρομήρια (ὄνομα μυδῶ ἐν Βατραχομομ. 29).

Πτερνο-φάγος, ὁ (*πτερνα*+*φαγέω*)· ὁ τρώγων

πτέρνας, τ. ἔ. χοιρομήρια (δνομα μύος ἐν Βατραχομ. 230).

Πτερο-δώνητος, ον (πτερόν+δώνω)· ὁ κινούμενος διὰ τῆς δωνήσεως τῶν πτερύγων, πτεροκίνητος || μτφρ. ὁ ὑψηλὰ πετών, μετέωρος.

Πτερόεις, εσσα, εν' συνθρ. γεν. πτεροῦντος, συνθρ. θηλ. πτεροῦσα (πτερόν)· ὁ ἔχων πτερά, πτερωτός, πτεροφόρος || ὡς. ἑλαφρός ὡς πτερόν, ὁμοίος ὡς πτερόν κατὰ τὸ βάρος || παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ φράσει ἔπεια πτερόεντα = πτερωτοὶ λόγοι.

Πτερόν, τὸ πτερόμαι, πτερόσθαι· ὡς καὶ νῦν, πτερόν, «φερόν», κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. πτερά. 2) = πτέρυξ (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν, πτέρυξ, «φερούσα», καὶ ἐν τῷ πληθ. «φερούσες». — || πᾶν τὸ πτερωτῶν πλάσμα, τὸ φέρον πτέρυγας, ὅπως ἡ Σφιγξ. 2) ἀντὶ τοῦ οἰωνός (βλ. λ.), λατ. avis, πτηνὸν παρέχον προφητικὸν σημεῖον || προφητεία, μαντεία, οἰωνός. — || πᾶν τὸ ὁμοιάζον πρὸς πτέρυγας ἢ πτερά, ὅπως π. χ. τὰ ἔρεσμα, αἱ κῶπαι, «τὰ κουπιά»: ἔρεσμα, τὰ τε πτερά νηυσὶ πέλονται = αἱ κῶπαι, ποῦ διὰ τὰ πλοῖα εἶναι πτέρυγες. 2) ἀέθλων πτερά = τὸ βραβεῖον, τὸ ὅποιον εἶναι διὰ τὸν ποιητὴν πτέρυγες μὲ τὰς ὁποίας πετᾷ εἰς τὰ ὕψη. 3) τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων (ὡς καὶ ἡ λ. κόμη). 4) Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, σειρά κίωνων περιβάλλουσα ἐξωτερικῶς τὸν ἀρχαῖον ναὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἢ μόνον κατὰ τὰ πλάγια, ἔθεν καὶ οἱ ὄροι (αἱ ὀνομασίαι) ἀπτερος, δέπτερος, περιπτερος.

Ἔτυμ.: πτερόν· πτέρυξ· πτερόν· παλ.-ολαυ. pero (:λιθ. spařnas, σανσκρ. parhāt (πτερόν), παλ.-γερμ.

farn=«φτέρη»), πρβλ. Ζενδ. fra-pitar-jāt (πτηνόν), λατ. propternus (=ἔλλ. προπετής) («pro- pterg-vo-s»), ὡς καὶ σανσκρ. pātra-m (πτέρυξ), ἔλλ. (ἐν Ἀλκμ.) ὑπο-περιδίων ὄνειρον (=πτερωτῶν ὄνειρων), λατ. accipiter (ἰέραξ), παλ.-γαλλ. eterinn, κληθ. atar (=λατ. volucres), παλ.-φρανκ. fethera (=λατ. penna), παλ.-γερμ. fedara, ἀγγλ.-σαξ. feðer, παλ.-πορρ. fio, ðr (πτερόν, πτέρυξ)· ἐξ ἰαπ. *pe(e)-r- καὶ *pe(e)-r-· πρβλ. ὡς. σανσκρ. parāra-h (Ἰπτάμενος), λατ. penna (*peinā), ἰρλ. ēn (πτηνόν) (κελτ. *[p]-elno-s) παράγωγα εἰς -r-/-π- ἐξ ἰαπ. *pe(e)- (Ἰπταμαι) βλ. ἐν πέτομαι· τὸ πτερόσομαι ἀνάγεται εἰς θέμ. *πτερ-υκ-, ὅπως τὸ λατάσσω εἰς θέμα *λατ-αν.

Πτερο-ποικίλος, ον (πτερόν+ποικίλος)· ὁ ἔχων ποικίλα (ποικιλόχρωμα, «παρδαλά») πτερά, ὁ ἔχων ποικιλόστικτον πτέρωμα.

Πτερό-πους, -πόδος (πτερόν+πούς)· ὁ ἔχων πτερά εἰς τοὺς πόδας του, ὁ ἔχων πτερωτοὺς πόδας, ὁ «φεροπόδαρος».

Πτερο-ρρῦέω, μελλ. -ήσω (πτερόν+ρέω)· ἀποβάλλω τὰ πτερά μου, ἀλλάσσω τὰ πτερά μου, μαδῶ || μτφρ., ληστεύομαι, κλέπτομαι, «μαδιμέμαι σάν κοτόπουλο».

Πτερο-φόρος, ον (πτερόν+φέρω)· ὡς καὶ νῦν, πτεροφόρος, ὁ φέρων (ἔχων) πτερά, πτερωτός, «φερωτός» || πτεροφόρα φύλα = αἱ πτερωτὰ φυλαί, φυλαὶ τῶν πτερωτῶν.

Πτερο-φύω (πτερόν+φύω)· φύω πτερά ἢ πτερύγας, «θγάω φτερά».

Πτερο-φύης, ἐς (πτερόν+φύω)· ὁ φύων πτερά ἢ πτερύγας, πτερωτός.

Πτερόω, μελλ. -ώσω (πτερόν)· ἐφοδιάζω τινὰ μὲ πτερά ἢ μὲ πτερύγας, παρέχω πτερά, πτερόω, «φερώων» || πτερόω βιβλίον = προσδένω ἐπιστολὴν εἰς πτερωτὸν θέλος καὶ τὴν ἐξ αποστέλλω μαζὶ του. — παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι πτερωτός, ἔχω ἢ ἀποκτῶ πτερά ἢ πτερύγας. 2) ἐπὶ πλοίων, πτερόω ναῦν = ἐφοδιάζω τὸ πλοῖον μὲ κώπας, ἢ κρατῶ τὰς κώπας τεταμένες ὡς πτερύγας, ἔτοιμος νὰ τὰς θυθίσω εἰς τὸ ὕδωρ. — || μτφρ., κάμνω τινὰ νὰ πετᾷ ξη, διεγείρω, «τοῦ δῖνω φτερά». — παθητ., ἀναπτερούμαι, «ἀναπτερώνομαι».

Πτερύγεσαι, ἐπ. δευτ. πληθ. τοῦ πτέρυξ.
Πτερύγιζω, μελλ. -ίσω (πτέρυξ)· κινῶ ἢ κτυπῶ

τὰς πτερύγας (ἢ τὰ πτερά μου), ὅπως κάμνουν τὰ μικρὰ πουλιά, δταν πρωτοδοκιμάζουν νὰ πεγάξουν.

Πτερύγιον, τό, ὄρακος τοῦ πτέρυξ· μικρὰ πτέρυξ. — || πᾶν ὄ,τι εἶναι ὁμοῖον πρὸς πτερύγα, ὅπως π.χ. πυργίσκος ἢ ἐπαλξίς τεύχος || ὡς. στέγη ἀπολήγουσα εἰς ὄξεϊαν γωνίαν, πυραμιδοειδῆς πυργίσκος.

Πτερύγ-ωκός, ἐς (πτέρυξ+ὠκός)· ὁ ταχύς τὰς πτερύγας, ὁ ταχέως πετόμενος.

Πτερύγυτός, ἡ, ὄν (πτερυγός)· ὁ ἔχων πτερύγας, πτερωτός (βλ. λ.), ὁ ἔχων σχῆμα πτερύγων.

Πτέρυξ, -ύγος, ἡ (πτερόν)· ὡς καὶ νῦν, πτέρυξ, ἡ πτέρυξ πτηνοῦ, «φερωγὰ». — || πᾶν τὸ ὁμοιάζον πρὸς πτερύγα, ὅπως: 1) τὸ πηδάλιον. 2) ἐν τῷ πληθ., τὰ κράσπεδα τοῦ φοιλιδωτοῦ δώρακος, ἦτοι ταινίαι ἐκ μετάλλου κρεμύμεναι ἀπὸ τοῦ δώρακος καὶ καλύπτουσαι τὰ κάτωθεν τῆς ἀσφύδος μέρη μέχρι τῶν γονάτων, χωρὶς νὰ κωλύωσι τὰς κινήσεις τῶν σκελῶν 3) πτέρυξ οἰκοδομήματος. — || πᾶν ὄ,τι καλύπτει ἢ προστατεύει δικὴν πτερύγων, ὅπως π.χ. αἱ πτυχαὶ πέπλου, ἢ ἄκρα ξηρᾶς προεξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν εἰς σχῆμα πτέρυγος: Ἐυβοίης κολπώδης πτέρυξ (τ. ἔ. ἡ Αὐλίς). — IV μτφρ., πτέρυγες γῶν = αἱ πτέρυγες (τ. ἔ. τὸ πέταγμα, ἡ πτήσις, ἡ ροή) τῆς λύπης. [δὶ' ἔτυμολ. βλ. πτερόν].

Πτερόσομαι, ἀττ. -τομαι, μελλ. -έσομαι, ἀποθ. πτερυγίζω [δὶ' ἔτυμολ. βλ. πτερόν ἐν τέλει].

Πτέρωμα, -ατος, τό (πτερόω)· τὸ ἔχον πτερά, π.χ. τὸ πτερωτὸν βέλος. — || τὰ πτερά, ἢ πτέρωκος, τὸ ἔχειν πτερά.

Πτέρωσις, ἡ (πτερόω)· τὸ σύνολον τῶν πτερῶν, τὰ πτερά || ἡ πτεροφυία.

Πτερωτός, (ἡ), ὄν (πτερόω)· ὡς καὶ νῦν, πτερωτός, «φερωτός», ἐπτερωμένος, ἔχων πτερά || ὁ ἔχων πτερύγας, πτερυγοφόρος.

Πτέσθαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ πέτομαι (βλ. λ.).

Πτήναι, ἀπρφ. τοῦ ἐπιτην, ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ πέτομαι.

Πτην-ολέτικς, -ιδος, ἡ (πτηνός+ὄλλυμι)· ἡ φουεούουσα τὰ πτηνά.

Πτηνός, ἡ, ὄν, δωρ. πτανός, ἄ, ὄν (πτήναι, τοῦ πέτομαι)· ὁ ἔχων πτερά ἢ πτερύγας, ὁ δυνάμενος νὰ πετᾷ, «πετούμενος, πετόμενος» || ἐν τῷ πληθ. οὐδ' ὡς ὄσα. τὰ πτηνά = ὡς καὶ νῦν, τὰ πτηνά, τὰ πουλιά, «πετούμενα». — ἐπὶ νεοσσῶν, τὰ πτερωτὰ γενόμενα, τὰ ἀποκτῆσαντα πτερά («μαλλισομένα»).

Πτήσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ πτήσω.

Πτήσις, ἡ (πτήναι)· ὡς καὶ νῦν, πτήσις, πέταγμα || [πτήσις· πτηνός, δωρ. πτανός: πέτομαι, ἰαπ. *pe(e)-, *peitā-].

Πτήσομαι, μελλ. τοῦ πέτομαι.

ΠΤΗ'ΣΣΩ, μελλ. πτήσω· ἀορ. α' ἐπιτησα, ἐπικ. πτήσα· ἀορ. β' ἐπτανός, ἀπαντῶν μόνον ἐν συνθέσει: καταπτήκων· πρκ. ἐπιτησα, ἐπ. μτχ. πεπιτηός, -ώτος· ὡς μτχ. ἐμβάλλω φόβον, ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ, καταποτῶ, λατ. terrere. — || ὡς ἀμτβ. ζαρῶνω ἀπὸ τὸν φόβον μου, συμμαζεύομαι (πρβλ. πτώσω) || ὡς. μετὰ αἰτ. τόπου, συμμαζεύομαι = καταφεύγω ζαρῶμένος εἰς τὸν βωμόν. 2) μετὰ αἰτ. πράγμ., ζαρῶνω ἀπὸ τὸν φόβον μου διὰ πράγμα τι. [δὶ' ἔτυμολ. βλ. πτώσα].

Πτήται, ἰων. ἀντὶ πτᾶται, γ' ἐνικ. ἔποτ. ἀορ. β' τοῦ πέτομαι.

ΠΤΗ'ΣΣΩ, τὸ (πέσθαι, πέτομαι)· ὡς καὶ νῦν, τὸ πτίλον, «πούπουλο», λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μαλακῶν χνουδωτῶν πτερῶν, τῶν φουομένων κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ σκληρὰ πτερά || ὁ χνουδός, τὸ «χνοῦδι», αἱ λεπταὶ τρίχες αἱ φυόμεναι εἰς τὸν πώγωννα νεανίου. — || πτέρυξ. [δὶ' ἔτυμολ. βλ. πταίω· εἶναι ἐπομένως συγγ. τῷ πέτομαι, πτίσθαι, ἢ δὲ πρὸς τοῦτο συσχετίσις τοῦ τίλλω εἶναι ἐσφαλμένη].

Πτίλο-νωτός, ον (πτίλον+νώτος)· ὁ ἔχων πτερωτὰ νῶτα, ὁ ἔχων τριχυτὴν (χνουδωτὴν) ράχιν.

Πτίσθη, ἡ (πτίσσω)· ἐκλεπετισμένη («εξφυλοδιομένη») κριδίη. — || ποτὸν κατοκευαζόμενον ἐξ αὐτῆς, κριθινον ποτόν, «κριθιδρόνερο», χυλός, «πληγούρι».

ΠΤΙ'ΣΣΩ, ἀττ. πτίττω, μελλ. πτίσω· ἀορ. α' ἐπιτίσω· παθητ., ἀορ. α' ἐπιτίσθη· πρκ. ἐπιτίσαι· ἐκλεπίζω,

όποφλοιῶ, «ξεφλουδίζω» || λιχνίζω (άνεμιζώ) σίτον|| ὤσ. χονδροκοπανίζω, χονδραλέδω, κονιοποιῶ.

Έτυμ. : πτίσσω· πτίσμα (=«ξεφλουδισμένη κριδή»)· πτίσις ἢ πτισμοδός (=«ξεφλουδισμα»)· πτιόσση· περιπίσματα (<περι-πτίσματα κατ' άνομ.)· τὸ πτίσσω (<*πτιστ-ιω κατάρθωσεν νά ὑποκαταστήσῃ ἔν *πτινω (<*πτίσσω ἢ *πτινωσῶ, καί νά συναφθῆ πρὸς τὰ ἔ-πτισσα, πτισσῆναι, ἔπτισμα, κατ' άναλογίαν πρὸς τὰ ἑλλασάμην: λίσσομαι (λιτ-), ἔπασα, πασθῆναι, πέπασμαι : πάσσω (πατ-)· πρβλ. σανσκρ. pīnāsti (τρίβω, κοπανίζω), pīstā-h (άλεσμένω), pīstā-m (άλεύρι), Zevd. pišant- (κοπανίζων, άλέδων), λατ. pinsō, -ere (κοπανίζω), pīsō, -ere, pīsō, -are (κοπανίζω, άλέδω), pistor (μυλωδρός) (: σανσκρ. pēstar-), pīla (*pīns-lā) = άμμοκονία, pīlum, pīstillum («γουδοάχερο»), λιθ. paisyti («ξεφλουδίζω»), παλ-αλαυ. pīchatī (κτυπῶ)

(βλ. καί ἐν παίω), pīšeno (δλευρον), σλοβ. pēsta, πολ. piasta («γουδοάχερο»)· πάντα ἰξ ἰαπ. *p(t)els- τὸ ἑλλ. πίσιος δὲν άνήκει ἐνταῦθα.

πτόα βλ. πτοία.

πτοέω, μελλ. -ήσω· άόρ. α' ἔπτοῆσα, ποιητ. ἔπτοί-ησα.— παθητ., άόρ. α' ἔπτοίθηην, ποιητ. ἔπτοίθηην· πρκ. ἔπτοίημαι, ποιητ. ἔπτοίημαι· ὡς τὸ νῦν κατα-πτοῶ, ἔμποιῶ τρόπον, ἔκφοβίζω.— παθητ., ἔκφοβι-ζομαι, φοβοῦμαι, τρομάζω.— || μτρ., κινῶ, δονῶ, ταρασσω, συγκινῶ.— παθητ., ταρασσομαι, συγκινου-μαι, διατελῶ ἐν ταραχῇ || τὸ πτοηθέν = ἡ πτόησις, διατάραξις.

Έτυμ. : πτοέω, καί πτοίεω· πτω- είναι μία βαθμὶς μεταπτώσεως τοῦ πτᾶ-, τοῦ ἐν τῇ ἄμρ. μτχ. ππτητός, -ώτες, γ' θυίκ. άόρ. κατα-πτηγῆν· ἢ ρίζ. πτᾶ- (=κινουμαι πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ ἔδαφος, συμμαζεῦ-ομαι, ἢτις ἀκολουθῶς ἔσθῆμανε: εἶμαι καταδεβλημένος, εἶμαι δειλός) είναι ἐπέκτασις τῆς ἰαπ. β. *pet- (=κινουμαι κατὰ μῆκος ἑνός διαστήματος, πετῶ, ἴπτα-μαι, πήπτω) (πρβλ. πτίνομαι, πίπτω)· πρβλ. ὡς. τὰς ἐπεκτάσεις τῶν ἰαπ. *pīā-, *pīā-, *pīō- τὰς ἐν τοῖς πτήσσω (<*πτᾶκ-ιω· αἰολ. πρτ. ἔπταζον), μελλ. πτήξω (άόρ. ἔπτηξα, ὄμρ. ἔπταξα), μτχ. άόρ. κατα-πτᾶκόν, πτάξ, αἰτ. πτᾶκα, ἄμρ. κλπ. πτώξ, γεν. πτωκός, πτωκάς, -άδος· πτώσσω (<πτωσκ-ιω, πρβλ. πτωσκά-ζω)· πτωχός· πτωχεία· πτωχεύω· βλ. καί ἐν πτῆρω.

πτόησις ἢ πτοίησις, -εως, ἢ (πτοέω)· τρόμος, φόβος || πάσα σφοδρὰ συγκίνησις, ταραχῆ, ἔξραψις. **πτοία**, ἰων. πτοίη (άττ. *πτόῶ), ἢ (πτοέω)· φό-βος, τρόμος, «τρομάρα», ταραχῆ, ἔκπληξις ἐκ φό-βου. [δι' ἔτυμολ. βλ. πτοέω· πτοία <*πτωτῖον, πρβλ. Δητῶ Πτώα, Ἄπόλλων Πτώος· συγγ. τῆ λατ. ranēre ('ρονῆρε), μεσ. ἰρλ. pīath (φόβος, φοβούμενος), gall. uthr (φοβούμενος).

πτοίεω, πτοίησις, πτοίητός βλ. ἐν πτοέω.

πτολεμίζω, πτολεμιστής κλπ., ἑπικ. ἀντὶ πολε-μίζω, πολεμιστής.

πτόλεμος, ὁ, ἑπικ. ἀντὶ πόλεμος.

πτολί-αρχος, ον, ἑπικ. ἀντὶ πολίαρχος.

πτολίεθρον, τό, ὑποκορ. τοῦ πτόλις, ἀλλ' ἐν χρῆ-σει ὡς τὸ πόλις. [πιθ. πτολίεθρον (<*πτολίεθλον κατ' άνομ.)· *ἔθλον (<*ἔθλον, ἰαπ.*sedhlo-m (<*sed-dhlo-m.)

πτολί-πόρθης, -ου, δ' = τῆ ἔπομ.

πτολί-πορθος καί **πτολί-πόρθιος, ον** (πτόλις+πέρθω) ὁ πορθῶν (ἐκπορθῶν, κυριεύων, λεηλα-τῶν, κατερημῶνων) πόλεις.

πτόλις, ἢ, ἑπικ. ἀντὶ πόλις.

πτόλισμα, ἑπ. ἀντὶ πόλισμα.

πτόρθος, δ' νεαρὸς κλάδος, θλαστός, «θλαστόρι», παραφύας || δενδρύλλιον.— || τὸ θλαστάνειν, δάλ-λειν. [κατὰ τινὰς τὸ πτόρθος προϋποθέτει ἀρχικὸν τύπον *π]-ορθος (πρβλ. πτῆχ- (<*π]-υχ-, βλ. πτῆχῆ) καί είναι συγγ. τῆ ἰαπ. *ered(h)- (αὔξάνω, ἀνέρχο-μαι), τῆ ἐν τῷ Zevd. ἔρθῶα (ὑψηλός), λατ. arduus (βλ. ἐν θρθός).

πτύγμα, -ατος, τὸ (πτύσσω)· πᾶν τὸ συνεπτυγμέ-νον, τὸ διπλωμένον, διπλωμα, πτυχή.

πτυκτός, ἢ, ὄν (πτύσσω) ὁ διπλωμένος, διπλω-τός || πτυκτός πύναξ = δέλτος διπλωτῆ (ὡς τὰ μετ-

ἔπειτα δέπτυχα), συνισταμένη ἐκ δύο λεπτῶν ξυλι-νων πινακίδων, κηρωτῶν (άλειμμένων με κηρόν), αἴτινες ἐδιπλώνοντο ὡς θιβάλον καί προωρίζοντο πρὸς γραφήν.

πτῶξ, πτύχός, ἢ, μεθομ. πτύχη, -ῆς, ἢ (πτύσσω)· ὡς τὸ νῦν πτυχή, πᾶν τὸ ἐν πτυχαῖς ἐπτυγμένω· πτυχή, δίπλωμα, «δίπλα», φύλλον, στρώμα, «πατω-σμός», φύλλον ἐκ μετάλλου || πτύχες σάκεος=στρώ-ματα ἐκ μετάλλου ἢ δέρματος, ἔξ ὧν συναποτε-λεῖται ἡ ὄσπις.— || ἐπὶ τῶν φαράγγων (ρωγιμῶν, οχισμῶν, κρημνῶν) τῶν πλευρῶν ὄρων, αἴτινες μακρόθεν φαίνονται ὡς πτυχαί· φάραγγι, λαγκάδι, χαράδρα || ὡς. αἱ πτυχαὶ τῶν νεφῶν εἰς τὸ στερέ-ωμα.— || ἐν τῷ τύπῳ πτυχή=πτυκτός πύναξ (βλ. ἐν πτυκτός).— IV ἐν τῇ κωμῳδίᾳ πτύχες ἔκαλῶντο αἱ ποικίλαι μορφαὶ καί στροφαὶ τῆς ποιήσεως, καί αἱ ποικίλαι τῶν μέτρων καί τῆς μουσικῆς. [δι' ἔτυμολ. βλ. πτύσσω].

πτύον, τό, ἑπ. γεν. πτύοφιν· ὡς καί νῦν, πτύον, πτύριον, χρῆσιμον εἰς λίκμησιν («φτυορί λιχνίσμα-τος»), λατ. vannus [πτύον, άττ. πτέον· πρβλ. παλ-γερμ. fowen (*fawjan), μεσ-γερμ. woewen (κοοκι-νίζω), σανσκρ. rāvaṭe, punāti (καθαίρω, ἔξαγνίζω), rāvana-m (κόσκινο)· δυσχέρειαν ἔμφανίζει μόνον τὸ ἐν ἀρχῇ πτ-].

ΠΤΥΨΩ, μελλ. πτύρω· καταπτοῶ, ἔκφοβίζω, τρο-μοκρατῶ.— παθητ., πτύρομαι, άόρ. β' ἔπτῆρην· πτο-οῦμαι, φοβοῦμαι, τρομάζω.

Έτυμ. : πτύρω (<*πτύρω)· πτυρτικός (=ὁ εὐκό-λως καταπτοούμενος)· πτύρωμα, πτυρμός (=φρίκη)· άνήκει εἰς τὴν ὁμάδα τῶν πτοέω, πτοία, πτήσσω (βλ. λ. λ.).

πτύσμα, -ατος, τὸ (πτύω)· ὡς καί νῦν, πτύσμα, «φτύσμα», τὸ πτυόμενον, τὸ πτύελον.

ΠΤΥΨΙΣ, μελλ. -ξω· άόρ. α' ἔπτῆξα· παθητ., άόρ. α' ἔπτῆχθην· πρκ. πέπτῆγμα· ὡς καί νῦν, πτύσσω, διπλώνω, «μαζεῖω στὰ δύο».— || παθητ., διπλώνω-μαι, «μαζεῖομαι στὰ δύο» || ἐπὶ αἰχμῶν θέρματος, ἀνα-διπλοῦμαι ἢ λυγίζω πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) διπλώνω, περιβάλλω, ἢ προσκολλῶμαι γύρω ἀπὸ τι.— || μέ-σον, τυλλοσσω γύρω ἀπὸ τὸν αὐτὸν μου, περιβάλ-λομαι, σκεπάζομαι, ἐνδύομαι.

Έτυμ. : πτύσσω· πτυγῆ καί πτύξ- (<π]-υχ-: σανσκρ. py-úksna· (θήκη τόξου) (ἰαπ. *ἔρι, *pī=ἔκετι ἐπάνω), πρβλ. pī'hati (όλοιοθαίνω, «ξελοουλοδίζω»). — Κατ' ἄλλους τὸ πτ- (<*φθ- κατ' άνομ.: σανσκρ. bhuj-, γοτθ. biugan, παλ-αλαυ. gūna,ti gymbati (δι-πλώνω). Παράγωγα: πτυκτιόν, πτυκτιόν καί πτυκτίς, -ίδος (<πτυκτ- κατ' άνομ.)=πινακίδες πρὸς γραφήν.

πτύχη, ἢ (πτύσσω), ὁ μεθομρ. τύπος τοῦ πτύξ. (βλ. λ.).

ΠΤΥΨΩ, μελλ. πτύσω· άόρ. α' ἔπτῆσα· παθ. πρκ. ἔπτῆσμαι· ὡς καί νῦν, πτύω, «φτύνω», ὀποπτύω, λατ. spruo.— || ἔξεω («ξερνῶ»), ἐκθρόαω, ἐκθάλλω, ὀ-πορρίπτω.— || μτρ., πτύσας = ὀποπτύω («φτύ-σας») μετὰ ἐκδηλώσεως ἄποστροφῆς ἢ ὀδελυγμοῦ || πτύσας προσώπω = πτύσας κατὰ πρόσωπον μετὰ ὀδελυγμίας.

Έτυμ. : πτύω (*[s]pīj-ō), μελλ. πτύσω καί πτύ-ομαι· πτύαλον, πτύελον· πτύξω (<*πτύξω κατ' άνομ.)· πρβλ. 'Houχ. «πύτις» πτύει» καί λατ. spruo, γοτθ. spreiban, παλ-πορρ. sprī'ia, άγγλ-σαξ. παλ-γερμ. spīwan, λιθ. spīajuju, spīauti, παλ ολαυ. pljuja,

(*spruja,) pljivati (πτύω)· πθ. ἔξ ἰαπ. *pstju-, *pste-jeva- ἢ spīju-, *spiteienāx- ἢ ὁμάς τῶν λέξεων τού-των φαίνεται ὅτι βασιλεύεται εἰς ὀνοματοποιαν· βλ. καί σίαλος, (ἔπι-)φθύζω.

πτωκάς, -άδος, ἢ (πτώξ, πτώσσω)· δειλή, περι-τρομος, περιφόδος, φοδισμένη.

πτῶμα, -ατος, τὸ (πέπτωκα, πίπτω)· πτώσις, «πέ-σιμος» || άτυχία, δυστυχία, δυστύχημα, συμφορά, κατα-στροφή, λατ. casus.— || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καί νῦν, πτῶμα, τὸ πεπτωκός σῶμα, νεκρόν σῶμα. [δι' ἔτυμ. βλ. πίπτω].

πτῶξ, ὁ, ἢ, γεν. πτωκός (πτώσσω)· ὡς τὸ πτάξ (βλ. λ.), τὸ ἐκ φόβου συνεσταλμένον ζῶον, τ. ἔ. ὁ

λαγωγός. [πτῶξ· πτώσω· πτωχός· πάντα ταῦτα περιέχουν επέκτασεις τῆς β. πτω-, μεταπτωτ. βαθμίδος τῆς πτώ-, ἐν τῇ μτχ. πεπτῆγός· βλ. καὶ πίτσια].

πτῶσιμος, *ον* (πέπτωκα, τοῦ πίπτω)· ὁ πεσών, ὁ πεπτικῶς, ὁ φρονευθεὶς.

πτῶσις, *-εως*, ἡ (πέπτωκα, τοῦ πίπτω)· ὡς καὶ νῦν, πτώσις, «πέσιμος», τὸ πίπτην [δὲ· ἔτυμ. βλ. πίπτω].

πτωσκάξω, ποιητ. ἀντὶ πτώσω, ζαρώων ἀπὸ φόβου.

ΠΤΩΨΙΣ, παράλλ. τύπος τοῦ πτήσω· συστέλλομαι «μαζεῦομαι, ζαρώων» ἀπὸ φόβου ἢ ὡς. περιφέρομαι «ζαρωμένος» ὡς ἐπαίτης, ἐπισκέπτομαι ὡς ἐπαίτης, ἐπαίτῳ. 2) φεύγω (τρέπομαι εἰς φυγὴν) περιτρώος ἢ μετ' αἰτ. προσ., ἀποφεύγω τινά ἐκ φόβου [δὲ· ἔτυμ. βλ. πτήσω, πτώξ, πτῆξ, πτωσία].

πτωχεία, ἡ, ἰων. **-ηίη** (πτωχεύω)· τὸ ἐπαίτην, ἐπαίτηα.

πτωχεύω, ἰων. πρτ. πτωχεύεσκον· μελλ. *-σω* (πτωχός)· εἶμαι πτωχός, διατελῶ ἐν πτωχείᾳ (ἐν πενίᾳ), εἶμαι ἐπαίτης, ἐπαίτῳ. — ἢ μ.θ.τ.: 1) μετ' αἰτ. πρᾶγμ., λαμβάνω ἐπαίτῳ. 2) μετ' αἰτ. προσ. ἐπαίτῳ (ζητῶ ἐλεημοσύνην) παρὰ τινος.

πτωχηίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ πτωχεία.

πτωχικός, ἡ, *ον* (πτωχός)· ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαίτην, ἡ ὁ ἀρμόζων εἰς ἐπαίτην, ἐπαίτηκός.

πτωχίστερος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ πτωχός.

πτωχο-ποιός, *ον* (πτωχός + ποιέω)· ἐπὶ ποιητοῦ (καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφ.), ὁ ποιῶν (ὁ χρησιμοποιοῦν εἰς τὰς κωμωδίας του) ἐπαίτας (ἐπαίτικους χαρακτήρας).

πτωχός, ἡ, *ον*, ὡς. καὶ *-ός*, *-ον* (πτώσω)· ὁ πτώσω, τ. ἔ. ὁ ουτελλόμενος, ὁ «ζαρώων» ἢ ὡς οὔ. ὁ πτωχός = ἐπαίτης, «ζητιάνος», πτωχός ἢ ὡς. πτωχός ἀνήρ = ἐπαίτης. — ἢ ὡς ἐπίθ., ἐπαίτικός, «ζητιάνικός», ταπεινός (ἢ καὶ χαμερπής), ἄθλιος. — μτγν. καὶ, πτωχικός, «φτωχικός», πενιχρός. — συγκρ. καὶ υπερβ. πτωχότερος, *-ότατος* ἢ ἀνώμ. συγκρ. πτωχίστερος.

Πυάνεψια (ἐνν. ἱερά), τὰ (πύανος + ψω)· ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψίῳ, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τινος φαγητοῦ, συνηθιζομένου τότε, παρασκευασμένου δὲ ἐκ κυμάτων ἢ (κατ' ἄλλους) ἀπὸ ξεφλουδισμένην κριθὴν καὶ ἄσπρια.

Πυάνεψιών, *-ώνος*, ὁ τέταρτος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους, ὀνομασθεὶς οὕτω ἀπὸ τῆν κατ' αὐτὸν τελουμένην ἑορτήν, τὰ Πυάνεψια (βλ. λ.), ἀντιστοιχῶν δὲ πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα 15 Ὀκτωβρίου—15 Νοεμβρίου.

ΠΥΨΑΝΟΣ, ὁ ὁ κύματος, «τὸ κουκκί» [δὲ· ἔτυμ. βλ. ψάμος].

πῦάρ, γεν. πῦάτος, τό=πυός (βλ. λ.), τὸ πρωτόρριον γάλα, τὸ μετὰ τὸν τοκετόν [δὲ· ἔτυμολ. βλ. πυός].

πυγαίος, *α, ον* (πυγή)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὸν γλουτόν), ἢ ὁ ἐπὶ τῆς πυγῆς (ἐπὶ τοῦ γλουτοῦ) ἢ τὸ πυγαῖον ἄκρον (ἐπὶ πτηνοῦ) = ἡ ἄκρα τῆς οὐράς του.

πῦγ-αργος, *ον* (πυγή+ἀργός)· ἡ ἔχουσα λευκὴν τὴν πυγὴν (οὐρᾶν), ὄνομα ἀντιλόπης τῆς Λιβύης ἢ λευκούρου, εἰς τὴς θαλάσσεια.

ΠΥΓΗ, *-ῆς*, ἡ· ὁ γλουτός, ὁ πρωκτός, «τὰ ὀπλοδία».

Ἔτυμ.: πῦγή· καλλι-πῦγος· ἡ ἀρχικὴ σημασ. φαίνεται ὅτι εἶναι «ἐξόγκωμα» (πρβλ. σανσκρ. *puṅga*, ἑλλ. *πύννος*), πρβλ. σανσκρ. *puṅga*-ἡ (σωρός, ὄχλος, τύρρη), *puṅja*-ἡ (σωρός, ὄχλος, θῶλος, «μπάλα»), ἰαπ. *pauga* (προσκέφαλος)· ἰαπ. **peug*, **puṅg*· κατ' ἄλλους, ἦενον ὀρθῶς, πῦγή=τὸ προεζέχον μέρος τοῦ σώματος· πυγμή, πυγών, πύξ, λατ. *puṅgo* (παρακεντῶ), πρβλ. νεο-γερμ. *steiss* (ὁ πρωκτός): *stossen*, γοτθ. *stautan* (ώδω, κτυπῶ).

πυγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πῦγῆ· λεπτὴ πυγὴ, ἰσχά ὀπλοδία.

πυγμαίος, *α, ον* (πυγμή II). ὁ ἔχων μῆκος ἢ μέγεθος πυγμῆς (βλ. λ.)— ἢ *πυγμαῖος*, οἱ, μυδικόν

γένος νάνων, κατοικούντων εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ ἄνω Νεῖλου καὶ καταστραφέντων, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ τῶν γεράνων.

πυγ-μάχτω, μελλ. *-ήσω* (πυγμαχός)· μάχομαι διὰ τῆς πυγμῆς, εἶμαι πυγμαχός, πυκτηύω.

πυγ-μάχια, ἡ (πυγμαχός)· ὡς καὶ νῦν, πυγμαχία, τὸ πυγμαχεῖν, λατ. *puṅgalus*.

πυγ-μάχος, *ον* (πυγμή+μάχομαι)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πυγμαχῶν, ὁ μαχόμενος διὰ τῶν πυγμῶν ἢ ὡς οὔ. ὁ *πυγμαχός* ὡς καὶ νῦν, λατ. *puṅgil*.

πυγμή, ἡ (πύξ)· ὡς καὶ νῦν, πυγμή, γρόνθος, «γροθιά», λατ. *puṅgus* ἢ ὡς. ἡ διὰ τῶν γρόνθων μάχη, πυγμαχία ἢ *πυγμῶν νικῶ* (καὶ *πυγμῆ νικῶ*)= νικῶ ἐν πυγμαχίᾳ, εἶμαι νικητὴς πυγμαχικοῦ ἀγώνος.— ἢ ὡς μέτρον μήκους, ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἀρχίζουσι οἱ δάκτυλοι = 18 δάκτυλοι, περίπου 0,35 τοῦ μέτρου. [δὲ· ἔτυμ. βλ. πύξ].

πῦγο-στόλος, *ον* (πυγή+στολή)· ἰδίως ἐπὶ γυναικός, ἡ στολιζούσα τὰ περὶ τῆν πυγὴν μέρη, ἡ ἐνδεδυμένη μακρὰ καὶ μέχρι τοῦ ἐδάφους συρόμενα ἐνδύματα, κατὰ παραβολὴν τοῦ ἐλκεσίπτεπλος, μετὰ συμπαρομαρτούσης ἐνοίας ἀκολασίας καὶ ἀισχρότητος.

πῦγούσιος, *α, ον* (πυγών)· ὁ ἔχων μῆκος πυγῶνος· ὁ ἔχων μῆκος πῆχους, πηχυαῖος.

ΠΥΓΩΝ, *-ῶνος*, ἡ· ὁ ἀγκῶν ἢ ὁ πῆχυς τῆς χειρός.— ἢ ὡς μέτρον μήκους, ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ πρώτου ἄρμου τῶν δακτύλων (= 20 δάκτυλοι ἢ 5 παλάστια, ἦτοι 0,38 τοῦ μέτρου περίπου). [δὲ· ἔτυμολ. βλ. πύξ].

πυδάρίζω, μελλ. *-ίσω* σκιρτῶ, πηδῶ, χοροπηδῶ, χορεύω. [κατὰ τὸν Μ. Ε. αἰολ. ἀντὶ τοῦ ποδαρίζω, ἐκ τοῦ πούς· κατ' ἄλλους κεῖται ἀντὶ τῆς πυγαρίζω, ἐκ τοῦ πυγή, ὁπότε σημ. τὸν χοροπηδῶντα καὶ κατὰ τὸ χοροπήθημα κτυπῶντα τὰ ὀπίσθια του διὰ τῶν ποδῶν του.

ΠΥΨΕΛΟΣ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, πύελος, κάδος, ἐπιμήκης οκάφη ἐν ἣ ἐτίθετο τροφή διὰ τὰ ζῶα ἢ λουτήρ ἢ πίθος, λέθρις μαγειρείου ἢ δῆκη νεκροῦ, λάρναξ, σαρκοφάγος.

Ἔτυμ.: αἰτ. *ψῆλος* (μτγν. καὶ ἐν ἐπιγρ. *πύαλος*, πρβλ. Ἑουχ. *απύαλος*· ἡ *ασάμινθος*. ἢ *λάραναξ*) < *απλυελος* κατ' ἄνομο. (: *πλῆνω*).

Πυθαγόρας, *-ου*, ὄμορ. *-α*, ὁ· ὁ φιλόσοφος Πυθαγόρας (βλ. Κ. Ε. Α.).

Πυθαγορίζω, μελλ. *-ίσω* (Πυθαγόρας)· εἶμαι ὀπαδός, ἡ εἶμαι μαθητὴς, τοῦ Πυθαγόρου, φρονῶ τὰ τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγοριστής, *-οῦ*, ὄμορ. *-ικτάς*, *-ᾶ*, ὁ (Πυθαγορίζω)· Πυθαγόρειος, ὀπαδός ἢ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου.

πυθέσθαι, ἀμφ. ἄορ. β' τοῦ *πυθάνομαι*.

πύθευ, ὄμορ. ἀντὶ *πύθου*, προστ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *πυθάνομαι*.

Πυθία, (ἐνν. ἱερεία), ἡ, θηλ. τῆς Πύθιος· ἡ ἱερεία τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, ἡ καταρτίζουσα καὶ διδούσα τὰς ἀποκρίσεις τοῦ Μαντείου.

Πυθία (ἐνν. ἱερά), *τά*, οὐδ. πληθ. τοῦ Πύθιος· οἱ Πυθικοὶ ἄγῶνες, οἱ τελοῦμενοι κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος ἐν Δελφοῖς (ἐν Πυθοῖ, βλ. Πυθῶ), πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.

Πυθιάς, *-άδος*, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ Πύθιος· *Πυθιάς βοᾶ* = ὡδή εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.— ἢ ὡς οὔ. : 1) (ἐνν. ἱερεία) = ἡ Πυθία, ἡ ἐν Δελφοῖς ἱερεία. 2) (ἐνν. ἐορτὴ) = τὰ Πυθία, οἱ Πυθικοὶ ἄγῶνες. 3) (ἐνν. νίκη) = νίκη ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσιν. 4) (ἐνν. πομπή) = ἱερά ἀποστολὴ ἢ θεωρία ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δελφοῦς. 5) (ἐνν. ὁδός) = ἡ ἱερά ὁδός ἢ ἐκ τῶν Τερμῶν μέχρι Δελφῶν. 6) (ἐνν. περίοδος) = περίοδος τεσσάρων ἐτῶν, μετὰ τὰ ὅποια ἐωρτάζοντο οἱ Πυθικοὶ ἄγῶνες (πρβλ. Ὀλυμπιάς).

Πυθικός, ἡ, *ον* (Πυθῶ)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Πυθῶ (βλ. λ.), Πυθικός, Δελφικός.

Πυθιον, τό· ὁ ναός τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς.

Πυθιο-νίκης, *-ου*, ὁ (Πύθια+νικάω)· ὁ νικησας (ὁ νικητὴς) κατὰ τοὺς Πυθικούς ἀγῶνας.

Πυθιό-νικός, ον (*Πύθια+νικός*)· ὁ ὀνήκων εἰς νίκην κατὰ τοὺς Πυθικούς ἀγῶνας.

Πύθιος, α, ον (*Πύθω*)· ὁ ὀνήκων εἰς τὴν *Πυθῶ* (τ. ἔ. εἰς τοὺς Δελφούς), Πυθικός, Δελφικός.— **Πύθιος**, οἱ, ἐν Σπάρτῃ, τέσσαρες ἀξιωματοῦχοι, ὧν ἕργον ἦτο νά συμβουλευῶνται τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν (μεταβαίνοντες ἐκεῖ) ἐπὶ ὑποθέσεων τῆς Πόλεως.

πυθμῆν, -ένος, δ (*βυθός*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πυθμῆν, τὸ κοῖλον κατώτατον μέρος οἰουδηπότε δοχείου, ὁ βυθός, ὁ «πάτος», λατ. fundus || *πυθμῆν θαλάσσης* = ὁ βυθός (ὁ «πάτος») τῆς θαλάσσης || μτφρ., τὸ θεμέλιον παντὸς πράγματος || ἐν τῷ πλῆθ., τὰ βάθι, τὰ θεμέλια.— || τὸ κάτω μέρος, ἢ ρίζα, δένδρου || γεν., ρίζα || μτφρ., κορμός, τὸ ἀρχικόν στέλεχος οἰκογενειακοῦ δένδρου.

Ἔτυμ. ἰ *πυθμῆν* (<φουθμῆν> *πύνδαξ* (<φουδαξ> κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *πυθμῆν* τὸ σαυοκρ. budhna-ῆ, ἔλλ. *πυθμῆν*, παλ-γερμ. bodam ἀνάγονται εἰς *ιαπ.* *bheudh- ἢ ἀναλλαγὴ τῶν προσφ. -mo- καὶ -no- εἰς *πυθμῆν*, ἀμφότερα δὲ ἀνάγονται εἰς πρόσφ. -mno-, συγγ. τῷ -men- τῷ ἐν τῷ *πυθμῆν* πρβλ. τὰ μετ' ἑρρ. ἐπενθ. Zenb. buna (=θύδος, βάθος (<bdhndhna-ῆ, ἔλλ. *πύνδαξ*, λατ. fundus, ἰρλ. bond (πένδμα τοῦ πο-δός).— τὸ ἀγγλ.-σαξ. boim (πυθμῆν) προϋποθέτει *ιαπ.* *bheudh-— τὰ βυθός, ἰων. βυσσός ἐξηγουῦνται ἐκ τοῦ *ιαπ.* *bheudh-— πρβλ. ἐπὶ πλείον γοτθ. diups, παλ-γερμ. Hof, (βαθύς), λιθ. dubus (βαθύς, κοῖλος), dūpnas (ἀντὶ *dūpnas) = βαθύς, παλ-σλαυ. dūbrī (φάραγξ), dāno, gaul. dūbno-, gall. dwfn, ἰρλ. domain fudomain (κελτ. *dubni-) = βαθύς, ἄτινα προϋποθέτουν *ιαπ.* *dheubh-, *deubh-, ἢ *dheub-, εἶτα παλ-σλαυ. dūpīnī, duplī (κοῖλος), dupūka (ὄπη).

Πύθωϊ, ἐπιρρ., κυρ. δοτ. τοῦ *Πυθῶ*· ἐν Πυθῶ, ἐν Δελφοῖς.

πύθωϊατο, ἰων. γ' πλῆθ. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *πυθῶ*—*νομαι*.

Πύθωϊ-δε, ἐπιρρ. = *Πυθῶδε*· πρὸς (εἰς) Πυθῶ, πρὸς (εἰς) Δελφούς.

Πύθω-κραντός, ον (*Πυθῶ + κραινω*)· κρανθεῖς (τ. ἔ. τ. λεοθεῖς ἢ ἐπικυρωθεῖς, θεβαιωθεῖς) ὑπὸ τοῦ Πυθίου θεοῦ (τοῦ Ἀπόλλωνος) || τὰ *Πυθώκραντα* = οἱ Πυθικοί χρησμοί.

Πύθω-μαντικός, -ας, δ, ἢ (*Πυθῶ+μάντις*)· ὁ Πυθικός μάντις, ὁ μάντις (ὁ προφήτης, ὁ χρησμολόγος) τῶν Δελφῶν, ὁ μάντις τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.— || ὡς ἐπιθ., ὁ τοῦ Πυθικοῦ προφήτου || *πυθώμαντις ἐστία* = προφητικὴ ἐστία τῶν Δελφῶν.

Πύθω-ρήστης, -ου, δωρ. -τας, -α, δ (*Πυθῶ+ρήσιω*)· ὁ ποιοῦμενος χρήσιν τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, ὁ συμβουλευόμενος τὸν ἐν Δελφοῖς θεόν.

Πύθω-χρηστος, ον (*Πυθῶ + χράω*)· ὁ χρησθεὶς (χρησμολογηθεὶς) ὑπὸ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν.— || = *πυθωχρηστής* (βλ. λ.).

ΠΥΘΩ· μελλ. πύθω· ἀορ. ἐπύθω, ἐπ. πύθω· κάμνη τὴ νά σαπῆ, τὸ σαπίξω, διαθιβρώσκω.— *παθητ.*, σήπομαι, σαπίξω, μουχλιάζω, φθίνω, παρακμάζω.

Ἔτυμ.· ἐκ. ρίξ. *πυ-*, πρβλ. *πυθεδόν, πύσον, σαυοκρ. pūgē* (=putresco-) τοῦ *pū-gas, pū-ti* (=pus), *pū-tis, pū-tikas* (=pudītus), Zenb. pū, λατ. pu-s, pu-tes, λιθ. pu-ti (=λατ. foedare), γοτθ. fu-ls (δζω), ἀρχ-Σκανδ. fu-i (putredo), fū-ki (foeior).

ΠΥΘΩ, ἢ, γυν. *Πυθωῖς*, δοτ. *Πυθωῖ*· παλαιότατον ὄνομα τῆς περιοχῆς τῆς Φωκίδος, ἐν ἣ ἐκεῖτο ἡ πόλις τῶν Δελφῶν. Ἀρχικῶς *Πυθῶ* ἔκαλετο καὶ αὐτὴ ἢ πόλις τῶν Δελφῶν· ἐξ αὐτοῦ τὸ

Πυθῶδε, ἐπιρρ.· εἰς (πρὸς) Πυθῶ, τ. ἔ. εἰς (πρὸς) Δελφούς.

Πυθῶθεν, ἐπιρρ., ἐκ Πυθῶς, ἐκ Δελφῶν.

Πυθῶν, -ώνος, ἢ = *Πυθῶ* (βλ. λ.).

Πυθῶνδεν, ἐπιρρ. = *Πυθῶθεν* (βλ. λ.).

ΠΥΚΑ, ποιητ. ἐπιρρ. ἐξ ἧς ρίξης καὶ τὰ: *πυκινός, πυκνός* (βλ. λ.)· πυκνός, ἐπικνός, στερεώδης || συχνά. 2) σωφρόνως, φρονίμως, συνετῶς.

Ἔτυμ.· ἰ *πύκα*· *πυκάξω*· *πυκινός* (πρβλ. καὶ ἐπ. *πυκνός*) = συνετῶς) καὶ *δμρρ.*, ἀττ. *πυκνός*· ἢ πρὸς τὸ *πύξ* συγγένεια θεωρεῖται ὑπὸ τινων ἀμφίβολος.

πυκάξω, ἀρχ. δωρ. τύπος *πυκάξω*· μελλ. -άσω· ἀορ. α' *ἐπύκασα*, ἐπ. *πύκασα*· *παθητ. ἀορ. α' ἐπυκάσθη*· πρκ. *πεπύκασμαι*· (*πύκα*)· καθιστῶ τι πυκνόν (παχὺ ἢ στερεόν), περιβάλλω στενώς, περικαλύπτω πυκνώς, περικλείω στενώς || *πυκάξω στεφάνοις* = καλύπτω πυκνῶς διὰ στεφάνων, περιστέφω || καλύπτω κατὰ τρόπον ὥστε νά προστατεύσω, σκέπω, προφυλάσσω || ἀπολ. στεφανῶν, περιστέφω || μτχ. *παθητ. ἀορ. α'* καὶ *παθ. πρκ. πυκασθεῖς* καὶ *πεπυκασμένος* = κατακαλυφθεῖς, κατακεκαλυμμένος, κεκρυμμένος || καλῶς ἐνδεδυμένος. 2) μτφρ. ἐπισκιάζω, ρίπτω (ἀπλώνω) σκιάν ἐπὶ τινος (ἐπάνω εἰς τι).— μέσον, προπαρασκευάζω τι δι' ἑμαυτόν, τὸ προσαρμόζω ἐπάνω μου.— || κλείω στερεά, κατακλείω, φράσσω, φιμῶν.

πυκάσθω, δωρ. ἀντὶ *πυκάξω*.

ΠΥΚΙ-ΜΗΔΗΣ, ἔς, καὶ ΠΥΚΙ-ΜΗΔΗΣ (*πυκινός+μη-δός*)· = *πυκινωφρών* (βλ. λ.), συνετός, σώφρων, διακριτικός.

ΠΥΚΙΝός, ἢ, ὄν, ποιητ. ἐπεκτ. τύπος ἀντὶ πυκνός (βλ. λ.) || τὸ οὐδ. *πυκινὸν* καὶ *πυκινά* ὡς ἐπιρρ. πυκνῶς, στερεῶς, καλῶς || μετὰ ὀξυνοσίας, διορατικῶς.

ΠΥΚΙΝό-φρων, -ονος (*πυκινός+φρῆν*)· = *πυκινωφρῆν* (βλ. λ.)· ὁ σοφῶς φρένας ἔχων, ὁ σοφῶς οκεπτόμενος.

ΠΥΚΙΝῶς, ἐπιρρ. τοῦ *πυκινός*, ἀντὶ *πυκνῶς*.

ΠΥΚΝά, οὐδ. πλῆθ., ἐν χρήσει ὡς ἐπιρρ. τοῦ *πυκνός* (βλ. λ.).

ΠΥΚΝίτης, -ου, δ = *πυκνίτης* (*Πυκνῆ*)· ὁ συνοδροιζόμενος, συνηρόμενος, ἐν τῇ Πυκνί.

ΠΥΚΝόν, οὐδ. τοῦ πυκνός, ἐν χρήσει ὡς ἐπιρρ. ἀντὶ τοῦ *πυκνῶς* (βλ. λ.).

ΠΥΚΝό-πτερος, ον (*πυκνός + πτερόν*)· ὁ ἔχων πυκνά πτερά, πυκνὸν πτέρωμα.

ΠΥΚΝο-ρράξ, -ραῖος, ἢ ΠΥΚΝο-ρρώξ, -ραῖος (*πυκνός+ράξ, ἢ ρῶξ*)· ὁ ἔχων πυκνὰς ράγας (ρῶγας).

ΠΥΚΝός, καὶ ἐπ. ἐκτετ. τύπος ΠΥΚΙΝός, ἢ, ὄν (*πύκα*)· ὡς καὶ νῦν, πυκνός, συμπυκνωμένος, ἀντιθ. τῷ *μανός* || ἐπὶ τῆς ἰδιοσυστασίας πραγμάτων τινος, πυκνός, στερεός, συμπαγής || πυκνός, χονδρός, παχύς, σφιγκτὰ συνεσκευασμένος, συμπυκνωμένος, συμπαγής || ἐπὶ φυλλώματος ἢ πτερώματος, παχύς, πυκνός. 2) συχνός, πολύς, λατ. *creber, frequens* || ταχύς, γοργός || *πυκινά βέλεα* = βροχὴ βελῶν.— || ὁ καλῶς συνηρμοσμένος, καλῶς κατεσκευασμένος, συμπαγής, πάγιος, στερεός, ἰσχυρός || ὅθεν, ὁ καλῶς ἐσχεδιασμένος || καλῶς ἠσφαλισμένος, καλῶς φρουρούμενος.— || μέγας, ὑπερβολικός.— **IV** μτφρ., ἐπὶ τῆς *διανοίας*, προσηκτικός, ἐπιφυλακτικός, προφυλακτικός || ὅθεν, δξύνους, εὐφυής, διορατικός, συνετός, φρόνιμος.— **V** ἔκτος τῶν δμλῶν ἐπιρρ. *πυκνῶς* καὶ *πυκινῶς*, πρ' ὅμ. κείνται ὡς ἐπιρρ. καὶ τὸ οὐδ. *πυκνὸν* καὶ *πυκνά, πυκινὸν* καὶ *πυκινά* = 1) πυκνῶς, στερεῶς, σταθερῶς. 2) πολύ, λίαν συχνάκις, ἐξαιρετικῶς, ὑπερβολικῶς. 3) σοφῶς, συνετῶς, σωφρόνως || εὐφύως, πανούργως.

ΠΥΚΝός, γεν. τοῦ *πυκνῆ* (βλ. λ.).

ΠΥΚΝό-στικτός, ον (*πυκνός + στίξω*)· ὁ πυκνῶς ἐστιγμένος, ὁ ἔχων πυκνά στίγματα, ὁ κατάστικτος, ποικιλόχρωμος, «παρδαλός».

ΠΥΚΝότης, -ητος, ἢ (*πυκνός*)· ὡς καὶ νῦν, πυκνότης, ἢ ἰδιότης τοῦ πυκνοῦ, στερεότης, πάχος.— || συχνότης, λατ. *crebritas*.— || μτφρ. σοφία, σύνεσις, φρόνησις, εὐφυία, δξύνοια || πανουργία.

ΠΥΚΝῶ, μελλ. -άσω (*πυκνός*)· ποιῶ τι πυκνόν (συμπαγές, στερεόν) || συμπυκνῶν, συμπιέζω, συμμάζω, συστέλλω.— *παθητ.*, συμπιέζομαι, συμπυκνῶμαι, εἶμαι πλήρης ἐκ τινος πράγματος. **ΠΥΚΝωμα, -ατος, τὸ** (*πυκνώω*)· πυκνὸν κάλυμμα, τὸ πυκνῶς περικαλύπτον, περιβολή, ἐνδυμα. 2) συμπύκνωσις.

ΠΥΚΝῶς, ἐπιρρ. τοῦ *πυκνός* (βλ. *πυκνός* V).

ΠΥΚΤΑΛίξω, μελλ. -άσω· = *πυκτεῖω* (βλ. λ.).

ΠΥΚΤας, δωρ. ἀντὶ *πυκνῆς* (βλ. λ.).

ΠΥΚΤεύω, μελλ. -άσω· (*πυκνῆς*)· εἶμαι πυκτῆς, εἶμαι πυγμαχός, πυγμαχῶ || κτυπῶ διὰ τοῦ γρόνθου.

πύκτης, -ον, ὁ (πύξ, πυγμή): ὁ πυγμάχος, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς μαχόμενος, λατ. pugil.

πυκτικός, ἡ, ὄν (πύκτης): ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς πύκτας (πυγμάχους). 2) ὁ ἠακημένος (ὁ ἐμπειρος) εἰς τὴν πυγμαχίαν.

πυκτίον, τό, ὄσ. καὶ πύκτιον = πυκτόν (= πτυκτόν, πτυσσόμενον) βιβλίον, βιβλίον [δι' ἔτυμολ. βλ. πτυχή].

πυκτίς (Δ), -ίδος, ἡ (πύκτωσ) = πυκτίον (βλ. λ.), πινακίς πρὸς γραφήν.

πυκτίς (Β), -ίδος, ἡ: ζῶν μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, πῦθ. ὁ κάστωρ.

Πύλα-ἀγόρας, -ου, ὄσ. καὶ **Πυλ-ἀγόρος**, ἡ **Πυλ-ἀγόρος**, ἡ **Πυλ-ἠγόρας**, -ου (**Πύλαι** + ἀγείρω) ὁ περπόμενος ὡς ρήτωρ εἰς τὸ ἐν Πύλαις Ἀμφικτιονικὸν Συνέδριον, ὁ ἀντιπρόσωπος ἑλληνικῆς τινος πόλεως εἰς τὸ Ἀμφικτιονικὸν Συνέδριον.

πύλα-αγρέω, μελλ. -ήσω (**Πυλαγρέω**): εἶμαι Πυλαγόρας, εἶμαι ὁ ἀπεσταλμένος πόλεως τινος εἰς τὸ Ἀμφικτιονικὸν Συνέδριον.

Πύλα-ἀγόρος, ἡ **Πυλαγόρος**, ὁ = **Πυλαγέρας** (βλ. λ.).

Πύλαι, αἰ: βλ. πύλη Β.

Πύλαία (ἐνν. σύνοδος), ἡ, θηλ. τοῦ **πυλαῖος**: ἡ συνεδρία τῶν Ἀμφικτιόνων ἐν Πύλαις (ἢ μάλλον ἐν Ἀνθῆλη παρὰ τὰς Πύλας) || γενικῶς, τὸ Ἀμφικτιονικὸν Συνέδριον || ὡς, τὸ δικαίωμα τοῦ πέμπειν ἀπεσταλμένους εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο.

Πυλαι-μάχος, ον (**Πύλος** ἢ **πύλη** + **μάχομαι**): ὁ μαχόμενος εἰς τὰς πύλας (πρὸ ἢ ἐπὶ τῶν πυλῶν) || ὁ μαχόμενος ἐν Πύλῳ, ἐπὶ τοῦ Κλέωνος, ὅστις ἐδόξασθε ἐκεῖ (κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ.).

πύλαιος, α, ον (**πύλη**): ὁ κατὰ τὴν πύλην, ἢ ὁ ἐμπροσθεν τῆς πύλης. 2) (**Πύλαι**), ὁ ἐν Πύλαις, ἐν Θερμοπύλαις || βλ. ἐν **Πυλαία**.

πύλα-άρτης, -ου, ὁ (**πύλη**+ἀραρίσκω): ὁ συγκρατῶν τὰς πύλας τοῦ Ἄδου οὐνηρωμένης (κεκλειομένης), ὁ φυλάττων αὐτὰς || αἰολ. γεν. **πυλάργαο**.

πύλα-ωρός, ὁ (**πύλη**+ᾠρα) ἔπικ. ἀντὶ **πυλωρός**: ὁ φρουρῶν τὴν πύλην || ὡς ὄσα. ὁ **πυλωρός** = ὁ θυρωρός, λατ. Janitor.

ΠΥΨΗ, ἡ: ὡς καὶ νῦν, πύλη, κυρ. τὸ ἐν ἐκ τῶν φύλλων διφύλλον πύλης || ἐν τῷ πληθ. αἱ πύλαι πόλεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **θύρα** (= θύρα οἰκίας).— || γενικῶς, εἰσοδος, ἀνοιγίμα, οἰόμιον. 2) **Πύλαι** χώρας τινὸς ἐκαλοῦντο ὄσ. αἱ ὄρειναι διαβάσεις (ἢ καὶ μία τοιαύτη), αἱ ὀδηγοῦσαι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ὅθεν, αἱ **Πύλαι** (τὸ συντατμ. ὄνομα ἀντὶ τοῦ πλήρους **Θερμοπύλαι**)=ἡ διὰ μέσου τῶν ὀρέων στενὴ διάβασις ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα, ἡ θεωρουμένη καὶ ὡς Πύλη τῆς ἄλης Ν. Ἐλλάδος || ὄσ. **Πύλαι** ἐκαλεῖτο Πύλη τὸ πέρασμα ἀπὸ τῆς Συρίας εἰς τὴν Κιλικίαν. 3) **Πύλαι** ἐκαλοῦντο ὄσ. καὶ οἱ στενοὶ πορθοί.

Ἔτυμ.: πύλη ἄττ **πυλωρός**, ὁμ. **πυλωρός** (πρβλ. ᾠρα, *Ἔωρα=φροντίς, μέριμνα), ἰων. **πυλευρός** ἢ περπληγθὴ συγγένεια τοῦ **πύλη** πρὸς τὸ **πόλις** (βλ. λ.), ἐνισχυομένη κυρίως ὑπὸ τοῦ **σανκρ.** **gōruḡa-m** (***p**lō-) = πύλη τῆς πόλεως ἢ π' ἄλλων δὲ συγγένεια πρὸς τὸ **πόλις** (ἰαπ. *qvel-) ἀμφοτέρω ἀμφίβολα.

Πύλα-ἠγόρας, -ου, ὁ, ἰων. ἀντὶ **Πυλαγέρας**.

πύλα-δόκος, ὁ (**πύλη** + **δέχομαι**): ὁ φυλάττων (φρουρῶν) παρὰ τὴν Πύλην.

πύλις, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **πύλη**: μικρὰ πύλη, θυρίδιον, παραπόρτις.

Πυλόθεν, ἐπίρρ.: ἐκ Πύλου.

Πύλο-γενής, ἐς (**Πύλος**+γενέσθαι) ὁ γεννηθεὶς ἐν Πύλῳ, ἢ ὁ προελθὼν ἐκ Πύλου.

Πύλον-δε, ἐπίρρ. (**Πύλος**): πρὸς τὴν Πύλον, εἰς τὴν Πύλον.

πύλος, ὁ=πύλη (βλ. λ.).

Πύλος, ὁ καὶ ἡ: ὡς καὶ νῦν, ἡ πόλις Πύλος καὶ ὁμώνυμος περιοχή τῆς Τριφυλίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐνθα ἐβασιλευεν ὁ Νέστωρ· τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερον καὶ δύο ἄλλαι πόλεις, ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν Ἡλίδι.

πύλα-ουρός, ὁ (**πύλη**+ᾠρος = **φύλαξ**): **πυλωρός** (βλ. λ.), ὁ φύλαξ τῆς πύλης.

πύλω, μελλ. -ᾠσω (**πύλη**): ἐφοδιάζω μὲ πύλας, ἐγκλείω διὰ πυλῶν, ἀσφαλίζω διὰ πυλῶν.—Παθητ., ἀσφαλίζομαι διὰ πυλῶν.

πύλωμα, -ατος, τό: πύλη, πυλῶν (εἰσοδος, ἢ ὁ περὶ τὴν πύλην τόπος).

πύλων, -ᾠνος, ὁ (**πύλη**): ὡς καὶ νῦν, πυλῶν, ἡ πύλη (μεγάρου, ναοῦ, φρουρίου κ.τ.δ.) μετὰ τοῦ περὶ αὐτὴν χώρου || τὰ προπύλαια || ὄσ. προστώων.

πύλα-ωρέω (**πυλωρός**): εἶμαι πυλωρός, εἶμαι φύλαξ τῆς πύλης, φυλάσσω τὴν πύλην.

πύλα-ωρός, ὁ (**πύλη**+ᾠρα): ὁ φυλάττων (φρουρῶν) τὴν πύλην, φύλαξ.

πύματος, ἡ, ον: ἔσχατος, τελευταῖος, ἄκρος || τὰ ὀδ. **πύματον** καὶ **πύματα** ὡς ἐπίρρ.=διὰ τελευταίαν φοράν, εἰς τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους.

Ἔτυμ.: **πύματος**: ἰσπανοκρ. **pūnar** (ἐκ νέου), καλ-γαρμ. **foṇa**, **foṇ**, καλ-σαξ. **faṇa**, **faṇ*****pu**-κατὰ μεταπτώσιν (ἰαπ. ***apu**, τοῦ μαρτυρουμένου ἐν τῷ Ἀρκ., Κυπρ., Λεσβ., Θεσ. **ἄπυ** (=ἀπὸ) πῦθ. καὶ ἐκ β. **ποσ**, τῆς ἐν τῷ λατ. **pos-i**, Ὁσκαν. **pos-mos** (**postremus**), Ὁμβρ. **pus**, **pus-itu**, ἰσπανοκρ. **pas'-kas** (=pone, post), **pas'-k'inas** (=extremus), ὁπότε ὁ ἀρχικός τύπος θὰ ἦτο **πόσματος**: ἄλλοτε, παλαιότερον, ἐθεωρεῖτο προσβλθὸν ἐκ τοῦ **πυθμῆ**, ὁλοαὶ ἀντὶ τοῦ **πύθματος**, ἀλλ' ἡ ἔτυμολ. αὐτὴ δὲν ὑποστηρίζεται πλέον.

πύνδαξ, -ακος, ὁ (**πυθμῆ**): ὁ πυθμῆν (ὁ ἐπάτος) ἀγγελοῦ [δι' ἔτυμ. βλ. **πυθμῆ**].

πυνθάνομαι, ἐπεκτετ. τύπος ἐκ τοῦ ποιητ. **πυθόμα**: μελλ. **πυθόμαι**, ὁμρ. **πυθούμαι**, ἀόρ. β' **ἐπυθόμην**, προστ. **πυθού**, ὁμρ. **πύθην**, ἀπρφ. **πύθθησαι**, ἔπ. γ' ἐν. **εὐκτ.** **πυθούθιο**: πρκ. **πέπυσαι**, β' ἐν. **πέπυσαι**, ἔπ. **πέπυσαι**: ἄπρφ. **ἐπεπύσθη**, ἔπ. γ' ἐν. **πέπυστο**, ἔπ. γ' **δυκτ.** **πεπύσθη**: ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω, ἐντεθὲν δὲ, **μανθάνω**, πληροφοροῦμαι, ἐξακριβῶ ἐρωτῶν ἢ ἐρευνῶν || ἀκούω, **μανθάνω** || μετὰ γεν., ἀκούω περὶ τινος, λαμβάνω εἰδήσεις περὶ τινος || ὄσ. μετ' αἰτ., ζητῶ πληροφορίας περὶ τινος, ἐρωτῶ νὰ μάθω διὰ τίνα || μετ' ἀπρφ., ἀκούω ἢ **μανθάνω** ὅτι... [δι' ἔτυμολ. βλ. **πυθόμα**].

ΠΥΞ, ἐπίρρ.: μὲ σφιγμένους τοὺς γρόνθους, **πυγμῆ**, **γρόνθω**, ἐν πυγμαχίᾳ, μὲ τοὺς γρόνθους, ὅτι: **γρόνθεις** || **πύξ ἀγαθός**=ἰκανός εἰς τὴν πυγμαχίαν, ἔμπειρος πυγμάχος.

Ἔτυμ.: **πύξ**, ἐπίρρ. (κυρ. εἶναι ὄνομ. ἀπολιθωθεῖσα εἰς ἐπίρρ.), πρβλ. Ἡσυχ. **«πύξ· πυγμῆ»** **πυγμῆ** **πυγῶν· πυγμάχος· πύκτης**: λατ. **pugnus**, **pugno**, **pugil**: βασικὴ σημασία τῆς ἄλης ὁμάδος εἶναι «γρόνθος κλειστός διὰ πυγμαχίαν», ἐντεθὲν δὲ καὶ ἡ συγγένεια πρὸς τὸ λατ. **pugno** (κεντῶ), **pugio** (ἐγχειρίδιον), ἰαπ. ***reug-** (κεντῶ) καὶ ***reuk-** ἐν τῷ ἑλλ. **πυκνεύω**, **ἐπε-πυκνῆς**, **πυκνῆ** κλπ.: ἐνταῦθα πῦθ. ἀνήκουσι τὰ: ἀρχ-γαρμ. **fusi** (**fausti**, **fisti**), ὁλαυ. **pest-i** (πυγμῆ).

πύξινος, α, ον, καὶ **πύξινος**, ἡ, ον (**πύξος**): ὁ ἐκ ξύλου πύξου κατασκευασμένος.

ΠΥΞΟΣ, ἡ, λατ. **buxus**: τὸ δένδρον πύξος, κοιν. **«πυξάρι»** || τὸ ξύλον του. [ἡ λ. θεωρεῖται ἔξης προελεύσεως, πῦθ. Ἐρακοφωρικῆς: ἐξ αὐτῆς **πύξινος**, **πύξ**: συσχετίσθη ὑπ' ἄλλων πρὸς τὸ **πύκνη**, ὑπ' ἄλλων πρὸς τὸ **πύκτωσ**, καὶ ὑπ' ἄλλων πρὸς τὸ **πύκα** καὶ **πυκνός**: πάντα ταῦτα δὲν εἶναι πειστικά].

πύων, τό, καὶ **πύος**, -εος, τό (**πύθω**): ὡς καὶ νῦν, τὸ πύον, ἐμπυον= τὸ ἐκ πληγῆς ἐκρέον σεσηπὸς αἶμα, λατ. **pus**.

Ἔτυμ.: **πύον**, **πύος** (τό): **πύη**, ἡ, **πύησις**, ἡ: **πυοῦμαι**, **διαπυέω** **πύθω** **πύθεδών**: ἰσπανοκρ. **pū'gati** = **Zenḡ**. **puyē'i**, ἰσπανοκρ. **pū'ga-h**, **pū'i-h** (σασπός), **Zenḡ**. **pū'lay-** (σῆψις), λατ. **pū's**, γεν. **pū'ris** (ἰαπ. ***pū-s**), **pū'leḡ** (ἐκ τινος ὀνόματος ***pū'los**), **pū'fer**, **pū'ris**, -e, μεσο-ερλ. **othar** (***p**u'tro-s)=νόσος, **othar**-lige (κλινὴ ἀσθενείας), **othrach** (κόπρος), καλ-νοργ. **fūnn** (σασπός), **fūe** (ἀποσύνθεσις, σῆψις), **fūna** (σπιζῶ), λιθ. **pū'nū**, **pū'i** (σῆψομαι), **pū'dau**, **pū'dyti** (σῆψω), εἰτα γοτθ. **fī'is**, καλ-νοργ. **fūll**, ἀγγλ-σαξ. **fūll**, καλ-γαρμ. **fīll** (σασπός) (ἰαπ. **prosp.** -lo-) λιθ. **pūllai** (=λατ. **pus**), **riaulai** (σεσηπὸς ξύλου): ἐξ ἰαπ. ***pu-** ἢ **pi-** βασιζέται ἐπὶ ὀνοματοποιήσας.

πύρος, ὁ· τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὸν τοκετόν, λατ. colostrum.

Ἔτυμ.· ὁ πύρος, τὸ πύρα, γεν. πύρατος, πύρατια (πύρατια), ἢ ἡ ὁμάς αὐτὴ εἶναι διάφορος τῆς προηγούμενης (βλ. πύρον), ἀνάγεται δὲ εἰς ἰαπ. *pous-, *pus- (ὄγκω), ἀνυπαρχόν ἐν σανσκ. púsyañi (pṛṣañi, pusañi) = εὐχημαῖον, εὐτυχῶ, παλ.-σαυ. puchañi (πνέω, φασῶ), o-puchañi (φρουσκῶν δια) φουρήματος).

Πύρα, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως· «μπράβο!» **ΠΥΡ**, πύρος, τὸ ὡς καὶ νῦν, πύρ, «φωτῖα» || **πύρ** Διός=τὸ πύρ τοῦ Διός, τ. ἔ. ἡ ὁστραπή.— || **μτφρ.**, ὁ πυρετός, ἡ θερμότης τοῦ πυρετοῦ, «θέρμη» || ὡς. πυρετώδης ἑλίς.— || **πρὸς** δὴλωσιν πραγμάτων τρομῶν: *κρείσσον ἀμαίμακτον πυρός*=ἰσχυρότερον ὅπὸ τὸ ἀκαταμάχητον πύρ | *διὰ πυρός ἔναι*=«διέρχεσθαι διὰ πυρός καὶ οἰδήρου», τ. ἔ. ὀρμῶν πρὸς πάντα κίνδυνον.

Ἔτυμ.· **πύρ**: ἄρμ. hur, γεν. hroy (*pur-o)=δός, τοχαρ. por (πύρ), ὄμδρ. pir (πύρ), ruom-e (=in ignem), ἱρλ. t̄ir (πύρ), παλ.-norr. furr (πύρ, (<f̄ir-)), τοχ. py'r (θερμοσοπιδιά), εἰτα παλ.-γερμ. fūr, fiur, παλ.-σαξ. fiur, ἀγγλ.-σαξ. fy'r (πύρ) (<germ. *fu[ɪ]r[a]-). Ἡ ὄλη ὁμάς ἀνάγεται εἰς ἰαπ. *pewa:· *pu- (καθαρίζω, ἐξαγνίζω), πρβλ. σανσκ. pundañi (ράνατιζ)=καθαρίζω, στραγγίζω, λατ. purus, παλ.-γερμ. fowen (κοσκινίζω τὸν σίτον)· παράγωγα: *πυρεθ*, ἰων. *πυρή*, ἢ, *πυρία*, ἢ, *πυρήτης*, *πύρινος*, *πυρεύς*, *πυρόω*, *πυρετός*, *πυρός*, *πυρός*.

πύρα, -ών, τὰ (πύρ) ὡς καὶ νῦν, τὰ πυρά, καὶ ἰδίᾳ τὰ χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τῶν ἀγρυπνούντων στρατευτῶν χρεῖν συνθήματος ἢ πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν πολεμίων (μόνον κατὰ πλθθ.).

πύρα, -ᾶς, ἰων. **πύρη**, -ῆς, ἢ (πύρ)· τὸ μέρος (ὁ τόπος) ἐνθα ἀνάπτει πύρ || νεκρική πυρά, λατ. bustium || τόπος ταφῆς, τύμβος, τὸ ἐπὶ τῆς πυρᾶς συσσωρευόμενον χώμα, λατ. bustium, tumulus. 2) ὁ βωμός ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο ἔμπυροι θυσαίαι || ὡς. τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καλον πύρ.

πύρ-άγρα, ἢ (πύρ+ἀγρέω)· λαβὴς διὰ τῆς ὁποίας συλλαμβάνει τις πεπυρακτωμένον ἄνδρακα ἢ οἰδῆρον, ὡς καὶ νῦν πυράγρα, «τοῖμπιά, μασιά».

πύρ-αγρέτης, -ου, ὁ=πυράγρα (βλ. λ.).

πύρ-αἶθω (πυρεθ+αἶθω)· ἀνάπτω (καὶ καίω) νυκτερινὰ πυρά ὡς φύλαξ ὁστραπέδου.

πύρ-ακτέω, μελλ. -ήσω (πύρ+ἀγω)· περιστρέφω τι εἰς τὸ πύρ, τὸ σκληροῦν «στὴ φωτῖα», ἐμπυρέω || ἀποτεφρῶ, ἀνδρακονοῶ.

πύρ-ακτώ=πυρακτέω (βλ. λ.).

πύραμινος, ἢ, ὄν (πυρός)=πύρινος Β (βλ. λ.), ὡς τὸ *κρεθάμινος* ἀντὶ *κρεθίνος*· ὁ ἐκ σίτου, σίτινος, «σιταρένιος», «σταρηένιος».

πύραμις, -ίδος, ἢ· ὡς καὶ νῦν, πυραμῖς, «πυραμῖδα», τὸ γωνιῶν ἀγυπτιῶν οἰκοδόμημα || τὸ γεωμετρικὸν σχῆμα τῆς πυραμίδος [αἰγυπτ. λέξις].

πύραμοῦς, -οῦτος, ὁ, συνηρ. τύπος ἀντὶ *πυραμοῖς* (πυρός)· εἶδος πλακοῦντος κατασκευασομένου ἐκ πεφρυγμένου σίτου καὶ μέλιτος, ὅστις ἐδίδοτο ὡς βραβεῖον (ἢ δῶρον) εἰς τὸν περισσότερον ἀντέχοντα κατὰ νυκτερινῆν ἀγρυπνίαν (νυκτοφυλακὴν) || γενικῶς, τὸ βραβεῖον (τὸ ἐπαθλον) νίκης.

πύρ-αυγής, ἐς (πύρ+αυγή)· ὁ φεγγεβολών, ὁ λάμπων ὡς πύρ.

πυρηθόν, ἐπῖρρ. (πύργος)· ὡς πύργος, ὁμοίως πρὸς πύργον.— || ἐπὶ στρατιωτῶν, κατὰ μάζας, κατὰ φάλαγγας, ἐν πυκνῇ παρατάξει.

πυρ-ῆρος, μελλ. -ήσω (πυρήρης)· ἐγκλείω ἐν πύργῳ, περικυκλῶ (ἀποκλείω, πολιορκῶ) τινα ἐγκλεισμένον ἐν πύργῳ.— παθητ., ἐγκλείομαι ὡς ἐν πύργῳ, πολιορκουμαι.

πυρ-ῆρης, ἐς (πύργος+ἀρᾶρειν)· ὁ ἐγκλεισμένος (ἀποκεκλεισμένος) ἐν πύργῳ, ὁ πολιορκημένος ἐντός πύργου || ἐπὶ τόπου ἢ χώρας, ὁ ἔχων ὄχυρα μῆνους πύργους.

πυρηθῖον, τὸ, ὄπκορρ. τοῦ πύργος· μικρὸς πύργος, πυργίσκος.

πύργινος, ἢ, ὄν (πύργος)· ὁμοίως πρὸς πύργον || ἰσχυρός ὡς πύργος || ὁ ἀνήκων εἰς πύργον.

πυργίον, τὸ, ὄπκορρ. τοῦ πύργος· πυργίσκος.

πυργο-δαίκτης, ὄν (πύργος+δαίξω)· ὁ καταστρέφων τοὺς πύργους.

πυργο-μάχαι (πύργος+μάχομαι)· μάχομαι ἐναντίον πύργου, προσβάλλω πύργον, ἐφορμῶ κατὰ πύργου. 2) μάχομαι ἀπὸ πύργου.

ΠΥΡΓΟΣ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, πύργος, καὶ μάλιστα πύργος τεχνῶν τῆς πόλεως || ἐν τῇ πλθθ., τεῖχη τῆς πόλεως μετὰ τῶν πύργων τῶν || γενικῶς, πᾶν ὄχυρωματικὸν ἔργον, πᾶσα ὄχυρωσις, φρούριον || ὡς. κινήτος πύργος, τὸν ὁποῖον ἐπιηλοῖαζον εἰς τὰ τεῖχη τῆς πολιορκουμένης πόλεως, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ νὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐνεργηθῇ ἐπιθέσις ἐναντίον τῶν. 2) **μτφρ.**, πύργος ἀμύνης, ἀνήρ ὑπεραμύνομενος τῆς παρατάξεώς του ἀποτελεσματικῶς ὡς πύργος, ὡς ὁ Ἄτας καλεῖται πύργος Ἀχαιοῖς || τεῖχος, ἐπαλξις, ὄχυρωμα, προπύργιον· *πύργος θανάτων*=προπύργιον κατὰ τοῦ θανάτου. 3) τὸ ἀνω μέρος παντός οἰκοδομήματος.— || τμήμα στρατοῦ παρατεταγμένον εἰς πυκνὴν φάλαγγα (βλ. καὶ *πυρηθόν*).

Ἔτυμ.· **πύργος**· συγγ. τῇ *Πύργων* (*Πύργαμα Τροίας*)· πῖθ. δάνειον ἐκ ἑλλην. γλώσσης, ἰσως Ἀσιατικῆς· πρβλ. Ἑσθ. «*φύργος*» *τεῖχος*· κατὰ ἰτινας συγγ. καὶ τῇ γοτθ. baürgs (πόλις), παλ.-γερμ. burg (πόλις, φρούριον), ἀγγλ. burgh, τὰ ὁποῖα πάλιν εἶναι πῖθ. συγγ. τῇ γερμ. Berg (ὄρος).

πυργο-φόρος, ὄν (πύργος+φέρω)· ὁ φέρων πύργον (εἴτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἡ Κυβέλη, εἴτε ἐπὶ τῶν πτεῶν ὡς οἱ ἐλέφαντες).

πυργο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ (πύργος+φύλαξ)· ὁ φύλαξ (φρουρός) πύργου.

πυργῶ, μελλ. -ώσω (πύργος)· περιβάλλω διὰ πύργων, ὄχυρώνω διὰ πύργων.— μέσον, οἰκοδομῶ (κτίζω) πύργους.— παθητ., ἐφοδιάζομαι διὰ πύργων.— || ἀνυψῶ εἰς μέγα ὕψος, εἰς ὕψος πύργου || **μτφρ.**, *πυργῶ ἔχηματα σεμνὰ*=οἰκοδομῶ (ἐπισωρεύω) δίκην πύργων πομπῶδεις φράσεις || ὄθεν, ἀνυψώνω, ἐγκωμιάζω, μεγαλοποιῶ.— παθητ., ἐξαίρω ἑμαυτόν, ἐπαίρομαι, εἶμαι ὑπερφίαλος, ὑπεροπτικός.

πυργ-ώδης, ἐς (πύργος+εἶδος)· = *πυργοειδής*, ὁμοίως πρὸς πύργον.

πύργωμα, -ατος, τὸ (πυργῶ)· τόπος ἐφωδιασμένος διὰ πύργων, πόλις ὄχυρωμένη διὰ πύργων || ἐν τῇ πλθθ., πύργοι καὶ τεῖχη ὁμοῦ.

πυργῶτις, -ίδος, θηλ. ἐπιθ. τοῦ (καὶ σήμερον λεγομένου) *πυργωτός* (πυργῶ)· πυργωτῆ.

πυρ-δαής, ἐς (πύρ+δαίω)· ὁ καίω ἐν πυρὶ, καυστικός, πυριφλεγής, ἐμπρηστικός.

πύρειον, ἰων. **πύρηιον**, τὸ (πύρ), πλθθ. *πυρήια*· τεμάχια ξύλου προοτριβόμενα μεταξὺ τῶν ἑως ὁτου ἀναδῶσσαν φλόγα, λατ. Igniaria || γεν., πᾶν μέσον χρησιμοποιούμενον πρὸς δημιουργίαν φλογός.

πυρέσσω, ἀτ. -ττω· μελλ. *πυρέξω*· ἄορ. ἀ· *εὔπυρεξα* (πυρετός)· ὡς καὶ νῦν, πυρέσσω, ἔχω πυρετόν, πάσχω ἐκ πυρετοῦ.

πυρετός, -οῦ, ὁ (πύρ)· πυρώδης θέρμη, καίουσα θερμότης, καυστική («ἔστιν».— || κυρ. ὡς καὶ νῦν, πυρετός, πυρετικὴ θερμοκρασία, «θέρμη» || εἶδη πυρετοῦ: *ἀμφομερινός*, *τριταῖος*, *τεταρταῖος* κλπ.=ὁ ἐκάστην ἡμέραν (καθημερινός), ὁ ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, ὁ κατὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν...

πυρεύς, -έως, ὁ (πύρ)· ἐμπρηστής, πυροπολητής || ἀγγεῖον ἀντέχον εἰς τὸ πύρ.

πύρη, -ῆς, ἢ, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ *πυρεθ*.

πύρηιον, τὸ, ἰων. ἀντὶ *πυρεῖον* (βλ. λ.).

ΠΥΡΗ'Ν, -ῆνος, ὁ· τὸ ἐντός καρπῶν τινῶν ἢ ὀπωρικῶν ὁστεῶδες μέρος, τὸ «κουκκούτσι» (ἐλαιῶν π.χ.).

πύρ-ῆνεμος, ὄν (πύρ+ἄνεμος)· ὁ ἀναρριπίζων (ἀνάπτων) τὸ πύρ.

πύρη-τόκος, ὄν (πύρ+τεκεῖν)· ὁ παράγων πύρ.

πύρη-φάτος, ὄν (πυρεθ+φάταται, γ' ἐν. παθ. πρ.κ. τοῦ *φῆνω)· ὁ φονεύων (συντρίβων) πυρούς (τ. ἔ. τὸν σίτον), ἐπιθ. τῆς «μυλόπετρας».

πύρη-φόρος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *πυροφόρος* (πυρός+φέρω)· ὁ φέρων (παράγων) πυρούς (βλ. σίτον).

πύρια, ἢ (πύρ)· λουτρόν δι' ἄτμου, ὅπιν *πυρεθ*.

σκεύαζον ρίπτοντες σπέρματα καννάβωος ἢ ἄλλας εὐώδεις ὕλας ἐπὶ διαπύρυν λιθῶν.

πυριάτη, ἢ (πυρός) τό καλούμενον πρωτόγαλα («κολάστρα»), τὸ εὐδύς μετὰ τὴν ἀποκύησιν ἀμελ-
χθέν γάλα, πηγνύμενον διὰ θερμάνσεως (ἐπὶ θερμο-
μοποδιᾶς).

πυριάτηριον, τὸ (πυριάω)· λουτρόν δι' ἄτμου, ἀτμόλουτρον.

πυριάω (πυρία)· ἐμβόλλω τι(νά) εἰς ἀτμόλου-
τρον (εἰς πυριάτηριον, βλ. λ.).

πυρί-θάπτος, ὄν (πῦρ+θάβω)· ὁ βληθεὶς (κτυ-
πηθεὶς) διὰ πυρός.—|| ὡς ἐνεργ.=πυροβόλος=ὁ βάλλω-
ν (κτυπῶν) διὰ πυρός.

πυρί-γενέτης, -ου, ὄν=πυριγενής (βλ. λ.).

πυρί-γενής, ἐς, (πῦρ+γενέσθαι)· ὁ γεννηθεὶς ἐν πυρὶ ἢ ἐκ τοῦ πυρός || ὁ εἰργασμένος (κατεσκευ-
ασμένος, σφουρηλατηθεὶς) διὰ τοῦ πυρός.

πυρί-γόνος, ὄν (πῦρ+γενέσθαι)· ὁ παράγων πῦρ.
— || προπαροξ. ὡς παθητ., **πυρί-γονος**, ὄν=ὁ γεν-
νηθεὶς ἐκ τοῦ πυρός.

πυρί-δαπτος, ὄν (πῦρ+δάπτω)· ὁ ὑπὸ τοῦ πυ-
ρός καταναλωθεὶς.

πυρίδον (Α), τὸ, ὄνομα τοῦ πῦρ· μικρὸν (ὀλί-
γον) πῦρ, σπινθήρ.

πυρίδιον (Β), τὸ, ὄνομα τοῦ πῦρ· ὀλίγος σίτος.

πυρί-ήκης, ἐς, ὄρθωτ. τοῦ πυρι-ηκῆς (πῦρ+ἄκη)
· ὁ ἠκυρημένος (ὠξυμημένος, ἑσκαλρουμενός) ἐν πυ-
ρὶ, ὁ ἔχων πυρίνην (πεπυρακτωμένην) ἀκὴν, δηλ.
αἰχμήν, λατ. praeustus.

πυρί-κάης, ἐς=πυρρίκαυστος (βλ. λ.).

πυρί-καυστος, ὄν (πῦρ+καίω)· ὁ ἐν πυρὶ κεκαυ-
μένος, πεπυρακτωμένος.— || ὁ ὑπὸ τοῦ πυρός προ-
ξενούμενος.

πυρί-κοίτης, -ου (πῦρ+κοίτη)· ὁ ἐν ᾧ τὸ πῦρ κοι-
μᾶται || ὁ ἐμπεριέχων καὶ διατηρῶν πῦρ (ἐπὶ τοῦ νάρ-
θηκος, δηλ. τοῦ καλᾶμου, τοῦ Προμηθέως).

πυρί-λάμπης, ἐς (πῦρ+λάμπω)· ὁ λάμπων ἐκ
τοῦ πυρός, ἢ ὁ λάμπων ὡς πῦρ.

πυρίνος (Α), ἡ, ὄν (πῦρ)· ὡς καὶ νῦν, πύρινος, ὁ ἐκ
πυρός, πυρώδης || φλογερός, σπινθηρίζων, σπιν-
θηροβολῶν.

πυρίνος (Β), ἡ, ὄν (πῦρ)· ὁ ἐκ πυροῦ, δηλ. ὁ ἐκ
σίτου κατασκευασμένος, σίτινος, «σταρῆσιος»,
«σταρῆσιος».

πυρί-πνέων, οὔσα, ὄν (πῦρ+πνέω)=πυρίπνοος
(βλ. λ.).

πυρί-πνοος, ὄν, καὶ συνηρ.—πνοους, οὖν (πῦρ+
πνέω)· ὡς καὶ νῦν, πυρίπνοος, πνέων (ἀποπνέων,
φυσῶν) πῦρ || πύρινος, πεπυρακτωμένος, φλογερός ||
σφοδρὸς, ὀξύθυμος.

πυρί-σπαρτος, ὄν (πῦρ+σπαίρω)· ὁ πυρὶ ἐσπαρ-
μένος, ἢ ὁ ἐσπείρων πῦρ, ὁ φλογίζων.

πυρί-σπείρητος, ὄν (πῦρ+σπείρω)· ὁ πυρὶ
ἐσπείραμένος, τ. ἔ. ὁ περιτυλιγμένος ἐντὸς πυρός,
ὁ περικυκλωμένος ἀπὸ φλόγας.

πυρί-στακτος, ὄν (πῦρ+στάζω)· ὁ στάζων (στα-
λάζων) πῦρ, ὁ ἐκβάλλων πῦρ.

πυρίτης (Α), -ου, ὁ, θηλ. **πυρίτης**, -ιδος (πῦρ)· ὁ
περὶ τὸ πῦρ καταγινόμενος, ὁ σιδηρογενὴς τρόπον
τινά.— || πυρίτης λίθος=ὁ χαλκοπυρίτης τῶν ὀρυ-
κτολόγων, εἶδος λίθου, ὅστις κρούμενος ἀναδίδει
σπινθήρας.

πυρίτης (Β), -ου, ὁ, μθγ. (πυρός)· πυρίτης ἄρ-
τος=ὁ ἐκ σίτου (ἐκ πυρῶν), «σταρῆσιος ἢ σταρῆσιος
ψωμί».

πυρί-τρόφος, ὄν (πῦρ+τρέφω)· ὁ τρέφων (ἀναρ-
πιζίζων) τὸ πῦρ.

πυρί-φάτος, ὄν (πῦρ+πέφαται, τοῦ *φένω)· ὁ φον-
ευθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός, ὁ καεὶς, ὁ πυρὶ ἀναλωθεὶς,
ἐρημωθεὶς διὰ πυρός.

πυρί-φλεγέδων, -οντος, ὁ (πῦρ+φλέγω)· εἷς ἐκ
τῶν ποταμῶν τοῦ Ἄδου (κῦρ, ὁ φλεγόμενος)· ἐκ τοῦ
πυρί-φλεγέδων, οὔσα, ὄν· ὁ λάμπων ὡς φλόξ
πυρός || ἐξ αὐτοῦ τὸ προηγ. κῦρ. βν.

πυρί-φλέγης, ἐς καὶ **πυρί-φλέγων**, -οντος, ὁ, ἢ
(πῦρ+φλέγω)· ὁ φλέγων (καίων) ὡς πῦρ, διάπυρος,
φλογερός.

πυρί-φλεκτος, ὄν (πῦρ+φλέγω)· ὁ ἀνημμένος, ὁ
φλεγόμενος, ἀναδίδων πυρίνας φλόγας || πύρινος,
φλογερός, διάπυρος, ἐξημμένος.

πυρίχη, ἢ. ποιητ. ἀντὶ **πυρρίχη** (βλ. λ.).

πῦρ-καεύς, -εως, ὁ (πῦρ+καίω)· ὁ ἐμπρηστῆς,
πυρπολητῆς.

πῦρ-καῖά, ἰων. -ῖῆ, ἢ (πῦρ+καίω)· πυρά, τόπος
ἐνθα ἀνάπτεται πῦρ, νεκρικὴ πυρά. 2) ὡς καὶ νῦν,
πυρκαῖά, «φωτιά», ἐμπρησμός. 3) μθφρ., ἢ φλόξ
τοῦ ἔρωτος, ἐρωτικὴ φλόξ, πυρκαῖά ἐρωτικῆ.— ||
ἐλαία καεῖσα μέχρι ρίζης καὶ πάλιν ἀναφύεσσα,
ἀγρία ἐλαία

πυρναῖος, α, ὄν (πύρνον)· κατάλληλος πρὸς βρώ-
σιν, ὤριμος, ἐδώδιμος.

πύρνον, τὸ, συντεμ. τύπος ἀντὶ **πύρινον** (ἐνν. σι-
τίον), οὐδ. τοῦ **πύρινος** (πῦρός)· σίτινος ἄρτος,
«σταρῆσιος ψωμί». 2) πᾶν τὸ κατάλληλον πρὸς
βρώσιν, ἐδώδιμα γενικῶς.

πῦρο-γενής, ἐς (πυρός+γενέσθαι)· ὁ ἐκ **πυρῶν**
(ἐκ σίτου) γεγεννημένος (βηλ. κατεσκευασμένος).

πύροεις, εσσα, ἐν (πῦρ)· πυρώδης, διάπυρος, πλη-
ρης πυρός.— || ὁ πυρῶδης, ὁ πλανήτης Ἄρης, κα-
λούμενος οὕτω ὡς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ του χρώματος.

πῦρο-κλοπία, ἢ (πυροκλόπος)· ἡ κλοπὴ τοῦ πυρός.

πῦρο-κλόπος, ὄν (πῦρ+κλέπτω)· ὁ κλέπτων
τὸ πῦρ.

πῦρο-λόγος, ὄν (πυρός+λέγω)· ὁ συλλέγων πυ-
ρούς, δηλ. ὁ θερίζων.

πῦρο-πωλέω, μελλ. -ήσω (πυροπώλης)· πωλῶ
πυρούς (βηλ. σίτον), σιτοπωλῶ.

πῦρο-πώλης, -ου, ὁ (πυρός+πωλέω)· ὁ πωλῶν
πυρούς (βηλ. σίτον), σιτέμπορος.

πῦρο-ρρέγης, ἐς (πῦρ+ῥαγγίω, τοῦ ῥήγνυμι)
· ὁ ἐν τῷ πυρὶ ρηγνυόμενος, ὁ θραυόμενος κατὰ
τὴν ὀπτήσιν (περὶ τῶν κεράμων) || τὸ οὐδ. **πυρορ-
ραγῆς** ὡς ἐπίρρ.

πύρός, ὁ σίτος, «σιτάρι, στάρι» || ἐν τῷ πληθ., κόκ-
κοι σίτου.

Ἔτυμ. : **πυρός**, δωρ. σπῦρός· **πῦρήν**, -ήνος· **διόσ-
πυρος**, ὄν **πυρόν** : λιθ. p̄r̄ra (σίτος ἐσπαρμένος
κατὰ τὸ φθινόπωρον), λατ. p̄r̄ra (σίτος), παλ.-πρωσ.
pure (σίκαλις), παλ.-σλαβ. **pyro** (=λατ. **far**, **millium**),
σερβ. **pir** (εἶδος σίτου), νεο-σλαβ. **pira** (ἐρυθρὸς σί-
τος, ζεῖά), ἀγγλ.-σαξ. **fyrs** (=Iolium), σασκρ. **p̄ra**-ἢ
(πλακοῦς).

πῦρο-φόρος (Α), ὄν (πῦρ+φέρω)· ὁ φέρων πῦρ,
ἢ πυρφόρος ἢ φηιστεῖώδης.

πῦρο-φόρος (Β), ὄν (πῦρ+φέρω)=πυρηφόρος,
ὁ φέρων (παράγων) πυρούς. τ. ἔ. σίτον.

πῦρῶ, μελλ. -ώσω (πῦρ)· καὶ διὰ πυρός, πυρ-
πολῶ || καὶ εἰς ἔμπυρον θυσίαν. 2) μθφρ. ἀνά-
πτω, φλέγω.— || θυμιάζω, καπνίζω, χῶρον διὰ νά
ἀποκαθαρθῆ ἀπὸ νόσημά τι.

πῦρ-πάλαιμα, μελλ. -ήσω (πῦρ+παλαμάμαι)
· χειρίζομαι πῦρ, κῶρον τεχνάσματα (ἐξασπᾶν) διὰ
τοῦ πυρός, μετέρχομαι σκανδαλώδεις πανουργίας.

πῦρ-πάλαιμος, -ατος, τὸ (πῦρ+παλάμη)· ὁ κατεργα-
σμένος διὰ πυρός, ἢ ἐκ πυρός, ὁ ἔμπυρος.

πῦρ-πνοος, ὄν (πῦρ+πνέω)=πυρίπνοος (βλ. λ.).

πῦρ-πολέω, μελλ. -ήσω (πυροπώλης)· ἀναστρέφο-
μαι περὶ τὴν πυρᾶν, πυρᾶσω, καὶ πῦρ, κῶρον πῦρ
|| κῦρ. διατηρῶ τὸ πῦρ, τὸ ἀναρριπίζω, τὸ συντηρῶ ||
πυροπλῶ τοὺς ἀνθρώπους=φυσῶ (ριπίζω) τὴν φλόγα
των.— || ὡς καὶ νῦν, πυρπολῶ, καταστρέφω διὰ πυ-
ρός, κατακαίω, ἐξαφανίζω διὰ ἐμπρησμοῦ.

πῦρ-πόλημα, -ατος, τὸ (πυροπώλης)· φρυκτωρία,
συνθηματικὰ νυκτερινὰ πυρά, πυροσφ.

πῦρ-πόλος, ὄν (πῦρ+πολέω)· ὁ περὶ τὸ πῦρ
πολεύων (τ. ἔ. ἐνασχολούμενος, καταγινόμενος εἰς
αὐτό) || ὁ πυρπολῶν, καταστρέφων διὰ πυρός, καυ-
στικός.

πυρράζω, μελλ. -ώσω (πυρρός)· εἶμαι πυρρός, εἶ-
μαι ἐρυθρὸς (κόκκινος), εἶμαι κατέρυθρος.

πυρρίας, -ου, ὁ (πυρρός)· ὄνομα δούλων, καὶ
κῦρ. ἐπὶ τῶν ἐκ Ἐθάρκης καταγομένων πυροτριχῶν
δούλων (περὶ τὸ σημερ. «κοκκινوترίχης»).

πυρρίχη, ἢ (ἐνν. ῥαγγίς)· εἶδος ἐνοπλίου πολε-

μικῆς ὀρχήσεως, ὁ πυρρίχιος χορός, κληθεὶς οὕτω ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπινοήσαντος αὐτόν, τοῦ Πυρρίχου· ὁ χορὸς οὗτος διεκρίνεται διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν κινήσεων καὶ τὰς παραδόξους συστροφάς τοῦ σώματος || παροιμ. **πυρρίχην βλέπειν**=ἐνοπλον καὶ πολεμικόν τι βλέπειν.

πυρρίχιᾶκός, ἡ, ὄν (*πυρρίχιος*)· ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πυρρίχιον μέτρον, ἢ ὁ πεπονημένος κατ' αὐτό.

πυρρίχιζω, μελλ. *-ίω* (*πυρρίχη*)· χορεύω τὸν πυρρίχιον χορόν.

πυρρίχιος, ὁ (*πυρρίχη*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν *πυρρίχην* (βλ. λ.). δηλ. εἰς τὸν πυρρίχιον χορόν || *πυρρίχιον ὄρηγμα* = ὁ πυρρίχιος χορὸς.— || **πύς πυρρίχιος** (ἐν τῇ Μετρικῇ), μετρικός πύς συγκείμενος ἐκ δύο βραχείων συλλαβῶν (—, π. γ. *μετά*), τοῦ ἑκαστοῦ ἐγίνετο συχνοτάτη χρῆσις ἐν τῇ *πυρρίχῃ*, τ. ἔ. ἐν τῷ πολεμικῷ ἄσματι, τῷ ἀδομένῳ κατὰ τὸν πυρρίχιον χορόν || ὁ *πυρρίχιος πύς* ἐκαλεῖτο καὶ *παρίαμβος*.

πυρρίχιστής, -οῦ, ὁ (*πυρρίχίζω*)· ὁ ὀρχούμενος τὴν *πυρρίχην* (τ. ἔ. τὸν πυρρίχιον χορόν).

πύρριχος, ἡ, ὄν, ὄν, ὄν, ὄν, ἀντὶ *πυρρός* (βλ. λ.).
πυρρο-γένειος, ὄν (*πυρρός* + *γένειος*)· ὁ ἔχων πυρρόχρουν γενειάδα.

πυρρό-θριξ, -τέριχος, ὁ, ἡ (*πυρρός*+*θριξ*)· ὁ ἔχων πυρρὰς τρίχας, ὁ ἔχων πυρρόχρουν κόμην, κοκκινوترίχης.

πυρρ-οπίης, -ου, ὁ (*πυρρός* + *δπιπτέω*)· ὁ ἄσελγῶς προσθλέπων πυρρότριχας παῖδας, παιδεραστής, μετὰ λογοπαικτικῷ ἠπαινισμῷ πρὸς τὴν λ. **πῦρ-οπίης**=ὁ γλυκοκυττάζων τὸν σίτον (ἀποβλέπων δηλ. εἰς τὴν ἐν τῷ Πρυτανείῳ αἰτησίῳ) (πρβλ. καὶ *γυναικοπίης, παρθενοπίης, οἰνοπίης*).

πυρρός, ἡ, ὄν, ἰων. -ή, -όν, παλαιότ. ἄττ. **πυρρός, ἡ, ὄν** (*πῦρ*)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα πυρός (φλογός), πυροκόκκινος, ἐρυθροπῶς, λατ. *rufus*, ὀλίγον σκοτεινότερος τοῦ ξανθοῦ || *γενεικῶς, πυρρόχρους, ὑπέρυθρος, ἐρυθροκίτρινος*.

πυρρό-τρίχος, ὄν=*πυρρόθριξ* (βλ. λ.).

πυρραῖον (*πυρρός*)· καθιστώ τι(να) πυρρόν (ἐρυθρόν), ἐτά(ν) θάψω κόκκινον.

πυρραῖος (*πυρρός*)· θάλλω πῦρ, ἀνάπτω πυρσούς, κάμνω νά λάμψῃ διὰ πυρσῶν.— || μεταδίῳ εἰδησεις διὰ πυρσῶν, κάμνω σημεῖα («σινιάλα») διὰ πυρσῶν ἢ πυρῶν.

πυρρο-δόλος, ὄν (*πυρρός*+*βαλεῖν*)· ὁ ἐξακοντίζων πῦρ (πυρῶδεις ἀκτῖνας).

πυρρό-κομος, ὄν (*πυρρός*+*κόμη*)· ὁ ἔχων πυρρὰν κόμην, ξανδόκομος.

πυρρό-νωτος, ὄν (*πυρρός*+*νώτος*)· ὁ ἔχων πυρρὰ τὰ νῶτα, ἐρυθρόνωτος, ὁ ἔχων ὑπόπυρρον τὴν ράχιν.

πυρρός, -οῦ, ὁ, ἀνῶμ. πληθ. τὰ *πυρρὰ* (*πῦρ*)· ὡς καὶ νῦν, πυρρός, δαυλός καίων, δῆς φλεγόμενη, λαμπρά, λαμπτήρ.— || τὸ ἐν καιρῷ νυκτός ὑπὸ φρουροῦντων στρατιωτῶν διὰ πυρῶν (διὰ πυρσῶν, δόδων) διδόμενον σημεῖον εἰς ἄλλους μακρὰν εὐρισκομένους (ἀλλὰ εἰς θέσιν δόθηκεν ζῦνγανται νά ἴδουν τὴν πυρᾶν), *φρυκτός, φρυκτωρία* (βλ. λ. λ.).

πυρρός, ἡ, ὄν, παλαιότ. ἄττ. καὶ ὄν, ἀντὶ *πυρρός* (βλ. λ.).

πυρρο-τόκος, ὄν (*πυρρός* + *τεκεῖν*)· ὁ γεννῶν (παράγω) πῦρ.

πυρρ-ώδης, ἐς (*πυρρός* + *εἶδος*)· ὁ ὅμοιος πρὸς πυρσόν, ὁ λαμπρῶς καίων, λαμπρός.

πυρρ-ωρός, ὁ (*πυρρός*+*ἄρα*)· φρυκτωρός, φρουρός ὅστις διδίδει σημεῖα διὰ πυρσῶν.

πῦρ-φορέω, μελλ. *-ήσω* (*πυρφόρος*)· εἶμαι πυρφόρος, φέρω (κρατῶ) πυρσόν || πυρπολάω.

πῦρ-φόρος, ὄν (*πῦρ*+*φέρω*)· ὁ φέρων πῦρ, ὁ ἐφορμῶν διὰ τοῦ πυρός || ὡς οὖν, ὁ *Πυρφόρος*=ὁ φέρων τὸ πῦρ, ὁ κομιστὴς τοῦ πυρός, ὄνομα τοῦ Προμηθεῶς ἐν τινι αστυρικῷ δράματι τοῦ Αἰσχύλου || *πυρφόρος οἰστός*=βέλη με εὐφλέκτους ὕλας προσδεδεμένας ἐπ' αὐτῶν, ὥστε ἀναπτόμεναι καὶ ἐξακοντιζόμεναι μετὰ τῶν βελῶν νά πυρπολῶσι πᾶν

ζῦλινον κατασκέυασμα τοῦ ἐχθροῦ.— || **θεός πυρφόρος**=ὁ φλέγων θεός, τ. ἔ. ὁ προκαλὼν λοιμὸν ἢ πυρετόν.— || **πυρφόρος** ἐν τῷ στρατῷ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκαλεῖτο ὁ ἱερεὺς ὁ διατηρῶν τὸ πρὸς θυσίας ἱερὸν πῦρ, ὅπερ οὐδέποτε ἐσθάννυτο || ὅθεν, ἐπὶ ὀλοσχεροῦς ἥττης, ἢ παροιμ. ἐκφρασις *ἔδει μὴδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι*=ἦτο πεπρωμένον νά μὴ ἐπιτήρησῃ οὕτε ὁ ἱερεὺς ὁ διατηρῶν ἀκοίμητον τὸ ἱερὸν πῦρ τῶν θυσιῶν.

πῦρ-ωρός, -οῦ, ὁ (*πῦρ*+*ῶρ*)· ὁ ἔχων πυρῶδη τὴν ὄψιν (τὰ βλέμματα, τοὺς ὀφθαλμούς), ὁ φαινόμενος ὡς πῦρ.

πύρωσις, -εως, ἡ (*πυρῶω*)· καύσις, πυρπόλησις.

πύστις, -εως, ἡ (*πυρῶνομαι*)· ἐρώτησις, ἐξέταση, ἐρώτημα, αἴτησις διὰ πληροφορίας.— || ὁ τι μανθάνει τις ἐρωτῶν, ἢ πληροφορία, εἰδήσεις, ἀγγελία.

πύσω, μελλ. τοῦ *πύθω* (βλ. λ.).

πῦτιζω, μελλ. *-ίω* (*πτύω*)· ἀποπτύω ὕδωρ ἐκ τοῦ στόματός μου [δι' ἔτυμ. βλ. *πτύω*].

πῦτινάιος, α, ὄν (*πυτινή*)· ὁ πεπλεγμένος ἐκ νεαρῶν κλάδων ἱτέας ὁ κληριάρχης (ἢ λυγαριῆς).

ΠΥ ΤΙ'ΝΗ, ἡ λάγυνος (ἢ φλασκίον) κεκαλυμμένη διὰ πλέγματος ἐκ κλάδων ἱτέας ἢ λύγου. [*πυτινή πυτιναῖος* σκοτειν. ἐτυμολ. πῦθ. τὸ ἐν ἀρχῇ ἡχηρὸν σύμφωνον ἔχει μετατραπῆ κατ' ἀφομ. πρὸς τὸ ἐν μέσῳ ὀλιγώτερον ἡχηρὸν (-τ-), πρβλ. Ἡσυχ. *«πυτινή» λάγυνος ἡ ἡμῖς. Ταραντινοῖς· ὁ πύτινος*=εἶδος ἰχθύος, πῦθ. ὄνομασθέντος οὕτω ἐκ τοῦ σχήματός του].

πύτισμα, -ατος, τὸ (*πυτιζέω*)· ὁ τι τις ἀποπτύει, τὸ ἀπόπτυσμα, πτύσμα, «φτύσμα».

πῦ, ἰων. κῶ, ἔχλιτ. μόριον ἀκόμη, μέχρι τοῦδε, ἕως τώρα· κατὰ τὸ πλείστον μετ' ἀρνήσεως (μεθ' ἧς καὶ ἀνοῦται πολλαῖς εἰς μίαν λέξιν: *οὔπω, μῆπω, οὐδέπω, μὴδέπω, πώποτε*), ἔντοια δὲ καὶ ἄνευ ἀννήσεως, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσῃ ὑποδηλοῦση ἀρνησιν. [ἔξ ἰαπ. *αἴνῳ- *πῶ, κῶ. οὔπω* ἄττ., *οὔ πώποτε* (ὄν. *πῶ-ποκα, λακ. πη-ποκα*)].

πῦ; ἐπιτρ. *ποκα*. (Σικελ.) ἀντὶ **πῦ;**=ὡς καὶ νῦν, πῦ; εἰς ποῖον μέρος;— || *πῶ μάλα*; ἢ *πώμαλα*; = ποῦ ἐπὶ τέλους, πῶς τέλος; (ἄνευ δὲ ἐρωτήσεως = οὐδαμῶς, οὐδόλως, διόλου).

ΠῶΓΩΝ, -ατος, ὁ ὡς καὶ νῦν, πῶγων, γενειός, γένειον || *πῶγων πυρός* ἢ *φλογός*=γλῶσσα πυρός (φλόξ ἀνερχομένη εἰς σχῆμα πῶγωνος)· [*πῶγων* (<*πῶ-*, πρβλ. λθ. *πο* (προθ.)+*-γων*: ἄλλ. *γένυς* βλ. λ.), λατ. *gena*· ἦτοι ἐν κυριολεξίᾳ *πῶγων*=ὁ τι εἶναι ἐμπρός ὅπὸ τὸ πηγούνη ἢ συνέχεται με αὐτό].

πῶγωνίας, -ου, ὁ ὁ ἔχων πῶγωνα, πῶγωνοφόρος, «γενάτος», λατ. *barbatus* || *ἄστηρ πῶγωνίας*=ἄστηρ ἔχων (φέρων) πῶγωνα, δηλ. κομήτης.

πῶγωνιον, τὸ, ὄνομα. τοῦ *πῶγων* (βλ. λ.).· μικρὸς πῶγων, «γενάκι».

πῶγωνο-φόρος, ὄν (*πῶγων* + *φέρω*)· ὁ φέρων (τρέφων) γένειον.

πῶσα, τὰ, πληθ. ὄν. τοῦ *πῶω* (βλ. λ.).

πῶλεια, ἡ (*πῶλεω*)· τὸ ἀνατρέφειν πῶλους.

πῶλέομαι, ἰων. πῶλεῦμαι, ἐξ οὗ ἢ μετ. *πῶλεῦμενος*, καὶ πρτ. *πῶλεῦμην*· ὡς ἰων. γ' ἐν. πρτ. *πῶλέσκετο*· μελλ. *πῶλήσομαι*· ἀποθ.— εἶναι ἐπιτ. ρῆμα, κυρ. θαιμιστικόν τοῦ *πολέω* (*πολέω*), ὅπως τὸ *πῶτάομαι* τοῦ *πέτομαι*, τὸ *στρωφάω* τοῦ *στρέφω*· περιδιαβάω (περιφέρομαι) ἄνω-κάτω, *πέρα-δῶδε* εἰς τὸν ἴδιον τόπον, *συχνάζω*, λατ. *versari in loco* || πηγαῖν ἢ ἐρχομαι εἰς τινα τόπον *συχνά* || μετὰ γεν., *ἀγγελίης πῶλέομαι*=πορεύομαι ἀγγελίας ἕνεκα (ἵνα ἀναγείλω τι).— || ὁδεῦα ὠρισημένην ὄδον, ἀκολουθεῖ ὠριαμένον δρόμον τῆς ζωῆς [δι' ἔτυμ. βλ. *πέλομαι*].

πῶλεῦμην, ἐπ. ἀντὶ *ἐπωλοῦμην*, πρτ. τοῦ *πῶλέομαι*.

πῶλευσις, ἡ (*πῶλεω*)· τὸ δαμάζειν πῶλους, τὸ ἡμερῶνειν νεαροὺς ἵππους, ὁ ἵπποδαμασμός.

πῶλεῦω (*πῶλος*)· *πῶλοδαμῶν* (βλ. λ.), δαμάζω (ἡμερῶνω, γυμνάζω) νεαρόν ἵππον.

πῶλέω, ἰων. πρτ. πῶλέεσκον· μελλ. *-ήσω* (**πῶλάω*, ὅπερ ἐνυπάρχει ἐν τῷ *ἐμ-πῶλάω*)· ἀνταλλάσσω ἐμπορεύματα, ὡς καὶ νῦν *πῶλῶ*, προσφέρω πρὸς πῶλησιν, ἀντιθ. τῷ *ᾠνόμομαι* (= ἀγοράζω): *πῶλῶ*

γενί τε, πωλώ τι πρὸς τινα || *πωλώ τέλη* = πωλώ τούς φόρους, λατ. *locare*. — παθητ., πωλούμαι, προσφέρομαι πρὸς πώληρον || ἐπὶ προσώπων, ἀγοράζομαι καὶ πωλούμαι, δηλ. προδίδομαι, ἀπατώμαι πρβλ. *πειράσσω*.

Ἔτυμ. ἰων-αττ. *πωλέω*· δωρ. *πωλά*, αττ. *πωλή*· *πώλης*, -ου (μεταπρότης)· *πώλησις*· *πωλητής*· ἐκ βίτ. *πελ-*, τῆς ἐν τοῖς *πέλω*, *πέλομαι*, ἐμ-*πολάω*, καὶ κυρ. ἐν τοῖς ἀμφί-*πολος*, *πολέω*, *πολεύω*, *πολέομαι*· πρβλ. *παλ-γερμ.* *fäll* (ὁ πρὸς πώληρον), *παλ-norr.* *falr* (δμ. στήμ.), λιθ. *peiny'fi* (κερδίζω), *παλ-σλαυ.*

piēñ (λεία, λάφυρον), *σανσκρ.* *ράνατῆ* (**ῤῥῆνατῆ* (**ῤῥ*)-*n*)=ἀγοράζω, ἀνταλλάσσω), *ραρα-ἡ*· ἐξ *ιαπ.* **rei-*· βλ. καὶ *πέλω*.

πώλης, -ου, ὁ (*πωλέω*)· ὁ πωλῶν, πωλητής, ἔμπορος.

πώλησις, ἡ (*πωλέω*)· ὡς καὶ νῦν, πώλησις («πούλησις, ἐπούλημα»), τὸ πωλεῖν.

πωλητήριον, τό· τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἡ πώλησις πραγμάτων (ἐμπορευμάτων), πρατήριον, ἀγορά, ἀποθήκη ἐμπορευμάτων, ἐμπορικὸν κατάστημα «μαγαζί».— || ἐν Ἀθήναις, ὁ τόπος ἐν ᾧ συνηθροίζοντο οἱ *πωληταὶ* (βλ. λ.), ἵνα ἐκμισθώσουν τοὺς φόρους εἰς τὸν πλειοδότην (βλ. καὶ *πωλητής*).

πωλητής, -οῦ, ὁ (*πωλέω*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πωλητής, ὁ πωλῶν, ὁ ἔμπορος.— || ἐν Ἀθήναις, οἱ *πωληταὶ* ἦσαν δέκα ἀρχοντες (ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ *επιμετῆς*), οἵτινες ἐξεμίθουσαν (ἐπέωλον=λατ. *locabant*) εἰς τοὺς πλειοδότης τοὺς φόρους καὶ ἄλλας προσόδους.

πωλικός, ἡ, ὅν· ὁ ἀνήκων εἰς πώλους ἢ φορβάδας || γενικῶς ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἵππους ἢ ὁ κατάλληλος δι' ἵππους || *ἀπὴν πωλική* = ἄμαξα (τετράτροχος) συμφορὴν ὑπὸ πάλων ἢ ἡμιόνων.— || ποιητ. παρθενικός, ἐντροπάλος.

πωλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *πῶλος*· μικρὸς πῶλος, «πουλάρι».

πωλο-δαμνέω, μελλ. -ήσω (*πωλοδάμνης*)· δαμάζω κοί ἐκγυμνάω νεαροὺς ἵππους. 2) *μετρ.*, παιδογωγῶ, ἀνατρέφω.

πωλο-δάμνης, -ου, ὁ (*πῶλος* + *δαμάω*)· ὁ δαμάζων (ἡμερώνων, ἐκγυμνάζων) νεαροὺς ἵππους, ἵπποδασατής.

πωλο-μάχος, ὄν (*πῶλος* + *μάχομαι*)· ὁ μαχόμενος ὀφ' ἵππου ἢ ἀπὸ ἀμάξης.

Πῶλοισι, ὁ, καὶ ἡ· ὡς καὶ νῦν, πῶλος, «πουλάρι» (εἶτε ἄρρεν εἶτε θῆλυ) || γενικῶς, νεαρὸν ζῷον.— || παρὰ ποιητῆς, ἐν τῷ θῆλυ, νεάνις, κοράσιον, μικρὰ κόρη (ὡς τὰ: *δάμαλις*, *μόσχος*, *πάρτις*), λατ. *Juvenca* || *σπανιῶτ.* ὡς ἄρσ. νεανίας, νέος, υἱός.

Ἔτυμ.· *πῶλος*· λατ. *pullus*, γοτθ. *fula*, *παλ-γερμ.* *fole*, *παλ-norr.* *fole* (germ. **fulan-*), *μεσ-norr.* *fyl* (**fulja-*)=πῶλος· ἐξ *ιαπ.* **ῤῥ(u)-*· **ῤῥῖ*, βλ. ἐν *παῖς*.

πῶλυ-πος, ὁ, αἰολ. καὶ δωρ., καὶ **πῶλυψ**, ἀντι *πολύ-πους* (βλ. λ.) [δι' ἔτυμολ. βλ. *πολύς*].

πῶμα (Α), -ατος, τό· ὡς καὶ νῦν, πῶμα, κάλυμμα, σκέπασμα, «καπάκι» [*πῶμα*· πρβλ. *πῶν*, *ποιμήν*] (βλ. λ. λ.), *σανκρ.* *ῤῥῆτι*, *Zenb.* *ῤῥῆῖ* (προστατεύω, φυλάσσω), *σανκρ.* *ῤῥῆtra-m* (δοχεῖον, ἀποθήκη), γοτθ. *fōdr* (= *θήκη*, «θηκάρια»), ἀγγλ.-σαξ. *fōdder*, *fōdor*, *παλ-γερμ.* (*fedar-*) *fōtar* (θήκη, «θηκάρια»)· ἐξ *ιαπ.* *ῤῥ(l)-* (φυλάσσω, προστατεύω)].

πῶμα (Β), -ατος, τό (*ΠΟ-*, *ῤῥῖ*, χρόνων τινῶν τοῦ *πῖνω*)· ποτόν, «ρουφηξιᾶ», πόσις [δι' ἔτυμολ. βλ. *πῖνω*]. **πῶ-μᾶλᾶ**· *ἐπίερρ.* δωρ. ἀντὶ *πῶς μάλα*· (βλ. *πῶ*)· ποῦ ἐπὶ τέλους· ποῦ ἐν τῷ κόσμῳ, πόθεν· || ἐντεῦθεν παρ' ἀττ. *ἀνευ ἐρωτήσεως* = *οὐδαμῶς*, ὅλως διόλου, οὐδὲν, κατ' οὐδένα τρόπον.

πῶ-ποτε (*πῶ+ποτέ*)· *ποτέ* ἕως τώρα, κάποτε ἕως τώρα, κάποτε, κατὰ τὸ πλείστον ἐν ἀρνήσει ἢ ἐν ἐρωτήσῃ ὑποδηλουσῇ ἀρνήσει.

πῶρίνος, ἡ, ὄν (*πῶρος*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ πῶρου λίθου, πῶρινος, «ἀπό πουρί».

πῶρος, ὁ· ὡς καὶ νῦν, πῶρος, «πουρί», εἶδος μορμῶρου ὁμοίου πρὸς τὸ Πάριον κατὰ τὸ χρώμα καὶ τὴν πυκνότητα ἀλλ' ἑλαφροτέρου, λατ. *torhus*, ἰταλ. *tufa*· εἶναι εὐθρυπτος καὶ πορώδης [*πῶρος*· *πῶρινος*· *πῶρῶν*· σκοτειν. ἔτυμολ. πιθ. συγγ. τῷ *πῶρος*].

πῶρῶ, μελλ. -ώσω (*πῶρος*)· λιθοποιῶ, ἀπολιθῶνω, μεταβάλλω εἰς πῶρον (λίθον).— || γενικῶς, σκληρύνω, καθιστῶ τι τυλῶδες.— || *μετρ.* ἐν τῷ *καθ.*, σκληρύνομαι, γίνομαι σκληρός, γίνομαι ἀναισθητός, *πῶρῶνομαι* (ἐπὶ τῆς καρδίας).

πῶρωσις, -εως, ἡ (*πῶρῶ*)· σκληρώσις, σκληρύνσις, μετατροπὴ εἰς λίθον, ἀπολιθώσις || *μετρ.* (ἐκ τοῦ *καθ.* *πῶρῶομαι*), σκληρύνσις τῆς καρδίας, ὡς καὶ νῦν *πῶρωσις* (ἡθικῇ), ἀναισθησία.

πῶς· ἰων. **κῶς**· ἔρωτ. *τῶπου*· ὡς καὶ νῦν, πῶς· κατὰ ποῖον τρόπον· λατ. *quomodo*? παρ' ἀττ. ἀνίστα μετὰ γεν.: *πῶς ἀγῶνος ἤκομεν*· (=πῶς ἤρθαμε) (δηλ. εἰς ποίαν σειράν ἐπίδοσεως ἤλθομεν) κατὰ τὸν ἀγῶνα.— || ἐν ἀρχῇ λόγου· πῶς τώρα· || *πῶς γὰρ*· (ἐν ἀποκρίσει, ὡς εἰάν εἶχε προηγηθῆ τι τὸ μὴ δυνατόν νὰ γίνῃ)=διότι πῶς εἶναι δυνατόν...· πῶς ἡδύνατο νὰ ἔχη οὕτω· *πῶς γὰρ κάτοισα*· (=διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζω· =*πῶς ἄρα*· (ἐν ἀποκρίσει)=πῶς λοιπόν· || *πῶς δῆ*· =πῶς τῷ ὄντι· πῶς μὰ τὴν ἀλήθειαν· || *πῶς γὰρ δῆ*· =διότι πῶς μὰ τὴν ἀλήθειαν·— || *πῶς ἂν* μετ' εὐκτ. δηλοῖ εὐχὴν· *πῶς ἂν ὀλοίμην*· =«ἀλήθεια, πῶς δὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀποδῶναι»· «μακάρι νὰ μπορούσα νὰ πεθῶναι».— || *IV* καὶ *πῶς*· εἰσάγει ἔνστασιν· ὅμως πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι οὕτω· ἀλλὰ πῶς·— || *V* *πῶς οὐ*· =λατ. *quidni*? πῶς οὐχι· διατὶ οὐχι· βεβαίως! ἀσφαλῶς!— || *VI* *πῶς δοκεῖς*· =πῶς νομίζεις· πῶς σκέπτεσαι· τί στοχάζεσαι· τ. ἔ. δὲν δύνασαι νὰ σκεφθῆς πόσον... ἄρα· λίαν, πολύ. [ἐξ *ιαπ.* **qno-*· βλ. *πόθεν*] κυρίως εἰπὲν τὸ *πῶς* εἶναι ἐπίερρ. τοῦ **πῶς*· =*quis*? ὅθεν καὶ τὰ *ποῦ*, *ποῦ*, *πῆ* κλπ.].

πῶς, ἰων. **κῶς**, ἐγκλιτ. ἐπίερρ. κατὰ τινα τρόπον, κάπως, λατ. *aliquo modo*.

πῶτάομαι, μελλ. -ήσομαι, ἐπ. ἀντὶ *πέτομαι*, *ποτάομαι* (βλ. λ. λ.), τῶν ὁποίων εἶναι θαμιστικόν, ὡς τὸ *στρωφῶ* εἶναι θαμιστ. τοῦ *στρέφω*, τὸ *πωλέομαι* τοῦ *πολέομαι* κ. ἔ. περιίπταμαι, ἵπταμαι περίξ [δι' ἔτυμολ. βλ. *πέτομαι*].

πῶτημα, -ατος, τό (*πῶτάομαι*)· τὸ «πέταγμα», ἡ πτήσις.

Πῶ~Υ, -εος, τό, πληθ. *πῶεα*, τὰ· ποίμνιον προβάτων, ποίμνη (μετὰ ἢ ἀνευ τῆς γεν. *οἰῶν*, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *βοῶν ἀγέλας*). [*πῶν*, γεν. *πῶ[]ε[]F[]ος*, πληθ. *πῶεα*· πρβλ. *σανκρ.* *ῤῥῆγῶ-ἡ* (προστάτης), ἐκ *ῤῥῖ*. *πα-* (=προστατεύω), περὶ ἧς βλ. ἐν *ποιμήν*, *πῶμα* Δ].

Ρ

Τό γράμμα **ῤ** αντιστοιχεί πρὸς τό τοῦ ἀρχαίου Σημητικῆς ἀλφάβητου **resh** (4), ἐμφανίζεται δέ εἰς τὰς ἀρχαιότερας ἐπιγραφάς τῆς νήσου Θήρας, τῆς Ἀττικῆς, τῆς Κορίνθου, ὑπὸ τό αὐτό σχεδόν σχῆμα (βλ. πίνακα). Τό συνηθέστερον ἐν ταῖς ἐλληνικοῖς ἀλφάβητοις σχῆμα τοῦ γράμματος ἦτο **Ρ**, μέ τό σχῆμα δέ τοῦτο ἀπαντᾷ καί ἐν τῷ Λυδικῷ ἀλφάβητῳ. Ἄλλο σχῆμα, ὑπὸ τό ὅποιον τό ἀνευρίσκομεν εἰς τὰ ἀλφάβητα τῆς Ἀνατολικῆς καί τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, εἶναι τό σχῆμα **Ϟ**, τό ὅποιον παρελήφθη καί ὑπὸ τοῦ Ὀμβρικοῦ καί Ὀσκινοῦ ἀλφάβητου, ἐν ᾧ εἰς τό Ἐτρουσκικόν ἀλφάβητον ἐπεκράτησαν τὰ σχήματα **Ρ** ἢ **Ϟ**. Εἰς τό Χαλκιδικόν ἀλφάβητον ὠριμένης περιόδου εὐρίσκομεν καί τό σχῆμα **Ϟ** (μέ τήν πρόσοδον μικράν κεραίαν), αὐτό δέ ἀκριβῶς εἶναι τό σχῆμα τό παραληφθὲν ὑπὸ τοῦ λατινικοῦ ἀλφάβητου, ἐνδὸ καί διευρωφῶδη εἰς τὰ σχήματα **R**, **Ϟ**, **Ϟ**, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπεκράτησε τελικῶς τό τελευταῖον.

Ἐχει παρατηρηθῆ ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ποιά τις διαφορὰ περί τήν προφορὰν τοῦ **ῤ** παρ' Ἑλλήνων καί Ῥωμαίων. Τό Ἑλληνικόν **ῤ** προεφέρετο πιθανῶς ὡς ἀφωνοῦ ἢ ὡς ἡμίφωνον, ἢ τοιαύτη δέ προφορὰ παρέχει ἐξήγησιν τοῦ δασέως πνεύματος τοῦ προστιθεμένου ὑπεράνω τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεων **ῤ** (ῤ-) ὡς καί τοῦ ὅτι εἰς τὰς ἐλληνικάς λέξεις, τὰς εἰλημμένας ὑπὸ τῆς λατινικῆς καί τῶν λατινογενῶν γλωσσῶν, τό **ῤ** μεταγράφεται ὡς **rh**.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τό σχῆμα τοῦ γράμματος διαφόρων ἀλφάβητων κατὰ ὠριμένους περιόδους:

Ὄνομα ἀλφάβητου	Χρονολογία κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ . . .	π. χ. 1.200	Ϟ
ΚΡΗΤΙΚΟΝ . . .	1.100—900	Ϟ
ΘΗΡΑΙΚΟΝ. . .	700—600	Ϟ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	Ρ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	Ϟ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . .	600	Ϟ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	600	Ρ
ΙΟΝΙΚΟΝ.	403	Ϟ
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Ἀποικίων	} προκλασσι- κῶν καί κλασσικῶν χρόνων	Ρ Ρ Ρ Ρ
ΡΩΜΗΣ		Ρ
ΦΑΛΙΣΚΩΝ		Ϟ Ϟ Ϟ
ΟΣΚΙΚΟΝ		Ϟ Ϟ Ϟ
ΟΜΒΡΙΚΟΝ.		Ϟ Ϟ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς		Ρ
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς		Ρ

Ρ, **Ϟ**, **ῤ**, τό, ἀκλιτον, τό δέκατον ἑξῶστον γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλφάβητου ὡς ἀριθμητικόν **ρ**'=100, ἀλλά **ρ**'=100,010.

ἄλλοιώσεις τοῦ ρ ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις :
I ἐν τῇ αἰολ. διαλ. α) ἐν ἀρχῇ τῶν ἀπὸ **ρ** ἀρχομένων λέξεων συχνά προτάσσεται **β** εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπάρχοντος ποιε διγαμμοῦ: **βροδον** ἀντὶ **ρόδον**, **βράκος** ἀντὶ **ράκος**, **βρίξα** ἀντὶ **ρίξα**. β) ἐν τῷ μέσῳ λέξεως: τό **-ειρ-** ἐγένετο **-εερ-**: **ἐγέρρω** ἀντὶ **ἐγείρω**, **φθέρρω** ἀντὶ **φθείρω**. γ) ἐν τέλει λέξεως τό **ς** μετεβάλλετο εἰς **ρ**: **οὔτωρ** ἀντὶ **οὔτος**, **ἔππορ** ἀντὶ **ἔππος**, **οκλήροτρη** ἀντὶ **οκλήροτης**· τοιοῦτος **ῥωτακισμός** διακρίνει ἰδίᾳ τήν γλῶσσαν τῶν Ἑσπεριέων (πρβλ. καί ἐν τῇ λατιν. **arbor arbos, honor honos**).— **II** ἐν τῇ νωτ. ἀττ., τῇ ἰων. καί τῇ παλαιστ. ἀττ. τό **-ρο-** ἐτρέπη εἰς **-ρη-**: **ἄρρη** ἀντὶ **ἄρση**, **θάρρος** ἀντὶ **θάρσος**, **πυρρός** ἀντὶ **πυρρός**.— **III** παρ' ἀττ. τό **ρ** ἀντικαθίστα ἐνίοτε τό **λ**: **κρίβανος** ἀντὶ **κρίβανος**, **ναύκροτος** ἀντὶ **ναύκληρος**, **οιγηρός** ἀντὶ **οιγηλός**.— **IV** παρὰ ποιηταῖς τό **ρ** ἐνίοτε λέξεων μετατίθετο διὰ μετρικούς λόγους: **κάρτος** ἀντὶ **κράτος**, **θάρσος** ἀντὶ **θάρσος**, **ἀτραπός** ἀντὶ **ἀτραπός**, **κράδιη** ἀντὶ **καρδία**.— **V** τό **ρ** τῶν ἀπὸ **ρ** ἀρχομένων λέξεων διπλασιάζετο κατὰ κανόνα ἐν τοῖς συνθέτοις, δασάκις τό πρῶτον συνθετικόν ἦτο πρόθεσις (ἢ καί ολαθήποτε λέξις) λήγουσα εἰς βραχὺ φωνήεν· ὡσαύτως μετὰ τό σταρητικόν α, ἢ μετὰ τήν συλλαβικήν αἰξήσιν ἀπὸ τῶν ρημάτων: **εὐθύ-ροίξος**, **βαθύ-ροσος**, **ἀπο-ροίπτω**, **ἀ-ροστος**, **ἔ-ροξια**, **ἔ-ροισα**· ἐνίοτε ἀπαντῶν ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος τοῦτου παρὰ ποιηταῖς.— **VI** τό ἐν ἀρχῇ λέξεως **ρ** καθιστᾷ ἐνίοτε ἐθέσι μακρόν» τό τελικόν βραχὺ φωνήεν τῆς προηγουμένης λέξεως: **ὑπὸ ῥίπης**, **ὑπὸ ῥυτήρος**.— **VII** τό **ρ** ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν «γράμμα τοῦ κυνός» λατ. **littera canina** (πρβλ. Lucil. **litterata canis quod aris quam plurima dicat**).

ῤ, ἀγγλ. μόνιον, ἑπικ. ἀντὶ **ῤρα** (βλ. λ.) [(λαπ.

***ῤ**—λιθ. ἦ (καί) βλ. **ῤρα**].

ῤ, ἢ **ῤ** ἢ **ῤ**, ἑπικρ. ποιητ. ἀντὶ **ῤῥέειον** βλ. **ῤῥα**, **ῤῥεῖα**.

ῤ—**ῤ** ἐπ. **ῤῥεῖα** (τ. ἔ. **ῤῥεῖα**), **ῤῥεῖα**, αἰολ. **ῤῥῶ** (=εὐκόλως) (<**ῤῥῶ**[σ]α> **ῤῥῶμος** (<**ῤῥῶ**σι> συγκρ. ἀττ. **ῤῥων**, ὁμ. **ῤῥετρος**, ὑπερθ. ἀττ. **ῤῥιστος**, ὁμ. **ῤῥη-τατος**> ἀττ. **ῤῥίζω**, πρβλ. Ἡσυχ. «**βραϊδοῖσι**· **ῤῥίζε**».

ἀπό νόσου· Ἑλαιοί· ἀττ. ῥάδιος, ἰων. ῥηίδιος· αἰολ. ἐπίρρ. βραΐδιωσ.

ῥαδίω, ὁ, ἄκλιτον, ἔβρ. λέξις (= ὡς διδάσκαλε μου). — ὡς. καὶ **ῥαββονί** ἢ **ῥαββονί** (= διδάσκαλέ μου), ἔθραϊκά ὡς λέξεις, ἀλλὰ θηλοῦσαι μεγαλύτεραν τιμὴν ἀπὸ δασην ἢ λ. **ῥαβί**.

ῥαδίω, μελλ. -σω (**ῥάβδος**)· ὡς καὶ νῦν, ραδίωζω, κτυπῶ (ἔβρω) διὰ τῆς ράβδου, ραδδοκοπῶ, ξυλοκοπῶ ἢ ἐπὶ δένδρων, κτυπῶν διὰ ράβδου τὰ δένδρα καταρρίπτω τοὺς καρποὺς των ἢ ὡς. ἐπὶ αἰτου, τὸν κοπανίζω διὰ τὴν ἀπελευθερώσω τοὺς κόκκους των. **ῥαδίον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥάβδος**· ὡς καὶ νῦν, ραδίον, μικρὰ ράβδος, «ραβ·άκι», «βεργίτσα».

ῥαδδο-νομέω, μελλ. -ήσω (**ῥαδδονόμος**)· εἶμαι ραδδονόμος, κάθημαι ὡς ἀγωνοδικῆς (διαιτητῆς ἀγῶνος).

ῥαδδο-νόμος, ὄν (**ῥάβδος+νέμω**)· ὁ κρατῶν (καὶ κινῶν) ράβδον, ραδδοφόρος ἢ ὡς οὖσ. **ῥαδδονόμος**, ὁ=ῥαδδοῦχος (βλ. λ.), λατ. licitor.

ῥΑΨΑΘΩΣ, ἡ ὡς καὶ νῦν, ράβδος, «ραβδί», «μπατοῦνι», «μαγκούρα», «θέρρα». 2) μαγικὴ ράβδος (ὅπως ἡ τῆς **Κίρκης** καὶ τοῦ **Ἐρμού**). 3) ράβδος ἢ κάλαμος ἀλιευτικῆς. 4) τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου τὸ στέλεχος τοῦ ἀκοντίου. 5) ράβδος ὡς σύμβολον ἀξιώματος ἢ σκηπτρον. 6) ἐν τῷ πληθ. **ῥάβδοι**=αἱ fascēs (δέσμαι ράβδων) τῶν Ρωμαίων ραδδοῦχων.

Ἔτυμ.: **ῥάβδος**· ἐὰν δεχθῶμεν πρόφ. -δο-, τὸ -β- εἰναὶ ἀμφίβολον καὶ ἀντιπροσώπει εἰαπ. b ἢ p (*vṛb- ἢ *vṛp-), πρβλ. λιθ. virbas (κλάδος, ράβδος), ὡς καὶ τὰς λέξεις ἐν **ῥάμνος** (*ῥάβ-νο-σ, ἰαπ. *vṛb-no-s), ἢ **ῥαπίς**. — θυνατόν ἀκόμη **ῥάβδος** (ἰαπ. *vṛb-jo-s (-bj-) -βδ· -pj-) -πτ-).

ῥαδδ-ουχέω, μελλ. -ήσω (**ῥαδδοῦχος**)· φέρω ράβδον, φέρω σκηπτρον. 2) εἶμαι ραδδοῦχος, φέρω δέσμα ράβδων (τὰς fascēs, ἐπὶ τῶν Ρωμαίων). — παθητ., συνοδεύομαι ὑπὸ ραδδοῦχων προπορευομένων.

ῥαδδ-ουχία, ἡ (**ῥαδδοῦχέω**)· τὸ ἀξίωμα τοῦ ραδδοῦχου (ἐν Ρώμῃ) ἢ τὸ σῶμα τῶν ραδδοῦχων.

ῥαδδ-ουχός, ὄν (**ῥάβδος+ἔχω**)· ὁ ἔχων (φέρων, κρατῶν) ράβδον.— ὡς οὖσ. ὁ **ῥαδδοῦχος**=ὁ κρατῶν ράβδον ὡς σύμβολον ἀξιώματος, ὁ διαιτητῆς, ὁ ἀγωνοδικῆς. 2) δεράπην ἄρχοντος, εἰδος ἄστυνο μικροῦ κλητῆρος ἢ ἐν Ρώμῃ, ραδδοῦχος, ὁ φέρων fascēs.

ῥαδδ-φόρος, ὄν=ῥαδδοῦχος (βλ. λ.).

ῥαδδωτός, ἡ, ὄν (**ῥάβδος**)· ὡς καὶ νῦν, ραδδωτός, φέρων ραδδώσεις, φέρων γραμμὰς, γραμμωτός, λατ. virgatus ἢ ἐπὶ κίονων, αὐλακωτός.

ῥάγας, -ἄδος, ἡ, καὶ **ῥάγη** (**ῥαγῆναι**, τοῦ **ῥήγνυμι**)· ρωγμὴ, ρήγμα, σχισμὴ, «χαραμάδα» [**ῥαγὰς**, **ῥαγῆ**, **ῥάγη** (=διαίωσ, σφοδρώσ) **ῥαγατός**: **ῥήγνυμι**, εἶς ἰαπ. *vræg-, vræg-].

ῥαγδαίος, α, ὄν (**ῥάσσω**)· ὡς καὶ νῦν, ραγδαίος, ὀρηγτικός, βίαιος, σφοδρός, ὀξύς.

ῥάγηναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **ῥήγνυμι**.

ῥάγιζω, μελλ. -ίσω (**ῥάξ**)· συλλέγω ῥάγας (ῥώγας σταφυλῶν), ραγολογῶ.

ῥάγο-λόγος, ὄν (**ῥάξ+λέγω**)· ὁ ραγολογῶν, συλλέγων ῥάγας (ῥώγας σταφυλῶν).

ῥαδινάκη, ἡ, περσοκὸν ὄνομα μέλανος καὶ δυσόμου πετρελαίου, ὄρουσομένου ἐν Ἀρδερίκῃ παρὰ τὰ Σούσα.

ῥΑΔΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, αἰολ. **ῥαδίνος**, α, ὄν· λεπτός, ἰσχνός ἢ λεπτοφυής, λεπτομήκης, «ντελικάτος», τρυφερός, ἀπαλός [β' ἔτυμ. βλ. ἐν **περιρρηθῆς**].

ῥάδιος, α, ὄν, ἀττ. ὡς. καὶ -ος, -ον, ἰων. **ῥηίδιος**, ἡ, ὄν, ἢ **ῥηίδιος**, ἡ, ὄν (**ῥά**, **ῥέα**, **ῥεῖα**)· εὐκόλος, εὐκόλος νὰ τὸν κάμη τις, εὐκόλος νὰ γίνῃ ἢ **οἶμος ῥηίδιη**=εὐκόλος ὁδός, εὐκόλοιδιάβατος ἢ μετ' ἀπρφ. **τάφρος ῥηίδιη περῆσαι**=τάφρος ἦν εὐκόλως δύναται τις νὰ περάσῃ (νὰ διασῆ) ἢ ὡς. ἐλαφρὰς, κοῦφοι, ἀπλοϊκός, δι' ὃν ὀλίγη σκέψις ἀπαιτεῖται.— ἢ ἐπὶ προσ., εὐκόλος, ἔτοιμος, πρόθυμος, «ὑποχρεωτικός», εὐπροσῆγορος, προσηγνῆς, λατ. facilis, commodus. 2) ἐν κακῇ ἔνν., ἀπερίσκεπτος, ἀμελής,

ἀδιάφορος.— Τὰ παραθετικά του εἶναι ἀνώμαλα, σχηματοποιούμενα ἐκ ρίζ. ῥα-· συγκριτ., **ῥάων**, οὐδ. **ῥάων**, ἰων. **ῥήλων**, **ῥήιον**, ἐπ. **ῥηίτερος** καὶ συνηρ. **ῥάτερος**. — ὑπερθ. **ῥάστος**, ἡ, ὄν, ἰων. **ῥήστος**, ὄμορ. **ῥάστος**, ἐπ. **ῥηίτατος**.

ῥαδι-ουργέω, μελλ. -ήσω (**ῥαδιοουργός**)· πράττω (ἐνεργῶ) μετ' εὐκολίας (εὐκόλως, ἐκ τοῦ προχειροῦ). — ἢ ἐν κακῇ ἔνν., πράττω τι ἀπεριοκπέτως (ἀσυλλόγιστα) ἢ φέρομαι κακῶς. 2) διάγω βίον εὐκόλον (ἄνευ φροντίδων), εἶμαι ὀκνηρός.

ῥαδι-ούργημα, τό (**ῥαδιοουργέω**)· πράξις ἀπερίσκεπτος.

ῥαδι-ουργία, ἡ (**ῥαδιοουργέω**)· τὸ πράττειν τι εὐκόλως, εὐχέρεια ἐν τῷ πράττειν τι, εὐκολία.— ἢ ἐν κακῇ ἔνν., ἀπροεξία, ἀπεριοκπέσια. 2) ῥαθυμία, ὀκνηρία, νωδρότης.

ῥαδι-ουργός, ὄν (**ῥάδιος+ἔργω**)· ὁ πράττων τι ῥαδίως (εὐκόλως, ἀκόπως), ἔτοιμος, πρόθυμος.— ἢ ἐν κακῇ ἔνν., ὁ ἐνεργῶν ἀπεριοκπέτως, ἀσυλλογίστως, ἐπιπολαίως.

ῥαδίως, ἐπ. καὶ ἰων. **ῥηιδίως**, ἐπίρρ. τοῦ **ῥάδιος** (βλ. λ.)· εὐκόλως, προθύμως: **ῥαδίως φέρω**=φέρω τι εὐχερῶς, τὸ ὑποφέρω, τὸ ὑπομένω, τὸ ἀντέχω ἢ ἐν κακῇ ἔνν. ἀπεριοκπέτως.

ῥαδάμιγξ, -ιγγος, ἡ (**ῥαίνω**)· σταγῶν.— ἢ ἐπὶ σπερῶν, κόκκος (οἴτου, κόνεως κ.τ.δ.).

Ἔτυμ.: **ῥαθάμιγξ**: **ῥαθαμίξω** (=ῥαίνω)· πρβλ. Ἑουχ. **ῥαθασσομένοιο**· **ῥαινόμένοιο**, «ῥαθαμίξοθαι»· **ῥαίνασθαι**, «ῥαθαίνεσθαι»· **ῥαίναται**, **ῥεῖνεσθαι** (ἰαπ. *vrjdh-, πρβλ. *vrjdh- ἐν τῷ δι.ηρ. **ῥεράδαται**, **ῥεράδατο**, *vrndh- καὶ *vrnd-, ὅ εἶναι ἐπεκτ. τοῦ *vrn- ἐν τῷ **ῥαίνω** (βλ. λ.), **ῥαίσις**.

ῥαδδ-πύγιζω (**ῥάσσω+πύγη**)· κτυπῶ τινα μετ' ἡν παλὰ μὴν ἢ μετ' ὅσον ἐπὶ τὰ ὀπίσθια.

Ἔτυμ.: **ῥαθαπυγίζω** (παρὰ Σουῖθ. **ῥοθοπυγίζω**, καὶ παρὰ Θωμ. Μαγ. **ῥοθοπυγισμός**) (*ῥαθαγο-πύγιζω)· πρβλ. Ἑουχ. **ῥαθαγος**, **τάραχος**, **ἡχος**, **θόρυβος**, **ψόφος**, καὶ **πύγη** (βλ. καὶ **ῥόθος**).

ῥα-θυμέω, μελλ. -ήσω (**ῥάθυμος**)· εἶμαι ῥάθυμος (βλ. λ.), εἶμαι ἀφροντίς («ἔξνοιαστος»), ἀπερίσκεπτος.— ἢ εἶμαι ὀκνηρός, ἄργῶ, ματαιοσχολῶ, «τεμπελιάζω».

ῥα-θύμια, ἡ (**ῥαθύμέω**)· εὐθυμία, διασκεδασίς ἢ ἀφροντίσια, ἀμεριμνησία, ἀπροεξία, ἀμέλεια.— ἢ τὸ νὰ παίρῃ κανεὶς τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν εὐκόλον πλευρὰν των, ἀδιαφορία, νωδρότης, ὀκνηρία.— ἢ χαλάρωσις, ἄνεσις, διασκεδασίς, ἀναψυχή.

ῥά-θύμος, ὄν (**ῥάδιος+θυμός**)· ἀμεριμνος, ἀφροντίς, εὐθυμός.— ἢ ἐν κακῇ ἔνν., νωδρός, ὀκνηρός, ὀκνός.

ῥα-θύμως, ἐπίρρ. τοῦ **ῥάθυμος** (βλ. λ.)· εὐθύμως, ἀφροντίστως, μετ' ἀμεριμνησίας ἢ ὀκνηρῶς ἢ **ῥαθύμως φέρω** τει=ἐπαίρων κάτι τι ἐλαφρὰ, ἐπικινῶ ἀδιαφορίαν διὰ τι.

ῥαιδό-κράνος, ὄν (**ῥαίβος+κρανίον**)· ὁ ἔχων ραιδῆν (στρεβλήν) κεφαλῆν.

ῥΑΙΒΟΣ, ἡ, ὄν· καμπύλος, κυρτός, «στραβός», «στραβοπόδις».

Ἔτυμ.: **ῥαίβος** εἶναι συγγ. τῷ γοῖθ. **wraiqs** (= **σοκίος**)· **ῥαίβος** καὶ **wraiqs** (ἰαπ. *vraigvo-s ἢ *vræigvo-s· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ ἰαπ. *vreiḡ- (βλ. ἐν **ῥοικός**) ὁ ἀρχικός τύπος πιθ. ἦτο **Fræg-ōs**, πρβλ. λατ. **valgus**).

ῥαίτζω, ἰων. **ῥηίτζω**, μελλ. -ίσω (**ῥάδιος**)· γίνομαι ἡσυχώτερος, περισσότερο ὑποφερόσ ἢ εὐρίσκω ἀνακούφισιν, ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου ἢ ἀναπαύομαι.

ῥΑΙΝΩ, μελλ. **ῥαίνω**· ἄορ. α' **ῥεῖνω**, ἐπ. β' πληθ. προστ. **ῥάσσετε** (ὡσεὶ ἐκ *ῥάζω)· παθ. πρκ. **ῥεῖρασμαι** (ὡσεὶ ἐκ *ῥάζω), ἐπ. γ' πληθ. πρκ. καὶ ὑπερθ. **ῥεῖράδαται**, **ῥεῖράδατο**· ὡς καὶ νῦν, ραίνω, ραντίζω (ἐπὶ ὀγρῶν) ἢ ἐπὶ σπερῶν, διασκορπίζω, πασπαλίζω ἢ μετρφ. δροοίζω.

Ἔτυμ.: **ῥαίνω**· **ῥαίνω**· **ῥαίσις**· **ῥάμα**· **ῥαίνω** (ἰαπ. *vrj-jō, πρβλ. οὐαν. **roniti** (ἀφίνω τι νὰ πέσῃ χάμω), ἰαπ. *vrn-, ἐκτετ. εἰς *vrnd- ἐν τῷ δημηρ. πρκ. **ῥεῖράδαται**, ὑπερθ. **ῥεῖράδατο**, προστ. ἄορ. **ῥάσσετε**,

(ραδ- (< *vr̥d-), και εις *vrendh- εν τῷ *ῥαθ-ἀμειξέ* και τοις μετ' αὐτοῦ (δλ. λ.)· κατ' ἄλλους, ἦττον ὀρθῶς, *ραίνω* (< *ραδ-νῶ: ἄρθω, ἄρδύω).

βασιζόμενοι, ἐπ. ἀντι *ῥαίσιον*, μελλ. ἀπρφ. τοῦ *ῥαίω*. **ῥαίση**, γ ἐν ὑποτ. ἀορ. α' τοῦ *ῥαίω*.

ῥαιστήρ, -ῆρος, ὁ (*ῥαίω*)· ὁ κατασυντρίβων || σφύρα.

ῥαίω, μελλ. -σω ἀορ. α' ἔρραισα· κατασυντρίβω, δραύω, εἰσακίζω, κατακερματίζω.— παθητ., δραύομαι, συντρίβομαι.— || γεν., καταστρέφω.— παθητ., κατασυντρίβομαι, καταβάλλομαι.

Ἔτυμ.: *ῥαίω* (**ῥαίω-ω* ἢ **ῥαίω-ιω*), παθ. ἀορ. *ἔρραίσθη*· *ῥαιστήρ*· κνυο(ε)ῥαιστής (=λατ. ricius)· *ῥάιμο-ῥαίστης*· πρβλ. σανσρ. rīṣyati, rē'saii (εἶμαι ἀκρωτηριασμένος), Ζενδ. raēš- (δοκιμάζω συμφοράν).

ῥακά, δ· ὁ ἀνάξιος, ἀχρηστος, «τιποτένιος» || κακοῦδος (δδρ. λέξεις).

ῥάκιον, τό, ὄπκορ. τοῦ *ῥάκος*· ὡς και νῦν, μικρὸν ῥάκος, κουρελάκι, ἀπόκομμα || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., κουρέλια.

ῥάκιο-συρράπηδος, -ου, ὁ (*ῥάκιον*+*συρράπτω*)· ὁ συλλέγων και συρράπτων ῥάκη (περὶ τοῦ Εὐριπίδου λυγεῖ τοῦτο ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 842, πρβλ. Ἰλαρ. 411).

ῥακό-δύτος, ον (*ῥάκος* + *δύω*)· ὁ ἐνδεδυμένος ῥάκη, ρακένδυτος, ὁ ὅλος ῥάκη || κουρελιασμένος, κουρελής.

ῥακόεις, εσσα, εν (*ῥάκος*)· ρακώδης, κουρελιασμένος, καταξεοχιόμενος.

ῥάκος, -εος, τό ὡς και νῦν, ῥάκος, ἐσοχιόμενον ἔνδυμα, κομμάτι, κουρέλι || ἐν τῷ πληθ., τὰ *ῥάκια*, ἀττ. *ῥάκη*=ἐσοχιόμενα ἔνδυματα, κουρέλια || γεν., τεμάχιον (λωρίς, ταινία) ὑφάσματος. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡς και ρυτίδες προσώπου. 3) μτρφ., *σώματος ῥάκος*=λωρίς σαρκός || *ῥάκος ἀλόιο βίου*=κουρέλι θαλασσινῆς ζωῆς (ἐπὶ γέροντος αὐτοῦ).

Ἔτυμ.: *ῥάκος*, αἰολ. *ῥάκος*· *ῥάκος*· πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. αἰολ. «*βράκαλον ῥόπαλον*» αἰολ. «*βράκετον ῥόπαλον, κλαδευτήριον*» (κατ' ἄνομ. τὸν ρ—ε)=*ῥάκετρον* (ιαπ. **vr̥q-*: σανσρ. vīkrā-h (ἐσοχιόμενος), vīścāhi (**vr̥k-sk-*)=οχιζέιν, vrāscā-h (= **vrask-*)=ὁ οχιζών, κόππων, σλαυ. **ver-sk-* ἐν τῷ σλαυ. vrēsknihi (δραύομαι μετὰ πατάγου), vrēskati (οχιζομαι), vor-sk ἐν τῷ παλ-σλαυ. vraska (=ῥυτίς)· κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ιαπ. **ver-*, **vere-*, ἐν τῷ ἀλδ. vaře(πληγή) (**vor-nā*), σανσρ. vgarā-h (πληγή) (**vr̥no-*).

ῥακόω, μελλ. -ώσω (*ῥάκος*)· οχιζέω εις ῥάκη, καταρρακώων.— || μτρφ. καθιστώ τὴ ρυτιδῶδες || παθητ., *ἔρρακωμένα πρόσωπα*=ἐρρυτιδωμένα πρόσωπα.

ῥακτός, ἡ, ὄν (*ῥάσσω*)· τραχύς, κρημνώδης, ἀπότομος.— || ὡς οὖα. ἐν τῷ πληθ. Ἑσυχ., *ῥεαντοί φάραγγες. πέτραι. χαράδραι*.

Ἔτυμ.: *ῥακτός*· *ῥακτρία*· τὸ *ῥακτός* φαίνεται νὰ εἶναι μτρφ. εις -τός ἐσοχηματισμένη ἐκ *ῥίξ*. τοῦ *ῥήγγμι*· συγγ. τῷ σανσρ. srakti-h (γωνία), Ζενδ. sraixay (γωνία).

ῥάκωμα, -ατος, τό (*ῥακόω*)=ῥάκος (βλ. λ.).

ῥάμνος, ἡ· εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, ὅστις ἐκαλεῖτο και *παλιούρος* (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: *ῥάμνος* (< **ῥάβνος*, *ιαπ. vībno-s: λιθ.

vīrbas (κλάδος), verbā (θλαστός), vīrbalas (κεντροί), λεττ. wirbs, wirbens (μικρὸς κλάμος), παλ-σλαυ. vīrba (=λατ. salix), ῥωσο. verba (κλάδος Ἰτέας), λατ. verbena (**verbes-*η), verber- (verberis, -e, -a), ἐκ θέμ. **verbes-*, πρβλ. sub-verbustus (ἀχρεῖος, μηδαιόνη)· ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς ὁμάδος ἦτο εὐλύγι-στος, εὐκαμπτος· εἰς ιαπ. **verb-* (στρέφω, περιστρέφω), πρβλ. λιθ. virbilnis (κορδόνι, παγίς πρὸς ἀγρῶν πτηνῶν), παλ-πρωσο. wirbe (χορδὴ, οχοίνιον), ῥωσο. voroba (οχοίνος), voroby (ἀνέμη, ἐξελιτρα), παλ-νοργ. verpa (στημιζῶν ἐν ὑφαντόν), παλ-σαξ. warr, παλ-γερμ. warr (στημιζῶν ὑφάσματος), ἀγγλ-σαξ. wearp (εὐκαμπτος διὰ πλέξιμον), γοτθ. wairpan (ρίπτω), (μεθ' ἧς σημασιολ. ἀελλίσεως και τὸ λατ. forquet)· ἐκ τῆς αὐτῆς *ῥίξ*. και τὸ *ῥέμβω* (βλ. λ.)· *ver-b-* εἶναι μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐπεκτάσεων τῆς *ῥίξ*. **ver-*

(στρέφειν), πρβλ. **verp-*, **vr̥ep-* (λυγίζω, στρέφω· κλῶδιω, ῥάπτω), (λιθ. verpli=νήθειν, πρβλ. ἑλλ. *ῥέπω*, *ῥάπτω*, *ῥαπίς*), **ver-*-, **vr̥e-*-, (ἑλλ. *ῥατάγη*), **ver-d-*, **vr̥e-d-* (ἑλλ. *ῥαδινός*), **ver-g-*, **vr̥e-g-* (σανσρ. varj-, vīrākti=στρέφω, λατ. verqz =στρέφω, ἐγέρνω), ῥέπω, παλ-σλαυ. vrūga, vresiti=ρίπτω), **ver-gh-* (λατ. werft =στρέφω)· πρβλ. εἰτα τοὺς ἔρρ. τύπους **vr̥eθg-* (ἀγγλ-σαξ. wrincla=ρυτίς), *vr̥eθh-* (γοτθ. vruggō=παγίς) παραλήλων πρὸς τὴν *ῥίξ*. **ver-* βάσις **(v)rei-*· *vri*, μαρτυρούμενη διὰ τοῦ **vreit-* (παλ-νοργ. rīda, παλ-γερμ. rīdan=στρέφειν), **vreik-* (ἑλλ. *ῥοικός*, *ῥικνός*), **vr̥ip-* (ἑλλ. *ῥέιν*, *ῥέπῃ*, *ῥέπτω*): βλ. και *ῥάβδος*.

ῥαμνοῦς, -οῦντος, ὁ (*ῥάμνος*)· δήμος ἢ περιοχή τῆς Ἀττικῆς· κυρ. συνηρ. ἐκ τοῦ *ῥαμνόεις*, εσσα, εν (=ἀγκαδιώτης). Βλ. Κ.Ε.Α.

ῥαμνούσιος, α, ον (*ῥαμνοῦς*)· ὁ ἐκ ῥαμνοῦντος || τὸ θηλ. ὡς οὖα. ἢ *ῥαμνουσία*, ἐπιθ. τῆς θαῆς Νεμέσεως, ἐκ τοῦ ἐν ῥαμνοῦντι ὁμωνύμου ναοῦ τῆς.

ῥάμφοξ, -εος, τό ὡς και νῦν, ῥάμφοξ, και κυρ. τὸ ἐπικαμπές ῥάμφοξ τῶν ὄρρακτικῶν πτηνῶν.

Ἔτυμ.: *ῥάμφοξ*· *ῥάμφοξ*· *ῥάμφοξ*· *ῥάμφοξομαι*· πρβλ. Ἑσυχ. «*ῥάμφοξομαι*· *καμπύλον, βλαίσον*» ἢ *ῥάμφο*· προέρχεται πιθανῶς ἐκ συμφυρμού τῆς *ῥεμφ-* (ἐν τῷ *ῥέμφοξ*)· πρβλ. Ἑσυχ. «*ῥέμφοξ*· τὸ στόμα. ἢ *ῥέμφοξ*» και τῆς *ῥαφ-* (*ῥαφή*, *ῥαφίς*), εἰς ιαπ. **verbh-*, παρ. τῷ **verp-*, **vr̥ep-*, **verb-* (διπλῶνω, στρέφω), βλ. και ἐν *ῥάμνος*.

ῥάνις, -ίδος, ἡ (*ῥαίω*)· ὡς και νῦν, ρανίς, σταγῶν, «σταλαγματῖα» (βροχίς κ. τ. θ.) || γεν. κῶδε τὶ τὸ ραντιόμενον. [ῥι' ἔτυμ. βλ. *ῥαίω*].

ῥαντήριος, α, ον (*ῥαίω*)· ὁ ἐρραντισμένος, καταδρεγμένος || ὁ ἐπιτήδειος πρὸς κατάδρεγμα.

ῥαντίζω, μελλ. -σω (*ῥαίω*)· ὡς και νῦν, ραντίζω, ραίνω, ὑγραίνω, μουσκεύω || ἔθεν, καθαρίζω, ἐξ-αγγίζω, διὰ ραντισμοῦ.

ῥαντισμός, ὁ (*ῥαντίζω*)· ὡς και νῦν, ραντισμός, ράντισμα, κατάδρεγμα || καθαρισμός.

ῥάξ, ῥάγος, ἡ, ἰων. και μτρφ. *ῥάγος*· ἡ ἐρωγα τῆς ὀσφυαλῆς· πρβλ. λατ. racemus. 2) εἶδος δηλητηριώδους ὀράχνης, κληθείσης οὕτω ἐκ τοῦ στήματός τῆς.

Ἔτυμ.: *ῥάξ*· *ῥαγίζω*· *ῥάξ*, γεν. *ῥαγός*· ἡ κλισις *ῥάξ*, *ῥαγός* δυνατόν νὰ ἀφαιλεται εις ἀναλογίαν, ἀντι τῆς *ῥάξ*, γεν. *ῥακός* (πρβλ. *ῥετυξ*, -υκος ἢ -υγος, *λάταξ*, -αγος: λατ. latex, icis)· λατ. racemus· πῶς νὰ εἶναι λέξεις προῖδουσερωπαϊκαί και μεσογειακαί.

ῥάον, οὐδ. τοῦ *ῥάων*, συχὰ ἐν χρήσει ὡς συγκριτ. βαθμοῦ ἐπίρρ.· εὐκολώτερον.

ῥάονως, ἐπίρρ. τοῦ *ῥάων*· εὐκολώτερον.

ῥάπιζω, μελλ. -ίσω· παθ. πρβ. *ῥεραπίζομαι* (*ῥαπίς*)· κτυπῶ τινα διὰ ῥάπτον, ραβδίον, μαστιγῶν, δέρου, κοπανίζω, ξυλοκοπῶ.— || ὡς και νῦν, ραπίζω εις τὸ πρόσωπον, κολαφίζω, «μπατοίζω».

ῥάπικς, -ίδος, ἡ (*ῥάβδος*)· ῥάβδος, «ραβδί».

Ἔτυμ.: *ῥαπίς*· *ῥαπίζω*· *χεῖρόσ-(ε)ραπεις*, -ίδος· *ῥόπαλον*, *ῥόπτρον*, ἐν ἐπιγρ. Ἑπιθ. *ῥόπτρον* (κατ' ἄνομ., πρβλ. *ῥυρωτον*· *ῥύρωτρον*)· πρβλ. Ἑσυχ. «*ῥεοπτίον*· *κλειδίον*»· *καλαῦρον* (βλ. λ.)· *ῥάψω*, πληθ. *ῥάψες*· *ῥωπήιον*: παλ-νοργ. orf, μεσο-γερμ. sensen-worp, νεο-γερμ. worb (λαθὴ δρεπάνου) (γερμ. **vurba-*, ιαπ. **vīrō-*), λιθ. *vāra* (στάχυς), *ῥάβδος*, (ἐὰν προέρχεται ἐκ τοῦ **vīr̥p-do-s*), πῶς δὲ και τὸ λατ. verpēs (ἐφ' ὅσον προέρχεται κατ' ἄνομ. ἐκ τοῦ **vr̥epēs*)· ιαπ. **verp-*, **vr̥ep-* (στρέφω, ἐφ' ὅσον ἡ ἀρχικὴ σημασία τῶν λέξεων τῆς ὁμάδος εἶναι εὐλύγιτος κλάδος, βάτος)· βλ. και *ῥάμνος*· πρβλ. και *ῥάπτω*, *ῥέπτω*.

ῥάπισμα, -ατος, τό (*ῥαπίζω*)· κτύπημα διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός, ὡς και νῦν, ῥάπισμα, κόλαφος, «μπάτσισμα, μπάτσος».

ῥαπτός, ἡ, ὄν (*ῥάπτω*)· ἐρραμμένος, ἐρραμμένος, «εραφτός», «συνερραμμένος, ἐμπαλωμένος» || γυνικῶς, ὄρραδισσόμενος, ὄρραδισσόμενος κατὰ σειράν.— || ὁ διὰ θελήσεως εἰργασμένος, κεντητός, κεντισσόμενος || *ῥαπτὴ σφαίρα*=σφαίρα συνερραμμένη ἐκ δερμά τῶν διαφόρων χρωμάτων.

ΡΑΨΤΩ, μελλ. *ράψω*· άόρ. α' *εραψα*, έπ. *ράψα*· παθητ. άόρ. δ' *εραψην*· πρκ. *εραψμιαί*· ώς και νύν, ράπτω, συρράπτω.—μέσον, ράπτω (συρράπτω, εμπυαλώνω) δι' έμαυτόν.—|| μετρ. ερογάζομαι με τήν βελόνην, κεντώ.—|| μετρ., σχεδιάζω, μηχανεύομαι, έπινοώ, μηχανορροφώ, σκευωρῶ, λατ. *suere dolos*.—παροιμ.: *τοιοτο το υπόδημα εραψας μέν σύ, υπεδώσατο δέ Άριστοαγόρας* (τ. έ. σύ κατέστρωσας τό σχέδιον, άλλ' ό Άριστοαγόρας τό έξετέλεσεν).—IV συναρμολογῶ, συνάπτω, συγκολλῶ, έαροδιάζω» κατά σειρόν.

ράπυς, -υος, ή· ροφανίς, γογγυλίς, λατ. *rāpa, rapum*.

Έτυμ.: ράπυς και ράφυς· ράφανος, ραφάνη· ραφανίς: λατ. *rāpum, rāpa, rāpistrum, rāpina*, παλ. γεσμ. *ruoba, rāba*, παλ. ολαυ. *rēpa*, λιθ. *rōpe* (ροφανίς)· πρβλ. ώς. gall. *ertin*, νεο-brett. *irvin* (γογγυλί)· καθόλου ειπείν πρόκειται περί αρχαιοτάτης διάδοσης λέξεων.

ΡΑΨΙΟΣ, α, ον ('Ράρος)· ό έκ Ράρου: 'Ράριον (ένν. πεδίον), τό=ή πεδιάς του Ράρου, πλησίον τής Έλευσίνας, άφιερωμένη εις τήν Δήμητρα· έξ ου και ή θεά έκαλείτο 'Ραριάς.

Ράρος, -ου, δ'· πατήρ του Τριπολέμου.
ράσσετε, έπ. προστ. άόρ. α' του *ράινω* (ώσει έξ έν. *ράζω*).

ΡΑΣΙΩ, μέλλ. *ράξω*· άόρ. α' *εραξα*· ώς τό *άράσσω*, κτυπῶ, τύπτω, πατάσσω, καταρρίπτω, ρίπτω μεθ' όρμης || συγγ. τῆ ίων. *ρήσσω, ρήγνυμι*.

Έτυμ.: ράσσω, άττ. *ράττω*· *εραχία*, ίων. *έρηχίη*· ίων. *ρήσσω*, άττ. *ράττω*=κτυπῶ τό έδοκος με τό πόδι· άττ. *κατα(ρ)ράκτης*, -ου, ίων. *Κατα(ρ)ρήκτης* (παρ' Ηροδ., όνομα ποταμού τινος τής Φρυγίας): παλ. ολαυ. *u-rāzili* (=λατ. *percutere*), ίαπ. **vrāgih*, **vrāgih*.

ράστα, ουδ. πληθ. του *ράστος*, ώς έπίρρ. εύκολώτατα.

ράστος, η, ον, άνώμ. θπαρθ. του *ράδιος*, κατά συναίρ. έν του *ράίστος*=εύκολώτατος.

ράστωνεύω (*ράστώνη*)=*εραθμύω*· διόγω έν *ερασώνη* (ελ. λ.), είμαι *εράθυμος* (ελ. λ.), είμαι όκνηρός (νυθρός), άδιάφορος, άμεριμνος.

ράστώνη, ή, ίων. *ρηστώνη* (*ράστος*)· εύχέρεια εις τό πράττειν τι, εύκολία.—|| εύθυμος διάθεσις, προότης, ήπιότης, λατ. *facillitas* || έν *ρηστώνης τής Δημοκρήδεος* (Ηροδ.)=έξ αγαθής διαθέσεως προς τόν Δημοκρήδη.—|| άνακουφίσις από τινος άναρέστου πράγματος, παύσις από τινος άναπαυσις, άνάπαυλα, ήσυχία, εύκολία || *εραθυμία* (βλ. λ.), νυθρότης, νυχήλεια.

ράστρος, α, ον, άνώμ. συγκρ. του *ράδιος* (βλ. λ.).
ράφάνιδός (*ραφανίς*)· τιμωρῶ τινά ώς μοιχόν (κυρ. σημ. «έμπήγω ροπάνι εις τόν προκτόν τινος», υφίσταντο δέ τοῦτο προς τιμωρίαν των οι μοιχοί).

ράφάνια, -ίδος, ή· τό «ροπάνι», λατ. *raphanus*· έν του

ΡΑΨΑΝΟΣ, ή· άττ. άντι *κράμβη* (βλ. λ.), λάχανον [δι' έτυμ. βλ. *ράπυς*].

ράφεις, -είως, ό (*ράπτω*)· ράπτης.—|| μετρ., μηχανορροφος, συνωμότης, έπινοητής: *φόνου εραφεις*=ήδικός αύτουργός φόνου.

ράφή, ή (*ράπτω*)· ώς και νύν, ραφή, τό ράψιμον || *εραφή κρανίου* δ,τι και νύν έτι λέγεται οδτω.

ράφηναι, άπρφ. παθ. άορ. β' του *ράπτω*.

ράφιδεύς, -είως, ό=*εραφεις* (βλ. λ.).

ράφισ, θωρ. **ράφισ**, -ίδος, ή (*ράπτω*)· βελόνη, καρφίς, περόνη, «καρφίτσα».

ράχια, ίων. *ρηχίη*, ή (*ράσσω*)· ώς τό *έρημίον* (βλ. λ.), ή επί τής άκτής θρασίς των θαλασσίων κυμάτων, ή κυματογή || τό ρηγγύμενον (θραυόμενον) κύμα, και μέλιστα ή «φουσκονεριά», έν άντιθέσει προς τό *άμπωσις* (βλ. λ.) || γενικώς, πλημμύρα, κατακλυσιμός.—|| προεξέχουσα άκτή, πετρώδης αίγιαλός, γεν. άκτής, έφ' ής εκποδίσ τό κύματα. 2) *ράχισ* όρους, όροσειρά.

ράχιζω, μελλ. -ίσο (*ράχισ*)· διατέμνω (πέμπω

διαχωρίζω) κατά μήκος τής ράχεως || διασχίζω εις δύο, διχάζω, κόπτω εις τεμάχια, κομματιάζω.—|| μετρ., φέρομαι άλαστονικώς, κομπάζω.

ράχισ, γεν. -ίος, άττ. -εως, ή· ώς και νύν, ράχισ, «ράχη» (έπί άνθρ. και ζῳων), ή σπονδυλική στήλη || ώς. τό λεγόμενον «ραχοκόκκαλο», λατ. *spina dors* || *υπό ράχιν παγήται* =νά άνασκολοπιθοδούν.—|| πάν τό προσομοιάζον προς ράχιν (προς εραχοκόκκαλο) κατά τό σχήμα, όπως π.χ. ράχισ όρους, όροσειρά.

ράχος, ίων. *ρηχος*, -ου, ή· δάμνος άκανθώδης. 2) φραγμός (φράκτης) έξ άκανθών. 3) άκανθώδης ράβδος || κλήμα άμπέλου, «άμπελοβεργας».

Έτυμ.: άττ. *εραχος* (*εραχος*), ίων. *έρηχος* (Ηροδ.: *εϋρηχος, έρηχώδης*)· *ράχισ*, -ίος, άττ. -εως· *εραχίζω* (βλ. λ. λ.): παλ. ιρλ. *fracc* (βελόνη), λιθ. *rāzas* (**vrāgih*)=κλώνος άνευ φύλλων, *razis* (δχυρον, καλόμη άχύρου)· έξ ίαπ. *vrāgih*, **vrāgih* (νύσσω, κεντώ).
ράψαι, άπρφ. άόρ. α' του *ράπτω*.

ραψ-ωδέω, μελλ. -ήσω (*εραψωδός*)· άπαγγέλλω ποιήματα.—Παθητ., επί των ποιημάτων, άπαγγέλλομαι. 2) έπαναλαμβάνω από στήθους, μανθάνω από στήθους, άποστηθίζω, ρητορεύω || έπαναλαμβάνω τι, λέγω «τά ίδια και τά ίδια».—|| μετ' αίτ. προσ., ῥδω περί τινος, έγκωμιάζω τινά.

ραψ-ωδία, ή (*εραψωδός*)· άπαγγέλλω έπικων ποιημάτων || έπική ποιησις ή σύνθεσις, έν άντιθέσει προς τήν λυρικήν κιθαρωδίαν.

ραψ-ωδός, ό (*ράπτω + φδή*)· ό ράπτων (συρράπτων, συνείρων, συναρμολογών) ῥδός || ό άπαγγέλλων έπικά ποιήματα, ώς και νύν ραψωδός || ένίοτε έλέγχο και επί τοῦ ποιητό, τού άπαγγέλλοντος τά ιδικά του ποιήματα, κατά τό πλείστον όμως έλέγχο επί τάξεως άνθρώπων, οτινας έπορίζοντο τά προς τό ζήν άπαγγέλλοντες τά δημηρικά ποιήματα. Ένταύθεν τά δημηρικά ποιήματα διγρέθησαν εις άρισμένα τμήματα, άτινα έκλήθησαν «ραψωδία», έκάστη των όποιων άπηγγέλλετο έν ένιατε τμήματι χρόνου.—|| Η Σφιγξ έκαλείτο και *εραψωδός κύων*, επειδή προβάλλε τα αινιγματά της προς πάντα, έν συνήντα, όπως οι ραψωδοί άπηγγέλλον τά έπη των.

ράων, ον, άνώμ. συγκρ. του *ράδιος*· εύκολώτερος.

ρέα, έπ. έπίρρ. άντι *ερα* (έξ ου τό *ράδιος*), *ερεα*· εύκόλως, εύχερώς, «εύκολα» [~ ~ , άλλ' ώς. και κατά συνίτησιν ώς μία μακρά συλλ.].

Ρέα, ή, έπ. και ίων. 'Ρείη ή 'Ρέη· Θεά, θυγάτηρ του ούρανοῦ και τής Γαίας, συζυγος του Κρόνου και μήτηρ του Διός. [πιθ. <ερα (=γη?) , κατά μεταθέσειν φθόγγων].

ΡΕΓΚΩ, μελλ. *ρέγγω*· ρέγγω, «ροχαλίζω» || επί ίππων, φυσῶ, ρωδωνίζω, φρουάττω.

Έτυμ.: *ρέγγω* (*ρέγγω*)· *ρέγκος*, *ρέγγις*: παλ. ιρλ. *srennim* (**srenk-nā-mi*=λατ. *sterio*=ρέγγω), πιθ. δέ και παλ. ιρλ. *srōn* (ρίς), gall. *ffroen, froan, fron* (ρώδων) (**srokna*).—τά λατ. *ringor* (**rengor*), παλ. ολαυ. *re.gna, hi* (=λατ. *hiscere*) δέν άνήκουσιν ένταύθα, *άδέβαιον* δέ είναι άν είναι συγγ. τά λατ. *rapens, rancidus* (οσοπήνη)· βλ. και *εγγχος*.

ΡΕΓΟΣ, -εος, τό=*έγγος* (βλ. λ.), τάπης, οκέπομα, έφώπλωμα, κλινοσκεπέσσμα.

ρέγχο=*έγγχο* (βλ. λ.).

ρέδη, ή, έν τοῦ λατ. *rheda*· όμοζα.

ρέδρον, τό, ίων. και ποιητ. άντι *ερεθρον* (βλ. λ.).

ΡΕΨΩ, ίων. πρτ. *δέξασον*· μελλ. *δέξω*· άόρ. α' *εραξα* και *εραξα*· έν των παθητ. τύπων μόνον τό άπρφ. άορ. α' *εραχθήνα* είναι έν χρήσει.—ώς τό *ερα* (βλ. λ), πρώττω, πρῶτῳ, ένεργῶ || άπολ., αλλά κατά τό πλείστον μεττ., πρώττω, έκτελῶ, συμπληρῶ, τελειώνω, κατορθώνω || μετὰ διπλής αίτ. (προσ. και πράγμ.), κάμνω τι εις τινά || ώς. μετ' έπίρρ., *κακῶς ερέξω τινά* =κοκομεταχειρίζομαι τινά.—|| *ερα* *ερέξω θεφ*=τελῶ (πρόσφέρω) θυσίαν προς τιμην θεού τινος, λατ. *scire facere* || θέν άπολ., θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, ές τό λατ. *operari, facere*. [δι' έτυμ. βλ. *εργον*].

ΡΕΨΩ, -εος, τό· μέλος του σώματος (και ή έν τῷ πληθ.)—|| έν τῷ έν., τό πρόσωπον, ὄψις [έτυμ. έτυμολ.]

νά διαρρήξη (νά συντριψή), τρωτός, κατεσκευασμένος από εύκολοδιαπεράστον ύφασμα.

ῥήμα, -ατος, τό (*ῥέω = ἔρω) τό λεγόμενον ἢ λαλούμενον, λέξις, λόγος, ἀπόφθεγμα, φράσις. 2) ὡς τό πρᾶγμα περί οὗ γίνεται λόγος, πρᾶγμα.— || ἐν τῇ Γραμματικῇ, ῥήμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό ὄνομα. [δι' ἔτυμ. βλ. εἶρω Β].

ῥημάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ ῥήμα· μικρὰ λέξις, λεξιδίων || φράσις προσφιλῆς εἰς τινα καί συχνότατα διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτοῦ ἐπαναλαμβανόμενη.

***ΡΗ'Ν**, ἡ, γεν. ῥήνος, αἰτ. ῥήνα· πρόβατον, ἀρνίον. Ἔτυμ.: *ῥήν ἢ γεν. ῥήνος, αἰτ. ῥήνα, δοτ. πληθ. ῥήνεσσι εἶναι τύποι ὑστερογενεῖς σχηματισθέντες βάσει τοῦ συνθ. πολύρρην· βλ. ἐν ἀρήν, γεν. ἀρῆός· ἐκ τούτου τό ἰων. ῥήνικός, ῥήνις.

ῥηνο-φορέυς, ὁ (ῥήν+φέρω) ὁ φέρων (ἐνδεδωμένος) ὄρον πρόβατον.

ῥήξαι, **ῥήξας**, ἀπρφ. καί μτχ. ἀορ. α' τοῦ ῥήγγυμι. **ῥήξ-ηγορία**, ἡ (ῥήξ+ἡγορῶ) ἡ δύναμις τοῦ νά διαρρηγνύη τις τὰς τάξεις τῶν πολεμιστῶν (νά τὰς διασπᾷ).

ῥήξ-ἡνωρ, -ορος, ὁ (ῥήγγυμι+ἡνέω) ὁ διαρρηγνύων (ὁ διασπῶν) τὰς τάξεις τῶν πολεμίων.

ῥήξ-κέλευθος, ον (ῥήγγυμι+κέλευθος) ὁ διανοίγων ὁδόν, ὁ ἀνοίγων τὸν δρόμον || μτφρ. ὡς καί νῦν. ρηξικέλευθος, πρῶοδευτικός.

ῥήξ-νοσος, ον (ῥήγγυμι+νόσος) ὁ διαρρηγνύς τὸν νοῦν τῶ ἀνδρώπου, ὁ φέρων παραφροσύνην.

ῥήξις, -εως, ἡ (ῥήγγυμι)· διάρρηξις, σπάσιμον.— || σχίσμα, σχισμή, ρωγμή. 2) ἡ διάρρηξις τῶν ἐντοσθίων τῶν θυμάτων.

ῥήσις, -εως, ἰων. -ιος, ἡ (*ῥέω=ἔρω) ὡς καί νῦν. ρήσις, λόγος, ὁμιλία || καταπλέκω τὴν ῥῆσιν=ἀποτελειῶν τὸν λόγον, περαίνω τὸν λόγον μου, διδῶ πέρασ εἰς τὴν ὁμιλίαν.— || διήγησις, μῦθος.— || ρητόν ἢ χριόν συγγραφῆς || δημηγορία || μονόλογος ἐν δράματι.

ῥήσσω (Α), καί **ῥήττω**, σπανιῶτ. παρᾶλλ. τύπος τοῦ ῥήγγυμι [δι' ἔτυμ. βλ. ῥήγγυμι].

ῥήσσω (Β), ἀττ. **ῥάττω**· κτυπῶ τό ἐδαφος διὰ τῶν ποδῶν [δι' ἔτυμ. βλ. ῥάσσω].

ῥηστώνη, ἡ, ἰων. ἀντι ῥαστώνη (βλ. λ.).

ῥητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ῥέω· λεκτέον, μνημονευτέον, πρέπει νά εἴπη τις.

ῥητήρ, -ῆρος, ὁ (*ῥέω=ἔρω) ὡς τό ῥήτωρ (βλ. λ.), ἀγορευῶν, ὁμιλῶν.

ῥητίνη, ἡ· ὡς καί νῦν, ρητίνη, «ρεταίνι».

Ἔτυμ.: ῥητίνη· μτχ. καθ. πρξ. ἔρρητινωμένος· τό λατ. rēsina εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς· τό λατ. rasis (κόνις πίσεως ἀναμειγνυομένη εἰς τὸν οἶνον) πρέπει νά εἶναι δάνειον ἐκ τινος ἑλλ. *ῥάσις (<*srē-Π-ε ἐν συναρτήσει πρὸς τό ῥητίνη· δὲν εἶναι ἀπιθ. ἢ συγγ. τῶν *srē-, *srē- πρὸς τὰ *ser(ē), *(e)reu-(ρέειν, τρέχειν).

ῥητορευῶ, μελλ. -σω (ῥήτωρ)· εἶμαι ρήτωρ, δημηγορῶ, ὁμιλῶ δημοσίᾳ, ἀσκῶ ρητορικὴν.— Παθητ., ἐπι τοῦ λόγου, λέγομαι, ἀπαγγέλλομαι.

ῥητορικός, ἡ, ὄν (ῥήτωρ) ὡς καί νῦν, ρητορικός, ἀνήκων εἰς τὸν ρήτορα, κατάλληλος διὰ τὸν ρήτορα ἢ τὴν ρητορικὴν || δεινός· ρήτωρ, ἐμπειρος εἰς τὴν ρητορικὴν.— ἢ ῥητορικῆ (ἐνν. τέχνη), ὡς καί νῦν, ρητορικῆ τέχνη, ἡ ἱκανότης τοῦ ρητορεῦειν.

ῥητός, ἡ, ον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ *ῥέω=ἔρω· εἰρημένος, λεχθείς, ρηθείς || ὠνομασμένος, ὠρισμένος, συμπεφωνημένος, λατ. ratus || ἐπι ῥητοῖς γέραςι=μέ ὠρισμένος προνομίας || ἐπι ῥητοῖς=ἐπι ὠρισμένοις ῥοῖσι, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα. 2) περί οὗ γίνεται λόγος, περιφρασις, διάσημος.

ῥήτρα, ἰων. **ῥήτρα**, ἡ (*ῥέω=ἔρω)· λέξις, λόγος, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν. 2) ἀγροφός νόμος, ἐπι τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου, οἵτινες ἐκαλοῦντο ῥήτραι || συμφωνία, συνθήκη. 3) προφορικὴ συμφωνία, σύμβασις.

ῥήτωρ, -ορος, ὁ (*ῥέω=ἔρω) ὡς καί νῦν, ρήτωρ, ὁ δημοσίᾳ ἀγορευῶν, δικηγόρος, λατ. orator.— || ρητοροδιδάσκαλος, λατ. rhetor.

ῥητώδης, ἐπιρρ. τοῦ ῥητός· σαφώς, διαρρήδη, ὡς

καί νῦν «ρητῶς», «ρητῶς καί κατηγορηματικῶς».

ῥηχίη, ἡ, ἰων. ἀντι ῥαχία (βλ. λ.).

ῥηχός, ἡ, ἰων. ἀντι ῥαχός (βλ. λ.).

ῥιγεδάνος, ἡ, ὄν, ὡς. καί -ός, ὄν (ῥιγέω)· ὁ κάμνων τινὰ νά ἀνατριχιάσῃ ἐκ τοῦ ψύχους, παγετώδης || μτφρ. φρικτός, φοβερός || ῥιγεδανή· Ἐλένη ἡ κάμνουσα τοὺς ἀνδρώπους νά φρικτοῦν (εἰς τῆς ὁποίας τό ὄνομα οἱ ἀνθρώποι αἰσθάνονται φρικτῶν).

ῥιγέω, μελλ. -ήσω· ἀορ. α' ἔρριγησα, ἐπ. ῥίγησα· πρξ. ἔρριγα, δωρ. γ' πληθ. ἔρριγαντι (ἀντι -ᾶσι), ἐπ. γ' ἐν ὑποτ. ἔρριγησι, ἐπ. δοτ. μτχ. ἔρριγοντι, μετὰ σημασ. ἐνεστ. (ῥιγέω)· τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, αἰσθάνομαι ρίγος, κρῦνῶν || μτφρ. τρέμω ἀπό τὸν φόβον μου ἢ ἀπό φρίκην, φρίσσω, ἀνατριχιάζω || μετ' ἀπρφ., τρέμω ἢ φοβοῦμαι νά πράξω τι, ἀποφεύγω νά τό πράξω ἀπό φόβον ἢ φρίκην. 2) ψυχραίνομαι, παγώνω, ὁ ζῆλος μου (ἢ προθυμία μου) καταπίπτει.— || μτβ. μετ' αἰτ. φρίττω, ἀνατριχιάζω, διὰ τι.

ῥιγηλός, ἡ, ὄν (ῥιγέω)· ὁ προξενῶν ρίγος (φρίκην), φρικώδης.

ῥίγιον, συγκρ. ἐπιρρ. ἀσηματισμένον ἐκ τοῦ ῥιγέω· ψυχρότερον, παγρώτερον.— || μτφρ., φοβερώτερον, φρικτότερον.

ῥίγιος, ἡ, ον, ὑπερθ. ἐπιθ. ἀσηματισμένον ἐκ τοῦ ῥιγέω (ὡς καί τό συγκρ. ἐπιρρ. ῥίγιον, βλ. λ.)· ψυχρότατος, τρομερώτατος, φρικτότατος.

ῥίγο-μάχη, -ου, ὁ (ῥιγέω+μάχομαι)· ὁ μαχόμενος ἐναντίον τοῦ ψύχους.

ῤΙΓΟΣ, -εος, τό, λατ. frigus· ὡς καί νῦν, ρίγος, ψύχος, παγετός.— || τό τρέμειν ἐκ τοῦ ψύχους, τρόμος, λατ. horror.

Ἔτυμ.: ῥίγος <λατ. *srīges=λατ. frīgus, -oris. ῥιγῶν, ῥιγέωι· λατ. frīgeo, frigidus, λατ. stregele (κρύσταλλον), λιθ. strengi (*srē[i]g-)=παγώνω· ἐξ ἰαπ. *srēig-, *srīg-— ἡ πρὸς ταῦτα συγγ. τῶν λατιν. rīgeo, rigidus δὲν θεωρεῖται βεβαία.

ῥιγῶω, μελλ. -ώσω (ῥιγέω)· ὡς τό ῥιγέω (βλ. λ.)· ἔχω (αἰσθάνομαι) ρίγος, εἶμαι παγνόμενος, τρέμω ἀπό τό ψύχος, ἀνατριχιάζω ἀπό φόβον ἢ φρίκην.— τό ῥήμα τοῦτο παρουσιάζει ἐνίοτε ἀνώμαλον συναίρ. εἰς -ω· ἀντι -ου- (ὡσεὶ ἡτο ῥιγῶω)· μτχ. ῥιγῶν, ῥιγῶσα, δοτ. ῥιγῶντι· ὡς. εὐκτ. ῥιγῶν.

ῤΙΖΑ, -ης, ἡ· ὡς καί νῦν, ρίζα || κατὰ τό πλεῖστον ἐν τῇ πληθ., αἱ ρίζαι || μτφρ., αἱ ρίζαι τῶν ὀφθαλμῶν || μτφρ., ὡς. αἱ ρίζαι ἢ τὰ θεμέλια τῆς γῆς (ῥρους κλπ.).— || τό πρᾶγμα ἐξ οὗ ἀναπηδᾷ (ἀναφύεται) τι ὡς ἀπό ρίζης || μτφρ., ρίζα (κέρμος, στέλεχος) μιᾶς οἰκογενείας, λατ. stirps || γένος, οἰκογένεια. 2) ἡ ρίζα ἢ ἡ ἀρχὴ παντός πράγματος.

Ἔτυμ.: ῥίζα, λεοθ. βελίδα (*vrēdja)· ῥάδις, -ικος· λατ. rādic-, -icis, rāpmus (*vrād-mo-), πιθ. radius, γοτθ. wauris, ἀγγλ.-σαξ. wurt, παλ.-γερμ. wurz, παλ.-νορρ. urt (γερμ. *wurft-, ἰαπ. v[ū]di- ἢ v[ū]di-), παλ.-νορρ. rōt (γερμ. *vrōt-i-, **vrād-), πρβλ. ἀγγλ. root· ἐξ ἰαπ. *vrād- *vrād-.

ῤίξιον ἢ **ῤίξιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥίζα· μικρὰ ρίζα, ριζίδιον, ριζίτσα.

ῤιξόθεν, ἐπιρρ. (ῥίζα)· ἀπό τὴν ρίζαν, πρόρριζα, σύρριζα.

ῤιξο-τόμος, ον (ῥίξα+τεμειν)· ὁ τέμνων (κόπτων) ρίζας, ὁ συλλέγων ρίζας, κυρ. πρὸς χρῆσιν τῆς λατρικῆς ἢ πρὸς μαγειαν.

ῤιξῶω, μελλ. -ώσω· παθ. πρξ. ἔρριζομαι (ῥίζα)· ριζώνω, κάμνω νά ριζοβολῇ, θεμελιώνω, φυτεύω || μτφρ., στερεώνω || τυραννίς ἔρριζομένη = τυραννίς ἐστερεωμένη, στερεά, ἔχουσα βαθείας τὰς ρίζας.— παθητ., ἐπι δένδρων, φυτῶν κ.τ.δ., ριζοβολῶ, «πιάνω ἢ ριχῶν ρίζες» || ὡς. εἶμαι ἐρριζώμενος, εἶμαι ἐστερεωμένος.— || ἐν τῇ παθ. ὡς., ἐπι ἐδάφους, εἶμαι φυτευμένος μέ δένδρον, φυτά.

ῤιξωμα, -ατος, τό (ῥιξῶω)· ἡ ρίζα, τό ἐρριζωμένον ἐν τῇ γῇ, τό σύνολον τῶν ριζῶν.— || μτφρ., ρίζα, γένος, γενεά, καταγωγή, γενεαλογία.

ῤιξο-ῤιξος, ον (ῥίξα+ῤιξοσσω)· ὁ ἀνασκόπτων διὰ νά ἀνεύρη τὰς ρίζας τῶν λέξεων (ἐπι τῶν Γραμματικῶν).

δωδης δάμνος)=άγγλ.-σαξ. word (βλ. σημ.), νο-Νορβ. dr (ἀπὸ φραγκοστάφυλο), λατ. rubus (πρὸς σανοκρ. vř'kã-h: ἕλλ. λύκος, λατ. lupus) πρὸς εἶτα λατ. (rãna) rubẽta (πρασινοδάτραχος) (rubẽ- <*v[ãhẽ-), λιθ. varle (*vardle), λαττ. wardo (δάτραχος).— τὸ λατ. rosa εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς (-s- <-s- = -d-).

ροδό-πηγος, δωρ. —πᾶχος, υ, γεν. -νος (ρόδον+πήγος) ἐπιθ. τῆς Ἑσθς, ἡ ἔχουσα ροδοχρόους βραχίονας.

ροδό-πνεος, ον, συνηρ. —πνεος, ουν (ρόδον+πνεω) ὁ ἀναδιδων πνοήν ρόδων, ὁ ἐκπέμπων εὐωδίαν ρόδων.

Ῥόδος, -ου, ἡ ἡ νῆσος Ῥόδος, λατ. Rhodus.

ροδό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ (ρόδον+χρως) = **ροδό-χρως**, ον, καὶ συνηρ. —χρως, ουν (ρόδον+χρως) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῶν ρόδων, ὁ ἔχων ροδίνην τήν χροιάν τοῦ προσώπου.

ροδωνιά, ἡ (ρόδον) κῆρος ρόδων, τόπος κατάφυτος ἀπὸ τριανταφυλλίης, ρόδων, λατ. rosarium.

ροή, δωρ. **ροά**, ἡ (ῥέω) ροῦς, ρεῖθρον, ρεῦμα, ρεῦσις, ροή, ποταμός, χειμάρρος || ἀμπελιου ῥοή = ὁ χυμός τῆς σταφυλῆς.—μτφρ. ῥοαί=ρεύματα (χειμάρροι) γεγονότων, ὁ ροῦς τῶν ὑποθέσεων.

ροδέω, μελλ. -ήσω (ῥόθος) δημιουργῶ (παράγω) ῥόθον (δηλ. κρότον, δόρυβον, βοήν), δορυβῶ, ροχθῶ || κυρ. ἐπὶ τοῦ γρότου τῶν κωπῶν, πλαταγῶ, πιτουλῶ || ἐπὶ παντός συγκεχυμένου θορόδου, ψιδυρίζω, μουμουρίζω, φλυαρῶ.

ροδιάζω, μελλ. -άσω (ῥόθιος) ἐπιτετ. τύπος τοῦ προηγ. ἐπὶ κωπηλατῶν, χειρίζομαι τήν παταγοῦσαν κώπην, κωπηλατῶ ἐντόνωος. 2) ἐπὶ χόιρων ἐσθιόντων μετὰ θορόδου, καταπροχθίζω δορυβωδῶς.

ροδιάς, -άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ ῥόθιος ἡ κωπηλατοῦσα, πλήττουσα μετὰ ρόχθου, ἡ παταγοῦσα (ἐπὶ κώπης)

ρόδιον, τὸ (κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπομ. ῥόθιος βλ. λ.) τὸ ὀρηκτικόν (δρυχωμένον, δορυβωδες, ροχθούν) κύμα, πελώριον κύμα. 2) μεγάλη κραυγὴ (ὠρυγμός, βοή) ἐπιδοκιμασίας, δορυβωδῆς ἐπευφημῖα || γενικῶς, δόρυβος, ταραχή.

ρόθιος, (α), ον (ῥόθος) ὀρηκτικός, δρυχωμένος, δορυβωδῆς.

ΡΟΘΟΣ, ὁ δορυβωδῆς ἤχος, ὁ ρόχθος τῶν κυμάτων, δόρυβος, πάταγος, τὸ πλατάγισμα τῶν κωπῶν || ἐξ ἰνός ῥόθου=μέ ἐν κτύπημα τῆς κώπης, θηλ. ὄλοι συγχρόνως. 2) συγκεχυμένος, ἀναρθρος, ἤχος, πάταγος.— || ὀρηκτικὴ κίνησις (καὶ ἄρα δορυβωδῆς).

Ἑτυμ.: ῥόθος ῥόθιος πρὸς. πόρους ἀλι-ῤῥόθους (Αἰσχ. Πέρσ. 367, πρὸς λατ. vias maris strepentis): παλ.-ολαυ. strada (=τὸ ὑγρόν), τοσχ. stred (μέλι), παλ.-κορν. streit (=λατ. latic), μσο-κορν. streyith (ποταμός), πρὸς παλ.-γερμ. stredan (ιαπ. *sret-)=ἀναδιδὼς πομφόλυγας, παφάζω ἐξ ιαπ. *sredh-, *sret-, ἄτινα εἶναι ἐπέκτ. τοῦ *ser- ἀντὶ σανοκρ. sisarhi, sãrahi (ρέειν, τρέχειν), ἕλλ. ῥεμή ἡ λ. φαίνεται πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου.

ροιά, ἡ **ροά**, ἰων. **ροή**, ἡ ἡ ροδιά (καὶ «ρογδιά»), τὸ δένδρον).— || τὸ «ροῖδι», ἡ «ρόδι», ὁ καρπός.

ροιδέω, μελλ. -ήσω (ῥοιβδός) ὡς τὸ ροφέω, ροφῶ, καταπίνω, καταπροχθίζω, λαίμαργως, (δορυβωδῶς) || ὡς. κάμνω τι νὰ ροχθῶ, κάμνω νὰ ἐξορμήσῃ ὀρηκτικῶς (μετὰ θορόδου).

ροιδῆσαιεν, αἰολ. γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ ροιβδέω. **ροιδῆσις**, -εως, ἡ (ῥοιβδέω) συριγμός, ἤχος, αὐλήσις.

ροιδός, ὁ πᾶς ὀρηκτικός δόρυβος, ἡ θιαία κίνησις ὁ δόρυβος ὁ δημιουργούμενος ἐκ τῆς θιαίας κινήσεως τῶν πτερύγων || τὸ σφύριγμα τῶν ἀνέμων.

Ἑτυμ.: ῥοιβδός (=γνδo-s) ῥοιβδέω ῥοίζος (=γν-ο-s) ῥοιζέω λέξεις πεποιημένα ἐκ τοῦ ἤχου.

ροίζασκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ ροιζέω (βλ. λ.).

ροιζέω, μελλ. -ήσω (ῥοιζος) παράγω ῥοιζόν, παράγω συριγμόν, συρίζω, σφουρίζω, πετῶ βοιζών, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω, λατ. stridere.

ροιζηδόν, καὶ **ροιζηδά**, ἐπιρρ. (ἐκ τοῦ ροιζέω):

μετὰ **ροίζου**, μετὰ πατάγου, δορυβωδῶς, μετὰ δορυβωδῶς ἤχου, μετὰ θιαίας κινήσεως.

ροίζημα, -ατος, τὸ (ῥοιζέω) δορυβωδῆς ἤχος ἡ ὀρηκτικὴ κίνησις, συριγμός, σφύριγμα, «σθούρισμα», ὁ ἐκ τῆς θιαίας καὶ ὀρηκτικῆς κινήσεως τῶν πτερύγων δημιουργούμενος δόρυβος.

ΡΟΙΖΟΣ, ὁ, ἰων. ἡ πᾶς συριστικός ἤχος, τὸ σφύριγμα τοῦ ἐκτοξευομένου θέλου, τὸ σφύριγμα τῶν ποιμένων, ὁ δόρυβος τῶν κινουμένων πτερόγων. ἡ δορυβωδῆς κίνησις ρεύματος ἢ ρυακος, ὁ συριγμός ὄφρεως κλπ. [λέξεις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ ῥοιβδός].

ΡΟΙΚΟΣ, ἡ, ὄν ὡς τὸ **ῥαιβός**, καμπύλος, κυρτός.

Ἑτυμ.: ῥοικός=λιθ. rãiszas (παράλυτος), neerl. wreeg (ἀλύγιστος), Ζανθ. urvaesa- (δίγη, στρόβιλος), ιαπ. *vroiko- (κυρτός), πρὸς μσο-γερμ. wrich (στρεβλός)((*vroiko-), Ζανθ. urvisyeiti (περιοτρέφωμαι) (*vrik-), παλ.-γερμ. ritha (= λατ. sura, poples, locus corrigiae), ἀγγλ.-σαξ. wrion, wréon, wráh (καλύπτειν), λαττ. ristu (*vrik-sto-) = προσαρμόζομαι,

λιθ. riszũ (*vroiko-)=δένω, ry'ksie (θέργω) βλ. καὶ ἐν **ῥεινός** ὡς. πρὸς τὰ ἐν **ῥαιβός** ἐξ ιαπ. *vroik-, *vrik- (περιοτρέφω, συνδέω), δωρ. εἶναι ἐπέκτ. τοῦ *v(e)rei- (στρέφω), βλ. καὶ ἐν **ῥάμνος**.

ρομβητός, ἡ, ὄν (ῥομβέω) ὁ περιδινούμενος (περιοτρεφόμενος) ὡς ῥόμβος (βλ. λ.).

ρόμβος, ὁ (ῥέμβω) πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ περιστραφῆ, στρόβιλος, οδοῦρος, οδοῦρα, λατ. turbo. 2) μαγικός τροχός, χρησιμοποιούμενος ὑπὸ τῶν μάγων καὶ τῶν φαρμακευτῶν, λατ. rhombi rota.— || περιστροφικὴ κίνησις || **ῥόμβος αἰετοῦ**=ἡ κυκλωτερῆς τροχιά τῆς πτήσεώς του.— || ἐν τῇ Γεωμετρῖᾳ, ῥόμβος καλεῖται τετράπλευρον σχῆμα μὲ ὅλας τὰς πλευράς ἴσας, ὡς ἔπλοισ καὶ μὲ τὰς ἀπέναντι γωνίας ἴσας. [δι' ἔτυμ. βλ. ῥέμβωμαι].

ρομβῶω, μελλ. -ώσω (ῥόμβος) δίδω εἰς τι ἀντικείμενον τὸ σχῆμα ρόμβου.

ρομβωτός, ἡ, ὄν (ῥομβῶω) ρημ. ἐπιθ. ρομβοειδῆς, κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ρόμβου.

ρομφαία, ἡ πλατεῖα μάχιρα («κάμα»), πλατὺ ξίφος ὄπλον τῶν θρακῶν || γεν., ξίφος [ἐξ ἡν λέξις].

ροφς, -ου, καὶ συνηρ. **ροφς** (ῥέω) ὡς καὶ νῦν, ροῦς, ροή, ρεῦμα || κατὰ ῥέον (καὶ ἐπ. κατὰ ῥέον)=κατὰ τὸ ρεῦμα, πρὸς τὴν κατεῦδυναι τοῦ ρεύματος || ἀνὰ ῥέον=ἀντιθέτως πρὸς τὸ ρεῦμα, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατεῦδυναι τοῦ ρεύματος.

ροφάλον, τὸ (ῥέπω) ὡς καὶ νῦν, ρόπαλον, ρόβδος ἰσχυρὰ μὲ παχύτερον τὸ ἐν ἄκρον || ρόπαλον πολεμικόν, κεκαλυμμένον διὰ μετάλλου.— || =ῥόπτρον (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν ρόπρον θύρας [δι' ἔτυμ. βλ. ῥαπίς].

ροπή, ἡ (ῥέπω) ἡ πρὸς τὰ κάτω κλίσις, γεν. κάθε κλίσις, ἡ πρὸς τὰ κάτω φορά, τὸ ἐγέρσιμος || ἡ κλίσις τῆς πλάστιγγος, «τὸ γέρσιμος» τοῦ ζυγοῦ. 2) μτφρ., ἡ κλίσις τῆς πλάστιγγος, τὸ κρίσιμον σημείον, ἡ κρίσιμος στιγμή, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ἐκβασις μιᾶς ὑποθέσεως, λατ. momentum || ἐπὶ ῥοπήσ μιᾶς ἐστὶ τε=ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ελαχίστης τροπῆς τῶν περιστάσεων, εὐρίσκειται εἰς τὸ κρίσιμωτερον σημείον || ῥοπή βίον=ἡ κρίσιμος στιγμή τῆς ζωῆς, ἡ καρπὴ τοῦ βίου.— || τὸ θάρος τὸ ὅποτον κάμνει τὸν ζυγόν νὰ κλίνη πρὸς τὰ κάτω, τὸ αἴτιον τὸ προκαλοῦν τὴν κλίσην || **συμικρὰ ῥοπή εὐνάει παλαιὰ σώματα**=ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ στέλλει στὸν Ἄδη «γέρικα κορμιά». [δι' ἔτυμ. βλ. ῥέπω].

ρόπτρον, τὸ (ῥέπω) ρόπαλον, ροπαλοειδῆς πλῆκτρον, βακτηρία.— 2) τὸ ἐν τῇ παγίδι ζύλον, τὸ ὅποτον μολίς ψαυσθῆ ἀναπηδᾶ καὶ συλλαμβάνει τὸν μῦν. 3) ὡς καὶ νῦν, τὸ ρόπτρον (τὸ σιδηροῦν) διὰ τὸ ὅποιο κρούομεν τὴν θύραν οἰκίας (τὴν ἐξωτερικὴν) διὰ νὰ μᾶς ἀνοίξουν. 4) μικρὸν τύμπανον, εἶδος μουσικοῦ ὄργάνου τῶν Κορυβάντων.

ροφς, ὁ, ἄττ. συνηρ. ἀντὶ ῥόος (βλ. λ.).

ροφέω, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

ροφῶ, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

ροφῶ, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

ροφῶ, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

ροφῶ, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

ροφῶ, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

ροφῶ, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

ροφῶ, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

ροφῶ, μελλ. -ήσομαι ὡς καὶ νῦν, ροφῶ, ροφῶ, ροφῶ, λαίμαργως, καταπίνω, ἐχάφτω, καταπροχθίζω.

Έτυμ.: ῥοφέω, ἰων. ῥυφέω (παρὰ Μ. Ε. ῥόφειν, πρβλ. Γαλ. «ῥοπτός» ῥοφητός) ῥόφημα, ἰων. ῥύφμα (ἰαπ. *srobh- : λατ. sorbēo (*s[ɹ]bh-), μεσ-ιρλ. srub (ρύγχος), λιθ. srebiù, srėpti (ροφῶ), streba (τό καταπινομενόν), παλ-σλαυ. sřǣbati (ροφῶ) ἔξ ἰαπ. *sorbh- *srebh- (καί *surbh-, *srubh-).

ροχθός, μελλ. -ήσω (ῥόχθοος) ἔκοπῃ μετὰ ρόθου (ἐπὶ τῶν κυμάτων).

ΡΟΨΘΟΣ, δ' ὡς καὶ νῦν, ρόχθος, πάταγος, θαή, κυρ. ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Έτυμ.: ῥόχθος ῥοχθέω· πιθ. πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου (ὀνοματοποιεῖται). — λατ. ringor (ἀνοίγω τό στόμα καὶ τρώω τοὺς ὀδόντας), παλ-σλαυ. re, gna, H (χάσκω). ῥο-ώδης, ες (ῥόσος+είδος) ῥέων, ρευστός, ὑγρὸς ἢ κυματοῦδης, ὀρμητικῶς ῥέων, τρικυμιώδης.

ῥύαξ, -ᾶκος, ὁ (ῥέω)· ρεῦμα ὀρμητικῶς ῥέον, χειμάρρος σχηματιζόμενος μεταξύ τῶν ὀρέων καὶ ἐξογκούμενος ἐκ τῶν βροχῶν ἢ ρεῦμα λάθας ἡ φαιστείου [δι' ἔτυμ. βλ. ῥέω].

ῥύατο, γ' πληθ. ἀπ. ἄορ. β' τοῦ ῥύομαι (βλ. λ.).

ῤΥΧ-ελέφας, -αντος, ὁ (ῥύχχος+ελέφας) ὁ ἔχων ρύχχος ἐλέφαντος.

ῤΥΧΙΟΝ, τό, ἄποκορ. τοῦ ῥύχχος (βλ. λ.).

ῤΥΧΟΣ, -εος, τό (ῥύζω?) ἔπι χόιρου, ὡς καὶ νῦν ῥύχος, ἡ ρίς, ὁ μυκτήρ, ἐμουστόου, μούρη) ἢ ἐπὶ πτηνῶν, ράμφος, ἐμύτη.

Έτυμ.: ῥύχχος (σκαναρ. *sruǫgh-, πρβλ. ἀρμ. ru-gun-kh. — κατὰ τινὰς συγγ. τῷ ῥέγκω (ῥέγγω), καίτοι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ παρέχει δυσκολίας τό -υ· ἢ ἐν ἀρχῇ ὑποθηλωθεῖσα προέλευσις ἐκ τοῦ ῥύζω δὲν εἶναι βεβαία.

ῤῦδην καὶ ῤῦδόν, ἐπιρρ. (ῥέω)· ρευστῶς, κε-λυμένως, σωρηδόν, ὀφθόνως.

ῤυεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ῥέω.

ῤυήσομαι, ἀττ. μελλ. τοῦ ῥέω.

ΡΥΨΩ, ἢ ρυζέω· γουαλιζῶ, «γουρλιάζω», ὡς ὁ ἐξωργισμένος κύων, ὁ δεικνύων τοὺς ὀδόντας, ἔτιμος νά ὀρμήσῃ κατὰ τινος. [λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου· βλ. καὶ ἐν ἐρρύγομαι].

ῤύη, ἐπ. ἀντὶ ἐρρύη, γ' ἐν. παθ. ἄορ. β' τοῦ ῥέω.

ῤυθμίζω, μελλ. -ίσω· παθ. πρκ. ἐρρύθμισαι (ῤυθμός) ὡς καὶ νῦν, ρυθμίζω, φέρω τὴν εἰς ρυθμόν, τὸ ἐναρμονίζω, τὸ φέρω εἰς ἀναλογία (συμμετρίαν), ἢ εἰς ρυθμὸν χρόνου.— γενικῶς, τακτοποιῶ, διευθετῶ, χαλιναγωγῶ, ἐλέγχω: ὀδ' ἐρρύθμισμαι= τοιουτοτρόπως ἔχω ἐλεγχθῆ.

ῤυθμός, ἰων. ῤυσμός, -οῦ, ὁ (ῥέω)· πῶσα κίνησις ἐπάνολαμβανόμενη κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, τὸ χρονικὸν μέτρον (ὁ χρόνος) τῶν κινήσεων (χοροῦ π. χ., μουσικῆς κ.τ.θ.), λατ. numerus, ὡς καὶ νῦν ἐρυθμός (εἶτα ἐν τῷ παζῷ λόγῳ εἶτε ἐν τῇ ποιήσει) ἢ ἐν ῥυθμῷ=λατ. In numerum = μετὰ ρυθμοῦ (ἐπὶ ὀρχήσεως, βασιματος κλπ.) ἢ ῥυθμὸν ὑπάγω = τηρῶ ρυθμὸν, ἐχτυπῶ χρόνον ἢ θάεττονα ῥυθμὸν ἐπάγω= εἰσάγω ταχύτερον ρυθμὸν (εἰς τὸ παίξιμον), παίζω μὲ ταχύτερον ἐχρόνον.— ἢ ἀναλογία ἢ συμμετρία τῶν μερῶν μεταξύ των ἢ ἐντεῦθεν, σχῆμα, μορφὴ πράγματός τινος.— ἢ γενικῶς, ἀναλογία, διευθέτησις, τάξις, μέθοδος. 2) ἢ κατὰστασις οἰουδῆποτε πράγματος: ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ κατὰστασις τῆς ψυχῆς, ἡ ψυχικὴ διάθεσις ἢ ἡ διαμορφωσις πράγματός τινος. [ῤυθμός ῥέω (ἰαπ. *sreu).

ΡΥΨΚΑΨΗ, ἢ τὸ «ροκάνι», ἡ «πλάνη», λατ. runcina.

Έτυμ.: ῥυκάνη ῥυκανίζω: λατ. runcio, -are, runcio, -onis, σανααρ. lūncan (δανασῶ, ἐκριζῶ), lūncanam (ἐκριζωσις) φαίνεται ὅτι ἔχει ἀκπέσις φωνῆ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λ· πρβλ. ἐν ὀρύσσω· τὸ λατ. runcina εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μετὰ ἐπιδράσεως τοῦ runcare.

ῤύμα, -ατος, τὸ (*ῥύω=ἔρύω) τὸ σουρόμενον, τὸ ἔλκειν, τὸ τράβηγμα ἢ τόξου ἔῤυμα=ἡ ἔλξις τοῦ τόξου, τ. ἔ. οἱ τανύοντες τὸ τόξον ἄνδρες, τ. ἔ. οἱ Πέρσαι τοξόται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λόγγης ἰσχύς=οἱ λογγόφοροι Ἑλληνες (κυρ. ἡ δύναμις τῆς λόγγης) ἢ ἐκ τόξου ῥύματα=ἔξ ἀποστάσεως θέλους, ὅσον

φθάνει δηλ. τὸ τέλος τοῦ τόξου.— ἢ (ῥύομαι) ὑπεράσπισις, προστασία, ὀχύρωμα.

Έτυμ.: ῥύμα, ἢ (*ῥεθ-)=νευρὰ τόξου ῥύμη (=ἔφοδος) ῥύμός· ῥύσιον ῥύτηρ, -ῆρος ῥύτωρ, -ορός ῥύτά, τὰ ῥυστάζω (*νυ-σ-λο-) ῥυστακτής, -θος, ἢ βλ. καὶ ἐν ἔρύω.— ῥύμα ἢ (*ῥεθ-)=καταφύγιον, σκέπαστρον ῥύσιος, τὰ ῥύσια (=ἀπολύτρωσις) ῥύτωρ, -ορός, ὁ (σωτήρ, ἀπελευθερωτῆς) ῥύσιπολις, -ίας (=πολιούχος) ῥύομαι, ἀπρφ. ῥύσθαι, προστ. ῥύσκειν, μελλ. ῥύσομαι (ἰαπ. νρῖ, δασ. verǫxu (πρόφυλλασω) βλ. καὶ ἔρύομαι, ἔρσω.

ῤύμβος, -ου, ὁ, ἀττ. ἀντὶ ῥόμβος.

ῤύμη, ἡ (*ῥύω=ἔρύω) ἡ δύναμις, ὀρμή, φορὰ (ἐφόρα) σώματος ἐν κινήσει εὐρισκομένου, ἡ ὀρμητικότης, λατ. impetus ἢ πτερυγίον ῥύμη — ἡ ὀρμὴ τῶν πτερυγῶν (τὸ ὀρμητικὸν τίναγμά των) ἢ ἀπολ., ἐφοδος, ἐπίθεσις ἢ ἐν τῇ δοτ. ῥύμη=μεδ' ὀρμῆς, μετὰ φορός.— ἢ στενὴ ὁδός, στενωπός, ὁρμησκός, «σοκάκι» [δι' ἔτυμ. βλ. ῥύμα].

ῤύμμα, -ατος, τό (ῥύπτω) πᾶν τὸ χρησιμεῖον πρὸς πλῆσιν ἐνδυμάτων, ὅπως π.χ. ὄδωρ, σάπων κλπ.

ῤύμός, -οῦ, ὁ (*ῥύω=ἔρύω) ὡς καὶ νῦν, ρυμός, ἐτιμόνι, τὸ πρὸς τὰ ἐμπρός ἐκτεινόμενον ζῦλον τῆς ἀμάξης, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ ὄξονος μέχρι τοῦ ζυγοῦ [εἰ' ἔτυμ. βλ. ῥύμα].

ΡΥΨΟΜΑΙ, μέλλ. ῥύσομαι ἄορ. α' ἐρρύσάμην, ἐπ. ῥύσάμην γ' ἐν. ἄορ. β' ἐρρύτο, ἐπ. ἔρρω, γ' πληθ. ἔρυντο, ἐπ. ῥύατο ἄπρφ. ῥύσθαι ἄποθ. σύρω (ἔλκω, ἐτραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου, σύρω τὴν(ά) ἔξω τοῦ κινδύνου ἢ ὄθεν, λυτρῶν, οἰζῶς ἢ μετ' ἀπρφ., ῥύομαι τινὰ θανεῖν=σώζω (λυτρῶν) μετ' ἀπὸ τὸν θάνατον.— ἀπολ., θεραπεύω, ἰατρεύω.— ἢ ἐλευθερῶνω, ἀπελευθερῶνω, ἀπολυτρῶν, ἐξαγοράζω.— ἢ προφυλάσσω, προστατεύω, ὑπερασπίζω ἢ ἐπὶ δπλων, προσταπίζω, καλύπτω.— IV σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαίπτω, ἐμποδίζω.— V ἔλκω τὸν ζυγὸν πρὸς τὰ κάτω, ἰσοζυγίζω, ἀντισταθμίζω.

[Τὸ ἐνεργ. ῥύω δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ εἶναι ἐν χρῆσει τὸ ἔρύω τὰ παράγωγα ὅπως ῥύσιον, ῥύτηρ, ῥύτωρ, ῥύτον, ῥύτις προϋποθέτουσι ἐνεργ. τύπον ῥύω· πρβλ. καὶ τὰ ἐν ἔρύω, ῥύμα].

ῤύπα, τὰ, ἑτερόκλ. πληθ. τοῦ ῥύπος.

ῤύπαίνω, μελλ. -ᾶνῶ ἄορ. α' ἐρρύπάνα (ῥύπος) καλύπτω τὴν με ῤύπον (ἀκαθαρσίαν), μολύνω, κάμνω τὴν ρυπαρόν, τὸ λερῶν.— πθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι ρυπαρός (ἀκάθαρτος), λερώνομαι.

ῤύπαρία, ἡ (ῥυπαρός) ἡ ρυπαρότης, ἀκαθαρσία, ρύπος.

ῤύπαρός, ἂ, ὃν (ῥύπος) ὡς καὶ νῦν, ρυπαρός, ἀκάθαρτος, μολυσμένος ἢ μφρ., ρυπαρός τὴν ψυχῆν, ἀγενής, χυδαῖος.— ἐπιρρ. -ῶς.

ῤύπάω, ἐπ. ῤύπῶ· πρτ. ἐρρύπων (ῥύπος) εἶμαι ρυπαρός, εἶμαι πλήρης ρύπου, εἶμαι ἀκάθαρτος.

ῤύπέεις, -εσσα, ἐν (ῥύπος) ρυπαρός, ἀκάθαρτος.

ΡΥΨΟΣ, δ' ὡς καὶ νῦν, ρύπος, ἀκαθαρσία, ρυπαρότης ἢ ἑτερόκλ. πληθ. τὰ ῥύπα, ἀλλ' ὡς καὶ ὁ δμᾶλος οἱ ῥύποι.— ἢ κηρὸς πρὸς σφράγιον.

Έτυμ.: ῥύπος ῥυπάω ῥυπόω ῥυπαίνω ῥυπαρός· ῥύπος ῥύπτω (*srup-, πιθ. ἀπεκτ. ἐκ τοῦ *sreu-, *sru- (ῥέω, τρέχω).

ῤύπος (Α), μελλ. -ώσω, παθ. πρκ. ἐρρύπτομαι (ῥύπος) ποιῶ τὴν ρυπαρόν, ρυπαίνω, λερῶν.— Παθητ., εἶμαι ρυπαρός, ἀκάθαρτος.

ῤύπος (Β), ἐπ. ἀντὶ ῥυπάω (βλ. λ.).

ῤυπαπάϊ, ἐπίφθεγμα χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ναυτικῶν ὡς παρακελευστικὸν τῆς κωπηλασίας (πρβλ. τὸ ὠδπ) ἢ ἐντεῦθεν, κωμικῶς; τὸ ῥυπαπαῖ=οἱ ναῦται, τὸ πληρωμα τοῦ πλοίου.

ῤύπτω, μελλ. -ψω (ῥύπος) ἀραιρῶ (ἀπομακρύνω) ἀκαθαρσίαν ἀπὸ τινος, τὸ καθαρίζω, τὸ πλύνω.— Παθητ., λούομαι, πλύνομαι.

ῤυσαίνομαι, παθητ. (ῥυσός) ρυτιδοῦμαι, ζαρῶνω.

ῤυσθαί, ἐπικ. ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ῥύομαι (βλ. λ.).

ῤυσιάζω, μελλ. -άσω (ῥύσιον) ἀρπάζω τὴν ὡς λάφυρον, ἀρπάζω (σύρω, ἀποσπῶ) τὴν διὰ τῆς θίας ἢ λαμβάνω τὴν ὡς ἐνέχυρον, ὡς ἐγγύθιον.

ῤωσι-θωμος, ον (ῤωμαι+θωμός)· ὁ ὑπερασπίζων τοὺς θωμούς.

ῤωσι-θωρος, ον (ῤωμαι+θωρος)· ὁ διαφυλάσσων (διασώζων) τὸν δίφρον, δηλ. τὸ ὄμμα.

ῤωσιον, τό (*ῤω=ἔρως)· τὸ ἀρπαζόμενον καὶ αὐρούμενον διὰ τῆς βίας || λάφυρον, λεία (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κτηνῶν).— || τὸ ἀρπαζόμενον ὡς ἐγγύησι, ὡς ἀσφάλεια, ἢ ἀσφάλεια, τὸ ἐνέχυρον || τὰ ῤύσια=ἐνέχυρα ἐμπεισιτευμένα εἰς τινα θεόν, τ. ἔ. οἱ ἰκέται.— || τὸ λαμβανόμενον ὡς ἀποζημίωσις, ἢ καὶ αὐτὴ ἢ ἀποζημίωσις. 2) τὰ ῤύσια=ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως διὰ πράγματα καταληφθέντα θιαλῶς, λατ. *res repentinae*. 3) ἐν τῷ πληθ. τὰ ῤύσια=ἀπολυτρώσις, ἀπελευθέρωσις.

ῤύσιος, ον (ῤύσιος)· ὁ ἀπολυτρώων, ὁ ἀπελευθερώνων, ὁ διασώζων.

ῤωσι-πόλις, -εως, ὁ, ἡ (ῤωμαι+πόλις)· ὁ οὐζών τῆν πόλιν.

ῤωσι-πνοος, ον (ῤύσιος+πνοός)· ὁ ἀπελευθερών (ἀπολυτρώων, ἀπαλλάσσειν) τινὰ ἀπὸ τούτων κόποις καὶ τὰ θάνατα.

ῤύσις, ἡ (ῤέω) ὡς καὶ νῦν, ρύσις, ρεῦσις, ροή || ὁ ροῦς ποταμοῦ, ρεῖμα, ποταμός, ροή ποταμοῦ.

ῤύσσομαι, παρὰλλ. τύπος τοῦ ῤύσιος, ἀποθ.: οὐζώζω, διασώζω || ῤύσκειν, ἐπ. ἔ. ἐν. προστ.

ῤυσιός, ὁ, σπανιῶτ. τύπος τοῦ ῤυθμός.

ῤύσιος, ἡ, ὄν (*ῤύσιος=ἔρως) συμμαζευμένος, συνεσταλμένος, ρυτιδωμένος, ζαρωμένος. [ῤύσιος· ῤύσιος· ῤυσιάνω· δι' ἔτυμ. βλ. ἐν ῤυτίς].

ῤυστάζω, μελλ. -άσω, θαμιστικόν τοῦ *ῤύσιος=ἔρως· σύρω κί(ν)α θιαλῶς, εἰσέρων, οὐσύνω, σύρω τι(ν)α τῆδε τάκεισε συνεχέζω || πολλὰ ῤυστάζωσκε (γ' ἐν ἰων. πρτ.) *περὶ σῆμα*=ἔσυρε (σύρων περιέφερε) πολλὰς φοράς γύρω ἀπὸ τὸν τάφον (τοῦ Πατρὸς κλυο).

ῤυστακτύς, -τος, ἡ (ῤυστάζω)· τὸ σῦρειν (ἔλκειν) τινὰ θιαλῶς, τὸ θιαίον οὐσίρων || γεν., ἢ θιαία συμπεριφορά, ἢ κακομεταχείρισις, αἰκία.

ῤυσ-ώδης, ες (ῤυστός+εἰδός)· ρυτιδωδης, ρυτιδωμένος, πλήρης ρυτιδῶν, ζαρωμένος.

ῤυτ-ἀγωγεύς, -εως, ὁ (*ῤύσιος+ἀγωγεύς)· τὸ σχοινίον τοῦ ἀγωγιάτου (μὲ τὸ ὅποιον ὀδηγεῖ τὸν ἵππον του), τὸ «καπιότρι».

ῤυτήρ, -ῆρος, ὁ (*ῤύσιος=ἔρως)· ὁ σύρων ἢ ἀπλώνων (τεντώνων) τι. 2) τὸ σχοινίον (ὁ ἱμάς, τὸ λωρίον), διὰ τοῦ οποίου ὁ ἱππεὺς ἢ ὁ ἀμαξηλάτης κάμνει τὸν ἵππον νά τρέχη ἀργὰ ἢ γρήγορα, μὲ τὸ νά τὸ ἐντεινῆ ἢ νά τὸ χαλαρῶνῃ, ἡνία, «γκέμια»· ἀπὸ ῤυτήρος=λατ. *immissis habenis*=μὲ χαλαρωμένα τὰ ἡνία, ἐν πάσῃ δυνατῇ ταχύτητι, «στὰ τέσσαρα» || ὡς τὸ ἱμάς, τὸ λωρίον δι' οὗ ὁ ἵππος αὐρτεῖ τὴν ἄμαξαν.— || (ῤύσιος)· ὁ οὐζών, διαφυλάττων, ὑπερασπίζων.

ῤυτιδω-φλοῖος, ον (ῤυτίς+φλοῖός)· ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῤυτίς, -ίδος, ἡ (*ῤύσιος=ἔρως) ὡς καὶ νῦν, ρυτίς, πτυχὴ, «ζάρα, ζαρωματιά», «ρυτιδίς», λατ. *ruga*.

ῤυτιδω-· ῤυτίζω (*νῤῥῖ- (πρβλ. *νῤῥῖ- ἐν τῷ ῤυτός, ῤυτός)· βάσις *νῤῥα* (σύρω)· βλ. ἐν ῤέω.

ῤυτόν, τό βλ. ἐν ῤυτός Β.

ῤυτός (Α), ἡ, ὄν (*ῤύσιος=ἔρως)· ὁ (σε)συρμένος, συρτός, ἐλκυστός, εἰλκυσμένος.— || ὡς οὐδ. οὐσ. τὰ ῤυτά=αἱ ἡνία (πρβλ. ῤυτήρ).

ῤυτός (Β), ἡ, ὄν, ὡς καὶ -ός, -όν (ῤέω)· ὁ ρέων, τρέχων, ρευστός, ὑγρός.— || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ῤυτόν=εἶδος ποτηρίου, καταλήγοντος εἰς ὀξὺ κάτω, πλατέος δὲ ἄνω, ἐν εἰδὲι κέρατος· εἰς τὸ ὀξὺ κάτω ἄκρον ὑπῆρχεν ὀπή, διὰ τῆς ὀπίας οἴνος ἔρρεεν εἰς τὸ στόμα τοῦ πίνοντος. [ῤυτός· ῤυτόν, ῤυτός· βλ. ῤέω].

ῤυτώρ, -ορος, ὁ (*ῤύσιος=ἔρως)· ὁ ἔλκων, οὐρών (πρβλ. καὶ ῤυτήρ) || ῤυτώρ τόξον=ὁ τανύων τὸ τόξον, τοξότης.— || (ῤύσιος)· σωτήρ, λυτρωτής, προστατής, ὑπερασπιστής.

ῤυτίς, ἡ (ῤύπτω)· καθαρισμός, κθάρισος, ἐξαγνισμός.

*ῤΥΤΩ=ἔρως (βλ. λ.), σύρω, ἔλκω· δὲν εἶναι ἐν χρῆσει ὡς ἄνεργ· βλ. ἐν ῤύσιος.

ῤυγάλεος, α, ον (ῤώξ)· διερρωγῶς, διερρωγήμενος, διεσχιόμενος, ρακώδης, κουρελιασμένος.

ῤυγάς, -άδος, ὁ, ἡ (ῤώξ), θηλ. ἐπιθ.=ῤυγάλεος, ἐσχιόμενος, ρακώδης || ῤυγάς πέτρα=ἐσχιόμενος βράχος, κρημνὸς πλήρης ρωγμῶν.

ῤωμαϊκός, ἡ, ὄν, κατ'· **ῤωμαῖος, α, ον** (*ῤώμη)· ὡς καὶ νῦν, ῤωμαϊκός, ὁ ἀνήκων (ἢ ὁ ἀναφερόμενος) εἰς τοὺς ῤωμαίους || ὡς οὐδ.=ῤωμαῖος.— ἐπίρρ. -κῶς=κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῤωμαίων.

ῤωμαῖστί, ἐπίρρ. (*ῤωμαῖος)· εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ῤωμαίων, λατινιστί.

ῤωμαλέος, α, ον (ῤώμη) ὡς καὶ νῦν, ρωμαλέος, πλήρης ρώμης, ἰσχυρός εἰς τὸ σῆμα || γενικῶς, ἰσχυρός, δυνατός, πλήρης δυνάμεως, εὐρωστος, κραταῖος.

ῤώμη, ἡ (ῤώμομαι)· σωματικὴ ἰσχύς, δύναμις, σωματικὴ εὐρωστία || γεν., δύναμις, ἰσχύς, σθένος.— || στρατιωτικὴ δύναμις, στρατεύμα.— || **ῤώμη, ἡ** (ἢ περιφρημασ πρῶτεύουσα τῶν ῤωμαίων, ἢ καρδία τῆς ῤωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας).

ῤώννυμι, ἡ -ύω, μελλ. ῤώσω· ἀόρ. α' *ἔρρωσα* (ῤώμομαι)· ἐπιρρωννύω, στερεώνω, δυναμώνω, καθιστώ τι(να) ἰσχυρόν (ρωμαλέον κλπ.), τοῦ δίδω δύναμιν (ῤώμη, σθένος), τὸ(ν) δυναμώνω || ἐνισχύω, ἐπιθεβαιώνω.— || παθητ. ῤώννυμαι, συν. ἄνεστ. καὶ ὁ ἕπερο. *ἔρρωμην* μετὰ σημ. πρτ.· ἀόρ. α' *ἔρρωσθην*· εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύ, εἶμαι ρωμαλέος || πρ.κ. προστ. *ἔρρωσο*=ἔχε ὑγείαν, χαίρει, λατ. *valere* (σύνθετος τέρμα ἐπιστολῶν) || ὡς. *φράζω τινὶ ἔρρωσθαι*=*valere jubeo*· βλ. *ἔρρωμένο*.

ῤυμ.· ῤώννυμι (κατὰ τὸ ῤώννυμι), παθ. ἀόρ. *ἔρρωσθην*· ῤώμη· ῤωμαλέος· ῤωσθηζιον· *πανορμητήριον*· ῤώσταξ, -ακος· πρβλ. Ἡσυχ. «ῤώξος· σφοδρός· ἄρρωστος»· σκοτ. ἔτυμολ.· πιθ. ἐκ τοῦ ῤώμομαι (*ῤῶν-). — τὸ λατ. *rōbur*, -oris σημ. κυρ. «καρδία τῆς δροῦς» καὶ ἀνήκει πιθ. εἰς τὸ λατ. *(e)rudh- (ῤυθρός), βλ. *ῤυθρός*· κατὰ τινὰς ῤώννυμι (*ῤωθ-νῦμι· σανσκρ. *vrādh-ant*, *vrādh-ā* (μέγας, ἰσχυρός)· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ ῤάδαμος ἢ τῷ ῤάδιος.

ῤώξ, ἡ, γεν. *ῤωγός* (ῤήγγυμι)· ρήγμα, ὄνοιγμα, στενὸν πέρασμα || ῤώγες μεγάροιο=ὀ στενοὶ διάδρομοὶ ἐνός διαμερίσματος (οἰκητιοῦ) [δι' ἔτυμ. βλ. ῤήγγυμι].

ῤΩΨΟΜΑΙ, γ' πληθ. πρτ. *ἔρρωσαντο*, ἐπ. *ῤώνοντο*· γ' πληθ. ἀόρ. α' *ἔρρωσαντο*· ἀποθ.· κινούμαι μεθ' ὀρμῆς (μεθ' ὀρμητικῆς ταχύτητος), ὀρμῶ, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, θιάζομαι, σπεύδω || ῤώνονται *περὶ πυρῆν*=κινουμένων ἐρρωμένως (ταχέως, μετὰ οπουδῆς) γύρω ἀπὸ τὴν πυρῶν || μετὰ ουστ. αἰτ. *χορὸν ἔρρωσαντο*=ἐχόρευσαν ἐρρωμένως «ἔστρωσαν στὸ χορὸ γιὰ τὰ καλά» || ἐπὶ κόμης, *ἔρρωσαντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο* (αἱ χαιταί)=αἱ τριχῆς τῆς κόμης ἐοείοντο (ἠνεμίζοντο) εἰς τὸν ἀέρα (ἀναλόγως πρὸς τὴν κατεῦθυναν τοῦ ἀνέμου, μαζὶ μὲ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου) [ῤώμομαι (*ῤῶν-): δι' ἔτυμ. βλ. *δρμή, ῤέω*].

ῤωπήσιον, τὸ (ῤώψ), ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ αἰτ. *ῤωπέσιον* (ὅπερ ἄνεστ. δὲν ἀπαντᾷ)· θαμνῶν, λόχη || ἐν τῷ πληθ. θάμνοι, χαμόκλαδα.

ῤωπικός, ἡ, ὄν (ῤώπος)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων ἢ ὁμοῖος πρὸς εὐτελεῖ ἐμπορεύματα, (πρὸς μικροπράγματα) || ὄθων, εὐτελεῖς, μηδαμίνος, τιποτένης, ἀχρηστος.

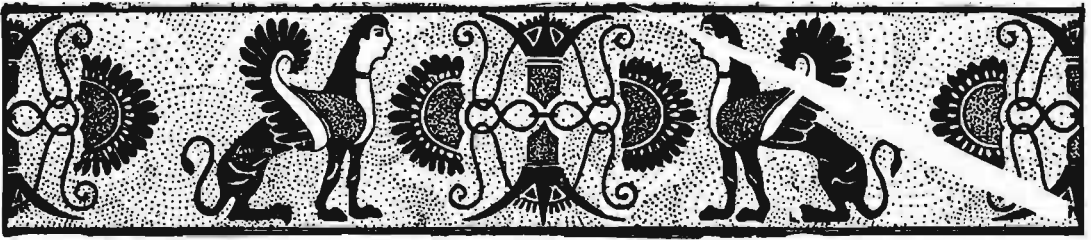
ῤΩΨΟΙΣ, ὁ· μικρὰ καὶ παντοειδῆ ἐμπορεύματα, εὐθηνὰ στολιδία || μετρ., ματαιολογία, ἐκούφια καρύδις]. [σκοτ. ἔτυμ.· τὸ ἄμ. ῤώπτες (βλ. ῤώψ) καὶ τὸ λ. *sarpō*, -ere ὁδῶμελαν ἔχουσι ἔχουσι πρὸς τὸ ῤώπος].

ῤωσθεῖς, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ῤώννυμι.

ῤωχημή, ἡ=ῤωχημός (βλ. λ.).

ῤωχημός, -οῦ, ὁ (ῤώξ)· ὡς τὸ ῤήγμα, σχισμὴ, σχισμάδα, ρωγμὴ || ῤωχημός γαίης=χάσμα γῆς, ρωγμὴ ἐδάφους.

ῤΩΨ, ἡ, γεν. *ῤωπός*· θάμνος, χαμόδευδρον, χαμόκλαδον || ἐν τῷ πληθ. θάμνοι, χαμόκλαδα. [ῤώψ, πληθ. ῤώπτες· ἰων. *ῤωπήσιον* (*νῤῶρ· βλ. ἐν λ. *ῤωπίς*· δὲν θεωροῦνται συγγ. τὸ λατ. *sarpō*, -ere, *sarmentum*, ὅπερ τὸ λατ. *rēpo*, -ere, λιθ. *réplióti*, λατ. *rápi* (ἔρρω)].

Σ

Τό γράμμα τούτο αντιστοιχεί πρὸς τὸ σημιτικὸν W(sin). Ἡ μεταχειρισίς, τῆς ὁποίας εὐτυχὸν ἔν τῷ Ἑλληνικῷ ἀλφabethῷ οἱ αὐριστικοὶ φθόγγοι τοῦ Σημιτικοῦ ἀλφabethῷ, εἶναι πῶς περιπλοκοί. Τὸ σημιτικόν **𐤨** (samech) ἐμφανίζεται ἐν τῷ Ἑλλην. ἀλφabethῷ ὡς Ξ (ξί), προφερόμενον ἀρχικῶς μὲν ὡς διπλοῦν σίγμα (-σσ-), ἔπειτα δὲ ὡς ἀπλοῦν ξ ἢ ὡς διπλοῦν κα. Τό δὲ ὄνομα samech, τὸ διὰ μέσου τῆς Ἀραμαϊκῆς τοῦ ὀνομασίας ἐξεληχθέν εἰς τὸ ἑλληνικόν *σῆγμα*, ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὸ γράμμα ζ, τὸ ὁποῖον ἀντεστοίχει πρὸς τὸ σημιτ. W(sin) καὶ προσφέρετο ὡς σ. Εἰς μερικά ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους ἑλλην. ἀλφabethῶν τὸ γράμμα τούτο ὠνομάζετο san. Τὸ σημιτικόν **𐤨** εἰς τὰς ἀρχαιότερας φάσεις τῶν ἀλφabethῶν τῆς Θήρας καὶ τῆς Κορίνθου μὲ τὸ σχῆμα **M** καὶ προφερόμενον ὡς σ. Τὸ ἀλφabethῶν αὐτὰ δὲν ἔχουν *σῆγμα*, ἐν ᾧ ὅσα ἔχουν σῆγμα **M** καὶ προφερόμενον ὡς σ. Τὸ ἀλφabethῶν

Ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους ἑλληνικοῖς ἀλφabethοῖς τὸ *σῆγμα* ἐμφανίζεται ὑπὸ τὰ σχήματα **ξ, ε, ζ, ς**. Τὸ ἀπειρογγυλωμένον σῆγμα ἐμφανίζεται ἐν τῷ Χαλκιδικῷ ἀλφabethῷ, ἀπὸ οὗ καὶ παρελήφθη ὑπὸ τοῦ Λατινικοῦ ἀλφabethῷ.

Ὁ ἀκόλουθος πίναξ δεικνύει τὸ σχῆμα, ὅπερ προσέλαβε τὸ *σῆγμα* εἰς τὰ διάφορα ἀλφabethα κατὰ ἑρισμένους περιόδους.

Ὄνομα ἀλφabethῷ	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	𐤨
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	? 3
ΘΗΡΑΙΚΟΝ	700—600	? 5
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	ξ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	ξ ζ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	600	? 4
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	ξ
ΙΟΝΙΚΟΝ	403	ξ 3
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Ἀποικίων	προκλασσι- κῶν καὶ κλασσικῶν χρόνων	ξ ς ζ 5
ΡΩΜΗΣ		δ
ΦΑΛΙΣΚΩΝ		ι δ
ΟΣΚΙΚΟΝ		ζ ζ
ΟΜΒΡΙΚΟΝ		ζ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἑφεξῆς		δ
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἑφεξῆς		Σ

Σ, σ, σῆγμα, τὸ ἀκλιτον, τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀλφabethῷ ὡς ἀριθμητ. σ' = 200, καὶ σ̄ = 200.000.

Τὸ τελικόν *σῆγμα* ἐγράφετο σ (ὅς καὶ σήμερον). Τὸ

τελικόν τοῦτο σ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται πρὸς τὸ γράμμα **ς** (siau), τὸ ὁποῖον ἐν τῇ πραγματικότητι ἦτο τὸ *δι-γαμμα* (F, vaU), καὶ κατεῖχε τὴν ἑκτην θέσιν ἐν τῇ Ἑλλην. ἀλφabethῷ (ὅθεν **ς** = 6). Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα, καλούμενον *σαν* (βαρικός τύπος τῆς λ. *σῆγμα*), τὸ ὁποῖον ἦτο ἴσως δεύτερον *σῆγμα*, ὅμοιον κατὰ τὸν ἦχον πρὸς τὸ ἑβρ. shin (ὡς τὸ *σῆγμα* ἦτο ὅμοιον πρὸς τὸ ἑβρ. samech). Ὡς ἀριθμητικόν τὸ *σαν* ἀπαντᾷ ἐν τέλει τῆς ἀλφabethῷ, καλούμενον *σαμπί* ἢ *σαμπί* (= 900), πιθανῶς λόγῳ τοῦ σχήματός του (?).

Μεταβολαὶ τοῦ σ ἐν ταῖς διαλέκτοις: I ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ., καὶ Ἴων. τρέπεται εἰς δ: *ὀδμή, ἴδμων*, ἀντὶ *ὀσμή, ἴσμων*.— II ἐν τῇ Λακ. τὸ σ κεῖται ἀντὶ τοῦ θ: *σιός, Ἀσάνα, ἀγασός, παρσένος*, ἀντὶ *θεός, Ἀθήνη, ἀγαθός, παρθένος*.— III ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τρέπεται εἰς τ: *τύ, τέ, φατί, ἴτω, Ποτίδαν, ποτί*, ἀντὶ *σύ, σέ, φησί, ἴτω, Ποσειδῶν, πρὸς*. 2) ἡ τροπὴ αὕτη τοῦ σ εἰς τ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις ἀτ.: *μέτ-αυλος, τήμερον, τῦκον*, ἀντὶ *μέσ-αυλος, σήμερον, σῦκον*.— οὕτω παρὰ τοῖς νεωτ. ἀτ. τὸ διπλοῦν σσ ἐτρέπετο ἐνίοτε εἰς διπλοῦν ττ, κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν ἐν ῥήμασιν: *πράττω, τάττω*, ἀντὶ *πράσσω, τάσσω*, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐν οὐσιαστ. καὶ ἐπιθ.: *θάλαττα, διετός, ἦετων*, ἀντὶ *θάλασσα, δισσός, ἦσων*.— IV ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ σ συχνὰ ἐδιπλασιαζέτο: *δσσος, μέσσος*, ἀντὶ *δσος, μέσος*, ἴδια ζε ἐν τοῖς ἐπ. τύποις τῶν μελλόντων καὶ ἀορίστων εἰς *-ᾶσω, -ᾶσω, -ἴσω: δαμάσσω, δλέσσω, κομίσσω*, ἀντὶ *δαμάσω, δλέσω, κομίσω* οὕτω καὶ *δοίσσω* ἀντὶ *δοίσω*.— V τὰ σσ καὶ πτ ἐνηλλάσσοντο ἐνίοτε μεταξὺ τῶν: *πέσσω-πέπτω, ἐνίσσω-ἐνίπτω*.— VI ἐν τῇ Δωρ. τὸ σ τρέπεται εἰς ξ εἰς τὸν μέλλ. καὶ ἀορ. α' τῶν ρημ.: *θεσπιξῶ* ἀντὶ *θεσπίσω, ἐργάξομαι* ἀντὶ *ἐργάσωμαι, ἐμέριξα* ἀντὶ *ἐμέρισσα*: ὅς καὶ *διεξός, τριεξός*, ἀντὶ *δισσός, τρισσός*. 2) ἐν τῇ παλαιῷ. Ἀτ. ἡ πρόθ. σσ (μαθ' ὄλων τῆς τῶν συνθέτων) ἐγράφετο ξύν.— VII ἐν τῇ Αἰολ. τὸ σ ἀλάμβανεν ἐνίοτε τὴν θέσιν τοῦ δασέος πνεύματος ἐν ταῖς ἀπὸ δασυνομένου φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν (ὅς συνέβαινε καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ): *Σελλοί* ἀντὶ *Ἑλλοί, Σαλμυδησός* ἀντὶ *Ἀλμυδησός*, οὗς (λατ. sus) ἀντὶ ὅς: οὕτω καί: *ἄλξ-σαί, ἐξ-sex, ἐπίτα-septem, ἐρτω-terro, δλκός-sulcus, εἶρω-terro, ἡλιος-*

sol, *βλγ-sylva*. 2) σ προσετίθετο και εις λέξεις ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου, και δὴ ἀπὸ μ ἢ τ: *σάμαραδος-μάραγδος, σάμραινα-μύραινα, σάμικρός-μικρός, σάτερος-τέρος, σάτεγν(σάτεγν)-τέγος*, λατ. *lego* σπανιότερον προσετίθετο τοῦτο εις τὰς ἀρχομένης ἀπὸ κ ἢ φ: *σάκιδναμαι-κιδνάμαι, σάκάλλω-fallo, σάρενδόνη-funda*. 3) τὸ σ παρεμβάλλετο (παρὰ ποιητῶν) ἐν τῷ μέσῳ λέξεως πρὸ τοῦ θ, ἐν τῷ α' πλήθ. προσ. καθ. και μέθ. ρημ.: *τυπτόμεσθα ἀντὶ τυπτόμεσθα* (διὰ μετρικούς λόγους) ὡς. και ἐν ἐπιρρ. εις *-θεν: ὀπισθεν* ἀντὶ *ὀπιθεν*.— VIII ἐν τῶν θωρ. διαλέκτων τὸ σ μεταβάλλεται εις ρ: *πέλαργός, θέρμιος*, ἀντὶ *πελαργός, θέσμιος*. 2) πρὸ πάντων ἐν τῇ λακων. διαλ. ἐνθα ἀλ καταλ. *-ας, -ης, -ος, -ως* ἐτράπησαν εις *-αρ, -ηρ, -ορ, -ωρ*. 3) ὡς ἐν τῇ δωρ. και Ἄττ., δόσεις προηγεῖται ἕτερον ρ: *ἀρην* ἀντὶ *ἄρσην, θάρρος* ἀντὶ *θάρσος*.— IX σ προστίθεται εις τὰς λέξεις οὕτω, *ἄχρι, μέχρι* δάσεις αὐται κεῖνται πρὸ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ φωνηέντος.

σά μάν; θωρ. ἀντὶ **τί μῆν** (παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 757, 784) [σά (=τίνα;) (**uja*, λαπ. **qνjə*, πρβλ. ἰων. *δ-σαα*, ἄττ. *ἄττα* (=τινά), ἀντων. θέμ. **qvi*: Ἰεנד. *ῥι [-da]*, λατ. *quia* βλ. ἐν *τίς*].

Σάβάζιος, ὁ (Σαβός) Φρυγικὴ θεότης, τὰ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας μυστήρια ἠμολοῦσαν πρὸς τὸ τοῦ Βάκχου, διὸ και μεταγενεστέρως ἐλήφθη ὡς ὄνομα αὐτοῦ τοῦτου τοῦ Βάκχου.

σάβάκός, ἡ, ὄν' τὸ *σαθρός*, σεσαθρωμένος, ἔτοιμόρροπος || συντετριμμένος, ἐκνευρισμένος. [*σαβακός· σαβάκης* σκετείν. ἐτυμολ.].

σάβάκτης, -ου, ὁ (σαβάξω = κατασυντρίβω) ὁ συντρίβων, καταστρέφων, καταστροφεὺς, ὄνομα κατοικοῦ δαιμονίου συντρίβοντος τὰ πῆλινα σκεύη.

Σάββασι, ἑτερόκλ. δοτ. πλ.θ. τοῦ **Σάββατον**.

Σαββάτιζω, μελλ. *-ίω (Σάββατον)* φυλάττω τὸ Σάββατον.

Σαββάτικός, ἡ, ὄν (Σάββατον) ὁ ἀνήκων εις τὸ Σάββατον, ἡ ὁ ἀρμόζων εις αὐτό. 2) ὁ ἀρμόζων εις Ἰουδαῖον, ὁ πρὸς Ἰουδαῖον.

Σαββάτισμός, ὁ (Σαββατίζω) ἡ τήρησις τῆς ἐορτῆς τοῦ Σαββάτου || ἡ κατὰ Σάββατον ἀνάπαυσις.

Σάββατον, τό τὸ ἑβρ. *Sabbath* (=ἀνάπαυσις) || ὄθεν, ἡ ἐβδόμη ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως. — ὡς. και κατὰ πλθθ. *τὰ σάββατα* = ἡ ἐβδόμη ἡμέρα, τὸ Σάββατον || ἑτερόκλ. ζοτ. πλθθ. *Σάββασι* ὡσεὶ ἑξ ὄνομα. **Σάββας**. 2) ἐβδόμος, χρον. διάστημα ἐπτὰ ἡμερῶν.

σαγάρις, -εως, ἰων. -ιος, ἡ πλθθ. *σαγάρις*, ἰων. *-ης* ὄπλον χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν Σκυδικῶν φυλῶν | ὡς. ὑπὸ τῶν Περωῶν, Ἀμαζόνων κ. ἄ. || πέλεκυς μὲ μίαν μόνον κοφίν.

σάγη ἢ σαγή, ἡ(σάττω) τὸ σάγμα, τὸ ἐπίσαγμα, ἡ ἵπποσκευή, «τὰ χάμουρα» (ἵππου ἢ ἡμίονου). || ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπου, οἰκοσκευή, ἐπιπλα, σκευή, ὀποσκευαί || κυρ. ὀπλισμός.

Ἔτυμ.: *σάγη· σάγμα* βλ. *σάττω*. — τὸ μγν. *σάγος* εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ λατίν. *sagum*, ὅπερ εἶναι δάνειον ἐκ τίνος γλώσσης Γαλατικῆς ἢ Κελτιθηρικῆς.

σάγηναιός, α, ον (σαγήνη) ὁ ἀνήκων εις *σαγήνην* (βλ. λ.), ἀλιευτικός.

σάγηνεύς, -έως, ὁ = *σαγηνευτήρ* (βλ. λ.).

σάγηνευτήρ, -ῆρος, ὁ ὁ ἀλιεύων διὰ τοῦ δικτύου *σαγήνης* (βλ. λ.) || ἐντεῦθεν και τὸ κτένιον καλεῖται *τριχῶν σαγηνευτήρ*.

σάγηνεύς, μελλ. *-σω (σαγήνη)* περικλείω (και συνεπὲς ἀγρεύω) ἰχθύς διὰ τοῦ συρόμενου δικτύου (τῆς *σαγήνης*) || μτφρ., ἐπὶ ἀνθρώπων, τοὺς σαρώνω ὡς νὰ τοὺς συλλαμβάνω ἐντὸς δικτύου, ἐκδιώκω πάντας τοὺς κατοίκους χώρας τίνος ἐξ αὐτῆς σχηματίζων στρατιωτικὴν γραμμὴν, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς περιουλλέγω ὄλους, ὅπως διὰ τῶν δικτύων τῶν συρόμενων συμπαράσφουον οἱ ἀλιεῖς τοὺς ἰχθῦς.

ΣΑΨΗΝΗ, ἡ μέγα δίκτυον ἀλιευτικόν, κάδεται, συρόμενον ἐπὶ τοῦ θυδοῦ (ὡς τὸ τῆς ρημ. «τράτας»). **Ἔτυμ.**: *σαγήνη· σαγηνεύω* πρβλ. Ἰουδ. «*σαγίς· πήρα*», «*σάγουρον· γυργάθιον*» π.θ. συγγ. τῆ *σασναρ*. *snájaře* (συνοφρουοῦμαι, συσφίγγω τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου).

σάγηνο-βόλος, ον (σαγήνη + βαλεῖν) ὁ ρίπτων

τῆν *σαγήνην* (τὸ δίκτυον) διὰ ψάρευμα, ὁ ψαρεύων μὲ *σαγήνην* || ὡς ὄσο. ὁ ἀλιεὺς, ψαράς.

σάγηνό-δετος, ον (σαγήνη+δέω) ὁ δεδεμένος εις *σαγήνην*, ὁ προσδεδεμένος, προσηρητημένος, εις δίκτυον.

σάγμα, -ατος, τὸ (σάττω) ὡς και νῦν, τὸ σάγμα ἵππου (ὁ «χασάς»), τὸ ἐπίπικρον (σέλλα, σαμῆρι).— II ἐπὶ ἀνθρώπων, κάλυμμα, ἐπένδυμα, εὐρύχουρον ἐπανωφόριον.— III τὸ περικάλυμμα ἢ δῆκη ἀσπίδος.— IV σωρός πραγμάτων, στοίβα.

Σαδδουκαίος, -ου, ὁ, και δὴ κατὰ πλθθ. ὄνομα Ἰουδαϊκῆς αἱρέσεως, τὰ μέλη τῆς ὁποίας δὲν ἐπίστευον εις τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, οὔτε εἰς τὴν ὑπαρξίν ἀγγέλων και πνευμάτων.

σάθη, ἡ τὸ ἀνδρικόν αἰδοῖον, τὸ πέος [*σάθη* (Ἀριστοφ. Λυσ. 1119) = «*πόσθη*» (βλ. λ.): *σάθων, -ωνος* (=πόσθων) ἀνδροσάθων, *-σάθης* (ἐπιθ. τοῦ *Περίανου)*· *σα*— (**ivθ*— βλ. ἐν *σαίνω*].

σαθρός, ἄ, ὄν' = *σαπρός*, σεσηπώς, «οάπιος», χαλασμένος, ἐφθαρμένος, ραγισμένος.— II μτφρ., μὴ ὑγιής, νοσηρός, παρηκμακός. [*σαθρός*, πρβλ. Ἰουδ. «*σάθραξ· φθέρω*»: *ψαθυρός*].

ΣΑΙΨΝΩ, μελλ. σαῶν' ἀρ. ἄ' ἔσσην, θωρ. *εἰσῶνα* κυρ. ἐπὶ κυνῶν, σεῖω τὴν οὐράν, κολακεύω, ὡς και νῦν *σαίνω*, *περῖσαίνω*.— II μτφρ., φέρομαι δωπευτικῶς, περῖποιοῦμαι (διὰ νὰ κερδίσω τὴν εὐνοίαν τίνος), δωπεύω, χαϊδολογῶ, καλοπιάνω || *σαίνω μόρον* = καλοπιάνω τὸν θάνατον διὰ νὰ μοῦ φειδῆ. 2) ἀπολ., εἶμαι μειλιχίος, φέρομαι εὐγενικά || ἐπὶ τοῦ μὴ τρικυμιώδους πελάγους, μειδιῶ, χαμογενῶ.— III φαιδρῶν, εὐφραίνω, τινά, τοῦ προξενῶ εὐχάριστην.

Ἔτυμ.: *σαίνω* (**σαν-jw*, λαπ. **ivθ-jθ*), ἀορ. *ἔσηνα*, θωρ. *εἰσῶνα* | λιβ. *twjtu, twinaθ, twinti* (ἐξοργκῶ διὰ φουήματος, μεγεθύνω), λειτ. *tvans, tvana* (ἀ-τμός, καπνός), λιβ. *tvanys* (ὁ εὐκόλως πλημμυρίζων), *tvainytlis* (φουσκῶν)· ἐν τῇ ἑλλην. ὑπῆρχε τύπος **σην* (λαπ. **ivθn* (=λατ. *penis, πέος, φαλλός*): **iv-*, **teva* (φουσκῶν) (βλ. και ἐν λ. λ. *σάος, σῶος, ταῦς, τύλη* κλπ.).

ΣΑΙΨΡΩ, μελλ. σαῶρ' πρκ. (μετὰ σημ. ἐνεστ.) *σέσηρα*, μτχ. *σεσηρώς*, θωρ. *σεσῶρῶς, vta, ὄς*, ἐπ. θηλ. *σεσῶρνια*· δεικνύω τοὺς ὀδόντας, κυρ. εις ἐνδειξίν θυμοῦ ἢ ἀγανακτήσεως ἢ κατ' ἐκνευρισμοῦ (ὡς ὁ κύων), λατ. *ringi* | ἀλλὰ και ἐν καλῇ ἐνν., μειδιῶ (μὲ διεσταλμένα τὰ χεῖλη).— II σαρώνω, σκουπίζω, καθάρω, καθαρῶ (τῶ) σαρώνω ἀπορρίπτω.

Ἔτυμ.: *σαίρω* I· *σάρμα* (=σχημὴ τοῦ ἐδάφους) *σῆραγξ, -αγρος* (βλ. λ.): ἄγν. ἔτυμ.— *σαίρω* II (=σαρώνω)· *σάρον και σάρος· σάρματα, σαρώα*· π.θ. *σάρω* (λαπ. **svj-jō*· λαπ. **sver-* και *κατ'* ἐπεκτ. **sver-bh-* ἐν τῷ ἑλλ. *σύρφος, συρφετός, γοτθ. af-svaifran* (ἀφανίζω).—φωνητικῶς θά ἦτο ἐπίσης δυνατὸν *σαίρω* (λαπ. **tur-jō*.—εἶναι: λίαν ἀμφίβολον τὸ ἠποστηρικθὲν ὅτι *σαίρω* και *ψαίρω* συμπίπτουν ἐτυμολογικῶς.

σάκεσ-πάλος, ον (σάκος+πάλλω) ὁ πάλλων τὴν ἀσπίδα, ὁ σεῖων (ὁ χειριζόμενος) τὴν ἀσπίδα, ὁ πολεμικός.

σάκεσ-φόρος, ον (σάκος+φέρω) ὁ ἀσπιδοφόρος, ὁ φέρων *σάκος* (τ. ἔ. ἀσπίδα).

σάκιον, τό = *σακκίον* (βλ. λ.).

σακίτας, -α, θωρ. σηκίτης, -ου (βλ. λ.).

σακκέω (σάκκος) στραγγίζω, «σοορώνω».

σακκίον, ἄττ. σάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σάκκος ἢ σάκος· μικρὸς σάκκος.

σακκο-γενειο-τρόφος (σάκκος, γένειον, τρέφω) ὁ τρέφων μεγάλην γενειάδα («ἐνα σακκί γένεια»).

ΣΑΚΚΟΣ ἢ σάκος, ἄ' χονδρὸν ὕψασμα τρίχινον, κυρ. ἐκ τριχῶν αἰγός, λατ. *ciliicium* || ράσον, σακκόπανον.— II πᾶν τὸ πεποιημένον ἐκ τοῖστου ὕψασματος: 1) σάκκος, σακκίον. 2) κόκκινον, σῆκίτα, στραγγιστήριον.— III τραχὴ γενειάς ὁμοία πρὸς τρίχινον ὕψασμα [ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν θεωρεῖται ὡς ἄττ. μάλλον ὁ τύπος *σάκος*, ὁ δὲ τύπος *σάκκος* χαρακτηρίζεται ὡς θωρικὸς (ὑπὸ τίνων δὲ ὡς κωμικός, και ὑπ' ἄλλων ὡς «ἐλληνικός») φαί-

νεται ότι ή λέξις, όπως και τό πρήγμα, παραλήφθησαν εκ τής φοινικικής ή εβραϊκής γλώσσης, ήτοι σάκκος (έβρ-φοιν. s'aq (άντι s'araq)).

σάκκος, ό, δωρ. άντι σηκός (βλ. λ.).

σάκος (Α), ό' = σάκκος (βλ. λ.).

σάκος (Β), γεν. σάκεος, ίων. γεν. σάκευς, τό (σάττω) άσπις, κατοσκευασμένη εκ πλέγματος (κλάδων λυγαριάς) ή εκ ξύλου, κεκαλυμμένη δε εξωτερικώς υπό ενός ή πλειόνων δερμάτων βοός, και ένισχυμένη ένίστε διά μεταλλίνων πλακών (ή του Αιαντος άπετελείτο εξ έπτά βοείων δερμάτων και εξ ενός όγδού μεταλλίνου στρώματος· ή δέ του Αχιλλέως εκ πάντε άλλακαλλήλων μεταλλίνων πλακών)· τό σάκος ήτο κοίλον και ένίστε έχρησιμοποιείτο ως άγγειον πρός άντλήσθην ή διαφύλαξιν ύδατος.

Έτυμ.: σάκος (<*Fακος: σανσρ. ινάκ (δέρμα, φλοιός)· βλ. έν σάττω· σανεό-παλος· σανεο-φόρος· φερε-σααής (παρ· Ηα.).

σάκτας, -ου, ό (σάττω)· σάκκος.

σάκτωρ, -ορος, ό (σάττω)· ό φορτώνων, γεμίζων, στοιβάζων || "Αδου σάκτωρ = ό πληρών τόν "Αδην μέ νεκρούς, τ. έ. ό φονεύων πολλούς.

σακχ-ύφάνης, -ου, ό (σάκκος + ύφαίνω)· ό ύφανών σάκκους ή карабόпано || ό κατασκευαστής Ιστίων.

σάλακων, -ωνος, ό (σαλάσσω)· ό άλαζών, μεγάλ-αυχος, μεγαλοπαινόμενος, ματαιόφρων, ό εις διας τάς εκδηλώσεις τής ζωής, άκόμη και εις τόν τρόπον του θαδίσματος, παρέχων δείγματα τής ματαιοφροσύνης του. [δι· έτυμ. βλ. σάλος].

σάλακωνεύς, μελλ. -σω (σαλάκων)· κάμνω τόν σπουδαίον, παίζω τόν ρόλον πλουσίου και σημαινόντος προσώπου (εις δια μου τά «φερίματα», δη-λιαν, βάδισμα, χειρονομία).

σάλαμόνδρα, ή είδος σαύρας, ή «γουστερίτσα», περί τής όποιας πιστεύεται ότι έχει τήν ιδιότητα να σβήνη τήν πυράν. [σκοτειν. έτυμολ.] κατά τινας α' συν-θετ. είναι τό σάλη (=ουρά ζώου), αλλά τό β' συνθετ. παραμένει σκοτεινόν· εκτός εάν ή λέξις είναι ξένης προελεύσεως].

σάλαμβη, ή όπή, φεγγίτης, καπνοδόχη, δύρα.

Έτυμ.: κατά τινας αί σημασίαί τής λέξεως θα ήτο δυνατόν να προέρχονται εξ εκείνης του «γυναικειου αιδόου», ήτοι σα-λά(μ)βη = αή τήν σάθην (βλ. λ.) λαμβάνει», πρόλ. Σαλαμβώ και Σαλαμβιάς, όνόματα τής Αφροδίτης.— κατ' έλλην έτυμολογίαν είναι συγγ. τῷ παλ-ποργ. suolea (πυκνός καπνός), άγγλ.-σαξ. forswóelien (καίω, φλέγομαι), λιθ. swilti (καίω άνευ φλογός), αίτινες είναι συγγ. τών άλία, είλη, έλάνη, ήλιος, σέλας.

Σάλαμιν-άφείτης, -ου, ό (Σαλαμίς + άφείμι)· ό προδότης τής Σαλαμίνας, ό έγκραταλείψας τήν Σαλαμίνα.

Σάλαμίνιος, α, ον, ύσ. και -ος, -ον (Σαλαμίς)· ό εκ Σαλαμίνας καταγόμενος, ή ό διαμένων έν Σαλαμίνη.— || ή Σαλαμίνα (ένν. ναύς ή τριήρης)· οδπως έκαλείτο ή μία εκ των δύο ίερών τριήρων των Αθηναίων (ή άλλη έκαλείτο Πάραλος), αί όποιαί έχρησιμοποιούντο δι' ώριμανας έπιστολους κρατικώς άποστολάς.

Σάλαμης (και Σαλαμίν), γεν. -ίγος, ή· ως και νυν, νήσος και όμώνυμος πόλις, έναντι των παραλίων τής Αττικής.— || πόλις τής Κύπρου, ίδρυθεΐσα υπό Τεύκρου του εκ τής νήσου Σαλαμίνας βλ. και Κ.Ε.Α.

σάλασσα, δωρ. άντι θάλασσα (βλ. λ.).

σάλασσω, άττ. -ττω· μελλ. -ξω· παθητ. πρκ. σε-σάλαγμαί (σάλος)· παραγεμίζω, στοιβάζω, υπερπλη-ρώ, παραφορτώνω. [δι· έτυμ. βλ. σάλος].

σάλευς, μελλ. -σω· άδρ. α' εσάλευσα· παθητ., άδρ. α' εσαλεύθη· πρκ. σεσάλευμαι (σάλος)· ως και νυν, σα-λεύω τι, κάμνω τι να σαλεύθω, τό κινώ έδώ κι εκεί, τό σελω, τό κινώ, τό κουνάω, τό κλονίζω.— Παθητ., σείομαι, κλονίζομαι, κραδαίνομαι.— || άμτδ., ως και νυν, σαλεύω, κινούμαι έδώ κι εκεί, ταλαν-τεύομαι, κυμαίνομαι, κλυδωνίζομαι (ως πλοτον έν και-ροφ τρικυμίας) || μτφρ., «τρικιλίζω», παραπαίω, εύρίσκο-μαι έν άμηχανία. [δι· έτυμ. βλ. σάλος].

σάλος, ό, έτερόκλ. έπ. δοτ. πληθ. σάλεσσειν, ύσει εξ

όνομ. τό σάλος (άλλομαι)· ή έν τῷ θαλάσση έπι-κρατούσα ένίστε άναταραχή, «φουσκοθαλασσιά» || έντεϋθεν, άνοικτή θάλασσα, πέλαγος (έν άντιθέσει πρός τόν λιμένα). 2) όρμος, άραξοβόλιον, άγκυρο-βόλιον.— || επί πλοίων, ό κλυδωνισμός του σκά-φους, τό «σκαμπανέβασμα» || ή έκ του κλυδωνισμού προκαλουμένη ναυτία (καρηβαρία μετά τάσεως πρός έμετον) || μτφρ., άνησυχία, ταραχή.

Έτυμ.: σάλος· σαλέομαι· σαλεύω· σάλη (=σάλος)· σαλαίξω· σάλαξ, -ακος· σαλάκων, -ωνος· σαλακω-νίζω, -ίζομαι, -εύομαι· σαλάσσω (*-κω)· πρόλ. 'Ηουχ. «σαλαγει· ταράσσει»· κονίο-σαλος.—πιθ. σάλος <ιαπ. *ινθλος: ιρλ. tuile (*tuiljo)—πλημμυρίς, λατ. tullius (*tuil-n), πρόλ. ιαπ. *ιευ-, *ιενά-, *tu- (έξογκώνω), βλ. και έν τύλη.—δέν φαίνεται πιθανή ή υποστηριχθεΐ-σα συγγένεια πρός τό λατ. salum και τό παλ-γερμ. swellan (schwellen)—φουσκώνω· άπορριπτεία έπίσης και ή συσχέτισις του σάλος και σαλεύω πρός τό πράλλω.

σαλπιγγο-λογγ-ύπηνάδαι, οι (σάλπιγξ+λόγγη+ύπηνη)· σαλπικτάι έχοντες λογχοειδή γένεια.

σαλπικτής, -ου, ό (σαλπίζω)· ως και νυν, σαλ-πικτής, ό σαλπίζων, ό κοάζων (δίδων παραγγέλ-ματα) διά τής σάλπιγγος.

σάλπιγξ, -ιγγος, ή (σαλπίζω)· ως και νυν, σάλ-πιγξ, πολεμικόν (μουσικόν) όργανον δι' ου δίδον-ται προστόγματα || υπό σάλπιγγος=διά του ήχου τής σάλπιγγος.— || τό σάλπισμα, τό διά τής σάλ-πιγγος διδόμενον σημεϊον.

Έτυμ.: σάλπιγξ (*Fαλπ-)· σαλπικτής: λιθ. szvil-riū, szvilrīti, λεττ. swelpt (συρίζω) (ιαπ. *ksvjp-), παλ-γερμ. swaln-e (=ciithara)· κατ' άλλους συγγ. τῷ σανσρ. svar (=sonare) και τῷ έλλ. σῦριγξ.—ώς πρός τήν κατάλ. -ιγξ· πρόλ. φόρμιγξ, πλάστιγξ κ. έ.

ΣΑΛΠΙΖΩ, μελλ. -ίγξω, άδρ. α' εσάλπιγξα· μτγ. μελλ. σαλπίζω και άδρ. α' εσάλπισα· ως και νυν, σαλ-πιζω, δίδω σημεϊον διά τής σάλπιγγος, φυσώ τήν σάλπιγγα || επί τής θροντής λαμβανομένης ως σάλ-πίσματος.— άπρο. έπει εσάλπιγξε (ένν. ό σαλπι-κτής)=όταν ήχησεν ή σάλπιγξ.— μετ' αιτ., προαγ-γέλλω, άναγγέλλω, τι (π. χ. τήν ήμέραν, επί άλεκτρού-νος). [δι· έτυμ. βλ. σάλπιγξ].

σαλπικτής, -ου, ό=σαλπικτής (βλ. λ.).

σάλπιξ, -ίγος, ή, ποιητ. άντι σάλπιγξ.

σαλπιστής, -ου, ό=σαλπικτής.

σάμα, τό, δωρ. άντι σήμα.

σάμαίω, δωρ. άντι σημαίω.

Σαμάρειτης, -ου, ό· ό κάτοικος τής Σαμαρείας, χώρας κειμένης μεταξύ Ιουδαίας και Γαλιλαίας· οι Σαμαρείται ήσαν άπονομι έθρολι των Ιουδαίων.—θηλ. Σαμαρείτις, -ίδος. Βλ. Κ.Ε.Α.

σαμβάλον, τό, αιολ. άντι σάνδαλον (βλ. λ.).

σαμβύκη, ή· τριγωνικόν μουσικόν όργανον έχον τέσσαρας χορδός, λατ. sambuca· διεκρίνεται διά τήν οξύτητα των παραγομένων τόνων. [σαμβύκη και παρ· 'Ηουχ. ζαμβύκη]· ξένη λ., πιθ. Ασιατικής προελεύσεως, πρόλ. ουρ. sabkū, έβρ. s'ebākā (δρύφρακτον).]

σάμερον, δωρ. άντι σήμερον.

Σάμη, ή· τό άρχαϊστό. όνομα τής Κεφαλληνίας.

σαμεϊον, τό, δωρ. άντι σημεϊον.

Σάμιος, α, ον (Σάμος 3)· ως και νυν, Σάμιος, ό καταγόμενος εκ Σάμου.

Σάμο-θράκη, ίων. -θρηκή, ή=Σάμος Θρακία, και νυν Σαμοθράκη καλουμένη (νήσος πλησιον τής Θράκης)· βλ. Κ.Ε.Α.

Σάμο-θράκιος, α, ον, ίων. -θρηκιος, η, ον· ό εκ Σαμοθράκης.

Σάμο-θραξ, γεν. -θρακος, ίων. -θρηξ, -ικος, ό· ό εκ Σαμοθράκης.

Σάμος, ή· όνομα έλληνικόν νήσων, και δή: 1) άρ-χαϊον όνομα τής Κεφαλληνίας (ήτις έκαλείτο και Σάμη). 2) Σάμος Θρηκήη = Σαμοθράκη. 3) μεγάλη νήσος άπέναντι τής Εφέσου (βλ. Κ.Ε.Α.).

Έτυμ.: κατά τόν Στράβωνα σάμος ήτο άρχαία λ. σημαίνουσα ύφος, και μάλιστα παρὰ τήν ακτήν (άμμώ-δης λόφος αϊγιαλού)· εφ' όσον ή λ. θα ήτο ελληνική, θα ήδύνατο να άναχθῆ εις ιαπ. *ινθ-μο-σι· λατ. tama

(πρήξιμον) (: ιαπ. **ivə-mā*, δάσ. *ivēāx* (φουσκώ-νω), πρβλ. Κερκ. *tūmos* (= *tūmōs*), λατ. *lumulus*· *Σά-μος*, *Σάμη* ως όνόματα νήσων θά ήσαν συνών, πρὸς τὰ : καλ.-norr. *holmr* καὶ *holmi* (προεξοχή, μικρός λόφος, καὶ νησίς), μεσ.-γερμ. *holm* (νησίς ποταμοῦ) (ιαπ. **qəle*—ύψομοι, βλ. καὶ *κολωνός*).—κατὰ τινὰς ἢ β. *σαμ-* εἶναι σημιτικῆς προελεύσεως.

σαμπι· βλ. ἐν Σ, σ, *σῖγμα*.

σαμ-φόρας, -ου, ὁ (σάν+φέρω)· Ἴππος φέρων ἐγ-κεκουμένον σῖγμα παριστάνον τὸ ἀρχαῖον γράμμα *sān* (βλ. ἐν *σῖγμα*)· πρβλ. καὶ *κοσπαιτίας*.

σάν, ὄρω, ἀντί *σῖγμα* (βλ. λ.). [ἢ λ. εἶναι δάνειον ἐκ τινος σημιτικῆς γλώσσης· πρβλ. *έβρ. šīn*.— ἐξ αὐ-τοῦ τὰ : *σαμ-φόρας*· *σαμπι*.]

σανδάλιον, τό, ὄποκορ. τοῦ *σάνδαλον* (συν. ἐν τῷ πληθ.)· ὡς καὶ νῦν, σανδάλιον, πέδιλον, εὐμαρίς, ἔμβας («παντοφλάς»).

σανδάλισκος, ὁ, ὄποκορ. τοῦ *σάνδαλον*· = *σανδά-λιον* (βλ. λ.).

σάνδαλον, τό, κίολ. *σάμβαλον*· ξύλινον πέλμα («σόλα, πατούνα») προσδετόμενον εἰς τὸ ἄνω μέ-ρος τοῦ ποδός (γύρω ἀπὸ τὸν τασόν καὶ τὰ σφυ-ρά) διὰ λωρίδων, πέδιλον [ἢ λ. εἶναι δάνειον ἐξ Ἀσια-τικῆς γλώσσης, πρβλ. νεο-περο. *sandal* (σάνδαλον, πέδιλον)].

σανδάρκη, ἡ· ὄρυκτον (θειοῦχον ἀρσενικόν) ἀνοικτὸ ἐρυθρὸν χρώματος, ἐν ᾧ τὸ καθαυτὸ κίτρι-νον ἀρσενικόν ἐκαλεῖτο *ἀρσενικόν* ἢ *ἀρσενίκιον* || τὸ ἐξ αὐτῆς παραγόμενον χρώμα, τὸ ἐρυθρόχρυσον, λατ. *sandaraca*. [*σανδάρκη* καὶ —*ράχη*, δάνειον ἐκ τινος Ἀσιατ. γλ., πρβλ. σανοκρ. *candra-raga*· (ὁ ἔχων τὴν λάμπιν τῆς σελήνης)].

σανδάρκινος, ἡ, ον (*σανδάρκη*)· ὁ ἐκ σαν-δάρκης, ἢ ὁ ὁμοιάζων πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ χρώ-μα, ἐρυθρόχρυσος, πορτοκαλόχρυσος.

σάνδωξ, -υκος, ἡ, καὶ **σάνδιξ**, -ικος· λαμπρὸν ἐρυθρὸν χρώμα, πῖθ. μίλτος, καλούμενον καὶ *ἀρμέ-νιον*, λαμβανόμενον δὲ ἐκ *σανδάρκης* μεμιγμένης μετὰ ἐρυθρᾶς ὄχρας (*rubrica*) [σκοτειν. ἔτυμολ.· πῖθ. δάνειον ἐξ Ἀσιατ. γλ., πρβλ. *sindiram* (μίλτος, κοκκινόχρωμι)].

σανίδιον, τό, ὄποκορ. τοῦ *σανίς*· ὡς καὶ νῦν, σα-νίδι, σανιδάκι || κρεατοσάνιδο || μικρὸς πίναξ, πινα-κίς πρὸς γραφὴν.

σανίς, -ίδος, ἡ· ὡς καὶ νῦν, «σανίδι, σανίδα», «μαδέρι» || πᾶν τὸ ἐκ τοιούτων ὑλικῶν κατεσκευα-σμένον || δῦρα, θυροφυλλα, λατ. *fores* || ξύλινον ἰκρί-ωμα, ξύλινον πάτωμα σκηνῆς || ξύλινον πάτωμα δα-πέδου || ξύλινον κατάστρωμα πλοίου. 2) ἐν τῷ πληθ., ξύλιναι πινακίδες πρὸς γραφὴν, πινακίδες κε-καλυμμέναι μὲ γύφον, ἐφ' ὧν ἐγράφοντο παντὸς εἶδους δημόσια ἀνακοινώσεις. 3) τὸ μαδέρι ἐπὶ τοῦ ὀποῦ ἐδέοντο, ἐνλίστε δὲ καὶ ἐκαρφώνοντο, οἱ κατὰδικοι ὡς εἰς σταυρόν.

Ἔτυμ. : *σανίς*, -ίδος (σταυρὸς παρ' Ἑσυχ., τὸ δε-σμοτικὸν ξύλον παρὰ Φωτ.) (ιαπ. **ivŋ*· βλ. ἐν *σαίνο* καὶ πρβλ. τὴν ἀντιστοιχίαν *φάλαγξ*· *φαλλός*, *φάλης*, ιαπ. **bhel*· (φουσκώνω)).

σάννας, -ου, ὁ· ὁ γελωτοποιός, λατ. *sanna*.

Ἔτυμ. : *σάννας* (παρὰ Κρατίω), *σαννίων*, -ωνος· *σάννοτος* (=μυρὸς), πρβλ. *Σάννης*, *Σανναῖος*, *Σαν-νίων*, *Σάννιος*, *Σαννυρίων*, *Σαννώ* (ὀνόματα προσώ-πων)· ἢ ὀλη θμᾶς ἀνάγεται, κατὰ τινὰς, εἰς τὸ παρ' Ἑσυχ. *σάννιον*· *αἰδοίων*, μὲ τὴν διαφοράν δτι τὸ χαρακτηριζόμενον διὰ τοῦ *σαννίου* εἶναι συγχρόνως καὶ μωρὸν, ἡλίθιον καὶ γελωτώδες, βωμολόχον, πρβλ. καὶ τὸ δάνειον τῆς Λατινικῆς *sanna* (μορφα-σμός), *sannio* (γελωτοποιός, βωμολόχος), εἶτα τὸ παρ' Ἑσυχ. *σσαννάτος*· *τὰς ἀγρίας αἰγας*», ὅπερ προ-ὑποθέτει τύπον **σάννας* ἢ **σάννων* ἢ **σάννων* (=τρά-γορ) τὸ *σάννιον* (ιαπ. **ivŋ*·, πρβλ. *σῆν* (ιαπ. **ivēn*, βλ. *σαίνω*)).

σάντάλον, τό· δένδρον εὐώδες Ἰνδικόν (κοιν. σαγαλίνα), καὶ **σαντάλιος** ὁ ἐκ τοιούτου ξύλου κατεσκευασμένος.

σαοῖ, γ' ἐν. τοῦ *σαώω*.

ΣΑΪ, ὡς θετικὸν ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ συνηρ. τύπῳ *σᾶς* (βλ. λ.)· συγκριτ. *σαώτερος*.

Ἔτυμ. : *σᾶος* (**sāfos*, πρβλ. κυπρ. *Σαφο*-κλεφης), συγκριτ. *σαώτερος*, ἰων-αιτ. *σᾶος* () ἰων. *σᾶος* *σᾶς* (**ʔa-Fo-s* (**ivə-vo-s*)· **ʔa-Fo-s*· σανοκρ. *šavil* (εἰ-μα ἰσχυρός, ἔχω τὴν δύναμιν), *ivistama-h* (ὁ ἰσχυ-ρότερος), γοτθ. *rwastipa* (ἀσφάλεια)· ιαπ. **ivēāx*· (φουσκώνω)· ἐκ τούτου ἰων. *σᾶσα*, αιτ. ἐν. ὡσεὶ ἐξ ἐπιθ. **σαῖης*=**σᾶφος*, κατ' ἐπιθετασιν τοῦ *ὕγιος*· ὄμηρ. *σα[F]ῶω*, ὄμηρ. ἀτ. *σᾶζω* (**σᾶίζω*), μελλ. *σᾶσω*, ἀτ. ἐν ἐπιγρ. *σᾶω* (τ. Ἐ. *σᾶῶ*)· *σᾶτήρ*, -ῆρος ἐπιθ. (=ὁ σᾶζων)· *σᾶτήρης*. *σᾶτηρία*· *σᾶστρα*, τὰ (=προσφο-ρὰ εἰς τοὺς θεοὺς λόγῳ ἰσσεως)· πρβλ. *σᾶσαστεῖν* (=deo dedicare aliquid pro salute)· *σᾶ-φρων*, -ονος (<*σᾶ-φρων*· γοτθ. *σω-μελες* (=εἰς ὀδικτα μέλη)).

σᾶο-φρονέω, **σᾶο-φροσύνη**, **σᾶο-φρων**, ποιητ. ἀντί *σᾶφρονέω*, *σᾶφροσύνη*, *σᾶφρων*.

σᾶῶ, ἐπ. *σῶω*=*σᾶζω* (βλ. λ.).— γ' ἐν. ἐν. *σαοῖ*, γ' πληθ. *σαοῦσαι*· γ' ἐν. πρτ. *εἰσᾶω*, ἐπ. *σᾶω*· β' ἐν. προστ. *σᾶου* ἢ *σᾶω*· μελλ. *σᾶῶσω*· ἐνεργ. *ἀόρ. ἀ' εἰσᾶω-σα*, παθ. *εἰσᾶῶθη*· μεσ. μελλ. *σᾶῶσομαι*.

σᾶπέειν, εὐκτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *σᾶπω*.

σᾶπέεις, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *σᾶπω*.

σᾶπήη, ἐπ. γ' ἐν. ὑποτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *σᾶπω*.

σᾶπήναι, ἀπφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *σᾶπω*.

σᾶπρός, ὁ, ὄν (*σαπήρσαι*)· ὡς καὶ νῦν, *σαπρός*, σε-σηπῶς, «σάπιος» || γοσῶν, πάσχων, ἀσθενικός, λατ. *tabidus* || (με)μαρμαμένος, παρηκμακός, *σαπρός*.— || γανικῶς, ἀχρηστος, τιποτένιος.— || παλαιός, πε-παιωμένος, ἐφθαρμένος, μουχλιασμένος.

Ἔτυμ. : *σαπρός*· *σᾶπω*, ὄρω. *σᾶπω*· *σᾶψις*· *σᾶψ*, γεν. *σηπός*· σανοκρ. *kyāku*· (μανιτᾶρι), ιαπ. **qjān*·, **qjəqu*·— κατ' ἄλλους συγγ. τῷ λιθ. *szpiti* (σαπίζω), ιαπ. **kšv*·.

σᾶπφειρος, ἡ· πολύτιμος λίθος, τοῦ ὀποῦο διήρχων δύο εἶδη, ἡ *κυανὴ* καὶ ἡ *χρυσή* (μᾶλλον δὲ οὐχί ὁ νῦν καλούμενος σᾶπφειρος, ἀλλ' ὁ *lapis lazuli*)· ἰδᾶ-νιστον ἐκ τινος Σημιτικῆς γλώσσης, πρβλ. *έβρ. šappir*, ὅπερ εἶναι δάνειον (<σανοκρ. *šani-priya-m*).

Σαπφώ, -ούς, ἡ, κλητ. *Σαπφώ*· ἡ γυνωστὴ ποιή-τρια (βλ. Κ.Ε.Α.).

Σαπφῶς, α, ον (*Σαπφῶς*)· ὁ τῆς Σαπφούς, Σαπ-φικός.

σᾶπών, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *σᾶπω*.

σαργάνη, ἡ· ὡς τὸ *ταργάνη* (βλ. λ.), πλέγμα, πλε-κτὸν καλάδιον || πλόκαμος, «πλεξούδα», δεσμός, ταινία. [*σαργάνη*, *σαργάνης*, -ίδος· πρβλ. Ἑσυχ. *εταρ-γάναι*· *πλοκαί*, *συνδέσεις*, *πέδασι*· λιθ. *irevili*, *ivertli* (περιφροτῆς, περικλειώ), ιαπ. **ivər*·, **iv*·].

σαρδάνιος, α, ον (*σαίρω*)· ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ γέ-λωτος πικρῷ ἢ εἰρωνικῷ καὶ χλευαστικῷ· *σαρδά-νιον* (ἐνν. *γέλωτα*) *γελῶς*=γελῶ γέλωτα πικρὸν ἐξ ὀργῆς ἢ ἐξ ἐκδικητικῆς || *μεῖδιος* δὲ *θυμῷ* *σαρδά-νιον* *μᾶλα τοῖον*=ἐγέλωσε δὲ ἐμὲ τὴν καρδίαν σου· ἕνα γέλωτα πολὺ μικρόν.— Ἐγράφετο δ' ἐπίσης καὶ *σαρδόνιος*, α, ον ὡσεὶ ἐκ τῆς λ. «*σαρδόνιον*» (φυτὸν τῆς *Σαρδούς*, τ. ἔ. τῆς Σαρδινίας, περὶ τὸ ὀποῦο ἰλέγετο ὅτι παρεμόρφωσε πρὸς τὸ γελῶτον τὴν ὄψιν τοῦ τρώγοντος).

Ἔτυμ. : *σαρδάνιος*, καὶ *σαρδόνιος* (μτγν.) κατ' ἐπί-θρασιν τῶν· *Σαρδόνιος*, *Σαρδώ*, ὀφειλομένη εἰς τὴν γνώμην δτι τὸ μετέωρον αὐτὸ τὸ *σαρδάνιον* ὁμοιάζει πρὸς τὸν μορφασμὸν τὸν προκαλούμενον ἐκ τῆς γεύσεως τοῦ φυτοῦ, ὅπερ ἐκαλεῖτο *σαρδόνιον* ἢ *σαρδάνη*· πρβλ. καὶ τὸ παρὰ Φωτ. «*σαρδάζων*· μετὰ πικρίας γελῶν»· *gall. chwarddu* (γελῶ), ιαπ. **szard*·.— πῖθ. συγγ. τῇ μτχ. *ασσηρῶς* (=μὲ διεσταλμένα τὰ χεῖλη, χλευα-στικᾶί) τοῦ *σαίρω* || (βλ. λ.).

Σάρδεις, -ων, ἰων. **Σάρδιες**, -ίων, αἰ' ἡ πρω-τεύουσα τῆς Λυδίας Σαρδεις (βλ. Κ.Ε.Α.).— ἐντεῦθεν ἐπιθ. **Σαρδιανός**, ἰων. -**ιηνός**, καὶ **Σαρδιανικός**, ἡ, ὄν (ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Σαρδεις, ὁ διαμῆνων ἐ-κεῖ, ἡ καταγόμενος ἐκεῖθεν) || **βάμμα** *Σαρδιανικόν* =φοινικοῦν χρώμα, πορφύρα || ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ ζωη-ροῦ (εχτυπητοῦ) ἤχου (τόνου, φθόγγου).

σαρδίη, ἡ, ἡ **σαρδίνος**, ὁ· ἡ σαρδέλλα.

σάρδιον, τό (*Σάρδεις*)· πολύτιμος λίθος, ὁ Σάρ-διος λίθος, [ἔβην λέξις].

σαρδόνυξ, -ύχος, ὁ (σαρδόνι+δόνυξ)· εἶδος ἐδ-
νυχος (πολυτίμου λίθου), οὗτω καλουμένου ὁσά-
κις τὰ διάφορα χρώματά του ἦσαν τακτοποιημένα
κατὰ στρώματα παράλληλα.

Ιαρδών, ἡ, γεν. -όως καὶ συνηρ. -οῦς· ἡ Σαρδινία (δλ.
Κ.Ε.Α.) || ἐντεθῆεν ἐπίθ. **Ιαρδῶνος**, α, ον, **Ιαρδωνι-
κός**, ἡ, ὄν, **Ιαρδώνιος** καὶ **Ιαρδόνιος**, α, ον (ὁ
ἀνήκων εἰς τὴν Σαρδινίαν).

Ιαρδών, -όνος, ὁ· τὸ ἀνώτατον ὄκρον τοῦ κυν-
ηγετικού δικτύου.

σάρισα, καὶ ἤτερον ὄρθως **σάρισσα**, ἡ· μακρὸν
δόρυ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῆς Μακεδονικῆς φά-
λαγγος, λόγχη μακρά.

σαρκάξω, μελλ. -σω (σάρξ)· κατασπαράσσω σάρ-
κος ὡς οἱ κύνες.

***Ετυμ.**· **σαρκάξω**· **σάρξ** (βλ. λ.)· **σαρκασμός** (ιαπ.
ινίτq**· (ινετq**, μαρτυρουμένου ἐκ τοῦ γοτθ. **rwairhs**
(ὄργιλος), **rwairhe** (ὄργη, θυμός), **pal-norr. puerr**
(ἐγκόρσιος, ὁ ἐμποδὼν κείμενος, κλωστοεργῶν)
βλ. καὶ **σάρξ**.

σαρκασμο-πίτυο-κάμπτης, -ου, ὁ (σαρκάξω+
πίτυς+**κάμπτης**)· ὁ μετὰ πικρίας καὶ ἐμπαιγμῶν κάμ-
πτων τὸς πίτυς, ὁ χλευάζων πιτυοκάμπτης (κωμικὴ
λέξις παρ' Ἀριστοφ.).

σαρκίζω, μελλ. -σω (σάρξ)· ἀφαιρῶ (ἀποξέω) τὰς
σάρκας, σαρκοοχίζω, ἐκδέρω, «γδέρνω» (· **σαρκίζω**
τὸ **δέρμα**).

σαρκικός, ἡ, ὄν (σάρξ)· ὁ ἐκ σαρκὸς ἀποτελοῦ-
μενος.— II εὐσαρκος, ὡς καὶ νῦν «σαρκικός», ἤδη-
παθῆς, ὑλιστικός, ἀντιθ. τῆ **πνευματικός**, λατ. **car-**
nalis.

σαρκίνος, ἡ, ον (σάρξ)· ὁ ἐκ σαρκὸς, ἡ ὁ ὁμοιος
πρὸς σάρκα, ὡς καὶ νῦν «σαρκίνος», κρεάτινος.— II
εὐσαρκος, παχύσαρκος, σωματώδης.

σαρκο-λίπη, ἐς (σάρξ+λιπεῖν) = **λιπόσαρκος**
(βλ. λ.), ὀλιγόσαρκος, ἰσχνός.

σαρκο-πάγης, ἐς (σάρξ+πάγειν τοῦ **πήγνυμι**)· ὁ
ἐκ συμπαγούς σαρκὸς συγκείμενος, σαρκώδης.

σαρκο-φάγος, μελλ. -ήσω (σαρκοφάγειν)· τρώγω
σάρκας, εἶμαι σαρκοφάγος || καταβροχθίζω.

σαρκο-φάγος, ον (σάρξ+φάγειν τοῦ **τρώγω**)· ὡς
καὶ νῦν, σαρκοφάγος, ἐσθίων σάρκας, κρεοφάγος.
— II **λίθος σαρκοφάγος**· εἶδος τιτανούχου λίθου ἔχον-
τος τὴν ιδιότητα νὰ ἀποσυνθέτῃ τὰς σάρκας τῶν ἐν αὐτῇ
ἐντεθειμένων νεκρῶν, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον καὶ προ-
τιμωμένου διὰ τὴν κατασκευὴν λαρνάκων ἢ νεκροθηκῶν,
αἱ τινες ἐκαλοῦντο καὶ αἰταὶ «**σαρκοφάγοι**» (κυρ ἐπίθ.
ἐξυπακουμένου τοῦ «**σοροί**»).

σαρκῶς, μελλ. -ώσω (σάρξ)· κάμνω τινὰ σαρκώ-
δη (εὐσαρκον), ἤτοι ἰσχυρόν, τὸν ἐνδυναμώνω.— II
παράγω σάρκα, σαρκοφωμ, κάλλυψι καὶ κλειψι πλη-
γὴν διὰ σαρκός.— III μεταβάλλω εἰς σάρκα (ἐπὶ ἀν-
δριαντοποιῶ).

σαρκ-ώδης, ἐς (σάρξ+εἶδος)· = **σαρκοειδής**, ὁμοιος
πρὸς σάρκα, κρεατώδης, εὐσαρκος || **θεοὶ ἐναίμοι**
καὶ **σαρκώδεις**· = θεοὶ ἔχοντες σάρκα καὶ αἷμα.

ΣΑΡΞ, ἡ, γεν. **σαρκός**· ὡς καὶ νῦν, σάρξ, «σάρκα»,
κρέας, λατ. **caro** || ἐν τῇ πληθ. ὄλαι αἰ σάρκες ἢ οἱ
μυῖνες τοῦ σώματος || ὄθεν, σάμα, κορμός, «κορμί». 2)
σάρξ, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, τὸ ἀνθρώπινον εἶδος,
ὁ ἀνθρώπος.

Ετυμ.**· **σάρξ** <τφαρκ**·, ιαπ. ***ινίτκ**· παράγωγα·
σαρκάξω (βλ. λ.), **σαρκίνος**, **σαρκῶς**, **σαρκωμα**, **σαρ-
κοφάγος**.

σάρρον, τὸ (σαίρω)· σάρωδρον, «σκοῦπα».

σάρβω, μελλ. -ώσω (σαίρω)· σαρώνω, σκουπίζω,
καθαρίζω.

Σαρπηδών, -όνος, ὡς καὶ γεν. **Σαρπηδόνοτος**, καὶ
δοτ. -ήδοντι, ὁ κλητ. **Σαρπηδόνο** (ὡσαύτ' ἐξ ὀνομ. **Σαρ-
πήδων**)· ὁ γνωστός ὀμηρικός ἥρωας, σύμμαχος τοῦ
Πριάμου (βλ. Κ.Ε.Α.).

σάρω, μελλ. τοῦ **σαίρω**.

Σατάνης, -ᾶ, ὁ, ὡς καὶ **Ιατάν** ἢ **Ιατάν**· ἰδρ.
λ. σημαίνουσα τὸν ἐναντίον, τὸν ἐχθρόν.

σατίνη, ἡ· πολεμικὸν ἄρμα, πολεμικὴ ἄμαξα ||
γενικῶς, ἄμαξα, δίφρος.

***Ετυμ.**· **σατίνη**· πρβλ. ***Ηουχ**. «**σατίλλα**» **πλειὰς**
τὸ **ἄστρον**· **ἱσκά**· σύγχυσιν πρὸς τὸ ἄρμα· δάνειον ἐκ
τῆς Φρυγικῆς γλ., πρβλ. ἄρμ. **sayi** (ἄρμα).

σάτον, τὸ· ἐβραϊκὸν μέτρον, ἴσον πρὸς ἓνα καὶ
ἥμισυ μόδιον (βλ. λ.) περίπου.

σατράπεια, ἰων. -ῆη, ἡ (σατραπεύω)· τὸ ἀζίωμα
τοῦ σατράπου || ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ
σατράπου.

σατράπεύω, μέλλ. -σω (σατράπης)· ἀμτ., εἶμαι
σατράπης, ἐνεργῶ ὡς σατράπης.— μετ., μετ' αἰτ.
ἢ γεν., κυβερνῶ ὡς σατράπης χώραν τινὰ ἢ ἐπαρχίαν.

σατράπης, -ου, ὁ· ὡς καὶ νῦν, σατράπης, λατ.
saīrāra, τίτλος Πέρσου ἀντιβασιλέως ἢ κυβερνή-
του καὶ διοικητοῦ ἐπαρχίας.

***Ετυμ.**· **σατράπης**, **ἑξατράπης**, **ἑξατράπης**, αἰολ.
σαδραπας, ἰων. **ἑξαιτραπείω** (περσ. λέξις ζ' παλ-περο.
xšāθra-pāvan· (= **regni tutor**) (**xšāθra** = **imperium**,
regnum) [= **σανσрк**. **kšairā-m**, βλ. καὶ ἐν **κτάομαι**] +
pā(y)· (φυλάσσω, προστατεύω) [= **σανσрк**. **pāti**, βλ.
ἐν **ποιμήν**, **πάμα**, **πάυ**]· **σατραπεία**, ἰων. -ῆη· **σα-
τραπεύω**, **ἑξασατραπεύω**, **ἑξαιθατραπεύω** (ἐν διαλ. ἑπιγρ.).

ΣΑΤΤΩ, μελλ. **σάξω**· ἄορ. α' **ἑσαξα**· παθητ., ἄορ.
α' **ἑσάχθη**· πρκ. **ἑσαγαμα**· ἰων. γ' πληθ. παθ. ἄορ.
ἑσοσάχατο· σουκευάζω, φορτώνω, κυρ. δὲ σαμαρώνω
καὶ φορτῶνω φορητῆγὰ ζῶα || ἐντεθῆεν καὶ ἐπὶ πολε-
μιστῶν, φορτῶνω μὲ πανοπλίαν, ἐξοπλίζω, ἄρμα-
τῶνω | καὶ παθητ., ἐξοπλίζομαι, ἄρματίζομαι. 2)
ἐφοδιάζω (ἐξοπλίζω) μὲ δλα τὰ ἀναγκαῖα.— II φορ-
τῶνω βαρέως, ὑπερπληρῶ· || παθητ., **πημμάτων** **σε-
σαγμένος**· = φορτωμένος ποδηματα (συμφορός, δυσ-
τυχίας) || **σεσαγμένος πλοῦτος**· = παραφορτωμένος ἀπὸ
πλοῦτη.— III συμπιέζω, συνδιδίω, συσσωρεύω καὶ
«πατικῶν».

***Ετυμ.**· **σάττω**, ἰων. **σάσσω**, ἰων. μελλ. **σάσω**, ἄορ.
ἑσαξα, ἰων. **ἑσασα**· πρβλ. γορτ. **συνεσαδθη** (= **συνεκα-
σάτη**· γορτ. ἐν. **σάδδω**, ὡς καὶ **πράδδω**)· **σακτός**·

σάττω (***σακίω**, ιαπ. ***ινίτq-jō**· λιθ. **ινίηκίη** (ἐξογκῶ
διαφυσῶ), **ίνακίς** (βαρῆς, φορητικός), ιαπ. ***ινείτq**,
ἔρρ. τύπος τοῦ ***ινεγ**· ἐν τῷ **σανσрк**. **ίνακκί** (πιέζω)
τὸ ιαπ. ***ινε(τ)q**· εἰναι ἐπέκτ. τοῦ ***ινεαx**· (φουσκῶ-
νω) βλ. **σάκος**, **σηκός**, **σακός**, καὶ **σάχη**.

Σατύρικος, ἡ, ὄν (Σάτυρος)· ὁ ὁμοιος πρὸς Σά-
τυρον, ἡ ὁ ἀρμόζων (ἢ ὁ ἀνήκων) εἰς Σάτυρον.
2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σατυρικὸν δράμα.

Σατύριος, -ου, ὁ, ὀποκορ. τοῦ **Σάτυρος**· μικρὸς
Σάτυρος.

ΣΑΤΥΡΟΣ, ὁ· ὁ σύντροφος καὶ ἀκόλουθος τοῦ
Βάκχου, παριστανόμενος μὲ μακρὰ καὶ εἰς ὄξυ ἀ-
πολήγοντα ὤτα, ρίνα σιμῆν, οὐραν τράγου, καὶ
κέφατα πολὺ μικρὰ· βραδυτέρον προσειέθησαν καὶ πό-
δες τράγου. Ὁ Σάτυρος διέφερε τοῦ Πανός καὶ τοῦ
Φαύνου κατὰ τὸ ὅτι ἑστερεῖτο (μεγάλων τοῦλάχιστον)
κεράτων. 2) λόγους καὶ ἀσέλγη ἀνδρωπός.— II
εἶδος δράματος, τὸ σατυρικὸν καλούμενον δράμα,
ἐν ᾧ ὁ χορὸς ἀπετελεῖτο ἐκ Σατύρων.

***Ετυμ.**· **σάτυρος** κυρ. σμμ. (κατὰ τινὰς) τὸν ἔχον-
τα διωγκωμένον τὸ πῆος (αὐτὴ **membrum iurgale**)
<σα- ((ιαπ. ***ινγ**·-· ***σην** (ιαπ. ***ινῆn**=**penis**, βλ. καὶ
σαίτω, **σάθη**) + **-τυρος**, πρβλ. **τίτυρος** (τράγος, σά-
τυρος), ιαπ. ***ιυ**·, ***ινεαx**· (εἶμαι φουσκωμένος, πρη-
σμένος), βλ. καὶ **τύλη**, **τύλος**, **Κερκ**. **τῆμος**, ἰων. αττ.
τύμβος, **τῆρός**, **ταῦρος**.

σαυλόδομαι, παθ. (σαῦλος)· κινούμαι δηληπρεπῶς,
φέρομαι ὡς γυνή, ἀκκίζομαι.

σαυλο-πρωκτιάω (σαῦλος+πρωκτός)· περιπατῶ
σεῖων τὸν πρωκτὸν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, «κουνώντας τὰ
ὀπίσθια».

ΣΑΥΛΟΣ, ἡ, ον· ἐπηρμένος, φαντασμένος,
προσποητός, «καμαρωτός», ἐκτεδηλυμένος [σαῦ-
λος· **σαυλόδομαι**· **σαυλοπρωκτιάω**· ἐνταῦθα ἀνήκουσι
καὶ τὰ **σαῦρος**, **σαύρα**, **σαυνός**, **σαυκρός**· **σαυκρό-
πους**· **σαυχμός**].

ΣΑΥΡΑ, ἰων. **σαύρη**, ἡ· ὡς καὶ νῦν, σαύρα, γου-
στέρα, γουστερίτσα, λατ. **laceira**.

ΣΑΥΡΟΣ, ὁ· = **σαύρα** (δλ. λ.), λατ. **lacerus** = **l-**
ceria.

σαυρωτήρ, -ῆρος, ὁ, λεγόμενος ἄλλως καὶ *οὐρίαχος* καὶ *σύραξ*: εἶδος σιδηρᾶς αἰχμῆς προσημομένης εἰς τὸ ὄπισθον ἄκρον τοῦ δόρατος, διὰ τῆς ὀπίας τὸ δόρυ ἐπεπηγνύετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως [δὲ' ἔτυμ. βλ. *σωλήν*].

σαυτοῦ, **σαυτῆς**, κατὰ συναίρ. ἀντὶ *σαυτοῦ*, *σαυτῆς*.

σάφα, ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ *σάφης*: σαφῶς, φανερά, καθαρά, εὐκρινῶς, βεβαίως, ἀσφαλῶς || *σάφα εἰδῶς* = γυνωρίζων ἀσφαλῶς, γυνωρίζων μετὰ βεβαιότητος (πολὺ καλά) || ὡς. ἀληθῶς, πράγματι: *σάφα εἰπεῖν* = εἰπεῖν ἐν ἀληθείᾳ (ἀληθῶς, «παστρικά, καθαρά»).

Ἔτυμ.: *σάφα*· *σαφῆς**· *σαφηνῆς*, δωρ. -*ανῆς**· *σαφηνίζω**· *σαφῆτω**· ἄγν. ἐτυμολ. κατὰ τινας -*σα* (**τFa*-) εἶναι ἐπιτακτικὸν στοιχείον συσχετιζόμενον πρὸς τὸ ἰαπ. **ἱevāx*- (εἶμαι δυνατός, πρῆσκομαι) (: *σάος*, *ταῖς* κλπ.)· **ἱvabhē* (λίαν φωτεινός, λίαν ἐναργῶς) θὰ περιεῖχε τύπον μετασηματισμένον ἐκ τοῦ **bhe*- (φῶς· φέγγω, λάμπω) (: *φά[F]ος*, *φαίγω* κλπ.)· ἢπ' ἄλλων συσχετίζεται πρὸς τὸ λατ. *sap-īo*, *sap-or*, *sap-īens*, ἕλλ. *σοφός*.

σάφῶνῃς, ἐς, δωρ. ἀντὶ *σαφηνῆς* (βλ. λ.).

σαφέστερος, -ατος, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *σαφῆς*.

σάφως, ἰων. ἀντὶ *σαφῶς*.

σάφ-ηγορίς, -ίδος, ἀνώμ. θηλ. ἐπιθ. τοῦ **σαφήγορος* (*σάφα*+*ἀγορεύω*)· ἢ λαλοῦσα σαφῶς (καθαρά), ἢ λέγουσα τὴν ἀλήθειαν (ἐπὶ τῆς Σιδιλλῆς).

σάφηνεια, ἡ (*σαφηνῆς*)*· καθαρότης, εὐκρίνεια, διαύγεια (ἀντιθ. τῷ *ἀσάφεια*) || ἡ ἀλήθεια.

σάφηνως, ἰων. ἀντὶ *σαφηνῶς* (βλ. λ.).

σάφηνῆς, δωρ. **σάφῶνῃς**, ἐς (*σαφῆς*)* ὡς τὸ *σαφῆς* (βλ. λ.): *σαφῆς*, καθαρός, διαυγής, εὐκρινής, εὐκρινής, δῆλος || ἀληθής || τὸ *σαφανές* = ἡ καθαρά ἀλήθεια.

σάφηνίζω, μελλ. -*ῖω* (*σαφηνῆς*)* ὡς καὶ νῦν, ἀποσαφηνίζω, διασαφηνίζω, καθιστῶ τι σαφές, ἐξηγουμαι σαφῶς, ἐξηγῶ, ἀποκαθάρω.

σάφηνως, ἐπίρρ. τοῦ *σαφηνῆς** ὡς τὸ *σαφῶς* (βλ. λ.).

ΣΑ'ΘΗ'Σ, ἐς, γυν. -*εος* καὶ κατὰ συναίρ. -*ους** ὡς καὶ νῦν, σαφής, καθαρός, εὐδιάκριτος, διακεκριμένος, πρόδηλος || ἀσφαλής, βέβαιος || τὸ *σαφές* = ἡ ἀλήθεια || ἐπὶ μάντεων, προφητῶν, μαντείων· ὁ μὴ πλανώμενος, ἀσφαλής, βέβαιος, μὴ σφαλόμενος (πρβλ. τὸ παρὰ Βιργιλίῳ *certus Apollo*).— συγκριτ. καὶ ὑπερθ. *σαφέστερος*, *σαφέστατος*.

σαφῶς, ἰων. **σαφέως*** ἐπίρρ. τοῦ *σαφῆς** ὡς τὸ *σάφα* (βλ. λ.), *σαφῶς*, καθαρῶς, εὐκρινῶς, διακεκριμένως, εὐδιάκριτως || βεβαίως, ἀσφαλῶς.— συγκρ. *σαφέστερον*, ὑπερθ. *σαφέστατα*.

σαχθείς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *σάττω*.

ΣΑ'Ω (Α), ρίζα τοῦ *σῆθω* = κοσκινίζω· γ' πληθ. *σῶσι*.

σῶω (Β), προστ. ἐπ. ἐν. καὶ γ' ἐν. πρτ. τοῦ *σασάω* (βλ. λ.).

σασθεῖς, **σασθῆναι**, μτχ. καὶ ἀπρφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *σασάω*.

σασσέμεν, ἐπ. ἀντὶ *σασσειν*, μελλ. ἀπρφ. τοῦ *σασάω*.

σῶσω, μελλ. τοῦ *σασάω*.

σῶωτερος, συγκρ. τοῦ *σῶος*.

σῶωτήρ, -ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *σωτήρ* (βλ. λ.).

σῶωτης, -ου, ὁ (*σασάω*)* ποιητ. ἀντὶ *σωτήρ* (βλ. λ.).

σβεῖην καὶ **σβεῖς**, εὐκτ. καὶ μτχ. ἄορ. β' τοῦ *σβέννυμι*,

σβέννυμι, καὶ -*ύω*, μελλ. *σβέσω** ἄορ. α' *ἔσβεσα*, ἐπ. *σβέσα*, ἐπ. ἀπρφ. *σβεσσαι** σβῆνω, σβεννύω, ἐξ-αλεῖψω, λατ. *extinguere*. 2) γυν. σβήνω, καταβάλω, καταπνίγω, κατευνάζω, καταπραῦνω.— || παθ. *σβέννυμαι**· ἄορ. α' *ἔσβεσθην**· πρκ. *ἔσβεσμαι** μετὰ ἀμτβ. ἐνεργ. χρόνων, τοῦ ἄορ. β' *ἔσβην*, δωρ. *ἔσβᾶν*, εὐκτ. *σβεῖην*, ἀπρφ. *σβῆναι**· πρκ. *ἔσβηκα** σβήνομαι, χάνομαι, ἐξαφανίζομαι, λατ. *extingui* || ἀποδνήσκω. 2) ἐπὶ θγρών, ἀποξηραίνομαι, πηγνυμαι, ἐξαντλοῦμαι, στεριεῶ. 3) γενικῶς, κοπᾶζω, παύω, ῥοιχάζω.

Ἔτυμ.: *σβέννυμι* (ἔχει ἀντικαταστήσει ἀρχαιότερον ἰων-ατ. τύπον **ζεῖνθμι*, τ. ἔ. **ζδένυμι* (ιαπ. *zgvē-neu-mi*, πρβλ. Ἡσυχ. *εζείνομεν**· *σβέννυμεν**, μελλ. *σβέσω*, ἀπρφ. ἄορ. *σβεσσαι*, ἀμτβ. ἄορ. *ἔσβην* (σχηματισθεὶς ἐπὶ τῇ δάσει τοῦ β' προσ. *ἔσβης** κατ' ἄλλους (ιαπ. **zgv-ē* παρὰ τὸ **zgv-es*), μέσ. πρκ. *ἔσβε-*

*μαι**· *ἄ-σβεστος**· πρβλ. λιθ. *gesti*, *gesau*, *gesti* (σβήνω, φθίνω), *gesau*, *gesy**'ι (σβεννύω), παλ-ολα. *gaša*, *gasiti* (**gvds*-)=σβήνομαι· ἐξ ἰαπ. **(z)gves*-, **(z)gvds*-.

σβέσσαι, ἰπ. ἀντὶ *σβεσαι*, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *σβέννυμι*.

σβεστήριος, α, ον (*σβέννυμι*)* ὁ χρησιμεύων εἰς κατάσβεσιν, ὁ κατάλληλος πρὸς κατάσβεσιν, σβεστικός, κατασβεστικός.

σβῆθι, προστ. ἄορ. β' τοῦ *σβέννυμι*.

-σε, ἐπιρρημ. κατάληξις δηλοῦσα κίνησιν πρὸς τι (μέρος ἢ πρόσωπον): *ἄλλο-σε*=πρὸς ἄλλο μέρος.

σσαιτοῦ, ἰων. **σσαιτοῦ**, -*τῆς*, -*τοῦ*, αὐτοπαθῆς ἀντων. β' προσ.· σοῦ αὐτοῦ, τοῦ αὐτοῦ σοῦ, ἐν χρῆσει δὲ μόνον κατὰ γυν., δοτ., καὶ αἰτ. ἐν. ἄρσ. καὶ θηλ.· ἐν τῷ πληθ. ἀνεπίπετο κεχωρισμένως: *ὑμῶν αὐτῶν* κλπ.· κεχωρισμένως ἀπαντᾷ καὶ ἐν. παρ.· Ὁμήρῳ: *σοὶ αὐτῶν*, *σοῦ αὐτόν*. Οἱ ἴδιοι κεχωρισμένοι τύποι τοῦ ἐνικοῦ (*σοῦ αὐτοῦ*, *αὐτοῦ σοῦ* κλπ.) ἀπαντῶσι καὶ παρὰ τοὺς ἀττικοὺς ἄλλ' ὡς προσωπικὰ μετ' ἐμφάσεως, καὶ οὐχὶ ὡς αὐτοπαθῆς.

σεβάζομαι, μελλ. -*άσομαι** ἄορ. α' *ἔσεβασάμην*, ἐπ. γ' ἐν. *σεβάσαστο** ὡς παθ. ἄορ. α' *ἔσεβάσθην** ἄποθ. (*σέβας*)* αἰσθάνομαι σέβας, αἰσθάνομαι φόβον, φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι νά πράξω τι, συστέλλομαι.

σέβας, τὸ (*σέβομαι*)* ὡς καὶ νῦν, σέβας, αἰσθημα ἀνάμεικτον ἐκ σεβασμοῦ καὶ φόβου || γενικῶς, σέβας, σεβασμός, προσκύνησις, λατρεία, μεγάλη τιμῆ, ἐκτίμησις.— || τὸ ἀντικείμενον τοῦ σεβασμοῦ, μεγαλεῖον, μεγαλοπρέπεια, ἀγιότης, ἱερὸν πρᾶγμα.— 2) ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, θαῦμα.— || τιμῆ ἀπονεομένη εἰς τινα.

σεβάσμαι, -*ετος*, τὸ (*σεβάζομαι*)* τὸ ἀντικείμενον σεβασμοῦ καὶ λατρείας.

Σεβαστιάς, -άδος, ἡ, ἀνώμ. θηλ. ἐπιθ. τοῦ *Σεβαστός*, λατ. *Augusta* (*Ἀυγούστα*), τίτλος τῆς Ρωμαίας Αὐτοκράτειρας.

σεβαστός, ἡ, ον (*σεβάζομαι*)* ὡς καὶ νῦν, σεβαστός, σεβάσμιος, ἄξιος σεβασμοῦ.— τὸ λατ. *Augustus*, ὡς τίτλος χρησιμοποιοῦμενος διὰ τοὺς Ρωμαίους Αὐτοκράτορας, ἀπεδίδετο ἑλληνιστὶ διὰ τοῦ *Σεβαστός*.

σεβίζω, μελλ. -*ίω** ἄορ. α' *ἔσβισα**· λατρεύω, τιμῶ, λατ. *revereor*.

ΣΕ'ΒΟΜΑΙ, ἄορ. α' *ἔσέφθην** ἀποθ.· αἰσθάνομαι σεβασμὸν ἢ φόβον καὶ συστολὴν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, αἰσθάνομαι θρησκευτικὸν φόβον, αἰδοῦμαι, ἐντρέπομαι, εὐλαβοῦμαι. 2) λατρεύω, ἀπενέμω μεγάλην τιμὴν ἢ μέγαν σεβασμὸν πρὸς τινα [δὲ' ἔτυμολ. βλ. *σέβω*].

ΣΕ'ΒΩ, μελλ. *σέσω** ὁ μεθ' Ὁμήρον τύπος, ἀπαντῶν μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ., ἐντελῶς δὲ συνύν. τῷ ἀποθ. *σέβομαι* (βλ. λ.)· λατρεύω, τιμῶ, εὐλαβοῦμαι, θρησκέομαι (καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ θεῶν).— ἐντεῦθεν καὶ *σέβομαι* ὡς παθητ.=τυγχάνω σεβασμοῦ, με σέβονται.

Ἔτυμ.: *σέβω*, *σέβομαι**· *σεπτὸς* (=σανσκρ. *tyakti*-ἡ μτχ.)· *θεο-σέπτω*, -*ορος* (=σανσκρ. *tyaktar*-)· *σέβας**· *σεβάζω**· *σεβαστός**· *σεβίζω**· *εὐσεβῆς**· *σεμνός* (=σέβνος, ἰαπ. **Ijegv-no-s*)*· *σοβέω*.— τὸ *σέβω* κυρ. σμ. «ὀπισθοχωρῶ ἐνώπιόν τινος» (=σανσκρ. *tyajati* = ἐγκαταλείπω, ἀπολύω, ἀπαρνούμαι), ἐξ ἰαπ. **Ijegv*-.

σέθεν, ἀρχ. ποιητ. τύπος τοῦ *σοῦ*, γυν. τῆς ἀντων. *σοῦ*.

Σειληνός, ὁ (καὶ ὀρθότ. *Σιληνός*)* ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Βάκχου, ὁ περιφημότατος τῶν Σατύρων. [δὲ' ἔτυμολ. βλ. *Σιληνός*].

σειό, ἰπ. ἀντὶ *σοῦ*, γυν. τῆς ἀντων. *σοῦ*.

σειός, **σειά**, **σειών**, λακων. ἀντὶ *θειός*, α, ον.

σειρά, ἰων. **σειρή**, ἡ (*εἰρῶ*)*· σχοινίον, λωρίον || ὡς. ἄλυσις.— || σχοινίον ἀπολήγων εἰς βρόχον, τὸ *lasso* ἀγρίων λαῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς· τοιοῦτόν τι ἀχρησιμοποιοῦν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Σαγάρτιοι καὶ Σαρμάται, δοσάκι ἐπαχειροῦν νά ἐμπλέξωσι καὶ ἀπαγάγωσι τοὺς ἐχθροὺς των.

Ἔτυμ.: *σειρά* <ιαπ. **Iverjā*: λιθ. *Iveriu*, *Iveriti* (ὀρθόζω, συλλαμβάνω, περιφράττω)· *σειραῖος*, *σειρᾶ-*

φόρος, παρά-σειρος (ἵππος)=funalis equus· πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «σερίδες· σειραί, καὶ σερίς· ζωστήρη» βλ. καὶ σορός.

σειραῖος, α, ον (σειρά') ὁ πρόσδεδεμένος διὰ σειράς (ἔηλ. οχοίνου ἢ δεσμοῦ) || **σειραῖος ἵππος** = ὁ πρόσδεδεμένος διὰ οχοίνου ἐξωτερικῶς, δηλ. ἐξω τοῦ ζυγίου, καὶ παρατρέχων τοῖς ἐξευγμένοις κανονικῶς βλ. καὶ σεραφόρος.

σειρά-φόρος, ον, ἰων. σειρη-φόρος, ον (σειρά+φέρω) ὁ φέρων (ἔχων) **σειράν** (δηλ. οχοίνον συνδεμένον), ὁ ὀδηγούμενος διὰ οχοίνου || ὁ **σειραφόρος** (δηλ. ἵππος)=ὁ οὖρων ἄμαξαν διὰ οχοίνου (ἢ ἱμάντος) μόνον, ὁ παρεξυμμένος εἰς τοὺς κανονικοὺς δύο ἵππους, τοὺς ὑπὸ τὸν ζυγόν, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ **ζυγιοὶ** ἐκαλοῦντο || μτφρ., ὁ συνεταιρὸς, ὁ σύντροφος, ὁ βοηθός, συμβοηθός. Τὸ σύνθημα εἶχε δύο ἵππους, ἀμφοτέρους **ζυγίους**, ἐν ᾧ τὸ **τέθριππον** εἶχε τέσσαρας. δύο **ζυγίους** ἐν τῷ μέσῳ, καὶ δύο **σειραφόρους** ἐκατέρωθεν.

Σειρήν, -ῆνος, ἤ· πληθ. **Σειρήνες, αἱ**· νύμφαι τῶν νοτίων παραλίῳν τῆς Ἰταλίας, αἵτινες διὰ τῆς γλυκύτητος τοῦ ἄσματος τῶν παρέουρον πρὸς τὸ μέρος των τοὺς παραπλέοντας καὶ τοὺς ἐφόνευον.— || μτφρ., **σειρήν**, γυνὴ γοητευτικῆ ἀποπλανῶσα τοὺς ἄνδρας || μτφρ. ὦσ., ἡ γοητεία ἢ ἀπληγτρα τῆς εὐγλωττίας.

σειριό-καυτος, ον (σειριός+καίω) ὁ κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ ἥλιακοῦ καύσωνος ἢ ὑπὸ τοῦ Σειρίου.

σειριός, α, ον (σειρός) ὁ κάλων, κατακάλων, καυστικός, θερμός || ἐπιθ. τῶν οὐρανίων σωμάτων, τὰ ὅποια προκαλοῦν τὴν θερμότητα αὐτῆν: **σειριός ἀστήρ** = ὁ ἥλιος || ἄλλ' ὁμοῦ ὡς κύρ. **δ Σείριος** (ἐνν. ἀστήρ) = ὁ ἀστεριόμοσ (ἢ ὁ ἀστήρ) τοῦ κυνός, λατ. Sirius, καλούμενος ὡσ. καὶ **Κύων σειριός** ἢ ἀπλῶς **Κύων**.

Ἔτυμ.: **σειριός** (ἥλιος, ἀστήρ, ἀστρον, κύων) ὁ **Σείριος**; **σειριός**· **σειριός**· **σειριός**· πρβλ. Σουιδ. «σειρ· **σειρός** ὁ ἥλιος καὶ **σειριός**» *σειρ-ρο-: **σειώ**, πρβλ. παθ. **σέ-σειο-ται** (βλ. **σειώ**)· κατὰ τινὰς ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ **Σειρήν, -ῆνος**, ὁπότε ἡ ἀρχικὴ σημασία θά ἦτο **εἰ** φανερώουσα τὴν δύναμιν τῆς διὰ τοῦ καύσωνος τοῦ ἥλιου κατὰ τὴν μεσημβρίαν.

ΣΕΙΡΟΨ, ἄ, ὄν· ὁ δερμὸς, ὁ καψαλιζών, καυστικός (ἐπὶ τοῦ θερνοῦ καύσωνος).

σειρο-φόρος, ον (σειρά+φέρω) = **σειραφόρος** (βλ. λ.).

σεισάτο, ἑπ. γ' ἐν. μέσ. ἄορ. α' τοῦ **σειώ**.

σεισά-ἀχθεια, ἢ '(σειώ+ἀχθος)' τὸ ἀποσύρειν (ἀπορρίπτειν) βάρη· ὄνομα διατάξεως τινος τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνος, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεδιώχθη καὶ ἐπετεύχθη ἡ ἐλαττώσις τῶν μέχρι τότε ὑφισταμένων χρῆσθ, καὶ ἡ ἀρσις τῶν συνεπειῶν των, καὶ ἰδίᾳ ἐκείνησ κα' ἦν ὁ δανειστὴς ἀδικαιοῦτο νὰ λαμβάνη ἐνέχυρον τὸ σῶμα τοῦ χρεωφιλῆτου. Ἡ διαταξίς ἐκείνη ἦτο ἀντιστοιχος τῶν novae tabulae τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου.

σεισι-χθών, -ονος, ὁ (σειώ+χθών) ὁ σειών τὴν γῆν, ὁ κοσμοσειστής.

σεισιμός, ὁ (σειώ)· ὁ σεικὸς κίνησις, τὸ σειεῖν, ἡ κίνησις τῆς γῆς, ὡς κινήσις κίνησις, 2) γεν., κάθε βίαιον τίναγμα, κίνησις, ταραχὴ, διάσεισις.

σεισιτός, ἢ, ὄν (σειώ) ὁ σειόμενος, ὁ κλονούμενος, ὁ σεισιούμενος.

-σειώ, ρηματ. κατάληξις δηλοῦσα ἐπιθυμίαν ἢ σκοπὸν (πρόδεσιν), κατάληξις τῶν ἐφετικῶν καλούμενων ρημάτων, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν κατάλ. -υριο ἐν τῇ Λατινικῇ· σχηματίζονται δὲ τὰ ἐφετικά ρήματα ἐκ τοῦ μέλλοντος τῶν πρωτοτύπων ρημάτων: **δραῶ—δράσω—δρασειώ, γελῶ—γελῶσω—γελασείω.**

ΣΕΪΩ, μελλ. αἰώω ἄορ. α' **σειεσα** παθητ., ἄορ. α' **σειεσθη**· πρκ. **σειεσιμαί**· ὡς καὶ νῦν, **σειώ, κινῶ, ἐδῶ** καὶ ἐκεῖ, πάλλω, τινάσσω. 2) ἀπολ., **σειε** = γίνεται σεισιμός (βλ. **σεισιμός**), ὡς τὸ **ῥε** = βρέχει, πίπτει βροχή. 3) παθητ. καὶ μέσ., κινουμαι ἀποτόμως, εἶμαι σεισιούμενος, σεισιμαι, κραδαίνομαι, διασεισιμαι || καθόλου, σεισιμαι (κινουμαι) ἐμπρός καὶ ὀπίσω (ἐδῶ καὶ ἐκεῖ), αἰωροῦμαι «πέρα-δῶθε» || ἐπὶ τόπων, αἰσθάνομαι (δοκιμάζω, πάσχω ἀπὸ) τὸ τρῆνταγμα μιάς σεισιμικῆς δονήσεως.— || παρ' ἄττ. συ-

κοφαντῶ (τὸν πιέζω, τὸν στενοχωρῶ, διὰ ψευδῶν μηνύσεων), πρὸς ἐκθιασμόν, διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω δηλ. νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν οἰωπὴν μου (διὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσω χρήματα).

Ἔτυμ.: **σειώ**, πρκ. **σειεσιμαί** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν μέλλ. **σειώ** καὶ ἄορ. **σειεσα**), παθ. πρκ. **σειεσθη**· ὡς ἀμτβ. (ἰαπ. *Iveis-ō=σανοκρ. Iνεξάμι εἶμαι λίαν τεταραγμένος, ἀναστατωμένος), πρβλ. Iνεξάτι, Iνεξάτι, Iνεξά-ι (θευελλῶδης, σπινθηροδόλος), λ:θ. Iνεξέτι (τρεμοσθῆνω, ἐπι: φλογός, φωτίζω)· ἐξ ἰαπ. *Iveis- ἐπέκτ. ἐκ τοῦ *Ivei- ἐν τῷ **Ζενδ.** θῶγα (ἐγείρω τὸν φόβον)· παράγωγα: **σειεσμα, σεισιμός** (ἀντὶ *σεισιμός), **σειεστρον, σεισά-ἀχθεια**).

σέλα, ἀντὶ σέλαϊ, ἄορ. τοῦ σέλας (βλ. λ.).

σελάγος, μελλ. -ῆσος (σέλας)· φωτίζω, διαφωτίζω, καταυγάζω.— || **Παθητ.**, ἀκτινοβολῶ λαμπρῶς, φέγω λαμπρῶς, φλέγομαι, φεγγοβολῶ, ἀστράπτω.— || ἐν τῷ **ἔναορ.** ἀμτβ. (ὡς τὸ παθητ.) ἀκτινοβολῶ, φεγγοβολῶ, λάμπω.

σελήν-γενετής, -ου, ὁ (σέλας+γένω) ὁ γεννήτωρ (ὁ πατήρ) τοῦ φωτός.

σελᾶνᾶ, σελᾶναία, ἄορ. ἀντὶ **σελήνη, σεληναία.**

ΣΕ'ΛΑΣ, -αος, τό· ἐπ. ἄορ. **σέλαϊ, καὶ** συνζ. **σέλα'** λαμπρὰ φλόξ πυρός, λαμπρότης, λάμψις, λαμπρόν φῶς, φλόξ || λάμψις ἀστραπῆς, ἀστραπὴ || πυρός, λαμπρός.

Ἔτυμ.: **σέλας**· **σελαγός** (πρβλ. **σανοκρ. svargā-ἰ** = ὀδρανός, οὐράνιος)· ἰων-αττ. **σελήνη, δωρ. σελᾶνᾶ, αἰολ. σελᾶνᾶ** (*σελασ-νᾶ)· **σέλαχος, σέλας** (*σφελ-, ἰαπ. *svel- (=ardere) πρβλ. **Ζενδ.** Xvar'nah (λάμψις, μεγαλεῖον), καὶ τὰ ἐν **εἰλή, ἥλιος**.

σελασ-φόρος, ον (σέλας+φέρω) ὁ φέρων λάμψιν, λαμπροφόρος, φωτοδόλος, φεγγοδόλος.

σελάχος, τό· κοιν. «σελάχι», συν. κατὰ πληθ. **σελάχη**· εἶδος ἰχθύων ἐχόντων χόνδρους ἀντὶ ὀστέων.

Σεληναίη, ἢ, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ Σελήνη, ἄττ. Σεληναία· ἢ σελήνη.

Σεληναίος, α, ον (σελήνη) ὁ ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενος, σεληνοφώτιστος || **σεληναία νύξ**=νύξ σεληνοφώτιστος.

Σελήνη, ἢ (σέλας), δωρ. **σελᾶνα, αἰολ. σελᾶνᾶ**· ὡς καὶ νῦν, σελήνη, «φεγγάρι» || **σελήνη πλήθουσα**=πανσέληνος || **πρὸς τὴν σελήνην**=μέτ τὸ φῶς τῆς σελήνης.— || μὴν, «μηνάς»: **δεκάτη σελήνη**=κατὰ τὸν δέκατον μῆνα.

σεληνιάζομαι, ἀποθ. (σελήνη)· προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς σελήνης, καταλαμβάνομαι ὑπὸ σεληνισμοῦ ἢ ἐπιληψίας.

σελίδη-φᾶγος, ον (σελίς+φαγεῖν) ὁ καταβροχθίζων τὰ φύλλα τῶν βιβλίων, ὁ σκόληξ τῶν βιβλίων, σῆξ.

ΣΕ'ΛΙ'ΝΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν, σέλινον, πετροσέλινον, λατ. **arum** || διὰ στεφανῶν ἐκ φύλλων σελίνοῦ ἐστεφανοῦντο οἱ νικηταὶ τῶν Ἰσθμίων καὶ τῶν Νεμείων (ἀγώνων). [**σέλινον πετροσέλινον**· ἐξ ἰαπ. *svel- (περιτυλίσσω), παραλλ. πρὸς τὸ *vel- ἐν τῷ **εἰλέω** (πρβλ. καὶ **εἰλιξ, εἰλίσσω**), λόγφ τῶν σγουρῶν καὶ συνεστραμμένων φύλλων του].

ΣΕΛΙ'Σ, -ίδος, ἢ τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο σελημάτων (τ. ἐ. καθισμάτων κωπηλατῶν) || συν. κατὰ πληθ. αἱ σανίδες τῶν κωπηλατῶν.— || τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο στῆλων ἐν σελίδι βιβλίῳ || γεν., **σελίς** ἢ **στήλη** || βιβλίον: [βι' ἔτυμ. βλ. **σέλιμα**].

ΣΕΛΛΟΪ', ὀ'· οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Δωδώνης, φύλακες τοῦ ἐκεῖ μαντείου τοῦ Διός (βλ. **Κ.Ε.Λ.**).

σέλιμα, -ατος, τό (συγγ. τῷ **σελίς**?) τὸ σανίδωμα τοῦ καταστρώματος, τὸ κατόστρωμα τοῦ πλοίου.

2) ἐν τῷ πληθ. τὰ **σέλιματα**=τὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν; λατ. **transira**. 3) γεν., κάθισμα, καθέδρα, θρόνος.— || πᾶν ξύλινον κατασκευάσμα, ἐξέδρα, ἱκρίωμα.

Ἔτυμ.: **σέλιμα**· **ἐν-σελιμος** πρβλ. Ἡσυχ. «**ἐλιματα**... **σανιδώματα, σελιμίς**... καὶ τὰ **ἱκρία, σελιμῶν, σανιδῶν**»· **σέλιμα** (ἰαπ. *svel-μῆν, πρβλ. **παλ-γεσμ. swelli, μεσ-γεσμ. swelle** (δοκάρη), ἀγγλ.-σαξ. **syll**, **παλ-νοργ. suill, syll** (δοκός), εἰτα ἀγγλ.-σαξ. **selma, sealma, παλ-σαξ. selmo**, λατ. **solium** (*sol-jo-), λθ. **sills**

(*s₁-jo-) = φάτην, λат. silo (δμ. σημ.)· κрβλ. έτι ιап. *seul, *soul- εν τῷ γοτθ. sauls, παλ-γερμ. sūli, άγγλ. sae. sy'li, παλ-πορτ. sūli, sūla (κίλων, στήλη)· έξ ιап. *sevel- (τεμάχιον ξύλου, δ'οκός).

σεμίδαλις, -ιος και -εως, ή' τὸ λεπτότατον οφτινον δλευρον, λат. simila, similiaго. [πιθ. θάνειον έκ τινος μεσογειαικής γλώσσης] εν τῇ Ἰνδοουρ. θά ήδ'υατο να περιέχῃ στοιχεῖον sem- (<bhs-əm- (ε ψωμός), κрβλ. *bhas- (τρίβω, άλεθδω)].

σεμνό-θεσμος, ον (σεμνός+θεσμός)· ὁ λατρευόμενος διὰ σεμνῶν τελετῶν.

σεμνο-λογέω, μελλ. -ήσω (σεμνολόγος)· ὁμιλῶ σεμνοπρεπῶς, ὁμιλῶ μετὰ προσποιητῆς σοβαροφαιίας καὶ ἐπισημότητος.— ὡς. και ὡς άποθ. σεμνολοέμαι = ὁμιλῶ σεμνός φράσεις.

σεμνο-λόγος, ον (σεμνός+λέγω)· ὁ ὁμιλῶν μετὰ προσποιητῆς καὶ ἐξεζητημένης σεμνοπρεπείας.

σεμνό-μαντις, -εως, ὁ (σεμνός + μάντις)· ὁ σεβάσιμος μόντις (προφήτης).

σεμνο-μυθεῖω, μελλ. -ήσω = σεμνολογέω (βλ. λ.).

σεμνο-προσωπέω, μελλ. -ήσω (σεμνοπροσώπητος)· λομβάνω ὄψιν (έκφρασι) ἐπίσημον και σοβαράν.

σεμνο-πρόσωπος, ον (σεμνός+πρόσωπον)· ὁ έχων πρόσωπον σοβαρόν (σεμνοπρεπή ὄψιν, εμφάνισιν), ὁ σεβαστός τήν ὄψιν.

σεμνός, ή, ὄν (σέβομαι)· σεβαστός, σεβάσιμος, σεπτός, άγιος, Ιερός || εν 'Αθήναις ἐπὶ θεῶν, και δὴ τῶν 'Ερινύων ή 'Ερμείδων, αἰτιες άκαλοῦντο σεμναί θεαί ή άπλῶς Σεμναί.— || ἐπὶ ανθρώπων, σεβάσιμος, σεβαστός, μεγαλοπρεπής, σοβαρός || εν κακῇ ένν., ὑπερόπτης, ὑπερφίλαος, άλαζών, κομπαστής, ἐπιδεικτικός || σεμνὸν βλέπω = έχω εμφάνισιν σοβαράν και ἐπίσημον, φαίνομαι σοβαρός και σπουδαίος.— || ἐπὶ πραγμάτων, πολυτελής, μεγαλειώδης, μέγας, κολοσσαίος, λαμπρός.

Έτυμ.: σεμνός (*f₂egw-no-s) σεμνότης σεμνώω σεμνύω· βλ. εν σέβω.

σεμνό-στομος, ον (σεμνός+στόμα)· ὁ σεμνοπρεπῶς λεχθεὶς (λοληθεὶς, εἰπωθεὶς).

σεμνότης, -ητος, ή (σεμνός)· σοβαρότης, άξιопρέπεια, μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον || εν κακῇ ένν., τὸ πομπῶδες, τὸ ἐπιδεικτικόν, ὑπεροψία.

σεμνό-τίμος, ον (σεμνός+τιμή)· ὁ τιμώμενος διὰ σεβασμοῦ, σεβδόμος.

σεμνώω, μελλ. -ώσω (σεμνός)· καθιστῶ τι σεβαστόν (σεβάσιμον, μεγαλοπρεπές), τὸ μεγαλύνω, τὸ ἐξυψώνω, τὸ τιμῶ || κυρ. εν διηγῆσει, έξωραίζω τι, τὸ περικοσῶ, τὸ έκδεικίζω, τὸ παριστῶ σπουδαιότερον ὅπὸ ὄτι εἶναι (και ἐπὶ προσ.).

σεμνύω, μελλ. -ύνω (σεμνός)· καθιστῶ μεγαλοπρεπῆ, μεγαλύνω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, ἐξυψώνω.— μέσον, σεμνύομαι, άόρ. α' έεμνυνάμην· εἶμαι σεμνός (δηλ. σοβαρός), και συνήθως έν κακῇ ένν. προσποιούμαι τὸν σοβαρόν, «ποζῶρω γέν ά σπουδαίος» || εἶμαι ὑπερφίλαος, ἐπιδεικτικός || έντεθθεν, μεγαλαυχῶ, εἶμαι ὑπεκρίφανος, διὰ τι.

σεμνῶς, έπιρρ. τοῦ σεμνός· σοβαρῶς, ἐπισήμως, μεγαλοπρεπῶς.

σεῖο, έπ. άντι σοῦ, γεν. τῆς άντων. σύ.

σεπτός, ή, ὄν, ρηματ. έπιθ. τοῦ σέβομαι· ὡς και νῦν, σεπτός, σεβαστός.

ΣΕ'ΡΙΞ, -εως, και -ιδος, ή' εἶδος κичορίδος ή κουζής, ή «πικραλίδα», [σκατ. έτυμ.].

σέρφος, ὁ· μικρόν ἔντομον έντομον, εἶδος κώνωπος («σκνίπα») ή πτερυγοφόρου μύρμηκος.

σέσαγμα, παθ. κрκ. τοῦ σάττω.

σεσαῦρμος, κрκ. παθ. κрκ. τοῦ σαρώω.

σεσαῦρός, υἷα, ὄς, δωρ. άντι σισηρός, κрκ. κрκ. τοῦ σαίρω.— σεσαῦρμία έπ. θηλ.

σέσειμαι, παθ. κрκ. τοῦ σείω.

σέσηπα, κрκ. τοῦ σήπω.

σεσηρός, κрκ. τοῦ σαίρω.

σεσοφισμένως, έπιρρ. έκ τῆς κрκ. τοῦ καθ. κрκ. τοῦ σοφίζω· εύφυδῶς, μετὰ δεξιότητος, ἐπιδεξίως || δολίως, ὀπατηλῶς σοφιστικῶς.

σεσούλημα, παθ. κрκ. τοῦ σιλάω (βλ. λ.).

σέσυρκα, σέσυρμαι, ένεργ. και παθ. κрκ. τοῦ σέρω.

σέσωμαι, παθ. κрκ. τοῦ σφάζω.

σεσφρονισμένως, έπιρρ. τῆς κрκ. τοῦ παθ. κрκ. τοῦ σφρονίζω· σφροδῶς, μετὰ σφροσούνης, μετριοπαδῶς, έγκρατῶς, σεμνῶς.

σέτω, λακων. άντι θέτω, γ' έν. προστ. άορ. δ' τοῦ τίθημι.

σεῦ, ἰων. και δωρ. άντι σοῦ, γεν. τῆς άντων. σύ.

σεῦα, έπ. άντι έσσενα, άόρ. α' τοῦ σεῦω· κрκ. σεῦας.

σεῦμαι, συγκεκ. άντι σεῦομαι, παθ. έν. τοῦ σεῦω· γ' έν. σεῦται.

σεῦτλον, τῶ, ἰων. άντι τεῦτλον (βλ. λ.).

ΣΕΥ'Ω, μετὰ σο (διπλοῦ σο) εν τοῖς ηῤῥημινοῖς κрκ.νοῖς, κрт. έσσευο, παθ. και μέσ. έσσευόμεν· άόρ. α' έσσενα, μέσ. έσσευάμην· ὡς. έπ. άνευ άδέησο. σεῦα, σεῦε, σεῦατο· παθ. κрκ. έσσεῦμαι, κрк. έσσεῦμενος· ὕπερο. (μετὰ σημασ. άορ.) έσσεῦμην, δ' έν. έσσεῖο άντι έσσευο, γ' έν. έσσεῖτο, έπ. σῦτο· κрк. σύμενος· παθ. άόρ. α' έσσεῖθην· άπαντᾷ ὡς. γ' έν. έν. σεῦται εκ συγκεν. έν. σεῦμαι· ὡς. σοῦμαι, γ' πληθ. σοῦνται· προστ. σοῦ, γ' έν. σοῦσθω, δ' πληθ. σοῦσθε· άπρφ. σοῦσθαί· δέ-τω εις ταχεται κίνησιν, έλαύνω, διώκω, κινυθῶ, θηρεύω. 2) παρορμῶ έναντιον τινός, έξερεδιζω. 3) αποδιώκω, έκδιώκω, άπομακρύνω. 4) ἐπὶ πραγμ., έξακοντιζω, εγκαυφονδιζω || ὡς. κάμνω (γίνομαι αἰτία) να άναβλύση (να άναπηδήση) τι: αίμα έσσενα = έκαμα να άναβλύση αίμα.— μεσ. αίμα σῦτο = αίμα άνεπηδήσηεν (άνεβλύσειεν). || πάθητ. και μέσον, τίθεμαι εις ταχεται κίνησιν, άναπηδῶ, έξορμῶ, άναβλύζω, έκτινάσομαι || συθείς = έξορμησας, έκκινήσας, άπελθών. 2) μετ' άπρφ., σπεῦδω να...: δτε σεῦταιτο διώκειν = δτε έπερθε, να καταδιώξη. 3) κрк., εἶμαι πρόθυμος, ποδῶ σφόδρα, λαχταρῶ, να... Έτυμ.: σεῦω· αὐτό-σσυτος· σοῦς (*σός) = ὄρμη, σφοδρότης· σοῦμαι (σόομαι (*σο[F]όομαι) = βιάζομαι· σώομαι (=έφορμῶ)· κрβλ. 'Ησυχ. «σωή· έξορμή»· σοῖω (=ῶδω), κрβλ. 'Ησυχ. «έσσοσημένον» τε-θορυβημένον, άρμημένον» ποιητ. δορυ-σόςος· έπ. λαο-σόςος· κрβλ. 'Ησυχ. «έσσηαι· έκχεται» (τ. έ. *έξ-σῆαι)· ἐπὶ-σσωρον.— σεῦω (<σεῦ-σω· ι σανακρ. cya-valē (τίθεμαι εις κίνησιν), παλ-περο. asiyavai (βαδίζω), σανακρ. cyauināta (κλονιμοσ)· έξ ιап. *qjeu-, δπερ εἶναι έπεκτ. <*qel-, *qil-, *qil-, κрт. ὦν βλ. εν κίω (και μετᾷ έρρ. έπενθήματος εν τοῖς κινεῖν, κίνυμαι <*qil-n-eu-)· βλ. και τεμῶμαι, άττ. τευτάζω.

σεφθείς, κрк. παθ. άορ. α' τοῦ σέβω.

σέω, δωρ. άντι θέω (βλ. λ.).

σεωυτοῦ, θηλ. σεωυτής, ἰων. άντι σεαυτοῦ, σε αυτής.

σηκάζω, μελλ. -άσω (σηκός)· ὀδηγῶ και έγκλείω εις σηκόν (σταῦλον, μάνδραν), «μαντρώνω», περι-κλείω.

σηκασθεν, έπ. γ' πληθ. παθ. άορ. α' τοῦ σηκάσω.

σηκίς, -ίδος, ή (σηκός)· φύλαξ τῆς οικίας, οἰκόνόμος, θυρωρός.

σηκίτης, -ου, δωρ. σακίτας, -α (σηκός)· ὁ έν τῷ σηκῷ (σταύλῳ) τρεφόμενος (ἐπὶ ζῳών), ὁ δηλάζων άκόμη: σακίταν άγρα=άμνον τραφέντα εν τῷ σταύλῳ (δηλάζοντα άκόμη, «μαννάρι»).

σηκο-κόρος, ον (σηκός + κορέω)· ὁ καθαρίζων σταῦλον (ή μάνδραν) || ὡς ὡς. δ σηκοκόρος=ὁ βουκόλος, ποιμῆν.

ΣΗΚΟ'Σ, δωρ. σακός, δ' μάνδρα, «μαντρί, στά-νη» δι' άμνοῦς και έρίφια (πρόβατα και αίγας).

2) πᾶς τόπος διαμονῆς.— || πᾶν περίφραγμα, ή τόπος περίφρακτος || Ιερός περίβολος, ναϊκος, Ιεροφυλάκιον || ὡς. και τάφος, μνήμα, ή και κοιμητήριον, νεκροταφεῖον.— || ὁ κοίλος κορμός γηραιῆς έλαίας.

Έτυμ.: σηκός, δωρ. σακός· σηκάσω· σηκίς· δωρ. σακίτας· σηκός (ιαπ. *f₂naq, παραλλ. τῷ *f₂neiaq· εν τῷ σάττω (*f₂naq-jo).

σηκῶς, μελλ. -ώσω (σηκός?)· ζυγίζω, ζυγοστατῶ.

σηκωμα, δωρ. σάκωμα, -ατος, τὸ (σηκῶς)· τὸ βάρος τὸ χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὸ ζύγιμα, «εβαρύδι», άντισηκωμα.— || ὡς τὸ σηκός (βλ. λ.), Ιερός περίβολος, ναϊκος.

ΣΗ'ΜΑ, δωρ. σάμα, -ατος, τὸ· ὡς και νῦν, σῆμα,

σημετον, «σημάδι», δεγματο, τεκμήριον, ένδειξις || άστεροειδές σημα επί του μετώπου του Ιησου. 2) σημετον έξ ούρανοσ, οίωνόσ (καλόσ ή κακόσ), διοσημία. 3) σημετον, σημα (σύνθημα) πρόσ έναρξιν ή λήξιν μάχησ. 4) άνάχωμα, γήλοφοσ, σωρόσ, λατ. *humulus*, τύμβοσ, σημα, πρόσ άναγνώρισην τάφου, άκόμη και επιτύμβιοσ στήλη || γεν., τάφοσ, μνήμα. 5) γραπτά σημετα, τ. ζ. ζωγραφιστά συμβολικά σημετα και ούχι συνήθη γραμματα άλφαθητου: *σηματα λυγα* (του Βαλλεροφόντου). 6) τό σημετον, τό έμβλημα, τό «σημα κατατεθέν» τρόπον τινά, τό επί τήσ άσπίδοσ ώρισμένων ήρώων πολεμιστών, πρόσ εύλογον άναγνώρισην των || ώσ. τό έμβλημα επί σφραγίδοσ ή και αύτή ή σφραγίς. 6) άστερισμόσ || συν. έν τφ πληθ., τά ούράνια σώματα, λατ. *signa*.

Έτυμ.: *σημα* άσημοσ σημαίνω σημάντωρ σημειον σημα (ιαπ. **dhjā-mj*—σανοπρ. *dhyāma* (οκέψις, λογιμόσ), πρβλ. *σανοπρ. dhyañi dhyañai* (διαλογίζομαι) *dādhya* (παρτηρω, σκέπτομαι).

σημάνοισα, δωρ. θηλ. εν. τοσ σημαίνω.

σημαίνω, μελλ. *άνω*, ιων. *άνω* άόρ. *α* έσημηνα ή *έσημάνω*, άπρφ. *σημήναι* παθητ., *αόρ. α* έσημάνθην* πρκ. *σεσήμασαι*, *άλλά γ* έν *σεσήμανται*, άπρφ. *σεσημάνθαι* (σημα) δεικνύω διά τινοσ σημείου (ή δι' οίωνοσ), φανερώω, έμφραίνω, ποιώ γνωστόν || άπολ. *δίδω* σημετον (ή οίωνόν).— || *δίδω* σημετον ή σύνθημα να έπλη ή να πράξη τίς τι || ένταύθεν, διοικώ, κυβερνώ, έκδίδω διαταγόσ || άπολ. *σημαίνω*—*σημάντωρ* (βλ. λ.), άρχηγόσ, στρατηγόσ. 2) έν πολέμω ή έν μάχη, *δίδω* τό σημετον τήσ επιδέσεωσ || άπρσ. *σημαίνε* (ένν. *ο σαλπικτηήσ*), *ώσ* τό *σαλπικτε*—*δίδεται* σημετον (σύνθημα διά τήσ σάλπιγγοσ): *τοίς Έλληνοιν ώσ έσημηνε*—*δταν* έδόθη εις τούσ Έλληνας τό σημετον τήσ έφοδου.— || *σημαίνω*, δηλώ, άγγέλλω, διακρύσσω, υποδεικνύω, υποδηλώ || μετά *μητ.* φανερώω *δτι* πράγμα τι έχει κατά τινα τρόπον.— **IV** σφραγίζω (χαράσσω, έντυπώνω) διά σφραγίδοσ ή άλλου τινόσ σημείου, λατ. *obsignare* || παθ. πρκ. *τά σεσημαμένα*—*τά* έσφραγισμένα άντικείμενα (π. χ. νομίσματα), έν αντιθέσει πρόσ *τά άσημάντα* (=άσφραγιστα).— **V** μεσ. *σημαίνομαι*, *ώσ* τό *τεκμαίρομαι*—*συνάγω* συμπεράσμα έκ σημείων, συμπεραίνω, εικόζω. 2) σημειώνω δι' έμαυτόν, κρατώ σημείωσιν πρόσ χρήσιν μου.

σημαντήριον, τό (σημαίνω)* σφραγίς τιδεμένη επί τινοσ πράματοσ (ή και οίονδῆποτε σημα) πρόσ τόν σκοπόν να έλεγχθῆ ένδεχομένη παραβίασις.

σημαντρίς, *-ιδος*, ή (σημαίνω)* θηλ. *επιθ.* ή κατάλληλοσ πρόσ σφράγιον: *σημαντρίς γῆ*—*χώμα* χρησιμοποιούμενον πρόσ σφράγιον.

σημαντρον, τό (σημαίνω)*=σημαντήριον (βλ. λ.), σφραγίς.

σημάντωρ, *-ορος*, *ο* (σημαίνω)* *ο* *δίδων* τό σημετον || *άρχηγόσ*, *στρατηγόσ* || *ο* *όδηγόσ* || επί *άγέλησ*, *ο* *βουκόλοσ*.

σημάτιον, τό, *υποκορ.* τοσ *σημα*.

σημάτοεις, *εσσα*, *εν* (σημα)* *ο* πλήρησ τάφον.

σημάτ-ουργόσ, *ον* (σημα+**εργω*)* *ο* κατασκευάζων σηματα, σφραγίδοσ, και *ιδίωσ* *ο* κατασκευάζων έμβλήματα δι' άσπίδοσ.

σημαιο-γράφοσ, *ον* (σημαίω+*γράφω*)* *ο* *γράφων* διά ταχυγραφικών σημείων, ταχυγράφοσ, στενογράφοσ, κρυπτογράφοσ.

σημείον, τό, ιων. **σημήιον** (σημα)* *ώσ* και *νῦν*, σημετον, σημα, χαρακτηριστικόν «σημάδι», διά τοσ όποιοσ γίνεται τι γνωστόν ή διακρίνεται τι. 2) σημετον άποστελλόμενον έκ μέρουσ των θεών, οίωνόσ. 3) σημετον ή σύνθημα διά να πράξη τίς τι || σημετον μάχησ (πρόσ έναρξιν ή λήξιν τήσ). 4) σημαία ή σύμβολον (έμβλημα) επί τήσ ναυαρχίδοσ ή επί τήσ ακινήτ τοσ στρατηγοσ || γεν., σημαία, σύμβολον, σύνορον, δριον. 5) εικών (έμβλημα) έγχεραργημένον επί άσπίδοσ, ή επί τήσ πρώτοσ πλοίων || *ώσ*. *εικών* επί σφραγίδοσ || *αύτή* *αύτη* ή σφραγίς.— || έν τφ *Λογικῆ*, σημετον ή *άπόδειξις*.

σημείω, μελλ. *ώσω* (σημαίω)* *ώσ* και *νῦν*, ση-

μειώ, σημειώνω.— *μέσον*, σημειώνω δι' έμαυτόν, παρατηρώ || *ώσ*. *δίδω* *ειδῶν* περί τινοσ.

σημερον, *δωρ.* **σάμερον**, *άττ.* **τήμερον**, *επιπρ.* (*ήμέρα* μετά *προθεμ. σ*) *έσ* και *νῦν*, σημερον || *ώσ*. ή *σήμερον* (ένν. *ήμέρα*) και *τό* *τήμερον* = σημερον «ήμερα».

Έτυμ.: *σημερον*, *τήμερον* <**jāμερον*, ιαπ. **kjō* (=δδε, πρβλ. **ke* έν τφ *κείνοσ*, *έ-κε*, *κειθε*)+*ήμε-ε* (βλ. και έν *σῆτες*).

σημήιον, τό, ιων. *άντι* σημειον.

σημηνα, *επ.* *άντι* *έσημηνα*, *αόρ. α* του *σημαίνω*.

σημι-κίνθιον, τό, λατ. *semi-clinctium** «ποδιά, μπροστέλλα».

σημό-δετοσ, *ον* (σημα+*τίθημι*)* *ο* *έχων* σημετον επιτεθειμένον ή προσκεκολλημένον, «σημαδευμένοσ», κατεσκευασμένοσ διά γραμμάσ κανόνοσ.

σηπεδών, *-ονοσ*, ή (σημα)* σῆψις, «σαπίλα», παρ-ακμή || επί *ζώσοσ* σαρκόσ, νέκρωσις, άπονέκρωσις, γάγγραινα.

ΣΗΠΙ'Α, ή *ώσ* και *νῦν*, σηπία, «σοουπία», τό γνωστόν μαλάκιον, *δωρ.* *δσάκις* καταδιώκεται, *έκπέμπει* μέλαν τι υγρόν διά να θολώσῃ τά νερά και ούτω να διαφύγη εύκολώτερον τόν διώκτην του [πιθ. συγγ. τφ *σήπω*].

ΣΗ'ΠΩ, μελλ. *σήνω* *αόρ. α* *έσηνω** *επιπέρω* (πρσ-καλώ) σῆψιν, σαπίλω τι, τό κάμνω να σαπίσῃ || τό κάμνω να διαπυθῆ (να έμπύσῃ), να άπονεκρωθῆ, να πάθῃ γάγγραινα.— || *παθητ. σήπομαι** *αόρ. β* *έσάπην*, *επικ. γ* έν *υποτ. σάπη* *άντι* *σαπη** *ένεργ.* πρκ. (έν παθ. ένν.) *σάπηπα** *είμαι* ή *γίνομαι* «σάπιω», *είμαι* πλήρησ σῆψεωσ, *άποσυντίθεμαι*, «σαπίζω», «μouxλιόζω» || επί *ναοσ* σῆψις σαρκόσ, *άπονεκρούμαι*, *παθαίνω* γάγγραινα [δι' *έτυμ.* βλ. *σαπερόσ*].

ΣΗ'Ρ, **Σηρόσ**, *ο*, *κατά* τό *πλείστον* έν τφ *πληθ.* **Σῆ-ρεσ**, *οί* *λόσο* των *Ινδιών*, *ύφ* *ού* κατεσκευάσθη τό πρώτον ή μεταξά.— || *ο* *Σηρικόσ* σκώληξ, *ο* *μεταξοσκώληξ*. [**Σῆρ*** *σηρικόσ*, τό *σηρικόν** *πιθ.* *δάνειον* *έξ* *ανατολικήσ* *τινοσ* *γλώσοσ*].

σήρ, *ο*, λακων. *άντι* *θῆρ*.

σῆραγξ, *-αγγοσ*, ή (*σαίρω*, *σάηρα*)* *κοίλοσ* *βράχοσ*, σπήλαιον, ρωγμή, κοιλότησ δημιουργουμένη επί βράχων έκ των υδάτων τήσ βροχῆσ ή έκ των κυμάτων τήσ θαλάσσοσ. [δι' *έτυμ.* βλ. *σαίρω*].

σηρικόσ, ή, *ον* (Σῆρ)* *μετάξινοσ*, *έκ* *μετάξιοσ*, *μεταξένιοσ*.

σηρο-κτόνοσ, *ον*, λακων. *άντι* *θηροκτόνοσ*.

ΣΗ'Σ, *ο*, *γεν.* *σός* (*ώσαι* *έξ* *ονομ. σούσ*), *ονομ.* *πληθ.* *σέεσ*, *γεν.* *σέων** *μηγν.* και *γεν.* *σητόσ** *ο* σκώληξ *ο* κατατρώγων τά μάλλινα «σκόροσ», λατ. *hinea* || *ώσ*. και *ο* σκώληξ των θιδίων. [*σῆσ* <**ινε*[*]*-*σ** ή *γεν.* *πληθ.* *σέων* και ή *αιτ. σέασ* *δύναται* να *άναχθῶν* εις ιαπ. **ινε*[*jōm*, **ινε*[*j-s** *οί* *μηγν.* *τύποι* *γεν.* *έν.* *σητόσ*, *ον.* *πληθ.* *σῆτες* *δραφίλονται* εις *άναλογίαν* (*ένταύθεν* *τό* *παρά* *Σουτῶ.* *σητάω*—*τρώγω*, *σητό-βρωτοσ*, *σητό-κοποσ*)* *μία* *επίκτ.* *κατά* *έν* *-n* *άπαντῆ* *έν* τφ *σίνομαι* (**ινι-n-jō*), *τύποσ* *δ* *άνευ* *τοσ* *-v* *άπαντῆ* *έν* τφ *λατ.* *hinea*].

σησ, ιων. *άντι* *σαῖσ*, *δοτ.* *πληθ.* *θηλ.* *τοσ* *σός*, *σῆ*, *σόν*.

σησάμοιοσ, *α*, *ον* (σησάμη)* *ο* *έκ* *σησάμου* *κατεσκευασμένοσ*.

σησάμη, ή ή «σοουσαμιά», *φυτόν* τήσ *Ανατολήσ*, *ο* *καρπόσ* *τοσ* *όποιοσ* (τό *σησαμον*, «σοουσαμιά») *διομηχανοποιεῖται* και *σήμερον* *έτι* *πρόσ* *έξσγωγῆν* *έλαιου* («σοουσαμόλαδοσ») [*σησάμη** *σησαμον*, *δωρ.* *σάσαμον*, λακ. *επιπρ.* *σῶσαμον** *δάνειον* *έξ* *άνατολ.* γλ.* *πρβλ.* *άραμ.* *šimšemā* (σήσομον)].

σησάμη, ή, *κατά* *συναίρ.* *έκ* *τοσ* *σησαμιά** *μείγμα* *σησομοπόρου* (*πεφρυγμένοσ* και *κοπανισμένοσ*) *μετά* *μέλιτοσ*, *είδοσ* «*χαλβά*» *προσεφέρετο* *κυρ.* *κατά* *τοσ* *γάμοσ*.

σησάμίνιοσ, *η*, *ον* (σησάμη)* *ο* *έκ* *σησάμου* *κατεσκευασμένοσ*, *ή* *ο* *έκ* *σησάμου* *παραγόμενοσ* || *σησάμινον* *έλαιον*—«σοουσαμόλαδοσ».

σησάμοεις, *εσσα*, *εν* (σησάμη)* *ο* *έκ* *σησάμου* *κατεσκευασμένοσ*, «σοουσαμένοσ» || *ώσ* *εὖσ.* *δ* *σησαμοέσ* (ένν. *άροτοσ* ή *πλακοέσ*)—*γλύκισμα* *έκ* *σησάμου*,

σῆσαμον, τὸ (σῆσάμη) ὁ σπόρος ἢ ὁ καρπὸς τῆς σῆσομης (τοῦ δένδρου, τῆς «σουσαμίδος»).

σῆσαμό-τυρον, τὸ (σῆσάμη+τυρός) μείγμα σῆσαμου καὶ τυροῦ.

σῆσαμοῦς, -οῦντος, συνηρ. ἐκ τοῦ σῆσαμοῦς.

Σητός, ἡ, καί δ' πόλις τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς, ἀπέναντι τῆς Ἀβύδου (βλ. Κ.Ε.Α.).

σῆτες, ἄττ. **τῆτες**, δωρ. **σάτες** (ἔτος) τοῦτο τὸ ἔτος, ἐφέτος ἕλ. καὶ **τῆτες**. [σῆτες, τῆτες <*jāfetes, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἰων. σήμερον, ἄττ. τῆμερον (*jāmeρον ἀρχ. αἰτ. (οὐχὶ τρκ.) ἐκ τούτου τὰ σῆτειος, ἄττ. τῆτειος, ἄττ. τῆτειος, δωρ. σάτειος, ἰων. σῆτάν-ιος, σῆτάνειος, σῆτάνωδης].

σῆτό-θρωτος, ον (σῆς + βιβρώσκω) ὁ ὑπὸ τῶν σῆτῶν καταθιβρωσκόμενος, σκυληκόθρωτος.

σῆτό-κοπος, ον (σῆς + κοπήναι) ὁ κοπιτόμενος (ἢ κεκομμένος) ὑπὸ σῆτῶν, σκυληκόθρωτος.

σθενᾶρός, ἄ, ὄν (σθένος) ἰσχυρός, κρατερός, δυνατός.

ΣΘΕΝΟΣ, -εος, τό ἰσχύς, δύναμις, παλληκαριά || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐμφύχων, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἀψύχων (π.χ. ποταμοῦ) || **σθένος ἀέλιου** = ἡ δύναμις τοῦ ἡλίου (ὁ ἀφόρητος καύσων) || **σθένει**=διά τῆς βίας (κυρ. διὰ τῆς δυνάμεως) || **παντὶ σθένει**=πάση δυνάμει, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν. 2) ἰσχύς, δύναμις παντὸς εἶδους (ἡθική, ὕλική), κράτος.— || δύναμις ἀνδρώπων, στρατιωτικὴ δύναμις, στράτευμα.— || ἐν περιφράσει (ὡς καὶ τὰ βίη, μένος, ἔς), μετὰ γεν.: **σθένος** Ἔκτορος=αὐτός ὁ Ἔκτωρ.

Ἔτυμ.: **σθένος** (ἰαπ. *zghnhenos: σανσκρ. saghnō'Ἡ (εἶμαι εἰς τὸ ὕψος τινός, ἀξίως τινος, ἀναλαμβάνω τι) ἔξ αὐτοῦ τὰ **σθένω**, **σθενώω**, **σθεναρῶς** (πιθ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βριαρῶς).

σθενώω, μελλ. -ώσω (σθένος) καθιστῶ τι ἰσχυρόν, ἐνισχύω, δυναμώνω.

σθένω, μόνον κατ' ἕνεα. καὶ πρτ. ἐν χρήσει (**σθένος**): εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός (ἔχω ἰσχύν, δύναμιν) || **σθένω χεῖρ**, **ποῖ**=εἶμαι ἰσχυρός εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τοὺς πόδας || **οἱ κάτω σθένοντες**=οἱ κυβερνῶντες εἰς τὸν Ἄδην, οἱ Θεοὶ τοῦ Ἄδου. 2) μετ' ἀπρφ.. ἔχω τὴν ἰσχύν (τὴν δύναμιν) νὰ πράξω τι, εἶμαι ἰκανὸς νά...

σῖά, ἡ, λακων. ἀντὶ θεά.

ΣΙ'Α ΓΩ'Ν, ἰων. **σιγῶν**, -όνος, ἡ ὡς καὶ νῦν, σιαγών, τὸ «σαγόνι», τὸ ὄστρον τῆς σιαγόνος.

ΣΙ'Α ΛΟΝ, ἰων. **σίελον**, τό τὸ «σάλιο», ἀφρός ἐκ τοῦ στόματος, λατ. saliva.— || = **μύξα**, **κόρυζα** (βλ. λ. λ.).

Ἔτυμ.: **σίελον** πρβλ. Κυπρ. *σίω (=πτύω), Ἑουχ. **σῖαι** (ἀορ. <«σι-σαι» πτύσαι. Πάφιοι) τὸ σ εἶναι τὸ ὑπέλοιμα ἐνὸς συγχροτήματος δημοχρῆτων φθόγγων, τῶν ὁποίων ἡ ἀναπαράστασις εἶναι δυσχερῆς πρβλ. π.χ. Ἑουχ. «φῦντεῖ πτύσει», πτύω (ἐπι-φθόζω, ἀρμ. thukh (σάλιο), λατ. spu, γοτθ. speiwan (πτύω), σανσκρ. sīhvatī, ksīvatī (πτύω) βλ. πτύω κατ' ἄλλους, ἤτιον ὀρθῶς, **σίελον** <ἰνι- (ριζ. ἰνι=ἀναλύω, λυώνω, θεωρουμένη συγγ. τῆ **σίελος**=λίπος, πάχος).— πρβλ. καὶ ἀγγλ. slaver, παλ-γερμ. slim, οἰαυ. slina.

ΣΙ'Α ΛΟΣ, ὁ παχὺς χοῖρος ὅ ἄπαντ' ὡς καὶ μετ' ἄλλου ὄσ.: σῦς **σίελος**, ὡς τὸ σῦς **κάπριος** (πρβλ. καὶ **ἀθήρ βασιλεύς**, **ἱερεὺς κίρκος**).— || πάχος, λίπος (κεξύγι).

Ἔτυμ.: **σίελος**, σῦς **σίελος** (Ἰλ. I 208, Ὁδυσ. Ξ 41) κατὰ τινὰς **σίελος** εἶναι ὄψορος. (<σφ-ε-αλο-ς (προσφ. -ιο-+προσφ. -αλο-), πρβλ. Ἑουχ. **σῖαικα** ὄψ. **Δάκωνες**, γοτθ. swein (<sv-īno-)=χοῖρος, παλ-ὄψ. sv-inū, sv-inija.— ἄλλοι ἀνάγουσι τὸ **σίελος** (ἄπως καὶ τὸ προηγ. **σίελον**) εἰς ἰαπ. *ἰνι- (ἀναλύω, λυώνω), ἐν τῷ ἀγγλ.-σαξ. **rwīnan** (γίνωμι μαλακός, ἔλαττομαι, φθίνω, τήκομαι), (*ἰνι- εἶναι ἐπέκτ. ἐκ τοῦ *ἰαυ-, καὶ κατὰ μετὰπτ. *ἰυ- = λυώνω βλ. ἐν τῆκω) ὁ τ' τελευτατοῖ δηλ. θεωροῦσι τὰ **σίελον** καὶ **σίελος** ὁμόρριζα.

Σίβυλλα, ἡ ἢ γνωστὴ προφητις (βλ. Κ.Ε.Α.) [ἀέθ. ἔτυμολ. οἱ ἀρχαῖοι εὐθεῖρον τὴν λέξιν **Σίβυλλα**

προερχομένην ἐκ τῆς δωρ. **Σιο-βόλλα**, ἄττ. **Θεοβούλη** (=ἡ ὀγγέλλουσα τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ) κατ' ἄλλους ἢ λ. προέρχεται ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς ἢ Ἀραβικῆς].

ΣΙΒΥΛΛΕΙΟΣ, α, ον (**Σίβυλλα**): ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Σίβυλλαν, ὁ τῆς Σίβυλλης, Σίβυλλιακός.

ΣΙΒΥΛΛΙΑΩ (**Σίβυλλα**) μιμοῦμαι τὴν Σίβυλλαν || ἔχω κλίον πρὸς τὰς Σίβυλλιακὰς προφητείας || μετρ., εἶμαι ὁμοῖος πρὸς τὴν Σίβυλλαν, φέρομαι ὡς γρατῆριον, εἶμαι μωροπότευτος, μωρός.

ΣΙΒΥΛΛΙΣΤΗΣ, -οῦ, ὁ ὁ πιστεύων εἰς τὴν Σίβυλλαν || μάντις, προφήτης.

ΣΙ'ΒΥ'ΝΗ, ἡ, καὶ **σιδύνης**, -ου, ὁ: θεραπευτικὴ λόγχη || γεν. λόγχη, ὄδου.

σιγᾶ (Α), ἐπιτρ. (σιγή) σιωπηλῶς, ἐν σιγῇ, «σιγά», ἡσυχῶς, ἀδουρῶς || ὡς. ὡς ἐπιφώνημα: **σιγά** != σιωπή! «σοῦτ»! «σιγά»!

σιγᾶ (Β), πρστ. τοῦ **σιγάω** σιώπα! ἔσο ἥσυχος! **σιγᾶ** (Γ), ἐπ. ἀντὶ **εἰσῖγα**, γ' ἐν. πρτ. τοῦ **σιγάω**.

σιγᾶ, γ' ἐν. ἐν. τοῦ **σιγάω**, ἡ δωρ. δοτ. τοῦ **σιγῆ**.

σιγάζω, μελλ. -άσω (σιγή) διατάσσω τινά νά σιγήσῃ, τοῦ ἐπιβάλλω σιγὴν, τὸν ἀναγκάζω νά σιγήσῃ.

σιγάλεος, α, ον (σιγάω) σιωπηλός, ἥσυχος.

σιγάλοεις, εσσα, ἐν (σίελος) σιλιπνός, λεῖτος, γιαισιτερός, λάμπων, σπινθηροβόλων || κυρ. ἐπὶ τῶν χαλινῶν ἵππου, ὁ λαμποκοπῶν ἀπὸ τὰ μετὰλλια ἐλάσματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι στολισμένοι. 2) πλούσιος, παχὺς, λιπαρός, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, πολυτελής. [Ἔτυμ.: **σιγάλοεις** **σιγάλω** **νεο-σίελος** σκοτειν. ἔτυμολ.].

σιγάλος, δωρ. ἀντὶ **σιγηλός**.

σιγάω, μελλ. -ήσομαι, μετρ. -ήσω πρπ. **σεσίγηκα** παθητ., ἀορ. α' **εἰσιγήθην** πρπ. **σεσίγημαι** (σιγή) εἶμαι σιωπηλός, εἶμαι ἥσυχος, σιωπῶ, τηρῶ σιγὴν πρστ. **σιγά** (=σιώπα) ἔσο ἥσυχος!).— παθητ., τηροῦμαι ἐν σιγῇ, τηροῦμαι μυστικός, λατ. taceri' ἄλλ' ὁ πρπ. **σεσίγημαι** ἄπαντ' καὶ ἐν ἐνεργ. σῆμ. (εἶμαι ἥσυχος, σιωπηλός).

σιγείν, λακων. ἀντὶ **θιγεῖν**.

σιγή, ἡ, δωρ. **σιγᾶ** (σιζῶ) ὡς καὶ νῦν, σιγή, σιωπή, ἥσυχια || **σιγῆν ἔχω**=τηρῶ σιγὴν, σιωπῶ, διάγω ἐν εἰρήνῃ || **σιγῆν ποιούμαι**=σιωπῶ, κάμνω σιωπήν.— || δοτ. **σιγῆ** ὡς ἐπιτρ. = ἐν σιγῇ, σιωπηλῶς, ἐν σιωπῇ || ὡς. ὡς ἐπιφώνημα (ἄπως τὸ **σιγά**, βλ. λ.): **σιγῆ νυν!** = σιώπα λοιπόν! || **σιγῆ ποιούμαι λόγος**=

συνεχίζω τὴν συζήτησιν (ἢ συζητῶ) χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ψιθυριστά. 2) μυστικός: **σιγῆ ἔχω τι** = τηρῶ τι μυστικόν || ὡς. ὡς πρὸθ, μετὰ γεν.: **σιγῆ εἶνος** = λατ. clam aliquo=κρύφα τινός, ἐν ἀγνοίᾳ τινός.

Ἔτυμ.: **σιγῆ**, δωρ. **σιγᾶ** **σιγάω** ἰων.ατ. **σιγηλός**, δωρ. -ἄλός πρβλ. Ἑουχ. **εἰλίγα** (τ. ἔ. **Εἶγα**) **σιώπα** **σιγῆ** (<σφῖγᾶ, ἰαπ. *svig- ἢ *svig-, παραλλ. τοῦ δ-παίου ἐν ἰαπ. *sviq- ἢ *svik- ἐν τῷ παλ-γερμ. swīgen-, (πρβλ. γερμ. schweigen), ἀγγλ.-σαξ. swīzian (ἀποσιωπῶμαι), ἀρχ.-σκανθ. sveig-ja (=flectere) βλ. **σιωπάω**.

σιγηθείς, εἶσα, ἐν, μετρ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **σιγάω**. **σιγηλός**, ἡ, ὄν, δωρ. **σιγάλος**, ὄν (σιγή) ὡς καὶ νῦν, σιγηλός, σιωπηλός, ἥσυχος, ἄφωνος.— τὰ **σιγηλά**=ἡ σιωπή.

σιγηρός, ἄ, ὄν=σιγηλός (βλ. λ.).

σιγητέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ **σιγάω** πρέπει τις νά σιγᾶ ἢ νά σιγήσῃ.

σίελος ἢ **σίελος**, ὁ, τὸ ἔβρ. shekel' βάρος καὶ νόμισμα, ἴσον πρὸς **δίδραχμον** (παρὰ τοῖς Ἑβδαμ.) ἢ πρὸς **τετράδραχμον** (κατ' ἄλλας μαρτυρίας) || **περσι-κός σίελος** μνημονευεται παρὰ Ξενοφῶντι ὡς ἴσος πρὸς 7 1/2 ἢ 8 ὀβολούς. [ἡ λ. θεωρεῖται δάνειον ἐκ σημητικῆς γλώσσης, ὡς δεικνύει τὸ ἔβρ. shekel (βάρος, βαρίδι, ζύγι).— **σίελαι**, αἱ (=ἐνώτια) κατὰ ταῦτα οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἀσιατικὰ νομίσματα χρησιμοποιούμενα ὡς κοσμήματα].

σίγμα, καὶ **σίγμα** (σιζῶ) τὸ γράμμα τοῦ ἀλφάβητου (βλ. Σ, σ).

σιγύνης, -ου, ὁ, Κυπριακὴ λέξις ἀντὶ **ὄδου**, ὡς ἡ **σιβύνη** (βλ. λ.).— || **σιγύνης** ἐκαλεῖτο καὶ ὁ **κάπριος** (βλ. λ.) ὑπὸ τῶν Λιγύων, τῶν οἰκοῦντων παρὰ τὴν **Μαο-**

σαλιαν.— **III Σιγύνας** (και **Σιγύναι**, **Σιγύνας**, **Σιγύνοι**, **Σιγύνιοι**) ήσαν και λαός τις οίκων κατά τό μέσον του ρου του ποταμού Ιστρού (βλ. Ἡρόδ. V 9).

σιγώντι, θωρ. γ' πληθ. του **σιγάω**||σασ. δοτ. έν. μτχ. έν. **σιδάρος**, ό, θωρ. άντι **σιδηρος** δια τούδ θωρ. τύπου **σιδάρεος** κ. ά. βλ. εις τούδς τύπουσ **σιδήρ-**.

ΣΙΔΗ, ή (και **σίδη**) = **δέα**, **ξοιά** (βλ. λ. λ.), τό δένδρον και ό καρπούς, «ρωδιά», «ρωδι», «ρόδιδο», «ρόδι». [πρβλ. Ἡουχ. «ξίμβλαι» **ξοιά**. **Αιολαίς**· ξένη λέξις, Φρυγική ή Καρική].

σιδηρεία, ή (**σιδηρεύω**)· ή έπεξεργασία του σιδήρου.

σιδηρεία, τά· μεταλλεία σιδήρου, τόπος ένθα καμινεύεται ό σίδηρος.

σιδήρεος, α (ιων. η), **ον**, άττ. συνηρ. **σιδηρούς**, **ά, ούν**, έπ. **σιδήρειος**, **η, ον**, θωρ. **σιδάρεος**, **α, ον** (**σιδηρος**)· ό έκ σιδήρου κατεσκευασμένος ή έκ χάλυθος, ώς και νυν σιδηρούς, «σιδερένιος», λατ. **ferreus** || **σιδήρεος ούρανός** = τό στερέωμα, τό όποτον οι παλαιοί έφαντάζοντο ώς μετάλλινον || μτρφ., **σιδήρεος θυμός**=ψυχή σιδηρά, τ. έ. κατεσκευασμένη έκ σιδήρου, σκληρά, άκαμπτος || **σιδηρείον ήτορ** = σιδηρά καρδιά, καρδιά έκ σιδήρου.— **II σιδάρεοι**, **οί** =σιδηρούν νόμισμα των Βυζαντινών.

σιδηρεύς, **-έως**, **ό** (**σιδηρος**)· ό εργαζόμενος τόν σιδηρον, ό σιδηρουργός.

σιδήριον, τό (**σιδηρος**)· εργαλείον έκ σιδήρου ή έκ χάλυθος || δηλον σιδηρούν || τεμάχιον σιδήρου || ξίφος ή μάχαιρα.

σιδηρίτης, **-ου**, **ό**, θηλ. **σιδηρίτις**, **-ιδος**, θωρ. **σιδάριτας**, **-α** (**σιδηρος**)· ό έκ σιδήρου κατεσκευασμένος, ό δια σιδήρου.

σιδηρο-θριθής, **ές** (**σιδηρος**+ **βελίθω**)· ό θριθων σιδήρου, ό περιέχων σιδηρον, ό φορτωμένος μέ σιδηρον, ό πλήρης σιδήρου.

σιδηρο-θρώς, **-ώτος**, **ό**, ή (**σιδηρος**+ **βιβρώσκω**)· ό τρώγων (περιτρώγων, ρινίζων) τόν σιδηρον (έπιθ. τής **θηγάνης**, τής άκόνης, «λίμας»).

σιδηρο-δακτύλος, **ον** (**σιδηρος**+**δάκτυλος**)· ό έχων δακτύλους έκ σιδήρου.

σιδηρο-δέτος, **ον** (**σιδηρος**+ **δέω**)· ό δια σιδήρου δεδεμένος || πεταλωμένος δια πετάλων έκ σιδήρου || σιδηροδέσιμος.

σιδηρο-κμής, **-ήτος**, **ό**, ή (**σιδηρος**+ **κάμνω**)· ό φονευθείς δια σιδήρου, ό σφαγείς δια ξίφους.

σιδηρο-μήτωρ, **-ορος**, **ό**, ή (**σιδηρος**+**μήτηρ**)· μήτηρ του σιδήρου, έπιθ. τής Γής.

σιδηρο-νόμος, **ον** (**σιδηρος**+**νόμος**)· ό διανεμωv δια του ξίφους, ό κραδαίνων τό ξίφος.

σιδηρο-νωτος, **ον** (**σιδηρος**+**νωτός**)· ό έχων σιδηρά νώτα.

σιδηρό-πλακτος, θωρ. άντι — **πληκτος**, **ον** (**σιδηρος**+**πλήσσω**)· ό δια σιδήρου (δια ξίφους) πληγείς (κτυπηθείς), ό φονευθείς δια πλήγματος ξίφους.

σιδηρό-πλαστος, **ον** (**σιδηρος**+ **πλάσσω**)· ό πεπλασμένος («καλουπιασμένος», κατεσκευασμένος) έκ σιδήρου.

ΣΙΔΗΡΟΣ, θωρ. **σίδαρος**, **ό**· ώς και νυν, σιδηρός· κατά την δημηκικήν έποχήν ήτο πολύτιμον μέταλλον, άφ' ου τεμάχια σιδήρου έβίθοντο ώς βραδεία || κατά τό πλείστον προήρχετο άκ των βορσείων και άνατολικών μερών του Εξέεινου Πόντου.— **II** ώς τό λατ. **ferrum**, πών τό έκ σιδήρου κατεσκευασμένος, σιδηρούν εργαλείον ή σκευός, ξίφος, πέλεκυς, αίχμη θέλους ή δόρατος || ώς. μάχαιρα, δρέπανον.— **III** τόπος ένθα έξετιθεντο πρός πώλησιν άντικείμενα έκ σιδήρου, μαχαιροπωλείον. [άγνώστου προελεύσεως ή λ.· κατά τινας συγγ. τή σανσκρ. **svid-itas** (λυωμένος, χωνευμένος), **svēd-ani** (πλάξ σιδήρου), **καλ-γερμ. sweiz-an** (=frigere)· πρβλ. και τό όνομα τής Σουηδίας **Swed-en**].

σιδηρό-σπαρτος, **ον** (**σιδηρος**+**σπαίρω**)· ό έσπαρμένος ή παραγόμενος δια σιδήρου.

σιδηρο-τέκτων, **-ονος**, **ό** (**σιδηρος**+ **τέκτων**)· ό κατεργαζόμενος τόν σιδηρον.

σιδηρο-τόκος, **ον** (**σιδηρος**+**τεκείν**)· ό γεννώv (παράγων) σιδηρον.

σιδηρο-τομέω, **μελλ.** **-ήσω** (**σιδηροτόμος**)· τέμνω (κόπτω, σχίζω, χωρίζω) δια σιδήρου.

σιδηρο-τόμος, **ον** (**σιδηρος**+ **τεμείν**)· ό τέμνων (κόπτων) δια σιδήρου.

σιδηρο-φορέω, **μελλ.** **-ήσω** (**σιδηροφόρος**)· φέρω σιδηρον, φέρω δηλα έκ σιδήρου, όπλοφορός || τάς ατάς σημασι. έχει και ώς άποθ. **σιδηροφορέομαι**.

σιδηρο-φόρος, **ον** (**σιδηρος**+**φέρω**)· ό παράγων σιδηρον (έπι τής Γής) || ό φέρων (φορών) σιδηρον, δηλα έκ σιδήρου, ό πάνοπλος, ό φέρων έργαλεία.

σιδηρό-φρων, **ον**, **γεν.** **-ονος** (**σιδηρος**+**φρήν**)· ό σιδηρούς τάς φρένας, ό έχων σιδηράν καρδίαν, σκληρόκαρδος.

σιδηρό-χαλκος, **ον** (**σιδηρος**+**χαλκός**)· ό έκ σιδήρου και χαλκού.

σιδηρο-χάρμη, **-ου**, **ό** (**σιδηρος**+**χάρμη**)· ό μαχόμενος έν τή σιδήρῳ, σιδηρόφρακτος (έπιθ. των θεωρακισμένων πολεμικών ήπων).

σιδηρούς, **μελλ.** **-ώσω** (**σιδηρος**)· έπικαλύπτω δια σιδήρου, κατασκευάζω έκ σιδήρου.— έν τή παθ. ύπερσ. ώς άπρόσ. **έσσειδήρωτο έντι μέγα και του άλλου ξύλου**=σιδηρά έλάσματα ειχον προσαρμοσθή (προσκοληθή) και εις μέγα μέρος του έπιλοίπου ξύλου.

σιδιον, τό (**σίδη**)· φλοιός ροιδίς (ρωδιού).

Σιδωνίθεν, έπιτρ. έκ τής Σιδώνας.

Σιδών, **-ώνος**, ή· μία των αρχαιοτάτων πόλεων τής φοινίκης· έπιθ. **Σιδώνιος** και **μτγν.** **Σιδώνιος**, **α, ον**· ό κάτοικος τής Σιδώνας· θηλ. έπιθ. και **Σιδωνιάς**· βλ. και **Κ.Ε.Α.**

ΣΙΖΩ, **πρτ.** **έσιζον**, έπ. **σιζον**· άνευ μελλ. έν χρήσει· έκπέμνω συριγμόν, κάμνω «τοιζ...», και πρό πάντων έπι του ήχου θν παράγει πεπυρακτωμένον μέταλλον έμβαπτιζόμενον εις ψυχρόν ύδωρ· **σιζ' όφθαλμός έλαίνέω περι μοχλῶ**=ό όφθαλμός (του Κύκλωπος) έσις γύρω άπό τόν έμπυργέμον διάπυρον κοντόν.— **II** παρομοίω κύνα [**σιζω**· άορ. **έσιζα**· **αιγμός**· **σιζις**· πεποιημένοι άκ του ήχου· όνοματοποιεία].

Σιδωνία, ή· μέρος τής Θράκης, και ποιητ. ή καθόλου Θράκη.— έπιθ. **Σιδώνιος** και **Σιδόνιος**, **α, ον** (=Θρακικός)· **Σιδών**, **-όνος** και **-ώνος**, **ό** (=Θράξ)· και **Σιδονίς**, **-ίδος** (=γυνή έκ Θράκης, Θρῳσσα).

Σικάνια, ή· κυρ. μέρος τής Σικελίας παρά τόν 'Ακράγαντα || άλλ' ώς. κελ ή δλη Σικελία.— τό έπιθ. **Σικανικός**, **ή, όν**=Σικελικός (βλ. **Κ.Ε.Α.**).

Σικάνός, **-ού**, **ό**· ό Σικελός.

σικάριος, **ό**, λατ. **sicarius**· δολοφόνος, φονεύς.

Σικελία, ή (**Σικελός**)· ή ήσος Σικελία (βλ. **Κ.Ε.Α.**)· — έπιθ. **Σικελικός**, **ή, όν** (βλ. λ.).

Σικελίζω, **μελλ.** **-ίσω** (**Σικελία**)· πράττω ή όμιλώ όπως οι Σικελοί, μιμομαι τούς Σικελούς || φρονώ τά των Σικελών, είμαι μέ τό μέρος των, τούς εύνω, λατ. **sicellisso**.

Σικελικός, **ή, όν** (**Σικελός**)· ό τής Σικελίας, ό παρά την Σικ. || ό άνήκων εις τούς Σικελούς ή ό όμοιος πρός αυτούς.

Σικελιώτης, **-ου**, (**Σικελία**)· ό Έλλην τής Σικελίας, θηλ. Έλλγ. έγκατεστημένος και ζών έν Σικελία, ό κάτοικος των έν Σικελία Έλληνικών όπικιών, άν άντιδικαστολή πρός τόν **Σικελόν**, τ. έ. τόν αυτόχθονα κάτοικον τής Σικελίας (πρβλ. 'Ιταλιώτης).

Σικελός, **ή, όν**· ό κάτοικος τής Σικελίας ό αυτόχθων ή έξ 'Ιταλών (και σύλ) Έλλήνων, πρβλ. **Σικελιώτης**)· όπικων καταγόμενος, λατ. **Siculus**. Ἡτοι **Σικελοί** μέν ώνομάζοντο οι γηγενείς ή παλαιότατα έξ 'Ιταλίας μετοικήσαντες, **Σικελιώται** δέ οι θραδύτερον μετοικήσαντες εις Σικελίαν έξ Έλλάδος.

σικερα, τό, **γεν.** **σικερος**· γλυκύ μεδυστικόν ποτόν παρασκευαζόμενον δια ζυμώσεως και βρασμού [έκ του έβρ. **shakar**].

σικιννίς ή **σικίνης**, **-ιδος**, ή· είδος χοροού των Σατύρων έν τή σατυρικῳ δράματι. όνομασθέν ουτω έκ του έφευρέτου του Σικίννου· [δι' έτυμ. βλ. **σικία**].

σικλος, **ό**=**σίγλος** (βλ. λ.).

σικία, **ιων.** **-υή**, ή· καρπός τις όμοιος πρός τό

άγγουριον, τρωγόμενος δμως μόνον έν ώριμω καταστάσει, ίσως ό πέπων.— || ή -θεντούζα, ύάλινον σκεύος χρησιμοποιούμενον προς άφαιμασίην· όνομασθέν έν όύτω λόγω του σχήματός του. [δι' έτυμ. βλ. αίκυος].

αίκυος, ου, ό (και **αϊκύος, ό**, και **αϊκός, ό**, ή)· τό κοινό άγγουριον· ή **αικύα** (βλ. λ.) ήτο διάφορος και έτρώγετο άριμος (**αικύα** = **αίκυος σπερματίας**, ή **αίκυος πέπων** ή και **άπλωος πέπων**)· τό λατ. **cucumis** περιλαμβάνει άμφότερα τά είδη.

Έτυμ.: **αίκυος, -ου, αϊκός, -υος**· **αικύα**· **αικυών, -ώνος**, πρβλ. **Σικυών, Σκυών**, πρβλ. 'Ήουχ. **ασκουά**· **αικύα**· πάντα ταύτα είναι πιθ. δάνεια θρακικοφρυγ., πρβλ. 'Ήουχ. **ακύκουον κυκούζα**, λατ. **cucumis** (άγγουριον), παλ-σλαβ. **lyky** (κολοκύνδη).

Σικυών, -ώνος, ή· πόλις και χώρα της βορείας Πελοποννήσου.— έπιθ. **Σικυώνιος, α, ον**=κάτοικος Σικυώνης.— έπύρρ. **Σικυωνόθεν** = έκ Σικυώνος [δι' έτυμ. βλ. αίκυος].

αικχαίνω (αικχός)· αικχαίνομαι, βδελύσσομαι, άποστρέφομαι.

ΣΙΚΧΟΣ, ό· ό αικχαιόμενος, ό «αικχαιάρης», ό ρέπων εις ναυτίαν, ό μη εύκόλως εύχαριστούμενος, δύσκολος, άσπιτροπος· [**αικχός**· **αικχαίνω**· **αικχάζω**, πρβλ. 'Ήουχ. **αικχάζόμενος**· **σκαυπόμενος**· **αικχός** (μετά άναδιπλ. χειροτερευούσης την λέξιν) άρχικώς έσήμαινε ό σκαυροπάζων, «ό στραβομουτσουλιάζων»· τύπος ***αι-χός** είναι συγγ. τῷ **σε-μός** και ***σι-λός** (βλ. έν **άλλος**)].

Σιληνός, ό (και ήττον όρθώς **Σειληνός**)· ό άχώριος σύντροφος του Βάκχου, ό άρχηγός των Σατύρων [**Σιληνός**, δωρ. **Σιλανός** (***σιλος** (= **σίμος**) ή **σιλά** ένν. **ρίε**+προσφ. -ανός=λατ. -anus (πρβλ. **άκηγηγός**· **άκηγί** κλπ.)—ό έφωδισαμένος με ρίνα σιμην (θρβλ. πλακωτήν)· κατ' άλλους ή λ. είναι δάνειον θρακικοφρυγ. ***σιλάνος**, θεμ. **σιλ**., ιαπ. ***κελ**., βλ. έν **κήλων**· κατ' άλλους τό **Σιληνός** είναι παράγωγον του θρακ. **ζιλά** (=οίνος).

σιλη-πορδέω, δωρ. **σιλά-πορ**— (**άλλος**+ **πέροδομαι**)· φέρομαι χυδαίως και άπρεπώς, «τοιληπουρδῶ» [κυρ. **σιληπορδέω** (= πορδῶ έμπρός εις την ρίνα τινος προς χλευασμόν) <***σιλός** (=χλευαστής, βλ. έν **άλλος**)—**πέροδομαι, πορδή**].

σίλι, τό·= **σιλικυπύριον** (βλ. λ.)· τό αίγυπτ. κίκι, ό κρότων, είδος δένδρου ή και καρπού (τό άλλως λεγόμενον και **σάσει** **Κύπριον**).

σιλλαίνω (άίλλος)· σκώπτω, έμπαίζω, χλευάζω, φέρομαι ύβριστικώς προς τινα, διασύρω.

σιλικυπύριον, τό=**σίλι** (βλ. λ.).
ΣΙΛΛΟΣ, ό· ό θλέπων λοξός, παραβλώψ, «στραβοκυττάζων», «άλλοιδωρος» || σιλλογράφος, σατυριστής.— || σατυρικόν ποιήμα, σκωπτικόν ποιήμα.

Έτυμ.: **άίλλος**, έπιθ. ***άιλλός** (=χλευαστής)· **σιλλαίνω**· **σιλλῶ**· **ανά-σιλλος** (= ό έχων άναδεδεμένην την κόμην εις λόφον πρό του μετώπου)· **ανά-σιλλο** («περτοές», λόφος τριχών πρό του μετώπου)· **άίλλος**, ***άιλλός** (μετά διπλασ. του συμφώνου προς όποδήλωσιν ύποκορισμοῦ ή χειροτερευούσας)· ***σιλός** () λατ. **silus**=**μικρός**· **μικρός**· πρβλ. **σε-μός**· κατ' άλλους συγγ. και τῷ **σίνομαι**· τό **άίλλος** θεωρεῖται υπό τινων ύποκορ. του **Σιληνός**, πρβλ. 'Ήουχ. **αδιοννῆς**· **δ γυναικίος** και **παράθῆλον**· **Διόνθσος**.

σίλλυθος, ό, και **σίλλυθος**, τό· κροσσός, δύσανος, φούντα.— || τεμάχιον περγαμηνής προσηρτημένον έξωθεν του βιβλίου και περιέχον τον τίτλον αυτού (λατ. **index**) [σχοτ. έτυμ.· πρβλ. Πολυδ. **αίλλυθα**· **θύσανοις**].

ΣΙΛ-ΟΥΡΟΣ, ό· ποτάμιος ίχθύς, πιθ. τό «μεροίνι», λατ. **silurus**. [**σίλουρος** (=ό έχων την ούραν ίσχυρῶς κεκαμμένην προς τό ένδον)· πρβλ. την ομάδα **σε-μός**, ***σιλός**+**ούρα**· κατὰ τον 'Αθην. άντι του **σειουρος** **εάπό του συνεχῶς σεῖειν την ούραν**].

ΣΙΛΩΝ, ή· δύσοομον έντομον, ή «βρωμόσα» λατ. **blatta**. 2) βιβλιοφάγος σκώληξ, σκόροφος, λατ. **hinea**. [**σίλη** (και **είλη** παρά Λουκ. επί του βιβλαιοσκώληκος)· **-ων** ((ιαπ. ***βηά**) είναι πιθ. πρόσφ.

σχηματιστικόν όνομάτων ζῳων· τά έν αρχῇ **σιλ-**, **τελ-**· παριστῶσιν αρχικήν συλλαβήν ***ινί-** (πρβλ. **σῆς** (***ινε-ζίε**))· καί **λίπτε**· μέρειαί παραμένουσι βεβαίως σκοτειναί· ή προς τό **σιλός** συσχετίσι έλάχιστα πιθανή, μη έρμηνεύουσα άλλως τε τό **είλη**].

ΣΙΛΦΙΟΝ, τό, λατ. **laserpitium**· φυτόν, του όποίου τον χυμόν μετεχειρίζοντο εις κατασκευήν τροφίμων και εις την φαρμακευτικήν· άφρικανικόν φυτόν, παράγον τον «Κυρηναικόν όπόν», ή **Ferula tingitana** (ή ή **Thapsia gummifera**)· και Περισκόν φυτόν, παράγον τον «Μηδικόν όπόν», ή **assafoetida**· δάνειον εκ τινος γλώσσης μη ίαπει., ως και τό λατ. **sirpe** («**laserpitium**»).

σιλφιωτός, ή, όν (σίλφιων)· ό διά σιλφιου παρεσκευασμένος.

σιμβλέω, μελλ. **-ω** (**σίμβλος**)· σχηματίζομαι ή αύθάνομαι έντός κυψέλης.

ΣΙΜΒΛΟΣ, ό (και **σίμβλη**, ή, και **σίμβλον**, τό)· κυψέλη μελισσών, κόφινος μελισσών, «μελισσοκόφινος» || μτρ., άποδήκη, ταμείον, θησαυρός. [**σίμβλος**· **σιμβλέω**· άγν. έτυμολ.· κατὰ τινα **σίμβλος** (***τιμ-λο**· **σασκρ. timyati** (άποβαίνω ήουχος, ήουχάζω, ρίε. **stei-** (συμπυκνούμαι))].

σιμ-κίνδιον, όρθότ. γρ. **σημ-κίνθιον** (βλ. λ.).

Σίμοις, -όντος, και **συνηρ. Σίμοϋς, -ούντος**, ό· ό ποτάμιος της Τροίας.— έπιθ. **Σιμοέντιος**, και· **συνηρ.**

Σιμούντιος, α, ον· ό επί του **Σιμ.** ή παρά τον **Σιμόντα** ποταμόν· θηλ. **ώσ.** και **Σιμοεντίας, -ίδος**.

ΣΙΜΟΣ, ή, **όν**· ό έχων την ρίνα σιμην (πεπλατυσμένην), «πλατσομήτης» || γεν., πλατύς, πεπλατυσμένος.— || επί άλλων πραγμ., ό κεκλιμένος προς τά άνω, άνωφερής, άνηφορικός, λατ. **acclivis** || **πρός τό σιμόν διώκω** = καταδιώκω προς τά άνω (ετόν άνήφορο). 2) ό κεκαμμένος προς τά μέσα, κοίλος, βαθούλος.

Έτυμ.: **σιμός**· **σιμόω** (**άποσιμόω, επισιμόω**)· παλ-γερμ. **swīnan**, παλ-norr. **suīna** (έλαττώνομαι, καταπιπτω, κατακρημνίζομαι).

σιμότης, -ητος, ή (σιμός)· τό σχήμα της σιμής (πλατείας) ρινός || έν γενει, κυρτότης, καμπυλότης.

Σίμοϋς, -ούντος, ό, συνηρ. τύπος του **Σιμόεις**.

σίμῶ, μελλ. **-ώσω (σιμός)**· ποιῶ την ρίνα σιμην, την «ζαρώνω» || γεν., κάμπω προς τά άνω.

σίμωμα, -ατος, τό (σιμόω)· πᾶν πράγμα κεκυρτωμένον ή άνεστραμμένον προς τά άνω.

σινδ-μυρῶ, μελλ. **ήσω (σινάμωρος)**· θλάπτω, λυμαινομαι, καταστρέφω άκόλαστως || γενικῶς, μεταχειρίζομαι (τινα), φέρομαι προς τινα, άκόλαστως, άισχρῶς.— **παθητ.**, τυγχάνω άισχρῶς μεταχειρίσεως εκ μέρους τινός.

σινδ-μωρος, ον (σίνος+μῶρος)· θλαθερός, θλαπτικός, όλέθριος || μετά γεν. πραγμ.: **τῶν εαυτοῦ σινάμωρος**=θλάπτων τᾶς ίδίας ύποθέσεις του || άκόλαστος, άσελήγης.

σινάπι, -εως, τό, και **σινάπυ, -υος, τό (νάπυ)**· **ώσ** και **νῦν**, τό σινάπι, ή μουστάρδα, λατ. **sinapi** || παρά τοις δοκίμοις τῶν άτιτικῶν άπαντᾶ μόνον ό τύπος **νάπυ**. [δι' έτυμολ. βλ. **νάπυ**].

σινδῶ, -ούς, ή, άττ. άντι **σινδῶν**.

σινδῶν, -όνος, ή· **ώσ** και **νῦν**, σινδῶν, «σεντόνι», λεπτόν Ινδικόν ύφασμα, είδος «μουσελίνας».— || ένδυμα, φόρεμα κ.τ.δ., κατεσκευασμένα εκ τοιούτου ύφάσματος || μάκτρον, χειρόμακτρον, εκ τοιούτου ύφάσματος [ή λ. είναι δάνειον εκ τινος άνατολ. γλώσσης].

σινέομαι, ίων. άντι **σίνομαι** (βλ. λ.).

σίνηπι, -ιος, ίων. άντι **σίναπι** (βλ. λ.), και **σίνηπυ, -υος, τό**, ίων. άντι **σίναπυ**.

σινιάζω, μελλ. **-ωσι (σίνιον)**=**σήθω** (βλ. λ.), κοσκινίζω, ριπίζω, λιχνίζω, άνεμίζω.

ΣΙΝΙΟΝ, τό· κόσκινον, κρησάρα [άγν. έτυμολ.· κατὰ τινα γραπτιόν **σηνίον**, συγγ. τῷ ίων. **σάω, σήθω**].

σίνης, -ίδος, ό, αιτ. σίνιν (σίνομαι)· ό καταστροφεύς, ό κατερηνώνων, ληστής, άρπαξ ή **ώσ** έπιθ. καταστροφικός, όλέθριος.— || **ώσ** κύρ. **δν.** **Σίνης**, ό, διαβόητος ληστής παρά τον 'Ισθμόν της Κορίνθου (κυρ. σημ. "Ολεθρος προσωποποιημένος, λεγόμενος άλλως και **Πεντοκάμπτης**).

ΣΙ'ΝΟΜΑΙ, ἰων. **σίνεομαι**, ἰων. πρτ. **σίνεσκόμην'** ἀόρ. α' **ἐσίνεσθην'** ἀποθ. σουλῶ, λεηλατῶ, ληστεύω, λαφυραγωγῶ || φθείρω, θλάπτω || διαρπάζω, ἀφανίζω, ἐρημύνω || ἐντεθεῖν, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, κατασπαράσσω, κατακομματιάζω, καταβροχθίζω.— || ἐν γενικῶ-τέρφ ἔνν., θλάπτω, βασανίζω. 2) ὡς. τραυματίζω, πληγνύω.

Ἔτυμ.: σίνομαι· σίνος· ἀ-σίνης· σίνις, -ιδος· σίντης· σίναρος· σινάμωρος (διὰ τὸ τμήμα -μωρος· παλ.-φλ. mān=μέγας, ἑλ. ἰδ-μωροί)· σίνομαι (*σιν-ιο-, ἰαπ. *ivl-n· λατ. linea (ἑλ. σῆς).

σίνος, -εος, τὸ (σίνομαι)· πληγή, πλήγμα, θλάθη, φθορά, ζημία.— || πᾶν τὸ βλαβερόν, πανώλης, δ-λεθρός.

σίντης, -ου, ὁ (σίνομαι)· ὁ κατασπαράσσων, ἀρ-πακτικός, αἰμοβόρος, καταβροχθίζων.

σίντης, -ιος, ὁ=σίντης (βλ. λ.)· μόνον δμως ἐν τῷ πληθ. ὡς κύρ. ὄν. **σίντιες**, οἱ (=οἱ ἀρχαιότατοι κά-τοικοι τῆς Λήμνου, κληθέντες οὕτω, ἐκ τοῦ σίνο-μαι, διότι ἦσαν πειραταί).

σίντωρ, -ορος, ὁ=σίντης (βλ. λ.).

Σινώπη, ἡ· πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐ-ξεινου Πόντου· (βλ. Κ.Ε.Α.).— **Σινωπίτης**, -ου, ὁ, καὶ **Σινωπέως**, -έως, ὁ=ὁ κάτοικος τῆς Σινώπης.— **Σινωπία**, -ιδος καὶ **Σινωπίτις**, -ιδος = ἡ χώρα.— ἐπιθ. **Σινωπικός**, ἡ, ὄν = ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Σινώ-πην, ὁ ἐκ Σινώπης καταγόμενος.

ΣΙ'ΟΝ, τό· φυτόν φυόμενον εἰς ἐλώδεις περιοχάς. **σιός**, Λακων. ἀντὶ **θεός**.

σίπυλ, ἡ· ἄγγεῖον πρὸς διαφύλαξιν ἀλεύρου, δο-χεῖον ἀλεύρου, κάδος.

ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, τό· νέος σίνος βρασμένος, μουστος βραστός, «πετρέζι», λατ. defrutum.

σίρος, ὁ· λάκκος ἢ κοίλωμα ἐν ᾧ ἐναποθηκεύε-ται σίτος || ὡς. λάκκος ὡς παγίς, λατ. sirus.

σισύμβριον· τό·=σισύμβρον (βλ. λ.).

ΣΙ'ΣΥΜΒΡΟΝ, τό· φυτόν εὐώδες, ἴσως ὁ ἡδύο-σμος («διδόμος»), δηλ. ἡ **μίνθη**, ἢ ὁ **θύμος** («τὸ θυμάρι»).

σίσυρα, ἡ, ἢ **σίσυρα**· ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον, ἐξ αἰγείων τριχῶν, φορούμενον τὴν ἡμέραν καὶ χρησιμεύον ὡς σκέπασμα τὴν νύκτα || τραχύμαλλον δέρμα εἰσός («γιδιά, γιδोटόμαρο») μετεσκευασμέ-νον εἰς ἐπανωφόριον. [ἄγν. ἔτυμ.· πιθ. θρακοφρυγ. λ.]. **σίσυρνο-φόρος**, ὄν (σίσυρα+φέρω)·=σισυρο-φόρος (βλ. λ.).

σισύρο-φόρος, ὄν (σισύρα+φέρω)· ὁ φορῶν σι-σύραν (βλ. λ.).

Σισύφιος, α, ὄν (Σίσυφος)· ὁ τοῦ Σισύφου || θηλ. καὶ **Σισύφια**, -ιδος.

Σί-σῦφος, -ου, ὁ· μυθικός Βασιλεὺς τῆς Κορίν-θου, φημιζόμενος ὡς ὁ πανουργότερος τῶν ἀν-δρωπῶν, διὸ καὶ βασανιζόμενος ἐν τῷ Ἄδῃ. [πιθ. ἐκ τοῦ σοφός μετ' ἀνατιπλ. τοῦ ἀρχικοῦ συμφ. τῆς ρίζης μεθ' ἐνός -ε- καὶ μετὰ τοῦ αἰολ. -υ- ἀντὶ -ο-· ὁ λίαν σοφός, πανούργος].

σίτα, τὰ, ἑτερόκλ. πληθ. τοῦ σίτος.

σίτ-ἀγωγέω, μελλ. -ήσω (σίταγωγός)· φέρω (με-ταφέρω) σίτον εἰς τινά τόπον.

σίτ-ἀγωγία, ἡ (σίταγωγέω)· ἡ μεταφορὰ σίτου εἰς τὴν μέρος.

σίτ-ἀγωγός, ὄν (σίτος+ἄγω)· ὁ μεταφέρων σί-τον εἰς τινά τόπον || σίταγωγὰ πλοῖα=φορτηγὰ πλοῖα μεταφέροντα σίτον (ἢ γεν. τρόφιμα), σιτοφό-ρα πλοῖα.

σιτάθην, δωρ. ἀντὶ **εἰσιτήθην**, παθ. ἀόρ. α' τοῦ σιτέω.

σίτεσίμιος, ἡ, ὄν (σιτεύω)·=σιτευστός (βλ. λ.) || ὁ καλῶς τετραμμένος, παχύς.

σίτευστός, ἡ, ὄν (σιτεύω)· παχύς, παχυνόμενος (τροφόμενος) ἐν τῷ σταύλῳ, «τοῦ σταύλου», ὡς καὶ νῦν σιτευστός, λατ. allills.

σίτεύω, μελλ. -σω· ἰων. πρτ. σιτεύεσκον (σίτος)· τρέφω, παχύνω.— παθητ. τρέφομαι ἐκ τινος, τρώγω.

σίτέω, μελλ. -ήσω (σίτος)· τρέφω, «ταίζω».— συνήθως ὡς ἀποθ. **σίτέομαι**, ἰων. γ' πληθ. πρτ. σιτέ-σκοντο· μέσ. μελλ. σιτήσομαι· παθ. ἀόρ. α' **εἰσιτήθην'**

λαμβάνω τροφήν, τρέφομαι, τρώγω, ἐσθίω || μετ' αἰτ., ὡς τὸ λατ. vescor, τρέφομαι ἐκ τινος, ἐσθίω, τρώγω τι.

σίτ-ηγέω, μελλ. -ήσω (σίτηγός)·=σιταγωγέω· κο-μιζῶ (μεταφέρω) σίτον (ἢ σιτηρὰ || εἰσάγω σίτον.

σίτ-ηγία, ἡ (σίτηγέω)· ἡ μεταφορὰ σίτου, ἡ εἰσ-αγωγὴ σίτου.

σίτ-ηγός, ὄν (σίτος+ἄγω)·=σιταγωγός, ὁ φέρων (μεταφέρων) σίτον.

σίτηρέσιον, τὸ (σίτηρός)· τροφαί, τρόφιμα, ζωο-τροφίαί, προμήθειαι, ἐφόδια || ἡ μισοτροφοδοσία τῶν στρατιωτῶν.

σίτηρός, ἄ, ὄν (σίτος)· ὁ ἐκ σίτου || ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίτον || ὁ πρὸς τροφήν κατάλληλος, ἐδώ-διμος.

σίτησις, -εως, ἡ (σιτέω)· τὸ ἐσθίειν, τὸ λαμβά-νειν τροφήν, τὸ τρέφασθαι || ὡς. τρόφιμα, προμή-θειαι || σίτησις ἐν Πρυτανείῳ=ἡ δημοσία διατροφή ἐν τῷ Πρυτανείῳ.

σίτιζω, μελλ. -ίσω (σίτος)· τρέφω, παχύνω.— παθητ., τρέφομαι ἐκ τινος, τρώγω.

σίτιον, τὸ (σίτος)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.

σιτία· τροφή κατεσκευασμένη ἐκ σίτου, ἄρτος || γενικῶς, τρόφιμα, ζωοτροφίαί, προμήθειαι, ἐφόδια || **σιτία τριῶν ἡμερῶν**=τρόφιμα διὰ τρεῖς ἡμέρας || **τὰ ἐν Πρυτανείῳ σιτία**=σίτησις ἐν Πρυτανείῳ=ἡ δη-μοσία δαπάνη συντήρησις ἐν τῷ Πρυτανείῳ.

σίτιστός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ σιτίζω· ὡς τὸ σιτευτός, παχύς, «θρεμμένος», «ταῖσιμένος» || ὡς οὖο. «μανάρι», «θρεφτάρια».

σίτο-δεῖα, ἰων. -δήλη, ἡ (σίτος+δέομαι)· ἔλλειψις σίτου (σιτηρῶν, ἄρτου, ἢ καὶ γεν. τροφίμων) || λιμός.

σίτο-δόκος, ὄν (σίτος + δέχομαι)· ὁ περιέχων, περιλαμβάνων, τροφήν.

σίτο-δοτέω, μελλ. -ήσω (σιτοδοτής)· παρέχω σί-τον ἢ ζωοτροφίας || ἐφοδιάζω με τρόφιμα.— παθητ., ἐφοδιάζομαι με ζωοτροφίας, λαμβάνω τρόφιμα.

σίτο-δοτής, -ου, ὁ (σίτος + δίδωμι)· ὁ παρέχων τροφήν || ὁ ἐφοδιάζων τινὰ με ζωοτροφίας, τρο-φοδότης.

σίτο-μέτριον, τὸ (σίτος+μετρέω)· μεμετρημένη ποσότης (δόσις) σιτηρῶν.

σίτο-νόμος, ὄν (σίτος+νέμω)· ὁ διανεμὸν (καὶ κατανέμων) τὸν σίτον ἢ τὰ τρόφιμα, ὁ διανομὸς τῶν τροφίμων, τροφοδότης || **σιτονόμος ἑλπίς** = ἡ ἐλπίς τοῦ λαμβάνειν τροφάς.

σίτο-ποιέω, μελλ. -ήσω (σιτοποιός)· παρασκευά-ζω καταλλήλως τὸν σίτον διὰ τροφήν (τὸν κατερ-γάζομαι, τὸν ἀλέθω), κατασκευάζω ἄρτον || ἐτοιμά-ζω ζωοτροφίας (τρόφιμα).— μέσον, παρασκευάζω τροφήν δι' ἑμαυτὸν || λαμβάνω τροφήν.

σίτο-ποίη, ἡ (σιτοποιέω)· ἡ κατασκευὴ ἄρτου, τὸ κατασκευάζειν ἄρτον, ἄρτοποιία || προετοιμασία τροφίμων.

σίτο-ποικῆς, ἡ, ὄν (σιτοποιία)· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἄρτοποιαν.

σίτο-ποιός, ὄν (σίτος+ποιέω)· ὁ κατεργαζόμε-νος (ἀλέθων) τὸν σίτον πρὸς παρασκευὴν τροφῆς || ὡς οὖο. σιτοποιός (ἐνν. γυνή), ἡ=γυνὴ ἀλέθουσα τὸν σίτον εἰς τὸν χειρόμυλον || γεν. ὁ κατασκευα-στής ἄρτου, ὁ ἄρτοποιός. 2) **σιτοποιός ἀνάγκη**= τὸ ἔργον τοῦ ἀλέθειν καὶ ψήνειν.

σίτο-πομπία, ἡ (σίτος+πέμπω)· ἡ μεταφορὰ (με-τακόμισις) σίτου ὑπὸ ἐξασφαλιστικῆν συνοδίαν || ὡς. πρόνοια διὰ τὴν ἀσφαλῆ μεταφορὰν του, συνοδία, φρουρὰ (ἐσφαλμ. γρ. -εῖα).

σίτο-πώλης, -ου, ὁ (σίτος+πωλέω)· ὁ πωλῶν σί-τον, ἔμπορος σίτου.

ΣΙ'ΤΟΣ, ὁ, ἑτεροκλ. πληθ. τὰ σίτα· ὡς καὶ νῦν, σί-τος, «σιτάρη, σιτῆρα», τὰ σιτηρὰ, τὰ γεννήματα || ὡς. χονδράλευρον, ἄλευρον, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν παρασκευ-αζόμενος ἄρτος ἢ ἐντεθεῖν, γενικῶς, τροφή, τρόφιμα, προμήθειαι, ζωοτροφίαί, ἐφόδια || ἀλλὰ κυρ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κρέας || ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐπὶ παντός τρωγομένου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποτόν· **σίτος ἢ δὲ ποτὴς**=φαγητὸν ἐκ κρέατος καὶ σίτος. **Ἔτυμ.**: σίτος· σιτέον· σιτέω· σιτηρός, τὰ σιτη-ρὰ· σιτηρέσιον· σικτείνης ἔτυμ.· κατὰ τινὰς σίτος (*ψι-

τος: *ψίω* (τρίω, κοπανίζω), *ψίξ*, γεν. *ψιχός* («ψιχουλος»)· κατ' άλλους είναι δάναιον εκ ξένης γλώσσης, πρβλ. παλ-σλα. *zito* (=λατ. *fructus*), παλ-πρωσ. *geylys, gells* (δρτος) (: gall. *bwyd*=τό τρώγειν, ιρλ. *biathalm*=τρέφω, ιαπ. **gvei*=ζήν), αλλά παραμένει ανερμήνευτον το *σ-*· κατ' άλλους *σίτος* <*snitos* είναι δάνειον εκ τινος τών *saitēi*-γλωσσών, πρβλ. γοτθ. *haitels*, παλ-γερμ. *weizli, weizi* (σίτος)· άλλοι τὸ θεωροῦν διαλεκτικόν παρασκευάσμα εκ τινος τύπου **εἴτος* <ιαπ. *knīto-s*: γοτθ. *haitels*.

ΣΙΤΟ-ΦΑΓΟΣ, ον (*σίτος* + *φαγεῖν*)· ὁ τρώγων σίτον ἢ ἄρτον.

ΣΙΤΟ-ΦΕΡΟΣ, ον (*σίτος* + *φέρειν*)· ὁ φέρων (μεταφέρων) σίτον ἢ ἄρτον.— || ὁ παράγων σίτον.

ΣΙΤΟ-ΦΥΛΑΚΕΣ, οί (*σίτος*+*φύλαξ*)· οί ἐπὶ τοῦ σίτου (τῶν σιτηρῶν) ἐπόπται· ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἐποπτεύουσα τὰς εἰσαγωγὰς τοῦ σίτου καὶ τὴν κατανώσιν του (ὡς καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζομένου ἄρτου), ὥστε νὰ τηρῶνται αἱ ἀγορανομικαὶ διατάξεις αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ποιότητα, τὴν τιμὴν, καὶ τὴν κατὰ τὰ νόμιμα μέτρα καὶ σταθμὰ πώλησιν σίτου καὶ ἄρτου. Ἦσαν δ' οἱ σιτοφύλακες ἐν Ἀθήναις μὲν τρεῖς κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα δέκα, ἐν Πειραιεὶ δὲ πέντε.

ΣΙΤΤᾶ· ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν, ἰδίᾳ τῶν ποιμένων προβάτων, δασκίς θέλουν νὰ παρακινήσουν τὴν ἀγέλην (ἢ μέρος αὐτῆς) πρὸς τινὰ κατεύθυνσιν ἢ καὶ νὰ τὴν ἀποτρέψουν.

ΣΙΤ-ΩΝΗΣ, -ου, ὁ (*σίτος* + *ὠνόμασι*)· ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων) σίτον, ὁ ἀποθηκεύων σιτηρὰ || ὁ προμηθευτὴς σιτηρῶν || σιτέμπορος.

ΣΙΤ-ΩΝΙΑ, ἡ (*σιτώνης*)· τὸ ἄξιωμα τοῦ *σιτώνου* (βλ. λ.) || ἡ ἀγορὰ σίτου, ἡ προμήθεια σιτηρῶν.

ΣΙΦΛΟΣ, ἡ, ὄν· ἀνάπηρος, «σακάτης», ἡκρωτηριασμένος || χλωδός, «κουτσός» || ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ βεβλαμμένος τοὺς ὀφθαλμούς, μύωψ [*σιφλός*: *σιφλός*· *σίφλος* (χλευασμός)] <ιαπ. **ivī-bh*: *σίνομα* <ιαπ. *ivī-n-jō*).

ΣΙΦΛΩ, μελλ. -ὠσω (*σιφλός*)· ἄκρωτηριάζω, «σακατεύω», κολοθῶν || ἐμβάλλω τινὰ εἰς δυστυχίαν, τὸν παράσσω, τὸν ἀφανίζω, τὸν καταστρέφω.

ΣΙΦΝΕΥΣ, -έως, ὁ (*σιφνός*, *σιφλός*)· ὁ ἀσπάλαξ, «τυφλοπόντικας» (διὰ τὴν τυφλότητά του) [*σιφνεύς*: *σίφνος*, διότι ἀνορύσσει στοάς].

ΣΙΦΝΟΣ, α, ον (*Σίφνος*)· ὁ ἐκ Σίφνου καταγόμενος, ἢ ὁ κατοικῶν ἐν Σίφνω.

Σίφνος, ἡ, μία τῶν Κυκλάδων (βλ. Κ.Ε.Α.).

ΣΙΦΝΟΣ, ἡ, ὄν· σιφλός (βλ. λ.).

ΣΙΦΩΝ, -ωνος, ὁ· κάλαμος, καλάμη, κάθε εἶδος σωλήνος (ὡς καὶ νῦν *σίφωνα*), καὶ κυρ. σωλήν δι' οὗ μετῆγγίζον σῖνον ἀπὸ ἐνόου δοχείου εἰς ἄλλο. 2) ὁ ἀναρροφητικὸς σωλὴν ἀντλίας. [*σίφων*· *σιφωνίζω*, πρβλ. Ἦουχ. «*σιφνός*· *κενός*», «*σιφνύει*· *κενοῖ*»· *σίφ-* <ιαπ. **ivizh*: λατ. *tibia* <**ivibhia*].

ΣΙΦΩΝΙΖΩ, μελλ. -ωω (*σίφων*)· ἀντλῶ ὑγρὸν (συν. σῖνον) διὰ *σίφωνος* (βλ. λ.).

ΣΙΩΠᾶ, μελλ. -ῆσομαι· ἄρ. α' *εἰσιώπησα*· πρκ. *σεσιώπηκα* (*σιωπή*)· ὡς καὶ νῦν, σιωπῶ, εἶμαι σιωπηλός, εἶμαι ἤσυχος, τηρῶ σιγὴν || *σιωπῶ τινι*=τηρῶ σιγὴν πρὸς τινὰ || προστ. *σιώπα*=ὡς καὶ νῦν, σιωπᾶ! «σῶπα!» σιωπῆ! ἤσυχια!— || μετῆ., τηρῶ τι ἐν σιγῇ, τηρῶ τὴν μυστικὴν, τηρῶ σιγὴν περὶ τίνος, λατ. *facere*.— Παθητ., τηροῦμαι σιγηλός, τηροῦμαι μυστικός, ἀποσιωπῶμαι, λατ. *faceri*.

ΣΙ-ΩΠῆ, ἡ, ὡς καὶ νῦν, σιωπῆ, σιγῆ, ἤσυχια || δοτ. *σιωπῆ* ὡς ἐπῆρρ.=ἐν σιωπῇ, ἐν σιγῇ, σιωπηλός.

Ἔτυμ.· *σιωπή*· *σιωπάω*· *σιω-* ἐν τῷ *δισσιωπάσομαι*, *σεσωπαμένον*· πρβλ. Ἦουχ. «*εὔσωπία*· *ἤσυχία*»· πῖθ. συγγ. τῷ γοτθ. *swelban* (παῦω) (ιαπ. **svīp*, παραλλ. τῷ **svīg*- ἐν τῷ *σιγῆ*, καὶ τῷ **svīk*- ἐν τῷ παλ-γερμ. *swēgēn*)=(ἀποσιωπῶμαι), παλ-γερμ. *gi-swif-tōn* (ἀποσιωπῶμαι)· εἶναι πιθανὴ ἢ ὑπαρξίς τύπων <**σφι*-*σφωπ* καὶ **σφωπ*- <ιαπ. **svāxi-p*· **svīp*· πρβλ. ιαπ. **svā(1)*· **svō(1)*- ἐν τῷ παλ-γερμ. *suona* (συνδιάλλαξη, συμφιλίωσις), Νορβ. διαλ. *svaana* (ἤσυχάω, κατευνάζομαι). Τὰ τελευταῖα ὅμως ταῦτα εἶναι λιαν ἀδέβιατα.

ΣΙΩΠΗΛΟΣ, ἡ, ὄν (*σιωπάω*)· ὡς καὶ νῦν, σιωπηλός, σιωπῶν, ἤσυχος.

ΣΙΩΠΗΡΟΣ, ἄ, ὄν· παραλλ. τύπος τοῦ *σιωπηλός*.

ΣΙΩΠΗΣΙΑΝ, γ' πληθ. εὐκτ. αἰολ. ἄορ. α' τοῦ *σιωπάω*.

ΣΙΩΠΗΤΕΟΣ, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *σιωπάω*· ὄν πρέπει νὰ παρέλθῃ τις ἐν σιωπῇ, ὁ ἀποσιωπητέος.— || *σιωπητέον*=πρέπει νὰ σιωπᾷ τις.

ΣΚΑΪΩ, μελλ. *σκάσω*· χωλαίνω, «κουτσαίνω».— || *σκάζων* ὡς καὶ *χωλαίμβος* (ἐνν. *πούς*) = ὁ λαμβικός στίχος τοῦ Ἰππώνακτος, ὅστις ἦτο κανονικὸς τρίμετρος ἰαμβικός, μετὴν διαφορὰν διὲν ἐν τῷ τελευταίῳ ποδὶ ἀντὶ ἰάμβου εἶχε σπονδεῖον ἢ τροχαῖον. [*σκάζω*

<ιαπ. **skæg-jō*: σανσκρ. *khāṅjati* (χωλαίνω), παλ-norr. *skakkr* (χωλός), παλ-γερμ. *hinkan* (χωλαίνω)].

ΣΚΑΙΟ΄Σ, ἄ, ὄν, λατ. *scaevus*· ἀριστερός, ὁ κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἢ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος.— ὡς οὖο. ἢ *σκαιά* (ἐνν. *χεῖρ*) = ἡ ἀριστερὰ χεῖρ, τὸ ἀριστερὸ χεῖρι.— || *δυτικός*, *δυσικός*, ὁ πρὸς δυσμάς, διότι ὁ Ἑλλην οἰωνοσκόπος μαντευόμενος ἔστρεψε πάντοτε πρὸς βορρὰν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀριστερὰ του κατευθύνετο αὐτομάτως πρὸς δυσμάς || *Σκαιαὶ πύλαι*=ἡ δυτικὴ (ἢ πρὸς Δυσμάς) πύλη τῆς Τροίας. 2) ἀτυχής, ἀπαίσιος, δυσσίλωνος, ἐπειδὴ τὰ πτηνὰ τὰ προμηνύοντα τὸ κακὸν (οἱ *κακοὶ οἰωνοὶ*) ἐνεφανίζοντο ἀριστερὰ (ἢ πρὸς δυσμάς) τοῦ μαντευομένου, ἐν τῷ οἱ *αἰσίοι οἰωνοὶ* (τὰ πτηνὰ τὰ προμηνύοντα τὸ καλὸν) ἐνεφανίζοντο πρὸς τὰ δεξιὰ του (ἢ πρὸς ἀνατολὰς)· πρβλ. καὶ *δεξιός*.— || μετρ., ἐπὶ προσ., ὡς καὶ τὸ γαλλ. *gauche*, ὁ ἀριστερόχειρ, δυσκίνητος, ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος.

Ἔτυμ.· *σκαί[F]ός*=λατ. *scaevus* (διὰ τὸ ἐπιθετ. προσφ. -vo-· πρβλ. *λαιός* = λατ. *laevus*)· *σκαϊότης*, -τητος=λατ. *scaevitas*: *scaev-oia*, πρβλ. λιθ. *kaire* (ἀριστερὰ χεῖρ), εἶτα *veso-ir*, *ciotach*, *ciotian*, *ciotōg* (=ἡ ἀριστερὰ), gall. *schilth* (ἀριστερός), παλ-γερμ. *schelb*, μεσο-γερμ. *schief*, *schies* (πλαγίως)· ἐξ ιαπ. **sqel*-: **sqel-*· πῖθ. συγγ. καὶ τῷ *σκαυθ-ρος*, *Scau-rus*.

σκαϊοσύνη, ἡ·=σκαϊότης (βλ. λ.).

σκαϊότης, -ητος, ἡ (*σκαϊός*)· ἡ ἀριστεροχειρία (τὸ νὰ μεταχειρίζεται τις τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα), ἀδεξιότης || ἡλιθιότης, βλακεία.

σκαϊοურγέω, μελλ. -ῆσω (*σκαϊός*+*ἔργον*)· ἐνεργῶ ἀδεξιῶς (ὡς ἀριστερόχειρ) || φέρομαι σκαϊῶς (ἀγροίκως, ἀπρεπῶς, ἀτόπως).

ΣΚΑΙΡΩ· σκίρτω, πηδῶ, χορεύω. [*σκαίρω*· βλ. *κόρδαξ*· *σκάρος*, *σκαρθμός* (πήδημα, σκίρτημα)· *σκάρος* (ὁ ἰχθύς, κυρ. ὁ σκίρτων)· *ἀ-σκαίρις*, -ίδος· *ἀσκαρίζω* (ἀ-προθεματ.)· *σκαιρῶ* (βλ. λ.)].

σκαϊῶς, ἐπῆρρ. τοῦ *σκαϊός*· μετὰ ἀδεξιότητος, ἀνεπιτηδείως || ὡς καὶ νῦν, σκαϊῶς, τραχέως.

σκάλλθυρμα, -ατος, τὸ (*σκαλαθύρω*)· λεπτολόγον ζήτημα, μικρολογία, μωρολογία, φλυαρία.

σκάλλθυρμάτιον, τό, ὅμοιον τοῦ *σκαλάθυρμα*· ἀνάεξα λόγου λεπτολογίας, σοφιστικὴ λεπτολογία, γρῖφος.

σκάλλθύρω=σκάλλω (βλ. λ.)· σκάπτω, σκαλίζω || μετρ., ἐξετάζω μετὰ ὑπερβολικῆς λεπτολογίας.

σκάλεύς, -έως, ὁ (*σκάλλω*)· ὁ σκαλίζων, ὁ «τοσπίζων» || ὁ σκαλιστής, ἢ καὶ τὸ «σκαλιστήρι, ἢ γράπα». **σκάλεύω**=σκάλλω· ἀνακινῶ, ἀνασκάπτω, σκαλίζω || ὑποδαυλίζω (τὴν πυρὰν)· *σκαλεύειν ἀνθρώκας* || μετρ., *πῦρ μαχαίρα μὴ σκαλευε* = νὰ μὴ ἐρεθίζης ἀνθρώπων ὠργισμένον.

σκάληνός, ἡ, ὄν, ἢ -ός, -όν (*σκάζω*)· χλωδός, «κουτσαίνων».— || ἀνώμαλος, ἄνισος, ἀκανόνιστος, μὴ ἐπιπέδος || *ἀριθμός*· *σκαληνός*=περιττός ἀριθμός (μυθός, ἄζυγος) || *τριγώνον σκαληνόν*=τρίγωνον ἔχον τὰς τρεῖς πλευρὰς ἀνίσους [εἶ· ἔτυμ. βλ. *σκέλος*].

ΣΚΑ΄ΛΛΩ· ἀνακινῶ, ἀνατοράσσω, σκάπτω, «τοσπίζω», βωλοκοπῶ.

Ἔτυμ.· *σκάλλω* (**sq*[-jō])· *σκαλῖς*, -ίδος· *σκαλεύς*· *σκαλεύω*· *σκαλευθρον*· *σκαλμός*· *σκαλίξω*· *σκαλαθύρω*· *σκάλω*· ἄρμ. *celum*, ιρλ. *scailim* (διασκορπίζω, ἀποχωρίζω), *scallit* (σχίσιμα, ρωγμὴ), παλ-norr. *skilla* (σχίζω, διαρρηγνύω), *skalm* (κοπτερόν ξίφος, δόντι

σκαλίδος: θρακ. *σκάληη* (=μάχαιρα, ξίφος), γοτθ. *skilja* (ταπώνων), παλ-γερμ. *scala*, άγγλ-σαξ. *scealu* (λέπυρον όσπριου, σκελις ακορόδου), γοτθ. *skalja* (=κέραμος)· παλ-νοργ. *skel*, άγγλ-σαξ. *scillel* (=δοτρικον), παλ-νοργ. *skáli*, παλ-γερμ. *scēla* (ποτήριον), παλ-γερμ. *scolla* (γερμ. **skuln*-, ιαπ. **sqi*-n-)=όπλη, λιθ. *skellū*, *skėli* (σχιζώ, ρηγνύω), *skala* (δραύσμα ξύλου), παλ-σλαβ. *skala* (λίθος, θράχος), *skolika* (=ostreum) (: λατ. *silliqua*, ύποκορ. τού *silliqua*, **sceliqua*)· έκ παραλλ. και τύποι άνευ s-: πρβλ. 'Ήουχ. *ακσελεϊς' άξί-νη*, *κόλος* (=κολοβός, ήκρωτηριασμένος), παλ-σλαβ. *kojla* (κεντώ, φονεύω, κρημνίζω)· έξ ιαπ. *(s)qel-, **sqelā*. (σχιζώ), παραλλ. τού *(s)qer- (έλλ. *κείρω*, παλ-γερμ. *sceran*, λιθ. *skirti*, κλπ.· πρβλ. παλ-πρωσ. *kalmus*: έλλ. *κορμός*)· βλ. και *σκάλοψ*, *σκόλοψ*, *σκώλος*.

σκαλμός, δ (σκάλλω)· ώς και νυν, σκαλμός, «σκαρμός»· ό πάσσαλος επί του όποιου προσηρμόζετο διά του *τροπωτήρος* ή κώπη, λατ. *scalmus*, *raxillus*.

Έτυμ.: *σκαλμός*: παλ-γερμ. *scalm* (=λατ. *navis*), ρωσ. *сѣль* (λέμβος), παλ-νοργ. *skalm* (τό έν τμήμα διχοτομημένου πράγματος), *skalma*-frē (έχοισιμενον δένδρον)· έκ παραλλ. και τύποι άνευ του s-: άγγλ-σαξ. *helma*, άγγλ. *helm* (ουμός άμάξης, «τιμόνι», «χούφτα», λαθή), παλ-νοργ. *holm* (καρίνα), παλ-πρωσ. *kalmus* (ράβδος), λιθ. *kėlmas* (τό κάτω μέρος του κορμού δένδρου)· ιαπ. *(s)qel-, **sqelā*-, (σχιζώ), βλ. *σκάλλω*.

σκάλοψ, -οπος, δ (σκάλλω)· ό σκάπτων, σκαλιζών, τ. έ. ό άσπαλαξ, ό «τυφολόγικας».

Έτυμ.: *σκάλοψ*: πρβλ. *σκόλοψ*, λατ. *scalpō* (**sqalp-*), *sculpo*, παλ-γερμ. *scelva*, μεσ-γερμ. *schelfe* (=λατ. *siliqua*, *putamen*), παλ-νοργ. *skidlf*, άγγλ-σαξ. *scelfe*, *scylfe* (=λατ. *scamnum*, *tabulatum*)· έκ παραλλ. και τύποι άνευ του s-: σανσκρ. *kṛpā*-h (τακτοποιημένος), *kāpātā* (διαμοιρασμένος), *kāpāyati* (τακτοποιώ, διανέμω), *Zeṇḍ. hu-kēṛ* (καλοσχηματισμένος), γοτθ. *halbs*, παλ-νοργ. *hálf*, παλ-γερμ. *halp* (ήμιους)· κυρ. διηρημένος)· τό ιαπ. *(s)qele-p- (και έκ παραλλ. **sqle*-m-p- έν τῷ λιθ. *sklempriū*, *sklempiti*) είναι επέκτ. του *sqele*- έν τῷ έλλ. *σκάλλω*.

Σκάμανδρος, δ· ό περιφραστικός ποταμός τής Τροίας «δν *Σάνθον* καλέουσι *Θεοί*, *άνδρες* δέ *Σκάμανδρον*» ('Ιλ. Υ 74).— επίθ. **Σκάμάνδριος**, α, ον, δθεν και δ "Έκτωρ ώνόμασε τόν υιόν του *Σκάμάνδριον*.

σκανά, δωρ. άντι *σκηνή*.

σκανδάληθρον, τό· τό έπικαμπές ξύλον τής παγίδος, εις τό άκρον του όποιου στερεώνεται τό δόλωμα, και τό όποιοι μόλις ήγγιζετο υπό του ζῴου άνετίσαστο και προεκκείλει τό κλείσιμον τής παγίδος· τό ελαττήριον τρόπον τινά τής παγίδος (τό σκανδάλι), καλούμενον άλλως και **πάσσαλος** ή **ρόπτρον** || μτφρ., *σκανδάληθρ' Ισταξ έπών*=σήνην παγίδας λόγων, δηλ. λόγους, εις τούς όποιους έμπίπτει (ώς εις παγίδας) ό αντίπαλος, και ούτω ήττάται. [άγν. έτυμολ., καιτοι ή πρόσ τό *σκανδάλον* σχέσις του ελναι προφανής].

σκανδάλιζω, μελλ. -σω (*σκανδάλον*)· κάμνω τινά νά προσκόψη, τόν έμβάλλω εις πειρασμόν, του παρ-έμβάλλω προσκόμματα εις τόν δρόμον του, τόν κάμνω νά πέση εις τήν παγίδα.

σκανδάλον, τό=*σκανδάληθρον*· παγίς στηθεσσα εις έχθρόν (ή υπό έχθρού).—πέτρ. σκανδάλον, ώς και νυν σκανδάλον, πειρασμός. [*σκανδάλον*· *σκανδάληθρον*: σανσκρ. *skānda*ti (πηδω, σκίρτω), *ā-skānda*ti (έπιτίθεμαι, έφορμώ), λατ. *scāndo*, ιρλ. *ro sescaind*, (έπήδησε), έν. *scendim*, (πηδω), *scainm*, (πήδα)].

σκανδικό-πώλης, -ου, δ (*σκανδιξ+πωλέω*)· ό πωλών *σκανδικας* (τ. έ. άγρια λάχανα).

ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, -ικος, ή είδος άγριού λαχάνου, λατ. *scandix*.

σκάπνη, ή (*σκάπτω*)· ώς και νυν, σκαπάνη, σκαλός, «τοάπα», γεν. πᾶν έργαλείον σκαφής.

σκάπετος, δ (*σκάπτω*)·=κάπετος (βλ. λ.).

σκάπιτρα, ή, θηλ. του *σκαπιτήρ* (βλ. λ.)· γυνή σκάπτουσα.

σκαπήρ, -ήρος, δ (*σκάπτω*)· ό σκάπτων, ό σκαφεύς.

σκάπτων, τό, δωρ. άντι *σκηπτρον*. **σκαπτός**, ή, δν (*σκάπτω*)· έσκαμμένος, ό δυνάμενος νά σκαφή, δν δύνатаι τις νά σκάψη.— *Σκαπιτή ύλη*=χώρα έν Θράκη κληθεσα ούτως έκ τινος δάσους έντός του όποιου ύπήρχον παλαιότερον μεταλλωρυχετα έν ένεργεια.

σκάπτρον, τό, δωρ. άντι *σκηπτρον* (βλ. λ.). **ΣΚΑ'ΠΤΩ**, μελλ. *σκάπω*· παθ. άόρ. β' *έσκαφην*· πρκ. *έσκαμμα*· ώς και νυν, σκάπτω, «σκάβω», σκαλιζώ || *σκάπτω τάφρον*=σκάπτων άνοίγων τάφρον || ώς. και τό μέσ. *σκάπτομαι* μετά ένεργ. σημ.

Έτυμ.: *σκάπτω*· *σκάπτωτος*, *κάπετος*· *σκαπάνη*· *σκαπανεύς*, -έως (πρβλ. *Καπανεύς*)· *σκαφεύς*: λατ. *scarpula*, όμφρ. *scarpia* (ώμος· άρχική σημ. «λισγάρι», «φτυάρι», παλ-σλαβ. *korali* (κοιλάνω, όρυσσω), νᾶ-*korali* (ένταφιάζω), παλ-πρωσ. *enkopis* (ένταφιασμένος), λιθ. *karóti*, λεττ. *karát* (λιανίζω), λιθ. *kāras* (γήλοφος τάφου, τύμβος), λεττ. *kaps* (τύμβος),

λιθ. *karlys* (πέλεκυς) (βλ. και έν *κάπηλος*).— τό συγκρότημα των έπομένων όμορρξων τύπων (: *έσκαφην*, *σκάφος*, *κατα-σκαφή*, *σκαφή*, *σκαφεύς*, *σκαφεύων*, *σκαφητός*, *σκαφιά*) όφελει τό -φ- εις αναλογία προς τά συνώνυμα *θάπτω*, *έτάφη*, *τάφος*, *ταφή*, *ταφεύς*, *ταφήιον* (βλ. και έν *κῆπος*)· κατά τινας συγγ. και τῷ *επταρνον*.

σκαρδᾶ-μύσσω, άττ. -ττω, μελλ. -ξω (*σκαίρω+μύω*)· άνοιγω κλείω τούς όφθαλμούς, καμύω τούς όφθαλμούς, θλεφαρίζω, λατ. *picitare*.

σκαρίφισμός, δ, και -ήσμός· τό έπιξείειν, ή έπίξεις, έγχαράξις || *σκαριφισμοί λήρων* = φλυαρία περί μικρά και ούτιδανά πράγματα, λεπτολόγοι έπίκρισις.

Έτυμ.: *σκαριφισμός*· πρβλ. 'Ήουχ. *σκαριφᾶσθαι*· *έζειν*. *σκάπτειν*. *γράφειν*· *σκαριφεύειν*· *σκάριφος* (πρβλ. 'Ήουχ. *σκαριφος*)· *ξείσις*. *γραφή*. *μῆσις* *ἀκριβῆς τύπου*: λατ. *scribo*, όσκ. *scrittas* (όνομ. πληθ. = *scriptae*), όμφρ. *screihor* (= *scripsi*), μεσ-ιρλ. *scripaim* (**skribhnhō*)· *έξ* ιαπ. **sqerzbh*- (χαρᾶσσω), *δπερ* είναι επεκτετ διά του προσφ. -bh- έκ του **sqer*-ēi, **sqer*-i (κόπτω) (πρβλ. έλλ. *κείρω*, λατ. *crēni*, *excrementum*, έλλ. *κρη-σέρα*), πρβλ. *(s)qrz-p- έν τῷ βλ. *skripát* (έγχαράσσω), παλ-νοργ. (h)rifā (σκαλιζώ)· **sqerz*-, **sqri*- είναι επεκτάσεις έκ του **sqer*- (παλ-γερμ. *sceran* κλπ.), *δπερ* είναι συγγ. τῷ **seq*- (λατ. *secō*).

σκαρίφος, δ = *κάρφος* (βλ. λ.) || γραφίς (κονδύλιον, μολυβδοκόνδυλον) προς έγχαράξιν ίχνογραφημάτων || σχέδιον, ίχνογράφημα.

σκάτος, γεν. του *σκάθρ* (βλ. λ.).

σκάτο-φάγος, ον (*σκατός + φαγεῖν*)· ό έσθίων κόπρον ή άκαθαράφας.

σκάφεύς, -έως, δ (*σκαφήναι*, του *σκάπτω*)· ώς και νυν, σκαφεύς, ό σκάπτων, άνασκάπτων, ό άνοίγων τάφρον.

σκάφη, ή (*σκαφήναι*)· πᾶν τό έσκαμμένον, τό όποιοι έχει διά τής έσκαφής καταστῆ κοίλον, τό κοίλον (θαδουλόν) άγγεϊτον, κάδος, ώς και νυν, σκάφη, λεκάνη. 2) έλαφρά λέμβος, μικρόν σκάφος, λατ. *scāpha*.

Έτυμ.: *σκάφη*· *σκαφίς*, -ίδος· *σκαφιον* (ύποκορ.)· πρβλ. 'Ήουχ. *σκαφαλος*· *άντητηρ*· *σκάφος*· κατά τινας δέν είναι συγγ. τῷ έλλ. *σκάπτω*, αλλά προέρχεται έμμέσως μεν έκ τινος ιαπ. **sqabh*-, **sqobh*-, (άποξέω), άμέσως δέ έκ των λατ. *scabo* (σκαλιζώ), *scabies* (ψώρα), *scaber* (ψωριών), *scobis* (ρινίσματα μετάλλου, πριονίδια), *scobina* (τρίφτης, ξύστρα), *scamnum* (**scab-no-m*)=σκαμνί) και ύποκορ. *scab-ellum*, γοτθ. *skaban* (=ξυρᾶν), παλ-νοργ. *skafa*, άγγλ-σαξ. *scāfan*, παλ-γερμ. *skaban*, *skapan* (άποξέειν), παλ-γερμ. *skaba* (ουκάνη, «πλάνη»), παλ-σλαβ. *skobi* (=λατ. *radula*), άλλ' ή σημασιολογική έναλλαγή μεταξύ των σημασιών «άποξέω» και «τέμνω» δέν παρέχει τι τό έσνίζων, και έπομένως έλλα πρόβρονται έκ του ιαπ. **sqabh*- (άποξείειν, τέμνειν)· άλλα

ἐκ τοῦ *sqar- ἄλλα ἐκ *sqab- καὶ ἄλλα ἐκ τοῦ *sqarh- (ὡς τὰ ἐσκάφη, σκάφος)· πάντα ταῦτα ἄλλως τε εἶναι διάφοροι ἐπεκτασεις ἐκ τοῦ ιαπ. *seq- (κόπτειν, τέμνειν) (λατ. secō).

σκάφηναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ σκάπτω.

σκάφη (καὶ οὐχὶ σκαφίον), τό, ὕποκορ. τοῦ σκάφη· μικρὰ σκάφη, «σκαφίδι», μικρὰ λεκάνη, μικρὸν δοχεῖον || μικρὰ λέμβος, καρβακί.— || τρόπος κουράς τῆς κεφαλῆς (εἰλημμένος παρὰ τῶν Σκυθῶν), κατὰ τὸν ὅποιον ἐκείρετο αὐτὴ μέχρι τοῦ δέρματος δλόγυρα περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀπέμειναν ἀκούρευτος ἢ κόμη, εἰς τρόπον ὡς τὰ κροσφὴ εἰφαίνετο ὡς λεκάνη. 2) ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς.— || νυκτερινὸν οὐροδοχεῖον τῶν γυναικῶν, λατ. scarphium.

σκάφης, -ίδος, ἡ· ὡς τὸ σκάφιον (βλ. λ.), ὕποκορ. τοῦ σκάφη· μικρὸς κάδος, μικρὰ λεκάνη, μικρὸν ἄγγειον. 2) μικρὰ λέμβος, «βαρκίτσα», μονόξυλον.— || ἐργαλεῖον σκαφῆς (ἐκασκαφῆς), σκαπάνη, πύον, «τσαπά», δίκελλα, λόγος.

σκάφος, -εος, τὸ (σκαφήναι)· τὸ σκάπτειν, τὸ σκάψιμον || ὡς ἡ ἐποχὴ ἢ κατάλληλος διὰ σκάψιμον.— || πᾶν τὸ ἐκαμμένον, τὸ θαδουλωμένον, τὸ κοῖλον, ὡς ἡ κοιλία πλοίου, τὸ κύτος, λατ. alveus, καὶ γεν., πλοῖον, λέμβος, πλοιάριον, ὡς καὶ νῦν σκάφος.— || ἐργαλεῖον σκαψίματος, σκαπάνη, δίκελλα, «τσαπά».

σκαδάννυμι, καὶ -ύω, ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ ἀπηρχ. *skedāw· μελλ. σκαδᾶω, ἀττ. σκαδῶ, ᾄς, ᾄ· ἀορ. α' ἐσκαδάω, ἐπ. σκαδάω· παθητ., ἀορ. α' ἐσκαδάσθη· πρξ. ἐσκαδάσμαι· σκορπίζω, διασκορπίζω, διασπείρω || γεν. διασπείρω (διασκορπίζω) κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, περιχύνω, χέω ὀλόγυρα || δράω πράγμα τι.— || Παθητ., σκορπίζομαι, διασκορπίζομαι, διασπείρομαι || ἐπὶ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, διαχέομαι πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις || ἐπὶ φήμης (εἰδήσεως κ.τ.δ.), διαδίδομαι εὐρέως, κοινολογοῦμαι, διαφημίζομαι.

Ἔτυμ. σκαδάννυμι (ἐπικ. καὶ κεδ—)· λεττ. schkedens (δραύωμα ξύλου), kedeti (ρηγνύομαι, σχίζομαι), μεσ-γερμ. schätern (διαρρηγνύω μετὰ πατάγου) πρὸς τοὺς παραλλήλους τύπους σκιδνημι, (σ)κιδναμαι, ἀντιστοιχοῦν τὰ λιθ. skédzu, késétli (διαίρειν, χωρίζειν), pa-sky'sti (διασκορπίζομαι); skédra (δραύωμα ξύλου), su-kides (ρακένδυτος), λεττ. schk'ist (διασκορπίζειν), πρὸς. Ἡσυχ. «σκιδανόν ἀραιόν»· πρὸς. ὡς. σχίζω, σχίζα, σχιδάλαμος, σκιδάλαμος, λατ. scindō κ. ἄ.· ἐξ ιαπ. *sqed-, *sqid-, ἐπεκτ. ἐκ τοῦ ιαπ. *seq- (λατ. secō).

σκέδασα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ σκαδάννυμι.

σκέδασις, ἡ (σκαδάννυμι)· ἡ διασκορπίσις, ἡ διασπορά, ἡ διάλυσις.

σκεδῶ, ἀττ. μελλ. τοῦ σκαδάννυμι.

σκεδρός, ἄ, ὄν· συνεσφιγμένος, καλῶς προσηρμομένος, ἀκριθῆς, ἐπιμελῶς παρεσκευασμένος, προσεκτικός.— ἐπρφ. σκεθρός=ἀκριθῶς, ἐπιμελῶς, ἐντελῶς. [ἐκ τοῦ σχεθεῖν, ἀπρφ. ποιητ. ἀορ. β' τοῦ ἔχω, κατ' ἄνομ. σκεθρός <σχε-θρο-ς.

Σκειρών, -ωνος, δ' ἡσθητὴς λυμαινόμενος τὰ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγάρων παράλια (βλ. Κ.Ε.Α.). Σκειρώνος ἀκται = τὰ παράλια τῶν Μεγάρων, καλούμενα ὡς. καὶ Σκειρωνίδες πέτραι || Σκειρωνικὸν οἶσμα = ἡ θάλασσα ἢ θρέχουσα τὰς Μεγαρικὰς ἀκτὰς.

σκέλις, -ίδος, ἡ=ἀττ. σκελίς (βλ. λ.).

σκελίσκος, -ου, δ, ὕποκορ. τοῦ σκέλος (βλ. λ.).

ΣΚΕ'ΛΑΩ, μελλ. σκελῶ, ἰων. σκελῶ· ἀορ. α' ἐσκηλα· ἑθραίνω, ὀπεθραίνω, στεγνύνω, μαραίνω.— || παθητ., σκέλλομαι· μελλ. σκελοῦμαι· μετὰ ἀμτθ. χρόνων ἔνεργ. ἀορ. β' ἐσκλην, ἀπρφ. σκλήναι (ὡσαὶ ἐξ ἐν. *σκλήμι)· πρξ. ἐσκληκα (μετὰ σημ. ἐν.)· εἶμαι κατάζηρος, στεγνός, ἰσχνός, μαρμαμένος.

Ἔτυμ. σκέλλω· σκελιφρός (ξηρός, κάσιχνος)· σκελετός· σκληφρός· σκληρός· ἀσκελής· περι-σκελής· περισκελία· παλ-ιρλ. sceille (=λατ. macerios, miseria), Σουηθ. skäll (ἰσχνός), μεσ-γερμ. schal (ξη-

ρός)· ὡς. ἄνευ τοῦ ἀρχικοῦ s-, λεττ. kals, kalstu, kalst (ἰσχνός, ἰσχνάω, ἑθραίνομαι), μεσ-γερμ. heil (ἀδύνατος)· ἐξ ιαπ. *sqela.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, -εος, τό· ὡς καὶ νῦν, τὸ σκέλος, ἑκατόν ἐκ τῶν δύο κάτω ἄκρων, καὶ θῆ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἰσχίον ἀρθρώσεως μέχρι τοῦ κυρίως ποδός || ἐπὶ σκέλος ἀνάγω=ὑποχωρῶ μετὰ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν ἐχθρόν, ὑποχωρῶ ἐν πάσῃ ἀνέσει (κανονικῶς) || μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρῶ.— || μτρφ., τὰ σκέλη = τὰ δύο μακρὰ τείχη, τὰ ἐνοῦντα τὰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ ἐπινείου τῶν, τοῦ Πειραιῶς.

Ἔτυμ. σκέλος· σκολιός· σκαληγός· λατ. scelus, παλ-γερμ. sceleh (κυρτωμένος, κυρτός, λοξός), ἀγγλ. sceolh (συνεστραμμένος, λοξός), παλ-πορτ. skialgr (τῆς αὐτῆς σημ.)· ἐξ ιαπ. *sqele- (κυρτῶ, κάμπτω)· καὶ ἄνευ τοῦ ἀρχικοῦ s- πρὸς. κυλλός, κῶλον.

σκέμμα, -ατος, τό (ἐσκαμμαί, παθ. πρξ. τοῦ σκέπτομαι)· ἀντικείμενον σκέψεως, ὑποδέσεως πρὸς σκέψιν, ζήτημα.

σκένος, αἰολ. ἀντι ἔξενος.

σκέπθ, τὰ, ποιητ. ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ σκέπας (βλ. λ.).

σκεπάζω, μελλ. -άσω (σκέπας)· ὡς τὸ σκεπάω (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν, σκεπάω, καλύπτω, σκέπω, στεγάζω, προφυλάσσω, συγκαλύπτω.

σκέπᾶνον, τό (σκεπάζω)· σκέπασμα, κάλυμμα.

σκεπᾶνός, ἡ, ὄν (σκέπας)· ὁ κεκαλυμμένος, σκεπασμένος || ὡς ἔνεργ., ὁ σκεπάζων, ὁ καλύπτων, ὁ στεγάζων.

ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, τό, ἡ σκέπαρνος, δ' ὡς καὶ νῦν, τὸ σκέπαρνον, τὸ «σκεπάρνι» τοῦ ξυλουργοῦ.

Ἔτυμ. σκέπαρνος ἡ -ον· ρωσ. ζέπαρ (δραύωμα ξύλου), ζέπαρli, ζέπαρti (σχίζω), παλ-ολαυ. skorici (εὐνοῦχος), skoriti (εὐνοῦχιζω), λεττ. schk'eps (λόγχι, δόρυ), παλ-ολαυ. štapū (< *skēpū), αλοβ. ščar (ράβδος), παλ-γερμ. hammer (ἀρωτηριασμένος, κολοβός, ἐλλιπής), skammēr, παλ πορτ. skammr (δραχὺς, σύντομος), (< ιαπ. *(s)qor-mō-s), παλ-γερμ. hama (*hamla-) = ἀνάπηρος, ἀρωτηριασμένος· ἐξ ιαπ. *(s)qep-, *(s)qor-, *(s)qēr-, *(s)qep. (κόπτω) ιαπ. δὲ *sqep- εἶναι ἐπέκτ. κατὰ ἐν χειλικὸν πρόσφ. ἐκ τῆς ιαπ. β. *seqe- (λατ. seco, κόπτω, σχίζω)· βλ. καὶ ἐν σκόπελος καὶ ἐν κόπτω.

ΣΚΕ'ΠΑΣ, -αος, τὸ (σκέπω)· τὸ σκέπασμα, κάλυμμα, σκέπη || ἐπὶ σκέπας=ὑπὸ τὴν σκέπην, ὑπὸ τὴν προφύλαξιν || σκέπας ἀνέμοιο=σκέπη (προφύλαξις) ἀπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἔτυμ. σκέπας· σκέπη· σκεπάω· σκεπάζω· περι-σκέπτος (σκεπασμένος, προφυλαγμένος, ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς)· ἐξ ιαπ. βίξ. *(s)qep-· κατὰ τινὰς συγγ.

τῆ ρωσ. čeréc'i, τσεχ. čerec, πολ. czepiec (πίλος, καλύπτρα), λιθ. kerupė (πίλος), λεττ. zepure (σκούφος, πίλος).

σκέπασμα, -ατος, τὸ (σκεπάζω)· ὡς καὶ νῦν, σκέπασμα (βλ. καὶ σκέπας).

σκεπάω, ἐπ. σκεπέω· = σκεπάζω (βλ. λ.), συγκαλύπτω.

ΣΚΕ'ΠΗ, ἡ· ὡς τὸ σκέπας· σκέπασμα, κάλυμμα || μτρφ., ἐν σκέπη τοῦ πολέμου=εἰς προφύλαξιν (εἰς ἀσφάλειαν) ἀπὸ τοῦ πολέμου || ἐν σκέπη τοῦ φόβου=εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ φόβου.

σκεπέωσι, ἐπ. ἀντι σκεπέωσι, γ' πληθ. ἐν. τοῦ σκεπάω.

σκεπέτον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ σκέπτομαι· πρέπει νὰ σκεφθῇ τις, ἢ νὰ ἐξετάσῃ.

σκέπτομαι, μελλ. σκέψομαι· ἀορ. α' ἐσκαψάμην· πρξ. ἐσκαμμαί, ἀποθ.· οἱ ἐν. καὶ πρξ. σκέπτομαι, ἐσκαπτόμην σπανίως ἀπαντῶσι παρ' ἀττ., συνηθισμένων ἀντὶ τούτων τῶν σκεπῶν καὶ σκαποῦμαι.— || ἀμτθ., βλέπω ὀλόγυρα, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, κυτᾶζω γύρω ὡς κατάσκοπος, κατασκοπεύω.— || ἐπὶ τῆς διανοίας, παρατηρῶ διὰ τοῦ νοῦ (μετὰ τὴν σκέψιν), ἐξετάζω, ὡς καὶ νῦν «σκέπτομαι», κρίνω.

Ἔτυμ. σκέπτομαι· σκοπός· σκοπέω· σκοπή, ἡ σκοπιά, ἡ· σκοπιάζω· σκέψις· σκέμμα· σανσρκ.

σράατι, ρόσγαιτι (δράν), Ζενθ. *spasyeti* (κατοπτεύω), σανσκρ., **σράτι**, Ζενθ. *spas-* (: λατ. *-spex*)=ό ΚΑΤΟΠΤΕΥΤΗΣ, σανσκρ. *spasa-*η (: έλλ. *σκοπός*), λατ. *specio, speculum*, παλ-γερμ. *spēhōn* (κατασκοπεύω), παλ-σαξ., παλ-γερμ. *spāhi* (δέξινους, εύφυής), παλ-νορρ. *spār* (προφητικός), *spā* (προφητεύω, προφητεία)* έξ *iaπ. *spek-*.

ΣΚΕΠΩ: σπάν. ριζ. τύπος άντι *σκεπαίω* (βλ. λ.), απαντών μόνον κατ' ένεστ. και πρτ.

σκερδόλλω (*σκέρβολος*): σκρπτω, όνειδίζω, ύβριζώ.

σκέρβολος, *ός τό κέρτομος*: έπιπληκτικός, κακολόγος, ύβριστής [πρβλ. Ήουχ. «*σκέρβολος* *λοιδόρος*»· βλ. έν *κέρτομος* (*σκέρβολος* <*σκερ-*: *σώω* + **gnoi-*: *βάλλω*)].

σκειυ-άγωγέω, μελλ. *-ήσω* (*σκειυαγωγός*): συνάγω και μετακινώ τά άγαθά και τά σκευή τινός.

σκειυ-άγωγός, *όν* (*σκευός+άγω*): ό σκειυόφορος, ό τά σκευή μετακομίζων, άχθοφόρος, «βαστάζος». — *ός ούα. δ* *σκειυαγωγός*=ό έπιτετραμένος τήν έπιτήρησιν τών άποσκευών, ό έπί τών άποσκευών.

σκειυάζω, μελλ. *-άσω* *άορ. α'* *έσκεύασα*: παθητ., πρκ. *έσκεύασμαι*, ίων. γ' *πληθ. έσκευάδαται*: ίων. γ' *πληθ. ύπερα. έσκευάδατο* (*σκευός, σκευή*): παρασκευάζω, έτοιμάζω || κυρ. παρασκευάζω φαγητόν, μαγειρεύω || γεν., προμηθεύω, προνω, έφοδιάζω.— μέσον, παρασκευάζω δι' έμαυτόν, έπινοώ, μηχανεύομαι, έξευρισκώ.— || έπι προσ., προμηθεύω, χορηγώ, παρέχω, έφοδιάζω μέ τι. 2) ένδύω, μεταμφιεζώ || μτχ. παθ. πρκ. *έσκευασμένος*=παρεσκευασμένος, ένδεδυμένος.

σκειυάριον, τό, ύποκορ. τού *σκευός* ή *σκευή*: άσήμαντον σκευός ή άγγείον || μικρόν (ή άνευ άξίας) ένδυμα.

σκειυαστέον, ρημ. έπιθ. τού *σκειυάζω*: πρέπει νά παρασκευασθή τις νά πράξει τι, ή πρέπει νά παρασκευάσθαι.

σκειυαστός, *ή, όν* (*σκευάζω*): παρεσκευασμένος διά τέχνης, τεχνητός.

σκειυή, ή (*σκευός*): παρασκευή, έτοιμασία, ένδυμασία, στολή, ένδυμα, λατ. *apparatus* || τό σύνολον τών ένδυμασιών ύποκριτοϋ (ήθοιοιοϋ), ίματιοθήκη (και. «βεστιάριον»). 2) ό τρόπος τού ένδύεσθαι, ή «μόδα».— || έργαλειον παντός είδους (ός τό *σκευός*) || ή «άρματωσία, τά ξάρτια» πλοίου.

σκειυο-θήκη, ή (*σκευός+θήκη*): άποθήκη δι' όλα τά είδη ίματιομοϋ ή έπίπλων και σκευών, όπλοφυλάκιον ή όπλοστάσιον.

σκειυο-ποιέω, μελλ. *-ήσω* (*σκειυοποιός*): κατασκευάζω όπλα ή σκευή, κατασκευάζω.

σκειυο-ποιημα, *-ατος*, τό (*σκειυοποιέω*): τό προσωπεϊον ή ή ένδυμασία ύποκριτοϋ || τέχνασμα, δόλος, πανουργία.

σκειυο-ποιός, *όν* (*σκευός+ποιέω*): ό κατασκευάζων όπλα, έπιπλα, σκευή, προσωπίδας, στολός κ.ά.τ. θεατρικά σκευή.

ΣΚΕΥΨΙΣ, *-εως*, τό: άγγειον ή έργαλειον παντός είδους. 2) έν τφ πληθ. *τά σκευή*=ός και νυν, σκευή, έπιπλα, έργαλεία παντός είδους, αί άποσκευαί καθόλου, πᾶσα έν γένει ή κινητή περιουσία, έν άντιθέσει πρός τά κτήνη και τήν άκίνητον περιουσίαν || αί άποσκευαί στρατεύματος, λατ. *impedimenta* || τά «χάμουρα» τού ίππου || «ή άρματωσία» τού πλοίου, ναυτικά έφόδια || αί στολαί (ένδυμασία) τών ύποκριτών τού θεάτρου.— || τό άνδρώπιον σώμα ως τό περιέχον τήν ψυχήν και συνάμα ως όργανον αύτής.

Έτυμ.: *σκευός** *σκευάζω** *σκειυωρός** *σκειυωρούμαι** άμφιβ. έτυμολ. κατά τινας συγγ. τφ σανσκρ. *sku, sku-nōmi* (=λατ. *lego*), λατ. *ob-scurus, scū-tum, cū-tis*: άγγλ.-σαξ. *scu-a* (=λατ. *umbra*), *hūd* (*hide*): σλαυ. *sti-tu* (άσπίς) λιθ. *sku-ra* (δέριμα).

σκειυο-φέρειω, μελλ. *-ήσω* (*σκειυοφέρος*): φέρω (μεταφέρω) σκευή ή άποσκευάς, είμαι σκειυοφόρος.— Παθητ., μεταφέρονται αί άποσκευαί μου.

σκειυο-φορικός, *ή, όν* (*σκειυοφόρος*): ό άνήκων ή άρμόζων εις σκειυοφοριαν (μεταφοράν άποσκευών)

|| *βάρος σκειυοφορικόν*=τό φορτίον ένός φορτηγοϋ ζώου.

σκειυο-φόρος, *όν* (*σκευός+φέρω*): ό φέρων (μεταφέρων) σκευή, άχθοφόρος || *αί σκειυοφόροι*=οί άκολουθοϋντες τόν στρατόν παντοπώλαι (όψοπώλαι), ίδίως δέ αί ύπηρέται τών *άπλιτών*, οίτινες έφερον τάς άποσκευάς των και τάς άσπίδας || *σκειυοφόροι κάμηλοι*=αί μεταφέρουσαι τάς άποσκευάς κάμηλοι || *τά σκειυοφόρα*=τά παρακολουθοϋντα τόν στρατόν φορητά ζώα, τά ύποζύγια, τά κτήνη τού στρατοϋ.

σκειυο-φύλακέω, μελλ. *-ήσω* (*σκειυοφύλαξ*): φυλάττω τάς άποσκευάς, είμαι σκειυοφύλαξ.

σκειυο-φύλαξ, *-άκος*, ό (*σκευός+φύλαξ*): *ός και νυν*, ό σκειυοφύλαξ, ό φυλάττων τά σκευή, ό φύλαξ (ό έπιστάτης) τών σκευών (κυρ. ναοϋ).

σκειυωρέομαι, *άποθ. μετά μέσ. μελλ. -ήσομαι*, παθ. πρκ. *έσκευώρημαι* (*σκειυωρός*): κυρ. έπιμελοϋμαι τών σκευών, έχω τήν φροντίδα των, φροντίζω περί αύ- τών || τά έπιδεωρώ, τά έξετάζω μετά προσοχής.— || μτφρ., έπινοώ, μηχανεύομαι, δολιεύομαι, *ός και νυν* σκειυωρώ, καταστρώνω σχέδια μέ πολλήν πανουργίαν.—άμτβ., ένεργώ πανούργως.

σκειυώρημα, *-ατος*, τό (*σκειυωρέομαι*): πανούργον τέχνασμα (έπιπόνημα), δόλος, άπάτη.

σκειυωρία, ή (*σκειυωρέομαι*): προσεκτική φύλαξις τών άποσκευών (προσοχή περί τήν φύλαξιν τών άποσκευών), μεγάλη φροντίς, ύπερβολική μέριμνα.— || *ός και νυν*, σκειυωρία, τέχνασμα, πανουργία, ραδιουργία.

σκειυωρός, *όν* (*σκευός+ωρα*)=*δ σκειυοφύλαξ* (βλ. λ.), ό φροντίζων διά τήν φύλαξιν τών άποσκευών.

σκειυψάμενος, μτχ. *άορ. α'* τού *σκέπτομαι* ή τού *σκοπέω*.

σκέψις, *-εως*, ή (*σκέπτομαι, σκοπώ*): ή παρατήρησις (τό παρατηρεΐν, τό άντιλαμβάνεσθαι) διά τών αισθήσεων.— || έξέτασις, τό έξετάζειν νοερώς || *ός και νυν*, σκέψις, στοχασμός, συλλογισμός, λογισμός.

σκήλαι, *άπρφ. άορ. α'* τού *σκέλλω* (βλ. λ.). **σκήλαει**, γ' έν. εϋκτ.

σκηνάομαι, *άποθ. μετά παθ. πρκ. έσκήνημαι*: κατοικώ, διαμένω, ζώ.— || *ός*. *ός μέσον*, οίκοδομώ δι' έμαυτόν.

σκηπέω, μελλ. *-ήσω* (*σκηνή*): είμαι ή κατοικώ έν σκηνή, είμαι έστρατοπεδευμένος || είμαι στρατιωτισμένος || γενικώς, κατοικώ, διαμένω, είς τι μέρος.

ΣΚΗΝΗ, ή: *ός και νυν*, σκηνή, «τέντα», παράπηγμα, «παράγκα» || Ιερών σκηνωμα || έν τφ πληθ., στρατόπεδον, λατ. *castra*. 2) τόπος διαμονής, οικία || ναός.— || Ξυλίνη σκηνή ή παράπηγμα χρησιμοποιούμενον ως θέατρον || έντεθθεν, ή κυρίως σκηνή, έπί τής οποίας έδρων οί ύποκριταί, έν άντιθέσει πρός τήν *θυμέλην* (ένθα έδρα ό χορός).— || τό έν σχήματι σκηνης έπικάλυμμα άμάξης || *ός*. παραπέτασμα κλίνης.— IV εύωχία διδομένη υπό σκηνάς, συμπόσιον.

Έτυμ.: *σκηνή*, δωρ. *σκάνά** *σκήνος*, δωρ. *σκάνος** *σκήναρ** *σκαϊός** *ιαπ. *skai-jō* ή **skai-no*: παλ-σλαυ. *seni* (οκιά) <**skai-ni-s* *σκάνα* <**skā*(ί), έν τφ σανσκρ. *chāyā* (λάμψις, φώς, οκιά): βλ. έν *οκιά*.

σκήνημα, *-ατος*, τό (*σκηπέω*)=*σκηνή* (βλ. λ.), κατοικία, τόπος διαμονής || έν τφ πληθ. φωλεά.

σκηνίδιον, τό, ύποκορ. τού *σκηνή*: μικρά σκηνή.

σκηνίς, *-ίδος*, ή:=*σκηνή* (βλ. λ.).

σκηνίτης, *-ου*, ό (*σκηνή*): *ός και νυν*, ό σκηνίτης, ό διαμένων (κατοικών) έν σκηναίς ή έν καλύβαις, *έπι νομάδων* || ό έν σκηναίς, ό άνήκων εις σκηνάς.

σκηνο-πηγέω (*σκηνοπηγός*): στήνω σκηνήν (παράπηγμα, «μπαράγκαν»).

σκηνο-πηγία, ή (*σκηνοπηγέω*): τό στήσιμον σκηνών, ή σύμπηξις καλύβης (ή φωλεάς).— || ή έορτή τών σκηνών (καλυομένη και *τά σκηνοπήγια*) παρά τοίς Ισραηλιταίς, *έπι άκατήμερον διαρκούσα*, εις *ανά-*

μνησιν τῆς ὑπὸ σκηνάς διαμονῆς των ἐν τῇ ἐρήμῳ.

σκηνο-ποιός, ὄν (σκηνή+ποιέω) ὁ κατασκευάζων σκηνάς ἢ ὡς οὐα., ὁ κατασκευαστής σκηνῶν.

σκηνο-γράφος, ὄν (σκηνή+γράφω, τοῦ ῥάπτω) ὁ ράπτων σκηνάς ἢ ὡς οὐα., ὁ **σκηνογράφος** = ὁ κατασκευαστής σκηνῶν.

σκῆνος, ὄν, **σκᾶνος**, -εος, τό ὡς τὸ σκηνή (βλ. λ.). — ἢ τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρῶπου ὡς **σκηνή** (κατοικία) τῆς ψυχῆς.

σκηνο-ψυλαξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ (σκηνή + ψυλαξ) ὁ φυλάττων (φρουρῶν) σκηνήν (ἢ σκηνάς), ὁ φρουρός στρατοπέδου ἢ ὁ φρουρῶν ἐν σκηνῇ (ἐν καλύβῃ).

σκηνόω, μελλ. -ώσω (σκῆνος) στήνω σκηνάς, στρατοπεδεύω. — ἢ ζῶ ἢ διαμένω (κατοικῶ) ἐν σκηνῇ ἢ γενικῶς, καταλύω, κονεῖω, στήνω τήν φωλεάν μου (τήν κατοικίαν μου), ὀργανώνω τήν διαμονήν μου.

σκηνυδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σκηνή μικρά σκηνή.

σκῆνωμα, -ατος, τό (σκηνόω) σκηνή, σκῆνος (βλ. λ.), ἱερὸν σκῆνωμα, σκῆνωμα (τὸ σῶμα) ἢ κατοικία, διαμονή ἢ ἐν τῇ πλῆθ., καταλύματα τῶν στρατιωτῶν.

σκῆπᾶνιον, τό = σκῆπτρον (βλ. λ.).

σκῆπτρο-θάμν, ὄν, γεν. -ονος (σκῆπτρον = σκῆπτρον+θάμνω) ὁ ἐπὶ τὸ σκῆπτρον στηριζόμενος.

σκῆπτρον, τό = σκῆπτρον (βλ. λ.), ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ ὄν. τύπῃ σκᾶπτρον καὶ ἐν ὀλίγοις συνθετοῖς (σκῆπτοῦχος, σκῆπτοβάμων κ. ἄ.).

σκῆπτός, ὁ (σκῆπτω) διελλώδης ἄνεμος ἐν σκῆπτων αἰφνιδίως καὶ βιαίως ἢ κεραυνός. — ἢ μετρ., ἡ αἰφνιδίως ἐνακήπουσα συμφορά, θεομηνία.

σκῆπτρ-ουχία, ἡ (σκῆπτοῦχος) τὸ φέρειν ράβδον ἢ σκῆπτρον (ὡς σύμβολον ἀρχῆς, ἐξουσίας) ἢ ἀρχηγία, στρατηγία.

σκῆπτρ-ούχος, ὄν (σκῆπτρον+έχω) ὁ φέρων (κρατῶν) ράβδον ἢ σκῆπτρον ὡς σύμβολον ἐξουσίας, ὁ σκῆπτοφόρος. 2) ὡς οὐα. ὁ σκῆπτοῦχος = ἀξιωματοῦχος τῆς Περιοικῆς αὐλῆς, κρατῶν σκῆπτρον ἢ γεν. εὐνοῦχος.

σκῆπτρ-φόρος, ὄν = σκῆπτοφόρος (βλ. λ.), σκῆπτοῦχος (βλ. λ.).

σκῆπτρον, ὄν, **σκᾶπτρον**, τό (σκῆπτω) ράβδος, βακτηρία, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὁ φέρων αὐτήν ἢ ράβδος ὀδοιπορική. — ἢ ράβδος ἀποτελοῦσα σύμβολον ἀξιώματος (ἀσκουμένης ἐξουσίας), τὸ σκῆπτρον βασιλέως (ἡγεμόνος), ἱερέως, κήρυκος, δικαστοῦ κλπ. ἢ σκῆπτρον ἐπίσης ἐλάμβανον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κήρυκος ὅτι ἐγειρόμενοι διὰ τὰ ὀμιλήσουσαν (κατὰ τὰς συνελεύσεις). 2) συχὰ ὡς καὶ νῦν, σκῆπτρον = βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία.

Ἔτυμ.: σκῆπτρον, παρα Πινδ. σκᾶπτρον (= ἰων. σκῆπτρον, ἐν τῇ σκῆπτοῦχος, σκῆπτοβάμων) πρβλ. Ἦουχ. **σκαῖπος**: κλάδος, **σκαπᾶνιον** ἢ **βακτηρία**, ἄλλοι **σκέπωνα** = ὄμηρ. σκῆπᾶνιον, ὑποκορ. τοῦ σκῆπᾶνι **σκήπτω** σκῆπτός πρβλ. Ἦουχ. **σκαῖπος**... καὶ ἄνεμος ποιεῖσθαι. — ἰων. αὐτ. σκῆπτων, -ωνος (ὡς δὲ καὶ σκῆπτων, σκῆπτων, τύποι φερόμενοι ἐνίοτε ἐν ἀντιγράφῳ. ἐσχ. ἡματι: σκῆπτων δὲ ἐκ τῶν σκῆπτω, σκῆπτρον, σκῆπτω, σκῆπτους) σκῆπτω ἢ σκῆπτω σκῆπτους, -οδος (σκῆπτω-πος = κλάββατος): λατ. scāpora, scōpa, scōpius, scōpiō, scōpi, scammum, παλ.-γερμ., skaff, ἀγγλ.-σαξ. scēaft, παλ.-norr. skapī (ἰδίου, κοντάρη), ἰαπ. *skā(i)p-: *skō(i)p-: *skipr- (ράβδος, βακτηρία, μικρός κλάδος).

σκῆπτρ-φέρω, μελλ. -ήσω (σκῆπτοφόρος) φέρω σκῆπτρον ἢ ὅθεν, εἶμαι βασιλεύς, ἄρχω.

σκῆπτρ-φόρος, ὄν (σκῆπτρον+φέρω) ὁ φέρων (κρατῶν) σκῆπτρον, βασιλικός, ἡγεμονικός, πριγκιπικός.

ΣΚΗΠΤΩ, μελλ. -ψω, ἄορ. α' ἔσκηψαι ἢ μετρ. (ὕπο)στηρίζω, στερεώνω, στυλώνω, στήνω, στήνω τὶ (τὸ κάρνω νὰ σταθῇ, τὸ ἀναχαίττω) ἢ ἐνεῦθεν, ἀφίνω τὶ νὰ πέσῃ ἐπὶ τινος, ἐξακοντίζω, ἐκτοξεύω, ἐκαφενδονίζω ἢ τὰς αὐτὰς σημασ. ἐχῶ καὶ ὡς μέσον. 2) ἀμτ., ἐνακῆπτω, ἐπιπίπτω, ἐξακοντίζομαι, ὀρμῶ. — ἢ μέσ. καὶ παθ., στηρίζω (στερεώνω) ἐμαυτὸν διὰ

βακτηρίας, ἀκκουμῶ ἐπὶ τινος ἢ μετρ., ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, στηρίζομαι ἐπὶ τινος, ἐμπιστεύομαι εἰς τινά. 2) σκῆπτομαι μετ' αὐτ., προβάλλω τὶ πρὸ ἐμοῦ πρὸς ὑποστήριξιν (ὑπεράσπιαν) μου, ἀναφέρω πρὸς διακαιολογίαν μου, διαχυρίζομαι, προσποιοῦμαι ἴσως. μετ' ἄπορ., προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι. 3) ἀπολ., ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν, δικαιολογοῦμαι ἢ σκῆπτομαι ὑπὲρ τινος = σκῆπτομαι ὑπὲρ τινος, ὑπερασπίζω τινά ἢ σκῆπτομαι πρὸς τινά = δικαιολογῶ ἐμαυτὸν ἐναντὶ τινος, δικαιολογοῦμαι πρὸς τινά. [δὲ ἔτυμολ. βλ. σκῆπτρον].

σκῆπτων, -ωνος, ὁ (σκῆπτω) ὡς τὸ σκῆπτρον (βλ. λ.) καὶ σκῆπτων (βλ. λ.).

σκῆρίπτω ὡς τὸ σκῆπτω (βλ. λ.), στηρίζω, στερεώνω, στυλώνω. — μέσον, στηρίζω ἐμαυτὸν, στηρίζομαι, ἐρείδομαι, ἀκκουμῶ. [σκῆρίπτω: παλ.-norr. skorða (οτήριγμα, ὑποστύλωσις) ἐξ ἰαπ. *sker-, *sk[-].

σκῆψις, -εως, ἡ (σκῆπτω) πρόοχη, πρόσχησις, δικαιολογία, ἐπιχείρημα, ἰσχυρισμός.

ΣΚΙΓ'Α, -ᾶς, ἡ, ἰων. σκίη, -ῆς ὡς καὶ νῦν, σκιά, «Ἴσκιος» ἢ ἡ σκιά, τὸ φῶσμα, νεκροῦ, τὸ φάντασμα, λατ. umbra [ἐπὶ πραγμάτων, ἀπλῆ σκιά, φῶσμα. φάντασμα. 2) ἡ σκιά ἐνδρόνου ἢ πετραίη σκίη = σκιά βράχου (ριπτομένη ὑπὸ βράχου) ἢ ἐν σκίη = κατ' οἶκον. 3) σκιερά τοποθεσία, θέσις καλυπτομένη ὑπὸ σκιάς.

Ἔτυμ.: σκιά (*σκί-ᾶ) σκιερός, σκιαρός: σανοκρ. chāyā (λάμψις, φῶς, σκιά), νεο-περο. sāya (σκιά, προστασία), (πρβλ. ἑλλ. σκηνή, ὄν. σκᾶνᾶ), ἀλθ. hē (σκιά), παλ.-σαξ. skimo, ἀγγλ.-σαξ. scima, μεσ.-γερμ. scheme (σκιά), παλ.-norr. skime (λάμψις), γοτθ. skeima (δῶς, πυρός), παλ.-γερμ. scīmo, ἀγγλ.-σαξ. scīma (λάμψις) (ἰαπ. *skī-mon-), γοτθ. κλπ. skeinan (φωτίζω, λάμπω), γοτθ. skeirs (φωτεινός), παλ.-norr. skoerr (καθαρός, φωτεινός), παλ.-σλαβ. sēni (*skai-ni-s) = σκιά, sijati, sina, ti (λάμπω) ἐξ ἰαπ. *skā(i)-: *skāi-: *skī-.

σκιά-γράφω, μελλ. -ήσω (σκιαγράφος) ζωγραφίζω μετ' ἀποχρώσεις φωτός καὶ σκιάς, ζωγραφῶ ἐπιπολίως (ἐλαφρῶς, ὑπὸ τύπον ἰχνογραφήματος), ἰχνογραφῶ, «σκιαγράφω», λατ. adumbrare.

σκιά-γράφια, ἡ (σκιαγράφω) ζωγραφικὴ μετὰ φωτοσκιάσεων, πρόχειρον ἰχνογράφημα, «σκίτσο».

σκιά-γράφος, ὄν (σκιά + γράφω) ὁ ζωγραφῶν διὰ φωτός καὶ σκιάς (ὁ ἰχνογραφῶν ἀνευ χρωμάτων) «σκισσογράφος», ἰχνογράφος.

σκιάδειον, τό (σκιά) πᾶν τὸ σκιάζον, τὸ ρίπτον σκιάν ἢ ἀνθῆλιον, ἀλεξήλιον, ὀμβρέλλα.

σκιάδισκη, ἡ = σκιάδειον (βλ. λ.).

σκιάζω, μελλ. σκιάσω, ἀτ. σκιάω ἄορ. α' ἔσκιασα (σκιά) ὡς καὶ νῦν, σκιάζω, ἐπισκιάζω, ρίπτω σκιάν, ἐπισκοτίζω, σκοτεινιάζω. — ἢ καλύπτω, σκεπάζω, περικαλύπτω.

σκιά-μάχew, μελλ. -ήσω (σκιά+μάχη) μάχομαι ἐν τῇ σκιά (ὑπὸ σκιάν), θῆλ. μάχομαι πρὸς δοκῆσιν κατ' οἶκον ἢ ἐν εἰδικῷ σχολείῳ καὶ οὐχὶ ἐν πραγματικῷ πεδίῳ μάχης ἢ πνευματικῶ μετ' ἄερα (κτυπῶ τὸν ἄερα). — ἢ μάχομαι ἐναντὶον σκιάς ἢ ὄθεν, ἀγωνίζομαι ματαίως, ματαιοπονῶ.

σκιά-πόδες, οἱ (σκιά+πούς) οἱ ἔχοντες τοὺς πόδας ὡς σκιάδεια (βλ. λ.) μυθικός λαὸς τῆς Αἰθιοπίας μετ' ἐλέματα ὑπερμεγέθη, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦσαν ὡς ἀλεξήλια κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως.

σκιάρό-κομος, ὄν (σκιαρός+κόμη) ὁ ἔχων φύλλα σκιάζοντα, «φουντωτός».

σκιάρός, ἄ, ὄν, ὄν, ὄν, ἀντὶ σκιερός (βλ. λ.).

σκιάς, -άδος, ἡ (σκιά) πᾶν σκέπασμα προκαλοῦν σκιάν, πᾶν ὁ,τι χρησιμεύει πρὸς σκιάν, «σκιάδα», στέγασμα, περίπτερον, «κιάσκι», «τέντα» μετ' ὀλιγῶν ὀροφῶν.

σκιάσμα, -ατος, τό (σκιάζω) ἡ ἐπιρριπτομένη σκιά, ἡ πᾶν ὁ,τι ρίπτει σκιάν.

σκιά-τροφέω, ἰων. σκίητρο, μελλ. -ήσω παρ' αὐτ. καὶ σκιατραφ- (σκιά+τρέφω) ἀνατρέφω ἐν τῇ σκιά ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀνατρέφω τρυφηλῶς. —

παθητ., μένω ἐν τῇ σκιά, ἀποφεύγω τὸν ἥλιον καὶ τὸν μόχθον, ζῶ μαλθακῶς.— II ἀμτβ., φέρω κάλυμμα, φορῶ καλύπτραν, ἔχω τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην.

σκιά, ἑπ. **σκιάω** = **σκιάζω** (βλ. λ.). || ἐν τῷ παθητ., γίνομαι σούκιος, ἐπισκιάζομαι, σκοτεινιάζω.

σκιδναίμαι, ὡς τὸ **κίθναμαι**, παθητ., ἀπαντῶν μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ πρτ.—σκορπίζομαι, διασκορπίζομαι, διασπείρομαι, πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις || **σκιδναμένης Δήμητρος** = ὅταν ὁ σίτος διασκορπίζεται (τ.δ. κατὰ τὸν χρόνον τοῦ σπορητοῦ) | ἀντιθ. **συνιούσης Δήμητρος** = κατὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ σίτου || **ἄμα ἤλιφ σκιδναμένω** = μόλις ὁ ἥλιος ἀρχίσῃ νὰ διασκορπίζῃ τὰς ἀκτίνάς του (τ. ε. κατὰ τὴ εὐδύς μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου) [δι' ἔτυμ. βλ. **σκηδάνθημι**].

σκιέρως, **ά, όν**, δωρ. **σκιάρως** (**σκιά**)· ὡς καὶ νῦν, σκιερός, σούκιος, κατάσκιος, ρίπτων σκιάν. 2) ὁ ἐν σκιά, ὁ ἐσκιασμένος.

σκιή, ἡ, ἴων. ἀντί **σκιά** (βλ. λ.).
ΣΚΙ' ἌΛΛΑ, -ης, ἡ· τὸ «σκίλλοκρόμμυδο» (λεγόμενον ἄλλως καὶ **σχίνος**), λατ. squilla.

σκιμαλίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· δίδω εἰς τινα ἕνα κόλαρον (ἧ «μία μούντζος», ἕνα «φασκέλωμα»), ἢ τοῦ κτυπῶ τὴν μύτην μετ' ὅταν μεσαῖον δάκτυλον πρὸς κατεξευτελισμὸν, «**καταδακτυλίζω**» || γενικῶς, φέρομαι ὑβριστικῶς (προσβλητικῶς). [**σκιμαλίζω**· **σκινοθαρίζω** (παρομ. σημ.)· σκοτ. ἔτυμ].

σκιμβάζω· χωλαίνω, κάμπτω τὰ γόνατα, ὀκλάζω· [**σκιμβάζω**· πρβλ. 'Hουσ. **σκιμβάζειν**· **στραγγεύεται**, **ἀσκιμβάζειν** καὶ **σκιμβάζειν**· τὸ **στραγγευσθεῖν** (δ-εὐλιγμένον ἐκ τοῦ συνων. **ὀκλάζειν**)· **σκιμβός** (=χωλός): παλ.-πορτ. skeifr (κωλύω, κέιμαι ἐγκαρσίως), λεττ. schk'lbs (παρομ. σημασ.), schk'lbft (χάνω τὴν ἰσορροπίαν), ἰαπ. *sqeibh-, *sqi-m-b(h)-].

σκιμπίως, -οδος, ὁ (**σκιμπτω**) = ὁ **ὀκλαδίας** (ἐνν. **δίφρος** ἢ **θρόνος**), «σκαμνί» διπλωτόν, ἢ εἶδος χαμηλοῦ καὶ ἀναπαυτικοῦ κραββάτου (φορεῖου) χρησιμοποιουμένου κατὰ τὴν μεταφορὰν ἀσθενῶν, λατ. grabātus.

σκιμπτω, μελλ. -ψω· = **σκήπτω** (βλ. λ.) [δι' ἔτυμ. βλ. **σκήπτρον**].

σκιנדάλμος, ὁ, καὶ συγkek. **σκινδαλμός**, ἀττ. **σχιנדάλαμος**, καὶ συγkek. **σχινδαλμός**· (**σχίζω**)· τεμάχιον ξύλου, λεπτὴ σχίζα, ξυλάριον, λατ. scindula || μτφρ., **λόγων ἀκριβῶν σχιנדάλαμοι** = λεπτολογία, σοφίσματα [δι' ἔτυμ. βλ. **σχίζω**].

σκιנדάλαμο-φράστης, -ου, ὁ (**σκιנדάλαμος**+**φράζω**)· ὁ λεπτολόγος, ὁ «διυλίζων τὸν κώνωπα», ὁ μωρολογίας φληναφῶν.

σκινδαλμός, ὁ, συγkek. ἀντί **σκινδάλαμος** (βλ. λ.).
σκίο-ειδής, **ές** (**σκιά**+**είδος**)· ὁ σκιάδης, ὁ πορερχόμενος ὡς σκιά, ὁ ὁμοίος πρὸς σκιάν, ὀμιχλώδης, σκιερός.

σκίοεις, **σοσα**, εν (**σκιά**)· σκιερός, σούκιος || σκοτεινός, σκοδρός.

σκιόουρος, ὁ (**σκιά**+**οὐρά**)· ὁ διὰ τῆς οὐρᾶς κἀμνῶν εἰς ἑαυτὸν σκιάν (πρβλ. **σκιά-ποδες**), ὁ καὶ **καμψιούρος** καὶ **ἔπιουρος** ἄλλως λεγόμενος, ἢ «βερβερίτσα» (λίαν μικρῶσωμον ζῶον ἐν συγkρίσει πρὸς τὴν θυσανωτὴν οὐράν του, διὰ τῆς πρὸς τὰ ἄνω κάμψως τῆς ὀποίας φαίνεται ποιοῦν ἑαυτῷ σκιάν).

Ἐτυμ.: **σκιούρος** (**σκιά**+**οὐρά**)· πρβλ. ὀποκορ. λατ. sciu-riolus (ἄγγλ. squir-rel' κατ' ἄλλους συγγ. τῷ παλ.-γερμ. sceri (ταχύς)· ἄλλοι δέχονται ρίζ. βάσιν *Fero- καὶ τὸ συσχετίζουσαν πρὸς τὰ ἀγγλ.-σαξ. **ácweorna**, γερμ. *aikverna· παλ.-ολαυ. **vénerica** (σκιούρος), λιθ. **vo-vere** (δμ.), **vaiveris** (τὸ ἄρρεν τῆς κτίδος)· συσχετιστὴ καὶ πρὸς τὸ **αἰέλουρος**, ἐφ' ὅσον τοῦτο προέρχεται κατ' ἀνομοίωσιν (***αἰέλουρος**, θεμ. *FaiFero· διὰ τὸ στοιχεῖον -ουρο· πρβλ. **κίλλουρος**, **μόλουρος**).

σκιδάωτο, ἑπ. γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ **σκιάω**.
σκίπων, -ωνος, ὁ (**σκιμπτω**) = **σκήπτρον** (βλ. λ.), ράβδος, βακτηρία, λατ. scipio [δι' ἔτυμ. βλ. **σκήπτρον**].

Σκίρα, τὰ (**σκίρον**) = **Σκιροφόρια** (βλ. λ.).
Σκίρας, -άδος, ἡ, ἐπιθ. τῆς 'Αθηνᾶς· βλ. **Σκιροφόρια**.

σκιράφειον, τὸ (ἐν τοῖς ἀντιγρ. ἐνίοτε καὶ **σκιράφιον**)· τόπος ἐνθα παίζουσι τοὺς κύβους, κυβευτήριον· ἐκ τοῦ

σκιράφος, ὁ· τὸ σκεῦος (σχήματος ποτηρίου), ἐντός τοῦ ὁποίου ἀνετάρασσον τοὺς κύβους καὶ εἶτα τοὺς ἀνερρίπτουν || μτφρ., ἀπάτη, δόλος, ἐμπαιγμός [ἀδελ. ἔτυμ].

Σκίριται, οἱ· τμήμα τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, συνιστάμενον ἐξ ἑξακοσίων πεζῶν μαχομένων πλησίον τοῦ Βασιλέως καὶ προερχομένων ἐκ τινος διαμερίσματος (τῆς 'Ακραδίας), ὅπερ ἐκαλεῖτο **Σκιριτεῖς**.

ΣΚΙ'ΡΩΝ, τὸ· τὸ λευκὸν ἀλεξήλιον (**σκιάδειον**, βλ. λ.), τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἡ Ἰέρεια κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς **Σκιράδος** 'Αθηνᾶς, ἐξ οὗ ἡ μὲν εορτὴ ἐκαλεῖτο τὰ **Σκίρα** ἢ τὰ **Σκίροφόρια**, ὁ δὲ μῆν, καθ' ἃν ἐτελεῖτο αὕτη, **Σκίροφοριῶν**.

Ἐτυμ.: **σκίρον**· **σκιά** (βλ. λ.)· κατὰ τινὰς τὰ ἀνωτέρω δνόματα παρήχθησαν ἐκ τινος εἰδώλου τῆς 'Αθηνᾶς κατεσκευασμένου ἐκ γύψου (**σκίρος**), ὁπότε διμῶς θὰ ἔδει νὰ γραφῆ **σκίρον**· ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ **Σκίρος**, ὅστις ἦτο μάντις οἰκοδομησᾶς δμῶνμον ναῶν πρὸς τιμὴν τῆς 'Αθηνᾶς ἐν συνοικίᾳ, ἣτις ἐκαλεῖτο **Σκίρον** (=συνοικία δυσωνύμων οἰκῶν)· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ παλ.-γερμ. scirm, scerm (ἀλεξήνεμον, ἀλεξίπυρον) (: σανσkr. **śarman** = προετέγασμα ἢ σανσkr. **cārman**-, λατ. **corium** = δερμα, ἰαπ. *sqer- = κόπτω) ὑπ' ἄλλων τέλος θεωρεῖται σημιτ. καταγωγῆς.

σκίρον, τὸ· ὁ σκίπρος φλοιὸς τοῦ τυροῦ, αἱ ἀκαθαρσίαι τοῦ τυροῦ.

ΣΚΙ'ΡΟΣ, ὁ, ὡς καὶ **σκίρρος**· γύψος, μαρμαροκίον, στόκκος (λεγ. ἄλλως καὶ **λατύση**) || σκληρὸν ἐπικόλλυμμα, σκληρίωμα, λατ. scirrus (πρβλ. καὶ **γῆ σκιερός**) [σκοτειν. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς σημιτ. προελεύσεως· παράγωγα: **σκιερός**, **σκίρρος**, **σκιερία**· **σκιερούσθαι**· **σκίρος** (γᾶ)· πρβλ. 'Hουσ. «**σκεῖρος**» ἄλλος καὶ **δρυμός**. **Φιλιτᾶς** δὲ **τὴν εὐπώδη γῆν**].

Σκίρο-φόρια, τὰ (**σκίρον**+**φέρω**)· εορτὴ τῆς 'Αθηνᾶς **Σκιράδος**, ἀγομένη ἐν 'Αθῆναις κατὰ τὸν μῆνα **Σκιροφοριῶνα**.

Σκίρο-φοριῶν, -ῶνος, ὁ (**Σκιροφόρια**)· ὁ δωδέκατος ἄπτικός μῆν, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ ἀπὸ 15 'Ιουλίου—15 'Ιουλίου διάστημα.

ΣΚΙΡΤΑ'Ω, μελλ. -ήσω (εἶδος θαμιστικοῦ τύπου τοῦ **σκαίρω**)· ὡς καὶ νῦν, σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι, ἐπὶ νέων ἱππων «τρινάω» [δι' ἔτυμ. βλ. **σκαίρω**].

σκιρτημα, -ατος, τό· ὡς καὶ νῦν, σκιρτημα, πήδημα, τίναγμα.

σκιρτητής, -οῦ, ὁ (**σκιετός**)· ὁ πηδῶν, ὁ τινασσόμενος, πηδητής, χορευτής.

σκιρτο-πόδης, -ου, ὁ (**σκιετός**+**πούς**)· ὁ ἔχων πόδας ἱκανοὺς (ἠσκημένους) εἰς τὸ σκιρτᾶν, ἔλαστικός, ὁ δεινός χορευτής.

Σκίταλοι, οἱ· λάγνα πρόσωπα μνημονευόμενα ὡς κακοποιοὶ δαίμονες παρ' Ἀριστοφ. (ἱππ. 634). [ἄγν. ἔτυμολ.].

σκιφίζω, δωρ. ἀντί **εἰφίζω** (βλ. λ.).
σκιφος, τό, δωρ. ἀντί **εἰφος** (βλ. λ.).

σκι-ώδης, **ές** = **σκιουειδής** (βλ. λ.), σκιερός || σκοτεινός, θολός, μαυρός.

σκληῖναι, ἀπφρ. ἀορ. β' τοῦ **σκέλλω** (βλ. λ.)·
σκληρ-ἀγωγέω, (**σκληρός**+**ἀγωγή**)· ἀνατρέφω σκληρῶν (δηλ. μετ' αὐστηρότητα, μετ' τραχύτητα, μετ' σκληρῶν ἀγωγῆν).

σκληρο-καρδία, ἡ (**σκληρός**+**καρδία**)· ὡς καὶ νῦν, σκληροκαρδία, σκληρότης καρδίας, ἀσπλαχνία.

σκληρός, **ά, όν** (**σκληῖναι**)· ὡς καὶ νῦν, σκληρός, τραχύς, ἄκαμπτος, ἔρηρός, λατ. **durus**· 2) ἐπὶ ἤχου, σκληρός, ὀξύς, τροχῆς || βαρῦς, βραχνός, θαδύς. 3) ἐπὶ γεύσεως καὶ ὀσμῆς, δριμύς, οἰτυφός, δυσάρεστος, πνιγηρός. 4) ἄκαμπτος, ἀλύγιστος, τραχύς, λατ. **rigidus** || ρωμαλέος, εὐτολμος, σκληρός (δυσκολόδραστος). — II μτφρ., 1) ἐπὶ πραγμ., δύσκολος. 2) ἐπὶ προσ., αὐστηρὸς, δύσκολος, τραχύς, σκληρός, ἰσχυρογνώμων, σκληροτραχὴλος [δι' ἔτυμολ. βλ. **σκέλλω**].

σκληρότης, -ητος, ἡ (**σκληρός**)· ὡς καὶ νῦν, σκληρ

ρότης || επί γεύσεως, τραχύτης, δριμύτης, στυφότης || επί προσ., αίσθησής, τραχύτης.

σκληρο-τράχηλος, ον (σκληρός+τράχηλος)· ὁ ἔχων τὸν τράχηλον σκληρὸν καὶ δύσκαμπτον || μτρφ., ὡς καὶ νῦν, σκληροτράχηλος, ἰσχυρογνώμων. **σκληρῦνα**, μελλ. -ῦνω· ἄρ. α' ἐσκήρυνε· παθ. πρ. ἐσκήρυνμαι· (σκληρός)· ὡς καὶ νῦν, σκληρῦνω, καθιστῶ τι σκληρὸν || μτρφ., σκληρῦνω τὴν καρδίαν τινός=ποιῶ τινα σκληρὸν κατὰ τὴν καρδίαν || μτρφ. ὡς., ποιῶ τι(να) πυκνόν, χονδρὸν, ἀνόητον.

σκληρός, ἄ, ὄν (σκέλλω)· ἰσχνός, λεπτός, «κακαλιάρης» [σκληρός: σκελιφρός· δι' ἔτυμολ. βλ. σκέλλω].

σκιναίος, α, ον (σκιναίος Β)· ὡς τὸ κνεφαίος (βλ. λ.), σκοτεινός, ὁ κατὰ τὸ σκιδόφως πλανώμενος. **σκιναίος (Α), ἡ, ὄν** (σκιναί)· μικρολόγος, γλισχρός, κυμνοπρίστης, φιλάργυρος.

σκιναίος (Β), ἡ, ὄν· ὁ ἔχων ἄμυδρὰν τὴν ὄψιν ἢ τὴν ὄρασιν, ὁ ἄμυδρὸς ὄρων, μύωψ (παρ' Ἑσυχ. σκιναίος καὶ «σκιναίος» τὸ σκότος)· πρβλ. καὶ σκιναίος.

σκιναίος, ὁ, γεν. σκιναίος· ὄνομ. πληθ. σκιναίος· ἔντομον κωνοπῶδες εὐρισκόμενον ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, ἀνακαλυπτόμενον δὲ καὶ ἐσθιόμενον ὑπὸ τοῦ δροσκοκόλπου [δι' ἔτυμ. βλ. κνίωψ].

σκολιό-θριξ, -τριξος, ὁ, ἡ (σκολιός+θριξ)· ὁ ἔχων κόμην οὐλίην (συνεστραμμένην, βοοτρῶδη), «σγουρομάλλης» || ὁ ἔχων φύλλα οὐλα, «σγουρωτά».

σκόλιον, τό, κυρ. οὐδ. τὸν σκολιός (ἔξυπακ. τῆς λ. μέλος: σκολιὸν μέλος=σκόλιον)· ἄσμα ῥόδομενον ὑπὸ ἄλλου ἐκάστοτε ἐκ τῶν συμποσιαζόντων, ἐναλλάξ, συνοδεῖα λύρας· λέγεται ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ Ἑρπάνδρου, καὶ ὅτι ὠνομάσθη οὕτω διὰ τὸν ἀκανόνιστον τρόπον, καθ' ὃν τὸ ἄσμα μετεβίβαζοτο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον· ὁ ἐκάστοτε δηλ. ἄδων ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα κλάδον μουρσίνην, διεβίβαζε δὲ τοῦτον εἰς ὅποιον ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων ἤθελε, ὑποχρεούμενον νὰ συνεχίσῃ μὲ ἰδικόν του ἄσμα (τῆς ἰδικῆς του δηλ. ἐμπνεύσεως), αὐτὸς δὲ πάλιν μετεβίβαζε τὸν κλάδον τῆς μουρσίνης καὶ τὸ ἄσμα εἰς τρίτον ἢς ἐκλογῆς του κ.ο.κ.

ΣΚΟΛΙΟΨ, ἄ, ὄν· κεκαμμένος, κυρτός, λοξός ὁ συνεστραμμένος, «μπερδευμένος».— || μτρφ., διεστραμμένος, ἄδικος || αἰνιγματώδης, σκοτεινός, ἀσφαής [δι' ἔτυμ. βλ. σκέλλω].

σκολοπέξ, -ἄκος, ὁ· εἶδος μπεκάτσας, ἴσως ἢ ξυλόκοττα [ἢ λ. προήλθεν ἴσως ἐκ τοῦ «σκόλοψ» λόγῳ τοῦ μακροῦ ράμφους τοῦ πτηνοῦ, ἢ ὀφείλεται εἰς λαϊκὴν παρετυμολογίαν].

σκολοπέσσι, ἐπ. ὄστ. πληθ. τοῦ σκόλοψ.
σκολοπίξω, μελλ. -σω (σκόλοψ)· ἀνασκολοπίξω, «παλουκῶν».

ΣΚΟΛΟΨ, -οπος, ὁ· πάσσαλος, «παλούκι», γεν. πᾶν τὸ ἀπολήγον εἰς ὄξυ, τὸ «σουλθερόν» || ἐν τῷ πληθ. οἱ σκόλοπες=πάσσαλοι πρὸς ὄχρῳσιν, περίπραγμα ἐκ πασσάλων, χαράκιμα || ἐν Περσῶ ἐπὶ τοιοῦτων σκολοπῶν ἐνεπήγνυον τὰς κεφαλὰς τῶν καταδικαζομένων εἰς τὸν «δι' ἀνασκολοπισμοῦ» θάνατον, ἐντεῦθεν δὲ καὶ σκολοπίξω καὶ ἀνασκολοπίξω (πρβλ. τὰ σημερ. «παλουκῶν» καὶ «παλούκιμα»).— || Δένδρον. [δι' ἔτυμ. βλ. σκάλωψ].

ΣΚΟΛΥΜΟΣ, ὁ· εἶδος ἀκάνθου ἐδώδιμου, ἀνδοῦντος κατὰ τὸ θένος || ἢ ἀγκινάρα. [ἄγν. ἔτυμολ.].
ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ὁ· εἶδος θαλασσοῦ ἰχθύος ζῶντος κατ' ἀγέλας· εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἀνήκουσιν ὁ θύννος καὶ ἡ πηλαμύς. [σκόμβρος] λατ. scomber· παραδόξως συνεσχετίσθη πρὸς τὸ παρ' Ἑσυχ. «σκομβραῖαι γογγύσαι», παλ-σλαο. skomaft (στενάζω, γογγύζω), skolmjaft (γρῦλλίζω)].

σκοπ-άρχης, -ου, ὁ (σκοπέω+ἄρχω)· ὁ ἀρχηγὸς τῶν κατασκοπῶν (τῶν ἀνιχνευτῶν, τῶν ἐνεργούντων κατοπτεύσεως).

σκοπελο-δρόμος, ον· ὁ τρέχων διὰ μέσου σκοπέλων (βράχων).

σκόπελος, -ου, ὁ (σκοπέω)· τόπος κατάλληλος, ὅπου τοῦ ὀποίου δύναται τις νὰ περιοκῶν τὰ πέριξ (ὡς τὸ σκοπιὰ), ἀπόκρημος βράχος, ἀκρωτήριον,

λατ. scopolus || γενικῶς, ὑψηλὸς βράχος, κορυφή [ἢ ἐκ τῶν σκοπιὰ, σκοπέος, σκοπέω, σκέπτομαι παραγωγῆ τῆς λ. σκόπελος εἶχεν υἰοθετηθῆ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἢθῆ· νεώτεροι τινες ἀπορρίπτουσι τὴν ἔτυμολογίαν ταύτην καὶ τὴν ἀρχικὴν σημασίαν («τόπος παρατηρήσεως») καὶ προτείνουσι τὴν σημασ. «πέτρωμα κεκομμένον καδέτως» (ἔξ. ἰαπ. *sqep-, *sqop- = κόπτειν· πρβλ. σκέπαρος, -ου)].

σκοπέω· σκοπέω (βλ. λ.).

σκοπέω, καὶ σκεπτομαι ὡς ἀποθ.· οἱ τύποι οὗτοι ἀπαντῶσι μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ., τῶν ὑπολοίπων χρόνων (τ. ἔ. μελλ. σκέπτομαι, ἄρ. α' ἐσκενέμην, πρ. ἐσκεμμαι) παραλαμβανόμενον ἐκ τοῦ σκέπτομαι· (σκόπος)· βλέπω πρὸς τὸ πρᾶγμα || βλέπω, δεῶμαι, παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐξετάζω, ἐπισκοπῶ || γενικῶς, πρὸ τᾶς, στρέφω τὸ βλέμμα, ἀγρυπνῶ.— || μτρφ., κωτέω εἰς τι, σκέπτομαι, ἀποδίδω σημασίαν εἰς τι || σκωπέω τὰ ἔμμαντοῦ=ἐξετάζω (προσέχω) τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις.— || ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξακριβῶν, θεδαιῶνω.

σκοπή, ἡ (σκοπέω)=σκοπιὰ (βλ. λ.): τόπος ἀφ' οὗ τις παρατηρεῖ ἢ κατασκοπεύει, πύργος κατοπτεύσεως.

σκοπιὰ, ἰων. -ιή, ἡ (σκοπέω)· ὡς καὶ νῦν, σκοπιὰ, τόπος ὑψηλός, ἐξ οὗ δύναται τις νὰ παρατηρῆ ἢ νὰ κατασκοπεύῃ, κορυφή ὄρους. 2) πύργος κατοπτεύσεως, λατ. specula.— || φυλακὴ, φρουρά, ἀγρυνία || σκοπιὰν ἔχω=φυλάττω, ἀγρυνῶ.

σκοπιάζω (σκοπιὰ)· βλέπω περὶ ἑμαυτὸν γύρω, κατασκοπεύω ἀπὸ πύργου κατοπτεύσεως || γενικῶς, κατοπτεύω, ἀνερευνῶ, ἐξετάζω.— || μτρφ., ἀνιχνεύω τι μετὰ προσοχῆς, ἀναζητῶ τι, ἀνακαλύπτω.

σκοπιῶ, μτρν. ποιητ. τύπος ἀντὶ σκοπιάζω.

σκοπιήτης, -ου, ὁ (σκοπιῶ)· κατάσκοπος, πρόσκοπος, σκοπιωρός.— || ὄρεσιβίος, ἐπίθ. τοῦ Πανός.
σκοπι-ωρέομαι, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ. (σκοπιῶ+ῶρα)· κατοπτεύω (παρατηρῶ) ἀπὸ σκοπιῶν, περισκοπῶ ἀπὸ παρατηρητήριον.

σκόπος, ὁ καὶ ἡ (σκέπτομαι)· ὁ σκοπῶν (ὁ παρατηρῶν, ὁ φυλάττων, ὁ προσέχων) || ἐν κακῇ ἐνν., ὁ παραφυλάττων, ὁ ἐνεδρεύων, διὰ τινα. 2) ἐπὶ θεῶν, ὁ διαφυλάττων, ὁ φύλαξ ἄγγελος, προστάτης, πολιοῦχος, τόπου τινός. 3) ἐν πολέμῳ, ὡς καὶ νῦν, ὁ σκοπός, ὁ φρουρός, ὁ ἀγρυνος φύλαξ, λατ. speculator || ὡς, ὁ ἐπισημαίνων καὶ ὑποδεικνύων τὸ θέλημα κατὰ τὸ κνήγιον || κατάσκοπος, πρόσκοπος, ἀνιχνευτής || ἀγγελιαφόρος.— || τὸ σημεῖον ἢ τὸ ἀντικείμενον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου προσήλκει τις τὸ θέλημα του, τὸ «σημάδι», ὁ στόχος, λατ. scopus || ἀπὸ σκοποῦ = μακρῶν τοῦ στόχου. 2) μτρφ., ὡς καὶ νῦν, ὁ σκοπός, χάριν τοῦ ὀποίου πράττει ἢ λέγει τίς τι, [δι' ἔτυμ. βλ. σκέπτομαι].

σκορῆκίω, μελλ. ἄτ. -ῶ· στέλλω τινὰ ἐς κόρακας, «τὸν στέρνω εἰς τὸν διάβολον», τὸν μεταχειρίζομαι περιφρονητικῶς.— παθητ., τυγχάνω περιφρονητικῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τινός, λατ. contumelia affici. [σκορῆκίω (<ἐς κόρακας· καὶ ἄλλως, οὐχὶ ὀρθῶς, <σκόρῆκιδναμαι !)].

σκορδίνωμαι, ἰων. -έσομαι, μελλ. -ήσομαι· ἀποθ.· ἐκτείνω τὰ μέλη μου, τεντώνομαι, τανύομαι, χαμῶμαι, αἰσθάνομαι ὑπερβολικὴν κόπωσην ἢ χαλῶσιν («τεμπέλισμα»). [ἄθεβ. ἔτυμ. βλ. κόρδαξ].

σκορδύλη, ἡ· μικρὸς ἰχθύς ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ θύννου· [δι' ἔτυμ. βλ. σκορδύλη].

σκοροδ-ἄλλη, ἡ (σκόροδος+ἄλλη)· ἄλλη (σάλασσα, σαλαμούρα, Τουρσί) ἀπὸ σκόροδον («σκόροδο»), εἶδος σκορδαλιᾶς.

σκοροδίξω, μελλ. -ίσω· παθητ. πρ. ἐσκοροδίσαι (σκόροδον)· (δια)τρέφω μὲ σκόροδον || εἰς ἀλέκτορας προοριζομένους διὰ ἀλεκτορομαχίας ἰδῶ ὡς κυρία τροφήν (ὀλίγον πρὸ τῆς μονομαχίας) σκόροδον, τὸ ὅποιον τοὺς παροξύνει πρὸς μάχην || ἐσκοροδισμένος=παρεσκευασμένος πρὸς μάχην διὰ σκόροδου («ταγισμένος μὲ σκόροδο»).

σκορόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σκόροδον || ἐν τῷ πληθ., βλαστάρια, φύλλα, ἢ καυλοὶ σκόροδων.

ΣΚΟΡΟΔΟΝ, τό, καὶ συγχεκ. σκόροδον· ὡς καὶ

νῦν, σκόρδον, λατ. *allium* || συχνά μνημονεύεται ὁμοῦ μετὰ τοῦ *κρομμύου* καὶ τοῦ *πράσου*: ἐξ αὐτοῦ τὸ **σκοροδο-πανδοκευτρι-αρτόπωλις**, -ιδος, ἢ(σκόροδο)+*πανδοκευτρια*+*ἀρτόπωλις*: ἡ ξενοδοχός ἢ πωλοῦσα σκόρδα καὶ ἔριτον.

ΣΚΟΡΠΙΖΩ, μελλ. -ίσω· ὡς καὶ νῦν, σκορπιζώ, διασκορπιζώ, διασχέω || εἶμαι σπάταλος || πρβλ. *σκεδάννυμι*.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ὁ ὁ «σκορπιός» (εἶτε τῆς ξηρᾶς εἶτε τῆς θαλάσσης, ἢ «σκορπίνα»).

Ετυμ.*: *σκορπίος* ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ *σκορπιζώ*=διασκορπιζώ (διότι *σκορπίος* ἐκαλεῖτο καὶ πολεμικὴ τις μηχανὴ ἐκτοξεύσεως βελῶν): ἀγγλ.-σαξ. *sceorfan* (ροκανίζω, χαρδίσσω), *scearfan* (ἀποξέω, κομματίζω), παλ.-γερμ. *scirbi* (δραῦσμα), *scarbri* (τεμαχίζω), *scerevri* (incidere), λατ. *schkerpis* (χορτοκόπος μάχαιρα), *schkerpēt* (κόπτη τὴν χλόην), *schkerpele* (δραῦσμα ξύλου), *schkirpfa* (ἀποστόμωμά μαχαιράς): πρβλ. καὶ τὴν ἑμάδα λέξεων ἀνευ τοῦ ἀρχικοῦ s- ἐν λ. *καρπός*, *κρῶπιον ἐπέκτ. κατὰ ἐν χειλικόν πρόσφ. ἐκ τῶν *(s)qer(e)-, *(s)qerē-, *(s)qeri-, *(s)qeru- (σχίζω, κόπτω).

ΣΚΟΤΑΙΟΣ, α, ον (σκότος): ὁ ἐν σκότει ὦν, σκοτεινός || ὁ πρό τῆς αἰγῆς, κατὰ τὸ λυκαυγές, ἢ ὁ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, κατὰ τὸ λυκόφως, ὁ ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός.

ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ, ἢ, ὄν (σκότος): ὡς καὶ νῦν, σκοτεινός, μαυριδερός || ὁ ἐν τῷ σκότει ὦν, τυφλός.— || μτρ. σκοτεινός, ἀσαφής.—ἐπιτρ. -ῶς.

ΣΚΟΤΙΑ, ἡ (σκότος): σκότος, «σκοτόδι», γνόφος, ἀχλύς, ζόφος, «σορούπωμα».

ΣΚΟΤΙΖΩ, μελλ. -ίσω (σκότος): κάμνω τι σκοτεινόν, συσκοτιζώ, ἐπισκοτιζώ.— παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι σκοτεινός, σκοτεινιάζω.

ΣΚΟΤΙΟΣ, α, ον, ὡς καὶ -ος, -ον (σκότος): σκοτεινός, μαυριδερός || ὁ ζῶν ἢ γινόμενος ἐν τῷ σκότει, ὁ ἐν τῷ σκότει διατελῶν || κρύφιος, κρυφός, μυστικός.

ΣΚΟΤΟ-ΔΑΣΥ-ΠΥΚΝΟ-ΘΡΙΞ, -τριχος, ὁ, ἡ (σκότος + *δασύς*+*πυκνός*+*θρίξ*): σκοτεινός ἐκ τῆς πυκνότητος καὶ δασύτητος τῶν τριχῶν (μὲ πυκνά μαῦρα μαλλιά).

ΣΚΟΤΟ-ΔΙΝΕΨ, (σκότος+*δίνος*): πάσχω ἐκ σκοτοδίνης, «ζαλιζομαι», «ἀντρολλίζομαι».

ΣΚΟΤΟ-ΔΙΝΙΑ, ἡ (σκοτοδινέω): σκοτοδίνη, ἴλιγγος, ζάλη, «ἀντράλλισμα».

ΣΚΟΤΟ-ΔΙΝΙΨ=σκοτοδινέω (βλ. λ.).

ΣΚΟΤΟ-ΕΙΔΗΣ, ἐς (σκότος + *εἶδος*): ὁ φαινόμενος σκοτεινός.

ΣΚΟΤΕΙΣ, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ σκότιος (σκότος): σκοτεινός || σκοτιμένος, κατηφής.

ΣΚΟΤΟ-ΜΑΙΝΑ, ἡ*=σκοτομῆναι (βλ. λ.).

ΣΚΟΤΟ-ΜῆΝΗ, ἡ (σκότος+*μῆνη*): νύξ ἀσέληνος.

ΣΚΟΤΟ-ΜῆΝΙΟΣ, ον (σκοτομῆνη): ἀσέληνος, σκοτεινός.

ΣΚΟΤΟΣ, -ου, ὁ (καὶ σπανιῶτ. σκότος, -εος, τό) ὡς καὶ νῦν, σκότος, «σκοτόδι», ἔλλειψις φωτός || παρ' Ὁμήρῳ συχνά ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει τὸν δὲ σκότος ὅσσο κάλυψεν (=σκότος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀπέθανεν) || ἐπὶ τυφλότητος, σκότος βλέπω = βλεπεῖν σκότος, δηλ. δὲν βλέπω τίποτε, εἶμαι τυφλός || μτρ., σκότῳ κρύπτω=λατ. *nocte premere*=κρύπτω ἐν τῷ σκότει.— ὁ τύπος τοῦ οὐδ. (τὸ σκότος) σπανίως ἀπαντᾷ παρ' ἀττικαῖς. [σκότος] *σκοτεινός** σκότος: παλ.-ιρλ. *scáth* (σκιά), γοτθ. *skadus*, ἀγγλ.-σαξ. *scædu*, παλ.-γερμ. *scato* (σκιά), ἀλβ. *koī* (σκοτεινότης)].

ΣΚΟΤΩ, μελλ. -ώσω (σκότος): ποιῶ τι σκοτεινόν, σκοτιζώ, ἀμαυρώνω, τυφλώνω.

ΣΚΟΤ-ΩΔΗΣ, ες, συνηρ. ἀντὶ σκοτοεἰδῆς (βλ. λ.), σκοτεινός, μαύρος || ἀσαφής.

ΣΚΥΒΑΛΟΝ, τό κόπρος, ρύπος || ἀπομεινάρη, ἀπόρριμμα, σκουπίδι, ὡς καὶ νῦν «σκύβαλον», ἀπολείπωμα, τσώφλι. [συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ «ἐς κύνας βαλεῖν», πρβλ. *σκορακίζω* ὅτι τινων τῶν νεωτέρων συσχετίζεται πρὸς τὸ λιθ. *skubús-rús* (προσεκτικός, ἄγρυπνος), *skubī* (διάζομαι), ιαπ. **squb*: γοτθ. *af-*

skiuban (ἀπωδῶ πлагιως), ιαπ. **squr-* ὅπ' ἄλλων θεωρεῖται σημιτ. καταγωγῆς].

ΣΚΥΔΑΙΝΩ=σκούζομαι (βλ. λ.).

ΣΚΥΖΟΜΑΙ, ἀποθ. ὀργίζομαι (ἡ εἶμαι ὀργισμένος) ἐναντίον τινός, ἀγανακτῶ ἐναντίον τινός.

Ετυμ.*: *σκούζομαι*, *σκυδαίνω *σκυθρός* (κατ' ὄνομ. <**σκυθ-θρος* (<**σκυδ-θρος*) *σκυθρωπός** *σκυθράζω*: λιθ. *skaudús* (ἀλγηνός, ὀδυνώδης) βίαιος), *skūsti* (καταπονοῦμαι), *praskudimas* (νευρικός κάματος) *skūndzu*, *skūsti* (μεμφισιωρῶ διὰ τι), λατ. *skundēt* (ἐπιπλήττω, εἶμαι χολωμένος), *ska'udēt*, *ska'ust* (φρονῶ, ζηλεύω): ἐξ ιαπ. **squd*.

ΣΚΥΔΑΙΝᾶ, ἡ, θηλ. τοῦ *Σκύθης*.

ΣΚΥΔΗΣ, -ου, ὁ κλητ. *Σκύθῃ*: ὁ κατοικῶν ἐν Σκυδίῳ, ὁ κάτοικός τῆς, ἢ ὁ καταγομμένος ἐξ αὐτῆς || παροιμ. φρ. *Σκυθῶν ἐρημία* ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον «Ἀφρικανικὴ ἐρημία». 2) ὡς ἐπιθ. Σκυδικός.— || ἐν Ἀθήναις, ἀστονομικός (ἢ δικαστικός) κλητῆρ' διότι τὸ σῶμα τῶν ὀργάνων τούτων τῆς τάξεως (εἰδος πολιτοφυλακῆς) ἀπετελεῖτο ἐκ Σκυθῶν δούλων κατὰ τὸ πλεῖστον.

ΣΚΥΔΙΖΩ, μελλ. -ίσω (*Σκύθης*): εἶμαι Σκύδης, ἡ φέρομαι ὡς οἱ Σκύθαι || καταμερίζω μὲ τοὺς Σκύδας. 2) πίνω ὡς Σκύδης. 3) ἐπειθῆ, οἱ Σκύθα: συνήθιστον νὰ ἀποσποῦν τὸ δέμα ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν των, τὸ *σκυθίω* κατηγήσε νὰ προσλάβῃ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ «ξυρίζω τὴν κεφαλὴν μου».

ΣΚΥΔΙΣΤΪ, ἐπιτρ. (*Σκυθίζω*): κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν || ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Σκυθῶν.

ΣΚΥΔΟ-ΤΟΞΟΤΗΣ, -ου, ὁ ὁ Σκύδης τοξότης.

ΣΚΥΔΡΆΖΩ, μελλ. -άσω (*σκυθρός*): εἶμαι ὀργισμένος, εἶμαι λυπημένος, εἶμαι σκυθρωπός, *σκυθρωπάζω* (βλ. λ.).

ΣΚΥΘΡΟΣ, ὁ, ὄν ὀργισμένος, κατηφής, μελαγχολικός, *σκυθρωπός* (βλ. λ.): [ῥι' ἐτυμ. βλ. *σκούζομαι*].

ΣΚΥΘΡ-ΩΠΆΖΩ, μελλ. -άσω (*σκυθρωπός*): ὡς καὶ νῦν, σκυθρωπάζω, εἶμαι σκυθρωπός, «κατοσουφιάζω», ἔχω ὄψιν κατηφῆ, φαίνομαι δυσηρεστημένος ἢ ὀργισμένος, ἔχω ὄψιν περίλυπον.

ΣΚΥΘΡ-ΩΠΟΣ, (ἡ), ὄν (*σκυθρός*+*ὄψ*): ὡς καὶ νῦν, σκυθρωπός, λυπημένος ἢ ὀργισμένος τὴν ὄψιν, κατηφής, μελαγχολικός.—ἐπιτρ. *σκυθρωπῶς ἔχω*=εἶμαι περίλυπος τὴν ὄψιν.

ΣΚΥΛΆΚΑΙΝΑ, ἡ, θηλ. τοῦ *σκύλαξ** «σκύλα».

ΣΚΥΛΆΚΕΥΜΑ, -ατος, τό τὸ «σκυλάκι», τὸ νεογνόν τοῦ κυνός: ἐκ τοῦ

ΣΚΥΛΆΚΕΨ, μελλ. -σω (*σκύλαξ*): ζευγαρώνω κύνα πρὸς πολλαπλασιασμόν των || γεν., ἀνατρέφω (διατηρῶ) κύνας.

ΣΚΥΛΆΚ-ΩΔΗΣ, ες (*σκύλαξ*+*εἶδος*): ὁ ὁμοιος πρὸς σκύλακα (νεαρὸν κύνα) || τὸ οὐδ. τὸ *σκυλακῶδες* ὡς οὐσ.=ἡ φύσις (ὁ χαρακτήρ) τῶν σκυλάκων.

ΣΚΥΛΆΞ, -άκος, ὁ, ἡ τὸ νεογνόν τοῦ κυνός, τὸ «σκυλάκι», λατ. *catulus* || ὡς τὸ *σκύννος*, τὸ νεογνόν («τὸ μικρόν») οἰουδῆποτε ζῶου, πᾶν νεαρᾶς ἡλικίας ζῶον.

Ετυμ.*: *σκύλαξ ὑπὸ τινων συγγ. τῆ πορν. *skualdra* (γαυγίζω ἀκαταπαύτως), παλ.-νορρ. *skualdr* (=λατ. *garrulus, crepitus*), *skualdra* (ὀμιλῶ εἰς ἐπίσημον γλώσσαν), *skual* (=λατ. *vox, sonus, loquela, sermo*), ιαπ. **sqvel-* (ἐν μεταπτωτ. βαθμ. **sqvōi-* ἐν τῷ *σκύλαξ*), πρβλ. πρὸς τούτους λιθ. *skallkas* (κυνηγετικός

κύων, γαυγίζων συνεχῶς), *skalyti* (γαυγίζω ἀπαύστως).— κατ' ἄλλους, οὐχ ἄρθως, *σκύλαξ* ἀντὶ **σκολαξ* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ κύων, *κυν-*: μεσ-ιρλ. *cuilēn* (=λατ. *catulus*), gall. *colwyn* (σκύλαξ) <Κελτ. **kol-eino*.—ὅπ' ἄλλων ἀνήχθη εἰς τύπον **σκυδ-λακ-*: *σκύζω* (=μαλλώνω)* ἀλλ' ἐκ τούτου θὰ ἀνέμενέ τις τύπον **σκυλλακ-* (μετὰ διπλοῦ -λλ-), πρβλ. λακ. *ἐλλάξ* (=ἔδρα, κἀδισμα) (<*ἐδ-λα* (=λατ. *sella*) ἐν τούτοις δι' αὐτοῦ ἐξηγοῦνται τύποι ὡς οἱ *Σκύλλα*, *Σκύλλαι*, καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. αἰολ. «κύλλα» *οκύλαξ*).

ΣΚΥΛΕΥΜΑ, -ατος, τὸ (*σκυλεύω*)* τὸ σκυλευθέν, τὸ λαφυραγωγῆδεν || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. λάφυρα, σκύλα, λεία, λαφυραγωγῆδέντα διπλα φονεῦθέντος ἐ., ῥοοῦ, σκυλευθεῖσα πανοπλία.

σκυλεύω, μελλ. -σω (σκύλον)· άπογυμνώνω φονευθέντα έχθρόν από τήν πανοπλίαν του, τόν λαφυραγωγώ, λατ. *spoliare* || μετά εὖς αίτ. (προσ. καί πραγμ.): *Κύκνον τεύχεα άπ' ώμων σκυλεύσαντες* = περισφαιρέσαντες τά όπλα του Κύκνου από τούς ώμους του.

σκύλη-φόρος, ον' = *σκυλοφόρος* (βλ. λ.).

σκύλιον, τό· τό «σκυλόφαρο», λατ. *canicula*· [έκ του σκύλαξ (βλ. λ.)· πρβλ. και τό παρά Νικ. «σκύλλα· καρχαρίας»· τό τέρμα -ιον είναι των ύποκορ.—συγγ. τῷ λατ. *squalus* (=σκυλόφαρο) ((ίαιπ. *sqvolio-m), όπερ πάλιν είναι συγγ. τῷ παλ.-norr. *hualr* (φάλαϊνα), μεσ.-γερμ. *wels*, παλ.-πρωσ. *kalis* (ίχθύς ποταμῶν, ό σάλουρος), πρβλ. 'Ηουχ. «άσπαλος· ίχθύς»].

Σκύλλα ἢ **Σκύλλη**, ης, ἡ· δηλικόν τέρας κατοικούν έν σπηλαίῳ, κατά τόν Σικελικόν πορθμόν, ύλακτοῦν ώς κύων, με δώδεκα βραχιόνια καί έξ άχένας, κατακόπτον δέ τήν λείαν του εἰς τεμάχια (διό και έκλήθη *Σκύλλα*, εκ του σκύλλω βλ. λ.) [δι' έτουμ. βλ. *σκύλαξ*].

ΣΚΥ'ΛΛΩ, άορ. α' *έσκυλα*· σπαράττω, εξεσχίζω, εκδέρω, «γδέρνω» || μτφρ., ένοχλώ, βοσανίζω, δυσραεστώ, έμβάλλω εἰς ταραχήν, λατ. *venare*.

Έτυμ.: *σκύλλω· σκύλ-μα· σκυλ-μός· κο-σκυλ-μάτια* (βλ. λ.)=λατ. *qui-squill-iae*· πρβλ. μεσ.-γερμ. *schiel* (θεμ. *sqeuloi)=θραύσιμα, τεμάχιον· έξ ίαιπ. *sqeul-, *sqvel-, *squl-, τά όποια άνάγονται εἰς ίαιπ. *sqvel-έκτετ. εκ του *sqve-, *sqeu-, *squ- βλ. και *σκῦρ* s'· τό λατ. *quisquillae* όπ' άλλων θεωρεῖται δάνειον εκ τῆς 'Ελληνικῆς, και όπ' άλλων συγγ. τῷ έλλ. *κοσκυλ-μάτια*, περιέχον τήν βίζαν *sqvel-, άντί του *que-squelliae τρόπον τινά.

σκύλαμα, -ατος, τό (σκύλλω)· τό άποσπασδέν (έκ-ριζωδέν) τεμάχιον ἢ ή απότιλις (τό ξεριζώσιμα) τῆς κόμης, τό μόδημα.

σκυλιός, ό (σκύλλω)· σπαργμός, τό «ξεσχισμα» || μτφρ., ένόχλησις, βασάνισμα, κάκωσις.

σκύλο-δεψέω, μελλ. -ήσω (*σκυλοδέψης*)· κατεργάζομαι δέρματα, θυροδεψώ.

σκύλο-δέψης, -ου, ό, και **σκυλό-δέψος** (*σκύλος+δέψω*, μελλ. του *δέψω*)· ό κατεργαζόμενος δέρματα, ό θυροδέψης (λεγόμενος άλλως και *σκυτοδέψης*).

σκύλον, τό (σκύλλω), κατά τό πλείστον έν τῷ πληθ. τά *σκύλα*· ώς τό *έναρα* (τά), τά όπλα του νεκρού ήττημένου τά λαμβανόμενα υπό του νικητού ώς λάφυρα τῆς νίκης του, γυν. λάφυρα, λατ. *spolia* || *σκύλα γεράφω*=επιγράφω τό θνομά μου επί όπλων ληφθέντων ώς λαφύρων και άφιερουμένων εἰς ναόν θεοῦ τινος || σπαν. έν τῷ έν., λαφυρον, λεία.

σκύλαος, -εος, τό (σκύλλω)· δέρμα παντός ζώου φονευθέντος || ειδ. δορά λέοντος.

σκυλο-φόρος, ον (*σκύλον+φέρω*)· ό λαμβάνων (ἢ ό δέχόμενος) τά *σκύλα*, ἔγλ. τά λάφυρα.

σκύλο-χάρης, -ές (*σκύλον+χάρη+αι*)· ό χαίρων (εύφραίνόμενος) επί τοῖς λαφύροις.

ΣΚΥ'ΜΝΟΣ, -ου, ό· ώς τό *σκύλαξ* (βλ. λ.), νεογόν ζώου || γυρ. τό νεογόν λεαινῆς (όπως *σκύλαξ* γυρ. εκκαλεῖτο τό νεογόν κυνός).

Έτυμ.: σκοτ. έτυμολ. υπό τινός, ἡχιστα πιθανώς, συσχετίζεται πρός τό *σκύλαξ* (βλ. λ.)· όπ' άλλων άνάγεται εἰς **σκύμνος* (νεαρόν ζῶον εύκόλως έρεδιζόμενον): *σκυθμαίνω* (έρεδιζομαι).

σκύμνω, άορ. άντί *σκύμνω*, αίτ. πληθ. του *σκύμνος*.

Σκύρος, ἡ· ἡ γνωστή νῆσος των Σποράδων, οὐ μακράν τῆς Εύβοίας, κληθεῖσα οὕτω λόγω του πετρῶδους του εδάφους τῆς (βλ. Κ.Ε.Α.).— **Σκυροθέν** = από τήν Σκύρον.

σκύρος, -ου, ό, και **σκύρος**· τό *λατύπη*, τά κατά τήν λάξεσιν των λίθων εκπίπτοντα τεμάχια, τά *σκύρα* (ώς και νῦν εἰτι λέγονται).

Έτυμ.: *σκύρος· σκυροῦμαι* (=εἶμαι λιθοστρωμένος) *σκυρωτά δδός* (Πινδ.) = λατ. *via strata* (λιδοστρωτός) *σκυρωδής* (=πετρώδης): λιθ. *κιάυρας*, λεττ. *zauris* (τρυπημένος), λιθ. *skiaure* (λέμβος διάτρητος χρησιμεύσασ ώς ίχθυοφυλάκιον), παλ.-σουθ. *skyr* (*skoyrr)=εὐδραυστος, παλ.-norr. *skor* (ένσκηπ,

πληγή, τραῦμα), μεσ.-γερμ. *schore* (διάρρηγμα, σχίσμα), γοθ. -*skauōr*, παλ.-γερμ. *scora* (πτύον), μεσ.-γερμ. *schorn* (σαρώνων σουαδροζώ)· έξ ίαιπ. *sqve-, *sqvel-έκτετ. κατά έν -r-· έκτετ. δε κατά έν -f- έν τῷ λιθ. *skulfi*, *skusti* (άποξέω, ξυρίζω), *skufas* (μικρόν τεμάχιον), *skidufi* («τό χαρχάλι του πετεινού»)· ένταῦθα πθ. άνήκει τό παρ' 'Ηουχ. «σκυρίζει· σπαράσσει»· ίαιπ. *sqve-, έξ οὐ *sqeu-, *sqvel- έν μεταπτ. βαθμ. *squl- έν τῷ σκύλλω (βλ. λ.).

σκυτάλη, ἡ· ράβδος, θακτηρία, ρόπαλον, κορύνη || έν Σπάρτη *σκυτάλη* εκκαλεῖτο ράβδος κυλινδρική χρησιμοποιομένη πρός γραφήν μυστικῶν διαταγῶν, των όπωλων ἢ άνάγνωσις ήτο πράγμα άνέφικτον διά πάντα άλλον εκτός του έχοντος τήν ράβδον ἢ άλλην τῶν ίδιων διαστάσεων· περιετύλισσον δηλ. τήν ράβδον λοξῶς με δερματίνη λωρίδα ἢ με ταινίαν χαρτίου, και εἰτα έγραφον κατά μήκος τῆς ράβδου, όποτε ήτο άδύνατον να άναγνωσθούν τά άναγραφέντα επί τῆς ταινίας μετά τήν εκτύλιξιν τῆς. Έν τῇ πραγματικότητι δηλ. οι Έφοροι τήν ταινίαν αὐτήν (μετά τήν γραφήν και τήν εκ τῆς σκυτάλης εκτύλιξιν) άπέστελλον πρός τούς εξῶ της Σπάρτης δρωντας στρατηγούς, οι όποιοι ήσαν και οι μόνοι δυνάμει να άναγνώσουν τά «σταλένια γράμματα» (διαταγές), διότι μόνον αὐτοί κατεῖχον σκυτάλην των ίδιων διαστάσεων πρός τήν φυλασσομένην υπό των Έφωρων, και δέν εἶχον παρά να περιτυλίξουν τήν ιδιήν των σκυτάλην με τήν ενεπίτρησαν ταινίαν. || ένταῦθεν κατήντησε *σκυτάλη* να σημαίνει διαταγήν των Έφωρων τῆς Σπάρτης (ἢ άλλης άρμοδίας άρχῆς), ἢ και γενικότερον πᾶσαν παραγγελίαν ἢ άγγελία. [*σκυτάλη· σκυτάλον· σκυταλῆς*· σκοτ. έτυμολ.· πρβλ. λατ. *scutula*, λιθ. *skutiule* (ξύλιον κυτίον μετά σκεπάσματος)].

σκυτάλιον, τό, ύποκορ. του *σκυτάλον* (μικρά ράβδος, ραβδίον).

σκυτάλις, -ίδος, ἡ, ύποκορ. του *σκυτάλη* (βλ. λ.).

σκυτάλον, τό = *σκυτάλη* (βλ. λ.), ρόπαλον, «μαγκούρα».

σκυτεύς, -έως, ό (*σκῦτος*) = *σκυτοτόμος* (βλ. λ.), ύποδηματοποιός, σανδαλοποιός, «μαλωματῆς», «παπουτοῆς».

σκυτεύω, μελλ. -σω (*σκυτεύς*)· εἶμαι ύποδηματοποιός, εἶμαι *σκυτοτόμος*.

ΣΚΥ'ΤΗ, άορ. *σκύτά*, ἡ· ἡ κεφαλή || ό τράχηλος. **σκυτίνας**, ἡ, ον (*σκυτίνας*)· δερμάτινος, πεποιημένος εκ δέρματος || τό *σκυτίνον* (ώς οὐσ.) = δερμάτινον στόλιωμα ἢ έξάρτημα.

σκυτός, τό (*κύτος*, έξ οὐ τό λατ. *cutis*)· δέρμα, και μάλιστα κατεργασμένον, θύρα, «τομάρι, πετοί».— || πᾶν τό κατεσκευασμένον εκ δέρματος, μόστιγ, λωρίον.

Έτυμ.: *σκυτός· σκυτεύς*· έξ ίαιπ. *sqeu-t-, όπερ είναι επέκτ. εκ του *sqeu-, *sqevā- (καλύπτω), μαρτυρούμενου εκ του σαναορ. *skunāti*, *skunō'ti*, *skūti* (καλύπτω), έλλ. *σκύλον* (βλ. λ.), λατ. *obscurus*, μεσ.-ιρλ. *cūil* (*kūli-), gall. *cil ysgil* (μικρά κρύπτη), μεσ.-gall.

eskit esgit (=calceus), μεσ.-gall. *esgiā*, corn. *eskit esgis* (υπόδημα), παλ.-norr. *skauinn* (ύπερασπιστής, πρόμαχος), μεσ.-γερμ. *sciuhne* (άποθήκη σταχύων), παλ.-γερμ. *scūn* (υπόστεγον), *scūtra*, *sciura* (όχυροβολών), παλ.-norr. *skíðl* (υπόστεγον), *skíðla* (καδίσκος), μεσ.-γερμ. *schil* (μικρά κρύπτη), παλ.-norr. *skúme* (σκοτεινός)· έν ίαιπ. *sqeudh- ύπάρχει έν τῷ γοθ.

skauda-raip (=ίμάς), παλ.-norr. *skauðir* (δερματίνη οέλλα ἴππου), *skíðfa* (μικρός δερμάτινος σάκος), μεσ.-γερμ. *schöle* (τοῦφλι), λεττ. *skaut* (περιπτώσομαι, έναγκαλιζομαι), *skumt* (άποδοίνω περίλυπος), λιθ. *skūtra* (δέρμα), *ciwkh* (όροφή)· πρβλ. τάς άνευ του άρχικου s- λέξεις έν *κύτος*.— τό λατ. *scūtium* δεν είναι βέβαιον ότι άνήκει ένταῦθα.

σκυτο-τομείον, τό (*σκυτοτομέω*)· τό έργαστήριον του.σκυτοτόμου (υπόδηματοποιου).

σκυτο-τομέω, μελλ. -ήσω (*σκυτοτόμος*)· κόπτω δέρμα πρός κατασκευήν ύποδημάτων, εἶμαι *σκυτοτόμος* (υπόδηματοποιός).

σκυτο-τομικός, ἡ, όν (*σκυτοτόμος*)· ό άνήκων ἢ άρμόζων εἰς σκυτοτόμον.

σκυτο-τόμος, ον (σκύτος+τεμειν, τοῦ τέμνω) ὁ κόπτων δέρμα || ὡς οὐα. δ σκυτοτόμος=ὁ ἐργαζόμενος εἰς δέρματα, ὑποδηματοποιός, ὁ διορθωτὴς παλαιῶν ὑποδημάτων, «μπαλωματῆς».

σκυτο-τράγεω, (σκύτος + τραγεῖν, τοῦ τρώγω) κατατρέγω (φροκονίζω) δέρματα || καταστρέφω δέρματα.

σκύφος, -ου, ὁ, καὶ **σκύφος**, -εος, τὸ (συγγ. τῆ κύπελλον, κύπη, ἐκ τοῦ κύω) ποτήριον, «κούπα» || ξύλινον ποτήριον, «καυκί» [ὑπὸ τινων συνηθεύθη πρὸς τὸ σκάπτω].

σκοληκό-θρωτος, ον (σκόληξ+βιβρώσκω) σκυλκοφωγμένος || πλήρης σκοληκῶν.

ΣΚΩΛΗΞ, -ηκος, ὁ ὡς καὶ νῦν, σκώληξ, «κοκυλίκη», λατ. lumbricus. [σκώληξ+ σκοληκόμαι+ σκωλήπτομαι («ξυναλυγίζω») σκωλ- εἶναι ἡ ἔκτετ. βαθμῆς τοῦ ἰαπ. *sqaie- (κόμπω, λυγίζω) βλ. ἐν σκέλος].

ΣΚΩΛΟΣ, ὁ ὡς τὸ σκόλωψ πάσσαλος ἀπολήγων εἰς ὄζυ, «παλούκι» || ἄκανθα, «ἀγκόδι», «κεντρί». [σκώλος+ σκώλω (=κώλυμα) σκώληξ (παρ' Ἡ. συχ.=σῶρος οἴτου κοπανισμένου εἰς τὸ ἄλῳνι) σκωλ- (: λιθ. kulas=πάσσαλος) εἶναι ἔκτετ. βαθμῆς τοῦ ἰαπ. *(s)qel-, *sqaie- (σχιζῶ), μαρτυρούμενον ἐν τῇ ἀρμ. celum (σχιζῶ), λιθ. skélti (σχιζῶ) βλ. ἐν σκάλλω].

σκώμιον, -ατος, τὸ (σκάπτω) ὡς καὶ νῦν, σκώμιον, «εἰραγμα», ἐμπαιγμός, χλεύη, χλευασμός, παιδιά, ὁστεϊσμός.

σκωμῆτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ σκώμιον (βλ. λ.).
σκοπτόλης, -ου, ὁ (σκάπτω) ὁ σκόπτων, ὁ χλευαστής, βωμολόχος, γελωποποιός.

ΣΚΩΠΤΩ, μελλ. σκώσομαι ἄρ. α' ἔσκωπα παθ. ἄρ. α' ἔσκωφθην ὡς καὶ νῦν, σκώπτω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγεῶ, χλευάζω.—ἀπολ. ὁστεϊζομαι, λέγω ὅσπετα [βι' ἐτυμ. βλ. σκώψ].

ΣΚΩΨ, (καὶ δωρ. σκώψ), τὸ, γεν. σκῶτος (καὶ σκάτους) κόπρος, περιτίμω, ὀποπότημα, «κοκατό».

Ἔτυμ.: σκῶρ : σανσκρ. apa ana-skara-ἡ (περιττώματα), παλ.-νοργ. skarn, ἀγγλ.-εξ. scearn (κόπρος), λατ. mīscerda (κόπρος ποτικῆς), sucerda (κόπρος χοίρου), παλ.-σλαβ. skare, dū (=foedus) (: σανσκρ. chīṇatti chardayati = ἐξερῶ, μεσ.-ιρλ. sceirdim = πτύω), ἰαπ. *sqer- (χωρίζω, ἀποχωρίζω) (βλ. καὶ κρένω καὶ κείρω).—ἡ ἀντιστοιχία σκῶρ : σκατός ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν ὕδωρ : ὕδατος ἕως βῆ ὁ τύπος σκῶρ ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον εἰς σύνθετα, οἷα τὰ ὑποτιθέμενα *μῦσ-χωρ, *βουσ-χωρ κ. ἄ., θά ἤτο δὲ περισσότερο νοητός, εἶν παρὰλλήλως πρὸς τὸν τύπον κῶπρος ὑπῆρχε καὶ τύπος *κῶπρος, -ατος (πρβλ. σανσκρ. cākṛt, cākṛnāḥ κῶπρος : *κῶπρος=ὕδρος : ὕδωρ) ἐκ τοῦ σκῶρ παράγεται τὸ σκωρία.

σκώψ, ὁ, γεν. σκωψός, ὄνομ. πλῆθ. σκώψες (ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ὡς τὸ κλῶψ ἐκ τοῦ κλέπτω καὶ τὸ φῶρ ἐκ τοῦ φέρω) εἶδος γλαυκός.

Ἔτυμ.: σκῶψ (καὶ κῶψ παρ' Ἀριατ.), γεν. σκωπός κυρ. σμ. ἐμπαικτικὸν πιτηνὸν (ὡς μιμούμενον τὸ κελᾶθημα ἄλλων) εἶτα ἐσθίμ. καὶ χορὸν ἐμπαικτικὸν (καθ' ὃν ὄν ἔρχοῦμενοι ἐμιμοῦντο γλαυκά) ἄττ. σκῶπτω (*σκωπ-ἰω) σκῶμιον σκῶπτης σκωπαλέος κατὰ τινας ἐφ ἰαπ. *skōup-, τοῦ ὁποίου αὐ μεταπτω. βαθμῆδες *skāup- (*skēub-) καὶ *skup- (*skub-) θὰ ἐξέπροσποῦντο ὑπὸ τῶν παλ.-νοργ. skaup (σορκομομός), skop (ὄμ. σμ.), παλ.-γερμ. scorf (=λατ. ludibrium), μεσ.-γερμ. schumpere (γυνὴ χαριέσσα) μεσ.-γερμ. schampf (προσβολή), παλ.-γερμ. scimph, μεσ.-γερμ. schimpf (χλευασμός).

σμάνος, δωρ. ἀντισμήνος (βλ. λ.) δωρ. πλῆθ. σμάνεσσι.
σμάράγιδος, η, ον (σμάραγδος) ὁ ἐκ σμαράγδου || ὁ πράσινος ὡς σμαράγδος.

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ἡ μάραγδος, ἔ καὶ ἡ, λατ. smaragdus, πολύτιμος λίθος, ἔχων χρῶμα ἀνοικτὸν πράσινον.

Ἔτυμ.: σμάραγδος, δάνειον ἐκ τινος προσανοκρ. maragada-, πρβλ. σανσκρ. marak(a)ṭam, δάνειον σημιτ. *bāragi, ἔβρ. bāreget (: bāraq=λάμπω) σμάραγδος < *σμαμάραγδος (κατ' ἄνομ.) : aṣmā maraga-

δῶ ἡ ὑποστηρικθεῖσα συσχετίσι πρὸς τὸ σμάω (ἀλείφω, χρίω, καθαρίζω) εἶναι ἀβάσιμος, διότι ὁ τύπος σμάω εἶναι ἀπλῆ ἐπινόησις τῶν Γραμματικῶν (ἄττ. σμῶ < *σμήνω) οὕτε καὶ ἡ πρὸς τὸ δημηρ. σμαραγεῖν (ἐπιπλήττειν) συσχετίσις εὐσταθεῖ. Πρόκειται προφανῶς περὶ συνυπάρξεως τύπων ἀρχαίων ἀπὸ μ- ἢ σμ-, ὅπως μικρός-σμηρός κ. ἄ.

ΣΜΑΡΑΓΕΩ, μελλ. -ήσω, -ήσω κροτῶ, παταγῶ || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ροχθῶ || ἐπὶ πτηνῶν, ἀντηγῶ ἐκ τῶν κρωγμῶν, κρῶζω. [σμαραγεῶ, -ίζω (σμαράσσω Μ. Ε., μαράσσω) πρβλ. σμάραγος ἡ λ. εἶναι πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤσω, ὡς τὸ σφαραγεῶ].

Σμάρανος, ὁ (σμαραγεῶ) δαίμων τις, θορυβῶδες φάντασμα, «στοιχειό».

σμάρις, -ίδος, ἡ ὡς καὶ νῦν, «σμαρίδα, μαρίδα» [ἀγν. ἐτυμολ.].

σμάω, μελλ. σμήσω, δωρ. σμάσω ἄρ. α' ἔσμησα ἐν τῇ ἐνεστ. παρ' ἄττ. καὶ συνγρ. σμῶ, σμῆς, σμῆ, ἀπρφ. σμῆν (μάω) χρίω, ἐπιτρίβω, ἀλείφω, τρίβω || μέσον, σμῶμαι τὴν κεφαλὴν=ἀλείφω τὴν κεφαλὴν μου. 2) τρίβω, σπογγίζω, ὄσποσπογγίζω, πλύνω, καθαρίζω πρβλ. σμήχω.

Ἔτυμ.: σμάω σμήχω σμῶχω σμήλη σμήμα (=σμήγμα, καθαρτικὴ ἀλοιφή) σμῶδιξ σμῶς, σμῶν-η ἕε ἰαπ. *smēi- (τρίβω, στίλβω, κοπανίζω, κονιοποιῶ) πρβλ. καὶ τὰ ἐν σμηρός, σμίλη, σμίνθος κατὰ τινας ἐνταῦθα ἀνῆκει πιθ. καὶ τὸ λατ. macula πρβλ. καὶ γοθ. bi-smēitan (=ἐπιχειρίει), ἀγγλ.-εξ. smitan (ἀλείφω, ἐπιχρίω, ρουπαῖνω, μουτζουρώνω), (ἀγγλ. smite=πλήττω, κτυπῶ), παλ.-γερμ. smīzan (τρίβω, ἀλείφω) (γερμ. schmeissen=ρίπτω, ἐξασκοντίζω, κτυπῶ), λεττ. smaidi (δωπεύω, κολακεύω).

σμερδάλιος, -έα (ἰων. -ή), -έον φοβερός, φρικτός, φρικαλέος, τρομερός.—τὸ οὐδ. σμερδαλέον ὡς ἐπίρρ.=κατὰ φρικτὸν τρόπον, φρικωδῶς, τρομερά.

Ἔτυμ.: σμερδάλιος σμερδῶς : παλ.-γερμ. smerzan (νεο-γερμ. schmerzen) = κάμνω τινὰ νά ὑποφέρῃ, smerzo, smerza (ἄλγος, πόνος, δόδυνη) ἀγγλ.-εξ. smart (δριμύς, καυστικός, ἀλγινός, ὀδυνηρός), λατ. mordeo ἐνταῦθα ἀνῆκουσιν ὡς τὰ : σανσκρ. mīdnāli, mārdati, mārdayati (θρούω, συντρίβω), Ζενδ. mar'da- (διαφθείρω, λυαίνω), ἔξοντῶν, ἐκμηδενίζω), λατ. morbus, ἰαπ. *smerd- (πρβλ. *mer- = τρίβω, στίλβω, κονιοποιῶ, ἀναλοκῶ), ἐν τῇ σανσκρ. mīṇāti=συντρίβω, ἐλλ. μαραῖνω (βλ. λ.).

σμερδῶς, ἡ, ὄν=σμερδαλέος (βλ. λ.).
σμέω ἰων. ἀντι σμάω (βλ. λ.).

σμηνο-δόκος, ον (σμήνος+δέχομαι) ὁ περιέχων σμηνός μελισσῶν.

σμήνος, -εος, τὸ (ἐκ τοῦ ἔσμός) κυψέλη μελισσῶν (πρβλ. καὶ σίμβλος), λατ. alveare.— || ὡς καὶ νῦν. σμήνος μελισσῶν (πρβλ. καὶ ἔσμός) || γεν., ὡς καὶ νῦν σμήνος, στίφος, πλήθος, ὄχλος.

Ἔτυμ.: σμήνος, δωρ. σμᾶνος πρβλ. Ἡσυχ. «σμήναι τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἦτοι αἱ θῆκαι» βάζει τῆς σημασ. «ἀνασυναγωγῆ» δέχονται τινες τὴν ἐν τῇ λέξει ὑπαρξίν τοῦ τύπου *smā-, συγγενέουτος πρὸς τὴν δμάδα λέξεων, ἦν εἰδόμεν ἐν λ. εἶς (βλ. λ.) καὶ πρὸς τὸ σανσκρ. sama-nā-ἡ (δμοιοσι, ὁ αὐτός, τῆς αὐτῆς φύσεως, κοινός), γοθ. samana, παλ.-γερμ. saman (ὄμου, μαζῆ), ἱρλ. samain (ἡ περίοδος τῶν ἑορτῶν Tara), (κελτ. *samani = ἡ ἀνασυναγωγῆ, ξανασύναγμα), ἰαπ. *seme- (ἐνότης, μονάς ταυτότης) ἰσότης ὁμοιότης).

σμήριγξ, -ιγως, ἡ, καὶ μῆριγξ θοῖξ σκληρὰ καὶ ἡνωρθεμένη ὡς ἄκανθα || εἶδος ἀκάνθης [πρβλ. Ἡσυχ. «μῆριγξ ἄκανθα γενομένη ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων» ἀγν. ἐτυμολ.].

σμήρινθος, -ου, ἡ=μῆρινθος (βλ. λ.) || εἶδος πτηνοῦ [σμήρινθος < μῆρινθος (ἰαπ. *mer- (πλέκω, δένω), πρβλ. καὶ μέριμις, -ιθος, μερμίθη), τοῦ ὁποίου ἔκτετ. τύπος *meregh- φαίνεται μαρτυρούμενος ἐν τῇ ἑλλ. βρόχος τὸ αὐτὸ ἰαπ. *mēr- ὑπάρχει ἐν τῇ ἑλλ. μερῶ, -ομαι (βλ. λ.).

σμήχω, μελλ. -έσω παθ. ἄρ. α' ἐσμήχθην παρὰλλ. τύπος τοῦ σμάω (βλ. λ.), μεθ' οὗ ἔχει κοινὰς καὶ τὰς σημασίας [βι' ἐτυμ. βλ. σμάω].

σμικρο- διά λέξεις οὕτω ἀρχομένης βλ. μικρο-
σμίκρος, *ά, όν*, ἰων. καὶ παλ.-αττ. ἀντί μικρός (βλ. λ.).
σμίκροτης, **σμίκρυνω**, βλ. ἐν μικρ-
σμίκρος, ἐπιρρ. τοῦ **σμικρός**.

σμίλαξ, *-άκος*, ἥ = ἀττ. *μίλαξ* (βλ. λ.), λατ. *taxus*.
σμίλευμα, *-ατος*, τὸ (σμίλευω) ἔργον γλυφῆς,
πᾶν τὸ γεγλυμμένον, ἔξονον || μτφρ., **σμιλευτάτα**
ἔργων = ἔργα λεπτῶς διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένα.

σμίλευτός, *ή, όν*, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *σμιλευώ* γε-
γλυμμένος, σκαλισμένος, σκαλιώτης, κοίλος.

σμίλευω, μελλ. *-ω* (σμίλη) γλύφω διὰ τῆς σμί-
λης λεπτῶς (τεχνικῶς), σκαλίζω, λαξεύω.

ΣΜΙΛΗ, ἥ ὡς καὶ νῦν, σμίλη, μαχαιριδίον πρὸς
γλυφῆν, γλύφανον, λατ. *scalprum* || χαρακτηριστὸν ἐρ-
γατεῖον, ἐργαλεῖον γλύπτου || γανικῶς, μαχαιριδίον.

Ἔτυμ.: *σμίλη* ἀττ. *σμίλη* καὶ *σμίλη* («τοῦσπα»,
«διχάλι») (ιαπ. *smēi*, **smi-*, (κόπτης), οὐ ἐπέκτ. φαίνεται
ἐν τῇ γερμ. **smip-*, πρβλ. γοτθ. *alzamira* (= *χαλκός*) =
παλ.-νοργ. *smidr* (ἐργάτης ξύλου ἢ μετάλλου), παλ.-
γερμ. *smid* (σιδηρουργός) ἀρχικῆ σσημ. «κόπτης, σμί-
στης»), *smida* (μέταλλον, κόσμημα ἐκ μετάλλου),
smeidar (= λατ. *artifex*), εἰτα γοτθ. *maitan* (ιαπ.
**mid-*) γερμ. **mit-*), παλ.-νοργ. *meita*, παλ.-γερμ. *mei-*
zan (τέμνειν), παλ.-νοργ. *meitill*, παλ.-γερμ. *meizil* (σμί-
λη) βλ. καὶ **σμικρός**, **σμίλητος**, **σμάω**.

Σμινθεύς, *-έως*, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ. ἐκ τοῦ *Σμίν-*
θη ἢ *Σμίνθος* (πόλις τῆς Τρωάδος) = ὁ Σμίνθιος, ὁ
κατοικῶν ἐν Σμίνθῃ ἢ ὁ καταγόμενος ἐξ αὐτῆς. —
|| (ἐκ τοῦ *σμίλητος*) ὁ μωκτόνος, ὁ φονεύων τοὺς
ποντικούς.

σμίλητος, ὁ μῦς, ποντικὸς [σμίλητος] πρβλ. Ἦουχ.
ασμίλητα ὁ κατοικίδιος μῦς, «*σμίς*» μῦς <ιαπ.
**smēi-*, **smi-* (φθείρω τὴν διὰ τῆς τριθῆς, κατατριβῶ,
κονιοποιῶ, μεταβάλλω εἰς ψίχουλα), πρβλ., *σμίλη*,
σμίλη, λιθ. *smillus* (λιχοῦδος, λαίμαργος, ὁ δάκτυ-
λος λιχανός ἢ δελκίτης) (πρβλ. καὶ *λιχανός* ἢ *λείχων*),
smailius (ὄξυς, αἰχμηρός, λαίμαργος)].

σμίλητος, ἡ ἢ σκαπάνη ἢ ἔχουσα δύο μακροὺς
ὀδόντας πρὸς σκαφήν, δίκελλα, διχαλωτὴ τσάπα,
λατ. *bidentis*.

σμίλητος, ἐπιρρ. *-εως*, ποιητ. ἀντί *μογερός*, *-εως*.
σμίλει, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *σμίλω* (βλ. λ.).

σμίλης, *-ίδος*, ἡ ὁ κόνης ἐκ πέτρας σκληρᾶς σιδη-
ροχάλκου, χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν λιθοξόων καὶ
ὑπὸ τῶν ἐπεξεργαζομένων πολυτίμουσι λίθους.

Ἔτυμ.: *σμίλης* (σμίλητος) (ἀλείφω ὀρώματα) μύ-
ρον. *-σμιρ-* <ιαπ. **smir-*: **smir* (ἀλείφω) ἐν τῇ γοτθ.
smairr (λίπος, δλειαμο), παλ.-νοργ. *smio,r* (λίπος,
βοῦτυρον), ἀγγλ.-σαξ. *smearu*, παλ.-γερμ. *smero* (λί-
πος), παλ.-νοργ. *smyrta*, παλ.-γερμ. *smirwen* (ἀλείφω),
παλ.-τρλ. *smir* (μυελός), λιθ. *smarsas*, *smarsivas*,
smarsté (λίπος μαγειρευμάτος) βλ. καὶ **μορῶσσα**.

σμίλητος, ἰων. *-νη*, ἢ (μύρρα) ὡς τὸ *μύρρα*, τὸ ρη-
τινῶδες κόμμα ἐνός Ἀραβικοῦ δένδρου (τῆς Ἀρα-
βικῆς μύρτου), τὸ χρησιμοποιουμένον κατὰ τὴν
βαλσάμωσιν τῶν νεκρῶν [δὲ ἔτυμ. βλ. **μύρρα**].

σμίλητος, *α, ον* (σμίλητος) ὁ ἐκ σμίλητος, ὁ ἐκ
μύρρας (βλ. **σμίλητος**, **μύρρα**).

σμίλητος, *α, ον* (Σμίλητος) ὁ ἐκ Σμίλητος, ὁ
κάτοικος Σμίλητος.

σμίλητος, μελλ. *-ίω* (σμίλητος) ἀρωματίζω μὲ
σμίλητον.

ΣΜΥΧΗ, μελλ. *-ξω* ἀορ. α' ἔσμυχα παθητ., ἀορ.
α' ἔσμυχθην πρκ. *ἔσμυγμα*: καίω διὰ πυρός ἡσυχου
(ἀνευ μεγάλης φλογός) καὶ βραδέως, κουφοκαίω,
σιγοβράζω, καίω ὀλίγον κατ' ὀλίγον || μτφρ., φθείρω
(τῆκω), μικρὸν κατὰ μικρὸν. — || παθητ., κουφοκαίω-
μαι, τῆκομαι (λιώνω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἔτυμ.: *σμίχων*: ἀρμ. *smux*, παλ.-τρ. *mīch*, *gail*,
mwg (καπνός), ιαπ. *(*s*)*muqh-* πρβλ. **smug-* (**smueg-*
**smoug-*) ἐν τῇ παθ. ἀορ. *smuyhāni*, ἀγγλ.-σαξ. *smo-*
cian (γερμ. **smukōn*), μεσ-γερμ. *smōken* (καπνίζω),
ἀγγλ.-σαξ. *smoca* (καπνός), μεσ-γερμ. *smouch*, ἀγγλ.-σαξ.
smiec (**smauki-*) = καπνός, ἀτμός, κάτω Χωρ. *smuuc-*
ken, ἀγγλ.-σαξ. *sméocan* (**sméukan*) = καπνίζω.

ΣΜΥΔΕΞ, ἡ γεν. *σμίδητος* οἰδημα (πρήξιμον),

μώλωψ, προξενούμενός ἀπὸ κτύπημα, λατ. *vinex*
[δὲ ἔτυμ. βλ. **σμάω**].

σμάω, μελλ. *-ξω* = *σμήγω* (βλ. λ.) || κάρνω κομ-
μάτια (λιανίζω) || μτφρ. «λιανίζω» τινὰ μὲ τὴν ὕβρι-
στικὴν μου γλώσσαν. [δὲ ἔτυμολ. βλ. **σμάω**].

σοδάρευσμαι, ἀποθ. (σοβαρός) ὡς καὶ νῦν, σο-
δαρεύομαι, φέρομαι μετὰ σοβαρότητος, περιφέρο-
μαι μὲ ἀγέροχον ὕφος, ἀλαζονεύομαι πομπῶδως,
μεγαλαυχῶ.

σοδάρο-βλέφαρος, *ον* (σοβαρός + βλέφαρον) ὁ
ἐξων τὰ βλέφαρα ὑψωμένα καὶ υπερήφανα, υπερή-
φανος, πομπῶδης, γαῦρος.

σοδάρος, *ά, όν* (σοβέω) κυρ. ὁ ἐκφοβίζων καὶ
διὰ τοῦ ἐκφοβισμοῦ ἀποδιώκων ἴδιως πτηνὰ || ἐνταῦ-
θεν, παταγώδης, μεγάλαυχος, πομπῶδης, ἐπιδεικτι-
κός, ὑπεροπτικός, αὐθάδης, προπετής, ὑβριστικός.
2) ἐπὶ πραγμάτων, βίαιος, ταχύς, ὀρηκτικός, σφο-
δρός. [δὲ ἔτυμ. βλ. **σοβέω**].

σοβέω, μελλ. *-ήσω* ἐκπέμπω τὸ συριστικὸν ἐπι-
φωνηματικὸν σύμπλεγμα «σοῦ, σοῦ», ἐκφοβίζω (καὶ
ἀποδιώκω) πτηνὰ || γεν. ἀπομακρύνω διὰ τῆς βίας,
«διώχνω», ἢ κάρνω τὴν διὰ τῆς βίας νά σταματήσῃ
(τὸ ἀποσοβῶ). — || διεγείρω, ἐρεθίζω, ταρασσῶ. —
|| ὡς ἀμτ. ἐναργ., βαδίζω μὲ βάδισμα πομπῶδες,
βαδίζω ὑπερηφάνως καὶ μεγαλοπρεπῶς («σεεῖμαι
καὶ λυγιέμαι»), βαδίζω γαυριῶν [σοβέω = σανοκρ.
tyajāyati (διατάσσω τινὰ νά παραιτηθῇ ἀπὸ τῆ) *σο-*
βαρός (βλ. λ.): *σοβάς*, *-άδος*, ἢ (= αὐθάδης, ἀναιδής)
σόβη (= οὐρά τοῦ ἵππου) *ἀνασόβη* (= δόρυβος, τα-
ραχῆ, σύγχυσις) βλ. καὶ **σέβω**].

σοί, δοτ. τῆς ἀτων. *σῦ*.

σοῖο, ἰων. γεν. ἀορ. καὶ οὐδ τῆς κτητ. ἀτων. *σός*.

σολοικία, ἡ = *σολοικισμός* (βλ. λ.).

σολοικίζω, μελλ. *-ίω*, ἀττ. *-ιῶ* (σόλοικος) ὁ-
μιλῶ ἢ γράφω οὐχὶ ὀρθῶς ἀπὸ συντακτικῆς ἀπό-
ψευς, διαπράττω συντακτικὸν σφάλμα, ὑποπίπτω
εἰς *σολοικισμόν* (βλ. λ.) || *φωνῆ* *σκυθικῆ* *σολοικίζω*
= ὁμιλῶ κακῶς τὴν σκυθικὴν γλώσσαν, ἐμιλῶ σπα-
σμένα σκυδικὰ.

σολοικισμός, ὁ (σολοικίζω) ἁμάρτημα (σφάλμα)
περὶ τὴν σύνταξιν τῶν προτάσεων, συντακτικὸν
σφάλμα, ὡς καὶ νῦν σολοικισμός, ἐν ἀντιδιαστολῇ
πρὸς τὸν *βαρβαρισμόν*, ὅστις ἴτο γραμματικὸν σφάλμα,
περὶ τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων (καὶ οὐχὶ περὶ τὴν πλοκὴν
τοῦ λόγου).

σολοικιστής, *-οῦ*, ὁ (σολοικίζω) ὁ ὁμιλῶν οὐχὶ
ὀρθῶς, ὁ ὑποπίπτων εἰς συντακτικὰ σφάλματα, ὁ
διαπράττων σολοικισμούς.

σόλοικος, *-ον* ὁ λαλῶν οὐχὶ ὀρθῶς, ὁ κατὰ τὴν
ὁμιλίαν τοῦ διαπράττων σολοικισμούς καὶ βαρβαρι-
σμούς || ἔθεν, θάρσατος. — || μτφρ., ἀδέξιος, ὁ ἀ-
γροίκος τοῦς τρόπους, ὁ γροιάτης, προσβλητι-
κός. [ἡ λέξις λέγεται οὕτω παρήχθη ἐκ τῆς παραφθορᾶς
τῆς αὐτικῆς διαλέκτου τῆς λαλουμένης ὑπὸ τῶν ἐν
Σόλοις τῆς Κιλικίας ἐγκατεστημένων Ἀθηναίων ἀποίκων.

ΣΟΛΟΣ, ὁ ὄγκος σιδήρου, ριπτόμενος κατὰ τοὺς
ἀγῶνας ὡς δίσκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον διέφερε καὶ κατὰ
τὸ σχῆμα, διότι ἴτο σφαιρικός καὶ οὐχὶ πλατὺς ὡς ὁ
δίσκος [σχοτεῖν. ἔτυμολ.].

σομφός, ἡ, ὄν' σπογγώδης, πορώδης, ἀραιός. —
|| μτφρ., ἐπὶ ἤχου, βαρυηχῆς, θαθύφωνος, βραχνός.

Ἔτυμ.: *σομφός* <ιαπ. **svombho-* = γερμ. **svam̄b-*
ἐν τῇ παλ.-γερμ. *svam̄p* (σπόγγος) πρβλ. γερμ. **svam-*
pu- (ιαπ. **swom-bu-*) ἐν τῇ παλ.-νοργ. *suo,ppr* (μα-
νιτᾶρι, σφαῖρα), γερμ. **svamma-* ἐν τῇ γοτθ. *swamp*
(σπόγγος) ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἴσως καὶ τὸ ἀγγλ. *swamp*
(τέλημα, βάλτος) βλ. καὶ **σπόγγος**, **σπόγγος**.

σός, *η, ον*, ἐπικ. τύπος τοῦ *σῶος*, *σῶς* (βλ. λ.).
ὡς καὶ νῦν, ὁσ, ὁσῆς, ὁσῆς, ὁσῆς, ὁσῆς, ὁσῆς, ὁσῆς,
λατ. *integer*. [δὲ ἔτυμ. βλ. **σῶος**].

σορο-δαίμων, *-ατος*, ὁ σκωπτικὸν ὄνομα σημα-
νον ἄνθρωπον εὐρισκόμενον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τά-
φου, «σάραβαλον».

σορο-πηγός, ὁ (σορός + πηγῆ) ὁ κατασκευα-
σῆς *σορῶν* (τ. ἔ. νεκροθηκῶν, φερέτρων).

ΣΟΡΟΣ, ἡ ἄγγετον ἢ ὕδρια (γεν. σκούρος) πρὸς

διαφύλαξιν τέφρας νεκρού, τεφροδόχος κάληψ || σαρκοφάγος, φέρετρον, νεκροθήκη, «κάσασα» || σκυπτικόν δνομα γέροντος ἢ γραίας (=σοροδαίμων).

Έτυμ.: σορός <*Inoró-s: λιθ. Ineriu, Ineriti (ἀρπάζω, λαμβάνω, περιφράσσω), Ineritas (περίβολος, περιφράγμα), ap Inaras (δμ.). βλ. και ἐν σειρά.

σός, σή, σόν, κτητ. άντων., ἐκ τοῦ δευτέρου προσ. τῆς προσωπ. σύ· ὁ ἰδικός σου, λατ. tuus, a, um || ὡς. ὡς ἀντικειμενική· ὁ. διὰ σέ, ὁ περι σου: σός πόθος = ἡ λύπη μου διὰ σέ· παλαιότερος ἐπ. και δωρ. τύπος τός, τή (δωρ. τεά), τόν. [σός, σή <*Fo-, *Fā· δι' ἐτυμολ. βλ. σύ].

σοῦ, γεν. τοῦ σὺ || ὡς. γεν. τοῦ σός.

σοῦ, σοῦ! κραυγή πρὸς ἐκδιώξιν πτηνῶν («Ξίου, Ξίου») κυρ. προσ. τοῦ σοῦμαι [βλ. σοβέω].

σοῦδάριον, τό· χειρόμακτρον («πετσέτα»), ρινόμακτρον («μαντήλι, μυζομάντηλο»), ἢ πανί πρὸς ἀποσογγισμόν τοῦ ἰδρώτος, λατ. sūdarium.

σοῦμαι, συνηρ. ἐκ τοῦ σοῦμαι·=σέω, σέσωμαι (βλ. λ. λ.) [δι' ἔτυμ. βλ. σέω].

σοῦνκα, κατά κρᾶσιν ἀντι σοῦ ἔνεκα (=ἐξ αἰτίας σου, διὰ λογαρισμόν σου).

Σουιν-άρᾶτος, ον (Σούνιον+ἀράομαι)· ὁ ἐν Σουινῷ λατρευόμενος.

Σουινιάς, -άδος, ἡ· ἡ τοῦ Σουινίου, ἡ ἐν Σουινῷ λατρευομένη (ἀπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ ἐκαί ναοῦ τῆς).

Σουν-ιέρακος, ὁ (Σούνιον+ιέραξ)· ἰέραξ τοῦ Σουινίου.

Σούνιον, τό· τὸ νοτιώτατον ἀκρωτήριο τῆς Ἀττικῆς.

σοῦσθαι, ἀπφρ. τοῦ σοῦμαι· σοῦσθε, σοῦσθω προσ. τοῦ σοῦμαι (βλ. λ.).

Σουσί-γενής, ἐς (Σοῦσα+γενέσθαι)· ὁ γεννηθεὶς ἐν Σούσοις.

σοῦσων, τό· τὸ κρίνον (Περαικὴ λέξις).— ἐξ αὐτοῦ τὰ Ζούσα, ἡ κατά τὸν χειμῶνα και τὴν ἀνοιξιν ἔδρα τῶν Βασιλέων τῆς Περσίας, πόλις τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς (shushan) || ὡς. Σούσιος = ὁ κάτοικος τῶν Σούσων, ἢ ὁ ἐκ Ζούσων καταγόμενος || ἢ γλ. Σουσίς, -ίδος (ἐνν. γυνή) = ἡ ἐκ Ζούσων καταγομένη, ἢ ἡ ἐκεῖ κατοικοῦσα || ἢ Σουσίς (ἐνν. χώρα)=ἡ ἐπαρχία τῆς Σουσιανῆς, [δάνειον ἐκ σημιτ. γλώσσης, πρβλ. τὸ ἔβρ. šūšan (κρίνον)].

σοῦστί, κατά κρᾶσιν ἀντι σοι ἐστί, ἀλλὰ μόνον δταν τὸ σοι εἶναι ἀγκλιτικόν.

σοφία, ἰων. -ίη, ἡ (σοφός)· ὡς και νῦν, σοφία, εὐφυία, δεξιότης, ἐμπειρία ἐν τινι τέχνῃ. 2) εὐφυία («ἐξυπνάδα»), δεξιότης (εἰς τὰ συνήθη πράγματα τοῦ θίου), ὀρθότης κρίσεως, σύνεσις || ὡς. πανουργία, πονηρία, ἀγχίνοια, ὀξύνοια. 3) ἐντελής (πλήρης) γνώσις τῶν ἐπιστημῶν, ὡς και νῦν σοφία, μάθησις, φιλοσοφία, παιδεία.

σοφίζω, μελλ. -ίσω (σοφός)· ποιῶ τινα σοφόν, ἐκπαιδεύω, διδάσκω.— || ὡς ἀποθ. σοφίζομαι=εἶμαι ἢ γίνομαι σοφός || εἶμαι εὐφυής ἢ ἐπιδέξιος εἰς τι. 2) κάμνω τὸν σοφιστὴν || σοφιστεύομαι, μεταχειρίζομαι σοφιστικά ἐπιχειρήματα, λεπτολογῶ, φέρομαι μέ πανουργίαν. 3) ὁ παθητ. ἀορ. α' ἐσοφίσθην (ἐν ἀστυερῶς παθητ. ἐνν.)=ἐχοχεδιάσθην, ἐπενοήθην, κατά εὐφυᾶ τρόπον.— || ὡς ἀποθ. ἐπίσης, μηχανῶμαι εὐφυᾶ τεχνάσματα, ἐπινοῶ, σχεδιάζω. 2) ἀπατῶ, ἐξάπατῶ.

σέφισμα, -ατος, τὸ (σοφίζω)· πᾶσα εὐφυής ἢ πανούργος ἐπιπόνησις, σχέδιον, ἐφευρέσις, τέχνασμα, δόλος, ἀπάτη || τέχνασμα || ὡς. τέχνασμα ὑποκριτοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς (ὅπως ἐπευφημηθῆ). 2) ἐν τῇ Λογικῇ, ὡς και νῦν, σέφισμα, ἐπιχειρήματα ψευδῆς ἢ ἐσφαλμένην λογικῶς, παραλογισμὸς || αἰνίγμα, γρίφος || ὅπως και ἐν πρόσωπον καλεῖται σέφισμ' ἔλον (= ἡ ἀπάτη προσωποποιημένη, ἔλον ἀπάτη).

σοφιστεύς (σοφιστής)· φέρομαι ὡς σοφιστής, ἐνεργῶ (ἢ σκέπτομαι) ὡς σοφιστής, διδάσκω ὡς οἱ σοφισταί.

σοφιστής, -οῦ. ὁ (σοφίζω)· ὁ καλῶς κατέχων τὴν τέχνην του (ἐπὶ παιητῶν, μουσικῶν). 2) γενικῶς, ὁ εὐφυής, ὁ ἐπιδέξιος, ὁ ἐμπειρος, ὁ συνετός εἰς ζητήματα τῆς ζωῆς || ὅπως οἱ ἐπτά σοφοὶ καλοῦνται

σοφισταί || ἐντεθεν, ὡς τὸ σοφός, σοφός ἄνθρωπος, φιλόσοφος.— || ἐν Ἀθῆναις, ὁ ἐπαγγελλόμενος τὸ ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους σοφοὺς, ὁ ἐπὶ πληρωμῇ διδασκῶν Γραμματικῆν, Ρητορικῆν, Μαθηματικά. Κατὰ μικρὸν περιέπεσαν εἰς ἀνυποκλήψιαν, κυρ. ἀφ' ἧς ἦσκησαν ὀριμὴν ἐναντίον των Ἐλεγχῶν ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοφάνης κ. ἄ. || ἐντεθεν, 2) ἐν κακῇ ἐνν., ὡς και νῦν, σοφιστής, ἀπατευστής.

σοφιστικός, ἡ, ὄν (σοφιστής)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς σοφιστὴν || τὸ σοφιστικόν γένος=ἡ τάξις τῶν σοφιστῶν || ἢ σοφιστικὴ (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τῶν σοφιστῶν.

Σοφο-κλέης, συνηρ. -κλήης, ὁ· γεν. -κλέους και -κλέος· ἄττ. -κλέα (σοφιστὴν-κλέος)· ὁ τραγικός ποιητὴς Σοφοκλῆς (βλ. Κ. Ε. Α.).

σοφό-νοος, ον, και συνηρ. -νοους, ουν (σοφός+νόος-νοός)· ὁ ἔχων σοφὸν τὸν νοῦν, ὁ σοφός τὸν νοῦν, ἐχέφρων, σώφρων, νουνεχής.

ΣΟΦΟΣ, ἡ, ὄν· ὡς και νῦν, σοφός, ὁ εὐφυής ἢ ἐμπειρος εἰς κάθε τι, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν τέχνην του || κυρ. ὁ ἔχων φυσικὰ ἰκανότητες διὰ τὸ κάθε τι || μετ' ἀπφρ. σοφός λέγειν=σοφός (ἰκανός, δεινός) εἰς τὸ λέγειν (εἰς τὴν ρητορικῆν). 2) ὁ εὐφυής εἰς τὰ συνήθη πράγματα τῆς ζωῆς, συνετός, φρόνιμος, ὀξύνοος, πανούργος, ἐπιτήδειος. 3) ὁ κατέχων τὰς ἐπιστήμας, πεπαιδευμένος, πολυμαθής, ὡς και νῦν σοφός || ἐντεθεν δὲ και εἰρηνικῶς, δυσνόητος, σκοτεινός, ἀσάφης.— || ἐπὶ πραγμάτων, ὁ εὐφυής ἐπινοητής, συνετός, σοφός.—ἐπὶ ρρ. σοφῶς.

Έτυμ.: σοφός· σοφία, ἰων. -ίη· σοφίζω· κατά τινας σοφός <*Inognoh-s (ὁ ἔλεπων καθαρά, νοήμων, εὐφυής), πρβλ. ἐπι-σοφοος (ἐπίοτης, ἐπιστάτης), πρβλ. Ἡσυχ. «σέσσοφος» πανούργος», Σί-σοφος, Ὀμ. ἀ-σύφλορος (ὁ ἀσεβής), λατ. tuor (in-tuor, ob-tuor, con-tuor), tuor· κατά τινας συγγ. και τῷ λατ. sapiens, ἔβρ. šouph <λατ. *iva-bh-ó-s (δυνατός εἰς φῶς, εἰς τὸ νοεῖν).

σοφ-ουργός, ὄν (σοφός+ἔργω)· ὁ σοφῶς ἐργαζόμενος, ὁ δεξιῶς ἐργαζόμενος.

σῶς, ἐπ. ἀντι σῶζω.

σπαδίξω, μελλ. -ίξω (σπάω)· ἀποσπῶ, ἐκδέρω.

σπάδις, -ίος, ἡ (σπάω)· κλάδος ἀπεσπασμένος (πρβλ. κλάδος ἐκ τοῦ κλάω, βλ. λ.) || εἶδ. κλάδος φοίνικος, πυρρόχρορος («ρούσσιος»), λατ. spadix, spadicus. [σπάδιξ· σπαδίξω (ἀποσπῶ, ἐκδέρω)· σπάδων, -ωτος και -ωτος (εὐνούχος)· δι' ἔτυμ. βλ. σπάω].

σπαδόνηξ, μελλ. -ῶω (σπάω, σπαδών)· κατακομματίζω, ξεοχίζω, διασπῶ || ἢχον σπαδονήξω=ἔχω ἦχον ἀδύνατον.

σπαδόνημα, -ατος, τὸ (σπαδονήξω)· ἡ ἀπόσπαισις, διάρρηξις, ρήγμα, τὸ σχίσμον || χαλαρότης, μαλακότης.

σπαδών, ὁ, γεν. -ωνος και -ωντος· ὁ εὐνούχος, ὁ εὐνούχιος, ὁ ἐκτομίας, λατ. spada.

σπαδών, -όνος, ἡ (σπάω)· συστροφή, σύσπαισις, σπασμός || σπάρραγμα, ράκος.

σπάθια, μελλ. -ήσω (σπάθη)· ὑφαίνων κτυῶ πρὸς τὰ κάτω τὸ σπάθιον διὰ τῆς σπάθης (βλ. λ.), ἢ διὰ κτενίου, διὰ νά γίνεται τὸ ὑφασμα πυκνόν || μτρφ., λίαν σπαθῖα=κατανάλωκ ἀσωτεύων, κατασπαταλῶ, καθήδωπαθῶ (εἶδ. πράσις πρὸς ἐήλωσιν χρηματικῆς σπατάλης).— || μτρφ., ὑφαίνω, ἐξυφαίνω, σκευερῶ, μηχανορραφῶ, λατ. texere || βλ. και γάστω, ὑφαίνοω.

ΣΠΑΘΗ, ἡ· πᾶν πλατὺ ἔλασμα ἐκ ξύλου ἢ ἐκ μετάλλου, χρησιμεῖον ὡς κοπίς || πλατὺ και ἐπίπεδον ξύλον, ὄπερ μετεχειρίζοντο οἱ ὑφανταί ἐν τῷ παλαιῷ ὀρθίῳ ἰσθῷ («ἀργαλειῷ») ἀντὶ τοῦ κενός ἢ τῆς κερκίδος, διὰ νά ἐπικρούωσι τὴν κρόκην και καθήστωσιν οὕτω πυκνόν τὸ ὑφασμα. 2) πλατὺ κοχλιόριον ἐν εἰδῇ πτυαρίου (λατ. spatula), δι' οὗ ἀνακυκᾷ (ἀνακατεῦει) τίς τι. 3) τὸ στέλεχος (ὁ μίσχος) φύλλου φοίνικος, 4) ἡ πατεῖα κοπίς ξίφους. 5) τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης (πρβλ. σλάτη).

Έτυμ.: σπάθη· σπαθῖα· σπαθίζω· σπαθίνοος· ον (μικρὸ ἔλαφος λαδοῦσα τὸ δνομα ἐκ τοῦ σπή-

ματος τῶν κεράτων): παλ.-σαξ. *spado*, ἀγγλ.-σαξ. *spadu*, ιαπ. **spē(i)-*, **spə-* (ἐκτείνω, ἐξαπλώ· βλ. ἐν *σπαίτης*)· πρβλ. καὶ λατ. *spatha*, ἰταλ. *spada*, γερμ. *spatel*, ἀγγλ. *spade*, *padde*· κατ' ἄλλους *σπάθη* (ιαπ. **spūdh-*: λατ. *spondā*, παλ.-ολαυ. *spadhū* (=λατ. *modius*), δαν. *spand* (κάδος), (κατ' αὐτοῦς δηλ. ἡ βασιλική σπη. τῆς λ. εἶναι ὁ τό πεποιθμένος ἐκ σανίδων)· κατ' ἄλλους τέλος (ἐπίσης ἀπιθάνως) σπάθη, παλ.-σαξ. *spado* (ιαπ. **spē-*, **spə-* (=σχιζω)).

σπάδιον, τὸ (καὶ *σπάθιον*), ὕποκορ. τοῦ *σπάθη*· μικρὰ σπάθη, σπαδόκι.

ΣΠΑΪΡΩ·=ἀσπαίρω (βλ. λ.), κινούμαι σπασμωδικῶς, ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ», σφαδάζω, ἔχω σπασμούς, «σπαράζω».

Ἔτυμ.: *σπαίρω* (πρβλ. καὶ *ἀσπαίρω*, *ἀσπαρίζω*) <**σπαγ-jō*, ιαπ. **spj-jō*=λιθ. *spir-iū* (ῥιζὴ διὰ τοῦ ποδός, «κλωτῶ»), πρβλ. *savonar*, *spuhrāli* (ιαπ. **sprih-ré-*)=πατῶ, λακτίζω, ἀναφιδῶ, τρομάζω, *spūra-lj* (τρέμνω), *visphāritan* (καθ' ἐλκυσις πλοίου), *Zeud*, *spara'iti* (λακτίζω), λατ. *sperno* (πρ. *spēnī*)=ἀπαθῶ, ἀπορρίπτω, περιφρονῶ, ἰρλ. *seir* (**spereit-*)=ἡ πτέρνα, gall. *ffer* (=λατ. *talus*, *malleolus*; ἀγγλ.-σαξ. *spornan*, παλ.-norr. *sperna* (ἀπολακτίζω), παλ.-γερμ. *firsprinit* (προσκόπτει, σκοντάφτει), ἀγγλ.-σαξ., παλ.-σαξ., παλ.-γερμ. *spurnan* (ἀπολακτίζω), παλ.-γερμ. *spornon* (ἀπαθῶ μὴ τῆν πτέρναν), παλ.-norr. *sporna* (σκοντάπτω), *spyrna* (δμ. σπη.), παλ.-γερμ. *sporo* (πτερνιστήρ), λιθ. *spārdyti* (κτυπῶ ἀδιακόπως τὰ ποδία)· πρβλ. ἀκόμη ἑλλ. *σφαίρα*, *σφυράς*, *σπυράς*, *σπύραθρον*, *σφυρόν*, *σφύρα*· ιαπ. **sp(h)er-*, **sp(h)rē-* (τέντωμα, ἐλαστικότητα, ἀπότομος κίνησης)· βλ. καὶ *σπείρω*.

σπάκα, Περσιστῆ=τόν *κύνα*· ἐκ τούτου οἱ Γραμματεῖς σχημάτισαν ὄν. *σπάξ*, γεν. *σπακός* (=ὁ κύων).

σπάλαξ, -ἄκος, ἴ, καὶ *ἀσπάλαξ*· ὁ «τυφλοπόντικος».

Ἔτυμ.: *σπάλαξ*, ὡς *ἀσπάλαξ*, *σφάλαξ*, *ἀσφάλαξ*· πρβλ. Ἰουδ. «σφαλάσσειν· τέμνειν, κεντεῖν», *ἀσπάλαθος* (=ἀκανθώτος σπάρτος· κυρ. σπη. ὁ ἀνασπῶν, ὁ ἐκρίζων), πρβλ. Ἰουδ. «ἀσπῶν σκῦτος», «σπαλύνεται· σπαράσσειται· ταράσσειται», «σπῶλια· τὰ παρατιλλόμενα ἐρίδια ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν προβάτων», *σπάλαθρον* (παρὰ Πολυδ.) ἢ *σπάλαυθρον* (παρὰ Φωτ.), ἀττ. *σπολάξ*, -άδος (δερμάτινον ἐνδυμα), λατ. *spolium*, σανσκρ. *spah-* (**spel-t*) *sphut*, *phat-*, *phat-* (σχιζω, σχίζομαι, διαρρηγνύομαι), *phālakam* (σχιζα ζύλου) (βλ. ἐν *σφέλας*, *σφαλιός*), *paīati* (σχιζομαι, διαρρηγνύομαι), *pāyaghi* (σχιζω, διαρρηγνύω, κατασπαράσσω) (πρβλ. ἐτι *σανσκρ. paū-*η=στυφός, δριμύς, ἑλλ. *πλατύς*=μικρός, δριμύς, ἀλατισμένος), παλ.-γερμ. *spaltan* (σχιζω), παλ.-ολαυ. *plēva*, *plēli* (καθαρίζω ἔδαφος, βοτανίζω), *plēveilū* (βρωμόχορτο), αἰολ. *σπαλῖς*, ἀττ. *ψαλῖς*· εἰς ιαπ. **sp(h)el(e)-*, **sp(h)elā-* (σχιζω, κομματίζω, «γδέρνω»)·—ἴ, σφέσις μεταξὺ **sqel-* (σκάλλω, σκάλω) καὶ **spel-* (σπάλαξ) εἶναι τυχαία.

σπάλαξ, αἰολ. ἀντὶ *σταλαίς*, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *στέλλω*.

σπάνιζω, ἀττ. μελλ. -*ζῶ* (*σπάνις*)· ἐπὶ πραγμ., εἶμαι σπάνιος, εἶμαι ὀλιγοστός, ὡς καὶ νῦν «σπανίζω». 2) ἐπὶ προσ., ἔχω ἑλλειψιν πράγματός τινος, πάσχω ἀπὸ σπάνιν (ἑλλειψιν) πράγματός τινος || μετὰ τῆς σπη. αὐτῆς καὶ ὁ παθ. πρ. *ἐσπάνισμαι* || ἀπολ., εὐρίοκομα· εἰς ἀνάγκην, ἢ εἶμαι σπάνιος.

σπάνιος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον· ὡς καὶ νῦν, σπάνιος, ὀλιγός, ὀλιγοστός, ἔπομ. πολῦτιμος (πρβλ. καὶ *σπανός*) || ἴ, βοτ. θηλ. *σπανία* ὡς ἑπὶ πρ. =σπανίως.— || ἐπὶ προσ., ὁ σπανίως φαινόμενος.

σπάνιότης, -ητος, ἡ (*σπάνιος*)=σπάνις (βλ. λ.), ἑλλειψίς, στέρησις, χρεῖα, ἀνάγκη.

σπάνος, -εως, ἡ (*σπάνος*)· ἐπὶ πραγμ., ὡς καὶ νῦν σπάνος, σπανιότης, ἑλλειψίς, ὀλιγότης || οὐ σπάνιος ἐστὶ μετ' ἀπρφ.=δέν εἶναι δύσκολον νά... (πράξη τίς τι).— || ἐπὶ προσ., τὸ μὴ ἔχειν τι, τὸ στερεοθεῖαι τινος (μετὰ γεν.) [*σπάνις*· *σπάνιος*· *σπανίζω*· *σπα-*

νός (πρβλ. καὶ ἐν λ. *πείνω*)· κατὰ τινα *σπάνις* (ιαπ. **spē-*, **spə-* (μαλακός, ἀπαλός)].

σπάνιστός, ἡ, ὄν (*σπανίζω*)· ἐπὶ πραγμ., σπάνιος, ὀλιγός, ὀλιγοστός, μικρός, γλοχρός || θεν. πτωχός, πενιχρός, χαμερπής, ποταπός.

σπάνιως, ἐπὶ πρ. τοῦ *σπάνιος* (βλ. λ.).

ΣΠΑ'ΝΟ'Σ, ἡ, ὄν· ἐπὶ πραγμ., ὡς τὸ *σπάνιος* (βλ. λ.), σπάνιος, ὀλιγάρθιμος, ὀλιγοστός.— || ἐπὶ προσ. ὁ ἔχων ἑλλειψιν, ὁ πάσχων ἀπὸ σπάνιν, ἐνδεής, πτωχός. [*σπανός* (**σπανF-ος*, ιαπ. **spēno-s*: παλ.-γερμ. *spān*, ἀγγλ.-σαξ. *spōn* (σχιζα ζύλου)· εἰς ιαπ. **sp(h)ē-*, βλ. καὶ ἐν *σφήν*].

σπάνο-σιτία, ἡ (*σπανός+σιτός*)· ἑλλειψίς σίτου, ἑλλειψίς τροφίμων.

σπάραγμα, -ατος, τὸ (*σπαράσσω*)· τεμάχιον ἀπεσασμένον διὰ σπαράγμου, ἀπόδρασμα, τεμάχιον, λωρίς, ἀπόκομμα.— || ὁ *σπαργμός*, τὸ ἔλκειν, τὸ σχιζεῖν, τὸ ἀποσπᾶν βιαίως, τὸ διασπαράσσειν.

σπάραγμός, ὁ (*σπαράσσω*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ σπαργμός, τὸ κατασπαράσσειν, τὸ καταξοχίζεῖν.— || σπασμωδική συστροφή, σπασμός, σπασμοί.

σπαράσσω, ἀττ. -*ττω*· μελλ. -*ζῶ*· ἀορ. α' *ἐσπάραξα* (*σπάω*)· ὡς καὶ νῦν. σπαράσσω, κατασπαράσσω, διασπαράσσω, κατακομματίζω, καταξοχίζω, λατ. *lacerare*· μέσον, *σπαράσσομαι κόμας*=τίλλω, μαδῶ, τὴν κόμην μου. 2) γεν. σχιζω, χωρίζω εἰς δύο, ἀνοίγω εἰς δύο || μτρφ., ἐπιτίθεμαι ἀγρίως, λατ. *conviclis lacerare*.

Ἔτυμ.: *σπαράσσω* (-*ττω*)· *σπάραγμα*· *σπαργμός*: παλ.-norr. *spōrr* (**sperro*)=ράκος, κουρέλι, ἄρμ., *pherth* (κομμάτι ξεσχισμένο) (-*rth* (-*rkt-*)· εἰς ιαπ. **spēreg-*, ἐπεκτ. ἐκ τοῦ **sp(h)er(e)-* (σχιζω, κόπτω), πρβλ. **sphereg-*· βλ. καὶ ἐν *σφαργέομαι*.

σπαργάνιζω, μελλ. -*ίσω* (*σπάργανον*)·=σπαργανῶ (βλ. λ.).

σπαργάνικτης, -ου, ὁ (*σπάργανον*)· παιδίον ἐν σπαργάνοις, «φασκιωμένο».

σπάργανον, τὸ (*σπάργω*)· ὡς καὶ νῦν, σπάργανον «φασκιά», ταῖνια μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐν ἡ περιτυλίσσονται τὰ νεογέννητα || συν. ἐν τῷ πληθ., σπάργανα, «φασκίες» || οὕτω, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, πάνθ' ὅτι ὑπομνησθεῖς εἰς τινα τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, τὰ τεκμήρια (ἐνδείξεις) ἐξ ὧν ἀποκαλύπτεται καὶ ἐξακριβοῦται ἡ καταγωγὴ τινος, λατ. *monumenta*, *crepundia* [δτ' ἔτυμ. βλ. *σπάργω*].

σπαργάνω, μελλ. -*σω* (*σπάργανον*)· περιτυλίσσω εἰς σπάργανα, σπαργανῶν, «φασκίωνω».

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, μελλ. -*ήσω*· εἶμαι πλήρης μέχρι διαρρηξέως, γέμω, θρίθω, εἶμαι ἐξωγκωμένο, ὀγκοῦμαι, φουσκῶν || εἶμαι ὄριμος, λατ. *turgere*.

Ἔτυμ.: *σπαργῶ*· πρβλ. Ἰουδ. «σπαργαί· ὄργαί· ὄργαί», «σποργαί· ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν»· *ἀσπάραγος*, ἀττ. *ἀσπάραγος*: λατ. *spērgstu*, *spērgi* (τρίζω, θραύω), λιθ. *spōrgstu*, *spōrgti* (βλαστάνω)· εἰς ιαπ. **spereg-* παραλλ. τῷ **sphereg-*, βλ. *σφαργέομαι*· ἴ, σπημα. «διασκορπίζω, ραντίζω» φαίνεται ἐν τῷ λατ. *spargo*, λιθ. *spargini* (σκορπίζω ἀλάτι ἐντός ὑφροῦ). λατ. *spurgi* (κάνω νά ἀναβλύσῃ ὕδωρ), *spērgati* (ἀναβλύζω, παταγῶ)· ἡ ἔνοια τῆς ταχεῖς κινήσεως ἐν τῷ παλ.-norr. *spark* καὶ *sproēkr* (ταχύς, ζωηρός, δραστήριος), λατ. *spirgs*, *spirgts* (ζωηρός, ἀκμαίος, ὑγιής).

ΣΠΑ'ΡΓΩ, μελλ. -*ζῶ*=σπαργανῶ (βλ. λ.), τυλίσσω εἰς σπάργανα, σπαργανῶν, «φασκίωνω».

Ἔτυμ.: *σπάργω* (**spj-g-*)· *σπάργανον*· *σπαργανῶ*· **spērg-* εἶναι ἐπίκτ. ἐκ τῶν **spē-*, **pher-*, μαρτυρομένων ἐν τοῖς *σπείρω*, *σπείρον* (βλ. λ. λ.), ἄρμ. *pharem*, *pharim* (περιβάλλω, ἐναγκαλιζομαι), πρβλ. λιθ. *springstū*, *springiti* (πνίγω, στραγγαλίζω), *spēngēti* (δμ.), λατ. *sprangāt* (ἐγκλειω).

σπάρεις, *σπάρήαι*, μτχ. καὶ ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *σπείρω*.

σπαρόν, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *σπανός*, *σπάνιος* (βλ. λ. λ.). [πρβλ. Ἰουδ. «σπαροπόλιος· ὀλιγοπόλιος»].

σπάρος, δ' ὡς καὶ νῦν, σπάρος, θαλάσσιος ἰχθύς μετὰ χρυσιζούσης κεφαλῆς, διάφορος τοῦ σκάρου, λατ. *sparus auratus* [συγγ. τῷ λατ. *sparus*, *spaulius*, κατὰ

μτφρ. χρήση (<σπίρω (κάμαξ) (λατ. *sparus*, -um=άκόντιον), συγγ. τῆ παλ-γερμ., παλ-σαξ. *spere*, ἀγγλ-σαξ. *spere*, παλ-πορρ. *spio*, *r(r)*, *sparr* (δόρου, άκόντιον).

σπάρτη, ἡ=σπάρτον (βλ. λ.), οχοινίον κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ δόμου σπάρτου («σπαρτίδης»).

Σπάρτη, ἡ ἡ ἔνδοξος πόλις τῆς Λακωνικῆς (βλ. Κ.Ε.Λ.).—ἐπιρρ. **Σπάρτηθεν**=ἐκ τῆς Σπάρτης | **Σπάρτηνδε**=εἰς (πρός) τὴν Σπάρτην' ἐκ τούτου

Σπαρτιάτης, -ου, ὁ (Σπάρτη) ὡς καὶ νῦν, Σπαρτιάτης (ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης ἢ ὁ ἐκ Σπάρτης καταγόμενος)' θηλ. **Σπαρτιάτις**, -ιδος (ἐνν. γυνή)= γυνὴ ἐκ Σπάρτης ἢ κατοικοῦσα ἐν Σπάρτη, Σπαρτιάτισσα ἢ **Σπαρτιάτις** (ἐνν. χώρα) = ἡ Λακωνική, ἡ Λακεδαιμόν. — ἐπιθ. **Σπαρτιάτικός**.

σπαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάρτον (βλ. λ.)' μικρὸν οχοινίον.

σπάρτον, -ου, τό οχοινίον, καλῶδιον, «παλαμάρι» (καὶ κυρ. τό κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ θάμνου σπάρτου, «σπαρτίδης», βλ. *σπάρτος*), λατ. *spartium*, *sparteae* [δι' ἐτυμ. βλ. *σπάρτος*].

σπάρτος, ἡ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν (σπείρω) ὁ ἐσπαρμένος, ὁ ἐκ σπόρου φυόμενος, ὁ βλαστήρας ἢ ὁ γεννημένος.— II ὁ διεσπαρμένος.— III ἐν θήβαις, **Σπαρτοί** (οἱ) ἐκαλοῦντο οἱ *Καθμῆοι*, ὡσεὶ ἐσπαρμένοι τρόπον τινά, διότι κατὰ τὴν παράδοξιν ἐφύτρωσαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ θράκοντος, τοὺς ὁποίους εἶχε σπείρει ὁ Κἄδμος ἐντεῦθεν, γενικῶς *Σπαρτοί*=Θηβαῖοι. [δι' ἐτυμ. βλ. *σπείρω*].

ΣΠΑΡΤΟΣ, ὁ, καὶ ἡ ὡς καὶ νῦν, σπάρτος, «σπαρτί, σπαρτιά», εἶδος θάμνου φουμένου κυρ. ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ χρησιμοποιοιμένου πρὸς κατασκευὴν οχοινίων ἢ καλῶδιων.

Ἔτυμ.: *σπάρτος* σπάρτη, σπάρτον σπείρω σπυρίς, -ίδος σπυρίδιον (ὑποκορ.), λιθ. *spartias* (δεσμός), *spira* (βωλόριον) τό λατ. *spirta* (πλεκτός κόφινος), εἶναι πιθ. δάνειον ἐκ τῆς Ἑλλ. αἰτ. *σπυρίδα* πάντα ταῦτα κατὰ τινὰς ἐξ ἰαπ. **spere*- (εἶμαι νηματώδης) ξεφτίζω πλέκω), πρὸς ὃ συσχετίζουσι ἐπὶ πλέον τὸ λατ. *spursis*, *spuri*, *spurū* (ξεφτίζω), *spurs* (μεμβρανῶδες περὺριον), τὸ παλ-πορρ. *sporār* (οὐρά ἰχθύος), ἀγγλ-σαξ. *fearn* (πέρις).

σπασθεῖς, εἶσα, ἐν, μτχ. καθ. ἀορ. α' τοῦ σπᾶω. **σπασμός**, ὁ (σπᾶω) ὡς καὶ νῦν, σπασμός, σπασμωδικὴ κίνησις.— II τανυσμός, τένωμα, ἔντασις, διάτασις.

σπασσάμενος, ἐπ. ἀντὶ *σπασάμ-*, μτχ. μεσ. ἀορ. α' τοῦ σπᾶω.

σπατάλας, μελλ. -ήσω (σπατάλη)' ζῶ ἀκολάστως, ἀούτως.

σπατάλη, ἡ (σπαθάω)' ἀκολασία, τρυφή, ἀσωτία ἢ ὡς καὶ νῦν, σπατάλη, ὑπερβολικὴ δαπάνη.

σπατάλημα, -ατος, τό (σπαταλάω)'=σπατάλη.

σπατάλιον, τό, ἡ σπαθάλιον' εἶδος ψελλίου.

σπατάλος, ον, καὶ **σπαταλός**, ὄν (σπατάλη)' ἀκόλαστος, ἀσωτος, φιλήδονος.

Ἔτυμ.: *σπατάλος* σπατάλη σπαταλάω σκοτειν. ἐτυμολ. πιθ. *σπαταλός* (*σπαταλός (κατ' ἄνομ.), καὶ συγγ. πρὸς τὸ παλ-γερμ. *spildan* (διασκορπίζω) (=ἀγγλ-σαξ. *spildan*=καταστρέφω, ἰαπ. **spei*=σχιζῶ) πρβλ. καὶ τὰ ἐν σπᾶλαξ).

σπατίλη, ἡ' κόπρος, ἀποπάτημα, καὶ κυρ. ἀποπάτημα διαρροίας («ταίρλα») [ἐκ τῆς γεν. *σπατός* (τοῦ *σπᾶρ*) καὶ *τιλάω*' βλ. καὶ ἐν *οἰ-σπᾶτή'* -τέλλη: *τιλάω* (ἔχω διάρροισιν)].

ΣΠΑΨ, μελλ. *σπᾶω* ἀορ. α' ἔσπᾶσα, ἐπ. *σπᾶσα* πρκ. *ἐσπᾶκα* μέσον. ἀορ. α' *ἐσπᾶσάμην*, ἐπ. *σπᾶσάμην*, ἐπ. μτχ. *σπᾶσάμενος* παθητ., ἀορ. α' *ἐσπᾶσθην* πρκ. *ἐσπᾶσαι* σῶρω, «τραβῶ», ἔλκω, ἀνασῶρω, ἀνασῶρω (τὸ ξίφος π.χ. κ.τ.δ.).— II ἐκριζώνω, ἀποσπῶ, δρέπω, ἀποκόπτω. 2) σχιζῶ, «εξοχιζῶ», κατασπαράσσω. 3) σῶρω θιαιως, ἀποσπῶ θιαιως, ἀρπάζω, ἀποχωρίζω διὰ τῆς βίας ἢ μτφρ., «εἰπαίρω κατὰ μέρος», παρασύρω, παραφέρω, διαστρέφω, διαστρεβλώνω.— III μυζῶ, ροφῶ, δηλόζω, θυζαίνω ἢ ἐξαντλῶ, ἀποξηραίνω, πίνω ἀπλήστως.— IV σῶρω σφικτά, ἔλκω, τεντώνω, ἔλκω τὸ ἡνία. 2) ἐπὶ ἀ-

λιέως, τραβῶ, ἀνασῶρω τὴν πετονιά, «πιάνω» ἢ ἐντεῦθεν ἢ παροιμ. φρ. *οὐκ ἔσπασε ταύτη γε* = «δὲν ἔπιασε τίποτε» διὰ τῆς προτάσεώς του.— V ἐν τῆ παθητ., διαστρέφομαι, στρεβλώνομαι, ἐξαρθροῦμαι, στραγγουλλίζομαι (ἐπὶ ὁστού).

Ἔτυμ.: *σπᾶω-σπῶ* (**spæ-so*? ἢ *spæ-jo*?) σπᾶσμός σπᾶσμα σπᾶτος (πρβλ. Ἦουχ. «σπᾶτος» δέμα, σκῦτος) Ἦουχ. «σπατίζει» τῶν σπατέων ἔλκει, τῶν δερμάτων, τῶν τιτθῶν» σπαδῶν, -όνος σπᾶδιον σπᾶθη (βλ. λ.), πρβλ. Ἦουχ. «σπάζει» σκυζῶ. Ἰαχαιοί» παρα-σπᾶς, -άδος: λατ. *spatium*, παλ-γερμ. *spāiti* (βραδέως), γοτθ. *spēdi-* καὶ συγρ. *spēdiza* (=βραδύτερον), ὑπερθ. *spēdistis* (τελευταίος), μεσ-γερμ. *spān* (διένεξις, φιλονικία), λατ. *contentio*, παλ-γερμ. *spanan* (=λατ. *sollicitare, illicere*), μεσ-γερμ. *spanen* (ἐλκῶ, ἐξεγείρω), παλ-γερμ. *spanst*, *gi-spanst* (δέλεαρ, δόλωμα, παρόρμησις), παλ-γερμ. *spannan* (=λατ. *tendere, intendere*), μεσ-γερμ. *spannen* (ἐκτείνω, ἐξαπλῶ, τεντώνω), μεσ-γερμ. *span* (τάσις, ἔντασις, διένεξις), παλ-γερμ. *spanna*, μεσ-γερμ. *spanne* (σπιδαμή, παλάμη) πάντα ἐξ ἰαπ. **spē-*, **spe-* (τεντώνω) καὶ παρᾶλλ. ἐκ τινος συνων. **(s)pen-*, **(s)pon-* ἐν τῆ λατ. *spans* (παρόρμησις, κίνητρον, ἐλατήριον) (πρβλ. τὸ *sponte mea*), γοτθ., παλ-γερμ. *spinnan* (νῆθω, κλώθω, κυρ. τεντώνω τὸ νῆμα).

**spen-vo-* πρβλ. Ζενδ. *spanvai*: *spā*=*proficere*, παλ. πορρ. *spune* (τρόπος κλώσεως, κλώσιμον) καὶ τὰ ἐν λ. *πένομαι*.— **(s)pend-*, **spend-*, καὶ **spendh-*, **spondh-* ἐν τῆ λατ. *sponda*, *animum despondeo* (χάνω τὸ δάρρος μου) κυρ. «ξετεντώνω»), λιθ. *spēndzu*, *spēsti* (στήνω παγίδος), *spandyti* (τεντώνω), παλ-σλαυ. *spa_dh* (=λατ. *modius*, κυρ. σπιδαμή), αινσκ. *spandyā* (οχοίνιον, σπάγγος), λατ. *pendo*, *pendeo*, παλ-σλαυ. *pe_dī* (σπιδαμή)' βλ. *σφαδάξω*.

σπεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἔπω.

σπεῖο, ἐπ. ἀντὶ σπέος, προστ. ἀορ. β' τοῦ ἔπομαι. **σπεῖος**, τό, ἐπ. ἀντὶ σπέος (βλ. λ.).

ΣΠΕΙΡΑ, ἡ, λατ. *spira*, πᾶν τὸ ἐλικοειδῶς σπυροτραμμένον ἢ τυλιγμένον πέριξ τινός. 2) ἐν τῆ πληθ., αἱ σπείραι (ἔλικες, σπυροτραμμένοι πτυχῶι) τοῦ ὄφραως. 3) ὡς. ἐν τῆ πληθ., αἱ συστροφαί («κουλοῦρες») δίκτυοι ἢ οχοίνιοι (καὶ θῆ καλῶδιου πλοίου). 4) *σπείραι βόειαι*=ἰμάντες ἢ λωρίαι ἐξ ὀφραματος βοός, διὰ τῶν ὀφραων οἱ πυγμάχοι ἐνίσχουν τοὺς γρόνθους τῶν διὰ νὰ εἶναι τὰ πλήγματά των ἰσχυρότερα. λατ. *caestus*.— III ὄσμα ἐνόπλιον στρατιωτῶν ἐκ δύο ἑκατονταρχῶν ὀποτελοῦμενον, τό λατ. *manipulus* ἢ ὡς. καὶ *σπείρα*=*cohors*.

Ἔτυμ.: *σπείρα* (**speir-ja*) σπείρω σπείραμα, ἄρμ. *pharem, pharim* (περιβάλλω, ἐνογκάλίζομαι) ἰαπ. **spei-*: (βλ. λ., πρβλ. καὶ *σπάργωνον*) σπείρον σπείραϊα: **sphei-* βλ. καὶ ἐν *σπάρτος*, *σπάργω*.

σπείραμα, ὄφρ. καὶ ἄττ. ἀντὶ σπείρημα (βλ. λ.).

σπείρασκον, ἰων. πρτ. τοῦ σπείρω.

σπείρηδόν, ἐπιρρ. (σπείρα) κατὰ σπείρας, ἐλικοειδῶς.— II ἐπὶ στρατιωτ. παρατάξεως, κατὰ σπείρας, κατὰ διλοχίας (*manipulatum*).

σπείρημα, ὄφρ. καὶ ἄττ. ἄμα, -ατος, τό (σπείρα) ἐλικοειδῆς συστροφή, ἑλιξ, σπείρα, «κουλοῦρισμα» σπείριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπείρον (βλ. λ.)' ἐλαφρόν ἰμάτιον.

σπείρον, τό (σπείρα) ὄφρασμα διὰ περιτύλιγμα, τό περιτυλισσὸν ὄφρασμα, ἢ περιβολή, τὸ ἐνδυμα, φόρεμα. 2) ἰστίον πλοίου, «καραβόπανο».

σπείρ-οὔχος, ὁ (σπείρα+ἔχω) ὁ περιέχων (ἢ ὁ διαγράφων) σπείροειδῆ μορφήν (ἢ κύκλον), κυκλικός.

ΣΠΕΙΡΩ, μελλ. *σπερῶ* ἀορ. α' ἔσπειρα παθητ., ἀορ. β' *ἐσπέρην* πρκ. *ἐσπάρμαι* ὡς καὶ νῦν, σπείρω, ρίπτω σπῆρον ἢ σῆτον. 2) σπείρω ἢ φυτεύω ἄγρον ἢ ἡ σπείρομένη Αἰγύπτου 2) καλλιεργῶσιμον τμήμα τῆς Αἰγύπτου ἢ πόντον σπείρω=ρίπτω σπῆρον εἰς τὴν θάλασσαν, τ. ἔ. χάνω τὸν κόπον μου, ματαιοπονῶ, πρβλ. λατ. *serere arenam*.— II μτφρ., σπείρω ἢ γεννῶ τέκνα.— παθητ. φύομαι, γεννῶμαι, βλαστάνω.— III διασκορπίζω ὡς τὸν σπῆρον, διασπείρω, ἐκοφενδονίζω, ρίπτω πέριξ, περιρραίνω ἢ

ἐξαπλώνω, διαδίδω, φήμην.— παθητ. διαδίδομαι διασκορπίζομαι.

Έτυμ.: σπειρώ ρημ. επίθ. σπαρτός· σπέρμα· σπέρδος· σπορά· σπόρος· σποράς, -άδος· σποράδην· επίθ. τὸ σπειρώ ἀνήκει εἰς τὸ συγκρότημα τοῦ σανσκρ. sphurāti, ἔλλ. σπαίρω (βλ. λ.), λατ. sperno (εἶτε διότι δηλοῦν κίνησιν τῆς χειρὸς κατὰ τὴν σποράν, εἶτε διότι ἡ ἔννοια τοῦ σπείρειν προέρχεται ἐκ τῆς σημασ. τοῦ ἐκάνωμ νά πηγαινοέρχεται, κάμνω νά διασκορπίζεταί· πρβλ. μεσ-γερμ. sprät (ζωηρῶς, ἐντόνωος), νεο-γερμ. sprühen (ἀναβλύζω) (παιλ-γερμ. *spruoen, ιαπ. *sprō- ἐναλλασσόμενον μετὰ τοῦ *sprē-), ἀρμ. pharai (ἐσκορπισμένος), sphrem (διασκορπίζω), sphir (δισπαρμένος) sphirkh (διασπορά)· ιαπ. *sp(h)-er· *sp(h)er-—ἐκ τούτων μία ρίζ. βάσις εἰς -i- διαφαίνεται ἐν τῷ σανσκρ. pharpharāyāte (κινουμαι βιαίως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ), ἔλλ. σφραῖ (πρβλ. 'Ηουχ. «σφραῖά· ἀπειλά, ὄργαι», ἱρλ. srēim, srēim (ἀκοντίζω) παλ-γερμ. spreiz, μεσ-γερμ. sprizen (περιρραίνομαι, ἐξακοντίζομαι εἰς θραύσματα), παλ-γερμ., μεσ-γερμ. spreiten (ἐξαπλώνω)—μία ἄλλη ρίζ. βάσις εἰς -u- ὑπάρχει ἐν τῷ παλ-γερμ. spriu (μπάλλα, δέμα, σίτου πού διασκορπίζεται), μεσ-γερμ. sproewēn (ἀναβλύζω), gall. ffrau (=λατ. fluor, fluxus, profluuium), λατ. sprauis (ἀνεγείρομαι)· πρβλ. καὶ τὰ ἐν σπαργάω, σφαργάω, εἶτα περκνός, περόξ, πρῶμες (ιαπ. *perk-, *prek-).

σπείσαι, σπείσας, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. α' τοῦ σπένδω.

σπείσασκε, ἰων. γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ σπένδω.

σπέσω, μελλ. τοῦ σπένδω.

σπεκουλάτωρ, -ωρος, ὁ=λατ. speculātor· οὐμοτοφύλαξ (φρουρός) ἔχων ὡς ἔργον νά ἀναζητῆ τοὺς προεγγραμμένους καὶ καταδικασμένους εἰς θάνατον.

σπέλεθος, ὁ· διάφ. γρ. τοῦ πέλεθος (βλ. λ.). [(σ)πέλεθος (=κόπρος τῶν ζώων, βόλιτος)· ὑσπέλεθος (=κόπρος χοίρου)]· 'Ηουχ. «σπέλληξι. σπέλεθους»· «πελλία· σπέλεθου»· ἀγν. ἔτυμολ.· επίθ. σημειτ. καταγωγῆς].

ΣΠΕ'ΝΔΩ, μελλ. σπείσω· ἀορ. α' ἔσπεισα· ἐπ. σπείσα· παθητ., ἀορ. α' ἔσπείσθη· πρκ. ἔσπεισμαι.— ὑπάρχουσι προσέτι ἰων. τύποι τοῦ πρκ. καὶ ἀορ. α' σπένδεσκε, σπείσασκε, καὶ ἐπ. β' ἐν. ἐν. ἕποτ. σπένδησα· κάμνω σπονδῆν, χύνω σπονδῆν, προσφέρω σπονδῆν (τ. ἔ. πρὶν πῶ οἶνον, χύνω ἐκ τοῦ ποτηρίου ὡς προσφορὰν εἰς τινα θεόν), λατ. libare, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. τοῦ θεοῦ εἰς ἃν ἐγίνετο ἡ σπονδή· σπένδειν θεοῖς, σπένδειν Δεῖ κ.ο.κ.— 'Η θρησκευτικὴ ἔννοια τῆς λέξ. δὲν ὑπεδηλοῦτο πάντοτε, καὶ ἐνίοτε ἡ λ. ἐσημαινε ἀπλῶς «χύνω, ραντίζω».— || μέσον, μελλ. σπείσομαι· πρκ. ἔσπεισμαι (δοτικὴ κείτα καὶ ἐν παθητ. ἐννοία)· κάμνω σπονδῆς, προσφέρω θυσίαν μετὰ σπονδῶν, ἐν ἀμοιβαίότητι μετὰ τινος ἄλλου (δηλ. ὅπως ἐκαίνοσ οὖτω καὶ ἐγώ), καὶ ἐπειδὴ τοιαύτη συνθήκη ἐπεκράτει κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῶν συνθηκῶν, κατήνησας σπένδω=κάμνω συνθήκην, συνθηκολογῶ, κλείω εἰρήνην || οὖτω καὶ ἀπολ., σπένδομαι=συνθηκολογῶ || καὶ μετὰ δοτ. πρσο. σπένδομαι τινι=συνθηκολογῶ μετὰ τινος || καὶ μετ' αἰτ. σπένδομαι εἰρήνην=συνάπτω, (κλείω) μίαν τυπικὴν εἰρήνην || σπένδομαι ἀναίρειν τῶν νεκρῶν = συνάπτω (κλείω) ἀνακωχὴν ὑπὸ τὸν θρονὸν νά ἐπιτραπῆ ἢ παραλαβῆ καὶ ταφῆ τῶν πεσόντων κατὰ τὴν μάχην.

Έτυμ.: σπένδω· σπονδή· λατ. spondeo, sponsa, re-spondeo.

ΣΠΕ'ΟΙ, τό· ἐπιχ. τύποι· ὄνομ. σπέϊος, γεν. σπειούς, δοτ. σπῆι, γεν. πληθ. σπειῶν, δοτ. σπέσσι καὶ σπῆσσι· σπῆλαιον, ἀντρον, λατ. spēcus, spelunca, spelaeum [δ' ἔτυμ. βλ. σπῆλαιον].

σπέρμα, -ατος, τὸ (σπειρώ)· τὸ σπειρόμενον ἢ τὸ ἐσπαρμένον, ὁ σπόρος, τὸ σπέρμα παντός πράγματος || ἐν τῷ πληθ., σπέρματα, σπόροι, καρποί. 2) ὡς. ἐπὶ ζώων, τὸ σπέρμα τοῦ ὄρρενος (τὸ γονιμοποιεῖν), λατ. semen.— || μτφρ., σπέρμα, σπορά, γε-

νεά, γέννα, γέννημα, γόνος, τέκνα || ὡς. ἡ πρώτη ἀρχὴ πράγματος τινος, ἡ καταγωγὴ, ἡ οἰκογενειακὴ προέλευσις.

σπερμ-ἀγοραίο-λεκίδο-λάχανό-πωλις, -ιδος, ἡ (σπέρμα+ἀγοραῖος+λέκιδος+λάχανον+πωλέομαι)· γυνὴ πωλοῦσα εἰς τὴν ἀγορὰν λάχανα (κωμικὴ λ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 457).

σπερμαίνω (σπέρμα)· σπείρω, γονιμοποιῶ || μτφρ. παράγω.

σπερμο-λογέω, μελλ. -ήσω (σπερμολόγος)· συλλέγω σπέρματα, σπόρους || μτφρ., στοχαστολογῶ, συλλέγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον. 2) εἶμαι σπερμολόγος (λάλος, φλύαρος), φλυαρῶ.

σπερμο-λογία, ἡ (σπερμολογέω)· φλυαρία, «κουτομπολιό».

σπερμο-λόγος, ον (σπέρμα+λέγω)· ὁ συλλέγων σπόρους.— || ὡς ὄσο. ὁ σπερμολόγος=εἶδος κόρακος συλλέγοντος σπόρους, «κουρούνα» || μτφρ. ὁ συλλέγων καὶ μεταδίδων ὅ,τι ἀκούει, ὁ φλύαρος.

σπερμο-φόρος, ον (σπέρμα+φέρω)· ὁ φέρων σπέρμα.

Σπερμαίος, ὁ· ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας (βλ. Κ.Ε.Α.)· κυρ. ὁ ὄρμητικός, ὁ σπεύδων [ἐκ τοῦ σπέρμα, βλ. λ.].

σπερχνός, ἡ, ὄν (σπέρμα)· βιαστικός, σπεύδων, ταχύς, ὄρμητικός || γεν., ζωηρός, δξύς, βίαιος.

ΣΠΕ'ΡΧΩ, μελλ. -ῶσ· παθητ. ἀορ. α' ἔσπερχθη· δέτω εἰς κίνησιν, ἐλαύνω, θιάζω, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, παροτρύνω, παρορμῶ.— Παθητ., κινουμαι μετὰ σπουδῆς, κινουμαι ταχέως, σπεύδω, ἐπειγομαι, θιάζομαι· σπέρχομαι ἐρεμιοῖς=ἐπειγομαι ταῖς κώπαις, κωπηλατῶ μετὰ σπουδῆς.—μτχ. παθ. ἐν. σπερχόμενος ὡς ἐπιθ. = ταχύς, βιαστικός, ἐπειγόμενος, ὄρμητικός (καὶ ὡς ἐπιρρ. κατηγορ.=ἐν σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς) || ἐπὶ τοῦ νοῦ, πρόθυμος, διακαής, σφοδρός, ἐνδερμος || ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, εἶμαι δξύθυμος, εἶμαι ἐξωργισμένος· σπέρχομαι τινι=εἶμαι ἐξωργισμένος ἐναντίον τινός.— || τὸ ἀνεργ. ὡς ἀμτθ. =τῷ παθητ., ὄρμῳ, φέρομαι ὄρμητικῶς.

Έτυμ.: σπέρμα· σπερχνός· σπέρχων (πρβλ. 'Ηουχ. «σπερχγὴν· ἐρρωμένους»· ἀ-σπερχές (βλ. λ.): σανσκρ. sparh, sp[ha]yati (ἐπιθυμῶ), Zevd. ā-sparz- (a-sper-zatā)=ἀσχολοῦμαι ἐξ ἰαπ. *sper-gh- (ὄρμη, βία), ἔκτετ. ἐκ τοῦ *sp(h)ere-, βλ. ἐν σπαίρω.

σπέσθαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἔσπομαι (ὡς τὸ σχέσθαι· εἶναι ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἔχομαι).

σπέσει, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ σπέσω.

ΣΠΕΥ'ΔΩ, μελλ. σπεύσω· ἀορ. α' ἔσπευσα, α' πληθ. ἐπ. ἕποτ. σπεύσομεν (ἀντι -όμεν)· παθ. πρκ. ἔσπευσμαι· || μτθ., δέτω εἰς κίνησιν, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, ἐπείγω, παροτρύνω || ὡς. (ἐπι)ζητῶ τὴ πρόθυμως, ἀγωνίζομαι διὰ τι, προσπαθῶ νά τὸ ἐπιτύχω || προωθῶ τὴ ἐνδέρμω, τὸ προάγω.— || ἀμτθ., ὡς καὶ νῦν, σπεύδω, θιάζομαι, ἐπειγομαι, εἶμαι βιαστικός, κινουμαι ταχέως || ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ, καταβάλλω προσπαθείας || εἶμαι πρόθυμος νά..., ἀδημονῶ νά..., πράξω τι, ἀνυπομονῶ νά... || ὡς. καὶ ἐν τῷ μέσῳ, σπεύδω, θιάζομαι.

Έτυμ.: σπεύδω· σπουδῆ· σπουδάζω· σπουδαῖος· λιθ. spudiuti (σπεύδω), ἀλθ. rune (θεμ. *spud-pā-)=ἀσχολία, λιθ. spūdzu, sprāsti (πιέζω), sprauda (πιεστήριον), sprastūvas (βμ.) (διότι ἡ ἔννοια τῆς σπουδῆς, τῆς θιαούνης, εἶναι συγγ. πρὸς τὴν ἔνν. τῆς ἐντάσεως, τῆς πίεσεως), πρβλ. καὶ τὸ παρ' 'Ηουχ. «σπούδαξ· ἀλετριβανός»· ταῦτα ἐξ ἰαπ. *spud-, ὅπερ εἶναι ἐπέκτ. ἐκ τοῦ *spu-, spu-, παραλλ. τῷ *spei-, *spi- (βλ. καὶ σπειδής)· πρβλ. καὶ λατ. stud-eo, stud-ium (-i- ἀντι -p- κατὰ τὰ: αιολ. σπαλεῖς ἀντι σταλεῖς, σπολάς ἀντι στολάς, σπάδιον ἀντι στάδιον)· επίθ. ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὸ παλ-γερμ. spu-on, spuo-an, spua-īdn, ἀγγλ.-σαξ. sped-an, ἀγγλ. speed.

σπεύδωμες, δωρ. α' πληθ. ἐν. ἕποτ. τοῦ σπεύδω.

σπευστέον, ρημ. επίθ. τοῦ σπεύδω· πρέπει τις νά σπεύσῃ.

σπῆσις, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ σπέϊος.

σπῆι, ἐπ. δοτ. ἐν. τοῦ σπέϊος.

σπήλαιον, τό (σπέος) ὡς καὶ νῦν, σπήλαιον, ἄντρον, κοίλωμα, κοιλότης γῆς, λατ. *spelaeum*.

Ἔτυμ.: σπήλαιον σπήλυξ, -υγος σπέος πιβ.

συγγ. τῷ παλ.-αλα. *pechyrī* (=λατ. *bullā*, πομφόλυξ), *pachali* (=λατ. *ventilare*), *pachī* (=λατ. *odor*), *gail*, *fflīn* (**spois-n*: λατ. *spirō* <**speis-o* (=λατ. *halitus*, *anhelitus*, *spiritus*), λαπ. *(*s*)*pes*- (πνέειν), ἔκτετ. κατὰ ἔν *-d* ἐν τῷ λατ. *peḡdō* (**pezdō*) ἄλλ. *βδέω* (**bzd-es-ō*).

σπήλυξ, -υγος, ἡ (σπέος) = σπήλαιον (βλ. λ.), λατ. *spelunca*.

ΣΠ' ΔΗ' Ξ, ἐς, γεν. -έος, ἀπαντῶν μόνον ἐν Ἰλ. Α 754 διὰ σπείδος πεδίοιο = διὰ μέσου τῆς λίαν ἐκτεταμένης (ἀχανοῦς) πεδιάδος.

Ἔτυμ.: σπιδής σπιδίος σπιδόθεν (=μακρόθεν) σπίζω (=ἐκτείνω) *σπιδ- (=λατ. *tractus*, ἔλξις, ὀλκή) ἐν τῇ αἰτ. πληθ. *ἐλεσπίδας* (**ἐλεσ-σπιδ-*) = βαλτώδεις τόπους· πρβλ. Ἦουχ. «σπιδόνον πυκνόν, συνεχές, πεπηγός», «σπιδόεν... πυκνόν»: λατ. *spissus* (**spid s-o*), λεττ. *spaidis* (μειστήριον), *spaldif* (πιέζειν)· ἐξ ἰαπ. **spēi-*, **spēi-*, **spi-* (**sph-*) (τεντώνω)· βλ. καὶ σπάω, σπάθη, σφίδη.

ΣΠ' ΖΩ κελασῶ ὡς ὁ σπίνος, ὡς τὸ πιπιρίζω (βλ. λ.), τρεπίζω (ἐπὶ τοῦ διαπεραστικοῦ ἤχου μικρῶν πτηνῶν), λατ. *ripio*.

ΣΠ' ΘΑ' ΜΗ', ἡ ὡς καὶ νῦν, σπιδαμή, ἐπιδαμή, τὸ διάστημα τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ ἀνίχειρος καὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου, λατ. *dodrans*.— ὡς μέτρον μήκους=0, 18 μ.: [σπιδαμή: σπιδής=ἐκτεταμένως (ὡς πρὸς τὴν ἀναλλαγὴν *-dh-:-d-*, πρβλ. *ἀλδαίνω* ἢ *ἀλθαιμαι*, μέλδω: *καλθακός*: τὸ -θ- τῶν παραγῶγων ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ σπάθη, βλ. λ.)· βλ. καὶ σπίλος].

ΣΠ' ΛΑ' Ξ (Α), -άδος, ἡ βράχος, βραχώδης ἀκτὴ, ἡ καὶ ὀκόπελος, ἐνθα ἐκσπῶσι τὰ κύματα.— γεν., λίθος || κοίλος βράχος, σπήλαιον (βλ. καὶ σπίλος).

Ἔτυμ.: σπιλάς καὶ σπίλος: μεσ.-γερμ. *spil* (αἰχμῆ), *spile* (ὀδελῶκος), γερμ. (διαλ.) *speil* (σχίζα ξύλου), παλ.-νορρ. *spila* (τεμάχιον ξύλου στενὸν καὶ λεπτόν), Τσσχ. *spile* (αἰχμῆ, αἰχμηρὸν ξύλον), λεττ. *spille*, *spilis* (ξύλιнос γόμφος), εἶτα λατ. *spina* (ἄκανθα, βάτος), *spinus* (κορομηλιά), *spica*, -us, -um (στάχυς), *spiculum* (ἀκόντιον, κεντρί, αἰχμὴ θέλους, θέλος), *secespita* (μάχηρα διαίας) (<**sece-*, **seces-*, πρβλ. *secō*+*spicā* = ἐργαλεῖον ἠκονημένον πρὸς κοπήν, μεσ.-γερμ. *spier* (αἰχμῆ, κυρ. τῶν σιτηρῶν καὶ τοῦ στελέχους τῶν φυτῶν, στάχυς), ἀγγλ.-σαξ. *spir* (στέλεχος ρόδου), παλ.-νορρ. *spira* (στέλεχος, κορμός), μεσ.-γερμ. *spidel*, *spedel*, *speidel* (σχίζα ξύλου), παλ.-σαξ. *spenula*, *spinela* (πόρη, περόνη)· παλ.-γερμ. *spenula* (=λατ. *acus*, *acus crinalis*, *fibula*), μεσ.-γερμ. *specel* (καρφίς, περόνη), νεο-γερμ. *spille* (**spilte*)=ἀτρακτος, μεσ.-γερμ. *spillinc* *spinline* (μικρὸν δαμάσκηνον), παλ.-γερμ., μεσ.-γερμ. *spiz* (ὀδός, οὐβλα), ἀγγλ.-σαξ. *spitu* (ὀδελός), παλ.-γερμ. *spizzi* (αἰχμηρός) (ιαπ. **spi-d-*), παλ.-γερμ. *speihha*, ἀγγλ.-σαξ. *spāca* (ἀκτίς), μεσ.-γερμ. *spīcher* (καρφίον), ἀγγλ.-σαξ. *spicing* (αἰχμῆ, καρφί), παλ.-νορρ. *spikr* (καρφί)· πρβλ. ἄλλ. *σπιθία* (Ἦουχ. «σπιθία: σπιδής νεός»).— ἄνευ τοῦ ἐν ἀρχῇ *s-* ἐν τῷ λατ. *ripina* (**ripinā*) = ἐπαλις τειχίος, *ripulus* (βέλος)· πάντα ἐξ ἰαπ. **spei-* **spi-* (εἶμα αἰχμηρός) <ἰαπ. **spei-* **spi-* (ἐπιμηκύνω, ἐκτείνω).

σπίλας (Β), -άδος, ἡ = σπείλος Β=κηλὶς (βλ. λ.).

σπίλας (Γ), -άδος, ἡ· καταγιγίς, θύελλα.

σπίλος (Α), ὁ = σπιλάς Α (βλ. λ.), βράχος, κρημνός [δὲ ἔτυμ. βλ. σπιλάς Α].

ΣΠ' ΛΟΣ (Β), ὁ (καὶ ἤτιον ὀρθῶς σπίλος) κηλὶς, στίγμα, ρύπος, «λέρα», «λεκέξ» || μτφρ., κηλὶς παρανομίας, μίσημα, ἐλάττωμα. [σπίλος σπιλάω· δι' ἔτυμ. βλ. οἰ-σπῶτη· διὸ τὸν σπείλος εἶναι ὀρθότερος τοῦ σπείλος δέκναιον ἐκ τοῦ σπείλας Β καὶ ἐκ τοῦ συνθ. ἄσπίλος].

σπίλω, μελλ. -ώσω· παθ. πρκ. *ἐσπίλωμαι*· κηλιδῶν, μιάινω, μολύνω, ρυπαίνω, «λερώνω», «λεκιάζω».

σπινθάρυξ, -ύγος, ἡ, καὶ σπινθάρικς, -ίδος, ἡ = σπινθήρ (βλ. λ.), «σπίθα».

ΣΠΙΝΘΗ' Ρ, -ῆρος, ὁ ὡς καὶ νῦν, σπινθήρ, «σπίθα», λατ. *scintilla*.

Ἔτυμ.: σπινθήρ σπινθάρυξ, -υγος (ἡ) σπινθάρυξ, -ίδος (πιθ. ὄν. μικρὸ πτηνοῦ): λιθ. *spī, spu, spī, sti* (λάμπω, σπινθηροβολῶ), λεττ. *spidu, spidēt* (δμ.), *spīdurs* (**spandras*) κατὰ τινὰς ἐν τῷ ἑλλ. σπινθήρ καὶ τῷ λατ. *scintilla* ἔχοντα δύο ἀνομοιώσεις ἐκ τινος προέτα. **stīn(h)*).

σπίνος, ὁ (σπίζω) ὡς καὶ νῦν, σπίνος, μικρὸν πτηνόν, ὄνομασθὲν ὀττω ἐκ τοῦ πιπιριστικοῦ τοῦ κελαθήματος, λατ. *fringilla spinus*.

Ἔτυμ.: σπίνος (παρ' Ἦουχ. καὶ σπίνα, σπινθίον, σπίγγος, σπύγγας, πύγγας) σπίζα (**σπιγ*· ἡ **σπιγ*· ἡ) (εἶδος σπίνου, *fringilla caeleps*) σπίζιτης (πτηνόν τι, μελισοσφόρος· λατ. *parus major*) σπίζιας (μικρὸς ἰέραξ, διώκτης τῶν σπίνων καὶ τῶν στρουθίων, λατ. *accipiter nisus* L ἢ *Falco nisus*) ὀρδ-σπίζος (=σπίνος τῶν ὀρέων): Σουηδ. *spink*, παλ.-γερμ. *fincho*, ἀγγλ.-σαξ. *finc*· συνήθως θεωρεῖται ὀνοματοποιία, ἀλλὰ τὸ **spi-* (πιπιρίζω), ἀντιθέτως πρὸς τὸ **pi*, δὲν μαρτυρεῖται κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ, καὶ τὸ σπίζω (**σπιγ*· ἡ **σπιγγ*· ἡ) (=πιπιρίζω) δυνατόν νὰ εἶναι ὑστερογενῆς τύπος ἐν τῇ σημασί. τοῦ «πιπιρίζω ὡς σπίνος» εἶναι πιθανώτατον διὸ τὸ οὖς. σπίνος (=μικρὸν πτηνόν) προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπιθ. σπινός (=λεπτός) βλ. λ.: κατὰ τινὰς καὶ τὸ παλ.-γερμ. *fincho* εἶναι συγγ. πρὸς τὸ λατ. *pingo* (χρωματίζω, ποικίλλω, κεντῶ), σασκρ. *piḡga*-h, *piḡgalā*-h (πρβλ. καὶ *πύγγαλος* ἐν ποικιλίῳ).

σπίνος, ἡ, ὄν = ἰσχνός (βλ. λ.) [σπινός: ἰρλ. *seim* (**spei-mi-*, **spēi-mi-*) (=λατ. *exilis*, *macer*), *seime* (ἰσχνότης, ὀδοναμία), λαπ. **spei-*, **spi-* (ἀπλύνω, τεντώνω) (πρβλ. σασκρ. *tanū*-h, λατ. *tenuis*: ἰαπ. **ten*-σασκρ. *tanō*'h, ἑλλ. *τείνω*): εἰς τύπον ρίζης ἔκτετ. κατὰ ἔν *-k-*, *-g-* ἀνάγονται τὰ παρ' Ἦουχ. «σπίκανον» σπάνιον», «σπιγγόν» μικρὸν, βραχύν», πρβλ. Σουηδ. διαλ. *spikjin* (ἰσχνός, λεπτός)· βλ. καὶ σπίνος].

σπλαγγχνεύω, μελλ. -σω (σπλάγγων)· τρώγω τὰ σπλάγχνα (τὰ ἔγκτα, τὰ ἐντόσθια) τοῦ θύματος μετὰ τὴν θυσίαν.

σπλαγγχνίζομαι, μελλ. -ισθήσομαι ἄορ. α' ἐσπλαγγχίσθη, ἀποθ. (σπλάγγων)· ἀισθανομαι οἰκτον (συμπάθειαν, ἔλεος), εὐσπλαγγχνίζομαι, ἔλεω, συμπαθῶ.

σπλαγγχνισμός, ὁ (σπλαγγχνίζομαι)· τὸ ἐσθιεῖν τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος (μετὰ τὴν θυσίαν), λατ. *visceratio*.— || εὐσπλαγγχία, οἰκτος, ἔλεος.

σπλάγγων, τό· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. τὰ σπλάγγνα ὡς καὶ νῦν, σπλάγχνα, ἐντόσθια, τὰ ἐντόσθια, καὶ δὴ τὰ εὐγενέστερα αὐτῶν, ἧτοι ἡ καρδία, οἱ πνεύμονες, τὸ ἧπαρ, οἱ νεφροὶ (λατ. *viscera thoracis*), ὡς καὶ τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς πέψως (κοιλία, ἔντερα, στόμαχος), λατ. *viscera abdominis*. 2) ἐντέθεν, ἡ μετὰ τὴν θυσίαν εὐωχία, λατ. *visceratio*. 3) οἰονόηποτε μέρος τῶν ἐντοσθίων. 4) μτφρ., ὡς παρ' ἡμῖν, ἡ καρδία, ἡ ἔδρα τῶν συναισθημάτων, αἰσθηματα, συναισθηματα, ἐπιθυμια, ὀρέξεις, ἡ ψυχικὴ διάθεσις καθόλου || ὡς καὶ ἐν τῷ ἐν. ἀνδρὸς σπλάγγων ἐκμαθεῖν=νὰ κατανοήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν φύσιν τοῦ ἀνδρώπου (τὴν χαρακτῆρά του). [δὲ ἔτυμ. βλ. σπλήν].

σπληδός, ὁ (καὶ σπληθός, ἡ) = σποδός (βλ. λ.), στάκτη [πρβλ. λατ. *splendeo* (λάμπω), λιθ. *splendzu*, *splendēti* (φωτίζω), ἰρλ. *less* (φός) (**plento-*, **plento-*), λεττ. *spulguť* (λάμπω, σπινθηροβολῶ)].

ΣΠΛΗ' Ν, ὁ, γεν. σπληνός ὡς καὶ νῦν, σπλήν, «σπλήνα».

Ἔτυμ.: σπλήν (*σπλήγγ), γεν. σπληνός ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ὀνομ. σπλάγγων (ἀσφαλῶς συνανθῆκον ἔτυμολ.): σασκρ. *piḡhān-*, Ζανθ. *spērzan-*, λατ. *lien*, ἰρλ. *seig*, παλ.-αλα. *slezena*, λιθ. *bluznis*, παλ.-πρωσ. *blusne* (σπλήν).

σπληνίον, τό· ἐπίδεσμος ἐμποτισμένως μὲ φάρμακον ἢ ἀλειμμένως μὲ ἄλοιφην, πρὸς ἐπίθειον ἐπὶ πληγῆς, κατάπλασμα [βισκορ. τοῦ σπλήν, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐνίοτε τὴν αὐτὴν σημασί.].

σπογγία, ἡ (καὶ σφογγία, ἰων. σπογγιή) = σπόγγος (βλ. λ.), λατ. *spongia*.

σπογγίζω, μελλ. *-ίσω* (σπόγγος)· άπομάττω διά σπόγγου, ώς και νύν σπογγίζω, «σφουγγίζω».

σπογγίον, τό, ύποκορ. τοῦ σπόγγος· μικρόν τεμάχιον σπόγγου.

ΣΠΟΓΓΟΣ, ό, άττ. και σπόγγος· ώς και νύν, σπόγγος, σπόγγος, «σφουγγάρι».

Έτυμ.: σπόγγος (άττ. και σπόγγος, ό τύπος οὔτος μάλιστα είναι ίσως ό άρχαιότερος): πιθ. άρμ. *sung, sunk* (σπόγγος).—τά παλ.-σλαυ. *gaba*(σπόγγος), λιθ. *gumbas* (ύψωμα, έξόγκωμα) θεωροῦνται ύπό τινων συγγ., άλλ' οὐχι ύπό πάντων.—τό λατ. *fungus* (μανιτάρι) είναι δάκειον εκ τής Έλληνικής· βλ. και *σομφός*.

σποδά, ή, λακων. αντί σπουδή (βλ. λ.).

σποδ-εύνης, -ες (σποδός+εύνη)· ό έπι σποδοῦ (τέφρας) έχων τήν εύνην, ό κοιμώμενος επάνω εις τήν στάκτην.

σποδέω, μελλ.: *-ήσω* (σποδός)· έκτίνασσω τήν έπικαθήμενην σποδόν (κόνιν), «ξεσκοκίζω», «ξεκορνιχαχίζω» || έντεθεν, κοπανίζω, τρίβω, συντριβώ, θραύω, κτυπώ || παθητ. *σποδούμενος νιφάδι*=χιονιζόμενος (κυρ. κτυπώμενος ύπό τών νιφάδων χιονοθύελλης) || *σποδούμενος πρὸς πέτρας*=ριπτόμενος κάτω από τούς βράχους, κτυπών τήν κεφαλήν του εις· τούς βράχους || *άπολ., στρατός κακῶς σποδούμενος*=στράτευμα κακῶς διακείμενον (κατατροχόμενον, κατασυντριμμένον).— || τρώγω άπλήρωτος (λαιμάργως), καταβροχδίζω.

σποδία, ίων. *-ιή*, ή (σποδός)· σωρός σποδοῦ (τέφρας), τέφρα, στάκτη.

σποδίζω, μελλ. *-ίσω*, άττ. *-ιῶ* (σποδός)· ψήνω έντός σποδοῦ, φρυγανίζω «στη στάκτη».— || κατακαίων μεταβάλλω εις σποδόν, κατακαίω μέχρι τέφρας, καίω, «τοουρουφλίζω».

ΣΠΟΔΟΣ, ή· ή εκ ξύλου ή άνδρακος τέφρα ή ήμισβεστος, «χόβολη», «δερμοσποδιά» || ή εκ τής καύσεως τοῦ νεκροῦ τέφρα.— || κόνις.— || μτρ., *σποδός κυλικῶν* (ή *πίθων*)=ή εκκλώνουσα τάς κυλικας (ή τούς πίθους), έπι γουακίως εκθότου εις πολυποσίαν, ή «μπεκροῦ» [σποδός· σποδιά· σποδία (βλ. λ.)· σποδίζω· σποδέω (βλ. λ.)· άγν. έτυμολ.].

σποδῶς, μελλ. *-ώσω* (σποδός)· καίων μεταβάλλω εις σποδόν (τέφραν), κατακαίω εις τέφραν, άποτεφρώνω, άπανδρακώνω.— μέσον, κατακαίομαι και μεταβάλλομαι εις σποδόν (τέφραν), άποτεφρώνομαι, άπανδρακοῦμαι.

σπολάς, -άδος, ή· πιθ. αιολ. (άντι *στολάς* εκ τού *στέλλω*)· δερμάτινον ιμάτιον, διφθέρα, δέρμα, σιούρα, χιτώνιον (ή ζακέττα) εκ μαλακοῦ κατεργασμένου δέρματος. [δτ· έτυμ. βλ. *σπάλαξ*· ή πρὸς τό στολάς συσχετίσις δέν γίνεται δεκτική ύπό πάντων].

σπόμενος, μτρ. μεσ. άορ. ε' τοῦ έπομαι.

σπονδ-αρχία, ή· =σπονδής αρχή, ή έναρξις τής σπονδής, τό δικαίωμα τοῦ νά κάμνη τις αύτός πρώτος έναρξιν τών σπονδών.

σπονδείος, α, ον (σπονδή)· ό έν χρήσει κατά τήν σπονδήν, ό άνήκων εις τήν σπονδήν (ή εις τά κατά τάς σπονδάς τελούμενα).— || έν τή Ματρική, *σπονδείος* (ένν. ποῦς) εκκαλεῖτο ό συγκαίμενος εκ δύο μακρῶν συλλαβῶν (π. χ. *επιμή*), εκλήθη δ' οὕτω διότι κατά τάς σπονδάς τοιαῦται σοδαρά μελωδίαι ήρμοζον.

σπονδή, ή (σπένδω)· τό προσφερόμενον ποτόν, ή προσφορά ποτοῦ, σπονδή, *χοή* (βλ. λ.), ό οἶνος τόν όποτον έχονον έν μερεί εκ τοῦ ποτηρίουπρὸς τιμήν θεοῦ τινος, προτοῦ γευθῶσιν οι Ιθιοι, πρὸς εξαγαχασιόν τρόπον τινά τοῦ ποτοῦ, λατ. *libatio*· ή τοιαύτη σπονδή ελάμβανε χώραν κατά τήν συναψιν συνθηκῶν ειρήνης, άνακωχής, ή άλλου ειδους συμβάσεως. 2) έν τῷ πληθ. αι *σπονδαί*=έπισημος συνθήκη ή άνακωχή, διότι κατά τήν συνομολόγησιν των έτελοῦντο έπισημοι σπονδαί || *άκρητος σπονδαί*= άνακωχή (ή και ειρήνη) συναφθεῖσα έπισημως διά τής εκχύσεως άκράτου οἴνου (τ. έ. διά σπονδής έξ άκράτου οἴνου) || *σπονδάς τέμνω* (κατ' αναλογίαν πρὸς τό *θρακία τέμνω*)= κλείω συνθήκην, συνάπτω συνθήκην, συνθηκολογῶ.

σπονδ-φόρος, ον (σπονδή + φέρω)· ό φέρων

(προσφέρων, κάμνων)· *σπονδάς* (τ. έ. προτάσεις άνακωχής ή ειρήνης)· ώς οὖν. *δ σπονδοφόρος*=ό κομιστής προτάσεων άνακωχής ή ειρήνης.— || ό κήρυξ (ή ό άρμόδιος άρχων) ό δημοσιεύων τάς *εργάς σπονδάς*, τ. έ. τήν μεταξύ τών Έλλήνων κηρυσσομένην έχειρείαν κατά τήν διάρκειαν τών Όλυμπιακῶν ή άλλων άγώνων.

σπονδύλη, ή, άττ. *σφονδύλη* (βλ. λ.).

σπόνδυλος, ό· βλ. *σφόνδυλος*.

σπορά, ή (σπείρω)· ώς και νύν, σπορά, τό σπείρειν || ή σπορά τέκνων, ή γέννησις τέκνων, ή τεκνογονία || γέννησις, καταγωγή. 2) ή έποχή τής σποράς, ό σπορητός.— || ό έσπαρμένος σπόρος, τό σπαρέν σπέρμα. 2) πᾶν τό γεννώμενον, οι εκγονοί, άπόγονοί, γενεά, ό από τινος καταγόμενος, γόνος || έν τῷ πληθ., τά νεογνά || *θήλιξ σπορά*=τό δηλυ γένος, αι γυναικες. [δτ· έτυμ. βλ. *σπείρω*].

σποράδην, έπίρρ. (*σποράς, σπείρω*)· σποραδικῶς, διασκορπισμένως, «σκορπιστά», «σκορπια», λατ. *passim*.

σποράς, -άδος, ό, ή (σπείρω)· ό διεσπαρμένος, διασκορπισμένος, σποραδικός, σπορητιστός, «οκόρπιος» || *αι Σποράδες (νήσοι)*· κυρ. νήσοι διεσπαρμέναι και μη άποτελοῦσαι σύνολόν τι συγκρότημα νήσων, κατά τό δυτικά παράλια τής Μ. Ασίας (έν άντιθέσει πρὸς τάς *Κυκλάδας*).

σπορεύς, -έως, ό (σπορά)· ώς και νύν, σπορεύς, ό σπείρων.

σπορητός, ό (σπορά)· σίτος έσπαρμένος, σίτος φυόμενος || συγκομιδή, έσοδεία. 2) ή σπορά γεννημάτων, σπορά. 3) ή έποχή τής σποράς.—βλ. και *άμητός*.

σπορίμος, ον (σπείρω)· ό σπειρόμενος, ό δυνατός νά σπαρή, ή, ό κατάλληλος διά σπαράν || ό έσπαρμένος || τά *σπόριμα* = οι καλλιεργήσιμοι διά σιτηρά άγροί || *μέτρον σπόριμον*=μέτρον σίτου πρὸς σπαράν.

σπόρος, ό (σπείρω)· τό σπείρειν. 2) ή κατάλληλος πρὸς σπαράν έποχή.— || σπέρμα, ώς και νύν ό σπόρος || γεννήματα, καρπός, προίον, έσοδεία, συγκομιδή.

σπού· έν τή Σκυθική γλώσσῃ, όφθαλμός.

σπουδάξω, μελλ. *-άσομαι*· *άορ. α' έσπούδασα*· πρκ. *έσπούδακα*· παθητ., *άορ. α' έσπουδάσθη*· πρκ. *έσπουδάσμαι*· (σπονδή): || άμτβ., σπεύδω, έπελγομαι, είμαι πολυάσχολος, είμαι πρόθυμος (άποφασισμένος) νά πράξω τι || *άπολ., όμιλῶ σοβαρῶς*, είμαι σοβαρός, είμαι σπουδαίος.— || μτρ., πρᾶττω τι μετά σπουδής ή μετά προθυμίας || *επιδικῶ* τι μετά ζήλου.— παθητ., επιδικῶμαι μετά ζήλου.

σπουδαιο-λογέω, μελλ. *-ήσω* (σπουδαιολόγος)· όμιλῶ σπουδαίως (μετά σπουδαιότητος), ποιῶμαι λόγον περι σπουδαίων ζητημάτων.— παθητ., τυγχάνω σπουδαίας και σοβαρῆς διαπραγματεῖσεως (μεταχειρίσεως).

σπουδαιο-λόγος, ον (σπουδαίος + λέγω)· ό όμιλῶν σπουδαίως (σοβαρῶς), ό σπουδαιολογών.

σπουδαίος, α, ον (σπονδή): || έπι προσ. κυρ. ό μετά σπουδής, ό σπεύδων, ό ταχύς || ώς και νύν, σπουδαίος, σοβαρός, σοβαροφανής || δραστήριος, φιλόπνοος, πρόθυμος. 2) καλός, άγαθός, χρηστός, έξοχος εις τό είδος του.— || έπι πραγμ., ό δξιος λόγου, αξιόλογος, σημαντικός, θαρῶς, σπουδαίος, πολύτιμος || γεν., έξαιρετος εις τό είδος του || *σπουδαίος εις ὄψιν* = ὄρατος τήν ὄψιν, χαρλεῖς τήν εμφάνισιν.— συγκριτ. και ὑπερθ. *σπουδαιότερος*· *ότατος* || ὄσ. και άνώμ. *καθατε*. *σπουδαιότερος*, *-έστατος*.— *έπίρρ. σπουδαίως*=μετά σπουδής, μετά ζήλου, μετά σπουδαιότητος, μετά σοβαρότητος, καλῶς, προθύμως.— συγκριτ. και ὑπερθ. *σπουδαιότερον*, *σπουδαιότατα*.

σπουδ-άρχης, -ου, ό (σπονδή + αρχή)· ό σπουδάρχων, ό μετά σπουδής και διά παντός μέσου επιδικῶν νά καταλάβη θερμοσίαν τινά· *δέσιν* ή αξίωμα, ό δεσидήρας.

σπουδ-αρχιδής, -ου, ό (σπουδάρχης)· κωμικόν πατρωνυμικόν τοῦ σπουδάρχου (παρ' Αριστοφ.), ήτοι ό υἱός τοῦ επιζητούντος θέσεις, ό μικρός δεσидήρας.

σπούδασμα, -ατος, τό (σπουδάζω)· πράγμα (ή έργον) γινόμενον (έπιδικώμενον) μετά ζήλου και προθυμίας || τό έσπουδασμένον, σπουδή, μελέτη.

σπουδαστέος, α, ον, ρημ. έπιθ. του σπουδάζω· ό έπιζητητέος (έπιδικώτεος) μετά σπουδής και ζήλου, τό(ν) όποτον πρέπει να έπιζητήσει (έπιδιώξει) τις μετά ζήλου.— || **σπουδαστέον**=πρέπει τις να σπουδάση (να φανή δραστήριος ή πρόθυμος).

σπουδαστής, -ού, ό (σπουδάζω)· ό πρόθυμος ύποστηρικτής, ό μετά ζήλου έπιζητών τό καλόν του άλλου, πατριαστής, όπαδός.

σπουδή, ή (σπεύδω)· ως και νύν, ή σπουδή, τό σπεύδειν, ή βιασύνη, ταχύτης, ζήλος, προθυμία || **σπουδή** (βοτ.ικαφ. έπιρρ.)=έν σπουδή, έσπευραμένως, μετά σπουδής || μετά της ατήης ένν. ώς. και τά: **διά σπουδής, κατά σπουδής**.— || Ζήλος, προσπάθεια, προθυμία, δραστηριότης || **δοτ. έπιρρ. σπουδή**=μετά ζήλου, μετά προθυμίας || **ώσ. σπουδή**=μετά μεγάλων κόπων και θρασύνων, **θεν** δυσκόλως, μόλις και μετά θίας, σχεδόν, σπανίως. **2)** έν τῷ πληθ. αι **σπουδαί**=έντονον προσπάθεια, άνταγωνισμοί, πικρ.αι.— || **III** σοβαρότης, σπουδαιότης || **άπό σπουδής, μετά σπουδής, σπουδή**=μετά σπουδής, σπουδαίως, σοβαρός, μετά σπουδαιότητος, μετά σοβαρότητος. **IV** σεβασμός προς τινα, έκτίμησις || έν τῷ πληθ., πατριαστικά αίσθηματα, άντιζηλιαί: **κατά σπουδής**=λόγω συμπαιδειών ή άντιπαδειών, έξ αιτίας των κομματικῶν άντιζηλιῶν.

σπυράδιον, τό και ή: =σφαιρίδιον κόπρου (προδύρα των και αίγῶν), «κακαράτζα», «βιρβηλιά» [σπυράθος· **σπυράς**, άτ. **σφυράς**, -άδος (όμ. σμ.) <ιατ. *sp(h)or-: **σφαίρα** (*sph-ja)· βλ. και **σπαίρω, σφαίρα**].

σπυρίδιον, τό, ύποκορ. του **σπυρίς** (βλ. λ.).

σπυρίς, -ίδος, ή, ίων. **σφυρίς** (σπειρα)· κόφινος κυκλοτερής πεπλεγμένος || ψαροκόφινος [σπυρίς-σφυρίς (*sp(h)orid-)· δι' έτυμολ. βλ. **σπάρτος**].

στάγηται, άκρφ. παθ. άορ. β' του **στάζω**.

στάγμα, -ατος, τό (**στάζω**)· τό στάζον, σταγών, στάλα, σταλαγματιά, ύγρόν || **στάγμα τῆς άνθемουγού**=τό μέλι.

στάγῶν, -όνος, ή (**στάζω**)· ως και νύν, σταγών, «σταγόνια», σταλαγματιά, στάλα.

Έτυμ. σταγῶν· **στάγης** (πληθ., όμ. σμ.)· **στάζω, στακτός**· ή **στακτή** (ένν. **κονία**), **τά στακτά** (=τά διυλιστήρια): λατ. **stagnum**, παλ.-bret. **staer**, νεο-bret. **ster** (ποταμός) (*stagn-), gall. **taen** (=λατ. **conspersio**)· κατά τινος **σταγ-** <ιατ. *stagn-, συγγ. τῷ παλλ.-norr. **stokka**, (κινούμαι σίφνιδίως, άναπηδῶ, διαρρηγνύομαι).

στάδαίος, α, ον (**στάδην**)· ό Ιστάμενος δρδιος || **έγχη σταδαία**=δώρατα διά τήν έκ του συστάδην μάχην χρησιμοποιούμενα (έν άντιθέσει προς τά μακροδεν θαλάσσια). || **Ζεύς σταδαίος**=Ζεύς δρδιος και έτοιμος να έξακοντίση τόν κεραυνόν του.

στάδην, έπιρρ. (ΐσσημι)· έν όρδιφ στάσει, όρδο-στάδην, όρδίως.

στάδιο-δράμῳμαι, άνώμ. μέλλ. του έπομ.

στάδιο-δρόμει (σταδιοδρόμος)· τρέχω έν τῷ σταδίω, άγωνίζομαι (μετέωρος εις) άγώνα δρόμου.

στάδιο-δρόμος, ον (**στάδιον** + **δραμειν**)· ό έν τῷ σταδίω τρέχων, ό σταδιοδρόμῶν, ό περί βραβείου διαγωνιζόμενος εις άγώνα δρόμου.

στάδιον, τό· έν τῷ πληθ. **στάδια**, οί, ή **στάδια**, τά: κυρ. τό Ιστάμενον άκίνητον, **θεν**: || **ώς** ώρισμένον μέτρον μήκους, **I** **στάδιον**=100 **δρυγιάι**, ή **6** **πλήθρα**, ή 600 Έλληνικοί (και 600 ³/₄ Άγγλικοί) **πέδες**, ή 184,87 γαλλ. μέτρα, ή ¹/₈ περίπου του ρωμαϊκού μιλίου || (παρ' Άριστοφ.) **έκατον σταδίοισιν έριστος**=κατά έκατον στάδια έριστος, δηλ. καθ' ύπερβολήν έριστος || **πλείν ή σταδίω λαλίστερος**=περισσότερον φλόσφος κατά έν στάδιον «και άκόμα πῶδ πολύ» (ώσ. παρ' Άριστοφ.).— || **δρόμος** ή άγών δρόμου (διότι ή έν Όλυμπία διαδρομή του άγωνίσματος τούτου **είχεν άκριβῶς ένός σταδίου μήκος**) || **έντεθεν, άγωνίζομαι στάδιον**=άγωνίζομαι (μετέωρος εις) άγώνα δρόμου | **νικῶ στάδιον**=άνακηρύσσομαι νικητή (νικῶ,

κερδιζω τήν νίκην) εις άγώνα δρόμου. **2)** πῶς τόπος έπίπεδος και άνοικτός || **μτφρ., ξύλινον στάδιον**=τό άβάκιον των πεσῶν.

Έτυμ.· **στάδιον**· ό άρχαιότ. τύπος άπαντῶ έν τῷ δωρ. διαλ. **σπάδιον** (πρβλ. λατ. **spatium**), περί εἰδ βλ. **έν σπῶν**· πῶθ. **στάδιον** **έλεχθη** κατ' έπιδρασιν **έκ του στάδιος** (6λ. λ.).

στάδιος, α, ον (ΐσσημι)· ό Ιστάμενος στερεά, σταθερός, εύσταθής, άκλόνητος || **σταδίη ύμνηση**=μάχη έκ του συστάδης, «στήθια προς στήθους», «στά χέρια», λατ. **pugna stataria**.

Έτυμ.· **στάδιος**· **σταθερός**· **στάθμη**· **σταθμός** (και πληθ. **τά σταθμά**)· δι' έτυμ. βλ. **ΐσσημι**.

ΣΤΑΪΩ, μέλλ. **στάθω**· **άορ. α' έσταξα**, έπ. **στάξα**: || **μτφρ.**, άφίνω τι να στάξη, τό κάμνω να πέση σταγών προς σταγῶνα (κατά σταγόννας), χύνω κατά σταγόννας, άποστάζω τι.— || **άμτβ.**, **ώς** και νύν, **στάζω, σταλάζω, πίπτω** κατά σταγόννας || **στάζω χείρας αίματι**=έχω τās χείρας μου θεσβαμμένες εις τό αίμα, «στάζουν τά χέρια μου αίμα» || **στάζω κέρα ιδρωτι**=ή κεφαλή μου στάζει ιδρώτα. **2)** πίπτω, πίπτω κάτω άπό... (π. χ. επί ώριμων καρπῶν). [δι' έτυμ. βλ. **σταγῶν**].

στάθεν, αίολ. άντι· **έσταθήσαν**, γ' πληθ. παθ. **άορ. α'** του **ΐσσημι**.

στάθέν, οἰδ. **μτφ. παθ. άορ. α'** του **ΐσσημι**.

στάθερός, ά (ίων. -ή), **όν** (ΐσσημι)· **ώς** και νύν, σταθερός, ό στερεῶς Ιστάμενος, στερεός, άμετακίνητος, προσηλωμένος, στερεωμένος, άκλόνητος || επί υγρῶν, πεπηγῶς, πηγμένως, παγμένος || **ώσ. ήουχο**, ήρεμος, γαλήνιος (έπί τῆς θαλάσσης) || **σταθερά μεσημβρία**=άκριβῶς μεσημερι (όποτε ό ήλιος φαίνεται **ώς** να Ισταται τρόπον τινά άκίνητος επί του μεσημερινοῦ κύκλου) || ή **σταθερά** (ένν. **γῆ**)=ή στερεά γῆ, ή ήπειρος, «στεριά».

στάθευτός, ή, ον (**σταθεύω**)· περικεκαυμένος, καψαλισμένος, καθ' ύπερβολήν θερμανθείς.

στάθεύω, μέλλ. -σω (**σταθερός**?)· διαδερμαίνω, καιώ, καψαλιζω, τηγανίζω, όπτῶ, ψήνω.

στάθῆσομαι, παθητ. μέλλ. του **ΐσσημι**.

στάθι, δωρ. άντι **στήθι**, προστ. **άορ. β'** του **ΐσσημι**.

σταθμάω, μέλλ. -ήσω (**στάθμη**)· μετρῶ, καταμετρῶ, διά τῆς **στάθμης** (δηλ. διά του κανόνος).— **παθητ.**, μετά μέσ. μέλλ. (έν παθητ. ένν.) **σταθμήσομαι**· μετροῦμαι, έκτιμῶμαι.— || **συνήθεσ.** **ώς** **άποθ. σταθμάομαι**, μέλλ. -ήσομαι· **άορ. α' έσταθμίσάμην**· μετρῶ, καταμετρῶ, **έλέγχω** διά τῆς στάθμης (διά του κανόνος) || **έντεθεν**, ύπολογίζω, έκτιμῶ κατ' ελκασόν (έννευ άκριβοῦς καταμετρήσεως). **2)** **μτφρ.**, έκτιμῶ, θεωρῶ πολλοῦ **δξιον**, **άποδίδω** βαρύτητα εις τι(να).

στάθμη, ή (ΐσσημι)· **ώς** και νύν, στάθμη, «στάφνη», ό γνῶμων, ό κανών του τέκτονος ή κτίστον, τό «άλφάδι», διά του όπολου μετροῦν ή σημάδεύουν, λατ. **amussis**· ειδικώτερον δ ξυλουργός ή ό πελεκτητής λίθων «**μέ** τῆ γωνία» «γωνιάζου»· τά προς έπεξεργασίαν **ξύλα** ή τούς λίθους των γωνιῶν του οικοδομήματος· **μέ** τό «άλφάδι» **έξασφαλίζουν** τήν **επιπέδωσιν** τῆς **επιπανελας** των ή τήν **δριζοντεῖωσιν** κατά τήν τοποθέτησιν των· **μέ** «τήν **στάφνην**» τέλος (ή τό «βαρλίτι») **έξασφαλίζουν** τήν **κατακόρυφον** **κατεῦθῶσιν**.— **παροιμ.** **περιφράσεις**: **παρά στάθμην**=λατ. **ad amussim**=κατό μήκος του κανόνος, κατά τόν κανόνα, άκριβῶς, κατ' εύθεταν || **άλλῶ** και **άντιθέτως** (έν κακῇ ένν.) **παρά στάθμην**=παρά τόν κανόνα, δηλ. **έκτός** του κανόνος, **έσφαλμένως** || **κατά στάθμην νοῶ**=εικάζω **όρδῶς**.— || **ώς** τό **γραμμή**, ή γραμμή ή περιορίζουσα τόν άγώνα του δρόμου, τό **τέρμα**, λατ. **meta**.— || **μτφρ.**, **διάταξις**, **διαταγή**, **κανών**, **νόμος**, λατ. **norma**.

σταθμόν-δε, **έπιρρ.** προς (εις) τόν σταθμόν, εις τήν **μόνδραν**, **πρός** τό κατάλυμα || **οίκαδε**· **έκ** του **σταθμός**, **δ**, **μέτῶ** **έτεροκλ. πληθ. τά σταθμά**, **άλλῶ** και **μετά** **δμαλοῦ** **οί σταθμοί** (ΐσταμαι)· σταθερός τόνος διαμονῆς ζῶων **ένός** **Ιπποστατικού**, **σταθῶ**, **μόνδρα**, **στάνη**, **ώς** τό λατ. **stabulum** (έκ του **stare**) || **γενικῶς**, **διαμονή**, **κατοικία**. **2)** **κατάλυμα** (διαιερίσματα) **διά** **διαμονήν** **όδοιπόρων** ή **στρατιωτῶν** (και κυρίως **διά** **διανυκτερεύσιν**), λατ. **statio**, **castra**, **mansio**.—έν Πελοά **σταθμοί** **έκαλοῦντο** **οικήματα** ή

σκηναί κατά μήκος τῆς ὁδοῦ, ἔθθα κατέλιον ὁ Βασιλεὺς πρὸς διανυκτέρευσιν ἢ καὶ πρὸς ἀνάπαυσιν, δοσάκις ἐπισκέπτετο τὰς ἐπαρχίας τοῦ Βασιλείου του. 3) γενικῶς, τὸ ταξίδιον (ἢ ὁδός, ἢ πορεία) μίσης ἡμέρας, ἦτοι κατὰ μέσον ὅρον μήκος πέντε παρασαγγῶν, ἢ 15 μιλίων, ἢ 150 σταδίων.— || στύλος ἰοτάμενος ὄρθιος, ὁ στύλος, ὁ κυρίως ὑποβαστάζων τὴν στέγην || ὡς. αἱ παραστάδες τῆς θύρας (οἱ παραστάται θύρας).— || ὁ ζυγός, ἢ «ζυγαριά», διπλοῦς ζυγός, τὸ «καντάρ» (δ στατήρ) || τὸ βάρος («τὰ δρόμια»), τὸ τοποθετούμενον ἐπὶ τῆς μιάς πλάστιγγος τοῦ ζυγοῦ καὶ ὀρίζον τὸ βάρος τοῦ ζυγιζομένου ἀντικειμένου || σταθμὸν ἔχω τάλαντον=ἔχω βάρος τάλαντου, ζυγίζω ἐν τάλαντον || ἀπολ. ἡμιπλίνθια σταθμὸν δετάλαντα=βάρος δύο τάλαντων.

σταθμός, μελλ. -άσω (σταθμός)* φέρω εἰς τὴν πλάστιγγα, ζυγίζω || φέρω εἰς τὸν σταθμὸν (εἰς τὸ κατάλυμα, εἰς τὸν σταυλόν).— || μέσον, κυρ. εἰς τὸν ἄρ. α' ἐσταθμωσάμεν, συμπεριανῶ, κρίνω, ἐκτιμῶ, συνάγω τὸ συμπέρασμα, ἐκιάζω.

σταῖν, ης, ἡ, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ Ἰστημι.

σταῖνεν, **σταῖτε**, **σταῖεν**, ἀττ. τύποι ἀντὶ σταίην-μεν, σταίητε, σταίησαν, πληθ. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ Ἰστημι.

ΣΤΑΓΞ ἢ **σταίς**, τὸ, γει. **σταίτος*** ἄλευρον ἐκ τίνος εἴδους σίτου (ζειδῆς), ἀναμειγμένον μεθ' ὕδατος εἰς φύραμα («ζυμαρί»). [δι' ἔτυμ. βλ. **στάρη**].

σταίρινος, η, ον (σταίης)* ὁ ἐξ ἄλευρου ἢ φυράματος ζειδῆς.

στακτός, ἡ, ὄν (στάζω)* ὁ διαρρέων κατὰ σταγόνας, ὁ στάζων, ὁ ἀποστάζων, ὁ σταλάζων.

στάλα, ἡ, δωρ. ἀντὶ στήλη.

στάλαγμα, -ατος, τὸ (σταλάσσω) ὡς καὶ νῦν, στάλαγμα, τὸ πίπτον κατὰ σταγόνας, σταγών.

στάλαγμός, ὁ (σταλάσσω) τὸ σταλάζειν, ἢ στάλαξις, τὸ στάξιμον || ὡς.=στάλαγμα, σταλαγματιά, σταγών.

στάλασσω, μελλ. -ξω, καὶ **σταλάω*** σταλάζω, στάζω, πίπτω εἰς (κατὰ) σταγόνας.— || μετ., ἀφίνω τι νὰ στάξῃ, νὰ πέσῃ κατὰ σταγόνας.

*Ἔτυμ.: μεθομ. **σταλάσσω**, ἀττ. -τω (μεγν. **σταλάω**, -άζω) **στάλαγμα*** **σταλαγμός*** **στάλυξ** (=σταλαγμός)* πρὸς. *Ἦουχ. **νεοσταλύξ*** **νεοδάκρυτος***: ἑλλ. **τέλμα** (βλ. λ.), μεσο-βρετ. **staut**, νεο-βρετ. **staut** (κἀουρον), ἄγγλ. **stale** (δμ.), μεσο-γερμ. **stal** (δμ.), **stallen** (οὔρειν, κυρ. ἐπὶ τῶν ἵππων, πρὸς. **stall**=stabilum), λιθ. **teiz**, **teizti** (οὔρειν).

στάληναι, ἀρρη. παθ. ἀορ. β' τοῦ **στέλλω**.

στάλις, -ἱκος, ἡ, δωρ. ἀντὶ **σταλίς**, -ἱδος (Ἰστημι ?) πᾶν τὸ στηνόμενον (ἢ τὸ ἐστημένον), πάσσαλος εἰς ὃν προσδέονται ἴκτια.

στάλις, -ἱδος, ἡ*=**στάλιξ** (βλ. λ.).

στάλ-ουργός, ὄν, δωρ. ἀντὶ **σπηλ**—(σπήλη+ἐργον)* ὁ σεσημασμένος δι' ἐπιτυμβίου στήλης, ὁ ἐφωδιασμένος δι' ἐπιτυμβίου στήλης.

στάμιν**, ἢ **στάμης**, -ἱνος, ὁ (Ἰστημι)* ἐπικ. δοτ. πληθ. **στάμινεςοι πᾶν τὸ ἐστημένον ὄρθιον || ἐν τῷ πληθ., «τὰ πλευρά τοῦ πλοίου», τὰ ξύλα τὰ ἀποτελοῦντα μετὰ τῆς τρύπηδος τὸν σκελετὸν τοῦ σκάφους, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ προσηλαύντο τὰ σανιδώματα, λατ. **statumina** || ἴκρια ἀραρῶν θαμέσι **σταμίνεςοι**=προσαρμῶσας σανίδας εἰς τὰ πυκνὰ ὄρθια ξύλα (τὰ σταμινάρια).

σταμνίον, τὸ ἄποκρο. τοῦ **στάμνος** (βλ. λ.).

στάμνος, ὁ, καὶ ἡ (Ἰστημι)* ὡς καὶ νῦν, στάμνος, «στάμνι», «σταμνί», πῆλινον ἀγγεῖον, εἰς ὃ μεταγγίζετο οἶνος πρὸς καθαρισμόν (διὰ νὰ κατακαθίσῃ). **Ἰσταμνος**: Ἰστημι, **σήμεων*** πρὸς. ὡς. παλ.-γερμ. **stampa** (βαρέλι θρασμοῦ τοῦ οἴνου), λιθ. **stainē** («ξύλινη βαρέλα»).

στάν, αἰολ. ἀντὶ **εἶτα**, **ἔστησαν**, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ Ἰστημι. 2) ὅσθ. ἀορ. β' τοῦ Ἰστημι.

σταξέμενος, δωρ. ἀντὶ **στάζομεν**, μελλ. τοῦ **στάζω**.

στάξις, -εως, ἡ (στάζω)* τὸ στάζειν, τὸ «στάξιμον».

στάς, **στάσα**, **στάν**, μετχ. ἀορ. β' τοῦ Ἰστημι.

στάσάζω, μελλ. -άσω (στάσις)* ἀμτθ., ὡς καὶ νῦν,

στασιάζω, κάμνω στάσιν, ἐπαναστατῶ (μετὰ δοτ. **τενί** =ἐναντίον τινός) || γεν., ἐρίζω, φιλονικῶ || **στασιάζω** μετὰ τίνος=προσχωρῶ πρὸς τὸ μέρος τινός ἐναντίον ἄλλου (ἐνοῦμαι μαζί του εἰς ἐπανάστασιν ἐναντίον ἄλλου) || ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς πολιταίαις, εἶμαι διηρημένος εἰς πολιτικὰς φατριάς, διχωνοῦ, σπαράσσομαι ἀπὸ ἐμφυλίου (φατριαστικός, πολιτικός) ἐριδίας.

στάσι-αρχος, ὁ (στάσις+ἀρχω)* ὁ ἀρχηγός στρατιωτικοῦ σώματος, ἀποσπασματάρχης || ὁ ἀρχηγός πολιτικῆς μερίδος, κομματάρχης || ἀρχηγός ἐπαναστατικῆς μερίδος, ἀρχηγός ἐπαναστάσεως.

στάσιασμός, ὁ (στασιάζω)* ἡ ὑποκίνησις ἐπαναστάσεως, ἢ ἐπανάστασις.

στάσιαστικός, ἡ, ὄν (στασιάζω)* ὁ ἔχων κλίσην καὶ ροπήν εἰς τὸ ἐπαναστατεῖν, ταραχοποιός.

στάσιμος, ον (στάσις): 1) ἐνεργ., ὁ κάμνων τι νὰ σταθῇ, ὁ σταματῶν τι.— || ὡς παθητ., ὁ περιερχόμενος εἰς ἀκίνησιν, ὡς καὶ νῦν στάσιμος, ἀκίνητος, λιμνάζων || σταθερός, εὐσταθής, στερεός, ἀκλόνητος. 2) ἐν τῇ Τραγωδίᾳ, τὸ **στάσιμον** (ἐνν. μέλος)=ἄσμα τοῦ χοροῦ, κληθὲν οὕτω εἴτε διότι ᾄδεται ἐν συνεχεῖαι, χωρὶς δηλ. νὰ διακόπτεται διὰ τοῦ διαλόγου ἢ διὰ τῆς παρεμβολῆς ἄλλου μετρικοῦ συστήματος, εἴτε διότι τὸ χορικὸν τοῦτο ᾄδεται μετὰ τὴν **πάρουδον** (βλ. λ.), ὅταν ὁ χορὸς εἶχε λάβει πλεον τὴν ἐν τῇ ὄρχηστρᾷ μόνιμον θέσιν του.

στάσις, -εως, ἡ: 1) (Ἰστημι)* τὸ ἰσθάναι, τὸ στήσιμον, ἴδρυσιν, τοποθέτησις. 2) τὸ ζύγισμα, ἢ ζύγισις, τὸ ζυγίζειν, ἢ καταμέτρησις (πρὸς. Ἰστημι A IV).— || (Ἰσταμαι)* τὸ ἴστασθαι, ἢ θέσις, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴσταται τις || σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος: **στάσις τοῦ νότου**, **στάσις τῆς μεσημβρίας** (νότος, δύσις). 2) ἡ κατάστασις (ἢ καλὴ ἢ ἡ κακὴ) εἰς ἣν εὐρίσκειται τις, ἢ κατάστασις ἐνὸς ἀνδρῶπου (ἢ ἡθικῇ, κοινωνικῇ, πολιτικῇ ἢ ἠθικῇ του θέσει), λατ. **status**.— || κόμμα, φατρία, μερίς, ὁμάς, ὄμιλος || κυρ. πολιτικὸν κόμμα, φατρία ἐπιδικούσασα πολιτικὰς ζυμώσεις (ἀναταραχάς). 2) ἐπαναστάσις ἐσωτερικῇ, ἐμφυλίος ἔρις, πολιτικὴ ἀναταραχὴ, καθεστωτικοὶ ἄγῶνες.

*Ἔτυμ.: **στάσις** (πρὸς. καὶ **στασιάζω**, **στασιώτης**) =σανσκρ. **sthihi**-hi (ἢ ὄρθια στάσις), γοτθ. **staps**, παλ.-γερμ. **stat**, ἀγγλ.-σαξ. **stede**, παλ.-norr. **staðr** (θέσις), πρὸς. λατ. **statio** (ἐκτετ. ἐκ τοῦ ***stati**-, πρὸς. **statim**), ἰαπ. ***stha**-ti-s* πρὸς. ἰαπ. ***stha**-ti-s ἐν τῷ Zenō. **stā**'hi- (ὄρθια θέσις, κατάστασις), παλ.-σλαβ. **rostati** (ὄρισμός, προσδιορισμός, ἀπόφασις): **στατός**=σανσκρ. **sthitā**-h (στάσιμος, ἀκίνητος· ἀλύγιστος), βλ. Ἰστημι* **σταεικός** (βλ. λ.) **στάσιμος** (βλ. λ.).

στάσι-ώδης, ες (στάσις + εἶδος)* στασιαστικός, ἐριστικός, φιλοτάραχος.

στάσι-ωρός, ὁ (στάσις + ὤρα)* ὁ φρουρὸν τὸν σταθμὸν ἢ τὴν μάνδραν (ἐσχημ. κατὰ τὰ **θυρωρός**, **πυλωρός**).

στάσιώτης, -ου, ὁ (στάσις III)* ὁ ἀνήκων εἰς φατρίαν, ὁ ὁπαδός πολιτικοῦ κόμματος || ἐν τῷ πληθ., τὰ μέλη ἐπαναστατικῆς τίνος πολιτικῆς ὀργανώσεως, συνωμοταί.

στάσιωτικός, ἡ, ὄν (στασιώτης)* ὁ αἰσθανόμενος κλίσην (ὁ ρέπων) πρὸς ἐπαναστατικὰς σκευωρίας, στασιαστικός, ἐπαναστατικὴ (συνωμοτικὴ) φύσις.

στάσκε, ἰων. ἀντὶ **ἔστη**, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ Ἰστημι.

στάσῶ, δωρ. ἀντὶ **στήσω**, μελλ. τοῦ Ἰστημι.

στάτήρ, -ῆρος, ὁ (Ἰστημι)* πᾶν βάρος.— || νόμισμα ὠριμένου βάρους, ἀρχικῶς ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀργύρου, ἀργυροῦς **στατήρ**, κάλυμμενος ὡς. καὶ **τετράδραχος**, ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸ ἐν τρισχιλιοστὸν τοῦ **τάλαντου**. 2) βραδύτερον συνηθίζετο ἐν Ἀθήναις ὁ χρυσοῦς **στατήρ** ἐξισούμενος πρὸς 20 ἀττικὰς δραχμάς· χρυσοῦς **στατήρας** ἔκοψεν ὁ Κροῖσος τῆς Λυδίας πρῶτος, ἐπακράτησεν ὅμως τὸ νομισματικὸν σύστημα τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τοῦ μεταγενεστέρου τοῦ Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου, καὶ ἐκαλοῦντο ἐκτοσε **Δαρεικοὶ στατήρες** ἢ ἀπλῶς **Δαρεικοί**. [**στατήρ**: σανσκρ. **sthitār**-, **sthitā**] (ὁ ἰσθάνων ὄρθιος), λατ. **statior**, ἐξ ἰαπ. ***stha**- βλ. Ἰστημι].

στατίξω, ποιητ. αντί *ΐστημι*· στήνω, τοποθετώ.—
παθητ.=*ΐσταμαι*, στέκομαι.— || τήν αὐτήν με τὸ παθ.
ἐνν. (τ. Ἐ. στέκομαι) ἔχει· και ὡς ἀμύθ. ἐναργ.

στατικός, ἡ, ὄν (*ΐστημι*)· ὁ στήνων τινά ὄρδιον,
ὁ βάλλων (ἀναγκάζων) τινά ἐν σταθῇ ἀκίνητος.—
|| ὁ ἠσκημένος (ὁ ἔμπειρος) εἰς τὸ ζυγίσμα || ἡ στα-
τική (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ ζυγίζειν || (ἐν τῇ Φυ-
σικῇ) ἡ ἐπιστήμη ἢ πραγματευομένη τὰς ἰδιότητες
τῶν σωμάτων ἐν στάσει (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *Δυνα-
μικήν*).

στατός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ΐστημι*· τοποθετη-
μένος, «στημένος», ἰδρυμένος, ὄρδιος, ἀκίνητος ||
στατός ἵππος=ἵππος διαρκῶς παραμένων ἀργός ἐν
τῷ σταύλῳ καὶ τρεφόμενος, χωρὶς νὰ χρησιμοποιή-
ται, ἄχρηστος, «κριθασμένο ἄλογο» || *στατόν ὕδωρ*
=στασίμιον ὕδωρ, «στεκούμενο νερό».

σταυ- βλ. **Σ, σ.**

σταυρός, ὁ (*ΐστημι*)· ὄρδιος πάσσαλος, σκόλοψ,
παλούκι || ἐν τῷ πληθ., περίφραγμα ἐκ πασσάλων,
χαράκωμα.— || ὡς καὶ νῦν, σταυρός (ἴδου ξύλα σταυ-
ροειδῶς καρφωμένα, πρὸς ἀνασταύρωσιν).

Ἔτυμ.: *σταυρός*: λατ. *staurare*, παλ.-norr. *staurr*
(πάσσαλος), λατ. **stha-ri-*, **sthu-* (εἶμαι ὄρδιος), μαρ-
τυρούμενον καὶ ἐν σανσκρ. *sthāvarā-ḥi* (σταθερός, ἀκί-
νητος), ἀγγλ.-σαξ. *stōw* (θέσις), *stōwian* (λαμβάνω ὁ-
πίστω), λιθ. *stovā* (θέσις, τόπος διαμονῆς), *stōnvis*
(κατάστασις), *stōnvis* (στάσιμος, ἀκίνητος), *stōnvis*
(εἶμαι ὄρδιος), *stāunu* (ὄμ. σημ.), λεττ. *stāws* (ὄστις
εἶναι ὄρδιος, εὐθύς, ἀπόκρημνος), παλ.-σλαβ. *staviti*
(=λατ. *stature*, *constituerē*), σανσκρ. *sthī'ṇa* (πάσ-
σαλος), Ζενδ. *stuna-stunā-* (κίων), ἔλλ. *στῦω*, -ομαι,
πρ. *ἑστῦκα* (εἶμαι ἐν διεγέρσει), *στῦμα* (=erectio pen-
is), *στῦλος*, *στῦραξ* (=σαυρωτήρ, βλ. λ.), σανσκρ.
sthīrā-ḥi (πυκνός, χονδρός), *sthīrā-ḥi* (ὄμ. σημ.),
Ζενδ. *stura-* (ὄγκωδης, ἰσχυρός, ἄδρός), ἀρμ. *stuar*
(παχύς, πυκνός), παλ.-σοουθ. *stūr* (μέγας, ἰσχυρός,
βαρύς, ἀγροίκος), πρβλ. ὡς. *σανσκρ. ni-sthura-ḥi* (ακλι-

ρός, τραχύς, βάρβαρος), παλ.-norr. *stūra* (κατάπτω-
σις, χαύνωσις), λεττ. *stūrs* (ἰσχυρογνώμων), *σανσκρ.*
su sthū (καλῶς), *anu-sthū* (παρευθὺς), λατ. *prae-stū*
(ἀρχαιότ. τύπος τοῦ *prae-stū*), λιθ. *at-stū* (=μακράν),
παλ.-norr. *stūd*, *stod* (ὑποστήριγμα, ὑποστήλωμα),
ἀγγλ.-σαξ. *stūdu* (πάσσαλος), λεττ. *stute*, *stuta* (ὑπό-
βαθρον· ράβδος, θοκτριόα)· βλ. καὶ ἐν *στύπος*·
παραλλ. τῷ ἰαπ. *sthāu-*, **sthu-* ἀπαντᾷ τύπος **sthāu-*,
**sthu-* (συμπυκνωθῆναι)· πρβλ. καὶ τὸν παραλληλισμὸν
μεταξὺ :ὄν **sthāi-*, **sthi-*, (εἶμαι ὄρδιος) καὶ **sthāi-*,
**stjā-*, **stī-* (συμπυκνωθῆναι), περὶ οὗ ἐν λ. *στέαρ*·
πρβλ. τέλος ἰαπ. **stheu* ἐν τῷ ἔλλ. *στεῦμαι*· ἀλλὰ τὰ
ἰαπ. **sthāu-*, **sthāu-*, **stheu*-κλπ. εἶναι ἐπεκτάσεις τῆς
ἰαπ. ῥ. **sthā-*, τῆς ἐν τῷ *ΐστημι*· βλ. καὶ *στοά*.

σταυρο-φάνης, ἄς (*σταυρός*+*φανήνας*)· ὁ ἐμφανι-
ζόμενος ὡς σταυρός, σταυροειδής.— ἐπίρρ.—*νώδ.*
σταυρο-φόρος, ὄν (*σταυρός*+*φέρω*)· ὡς καὶ νῦν,
σταυροφόρος, ὁ φέρων τὸν σταυρόν.

σταυρώω, μελλ. -ώσω (*σταυρός*)· περιφράσσω διὰ
σταυρῶν (πασσάλων, σκολόπων), περιχαράκων τό-
πον τινά.— || ὡς τὸ σημερ. σταυρώνω, προσηλώνω
ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἀνασκολοπιζῶ.

σταύρωμα, -ατος, τὸ (*σταυρός*)· τὸ διὰ πασσά-
λων περίφραγμα, τὸ περιχαράκωμα, λατ. *vallum* || ὁ
οὗτος (διὰ πασσάλων) περίφρακτος τόπος, ὁ διὰ
πασσάλων χωρῆσθαι τὸς τόπος.

σταύρωσις, ἡ (*σταυρῶν*)· ἡ διὰ πασσάλων (*σταυ-
ρῶν*) περίφραξις, ὄχυρωσις.— || ὡς καὶ νῦν, ἡ σταύ-
ρωσις (τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ), ἡ ἐπὶ τοῦ
Σταυροῦ καθήλωσις, ἡ ἀνασκολοπισίς.

στάφις, -ίδος, ἡ (καὶ *ἀσταφίς*, βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν.
σταφίς, «σταφίδα», ἀπεξηραμμένη σταφυλή [συγγ.
τῆς *σταφυλή*· βλ. καὶ *ἀσταφίς*].

ΣΤΑΨΥΛΗ, ἡ· ὁ καρπὸς τῆς ἀμπέλου, βότρυς,
«τσομπί», «τσάμπουρο», «σταφύλι». 2) ἡ πρό-
τοῦ φάρυγγος σταφυλή τοῦ στόματος, ὁ «σταφυλι-
τής», διότι ὅταν πρήκεται (λόγω φλεγμονῆς)

ὁμοιάζει πρὸς σταφυλήν κρεμαμένην ἐκ τῆς κλη-
ματίδος, λατ. *uvula*.

Ἔτυμ.: *σταφυλή* (ἰαπ. **stībh-*, πρβλ. *στέμφυλα*
(βλ. λ.), δεθ. *stabhuyan stabhuyāmana-ḥi* (ὁ παραμέ-
νων εἰς τὴν θέσιν του), παλ.-περσ. *stabara* (στασίσα-
σε)· βλ. καὶ *ἀστεμφής*.

στάφυλη, ἡ· ἡ στάβμη, ὁ κανὼν ὁ μολύβδινος,
(ὁ δεικνύων τὴν εὐθείαν γραμμὴν), ἡ τὸ «μολυβένιο
βαρίδι», ἡ μολύβδαινα τῆς στάβμης τῶν τεκτόνων,
ἡ χρησιμοποιουμένη πρὸς ἐπίτευξιν τῆς κατακορύ-
φου γραμμῆς: *ἵππους σταφυλή ἐπὶ νῶτον εἰσας*=
ἵππους ἴσου ἀναστήματος, τῶν ὀποιων αἱ ράχεις
εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ὡσάν νὰ
ἔχουν κανονισθῇ διὰ στάβμης.

Ἔτυμ.: διέφερον τοῦ προηγ. κατὰ τὸν τονισμὸν μό-
νον, ἀφελόμενον δὲ πιθανώτατα εἰς μεταφορικὴν χρῆσιν.
βασισμένη ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τῆς στάβμης πρὸς τὴν
ἐκ τοῦ λεπτοῦ μίσχου τῆς ἐξαρτωμένης σταφυλήν· πῖθ.
(**stagma*) ἔλλ. **στάφα*: λατ. *stāgnum* (κῶρ.=κράμα
ἀργύρου καὶ μολύβδου· εἶτα=κασσίτερος), gall.
ystaen (κασσίτερος), Κελτ. *stagnō-* ἢ λατ. λέξεις εἰ-
ναί· πῖθ. *stāneion* ἐκ τῆς Κελτικῆς).

στάφυλις, -ίδος, ἡ =σταφυλή (βλ. λ.).

στάφυλο-κλοπιδής, -ου, ὁ (σταφυλή+κλοπή)· ὁ
κλέπτων σταφυλάς.

στάχυη-τόμος, ὄν (*στάχυς*+*τεμεῖν*)· ὁ κοπτὼν
στάχυας οἴτου, ὁ θερίζων.

στάχυη-τρέφος, ὄν (*στάχυς*+*τρέφω*)· ὁ τρέφων
στάχυας οἴτου

στάχυη-φόρος, ὄν (*στάχυς*+*φέρω*)· ὁ φέρων στά-
χυας οἴτου.

στάχυ-μήτωρ, -ορος, ἡ (*στάχυς*+*μήτηρ*)· ἡ μήτηρ
τῶν σταχύων οἴτου, ἡ μήτηρ τοῦ οἴτου.

στάχυό-θριξ, -ίχος, ὁ, ἡ (*στάχυς*+*θριξ*)· ὁ ἔχων
φύλλα ὅμοια πρὸς στάχυας οἴτου.

στάχυο-στέφανος, ὄν (*στάχυς*+*στέφανος*)· ὁ ἐ-
στεφανωμένος διὰ σταχύων οἴτου (φέρων στέφα-
νον ἐκ σταχύων οἴτου).

ΣΤΑΨΥΛΗ, -ῦος, ὁ· πληθ. ὄνομα καὶ αἰτ. *στάχυνες*,
-ας, καὶ συνηρ. αἰτ. *στάχῦς*· ὡς καὶ νῦν, ὁ στάχυς,
ὁ στάχυς οἴτου, τὸ «στάχυ», λατ. *spica*.— || γεν.
φυτόν || μετρ., θλαστός, τέκνον, ἔκγονος.

Ἔτυμ.: *στάχυς* (*ἄσταχυς* <ἄ- προθεμ. + *στάχυς*)
(ἰαπ. **stewgh-* (αἰχμηρός, ἀκανθώδης), πρβλ. ἀγγλ.-
σαξ. *stinzan* (ἀγγλ. *sting*), παλ.-norr. *stinga* (κεντώ,
νύσσω), παλ.-γερμ. *stanga*, παλ.-norr. *stong* (πάσσα-
λος, κόμαξ), παλ.-γερμ. *stengil* (κορμὸς δένδρου, στέ-
λεχος).—τύπος ρίζης ἄνευ ἐρρίνου φθόγγου ὑπάρχει ἐν τῷ
ἀτ. *στόχος* (βλ. λ.), λιθ. *stāgaras*, *stegerys*, λεττ.
stēga, *stēgs* (μακρός μῦθος).

στέαρ, τό, γεν. *στέατος*, συνηρ. **στήρ**, γεν. *στήτος*
(*ΐστημι*)· σκληρόν πάχος, πάχος, λίπος, «ζύγι»,
λατ. *sebum*, *sebum*· ἀντίθ. τῷ *πιμελή* (=μαλακὸν
πάχος, λατ. *adeps*).

Ἔτυμ.: *στέαρ* (ξινή ζύμη)=*σταῖς*, γεν. *σταιτός*
(**στηγας*, **σταγας*: Ζενδ. *stā(y)* (σωρός, ὄγκος, μᾶ-
ρα), *σανσκρ.* *stiyā* (στάσιμον ὕδωρ), *stiyābā* (πη-
γνύομαι, σκληρύνομαι), παλ.-norr. *stīm* (προσπάθεια,
πάλη, ἀγών), μεσ.-γερμ. *stīm*, *steim* (θόρυβος, ὄχλος),
γοθθ. *stains*, παλ.-norr. *steinn*, ἀγγλ.-σαξ. *stān*, παλ.-
γερμ. *stein* (λίθος), παλ.-σλαβ. *stena* (τοῖχος), *stēniņi*,
(βραχώδης), ἔλλ. *στέα*, *στέον* (μικρὸς χάλιξ), *στέλη*,
στέφος, *φειφρός*, *στέβη*, *στέβω*, *στέβαρός*, *ἀγχι-
στίνος*· πάντα ταῦτα ἐξ ἰαπ. **stāi-*: **stējā-*, **stjā-*,
**sti-* (συμπυκνωθῆναι), *παραλλ.* δὲ ἐξ ἰαπ. **sthāi-* ἐν τῷ
σανσκρ. *sthāyin-* (ὁ διαμένων ἠσυχος), ἰρλ. *tau-* (εἶ-
μαι) (**sthājō*), λιθ. *stōjus*, παλ.-σλαβ. *staja* (τοποδε-
τούμαι): **sthā-* ἐν τῷ ἔλλ. *ΐστημι*:—

στεγάζω, μελλ. -άσω = *στέγω* (βλ. λ.), σκεπάζω,
καλύπτω, προφυλάσσω.— Παθητ., καλύπτομαι || ἐπὶ
πλοίου, εἶμαι ἐστεγασμένος, ἔχω κατάστρωμα.

στεγάνη, ἡ (*στεγανός*)· τὸ σκέπασμα, κάλυμμα.
στεγανός, ἡ, ὄν (*στέγω*)· ὁ κεκαλυμμένος, σκε-
πασμένος || ὁ ἐστεγασμένος, ὁ καλυπτόμενος ὑπὸ
στέγης. 2) ὁ ἀεροστεγῶς κεκλεισμένος (κεκαλυμ-

μένος), η άεροστεγώς κλειών (καλύπτων) ώστε να μη διέρχεται ήπιος, αδιάβροχος, αδιάπεραστος υπό της ύγρασίας.— || ως ένεργ. ο καλύπτων || ο περιούριζων, έγκλειων, περικλειών.

ΣΤΕΓΑΝός, επίρρ. τοῦ στεγανός· περιωρισμένος, έντελώς κλειστός, κατά στεγανόν τρόπον, διά μέσου στενῆς ἢ κεκαλυμμένης διόδου.

ΣΤΕΓ-ΑΡΧΟΣ, ὁ (στέγη + ἄρχω)· ὁ ἀρχηγός τῆς στέγης, ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ὁ οἰκογενειάρχης.

ΣΤΕΓΑΣΜΑ, -ατος, τό (στεγάζω)· πᾶν τό καλύπτον ἢ προφυλάσσον τι, σκέπη, κάλυμμα, ὡς καί νῦν στέγασμα, λατ. *tectum*.

ΣΤΕΓΑΣΤΕόν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ στεγάζω· πρέπει νά στεγάσῃ τις, νά καλύψῃ.

ΣΤΕΓΑΣΤΡός, -ίδος, ἡ (στεγάζω)· θηλ. ἐπίθ. ἡ στεγάστρα, ἡ καλύπτουσα, ἡ χρησιμεύουσα πρὸς κάλυψιν.

ΣΤΕΓΑΣΤΡόν, τό (στεγάζω)· ὡς καί νῦν, στέγαστρον, κάλυμμα, σκέπασμα, περικάλυμμα, περιτύλιγμα.

ΣΤΕΓΗ, ἡ (στέγω)· ὡς καί νῦν, στέγη, ὀροφή, «σκεπή», λατ. *tectum*.— || τόπος ἐστεγασμένος, κεκαλυμμένος διά στέγης, θάλαμος, δωμάτιον, κτίοντα, σκεπή. 2) ἐν τῷ πληθ., οἰκία, κατοικία, κατοικητήριον, τόπος διαμονῆς | κατά στέγας = οἶκοι, κατ' οἶκον, ἐν τῷ οἴκῳ.

ΣΤΕΓΗΝός, ἡ, ὄν, κατά συγκοπὴν ἐκ τοῦ στεγανός· ἐστεγασμένος, κλειστός, αδιάβροχος, αδιάπεραστος, ὕδατοστεγής.

ΣΤΕΓΝΟ-Φύξ, ἐς (στεγνός + φύξ)· ὁ πυκνός τήν φύσιν, σφιγκτός.

ΣΤΕΓΟΣ, -ος, τό = στέγη (βλ. λ.). | οἰκία, οἰκίμα, μέγαρον. 2) ὕδρια περιέχουσα τέφραν νεκροῦ.

ΣΤΕΓΩ, μελλ. -ξω· καλύπτω ἐρμητικῶς, κλείω ἀέροστεγώς, ὡστε νά μή διέρχεται ὑγρασία || ἀπολ., *ἤγες οὐδὲν στέγουσαι* = πλοῖα οὐδόλλως ὕδατοστεγῆ (μη ἀποκλείοντα τήν εἰσορῆν τῶν ὑδάτων, ἀρα πλοῖα «πού κάνουν νερά»). 2) γενικῶς, κρατῶ μακράν, ἀπῳδῶ, ἀποκρούω, ἀποκλείω.— μέσον, *στέγομαι δμβροῦς* = κρατῶ τήν βροχὴν μακράν ἀπ' ἐμοῦ, τήν ἀποκρούω.— || καλύπτω, σκεπάζω, προφυλάσσω, προστατεύω, ὑπερασπίζω || περιέχω, περιλαμβάνω, ἐμπεριέχω, ὑποβάσταζω. 2) συγκάλυπτω, κρύπτω, τηρῶ μυστικόν.— παθητ., τηροῦμαι μυστικός.— || συγκρατῶ τό ὕδωρ || τό μή στέγω = τό διερρωγὸς ἀγγεῖον (τό καταρτημένον).— IV μτφρ., ἀντέχω, βαστῶ, ὑποφέρω.

Ἔτυμ. στέγω = σανσκρ. *sthaḡali*· στέγος, τέγος· στέγη (τέγη) (> λατ. *stega*)· στεγανός, στεγνός· στεγνός (=στεγανός, ὕδατοστεγής), λατ. *tego, tegimen, tegulum, teges, tegula, tectum, toga, iugurium*· ὄμδρ. *tehterim* (=tegmentum, tectorium), παλ-ιρλ. *teg, tech* (=τέγος), παλ-γαλλ. *tig* (οἰκία), παλ-ιρλ. *tuige* (=λατ. *stramen*), gall. *to* (στέγη), παλ-ιρλ. *tuigim-iugim* (*toḡejo) = στέγω, *conligim* (*con-ud-legim*) (= *architector, construo*), παλ-νορρ. *pak*, ἀγγλ.-σαξ. *poec*, παλ-γερμ. *dah* (στέγη), παλ-γερμ. *decch(i)n* (στέγω), λιθ. *stegiti* (καλύπτω στέγην), *stogas* (στέγη), *stéktiojis* (στεγαστής), παλ-σλαβ. *o-stegū* (=vesis), *stogū* (=amas), ιαπ. *st(h)eg- (=καλύπτειν, σκεπάζειν).

ΣΤΕΪΒΩ, μελλ. *στεΪνω*· ἄορ. ὁ ἔστυβον· πατώ, καταπατώ, «τασπαπατώ» ὑπὸ τοὺς πόδας μου || *στεΪβον ἐν βόθροισιν εἶματα* =κατεπίδου τὰ ἐνδύματα ἐντός τῶν βόθρων (ἢ τὰ ἐβαλλόν εἰς τοὺς πλυνούους, δηλ. «σκάφες», καί τὰ ἐκτύπων διά τῶν κοπάνων πρὸς καθαρισμόν). 2) μετὰ αἰτ. τοῦ συστ. ἀντικ., πατώ ἢ βαδίζω, θηματίζω, περιπατῶ || *χορὸν στείβω ποδοῖν* =κινῶ ρυθμικῶς τοὺς πόδας, βαδίζω μὲ ρυθμόν, χορεύω || βαδίζω, περιπατῶ, ἐπί τινος ὁδοῦ.— μέσον, βαδίζω ἐπὶ τῷ ἴχνυ τινός, παρακολουδῶ, ἀνιχνεύω, ζητῶ νά ἀνακαλύψω.

Ἔτυμ. *στεΪβω*· *στοιβή*· *στοιβάζω*· *στίβος*· *στιβάς*· *σπιβαρδός*· *σπιπτός*· *στίβη*· λιθ. *staihus* (πυκνός), *σχυρός*), παλ-σλαβ. *stibiti, stibio* (κορμός δένδρου), λεττ. *stiba* (σκαπτήρα), λατ. *stiba* (βλ. ὅμως καί ἐν

σίσφον), ἀρμ. *stēp* (ρώμη, ισχύς, ἔξαναγκασμός), *stīpaw, stīpaw* (ζηλωτής, ἔνδερμος)· ἐξ ιαπ. **stēibh*· πρβλ. **stēibh*- ἐν τῷ ἰων-αττ. *στίφος, στεφρός*, σανσκρ. *stibhi-h* (θυσανοειδῆς βλάστησις) καί **stēip* ἐν τῷ λατ. *stīpes* (κορμός), *stīpō* (συμπυκνώνω), παλ-νορρ. *stīfr*, ἀγγλ.-σαξ. *stīf* (δύσκαμπος), λιθ. *stīrpi* (γίνομαι δύσκαμπος, ξυλιόζω), *stīrpiūs* (δυνατός, ἰσχυρός)· αἱ μνημονυεταῖαι ιαπ. ρίζαι εἶναι ἐπεκτάσεις ἐκ τῶν ιαπ. **stja(i)-*, **stjeja-* (συμπυκνῶμαι, συσφιγγομαι)· βλ. καί ἐν *στέαρ*.

ΣΤΕΪΛΑ, ἐπ. ἀντί *ἔστειλα*, ἄορ. α' τοῦ *στέλλω*.

ΣΤΕΪΛΙΑ, ἰων. -εῖη, ἡ, καί **ΣΤΕΛΕά** (*στέλλω*)· ἡ ὀπή ἢ ἐπὶ τοῦ πελέκεως ὑπάρχουσα, εἰς ἣν εἰσέρχεται καί στερεώνεται τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ ξυλίνου στείλεου (τοῦ «στείλαισοῦ»)· βλ. *στεΪλειός*.

ΣΤΕΪΛΙόν, τό, καί **ΣΤΕΛΕόν**, ὡς, καί ἄορ. **ΣΤΕΪΛΕτός**, ὁ, καί **ΣΤΕΛΕός**· (*στεΪλειή*)· τό ξύλον τὸ εἰσέρχόμενον (καί κατά τὸ ἕτερον ἄκρον στερεοῦμενον) εἰς τήν ὀπήν τοῦ πελέκεως (τὴν *στεΪλειάν*, βλ. λ.), τὸ «στείλιάρη».

ΣΤΕΪΝ-αὐχὴν, -ενος, ὁ, ἡ (*στεΪνός* ἰων. ἀντί *στεινός*)+*αὐχή*· ὁ ἔχων στενὸν αὐχένα στενὸν λαίμῳν.

ΣΤΕΪΝό-πορός, ον, ἰων. ἀντί *στενόςπορος*.

ΣΤΕΪΝός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντί *στενός* (βλ. λ.).

ΣΤΕΪΝός, -εος, τό (*στεΪνω*)· μέρος στενὸν (κλειστόν, περιωρισμένον), πορθμός, «στενοπόρι» || *στεΪνω ὁδοῦ* = τὸ στενὸν μέρος τῆς ὁδοῦ, στενὸν πέρασμα, στενωπός.— || μτφρ., στενοχωρία, δυσκολία, ταλαιπωρία, ἀνάγκη, λατ. *angustiae*.

ΣΤΕΪΝός (*στεΪνός*), ἰων. ἀντί *στενώ* = *στείνω* (βλ. λ.).

ΣΤΕΪΝώ (*στεΪνός*)· καθιστῶ τι στενὸν, τὸ «στενώνω», τὸ στενοχωρῶ, τὸ περιορίζω, τὸ συστέλλω.— παθητ., γίνομαι στενός, στενοῦμαι, «στενεύομαι», στενοχωροῦμαι δι' ἔλλειψιν χώρου. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι πλήρης, πληθύνομαι, συνωστίζομαι, συνωθούμαι. 3) μτφρ., στενοχωροῦμαι, ὑποφέρω, δεινοπαθῶ, ἐνοχλοῦμαι, ἐπιβαρύνομαι.

ΣΤΕΪΝ-ωπός, ἰων. ἀντί *στενωπός* (βλ. λ.).

ΣΤΕΪΟΜΕΝ, ἐπ. ἀντί *στώμεν*, α' πληθ. ὑποτ. ἄορ. β' τοῦ ἴστυμ.

ΣΤΕΪΡΑ (Α), ἰων. -ρη, ἡ (*στεΪρός*)· ἡ κύρτα (καί παχεῖα) δοκὸς τῆς τρόπιδος (τῆς κάρινας) τοῦ πλοίου, λατ. *carina* [*στεΪρα*, πρβλ. 'Ἡσυχ. «καί τὸ ἐξέχον τῆς πρῶρας ξύλον κατά τὴν τρόπιν»· πρβλ. παλ-γερμ. *storro*, μεσ-γερμ. *storre* (κορμός δένδρου, διακός ξύλου), ὡς καί τὰ ἐν *στεΪρα* (Β)].

ΣΤΕΪΡΑ (Β), ἡ· ἰδιόρρυθ. θηλ. τοῦ *στεΪρός* (βλ. λ.) || βούς μη τεκούσα μόσχον, καί γενικῶς πᾶν θηλυζῶν στεροῦμενον τῆς ἱκανότητος τοῦ γεννᾶν || ὡς ἐπὶ γυναικός.

Ἔτυμ. *στεΪρα* (**στερ-ja*· *στεΪρός*)· πρβλ. 'Ἡσυχ. «*στεΪρα*· ἡ ἄτοκος»· *στέριφος*· σανσκρ. *stari-h*, ἀρμ.

sterj (ἄγονος, ἄκαρπος), λατ. *sterilis*, γοτθ. *stairo*, παλ-γερμ. *stero* (κρίος), μεσ-γερμ. *sterke, stärke* (=λατ. *juvenca*), ἀγγλ.-σαξ. *styric* = **stierc* (μόσχος)· ιαπ. **ster-* (εἶμαι δύσκαμπος)· βλ. καί *στερρός*.

ΣΤΕΪΡός, α, ον, ὡς. καί -ος, -ον (*στερρός, στερρός*)· ὡς καί νῦν, *στεΪρος*, ἄγονος, λατ. *sterilis*.

ΣΤΕΪΧΩ, μελλ. *στεΪζω*· ἄορ. α' *ἔστειξα*· ἄορ. β' *ἔστυχον*· βαδίζω, περιπατῶ, πηγαίνω ἢ ἔρχομαι ἢ πλησιάζω || *βαδίζω* (πορεύομαι) κατά σειράν, ἐν γραμμῇ, ἐν τάξει. 2) ἐνίοτε μετὰ συστ. αἰτ., *στεΪχω ὁδοῦ* =πορεύομαι ὁδοῦ (πηγαίνω ταξίδιον) || ὡς. *ἀνήρ δπλίτης κλίμακος προσημαθείς στείχει* =ἀνήρ ὠπλισμένος ἀναβαίνει (ἀνέρχεται) τήν κλίμακα.

Ἔτυμ. *στεΪχω*· **στίξ*, γεν. *στίξος*, πληθ. *στίξες*· *στίχος*· *στίχόμαι*· *στίχος*· *στοιχός*· *στοιχέειν*· σανσκρ. *stighnōti* (ἀναβαίνω), ἀλθ. *stek* (**steg-u*) (<ιαπ. **stigho-s* = ἄλλ. *στοῖχος*), παλ-ιρλ. *stāgu* (κατ. **stēig*) =βαδίζω, *techt* (=λατ. *adventus, aditio, litio*), gall. *taith* (=λατ. *iter*), γοτθ. *steigan* (=στέιχω), παλ-νορρ. *stiga*, ἀγγλ.-σαξ. *stizan*, παλ-γερμ. *stīgan* (ἀναβαίνω), παλ-γερμ. *stieg* (γεφυρίτω), γοτθ. *staiḡa*, παλ-γερμ. *staiḡa* (δρουμικός), λιθ. *staiḡa* (αἰφινίδως), *staiḡy'hi-s* (διάζομαι), λεττ. *stiegtis* (διάζομαι), *stai*.

gát (βαίνω, δοζίζω), stiga (δρομίσκος), παλ-σλαυ. stigna, hi (έρχομαι), stizda, stiza (άτραπός), stigna (όδοός)· ἔξ ἰαπ. *steigh- λατ. ve-stig-ium, fa-stig-ium.

στεῖλω, ἐπικ. ἀντί *στάω*, ἕποτ. ἄορ. β' τοῦ Ἰστημι. **στελεά**, ἰων. -*εἴη*, ἡ'=*στειλεῖη* (βλ. λ.) [δι' ἄτυμ. βλ. *στέλλω*].

στελεόν, τό=*στειλεῖον* (βλ. λ.). **στελεόν**, μελλ. -*ώσω* (*στελεόν*)· ἐφοδιάζομαι με «στειλίარი» ἢ με «χερούλι».

στελεχη-τόμος, ον (*στέλεχος+τεμῆν*)· ὁ κόπτων στελεχη, κόπτων κορμούς δένδρων.

ΣΤΕΛΕΧΟΣ, τό· ἡ στεφάνη (βηλ. ἡ κορυφή) τῆς ρίζης, ἔξ ἧς ἄρχεται φυόμενος ὁ κορμός, λατ. *codex* ἢ τὸ τμήμα τοῦ δένδρου τὸ ἀπὸ τῆς ρίζης ἀρχόμενον καὶ ἐκ τῆς γῆς προεξέχον, ὡς καὶ νῦν, στέλεχος, κορμός, λατ. *fustis*.

στελεχών, μελλ. -*ώσω* (*στέλεχος*)· σχηματίζω στέλεχος, ἐκφύω στέλεχος.

στελίδιον, ὑποκορ. τοῦ *στελεόν*.

στέλλω, μελλ. *στέλω*, ἐπ. *στέλλω*· ἄορ. α' *ἔστειλα*· πρκ. *ἔσταλα*· παθητ., ἄορ. β' *ἔσθλην*· πρκ. *ἔσταλα*· ὑπερσ. *ἔσάλλη*· τοποθετῶ (στῆνω) ἐν τάξει, διευθετῶ, τακτοποιῶ, παρατάσσω, εὐτρεπίζω ἢ ἐφοδιάζω, ἐξοπλίζω, ἐτοιμάζω ἢ ἐπι πλοίου, ἐξαρτῶ, «ἄρματώνω», τὸ ἐξοπλίζω ἢ *στόλον* (*στρατόν*, *στρατιά*)· *στέλλω* = ἐτοιμάζω (παρασκευάζω, ἐξοπλίζω) στόλον ἢ στρατόν («ἄρματῶν κοράβια»).— μέσον, *στέλλομαι*=ἐτοιμάζω ἑμαυτόν, ἐτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι, ἐξοπλίζομαι ἢ ἐνδύομαι.— παθητ., ἐτοιμάζομαι, ἐξοπλίζομαι, ἄρματῶνομαι, ἐνδύομαι, ὑπότινος.— ἢ ἀποστέλλω εἰς πόλεμον, καὶ γεν. ἀποστέλλω, πέμπω.— μέσο-παθ., ἐτοιμάζομαι δι' ἑκστρατεῖαν (διὰ πόλεμον), ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ ἢ ὄθεν πορεύομαι, ἀπέρχομαι, ταξιδεύω. 2) ἀντθ. ἐνεργ., ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ.— ἢ φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, φέρω τινὰ εἰς τινὰ τόπον.— **IV** μέσον, *στέλλομαι* *τινα* = στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα, στέλλω διὰ τινα (ὡς τὸ *μεταπέμπομαι*).— **V** ὡς ναυτικός ὁρος *ἰστία* *στέλλω*=συστέλλω τὰ ἰστία, «μαζεύω τὰ πανιά» ἢ γεν., συστέλλω, ἀναστέλλω, ἀναχαίτίζω, ἐμποδίζω ἢ μέσον, ἀποφεύγω.

Ἔτυμ.: *στέλλω* (**στέλ-ω*)· *στόλος*· *στολή*· *στολίζω*· *στολμός*· *στόλισμα*, *στολισμός*, *στολίσ*· *σταλτικός*: *σανοκρ.* sthátam, sthali (πρὸς ἐροχῆ, ὕψιπεδον κλπ.), ἄρμ. stielcanem (δημιουργῶ, πλάττω), παλ-πρωσα. staliit (εἶμαι ὀρθός), λατ. staltis (ἐπιβλητικός, μεγαλοπρεπής), παλ-σλαυ. stelja (ἀπλώνω), stolā (= *θρόνος*, *σκαμνίον*)· ἔξ ἰαπ. *stihel- (κρατοῦμαι ὀρθός, ὀκίνητος, ἀναρδοῦμαι) ἐκτατ. ἐκ τοῦ *stihā, ἐν τῇ Ἰσσημι κλπ.· πρβλ. πρὸς τοῦτοις *σανοκρ.* sthāhū-m (ὁ ἰσθόμενος ὀρθός, ἀκίνητος)· κορμός δένδρου, ξυλόκορμος, πύσσαλος), ἔλλ. *στελεά*, *στελεόν*, *στέλεχος*· *θωρ.* θεσσαλ. *σταλιᾶ* (*stihjā), *θωρ.* στέλα, ἰων-αττ. *στήλη*, ἄρμ. steln (κλάδος, κορμός), λατ. stolo, -onis (κλάδος, παραφύας), stultus καὶ stolidus (βλάξ, εὐήθης), ἀγγλ.-σαξ. stela (χειρὶς, «μάνικια»), παλ-νορρ. stiolr (θεμ. steliu)=τὸ ὀπίσθιον μέρος, λατ. stulms (κορμός δένδρου, μέρος τοῦ ἀνδρωπίνου σώματος).

στελμονίαι (καὶ *στελμωνίαι*), αἱ (τελαμών)· πλατεῖαι ζώναι, δι' ὧν περιέβαλλον τοὺς θηρευτικούς κύνας, ὁσάκις ἄφηροντο εἰς θήραν ἀγρίων ζῴων.

στέμβω· κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σείω, ἀνακινῶ ἢ «τοσλαπατῶ», κακομεταχειρίζομαι.

Ἔτυμ.: *στέμβω*· *στεμβάζω* (πρβλ. 'Ἠσυχ. *κατεμβάζειν*· *λοιδορεῖν*, *χλευάζειν*)· *ἀστεμβαντος* (=ἀ-*στεμψής*): παλ-γερμ. stampfēn, παλ-νορρ. stampa (κτυπῶ με τὸ πόδι, λακτιζῶ)· ἔξ ἰαπ. *stemb-· ἐκ τοῦ παραλλ. τύπου ἰαπ. *stembh- τὰ: *ἀστεμψής*· *στέμψων*· *στόμψος*· *στόμψαξ*· *στομψάζω*· *σανοκρ.* stambh, stambh-nōmi, stambh-nāmi (=λατ. fulcio, innitor), stambh-as (=λατ. possis), παλ-γερμ. stampf (=λατ. pilum)— ὡς. ἰαπ. β. *steb- (ἀνευ ἑρρ. φθ.) ἐν τοῖς *στόβος* (πρβλ. 'Ἠσυχ. *στόβος*· *λοιδορία*, *δνειδος*)· *στοβέω* (E. M.)· *στοβάζω* ('Ἠσυχ.) = *κακολογῶ* (πρβλ. 'Ἠσυχ. *οστοβασιάντων*· *λοιδοριῶν*).

στέμμα, -ατος, τό (*στέφω*)· πᾶν τὸ χρησιμοῦνον πρὸς στέψιν, στέφανος, «στεφάνι, γιρλάντα» ἢ ἐν τῇ πληθ., στέφανος ἐκ δάφνης περιτυλιγμένος με λευκά ἔρια (σύμβολον τῶν ἱκετῶν), ἢ καὶ αὐτὰ τὰ ἔρια ἢ ἐν τῇ πληθ. ὡς. καὶ ἡ βακτηρία ἢ καὶ κλάδος ἑλαίας περιτυλιγμένος με λευκά ἔρια (κατὰ τὰς θυσίας).

στέμματόν, μελλ. -*ώσω* (*στέμμα*)· ἐφοδιάζω με στέμμα, στολίζω διὰ στέμματος, στεφανώνω.

στέμφυλον, τό, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ. τὰ *στέμφυλα* (*στέμβω*=*στέιβω*)· ὠρός ἐλαίων ἐξ ὧν ἐξάγεται δι' ἐκθλίψεως τὸ ἐλαιόν, αἱ ἐκτεθλιμμένα ἐλαία, τὰ ἀποπίεσμα τῶν ἐλαίων (επυρηνόπιπτες), λατ. *fraces* (ἐκ τοῦ frango).— ἢ ὡς. ἐν τῇ πληθ., τὰ ἀποπίεσμα τῶν σταφυλῶν μετὰ τὴν ἐκθλίψιν τοῦ οἴνου, τὰ «ταίπουρα», λατ. *flores* [δι' ἔτυμ. βλ. *στέμβω* καὶ *ἀστεμψής*].

στέναγμα, -ατος, τό (*στενάζω*)· ὡς καὶ νῦν, στέναγμα, στεναγμός, ἀναστεναγμός, γογγυσμός.

στεναγμός, ὁ (*στενάζω*)· ὡς καὶ νῦν, στεναγμός, ἀναστεναγμός, τὸ στενάξαι, τὸ βογγῆναι.

στενάζω, μελλ. -*άξω*, θαυμασικόν τοῦ *στένω* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, στενάζω, ἀναστενάζω (συχνὰ, βαθεῶς) ἢ γογγύζω, οἰμῶζω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.— ἢ μετ., ἀναστενάζω διὰ τι(να), θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω.

στενακτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *στενάζω*· πρέπει νὰ στεναῖξη (νὰ θρηνησῆ) τις.

στενακτός, ἡ, ὄν (*στενάξω*)· ὁ δι' ὄν στενάξει καὶ θρηνεῖ τις, ὁ προκαλῶν τοὺς στεναγμούς (θρήνου) ἢ καὶ ὁ ἄξιος αὐτῶν ἢ πένθιμος, θλιβερός, λυπηρός, θρηνητικός.

στεν-αῦχην, -ενος, ὁ, ἡ (*στενός+αῦχην*)· ὁ ἔχων στενὸν αῦχένα, στενόλαιμος.

στεναχίζω ἢ **στεναχίζω**, μελλ. -*ίω*=*στενάχω* (βλ. λ.)· στενάζω, ἀναστενάζω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, οἰμῶζω.— ἢ μετ., ἀναστενάζω διὰ τι(να), θρηνῶ, ὀδύρομαι, διὰ τι(να).

στενάχω, ἐκτατ. τύπος τοῦ *στένω*=*στενάχω* (βλ. λ.) ἢ μετρ., ἐπὶ χειμάρρου, βρυχώμαι, ροχθῶ, ὠρύρομαι, μυκῶμαι ἢ ἐπὶ καλπάζοντων ἵππων, φυσίω, φρυόττω (ἀναπνέω θορυβῶδως).

στενο-λεσχέω (*στενολέσσης*)· ὀμιλῶ μετὰ περισσῆς λεπτότητος, σοφιστεύομαι, λεπτολογῶ.

στενο-λέσσης, -ου, ὁ (*στενός+λέσση*)· ὁ ὀμιλῶν μετὰ πανουργίας, ὁ σοφιστευόμενος, στρεψόδικος, μικρολόγος, λεπτολόγος.

στενό-πορθμός, ον (*στενός+πορθμός*)· ὁ ἐπὶ (πλησίον) στενοῦ πορθμοῦ κείμενος, ὁ ἔχων στενὸν πορθμόν.

στενό-πορος, ον, ἰων. **στεινό-πορος** (*στενός+πόρος*)· ὁ ἔχων στενὸν *πόρον* (βηλ. *πέρασμα*, *δίοδος*).— τὰ *στενόπορα*=τὰ στενὰ περάσματα, «τὰ στενά» ἢ ὡς. καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, «στενά», πορθμοί, διώρυγες.

ΣΤΕΝΟΊΣ, ἰων. **στεινός**, ἡ, ὄν· ὡς καὶ νῦν, στενός, στενώχωρος, λεπτός, οὐχὶ εὐρύς, οὐχὶ πλατύς, λατ. *angustus* ἢ ἐν *στενῶ*=ἐν στενῇ περιοχῇ ἢ τὸ *στενόν* (τ. ἔ. ὁ Ἑλλησποντος) ἢ τὰ *στενά*=ὡς καὶ νῦν, «στενά», στενὸν *πέρασμα*, στενὴ *δίοδος*, *πέρασμα* (ἐπὶ ὄρεων, θαλάσσης, ποταμοῦ κ.τ.ἔ.) ἢ ἡ *στενή*=στενὴ λωρὶς γῆς.— ἢ μετρ., κλειστός, περικλεισμένος, περιωρισμένος ἢ ὀλίγος, ὀλιγοστός, γλιχρός, ἀνεπαρκής.— *συγκρ.* *στενότερος*, ὕπερθ. *στενότεατος* (ἰων. *στενιότερος*, *στενιότατος*)· ἀπαντιῶσιν ὁμοῦ καὶ οἱ ὁμοῖοι τύποι *στενότερος*, -*ώτατος*.

Ἔτυμ.: *στενός*, ἰων. *στεινός*, αἰολ. *στέννος* (**σεν-fo-s*)· *στείνος*, τὸ (=ἀττ. *στένος*)· *στένω* (=ἀττ. *στένω*)· *στενωπός*· *στενωγός*· *Στενούκληρος*· πρβλ. 'Ἠσυχ. *εσάνει*· *στέινεται*· *συμβέβυσται*.

στένος, ἰων. **στέινος**, -εος, τό· βλ. *στέίνος*, *στενότης*, *στενοχωρία*, *δυσχέρεια*.

στενότερος, *συγκρ.* τοῦ *στενός*, ἡ, ὄν.

στενότης, ἰων. **στεινότης**, -ητος, ἡ (*στενός*)· ὡς καὶ νῦν, στενότης, στενεύω, τὸ νὰ εἶναι τι στενόν, στενωτοπία, στενοχωρία (ἀντὶθ. τῇ *εὐρυχωρίᾳ*).

στενο-χώρα, μελλ. -*ήσω* (*στενός+χώρα*)· μετβ. ποιῶ στενόν, στενεύω, συνωστίζω, συμπυκνῶ, γε-

μίζω, δημιουργώ στενότητα χώρου.— **||** ἀμτέ., εἶμαι ἡ εὐρίσκαμαι ἐν στενῷ χώρῳ, πάσχω ἀπὸ στενότητος χώρου, στενεύομαι, στενοχωροῦμαι, δυσκολεύομαι ἀπὸ τῆν στενότητος τοῦ χώρου.

στενο-χωρία, ἢ (στενοχωρέω) ὡς καὶ νῦν, στενοχωρία, δηλ. στενότης χώρου, στενός, στενός καὶ περιωρισμένος χώρος, στενοτοπία.— **||** μτφρ., ὡς καὶ νῦν, (ψυχική) στενοχωρία, δυσκολία, δυσχέρεια, ἀμηχανία.

στενός, μελλ. -ώσω (στενός) ποιῶ τι στενόν, τὸ στενεύω, τὸ περιορίζω, τὸ συστέλλω.

Στέντωρ, -ορος, ὁ εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἀγωνισμένων Ἀχαιῶν, Ἄρκας τὸ γένος, περιβόητος διὰ τῆν ἰσχυροτάτην τοῦ φωνῆν ἔκ τούτου ἢ παροιμ. φρ. «**Στεντόροισιν βοᾶν**». βλ. Κ.Ε.Α.

στενο-υγρός, ἢ, ὄν, ἰων. ἀντὶ στενός (βλ. λ.).

στένω, μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. ἐν χρήσει (στενός) = στενάζω, στενάχω (βλ. λ. λ.), στενάζω, ἀναστενάζω, γογγύζω, «βογγῶ». 2) μτφρ., θρηνηῶ, κλαίω, τινά, τὸν πένθω, ὀδύρομαι εἰ' αὐτόν.

Ἔτυμ.: στένω (ἰων. στένω (ἰαπ. *sten-jō=παλ-ολαυ. stenja)=σανοκρ. stānati, (stānit, stanāyati)=βροντῶ, ἐπιπλήττω, βροχώμαι, βογγῶ, πρβλ. gall. seinio (=λατ. sonare), sain (=λατ. sonus), παλ-νοργ. stynia, ἀγγλ-σαξ. stynian, μεσο-κατ. X. stenen (στενά-ζω), παλ-ολαυ. stenja, stēnati, λιθ. stenū (ἀναστενά-ζω) πρβλ. ἀνευ s- ἐν ἀρχῇ σανοκρ. stānyati (=αἰολ. παρ' Ἡσυχ. «τέννεσι στένεσι, βρόχεται», πρβλ. ἰαπ. *ten-jo), tanyū-h, νεο-περο. tundar (βροντή), λατ. tonare, tonitru, gaul. Tanarus (ὄνομα ποταμοῦ ἑξ ὄρουθουίντος), ἀγγλ-σαξ. runian (βροντῶ), runor, παλ-γερμ. donar (βροντῆ), παλ-νοργ. rōnr (ὁ θεός τῆς βροντῆς) ἔξ ἰαπ. *(s)ten- (βομβῶ).— στενάχω, -ίζω, στενάζω (βλ.λ.λ.), στεναγμός, στεναγμα· **Στέντωρ**· στόνος (πρβλ. σανοκρ. stānā-h ἐν τῷ abhi-stānā-h =μυκηθμῶ, ρωσο. stōpū=μυκηθμός, ἰρλ. son=ἦχος, παλ-νοργ. stōp=μυκηθμός, ἀγγλ-σαξ. zestun=δόρυθος, στρόβιλος), Ὁμ. ἀγά-στονος ('**Ἀμφιτέριτη**) στον-αχῆ' στοναχέω' στονόεις.

στενωπός, ἰων. **στενωπός**, ὄν (στενός + ὤψ) ὁ φαινόμενος στενός, ὁ κατεσκευασμένος στενός, ὁ περιορισμένος τοπικῶς, στενώδης, λατ. arcus. 2) ὡς οὐσ. ἢ στενωπός (κυρ. τὸ θηλ. τοῦ ἐπιθ., ἐξυπακ. τοῦ οὐσ. ὀδός)=ὡς καὶ νῦν, ἢ στενωπός, στενή διόδος, πέρασμα, πορθμός, «στενόν», ἀτραπός, δρομικός, «σοκάκι», λατ. angiportus.

στεπτός, ἢ, ὄν (στέρω)· ἐστεμμένος· **στέργητρον**, τὸ (στέργω)· δέλητρον, φίλτρον, «μάγια».— **||** ἔρωσ, ἀγάπη, στοργή.

στέργημα, -ατος, τὸ (στέργω)· φίλτρον, «μάγια».

στέργισσα, ὄρω. ἀντὶ στέργουσα, θηλ. μτχ. τοῦ ἐπομ.

ΣΤΕΡΓΩ, μελλ. -ῶ ἀορ. α' ἔστεργα· πρτ. ὁ ἔστοργα· παθητ., ἀορ. α' ἔστεργθη· πρτ. ἔστεργμαι· ἀγαπῶ (ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων) ἢ ὡς. ἀγαπῶ (ἐπὶ οἰασθήποτε φύσεως συμπαθείας, ὅπως μεταξὺ ἡγεμόνων καὶ ἡπυκῶν, πολιοῦχου πρὸς τὸν προστατευόμενον λαόν καὶ τὴν ἀναλιν, κλπ.).— **||** ὑπεραγαπῶ τι(να), ἀγαπῶ τι(να), αἰσθάνομαι (ἢ καὶ δεικνύω) στοργῆν πρὸς τι(να).— **|||** εἶμαι εὐχαριστημένος, εἶμαι ἰκανοποιημένος, ἄρκαῦμαι, συναινῶ ἢ μετ' αἰτ., στέργω τὰ παρόντα=εἶμαι εὐχαριστημένος μετ' τῆν παρούσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἄρκομαι εἰς τὰ παρόντα (μοῦ ἄρκουν, μοῦ εἶναι ἄρκετά), ἀνέχομαι τῆν παρούσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων ἢ στέργω τὴν τυρανίδα=ὑποφέρω τὴν τυρανίδα ἢ ὡς. μετὰ δοτ., στέργω τοῖς παροῦσιν=εἶμαι εὐχαριστημένος μετ' ὅσα ἔχω, μοῦ ἄρσουν (μοῦ εἶναι ἄρκετά).— **IV** παρακαλῶ, ἱκετεύω (μετ' αἰτ. καὶ ἀπρφ.).

Ἔτυμ.: στέργω· στέργητρον· στοργή· παλ-ιρλ. serc, gall. serch (στοργή, ἔρωσ), brei. serc'h (παλ-λακίς).

ΣΤΕΡΕΪ, ἄ, ὄν ὡς καὶ νῦν, στερεός, ἰσχυρός, σκληρός, ἄκαμπτος, ἀλύγιτος, σταθερός, συμπαγής, λατ. rigidus. 2) μτφρ., δύκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, σκληροτάτης, ἀνένδοτος, ἀδυσώπητος,

σκληρός, ἀπάνθρωπος.— **||** ἐπὶ σωματίων καὶ ποσῶν, στερεός, συμπαγής, κυβικός (ἀντὶ θ. τῷ ἐπίπεδος) ἢ στερεός ἀριθμός=κυβικός ἀριθμός.

Ἔτυμ.: στερεός, ἀττ. καὶ στερεός ((στερῆς)· στέριφος, στερέμιος· ἰρλ. seirt (*sterti)=ἰσχύς, δύναμις, σανοκρ. sithras (στερεός), stari (=λατ. vacca sterilis, robur), λατ. sterilis, γοτθ. stairo, ἀγγλ-σαξ. stearc (stark)· gall. serith (ἄκαμπτος, στερεός), ἀγγλ-σαξ. stierne (αὐστηρός, σκληρός, πικρός), γοτθ. and-staurran (μεμψιμοιρῶ, τονδορῶζω), παλ-γερμ. storrēn (ἐγείρομαι μετ' ὀρηξίς), μεσο-γερμ. starren (γίνομαι δύκαμπτος, ξυλιάζω) ἔξ ἰαπ. *ster- (εἶμαι δύκαμπτος), ὅπερ πῖθ. ἔχει σχέσηιν τινά πρὸς τὸ *st(h)ā- (εἶμαι ὀρθιος)· βλ. καὶ στεῖρα· στηρίζω, στέρθυγξ, στερῆνης, στεριφνός, τέραναξ.

στερεότης, -ητος, ἢ (στερεός) ὡς καὶ νῦν, στερεότης, σταθερότης, σκληρότης, δύκαμπψία.

στερεό-φρων, -ονος, ὁ, ἢ (στερεός + φρήν)· ὁ ἔχων στερεὰς τὰς φρένας (σκληρὰν ψυχὴν, καρδίαν), ἰσχυρογνώμων, ἀδυσώπητος.

στερεώω, μελλ. -ώσω (στερεός) ποιῶ τὸ στερεόν (σταθερόν), ἰσχυρόν ἢ στερεώω, ἐνίσχυω.

στερέοσι, ἐπ. ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ στερέω.

ΣΤΕΡΕΪΩ, μελλ. στερέσω, ἀλλὰ καὶ στερεῶ ἀορ. α' ἔστερησα, ἐπ. ἀπρφ. στερέοσαι.— Παθητ., στερέομαι, στεροῦμαι, μετὰ παραλλ. τύπου στέρομαι· μέσ. μελλ. στερήσομαι, ἀορ. α' ἔστερήθη· πρτ. ἔστεργμαι· ὡς καὶ νῦν, στερεῶ, ἀποστεροῦμαι, ληστεύω, ἀπογυμνῶν τινά ὅποτι (μετὰ αἰτ. πρσο. καὶ γεν. πρᾶγμ.)— παθητ., στεροῦμαι, ἀποστεροῦμαι, ἀπογυμνῶνται (ἀπὸ τινοῦ πρᾶγμ.)— **||** σπαν. μετ' αἰτ. πρᾶγμ., ἀφαιρῶ (ἀρπάζω) τι ἢ παθητ., ἀφαιρεῖται τι παρ' ἐμοῦ.

Ἔτυμ.: στερέω (στερέσκω, στέρομαι)· μεσο-ιρλ. serbh (κλοπή, κλοπιμαίον), γοτθ. stilan, παλ-νοργ. stela, παλ-γερμ., ἀγγλ-σαξ. stelian (κλέπτω).

στερέωμα, -ατος, τὸ (στερέω)· στερεόν οἶμα. 2) θεμέλιον, βάσις ἢ μτφρ., εὐστάθεια, ἀκίνησις. ἀταραξία. 2) ὡς καὶ νῦν, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οὐράνιος θάλας, ὁ οὐρανός.

στερεῶς, ἐπίρρ. τοῦ στερεός (βλ. λ.) ὡς καὶ νῦν, στερεῶς, «στερεὰ», σταθερῶς, ἰσχυρῶς.

στέρημα, -ατος, τὸ (στερέω)· ὁ, τι ἔχει ἀφαιρεθῆ, τὸ ἀφαιρούμενον, τὸ ἀποστερούμενον, λάφυρον, λεία.

στέρησις, ἢ (στερέω) ὡς καὶ νῦν, ἢ στέρησις, ἀποστερήσις, ἀφαιρέσις ἢ ἀπώλεια, ζημία.

στερήσομαι· μέσ. μέλλ. (μετὰ παθητ. ἐνν.) τοῦ στερέω.

στερίσκω, ἀττ. παραλλ. τύπος τοῦ στερέω.

στέριφος, ἢ, ὄν=στερεός, στερεός (βλ.λ.λ.), στερεός, σταθερός, συμπαγής, σκληρός.— **||** =στεῖρος (βλ. λ.), ἄγονος, ἄκαρπος, λατ. sterilis ἢ ἐπὶ γυναικῶν, στεῖρα.

στερκτός, ἢ, ὄν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ στέργω· ἀγαπητός, ἀξίως ἀγάπης.

ΣΤΕΡΝΟΝ, τὸ ὡς καὶ νῦν, τὸ στέρνον, τὸ στήθος, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ θώρακος. 2) τὸ στέρνον ὡς ἔδρα τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν ψυχικῶν καθόλου διαθέσεων, ἢ «καρδίαν».

Ἔτυμ.: στέρνον· εὐρύ-στερνος· πρβλ. τοὺς μετὰ -n- ἐοχηματισμένους τύπους· σανοκρ. stīr-nā-h (δικορπιασμένος, διαδεδομένος), gall. sarn (=λατ. stratum, pavimentum), παλ-γερμ. stīrna (=λατ. frons), ἀγγλ-σαξ. ἐπίθ. stornede (=frontosus), παλ-ολαυ. strana (πλευρόν, θέσις καθόλου), παλ-πρωσο. stranay (νεφροί), λιθ. strėnos (νεφροί) ἔξ ἰαπ. *ster- (βλ. ἐν στέρνυμι).

στερνο-τύπης, ἔς (στερνόν+τυπήνη)· ὁ ἀνήκων εἰς τυπτόμενα στήθη ἢ ὁ προερχόμενος ἀπὸ στήθοκοπήματα ἢ ὁ στήθοκοπημένος.

στερνο-τύπια, ἢ (στερνοτυπήσις)· τὸ κτύπημα τοῦ στήθους, τὸ στήθοκοπήμα (ἔξ υπερβολικῆς θλίψεως), λατ. planctus.

στερνο-οὔχος, ὄν (στερνόν+ἔχω)· ὁ ἔχων εὐρὸ στήθος ἢ στερνοοὔχος γῆ=χώρα εὐρεῖα καὶ ἡρέμα ἐξογκουμένη ἢ χθῶν στερνοοὔχος (ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς πεδιάδος)—ἢ ἔχουσα εὐφόρους καὶ εὐρυκῶρους πεδιάδας.

ΣΤΕΡΟΜΑΙ, μόνον κατ' ένεστ. και πρτ. εν χρήσει (των άλλων χρόνων παραλαβανόμενων εκ του στερρόμαι, βλ. λ.)· είμαι έστερημένος πράγματός τινος, είμαι άνευ πράγματός τινος, έχω έλλειψίν τινος, τό στερούμαι, λατ. *carere*.

στεροπή, ή· = *άστεροπή*, *άστραπή* (βλ. λ. λ.)· άστραπή, λάμπης φωτός || γενικώς, κάθε λάμπης, άκτινοβολία, αίγλη [ε:] έτυμ. βλ. *άστραπή*].

στεροπ-ηγερέτᾱ, δ (στεροπ+άγειρω), αιολ. άντι στεροπ-ηγερέτης· ό συνάγων τας άστραπάς || (ή εκ του άγειρω), ό έξεγειρών τήν άστραπήν.

Στερόπη, -ου, έ (στεροπή)· ό άστράπτων, όνομα ένος των τριών Κυκλώπων.

στέροψ, -οπος, δ, ή (στεροπή)· ό άστράπτων, έξαστράπτων, φωτεινός.

στερρό-γυιος, -ον (στερρός+γυϊον)· ό έχων στερρά γυϊα (στερεά, ίσχυρά, μέλη του σώματος).

στερρός, ά, όν, ώσ. και· -ός, -όν· = *στερεός* (βλ. λ.), στερεός, άσθερός, δύσκαμπτος, άλύγιος || (άντιθ. τή *μαλακός*, *ύγρός*) || ώσ. τραχύς, σκληρός || ρωμαλέος, σωματώδης || επί ύδατος, πεπηγός, παγωμένος. — || επί χωρών, σκληρά, βραχώδης, πετρώδης, άγονος, άκαρπός, λατ. *sterilis*. — || άρθριοσκληρωτικός. — **IV** μτρ. ίσχυρογνώμων πείσμων, σκληροτράχηλος, σκληρός.

στερρός, έπρρ. του *στερρός* (βλ. λ.)· πεισιμόνως, άκάμπτως, μετά ίσχυρογνωμοσύνης.

ΣΤΕΡΨΟΙΣ, τό (*στερρός*)· δέρμα, δορά, θύρα.

Έτυμ.· *στέρφος* (*τέρφος*)· δωρ. *στέρφος*· πρβλ. 'Ηουχ. *αστέρφιον*· *σκληρόν*, *στερεόν*, ίρλ. *ussarb* (**ud-stərbhā*)=δάνατος· εξ ίαπ. **stərbh-*, *έκτετε*. εκ του **st(h)er-* (είμαι άκαμπτος), πρβλ. *στέρφος*, *στέρφος* (βλ. και εν *στερεός*)· πρβλ. ώσ. (εξ ίαπ. **stərbh-* ή **sterp-*: λατ. *torpeo* (είμαι μουδιασμένος), παλ-ολαυ. *u-trirēti*, λιθ. *tirpslū* (γίνομαι δύσκαμπτος), παλ-norr. *sljarfr* (τό έχων σκληρόν τό στόμα ίππου), *sljarfe* (τέτανος), *stirfenn* (ίσχυρογνώμων), *slarf* (μόχθος), παλ-γερμ. *sterban*, άγγλ-σαξ. *stearfan* (θνησκω, γίνομαι άλύγιος, ξυλιάζω).

στεύμαι, έπικ. άποθ., εν χρήσει μόνον κατά τό γ' εν. ένεστ. και πρτ. *στεύεται*, *στεύτο*, και γ' πληθ. ένεστ. *στεύνται* ('*ιστημι*') κυρ. λαμβάνω στόσιον τοιαύτην ή τοιαύτην || μετ' άπρφ. μέλλ., αι κινήσεις μου δεικνύουν ότι... φαίνομαι ότι θα..., κάμνω πως τάχα θέλω να..., ύποισχούμαι ότι θα..., άπειλώ να...

Έτυμ.· *στεύμαι*: γοθθ. *stiuarjan* (ιδρύω, έχκαδι-οτώ), παλ-γερμ. *stiuara* (ύποστήριγμα, οτύλος, πηδάλιον), *stiuiri* (ίσχυρός, άλαζών, μεγαλοπρεπής)· εξ ίαπ. **stheu-*, παραλλ. τή **sthaiu-*, περί ών βλ. εν *σταυρός*, *στύω*.

στεφανεύνται, ίων. άντι *στεφανούσται*.

στεφάνη, ή (*στέφω*)· πάν ό,τι περιβάλλει τήν κεφαλήν (πρός προφύλαξιν ή διακόσμωσιν) || ό γύρος τής περικεφαλαίας, ή και αυτή ή περικεφαλαία. — || μέρος του κεφαλοδέσμου γυναικός, διάδημα, στέμμα || γενικώς, κεφαλοδέσμος. — ||| τό χείλος, ό γύρος, ολουδήποτε πράματος, τό χείλος κρημνού, ή όφρύς δρους, τό κράσπεδον, ή παρυφή || ώσ. ό προμαχών, ή έπαλξις, τείχος,

στεφάνη-πλοκέω, μελλ. -ήσω (*στεφανηπλόκος*)· πλήκω στέφανους.

στεφάνη-πλόκιον, τό (*στέφανηπλόκος*)· τόπος ένθα πλέκονται (ή και πωλούνται) στέφανοι.

στεφάνη-πλόκος, ον (*στεφάνη+πλέκω*)· ό πλήκων στέφανους.

στεφάνη-φορέω, μελλ. -ήσω (*στεφανηφόρος*)· φέρω (φορώ) στέφανον.

στεφάνη-φορία, ή (*στεφανηφορέω*)· τό φέρειν (φορείν) στέφανον νίκης. — || τό δικαίωμα του φορειν στέφανον ή στέμμα.

στεφάνη-φόρος, ον (*στεφάνη + φέρω*)· ό φέρων (ό φορών) στέμμα ή στέφανον, ό έστεμμένος, ό έστεφανωμένος || άγών *στεφανηφόρος*=(*άγών*) *στεφανίτης*=άγών εν τώ όποιω τό θραβεϊον είναι στέφανος, άγών του όποιου ό νικητής στεφανούται. — || *στεφανηφόροι*, οί=ώρικμένοι όζικματουχοι

έχοντες τό δικαίωμα να φορώσι στέφανον *έφ'* όσον ήσαν εν ύπηρεσία», ώς όί *άρχοντες* εν 'Αθήναις.

στεφάνίζω, μελλ. -σω· δωρ. άορ. α'· *εστεφάνιζα* (*στέφανος*)· στεφανώνω.

στεφάνιον, τό, ύποκορ. του *στέφανος*.

στεφάνισκος, δ, ύποκορ. του *στέφανος*.

στεφάνίτης, -ου, δ, θηλ. -τις, -ιδος (*στέφανος*)· ό άνήκων εις στέφανον, ή συνιστάμενος εκ στέφανου || *στεφανίτης* (*άγών*)=ό άγών κατά τον όποιον ό νικητής έθραβεύετο διά στέφανου.

στέφάνος, δ (*στέφω*)· κυρ. πάν ό,τι περιβάλλει άλλο τι || *στέφανος πολέμοιο*=ή μόχη ή συναπτομένη γύρω από τινα κατ περιβάλλουσα αυτόν ώς στέφανος, τό κύκλω μαχόμενον πληθός || τό τείχος τό περιβάλλον πόλιν. — || ώς και νυν, *στέφανος*, στέμμα, «στεφάνι» || ό στέφανος νικητού κατά δημοσίους άγώνας, θραβεϊον τής νίκης, ό στέφανος τής νίκης, λατ. *palma*. Κατισκευάζοντο δε οί στέφανοι αύτοί κατά τό πλείστον εκ φύλλων *κορίνου* (βλ. λ.) μέν εν τοις 'Ολυμπιακοίς άγώσι, *δάφνης* δε εν τοις Πυθικοίς, *σελίνου* εν τοις Νημείοις, και *κισσού* ή *λίττου* εν τοις 'Ισθμίοις. — ||| στέφανος ώς όχημα (γνώρισμα) κατεχομένου άξιώματος || (χρυσούς) στέφανος άπονεμόμενος εις πολιτας ώς ήθική άμοιβή διά τας ύπ' αυτών προσεχεθείσας εις τήν Πολιτείαν ύπηρεσίας (πρβλ. τον λόγον του Δημωσθένους 'Επίρ Κησιζώντος ή περί του στέφανου», και τον του Διοχίνου «κατά Κτησιφώντος», πρβλ. και *στεφάνη*).

στέφάνω, μελλ. -ώσω· ένεργ. πρκ. *εστεφάνωκα*, παθ. πρκ. *εστεφάνωμαι* (*στέφανος*)· θέτω τι περίξ τινός ως στέφανον, κυρ. δε εν τή παθητ., περιτίθειν ώς στέφανος, περιτίθειν, περικείμαι, λατ. *circumdari*: *περι νήσον πόντος εστεφάνωται*=ή θάλασσα κείται όλόγυρα περί τήν νήσον. — || ώς και νυν, στεφανώνω, στέφω, περιπέφω || μετ' αίτ. *στεφανώνω ευάγγελια*=στεφανώνω τινά διά καλήν άγγελίαν (διά τας καλās ειδήσεις που μου έφερε). — παθητ., στεφανώνομαι, ανταμείβομαι διά στέφανου. — μέσον, στεφανώνω έμαυτόν, λαμβάνω στέφανον ώς θραβεϊον, κερδίζω τον στέφανον τής νίκης. 2) στεφανώνω, τιμώ διά στέφανου. — ||| εν τή παθητ. ώσ. και φορώ στέφανον (ώς σήμα του άξιωματός μου, επί ώρισμένων αξιωματούχων, και δη επί προσφερόντων θυσίας).

στεφάν-ώδης, ες (*στέφανος+είδος*)· όμοιος προς στέφανον, στεφανοειδής, ό στέφων.

στέφάνωμα, -ατος, τό (*στέφανώω*)· κάτι τό όποϊον περιβάλλει (περιστέφει) τήν ως στέφανος, τό περιβλήμα, τό περικέλευμα. — || στέφανος ώς θραβεϊον νίκης. 2) γενικώς άμοιβή, ανταμοιβή, τιμή, δόξα.

στέφάνως, δωρ. αίτ. πληθ. άντι *στέφανους*.

στέφος, -εος, τό (*στέφω*)· ποιητ. άντι *στέφανος* (βλ. λ.).

ΣΤΕΨΩ, μελλ. -ψω· άορ. α'· *εστεψα*· παθητ., άορ. α'· *εστέψην*· πρκ. *εστεψμαι*· θέτω τι γύρω ή περίξ ως στέφανον, περιτίθειν, περιστέφω, λατ. *circumdare*. — || περικυκλώνω, περικείω, στεφανώνω. — μέσον, στεφανώνω έμαυτόν, θάλλω περί τήν κεφαλήν μου, στέφω τήν κεφαλήν μου. — παθητ. στεφανώνομαι, στέφομαι. 2) γεν., στέφω, τιμώ (διά στέφανου, διά σπονδών).

Έτυμ.· *στέφω*· *στέφος*· *στέφανος*· *στέφω*· *στέφανω*· πρβλ. *σασκ*. *stīph-ayāmi* (=λατ. *stare, facio, colloco*), λατ. *stips, stipro, stipulor, stipes*, παλ-γερμ. *stift*.

στέψμεν, ίων. άντι *στώμεν*, α' πληθ. βποτ. άορ. β' του *ιστημι*.

στή, ίων. άντι *εστη*, γ' εν. άορ. β' του *ιστημι*.

στής, *στή*, έπ. άντι *στής*, *στή*, β' και γ' εν. βποτ. άορ. β' του *ιστημι*.

στήδεψι, έπ. δοτ. πληθ. του *στήδος*.

στήδι, προστ. άορ. β' του *ιστημι*.

στήθο-μελής, ες (*στήθος+μέλος*)· ό ζδων με τό στήθος ή εκ του στήθους. 2) στήθος, τό πρόδιον μέρος του ώδρακος. — || μτρ., τό στήθος ώς έδρα των συναισθημάτων, τά αιοδήματα, πάθη, συγκινήσεις || πρβλ. *στέρον*.

στήκω, (ἐσχηματισμ. ἐκ τοῦ ἔστηκα, πρκ. τοῦ ἕστημι), μόνον κατ' ἐνάστ. ἐν χρήσει ἴσταμαι, «στέκομαι».

ΣΤΗΛΗ, θρω. **στάλα**, ἡ ὡς καὶ νῦν, στήλη, κίων, κολώνα, ὄρθιος λίθος, λατ. *cippus* || στύλος ὑποστηρίξεως, ἀντήρις || ὀγκώδης λίθος.— || στήλη ἢ πλάξ ἐνεπιγραφος (φέρουσα ἐπιγραφήν), μνημεῖον, ἐπιτύμβιος λίθος. 2) στήλη ἢ πλάξ ἐσθλημένη ἐν δημοσίῳ χώρῳ με ἐπιγραφάς, περιεχούσας τὰ κείμενα συνθηκῶν, ψηφισμάτων, ἢ ἄλλων παρομοίων δημοσίων ἐγγράφων || ἔθεν, κατὰ τὴν στήλην=συμφωνῶς πρὸς τὴν συνθήκην (κατὰ τοὺς ἐν τῇ στήλῃ ἀναγεγραμμένους ὄρους τῆς συνθήκης).— || στήλη τοποθετημένη κάπου πρὸς δῆλωσην ὀρίου (συνόρου) || στήλην ἰδρυμένη εἰς ἑκάτερον ἄκρον τοῦ σταδίου ἢ ἵπποδρόμου, περὶ τὴν ὅποιαν ἔκαμπτον οἱ ἀγωνιζόμενοι (λεγομένη ἄλλως καὶ *νύσσα* καὶ *καμπτήρ*), λατ. *meta*.— **IV Στήλαι** «*Ἡρακλῆαι* (ἢ «*Ἡρακλείαι*)»=αἱ «*Στήλαι* (οἱ κίονες) τοῦ Ἡρακλέους» (τὰ ὄρη τοῦ Ἡρακλέους, δηλ. ἡ *Κάλπη*, τὸ σημερ. Γιβραλτάρ, καὶ ἡ *Ἀβύλη*, τὸ σημερ. ὄρος τῶν πιθῆκων) [δὲ ἔτυμολ. βλ. *στέλλω*].

σθλιδίον, τό, βποκορ. τοῦ *σθλήν*· μικρά στήλη, μικρὸς κίων, μικρὸν μνημεῖον.

σθλιτεύω, μελλ. -ω (σθλιτέω): ἀναγράφω ἐπὶ στήλης || γνωστοποιῶ δημοσίᾳ, τοιχοκολλῶ || ἐν κακῇ ἐνν. σθλιτεύω.

σθλίτης, -ου, ὁ, καὶ θηλ. -ίτις, -ίδος (σθλήν): ὁ ἀνήκων εἰς στήλην, ἢ ὁ ὅμοιος πρὸς στήλην (ἢ κίονα).— || ὁ ἀναγεγραμμένος ἐπὶ στήλης || ἐν κακῇ ἐνν. ὁ τοιχοκολλημένος, ὁ σθλιτευμένος (ὡς δ-τιμος).

σθμεναι, **σθμεν**, ἐπ. ἀπρφ. ἀορ. δ' τοῦ ἕστημι.

σθμο-ρράγιω, μελλ. -ήσω (σθμῶν + ἄργηαι): διαρρήγνυμι (σχιζῶ, κομματίζω) τὰ νήματα τοῦ σθμόνου.— || ἀπτθ., σχιζομαι εἰς τεμάχια (εἰς ῥάκη), κομματίζομαι, κουρελιάζομαι.

σθμων, -ονος, ὁ (ἕστημι) ὡς καὶ νῦν, ὁ σθμῶν, «τὸ σθμόνιον» τοῦ ἀρχαίου ἴστου («ἀργαλιῶν»), ὅτε ὁ ὑφαιων δὲν ἐκάθητο ἀλλ' ἴστατο ὄρθιος (ἐν ᾧ τὸ ὑφάδι: ἐκαλεῖτο *κρόκη*, βλ. λ.). 2) νῆμα, κλωστή. Ἔτυμ.: σθμῶν: λατ. *stamen*, ἐκ ριζ. *stihā-* πρβλ. σανσκρ. *stihāman-* (τόπος διαμονῆς), γοθθ. *stīma* (= ὑπόστασις), λιθ. *stomu* (ἀνάστημα), ρωσθ. διαλ. *stamlik* (εἶδος ξυλίου κίονος).

σθναι, ἀπρφ. ἀορ. δ' τοῦ ἕστημι.

σθρ, τό, γεν. *σθρῆτος*, συνρ. ἐκ τοῦ *στέαρ*, *στέατος* (ὡς τὸ *κῆρ* ἀντὶ *κῆαρ*) βλ. *στέαρ*.

σθρήγμα, -ατος, τό (σθρήζω): ὡς καὶ νῦν, σθρήγμα, ὑποσθρήγμα, ἔρεισμα. 2) = *σθρήγιξ* (βλ. λ.), δίκρανον, δίκρανοειδὲς ξύλον, λατ. *furca*.

σθρηγμός, ὁ (σθρήζω): τὸ σθρηζεῖν ἀσφαλῶς, τὸ ἀντισθρηζεῖν, ἢ ὑποσθλῶσις.— Παθητ., τὸ νά εἶναι τῆς ἐσθρηγμένος, στερεώτης || σταθερότης, ευστάθεια.

σθρηγιξ, -ιγγος, ἡ (σθρήζω): ὑποσθρήγμα, ἀντήρισμα, ἀντήρις. 2) τὸ δίκρανοειδὲς ξύλον (ἢ ὑποστάτης), ἐπὶ τοῦ ὀποῦ ἐσθρηζετο ὁ ρυμός τοῦ διτρόχου δίφρου, ἕως οὗ ζευχθῶσιν οἱ ἵπποι, λατ. *furca*.

ΣΤΗΡΙΨΩ, μελλ. -ίξω (καὶ -ίσω, καὶ -ιῶ): ἀορ. α' *ἐσθρηξαι*, ἐπ. *σθρηξαι*· παθητ., ἀορ. α' *ἐσθρηξθήν*· πρκ. *ἐσθρηγμαι*· γ' ἐν. ὑπερσ. *ἐσθρηξέτω*· ὡς καὶ νῦν, σθρηζῶ, καθιστῶ τὸ δι' ὑποσθρηγμάτων στερεόν, στερεῶνω, στυλώνω, στήνω ὄρθιον, τοποθετῶ στερεά || μτρφ., ἐνισχύω, ἐπιθεβαιώνω, ὑποσθρηζῶ.— || παθητ., τοποθετοῦμαι στερεῶς, στερεώνομαι, ἐμπήγομαι, ἴσταμαι σταθερῶς, ἔχω στερεόν πάτημα, εἶμαι ριζωμένος εἰς τι μέρος || χρονίζω, θραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ.— || τὸ ἐνεργ. καὶ ὡς ἀπτθ., ἴσταμαι («στέκομαι»)· στερεῶς (σταθερῶς) || εἶμαι ἐστερεωμένος εἰς τι || μτρφ. ἀπολήγω, καταντῶ || ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, παύω νά κινουῦμαι, ἡσυχάζω, σταματῶ.

Ἔτυμ.: *σθρηζῶ*· *σθρηγιξ*· πρβλ. Ἡουχ. «*σθρηξ*· τὰ λίθινα πρόθυρα»· *στερεός*· *στέιρα* (βλ. λ. λ.).

σθῆσα, ἐπ. ἀντὶ *ἔσθησα*, ἀορ. α' τοῦ ἕστημι.

σθῆσομαι, μεσ. μελλ. τοῦ ἕστημι.

σθήτη ἢ **σθήτα**, ἡ, θρω. ἀντὶ *γυνή*.

σθῆσαι, ἐπ. ἀντὶ *σθῶσαι*, γ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. δ' τοῦ ἕστημι.

σθιβῆρος, ἁ, ὄν (σθίβω): ὁ πυκνῶς ἐσθιβασιμένος, συμπεπιεσμένος, συμπαγῆς, πάγιος || ρωμαλέος, πυκνός, παχύς, σωματώδης, δυνατός, ἰσχυρός.— συγκρ. *σθιβαρώτερος* = βαρύτερος, ὀγκωδέστερος.— ἐπῆρρ. *σθιβαρώς*=στερεά, σφιγκτά.

σθιβάς, -άδος, ἡ (σθίβω): στρωμνή, κλινοστρωμνή, ἀχυροστρωμνή, ὑπόστρωμα ἐξ ἀχύρων (σπάρτων ἢ φύλλων).

σθιδεῖν, ἀπρφ. ἀορ. δ' τοῦ σθίβω.

σθιδέω, μελλ. -ήσω· παθ. πρκ. *ἐσθίξμαι* (σθίβω): πατῶ, περιπατῶ, βηματίζω || πᾶν ἐσθίξεται *πέδον*=δὴλ ἡ πεδιάς ἔχει ἀνικνευθῆ (ἔχει ἐρευνηθῆ).

σθιδῆ, ἡ (σθίβω): ἡ παγωμένη δρόσος, πάχνη [δὲ ἔτυμ. βλ. *σθίβω* (διὰ τὰς σημασ. πρβλ. *πάγος*, *πάχνη*: *πήγνυμι*)].

σθίβος, ὁ (σθίβω): πεπατημένη ὁδός, ἀτραπός, τρίβος, «μονοπάτι».— || ἴχνος, «χνάρις», πάτημα τοῦ ποδός, «πατηριὰ» || κατὰ *σθίβον* = ἐπὶ τὰ ἴχνη, κατὰ τὰ ἴχνη.— || τὸ θαδίζεω, παρεία, βάδισμα [*σθίβος*· *σθιβαρός*· δὲ ἔτυμ. βλ. *σθίβω*].

σθίγευς, -έως, ὁ (σθίζω): ὁ στίζων, ὁ ποῖων στίγματα.

στίγμα, -ατος, τό (στίζω): τὸ κεντρί, ἢ τὸ κέντρον ὀξέος ἐργαλείου, ὡς καὶ νῦν στίγμα (τὸ ἀφινόμενον σημεῖον, «σημάδι») || γεν., σημεῖον, «σημάδι», στίγμα, κηλὶς. [δὲ ἔτυμ. βλ. *στίζω*].

στιγμάτη-φορέω (*στιγματηφόρος*): φέρω στίγματα, εἶμαι κατόστικτος.

στιγμάτη-φόρος, ὄν (στίγμα + φέρω): ὁ φέρων στίγματα, ὁ ἐστίγμένος, ὁ κατόστικτος.

στιγμάτις, -ου, ὁ (στίγμα): ὁ φέρων στίγματα διὰ καυτηριασμοῦ, ὁ ἐστίγμένος || ὁ δραπετὴς δούλος.

στιγμή, ἡ (στίζω): τὸ στίγμα (τὸ σημεῖον) τὸ γενόμενον δι' ἐγκοπῆς ἢ νυγμοῦ ὑπὸ ὀξέος ὄργανου, κέντημα, σημεῖον. 2) μαθηματικὸν σημεῖον, λατ. *punctum*. 3) ἐν τῇ Γραμματικῇ, ὡς σημεῖον στίξεως, *στιγμῆ* ἢ *τελεία* *στιγμῆ*=ἡ τελεία, ἡ κάτω στίξις (χωρίζουσα περιόδους), *μέση* *στιγμῆ*=ἡ ἄνω στίξις ἢ ἄνω τελεία (ἐν τέλει *κώλου*).— || μτρφ., ἐλάχιστον μῦριον, πολὺ μικρὸν πρᾶγμα || ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, στίγμῆ χρόνου, «στιγμούλα».

ΣΤΙΨΩ, μελλ. *στίξω*· ἀορ. α' *ἐστίξαι*· παθ. πρκ. *ἐστίγμαι*, ἀπρφ. *ἐστίγθαι*· ὡς καὶ νῦν, στίζω, κάμνω στίγμα (σημεῖον, «σημάδι») δι' ὀξέος ὄργανου, ὑπόσω, κεντῶ, κεντρίζω, ἀγκυλώνω, λατ. *pingere* || ἔθεν, στίζω σχήματα ἐπὶ τοῦ δέρματος || δημιουργῶ σημεῖον τι δι' ἐγκαύματος, σημάδεω διὰ καυτηρίασεως (ἐπὶ δραπετευσάντων δούλων) || ὡς. κάμνω σημάδι δι' ἐγκαύματος ἐπὶ ζώου (πρὸς διακρίσιν ἀπὸ ἄλλω θμω) || *στίγματα* *στίξω* *τινά*=στίγματις τινά, τὸν σημάδεω διὰ σημεῖου, τὸ ὅποσον δημιουργῶ εἰς τὸ δῆμα του διὰ καυτηρίασεως. 2) κάμνω τινά κατόστικτον: *βακτηρία* *στίξω* *τινά*=τὸν δῆμα μέχρι μελανώσεως, τὸν κάνω «μπλέ-μορέ» στὸ ξύλο.— Παθητ., γίνομαι κατόστικτος. 3) ἐν τῇ Γραμματικῇ, σημεῖω διὰ τελείας στίγμης, λατ. *interpungere*.

Ἔτυμ.: *στίζω*· *στίγμα*· *στιγμῆ*· *στιγμός*· *στιγματίας*· *στίγμων*· *στιγμός*· *στικτός*· λατ. *di-sing-uo*, *in-sing-uo*, *in-sing-uo*, *sti-lus* (<*stig-lus*), γοθθ. *stiks*, ἀγγλ.-σαξ. *stice*, παλ.-γερμ. *stih(h)* (σημεῖον), ἀγγλ.-σαξ. *stician* (κεντῶ, νύσσα), ἀρχ.-γερμ. *stach-ila* (*stachel*=κέντρον), λιθ. *stingū*, *stigan*, *stigi*· ἀνευ ἀρχαίου s- ἐν τῷ σανσκρ. *teḡ*, *tēḡ-āmi* (=λατ. *acus*), *fig-mas* (=λατ. *aculus*), *tik-las* (=λατ. *amarus*), Ζενθ. *tigh-ra* (=aculus), *tigh-ri* (=λατ. *sagitta*)· ἐξ ἰαπ. *(s)teig-, *(s)tig-, ἐκτστ. ἐκ τοῦ *stei-, *sti-, εἰς τὸ ὅποσον ἀνάγεται τὸ λατ. *stilus* (*sti-lo)=πόσσαλος, ὀβελός, *stimulus* (κῆστρον, κεντρί), Ζενθ. (s)taera- (κορυφὴ ὄρους).

στικτός, ὁ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *στίξω* (βλ. λ.): ἐστίγμένος, κατόστικτος, πλήρης στίγμάτων, ποικίλος, «παρδαλός» || «σημαδεμένος, μαρκαριόμενος».

ΣΤΙΛΒΩ, μελλ. -ψω· ὡς καὶ νῦν, στίλβω, λάμπω,

ἀκτινοβολώ, ἀπαστρέπτω, σπινθηροβολώ, μαρμαίρω
 || **στίλβω ἀστραπᾶς**—ἐξακοντίζω ἀστραπᾶς, ἀστρά-
 πτω: 2) μτφρ., λάμπω, εἶμαι λαμπρός: [στίλβω:
 (=λαμπηδών, λάμπωσι) **στίλβονος**: παλ.-τρλ. sell
 (ὀφθαλμός), sellaim (παρηγορία), gall. ἀπρφ. syllu,
 corn. syllu, bref. sellout ((κελτ. *stīl(p)n-].

ΣΤΙ'ΑΗ, ἡ' σταγών, «στάλα», «σταλιά», λατ. stilla
 || μτφρ., ὡς τὸ **στιγμῆ**, ἐλάχιστον χρονικὸν διάστη-
 μα, «μιά στιγμούλα», «μομέντο».

Ἔτυμ.: στίλη περιέχει τὴν μεταπτωτ. βαθμίδα *stī-,
 τοῦ iap. *stjā(i)-, *stējā- (συμπυκνούμαι), περὶ οὐ
 βλ. ἐν **στέα**· πρβλ. τὴν βαθμ. *stī-, τὴν ἐν τῷ λατ.
 stīgia (κρυσταλλωμένη σταγὼν ὕδατος) (ὕποκορ.
 λατ. stilla), παλ.-πορρ. stīrur (ἀκίνησια τοῦ βολβοῦ
 τοῦ ὀφθαλμοῦ), λιθ. sty'ros ākys (καρφωμένα βλέμ-
 ματα), styrstū, sty'rtil (παθαίνω ἀκαμψίαν, ξυλιάζω,
 παγώνω).

στίλπνός, ἡ, ὃν (στίλβω)· ὡς καὶ νῦν, στίλπνός,
 λαμπρός, λάμπων, γυαλιστερός, ἀκτινοβολῶν, σπιν-
 δηροβόλος.

***στίξ**, ἡ, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ γεν. ἐν. **στίχος**,
 αἰτ. ἐν. **στίχα**, καὶ ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **στίχες**, **στί-
 χας**. Αἱ λοιπαὶ πτώσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **στί-
 χος** (βλ. λ.).

στίπτός ἢ στείπτός, ἡ, ὃν (στείβω)· καταπατη-
 δεῖς, κατα(πε)πατημένος || συμπεπιεσμένος, ἐοτιθα-
 γμένος, σφιγκτός, στερεός, συμπαγής, λατ. stīpa-
 tus || ἐντεῦθεν, τραχύς, ἐσκληραγωγημένος, σκληρός
 || σωματώδης, ρωμαλέος.

στίφος, -εος, τὸ (στείβω)· ὡς καὶ νῦν, στίφος,
 πληθὸς ἀνδρῶν πυκνὸν, συμπάγος || τμήμα στρα-
 τῶν ἐν πυκνῇ παρατάξει, φάλαγξ || **εὐών στίφος**
 = πυκνὴ παρατάξις πλοίων || **στίφος ποιήσασθαι**=
 νᾶ παρατάξουν τὸν στρατὸν εἰς πυκνὸν σχημα-
 τισμόν (εἰς φάλαγγα). [στίφος· στίφρος (βλ. λ.)· δι'
 ἔτυμ. βλ. **στείβω**].

στίφρός, ἄ, ὃν (στείβω)· συμπεπυκνωμένος, συμ-
 πεπιεσμένος, συμπαγής, στερεός, σφιγκτός || μτφρ.
 ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων.

στίχ-οιδός, ὁ (στίχος+αἰδώς)· ὁ ὄδων στίχους,
 ὁ ποιῶν στίχους, ποιητής.

στίχας, αἰτ. πληθ. τοῦ *στίξ (βλ. λ.).

στίχῶ (στίχος)· τοποθετῶ (παρατάσσω) εἰς στί-
 χους (δηλ. κατὰ σειρὰς, κατὰ τάξεις).—μέσον, **στί-
 χάομαι** (ἐπ. γ' πληθ. πρτ. **ἐστιχάωντο**): τάσσομαι (πα-
 ρατάσσω ἑμαυτὸν) κατὰ σειρὰς || **βαδίζω** (πορεύο-
 μαι, προχωρῶ) κατὰ σειρὰς ἢ κατὰ τάξεις.

στίχες, αἰ': ὄνομ. πληθ. τοῦ *στίξ.

στίχο-γράφος, ὄν (στίχος+γράφω)· ὁ γράφων στί-
 χους, ὡς καὶ νῦν στιχογράφος, στιχογράφος, ποιητής.

στίχος, -ου, ὁ (στείχω)· ἀπαντᾷ ὡς καὶ γεν. ἐν.
στίχος, ὡς καὶ ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **στίχες**, **στίχας**,
 ὡσεὶ ἐξ ἀρχ. ὄνομ. **στίξ**: σειρὰ, γραμμὴ, τάξις (στρα-
 τικῶν, δένδρων κλπ.).— || ὡς καὶ νῦν. στίχος ποιή-
 ματος, γραμμὴ («ἀράδα») πεζοῦ κειμένου: πρβλ.
 καὶ **στοίχος**, *στίξ [δι' ἔτυμ. βλ. **στείχω**].

στίχος, τῆς, γεν. τοῦ *στίξ (βλ. λ.).

ΣΤΑΛΕΓΓΙΣ, -ίδος, ἡ (φερομένη ἐνίοτε καὶ ὡς **στέλ-
 γίς**, **στελεγγίς**, **στεγγίς**, **στέλλγος**, **στεργίς**)· εἶδος
ξύστρας (βλ. λ.), κοιν. «ξύστρι», ἐν χρήσει πρὸς ἀπό-
 θεσιν τοῦ ἐλαίου καὶ κοινωτοῦ (τοῦ γλοιοῦ) ἀπὸ τοῦ
 δέρματος τῶν ἀγωνιζομένων, λατ. strigil. 2) εἶδος
 τιάρας τὴν ὁποῖαν ἐφόρουν οἱ **θεωροί**, οἱ πεμπό-
 μενοι εἰς μάκτερον κατ' ἐπίσημον τινα ἑορτήν· ἡ
 ἰδία προεκκρίσαστο καὶ ὡς βραβεῖον [σχοταίν. ἔτυμολ.
 ἢ πρὸς τὰ λατ. strigil, tergo, tergeo συγγέν. ἀμφι-
 σθητεῖται].

στοά, ἡ **στοιά**, -ᾶς, ἡ (**στοίημι**)· ἐπιμήκης χώρος
 ἐστεγασμένος, τοῦ ὁποῖου τὴν στέγην κατὰ τὴν
 μίαν πλευρᾶν (τὴν τῆς προσόψεως) ὑποσαστάζουσι
 κίονες, ὑπόστεγος περίπατος, κιονοστοίχια, ὡς καὶ
 νῦν στοά, λατ. porticus.— || ἐν Ἀθήναις τὸ δνομα
 τοῦτο ἔφερον διάφορα δημόσια οἰκοδομήματα: 1) ὁ-
 ποδῆκη τις τροφιμὸν κατὰ δὴ σιτηρών. · 2) ἡ **βασι-
 λείως στοά**, ἥτοι τὸ δικαστήριον ἐνθα ἤδρευεν ὁ
 ἄρχων βασιλεύς. 3) ἡ **ποικίλη στοά**, ὀνομασθεῖ-
 σα οὕτω διὰ τὰς περιφρήτους τοιχογραφίας τῆς, ἐρ-

γα τοῦ Πολυγνώστου· ἀφ' ἧς δὲ Ζήνων ὁ Κιτιεύς καὶ
 οἱ διάδοχοί του ἐδίδασκον ἐν αὐτῇ, οἱ ὄπαδοί του ἐκλή-
 θησαν **οἱ ἀπὸ (ἐκ) τῆς Στοᾶς** ἢ **Στωικοί**.

Ἔτυμ.: **στοά** (παρ. ἀλλ. τῷ **στοιά**, αἰολ. **στοιᾶ**)·
στοαῖδιον· **στωικός**· ὁ τύπος *στωF-ιᾶ (=σειρὸν κίωνων)
 (<*στωF-ός (=κίων) (ἰαπ. *stōu·: *sthāu·: *sthū·,
 εἶναι ἐπομένως συγγ. τῷ σανσκρ. sthā'pā (ὑποστύλωμα),
 ἕλλ. **στύλος** καὶ ἄλλ. λέξ. περὶ ὧν βλ. ἐν **σταυρός**· ἡ
 μεταπτωτ. βαθμὶς *sthō(u)- ἀπαντᾷ ὡς καὶ ἐν τῷ **στώ-
 μιξ** (πρβλ. Ἡουσ. **στωμίξ· δοκίς ξυλίην**)).

στόβος, ὁ· ἄλαζονεῖα, καυχῆσιολογία [δι' ἔτυμ.
 βλ. **στέμβω**].

στοιά, ἡ· βλ. **στοά**.

στοιδάζω, μελλ. -άσω (**στοιβή**)· ὡς καὶ νῦν, **στοι-
 βάζω**, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω.

στοιδάς, -άδος, ἡ (**στείβω**)· πᾶν τὸ κατα(πε)πα-
 τημένον, τὸ συμ(πε)πιεσμένον, στρωμνὴ ἐκ φύλ-
 λων κ. ἄ. || ἐντεῦθεν, κλώνιοι (κλάδοι) διεσπαρμένοι
 κατὰ γῆς.

στοιδή, ἡ (**στείβω**)· θαμνώδης φυτὸν, τοῦ ὁποῖου
 τὰ φύλλα ἐχρησιμοποιοῦν πρὸς ἐμφραξίν ὀπών, ἢ
 πρὸς γέμισμα στρωμνῶν, ἢ καὶ πρὸς κατασκευὴν
 σαρώδρων. 2) μτφρ., παραγέμισμα, τὸ συμπλήρω-
 μα, κῶδε τι πού χρησιμεῖται ὡς συμπλήρωμα.

Στοιικός, ἡ, ὄν = **Στωικός** (βλ. λ.).

στοιχείον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στοίχος**· μικρὸς κον-
 τὸς ἰσάμενος ὄρθιος, κυρ. δὲ ὁ **στύλος (γνώμων)**
 τοῦ ἡλιακοῦ ὄρολογίου, δοκίς ρίπτων τὴν οἰκίαν
 δεικνύει τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας || **στοιχεῖον** ὡς. ἕκα-
 λεῖτο καὶ ἡ ἴδια ἡ οἰκία.— || τὸ ἐλάχιστον μέρος,
 ἢ πρώτη ἀρχή, τὸ πρῶτον συστατικὸν σώματος τι-
 νος: π.χ. ὁ ἀπλοῦς ἦχος τῆς φωνῆς θεωρούμενος
 ὡς τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς γλώσσης. 2) **τὰ στοι-
 χεῖα**=τὰ πρῶτιστα καὶ ἀπλοῦστα συστατικὰ πρά-
 γματα τινος: ἐν ταῖς Φυσικαῖς ἐπιστήμαις, **στοιχεῖα**
 = ἡ πρωταρχικὴ ὕλη τῶν διαφόρων ὑλικῶν πραγμά-
 των, ὡς καὶ νῦν στοιχεῖα, αἱ πρῶται αἰτίαι, αἱ πρῶ-
 ται ἀρχαί, τῶν σωμάτων. 3) τὰ στοιχεῖα τῆς γνῶ-
 σεως καὶ τῶν ἐπί μέρους ἐπιστημῶν, αἱ πρῶται ἀρ-
 χαὶ τῶν ἐπιστημῶν, τὰ στοιχεῖα τῶν ἐπιστημῶν
 (ὅπως π.χ. ἐν τῇ Γεωμετρῇ τὰ μαθηματικὰ σημεῖα,
 αἱ γραμμαί, αἱ ἐπιφάνειαι· ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ ἡ μονάς
 ἐν τῇ Γραμματικῇ τὰ μέρη τοῦ λόγου).

στοιχέω, μελλ. -ήσω (**στοίχος**)· ἴσασμαι ἢ πορεύο-
 μαι κατὰ στοίχον (κατὰ σειρὰν, κατὰ γραμμὴν,
 παραπλεύρως ἢ ὀπισθεν ἄλλου) || ἴσασμαι ἢ βαίνω
 ἐν τάξει μάχης.— || **βαδίζω** κατ' εὐθείαν, **βαδίζω**
 παρὰ τινι, συμβαδίζω, συμφωνῶ.

στοιχ-ηγόρεύω, μελλ. -ήσω (**στοίχος+ἀγορεύω**)· λέ-
 γω ἐν κανονικῇ τάξει, λέγω κατὰ σειρὰν, διηγού-
 μαι κατὰ τάξιν.

στοιχίζω, μελλ. -ίσω (**στοίχος**)· τίθημι εἰς στοί-
 χον, θέτω (τάσσω) κατὰ σειρὰν, «ἀραδιάζω», κυρ.
 ἐμπήγω κατὰ σειρὰν πασάλους μετὰ δικτύων, ἵνα
 ἐγκλείω (περικυκλώσω) εἰς αὐτὸ τὸ θήραμα || μτφρ..
 κατατάσσω, διευθετῶ, συστηματικῶς.

στοίχος, ὁ (**στείχω**, πρβλ. καὶ **στίχος**)· σειρὰ,
 γραμμὴ, «ἀράδα», τάξις || **ἐπὶ στοίχου ἢ κατὰ στοί-
 χου**=εἰς μίαν γραμμὴν, ὁ εἰς ὀπισθεν τοῦ ἄλλου,
στοιχηδόν || ἐπὶ στρατιωτῶν, πλοίων κλπ., γραμμὴ.—
 || **σειρὰ πασάλλων μετὰ δικτύων** (βρώχων) πρὸς
 σὺλληψιν θηραμάτων [δι' ἔτυμ. βλ. **στείχω**].

στολ-άρχης, -ου, ὁ (**στόλος** + **ἄρχω**)· ὁ στόλαρχ-
 ος, ὁ διοικητὴς τοῦ στόλου, ναύαρχος.

στολάς, -άδος, ἡ (**στέλλω**)· τὸ βαδίζειν ἐν σώ-
 ματι, ἢ ἐν πυκνῇ παρατάξει κινήσεις.— || ὡς οὖς. ἡ
στολάς=ὁ ἐπενδύτης (ἀμπέχονον) τοῦ Ἰππέως (πρβλ.
σπολάς).

στολή, ἡ (**στέλλω**)· παρασκευὴ, ἐξοπλισμός, ἐφο-
 διασμός, ἐτοιμασία.— || ἐνδυμασία, στολισμός, ἱμα-
 τισμός || ἐνδυμα, φόρεμα, ἐσθῆς, λατ. stola.

στολίδω, μελλ. -ώσω (**στολίσ**)· ἐνδύω, «φοραί-
 νω» τι εἰς τινα, περιβάλλω τινα μὲ τι.— μέσον, ἐν-
 δύομαι τι, περιβάλλομαι τι, στολίζομαι μὲ τι, «φο-
 ράω» κάτι, φορῶ.

στολίδωμα, -ατος, τὸ (**στολίδω**)· ἡ πυχὴ τοῦ
 φορέματος, ἡ «δίπλα».

στολιδωτός, ἡ, *ον*; γρημ. ἐπιθ. τοῦ *στολιδῶ*. ὁ χιτῶν ὁ σχηματίζων πολλὰς *στολίδας* (βλ. λ.), δηλ. πτυχας, πολύπτυχος.

στολίζω, μελλ. *-ίσω* (*στολίς*): ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐφοδιάζω || ὡς καὶ νῦν, *στολίζω*, *καλλωπίζω*, *διευθετῶ*, ἐνδύω.— *παθητ.* ὀπλιζομαι, ἐξοπλιζομαι.

στολίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *στολή** ἐλαφρόν καὶ ἀνεπαρκές ἐνδυμα, ἐπὶ τοῦ *ιματίου* τῶν φιλοσόφων.

στολίς, *-ίδος*, ἡ (*στολή*): ἐνδυμα, ἐσθῆς || *νεβρῶν στολίδες*=ἐνδύματα ἀπὸ δέρμα νεβρίδων || *νηῶν στολίδες*=ἰατρία, «πανία» || *στολὶς ἄκρα*=ἀπροστόλιον (βλ. λ.).— || ἐν τῷ πληθ. *στολίδες*=πτυχαί ἐνδύματος.

στολίσιμα, *-ατος*, τό (*στολίσιω*): *στολή*, *ιματισμός* || ἐνδυμα, *μανδύας*.

στολόμος, ὁ (*στέλλω*)*=*στολή*, ἐνδυμα, ἐνδυμασία, *στολισμός* || ἐν τῷ πληθ. *στολόμοι*=πτυχαί.

στόλος, ὁ (*στέλλω*)* προπαρασκευή (ἐτοιμασία, ἐξοπλισμός) διὰ πολεμικοῦ σκοποῦς, ἐκστρατεία κατὰ γῆν ἢ (αυχνότερον) κατὰ θάλασσαν || ὁδοπορία, πορεία, ταξίδιον || *ἰδίω στόλῳ*=ἐν ταξιδίῳ ἰδιωτικῷ, τό ὁποῖον ἐπιχειρεῖ τις δι' ἀτομικὰς του ὑποθέσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *κοινῷ στόλῳ* ἢ *δημοσίῳ στόλῳ*, ἐπὶ ταξιδίου, τό ὁποῖον ἀναλαμβάνει τις δι' ὑποθέσεις του Κράτους. 2) ὁ σκοπὸς ἢ ἡ αἷτις ταξιδίου τινός, ἢ ἀποστολή. 3) ἡ στρατιὰ ἢ ἀποστελλομένη εἰς ἐκστρατείαν, ἢ τὸ σύνολον τῶν πλοίων (ἔσμηρ. «στόλος») τῶν ἀποστελλομένων δι' ἐπιχειρήσεις κατὰ θάλασσαν, στρατός, *στόλος* || ὁμίλος, πλήθος, ἀνδρώπων, λαός: *πρόπας στόλος*=πλὸς ὁ λαός, ὁ λαός ὁ κόσμος.— || τὸ ἔμβολον τοῦ πλοίου, κεκαλυμμένον διὰ χαλκίνων πλακῶν. [δ': ἐτυμολ. βλ. *στέλλω*].

στόμα, αἰολ. **στόμα**, *-ατος*, τό* ὡς καὶ νῦν, *στόμα*, λατ. *os*, γεν. *oris*. || ὦσ. τὸ ὄλον πρόσωπον || ἐνίοτε καίτοι ἐν τῷ πληθ. *στόματα* καὶ ἐπὶ ἑνὸς προσώπου (ὡς καὶ τὸ λατ. *ora*) || ἐπὶ *στόμα*=κατὰ πρόσωπον, «κατάμουτρα» || *κατὰ στόμα*=πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (=λατ. *adversa fronte*) || *μτφρ. στόμα πολέμοιο*=οἱ σιαγόνες τῆς μάχης (ὡσεὶ θηρίου τρόπον τινά). 2) τὸ στόμα ὡς κύριος χώρος σχηματισμοῦ φωνῆς, ἢ γλώσσα || *θεν*, *λαλιά*, ὁμίλια, λέξεις, ἢ λαλουμένη γλώσσα || εἰδικαί περιφρ. *μετὰ προθ.*: *ἀπὸ στόματος εἰπεῖν* (ὡς τὸ *ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν*)=ἐκ στόματος, ἐκ στήθους («ἀπ' ἔξω») εἰπεῖν, ἀποστηθίζειν, ἀπὸ μνήμης λέγειν | *ἀνά στόμα ἔχω* ἢ *ἐν στόματι ἔχω*=ἔχω συνεχῶς εἰς τὸ στόμα μου, ἀναφέρω, τι πάντοτε (ἢ πολὺ αυχανά) | *διὰ στόμα λέγω* ἢ *διὰ στόμα ἔχω*=ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, ἀναφέρω πάντοτε | *διὰ στόμα εἶμι*=εἶμαι εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ καθενός, «ἐμε γλωσσοτρῶει» ὁ λαὸς ὁ κόσμος | *πάσι διὰ στόματος* (ἐνν. *ἐστί τι*)=εἶναι ἢ κοινῇ ὁμίλια, ἢ γενικῇ συζήτησις | *ἐξ ἑνός στόματος*=μιά φωνή.— || τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ, αἰ ἐκόσσια του (ὦσ. καὶ ἐπὶ θαλάσσης, ὁ κόλπος), λατ. *ostia*, *fauces* || ὦσ. *χάσμα*, *ρήγμα*, ἐν τῇ γῆ ἢ ἐν θράχῳ || *πάσα ἐξοδος ἢ εἰσοδος*.— || τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πρόσωπον, ἢ ὄψις, τὸ μέτωπον || ἐπὶ ὀπλων, τὸ ἔκρον, ἢ αἰχμή || ἢ ἀκμή (κόψις) *ἔξιδος*, λατ. *acies* || ὦσ. τὸ μέτωπον μιάς στρατιωτικῆς παρατάξεως, μέτωπον στρατοῦ: *οἱ ἀπὸ στόματος*=οἱ ἄνδρες τῶν πρώτων γραμμῶν τοῦ μετώπου (ἀντιθ. *τῷ οἱ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς*=οἱ ἄνδρες τῶν ὀπισθοφυλακῶν) || *ἄκρον στόμα πύργων*=ἡ ἄκρα (τὸ χεῖλος ἢ ἡ κορυφή) τῶν πύργων.

**Ετυμ.*: *στόμα*: Ζενδ. *staman-* (στόμα σκύλου), gall. *saft* (σιαγών), corn. *stefenic* (οὐρανόσκοπος), γοτθ. *stibna*, ἀγγλ.-σαξ. *stefn*, παλ.-φρίσ. *stifne* (φωνή), παλ.-γερμ. *stamma*, παλ.-σαξ. *stemma* ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ *στομάω*.

στόμα-αργός, ἄτι. ἀντι *στόμαλγος*, *ον* (*στόμα*+*ἀλγῶ*): ὁ ἀλγών κατὰ τὸ στόμα, ὁ συνεχῶς ὁμιλῶν, ὁ καταπνῶν ἀνιαρός μετὰ τὴν πολυλογία του, ὀλιγάτος, φλύαρος (τόσον πού τοῦ ποιεῖ τὸ στόμα) || ὁ διασκόξ μαιρμουρίζων.

στοματ-αργός, ὄν (*στόμα* + **εργῶ*): ὁ ἐργαζό-

μενος μετὰ τὸ στόμα (καὶ ὄθω ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν) || ὁ ποιῶν λέξεις.

στόμαχος, ὁ (*στόμα*): ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ, ὁ οἰοσφάγος || ὡς καὶ νῦν, *στόμαχος*, «στομάχι» (παρὰ *μτγν.*). [*στόμαχος*: *στόμα** -*αχο*- (<ιαπ. *ἡgho*=γερμ. -*uōza-* πρβλ. ἱβλ. *mēn* (στόμα), gall. *miñ* (χεῖλος), γρετ. *mīn* (ρύγχος) (καετ. **mēkno-* ἢ **mēkṇā*): παλ.-γερμ. *magō* (στόμαχος)].

στόμιον, τά, ὑποκορ. τοῦ *στόμα** μικρὸν στόμα, στοματάκι.— || τὸ στόμα ἀγγέλου || τὸ στόμα σπηλαιοῦ, σπήλαιον, ὑπόγειον χάσμα (οἰοεῖ εἰσοδος εἰς τὸν Ἄδην) || *κοίλωμα* εἰς ὃ εἰσέρχεται ὁ μοχλὸς θύρας (ὁ «μάνταλος»).— || τὸ ἐπιτόμιον τοῦ χαλινοῦ (δηλ. τὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου εἰσέρχόμενον σιδήριον τοῦ χαλινοῦ).

στόμῳ, μελλ. *-ώσω* (*στόμα*): κλείω τὸ στόμα, φιλῶνῳ, στομώνω.— || ἐφοδιάζω τὸ στόμα ἢ με ἀνοίγω, σχηματίζω ἀνοίγω, ἀνοίγω.— || ἐφοδιάζω τι με αἰχμὴν ἢ κόψιν, τὸ σκληρύνω ὡστε νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ ἢ νὰ γίνῃ ἀχμηρόν, τὸ χαλυδῶνῳ, τὸ «ἀτσάλωνῳ» || *μτφρ.*: «ἀτσάλωνῳ», σκληρύνω, προπαρασκευάζω τι(νὰ) διὰ τι.

στομφάζω, μελλ. *-άσω* (*στόμφος*): ὡς καὶ νῦν, *στομφάζω*, ὁμιλῶ μετὰ *στόμφον*, *κομπάζω*, *καυχῶμαι* *μεγαλαυχῶ*.

στόμφαξ, *-ἄκος*, ὁ, ἢ (*στόμφος*): ὁ ὁμιλῶν μετὰ *στόμφου*, ὁ χρησιμοποιοῦν πομπῶδες λέξεις καὶ φράσεις, *κομπαστής*, *μεγαλορρήμων*.

στόμφος, ὁ (*στόμα*): ὡς καὶ νῦν, *στόμφος*, *πομπῶδες ὕφος*, *κομπορημοσύνη*, *κομπασμός* [δ': ἐτυμ. βλ. *στέμβω*].

στόμωμα, *-ατος*, τό (*στομάω*): *στόμα*, *στόμιον* || σιδηρὸς ἐσκληρωμένος ὡστε νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ καὶ νὰ ὀξυνθῇ, τὸ χαλυδῶμα, τὸ «ἀτσάλωμα».

στόμωσις, *-εως*, ἡ (*στομάω*): ἡ σκληρυνσις τοῦ σιδήρου, τὸ «ἀτσάλωμα» του διὰ νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ || *στόμα πολλῶν στόμων ἔχον*=στόμα ἔχον μεγάλην ὀξύτητα (δριμύτητα) γλώσσης.

στενάχω, μελλ. *-ήσω* (*στεναχή*)=*στένω*, *στενάχω* (βλ. λ. λ.), ἀναστενάχω.— || *μτφρ.* *στενάχω* διὰ τινα, *θρηνώ*, «*θογγῶ*» διὰ τινα.

στενάχη, ἡ (*στενάχω*): ὡς τὸ *στένος* (βλ. λ.), *στεναγμός*, *θρήνος*, ὄδυρος || ἐν τῷ πληθ., *στεναγμοί*, *θρήνοι*, *δάκρυα*.

στενόεις, *εσσα*, *εν* (*στένος*): ὁ προκαλῶν *στεναγμούς* καὶ *θρήνους*, *πρόξενος* *δεινῶν* || *γεν*, ὁ πλήρης *στεναγμῶν*, *τεδλιμμένων*, *πλήρης* *πένθους*, *θρηνώδης*, *περίλυπος*, *ἐλεεινός*.

στένος, ὁ (*στένω*): *στεναγμός*, *γογγυσμός*, *θρήνος*.

στένωξ, *-ύχος*, ὁ* ὡς τὸ *δυνξ*, ὀξεῖα αἰχμή (ἀκική, ἄκρον) || ὀξὺ ἐργαλεῖον, αἰχμηρόν ἐργαλεῖον, *μαχαίριον*, *ψαλῆς* [*στένωξ** πρβλ. Ἡουρ. «*στένωχες*» τὰ εἰς ὀξὺ *λήγοντα*, καὶ τὰ *ἄκρα τῶν δυνῶων*», «*στένωξες*» *μέρασαι*» κατὰ τινας ἐξ ἱαπ. **stēnugh*: **stēnugh*- κατ' ἄλλους συγγ. τῷ *στάχυς* (<<ιαπ. **stāgh*-), παλ.-norr. *stinga* (νύσσω, κεντῶ)].

στοργή, ἡ (*στέργω*): ὡς καὶ νῦν, *στοργή*, ἀγάπη, καὶ *κωρ.* ἡ ἀμοιβαία φυσικὴ *στοργή* μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων.

ΣΤΟΡΕ'ΝΝΥ'ΜΙ, συντετμ. **στορνῦμι**, καὶ κατὰ μετὰθ. φθόγγων **στρώννυμι** καὶ **στρώννυ*** μελλ. *στορέσω*, ἄτι. *στορῶ*, ὦσ. καὶ *στρώσω** *ἀορ.* *α' ἐστόρεσα*, καὶ *ἐστρωσα** παθ. *πρμ.* *ἐστρωμαι** *στρώννω*, ὀπλώνω, ἐξοπλώνω, ἐκτείνω, *ξεδιπλώνω* καὶ *ἀπλώνω* || *λέχος στορέννυμι* (λατ. *lectum sternere*)=στρώνω τὸ κρεβάτι, ἐτοιμάζω τὴν κλίνην || *στρώνω* (ἐπι-στρώνω) τι μετὰ κάτι: *δδὸν μυρσίνοισι στορέσαι*=ἐνὰ στρώσῳ τὸν δρόμον μετὰ κλαρίᾳ ἀπὸ μυρτιές. 2) *ἰσοπεδώνω*, ἐξομαλύνω τὴν ἐπιφάνειαν: *δδὸν στορέσαι*=νὰ στρώσῳ τὸν δρόμον (νὰ τὸν ἰσοπεδῶσῳ, νὰ τὸν ἀπαλλάξῳ ἀπὸ ἀνωμαλίας, νὰ τὸν κάμῳν λιθόστρωτον), λατ. *viam sternere*.— *μτφρ.*, *καταβάλλω* εἰς τὸ ἔδαφος, *καταρρίπτω*, ἐξουδετερώνω, *νικῶ* || ὦσ. *μτφρ.* *πρᾶυνω*, *καταπρᾶυνω*, *καθηπύχζω*.

**Ετυμ.* *στορέννυμι*: *στέρω* (μόνον κατ' ἐν. καὶ

πρτ. **στορν-** <στωρν-, ιαπ. *stř-n-) του **στορέννυμι** ὁ ἐν. δὲν ἀπάντᾳ κατ' Ὀμ. ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ ἄορ. **ἐστόρεσα** καὶ παθ. πρτ. **ἐστόρεσμαι**, σύμφωνα μὲ τὴν σχέσιν π.χ. τῶν **ἠμφίεσα** καὶ **ἠμφίεσμαι** πρὸς τὸ **ἄμφιέννυμι**· μεθορμ. **στρώννυμι** (κατὰ τὸ **ζώννυμι**, πρβλ. **στρώσαι**· ζώσαι) καὶ μτγν. **στρώννω**· **στρωτόσ**· ιαπ. *střtō-s=λατ. **stratus**, Ζενδ. **starəta-** (σκεπασμένος), πρβλ. σανασκρ. **stīrāḥ-** (διαδοδομένος, διεσκορπισμένος) ἢ ἐξ ιαπ. *střō-, μεταπτ. β.β.μ. ἐξ ἐνόσ· *st(ē)rē- **στρώμα**· **στρωμνή**· σανασκρ. **stīrā'fi**, **stīrāfi** (ἀπλῶν), **stārīman-** (ἐξάπλωσις, διασκορπισμός), Ζενδ. **star-** (=λατ. **sternere**), ἀλβ. **štrin'** (ἀπλῶν), λατ. **sterno**, **stramen** (ἄχυρον ἐστρωμένον κατὰ γῆς), **strages**, **stragulus**, **struo**, μεσ-γερμ. **fo-ser-naim** (ἀπλῶν), **srath** (αἰγιαλός, πεδιάς), gall. **sarn** (=λατ. **stratum**, **pavimentum**), γοτθ. **slraujan**, παλ-norr. **střd**, ἀγγλ-σαξ. **střeowian**, παλ-γερμ. **střawjan**, **střewen** (ἀπλῶν), παλ-γερμ. **střāo** (ἄχυρινον στρώμα), **belti-střeuū** (=λατ. **lectisternium**), παλ-norr. **střo,nd**, ἀγγλ-σαξ. **strand** (παράλια), παλ-αλαυ. **střī-ra-**, **střēfi** (=λατ. **sternere**), ιαπ. *stera(u)- βλ. καὶ ἐν **στέρον**, **στρατός**.

στορέσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ **στορέννυμι**.
στορέσεντι, δωρ. ἀντὶ **στορέσους**, γ' πληθ. μελλ. τοῦ **στορέννυμι**.

στορέσθης, -οῦ, ὁ (**στορέννυμι**)· ὁ καταστρώνων, ὁ καταπραύνων.

στόρθυξ, -γγος, ὁ, ἡ· ὀξὺ ἄκρον, αἰχμή, ἄκωκῆ || κυρ. τὸ «δόντι» τοῦ κέρατος τῆς ἐλάφου ἢ ὁ χαυλιόδου τοῦ ἀγριοχοίρου || ἄκρα τῆ γλώσσα γῆς || κόρημα κόμη.

Ἔτυμ.: **στόρθυξ** (πρβλ. Ἡσυχ. «**στόρθη**· τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος καὶ ἐπιδορατίς»)· ιαπ. *stherdh- εἶναι ἐπέκτασις ἐκ τοῦ ιαπ. *sther- (βλ. ἐν **στεῖρος**, **στερέος**), πρβλ. γερμ. *stert- (ιαπ. *stherd- ἐν τῷ παλ-γερμ., μεσ-γερμ. **stertz**, ἀγγλ-σαξ. **stearth**, παλ-norr. **stearth** (οὐρά), μεσ-γερμ. **starzen**, **sterzen** (ἐκτινάσσομαι, ἐγείρομαι μεθ' ὀρηγῆς), παλ-norr. **sterta** (ἐκτείνω, τετῶν), **stirfta** (σιδιάζω), **upstearth** (ἀγέρωχος, ἀλαζών), μεσ-γερμ. **stürzel** (τὸ ἀποτράγημα, τὸ ἀπομένον ἐκ καρποῦ).

στοχάζομαι, μελλ. -άσομαι· μέσ. ἄορ. α' **ἐστοχασάμην**· παθ. πρτ. **ἐστόχασμαι**· ἀποθ. (**στόχος**)· σκοπέω τι, δηλ. τὸ «σημαδεύω», «τὸ βάξω ἰσοθ. σημάδι», πυροβολῶ κατὰ τινος (μετὰ γεν.) || μτφρ., ἀποθλέπω εἰς τι, ζητῶ νὰ τὸ ἐπιτύχω, τὸ ἐπιδιώκω. 2) φαντάζομαι τι, τὸ εἰκάζω, τὸ μαντεύω, τὸ συμπεραίνειν (μετ' αἰτ.).

στόχασμα, -ατος, τὸ (**στοχάζομαι**)· θέλος, ὀκόντιον, ριπτόμενον ἐναντίον στόχου τινός.

στοχαστικός, ἡ, ὄν (**στοχάζομαι**)· ἰκανός, ἐπιτήδειος, εἰς τὸ νὰ σκοπεύῃ (νὰ σημαδεύῃ) τι, ἰκανὸς σκοπευτῆς || ἰκανός εἰς τὸ νὰ εἰκάξῃ, νὰ συμπεραίνειν, ὀξύνοος, διορατικός, εὐφυής.—ἐπιτρφ. -κῶς.

στόχος, ὁ· ὡς καὶ νῦν, στόχος, τὸ σκοπευόμενον (σημαδευόμενον) σημεῖον, τὸ «σημάδι». 2) τὸ στοχάζεσθαι, εἰκασία, στοχασμός (ἐκ β. **σταχ-** τῆ **σταχ-**· πρβλ. γοτθ. **aus-stiggan** (ἐξαιρῶ), παλ-norr. **sting-a**, ἀγγλ-σαξ. **stingan'** βλ. καὶ ἐν **στάχυς**).

στράδος, ἡ, ὄν (**στρέφω**)· ὡς τὸ **στρεβλός**· διεστραμμένος, ἐστρεβλωμένος, λοξός || ὡς καὶ νῦν, στραβός, λοξὸς βλέπων, παραβλῶψ, ἀλλοθῶρος [δὲ ἔτυμ. βλ. **στρεβλός**].

στραγγεύω, μελλ. -ωω (**στράγγε** + **στράγγω**)· συστρέφω, περιτυλίσσω.—μέσον, **στραγγεσσομαι**=στρέφω ἑμαυτὸν γύρω-γύρω, συστρέφομαι, στρεφογυρίζω || μτφρ., ταλαντεύομαι, βραδυπορῶ, χρονοτριβῶ [δὲ ἔτυμ. βλ. **στράγγε**].

στραγγουρία, ἡ (**στράγγε**+**οὐρέω**)· ἐπίσχεσις τῶν οὐρῶν, δυσουρία, ἰσχυροῖα (τὸ οὐρεῖν σταγονηδόν).

στραγγουριάω (**στραγγουρέω**)· πάσχω (ὑποφέρω ἀπὸ) στραγγουρίας.

στράγγε, ἡ, γεν. **στραγγός**· τὸ διὰ στραγγίσεως (πιέσεως, ἐκθλίψεως) λαμβανόμενον, σταγών.

Ἔτυμ.: **στράγγε**· **στραγγός** (=στραγγισμένος σταγόνα-σταγόναι)· **στραγγεσσομαι**· **στραγγάλη** (=οχοί-

νίον ἀγχόνης· μτφρ. ἄδημονία)· **στραγγαλίς** (δμ. σσημ.)· **στραγγαλόω** (=στραγγουλιζῶ) () λατ. **straiugulo**)· **ἀπο-στραγγαλίζω** (=στραγγαλιζῶ)· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ **στραγγύλος** (μετὰ -ο- αἰτ' -α- πρὸ τοῦ -υ-)· μεσ-γερμ. **srengim** (ἔλκω, τραβῶ), λεττ. **stringt** (γίνομαι ἀλύγιτος, ξυλιάζω, ἀποξηραίνωμαι)· ἐξ ιαπ. *střeāg-, ἐξ οὗ καὶ τὸ λατ. **stringo** ((*střeāgō, μετὰ -i- κατ' ἀναλογ. πρὸς τὴν μτχ. **strictus**· εἶναι δὲ τὸ **stringo** τοῦτο, ὅπερ σσημ. **οφίγγω**, συνδλίβω), **ε:αφορον** τῶν **střingō**, ὅπερ σσημ. **ἐξελουλουδίζω**, δρέπω τὰ ἄνθη)· τοῦ ιαπ. *střeng- παραλλαγή τὸ *střeāgh- ἐν τῷ παλ-norr. **střengr**, ἀγγλ-σαξ. **střenz**, παλ-γερμ. **střanc** (σχοινίον), παλ-norr. **střangr** (βίαιος, σκληρός, δεικαμπτός), παλ-γερμ. **střangi** (ἰσχυρός, δυνατός, ρωμαλέος)· πρβλ. *st(h)ereg- (εἶμαι ἄκαμπτος) ἐν τῷ γερμ. *starka- (δυνατός), *střaka- (ἄκαμπτος), πάντα ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ ιαπ. *st(h)er- (εἶμαι ἀλύγιτος)· βλ. ἐν **στερέος**.

στράπτω, μελλ. **ψω**=**ἀστράπτω** (βλ. λ.) [δὲ ἔτυμ. βλ. **ἀστράπη**].

στράτ-άρχης, -ου, ὁ (στρατός + ἄρχω)· ὡς καὶ νῦν, στρατάρχης, ἀρχηγός τοῦ στρατοῦ, στρατηγός.

στράτ-αρχος, ἔ=στρατάρχος (βλ. λ.).

στράτάω (**στρατός**)· στρατοπεδεύω.—Παθητ., κεῖμαι (εὐρίσκομαι) ἐστρατοπεδευμένος || ἐπ. γ' πληθ. **ἐστρατώνω**.

στράτεια (Α), ἰων. -ἡγή, ἡ (στρατεύω)· ἐκοστρατεῖα || **ἐπὶ στρατείας εἶμι**=εἶμαι εἰς ἐκοστρατεῖαν, ἐκοστρατεύω, εὐρίσκομαι ἕξω τῆς πατρίδος (τῆς χώρας) || **οἴκοι καὶ ἐπὶ στρατείας**=λατ. **domi et militiae**=ἐν τῇ πατρίδι (εἰς τὸ ἐσωτερικόν) καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν || ἐν τῷ πληθ. ἡ ἕψηρεσία ἐν τῷ στρατῷ, ἐκοστρατεῖται, πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις, πόλεμος.

στράτεια (Β), ἡ, ὡς θηλ. ἐπιθ. ἡ πολεμική, ἡ φιλοπόλεμος (ἐπιθ. τῆς Ἀθηναίως).

στράτευμα, -ατος, τὸ (**στρατεύω**)· ὡς τὸ **στρατεία** (βλ. λ.), ἐκοστρατεία.— || ὡς καὶ νῦν, **στράτευμα**, **στράτος**, στρατιωτικὴ δύναμις, τμήμα στρατοῦ.

στράτευσιμος, ὄν (**στρατεύω**)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν || ὄριμος τὴν ἡλικίαν || ἰκανός διὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

στράτευσις, ἡ (**στρατεύω**)· ἐκοστρατεία.

στρατευτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **στρατεύω**· πρέπει νὰ ἐκοστρατεῖσθαι τις.

στράτεύω, μελλ. -σω (**στρατός**)· εἶμαι στρατιώτης, ὑπηρετῶ εἰς τὸν στρατόν, ἐκτίω δητεῖαν || ἐκοστρατεύω, ἐξέροχομαι εἰς πόλεμον, ἐπέροχομαι κατὰ τινος.— || ἀποθ., **στρατεύομαι**, μεσ. **στρατεύσομαι**· ἄορ. α' **ἐστρατεύσθην**· πρτ. **ἐστράτευμαι**· ἐκοστρατεύω, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης || μτχ. παθητ. πρτ. **ἐστρατευμένος**=ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης.

στράτ-ηγείων, τό· ὄφθαλμ. γρ. ἀντὶ **στρατήγιον** (βλ. λ.).

στράτ-ηγέω, μελλ. -ήσω (**στρατηγός**)· εἶμαι **στρατηγός** (βλ. λ.) || μετὰ γεν., εἶμαι ὄρχηγός (στρατηγός) στρατευμάτων τινος, τὸν διοικῶ.— || μετ' αἰτ. **πραγμ.**, πρᾶττω τι ὡς στρατηγός.— || μετ' αἰτ. **προσ.**, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς στρατηγικὴν δευνότητα, τὸν ὑπερετῶ (ὑπερβάλλω, νικῶ) ὡς στρατηγός.

στράτ-ήγημα, -ατος, τὸ (**στρατηγέω**)· ἡ πράξις (ἢ ἡ ἐνέργεια) στρατηγοῦ, κυρ. ὡς καὶ νῦν, δηλ. στρατηγίημα, στρατηγικὸν τέχνασμα, πανουργία, δόλος.

στράτ-ηγία, ἰων. -ἡγή, ἡ (**στρατηγός**)· τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, ὁ βαθμὸς του, τὸ ἔργον του, τὸ νὰ εἶναι τις στρατηγός, ἢ διοικητής, ἢ ὄρχηγος. 2) αἱ ἰκανότητες ἑνὸς στρατηγοῦ, ἢ στρατηγικὴ δευνότης του. 3) ἡ περίοδος καθ' ἣν διατελεῖ τις στρατηγός.

στράτ-ηγιάω, ἔφετ. τοῦ **στρατηγέω** (βλ. λ.)· ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι στρατηγός, ἐπιθυμῶ νὰ πολεμήσω.

στράτ-ηγικός, ἡ, ὄν (**στρατηγός**)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς στρατηγὸν ἢ **στρατηγικὴ** (ἐνν. **τέχνη**), ἢ **τὰ στρατηγικά**=ἡ τέχνη τοῦ στρατηγέω, τὰ καθ' ἣν τὰ ἐργα (τὰ ἔργα) τοῦ στρατηγοῦ (=λατ. **scientia rei militaris**).— || ἐπὶ **προσ.**, ὁ ἐμπειρὸς τῆς τέχνης τοῦ στρατηγέω, ὁ ἰκανὸς στρατηγός, ὁ ἠσκημένος

εις τὰ ἔργα τοῦ στρατηγοῦ || *μτφρ.*, εὐφυΐς, πανούργος.

στράτ-ήγιον, τό, ἐν τοῖς ἀντιγρ. ἀνίστε ἐσφαλμ. *στρατηγεῖον* (*στρατηγός*)· ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ στρατηγεῖον, λατ. *praetorium* || ἐν Ἀθήναις, ὁ τόπος ἔνθα συνεδρίαζον οἱ στρατηγοί.— || = *στρατόπεδον* (βλ. λ.).

στράτ-ηγίς, -ίδος, ἡ, θηλ. ἐπιθ. (*στρατηγός*)· ἡ τοῦ στρατηγοῦ, ἡ στρατηγική || *πύλαι στρατηγίδες* = ἡ πύλη (ἡ εἰσοδος) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ στρατηγοῦ || *ναῦς στρατηγίς* (ἡ ἀπλῶς *στρατηγίς*) = τὸ πλοῖον τοῦ ναυάρχου (τοῦ ὁποῦο ἐπιβαίνει ὁ ναύαρχος), ἡ ναυαρχίς.— || ὡς ὄζ. (θηλ. τοῦ *στρατηγός*), ἡ στρατηγός, ἡ διοικοῦσα γυνή, ἡ ἐστρατηγίνας.

στρατ-ηγός, ὁ (*στρατὸς+ἄγων*)· ὁ *ἄγων τὸν στρατόν*, ὁ ἀρχηγός (ὁ διοικητής) στρατεύματος, ὡς καὶ νῦν «στρατηγός», ἀντίθ. τῷ *ναύαρχος*.— || ἐν Ἀθήναις *στρατηγοί* ἐκαλοῦντο δέκα ἄρχοντες, ἐκλεγόμενοι ἐτησίως διὰ ψηφοφορίας ὡς διοικηταὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, καὶ ὡς διαχειρισταὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν ὑποθέσεων, δηλ. ὡς στρατηγοί, ναύαρχοι, καὶ ὑπουργοὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν.— || *στρατηγὸς ὑπάτος* ἐκαλεῖτο ὁ Ρωμαῖος *consul* || *στρατηγός* δὲ ἀπλῶς ὁ Ρωμαῖος *Praetor*.

στρατηγή, ἡ, ἰων. ἀντι *στρατεία*.

στράτ-ηλάσι, ἰων. -ἡ, ἡ (*στρατηλατέω*)· ἐκστρατεία, τὸ ὀδηγεῖν τὸν στρατὸν εἰς πόλεμον.— || αὐτὸς οὗτος ὁ στρατός, ὁ ἀπερχόμενος εἰς ἐκστρατείαν.

στράτ-ηλάτι, μελλ. -ἡσω (*στρατηλάτης*)· ὀδηγῶν στρατὸν εἰς πόλεμον (εἰς ἐκστρατείαν), ἐκστρατεύω.— || *μτφρ.*, διοικῶ, εἶμαι ἀρχηγός, ἔχω τὸ πρόσταγμα, ὄρχω, ἡγεμονεύω (μετὰ γεν.) || ὡς, καὶ μετὰ δοτ.

στράτ-ηλάτης, -ου, ὁ (*στρατὸς+εἰλαύνω*)· ὡς καὶ νῦν, στρατηλάτης, ὁ *εἰλαύνων* (ὀδηγῶν) στρατὸν, στρατηγός, διοικητής στρατοῦ || ὡς, καὶ ναύαρχος : *στρατηλάτης νεών*.

στράτι, ἡ, ἰων. -ἡ (*στρατός*)· ὡς καὶ νῦν, στρατιά, στρατός, στρατεύμα || καθόλου, τμήμα στρατοῦ, στρατιωτικὴ δύναμις.— || = *στρατεία* (βλ. λ.), ἐκστρατεία.

στράτι-αρχος, ὁ = *στράταρχος*, *στρατάρχης* (βλ. λ.). **στράτιος**, α, ον (*στρατός*)· ὁ τοῦ στρατοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς στρατὸν ἢ εἰς ἐκστρατείαν, φιλοπόλεμος, πολεμικός || *στράτιον* ὡς ἐπιρρ. = στρατιωτικῶς, γενναίως, ἀνδρείως.

στρατιώτης, -ου, ὁ (*στρατιά*)· πολίτης ὑπηρετῶν ἐν τῷ στρατῷ, ὁ στρατεύμενος, ὡς καὶ νῦν στρατιώτης.

στρατιωτικός, ἡ, ὄν (*στρατιώτης*)· ὁ ἀνήκων εἰς στρατιώτην, ἡ ὁ ἀρμόζων εἰς στρατιώτην || τὸ *στρατιωτικόν*. (ἐνν. *ἀργυρίον*) = ὁ μισθός τῶν στρατιωτῶν || τὸ *στρατιωτικόν* (ἐνν. *πλήθος*) = οἱ στρατιῶται, ὁ στρατός || τὰ *στρατιωτικά* (ἐνν. *ἔργα ἢ πράγματα*) = αἱ στρατιωτικαὶ ὑποθέσεις.— || ὁ κατάλληλος διὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὡς τὸ *στρατεύσιμος*.

στρατιωτικῶς, ἐπιρρ. τοῦ *στρατιωτικός*· ὡς στρατιώτης, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν, || ἀγροίκως, τραχέως, θανατώσις || συχρστ.: *στρατιωτικώτερον παρεσκευασμένοι* = παρεσκευασμένοι μάλλον πρὸς πόλεμον κατὰ ξηρὰν (παρὰ πρὸς ναυμαχίαν).

στρατιώτικς, -ίδος, θηλ. τοῦ *στρατιωτικός*· γυνή ὑπηρετοῦσα ἐν τῷ στρατῷ ὡς στρατιώτης, πολεμίτρια || ὡς θηλ. ἐπιθ., πολεμική : *στρατιώτικς ἀρωγὰ* = πολεμικὴ βοήθεια. 2) *στρατιώτικς* (ἐνν. *ναῦς*) = πλοῖον μεταφέρων στρατιώτας, ὀπλιταγωγόν.

στράτο-λογέω, μελλ. -ἡσω (*στρατός+λέγω*)· ὡς καὶ νῦν, στρατολογῶ, ἐγγράφω στρατιώτας εἰς τοὺς στρατολογικούς καταλόγους.

στράτο-μαντις, -εως, ὁ (*στρατός+μάντις*)· ὁ μάντις τοῦ στρατοῦ.

στράτοπεδ-άρχης, -ου, ὁ (*στρατόπεδον+ἄρχω*)· ὡς καὶ νῦν, στρατοπεδάρχης, ὁ ἀρχηγός (διοικητής) τοῦ στρατοπέδου, ὁ στρατιωτικὸς διοικητής, ὁ ἀρχηγός τῶν πραιτωριανῶν φρουρῶν (ἐν Ρώμῃ), λατ. *tribunus legionis*.

στράτο-πεδεία, ἡ = τῷ ἐπιμ.

στράτο-πέδευσις, ἡ (*στρατοπεδεύω*)· ὡς καὶ νῦν, στρατοπέδευσις, τὸ στρατοπεδεύειν || στρατόπεδον, ἡ δέσις στρατοῦ πινος || ὡς. ἡ δέσις ἐν ἡ ναυλοχῆι στόλος τις.

στράτο-πεδεύω, ὡς, καὶ ὡς ἀποθ. *στρατοσπεδεύομαι* (*στρατόπεδον*)· ὡς καὶ νῦν, στρατοπεδεύω, καταλαμβάνω θέσιν τινὰ μετὰ τοῦ στρατοῦ καὶ καταλύω.

στράτο-πέδον, τὸ (*στρατός+πέδον*)· ὡς καὶ νῦν, στρατόπεδον, τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἔχει καταλύσει τὸ στρατεύμα || *Στρατόπεδα* (τά) ὡς κυρ. ὄν. = μέρος τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον εἶχε ποτε παραχωρηθῆ ὑπὸ τοῦ Ψαμμητίχου εἰς τοὺς μισοφόρους τοῦ Κάρως καὶ Ἴβνας πρὸς ἐγκατάστασιν. 2) γενικῶς, στρατόπεδον, στρατοπέδευσις, στρατεύμα ἐστρατοπεδευμένον που, στρατεύμα, στρατός. 3) ὡς, ναυτικὴ μοῖρα, στόλος.

ΣΤΡΑΨΟΨ, ὁ (*στορέννυμι*)· ὡς καὶ νῦν, στρατός, δύναμις στρατοῦ, στρατεύμα ἐστρατοπεδευμένον, στρατεύμα.— || οἱ στρατιῶται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀρχηγούς || ἐντεῦθεν, ὁ λαός, τὸ πλήθος, ὁ ὄχλος.

Ἔτυμ. : *στρατός* (αιολ. *στρότος*, πρβλ. κρητ. *σταρτός* <*στρατός* κατὰ μεταθέσιν φθόγγων, παρ' Ἑσυχ. «στρατοί· αἱ τάξεις τῶν πλήθους») <λατ. *strātō-s* (=σασαρ. *strāta-h* = ἐστρωμένος, ἐσοκορημένος), ἐκ ρίζ. *ster-* (ἀπλώνω), περὶ ἧς βλ. ἐν *στόρνυμι*).— κατὰ τινας *στρατός* (**strātō-s*, συγγ. ἄρα τῷ ἰρλ. *Irēi* (στράτευμα) (**trēno-m*), παλ.-αλου. *tra, tih* (=λατ. *agmen*) (**trōno-s*), νορβ. *strind* (σειρὰ στρατιωτῶν, πλήθος)· ἄλλοι ἐπιηρεαζόμενοι ἐκ τοῦ αιολ. *στρότος* φρονούσιν ὅτι *στρα-* <Γ>.— Παράγωγα : *στρατιά*, *στρατεία*, *στρατεύω*, *στρατάομαι*, *στρατιώτης*, *στράτοπεδον*.

στρατόφι, ἐπ. γεν. τοῦ *στρατός*.

Στράτ-ωνίδης, -ου, ὁ· κωμικὸν πατρωνυμ. ἐσηματιζόμενον ὡσεὶ ἐκ τινος

Στράτ-ώνης (*στρατὸς+ώνέομαι*) = ὁ ἐμπορευόμενος στρατεύματα, ἔμπορος στρατευμάτων.

στράφεις, **στράφηναι**, *μτχ.* καὶ *ἄπρφ.* παθ. ἄορ. β' τοῦ *στρέφω*.

στραφθεῖς, *μτχ.* παθ. ἄορ. α' τοῦ *στρέφω*.

στρέβλη, ἡ (*στρεβλός*)· ὄργανον κατάλληλον πρὸς στρέβλωσιν (πρὸς αυστροφῆν, περιστροφῆν), στροφεῖον, ὄνος, «μάγγανον», «ἀργάτης», βαροῦλον, ἐργατοκύκλινδρος, «μποτ'εργάτης», κοχλίας, τροχός, «καρούλι», «μακαρός».— || ὄργανον βασανιστήριον (χρησιμοποιοῦμενον πρὸς βασανισμόν), «δοκαροῦζυλο».

στρεβλός, ἡ, ὄν (*στρέφω*)· ὁ συνεστραμμένος, ὁ διεστραμμένος, καμπύλος, κυρτός, «τραβός».

Ἔτυμ. : *στρεβλός*· *στρεβλόω*· *στρέβλη*· *στρόβος*· *στρόβιλος*· *στροβιλός* (ἐπιθ., ὁ περιδινόμενος, περιστρεφόμενος)· *στρεβέω*· *στραβός* (**strēb-*)· *στράβηλος*· *στράβων* (= *στραβός*) (*Στράβων*, *Στράβαξ*)· *στρόβλος*· εἰς ἰαπ. **streb-* (στρέφω, περιστρέφω, στρεβλῶνω, στραγγαλίζω), παραλλ. δὲ **strebh-* ἐν τῷ *στρέφω* (βλ. λ.)· πρβλ. καὶ *ἀστράβη*.

στρεβλόω, μελλ. -ώσω (*στρεβλός*)· στρεβλώνω, συστρέφω μετὰ τὴν *στρέβλην* (βλ. λ.), ἢ συστρέφω ἐκ τοῦ ἐνός ἄκρου ἐκτεῖνα (τεντώνω) ἰσχυρῶς τὸ ὑπόλοιπον, σφιγγῶ (τεντώνω) τι στρέφω κοχλίαν (ὡς τὰς χορδὰς τῶν μουσικῶν ὀργάνων μετὰ «στριφτάρια»), τεντώνω.— || συστρέφω θιαύς, διαστρέφω, στρεβλώνω, ἐξαρδρῶνω, «στραγουλίζω» || ἐντεῦθεν, ἐξαπλώνω τινὰ ἐπὶ βασανιστηρίου ὄργανου πρὸς βασανισμόν, στρεβλώνω, βασανίζω.— παθητ., στρεβλῶνομαι, βασανίζομαι, ἐξαρδρῶνομαι.— || *μτφρ.*, διαστρεβλώνω, διαστρέφω, τοὺς λόγους τινός (τὴν ἀλήθειαν κλπ.) [δι' ἔτυμ. βλ. *στρεβλός*].

στρέμμα, -ατος, τό (*στρέφω*)· τὸ συνεστραμμένον ἢ διεστραμμένον (ἐξαρδρωμένον) || ἐξαρδρωσις, «στραμπούλισμα».

στρέπτ-αιγλος, α, ον (*στρέφω+αἰγλή*)· ὁ περιστρέφω, ὁ περιδινῶν, τὴν λάμπην (τὴν *αἰγλήν*).

στρεπτήρ, -ἡρος, ὁ (*στρέφω*)· ὁ *στροφεύς* (βλ. λ.), ὁ στρέφων, πᾶν δι,τι στρέφει ἄλλο τι, εἷς τῶν σπονδύλων τοῦ τραχήλου || ὡς, κάθε κοίλωμα, εἰς ὃ εἰσέρχεται τι.

στρεπτός, ἡ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *στρέφω*· ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, εὐκαμπτος, δυνάμενος νὰ συστραφῆ || *στρεπτός χιτών* = (κατὰ τὸν Ἀριστοταρχόν) θώραξ ἀλυσιδωτός ἢ πλεκτός, ἐκ συμπλεγμένων σιδηρῶν κρίκων συνιστάμενος, ὁ ἄλλως καὶ «θώραξ ἀλυσιδωτός ἢ λεπιδωτός» λεγόμενος, εὐκαμπτος, εὐλύγιτος, λατ. *lorica annulata*· κατ' ἄλλους *στρεπτός χιτών* ἦτο χιτών (ὑποκάμιον) πλεκτός ἢ ὑφασμένος. 2) ὡς οὗς. ὁ *στρεπτός* (ἐνν. κύκλος) = περιλαίμιον, περιδέριον, κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, ἐκ σussenτραμμένου μετάλλου ἢ ἐξ ἀλύσεως («ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ»), λατ. *torques* || τὰ *στρεπτά* (ἢ οἱ *στρεπτοὶ*)=τὰ περιδέρια.— || *μτφρ.*· ὁ δυνάμενος νὰ καμψθῆ, νὰ μεταβληθῆ, νὰ μετατραπῆ (*στρεπτή γλώσσα* = εὐστορφος (ρευοτή, γλωσσική) γλώσσα, λατ. *versabilis*).— III κεκαμμένος, κυρτός.

στρεπτο-φόρος, ὄν (*στρεπτός+φέρω*)· ὁ φέρων (φορῶν) περιδέριον, λατ. *torquatus*.

στρεύγομαι, παθητ. (*στραγγεύομαι, στράγγε*)· ἐκδίδομαι, ἐκπιέζομαι κατὰ σταγόνας || *μτφρ.*· ἀποστραγγίζομαι, ἐξαντλοῦμαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, καταπονοῦμαι, κατατρίβομαι, φθίνω, κατατρίβομαι. *Ἔτυμ.*: *στρεύγομαι, στρευνεδών*, πρβλ. παλ-νορρ. *striúka* (τρίβω, σιλιβώνω, ἀποστογγίζω), παλ-γερμ. *strīhhōn* (προσκόπτω, «σκοντάφτω»), λατ. *strīgains* (ραβδωτός, χαρακτός), παλ-σλαβ. *strūza, strīgati* (=λατ. *radere, tondere*)· ἐξ ἰαπ. **streug-* (παρ. λατ. τῷ **streig-* ἐν τῷ ἔλλ. *στρίγγε*, λατ. *striga*=χορτοκόπημα), ἐκτεταμ. κατὰ θν-*g-* ἐκ τοῦ **st(e)reu-* (ἀπλώνω)· βλ. ἐν *στόρνυμι*.

στρεφε-δινέω, μελλ. -ήσω (*στρέφω+δινέω*)· περιστρέφω τι, περιδίνω, τὸ στροβιλίζω κύκλω.— παθητ., περιστρέφομαι ὀλόγυρα, στρεφογυρίζω.

στρεφθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *στρέφω*.

ΣΤΡΕΨΩ, μελλ. -ψω· ἄορ. α' *ἐστρεψα*, ἐπ. *στρέψα*· πρκ. *ἐστροφα*.— παθητ., ἄορ. α' *ἐστρέφθην*, δωρ. *ἐστράφθην*· ἄορ. β' *ἐστράφην*· πρκ. *ἐστραμμαί*.

Α' ἐνεργ., ὡς καὶ νῦν, στρέφω, στροτρέφω, («στρίβω»), γυρίζω, κάμπω, λυγίζω || *ἵππους στρέφω* = στρέφω ἵππους, ὀδηγῶ ἵππους, ἠγιοχῶ || ἐπὶ στρατιωτῶν, τοὺς διατάσσω νὰ κάμουν στροφήν (μεταβολήν).— II κάμνω τι(νὰ) νὰ στραφῆ περὶ τὸν ἀξονά του || μεταβάλλω, τροποποιῶ, τι(νὰ) || ὡς. ἀναστρέφω, ἀνατρέπω, κάμνω ἄνω-κατω.— III στροτρέφω, (κλιδῶ) σχοινίον || στροτρέφω, διαστρέφω, στρεβλίνω, βασανίζω, τυραννῶ.— ὡς. ἐπὶ παλαιστῶν, στροτρέφω τὸν ἀντίπαλον πρὸς τὰ ὄπισθ, τὸν ἀνατρέπω.— IV *μτφρ.*· ἀναστρέφω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, ὀναπολῶ, ἀνακυκλῶ τι κατὰ νοῦν, λατ. (*consilium*) *animo volvere*.— V ἐκτρέπω τινά ἐκ τῆς ὀρθῆς τροχιάς, μεταστρέφω, παρεμποδίζω || αρετριζομαι ξένα χρήματα, καταχρῶμαι, ἰδιοποιῶμαι.— VI ὡς ἀμτβ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημασ. μὲ τὸ παθητ., περιστρέφομαι, περιτρέφομαι τῆδε κάκεϊσε.

Β' παθητ. καὶ μέσον, στρέφω, στροτρέφω, ἐμαυτὸν, στροτρέφομαι περιστρέφομαι, στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ριπαίζομαι τῆδε κάκεϊσε, γυρίζω ἄπ' ἐδῶ καὶ ἄπ' ἐκεῖ || ἀπολ. στρέφω (γυρίζω) ὀπίσω, ἐπιστρέφω || γυρίζω καὶ φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγὴν || ἐπὶ τῶν ὀργανίων σωματίων, περιστρέφομαι ἐν κύκλω, ἀκοιλοῦδι κυκλικήν τροχίαν. 2) *μτφρ.*· *στροφῆς στρέφομαι*=περιστρέφομαι, κάμνω γύρους, ὅπως ὁ παλαιστής ὁ προσπαθὼν νὰ διαφύγῃ ἐπικίνδυνον λαθρὸν τοῦ ἀντιπάλου, μετακινῶμαι διαρκῶς, λοξοδρομῶ, ἐκφεύγω, προσπαθῶ νὰ ὑπεκφύγω || *πάσας τὰς στροφῆς στρέφομαι*=προσπαθῶ νὰ ἐξεφύγω μὲ κάθε τρόπο || *μτφρ.*· μεταστρέφομαι καὶ μεταβάλλομαι. 3) μετὰ γεν., *στρέφομαι τινος*=στρέφω ἐμαυτὸν (στρέφομαι) πρὸς τι(νὰ), προσέχω εἰς τι(νὰ).— II προσκολλῶ ἐμαυτὸν (προσκολλῶμαι), προσπλέκομαι, συνάπτομαι, «ἐπιγίνομαι καὶ κρατιοῦμαι» ὀπὸ τι(νὰ).— III ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, στροτρέφομαι, διαστρέφομαι, στρεβλίνωμαι, ἐξαρθρώνομαι.— IV περιπλάνωμαι (περιτρέφομαι) τῆδε κάκεϊσε || ἐπὶ πραγματῶν, εἶμαι ἀρθρονός, ἐπικρατῶς, ἐπιπολάζω.

Ἔτυμ.: *στρέφω*· *στρέψις*· *στρέμμα*· *στροφή*· *στρόφιγξ*· *στροφάλιγξ*· *στροφός*· ἐξ ἰαπ. **strebh-*, ἐν-

αλλάσσομαι μετὰ τοῦ **streb-* ἐν τῷ *στρεβλός* (βλ. λ.).

στρέψασκον, γ' πληθ. ἰων. ἄορ. α' τοῦ *στρέφω*.

στρέψις, -εως, ἡ (*στρέφω*)· ὡς καὶ νῦν, στρέψις, στροφή, συστροφή, περιστροφή.

στρεψο-δίκη, μελλ. -ήσω (*στρέφω+δίκη*)· ὡς καὶ νῦν, στρεψοδικῶ, διαστρέφω, ἀνατρέπω τὸ δίκαιον.

στρεψο-δικο-πάν-ουργία, ἡ (*στρεψοδικέω+πανουργία*)· ἡ πανουργία ἐν τῷ στρεψοδικεῖν (ἐν τῇ διαστροφή τοῦ δικαίου),

ΣΤΡΗΝΗΨ, ἐς' ἐπὶ ἦχων, ἰσχυρός, δυνατός, ὀξύς, δυσάρεστος || τραχὺς, σκληρός, ἀγροίκος.

Ἔτυμ.: *στρηνῆς* καὶ *στρηνός* (πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ. *στρηνῆς, στρηνόν*)· *στρηνός*, τὸ *στρηνός*, δ' *στρηνόφωνος*· *στρηνός*· *στρηνός*· *στρηνός*· λατ. *strenuus, gall. trīn* (μάχη, ἄγών, μόχθος) (*[s]trēnā), παλ-νορρ. *strīdr, strīd* (ἰσχυρός, τραχὺς, ἰσχυρογνώμων, ἀγγλ. *styrne* (αὐστηρός, σκληρός), νορμ. *sterna* (διατείνωμαι, ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ), λατ. *starns* (ἀκριθῆς, ἐπιμελής), παλ-πρωσ. *sturnawiskan* (σοβαρός, σπουδαῖος), ρωσ. *starāst'sja* (ἐνασχολοῦμαι, φροντίζω)· ἐξ ἰαπ. **sterēi-* (ἐκδηλώνωμαι μετὰ (ζωρητοῦ), ἐκτετ. ἐκ τοῦ **ster-*, τοῦ ἐν τῷ *στρερός* (βλ. λ.). λατ. *strenuus*.

στρηνιά, μελλ. -άσω (*στρηνός*)· ὀσωτεῦθ, ἀκολασταίνω, γίνομαι ἀσεληγής.— II ἀλαζονεύομαι, κομπάζω.

στρήνος, -εος, ὁ, ἀλλὰ καὶ τὸ *στρήνος* (*στρηνῆς*)· ὑπερβολικὴ ρώμη (δύναμις) || ἀλαζονεία, αὐθάδεια, θράσος || ἀκολασία, ἀσελγεία.

στρίβι-λίκιγξ, κωμικὴ λέξις (παρ' Ἀριστοφ.)· τὸ ἐλάχιστον μέρος ἢ μόριον || οὐδὲ *στριβιλικιγξ*=οὐδὲ γρῦ, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, οὐδόλλως [κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ *στρίβος* (=ἀσθενῆς φωνή) καὶ *λίκιγξ* (=φωνὴ πτηνοῦ)], ὥστε τὸ ἔλον=ὁ ἐλάχιστος (ἀσθενέστατος) κρωγμὸς ὄρνεου].

στρίγγε, ἡ, γεν. *στριγγός*· νυκτερινόν (νυκτόβιον) τι πτηνόν, κληθὲν οὕτω ἐκ τοῦ ὄψεος κρωγμοῦ του. («νυχτοκόρακας», λατ. *strix*. 2) σειρά, στίχος (βλ. ἐτυμολ.).

Ἔτυμ.: *στρίγγε, στριγγός*, ἡ (τὸ πτηνόν) φέρεται καὶ ὡς *στρίξ, στίλιξ*, πρβλ. Ἡσυχ. *κατρίγλος*... οἱ δὲ *νυκτοκόρακας*, λατ. *strix*, γεν. *strigis* («μυοφῶρος»)· ἐξ ἰαπ. **strei-g-* (σφυρίζω, παράγω ἦχον κραδαινόμενος), καὶ παρ. λατ. *(s)trēi-d- ἐν τῷ *τρίξω* καὶ λατ. *strīdeō*.— τὸ δὲ *στρίγγε* (ἢ *στρίξ*), γεν. *στριγγός* (=ράβδωσις κίνους, αὐλακία, ἄροτρον, σειρά, γραμμὴ, στίχος) εἶναι αὐγῆ τῷ λατ. *stringō* (=δρέπω τὰ ἄνθη, ξυρίζω, ἄπτομαι ἐλαφρῶς), *striga* (χορτοκόπημα αὐλακία, γραμμὴ), *strigilis* (ἐστέρα ἵππου, οτλεγγίς), παλ-γερμ. *strihhan*, ἀγγλ.-σαξ. *strican*, παλ-νορρ. *strykua*, (ἐπιτρίβω, γυαλίζω), γοτθ. *striks*, παλ-γερμ. *strich*, (γραμμὴ, χαράγη), παλ-σλαβ. *striga, strīsti* (=λατ. *tondere*), παλ-πρωσ. *strigli* (σκόλυμος, «γαϊδοπαγκάδο»)· ἐξ ἰαπ. **streig-*, ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ **st(e)rei-* ἢ **st(e)rei-* ἐν τῷ παλ-γερμ. *strimo* (σειρά, γραμμὴ), λατ. *stria* (χάραγμα, ράβδωσις κίνους, σειρά)· βλ. καὶ ἐν *στρεύγομαι*.

στριφνός, ἡ, ὄν (*στιβάρός*?)· σταθερός, τραχὺς, στερεός, σφιγκτός, πυκνός, στίβαρος.

Ἔτυμ.: *στριφνός* (<ιαπ. **str-i-bh-* (πρβλ. **ster-i-bh-* ἐν τῷ *στέφιφος*, **ster-bh-* ἐν τῷ *στέρφος*): μεσ-γερμ. καὶ νεο-γερμ. (δημοτ.) *stref* (*stref*=ἀλύγιτος), μεσ-νεέρ. *streven* (προσπαθῶ, ἀντιτίθεμαι εἰς..., ἀνδίσταμαι), μεσ-γερμ. *streben* (προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, ἐπιδιώκω), βλ. καὶ ἐν *στρουφνός*· ἢ πρὸς τὸ *στιβαρός* σχετῆς ἀμφοιθεῖται.

στροβέω, μελλ. -ήσω (*στροβός*)· στροτρέφω, περιστρέφω, περιδίνω, τὸ ὡς σβοῦραν || *μτφρ.*· στροβιλίζω τινά, τὸν κάμνω νὰ ζαλιοθῆ, νὰ σισθανθῆ ἴλιγγον.— παθητ., μετὰ μεσ. μέλλ. *στροβήσομαι*· περιδίνωμαι, περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω· ἐξ αὐτοῦ τὸ

στροβητός, ἡ, ὄν· ὁ περιστρέφόμενος, ὁ περιστροτραμμένος, ὁ στρεφογυριζόμενος, ὁ τετραγυμένος.

στροβιλίζω, μελλ. -ίσω (*στροβίλος*)· ὡς καὶ νῦν, στροβιλίζω τι, στρεφογυρίζω τι, τὸ περιστρέφω.

στροβίλος, ὁ (στροβέω)· πᾶν τὸ περιστρεφόμενον, τὸ στροβιλιζόμενον, ἢ τὸ συνεστραμμένον (τὸ ἀπεστρογγυλωμένον, ὅπως π. χ. ὁ ἀκανθόχοιρος) || ῥόμβος, «οδοῦρα» || ἐντεῦθεν, ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, ὁ κῶνος τῆς πίτους ἢ τοῦ κουκουράρα, ἢ «κουκουράρα». 2) ὡς καὶ νῦν, ἀνεμοστροβίλος, δίνη ἀέρος. 3) χορὸς συνιστάμενος εἰς ταχεῖαν περιστροφήν, «βάλος», χορευτικὴ περιστροφή.

στροβίλος, ἡ, ὄν (στροβέω)· ὁ περιδινούμενος, περιστρεφόμενος κυκλοτερῶς, συνεστραμμένος.

στροβιλ-ώδης, ες (στροβίλος+είδος)· **στροβιλοειδής**, ὁμοίως πρὸς **στροβίλον** (βλ. λ.), κωνικός, κωνοειδής.

στροβός, ὁ (στρέφω)· συστροφή, κυκλοτερὴς περιστροφή, δίνη [δι' ἔτυμ. βλ. **στρεβλός**].

στρογγύλλω (στρογγύλος)· στρογγυλῶν, στρογγυλεύω, ποιῶ στρογγύλον || περιστρέφω, συστρέφω, κλῶδω.

στρογγύλος, ἡ, ὄν (στράγγω)· ὡς καὶ νῦν, στρογγύλος, στρογγυλός, ἀπεστρογγυλωμένος, κυκλοτερής, σφαιρικός || **στρογγύλη ναῦς** ἢ **στρογγύλον πλοῖον**=ἐμπορικὸν πλοῖον, φορητὸν (ὄλκας, ὅπως ἄλλως ἐλέγετο), λόγῳ τοῦ σχήματός του, τοῦ πλησιάζοντος πρὸς τὸ στρογγύλον διὰ λόγους μεζίνους χωρητικότητος. καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μακρὰ ναῦς** (λατ. *pavis longa*)=τὸ πολεμικὸν πλοῖον.— || **μτφρ.**, καλῶς ἀπεστρογγυλωμένος, καλῶς ἐξειργασμένος, τετερωμένος, ἐπιμελημένος, γλαφυρός (κυρ. ἐπὶ λέξεω καὶ ἑκφράσεω). [δι' ἔτυμ. βλ. **στράγγε**].

στρομβέω, μαλλ. -ήσω (στρομβός)=**στροβέω** (βλ. λ.).

στρομβήδον, ἐπιτρ. (στρομβέω)· ἐν εἰοεῖ **στρομβόν**, ὁμοίως πρὸς **στρομβόν** (οδοῦραν), περιστροφικῶς, λατ. *turbinalim*.

στρομβός, ὁ (στέφω)· ὡς τὸ **στέβος**, **στροβίλος** (βλ. λ. λ.), πᾶν τὸ συνεστραμμένον, σῶμα κυκλοτερές, «οδοῦρα», λατ. *turbo* || ἀνεμοστροβίλος. 2) σπειροειδὲς ὄστρακον κοχλίου. 3) ὄστρακος. [δι' ἔτυμ. βλ. **στρεβλός**].

στρουθίος, α, ὄν (στρουθός)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς στρουθούς (μικρὰ πτηνά, σπουργίτας) || **στρουθῆιον μῆλον**=κιδώνιον.

στρουθῖον, τό, ἵπκορ. τοῦ **στρουθός** (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, στρουθῖον, νεαρὸς στρουθός, σπουργίτης.— || (στρουθός=εἶδος βοτάνης), σμηκτρὸς βοτάνη, «σαπυνοχόρτο», χρησιμοποιούμενον πρὸς καθαρισμὸν μαλλίνων ὑφασμάτων, «τσουένια».

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, ὁ, καὶ ἡ· ὡς καὶ νῦν, στρουθός, σπουργίτης, πᾶν μικρὸν πτηνόν.— || ἀλλὰ καὶ πᾶν πτηνόν, ὅπως ὁ αἰετός.— **ὁ μέγας στρουθός**=τὸ μέγα πτηνόν, ἢ στρουδοκάμηλος, καλουμένη καὶ **στρουθός κατάγαιος** ὡς τρέχουσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μὴ πετώσα || μετὰ τῆς σημ. αὐτῆς καὶ ἁπλῶς ἢ **στρουθός**.— || **στρουθός**, ἡ· εἶδος βοτάνης (βλ. **στρουθῖον** II).

Ἔτυμ.: **στρουθός** (ἀττ. καὶ **στροῦθος**)· κατὰ τινὰς προβήρηες τύπος ***στρουθός**: παλ.-γεμ. *drōsca*, ἀγγλ. *draesce*, λιθ. *strāzdas*, λατ. *strafas*, παλ.-πρωσ. *tresde*, παλ.-νορρ. *pro.siv*, λατ. *turdus*, (<**turdus* (<**turdō-s*), gall. *drudwy* (ψωρώνι)· πρβλ. καὶ Ἑσυχ. «στροῦς» ὁ **στρουθός**».

στροφαίος, α, ὄν (στροφή)· εὐστροφος, πανούργος || ὡς. (ἐκ τοῦ **στροφεύς**)· ὁ ἰσόμενος παρὰ τῷ στροφεῖ (παρὰ τῇ στροφίγγι) τῆς θύρας ὡς θυρωρός (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμού).

στροφάλιγγε, -ιγγος, ἡ (στροφάλλω)· περιστροφή, δίνη, στροβίλος || στροφίγγε θύρα, ἄξιον ἀμάξης.

στροφάλλω, ἰκτεταμ. τύπος τοῦ **στρέφω**· στρέφω συχνά ἢ πολύ, στρέφω ταχέως || **ἡλάκατα στροφαλίω**=στρέφω τὴν ὄστρακον, κλῶδω, νήδω.

στροφάς, -άδος, ὁ, ἡ (στρέφω)· ὁ περιστρεφόμενος ὀλάγυρα, ὁ περιδινόμενος, περιστροφικός, ὁ ἀκολουθῶν κυκλοτερῆ τροχίαν || **ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι**=ἡ κυκλικὴ τροχία τῆς ἄρκτου || **Στροφάδες** (ἐνν. νῆσοι), νησιδῆς τινες πλησίον τῆς Ζακύνθου, κληθεῖσαι οὕτω ὡς περιστρεφόμεναι τρέπον τινά, διότι ἐδεωρῶντο ὡς ἐπιπλέουσαι παλαιότερον ὀνομαζόντο **Πλωταί**.

στροφεῖον, τό (στρέφω)· συνεστραμμένος βρόχος, «θηλιά». 2) ἐργαλεῖον δι' οὗ συστρέφεται τι, ξύλινον βαρούλον, ἐργατοκύνιδρος.

στροφεύς, -έως, ὁ (στρέφω)· εἰς τῶν σπονδυλῶν τοῦ τραχήλου ἢ τῆς σπονδυλικῆς στήλης.— || κοιλότης (θήκη) ἐν ἣ περιστρέφεται ἡ στροφίγγε τῆς θύρας (πρβλ. **στροφίγγε**).

στροφέω=**στρέφω** (βλ. λ.) || κυρ. ἔχω κωλικόπον (πόνους εἰς τὴν κοιλίαν, «κοψίματα»).

στροφή, ἡ (στρέφω)· ὡς καὶ νῦν, στροφή, τὸ στρέφειν || περιστροφή, τὸ τρέφειν κύκλῳ, κυκλικὴ περιστροφή, τὸ στρεφογύρισμα. 2) συστροφή, «στρίψιμο», «κλώσιμο» || ἐξαπατητικὸς ἐλιγμός, τέχνασμα χρησιμοποιοῦμενον ἐν πολέμῳ πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἀντιπάλου. 3) ἐν τῇ Μουσικῇ, συστροφή, κάμψις.— || ἡ ὀρχηστικὴ κίνησις τοῦ χοροῦ πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς ὀρχήστρας || ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ μέλος τὸ ἄδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ κατὰ τὴν κίνησιν ταύτην, ἢ «**στροφή**» ὅπως λέγεται, εἰς τὴν ὁποίαν ἀντιστοιχεῖ ἡ «**ἀντιστροφή**», ἦτοι τὸ μέλος τὸ ἄδόμενον κατὰ τὴν ἀντίθετον κίνησιν (πρὸς τὴν ἄλλην δὴλ. πλευρὰν τῆς ὀρχήστρας).

στροφίγγε, -ιγγος, ὁ (στρέφω)· ὡς καὶ νῦν, στροφίγγε (στροφεύς, βλ. λ.), ὁ ἄξιον περὶ ὃν στρέφεται τι, ἢ γεν. τὸ σημεῖον πέριξ τοῦ ὁποῦ στρέφεται τι. 2) ἐν τῇ πληθ. **στροφίγγες** ἐκαλούντο μοχλοῖσκι στροφεόμενοι ἐν τῷ θῆκῳ (κοιλοτήτων) ἀκινήτων καὶ χρησιμεύοντες ὡς στροφίγγες· πρβλ. **στροφεύς**. 3) **μτφρ.**, **στροφίγγε γλώττης**=εὐχέρεια γλώσσης, εὐφράδεια.

στροφίον, τό, ἵπκορ. τοῦ **στροφός**· μικρὸς δεσμός, τ. ἔ. ταινία τὴν ὁποῖαν αἱ γυναῖκες ἔφερον περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ περὶ τὸ στήθος.

στροφίς, -ίος, ἡ (στρέφω)· ἄνθρωπος εὐστροφος, εὐκόλως διολισθαίνων («ποῦ ξεγλιστρῶ σὸν χέλι»), πανούργος, ἀπατεῖν.

στροφίς, -ίδος, ἡ=**στροφίον** (βλ. λ.).

στροφο-δινέομαι, παθητ. (στροφός + **δινέομαι**)· περιδινούμαι, περιστρέφομαι, «κλώδωγυρίζω» (κυρ. ἐπὶ γυπῶν περιπιταμένων γύρω ἀπὸ τὴν φωλεάν των).

στροφός, ὁ (στρέφω)· συνεστραμμένος ἰμάς ἢ δεσμός (δερμάτινος ἢ ἐξ ἐρίου), ζώνη || σχοινίον. 2) «φασκιά», ὕφασμα εἰς λωρίδας διὰ σπαργάνωμα ἢ φάσκιωμα.— || συστροφή τῶν ἐντοσθίων, κωλικόπονος, λατ. *formina*.

Στρωμόνιας, ἰων. -ίης, ὁ (ἐνν. **ἄνεμος**)· ἄνεμος πνέων ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Θορκικοῦ Στρωμόνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἦτοι BBA. ἄνεμος.

Στρωμόνιος, α, ὄν (Στρωμών)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Στρωμόνα ποταμόν, ὁ τοῦ Στρωμόνος, ὁ περὶ τὸν Στρωμόνα.

Στρωμών, -όνος, ὁ· ὁ καὶ σήμερον ἐτι δὲ τὸ δνομα τοῦτο φερόμενος ποταμὸς τῆς Θράκης.

στρωφνός, ἡ, ὄν (στώφω)· ἐπὶ χυμοῦ προκαλοῦντος συσπάσεις τοῦ στόματος, ὡς καὶ νῦν, στρωφνός, «στυφός», ὀξύς («ξινός»), «αἰγυρός», ὄρμις τὴν γεῦσιν, στυπτικός.— || **μτφρ.**, ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος, τραχύς, αὐστηρὸς, δύστροπος, «γκρινιάρης».

στώμα, -ατος, τὸ (στρώννυμι)· πᾶν τὸ ἐξαπλούμενον (ἐκτείνόμενον), πᾶν δ,τι στρώννυται (στώννεται), διὸ νὰ πλαγίσιον (κοιμηθῆ) κανεῖς ἢ νὰ καθίσῃ ἐπ' αὐτοῦ, στρωμνή, «στρωσιδί», τάπης, κοίτη, λατ. *stragulum*, *vestis stragula* || ἐν τῇ πληθ. τὰ **στώματα**=ὡς καὶ νῦν, στώματα, σκεπόμενα τῆς κλίνης, ἢ καὶ ἀνακλίντων πρὸς δεῖπνον.

στωμάτο-δεσμιον, τό, καὶ **-δεσμός**, ὁ (στώμα + **δεσμός**)· εὐμεγέθης δερμάτινος ἢ πάνινος σάκος, ἐν τῷ τοῦ ὁποῦ οἱ δοῦλοι ἐναπέθετον καὶ ἔδενον τυλιγμένα τὰ **στώματα τῶν** (τὰ κλινωσκεπόμενα τῶν).

στωμάτο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ (στώμα + **φύλαξ**)· ὁ φυλάττων (φρουρὸν) τὰ **στώματα** (βλ. λ.), ὁ φύλαξ (ὁ ἔχων τὴν ἐπίστασιν) τῶν κλινωστωμῶν, τραπεζομανθῆλον κλπ.

στρωμνή, ἡ (στρώννυμι)· ἡ ἐστρωμένη κλίνη || κλίνη, ἀνάκλιντρον || ὡς καὶ νῦν, στρωμνή, στώμα, στώματα καὶ σκεπόμενα, «στρωσιδία».

στρώνυμι και **στρωννύω**, μελλ. *στρώσω* ἐσχηματίσθη κατά μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τῶν *στόρνυμι*, *στορέννυμι*: βλ. *στορέννυμι*.

στρώσον, προστ. ἀορ. α' τοῦ *στρώννυμι*.

στρωτός, ἡ, ὄν (*στρώννυμι*): ὡς και νῦν, στρωτός, ἐστρωμένος, ἐξηλαμένος, ἐκτεταμένος, κεκαλυμμένος, λατ. *stratus* (συν. ἐπὶ τῶν κλινοσκεπασμάτων).

στρωφάω, λαν. θαμιστ. τοῦ *στρέφω* (ὡς τὸ *τροπάζω* τοῦ *τρέπω*): στρέφω (περιστρέφω) συνεχῶς ἢ πηλάκις: *στρωφάω ἡλάκατα* = στρέφω συνεχῶς τὴν ἄτρακτον, νήδω, κλώθω || *στρωφάω πηδάλιον παλάμη* = κυβερνῶ, διοικῶ, διευθύνω.— Παθητ., στρέφομαι περίριξ, περιφέρομαι γύρω ἀπὸ τι, «κλωθογυρίω», ὡς δὲ και τὸ λατ. *versari*, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ (βλ. περίφερομαι μὲν, «φέρνω γύρες», ἀλλὰ πάντως ἐντὸς ὑριόμενης περιοχῆς, ὅπου ἐπομένως και ἐνδιατρίβω). [δὲ' ἔτυμ. βλ. *στρέφω*].

στύγ-ἄνωρ, -ορος, δ, ἡ (*στύγω*+*ἄνωρ*) ὁ μισῶν τὸν ἄνωρα (ἢ τοὺς ἄνωρας γενικῶς, τὸ ἄνωρον γένος).

στύγερός, ἄ, ὄν (*στύγω*): ὁ μισοῦμενος, μισητός, ὁ ἐμποῖων εἰς τινα μίσος και ἄποστροφὴν, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, ἀπεχθής, ἀηδής || μετὰ δοτ., πλήρης μίσους κατά τινος, ἢ ὁ ἐμποῖων μίσος εἰς τινά.

στύγερ-ώπης, ες, και **στύγερωπός**, ὄν (*στύγερ-ός*+*ώπης*) ὁ ἔχων στυγερόν (φοβερόν, στυγνόν) τὸ ὄμμα, ὁ τρομερός (ἀποτρόπαιος) τὴν ὄψιν || μισητός, ἀπεχθής.

στύγερός, ἐπιρρ. τοῦ *στύγερός*: ὁδλίως, κατά στυγερόν τρόπον, πρὸς μεγάλην λύπην τινός.

στύγέω, μελλ. -*ρωσ'* ἀορ. α' ἐστύγησα: ὡς ἀορ. α' *ἔστυξα* (ἴσοι: ἐξ ἔν. *στύγω*): ἀορ. β' *ἔστυξον*: παθητ. μελλ. β' *εστύγῃσμαι* (*στύγος*): μισῶ, βδελύσσομαι, ἀποστροφῶμαι || ἰσχυρότερον τοῦ *μισέω*, διότι δέν σημ. ἀπλῶς «αἰσθάνομαι μίσος και ἄποστροφὴν» ἀλλὰ και «ἐκδηλώνω τὴν ἀπέχθειάν μου». — || ποιῶ (καθιστῶ) μισητόν ἢ φρικτόν (φοβερόν).

Ἔτυμ.: *στύγέω* *στύγος* *στύγερός* *στυγνός* *στύξ*, *στυγός* (πρβλ. *Στύξ*) *ψευαί-στυξ* (ὁ μισῶν τὸ ψεύδος) ἔξ ἰαπ. **stug-* (εἶμαι ἔκαμπτος, ἔκτετ. ἐκ τοῦ **si(h)u-* τοῦ ἐν τῷ ἔλλ. *στύω* κατά τινος ἀνήκουσιν ἐνταῦθα αἱ ἀκολουθοῦσαι λέξεις (μολονότι: ἐμφανίζουσι ποικίλαν σημασ.): σανοκρ. *tuštati* (ἰδῶ, κτυπῶ), Σουηθ. *stuka* (νικῶ), πορν. *stauka* (ἰδῶ, πληττω), γερμ. *stauschen* (λακτιζῶ), παλ-πορρ. *stokkr*, ἀγγλ.-σαξ. *stoc* (δοκός), παλ-γερμ. *stoc* (ράβδος, βακτηρία), ἰρλ. *tuag* (πέλεκυς), *tuagaim* (πλήγμα πελέκεως), *focht* (τμήμα, τεμάχιον).

στυγήμα, -ατος, τὸ (*στυγήω*): τὸ μισοῦμενον ἀντικείμενον, βδέλυγμα, μισημα.

στυγητός, ὄν (*στυγήω*): ὁ ἐστυγημένος, στυγερός, μεμισημένος, μισητός, βδελυρός, «ειχαμερός», λατ. *odiosus*, *horribilis* || πλήρης μίσους, μισῶν.

Στύγιος, α, ον, ὡς και -ος, -ον (*Στύξ*): ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Στύγα, ὁ ἐκ τοῦ Κάτω Κόσμου. — || = *στυγητός* (βλ. λ.).

στυγνάω, μελλ. -*άσω* (*στυγνός*): ἔχω ὄψιν σκοτεινήν, κατηφῆ, εἶμαι περίλυπος (κατηφής).

στυγνός, ἡ, ὄν (*στυγέω*), *στυγεκ.* ἐκ τοῦ *στυγνός* = *στυγερός* (βλ. λ.): ὁ μισητός, βδελυκτός, ἀπεχθής || πλήρης μίσους διὰ τινα, ἐχθρικός πρὸς τινα (μετὰ δοτ.). — || ὡς και νῦν, στυγνός τὴν ὄψιν, κατηφής, δυσρησθημένος, λατ. *tristis*, ἀντίθ. τῷ *φαιδρός*. — τὸ οὐδ. *στυγνόν*, ὡς ἐπιρρ.

στυγνόω, μελλ. -*ώσω* (*στυγνός*): καθιστῶ τινα στυγνόν (κατηφῆ, περίλυπον, σκυθρωπόν). — παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι στυγνός (κατηφής κλπ.).

στυγνὸ-δεμνος, ον (*στυγνὸ-δέμμιον*): ὁ στυγνὸν (βλ. μισῶν) τὸν γάμον (κυρ. τὴν συζυγίην κλίην).

στύγος, -τος, τὸ (*στυγέω*): μίσος, ἀποστροφή, ἀπέχθεια, ἀντιπάθεια || κατῆφεια, δυσαρέσκεια || φρικτός, τρομερός. — || τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους, βδέλυγμα.

ΣΤΥΓ-ΛΟΣ, δ' ὡς και νῦν, στύλος, ὑποστήριγμα, στήλη, κίλιον || ὡς. στύλος, πάσσαλος, δοκός, ἰστός (κατάρτις) πλοίου. [δὲ' ἔτυμ. βλ. *σταυρός*].

στυλόω, μελλ. -*ώσω* (*στύλος*): ὑποστηρίζω διὰ στυλῶν, στυλώνων, ὑποστυλώνων.

στύμα, -ατος, τὸ, αἰολ. ἀντὶ *στόμα* (βλ. λ.).

ΣΤΥΞ, ἡ, γεν. *Στύγος*: (κυρ. ἡ Μισητὴ, ἡ στυγομένη, ἡ φρικαλέα), ποταμός ἢ κρήνη τοῦ Ἄβου (βλ. Κ.Ε.Α.), εἰς τὰ ὕδατα τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔφρικοντο τοὺς πλέον φρικτοὺς ἄρκους τιν.— || πᾶν τὸ στυγερόν (τὸ μισοῦμενον, τὸ ἀποτρόπαιον), βδέλυγμα.

στυζαίμι, εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *στυγέω*.

στυπέιον ἢ **στυππεῖον**, τό = *στύπη* (βλ. λ.), «στουπί», τραχὺ (σκληρὸ) λινάρι ἢ καννάβη || σχοινίον ἢ σπάγγον ἀπὸ ἀκατέργαστον (χονδροῦ) λινάρι [δὲ' ἔτυμ. βλ. *στύπη*].

στυπαιο-πώλης ἢ **στυππ-**, -ου, δ (*στυπαιον*+*πώλειω*): ὁ πωλῶν *στυπείον*, ὁ ἔμπορος σχοινίων. **ΣΤΥΠΗ**, ἡ (και **στύπη**) τὸ «στουπί», τ. ἔ. τὸ ἄδρομερές (χονδροῦν) μέρος τοῦ λινωροῦ ἢ τοῦ κανναβίου, ἡ κοπανισμένη λινοκαλάμη, ἢ τὸ καννάβιον στέλεχος, λατ. *stypa*.

Ἔτυμ.: *στύπη* *στυπ(π)ίνος* *στυπ(π)πέιον* *στυπ(π)αξ'* κατά τινος συγγ. τῷ *σασκρ.* *stupa*-ἡ (τόφρα τριχῶν κεφαλῆς), *stīḥ'ra-lī* (κορυφή, κολοφών, κεφαλή), *stūkā* (τόφρα μαλλίων, πλόκαμος, πλεξούδα). — τὸ λατ. *stypa*, *stupa* εἶναι θάνατον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

στύπος, -εος, τὸ (*στύφω*): στέλεχος, καλάμη, κορμός, καυλός, μίσχος, λατ. *stipes* || ὡς. *ράβδος*.

Ἔτυμ.: *στύπος*: πρβλ. Ἰουδ. «*στύπαξ*» *βροντῆ* *μοφει* *ᾠθεῖ* *ἀποστυπάξω* (= «ιδίωχων μετὰ τὸ ξύλο»): παλ-πορρ. *stīftr*, λατ. *stypus*, *stypus*, *stypure* (πρέμων, ἡ βάσις τοῦ στελέχους, τετριμμένον σάρωθρον), *stypas* (πληθ.=ρίζαι περῶν μικρές βέργες) ἔξ ἰαπ. *(s)tur- (πληττω), ἐν τῷ *σασκρ.* *pra-stumpati*, ἔλλ. *τύπτω*: βλ. και *στύφω*.

στυππαξ, ὁ (και *στυπαξ*) = *στυπ(π)ειοπώλης* (βλ. λ.).

στυππεῖον, τό βλ. *στυπέιον*.

στυππειοπώλης, βλ. *στυππειοπώλης*.

στυππη, ἡ βλ. *στύπη*.

στυπηρία, ἰων. — ἡ, (ἐνν. *γῆ*), ἡ ὡς και νῦν, στυπηρία, κοιν. *κοτύπη*, στυπητικὸν γῶμα προσχόμενον ἐκ *χαλκίτιδος* (δηλ. χαλκανθικό ἀλάτος), περιέχον δὲ ἀλουμίτιον και βιτριόλιον κυρ. εἶναι θηλ. τοῦ ἔπομ.

στυπήριος, α, ον (*στύφω*): στυπητικός, στυφός.

στυράκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *στυράξ* Α (βλ. λ.).

ΣΤΥΡΑΞ (Α), -ἄκος, δ' ὡς τὸ *σάυρατῆρ*, τὸ ὀπίσθιον ὀξὺ ἄκρον τοῦ δόρατος. [δὲ' ἔτυμ. βλ. *στυράξ*].

ΣΤΥΡΑΞ (Β), -ἄκος, ἡ δάμνος ἢ δένδρον, ἐξ οὗ παράγεται ἡδύσομόν τι ρητινώδες κόμμι χρησιμεύον ὡς θυμίαμα. — || αὐτὸ τοῦτο τὸ ρητινώδες κόμμι τὸ παραγόμενον ἐκ τοῦ μνημονευθέντος δένδρου ἢ δάμνου. [ἡ λ. εἶναι θάνατον ἐκ τινος σημεϊτικῆς γλώσσης, πρβλ. ἔβρ. *šorī* (ρητινὴ ἐκ μαστιχοδάμνου και τερεβίνθου)].

στυφελιγμός, δ (*στυφελίζω*): κακὴ χρῆσις, κατάχρησις [φέρεται και ὡς *στυφελισμός*].

στυφελίζω, μελλ. -*ξω* (*στυφελός*): ἰδῶ τι ἰσχυρός, «σπρώχνω» ἀγροίκως, κλονίζω, τραντάζω, κτυπῶ || ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, διασκορπίζω τὰ νέφη || γενικῶς, φέρομαι κακῶς, κακομεταχειρίζομαι.

στυφελός, ἡ, ὄν, ὡς και -ός, -όν (*στύφω*): σκληρός, τραχὺς, δυσκολόδραυστος, στερρός, «γερός», συμπαγής || ἐπὶ γάσσεως, στυφός, ὄξιμος, «εξινόμενος», «εξινός», ἄωρος, «ἄγουρος», στυφός. 2) μτρρ., τραχὺς, αὐστηρός, θριψίς, σκληρός, ἀπάνθρωπος.

Ἔτυμ.: *στυφελός* και *στυφλός* *στυφελίζω* ἔξ ἰαπ. **stu-bh-*, παραλλ. πρὸς τὸ *(s)tu-p-, ὡς ἐν τῷ *σασκρ.* *pra-stumpati*, ἔλλ. *τύπτω*, λατ. *stumpum* κλπ., ὡς παραλλ. πρὸς τὸ *(s)tu-b- ἐν τῷ λατ. *litubo* κ.ά., πρὸς τὸ *(s)tu-g- ἐν τῷ *σασκρ.* *tuštati* κ.ά. (βλ. ἐν *στυγείν*), πρὸς τὸ *(s)tu-d- ἐν τῷ λατ. *tuñdō*, ἔλλ. *Τυδέως*, *Τυνδάρεως* κ.ά., πρὸς τὸ *(s)tu-m- ἐν τῷ λιθ. *stumi*, *stūmti* (ἰδῶ, σπρώχνω), *σασκρ.* *tōmāra* (ἀκόντιον), ἄτινα εἶναι πάντα ἐπεκτάσεις ἐκ τινος **si(h)u-* (: *sihgu-* ἢ **sihu-*).

στυφρός, (ή), όν, συγκεκ. έκ τοῦ στυφρός (δλ.λ.). **στύφο-κόπος**, όν (στύπος + κόπιω)· ό κόπιων στύπει, τ. έ.· ό κτυπών διά ζύλου (διά ρόδου).

στύφος, ή, όν· ώς και νῦν, στυφός [δλ' έτυμ. βλ. στύφος].

στύφω, μελλ. -ψω· ώς και νῦν, στύφω, «στύβω», σουτέλλω, συμμαζεύω || επί στυπτικής και όποζίνου γεύσεως, έν τῷ παθητ., *χάιλα στυφθείς* = τοῦ όποίου τά χείλη συνεστάλησαν (συνεσφιχθήσαν) άπό τήν «στυφάδα» τῆς γεύσεως.

Έτυμ.: *στύφος*· *στύμμα*· *στύφεις*· *στυπτικός*· *στυπτική*· *στυφός*· *στυφός*, *στυφρός*, *στυφρός*· (**στυφμωνός*)· έξ ιαπ. **stu-bh*, όπερ είναι επέκτασις έκ τινος **st(h)āu-*, **st(h)u-* (συμπυκνωσμαι) (πρδλ. *sauokp. stūkā, sturā-h* κλπ., περί ών βλ. έν *στύπη*)· βλ. και λ. *σταυρός* (έν τέλει).

στύω, μελλ. *στύωω*, άόρ. *έστύωα*· κάμνω τι νά σηκωθῆ, νά στοθῆ όρθιον, τό «κορδώνω» (κυρ. έν αίσχα όσημασ. επί τοῦ άνδρικού μορίου, λατ. *penem erigere*). — || παθητ. μετά άμτδ. ένεργ. πρκ. *έστυνα*· Ισταμαι όρθός, σηκώνομαι, κορδώνομαι [δλ' έτυμ. βλ. *σταυρός*].

στυά, ή, σωρ. άντι *στοά* (βλ. λ.).

στωικός, ή, όν (*στοά*)· ό άνήκων εις στοάν, ή ό όμοιάζων πρός στοάν (ή προστώων). — || ό έκ (άπό) τῆς στοάς, ό στωικός φιλόσοφος, όπαδός τῆς στωικής φιλοσοφίας: ό *Στωικός*· ό στωικός φιλόσοφος.

στωμύλιω· = *στωμύλλω* (βλ. λ.).

στωμύλια, ή (*στωμύλιω*)· πολυλογία, φλυαρία, οπερμολογία, γλωσσοφαγία.

στωμύλιο-συλλεκτάδης, -ου, ό (*στωμύλια*+*συλλέγω*)· ό συλλέγων πολυλογίας ή τά έν ταίς όδοίς φλυαρήματα.

στωμύλλω, ή ώς άποθ. **στωμύλλομαι** (έκ τοῦ *στωμύλος*, ώς τό *στρογγύλλω* έκ τοῦ *στρογγύλος*)· είμαι λάλος, είμαι φλύαρος, λέγω πολλά, φλυορώ || έν καλή σηνμ.. είμαι ευτράπελος, γλκυομιλώ, όμιλώ, τερπνά και κολακευτικά, συνδιαλέγομαι, συνομιλώ.

στώμυλια, -ατος, τό = *στωμύλια* (βλ. λ. || επί προσώπων, λάλος, φλύαρος.

στωμύλος, όν (*στώμα*)· εύστομος, εύφραδής, εύγλωττος || λάλος, φλύαρος, πολυλόγος.

ΣΥ, δωρ. **ΤΥ**, προσωπ. άνταν. έ' προσ.· ώς και νῦν, οὔ, «εύού» || έπ. όνομ. **τύνη**· γεν. σου, δοτ. σοί, αίτ. σέ (έγγλιτ. σου, σοί, σε).· ύπάρχουσιν έπίσης έπ. τύποι: γεν. σου, σοί, σείο, σέθεν' (έγγλιτ. σου, σο' δωρ. τεῦ, σπαν. τέο, έκτετ. τεοῦ και τεοίο' αίολ. και δωρ. και τεί και τεός (ώσ. και τείω, τείω, τείος, κρητ. τέορ, έγγλιτ. τεός). — ίων. και έπ. δοτ. τοί' δωρ. τείν και τίν. — δωρ. αίτ. τέ' έγγλιτ. τέ. — δουίκ. όνομ., αίτ. σφάϊ, σφά, γεν., δοτ. σφάϊν, σφάϊν. — πλθθ. ύμέης, αίολ. και έπ. ύμμες, δωρ. ύμές, βοιωτ. σμέές, άσυναίρ. ίων. ύμέες, ύμίων (και ύμέων, ύμείων, αίολ. ύμείων, βοιωτ. σύμίων), ύμίν, ή ύμίν (ώσ. ύμιν, ύμιν, αίολ. ύμμι και ύμμιν), ύμάς, έπ. ύμας, αίολ. και έπ. ύμμε, δωρ. ύμέ.

Έτυμ.: σύ (μετά σ- προσρροχόμενου έκ τών πλαγιών πτώσεων, όπου σ- <ίν-), δωρ. τῦ (βοιωτ. τούν μετά ου = υ), δημρ. *τύνη*, λακ. *τούνη*, κατά τά *έγών, έγώνη*· έξ ιαπ. **tu*, *ti* έν τῷ Ζενδ. *ti* (και έκ παραλλ., μετά τήν άρειανήν περιόδον **tuν-dm* έν τῷ *sauokp. ku-dm*, Ζενδ. *ti*πi, παλ-περο. *tu-dm*), άρμ. *du*, άλδ. *ti* (**ti*), λατ. *ti*, ίρλ. *tu-ssu*, *tu-sso* και *ti* (ιαπ. **ti* ή **ti*), γοθ. *tu*, παλ-γερμ. *di* *du*, παλ-σαξ. *ihū*, παλ-νοργ. *ru*, *ru*, *ro*, λιθ. *iū* (ιαπ. **ti* ή **ti*), παλ-πρωσ. *iou* (ου = *ū*), παλ-ολαυ. *iy*. — αίτ. **te* (**te*), δωρ. τέ (ιαπ. **te*), και τῦ (όνομ. έπέχουσα θέσιν αίτ.)· τό βοιωτ. *τέν* δέν έρμηνεύεται ίκανοποιητικώς. — δημρ. γεν. *σείο* (**teio*) *σέο*, σού, αίτ. σου, δωρ. τέο, τεῦ, τέω, τεός, πρδλ. 'Houx. *ατέορ* σου. *Κρήτες*, τεῦς, *τέω*. — δοτ. σοί (**teio* = *sauokp. iνe'*), δωρ. τοί, και έγγλιτ. τοί (> αίτ. τοί = *βδα*(ως) = *sauokp. iε'* δωρ. τίν, όμηρ. *τείν* (**tein*), ώσ. *τεί* και *τίνη*. — κρητ. έπίθ. *σός*, *λεοδ.*, δωρ. *τεός*, βοιωτ. *τέός* <ιαπ. **ivo-s*, **tevo-s*: *sauokp. iνd-h*, άλδ. *i-i*, αίτ. *ten-i*, λατ. *ionos* (= *teos*), *iuos*, όσκ. *iuai* (= λατ. *iuae*). όμβρ. *iouer*, *iuer* (= λατ. *iui*), *iuua*, *iua* (= λατ. *iuai*), λιθ. *iāvas* (= *os*).

σῦ-αγρεσία, ή (*σῦς+άγρα*)· άγρα συών, κυνήγιον άγριοχοίρων.

σῦ-αγρος, ό (*σῦς+άγρα*)· ό *άγρευών σῦς* (ό κυνήγων άγριοχοίρους), ό *άγρευτής συών* (ό θηρευτής, ό κυνήγός, άγριοχοίρων), επί θηρευτικού κυνός (κυνηγετικού σκύλου). — || = *σῦς άγρεός*, άγριοχοίρος.

Σῦδάρζω, μελλ. -ίσω· ζῶ ώς Συβαρίτης, τ. έ. ζῶ θιον μαλθακόν, φιλήδονον, ζῶ τρυφηλώς.

Σῦδάρης, γεν. -εως, ίων. -ιος, και -ιδος, ή· πόλις έν τῇ Μεγάλῃ Έλλάδι (τῆς Κάτω Ιταλίας), κειμένη επί όμωνύμου ποταμοῦ και διάσημος διά τήν τρυφλότητα και τήν άλαζονείαν τών κατοίκων τῆς. — || ώς *προσηγορ.*, πολυτέλεια, φιληδονία, τρυφλότης.

Σῦδάριτης, -ου, ό (*Σύβαρις*)· κάτοικος τῆς Συβάρεως, ή έκείθεν καταγόμενος || ό ζῶν πολυτελώς (και τρυφηλώς και άκολάστως), ό μαλθακός, ό φιλήδονος, ό ήδυπαδής.

Σῦδάριτικός, ή, όν (*Σύβαρις*)· ό άνήκων ή ό άναφερόμενος εις τήν Σύβαριν, ή ό όμοιος πρός Συβαρίτην.

Σῦδάριτις, -ιδος, θηλ. τοῦ *Συβαριτης*· γυνή έκ Συβάρεως.

σῦδῆνη, ή· θήκη [άγν. έτυμολ.].

σῦδίνη, ή· βλ. *σιβύνη*.

σῦ-δάσιον, τό (*σῦς+βάσκιω*)· άγέλη χοίρων. — || χοιροστάσιον, μάνδρα χοίρων.

Σῦ-δῶτα, τά (*σῦς+βάσκιω*)· όνομα νηϊδων τινών παρά τήν νῆσον Κέρκυραν μετά τμήματος τῆς άπέναντι παραλίας (έπί τῆς Στερεάς) || άρχικώς έχησ-σμποιοῦντο άναμφιβόλως ώς νομαί χοίρων.

σῦ-δῶτης· βλ. *σῦδῶτης*.

σῦ-δῶτης, -ου, ό (*σῦς + βάσκιω*)· ό δοσικός χοίρων, χοιροδοσικός.

σῦγ-γάμος, όν (*σύν + γαμέω*)· ό ήνωμένος διά γάμου (έν γάμῳ), ό έγγαμος, συνευγευμένος, σύζυγος, νυμφευμένος, ύπανδρος || ώς *οσα*. *σύνγαμος*, ό, ή (= ό σύζυγος, ή σύζυγος, άνήρ, γυνή). 2) ό μετέχων τῆς συζυγικής κοίτης || έν τῷ πλθθ., αί αντίζηλοι σύζυγοι τοῦ αἰτοῦ άνδρός.

σῦγ-γείτων, -ονος, ό, ή (*σύν+γείτων*)· ό γεινιάζων, ό όμορος, ό γείτων.

σῦγ-γελάω, μελλ. -άσομαι (*σύν + γελάω*)· γελῶ όμοῦ μετά τινος, γελῶ συγχρόνως με άλλον.

σῦγ-γένεια, ή (*συγγενής*)· ώς και νῦν, συγγένεια, ταυτότης γένους, κοινή καταγωγή. 2) ό τοῦ αἰτοῦ γένους, συγγενείς, «συγγενολόγι», οικογένειο.

σῦγ-γενέσθαι, άπρφ. άορ. β' τοῦ *συγγίγνομαι*.

σῦγ-γενέτειρα, ή, (θηλ. τοῦ *συγγενέτης*, πρδλ. *γενέτης*)· κοινή μήτηρ || συγγενής γυνή.

σῦγ-γενής, ές (*σύν + γενέσθαι*)· ό σύν τινι γεννημένος, ό συμπεφυκός, ό συνηπάρχων μετά τινος έκ γενετής, έμφυτος, φυσικός. — || ό έκ τῆς αἰτῆς οικογενείας, τῆς αἰτῆς καταγωγῆς, ώς και νῦν συγγενής || *οεί συγγενείς* = *ώς και* νῦν, συγγενείς, μέλη τῆς αἰτῆς οικογενείας, αί συνδεδεμένοι μεταξῦ των διά συγγενείας || *τό συγγενείς* = ή συγγένεια, συγγενική σχέση. 2) *μτφρ.*, ό τοῦ αἰτοῦ είδους, ό τῆς αἰτῆς τάξεως, όμοιος, παρεμφερής, όμοειδής || ό άρμόζων, ό πρδπων, ό φυσικός: *συγγενής τεμωρία* = ή άρμόζουσα, ή φυσική, τιμωρία.

σῦγ-γενικός, ή, όν (*συγγενής*)· ό άνήκων ή άρμόζων εις συγγενείς, ό ώς συγγενής. — || σύμφυτος, συμπεφυκός ή κληρονομικός (έπί προδιαθέσεως εις νόσον). — έπίρρ. -*κῶς* = κατά συγγενικόν τρόπον, ώς συγγενείς.

σῦγ-γέρων, -οντος, ό (*σύν+γέραν*)· ό συγγράσκων (ταυτοχρόνως γηράσκων) μετά τινος, ό όμοῦ μετά τινος άλλου κοινωνός τῷ γήρατος, ό τῆς αἰτῆς γεροντικής ηλικίας, ό όμοίως γέρων.

σῦγ-γεωργός, μελλ. -ήσω (*συγγεωργός*)· γεωργῶ όμοῦ μετά τινος, συγκαλλιερῶ.

σῦγ-γεωργός, ό (*σύν+γεωργός*)· ό γεωργῶν όμοῦ μετά τινος, ό δοηδός εις τήν καλλιέργειαν άγροῦ.

σῦγ-γηδέω, μελλ. -ήσω· χαιρώ μετά τινος.

σῦγ-γηράσκω, μελλ. -άσομαι· γηράσκω συγχρόνως μετά τινος, γηράσκω καθ' όν χρόνον γηρά-

οκει και άλλος τις || ἡ **γῆράσκω συνών τινι** (προσ. ἡ πράγμ.)=διέρχομαι τὸ γῆρας ἀσχολούμενος περὶ τι ἢ διαμένων παρὰ τινι.

σύγ-γῆρος, *ον* (σύν+γῆρας)· ὁ γῆράσκων ὁμοῦ, ὁ συγγῆράσκων, ὁ σύντροφος τῶν γηρατειῶν.

συγ-γίνομαι, *μτγν.* -**γίνομαι**· *μελλ.* -**γενήσομαι**· *ἀόρ. β' -εγενόμην*· *πρκ.* -**γέγονα**· εἶμαι μετὰ τινος, ἔρχομαι εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τινα, τὸν συναναστρέφομαι, τὸν συμβουλευόμεαι, μοδῆτεύω παρὰ τινι, συζητῶ μετὰ τινος. 2) **συγγίγν-γυναικί**=συνευρίσκομαι μετὰ γυναίκα, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μετίζιν μετ' αὐτῆς, συνουσιάζω. 3) ἔρχομαι εἰς βοήθειαν.

4) ἀπολ., συνέρχομαι, συναδροίζομαι, συναντῶ.

συγ-γινώσκω, *μτγν.* -**γινώσκω**· *μελλ.* **συγγνώσομαι**· *ἀόρ. β' συτέγνων*· *πρκ.* **συνέγνωκα**· εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης μετὰ τινα, φρονῶ τὰ αὐτά, συμφωνῶ, ὁμογεννῶ, ὁμοδοξῶ || *ἀπολ.*, συναινῶ, συμφωνῶ. — II ὑποχωρῶ, ὑποκύπτω, ἀναγνωρίζω, παραδέχομαι, ὁμολογῶ || *ῶσ.* ἐν τῷ μέσῳ, παραδέχομαι, ἀναγνωρίζω.— III **συγγινώσκω ἑμαυτῶ**=ἔχω τὴν συναίσθησιν δι...— IV τρέφω φιλικὰ αἰσθήματα διὰ τινα, διακίμαι συμπαδῶς πρὸς αὐτόν, κάμνω ὑποχωρήσεις χάριν ἄλλου τινός, τὸν συχωρῶ, τοῦ παρέχω τὴν συγγνώμην μου.— *παθητ.*, λαμβάνω τὴν συγγνώμην τινός, τυγχάνω συγγνώμης ἐκ μέρους τινός, συγχωροῦμαι ὑπὸ τινος || ἐν ἀπρως. χρῆσει **συγγινώσκαται μοι** = *λατ.* ignoscitur mihi = γίνεταί μοι συγγνώμη, μοι παρέχεται συγγνώμη.

σύν-γνοια, *ἡ*· = **συγγνώμη** (δλ. λ.).
συγ-γνώμη, *ἡ* (**συγγνώμαι**)· ὁμολογία, ἀναγνώρισις, συμφωνία || αἰσθήματα συμπαθείας πρὸς τινα || *ῶσ.* καὶ νῦν, συγγνώμη, συχώρησις, «ἄφεσις ἀμορτίων» || ἀξίωσις πρὸς παροχήν συγγνώμης, δικαιολογία.

συγ-γνωμονικός, *ἡ*, *ὄν* (**συγγνώμων**)· ὁ πρόθυμος (διατεθειμένος) νὰ παρέχῃ συγγνώμην, ἐπιεικῆς, συγκαταβατικός.— II ἐπὶ πραγμάτων, ἄξιος συγγνώμης, συγγνωστός.

συγ-γνωμοσύνη, *ἡ* (**συγγνώμων**) = **συγγνώμη** (δλ. λ.).

συγ-γνώμων, *ον*, *γεν.* -**ωνος** (**συγγνώμαι**)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ τινος ἄλλου, ὁ ὁμογνώμων, ὁ σύμφωνος.— II ὁ διατεθειμένος νὰ παρέχῃ συγγνώμην, ἐπιεικῆς, συγκαταβατικός.— III *ῶσ.* *παθητ.*, ὁ τυχὼν συγγνώμης, ὁ συχωρηθεὶς || ὁ ἄξιος συγγνώμης, συγγνωστός.

συγ-γνώμαι, *ἀπρφ. ἀόρ. β'* τοῦ **συγγινώσκω**.

συγ-γνώστος, *ἡ*, *ὄν*, *ρημ. ἐπίθ.* τοῦ **συγγινώσκω**· ὁ ἄξιος συγγνώμης, συχωρητός, ὁ δυνάμενος νὰ συχωρηθῇ.

σύν-γονος, *ον* (σύν + γενέσθαι)· ὁ ὁμοῦ (συχοδῶνός) γεννηθεὶς, συμπεφυκῶς, σύμφυτος, ἔμφυτος, ἐκ γενετῆς, φυσικός. 2) ὁ συνδεόμενος μετὰ τινος διὰ συγγενείας ἐξ αἵματος, ὡς καὶ νῦν συγγενής, *λατ.* cognatus || ὡς οὖσα. **συγγονος** (δ, ῥ) = ἀδελφός, ἀδελφή.

σύν-γραμμα, -*ατος*, τὸ (**συγγράφω**)· τὸ καταγεγραμμένον, γεγραμμένον χάρτης ἢ ἔγγραφο (ἐπίσημον) || ὡς καὶ νῦν, σύγγραμμα, βιβλίον || *κвр.* σύγγραμμα γεγραμμένον ἐν πεζῷ λόγῳ, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *ποιήμα*. — II γραπτὴ διάταξις, νόμος, κανονισμός.

συγ-γράφευς, -*έως*, *δ* (**συγγράφω**)· ὁ συλλέγων καὶ καταγράφων ἱστορικὰ γεγονότα, ἱστορικός, ἱστοριογράφος || *γεν.*, ὁ πεζογράφος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ποιητής*, ὡς καὶ νῦν ὁ συγγραφεύς.— III **συγγραφεῖς** ἐκλήθησαν ἐν Ἀθήναις οἱ κατὰ τὸ 25ον ἔτος τοῦ Ἰελοποννησιακοῦ πολέμου ἐκλεχθέντες μετὰ τὴν ἐντολὴν ὅπως παρασκευάσωσι σχέδιον μεταβολῆς τοῦ πολιτεύματος.

συγ-γράφη, *ἡ* (**συγγράφω**)· τὸ καταγράφειν τι ἢ κρατεῖν σημειώσεις περὶ τινος.— II τὸ γεγραμμένον, γράμμα, βιβλίον, καὶ μάλιστα ἐν πεζῷ λόγῳ, ἤτοι ἱστορία, διήγημα κ.τ.δ. 2) ἔγγραφος συμφωνία, συμβόλαιον, σύμβασις, συμφωνητικόν.— III ἔργον κατασκευασθὲν βάσει συμφωνίας.

συγ-γράψικός, *ἡ*, *ὄν* (**συγγράφω**)· ὁ καταγινόμενος εἰς τὸ συγγράφειν ἐν πεζῷ λόγῳ, ἱστοριογράφος.

συγ-γράψω, *μελλ.* -*ψω*· καταγράφω, σημειῶνω, *λατ.* conscribere || περιγράφω.— II ὡς καὶ νῦν, συγγράφω, συλλέγω καὶ συνδέτω ἐν ἔργον, μίαν πραγματείαν, ἐκδέτω ἱστορικὰ γεγονότα, ἱστοριογράφω, *λατ.* componere || μετὰ *αἰτ.* **πόλεμον συγγράφω** = γράφω τὴν ἱστορίαν ἐνός πολέμου || *γεν.*, γράφω ἐν πεζῷ λόγῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ποιῶ* (= γράφω ποιήματα).— III κάμνω γραπτὴν συμφωνίαν, ὑπογράφω συμβόλαιον (σύμβασις, συνθήκη), καταγράφω τοὺς δρους συνθήκης || ἐν τῷ μέσῳ, τακτοποιῶ (κανονίζω, διευθετῶ) 2) συμφωνία πρὸς τοὺς δρους γραπτῆς συνθήκης. II διατυπῶν (καταγράφω) τὸ σχέδιον ψηφίσματος (ὑποβληθεσομένου πρὸς ἐπιπέψισιν).— IV ζωγραφῶ κατὰ παραγγελίαν (ἐπὶ τῇ βάσει γραπτῆς συμφωνίας).

συγ-γυμνάζω, *μελλ.* -*άσω*· γυμνάζω (ἐξασκῶ) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, *λατ.* coexerceo.

συγ-καθ-αίρέω, *ἰων.* **συγκαταίρέω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

συγ-καθ-αίρω, *ἰων.* **συκαταίρω**· *μελλ.* -*ήσω*· *ἀόρ. β' συκαθεῖλον*· καθαιρῶ (καταβάλλω) ὁμοῦ, ἠγνωμένος μετ' ἄλλων καταβάλλω ἢ ὑποτάσσω τινὰ || *γεν.*, ἐκτελῶ τι, ἐπιχειρῶ τι, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων.

πτω)· ὁστις πρέπει νά συγκαλυφθῆ, τόν ὁποῖον πρέπει νά συγκαλύψῃ τις.

συγκάλυπτος, ἡ, ὄν (ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *συγκαλύπτω*)· ὁ συγκεκαλυμμένος, περικεκαλυμμένος, πανταχόθεν σκεπασμένος, περιτυλιγμένος.

συγκάλυπτος, μελλ. -*ψω*· ὡς καί νῦν, συγκαλύπτω, καλύπτω (σκεπάζω) ἐντελῶς, περικαλύπτω.— μέσον, συγκαλύπτω (καλύπτω, σκεπάζω) ἐμουτόν, καλύπτω τὸ πρόσωπόν μου.

συγκάμνω, μελλ. -*κάμνωμαι*· ἄορ. β' -*ἐκάμω*· κοπιᾶζω μαζί με κάποιον ἄλλον, ἐργάζομαι μαζί του, ὑποφέρω μαζί του. 2) συμπάσχω μετά τινος ἐκ συμπαθείας πρὸς τὰ παθήματά του, τόν συμπαθῶ.

συγκαμπή, ἡ (*συγκάπτω*)· ἡ σύγκαψις, ἄρθρωσις, «κλειδωσις», ἄρμος.

συγκάμπω, μελλ. -*ψω*· κάμπτω ὁμοῦ, καμπυλώνω, συγκλείω || κυρ. κάμπτω (λυγίζω) τὸ γόνυ.

συγκάσιγνήτη, ἡ· ἡ αὐταδέλφη.

σύγκασις, -ιος, ὁ καί ἡ (*σύν+κασις*)· αὐτάδελοφος, αὐταδέλφη.

συγκαταβαίνω, μελλ. -*καταβήσομαι*· ἄορ. β' -*κατέβην*· πρ.κ. -*καταβέθηνα*· καταβαίνειν ἢ κατέρχομαι μετά τινος (ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ) || ἐρχομαι (κατέρχομαι) εἰς βοήθειάν τινος || κατέρχομαι εἰς ἀγῶνα πρὸς τινά, ὡς τὸ λατ. *descendere in arenam*. 2) μτφρ. συγκαταίθεμαι, εἶμαι συγκαταβατικός, συγκατανεύω, συναινῶ.

συγκαταβάλλω, μελλ. -*καταβάλλω*· ἄορ. β' -*κατέβαλον*· καταβάλλω (ρίπτω κάτω) ὁμοῦ μετά τινος (ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ) || πληρώνω ὁμοῦ μετ' ἄλλων χρήματα, συνεισφέρω.

συγκατάδασις, ἡ (*συγκαταβαίω*)· τὸ συγκαταβαίνειν, τὸ καταβαίνειν ὁμοῦ μετ' ἄλλων. 2) ὡς καί νῦν, συγκατάδασις, ἐπιείκεια, μακροθυμία, συγκατάθεσις, συγκατάνευσις, συναίνεσις, ὑποχώρησις, συμβιβασμός.

συγκαταγερᾶσκω, μελλ. -*γερᾶσομαι*· ἄορ. α' -*εγέρᾶσα*· καταγερᾶσκω ὁμοῦ μετά τινος, συζῶ μετά τινος μέχρι γήρατος.

συγκατάγω, μελλ. -*ξω*· κατάγω ὁμοῦ, ὀδηγῶ τινά πρὸς τὰ κάτω μαζί με ἄλλους, φέρω τινά ὅπισω μαζί μου ἢ μαζί με ἄλλους, συνεπιναφέρω, βοηθῶ (συντελῶ) εἰς τὴν ἐπιναφοράν τινος, βοηθῶ τινά εἰς τὸ νά ἐπιναφέρῃ κάποιον (ἐκ τῆς ἐξορίας).

συγκαταδαρθάνω, μελλ. -*καταδαρθάνω* (κοιμῶμαι, καθεύδω) μετά τινος, συγκαθεύδω, συκοιμῶμαι.

συγκαταδιώκω, μελλ. -*ξω*· καταδιώκω μετά τινος, ἢ καταδιώκω ἀδρόσους (ἄλους μαζί).

συγκαταδουλόω, μελλ. -*ώσω*· ὑποδοῦλώνω μετά τινος, βοηθῶ εἰς τὴν ὑποδοῦλωσίν τινος εἰς τινά. **συγκαταδύνω**, καί -*δύω*· ἄορ. β' -*κατέδυν*· καταδυθίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, ἢ δύω («βασίλειω») μαζί ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ || καταδυθίζομαι (πνίγομαι) μαζί με ἄλλον (ἢ ἄλλους).

συγκαταζεύγνυμι, μελλ. -*ζεύξω*· συζευγνύω, συνενώνω διὰ τοῦ ζυγοῦ, συνδέω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, στεφανώνω || μτφρ., *συγκατέζευγμαί ἄτη κακῆ* = εἶμαι συνεζευγμένος μετά δεινῆς δυστυχίας, ἔχω καταδικασθῆ νά ζήσω ὄλην μου τὴν ζωὴν με σύντροφον τὴν δυστυχίαν.

συγκαταθάπτω, μελλ. -*ψω*· (κατα)θάπτω ὁμοῦ μετά τινος, θάπτω μαζί.

συγκατάθεσις, -εως, ἡ (*συγκατατίθημι*)· ὡς καί νῦν, συγκατάθεσις, συγκατάνευσις, ἐπιδοκιμασία, συναίνεσις.— || ὑποταγή.

συγκαταθέω, μελλ. -*καταθέω* (δηλ. κάμνω ἐπιδρομήν) ὁμοῦ μετά τινος, ἐφορῶ μετά τινος (ἢ συγχρόνως μετ' ἄλλον τινά).

συγκαταθνήσκω, ἀποθνήσκω συγχρόνως μετ' ἄλλον, συναποθνήσκω.

συγκατααἰθῶ, μελλ. -*κατααἰθῶ* (δηλ. κατακαίω) ὁμοῦ, συγκατακαίω.

συγκατααινέω, μελλ. -*έσω* ἢ -*ήσω*· συναινῶ (συμφωνῶ) μετά τινος.— || μετ' αἰτ. πραγμ., ἐπιδοκιμάζω τι, τὸ ἐγκρίνω, τὸ ἐπικυρώ, συναινῶ (συγκαταίθεμαι) εἰς τι. 2) παρέχω, «χαρίζω».

συγκάτ-αινος, ον· ὁ σύμφωνῶν μετά τινος, ὁ

συναινῶν, ὁ συγκατανεύων, ὁ συγκατατιδόμενος. **συγκατα-αἰρέω**, ἰων. ἀντί *συγκαθαίρεω* (βλ. λ.). **συγκατα-καίω**, ἀττ. -*κάω*· μελλ. -*κάσω*· κατακαίω ὄλα ὁμοῦ, κάμνω τι παρὰνάλωμα τοῦ πυρός (τὸ ἀποτεφρώνω) μαζί με ἄλλα.— παθητ. ἀποτεφρώνομαι μαζί με ἄλλα.

συγκατα-κείμαι, παθητ.· κατακείμαι ὁμοῦ μετά τινος, συγκατακλίνομαι, συγκοιμῶμαι (ἐπί σαρκικῆς μετ' ἑσῶς) || ἀλλά καί ἐπί δειπνοῦ ἢ συμποσίου, εἶμαι ἀνακεκλιμένος: *οἱ συγκατακείμενοι* = οἱ συνδαιτυμόνες.

συγκατα-κλείω, ἰων. -*κλήιω*· κατακλείω ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγκλείω πολλά ὁμοῦ.

συγκατα-κλίνω· κατακλίνω τινά (δηλ. τόν θάλλω νά κοιμηθῆ ἢ νά καθίσθῃ) μαζί με ἄλλον (ἢ ἄλλους).— παθητ., πλαγιάζω μετά τινος, κατακλίνομαι μετ' ἄλλον || ὡς. κατὰ τὸ δειπνον εἶμαι ἀνακεκλιμένος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλίντρου μετ' ἄλλων.

συγκατα-κόπτω, μελλ. -*κατακόπτω* ὁμοῦ μετά τινος, κατακόπτω πολλά ὁμοῦ, κατακομιμάζω πολλά ὁμοῦ.

συγκατα-κτάομαι, μελλ. -*ήσομαι*, ἀποθ.· κατακτῶ τι ὁμοῦ μετά τινος, συναποκτῶ, συγκυριεύω, συμμαχῶν (συμπολεμῶν) μετά τινος κατακτῶ.

συγκατα-κτάς, ἄσα, ἄρ, μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἐπομ.

συγκατα-κτείνω, μελλ. -*κτενώ*· κτείνω (φονεύω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

συγκατα-λαμβάνω, μελλ. -*λήψομαι*· καταλαμβάνω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετ' ἄλλον, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχήν μου συγχρόνως (ἢ ὁμοῦ μετ' ἄλλου) || λαμβάνω (ἀφαιρῶ) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

συγκατα-λείπω, μελλ. -*ψω*· καταλείπω (ἐγκαταλείπω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ.

συγκατα-λύω· καταλύω (καταστρέφω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, βοηθῶ εἰς τὴν κατάλυσιν (ἀνατροπήν, καταστροφὴν) || ἀμτβ., καταλύω («κονεύω») ὁμοῦ μετά τινος (ἐν τῷ αὐτῷ πανδοχείῳ).

συγκατα-μειγνύμι (δρθότ. τοῦ -*μίγνυμι*), καί -*ύω*· μελλ. -*μείξω*· ἀναμειγνύω τι μετ' ἄλλο (ἢ ἄλλα), ἀνακατώνω || μτφρ. ἐν τῷ παθητ., ἀπορροφῶμαι εἰς τι.

συγκατα-μύω, μελλ. -*σω*· ἀμτβ., συγκλείομαι ἐντελῶς, κατακλείομαι. 2) μτβτ., κάμνω τι νά κλεισθῆ ἐντελῶς.

συγκατα-ναυ-μάχω, μελλ. -*ήσω*· καταναυμαχῶ ἐν συνεργασίᾳ (ἐν συμμαχίᾳ) μετ' ἄλλων, βοηθῶ εἰς τὴν καταναυμάχησιν.

συγκατα-νέμω· κατανέμω (ἀπονέμω, παραχωρῶ, διαμοιράζω) ἀπὸ κοινοῦ, συνδιαμοιράζω, συγκαταριδμῶ.— μέσον διαμοιράζομαι τι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

συγκατα-πίπλημι, μελλ. -*πλήσω*· γεμίζω ὁμοίως καί μετ' ἄλλο τι (ἢ συγχρόνως) || συγκαταπολύνω.

συγκατα-πλέκω, μελλ. -*ξω*· ἐγκαταπλέκω (συναυφαίνω) ὁμοίως (ἢ συγχρόνως) καί τι ἄλλο, συναυμειγνύω.

συγκατα-πράσσω, μελλ. -*ξω*· κατορθώνω ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος (ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ), συμπράττω εἰς τι κατόρθωμα, ἐνεργῶ ἀπὸ κοινοῦ.

συγκατα-ρρίπτω, μελλ. -*ψω*· καταρρίπτω ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως).

συγκατα-σκάπτω, μελλ. -*ψω*· κατασκάπτω (κατακρημνίζω, καταστρέφω) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων (ἢ ἐντελῶς), κατασκάπτω συγχρόνως.

συγκατα-σκεδάννυμι, μελλ. -*σκεδῶ*· ἐπιχέω (ἐπιχύνω, χύνω ἢ σκορπίζω ἐπάνω εἰς τι) συγχρόνως.

συγκατα-σκευάζω, μελλ. -*σω*· βοηθῶ εἰς τὴν κατασκευὴν (ἢ εἰς τὴν διευθετήσιν καὶ προετοιμασίαν), ἀπὸ κοινοῦ κατασκευάζω (παρασκευάζω, ἀποτελῶ), συνεργῶ, συμβοηθῶ || πάντα *συγκατασκευάζω τινί* = βοηθῶ τινά εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του. 2) ἐφοδιάζω πλήρως.

συγκατα-σκηνώω, μελλ. -*ώσω*· τοποθετῶ τινά εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετ' ἄλλων || ὡς ἀμτβ., συσκηνώω, συγκατοικῶ.

συγκατα-σκήπτω, μελλ. -*ψω*· ὀρμῶ (ἐνοσκήπτω, ἐπιπίπτω) ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ἢ συγχρόνως).

συγ-κατα-σπῶ, μελλ. -ἄσω· κατασπῶ (ἀνασπῶ, ρυσπῶ, συνέλκω, «τρασῶ», «ξεριζώνω») ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συμπαροσούρω.

συγ-κατα-στρέφω, μελλ. -ψω· φέρω εἰς πέρας (τελειώνω, ἀποτελειώνω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.—μέσον, καθυποτάσσω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συνυποδουλώνω.

συγ-κατα-τάσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· κατατάσσω ὁμοῦ, τάσσω (τακτοποιῶ) εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, συγκαταριθμῶ

συγ-κατα-τεδειμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ **συγ-κατα-τίθημι**, μελλ. -θήσω· καταδέτω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, καταδέτω ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, ἐναποθηκέω μαζί.— || μέσον, *συγκατατίθεμαι*, πρκ. *συγκατατίθεμαι*, ὡς καὶ νῦν, συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ ἐντελῶς μετὰ τινος, συνεπιδοκιμάζω, συνεπιθεβαίω, συναινῶ (κυρ. σημ. *κατατίθημι* (καταδέτω) τὴν αὐτὴν ψήφον ἢ γνήμην μὲ ἄλλον τινά.

συγ-κατα-τρώγω, ἀόρ. β' -έτρωγον· κατατρώγω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

συγ-κατα-φάγις, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ *συγκατασθίω*· **συγ-κατα-ψεύδομαι**, μελλ. -σομαι, ἀποθ.· *καταψεύδομαι* τινος (=λέγω ψευδῆ κατὰ τινος, τὸν κατηγορῶ ψευδῶς) ὁμοῦ μετὰ τινος (ἢ μετ' ἄλλων), ψευδῶς συγκαταγορῶ τινά (μετ' ἄλλων).

συγ-κατα-ψηφίζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀποθ.· *καταψηφίζομαι* τινος (τ.ἐ. διὰ τῆς ψήφου μου καταδικάζω τινά) ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως, συγκαταδικάζω.— || παθητ.· συγκαταλέγομαι, συγκαταριθμοῦμαι.

συγ-κάτ-ειμι, (σύν+κατά+ειμι)· *κάτειμι* (=κατέρχομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, συγκατέρχομαι, συγκαταβαίνω.

συγ-κατ-είργω, ἰων. ἀντι *συγκαθείργω* (βλ. λ.). **συγ-κατ-εργάζομαι**, μελλ. -άσομαι· πρκ. -είργασμαι, ἀποθ.· κατεργάζομαι τι μετὰ τινος, κατορθώνω τι, βοηθῶ τινά (συμπράττω μετὰ τινος) εἰς τὴν ἐπιτέλειον ἔργου τινός, συνεργῶ || συνεργάζομαι, συνεργῶ, βοηθῶ.— || βοηθῶ εἰς τὴν καθυποτάξιν χώρας.— ||| συναποκτείνω τινά, φονεύω τινά ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ (συνεργῶ, συντελέω) εἰς τὸν φόνον τινός.

συγ-κατ-έρχομαι, μελλ. -κατελεύσομαι· ἐνεργ. ἀόρ. β' -κατήλθον· πρκ. -κατελήλυθα· ἔρχομαι ὅπως (ἐπιτορῶ εἰς τὴν πατριδα ἐκ τῆς ἐξορίας) ὁμοῦ μετ' ἄλλων || κατέρχομαι ἐν...συνδείῳ (ὁμοῦ μετ' ἄλλων).

συγ-κατ-εσθίω, μελλ. -έδομαι· ἀόρ. δ' -έφαγον· *κατασθίω* ὁμοῦ μετὰ τινος, συντρώγω μετὰ τινος, ἢ καταβροχθίζω πολλὰ ὁμοῦ.

συγ-κατ-εύχομαι, μελλ. -εὔσομαι, ἀποθ.· *εὔχομαι* (δέομαι, παρακαλῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος (ἢ συγχρόνως).— || προσεύχομαι εἰς τινά μετὰ τινος, ἐν τῇ προσευχῇ συνεπικαλοῦμαι.

συγ-κατ-ηγورῶ, μελλ. -ήσω· κατηγορῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, ἢ κατηγορῶ συγχρόνως.

συγ-κάτ-ημαι, ἰων. ἀντι *συγκάθημαι* (βλ. λ.). **συγ-κατ-οικέω**, μελλ. -ήσω· κατοικῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συνοικῶ.

συγ-κατ-οικίζω, μελλ. -ίσω· κατοικίζω ὁμοῦ, δάλλω νά κατοικήσω (ἐγκαθιστῶ πολλοὺς) ἐν τῇ αὐτῇ κατοικίᾳ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, βοηθῶ εἰς τὴν ἰδρυσιν ἀποικίας.— || ἐγκαθίσταμαι εἰς τινά χώραν ὁμοῦ μετ' ἄλλων.— ||| ἰδρῦν ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἰδρῶν συγχρόνως.

συγ-κατ-οικτίζω, μελλ. -ίσω· οἰκτῖρω (εὐσπλαγχνίζομαι, λυποῦμαι) ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συνοικτῖρω, συλλυποῦμαι.— μέσον, θρηνηλογῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συγ-κατ-ορύσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· κατορύσσω ὁμοῦ, δάπτω ὁμοῦ || παραχώνω μαζί.

συγ-καττώ· συρράπτω (μπαλώνω), ἐπὶ ἄποδημα-τοπιστῶν, οὐλοποιῶν κ.τ.δ.

συγ-κέας, μτχ. ἀόρ. α' τοῦ *συγκείω*.

σύγ-κειμαι, παθ.· κείμαι ὁμοῦ μετὰ τινος, ἢ κείμαι παρὰ τινι.— || ὡς παθ. τοῦ *συντίθημι* = ὡς καὶ νῦν, σύγκειμαι, εἶμαι συντεθειμένος, ἀποτελοῦμαι; συνίσταμαι.— ||| συμφωνοῦμαι ἑκατέρωθεν, γίνομαι ἀντικείμενον· συμφωνίας : δ *συγκείμενος χρόνος* =

ὁ συμπεφωνημένος (ἀπὸ κοινοῦ καθωρισμένος) χρόνος | τὸ *συγκείμενον χωρίον* = ὁ συμπεφωνημένος τόπος (ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ κοινοῦ προκαθορισμένη θέσις) || *κατὰ τὰ συγκείμενα* = κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, συμφωνῶνς πρὸς τοὺς ὄρους τῆς συμφωνίας. 2) ἀπρὸς. *σύγκειται* = ἔχει συμφωνηθῆ, εἶναι συμπεφωνημένον.

συγ-κεκαλυμμένος, η, ον, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συγκαλύπτω*.

συγ-κέκλημα, ἀττ. παθ. πρκ. τοῦ *συγκλείω*, ἰων. *συγκεκλήμαι*.

συγ-κεκομμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συγκόπτω*.

συγ-κέκρᾶμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συγκεράννυμι*.

συγ-κεκρᾶμένος, ἐπίρρ. τῆς μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ *συγκεράννυμι*· κατὰ σύγκρασιν, ἀνακατωμένα || μτρ., εἰς μετριοσμένον βαθμόν, λατ. *attemperate*.

συγ-κεκροτημένος, ἐπίρρ. τῆς μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ *συκροτέω*· ὠσεὶ συγκεκολλημένος, τ. ἐ. συμπαγῶς, στερεῶς, σταθερῶς.

συγ-κεκύρηκα, πρκ. τοῦ *συγκυρέω* (βλ. λ.).

συγ-κέκῦφα, πρκ. τοῦ *συγκύπτω*.

συγ-κελεύω, μελλ. -σω· κελεύω ὁμοῦ, διατάσσω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐνώνω τὰς διαταγὰς μου.

συγ-κεντέω, μελλ. -ήσω· κεντῶ ὁμοῦ, ἢ κατατρύχω (κεντῶ κατ' ἐπανάληψιν), διατρύχω.

συγ-κεράννυμι, ἢ -ύω, μελλ. -κεράσω· πρκ. -κέκρᾶκα· παθ. -κέκρᾶμαι· παθ. ἀόρ. α' -εκεράσθην· ἰων. -εκερήσθην· ἀναμειγνύω μετὰ τινος, συγκιρνώ, ἀνακατώνω || μετριάζω διὰ συγκερασμοῦ.— μέσον, *συγκεράννυμαι φίλιαν πρὸς τινά* = συνάπτω στενὴν φιλίαν μετὰ τινος.— || παθητ., ἀναμειγνύομαι, ἀνακατώνομαι, συνεισοῦμαι, συνδέομαι. 2) γίνομαι στενὸς φίλος τινός, οἰχετίζομαι στενά μετὰ τινά, ἐρχομαι εἰς στενὴν συνάφειαν μετὰ τινά.

συγ-κεραυνῶ, μελλ. -ώσω· κατακεραυνώνω, κτυπῶ διὰ κεραυνοῦ, κατασυντρίβω, μεταβάλλω εἰς συντρίμματα.—παθητ., πληττομαι ὑπὸ κεραυνοῦ, εἶμαι κεραυνόπληκτος || μτρ., μένω ἐμβρόντητος (ὠσεὶ κεραυνόπληκτος).

συγ-κεφάλαιός, μελλ. -ώσω· ὡς καὶ νῦν, συγκεφαλαίωνω, ὑπάγω ὑπὸ ἔν καὶ τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, κάμνω περιλήψιν, ἐκδέτω περιληπτικῶς.

συγ-κέχυμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συγγέω*.

συγ-κέχυσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συγγύννυμι*.

συγ-κινδυνεύω, μελλ. -ώσω· κινδυνεύω ὁμοῦ μετὰ τινος, διατρέχω κοινόν μετ' ἄλλων κίνδυνον, ὑψίσταμαι τὸν αὐτὸν κίνδυνον, μετέχω τῶν αὐτῶν κινδύνων.

συγ-κινέω, μελλ. -ήσω· κινῶ ὁμοῦ, δέτω εἰς κίνησιν ὁμοῦ μετὰ τινος || ὡς καὶ νῦν, συκίνηω, προκαλῶ (διεγείρω) τὴν συκίνησιν τινος, συνταράσσω.

συγ-κλαίω, ἀττ. -κλάω· μελλ. -κλαύσομαι· κλαίω (θρηνῶ) μετ' ἄλλων.

συγ-κλάω, μελλ. -ἄσω· παθ. πρκ. -κέκλασμαι· συνδλῶ, θρῶνω, «τοσκιζω», κάμνω κομμάτια, πολλὰ ὁμοῦ.

σύγ-κλεισις, ἀττ. **σύγκλησις**, -εως, ἡ (συγκλείω)· τὸ συγκλείειν, τὸ κλείειν ἐντελῶς.

συγ-κλείω, ἰων. **συγκλήϊω**, ἀρχ. ἀττ. **ξυγκλήϊω**· μελλ. -κλείσω· ἰων. -κλήϊω, ἀρχ. ἀττ. -κλήϊω· παθητ. ἀόρ. α' *συνεκλήϊσθην*, ἀρχ. ἀττ. *συνεκλήϊσθην*· πρκ. -κέκλεισμαι ἢ -κέκλημαι, ἰων. -κεκλήϊσμαι ἢ -κεκλήϊμαι· κλείω (ἐγκλείω, κλείω ἐντός, περικλείω, κατακλείω) ὁμοῦ, περιτρίβω, ἐμπλέκω. 2) κλείω, «σφαλῶ». 3) κλείω στενῶς (σφιγκτά, ἔπως π.χ. στόμα, ὀφθαλμοῦς, θύρας κλπ.) || κλείω ὁμοῦ. συμμκνῶ : *συγκλείω τὰς ἀσπίδας* = συμμκνύω τὰς ἀσπίδας (τὰς τάξεις τῶν μαχητῶν).— || παθητ., ἐγκλείομαι, περικλείομαι, περικκλώνομαι. 2) εἶμαι στενῶς συνδεδεμένος (συνηνωμένος).

συγ-κλέπτω, μελλ. -ψω· κλέπτω ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὴν κλοπὴν.

συγ-κλήϊω, ἰων. ἀντι *συγκλείω*.

συγ-κληρο-νόμος, ον· ὡς καὶ νῦν, συγκληρονόμος, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου (ἢ μετ' ἄλλων) μετέχων κληρονομίας τινός.

σύγ-κληρός, ον· ὁ *δμόκληρος*, ἔχων κοινόν κλη-

ρον μετ' άλλων, ἦτοι τὴν αὐτὴν μὲ ἐκείνους τύχην, ὁμότυχος.— || ὁ συμμεριζόμενος τὸν αὐτὸν κλῆρον, ἢ ὁ ἔχων γειτονικὸν κλῆρον, ὁ γειτονικός.
συγκλήρω, μελλ. -ώσω (σύγκληρος): συμπεριλαμβάνω (συνενῶ) εἰς ἓνα κλῆρον.— || ἀπονέμω (ἐκχωρῶ) διὰ τοῦ αὐτοῦ κλήρου, συνδέω, συνάπτω, κάμνω τινά νά συμμετάσχη διὰ κλήρου. 2) ἐκλέγω διὰ κλήρου.

σύγκλησις, ἄττ. ἀντί *σύγκλησις* (βλ. λ.).

σύγκλητος, ον (συγκλέω): ὁ συγκληθεὶς, κληθεὶς ὁμοῦ, ὁ συγκεκλημένος, ὁ προσκεκλημένος.— || ὡς οὐα. ἡ *σύγκλητος* (ἐνν. *ἐκκλησία*) = εἰδικὴ ἔκτακτος συνέλευσις (σύγκλησις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου), ἦν συνεκάλει ὁ στρατηγός (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς καθιερωμένας τακτικὰς συνέλευσεις, αἵτινες ἐκαλοῦντο *κῆρυαι*) || καθόλου. «Σύγκλητος», νομοθετικὸν σῶμα, γερουσία.

συγκλήω, ἄττ. ἀντί *συγκλείω*.

συγκλινίαι, αἱ (συγκλίνω): αἱ συγκλίνουσαι κλιτύες ὁρέων, ἢ γραμμὴ εἰς ἣν καταλήγουσιν αἱ κλιτύες ὁρέων ἢ ὑψωμάτων || στενὸν, πέρασμα.

συγκλίνω, μελλ. -ἴνω: θάλλω νά κατακλιθεῖν (νά πλαγιάσῃ) εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνενάζω.— παθητ., κατακλίνωμι (πλαγιάζω) εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μετ' άλλων, συνενάζομαι, συγκοιμῶμαι. 2) τὸ ἀνεργ. ὡς ἀμτβ., ἔχω κλίσιν, εἶμαι ἐπιρρηπής, εἰς τι || προσκλίνωμαι, ἀκούομαι ὁμοῦ.

συγκλονέω, μελλ. -ήσω: συγκλονίζω, συνταράσσω, συγχέω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν.

σύγκλυς, -ῦδος, ὁ, ἡ (σύν+κλύω): κατακεκλυσμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων || μετρ., ὁ ἔρριμμένος ὁμοῦ μετ' άλλων, ἀνάμεικτος: *ἀνθρώποι σύγκλυδες* = ὄχλος ἀνάμεικτος, συρφετός, «μαζώματα», χυδαῖος ὄχλος, λατ. *colluvies hominum*.

συγκοιμάομαι, παθητ. μετὰ μέσο. μελλ. -κοιμήσομαι: παθ. πρκ. -κεκοιμημαι: κοιμῶμαι ὁμοῦ μετὰ τινος, εἶμαι σύκοιτος, συγκατάβημαι.

συγκοίμημα, -ατος, τό (συγκοιμάομαι): ὁ συγκοιμώμενος, σύννεμος.— || ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κλίνης με τίνα, σύζυγος, συντροφός.

συγκοίμησις, ἡ (συγκοιμάομαι): τὸ συγκοιμάσθαι, τὸ κοιμᾶσθαι ὁμοῦ.

συγκοιμίω, μελλ. -οῶ: θάλλω τινά νά κοιμηθῆ μετὰ τινος, τὸν συνενάζω || τὸν συνδέω μετὰ τινος (γυναικός) διὰ γάμου, τὸν νυμφεύω.

συγκοινδόμεαι, ἀποθ. καθιστῶ τὸ κοινὸν μετὰ τινος, κοινοποιῶ, ἀνακοινῶ, κοινολογῶ.

συγκοινωνέω, μελλ. -ήσω (συγκοινωνός): εἶμαι κοινωνὸς τινος, ἔχω μερίδιον ἐκ τινος, μετέχω τινός, συμμετέχω εἰς τι (μετὰ γεν. πρσγμ.) || ἐν τῇ Κ. Δ. μετὰ δοτ. πρσγμ., λαμβάνω μέρος εἰς τι, λατ. *participio*.

συγκοινωνός, ὄν: ὁ μετέχων εἰς τι μετ' άλλου τινός (πρσσ.), ὁ συμμετοχός, λατ. *particeps, consors*.

σύγκοιτος ον (σύν+κοίτη): ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κοίτης (κλίνης) μετ' άλλου, σύννεμος.— || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν συζυγικὴν κλίνην || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς σαρκικὴν μετξιν.

συγκολλάω, μελλ. -ήσω: ὡς καὶ νῦν, συγκολλῶ, κολλῶ τι μαζὶ με ἄλλο, συνάπτω, συνδέτω.

συγκολλητής, -οῦ, ὁ (συγκολλάω): ὡς καὶ νῦν, ὁ συσκολητής, ὁ συγκολλῶν || μετρ., ὁ ἐπινοητής, ὁ κατασκευαστής, ὁ σκευωρῶν, ὁ μηχανορράφος.

σύγκολλος, -ον (σύν+κόλλα): ὁ συγκεκολλημένος, ὁ συνηρμοσμένος.— ἐπίρρ. *συγκόλλως* = συμφώνως πρὸς... ἐν συμφωνίᾳ πρὸς...

συγκομιδή, ἡ (συγκοιμίω): ὡς καὶ νῦν, συγκομιδῆ, τὸ συγκοιμῆν (μεταφέρειν) τοὺς καρπούς ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰς ἀποθήκας || κυρ. τὸ φέρειν ἐπὶ τὸ αὐτό, ἢ συγκέντρωσις.

συγκοιμίζω, μελλ. -ίσω, ἄττ. -ιῶ: κοιμίζω (φέρω, μεταφέρω) εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνάγω, συναθροίζω, συγκεντρῶνω, συλλέγω || ἐπί *ἐσοδείας*, ὡς καὶ νῦν συγκοιμίζω, ἦτοι θερίζω καὶ συγκεντρῶνω εἰς τὰς ἀποθήκας τοὺς ἀποκομιθέντας καρπούς.— ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ τοῦ καρποῦ: *θερᾶν συγκοιμίζεσθαι* = εἶναι ὄριμος πρὸς συγκομιδῆν.— μέσον, φέρω ὁμοῦ πρὸς

ἑμαυτὸν, συνάγω περὶ ἑμαυτὸν, ἐφοδιάζω ἑμαυτὸν με τι, ἀποκτῶ || στέλλω διὰ τι (στέλλω νά μου τὸ φέρουν) || *συγκοιμίζομαι πρὸς ἑμαυτὸν* = οἰκειοποιούμαι ἑαυτὸν ὡς ἰδικόν μου, τὸ ἀπαῖτω ὡς ἰδικόν μου, τὸ ἰδιοποιούμαι, τὸ σφετερίζομαι. 2) ἐν τῷ παθητ. σημ. καὶ «κερδίζομαι (ἀποκτῶμαι) ἀπὸ κοινοῦ».— || συγκηδεύω, μαζὶ με ἄλλους κηδεύω τινά, βοηθῶ εἰς τὸ νά κηδευθῆ τις.

συγκοπή, ἡ (συγκόπτω): τὸ κόπτεν εἰς μικρὰ τεμάχια.— || ἡ περικοπή, ἡ κολόβωσις, βράχυνσις, σμίκρυνσις, ἡ ἀποκοπή || ἐν τῇ Γραμματικῇ, *συγκοπή* = ἀποβολή (ἔκκρουσις) ἐνός ἢ πλείονων γραμμάτων ἐκ τοῦ μέσου λέξεως.— || αἰφνιδια κατάπτωσις δυνάμεων μετὰ λιποθυμίας.

συγκόπτω, μελλ. -ψω: πρκ. -κέκοφα: κτυπῶ ὁμοῦ, συγκρούω, θραύω. 2) κόπτω εἰς τεμάχια, κατακόπτω, κατακομματίζω.— || κοπανίζω δυνάτῃ, δέρω σκληρῶς, κοκομεταχειρίζομαι.

συγκοσμέω, μελλ. -ήσω: συναρμολογῶ, διευθετῶ, δέτω ἐν τάξει, τακτοποιῶ.— || περιποιῶ τιμὴν εἰς τινα, τιμῶ τινα.

συγκουφίζω, μελλ. -ίσω: ὁμοῦ μετ' άλλου σηκώνω (ἢ ἐλαφρύνω), συνεργῶ εἰς ἐλάφρυνσιν (ἀνακουφίσιν), ἀνακουφίζω.

σύγκρασις, -εως, ἡ (συγκεράννυμι): τὸ αναμειγνύειν, ἀνάμειξις, ἀνάκατευμα, μίξις, μείγμα, κράμα || μετριόμοδος.

σύγκρατος, ον (συγκεράννυμι): ὁ συγκεκραμένος, ὁ ἀνάμεικτος, ὁ ἀνακατωμένος || ὁ στενωγὴς ἠνωμένος μετὰ τινος, στενωγὴς συνδεδεμένος.

συγκρίνω, μελλ. -κρίνω: συνδέτω, συνενώνω, (τά χωρισθέντα ἀπ' άλλῶν τὰ συναρμολογῶ ἐκ νέου).— || ὡς καὶ νῦν, συγκρίνω, παραβάλλω || ἐκτιμῶ, ὑπολογίζω.

σύγκρισις, -εως, ἡ (συγκρίνω): τὸ δέτειν ὁμοῦ, σύνδεσις, συνένωσις.— || ὡς καὶ νῦν, σύγκρισις, παραβολή, παραλληλισμός.

συγκροτέω, μελλ. -ήσω: παθ. πρκ. -κεκροτήμαι: κροτῶ (κρούω, κτυπῶ) ὁμοῦ || *συγκροτῶ τῶ χεῖρε* = κροτῶ (κτυπῶ) τὰς χεῖρας ἀπὸ χαρᾶν, χειροκροτῶ || ἀπολ., χειροκροτῶ, ἐπιδοκιμάζω μετ' ἐνδοουσιασμοῦ, ἐπευφημῶ.— || σφρηλατῶ, συκολλῶ, συνενώνω διὰ σφρηλασίας. 2) μετρ., συνάπτω, συνδέτω (λέξεις πχ.) || ἐπὶ στρατιωτῶν ἐκγυμνάζω, ὡς καὶ νῦν συγκροτῶ στρατιωτικὸν τμήμα, καταρτίζω, ὀργανώνω.— παθητ., ὡς καὶ νῦν, συγκροτοῦμαι, ἀσκοῦμαι (γυμνάζομαι) καλῶς, ὀργανοῦμαι. 3) μετρ. ὡς, μηχανορραφῶ, σκευωρῶ.

σύγκρουσις, -εως, ἡ (συγκρούω): ὡς καὶ νῦν, σύγκρουσις.— || ἔρις, διαμάχη, διαπληκτικισμός.

συγκρούω, μελλ. -σω: κρούω ὁμοῦ (τά κτυπῶ μετὰ τῶν) || *συγκρούω τῶ χεῖρε* = κροτῶ τὰς χεῖρας, χειροκροτῶ.— || φέρω εἰς σύγκρουσιν, προκαλῶ σύγκρουσιν || φθείρω (καταστρέφω) διὰ συγκρούσεως. 2) συγχέω, ἐκπληττω, συνταράσσω, ρίπτω εἰς σύγχυσιν, προκαλῶ ταραχὴν. 3) ἀμτβ., ἐρχομαι εἰς σύγκρουσιν, συγκρούομαι.

συγκρύπτω, μελλ. -ψω: κρύπτω (καλύπτω, σκεπάζω) τελείως, συγκαλύπτω ἐντελῶς, κατακαλύπτω ὀλόγυρα, περιτυλίωμαι || ἀποκοπτῶ ὅλως διόλου.

συγκτάομαι, μελλ. -κτῆσομαι, ἀποθ. κτῶμαι (ἀποκτῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, συναπακτῶ, συγκυριεῦω, βοηθῶ εἰς τὴν ἀπόκτησιν.

συγκτίζω, μελλ. -ίσω: κτίζω ἀπὸ κοινοῦ μετ' άλλων, βοηθῶ (συνεργῶ) εἰς τὴν κτίσιν (Ἰδρυσιν πόλεως ἢ ἀποικίας), συμμετέχω εἰς τὸν ἀποικισμόν.
συγκτίστης, -ου, ὁ (συγκτίζω): ὁ συνοικοδόμος, συνδμελιωτής, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετ' άλλων κτίζων (Ἰδρῶν, δεμελιῶντων) πόλιν, ἀποικίαν κ.τ.δ.
συγκύβευτις, -οῦ, ὁ (συγκυβεύω): ὁ μεθ' οὗ παίζει τις τοὺς κύβους, συμπαίκτηρ.

συγκυβέω, παίζω τοὺς κύβους μαζὶ με ἄλλους.
συγκυκόω, μελλ. -ήσω: ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, συνταράσσω.

συγκυλινδέομαι: κυλιόμαι ὁμοῦ μετ' άλλων, συγκυλιόμαι («συγκοκυλιέμαι»).

συγκύν-ηγός, ὄν. καὶ ἄττ. (Τραγ.) *συγκυνᾶγός*.

δ, ή· ὁ σύντροφος κατὰ τὸ κυνήγιον, ὁ κυνηγῶν ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ή ἢ μετ' ἄλλων θηρεύουσα).

συγ-κύπτω, μελλ. -γω· πρκ. -*κέκυθα*: κύπτω πρὸς τὰ ἔμπροσθε μαζί με ἄλλους, κύπτω πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ποῦ κύπτουν καὶ ἄλλοι || ἢ κύπτω πρὸς τὰ ἔμπροσθε εἰς τρόπον ὥστε ἡ κεφαλὴ μου νὰ συναντήσῃ τὴν κεφαλὴν ἄλλου, «ακύβω τὸ κεφάλι» καὶ συναντῶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἄλλου κύπτοντος || *μτφρ.*, πράττω (ἐνεργῶ) ἀπὸ συμφώνου με τινα καὶ ἐκ προσυνεννοήσεως, συνωμοτῶ || *τοῦτο δ' ἐς ἐν ἔστι συγκεκυφῶς*=ὅλα αὐτὰ καταλήγουσιν εἰς τὸ αὐτὸ (ἐνώνουνται, συναντῶνται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον), «ὄλοι εἶναι μιά φάρα».— || *μτφρ.*, γονατίζω, λυγίζω, «γίνομαι κουλόυρα» ὡς κάτω ὑπὸ φορτίον, «ακύβω»,

συγ-κύρνω, μελλ. -κωρήσω ἢ -κύρωσ· ἀφρ. *α' -εκυρησα* ἢ -*έκυρσα*· πρκ. -*κεκυρηκα*: συναντῶμαι, «ἀνταρῶνομαι», κατὰ τύχην, συντυγχάνω, συμπίπτω || συναντῶ, εὐρίσκω, τι κατὰ τύχην.— || *ἐπὶ γεγονότων καὶ συμβάντων, ὡς τὸ συμβαίνω* (βλ. λ.), συμβαίνω κατὰ τύχην, συμβαίνω, γίνομαι, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ || ὡς. ὡς ἀπρὸς. †ἀπρφ.: *συνεκυρησε γενέσθαι*=συνέβη (νὰ γίνῃ) ὥστε νά. .

συγ-κύρια, ἡ (συγκυρέω)· σύμπτωσις.

συγ-κύρσειαν, γ' πλθθ. εὐκτ. ἀφρ. *α'* τοῦ *συγκυρσεω*.

συγ-κωλος, ον (σύν + κῶλον)· ὁ ἔχων τὰ μέλη ἠνωμένα (καὶ οὐχὶ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα), ὁ συμμαζευμένος.

συγ-κωμάζω, μελλ. -άσω, θωρ. -άξω· βαίνω ὁμοῦ ἐν κώμῳ (βλ. λ.), πηγαίνω ἢ εἶμαι μετ' ἄλλων ἐν κώμῳ, λαμβάνω μέρος εἰς ξεφαντώματα, ὀργιάζω, κορβαντίζω, γλεντοκοπιῶ (βλ. *κωμάζω*).

συγ-κωμος, ον (σύν + κῶμος)· ὁ μετέχων εἰς κῶμον (βλ. λ.), ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ *κωμάζων* (τ.ἔ. παραδιδόμενος εἰς κραιπάλην)· βλ. καὶ *κῶμος*.

συγ-κωμῶδέω, μελλ. -ῆσω (σύν + κωμωδέω)· ὁ μετ' ἄλλων παιζῶν (λαμβάνων μέρος) ἐν κωμωδίᾳ.

συγ-χαίρω, μέσ. μέλλ. -χῆρήσομαι· παθ. ἀφρ. β' -*εχῆρην*· χαίρω μετὰ τινος, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν χαρὰν τῶν ἄλλων, μετέχω τῆς χαρᾶς ἄλλων.— || ἔκφραξίς εἰς τινα τὴν χαρὰν μου δι' ἐπισυμβάσαν αὐτῷ εὐτυχίαν, «τὸν συχαίρω», «τοῦ δίνω συχαρητήρια».

συγ-χαρήτε, β' πλθθ. ὑποτ. παθ. ἀφρ. β' τοῦ *συχαίρω*.

συγ-χέας, μτχ. ἀφρ. *α'* τοῦ *συγγέω*.

συγ-χειμάζω, μελλ. -άσω· διαχειμιάζω (διέρχομαι τὸν χειμῶνα) ὁμοῦ μετὰ τινος.— *παθητ.*, ὑφίσταμαι τὴν ἴδιαν καταγίβδα ποῦ ὑφίσταται καὶ ἄλλοι, κακοχούμαι ἀπὸ τὴν θύελλαν μαζί με ἄλλους.

συγ-χειρ-οιργέω, μελλ. -ῆσω· φέρω τὴν εἰς πέρας (ἐκτελῶ) διὰ τῶν χειρῶν ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων, συμπράττω, «βάνω καὶ ἐγὼ χερί».

συγ-χεύαι, ἀφρφ. ἐπ. ἀφρ. *α'* τοῦ ἐπιμ.

συγ-χεύω, μελλ. -χεῶ· ἀφρ. *α'* *συνέχεια*, ἐπ. *συνέχεια*, ἀφρφ. *συγγεῖται*· πρκ. -*κέχυκα*· *παθητ.*, ἀφρ. *α'* -*εχῆθην*· γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀφρ. β' *σύνχυτο*· πρκ. -*κέχυμαι*· χέω (χύνω) ὁμοῦ, ἀναμειγνύω μαζί (ἀνακατώνω) τὰ χυνόμενα εἰς τὸ αὐτὸ δοχεῖον || ἔθεν, ρίπτω εἰς ἀταξίαν ἢ σύγχυσιν || φέρω εἰς σύγχυσιν, συγγέω, κάμνω ἄνω κάτω, ἀνακατώνω, ἀναταράσσω, ἐνοχλῶ, προκαλῶ ἀνησυχίαν || ἐπὶ πραγμάτων, ματαιώνω, κάμνω νὰ ἐξανημιόδη (ἐκμηδενισθῇ) τὸ ἀποτέλεσμα πράγματός τινος, ἐξουδετερώνω, παραβιάζω || κυρ. ἐπὶ συνθηκῶν κ.ἄ.τ., προκαλῶ σύγχυσιν περὶ αὐτάς, τὰς παραβαίνω, τὰς παραβιάζω, τὰς καταπατῶ, τὰς ἀδεύω.

συγ-χορευτής, -οῦ, δ' ὁ χορεύων μετ' ἄλλων, ὁ συγχορευών.

συγ-χορεύω, μελλ. -σω· χορεύω μαζί με ἄλλους.— || ἀνήγκω εἰς τὸν αὐτὸν χορόν.

συγ-χορ-ηγέω, μελλ. -ῆσω· ὁμοῦ μετ' ἄλλου χορηγῶ (τ. ἔ. δαπανῶ εἰς τὸν χορηγισμὸν τοῦ χοροῦ δράματος) || βοηθῶ εἰς τὸ χορηγεῖν (εἰς τὸ ἐφοδιάζειν με τρῶφάς) || συνεισφέρειν.

συγ-χορ-ηγός, ὄν· ὁ μετ' ἄλλοῦ δαπανῶν διὰ τὸν κατ'ἄριστον τοῦ δραματικοῦ χοροῦ || ὁ συγχορηγῶν, ὁ συμβοηθῶν χρηματικῶς, βοηθός, συμ-

μετέχων εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀπαιτουμένων δαπανῶν.

συγ-χορτος, ον (σύν + χόρτος)· κυρ. ὁ ἔχων τὴν χλόην ἠνωμένην || συνορευών, γειτονικός.

συγ-χῶω, ἰων. ἀντὶ *συγγώννυμι*.

συγ-χράομαι, μελλ. -χρησσομαι, ἀποθ.: μεταχειρίζομαι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, ἐνοῦμαι μετ' ἄλλων ἐν τῇ χρήσει πράγματός τινος, καταναλίσκω τὸ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων || ἐντεῦθεν, ἔχω ἐμπορικᾶς σχέσεις πρὸς τινα, συναλλάσσομαι, συναναστρέφομαι || καὶ ἐπὶ *ασεβικῆς* μετ' ἄλλων, ἔχω ἐνόχους σχέσεις.— || δανεῖζομαι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων (τὶ παρὰ τινος).

συγ-χροος, ον, καὶ *συνηρ. -χρους*, ον (σύν + χροά)· ὁ ἔχων ὁμοίαν χροίαν, ὁμοῖον χρῶμα, ὁ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ὁ ἔχων ὁμοῖον ἐξωτερικόν.

συγ-χύνω, μτφν. τύπος τοῦ *συγγέω*.

συγ-χύσις, -εως, ἡ (συγγέω)· τὸ συγγεῖν (=χέειν ὁμοῦ), ἡ σύμμειξις, ἀνάμειξις, ἀνακάτωμα || τὸ προκαλεῖν σύγχυσιν, ἡ ἀναταραχὴ, δλεθρος, καταστροφή ἢ ἡ παράβασις, παραβίασις, καταπάτησις, ἀδέτησις (ἐπὶ συνθηκῶν).

συγ-χῦτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀφρ. β' τοῦ *συγγέω*.

συγ-χωνεύω, μελλ. -σω· λυώνω ὁμοῦ, συντήκω, τήκω.

συγ-χώννυμι, καὶ -ύω· ἰων. ἐν. *συγγέω*, ἀφρφ. *συγγοῦν*· μελλ. *συγγέωσω*· ἀφρ. *α'* *συνέχουσα*· παθ. πρκ. *συνέχουσαι*· *συγγέω* (χύνω ὁμοῦ), σωρεύω (ἐπισωρεύω) ὁμοῦ, συσωρεύω, δημιουργῶ σωρόν χώματος, καλύπτω τὴν διὰ σωροῦ χώματος, κατασκευάζω τύμβον.— || μεταβάλλω εἰς σωρόν ἐρειπίων, μεταβάλλω εἰς χούν, κατεδαφίζω, καταστρέφω.— || σωρεύω ἐν πράγμα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐπιφέρω σύγχυσιν.

συγ-χωρέω, μελλ. -ῆσω καὶ -ῆσομαι· χωρῶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συμπορεύομαι, συμβαδίζω, συνέρχομαι, ἐνώνομαι, συνάπομαι.— || παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, παραμερίζω, ἀποσύρομαι, κάμνω τόπον || *μτφρ.*, κάμνω ὑποχωρήσεις, ὑποχωρῶ, προβαίνω εἰς συμβιβασμούς, συμβιβάζομαι, συμβιβάζω τὰ διεστώτα, λατ. *concedere* || ἐν *κακῇ* ἐνν., γίνομαι συνένοχος, συνεπιβουλεύομαι, εἶμαι σύμφωνος εἰς τὸ κακόν, δὲν φροντίζω νὰ τὸ ἀποσοθῆσω. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ὑποχωρῶ εἰς τι, τὸ παραδέχομαι, κάμνω παραχωρήσεις εἰς τι (ὡς πρὸς τι), παραχωρῶ τι, τὸ παραδίδω. 3) προσχωρῶ, συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι, ὁμολογῶ || μετ' ἀπρφ. συμφωνῶ (συγκατατίθεμαι, ἀναλαμβάνω) νὰ πράξω τι || *ἀπρφ.*, συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατατίθεμαι. 4) ἀπρφ., *συγγωρεῖ*=«γίνεται», «στέκει, πηγαίνει», ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν (νὰ γίνῃ).

συγ-χωρητέον ἢ πλθθ. -έα, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *συγχωρέω*· πρέπει νὰ συμφωνήσῃ τις (νὰ ὁμολογήσῃ).

σῦδην, ἐπι.ρρ. (*σεῦω*)· ταχέως, ὀρηκτικῶς, μετὰ σπουδῆς.

σῦειος, α, ον (σῦς)· ὁ ἐκ *σῦς*, χοίρειος, χοίρινος, «χοιρινός, γουρουνήσιος», λατ. *suillus* || *χεῖσμα σῦειον*=λίπος χοίρειον (χοιρινὸν λαρδί).

συ-ζάω, ἀφρφ. *σῦζῆν*· μελλ. -ζήσω· ὡς καὶ νῦν, συζῶ, ζῶ μετὰ τινος, ζῶ μαζί.

συ-ζεύγνυμι, καὶ -ύω· μελλ. -ζεύξω· *παθητ.*, ἀφρ. β' *συν-εζῦγην*· ζευγνύω ὁμοῦ· «ζεύω μαζί», συνδέω, ἐνώνω (κυρ. εἰς γάμον).— *παθητ.*, ζευγνύομαι μετὰ τινος, ἐνοῦμαι εἰς ζεύγος, συνδέομαι στενῶς.— μέσον, ζευγνύω δι' ἑμαυτόν.

συ-ζητέω, μελλ. -ῆσω· ζητῶ (ἐρευνῶ, ἐξετάζω) ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὰς ἀναζητήσεις.

συ-ζητήσις, ἡ (συζητέω)· ἡ ἀπὸ κοινοῦ ζητήσις (ἐρευνα, ἐξετάσις) || ὡς καὶ νῦν, συζητήσις || φιλονικία.

συ-ζητητής, -οῦ, δ' ὁμοῦ μετὰ τινος ἀναζητῶν || ὁ φιλονικῶν, φιλονίκος.

συ-ζοφόομαι, *παθητ.* (σύν + ζῶφος)· συσκοτιζομαι, γίνομαι σκοτεινός.

συ-ζῦγῆναι, ἀφρφ. παθ. ἀφρ. β' τοῦ *σῦζεύγνυμι*.

συ-ζῦγία, ἡ (σῦζεύγνυμι)·=σύζευξις, ἔνωσις=σύνδεσις, ὄρμος, ἄρθρωσις.— || ζεύγος ζῶων, «ζευγάρια» || τὸ «ζευγάρωμα».

συ-ζύγιος, α, ον, ποιητ. ἀντί *σύζυγος*· συνεξευγμένος, συνημμένος, ἡνωμένος.

σύ-ζυγος, ον (*συζυγήναι* τοῦ *συζεύγνυμι*)· ὁ συνεξευγμένος, ὁ συνημμένος εἰς ζεύγος, ὁ συνδεδεμένος διὰ γάμου, ὁ νυμφευμένος.— ὡς οὐα. θηλ. ἢ *σύζυγος*—ὡς καὶ νῦν, *σύζυγος*, γυνὴ ἔγγαμος, ἀρσ. ὁ *σύζυγος*—ὡς καὶ νῦν, *σύζυγος*, «ἄνδρας».

σύ-ζυξ, -ῦγος, ὁ, ἡ· = *σύζυγος* (βλ. λ.).

σύ-ζωμα, -ατος, τὸ (*συσζώννυμι*)· τὸ ζώνειν ὁμοῦ, ἢ καὶ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται τοῦτο, ζώνη, ζωστήρ.

συ-ζώννυμι, μελλ. -ζώσω· ζώνω ὁμοῦ, συνάπτω διὰ ζώνης.— μέσον, ζώνω ἐμαυτόν, ζώνομαι, περιζώννυμαι, «ζώνω γύρω-γύρω τῆ μέσῃ μου (τὰ νεφρά μου)» || ζώνομαι τὴν πανοπλίαν μου.

συ-ζωο-ποιέω, ζωοποιῶ (ἴδιω ζωῆν, ζωντανεύω) ὁμοῦ (ἢ συχρόνως) μετὰ τινος,

συθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *σέσω*.

συθεν, αιολ. ἀντί *ἐσύθησαν*, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *σέσω*.

συκάζω, μελλ. -άσω (*συκῆ*)· δρέπω (συλλέγω) ὦρικα σῦκα.

συκάμινον, τὸ ὁ καρπὸς τῆς συκαμίνου (τῆς *μουριάς*), τὸ συκόμορον, τὸ μόρον (κοιν. «μαῦρος»), λατ. *porum*! [εἶναι δάνειον ἐκ σημιτ. γλώσσης, πρβλ. *ébr. šiqmā* (μουριά), ὑποστάν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ τὴν *ἐπιθρακίαν* τῆς λ. *σῦκον*].

συκάμινος, ἡ (καὶ σπανιῶτ. ὁ) ἢ συκομορέα, «σκαμινιά», ἢ μορέα, «μουριά», λατ. *porus*.

συκάς, -έας, ἰων. καὶ ἐπ. **συκῆ**, -ης, συνηθρ. **συκῆ**, -ῆς, ἡ' ἰων. γεν. πληθ. *συκέων* (σῦκον)· ὡς καὶ νῦν, *συκῆ*, «συκιά», «σουκιά», λατ. *figus*.

συκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *σῦκον*· μικρὸν σῦκον, *συκάκι*.

συκίζω, μελλ. -ίσω (σῦκον)· τρέφω μετὰ σῦκα, παχύνω (χοῖρον) διὰ σῦκων.

σύνικος, ἡ, ον (σῦκον)· ὁ ἐκ *συκῆς*, ὁ ἐκ *σῦκων* κατασκευασμένος, «συνέικος»: *σύνικον ξύλον*—τὸ ξύλον τῆς *συκῆς*.— || μτφρ. (ἐκ τῆς απογώδους φύσεως τοῦ ξύλου τῆς *συκῆς*) *σύνικος ἄνδρες*—ἄνδρες ἀνίσχυροι (μαλθακοί) ἀνάξιοι, ἄχρηστοι || ὡς. (μετὰ ὑπαινικτοῦ πρὸς τὸ *συκοφάντης*), ψευδῆς, κίβδηλος, δόλιος, ἀπιστος.

συνικός, -ίδος, ἡ (*συνέη*)· νεαρὸν βλάστημα (παρφυκῆ) *συκῆς* πρὸς μεταρτέυσιν, νεαρὰ *συκῆ*.

συκο-λόγος, μελλ. -ήσω (*συκολόγος*)· συλλέγω (δρέπω) σῦκα.

συκο-λόγος, ον (σῦκον+λέγω)· ὁ συλλέγων σῦκα || ὁ ἐξευρισκων *συκοφαντίας*, ὁ *συκοφάντης*.

συκο-μορέα, ἡ· = *συκόμορος* (βλ. λ.).

συκό-μορος, ἡ (σῦκον + μόρον)· *συκῆ* ἅμα καὶ μορέα, δένδρον τῆς Αἰγυπτίου ὀνομαζόμενον καὶ *συκάμινος* ἢ *Αἰγυπτία*, λατ. *figus sycomorus*, *συκομορέα*, «σκαμινιά», μορέα, «μουριά».

ΣΥΚΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν, σῦκον, «σῦκος», ὁ καρπὸς τῆς *συκῆς*, λατ. *figus* [σῦκον, βοιωτ. *τῦκον*· *σῦκία*, ἰων. *σῦκῆ*] *σῦκῆ*· *σύνικος*· *συκάζω*· *συκαλῖς* (=λατ. *ficidula*)· τὰ ἔλλ. *σῦκον*, λατ. *figus*, ἀρμ. *ihuz* (σῦκον) εἶναι πιθ. ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων δάνεια ἐκ τῆς ἰδίας μεσογ. γλώσσης].

συκο-πέδιλος, ὁ (σῦκον+πέδιλον)· ὁ ἔχων *πέδιλα* ἐκ *συκῆς* (σῦκινα), *παρφυκῆ* τοῦ ὄμρου. *χρυσοπέδιλος* μετὰ λογοπαικτικοῦ ὑπαινικτοῦ πρὸς τὸ *συκοφάντης* (οἶοναί ἐὸ ἐν *πέδιλοις* *συκοφάντου* *βαδίζων*, ὁ *συκοφάντης*).

συκο-πράγγω, μελλ. -ήσω (σῦκον + τραγεῖν, τοῦ *τρώγω*)· τρώγω σῦκα.

συκο-πράγγιος, -ου, ὁ· ὁ τρώγων σῦκα, ὁ τρωγαλλίζων σῦκα (κωμ. ἐπίθ. *φιλαργύρου*).

συκο-φαντέω, μελλ. -ήσω (*συκοφάντης*)· εἶμαι *συκοφάντης* || μετ' αἰτ., ὡς καὶ νῦν, *συκοφαντῶ* τινος, τὸν κατηγορῶ ψευδῶς, τὸν διαβάλλω, τὸν δυσφημῶ, τὸν κακολογῶ ψευδῶς (παραλογίζω). 2) μετ' αἰτ. πραγμ., παριστάνω τι ψευδῶς, δίδω ψευδεῖς πληροφορίες περὶ τινος πράγματος || ἀλλ' ὁσως *συκοφαντῶ*· *τρεῖς κόντα* μνάς = λαμβάνω (ἐκθιστικῶς) τριάκοντα μνάς διὰ ψευδῶν κατηγοριῶν || *συκοφαντῶ*

τέ *εινος*—ἐκβιάζω τινὰ νὰ μοῦ δώσῃ χρήματα ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ ψευδῶν κατηγοριῶν.

συκο-φάντημα, -ατος, τὸ (*συκοφαντέω*)· *συκοφαντία*, *συκοφάντου* τέχνασμα, ψευδῆς κατηγορία, διαβολή.— || παραποίησις τῆς ἀληθείας, σοφιστικὸν τέχνασμα, σόφισμα.

συκο-φάντης, -ου, ὁ (σῦκον+φαίνω)· κυρ. ὁ τὰ σῦκα *φαίνων* (θηλ. *δεικνύων*, *φανερώνων*), τ. ἔ. ὁ σείων τὸ δένδρον τῆς *συκῆς* καὶ κατορδύωνν διὰ τούτου νὰ γίνωνται ἀντιληπτά τὰ πρότερον κεκρυμμένα ἐντὸς τοῦ φυλλώματος σῦκα || ἢ ὁ ὑποβάλλων μῆνυσιν ἐναντίον ἀτόμων ἐξαγόντων κρυφίως (διότι ἡ ἐξαγωγή ἀπηγορεύετο διὰ νόμου) σῦκα ἐκ τῆς Ἀττικῆς, καὶ οὕτω *φαίνων τὰ σῦκα* || γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, ὁ *συκοφάντης*, ὁ *συκοφαντῶν*, ὁ καταγγέλλων ψευδῶς, ὁ διαβάλλων || ὡς. γεν., ψευδῆς, ψεύστης, ὁπατέων. 2) μτφρ., ὁ δι' ἀπειλῶν περὶ ψευδῶν μηνύσεων ἀποσπῶν χρήματα ἀπὸ τούς πλουσίους, ὁ ἐκθιστής.

συκο-φαντία, ἡ (*συκοφαντέω*)· ὡς καὶ νῦν, *συκοφαντία*, ψευδῆς κατηγορία, διαβολή, τὸ ἔργον τοῦ *συκοφάντου*.— || παραποίησις (διατροφή) τῆς ἀληθείας, σόφισμα, ἀπάτη.

συκο-φαντίας, -ου, ὁ· ἄνεμος *συκοφαντίας*, ρεῦμα *συκοφαντίας*.

συκο-φαντικός, ἡ, ὄν (*συκοφάντης*)· ὁ *συκοφαντικός* (ὡς καὶ νῦν), ὁ *συκοφαντῶν*, ὁ ἐπιρροπῆς εἰς τὸ *συκοφαντεῖν*, ὁ διαβολεύς.— ἐπιερ. -κῶς· κατὰ *συκοφαντικὸν* τρόπον.

συκο-φάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ *συκοφάντης*.

συκό-φάσις, -εως, ἡ· ποιητ. ἀντί *συκοφαντία*.

συκο-φορέω, μελλ. -ήσω (*συκοφόρος*)· φέρω («κουβαλιῶ») σῦκα.

συκο-φόρος, ον (σῦκον+φέρω)· ὁ φέρων (παράγων) σῦκα.

συκόω, μελλ. -ώσω (σῦκον)· τρέφω μετὰ σῦκα.

σῦλα, ἐπ. ἀντί *ἐσῦλα*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *σῦλάω*.

σῦλ-ἀγωγέω, μελλ. -ήσω (σῦλον+ἄγω)· ἀποκομίζω ὡς λάφυρον, λαφυραγωγῶ, διαρπάζω ὡς λάφυρον.— ληλατῶ, ληστεύω, *σῦλα*, *σκυλεύω* || ἀπάγω τινὰ ὡς αἰχμάλωτον.

σῦλασκει, ἰων. ἀντί *ἐσῦλα*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *σῦλάω*.

ΣΥΛΛΑΪΝ, μελλ. -ήσω· ἀορ. α' *ἐσῦλησα*· παθητ., ἀορ. α' *ἐσῦλήθη*· πρκ. *σῦσῦλημαι* (σῦλη)· ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα φονευθέντος νεκροῦ || μετ' αἰτ. προα. καὶ αἰτ. πραγμ., ἀπογυμνῶ τινὰ ἀπὸ τὰ ὄπλα του, τοῦ ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα || τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει ὡς. καὶ μετὰ αἰτ. προα. καὶ γεν. πραγμ.— παθητ., μετ' αἰτ. πραγμ., ἀποστεροῦμαι τινος, ἀπογυμνωμένοι ἀπὸ τι 2) μετ' αἰτ. προα. μόνον, ἐκδύω (ἀπογυμνωμένω) τινὰ, ἀποστερῶ τινος, τὸν σκυλεύω, τὸν ληλατῶ, τὸν λαφυραγωγῶ, τὸν διαρπάζω. 3) μετὰ αἰτ. πραγμ. μόνον, ἀφαιρῶ, ἀρπάζω, ἀποσπῶ διὰ τῆς βίας.— παθητ., ὑφίσταμαι διαρπαγῆν, ληλατοῦμαι, λαφυραγωγούμαι || γεν., ἀποστεροῦμαι πράγματός τινος διὰ τῆς βίας [δι' ἐτυμ. βλ. *σῦλη*].

συλεύμενος, θωρ. ἀντί *σουλόμενος*, μτχ. παθ. ἐν. τοῦ *σῦλέω*.

σῦλεύω καὶ **σῦλέω**, παράλλ. τύποι τοῦ *σῦλάω* (βλ. λ.). 2) λαφυραγωγῶ κρυφίως, ἀποστερῶ δι' ἀπάτης, ἐξαπατῶ.

σῦλη, ἡ, καὶ **σῦλον**, τό, ἀλλὰ σχεδὸν μόνον κατὰ πληθ. ἐν χρήσει, αἰ *σῦλαι* καὶ τὰ *σῦλα*· (σῦλάω)· τὸ δικαίωμα τοῦ «ἐγγράφειν προσημείωσιν» ἐπὶ τοῦ πλοίου ἢ ἐπὶ τοῦ φορτίου ἐμπορίου τινός, ὡς ἐνέχουρον τρόπον τινὰ δι' ὀφειλόμενον χρέος ἢ δι' ἀποζημίωσιν ἐπὶ προσγενομένη ζημίᾳ, τὸ δικαίωμα κατασχέσεως τρόπον τινὰ, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνεργεῖν ἀντίποινα ἐν περιπτώσει πλοκῆμου, τὸ δικαίωμα τοῦ προβαίνειν πρὸς ἀντεκδικήσιν εἰς πειρατικὰς ἐπιδρομὰς κατὰ τοῦ ἐμπορικοῦ στόλου τοῦ ἀντιπάλου.

Ἔτυμ.: *σῦλη*· *σῦλον*· *σῦλάω* καὶ *σῦλεύω*, ποιητ. καὶ διαλ. καὶ *σῦλέω*· πρβλ. Ἡουχ. *ἑσῦσῦλα*· ἀφήρει...», *αὔλαται*· *ἑσπερήθη*, *ἀπέθανεν*· σκοτειν. ἐτυμολ.

σῦληθείς, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *σῦλάω*.

σῦλήτωρ, -ορος, καὶ θηλ. **σῦλήτιρα** (σῦλάω)· ὁ *σῦλητής*, ληστής, κλέπτης.

συλ-λάβεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ συλλαμβάνω.

συλ-λάβεσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ συλλαμβάνω.

συλ-λάβῃ, ἢ (συλλαβεῖν)· τὸ συγκρατοῦν ὄμοι, τὸ συνάπτειν, ὁ δεσμός, ἢ καὶ ἡ ἀφηρημένη ἐνέργεια, τὸ συλλαμβάνειν, τὸ κρατεῖν ὄμοι.— || (ἐκ τοῦ παθητ. συλλαμβάνομαι)· τὸ συλλαμβανόμενον, τὸ συγκρατούμενον, ἰδίως ἐπὶ γραμμάτων ὄμοι λαμβανόμενων καὶ σχηματιζόντων ἕνα ἕχον, τὴν συλλαβὴν· ἐν γραμμάτων συλλαβαῖς = ἐν γεγραμμέναις λέξεσιν.

συλ-λάβίζω, μελλ. -σω· (συλλαμβάνω, συλλαβή)· ἀναγινώσκω εἰς συλλαβάς, συνάπτω τὰ γράμματα ἀποτελεῶ συλλαβάς.

συλ-λάλέω, μελλ. -ήσω· συνομιλῶ μετὰ τινος, λατ. colloquor.

συλ-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ἀορ. β' συνέλεβον· ἀπρφ. συλλαβεῖν· πρκ. συνείληφα, παθ. πρκ. συνείλημμαι (πρβλ. λαμβάνω)· λαμβάνω καὶ φέρω ὄμοι, φέρω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συγκεντρώνω, συνάγω, συναδροίζω (π.χ. στρατεύματα).— || συνάπτω, κλείω, «σφαλίζω», ἐνώνω (π.χ. τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς νεκροῦ).— || III ὡς καὶ νῦν, συλλαμβάνω, ἀρπάζω, «πιάνω», «ἀδράχνω», θάλλω χεῖρα ἐπὶ τινος, ἀναχαιτίζω, φυλακίζω.— IV ἐπὶ τῷ πνευματικῷ ἐπιπέδῳ, συναρπάζω τὴν σηματοῖαν τινός, ἀντιλαμβανόμενος ὁξέως, ἐννοῶ, καταλαμβάνω.— V δέχομαι ὄμοι, ἀπολάω.— VI ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ, μένω ἔγκυος, «γκαστρώνομαι».— VII μετὰ δοτ. προσ., λαμβάνω μέρος μετὰ τινος ἄλλου, βοηθῶ τινα εἰς τι || ἀπολ., συντελῶ, βοηθῶ || οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, συλλαμβάνομαι = λαμβάνω μέρος εἰς τι, βοηθῶ, συντελῶ.

συλ-λέγω, μελλ. -ξω· ἀορ. α' συνέλεξα· πρκ. συνέειλοχα· παθητ., μελλ. β' συλλεγήσομαι· ἀορ. α' συνέειχθη· ἀορ. β' συνέειλη· πρκ. συνέειλεμμαι· καὶ σπαν. συλλέλεμμαι· ὡς καὶ νῦν, συλλέγω, συνάγω, συναδροίζω, συγκεντρώνω || ἐπὶ προσ., συγκαλῶ, συναδροίζω, καὶ ἐπὶ στρατιωτῶν, στρατολογῶ, ἐπισημαίνω, λατ. conscribere, — παθητ., συνέρχομαι, συνειλεγομαι, συγκαλοῦμαι. 2) ἐπὶ πραγμάτων, συλλέγω, συναδροίζω.— παθητ., ἐπὶ πραγμ., γίνομαι συνήθης.

συλ-λέκτρος, ον (σὺν+λέκτρον)· ὁ συμμετέχων τοῦ αὐτοῦ λέκτρον (τῆς αὐτῆς κλίνης), ὁ σύνευνος || ὡς οὖο. δ (ἡ) σύλλεκτρος = ὁ οὐζυγος (ἀνὴρ), ἡ οὐζυγος (γυνή).

συλ-λήβδην, ἐπίρρ. (συλλαμβάνω)· ὄμοι μαζί, ἐν συνόλῳ, ἐν περιλήψει, περιληπτικῶς, ἐν συντόμῳ.

συλ-λήγω, μελλ. -ξω· ἀμ.τ., λήγω (τελευτῶ) ὄμοι, παύω συγχρόνως μὲ ἄλλον ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μὲ ἐκεῖνον.— || μετ., κάμνω τι νὰ σταματήσῃ (νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ παύσῃ) μαζί (ἢ συγχρόνως) μὲ ἄλλο τι.

συλ-ληπτόν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ συλλαμβάνω· δεῖ συλλαμβάνειν = πρέπει νὰ συμβοηθῇ τις.

συλ-λήπτρια, ἢ, θηλ. τοῦ συλλήπτωρ.

συλ-λήπτωρ, -ορος (συλλαμβάνω)· ὁ λαμβάνων μέρος εἰς τι, ὁ συμμετέχων εἰς τι, σύντροφος, κοινῶς || ὁ βοηθός, ὁ συνεργός.

συλ-ληφθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ συλλαμβάνω.

σύλ-ληψις, -εως, ἢ (συλλαμβάνω)· τὸ λαμβάνειν πράγματα τινα ὄμοι, τὸ συνδέειν, οὐνδεοῖς, οὐναψις.— || ὡς καὶ νῦν, τὸ συλλαμβάνειν, σύλληψις καὶ φυλακίσις, τὸ θάλλειν χεῖρα ἐπὶ τινος.— || III τὸ συλλαμβάνειν τι διὰ τοῦ νοῦ, ἀντίληψις, κατανόησις.— IV ὡς καὶ νῦν, ἡ σύλληψις, ἐγκυμοσύνη.

συλ-λήψομαι, μελλ. τοῦ συλλαμβάνω.

συλ-λογή, ἢ (συλλέγω)· ὡς καὶ νῦν, συλλογῆ, «μάζωμα». 2) τὸ συλλέγειν στρατιώτας, ἢ στρατολογία, λατ. conscriptio.— || (ἐκ τοῦ παθητ.), σύλλογος, συνάδροις, συνέλευσις, συρροή πλήθους, συγκέντρωσις.

συλ-λογίζομαι, μελλ. -ίσσομαι, ἀποθ. λογίζομαι (ὑπολογίζω, λογαριάζω) ὄμοι, συγκεφαλαίω, ἀδροίω, «συσμάρω», ἐξάγω τὸ ὄλικόν δδροισμα.— || συνάγω, συμπεραίνω, ἐκ δεδομένων, τεκμαίρομαι,

λατ. colligere || ἐν τῇ Λογικῇ, διὰ σειρᾶς συλλογισμῶν φθάνω εἰς συμπέρασμα τι.

συλ-λογίμαιος, α, ον (συλλέγω)· ὁ συνειλεγμένος ἐκ διαφόρων τόπων || δι, τι συνήθως συλλέγεται (συναδροίζεται), δι, τι συνήθως συρρέει.

συλ-λογισμός, -οῦ, ὁ (συλλογίζομαι)· τὸ λογαριάζειν ὄμοι, ὁ ὄλικός ὑπολογισμός.— || ἢ ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων δεδομένων (στοιχείων) ἐξαγωγῆ συμπερασμάτων, τὸ σκέπτεσθαι λογικῶς, τὸ συλλογίζεσθαι.— ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ Λογικῇ, συλλογισμός, συναγωγῆ συμπερασμάτων διὰ διανοητικῆς ἐργασίας, καθ' ἣν οἱ ὑπάρχοντες δεδομένοι ὄμοι συγκρίνονται πρὸς τρίτον ἢ μέσον ὄμοι.

συλ-λογος, ὁ (συλλέγω)· συνέλευσις (συνάδροις, συγκέντρωσις) ἀνδρῶπων || σύλλογον ποιῶμαι = συγκαλῶ συνέλευσιν.— || μτφρ., ἡ δύναμις τῆς οὐτοσυγκεντρώσεως· λαμβάνω σύλλογον ψυχῆς = ἔρχομαι εἰς τὸν ἐαυτόν μου, συνέρχομαι, ἀναδραρῶ, ἀναλαμβάνω δάρος.

συλ-λούομαι, μεσ. ἢ παθητ., λούομαι ὄμοι.

συλ-λόχιτης, -ου, ὁ (σὺν + λόχος)· στρατιώτης (πολεμιστής) τοῦ αὐτοῦ λόχου (τοῦ αὐτοῦ στρατ. τμήματος), συστρατιώτης, συμπολεμιστής.

συλ-λύπέω, μελλ. -ήσω· λυπῶ (προξενῶ λύπην, πικραίνω) ὄμοι μετὰ τινος (ὄμοιος ὄπις καὶ ἄλλος ἢ ἄλλοι).— παθητ., μετὰ μελλ. -λυπηθήσομαι, καὶ μέσ. -λυπησομαι· ὡς καὶ νῦν, συλλυποῦμαι, μετέχω τῆς λύπης τινός, αισθανόμενος λύπην διὰ τινος, συπαθῶ.

συλ-λυσσάομαι, παθητ.· καταλαμβάνομαι καὶ ἐγὼ ὑπὸ λύσεως μαζί μὲ ἄλλους, λυσοῦ («λυσοιάζω») καὶ ἐγὼ (ὄπις καὶ ἄλλοι).

συλ-λύω, μελλ. -θσω· βοηθῶ εἰς τὴν λύσιν (ἀπολύτρωσιν, ἐπελευθερώσιν).

συλον, τό βλ. σύλη.

συλ-όνυξ, -ῦχος, ὁ, ἡ (συλάω + ὄνυξ)· ὁ περικόπτων (ψαλιδοῦν) τοὺς ὄνυχας.

συμ-δαίην, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ συμβαίω.

συμ-βαίνω, μελλ. -βήσομαι· ἀορ. β' συνέβην, ἀπρφ. συμβήναι· πρκ. -βέβηκα, συγκεκ. γ' πληθ. -βεβᾶσι, ἰων. ἀπρφ. συμβεβάναι, μτχ. -βεβῶς· παθητ., γ' ἐν. διποτ. ἀορ. α' συμβαθῆ· ἀπρφ. πρκ. συμβεβᾶσθαι (πρβλ. βαίω)· ἴσταμαι μὲ τοὺς πόδας ἠνωμένους (ἔχω κλειστὰ τὰ πόδια, ὄπις τὰ παλαιότερα ἀγάλματα τῆς πρώτης περιόδου τῆς Ἑλλην. τέχνης).— || ἴσταμαι ὄμοι ἢ πλησίον, συμπαρίσταμαι, βοηθῶ.

|| βαδίζω ὄμοι μετὰ τινος, ἐἰς τὸ συναντῶ τινα || ἐντεῦθεν ὡς τὸ συμμίσχω, φθάνω εἰς... ἢ εἶμαι εἰς τινος τόπον (μετὰ δοτ.) || συμβαίω κακοῖς = εἶμαι ἠνωμένος μὲ τὰς συμφοράς, συνεργῶ εἰς τὴν αὐξησίαν των. 2) ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν μετὰ τινος, συμφωνῶ, λατ. convenire || συμφωνῶ πρὸς τοὺς ὄρους συμβιβασμοῦ τινος, κλείω συμφωνίαν || γνικῶς, συνδιαλλάσσομαι, συμφιλινοῦμαι, μετὰ τινος || τὸ ἀπρφ. πρκ. συμβεβάναι καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῶν ὄρων τῆς συμφωνίας, ἔχω συμφωνηθῆ· δοκῶντες πάντα συμβεβάναι = μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὄμοι εἶναι συμφωνηθῆ || τὰ συμβαθέντα = τὰ συμφωνηθέντα, αἰ συνδήκα || 3) συμφωνῶ, ἀρμόζω, «ταιριάζω», εἶμαι ὄμοιος || συμπίπτω, ἢ ἀντιστοιχῶ πρὸς... || εἶμαι προσομοιωμένος, προσομοιόζομαι, ἀρμόζω ἀκριβῶς (π.χ. ἐπὶ τῶν λίθων τοιχοδομίας τινός).— IV πίπτω εἰς τὸν κληρὸν τινος.— V ἐπὶ γεγονότων, ὡς καὶ νῦν, συμβαίνω, γίνομαι (τυχαίως), λατ. contingere || ἀπρφ. συμβαίνει, συνέβη (ἀκριβῶς ὡς καὶ νῦν) || ὡς καὶ συμβαίνει εἶναι ἢ γίνεσθαι = συμβαίνει νὰ εἶναι ἢ νὰ γίνεταί, τ. ε. εἶναι, γίνεταί.— τὸ συμβεβηκός = τὸ τυχαῖον συμβῆναι, τὸ κατὰ τύχην συμβῆναι, οὐμπτῶσις || κατὰ συμβεβηκός = ἐκ συμβεβηκότητος, τυχαίως, κατὰ τύχην. 2) μετ' ἐπίρρ. ἢ ἐπίθ., ἀποβαίνω κατὰ τινα τρόπον (καλῶς ἢ κακῶς), ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν || ἀπολ., ἀποβαίνω καλῶς, εὐδοκίμῳ, ἐπιτυχῶν, προκόπτω, ἔχω καλὴν ἔκβασιν, λατ. succedere : ἦν ἐμβηθῆ ἢ παῖρα = ἄν ἡ ἀπόπειρα ἐπιτύχη. 3) ἐπὶ ἀπακολοθημῆτος (ἐπὶ συνεπαίτας), ἐπακολοουῶ, ἀποβαίνω, προκίπτω, προέρχομαι || ἐπὶ συμπερασμάτων, ἀκολουθῶ ὡς ἀποτελεσμα, ἔπομαι ὡς συμπερασμα.

συν-δακχέυ, μελλ. -σω· συμμετέχω εις τὰς ἐροτάς (πρὸς τιμὴν) τοῦ Βάκχου, δακχέυ μετ' ἄλλων, λαμβάνω μέρος εἰς τὰ βακχικά ὄργια.

σύν-δακχος, ὁ, ἡ· ὁ συνδακχέυ, ὁ μετέχων βακχικῶν ὀργίων.

συν-βάλλω, μελλ. -βᾶλῶ· ἄρρ. β' *συνβᾶλλον*, ἀρρρ. *συνβᾶλειν*· πρκ. -βέβληκα· μέσον, μελλ. -βλήσομαι· παθητ., ἄρρ. α' *συνεβλήθη*.— ὁ Ὀμηρος συνηθίζει ἐπ. παθ. ἄρρ. β' *συνεβλήθη*, καὶ δὴ ἐν τοῖς τύποις *ξύμβλητο*, -βλήτην, -βλήντο, ὑποτ. *ξύμβληται*, ἀρρρ. -βλήμεναι, μτχ. -βλήμενος· *βάλλω* (ρίπτω, χύνω), ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνενώνω || εἰδ. ἐπὶ ποταμῶν, οἱ ὅποιοι ἐνώνουν τὰ ρεῦματά των || ρίπτω ὁμοῦ, συνάγω, συλλέγω || *συνβάλλειν ἀσπίδας* = ἐνώνειν τὰς ἀσπίδας, δηλ. συμπυκνῶν τὰς τάξεις τῶν πολεμιστῶν || *συνβάλλειν τὰ βλέφαρα* = συνάπτειν τὰ βλέφαρα, τ. ἔ. κλείνειν τοὺς ὀφθαλμούς (κατὰ τὸν ὕπνον) || γενικῶς, συνάπτω, ἐνώνω || ἐπὶ συμβάσεων, κάμνω σύμβασιν, ὑπογράφω συμβόλαιον, μάλιστα δὲ δονεῖζω χρήματα διὰ συμβολοῦ ἐπὶ ἐνεχύρω (ἐπὶ ὑποθήκῃ).— μέσον, συνεισφέρει ἐξ ἰδίων (ἐκ τῆς περιουσίας μου), καταβάλλω (συνεισφέρω) ἐν μέρος || γενικῶς, συνεισφέρει, συντελῶ κοτὸ ἐν μέρος, καταβάλλω μέρος τι || *συνβάλλεται πολλὰ τοῦδε δειμματος* = πολλὰ πράγματα συντελοῦσιν (τ. ἔ. συνεισφέρουσι τὸ μερίδιόν των) εἰς αὐτὸν τὸν φόβον, πολλὰ δηλ. ἐνοῦνται εἰς τὸ νὰ προκληθῇ (νὰ προκύψῃ) ὁ φόβος αὐτός || *συνβάλλομαι ξενίαν* = συνάπτω (διὰ γραπτῆς συμβάσεως) φιλικὰς σχέσεις || *συνβάλλομαι λόγους* (ἢ κατ' ἀπλῶς *συνβάλλομαι*) = ἐρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τινα, ὄνολγω συνδιασκεψίν μετ' ἄλλων, συνδιασκέπτομαι || γενικῶς, παίζω (παίρνω) τὸ μέρος τινός, εἶμαι ὠφέλιμος.— ἢ ἐν ἐχθρικῇ ἔννοια, ἐμβάλλω δύο εἰς ἐρίδα, «τοὺς βάζω νὰ τασκαθοῦν» (κρρ. τοὺς βάλλω μαζί, «τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον», ἐξερεδίζω τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, λατ. *conmittit* || ὡς. *συνβάλλω μάχην* = ἐμπλέκομαι εἰς μάχην, συνάπτω μάχην κατὰ τινός, ἀρχίζω τὴν μάχην || *συνβάλλω ἐχθρῶν, ἔριν* = προκαλῶ ἐχθρῶν, ἔριν (γίνονται αἰτία νὰ ἀρχίσῃ μία κατάστασις ἐχθρῶν, ἐρίδος). 2) συναντῶμαι μετὰ τινος, συναντῶ τινὰ κατὰ τύχην.— III *βάλλω* ὁμοῦ, τοποθετῶ τὴν παραπλευρῶς ἄλλου, παραβάλλω, συγκρίνω.— μέσον, ὑπολογίζω, λογαριάζω.— παθητ. συγκρίνομαι, ἀνάγομαι εἰς..., ἀντιστοιχῶ: τὸ *Βαβυλώνιον τάλαντον συμβαλλόμενον πρὸς τὸ Εὐβοικόν* ('Hρόδ.) = τὸ τάλαντον τῆς Βαβ. συγκρινόμενον πρὸς τὸ Εὐβ. (ἀναγόμενον εἰς..., ἐν ἀντιστοιχίᾳ πρὸς...). 2) ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν γεγονητόων συνάγω (συμπεραίνω, εικάζω) || μετ' αἰτ., μαντεύω τι, ἢ συνάγω τι κατὰ συμπερασμόν, ἐρμηνεύω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ.— IV μέσον, συμφωνῶ ἐπὶ τινος, ὀρίζω ἀπὸ κοινοῦ.— V ἀμτβ., συνέρχομαι || συναντῶμαι.

συν-βάς, ἄσα, ἄν, μτχ. ἄρρ. β' τοῦ *συνβαίνω*.

συν-βάσειω, ἐφετ. τοῦ *συνβαίνω*· ἐπιθυμῶ νὰ κάμω συμμαχίαν ἢ συνθήκην (σύμβασιν) μετὰ τινος, **συν-βάσιλεύω**, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, συμβασιλεύω, βασιλεύω ὁμοῦ μετὰ τινος.

σύν-βάσις, -εως, ἡ (συνβαίνω)· ὡς καὶ νῦν, σύμβασις, συμφωνία, συμδιεσμός, συνθήκη.

συν-δάτήριος, ὄν· = *συμβατικός* (βλ. λ.).

συν-δάτικος, ἡ, ὄν (συνβαίνω)· ὁ τείνων (ὁ ἔγων) εἰς συμφωνίαν, ὁ συμβιβαστικός.

συν-δεδᾶναι, ἰων. ἀντι *συμβεβηκέναι*, ἀρρρ. πρκ. τοῦ *συνβαίνω*.

συν-δεδάσθαι, ἀρρρ. παθ. πρκ. τοῦ *συνβαίνω*.

συν-δέδηκα, πρκ. τοῦ *συνβαίνω*.

συν-δῆναι, ἀρρρ. ἄρρ. β' τοῦ *συνβαίνω*.

συν-δίεζω, μελλ. -άσω· ἐξαναγκάζω εἰς ἔνωσιν, συνάπτω διὰ τῆς θίας, «στρυμῶν».

συν-δίθάζω, μελλ. -βιάσω, ἀττ. -βιβῶ· μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ *συνβαίνω*· φέρω (ἄγω) ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνάπτω, συνενώνω || μφρ., ὡς καὶ νῦν, συμδιθάζω, συνδιαλλάττω, συμφιλίωνω.—παθ., συμδιθάζομαι, συμφιλίωνομαι.— III *βάλλω* ὁμοῦ, παραβάλλω,

συγκρίνω, ἀντιπαραβάλλω.— III ἀποδεικνύω λογικῶς.— IV διδάσκω ('Ἔβθ).

συν-θίω, μελλ. -βιάσομαι· ἄρρ. β' *συνεβίων*, ἀρρρ. *συνβιῶναι*· πρκ. *συνεβίωνα*· ὡς καὶ νῦν, συνβίω, συζῶ, ζῶ μετὰ τινος

συν-θιωτής, -οῦ, ὁ (συνβιῶν)· ὁ σύμβιος, ὁ ζῶν ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ συζῶν, σύντροφος, συνεταιρὸς.

συν-θλήμενος, μτχ. ἐπ. παθ. ἄρρ. β' τοῦ *συνβάλλω*.

συν-θλήσσει, ἐπ. β' ἐν. παθ. μελλ. τοῦ *συνβάλλω*.

συν-θλητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *συνβάλλω*· παραθλητός, δυνάμενος νὰ παραθληθῇ, δυνάμενος νὰ συγκριθῇ.

συν-θοῶω, μελλ. -βοήσομαι· βοῶ ἰσχυρῶς, φωνάζω δυνατὰ, ἢ κραυγάζω ὁμοῦ μετὰ τινος || μετ' αἰτ. προσ., βοῶ πρὸς τινα, καλῶ τινα ὁμοῦ ἢ συγκρώνως, τὸν προσφωνῶ, τὸν ἐπικαλοῦμαι.

συν-θοήθεια, ἡ· ἠνωμένη βοήθεια, ἡ βοήθεια παρεχομένη ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, συνεπικουρήσις, ἀλληλοβοήθεια.

συν-θοηθῶ, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, συμβοηθῶ, βοηθῶ ὁμοῦ, ἐρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς βοήθειάν τινος μαζί με ἄλλους, συντελῶ (συνεργῶ, συνενώνομαι) εἰς τὴν πρὸς τινα παραχθὴν βοήθειαν.

συν-θόλαιον, τὸ (συνβάλλω)· σύμβολον (σημεῖον) ἐξ οὗ τεκμαίρεται τίς τι (συνάγει συμπεράσματα), τεκμήριον, ἐνδείξις, γνώρισμα || σημεῖον, σύμπτωμα.

— II κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ., τὰ *συνθόλαια* = ὡς καὶ νῦν, τὰ συμβόλαια, τὰ συμβόλαιον, συμφωνητικόν, σύμβασις, συμφωνία, ὁμόλογον || *συνθόλαιον* (ὁμόλογον) εἰς ἀνεγνώριον ὀφειλομένου χρέους ἢ δανείου, «χρεωστικόν» || τὰ *Ἀθήνηζε καὶ τὰ Ἀθήνηθεν συμβόλαια* = ὁμόλογον (συνθόλαιον) διὰ χρήματα δανεισθέντα ἐπὶ ἐνεχύρω τῶν φορτίων τῶν εἰσαγομένων εἰς Ἀθήνας ἢ καὶ τῶν ἐξαγομένων ἐξ Ἀθηνῶν || *συνθόλαια ἀποστρεφῆναι* = ἀποστρεφῆν τὴν ἀπότιον τῶν δανεισθέντων διὰ συμβολαίου χρημάτων || *πράξεις συμβολαίων* = εἰσπράξεις τοιοῦτων δαυλίων. 2) γενικῶς, ὑποχρέωσις, ἐνασχόλησις, συμφωνία. 3) ἡ κοινωνικὴ ἀναστροφή: τὰ τοῦ καθ' ἡμέραν *βίου συμβόλαια* = αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ καθ' ἡμέραν· βίου, κοινωνικὰ ἢ κοινὰ πολιτικά δικαιώματα.

συν-θόλαιος, α, ὄν (σύνβολον)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς συμβόλαιον.

συν-θολέω, μελλ. -ήσω (συνβάλλω)· ὡς μτβ. ρίπτω ὁμοῦ || ὡς ἀμτβ. συναντῶ, συναντῶμαι.

συν-θολή, ἡ (συνβάλλω)· τὸ φέρειν (βάλλειν, ρίπτειν) ὁμοῦ, τὸ συμβάλλειν.— III (ἐκ τοῦ παθητ.), τὸ ἐρχεσθαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνάντησις, ἔνωσις, συνένωσις || τὸ συναπτόμενον μέρος, ὁ ἀρμός, ὁ σύνδεσμος, ὁ δεσμός, τὸ ἄκρον. 2) ἐν ἐχθρ. ἐνν., ἐχθρική συνάντησις, συμποκλή, μάχη. 3) συνεισφορά, ἔρανος.— ἐν τῇ πληθ., αἱ *συνθολαί* = τὰ συνεισφερόμενα πρὸς κοινὸν συμπόσιον, ἔρανος: *δειπνεῖν ἀπὸ συνθολῶν* (=λατ. *de symbolis esse*) || *συνθολαί* ἐκαλεῖτο ὡς, καὶ αὐτὸ τὸ ἐξ ἔρανου συναποτελούμενον δεῖπνον

συν-θολικός, ἡ, ὄν (συνβολή)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς *σύνβολον* ἢ *συνβολήν*· ἡτοι 1) ὁ σημαίνων διὰ σημεῖου ἢ συμβόλου, ὡς καὶ νῦν συμβολικός. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς *συνβολήν* (τ. ἔ. συνεισφοράν, ἔρανον) πρὸς κοινὸν συμπόσιον.

σύν-θολον, τὸ (συνβάλλω)· τὸ σημεῖον ἐξ οὗ τις εικάζει (συμπεραίνει) τι, γνώρισμα, σύνθημα, τεκμήριον, ἐνδείξις || *σύνθολον λαμπάδος* = τὸ σημεῖον (τὸ σῆμα) τὸ διδόμενον διὰ πυροσφ. καιομένου κατόπιν εἰδικῆς συμφωνίας, τὸ τῆς φρυκτωρίας σῆμα (σύνθημα). 2) *σύνθολα* ἐκαλοῦντο ἐπίσης τὰ δύο τεμάχια νομισμάτων ἢ ἀσπραγάλου, ἢ δόλου τινός πράγματος, ἕκαστον ἐκ τῶν ὁποίων ἐκράτει ἐκότερος τῶν διὰ φιλίας συνδεδέντων προσώπων, κατόπιν κοινῆς συμφωνίας, ὥστε ἡ μετὰ πολὺν χρόνον καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας ἀνδεχομένη νέα συνάντησις τῶν νὰ πιστοποιηθῆται ἀσφαλῶς διὰ τῆς ἀνασυαρμολογήσεως τῶν δύο τεμαχίων (=λατ. *teserae hospitalitatis*, ἕλλ. καὶ *λεσται*). 3) ἐν Ἀθήναις, *σύνθολον* ἐκαλεῖτο ἐπίσης καὶ τὸ δελτίον (εἶδος εἰσο-

ιτηρίου, δελτίον ταυτότητος, λατ. *lessewa*), τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν ἕκαστος τῶν δικαστῶν ὅμα τῆ εἰσόδῳ του εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐπὶ τῆ ἐμφανίσει τοῦ ὁποῦ ἐλάμβανον ὑπεροπὴν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τὸν δικαστικὸν μισθὸν || παρόμοιον *σύμβολον* (δελτίον) ἐχρηστεῖτο καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἕκαστος π.χ. τῶν βουλευμένων νὰ μετασχεύσιν εἰς συμπόσιον διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς εἶδιδε τοιοῦτον *σύμβολον* εἰς τὸν ἀναλαμβάνον τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκασιούτων διὰ τὸ συμπόσιον ὑλικῶν, μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ συμποσίου κατέβαλλε τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος τῆς δαπάνης ἄμα τῆ ἐπιδείξει τοῦ *συμβόλου* | τοιοῦτον *σύμβολον* ἐχρηστεῖτο ὡσαύτως διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν νυκτερινοῦ κατολύματος (κλίνης) εἰς τοὺς εἰς Ἀθήνας ἀφικνουμένους ξένους, καὶ εἰς ἄλλας τινὰς περιπτώσεις || ὅθεν κατήντησε *σύμβολον* νὰ σημαίνῃ καὶ «ἄδεια», «προνόμιον». — || *τὰ σύμβολα* = αἱ διατάξεις ἐμπορικῆς συνθήκης, συναπτομένης μεταξὺ δύο πόλεων πρὸς ὁμοίαιαν προορασίαν τῶν ἐμπορικῶν τῶν συμφερόντων: *σύμβολα ποιοῦμαι πρὸς πόλιν* = συνάπτω ἐμπορικὴν σύμβασιν μετὰ τινος πόλεως.

σύμβολος, ον (*συμβάλλω*) ὁ συμβάλλων, ὁ ὁμοῦ ἐρχόμενος, ὁ συναντῶμενος, ὁ κατὰ τύχην συναντῶν || ὁ τυχαῖος. — || *σύμβολος* (ἐνν. *οἰωνός*), ὁ σημεῖον, οἰωνός, μαντεία, προφητεία.

συμβούλευμα, -ατος, τὸ (*συμβουλεύω*)· δοδεῖσα συμβουλή.

συμβουλευτέος, α, ον (*συμβουλεύω*)· ὁ ἔχων ἀνάγκην νὰ τύχῃ συμβουλῆς τινος, ἢ ἡ συμβουλή ἢ ὁποῖα πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τινά || ὁδ. πληθ. *συμβουλευτέα* = ἅ πρέπει τις νὰ δώσῃ ὡς συμβουλήν || *συμβουλευτέον* = πρέπει νὰ συμβουλευθῇ τις.

συμβουλευτικός, ἡ, ὄν (*συμβουλεύω*)· ὡς καὶ νῦν, συμβουλευτικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν, παραινετικός.

συμβουλεύω, μελλ. -*σο*· ὡς καὶ νῦν, συμβουλεύω, δίδω συμβουλήν (μετὰ δοτ. προσ. ὡς τὸ λατ. *consulere alicui*) || μετ. ἀπρφ., συμβουλεύω τινά νὰ πράξῃ τι || μετὰ αἰτ. πράγμ., δίδω συμβουλήν τινά, οὐσιαστικ. — || μέσον, ζητῶ συμβουλήν παρὰ τινος, συσκέπτομαι μετὰ τινος, ζητῶ τὴν γνώμην του, τὴν συμβουλήν του, τὸν συμβουλεύομαι, λατ. *consulere alicquem* || ἀπολ., συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι.

συμβουλή, ἡ (*σὺν+βουλή*)· ὡς καὶ νῦν, συμβουλή, ὑπόδειξις, γνώμη (συμβουλή) δοδεῖσα, παραινεσις, σύστασις, νουθεσία. — || σύσκεψις, συμβούλιον, διάσκεψις.

συμβουλία, ἡ = *συμβουλή* I.

συμβούλιον, τὸ (*σὺν+βουλή*)· ὡς καὶ νῦν, συμβούλιον, συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν, συνέδριον. — || = *συμβουλή* I, συμβουλή, ὁδηγία, σύστασις.

συμβουλόμαι, μελλ. -*βουλήσομαι*, ἀποθ. ἄρ. β' *συνεμάνην*· μαίνομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, μετέχω τῆς ματίας ἄλλου τινός.

σύμβουλος, ὁ (*σὺν+βουλή*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ σύμβουλος, ὁ συμβουλεύων, ὁ παρέχων συμβουλήν.

συμβύω, μελλ. -*θσο*· συνυῶ, στοιβάζω, «οτουπῶν».

συμμάθειν, ἀπρφ. ἄρ. β' τοῦ *συμμανθάνω*.

συμμάθητής, -ου, δ' ὡς καὶ νῦν, συμμαθητής, ὁ μετ' ἄλλων μανθάνων, λατ. *condiscipulus*.

συμμαίνομαι· πρ. β' *συνμύεμαι*· παθ. ἄρ. β' *συνεμάνην*· μαίνομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, μετέχω τῆς ματίας ἄλλου τινός.

συμμανθάνω· μελλ. -*μαθήσομαι*· ἄρ. β' *συνεμάνην*· μανθάνω ὁμοῦ μετὰ τινος, μανθάνω μετ' ἄλλων, μετέχω τῆς μαθήσεως ἢ τῶν γνώσεων τῶν ἄλλων. — δ' *συμμανθάνω* = ὁ ἔχων συνηθίσει εἰς τι πράγμα.

συμμάρπτω, μελλ. -*ψω*· ἀρπάζω, «ἀδράχνω» ὁμοῦ μετὰ τινος, συναρπάζω, συνδράττομαι.

συμμαρτυρέω, μελλ. -*ήσω*· μαρτυρῶ μετὰ τινος, φέρω μαρτυρίαν εἰς ὑποστήριξιν τινος, συνεπιβεβαιῶ, συνεπιμαρτυρῶ.

συμμαρτύρομαι, ἀποθ. (*συνμαρτυρῶ*) = *συμμαρτυρέω* (βλ. λ.) || διαμαρτύρομαι μετ' ἄλλων, λατ. *confessor* (Κ. Δ.).

συμμάρτυς, -ἔρος, ὁ, ἡ· ὁ συμμαρτυρῶν, ὁ μετ' ἄλλων φέρων (καταδέτων) τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν.

συμμάχῳ, μελλ. -*ήσω* (*σύμμαχος*)· εἶμαι σύμμαχος, εἶμαι συνδεδεμένος διὰ συμμαχίας || καὶ γενικῶς, βοηθῶ, συντρέχω.

συμμάχια, ἡ, καὶ ἰων. -*ία* (*συμμαχέω*)· ὡς καὶ νῦν, συμμαχία ἐπιθετικὴ καὶ ἀμυντικὴ, συνασπισμός ἐπιθετικὸς καὶ ἀμυντικὸς (ἐν ᾧ *ἐπιμαχία* ἐκαλεῖτο ἡ ἀμυντικὴ μόνον συμμαχία). — γενικῶς, βοήθεια, ὑποστήριξις, συνδρομή. — || = *οἱ σύμμαχοι*, *τὰ συμμαχικόν*, τ. ἔ. τὸ σύνολον τῶν συμμαχῶν || ὡς. ἐπικουρικὴ δύναμις || γενικῶς, τὸ σύνολον τῶν φίλων, οἱ φίλοι.

συμμάχικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς συμμαχίαν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς συμμαχίαν || *θεοὶ συμμαχικοὶ* = οἱ θεοὶ τοὺς ὁποῖους ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν συναψίν συμμαχίας. — || τὸ *συμμαχικόν* = *οἱ σύμμαχοι*, αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις, τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα. 2) συνθήκη συμμαχίας || *τὰ συμμαχικά* = τὰ ἀποβλέποντα εἰς συμμαχίαν.

συμμάχισ, -ίδος, ἐιδότυπον θηλ. τοῦ *σύμμαχος*· ἡ σύμμαχος, ἡ συμμαχοῦσα, ἡ συμμαχική ἢ *συμμαχίς* (ἐνν. *πόλις*) = ἡ συμμαχικὴ πόλις. — || τὸ σύνολον τῶν συμμαχῶν, τὸ ὅμα τῶν συμμαχῶν.

συμμάχομαι, μελλ. -*μάχομαι*· ἄρ. α' *συνεμαχέσασην*, ἀποθ.· μάχομαι ὁμοῦ (ἐν συμμαχίᾳ) μετ' ἄλλων, συμπολεμῶ || εἶμαι σύμμαχος, εἶμαι βοηθός, ἐπίκουρος || γενικῶς, συμμετέχω εἰς τὴν προσπάθειαν τινος, συντρέχω.

σύμμαχος, ον (*σὺν+μάχη*)· ὡς καὶ νῦν, σύμμαχος, ὁ μαχόμενος μετὰ τινος, ὁ συμπολεμιστής, ὁ συνεπίκουρος τινος, βοηθητικός. — ὡς ὅσο. *δ σύμμαχος* = ὡς καὶ νῦν, ὁ σύμμαχος, ὁ συνδεδεμένος διὰ συμμαχίας, ὁ σύντροφος ἐν πολέμῳ || καθόλου, βοηθός, ἀρωγός, ὑποστηρικτής.

συμμέμειγμα (ὁρθότ. τοῦ *συμμέμειγμα*), παθ. πρ. τοῦ *συμμείγνυμι*.

συμμεθέπω· διέπω, τ. ἔ. διοκῶ (διευθύνω, κυβερνῶ) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμμεῖγνυμι, ἡ-ύω (ὁρθότ. τοῦ *συμμίγν-*)· μελλ. *συμμεῖξω*· ἀπ. καὶ ἰων. ἐν. *συμμίγω*· μεῖγνύω ὁμοῦ, ἀναμειγνύω («ἀνακατώνω») τι μαζί με ἄλλο || φέρω τὴν εἰς σχέση πρὸς ἄλλο τι, τὸ συνενδέω, τὸ συνενώνω, τὸ συνάπτω, τὸ «σμίγω» || ἀνακοινῶ (μεταδίδω) τι εἰς τινά. — || παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. *συμμείξομαι*· ἀναμειγνύομαι μετὰ τινος, συναναμειγνύομαι, ἀνακατώνομαι || σχηματίζομαι δι' ἐνώσεως (διὰ συνδυασμοῦ) || ἐπὶ ποταμῶν, ἐνοῦμαι μετὰ τινος (χύνω τὰ ὕδατά μου, χύνομαι εἰς τινά) || ἔρχομαι εἰς ἐπαφὴν ἢ εἰς σύγκρουσιν πρὸς τινά. — || ἀμτβ. ἐν τῷ *ἀνεργ.*, ἔχω σχέσεις μετὰ τινος, ἐπικοινωνῶ μετὰ τινος, συναναστρέφομαι τινά, συνδιαλέγομαι μετὰ τινος || διαπραγματεύομαι μετὰ τινος. 2) ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, πρὸς τινά, τὸν ἀντιμετωπίζω (ἐχθρικός).

σύμμεικτος, ον, ὁρθότ. τοῦ *σύμμεικτος* (*συμμείγνυμι*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ σύμμεικτος, ἀνάμεικτος μετ' ἄλλων. — || ὁ σύνθετος ἐκ τινῶν ὑλικῶν, ὁ οὐσιαστικὸς ἐκ τινῶν (ὑλῶν).

σύμμειξις, -εως, ἡ, ὁρθότ. τοῦ *σύμμειξις* (*συμμείγνυμι*)· ἡ συνανμίξις, ἡ μετ' ἄλλων μείξις, ἀνάμειξις, «ἀνακάτευμα». — || συναναστροφή, ἐπιμείξια, σαρκικὰ συνουσία, σὺζευξις.

συμμελετάω, μελλ. -*ήσω*· μελετῶ (ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμμένω, μελλ. -*μενώ*· μένω ὁμοῦ, διαμένω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συναναστρέφομαι. 2) ἐμμένω, ἐπιμένω, εἶμαι ἔμμονος, διαμένω, συνεχίζω, ἐξακολουθῶ.

συμμερίζω, μελλ. -*σο* (*σὺν+μέρος*)· διαμοιράζω, μερίζω (χωρίζω) εἰς μέρη καὶ δίδω καὶ εἰς ἄλλους. — μέσον, ὡς καὶ νῦν, συμμερίζομαι, λαμβάνω μερίδιον ἐκ τινος πράγματος μαζί με ἄλλους, συμμετέχω (μετὰ δοτ.).

συμμεταβαίνω, μελλ. -*βήσομαι*· μεταβαίνω κάπου ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμμεταβάλλω, μελλ. -*βάλλω*· μεταβάλλω ὁμοῦ

(ἢ συγχρόνως) μετ' ἄλλων, ἐνοῦμαι μετ' ἄλλων (τοὺς βοηθῶ) εἰς τὴν ἀλλαγὴν.— παθητ., μεταβάλλω θεῖον (ἢ γνῶμην κλπ., μεταβάλλομαι) καὶ λαμβάνω τὸ μέρος τινός.

συμ-μετα-χειρίζομαι, μελλ. -σομαι, ὡς ἀποθ. διαχειρίζομαι τι (φροντίζω περὶ τινός) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμ-μετα-χειρίζω = *συμμεταχειρίζομαι* (βλ. λ.).
συμ-μετ-έχω, μελλ. -μεθέξω (σύν+μετέχω) μετέχω σύν τινι, λαμβάνω μέρος εἰς τι μετὰ τινός, ὡς καὶ νῦν συμμετέχω.

συμ-μετ-ίσχω = *συμμετέχω*.

συμ-μέτ-οχος, ὄν (συμμετέχω) ὡς καὶ νῦν, συμμετέοχος, μετέχων εἰς τι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, λαμβάνων μέρος εἰς τι, ὁ σύντροφός τινος.

συμ-μέτρῶ, μελλ. -ήσω μετρῶ ὑπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ μετὰ τινός ἢ καθιστῶ τι σύμμετρον (ἀνάλογον) πρὸς τι ἢ μετρῶ τι ἐν συγκρίσει πρὸς τι.— μέσον, ὑπολογίζω κατ' ἀναλογίαν, προσδιορίζω τι κατ' ἀναλογίαν ἢ ὑπολογίζω, συμπεραίνω, κἀμνω τὴν ἐκτίμησιν πράγματός τινος κατὰ συμπερασμόν.— παθητ., εἶμαι σύμμετρος, μετροῦμαι (καὶ προσδιορίζομαι) ἐν συγκρίσει πρὸς τι ἢ ἡμέρα μετροῦμαι χρονίου χρόνου = ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὑπολογιζομένη (λογαριάζομένη) ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χρόνου τῆς ἀπουσίας του (ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας του).

συμ-μέτρῳσις, -εως, ἢ (συμμετρέω) ἢ καταμέτρῳσις ἢ γενομένη δι' ὑπολογισμοῦ στηριζομένου εἰς ἀναλογίαν (παραβολὴν, σύγκρισιν), τὸ μετρεῖν καὶ ὑπολογίζειν ἐπὶ τῇ βάσει γνῶμονος.

συμ-μετρία, ἢ (σύμμετρος) ὡς καὶ νῦν, συμμετρία, ἡ ἀρμόζουσα (πρέπουσα) ἀναλογία (ἀντιθ. τῆ ἀσυμμετρία, ἀμετρία).

σύμ-μετρος, ὄν (σύν+μέτρον) ὡς καὶ νῦν, σύμμετρος, ἔχων τὰς πρεπούσας ἀναλογίας, συμμετρικός, ἀνάλογος, «ταίριαστός», εὐάρμοτος, πρέπων (κυρ. ὁ (με)μετρημένος ὁμοῦ μετὰ τὴν καὶ ὑπολογισθεὶς ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτὸ) ἢ ὄν ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον ἢ μέγεθος μετὰ τινός, ἰσομέτρος, ἰσομεγέθης. 2) προσομοιάζων, ὁμοῖος, παρεμφερής ἢ ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας μετὰ ἄλλον τινὰ, ἰσόχρονος. 3) ἀπολ., ὁ ἔχων τὸ προσήκον μέτρον, τὴν προσήκουσαν ἀναλογίαν, μέτριος ἢ καθόλου, ὁ προσήκων, ὁ πρέπων.— III ἐπίρρ. *συμμέτρως* = ἐν προσήκοντι μέτρῳ, καταλήλως, συμμετρικῶς ἢ *συμμέτρως ἔχω* = εἶμαι σύμμετρος, ἀνάλογος, συμμετρικός ἢ *συμμέτρως ἔχω πάχους* = ἔχω τὸ ἀνάλογον πάχος.— συγκριτ. *συμμετρώτερον* = ἀρμωδιώτερον, μετὰ μείζονος συμμετρίας.

συμ-μητίσθαι, μελλ. -θσομαι = ἀκέπτομαι ὁμοῦ μετὰ τινός, συσκέπτομαι.

συμ-μηχάνασθαι, μελλ. -ήσομαι μηχανῶμαι (μηχανεύομαι, φροντίζω) ὁμοῦ μετὰ τινός, συνεπινοῶ, βοηθῶ εἰς τὸ νὰ ἀχθῇ τι εἰς πέρας (εἰς τὸ νὰ γίνῃ τι).

σύμ-μίγξις, ἐπίρρ. (συμμιγῆσαι, τοῦ *συμμιγνυμι*) συμμεικτως, ἀναμεικτως, μίγδην, ἀναμίξ, «ἀνακατωτά».

σύμ-μίγηται, ἀπρφ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ *συμμιγνυμι*.
σύμ-μίγησις, ἐς (συμμιγῆσαι) ὁ ὁμοῦ μειγνυμένος, ὁ συμμειγνυμένος, ὁ συμμεικτός, ἀνάμεικτός ἢ ὁ ἀνευ διακρίσεως, κοινός.

σύμ-μίγνυμι βλ. τὸ ὀρθότ. *συμμιγνυμι*.

σύμ-μικτός, ὄν βλ. τὸ ὀρθότ. *σύμμεικτός*.

σύμ-μίμῃσθαι, ἀποθ. μιμοῦμαι ὑπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων (ἢ συγχρόνως).

σύμ-μίμησις, -οῦ, ὁ (συμμιμῃσθαι) ὁ μιμούμενος ὑπὸ κοινοῦ.

σύμ-μινῆσθαι, πρκ. -μέμνημαι, ἀποθ. (σύν+μινῆσθαι) ἀναμινῆσθαι (φέρειν ἐν νῶ, ἐνδυμῆσαι, ἀναπολῶ) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

σύμ-μικς, -εως, ἢ βλ. τὸ ὀρθότ. *σύμμειξις*.

σύμ-μίγξις, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι *συμμιγνυμι*.

σύμ-μολπος, ὄν (σύν+μολπή) = *συναρπῆς* (βλ. λ.).

σύμ-μορσία, ἢ (σύν+μέρος) κυρ. ἔνωσις μερῶν, ἡνωμένα τμήματα ἢ ἐν Ἀθήναις οἱ πρῶτοι κατὰ τὸν πλοῦτον 1200 Ἀθηναῖοι ἦσαν διτρημένοι εἰς 20 *συμμορσίας* ἢ σωματεῖα (ὁμίλους), ἧτοι ἐκάστη συμμορσία ἀπετελεῖτο ἐξ 60 μελῶν, ἀναλόγῳ δὲ δύο *συμμορσίαι*.

εἰς ἐκάστην φυλὴν· ἐκάστη ἐκ τῶν συμμορσιῶν αὐτῶν ἀνελήμβανε μὲ τὴν σειρὰν τῆς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκτάκτων πολεμικῶν ἀναγκῶν.

σύμ-μορφος, ὄν (σύν+μόρφος) ὁ συμμετέχων εἰς τὴν καταβολὴν φόρων, ὁ συνεισφέρων, ὁ κατατεταγμένος εἰς φορολογικούς καταλόγους μαζί με ἄλλους ἢ οἱ *ξύμμοροι* = αἱ ὁμόσπονδοι (φόρου ὑποτελεῖς) πόλεις τῆς Βοιωτίας.

σύμ-μορφίζω = *συμμορφῶ* (βλ. λ.).

σύμ-μορφος ὄν (σύν+μορφή) ὁ ὁμοίμορφος, ὁμοιοσχημος, πρὸς τινα ἢ ἀπολ. ὁμοῖος, παρόμοιος.

σύμ-μορφῶ, μελλ. -ώσω (*σύμμορφος*) δίδω ὁμοίαν μορφήν, σχηματίζω ὁμοίως.— Παθητ., διαμορφοῦμαι ὁμοίως, σχηματίζομαι ὁμοίως.

σύμ-μοχθέω, μελλ. -ήσω μοχθῶ μετὰ τινός, συμμετέχω εἰς τοὺς μόχθους τινός.

σύμ-μύω, μελλ. -θύσω ἀμτβ., συγκλείομαι, κλείομαι τελείως (ἐπι τραυματίων καὶ πληγῶν) ἢ ὡς ἐπὶ τῶν θλεφάρων καὶ χειλέων.— ἢ ὡς μετβ., κλείω τελείως, ἐνώνω, «σφαλιζῶ» (τὰ χεῖλη πχ. κλπ.).

σύμ-πάθειαι, ἢ (συμπαθήεις) ὁμοιοπάθειαι, ὁμοῖα διάθεσις, ὁμοιον αἰσθημα, ὡς καὶ νῦν συμπάθειαι, «συμπόνια».

σύμ-πάθεω, μελλ. -ήσω (*συμπαθήεις*) ὡς καὶ νῦν συμπαθῶ, συμπαθῶ, συμπονῶ, αἰσθάνομαι τὰ εὐτά αἰσθήματα μετὰ τινός, ἔχω ὁμοίαν διάθεσιν, εἶμαι εἰς τὴν ἴδιαν κατάστασιν ἢ μετὰ δοτ. πράγμ., συμπαθῶ διὰ τι ἢ ἀπολ., αἰσθάνομαι συμπαθῶν.

σύμ-πάθης, ἐξ (σύν+πάθειν) ὁ ὑπὸ ὁμοίων αἰσθημάτων κατεχόμενος, ὁ συμπαθῶν, ὁ συμπονῶν, ὁ συμπαθῶν ἢ ὡς καὶ νῦν, συμπαθῆς, συμπαθητικός.

σύμ-πάθεια, ἢ, ποιητ. ἀντι *συμπαθείαι*.

σύμ-πάθως, ἐπίρρ. τοῦ *συμπαθήεις* ὡς καὶ νῦν, συμπαθῶς, μετὰ συμπαθείας, συμπαθητικῶς.

σύμ-παιδνίζω, μελλ. -ίσω παινίζω (ἤδω τὸν παιᾶνα) ὁμοῦ μετὰ τινός ἢ γεν., κρουγάζω ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

σύμ-παιδεύω, μελλ. -σοῦ παιδεύω (διδάσκω) ὁμοῦ, συνδιδάσκω, συμπαιδευῶ.— Παθητ., ἐκπαιδεύομαι μετ' ἄλλων, συνεκπαιδεύομαι.

σύμ-παίζω, μελλ. -παίζομαι παίζω μετὰ τινός, ὡς καὶ νῦν συμπαίζω ἢ μετὰ σουτ. αἰτ., *συμπαίζω εορτήν μετὰ τινός* = *συνεορτάζω* μετὰ τινός.

σύμ-παίκτης, -οῦ, δ' = *συμπαιστής* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν συμπαίκτης θηλ. *συμπαικτερια*.

σύμ-παίκτηρ, -ορος, δ' = *συμπαιστής* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν συμπαίκτηρ.

σύμ-παίδεν, θορ. ἀντι *συμπαίζειν*.

σύμ-παιστής, -οῦ, δ' (*συμπαίζω*) ὁ συμπαίζων, συμπαίκτηρ, συμπαίκτης, σύντροφος ἐν τῷ παίζειν θηλ. *συμπαικτερια*, ἢ.

σύμ-παίστωρ, -ορος, δ' = *συμπαιστής* (βλ. λ.).

σύμ-παῖω, μελλ. -παιήσω ἀορ. α' -επαιήσω παῖω ὁμοῦ, συγκρούω ἔν πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.— ἢ ἀμτβ., πίπτω ἐπάνω εἰς τι καὶ κτυπῶ.

σύμ-πάν, τό, οὐδ. τοῦ *σύνπας* (βλ. λ.).

σύμ-παρα-θύω, μελλ. -θύσω στρυμῶν ὁμοῦ ἢ πλησίον, σπουπῶν.

σύμ-παρα-γίννομαι, ἀποθ. συμπαρευρίσκομαι, συμπαραστατῶ, ἔρχομαι ἢ φθάνω ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ συμπαραστατῶ, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ.

σύμ-παρα-θέω, μελλ. -θεύσομαι τρέχω ὁμοῦ καὶ παραπλεύρως τινός.

σύμ-παρα-αινέω, μελλ. -έσω παραινῶ (παραινῶ, προτρέπω) ὑπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, συμβουλεύω, συμπαροτρύνω ἢ ἐνοῦμαι καὶ ἐγὼ μετὰ τοὺς συνιστώνας ἢ ἐπίδοκιμάζοντάς τι.

σύμ-παρα-καθ-έζομαι συμπαρκαθήμαι, παρακάθημαι μετ' ἄλλων, κάθημαι καὶ ἐγὼ πλησίον ἄλλων.

σύμ-παρα-καθ-ίζω, μελλ. -ίσω θάλλω τινὰ νὰ παρακαθίσθῃ (νὰ καθίσθῃ πλησίον ἄλλων).— μέσον, ὡς καθίζω τινὰ πλησίον ἄλλου.— ἢ ὡς ἀμτβ., κάθημαι πλησίον τινός.

σύμ-παρα-καλέω, μελλ. -έσω συμπροσκαλῶ, προσ-

καλῶ τινα μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως || παρακινῶ τινα μετ' ἄλλων.

συμ-παρα-κελεύομαι, μέσον· ἀπό κοινοῦ μετ' ἄλλων παρακινῶ (παρορμῶ), παροτρύνω, τινά.

συμ-παρα-ακολουθεῖω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, συμπαράκολουθῶ, παρακολουθεῖω καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ πλησίον, συνοδεύω ἐκ τοῦ πλησίον, συμβαδίζω μετὰ τινος, εἶμαι προσεκολλημένος εἰς τινα.

συμ-παρα-κομίζω, μελλ. -σω· παρακομίζω ὁμοῦ, φέρω (ὀδηγῶ) μαζί καὶ πλησίον ἄλλήλων || ἐπι πλοίων, συνοδεύω κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς, πομπαστολῶ.

συμ-παρα-κύπτω, μελλ. -ψω· παρακύπτω συγχρόνως, ἢ κύπτω («σκύβω») πλησίον ἄλλου.

συμ-παρα-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ὡς καὶ νῦν, συμπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω μαζί μου (ἢ ἐπιπροσθέτως), προσλαμβάνω ὡς βοηθόν μου.

συμ-παρα-μειγνύμι, ἢ -ύω, μελλ. -μείξω· ἀναμειγνύω ὁμοῦ προσῆτι.

συμ-παρα-μένω· παραμένω ὁμοῦ, παραμένω ἐν μέσῳ ἄλλων (μετὰ ζου.).

συμ-παρα-νεύω, μελλ. -σω· συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι, ὡσούτως καὶ ἐγὼ || κλίνω πρὸς ἀμφοτέρας τὰς ἐρμηνείας (ἐπι διφορούμενων χρησῶν).

συμ-παρα-νήχομαι, μελλ. -νήξομαι, ἀποθ.· νήχομαι (κολυμβῶ) παραπεύρωσ ἄλλων, συγκολυμβῶ.

συμ-παρα-πέμπω, μελλ. -ψω· συνοδεύω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμπεμπῶ.

συμ-παρα-π-ἀλλύμι, μελλ. -ολέσω· καταστρέφω ὁμοῦ μετὰ τινος, συναποκτείνω.— παθητ. καὶ μέσον, μετὰ πρκ. δ' -όλωλα· καταστρέφομαι (χάνομαι) ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἢ ἐπὶ πλεόν ἄλλων καταστραφέντων, συναφανίζομαι.

συμ-παρα-σκευάζω, μελλ. -σω· παρασκευάζω ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ (μετέχω) εἰς τὰς προετοιμασίας, προετοιμάζω (ἢ καὶ ἐκτελῶ) τι μετ' ἄλλων.

συμ-παρα-στάθω, μελλ. -ήσω (συμπαραστάτης)· συμπαρίσταμαι εἰς τινα, τοῦ εἶμαι συμπαραστάτης, τὸν βοηθῶ, «τοῦ συμπαραστάχομαι».

συμ-παρα-στάτης, -ου, δ' (συμπαρίσταμαι)· ὁ ἐκτάμενος πλησίον τινός πρὸς βοηθειάν του, συμβοηθῶς, βοηθός, ὡς καὶ νῦν συμπαραστάτης.

συμ-παρα-τάσσομαι, ἀττ. -ετομαι· παρατάσσομαι (πρὸς μάχην) ὁμοῦ μετ' ἄλλων || γεν., τάσσομαι (παραπεύρωσ ἄλλων εἰς γραμμήν).

συμ-παρα-τηρέω, μελλ. -ήσω· ἴσταμαι πλησίον καὶ παρατηρῶ.

συμ-παρα-τρέφω, μελλ. -θρέψω· ἀνατρέφω συγχρόνως (ἢ ἐπὶ πλεόν ἄλλων).

συμ-παρα-φέρω, μελλ. -παροίσω· φέρω ὁμοῦ καὶ πλησίον ἀλλήλων || παραφέρω (τ. ἔ. παρσούρω) ὁμοῦ μετὰ τινος.— παθητ., φέρομαι ὀρμητικῶς (ὄρμῳ) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-παρα-εδρεύω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, συμπαρεδρεύω, παρακάθημαι ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-πάρ-ειμι (Α), ἀπρφ. συμπαρεῖναι (εἶμι)· πάρεμι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, εἶμαι ὡσαύτως παρών, εἶμαι συγχρόνως μετ' ἄλλων παρών || παρίσταμαι ὡς βοηθός, βοηθῶ.

συμ-πάρ-ειμι (Β), ἀπρφ. συμπαρεῖναι (εἶμι)· πορεύομαι ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως) μετὰ τινος, συμπαρεύομαι, συμβαδίζω || προσέρχομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

συμ-παρα-εισ-έρχομαι, μελλ. -παρεισελεύσομαι· ἐναργ. ἀδρ. β' -παρεισῆλθον· πρκ' -παρεισελήλυθα, ἀποθ.· παρεισερχομαι (παρεισούω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-παρα-έπομαι, ἀποθ.· παρέπομαι (παρακολουθεῖω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπαράκολουθῶ, συνοδεύω.

συμ-παρα-έχω, μελλ. -ξω· παρέχω (προσφέρω) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

συμ-παρα-ίπταμαι, ἀποθ.· παρίπταμαι καὶ ἐγὼ, ἴπταμαι (πετῶ) καὶ ἐγὼ πλησίον ἄλλων.

συμ-παρα-ίστημι· βάλλω τι(νά) νὰ σταθῆ πλησίον ἄλλου (νὰ συμπαρταχθῆ).— μέσον καὶ ἀμτβ. χρ. (ἐναργ. ἀδρ. β' -παρέστην, πρκ. -παρέστηκα)· ὡς καὶ νῦν, συμπαρίσταμαι, συμπαραστέκομαι, βοηθῶ.

συμ-παρα-ομαρτέω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, συμπαρομαρτῶ, παρέπομαι μαζί με ἄλλους (ἢ ἄλλα), συμπαράκολουθῶ, συνοδεύω, συνακολουθεῖω.

συμ-παρα-οξύνω, μελλ. -ὕνω· παροξύνω (παροργίζω, ἐρεθίζω) ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ἢ ὁμοίως).

σύμ-πας, ἐπ. καὶ ἀττ. **ξύμ-πας**, -πάσα, -πᾶν, ὄλος ὁμοῦ, ἅπας, ὀλόκληρος, ὄλος συγχρόνως, ὡς ἐν σῶμα, (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., παρ' Ὀμήρῳ δὲ πάντοτε) || ἐν τῷ ἐν. μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων = τὸ ὅλον, ἐν ὄλω: δ' **σύμπας στρατός** = τὸ σύνολον τοῦ στρατεύματος | **ξύμπασα πόλις** = ἡ πόλις ὡς ἐν ὄλον.— || τὸ **σύμπαν** = τὸ ὅλον ὁμοῦ, τὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως.— τὸ **σύμπαν** καὶ ὡς ἐπίρρ. = καθόλου, γενικῶς, ἐν γενεῖ, ὀλοτελῶς, καθ' ὀλοκληρίαν, ἐντελῶς.

σύμ-πάσχω, μελλ. -πέσομαι· κυρ. πάσχω τὸ αὐτό, πάσχω ὁμοῦ || ὡς καὶ νῦν, συμπάσχω, διατίθεμαι ὁμοίως, ἀισθάνομαι τὰ αὐτὰ με' ἄλλον, τρέφω συμπαθεῖαν πρὸς αὐτόν, τὸν συμπαθεῖ.

σύμ-πάτάσσω, μελλ. -ξω· πατάσσω τινὰ ὁμοῦ μετὰ τινος (τ. ἔ. ἢ ἐγὼ βοηθούμενος καὶ ὑπ' ἄλλου πατάσσω τινὰ, ἢ πατάσσω τινὰ ὅπως καὶ ἄλλους).

σύμ-πάτέω, μελλ. -ήσω· πατῶ ὁμοῦ, καταπατῶ, συνδλιβῶ (π.χ. ἐνδύματα κατὰ τὴν πλύσιν).

σύμ-πατριώτης, -ου, δ' ὡς καὶ νῦν, συμπατριώτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος.

σύμ-πεδῶ, μελλ. -ήσω· δένω ὁμοῦ, δένω χεῖρας καὶ πόδας || μτφρ., ἐπι παγετοῦ, ἀποναρκῶν τινὰ, «τὸν κάνω νὰ μουδιᾶσῃ», τὸν κάνω ἀνίκανον νὰ κινήθῃ.

σύμ-πείδω, μελλ. -σω· πείδω ὁμοῦ, συγκαταπέιδω, κερδίζω τινὰ με' τὸ μέρος μου || συντελῶ (βοηθῶ) εἰς τὸ νὰ πεισθῇ τις.— παθητ., πείδομαι συγχρόνως με' ἄλλους (ἢ μαζί· με' ἄλλους).

σύμ-πειρος, ον (σύν+πειρα)· ὁ πεπειραμένος εἰς τι, ὁ ἐμπειρὸς τινος, λατ. *expertus rei*.

σύμ-πέμπω, μελλ. -ψω· πέμπω ὁμοῦ, ἀποστέλλω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συναποστέλλω. 2) μετέχω τῆς προπομπῆς, μαζί με ἄλλους συνοδεύω τοὺς προπεμπόμενους.

σύμ-πενδέω, μελλ. -ήσω· μτβ., πενδῶ (δρῆνω, σὺλλυποῦμαι) διὰ τινα ὁμοῦ μετ' ἄλλων.— || ἀμτβ., πενδῶ (δρηνῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος.

σύμ-πέντε (σύν+πέντε)· πέντε ὁμοῦ, κατὰ πεντάδας.

σύμ-περαίνω, μελλ. -ἄνω· περαίνω (τελειώνω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως; συναποτελειώνω, βοηθῶ (συνεργῶ) εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν, συναποπερατώνω, συμπληρῶ.— || φέρω εἰς πέρας, ἐξασφαλίζω, στερεώνω, ἢ ἀποφασίζω σταθερῶς || ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ Λογικῇ, συμπεραίνω, συνάγω λογικὸν συμπέρασμα.— παθητ., *συμπεραίνεσθαι* = συνάγεται ἐκ τούτου τὸ συμπέρασμα ὅτι..., ἔπεται ὅτι.— || μέσον, *συμπεραίνομαι* = ἐνούομαι τελειῶς μετὰ τινος πράγματος, ἔχω τὰ αὐτὰ πέρατα, ἔχω ἴσην ἔκτασιν || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς ἀμτβ. ἐναργ.

σύμ-περῶ, μελλ. -σω· πορῶ (καταστρέφω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεργῶ (βοηθῶ, συντελῶ) εἰς τὴν καταστροφήν.

σύμ-περι-άγω, μελλ. -ξω· περιάγω (περιφέρω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.— μέσον, περιάγω μαζί μου, περιφέρω μετ' ἐμοῦ.— παθητ., περιάγομαι (περιφέρομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

σύμ-περι-ειμι, ἀπρφ. συμπερεῖναι (εἶμι)· περιέρχομαι μετὰ τινος.

σύμ-περι-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ὡς καὶ νῦν, συμπεριλαμβάνω, περιλαμβάνω (περικλείω, περιέχω), ὁμοῦ, (συμ)περιλαμβάνω διὰ μίαν συγχρόνως || περιλαμβάνω ἐν τῇ συνδίκῃ ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

σύμ-περι-οστέω, μελλ. -ήσω· περινοστέω (θῆλ. περιέρχομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, ταξιδεύω (περιοδεύω) εἰς διαφόρους τόπους μαζί με ἄλλους.

σύμ-περι-φέρω· περιφέρω ὁμοῦ (ἢ μετὰ τινος).— || παθητ., περιφέρομαι μετὰ τινος, περιάγομαι (ὑπὸ τινος) μαζί με ἄλλους, περιτριγυρίζω μετ' ἄλλων.

2) περιφέρομαι μετὰ τινος, συναναστρέφομαι τινὰ, «τὸν κάνω πράεας», ἔχω σχέσεις μαζί του || προσαρμόζομαι, συμμορφοῦμαι (πρὸς τὰς περιστάσεις π.χ. ἢ πρὸς τοὺς τρόπους τινός).

σύμ-πέσσω, ἀττ. -ττω· μελλ. -πέψω· βοηθῶ εἰς

τὸ *πίσσειν* (εἰς τὸ θρόσιμον, εἰς τὸ μαγεῖρευμα) || χωνεῖω ἐντελέω.

συμ-πέφρασαι, πρκ. τοῦ *συμφράζομαι*.

συμ-πέφυρμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συμφύρω*.

συμ-πήγγυμι, καὶ **-ῶω**· μελλ. **-πήξω**· *πήγγυμι* (ἐμπήγυ, στερεώνω) ὁμοῦ, συναρμώζω, συνάπτω, κατασκευάζω. 2) ποιῶ τὴ στερεῶν, συμπαγές, «πήξω», τὸ κάμνω νὰ πήξῃ, τὸ παγώνω, τὸ συμπυκνώνω.— || παθητ., μετὰ ἐνεργ. πρκ. δ' *συμπέπηγα*· συντίθεμαι, σύγκειμαι 2) γίνομαι στερεός, πήζομαι, πήζω (ἀμτδ.), παγώνω, συμπυκνούμαι.

σύμ-πηκτος, ον (*συμπήγγυμι*)· ὁ ὁμοῦ συντεθειμένος, ὁ συμπηγμένος, συνηρμωμένος, ἑσπερωμένος, συμπαγής, κατεσκευασμένος.

συμ-πιέζω, μελλ. **-έσω** ὡς καὶ νῦν, συμπιέζω, πιέζω ὁμοῦ, συνδλίβω, συσφίγγω, «στρυμῶνω» || μτρφ., στενωχωρῶ, ἐνοχωλῶ.

συμ-πίνω, μελλ. **-πίομαι**· ἀόρ. δ' *συνέπιον*, ἀπρφ. *συμπιέειν*· πίνω ὁμοῦ, λαμβάνω μέρος εἰς πότον ἢ εἰς συμπόσιον (εἰς ἀγῶνα πότου).

συμ-πίπτω, μελλ. **-πεσοῦμαι**· ἀόρ. δ' *συνέπεσον*· πρκ. *συμπέπτωκα*· πίπτω ὁμοῦ, συγκρούομαι μετὰ θιότητος (ἐπὶ ἀνέμων π.χ.) λατ. *concurrere* || συναντῶμαι ἐν μάχῃ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, ἀντιμετωπίζω ἐχθρικούς. 2) γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, συμπίπτω, συναντῶμαι. 3) ἐπὶ ἀτυχημάτων, ἐνοσκήπτω, συμβαίνω, εἰς τινα, ἐπέρχομαι κατὰ τύχην || εὐρίσκω, συναντῶ, πίπτω ἐπάνω εἰς ἀτυχήματα κατὰ τύχην. 4) ἀπολ., συμβαίνω ἢ γίνομαι συγχρόνως, συμπίπτω κατὰ τύχην. 5) ἀπρσο. *συμπέπτει, συνέπιπτε, συνέπεσε* = συμθαίνει (συνέβαινε, συνέθε) κατὰ τύχην ἢ συγχρόνως («τυχαίνει ἢ ἐτύχαινε ἢ ἐτυχε νά...»).— || συμπίπτω, συμφωνῶ, εὐρίσκομαι ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τι(να) || ἀπολ. συμφωνῶ ἀκριδῶς.— || καταπίπτω, καταρρέω, σωρίζομαι, κατακρημνίζομαι, λατ. *concidere*: *σῶμα συμπεσόν* = σῶμα καταβεβλημένον ὑπὸ νόσου, σῶμα καταρρεῖσαν, σωρισμένον.

συμ-πίπτω, ποιητ. ἀντὶ *συμπέπτω* (βλ. λ.), ἐνοσκήπτω, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, ἐκοπῶ.— || συμφωνῶ, συντρέχω, βοηθῶ.

συμ-πλάκηναι, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. δ' τοῦ *συμπλέκω*.

συμ-πλάθω, ον (*σύν+πλάθος*)· ὁ περιπλανώμενος ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ περιφερόμενος μετ' ἄλλων.

συμ-πλάσσω, μτρ. ἀόρ. α' τοῦ *συμπλάσσω*.

συμ-πλάσσω, ἀττ. **-πτω**· μελλ. **-πλάσω**· ἀόρ. α' *συνέπιασα*· πρκ. **-πέπλακα**· πλάττω ὁμοῦ, διαμορφῶ (δίω σχήμα): *συμπλάσσω γαίης* = πλάθω ἀπὸ χῶμα.— || μτρφ. ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω, κατασκευάζω, «φαιμπικάρω» πλαστὴν ἱστορίαν) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-πλάττω, μελλ. **-ῆσω**· πλαταγῶ (συγκρούω, κτυπῶ) ὁμοῦ, χειροκροτῶ.

σύμ-πλεκτος, ον (*συμπλέκω*)· ὁ ὁμοῦ συμπελεγμένος, ὁ παρεμβεβλημένος.

συμ-πλέκω, μελλ. **-ξω**· ἀόρ. α' *συνέπλεξα*· παθητ., ἀόρ. δ' *συνεπλέκη*· πρκ. *συνπέπλεγμαι*· ὡς καὶ νῦν, συμπλέκω, πλέκω ὁμοῦ || ὡς. συστρέφω ὁμοῦ, συνάπτω (συνδέω) διὰ τῆς θίσις.— || παθητ., συμπλέκομαι, συστρέφομαι, πλέκομαι ὁμοῦ || ἐπὶ παλαισμάτων, ὡς καὶ νῦν, συμπλέκομαι, ἔχω ἐμπλοκῇ εἰς δεινὴν πάλην || γεν., ἐπὶ μαχομένων πολεμιστῶν, μάχομαι ἐκ τοῦ συστάθην, ἔρχομαι εἰς χεῖρας || ἐπὶ πλοίου, ἐμπλέκομαι εἰς ἀγῶνα μετὰ τοῦ ἀντιπάλου πλοίου, ναυμαχῶ || μτρφ. περιπλέκομαι εἰς τι (εἰς περιπέτειαν τι) || *ἔχνη συμπεπλεγμένα* = ἔχνη διασταυρούμενα κατὰ διαφόρους κατευθύνσεις, λαβύρινθος Ἰχθῶν (ἀντιθ. τῷ *ὄρθῳ ἔχνη*).

συμ-πλέω, μελλ. **-πλεύσομαι**· ὡς καὶ νῦν, συμπλέω, πλέω ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-πληγᾶς, **-άδος**, θηλ. ἐπιθ. (*συμπλήσσω*)· ἡ ὁμοῦ πληττομένη, ἡ συγκρουομένη.— || ὡς ὄσα, τὸ συγκρούειν, ἡ σύγκρουσις, ἡ συμπλοκῇ, ἡ μάχη.— || *Συμπληγᾶδες* (ἐνν. *πέτραι*), αἰ=αἰ συγκρούομεναι πέτραι (βράχοι), καλούμεναι ἄλλως καὶ *Συνδρομάδες*· ἦσαν αἱ *Κυάνας* ἠῆσοι, περὶ ὧν ἐπιτοῦετο, δτι συνεκρούοντο μεταξύ των καὶ συνέτριβον πάντα ἐπιχειροῦντα νὰ πλεύσῃ διὰ μέσου αὐτῶν.

συμ-πλήγδην, ἐπίρρ. (*συμπλήσσω*)· μετὰ συγκρούσεως τῶν χειρῶν, μετὰ χειροκροτημάτων.

συμ-πληθύνω· πληθύνω ἢ αὐξάνω ὁμοῦ, πολλαπλασιάζω ὁμοῦ.

συμ-πληθῶω· συνεργῶ εἰς πλήρωσιν, φουσκώνω, ἐπαυξάνω.

συμ-πληρῶω, μελλ. **-ώσω** ὡς καὶ νῦν, συμπληρῶ, συμπληρώνω, συνεργῶ εἰς πλήρωσιν, πληρῶ (γεμίζω) τελείως || ἐπὶ πλοίων, ἐπανδρώνω (τὸ πλοῖον) μετὰ πλήρης πλήρωμα.

συμ-πλοκῇ, **-ῆς**, ἡ (*συμπλέκω*)· τὸ συνδιαπλέκειν, τὸ συνδιουραίνειν.— || ὡς καὶ νῦν, συμπλοκῇ, σύγκρουσις, μάχη ἐκ τοῦ συστάθην.

σύμ-πλοκος, ον (*συμπλέκω*)· συμπεπλεγμένος, περιπεπλεγμένος, περιτυλιγμένος, περιπλοκος, συνυφασμένος.

σύμ-πλοος, ον, συνηρ. **-πλους**, ον (*συμπλέω*)· ὁ συμπλέων, ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος πλέων ἐν πλοίῳ.— ὡς ὄσα, ὁ συναυτήρ, ὁ συμπλωτήρ || μτρφ., ὁ σύντροφος εἰς τι, ὁ μέτοχος, συμμέτοχος.

συμ-πλώω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *συμπλέω*.

συμ-πνέω, μελλ. **-πνεύσομαι**· πνέω ὁμοῦ μετὰ τινος, συμφυῶ.— || μτρφ., συμφωνῶ μετὰ τινος, λατ. *conspirare* || *συμπνέω ἐμπαιίους τύχαις* = πνέω ὁμοῦ μετὰ ὁποῦνα ρεύματα τῆς τύχης, παρασύρομαι ὁποῦ τὰς ἀποτόμους καὶ ὀρηκτικὰς τῆς τύχης μεταπτώσεις (ὑποκύπτω εἰς τὴν τύχην).

συμ-πνίγω, μελλ. **-πνιξοῦμαι**· συσφίγγω πνίγω, ἀγχω, ἀπάγχω || κάμνω τι νὰ σταματήσῃ ἀποτόμως καὶ τελείως.

συμ-ποδίζω, μελλ. **-ίσω**, ἀττ. **-ιῶ**· δένω ὁμοῦ τοὺς πόδας, δένω χεῖρας καὶ πόδας, «δένω χειροπόδαρα» || μτρφ., περιπλέκω, ἐμπλέκω, ἐμπερδύω, λατ. *impedire*.

συμ-ποιέω, μελλ. **-ῆσω**· ποιῶ τὴ ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὸ ποιεῖν τι.— || ποιῶ ποίημα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος.

συμ-ποιμαίνομαι, παθητ. (*σύν+ποιμαίνομαι*)· *ποιμαίνομαι* (τρέφομαι) ὁμοῦ, συμβόδοκομαι || ηγαίνω εἰς τὴν βοσκήν ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμ-πολεμῶ, μελλ. **-ῆσω**· πολεμῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, ὡς καὶ νῦν συμπολεμῶ, συναγωνίζομαι, λαμβάνω μέρος εἰς πόλεμον ἐν ὁμμαχίᾳ μετὰ τινος.

συμ-πολι-ορκέω, μελλ. **-ῆσω**· πολιορκῶ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος (ἢ συγχρόνως), μετέχω (συνεργῶ, βοηθῶ) εἰς τινα πολιορκίαν.

συμ-πολίτευω, μελλ. **-σω** (*συμπολίτης*)· εἶμαι συμπολίτης τινός, εἶμαι πολίτης τῆς αὐτῆς πόλεως, ἔχω τὰ αὐτὰ μετὰ τινος ἄλλον πολιτικὰ δικαιώματα || τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ τὸ μέσον *συμπολιτεύομαι* || οἱ *συμπολιτευόμενοι* = οἱ συμπολιτῆται τινος.

συμ-πολίτης, **-ου**, δ (*σύν+πόλις*)· ὡς καὶ νῦν, συμπολίτης, πολίτης τῆς αὐτῆς πόλεως, λατ. *concivis*.

συμ-πομπεύω, μελλ. **-σω**· συνοδεύω ἐν πομπῇ, ἄγω ὁμοῦ πομπήν, ηγαίνω εἰς πομπήν.

συμ-πονέω, μελλ. **-ῆσω**· *πονῶ* (μοχθῶ, κοπιῶ, ταλαιπωροῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνταλάωρομαι, συγκοπιῶ || λαμβάνω μέρος εἰς τι, βοηθῶ εἰς τι, ἀνακουφίζω || ἀπολ., πάσχω, ὑποφέρω.

συμ-πονηρεύομαι, ἀποθ. ὁμοῦ πονηρεύομαι, συμμετέχω εἰς τὴν πονήρῃαν (εἰς τὴν ἀχρείτητα).

συμ-πορεύομαι, μέσ. μελλ. **-πορεύσομαι**· παθ. ἀόρ. α' *συνεπορεύθη*· ὡς καὶ νῦν, συμπορεύομαι πορεύομαι μαζί μετὰ τινος, συνοδοιπορῶ, συνταξιδεύω, ηγαίνω μαζί.

συμ-πορδέω, μελλ. **-ῆσω** ὡς τὸ *συμπέρθω* (βλ. λ.), πορδῶ ὁμοῦ, συγκαταστρέφω, συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὴν κατεδάφισιν (τὴν καταστροφὴν, τὴν ἐρήμωσιν, τὴν λεηλοσίαν).

συμ-πορίζω, μελλ. **-ίσω**· πορίζω (παρέχω) ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς τὴν προμήθειαν τινος (πραγμ.).— μέσον, προμηθεύομαι (λαμβάνω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-ποσία, ἡ (*συμπίνω*)· τὸ πίνειν ὁμοῦ, τὸ συμπίνειν, *συμπόσιον* (βλ. λ.).

συμ-ποσί-αρχος, **-ου**, δ (*συμπόσιον+ἀρχω*), καὶ **-άρχης**, **-ου**, δ' ὁ πρόεδρος συμποσίου ἢ συμποτῶν, ὁ ἀρχηγός συμποσίου, ὁ διευδύνων καὶ διευ-

θετών τὰ κατὰ τὸ συμπόσιον, λατ. *rex convivii* ἢ *magister bibendi*.

συμπόσιον, τὸ (*συμπίσιον*)· ὡς καὶ νῦν, συμπόσιον, εὐχάια, συνδιασκεδάσις, φαγοπότις, λατ. *convivium*.— || οἱ ἀποτελοῦντες τὸ συμπόσιον, οἱ συμπόται.— || ἡ αἰδοῦσα τοῦ συμποσίου.

συμπότης, -ου, ὁ (*συμπίσιος*)· ὡς καὶ νῦν, συμπότης, ὁ συμπίσιος, ὁ μετέχων συμποσίου, ὁ σύντροφος ἐν πότῳ, ὁ συμποσιάζων, ὁ συμποσιαστής.

συμποτικός, ἡ, ὁν (*συμπότης*)· ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς συμπότιον ἢ εἰς συμπόσιον || διασκεδαστικός, φαιδρός, εὐθυμος, «χαρούμενος».

συμπράκτωρ, -ορος, ὁ, ἰων. **-πρήκτωρ** (*συμπράκτωρ* δδοῦ=συνοδοιπός).

συμπράσσω, ἀτ. -ττω, ἰων. **συμπρήσσω**· μελλ. -ξω· ἀόρ. *ἀ' συνέπραξα*· ὡς καὶ νῦν, συμπράττω, πράττω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συνεργῶ (συμβοηθῶ) εἰς τι || ἐνεργῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, τὸν βοηθῶ || συνεργῶ εἰς διαπραγματεύειν, συνδιεξάγω διαπραγματεύσεις. 2) συντάσσομαι μετὰ τὸ μέρος τινός, «παίρω τὸ μέρος του», καταμερίζω μετ' αὐτόν, ὑποστηρίζω τὰ συμφέροντά του.— || μέσον, *συμπράσσομαι*=βοηθῶ εἰς τὴν εἰσπραξίν χρέους, βοηθῶ εἰς ἐκτέλεσιν ἐκδικήσεως.

συμπρέπης, ἐς (*σύν+πρέπειν*)· ἐμπρέπων, ἀρμόζων, ἀρμόδιος.

συμπρεσβευτής, οὔ, ὁ (*συμπρεσβεύω*)· ὡς καὶ νῦν, συμπρεσβευτής, συναποσταλεῖς μετ' ἄλλου ὡς πρεσβυτησίας, ὁ συμπρεσβεύων, μετέχων πρεσβυτησίας, μέλος πρεσβυτησίας.

συμπρεσβύω· εἶμαι συμπρεσβευτής μετὰ τινος, συναποστελλομαι (ἢ εἶμαι συναποσταλμένος) ὡς πρεσβυτησίας.— μέσον, *συμπρεσβεύομαι*=συναποστελλω πρεσβυτησίας.

σύμπρεσβυτης, -ως, ὁ·=ὁ *συμπρεσβευτής* (βλ. λ.).

συμπρηκτωρ, -ορος, ὁ, ἰων. ἀντὶ *συμπράκτωρ* (βλ. λ.).

συμπρήσσω, ἰων. ἀντὶ *συμπράσσω* (βλ. λ.).

συμπρίασθαι, ἀπρφ. τοῦ ἀόρ. *ἀ' συν-επρίαμην*, τοῦ *συν-ωνόμασι* (δὲν ὑπάρχει ἐν. *πρίαμαι ἐν χρήσει)· ἀγοράζω ὁμοῦ || ἀγοράζω ὅλα (δ,τι ὑπάρχει) καὶ τὰ συσσωρεύω εἰς τὰς ἀποθήκας.

συμπροθύμετομαι, μεσ. μελλ. -ήσομαι· παθ. ἀόρ. *ἀ' -προθυμήθη*, ἀποθ.· ἔχω τὴν ἴδιαν ἢ ὁμοίαν προθυμίαν (καὶ ζήλον) μετὰ τινος, προθυμοποιῶμαι καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ ἐκεῖνος, συντελῶ μετὰ δέσμης καὶ ἐνδουσιασμοῦ εἰς τὴν προαγωγὴν πράγματός τινος || ἀπολ., συμμερίζομαι τὸν ζῆλον τινος, συμπράττω προθύμως.

συμπροξενέω, μελλ. -ήσω· βοηθῶ εἰς τὴν παροχήν τῶν μέσων διὰ τι, συμπράττω εἰς τι.

συμπροπέμπω, μελλ. -ψω· προπέμπω (συνοδεύω) ὁμοῦ, μετέχω εἰς τὴν προπομπὴν τινος.

σύμπυκτος, ον (*συνπτύσσω*)· ὁ συμπυκνωμένος, ὁ συνεπτυγμένος, ὁ διπλωμένος, συμμαζεμένος.

συμπτύσσω· πτύσσω (διπλώνω) ὁμοῦ, ὡς καὶ νῦν «*στυπύσσω*», συμμαζεῖω, ἀντιθ. τῆ *ἀναπτύσσω* (βλ. λ.).

συμπτυδέω, οὐδ. μετ. παθ. ἀόρ. *ἀ' τοῦ συμπίπτω*.

σύμπτυμα, -ατος, τὸ (*συμπίπτω*)· δ,τι ἔχει πέσει ἐπάνω εἰς τινα (δ,τι ἔχει συμῆ), περιστατικόν, συμβεβηκός, τὸ κατὰ σύμπτωσιν (κατὰ τύχην) συμβαῖνον (ἢ συμβάν), ἢ τὴν τύχην τινός || ἐν κακῇ ἐνν., δυστύχημα, ἀτύχημα, ἀτυχία, συμφορά — || ἐπὶ νόσων, ὡς καὶ νῦν, σύμπτυμα, σημεῖον, ἐκδήλωσις (τῆς νόσου).

σύμπυκνος, ον (*σύν+πυκνός*)· πολὺ πυκνός, κατάπυκνος, σφιγκτός, πυκνῶς σ.μπεπισμένος.

συμπυνθάνομαι, ἀποθ.· ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐρωτῶ νὰ μάθω (ζητῶ πληροφορίας) περὶ τινος, μετ' ἄλλων προσπαθῶ νὰ ἐξακριβώσω τι.

συμπύρω, μελλ. -ώσω· κατακαίω ὁμοῦ μετὰ τινος, συγκατακαίω, συναποτεφρώνω, λατ. *comburo*.

συμφάγειν, ἀπρφ. ἀόρ. *β' τοῦ συνεσθίω*.

συμφέρον, -οντος, τὸ βλ. *συμφέρω* II β' ἐξ αὐτοῦ τὸ **συμφερόντως**, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. (οὐδ. μετ. ἐν. τοῦ *συμφέρω*)· μετὰ συμφερόντος, κατὰ τὸ συμφέρον, ὅπως συμφέρει, ὠφελίμως, ἐπωφελῶς, λατ. *commode*.

συμφερός, ἡ, ὁν (*συμφέρω*)· ὁ *συμφορητός* (βλ. λ.), ὁ συμπεφορημένος, συνηγμένος, συνημμένος, συνδεδεμένος.

συμφέρω, μελλ. *συνόισω*· ἀόρ. *ἀ' συνήνεκα*, ἰων. *συνήνεκα*· ἀόρ. *β' συνήνεκον*· πρκ. *συνετήνοχα* (πρβλ. *φέρω*)· φέρω ὁμοῦ, φέρω ἐπὶ τὸ εὐτό, συνάγω, συναδροίζω, συλλέγω || συνεισφέρω. 2) φέρω εἰς σύγκρουσιν. 3) φέρω μετὰ τινος, βαστάζω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ φέρῃ (νὰ ὑποφέρῃ παθήματα κλπ.) || *συμφέρω κακὰ* = ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὑποφέρω (ὑπομένω) δεινὰ || ὅθεν, ἀνέχομαι, ὑπομένω, συγχωρῶ.— || ἀμτέ., εἶμαι ὠφελίμος, εἶμαι χρήσιμος, φέρω ὠφελίαν, συντελῶ εἰς τὸ συμφέρον (εἰς τὴν ὠφελειάν τινος. 2) ἀπρσ. *συμφερεῖ*=ὡς καὶ νῦν, συμφέρει, εἶναι συμφέρον, ὠφελεῖ, εἶναι ὠφελίμων, εἶναι χρήσιμον. 3) μετ. *συμφεραν*, *ουσα*, *ον*, ὡς καὶ νῦν, συμφέρων, χρήσιμος, ὠφελίμος || οὐδ.τὸ *συμφερον*, ὡς καὶ νῦν, συμφερον, ὠφέλεια, ἡ χρησιμότης, τὸ κέρδος, δ,τι ὠφελεῖ, δ,τι συμφέρει. 4) συμφωνῶ μετὰ τινος || βοηθῶ, συνεργῶ, ἐργάζομαι μετὰ τινος || ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν (εἰς συμφωνίαν) μετὰ τινος, ὑποχωρῶ εἰς τιν. 5) ἐπὶ γεγόνωτων, συμβαίνω, λαμβάνω χώραν, γίνομαι, ἀποβαίνω.— || παθητ., *συμφερόμαι*, μέσ. μελλ. *συνόισομαι*· παθ. ἀόρ. *ἀ' συνήνεχθη*, ἰων. *συνήνεχθη*· πρκ. *συνετήνεγμαι*· ἔρχομαι ὁμοῦ, συναντῶμαι μετὰ τινος ἐν μάχῃ, συγκρούομαι, συμπλέκομαι, ἀγωνίζομαι, λατ. *congradi*. 2) συμφωνῶ, ὁμωφώνω, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ τινος, ἐπιτρέπω || ὑποφέρω, ἀντέχω. 3) γενικῶς, εἶμαι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τι(να), προσαρμόζω ἑμαυτὸν πρὸς τι(να), «ταίριαζω». 4) ἐπὶ γεγόνωτων, συμβαίνω, γίνομαι, ἀποβαίνω || καὶ ἀπρσ., *συμφερεται*=συμβαίνει, ἀποβαίνει | οὐδὲν *σφι χρηστέον συνεφέρετο*=ἐδὲν τοῦς πῆγαινε καλά, «τὴν εἶχαν ἀσχημα».

συμφεύω, μελλ. -φεύσομαι· φεύγω ὁμοῦ μετὰ τινος || ἐξορίζομαι (ἢ εἶμαι ἐν ἐξορίᾳ μετὰ τινος.

σύμφημι· λέγω ναί, συναινῶ, ἐπίδοκιμάζω πλήρως || συμφωνῶ μετὰ τινος (μετὰ δοτ.) || μετ' αἰτ. πραγμ., συμφωνῶ εἰς τι, τὸ παραδέχομαι || μετ' ἀπρφ., συμφωνῶ δ,τι... || μετ' ἀπρφ. μελλ., ὑποχνοῦμαι δ,τι δά...
συμφθέγγωμαι, μελλ. -ξομαι· κυρ. συνηχῶ, ἤχῳ ἐν συμφωνίᾳ (ἀρμονίᾳ) μετὰ τινος || μετρ., συμφωνῶ πρὸς τινα.

συμφείρω· φθείρω (καταστρέφω) ὁμοῦ ἢ ἐντελῶς.

συμφθίνω· φθίνω (ἐξαντλοῦμαι) ὁμοῦ || τὴν ἀτὴν σημασ. ἔχει καὶ ἐν τῆ παθ. ἀόρ. *β' συνέφθιτο*.

σύμφογγος, ον· ὁμοῦ ἡχῶν, ὁμοήχος || σύμφωνος.

συμφίλω, μελλ. -ήσω· φιλῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλου, φιλῶ ὁμοίαιώς, συναντῶμαι μετὰ τινος ἐν τῷ ἀγαπᾶν.

συμφίλο-νικέω (ὁρθότ. τοῦ -νικέω), μελλ. -ήσω· φιλονικῶ μετὰ τινος, λαμβάνω μέρος εἰς φιλονικίαν || λαμβάνω τὸ μέρος τινός ἐν φιλονικίᾳ || ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα 2) λαμβάνω ἐνεργὸν μέρος εἰς συζήτησιν.

συμφίλο-σοφέω, μελλ. -ήσω· φιλοσοφῶ μετὰ τινος, συνεργάζομαι μετὰ τινος ἐν τῇ φιλοσοφικῇ ἐρευνῇ.

συμφίλο-τιμέομαι, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· φιλοτιμοῦμαι ὁμοίως, ποιῶ τι καὶ ἐγὼ ἐκ φιλοτιμίας, συναντῶμαι μετὰ τινος εἰς φιλοτιμίας προσημαθείας (ἀγῶνας), καταβάλλω ὁμοίως φιλοτιμίας προσημαθείας.

συμφέλω, μελλ. -ξω· καίω ὁμοῦ, καίω τελείως, κατακαίω, ἀποτεφρώνω.

συμφόβω, μελλ. -ήσω· ἐκφοβίζω (ἐμβάλλω εἰς φόβον) ὁμοῦ.— Παθητ., φοβοῦμαι ὁμοῦ, φοβοῦμαι συγχρόνως.

συμφοιτάς, ἰων. -έω· μελλ. -ήσω· φοιτῶ (συ-

χνάζω) εἶς τινα τόπον ὁμοῦ μετὰ τινος || συμφοιτῶ μετὰ τινος εἰς τὸ οὐλοεῖον, «πάμε μαζί στο ὀχολεῖο».

συμφοίτησις, -εως, ἡ (συμφοιτάω)* ὡς καὶ νῦν, συμφοίτησις, τὸ συμφοιτᾶν, τὸ συχνάειν που ὁμοῦ μετὰ τινος (κυρ. σχολικῆ συμφοίτησις).

συμφοιτητής, -οῦ (συμφοιτάω)* ὡς καὶ νῦν, συμφοιτητής, συσπουδαστής.

συμφονεύω, μελλ. -σω* φονεύω σὺν τινι, φονεύω ὁμοῦ.

συμφορά, ἰων. -ρή, ἡ (συμφέρω)* τὸ φέρειν ὁμοῦ, συμφόρησις, συσώφρευσις, συναγωγή, συνάθροισις.— || συμβεβηκός, συμβάν, σύμπτωσις, περιστατικόν, περίστασις, τύχη (εἶτε ἐν καλῇ ἐνν. εἶτε ἐν κακῇ) || συν. ἐν κακῇ ἐνν. ὡς καὶ νῦν, συμφορά, δυστύχημα, ἀτύχημα, «ἀναποδία», ἀτυχία || σπαν. ἐν καλῇ ἐνν., ἀγαθὴ τύχη, εὐτυχὴς ἔκβασις, εὐτύχημα, εὐτυχία, «τύχη».

συμφορέυς, ὁ (συμφέρω)* Λακεδαιμόνιος ἀξιωματοῦχος, ὁλοῦν ἀκόλουθος ἢ ὑπασπιστής.

συμφορέω, μελλ. -ήσω (σύμφορος)* φέρω ὁμοῦ, συλλέγω, συνάγω, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, συναδρῶζω.

συμφορήσις, -εως, ἡ (συμφορέω)* τὸ φέρειν (συνάγειν) ὁμοῦ, συσώφρευσις, συγκέντρωσις, συναγωγή.— || τὸ ὁμοῦ συμπεφορημένον, τὸ συσσωρευμένον, σωρός.

συμφορητός, ἡ, ὁν (συμφορέω)* ὁ συμπεφορημένος, ὁ ἀναμιξὺ συλλεγμένος, ἀνάμεικτος.

σύμφορος, ον (συμφέρω)* ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος φερόμενος, ὁ συνημμένος μετὰ τινος, ὁ συνοδεύων αὐτόν.— || ὡς καὶ νῦν, σύμφορος, συμφέρων, ὠφέλιμος, χρήσιμος || πρόσφορος, κατάλληλος, ἀρμόδιος, καλός.

συμφόρος, ἐπίρρ. τεῦ σύμφορος* συμπερόντως, ἐπωφελῶς, ἐπικερδῶς || **συμφόρος ἔχω** = εἶμαι συμφέρων, συμφέρω.— συγκρ. **συμφορῶτερον**, ὑπερβ. **συμφορώτατα**.

συμφράδμων, -ονος, ὁ, ἡ (συμφράζομαι)* ὁ συμβουλευόμενος, ὁ βοηθῶν διὰ καλῶν συμβουλῶν || ὡς οὐα., ὁ σύμβουλος.

συμφράζομαι, μελλ. -άσομαι* ἀόρ. α' **συνεφράσασθαι**, ἄπ. γ' ἐν. **συνεφράσαστο*** παθ. πρκ. **συνεφέρασμαι**, ἀποθ.* συμβουλεύομαι τινα, συσκέπτομαι μετὰ τινος || σκέπτομαι κατ' ἑμαυτόν, συλλογίζομαι || ἐπινοῶ, μηχανεῖομαι, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τινος.— || παρὰ μτγν. καὶ τὸ ἐνεργ. **συνφράζω**=μνημονεύω, ἀναφέρω, συγχρόνως, συσνεκράζω.— παθητ., τὰ **συνφραζόμενα** (ὡς καὶ νῦν).

συμφράσσω, ἄπ. -ττω* μελλ. -ξω* ἀόρ. α' **συνέφραξα*** φράσσω πανταχόθεν, ἀποφράσσω ἐντελῶς, συμπιέζω, συμπυκνῶ.— || διὰ τῆς βίας περικλείω (κλείω) ἐντός περιορισμένου χώρου.

συμφροντίζω, μελλ. -ίσω* φροντίζω ὁμοῦ μετὰ τινος, φροντίζω συγχρόνως.

σύμφρουρος, ον (σύν+φρουρά)* ὁ φρουρῶν ὁμοῦ μετὰ τινος || **μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί**=κατοικία συναγαρπυνοῦσα μετ' ἐμοῦ, τ. ἔ. ἐν τῇ ὁποίᾳ διαμένω ὄρουπος.

σύμφρων, -ονος, ὁ, ἡ (σύν+φρήν)* ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὁμόφρων, σύμφωνος || εὐνοϊκός, εὖνοος, εὐμενής.

συμφυγία, -άδος, ὁ, ἡ (σύν+φυγή)* ὁ συμφυγαδευδής, ὁ συνεξόριστος.

συμφυγία, μτγ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **συμφύω**.

συμφυγία, ἐς (συν-φύομαι)* ὁ φυεῖς ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπεφυκώς, φύσει συνημμένος, ἔμφυτος, σύμφυτος, ἔγγενής, στενωῶς συνηνωμένος.

συμφύλαξ, -άκος, ὁ ὁμοῦ φυλάσσειν, ὁμοῦ φρουρῶν, σύμφρουρος.

συμφύλασσω, μελλ. -ξω* φυλάσσω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμφρουρῶ.

συμφυλέτης, -ου, ὁ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, λατ. **contribalis** || γεν., συμπατριώτης, συμπολίτης.

σύμφυλος, ον (σύν+φυλή)* ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς μετὰ τινος ἄλλου, ὁμόφυλος || ὡς οὐα. **οἱ σύμ-**

φυλοί τινος=οἱ ὁμόφυλοι, οἱ ὁμογενεῖς, συγγενεῖς.— || μτφρ., σύμφυτος, φυσικός, προσφ.:ής, ἀρμόζων.

σύμ-φυρτος, ον (συν-φύω)* ὁ συμπεφορημένος, ἀνάμεικτος || μτφρ., συγκεχυμένος, τεταραγμένος.

συμ-φύρω, παθ. ἀορ. β' **συνεφθρήν*** παθ. πρκ. **συνεφθρημαί*** ὡς καὶ νῦν, συμφύρω, ἀναγεινῶν, ἀνακατώνω, ζυμώνω μαζί, συγχυνεύω, συνεύω || μτφρ., συγχέω, φέρω εἰς σύγχυσις, προκαλῶ σύγχυσις.

συμ-φυσάω, μελλ. -ήσω* φυσῶ ὁμοῦ, φυσῶ συγχρόνως, ὡς καὶ νῦν συμφυσῶ, συμπληρῶ, λατ. **conflare**.— || μτφρ., συμφωνῶ πλήρως, συνάδω.

συμ-φύτεύω, μελλ. -σω* φυτεύω ὁμοῦ μετὰ τινος || μτφρ., συμηχανῶμαι, συναπεργάζομαι, σκευαῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, μηχανορραφῶ ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλου.

σύμ-φύτος, ον (συνφύω)* ὁ φυεῖς μετὰ τινος (ἢ συγχρόνως), ὡς καὶ νῦν σύμφυτος, συμπεφυκώς, ἔμφυτος, φυσικός || **σύμφυτος αἰὼν**=ἡ φυσικὴ ἡμῶν ἡλικία (κατὰ τὸν Σχολ., ἢ γερωντικὴ ἡλικία) || **ἐς τὸ σύμφυτον**=κατὰ τὴν ἡσὺν τινός, «σύμφωνο μετ' ὁμοφύλου σου».

συμ-φύω, μελλ. -ύσω* ἀόρ. α' **συνεφθῶ*** κάμνω τινὰ αὐξήθη ὁμοῦ, συσσωματώνω, συγκολλῶ.— || παθητ., μετὰ ἐνεργ. πρκ. **συνεφθῶκα**, ἀορ. β' **συνεφθῶν**, μτγ. παθ. ἀορ. β' **συνεφθῆς*** φύομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συνάπτωμαι, συνδέομαι στενωῶς, συνεύομαι.

συμ-φυνέω, μελλ. -ήσω* φυνῶ ὁμοῦ, συμφυνῶ ἐν τῷ ἤχῳ, εἶμαι ὁμόηχος, εἶμαι ὁμόφθογγος, εἶμαι ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τι(να).— || γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, συμφυνῶ, εἶμαι σύμφωνος, ἔχω τὴν αὐτὴν γυνῆν || κάμνω συμφυνῶν με κάποιον.

συμ-φώνησις, -εως, ἡ (συνφωνέω)* τὸ συμφωνεῖν ἐν τῷ ἤχῳ, ἡχητικὴ ἁρμονία || συμφωνία, ὁμοφωνία.

συμ-φωνία, ἡ (σύμφωνος)* συμφωνία ἤχου, ἁρμονία || μουσικὴ συμφωνία (ἁρμονία), ἁρμονία ἤχων ἢ ὄργάνων, μουσικὴ συναυλία.— || μτφρ., συμφωνία, ἁρμονία (ὡς καὶ νῦν).

σύμ-φωνος, ον (σύν+φωνή)* ὁ ἐκβάλλων τὸν αὐτόν ἢ ὁμοῖον ἦχον, ὁμόηχος, ὁ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, ἁρμονικός || ὁ ὄντην εἰς τοὺς θορήτους καὶ τὰς κραυγὰς || ὡς οὐα. ὁ μουσικός.— || μτφρ., ὁ ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τινος ζῶν, ἁρμονικός, φιλικός || ὁμόφωνος, ὁμόφρων, μὴ διαφωνῶν, ὁμόδοξος.

συμ-ψαύω, μελλ. -ώσω* ψαύω τινὰ καὶ ψαύομαι ὑπ' αὐτοῦ ἀμοιβαίως, συναφάτομαι.

συμ-ψάω, ἀπφρ. συνψήν* μελλ. **-ψήσω*** ἀόρ. α' **συνέψησα*** ἀποξέω ὁμοῦ, ἀποσπογγίζω, ἐξαιεῖω, συμπορασῶ (ὡς ἐπὶ δρμητικοῦ **χεπέαρρου**).

συμ-ψηφίζω, μελλ. -ίσω, ἄπ. -ίω* ὡς καὶ νῦν, συμψηφίζω, συνυπολογίζω, συναριθμῶ, λογαριθμῶ ὁμοῦ.— || μέσον, ψηφίζω μετὰ τινος, δηλ. δίδω τὴν ἴδιαν με αὐτόν ψήφον, -εἶμαι ὁμόψηφος του.

σύμ-ψηφος, ον* ὁ ψηφίζων ὁμοῦ, ὁ δίδων τὴν αὐτὴν με ἄλλον τινὰ ψήφον, ὁ ὁμόψηφος, ὁ σύμφωνος.

σύμ-ψυχος, ον (σύν+ψυχή)* ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ψυχὴν, τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὁμόφρων, σύμφωνος, ὁμόδμος.

ΣΥΝ, ἀρχ. ἄπ. **ξύν**: **Α'** ὡς **ΠΡΟΘΕΣΙΣ**, μετὰ δοτ., λατ. **cum*** ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁμοῦ, μαζί, ἐν συνόδῃ τινός. 2) μετὰ παραλλήλου ἐννοίας τῆς βοηθείας (ἀρωγῆς): **σύν θεῷ** = μετὰ τῆς βοήθειαν τοῦ Θεοῦ (μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ), **δοτι θεωρεῖται ὡς οἶονε παριστάμενος ἢ ἰστάμενος μετὰ τινος** || **εἰμὶ σὺν τινι**=εἶμαι μετὰ τινος, εἶμαι μετὰ τὸ μέρος τινός. 3) ἐπωδισμένος μετὰ τι, (πε)προικισμένος μετὰ τι || **σύν ὄπλοισι**=μετ' ὄπλων. 4) ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων συνειπειῶν καὶ ἀποτελεσμάτων: **σὺν τῷ σῶ ἀγαθῷ**=πρὸς ὠφέλειαν σου (λατ. **luc cum commodo**) | **σὺν δημοσίᾳ κακῷ**=μετὰ τῆς δημοσίας (δουλοῦ τοῦ λαοῦ), λατ. **publico cum incommodo** || καθόλου πρὸς δὴλασιν συμφωνίας, συμφώνως πρὸς τι: **σὺν τοῖς νόμοισι**=συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους, νομίμως, δικαίως. 5) σπανιότερον ἐπὶ τῶν ὄργάνου ἢ ἐπὶ τῶν μέσων, διὰ τῶν **δολοῦν γίνεσθαι** τι: **σὺν νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν καὶ πότον**=κατεκάλυψε γῆραν καὶ δάλασσαν διὰ νεφῶν (μετὰ νέφην).

Β' ὡς ΕΠΙΡΡΗΜΑ ὁμοῦ, ἀπό κοινοῦ, ἐν τῷ ὄμῳ. 2) προσέτι, ἐπὶ πλέον, ἐπιπροσθετικῶς; περαιτέρω, ὡσαύτως, ὁμοίως.

Γ' συν-, ἐν ΣΥΝΘΕΤΟΙΣ· μετά τινος, ὁμοῦ μετά τινος, ὁμοῦ, ἀπό κοινοῦ, συγχρόνως, ὅμοι· ἐν συνθέσει μετά μετβ. ρήματος ἢ συν δύναται νὰ ἀναφέρῃται τόσον εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ρήματος ὅσον καὶ εἰς τὸ ἀντικείμενον· π.χ. ἐν τῇ ρήμ. *συγκτείνω* ἢ *σύν δύναται* νὰ ἐξηγηθεῖ διττῶς: ἢ φωνεῦν τινὰ ὅπως (ἔχω φωνεῦσαι) καὶ ἄλλους, ἢ φωνεῦν τινὰ συνεργαζόμενος πρὸς τοῦτο μετ' ἄλλων. 2) ἐπὶ συμπληρώσεως μίᾳ πράξεως ἢ μιᾶς ἐνεργείας· τελεῖω, ἐντελέω, ὄλω, ὀλοτελέω, παντόπασιν, ὀλοσχερῶς, πλήρως. 3) συντιθέμενον μετ' ἀριθμητικῶν προσλαμβάνει σημασίαν χωριστικὴν ἢ διανεμητικὴν: *σύν-δύο* = «δύο-δύο μαζί» (δηλ. δύο μαζί, καὶ ἄλλοι δύο μαζί κ.ο.κ.), τ. ἔ. «ἀνά δύο». — ἢ ἢ *σύν-* (ὡς α' συνθετ.) μεταβάλλεται εἰς *συν-* πρὸ τῶν β, μ, π, φ, ψ πρὸ τῶν γ, κ, ξ, χ μεταβάλλεται εἰς *συν-* πρὸ τοῦ λ μεταβάλλεται εἰς *συν-* καὶ πρὸ τοῦ σ μεταβάλλεται εἰς *συσ-*.

σύν, αἰτ. τοῦ σῦς (βλ. λ.).

συν-ἀγάγειν, ἀμφ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *συνάγω*.

συν-ἀγάγον, ὁμορ. ἀντὶ *συνήγαγον*, ἀορ. β' τοῦ *συνάγω*.

συν-ἀγγελλος, β' ὁ ἀγγέλλων τι ὁμοῦ μετά τινος, ἢ ὁ ἀγγέλλων συνάμα ἢ ὁ συναπεσταλμένος, ὁ συμπροσθευτής.

συν-ἀγείρω, μελλ. -*αγερω*· ἀορ. α' *συνήγειρα*, ἐπ. *ξυνάγειρα*· παθητ., ἀορ. α' *συνήγερθην*, ἐπ. γ' πληθ. *συνήγερθεν*· συναδροίζω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνάγω, συγκαλῶ ἢ μέσ. καὶ παθ., συναδροίζομαι, συνέρχομαι, συγκαλοῦμαι: *συναγερόμενος* = οἱ συναδροιζόμενοι ἢ *συναγρόμενοι* (ἐπιχ. μετ. παθ. ἀορ. β') = οἱ συναδροισθέντες, συνάδροιστοι, σὺλλογοι. — ἢ συλλέγω πράγματα (τὰ πρὸς τὸ ζῆν π.χ.) ἢ ἐν τῷ μέσῳ, συλλέγω δι' ἑμαυτόν. — ἢ μετρ., *συναγείρω ἑμαυτόν* = συγκεντρῶν τὸν ἑαυτόν μου, ἔρχομαι εἰς ἑμαυτόν, συνέρχομαι ἢ ἐν τῷ παθητ., ἀναλαμβάνω (ἐπανευρίσκω) τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι.

συν-ἀγίνεω, μελλ. -*ήσω*· συνάγω, συναδροίζω.

συν-ἀγκεια (βλ. λ.): φάραγις, κόλλος τόπος.

συν-ἀγγύμι, μελλ. -*άξω*· ἀορ. α' *συνάξα*· θραύω εἰς πολὺ μικρὰ τεμάχια, συντριβῶ, «τσακίζω».

συν-ἀγρεύω, μελλ. -*σώ*· ἀγρεύω ἀπό κοινοῦ μετά τινος, ὁμιλῶ περὶ τινος ἀπό κοινοῦ (ἀπό συμφώνου) μετά τινος, συνηγορῶ, συμφωνῶ, ἀποδέχομαι τι ἢ συμβουλεύω ἀπό κοινοῦ. — ἢ ὁμιλῶ ὑπέρ τινος, συνηγορῶ ὑπέρ τῆς ὑποθέσεώς του, ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζω, τινά.

συν-ἀγρεύω (*σύν+ἀγρα*)· ἀγρεύω (κυνηγῶ) μετά τινος.

συν-ἀγρόμενος, ἐπ. μετ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *συναγείρω*.

συν-άγω, μελλ. -*άξω*· ἀορ. α' *συνήξα*· ἀορ. β' *συνήγαγον*· αἰτ. πρκ. *συνήγα*, μετγ. *συναγήγα*· παθ. πρκ. *συνήγμαι*· ἄγω (ὀδηγῶ, φέρω) ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συναδροίζω, «συνάξω», συγκαλῶ ἢ *συνάγω* «*Ἄρρα* (ἢ *πόλεμος*)» = συνάπτω μάχην, συμπλέκομαι, μάχομαι ἢ ὡς ἀρχίζω τὴν μάχην ἢ τὸν πόλεμον ἢ τὴν ἔριν (ἐτὸν καυτῶ, βάλω τινά νὰ συμκρουσθῇ μετ' ἄλλου ἢ ὡς. ὡς ἀμτδ., ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι. — ἢ ἄγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἐνώνω, συνάπτω, συνενῶ ἢ *συνάγω γάμους* = συνάπτω εἰς γάμον. 2) μετρ., ἄγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, δηλ. συνδιαλλάσσω, συμφιλιώνω. — ἢ ἔλκω ὁμοῦ, συστέλλω, στενεύω, στενοχωρῶ. — **IV** ὡς καὶ νῦν, συνάγω ἐκ δεδομένων, ἐξάγω συμπέρασμα, συμπεραίνω.

συν-ἀγωγέας, -*έας*, ὁ (*συνάγω*)· ὁ συνάγων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὁ συναδροίζων ἢ ὁ ἐνώνων, συνάπτων, συνδῶν.

συν-ἀγωγή, ἢ (*συνάγω*)· τὸ συνάγειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συγκέντρωσις, συγκρομῆθι, συνάδροισις, συλλογὴ ἢ ἐπὶ προσ., συγκέντρωσις, συνέλευσις ἢ *πολέμου συναγωγή* = πολεμικὴ στρατολογία. 2) ὁ χώρος τῆς συνελεύσεως, π.χ. συναγωγή ἐβραϊκὴ (Κ. Δ.). 3) οὐμπυξίς, συστολή.

συν-ἀγωνίζομαι, μελλ. -*ίσσομαι*, αἰτ. -*ισομαι*, ἀποθ. ἀγωνίζομαι (ἐν συμμαχίᾳ) μετά τινος ἢ λαμβάνω μέρος εἰς ἀγῶνα ἢ βοηθῶ εἰς ἓνα ἀγῶνα, συντρέχω, συμπράττω.

συν-ἀγωνιστής, -*οῦ*, ὁ (*συναγωνίζομαι*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ συναγωνιστής, ὁ ἀγωνιζόμενος (ὁ διεξάγων ἀγῶνα) ὁμοῦ μετά τινος (ὡς σύμμαχος), ὁ συμμαχητής, σύντροφος ἐν μάχῃ ἢ γεν., ὁ συμβοηθός, συνεργός, σύμμαχος.

συν-ἀδελφός, -*ος*, ὁ ἔχων ἀδελφόν ἢ ἀδελφὴν, ἀντίθ. τῷ *ἀνάδελφος* (βλ. λ.).

συν-ἀδικέω, μελλ. -*ήσω*· ἀδικῶ σὺν τινι, συνεργῶ εἰς τὴν ἀδικίαν.

συν-ᾄδω, ἰων. **συν-αἰδῶ**· μελλ. -*ήσομαι*· ᾄδω ὁμοῦ μετά τινος, ἢ ᾄδω συγχρόνως, συνοδεύω τινά εἰς τὸ ᾄδω. 2) γεν., συμφωνῶ, εἶμαι ἐν συμφωνίᾳ (ἐν ἁρμονίᾳ) μετά τινος ἢ ἐνεργῶ ἐν συμφωνίᾳ μετά τινος. — ἢ μετ. αἰτ., ὁμοῦ μετά τινος ἐξυμνῶ τι(να), συνεξυμνῶ.

συν-ᾄειρω, ἀορ. α' -*ήσειρα*, ποιητ. τύπος τοῦ *συνάειρω*. — ἢ συζευγνύω ἢ ἐν τῷ μέσῳ, συζευγνύω δι' ἑμαυτόν.

συν-ᾄξω, ποιητ. ἀντὶ *συναῶξω*.

συν-ἀδέλω, μελλ. -*ήσω* = *συναγωνίζομαι* (βλ. λ.).

συν-ἀδροίζω, μελλ. -*σώ*· καὶ νῦν, συναδροίζω, ἀδροίζω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνάγω.

συν-ἀλγῶν, ἐπίρρ. (*σύν+ἄλσσω*)· μετά θιαίας ὀρμῆς, ὀρμητικῶς, ἐν κοινή ὀρμῇ.

σύν-αιμός, -*ος* (*σύν+αίμα*)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος συγγενῆς ἐξ αἵματος, θύαιμος, συγγενῆς ἢ *νεῖκος ξύναιμος* = ἕρις μεταξὺ συγγενῶν ἢ *Ζεὺς ξύναιμος* = ὁ Ζεὺς ὁ προστάτης τῆς συγγενείας. — ὡς οὐα. δ (ἢ) *ξύναιμος* = ἀδελφός, ἀδελφῆ.

συν-αἰμῶν, -*ονος*, ὁ, ἢ = *σύναιμος* (βλ. λ.).

συν-αἰνέω, μελλ. -*έσω*· αἰνῶ (ἐπαίνω, ἀνυμνῶ, ἐξυμνῶ) μετ' ἄλλων, συνεπαίνω, συνεξυμνῶ ἢ συμφωνῶ μετά τινος, ἔρχομαι εἰς συνενόησιν μαζὶ του. — ἢ ὡς καὶ νῦν, συναινῶ εἰς τι, συμφωνῶ εἰς τι (ὡς πρὸς τι), τὸ παραδέχομαι, συγκαταεῶ.

συν-αἰνύμαι, ἀποθ.· λαμβάνω ὁμοῦ, συνάγω, συναδροίζω ἢ ἐπ. γ' ἐν. πρκ. *συναίνυτο*.

συν-αιρέω, μελλ. -*ήσω*, μελλ. β' *συνελῶ*· ἀορ. β' *συνείλον*, ἐπ. *σύνελον*, μετ. *συνελών* (πρβλ. *αἰρέω*)· λαμβάνω (ἀρπάζω, συλλαμβάνω, «ἀδράχνω») ὁμοῦ, συλλαμβάνω ἁμέσως. 2) περιορίζω, συστέλλω εἰς μικρὸν χώρον, συστέλλω, περιλαμβάνω, συμπεριλαμβάνω ἢ ὅθεν, *ξυνελών λέγω* = λέγω ἐν συντόμῳ (ἐν ὀλίγοις, «ἐνὶ λόγῳ»). — ἢ βοηθῶ (συνεργῶ) εἰς κατάκτησιν (εἰς καθυπόταξιν) ἢ μετρ., συντένω, φέρω τὸ τέλος τινός, ἐξαλείφω πᾶν ἴχνος, καταστρέφω.

συν-αἶρω, ποιητ. **συν-αἶρω** (βλ. λ.): αἶρω (σηκῶν, ἐγείρω, ὑψώνω) ὁμοῦ μετά τινος ἢ *συναίρω λόγον* = κἀμω λογαριασμούς, λογαριάω, θεωρῶ τοὺς λογαριασμούς πού ἔχω μέ κάποιον. — ἢ μέσον, λαμβάνω μέρος εἰς τι πράγμα (μετὰ γεν. πργμ.) ἢ βοηθῶ τινά νὰ σηκῶσθαι ἢ νὰ τὸ βαστάξῃ, ἀναλαμβάνω ἀπό κοινοῦ μετά τινος. — ἢ παθητ., ἐνούμαι ὁμοῦ, συναινοῦμαι, συνάπτομαι, συμπλέκομαι.

συν-αισθάνομαι, μελλ. -*αισθήσομαι*· ἀντιλαμβάνομαι (διὰ τῶν αἰσθησῶν) ὡσαύτως ἢ συγχρόνως.

συν-αἴτιος (α), -*ος* (*σύν+αἰτία*)· ὁ ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου αἴτιος διὰ πρᾶγμα τι, ὁ συνεργήσας ἢ συνεργῶν εἰς τι, συνεργός, συντελεστής ἢ συμμετέχων εἰς τὴν ἐνοχίαν, συνένοχος. — ὡς οὐα. δ (ἢ) *συναίτιός τινος* = ὁ (ἢ) συνεργός εἰς τι πρᾶγμα (φόνων κλπ.).

συν-αἰχμάζω, μελλ. -*άσω*· μάχομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμπολεμῶ.

συν-αἰχμ-άλωτος, -*ος*, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων αἰχμάλωτος, ὡς καὶ νῦν συναιχμάλωτος.

συν-αἰκρέομαι, παθ.· αἰκρούμαι ὁμοῦ μετά τινος.

συν-ακμάζω, μελλ. -*σώ*· ἀκμάζω ὁμοῦ μετά τινος, ἀκμάζω συγχρόνως.

συν-ἀκολασταίνω· ἀκολασταίνω (ζῶ ἀκολάστως, ἀσώτως) μετά τινος, διάγω καὶ ἐγὼ βίον ἀκόλαστον.

συν-ᾄ-λουθέω, μελλ. -*ήσω*· ἀκολουθεῶ ὁμοῦ, ἀκολουθεῶ ἐκ τοῦ πλησίον, συνοδεύω ἢ παρακολου-

δῶ τὴν διατύπωσιν ἐπιχειρημάτων, κατανοῶ, ἐννοῶ. 2) μένω σύμφωνος, εἶμαι σύμφωνος, συμφωνῶ.—■ ἐποκολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα, εἶμαι ἐπικόλουθος.

συν-ἄκοντίξω, μελλ. *-ίσω* ρίπτω τὸ ἄκοντιον ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως || πληττω διὰ πολλῶν ἄκοντιῶν || φωνεῶ δι' ἄκοντιον.

συν-ἀκούω, μελλ. *-ακούσομαι*: ἀκούω ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ συγχρόνως. 2) ἀκούει ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλληλοακούονται.

συν-ακτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *συνάγω· δεῖ συν-άγειν*—πρέπει νὰ συναδροίξῃ τις || πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ.

συν-ἀκτικός, ἡ, ὄν (*συνάγω*): ἰκανός ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συνάγῃ (νὰ συγκεντρώνῃ, νὰ συναδροίξῃ) || τὸ *συνακτικόν*—ἡ δύναμις (ἡ ἰκανότης) τῆς ἐπισωρεύσεως ἐν τῇ ρητορικῇ (*χαρακτηριστικόν* τῆς ρητορικῆς δεινότητος).

συν-ἀλάλαζω, ἀλαλάζω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, κάρνω ἀλαλαγμέν μετ' ἄλλων, φωνάζω μαζὶ με' ἄλλους.

συν-αλγέω, μελλ. *-ήσω*: ἄλγῶ (πονῶ, λυποῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, μετεχω τῶν κακοχηῶν τινος ἢ τῆς λύπης του.—■ ἀισθάνομαι συμπαθεῖαν, συμπάσχω, συμπονῶ || ἀπρλ., μετέχω τῆς θλίψεως.

συν-αληθύνω, *-όνομ*, ἡ ἢ συμμετοχὴ εἰς τὴν θλίψιν ἢ εἰς τοὺς πόνους τῶν ἄλλων, κοινὴ ἀληθύνω, κοινὴ θλίψις.—ἐν τῷ πληθ.—αἱ συναλγούσαι, αἱ συμμετέχουσαι εἰς τὰς θλίψεις.

συν-ἀλείφω, μελλ. *-ψω*: ἀλείφω ὁμοῦ, συγχέω (ἀποκρύπτω) δι' ἐπιχρίσεως, ἐπέχω || βοηθῶ εἰς τὴν ἐπιχρίσιν. 2) παρὰ τοῖς Γραμματ., συγχωνεύω δύο συλλαβὰς εἰς μίαν.

συν-ἀλιάζω, μελλ. *-ξω* (*σύν+ἀλία*)=*συναλλίζω* (βλ. λ.).

συν-ἀλιζω, μελλ. *-ίσω* ἄορ. α' *συνήλιστα*, ἰων. ἄορ. α' *συνάλισα*: φέρω (θῶ) ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω, συναδροίξω, συγκεντρώνω, συλλέγω.—Παθητ., συνέρχομαι, συναδροίξομαι, συναντῶμαι.

συν-ἀλλᾶγή, ἡ (*συναλλάσσω*): ἀνταλλαγὴ || λόγον *συναλλαγαί*=ἀνταλλαγὴ λόγων, φιλικαὶ διαπραγματεύσεις (οὐζητήσεις || ἀπολ., συνδιαλλαγὴ, συμφιλίωσις, συμβιβασμός || *συναλλαγαί*, αἰ=συνδηκὴ εἰρήνη, συμφωνία, συμβόλαιον. 2) ἐμπορικὴ ἐπικοινωνία, ἐμπορικὰ σχέσεις, ὡς καὶ ἔνν ἐμπορικὰ συναλλαγαί (δοσοληψία).—|| παρέμβασις, μεσολάβησις, ἐπέμβασις, ἡ νόσου *ξυναλλαγή*=διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς νόσου, τῆ ἐπεμβάσει τῆς νόσου (πρσωποποιουμένης τρέπον τινά). 2) συντυχία, σύμπτωσις, συμβάν, τὸ ἀποτέλεσμα δηλ. τοιαύτης ἐπεμβάσεως.

συν-ἀλλάγμα, *-ατος*, τό (*συναλλάσσω*): ἀμοιβαία συμφωνία, συνθήκη, συμβόλαιον.

συν-ἀλλάσσω, ἄττ. *-ττω*: μελλ. *-ξω* ἄορ. α' *συνήλαξα*.—Παθητ., ἄορ. α' *συνηλλάχθη*: πρκ. *συνήλαγαμ*: ἀλλάσσω τὴ μετ' ἄλλο, δίδω τὴ καὶ ἀντ' αὐτοῦ λαμβάνω ἄλλο, ἀνταλλάσσω, κάρνω ἀνταλλαγὴν. 2) ἀμτθ., διαπραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι, ἔχω ἐμπορικὰς δοσοληψίας μετὰ τινος, συναλλάσσομαι μετὰ τινος.—|| φέρω τινά εἰς ἐπαφὴν μετὰ τινος || τὸν συνδιαλλάσσω, τὸν συμφιλιώνω μετὰ τινος.—μέσ. καὶ παθ., συνδιαλλάσσομαι, συμφιλιώνομαι μετὰ τινος || ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τινα, προβαίνω εἰς συμφωνίαν (κλείω συμφωνίαν) μετὰ τινος || κλείω εἰρήνην, συνάπτω συμμαχίαν (συνθήκην), εἰρηνεύω.

συν-ἀλοῶω, ποιητ. *-ἀλοιάω*: μελλ. *-ήσω* ἄορ. α' *συνηλοήσα*: ἀλωνίζω ὁμοῦ || συντριβῶ, κατασυντριβῶ

συν-ἄμᾶ, καὶ **σύνᾶμᾶ**, ἐπιρρ. ἀντι *σὺν ἄμα*: ὁμοῦ συγχρόνως.

συν-ἄμλλάσσομαι, μέσ. μελλ. *-ήσομαι*: παθ. ἄορ. α' *-ημιλλήθη*, ἀποθ. ὁμοῦ μετὰ τινος ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, συναγωνίζομαι.

συν-ἀμπεύω, μελλ. *-αμπεύσω* ἄορ. *-ήμπευον*: ἀπφ. *-αμπεύσειν*: κολύπτω τελείως, κατακλύπτω, περικαλύπτω, περιτυλίσσω || μτφρ., σαβανώνω.

συν-ἀμπεύω=*συναμπέχω*.

συν-ἀμφοτέρως, α, ον, καὶ συν. κατὰ πληθ. *-τεροι*, αἰ, α' ἀμφοτέροι ὁμοῦ, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ.

συν-ἀνα-θαίνω, μελλ. *-αναβήσομαι*: ἄορ. β' *-ανέβην*: ἀνοθαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος, κυρ. ἐπὶ τῶν πορευομένων ἐκ τῶν παραλίων πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας.

συν-ἀνα-θάωω, μελλ. *-βοήσομαι*: ἀναθῶω (ἀνακράζω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀναγκάζω, μελλ. *-άσω*: ἀναγκάζω ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπιέζω, συνδλίβω || ἀναγκάζω ἀπὸ κοινοῦ (μετ' ἀπρφ.).—παθητ., ἀναγκάζομαι συγχρόνως.—■ ἐκβιάζω, κατορθώνω (ἐκτελῶ) διὰ τῆς θίας.

συν-ἀν-άγω, μελλ. *-ξω*: φέρω ἐπάνω (ἢ φέρω ὀπίσω) ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ.—|| παθητ., ἀποχωρῶ ὁμοῦ, ἐπιτρέφω, 2) ἀνάγωμαι (ἐξέρχομαι εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-δίδωμι: δίδω ὀπίσω ὁμοῦ || διαμοιράζω (διανέμω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀν-αἰρέω, μελλ. *-ήσω*: ἀναιρῶ (καταστρέφω, ἐξαφανίζω) ὁμοῦ μετὰ τινος, καταστρέφω ἐντελῶς.—|| δίδω τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, τὸν αὐτὸν χορομόνον.

συν-ἀνά-κειμαι, παθητ. τοῦ *συνανατίθηναι*: ἀνάκειμαι ὁμοῦ μετὰ τινος, δηλ. συνανακλίνομαι παρὰ τὴν τράπεζαν (κατὰ τὰ συμπόσια) || εἶμαι ἀφιερωμένος ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀνα-κλίνομαι, παθητ.: πлагιάζω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἰδίως ἀνακεκλιμένος παρακάθημαι εἰς δεῖπνον ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀν-ἀλίσκω, μελλ. *-ἀναλώσω*: ἀναλίσκω (ἐξοδεύω) ὁμοῦ ἢ παρομοίως.—|| βοηθῶ σπαταλῶν καὶ ἐγὼ χρήματα, συμμετέχω εἰς τὴν σπατάλην.

συν-ἀνα-μειγνύμι, μελλ. *-μείξω*: ἀναμειγνύω (ἀνακατώνω) ὁμοῦ.—μέσ. καὶ παθ., συναναστρέφομαι μετὰ τινος.

συν-ἀνα-παύομαι, παθητ.: ἀναπαύομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, συγκαίνομαι. 2) ἀναψύχομαι (δροοίζομαι, ἀπολαύω ἀνέσεω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-πείδω, μελλ. *-σω*: ἀναπείδω (καταπέιδω) ὁμοῦ ἢ συνάμα, συνεργῶ εἰς τὸ πεῖθειν.

συν-ἀνα-πέμπω, μελλ. *-ψω*: ἀναπέμπω (πέμπω πρὸς τὰ ἄνω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐν ταύτῳ.

συν-ἀνα-πλέκω, μελλ. *-ξω*: ἀναπλέκω (ἐμπλέκω) ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ.

συν-ἀνα-πράσσω, ἄττ. *-ττω*: εἰσπράττω ὁμοῦ, σνείσπράττω || ὁμοῦ μετὰ τινος ἐγείρω ἀπαίτησιν εἰσπράξεως χρημάτων.

συν-ἀνα-ρριπέτω: ἀναρριπέτω (ρίπτω πρὸς τὰ ἄνω) ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ μετὰ τινος.

συν-ἀνάσσω: ἀνάσσω (βασιλεύω, ἄρχω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ συγχρόνως πρὸς αὐτὸν, συμβασιλεύω.

συν-ἀνα-στρέφω, μελλ. *-ψω*: γυρίζω ὀπίσω (ἐπιστρέφω) ὁμοῦ μετὰ τινος.—|| μέσ. καὶ παθητ., ὡς καὶ ἔνν, συναναστρέφομαι μετὰ τινος, ζῶ ἐν μέσῳ ἄλλων. 2) ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός ('Εββ.).

συν-ἀνα-τήκω, μελλ. *-ξω*: τήκω (ἀναλύω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-τρέχω, μελλ. *-θρέξω*: ἀνατρέχω ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-τίθημι, μελλ. *-θήσω*: μαζὶ με' ἄλλον τοποθετῶ τὴ ἐπὶ τινος, φορτώνω ὁμοῦ.—|| ἀναθέτω (ἀφιερώνω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-φθέγγομαι, ἀποθ.: ἀναφθέγγομαι (ἀναθῶω) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀνα-φύρω: ζυμώνω ἢ ἀναμειγνύω ὁμοῦ.—μέσ. καὶ παθητ., εὐρίσκομαι εἰς συνεχῇ ἐπικοινωνίαν μετὰ τινος, συναελατίζομαι μετὰ τινος.

συν-ἀνα-χρέμπετομαι, ἀποθ.: συνάμα ἢ ὁμοῦ μετὰ τινος ἀποχρέμπετομαι, ἐκπτύω, θήγω, συγχρόνως μετὰ τινος.

συν-ἀν-ίστημι: ἀνίστημι (ἀνεγείρω) ὁμοῦ, ἀνεγείρω, βοηθῶ τινα νὰ σηκωθῇ || βοηθῶ εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἢ εἰς τὴν ἐπανοικοδόμησιν.—|| παθητ., μετὰ ἔνεργ. ἄορ. β' *-ανέστη*, πρκ. *-ανέστηκα*: ἐγείρομαι (σηκῶνομαι ἐπάνω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ διὰ μῆδ.

συν-ἀντάω, ἰων. *-έω*: μελλ. *-ήσω* ἄορ. α' *-ήντησα*: συναντῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον || γεν., συναντῶμαι, συνέρχομαι, συναδροίξομαι.—|| ὡς καὶ ἔνν. συναντῶ.—|| ἐπὶ πρσγμ., συμβαίνω εἰς τινα.

συν-άντησις, ἡ (συναντάω)· ὡς καὶ νῦν, συνάντησις, συναπάντησις.

συν-αντήτην, γ' δὴκ. ἐπ. πρτ. τοῦ συναντάω.

συν-αντιάζω, μελλ. -άσω·=συναντάω (βλ. λ.).

συν-αντι-λάθεται, γ' ἐν. διπτ. ἀορ. β' τοῦ ἐπομ.

συν-αντι-λαμβάνομαι, ἀποθ.· λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τι || συμφορῶν εἰς τι, βοηθῶ.

συν-αντλέω, μελλ. -ήσω· ἀντλῶ μετὰ τινος, ἐξ-αντλῶ ἀπὸ κοινοῦ || *συναντλῶ πόνους τινί*=συμμερίζομαι τοὺς μόχθους τινός, συνυποφέρω, συνυπομένω (=λατ. una exhaurire labores).

συν-αντομαι, ἀποθ., ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.=συναντάω (βλ. λ.), συναντῶ, συναπαντῶ || ὡς. συναντῶ ἐν μάχῃ.

συν-ἀνῦτω· φθάνω εἰς ἐν τέρμα ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-αξιώω, μελλ. -ώσω· ὁμοῦ μετ' ἄλλων κρίνω δίκιον || ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἀξιώω (προβάλλω ἀξίωσιν, δέλω), ἢ ἀπαίτω τὸ αὐτὸ δ' καὶ ἄλλοι || γεν., ἐπιδοκίμαζω, ἐπιτρέπω.

συν-ἄσιδος, ὄν·=συνφθός (βλ. λ.).

συν-ἄσπος, ὄν, διπρ. ἀντι *συνήσπος* (βλ. λ.).

συν-ἀπ-άγω, μελλ. -ξω· ἀπάγω ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ μετὰ τινος.— παθητ., ἀπάγομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων || μτρ., ἀποπλανῶμαι ὁμοίως.

συν-ἀπ-άσσω, -ἄσσω, -ἄσσω· ὡς τὸ *σύμψας*· ὅλος, τὸ σύνολον || συν. κατὰ πλθ., ὅλοι ὁμοῦ.

συν-ἀπ-εἶμι, ἀπρφ. -απέειναι (εἶμι)· ἀπέρχομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, συναπέρχομαι || μτρ., συναποδνήσκω.

συν-ἀπ-εργάζομαι, μελλ. -άσομαι, ἀποθ.· ἀπεργάζομαι (ἀποτελειῶν) ὁμοῦ μετὰ τινος, συναποτελειῶν, βοηθῶ εἰς τὴν κατεργασίαν (ἐκτέλεσιν).

συν-ἀπ-ίσταμαι, ἰων. ἀντι *συναφίσταμαι*.

συν-ἀπο-θαίνω, μελλ. -θήσομαι· ἀποθαίνω (ἐκβαίνω, ἀποθιβάζομαι, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν) ὁμοῦ μετὰ τινος, συναποθιβάζομαι.

συν-ἀπο-διδράσκω, μελλ. -δράσομαι· ἀορ. β' *-απέδραν*· ἀποδιδράσκω (δραπετεύω, φεύγω κρυφίως) ὁμοῦ μετὰ τινος || διαφεύγω, διασώζομαι, ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-δοκίμάζω, μελλ. -σω· ἀποδοκίμάζω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συμμερίζομαι τὴν ἀποδοκιμασίαν || κατακρίνω, ἀπορρίπτω, ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀπο-θάνειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *συναποθνήσκω*.

συν-ἀπο-θνήσκω, μελλ. -αποθῆνο·μαι· ἀορ. β' *-απέθῆνον*· ἀποθνήσκω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετὰ τινος.

συν-ἀπ-οικίζω, μελλ. -ίσω· μαζί με ἄλλους ἀπέρχομαι ὡς διοικος, συμμετέχω εἰς τὴν ἴδρυσιν ἀποικίας.

συν-ἀπο-κάννω· ἀποκάννω (κουράζομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-κτείνω· ἀποκτείνω (φονεύω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως) λαμβάνω παρὰ τινος (κάτι ὡσάν ὀφειλόμενον), λαμβάνω πάλιν ἢ ὀπίσω τὸ ὀφειλόμενον.

συν-ἀπο-λάμπω, μελλ. -ψω· λάμπω ὁμοῦ ἢ ταυτοχρόνως.

συν-ἀπ-όλλυμι, μελλ. -απολώ· καταστρέφω (ἀφαιρίζω) ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τινος || *συναπόλλυμι τοὺς φίλους*· συμπαρασούω τοὺς φίλους μου εἰς τὴν καταστροφήν μου.— παθητ., μετὰ πρτ. β' *-απόλωλα*· ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συγκαταστρέφομαι.

συν-ἀπο-λογέομαι, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· ἀπὸ κοινοῦ ἀπολογεῖμαι (ὑπερασπιζέω ἑμαυτόν).

συν-ἀπο-μαραίνω· ἀπομαραίνω τι (τὸ κάμνω νά μαραθῆ) συγχρόνως ἢ μαζί με τι ἄλλο.— || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ παθητ., μαραίνομαι (ἀπομαραίνομαι, ἀποδυνῆσκω, ἐκλείπω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετὰ τινος.

συν-ἀπο-νεύω, μελλ. -σω· παρεκκλίνω μετὰ τινος ὥστε νά ἀποφύγω πλήγῃ, ἀποκλίνω ὁμοῦ μετὰ τινος || ἀνανεύω (διὰ νεύματος ἀπαρνοῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-πέμπω, μελλ. -ψω· συνάμα πέμπω ὁπίσω ἢ μακρόν, ἀποπέμπω ὁμοῦ.

συν-ἀπο-ρρηγνύμι, μελλ. -ρηήξω· ἀπορρηγνύω (διαρρηγνύω, σχίζω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συναποπῶ

συν-ἀπο-στέλλω· ἀποστέλλω ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-στερέω, μελλ. -ήσω· ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων ἀποστερῶ τινά τινος, συνεργῶ εἰς τὴν ἀποστερῆσιν τινος ἀπὸ τινος (εἰς τὴν ὑπεξείρεσιν) || ἀποστερῶ δι' ἀπάτης τὴν ὁποίαν διαπράττω ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων, ἀπατῶ μετ' ἄλλων.

συν-ἀπο-φαίνομαι, μέσον· ἀποφαίνομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἀποφαίνομαι (ἐκφέρω γνώμην) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀπο-φέρω· ἀποφέρω (ἀποκομίζω) τὴν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συναποκομίζω, συμπαρασούω.

συν-ἀπτός, ἡ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *συνάπτω*· ὁ ὁμοῦ συνημμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος || συνεχῆς, ἀδιάκοπος || ὄν δύναται τις νά ἀναψῆ, νά ἐνώσῃ.

συν-ἀπτω, μελλ. -άψω· ἀορ. α' *συνήψα*· παθητ., πρτ. *συνήψατο*· ὡς καὶ νῦν, συνάπτω, συνδέω, ἐνώνω, συναρμόζω || *συνάπτω πόδα* = συναντῶ || *συνάπτω βλέφαρα*=κλείω τὰ βλέφαρα, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς || *συνάπτω στόμα*=ἐνώνω τὰ χεῖλη, φιλῶ || *συνάπτω μηχανήν*=καταστρώνω σχεδίων τι, μηχανεύομαι τι, ἐπινοῶ τι, σχεδιάζω || *συνάπτω τινί κακὰ* = συνδέω τινά πρὸς τὰς συμφοράς (τοῦ προσδένω ἐπάνω του συμφοράς).— || ἐπὶ προσώπων, κάμνω ὥστε νά συμπλακοῦν μεταξὺ των, τὰ ὀδηγῶ εἰς ρῆξιν πρὸς ἄλληλα || *συνάπτω μάχην* (ὡς καὶ νῦν). 2) ἐν-φιλικῇ ἐνν., προσκολλῶμαι εἰς τινά, συνάπτω φιλικῶς σχέσεις μαζί του, συνδέομαι μαζί του || *συνάπτω ἑμαυτὸν εἰς λόγους τινί* (καὶ *συνάπτω λόγοισι ἢ εἰς λόγους τινί*, ἐνν. *ἑμαυτόν*)=ἀνοίγω συζήτησιν με κάποιον || *συνάπτω μῦθον*=ἀρχίζω συζήτησιν || *συνάπτω γάμους*=ὡς καὶ νῦν, συνάπτω γάμον, συνάπτω σχέσεις διὰ γάμου || παθητ., *συνάπτομαι τινι*=ἔχω σχέσιν μετὰ τινος, συνασπαστέρομαι τινι.— || ἀμθ., ἐπὶ χωρῶν, κείμαι πλησθόν τινός, συνέχομαι, συνορεύω || ὀρίζομαι ὑπὸ τινος (τοπικῶς). 2) ἐπὶ χρόνον, εἶμαι ἐγγύς, εἶμαι πλησίον, ἐγγίζω.— IV μέσον, συνάπτω τι δι' ἑμαυτόν (φιλιαν π. χ.) || ἐπιφέρω τι εἰς ἑμαυτόν, φθάνω εἰς τι, ἐπιτυγχάνω τι || ἐπιλαμβάνομαι τινος, λαμβάνω μέρος εἰς τι, συμφορῶν, συνεισφέρω πρὸς τι.

συν-ἄρραι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *συναίρω*.

συν-ἄρράρισκω, ἀορ. α' *συνήρρα*, ἐπ. *σύνραρα*· συνάπτω, ἐνώνω, συνδέω, συναρμολογῶ.— || ἀμθ., ἐν τῇ πρτ. *συνήρρα*· εἶμαι καλῶς συνηρμισμένος, συναρμολογοῦμαι καλῶς.

συν-ἄρράσσω, ἄττ. -ττω· μελλ. -ξω· ὁμοῦ ἢ πρὸς ἄλληλα κτυπῶ δύο πράγματα, τὰ συγκρούω, τὰ κάμνω νά συγκρουσθοῦν, τὰ συντριβῶ, τὰ δρυσματίζω, τὰ ἀφανίζω.— παθητ., συντριβομαι, γίνομαι κομμάτια || ἀλλ' ὁμοῦ *συναράσσωται κεφαλὰς*=«ποιοῦν τὰ κεφάλια τους», ἔχουν τὰ κεφάλια τους σπασμένα.

συν-ἄρέσκω, μελλ. -ἄρῶ· ἀρέσκω ἢ εὐφρασεῖν ὁμοῦ.— παθητ., ἀρέσκομαι, εὐφραστοῦμαι, μετὰ τινος.— || ἀπρσ., ὡς τὸ λατ. *placet*, *συναρέσκει μοι*=ἀρέσκει καὶ εἰς ἐμέ ὁμοίως, εἶμαι καὶ ἐγὼ εὐχαριστημένος (μετ' ἀπρφ.).

συν-ἄρρηρε, γ' ἐν. πρτ. β' τοῦ *συναραρίσκω*.

σύν-ἄρδρος, ὄν (σύν + ἄρδρον)· ὁ συνηρδωμένος, ὁ δι' ἄρδρον (δι' ἀρδρώσεων) συνδεδεμένος || ὁ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τι, ὁ σύμφωνος πρὸς τι.

συν-ἄριθμέω, μελλ. -ήσω (*συνἀριθμός*)· ἀριθμῶ ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν ἀρίθμωσιν, συγκαταριθμῶ, συναρμολογίζω.

συν-ἄριθμος, ὄν (σύν + ἀριθμός)· ὁ περιλαμβανόμενος εἰς τινά ἀριθμόν, συγκαταριθμούμενος, συναρμολογούμενος.— || ὁ ἴσου ἢ ὁμοίου ἀριθμοῦ, ἰσάριθμος.

συν-ἄριστάω (σύν + ἄριστον)· ἀριστῶ (γευματίζω, προγευματίζω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἄριστέω· ἀριστέω (εἶμαι ἀριστος ὁμοῦ μετὰ τινος), διαπράττω ἀνδραγαθίας ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἄριστος, ον (σύν+ἄριστον)· ὁ συναριστῶν (θηλ. ὁ προγευματίζων) μετὰ τινος.

συν-αρμόζω, ἄττ. -ττω· μελλ. -όσω, δωρ. -όζω· παθητ., ἀορ. α' *συνηρμόσθη*· πρκ. -ἤρμωσαι· ὡς καὶ νῦν, συναρμόζω, συναρμολογῶ, συνάπτω ὁμοῦ, ἐνώνως ἀκριβῶς || *συναρμόζω βλέφαρα* = κλείω τὰ βλέφαρα || μτρφ., συμμορφώνω, κόμνω τινά νά συμμορφωθῆ (νά προσανατολισθῆ) πρὸς τι: *εὐχαρεῖα συναρμόζω βροτούς* = κόμνω τοὺς θνητούς νά ἀδιαφοροῦν πρὸς τὸ ἔγκλημα, τοὺς κόμνω ἀδιαφόρους πρὸς τὸ ἔγκλημα. 2) συνεχώνω, ἐνώνως εἰς ἐν σύνολον. 3) τοποθετῶ ὁμοῦ, συμπιγγνυμι, κατασκευάζω, συναποτεῖω τι.— || ἀμτδ., ἀρμόζω, εἶμαι ἀρμόζων, εἶμαι κατάλληλος || μτρφ., συμφώνω.

συν-αρμο-λογέω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, συναρμολογῶ.

συν-αρμοσστής, -οῦ, ὁ (*συναρμόζω*)· ὁ συναρμόζων, ὁ συνάπτων || *συναρμωστής πολιτείας* = ὁ μεταρρυθμιστὴς (ἀναμορφωτὴς) ἢ καὶ ὁ ἰδρυτὴς ἐνός πολιτεύματος (ἢ καὶ μίης πολιτείας).

συν-αρμόττω, ἄττ. ἀντι *συναρμόζω*.

συν-αρπάζω, μελλ. -άσω ἢ -άσωμαι· ἀορ. α' *συνήρπασα*· ὁμοῦ μετὰ τινος ἀρπάζω τι διὰ τῆς βίας, ὅποσω διὰ τῆς βίας.— Παθητ., ἀρπάζομαι βιαίως καὶ φέρομαι μακράν. 2) ἀρπάζω καὶ καρφώνω δύο πρό,ματα μαζί, τὰ ἐνώνως στερεά.— μέσον, ἐπὶ παλαιότην, ἀρπάζω τινά καὶ τὸν κρατῶ στερεά. 3) μτρφ., συλλαμβάνω διὰ τῆς διανοίας, ἀντιλαμβάνομαι ταχέως, κατανοῶ εὐδύς.

συν-αρτάω, μελλ. -ήσω· ἀορ. α' *συνήρτησα*· ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ κρεμῶ || συνάπτω, συνδέω, συμπλέκω.— Παθητ., συμπλέκομαι, συνάπτομαι περιπλέκομαι, «μπερδεύομαι» || προκολλῶμαι.

συν-ἀρχω, μελλ. -ξω· ὡς καὶ νῦν, συνάρχω, ἄρχω (βασιλεύω, κυβερνῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, συμβασιλεύω, συγκυβερνῶ || εἶμαι συνάρχων τινός, εἶμαι σύντροφος (συνάδελφος) ἐν τινι ἀξιώματι || ὁ *συνάρχων* = ὡς καὶ νῦν, συνάρχων, συνάδελφος ἐν ἀξιώματι.

συν-ἀρωγός, ὄν· συμμορθηδός.

συν-ἀσθεῖω, μελλ. -ήσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος ἀσθεῖω, συνεργῶ εἰς τὴν ἀσθένειαν, συμπράττω εἰς τὰ ἀνοσιουργήματα.

συν-ασκέω, μελλ. -ήσω· ἄσκη (ἐξασκῶ, γυμνάζω) τινά ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμμετέχω εἰς τὴν ἐξάσκησιν τινος.

συν-ἀσφέω, μελλ. -ήσω (σύν+ἀσφορός)· εἶμαι ἢ γίνομαι ἀσφορός (θηλ. μωρός) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ασπίδω, μελλ. -ώσω (σύν+ἀσπίς)· κρατῶ (τηρῶ) τὰς ἀσπίδας συμπεπικνωμένας, τ. ἔ. κειμενας πολὺ πλησίον τὴν μίαν πρὸς τὴν ἄλλην || μάχομαι πολὺ πλησίον τινός, συμβοηθῶ ἐν πολέμῳ.

συν-ασπίζω, μελλ. -ίωω, ἄττ. -ίω (σύν+ἀσπίς)· συκρατῶ τὰς ἀσπίδας συμπεπικνωμένας, μάχομαι ἐν πυκνῇ τάξει || γενικῶς, εἶμαι συναγωνιστὴς τινος ἐν πολέμῳ, μάχομαι πλησίον τινός || μτρφ., *συνασπίζω τειγί* = εἶμαι συνδαιτυμνός τινος (τ. ἔ. συναγωνιστὴς ἐν τῷ σσοσιτίῳ).

συν-ασπιστής, -οῦ, ὁ (*συνασπίζω*)· συμπολεμιστὴς, συναγωνιστὴς.

συν-ασχάλαω· ἀγανακτῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐξοργίζομαι καὶ ἐγὼ διὰ τι.

συν-ἀτυχεῖω· ἀτυχῶ (εἶμαι ἀτυχεῖς) ὁμοῦ μετὰ τινος ἄλλου, συμμετέχω εἰς τὴν δυστυχίαν τινός·

συν-αυαίνω, μελλ. -ἄνω· καταξηραίνω, μαραίνω.— παθητ., ξηραίνομαι, μαραίνομαι, ἐντελῶς.

συν-αυδάω, μελλ. -ήσω· αὐδῶ, θηλ. ὁμιλῶ, ὁμοῦ || συμπωνῶ, ὁμολογῶ, παραδέχομαι.

συν-αυλέω, μελλ. -ήσω· αὐλῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συνοδεύω ἕσμαι παίζων τὸν αὐλόν || ᾄδω τῇ συνοδείᾳ αὐλοῦ, ᾄδω πρὸς αὐλόν.

συν-αυλία, ἡ (*συναυλίω*)· ἡ συμφωνία δύο ἢ πλειόνων αὐλῶν, ὡς καὶ νῦν «συναυλία», «κονσέρτο» || *συναυλία κλάσ* Ὀδύμπτον νόμον = κλαίω ἢ θρηγνῶ λέγων ἢ ὑποτονδορῶζων ἐν συναυλίᾳ μίαν τῶν μουσικῶν συνδέσεων τοῦ Ὀλύμπου. 2) μτρφ., πᾶσα συμφωνία, συναδέλφωσις, κοινότης, ἔνωσις.

συν-αυλιζομαι, μέσ. μελλ. -ίσομαι· παθ. ἀορ. α'

συνυλισθῆν, παθητ.· αὐλιζομαι (κατοικῶ) ὁμοῦ, συγκατοικῶ, συνδιαμένω, συνδιατρίβω, σχετίζομαι, συνασπρέφομαι.

σύν-αυλος (Α), ον (σύν+αὐλός)· ὁ παίζων τὸν αὐλόν ὁμοῦ μετὰ τινος || ὁ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς αὐλόν, ὁ συμφωνῶν πρὸς αὐλόν || γεν., ὁ ἐν ὁμοφωνίᾳ, ἐν ἄρμονίᾳ, ὁ ἄρμονικός, ὁ σύμφωνος.

σύν-αυλος (Β), ον (σύν+αὐλή)· ὁ συναυλιζόμενος μετὰ τινος, ὁ ἐν τῇ αὐτῇ αὐλῇ κατοικῶν, σύνοικος, ὁμόκοιτος || *σύναυλος μανία* = ὁ συζῶν μετὰ μανίας, ὁ μανιακός.

συν-αυζάνω, καὶ **συν-αυζῶ**, μελλ. -αυξήσω· αυζάνω τι ὁμοῦ μετὰ τινος, τὸ μεγαλύνω, τὸ μεγαλοποιῶ, τὸ εὐρύνω.— παθητ., αυζάνομαι μετὰ τινος, «μεγαλύνω» μαζί του.

συν-αφ-αἰρέω, μελλ. -ήσω· ἀφαιρῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.— μέσον, βοηθῶ εἰς δίδωσιν.

συν-αφ-ίστημι· συναπομακρύνω, συναποσπῶ || κόμνω τινά νά ἀποστατήρη μαζί με ἄλλους, κινῶ συνάμα εἰς ἀποστασίαν, συμπαροῶ εἰς ἀποστασίαν.— || παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *απέστην*, πρκ. *αφέστηκα*· συναπομακρύνομαι, συναποχωρῶ (ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως) || ἐξεγειρομαι εἰς ἀποστασίαν ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συνεπαναστατῶ.

συν-αχθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *συνάγω*.

συν-ἀχθομαι, μέσ. μελλ. -αχθέσομαι· παθητ. μελλ. *-αχθεσθήσομαι*· παθ. ἀορ. α' *-αχθέσθη*· ἀποθ. δι-χθομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, συνάχθομαι, συλλυπούμαι, συμπενθῶ.

συν-δαίζω, μελλ. -ξω· φονεύω ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων, συναποκτείνω.

συν-δαίνυμι, μελλ. -δαίσω· ἐορτάζω ὁμοῦ μετ' ἄλλων || *συνδαίνυμι γάμους τειγί* = συνεορτάζω δι' εὐωχίας τοὺς γάμους μετὰ τινος, συμμετέχω εἰς γαμήλιον εὐωχίαν, συνευωχοῦμαι.

συν-δαίτωρ, -ορος, ὁ (*συνδαίνυμι*)· ὁ συνδαιτυμνός, ὁ συνδειπνός.

συν-δάκνω, μελλ. -δήξομαι· δάκνω (δαγκάνω) ὁμοῦ μετὰ τινος, κρατῶ τι οφικτὰ μεταξύ τῶν δδόντων μου.

συν-δακρύω, μελλ. -θσω· δακρύω ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-δεπνέω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, συνδειπνῶ, δεπνῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συντρώγω.

σύν-δειπνον, τό· τὸ κοινόν δεῖπνον ἢ συμπόσιον, λατ. *convivium* κυρ. οἶθ. τοῦ ἔπομ.

σύν-δειπνος, ον (σύν+δειπνον)· ὁ συνδειπνῶν, ὁ δεπνῶν ὁμοῦ μετὰ τινος || ὡς οὖο. ὁ συνδαιτυμνός, ὁ ὁμοτράπεζος, λατ. *convivium, concaenator*.

συν-δεκάζω, μελλ. -άσω· δεκάω (διαφείρω διὰ δῶρων, δωροδοκῶ) πάντας ὁμοῦ, δωροδοκῶ ὁμαδικῶς (δλους π.χ. τοὺς δικαστάς).

συν-δέομαι, μέσ. μελλ. *-δεήσομαι*· παθ. ἀορ. α' *-εδεήθη*· ἀποθ. ἀπὸ κοινοῦ δέομαι (παρακαλῶ, ζητῶ), ἐνώνως τὴν παράκλησιν μου μετὰ τὴν παράκλησιν ἄλλου, παρακαλῶ μετ' ἄλλων.

σύν-δεσμος, ὁ, ἐτερόκλ. πληθ. *σύνδεσμα*, τὰ· ὁ ὁμοῦ συνδέων, μέσον συνδέσεως (ἢ ἐνώσεως), ὡς καὶ νῦν σύνδεσμος, δεσμός, σύνδεσις, ἔνωσις σύσφιγξις. 2) ἐν τῇ Χειρουργικῇ, δεσμός, ἐπίδεσμος. 3) ἐν τῇ Γραμματικῇ, μόριον (λεξιδιον) χρησιμεῖον πρὸς σύνδεσιν λέξεων ἢ προτάσεων πρὸς ἀλλήλας, ὡς καὶ νῦν «σύνδεσμος».

συν-δεσμώτης, -ου, ὁ· ὁ συκρατούμενος, ὁ δεσμώτης (ἢ δεσμιος) καὶ αὐτός.

σύν-δετος, ον (*συνδέω*)· ὁ συνδεδεμένος, ὁ ὁμοῦ δεδεμένος, ὁ «δεμένως χειροπόδαρα», λατ. *constrictus*.— || ὡς οὖο. τὸ *σύνδετον* = δεσμός, ταινία.

συν-δέω, μελλ. *-δήσω*· δένω ὁμοῦ, συνεχώνω, συνάπτω, ὡς καὶ νῦν *συνδέω* || ἐπὶ προσ. *συνδέω τειγί* = δένω τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τινός, «τὸν δένω χειροπόδαρα» || δένω τραῦμα, προσδένω πληγὴν (θηλ. τὸν ἐπίδεσμον) τῆς.

συν-δια-δαίνω· διαδαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος, «περνῶ» διὰ μέσου τινός μαζί με ἄλλον ἢ ἄλλους.

συν-δια-θάλλω· μεταφέρω (διαθιβάζω) διὰ μέσου ὁμοῦ μετὰ τινος, λατ. *una frāgere* || καὶ ἀμτδ., διέρ-

χομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, λατ. *trajicio*.— || ὡς καὶ ἄνθ, διαβάλλω (κατηγορῶ, συκοφαντῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος.— παθητ., διαβάλλομαι (συκοφαντοῦμαι) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-δια-γιγνώσκω, μελλ. *-διαγιγνώσκωμαι*: ὁμοῦ μετὰ τινος ἀποφασίζω, συναποφασίζω.

συν-δια-δαιτώμαι, μελλ. *-δαιτῶσομαι*, ἀποθ. δαιτώμαι ὁμοῦ, συγκατοικῶ, συζῶ.

συν-δαιτητής, -οῦ, ὁ ὡς καὶ ἄνθ, συνδαιτητής, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἐνεργῶν δαιτησίαν.

συν-δια-κινδύνεω διακινδυνεύω (διατρέχω κινδυνον, ρισκοκινδυνεύω) ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμμετέχω εἰς τοὺς κινδύνους.

συν-δια-κοσμέω, μελλ. *-ήσω* διακοσμῶ (τακτοποιῶ, βάλω εἰς τάξιν) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-δι-άκτορος, ὁ ὁ διαβιβάζων (μεταφέρων) καὶ αὐτὸς (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς συνεργάτου τοῦ Χάροντος εἰς τὴν μεταφοράν τῶν νεκρῶν εἰς Ἄδην).

συν-δια-λύω, μελλ. *-λύσω* βοηθῶ εἰς τὴν συνδιαλλαγήν (συμφιλίωσιν), συμφιλίωνω.— μέσον, συνεισφέρω μετὰ ἐξόφλησιν.

συν-δια-μένω, μελλ. *-μενῶ* διαμένω (παραμένω) ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐξακολουθῶ νά κρατῶ τὴν θέσιν μου πλησίον τινός.

συν-δια-μνημονεύω διαμνημονεύω ὁμοῦ μετὰ τινος, φέρω τι εἰς τὴν μνήμην (ἀνάμνησιν) τινος μαζί με ἄλλα.

συν-δια-πολεμέω, μελλ. *-ήσω* συμπολεμῶ μετὰ τινος μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου, ἐν συμμαχίᾳ μετ' ἄλλων διεξάγω πόλεμον (συμμετέχω εἰς πόλεμον) ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

συν-δια-πράσσω, ἀττ. *-πτω*, μελλ. *-ξω* διαπράττω (ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας) ὁμοῦ μετὰ τινος || μέσον, συγχρόνως διαπραγματεύομαι μετ' ἄλλου τινός.

συν-δια-σκοπέω, μελλ. *-σκέπσομαι* συνδιασκοπέομαι, συνεξετάζω.

συν-δια-σφύζω ὁμοῦ μετὰ τινος διασφύζω, συνεργῶ εἰς διάσωσιν.

συν-δια-τάλαιπωρέω, μελλ. *-ήσω* ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὑπομένω ταλαιπωρίαν (ταλαιπωροῦμαι).

συν-δια-τελέω, μελλ. *-τελέσω*, ἀττ. μελλ. *-τελώ* διατελῶ (ἐξακολουθῶ, συνεχιζῶ) μέχρι τέλους.

συν-δια-τιδήμι, μελλ. *-διαθήσω* διαδέτω (διευθετῶ, τακτοποιῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὴν τακτοποίησιν.

συν-δια-τρίβω, μελλ. *-ψω* διατρίβω («περνῶ τὴν ὥρα μου») ὁμοῦ μετὰ τινος, συναναστρέφομαι τινὰ || ζῶ διαρκῶς μετὰ τινος || συν. ἐπὶ μαθητῶν καὶ διδασκάλου: *οἱ τῷ Σωκράτει συνδιατρίβοντες* = οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους.— || ἐπὶ πραγμάτων, ἀσχολοῦμαι εἰς τι.

συν-δια-φέρω, μελλ. *-διοίσομαι* φέρω (μεταφέρω, διακομιζῶ) τι ὁμοῦ μετὰ τινος.— || φέρω (βασιάζω, ὑπομένω τὸ θάρος) ὁμοῦ μετὰ τινος μέχρι τέλους, συντελῶ εἰς τὴν διατήρησιν (τὴν ἀντοχήν).

συν-δια-φθείρω, μελλ. *-φθειρῶ* διαφθείρω (καταστρέφω) ὁμοῦ μετὰ τινος, ἢ διαφθείρω συγχρόνως || συντελῶ (συνεργῶ, συμβοηθῶ) εἰς τὴν καταστροφὴν.— παθητ., συγκαταστρέφομαι, διαφθείρομαι (καταστρέφομαι) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετὰ τινος.

συν-δια-φύλασσω, μελλ. *-ξω* διαφυλάσσω ὁμοῦ, βοηθῶ (συντελῶ) εἰς τὴν διαφύλαξιν.

συν-δια-χειρίζω, μελλ. *-ίσομαι* διαχειρίζω (διαχειρίζομαι, διοικῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὴν διαχείρισιν.

συν-δι-έξ-ειμι, ἀπρφ. *-διεξίεμαι* (εἰμι) διεξέρχομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

συν-δι-ήμερεύω, μελλ. *-σω* διημερεύω («περνῶ τὴν ἡμέρα μου») μετὰ τινος.

συν-δι-ήνεικα, ἰων. ἀντι. *-ήνεγκα*, ἀδρ. α' τοῦ *συνδιεφέρω*.

συν-δικάζω, μελλ. *-άσω* δικάζω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, ὡς δικαστῆς μετέχω εἰς τὴν ἐκδίκασιν, παρακῆθμαι ὡς πάρεδρος δικαστοῦ.

συν-δικαστής, -οῦ, ὁ (συνδικάζω) ὁ συνδικάζων, ὅστις εἶναι καὶ αὐτὸς δικαστῆς ἢ ἔνορκος.

συν-δικέω, μελλ. *-ήσω* (συνδικέω) ἐνεργῶ ὡς σύν-

δικέω (βλ. λ.), συνηγορῶ ὑπὲρ τινος ἐν δικαστηρίῳ, ὑπερασπίζω ἓνα κατηγορούμενον || γεν., ὁμιλῶ ὑπὲρ τινος (πρὸς ἢ καὶ πρᾶξιμας), πρὸς ὑποστήριξιν τινος.

σύν-δίκος, ον (σύν+δίκη) ὁ βοηθῶν τινα ἐν δικαστηρίῳ, ὁ συνηγορῶν || ὡς οὖσα. ὁ *σύνδικος* = ὁ συνηγορός, εἰδικῶς ἐν Ἀθήναις ὁ συνηγορός τοῦ κατηγορουμένου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν συνηγορὸν τοῦ κατηγοροῦ, ὅστις ἐλέγχετο *συνήγορος* (βλ. λ.) || γεν., συνηγορός, ὑποστηρικτής, βοηθός, «ἀθανταδόρος». 2) ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν τυραννίδα τῶν Τριάκοντα *Σύνδικοι* ἐκαλοῦντο οἱ δικασταὶ εἰς τοὺς δλοῦς ἢ Πολιτεία ἀνέθετε νά λαμβάνωσι ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀνεργουμένων θεμελίσεων || πρὸ τῶν Τριάκοντα *Σύνδικοι* ἄνομαζοντο οἱ συνηγοροὶ τοῦ Δημοσίου, τ. ἔ. οἱ ἐκπροσωποῦντες τὰ συμφέροντα τῆς Πόλεως καὶ προστατεύοντες αὐτά.— || ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκων εἰς τινα, ἢ ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀρμόζων εἰς τινα || ἐπὶ πρ. *συνδικέω* = ἀπὸ κοινοῦ, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως.

συν-δι-οικέω, μελλ. *-ήσω* ὡς καὶ ἄνθ, συνδιοικῶ, διοικῶ ὁμοῦ (συγχρόνως) μετὰ τινος, ἢ τακτοποιῶ ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-δι-οράω, μελλ. *-διόψομαι* διορῶ (διαβλέπω, ἐξετάζω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-δικεύω δικεύω (παίζω τὸν δίσκον, «παίζω τὴς ἀμάδους») ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-δίωκω, μελλ. *-διώξω* ἢ *-διώξομαι* διώκω (καταδιώκω) ὁμοῦ μετὰ τινος.— || ὡς δίκαιον. ὅρος, συγκατηγορῶ τινα, τὸν ἐγκαλῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλου τὸν κατηγορῶ.

συν-δοκέω, μελλ. *-δέξω* καὶ μετγ. *-δοκῆσω* φαίνομαι εἰς τινα ὁμοίως ὡς καὶ εἰς ἄλλον || φαίνομαι ὁμοίως (ἢ ἐπίσης) εὐλόγως, καλῶς (ἀπρσο. φαίνεται καὶ εἰς ἐμέ καλόν, ἀρέσκει καὶ εἰς ἐμέ), λατ. *placet* | *συνδοκεῖ ἡμῖν* = εἴμεθα ὄλοιο σύμφωνοι || ἐγκρίνω τι καὶ ἐγὼ, ὁμοφρονῶ, ὁμογνώμονῶ, συμφωνῶ.— τὸ οὐδ. τῆς μετγ. εἶναι ἐν χρῆσει καὶ ἀπολ. *συνδοκοῦν ἄπασιν ὁμῖν* = ἀφ' οὗ (ἐπειδὴ κλπ.) εἰς ὄλους σας φαίνεται καλόν, ἀφ' οὗ δὲ τὸν πατέρα ἐφάνη καλόν (μετὰ τοῦ πατρὸς τὴν συγκατάθεσιν).

συν-δοκιμάζω, μελλ. *-άσω* δοκιμάζω (ἐξετάζω) μετὰ τινος, συνεξετάζω.

συν-δοξάζω, μελλ. *-άσω* ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάζω, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, συμφωνῶ, παραδέχομαι τὴν γνώμην τινός.— || ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, γλώσσῃ, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων *δοξάζω* (ἐξαιρῶ, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω).

συν-δόξαν, οὐδ. μετγ. ἀορ. α' τοῦ *συνδοκέω*.

σύν-δουλος, ὁ, ἢ ὁ συνδουλεύων, ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος δουλεύων εἰς τὸν αὐτὸν δεσπότην || ὡς οὖσα. ὁ *σύνδουλος* = ὁ ὁμόδουλος, συνάδελφος ἐν δουλείᾳ.

συν-δράω, μελλ. *-άσω* δρῶ τι ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ | *αἷμα συνδράω* = βοηθῶ (συνεργῶ, συμπράττω) εἰς τὸ νά χυθῆ αἷμα

συν-δρομάς, -άδος, ἰδιότ. θηλ. τοῦ *σύνδρομος* | *αἱ συνδρομάδες πέτραι* = *συμπληγάδες* (βλ. λ.).

συν-δρομή, ἡ (σύν+δρομος) ἢ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτό (ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ) συρροή || συνέλευσις λαοῦ.

σύν-δρομος, ον (σύν+δραμεῖν, τοῦ *τρέχω*) ὁ τρέχων ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ συνάμα τρέχων || ὁ συναντῶν || ὁ συνοδῶν, ὁ ἀκολουθῶν τινα ἐκ τοῦ πλησίον || *σύνδρομοι πέτραι* = *συμπληγάδες* (βλ. λ.). 2) ὡς οὖσα, σημεῖον συναντήσεως πλειόνων ὁδῶν.

συν-δρόμους, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. ἐπὶ τὰ ἴχνη, «ἀπὸ κοντὰ».

συν-δύάζω, μελλ. *-άσω* (σύνδυο) συνάπτω (ἐνώνω, συνδέω) ἀνά δύο ὁμοῦ, ζευγαρώνω, συζευγνύω, ἐνώνω διὰ γάμου.

συν-δύας, -άδος, ἡ (σύνδυο) ἡ συνδεδιασμένη, ἢ «ζευγαρωμένη», ἢ σύζυγος.

συν-δύο, οἱ, αἱ, τὰ (σύν+δύο) ἀνά δύο ὁμοῦ, ἀνά ζεῦγος, κατὰ ζεῦγην, «δύο-δύο», λατ. *binī*.

συν-δυσ-τύχεω, μελλ. *-ήσω* εἶμαι δυστυχῆς ὁμοῦ μετὰ τινος, μετέχω τῆς δυστυχίας του, δυστυχῶ καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ ἐκεῖνος.

συν-δῶδεκα, οἱ, αἱ, τὰ ἀνά δῶδεκα, δῶδεκα ὁμοῦ, κατὰ δωδεκάδας.

συν-έβαλον, άόρ β' τοῦ *συνβαίλω*.

συν-έβαν, άωρ. άντι τοῦ *συνέβην*, άόρ. β' τοῦ *συνβαίνω*.

συν-έβην, άόρ. β' τοῦ *συνβαίνω*.

σύν-εγγυς, έπίρρ. ώς και νῦν, σύνεγγυς, πλησίον, πολύ πλησίον, πλησιότατα, πολύ «κοντά».

συν-εγείρω, μελλ. -εγεράω' ώς και νῦν, συναγεγείρω, έγείρω όμοῦ, βοηθῶ εἰς τήν έγερσιν, «τόν ξυπνάω» όμοῦ μετά τινος, τόν συναφνιζῶ || έγείρω έκ νεκρών και άλλων τινά.

συν-εδράμον, άόρ. β' τοῦ *συντρέχω*.

συν-εδρεύω, μελλ. -σω (*συνεδρος*)' συμπαρακάθημαι εν συμβουλίῳ πρὸς σύσκεψιν, συμπαραεδρεύω, εἶμαι σύνεδρος || *οἱ συνεδρεύοντες* = τὸ μέλη συνεδρίου, οἱ σύνεδροι.

συν-εδρία, ἡ (*σύνεδρος*), και **συνεδρεία** (*συνεδρεύω*)' τὸ νά καθήνται πολλοὶ όμοῦ, ώς ἐπὶ συναγελαζόμενων πτηνῶν. — || ώς και νῦν, συνεδρία, τὸ συμπαραεδρεύειν, συνάλευσις, συνέδριον, σύσκεψις.

συν-έδριον, τὸ (*σύνεδρος*)' ώς και νῦν, συνέδριον, άριθμός προσώπων συνεδριαζόντων (συνηγμένων εν συμβουλίῳ, συσκεπτομένων), συμβούλιον, συνέλευσις. — εν Κ. Δ. τὸ 'Ιουδ. *Sanhedrin*. 2) ὁ τόπος τοῦ συνεδρίου, τὸ Βουλευτήριον, λατ. *curia*.

σύν-εδρος, *ον* (*σύν+έδρα*)' ὁ συνεδρεύων, μέλος συνεδρίου, ὁ συμπαρακαθήμενος μετ' άλλων || ώς οὐα. *ὁ σύνεδρος* = ώς και νῦν, ὁ σύνεδρος, σύμβουλος, γερουσιαστής, βουλευτής, συγκλητικός.

συν-εἰκοσι, έπ. άντι *συνεἰκοσι* (βλ. λ.).

συν-εργάδων, έπ. έπεκτετατ. πρτ. τοῦ *συνεργω*.

συν-εργω, έπ. άντι *συνεργω*.

συν-έζευξα, άόρ. α' τοῦ *συνεζύγνυμι*.

συν-έηκα, ίων. άντι *συνήκα*, άόρ. α' τοῦ *συνήμι*.

συν-έθλω, ποιητ. *συν-θέλω* 'έχω τήν αυτήν θέλησιν, θέλω τὸ αὐτό, συμφωνῶ ώς πρὸς τήν έπιθυμίαν.

συν-έδεντο, γ' πληθ. τοῦ μέσ. άόρ. β' τοῦ *συντίθημι*.

συν-εθηκάμην, μέσ. άόρ. α' τοῦ *συντίθημι*.

συν-εθίζω, μελλ. -ίσω' συνηθίζω τινά, τόν κάμνω νά συνηθίσῃ, τόν έξοικειώνω. — παθητ., γίνομαι (άποβαίνω) συνήθης ἢ συνειθισμένος, συνηθίζομαι.

συν-εἰδέναι, άπφρ. τοῦ *σύννοια* (βλ. **συνεἶδω*).

συν-εἰδησις, ἡ (*συνεἰδέναι*)' γνώσις κοινή μετά τινος, συναίσθησις. 2) ώς και νῦν, συνειδησις, συναίσθησις καλῆς ἢ κακῆς πράξεως, έσωτερικῆ επίγνωσις τοῦ ποιοῦ τῶν πράξεών μας.

***συν-εἶδω**, άπαντῶν εν τῷ άόρ. β' *συν-εἶδον*, άπφρ. *συνεἶδεν* (ώς ένεστώτως λαμβανομένου τοῦ *συνοράω*)' βλέπω όμοῦ μετά τινος, «βλέπω με μιά ματιά», βλέπω εύκρινῶς || έννοά, καταλαμβάνω, κατανοῶ || εν ταῖς σημασι. ταύταις ὁ εν χρῆσει ένεστώτως εἶναι *συνοράω*, μελλ. *συν-όρωμαι*, πρκ. *συν-εώρακα*. — || πρκ. *σύν-οἶδα* μετά σημ. ένεστ., άπφρ. *συν-εἰδέναι* ' ύπερο. μετά σημ. πρτ., *συν-ήδειν*, άττ. *συνήδη*, ίων. β' πληθ. *συνηδέατε* μελλ. *συν-εἶσομαι* 'έχω και έγώ γνώσιν τινος, συμμετέχω εἰς τήν γνώσιν περί τινος, εἶμαι και έγώ γνώστης πράγματός τινος, εἶμαι ένήμερος (εἶμαι μεμνημένος) εἰς τι || μετχ. *συνεἰδῶς* = συνέννοχος || τὸ *συνεἰδῶς* = *συνείδησις* (βλ. λ.). 2) μετά δοτ. πρσ., γνωρίζω τά αὐτά μετά τινος (θηλ. δοα και έκείνος) || *σύννοια έμαντῶ οὐδ' εἰσιῶν σοφός άν* = έχω συναίσθησιν τοῦ δι τῶν δέν εἶμαι σοφός οὐδέ κατ' έλάχιστον (έχω τὸ «γνώθι σαυτόν») || *σύννοια έμαντῶ οὐδέν επισταμένω* = έχω συναίσθησιν τοῦ δι τῶν δέν γνωρίζω τίποτε (συναισθάνομαι τήν θγνοσίαν μου) || «εἶμαι τῆς έμπιστοσύνης» τινός, εἶμαι άνδρωπος τῆς έμπιστοσύνης του || εἶμαι έν γνώσει τῶν σχεδίων και τῶν σκέψέων του || εἶμαι συνέννοχος του.

συν-εἰκοσι, έπ. *συν-εἰκοσι* ' εἰκοσιν όμοῦ, άνά εἰκοσιν, κατά εἰκοσάδας, λατ. *viceni*.

συν-εἰλεγμένος, μετχ. πρκ. τοῦ *συνλέγω*.

συν-εἰλέω, μελλ. -ήσω' συσσωρεύω όμοῦ, συστρέφω, περιτυλίσσω σφιγκτᾶ, συνωθῶ, «στρωμώνω». — επί πραγμ., συνδέω, δένω στερεά τὸ εν μαζί με τὸ άλλω, δένω εἰς έν δέμα. — παθητ., συσσωρεύομαι, συμπιέζομαι, συνωστίζομαι.

συν-εἴληφα, πρκ. τοῦ *συνλαμβάνω*.

συν-εἴληχα, πρκ. τοῦ *συνλαγχάνω*.

συν-εἴκνυσα, άόρ. α' τοῦ *συνέκνω*.

συν-εἴλοχα, πρκ. τοῦ *συνλέγω*.

σύν-εἶμι (Α), άπφρ. *συν-εἶναι* ' μελλ. -έσομαι (σύν+εἶμι)' εἶμι όμοῦ μετά τινος, εἶμαι ήνωμένος μετά

τινος, άναστρέφομαι μετά τινος || *σύνεμι νόσῳ* = νόσῳ || *σύνεμι μερίμναις* = έχω λάθει γνώσιν τῶν φροντιδῶν || *σύνεμι πράγμασι* = άσχολοῦμαι εἰς ύποθέσεις (εἶμαι άπποχολημένος με διαφόρους ύποθέσεις). 2) επί πρσ., εἶμαι μετά τινος, ζῶ μετά τινος, έχω σχέσεις πρὸς τινά, έχω έπικοινωνίαν μετά τινος, τόν συναναστρέφομαι || επί γυναικός, ζῶ μετ' άνδρός, «ζευγαρώνομαι» || συνουσιάζομαι || γενικῶς, συναναστρέφομαι τινά, έχω νά κάμω μαζί του, λαμβάνω μέρος μετά τινος, τόν εύνοῶ, άκολουθῶ || *οἱ συνόντες* = οἱ όπαδοί, έταῖροι, μαθηταί, άκροαταί.

σύν-εἶμι (Β), άπφρ. *συν-εἶναι* (σύν+εἶμι)' πορεύομαι όμοῦ, έρχομαι όμοῦ || θβεν, συνέρχομαι, συνανθροίζομαι. 2) εν έχθρ. ένν., συναντῶμαι μετά τινος εν μάχῃ, συγκρούομαι || επί πόλεων, περιέρχομαι εἰς πόλεμον (πολεμῶ) εναντίον τινός. 3) επί εἰρηνικῆς έννοιας, συνέρχομαι πρὸς σύσκεψιν, συσκεπτομαι. 4) επί εισοδημάτων, συνάγομαι, συλλέγομαι, συγκεντρώνομαι.

συν-εἶπον, άπφρ. -εἰπεῖν, άόρ. β' (άνευ ένεστώτως εν χρῆσει, ώς ένεστώτως λαμβανομένου τοῦ *συναγορεύω* ἢ τοῦ *σύμφημι*)' όμιλῶ μετά τινος, συμφωνῶ μαζί του, έπιβεβαιώνω, δι τὸ αὐτὸς λέγει || συνηγορῶ ύπερ τινος, ύποστηρίζω τὰς άπόψεις του || γενικῶς, βοηθῶ, προάγω, προωθῶ. 2) λέγω όμοῦ, συνεκφράζω, βοηθῶ τινά νά διηγηθῆ.

συν-εἰργνύμι = *συνεργω* (βλ. λ.).

συν-εἶργω, έπ. -εἶργω, άρχαιοτ. τύπος -εργω, έπ. πρτ. *συνεἶργον* ' έπ. άόρ. β' *συνεἶργᾶθον* μελλ. *συνεἶργω* ' κλείω μέσα, έγκλείω όμοῦ, συγκλείω || συνδέω, συνάπτω, δένω μαζί || γεν., συνάπτω, ένώνω, στερεώνω μαζί.

συν-εἶρηκα, εν χρῆσει ώς πρκ. τοῦ *σύμφημι*.

συν-εἶρω ' συνάπτω κατά σειράν, «άραδιάζω», όρμαδιάζω», προσθέτω άνευ διακοπῆς, λατ. *connectere*. — || επί τῆς συνεχείας εν τῷ λόγῳ, «άραδιάζω» λέξεις και φράσεις άνευ τέλους, όμιλῶ συνεχῶς.

συν-εἶς, εἶσα, εν, μετχ. άόρ. β' τοῦ *συνήμι* (βλ. λ.).

συν-εἰσ-άγω, μελλ. -ξω' ώς και νῦν, συνεισάγω, εισάγω όμοῦ ἢ επί πλέων, εισάγω συγχρόνως.

συν-εἰσ-βαίνω, μελλ. -βήσομαι' εισέρχομαι όμοῦ, έμβαίνω όμοῦ ἢ συγχρόνως μετά τινος, συνεπιβάζομαι.

συν-εἰσ-βάλλω ' άμτβ.; εισβάλλω (εἰς χώραν τινά) όμοῦ μετά τινος, συμπράττω μετά τινος (τόν βοηθῶ, μετέχω) εἰς εισβολήν, ένεργῶ έπιδρομῆν εναντίον χώρας τινός από κοινού μετ' άλλων, ώς και νῦν συνεισβάλλω.

συν-εἰσ-έρχομαι, ένεστ. άόρ. β' -εἰσηλθον, πρκ. -εἰσελήλυθα, άποθ. ώς και νῦν συνεισέρχομαι, εισέρχομαι όμοῦ μετά τινος.

συν-εἰσομαι, μελλων άνευ ένεστ. εν χρῆσει' βλ. **συνεἶδω* II.

συν-εἰσ-πίπτω, μελλ. -πεσοῦμαι' άόρ. β' -έπεσον' πίπτω (ρίπτομαι) μέσα εἰς τι όμοῦ μετά τινος. — || εισορμῶ όμοῦ μετά τινος, εισβάλλω από κοινού.

συν-εἰσ-πλέω, μελλ. -πελεύσομαι' εισπλέω όμοῦ μετά τινος.

συν-εἰσ-πράσσω, άττ. -πτω, μελλ. -ξω' βοηθῶ εἰς τήν εἰσπραξιν χρημάτων παρ' άλλων.

συν-εἰσ-φέρω ' ώς και νῦν, συνεισφέρω, εισφέρω και έγώ όπως και οἱ άλλω, συμμετέχω εἰς πολεμικῆς συνεισφοράς, πληρώνω και έγώ τήν *εἰσφοράν* (θηλ. τόν πολεμικόν φόρον, βλ. *εἰσφορά*).

συν-εκ-βαίνω, μελλ. -εκβήσομαι' έκβαίνω (έξέρχομαι) όμοῦ μετά τινος.

συν-εκ-βάλλω, μελλ. -βᾶλω' έκβάλλω (ρίπτω έξω, «πετῶ μακριά») τι όμοῦ μετά τινος || συνεργῶ εἰς τήν έκδίωξιν (έξωσιν, έξοστρακισμόν) τινος. — ||

ἀμτβ., ἐπὶ ποταμοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἐκβάλλω (ἐκρέω, χύνομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-θιθάξω, μελλ. -*εκθιθάξω*, ἀττ. -*εκθιβάω*, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ *συνεκθαίνομαι*· βοηθῶ τινα (εἰς τὸ) νὰ ἐκθιθάσῃ (νὰ ἐξαγάγῃ).

συν-ἐκ-δημος, ὁ *συνεκδημῶν*, ὁ ὁμοῦ *ἐκδημῶν*, ὁ συνταξιδεύων ἢ ὡς οὐα., ὁ συνταξιδιώτης, ὁ συνδοιοπρός.

συν-εκ-δίδομι, μελλ. -*εκδώσω*· ἐκδίδω ὁμοῦ ἢ βοηθῶ πτωχόν τινα εἰς τὴν προίκειαν τῆς θυγατρὸς του πρὸς γάμον, συεισφέρει διὰ τὴν προίκα τῆς.

συν-εκ-δύω, μελλ. -*εκδύσω*· ἐκδύω ὁμοῦ, ἐξάγω ἔνδυμα συγχρόνως μετὰ τινος.— μέσον, ἐκδύομαι συγχρόνως μὲ τινα.

συν-εκ-θνήσκω, μελλ. -*εκθνήσκω*· ἀποθνήσκω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐκλείπω ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ μτφρ., ἐκλείπω, ἐξαντλοῦμαι, ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-καί-δεκα, κατὰ δεκαεξάδας, δεκαεξ ὁμοῦ, ἀνά δεκαεξ, κατὰ δεκαεξάδας.

συν-εκ-κλέπτω, μελλ. -*κλέψω*· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος κλέπτω καὶ φεύγω ἢ *συνεκκλέπτω γάμους*=συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὴν ἀπόκρυψιν γάμου.

συν-εκ-κομίζω, μελλ. -*κομίσω*· ἐκκομίζω (κομίζω ἐξω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεξάγω, βοηθῶ εἰς τὴν συνεκφοράν.— ἢ βοηθῶ (συνεργῶ, συμπράττω) εἰς τὴν ἐκτέλεσιν (εἰς τὴν κατόρθωσιν) τινος ἢ συνοποφέρω, συνοπομένω, βαστάζω ἀπὸ κοινοῦ.

συν-εκ-κόπτω, μελλ. -*κόψω*· ἀποκόπτω ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὴν ἀποκοπήν.

συν-ἐκλείσσω, ἀδρ. α' τοῦ *συνκλείω*.

συν-εκ-λεκτός, ἢ, ὄν· ὁ ἐκλεχθεὶς ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-λύω, μελλ. -*λύσω*· ἐκλύω (παρालύω, διαλύω, ἐξαοθενῶ) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.— παθητ., ἀπολύομαι (ἀπελευθεροῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ διαλύομαι ὁμοῦ.

συν-εκ-μάχέω, μελλ. -*μάχσω* (σὺν + *εκ* + *μάχομαι*)· ἐξέρχομαι πρὸς μάχην (πρὸς πόλεμον) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-μοχλεύω, μελλ. -*μοχλεύσω*· ἐκμοχλεύω (προσπαθῶ νὰ ἀνοιξῶ διὰ μοχλοῦ) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὸ νὰ ἐκβιασθῇ μία δύρα «μὲ λαστό»).

συν-εκ-πέμπω, μελλ. -*πέμψω*· ἐκπέμπω (στέλλω ἐξω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεξαποστέλλω.

συν-εκ-περῶω, μελλ. -*περῶω*· ἐξέρχομαι ὁμοῦ.

συν-εκ-πίνω, μελλ. -*πίνω*· ἐκπίνω (πίνω ἐξ ὀλοκλήρου) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-πίπτω, μελλ. -*πέσσω*· ἐκπίπτω (ἐξέρχομαι, ἐκβάλλομαι, ἀποσπῶμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐξορμῶ ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐξορίζομαι ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐξεφανίζομαι ὁμοῦ μετὰ τινος.— ἢ ἐπὶ τῶν ψήφων τῶν ἀεξαγομένων (ἢ ἀεξαγομένων) ἐκ τῆς ψηφοδόχου κάλπης, ἐξέρχομαι ἐν συμφωνίᾳ (σὺμφωνος) πρὸς τὰς ἄλλας, συμφωνῶ ἢ μετὰ δοτ., ἐξέρχομαι, ἴσος πρὸς ἄλλον, ἀποδεικνύομαι ἴσος.— ἢ ἐκρίπτομαι, ἀποδοκιμάζομαι ἢ ἀποσπῶμαι ὁμοῦ ἢ ἐκπίπτω, καταπίπτω, ἀποτυγχάνω, ὁμοῦ.

συν-εκ-πλέω, ἰων. -*πλέω*, μελλ. -*πλεύσομαι*· ἐκπλέω ὁμοῦ μετὰ τινος, ὡς καὶ νῦν συνεκπλέω.

συν-εκ-πνέω, μελλ. -*πνεύσομαι*· ἐκπνέω ὁμοῦ μετὰ τινος, συναποθνήσκω.

συν-εκ-πονέω, μελλ. -*πνέω*· ἐκπονῶ τι (τὸ ἐκτελῶ, τὸ ἐξεργάζομαι, τὸ κατεργάζομαι, τὸ κατορθώνω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ συνεργάζομαι μαζί του.

συν-εκ-πορίζω, μελλ. -*πορίσσω*· βοηθῶ εἰς τὸν προσπορισμόν, εἰς τὴν ἐξεύρεσιν ἐφοδίων, εἰς τὸν ἐφοδισμόν.

συν-εκ-ποτέον ἢ -έα, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *συνεκπένω*· πρέπει τις νὰ ἐκπῆ (νὰ πῆ) ἐξ ὀλοκλήρου, ἐμέχρι τρυγῆς) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-πράσσω, ἀττ. -*πράσσω*, ἰων. -*πρήσσω*, μελλ. -*πρήσσω*· εἰσπράττω χρήματα (ἀπαιτῶ τὴν εἰσπραξίν χρημάτων) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μὲ τινα, ἀργυρολογῶ.— ἢ ὡς μέσον, *συνεκπράσσομαι*· βοηθῶ τινα νὰ λάθῃ ἐκδίκησιν διὰ τι (πράγμα).

συν-εκ-σφύζω, μελλ. -*σφύξω*· συνεργῶ εἰς τὴν διάσωσιν (διατήρησιν ἢ ἀπελευθερώσιν) τινος.

συν-εκ-τάσσω, ἀττ. -*τάσσω*, μελλ. -*τάσσω*· παρατάσσω εἰς τάξιν μάχης, ὁμοῦ μετὰ τινος (δηλ. εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν παραταχθῆ καὶ ἄλλοι).

συν-εκτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *συνέχω*· δεῖ *συνέχειν*, πρέπει νὰ συγκρατῆ τις.

συν-εκ-τίνω, μελλ. -*τείσω*· ἐκτίνω, δηλ. πληρώνω ὁμοῦ, βοηθῶ εἰς τὴν πληρωμὴν.

συν-εκ-τρέφω, μελλ. -*τρέψω*· ἐκτρέφω (ἀνατρέφω) ὁμοῦ μετὰ τινος.— παθητ., ἐκτρέφομαι (αὐξάνομαι, «μεγαλύνω») ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-τρέχω, μελλ. -*εκδράμωμαι*· ἀδρ. β' -*εξεδράμω*· ἐκτρέχω (ἐξέρχομαι, κῆνυμι ἐξοδόν) ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐξορμῶ ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκκρήσα, καὶ **συνέκρυσσα**, ἀδρ. α' τοῦ *συνκρῶω* (βλ. λ.).

συν-ἐκυψα, ἀδρ. α' τοῦ *συνκύπτω*.

συν-εκ-φέρω, μελλ. -*φέρω*· ἐκφέρω (ἐξάγω πρὸς ἐνταφισμόν) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ συνοδεύω (ἀκολουθῶ) κηδεῖαν.— ἢ συνοποφέρω, συνοπομένω, ὑπομένω μέχρι τέλους μετὰ τινος.— ἢ ἐκφέρω, ἐκφράζω, ὁμοῦ μετὰ τινος.— IV παθητ., συμπαράσσομαι.

συν-ἐλάβον, ἀδρ. β' τοῦ *συνλαμβάνω*.

συν-ελάλου, πρτ. τοῦ *συνελάλω*.

συν-ελαύνω, μελλ. -*ελαύνω*· ἀδρ. α' -*ἤλασα*, ἐπιθ. -*έλασσα*· πρκ. -*εληλάκα*· ἐλαύνω (δηλ. φέρω ἢ ὠδῶ διὰ τῆς βίας) πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, συναίγω, συνοδῶ, συμμιέζω ἢ *συνελαύνω δόδοντας*=συνκρούω τοὺς ὀδόντας μου, τρίζω, τριγανίζω ἢ παρορμῶ (ἐξωδῶ) εἰς συμπλοκὴν, «τοὺς βότρυς νὰ τσακωθοῦν». 2) ἀμτβ., *ἐριδι*· *συνελαύνω*=περιέρχομαι εἰς ἔριν, ἐρίζω.

συν-ελεῖν, ἀδρ. α' τοῦ *συνελεῖν*, ἐπ. ἀπφ. καὶ γ' ἐν. ἀδρ. β' τοῦ *συναίρῶ*.

συν-ελευθερῶ, μελλ. -*ελευθερώσω*· ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων ἐλευθερώνω τινὰ ἀπὸ τινος, συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὴν ἀπελευθερώσιν τινος ἢ ἀπολ., συναπελευθερώνω, ἐλευθερώνω ὁμοῦ.

συν-ελεύσομαι, μελλ. τοῦ *συνερχομαι*.

συν-εληλύθα, πρκ. τοῦ *συνέρχομαι*.

συν-εληφθῆν, παθ. ἀδρ. α' τοῦ *συνλαμβάνω*.

συν-ελεδῖν, ἀπφ. ἀδρ. β' τοῦ *συνέρχομαι*.

συν-ελκυστέον, ρηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ ἀδρ. α' τοῦ *συνέλω*· πρέπει νὰ συνελκυσθῆ τις (νὰ συναγάγῃ).

συν-ἐλκω, μελλ. -*ἐλκω*· ἀδρ. α' *συνείλκωσα* (ὡσεὶ ἐξ ἔνεστ. *συνελκύω*)· ἔλκω ὁμοῦ, συναίγω ἐπὶ τὸ αὐτό. 2) συστέλλω, συμμαρζεύω.— ἢ οὖρῶ ἐξω ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ελῶν, μτχ. ἀδρ. β' τοῦ *συναίρῶ*.

συν-εμβάλλω, μελλ. -*εμβάλλω*· ἐμβάλλω ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ τοποθετῶ τι μέσα εἰς τι.— ἢ ἀμτβ., ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων εἰσβάλλω (εἰσορμῶ, ἐπιτίθεμαι), συνεπιτίθεμαι, συνεφορμῶ ἢ ἐνεργῶ κοινήν εἰσβολὴν (ἐπιδρομὴν).

συν-εμβολή, ἢ (*συνεμβάλλω*)· τὸ ὁμοῦ ἐμβάλλειν, συνεισοβολή ἢ *συνεμβολὴ κώπτης*=ἡ σύγχρονος καὶ ρυθμικῆ θύθις δλων τῶν κωπῶν ὁμοῦ εἰς τὴν δάλασσαν, συμφώνως πρὸς τὸ παράγγελμα.

συν-έμειν, ποιητ. ἀντὶ *συνείμαι*, ἀπφ. τοῦ ἀδρ. β' *συνήκα* τοῦ *συνήμι*.

συν-έμειξα, ἀδρ. α' τοῦ *συνμείγνυμι*.

συν-έμ(ε)ίχθεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀδρ. α' τοῦ *συνμείγνυμι*.

συν-εμπήρημι, μελλ. -*εμπήρῶ*· ἀδρ. α' -*εμπήρησα*· ἐμπήρημι (καλῶ) ὁμοῦ.

συν-έμ-πορος, ὄν· ὁ συνταξιδεύων ἢ ὡς οὐα., ὁ *συνέμπορος*=συνταξιδιώτης, συνοδοιπρός, σύντροφος, θεράπων, ἀκόλουθος ἢ *συνέμπορος χορείας*=ὁ συγχορευτής, σύντροφος ἐν τῷ χορῷ ἢ γεν. συν-ἐταίρος, μέτοχος.

συν-εμπήρησαι, ἀπφ. ἀδρ. α' τοῦ *συνεμπήρημι*.

συν-ενέγκαντες, πληθ. μτχ. ἀδρ. α' τοῦ *συνφέρω*.

συν-ενείκομαι, ἐπ. ἀντὶ *συνφέρωμαι*, παθ. οὖρῶμαι (φέρωμαι) ὁμοῦ, ἐπὶ πιπτόντων πραγμάτων ἢ μτφρ., ἐπιφέρωμαι (ὀρμῶ) κατὰ τινός.

συν-ενθουσιάζω και **-ιάω**· ένθουσιώ όμοϋ μετά τινος, μετέχω του ένθουσιασμού του.

συν-εξ-άγω, μελλ. **-ξω**· έξάγω όμοϋ μετά τινος || παθητ.. έξάνουαι όμοϋ μετά τινος συμπαρασύρομαι.

συν-εξ-αίρώ, μελλ. **-ήσω**· έξάγω όμοϋ μετά τινος, συνεργώ εις τήν άπομάκρυναι (μετακίνηθαι προς τά έξω). 2) συγκυριεύω, όμοϋ μετά τινος κυριεύω, βοηθώ εις τήν έκπόρδθην.— || μέσον, διά τής βίας άφαιρώ (άποοπώ) από τινα || διασώζω, άπολυτρώνω.

συν-εξ-άκούω, μελλ. **-ακούσομαι**· όμοϋ μετ' άλλων άκούω περί τινος πράγματος.

συν-εξ-άμαρτάνω, μελλ. **-αμαρτήσομαι**· άμαρτάνω (βηλ. σφάλλομαι, σφάλλω, πλανώμαι) όμοϋ μετά τινος, διαπράττω κοινόν μετά τινος σφάλμα, συμμετέχω εις τή σφάλμα.

συν-εξ-αν-ίστημι, μελλ. **-αναστήσω**· όμοϋ (άπό κοινου μετά τινος) έξανίστημι τινα (τόν κάμνω δηλ. νά έγερθθ).— || παθητ., μετά ένεργ. άορ. β' **-ανέστην**· πρκ. **-ανέστηκα**· έγείρομαι και προσέρχομαι μετά τινος, έγείρομαι συγχρόνως.

συν-εξ-άπάτάω, μελλ. **-ήσω**· έξαπατώ όμοϋ (ή όμοιως).

συν-εξ-επι (είμι)· συνεξέρχομαι, έξέρχομαι όμοϋ μετά τινος.

συν-εξ-ελαύνω, μελλ. **-εξελάσω**· έξελαύνω (έκδιώκω) όμοϋ μετά τινος.— || (ένν. **σφραγίσθαι**, **ΐππιον** κ.τ.δ.)· έξορμώ, έπέρχομαι, από κοινου μετ' άλλων.

συν-εξ-ερύω· όμοϋ μετά τινος έξέλκω (σύρω έξω).

συν-εξ-έρχομαι, άποθ. μετ' ένεργ. άορ. β' **-εξηλθον**, πρκ. **-εξεηλήλυθα** (πρβλ. **ερχομαι**)· ως και νυν, συνεξέρχομαι, έξέρχομαι μετά τινος.

συν-εξ-εστάζω, μελλ. **-άσω**· ως και νυν, συνεξετάζω, έξεετάζω (έρευνώ) όμοϋ μετά τινος.— παθητ., έξεετάζομαι (ύπολογίζομαι, μετρούμαι) όμοϋ μετά τινος, συγκρίνομαι, άμιλλώμαι προς τινα, συνεξισούμαι.

συν-εξ-ευρίσκω, μελλ. **-εξευρήσω**· όμοϋ έξευρίσκω.

συν-εξ-ορμάω, μελλ. **-ήσω**· ως μετ., συμπαρορμώ, συμπαροτρώνω.— || ως άμετ., ως και νυν, συνεξορμώ, έξορμώ όμοϋ μετά τινος, έξέρχομαι μεθ' όρμής || έκθάλαστάνω, έκφύομαι, όμοϋ μετά τινος.

συν-εχομός, ό, ποιητ. άντι **συναχομός** (βλ. λ.).

συν-επι-άγω, μελλ. **-ξω**· από κοινου μετά τινος άδηγώ έναντίον τινός || από κοινου μετά τινος προσκαλώ τινα.

συν-επι-άδω, ποιητ. **-αείδω**· έξυμνών τινα και έγώ (όπως και άλλοι), συνεξυμνών.

συν-επι-αίνεω, μελλ. **-έσω**, έπ. **-ήσω**· συνεπιδοκιμάζω, συγκατανεύω, συναίνω, συμφωνώ || συνιστώ και έγώ τι.— || ως και νυν, συνεπαινών, έπαινών από κοινου.

συν-έπι-αινος, ον· ό συνεπαινών, δηλ. συναποδεχόμενος, συνεπιδοκιμάζων, συγκατανεύων, ό συμφωνών.

συν-επι-αίρω, μελλ. **-επαίρω**· έπαίρω (ύψώνω) όμοϋ ή συγχρόνως.— || από κοινου (ή όμοιως) παρακινώ (παρορμώ, προτρέπω, διεγείρω).— παθητ., από κοινου μετά τινος έγείρομαι (έξεγείρομαι), συνεπανίσταμαι, συνεπαναστατώ.

συν-έπαισα, άορ. α' του **συμπαίω**.

συν-επι-αίτιόμαι, μελλ. **-άσομαι**, άποθ. από κοινου μετά τινος αίτιώμαι (κατηγορώ) τινα, έπιρρίπτω και έγώ τήν αίτίαν (ή τό σφάλμα) εις τινα, συγκατηγορώ.

συν-επι-άκολουθέω, μελλ. **-ήσω**· έπακολουθώ ώσούτως, άκολουθώ όμοϋ, άκολουθώ έκ του πλησιον, συνοδεύω.

συν-επι-άμύνω, μελλ. **-επαμύνω**· από κοινου **επαμύνω** (άποκορεύω, άπωθώ).— || από κοινου βοηθώ, συμβοηθώ.

συν-επι-αν-ίστημι, μελλ. **-αναστήσω**· από κοινου μετ' άλλων έξεγείρω τινά έναντίον άλλου.— || παθητ., μετά ένεργ. άορ. β' **-ανέστην** και πρκ. **-ανέστη-**

και από κοινου μετά τινος έπαναστατώ, συνεπαναστατώ.

συν-επι-αν-ορδός, μελλ. **-άσω**, άορ. α' **συν-επι-αν-ορθασα**· έπανορδώνω (διορδώνω) από κοινου μετά τινος άλλου.

συν-έπι-άξα, δωρ. άορ. α' του **συμπήγγυμι**.

συν-επι-άπτομαι, ίων. άντι **συνεφάπτομαι** (βλ. λ.).

συν-επέδησα, άορ. α' του **συμπεδάω**.

συν-έπι-επιμι (σύν+επι+είμι)· έπέρχομαι (έπιθιδεμαι) από κοινου μετά τινος.

συν-επι-εισ-φέρωμαι, μελλον· συνεισάγω, συντελώ εις τό νά εισέλθθ τις εις τι.

συν-επι-εκ-πίνω, μελλ. **-πίσμαι**· έκπίνω τι (πίνω έξέ όλοκληρού, τό έξαντλώ) από κοινου μετ' άλλων.

συν-επι-ελαφρύνω· ελαφρύνω τι (τό κάμνω ελαφρότερον) έν συνεργασία μετά τινος, συνεργώ εις τήν ελάφρυνσιν, βοηθώ εις τό νά φερθ (βαστάζθ) τις τι.

συν-επι-ερίζω· συναμιλλώμαι, φιλονικώ, «συνερίζομαι».

συν-έπεσον, άορ. β' του **συμπίπτω**.

συν-επι-εσομένην, άορ. β' του **συνεφέπομαι**.

συν-επι-έστην, άορ. β' του **συνεφρίστημι**.

συν-επι-εύχομαι, μελλ. **-εύξομαι**, άποθ.· συνεύχομαι, από κοινου μετά τινος (ή συγχρόνως) προσεύχομαι || συνυπόσχομαι.

συν-επι-ηχέω, μελλ. **-ήσω**· ήχώ όμοϋ, έπηχώ συγχρόνως μετά τινος, συμπάλλω, συνοδεύω παιάνα με τον ήχον τής φωνής μου, «κρατώ τό ίσον τής φωνής ή του ήχου».

συν-επι-θαίνω, μελλ. **-θήσομαι**· έπιθαίνω (άναθαίνω ή έπιθιβάζομαι) όμοϋ μετά τινος.— || έπιχειρώ όμοϋ μετά τινος.

συν-επι-θουλεύω, μελλ. **-σω**· από κοινου μετά τινος έπιθουλεύομαι τινα, συμπράττω (συνεργώ) εις τήν κατάστροφην έπιθούλων σχεδίων.

συν-επι-γράφεις, ό· ό μετ' άλλου τινός έπιγραφείς (άρχιεπιφύλαξ, ληξιαρχος), ό συγγραμματοεύς.

συν-επι-θυμέω, **-ήσω**· όμοϋ μετά τινος έπιθυμώ τι.

συν-έπι-κειμαι, μελλ. **-κείσομαι**, παθητ.· έπίκειμαι (έπιτίθεται) όμοϋ μετά τινος, συμπράττω εις έπίθεσιν.

συν-επι-κοσμέω, μελλ. **-ήσω**· από κοινου έπικοσμώ (τακτοποιώ, στολίζω).

συν-επι-κουρέω, μελλ. **-ήσω**· είμαι συνεπίκουρος, από κοινου έπικουρός, προσέρχομαι ως έπικουρος (συνεπίκουρος), βοηθώ, άνακουφίζω.

συν-επι-κουφίζω, μελλ. **-ίσω**· έπικουφίζω (ελαφρύνω) όμοϋ μετά τινος ή συγχρόνως, συντελώ εις άνακούφισιν.

συν-επι-κραδαίνω· από κοινου μετά τινος κραδαίνω (έπισείω, κινώ) προς τά όπίσω και προς τά έμπρος.

συν-επι-λαμβάνομαι, μελλ. **-επιλήψομαι**, άποθ.· όμοϋ μετά τινος λαμβάνω μέρος εις τι, έπιλαμβάνομαι τινος έν συμπράξει μετά τινος, συμμετέχω || λαμβάνω μέρος μετ' τινος, «παιρνω τό μέρος του», τόν ύποστηρίζω.

συν-επι-μαρτύρέω· από κοινου έπιμαρτυρώ (έπιθεβαιώ), συνεπιθεβαιώ, συνεπικυρώνω.

συν-επι-μελέομαι, άποθ. μετά μέσ. μελλ. **-ήσομαι**, παθ. άορ. α' **-επεμελήθην**· από κοινου μετά τινος έπιμελούμαι (φροντίζω περί) τινος, φροντίζω συγχρόνως, μετέχω εις κοινήν φροντίδα || προνωώ (λαμβάνω πρόνοιαν) από κοινου μετ' άλλων.

συν-επι-μελητής, **-οῦ**, ό· ό από κοινου φροντίζων περί τινος, ό συμβοηθός έπιμελητοῦ, ως και νυν συνεπιμελητής, σύντροφος.

συν-έπιον, άορ. β' του **συμπίνω**.

συν-επι-πλέκω, μελλ. **-ξω**· πλέκω από κοινου, συνυφαίνω.

συν-επι-πλέω, μελλ. **-πλεῦσομαι**· από κοινου έπιπλέω κατά τινος, συμπράττω εις ναυτικήν έκστρατείαν.

συν-επι-ρρώννυμι, μελλ. **-επιρρώσω**· έπιρρώννυω (ένδυναμώνω) όμοϋ μετ' άλλων, συμβάλλω εις τήν έπιρρωσιν, ένισχύω.

συν-επι-σκοπέω, μελλ. -επισκέψομαι· πρκ. -επέ-
σκεμμαι· ἐπισκοπέω (ἐξετάζω) ἀπό κοινοῦ μετά τι-
νος, συνεξετάζω.

συν-επι-σπάω, μελλ. -ῆσω· ἐπισπῶ (ἐπιούρω, σύ-
ρω, ἔλκω) ἀπό κοινοῦ μετά τινος.— μέσον, συμπαρα-
σύρω μαζί μου (καί μάλιστα ἐπί κακῶ) || προσελκίω
τινά πρὸς τὸ μέρος μου, «τὸν παίρνω μὲ τὸ μέρος
μου», τὸν κἀμνω νὰ δεχθῆ τὰς ἀόψεις μου.

συν-επι-σπᾶσαι, συν-επι-σπόμενος, ἀπρφ. καὶ
μτχ. ἄορ. β' τοῦ *συνεφέπομαι*.

συν-επι-σπεύδω, μελλ. -σω· ἐπισπεύδω (ἐπιτα-
χύνω) ἀπό κοινοῦ μετά τινος, συντελῶ εἰς τὴν ἐπι-
τάχυνον, λατ. *accelero*.

συν-επίσταμαι, ἀποθ. μαζί μὲ ἄλλον (ἢ ἄλλους)
γνωρίζω τι καλῶς, γίνωσκω τι ἀπό κοινοῦ μετ' ἄλ-
λων || εἶμαι μέτοχος (κἀτοχος) τῶν μυστικῶν τινος
|| εἶμαι μεμυημένος εἷς τι

συν-επι-στέλλω, μελλ. -στελῶ· ἐπιστέλλω ὁμοῦ
μετά τινος, παραγγέλλω ἀπό κοινοῦ.

συν-επι-στράτεύω, μελλ. -σω· ἐκοστρεύω ἀπό
κοινοῦ. συνεκοστρεύω.

συν-επι-στρέφω, μελλ. -ψω· ἐπιστρέφω ὁμοῦ (ἢ
συχρόνως). 2) μτχ., μαζί μὲ ἄλλους κἀμνω τινά
νὰ στραφῆ πρὸς τι, τὸν καθιστῶ προσηκτικόν.

συν-επι-ισχύω, μελλ. -ῆσω· ἀπό κοινοῦ ἐνισχύω
(ὑποστηρίζω, βοηθῶ) || ἐνώνω τὰς δυνάμεις μου
μετά τινος.

συν-επι-τελέω, μελλ. -έσω· ἐπιτελῶ (ἐκτελῶ)
ἀπό κοινοῦ μετά τινος || συνεργῶ (συνπράττω, συν-
τελῶ) εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τινος.

συν-επι-τίθημι, μελλ. -επιθήσω· ἐπιτίθημι ὁμοῦ ἢ
ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.— μέσον, ἐπιτίθεμαι (ἐπιπίπτω,
ἐφορμῶ) ἀπό κοινοῦ μετά τινος || μεταχειρίζομαι τι
πρὸς ἴδιαν μου ὠφέλειαν.

συν-επι-τρέφω· μελλ. -ψω· ἐξολοθρεύω, κατα-
στρέφω ἐντελῶς, ἢ συγκαταστρέφω (μετ' ἄλλου).

συν-επι-τροπος, δ' ὡς καὶ νῦν, συνεπίτροπος,
ἐπίτροπος μετ' ἄλλων, ἐπίτροπος καὶ αὐτός.

συν-ἐπλάσσω, ἄορ. α' τοῦ *συνπλάσσω*.

συν-ἐπλέξα, ἄορ. α' τοῦ *συνπλέξω*.

συν-ἐπιπαίω, ἄορ. β' -εοσπίω, ἀποθ.· ἀκολουθῶ
ἐκ τοῦ πλησίον, συνακολουθῶ, ἀκολουθῶ κατὰ πό-
δας, συνοδεύω || *ποιμναις συνεπομαι* = ἀκολουθῶ
τὰ ποίμνια, τὰ ποιμαίνω, τὰ βόσκω.— || ἀκολουθῶ
κατὰ διάνοιαν, παρακολουθῶ διανοητικῶς, καταλαμ-
βάνω, ἐννοῶ.

συν-επ-ὀμῶμι· *ἐπόμνυμι* (θηλ. ὀρκίζομαι) ἐπι-
προσδέτως.

συν-ἐπιπνίξω, ἄορ. α' τοῦ *συνπνίγω*.

συν-ἐπρηξάω, ἰων. ἄορ. α' τοῦ *συνπρηξάω*.

συν-εραστής, -οῦ, δ' (*συνεράστω*)· ὡς καὶ νῦν, συν-
εραστής, ὁ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐραστής, ἀντ-
εραστής.

συν-εράω (Α)· ἀγαπῶ ἀπό κοινοῦ μετά τινος,
ἀγαπῶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον πού ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος
τις.— μέσον καὶ παθητ., *συνερωμαί τινι*=ἀγαπῶμαι
μετὰ τινος ἀμοιβαίως, ἀνταποκρίνομαι εἰς τὸν ἔ-
ρωτά του || ἀπολαύω ἀγάπης ὁμοῦ μετά τινος.

συν-εράω (Β)· συλλέγω, συναθροίζω, συμφέρω·

συν-εργάζομαι, μελλ. -άσομαι· πρκ. -εἰργασμαι·
(ἐν ἐνεργ. καὶ παθ. ἐννοαῖ)· ἀποθ.· ὡς καὶ νῦν, συνερ-
γάζομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμπράττω, συνεργῶ,
συντελῶ || βοηθῶ, συνεισφέρω εἷς τι || μτχ. πρκ. ἐν
παθ. ἐνν.: *λίθοι ἐνεργασμένοι* = λίθοι ἐπεξεργα-
σμένοι πρὸς οἰκοδομὴν.

συν-εργάτης, -ου, δ' ὡς καὶ νῦν, συνεργάτης,
ὁμοῦ μετά τινος ἐργαζόμενος, συνεργαζόμενος,
συμβοηθός, συνεργός, σύντροφος.

συν-εργάτινης, -ου, δ, ποιητ. ἀντὶ *συνεργάτης*.

συν-εργάτις, -ιδος, ἢ, θηλ. τοῦ *συνεργάτης*.

συν-εργέω, πρκ. *συνήργουσι* (*συνεργός*)· ἐργάζο-
μαι ὁμοῦ μετά τινος, συνεργάζομαι, ὡς καὶ νῦν συν-
εργῶ, συντελῶ, συμπράττω, συμβοηθῶ, συμπράττω
ὡς βοηθός

συν-εργήτης, -ου, δ, ποιητ. ἀντὶ *συνεργάτης*.

συν-εργία, ἢ (*συνεργός*)· ὡς καὶ νῦν, συνεργία,
συνεργασία, ἐργασία ἀπό κοινοῦ γινόμενη, βοήθεια

|| ἐν κακῇ ἐνν., συνωμοσία, συνεννόησις, συνεπιβουλή.
συν-εργός, ὄν (*σὺν+ἔργον*)· ὁ ὁμοῦ (ἀπό κοινοῦ)
ἐργαζόμενος, συνεργάτης, συμβοηθός, ὡς καὶ νῦν
συνεργός || ὁ λαμβάνων μέρος εἷς τι, ὁ συμπράτ-
των, ὁ συνεισφέρων εἰς τι (πρὸς τι).— ὡς οἶα. δ' (ἢ)
συνεργός=ὁ συνεργάτης, ὁ βοηθός, ὁ συμπράκτωρ,
ὁ συνεργός.

συν-έργω, παλαιότ. τύπος τοῦ *συνείργω* (βλ. λ.).
συν-έρδω, μελ. -ξω· συμπράττω εἷς τι, συνεργῶ,
συνεργάζομαι.

συν-ερείδω, μελλ. -σω· ἄορ. α' *συνείρησα*· ἐρεί-
δω ὁμοῦ, στερεώνω τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου || ἐνώνω
στερεά, συναρμολῶ, συσφίγγω.— παθητ., ἄορ. α' *συν-
ερείσθην*· πρκ. *συνήρησμαι* ἢ *συνερέησμαι*· συν-
δεῖσθαι στερεά, συσφίγγομαι, συγκαίνομαι.

συν-ερέω, ἄττ. **συν-ερώ**, μέλλων ἄνευ ἐνεστ. ἐν
χρήσει (ὡς ἐνεστ. χρησιμοποιομένου τοῦ *συναγορεύω*
ἢ τοῦ *σύμφημι*)· δά συνηγορήσω, δά ὑποστηρίξω
δι' ἀγορεύσεως, δά ὁμιλήσω πρὸς ὑπεράσπιόν τινος.

συν-ερίδος, ἢ· συνεργάτις, βοηθός, καὶ μάλιστα
ἐργάτις μερισθωμένη διως βοηθῆ εἰς οἰκίας ἐρ-
γασίας (εἰς τὸ νῆδιν, ὑφαίνειν κ. ἄ.).

συν-ερκτικός, ἢ, ὄν (*συνέργω*)· ἐπὶ ρήτορος φέ-
ροντος τὸν ἀντίπαλον εἰς ἀδιέξοδον, ἐποῦ τὸν κολλᾷ
στὸν τοῖχος, ὁ πειστικός, ὁ βίαιος, ὁ συναρπαστικός.

συν-έρπω, μελλ. *ψω*· ἔρπω ὁμοῦ, σύρομαι ὁμοῦ
μετά τινος.

συν-έρραξα, ἄορ. α' τοῦ *συρράσσω* (βλ. λ.).

συν-έρρηγμαί, παθ. πρκ. τοῦ *συρορήγνυμι*.

συν-έρρηξα, ἄορ. α' τοῦ *συρορήγνυμι*.

συν-έρρωγα, ἄμτθ. πρκ. β' τοῦ *συρορήγνυμι*.

συν-έρχομαι, μελλ. -ελεύσομαι· ἐνεργ. ἄορ. β' -ἦλ-
θον, πρκ. -ελήλυθα· ἀποθ.· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὁμοῦ
μετά τινος.— || ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἔρχομαι εἰς ἐν
καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, ὡς καὶ νῦν συνέρχομαι || ἔχω
σχέσεις, ἔχω δοσοληψίας, μετά τινος. 2) ἐν ἔχθρι-
κῇ ἐνν., συναντῶμαι μετά τινος ἐν μάχῃ, ἔρχομαι
εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, ἀντιμετωπίζω, λατ. *con-
currere* || ἐπὶ μάχης, συνάπτομαι, διεξάγομαι, γίνο-
μαι, λαμβάνω χώραν. 3) μετὰ συστοιχ. αἰτ., *στρα-
τείας συνέρχομαι*=λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκστρα-
τείαν (ὡς τὸ *ὁδὸν ἔρχομαι*) | *συνέρχομαι λέχος τὸ
σὸν*=λαμβάνω μέρος (συμμετέχω) εἰς τὴν κλίνην
σου.— || ἐπὶ πραγμάτων, συνδέομαι εἰς ἐν, ἐννό-
μαι.— IV ἐπὶ συμβάντων, συμβαίνω, συντρέχω, συμ-
πίπτω, λαμβάνω χώραν, ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως).

συν-ερωτάω, μελλ. -ῆσω· ἀπό κοινοῦ (ἢ συγχρό-
νως) μετά τινος ὑποβάλλω ἐρωτήσεις.— || ἐπιθε-
ταῖ (καθορίζω) τι δι' ἐρωτήσεων καὶ ἀποκρίσεων·
συνερωτῶ λόγον=δι' ἐρωταποκρίσεων συμπεραίνω
(ἐξάγω συμπέρασμα).— παθητ., ἐπιβεβαιούμαι (καθ-
ορίζομαι, συμπεραίνομαι) διὰ τοιοῦτων ἐρωταπο-
κρίσεων.

σύν-εξ, προστ. ἄορ. β' τοῦ *συνίημι* (βλ. λ.)· ἐπρό-
σεξε ! παρατήρησε ! ἐνόησέ το ! κατάλαθέ το !

συν-εσθίω, μελλ. -έδομαι· ἄορ. β' -ἐφάγον· ἐσθίω
ὁμοῦ, συντρώγω.

σύν-εσις, ἄττ. **ζύν-εσις**, -εως, ἢ (*συνίημι*)· συμ-
βολή, συνάντησις, ἔνωσις, συρροή.— || μτρ., ἴκα-
νότης (δύναμις) τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ κατανο-
εῖν, δέξυναι, εὐφύτα, κρίσις, κατανόησις || ὡς καὶ
νῦν, σύνεσις, φρόνησις. 2)=*συνείδησις* (βλ. λ.).

συν-εσπάρραξα, ἄορ. α' τοῦ *συσπάρρασσω*.

συν-εσπόμεν, ἄορ. β' τοῦ *συνέπομαι* (βλ. λ.).

συν-έσταλμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συστέλλω*.

συν-εσταότης, πληθ. ἐπ. μτχ. πρκ. τοῦ *συνίστημι*.

συν-εσταυρωμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συσταυρόω*.

συν-εστᾶλην, παθ. ἄορ. β' τοῦ *συστέλλω*.

συν-έστειλα, ἄορ. α' τοῦ *συστέλλω*.

συν-έστην, ἄορ. β' τοῦ *συνίστημι*.

συν-εστιάω, μελλ. -ῆσω· ἐστιάω (φιλοξενῶ, φι-
λεύω, περιποιούμαι) τινα ἐκ τῶ οἴκῳ μου μαζί μὲ ἄλ-
λους.— παθητ., συνευχούμαι, συντρώγω, μετ' ἄλλων.

συν-εστίη, ἢ (*σὺν+εστία*)· συνευχία, συμπόσιον,
συνεστίασις || συναναστροφή.

συν-έστιος, ὄν (*σὺν+εστία*)· ὁ μετέχων τῆς ἐ-
στίας τινός, ὁ κατοικῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ μετὰ τι-

νος, ὁ σύνοικος || ὡς οὖσα. *δ συνέστις* = ὁ συνδαιτυμῶν, ὁ ὁμοτράπεζος || ὁ σύνοικος, ὁ ἔνοικος || ὁ φιλοξενοῦμενος, ὁ «μουσαφίρης». 2) περὶ τοῦ Διός, ὁ προστάτης τῆς ἐστίας.

συν-εστός, μτχ. πρκ. τοῦ *συνίστημι*.

συν-έσχαον, ἀόρ. β' τοῦ *σύνεχω*.

συν-έταιρος, ὁ (σύν+ἐταίρος) ὡς καὶ νῦν, συν-έταιρος, σύντροφος, μέτοχος, συνάδελφος, φίλος.

συν-ετάρραχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *συνταράσσω*.

συν-ετάρραχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *συντάσσω*.

συν-ετέθειντο, γ' πλθ. παθ. ὕπερσ. τοῦ *συντίθημι*.

συν-ετλάω, δωρ. ἀόρ. β' τοῦ *συντλάω*.

σύν-ετο, ἐπ. *ξύνετο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *συνίημι*.

συν-ετός, ἡ, ὄν (*συνίημι*)· ὁ ταχύς εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ κατανεεῖν, ὀξύνοος, εὐφυής, νοήμων || ὡς καὶ νῦν, συνετός, σώφρων, νουεχής, φρόνιμος || μετὰ γεν. πραγμ., ὁ δεξιὸς εἰς τι, ὁ ἄριστος διὰ τι.— || παθητ., ὁ εὐκόλως κατανοούμενος, εὐνόητος, νοητός, καταληπτός.— || τὸ οὐδ. πλθ. *συνετὰ* ὡς ἐπίρρ. = *συνετῶς* = εὐνόητος, καταληπτός || μετὰ οὐνεόσεως, ὡς καὶ νῦν συνετῶς.

συν-ετρίβην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *συντριβῶ*.

συν-ευ-δαιμονέω, μελλ. -ῆσω· εὐδαιμονῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συμμετέχω εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τινός, εἶμαι καὶ ἐγὼ εὐδαιμών.

συν-ευ-δοκέω, μελλ. -ῆσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος ἐπιδοκιμάζω, συγκατανεύω, συναίνω, συμφωνῶ.

συν-εὔδω, μελλ. -εὐθήσω· συγκοιμῶμαι μετὰ τινος || *δ συνεῦδων χρόνος* = ὁ χρόνος ὁ συμπύπτων μετὰ τὸν ἕπον τινός, ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὅποιον κοιμάται τις.

συν-ευνάζω, μελλ. -σω· θάλλω τινά νά κατακλιθῆ (νά πλαγιάσῃ νά κοιμηθῆ) εἰς τὴν αὐτὴν *εὐνήν* (κλίνην) μετὰ τινος, τὸν συγκοιμίζω.— παθητ., συγκοιμῶμαι μετὰ τινος, πλαγιάζω εἰς τὴν ἰδίαν μετὰ τὸν *εὐνήν* (κλίνην).

συν-ευνέτης, -ου, ὁ· ὁ ὁμόκοιτος, ὁ μετέχων τῆς *εὐνῆς* (κλίνης), ὁ σύζυγος, σύντροφος τῆς ζωῆς || θηλ. *συν-ευνετίς*, -ιδος, ἡ = ἡ σύζυγος ἢ ἡ παλλακική.

σύν-ευνος, ον (*σύν+εὐνή*)· ὁ συγκοιμῶμενος, ὁ μετέχων τῆς *εὐνῆς* (κλίνης) || ὡς οὖσα. ὁ (ἡ) *σύνευνος* = σύζυγος, σύντροφος τῆς ζωῆς.

συν-ευ-πάσχω, μελλ. -πέσομαι· ὁμοῦ μετ' ἄλλων εὐεργετοῦμαι (τυγχάνω καλῆς μεταχειρίσεως, ἀπολαύω συμπαιδιῶν).

συν-ευ-πορέω, μελλ. -ῆσω· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων συνεισφέρω, συμπρομηθεύω (μετὰ αἰτ. πραγμ.) || μετὰ γεν. πραγμ., προμηθεύω (παρέχω) μέρος πραγμάτων τινος, συνεισφέρω εἰς (τοῦτο ἢ ἐκεῖνο) || μετὰ δοτ. προσ., ὑποστηρίζω, βοηθῶ.

συν-ευ-τύχέω· εἶμαι εὐτυχῆς ὁμοῦ μετὰ τινος, ὡς καὶ νῦν συνευτυχῶ.

συν-εὔχομαι, μελλ. -ξομαι· ἀποθ. εὐχομαι (προσεύχομαι) ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, ἐνώνω τὰς εὐχὰς μου μετὰ τὰς ἰδικὰς του.

συν-ευωχέομαι· ὡς καὶ νῦν, συνευωχοῦμαι, εὐωχοῦμαι ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εφάγον, ἐν χρήσει ὡς ἀόρ. β' τοῦ *συνεσθίω*.

συν-εφ-άπτομαι, ἰων. -επάπτομαι· μελλ. -εφάψομαι· ἀποθ. ὁμοῦ μετὰ τινος θάλλω χεῖρα ἐπὶ τινος («πίανω» τι, λαμβάνω μέρος εἰς τι), μετὰ γεν. πραγμ. 2) μετὰ γεν. προσ., ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος, συμμετέχω εἰς ἐπιθεῖν κατὰ τινος.

συν-εφ-έλικω, μελλ. -ξω· ἀόρ. α' -εφελίκωσα· ἐφέλικω (σύρω, ἐπισύρω) ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ σύρω κατόπιν μου (ἢ πρὸς τὸ μέρος μου), συμπαρασύρω.

συν-εφ-έπομαι, ἀόρ. β' -εφεσπέμην, ἰων. -επεσπέμην· ἀποθ. συνεπακολουθῶ, ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, συνοδεύω μετ' ἄλλων.

συν-εφ-ήθος, ον· ὁ ἐφηβὸς καὶ αὐτός, συνομηλιεὶς ἐφηβῶν, σύντροφος τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

συν-εφ-ίστημι· ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἐφίστημι (θάλλω, τοποθετῶ, καθορίζω) τινά ὡς τι || μτφρ., καθιστῶ τινα προσεκτικόν, τοῦ ἐφίστῶ τὴν προσοχὴν του || ὡς φαινομεν. ὡς ἀμτθ. *συνεφίστημι* (ἐνν. τὸν νοῦν)

= ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ἢ συγχρόνως μετὰ αὐτούς) ἐφίστῶ τὴν προσοχὴν μου εἰς τι, προσέχω εἰς τι, παρατηρῶ τι.— παθητ., -εφεστιάμαι, μετ' ἐνεργ., ἀορ. β' -επέστην, πρκ. -εφεστίημαι· ὁμοῦ μετὰ τινος τοποθετοῦμαι ὡς ἐπιστάτης, συνεπιστάτῳ, συνεπιτηρῶ, συνεπιβλέπω, 2) ὁμοῦ μετὰ τινος ἐγείρομαι καὶ ἐπιτίθειμαι ἐναντίον ἄλλου.

συν-έφραξα, ἀόρ. α' τοῦ *συνφράσσω*.

συν-εχάρην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *συνχαίρω*.

συν-έχεα, ἀόρ. α' τοῦ *συνχέω*.

συν-έχεια, ἡ (*συνεχής*)· ὡς καὶ νῦν, συνέχεια, ἐξ-ακολουθησις, ἀδιάκοπος σειρὰ πραγμάτων, συνοχή.— || συνεχῆς προσοχή, ἐπιμονή, καρτερικότης.

συν-έχευα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ *συνχέω*.

συν-εχέως, ἰων. ἀντὶ *συνεχῶς*.

συν-εχής, ἐς (*συνέχω*)· ὁ συνεχῶν, ὁ συγκρατῶν || ὁ συνημμένος, πυκνός || ὡς καὶ νῦν, συνεχής, ἀδιάκοπος, ὁ ἀποτελῶν ἀδιάσπαστον οἰκιστὴν || μετὰ δοτ., ὁ ἔχων συνέχειαν μετὰ τινος, ὁ συνημμένος εἰς τι(να), ὁ συνεχόμενος, ὁμοιος, γείτων, παρακείμενος.— || ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, συνεχής, ἀδιάκοπος, ἄνευ διαλείμματος || τὸ οὐδ. *συνεχῆς* ὡς ἐπίρρ. = *συνεχῶς*, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως, ἄνευ διακοπῆς.

συν-εχθαίρω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος μισῶ (μισῶνομαι μίσος ἐναντίον τινός).

συν-έχθω, ποιητ. ἀντὶ *συνεχθαίρω* (βλ. λ.).

συν-εχῦθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *συνχέω*.

συν-έχω, αἰτ. *ξυν-*· μελλ. -ίξω· ἀόρ. β' *συνέσχαον*· κρατῶ ὁμοῦ, συγκρατῶ, συσφιγγω, συνδέω || *συνέχω τὴν εἰρεσίαν* = τῆρῶ ἡνωμένους τοὺς κωπηλάτας, τοὺς κάρμυ νά κωπηλατοῦν ἐν ρυθμῶ. 2) παρ-έχω, περιλαμβάνω, ἐμπεριέχω, συμπεριλαμβάνω. 3) ἐξαναγκάζω, ἐκδιάζω, καταπιέζω, καταδυναστεύω || παθητ., καταπιέζομαι, ἀναγκάζομαι, στενοχωροῦμαι, ἐπηρεάζομαι ἐκ τινος, ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ τι. 4) ἐν τῷ παθητ., *συνέχομαι αἰχμῶναι* = συνάπτω μάχην ἐκ τοῦ συστάνην (μάχομαι) διὰ δοράτων.

συν-εχῶς, ἰων. -έως, ἐπίρρ. τοῦ *συνεχής*· συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως.

συν-εψιάω (σύν+ἐψιάομαι)· παίζω ὁμοῦ, συμπαίζω.

συν-εώνημαι, πρκ. τοῦ *συνωνέομαι*.

συν-ηβάω, μελλ. -ῆσω· ὁμοῦ μετὰ τινος διέρχομαι τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐφηβος (δῶς καὶ ἄλλος τις).

συν-ηβολέω· συμβάλλω, συναντῶ.

σύν-ηβος, ον (*σύν+ἡβή*)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, συνέφηβος, ὁ τῆς ἰδίας νεανικῆς ἡλικίας || ὡς οὖσα, ὁ *σύνηβος* = ὁ νεαρὸς φίλος (σύντροφος, ἐταίρος).

συν-ἡγάγον, ἀόρ. β' τοῦ *συνάγω*.

συν-ηγورέω, μελλ. -ῆσω (*συνήγορος*)· ὡς καὶ νῦν, συνηγορῶ, εἶμαι συνήγορός τινος, ὑπερασπίζω τινά ἐν δικαστηρίῳ, διάφ. τῷ *συνδικέω* || *συνηγورῶ τῷ κατηγορῶ* = ὑποστηρίζω τὸν κατηγοροῦν.

συν-ηγωρία, ἡ (*συνήγορέω*)· ὡς καὶ νῦν, συνηγορία, τὸ συνηγορεῖν ὑπὲρ τινος, ἀγόρευσις ὑπὲρ τινος ἐν δικαστηρίῳ.

συν-ηγωρικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς συνηγόρον || τὸ *συνηγορικόν* = ἡ ἀμοιβή τοῦ συνηγόρου (συνισταμένη εἰς μίαν δραχμὴν ἡμερησίως, ἀλλὰ καταβαλλομένη μόνον εἰς τοὺς δημοσίους συνηγόρους, καὶ μόνον καθ' ἕνα ἢ ἑπταετησίαν τὸ δικαστήριον).

συν-ἡγορός, ον (*σύν+ἀγορεύω*)· ὁ συμφωνῶν, ὁ ὁμιλῶν κατὰ τρόπον συμφωνούντα πρὸς ἄλλων ἀγορεύσεις. 2) ὁ συνηγορῶν ὑπὲρ τινος, ὁ ὑπερασπίζων τινά, κυρ. ἐν δικαστηρίῳ || ὡς οὖσα, ὁ *συνἡγορός* = ὡς καὶ νῦν, συνηγόρος, ρήτωρ ὑπερασπίσεως | συνηγόρος τῆς Πολιτείας, ὑπερασπίζων τοὺς νόμους ἐναντίον τῶν προτεινομένων μεταβολῶν | συνηγόρος τοῦ κατηγορουμένου, διάφ. τῷ *σύνδικος* (βλ. λ.).

συν-ἡδεῖν, αἰτ. *ξυνῆδη*, ὕπερσ. τοῦ *σύναιδα* (βλ. λ.).

συν-ἡδέσθε, ἰων. β' πλθ. ὕπερσ. τοῦ **συνείδω*.

συν-ἡδομαι, μελλ. -ῆσομαι· ἀόρ. α' -ῆσομαι· ἀποθ. ἡδομαι (τέρομαι, χάρω) ἀπὸ κοινοῦ μετὰ

τινος, τόν συγκαίρω || ὡς. μετὰ δοτ. πραγμ., χαιρῶ, (τέρπομαι, εὐχοριστοῦμαι) διὰ τι.

συν-ἡθεια, ἡ (συνήθης)· τὸ ζῆν ἢ διαμένειν ὁμοῦ, τὸ συγκατοικεῖν, συναναστροφή, στεναὶ σχέσεις, γνωριμία, φιλία, οικειότης, λατ. *consuetudo*.— || ὡς καὶ νῦν, συνήθεια, ἔξις, ἔδος, ἔδιμον.

συν-ἡθης, ες, γέν. -εος, καὶ συνηρ. -ους· γέν. πληθ. *συνῆθειων* καὶ συνηρ. *συνῆθων* (συν+ἡθος)· ὁ συνδιατρίβων μετὰ τινος, ὁ συνδιατρίβων (συγκατοικῶν) μετ' αὐτοῦ, ὁ οἰκετός, φίλος || ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ἦδη καὶ ἔδιμα μετὰ τινος, ὁμοίος, συγγενής || ὁ καλῶς προσηρμοσμένος εἰς τι || *συνήθης τινι* = ὁ γνώριμος (φίλος) τινός, ὁ συνδεδεμένος διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τινος || *χειρὶ συνήθης* = *χειροῦθης* (βλ. λ.), τιθασευμένος, ἡμερος.— || ὡς καὶ νῦν, συνήθης, συνῆθισμένος || οἰκετός.

συν-ἡθροισμός, ἡ (συνήθης)· τὸ *συναθροίζω*.
συνῆθως, ἐπίρρ. τοῦ *συνήθης* (βλ. λ.).

συν-ἡκα, ἀόρ. α' τοῦ *συνῆμι*.
συν-ἡκω· ἔχω ἔλδει ὁμοῦ (ἐπὶ τὸ αὐτό), ἔχω συγκεντρωθῆ.

συν-ἡλάσα, ἀόρ. α' τοῦ *συνελαύνω* (βλ. λ.).

συν-ἡλθον, ἀόρ. β' τοῦ *συνέρχομαι*.

συν-ἡλικιώτης, -ου, δ' = *συνῆλιξ* (βλ. λ.).

συν-ἡλιξ, -Ἰκος, δ, ἡ (συν+ἡλιξ)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁ συνομηλιξ, λατ. *aequalis* || ὡς οὖς. δ (ἡ) *συνῆλιξ* = ὁ συνομηλικός, σύντροφος, φίλος, συμπαίκτηρ.

συν-ἡλύσις, καὶ **συνῆλύσις**, ἡ (συνέρχομαι, *συνελεύσομαι*)· συνάντησις, συνέλευσις.
συν-ἡμερεύω, μελλ. -σω (συν+ἡμέρα)· διημερεύω (διέρχομαι τὴν ἡμέραν) μετὰ τινος, συζῶ, συνδιάγω, συνανατρέφομαι.

συν-ἡμοσύνη, ἡ (συνήμιον)· ἔνωσις, συνένωσις, δεσμός, σχέσις || ἐν τῷ πληθ., συνῆκαί, συμφωνίαί, ἐπιλομοὶ ὑποσχέσεις.

συν-ἡμων, ὄν, γέν. -ωνος (συνήμιον)· ὁ συνηνωμένος, συνδεδεμένος || σύντροφος, ἑταῖρος.

συν-ἡορος, ὄρρ. καὶ ἄττ. **συν-ἄορος**, ὄν (συν+αἰωρέω, *συναείρω*)· συνηνωμένος, στενά συνδεδεμένος, συνευγεγμένος || ὡς οὖς. δ (ἡ) *συνῆορος* = ὁ σύζυγος (ἀνὴρ), ἡ σύζυγος (γυνὴ).

συν-ἡπεροπέυω, μελλ. -σω· ἀπό κοινοῦ μετὰ τινος ἔξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων.

συν-ἡρετέω, μελλ. -ήσω (συν+ἔρετης)· συγκωπηλατῶ || μτφρ., συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηδῶ, συμφωνῶ.

συν-ἡρεφέω, μελλ. -ήσω (συνῆρεφής)· ἐπιρροίπτω πυκνὴν οἰκίαν, ἐπισκιάζω.

συν-ἡρεφής, ἐς (συν+ἔρεφω)· ὁ πυκνῶς ἐσκιασμένος, συσκειασμένος, συγκεκαλυμμένος.

συν-ἡριθμος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *συνάριθμος* (βλ. λ.).

συν-ἡρηπάκα, πρκ. τοῦ *συναρηπάξω*.

συν-ἡρπασα, ἀόρ. α' τοῦ *συναρπάζω*.

συν-ἡρητμαί, παθ πρκ. τοῦ *συναρτάω*.

συν-ἡρῶν, πρτ. τοῦ *συνεράω*.

συν-ἡρσάομαι, ἄττ. -ἡττάομαι, παθητ.· ἡτῶμαι ὁμοῦ, νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ ἄλλοι.

συν-ἡυλίσθην, ἀόρ. α' τοῦ *συναυλίζομαι*.

συν-ἡχέω, μελλ. -ήσω· ἡχῶ ὁμοῦ, ἡχῶ ἐν ἁρμογίᾳ μετὰ τινος, ἀντηχῶ.

συν-ἡχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *συνάγω*.

συν-ἡψα, ἀόρ. α' τοῦ *συνάπτω*.

συν-ἡθάκω, μελλ. -ήσω (σύνθηρος)· κἀθημαί ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπαρακἀθημαί, συσκεπτομαι.

σύν-ἡθάκος, ὄν· ὁ κἀθημένος μετὰ τινος, συγκοθημένος, συμπαρακἀθημένος, συσκεπτόμενος. 2) ὁ συμμετέχων, ὁ συμμετοχός, κοινωνός.

συν-θάλλω, μελλ. -ψω· θερμαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος || ἐν τῷ πληθ., θερμαίνουσιν ἀμοιβαίως ἀλλήλους || μτφρ., δάλλω, καταπραῖνω, διὰ κολακευτικῶν λόγων, κολακεύω.

συν-θαμβέω· θαμβοῦμαι (ἐκθαμβοῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεκπλήττομαι.

συν-θάπτω· θάπτω ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ, θάπτω μετ' ἄλλου.— παθητ., θάπτομαι ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλου.

συν-θεάσομαι, μελλ. -θῶσομαι, ἀποθ.· θεῶμαι ὁπό

κοινοῦ μετὰ τινος, θλέπω (παρτηρῶ) κοινόν θεάσομαι. 2) ἐξετάζω ὁμοῦ, συνεξετάζω, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς.

συν-θεατής, -οῦ, δ (συνθεάσομαι)· ὁ δεῶμενος ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ συμπαρακἀθημένος ἐν τῷ δεατέρῳ.

συν-θεάτρια, ἡ, θηλ. τοῦ *συνθεατῆς* (βλ. λ.).

συν-θείς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *συντίθημι*.

συν-θέλω, ποιητ. ἀντὶ *συνεθέλω*.

σύν-θεμα, -ατος, τό, ποιητ. ἀντὶ *σύνθημα*.

συν-θέμενος, μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *συντίθημι*.

σύν-θεο, ἐπ. ἀντὶ *συνθεοῦ*, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *συντίθημι*.

συν-θεσία, ἡ (συντίθημι)· τὸ τοποθετεῖν ὁμοῦ, τακτοποίησις, διευθέτησις, συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις || ἐν τῷ πληθ., ἐντολαί, διαταγαί, παραγγελίαί, ὀδηγίαί.

σύν-θεσις, ἡ (συντίθημι)· τὸ τιθέναι ὁμοῦ, τὸ συντιθέναι, ὡς καὶ νῦν σύνθεσις, συνδυασμός, συνένωσις, συναρμογὴ || *σύνθεσις γραμμάτων* = ὁ συνδυασμός (ἢ πλοκὴ τῶν λέξεων καὶ φράσεων) ἐν τῷ λόγῳ.— || μτφρ., συμφωνία, σύμβασις, συνθήκη (πρβλ. *συνθήκη*).

συν-θετικός, ἡ, ὄν (συντίθημι)· ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὸ συντιθέναι (εἰς τὸ συνδέτειν).

σύν-θετο, ἐπ. ἀντὶ *συνέθετο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *συντίθημι*.

σύν-θετος, ὄν (θηλ. ὡς καὶ *συνθέτη* ἢ *συνθετή*) (συντίθημι)· ὡς καὶ νῦν, σύνθετος, συντεθειμένος, συγκεῖμενος ἐκ μερῶν, οὐχὶ ἀπλοῦς || πολύπλοκος, πολυσύνθετος.— || μτφρ., ὁ πεπλασμένος, πλαστός, πλαστογραφημένος, προσποιητός.— || ὡς. μτφρ., ὁ συμπεφωνημένος, ὁ κατὰ συμφωνίαν γινόμενος || *ἐκ συνθέτου* = κατὰ συμφωνίαν = λατ. *ex compacto*.

συν-θέω, μελλ. -θεύσομαι· *θέω* (θηλ. τρέχω) ὁμοῦ μετὰ τινος || ἐπὶ πραγμάτων, συμβαδίζω, ἐξελιόσομαι σύμφωνα πρὸς τι, προχωρῶ σύμφωνα μετ' ἐν ἐπιθυμίαν τινός, ἀποβαίω κατ' εὐχὴν || τρέχω ὁμοῦ, συναντῶμαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

συν-θεωρέω, μελλ. -ήσω ὁμοῦ μετὰ τινος (ἢ συγκρώνω) παρατηρῶ (ἔποικο, μελετῶ) || μετέχω μετ' ἄλλων εἰς ἀποστελλομένην *θεωρίαν* (βλ. λ.), στέλλομαι μετ' ἄλλων ὡς *θεωρῶς* εἰς δρασκευτικὴν τινα ἐορτήν.

συν-θήκη, ἡ (συντίθημι)· τὸ δέτειν (ὁμοῦ, τὸ συντιθέναι) || σύνθεσις (λέξεων καὶ προτάσεων).— || ὡς καὶ νῦν συνθήκη, σύμβασις, συμφωνία, διευθέτησις, τακτοποίησις || ἐν τῷ πληθ., ἄρθρα (διατάξεις) μῖς συνθήκης, ἀλλὰ καὶ ἡ συνθήκη ἐν τῷ συνόλω τῆς.

σύν-θημα, -ατος, τό (συντίθημι)· τὸ συντεθειμένον, τὸ συνηρμολογημένον.— || ὡς καὶ νῦν, σύνθημα, πᾶν τὸ ἐκ τῶν προτέρων συμπεφωνημένον, σημεῖον || γέν., σημεῖον, ἔνδειξις, τεκμήριον, «σημάδι». 2) λέξις ἐκ τῶν προτέρων συμπεφωνημένη, ὡς καὶ νῦν «σύνθημα» (καὶ «παρασύνθημα» ἐν τῷ στρατεύματι), λατ. *lessera*. 3) συνθήκη, σύμβασις συμφωνία: *ἀπὸ συνθήματος* = κατὰ συμφωνίαν (ἢ συνεννόησιν) γενομένην ἐκ τῶν προτέρων.

συν-θημᾶτιος, α, ὄν (σύνθημα)· συμπεφωνημένος, ὠρισμένος ἐκ τῶν προτέρων || παρηγγελμένος εἰς συμπεφωνημένην τιμὴν, δοθεὶς ἐργολαδικῶς.

συν-θηρᾶτις, -οῦ, δ (συνθηρᾶω)· ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος θηρῶν, συγκυνηγός.

συν-θηρᾶω, μελλ. -θῶω· κυνηγῶ (ἐξέρχομαι εἰς θήραν) ὁμοῦ μετὰ τινος.— μέσον, ὁμοῦ μετὰ τινος συλλαμβάνω (θήραμα).— παθητ., συλλαμβάνομαι (καὶ δένομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-θηρευτής, -οῦ, δ (συνθηρεύω) = *συνθηρατής* (βλ. λ.).

συν-θηρεύω = *συνθηρᾶω* (βλ. λ.), συγκυνηγῶ.— μέσον, ἀναζητῶ, συλλαμβάνω, κερδίζω ὁμοῦ κατόπιον ἀγώνων καὶ προσπαθειῶν.— παθητ., ἀνακαλύπτομαι ὅτι εἶμαι.

σύν-θηρος, ὄν (σύν+θήρα)· ὁ θηρεύων μετὰ τινος, ὁ συγκυνηγός || ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος ἀναζητῶν ἢ ἐπιδιώκων τι

συν-διδασώτης, -ου, δ' ὁ μετέχων εἰς *θίασον* (βλ. λ.), μέλος *θίασον* (Ιεροῦ ὁμίλου) || γενικῶς, σύντροφος, ἑταῖρος, φίλος.

συν-θλάω, μελλ. -θλώ' ἀπό κοινοῦ μετά τινος θλάω (συντριβῶ).

συν-θλίβω, μελλ. -ψω' ὡς καὶ νῦν, συνθλίβω (θλίβω, πιέζω, ὁμοῦ μετά τινος), συμπιέζω.

συν-θνήσκω, μελλ. -θναοῦμαι' ἀόρ. β' -έθῆνον, ἀπρφ. -θναεῖν' ἀποθνήσκω μετά τινος, συναποθνήσκω.

συν-θουινάτωρ, -ορος, δ (σύν+θουινάω)' ὁ συμμετέχων εἰς εὐωχίαν, ὁ συνδαιτυμῶν ἐν εὐωχίᾳ, ὁ συνευχαλούμενος.

συν-θρανόω, μελλ. -ώσω' συντριβῶ εἰς τεμάχια, κατασυντριβῶ.

συν-θραύω, μελλ. -σω' θραύω εἰς τεμάχια, κατασυντριβῶ, «τασκίζω».

σύν-θρηνός, ον' ὁ συνθρηνῶν, ὁ θρηνῶν μετά τινος, ὁ συμμετέχων θρήνου.

σύν-θρονος, ον' ὁ κεθήμενος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου μετά τινος, ὁμόθρονος, συγκάθεδρος, συνάρχων, συμβασίλευς.

σύν-θροός, ὁ ὁμοῦ ἤχων, ὁ τὸν αὐτὸν ἤχον ἐκπέμπων, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ μετά τινος ἤχων.

συν-θρύπτω, μελλ. -ψω' συντριβῶ, «τασκίζω», μεταβάλλω εἰς θρύμματα (εἰς συντρίμματα) || μτφρ., μαλακώνω, ἀποχαινώ.

συν-θύω, μελλ. -θῶω' προσφέρω θυσίαν ὁμοῦ μετά τινος, θυσιάζω ἀπό κοινοῦ, συνθυσιάζω

συν-ιδεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *συνείδα.

συν-ίει, προστ. ἐν., ἡ γ' ἐν. πρτ. τοῦ *συνίημι*.

συν-ίεμεν, ἐπ. ἀντὶ *συνιέναι*, ἀπρφ. ἐν. τοῦ *συνίημι*.

σύν-ίεν, ἐπ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *συνίημι*.

συν-ιερο-ποιέω, μελλ. -ήσω' ὁμοῦ μετά τινος *ιεροποιῶ* (βλ. λ. προσφέρω θυσίας).

συν-ικάνω' ὁμοῦ μετά τινος κατακαθίζω (καταπίπτω), ὁμοῦ κατασταλάζω || συγκαταπίπτω, συγκαταρρέω, σωριάζομαι ὅπως ἄλλοι || συστέλλομαι, ζαριώνω. 2) πίπτω, κατευνάζομαι, ἡσυχάζω (ἐπὶ ἀνέμου).

συν-ίζω, μελλ. -εῖσῶ' ἀμτβ., καθίζω ὁμοῦ, συγκαθίζω, συνεδριάζω || καταθιθίζομαι, καταπίπτω.— || μτβ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ θυθισθῆ, νὰ καταπέσῃ.

συν-ίημι, ἀτ. *ξυνίημι* (διὰ τὴν προσφθ. βλ. *ἔημι*)' πρτ. *συν-ίην* ἢ *συν-ίειν*' μελλ. *συν-ήσω* ἢ *συν-ήσομαι*' ἀόρ. α' *συν-ήκα*' πρτ. *συν-εἶκα*—ώσ. (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *συνιέω*) γ' πληθ. ἐν. *συνιοῦσι*, ἀπρφ. *συνιέει*, προστ. *συνίει*, ἀπρφ. *συνιέμεν*' γ' ἐν. πρτ. *συνίει*, γ' πληθ. *συνιέσαν*, ἐπ. *ξύνιεν*—ώσ. (ὡσεὶ ἐξ ἐνεστ. *συνίω*) γ' πληθ. πρτ. *ξύνιεν*' ἀόρ. α' *ξυνήκα*' προστ. ἀόρ. β' *ξύνεσ*' γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' *ξύνετο*, γ' πληθ. ὁποτ. *συνόμεθα*' πέμπω ὁμοῦ, συνεκπέμπω, ἐκφέρω ὁμοῦ, συνεκφέρω, λατ. *committere* || ἐν ἐχθρ. ἐνν., κάμνω νὰ ἔλθουν εἰς χεῖρας, τοὺς ἐρεθίζω ἐναντίον ἀλλήλων.— || μτφρ., ἀντιλαμβάνομαι, λαμβάνω γνώσιν τινος, παρατηρῶ, νοῶ, κατανοῶ || μανθάνω, ἀκούω.— || μέσον, ἔρχομαι (καταλήγω) εἰς συμφωνίαν περὶ τινος πράγματος.

συν-ίμεν, ἐπ. ἀντὶ *συνιέναι*, ἀπρφ. τοῦ *σύνειμι* B (*εἶμι*).

συν-ιοῦσι, γ' πληθ. ἐν. τοῦ *συνίημι* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *συνιέω*).

συν-ίππ-αρχός, δ' ὁ μετ' ἄλλου τινός Ἱππαρχός, συναρχηγὸς Ἱππικού.

συν-ίππεύς, -έως, δ' ὁ σύντροφος ἱππέως, ἱππεὺς καὶ αὐτός, ὁ ὄνηκων εἰς τὸ Ἱππικόν καὶ αὐτός, ὁ συστρατευόμενος ἱππέυς.

σύν-ισαν, ἐπ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *σύνειμι* B (*εἶμι*)' ἐπορεύοντο ὁμοῦ.— || ἐπ. γ' πληθ. ὕπερο. τοῦ *σύννοια* (βλ. λ.)

συν-ισᾶσι, γ' πληθ. τοῦ *σύννοια*.

σύν-ισδι, προστ. τοῦ *σύννοια*.

συν-ισμεν, α' πληθ. τοῦ *σύννοια*.

συν-ιστήμι, πρτ. *συνίστην'* μελλ. *συστήσω*' ἀόρ. α' *συνέστηκα*' στήνω (τοποθετῶ) ὁμοῦ, συνάπτω, συνενώνω || συνδιδάσκω, συνδέω || ὡς, προσαρτῶ, προσ-

κολλῶ. 2) βάλλω ὁμοῦ, συνδέτω εἰς ἓν ὄλον, ὄργανώνω, συγκροτῶ, δημιουργῶ, σχηματίζω, συναρμολογῶ || ὅθεν, τοκτοποιῶ, διευθετῶ, μηχανεύομαι, σχεδιάζω, ἐπινοῶ, καταστρώνω σχεδία || μτφρ., κρατῶ ὁμοῦ, ἐπιμένω, ὑπομένω, ἐξακολουθῶ, 3) φέρω εἰς φιλικὴν ἐπαφὴν, εἰσάγω ὡς φίλους, συνιστῶ ὡς φίλους || συνιστῶ εἰς τινα (τὸν συμβουλευτῶ, τὸν παρακινῶ) νὰ πράξῃ τι. 4) πασάγω, παρέχω, ἐκδέτω, παρουσιάζω εἰς τινα. 5) καθιστῶ τὴν στερεόν, συμπαγές, σκληρύνω, στερεώνω.— || παθητ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *συνέστην'* πρτ. *συνέστηκα*' πρτ. *συνεστηκώς*, -υῖα, -ὸς καὶ συγκκ. *συνεστάς*, -ῶσα, -ὴς (καὶ -ὸς), ἰων. *συνεστατός*, -εῶσα (ἀνευ οὐδ).— || ἴσταμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἴσταμαι ἐν παρατάξει μετ' ἄλλων, παρατάσσομαι, συμπαρατάσσομαι || ὡς. ἴσταμαι εἰς τὴν θέσιν μου. 2) ἐρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετά τινος, τὸν συναντῶ || ἐν ἐχθρικῇ ἐνόειᾳ, συναντῶ τινα ἐν μάχῃ, ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος, ἐρχομαι εἰς χεῖρας πρὸς τινα, τὸν ἀντιμετωπίζω ἐχθρικῶς, συμπλέκομαι || καὶ ἐπὶ τῆς μάχης, συγκροτοῦμαι, γίνομαι, λαμβάνω χώραν, ἀρχίζω νὰ ἐξελλισομαι || ἀπολ., *συνεστηκῶτων τῶν στρατηγῶν* = ὅτε οἱ στρατηγοὶ διεφώνουν. 3) ἐπὶ φίλων, ἀποτελεῖ (συγκροτῶ, διοργανώνω) ὄμιλον (σύλλογον, σύνδεσμον, ἑταιρείαν, συνασπισμόν), συνεταιρίζομαι, συνασπίζομαι || τὸ *ξυνιστάμενος* ἢ τὸ *συνεστηκός* = ἡ ὄνυμοσία, οἱ συνωμόται || ὅθεν γενικῶς, σχετίζομαι, συνάπτομαι, στενῶς, συνδέομαι διὰ συμμαχίας. 4) ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι, εἰς τι, ἐνοχοποιῶμαι. 5) συντίθεμαι, συνίσταμαι, σχηματίζομαι, συναρμολογοῦμαι. 6) συστέλλομαι, συμμαρζεύομαι, συμπτυκῶμαι || εἶμαι κατηφής, μελαγχολικός.

συν-ίστωρ, -ορος, δ (*σύννοια*)' ὁ γινώσκων ὁμοῦ μετά τινος, ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ἔχων γνώσιν πράγματός τινος || *θεοὶ συνίστορες* = οἱ θεοὶ εἶναι μάρτυρες (γινώσκουσιν, ἔχουσι γνώσιν τοῦ πράγματος). **συν-ισχνάλινω'** συνεργῶ (συντελῶ) εἰς τὴν ἀψιχνανσίν || μτφρ. ὁμοῦ μετ' ἄλλων συντελῶ εἰς τὴν σμικρυνσίν (μειλῶν, περιοτλήν) πράγματός τινος.

συν-ισχυρίζω, μελλ. -ίσω, ἀτ. -εῶ' συνεργῶ (δοθῶ) εἰς τὸ νὰ γίνῃ τις ἰσχυρός, ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἰσχυροποιῶ τινα.

συν-ισαῖω κατοικῶ ὁμοῦ, συνοικῶ, συγκατοικῶ.

συν-νάσσω, μελλ. -ξω' *νάσσω* (βλ. λ.) ὁμοῦ, συμπιέζω, συμπτυκνύω, συσφιγγῶ.

συν-ναυ-θάτης, -ου, δ' ὁ συνεπιβάτης πλοίου, συνταξιδιώτης, ἢ ὁ συνναύτης.

συν-νεάζω, μελλ. -σω' εἶμαι καὶ ἐγὼ νέος (ὅπως καὶ ἄλλοι), ὁμοῦ μετ' ἄλλων διέρχομαι τὴν νεότητά μου.

συν-νευέεται, γ' πληθ. παθητ. πρτ. τοῦ *συννέω*.

συν-νεύω, μελλ. -σω' ὁμοῦ κλίνω τι, τὸ συγκλίνω, τὸ λυγίζω, τὸ συμμαρζεύω, τὸ περιοτῆλλω, τὸ «σοφρώνω». 2) ἀμτβ., κλίνω («γέρνω») πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, συγκλίνω.— || συνναῖω εἰς τι, συγκατανεύω, ἐπιδοκιμάζω διὰ νεύματος.

συν-νεφέλος, ον (*σύν+νεφέλη*)' πλήρης νεφῶν, συννεφώδης, «συννεφισμένος».

συν-νεφέω, μελλ. -ήσω (*συννεφέης*)' συνάγω νέφη, μαρζεύω σύννεφα, δημιουργῶ *συννεφέια*, «συννεφιάζω».— || ἀμτβ., εἶμαι σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, εἶμαι «συννεφισμένος» || ἀπροσ., *συννεφεῖς* = εἶναι «συννεφιά». — || μτφρ., εἶμαι κάτω ἀπὸ νέφος, διατελῶ ἐν δυστυχίᾳ || μτφρ. ὡς. «εἶμαι συννεφισμένος», ἔχω ὄψιν κατηφῆ.

συν-νεφής, ἐξ (*σύν+νεφός*)' κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, νεφελώδης, «συννεφισμένος» || μτφρ., σκυθρωπός, λυπημένος, κατηφής, «συννεφισμένος».

συν-νέω (*νέω* B), μελλ. -νεύσομαι' κολυμβῶ ὁμοῦ, συγκολυμβῶ.

συν-νέω (*νέω* Δ), μελλ. -νήσω' παθ. πρτ. *συν-νέημαι*, ἰων. γ' πληθ. *συν-νευέεται*' συσσωρεύω, ἐπισωρεύω.

συν-νήχομαι, μελλ. -ξομαι, ἀποθ. *νήχομαι* (κολυμβῶ) ὁμοῦ μετά τινος, συγκολυμβῶ.

συν-νικάω, μελλ. -ήσω' νικῶ ὁμοῦ μετά τινος, συνεργῶ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς νίκης.

συν-νοέω, μελλ. -ήσω· σκέπτομαι κατ' ἑμαυτόν, συλλογίζομαι, παραβάλλω κατὰ διάνοιαν, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

σύν-νοια, ἰων. -οίη, ἢ (συννοέω)· σκέψις, μελέτη, διανόησις||ἀγωνιώδης σκέψις, ἀγωνία, ἀνησυχία, στεναχωρία. 2) συναϊσθησις, τύψις συνειδησεως.

συν-νομο-θετέω, μελλ. -ήσω· νομοθετῶ μετὰ τινος, συνεογάζομαι μετὰ τοῦ νομοθέτου.

σύν-νομος, ον (σύν+νόμος)· ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ὁ ἀγεληδόν) βοσκόμενος, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ (κατ' ἀγέλας) βόσκων, συναγελαζόμενος, ἀγελατός || ὁ συντροφεύων || μτρ., ὁ συζευγνύμενος μετὰ τινος. 2) ὁ λαμβάνων μέρος (ὁ μετέχων) εἰς τι. 3) ὡς οὖσα, δ (ἢ) **σύννομος**=ὁ σύντροφος, ἑταῖρος || ὁ (ἢ) σύζυγος || ὡς. ἐπὶ πτηνῶν, ζώων || γεν., σύντροφος συν-ἑταῖρος, συνάδελφος, συγγενής.— || ἐπὶ πραγμάτων, δημοσι, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, εὐπροσάρμοστος.

σύν-νοος, ον, ἀττ. συνηρ. -νοους, -οον· ὡς καὶ νῦν, ὁ θυδιαμένος εἰς σκέψεις, σκεπτικός, περιφροντικός, κατηφής, ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος.

συν-νοσέω, μελλ. -ήσω· νοσῶ καὶ ἐγώ, νοσῶ ὁμοῦ μετὰ τινος ἄλλου, νοσῶ ἐπίσης.

σύν-νοος, ουν, συνηρ. ἀντὶ **σύννοος** (βλ. λ.).

συν-νυμφο-κόμος, ον· ὁ μετ' ἄλλων τὴν νύμφην κοσμών (ἢ ὑπηρετῶν καθόλου), ὁ μετ' ἄλλων νυμφαγωγός.

συν-οδεύω, μελλ. -σω· ὀδεύω ὁμοῦ, συνοδοιορῶ, συνταξιδεύω || μτρ., συναναστρέφομαι τινα, τὸν «συντροφεύω», «τοῦ κάμνω συντροφιᾶ».

συν-οδία καὶ συνοδεία, ἢ (συνοδεύω)· τὸ συνοδοιορεῖν, τὸ συνταξιδεύειν, ἡ συνοδοιορία||μτρ., ἡ συναναστροφή.— || τμήμα ταξιδιωτῶν, «καραβάκι».

συν-οδίτης, -ον, δ' συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης. 2) μέλος συνόδου.

συν-οδοι-πορέω, μελλ. -ήσω (συνοδοιπόρος)· ὡς καὶ νῦν, συνοδοιορῶ, ὀδοιορῶ (πορεύομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνταξιδεύω.

συν-οδοι-πορία, ἢ· ὡς καὶ νῦν, τὸ ὁμοῦ ὀδοιορεῖν, τὸ συνταξιδεύειν· ἐκ τοῦ

συν-οδοι-πόρος, δ' ὡς καὶ νῦν, συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης.

σύν-οδος (Α), δ, ἢ· συνοδοιπόρος (βλ. λ.).

σύν-οδος (Β), ἢ· ὡς καὶ νῦν, σύνοδος, συνέλευσις, συνάθροισις πρὸς σύσκεψιν || ὡς. ἑταιρεία, συντεχνία. 2) ἐν ἔθρ. ἐνν., σύγκρουσις στρατευμάτων, μάχη, συμπλοκή, λατ. concursus. 3) ἐπὶ πραγμάτων, συγκέντρωσις, συναγωγή, συγκομιδή, αἱ πρόσοδοι· *χημαίων σύνοδος*=χηματικὸν εισόδημα. 4) συνάντησις, ἔνωσις, συνάφεια, ἐπαφή.

σύν-οιδα, πρκ. μετὰ σημασι. ἐν. τοῦ *συνείδω (βλ. λ.).

συν-οικεῖω, μελλ. -ώσω· συνδέω τινὰ πρὸς τινα διὰ δεσμῶν φιλίας, τοῦ τὸν καθιστῶ οικεῖον, φίλον, τὸν προσοικεῖων, τὸν ἐξοικεῖων, τὸν προσαρμόζω.

συν-οικέω, μελλ. -ήσω· πρκ. -φύηκα· οἰκῶ (κατοικῶ, διαμένω, ζῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, συγκατοικῶ, συζῶ || ἐπὶ τῶν κατοικούντων χώραν τινα, σχηματίζω κοινωνίαν, συγκατῶ συνοικισμοῦς (κοινότητος) || ἐπὶ προσώπων, συζῶ, ζῶ ὁμοῦ ἐν συζυγίᾳ γάμου || ἀπολ., ζῶ ὡς ἕγγραμος, ὑπανδρεύομαι, νυμφεύομαι || μτρ., συνοικῶ μετὴν δυστυχίαν π.χ., εἶμαι ἀχώριστος σύντροφός τῆς.— || ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων καταλαμβάνω χώραν τινα καὶ τὴν κατοικῶ || παθητ., ἐπὶ χώρας, κατοικῶμαι πυκνῶς, εἶμαι πυκνοκατοικημένος.

συν-οίκημα, -ατος, δ (συνοικέω)· τὸ μεδ' οὐ ζῆ τις, περιλήπτ. ἀντὶ οἱ συνοικίως, ὄδωσιμα συγκατοικούντων ἀνδρώπων || *συνοίκημα ἀχαριστώτατον* =ὁ πλέον δυοῦρατος σύνοικος.

συν-οίκησις, ἢ (συνοικέω)· τὸ ζῆν ὁμοῦ, τὸ συνοικεῖν, ἢ συγκατοίκησις || ὁ ἕγγαμος θίος, γάμος.

συν-οικῆτωρ, -αρος, δ, ἢ (συνοικέω)· ὁ συζῶν, σύνοικος, συγκατοικός.

συν-οικία, ἢ (συνοικέω)· συνοικήσεις (βλ. λ.). 2) σύνολον ἀνδρώπων κατοικούντων ὁμοῦ, ὡς καὶ νῦν συνοικία, συνοικισμός, κοινότης, «γειτονιά», «μα-

χαλᾶς».— || ὁ τόπος (ὁ χώρος) ἐν ᾧ κατοικοῦσι πολλοὶ ὁμοῦ, ὡς καὶ νῦν συνοικία, «μαχαλᾶς» || οἰκία ἐν ἢ διαμενοῖσι πολλαὶ οἰκογενεαὶ, οἰκία διηρημένη εἰς δωματῖα ἢ διαμερίσματα ἢ πατώματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἰκία (=οἶκημα κατεχόμενον ὑπὸ μιᾶς οἰκογενεῖας μόνου), ὡς ἐν τῇ Λατινικῇ τὸ insula ἀντίθετον πρὸς τὸ domus (=οἶκημα μιᾶς οἰκογενεῖας). 2) παρακείμενον δωματίον, ἐκτισμένον δῆλ. παρὰ τὴν κυρίως οἰκίαν, συνεχόμενον δωματίον (ἢ διαμέρισμα).

συν-οικία (ἐνν. *ἰερά*), τὰ (συνοικέω)· ἐορτὴ τελομένη κατ' ἔτος ἐν Ἀθήναις, καὶ δὴ τὴν 17ην Βοηδρομιῶνος, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐθσεῶς συντελεσθεῖσης ἐνώσεως τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν διασπαρμένων συνοικισμῶν εἰς μίαν πόλιν, τὰς Ἀθήνας.

συν-οικίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· κάμνω τινὰ νὰ συνοικήσῃ μετὰ τινος || τὸν συνδέω διὰ γάμου, διδω εἰς γάμον. 2) συνενῶ εἰς μίαν πόλιν, συγκεντρώνω τοὺς ἐν διασπαρᾷ κατοικοῦντας εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν || *συνοικίσεις τὴν Λέσβον ἐς τὴν Μυτιλήνην*=νὰ συγκεντρώσῃ δλους τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Λέσβου εἰς τὴν πόλιν τῆς Μυτιλήνης.— || μετέχω εἰς τὸν ἀποικισμὸν μιᾶς χώρας (ἢ εἰς τὴν ἴδωσιν μιᾶς πόλεως, μιᾶς ἀποικίας).

συν-οίκισις, ἢ (συνοικίζω)· ἢ εἰς μίαν πόλιν συγκεντρώσις, ἢ ὑπαγωγή πλειόνων πόλεων ὑπὸ μίαν πρωτεύουσαν.

συν-οικιστήρ, -ἥρος, δ (συνοικίζω)· ὁ συνοικίζων πόλιν, ὁ θεμελιωτής (ἰδρυτής) πόλεως || ὁ μετέχων τῆς ἰδρύσεως ἀποικίας ὡς ἀποικός.

συν-οικο-δομέω, μελλ. -ήσω· οἰκοδομῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλων.— παθητ., οἰκοδομοῦμαι μαζί με ἄλλα ὑλικά, χρησιμοποιοῦμαι εἰς τὸ οἰκοδομεῖν ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὑλικῶν.

σύν-οικος, ον (σύν+οικέω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ σύνοικος, ὁ συνοικῶν, ὁ συγκατοικῶν, ὁ κατοικῶν ὁμοῦ μετὰ τινος || ὡς οὖσα, σύνοικος, συγκατοικός, ἔνοικος.— μτρ., *ξύνοικος ἀλλαγῆ βίου*=ὁ συνδεδεμένος μετὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, ὁ ἐξοικειωμένος (συνειδημένος) εἰς ἀλλαγὴν τοῦ βίου.

συν-οικ-ουρός, ον· ὁ οἰκουρὸς (διαμένων οἴκοι) ὁμοῦ μετὰ τινος || *συνοικουρός κακῶν*=συνεταίρος (συμμετέχων) εἰς τὰς συνουρίας (εἰς τὰ δεινά).

συν-οικτίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων οἰκτῶ (ἐλέω, λυποῦμαι) τινα, αἰσθάνομαι οἰκτόν διὰ τινα, τὸν εὐσπλαγχνίζομαι.

συν-οίω, μελλ. τοῦ *συνφέρω*, (βλ. λ.)· μεσ. μελλ. *συν-οίωμαι*.

συν-ολισθάνω (καὶ -αίνω)· ὡς καὶ νῦν, *συνολισθάνω*, ὀλισθαίνω (γλιστρῶ καὶ πίπτω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-όλλυμι, μελλ. -όλεσω, ἀττ. -ολῶ· ὄλλυμι (καταστρέφω) ὁμοῦ, συνεξολοθρεύω, συνεξαφανίζω.— μέσον, μετὰ πρκ. β' -όλωλα· καταστρέφομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεξαφανίζομαι, συνεξολοθρεύομαι.

συν-ολολύζω, μελλ. -ύξω· ὀλολύζω (ὀρηνῶ ἢ ἐκπέμπω ὀλολυγμὸν χαρᾶς) ὁμοῦ μετὰ τινος (καρ. ἐπὶ γυναικῶν).

σύν-ολος, ον, ὡς. θηλ. καὶ *συνόλη*· ὄλος ὁμοῦ. ὀλόκληρος || τὸ *σύνολον*=ὡς καὶ νῦν, τὸ σύνολον, τὸ ὅλον ὁμοῦ, τὸ σύνπαν | ὡς ἐπίρρ., ἐν συνόλῳ, συνολικῶς.

συν-όλω, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. ἐν συνόλῳ, γενικῶς || διὰ μίδς, πάντελῶς, ὀποτελῶς.

συν-ομ-αίμων, ον, γεν. -ονος (σύν+θμαιμος)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενής ἐξ αἵματος || ὡς οὖσα. δ (ἢ) *συνομαίμων*=ἀδελφός, ἀδελφή.

συν-ομ-ᾶλις, ὄρωρ. ἀντὶ *συνομηλίς* (βλ. λ.).

συν-ομαρτέω, μελλ. -ήσω· συνακολουθῶ, συμπαρομαρτῶ.

συν-ομ-ῆλις, -ῆκος, ὄρωρ. *συνομηλίς*, δ, ἢ ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ὡς καὶ νῦν συνομηλίς, «συνομηλικός», φίλος, σύντροφος.

συν-ομιλέω, μελλ. -ήσω· ὁμιλῶ (βλ. λ.) μετὰ τινος, συναναστρέφομαι τινα || ὡς καὶ νῦν, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι.

συν-όμνησις ἢ **-ύω**· μελλ. **-ομῶσα**· ἄορ. **ἀ-ώμοσα**· συνομνύω, ὀρκίζομαι ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐνοῦμαι εἰς συνασπισμὸν ἢ συμμαχίαν ἢ μετ' ἄλλων ὑφαίνω συνωμοσίαν, συνωμοτῶ.— **||** δεβθαιῶ τι μεθ' ὄρκου, ὑπισχνούμαι ἐνόρκως ἢ **συνόμνησις θάνατόν τινι** = ἄπο κοινοῦ μετ' ἄλλων ὀρκίζομαι νά θανατώσω τινά.

συν-ομο-λογέω, μελλ. **-ήσω**· λέγω τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον τινά. συμφωνῶ μαζί του ἢ συνάπτω ὁμοίαιαν συμφωνίαν μετὰ τινος.— **||** συμφωνῶ (συναίνω) νά πράξω τι, ὑπισχνούμαι ὅτι θά πράξω τι, κάμνω σύμβασιν μετὰ τινος.

συν-ομ-ορέω, μελλ. **-ήσω** (σὺν + ὄμορος)· εἶμαι ὁμορός τινι, συνορεύω μετὰ τινος, γειτνιάζω, γειτονεύω.

συν-οπαδός, ὄν· ὁ ὀπαδός τινος, ὁ συνακόλουθος, ὁ συνοδεύων, ὁ σύντροφος.

σύν-οπλος, ὄν (σὺν+ὄπλον)· ὁ μετ' ἄλλου ὤπλισμένος, ὁ σύντροφος ἐν ὄπλοις, συστρατιώτης, συμπολεμιστής, σύμμαχος.

συν-οράω, μελλ. **συνόνομαι** (ὡσεὶ ἐξ ἐν. **συνόπτομαι**)· ἄορ. β' **συνεῖδον**, ἀπρφ. **συνιδεῖν**, (ὡσεὶ ἐξ ἐν. **συν-εἶδω**· ὄρω (βλέπω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.— **||** βλέπω διὰ μίας ὥς ἐν συνόλῳ, «μὲ μίᾳ ματιᾷ βλέπω τὸ ὅλον» ἢ λαμβάνω ἰδέαν πράγματός τινος.

συν-οργίζομαι, μεσ. μελλ. **-ίσομαι**· παθ. ἄορ. **ἀ' συναργεῖσθην**, ἀποθ.· ὀργίζομαι ὁμοῦ μετὰ τινος.

σύν-ορδρος, ὄν· ὁ ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως) μετὰ τινος ἀνατέλλων.

συν-ορίνω· διεγείρω (ἐξεγείρω) ὁμοῦ ἢ βιαίως, — παθητ., διεγείρομαι, συντροφεύομαι.

σύν-ορκος, ὄν, (σὺν+ὄρκος)· ὁ συνδεδεμένος δι' ὄρκου, ὁ ὁμοῦ ὄρκισμένος.

συν-ορμάς, ἄδος, ἢ (σὺν+ὄρμη)· ἡ συγκρουομένη, ἢ **συνδρομάς** (βλ. λ.), **συνπληγὰς** (βλ. λ.).

συν-ορμάω, μελλ. **-ήσω**· ἀπό κοινοῦ παρορμῶ τινά ἢ ἀμτέ., ὁρμῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεζορμῶ.

συν-ορμεύω, ἐπ. μετ. παθ. ἄορ. β' **τοῦ συνόρνευμι**.

συν-ορμέω, μελλ. **-ήσω**· εἶμαι ἠγκυροβολημένος ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ορμίζω, μελλ. **-ίσω**· προσορμίζω ὁμοῦ.

συν-ὄρνυμι = **συνορέω** (βλ. λ.) ἢ ἐπ. μετ. παθ. ἄορ. β' **συνόρνευος** = ἐκκινήσας ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεζορμήσας.

σύν-ορος, ὄν, ἰων. **σύνουρος** (σὺν+ὄρος)· ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ὄρια (σύνορα, ὁ συνορεύων, ὁμορος ἢ **κόνης πηλοῦ κάσις ξύνουρος** = ἡ κόνης διδύμος ἀδελφῆ τοῦ πηλοῦ.

συν-οροφῶ, μελλ. **-ώσω** (σὺν+ὄροφή)· ἐπιστεγάζω τὸ ὅλον (ἢ τελειῶς) δι' ὀροφῆς.

σύν-ουρος, ὄν, ἰων. ἀντὶ **σύνουρος**.

συν-ουσία, ἰων. **-ίη**, ἢ (ἐκ τοῦ **συνών**, **συνουσία**, μετ. τοῦ **σύνεμι**)· τὸ εἶναι ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ οὐβίαιος, κοινωνικῆ ἀναστροφῆς, συναστροφῆς, ἢ οἰχέωσις, ἐπικοινωνία, κοινωνία.— **||** τὰ μέλη τῆς «παρέας», «ἡ συντροφιά», «ἡ παρέας».

συν-ουσιάζω, μελλ. **-σω** (**συνουσία**)· **συνγίγνομαι τινι**, συναναστρέφομαι τινά ἢ ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μετξιν, συνοερσκομαι μετὰ γυναικός, ὡς καὶ νῦν συνουσιάζομαι.— **||** μετξ., κάμνω τινά νά συνευρεθῆ μετὰ γυναικός.

συν-ουσιαστής, ὄν, ὁ (**συνουσιάζω**)· ὁ συζῶν μετὰ τινος, σύντροφος, ἐταῖρος, συναναστρεφόμενος ἢ μαθητής, ὀπαδός.

συν-ουσιαστικός, ἢ, ὄν (**συνουσιαστής**)· ὁ ἀρμόζων (ἢ κατάλληλος) εἰς συναναστροφῆν, κοινωνικόν.— **||** ὁ συντελών εἰς σαρκικὴν μετξιν ἢ λάγνος, ἀσεληγής.

συν-οφρυδομαι, μεσ. μελλ. **-ώσομαι**· παθ. πρκ. **συν-οφρυδομαι**, ἀποθ.· (σὺν+ὄφρυς)· ὡς καὶ νῦν, **συν-οφρυδομαι**, συοτέλλω τὰς ὄφρυς, ζορῶν τὰ φρυδία.

συν-οχή, ἢ (**συνέχω**)· τὸ συνεχεῖν, τὸ συγκρατεῖν, ἢ συγκράτησις, συνένωσις ἢ σύγκρουσις. 2) μετξ., δυσχέρεια, στενωχώρα, ἀμχανία, θλίψις, ψυχικὸν ἄλγος.

συν-οχηδόν, ἐπιτρ. (**συνοχή**)· μετὰ συνοχής, στερεῶς, σφιγκτά.

συν-οχημός, ὁ, ἐπ. **συνεοχημός** = **συνοχή** (βλ. λ.),

σύνδεσις, ἀρδρωσις, ἐνωσις. [σκοτ. ἐτυμολ.· **πιθ. ἐκ τοῦ ἰαπ. *segh-** (ἔχω, κρατῶ), πρβλ. **συνοχή**, βλ. καὶ τὰ ἐν λ. **ἔχω** κατ' ἄλλους, ἤττον ὀρθῶς, (***vegh-** (ἄγω), πρβλ. οὗ βλ. ἐν **δχος**].

σύν-οχος, ὄν (**συνέχω**)· ὁ συνεχόμενος, ὁμοῦ συνδεδεμένος ἢ μετξ., ὁ συμφωνῶν μετὰ τινος, ὁ ἀρμόζων εἰς τινά.

συν-όχωκα, ἀντὶ **συνόκωκα**, ἐπ. ἀμτέ. πρκ. τοῦ **συνέχω**· εἶμαι **σύννοχος** (βλ. λ.), ἔχω συγκρατηθῆ, εἶμαι συνδεδεμένος· **ὤμω ἐπὶ στήθος συνοχωκότε** = ὤμοι συνεσταλμένοι (συμμαζεμένοι) ἐπὶ τοῦ στήθους (Σχολ. Ἰλ. Β 218 **αὐμπεπιτωκότες, εἰς πτερόν συνηγμένοι**).

συν-όψομαι, μελλ. τοῦ **συνοράω**.

σύν-ταγμα, ἄτος, τὸ (**συντάσσω**)· τὸ ὁμοῦ συνταγμένον, τὸ τεθειμένον εἰς τάξιν ἢ στρατιωτικὸν τμήμα παρατεταγμένον εἰς τάξιν μάχης, ἴλη ἱππικῆ, τάγμα στρατοῦ ἢ γενικῶς τμήμα στρατοῦ. 2) τὸ σύνταγμα πολιτείας τινός, τὸ πολίτευμα, ἡ νομοθεσία.

συν-τάκῃναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' **τοῦ συντήκω**.

συν-τακτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **συντάσσω**· πρέπει τις νά συντάξῃ (νά τακτοποιήσῃ, νά διευθετήσῃ).

συν-τάλαιπυρῶ, μελλ. **-ήσω**· ταλαιπυροῦμαι μετὰ τινος, μετέχω εἰς τὰς ταλαιπωρίας τινός, συνταλαιπυροῦμαι, ὑποφέρω (ἀντέχω) ταλαιπωρίας, συμπάσχω.

συν-τάμνω, ἰων. ἀντὶ **συντέμνω** (βλ. λ.).

σύν-τάνυω, ἰων. ἀντὶ **συντέμνω**.

σύν-ταξις, **-εως**, ἢ (**συντάσσω**)· ἡ κατὰ τάξιν (κατὰ σειράν) τοποθέτησις, τακτοποίησις, διευθετήσις ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν, παρατάξις, τελεία (πλήρης) διάταξις ἢ ὁθεν· 2) τάξις, τακτοποίησις, διοργανώσις, ὀργανώσις, σύστημα. 3) στράτευμα παρατεταγμένον, τμήμα στρατοῦ. 4) ἐν τῇ Γραμματικῇ, ὡς καὶ νῦν, ἡ σύνταξις (τ. ἔ. ἢ πλοκῆ) λέξεων καὶ προτάσεων, ἢ διάταξις τῶν λέξεων.— **||** συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις, συμβόλιον. 2) ἐπιβεβλημένος φόρος, συνδρομή, συνεισφορά. 3) = **σύνταγμα** (ἐπὶ στρατοῦ). 4) καθωρισμένη ἀμοιβὴ τῶν στρατιωτῶν, μισθός, σιτηρέσιον.

συν-τάρασσω, ἀττ. **-ττω**· μελλ. **-ξω**· ἄορ. **ἀ' -ετάραξα**· παθητ., ἄορ. **ἀ' -εταράχθην**· πρκ. **-τετάραγμα**· ὡς καὶ νῦν, συνταράσσω, ἐμβάλλω εἰς ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, διαταράσσω, ἐτὰ κάμνω ὄνω-κάτω, λατ. **conurbare** ἢ τάρασσω, ἐνοχλῶ, λυπῶ, συγχέω, περιπέκω, σασιζῶ, προκαλῶ ἀνησυχίαν.— **||** παθητ., ὡς καὶ νῦν, συνταράσσομαι, περιπίπτω εἰς πλήρη σύγχυσιν ἢ ἐνοχλοῦμαι ὑπερβολικὰ, στενωχωροῦμαι, λυποῦμαι, ἀνησυχῶ, παροργίζομαι.

συν-τάσσω, ἀττ. **-ττω**· μελλ. **-τάξω**· ἄορ. **ἀ' -ετάραξα**· παθητ., ἄορ. **ἀ' -ετάραχθην**· πρκ. **-τέταγμα**· τακτοπιῶ (βάλλω εἰς τάξιν) ὅλα ὁμοῦ ἢ κυρ. ὡς στρατ. ὄρος, παρατάσσω πρὸς μάχην, τακτοπιῶ εἰς τάξιν μάχης ἢ ὡς. εὐθυγραμμίζω, φέρω τὴν εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν πρὸς ἄλλο τι (τὸ ἱππικὸν π. χ. πρὸς τὸ πεζικόν). 2) διευθετῶ, τακτοπιῶ, συγκροτῶ, διοργανῶν, λατ. **constituere** ἢ κανονίζω, συστηματοποιῶ, προσδιορίζω, καθορίζω (ἐπὶ φορολογίας π. χ.) ἢ διατάσσω, παραγγέλλω.— **||** παθητ., παρατάσσομαι πρὸς μάχην. 2) συντάσσομαι, συνδέομαι, μετὰ τινος, εὐθυγραμμίζομαι (τάσσομαι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετὰ τινος). 3) μετξ., συλλέγομαι, εἰσπράττομαι. 4) καθορίζομαι φορολογικῶς, φοροδοτοῦμαι, ἐκτιμῶμαι φορολογικῶς (εἰς ποίαν τάξιν δηλ. φορολογουμένων ἀνήκω).— **||** μέσον, παρατάσσω ἑμαυτὸν (παρατάσσομαι) πρὸς μάχην, σχηματίζω γραμμὴν μάχης. 2) τακτοπιῶ (διευθετῶ) δι' ἑμαυτὸν, τακτοπιῶ τὰς ὑποδείξεις μου. 3) συμφωνῶ πρὸς τινά, παζαρεύω καὶ καταλήγω εἰς συμφωνίαν. 4) ἀποχαριετίζω τινά.

συν-τάχυνω· ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, συντελῶ εἰς τὴν ἐπίπευσιν.— **||** ἀμτέ., σπεύδω, θιάζομαι, σπεύδω πρὸς τὸ τέλος.

συν-τεδρομμένος, μετξ. παθητ. πρκ. τοῦ **συντρέφω**.

συν-τείνω, πρκ. **-τέτῃνα**, παθ. **-τέτῃμαι**· ἀπό κοι-

νοῦ μετὰ τινος τείνω (τανύω, τευνώνω), σφιγγω || μτφρ., έντεινώ τὰς δυνάμεις μου, προσπάθω, αγωνίζομαι.— μσο-παθ., θάλλω εἰς ἐνέργειαν διας μου τὰς δυνάμεις, εἶμαι εἰς κατάστασιν διεγέρσεως, καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν.— || ἀμτβ., προσπάθω, αγωνίζομαι, λατ. *contendere*. 2) κατευθύνω τὰς δυνάμεις μου πρὸς ὀρισμένον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν, τείνω πρὸς τι, σπεύδω πρὸς τι, λατ. *contendere ad*..

συν-τεχνίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -εῶ· τεχνίζω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, βοηθῶ (συμπράττω) εἰς τὴν ἀνοικοδομησὴν τεχνῶν.

συν-τεκμαίρομαι, ἀόρ. α' -ετεκμηράμην, ἀποθ.· εἰκάω, συμπεραίνω, μαντεύω, ὑπολογίζω, τεκμαίρομαι (ἐκ πολλῶν ὁμῶ δεδομημένον).

συν-τεκνο-ποιέω, μελλ. -ήσω· τεκνοποιῶ ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως μετ' ἄλλων).

συν-τεκνῶ, μελλ. -ώσω· γεννῶ (ἢ ἀνατρέφω) τέκνα μετὰ τινος ἄλλου || συνερῶ εἰς τὴν τεκνοποίησιν.

συν-τελέω·=συντελέω (ἀμτβ., βλ.λ.), ἀνήκω εἰς.·

συν-τέλεια, ἢ (συντελής)· κοινὴ καταβολὴ χρημάτων, κοινὴ συνεισφορά ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ δημοσίου, συνδρομῆ.— || ἐν Ἀθήναις, ὠμῶ ἐκ 5, 6, 10 ἢ περισσοτέρων πολιτῶν, οἵτινες συνεισέφερον ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν πολεμικοῦ πλοίου, ἐκαλοῦντο δὲ *συντελεῖς* καὶ ἀπετέλουσαν μέρος τῆς *συμμορίας* (βλ. λ.).— || σύλλογος (ἐταιρία, συνεταιρισμός, λέσχη, ὄμιλος) συνασπισθεὶς πρὸς ἀνάληψιν δαπανῶν δι' ἔργα κοινῆς ὠφελείας.— IV ἐκτελεσις, συμπληρωσις, συντέλεια, τερματισμός.

συν-τελέω, μελλ. -έσω· φέρω εἰς πέρας ὁμοῦ (ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τινος), ἀποτελεῶν ἐντελῶς, συμπληρῶν, ἀποπερατώνω.— || καταβάλλω κοινὴν συνεισφοράν, συνεισφέρω ἐξ ἴσου διὰ τὰς κοινὰς ἀνάγκας (τῆς πόλεως) || *συντελῶ εἰς τὸν πόλεμον* = συνεισφέρω (καταβάλλω χρηματικὴν συνεισφοράν) διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου. 2) *συν.εἰλῶ εἰς τοὺς ἐπιπέαις* = εἶμαι καταταγμαένος (ταξινόμημένος) εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱππέων (διὰ τὴν ἀνάλογον φορολογίαν) || *ἔθεν, ἀνήκω εἰς τινὰ τάξιν, κατατάσσομαι* (συναριθμοῦμαι) εἰς τινὰ τάξιν || *συντελῶ εἰς Ἀθήνας, εἰς Ὀρχομενὸν* κλπ. = εἶμαι φόρου ὑποτελῆς εἰς τὰς Ἀθήνας κλπ. (ἐπὶ μικρῶν δηλ. πόλεων φόρου ὑποτελῶν εἰς μεγαλῦτάς, ἢ ἀνηκουσῶν εἰς ὁμοσπονδίαν τελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν ἰσχυρῶς πόλεως) || ἀπολ. *οἱ συντελοῦντες* = οἱ φόρον τελοῦντες, οἱ φόρου ὑποτελεῖς.

συν-τελής, ἐς (συν+τέλος) ὁ ἀπὸ κοινοῦ τελῶν (δηλ. καταβάλλων κοινὴν συνεισφοράν), ὁ συνεισφέρων τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν χρηματικὸν ποσὸν || μτφρ., *συντελής πόλις* = πόλις συννηνοχος μετὰ τινος προσώπου, ἣτις ἔπρεπε νὰ πληρωσῇ καὶ αὐτὴ τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὴν μερίδιον ἐκ τοῦ ποσίου. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν *συντέλειαν* (βλ. λ.) δηλ. σύλλογον (ὄμιλον κλπ.). 3) ὁ φόρου ὑποτελῆς εἰς τινὰ: *πόλις συντελής εἰς Ἀθηναίους* = φόρου ὑποτελῆς εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

συν-τέμνω, ἰων. -τάμνω· μελλ. -τεμῶ· ἀόρ. β' -έτεμον· τέμνω (κόπτω) εἰς τεμάχια, κατακόπτω, εἰλιανίζω.— || περικόπτω, ἀποκόπτω, λατ. *concidere* || μτφρ., περικόπτω, σμικρύνω, ἐλαττώνω, κολοδῶν, ὡς καὶ νῦν συντέμνω.— || ἀμτβ., *συντέμνω* (ἐνν. τῆς αἰτ. *δδδν*) = συντομεύω τὸν δρόμον || *συντέμνω* (ἐνν. λόγον) = λέγω ἐν συντομίᾳ, λέγω διὰ βραχέων, ὁμιλῶ περιληπτικῶς || τοῦ *χρόνου συντάμνοντος* = καθὼς ὁ χρόνος ἐγγίνοτο συντομώτερος (ἡλαττοῦτο), λατ. *instante tempore*.

συν-τερετίζω, τερετίζω ὁμοῦ (ἐν συνοδείᾳ ἄλλων), ψάλλω μουσικὴν συναυλίαν (ἐπὶ τῶν τετείγων, πτηνῶν κ. ἄ.).

συν-τέρμων, ὄν, γεν. -ονος (συν+τέρμα) ὁ ὁμοῦ καταλήγων, ὁ συνορεύων, γειτῶν, πλησιόχωρος.

συν-τεταγμένως, ἐπίρρ. τῆς μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συντάσσω* ἐν τόξει, κατὰ συμπεφωνημένους δρους.

συν-τετάμμενος, ἐπίρρ. τῆς μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συνταίνομαι* συντόνως, μετὰ προδουμίας καὶ ζήλου, σθεναρῶς.

συν-τετάρραμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συν:ἄρσσω*.

συν-τετέλεσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συντελέω*.

συν-τέτῃκα, πρκ. τοῦ *συντήκω* (μετὰ ἀμτβ. σημ.).

συν-τετραίνω, μελλ. *συντρέσω*· ἀόρ. α' *συντρέ-*

σα· παθ. πρκ. *συντρέμαι*· διατριπῶ πέρα-πέρα ὡστε νὰ ἐνώσω,— παθητ., συνάπτομαι (ἐνώνομαι) δι' ἀνοιγμάτων (ὀπῶν) ἢ δι' αὐλάκων (σρηάγγων).

— || μτφρ., *συντετραίνω μῦθον δι' ὧτων* = κάρνω ὡστε ὁ λόγος νὰ διαπεράσῃ διὰ τῶν ὧτων (νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυχιαίτατα).

συν-τετριμμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συντρίβω*.

συν-τετριφῆθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ *συντρίβω*.

σύν-τεχνος, ὁ, ἢ (συν+τέχνη)· ὡς καὶ νῦν, σύν-τεχνος, ὁμότεχνος, ἄσκων τὴν αὐτὴν τέχνην, σύν-τροφος ἐν τῇ τέχνῃ || ὡς οὖς. ὁ *σύντεχνος* = συνάδελφος, συνεργάτης.

συν-τήκω, μελλ. -ξω· ἀόρ. α' -έιηξα· τήκω (ελυώνω) ὁμοῦ, χύνω εἰς ἓν μετίγμα, συγχωνεύω.— || ὕγροποιῶ, διαλύω διὰ τῆς ἔως || μτφρ., κατατήκω, φθείρω, ἐξασφανίζω. 2) παθητ., *συνήκομαι*, ἀόρ. α' *συνετήχθη*· ἀόρ. β' *συνετάμην*· μετὰ ἀμτβ. ἐνεργ. πρκ. *συνετήκα*· τήκομαι καὶ συνουνοῦμαι μετὰ τινος εἰς μιαν μᾶζαν (εἰς ἐν σύνολον) || μτφρ., φθείρομαι, καταστρέφομαι, ἐξασφανίζομαι, χάνομαι, «ελυώνω» (ὡς καὶ νῦν).

συν-τῆρέω, μελλ. -ήσω· φρουρῶ ἀγρύπνως || τηρῶ (διαφυλάττω) ἀσφαλῶς || παρατηρῶ μετ' ἀκριθείας. 2) καιροφυλακτῶ, περιμένω εὐκαιρίαν.

συν-τίδημι, μελλ. -θήσω· δέτω (τοποθετῶ) ὁμοῦ, προσδέτω. 2) δέτω ὁμοῦ (συναρμοζῶ, συναρμόζω) πρὸς ἀπαιτησὸν ἐνὸς ἄλλου, σχηματίζω, κατασκευάζω, οἰκοδομῶ || συνδέτω (ἔλον τι ἐκ διαφόρων μερῶν). 3) συγγράφω βιβλίον. 4) ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, καταστρώνω σχέδια. 5) δέτω ὁμοῦ, συνενῶμαι, συνάπτω, συμπεριλαμβάνω.— || μέσον, *συντίθεμαι*· ἀόρ. α' *συνεθνήκαμην*· ἀόρ. β' *συνεθέμην*· συνάπτω ὁμοῦ ἐν ἐμαυτῷ, θάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, ἀντιλαμβάνομαι, κατανοῶ, παρατηρῶ, προσέχω, διδῶ προσοχήν: *σὺ δὲ σύνθεο* = πρόσεξε, «ἔδοξε προσοχή», λάβε ὑπ' ὄψιν. 2) τακτοποιῶ, διευθετῶ, διοργανώνω. 3) συμφωνῶ, κλειῶ συμφωνίαν || συμφωνῶ μετὰ τινος νὰ πράξω τι.

συν-τίμιῶ, μελλ. -ήσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος τιμῶ, ἐκτιμῶ, ὑπολήπτομαι.— μέσον, καθορίζω σταθερῶς μιαν τιμὴν (κατὰ τὴν ἐκτίμησίν μου).— παθητ., αὐξάνω εἰς τιμὴν, ἀναβαίνει ἡ τιμὴ μου, «ἀκριθαίνω», γίνομαι ἀκριβέτερος.

συν-τίνάσω, μελλ. -ξω· τινάσω ὁμοῦ, σείω, διασείω μέχρι δεμελίω, σείω βιαίως, λατ. *concutere* || συγχέω, ταρασσῶ.

συν-τιτρώσκω, μελλ. *συντρέσω*· τιτρώσκω (τραυματίζω) εἰς πολλὰ σμετὰ ὁμοῦ, καταφέρω πολλὰ ὁμοῦ πλήγματα (δημιουργῶ ἰσχυροὺς πληγὰς).

***συν-τλάω**, ἀόρ. β' *συν-έτλην*· ἀπὸ κοινοῦ τολμῶ (ριψοκινδυνεύω).

σύν-τομος, ὄν (συν+τεμῆν)· ὁ συντετμημένος, ἀποκεκομμένος || μτφρ., ὡς καὶ νῦν, σύντομος (χρονικῶς ἢ τοπικῶς), βραχύς, ὀλίγος: *σύντομος (δδδς)* | *σύντομος ἀτραπὸς* = «σύντομο μονοπάτι» | *σύντομος μῦθος (λόγος)* = βραχεῖα ὁμιλία. 2) περιεκτικὸς, περιληπτικὸς, βραχύς.

συν-τόμω, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. *σύντομος*· ὡς καὶ νῦν, συντόμως, ἐν συντομίᾳ, διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων, ἐν περιλήψει || συγρ. *συντομῶ.ερον* καὶ *-ωτέρας* | καὶ ἐπρβ. (τὰ) *συντομῶτα.α* καὶ *-ωτάτας*.

σύν-τόνος, ὄν (συν+τένω)· ὁ τετομένος ἰσχυρῶς, συντεταμένος, παρὰ πολὺ τεντωμένος. 2) μτφρ., έντονος, σύντονος, δυνατός, δριμύς, ὑπερβολικὸς || ἐπὶ προσώπων, σπουδαῖος, σοβαρός, αὐστηρός, ὀρηκτικὸς, ζωηρός, πρδδμυος || οὐδ. πληθ. *σύντονα* ὡς ἐπίρρ. = κατὰ τρόπον σύντονον, σφοδρῶς, ὀρηκτικῶς, αὐστηρῶς, προδδμυος.— || (συν+τόνος) ὁ ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τινος, ὁ σύμφωνος πρὸς τι(νας).

συν-τράγ-ωδέω, μελλ. -ήσω· λαμβάνω μέρος εἰς τραγῶδιον ὁμοῦ μετὰ τινος, συνυποκρίνομαι μετ' ἄλλων ἐν τραγῳδίᾳ.

συν-τράπεζος, ον (σύν+τράπεζα): ὁμοτράπεζος, ὁ ἐσθίων ἐκ τῆς αὐτῆς τραπέζης || ὡς οὖσα. ὁ **συν-τράπεζος** = ὁ συνδαιτυμῶν, ὁμοτράπεζος.

σύν-τρεῖς, οί, αἱ, **σύν-τρια**, τὰ (σύν+τρεῖς): τρεῖς ὁμοῦ, ἀνά τρεῖς, «τρεῖς-τρεῖς».

συν-τρέφω, μελλ. -θρέψω· τρέφω ὁμοῦ, συνερῶ εἰς τὴν διατροφήν (ἢ ἀνατροφήν) τινος.—παθητ., ἀνατρέφομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, μεγαλώνω μαζί του, ζῶ κοντά του.

συν-τρέχω, μελλ. -θρέξομαι, καὶ συνηθέστ. -θρέξομαι· ἄορ. β' -έθρέξομαι· τρέχω ὁμοῦ, τρέχω ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετ' ἄλλων, συνοδοιχίζομαι, συγκεντρώνομαι || ἀναμειγνύομαι. 2) ἐν ἔχθρ. ἔνν., ὁρμῶ πρὸς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, συναντῶμαι ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι, ἀντεπεξέρχομαι, λατ. concurrere. 3) ἐν φιλικῇ ἔνν., ἔρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνέρχομαι μετ' ἄλλων, συναντῶμαι, συμφωνῶ || γενικῶς, συμφωνῶ, συμπίπτω. 4) ἀμιλλῶμαι. 5) συστέλλομαι, «συμμάζωνομαι».

συν-τρίβουσι, ἄορ. α' τοῦ **συντριβάνου** (βλ. λ.). **συν-τριβάνω**, μελλ. -ώσω (σύν+τρίβαινα): συνταράσσω διὰ τῆς τριανθῆς, «τὰ κάμνω ἄνω-κάτω» || κατασυντρίβω, καταστρέφω.

συν-τριβήσομαι, παθ. μελλ. τοῦ **συντρίβω**.

συν-τρίβω, μελλ. -ψω· ἄορ. α' -έτριψα· παθητ., ἄορ. β' -ετριβήν· πρκ. -τέτριμμα· τρίβω ὁμοῦ, τρίβω τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, προστριβῶ.— || ὡς καὶ νῦν, συντριβῶ, κατασυντριβῶ, θραύω, καταδρυμματίζω, μεταβάλλω εἰς συντριμματα, λατ. conterere || **συν-τρίβω τὰς ναῦς** = τὰς κατασυντριβῶ διὰ προσαράξεως | μετὰ γεν. τοῦ μέρους, **συντρίβω τῆς κεφαλῆς** = «τοῦ σπάξω» τὴν κεφαλὴν.— || μτρ., καταστρέφω, ἀφανίζω || συγκρούομαι, ἀντιπίθεμαι.

συν-τριήρ-αρχῆω, μελλ. -ήσω· εἶμαι τριήραρχος ὁμοῦ μετὰ τινος: ἐκ τοῦ **συν-τριήρ-αρχος**, ὁ ὁ συμμετέχων εἰς τὰς δαπάνας πρὸς ἐξοπλισμὸν τριήρους.

σύν-τριμμα, -ατος, τὸ (**συντρίβω**): κατάγμα, θραύσις || κατατροφή, θλῆδρος.— || μτρ., πέτρα σκανδάλου, σκάνδαλον, πταίσμα.

σύν-τριψ, -ίβος, ὁ, ἡ (**συντρίβω**): ὁ συντρίβων (ἄνομα κακοῦ τινος δαίμονος συντρίβοντας τὰς χύτρας καὶ τὰ λοιπὰ ἀκεῖν τοῦ μαγειρείου, ἀναλογούστος δὲ πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν καλλικαντζάρους).

συν-τροφία, ἡ (**σύντροφος**): τὸ τρέφεσθαι ὁμοῦ, κοινὴ ἀνατροφή, συναυξήσις, συμβίωσις, συναναστροφή, σχέσις || θρέμμα, γέννα («γενιά»), γένος.

σύν-τροφος, ον (**συντρέφω**): ὁ τετραμμένος (ἀνατετραμμένος) ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς. 2) γενικῶς ὁ συζῶν μετὰ τινος || οἰκεῖος, συνήδης, συνειδισμένος, κοινός || ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων, ὁ ὁμοῦ ἀναπτυσθῆς, σύσοιτος. 3) φυσικός, ἔμφυτος, ἐγγενής, συνήδης, κοινός.— || **σύντροφος ζωῆς** = ὁ συμβάλλων (βοηθῶν) εἰς τὴν συντήρησιν (διατήρησιν) τῆς ζωῆς.

συν-τροχάζω, (καὶ **συντροχάω**) = **συντρέχω** (βλ. λ.).

συν-τυγχάνω, μελλ. -τεύξομαι· ἄορ. β' -έτυχον· συναντῶ τινά κατὰ τύχην || συνομιλῶ μαζί του, συνδιαλέγομαι μετὰ τινος || ὁ **συντυχάνω** = ὁ «τυχών, ὁ πρῶτος πού θὰ συναντήσῃ κανεὶς, ὁ «πρῶτος τυχών», πᾶς τις || τὸ **συντυχάνω** = τὸ πρῶτον πράγμα «πού θὰ πέσῃ στὰ χέρια ἐνός», τὸ «πρῶτον τυχόν», τὸ παρατυχόν, τὸ κοινόν, τὸ ἀσήμαντον.— || ἐπὶ τυχαίων γεγονότων καὶ συμβάντων, συμβαίνω, γίνομαι, συμβαίνει νὰ γίνω (νὰ λάβω χώραν), συμπίπτω || ἀπολ., συμβαίνω, ἀποβαίνω || **εὖ ζυντυχόντων** = ἄν τὰ πράγματα ἀποβῶσι καλῶς || ἀπροσ., **συνετύχανε, συνετύχε** = συνέβαινε ὥστε..., ἔτυχε νὰ... (μετ' ἄορ.).

συν-τυμβ-ωρύχῆω, μελλ. -ήσω· τυμβωρυχῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, ἀνασκάπτω τάφον μετ' ἄλλου.

συν-τυραννο-κτονέω, μελλ. -ήσω· συνερῶ εἰς τὸν φόνον τῶν τυράννων, γίνομαι τυραννοκτόνος ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου (ἢ ἄλλων).

συν-τυρόω, μελλ. -ώσω· (σύν+τυρός) τυροποιῶ (μεταβάλλω εἰς τυρόν, «τυροκομῶ») ὁμοῦ μετὰ τινος || ὅθεν μτρ., μηχανορραφῶ, σκευωρῶ, «μαγειρεύω», λατ. coquoere.

συν-τύχειν, ἄορ. β. τοῦ **συντυχάνω**.

συν-τύχια, ἰων. -ίη, ἡ (**συντυχεῖν**): τυχαῖον περιστατικόν, συγκυρία, τυχαία σύμπτωσις || εὐτυχῆς σύμπτωσις, εὐτυχῆς συμβάν, εὐτυχῆς ἐκβασίς || δυστύχημα, ἀτύχημα, ἀτυχία, ἀπροσδόκητος συμφορὰ.

συν-υπο-κρίνομαι, ἀποθ. ὑποκρίνομαι μετὰ τινος, ὁμοῦ μετ' ἄλλων υποδύομαι καὶ ἐγὼ ἐν τῶν προσώπων τοῦ δράματος || βοηθῶ νὰ εἰς τὸ νὰ προσποιηθῇ.

συν-υπο-τίθῃμι, μελλ. -θήσω· ὁμοῦ μετὰ τινος δέτω τι ὡς θάσιν || ὡς μέσον, (προ)ὑποδέτω τι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, δέχομαι (λαμβάνω) κοινήν προὑπόθεσιν, λαμβάνω καὶ ἐγὼ ὡς δεδομένον | συνδέτω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος.

συν-υπ-ουργέω, μελλ. -ήσω· συνυπηρετῶ, συμβοηθῶ.

συν-ὑφαίνω, ἄορ. α' ὑφηνά· παθ. ἄορ. α' -ὑφάνθη· ὑφαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος || μτρ., μηχανορραφῶ, περιπλέκω τὰ πράγματα ὡς νὰ ὑφαίνω ὑφασμα, καταστρώνω ὑφουλα καὶ πανοῦρα σχέδια.

συν-ωδίω· ὠδίω (κοιλοπονῶ, ὑποφέρω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπάσχω, συνυποφέρω, μετέχω εἰς πᾶσαν ἀγωνίαν.

συν-ωδός, ὄν (**σύν+ὠδή**): ὁ ᾄδων ἢ ἤχων ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τινος, ὁ ἀντηχῶν ἢ ἀντι-αποκρινόμενος εἰς τι || μτρ., ὁ ἐν ἁρμονίᾳ (τ. ἔ. ὁ σύμφωνος) πρὸς τι(να).

συν-ώκησα, ἄορ. α' τοῦ **συνοικέω**.

συν-ώμεθα, α' πληθ. ὅποι. μέσ. ἄορ. β' τοῦ **συν-ίημι**.

συν-ωμοσία, ἡ (**συνόμνημι**): ὡς καὶ νῦν, συνωμοσία, τὸ νὰ εἶναι τις συνδεδεμένος μετὰ τινος δι' ὄρκου, ἢ δι' ὄρκου ἔνωσις πολλῶν ἐναντίον τινός || ὁμοσπονδία.

συν-ωμότης, -ου, ὁ (**συνόμνημι**): ὡς καὶ νῦν, συνωμότης, μετέχω εἰς συνωμοσίαν, ὁ δι' ὄρκου συνδεδεμένος || σύμμαχος, ὁμόσπονδος.

συν-ώμοτος, ον (**συνόμνημι**): ὁ δι' ὄρκου συνδεδεμένος, ἢ καὶ ὁμόσπονδος, σύμμαχος || τὸ **ζυνώμοτος** = ὁμοσπονδία, ἢ καὶ συνωμοσία.— || ἐπισημασμάτων, ὁ δι' ὄρκου (ἐνὸρκως) συμπεφωνημένος.

συν-ωνέομαι, μελλ. -ωνήσομαι· παθ. πρκ. -εώνημαι, ἀποθ. ἀγοράζω ὁμοῦ μετὰ τινος, συναγοράζω || συλλέγω διὰ καταβολῆς χρημάτων: || **νησιώται ἵππων συνωνέονται μολίην** = οἱ νησιῶται συγκαταβάλλουσι χρήματα καὶ καταρτίζουσι σῶμα δεκακισχιλίων ἵππῶν.— || ἐγοράζω ὁμοῦ, ἀγοράζω χονδρικῶς (π.χ. σίτον), λατ. coemere || ὁ πρκ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν παθητ. ἔνν.: ὁ **συνεωνημένος σίτος** = σίτος ἡγορασμένος.

συν-ὠνῦμος, ον (**σύν+ὄνομα**, αἰολ. ἀντὶ **δνομα**): ὁ ἔχων ὅμοιον ὄνομα ἢ ὅμοιον σημασίαν, ὁ σημαίνων τὸ αὐτό.

συν-ωριαστής, -οῦ, ὁ (**συνωρίζε**): ὁ ὀδηγῶν (ἐλαύνων) **συνωρίδα** (βλ. λ.), τ. ἔ. ὄρμα συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων, ὁ ὀχοῦμενος ἐπὶ **συνωρίδος**.

συν-ωρίζω, μελλ. -σω (**συνωρίζε**): ζευγνύω ὁμοῦ.— μέσον, συνδέω (συνάπτω) τι πρὸς ἑμαυτόν, τὸ ἐνώνω μετὰ τὸ ἰδικόν μου.— || ἀμτθ. τίθεμαι ὑπὸ τὸν ζυγόν, «ζεύομαι».

συν-ωρίκεύομαι, ἀποθ. (**συνωρίζε**): ὀδηγῶ (διευθύνω, ἐλαύνω) **συνωρίδα** (δχημα συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων).

συν-ωρίς, -ίδος, ἡ (**συνάορος**): ζεύγος ἵππων ἢ ἡμιόνων || δχημα (ἄρμα, ἄμαξα κλπ.) συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων.— || γενικῶς, οἰονδηποτε ζεύγος, λατ. biga.— || τὸ συνδέον ὁμοῦ, ζεύγος δεσμών.

συν-ωφελῶ, μελλ. -ήσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος ὠφελῶ (εἶμαι ὠφέλιμος), συμβοηθῶ, συνανακουφίζω || ἀπολ., ὠφελῶ, βοηθῶ, ὁμοῦ.— παθητ., ὁμοῦ ὠφελούμαι (ἀποκομιζῶ κέρδος).

συν-ωφρυμένος, μτρ. πρκ. τοῦ **συνωφρυόομαι** (βλ. λ.).

συν-ωχάδον, ἐπιερρ. ποιητ. ἀντὶ **συνωχηδόν** (**συν-έχω**) ἐπὶ χρόνου, συνεχῶς, διαρκῶς, ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως || κατ' ἄλλους, τοῦ λοιποῦ, ἐν τῷ μέλλοντι, παρευδύς.

οὐο-κτάσια, ἡ (οὔς+κτείνω)· *σνοκτονία*, φόνος (σφαγή) χοίρων.

οὐο-φόντης, -ου, ὁ (οὔς+φένω)· ὁ φονεύων (σφάζων) χοίρους.

οὐο-φόντης, -ιδος, ἡ (θηλ. τοῦ *σσοφόντης* (βλ. λ.).

Σύρα, ἡ, θηλ. τοῦ *Σύρος* (βλ. λ.)· γυνὴ ἐκ Συρίας.

Συράκουσαι, αἱ, ἰων. **Συρήκουσαι**, δωρ. **Συράκο-σας** ἡ μεγαλύτερα καὶ ἰσχυρότερα πόλις τῆς Σικελίας (βλ. Κ.Ε.Α.)· ἔξ αὐτῶ τὸ

Συράκκοσιος, (καὶ —**κούσιος**), α, ον, ἰων. **Συρη-κόσ**· ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν, ἡ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος· (βλ. Κ.Ε.Α.).

σύρβα, ἡ· βλ. *τύρβη*.

σύρ-γαστρος, ὁ (σύρω, *σύρομαι+γαστήρ*)· ὁ σύρων τὴν γαστέρα, ἡ ὁ συρόμενος (ἔρπων) διὰ τῆς γαστροῦς (ἐπὶ σκολιῶν ἢ ὀφθαλμῶν).

σύρδην, ἐπίρρ. (σύρω)· ἐν μακρῷ σειρᾷ ἢ γραμμῇ, λατ. *tractim* ἢ *agmine longo*. 2) ὡσπερ βιαιῶς (σφοδρῶς, ὀρμητικῶς, λυσσαλέως) συρόμενος (ἐφορμῶν).

Σύρια, ἡ (*Σύρος*)· ἡ καὶ σήμερον ἔτι τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσα χώρα τῆς Ἀσίας, ἡ χώρα τῶν Σύρων (βλ. Κ.Ε.Α.).

σύριγμα, -ατος, τὸ (συρίζω)· ὡς καὶ νῦν, τὸ σύριγμα, τὸ συρίζειν, ὁ ἦχος σύριγγος, τὸ «σφύριγμα», συριστικός ἦχος.

σύριγγος, ὁ (συρίζω)· ὡς καὶ νῦν, συριγγός, σύριγμα, «σφύριγμα», τὸ συρίζειν («σφυρίζειν»), ὁ ἦχος σύριγγος ἢ πᾶς συρίζων (συριστικός) ἦχος.

σύριγξ, -ιγγος, ἡ (συρίζω)· ὁ ποιμενικός αὐλός, ὁ αὐλός τοῦ Πανός (ὅστις ἔθεωρετο ὡς ἐφευρέτης του)· συνίστατο ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ καλαμῶν διαφόρου μήκους καὶ πάχους, στερεῶς συνδεδεμένων.— || πᾶν τὸ ἔχον οὐχὶ παρόμοιον πρὸς τὸ τοῦ αὐλοῦ, τ. ἔ. σωληνοειδές: 1) δῆκη δόρατος, δορατοθήκη. 2) ἡ ὄπη ἢ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ τροχοῦ εὐρισκομένη, ἐντὸς τῆς ὀπίας ἐστερεῶνται τὸ ἄκρον τοῦ δξονος. 3) τὸ κόλιν μέρος στρόφιγγος δύρας. 4) μτφρ., οἱ ρώδινας ἢ ὁ λάρυγξ.

Ἔτυμ.: *σύριγξ*· *συρίζω*, ἄττ. *συρίζω*, δωρ. *συρίσσω*, μελλ. *συρίζομαι*. *σύριγμα* καὶ *συριγγός*· δι' ἔτυμ. βλ. *σωλήν* καὶ *σφύριξ*.

ΣΥΡΙΓΓΩ, ἄττ. **συρίττω**, δωρ. **συρίσσω**· μελλ. *-ίξω*, ἄττ. *-ίξομαι*. ἄορ. α' *ἐσύριξα*, μτγν. *ἐσύρισα*, ἀορ. *συρίσαι*· παίζω τὴν *σύριγγα* (βλ. λ.), δηλ. τὸν ποιμενικὸν αὐλόν, αὐλῶ διὰ τῆς σύριγγος.— || ὡς καὶ νῦν, *συρίζω*, «σφυρίζω», ἐκπέμπω συριστικὸν ἦχον || ἔβην, διὰ συριγγῶν ἀποδοκιμάζω ὑποκριτὴν ἐν τῷ θεάτρῳ, «τὸν σφυρίζω», λατ. *explodere*.

Ἔτυμ.: *συρίζω*· *σύριγξ*· *σύριγμα*· *συριγγός*: *σανσκρ. svar*, *svṛi*, *svardāmi* (=λατ. *canto*), *svaras* (=λατ. *sonus*)· λατιν. *su-sur-rus*, *absurdus*· σλαβ. *svirati* (=λατ. *fibia canere*)· λιθ. *sur-me* (=λατ. *fibia*).

Συρη-γενής, ἐς (*Συρία+γένος*)· ὁ καταγόμενος ἐκ Συρίας, ὁ γεννηθεὶς ἐν Συρίᾳ.

συρικτήρ, **συρικτής**· βλ. *συριστήρ*, *συριστής*.

Σύριος, α, ον· ὡς καὶ νῦν, Σύριος, ὁ ἐκ Συρίας (πρὸβλ. *Σύρος*)· ἐν ᾧ

Σύριος, α, ον· ὁ ἐκ τῆς νήσου Σύρου, «Συρια-νός» (βλ. *Σύρος*).

σύρισσω, δωρ. ἀντι *συρίζω* (βλ. λ.).

σύρισμα, -ατος, τό·= *σύριγμα* (βλ. λ.).

συρισμός, -οῦ, δ'·= *συριγγός* (βλ. λ.).

συριστήρ, -ῆρος, δ'·= *συριστής* (βλ. λ.).

συριστής, -οῦ, ὁ (συρίζω)· ὁ παίζων τὴν *σύριγγα*

(βλ. λ.), δηλ. τὸν ποιμενικὸν αὐλόν, ὁ αὐλητής.

Συριστί, ἐπίρρ. (*Σύρος*)· ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Συρίων (κατοίκων τῆς Συρίας).

συρίττω, μελλ. *-ίξω*·= *συρίζω* (βλ. λ.).

σύρμα, -ατος, τό (σύρω)· πᾶν τὸ συρόμενον κατὰ γῆς || ἐσθῆς ὑποκριτῶν θεάτρου μετὰ μακρῶς οὐρᾶς, γυναικεῖον ἐνδύμα μακρὸν.

συρμαία, ἰων. *-αίη*, ἡ (*συρμός*)· ἐμετικὸν ἢ καρδιακὸν ποτὸν, χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, συνιστάμενον δὲ κυρίως ἐκ ζωμοῦ ραφανίδος (ἣτις ἐκεῖ ἐκαλεῖτο ὡς *συρμαίη*) ἀναμεικτοῦ μετὰ ἀλμύρας.

συρμαίω, μελλ. -σω (*συρμαία*)· μεταχειρίζομαι τὴν *συρμαίαν* (βλ. λ.), ἧτοι «παίρνω» καθάρσιον (παρ' Αἰγυπτίους).

συρμάς, -άδος, ἡ (σύρω)· πᾶν τὸ συμπαρασυρόμενον, ἀπορρίμματα («σκοπιδίαι, φρόκαλα, σκύβαλα») || ὁποῖος σχηματιζόμενος ἐκ τοιούτων ἢ παρομοίων ὑλικῶν παρασυρόμενων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

συρμός, ὁ (σύρω)· πᾶσα κίνησις σαρώουσα ἢ σύρουσα (ἔλκουσα) ἢ σχηματιζομένη διὰ τοῦ σύρειν ἢ τοῦ σύρεσθαι, λατ. *tractus*, ὅπως π.χ. ἡ τροχία τῶν καταπιπτόντων μετεώρων, ἡ συρτή πορεία τοῦ ὄψεως κ.ἄ.π.— || = *συρμαία* (βλ. λ.), ἔμετος, κάδαρις.

σύροισα, δωρ. ἀντι *σύρουσα*, θηλ. μτγ. τοῦ *σύρω*.

Σύρος, ἡ (καὶ δ') νῆσος τῶν Κυκλάδων, καὶ σήμερον ἔτι οὕτω ὀνομαζομένη (βλ. Κ.Ε.Α.)· παρ' Ὀμ. καὶ **Συρίη** ('Ὀδ. Ο 403), παρὰ μτγν. καὶ **Σύρα**, ἡ (ὡς καὶ νῦν).

Σύρος, ὁ· ὁ κάτοικος τῆς Συρίας.

σύρο-φοίνιξ, (καὶ —**φοίνιξ**), -ἴκος, δ'· ὁ καταγόμενος ἐκ Φοινίκης τῆς Συρίας (βιῶτις ὑπῆρχον καὶ Φοίνικες τῆς Λιβύης)· θηλ. **Σύροφοίνισσα**.

συρ-ράπτω, μελλ. -ῶω· ράπτω ὄμοῦ, ὡς καὶ νῦν *συρράπτω*, λατ. *consuo*.— || μτφρ., μηχανορραφῶ, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, σκευαῶ.

συρ-ράσσω, ἄττ. -ττω· μελλ. -ξω·=ἀμτβ. *συρρηγγυμι* (βλ. λ.), συγκρούομαι, μάχομαι πρὸς τινά, συμπλέκομαι, λατ. *confilgere cum aliquo*.

συρ-ρέζω, μελλ. -ξω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος προσφέρω δυσίαν, «τελῶ ὄμοῦ ἱερά», συνεορτάζω.

συρ-ρέω, μελλ. -ρῶ· *-ρῆσσομαι*· πρκ. *-ερρῆγκα*· ἄορ. δ'· μετὰ παθ. ἐνν. *-ερρῆγη*· ὡς καὶ νῦν, συρρέω, ρῶ ὄμοῦ μετὰ τινος, σχηματίζω κοινὸν ρεῦμα, χύνομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος || μτφρ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν, συρρέω, μετὰ πολλῶν ἄλλων συνοδρίζομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, πολλοὶ ἄνθρωποι φερόμεθα πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν ὡς ρεῦμα ποταμοῦ.

συρ-ρήγνυμι, ἡ -ῦω· μελλ. -ρῆξω· ἄορ. α' *συνέρρηξα*· παθητ., ἄορ. δ' *συνέρρηγην*· πρκ. *συνέρρηγμα*, ἄλλ' ὡς καὶ πρκ. δ' ἀμτβ. *συνέρρογα*· διαορρηγνύω (δραῦω, «σπάζω») εἰς τεμάχια || *συρρῆξαι εἰς ἐν*·= πᾶν κατασυντρίψῃ ὄλα ὄμοῦ καὶ νὰ τὰ κᾶμη ἐνα σωρόν || μτφρ., ἐν τῷ παθητ., κατασυντρίβομαι ὑπὸ τῶν συμφορῶν.—ὡς παθητ. καὶ ἀμτβ. *ἐσργ.*· (κυρ. ἐν τῷ δ' πρκ. *συνέρρογα*)· ἐκρήγνυμαι, διαορρηγνυμαι, δραῦομαι εἰς τεμάχια, κατασυντρίβομαι, διαλύομαι εἰς μέρη καὶ ἀνακατανομοῖ || ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι εἰς τινά, ἐμβάλλω εἰς τινά (ποταμὸν), ἐνομοῖμαι μετὰ τινος || ἐπὶ πολέμου, ἐκρήγνυμαι, συγκρούομαι ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι.

συρ-ρίζομαι (σύν+ρίζω)· παθητ. ριζοῦμαι (ριζοβολῶ) ὄμοῦ μετὰ τινος, ἔχω τὰς ρίζας μου ἦνω-μένες μετὰ τὰς ρίζας ἄλλου.

Σύρτις, -εως, ἰων. -ιος καὶ -ιδος, ἡ (σύρω)· ἀμμάδες τέναγος θαλάσσης || ὁστως ὀνομαζόντο δύο τενάγη τῶν βορείων παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, καὶ δὴ ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης, ἡ *μεῖζων Σύρτις* (ἡ *μεγάλη Σύρτις*) καὶ ἡ *ἐλάσσων* (ἡ *μικρὰ*) *Σύρτις*.

σύρφαξ, -ἄκος, ὁ (σύρω)·= *συρφετός* (βλ. λ.).— || ὡς ἐπιθ.·= *συρφετώδης* (βλ. λ.), ὁμοιος πρὸς συρφετόν, συσσωρευμένος ὅπως τὰ οκουπίδια, ἀνάμεικτος, χυδαῖος, πρόοτυχος.

συρφετός, ὁ (σύρω)· πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συρόμενον καὶ φερόμενον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἀποτελοῦν δὲ ἐκεῖ σωρόν (ξηρὰ φύλλα, ἄχυρα, φρούγανα, «φρόκαλα», γεν. οκουπίδια), λατ. *quisquiliae*.— || μτφρ., ἀνάμεικτον πλῆθος, ὄχλος.

ΣΥΨΩ, μελλ. *σψῶ*· ἄορ. α' *ἐσψῶ*· πρκ. *σέσψομαι*· παθητ., ἄορ. β' *ἐσψῆγη*· πρκ. *σέσψομαι*· ὡς καὶ νῦν, σψῶ, «σέρνω», ἔλκω, «τραβῶ» || σῶρω διὰ τῆς βίας, συμπαρασύρω βιαιῶς || ἀποσπῶ διὰ τῆς βίας, διασῶζω || συμπαρασύρω, διασκορπίζω (ὡς ὁ *ἀνεμος* π.χ. τὰ νάφη).

Ἔτυμ.: *σύρω*· *σύρμα*· *συρμός*· *συρμαία*· *σῶτης*· *σῶτης*· *σῶφος*, *συρφετός*· *σῶφαξ*· δι' ἔτυμολ. βλ. *σαίρω*.

ΣΥΨ, ὁ καὶ ἡ, γεν. *σψός*, αἰτ. *σψν*· πληθ. ὄνομ.

σύσας, αἰτ. σύσας, καὶ συνηρ. σύς, δοτ. πληθ. σοσί, ἐπ. σύσει.— λατ. SUS=ύς, (βλ. λ.)· χοῖρος («γουρούνι»), τῶσον ὁ εὐνουχιμένος ὄσον καὶ ὁ κῆπος, ὡς δὲ καὶ ἡ γουρούνα, ἀκρόφασι || σύς κῆπος = ὁ ἀγριος κῆπος.— πρβλ. καὶ ύς.

Ἔτυμ. σύς ἡ ύς (λατ. qjūs : λιθ. klaiulé, λαττ. zōka (χοῖρος)· κατὰ τινας τὸ ἱαπ. *sūs, γυν. *snōs) ἢ ἄλλ. ύς, γυν. *σός, *σός προεκάλεσε διὰ συμφυρμού μίαν διπλῆν κλίσιν ύς-ύός καὶ σύς-σός, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐδοξαθεῖ, διότι ἡ γυν. *snōs δὲν ὑπάρχει· κατ' ἄλλους ἡ διακτῆρησις τοῦ σ- θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀφειλομένη εἰς τὴν στερεότυπον ἡμηρ. φράσιν σύς σάλος, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι βέβαιον (πρβλ. καὶ ύς).

συσκεδάννυμι, μελλ. -σκεδάσω· ὁμοῦ μετ' ἄλλων διασκορπίζω, διασκορπίζω ἐντελῶς.

συσκευάζω, μελλ. -άσω· βάλλω ὁμοῦ καὶ ἐτοιμάζω τὰς ἀποσκευὰς μου, «δένω» τὰ πράγματά μου, ὡς καὶ νῦν συσκευάζω (συγυρίζω, τακτοποιῶ, ἐτοιμάζω) τὰ πράγματά μου || γενικῶς, ἐτοιμάζω, προετοιμάζω, προπαρασκευάζω || ἐν κακῇ ἔνν. μηχανῶμαι, σχεδιάζω, ἐπινοῶ, ἐν συνεργασίᾳ καταστρώνω σχέδια.— || μέσον, συσκευάζω (ἐτοιμάζω) τὰ πράγματά μου πρὸς ἀναχώρησιν, ἐτοιμάζομαι πρὸς ἀναχώρησιν, λατ. convasare, vasa colligere || μτχ. παθ. πρκ. *συνεσκευασμένος* ἢ μέσ. ἀορ. α' *συνεσκευασάμενος* = ἔτοιμος καθ' ὅλα, ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, ἐν τάξει πορεύσας. 2) ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐφοδιάζω. 3) ἐν κακῇ ἔνν., ἐπινοῶ, μηχανεύομαι, μηχανορραφῶ. 4) γενικῶς, φέρω ἐπὶ τὸ αὐτὸ (συνάγω, συλλέγω) πρὸς ἴδιαν μου χρῆσιν (πρὸς ὠφέλειάν μου, πρὸς τὸ συμφέρον μου), ἐξοικονομῶ.

συσκευάσις, ἡ (συσκευάζω)· ὡς καὶ νῦν, συσκευασία, ἐτοιμασία ἀποσκευῶν διὰ ταξιδίου ἢ πορείαν.

συσκευοφόρος, μελλ. -ήσω· μεταφέρω τὰ σκεύη καὶ τὰ βάλλω ὁμοῦ.

συσκευοφόρος, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· σκευορῶ (μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, σχεδιάζω) ὁμοῦ (ἐν συνεργασίᾳ).

συσκηγνέω, μελλ. -ήσω· διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετ' ἄλλου, συζῶ, συγκατοικῶ || συντρώγω μετὰ τίνος.

συσκηνητήρ, -ήρος, ὁ (συσκηγνέω)· ὁ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμένων, συσκηνορ, συγκατοικος || ὁμοτρόπεζος, συνδαιτυμῶν, λατ. conubernalis.

συσκηνητρία, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ. *συσκηνητήρ*.

συσκηνία, ἡ (συσκηγνέω)· τὸ διαμένειν ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ || ἐπὶ στρατιωτῶν, τὸ συνδιδασθεῖν, τὸ συντρώγειν.

συσκήνιον, τό, καὶ κυρ. κατὰ πληθ. **συσκήνια**, τὰ· τὰ συσσίτια τῶν Σπαρτιατῶν, τὰ καὶ *φιδέτια* (βλ. λ.) ἄλλως λεγόμενα· ἐκ τοῦ

σῦσκηνος, ον (σύν+σκηνή)· ὁ ζῶν (διαμένων) ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ, ὁ συγκατοικῶν, ὁ συζῶν || ὡς οὖσ. ὁ *σῦσκηνος*=ὁμοτρόπεζος, συνδαιτυμῶν, σύντροφος, λατ. conubernalis.

συσκηνώω, μελλ. -άσω (σῦσκηνος)· = *συσκηγνέω* (βλ. λ.).

συσκιάζω, μελλ. -άσω (σῦσκίος)· σκιάζω ἐντελῶς, ρίπτω σκιάν πανταχόθεν, καλύπτω (σκεπάζω) καθ' ὅλοκληρίαν.

σῦσκίος, ον (σύν+σκία)· ὁ πυκνῶς ἐσκιασμένος, πανταχόθεν ἐσκιασμένος, κατάσκιος || τὸ *σῦσκιον*=ἡ πυκνὴ σκία δένδρου ἢ τόπος πυκνῶς σκιαζόμενος.

συσκοπέω· ὁμοῦ μετὰ τίνος θεωρῶ (ἐξετάζω), συνεξετάζω.

συσκοτάζω, μελλ. -άσω· μτχ., συσκοτίζω τι, τὸ καθιστῶ ἐντελῶς σκοτεινόν (κατασκοτείνων) || ἀμτβ., γίνομαι ἐντελῶς σκοτεινός, κατασκοτεινιάζω || ἀπροσ., *συσκοτάζει*=σκοτεινιάζει, γίνεται σκοτάδι.

συσκυδρωπάζω, μελλ. -σω· σκυδρωπάζω (γίνομαι σκυδρωπός) ὁμοῦ μετὰ τίνος, «παίρω» ὄψιν περιπύον.

συσπαράσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· κατασπαράσσω, κατακομματίζω.

συσπᾶω, μελλ. -άσω· συνέλκω, συνδίδω, συστέλλω, «συμμαζώνω, σουφρώνω» || ἐπὶ δερμάτων, συρράπτω.

συσπειρώω (σύν+σπειρά)· ὡς καὶ νῦν, συσπειρῶ, συσπειρώνω, συστρέφω, συμμαζεύω, περιτυλίσσω.— παθητ., *συσπειράομαι*· ὡς καὶ νῦν, συσπειροῦμαι, συσπειρώνομαι, «κουλουράζομαι» || ἐπὶ στρατιωτῶν, σχηματίζομαι εἰς πυκνὴν παράταξιν, βαδίζω ἐν πυκνῇ τάξει.

συσπειρῶ· σπειρῶ ὁμοῦ, ραντίζω ὁμοῦ.

συσπένδω, μελλ. -σπεισῶ· σπένδω ὁμοῦ μετὰ τίνος, λαμβάνω μέρος εἰς σπονδᾶς.— μέσον, συμπράττω εἰς τὴν σύναψιν εἰρήνης, συνθήκης κ. τ. ὁ.

συσπεύδω, μελλ. -σω· ὁμοῦ μετ' ἄλλων σπεύδω καὶ ἐγώ (νὰ παράσχω βοήθειαν), συμπροθυμοῦμαι, συμβοηθῶ προθύμως, συμπράττω μετὰ σπουδῆς.

συσπλαγχχνέω, μελλ. -σῶ (σύν+σπλάγγω)· ὁμοῦ μετ' ἄλλων τρώγω τὰ σπλάγγνα τοῦ δύματος (μετὰ τὴν θυσίαν).

σῦσπονδος, ον (σύν+σπονδή)· ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων κἀμνων σπονδᾶς, ὁ ὁμοῦ *σπένδων* || ὁ περιλαμβανόμενος εἰς τὴν αὐτὴν συνθήκην, ὁ *δμοσπονδος* (βλ. λ.).

συσπουδάξω, μελλ. -άσω· ὁμοῦ σπεύδω, ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργῶ μετὰ ζήλου, ἐνδιαφέρομαι ζηλωρῶς περὶ τίνος.— || μτβ., ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τίνος ἐπιδικῶ (ἐκτελῶ) τι μετὰ ζήλου.

συσσείω, μελλ. -σῶ· οἰεῖ ὁμοῦ || κἀμνω τι νὰ τρέμη.

συσσημαίνω· *σημαίνω* (σημειῶ) τι ὁμοῦ μετὰ τίνος.— || μέσον, σφραγίζω καὶ ἐγώ, ὑπογράφω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συστυπογράφω.— παθητ., σφραγίζομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

σῦσσημον, τό (σύν+σῆμα)· = *σύμβολον* (βλ. λ.), συμπεφυνημένον σημεῖον, σύνθημα.

σῦσσιτέω, μελλ. -ήσω (σῦσσιτος)· *σιτοῦμαι* ὁμοῦ, τρέφομαι ὁμοῦ, συνδιδάσκω, συντρώγω, ὡς καὶ νῦν συσοιτῶ μετὰ τίνος, εἶμαι ὁμοτρόπεζος τίνος

σῦσσίτιος, -εως, ἡ (σῦσσιτέω)· = τῆ ἐπομ. *σῦσσία* (βλ. λ.).

σῦσσίτια, ἡ (σῦσσιτέω)· τὸ συσοιτεῖν, τὸ συνδιδασθεῖν, τὸ συντρώγειν (ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, ἀπὸ κοινῆς τραπέζης).

σῦσσίτιον, τό (σῦσσιτέω)· || συν. ἐν τῇ πληθ. τὰ *σῦσσίτια*=κοινὸν φαγητόν, κοινὸν δεῖπνον, κοινὴ τράπεζα (κυρ. ἐν Σπάρτῃ, ἔνθα τὰ *σῦσσίτια* εἶχον θεοπισθῆ ὑπὸ τῆς Λυκούργου νομοθεσίας).— || αἰδοῦσα συσοιτίου, «τραπεζαρία».

σῦσσίτος, ον (σύν+σιτος)· ὁ ὁμοῦ σιτούμενος, ὁ συντρώγων, ὡς καὶ νῦν ὁ συσοιτῶν || ὡς οὖσ. ὁ *σῦσσιτος*=ὁ ὁμοτρόπεζος.

σῦσσύζω, μελλ. -σῶ· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων σῦζω, μετ' ἄλλων διασῦζω (ἀπελευθερώνω) νινά, συνεργῶ εἰς τὴν διάσωσίν τίνος.

σῦσσωμος, ον (σύν+σῶμα)· ὁ συνηνωμένος εἰς ἓν σῶμα, ὡς καὶ νῦν σῦσωμος.

σῦσσωφρονέω, μελλ. -ήσω· σωφρονῶ καὶ ἐγώ, εἶμαι καὶ ἐγώ σῶφρων, μετέχω καὶ ἐγώ τῆς σωφροσύνης (ἐγκρατείας).

σῦσταδόν, ἐπίρρ. (σύν+σταμαι)· ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον || ἐπὶ μάχης, ἐν πυκνῇ παρατάξει, εἰς πυκνὰς γραμμάς, ἐκ τοῦ συστάδην, λατ. *cominus*.

σῦσταθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *σύνιστημι*.

σῦσταθείς, μτχ. παθ. ἀορ. ῥ' τοῦ *συστέλλω*.

σῦστασιάζω, μελλ. -άσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τίνος στασιάζω (ἐπαναστατῶ), συνεπαναστατῶ, λαμβάνω μέρος εἰς στάσιν (ἐπαναστασίαν).— || μτβ., συνηνωμένως πινάς πρὸς ἐπαναστατικῶς σκοπούς.

σῦστασιαστής, -οῦ, ὁ (σῦστασιάζω)· ὁ ὁμοῦ στασιάζας (ἐπαναστατήσας), ὁ συνεπαναστάτης.

σῦστάσις, ἡ (σύν+ιστημι)· τὸ ὁμοῦ τιδέναι, σύνδεσις, διοργανώσις, συναρμολογήσις, κατασκευή.— || (σύν+ιστημι)· τὸ ἴσασθαι ὁμοῦ, συνάντησις || ἐν ἐχθρικῇ ἔνν., μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, συμπλοκή, μάχη || *σῦστασις γνώμης*=σύγκρουσις σκέψεων, μεγάλη ἀνησυχία, ἐντατικῆ φροντίς. 2) συνένωσις, συναγωγή, ἔταιρεία, ὁμιλίας ἀνθρώπων, σύλλογος. 3) μτφρ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, αὐστηρότης, σοβαρότης, τραχύτης.

συ-στασιώτης, -ου, δ' μέλος τῆς αὐτῆς πολιτικῆς μερίδος, ὁπαδὸς τοῦ αὐτοῦ κόμματος, συμφασίας ἢ συνωμότης.

συ-στατικός, ἡ, ὄν (συνίσταμαι)· ὁ ἀνήκων εἰς ἔνωσιν, ἢ ὁ κατάλληλος νά ἐπιτυγχάνῃ αὐτήν, συνεκτικός, συνδεδετικός, συνδεδετικός ἢ εἰσαγωγικός, συστατικός· *συστατικὴ ἐπιστολὴ* (ὡς καὶ νῦν).

συ-σταυρόω, μελλ. -ώσω· σταυρώνω τινά (τὸν καρφῶν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ) ὁμοῦ μετὰ τίνος.

συ-στεγάζω, μελλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, συστεγάζω, ἢ περικαλύπτω ἐντελῶς, σκεπάζω ὅλους δίολου.

συ-στέλλω, μελλ. -στέλω· ἄδρ. α' -έσειλα· ἔνεργ. πρκ. -έσταλα, καὶ παθ. πρκ. -έσταλμαι· ὡς καὶ νῦν, συστέλλω, συνέλλω, συμμαζεύω, σμικρύνω ἢ συστέλλω τὰ ἴστια (μαζεύω ὄλιγον τὰ παντὶ, τὰ κονταίνω).

2) περιστέλλω, συμπιέζω, συμπακνῶ.—*παθητ.*, συστέλλομαι, περιστέλλομαι, ἐλαττοῦμαι, σμικρύνομαι, [συμμαζώνομαι, «ζαρώνω»] *συστέλλομαι εἰς ἐντέλειαν*—περιορίζω τὰς δαπάνας μου, περιορίζομαι οικονομικῶς ἢ ὅτι καὶ ἐν τῇ μετ. παθ. πρκ. *συσταλμένος*—ὁ περιορισμένος εἰς τὰ ἔξοδά του, ἢ καὶ ὁ «συνεσταλμένος τούς τρόπους» (ὡς καὶ νῦν), ὁ μετριοπαθής. 3) *μτφρ.*, ὑποδιδάζω. ταπεινῶν, ἐξευτελιζῶ.—*παθητ.*, ταπεινῶμαι, ἐξευτελιζομαι, καταρλιπτομαι.— ἢ περιτυλλασσάμενος, περικαλύπτω, περιζώνω.— μέσον, *συστέλλομαι θαυμάσιον*—περιτυλλασσάμενος τὸ ἴδιον σφικτὰ γύρω εἰς τὸ σῶμά μου (περὶ τὴν ὁσπίον μου) ἢ ὅτι καὶ ἐν τῇ μετ. παθ. ἄδρ. β' *συσταλεῖς*—περικυβηθεῖς, περισφιγχθεῖς, ἔτοιμος πρὸς ἐνέργειαν (πρὸς δράσιν).— ἢ ἐν τῇ Ἰραμματικῇ, χρησιμοποιοῦν συλλοχῆν τινα ὡς βραχέαν.

συ-στενάζω, μελλ. -ξω· στενάζω (θρηνῶ) ὁμοῦ μετὰ τίνος.

συ-στεφανῶω, μελλ. -ώσω· στεφανῶν ὁμοῦ.

σύ-στημα, -ματος, τὸ (συνίσταμαι)· τὸ συνιστάμενον (ἢ συντεθειμένον) ἐκ πολλῶν ὁμοῦ, ἔν συνδεδετοῦ ὄλον, ὀργανικὸν τὸ ὄλον, ὡς καὶ νῦν σύστημα ἢ σύνθεσις, σύγγραμμα ἢ πολίτευμα, σύνταγμα πολιτείας ἢ ὄλλοις, ἔταιρεία, συντεχνία.

συ-στοιχέω, μελλ. -ήσω (σύν+στοιχέω)· ἴσταιμι (εὐρίσκομαι) εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (γραμμὴν) μετ' ἄλλων ἢ *μτφρ.*, εὐρίσκομαι ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τι(να), ἀνταποκρίνομαι πρὸς τι(να).

συ-στολιζέω, μελλ. -ίσω—*συστέλλω* (βλ. λ.) ἢ συνδέω, συνάπτω, κατασκευάζω.— ἢ ἐνώνω, συνενώνω

συ-στράτευς, ἡ (συστρατεύω)· κοινὴ ἐκστρατεία.

συ-στράτευμα, μελλ. -εύσω· συχρότ. ὡς μέσον *συστρατεύομαι*, μελλ. -εύσομαι· ἀπὸ κοινοῦ ἐκστρατεύω, λαμβάνω μέρος εἰς ἐκστρατείαν.

συ-στράτη-ηγέω, μελλ. -ήσω· εἶμαι συστράτηγός τίνος.— ἢ *μτφρ.*, ἐνεργῶ τι μετὰ τίνος ὡς συστράτηγός του· ἔκ τοῦ

συ-στράτ-ηγος, δ' ὡς καὶ νῦν, συστράτηγος, ὁ μετέχων τῆς στρατηγίας, ὁ στρατηγῶν μετὰ τίνος.

συ-στράτιώτης, -ου, δ' ὡς καὶ νῦν, συστρατιώτης, ὁ στρατιώτης καὶ αὐτός, ὁ ὁμοῦ μετὰ τίνος ὑπηρετῶν, ὁ «οὐντροφος» ἐν πόλεμῳ, συμπολεμιστιός.

συ-στράτο-πεδεύομαι, ἀποθ.· στρατοπεδεύω ὁμοῦ μετὰ τίνος.

συ-στρέφω, μελλ. -ψω· *παθητ.*, ἄδρ. β' *συνεστρέφην*· πρκ. *συνέστραμμαι*· ὡς καὶ νῦν, συστρέφω τι, τὸ στρέφω ὁμοῦ, τὸ στρεφογυρίζω, τὸ συστρέφω εἰς ἓνα ὄγκον συμπαγῆ, λατ. *conglobare* ἢ γενικῶς, συναδρῶζω, ἐπισωρεύω, συνάγω, συνενῶ ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν, συγκεντρῶν, τούς διδω τὸ σχῆμα ἐνός συμπαγῶς σώματος ἢ *συστρέφω ἑμαυτὸν*—ἀναλαμβάνω ἑμαυτὸν (τὰς δυνάμεις μου), συνέρχομαι.— *παθητ.*, συνενόομαι εἰς ἓν ὀργανικὸν ὄλον, συνδέομαι ἢ ἀποτελῶ ὄλλογον, συνεταιρίζομαι, συμμορῶ.

2) ἐπὶ προτάσεων, ἀφηγηθῶν κ.τ.δ., συμπακνῶ, συμπιέζω, κόμω ἐπιτομήν (περὶληψιν) ἢ *συνεστραμμένη λέξις* = ἡ ἀπεστρογγυλωμένη φράσις (πλοκὴ λόγου), συνεφαιμένη, νευρώδης (ἢ ἀντιθ. πρὸς τὴν *διηρημένην λέξιν*).— ἢ συστρέφω, περιστρέφω, περιδινῶ, ἐκφορδονίζω.— ἢ κόμω τι νά περιστρέφεται.

συ-στρεφῆ, ἡ (συστρέφω)· ὡς καὶ νῦν, ἡ συστρεφῆ, τὸ στρίψιμον, τὸ στρεφογύρισμα, περιστροφή,

τὸ περιτύλιγμα εἰς σφάιραν.— ἢ πᾶς πυκνός καὶ συμπαγῆς ὄγκος, σχηματιζόμενος διὰ αὐοτροφῆς ἢ πληθὸς ἀνθρώπων, ὄχλος, στίφος, λατ. *globus* ἢ συν-ἄδρῳσις, συγκέντρωσις.

συ-σφάζω, μελλ. -ξω· παθ. ἄδρ. β' *συνεσφάγγην*, ἄπρφ. *συσφαγγῆναι*· σφάζω ὁμοῦ μετὰ τίνος, συμπράττω εἰς φόνον.

συ-σφίγγω, μελλ. -γξω· ὡς καὶ νῦν, συσφίγγω, δένω ὁμοῦ σφικτὰ.

συ-σχημάτιζω, μελλ. -σω· σχηματίζω τι (τὸ διαμορφῶν) συμφώνως πρὸς ἄλλο τι, συνδιαπλάσσω.— *παθητ.*, διαμορφώνομαι (σχηματίζομαι, διαπλάσσομαι) συμφώνως πρὸς ὑπόδειγμά τι.

συ-σχολάζω, μελλ. -σω· διέρχομαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς (ἀναπαύσεως) μου ὁμοῦ μετὰ τίνος, διέρχομαι τὸν καιρὸν μου συναναστρεφόμενός τινα.

σύτο, ἐπ. ἀντὶ *ἔσσύτο*, γ' ἐν. παθ. ὑπερα. (μετὰ σημασ. ἄδρ.) τοῦ *σέω*.

σύφειός, δ, ἔκτετ. ἐπ. τύπος τοῦ *συφείος* (βλ. λ.).

σύφειός, δ (σῦς)· σταυλὸς χοίρων, μόνδρα χοίρων ἢ *συφείονδες* εἰς (πρὸς) *συφείον* [συφείος, συφείος, *συφείος*· κατὰ τινὰς τὸ τμήμα *σφείος εἶναι συγγ. τῷ *φῶω*, ἰαπ. *bheñ- ('bheñā-) (=εἶμαι, γίνομαι, τρέφομαι, μεγαλύνω)].

σύ-φόρβιον (καὶ *συσ-φόρβιον*), τὸ (σῦς+φέρβω)· ὄγελή χοίρων.

σύ-φορβός, δ (σῦς+φέρβω)· *συσ-φορβός*, ὄφορβός (βλ. λ.), *συσβώτης* (βλ. λ.), *χοιροβοσκός*.

σύφός, δ'=*συφείος* (βλ. λ.).

σύφος, α, ον, αἰὸλ, ἀντὶ *σοφός*.

συχνός, ἡ, ὄν· ἐπὶ χρόνου, μακρός, ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, ἀδιάκοπος ἢ μετ' οὔσα. πλθθ. ἀριθ.=πολλοὶ ὁμοῦ· *ἡμέρας συχνάς*=πολλὰς ἡμέρας μαζί. 2) ἐπὶ ἀριθμῷ καὶ ποσότητι, πολλοί, πλήθος, πολὺς, πολὺ, ὡς καὶ νῦν συχνός, μέγας· *συχνά ἔθνεα* ('Ηροδ.), *συχνά πόλεις* ('Ηροδ.), *συχνοὶ πόντοι*, *συχναὶ πλῆγαι*· κ.λ.π. ἢ *ἀπολ.*, *συχνοί*=πολύς κόσμος μαζί ἢ μετὰ οὔσα. ἐν ἀριθ., πολὺς, πολυάνθρωπος, συχνός, μέγας, ἐκτεταμένος· *συχνὸν πόλιχνιον*=πολυάνθρωπος πόλιχν, *συχνὴ οὐσία*=μεγάλῃ περιουσία, *συχνὸν δειπνον*=δειπνον ἄφρονον, πλούσιον, *συχνὴ δύναμις* κ.λ.π. 3) ἡ δοτ. *συχνῶ* (δπως καὶ ἡ δοτ. *πολλῶ*) ἀπαντᾷ συχνά συνημνῆ μετὰ συγγκ. ἐπιθ.: *συχνῶ βελτίων*=κατὰ πολὺ καλύτερος. 4) τὸ οὐδ. *συχνὸν καὶ πλθθ. συχνά* λαμβάνονται καὶ ἐπιρρηματικῶς (=πολύ, συχνάκις, συχνά), σπανιώτερον δ' ἀπαντᾷ τὸ ἡμαλὸν ἐπιρρ. *συχνώς*.

Ἔτυμ.*: *συχνός* (τυκ-σνο-ος* (-χν- <-κον-, συ- <τυ-) ἔξ ἰαπ. **tuq*· μεταπτ. *δαθμ.* τοῦ **tuq*· (πρβλ. *σανακρ.* *ivanakhi*=πιέζω, *pra-ivnakšāra-h*=πολὺ ἰσχυρός, δραστήριος), καὶ μετὰ ἔερρ. **ivēwq*-ἐν τῷ *σάτω* (**ivēwq-jō*).

σφάγειον, τὸ (σφαγγῆναι)· τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐχύνετο τὸ αἷμα τῶν κατὰ τὰς θυσίας σφαζομένων ζώων.

— ἢ =σφάγιασ δηλ. αὐτὸ τὸ θυσιαζόμενον ζῶον.

σφάγεις, μετ. παθ. ἄδρ. β' τοῦ *σφάζω*.

σφάγεύς, -έως, δ (σφάζω)· ὡς καὶ νῦν, σφαγεύς, φονεὺς, ὁ σφάζων, ὁ δολοφόνος ἢ *σφαγεύς Ἰσσηκε* (Σοφ. Αἷ. 815)=ὁ σφαγεύς (δηλ. τὸ εἶδος) ἔχει σπηθῆ (κατὰ προσωποποιαν) ἢ θυτικὴ μάχαιρα.

σφάγη, ἡ (σφαγγῆναι)· ὡς καὶ νῦν, σφαγή, σφάξιμον, τὸ σφάζειν ἢ ἡ θύσις ἢ αὐτὸ τὸ σφάγιον, τὸ δῆμα ἢ *σφαγαὶ πρῶδος*=τὸ πῦρ (ἢ πυρὰ) τῆς θύσεως.

2) πληγῆ, τραῦμα.— ἢ τὸ κοῖλον τοῦ τραχήλου, τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ, εἰς ὃ ἐμπηγνύον τὴν μάχαιραν ὁ σφάζων (ζῶα, λατ. *jugulum* (συν. ἐν τῷ πλθθ.)).

σφάγιαζομαι, μελλ. -άσομαι, ἀποθ.· (σφάγειον)· σφάζω δῆμα, προσφέρω δῆμα, θυσιάζω.— ἢ σπανιώτερον ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἔνεργ. *σφαγιαζέω* μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ. (θυσιάζω), ἐντεθῆν δὲ ἡ μετ. παθ. ἄδρ. α' *σφαγιασθεῖς*=θυσιασθεῖς.

σφάγιασμός, δ (σφαγιαζομαι)· ἡ σφαγή, τὸ σφάξιμον, ἡ θύσις.

σφάγιον, τὸ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλθθ. τὰ *σφάγια*· τὸ σφαγιαζόμενον, τὸ πρὸς θύσιαν σφαζόμενον ζῶον, τὸ δῆμα ἢ *δοῦλα σφάγια*=σφαγῆ δούλου (ὡς θύματος)· κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἔπομ.

σφαγίος, (α), *ον* (σφάζω): ὁ σφάζων, ὁ θυσιάζων || γυν. ὁ φονεύων θανατηφόρος, δλέθριος.

σφαγία, -ίδιας, ἡ (σφάζω): μάχαιρα θυσίας, μάχαιρα διὰ τῆς ὁποίας σφάζονται τὰ θυσιαζόμενα (εἰς θυσίαν προσφερόμενα) ζῶα || γενικῶς, μάχαιρα.

ΣΦΑΨΑΔΨΩ (καὶ **σφαδάζω**), μελλ. -σῶ ὡς καὶ νῦν, σφαδάζω, κινούμαι σπασμωδικῶς, κτυπῶ χεῖρας καὶ πόδας, «σπαράζω», πάσχω ἐκ σπασμῶν, παλαίω, ἀπελπίζομαι || σφαδάζω ἀπὸ ἀνυπεμονησίαν.

**Ετυμ.*: σφαδάζω ἔκ τινος *σφῶδ-, πρβλ. σανσκρ. *spanda*-ἡ (ἀναπηδῶ, μετακινούμαι ἐκ τῆς θέσεώς μου), *spanda*-ἡ (σκήρτημα), *spandana*-ἡ (ἀναπηδῶ), ἔλλ. *σφενδόνη*, *σφένδαμος*, *σφόνδυλος*, *σπόνδ-* (βλ. λ. λ.): πιθανώτερον κατ' ἄλλους ἔκ τινος **sphe*- (ἢ **sphe*- μετὰ ἀφομ.). πρβλ. *σφενδανός* καὶ *σφοδρός*: ἄλλοι τὸ ἀνάγουσι εἰς λατ. **sp*(h)*end*-, περὶ οὗ βλ. ἐν *σπάω*. Κατὰ τὸν Ἡρωδ. γραπτέον *σφαδάζω* καὶ *σφαδασμός* ὡσεὶ ἐκ *σφαδαΐζω*, *σφαδαΐσμός*, ὡς καὶ *ματίζω*, *τεράζω* (βλ. λ. λ.).

σφαδασμός, ὁ (σφαδάζω) = σπασμός (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν σφαδασμός, σύσπασις τῶν μελῶν, σπασμωδικὴ κίνησις, «σπαρτάρισμα».

ΣΦΑΨΩ (παρ' ἄτ. καὶ σφάττω): μελλ. *σφάξω* ἄορ. α' ἔσφαξα· παθητ. ἄορ. α' ἔσφάχθη· ἄορ. β' ἔσφάχην· μελλ. *σφάξομαι*· πρκ. *ἔσφαγμαι*· ὡς καὶ νῦν, σφάζω (κυρ. διὰ ἀποκοπῆς τοῦ λαιμοῦ), λατ. *jugulare* || σφάζω ζῶα πρὸς θυσίαν, προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω || γενικῶς, φονεύω, ἀποκτείνω, σκοτώνω.

**Ετυμ.*: σφάζω (*σφάγ-ιω), νο-αττ. *σφάττω* (πιθ. κατ' ἀναλ. πρὸς τὸ *φράττω*), μελλ. *σφάξω* *σφαγή*· σφαγίος· σφάγιον· σφαγεύς· πρβλ. *σπίλος*, *σπιλάς*, λατ. *spina*, *spica*· βλ. καὶ *σφάγαγον*.

ΣΦΑΨΡΑ, -ας, ἡ ὡς καὶ νῦν, σφαῖρα, κυρ. ἡ σφαῖρα («τόπι») δι' ἧς παίζεται τὸ ὁμώνυμον παιγνίδιον: *σφαίρη παίζειν* (πρβλ. «παίζω τὸ τόπι»)· *σφαίραν εἰπτεῖν*. 2) πᾶν εἶδος σφαίρας, ὑδρογείος σφαῖρα, γῆ.

Ετυμ.*: *σφαῖρα*, ἰων. *σφαίρη* (sphe*-): *σφαῖρόω* (βλ. καὶ ἐν *σπαίρω*, *σφυρῶν*, *σφυρῶν*).—Ζενδ. *skarəna* (στοργγύλος) συγγ. τῆς ἔλλ. *σκαίρω*, λιθ. *skreli* (κινεῖμαι κυκλικῶς) ἔξ ἰαπ. **sqer*-, **sqor*-, **sq(ə)rei*-. **σφαιρηδόν**, ἑπίρρ. (*σφαῖρα*): δίκην σφαίρας, ὡς σφαῖρα.

σφαιρίζω (λακ. *σφαιριδῶω*), μελλ. -ίω, ἄττ. -ιῶ (*σφαῖρα*): παίζω τὴν σφαῖραν («παίζω τόπι»).

σφαιρικός, ἡ, ὄν (*σφαῖρα*): ὡς καὶ νῦν, σφαιρικός, σφαιροειδής, ἔχων σχῆμα σφαίρας, «ὀλοστοργγύλος» || ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γῆν ἢ τὴν οὐρανίαν σφαῖραν, ἡ ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν σφαιρῶν αὐτῶν: τὰ *σφαιρικά* = ἡ γεωμετρικὴ διδασκαλία περὶ σφαίρας, ἡ ἐπιστῆμὴ τῆς γῆνινης σφαίρας ἢ τῆς οὐρανίας σφαίρας, ἡ ἀστρονομία.

σφαιρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *σφαῖρα* (καὶ *σφαιρίδιον*): μικρὰ σφαῖρα.

σφαιριστής, -οῦ, ὁ (*σφαιρίζω*): ὁ παίζων τὴν σφαῖραν, ὁ σφαιρίζων.

σφαιροειδής, ἐς (*σφαῖρα* + *εἶδος*): ὡς καὶ νῦν, σφαιροειδής, σφαιρικός, ὅμοιος πρὸς σφαῖραν, στοργγύλος, ἀπεστοργγυλωμένος.

σφαιρός, μελλ. -ώσω· παθ. πρκ. *ἔσφαιρωμαι*· ὑπερσ. *ἔσφαιρώμην* (*σφαῖρα*): ποιῶ τὴν σφαιρῶν, σφαιροειδῶς.—παθητ., στοργγυλεύομαι, γίνομαι στοργγύλος: *σθήθεα δ' ἔσφαιρωτο*—τὸ στήθος ἦτο ἀψιδωτὸν (δοχτώτῶν).— || ἐφοδιάζω τὸ ἄκρον με σφαῖραν ἢ μὲ κομβίον ἀντὶ αἰχμῆς: *ἀκόντια ἔσφαιρωμένα* (= ἔχοντα σφαῖρας ἢ κομβία ἀντὶ αἰχμῆς).

σφαιρωτός, ἡ, ὄν (*σφαιριδῶω*): ὁ ἀπεστοργγυλωμένος, ὁ ἔχων σχῆμα σφαίρας, σφαιρικός, σφαιροειδής, στοργγύλος.— || ὁ ἐφωδιασμένος κατὰ τὸ ἄκρον με σφαῖραν ἢ κομβίον (ἀντὶ αἰχμῆς), ὁ *ἔσφαιρωμένος* (βλ. *σφαιρόω* II).

σφακέλιζω, μελλ. -σῶ (*σφάκελος*): πάσχω ἐκ σφακέλου, πάσχω γάγγραιναν, γαγγραινιάζω, ἀπονεκρούμαι, σήπομαι, σαπίζω: *σφακέλισέ τε τὸ δάστυον καὶ δ' μηρὸς ἐσάπη*—τὸ δάστυον ἐνεκρώθη (ἐπάθε γάγγραιναν) καὶ ὁ μηρὸς ἐσάπισεν (ἐπάθε σήψιν).

σφακέλος, ὁ γάγγραινα, νέκρωσις. 2) σπα-

σμός, σπασμωδικὴ κίνησις, σφαδασμός || σπασμώδης *μανία* (παραφορά, ὄρημ).

**Ετυμ.*: *σφάκελος*· *σφακέλιζω*· ἔξ ἰαπ. **sp(h)ək*-, **sp(h)əg*-, πρβλ. γερμ. (διαλ.) *spachlen* (ἐμφανίζω ἐντασιν μυῶν, φλεβῶν): τὰ ἰαπ. **spək*- καὶ **spəg*- εἶναι ἐπεκτάσεις ἐκ τῶν ἰαπ. **spē*-, **spə*- (τείνω, τεντώνω, βλ. καὶ ἐν *σπάω*) διὰ τὴν ἀναλλαγὴν **sphe*·: **sp*- πρβλ. ἔλλ. *σφαδάζω*: σανσκρ. *spanda*ἔ, ἔλλ. *σφόνδυλος*, *σπόνδυλος*, *σπαίρω*: *σφαῖρα*, *σφυρῶν*.

ΣΦΑΨΚΟΣ, ὁ· τὸ φυτὸν ἐλελιόσφακος, «σφακομηλιά», «σπάκα», λατ. *salvia* [πιθ. ἡ ὀνομασία τοῦ ὀφελίζεται εἰς τὰς στυπτικὰς τοῦ ἰδιότητος· πρβλ. καὶ *σφάκελος*].

σφακτός, ἡ, ὄν (*σφάζω*): ὁ ἐσφαγμένος, ὁ σφαγεῖς, ὁ θυσιασθεῖς.

σφάλλεις, μετ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *σφάλλω*.

σφάλλερός, ἂ, ὄν (*σφάλλω*): ὁ κόμων τινὰ νὰ σκοπτάψῃ, ἡ νὰ κλονισθῆ || μετρ., ὀλισθηρός, ἐπικλινδύνος, ἀκροσφαλής, ἀβέβαιος, ἀπατηλός, λατ. *lubricus*.— ἄμτβ. (*σφάλλωμαι*): ὁ ἔτοιμος νὰ πέσῃ, ὁ ἐπιρρηπής εἰς πτώσιν, ὁ κλονιζόμενος.—ἐπίρρ. -ρῶς.

σφάλληναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *σφάλλω*.

ΣΦΑΨΑΛΩ, μελλ. -σφάλλω· ἄορ. α' ἔσφηλα, ἀπρφ. *σφῆλαι*· παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. *σφαλήσομαι*, *σφάλλομαι*· ἄορ. β' ἔσφάλην· πρκ. *ἔσφαλμαι*· γ' ἐν ὑπερσ. *ἔσφαλτο*· κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ (νὰ σκοπτάψῃ) || κυρ. παρεμβάλλω τὸν πόδα μου καὶ τὸν κἄνω νὰ πέσῃ («τὸυ βάζω τρικλοποδιᾶ»), τὸν ἀνατρέφω κατὰ τὴν πάλην, τὸν καταρρίπτω, τὸν καταβάλλω, τὸν νικῶ || κάμνω τινὰ νὰ κλονίζεται (νὰ «τρικλιζῆ»). 2) μετρ., καταστρατηγῶμαι, μεταίωνομαι, ἐξάπατῶμαι || ἀποτυχῶν εἰς τι, ἀπατώμαι εἰς τι, «πέφτω ἔξω» εἰς τι || οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε—ποτέ μου δὲν θὰ κάμω σφάλμα πού νὰ σέ ἀφορᾶ.—μετὰ γυν. πραγμ., ἀπατώμαι ἡ ἀποτυχῶν εἰς τι πρῶμα. 3) ἀποτυχῶν, σφάλλομαι, πλανῶμαι, ἐξάπατῶμαι.

**Ετυμ.*: *σφάλλω*· *σφάλμα*· *σφαλερός*· *ἀσφαλής*· *ἀσφάλεια*· *σφηλός*· *ἐρί-σφηλος*· πρβλ. σανσκρ. *sphal*, *sphul*, *sphal*-āmi, *sphul*-āmi (=λατ. *vacilo*, *concutio*), λατ. *fallō*, *fallax*, ἀρχ.γερμ. *fallan* (*fallen*, *fehlen*), ἀγγλ. *fall*, *fail*· τὸ s- ἐξέπεσον ἐν τοῖς φηλῶς (βλ. λ.), *φηλητής*, *φηλῶω*· λατ. *fundā*=*σφενδόνη*, *fungus*=*σφόνγγος*.

σφάλμα, -ατος, ὁ (*σφάλλω*): παραπάτημα, σκόντασμα.— || μετρ., ἀποτυχία, ἀτυχία, ἤττα, συμφορά, καταστροφή. 2) ὡς καὶ νῦν, σφάλμα, ἀμαρτημα, λάθος, παράβασις.

σφάξ, θωρ. ἀντὶ *σφήξ* (βλ. λ.).

σφάξας, μετ. ἄορ. α' τοῦ *σφάζω*.

σφάρᾶγγομαι, ἀποθ. (*σφάραγος*): ἐκρήγνυμαι μετὸ θορύβου, τρίζω, κροτῶ, οἶζω μετὰ θρασμοῦ τινος, ὡς διαγ ριπτή τις ὑδρῶν τὴ ἐπὶ τοῦ πυρὸς: *ἔλιξαι σφαραγεῦντο* ('Οδ. I 390) = αἱ ρίζαι τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴσιον μετὰ θρασμοῦ τινος (ὅτε δ' Ὀδυσσεύς ἐνέπηξεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν πεπυρακτωμένον μοχλῶν).— || σπαργῶ, σφριγῶ, εἶμαι πλήρης μέχρι διαρρήξεως. [δι' ἔτυμ. βλ. *σφάραγος*].

σφάρᾶγιζω, μελλ. -σῶ (*σφάραγος*): δονῶ, κινῶ μετὰ ψόφου, διεγείρω ταραχὴν μετὰ δυνατοῦ θορύβου.

ΣΦΑΨΡΑΨΟΣ, ὁ ἐκρηγῆς μετὰ θορύβου, συριγμός, κρότος, τριγμός [λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου].

**Ετυμ.*: *σφάραγος*· *σφαραγέομαι*· *σφαραγιζῶ*· *βαρ-σφάραγος* (Πινδ.), *ἐρί-σφάραγος* (ἄμνος εἰς Ἑρμῆν): σανσκρ. *sbhṛj*·*jahi* (κροτῶ, θορυβῶ), λιθ. *sprageti* (τρίζω), *spurgas* (ὀφθαλμὸς ἀνδρός, θλαστός), λατ. *spargo*, καλ.-πορρ. *spraka* (κροταλίζω, σπινθηροδολῶ), καλ.-σαξ. *sprekan*, ἀγγλ.-σαξ. *sprecan*, καλ.-γερμ. *sprehhan* (ὀμιλεῖν), gall. *ffroc* (= λατ. *garrulitas*), (Κελτ. **s*[p]·*regnā*), *ffraeth* (=λατ. *eloquens*, *disertus*) (Κελτ. **s*[p]·*rakto*-s, ἰαπ. **sphe*·*rakti*-), καλ.-τρλ. *arg* (στογών), gall. *elra* (θῆμ. εἰς -jo-), corn. *irch* > *er*,

bret. erch (χιών) (Κελτ. *[p]argo-, *[p]argjo) εἰς λατ. *spherog- βλ. καὶ ἐν σπαργῶ.

σφᾶς καὶ **σφᾶς**, αἰτ. τοῦ **σφεῖς** (βλ. λ.)· ἐν ᾧ **σφᾶς** εἶναι θηλ. αἰτ. πληθ. τοῦ **σφᾶς** (βλ. λ.).

σφάπτω, ἄτ. ἀντι **σφάξω**.

σφς, ἐπ. καὶ ἰων. ἐγκλιτ. αἰτ. πληθ. ἄρσ. καὶ θηλ. τοῦ **σφεῖς**· αὐτοῦς, αὐτὰς.— || παρ' ἑν. καὶ μετν. ποιηταὶς εἶναι καὶ αἰτ. ἐν. (=αὐτόν, αὐτήν).

σφέα, ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ **σφεῖς**.

σφέας, ἐπ. καὶ ἰων. αἰτ. πληθ. ἀντι **σφᾶς**.

σφεδάνος, ἡ, ὄν, παράλλ. τύπος τοῦ **σφοδρός** (βλ. λ.)· σφοδρός, ὀρμητικός, βίαιος || τὸ οὐδ. **σφεδανόν** ὡς ἐπίρρ.· σφοδρῶς, μετὰ σπουδῆς, συντόνως, ἐπιπετομένως.

Έτυμ.: σφεδανός· ἰων-αττ. σφοδρός (δμ. σμη.)· εἰς λατ. *sphed-, μετ' ἄρρ. εἰς *sphend- ἐν τῷ σφενδόνη, σφενδάμων· βλ. ἐν σφαδάξω.

ΣΦΕΙΨ, ὄνομ. πληθ. ἄρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. γ' προσ. (=αὐτοί, αὐταί), οὐδ. **σφέα** (=αὐτά)· γεν. σφῶν· δοτ. σφίσι· αἰτ. σφέας, καὶ οὐδ. σφέα.— Οἱ ἐπ. καὶ ἰων. τύποι εἶναι: ὄνομ. **σφεῖς**· γεν. **σφέων**, ἐπ. καὶ **σφέων**· δοτ. **σφί** καὶ **σφίν** καὶ κατ' ἐκθλιψιν **σφ**· (ἐν χρήσει ἄνωτος καὶ ἀντιδοτ. ἐν.) αἰτ. **σφέας**, ἐπ. καὶ **σφέας**, ὡς. καὶ **σφε** (ἐν. καὶ πληθ.).— ἡπάρχουσι ἐπίσης καὶ τινες αἰολ. καὶ δωρ. τύποι: ὄνομ. **σφές**, δοτ. **σφίν** καὶ **σφίν**, αἰτ. **με**.— Δυϊκ. ποιητ. **σφωέ**, **σφωῖν**.— Παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἀντων. ἀθητ. εἶναι πάντοτε προσωπική, δι' αὐτὸ δὲ καὶ δὲν χρειάζεται τύπον οὐδ. γένους, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπαντᾷ παρ' Ἡρόδοτῳ τὸ πρῶτον.— Συγὰς ἡ ἔννοια τῆς ἀντωνυμίας αὐτῆς ἄνωχέεται διὰ τῆς αὐτῆς, ὡς ἐν τοῖς τύποις **σφῶν** αὐτῶν, **σφέας** αὐτοῦς. Ἐνίοτε κείται καὶ ἀντι τῆς ὀριστικῆς αὐτοί, σπανιώτερον δὲ ἀντι τῆς αὐτοπαθοῦς εαυτῶν.— || σπανιώτατα ἡ **σφεῖς** ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ β' προσ.: μετὰ σφίσι·ν ἀντι μεθ' ὑμῖν.

Έτυμ.: σφεῖς, σφέα· κτητ. ἀντων. **σφέτερος** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἡμέτερος, ὑμέτερος), ἐπ. **σφός** (βλ. λ.)· **σφετερίζωμαι**. Οἱ τύποι οὗτοι μετὰ τοῦ σφραίνονται νὰ εἶναι κινήματα τῶν τύπων **σφί** καὶ **σφίν**· σ-εἶναι μεταπτώσις· βαθμῆς τοῦ *se- τοῦ ἐν τῷ λατ. si-bi, παλ.-σλαβ. se-be, τὰ δὲ -φω καὶ -φιν ἦσαν προσώματα· τὸ σφ- ἔθεωρηθῆν ὡς θεματικὸν στοιχεῖον (**σφί**, **σφίν**· ἄμμι, ὕμμι, ἄμμιν, ὕμμιν κλπ.), καὶ ἐσχηματίσθη **σφέ** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ μετὰ ἄμμι, εἶτα **σφεῖς** κλπ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς πληθ. τύπους ἡμεῖς, ὑμεῖς κλπ.— κατὰ τινες σφ- (<zh-) μεταπτ. βαθμ. (*sēbh-, ἐν τῷ σανσκρ. sabbā (σεῖρα), γοτθ. sibja (συγγένεια).

ΣΦΕΛΑΣ, τὸ ἐπ. πληθ. συνυγρ. **σφέλα**, δοτ. ἐν. **σφέλαϊ**· ὑποπόδιον, ἦτοι σκαμνίον ἐπ' οὐ ἐρείδονται οἱ πόδες τοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενου. 2) ἡ βάσις ἀγάματος. 3) κότλον τεμάχιον ξύλου χρησιμεῖον ὡς δῆκη.

Έτυμ.: σφέλας· σφαλός (=ποδοκάνη, στρογγύλον ξύλον μετ' ὄσας, ἐφ' ὃν διεπερῶντο οἱ πόδες τῶν κρατουμένων): λατ. spalis (χειρίς, δρᾶξ, δρᾶγμα), γοτθ. spilda (πινακίς γραφῆς), παλ.-norr. spiald (πινακίς φέρουσα τετράγωνη), μεσ.-γερμ. spelle (σχίζα ξύλου, ἐργαλεῖον ὕφαντοῦ), σανσκρ. rphalakam (σανίς, ὑποπόδιον), παλ.-norr. flo, l (< *rphelā=σανίς), παλ.-σλαβ. polica (σανίς), gall. fflochen (σχίζα)· εἰς λατ. *(s)phel-, *(s)phel-i- (σχίζω)· βλ. καὶ σφέλαξ, ψαλίς.

σφενδάμνινος, ἡ, ὄν (**σφένδαμνος**)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ξύλου σφενδάμου, λατ. aernus || μετφρ., σκληρός, τροχός, ἰσχυρός: **ἄνδρες σφενδάμνινοι**=ἀνδρωπι σκληρόκαρδοι.

ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, ἡ· τὸ δένδρον σφένδαμνος, κοιν. σφενδαμνί ἢ σφενδάμι· λατ. acer (γνωστὸν κυρ. λόγῳ τῆς σκληρότητος τοῦ ξύλου του).

σφενδονάω, μελλ. -ήσω (**σφενδόνη**)· σφενδονίζω, χρησιμοποιῶ τὴν σφενδόνην, ρίπτω διὰ τῆς σφενδόνης.— || ρίπτω ὡς διὰ σφενδόνης, ἐκσφενδονίζω, ἐξασκοντίζω. 2) κινῶ τι ὡς σφενδόνην, περιστρέφω, σεῖω, πάλλω, τινάσσω. 3) κτυπῶ (φονεύω) διὰ σφενδόνης.

σφενδόνη, ἡ· δτι καὶ νῦν, σφενδόνη, «σφεντόνα», λατ. funda, δερματίνη λωρίδα πλατεῖα εἰς τὸ μέσον καὶ στενὴ εἰς τὰ ἄκρα.— || πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ὁμοιον πρὸς τὸ τῆς σφενδόνης: 1) Ἰσχυρός

κρεμόμενος ὅπῳ τοῦ τραχήλου, καὶ χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν ἀναπαιτικὴν θέσιν καὶ στάσιν πασχούσης χειρὸς. 2) γυναικεῖον διάδημα ἢ ταινία τῆς κεφαλῆς. 3) ἡ ὄπη (ἢ κοιλοτήτης) δακτυλίου, ἐν ἣ ὡς ἐν σφενδόνη ἐτοποθετεῖτο ὁ πολυτίμος λίθος, καὶ κυρ. τὸ περὶ τὸν πολυτίμον λίθον πλατύτερον κῆψος τμήμα τοῦ δακτυλίου, λατ. funda ἢ pala annuli. 4) τὸ ἐκτός τῆς κόρης λευκὸν μέρος τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.— || ἡ ἐνέργεια τοῦ σφενδονίζειν, τὸ σφενδόνισμα, τὸ ρίψιμον διὰ σφενδόνης.— || σφενδονίζω, τὸ ἐκσφενδονίζω, τὸ ἐκσφενδονίζω, ὁ διὰ σφενδόνης ριπτόμενος λίθος ἢ σφαῖρα.

Έτυμ.: σφενδόνη· εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ λατ. funda, ἐκπεσόντος τοῦ ἐν ἀρχῇ s- (περὶ σφάλλω=fallō)· ἐτυμολ. συναντῆται μετὰ τῶν σφαδάξω, σφεδανός, σφοδρός, σφόνδυλος, κοινῆς οδοῆς ἐν ἀπάσαις ταῖς λέξεσι ταύταις τῆς ἑννοίας τῆς περιστροφικῆς κινήσεως· βλ. καὶ ἐν σφεδανός.

σφενδονήτης, -ου, ὁ (**σφενδονάω**)· ὁ σφενδονῶν, ὁ ἐκσφενδονίζων λίθους διὰ σφενδόνης, ὁ ὀπλιόμενος διὰ σφενδόνης.

σφενδονητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σφενδονῶν ἢ εἰς τὸν σφενδονήτην || **σφενδονητικῆ** (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ σφενδονῶν (τοῦ χειρίζεσθαι δηλ. τὴν σφενδόνην).

σφέος, **σφεῖ** (δωρ. **σφέα**), **σφεόν**, ποιητ. ἀντι **σφός**, **σφέτερος** (βλ. λ. λ.) || =σός.

σφές, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντι **σφεῖς**.

σφετερίζω, μελλ. -ίσω, δωρ. -ίξω (**σφέτερος**)· ἰδιοποιῦμαι τι, καθιστῶ ἰδικόν μου κάτι τὸ μὴ ἀνήκον εἰς ἐμέ, τὸ οἰκειοποιῦμαι, τὸ σφετερίζομαι | τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ὡς ἀποθ. **σφετερίζομαι**, εἰς οὐ ἢ δωρ. μετ. ἄρσ. α' **σφετεριζόμενος**.

σφέτερος, α, ὄν, κτητ. ἀντων. τῆς πληθ. προσ. ἀντων. γ' προσ. **σφεῖς**· ἰδικὸς τῶν, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτοῦς, ὁ ἐσῦτων, λατ. suus || ὡς. κτητ. ἀντων. τῆς ἐνική τριτοπροσ. ἀντων. ἀντι τῶν ἐός, δεσ=ἰδικὸς του, ἰδικὸς τῆς.— || ἐνίοτε κείται καὶ ἐπὶ ἄλλων προσώπων ἐκτός τοῦ τρίτου: 1) ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσ. πληθ. ἀριθ. (=ὑμέτερος, λατ. vester=ἰδικὸς σας) || καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσ. ἐν. ἀριθ. (=σός, λατ. tuus, ἰδικὸς σου). 2) ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου πληθ. ἀριθ. (=ἡμέτερος, λατ. nosier=ἰδικὸς μας) || καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου προσ. ἐν. ἀριθ. (=ἐμός, λατ. meus=ἰδικὸς μου).

σφέων, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι **σφῶν**, γεν. τοῦ **σφεῖς**.

σφή, δοτ. θηλ. τοῦ **σφός**.

σφηκία, ἡ (**σφήξ**)· φωλεὰ σφηκῶν, σφηκοφυλιὰ. **σφηκίσκος**, ὁ (**σφήξ**)· ξύλον μακρὸν ἀπολήγον εἰς ὀξὺ ὡς ἡ οὐρά τοῦ σφηκός, αἰχμηρὸν ξύλον, αἰχμηρὰ ράβδος, αἰχμηρὸς πάσσαλος.

σφηκώδης, ἐς (**σφήξ**+εἶδος)=**σφηκώδης** (βλ. λ.).

σφηκῶ, μελλ. -ώσω (**σφήξ**)· κάμνω κάποιον ὁμοιον πρὸς σφήκα, τὸν περιφίγγω περὶ τὴν ὀσφυν || γενικῶς, περιφίγγω, δένω ἰσχυρῶς.— παθητ., **πτελοχμοὶ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἐσφήκωντο** (γ' πληθ. ὑπερο.) =οἱ πλόκαμοι ἦσαν συνδεδεμένοι (πεπλεγμένοι) μετὰ ταινίας ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

σφηκώδης, ἐς, συνυγρ. ἀντι **σφηκοειδής** (**σφήξ**+εἶδος)· ὁμοιος πρὸς σφήκα, συνεσφιγμένος περὶ τὴν ὀσφυν ὡς ἡ σφήξ.

σφήκωμα, -ατος, τὸ (**σφηκῶ**)· ἡ κορυφή τῆς περικεφαλαίας, ἐνθα ἐστερεώνετο ὁ λόφος.

σφήλαι, ἀπφρ. ἄρσ. α' τοῦ **σφάλλω**.

σφήλα, ἄρ. ἀντι **ἐσφήλα**, ἄρ. α' τοῦ **σφάλλω**.

ΣΦΗ'Ν, **σφηγός**, δ' ὡς καὶ νῦν, σφήν, «σφήνα», λατ. cuneus || εἶδος βασανιστικοῦ ὄργανου.

Έτυμ.: σφήν· σφηγῶς· σανσκρ. sphyā-h (σχίζω ξύλου εἰς σχῆμα μαχαίρας), παλ.-norr. sprānn, sprōnn, παλ.-γερμ. sprān (γερμ. *sprēnu-)=σχίζω, ἀγγλ.-σαξ. sprōn (ροκανίδι), μεσ.-γερμ. sprai (δραῦσμα)· εἰς λατ. *sp(h)zē- (βλ. ἐν σπάθη, σπειδής, σπιάνος), παραλλ. τῷ λατ. *sp(h)endh- ἐν τῷ ἰρλ. sonn (πάσσαλος), παλ.-gall. ffonn (ράβδος) (*sprōndh-).

σφηνῶ, μελλ. -ώσω (**σφήν**)· σφηνῶνω, κλείω (συνδέω, ἐνώνω) διὰ σφηνός, ἀποσφάπτω διὰ σφηνός. 2) ποῖω τὴ σφηνοειδές, τὸ διδῶ τὸ σχῆμα σφηνός.

ΣΦΗ'Ξ, γεν. **σφηκός**, δ' ὡς καὶ νῦν, σφήξ, «σφήκα, σφήγκω», λατ. vespa.

Έτυμ. *σφή* (δωρ. *σφάξ*) *σφηκώ* *σφηκώδης* *σφηκιά*, *σφηκάν* *σφηκίος*· άβεδ. έτυμολ.· κατά τινας ό δωρ. τύπος *σφάξ* (*σφ-ήξ*) θά ώφειλε τό δνομά του εις τό σχήμα τοῦ έντόμου κατά τό σημεῖον ένώσεως τῶν δύο τμημάτων τοῦ σώματος του και θά ήτο συγγενής τοῦ τύπου *σφή*· διά τό προσφ. -*ξk(ο)*- πρβλ. τά έν *φύλλαξ*, *λάβραξ*, *μερμαξ*.— κατ' άλλους ό δωρ. τύπος *σφάξ* (έφ' όσον σημ. κυρ. τό ζῶον, τοῦ όποίου τό σώμα είναι συνεσφιγμένον) είναι συγγ. τῆ *σφά-κελος* (**sphək-*, μεταπτ. βαθμ. τοῦ **sphēk-*), προϋποτιθεμένης έναλλαγῆς μεταξύ τῶν *ia*. **sphāk-*· **sphēk-*— έσχάτως δέν γίνεται δεκτῆ ή θεωρία οὗ τό λατ. *vespa* είναι συγγ. τῆ *σφήξ*, τό όποιον ήτο τρόπος τινά άρχαϊκῶς *φέσπ-η* και κατ' έπέκτ. *φέσπ-ηξ*, μεθ' ό ή μὲν πρώτη συλλαβή έξήπεσε, τό δέ -*σ*- έτάπη εις -*φ*- (ός έν τοῖς *σφαδάξω-σπάω*, *σφάγγος-σπάγγος*), οὕτω ό' άπετελεύθη δῆθεν τό *σφήξ*.

Σφηττός, ό Δῆμος (και κώμη) τῆς Ἄττικῆς, τῆς Ἄκαμαντίδος φυλῆς || έπιρρ. *Σφηττοί* = έν Σφηττώ || έπίθ. *Σφήττιος*, *α*, *ον*—ό έκ Σφηττοῦ, ό δημότης τοῦ δήμου Σφηττοῦ.

σφι, **σφίν**, έπ. και ίων. δοτ. πληθ. τοῦ *σφεῖς* (βλ. λ.) || ώσ. και έστ. δοτ. έν. (άλλά σπανιώτατα).

σφιγγία, ή (*σφιγγώ*) φειδωλία, φιλαργυρία, «τοιγ-γουνία», πλεονεξία.

σφιγγιον, τό (*σφιγγώ*) ψέλιον, περιδέρειον (κοσμηματα).

ΣΦΙΓΓΩ, μελλ. *σφιγξω*· άδρ. *ά' έσφιγξα*· παθητ., *άδρ. ά' έσφιγχθην*· πρκ. *έσφιγμα*· ώς και νῦν, *σφιγ-γω*, δένω σφικτῶ, δένω δυνατά, δένω μαζ|| συμπιέζω, συνθλιβώ, «ζουλώ», άπάγχω, πνίγω, θθεν και βασανίζω || περισφίγω, κλείω παντελώς || ώσ. στενεύω, στενοχωρῶ, συμπιέζω.

Έτυμ.· *σφιγγώ*· *σφικτήρ*· *σφιγμα*· *Σφιγξ*, γεν. *Σφιγγός* (Βοιωτ. *Φίξ*), αιτ. *Φικα*· *σφιγγ-* είναι πιθ. έπρ. τύπος τῆς ρίζης τῆς μαρτυρουμένης έν τῆ λεττ. *sraiglis*, *sraigle* (λαβίς, περόνη), παλ-γερμ. *spreihsa* (άκτίς τροχῶ κλπ.), παλ-νοργ. *splik* (καρφίον) (βλ. έν *σπίλος*)· έξ *ia*. **spreig-*, **sphaig-*, **sphig-*, έκ παρ-άλλ. πρῶς τό **sp(h)i-d-* έν τῆ έλλ. *σπιδήης*, **sp(h)i-dh-* έν τῆ έλλ. *σπιθαμή* (βλ. λ.).

σφικτήρ, -*ήρος*, ό (*σφιγγώ*)· ώς και νῦν, σφικτήρ, σφισφικτήρ, δεσμός, ταινία, ίσχυρός δεσμός.

σφικτῶς, ή, *όν*, ρημ. έπίθ. τοῦ *σφιγγώ*· ώς και νῦν, σφικτῶς, συνεσφιγμένος, σφικτῶ δεμένος || *θάνατος σφικτῶς*=θάνατος διά πνιγμοῦ (δι' άπαγχονισμοῦ).

σφικτωρ, -*ορος*, ό, ποιητ. άντι· *σφικτήρ* (βλ. λ.).

Σφιγξ, ή, γεν. *Σφιγγός*· ή περιβόητος μυθολογική *Σφιγξ*, δῆλυ τέρας, τό όποιον προσέβαλλεν εις τοῖς θηδαίους αἰνίγμα πρῶς λύσειν και κατασπάρασσε τοῖς μέν εἰρησκοῦσας αὐτήν, μέχρις οὔ ό Οἰζίπους εὔρε τήν λύσειν τοῦ αἰνίγματος και ή *Σφιγξ* ἠτύοκτόνησεν· εις τά έργα τῆς τέχνης έμφανίζεται μέ πρόσωπον και στήθος γυναικῶς, μέ σώμα λαλίνης, και μέ πτέρυγας έπί τῶν ώμων [έκ τοῦ *σφιγγώ*, ώσπε *Σφιγξ* κυρ.=ό άπάγχων, ό άποπνίγων. βλ. και Κ.Ε.Λ.].

σφίν· βλ. *σφί*.

σφισί, **σφισίν**, δοτ. τοῦ *σφεῖς* (βλ. λ.).

σφογγία, **σφόνγιον**, **σφόνγγος**, άτ. άντι *σφογγ-σφῶδρα*, έπῆρρ., κυρ. οὐδ. πληθ. τοῦ *σφῶδρός*· ώς και νῦν, σφῶδρα, σφῶδρῶς, λίαν, πολύ, καθ' υπερβολήν, ίσχυρός.

ΣΦΟΔΡΟΣ, *ά*, *όν*, ώσ. και -*ός*, -*όν*· ώς και νῦν, σφῶδρός, όρμητικός, βίαιος, υπερβολικός.— || έπί άνθρώπων, βίαιος, όρμητικός, παράφορος || ώσ. δροστήριος, ένεργητικός, πρόδυμος, ένθερμος [δι' έτυμ. βλ. *σφῶδαρος*, *σφαδάξω*].

σφῶδρῶν (*σφῶδρός*)· καθιστώ τι σφῶδρῶν, όρμητικόν.—παθητ., *σφῶδρῶμαι*=είμαι βίαιος, είμαι υπερβίαιος || γίνομαι (καθίσταμαι) σφῶδρός, έπαίρομαι, άποδρασύνομαι || *σφῶδρῶμαι τινι* (πραγμ.)=στηρίζω υπερβίαιον πεποδῆσιν εις τι.

σφῶδρῶς, έπῆρρ. τοῦ *σφῶδρός*· ώς και νῦν, σφῶδρῶς, σφῶδρα, καθ' υπερβολήν, βίαιος, όρμητικῶς· πρβλ. και *σφῶδρα*.

σφονδύλη, ή, άτ. άντι *σπονδύλη*· έντομον τρεφόμενον έκ φυτικῶν ριζῶν, είδος κανθάρου έκ-

πέμποντος λίαν δυσώδη όσμήν όσάκις διώκεται [έτυμολ. συγγ. τῆ *σφόνδυλος*, βλ. λ.].

σφονδύλο-δίνωτος, *ον* (*σφόνδυλος* + *δίνω*)· ό περιστροφόμενος περί άτροκτον.

σφόνδυλος, ό, άτ. άντι *σπόνδυλος*· ώς και νῦν, σπόνδυλος, τό γνωστόν όσοῦν τῆς σπονδυλικῆς στήλης || έν τῆ πληθ., ή σπονδυλική στήλη.— || πάν δ,τι όμοιάζει πρῶς σπόνδυλον τῆς σπονδυλικῆς στήλης || θθεν, σπόνδυλος κίονος || ώσ. και τό στρογγύλον βάρος, όπερ στερεώνεται εις τό κάτω άκρον τῆς άτράκτου και έπιταχύνει τήν περιστροφήν τῆς κοιν. «σφονδύλι», λατ. *verticillus* [δι' έτυμολ βλ. *σφαδάξω*].

σφός, **σφή**, **σφόν** (*σφέ*)· έν. άρσ., ίδικός του || έν. θηλ., ίδικός τῆς.— || (*σφεῖς*)=*σφέτερος*, ίδικός των.

σφραγίδιον, τό, όποκορ. τοῦ *σφραγίς*.

σφραγίδ-ονύχ-αερο-κομήτης, -*ου*, ό (*σφραγίς* + *όνυξ*+*άερος*+*κομέω*)· κωμικόν επώνυμον άνδρός καθ' υπερβολήν καλλωπίζοντος εαυτόν (υπερβολικά κομψευομένου), καθ' Ἕουχ. «*έχων σφραγίδας έν τοῖς δακτυλίοις, όνυχας λευκοῦς, και κομῶν*» (=όκνηρός, φιλάρεσκος, τρέφων μακράν κόμην, φῶρον δακτυλῖδια και έχων πάντοτε περιποιημένους τοῖς όνυχάς του).

σφραγίζω, ίων. *σφρηγ-*· μελλ. -*ίσω*· παθ. πρκ. *έσφράγισμαι* (*σφραγίς*)· ώς και νῦν, σφραγίζω, έπιδέτω σφραγίδα, θουλλώνω || κλείω και σφραγίζω.— || γενικῶς, σημειώνω διά σημεῖου ώς διά σφραγίδος («μαρκάρω», «σταμπάρω».— || μετρρ. έπισφραγίζω, έμικρυῶ, έπιθεβαινώ, έπιδοκιμάζω, περιορίζω, προσδιορίζω, καθορίζω.

ΣΦΡΑ ΓΙΣ, ίων. *σφρηγίς*, -*ίδος*, ή· ώς και νῦν, σφραγίς διά τῆς όποίας σημαδεύει τις κάτι και έξασφαλίζει τήν άναγνώσειν του ή τήν γνησιότητά του, «βούλλα», «μόρκα», σφραγιδόλιθος, δακτύλιος μετά σφραγιδολίθου (σφραγιδόφορος δακτύλιος) || γεν., δακτύλιος || ώσ. ό πολύτιμος λίθος, ή «πέτρα», ή έντιθεμένη εις δακτύλιον, ό σφραγιδόλιθος.— || τό άποτύπωμα τοῦ σφραγιδολίθου, τό άποτύπωμα τῆς σφραγίδος, ή σφραγίς.— || πάν τό έσφραγισμένον, τό φέρον σφραγίδα, τεκμήριον, δελτίον, είσιτήριον, «μπλιέτο», διαβατήριον, «πασαπόρτι», άδεια [σκατ. έτυμολ.· κατά τινα, δρμώμενον έκ τῆς σημασ. τοῦ θραύειν, άποσφραγίζειν, είναι συγγ. πρῶς τό λίθ. *sproga* (χαραμίδα, σχισμή), λεττ. *spradfe* (πόρπη, περόνη, κλειδομαριά) και πρῶς τάς έν λ. *σφραγάσμαι* μνημονευομένας].

σφράγισμα, -*ατος*, τό (*σφραγίζω*)· ώς και νῦν, σφράγισμα, ή έπίθεσις τῆς σφραγίδος || τό άποτύπωμα τῆς σφραγίδος ή και αὐτή ή σφραγίς.

σφρηγίζω, **σφρηγίς**, ίων. άντι *σφραγ-*.

σφρίγῶ, μελλ. -*ήσω*· ώς και νῦν, σφριγῶ, είμαι πλήρης σφρίγους, «παργῶ», είμαι πλήρης ζωτικῶν χυμῶν, είμαι άκμαίος, ζωηρός, ίσχυρός, λατ. *turgere*, *turgescere* || κυρ. έπί ίππων, είμαι ζωηρός, δυναμειδής, πλήρης ύφους και άκμῆς, λατ. *vigere*.— || μετρρ., είμαι πλήρης πόδου διά τι, έπιδυμῶ (ποδῶ) τι διακαώς || *σφριγῶν μῦθος*=λόγος πλήρης έπαρσεως (φαντασμένος), ζωηρός λόγος.

Έτυμ.· *σφρίγῶ*· *σφρίγος*· *σφρίγανός*· -*νορν*. *sprikja* (έξαπλώνω, παραμερίζω), *sprikjen* (έξωγκωμένος, γηρασμένος), *Σουηθ. sprika* (άπλώνω), έκ τινος βάσεως εις -*i*- έναλλακασομένης πρῶς τήν βάσιν **sp(h)erē* έν τῆ *σφραγάσμαι* (βλ. λ.).

σφυγμός, ό (*σφύξω*)· ό τιναγμός (παλμός, σφυγμός) τῶν έν φλεγμονῇ διατελούντων μερῶν τοῦ σώματος || ώς και νῦν, ό σφυγμός, ό παλμός τῆς καρδίας ή και άρτηρίας ή φλεβός.

σφύδω· σφριγῶ, είμαι πλήρης σφρίγους, είμαι εύρωστος (ίσχυρός).

Έτυμ.· *σφυδῶς*, μετ. παθ. πρκ. *έσφυδωμένος*· πρβλ. Ἕουχ. «*σφυδῶν*· *ίσχυρός, εύρωστος, σκληρός, άδιασφυδῶσαι*· *αύξήσαι*»: *άναοκρ. sphāyayati* (ένισχυῶ, αύξάνω), *sphāyayitar-* (κτηνοτρόφος), άγγλ.-σας *sphōwan* (εύτυχῶ, εύημερῶ)· έξ *ia*. **sphue-*, **sphu-*, παραλλ. τοῖς **sphē-*, **sphī-* (τείνω, τεντώνω)· βλ. και *σπιδήης* και *δσφός*.

σφύξω, μελλ. -*έσω*· πάλλομαι, τινάσσομαι, κτυπῶ

έρμητικώς (ἐπὶ τῶν ἐν φλεγμονῇ διατελούντων μερῶν τοῦ σώματος) || κτυπῶ ὁμοίως καὶ κανονικῶς, ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ τῶν ἀρτηριῶν || τὰ σφύζοντα = αἱ ἀρτηριαὶ ἢ αἱ φλέβες.

***Ετυμ.** σφύζω· σφυγμός· σφύξις· ἀσφυκτεῖν· σφυγ- (ιαπ. *sruhug-, παραλλ. τῷ *sp(h)θg- τῷ ἐν τῷ γερμ. *spachien* (δοκιμῶζω τὴν τῶσιν τῶν φλεβῶν) (βλ. σφάκελος), καὶ τῷ *sp(h)ig-, περὶ οὗ βλ. ἐν σφίγγω.

ΣΦΥΡΑ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, σφύρα, «σφυρί». — || ἐργαλεῖον γεωργικόν, κόπανος, διὰ τοῦ ὁποίου συν- ἐτριβον τοὺς βώλους τῆς γῆς.

σφύρας, -άδος, ἡ, ἀττ. ἀντὶ *σφυράς, σπύραθος*, ἡ κόπρος αἰγῶν καὶ προσβάτων [δι' ἐτυμ. βλ. *σπύραθος*].

σφύρ-ήλατος, ον (*σφύρα+ελάτιον*)· ὁ κατεργασ- μένος διὰ τῆς σφύρας, ὁ σφυρηλατημένος. — || μτφρ., λίαν σπυρεός, ὁ ὡσεὶ ἐκ οἰδῆρου κατεσκευασμένος.

σφύρις, -ίδος = σφυρίς (βλ. λ.).

σφύρόν, τό· ὡς καὶ νῦν, τὸ σφυρόν, τὸ «κότσι», τοῦ ποδός || μτφρ., *δρθῶ στήσαι ἐπὶ σφυρῶ* = ἀνὰ τὸν στήσης στὰ πόδια σου, νὰ τὸν κάμῃς νὰ ὀρθοπο- δῆσῃ. — || μτφρ., τὸ κατώτερον μέρος ἢ ἡ θάσις ἐνός πράγματος, ὡς οἱ πρόποδες δρους, ἡ ὑπώρεια.

***Ετυμ.**· σφυρόν· σανσκρ. *spurati* (ιαπ. *sph[re]- = λακτιζῶ, καταπατῶ, παλ-γερμ. *spuri-halz* (χωλός τὸν πόδα, κυρ. μὲ παρόλυτα τὰ σφυρά), *sporo*, παλ- νορρ. *spore* (δύουξ ἀλέκτρος, πλῆκτρον)· βλ. καὶ ἐν *σπαίρω* παράγωγα: *σφύρα* (*σφύρ-ja), *σφύραϊνα* (ἀττ. *κέστρα*, εἶδος ἰχθύος), *σφυρήλατος*.

σφύδω, δωρ. ἀντὶ σφύζω (βλ. λ.).

σφῶ, συγχεομ. ἀττ. ὄνομ. καὶ αἰτ. ἀντὶ *σφῶς* || γεν. καὶ ἑστ. *σφῶν* ἀντὶ *σφῶν*.

ΣΦΩΕ', ὄνομ. καὶ αἰτ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ τρίτου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* αὐτοὶ οἱ δύο, ἀμφότεροι.

ΣΦΩ'Ι, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

δαδίωνε τύπον *skhei* παραλλ. τῷ **ghei*- (τέμνειν, κόπτειν) ἐν τῷ λιθ. *zirkles* (πληθ.= γλύφανα ἢ ψα- λίδες), λατ. *furcula* (ἀντέρεισμα, ὑποστύλωμα), γοτθ. *gipra* (δρέπανον), σανσκρ. *halā-h* *halā-m* (δρότρον), ἀρμ. *Ilem* (ἀροτριῶν, ὄργων, αὐλακῶν).

σχάω, πρτ. *ἔσχων*, σπάν. ἀττ. τύπος τοῦ *σχάζω*.

σχέ, προστ. ἀορ. β' τοῦ *ἔχω*, ἀντὶ *σχέσις*.

σχέδην, ἐπιπρ. (*σχεῖν* τοῦ *ἔχω*)· βόδην, ἥσυχῃ, ἀργά.

σχεδία, ἰων. -ίη, ἡ (*σχεδῖος*)· ὡς καὶ νῦν, *σχεδία*, ἐλαφρόν σκάφος (πλοιάριον, λέμβος), πρόχειρον ζευ- γμα ἐκ ξύλων, τουρκ. «σάλι» || *σχεδία διφθερίνη* = σχε- δία ἐκ δερμάτων || ποιητ., πλοῖον. 2) ἐλαφρὰ γέφυ- ρα ἐκ πλοίων ἢ γεφυροπακτῶνων, πλωτὴ γέφυρα.

***Ετυμ.**· *σχεδία*· πῖθ. θηλ. τοῦ *σχεδῖος* (ἐξυπακ. τοῦ *ναῦς* ἢ *γέφυρα*), ἐπ' ὅσον κυρ. σμη. «ἐλαφρὰ κατασκευὴ συντελεσθεῖσα ἐσπευσμένως». — παρὰ μτγν. *σχεδία* ἐσημαίνει καὶ «ἀγκιστρον, ἀρόπη, γάντζος», ἐν τῇ ση- μασ. δὲ ταύτῃ συναντῆται ἐτυμολ. μετὰ τῶν ἐκ τῆς ρίζης τοῦ ἀορ. ἀπρφ. *σχεῖν* προερχομένων (βλ. καὶ ἐν *σχεδόν*).

σχεδιάζω, μελλ. -άσω (*σχεδῖος*)· πράττω τι ἐκ τοῦ προχείρου, κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς στιγμῆς (ἐπιπο- λιαῖς, ἀμελετήτως), ὡς καὶ νῦν αὐτοσχεδιάζω || ὀμι- λῶ ἢ γράφω ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνευ προπαρασκευῆς.

σχεδῖον, ἐπ. ἐπιπρ. ἐσηματισμένον ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ ἐπιθ. *σχεδῖος* (βλ. λ.). ἐπὶ τόπου, ἐκ τοῦ συνέγγυς, «ἀπὸ κοντά», πλησίον, ἐγγύς, λατ. *cominus*. — || ἐπὶ χρόνου, πάραυτα, παραχρήμα, εὐθύς, ἀμέσως.

σχεδῖος, α, ον (*σχεδῖος*): || ἐπὶ τόπου, πλησίον, ὁ πλησίον (ὁ ἐγγύς) εὐρισκόμενος: *σχεδία μάχη* = μάχη ἐκ τοῦ σπυρῶν, «στῆδος πρὸς στῆδος». — || ἐπὶ χρόνου, ἀπροσδόκητος, ἀφηνίδιος || ὁ ἐκ τοῦ προ- χείρου, πρόχειρος, λατ. *extemporalis* || ποιητ. ἡμεινός ἐκ τοῦ προχείρου, πρόχειρος, συνήθης.

σχεδῶδες, ἐπιπρ. (*σχεδῶν*)· ἐκ τοῦ πλησίον, «ἀπὸ κοντά», ἐκ τοῦ συνέγγυς || ὡς. ἀντὶ τοῦ *σχεδόν*, ἐγ- γύς, πλησίον, λατ. *cominus*.

σχεδόν, ἐπιπρ. (*σχεῖν*, τοῦ *ἔχω*): 1) ἐπὶ τόπου, πλησίον, ἐγγύς, «κοντά», λατ. *cominus* || ἐνίοτε ἐν χρήσει καὶ ὡς πρόθ. μετὰ δοτ. καὶ γεν. 2) ἐπὶ κινή- σεως, πρὸς τὰ ἐγγύς τινος, πρὸς τὰ περίξ τινός, πρὸς τὸ μέρος τινός. 3) ἐπὶ βαθμοῦ, ὡς καὶ νῦν, *σχεδόν*, περίπου, ἐπάνω-κάτω, ὡς ἐγγίοντα: *σχεδόν πάντες* = *σχεδόν* ὅλοι, ὅλοι περίπου || *σχεδόν ἐπίστα- μαι* = εἶμαι βέβαιος περίπου, γνωρίζω ἄρκετὰ καλά.

***Ετυμ.**· *σχεδόν*· *σχεδῶδες*· *σχεδῖος*· *σχεδῖον*· αὐτο- *σχεδόν*· αὐτοσχεδῖος ('Ιλ. Ο 510 αὐτοσχεδῖη μετῆαι *χεῖρας*, Μ 192 αὐτοσχεδῖον)· ἐξ αὐτοσχεδίου, -ίης (= ἐκ τοῦ προχείρου)· αὐτοσχεδιάζω (ὡς καὶ νῦν)· ἐκ τῆς ρίζ. τοῦ ἀορ. *σχεῖν*, βλ. *ἔχω*.

σχεδεῖν, ἐπ. *σχεδέειν*, ἀπρφ. ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *ἔχω*· βλ. *ἔσχεθον*.

σχεθῶν, ἐπ. ἀντὶ *ἔσχεθον*, ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *ἔχω*.

σχεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἔχω*.

σχελίς, -ίδος, ἡ, ἀττ. ἀντὶ *σκελῖς* (βλ. λ.), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *σχελίδες*· πλευρὰ θοός, ἐπι- μήκη τεμάχια κρεάτων. — || παρὰ μτγν. *σκελῖς* ἀντὶ *ἀγλῆς*, κοιν. «σκελίδα».

σχεῖμεν, *σχεόμεναι*, ἐπ. ἀντὶ *σχεῖν*, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἔχω*.

σχενδύλα ἢ *σχενδύλη*, ἡ (*σχεῖν*)· ἐργαλεῖον ξυλοργοῦ καὶ οἰδηροργοῦ, ἴσως λαβίς, «τανάλια», πυράρα («μασὰν»).

***Ετυμ.**· *σχενδύλη*· ὀποκορ. *σχενδύλιον*· σκοτ. ἐτυ- μολ.· κατὰ τινος συγγ. τῷ παλ-πρωσο. *scrundus* (πληθ. = ψαλίδες, γλύφανα), ἐκ τοῦ ιαπ. **sqend*-, **sqhend*-, παραλλ. πρὸς τὸ **ghend*- (ἀρπάζω, γραπῶνων), ἐν τῷ λατ. *pre-hendē*, ἑλλ. *χανδάνω*.

σχέο, ἐπ. ἀντὶ *σχοῦ*, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἔχω*.

Σχερία, ἡ· ἡ νῆσος τῶν Φοιβάκων, ἡ μετὰ ταῦτα *Κέρκυρα*, λατ. *Corcyra* (βλ. Κ. Ε. Δ.).

σχερός, ὁ, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ περιφράσει ἐν *σχερῶ* = ἐν μῆϊ γραμμῆς, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, δια- δοχικῶς, ἀλλεπαλληλῶς, ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, ἐτόν ἅπαντα χρόνον· πρβλ. *ἐπισχερῶ*.

σχέσις, προστ. ἀορ. β' τοῦ *ἔχω*.

σχεσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἔχω*.

σχέσις, -εως, ἡ (*σχεῖν*)· κατὰστασις, κατὰστασις

***Ετυμ.**· *σχαλίς*· *σχαλίδαμα*· ιαπ. **skh[li]-id*· θά ἰπε-

του σώματος, συνών. τῆ διάθεσις, ἀντίθ. τῆ ἐξίς (κρῆσις, φυσικὴ σύστασις), ἣτις παραμένει ἀμετάβλητος, ἐν ᾧ ἡ σχέσις (=διάθεσις) εἶναι ρευστὴ ἢ ἡ φύσις (ἢ ποιότης, τὸ εἶδος) πράγματός τινος ἢ βίου σχέσις=τρόπος ζωῆς.

σχετήριον, τὸ (σχεῖν) τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῦ ἀναχαίττειται τι, θεραπεία, ἀντιφάρμακον.

σχετλιάζω, μελλ. -σω (σχετῆλιος)· παραπονοῦμαι (μεμψιμοιρῶ) διὰ σκληρότητα ἢ ἀσπλαγχνίαν, παραπονοῦμαι μετ' ὀργῆς ἢ μετ' ἀγανακτισέω.

σχετλιασμός, ὁ (σχετλιάζω)· τὸ σχετλιάζειν, μεμψιμοιρία, ἀγανάκτησις, λοιδορία, ὕβρις.

σχετῆλιος, α, ον, ὄσ. καὶ -ος, -ον (σχεῖν)· κυρ. ὁ ἰκανὸς νὰ φέρῃ (νὰ ὑποφέρῃ), ὁ ἀντέχων, ὁ ἀντοχής: 1 ἐπὶ πρσ., σκληρόκαρδος, ἀπάνθρωπος, ἀνικτήριων, ἀνελέμων, ἀνηλεῆς, ἀγριός, θάρραρος. 2) καρτερικός, πολυπαθὴς, ἀένδοτος ἀκατάβλητος. 3) ὀδῆλιος, δυστυχῆς, ἐλαεινός, ἀξιολύπητος, κακορρῖζικός.— II ἐπὶ πραγμάτων, σκληρός, ἀπάνθρωπος, ὀποτρόποιος, φρικτός, βδελυρός. [δι' ἔτυμ. βλ. ἔχω].

σχετῆλιος, ἐπίρρ. τοῦ **σχετῆλιος**· κατὰ τρόπον σκληρόν (ἀποτρόποιον, βδελυρόν κλπ.) ὕπερβ. **σχετῆλιώτατα**.

σχετό, ἐπ. ἀντὶ **ἔσχετο**, γ' ἄν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἔχω**.
σχήμα, -ατος, τὸ (σχεῖν) ὡς καὶ νῦν, σχῆμα, μορφή, ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, εἰκὼν, πρόσωπον. 2) τὸ ἐξωτερικόν, ἡ μορφή, τὸ φαινόμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρᾶγμα, πρὸς τὴν πραγματικότητα ἢ τὸ φαινόμενον μόνον, πρόσχημα, πρόφασις: **σχήματι ξενίας**=ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλοξενίας. 3) ἡ συμπεριφορά, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, τὸ ὕφος ἢ μεγαλοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια παράστημα, ἀξιοπρέπεια, ἀξίωμα ἢ ἐν τῷ πληθ., χειρονομία, μορφομοῖα. 4) ὁ τρόπος πράγματός τινος, ὁ συρμός, ἡ μόδα: **σχήμα στολῆς**=ὁ τρόπος (ἡ μόδα) τοῦ ἐνδύεσθαι. 5) ἡ κατάστασις, ἡ φύσις, ὁ χαρακτήρ, ἡ ἰδιουσασία, ἐνὸς πράγματος, τὸ χαρακτηριστικόν του γνώρισμα, ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης του. 6) τρόπος ὀρχήσεως ἢ ἐν τῷ πληθ., τὰ θήματα τοῦ χοροῦ, αἱ παντομιμικαὶ κινήσεις, χειρονομία, στάσις τοῦ σώματος («πόζες»). [**σχήμα**· **σχεῖσις**· δι' ἔτυμολ. βλ. ἔχω].

σχηματίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ίω: I μεττ., ὡς καὶ νῦν, σχηματίζω, διαμορφώνω, δίδω μορφήν εἰς τι, δίδω σχῆμα, διαπλάσσω, σχηματοποιῶ, σχεδιάζω, κανονίζω, τακτοποιῶ, διευθετῶ ἢ τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ τὸ μέσον: **σχηματίζομαι κούμην**=διευθετῶ τὴν κόμην μου, λατ. fingere. II ἀμτ., λαμβάνω μορφήν τινο ἢ σχῆμα, λαμβάνω θέσιν τινὰ ἢ στάσιν ἢ κάμνω σχήματα (χειρονομίας, κινήσεις τοῦ σώματος), ὀρχοῦμαι ποιῶν παντοῖα σχήματα («φιγούρες»).— III παθητ., διαπλάσσομαι, διαμορφοῦμαι, ἐνδύομαι, περικομοῦμαι, στολιζομαι (κατὰ τρόπον τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον).— IV μέσον, σχηματίζω ἑμαυτὸν κατὰ τινα τρόπον, προσποιούμαι ὅτι εἶμαι ἢ ὅτι κάμνω τι, ὑποκρίνομαι, διχοχυρίζομαι: **σχημοτιζονται ἀμαθεῖς εἶναι**=προσποιούνταν πῶς εἶναι ἀμαθεῖς, ἐκάνουν τὸν ἀμαθῆ. 2) χειρονομῶ, κάμνω χειρονομίας, «παίρνω πόζες».

σχηματίον, τὸ, ὄνομα. τοῦ **σχήμα** (βλ. λ.) ἢ ἐν τῷ πληθ., σχήματα ὀρχήσεως, «φιγούρες»: **σχημάτια Λακωνικά**=Λακωνικὸι χοροὶ, ὑπόρχήματα.

σχηματοποιέω, μελλ. -ήσω (σχήμα+ποιέω)· ὡς καὶ νῦν, σχηματοποιῶ, σχηματίζω, δίδω μορφήν εἰς τι, τὸ διαμορφῶ, τὸ διαπλάσσω.— παθητ., ὡς τὸ **σχηματίζομαι** (βλ. λ.), λαμβάνω (ὑποθετῶ, κερδιστῶ) ὠρισμένον σχῆμα (ὠρισμένην θέσιν ἢ στάσιν), προσλαμβάνω ὠρισμένην ἔκφρασιν προσώπου.— μέσον, παριστάνω τι μὲ παντομιμικὰς κινήσεις.

σχίσω, μελλ. τοῦ **ἔχω**.
σχίδαξ, -άκος, ὁ (σχίζω)=**σχίζα** (βλ. λ.).
σχίζα, ἰων. **σχίζα**, -ης, ἡ· ὡς καὶ νῦν, **σχίζα**, «σκίζα», τεμάχιον ἐοχιομένου ξύλου, λατ. scindula ἢ ἐν τῷ πληθ., ξύλα ἐσχιομένα εἰς μικρὰ τεμάχια, καυσόξυλα.— II ὄβλος, δόρυ.

ΣΧΙΖΩ, μελλ. **σχίσω**, ἀορ. α' **ἔσχισα**· παθητ., ἀορ. α' **ἔσχίσθην**· πρκ. **ἔσχισμαι**· ὡς καὶ νῦν, **σχίζω**, δι-

αίρω, διαχωρίζω, λατ. scindo ἢ **σχίζω** εἰς δύο ἢ τριπλῶς, χωρίζω (μοιράζω, μερίζω) εἰς δύο, διαχωρίζω, διαμοιράζω, διαίρω.— παθητ., **σχίζομαι** εἰς δύο, διαίρομαι, διαχωρίζομαι: **Νεῖλος σχίζεται τριφασίας ὁδοῦς**=ὁ Νεῖλος διαίρεται (διακλαδίζεται) εἰς τρία ρεῦματα (τρεις κλάδους, τρεις ποταμούς) ἢ **σχίζοντό σφραον αἱ γνώμαι**=αἱ γνώμαι των ἐδιχάζοντο (διηροῦντο), δὲν συνεφώνουν.

Ἔτυμ.: **σχίζω**· **σχιστός** (=σανοκρ. ἀ-chitta-ῆ)· **σχίζα**· **σχίδαξ**· ἀττ. **σχινδάλμος**, **σχινδάλαμος**· **ἀνασχινδύλευω**· **σχίδα** (αιτ. πρβλ. Ἑσυχ. «σχίδα»· **σχίδος οινδονος**· **πῆγμα** (γρ. **ἔγγημα**)· «**σχίδος τὴν ἀπόσχοισιν**»· σανοκρ. chid· chinniti, chintfe (τέμνω, σχίζω), λατ. scindō, πρκ. scidi, παλ-νorr. skifta, ἀγγλ-σαξ. scifan, παλ-γερμ. scizan (=λατ. cacare) (πρβλ. σανοκρ. aparskara-ῆ, ἔλλ. **σκάω**, παλ-νorr. skarn, λατ. *sqer=σχίζω, χωρίζω), λθ. **skedzu**, **skesti** (χωρίζειν), **skedra** (σχίζα), λατ. **skáida** (θραύσμα), ἱρλ. cēis, gall. cwys (αὐλακιδά ἄρτρον), μεσ-βρεϊ. squeigaff (βλ. ἐν **σχάζω**)· ἔξ ἱαπ. *sk(h)id-, *sq(h)id- (σχίζω, διαχωρίζω), παραλλήλως τῷ *sk(h)it-, *sq(h)it- (σχίζω, ἐν τῷ γοτθ. skáidan, ἀγγλ-σαξ. scéadan, παλ-γερμ. sceidan (χωρίζω), παλ-γερμ. scif (ἀκούτσουρος)· βλ. καὶ **σκαδάννυμι**.

σχινδάλμος, ἀττ. ἀντὶ **σινινδάλαμος** (βλ. λ.).
ΣΧΙΝΟΣ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, **σχίνος**, «σκίνος», «μαστιχόδενδρον», «μαστιχιά», λατ. lentiscus, — II **σκίλλα** (βλ. λ.), «σκίλλοκορμυμυδ».

σχίνο-τρύκτης, -ου, ὁ (σχίνος+τρύγω)· ὁ τρύγων (ὁ μασών) ξύλον σχίνου (μαστήχην), διὰ νὰ λευκάνῃ τοὺς ὀδόντας του.

σχισηναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **σχίζω**.
σχίσις, -εως, ἡ (σχίζω)· ὡς καὶ νῦν, ἡ **σχίσις**, τὸ **σχίσιμον**, τὸ διασχίζειν, «τὸ ξέσχισμα», τὸ διαχωρίζειν, διαίρεσις.

σχίσμα, -ατος, τὸ· τὸ ἐσχισμένον ἢ ὡς καὶ νῦν, **σχίσμα**, ρωγμή, σχισμὴ, **σχίσιμον**, διαχωρισμός, διαίρεσις.— II μετρ., διαίρεσις, **σχίσμα**, διχόνοια, διχοστασία.
σχισμός, ὁ (σχίζω)· **σχίσις**, **σχίσιμον**, τὸ διαχωρίζειν, τὸ διαίρειν.

σχίσσα, ποιητ. ἀντὶ **ἔσχισα**, ἀορ. α' τοῦ **σχίζω**.
σχιστός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **σχίζω**· ὡς καὶ νῦν, **σχιστός**, (ἐ)σχισμένος, (κε)χωρισμένος, διηρομένος ἢ ὁ δυνάμενος νὰ σχισθῆ (νὰ χωρισθῆ, νὰ διαιρεθῆ) ἢ **σχιστὴ ὁδός**=ἡ χωριζομένη, διακλαδιζομένη, ὁδός.

σχοῖατο, ποιητ. γ' πληθ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἔχω**.
σχοῖν, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **ἔχω**.
σχοῖνίνος, ἡ, ον (σχοῖνος)· ὁ ἐκ σχοίνων («βούρλων») κατεσκευασμένος.

σχοῖνίον, τὸ (σχοῖνος)· ὡς καὶ νῦν, **σχοῖνίον**, τὸ ἐκ **σχοίνων** («βούρλων») πεπλεγμένον ἢ περιεστραμμένον καλύδιον ἢ γεν., «σχοῖνία».

σχοῖνίς, -ίδος, ἡ (σχοῖνος)=**σχοῖνίον** (βλ. λ.).
σχοῖνίτης, -ου, ὁ (σχοῖνος)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ σχοίνων («βούρλων»): **σχοῖνίτης καλύβη**=καλύβη κατεσκευασμένη ἐκ σχοίνων.

σχοῖνο-βάτης, -ου, ὁ (σχοῖνος+βαίνω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ βαδίζων ἢ χορεύων ἐπὶ τεταμένου σχοίνου, λατ. schoenobates.

ΣΧΟΙΝΟΣ, -ου, ὁ (καὶ ἡ)· φυτὸν ἔχον ἀντὶ φύλων θλαστήματα μακρὰ καὶ ἀπολήγοντα εἰς ὀξὺ, κοιν. «βούρλον», λατ. juncus ἢ scirpus. 2) ἡ σκληρὰ καὶ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα καλὰμη τοῦ σχοίνου, χρησιμοποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν βατράχων (τῆς Βατραχομ.) ὡς βέλος ἢ ὡς ὄβελος («σοῦβλα»). 3) τόπος ἐνθα φιεταὶ ὁ σχοῖνος, τόπος κατάφυτος ἐκ σχοίνων, «βουρλότοπος» ἢ «βουρλιά».— II πᾶν τὸ πεπλεγμένον ἐκ σχοίνων, σχοῖνίον ἢ **πλεκτη σχοῖνος**=κάνιστρον (καλάδιον) πεπλεγμένον ἐκ σχοίνων.— III ἐν Ἑλλάδι **σχοῖνος** ἐκαλεῖτο καὶ μέτρον καταμετρήσεως ἑδαφικῶν ἐκτάσεων, χρησιμοποιούμενον κατὰ τὴν κατονομήν καὶ διανομήν γεωργικῶν κληρῶν εἰς νέους ἀποίκους· παρ' Ἡρόδ. τὸ μέτρον τοῦτο καλεῖται **Αἰγυπτίος σχοῖνος** καὶ καθορίζεται ὡς ἴσον πρὸς 2 περσικοὺς παρασάγγας ἢ 60 σταδίους, κατ' ἄλλους δὲως συγγραφεῖς τοῦτο ἴσוותο πρὸς 40 ἢ 80 σταδίους.
σχοῖνο-τενής, ἐς (σχοῖνος+τείνω)· ὁ ἐκτεταμένος ὡς ὁ σχοῖνος, διὰ τοῦ ὁποῦ μετρεῖ τῆς ἐκτά-

σεις || ό τεταμένος κατ' εύθεταν γραμμήν, εύδύς. 2) μτρ., ό έκτεταμένος κατά μήκος, ό λϊαν έκτεταμένος, μακρός.— || ό πεπλεγμένος έκ σχολίων.

σχολάζω, μελλ. -άσω (σχολή)· άγω σχολήν, ούδεμϊαν έχω άσχολιαν, άναπαύομαι, δέν έχω έργασϊαν, έχω ώρας σχολής, εύκαιρϊω να πράξω τι, μοι περισσεύει ώρα να τό κάμω. 2) χρονοτριβή, βραδυπορω, άργοπορω, άναβάλλω.— || σχολάζω τινι (= λατ. vacare rei)=έχω εύκαιριαν διά τι, διαθέτω χρόνον (έχω εις τήν διάθεσιν μου τόν άπαιτούμενον χρόνον) διά τι, άφιερϊω τόν χρόνον μου εις τι, καταγίνομαι εις τι || σω. μετά δοτ. προσ., άφροισιούμαι εις τινα.

σχολαίος, α, ον(σχολή)· ό σχολήν ποιών τι, βραδύς, άργός, νωδρός, άργοκίνητος.— συγκρ. σχολαίτερος. **σχολαϊότης**, -ητος, ή (σχολαϊός)· βραδύτης, μέλλησις, όκνηρία, νωδρότης.

σχολαϊός, επίρρ. τοϋ σχολαϊός· βραδέως, νωδρώς, όκνηρώς.— συγκρ. σχολαϊτερον ή -αϊτερα, ύπερβ. σχολαϊτατα (έσχηματισμένα κατά τό παλαιότερος).

σχολαστικός, ή, όν (σχολάζω)· ό διδάγων έν σχολή, ό έχων σχολήν, ό άνευ άσχολλίας, ό ήσυχάζων, ό άναπαύομενος, λατ. otiosus.— || ό άφιερϊων τάς ώρας τής σχολής του εις τήν μάθησιν, ό πεπαιδευμένος, λόγιος, λατ. scholasticus, scholaris || έντεϋθεν δέ, έν κακῇ ένν., 'σχολαστικός' ως και νϋν λέγομεν, τ. έ. λόγιος μέν αλλά και μωρός, ό λεπτολόγος περι άσήμαντα και άχρηστα, καυχώμενος δέ διά τήν τοιαύτην σοφϊαν του.

ΣΧΟΛΗ, ή· τό σχολάζειν, τό μή έχειν άσχολιαν τινά, άπραξία, άργία, ήσυχία, καιρός, λατ. otium, vacatio, άντίθ. τῷ άσχολλία (βλ. λ.) || σχολήν άγω=σχολάζω (βλ. λ.), έχω σχολήν, εύκαιρϊω, άναπαύομαι, άπρακτῷ || σχολής έργον=έργον άπαιτούν διαθεσίμον χρόνον (χρονικήν δηλ. άνεισιν και ούχι σπουδήν) || επί σχολής (ή επί σχολῆς, ή μετά σχολής, ή κατά σχολήν)=καθ' ήσυχϊαν, έν πάση άνέσει, όταν έχη τις καιρόν, άνέτως.— || δοτ. σχολῆ, άπολ. ως επίρρ., = 1) σχολαϊός (βλ. λ.), μετά σχολής, βραδέως, έν άνέσει. 2) μόλις και μετά θίας, ούδόλως, ή σχεδόν ούδόλως.— || μετά γεν., ήσυχία, άνεισιν, άνάπαυσις, άπό τινος πράγματος.— || IV όκνηρία, άργία.— V έργον δι' ό έχει τις άφιερϊοσει τάς ώρας τής σχολής του, σπουδαία συζήτησις, σπουδαία μελέτη, λατ. schola.— VI ό τόπος ένθα έγίνοντο τοιαύται συζητήσεις ή παρεδίδοντο μαθήματα, σχολή, σχολεϊον.

Έτυμ.: σχολή· σχολάζω· σχολαϊός· άσχολία· βλ. έχω. **σχολῆ**, δοτ. τοϋ προηγ. σχολῆ, έν χρήσει και ως επίρρ· βλ. σχολή II.

σχόλιον, τό (σχολή)· ως και νϋν, σχόλιον, σημειώσις, έρμηνευτική έπεξήγησις, παρατήρησις.

σχόμενος, μτρ. μέσ. άορ. έ' τοϋ έχω.

σχοϋ, προστ. μέσ. άορ. έ' τοϋ έχω.

σχω, ύποτ. ένεργ. άορ. β' τοϋ έχω· σχώμεν, α' πληθ.

σχω, μτρ. ένεργ. άορ. β' τοϋ έχω.

σῶ, άττ. όνομ. πληθ., συνηρ. άντί σωοις.

σώεσκον, ιων. πρτ. τοϋ σωω.

σώζω (μετά ύπογεγρ. ιῶτα δπου μετά τό ζ άκολουθεϊ ω έν επίτρ. και παπύροις μέχρι τοϋ 3ου π. Χ αϊ., γραφομένην σωϊεζ— Έκτοτε παρημολήθη)· κατ' έπέκτ. έκ τῶν σάω, σαάω, σώω· μελλ. σώσω· άορ. α' έσωσα· πρκ. σέσωκα· παθητ., άορ. α' έσώθη· πρκ. σέσωσμαι· άττ. σέσωμαι. Έκ τοϋ άχρ. σαάω έσχηματισθησαν ό μελλ. σώσω, ό ένεργ. άορ. α' έσάωσα· μέσ. μελλ. σωώσομαι· παθ. άορ. α' έσώσθη· 2) έκ τοϋ συνηρ. έν. σώω ή μτρ. σώοντες, ιων. πρτ. σώεσκον. 3) έκ τοϋ σώω, ή ύποτ. σῶη σῶης, σώσσαι.— ως και νϋν, σώζω, διασώζω, διατηρῶ, διαφυλάσσω || κυρ. σώζω τινά άπό τοϋ θανάτου, διατηρῶ έν ζωῆ, διασώζω.— παθητ., σώζομαι, διασώζομαι, διατηροῦμαι έν ζωῆ || σώξω=λατ. salvus sis=χαίρει! ύψιλιαιε! ό Θεός να σέ διαφυλάττη! 2) επί πραγμάτων, διαφυλάττω, διατηρῶ τί άσφαλές. 3) επί νόμων, τηρῶ τούς νόμους, τούς έφαρμοζῶ, δέν τούς παραβίνω. 4) διατηρῶ έν τῇ μνήμῃ, ένδυμοῦμαι (κατά τό πλεϊστον ως μέσον).— || τό σώξω συχνά καίται έν χρήσει μετά τής προσθέτου ένν. τής κινήσεως πρός τινα τόπον, φέρω τινά σώων εις...— παθητ., διασώζομαι εις τινα τό-

πον, καταφεύγω κάπου πρός σωτηρίαν μου || σώξω=μαι εις ολκον=καταφεύγω (και εύρίσκω σωτηρίαν) εις τόν ολκόν μου. 2) σώξω έκ πολέμου=διασώζω τινά άπομακρύνων αυτόν άπό τήν μάχην, τόν διασώζω άπό τήν μάχην || έχθρῶν σώξω χθόνα=σώζω χώραν τινά (ή τήν πατρίδα μου) άπό τόν έχθρόν, τήν άπαλλάσσω άπό τούς έπίδρομεις [δι' έτυμολ. βλ. σάος].

σῶθῆναι, άποφ. παθ. άορ. α' τοϋ σώξω.

σωκέω, μελλ. -ήσω (σῶκος)· ως τό Ισχύω, έχω δύναμιν ή σωματικήν ρώμην || μετ' άποφ., είμαι Ικανός να πράξω τι.

ΣΩΚΟΣ, ό (κατά τινας δεϋτόνον, σωκός)· Ισχυρός, δυνατός, σωματώδης (επίθ. τοϋ Έρμιο) [σῶκος (ιαπ. *Inōq-o-s, συγγ. τῷ σηκος (βλ. λ.)· κατά τινος συγγ. τῷ ιαπ. *Inēvāx- (έξογκῶ), όπότε σῶκος (*Inō-qo-s)].

Σωκράτέω, μελλ. -ήσω (κωμική λεξ. παρ' Άριστοφ.)· πράττω δι,τι και ό Σωκράτης, τόν μιμοῦμαι (μιμοῦμαι τήν περιβολήν του, τό θάδισμά του, τήν όμιλίαν του κλπ.)· έκ τοϋ

Σωκράτης, ό. γεν. -εος, συνηρ. -ους· αϊτ. Σωκράτη άλλα και Σωκράτην· κλητ. Σώκρατες· ό μέγας φιλόσοφος [βλ. Κ.Ε.Α.].

Σωκράτιδιον, τό, ύποκορ. τοϋ Σωκράτης (κωμική λεξ. παρ' Άριστοφ.), «Σωκρατάκη μου, μικρέ μου Σωκράτη».

Σωκράτικός, ή, όν· ό άνήκων εις τόν Σωκράτην, όπαδός τής φιλοσοφίας του || ως ος., οι Σωκρατικοί = οι όπαδοί τής Σωκρατικής φιλοσοφίας οι φιλόσοφοι τής Σωκρατικής Σχολής.

ΣΩΛΗ'Ν, -ήνος, ό· ής και νϋν, σωλήν, «σωλήνα» «σωληνάρι», ύδρορροή, όχετός, αύλος, φλογέρα, και γεν. πᾶν κοίλον ή διατριπτημένον σῶμα.

Έτυμ.: σωλήν· κατά τινος (*τῷ σωλη-ην-, ιαπ. *Inōl-| παλ-γερμ. dola, έκ ρίζ. Inel-· άλλοι θεωροῦν τό λ ως προσφμ. στοιχείον και έπικαλοῦνται ως όμοιον τό σῦ-ρ-ιγξ, -ιγγος, ύποκορ. τοϋ *σῦ-ρος ή *σῦ-ρον ή σῦ-ρᾶ· πρβλ. τήν βαθμίδα -εϋ- έν τῷ σωραωτήρ, -ήρος, δπερ προήλθεν έκ τοϋ *σαυρόω (=έφοδιάζω με σπλήνα), πρβλ. μτρ. σαυρωτοῖς δάρασι=διά δορότων έφωδιασμένων με σωλήνα, και τό παρ' Ήουχ. σσαυροβριθές έγχος· έκ τοϋ σαυρωτήρος βαρύς, πρβλ. ως και σαυνίον (=θέλος), ύποκορ. τοϋ *σαυ-ρος, *σαυ-να.

σῶμα, -ατος, τό· ής και νϋν, σῶμα, τό σῶμα τοϋ άνδρώπου· παρ' Όμηρῳ δμως τό νεκρόν σῶμα (τό πτῶμα), έν φῶ τό ζῶν σῶμα καλεῖται δέμας· μεθ' Όμηρον άδιαφόρως, έσσον επί νεκροῦ δσον και επί ζῶντος σῶματος. 2) τό σῶμα έν άντιθέσει πρός τό πνεῦμα (τήν ψυχῆν) || τά τοϋ σῶματος έργα = τά σωματικά έργα, οι μόχοι || αἱ τοϋ σῶματος ήδοναί=σωματικά (σαρκικά) άπολαύσεις (ήδοναί). 3) σωματική ύπαρξις, ζωῆ.— || πᾶν ὑλικόν σῶμα, ὑλική οὔσα, ὕλη, τό ὄλον σῶμα πράγματός τινος.— || άνδρωπίνῃ ύπαρξις, άνδρωπίνον δν, άνδρωπος || συχνά επί δοῦλων έν άντιθέσει πρός τά άλλα κτήματα (res) τοϋ έλευθερού άνδρώπου.

Έτυμ.: σῶμα πιβ. (*Inōmli- (δγκωμα), ιαπ. *Inēvāx- (φρωῶ, φουσκῶν) έν τῷ σῶσος (*τῷ-Φος) σῶσος (*τῷ-Φο-ς), ταῦς, τῶλη κ.λπ.· τό λατ. fomentum (παραγέμιση) δέν σχετίζεται κατά τρόπον άμυσον, αλλά προέβρεται έκ τινος *fomentum και έμφανίζει άλλην βαθμίδα τής αὐτῆς θάσεως.

σωμ-ασκέω, μελλ. -ήσω (σῶμα+άσκέω)· έξασκῶ (γυμνάζω) τό σῶμα, κάμνω σωματικές άσκήσεις, γυμνάζω τό σῶμα, γυμνάζομαι εις τήν πάλην.

σωμ-ασκία, ή (σωμασκέω)· σωματική άσκησις, γυμνασις τοϋ σῶματος, ως και νϋν σωμασκία, γυμναστική τοϋ σῶματος, γυμνασική.

σωμᾶτικός, ή, όν (σῶμα)· ό άνήκων ή άρμόζων εις τό σῶμα, ως και νϋν σωματικός, λατ. corporales, corporalis, άντίθ. τῷ ψυχικός. 2) σωματικός, ὕλικός, άντίθ. τῷ άσώματος.— επίρρ., σωματικῶς = έν μορφῇ (ὑπό μορφῆν) σῶματος, ως και νϋν σωματικῶς. **σωμᾶτιον**, τό, ύποκορ. τοϋ σῶμα· μικρόν σῶμα, σωματίον, «κορμᾶκι», μικρόν ή εύτελεές σῶμα.

σωμᾶτο-ειδής, ές (σῶμα+είδος)· ό έχων τό σχῆμα σῶματος, ό σωματικός τήν φύσιν, ὕλικός, σωματικός.

σωμάτο-φθορέω, μελλ. -ήσω (σώμα + φθείρω)· φθείρω τὸ σῶμα, ἐκνευρίζω (ἀποχαινώνω) τὸ σῶμα.
σωμάτο-φύλακτον, τὸ (σῶμα + φυλακή)· τόπος (χώρος) ἐν ᾧ φυλάσσεται σῶμα (νεκροῦ), τάφος, μνήμα.

σῶος, α, ον, συνηρ. σῶς (βλ. λ.).
σωπάω, θωρ. ἀντι σιωπάω (βλ. λ.).
σώρευμα, -ατος, τὸ (σωρεύω)· σωρός, τὸ σεσωρευμένον, σωρεία.

σωρεύω, μελλ. -σω (σωρός)· ὡς καὶ νῦν, σωρεύω (ἐπισωρεύω, συσωρεύω) ἔν πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, «σωρώνω», κάμνω σωρόν.— || καλύπτω διὰ σωροῦ ἐκ τινος πράγμ., καλύπτω με τι κατὰ σωρούς.

ΣΠΡΟΣ, δ' ὡς καὶ νῦν, σωρός, λατ. cumulus, aceruus || σωρός σίτου || γενικῶς, σωρός, συναγωγὴ, μεγάλη ποσότης, ποσόν, ἀποθηκευμένον πρᾶγμα, ἀποθήκη || σωρός χώματος, λόφος, γήλοφος, ὕψωμα γῆς || γεν. πληθῆς, ἀφθονία.

Ἔτυμ. σωρός <πρω-σο-, λατ. *tenāx (φουσκώνω) πρβλ. καὶ ἐν σῶμα)· τὸ λατ. ob-πρω (κρεουργός) ἐοχηματισθὲν ἐκ τινος *πρω-σο (κουβαρισμένος), ἔπειρ παριστᾶ μίαν ἄλλην βαθμίδα τῆς βίσεως· ἐντεῦθεν τὸ σῶρακος (=κόφινος ἐν ᾧ ἐποποδεύοντο τὰ σκευῆ τῶν ὑποκριτῶν) ἡ συγγρ. πρὸς τὸ σωρός (βλ. λ.) ἀμφισβητεῖται.

ΣΩΨ, δ, καὶ οὐδ. **σῶν**, τό· αἰτ. ἐν. σῶν· αἰτ. πληθ. ἀρσ. καὶ θηλ. σῶς· ἔλειπτ. ἐπιθ. =σῶος=σῶος (βλ. λ. λ.)· ὁ ριζικός τύπος σῶος διατηρήθη μόνον ἐν τῇ δημηρ. συγκρ. σαώτερος.— ὡς καὶ νῦν, σῶος, σῶος καὶ ἀβλαθής, σῶος καὶ ὑγιής, λατ. saluus || ἐπὶ πραγμάτων. καλῶς ἔχων, ὑγιής, ἀλόκληρος, ἀκέραιος, ὁ μὴ παθῶν θλάδην, λατ. integer, incolumis. 2) μετρ., ἀσφαλής, βέβαιος, ἀκίνδυνος, «αἰγυροῦς» [σῶς· σῶζω, ἐπ. σῶω· δι' ἔτυμολ. βλ. σῶος].

σωσι-πολις, -ιδος, καὶ -ιος, δ, ἡ (σῶζω+πόλις)· ὁ σῶζων τὴν πόλιν (ἢ τὰς πόλεις), ὁ διαφυλάσσων τὴν πόλιν.

σωστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ σῶζω· δεῖ σῶζεῖν, πρέπει νὰ σῶζῃ τις.

σῶστρον, τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. τὰ σῶστρα (σῶζω)· ἄμοιβη ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς ζωῆς τινος, εὐχарιστήριος προσφορά ἢ θυσία ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἀπὸ τινος κινδύνου: σῶστρα τοῦ παιδὸς θύου θεοῖς=προσφέρω εὐχарιστήριον θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ τέκνου μου.— || ἡ ἀμοιβὴ ἢ διδομένη ἐπὶ τῇ συλλήψει καὶ ἐπαναφορᾷ ἀποδρασάντων δούλων.

σῶτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ σωτήρ· ἡ σῶζουσα, ἡ διαφυλάττουσα.— || ἐπίθετον προστατῶν θεαινῶν.

σωτήρ, -ῆρος, δ' κλητ. ὦ σῶτερ (σῶζω)· ὡς καὶ νῦν, σωτήρ, ὁ σῶζων, ὁ διατηρῶν, ὁ ἐλευθερῶν, ὁ ἀπαλλάσσων, ὁ λυτρωτής || μετὰ γεν. ἀντικειμ., σωτήρ Ἑλλάδος=ὁ διασῶζων (ἢ διασώσας) τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ νῦν σωτήρ τῆς Ἑλλάδος || ὡς μετὰ γεν. ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἐμπρόθ. προσδιορισμὸν: σωτήρ νόσου (κακῶν, βλάβης)=ὁ διασῶζων ἀπὸ νόσου (ἀπὸ κακῶν, ἀπὸ θλάβης). 2) ὡς ἐπιθ. τοῦ προστατεύοντος θεοῦ (τοῦ πολιοῦχου ὡς λέγομεν σήμερα), καὶ κυρ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ὅποσον (ὅπὸ τὸ ἐπώνυμον «Ζεὺς σωτήρ») ἀφιερῶτο τὸ τρίτον ποτήριον τοῦ οἴνου || γενικῶς, φρουρός, φύλαξ, κηδεμῶν, προστάτης θεός (πολιοῦχος) || ὡς ἐπιθ. τῆς Τύχης, ἀντι τοῦ σῶτειρα.— || ποιητ. ὡς ἐπιθ., σωστικός, σωτήριος || ἀκόμη καὶ μετὰ θηλ. οὐδ.: σωτήρες τιμαί (=τὸ ὑπόρηγμα ἢ τὸ προνόμιον τοῦ σῶζειν, ἐπὶ τῶν Διοσκουρῶν).

σωτηρία, ἰων. -ία, ἡ (σωτήρ)· ὡς καὶ νῦν, σωτηρία, τὸ διασῶζειν, ἡ διάσωσις, ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, μέσον ἢ τρόπος σωτηρίας, τρόπος ἀσφαλείας, ἀσφάλεια, λατ. salus. 2) ἀσφαλής ἐπάνοδος: ἡ οὐκάδε σωτηρία=ἡ ἀσφαλής ἐπάνοδος εἰς τὴν πατριδα. 3) ἡ διατήρησις (διαφυλάξις) πραγμάτων τινος ἐν ἀσφαλείᾳ || ἀσφάλεια, ἐγγύησις περὶ ἀσφαλείας: ἐπι σωτηρίᾳ=πρὸς ἀσφάλειαν, δι' ἐγγύησιν ἀσφαλείας.

σωτήριος, ον (σωτήρ)· ὡς καὶ νῦν, σωτήριος σωστικός, σῶζων, διασῶζων, ἀπαλάττων, ἀπελευθερῶν, ἀπολυτρώων || οὐδ. πληθ. τὰ σωτήρια=ἡ σωτηρία (βλ. λ.), θηλ. ἡ διάσωσις, ἀπαλλογή, ἀσφάλεια. 2) σωτήρια (ἐνν. ἱερά), τὰ=εὐχарιστήριος θυσία προσφερομένη ἐπὶ τῇ διασώσει.— || παθητ., ὁ σωθεὶς, ὁ σεσωμένος, ὁ ἀσφαλής, ὁ διασωθεὶς, ὁ ἀπολυτρωθεὶς.

σῶτρον, τὸ (σῶζω)· ἡ ξυλίνη περιφέρεια τοῦ τροχοῦ, ὁ γῦρος τοῦ τροχοῦ, ἡ ἀψίς, (ἐν ᾧ ὁ περιβάλλων τὴν ξυλίνην περιφέρειαν σιδηροῦς κύκλος ἐκαλεῖτο (ἐπίσωτρον) [κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ σῶομαι (σοῦμαι, σεύομαι) λόγῳ τῆς ταχέως περιστροφῆς τοῦ τροχοῦ· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ σῶς, διότι τρόπον τινὰ κατασκευάζετο ἐξ ἐνός τεμαχίου ξύλου· καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ σῶζω (διότι τρόπον τινὰ τὸ ξύλον σῶζεται ὑπὸ τοῦ σιδηροῦ κύκλου).

σωφρονέστερον, -έστατα, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ ἐπιρρ. σωφρόνως.

σωφρονέω, μελλ. -ήσω· ποιητ. **σαοφρονέω** (σῶφρων)· εἶμαι σῶφρων, ὡς καὶ νῦν σωφρονῶ, ἔχω σῶος καὶ ὑγιεὶς τὰς φρένας, εἶμαι φρόνιμος, «εἶμαι στὰ καλά μου» || εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, γίνομαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, κυριαρχῶ ἐπὶ τῶν νεύρων μου (καὶ τῶν παθῶν μου), συνέρχομαι, γίνομαι (ἢ εἶμαι) μετριοπαθής.

σωφρόνημα, -ατος, τό (σωφρονέω)· πράξις σωφροσύνης, παρῶδειγμα (περίπτωσις) ἐγκρατείας (ἢ μετριοπαθείας), πράξις αὐτοκυριαρχίας.

σωφρονητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ σωφρονέω· δεῖ σωφρονεῖν=πρέπει νὰ εἶναι τις σῶφρων.

σωφρονητικός, ἡ, ὄν (σωφρονέω)· ὁ φύσει σῶφρων, ρέπων πρὸς τὴν κοουιότητα, ὁ μετριοπαθής, ὁ νηφάλιος, ὁ ἐγκρατής, ὁ ἔχων αὐτοκυριαρχίαν.

σωφρονίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ (σωφρονέω)· καθιστῶ τινά σῶφρονα, ὡς καὶ νῦν τὸν σωφρονίζω, τὸν κάμνω νὰ συνέλθῃ, νὰ συνεισθῆ, νὰ βάλῃ γνῶσιν, τὸν τιμωρῶ τὸν χαλιναγωγῶ. 2) τιμωρῶ, κολάζω, διορθώνω, ὡς καὶ νῦν «τὸν ἐσωφρόνισα γιὰ τὰ καλά».

σωφρονικός, ἡ, ὄν (σῶφρων)· ὁ φύσει σῶφρων (μέτριος, ἐγκρατής, μετριοπαθής, νηφάλιος).— ἐπιρρ. -κῶς.

σωφρονισμός, ὁ (σωφρονίζω)· ὡς καὶ νῦν, σωφρονισμός, σωφρόνισις, τὸ νὰ σωφρονίζῃ τις τινα, ἢ τιμωρῆσιν || νοθεύσει, βελτιώσιν.

σωφρονιστής, -οῦ, ὁ (σωφρονίζω)· ὡς καὶ νῦν, σωφρονιστής, ὁ σωφρονίζων, ὁ ποιῶν τινα σῶφρονα, ὁ κολάζων, ὁ κολαστής || ὁ νοθεύων, ὁ διορθῶν, ὁ βελτιῶν.

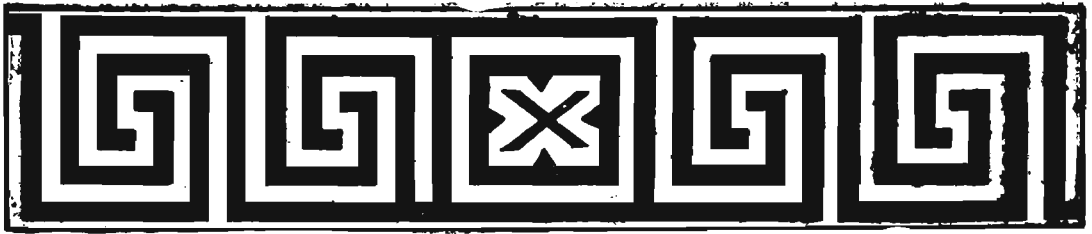
σωφρόνως, ἐπιρρ. τοῦ σῶφρων· μετὰ σωφροσύνης, ὡς καὶ νῦν σωφρόνως, κοσμίως, μετριοπαδῶς, μετὰ ἐγκρατείας, μετὰ νηφαλιότητος.— συγκρ. σωφρονέστερον, ὑπερθ. σωφρονέστατα.

σωφροσύνη, ἐπικ. **σαοφροσύνη**, ἡ (σῶφρων)· ὡς καὶ νῦν, σωφροσύνη, φρόνησις, κοσμιότης, τὸ ἔχειν ὑγιεὶς τὰς φρένας, ὁ χαρακτήρ (ἢ φύσις καὶ ὁ τρόπος τοῦ φέρεσθαι) τοῦ σῶφρονος || αὐτοκυριαρχία, μετρίότης παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, ἐγκρατεία, νηφαλιότης, ἀγνότης, λατ. temperantia, modestia.

σῶφρων, ἐπικ. **σαῶφρων**, -ονος, δ, ἡ οὐδ. σῶφρον, τὸ (σῶς+φρόνη)· ὁ ἔχων σῶος τὰς φρένας, ὡς καὶ νῦν σῶφρων, ὑγιής τὰς φρένας, νουνεχής, φρόνιμος, συνετός, κόσμιος || παρ' ἀττ. κυρ. ὁ δασκῶν ἐγκρατείας, ἐγκρατής, ὁ ὑποτάσων τὰ πάθη του εἰς τὸν λόγον, ὁ νηφάλιος, ἡρέμεος.— συγκρ. σωφρονέστερος, ὑπερθ. σωφρονέστατος.

σῶχω, ἰων. τύπος ἀντι ψῶχω· τρίβω, συντρίβω, κατατρίβω, εἰς τεμάχια, κομματίζω.

Ἔτυμ. σῶχω (λατ. *bhsā-, *bhsō-, πρβλ. σανσκρ. bhas- (δρῦπτο, τρίβω, κοπανίζω, μοσῶ) (psāti, bābhasti) διὰ τὴν ἀντιστοιχίαν σ: ψ πρβλ. Σαπφῶς ἢ Φάπρω, Φάφρον (ἐν ἐπιγραμ.), Φαφίς Φαφίδα (δὴ· μὸς Ἀττικῆς), Φαφίς.
σῶω, ἐπικ. ἀντι σῶζω.

T

Τό γράμμα τούτο ἀντιστοιχεί πρὸς τὸ σημητικὸν γράμμα tau, τὸ σχῆμα τοῦ ὁποῦοι εἰς τὸν *Μωαβιτικὸν λίθον* ἦτο X. Τὸ σχῆμά του εἰς τὸ ἐπὶ μέρος Ἑλληνικὰ ἀλφάβητα, ὡς καὶ εἰς τὸ Λυδικὸν καὶ τὸ Λατινικὸν, εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ καὶ σήμερον ἐπικρατοῦν, ἦτοι T. Εἰς τὸ Ἑτρουσκικὸν ἀλφάβητον εἶχε τὸ σχῆμα T, ἐκ τοῦ ὁποῦοι πιθανώτατα ἐξεπήγασαν τὸ σχῆμα X, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἄπαντὰ ἐν τῷ Ὀμβρικῷ ἀλφάβητῳ, καὶ τὰ T καὶ V, τὰ ὁποῖα ἔχει ἐν τῷ ἀλφάβητῳ τῶν Φαλικῶν.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ ταυ διαφόρων ἀλφαβητῶν κατὰ τὴν ἐναντι ἐκάστου σημειουμένην ἐποχὴν:

Ὄνομα ἀλφαβήτου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	X
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	T
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	T
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	T
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	T
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	T
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	T
ΙΟΝΙΚΟΝ	403	T
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Ἀποικιῶν	προκλασσι- κῶν καὶ κλασσικῶν χρόνων	T T
ΡΩΜΗΣ		T
ΦΑΛΙΑΚΟΝ		V
ΟΣΚΙΚΟΝ		T T
ΟΜΒΡΙΚΟΝ		T T V
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		T
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		T

T, T, ταυ, τό, ἀκλιτον, τὸ δέκατον ἕνατον γράμμα τῆς Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. τ' = 300, ἐν φ' τ' = 300.000.

Ἄλλοιῶσεις τοῦ τ ἐν ταῖς διαλέκτοις: ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ., τὸ τ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ σ, ὅπως π.χ. τὺ (πρὸλ. λατ. τυ), τοί, τέ, τῦκον, φατί κ. ἄ. ἀντὶ σὺ, σοί, σέ, σῦκον, φησί. 2) ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἀττικῇ, ττ ἀντὶ σσ, ὅπως πρῶτος, τάττω ἀντὶ σπρῶτος, τάσσω. 3) ἐν

τῇ Ἴων. τ κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ θ, ὡς ἀτεις ἀντὶ αὔθεις, ἢ οὐσιαστ. κατάλ. -τρον ἀντὶ -θρον, ὡς κόσμητρον, φόβητρον, μίσητρον ἀντὶ κόσμηθρον, φόβηθρον, μίσηθρον. 4) τὸ τ παρενεβάλλετο ἐνίοτε εἰς μερικὰς λέξεις διὰ μετρικοῦς λόγους, ὡς πτόλις, πτόλεμος ἀντὶ πόλις, πόλεμος. 5) ἐν τῇ Δωρ. καὶ Ἴων. τὸ τ ἐκπίπτει ἐκ τῶν πλαγίων πτώσεων οὐδετέρων τινῶν τῆς τρίτης κλίσεως, ὡς κέραος, τέραος, κρέαος ἀντὶ κέρατος, τέρατος, κρέατος.

T', κατ' ἐκθλιψιν ἀντὶ τοῦ τε (βλ. λ.). 2) τὸ μέρος τοι ἐνοῦται διὰ τῆς κράσεως μετ' ἄλλων μορίων ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος εἰς μίαν μετ' αὐτῶν λέξιν, ὡς τάν, τᾶρα, μεντάν ἀντὶ τοι ἄν, τοι ἄρα, μέντοι ἄν, τὰ ὁποῖα ἐσφαλμένως ἐγράφοντο ἄλλοτε κερωρισμένως (τ' ἄν, τ' ἄρα, μέντ' ἄν) ὡς προϊόντα ἐκθλιψέως. 3) οἱ τύποι τοῦ ἀρθρου τό, τὰ οὐδέποτε ἐκθλιθόνται, ἐνθ' ἐνοῦνται μετ' ἄλλων λέξεων κατὰ κράσιν, ὡς τάγαθόν, τάγαθὰ ἀντὶ τὸ ἀγαθόν, τὰ ἀγαθὰ. 4) οἱ τύποι τῆς ἑρωτ. ἀντων. τί καὶ τῆς ἀορ. τί οὐτε ἐκθλιψιν πάχουσι οὐτε κρᾶσιν.

τά, οὐδ. πληθ. τῶν θ, θ' καὶ θς.
ταθέρνα, -ης, ἡ' ὡς καὶ νῦν, ταθέρνα, ταθερνείον, οἶνοπωλείον, καπηλείον, πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον (Πρ. Ἀποστ. κη' 15), λατ. taberna || τρεῖς ταθέρνα (θέσις τις ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ).

τάγαδά, ἀτι. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τὰ ἀγαθὰ.

ταγγή, ἡ' ὡς καὶ νῦν, κοιν. «ταγγάδα», «τασγγίλα» [ταγγή' καὶ τάγγος, τό, καὶ ταγγίσις μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. ταγγός (ὡς καὶ νῦν, ταγγός, «τασγγός») ταγγίζω (εἶμαι ταγγός, ταγγιάζω, «τασγγίζω») ταγγεῖναι ἕρρ. τύπος τοῦ λαπ. *(s)teḡ-, *(s)teḡ- ἐν τῷ ισλ. stoekr (δυσώδης, βρωμερός), πορν. stoek (πικρός, ταγγός), stoekja (δζω, βρωμάω), ἱρλ. tshcht (ουσωδία).

τάγεια, ἡ (ταγεύω) τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ τοῦ ὑπούργου τοῦ ταγοῦ (βλ. λ.), δηλ. τοῦ ἀρχηγοῦ (ἡγεμόνος) || γεν. ἀρχηγία, ἡγεμονία, κυριαρχία.

τάγεις, -εῖσα, -έν, μετ. παθ. ἀορ. θ' τοῦ τάσσω. τάγεύω, μελλ. -σω (ταγός) εἶμαι ταγός (βλ. λ.) || γεν., ἀρχω, κυβερνῶ, δυναστεύω, διατάσσω.— παθητ., εἶμαι ἠνωμένος ὑπὸ ἑνα ταγόν, διοικουμαι, κυβερνῶμαι (ἐπὶ θεσσαλικῶν πόλεων).— μέσον, διατάσσω (παραγγέλλω) νά ταχθῶσιν στρατιῶται (νά καταλάβουν τὰς θέσεις τῶν).

τάγέω, μελλ. -ήσω (ταγός) εἶμαι ταγός (δηλ. ἀρχων, κυβερνήτης).

τάγη (Α), ή (τάσσω)· — τάξις (βλ. λ.), παράταξις, διευθετήσεις || διαταγή.

τάγη (Β), ή (τάγος)· έξουσία, άρχή || ώς περιληπτικόν όνομα, οι άρχοντες, οι άρχηγοί.

τάγηνον, τό ώς τό τήγανον (βλ. λ.), τηγάνιον, κειν. «τηγάνιον» [τάγηνον <τήγανον δι' άμοιβαίας μεταβάσεως φθόγγων: άγγλ.-σαξ. *brocan* (καίω, καυτηριάζω), *broceie* (δός, πυρός), παλ.-γερμ. *dahhazzan* (έκβάλλω φλόγος), *zap. *tæg-*].

τάγκλημα, -ατος, τό, άπτ. κατά κρᾶσιν, άντι τό *εγκλημα*.

τάγμα, -ατος, τό (τάσσω)· διάταξις, θεομός, διαταγή, έντολή. 2) όσμο στρατιωτών, τμήμα στρατού, ώς και νῦν τάγμα.

τάγος, ό (τάσσω)· ό διατάσων, ό κυβερνών, κυβερνήτης, άρχηγός, ήγεμών || κυρ. τίτλος του άρχηγού τής Θεσσαλικής δημοσποινίας [ταγός· ταγτώ· ταγός δι' έτυμ. βλ. τάσσω].

τάγ-ούχος, ό (τάγη+έχω)· ό έχων τήν ταγήν (βλ. λ.), ό ταγός, ό άρχηγός, ό άρχων.

τάδελοφού, κατά κρᾶσιν άντι τό *άδελοφού*.

τάδικον, κατά κρᾶσιν, άντι τό *άδικον*.

τάδεις, -είσα, -έν, -μτχ. πρθ. άρ. α' του *ταίνα*.

τάδιον, έπ. παθ. άορ. α' του *ταίνο*.

ταί, έπ. και ίων. άντι *αι*, όνομ. πληθ. του άρθ. *δ*.

ταϊνάρος, ό, ή, ώς. και **ταϊνάρον**, τό τό γνωστόν άκρωτήριο τής νοτιωτάτης άκρας τής Λακωνικής.

ταϊνία, ή (ταίνω)· ώς και νῦν, ταϊνία, στενή λωρίς ύφάσματος λινού ή μαλλίνου, περιδέσμος, λατ. *taenia* || κυρ. ταϊνία προς άνάδειον τής κόμης, κεφαλόδεσμος φορούμενος ώς έμβλημα νίκης [ταϊνία <έπ'θ. *ταϊνός <*ταν]ός, *ιαπ. *tj-jō-s* : ταίνω].

ταϊνό-πωλις, ή (ταϊνία+πωλέω)· ή πωλοόσα ταϊνίας, ή πωλήτρια ταϊνιών.

ταϊνώω, μελλ. -ώσω (ταϊνία)· δένω διά τής ταϊνίας, περιδένω (περιτέφω) τήν κεφαλήν τινος και δή του νικητού.— μέσον, δένω τήν κεφαλήν μου και δή με ταϊνίαν, φέρω ταϊνίαν περι τήν κεφαλήν.— παθητ., στέφομαι, στεφανούμαι.

ταϊνω (και *ταίσιον*, βλ. λ.), κατά κρᾶσιν, άντι τό *αίσιον*.

τάκει, **τάκείων**, κατά κρᾶσιν, άντι τά *εκει*, τά *εκαίον*.

τάκερός, ά, όν (τάκηναι του *τήκω*)· ό τηκόμενος έν τώ στόματι, αναλελυμένος, ρευστός, ύποκειμενος εις τήξιν, μαλακός, απαλός, τρυφερός || μτφρ., ό τηκόμενος, λυώνων άπό τό πάθος, άπομαραινόμενος, φθίνων.— || άνεργ., ό συντελών εις τήν τήξιν (εις τήν διάλυσιν, εις τόν θρασμόν) [δι' έτυμ. βλ. *τήκω*].

τάκηναι, άπρφ. παθ. άορ. *β'* του *τηκω*.

τακτικός, ή, όν (τάσσω)· ό άρμόζων (ό κατάλληλος) εις τήν τακτοποίησιν ή διατάξιν, ό Ικανός εις τό παρατάσσειν στρατεύματα προς μάχην || *τακτικός άνηρ*—έμπειρος στρατιωτικός || τά *τακτικά*—ή *τακτική* (ένν. *τέχνη*)—ώς και νῦν, ή *τακτική* (έν τῷ στρατ. γλώσσῃ).

τακτός, ή, όν, ρημ. έπιθ. του *τάσσω*· ό τεταγμένος, διατεταγμένος, προδιαγεγραμμένος, καθωρισμένος σταθερός || *τακτόν άργύριον*—ώριμον ποσόν χρημάτων.

τάκω, άορ. άντι *τήκω*.

τάλθ-εργός, όν (*τάλθω+εργον)· καρτερικός, ύπομονητικός, δυνάμενος νά ύπομείνη τούς κόπους διά παν έργον, εργατικός.

(*Έτυμ.*: *ταλα-[F]εργός*· *ταλα-κάρδιος*· *δημρ. ταλα-πείριος*· *ταλα-πενθής*· *τάλα-φρων* (=ταλασίφρων)· *ταλαός* (=ελήμων)· βλ. *τάλω).

τάλαινα, θηλ. του *τάλας*.

τάλαι-πυρός, μελλ. -ήσω· πρκ. *εταλαιπώρημα*.— παθητ. μετά μέσ. μελλ. -ήσομαι· παθ. άορ. *εταλαιπώρηθη*· πρκ. *εταλαιπώρημαι* (*ταλαιπωρος*)· ώς άμτθ., ύφίσταμαι (ύποκειμαι εις) *ταλαιπώριος* (κακουχίας), *εργάζομαι σκληρώς* || *υποφέρω βάσανα*, *δοκιμάζω λύπας*.— || *μτθε*, *κουράζω τινά*, τόν κατα-

τρώω, τόν φθείρω, τόν κατατρίβω, τόν καταπονώ, τόν ένοχλώ κατά τρόπον που προκαλει τήν άνίαν του, ώς και νῦν «τόν *ταλαιπώρω*».

τάλα-πυρία, ίων. -ία, ή· ώς και νῦν, *ταλαιπυρία*, βαρεία και έπιμοχθός έργασία, πολός κόπος, κακοπάθεια, κακουχία || έν τῷ πληθ., σωματικά κακουχία, *βάσανα*. 2) *σωματική νόσος*, *σωματικός πόνος* || *άδλιότης*, *δυστυχία*.

τάλαί-πυρος, *ον* (τάλας)· ώς και νῦν, *ταλαιπυρος*, ό ύποφέρων (ύπομείνων) βαρείας και έπιπόνου έργασίας, ό υπερβολικά μοχθών.— || ό πάσχων δεινός, *άδλιος*, *δυστυχής*, *δεινοπαθών*.— || και *έπι πραγμ.*, *ταλαιπωρος βίος*=βίος πλήρης *ταλαιπυριών*.— *έπιρρ. ταλαιπώρος*.

Έτυμ.: *τάλαί-πυρος*· *ταλαιπώρω*· *ταλαιπωρία*· *πρβλ. Ταλαι-μένης*, *τάλαί-φρων*, -ονος, *ταλασί-φρων*, -ονος· βλ. και έν *τάλω—διά τό τμήμα -πυρος· *πρβλ. Ήσυχ. «πυρρῶν» κηδεύειν, πενθείνει, «πυρρῶσαι» λυπηῖσαι, «πυρρητύς» ταλαιπωρία, πένθος, «πυρρῶς» δ ταλαιπωρος*: *πηρός* (=άνάπηρος), βλ. έν *σήμα*.— άλλοι, *ορθότερον*, δέχονται θέμα -πυρο- (πόνος, κόπος, κίνδυνος), *συγγ. τῷ παλ.-γερμ. fara* (κίνδυνος), *άγγλ.-σαξ. foer* (κίνδυνος, έπίθεσις), *παλ.-νορρ. far* (βλάβη, *δυστυχία*, *άγλος*, *άμηχανία*, *έχθρα*), *γοθ. ferja* (πρόσωπον τοποθετημένο προς τινά σκοπόν).

τάλαί-φρων, -ονος, ό, ή (*τάλω+φρήν)· καρτερόψυχος, ό πολλά ύπομείνων (και ύποφέρων) ψυχικός, *έλεεινός* || *ώς*. *γενναίόψυχος*, *τολμηρός*.

τάλθ-κάρδιος, *ον* (*τάλω+καρδία)· ό έχων ύπομονητικήν τήν καρδίαν, *μεγέθυμος*, *μεγαλόκαρδος*. 2) ό πολλά ύποφέρων, *ταλαιπυρος*, *έλεεινός*, *άξιόδρμητος*.

τάλάντερος, *α, ον*, *συγκρ. του τάλας*, και **τάλάντατος**, *η, ον*, *υπερβει. του τάλας*· *δυστυχέστερος*, *δυστυχεότατος*.

τάλαντεύω, μελλ. -σω (*τάλαγον*)· ώς και νῦν, *ταλαντεύω τι*, τό *κινώ έπέρα*· *δωδε*, τό *δων*.— *παθητ. κυμαίνομαι*, *κινούμαι τῆδε κάκεισε*, *κραδαινομαι*, *αίωροῦμαι*, *ώς και νῦν* *ταλαντεύομαι*. 2) *ζυγοστατώ*, *ζυγίζω*, *σταθμίζω*, *μετρώ* (ύπολογίζω) *διά του βάρους*.

τάλαντιαίος, *α, ον* (*τάλαντον*)· ό έχων *άξιαν* *ταλάντου*. 2) ό έχων *βάρος* *ένός ταλάντου*, ό *ζυγίζων έν ταλάντον*.

ταλαντίζω=*ταλαντεύω* (βλ. λ.).

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, τό *ζυγός*, *ζυγαριό*, «ζύγι» || έν τῷ πληθ., *ζεύγος* *δίσκου* *διπλού ζυγοῦ*, *πλάστιγγος*, *πλάστιγγ*.— || *πάν τό ζυγίζόμενον* || *κατά τό πλείστον* *δμως έν χρήσει* *έπι* *ώρισμένου βάρους*, *τό βάρος ένός ταλάντου*, *τάλαντον* (ώς *βάρος*) || έν τοις μεθ' *Όμοιον* *χρόνοις* ή *λ. ταλάντον* *είχε διπλήν σημασίαν*: 1) *τάλαντον* *ώς βάρος* (*διαφέρειν κατά τά διάφορα μετρικά συστήματα*), και 2) *τάλαντον* *ώς χρέμα* (*έξισούμενον προς τό αντίστοιχον βάρος χρυσοῦ ή άργύρου*), *τ. έ.* *βάρος* *ένός ταλάντου* *έξ άργύρου*, ή *ποσόν χρημάτων* *ισοδυναμούντων* *προς τό βάρος ένός ταλάντου*. *Τό ταλάντον* *ισούτο προς 60* *άττικάς* *μνάς*, *έκάστη δέ μνά* *προς 100* *άττικάς* *δραχμάς*. 3) *τό κατ' αναλογίαν* *κατανεμόμενον εις τινά*.

Έτυμ.: *τάλαντον*, -α· *τάλαντα* *κυρ. είναι* *ό πληθ. του τάλαν*, *γεν. τάλαντος* (σὺδ. του *τάλας*)· *δ έν. τάλαντον* *είναι* *ετεροκλ.*· *έντεθεν* *τό* *δημρ. άτάλαντος*, *Άταλάντη*.

τάλαντ-ούχος, *ον* (*τάλαντον+έχω*)· ό *κρατῶν τά* *τάλαντα* (*θηλ. τούς* *δίσκους* *τῆς* *πλάστιγγος*) || *μτφρ.*, *ό μετατρέπων τόν ζυγόν τῆς μάχης*, *ό κρατῶν εις τάς χειράς του τήν* *έκβασιν* *τῆς* *μάχης*.

τάλαός, ή, *όν* (*τάλω)·=τάλας (βλ. λ.), *ελήμων* (βλ. λ.), *ταλαιπυρος* || *ύπομονητικός*, *καρτερικός* || *δθεν*, *δύστηνος*, *δυστυχής*, *άδλιος*, *έλεεινός*.

τάλθ-πείριος, *ον* (*τάλω+πείρα)· *ό πολλά* *παθών*, *πολλά* *πάσχων*, *πολλά* *ύποστάς*, *πολλά* *δοκιμάσας*, *τήν* *πειραν* *πολλών* *δεινών* *άποκτήσας* (*συν. έπιθ. του* *Όδυσεως*) || *δθεν* *μτγν.*, *τυχοδιώκτης*, *άλήτης*, *άγύρτης*, *πλανόδιος*.

τάλθ-πενθής, *ές* (*τάλω+πένθος)· *ό πολλά* *πέν-*

θη (θάλας, συμφοράς) ύποστατός, ό ύπομονητικός έν δυστυχίαις. 2) επί πραγμ., επίμοχθος, κοπιώδης.

ΤΑΪΛΑΪΨ, ό πλεκτός κάλαδος, λατ. *quails* || κάλαδος πλεκτός έκ κλάδων λύγου, έν ψ έτίθετο ό νέος τυρός πρός άποστραγγισμόν έκ τοϋ όρου [δι' έτυμ. βλ. *τάλω].

ταλάρος, δωρ αιτ. πληθ. τοϋ τάλαρος.

τάλας, (δωρ. και τάλας), *τάλαινα* (έντοια και τάλας), *τάλαν* γεν. -άνας, -αίτης, -ανος κλητ. *τάλαν* ή *τάλας* (*τάλω)· *ελήμων* (βλ. λ.), ταλαίπωρος, πάσχων, κακοπαθών, δυστυχής, λατ. *miser* || ύπομονητικός, καρτερικός, καρτερόψυχος, γενναιοψυχος || ώς και πελμών, ισχυρογώνμων, σκληροτόρηλος || θρασύς, άναϊδής.— συγκρ. *ταλάντερος*, βπε:θ. *ταλάντατος* [τάλας] γεν. και *τάλαντος* (παρ' Ίπών.) *τάλασαι*, *ελήναι* κυρ. είναι άρχ. μετχ. έν., άπηρεασμένη έκ τοϋ μέλας, -αινα, -αν].

τάλασιος, α, ον, ίων. και έπ. **τάλασιός**, η, ον (*ταλασία*)· ό άνήκων εις τήν *ταλασίαν* ή *ίαν* (τ. έ. εις τήν κλώσιν και λοιπήν κατεργασία των έρίων).

τάλασία, ή (*τάλω) = *ταλασιουργία* (βλ. λ.), ή των έρίων κατεργασία, τό κλώθειν έρια (τό γενέσιμον και ή ξαντική των).

Έτυμ.: *ταλασία*· *ταλάσιος*· *ταλασιουργός*· *ταλασιουργία* (= *ταλασία*)· ταύτα προϋποθέτουν λέξιν **τάλατης* (=ό κοπιόζων, μοχθών), δεδομένου ότι ή κατεργασία των έρίων ήτο ή κατ' έξοχήν άσχολία και ό κατ' έξοχήν μόχθος των Έλληνιδων τής Άρχαιότητας.

τάλασι-ουργός, μέλλ. -ήσω (*ταλασιουργός*)· κλώθω έρια, τά έπεξεργάζομαι, τά κατεργάζομαι || γεν., κλώθω, νήθω, «γενέθω».

τάλασι-ουργία, ή (*ταλασιουργέω*)· ή κατεργασία των έρίων.

τάλασι-ουργικός, ή, όν· ό άνήκων εις τήν *ταλασιουργίαν* (βλ. λ.), ό άσχολούμενος (και άπομένως έμπεριος) εις τήν κατεργασίαν των έρίων· έκ τοϋ

τάλασι-ουργός, ό, ή (*ταλασία*+**εργω*)· ό άσκών *ταλασιουργίαν* (βλ. λ.), ό κατεργαζόμενος έρια (τ. έ. ό νήθων, κλώθων κ.λ.π. τά έρια), ό κλώστης (ύφαντής) μαλλίνων.

τάλασι-φρων, -ονος, ό, ή (*τάλω+φρήν)· ό καρτερός τάς φρένας, ό καρτερόψυχος, γενναιοψυχος ύπομονητικός, ό άπτότην έχων τήν ψυχήν (τό φρόνημα).

τάλασης, -η, έπ. γ, γ' έν ύποτ. άορ. α' τοϋ *τάλω.

τάλασι-ρίνος ον (*τάλω+ρίνος)· ό φέρων άσπιδα έκ σκληρού δέρματος ταύρου || μετρ., άκαταμάχητος, άτρόμητος || *ταλασίον πολεμίζειν* = καρτερικός (γενναίος, μετά τόλμης) μάχεσθαι || *ταλαύριος* (*ταλαύριος*, έν *τάλω)+**φείνος* (πρβλ. Ηουχ. αιολ. «*φείνος* δέσμα»), όμηρ. κ.λ.π. *φείνος* (βλ. λ.).

τάλασι-φρων, -ονος, ό, ή, συντεμ. άντι *ταλασίφρων*.

τάλαθες, κατά κρᾶσιν, άντι τό *άληθές*.

Ταλιθά, Συριακή λέξις· νεάνις, κόρη.

ΤΑΛΙΓΨ, -ιδος, ή· κόρη έπίγαμος (ούσα εις ήλικίαν γάμου), ώριμος διά γάμον, «τής πανδρεϊδής» || μελλόγαμος, μελλονυμφος, μηστευμένη, νύμφη.

Έτυμ.: *τάλις*· *τήλις*, -εως, ίων. -ιος· *τήλιος*· *τηλίτης* (*οίλιος*)· *τηλεθάω*· λατ. *tal-ia, talia, tallia*, λιθ. *ak'iolias* (νεόβλαστον χόρταν), *talokas* (έφηβος, ώριμος πρός γάμον), *σανοκρ. talia-h* (οίνοφόρος φοίνις), *talī* (δένδρον τι)· βασιική σημασία είναι ή τοϋ εθλοστόνου, προσινίζω· κατ' άλλους ή λ. *τάλις* είναι δάνασον έκ σημιτ. γλώσσης, συγγ. τῆ άραμ. *ταλιθά* (βλ. λ.), *σπρ. talītha* (=λατ. *ancilla*, θεράπεινα, δούλη)· ή *σάσις* όμως είναι μάλλον τυχαία, και δέν πρόκειται περι δανείου.

τάλλα (ή *τάλλα*), κατά κρᾶσιν, άντι τά *άλλα*.

τάμα, κατά κρᾶσιν, άντι τά *έμα*.

τάμη, ίων. γ' έν άορ. β' τοϋ *τέμνω*.

τάμειν, έπ. *τέμειν*, άπρφ. άορ. β' τοϋ *τέμνω*.

τάμειον, τό = *ταμείκιον* (βλ. λ.), ώς και νῦν *ταμειον*, θησαυροφυλάκιον | σκευοθήκη, αποθήκη.

τάμεισθαι, άπρφ. μέσ. άορ. β' τοϋ *τέμνω*.

τάμει-χρως, γεν. -ος, ό, ή (*τάμνω*+*χρως*)· ό τέμνων (τραυματίζων) τό δέρμα.

τάμια, έπ. -ίη, ή, θηλ. τοϋ *ταμίας*· ή οικονομός, ή διευζύνουσα των οίκων, ή διαχειριζόμενη τό οικονομικά του || ώς. και *γυνή ταμίας* (δη. τημας.).

τάμιās, έπ. και ίων. -ίης, -ου, ό (*τάμνω*)· ό τέμνων (κόπτων) και διαμοιράζων, ό *διανομέυς*, ό διαμριραστής, διανεμητής || ό διευθυντής (και επίστατης και επόπτης, έπιμελητής) των τοϋ οίκου (των οικονομικών τοϋ οίκου).— || ό *αποταμιεύων* τά ειοπρατιόμενα και πληρώνων τά δαπανώμενα, ό θησαυροφύλαξ || *ταμίας τοϋ ιεροϋ* = ό *ταμίας* (διευθυντής) τοϋ έν τῆ άκροπόλει των Άθηνών *ιεροϋ θησαυροϋ*. 2) =λατ. *questor*.

Έτυμ.: *ταμίας*· *ταμία*, ή· *ταμείον*· *ταμείνω*· κατ' ετινας οίς. βάσις *ταμ-* (ιατ. **ταμ*, συγγ. τῆ **εμ*—έν τῆ *τημέλω* (βλ. λ.)· κατ' άλλους συγγ. τῆ *τέμνω* (έφ' όσον *ταμίας* = ό τέμνων και διανεμνών).

τάμεία, ή (*ταμείνω*)· τό έργον τοϋ ταμίου, ή διαχειρίσις των οικονομικών, ή διεύθυνσις, έποπτεία, έπιστοσία (των οικονομικών).— || = λατ. *questura*, τό άξίωμα τοϋ ταμίου.

τάμείον, τό (*ταμείνω*)· ώς και νῦν, *ταμειον*, θησαυροφυλάκιον || αποθήκη.

τάμειμα, -ατος, τό (*ταμείνω*)· τό οικονομείν, τό διεύθυνειν τά του οίκου || ό,τι τις άποταμιεύει, ιδ. έν τῆ πληθ., ώς και νῦν, τά άποταμιεύματα, αι οικονομία.

τάμειυτικός, ή, όν (*ταμείνω*)· ό επιτήδειος (ικανός, έμπειρος) εις τό άποταμιεύειν, άποταμιευτικός, οικονομολόγος.— || =λατ. *questorius*, ό αναφερόμενος εις τό άξίωμα (τό ύπουργημα) τοϋ ταμίου.

τάμειύω, μέλλ. -σω· μέσον (και ώς άποθ.) *ταμειύομαι*· μέλλ. -σομαι· άορ. α' *εταμειουσόμεν*· παθ. άορ. α' *εταμειύθην*· παθ. πρκ. *εταμειύμαι*· είμαι ταμίας, είμαι θησαυροφύλαξ, διευθύνω τά οικονομικά, διαχειρίζομαι, διοικώ || *ούκέτι ταμειύσεις μοι* = εις τό έξής δέν θα είσαι πλέον ό θησαυροφύλαξ μου. 2) έν Ρώμη, είμαι *questor*.— || μετρ., διανεμώ (διαμοιράζω) πρῆμύζεις (ζωοτροφίας).— || κανονίζω, ρυθμιζώ, διευθύνω, κυβερνώ. 2) ώς και νῦν, άποταμιεύω, συλλέγω οίκονομίας, έναποδέτω, άπουηκέω· μετρ., δίδω καλήν έκβασιν, διαχειρίζομαι επιτυχώς.

τάμη, ή, έπ. και ίων. άντι *ταμία* (βλ. λ.).

τάμης, -ου, ό, ίων. και έπ. άντι *ταμίας*.

τάμιος, ή, δωρ. λέξις άντι *πυτυία* (βλ. λ.)· ή πυτία («πυτία»).

Έτυμ.: *τάμιος*· *ταμίσινης τυρός* (=ό διά πυτίας παρασκευαζόμενος)· όπό τινων συσχετίζεσθαι πρός τό παρ' Ηουχ. *αγαλατόν· λάχανον άγειον* (ούτινος ύποκορ. είναι *γάλιον* = γαλατοπήκτρα γαλασίδα) (<*γάλα*+*τέμνω*), πρβλ. ώς. *σχίσειν τό γάλα, σχιστόν γάλα, σχίσις τοϋ γάλακτος*.— κατ' άλλους συγγ. τῆ *σανοκρ. talmaghi* (νακούμαι, λιποθυμώ), *talmitici* (όστις ναρκώνει, πνίγει, θασανίζει κλπ.), λατ. *talpium* (ποτόν καρφηρικόν), *talmentis* (μέδυκος), *absinthius* (ό άπέχων τοϋ οίνου, νηφάλιος), νεογερμ. *dämisch* (καταληφθείς ύπό σκοτοδίνης), δεδομένου ότι βασιική ιδέα είναι ή τοϋ σκότους (τής ου σκοτίως τοϋ νοϋ).

τάμνω, ίων. άντι *τέμνω* (βλ. λ.).

τάμος, δωρ. άντι *τήμος* (βλ. λ.).

τάμπάλιν, κατά κρᾶσιν, άντι τά *εμπάλιν*.

τάμών, μετχ. ίων. άορ. β' τοϋ *τέμνω*.

τάν ή **τὸν**: *έκλ.* έν χρήσει μόνον παρ' άττ. έν τῆ φράσει «*ὡ ταν* ή «*ὡ τάν*» ώς προσφώνησις (κατά τό πλείστον έν καλή ένν.)· *ὡ φίλε*, φίλε μου, άγαπητέ μου [*ὡ τάν* (<ὡ *τάλαν* κατά βράχυνσιν)].

τάν, κατά κρᾶσιν, άντι τοϋ *έν*.

τάν, κατά κρᾶσιν, άντι τά *έν*.

Ταναγρα, ή· πόλις τῆς Βοιωτίας (βλ. Κ.Ε.Α.).

Ταναγραίος, α, ον· ό κατοικών έν Τανάγρα, ή ό καταγόμενος εκτείδεν.

τάνθ-ήκης, ες (*ταναός* + *άκη*)· ό έχων έπιμήκη και ήκονημένην τήν άκμήν (τήν οίχμην).— || μέγας, μακρός, μακράν εκτεινόμενος.

τάναι-μύκος, ον (*ταναός*+*μυκάομαι*)· ό μυκόμε-

νος τόσοον Ισχυρῶς ὥστε νά ἀκούεται ἀπό μακράν.

τάναντία, κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τᾶ ἐναντία.

τάνᾶδ-δεῖρος, *ον* (ταναδῶ+δεῖρη) ὁ μακράν δεῖρον (βλ.λ.) ἔχων, ὁ μακρολαίμης.

τάνᾶδς, ἡ, ὄν, ὡς, καί -ᾶς, -ᾶν (τανύω, τείνω)· τεταμένους, τεντωμένους, ἐκτεταμένους, ἐξηπλωμένους, ἐπιμήκης, μακρός, ὑψηλός [δῖ· ἔτυμ. βλ. τανυ-].

τάνᾶφ-πούς, -πόδος, ὁ, ἡ (τ. Ἐ. ταναφ+πούς (ταναφ+πούς)· ἔπ. ἀντί τανύπους (βλ. λ.).

τάνδον ἢ **τάνδον**, κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τᾶ ἔνδον.

τάνδρι, τάνδρός, κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τῶ ἀνδρί, τοῦ ἀνδρός.

τάνειαι, αἱ· δοκοί, «δοκάρια», ἐπιμήκη ξύλα, χρῆσιμα εἰς τήν οἰκηγικήν καί τήν οἰκοδομικήν, ἰκρία [θηλ. ἐπιθ. τινός *τανῆς (=σανοκρ. τανύη=λεπτός), διασπῶντος ἐν συνθέτοις (βλ. τανυ-)].

τάνη-λεγής, ἔς (ταναδῶ+λέγω)· ὁ ἐκτείνων (ἐξ-απλώνων) τινά κατὰ μήκος, κατὰ γῆς (ἐπιθ. τοῦ θανάτου), ὁ θανατώνων τινά.— || ὁ ἐπιφέρων (προξενῶν) δεῖνά κακά.

Ἔτυμ.: ἀβσθ. ἄτυμ. κατὰ τινος ὑπόκειται μεταπτωτ. βαθμῆς τῆς ρίζης *ten-* (=τείνω, πρβλ. Ἰλ. Π 365 *εἶτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη*)—λέγει τινί συγγ. τοῖς ἀλέγω, ἀλεγεινός, ἄλγος, πρβλ. καί *δυσηλεγής*· κατ' αὐτοῦς μάλιστα *τανηλεγής*=ὁ προκαλῶν (προξενῶν, ἐπιφέρων) ἢ ὁ ἐπεκτείνων τήν δαΐψιν (τό ἄλγος), καί οὐχί ἐὸ ἐξαπλώνων τινά κατὰ γῆς, εἰσὶ τὸ λέγω δὲν ἔχει (κατ' αὐτοῦς) τήν σημασ. «ἐξαπλώνω, ρίπτω κατὰ γῆς» (διὰ τὸν ἀορ. *ἔλεξα* βλ. ἐν λέγος)· βλ. ὅμως καί λέγο.

τανθαρούς ἢ **τανθαλύς**· τρέμω ἢ ὄσπαρω.

Ἔτυμ.: τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς μόνον ἀπαντᾷ ὅμως τὸ ρημ. ἐπιθ. *τανθαρουσός* (=ὁ ἐμποῖων τρόπον, ὁ διασσεύων), πρβλ. καί Ἡσυχ. *εἰκτιανθαρούς*· *τρέμω*, *ετανθαλύζει*· *τρέμει*. *Δωρεῖς. οἱ δε σπιύρει*· προφανῶς ἢ λ. ἐμφανίζει ἐπιτακτικὴν ἀναδιπλώσιν κατὰ τινος ἐνταῦθα ἀνήκει καί ἡ παρ' Ἡσυχ. γλῶσσα *τοιθορούσος* (περὶ οὗ ὅμως βλ. ἐν *τονθορούς*) καί τὸ παλ.-ολαυ. *drugati* (τρέμω, σείομαι), λιθ. *drugys* (πυρετός) κλπ. (βλ. ἐν *τονθορούς*).

τάνθένδε, κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τᾶ ἐνθένδε.

τάνικα, δωρ. ἀντί *τηνίκα*.

ταντάλειος, καί -**λεος**, α, *ον*, ὡς, καί -**ος**, -*ον* (*Τάνταλος*)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς τὸν Τάνταλον.

ταντάλις, -*ίδος*, ἡ (*Τάνταλος*)· θυγάτηρ τοῦ Τάνταλου, ἡ Νιόβη (βλ. Κ.Ε.Α.).

Τάντάλος, -*ου*, ὁ· ὁ κατὰ τήν μυθολογίαν βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πρόγονος τῶν Πελοπιδῶν (βλ. Κ.Ε.Α.).

Ἔτυμ.: *Τάνταλος*, προῖον ἐπιτα. ἀναδιπλώσεως (τανταλ- (<*ταλ-ταλ- κατ' ἀνομοίωσιν) ἐκ τοῦ *ιαπ. *tāla-* (*t|l|, πρβλ. *τάλαντον*) = φέρειν, βαστάζειν· πρβλ. *τανταλεύω*, -*ίζω* (=ταλαντεύω), *τανταλώ* (=οεῖω, κινῶ, τάλαντεύω, τινάσσω).

τάνυ-, πάντοτε ἐν συνθέσει, π. χ. *τανύ-γλωσσος*, *τανυ-γλώχης*, *τανύδρομος*, *τανυ-ἡκης*, *τανύ-θριξ*, *τανυ-πεπλος*, *τανύ-πετρος* (=πτερούς, -πτερούς)· πρβλ. *ταναός*, *τανα-ἡκης*, *ταναδ-δεῖρος*, *ταναυ-πούς*, *τανα-ῤῥῆς* κλπ.: *σανοκρ. τανύ-η* (θηλ. *τανυῖ-η*) (=λεπτός, ἀνίσχυρος, ἀσήμενος), λατ. *tenuis* μετὰ τῶν αὐτῶν σημασ.· καίτοι τὸ λατ. *tenuis* ἀνάγεται μᾶλλον εἰς *ιαπ. *tēnu-* παρὰ εἰς τὸ θηλ. **tēnvi* τοῦ *ιαπ. *tēnu-*, ἢ κατ' ἄλλους *tenuis*=*ε*ζλ. *τανα[F]ός* κλιθὲν κατὰ τὰ εἰς -*ι* θέματα· κατ' ἄλλους μάλιστα τὸ *tenuis* διατηρεῖ τὴν κανονικὴν βαθμίδα καί τὸ *ταναός* (**τανα-φος* κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ -*φ* πρὸς τὸ -*α*)· πρβλ. ὡς. *παλ.-ιρλ. tana*, *corn. tanow*, *gall. teneu*, *bret. tanao*, *tanav* (λεπτός), *παλ.-γαρμ. dunni*, *neo-γαρμ. dūnn*, *παλ.-norr. þunnr* (-*nn*-(<-*nv*-)) (Ισχνός), *παλ.-ολαυ. tēnukū* (καί *tēnūkū* καί κατ' ἀφομ. *φων. tēnūkū* = *σανοκρ. tēnuka-η*), *λιθ. tenvas* (Ισχνός), *λατ. tēns* (Ισχνός)· βλ. *τανύω*, *τείνω*.

τάνυ-γλωσσος, *ον* (τανύω+γλώσσα)· ὁ ἔχων μακράν γλῶσσαν, φλόγος, δορυβώδης.

τάνυ-γλώχης, -*γνος*, ὁ, ἡ (τανύω+γλώχης)· ὁ ἔχων μακράν (ἐπιμήκη) καί ὀξεταν *γλώχίνα* (αἰχμήν).

τάνυ-δρομος, *ον* (τανύω+δρόμος)· ὁ τρέχων πάση δυνάμει (ἐὰν ρυτῆρος) || ὁ τὸν δρόμον τανύων ἢ ἐκτείνων, ὁ τρέχων πολὺ μακράν.

τάνυ-έθειρος, *ον* (τανύω+έθειρα)· τανύθριξ (βλ. λ.), «μακρομάλλης», ὁ ἔχων μακράν κόμην (ἢ ἀνεμιζομένην) || θηλ. καί *τανυέθειρα*.

τάνυ-ἡκης, *ες* (τανύω+ἡκή)· ὡς τὸ *ταναῆκης* (βλ. λ.).

τάνυ-ἡλιξ, -*ῖκος*, ὁ, ἡ (τανύω+ἡλιξ)· ὁ ἔχων μακροχρόνιον ἡλικίαν, ὁ προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν.

τάνυ-θριξ, -*τριχος*, ὁ, ἡ (τανύω+θριξ)· ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας, μακράν κόμην, «μακρομάλλης», «μαλλιαρός» (βλ. καί *τανυέθειρος*).

τάνυ-κραιρός, *ον* (τανύω+κραιρα)· ὁ ἔχων μακρὰ (κυρ. τεταμένα) κέρατα.

τάνυμαι, παθητ. =*τανύομαι* (βλ. *τανύω*)· ἐκτείνωμαι, τεντώνομαι.

τάνυ-μήκης, *ες* (τανύω+μήκος)· ὁ ἐκτεταμένος εἰς μήκος, ἐπιμήκης, μέγας, ὑψηλός.

τανύν, ἐπίρρ., ὀρθότ. κεχωρισμένος τὰ *νύν* = *νύν*, τώρα, πρὸς τὸ παρόν.

τάνυ-πεπλος, *ον* (τανύω+πέπλος)· ἡ φοροῦσα μακρὸν πέπλον, μακρὰν ἐσθῆτα.

τάνυ-πλεκτός, *ον* (τανύω+πλέκω)· ὁ ἐκ μακρῶν πλεγμάτων ἀποτελούμενος, ὁ σχηματίζων μακρὰς πτυχάς.

τάνυ-πλευρός, *ον* (τανύω+πλευρά)· ὁ ἔχων ἐκτεταμένος (μακρὰς) πλευράς, τεράστιος, πελώριος.

τάνυ-πούς, ἔπ. *ταναυ-πούς*, -*ποδος*, ὁ, ἡ (τανύω+πούς)· ὁ τεταμένος τοῖς ποσὶ βαδίζων, ὁ θηματίζων μέγιστα θήματα, ὁ ταχύπους || ὁ ἔχων ἐκτεταμένους τοὺς πόδας, ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, μακροσκελής.

τάνυ-πτερός, *ον* (τανύω+πτερόν)· συγκεκομημένος τύπος, ἀντί *τανυσίπτερος* (βλ. λ.)· ὁ ἐκτεταμένος (μακρὰς) πτέρυγας ἔχων, ὁ ταχέως ἰπτάμενος.

τάνυ-πτερούγος, *ον*, καί **τάνυ-πτερούς**, -*ύγος*, ὁ, ἡ (τανύω+πτερούς) = *τανύπτερος* (βλ. λ.), *τανυσίπτερος* (βλ. λ.), ὁ ἔχων ἐκτεταμένους (μακρὰς) πτέρυγας.

τάνυ-ρριζός, *ον* (τανύω+ρίζα)· ὁ ἔχων ἐκτεταμένους (μακρὰς ἢ βαθεῖας) ρίζας.

τάνυσειεν, αἰολ. γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *τανύω*.

τάνυσθην, ἔπ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *τανύω*· ἔπ. γ' πληθ. *τάνυσθεν*.

τάνυσι-πτερός, *ον* (τανύω+πτερόν)· ὁ ἔχων ἐκτεταμένους (μακρὰς) πτέρυγας, μακρόπτερος, ταχύπτερος, ταχέως ἰπτάμενος.

τάνυστος, -*ύος*, ἡ (τανύω)· τὸ τάνυσμα, τανυσμός, τάνυσις, τέντωμα || *τανυστός τόξος* = τὸ τάνυσμα (τέντωμα) τόξου.

τάνυ-σφυρός, *ον* (τανύω+σφυρόν)· ὁ ἔχων τεταμένα (μακρὰ, λεπτὰ) τὰ τοῦ ποδός σφυρὰ (θηλ. τοὺς ἀστρογάλους), ἡ καλλίσφυρος ἢ ἡ ἔχουσα ὠραίους πόδας.

τάνυ-φλοιός, *ον* (τανύω+φλοῖός)· ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ἐκτεταμένον (ῆτοι μακρὸν, ὑψηλὸν) φλοιόν, γεν. ὑψηλός, εὐμεγέθης.

τάνυ-φυλλός, *ον* (τανύω+φύλλον)· ὁ ἔχων φύλλα τεταμένα (μακρὰ, ἐπιμήκη, ὡς τὰ τῆς ἐλάσις π.χ.)— || ὁ ἔχων πυκνὸν φύλλωμα, πυκνοφύλλος.

τάνυς· μελλ. -*ύσος*, ἔπ. καί -*ύω* καί *ύσος*· ἀορ. α' *ετάνυσα*, ἔπ. *ετάνυσσα* καί *τανυσοσά*· παθ. ἀορ. α' *ετανύσθην*· πρ.χ. *ετάνυσομαι*· ἔπ. τύπος τοῦ *τείνω*· ἐκτείνω, τεντώνω, ὡς καί νῦν «τανύζω» || *τανύω τόξον* = «τανύζω» τὸ τόξον (ἔλκω τὴν νευρὰν τοῦ τόξου πρὸς τὰ ὀπίσω πρὸς ἐξαπόλοιον τοῦ βέλους) || τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καί ὡς μέσον· *τανύομαι τόξον* = τεντώνω (τανύζω) τὸ τόξον μου, τραβῶ τὴν χορδὴν του πρὸς τὸ μέρος μου || ἐπὶ ἱππων, *τανύω ἱμῶσις* = «τραβῶ» διὰ τῶν ἱμάντων, δηλ. τεντώνων τὸ ἡνία ὀδηγῶ τοὺς ἵππους, ἢ τοὺς συγκρατῶ, τοὺς ἀναχαίριζω (ἔλκω τὰ ἡνία πρὸς τὸ μέρος μου, τεντώνων αὐτὰ πρὸς τὰ ὀπίσω). 2) ἐκτείνω κατὰ μήκος, ἀπλώνω. 3) μτρ., ἐπιτείνω, ἐκτείνω, δέτω εἰς ὀρμητικὴν κίνησιν (εἰς ταχεῖαν κίνησιν).— || παθητ., ἀπλώνομαι, ἐκτείνομαι, τεντώνομαι, αὐξάνω.

νω εἰς ὄγκον. 2) (κατά)κειμαι (εἶμαι, εὐρίσκομαι) ἐξηπλωμένος, εἶμαι ἐκτεταμένος || μτφ. παθ. ἄορ. α' **τανυοσθεῖς** = ἐξηπλωμένος χαμῶ, κείμενος ἐκτόδην, «φαρδύς-πλατύς», νεκρός. 3) μτφρ., ἀγωνίζομαι, ἀσκῶ (γυμνάζω) ἑμαυτόν.

Ἔτυμ. *τανύω* (***τάθυμι**) = *σανακρ.* *tanu-īē* (<*tǵnu-, ρίζ. **ten-** (=τείνω, τεντώνω), πρβλ. τὰ ἐν *τείνω* ἢ ρίζ. **θάσις** *τανυ-* ἐπιξετέθη καὶ εἰς ἄλλους χρόνους, π.χ. εἰς τὸν ἄορ. *ἐτάνυσσα*, γ' ἐν. παθ. πρκ. *τετάνυσαι* συνειπία τῆς ὁμοιότητος τῆς διαρκούσης μεταξὺ τῶν *τάνυται-τανύω* καὶ *εἰρῶμεναι-εἰρώω* (ἄπρφ. ἄορ. *εἰρῶσαι*, παθ. πρκ. *εἰρῶσαι*).

ταξι-αρχέω, μελλ. -ήσω (**ταξιάρχης**)· εἶμαι ταξι-αρχος, εἶμαι διοικητής τμήματος στρατοῦ, διοικῶ.

ταξι-ἀρχης, -ου, δ' = *ταξιαρχος* (βλ. λ.), ἀντὶ τοῦ ὁποῦ καί ται ἐνίοτε.

ταξι-αρχος, ὁ (**τάξις+ἀρχω**)· ὡς καὶ νῦν, ταξιαρχος, διοικητής (ἀρχηγός, ἡγήτωρ) στρατιωτικοῦ τμήματος (*τάξεως*, βλ. λ.).— II ἐν Ἀθήναις, ὁ διοικητής *τάξεως*, ἦτοι στρατιωτικῆς φάλαγγος πεζικῆς παρεχομένης ὑφ' ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν διὰ καὶ αἱ *τάξεις* αὐταὶ καὶ οἱ *ταξιαρχοὶ* ἦσαν δέκα, ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς δέκα *φυλάρχους* (διοικητὰς ἱππικοῦ).

ταξι-λόχος, ον (*τάσσω+λόχος*)· ὁ (δια)τάσων (διοικῶν) λόχος (γεν. τμήμα στρατοῦ).

ταξιόω, καὶ συν. μέσ. **ταξιόομαι** (*τάξις*)· βάλλω εἰς τάξιν, παρατάσσω (πρὸς μάχην).— παθ., παρατάσσομαι, τίθεμαι εἰς τάξιν μάχης.

τάξις, -εως, ἰων. -ιος, ἢ (*τάσσω*)· τακτοποίησις, διευθέτησις, διάταξις || ἐπὶ στρατιωτῶν, στρατιωτικὴ παράταξις, ἢ στρατηγικὴ διάταξις τμήματος στρατοῦ. 2) τάξις (παράταξις) μάχης, λατ. *acies*. 3) ἀπλὴ τάξις ἢ σειρὰ στρατιωτῶν, λατ. *ordo*. 4) θέσις τις ἢ σημεῖον τῆς ὄλης γραμμῆς μάχης, λατ. *statio* : *ἐκλείπω τὴν τάξιν* = ἐγκαταλείπω τὴν ἐν τῇ γραμμῇ τῆς μάχης θέσιν μου. 5) ὡς τὸ *τάγμα* (βλ. λ.), τμήμα στρατοῦ, φάλαγγς || ἐν Ἀθήναις, φάλαγγς πεζικοῦ παρεχομένη ὑφ' ἐκάστης ἐκ τῶν δέκα φυλῶν (βλ. *ταξιαρχος*) || ὡς. καὶ ἐπὶ μικροτέρων τμημάτων στρατοῦ (σύνταγμα, τάγμα, λόχος) || ὡς. καὶ ἐπὶ πλοίων, μοῖρα στόλου || γεν. ὁμίλος, ὁμάς, σωματεῖον, διασός.— II διευθέτησις, τακτοποίησις, διάταξις, τάξις. 2) ὁ κατ' ἀναλογίαν καθορισμός φόρου (βάσει ἐκτίμησως τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως). 3) πολιτεύμα, πολιτικὸν σύνταγμα.— III μτφρ., ἢ θέσις, ἢ τάξις, τὸ ἀξίωμα, ὅπερ κατέχει τίς, ἢ κοινωνικὴ θέσις, ἢ ἰδιότης, τὸ ἐπάγγελμά του || ἐν *ἐχθροῦ τάξις* = ὡς ἐχθρός, ἐν τῇ ἰδιότητι ἐχθροῦ. 2) τὸ καθῆκον ἐκάστου πρὸς τοὺς ἄλλους : ἢ *εὐνοίας τάξις* = τὸ καθῆκον τῆς εὐνοίας (ἢ υποχρέωσις τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους κωλυσύνης).— IV τάξις ἀνδρώπων (τῶν ἀρχόντων π. χ.).

ΤΑΨΟΣ, ὁ ἢ σμίλαξ (τὸ δένδρον), λατ. *taxus*.

ΤΑΨΕΙΝΟΣ, ἢ, ὄν' χαμηλός, λατ. *humilis*: 1) ἐπὶ τόπου, ὁ κείμενος χαμηλὰ, χαμηλός || ἐπὶ ἀναστήματος, μικρός τὸ ὕψος, «κοντός». 2) ἐπὶ καταστάσεως, κοινωνικῆς θέσεως, ὁ ταπεινωμένος, ἀσήμενος καταγωγῆς, ποταπός, «πιποτένιος». 3) ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως, ὁ διατελὼν ἐν ἀδύμῳ (ἐν ἀπογνώσει), ὁ ἔχων πεπτωκὸς τὸ φρόνημα, ἐξητυλισμένος, ἢ ἠθικῶς, ἐν κακῇ ἐνν., ὀδύλιος, «πρόστυχος», ἀχρεῖος || ἠθικῶς, ἐν καλῇ ἐνν., ὡς καὶ νῦν, ταπεινός, ταπεινόφρων, μετριοφρων.

Ἔτυμ. *ταπεινός* : *παλ-νοργ.* *þēfia* (πατώ, καταπατώ, καταπιέζω), *þōf* (ἀδιάκοπος ἀγωνία ἢ πάλη), ἐκ ρίζ. *tap-* (=πιέζειν)· *πιθ.* συγγ. καὶ τῷ *σανκρ.* *tāpāh* (σφιγγῶ, πιέζω).

ταπεινότης, -ητος, ἢ (*ταπεινός*)· ἡ χαμηλότης, σμικρότης (ἐπὶ ἀναστήματος). 2) ἐπὶ καταστάσεως (κοινων. θέσεως), ταπεινὴ κατάσταση (ἢ προέλευσις), εὐτέλεια, ἀγένεια, ταπεινώσις. 3) ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, κατάπτωσις τοῦ ἠθικοῦ (τοῦ φρονήματος), ἀδύμια, ἀπόγνωσις, ἀπογοήτευσις, κατῆφεια. 4) ἐν κακῇ ἢ θ. ἐνν., χαμέρπεια, ἀδλιότης, φουλότης || ἐν καλῇ ἢ θ. ἐνν., ταπεινοφροσύνη, μετριοφροσύνη, μετριοπέθεια.

ταπεινο-φροσύνη, ἢ (*ταπεινόφρων*)· ὡς καὶ νῦν, ταπεινοφροσύνη, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ τακτικὴ τοῦ ταπεινοφρονος, μετριοφροσύνη.

ταπεινό-φρων, -ονος, ὁ, ἢ (*ταπεινός + φρήν*)· ὁ ταπεινὰ φρονῶν, ὁ ποταπὸ φρονήματα ἔχων, χαμέρπης, μικροπρεπῆς, ποταπός. 2) ὡς καὶ νῦν, ταπεινόφρων, ταπεινός, μὴ ὑπερφιάλος, μετριοφρων.

ταπεινώω, μελλ. -ώσω (*ταπεινός*)· καθιστῶ τι χαμηλόν, τὸ χαμηλώνω || μτφρ., μειώνω, ἐλαττώνω, ἐξευτελιζῶ, ὑποβιβάζω || ὡς. θεωρῶ ὡς οὐχὶ πολλοῦ λόγου ὄξιον. 2) ὡς. μτφρ. ἀποθαροῦνω, ἀπογοητεύω, καταρρίπτω τὸ ἠδίκον. 3) ἐν ἢ θ. ἐνν., καθιστῶ τινα ταπεινόν (ταπεινόφρονα).

ταπεινός, ἐπιρρ. τοῦ *ταπεινός* (βλ. λ.).

ταπεινώσις, ἢ (*ταπεινώω*)· τὸ χαμηλῶμα, ἢ χαμηλῶσις, ἢ καταβίβασις || μτφρ. ἀμικρυνσις, μειώσις || μτφρ. ὡς. ὑποβίβασμός, ἐξευτελισμός. 2) ἀποθάρρυνσις, ἀπογοήτευσις || ταπεινοφροσύνη.

ΤΑΨΗΣ, -ητος, δ, λατ. *tapēs*· ὡς καὶ νῦν, τάπης, «χαλίς», «ταπέτος», ὑπόστρωμα, «κιλίμι».

Ἔτυμ. *τάπης*, -ητος (καὶ *τάπις* καὶ *θάπις*, -ιδος), δάνειον ἐκ ἐξνης γλώσσης, *πιθ.* ἐκ τῆς Ἰρανικῆς πρβλ. *νσο-περ.* *tāpān* καὶ *tāpādan* (στρέφω, νήθω, ἀμ.τ. κλώθομαι) ἐκ τινος μ.τ. ἐνεργ. *παλ-ιραν.* **tāpaya-*, σχηματισθέντος ἐκ θέμ. **tap-* (<ιαπ. *tǵp- : ρίζ. **temp-** (τείνω) διὰ τὴν παραλλαγήν τῶν σημασιῶν πρβλ. *γοθ.* *spinnan* (νήθω, κλώθω), *λιθ.* *plinti* (πλέκω), *νσο-γερμ.* *spannen*, *παλ-σλαβ.* *pe.iti* (=τείνω, τεντώνω), πρβλ.

λιθ. *tempiti*, *tempiti* (τεντώνω δι' ἔλξεως), *timpti*,

tipti (ἐκτείνωμαι, ἐπιμηκύνωμαι), *timpa* (τένων),

tempiy'va (χορδῆ τόξου), *παλ-σλαβ.* *te.iti'na* (σχοινίον, χορδῆ, τένων), *διαλ.* *tepsii* (τείνω, τεντώνω),

παλ-νοργ. (*þambr*) ἢ *ηλ.* *þo.mb* (ἐξεγκωμμένη, ἔγκυος),

þo.mb (*germ.* **þamōz-*) = «φουσκωμένο στομάχι»,

λατ. *tempus*, -oris (χρόνος, κυρ. ὁ ἐκτεταμένος),

temp-lum (χώρος ἱερός, ἀφιερωμένος), *templa*, -orum

(κυρ. δοκοὶ τοποθετημέναι ὀριζοντίως ἐπὶ τῶν ψαλίδων), ἄρμ. *thamb* (σέλλα, κυρ. προσκέφαλον παρα-

γεμισμένον) ((*ιαπ.* **tǵpā* = *λιθ.* *timpa* = τένων) ἢ δὲ

ιαπ. **temp-* (ἐξ ἧς προέχονται) εἶναι ἐπέκτασις τῆς

ρίζ. ***ten-** (=τείνω), βλ. ἐν *τείνω* παράγωγα : *ἀμφι-*

ταπις, ἢ, *ἀμφι-ταπος*, ὁ, *ἀμφι-τάπης*, ὁ (=τάπης

μᾶλλον εἰς ἀμφοτέρως τὰς πλευράς).— τὸ λατ.

tapēs εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς (ἐκ τούτου δὲ

τὸ *νσο-γερμ.* *teppich*).

τάπι, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὰ ἐπι.

τάπιεikh, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὰ ἐπιεikh.

τάπις, -ιδος, ἢ' = *θάπις* βλ. λ. (ὑπερ φαίνεται δι

ἦτο ὁ παλαιότερος ἀτ. τύπος), *τάπης*.

τάπο, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὰ ἀπό.

τα-πρώτα, ἐπιρρ., ἀντὶ τὰ *πρώτα* (=κατὰ πρῶτων).

τάρα (ἢ *τάρα*), κατὰ κράσιν, ἀντὶ τοὶ *ἄρα*.

τάραγμα, -ατος, τὸ (*ταράσσω*)· ταραχῆ, σύγχυ-

οις, ἀνησυχία.

τάραγμός, ὁ (*ταράσσω*) = *τάραξις* (βλ. λ.), δια-

τάραξις, ταραχῆ, σύγχυσις.

τάρακτρον, τὸ (*ταράσσω*)· τὸ πρᾶγμα (ἐργαλεῖον)

δι' οὗ ταράσσομεν (ἀναταράσσομεν, ἀνακατεύομεν)

|| σκάλευδρον, «χουλίαρα», «κουτάλι».

τάράκτωρ, -αρος, ὁ (*ταράσσω*)· ὁ ταρασσών, δια-

ταράσσων, προκαλῶν ταραχὴν, ταραχοποιός, *τα-*

ξιας.

Ταραντινίδιον, τὸ (*Τάρας*), ὀνομαρ. τοῦ *Tāran-*

τῖνον, τὸ λεπτόν ἐνδυμα τῶν Ταραντίνων γυναικῶν.

Ταραντινοί, οἱ (*Τάρας*)· οἱ ἐκ Ταραντος || κυρ.

ἐλαφρόν ἱππικόν ἐκ Ταραντίνων ἱππέων φερόντων

λόγχας.

τάραξι-κάρδιος, ον (*ταράσσω + καρδία*)· ὁ τὴν

καρδίαν ταράσσων, ὁ προκαλῶν καρδιακὴν ταραχὴν.

τάραξ-ἱππό-στράτος, ον (*ταράσσω+ἵππος+στρα-*

τός)· ὁ διαταράσσων τὴν ἱππικὴν παράταξιν, τὴν

παράταξιν τῶν ἱππέων (ἐπὶ τῷ *θημαγωγῷ* Κλέωνος,

ἀσπλότου ἐχθροῦ τῆς τάξεως τῶν Ἰππέων).

τάραξις, ἢ (*ταράσσω*)· ταραχῆ, διατάραξις, σύγ-

χυσις, ἀνησυχία, δόρυθος, ὀχλαγωγία.

Τάρας, -αντος, ὁ, καὶ ἡ πόλις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος (ἐν Κόδω Ἰταλίᾳ), βλ. Κ. Ε. Λ.).

ΤΑΨΑΨΙΣ, ἀττ. -ἔψω (παρ' ἀττ. καὶ συντετιμ. **θράσσω**)· μελλ. **ταράξω**, συνηκ. **θράξω**· ἀόρ. α' **ε-τάραξα**· παθητ., μελλ. **ταραχθήσομαι**, ἀλλά καὶ μέσ. μελλ. **ταρξόμαι** μετὰ παθητ. ἐνν. ἀόρ. α' **εταράχθη**· πρκ. **τεταράχμαι**· ὡς καὶ νῦν, ταράσσω, εταράξω, διαταράσσω, ἀνακατώνω, προκαλῶ ταραχὴν (σύγχυσιν), προκαλῶ ἀνησυχίαν || **ταράσσω τὸν θῆνα** = ἀναταράσσω τὴν ἄμυμον || μτρφ., διεγειρῶ, ἐξεγειρῶ, παροργίζω, ἐξερεδίζω, προκαλῶ. 2) (δια)ταράσσω τὸν νοῦν, συνταράσσω, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, προκαλῶ σύγχυσιν, φοβίζω, ἐκφοβίζω, τρομάζω || γυν. ταράσσω, ἐμβάλλω εἰς ἀταξίαν (ταραχὴν καὶ σύγχυσιν).— παθητ., εἶμαι ἐν ταραχῇ, εἶμαι τεταραγμένος, ταράσσομαι. 3) ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἀναταράσσω, προκαλῶ ἀναταραχάς, συνταράσσω.— παθητ., εἶμαι ἐν τεταραγμένῃ καταστάσει, τελὼ ἐν καταστάσει ἀναρχίας.— || εἰς τὸ ῥήμα τοῦτο ἀνήκει καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ ἀπαντῶν ἀμτβ. πρκ. **τέτραχα** (=εἶμαι ἐν καταστάσει ταραχῆς καὶ συγχύσεως, εἶμαι ἄνω-κάτω· ἐπ. γ' ἐν ἑπερο. **τετρήχει**· μτχ. **τετραχῶς**, -**υῖα** (= τεταραγμένος, ταραχῶδης, ἀνησυχός).

Ἔτυμ.: **ταράσσω**, ἀττ. -ἄττω **ταραχῇ** δι' ἔτυμ. βλ. **θράσσω**.

Τάραχῃ, ἡ, κατὰ συγκοπὴν παρ' Ἑουχ. καὶ **τάρχη** (**ταράσσω**)· ὡς καὶ νῦν, ταραχῇ, σύγχυσις, ἀναταραχῇ, ἀνησυχία. 2) πολιτικαὶ ἀνωμαλῖαι, ταραχῖαι, δχλαγωγία.

τάραχος, ὁ (**ταράσσω**) = **ταραχῇ** (βλ. λ.).

τάραχ-ώδης, -ες (**ταραχῇ+είδος**)· ὡς καὶ νῦν, ταραχῶδης, ταραχοποιός, ὁ ἀρεσκομένος νά δημιουργῆ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, νά προκαλῆ περιπλοκάς.— || ὁ τεταραγμένος, ὁ διατελῶν εἰς ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, ὁ ἐν πλήρει συγχύσει εὐρισκόμενος || ὁ συγκεχυμένος.— ἐπίρρ. -**ῶδης**=ἐν συγχύσει, ἐν ταραχῇ.

ταρβάλετος, α, ον (**τάρβος**)· ὁ πεφοβημένος, τεθορυβημένος, πλήρης φόβου.— || φοδερός, τρομερός.

ταρβέω, μελλ. -ήσω (**τάρβος**)· ἀμτβ. κατέχομαι ὑπὸ **τάρβους** (ὑπὸ φόβου, ὑπὸ τρόμου), εἶμαι περίφοβος, φοδοῦμαι, τρομάζω, ἀνησυχῶ || **τὸ ταρβεῖν**—τὸ διατελεῖν ὑπὸ τῆς κράτος τοῦ φόβου, κατάστασις τρόμου || ὡς. αἰσθάνομαι σέβας. 2) μτβ., μετὰ αἰτ., φοδοῦμαι τι(να), τρέμω τι(νά).

ΤΑΨΒΟΣ, -εος, τὸ φόβος, τρόμος, ἀνησυχία || ὡς. σέβας, σεβασμός.— || τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀνησυχῶν, τὸ αἴτιον τοῦ φόβου.

Ἔτυμ.: **τάρβος**· **ταρβέω**· **ταρβαλέτος**: σανσκρ. tar-jati (ἀπειλῶ, προσβάλλω), λατ. torvus (torvus)=δίσουρος, ἀγριωπός, ἀγριός, στυγνός· ἐξ λατ. *tergn-, *tigr- (τρομάζω, ἀπειλῶ).

ταρδοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τάρβος** (βλ. λ.).

ταρδόσυνος, ἡ, ον (**τάρβος**)· ὁ ἐμποιῶν **τάρβος** (φόβου), δεινός, τρομερός || ἐν παθητ. ἐνν., ὁ πλήρης τρόμου, ἐντρομος, περιφόβος.

τάργα ἢ **τάργα**, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὰ **εργα**.

τάργανον, τὸ ὄξος, ἐξιδί, λατ. Iora || **τεταργα-μένος οἶνος** (παρὰ Πλάτ.)=εἰνισιόμενον κρασί.

Ἔτυμ.: **τάργανον**· **ταργάνομαι** (=γίνομαι ὄξος, (ὁ)ξίνιζω)· πρβλ. Ἑουχ. **εταργαίνειν**· **ταράσσειν**·

καλ-πογγ. Brekk (pregerm. *tregno- ἢ *treakno-), μσο-γερμ. Bret-ckes (ἐκκρίμματα, περιπτώματα), gall. froith (ἀλιόθα, δολοσταχίτη), πιθ. τὸ μτγ. λατ. troja (εγουρούνα, κυρ. ζῶον τρεφόμενον με περιπτώματα, μεθ ὡς. τὸ ἰων-αττ. **τρέξ**, γυν. **τρυγός** (εμοδοτός, ἐξιδί, «κατακάδι», εμούργα) (λατ. *trog-· πρβλ. εἶτα τὸ παρ. Ἑουχ. **εταργάνος νόστρον**, ἐξ λατ. **ρίζ. (s)k(e)reθ-** καὶ τῆς παραλλ. *(s)ter(e)k-, ἐν τῇ λιθ. **terezziū, terziti** (ρουπαῖνα, κοπρίζω τοὺς λειμώνας), **triszti, trziti** (παχύνομαι), **triszias** (παχύς, δολός), **triszli, triszli** (λιπαῖνα ἀγρούς διὰ κόπρου, τοὺς κοπρίζω), **triszias**

(κόπρος), **triszimas** (κόπρισμα), λατ. **stercus, -oris** (περιπτώματα, κόπρος, σκυρία)· πρβλ. καὶ τοὺς ἐρρίνους τύπους ἐν τῇ gall. **trwnc** (κάτουρο, κατακάδισμα), **bret. stironk** (ἀνδρῶπιον ἔκκριμα, περιπτώμα), λιθ. **traszai** (πᾶν τὸ φθειρόμενον), **trásza** (πηλός, ὄρβορος).

τάργυριον, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὸ **ἀργύριον**.

τάρχησία, ἰων. **τάρχησις**, ἡ (**ταρχειύω**)· τὸ ταρχειεῖν, ἡ ταρχειεῖσις, τὸ ταρχειεῖν, τὸ πάστωμα || **ταρχειεῖαι** (ἢ **ταρχειεῖσις**), αἰ' ἐργοστάσια (κατ' ἄλλους τόποι) ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν οἷς ἐγίνετο ταρχειεῖσις ἰχθύων (βιομηχανία ἀλιπάστων).

τάρχειουσις, ἡ (**ταρχειύω**) = **ταρχειεῖαι** (βλ. λ.), τὸ βαλοσάμωμα.

τάρχειυτής, -οῦ, ὁ (**ταρχειύω**)· ὡς καὶ νῦν, ὁ ταρχειυτής, ὁ ταρχειύων, ὁ ἀλατιζων, ὁ παστῶνων || ὁ βαλοσάμωνων, ὁ βαλοσάμωτης.

τάρχειυτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ **ταρχειύω**· ταρχειευμένος, ἀλατισμένος, ἀλατιστός, παστός· ἐκ τοῦ

τάρχειύω, μελλ. -εύσω (**τάρχειος**)· ὡς καὶ νῦν, ταρχειεύω, διαφυλάσσω (πτῶμα ἀνθρώπου ἢ ζῴου) ἀπὸ τῆς σήψεως, τὸ διατηρῶ διὰ τῆς χρήσεως διαφόρων φαρμάκων, τὸ βαλοσάμωνω (ἰσως π.χ. τὰς Αἰγυπτιακὰς μομμίας).— || ταρχειεύω (ἀλατιζῶ, καπνίζω, παστῶνω) κρέατα ἢ ἰχθύς || **τεμάχη τεταρχειυμένα** = παστὰ κρέατα.— || μτρφ., ἐν τῇ παθ., φθειρομαι, μαραινομαι, φθίνω, τήκομαι, λιώνω.

τάρχηιον, τὸ, ἕποκορ. τοῦ **τάρχειος** (βλ. λ.).

τάρχηο-πωλείον, τὸ (**ταρχειοπωλείω**)· ἀγορὰ (τόπος πωλήσεως) τεταρχειυμένων ἰχθύων (επιστῶν ψαριῶν), ἀλιπάστων.

τάρχηο-πωλείω, μελλ. -ήσω (**τάρχειος+πωλείω**)· πωλῶ ἐπαστὰ ψάρια ἢ «εταγνόμενα στὸν ἀέρα».— || ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ταρχειεῖσιν πτωμάτων.

τάρχηος, -ου, ὁ (ἢ **τάρχηος**), -εος τὸ, καὶ **τάρχηον**, τὸ· πᾶν τὸ διατηρούμενον διὰ ταρχειεῖσιν, (διὰ βαλοσάμματος), μομμία (εμούμια).— || γενικῶς, κρέας (ἢ ψάρι) παστό (ἀλατιστό, καπνιστό ἢ τοῦ ἀέρος).

Ἔτυμ.: **τάρχειος**· **ταρχειεύω**· σκοτειν. ἔτυμ. (βλ. καὶ ἐν **ταρχῶν**) τὸ Ἀρμ. **tarəx** (εἶδος ἰχθύος), καὶ τὸ Συρ. **tarixə** (ψάρι ἀλατιστό) εἶναι δάνεια ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

ταρμύσσω· ἐμβάλλω εἰς φόβον, ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ. [**ταρμύσσω** (*tirm-)]· πρβλ. Ἑουχ. **εταρμύξασθαι**· **φοβηθῆναι**, **ε-τάρμυκτος** (=ἀφοβός)· ἄλλ. **τρέμω**, λατ. **tremo**.

τάρπη, ἡ· μέγας κόφινος πλεκτός ἐκ λύγων. [**τάρπη**· **ταρπάνη**· **ταρπός**· οἱ τύποι οὔτοι (μετὰ τῆς σημασι. τοῦ πλεκτοῦ κοφίνου πάντας) εἶναι πιθ. ἀττ. τύποι (ἰων. *sarpe-) ἀναγόμενοι εἰς λατ. *tarp-, περ εἶναι ἐπᾶκτ. τοῦ *tver- τοῦ ἐν τῇ λιθ. **tveriu**, **tverti** (περιφράττω) (βλ. τὰ ἐν λ. **σερά**)· πρβλ. τὴν ἄλλην ἐπέκτασιν *tarp- ἐν τῇ ἰων. λ. **σαργάνη**, ἀττ. **ταργάνη** (πρβλ. καὶ Ἑουχ. **κόδρητη**· **σαργάνη**, **κόφινος**)].

τάρπηται, ἐπ. **ταρπήμεναι**, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ **τέρπω**.

ταρρός, ὁ, ἀττ. ἀντὶ **ταρός** (βλ. λ.).

Ταρσεύς, -έως, ὁ· ὁ κάτοικος (ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ) τῆς Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας.

ταρός, ἀττ. **ταρρός**, ὁ (ὡς. καὶ μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. τὰ **ταρσά**) (**ταρσομαι**)· πλέγμα ἐκ καλάμων, «καλαμωτῆ», ἢ καλάμινος κόφινος, κληθεῖς οὕτω διότι ἐν αὐτῇ ἐποποθετοῦν οἱ ἐξηρινόμενοι (**ταρσαίνόμενοι**) τυροὶ (εἰτὰ ξηροτύρια), λατ. **crates** || ὡς. πλέγμα ἐκ καλάμων (καλαμωτῆ) ἐνοικοδομούμενον ἐντὸς πλινθίνων τοίχων διὰ νά συνδεῖ τὰς πλινθίδας καὶ νά τὰς συγκρατῆ || ὡς. γυν., κάλαδος πλεκτός ἐκ κλάδων λύγου, ὡς τὸ **τάλαρος**.— || πᾶσα εὐρεῖται καὶ ἀναπεπταμένη ἐπίπεδος ἐπιφάνεια || **ταρός ποδός**=τὸ πλατὺ μέρος τοῦ ποδός, τὸ πρὸς τοὺς δακτύλους, τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς πτέρυγης μέρος τοῦ ποδός (τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν **καρπὸν** τῆς χειρός). 2) **ταρός κοπιώης**=τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης, λατ. **palmita** || γενικῶς, κώπη. 3)

ταρσός πτέρυγος—τό πλατύ μέρος τῆς ἀναπεπταμένης πτέρυγος, καὶ αἶτα γυν. ἡ δὴλ πτέρυξ.—τέλος ἢ πόλις **Ταρσός** ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ ὅτι, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐκεῖ ἔπαιον ἡ πτέρυξ τοῦ Πηγάσου.

Ἔτυμ. **ταρσός**, ἀττ. **ταρρῶς**, πληθ. **οἱ ταρσοὶ** καὶ (**ἐνίοτε**) **τὰ ταρσά**· **ταρσόμοι**, ἀττ. **ταρρῶμοι** (=ἐμπλέκομαι)· **σύνταρρῶς** (συμπελεγμένος, περίπλοκος)· **συνταρρῶ** (=πληρῶ συμπελεγμένων ριζῶν)· **ταρσισά** (ἰων. **ταρσιή**· **ταρσιά**) (=πλέγμα ἐκ καλῶμων πρὸς ἀποξήρανοιν οὐκων)· παλ.-γερμ. **darra**, μεσ.-γερμ., νεο-γερμ. **darre** (germ. ***harzo**, ἰαπ. ***torzā**)=κλίβανος ἀποξηρανσεως, σουηδ. **tarre** (ξηραντήριον), ἀρμ. **thar** (δοκός ἐπὶ τῆς ὀλοίας ἀνήρτων τὰ πρὸς στέγνωμα) (ἰαπ. ***tsā**, ἢ ***tsjā**=**ταρσιά**)· ἰαπ. ***ters** (στεγνώνω), βλ. καὶ **τέρσομαι**.

Ταρτάρειος, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τάρταρον, ἢ ὁ δμοῖος πρὸς τὸν Τάρταρον, τρομερός, φρικτός· ἐκ τοῦ

Τάρταρος, ὁ, καὶ ἡ, μετὰ ἕτεροκλ. πληθ. **τὰ Τάρταρα** (ὡς καὶ ἐν τῇ λατ. **Tartarus**, πληθ. **Tartara**)· Τάρταρος, ἄβυσσος σκοτεινὴ, τόσον βαυτετέρα ἀπὸ τὸν Ἄδην· ἔσον ἢ Γῆ ἀπέχει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τόπος ἐγκαθεύριξεως τοῦ Κρόνου, τῶν Τιτάνων κλπ. Ὑστερον **Τάρταρος** ἐκαλεῖτο ἡ ὁ «Κάτω Κόσμος» γενικῶς, ἢ ἡ «Κόλασις» (τόπος ὄσσανιστηριῶν), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **Ἡλύσια πεδία**· βλ. Κ.Ε.Λ.

Ταρτάρω, μελλ. -ύσω· ἐκοσμονοιζῶ εἰς τὸν Τάρταρον, ρίπτω (κρημνίζω) εἰς τὸν Τάρταρον.

ταρφέες, οἱ, **ταρφέα**, τά, πληθ. τοῦ **ταρφύς** (βλ. λ.).

ταρφεῖός, ἄ, ον· =**ταρφύς** (βλ. λ.).

τάρφθεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **τέρπω**.

τάρφθη, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ **τέρπω**.

τάρφος, -τος, τὸ (**ταρφύς**)· δαμνῶν, λόχη, πυκνὸν φύλλωμα [**τάρφος**· **ταρφύς**, πληθ. **ταρφέες**, **ταρφεῖαι**, **ταρφέα** (βλ. λ. λ.)· δι' ἔτυμ. βλ. **θρόμβος**].

ΤΑΡΦΥΨ, εἶα (ἡ -ύς), ὁ πυκνός, συμπεπικνωμένος, συχνός ἢ τὸ οὐδ. πληθ. **ταρφέα** κείται καὶ ὡς ἐπίρρ.· συχνά, συχνάκις, πολλὰκις· τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἀπαντᾷ ἐπ. πληθ. **ταρφεῖαι** (οὕτω ὁ Ἀριστοταρχος) ἀνήκει εἰς ἐν. ὄνομ. **ταρφεῖός** (πρβλ. **θαμέες** καὶ **θαμείος**)· ὅσοι δμως ἀνάγουσι τοῦτο εἰς τὸ **ταρφύς** γράφουσι **ταρφεῖαι**.

ταρχύω, μελλ. -ύσω· δάπτω (κηδεύω, ἐνταφιάζω) σεμνοπρεπῶς.

Ἔτυμ.· **ταρχύω**· ἀ-**τάρχυτος**· πρβλ. Ἦσυχ. **εταρχάνιον ἐντάφιον**, **εταρχάνιον πένθος**, **κῆδος**· σκοτ. ἔτυμ.· εἰσρωθήθη συγγ. τῷ **τάρχος**, ὁπότε κείται ὡς συγχεομ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ταρχεύω**, ὅπως τὸ **ταρχήρος** ἀντὶ τοῦ **ταρχήρος**· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ παρ' Ἦσυχ. **τέρχνα** (**ετέρχνα ἐντάφια**), ὡς καὶ τῷ παρ' Ἦσυχ. ὡς **εταρχάνα περιδειπνον**· Ἠλεῖοις (μετὰ **σ**-ἐν ἀρχῇ)· πρβλ. καὶ **στορχάζω** (Ἦσυχ.) = ἐγκλείω· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***stier-gh** (ἐγκλείω, ἐνταφιάζω).

τάσις, -εως, ἡ (**τείνω**)· ὡς καὶ νῦν, τάσις, ἔκτασις, «τέντωμα» ἢ ὕψωσις, ἐντασις· [**τάσις** = σανακρ. **tati**-h (σειρά, ἀγέλη, θυσία), λατ. -**tenti**- ἐν τῷ **Intentio**, **contentio** (ἐντασις, προσηπδεια)· ἐξ ἰαπ. ***titi**-h, παρὰλλ. τῷ ***tenti**- ἐν τῷ σανακρ. **tánti**-h (κορδόνι, σειρᾷ, ἀχονίον)· βλ. καὶ **τείνω**].

ΤΑΨΣΩ, ἀττ. -**ττω**· μελλ. **τάξω**· ἀορ. α' **ἐταξα**· πρξ. **τέταχα**· παθητ., μελλ. **ταχθήσομαι** (μγν. **ταγῆσομαι**), καὶ **τεταλ**, μελλ. **τετάξομαι**· ἀορ. α' **ἐτάχθη**· ἀορ. β' **ἐτάχην**· πρξ. **τέταγμα**· δέτω (θάλλω) εἰς τάξην, συν. ἐν στρατ. ἐνν. τάσσω εἰς τάξην μάχης, παρατάσσω (ἐπὶ τε στρατευμάτων καὶ πλοίων), τακτοποιῶ.— τὸ μέσον, τάσσω ἑμαυτὸν, παρατάσσομαι, πρὸς μάχην ἢ **ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς** = παρατάξαντες τὰς ναῦς εἰς τέσσαρας γραμμάς ἢ καὶ ἀπολ. **τάσσομαι**·=παρατάσσομαι πρὸς μάχην, σχηματίζω γραμμὴν μάχης.— τὸ παθητ., τάσσομαι (παρατάσσομαι) ὑπὸ τινος εἰς τάξην μάχης. 2) θάλλω, τοποθετῶ. 3) ὀρίζω τινά· νά πράξη τι, τοποθετῶ τινά εἰς ὠρισμένην θέσιν.— παθητ., ὀρίζομαι διὰ νά πράξω τι, τοποθετοῦμαι εἰς τινά θέσιν· **τοῦτο τετάγμεθα**·=τοῦτο ἐχομέν ταχθῆ νά κάμωμεν, μὲ τοῦτο ἐχομέν ἐπιφορτιοθῆ. 4) διατάσσω, παραγγέλλω, ἐν-

τέλλομαι, δίδω ἐντολάς. 5) κατατάσσω, δέτω τι κατὰ τινά τάξην. 6) καθορίζω ὠρισμένον ποσὸν φόρου, φοροδετῶ κατ' ἀναλογίαν, ἢ γυν. καθορίζω τὸ πληρωτέον ποσόν.— ἐν τῷ μέσῳ, συμφωνῶ (συναινῶ, δέχομαι) νά πληρωθῶ χρηματικῶν τὸ ποσόν· **χρήματα ἀποδοθῆναι ταξάμενοι** = δεχθέντες (συμφωνήσαντες) νά ἀποδώσωσι (νά ἐπιστρέψωσι) τὰ ὀφειλόμενα χρήματα ἢ καὶ ἀπολ., **ταξάμενοι κατὰ χρόνους**=συμφωνήσαντες νά πληρωσούν κατὰ χρονικὰ διαστήματα (κατὰ δόσεις). 7) ἐπιβάλλω ποινάς. 8) γυν., ὀρίζω, καθορίζω, προδιαγράφω ἢ ἀποκαθιστῶ, ἐξομαλίζω· ὁ **εταγμένος χρόνος** = ὁ **τακτός**, ὁ ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένος χρόνος.

Ἔτυμ.· **τάσσω**, ἀττ. **τάττω**, μελλ. **τάξω**, παθ. ἀορ. β' **ἐτάχην**, ρημ. ἐπιθ. **τακτός** (δ ἐν. **τάσσω** ἐσχηματίσθη πιθ. κατ' ἀναλογίαν, ἀντὶ ***τάξω**)· **τάχη**· **τάγμα**· **τάξις**· **τακτικός**· τὸ **τάγος** (βλ. λ.) δημιουργεῖ ἀντιστοιχίαν ριζ. **τάγ**· **τάγ**- (=τάσσω, κανονίζω, διατάσσω), πρβλ. λιθ. **ra-togus** (πρέπων, ἀρμόζων, **εὔτακτος**)=λεττ. **ra-togs** (πρόσφορος, εὐχρηστος), λιθ. **su-togti** (συμβάλλομαι μετὰ τινος)· ὡς πρὸς τὸ **τάγος** ὑπεστηρίχθη καὶ ἡ ἀπίθανος προέλευσις του ἐκ τοῦ **στραταγός** κατὰ σύντησιν.

ΤΑΤΑΛΙΖΩ· κολῶ τινά (τὸν φωνάζω) διὰ διωπευτικού (χαϊδευτικού) ὀνόματος, κολακεύω, καλοπιῶνω [**ταταλίζω** (=λατ. **blande compello, adulo**, **supplico**) ἐσχηματίσθη προφανῶς ἐκ τοῦ **τατά** (προσφωνήσεως χαϊδευτικῆς τέκνου πρὸς μητέρα), πρβλ. κλητ. **τατί** (διὰ τῆς ὀποιᾶς ἡ δοῦλη ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν)· βλ. καὶ **τέττα**].

τάτάω, δωρ. ἀντὶ **τητάω** (βλ. λ.).

τάτιον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ **αἷτιον**.

τάττω, ἀττ. ἀντὶ **τάσσω**.

ταῦ, τό· ὡς καὶ νῦν, τὸ γράμμα **ταῦ** (βλ. **Τ, τ**) [δά-νειον ἐκ τινος σημτ. γλώσσης· πρβλ. ἕβρ. **tāw**].

ταυρείος, α, ον, ὡς καὶ -ος, -ον (**ταῦρος**)· ὁ τοῦ ταύρου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταῦρον, ἢ γυν. εἰς θοῦν ἢ ἀγελάδα, λατ. **taurinus** ἢ παρ' Ὀμήρῳ, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ δερμάτος ταύρου.

ταυρ-ελάτης, -ου, ὁ (**ταῦρος** + **ελαύνω**)· ὁ ἐλαύνων ταύρους, ὁ λαμβάνων ἐνεργόν μέρος εἰς ταυροκαθάψια, ὁ ταυρομάχος.

ταυρέος, α, ον (**ταῦρος**)·=**ταυρείος** (βλ. λ.).

ταυρηδόν, ἐπίρρ. (**ταῦρος**)· ὡς ταῦρος, δίκην ταύρου, ἀγρίως, λατ. **toro vultu**.

ταυρο-βόλος, ον (**ταῦρος** + **βάλλειν**)· ὁ βάλλον (φονεύων) ταύρους, ὁ σφάζων ταύρους.

ταυρο-βόρος, ον (**ταῦρος** + **βορά**, **βιβρώσκω**)· ὁ καταδιβρώσκων ταύρους.

ταυρο-γαστήρ, -ορος, ὁ (**ταῦρος** + **γαστήρ**)· ὁ ἔχων γαστέρα ταύρου (δηλ. κοιλίαν μεγάλην ὡς ἡ τοῦ ταύρου) ἢ μψρ., ὑπερμεγέθης.

ταυρο-δέτης, -ου, ὁ (**ταῦρος**+**δέω**)· ὁ δένων ταύρου ἢ θηλ. **ταυροδέτης, -ιδος**.

ταυρό-κερας, -ωτος, ὁ, ἡ (**ταῦρος**+**κέρας**)· ὁ ἔχων κέρατα ταύρου.

ταυρό-κράνος, ον (**ταῦρος**+**κράνιον**)· ὁ ἔχων κράνιον (δηλ. κεφαλὴν) ταύρου, ταυροκέφαλος.

ταυρο-κτόνος, μελλ. -ήσω (**ταυροκτόνος**)· **κτείνω** (φονεύω, σφάζω) ταύρους, ἢ θυσιάζω ταύρους ἢ ὡς, καὶ μετὰ συστ. αἰτ. (λησημονηθείσης τῆς ἐννοίας τοῦ α' συνθετικῶς)· **ταυροκτονῶ βοῦς**.

ταυρο-κτόνος, ον (**ταῦρος** + **κτείνω**)· ὁ κτείνων (φονεύων) ταῦρον ἢ τὰς ταύρας. — ἢ προπαρξ. **ταυρόκτονος, ον**· ὁ φονευθεὶς ὑπὸ ταύρου.

ταυρό-μορφος, ον (**ταῦρος**+**μορφή**)· ὁ ἔχων μορφήν ταύρου.

ταυρο-πάτωρ, -ορος, ὁ, ἡ (**ταῦρος**+**πάτηρ**)· ὁ ἐκ ταύρου γεννηθείς, ὁ ταῦρον ἔχων ὡς πατέρα.

ταυρο-πόλος, ἡ, ὡς καὶ **ταυροπόλα**, ἡ (**ταῦρος** + **πολέω**)· ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος, ποικίλως ἐρμηνευόμενον· ἡ λατρευομένη ἐν ταύροις (πρβλ. παρ' Ἦσυχ. **«Ταυρῶ ἢ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις»**)· ἡ ἢ ὀχυρὴ ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ ζεύγους. **ταύρων**· ἡ ἢ θηρεύουσα ταύρους, ἡ κνηγνὴ ταῦρων.

ταυρό-πούς, ποδος, ὁ, ἡ, -**πουν**, τὸ (**ταῦρος**+**πούς**)· ὁ ἔχων πόδας ταύρου.

ΤΑΥΡΟΣ, ὁ ὡς καὶ νῦν, ταῦρος, ὁ ὄρρηθ βούς || ὡς. καὶ μετ' ἄλλου οὐδ. ὀνότι ἐπέχει θέσιν ἐπιθ.: ταῦρος βούς (πρβλ. σὺς κέπρος, κίβρος ἔρηξ).

Ἔτυμ.: ταῦρος = λατ. *taurus*, ὁμβρ. *toru*, *tuuf* (=λατ. *taurus*), πρβλ. καλ-ολαυ- *tufti*, λιθ. *tauras* (γης, θόνασος), Ζενθ. *taora* (μεγαλόσωμον κτήνος, βούς, ἵππος κλπ.), γοθθ. *staur*, παλ-γερμ. *stior*, ἀγγλ-σαξ. *steor* (ταῦρος), παλ-νορρ. *þiort* (τοῦρος)· ἐξ ἱαπ. **(s)tauro-*, **(s)tauro* πρβλ. ὡς. *gaul. tarvos*, ἱρλ. *tarb*, *gaill. tarw* ((καλτ. **tarvo* <**tauro-* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **verna*) ἱρλ. *ferb* = ἀγελός)· ἔχραμεν δηλ. ἐν πᾶσι τούτοις δύο σειρὰς παραγῶγων τῆς ἱαπ. ρίζης, μίαν μετὰ ἀρχικοῦ *s-* καὶ ἑτέραν ἄνευ αὐτοῦ, προφανῶς ἐκπεσόντος.

ταυρο-σφάγιον, μελλ. -ήσω (ταυροσφαγίος)· σφάζω ταῦρον, ἀποκόπτω τὸν λαιμόν ταύρου: ταυροσφαγίον ἐξ σάκος=ἀποκόπτω τὸν λαιμόν τοῦ ταύρου καὶ συλλέγω τὸ χυνόμενον αἷμα εἰς τὸ κοίλον τῆς ἀσπίδος.

ταυρο-σφάγιος, ον (ταῦρος+σφάττω)· ὁ σφάζων ταῦρους, ὡς τὸ ταυροκτόνος || ὁ θυσιάζων ταῦρον, ἢ καὶ γεν. ὁ προσφέρων θυσίαν.

ταυρο-φάγιος, ον (ταῦρος+φαγεῖν)· ὁ ἐσθίων ταῦρον ἢ ταύρους (ἐπιθ. τοῦ Βάχου) || ὁ μάγειρος βοσκῶν κρεάτων.

ταυρο-φόνος, ον (ταῦρος+φόνος)· ὁ φονεύων (σφάζων) ταῦρους, ὡς τὸ ταυροσφάγιος || ὁ θυσιάζων, προσφέρων θυσίαν.

ταυρός, μελλ. -ώσω (ταῦρος)· μεταβάλλω εἰς ταῦρον, ἐξαγριύνω.— παθητ. ταυρόσομαι=εἶμαι ἢ γίνομαι ἄγριος ὡς ὁ ταῦρος, λαμβάνω τὴν μορφήν ταύρου, ἐξαγριύνομαι, ἀγριοκτιτῶ.

ταῦς=μέγας, πολλὸς (κατὰ Ἡσυχ.).

Ἔτυμ.: ταῦς (ἱαπ. **taw-ús*) πρβλ. Ἡουχ. «ταῦσας» *μεγαλύνας, πλεονάσας*· ἰσπανορ. *tanzi*, *tanzi* (εἶμαι ἰσχυρός, δύναμαι), *tanzi* (ἰσχυρός), *tanziama*-h (ἰσχυρότερος), *tanziama* (ἰσχυρός), *tanziama*-h (δυνατός), *tanzi* (δυναμικ, σφοδρότης), *tanzi* (ἐν συνθέσει = λίαν, πολύ), Ζενθ. *tan-* (=λατ. *potent esse*), *tanah-* (δύναμαι, δυναμικ), *tanzi* (φυσικὴ δύναμικ), ἱρλ. *tao* (δύναμικ), γοθθ. *þausundi*, παλ-νορρ. *þusund*, ἀγγλ-σαξ. *þusenā*, παλ-γερμ. *stund* (χιλίοι, πρβλ. νεογερμ. *tausend*), παλ-νορρ. *þiō*, ἀγγλ-σαξ. *þreo*, παλ-γερμ. *diōh* (μηρός), παλ-ολαυ. *tyli* (γίνομαι παχύς), *tykū* (λίπος, πάχος), λιθ. *tykū* (παχύνομαι), *tyukas* (μερὶς λίπους), *tyukas* (τό λίπος), *tylni* (ἐξοικουμαί), *tyvāpas* (κατακλιόμενος, πλημύρα)· ἐξ ἱαπ. ρίζ. **taw-*, **taw-*, **tu-* (εἶμαι ἐξωγκωμένος ἐκ τινος)· πρβλ. καὶ τὰ ἐν σάκος, σῶμα, *Τευταμίδης*, *τύλη*, *τύλος*, *τύμβος*, *σάτυρος*, *ταῦρος*.

ταῦτα, οὐδ. πληθ. τοῦ οὗτος.

ταῦτά, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ τὰ αὐτά.

ταῦτα, ὡς. καὶ **ταυτή**, δοτ. θηλ. τῆς οὗτος, συγχ. ὡς ἐπίρρ.· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τοιοῦτοτρόπως, οὕτως.

ταυτί, ἔπειτα. ἀττ. αἰτ., ἀντὶ ταῦτα.

ταῦτό, ἰων. *ταῦτό*, ἀττ. καὶ *ταῦτόν*, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τὸ αὐτό, τὸ αὐτόν. Τὰ ἐκ τούτου σύνθετα ἐπακράτῃσ σχεδὸν νά γράφωνται ἄνευ κορωνίδως.

ταῦτό-γε, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τὸ αὐτό γε.

ταῦτο-λόγος, ον (ταῦτό+λέγω)· ὁ ταυτολογῶν, ὁ λέγων (ἐπαναλαμβάνων) τὰ λεχθέντα, ὁ λέγων (διαρκῶς) τὰ αὐτά.

ταῦτο-μάτον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τὸ αὐτόματον· τὸ συμβαῖνον κατὰ σύμπτωσιν, τὸ τυχαῖον, τὸ κατὰ τύχην συμβῶν || ἀπὸ ταῦτομάτου (ἀντὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου)=ἄφ' ἑαυτοῦ, τυχαίως || πρβλ. καὶ αὐτόματος.

τάφος, παρὰ Πινδ. ἀντὶ ἑτάφω, γ' ἐν. ἀορ. θ', ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· βλ. *τέθηκα*.

τάφιος, α, ον· βλ. ταφήσιος.

τάφιος, -ίος, ὁ (θάπτω)· ὁ θάπτων νεκρούς, νεκροθάπτης.

ΤΑΨΟΝ, ἢ (θάπτω)· ὡς καὶ νῦν, ταψή, ἐνταψιασμός, τὸ θάπτειν, τὸ θάψιμον, λατ. *sepultura* || ἐν

τῇ πληθ., ἡ δημοσία δαπάνη γινόμενη ταψή τῶν πρεσόντων ὑπὲρ πατριδος || ἐν τῇ πληθ. ὡς., τόπος ἐνταψιασμοῦ, νεκροταφεῖον, κοιμητήριον.

τάφιος, ἡ, ον, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ταφείος (ταψή)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ταψήν (εἰς κηδεῖαν, εἰς ἐνταψιασμόν) || *τάφιος ταφείων*=οἰκὸν δι' ἧς περιετυλισσοετο ὁ νεκρός, σάβανον, νεκρικός πέπλος.

τάφιναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. θ' τοῦ θάπτω.

τάφιος, α, ον (τάφος)=τάφιος (βλ. λ.), ὁ τοῦ τάφου || *τάφιος λάθος*=ἐπιτάφιος (ἐπιτύμβιος) στήλη, σῆμα, μνημεῖον.

τάφοδια, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τὰ ἐφοδία.

ΤΑΨΟΣ (Α), ὁ (θάπτω)· ταψή, ἐνταψιασμός, κηδεῖα, λατ. *funus* || ὡς. αἱ ἐπικήδειοι τιμαί, αἱ ἐπικήδειοι τελεταί: *τάφου τυχεῖν*=νά τύχῃ τῶν ἐπικήδειων τιμῶν, νά ἐνταψιασθῶ κατὰ τὰ κεκατανασμένα, με τὰς συνήδεις καὶ καθιερωμένας νεκρικός τιμὸς || ὡς. καὶ ὁ πληθ. ἐνίοτε ἐπὶ μιᾶς κηδεῖας (ταψῆς).— || ὡς καὶ νῦν, τάφος, τύμβος, μνημεῖον (τάφος μὲν ὁ τόπος ἔθνα ἐναποτίθενται τὰ πτώματα, σῆμα δὲ ὁ ὑπὲρ τὸν τάφον σχηματιζόμενος χωμάτινος γήλοφος) || ὡς. καὶ ὁ πληθ. τίθεται ἐπὶ ἑνὸς τάφου.

Ἔτυμ.: *τάφος*· ταψή· δι' ἑτυμ. βλ. *θάπτω*.

ΤΑΨΟΣ (Β), τό, γεν. -ος (τέθηκα)· θάμβος, ἐκπληξίς, κατάπληξις [δι' ἑτυμ. βλ. *θάμβος*].

Τάφος· Τ), ἢ· τὸ ὄρασιον ὄνομα τῆς μιᾶς ἐκ τῶν μικρῶν νήσων τῶν μεταξύ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκάδος, ΒΑ τῶν Ἐχινάδων· κατὰ τινὰς τὸ σημερ. «Μεγανήσι». Οἱ κάτοικοι τῆς Τάφιοι ἦσαν περιβόητοι ναυτικοὶ καὶ πειραταί.

ταφρεύω, μελλ. -σω (τάφρος)· ὀνολίζω τάφρον, ὀρούσω τάφρον.

τάφρη, ἡ, ἰων. ἀντὶ τάφρος (βλ. λ.).

ΤΑΨΟΣ, ἢ· ὡς καὶ νῦν, τάφρος, δρυμα, χάνδαξ, κοιν. «χαντάκι» || *τάφρον εἰλάνω*= ὀρούσω (ἀνορούσω) τάφρον κατὰ μήκος τινος (τείχους π.χ.) [δι' ἑτυμ. βλ. *θάπτω*].

τάφω, μτχ. τοῦ ἀορ. β' ἑταφών· βλ. ἐν *τέθηκα*.

τάχδ, ἐπὶρρ. ταχέως, «γρήγορα», δρομαίως, ἀμέσως, εὐθύς, πάραυτα, λατ. *statim*.— || ἐν τῇ περὶ ἀττ. λόγῳ τὸ τάχα συχνὰ συνάπτεται μετὰ τοῦ ἔν πρὸς δηλώσιν τοῦ πιθανοῦ· *πίθανός, ἴσως, δυνατόν...* || τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ἄνευ τοῦ ἔν.— ὑπερθ. *τάχιστα*· βλ. καὶ *τάχος, ταχύς*.

τάχως, ἐπίρρ. τοῦ ταχύς (βλ. λ.).

τάχιός, ἡ, ὄν, ποιητ. (καὶ τοῦ μετγν. περὶ λόγου), ἀντὶ ταχύς (βλ. λ.).

τάχιον, -ονος, οὐδ. τοῦ ταχίων (βλ. λ.), συγκρ. τοῦ ταχύς, λαμβανόμενον συχνὰ καὶ ὡς συγκριτ. ἐπίρρ. τοῦ τάχα.

τάχιστα, συγκρ. ἐπίρρ. βλ. ταχύς.

τάχιστος, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ ταχύς· ὡς καὶ νῦν, τάχιστος, ταχύτατος, γοργότατος, παρὰ πολὺ γρήγορος.

τάχιων, -ονος, οὐδ. *τάχιον*, συγκρ. τοῦ ταχύς.

ΤΑΧΟΣ, -ος, τὸ (ταχύς) ταχύτης, ταχεῖα κίνησις, γοργότης, «γρηγοράδα», ὡς καὶ νῦν τάχος || *τάχος ψυχῆς*=ταχύτης σκέψεως, ταχεῖα ἀντίληψις.— || *τάχος* (ἀπολ., κατ' αἰτ.) συχνὰ κεῖται ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ ταχέως (βλ. ταχύς) || μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπίρρημ. ἐνν. κεῖται καὶ συννημένον μετὰ προθέσ.: ἀπὸ *τάχους*, διὰ *τάχους*, ἐν *τάχει*, κατὰ *τάχους*, σὺν *τάχει* || ὡς. ὡς *τάχος* (δ,τι τάχος)= ὡς *τάχιστα*, δ,τι *τάχιστα* (= μετὰ πάσης δυνατῆς ταχύτητος, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, ἐν πάσῃ σπουδῇ) || ὡς *εἶχον τάχους*= ὅσον ἠδύναντο ταχύτερον, μετ' ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν ταχύτητα.

τάχδ-ἄλιτος, ον (ταχύς+ἄλιτομαι)· ὁ ταχέως (καὶ εὐκόλως) ἄλιτοκόμενος (κυριεύμενος, κατακτώμενος), εὐάλωτος, εὐκολοκρίλευτος.

τάχδ-βουλος, ον (ταχύς+βουλή)· ὁ ταχέως (μετὰ μεγάλης σπουδῆς, πολὺ διαστικῶ) βουλευόμενος (σκεπτόμενος) καὶ ἀποφασίζων, ὁ λαμβάνων ταχεῖας (ἐσπευσμένας) ἀποφάσεις.

τάχδ-δάκρυς, υ, γεν. -υος (ταχύς+δάκρυ)· ὁ ταχέως δακρύων, ὁ εὐκόλως κινούμενος εἰς δάκρυα.

τάχδ-δρόμος, ον (ταχύς+δραμεῖν)· ὁ ταχέως τρέχων.

τάχῃ-εργία, ἡ (ταχύς+εργον) ἡ ταχύτης ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, ταχεῖα ἐκτέλεσις.

τάχῃ-ήρης, ες (ταχύς+ήρεια) ὁ ταχέως ἐρέσων, ὁ ταχέως κωπηλατιῶν.

τάχῃ-μηνίς, -εως, ὁ, ἡ (ταχύς+μηνίς) ὁ ταχέως μηνίων, ταχέως ὀργιζόμενος, ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.

τάχῃ-μορος, ον (ταχύς+μόρος) ὁ ταχέως ἀποδνησκών, βραχύθιος.

τάχῃ-ναυτέω (ταχύς+ναύτης) πλέω ταχέως.

τάχῃ-νω, μελλ. -ῶνω (ταχύς) ποιῶ τι ταχέως, ἐπιταχύνω, ἐπιπορεύω.— || ἀμτδ., ὡς καὶ νῦν, ταχύνω, κάμνω γρήγορα, οπεύδω, εἶμαι ταχύς, ἐνεργῶ ταχέως.

τάχῃ-πειθής, ες (ταχύς+παίθω) ὁ ταχέως πειδόμενος, εὐπίστος, εὐκολόπιστος, μωρόπιστος («μωροπίστευτος»).

τάχῃ-πέμπος, ον (ταχύς+πέμπω) ὁ ταχέως πέμπων, ταχέως συνδεδυμένος.

τάχῃ-πορος, ον (ταχύς+πόρος) ὁ ταχέως πορευόμενος, ταχέως κινούμενος.

τάχῃ-ποτμος, ον (ταχύς+πότμος) = ταχύμορος (βλ. λ.), ὁ ταχέως ἀποδνησκών, ὁ βραχεῖαν ζωὴν ἔχων, βραχύθιος.

τάχῃ-πους, -ποδος, ὁ, ἡ (ταχύς+πούς) ὡς καὶ νῦν, ταχύπους, ὁ ταχύς (εἰς) τοὺς πόδας, ὁ τρέχων μετὰ μεγάλης ταχύτητος (πρβλ. καὶ ὠκύπους).

τάχῃ-πτερός, ον (ταχύς+πτέρον) ὁ ἔχων ταχείας πτέρνας, ὁ ταχύς τὰς πτέρνας, δηλ. ταχύς τοὺς πόδας, ταχύπους.

τάχῃ-πτερος, ον (ταχύς+πτερόν) ὁ ἔχων ταχείας πτέρυγας || ὁ ταχύς.

τάχῃ-πῶλος, ον (ταχύς+πῶλος) ὁ ἔχων ταχείς (θηλ. ταχύποδας) πῶλους (ἵππους).

τάχῃ-ρροδος, ον (ταχύς+ῥοθός) ἅ τρέχων μετὰ μεγάλης ὀρμῆς, ταχύς, ὀρμητικός.

τάχῃ-ρρωστος, ον (ταχύς+ῥώσμαι) ὁ ταχέως πετών, ταχέως κινούμενος, ταχυκίνητος.

ΤΑΧΥΣ, εἶα, ὄ, ἡ καὶ νῦν, ταχύς, γοργός, ἐγρήγορος, θιαστικός. 2) ἐπὶ γεγονότων, ταχύς, αἰφνίδιος, ὀρμητικός.— || βαθμοὶ παραθέσεως (παραθετικά): 1) τὸ ἁπλ. συγκριτ. **τάχύτερος**, α, ον ἅπαντᾶ κυρ. παρ' Ἡροδότῃ. 2) ἀνώμζλ. συγκριτ. **θάσσω**, ἀττ. -των, οὐδ. **θάσσαν**, ἀττ. **θάττων**, γεν. -ονος τὸ οὐδ. **θάσσαν** (καὶ **θάττων**) ἅπαντᾶ καὶ ὡς ἐπιρρ. (=ταχύτερον, περισσότερον ταχέως). 3) ὁ συγκριτ. τύπος **τάχιον**, οὐδ. **τάχιον** εἶναι συχνὸς παρὰ μτγν. πεζογράφοις. 4) τὸ ἁπλ. ὑπερθ. **ταχύτατος** εἶναι σπάνιον, τὸ δὲ ἐπικρατήσαν ὑπερθ. εἶναι **τάχιστος**, ἡ, ον || τὸ οὐδ. πληθθ. **τάχιστα** κείται ὡς ἐπιρρ. (=ὡς καὶ νῦν, τάχιστα, ἐν μεγίστῃ σπουδῇ, μετὰ τῆς μεγίστης ταχύτητος) || παρ' Ὀμ. **δτε ταχιστα**=ἄσων τὸ δυνατόν τάχιστα, ἄσων τὸ δυνατόν ταχύτερον, μετὰ πάσης δυνατῆς ταχύτητος (πρβλ. **ῥε τάχος**, βλ. **τάχος**), λατ. **quam celerrime** || παρὰ πεζογρ. κείται ὡς ἐπιρρ. καὶ ἡ αἰτ. **τὴν ταχίστην** (ἐνν. **ἄδόν**)=διὰ τῆς ταχίστης ὁδοῦ, δηλ. ὡς τάχιστα, ἄσων τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ἔτυμ.: ταχύς· **τάχα**· **τάχος**· σκωτ. ἔτυμ. πιβ. ταχύς (ιαπ. dhāgh-ús, ἐκ ριζ. dhāgh- συγκρ. **θάσσαν** (ἀττ. **θάττων**) (***θαγγ**-jon).

τάχῃ-σκαρδμός, ον (ταχύς+σκαίρω) ὁ ταχέως σκιρτῶν, ταχυκίνητος.

τάχῃ-της, -ήτος, ἡ, θωρ. -τάς, -άτος, ἡ (καὶ **ταχύτης**, ὡς **βραδύτης** καὶ **βραδύτης**) ὡς καὶ νῦν, ταχύτης, «γορηγοράδα», γοργότης, τάχος.

τάχῃ-χειλής, ες (ταχύς+χειλος) ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, ὁ ταχέως (ἢ καὶ εὐκόλως) διὰ τῶν χειλέων φυσώμενος (ἢ παιζόμενος), ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὁποῦ ταχέως κινούνται τὰ χεῖλη τοῦ αὐλοῦ (πρὸς ταχεῖαν ἐναλλαγὴν τῶν παραγομένων ἤχων).

τάων, θωρ. καὶ αἰολ. γεν. πληθ. τοῦ θηλ. ἀρθρου. **ΤΑΩΝ**, ἡ **τάως**, ὁ, γεν. ταῶ (ἢ ταῶ), αἰτ. ταῶν (ἢ ταῶν) ὄνομ. πληθ. ταῶ (ἢ ταῶ, καὶ ταῶ) γεν. πληθ. ταῶν αἰτ. πληθ. ταῶς (ἢ ταῶς).— ἄλλ' ὡς καὶ ὄνομ. ἐν. ταῶν· γεν. ταῶνος· δοτ. ταῶν· ὄνομ. πληθ. ταῶνες· γεν. ταῶνων· δοτ. ταῶσιν· αἰτ. ταῶνας· ὡς καὶ

νῦν, ὁ ταῶς (κατ' ἄλλους γρ. τῶς), τὸ ἐπογώνιον, λατ. **paño** || μτρρ., ὁ κομψεύμενος.

Ἔτυμ.: ταῶς· ταῶνεις· ταῶς (ὡς καὶ τὰ λατ. pāno, -ōnis, καὶ pānus) εἶναι θάνατα ἐξ ἀνατολ. τιος γλ., ἴσως ἐκ τῆς Ἰνδικῆς, φαίνεται δὲ ὅτι πρόκειται περὶ ὀνοματοποιίας, πρβλ. καὶ παλ.-γερμ. **phāwo**, νεο-γερμ. **pfau** (ταῶς), λατ. **paupulo** (κράζω, ἐπὶ ταῶνων).

TE, ἐγκλιτ. μόριον (=καὶ) ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ λατ. **que**, ὅπως τὸ καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ εἰ δακίς μετὰ τὸ τε ἀκολουθεῖ ἔπειτα τῆ καὶ, δημιουργεῖται αὐτομάτως ἢ ἐνν. τοῦ ἀμφοτέρου (-αι, -α): **εἰδός τε καὶ μίγεθός τε**=κατ' ἀμφοτέρα, τόσον κατὰ τὴν μορφήν ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα | **αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι** = «καὶ τὰ δύο» (ἢ καὶ οἱ δύο), αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ἵπποι των.— || παρ' ἐπικ. ποιηταῖς καὶ ἐν τῇ ἰων. διαλ. τὸ μόριον τε συνάπτεται μετὰ ἀναφορ. ἄντων, τῆς ὁποίας ὅμως οὐδόλως ἐπηρεάζει τὴν σημασίαν: **ἴστε, ἴσος τε** κλπ. ἢ συνάρτησις αὐτῆ ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἀρχικῶς αἱ ἀναφορικαὶ ἄντων. ἦσαν δεκτικαί, ὁπότε ἀπηγεῖτο ἢ σύνθεσις των δι' ἐνός συνδέσμου (καὶ οὕτως = ἴς), ἢ τοιαύτη δὲ δεκτικὴ δύναμις τῶν ἀναφορ. ἄντων. ὑφίσταται ἐν τῷ ἁπλ. κειμένῳ ὅταν ὁμοῦ βραδύτερον ἢ δεκτικὴ αὐτῆ χροιά ἐξηφανίσθη καὶ αἱ ἀναφορ. ἄντων. ἀπέμειναν ἀμικῶς ἀναφορικά, ὡς παρ' ἄττικοῖς, τὸ μόριον τε ἐξέπεσον ὡς περιττόν, διατηρήθη δὲ ὡς ἀπλοῦν πρόσωπα εἰς τινος μόνον περιπτώσεις: **ὥστε, ἰδός τε, ἐφ' ὧτε, ἄτε, ἴστε**· καθ' ὅμοιον τρόπον συνάπτεται ὡς. τὸ μόριον τε μετὰ τινων ἐπιρρ. (ἀναφορ. καὶ ἄλλων): **ἐνθα τε, ὅτε τε, ὡσεὶ τε, ἴνα τε, ἀλλὰ τε** κλπ.

Ἔτυμ.: τε (ιαπ. ***qve**=σανσκρ. **ca**, Ζανδ. **ca**, παλ. περσ. **čā**, λατ. **que**, παλ.-ιρλ. **-ch** (na-ch=οὐχί), γοτθ. **-h** (ni-h=οὐχί) (<*ni-hvi=λατ. **ne-que**), φρυγ. κλπ. **ke**· ἀνήκει εἰς τὰ προέδρα τῶν ἄντων. θεμάτων **qvo**, ἄρκε· παλαιότερα σημασ. («ὄπως») ἐν τῷ σανσκρ. **kās'ka**, ἔλλ. **ds-te**, λατ. **quis-que**, γοτ. **hva-zu-h** (=ὁ πρῶτος τυχύνων).— ἐν τοῖς **τότε, ὅτε**, λεοθ. **στα, θωρ. τόκα, δκα**, τὸ δευτέρον μῆμα, (-τε ἢ -κα) εἶναι ἀπλοῦν πρόσωπα καὶ οὐδέμιν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ μόριον τε (πρβλ. ἁπρρ. **στε τε**).

τέ, θωρ. ἀντὶ **σέ**, αἰτ. ἐν. τοῦ σὺ (βλ. λ.).

τέ, κατ' ἐκθλιφιν, ἀντὶ **εἶα**, οὐδ. πληθ. τοῦ **εἶος** (βλ. λ.). **τέγγω**, μελ. **τέγγω** ἄορ. α' **εἰτεγγα**· παθ. ἄορ. α' **εἰτεγγην**· βρέχω, ὑγραίνω, «μουσκεύω», ἐνοτίζω, συχ. διὰ δακρύων || ὄροαζω μὲ τὰ δάκρυά μου 2) μετὰ συστ. αἰτ., **τέγγω δάκρυα**=χύνω δάκρυα, δακρῶν || παθητ., **δμύρω ἐτέγγετο**=ἐχύνετο (ἐπιπτε) βροχή.— || ποιῶ τι μαλακόν, μαλακῶν, μαλάσσω, τῆκω || μτρρ., μαλάσσω, κινῶ εἰς εὐσπογγίαν, κάμπτω, κάμνω νά κάμψῃ.— || εἰς βάπτω («βάψω»), χρωματίζω, κηλιδῶν, λατ. **tingere** || μτρρ., ἀναμειγνύνω τι μὲ τι, κηλιδῶν μὲ τι, λατ. **imbuere**.

Ἔτυμ.: **τέγγω**: λατ. **tingō** (<tingō (<lingō κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ungō)), παλ.-γερμ. **thunkōn, dünkōn** (βυθίζω, «βουτώ», «μουσκεύω»), ἐξ ἰαπ. ***teḡg-** («μουσκεύω»).

Τεγέα, ἰων. -έη, ἡ ἡ γυνωτὴ πόλις τῆς Ἄρκας (βλ. Κ.Ε.Λ.).

Τεγεάτης, ἰων. -ήτης, ὁ (Τεγέα) ὁ ἐν Τεγέᾳ οἰκῶν, ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος, ὡς καὶ νῦν Τεγεάτης || θηλ. **Τεγεαῖτις**, -ιδος (ἐνν. γῆ) ἡ χώρα τῶν Τεγεατῶν, ἡ περιοχὴ τῆς Τεγέας.

Τεγεατικός, ἰων. -ητικός, ἡ, ὄν (Τεγεατής) ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς Τεγεάτην.

τέγεος ον (τέγος) ὁ ἐστεγασμένος, ὁ ἔχων στέγη, ἢ ὁ πλησίον τῆς ὀροφῆς (τῆς στέγης).

ΤΕΓΟΣ, -εος, τό ὡς τὸ στέγος (βλ. λ.), ἡ στέγη, ὀροφή, σκεπή (οἰκίας ἢ θαλάμου), λατ. **tectum**.— || πᾶν τὸ ἐστεγασμένον τμήμα οἰκίας, δωμάτιον, θάλαμος, ὑπερώον, σοφίττα || παρὰ μτγν. πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον, οἶκος ἀνοχῆς [δι' ἔτυμ. βλ. **στέγω**].

τεδάλα, **τεδάλω**, -ότος, θωρ. ἀντὶ **τέθηλα** κλπ.

τεδάλυια, ἐπ. ἀντὶ **τεθῆλυια**, μτχ. θηλ. τοῦ κρκ. τοῦ θάλλω.

τεδάλασθαι, ἀπρφ. παθ. κρκ. τοῦ θάλλω. **τέδαμμα**, -ψαι, -πται, παθ. κρκ. τοῦ θάπτω, **τεδάφαται**, ἰων. γ' πληθ. παθ. κρκ. τοῦ θάπτω

τετάφομαι, τετλ. παθ. μελλ. του *θάπτω*.
τετάταται, αντί *τέθειται*, γ' πληθ. παθ. πρκ. του *τίθημι*.

τέδεικα, *τέδειμαι*, *έναργ.* και παθ. πρκ. του *τίθημι*.

τεθειμελίωτο, γ' έν. παθ. ύπερο. του *θειμελίω*.

τέθηγμα, παθ. πρκ. του *θήγω*.

τέθηλας, πρκ. του *θάλλω* γ' έν. έπ. ύπερο. *τεθήληε*.

τέθηται, άπρφ. παθ. άορ. α' του *τίθημι*.

τέθηπα, πρκ. μετά σημασ. άνεστ. (άλλ' άνευ έν. έν

χρήσει): ως άμτδ., είμαι κατάπληκτος, μένω έκδαμ-
βος, έκπλήσσομαι, δαυμάζω (έν χρήσει κυρ. κατά την
μτχ. *τεθήπας*) || ώσ. έν τφ έπ. ύπερο. *εταθήπεια* (μετά
σημ. πρτ).— || έκ τής αὐτής ριζ. σχηματίζεται ο άορ.
β' *εταφον* μετά τής μτχ. *εταφών* (=κατάπληκτος, έκ-
δαμβος, άπροβολωμένος). [δι' έτυμ. βλ. *θάμβος*].

τέθεισομαι, παθ. μελλ. του *τίθημι*.

τεθλασμένος, μτχ. παθ. πρκ. του *θλάω*.

τεθλιμμένος, μτχ. παθ. πρκ. του *θλίβω*.

τέθμιος, α, ον, δωρ. αντί *θέσμιος* (βλ. λ.): δε-
σπιόμενος, τεθειμένος, ώρισιόμενος, νόμιμος, κανο-
νικός, λατ. *solemnis* || γεν:κώς, πρέπων, άρμόδιος,
όφειλομένος.

τέθμός, ο (*τίθημι*), δωρ. αντί *θεσμός* (βλ. λ.): τό
τεθειμένος, (τε)θεισπιόμενος, δεσμός, νόμος, έθος,
έθιμον, διάταξις [*τεθμός* <λακ. άργ. *θε νόμος*]: *τέ-
θμιος* (λοκρ. *θέθμιον*): δι' έτυμ. βλ. *θεσμός*].

τέθναι, προστ. πρκ. του *θνήσκω*.

τεθναίην, εύκτ. πρκ. του *θνήσκω*.

τεθνάκαμε, δωρ. αντί *τεθνήκαμεν*, α' πληθ. πρκ.
του *θνήσκω*.

τεθνάμεν, *τεθνάμεναι*, άπρφ. έπικ. πρκ. του
θνήσκω.

τεθνάσαι, άπρφ. πρκ. του *θνήσκω*.

τεθνάσαι, αντί *τεθνήκασαι*, γ' πληθ. πρκ. του *θνήσκω*.

τεθνεώς, δωρ. και έπ. αντί *τεθνεώς* (βλ. λ.).

τεθνεώς, -ώτος, άντ. μτχ. πρκ. του *θνήσκω* θηλ.

τεθνεώσα οδδ. *τεθνεώς* και *τεθνεός*.

τεθνηκα, πρκ. του *θνήσκω*.

τεθνήσομαι, άττ. μελλ. του *θνήσκω*.

τεθνήσας, -ώτος, έπ. αντί *τεθνεώς*, άρο. και οδδ.

μτχ. πρκ. του *θνήσκω* έπ. γεν. *τεθνηότος*, αιτ. -ότα

τό θηλ. όμως *τεθνηκυία* (ώσαι έξ άρο. *τεθνηκώς*).

τεθνεός, ποιητ. αντί *τεθνεός*.

τεθορεΐν, κατ' αναδίπλ. αντί *θορεΐν*, άπρφ. άορ.

β' του *θράωω*

τέθρομαι, παθ. πρκ. του *τρέφω*.

τεθρ-ίππο-θάμων, -ονος, ο (*τέθριππος*+*βαίνω*):
ο έπίδαριον (έποχοούμενος) τεθρίππου (ήτοι άρμα-
τος συρόμενου υπό τεσσάρων ίππων) || ο ήνιχος
τεσσάρων ίππων.

τεθρ-ίππο-θάτης, -ου, ο (*τέθριππος* + *βαίνω*):
ο ήνιχος τεθρίππου, ο όδηγών τεθρίππον (ήτοι
άρμα συρόμενον υπό τεσσάρων ίππων).

τέθρ-ίππος, ον (*τέτταρα* + *ίππος*): ο συρόμενος
υπό τεσσάρων ίππων έξευγμένον παραπλεύρωσ, ο
έχων τέσσαρας ίππους || ως ούσ *τό τέθριππον* (ένν.
άρμα)=τό άρμα τό συρόμενον υπό τεσσάρων ίπ-
πων, ως και νύν τεθρίππον || *τέθριππον* *ίππων* =
τέσσαρες ίπποι συνεζευγμένοι παραπλεύρωσ.

τεθρ-ίππο-τροφείω, μελλ. -ήσω διατηρώ τεθρίπ-
πον, τρέφω τέσσαρας ίππους διά τεθρίππον άρμα
έκ του άρου.

τεθρ-ίππο-τρόφος, ον (*τέθριππον* + *τρέφω*): ο
τρέφων τέσσαρας ίππους διά τεθρίππον άρμα, ο
συντηρών τεθρίππον || *τεθριπποτρόφος οικία*=οικο-
γένεια (πλουσία) δυναμένη να διατρέφη ίππους δι'
αγώνας άρματοδρομικών τεθρίππων (οιτινες ήσαν και
οι δαπανηρότεροι όλων των άλλων).

τεθιμένος, μτχ. παθ. πρκ. του *θύω*.

τεθωμένος, μτχ. παθ. πρκ. του *θύω*.

τεί ή *τείη*, ποιητ. αντί *τε*, δωρ. αιτ. έν. τής άντων. *σύ*.

τείδε, δωρ. αντί *τῆδε* (βλ. λ.).

τείν [], δωρ. έν. δοτ. αντί *σὺ*, δοτ. τής άντων. *σύ*.

τείνα, έπ. αντί *έτεινα*, άορ. α' του *τείνω*.

ΤΗΨΩ, μελλ. *τενώ* άορ. α' *έτεινα* πρκ. *τέτακα*
παθητ., άορ. β' *εταφην* πρκ. *εταμάω* έπ. γ' έν. ύπερο.
εταίω, γ' έθικ. *ετασθην*, γ' πληθ. *εταυντο* ως και

νυν, *τείνω*, *έκτεινω*, *άπλώνω*, *τεντώνω*, *σφιγγω*, *τεν-
τώνω* με δλην μου τήν δύναμιν: *τείνω* *τόξον*=
τανύω τό τόξον, τό τεντώνω *έντελωσ* (ώστε να
άποκτήσῃ τήν μεγαλυτέραν δυνατήν έλαστικότητα και
δύναμιν προς έκσφαιρόνησιν).— παθητ., *τανύομαι* (έκ-
τεινομαι, τεντώνομαι) εις τό μη περαιτέρω (έντε-
λωσ) || *εστία τετατο*=τά πανά ήσαν άπλωμένα τε-
ντωτά, ήσαν τανυσμένα || *ηώς πόδα τείνω*=διατηρώ
τεταμένοι τό Ιστιόν (άπλώνω, άνοιγω, τό πανί) ||
νυξ τεταται βροτοΐσι=ή νύξ είναι ήπλωμένη ύπερ-
άνω των δνητών.— || *έκτεινω* κατά μήκος, άπλώνω
κατά γήιν, καταρρίπτω χαμαί (έκτόδη, *επρούμυτα*).
— παθητ., *έξαπλώνομαι*, *ρίπτομαι* (και παραμένω)
έκτόδη χαμαί: *ταθεις έπι γαίη* = έξηπλωμένος
(καταρριφθείς και κείμενος) *εφορδύς-πλατύς*.— ||
μτφ., *τείνω* (έντεινω) εις τό έπακρον, καταβάλλω
συντόνος προσπαθείας.— παθητ., *έντεινομαι* εις
τό έπακρον, είμαι έντονος, πεισματώδης, σφοδρός,
δριμύς: *τετατο κρατερη ύσμήνη*=ή μάχη ειχεν έν-
ταδη εις τό έπακρον (έμαίνετο πεισματώδης) || έν
τφ παθητ. ως *άγωνίζομαι*, *έντεινω* τας δυνάμεις
μου, είμαι άνήσυχος, άδημονώ, άγωνιά.— IV επί
χρόνου, *παρτεινω* τον χρόνον, *έπιμηκύνω*, *εμα-
κραίνω*. 2) *διευδύνω* προς τι σημεϊον, *εσημα-
δεύω*, *σκοπεύω* || *δθεν*, *σχεδιάζω*, *μελετώ* (έχω κατά
νουν να κάμω), *κάτι*.

Β' ως άμτδ., *άπλώνομαι*, *έκτεινομαι* (προς...), *έχω*
έκτασιν, *φθάνω* μέχρι...— || *άγωνίζομαι*, *προσπα-
θώ*, *επιδιώκω* (να κάμω κάτι...) || γεν., *έκτεινομαι*,
φθάνω, *έξικνούμαι*.— || *άναπερομαι*, *άναγομαι*, *άν-*
ήκω, *έσφορῶ*, εις τι (λατ. *spectare ad...*, *perlinere*
ad...): *τείνει εις* σέ=αυτό αναφέρεται εις σέ, *έχει*
σχέσιν προς σέ, *άποβλέπει* εις σέ, *σέ άφορῶ*. 2)
τείνω *προς τι(να)* = *πλησιάζω* εις τι(να), *όμοιάζω*
προς...

Έτυμ.: *τείνω* μέσ. πρκ. *τέταμαι* (*τε-ίψ-), κατ'
αὐτόν δέ *έσχηματίσθη* και *έναργ.* πρκ. *τέτακα*, ρημ.
επίθ *τατός* (=σανσκ. *talā-h*, λατ. *tenilis*) *δημηρ.* ποιητ.
τεταίω, *άορ.* *έτίθηνα*: *τανύομαι*, *τανύω*: *τανυ-* έν
συνθάτοις *ταναός*: *τανεΐαι*: *τανεία*: *τάσις*: *τόνος* (=
και μουσικός τόνος, έν η έννοια σχετίζεται προς τό
λατ. *tonare* και έλλ. *στένω*). *τένω* (=τένων,
νευρά) (= λατ. *tenus*, *-oris* = σπάγγος με δηλιά):
ά-τενης (ά-(*σπη-): *ελλι-τενης*: *τετατός*: *τέτατος*:
τείνω (*τεν-ιω = *σανσκ.* *tanō* ή (πρκ. *talāna*, *talne*)
(= *τείνω*), *tan-* (έκτασις), *tanā-h* (κατιών), *tanā-m*,
tanā (οι άπόγονοι), *tanā-h* (νήμα, τόνος), *tanā-h*
(σειρά, σχοινίον), *tanū-h* (νήμα, σχοινίον κλπ.),
tantra-m (ή τέχνη τό ύφαινειν, τό ύφάδι), *Zenō*.
tan-, *tanā* ή *tanō* ή *tanō* (έκτεινω), *νεο-περο.* *tanōdan* (περι-
στρέφω, περικυκλώ), *άλδ.* *nāē* (έντεινω, τεντώνω),
λατ. *tened*, πρκ. παλ-λατ. *tenin* (= *σανσκ.* *talantē*),
όμδρ. *tenilu* (=λατ. *teneto*), λατ. *tenor*, *-oris* (δρό-
μος συνεχής), *tenus*, *-oris* (σχοινίον...), *tenedō*, πρκ.
tenendē, όμδρ. *an-dendu*, *antenu* (**ten[d]e*)*id* (=
λατ. *intendito*, *imponito*), πρκ. *σανσκ.* *tanāte* (χα-
λαρούμαι), *tantrā*, *tantrē* (έξάντλησις, χαλάρωσις)
έξ *ιαπ.* **ten-d*, παλ-βρετ. *hinsit* (=λατ. *sparsit*), παλ-
ιρλ. *tan* (**tanā*)=χρόνος, *gaul.* *Teni-genonia* (**teni-*
-s=τρυφερός, γοτθ. *ranjan*, παλ-norr. *þenia*, *άγγλ.*
saē. *þenian*, *þennan*, παλ-γερμ. *denen*, *dennen* (έκ-
τεινω), παλ-norr. *þinull* (τό άκρον σχοινίον δικτύου),
παλ-αλαυ. *teneto* (σχοινίον), λιθ. *h. stu*, *hinau*, *hnti*
(έσχογκώνω), *tanas* (έξόγκωμα), *λεττ.* *hinu hti* (πλέκω,
συστρέφω, περιτυλίσσω), λιθ. *hiklas* (νήμα, πλέγμα):
πάντα εξ *ιαπ.* **ten-* (τείνω).

τείρος, έπίρρ., έπικ. αντί *τείωσ*, *τέωσ*.

τείρωσ, έπικ. πληθ. του *τέρας*: τό ούράνιο σώ-
ματα, οι έν τφ ούρανῶ άστερισμοί [*τείρωσ*, *ώσαι*
έξ έν. όνομ. *τείρωσ*, τό, αντί *τέρας*: *άπαντα* μόνον κατά
πληθ.: *τείρωσ* ('Ιλ. Σ 485), δοτ. πληθ. *τείρωσιν* ('Όμηρ.
βμνος VII 7), κατά μετρ. έκτασιν (πρκβλ. *αιολ.* *τερωσόν*
παρ' *Αλκ.*): *σανσκ.* *talā* (άστήρ), *βεδ.* πληθ. *tanāh*
(άστέρες), *έλλ.* *άσθηρ*, (βλ. λ.).— τήν προς τό *τέρας*
συσχετίζουν δέν τήν *δέχεται* οι νεώτεροι].

ΤΗΨΩ, πρτ. *έτειρον*: *άπαντα* μόνον κατ' έν. και πρκ.

ένεργ. και παθ. τριβω, προστριβω, όποτριβω, τριβων έξαφανίζω || μτφ., κατατριβω, κατατρίχω, βασανίζω, τάλπωρω, καταπονώ, κατεξαντλώ.— παθητ., κατατριβομαι, κατατριβομαι, βασανίζομαι, δευνοπαδω.— || άμτθ. ύποφέρω μεγάλως, πάσχω πολύ.

Ετυμ.**: **τείρω** (τερω**) ***τέρετρον*** **τερηθών**, -όνος **τέρην** (βλ. λ.) ***τέρος** (ισχύνω, λεπτός) ***τόρμος** (βλ. λ.) ***τόδος** (βλ. λ.) ***τορός** (βλ. λ.) ***τορώ** (βλ. λ.) ***τίετημι**, **τιερώω** **τετραίνω** ***τρημα*** **τρητός*** **τιερώσκω** ***τρανής** (βλ. λ. λ.)* πρβλ. σανσκρ. **turá-h** (τραυματισμένος), **átura-h** (άσθενής), λατ. **terō** (πρκ. **trēvi**, έξ βία. **terī-**), πρβλ. **de-tri-mentum** (δλάθη, βλ. έν **τρέβω**), **tenebra** (τρύπανον), **teres**, -eas, **tarmes**, -ilis, **trā**, **tarahar** (τρούπανον), gall. **taradr** (=λατ. **tenebra**), παλ-βρετ. **foreusit** (=λατ. **atrivit**), gall. **trewis**, παλ-γερμ. **drāen** (περιοτρέφω), (άγγλ. **throw**=ρίπτω, νεο-γερμ. **drēhen**=στρέφω), **drāt**, νεο-γερμ. **draht** άγγλ. **draht** **brāwan** (περιοτρέφω), παλ-γερμ. **drāt**, άγγλ. **saß. brōed**, παλ-norr. **brādr** (νήμα, κλωστή), παλ-σλαυ. **īra**, **trēti** (μεταχειρίζομαι), λιθ. **trinti trinti** (μεταχειρίζομαι), λεττ. **truts** (***trantas**, ιαπ. ***iro-n-to**)=άκονη* πάντα έξ ιαπ. ριζ. ***ter-**, ***iere**-, ***terē-**, ***terō** (μεταχειρίζομαι, διατριπώ), ήτις είναι πιθ. ή αυτή προς την ριζ. ***ter-** (άνογιω δρόμον διά μέσου, περνώ εις τό άπέναντι μέρος), έν τφ σανσκρ. **tarati** (διέρχομαι διά μέσου), μτχ. **tirā-h** (ύπερβάς, ύπερπηδήσας), **tarmann-** έλλ. **τέρμα** (βλ. λ.), λατ. **terminus**, -**trāre** **trāre**. επέκτασις τής ιαπ. ριζ. κατά έν -d- έν τφ σανσκρ. **ardāti** (σχιζώ, τρυπώ), πρκ. **latārda** και **īrātīti** **ardman-** (όπή, άνοιγμα, σχισμή), λιθ. **lrēndu trendeli**.

τειχεσπλήτης, -ου, δ (τειχος+πλάζω)* ό προσεγγίζων εις τά τείχη (ώς έχθρός), ό έφορμών κατά τών τειχών, ό διαίως επιτιθέμενος (επιθ. του ***Αρεως**).

τειχέω, μελλ. -ήσω (τειχος)* κτίζω (έγείρω, οικοδομώ) τείχη || οικοδομώ, κτίζω.— || μτθ., περιβάλλω διά τείχους, τειχιζώ, όχυρώνω διά τείχους(μετ' αιτ.).

τειχ-ήρης, ες (τειχος+άραρειν)* έγκεκλεισμένος έντός τειχών, έχκαθειργμένος διά τειχών, περι(τε)-τειχισμένος, πολιορκούμενος.

τειχιζώ, μελλ. -ίσω, άτ. -ιά* άορ. α' **έτειχισα*** πρκ. **τετειχικα*** παθητ., πρκ. **τετειχισαμι*** γ' έν. ύπερο. **τετειχιστο*** (τειχος)* οικοδομώ (κτίζω, έγείρω) τείχος || γεν., οικοδομώ || έν τφ μέσφ: **τειχιζομαι** **τειχος**=οικοδομώ δι' έμαυτον τείχος || τό γ' έν. παθητ. ύπερο. άπροσ. **τετειχιστο**=ύπήροχον οικοδομαί— || περιτειχιζώ, περιβάλλω (περικλείω) διά τείχους, όχυρώνω.— παθητ., περικλείομαι διά τείχους, όχυρώνομαι διά τειχών.

τειχιόεις, **εσσα**, εν (τειχος)* ό (τε)τειχισμένος, όχυρωμένος διά τειχών.

τειχίον, τό, ύποκορ. του **τειχος*** μικρόν τείχος, περιτειχισμα, περιβόλος ιδιωτικής οικίας* ή ύποκορ. σημασ. έγκείται εις τό ότι **τειχίον** έλέγετο επί τών περιβόλων (τοιχών) τών κτιζομένων περίξ ιδιωτικής οικίας, έν φ **τειχος** έλέγετο επί τών τειχών τής πόλεως.

τειχίσαις, ή (τειχιζώ)* ή περιτειχισις, τό κτίσιμον τείχους, ή άνέγεροισ τείχους.

τείχισμα, τό (τειχιζώ)* τό άνεγειρόμενον τείχος, όχύρωμα, φρούριον.

τειχισμός, δ (τειχιζώ)*=τειχισις (βλ. λ.).

τειχο-δομέω, μελλ. -ήσω (τειχοδόμος)* οικοδομώ (κτίζω, άνεγειρω) τείχος ή όχυρον (φρούριον).

τειχο-δόμος ον (τειχος+δέμος)* ό οικοδομών (κτίζων, άνεγειρων) τείχη.

τειχο-μάχης, μελλ. -ήσω (τειχομάχης)* μάχομαι έναντίον τειχών, πολιορκώ και έφορμώ κατά θέσεως όχυρωμένης διά τειχών || **δυνατοί τειχομαχείν**=έμπειροι εις τό τειχομαχείν (βηλ. εις τό **έκπορ-θειν** τειχιόμενας πόλεις).

τειχο-μάχης, -ου, δ (τειχος+μάχομαι)* ό έφορμών έναντίον τειχών ή γεν. έναντίον όχυρωμένων θέσεων || πολιορκητής, μηχανικός, ως και νυν τειχομάχος.

τειχο-μάχια, **ιων**. -ία, ή (τειχομαχέω)* ως και νυν, τειχομαχία, επίθεσις (έφοδος) έναντίον τειχών, πολιορκία πόλεως όχυρωμένης διά τειχών, μάχη

περι τά τείχη || ονομασία τής δωδεκάτης βασιφιδίας τής 'Ιλιάδος (**Μ**).

τειχο-μελής, ες (τειχος+μέλος)* ό τειχιζων (άνεγειρων τείχη) διά τής μουσικής, τ. έ. τή συνοδεία μουσικής (επί τής λύρας του **Αμφίλονος**).

τειχο-ποιός, όν (τειχος+ποιέω)* ό ποιών (βηλ. κτίζων, άνεγειρων) τείχη ή όχυρώματα καθόλου || οι **τειχοποιοί** έν **Αθήναις** ήσαν άρχοντες όπάρχοντας τήν εδύθηνη τής συντηρήσεως και έπισκευής τών τειχών τής πόλεως.

ΤΕΓΧΟΣ, -εος, τό ως και νυν, **τείχος**, και κυρ. **τείχος** πόλεως, περιβάλλον πόλιν || **τειχεών κειθώνες**=χιτώνες (ένδύματα) έκ τειχών, τ. έ. τείχη άλεπάλλάγηλα, τό έν έντός του άλλου || **τείχεα θήεασθαι**=νά δημιουργήσουν ρήγμα εις τό τείχος, νά τό κρημνίσουν.—τό **τείχος** διαφέρει από τά **τοιχος**, **τειχιών** όσον διαφέρουσι τά λατ. **murus**, **moenia** από τό **paries**, ή όσον τό **τείχος** (ή τά **τείχη**) πόλεως από τόν **τοιχον** (ή τούς **τοιχους**) **οικίας**.— || παντός είδους όχυρωμα, φρούριον, όχυρόν (έκάστρο) || πόλις όχυρωμένη διά τειχών, πόλις (τε)τειχισμένη || πάς όχυρωμένος τόπος.

Ετυμ.**: **τείχος **τειχιζώ** (**ιων**, **τειχέω**)* **τειχιόεις** (πρβλ. **Τειχιούσσα**, κλησίον τής Μιλήτου, παρά Θουκυδ.).—**τοιχος**: σανσκρ. **dēha-h**, **dēha-m** (σώμα, κορμός), **dēhi'** (τείχος, άνάχωμα), **dē'hi** (έπιχώμα), **Zend. -dažayehi** (έπισωρευσις) (=σανσκρ. **dēhayañi**, ένεργ. μτθ.), **uz-dažza** (έπισωρευσις), **pa'ri-dažza** (κυκλικός περιβόλος) || έλλ. **παράδεισος** (βλ. λ.), παλ-περο. **didā-** (όχύρωμα), νεο-περο. **diz dēz** (φρούριον), άρμ. **dizanel** (=επαθροίζομαι), **dēz** (σωρός), θρακ. **-dizos**, **-diza** (φρούριον, άκρόπολις), λατ. **figo**, **figura**, **figulus** (κεραμεύς), όσκ. **felhúss** (=λατ. **murus**), γοθθ. **þamma digandin** (=τφ **πλάσαντε**), **gadigis** (=πλάσμα), **daigs**, παλ-norr. **deig**, άγγλ. **saß. dāz**, παλ-γερμ. **teig** (ζύμη), γοθθ. **digrei** (=άδρότης, άφθονία), παλ-norr. **digr** (παχύς, μεγαλόσωμος), παλ-ρωσσ. **džza** (***džz-jā** <ιαπ. ***dhoiğh-jā**)=οκόφη ζυμώματος, λιθ. **dizu**, **dēzti**, **dizti** (κτυπώ, ραβδίζω), παλ-σλαυ. **zīdati** (οικοδομώ), **zidū** (τείχος), λιθ. **zēdzu**, **zēsiti** (σχηματίζειν)* πάντα ταύτα έξ ιαπ. ***dhoiğh-** (άλείφω, έπιχρίω, φράττω διά κολλητικού ηηλοϋ, ζυμώνω, πλάθω, ηηλοπλαθώ) βλ. και **θιγ-γανω**.

τειχο-φύλαξ, -άκος, δ (τειχος+φύλαξ)* ό φυλάττων τά τείχη, ό φρουρός τών τειχών, σκοπός, φρουρός (του τείχους).

τειχύδριον, τό, ύποκορ. του **τειχος*** μικρόν τείχος, μικρόν όχυρόν, μικράς έκτάσεως όχυρωμένη θέσις.

τείως, έπι:ρρ. έπ. και 'Ιων., άντί **τέως** (βλ. λ.).

τέκε, έπ. γ' έν. άορ. θ' του **τίκτω**.

τεκείν, **τεκέσθαι**, ένεργ. και μέσ. άορ. θ' του **τίκτω**.

τεκμαίρομαι, μελλ. **τεκμηροϋμαι*** άορ. α' **έτεκμηράμην*** άιοθ. (**τέκμαρ**)* καθορίζω διά σημείου ή όριου, δηλώ, έμφαίνω, διατάσσω, άποφασίζω (μάλιστα επί βεθών και τής **Μοιρας**) || γενικώς, έντέλλομαι, παραγγέλλω, παρατάσσω, διορίζω, προδιαγράφω || όρίζω κατ' έμαυτον, σχεδιάζω, άποφασίζω (νά... μετ' άορφ.).— || έξ όρισμένων σημείων (και δεδομένων) συνάγω (εικάζω, συμπεραίνω, σχηματίζω γνώμην, κρίνω) || **τεκμαίρομαι τά καινά τοίξ πάλαι**=σχηματίζω γνώμην περί τών νέων βασιζόμενος επί τών παλαιών συμβάντων || **τεκμαίρομαι τά μέλλοντα τοίξ γεγεννημένοις**=εικάζω τά μέλλοντα σπληριζόμενος εις τά παρελθόντα.— || **σπανίως άπανταξ και θ ένεργ.** τύπος **τεκμαίρομαι**=δεικνύω (φανερώνω) διά σημείου τινός (διά τεκμηρίου τινός).

ΤΕΚΜΑΡ, έπ. **τέκμαρ**, τό, άκλιτον* ώρισμένονον σημειον ή όριον, τέρας, τέλος || **Ίλιον τέκμαρ**=τό τέλος (ή καταστροφή) τής Τροίας || γενικώς, συμπληρωσις, άποπεράτωσις || μτφρ.; σκοπός, άποσκοπούμενον τέρας.— || ως τό **τεκμήριον** (βλ. λ.), ώρισμένονον σημειον, σταθερόν σημειον (γνώρισμα), **άοφαλής** άπόδειξις, τεκμήριον, έπίσημος έγγύησις.

Ἔτυμ.* *τέκμαρ*, *τέκμωρ*: *τεκμαίρω* (ἀορ. *ἐτέκμηρα*): *τέκμαρ* (τέκμαρ* (ιαπ. *q'eks-men-*: Ζενδ. *ḡašman-* (ὀφθαλμός), *ḡašāte* (διδάσκω, γνωρίζω), σανσκρ. *cákṣ-aiē* (ὀφθαλμοί), *ἔξ* ιαπ. ριζ. **qveks-*, ἥτις ἀποτελεῖ ἀπέκτασις τῆς **qvek/ḡ-*, **qveḡk/ḡ-* ἐν τῷ σανσκρ. *kaṣaiē* (γίνονται ὀφθαλμοί, ἐπιφάνομαι, λάμπω, φεύγω), Ζενδ. *akasaī* (εἶδε, παρετήρησεν), παλ-σλαβ. *kaža*, *kažati* (δεικνύω, παροτρύνω), *u-kažiti* = ἀπόδειξις).

ΤΕΚΜΑΡΣΙΣ, ἡ (*τεκμαίρομαι*): τὸ κρίνειν καὶ συμπεραίνειν ἐξ ὠρισμένων σημείων (δεδομένων) || γενικῶς, ἡ ἀποδεικτικότητα, ὁ τρόπος τοῦ ἐλέγχειν καὶ ἀποδεικνύειν.— || ἡ δεξιότης εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, ὀξύνοια, ἀγγίχνοια.

ΤΕΚΜΗΡΑΜΗΝ, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ *τεκμαίρομαι*.

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ, τό (*τεκμαίρομαι*): ὡς τὸ *τέκμαρ* (βλ. λ.), βέβαιον σημεῖον, ἀσφαλὴς ἀπόδειξις, ἀσφαλὴς γνώρισμα || *τεκμηρίον δὲ* εἶναι συνηθεσάτη περιφρασις ἀπαντῶσα συχνότατα ὡς ἀνεξάρτητος πρότασις (προσαγγελτικὴ παράθεσις), μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐπακολουθεῖ ἡ κυρίως ἀπόδειξις εἰσαγομένη διὰ τοῦ γὰρ ἢ διὰ τοῦ ὅτι ἢ καὶ ἀσυνδέτως [=ἀπόδειξις δὲ (τούτου) εἶναι... ἢ: ὡς ἀπόδειξις δὲ χρησιμεύει (τὸ ἐν ἧς)].— || ἐν τῇ Λογικῇ, ἀναντίρρητος ἀπόδειξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *σημεῖον*, ὅπερ δὲν ἐνέχει τὴν ἀσφάλειαν καὶ βεβαιότητα.

ΤΕΚΜΗΡΙΩ, μελλ. -ώσω (*τεκμηρίω*): ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων, παρέχω ἀποδείξεις, ἀποδεικνύω κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν.— μέσον, ὡς τὸ *τεκμαίρομαι* (βλ. λ.), συμπεραίνω ἐπὶ τῇ βάσει ἀσφαλῶν σημείων.

ΤΕΚΝΪΔΙΟΝ, τό = *τεκνίον* (βλ. λ.).

ΤΕΚΝΪΟΝ, τό, ὄνομα τοῦ *τέκνον* (βλ. λ.), μικρὸν τέκνον «παιδάκι».

ΤΕΚΝΟ-ΓΟΝΕΩ (*τεκνογόνος*): γεννῶ τέκνα *τεκνοποιῶ*.

ΤΕΚΝΟ-ΓΟΝΙΑ, ἡ (*τεκνογονέω*): ὡς καὶ νῦν, *τεκνογονία*, *τεκνοποιία*, τὸ γεννᾶν τέκνα.

ΤΕΚΝΟ-ΓΟΝΟΣ, ον (*τέκνον*+*γένω*): ὁ γεννῶν τέκνα, ὁ *τεκνοποιῶν*, *παιδοποιός*.

ΤΕΚΝΟ-ΚΤΟΝΟΣ, ον (*τέκνον*+*κτείνω*): ὁ ἀποκτείνων τέκνα, *παιδοκτόνος*.

ΤΕΚΝ-ΟΛΕΤΕΙΡΑ, ἡ (*τέκνον*+*ὄλλυμι*): ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, ἡ ἀπολέσασα (κατ' ἄλλους, ἡ φονεύσασα) τὰ τέκνα τῆς.

ΤΕΚΝΟΝ, -ον, τό (*τεκεῖν*, τοῦ *τίκτω*): τὸ τεχθέν, τὸ γεννηθέν, τὸ γεννώμενον, τὸ νεογνόν, ὁ γόνος, ὡς καὶ νῦν *τέκνον* (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) || συχνὰ ἐπὶ προσωπώσεως ἐκ μέρους γεροντοτέρων πρὸς νεωτέρους τὴν ἡλικίαν: *τέκνον* (*ἔμω*)=ὡς καὶ νῦν, *τέκνον μου*, «παιδί μου» || ἐνίοτε μετὰ ἀρσ. ἐπιθ.: *φιλέ τέκνον* (=ἀγαπημένο μου παιδί). 2) ὡς καὶ ἐπὶ ζῴων, τὸ μικρὸν (ἢ τὰ μικρὰ) τοῦ δεῖνα ζῴου (ἢ καὶ δι' ὄνομα καταλήξ. εἰς ε-άκι, -πούλο).

**Ἔτυμ.* *τέκνον*: παλ-πορτ. *ḡegh* (μεγιστάν, ἀπελεύθερος, ἐλεύθερος ἀνδρωπός), ἀγγλ-σαξ. *ḡez(e)n*, *ḡēn* (δοῦλος, θεράπων, ποιητ. ἥρωξ, πολεμιστής), παλ-γερμ. *degan*, μεσο-γερμ. *degen* (δη, σημ.), σανσκρ. *tákma* (τέκνον, ἀπόγονος) *ἔξ* ιαπ. **teg-*: βλ. καὶ *τίκτω*, ἀορ. *τεκεῖν*.

ΤΕΚΝΟ-ΠΟΙΕΩ, μελλ. -ήσω (*τεκνοποιός*): ὡς καὶ νῦν, *τεκνοποιῶ*, *τίκτω* (γεννῶ) τέκνα, *παιδοποιῶ*, «κάμνω παιδί» (ἐπὶ γυναικῶν πάντοτε ὡς ἄνεργ.).— ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ἀποκτῶ τέκνα ὡς καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἐν τῷ μέσῳ, ἀνατρέφω τέκνα.

ΤΕΚΝΟ-ΠΟΙΕΑ, ἡ (*τεκνοποιέω*): ὡς καὶ νῦν, *τεκνοποιία*, τὸ γεννᾶν τέκνα, ἡ ἀπόκτησις παιδιῶν, *παιδοποιία*.

ΤΕΚΝΟ-ΠΟΙΝΟΣ, ον (*τέκνον*+*ποινή*): ὁ ἐκδικούμενος τὰ τέκνα.

ΤΕΚΝΟ-ΠΟΙΟΣ, ὄν (*τέκνον*+*ποιέω*): ὁ ποιῶν (ἢ ποιοῦσα) τέκνα, ὁ *τεκνοποιῶν* (ἐπὶ πατρός), ἡ *τίκτουσα* τέκνα (ἐπὶ μητρός), *παιδοποιός*.

ΤΕΚΝΟ-ΠΡΟΪΑ, ἡ (*τεκνοσπύρος*, *τέκνον*+*σπεύρω*): τὸ σπεύρειν τέκνα, ἡ σπορά τέκνων, ἡ *παιδοποιία*, *τεκνοποιία*.

ΤΕΚΝΟ-ΤΡΟΦΕΩ, μελλ. -ήσω (*τέκνον*+*τρέφω*): *τρέφω* τέκνα, ἀνατρέφω τέκνα.

ΤΕΚΝΟΥΣ, οὔσα, οὖν (*τέκνον*), συνηρ. ἀντὶ **ΤΕΚΝΟ-ΕΙΣ**, *εσσα*, *εν*: ὁ ἔχων τέκνα, ὁ ἀποκτήσας τέκνα.

ΤΕΚΝΟ-ΦΑΓΟΣ, ον (*τέκνον*+*φαγεῖν*): ὁ ἐσθίων (τρέγων) τὰ τέκνα του.

ΤΕΚΝΟ-ΦΟΝΕΩ (*τεκνοφόνος*): *φονεύω* τὰ τέκνα.

ΤΕΚΝΟ-ΦΟΝΟΣ, ον (*τέκνον*+*φάγω*): ὁ φονεύων τὰ τέκνα, ὁ φονεὺς τῶν τέκνων.

ΤΕΚΝΩ, μελλ. -ώσω (*τέκνον*): ἐφοδιάζω μὲ τέκνα, παρέχω τέκνα.— || *γεννῶ* (παράγω, σπεύρω, ἀποκτῶ) τέκνα, *τεκνοποιῶ* (ἐπὶ πατρός).— ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ μητρός, *τίκτω* τέκνα, «γεννοβολῶ» || *μτφρ.* *χθῶν ἐτεκνώσατο τέκνα*=ἡ Γῆ ἔκαμε νά ἀναβλαστήσουν τὰ τέκνα τῆς ὡς ἐπὶ πλούτου κλπ.—*παθητ.* *τίκτομαι*, *γεννώμαι*.

ΤΕΚΝΩΣΙΣ, -εως, ἡ (*τεκνώω*): ἡ γέννησις τέκνων, ἡ ἀπόκτησις τέκνων.

ΤΕΚΟΙΕΝ, γ' πληθ. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *τίκτω*.

ΤΕΚΟΝ, ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *τίκτω*.

ΤΕΚΟΣ, -εος, τό, ἐπ. δοτ. πληθ. *τέκεσσι*, *τεκέεσσι* (*τεκεῖν*) ποιητ. ἀντὶ *τέκνον* (βλ. λ.).

ΤΕΚΤΑΪΝΟΜΑΙ, ἀποθ. (*τέκτων*): κυρ. ἐπὶ τέκτονος, κατασκευάζω, «φτιάνω», κτίζω, οἰκοδομῶ, συναρμολογῶ || *μτφρ.* σχεδιάζω, μηχανολογῶ, ἐπινοῶ, χαλκεύω, ὀλοπολκῶ, μηχανορραφῶ.— || *παρὰ* *μτφρ.* ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἄνεργ. μετὰ τῶν αὐτῶν σημασι. || *ἔθεν* ἐν τῷ παθ., κατασκευάζομαι, καὶ *μτφρ.*, ἐπινοοῦμαι, σχεδιάζομαι, χαλκεύομαι: *τὰ τεκταίνόμενα* (ὡς καὶ νῦν).

ΤΕΚΤΗΝΑΙΤΟ, γ' ἄν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *τεκταίνομαι*.

ΤΕΚΤΗΝΑΤΟ, ἐπ. γ' ἄν. ἀορ. α' τοῦ *τεκταίνομαι*.

ΤΕΚΤΟΝΕΪΟΝ, τό (*τέκτων*): τὸ ἐργαστήριον τοῦ τέκτονος, *ξυλουργεῖον*.

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ, ἡ, ὄν (*τέκτων*): ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς τέκτονα, ὁ ἡσκημένος (δεξιός, ἐμπειρός) εἰς τὸ οἰκοδομεῖν ὡς οὐα. ὁ *τεκτονικός*=ὁ καλὸς *ξυλουργός* || ἡ *τεκτονική* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ *ξυλουργ. κτῆ*.

ΤΕΚΤΟΣΥΝΗ, ἡ (*τέκτων*): ἡ τέχνη τοῦ τέκτονος, ἡ *τεκτονική*, ἡ *ξυλουργική*, ἡ *οἰκοδομική*.

ΤΕΚΤΩΝ, -ονος, ὁ: ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν κατασκευασίαν τοῦ ξύλου γενικῶς, ὁ κατασκευαστὴς ἔργων ἐχόντων βάσιν τὴν *ξύλειαν*, *ξυλουργός* («μαραγκός»), *λεπτοουργός*, ἐπιπλοποιός, ἀλλὰ καὶ ὁ οἰκοδόμος, ἀρχιτέκτων, κτίστης, ναυπηγός || *ἡ ῶν τέκτων*=*ναυπηγός*. 2) πᾶς ἐργάτης, ἡ *χειρῶνας*, ἡ ἄσκων οἰανδῆποτε τέχνην (γλυπτικὴν π.χ.) || ἐν τῷ παθ. καὶ ἐπὶ τῶν ποιητῶν: *τέκτονες ἐπέων ἢ ὕμνων*=οἱ ποιηταί, οἱ στιχοπλόκοι.— || *μτφρ.*, ὁ ἐπινοητής, ὁ σχεδιαστής, ὁ μηχανορραφός, συνωμότης || γενικῶς, *δημιουργός*, *αἴτιος*, *πρωτουργός*.

Ἔτυμ.* *τέκτων*=*σανσκρ.* *tákṣan-*, Ζενδ. *taṣan-* (δημιουργός), πρβλ. *σανσκρ.* *tákṣati*, *táṣti* (<*tékṣ-ti*) (=ξυλουργῶ, οἰκοδομῶ, κατασκευάζω), *tákṣtar-* (τέκτων)=*λατ.* *tektor*, Ζενδ. *taṣ-* (κόπτω, ψαλιδίζω), *taṣa* (πέλεκυς), *λατ.* *techo* (ὑφαίνω, πλέκω, οἰκοδομῶ), *testa* (ὑφασμα) <teksla*, *subtemen* (ὑφάδι), *testa* (μαγειρικὸ ἀκεύη), *παλ-ιρλ.* *tal* (οκέπαρνον), *παλ-γερμ.* *dehsala* (πέλεκυς), *dahs* (ψήκτρα), *μεσο-γερμ.* *dehsen* (κόπανος λινοῦ), *λιθ.* *tasz'y'i* (ἀποκόπτω, κλαδεύω), *παλ-σλαβ.* *tesali* (=λατ. *caedere*), *tesia* (πέλεκυς), *tesü* (δοκός) *ἔξ* ιαπ. **tekḡ* (ξυλουργῶ, πέλεκυς) παράγωγα: *θηλ.* *τέκταινα* (<**τεκτῆ-ja* | *σανσκρ.* *tákṣṇṣ'*, *τεκταίνω*, *τέχνη* (**τεκονᾶ*)).

ΤΕΚΩΝ, *μτφ.* ἀορ. β' τοῦ *τίκτω*.

ΤΕΛΑΪΜΩΪΝ, -ώνος, ὁ: πλατὺς δερμάτινος ἱμάς, κατάλληλος διὰ νά ὑποβαστάσῃ, διττὴ δῆποτε, δερματίνον λωρίον, δερματίνη ζώνη, ἔξ ἧς ἐκρέματο ἡ ἀσπίς, ἡ τὸ ξίφος. 2) πλατὺς λινοῦς ἐπίδεσμος, χρησιμοποιοῦμενος εἰς ἐπίδεσιν πληγῶν ὡς μακρὸν στενὸν λινοῦν ὕφασμα (εἶδος «φασκίδος»), διὰ τοῦ ὁποῦ περιετυλίσσοντο αἱ Αἰγυπτιακαὶ μومμιαί.

Ἔτυμ.* *τελαμών*, -ώνος (tele-*) *λατ.* *telamōn* (παρὰ Βιτρ.), πρβλ. *Telamō*=*Atlas*, *πληθ.* *ἀτλαντες* παρὰ Βιτρ. *ἐκ* ριζ. *τλα-*, *περὶ* ἧς βλ. ἐν **τλάω*.

ΤΕΛΕΕΙΣ, *εσσα*, *εν*: βλ. *τελήεις*.

ΤΕΛΕΨΘΩ γ' ἐν. ἰων. πρτ. *τελέψασκε*· προβαίνω, ἐμφανίζομαι, ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι || ὅθεν, γίνομαι, εἶμαι, ὑπάρχω [*τελέψω* (**ψφθ*-) δι' ἔτυμ. βλ. *πέλω*, *πέλωμαι*].

τέλειον, τὸ (*τέλειος*)· πλήρες συμπόσιον, βασιλικὸν συμπόσιον.

τέλειος ἢ **τέλεος**, α, ον, παρ' ἄττ. ὡς καὶ -ος, -ον (*τέλος*)· ὁ φθάσας εἰς τὸ ὠρισμένον τέλος, εἰς ἀκμὴν, ἐντελής, πλήρης, ὡς καὶ νῦν τέλειος, δλόκληρος, ἀκέραιος || ἐπὶ θυμάτων (τῶν θυσιαῶν), ὁ δνευ μώμου (ἐλαττώματος), ἀρτιμελής, ἀμεμπτος, ἀλώβητος || ἀλλ' ὅμως, ἐπὶ θυσιαῶν, *τέλεια ἱερά*=θυσίαί πλήρεις (ἢ ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ ἢ ἀπὸ ἀπόψεως πασῶν τῶν νομιμῶν τελετῶν). 2) ἐπὶ ζῴων (περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων), ὁ φθάσας εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ὁ ἀκαμάτος, ὠριμος τὴν ἡλικίαν || *τέλειος ἀνὴρ*=ὁ δγων τὴν ὠριμον ἡλικίαν τοῦ ἀνδρός, «σωστός ἀνδράς» (καὶ ὄχι πλέον ἀνήλικος ἢ καὶ ἐφηβος), λατ. *adultus* || ὅθεν, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του, τελείως κατηρητισμένος, μηδεμίαν ἑλλειψιν ἔχων, ὡς καὶ νῦν τέλειος. 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, κ.τ.δ., πλήρης, συμπληρωμένος. 4) ἐπὶ ἐνεργειῶν, πράξεων κ.τ.δ., τελειωμένος, τετελεσμένος || ἐπὶ εὐχῶν, προσευχῶν κ.τ.δ., ἐκπληρωθεὶς, ἐκτελεσθεὶς, πραγματοποιηθεὶς || ὡς, καθωρισμένος, προαποφασισμένος.— || ὡς ἐνεργ., ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀγάγῃ τι εἰς πέρας, ὁ ἐκπληρῶν, ὁ ἐκτελῶν, ὁ συντελῶν, ὁ τελειωτὴς || *ἀρὰ τελεία*=κατάρτα καθορθώουσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς («ποῦ μόνη τῆς φέρνει τὸ ἀποτελεσμά της»). 2) ὁ ἰκανὸς νὰ πράξῃ τι ἢ νὰ προκαλέσῃ τι || *τέλειος ἀνὴρ*=λατ. *perfectissimus*, ἀρχηγὸς οἰκογενεῖος, οἰκογενειάρχης, οἰκοδεσπότης, μὲ πλήρη ἐξουσίαν.

τελειότης, -ητος, ἢ (*τέλειος*)· ὡς καὶ νῦν, τελειότης, τὸ τέλειον, ἢ ἐντέλεια || ἢ πληρότης, συμπλήρωσις, ἀκραιότης.

τελειῶ ἢ **τελεῶ**, μελλ. -ώσω (*τέλειος*)· ποιῶ τι τέλειον, τὸ καθιστῶ τέλειον, τὸ τελειοποιῶ || ἐγκαινιάζω, καθιερώω, τι.— || συμπληρῶν τι, τὸ ἀποτελειῶν τι, τὸ ἐκτελῶ || καθιστῶ τι ἐπιτυχές, ἀποτελεσματικόν. 2) γενικῶς, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, καθορθῶν, πραγματοποιῶ.

τελείται, γ' ἐν. παθ. ἐν. καὶ μέσ. μελλ. τοῦ *τελέω*. **τελείω**, ἐπ. ἀντὶ *τελέω*.

τελείωσις, ἢ **τελεῶσις**, ἢ (*τελειῶ*)· τελειοποίησις, ἀποτελείωσις, ἀποπεράτωσις, συμπλήρωσις, λατ. *perfectio*, *consummatio*.

τελειωτής, -οῦ, ὁ (*τελειῶ*)· ὁ τελειοποιῶν, ὁ ἀποπερατώνων.

τελεό-μηνος, ον (*τέλεος*+*μήν*)· ὁ συμπληρώσας τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν μηνῶν || *τελεόμηνος ἄρτος*=πλήρες δωδεκάμηνον διάστημα | *τελεόμηνον τέκνον*=τέκνον ἔχον συμπληρώσει τὸ ἐννεάμηνον διάστημα τῆς κυφορίας του.

τέλεον, ἐπ. πρτ. τοῦ *τελέω*.

Τελέοντες, οί· μία τῶν ὀρχικῶν τεσοάρων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς (πρβλ. *τελέω* II)· οἱ πληρώνοντες, οἱ γεωργοί || ἢ (ἐκ τοῦ *τελέω* III) οἱ τελοῦντες τὰς εὐρτάς, οἱ ἱερεῖς.

τέλεος, α, ον (*τέλος*)=*τέλειος* (βλ. λ.).

τελεσθεὶς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *τελέω*.

τέλεσσα, -ατος, τὸ (*τελέω* II)· τὸ τελοῦμενον, τέλος (βλ. λ.), φέρος || πληρωμὴ, καταβολὴ καθωρισμένου χρηματικῆς ποσοῦ, δαπάνη, ἐξοδον.

τέλεσσα, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ *τελέω*.

τελεσσι-δῶτειρα, ἢ, ποιητ. ἀντὶ *τελεσιδ-* (*τέλοσ*+*δίδωμαι*)· ἢ *διδούσα τέλος*, δηλ. ἢ συμπληροῦσα, ἐκτελοῦσα, πραγματοποιοῦσα (ἐπιθ. τῆς Μοίρας).

τελεσσί-φρων, -ονος, ὁ, ἢ, ἐπ. ἀντὶ *τελεσίφρων* (*τελέω*+*φρῆν*)· ὁ ἐκτελῶν πλήρως τὴν θέλησιν του (τὴν πρόθεσιν του, τὴν ἀπόφασιν του).

τελεστήριον, τὸ (*τέλειος*)· ὡς καὶ νῦν, τελεστήριον, τόπος ἱεροτελεστίας, τόπος μυστικῆς (μυσταγωγίας).— || ἐν τῷ πληθ. τὰ *τελεστήρια* (ἐνν. *ἱερά*)=εὐχαριστήριος θυσία δι' εὐτυχῆ ἐκβάσει ὑποθέσεως τινος.

τελεστής, -οῦ, ὁ (*τελέω*)· ὄρχων τις. 2) ἱεροτελεστής, καθωγιαστής, μυσταγωγός, ἱερεὺς.

τελεστωρ, -ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *τελεστής* (βλ. λ.), ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

τελεσσο-φορέω, μελλ. -ήσω (*τελεσοφόρος*)· φέρω τὸν καρπὸν εἰς πλήρη ὠριμότητα, καρποφορῶ τελείως || γεν., τελειοποιῶν τι, τὸ καθιστῶ τέλειον.— || πληρῶν τὸ καθιερωμένον τέλος (φόρον, δασμόν).

τελεσο-φόρος, ον (*τέλος*+*φέρω*)· ὁ φερόμενος εἰς τέλος, ὁ ἐρχόμενος εἰς τέλος, ὁ περατούμενος, ὁ συμπληρούμενος (ὁ συμπληρωθεὶς), ὁ πλήρης· *τελεσοφόρος ἐνιαυτός*=τὸ διάστημα ἐνὸς πλῆρους ἔτους.— || ἐνεργ. ὁ φέρων εἰς τέλος, ὁ φέρων εἰς πέρας, ὁ συμπληρῶν, ὁ ἐκτελῶν, ὁ ἀποπερατώνων | *Μοῖρα τελεσοφόρος* (ἢ πραγματοποιοῦσα τὰς ἀποφάσεις της). 2) ὁ φέρων καρπὸν εἰς ὠριμότητα, ἢ ὁ φέρων τὸν καρπὸν εἰς πλήρη ὠριμότητα, ὁ συντελῶν εἰς τὴν ὠριμότητα. 3) ὁ κυβερνῶν, ὁ ἔχων τὸν ἑλεγχον (τὴν διεύθυνσιν) τινος.

τελεστή, ἢ (*τελέω*)· ἡ τελείωσις, ἡ τελειοποίησις || ἡ μυσικὴ εἰς τὰ μυστήρια, ἡ μυσταγωγία, ὁ ἑορτασμός τῶν μυστηρίων.— || ἐν τῷ πληθ., τὰ τελούμενα κατὰ τὰ μυστήρια, αἱ μυστηριακαὶ τελεταί, τὰ ἔργα || πᾶσα θεοκευτική ἐορτή, ἐορτασμός.

τελούμενος, ἰων. μτχ. μέσου μελλ. (ἐν παθητ. ἐνν.) τοῦ *τελέω*.

τελευντι, δωρ. ἀντὶ *τελοῦσι*, γ' πληθ. τοῦ *τελέω*.

τελευταῖος, α, ον (*τελευτή*)· ὡς καὶ νῦν, τελευταῖος, ὁ πρὸς τὸ τέλος, ἐσχάτος, ὕστατος, λατ. *ultimus*, *extremus*. 2) μτφρ., ἐσχάτος, χειρίστος, δευνοτάτος, ἄκρος, ὑπερβολικός.— || τὸ οὐδ. τὸ *τελευταῖον* ὡς ἐπίρρ. (=τὴν τελευταίαν φοράν, τὸν τελευταῖον καιρὸν, ἐσχάτως, τελευταίως). 2) εἰς τὸ τέλος, εἰς τὴν τελευταίαν θέσιν.

τελευτάω, μελλ. -ήσω· πρτ. *τετελευτήκα*· μέσ. μελλ. *τελευτήσομαι* (ἐν παθ. ἐνν.)· παθητ. ἄορ. α' *ἐτελευτήθην*· πρτ. *τετελευτήμαι* (*τελευτή*)· φέρω εἰς τέλος, τελειῶν, ἐκτελῶ, συμπληρῶ, λατ. *perficere* || ἐπικυρῶ.— παθητ. ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, γίνομαι, συμβαίνω.— || *τελευτῶ τὸν βίον*, *τελευτῶ τὸν αἰῶνα*=φέρω εἰς τέλος τὴν ζωὴν μου, δέτω τέρμα εἰς τὴν ζωὴν μου, τελειῶν τὴν ζωὴν μου, τ. ἔ. ἀποθνήσκω (ἢ καὶ αὐτοκτονῶ) || ἀπολ. *τελευτῶ*=ἀποθνήσκω, «πεθαίνω» || *τελευτῶ ὑπὸ τινος*=φονεῖται ὑπὸ τινος (ἀποθνήσκω διὰ χειρὸς ἄλλου τινός) || καὶ μετὰ γεν., *τελευτῶ βίον* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *παύομαι τινος*)=παύω νὰ ζῶ. 2) ἀμτέ., ἐρχομαι (φθάνω) εἰς τέλος, τελειῶν, λατ. *finire*· ἢ *ναυμαχία ἐτελευτήσεν ἐς νύκτα*=ἐτελείωσεν (ἐορταμάτησεν, ἐτερματίσθη) «κατὰ τὸ σούρουπον» | *αἱ εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελευτήσαν*=ἢ «Τύχη» ἐφθάσεν εἰς αὐτὸ τὸ τέλος (εἰς αὐτὸ κατέληξεν). 3) ἢ μτχ. ἐν. *τελευτῶν* μετὰ ρημ. ἐχρησιμοποιοῦται ἐν ἐπίρρ. ἐνν., ἐν τέλει, εἰς τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους· *τελευτῶν ἔλεγε*=ἐν τέλει (εἰς τὸ τέλος) ἔλεγε | *κἀν ἐγένετο πληγὴ τελευτῶσα*=καὶ εἰς τὸ τέλος «δὴ ἐπέφτε ξύλο» (δὴ κατέληγε τὸ πρᾶγμα εἰς συμπλοκὴν).

τελευτέω, ἰων. ἀντὶ *τελευτάω*, μτχ. *τελευτέοντες*.

τελευτή, ἢ (*τελέω*, *τέλος*)· τὸ φέρειν τι εἰς τέλος, ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, συμπλήρωσις.— || τέλος, τέρμα (ἀντιθ. τῷ ἀρχῇ) | *βίον τελευτή*=τὸ τέλος (τέρμα) τῆς ζωῆς, θάνατος || ὡς καὶ ἀπολ. *τελευτή*=τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος || ὡς. *θανάτοιο τελευτή*=τὸ τέλος ὁ ἐπιφέρει ὁ θάνατος (λατ. *moritis exitus*) || *ἐς τελευτήν*=εἰς τὸ τέλος, κατὰ τὸ τέλος, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους || ἐν τῷ πληθ., τὰ ἄκρα, τὰ ὄρια, τὸ σῦνρα (ἐπὶ χώρας π. χ.) || μτφρ., τὸ τέλος, τὸ ἀποτελεσμα, ἢ ἐκβάσις, πράγματός τινος (ἐνεργείας κ.τ.δ.).

τελέω, ἐπ. καὶ **τελείω**· μελλ. *τελέσω*, ἐπ. *τελέσω*, ἰων. *τελέω* καὶ *συνηρ. τελέω*· ἄορ. α' *ἐτέλεσα*, ἐπ. *τέλεσσα*· πρτ. *τετέλεκα*.— παθητ., *τελόμαι*, ἐπ. *τελείομαι*· μέσ. μελλ. ἐν παθ. ἐνν., *τελόσομαι*, ἐπ. *τελόομαι* καὶ *συνηρ. τελοῦμαι*· ἄορ. α' *ἐτελέσθη*· πρτ. *τετέλεσμαι* (*τέλος*)· φέρω εἰς τέλος, φέρω εἰς πέρας, ἀποτελειῶν, συμπληρῶν, ἐκπληρῶ || *γενικῶς*, ἐκτελῶ, διενεργῶ, πραγματοποιῶ, κόμην, λατ. *per-*

ficere || τῆρῶ τὸν λόγον μου, ἐκπληρῶ τὴν ὑπόδειξίν μου || **μετά** δοτ. προσ., ἐκπληρῶ (ἐκτελῶ) τὴν χάριν, «τοῦ κάμνω τὴν χάριν», παρέχω εἰς τὴν τὴν ἐκπληρῶναι πράγματις τινος || γεν., ἀπεργάζομαι τι, τὸ ἀποτελεῖν.— παθητ., συμπληροῦμαι, ἐκπληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι, πραγματοποιοῦμαι || γίνομαι, συμβαίνω || **μτχ.** πρῆ. **τὸ καὶ τελεσμένον ἔσται** =πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὴ πραγματοποιηθῆ ἐπίσης. 2) καθιστῶ τὴν τέλειον, τὸ τελειοποιῶ, τὸ φέρω εἰς ὠριμότητα. 3) φέρω τὴν εἰς τέλος, τὸ τελειῶναι, τὸ ἀποπερατῶναι, τὸ ἀποτελεῖν || ἐν τῷ παθητ., φέρομαι εἰς τέλος, ἀποπερατίζομαι, ἀποτελεῖν.— 4) ἐνίοτε ἀμτβ., ὡς τὸ **τελευτάω**, ἔρχομαι (φθάνω) εἰς τέλος, ἀποβαίνω (κατὰ τινὰ τρόπον) || ὡς, **τελῶ εἰς τινὰ τόπον** (ἀντ. τὴν δδόν)=τελειῶναι τὸν δρόμον μου (τὴν πορείαν μου) εἰς τινὰ τόπον, τ. ἔ. φθάνω εἰς τινὰ τόπον.— || πληρῶναι (ἀποτίνω, καταβάλλω) τὰ χρεῖα μου ἢ τοὺς ὀφειλομένους φόρους, πληρῶναι φόρον (δασμόν), πληρῶναι χρέος || γανικῶς, δαπανῶ, ἐξοδεύω.— παθητ., ἐπὶ χρήματος, πληρῶναι, καταβάλλομαι, δαπανῶμαι, ἐξοδεύομαι || παθ. ἐπὶ προσώπων, φορολογοῦμαι, ὑπόκειμαι εἰς ὑποχρεῶναι καταβολῆς φόρων. 2) ἐπειδὴ ἐν Ἀθῆναις κ. α. οἱ πολλοὶ διηροῦντο εἰς τάξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐταξινοῦντο ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς περιουσιακῆς τῶν καταστάσεως, **τελῶ**=εἶμαι κατατεταγμένος (ταξινομημένος) εἰς ὠρισμένην φορολογικὴν τάξιν, ἀνήκω εἰς... ὑπολογίζομαι μεταξύ τῶν..., λατ. **censeri inter...**: **τελῶ εἰς ἰσπείας**=φορολογικῶς ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰσπέων (καὶ ἐπομένως ὑπόκειμαι εἰς ὅλας τὰς πρὸς τὴν πόλιν φορολογικὰς ὑποχρεώσεις τῆς τάξεως ταύτης) || ὡς, καὶ ἐπὶ πόλεων, **τελῶ εἰς Ἑλλάδα**, **τελῶ εἰς Βοιωτούς**=ἀνήκω εἰς τοὺς Ἑλλήνας, ἀνήκω εἰς τοὺς Βοιωτούς (ὑπολογίζομαι μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, μεταξύ τῶν Βοιωτῶν) || **εἰς ἀστούς τελῶ**=ἀνήκω εἰς τοὺς ἀστούς, θεωροῦμαι ἀστός, γίνομαι πολίτης || **εἰς ἀνδρας τελῶ**=φθάνω εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν, γίνομαι ἀνδρ.— || ποιῶ τινὰ τέλειον, τὸν καθαγιάζω, τὸν μωῶ (τὸν εἰσάγω) εἰς τὴν μυστήρια, κατηγῶ, μυσταγωγῶ.— παθητ., μυσσοῦμαι, εἰσάγομαι εἰς τὰ μυστήρια, λατ. **initiari: Διονύσιον τελεσθῆναι** νὰ μνηστῆ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Διονύσου || μετ. αἰτ. **τελεσθῆναι Βακχεῖα**= νὰ μνηστῆ εἰς τὰς Βακχικὰς τελετουργίας. 2) **τελῶ ἱερά**= ὡς καὶ νῦν, τελῶ ἱερά τελετὰς, ἐκτελῶ ἱεροτελεστίας.

τελέως, καὶ ὁμοίως. **τελείως**, ἐπίρρ. τοῦ **τέλειος** ἢ **τέλειος**: ἐπὶ τέλους.— || τελείως, ἐντελῶς, ἀπολύτως, παντελῶς, ὅλως διόλου.— συγκρ. **τελεώτερον**, ὑπερ. **τελεώτατα**.

τελής, **εσσα**, ἐν (τελέω): τέλειος, ἐντελής, πλήρης, κατ' οὐδὲν ἑλλειπής (οὔτε κατὰ τὸν ἀριθμὸν οὔτε κατὰ τὰ ἄλλα): **ῥέειν τελέσσης ἐκατόμβας**=δουράζειν ἐκατόμβας (βλ. λ.) πλήρεις κατὰ τὸν ἀριθμὸν (ἢ ἐκατόμβος ἐκ δύνων τελείων, δηλ. ἄρτιμελῶν, μεγάλου ἀναστήματος, καὶ ἀνευ ἐλλείψεως τινος καθόλου || **τελήεντες οἰωνοί**=οἰωνοὶ (δηλ. πτηνὰ), ὧν τὰ προμηνύματα ἐπαληθεύουσι (ἀντίθ. τῷ **μαυρολόγοι οἰωνοί**) || **ἔπεα τελέεντα**=δέβαιαι προφητεῖαι (εἰς ἀρχαιότερον τύπον **τελέεις**).— || **τελήεις ποταμός**= δ ὀκεανός, διότι εἰς αὐτὸν τελειῶς ἐξέβαλλον πάντες οἱ ἄλλοι ποταμοί, ἢ διότι ἐθεωρεῖτο κυκλωτερῆς καὶ ἐτελείωνεν ἄρα εἰς αὐτόν.

τέλδος, -εος, τὸ, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ **τέλος** (=φόρος) [πρὸβλ. Ἑσυχ. «τέλδος· χρέος», ἢ δ' ἀντιστοιχία **τέλ-θος: τέλ-ος** ἀναλογεῖ πρὸς τὴν **ἄχ-θος: ἄχ-ος**.— Κατὰ τινὰς προποθεῖται τύπος ***τελῶθος** συγγ. τῷ γοτθ. **fra-gildan** (πληρῶναι τὸ ὀφειλόμενον), **gild** (φῶρος, δασμός), παλ-γερμ. **gelfan**, παλ-νορρ. **gjalda**, ἀγγλ.-σαξ. **zieldan** (ἐξοφᾶν), ἱρλ. **geill** (ἐνέχυρον, ἐχέγγυον), **gellaim** (ὑποχνοῦμαι), παλ-σλαβ. **zieda**, (εἶμαι ὀφειλέτης), λιθ. **geliūti** (εἶμαι δαπανηρός, στοιχιζῶ, κοπιζῶ).

ΤΕΛΑΩ, μελλ. **τελῶ** ἄορ. α' **ἔτεϊλα**: πρῆ. **τέταλνα**.— μὲσ-παθητ. **τέλλομαι**: ἄορ. α' **ἔτεϊλάμην**: πρῆ. **τέταλμαι**: ὑπερρ. **ἔτετλάμην**: ποιητ. ρῆμα, ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **ἀνά, ἐπι,**

περὶ (ἀνατέλλω, ἐπιτέλλω, περιτέλλω): κάμνω τὴν ἄεργον (νὰ ἀνατεῖλη) || γεν., φέρω εἰς τέλος (εἰς πέρασ, εἰς τὸν πρὸς ὄν δρον), ἐκτελῶ, ἀποπερατῶναι.— παθητ., ἐγείρομαι, ἐμφανίζομαι, λαμβάνω ὑπαρξιν, ἀνατέλλω. 2) τὰς σημασ. τοῦ παθητ. **ἔχει καὶ τὸ ἀμτβ. ἐνεργ., ἀνατέλλω, ἐμφανίζομαι: ἡλίου τέλλοντος**=ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου.

ἔτυμ. Α'. **τέλλω** (ὡς ἀμτβ. = ἐγείρομαι, ὑψώνομαι, ἀνατέλλω), προκειμένου περὶ ἀστέρων, ἐν τοῖς τύποις: **ἀνατέλλω, ἐξανατέλλω, ἐπιτέλλομαι** (παρ' Ἡρόδ. «**ὑπερτεῖλας δ ἡλίου**»): ὡς μτβ. (=ἐπιβάλλω, διατάσσω, ἐντέλλομαι) ἐν τοῖς τύποις **ἐντέλλω, ἐντέλλομαι, ἐπιτέλλω, ἐπιτέλλομαι**: φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα τῶν λέξεων ἐν ***τέλλω, εἰ** λατ. **ρίζ. *telā-** (ὑψώνω, σηκώνω): ἐντεθεῖν τὸ **δημρ. ἀνατολή** (=ἀνυψώσις ἡλίου, οὐρανῆς, ἀστέρων κλπ.). πρὸβλ. καὶ **τέλος** I'.

Β'. **τέλλω** (=ἐκτελῶ, συμπληρῶ), μτχ. ἐν. **περι-τελλόμενος** (ἐνιαυτός, ἔτος, ὥρα) = ὁ συμπληρῶν (ὁ ἀποτελῶν) τὸν κύκλον τοῦ (τὴν τροχίαν τοῦ, τὴν κίνησίν τοῦ), ὁ συμπληρούμενος, ὁλοκληρούμενος (πρὸβλ. καὶ μτχ. ἄορ. **περιπλόμενος**): εἰ λατ. ***qvel-** (περιοτρέφω, περιοτρέφομαι): βλ. καὶ ἐν **τέλλω, πέλλομαι**.

Τέλημα, -ατος, τὸ (τέλλω): ὡς καὶ νῦν, τέλημα, τὸ συνηγμένον που καὶ στάσιμον ἀπομένον ὕδωρ, ἔλος, «βόλτος», «βοῦρκος».— || ὁ πηλός (ἢ ἰλύς, ὁ βόρβορος) λιμνάζοντος ὕδατος || ὁ πηλός ὁ χρησιμοποιοῦμενος ὑπὸ τῶν κτιστῶν, ἡ «λάσπη», ἀσβεστοκονία [**τέλημα· τελέμις, -ίγος, δ'** δι' ἔτυμ. βλ. ἐν **σταλάσσω**].

ΤΕΛΟΣ, -εος, τὸ ὡς καὶ νῦν, τέλος, τὸ συμπληρωδὲν (ἀποτελεσθὲν, ἐκτελεσθὲν) πέρασ, τὸ τέρμα, τὸ πέρασ, ἡ συμπλήρωσις (ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεισις) παντός πράγματος, ἡ ἀποτέλεισις, ἡ ἀποτέλεισις τοῦ, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ, λατ. **effectus** (πάντως διάφορον πρὸς τῶν **τελευτή, πέρασ**, διότι δὲν ἀναφέρεται, ὡς ἐκεῖνα, ἀποκλισητικῶς εἰς τὸ τέρμα, εἰς τὸ βραχέον ἄκρον) || **τέλος ἔχω** = ἔχω φθάσει τὸ τέλος, εἶμαι τελειωμένος, εἶμαι ἔτοιμος || ὡς. ἐπὶ εὐχῶν, προσευχῶν κ.τ.δ., ἡ ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεισις, πραγματοποίησης || παρ' ἄττ., ἐπὶ πρῶσθων, ἡ ἀπόλυτος πληρεξουσιότης, ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία. 2) ἡ πλήρης κατάστασις, τελειότης, τὸ νὰ εἶναι τὴς πλήρης, τὸ νὰ εἶναι τέλειος: **τέλος ἀνδρός**=ἡ πλήρης ἀνδρική ἡλικία | **ἡβης τέλος** = ἡ πλήρης ἐφηβική ἡλικία | **τέλος γάμοιο**=ἡ διὰ τοῦ γάμου ἐπιστέγασις τῆς ἀνδρικής ἡλικίας, ἡ γάμος πλήρης (μὲ ὅλας τὰς νομίμους διατυπώσεις).— γενικῶς, τέρμα, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα, λατ. **eventus, exitus** || **τέλος βίου**=τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος, εἴτα δὲ ἐλέχθη καὶ ἀνευ τῆς γεν. **βίου** (ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ λ. **τελευτή**) ἐν τῇ αὐτῇ σημ. («τέρμα τῆς ζωῆς, θάνατος») || ἀλλ' ὡς. ἐλέχθη καὶ **τέλος θανάτοιο** (=λατ. **exitus mortis**) = τὸ τέρμα τοῦ θανάτου, δηλ. τὸ ὑπὸ τοῦ θανάτου προκαλούμενον τέρμα τῆς ζωῆς, αὐτός ὁ θάνατος || ὡς. ἐλέχθη **νόστοιο τέλος**=τὸ τέλος (θηλ. ἡ πραγματοποίησης) τῆς ἐπανάδου, τ. ἔ. ἀσφαλῆς ἐπανάδου. 3) **τέλος** κείται συχνὰ ἐν ἑπιρρ. ἑνώσιᾳ ἢ καὶ ἐν ἑπιρρ. περιφράσειν: **τέλος ἀντὶ κατὰ τὸ τέλος** (=εἰς τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους) || ὡς. **εἰς τέλος ἢ εἰς τὸ τέλος** | ὡς. ἐν τῇ δοτ. **τέλει** (=λατ. **omnino**)=καθόλου | **διὰ τέλους**=ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διὰ παντός, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, πανταχοῦ, ἑσσεῖ, εἰς τὴν αἰδιότητα.— || ὁ ἐπιδικώμενος σκοπός, τὸ κύριον θέμα, ἡ κυρία ὑπόθεσις, τὸ κύριον ζήτημα.— || τμήμα στρατιωτῶν (πιθ. καθαρῶς ἀριθμοῦ, καίτοι οὐδαμῶ ἀναφέρεται ἀριθμός): **κατὰ τέσσα**=κατὰ κανονικὰ τμήματα στρατοῦ (κατὰ τάξεις, κατὰ τάγματα, κατ' ἴλας), λατ. **lupatim** || **τελεῖ ναῶν**=μορφῆς οὐλόου (ὁμάδες πλοίων) || **δρνήθων τέλη**=ὄγελοι (κοπάδια) πτηνῶν.— **IV** ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία, ἡ αὐτεξουσιότης, πληρεξουσιότης, ἀνώτατον ἀξίωμα ἢ ἀξίωμα καθόλου, ἀρχὴ || **οἱ ἐν τέλει**=οἱ κατέχοντες τὰ δέξιμα, οἱ δικαιοῦντες, οἱ ὄντες ἐν τοῖς πράγμασιν («αὐτοὶ ποῦ εἶναι στὰ πράγματα»)

οι νερόμενοι τὴν ἐξουσίαν | μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. **οὐ τὰ τέλη ἔχοντες** || παρ' ἄλλ. τὸ τέλος=ἡ κυβέρνησις, τὰ τέλη=οἱ ἄρχοντες.— **V** τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ καταβαλλόμενον εἰς τὸν δημοσίον ταμεῖον, ὁ φόρος, ὁ δασμὸς, τακτὴ συνεισφορά (πρβλ. **τελέω** II) || **τέλος ἀνοῦμαι** ἢ **παλιῶ** = ἐκμισθῶ (ἐνοικιάζω) τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου, δηλ. τοὺς δίδω πρὸς ἐνοικίαν (ἐπὶ τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας ἐκμισθούσης εἰς ἰδιώτας διὰ δημοπρασίας τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου), ἢ ἐπαίρων στὴ δημοπρασίαν τοὺς φόρους» (ἐπὶ ἰδιωτῶν ἀναλαμβάνοντων τὴν ἐκμετάλλειαν τῶν φόρων τοῦ δημοσίου ἐπὶ καταβολῇ ὠρισμένου μισθώματος) || **λύω τέλη**=πληρῶν τὰ χρέη μου ἢ τοὺς φόρους, ἐντεῦθεν δέ, **λυσιτελέω**, εἶμαι ἐπιφελῆς, ὠφελῶ. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἡ περιουσία τοῦ πολίτου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας οὗτος κατετάσσετο εἰς τινὰ φορολογικὴν τάξιν, ἀκολουθεῖ δὲ αὐτῇ ἡ φορολογικὴ τάξις ἢ διαίρεσις τῶν πολιτῶν (λατ. **census**, ἐν ἀμφοτέροις ταῖς σημασίαις).— **VI** ἡ συμπλήρωσις, ἡ τελειοποίησις, ἡ ἐπιτυγχανομένη διὰ τῆς μῆσεως εἰς τὴν μυστήρια, ἢ μῆσις εἰς μυστήρια, καὶ κυρ. εἰς τὰ Ἐλευσίαια || ἐν τῷ πληθ. δὲ ὡς. καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ μυστήρια. **2)** γενικῶς, πᾶσα δρηκοευτικὴ τελετὴ, πᾶσα ἱεροτελεστία, καὶ δι' ἡ τοῦ γόμου.

Ἔτυμ. **A'** τέλος (τέρμα, τέλος, πέρας) σκοπός· ἀποτέλεσμα) (ιαπ. *qvels- (πιθ. = δέσις ἔνθα τις κἀμνη ἤμωσαν ἢ πλήρη στροφὴν κατὰ τὴν ἀροτριώσιν), πρβλ. **δηρ.** **τέλοον** (ἀρούρης, νεοῖο)· ἐξ ιαπ. *qvel- (περιστρέφω κυκλικῶς) (: **σανκρ.** **cārati**, **δηρ.** κλπ. **πέλω**, -ομαι)· παράγωγα: **τελέω**, **τέλειος**, **τέλεος**, **τέλεος**· **τελεως** (***τελεω** Fo-s), **τελήεις** (***τελεω**-Fent-)· **τελετή**, **τελευτή**, **τελευτάω**· πρβλ. καὶ **τῆλε**.

B' τέλος (στρατός, τμήμα στρατοῦ, λόχος κλπ.) (ιαπ. *qvels- : **σανκρ.** **kūla-m** (ιαπ. *qvljo-) (= ποῖμνιον, σμήνος, οἰκογένεια), **παλ.-εἰλ.** **cland** (καταγωγή, γενεά, ἀπόγονοι, φυλὴ), **νεο-gall.** **plant** (=λατ. **liberi**, **fili**, **parvuli**), **λιθ.** **killis**, **λεττ.** **zi'llis** (γένος), **παλ.-σλαβ.** **čeljadī** (οἰκογένεια).

Γ' τέλος (πληρωμὴ χρέους ἢ φόρου, δαπάνη κλπ.)· **τέλθος** (βλ. λ.)· **εὐ-τελής**· **πολυ-τελής**· **ἀ-τελής** (=οὐχὶ πλήρης)· **ἀ-τέλεια**, **ἀτελίη** (ἀπαλλαγὴ φόρου)· πάντα ἐξ ιαπ. ***tel(ā)**- (σηκῶν, βαστάζω) (: **ἀορ.** **ταλάσσαι**, **τλήσαι**)· διὰ τὴν σημασίαν πρβλ. **φόρος** : **φέρω**, ἐξ ιαπ. ***bher-**.

τέλοσ-δε, ὡς ἐπίρρ., πρὸς τὸ τέλος, εἰς τέλος, μέχρι τοῦ τέρματος.

τέλοον, τὸ, παράλλ. τύπος τοῦ **τέλος**· τέρμα, τέλος, ὄριον, σύνορον || **τέλοον ἀρούρης**=σημεῖον τοῦ ἀγροῦ, ὅπου τὸ ἄροτρον ἐστρεφεν (ἐστρέφετο), ἢ τὸ περίρι ὄριον (ἢ περιφέρεια) τοῦ ἀγροῦ.

Ἔτυμ. **τέλοον** (ἀρούρης, νεοῖο)· γίνεταί συγγ. τῷ **τέλος** (=τέρμα) καὶ τῷ **παλίον** (=ὄπισθεν, ἐν ἀντιθ. βῆλ. σημ. πρὸς τὴν τοῦ **τέλος**· βλ. **παλίον**)· πρβλ. Ἡσυχ. **ατέλασ**· **στροφάς**· **τέλη**, **πέρατα**· ἐξ ιαπ. ριζ. ***qvel-** (στρέφω, περιστρέφω), περὶ ἧς βλ. ἐν **πέλω**.—δῶλοισι συσχετίζουσι τὸ **τέλοον** πρὸς τὸ **σανκρ.** **karṣū**-ἢ (αὐλακία ἀρότρου, χάνδαξ), **kṛṣāti** (ἀροτριῶ), **kārsati** (αὐλακῶν), **Zeṇḍ.** **karṣa-** (αὐλαξ)—κατ' ἄλλους, ἤ-τον ὀρθῶς, **τέλοον** <***τελοσσον** <***τελο-jo-** <**θελ-θ-jo-**· **παλ.-πορτ.** **doeld** (μικρὰ πεδιάς) (ιαπ. ***dhōl-dh-jā**· ἢ **τέλοον** <***qvelso-m**, κατὰ μετὰθεσιν φθόγγων <***sveld-qo-m** : λατ. **sulcus** <***sveldqo-s** (τάφος).

τελαχίς, **μτγν.** **τελαχίν**, -ῖνος, ὁ (θέλιγω)· εἰς τῶν **τελαχίων**, τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Κρήτης (κληθεῖσθαι ἐξ αὐτῶν καὶ **τελαχινίας**), τοὺς ὁποίους ἢ παράδοσις θέλει ὡς τοὺς πρώτους μεταλλοτεχνίτας, τοὺς παρισταῖς δὲ ὡς βασιλικοὺς, γόητας καὶ φθονερούς || παρὰ μτγν. ὡς προσηγορ. **τελαχίν**=ὄδοκονος, κακοποιὸς καὶ χαϊρέκακος (πρβλ. Σχολ. ἐν Αἴσχ. Περσ. 353 **ατελαχίνεις ἢ δαίμονες**) || ἀκολουθεῖ δὲ καὶ ὡς ἐπίθ.: **τελαχίνες σῆτες βιβλίων** καλοῦνται οἱ τότε γραμματικοὶ (βλ. **σῆς**), ὡς κακοποιὸι σκώληκες (σκώρι) τῶν Βιβλίο-δηκῶν.

τελ-ωνέω, **μελλ.** -ήσω (τελώνης)· εἶμαι τελώνης, εἶμαι ἐνοικιαστὴς φόρων, ἀγοράζω τοὺς φόρους (εἰ τοὺς παίρνω), εἶμαι εἰσπράκτωρ φόρων.

τελ-ώνης, -ου, ὁ (τέλος+ἀνέομαι)· ὁ ἀγοράζων (εὐ παχτώνων) τοὺς δημοσίους φόρους, ὁ εἰσπράκτωρ τῶν φόρων τοῦ δημοσίου, ὁ εἰσπράκτωρ φόρων, λατ. **publicanus**.

τελ-ωνία, ἡ (τελωνέω)· τὸ ἔργον τοῦ τελώνου, ἢ ἐκμισθώσις καὶ εἰσπράξεις τῶν δημοσίων φόρων. **τελ-ωνιάς**, -άδος, ἡ (τελώνης)· ἡ τῶν τελωνῶν, ἢ ἀνήκουσα εἰς τοὺς τελῶνας : **μάζα τελωνιάς**=ἡ καλὴ τροφή καὶ δίαίτα τῶν τελωνῶν.

τελ-ωνικός, ἡ, ὄν (τελώνης)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν τελωνίαν (βλ. λ.) : **τελωνικοὶ νόμοι**=οἱ νόμοι οἱ ἀφορῶντες εἰς τοὺς φόρους καὶ δασμούς.

τελ-ώνιον, τὸ (τελωνέω)· ὁ τόπος ἔνθα πληρῶνται τὰ τέλη, τὸ τελωνεῖον.

τέμαχος, -εος, τὸ (τέμνω)· τεμάχιον ἀποκεκομμένον || τεμάχιον ἰχθύος τεταριχθόμενον (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ **τόμος**, ὅπερ συνήθως ἐλέγεται ἐπὶ κρέατος).

τεμεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **τέμνω**.

τεμένιος, α, ὄν (τέμενος)· ὁ ἀνήκων εἰς **τέμενος** (βλ. λ.), ὁ ἐντὸς **τεμένους** (ἱερᾶς περιοχῆς) εὐρισκόμενος || **φυλλὰς τεμενία**=ἄλλος ἐντὸς **τεμένους**, ἢ τὰ δένδρα τοῦ ἱεροῦ ἄλλους.

τεμενίτης, -ου, ὁ (τέμενος)=**τεμένιος** (βλ. λ.) || ὁ θεὸς τοῦ ἱεροῦ ἄλλους, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Συρακούσαις, ἐξ ὅ· καὶ ὀλόκληρος περιοχὴ τῆς πόλεως ἐκαλεῖτο **Τεμενίτης** || θηλ. ἢ **ἄκρα ἢ Τεμενίτης**=ὑψωμα ἐφ' οὗ εὐρίσκειτο ὁ ναὸς ἢ τὸ **τέμενος** τοῦ Ἀπόλλωνος.

τέμενος, -εος τὸ (τέμνω)· τὸ ὀποτετημένον (καὶ ἀποκεχωρισμένον) τεμάχιον γῆς, προωρισμένον δὲ διὰ τινὰ σκοπὸν || ἔκτασις καλλιεργήσιμου γῆς, παραχωρουμένη εἰς τινὰ (π. χ. εἰς βασιλέα) ὡς ἰδιοκτησίαν.— || τεμάχιον γῆς ἀφιερωμένον εἰς τινὰ θεόν, καὶ ἐπομένως ἱερὸς χώρος || ἡ περίρι ναοῦ τινος περιοχὴ || ἔθεν, ἡ κοιλὰς τοῦ Νεῖλου (ἀπτερομένου ὡς θεοῦ) ἐκαλεῖτο καὶ αὕτη **τέμενος Νεῖλοιο**.

ΤΕΜΝΩ, ἰων. **τάμνω**· **μελλ.** **τεμῶ**, ἰων. **τεμέω**· **ἀορ.** ἰων. καὶ **θορ.** **έταμον**, ἐπ. **τάμον**, ἄτ. **έτεμον**· πρκ. **τέμηκα**· μέσον, **μελλ.** **τεμοῦμαι**· **ἀορ.** β' **έταμόμην**, ἀπρφ. **ταμέσθαι**· ἄτ. **ἀορ.** β' **έτεμόμην**· παθητ., **μελλ.** **τεμηθήσομαι**, ὡς, καὶ **τεμησομαι**· **ἀορ.** α' **έτεμηθήν**· πρκ. **τέμημαι**· κόπτω, κομματίζω, σκίζω || κόπτω (τραυματίζω, πληγῶν) ἐν μόχῃ, ἀκρωτηριάω, κολοβῶν. **2)** ἐν χειρουργῷ, κόπτω, ἀποκόπτω, κόμνω χρῆσιν τῆς χειρουργικῆς μαχαίρας (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κάειν**=καυτηριάειν).— || ἐπὶ ζῴων, κατακόπτω, κόπτω εἰς τεμόχια || οφάω, θυσιάζω, θυῶ.— ἐπε:δὶ δὲ αἱ συναπτόμενα ἀνακχαί, συνήθηκα κ.τ.δ. προσεληθῆσαν ἐπίσημον **χαρρακίτρα** διὰ τῆς τελέσεως θυσιῶν. **θρακία τάμνω** κατῆντις ἐν ἀσημαίνῃ «συνθηκολογῶ, ἐπικυρῶ τοὺς ὄρκους διὰ θυσιᾶς, θυσιάζω εἰς θεοῦσιν ἀμοιβαίω ὄρκων», ὡς ἐν τῇ Λατινικῇ **foedus ferire**, **foedus ielum**.— || ἐπὶ δένδρων, ξύλων, κ.τ.δ.. κατακόπτω, κόπτω καταρρίπτω, δένδροτομῶ, κλαδεύω || ἐν τῷ μέσφ. μετ' αἰτ.. **δοῦρα τάμνομαι**=κόπτω ξυλείαν (ξύλα) πρὸς χρῆσίν μου || **λίθους τάμνομαι**=θάλλω (ἄλλους) νὸ μου λατομήσουσιν μάρμαρα. **2)** **φάρμακον τέμνω**=κατακόπτω φυτὸν τὴν πρὸς παρασκευὴν ἱαματικοῦ φαρμάκου || **μτφρ.** **πόρον τέμνω**=ἐξευρίσκω τρόπον ἢ μέσον | **ἄκος τέμνω**=ἐξευρίσκω μέσον θεραπείας. **3)** **τέμνω γῆν**, **τέμνω πεδίον**=ἐρημῶν χωρῶν τινὰ (ἢ πεδιάδα) κατακόπτω τὰ δένδρα τῆς καὶ καταστρέφω τὰ σπαρτά τῆς.— **IV** ἀποκόπτω, διαχωρίζω, κόπτω εἰς δύο (ἐπὶ ποταμῶν, ἐπὶ σειρᾶς ὄρεων κ.λ.π.) || ἀποχωρίζω || διαίρω.— **V** κόπτω κατὰ μήκος, κόπτω (τέμνω) δημιουργῶ γραμμῆν : **τέμνω ἀροτραν**=ἀροτριῶ τὴν γῆν (ὀργῶνω ἀγρούς) || **τέμνω δ-χετούς**=ἀνοίγω ὀχετούς (κόπτω, σκόπτω, δημιουργῶ τάφρους) || ὡς. **τέμνω δδοῦς**=κόπτω (ἀνοίγω, κατασκευάζω) δρόμους || **μτφρ.**, **τέμνω δδοῦς**=διανύω τὸν δρόμον μου, βαδίζω, προχωρῶ (πρβλ. **προκόπτω**) || **μτφρ.**, **μέσον τέμνω**=τηρῶ (ἀκολουθεῖ) μέσον ὁδόν. **2)** ἐπὶ πλοίων, διασχίζω τὰ κύματα, διασχίζω τὰς θαλάσσας, διαπλέω, λατ. **secare mare**

|| ὡς. καὶ ἐπὶ πτηνῶν, διασχίζω τοὺς αἰθέρας. || ἀπολ. **τέμνω**—βαδίζω, πορεύομαι.— **VI** συντέμνω, φέρω εἰς ὄψοφασιστικὸν (καὶ κρίσιμον) σημεῖον.

Ἔτυμ.: **τέμνω**, ἀρχαίωτ. δὲ τὸ ἰων. **τέμνω** (ἀντι ***τα-νω** (***τι-νο**, μετὰ -**μ**- παραληφθέντος ἐκ τοῦ ἔμψ. ἐν. **τέμει**, ἐν Ἰλ. N. 707, μελλ. **τεμῶ**, ἀερ. **ἔταμον**, **τόμος**, **τομή** κ.λ.π.)· ρημ. ἐπιθ. **τμητός**: **τμήγω**, αἰολ. **τμήγω**· **τμήσεις**: **τομός**: **τόμος**: **τομή**: **τέμαχος**: **τέμνος** (πρβλ. **τόμαροι**, οἱ ἱερεῖς τῆς Δωδώνης, κυρ. ξυλουργὸι, μήπως οἱ δρυσοκόλλοιται); παλ-ολαυ **tina**, (***τιπῆ**), **te**, || (σχίζω), παλ-ρωσσ. **tīmeti** (πλήττει, κτυπῶ) (: ἀερ. **ἔταμον**, ἰαπ. ***τιπμ-**), μεσ-ιρλ. **tamaim** (ἀκρωτηριάζω)· πρβλ. ὡς. λατ. **temno** (περιφρονῶ), **aes-tumo** (ἐκτιμῶ, ἐπ' ὅσον παράγεται ἐκ τινος ***ais-temos**—ὁ τὸν χαλκὸν τεμαχίζων, ἢ ***ais-tema**—**τεμάχιον** ὄρσιχάλκου)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***tem-**· βλ. καὶ ἐν **τένδω**.

Τέμπεα, καὶ συνγρ. **Τέμπη**, τὰ ὡς καὶ νῦν, τὸ Τέμπη, ἢ μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀοσῆς κοιλάς, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέων ὁ Πηνειὸς ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

τεμῶ, μελλ. τοῦ **τέμνω**.

τενθάγιτης, -ου, ὁ, καὶ θηλ. -**ίτις**, -ιδος (**τέναγος**): ἀθάβης, ἀρηχός.

ΤΕ'ΝΑ'ΓΟΣ, -εος, τό· ὡς καὶ νῦν, **τέναγος**, τὰ ἀβαθῆ (ἐτάρχηξ) νερὰ θαλάσσης, ποταμοῦ, λίμνης (λατ. **vadum**) [**τέναγος**: **τεναγίζω**: λατ. **figas** (***fin-gas**)=βάθος (μέγας θυδός) μεταξὺ δύο ἀβαθῶν μερῶν· τὸ λατ. **signum** δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα].

ΤΕ'ΝΔΩ, ἀττ. **τένδω**· περιτρώγω, ροκανίζω, τρωγαλίω.

Ἔτυμ.: **τένδω** (ὁ ἀττ. τύπος **τένθω** ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **τένθης** = λαίμαργος): λατ. **tondeo**, **tolondī**, -**ere** (κόπτω, κούρευω, ξυρίζω), παλ-ιρλ. **ro-thunnsetar** (ἐκομμάτισαν), **temm**, gall. **tam**, νεο-βρετ. **tamm** (τεμάχιον, δροσισμα), μεσ-γεμ. **stunz** (βραχύς, κοντός)· ἐκ ριζ. ***lend-**, ἧτις εἶναι ἐπέκτ. τῆς ριζ. ***tem-**, (κόπτω, κτυπῶ) τῆς ἐν τῷ **τέμνω** (βλ. λ.).

τενθεία, ἢ (**τένθης**)· λαίμαργία, ἀδηφαφία, γαστριμαργία, λιχνεία, «λιχουδιά».

τένθης, -ου, ὁ (**τένδω**, **τένθω**)· ἄδ' αἰμαίμαργος, λίχνος, ἀλιχουδῆς.

Ἔτυμ.: **τένθης**: **τενθεύω**: **τενθεία**· ὑπὸ τινων συσχετίζεται τὸ **Τενθεύς** (Βοιωτ. **Πενθεύς** (ἰαπ. ***qven-dh-**), λατ. **condio**, -**ire** (ταριχεύω, διασκευάζω, μαγειρεύω, καρυκεύω) (ἰαπ. ***qvon-dhi-** (λαίμαργία, λιχνεύω) κατ' ἄλλους **condire**: **condere** (ὑποκειμένης τῆς βεσικῆς σημ. «φυλακίζω, καὶ μψφ. ἐξασπάζω»), κατ' ἀναλογίαν καὶ πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν **sallire**: **sallire** (ἀλατίζω, ποστῶνω), **farciare** (παρνευίρω, παραγεμίζω)· ἐν τῷ **τένθης** ἔχομεν πιθανώτατα τὴν ἰαπ. ριζ. ***tem-** (βλ. ἐν **τέμνω**) ἔκτεταμένην δι' ἄνοδος -**dh-** εἰς ***tem-dh-**)· **ten-dh-** (βλ. καὶ **τένδω**).

τένων, -οντος, ὁ (**τένω**)· ἰσχυρὸν καὶ τεταμένον νεῦρον, πλέγμα νεύρων, ὡς καὶ νῦν **τένων** || συν. **τένω** ποδός || ἐντεῦθεν δὲ καί, ὁ τεταμένος πούς [δι' ἔτυμ. βλ. **τένω**].

τέξω, **τέξομαι**, ἐνεργ. καὶ μέσ. μελλ. τοῦ **τίκτω**. **τέο** (Α), ἰων. καὶ δωρ. ἀντι **τένος**, γεν. τῆς ἔρωτημ. ἀντων. **τίς** (γεν. **τένος**).— || **τεο**, ἐγκλιτ., ἰων. καὶ δωρ. ἀντι **τένος**, γεν. τῆς ἀορ. ἀντων. **τίς** (γεν. **τενός**).

τέο (Β), δωρ. ἀντι **σοῦ**, γεν. τῆς προσ. ἀντων. **σοῦ**.

τεοῖο, ἐπ. ἀντι **σοῦ**, γεν. τῆς προσ. ἀντων. **σοῦ**.

τέοισι, ἰων. ἀντι **τίσις**, δοτ. πληθ. τῆς ἔρωτ. ἀντων. **τίς**.— || **τεοῖσι**, ἐγκλιτ., ἀντι **τίσις**, δοτ. πληθ. τῆς ἀορ. **τίς**.

τέός, ἢ, ὄν, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι **σός**, λατ. **tuus**.

τεούς, δωρ. καὶ αἰολ. ἀντι **σοῦ**, γεν. τῆς προσ. ἀντων. **σοῦ**.

τεράζω, ἢ **τεράζω**, μελλ. -άσω (**τέρας**)· τερατεύω, δηλ. ἐρμηνεύω τὰ τέρατα (δηλ. τὰς δαιοσημίας, τοὺς οἰωνούς), προμηνύω, προοικονομῶ.

τέραμνον ἢ **τέρεμνον**, τό· πᾶν τὸ ἐντελὸς κεκλεισμένον, δάλαμος, δωμάτιον, οἰκία || μόνον κατὰ κληθ. ἐν χρήσει.

Ἔτυμ.: **τέραμνον** (***τεραβ-νο-ν**) καὶ **τέρεμνον** κατ'

ἀφομοίωσιν τοῦ -α- τῆς παραληγοῦσης πρὸς τὸ προηγούμεν. -ε-): λατ. **traps** καὶ **trabes** (δοκός, δοκοί), **taberna** (καλύβη, «μπαράγκα») (***traberna** (κατ' ἄνομ.), ὁμβρ. **tremnu** (ταβερνεῖον), **trebeif** (=λατ. **versatur**), ὁσκ. **trilbúm** (***trēbom**) (=λατ. **domum**, **aedificium**, παλ-gall. **treb** (οἰκία), παλ-ιρλ. **a-treba** (κἐκτῆται, κατοικεῖ), **gaul. A-trebatas** (=λατ. **possessores**), παλ. ιρλ. **dī-thrub**, gall. **di-dref** (ἐρμηος, κατοικία ἐρμηίτου), ἀγγλ-σαξ. **þcrp**, **þroþ**, -**þrep** (ἀγρέπαυλις), λιθ. **trobá** (οἰκία)· ἐξ ἰαπ. **terēb-** (***treb-** κατ' ἀναλογίαν) (=δοκός, οἰκῆμα ἐκ δοκῶν).

τεράμων, ον, γεν. -ονος (**τείρω**, **τέρην**)· ἐπὶ ὄσπριων κ. ἄ., ὁ διὰ τοῦ βρασμοῦ γινόμενος μαλακός, εὐκολόβραστος (***terē**, βάσις **terē-** ἄ-**τεράμων**: **ἀτέραμος**: δι' ἔτυμ. βλ. **τέρην**].

ΤΕ'ΡΑΣ, γεν. -ατος, ἐπ. -αος, ἰων. -εος, τό· πληθ., ὄνομ. **τέράτᾶ**, ἐπ. **τέράτᾶ**, καὶ συνγρ. **τέράτᾶ**· ἐπ. γεν. **τεράων**· δοτ. **τέράσσι**, ἐπ. **τεράεσσι**· ὁπάντιον (ἀουνηδες) σημεῖον (φυσικὸν φαινόμενον), θαῦμα, οἰωνός (καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον κακός), λατ. **portentum**, **prodigium**.— || πᾶν τὸ χρησιμεῖον ὡς οἰωνός, ὡς προγνωστικόν, ὡς καὶ νῦν **τέρας**, «τερατώδες πλάσμα», ἀλλόκοτον, παράξενον, πελώριον κ.λ.π., λατ. **monstrum**. 2) ὡς τὸ λατ. **signum**, οὐράνιον σημεῖον, **διοσημία** (βλ. λ.), ὄστεριοςμός, μετέωρον· πρβλ. **τείρεα**.

Ἔτυμ.: **τέρας** (ἡ γεν. **τέρατος** καὶ αἱ ἄλλα μετὰ -τ- πρὸ τῆς καταλήξεως πτώσεις ὀφείλονται εἰς κλίσην κατ' ἀναλογίαν πρὸς θέματα λήγοντα εἰς -τ-)· **τέρας** (ἰαπ. ***qver-es**, πρβλ. ὁμψρ. **πέλωρ** (ἐκ τοῦ ἰαπ. **qver-** κατ' ἄνομ.), ὡς. σανσκρ. **ā-carya**-ἡ (ἀουνηδες, δαυμάσιος δεδομένου διτῆ ἀρχικῆς ἢ λ. **τέρας** ἐσθμητικῆς τι τοῦ μαγικόν, τὸ γοητεύον), παλ-norr. **skars** (germ. **skarsa-n**) (=τέρας, γίγας), **skersa** (γοτθ. ***skarsjōn**) (=γίγας), **skyrer** (germ. ***skursja-n**, ἰαπ. ***sqv|sjom**) (=κακός οἰωνός, φάντασμα, χίμαιρα), λιθ. **keras** (ἰαπ. ***qvero-s**) (=γοητεία), **keriū**, **kereti** (μαγγανεύω, κάνω μάγια, βασκαίνω), παλ-ολαυ. **čara**, **čarī** (γοητεία, δέληγτρον, μάγια, βασκαίνω)· ἐξ ἰαπ. *(s)**quer-** (κάνω, ἐνεργῶ, ὡς. καὶ μαγγανεύω, βασκαίνω, πρβλ. καὶ σανσκρ. **kīrṇō'hi**, **karṇō'hi**)· ἐπίσης πρβλ. σανσκρ. **kārtra-m** (μάγια, δέληγτρον).

τερα-σκόπος, ον, ποιητ. ἀντι **τερατο-σκόπος** (**τέρας+σκοπέω**)· ὁ προοικονομικός, ὁ προφητεύων, ὁ προμαντεύων, ὁ προφητικός.

τεράστιος, α, ον (**τέρας**)· ὡς καὶ νῦν, **τεράστιος**, **τερατώδης**, **υπερβολικός**, **υπερμεγέθης** || **δυσοίωνος**, ἀπαίσιος.

τεράτεια, ἢ (**τερατεύομαι**)· τὸ τερατολογεῖν, τὸ διηγεῖσθαι τερατώδη (ἀλλόκοτα) πράγματα, ἢ τερατολογία, ἄγυρτα.

τεράτευμα, -ατος τὸ (**τερατεύομαι**)· τερατούργημα, τερατολόγημα, ταχυδακτυλοουργικὸν τέχνασμα.

τεράτεια, ἀποθ. (**τέρας**)· τερατολογῶ, διηγούμαι τερατώδη πράγματα (ἀλλόκοτα, ἀπίστευτα), λατ. **portenta loqui** || εἶμαι ἀπατεῶν, ἀγύρτης, ἀσχολοῦμαι μὲ ταχυδακτυλοουργικὰς ἀγυρτείας.

τεράτο-λογεύω, μελλ. -ήσω (**τερατολόγος**)· ὡς καὶ νῦν, **τερατολογῶ**, ὁμιλῶ περὶ τεράτων (ἀλλοκότων πραγμάτων).

τεράτο-λογία, ἢ (**τερατολογία**)· ὡς καὶ νῦν, **τερατολογία**, τὸ διηγεῖσθαι τερατώδη πράγματα.

τεράτο-λόγος, ον (**τέρας+λέγω**)· ὡς καὶ νῦν, **τερατολόγος**, ὁ τερατολογῶν, ὁ διηγούμενος «περὶ σημεῖων καὶ τεράτων».— || μετὰ παθητ. ἐνν., ὁ τερατώδης, περὶ οὗ λέγονται τερατώδη πράγματα (ἀλλόκοτα, ἀπίστευτα).

τεράτο-σκόπος, ον (**τέρας+σκοπέω**)· ὁ παρατηρῶν **τέρατα** (τ. ἔ. σημεῖα ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐράνια φαινόμενα), καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύομενος κατὰ προφητεύων || ὡς. οὐσ. ὁ **τερατοσκόπος**=ὁ προφήτης, μάντις.

τεράτ-ουργία, ἢ (**τερατοουργός**)· τὸ τερατοურγεῖν, τὸ ἐργάζεσθαι καὶ δημιουργεῖν **τέρατα** (δηλ. ἀλλόκοτα), ἢ δαυματοποιεῖν.

τεράτ-ουργός, ὄν (**τέρας + ἔργω**)· ὁ ἐργαζόμενος (ὁ ποιῶν) θαύματα, ὁ δαυματοποιός, μάγος, γόης. **τεράτ-ώδης**, ες (**τέρας+αἰθεός**)· ὡς καὶ νῦν, **τερατ-**

ώδης, ὁ ὁμοιος πρὸς τέρας, ἀλλόκοτος, θαυμαστός, ἀπαίσιος

τερὰτ-ωπός, ὄν (τέρας+ᾠψ)· ὁ ἔχων ὄψιν τέρας-τος, τερατωπὴς τὴν ὄψιν, τερατωμορφος, ἀλλόκοτος τὴν μορφήν· **τερατωπὸς ἰδέσθαι** = ἀλλόκοτος τὴν μορφήν (ἐποῦ σου κινεῖ ἓνα ἀλλόκοτον θαυμασὸν νά τόν κυττάζης).

τερεβίνθινος, η, ον, καὶ **τερμίνθινος** (τερέβινθος)· ὁ λαμβανόμενος ἢ κατασκευαζόμενος ἐκ ρητίνης τοῦ δένδρου **τερεβίνθου** (ἐκπὸ τρεμεντίνας).

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΙΣ, ἡ, καὶ συγκεκ. **τέρβινθος**, καὶ **τέρμινθος**, ἡ, ὄν, ἀπὸ τρεμεντίνας (βλ. λ.). **ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ**, ἡ, καὶ συγκεκ. **τέρβινθος**, καὶ **τέρμινθος**, ἡ, ὄν, ἀπὸ τρεμεντίνας (βλ. λ.). **ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ**, ἡ, καὶ συγκεκ. **τέρβινθος**, καὶ **τέρμινθος**, ἡ, ὄν, ἀπὸ τρεμεντίνας (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: **τερέβινθος**, ἐκ τοῦ **τέρμινθος** (καὶ **τέμινθος**) (κατὰ ἀνομ. μ-ν) β-ν)· λέξεις προαλληνικῆ, πρὸς. τοπων. **Τερμ-ησσός** (ἐν Βοιωτίᾳ), **Τρεμιθοῦς** (ἐν Κύπρῳ).

τερεβινθ-ώδης, ἐς (τερέβινθος+είδος)· ὁ ὁμοιάων πρὸς τερέβινθον | ὁ κατάφυτος ἐκ δένδρων τερεβίνθου.

τέρεινα, θηλ. τοῦ **τέρην** (βλ. λ.). **τέρενον**, τό = **τέραμον** (βλ. λ.). **τέρενος**, η, ον, παράλλ. τύπος τῆς **τέρην** (βλ. λ.). **τερετίζω**, μελλ. -οω· ὡς καὶ νῦν, τερετίζω, μιμοῦμαι τὸ κελᾶδημα τέτιγος ἢ χελιδόνος, κοιν. ἐπιτυβίζω [ἢ λέξεις εἶναι παπονημένης ἐκ τοῦ ἤχου (ὁμοιοπατολογία)].

τερέτισμα, -ατος, τό (τερετίζω)· ὡς καὶ νῦν, τερέτισμα, ἢ ἀπομίμησις τοῦ κελᾶδήματος τῆς χελιδόνος (χελιδονισμὸς) ἢ τῆς φωνῆς τοῦ τέτιγος.

τέρετρον, τό (τερέω)· τὸ διατρυπῶν, τὸ τρύπανον (τρυπάνιον), λατ. **terebra** [τέρετρον· τερηδών· δι· ἔτυμ. βλ. **τείρω**].

τερέω, μελλ. -ήσω καὶ -έσω (τείρω)· διατρυπῶ, διαπερῶ, τοννεύω.

τερηδών, -όνος, ἡ (τερέω)· σκώληξ ξυλοτρῶκτης, «ξυλοσκοῦληκος», λατ. **teredo**.

τέρην, -εινᾶ, -εν, γέν. **τέρενος**, -είνης, -ενος κλπ. (τείρω)· ὁ ἐκ τῆς τριβῆς λειανθεῖς, λείος, μαλακός, λεπτός, τρυφερός, λατ. **tener**· συγκεκ. **τερενώ-τερος**.

Ἔτυμ.: **τέρην**· πρὸς. Ἄουχ. **ἀτέρν** ἀσθενές, **λεπτόν**· **τεράμων** ἀτεράμων (=σκαλήρος), ἀτέραμος (βλ. λ.), **sabin. tereno-** (μαλακός), λατ. **tener** (***tereno-** ἀλλά καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ tenuis), **σανακρ. taryna-h** (νέος, τρυφερός), **Ζενδ. taryna-** (νέος, ἐφηβος), ἀρμ. **tharm** (νέος, νωπός, πράσινος)· πρὸς. ὡς. **σανακρ. taryna-h** (μόσχος) καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ ἐν λ. **τόρος**, καὶ τό παρ' Ἄουχ. **ατραόν**· **ἐξαμνητιὸν πέρβατον**· πάντα ἐκ ριζ. ***ter-** (τρυφερός, ἀδύνατος), παράλλ. τῆς ***ter-** (τρίβω)· βλ. καὶ ἐν **τείρω**, **τόρος**.

τερθρεία, ἡ (τερθρεύομαι)· τερατολογία, ἀγυρτεία | ἐν τῇ ρητορικῇ, ἢ χρήσις τεχνασμάτων καὶ ἀπάτης [τερθρεία· τερθρεύομαι· ἐσχηματισμένα δι' ἀναδιπλ.· πρὸς. **τονθρῦς** (***τορ-θρῦς** κατ' ἀνομ. (Ἄουχ. **ατονθρῦς** φωνήν)· **θρέομαι** (βλ. λ.)· **τονθ(ο)ρῦζω**· βλ. **θρέομαι**].

τερθρεύομαι, ἀποθ. (τέρθρω) = **τερατεύομαι** (βλ. λ.), ὁσὼν τὴν ταχυδακτυλοερθιαν|κἀμω χρῆσιν ρητορικῶν τεχνασμάτων καὶ ἀπάτης καὶ ἀγυρτίας.

τέρθριος, ὁ (τέρθρον)· τὸ σχοίνιον τὸ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς κεφαλᾶς (τοῦ **τέρθρου**) τοῦ ἰστίου, τὸ χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἀναπέτασιν ἢ τὴν συστολήν τοῦ ἰστίου.

ΤΕΡΨΟΝ, τό κυρ. τὸ ἄκρον τῆς κεφαλᾶς ἰστίου (τῆς ἀντέννας) | γέν., ἄκρον, τέρμα, τέλος.

Ἔτυμ.: **τέρθρον**· **τέρθριοι** (κάλωες)· **τερθρωτήρ** (ἢ θέσις τοῦ **πρωρέως**, παρ' Ἄουχ.)· **ατεθρηδών** (***τερ-θηρ**)· **πρωρέως** (Ἄουχ.)· **τέρμα**, **τέρμιον**, **σανακρ. taryati**.—τὸ **τέρ-θρ-ον** περιέχει συλλ. ἀναδιπλ. **τερ-** καὶ ἐν στοιχείῳ συγγ. τῆς λιθ. **durii**, **durti** (νύσσω, κεντῶ), τῆς ἀγγλ.-σαξ. **darof**, παλ.-γερμ. **tart** (ἀκόντιον), ὡς. δὲ καὶ τῆς ἑλλ. **θρίναξ**, **θρινία** (Ἄουχ. **αθρινία**· **ἀμτελος ἐν Κρήτῃ**)· **θρῖον**· βλ. καὶ **τενθρηδών**, **τενθρήνη**.

τέρμα, -ατος, τό· ὡς καὶ νῦν, τέρμα, τέλος, ἄκρον, ὄριον, οὐνορον, λατ. **terminus** | τὸ τέρμα (δ **καμπτήρ**), περὶ τὸ ὅποσον ὤφειλον νά κόμπτωσι κατὰ τὰς ἀρματοδρομίας οἱ ἵπποι καὶ τὰ ἄρματα, δ **καμπτήρ**, ἢ **νύσσα** (βλ. λ. λ.), λατ. **meta**. 2) τὸ σημεῖον δι' οὗ ἐσημειοῦτο τὸ τέρμα τῆς τροχιάς ριφθέντος δίσκου.— | τέλος, ὄριον, οὐνορον, τέρμα | καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ ὄρια, τὰ σύνορα. 2) **μτφρ.**, τὸ ἐσχατον σημεῖον, τὸ ὑψιστον σημεῖον, ἢ ἀκμῆ, τὸ ἄκρον ὄρων, τὸ ζενίδ, ὁ κολοφών.

Ἔτυμ.: **τέρμα**· **τέρμων**· **τέρμιος**· λατ. **terminus** (= **τέρμα**), **termō** (= **τέρμων**), **terminus**, **σανακρ. tarmān-** (ἢ αἰχμή τοῦ ὀβελοῦ θυσιᾶς), **sutarmān-** (ὁ περὼν εἰς τὴν ἄλλην πλευράν)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***ter(ā)-** (περὼν ἀπέναντι, φθάνω ἐναντί), πρὸς. **σανακρ. tārāi** (διαβαίνω, ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, νικῶ, διασώζω), **tārāni-** (θάλασσα), **tārāh**=**Ζενδ. tārō** (διὰ μέσου, ἀνυδεν, πέραν) = **ιρλ. tar** (ὑπερ), **σανακρ. tārā-m** (παράλλα, αἰγιαλός), **tārīthā** (ποτιστρα ζῶν), **Ζενδ. tar-** (ἀνοίγει δρόμον), ἑλλ. **τέρθρον** (βλ. λ.), λατ. **intrare, extrare, trans** = ὄμφρ. **iraf, irahaf, gall. tra, tal-** (ιρλ. **tria**, gall. **troi**) **irwy**, γοτθ. **þairch**, παλ.-γερμ. **dur(u)h**, ἀγγλ.-σαξ. **þurh** (διὰ μέσου), (ιαπ. ***ter-qwe**,

***te-qwe**), πρὸς. **σανακρ. tīras-cā**, **Ζενδ. tīras-cā**· **σανακρ. tīryāh-** (ὁ ἐγκαρσίως ὦν), **παλ.-norw. þro, mfr** (πλευρά), **παλ.-γερμ. drum** (ὄριον)· ἑλλ. καὶ **τείρω**.

τερμίνθινος, η, ον = **τερεβίνθινος** (βλ. λ.).

τέρμινθος, ἡ = **τερεβίνθος** (βλ. λ.).

τερμιόεις, εσσα, εν (τέρμα)· ὁ ἐκτεινόμενος μέχρι τοῦ τέρματος | **ἀσις τερμιόεσσα** = ἀσις καλύπτουσα τὸν φέροντα αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ποδήρης | **χιτών τερμιόεις** = χιτὼν ποδήρης, φθάνων μέχρι ποδῶν.

Ἔτυμ.: **τερμιόεις**· **τέρμιος** (δ βλ. ἐν **τέρμα**)· κατὰ τινὰς **τερμιόεις** = ἐνισχυόμενος διὰ δερματίνης ἐπένδυσεως, καὶ πρόερχεται ἐκ τινος ***τέρμιος** (ἢ καὶ ***τέρμα** παραγομένου ἐξ ἰαπ. ***qwertm**) = **σανακρ. cārma**, **Ζενδ. cārma** (δέρμα) κατ' ἄλλους ὅμως αἱ λέξεις αὐταὶ ἀνάγονται μάλλον εἰς ἰαπ. ριζ. ***qer-** καὶ ἀνήκουκουσιν εἰς τὴν ὁμάδα τῆς λ. **κείρω**.

τέρμιος, α, ον (τέρμα)· ὑπάτος, ἐσχατος, τελευταῖος, κυρ. ὁ ἐπὶ τὸν τέρματος εὐριακόμος | ἐπὶ χρόνου, **τερμία ἡμέρα** = ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου.

τερμόνιος, α, ον (τέρμων)· ὁ πρὸς τὸ τέρμα τῆς Γῆς εὐριακόμος.

τέρμων, -ονος, ὁ = **τέρμα** (βλ. λ.), ὄριον.— | τέλος.

τερπί-κέραυνος, ον (τέρπω+κεραυνός)· ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ κεραυνῷ (τ. ἐ. ἐπὶ τῇ βροντῇ καὶ ἀστραπῇ).

τερπνός, ἡ, ὄν (τέρπω)· ὡς καὶ νῦν, **τερπνός**, προξενὼν τέρψιν, εὐχάριστος, χαροπός, θελκτικός.— | ἐν παθῆ. ἐνν., ὁ πλήρης τέρψεως (χαρᾶς), εὐθυμος, εὐφρόδουνος, εὐχαριστημένος.— συγκεκ. **τερπνότερος**, ὑπερβ. **τερπνότατος**.

τερπνώς, ἐπίρρ. τοῦ **τέρψω**· μετὰ τέρψεως, κατὰ τερπνὸν τρόπον, εὐχαριστῶς, μετὰ χαρᾶς, θελκτικῶς.

ΤΕΨΩ, μελλ. -ψω· ἄορ. **ἔτερψα**.—παθῆτ., **ἄορ. ἔτερψην**, ἐπ. **ἐτάρψην** καὶ **τάρψην** καὶ **τάρψην**· ἄορ. **ἔπ. ἐτάρψην** καὶ **τάρψην**, ἀορφ. **ταρψῆναι**, ἐπ. **ταρψῆμεναι**· ἐπ. **ἄ. ἐν.** καὶ πληθ. ὅποτ. **τερπέω**, **τράπειομεν**.—μέσ. **ἄορ. ἔτερψάμην**· ἄορ. **ἔτερψόμην**· ἐπ. ἀναδιπλ. **τεταρπόμην**, **τετάρπετο**, **ἄ. πληθ. ὅποτ. τεταρπόμεσθα**, **μτχ. τεταρπόμενος**· ὡς καὶ νῦν, **τέρπω**, παρέχω τέρψιν.— ἐν τῷ μέσφ καὶ παθῆτ., εἶμαι πλήρως εὐχαριστημένος, ἀπολαύω πλήρως τέρψεως, **τέρπω** ἐμαυτὸν, εὐφραίνομαι, διασκεδάζω.— ἀπολ., **πίνε** καὶ **τέρπω** = πίνε καὶ διασκεδάζε (εὐφραίνου. 2) μετὰ γέν. τοῦ πράγμ., ἔχω ὄρεκτά ἐκ τίνος, εἶμαι εὐχαριστημένος μετὰ κάτι, ἀπολαύω τινός (ἢ τι) κατὰ κόρον, ἐτὸ χαρταίω. 3) **σπαν. μετ' αἰτ., τέρπομαι** **δησιον** = ἀπολαύω (ἔχω) κέρδος.

Ἔτυμ.: **τέρπω**· **τερπνός**· **τερπωλή**· **τέρψις**· **τερπικέραυνος**· πρὸς. **σανακρ. tī'ryāi**, **tī'ryō'i**, **tī'ryāi**,

tarpati (χορταίνω, ικανοποιούμαι), **tʰpiti-h**, **ir'piti-h** (εὐχαριστῶμαι, ικανοποιῶμαι, κόρος), **Zenð. Þrafsta** (χορτασμένος, ικανοποιημένος), γοτθ. **Þrafstjan** (παρ-

ηγορῶ), λιθ. **tarpslú**, **tarpti** (εὐτυχῶ, εὐπραγῶ), **tar-pá** (εὐημερία, αὐξήσις), παλ.-πρωσ. **en-terpo** (εἶναι ὠφέλιμον), **en-terpen-on** (ὠφέλιμος) ἔξ. **τερρ-τερρ-τερρ**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τέρρως** (βλ. λ.).

τερραίνω, ἄορ. α' **ἐτέρρηνα**, ἔπ. **τέρρηνα** (**τέρρομαι**)· ξηραίνω, ἀποξηραίνω, ἀπομάττω («οκοπιζώ»), «στεγνώνω», ἀποπογγίζω || **αἷμα μέλαν τέρρηνα** = ἀποπογγίσει («έκοκούσει») τὸ μαῦρο αἷμα· πρβλ. **τέρρομαι**.

τερραία, ἡ (**τέρρομαι**)· ὡς τὸ **ταρραία**, **τραραία** (βλ. λ.), ταρρός, ἦτοι πλέγμα ἐκ καλῶμων, ἐφ' οὗ ἐοτέγωνων τὰ σῦμα κ. ἄ.

ΤΕΡΡΙΟΜΑΙ, ἄορ. β' **τερρηναί**, ἔπ. **τερρημαι** (ἀλλ' ὁμοίως δὲν ἀπαντᾷ ἢ δριστ. **ἐτέρρηνα**)· ξηραίνομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ξηρός, στεγνώνω (ἀμτδ.), στερεοποιῶμαι (παῦω νά ρέω) || ὡς. στεγνώνω (ξηραίνομαι) ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, «τοουλουφρίζομαι, καφαλιζομαι» || μετὰ γεν., **ὄσσε δακρυόφιν τέρροστο** = τὰ μάτια του ἐοτέγνωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα (ἐοταμάτησαν νά τρέχουν).— || τὸ ἐνεργ. **τέρρω** ἀπαντᾷ παρ' Ἀλεξάνδρ. ποιηταῖς (= **τερραίνω**).

Ἔντυμ: **τέρρομαι**, παρὰ τῆν. καὶ **τέρρω** **τερραίνω** **ταρρός**, ἄττ. **ταρρός**· **τερραία** = σανσκρ. **tʰṣṣati** (διψῶ), **tarsa-h** **tʰṣṣā** (διψά, πόδος), **tʰṣṣū-h** (ἀπλητοσ), **Zenð. tarsna-** (διψά), ἄρμ. **tharamim, tharsānim** (ἀδυνατίζω), **erašt** (ξηραίνω) ((***trašt**, **ιαπ. *tʰstli-**), ἄλθ. **ter** (ξηραίνω εἰς τὸν ἀέρα), **terme** (ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἡλίον), **s-tras** (στεγνώνω), **λατ. torreo** (στεγνώνω, φρύγιω), (***tors-** = **σανσκρ. tarṣayati** = κάμνω τινά νά ὑποφέρῃ ἀπὸ δίψαν, τὸν βασανίζω, παλ.-γερμ. **derran**, νεο-γερμ. **dörren** = στεγνώνω, φρυγανίζω, παλ.-νορρ. **þerra** = ξηραίνω, ἀποξηραίνω, **λατ. ὡς. torris** (δουλός), παλ.-λατ. **torrus** (= **torridus**), **λατ. terra** (γῆ), παλ.-ιρλ. **tart** (διψά), **tir** (ξηρός), **tirim** (ὡς.), **ter** (κτῆμα), παλ.-γαλλ. **tir** (= **λατ. tellus**), γοτθ. **ga þairsan, ga þairsnan**, παλ.-νορρ. **þorna** (ἀποξηραίνομαι), παλ.-γερμ. **dorrēn** (ὄμ. σημ.), γοτθ. **þaurisjan** (διψῶ), παλ.-γερμ. καὶ νεο-γερμ. **durst** (διψά), ἀγγλ.-σαξ. **þurst**, **þyrst** (ὄμ.), γοτθ. **þaurstei**, παλ.-νορρ. **þorste** (διψά) ἔξ. **ιαπ. *ters-** (εἶμαι ξηρός).

τέρρως, ὁ, ἡ, (**τείρω**)· ἀσθενής, λεπτός || κυρ. **τετριμένος** ἢ κατατετριμένος, κατεξηνημένος.

Ἔντυμ: **τέρρως**· πρβλ. Ἡσυχ. **ατήρως** ἀσθενές, **λεπτόν** (ἀρχαϊκῶς οὖσ., ἐκ τοῦ ὁποῦ ὁμοίως κατὰ μικρὸν ἐοχηματίσθη καὶ ἐπιθετ. περιφρασις **τέρρως ἴπποι** = ἴπποι κατὰκοποι) Ἡσυχ. **αετρήνης** **τετριμμένος ὄνος**, καὶ **γέρων**, ἢ **δυσανάληπτος γέρων**, «**τερύσκειτο**· **εἰτέρωτο**» = **σανσκρ. taryna-h** (νέος, τρυφερός), **Zenð. tauruna-** (νέος, ἀγαμος) (βλ. καὶ τὰ ἐν **τέρρηνα**)· πρβλ. Ἡσυχ. **«τρύσκει· τρύχει, ξηραίνει»** **τρώω** (***τρωω**) = κεντριζῶ, διεγειρῶ **τραῦμα** **τρώω**, **τρώχω** (βλ. λ.), λιθ. **truniú**, **trunéti** (σῆπω, σαπιζῶ), **truszkú**, **truszkéti** (***tru-sk-**, πρβλ. **τερύσκω**, **τρύσκω**) (= **τριζῶ**), **triviskzku** (δρυσματιζῶ), παλ.-σλαβ. **trona**, **truti** (μεταχειρίζομαι, ἐξαντιῶ) ἔξ. **ιαπ. *teru-** [πρβλ. **σανσκρ. tarutē** = διέρχομαι, **tʰr'vatī** (δαμάζω, νικῶ), **Zenð. taurvayeti** (ὑπερβαίνω, ὑπερβόλλω)], πρβλ. **ιαπ. *terg-** (βλ. **τριβῶ**), ***ter(ē)-** (βλ. **τεράμων**, **τείρω**, **λατ. tero**)· βλ. καὶ **ἀτείρης**.

τερρθεΐη, γ' ἐν. εὐκτ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **τέρρομαι**. **τερρῆ-βροτος**, ὄν (**τέρρω + βροτός**)· ὁ τέρρων τοῦς βροτούς, ὁ φαιδρώνων τὴν καρδίαν τῶν ἀνδρώπων.

τερρῆ-νοος, ὄν (**τέρρω + νόος**)· ὁ τέρρων τὴν καρδίαν.

τέρρως, -εως, καὶ -ιος, ἡ (**τέρρω**)· ὡς καὶ νῦν, **τέρρως**, τὸ τέρρθεοδαί, ἀπόλαυσις, ἡδονή, χαρά, ἀγαλλίασις.

τερρῆ-χόρη, ἄττ. -**χόρῶ**, ἡ (**τέρρω + χορός**)· κυρ. ἡ **τερρομένη** (εὐφραίνομένη) εἰς τὸν χορόν, μία

ἐκ τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ **Τερρῆ-χόρη** (βλ. **Κ. Ε. Α.**). **τερρῆ-χορος**, ὄν (**τέρρω + χορός**)· ὁ ἐπὶ τοῖς χοροῖς τερρομένος, ὁ εὐφραίνόμενος (εὐρίσκων ἡδονήν) εἰς τὸν χορόν.

τέσσαρῶ, οὐδ. τοῦ **τέσσαρες** (βλ. λ.).

τέσσαρῶ-βοιος, (**τέσσαρα + βοῖς**)· ὁ ἔχων ἄξιαν τεσσαρῶν βοῶν.

τέσσαρῶ-καί-δεκα, τὰ βλ. **τεσσαρεσ-καί-δεκα**. **τέσσαρῶ-καί-δεκά-ἄωρος**, ὄν (**τεσσαρακαίδεκα + ἄωρον**)· ὁ ἔχων μῆκος (ἢ πλάτος ἢ ὕψος) δεκατεσσαρῶν παλαμῶν.

τέσσαρῶ-καί-δεκ-έτης, -ου, ὁ (**τεσσαρακαίδεκα + ἔτος**)· ὁ ἡλικίας δεκατεσσαρῶν ἐτῶν || θηλ. -**έτης**, -**ιδος**.

τέσσαρῶκοντα, ἄττ. **τετταράκοντα**, οἱ, αἱ, τὰ, ἀκλιτον (**τέσσαρες**)· ὡς καὶ νῦν, τεσσαράκοντα, «σαράντα», **λατ. quadraginta**.

τέσσαρῶκοντά-ετής, ἐς (καὶ -**έτης**, **ες**) (**τεσσαράκοντα + ἔτος**)· ὁ ἡλικίας τεσσαράκοντα ἐτῶν, ὁ ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ.

τέσσαρῶκοντ-όργυιος, ὄν (**τεσσαράκοντα + ὄργυιᾶ**)· ὁ ἔχων ὕψος (ἢ βάθος ἢ μῆκος κλπ.) τεσσαράκοντα ὄργυων.

τέσσαρῶκοντ-ούτης, -ου, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ **τεσσαρακοστῆς** (βλ. λ.).

τέσσαρῶκοστός, ἡ, ὄν (**τεσσαράκοντα**)· ὡς καὶ νῦν, τεσσαρακοστός εἰς τὴν οειράν, ὁ τελευταῖος (ἢ ὁ εἷς) ἐκ τῶν τεσσαράκοντα, **λατ. quadragesimus**.— || ἡ **τεσσαρακοστή** (ἐνν. **μοῖρα**): 1) φόρος ουσιαστικῶς ἐπὶ τὸν ἐτεροκοστὸν (τ.ε. 2 1/2%), 2) νόμισμα τῆς Χίου ὀνομαζόμενον οὕτω.

ΤΕΤΤΑΡΑΡΕΣ, οἱ αἱ, **τέσσαρῶ**, τὰ γεν. **τεσσαρῶν**· ὄν. **τέσσαροι** (ν), ποιητ. **τέρρασι**.— ἄττ. **τέτταρες**, **τέτταρα**· παρὰ τοῖς Ἰωσὶ πεζογράφοις **τέσσαρες**, **τέσσαρα**, ὄν. πληθ. **τέσσαροι**· ὄν. **τέττορες** ἢ **τέτορες**· αἰολ. **πέττορες**—**τέσσαρες**, **τέσοορες**, «**τέσοορις**», **λατ. quatior**.

Ἔντυμ: **τέσσαρες**, ἄττ. **τέτταρες**, βοιωτ. **πέτταρες** (-α· κατὰ τὰ ἄμην. **τέττατος** καὶ **τέτατος**), ἰων., ἄρκ., ἑλληνιστ. **τέσοορες** (-ε· πιθ. κατ' ἀφομ. φων.), ὄν. καὶ ἰαλ. ἄττ. **Ἑλλ. τέτορες** (ιαπ. ***qveivor-**, μετὰ -τ-, ἀντὶ -ττ- ἢ -σσ-, κατὰ τὴν τοπ. **τέρρασι**), ἄμην. (αἰολ.) **πίοορες**, **λεσβ. πέσοορες** (ιαπ. ***qveivur-** τὸ -σσ- κατὰ τὸ **τέσσαρες**)· τοπ. **τέττασι**, **τετρακόσιοι**, **τετρακνικος** προσέρχονται ἐκ τινος ***τεττρα-**, **ιαπ. *qveivur-** (πρβλ. καὶ τὰ ἐν **τρά-πεζα**)· πρβλ. **σανσκρ. catvāra** ἢ (αἰτ. **catūra**), **catvāri**, **Zenð. çaḥwārō**, γεν. **çaluraṣm**, νεο-περο. **çahār**, ἄρκ. **çors**, **λατ. quat(i)or** (ἀσοβάν ἀκλιτον κατὰ τὸ **quinque**), ὄσκ. **petora**, ὄμην. **petur-**, **gaul. petor-**, ἰρλ. **cethir**, **παλ.-γαλλ. petgaur**. νεο-γαλλ. **pedwar**, **corn. peswar**, νεο-βρετ. **pévar**, γοτθ. **fidwōr**, παλ.-νορρ. **fiórer**, παλ.-σαξ. **fiuwar**, **fior**, παλ.-γερμ.

feor, **fior**, λιθ. **keturi**, **ketveri**, παλ.-σλαβ. **çetyre**, **çetvero**· ἡ ἐν τῇ **ιαπ. κλισις** του ἄε εἶχεν οὕτω κατὰ πιθανότητα: ὄνομ. ***qveivor-es**, γεν. ***qveivor-om**, αἰτ. ***qveivur-ys**, τοπ. ***qveivur-su**.— τὸ ἄμην. **τέττατος** (πρβλ. ἄττ. τοπ. **τέτταρα**) ἔχει τροποποιηθῆ ἐκ τοῦ ἄμην. **τέττατος** (***τεττρα-**, **ιαπ. *qveivur-** = **λιθ.**

keivirias)· -τ- ἐπίσης ἀντὶ -τφ- ὑπάρχει ἐν τῷ ***τέτορος**, ἔξ οὗ **τετορτατός**: βλ. ὡς καὶ ἐν **τρυφάλεια**.— ἄττ. **τετταράκοντα**, ἰων. **τεσοεράκοντα**, βοιωτ. **πετταράκοντα**, ἄρκ. **τεταράκοντα**, ὄν. **δελφ. ἰων. τετρώκοντα** (**τετρω-** (ιαπ. ***qveivur-** = **λατ. quadra-gintā**).— τὸ **τετρακτύς**, -**υός** προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπιπρ. **τέτραχα** ἢ ἐκ τινος ***τετρακο-** κατὰ τὸν τρόπον τῶν ρηματ. ἀφρημένων (ὡς τὸ **ἀρτύς**, **ἀρπαντύς**)—**ὄμην. τετραχθᾶ** (: **διχθᾶ**, **τριχθᾶ**), ἄττ. **τετραχα** (κατὰ τὰ **δίχα**, **τριχα**), **τετραξός** (κατὰ τὰ ἰων. **διξός**, **τριξός**) (<**τετραχθ-jo**).

τέσσαρσο-καί-δεκα, ἰων. **τεσοερεσ-**, οἱ αἱ, τὰ, ἀκλιτον = **τέσσαρες** καὶ **δέκα**, δεκατέσοορες, «**δεκατέσοορες**», **λατ. quatuordecim** τὸ πρῶτον συνθετ. μένει ἀμετάβλητον, ἔστω καὶ μετὰ οὐδ. οὐσ. συναπτομένου τοῦ ἀριθμητ.: **τεσοερεσκαίδεκα ἑκτα** (Ἡρόδ.) ὁσάκις

τό α' συνθετ. μετάβαλλε γένος, ἐγράφετο μάλλον κωχουρισμένος: *τέσσαρα καὶ δέκα*· ἐκ τούτου τὸ **τεσσαρσκα-καὶ-δέκατος**, η, ον, ἰων. **τέσσερες**—ὁ δέκατος τέταρτος εἰς τὴν σειρὰν. **τεσεράκοντα**, ἰων. ἀντὶ *τεσσαράκοντα*. **τέσσερες**, **τέσερα**, ἰων. ἀντὶ *τέσσαρες*, *τέσσαρα*. **τεσερήκοντα**, ἑσφαλμ. γρ. ἀντὶ *τεσεράκοντα* (βλ. λ.).

τεταγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *τάσσω*· τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρ. *τεταγμένος*=κατὰ τὴν τάξιν, κανονικῶς, ἐν τάξει, κατὰ τὸν προκαθορισμένον τρόπον.

τεταγών, -όντος, ὁ, μτχ. ἐπ. ἀναδιπλ. ἄορ. β' ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει: *ἔβριψε ποδὸς τεταγών*=ἔβριψε λαβὴν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδός (ἐτόν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὸν πέταξε).

Ἔτυμ.: *τεταγών* ἐκ τινος θέμ. *ταγ-* (ἄδραχνω, ἀρπάω): λατ. *tagō*, πρκ. *te-tig-i* (**teitagai*: *τεταγών*) = διγγώνω, ἄπτομαι (πρβλ. ἀρχ-λατ. *tagam* in-*teger*=ἀκέραιος, ἀδικτος· *tagāx* = ἄρπαξ, κλεπτομανής)· πρβλ. ὡς ἀγγλ.-σαξ. *racian* (ἐγγίζω ἀπαλά, χαϊδεύω)· ἐξ ἰαπ. **iag-*, **iǝg-*: **iǝg-*.

τέτακα, πρκ. τοῦ *τέλω*.

τέταλμαι, παθ. πρκ. τοῦ *τέλλω*.

τέταλο, ἐπ. γ' ἐν ὑπερσ. τοῦ *τέλλω*.

τέταμαι, παθ. πρκ. τοῦ *τέλω*.

τετάνος, ἡ, ὄν (*τέλω*, *τανύω*)· τεταμένως, τεντωμένως || ὄθεν, ὁμαλός, λεῖος, ἀνευ ρυτίδων.

τετάνος, ὁ (*τέλω*)· τὸ τέντωμα, ἡ τάσις (ἔκτασις), σπασμωδικὴ κίνησις τοῦ ὀμματος ἢ μέλους αὐτοῦ, συνοδευομένη ὑπὸ ἀκαμψίας || ἡ τάσις (ἐντασις, στυσις) τοῦ ἀνδρικοῦ πέους.

τετάνυστο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *τάνυω*.

τετάξομαι, τετελ. μελλ. τοῦ *τάσσω*.

τετράραμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *τεράσσω*.—ἐπίρρ. *τετραράμένος*=ἐν ταραχῇ, ἐν συγχύσει

τετάρπητο, —*πόμεσθα*, —*πόμενος*, γ' ἐν. ὄριστ., α' πληθ. ὑποστ., καὶ μτχ. ἐπ. ἀναδιπλ. μέσ. ἄορ. θ' τοῦ *τέρω*.

τεταρταίως, α, ον (*τέταρτος*)· ὁ τεσσαρῶν ἡμερῶν, ὁ κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν.

τεταρτη-μόριον, τὸ (*τέταρτος+μόριον*)· τὸ τέταρτον μέρος || τὸ τέταρτον ὀβολοῦ, λατ. *quadrans*.

τέταρτος, ἐπιτχ. **τέτράτος**, η, ον (*τέσσαρες*)· ὡς καὶ νῦν, τέταρτος, ὁ τέταρτος εἰς τὴν σειρὰν, ὁ μετ' ἄλλους τρεῖς, λατ. *quartus*.—οὐδ. τὸ *τέταρτον* ὡς ἐπίρρ. = (διὰ) τετάρτην φορὰν.— || ἡ *τετάρτη* (ἐνν. *ἡμέρα*), ὡς καὶ νῦν, «ἡ Τετάρτη» || (ἐνν. *μοῖρα*) = μέτρον ὑγρῶν, «ἔνα κάρτο» (βλ. «ἔνα κατοστάρη» τῆς ὀκάς).

τετάσθην, ἐπ. γ' διῦκ. παθ. ὑπερσ. τοῦ *τένω*.

τέτάτο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *τένω*.

τετάχεται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *τάσσω*.

τετελεσμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *τελέω*.

τετέλεστο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *τελέω*.

τετεύξομαι, τετελ. μελλ. τοῦ *τεύχω*.

τέτευχα, πρκ. τοῦ *τεύχω*.

τετεύχεται, **τετεύχάτο**, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ *τεύχω*.

τετεύχeton, γ' διῦκ. πρκ. τοῦ *τεύχω*.

τετεύχημαι, ἀφρ. *τετευχησθαι*, ἐπιτχ. παθ. πρκ. μετὰ σημ. ἔνεστ., σχηματιοθεῖς ἐκ τοῦ οὐς. *τεύχεια*, ἄνευ ἐν. *τευχέω* ἐν χρήσει· εἶμαι ὠπλισμένος.

τέτῃκα, ἀμτβ. πρκ. τοῦ *τέκω*.

τέτῃμαι, ἐπ. παθ. πρκ. ἄνευ ἔνεστ. *τεῖω* ἐν χρήσει· εἶμαι περίλυπος, εἶμαι πικραμένος, εἶμαι ταλαιπωρημένος, θλιβόμαι, πενθῶ.— ἀπαντᾷ ἐν τῷ διῦκ. (δ' προσ.) *τετιησθον*, συχνοτέρου ὅμως ἐν τῷ μτχ. *τετιημένος* (λυπημένος, περίλυπος, καὶ δι' ἐν τῷ φράσει· *τετιημένος ἦτορ*=περίλυπος τὴν καρδίαν (μὲ περίλυπον ψυχρὴν) || ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ἀπαντᾷ καὶ ἡ μτχ. *τετιηώς* (βλ. λ.), καὶ δι' ἐν τῷ περιφραστικῷ *τετιηῶτι θυμῷ*=μὲ τεδλιμμένην καρδίαν.

τετιηώς, μτχ. ἐπ. ἔνεργ. πρκ. (ἄνευ ἔνεστ. *τεῖω* ἐν χρήσει)=*τετιημένος* (βλ. λ.).

τέτιμαι, παθ. πρκ. τοῦ *τίω* (βλ. λ.).

τετιμήσθαι, ἀφρ. παθ. πρκ. τοῦ *τιμάω*.

τέτισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *τίνω*.

τέτλα, συγκεκ. τύπος ἀντὶ *τετλάθε* (βλ. λ.). **τέτλαθι**, ἐπ. πρστ. πρκ. τοῦ **τελάω* (βλ. λ.). **τετλαίην**, ἐπ. εὐκτ. πρκ. τοῦ **τελάω*.

τετλάμεν, **τετλάμεναι**, ἐπ. ἀφρ. πρκ. τοῦ **τελάω*· ἀλλὰ **τέτλάμεν** α' πληθ. πρκ. ἀντὶ *τετλήκαμεν*.

τετλάτω, γ' ἐν. προστ. ἄορ. β' τοῦ **τελάω*.

τέτληκα, πρκ. τοῦ *τέλλω*.

τέτληώς, *νῖα*, γsn. -όντος, ἐπ. μτχ. πρκ. τοῦ **τελάω*.

τέτμηκα, πρκ. τοῦ *τέμνω*.

τετμημένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *τέμνω*.

τετμηώς, μτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ *τέμνω*.

τέτμοιμεν, α' πληθ. εὐκτ. τοῦ *τέτμων* (βλ. λ.).

τέτμων, ἐπ. ἀντὶ *ἔτετμον*, ἄορ. β' ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει (ἀπαντῶν παρ' Ὀμήρῳ καθ' ὄριστ., ἄλλοτε μετ' ἀνέησ. καὶ ἄλλοτε ἀναούητος) καταφθάνω, φθάνω, προφθάνω, ἐπιπίπτω. 2) μετὰ γεν., μετέχω τινός, λαμβάνω μερίδιον ἐκ τινός.

Ἔτυμ.: *τέτμων*, *ἔτετμον*· ἄορ. μετ' ἀναδιπλ. (κατὰ τὸν τύπον τοῦ ἄορ. *ἔ-πε-φνο-ν*)· ἐκ ρίζ. *tem-*, χωρὶς ὁμως καὶ νὰ ἔχωμεν συγγ. λέξεις ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης (κατὰ τινὰς ὁμως ἡ ρίζ. **tem-* εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν **tem-* τοῦ *τέμνω*).

τετοκώς, **τετοκυῖα**, μτχ. πρκ. τοῦ *τίκτω*.

τέτορες, οἱ, αἰ, **τέτορα**, τά, ὄρω, ἀντὶ *τέσσαρες*.

τετορήσω, ἀνώμ. μελλ. τὸ *τορῶ*.

τετρά-, συγκεκ. ἀντὶ *τέτορα* (*τέσσαρα*), ἀπαντῶν μόνον ἐν συνθέτοις, ὅλα τὰ ἐπόμενα.

τετρά-θῶμον, ον, γsn. -ονος (*τετρα-+βαίνω*)· τετράπους, «τετράποδος».

τετρά-γλώχις, -ῖνος, ὁ, ἡ (*τετρα-+γλωχίς*)· ὁ ἔχων τέσσαρας ἄκκας (ἄκρας) ἢ τέσσαρας γωνίας, τετράγωνος.

τετρά-γυος, ον (*τετρα-+γυά*)· ὁ περιέχων τέσσαρας γῦας (βλ. λ.) γῆς, τετράπλευρος.— || ὡς οὐσ. τὸ *τετράγωνον* = μέτρον γῆς, τεμάχιον γῆς δυνάμενον νὰ ὀργωθῇ ἐντός μιᾶς ἡμέρας.

τετρά-γωνέω (*τετράγωνος*)· (ἀστρονομικὸς ὄρος) ἀποτελῶ τετράγωνον μετὰ τινος ἄλλου (μετ' αὐτ.).

τετρά-γωνο-πρόσωπος, ον (*τετράγωνος+πρόσωπον*)· ὁ ἔχων τετράγωνον πρόσωπον (ἐπὶ ὠρισμένω ζῳῳν, ὅλα αἰ ἐνυδρῖτες καὶ οἱ κάστορες).

τετρά-γωνος, ον (*τετρα-+γωνία*)· ὡς καὶ νῦν, τετράγωνος, ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας, ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας ἴσας, ἐπὶ θὲ τοῦ κυρ. «τετραγώνου», τὸ ἔχων οὐ μόνον τὰς τέσσαρας γωνίας ἀλλὰ καὶ τὰς τέσσαρας πλευρὰς ἴσας, λατ. *quadratus*.— ὡς οὐσ., τὸ *τετράγωνον* = ὁσμά στρατιωτῶν παρατεταγμένον ἐν σχήματι τετραγώνου, λατ. *agmen quadratum*.— || μτφρ., τέλειος ὡς τὸ τετράγωνον, πλήρης, τέλειος.— || **τετράγωνος ἀριθμὸς**=ὁ ἀριθμὸς ὁ παραγόμενος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀριθμοῦ τινος ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν του.

τετράδιον, τὸ (*τετράς*)· πᾶν τὸ ουσιαζόμενον ἐκ τεσσαρῶν πραγμάτων || ἐπὶ προσ., ἀπόσπασμα στρατιωτικὸν ἀποτελούμενον ἐκ τεσσαρῶν ἀνδρῶν. 2) ὡς καὶ νῦν, τετράδιον, ὡς διπλωμένον εἰς τέσσαρα (ὡς ἔχον τέσσαρα φύλλα).

τετρά-ἐλικτος, ον, καὶ **τετρά-ἐλιξ**, -ῖκος, ὁ, ἡ (*τετρα-+ἐλίσσω*)· ὁ τετράκις περιεστραμμένος, ἡ ὁ πολλὰς ἔλικας (ουστροφᾶς) ἔχων.

τετρά-ἐνης, ἐς (*τετρα-+ἐνος*)=τετραετής (βλ. λ.).

τετρά-ετής, ἐς, καὶ **τετράετης**, ἐς (*τετρα-+ἔτος*)· ὡς καὶ νῦν, τετραετής, ἡλικίος τεσσαρῶν ἐτῶν.— || ὁ ἐκ τεσσαρῶν ἐτῶν ἀποτελούμενος.

τετρά-ζυγος, ον (*τετρα-+ζυγόν*)· ὁ ἔχων τέσσαρας ζυγούς, ὁ ουρόμενος ὑπὸ τεσσαρῶν ὑποζυγίων (ἰππων κλπ.) || ὡς οὐσ. τὸ *τετράγωνον* (ἐνν. *ἄρμα*)=τὸ τέθριππον ἄρμα.

τετρά-θέλυμνος, ον (*τετρα-+θέλυμνον*)· τετράπυχος, ὁ ἐκ τεσσαρῶν πτυχῶν (στρωμάτων) συγκείμενος || *τετραθέλυμνον σάκος*=ὁπίσι συγκείμενος ἐκ τεσσαρῶν ἀλλεπαλλήλων δερμάτων βοός.

ΤΕΤΡΑΪΝΩ, μελλ. *τετράνω*· ἄορ. α' *ἔτετρηνα*· ἐπ. *τέτρηνα*· παθ. ἄορ. α' *ἔτετρήσθην*· ὡς. (ὡσεὶ ἐκ ρίζ. ἔνεστ. *τράω*) καὶ μέλλ. *τερήσω*, καὶ ἄορ. *ἔτρησα*, καὶ παθ. πρκ. *τέτρημαι*· τρυπῶ, διατρυπῶ, διαπερῶ [δι' ἔτυμ. βλ. *τέρω*].

τετρά-και-δεκ-έτης, -ες, και θηλ. —**έτις**, -ίδος (τετρα- + και + δέκα + έτος)· ὁ ἡλικίας δεκατεσσάρων ἔτων.

τετρά-κερας, *ων* (τετρα- + κέρας)· ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα.

τετρά-κέφαλος, *ον* (τετρα- + κεφαλή)· ὡς και νῦν, τετρακέφαλος, ὁ ἔχων τέσσαρας κεφαλές.

τετράκις, ἐπίρρ. (τετρα-)· ὡς και νῦν, τετράκις, τέσσαρας φορές, λατ. *quater*.

τετράκιο-μύριοι, *αι*, *α* (τετράκις + μύριοι)· Τετράκις μύριοι, τέσσαρας φορές δεκακισχίλιοι, τεσσαράκοντα χιλιάδες.

τετράκιο-χίλιοι, *αι*, *α* (τετράκις + χίλιοι)· ὡς και νῦν, τετρακισχίλιοι, τέσσαρες χιλιάδες.

τετρά-κλίνας, *ον* (τετρα- + κλίνη)· ὁ ἔχων τέσσαρας κλίνας ἢ ἀνάκλιντρα (διὰ τοὺς μετέχοντας συμποσίων).

τετρά-κνήμος, *ον*, *δωρ.* ἀντὶ **τετράκνημος**, (τετρα- + κνήμη)· ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας, ὁ ἔσπερ-ωμένος εἰς τροχόν ἔχων τέσσαρας ἀκτῖνας.

τετρά-κόρυμβος, *ον* (τετρα- + κόρυμβος)· ὁ ἔχων τέσσαρας κορύμβους (βλ. λ.) || ὁ ἔχων πολλοὺς (πυκνοὺς) κορύμβους. πολυστάφυλος (κισσός π. χ.).

τετρά-κόρωνος, *ον* (τετρα- + κορώνη)· ὁ ἔχων ἡλικίαν τετράκις μεγαλύτεραν ἀπὸ τὰ ἔτη ποὺ ζῆ μία κορώνη, τετράκις μακροβιώτερος κορώνης, ὁ ὑπέργηρος.

τετράκόσιοι, *αι*, *α* (τετρα-)· ὡς και νῦν, τετρακόσιοι.

τετράκοσιοστός, *ῆ*, *ὄν* (τετρακόσιοι)· ὡς και νῦν, τετρακοσιοστός εἰς τὴν σειράν, ὁ ἔπειτα ἀπὸ 399 ἄλλους.

τετράκτις, -ύος, *ῆ* (τετράς)· ὁ ἀριθμὸς 4 || (κατὰ τοὺς Πυθαγόρειους) τὸ ὄθροισμα τῶν τεσσάρων πρώτων ἀριθμῶν, ἦτοι ὁ ἀριθ. 10 (δηλ. 1+2+3+4).

τετρά-κύκλος, *ον* (τετρα- + κύκλος)· ὁ ἔχων τέσσαρας κύκλους (δηλ. τροχοῦς), τετράτροχος.

τετρά-λογία, *ῆ* (τετρα- + λόγος)· σειρά ἐκ τεσσάρων δραμάτων (τριῶν τραγωδιῶν και ἑνὸς σατυρικοῦ δράματος), διδασκομένην (παριστωμένην) ἀπὸ σκηνης ἐν δραματικῇ ἀγῶνι κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Διονύσου· αἱ τρεῖς τραγωδαὶ μόναι (ἄνευ δηλ. τοῦ σατυρικοῦ δράματος) ἑκαλοῦντο *τριλογία* (οἷα π. χ. ἡ *Ὀρέστεια* τοῦ Αἰσχύλου, *τριλογία* συνισταμένη ἐκ τῶν τριῶν τραγωδιῶν του, τ. ἔ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῶν Χοιφῶρων, και τῶν Εὐμενίδων) ἐνίοτε ἡ *τετραλογία* συνίστατο ἐκ τεσσάρων τραγωδιῶν (ἄνευ σατυρικοῦ δράματος).

τετρά-μέτρος, *ον* (τετρα- + μέτρον)· ὁ συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων μέτρων || ἐπὶ τροχαϊκῶν και ἰαμβικῶν μέτρων, ὁ συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων διποδιῶν (πρβλ. λατ. *versus octonarius*) || ἐπὶ δακτυλικῶν, χοριαμβικῶν, δογματικῶν μέτρων, ὁ ἀποτελοῦμενος ἐκ τεσσάρων ποδῶν.—ὡς οὖσα. ὁ *τετράμετρος* (ἐνν. *στίχος*)=ὁ στίχος ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων ποδῶν.

τετρά-μηνιαῖος, *α*, *ον*, και **τετρά-μηνος**, *ον* (τετρά- + μήν)· ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων μηνῶν, ὁ διαρκῶν ἐπὶ τέσσαρας μῆνας.

τετραμμοί, *παθ.* *πρκ.* τοῦ *τρέπω*.

τετρά-μορία, *ῆ* (τετράμοιρος)· ἡ τετραπλῆ μερίς, τὸ τετραπλοῦν.

τετρά-μοιρος, *ον* (τετρά- + μοῖρα)· ὁ ἐκ τεσσάρων μοιρῶν (τ. ἔ. μερῶν), τετραπλοῦς.

τετρανθείς, *μτχ.* *παθ.* ἄορ. α' τοῦ *τετραίνω* (βλ. λ.).

ΤΕΤΡΑΞ, -ἄγος και -ἄκος, ὁ· *πιθ.* ὁ φασιανός (τὸ πτηνόν), λατ. *avis phasianus*.

Ἔτυμ.: *τέτραξ* (>λατ. *tetrax*)· *τετράξω*· *τέτριξ*· πρβλ. Ἦουχ. *«τετράδων ὄρνεόν τι. Ἀλκαῖος», «τετραῖον ὄρνιθάριον τι. Ἀλκαῖος», «τετράων ὄρνιθ ποίδος»* (τετράων) λατ. *teitrad*)· ἔκ τινος ρίζης παισιμῆνης ἐκ τοῦ ἦχου (ὀνοματοποιία) **ter-(e)r-* [δ-πωσ και ἐν τῷ λατιν. *tur-tur*=τρογῶν, πρβλ. και *σανσκρ.* *tittiraḥ*, *tittiriḥ* (πέρδιξ), *μεσ-ελλ.* *téтарος*, *γατῖνος* (φασιανός), *νεο-περσ.* *taḍran* (ὡσ. λ.)], λατ. *te-trinno*, *teitrisitō* (κακκαρίζω, τσαλαβουτῶ)· ἐπὶ τῶν

νησοῶν, *παλ-πορρ.* *riḍurr* (τέτραξ, τσαλαπετεινός), *παλ-σλαυ.* *teitreni* (φασιανός), *λιθ.* *teiterna*, *παλ-πρωσ.* *tatarwis* (ὁ νεοσσός τσαλαπετεινοῦ), *λιθ.* *teiterninas* (ὡσ.). *lylaras* (κοῦρκος, δίδανος).

τετρά-ορία, *ῆ* (τετράορος)· ἄρμα τεσσάρων ἵππων, τέθριππον.

τετρά-ορος, και *συνηρ.* **τέτρωρος**, *ον* (τετρα- + αείρω)· τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι || **τετράορον ἄρμα**=τέθριππον.— || τετράπους.

τετρά-πάλαι, *ῆ* (τετράορος)· τετράκις πάλαι, πρὸ παρὰ πολλοῦ χρόνου.

τετρά-πάλαιστος, *ον* (τετρα- + παλαιστή)· ὁ ἔχων μῆκος (ῆ, πλάτος κ.λ.π.) τεσσάρων *παλαιστῶν* (οπιθαμῶν).

τετρά-πήχυς, *υ*, *γεν.* -εος και *συνηρ.* -ους (τετρά- + πήχυς)· ὁ ἔχων μῆκος (πλάτος κ.λ.π.) τεσσάρων *πήχεων* (ἔξ ποδῶν) || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ἀνάστημα ὕψους τεσσάρων πήχεων, ὁ ἔξ ποδῶν ὕψους.

τετρά-πλάσιος, *α*, *ον* (τετρα-)· ὡς και νῦν, τετραπλάσιος, τέσσαρας φορές μεγαλύτερος (ῆ περισσώτερος), λατ. *quadruplex*.

τετρά-πλευρος, *ον* (τετρα- + πλευρά)· ὡς και νῦν, τετράπλευρος, ἔχων τέσσαρας πλευράς.

τετράπλη, ἐπίρρ. (τετρα-)· τετραπλῶς, κατὰ τέσσαρας τρόπους, κατὰ τετραπλοῦν τρόπον.

τετρά-πλός, *η*, *ον*, και *συνηρ.* -πλοῦς, *ῆ*, *οὔν*· ὡς και νῦν, τετραπλοῦς, «τετράδιπλος», λατ. *quadruplus* || ὡς οὖσα. τὸ *τετραπλοῦν*=*τετραμοιρία* (βλ. λ.), τετραπλασία μερίς, τὸ τετραπλάσιον.

τετρά-ποδηδόν, ἐπίρρ. (τετρα- + ποῦς)· ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, δίκην τετραπόδου.

τετρά-ποδητί, ἐπίρρ. (τετρα- + ποῦς)· μέ τέσσαρας πόδας || *μτφρ.* ἐμέ τὸ τέσσαρα», *χεροί τε και ποσὶ* («μέ χέρια και μέ πόδια»).

τετρά-πόλις, *ποιητ.* **τετράπτολις**, -εως, *ῆ* (τετρα- + πόλις)· ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων πόλεων, ὁ ἔχων τέσσαρας πόλεις.

τετρά-πόλος, *ον* (τετρα- + πολέω)· ὁ τετράκις ὠργωμένος.

τετρά-πους, ὁ, *ῆ*, -**ποῦν**, τὸ (τετρα- + ποῦς)· ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας, ὡς και νῦν τετράπους, «τετράποδος», λατ. *quadrupes*.— ὡς οὖσα. τὰ *τετράποδα* (ὡς και νῦν)=λατ. *quadrupedes*.— || ὁ ἔχων μῆκος (ὕψος κ.λ.π.) τεσσάρων ποδῶν.

τετρά-πτερος, *ον* (τετρά- + πτερόν)· ὁ ἔχων τέσσαρας πτέρυγας.

τετρά-πτερυγία, -ίδος, *ῆ* (τετρα- + πτερόν)· ἡ ἔχουσα τέσσαρας πτέρυγας, εἶδος ἀκρίδος.

τετρά-πτίλος, *ον* (τετρα- + πτίλον)· ὁ ἔχων τέσσαρα πτίλα (ῆτοι πτερά, πτέρυγας), ὡς τὸ *τετράπτερος* (βλ. λ.).

τέτραπτο, ἐπ. γ' ἐν. *παθ.* ὑπερ. τοῦ *τρέπω*.

τετρά-πτολις, *ῆ*, *ποιητ.* ἀντὶ *τετράπολις* (βλ. λ.).

τετρά-ρῦμος, *ον* (τετρα- + ῥυμός)· ὁ ἔχων τέσσαρας ῥυμούς (βλ. λ.), δηλ. ὁ ἔχων ὀκτώ ἵππους, ὁ αὐρόμενος ὑπὸ ὀκτώ ἵππων, ὀκτάζυγος.

τετρ-αρχέω (τετράρχης)· εἶμαι τετράρχης || *παθητ.* διοικῶμαι ὑπὸ τετράρχου, διατελῶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τετράρχου.

τετρ-άρχης, -ου, *ῆ* (τετρα- + ἄρχω)· ὁ ἡγεμὼν *τετραρχίας* (βλ. λ.), τ. ἔ. τεσσάρων ἐπαρχιῶν ἢ ἐπαρχίας διηρημένης εἰς τέσσαρα μικρότερα μέρη. 2) ὁ διοικῶν τέσσαρας *λόχους* (ῆ 64 ἀνδρας).

τετρ-αρχία, *ῆ* (τετράρχης)· τὸ ἀξίωμα τοῦ τετράρχου || ἡ τοπικὴ δικαιοδοσία τοῦ τετράρχου.— *κυρ.* δὲ *τετραρχία* ἐλέγετο ἡ Θεσσαλία, τὴν ὀλοῖαν συναπετέλουν τέσσαρες ἐπαρχίαι, ἡ Θεσσαλιώτις, ἡ Φθιώτις, ἡ Πελασγιώτις, και ἡ Ἐσθιαιώτις.— || δπὸ τοὺς Ῥωμαίους *τετραρχία* ἐκαλεῖτο καὶ πᾶσα ὑποδιαίρεσις τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν, ὅπως π. χ. ἡ Παλαιστίνη.— || *τετραρχία ἱππική*=ἡ διοίκησις τεσσάρων λόχων.

τετρά-αρχος, ὁ=τετράρχης (βλ. λ.).

τετράς, -άδος, *ῆ* (τέτταρες)· ὁ ἀριθμὸς 4. 2) ἡ

τετάρτη ημέρα. 3) χρονικόν διάστημα τεσσάρων ημερών.

τετρά-σκελής, ἐς (τετρα-+σκέλος) ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη, τετράπους.

τετρά-στατήρος, ὄν (τετρα-+στατήρ) ὁ ἔχων ἄξιαν τεσσάρων στατήρων (βλ. λ.).— ἢ ὡς οὖσ. τὸ τετραστάτηρον=νόμισμα τεσσάρων στατήρων.

τετρά-σὺλ-λάθος, ὄν (τετρα-+σὺλλαβή) ὡς καὶ νῦν, τετρασὺλλαβός, ὁ συγκείμενος ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν.

τετρά-σώματος, ὄν (τετρα-+σῶμα) ὁ ἔχων τέσσαρα σώματα, τετράσωμος.

τετράτος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τέτατος (βλ. λ.).— τὸ οὖλ. ὁ τέτατος ὡς ἐπίρρ.=διὰ τετάρτην φoράν.

τετρά-τρυφός, ὄν (τετρα-+τρυφή) ὁ κεκλοσμένος (τεδραυμένος), ἢ ὁ δυνάμενος νά θραυσθῆ εἰς τέσσαρα τεμάχια.

τετράφα, πρκ. τοῦ τρέπω καὶ τοῦ τρέφω.

τετρά-φάλλος, ὄν, ἐπὶ περικεφαλαίας=τετράφαλος (βλ. λ.).

τετρά-φάλος, ὄν (τετρα-+φάλος), ἐπὶ περικεφαλαίας ἢ ἔχουσα τέσσαρας φάλους (βλ.λ.), ἢ τοι τέσσαρος μεταλλίνας προεξοχάς (βλ. φάλος).

τετρά-φάται, -φάτο, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερ. τοῦ τρέπω.

τετράφω, γ' ἐν. προστ. παθ. πρκ. τοῦ τρέπω.

τετρά-φυλός, ὄν (τετρα-+φυλή) ὁ διηρημένος εἰς τέσσαρας φυλάς, ἢ ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων φυλῶν.

τετράχᾶ, ἐπίρρ. (τέταρες) εἰς τέσσαρα μέρη, κατὰ τέσσαρας τρόπους, τετραχῶς.

τετράχῃ, ἐπίρρ. =τέτραχα (βλ. λ.).

τετραχθά, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ τέτραχα (βλ.λ.), (πρβλ. καὶ διχθά, τριχθά).

τετρά-χόος, ὄν, καὶ συνηρ. —χους, -ουιν (τετρα-+χόος) ὁ χωρῶν τέσσαρας χόας (βλ. λ.).— ἢ ὡς οὖσ. ὁ τετράχους=ποσὸν τεσσάρων χῶων.

τετρά-χορδός, ὄν (τετρα-+χορδή) ὡς καὶ νῦν, τετράχορδος, ὁ ἔχων τέσσαρας χορδὰς.— ὡς οὖσ. τὸ τετράχορδον =μουσικὴ κλίμαξ περιλαμβάνουσα δύο τόνοὺς καὶ ἓν ἡμιτόνιον.

τετρά-χυτρος, ὄν (τετρα-+χύτρα) ὁ περιλαμβάνων τέσσαρας χύτρας, ὁ κατασκευασμένος ἐκ τεσσάρων χυτῶν.

τετρεμαίνω, ἀναδιπλ. τύπος τοῦ τρέμω, ἀπαντῶν μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. [τετρεμαίνω τέτρομος (=τρέμος) δι' ἔτυμ. βλ. τρέμω].

τέτρημαι, παθ. πρκ. τοῦ τετραίνω.

τέτρηνα, ἐπ. ἀντὶ ἐτέτρηνα, ἄορ. α' τοῦ τετραίνω.

τέτρησα, ἀμτβ. πρκ. (μετὰ σήμ. ἐνεστ.) τοῦ τετράσσω' μτχ. θηλ. τετρησια' γ' ἐν. ὑπερο. τετρήχει.

τετρίγει, ἐπ. γ' ἐν. ὑπερο. τοῦ τρίζω.

τετρίγως, τετριγυία, μτχ. πρκ. τοῦ τρίζω.

τετριγώτας, ἐπ. ἀντὶ τετριγώτας, αἰτ. πληθ. μτχ. πρκ. τοῦ τρίζω.

τέτριμμα, παθ. πρκ. τοῦ τρίζω.

τετρ-όργυιος, ὄν (τετρα-+όργυιᾶ) ὁ ἔχων μῆκος (πλάτος κλπ.) τεσσάρων ὀργυιῶν.

τέτροφα, πρκ. τοῦ τρέπω, τρέφω (βλ. λ. λ.).

τετρῶσθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ τρώω.

τετρ-ώβολος, ὄν (τετρα-+ὄβολός) ὁ ἔχων βάρος ἢ ἄξιαν τεσσάρων ὄβολῶν, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων ὄβολῶν.— ὡς οὖσ. τὸ τετρώβολον=νόμισμα τῶν 4 ὄβολῶν (νόμισμα ἄξιᾶς 4 ὄβολῶν).

τετροκοστός, ἡ, ὄν, δωρ. ἀντὶ τεσσαρακοστός.

τέτρωμαι, παθ. πρκ. τοῦ τετρώσκω.

τέτρ-ώρος, ὄν, συνηρ. ἀντὶ τετρά-ορος (βλ. λ.).

τετρώροφος, ὄν (τετρα-+ὄροφή) ὡς καὶ νῦν, τετρώροφος, «τετράπατος», μὲ τέσσαρα πατώματα.

τετρώρυγος, ὄν, ὀρθότ. τύπος τοῦ τετρώργυιος (βλ. λ.).

τέττᾶ προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον («πατέρα μου»), πρβλ. τὰ συνών. ἄττα, πάππα κ.τ.δ.

Ἔτυμ.: τέττα τὰτᾶ τᾶταλλίζω· σανοκρ. tāta-ἡ (πατήρ), tāta-ἡ (πατήρ, υἱός, ἀγαπητός), ἄλδ. tāte (πατήρ), λατ. tāta (πατήρ, ἐν τῇ γλ. τῶν νηπιῶν, ἢ γροφός), κορν. tat (πατήρ), hendat (πάππος), παλ-

γερμ. todo (πατήρ), Iota (ἀνάδοχος); τσεχ. Iáta (πατήρ), παλ-ολαυ. teta (θεῖα), λιθ. tētis (πατήρ), tētytis, tēdā (θεῖα), παλ-πρωσ. thetis (πάππος)· πάσαι αὗται εἶναι λέξεις τῆς γλώσσης τῶν νηπιῶν' βλ. καὶ ἐν ἄττα.

ΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑ, ΤΕΤΤΑΡΕΣ κλπ., ἄττ. ἀντὶ ΤΕΣΣΑΡ—.

ΤΕΤΤΙΓΟ-ΦΟΡΟΣ, ὄν (τέττιξ+φέρω) ὁ φέρων (ὁ φορῶν) τέττιγα (ἐπίθ. τῶν Ἀθηναίων, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χρόνους ἔφερον οὗτοι ἐπὶ τῆς κόμης τῶν χρυσοῦς τέττιγας ὡς ἔμβλημα τοῦ διτι ἦσαν αὐτόχθονες).

ΤΕΤΤΙΓ-ΩΔΗΣ, ἐς (τέττιξ+εἶδος) ὁ ὁμοιος πρὸς τέττιγ, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν τεττίγων.

ΤΕΤΤΙΞ, -τιγος, ἐ' ὡς καὶ νῦν, ΤΕΤΤΙΞ, «ΤΙΤΙΚΙΚΟΣ», λατ. cicāda, πτερωτὸν ἔντομον, ἀρεσκόμενον νά ἡλιάζεται ἐπὶ δένδρων ἢ θάμων, ὅπου ὁ ἄρρην κατὰ τὰς ὥρας τοῦ καύσωνος ἐκπέμπει ὀξύ τεράτισμα [ὄνοματοποιία λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἡχου (*τεττιξ)].

ΤΕΤΥΓΜΑΙ, παθ. πρκ. τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΓΜΗΝ, ἐπ. παθ. ὑπερο. τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΚΕΪΝ, ἀπρφ. ἐπικ. ἀναδιπλ. ἄορ. β' τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΚΕΣΘΑΙ, ἀπρφ. ἐπικ. ἀναδιπλ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΣ, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ τύπτω.

ΤΕΤΥΦΩΜΕΝΩΣ, ἐπίρρ. τῆς μτχ. παθ. πρκ. τοῦ τυφώω' μετὰ τύφου, ἀνοήτως, ἡλιθίως.

ΤΕΤΥΧΗΚΑ, πρκ. τοῦ τυγχάνω.

ΤΕΤΥΧΘΑΙ, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΧΘΩ, γ' ἐν. προστ. παθ. πρκ. τοῦ τεύχω.

ΤΕΥ (Α), δωρ. ἀντὶ σοῦ, γεν. τοῦ τῦ (=σῦ).

ΤΕΥ (Β), ἰων. καὶ δωρ. ἀντὶ τείνος, γεν. τῆς ἐρωτ. τείσ.— ἢ τευ, ἐγκλιτ. ἀντὶ τειός, γεν. τῆς ἄορ. τείσ.

ΤΕΥΜΑ, -ατος, τὸ (τεύχω) τὸ κατασκευασμένον, κατασκευάσμα, ἔργον.

Τευθίς, -ίδος, ἡ' εἶδος μαλακίου, ὡς ἡ σφηία, κοιν. «καλαμορί», λατ. serpia, Ioligo [τευθίς, -ίδος (καὶ -ίδος) τευθός, -ου (καὶ τευθός, -οῦ)]=εἶδος τι μεγαλύτερον τῆς τευθίδος' σκοτ. ἔτυμ.' πιθ. προελλην.' κατὰ τινὰς συγγ. τῆ θύσ(σ)ανος].

Τευκτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ τεύχω' κατασκευασμένος, παρεσκευασμένος, ἐπεξεργασμένος.

Τευμάομαι, ἀποθ. = τεύχομαι (βλ. τεύχω) κατασκευάζομαι [ἀττ. τευμάομαι=ἐργάζομαι, κατασκευάζω' ἀττ. τευτάζω (=ἐπὶ μοκρόν ἀσχολοῦμαι περὶ τὰ αὐτὰ πρόγματα, ἐνδιατρίβω) ἀττ. τε- <τε- <λαπ. *qj-, πρβλ. σανοκρ. κυανέω (δέτω εἰς κίνησιν βλ. καὶ ἐν σεύω), πρβλ. καὶ σανοκρ. šyaōman (ἔργον), cyānañē (ἐξορμή)].

Τεύσαι, ἐπικ. ἄορ. α' τοῦ τεύχω.

Τεύσομαι, μελλ. τὸ τυγχάνω. 2) μέσ. μελλ. τοῦ τεύχω.

Τευτάζω, μελλ. -άσω=ταῦτάζω=λέγω ἢ πράττω τὰ αὐτὰ || ἐξακολουθεῖν νά καταγίνωμαι εἰς τι, συνεχῶς κοί ἀποκλειστικῶς ἀσχολοῦμαι εἰς τι [δι' ἔτυμ. βλ. τευμάομαι].

Τευτλίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ τευτελον (βλ. λ.), ἀλλ' ἀπαντᾷ ὡς ἀπλοῦν συνώνυμόν του.

ΤΕΥΤΛΑΟΝ, τὸ, ἄττ. ἀντὶ σευτελον' μαγειρικὸν τι λάχανον, κοιν. «σέσκουλο», λατ. beta [τευτελον-σευτελον' ἄγν. ἔτυμ. ἢ ἐναλλαγῆ σ-ι τε- προϋποβάται *σσι- *τε- ἀναγόμενα πιθ. εἰς λαπ. *kj-].

Τεύχεα, τὰ βλ. τεύχος.

Τευχεα-φόρος, ὄν (τευχεα+φέρω) ὁ φέρων ὄπλα, ὀπλοφόρος, ἐνοπλός.

Τευχηστήρ, -ῆρος, ὁ, ἢ τευχηστής, -οῦ, ὁ (τεύχεα) ὁ ὀπλιμένος, ὀπλίτης, πολεμιστής, μαχητής, ἐνοπλός.

Τεύχοισα, δωρ. θηλ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ τεύχω.

Τεύχος, -εος, τὸ (τεύχω)' κυρ. ὡς τὸ δειλον (βλ.λ.), ἐργαλεῖον, ὄργανον, εἰς ἔργον, σκευός || κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ., τὰ τεύχεα=ἐργαλεῖα (ὄργανα, εἰς ἔργον) πολεμικά, ὄπλα, πανοπλία (ὡς τὸ ἔντευα, βλ. λ.) || ἱπποκευή, «χάμουρα». 2) ἐν τῇ πληθ. ὡσ., τὰ ἐξάρτια (ὄργανα, σκευή, κῶπαι κ.τ.δ.) πλοῖον, ἢ «ἄρματωσία». 3) ἀγγεῖον παντός εἶδους, λουτήρ, τεφροδόχος ὑδρία κ. ἄ. 4) μετὰ τοὺς Ἀλεξανδρ.

διδάσκων, ὄθεν και πεντά-τευχος, δεκά-τευχος κλπ. (= 5 βιβλία, δεκά βιβλία κλπ.).

ΤΕΥΧΩ, μελλ. -ξω· ἄορ. α' ἔτευξα, ἐπ. τεύξα· ἐπ. ἄορ. β' ἐτέθην· πρκ. τέτευχα· μέσοι, μελλ. τεύξομαι· ἐπιτ. ἄορ. β' τετυκόμην· παθητ., τετελ. μελλ. τετεύξομαι· ἄορ. α' ἐτύχθη· πρκ. τέτυμαι· ἐπ. γ' πληθ. πρκ. και ὄκτα τετεύχεται, τετεύχεται· ποιῶ, κατασκευάζω, οἰκοδομῶ, κτίζω, σφουρηλατῶ (κυρ. ἐπὶ ἔργων ἐκ ξύλου ἢ μετάλλου) || ὑφαίνω || μτφρ., παράγω, ἐπιφέρω, προξενῶ, δημιουργῶ || διαπλάττω, διαμορφῶ, σχηματίζω.— παθητ., κατασκευάζομαι, οἰκοδομοῦμαι κ.λ.π. || (μετὰ γεν. τοῦ πραγμ.), τεύχομαι χρυσοῦ = κατασκευάζομαι ἐκ χρυσοῦ || μτφρ., παράγομαι, προξενούμαι, δημιουργοῦμαι, ἄρα συμβαίνω, γίνομαι, ὑπάρχω.— || μετὰ διπλῆς αἰτ., κόμνω, κοδιστῶ, τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον: τεύχω τινὰ εὐδαίμονα || ὄθεν συχὰ ὁ παθ. πρκ. τέτυμαι=εἰμὶ ἢ γίνομαι (κυρ. ἔχω ὑπάρξει, ἄρα εἶμαι, τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος): γυναικὸς ἀντὶ τέτυσο=ἦσο (κυρ. εἶχες ὑπάρξει) ὁμοίως μὲ γυναίκα. 2) ἢ μτχ. παθ. πρκ. τετυμένος συχὰ σχημ. «καλῶς κατασκευασμένος, καταλλήλως ἐπεξεργασμένος», και μτφρ., συμπαγῆς, εὐσταθῆς, σταθερός, διαρκῆς, μόνιμος || μτφρ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ καλῶς καλλιεργημένος || ὡς. μτφρ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐνεργητικός, δραστήριος, ρωμαλέος.

Ἔτυμ.: τεύχω· τετυκόμαι· τεύχος: ἱρλ. dījan (πολιμα) ((ἰαπ. *dhughnā), dīja (ὄρθος, πρέπυ), (Κελτ. *dhughlio-), πιθ. γοθ. daug (παλ-νοργ. ἀπρφ. daga, ἐν. dugi), ἀγγλ.-σαξ. dēaz, παλ.-σαξ. dōg, παλ-γερμ. toug, τους (εἶναι πρέπυ, ὠφέλιμος), πολ. duzyr, ρωσ. dūzil (ισχυρός, ρωμαλέος), λιθ. daūg (πολύς, καλός), ἰαπ. *dheugh- (ἀξίζω, χρησιμεύω, εὐδοκιμῶ) βλ. και τύχη, τυγχάνω.

τέφρα, ἰων. τέφρη, ἢ (τύφω? θάπτω, τάφος?): ὡς και νῦν, τέφρα (οτάκτη), και δὴ ἡ ἐναπομένουσα ἐκ τῆς καύσεως νεκροῦ || γεν., τέφρα (οτάκτη, οτάχτη) ἔξ οἰασθῆναι προελθεῖσα (μὲ τὴν ὅποιαν περιέχοντων κερφαλῆν και ἐνδύματα εἰς ἔνδον λύπη).

Ἔτυμ.: τέφρα <*θεφρα, ἰαπ. *dheguh-rā, πρβλ. Ἑσυχ. «θεσπανάς» ἀπετόμενος (=λιθ. dēktinas=ὁ πρὸς καισιν, dēktinē=οἰνόπνευμα ἐξ οἴνου) και σανσκρ. dāhātī (καίω), μτθ. ἐνεργ. dāhayaṭi, Zevā. dāzāṭi (δμ. σχημ.), σανσκρ. dāha-ḥ (πυρκαϊά, ἀφόρητος καύσων), nidāghā-ḥ (καύσων, θέρος), ἀλθ. djek (καίω), λατ. favilla (θερμοσοπιδιά), foveō (ἀναθερμαίνω, ἀνακαωγόνω), ((ἰαπ. dhog'hejo), focolum (πύραυνον), fomentum, fomes (ἐναυσμα), febris (πυρετός) ((ἰαπ. *dhegh'ri-s), ἱρλ. daig (πῦρ, νόσος), gall. delfio, bret. déni (καίω), λιθ. degū=παλ-σλαυ.

zega, (καίω), λιθ. dāgas, dagā (καιρός θερισμοῦ, καύσων), παλ-πρωσ. dagis (θέρος), λατ. daglis (ῥοκα), γοθ. dags (germ. *dāza-z, ἰαπ. dhog'ho-s), παλ-νοργ. dagr, ἀγγλ.-σαξ. doez, παλ-γερμ. tag (ἡμέρα, τ. ἔ. χρόνος καθ' ὃν ὁ ἥλιος καίει) ἔξ ἰαπ. *dhegh'ḥ- (καίω)· ἀντεῦθεν και τὸ τεφρός (=ὁ τεφρόχρους, οτάχτερός).— καιτ' ἄλλην ἐκδοχὴν τέφρα <*teps-rā : σανσκρ. tāpaḥ (καύσων), λατ. tepor (χλιαρότης), ὄσκ. tefurūm (=λατ. sacrificium), ὄμθρ. tefru-to (λατ.=ex rogo) ((*tesro-, *tepsro-), ἱρλ. tes (καύσων), ((*teps-fu-), παλ-σλαυ. topiti (θερμαίνω), topitū (θερμός).

τεφρώ, μελλ. -ώσω (τέφρα)· ἀποτεφρώνω, καιῶ τὶ ἔως πού νά μεταβληθῆ εἰς τέφραν.

τεχθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ τέχτω.

τεχνάζω, μελλ. -άσω (τέχνη)· μεταχειρίζομαι τέχνην, μετέρχομαι τεχνάσματα, φέρομαι μετὰ πανουργίας, ἐπινοῶ τρόπους πρὸς ἐξαπάτησιν.

τεχνάεις, εσσα, εν, ὄμθρ. ἀντὶ τεχνήεις (βλ. λ.).

τεχνάομαι, μελλ. -ήσομαι· ἄορ. α' ἐτεχνησάμην, ἀποθ. (τέχνη)· κατασκευάζω (ἀπεργάζομαι) τὶ μετὰ τέχνης, τὸ σχεδιδῶ ἐντέχνως και τὸ ἐκτελῶ μετὰ τῆς αὐτῆς δεξιότητος και πείρας || μτφρ., ἐπινοῶ τεχνάσματα, μηχανεύομαι, μεταχειρίζομαι πανουργίας, ὡστε...— || τεχνάομαι ἀπαντὰ ὡς. και ὡς παθ.

μετὰ πρκ. τετέχνημαι· κατασκευάζομαι ἐντέχνως (μὲ πολλὴν τέχνην).

τεχνάσμα, -ατος, τὸ (τεχνάζω)· πᾶν τὸ μετὰ τέχνης εἰργασμένον, κομψοτέχνημα, ἔργον τέχνης.— 2) ὡς και νῦν, τεχνάσμα, δόλος, ἀπάτη, πανουργία.

τέχνη, ἢ (τεκεῖν, τοῦ τέκτω)· ὡς και νῦν, τέχνη, δεξιότης, ἐπιτηδεύτης, ἢ ὀρθὴ μέθοδος τῆς κατασκευῆς ἐνός πραγματος || τέχνη=μὲ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, μετὰ τέχνης.— 2) τέχνη, πανουργία, δόλος, τεχνάσμα, πονηρία || ἐν τῷ πληθ., τεχνάσματα, πανουργίαι, μηχανορραφίαι, δολοπλοκίαι, λατ. malae res. 3) γεν., ὁ τρόπος ἢ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποῖων ἐπιτυγχάνεται πρόματι τι (ἀνευ ἀποχρώσεως δεξιότητος ἢ πανουργίας) || μηδεμιᾶ τέχνη=κατ' οὐδ' ἐνα τρόπον || πάση τέχνη=κατὰ πάντα τρόπον, διὰ παντός μέσου || παντοῖη τέχνη=παντοιοτρόπως, διὰ παντός μέσου.— || «τέχνη», ἐπιτήδευμα, ἐπάγγελμα.— || ἔργον τέχνης, χειροτέχνημα, ἐργόχειρον [δὲ ἔτυμ. βλ. τέκτων].

τεχνήεις, εσσα, εν (τέχνη)· ἐντέχνως εἰργασμένος, τεχνικῶς (μετὰ τέχνης) κατασκευασμένος, ἐντέχνος.— || ἐπὶ προσώπων, ἐπιδέξιος, καλὸς τεχνίτης.— ἐπιρρ., τεχνηέντως=μετὰ τέχνης, τεχνικῶς, ἐπιδέξιος.

τέχνημα, -ατος, τὸ (τεχνάζω)· τὸ μετὰ τέχνης (ἐντέχνως) κατεργασμένον, ἔργον τέχνης, τεχνούρημα, κομψοτέχνημα.— || τεχνάσμα, δόλιον σχέδιον, δόλος, πανουργία, πονηρία, ταχυδακτυλοουργία, ἀπάτη || ἐπὶ πρσο., ἀπάτευ, πανούργος κλπ. (κυρ. ἐὸ ὄλος ἀπάτη και πανουργία).

τεχνήμων, ον, γεν. -ονος·=τεχνητής (βλ. λ.).

τεχνικός, ἢ, ὄν (τέχνη)· ὡς και νῦν, τεχνικός, καλλιτεχνικός, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος. 2) ὁ πλήρης τεχνασμάτων, πανούργος.— || ἐπὶ πραγμ., ὁ μετὰ τέχνης εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) || μτφρ., ο.σσηματικός, κανονικός.— ἐπιρρ., κῶς=κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐντέχνως, τεχνικῶς.

τεχνίτης, -ου, ὁ (τέχνη)· ὡς και νῦν, τεχνίτης, μετέρχομος τέχνην τινά, ἐργάτης, χειρωναξ || ὁ ἐργαζόμενος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, καλλιτέχνης.

τεχνίτις, -ιδος, ἢ, θηλ. τοῦ τεχνίτης (βλ. λ.).

τεχνοσύνη, ἢ, ποιητ. ἀντὶ τέχνη (βλ. λ.).

τέψ, ἰων. ἀντὶ τίνε, δοτ. τῆς ἔρωτ. τίς. 2) **τεψ** (ἐγκλιτ.), ἰων. ἀντὶ τινε, δοτικ. τῆς ἄορ. τίς.

τέων, ἰων. ἀντὶ τίνων, γεν. πληθ. τῆς ἔρωτημ. τίς. 2) **τεων** (ἐγκλιτ.), ἀντὶ τινῶν, γεν. πληθ. τῆς ἄορ. τίς. **τέως**, ἐπ. τῆος, τείως, τείος· ἐπιρρ. χρόνον, συσχετ. τοῦ ἕως· μέχρι τοῦδε, ἔως τότε, ἐπὶ τοσοῦτον, ἐν τῷ μεταξύ || ὡς., πρότερον, πρό, πρό τούτου.— || ἀπολ., ἐπὶ τινα χρόνον, διὰ τινα χρόνον, «ἐνα διάστημα», «ἐνα καιρὸν» [τέως (-), ἀλλ' ἐνίστε ἀπαντὰ και ὡς μακρὰ μονοσύλλαδος].

Ἔτυμ.: τέως, τείως και τείος (ὀρθότ. τῆος), δωρ. τᾶς (<*τᾶ-φος : σανσκρ. tṛā'vai (αἰτ. ἐν. τοῦ *tṛā'vani=īanfus (θῆμ. τῆς ἰαπ. ὄκτιν. ἀντων. *to-+προσφ. -ves-, -vent-) βλ. και ἐν ἕως.

τῆ, ἐπ. β' ἐν. προστ. ἀνευ ἄλλου τύπου ἐν χρήσει (κατ' ἄλλους ἄρχ. ἐπ. ἐπιφών.), παρ' Ὀμ. ἀκολουθοῦμενον πάντοτε ὑπὸ προστακτικῆς τινος, ἀκριβέστερον προσδιορίζουσης τὸ προστασσόμενον τοιουτοτρόπως τὸ τῆ εἶναι προειδοποιητικὸν τρόπον τινά παράγγελμα, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ: «νά! ἰδοῦ! πάρε! λάβε! ἔχε! ἐδῶ!» : τῆ, σπεῖσον Δεῖ πατρι=«πάρε» και πρόσφερε σπονδὰς εἰς τὸν πατέρα Δία | τῆ, πῖε οἶνον=«πάρε και πιε κρασί», ἐνά, πῖε».

Ἔτυμ.: τῆ=λιθ. tē ((*tē), πιθ. περιέχει τὸ θέμα τῆς δεικτ. ἀντων. *to (βλ. to-)· ἔξ αὐτοῦ ἐσχηματίσθη και πληθ. τῆτε (παρὰ Σχολ. Ἄριστοφ. Ἄχαρν. 204), πρβλ. τὰ ἀνάλογα ἀρχ. δεῦτε (δεῦρο και τῆς νέας ἑλλ. νάτε <νά (=δέστε, δές) πρβλ. ὡς. και Μεγαρ. τῆ-δε=ἐδῶ, ἐνταῦθα.

τῆ, δοτ. θηλ. τοῦ ἄρθρ. δ. 2) παρὰ ποιηταῖς, δοτ. θηλ. τοῦ ἀναφωρ. ὄς.— || ὡς ἐπιρρ.=ταύτη (βλ. λ.), ἐδῶ, ἐνταῦθα || κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

τῆδε, δοτ. θηλ. τῷ δδε, ἐν χρήσει ὡς ἐπιρρ.· πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν, πρὸς τὰ ἐδῶ || τροπικῶς,

κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτω, τοιοῦτοτρόπως.
τηδί, δοτ. θηλ. τοῦ *δίδι*, κειμένη ὡς ἐπιρρ. = *τῆδι* (βλ. λ.).

ΤΗ'ΘΗ ἢ **τηθῆ**, ἡ· ἡ μάμμη, προμήτωρ.— **||** = *τίθη* (βλ. λ.), τροφός. [*τήθη* (*τηθῆ*): ἀττ. *τηθίς*, *-ίδος* (= *θεία*)· δι' ἔτυμ. βλ. ἐν *θείος*].

τηθίς, *-ίδος*, ἡ (*τήθη*)· ἀδελφή τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός, θεία.

ΤΗ'ΘΟΣ, *-εος*, τό· δαστρεόν, «στρεῖδι» [*τήθος* ('Ιλ. Π 747 *τήθεα διεφών*)· πρβλ. *τήθνα*, *-ύων* (εἶδος μαλακίων)· σκοτειν. ἔτυμολ.· πῖθ. *τήθος* (<*τήθουον* (<*θη-θουον* <*θησθαι* (= δηλάζειν)· διὰ τὸ μετὰ τὴν ρζ. *θα*- τμήμα τῆς λέξε. πρβλ. *γῆ-θουον* (εἶδος κρομμύου)].

Τηθύς, *-ύος*, ἡ (*τήθη*)· ἡ σύζυγος τοῦ Ὠκεανοῦ, θυγάτηρ τοῦ Οὐράνου καὶ τῆς Γαίας, θαλασσία θεοῦτος, μήτηρ τῶν ποταμῶν Θεῶν καὶ τῶν Ὠκεανίδων (βλ. Κ. Ε. Α.).— **||** παρα μτγν. ποιηταὶς *Τηθύς* εἶναι αὐτῆ ἢ θάλασσα.

τηκεδών, *-όνος*, ἡ (*τήκω*)· ἡ τῆξις, «λυώσιμο», διάλυσις||*θθεν*, φθίσις, τὸ φθίνειν, καχεξία, μαρασμός.

τηκτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *τήκω*· τετρήκτος, «λυωμένος» || ὁ ὑποκείμενος εἰς τῆξιν, δυνάμενος νὰ λυῶσθαι, εὐδιάλυτος.

ΤΗ'ΚΩ, ὄρωρ. *τάκω*· μαλλ. *τήξω*· ἄρωρ. *α' ἔτηξα*: **I** μῆτρ., ὡς καὶ νῦν, τήκω, «λυώνω», κάμνω τι νὰ διαλυθῆ, τὸ διαλύω, τὸ διασκορπίζω || τήκω («λυώνω») μέταλλα || μτφρ., καταμαραίνω.— **||** μέσον καὶ παθητ., μαλλ. *τήξομαι*, παθητ. *τάκῃσομαι*: παθ. ἄρωρ. β' *ἐτάκην*· ὡς καὶ νῦν, τήκομαι, «λυώνω», διαλύομαι || τήκομαι, φθίνω, μαραίνωμαι || καταντῶ εἰς τὸ μηδεῖν, ἐξαφανίζομαι.— **|||** ὁ ἔνεργ. πρξ. *τέτῃκα* κεῖται ἀμῖθ. καὶ καταντᾶ νὰ προσλαμβάνῃ τὴν σημασ. τοῦ παθητ. ἔνεσοι., ὁ δὲ ὑπερο. *ἐτετήκειν* τὴν τοῦ παθ. πρτ. (διαλύομαι, «λυώνω»—διελυθίμην) || *κρέατα τετηκότα* = σάρκες ὑδαρεῖς, «νεορυσσόμενες».

Ἔτυμ.: *τήκω*· *τηκεδών*· *τακερός*· *τάκωνες* (πληθ. εἶδος λουκανίκου)· ἐκ ρζ. *τακ-* (ιαπ. *tā-*, *tāi-* (*ταί-*, *τι-*)· ἐκτετ. κατὰ ἔν *-κ-* (καὶ σημαίνουσης *θσα* καὶ τὸ *τήκω*), μαρτυρομένης δὲ ἐν τῷ λατ. *tābēs* (τῆξις, διάλυσις, ἐξαφανίσις), *tabum* (οσορηπὸς ὑγρόν), *tabeo* (λυώνω, σήπω), ἱελ. *tam* (= *κατ. tabes*), gall. *taudd* (λυωμένος), *toddi* (ὑγροποιῶ, λυώνω), παλ-ολαυ. *taja*, *tajai* (τήκομαι, τήκω, διαλύομαι), *talū* (λυωμένος), πρβλ. ὡς παλ-norr. *þidar* (ιαπ. **tīto*) = ὑγροποιημένος *þiða* (ξεπαγώνω, τήκω)· εἶτα ἄρωρ. *thanam*, ἄρωρ. *thaci* (ἀρδεύω, διαβρέχω), ἀγγλ-οαξ. *þan* (ιαπ. **tei-no*) = ὑγρός, *þoēnan* (μουσκεύω), *þinan* (γίνομαι ὑγρός).— ἐνταῦθα ἀνήκει: ἐπίσης ἡ ὁμάς τῆς λέξε. *τέλος* (βλ. λ.), ὡς καὶ ἡ τῆς λ. *τέφος* (βλ. λ.)· παραλλήλως πρὸς τὴν ἱαπ. **tā(i)*· **tei-*· **ti-* μαρτυρεῖται ρίζα **tā(u)*· **teu-*· **tu-* π. χ. ἐν τῷ παλ-norr. *þeyr* (λύσις τοῦ πάγου, ξεπάγωμα), *þá* (**þaw-*) (= χώρα ἐστερημένη χιόνος), ἀγγλ-οαξ. *þawian* (ξεπαγώνω, λυώνω), παλ-γερμ. *douuen*, *deuuen* (τήκω), ἀγγλ-οαξ. *þwinan* (ἐκδηλύομαι, χανούμαι, ἐλαττοῦμαι, μαραίνομαι), *þwoēnan* (= λατ. *emollire*, *irrigare*), παλ-Σουηθ. *ihwina* (= λατ. *tabescere*, *languere*).

τηλ-αυγής, *ἐς* (*τήλε+αυγή*)· ὁ μακρὰν (μακρόδεν) λάμπων, ὁ ἀκτινοβολῶν (ἀπὸ) μακρὰν || *θθεν*, ὁ μακρόδεν ὀρώμενος, περίθλιπτος, περίοπτος || καταφανής.— συγκρ. *τηλαυγέστερος*, ὑπερβ. *τηλαυγέστατος*.— ἐπιρρ. *τηλαυγής* = σαφῶς, ἐκρινῶς, εὐδιακρίτως.

ΤΗ'ΑΕ, ἐπιρρ., ὡς τὸ *τηλοῦ* (βλ. λ.)· μακρὰν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, πόρρω || ἔξω τῆς χώρας, εἰς τὸ ἐξωτερικόν: *τήλε πάτρας* || μετὰ γεν., μακρὰν τίνος, μακρὰν ἀπὸ τι(να).

Ἔτυμ.: *τήλε*, αἰολ. *πήλυς* (βοιωτ. *πειλε-στροτίδας*)· *τηλόθρα*· *τηλόθρα*· *τηλόσε*· *τηλοῦ*· συγκρ. *τηλοτέρω*, ὑπερβ. *τηλοτάτω*· *τηλεδαπός* (κατὰ τὰ *ποδαπός*, *ἀλλοδαπός*)· πρβλ. gall., corn., bret. *pell* (μακρὰν), (ιαπ. **qvel-s-o-*· πρβλ. καὶ ἑλλ. *τέλος*: **qvel-*)· βλ. ἐν *πάλας*, *τέλος*.

τηλε-θόσας, *-ον*, ὁ (*τήλε+θοάω*)· ὁ ἤχηρός θοῶν ἢ ὁ ἀκούμενος μακρόδεν, μεγαλόφωνος.

τηλε-θόλος, *ον* (*τήλε+βαλεῖν*)· ὁ θάλλων (πλήτων, κτυῶν) μακρόδεν.

τηλέ-γονος, *ον* (*τήλε+γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς μακρὰν τοῦ πατρός του, ἢ μακρὰν τῆς πατρίδος του.

τηλεδῶπός, ἡ, ὄν (*τήλε*)· ὁ ἐκ μακρινῆς χώρας καταγόμενος, ὁ ξένος || ὡς. ὁ μακρὰν εὐρισκόμενος, ὁ ἀπομεμακρυσμένος, ὁ μακρινός [διὰ τὸ τέμα —*δαπός* βλ. *ἀλλοδαπός*, *ποδαπός*].

τηλεθάω, ἔκτετ. τύπος τοῦ *θάλλω* (πρβλ. πρξ. *τέθλα*, καὶ ἐν. *θηλέω*, *θαλέθω*), ἀπαντῶν μόνον ἐν ἐπ. μτχ. ἐν. *τηλεθάων*, ἐπ. *-δων*, *-δωσα*· ὁ θάλλων, ἀκμάζων, ὁ ἐν πλήρει ἀνδρῶσει, ὁ εὐδαλῆς (ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν, ὡς τὰ: *ῦλη*, *ἐλαίαι*, *δένδρα* κλπ.) || *παῖδες τηλεθάοντες* (ἢ *-δωντες*) = θαλεροί, ἀκμαῖοι || *χαίτη τηλεθόωσα* = χαίτη ἀφρονος, πλουσία [δι' ἔτυμ. βλ. *τάλις*].

τηλε-κλειτός, (*ή*), ὄν (*τήλε+κλέος*)· ὁ πολλὴν φήμην ἔχων, ὁ ἀπολαύων μεγάλης φήμης καὶ εἰς μακρινὸς χώρας.

τηλε-κλήτός, ὄν, ἢ καὶ **τηλέ-κλήτος**, *ον* (*τήλε+κλήτός*, τοῦ *καλέω*)· ὁ μακρόδεν κληθεὶς ἢ μακρόδεν προσκεκλημένος.

τηλε-κλυτός, ὄν (*τήλε+κλυτός* τοῦ *κλύω*) = *τηλεκλειτός* (βλ. λ.), μακρὰν ἐξακουστός, πολυδύρητος.

τηλε-μάχος, *ον*, ἢ ἔρθθτ. **τηλέμαχος**, πρβλ. τὸ ἀντιθ. *ἀγγέμαχος* (*τήλε+μάχομαι*)· ὁ μακρόδεν μαχόμενος || ὡς κύρ. *δν*. *Τηλέμαχος*, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς (βλ. Κ. Ε. Α.).

τηλέ-πλάνος, *ον* (*τήλε+πλανάομαι*)· ὁ μακρὰν πλανώμενος, περιπλανώμενος, ἀποπλανώμενος.

τηλέ-πομος, *ον* (*τήλε+πέμνω*)· ὁ σταλείς μακρόδεν (ἐκ μακρινῆς χώρας), ὁ μακρὰν (εἰς μακρινὴν χώραν) πεμπόμενος, μακρὰν φθάνων, μακρὰν ταξιδεύων.

τηλέ-πορος, *ον* (*τήλε+πόρος*)· ὁ μακρὰν πορευόμενος, εἰς μακρινὸς χώρας ταξιδεύων, μακρὰν φθάνων. 2) ὁ πολὺ ἀπέχων, μακρὰν εὐρισκόμενος.

τηλέ-πύλος, *ον* (*τήλε+πύλη*)· ὁ ἔχων πύλας μακρὰν ἀλλήλων κειμένους (πολὺ ἀπεχούσας μεταξὺ τῶν).

τηλε-σκοπέος, *ον* (*τήλε+σκοπέω*)· ὁ μακρὰν βλέπων.— **||** προπαροξ. *τηλέσκοπος*, *ον* (ἐν παθητ. ἐνν.) = ὁ μακρόδεν ὀρώμενος, περίοπτος, περιφανής.

τηλε-φάνης, *ἐς* (*τήλε+φανήαι*)· ὁ μακρόδεν φαινόμενος (ἐμφανιζόμενος), ἀπὸ μακρὰν ὀρώμενος || ἐπὶ ἤχου, ὁ μακρόδεν ἀκούμενος.

τηλέ-φίλον, τό (*τήλε+φίλος*)· τὸ φυλάττον τὴν φίλιαν καὶ μακρὰν ὄντος τοῦ φίλου, ποιητ. *δνεμα*· φυτοῦ τίνος, πῖθ. τοῦ μήκωνος, διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ ἔρασταὶ ἐμάντευον, ἂν ἀντιγαπῶντο ἢ οὐ, θέτοντες (ὡς καὶ νῦν ἐτι) τὸ φύλλον του ἐπὶ τῆς ὀπῆς τῆς σχηματιζομένης μεταξὺ τοῦ ἀντιχειρός καὶ τοῦ λιχανοῦ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, καὶ πληττοντες εἶτα αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρός· εἴαν διερρηγνύου μετὰ ἤχηροῦ κρότου, ὀπῆρχεν ἐρωτικὴ ἀνταπόκρισις, ἄλλως *δχι*.

ΤΗΛΙΑ, ἡ· πᾶσα πλατεῖα καὶ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια μὲ ἐξέχον ξύλινον περιθώριον, διὰ νὰ μὴ κυλοῦν καὶ καταπίπτουν τὰ ἐπ' αὐτῆς ὑλικά (ἄλευρα ἢ *α. π.*), κατὶ ἀνάλογον πρὸς τὸν σημερ. τουρκ. «ταβλάν» ἦτοι: 1) κόσκινον, ἢ ἡ στεφάνη τοῦ κόσκινο. 2) πλατεῖα σανίς, ἢ μάλλον πλατὺ σανίδωμα (εἶδος τραπέζης μὲ ἐξέχον ξύλινον περιθώριον), ἐφ' οὗ ἐστῆθητο τὰ πρὸς πώλησιν ἄλφита ἢ διάφορα ζυμαρικά. 3) τράπεζα κυβευτική, χαρτοπαικτική, ἐφ' ἧς ἐπαίζον τοὺς κύβους (διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν ὁποίων ἦτο ἀπαραιτήτων τὸ ἐξέχον ξύλινον περιθώριον). 4) πῶμα ἢ σκέπασμα καπνοδόχου (τὸ «καπόκι» τῆς γκαλαβανῆς, ἢ ὁ «κάπασος»).

Ἔτυμ.: *τηλία*: σασσικρ. *tala-* (πλάτωμα, παλάμη χειρός, πέλμα ποδός), *talu* (ἢ ὑπερῶσα τοῦ στόματος), *tulya-h* (ιαπ. **ti-*) (ἰσοπέδος, ὀμαλός), ἄρωρ. *that* (περιοχή), *thatar* (χώμα· πῆλινον ἀγγεῖον), *thatem* (ἐνταφιάζω), λατ. *tellus* (γῆ), *tabula* (σανίς, τράπεζα), ἱρλ. *taliam*, γεν. *talman* (γῆ), (πρβλ. σασσικρ. *talima-m* = ἀλώνιον, πλατεῖα, σανίδωμα), *ful*, *faul* (μέτωπον, προοδία ὀψις), gall. *tāl* (μέτωπον), παλ-

πορτ. *fille* (σανιδωτόν διάφραγμα), *filia* (σανίς, πίναξ, «πάγκος» κωπηλατών), ἀγγλ.-σαξ. *fel* (σανίς), παλ.-γερμ. *dilli dilla* (σανίς), λιθ. *filės* (σανίδες πατώματος λέμβου), *filias* (γέφυρα), *pā-lalas* (κλίνη), λεττ. *filināti*, *felināti* (ἀπλώνω), *filāti*, *filīti* (ἀπλώνω) εἶμαι ἐξηγημένος), παλ.-πρωσ. *fatul* (σανίδωμα) παλ.-σλαβ. *filo* (=λατ. *pavimentum*), *filja* (ἐδαφος), *filo* (*simulacrum, columna, corpus, aetas*: διότι κυρ. ζημ. σανίς ἢ πλῆξ ἐκ μετάλλου κομμένη εἰς σχῆμα ἀγάλματος, ἐντεῦθεν δὲ «κομματικὴ μορφή»): ἐξ ἰαπ. **felā-*, **fele-* (ἀπλώνω σανίς), ἐκ παραλλ. πρὸς τὰ **stela*, *stele*, ἃ ἐν τῷ παλ.-σλαβ. *stelja*, *stīlati* (ἀπλώνω), λατ. *slata*, *slatta* (λέμβος περισσότερο θαθεῖτα παρὰ πλατεῖα), *lātus* (**slāto-s*)=εὐρύς, πλατύς, *lātus*, *-eris* (**slātes-*)=πλευρά, ἰρλ. *sliss*, *gall. yallys* (πλευρά: **st*[-*l*)(*o*)-s).— ὡς πρὸς τὸ *τηλία* (=κόκκινον ἢ στεφάνη κοοκίνου) πρβλ. καὶ γρ. *σηλία* καὶ ἰων. *σήθω* (κοοκινίζω), ἀττ. *δια-ετᾶν* (κοοκινίζειν), ἐξ ἰαπ. **εF*.

ΤΗΛΙΑΚΟΣ, *η, ον*, δωρ. *τᾶλίκος*, *α, ον*: τόσος τὴν ἡλικίαν, τόσον νέος ἢ τόσον ἡλικιωμένος || γενικῶς, τόσον μέγας, τόσον μεγάλος, λατ. *fatulus* (συσχετιζόν τοῦ ἐρωτήμ. *πηλίκος* καὶ τοῦ ἀναφορ. *ἡλίκος*) [*τηλίκος*: λατ. *fatilis* δι' ἐτυμ. βλ. *πηλίκος*].

τηλίκοσδε, *-ἡδε, -όνδε*, καὶ **τηλικούτος**, *-αὔτη*, (ἢ *-ούτος*), *-ούτον* (ἢ ἐπιτεταμένον τύποι τοῦ *τηλίκος* (βλ. λ.): 1) ἐπὶ πρῶσ., τόσος τὴν ἡλικίαν, τόσον ἡλικιωμένος ἢ τόσον νέος 2) ἐπὶ πραγμάτων, τόσον μέγας, τόσον πολὺς.

τηλόθεν ἢ **τηλόδε**, ἐπιρρ. (*τηλοῦ*): πόρρωθεν, μακρόθεν, ἐκ ξένης γῆς, ἐκ ξένης χώρας || μετὰ γεν., μακρὰν ὀπί τινας.

τηλόδι, ἐπιρρ. (*τηλοῦ*)=*τῆλε*, *τηλοῦ* (βλ. λ. λ.): μακρὰν, ἐν τινι τόπῳ μακρὰν ἀπέχοντι, εἰς ἀπόστασιν || ὡς μετὰ γεν., μακρὰν (εἰς ἀπόστασιν) ἀπὸ τίνος: *τηλόδι πάτρησ*=μακρὰν τῆς πατρίδος.

τηλο-πέτης, *ες* (*τῆλε+πέτομαι*): ὁ μακρὰν πετόμενος, μακρὰν πετῶν.

τηλο-ορός, *όν*, παρὰλλ. τύπος τοῦ *τηλουρός* (βλ. λ.). **τηλόσε**, ἐπιρρ. (*τηλοῦ*): εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, εἰς σημεῖον μακρὰν ἀπέχον.

τηλοτάτω, ἐπιρρ., ὑπερθ. τοῦ *τηλοῦ*: εἰς μακροτάτην ἀπόστασιν, ἀπωτάτω, *πορρωτάτω* (βλ. λ.).

τηλοτέρω, ἐπιρρ., συγκρ. τοῦ *τηλοῦ*: εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν, μακροτέρων (πρβλ. *πορρωτέρω*).

τηλοῦ, ἐπιρρ., ὡς τὸ *τῆλε*: μακρὰν, μακρὰν ἀπό... ἐν τόπῳ κειμένῳ μακρὰν, «στὰ ξένα» || ὡς μετὰ γεν., μακρὰν ἀπό...

τηλο-ουρός, *όν* (*τῆλε+ῥος*): ὁ ἔχων ἀπομεμακρυσμένα (μακρὰν κείμενα) ὄρια || γεν., ὁ μακρὰν ἀπέχων, μακρινός, ἀπομακρυσμένος.

τηλύγετος, *η, ον*, ὡς καὶ *-ος -ον*, ἐπιθ. τῶν τέκνων (ἀρρένων καὶ θηλέων), τὰ ὅποια δὲν ἔχουν οὔτε ἀδελφούς οὔτε ἀδελφάς (ἢ ἐπὶ υἱῶν μὴ ἔχόντων ἀδελφούς, καὶ ἐπὶ θυγατέρων μὴ ἔχουσῶν ἀδελφάς) λίαν ἀγαπητός, χαϊδευμένος || ἐντεῦθεν, ἐν κακῇ ἔνν., *τηλύγετος* ὡς=ὡσαν «μοσχαναδρεμμένος, κανακάρης, χαϊδομαδημένος».— || ὁ γεννηθεὶς εἰς μακρινὴν χώραν (δοῦτε ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ *τῆλε+γένω*), οἰνεὶ *τηλέγονος*. Παρ. Ὁμ. ὅμως ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ, καὶ ἀπομένως ἀναζητητέα ἄλλη ἐτυμολογία. Ἡ ἐπιτυχιστέρα ἐκ τῶν ἡδῆ ἐν τῇ ἀρχαϊότητι δοθεῖσιν ἑρμηνειῶν εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν *τηλύγετος*=ὁ *δωρὲ γεννηθεὶς*, οἰνεὶ *δωρίγονος*, τ. ἐ. ὁ γεννηθεὶς τελευταίος («ὁ τῆς γονῆς τέλος ἔχων, μεθ' ὃν ἕτερος οὐ γίνεσται»), εἰναι δὲ γνωστὸν ὅτι τὰ «στερνοποιῖα», καὶ ὅτ' ἄρρανα, συγκεντρῶνουν τὴν μεγαλύτεραν «ὀδονομασίαν» (δηλ. στοργίην) τῶν γονέων τῶν ἐν τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ προϋποτίθεται ὅτι ἡ λ. *τηλύγετος* προήλθεν ἐκ τῆς τέλος («τελευ-τῆ»)+*γίγνομαι*: ἀλλὰ καὶ ταῦτα παρέχουσι πράγματα (κυρ. διότι τὸ *τῆλε* εἶχε μόνον τοπικὴν ἔνν. καὶ οὐχὶ καὶ χρονικὴν).— κατὰ τινὰς ἡ λ. *τηλύγετος* ἀνακταί εἰς τὴν ρίζ. *θαλ-*, τὴν ἐν *τηλεθῖω* (δτε=*θαλερός*), ἣ ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ *ἀ-ταλ-ός*.

τηλ-ωπός, *όν* (*τῆλε+ῶψ*): ὁ μακρόθεν ὀρώμενος: μακρόθεν ὀρατός, μακρινός || μετρ., ἐπὶ ἤχου, ὁ μακρόθεν ἀκούμενος.

τημελέω, μελλ. *-ῆσω* (*τημελής*): ἐπιμελοῦμαι τίνος, φροντίζω περὶ τίνος (μετὰ γεν.). 2) προσέχω, ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ (μετ' αἰτ.). [*τημελέω* *τημελής*: *τημέλεια* (*τημελία*, *τημέλη*): πιθ. συγκρ. τῷ *τη-ρέω*: ἄλλοι τὸ συσχετίζουσι πρὸς τὸ *ταμῖας* (=οἰκονόμος, φροντιστής) (>**tem*: **tam*—κἀμνῶν τινὰ νά προσέξη εἰς τι), λιθ. *temytis* (συγκρατῶν τι ἀκριβῶς εἰς τὴν μνήμην μου)].

τη-μελής, *ές*: ἐπιμελής, προσεκτικός [ἀθεθ. ἐτυμ. (πρβλ. *τημελέω*) πρβλ. καὶ *ἀ-τημής*: κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ *μέλω*, μετὰ προσθετιμένου ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀχωρίστου προσφ. *τη*].

τῆμερα, **τῆμερον**, ἀττ. ἀντὶ *σήμερον* (βλ. λ.).

τῆμη, κατὰ κράσιν, ἀντὶ *τῆ ἔμῃ*.

τῆμος, δωρ. **τᾶμος**, ἐπιρρ.: τότε, κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, εὐθύς μετὰ ταῦτα, πάντοτε ἀναφερόμενον εἰς τὸ παρελθόν, συχνοτάτα δ' ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἦμος || *ές τῆμος*=ἕως τότε.

Ἔτυμ.: *τῆμος*, δωρ. *τᾶμος*: πρβλ. ἰων. *ἦμος*, δωρ. *ἄμος* (βλ. λ.): τὸ ψιλὸν πνεῦμα τῶν *ἦμος*, *ἄμος*, καὶ ἡ παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. σημασία τοῦ *τῆμος*—σήμερον (πρβλ. καὶ τὸ ἐν Θεσσαλ. ἐπιγρ. *τᾶμον ψήφισμα*=ψηφισμα τῆς σήμερον) ὑποδηλοῦσι συγγένειαν πρὸς τὰ *ἡμαρ*, *ἡμερα*: ἐν τῷ *τῆμος* εὐρίσκειται τὸ ἀντων. θέμα **to-*, καὶ εἶναι πιθανόν ὅτι τὸ *τῆμος* εἶναι ἀρχαῖος σχηματισμός παράλληλος τοῦ *ἡμαρ*. *τῆος* (ἀττ. *τέως*, δωρ. *τᾶς* (*τᾶ-φος*) (=ἐν ἔσω, ἐφ' ὅσον χρόνον), τὸ δὲ τέρμα *-φος* ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ *σανσφρ.* *-mañi*, καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον τὸ τέρμα *-φος* τῆς **τᾶφος* ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ *σανσφρ.* *-vanit-* τοῦ *fā'vai*: πρόκειται δηλ. περὶ συμφυρμού λέξεων διαφόρου προελεύσεως.

τημόσδε, δωρ. **ταμόσδε**, ἐπιρρ.=*τῆμος* (βλ. λ.).

τημούτος, ἐπιρρ.=*τῆμος* (βλ. λ.).

τηνεῖ, ἐπιρρ., δωρ. ἀντὶ *ἐκεῖ* (βλ. λ.) || ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ *ὄδε* (βλ. λ.).

τῆνελλα: λέξεις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ ἤχου χορδῆς κιθάρας (πρβλ. καὶ *θρετταελέδ*) καὶ χρησιμοποιοῦμεθα ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐπινικίου τῶς βροννοῦς ἢ Ἡρακλέα *ἐτῆνελλα*, ὃ *Καλλίνικα*, *χαῖρε...*» ἐντεῦθεν δ' αἱ λέξεις *ἐτῆνελλα καλλίνικα* καθιερώθησαν ὡς ἀπλή ἐπευφημία πρὸς τοὺς νικητὰς ἀγώνων (πρβλ. τὰ σημερ. «ζήτω! εὐγε! ἐμπρόσθε!») ἐκ τούτου τὸ

τῆνελλος, ὁ (ἢ ἐπιθ. *τῆνελλος*, *ον*), κωμικὴ λέξις νικητῆς ἀγώνων, ὡς ἐπυσημούμενος διὰ τοῦ προηγ. *τῆνελλα* (βλ. λ.).

τηνικά, δωρ. **τᾶνικά**, ἐπιρρ. (*τῆνος*): κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, ἐκείνην ἢ ταύτην τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας, τότε (συσχετιζόν τοῦ ἀναφορ. *ἡνίκα* καὶ τῶν ἐρωτήμ. *πηνίκα*, *σπηνίκα*): οἱ ἀττ. τύποι *τηνικάδε*, *τηνικαῦτα* [δι' ἐτυμ. τοῦ τέρματος *-κα* πρβλ. τὰ ἐν *αὐτίκα*, *ἡνίκα*].

τηνικάδε, ἐπιρρ. (*τηνίκα*)=*τηνίκα* (βλ. λ.), τότε, κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, αὐτὴν τὴν ὥραν, τόσον ἔνωρῖς (ἀνταποδιδόμενον εἰς ἄλλο χρονικὸν μόριον) || *αὔριον τηνικάδε*=αὔριον αὐτὴν τὴν ὥραν, αὔριον τὴν ἴδιαν ὥραν.

τηνικαῦτα, συνθησέτ. τύπος τοῦ *τηνίκα* (βλ. λ.), ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν ἀναφορικὴν ἀκριβῶς τότε, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν αὐτήν, τὴν ὥραν αὐτήν || μετὰ γεν. *τηνικαῦτα τοῦ θέρους*=ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ θέρους.— || (ἀσχετῶς πρὸς χρον. ἔνν.) ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπὸ τοιαύτας συνδηκῆς (ἐν τοιαύτῃ σημασ. χρησιμοποιοῦμεν σήμερον ἐνίοτε καὶ τὸ τότε).

τηνόδι, ἐπιρρ. (*τῆνος*): ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τότε.

τῆνος, *τήνα*, *τῆνο*, δωρ. ἀντὶ τοῦ αἰολ. *κῆνος*, ἰων. καὶ ἀττ. *κεῖνος*, *ἐκεῖνος* (βλ. λ. λ.) || ἐνίοτε μετὰ ἀντόνου δευτικῆς σημασ. ὡς ἡ ἀντων. *δδε*, *δδί*. 2) ὡς αἱ λατ. *ille*, *iste*, ὁ γνωστός ἐκείνος, ὁ περιώθυμος, ὁ διαδόχτος.

Ἔτυμ.: *τῆνος*, δωρικὸς σχηματισμὸς προερχόμενος ἐκ τοῦ ἀντων. μόριου **τε* (ζῆαπ. δεικτ. θέμ. **to-*)+**ε*.

νος (βλ. ἐν ἔτη, ἐκεῖνος) καὶ διαμορφωθείς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κῆνος' ἐν συνεχείᾳ ἐοχηματίσθη καὶ τὸ παρὰ θεοκρ. τοσσῆνος βασιθεὸν ἐπὶ τῆς τήνος, δπως τὸ τοσσούτος ἐπὶ τῆς οὔτος.

τηνῶ, ἐπιρρ. τοῦ τήνος, δωρ. ἀντὶ ἐκεῖ.

τηνῶδε, καὶ **-θεν**, ἐπιρρ. τοῦ τήνος, δωρ. ἀντὶ ἐκεῖθεν.

τηξί-μελής, ἐς (τήκω+μέλος)· ὁ τήκων τὰ μέλη, ὁ φθείρων (κατατρώγων) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

τῆ-περ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἤπερ, δοτ. θηλ. τοῦ δσπερ, ἀπαντώσα ἐν ἐπιρρ. ἐνν. πρὸς ἣν κατεῦδυνάιν, καθ' ὃν τρόπον.

τηρέω, μελλ. -ήσω (τηρός)· ὡς καὶ νῦν, τηρῶ, ἐπιτηρῶ ἐπισταμένως, δίδω προσοχήν εἰς τι ἢ φροντίζω περὶ τίνος, διατηρῶ, διασωζῶ, διαφυλάττω || **τηρῶ εἰρήνην**—διατηρῶ τὴν εἰρήνην, τηρῶ τοὺς ὄρους τῆς, τὴν διαφυλάσσω. 2) μτφρ., παρατηρῶ, ποραφυλάττω, περιμένω τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ τι (πρὸς ἢ πρᾶγμα), καιροφυλακτῶ, καρδοκῶ, ἐνεδρεῦω, παραμονεύω: **τηρήσας νύκτα ἀσέληνον**—ποραφυλάξας νύκτα ἐπιτύχη μίαν νύκτα ἀσέληνον (ἀναμφίβως ἕως ὅτου παρουσιασθῆ ἀσέληνος νύξ).— || μέσον, **τηρέομαι** (ὡς τὸ μεσ. φυλάσσομαι)· προφυλάττωμαι ἀπὸ τί(να), λαμβάνω τὰ μέτρα μου ἐναντὶ τίνος || ὁ μέσ. μελλ. **τηρήσομαι** κείται καὶ ἐν παθ. ἐνν.

Ἔτυμ.: **τηρέω** **τηρός** (βλ. λ.): παλ. σλαβ. *čaja*, (ἀναμένω, ἐλπίζω), *sanoxr. cāgaŋi* (παρτηρῶ, μεριμνῶ, ἀνησυχῶ), *cāra-h* (ἐξερρευνῶς, μυστικός ὀπιοσταλμένος), ἐξ ἰαπ. ρίζ. *qā-, *q'ei-, *qvi- (πορατηρῶ) (πρβλ. καὶ *q'ei-, *qvi- = ἐπανορθῶ, ὀποζημιώνω, περὶ ὧν βλ. ἐν *εἰμή*, *τίω*, *τένω*)· πρβλ. καὶ *τη-μελέω*, *ἀ-τίξω*.

τήρησις, -εως, ἡ (τηρέω)· φύλαξις, φρουρήσις, ἐπιτήρησις, ὡς καὶ νῦν τήρησις || ἐπαγούνησις.— || μέσον διαφυλάξαι, ὁ τόπος ὁ κατάλληλος πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν, φυλακὴ, δεομωτήριον.— || τὸ παρτηρεῖν, παρατήρησις, παρακολούθησις.

τηροῦσι, ὁ· ὁ ἐπιτηρητής, ὁ φύλαξ, ὁ φρουρός. **τῆς**, **τῆσι**, ἐπ. καὶ ἰων. δοτ. πληθ. θηλ. τοῦ ἄρθρ. δ καὶ τῆς ἀντων. ὄς.

τητάω, μελλ. -ήσω· ἄποστερῶ, ἀπογυμνώνω (τινὰ ἀπὸ τι).— παθητ. **τητάομαι** (μόνον κατ' ἔνεστ. ἐν χρήσει)· στεροῦμαι τίνος, πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν πράγματός τίνος, ἀποστεροῦμαι ἀπὸ τι, ἀπογυμνώνομαι ἀπὸ τι.

Ἔτυμ.: **τητάω** (δωρ. *τᾰτᾰώμενος*)· πρβλ. Ἑσυχ. «**τήτη ἀπορία**, **ἐνδεία**, **στέρησις**, **αἰτήτι**· **σπάνειν**· *sanoxr. stēnā-h* καὶ (*s)lāyū-h* (κλέπτῃς), *stē'yam* (κλοπῆ), Ζενδ. *tāy* (κλέπτῃς), *tāya* (κλοπῆ), παλ.-ε.λ. *tāid* = παλ.-ε.λ. *taŋ* (κλέπτῃς), παλ.-ε.λ. *taja*, *tajiti* (ἀποκρύπτω), *ta* (μυστικόν)· ἐξ ἰαπ. ρίζ. *(s)lā- (ἀποκρύπτω, κλέπτω).

τήτες, ἐπιρρ., ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἰων. **σῆτες** (βλ. λ.)· κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, ἐφέτος [ἐκ τοῦ ἔτους, ὡς τὰ **σημερον—τῆμερον** ἐκ τοῦ ἡμέρα· βλ. καὶ ἐν **σῆτες**].

τήτινος, ἡ, **ον** (τήτες)· ὁ τούτου τοῦ ἔτους, ὁ ἐφετ(ε)ινός, φετ(ε)ινός, λατ. *horigus*.

τηύσιος, **α**, **ον** [ῥ]· ἀπατήλος || μάταιος, ἀνωφελής, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος, ἄσκοπος.— ἐπιρρ. -ίως=ματαιῶς, εἰς μάτην

Ἔτυμ.: **τηύσιος**, δωρ. **ταύσιος**· ἔχει σχηματισθῆ ἀπὲ τῆ βᾰσαι θηλ. οὐσ. *tā(j)u-tā- (=κλοπή)· **ταυτίος** > **ταύσιος**, ἢ *tā(j)u-s = *sanoxr. tāyū-h* (κλέπτῃς)· πρβλ. καὶ **τητάω** (τὸ παρ' Ἑσυχ. «**ταύσιμον**· **μάταιον**» κείται πῖθ. ἀντὶ τοῦ **ταύσιμον**).

τί καὶ **τι**, οὐδ. τοῦ ἔρωτ. **τίς** καὶ τοῦ ἄορ. **τίς**. **τίδρα**, ἡ, ἢ **τίδρας**, -ον, ὁ, ἢ ἰων. **τίθηρης**, -εω, ὁ ἢ Περιοικὴ **τιέρα**, ἐπίσημον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, παρόμοιον πρὸς τὴν **κροβάτιον** (βλ. λ.)· ὁ Μέγας Βασιλεὺς ἐφερεν αὐτὴν ὀρθίαν [τιέρα· δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης, πῖθ. τῆς Περιοικῆς, δάνεια δ' ὡς εἶναι καὶ τὰ ἐν τῇ Λατίν. *tiara, tiarās*].

τιάρο-εἰδής, ἐς (τιέρα + εἶδος)· ὁ ἔχων οἰχίμο τιάρας, ὁ ὁμοῖος πρὸς τιάραν.

τιθήν, -ήνος, ὁ=τρίπους (βλ. λ.) [τιβήν καὶ τίβηνος· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ **τρίξ+βαίνω**, ἀντὶ τοῦ **τρε-**

βήν· πρβλ. καὶ Ἑσυχ. «**τιβήν**· **λέβης**, **τρίπους**»· πῖθ ἰων. λ. δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης].

τίγρις, -ιος καὶ -ιδος, ἢ αἰτ. **τίγγριν'** ὄνομ. πληθ. **τίγγρις** καὶ **τίγγριδες**· αἰτ. πληθ. **τίγγρις**· τὸ θηρίον ἢ **τίγγρις**, **Felis tigris**· πιδανώτατα ἀγνωστος παρὰ τοῖς Ἕλλησι μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὁ Σάλευκος ἀπέστειλε μίαν εἰς Ἀθήνας [ἢ λ. εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἰβρηνικῆς, πρβλ. **τιγρί**- (πόσσολος), **τιγρα**- (αἰχμηρός)· βλ. **στίξω**].

τιέμεν, **τιέμεναι**, ἐπ. ἀρφ. ἀντὶ **τίειν**.

τιέσκεν, **τιέσκετο**, γ' ἐν ἰων. ἐνεργ. καὶ μέσ. πρτ. τοῦ **τίω**.

τή, ἀττ. **τή**, ἐπιτετ. τύπος τοῦ ἔρωτ. **τί**; (διατῆ; πῶς;)

τήρης, -ου, ὁ, ἰων. ἀντὶ **τιάρας** (βλ. λ.).

τιθαϊδῶσσω· οἰκοδομῶ, κατασκευάζω φωλεᾶν || ἀπὲ μελισσῶν, κατασκευάζω κηροθήραν, ἐναποθηκεύω μελι (κυρ. **ἀποτίθεμαι τὴν βόσιν**, τ. ἔ. ἀποθηκασαρίζω τὴν τροφήν, δηλ. τὸ μέλι).— || παρέχω τροφήν, τρέφω || μτφρ., περιδάλπω [σοκ. ἐτυμ.· κατὰ τινὰς ἐκ τίνος ἐπιθ. ***τι-θαιβος**, ἰαπ. ***dhəib-**, πρβλ. ***dhē(i)b-** ἐν τῷ παρ' Ἑσυχ. «**(θήβη)**· **μιβώτιον**» (ἀρχικὴ σημ., συνέννοσις, συναγωγή, ἢ καθίδρυμα, καὶ εἴτα κατοικία, φωλεᾶ κ.λ.π.), **Θήβαι** κ.λ.π.· ἀλλ' αἰ λ. **θήβη** ἢ **θίβη** (=πλεκτός κόφινος), καὶ **θίβωνος** (πρβλ. Ἑσυχ. «**θίβωνος)**· **μιβωτός)**· **Κύπριοι**·] εἶναι πῖθ. δάνεια ἐκ σημετ. γλώσσης, πρβλ. **έβρ.** *lībā* (κιδώτιον)· γεν. θεωρεῖται συγγ. τοῖς [**τιθάς**, **τίετη**, **τιθήνη**, **τιθασός**].

τιθάς, -άδος, ἡ (τιθασός)· ἡμερος ὄρνις, ἡ κατοικίδιος, ἡ τρεφομένη ἐν ἐπαύλει.

τιθάσευτής, -οῦ, ὁ (τιθασεύω)· ὁ τιθασεύων, ὁ ἐξημερώνων, ὡς καὶ νῦν τιθασευτής, δαμαστής.

τιθάσεύω (τιθασός)· ὡς καὶ νῦν, τιθασεύω, ἐξημερώνω, δαμάζω.

τιθάσός, ὄν (τίετη, τιθήνη)· ἐπὶ ζῴων, ὁ τιθασευμένος, ἐξημερωμένος, ἡμερος, κατοικίδιος || ἐπὶ φυτῶν, ὁ καλλιεργούμενος, κηπίσις, ἡμερος, μεταμοσχευμένος («**μολογιασμένος**») || ἐπὶ ἀνθρώπων, μετροπαθής, κόσμιος, πρῶος || μτφρ. **τιθασός)**· **Ἄρης** = ἐμφύλιος πόλεμος (ἐνδικοοικονομικός τρόπος τινά).— παρὰ μτγν. ἐπεκράτησεν ἡ γραφὴ **τιθασός**.

Ἔτυμ.: **τιθασός)**· **τιθάς** (δμ. σημ.)· **τιθασεύω)**· **τιθάς**, -άδος· τὸ **τιθασός**, ὡς καὶ τὰ **τιθήνη**, **τίετη**, **τιεθός**, προήλθεν ἐξ ἀναδιπλ. τῆς ρίζ. **θη-** (=δηλάζω, μυζῶ, πρβλ. **θήσατο**, **θηλή** κ.λ.π.), πρβλ. ὡς **τιθαῖνομαι** (δηλάζω, γαλοσυχῶ), **τιθηνώω**, -εῶω (περιδάλπω, περιποιούμαι)· ἐξ ἰαπ. ρίζ. ***dhēi-** (μυζῶ, δηλάζω, θυσαίνω), βλ. ἐν **θηλῶς**, **θησθαί**.— ἀρχικῶς ἢ λ. ἦτο πῖθ. οὐσ. ***τίθασος** (=τροφή), μεταβαλλοῦσα τὸν τόνον ὅταν ἐξετελίχθη εἰς ἐπιθ.

τιθέομεν, ἀντὶ **τίθεμεν**, α' πληθ. ἐν. τοῦ **τίθημι** (ὡς **διδόομεν** ἀντὶ **δίδομεν**).

τιθέοσι, γ' πληθ. ἐν. τοῦ **τίθημι**, ἀντὶ τοῦ ἰων. καὶ ἐπ. **τιθεῖσι**.

τιθεῖς, -εῖσα, -έν, μτχ. ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τιθεῖς, **τιθεῖ**, ἐπ. β' καὶ γ' ἐν. πρτ. τοῦ **τιθέω**=**τίθημι**.

τιθεῖς, **τιθεῖ**, β' καὶ γ' ἐν. ἐν. τοῦ **τιθέω**=**τίθημι**. **τιθέμεν**, ἐπ. ἀντὶ **τιθέναί**, ἀρφ. τοῦ **τίθημι** || ἐν ᾧ **τίθεμεν** α' πληθ. ἐν. ὄριστ. τοῦ **τίθημι**.

τίθεν, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ **ἐτίθεσαν**, ἐπ. **τίθεσαν**, γ' πληθ. πρτ. τοῦ **τίθημι**.

τίθεσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ **τίθημι**.

τίθεσο, ἐπ. **τίθεσσο**, προστ. μέσ. ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τιθέω, ποιητ. τύπος τοῦ **τίθημι**, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὰ β' καὶ γ' ἐν. ἐν. **τιθεῖς**, **τιθεῖ** καὶ πρτ. **ἐτίθεαι**, **ἐτίθει** καὶ ἐπ. **τίθει**.

τιθήμεναι, ἐπ. ἀντὶ **τιθέμεναι**, **τιθέναί**, ἀρφ. τοῦ **τίθημι**.

τιθήμενος, ἐπ. ἀντὶ **τιθέμενος**, μτχ. μέσ. ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τίθημι, **τίθης**, **τίθησι**· ὡς ἐπ. β' ἐν. **τίθησθα** (καὶ **τιθεῖς**, βλ. ἐν **τιθέω**)· γ' πληθ. **τιθεῖσι**, ἰων. **τιθέοσι** | ἀρφ. **τιθέναί**, ἐπ. **τιθήμεναι**, **τιθέμεν** | πρτ. **ἐτίθην**, **ἐτίθης**, **ἐτίθη** (ἀλλὰ καὶ **ἐτίθεαι**, -εἰ βλ. **τιθέω**)· ἐπ. γ' πληθ. **τίθεσαν** καὶ **τίθεν**· ἰων. **κατ. τί-**

θεσνον | μελλ. θήσω' ἐπ. ἀπρφ. μελλ. θησόμεναι ἢ θησόμεν | ἀόρ. α' ἔθηκα, ἐπ. θήκα | πρκ. τέθεικα | ὕπερα. ἐτεθείκειν | ἀόρ. β' ἔθην, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. ἔθεμεν, ἔθεσαν, καί ἐπ. θέσαν' προστ. θές' ὕποτ. θῶ, ἰων. θέω, α' πληθ. θέωμεν' ὀπίτετ. ἐπ. (ὕποτ.) θείω, β' ἐν. θέλης και θήης, πληθ. θέλομεν, θέμεν' εὐκτ. θέην, πληθ. θέίμεν ἢ θέιμεν, θέϊτε, θέϊσαν' ἀπρφ. θέϊναι, ἐπ. θέμεναι, θέμεν' μτχ. θέϊς.— **ΜΕΣΟΝ**, τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται' προστ. τίθεσο, τίθου, ἐπ. μτχ. τιθήμενος | πρκ. ἐτιθέμην | μελλ. θήσομαι | ἀόρ. α' ἔθηκάμην, ἐπ. γ' ἐν. θήκατο' μτχ. θηκάμενος | μέσ. ἀόρ. β' ἐθέμην' προστ. θέο και συνήρ. θεού' εὐκτ. θείμην, γ' ἐν. θείτο.— **ΠΑΘΗΤ.**, τίθεμαι | μελλ. τεθήσομαι | ἀόρ. α' ἐτέθηθ' | πρκ. τέθειμαι | ὕπερα. ἐτεθείμην.

δέτω, τοποθετῶ, βάλλω, φέρω (βάλλω) τι εἰς τινα θέσιν, λατ. **ponere** || **τίθημι τινί τι ἐν χερσίν** βάλλω τι εἰς χεῖράς τινος || μτρφ., **τίθημι τινι ἔπος ἐν χερσίν** (ἢ βουλήν ἐν στήθεσσι) = ἐμβάλλω (ἐμψυτεύω) λέξιν τινά εἰς τὸν νοῦν τινος (ἢ πόδον εἰς τὴν καρδίαν του) || ἀλλὰ ἀπλῶς **τίθημι νόμω** = βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου (ἢ εἰς τὴν καρδίαν μου), ἔχω κατὰ νοῦν νά...— μέσον, **τίθεμαι θυμὸν ἐν στήθεσσι** = ἐναποθηκεύω ὀργήν εἰς τὰ στήθη μου (= ἐβράζω μέσα μου)— || δέτω, ὀρίζω, κανονίζω, ἀποφασίζω || **τίθημι ἀγῶνα** = προκηρύσσω (διοργανώνω) ἀγῶνα, ἱ-ρύω ἀγῶνα || ἐπὶ βραβεῖων, **τίθημι ἄεθλα**=προκηρύσσω βραβεῖα (λατ. **proponere**) | **τίθημι ἐς μέσον**—λατ. **in medio ponere** = προβάλλω τὰ βραβεῖα (τὰ ἐκδέτω εἰς τὸ μέσον, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ) πρὸς συναγωνισμὸν διὰ τὴν ἀπόκτησίν των || ὦσ. ἐπὶ κυριαρχίας, **ὕμιν ἐς μέσον ἀρχὴν τιθεῖς**=δέτω τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν διόθεσιν ἡμῶν δημοσίᾳ. 2) ἀπονέμω, καταλογίζω, ἐπιδικάζω, παραχωρῶ || **τίθημι νόμον** = νομοθετῶ, θεσιζῶ νόμον, ἐπὶ βασιλείῳ (γεν. ἀνωτάτου ἀρχοντος) ὡς και ἐπὶ νομοθέτῳ | ἐν ᾧ τὸ μέσον **τίθεμαι νόμον** ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ λαοῦ και ἐσήμεναι «νομοθετῶ δι' ἑμαυτὸν» βάλλω νά μου κάμωμ ἕνα νόμον πρὸς χρῆσίν μου, ἢ ἐπικυρώνω διὰ τῆς ψήφου μου νόμον ὑποβληθέντα εἰς τὴν ψήφον τοῦ λαοῦ. 3) ὀρίζω, διορίζω, ἰδρύω, θεσιζῶ, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω. 4) ἐν τῷ μέσῳ, καθορίζω ἀπὸ κοινῶ μετ' ἄλλων, κλείω συμφωνίαν, κανονίζω.— || ὡς τὸ **ἀνατίθημι**, ἰδρύω ἐν ναῶ, ἀφιερῶ, ἀναδέτω. 2) ἐπὶ καλλιτεχνῶν, παριστάω, ἀπεικονίζω, ζωγραφῶ.— **IV** κατατάσσω εἰς τινα τάξιν, θεωρῶ, ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἐκτιμῶ || πιστεύω, ἀκέπτομαι, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, νομίζω.— **V** ἐν τῷ μέσῳ, **τίθεμαι ψήφον**=βάλλω (ἢ ρίπτω) τὴν ψήφόν μου εἰς τὴν ψηφοδόχον κάλπην, δίδω τὴν ψήφόν μου, ψηφοφορῶ || ἐντέθειν, **τίθεμαι τὴν γνώμην**=δίδω τὴν γνώμην μου, ἐκφέρω τὴν ὀφασίαν μου, ἀποφασίζω || **τίθεμαι τινι** (ἐνν. τὴν ψήφον)=δίδω ψήφον ὑπὲρ τινος, ἀποφασίζω εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τινος, τάσσομαι με τὸ μέρος του || **τίθεμαι γνώμην**=συμφωνῶ πρὸς τινα γνώμην (ἀπόφασιν), τὴν ὑπογράφω. 2) καταδέτω εἰς λογαριασμὸν μου, βάλλω εἰς τὸν λογαριασμὸν || ἀλλ' ὡς και καταβάλλω, πληρώνω (ὀφειλόμενα).— **VI** καταδέτω, ὡς εἰς τράπεζαν.— **VII** ἐν τῷ στρατιωτ. γλώσσῃ, **τίθεμαι τὰ δπλα** ἔχει τρεῖς σημασίας: 1) ἀποδέτω τὰ ὄπλα, τὰ στήνω, στρατοπεδεύω, ἀγροαυλῶ, νυκτοφυλάκῳ || γεν., καταλαμβάνω θέσιν, παρατάσσομαι πρὸς μάχην. 2) λαμβάνω τὰ ὄπλα, τίθεμαι εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν, πολεμῶ. 3) καταδέτω τὰ ὄπλα, παραδίδομαι.— **VIII** τὸ **τίθημι** χρησιμοποιεῖται συχνά ἐπὶ προσώπων και πραγμάτων κάμνω τι(νά) τι, καθιστῶ τι(να) τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, τό(ν) φέρω εἰς μίαν κατάστασιν τοιαύτην ἢ τοιαύτην, μεταβάλλω εἰς τι, καταρῶ, πραγματοποιῶ: **οὗς ἔθηκας ἐταίρους** = κατέστησας τοὺς συντρόφους μου χοίρους | **ναὺν λαῶ ἔθηκες**=μετέβαλε τὸ πλοῖον εἰς λίδον. 2) μετ' ἐπιθ.: **τίθημι τινα ἀθάνατον και ἀγήραον** = καθιστῶ τινα ἀθάνατον και ἀγήραον (τοιοῦτον ὥστε νά μη ἀποθνήσκῃ, οὕτε καν νά γηρασκῃ). 3) **παῖδα τίθεμαι τινα** (ὡς τὰ **παῖδα ποιοῦμαι τινα**) = κάμνω τινά τέκνον μου, τὸν υἱοδετῶ.— **IX** ἐπὶ πραγμάτων, κάμνω, προκαλῶ,

δημιουργῶ, ἀπεργάζομαι, παράγω, κάμνω νά συμβῆ τι.— ἐν τῷ μέσῳ, κάμνω (ἐτοιμάζω, παρασκευάζω) τι δι' ἑμαυτὸν || **τίθεμαι δῶμα** = οἰκοδομῶ κατοικίαν δι' ἑμαυτὸν (πρὸς χρῆσίν μου) | **τίθεμαι κέλευθον** = ἀνοίγω δρόμον δι' ἑμαυτὸν (ἰδιωτικὸν τρόπον τινά δρόμον). 2) **εὖ ἢ καλῶς τίθεμαι τι**=διευθετῶ, τακτοποιῶ, τι, τὸ διαχειρίζομαι καλῶς (θῆλ. και πρὸς τὸ συμφέρον μου), κάμνω καλὴν χρῆσίν του, τὸ ἐκμεταλλεύομαι κατὰ τρόπον πρακτικόν.— **X** **τίθημι μετ' αἰτ.** συχνά καίεται ἀντὶ μονολακτικῶ ῥήματος (ἐμορρρίζου πρὸς τὸ κατ' αἰτ. οὐα.): **τίθημι σκεδάσιν=σκεδάγγυμι** (διασκορπίζω) | **τίθημι κρύφον=κρύπτω** | **τίθημι αἶνον=αἰνώ**, κλπ.

Ἔτυμ.: **τίθημι**, σανασκ. **dādhati** (δέτει), πρκ. **dadhā'u**, μτχ. **hihāhi**, βεδ. **dhihāh** (: δετός, λατ. **condilius**), Ζενδ. **dadahi** (τοποθετῶ), παλ-περο. πρκ. **ada-dā**, ἀρμ. **dnem** (ἀορ. ἐνεργ. α' ἐν. **edi**)=τοποθετῶ, λατ. **ab-dō, condō, crādō** (: σανασκ. **grad-dadhāti**=ἔχω πεπολθῆσιν, πιστεύω), παλ-ιρλ. **cretim**, gall. **credu** (=πιστεύω), **perdo, faciō** (ἐπεκτ. κατὰ ἐν -k-, ἦτοι ***dhā-k-** πρκ. **fēs** [ī]=ἔλλ. [ἐ]θήκη[α], πρβλ. φρυγ. **ad-δακετ**, ἔλλ- **θήκη**, σανασκ. **dhā-kā-h**=ἀποδῆκη), gall. πρκ. **dede** (=λατ. **posuit**), ἀγγλ.-οαξ. **dōn**, παλ-οαξ. **dōn**, παλ-γερμ. **tuon** (ποιῶ), παλ-ολαυ. **dēja**, **dežda**, ἀπρφ. **dēji**, λιθ. **dēmi, dedū**, ἀπρφ. **dēli** (τίθημι), ἔξ ἰαπ. ***dhē-, *dhā-, dhā-** (τίθημι) ἐντεθεῖν και τὸ **θέμα** (τὸ τεθειμένον, χρῆμα κατατεθειμένον, βραβεῖον) (λατ. **ihema**), **θέσις, θεσμός, θέμις, θεμός, θεμέθλον** (βλ. λ. λ.) (ἐκ ρίζ. **θεμ-** προελθούσης ἐκ συμφυρμού τῆς ρίζ. **θε-** και τοῦ προσφ. **-m-**), ἰων. **θωῆ**, ἀττ. ἐπιγρ. **θωῶ** (=τιμωρία), **θωμός** (=σωπρός), **θαμά** (βλ. λ.) **xā**.

Τιθηνέω, μελλ. **-ήσω** (τιθήνη)· λαμβάνω φροντίδα περὶ τινος, περιποιούμαι, περιδάλπω, τρέφω ὡς τροφός, θηλάζω||γεν., περιποιούμαι, ἀνατρέφω || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ, μετὰ τῶν αὐτῶν σημασιῶν.

τίθηνη, ἢ (τιθηνός)· τροφός, «βυζάστρα» νηπιου. **Ἔτυμ.**: **τιθήνη**, δωρ. **τιθηῖνᾱ, τιθηνῶς, τιθηνῶς, -έομαι'** βλ. ἐν **θήσθαι'** τὰ **τίτθη, τιθός, τιθεύω** περιέχουσι τὸ **χαρρακτηριστικὸν ἀναβιπλ. συμφωνον** τῆς **νηπιακῆς** γλώσσης.

τίθηνητήρ, -ήρος, ὁ (τιθηνέω)=**τιθηνός** (βλ. λ.). **τίθηνητήριος, α, ον** (τιθηνητήρ)· ὁ τρέφων, δρεπτικός, περιποιητικός.

τίθηνός, ὄν (τιθήνη)· ὁ τρέφων, ὁ περιποιούμενος || ὡς οὐα. ὁ **τιθηνός**=ἀνατροφεύς, ἐπιμελητής, «ψυχοπατέρας» [δτ' ἔτυμ. βλ. **τιθήνη**].

τίθησθα, ἐπ. ἀντὶ **τίθης**, β' ἐνικ. τοῦ **τίθημι**.

τίθητι, δωρ. ἀντὶ **τίθησι**, γ' ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τιθύμαλλος, ὁ, ἑστερκλ. πληθ. **τὰ τιθύμαλλα**· εἴδος φυτοῦ, «γαλατισθα», λατ. **euphorbia** [ἀβεδ. εὐ-τυμολ. πῖθ. εσχηματίσθη ἐκ τοῦ τυφου **τιθηνῶς** δι' ἀναβιπλ.].

Τιδωνός, δ' υἱός τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφός τοῦ Πριάμου, οὐζυγος τῆς Ἥρας, και πατήρ τοῦ Μήμνονος || μτρφ., ἐπὶ ὑπεργήρου, ἐπὶ παντός γέροντος ἀδυνάτου και ἐξηραδενμένου, διότι ὁ Τιδωνός εἶχε μὲν ἐξασφαλίσαι ἐκ μέρους τῶν θεῶν τὴν ἀθανασία, ἀλλ' οὐχὶ και τὴν διαρκῆ νεότητα (βλ. **K.E.L.**).

τίκτω, ἀντὶ ***τιτέκος**, σχηματισθέντος δι' ἀναβιπλ. ἐκ τοῦ ρίζ. ***τέκω'** μελλ. **τέξω ἢ τέξομαι**, ποιητ. **τεκοῦμαι**, ἀπρφ. **τεκεῖσθαι'** ἀόρ. β' ἔτεκον, ἐπ. **τέκον'** πρκ. **τέτοκα**, μτχ. **τετοκάς, -υία, -ός**— τὸ μέσον **τίκτομαι** ἔχει τὰς σημ. τοῦ ἐνεργ. φέρω εἰς τὴν ζωὴν, «φέρω εἰς τὸν κόσμον», και δῆ: 1) ἐπὶ τῆς μητρός, γεννῶ, λατ. **parēre**. 2) ἐπὶ τοῦ πατρὸς, γεννῶ (ἀλλ' ἐν τῷ ἐνν. τοῦ ἀποκτῶ, σπεῖρω και... δερρίζω, θῆλ. ἀποκτῶ), λατ. **gignere** || δθεν 3) **οἱ τεκόντες** = οἱ γονεῖς || ὁ **τεκῶν**=ὁ πατήρ || ἡ **τεκοῦσα**=ἡ μήτηρ || ὡσ. και ὡς οὐα. μετὰ γεν. ὁ **κεῖνον τεκῶν**=ὁ πατήρ του.— || ἐπὶ θηλέων ζῴων, **γεννῶ νεογνῶ** || ἐπὶ πτηνῶν, γεννῶ νεοσσούς, ἐκκολάπτω || **τίκτω φά**=γεννῶ αὐγά, αὐγοβολῶ.— || ἐπὶ δένδρων, φέρω, παράγω.— **IV** μτρφ., παράγω, προξενῶ, προκαλῶ, δημιουργῶ, γίνομαι αἰτία νά συμβῆ τι.

Ἔτυμ.: **τίκτω** ((***τι-τικω'**) **τέκος' τόκος' τοκίζω**.

τομαεύς· ἰων. ἐπί-τεξ, αἰτ. ἐπίτεμα (πρβλ. ἀγγί-τεξ, ἐπί-τοκος) = ἐπιτοκος· σανσκρ. takman- (τέκων, γόνος)· πλείονα βλ. ἐν τέκων.

ΤΙΛΛΟΙΣΑ, δωρ. ἀντί *τίλλουσα*, θηλ. μετ. τοῦ *τίλλω*.

ΤΙΛΛΩ, μελλ. *τίλλω* ἄορ. α' *τίλλω* καθ. πρκ. *τίλλωμαι*· ὡς καὶ νῦν, τίλλω, ἀποσπῶ, «μαδῶ», κυρ. τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου εἰς ἔνδειξιν ζωηροτάτης λήπης.— μέσον, *τίλλωμαι χείρας* = τίλλω τὴν κόμην μου, «τρασῶ τὰ μαλλιά μου». 2) ἐκ τῆς σημασι. τοῦ «ἀποσπῶ τὴν κόμην εἰς ἐκδήλωσιν λύπης» κατήγησεν ὡς ἀπόλ. νά σημ. «πενθῶ, κλαίω, θρηγῶ πι-κρῶς διὰ τίνα». 3) λυπῶ, δυσφορεσθῶ, ἐνοχλῶ, ἀνίω.

Ἔτυμ.: *τίλλω* *τίλλωμαι*· *τίλλω*· σκετιν. ἔτυμ. ὑπό τινων συνασχετήσθαι πρὸς τοῦ κ. cillō (θέτω εἰς κίνησιν), ἀλλὰ προσκομίζονται εἰς δυσχερείας φθογγολογικὰς καὶ σημασιολογικὰς.— τὸ λατ. ἀφ' ἐτέρου *tillo* (γαρ-γαλίζω) ἀφαιλεῖται· πιθ. εἰς ὀνοματοποιίαν· τὸ δὲ λατ. *veillo* (δρακὶ ἔχει καὶ σημασι. τοῦ *τίλλω*) (λατ. *veilsō* (λατ. ρίζ. *vei-* (ἔλκω, ἀποσπῶ βιαίως).

ΤΙΛΜΟΣ, ὁ (*τίλλω*)· τὸ τίλλειν, τὸ ἀποσπᾶν τὰς τρίχας, τὸ μᾶδημα τῶν τριχῶν.

ΤΙΛΟΣ, ὁ ὑγρὸν ἀποπτήγμα, «ταίριον», ὑδαρὴς κόπρος, λατ. *stercus liquidum*.

Ἔτυμ.: *τίλος*· *τίλημα*· *τιλάω*: gall. *tall* (**tailo*) (=λατ. *stercus, fimus*), bret. *teill* (κόπρος), παλ-σλαβ. *tilja* (ἀποσπύθεις, σήψις), ρωσ. *lja* (σήψις, σκωρία), πρλ-σλαβ. *tiliti* (σήπομαι, ἀποσπύθωμαι)· πρβλ. ὡς παλ-γερμ. *theisk, deisk* (=λατ. *stercus, fimus, rudera*), λιθ. *tyrai* (τέλμα πλήρες ὑδροβίων φυτῶν), λεττ. *ilrells* (μέγα καὶ βαθύ τέλμα), λιθ. *ty'ras, ty'ra*

(ἀλευριά, κουρκούτι), παλ-σλαβ. *timēno, timēnje* (= *lūs*), παλ-σλαβ. *lina* (= *βόρβορος*), λατ. *tinus* (εἶδος ἀγρίας δάφνης), *tinca* (εἶδος ἰχθύος), *timea* (σκώληξ, σκῶρος)· ἔξ. λατ. ρίζ. **ti-*, **tai-*: **tai(i)-* (= ὑγροποιῶ), πρβλ. ὅν βλ. ἐν *τήκω*· πρβλ. καὶ *τίφος*.

ΤΙΛΩ, ἡ = *αἰλῶ* (βλ. λ.).
ΤΙΛΩΝ, -ωνος, ὁ εἶδος ἰχθύος τῆς λίμνης Πρασιόδος (Κερκινιτίδος) ἐν Μακεδονίᾳ.

ΤΙΜ-ΑΛΦΕΩ, μελλ. -ήσω (*τιμαλφῆς*)· τιμῶ, περιποιῶ τιμῆν, κλεῖζω, θεραπεύω, λατρεύω, προσκυνῶ, ἐκθειάζω, ἐγκωμιάζω, ἐορτάζω, δοξάζω.

ΤΙΜ-ΑΛΦΗΣ, ἔξ (*τιμη+ἀλφειν*)· ὁ ἔχων τιμῆν ἢ ἀξίαν, ὁ εὐρίσκων τιμῆν («πού πλάνει, πού πλάνεται») ἢ ἐντεῦθεν δέ, ἐκτιμώμενος, πολυτελής, πολύτιμος.

ΤΙΜΑΝ, δωρ. ἀντί *τιμῆν*.

ΤΙΜΑΝΤΑ, δωρ. ἀντί *τιμῆντα*, αἰτ. τοῦ *τιμῆς* (βλ. λ.).

ΤΙΜ-ΑΡΟΣ, ον, δωρ. ἀντί *τιμαρός* (βλ. λ.).

ΤΙΜΑ-ΟΧΟΣ, ον, ποιητ. ἀντί *τιμοῦχος* (βλ. λ.)· ὁ ἔχων τιμῆν, τιμώμενος, ἐκτιμώμενος.

ΤΙΜΑΣΕΥΝΤΙ, δωρ. γ' πληθ. μελλ. τοῦ *τιμάω*.

ΤΙΜΑΩ, μελλ. -ήσω ἄορ. α' *τίμιμα* πρκ. *τετιμημα*· μέσον, μελλ. *τιμησομαι* (ἀλλ' ἐν καθ. ἐνν. πάντοτε) ἄορ. α' *τίμιμασάμην*· παθητ., μελλ. *τιμηθήσομαι*· τεταλ. μελλ. *τετιμησομαι*· ἄορ. α' *τίμιθηθην*· πρκ. *τετιμημαι*· (*τιμή*)· ὡς καὶ νῦν, τιμῶ, ἐκτιμῶ, ὑπολήπτομαι, θεωρῶ ἀξίον τιμῆς, δεικνύω σέβας, σέβω, σέβομαι, εὐλασθῶμαι, γεραίρω· ἢ ἐν τῇ παθητ., καὶ κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πρκ. *τετιμημαι* = εἶμαι ἐν τιμῇ, ἀπολαύω τιμῆς ἢ ἀνίστε καὶ μετὰ γεν. πραγμ., *τετιμημαι*· *τιμῆς* = ἔχω θεωρηθῆ ἀξίος τιμῆς. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐκτιμῶ τι, τοῦ ἀποδίδω τιμῆν, τὸ ἔχω ἐν τιμῇ, ἀποδίδω ὄξιν εἰς τι ἢ μετὰ γεν. τοῦ τιμηματος, ἐκτιμῶ τι ὡς ἔχων τὴν δεῖνα ἀξίαν, ἀποδίδω εἰς τι τὴν δεῖνα ἀξίαν ἢ πλοῦτα *τετιμημένα χρημάτων* = πλοῦτα τὰ ὅποια ἔχουν ἐκτιμηθῆ ὅτι φθάνουν τὴν δεῖνα ἀξίαν ἢ μέσον, *πολλοῦ τιμῶμαι*· *τι* (ὡς τὸ *πολλοῦ ποιούμαι*· *τι*) = ἔχω τι ἐν μεγάλῃ τιμῇ, τὸ ἐκτιμῶ πολύ, τοῦ ἀποδίδω μεγάλην ἀξίαν. — ἢ μετὰ δοτ. πραγμ., τιμῶ τίνα διὰ τίνας (ἢ μετὰ τι): *τιμῶ τίνα τάφω, στεφάνους*· κ.τ.λ. = τιμῶ τίνα διὰ τάφου, διὰ στεφάνου κ.τ.λ. ἢ ἐντεῦθεν, ἀνταμείβω. — ἢ ὡς ἀτ. νομικὸς ὅρος: 1) ἐνεργ., ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ἐκτιμῶ (καὶ ὀρίζω) τὴν εἰς τὸν ὑπόδικον ἐπιβλητέαν κατὰ τὴν γνώμην μου ποινὴν, λατ. *litem aestimare* ἢ *τιμῶ τὴν δίκην* = ἐπιδικάζω εἰς τίνα

τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν (τὸν καταδικάζω νά χάσῃ τὴν δίκην), ἢ ἐκδίδω τὴν ἐπὶ τῆς δίκης ἀπόφασιν μου ἢ *τιμῶ τὴν βλάβην* = καταδικάζω τίνα εἰς τὴν ποινὴν νά πληρώσῃ τὴν βλάβην (τὰ ἔξοδα τῆς ζημίας ποῦ ἐπροξένησεν) ἢ *τιμῶ τὴν μακρὰν τιμὴν* = καταδικάζω τίνα χαράσσω ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ πινακίου (καλούμενου *τιμητάκιου*) τὴν μακρὰν γραμμὴν, τ. ἔ. τὸν καταδικάζω εἰς θάνατον ἢ *τιμῶ τινε θανάτου* (ἐνν. *δίκην*) = ἐκδίδω ἀπόφασιν θανάτου ἐναντίον τινός, τ. ἔ. τὸν καταδικάζω εἰς θάνατον. 2) τὸ μέσον, ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἀνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ δὴ α) ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦ, *τιμῶμαι τινε* (ἐνν. τὴν *δίκην*) *δασμῶν, φυγῆς, θανάτου* κ.λ.π. = ὡς κατηγορος ἐκτιμῶ τὴν ἐπιβλητέαν εἰς τὸν κατηγορούμενον ποινὴν, ὅτι πρέπει αὕτη νά εἶναι δεσμὰ ἢ ἔξορα ἢ θάνατος (τὸν θεωρῶ ἀξίον νά τιμωρηθῆ διὰ...), προτείνω ἢ ἀπαίτω νά τιμωρηθῆ διὰ... β) ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου (δοᾶσις οὗτος καταδικάζεται καὶ ἀθεῶρι τὴν καταδίκην του ὑπερβολικῆν), *τιμῶμαι, ἀντετιμῶμαι, ὑποτιμῶμαι* (= ἐκτιμῶ τὴν ἐπιβλητέαν μοι ποινὴν ὡς τοιαύτην ἢ τοιαύτην — ἀντὶ τῆς ἐπιβληθείσης μοι ποινῆς ἀντιπροτείνω νά... — ζητῶ τὴν μείωσιν τῆς ἐπιβληθείσης μοι ποινῆς εἰς...).

ΤΙΜῆ, ἡ (*τίω*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ τιμῆ ἢ ἀξία ἐνός πράγματος, τὸ κόστος του.— ἢ μετρ., ἡ τιμῆ τῆς ὁποίας ἀπολαύει τις, ἡ ἐκτίμησις ποῦ τοῦ ἔχον, ἡ ὑπόληψις, ὁ σεβασμὸς. 2) τιμητικὴ θέσις, κοινωνικὴ θέσις. 3) γεν., διάκρισις, προνόμιον ἢ ἀνταῦθεν, ὑπουργημα, τιμητικὸν ἀξίωμα, ἀρχή, ἐξουσία. 4) προσφορά εἰς τοὺς θεοῦς, θυσία, λατ. *honore* ἢ τιμητικὸν δῶρον, ἠθικὴ ἀμοιβή.— ἢ ἢ ἐνεργ. ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας πράγματός τινος, τὸ καθορίζει τὴν ἀξίαν του. 2) ἐκτίμησις γενομένης ζημίας πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἢ ὅθεν, ἀποζημιώσις ἰκανοποιήσις, χρηματικὸν ποσὸν καταβαλλόμενον ὡς ἀποζημιώσις, ποινῆ.

Ἔτυμ.: *τιμή*· *τιμάω*· *τιμήεις* (συνγρ. *τιμῆς*, αἰτ. *τιμηῖντα*), -εσσα, -εν, δωρ. *τιμῆεις*· *τίμιος*· *ἀ-τίμιος*· ἔξ. ρίζ. **qwei-*, **qvi-* (πληρῶνω, ἀποζημιώνω, τιμῶ)· βλ. καὶ ἐν *τίω*.

ΤΙΜῆΕΙΣ, εσσα, εν'· συνγρ. **ΤΙΜῆΣ**, αἰτ. *τιμηῖντα*· δωρ. **ΤΙΜῆΕΙΣ** (*τιμῆ*)· ὁ ἐν τιμῇ ὢν, τετιμημένος, ἐκτιμώμενος, ἔντιμος (ἐπὶ ἀνθρώπων). 2) ἐπὶ πραγμάτων, πολύτιμος, θαυμάσιος, πολυτελής, θαυνηρός.—συνγρ. *τιμηέτερος*, ὑπερβ. *τιμηέστατος*.

ΤΙΜῆΜΑ, -ατος, τὸ (*τιμάω*)· ἡ δι' ἐκτιμήσεως ὀριζομένη τιμῆ (ἀξία) πράγματός τινος, ἡ τιμῆ, ἡ ἀξία του, τὸ ἀντίτιμον του ἢ ἡ τιμῆ ἢ περιποιεῖ πράγματι: *τιμῆμα τύμβου* = ἡ διὰ τοῦ τύμβου παρεχομένη τιμῆ.— ἢ ἡ ἐκτίμησις ἢ γινόμενη ἐπὶ τῆ δάσει αὐτοψίας (πραγματογνωμοσύνης κλπ.) ἢ ἰδίᾳ ἡ ἐκτίμησις γενομένης ζημίας ἢ ἐντεῦθεν, ποινῆ, τιμωρία, πρόστιμον, λατ. *litis, aestimatio*. 2) ἡ ὑπολογιζομένη ἀξία τῆς περιουσίας Ἀθηναίου πολίτου, βάσει τῆς ὁποίας οὗτος κατετάσεται εἰς ὀρισμένην φορολογικὴν τάξιν, τ. ἔ. ἡ φορολογησιμος περιουσία του, λατ. *capitulum* ἢ *ἀπὸ τιμημάτων πολιτεία* = πολίτευμα, κατὰ τὸ ὅποιον οἱ ἀρχοντες ἐξελέγοντο βάσει τῆς περιουσιακῆς των καταστάσεως (ἀναλόγως τῆς φορολογικῆς τάξεως· *eis tyn·apolan eichon katastaxthi*).

ΤΙΜῆΝΤΑ, ποιητ. συνγρ. αἰτ. τοῦ *τιμήεις*, ἀντί *τιμηῖντα*.

ΤΙΜῆ-ΟΡΟΣ, ον, ἰων. ἀντί *τιμάορος, τιμαρός* (βλ. λ. λ.).

ΤΙΜῆΣ, ποιητ. συνγρ. ἀντί *τιμήεις* (βλ. λ.).

ΤΙΜῆΣΙΣ, -εος, ἡ (*τιμάω*)· ἡ ἐκτίμησις, δηλ. ὁ καθορισμὸς (ἢ διατίμησις) τῆς ἀξίας (τῆς τιμῆς) πράγματός τινος ἢ ἡ ἐκτίμησις (καθορισμὸς) γενομένης ζημιῶν.

ΤΙΜῆΣΣΑ, ποιητ. συνγρ. ἀντί *τιμήεσσα*, θηλ. τοῦ *τιμήεις*.

ΤΙΜῆΤΕΙΑ, ἡ **ΤΙΜῆΤΙΑ**, ἡ (*τιμητής*)· τὸ ἀξίωμα τοῦ τιμητοῦ, ἐν Ρώμῃ, λατ. *cenatura*.

ΤΙΜῆΤΕΟΣ, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *τιμάω*· ὅς πρέπει νά τιμηθῆ (νά τύχη τιμῶν ἢ ἐκτιμήσεως).— ἢ *τιμητέον* = πρέπει τις νά τιμηθῆ (νά ἐκτιμηθῆ).

ΤΙΜΗΤΗΣ, -ου, ὁ (τιμῶν)· ὁ ἐκτιμητής (πραγμα-
τογνώμων ἐκτιμήσεως) ὁ προσδιορίζων τὴν ἀξίαν
πραγμάτων τινος ἢ γενομένης ζημίας, ὁ καθορί-
ζων τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως.— || ἐν Ρώμῃ, ὁ
ἐκτιμῶν (ὑπολογίζων) τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν,
λατ. censor.

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν (τιμητής)· ὁ ἐκτιμῶν, ὁ καθ'
ὑπολογισμὸν καθορίζων τὴν ἀξίαν τινός (πραγμ.) ||
ὁ ἀρμόδιος (ἢ κατάλληλος) διὰ τὸν καθ' ἐκτίμησιν
ὑπολογισμὸν τῆς περιουσίας τινός, ἢ διὰ τὸν καθο-
ρισμὸν τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως διὰ γενο-
μένην ζημίαν.— || ἐν Ρώμῃ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
τάξιν τῶν *τιμητῶν*, ὁ χρηματίας (διατελέσας) *τι-
μητής*, λατ. vir censorius.

ΤΙΜΗΤΟΣ, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *τιμῶν*· ὁ ἐκτιμη-
θεὶς, ὑπολογισθεὶς καὶ καθορισθεὶς || ὡς ἀπτ. νομι-
κῶς ἄρος, *δίκη τιμητῆ* ἢ *ἀγὼν τιμητός*=δίκη καθ' ἣν
ὁ προσδιορισμὸς τῆς ποινῆς ἐναπόκειται εἰς τοῦ
δικαστῆς (εἰς τὴν κρίσιν τῶν δικαστῶν), ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὴν *δίκην ἀτίμητον*, καθ' ἣν ἡ ποινή εἶναι προ-
καθορισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου.

ΤΙΜΙΟΣ, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (τιμῆ)· ὁ ἐν τιμῇ
ῶν, ἐντιμος, τιμώμενος, τετιμημένος, ἐκτιμώμενος
(ἐπὶ προσώπων) || ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἔχων ἀξίαν, πολύ-
τιμος, ἀκριβὸς, πολυτελής, λατ. carus. 2) ὁ ἐμ-
ποιῶν τιμὴν, παρέχων τιμὴν, ξντιμος.

ΤΙΜΙΟΤΗΣ, -ητος, ἡ (τιμίος)· ὡς καὶ νῦν, τιμιότης,
ἐντιμιότης, τιμῆ.— || πολυτέλεια, ἀκριβεία (μεγάλου
κόστου), ὑψηλὸν τίμημα, πολυτιμιότης

ΤΙΜΟΣ, ὁ, ποιητ. τύπος, ἀντὶ *τιμῆ*.

ΤΙΜΩΡΕΩ, μελλ. -ήσω (τιμωρός)· βοηθῶ, ἔρχομαι
εἰς βοήθειαν, ἐπικουρῶ, συντρέχει || βοηθῶ τινα (ἀδι-
κηθέντα) διὰ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν προσγενομέ-
νων εἰς αὐτὸν ζημιῶν, τ. ἔ. λαμβάνω ἐκδίκην διὰ
λογαριασμὸν τοῦ, τὸν ἐκδικούμαι, ἢ τὸν βοηθῶ νὰ
λάβῃ ἐκδίκην || ἐν πληρεὶ συντάξει, τὸ πρόσωπον ὑπὲρ
οὗ λαμβάνεται ἡ ἐκδίκηση τίθεται κατὰ δοτ., τὸ καθ'
οὗ ἡ ἐκδίκησης κατ' αἰτ., καὶ τὸ ἐγκλημα δι' ὃ ἡ ἐκ-
δίκησης κατὰ γεν.: *τιμωρῶ τινι τοῦ παιδὸς τὸν φονε-*
ά=λαμβάνω ἐκδίκην ὑπὲρ τινος διὰ τὸν θάνα-
τον τοῦ υἱοῦ τοῦ τιμωρῶν τὸν φονεά (ἢ βοηθῶ
τινα νὰ λάβῃ ἐκδίκην διὰ τὸν φονευθέντα υἱὸν
τοῦ ὀπὸ τὸν φονεά του).— παθητ. *τετιμωρημαί τινι*
=ἔχω τιμωρηθῆ λόγῳ ἐκδικήσεως ὑπὲρ τινος (ἔχω
πέσει δῦμα, ἔχω καταστῆ δῦμα, ἐκδικήσεως χθρὶν
τινός).— || μέσον, μελλ. -ήσομαι, μετὰ παθητ. πρκ.
(ἀλλὰ μετὰ μέσης σημασι.) *τετιμωρημαί*: ἐκδικῶ ἑμαυ-
τὸν τιμωρῶν τινα, λαμβάνω ἐκδίκην παρὰ τινος,
κολάζω, τιμωρῶ (πρὸς ἐκδίκην) (μετ' αἰτ. προσ.) ||
ὡς. καὶ μετὰ γεν. πράγματος: *τιμωροῦμαι τινά τινος*
(πράγματος) = ἐκδικούμαι τινα διὰ τι (τιμωρῶ τινα
ἐκδικούμενος αὐτὸν διὰ τι) || ἀπολ., ἐκδικῶ ἑμαυτὸν,
ἐκδικούμαι, ζητῶ ἐκδίκην [δι' ἑμῶν. βλ. *τιμωρός*].

ΤΙΜΩΡΗΜΑ, -ατος, τὸ (τιμωρέω)· βοήθεια, ἐπι-
κουρία, συνδρομή.— || πράξις ἐκδικήσεως || ποιητ.
τιμωρία.

ΤΙΜΩΡΗΤΕΟΝ, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *τιμωρέω* (βλ. λ.): πρέ-
πει νὰ βοηθήσῃ τις || πρέπει νὰ ἐκδικηθῇ τις, πρέ-
πει νὰ τιμωρηθῇ.

ΤΙΜΩΡΗΤΗΡ, -ήρος, ὁ (τιμωρέω)· ὁ βοηθός, ὑπο-
στηρικτής. 2) ὁ ἐκδικητής, τιμωρός.

ΤΙΜΩΡΙΑ, -ία, ἡ (τιμωρέω)· βοήθεια, ἐπικουρία,
συνδρομή.— || βοήθεια πρὸς ἀδικηθέντα, ἀποζη-
μιώσεις διὰ προσγενομένην ἀδικίαν, ἀνταπόδοσις,
ἐκδίκησης || ὡς. τιμωρία, βασανιστήριον, βασανισμός.

ΤΙΜΩΡΟΣ, ὄν (τιμῆ)+δραῶν, συνηρ. ἐκ τοῦ *τιμῶ-
ρος*· κυρ. ὁ φύλαξ τῆς τιμῆς, ὄθων: 1) ὁ βοηθῶν,
ὁ συντρέχων, ὑπερασπιστὴς || ὡς οὐα. ὁ *τιμωρός* =
βοηθός, ἐπικουρός, ὑπερασπιστής.— || ὁ βοηθῶν
τὸν ἀδικηθέντα, ὁ ἐκδικῶν αὐτόν, ὁ ἐκδικούμενος
διὰ ἀδικίαν προσγενομένην εἰς τινα τιμωρῶν τὸν
προξενήσαντα αὐτὴν || ὡς οὐα. ὁ ἐκδικητής, ὁ κοι-
λαστής, ὁ δῆμιος.

Ἔτυμ.: *τιμωρός* (<τιμῆ+ορός), βλ. *τιμῆ*(F)ορός,
ἰων. *τιμῆορός*)· *τιμωρέω*, -ομαι· βλ. *τιμῆ* καὶ *δραῶν*
κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ *τιμῆ*+δραῶν.

ΤΙΝ, ὡς τὸ *τείν*, θωρ. ἀντὶ *σοί*, δοτ. τοῦ *σύ*.— ἢ
θωρ. ἀντὶ *σέ*.

ΤΙΝΑΓΜΑ, -ατος, τὸ (τινάσσω)· ὡς καὶ νῦν, τίνα-
γμα, κλονισμός, τρώμος.

ΤΙΝΑΚΤΗΡ, -ήρος, καὶ **ΤΙΝΑΚΤΩΡ**, -ορος, ὁ (τινάσ-
σω)· ὁ τινάσων, ὁ σείων.

ΤΙΝΑΞΑΘΗΝ, ἐπ. γ' ὑβικ. ἀορ. α' τοῦ *τινάσσω*.

ΤΙΝΑΣΣΩ, μελλ. -ξω (*τείνω*? *κινῶ*?)· ὡς καὶ νῦν,
τινάσσω, ἐτινάξω, σείω, πάλλω, ἐτραντάξω || τα-
ράσσω, διαταράσσω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω || ἐπὶ
φθμγγος κ.τ.δ., κἀμνυ τὰς χορδὰς τῆς νὰ ἰρέμουν
πλήττων αὐτὰς διὰ τοῦ πλήκτρου.— παθητ., τινάσ-
σομαι, σείομαι διαίως || ὡς. τρέμω ἀπὸ φόβου.

Ἔτυμ.: *τινάσσω*· *τινάκτωρ*, -ορος, θηλ. *τινάκτειρα*·
τιναγμός, *τιναγμα*· σκοτειν. ἑτυμ. ὑπὸ τινος ἀνάγα-
ται εἰς τὸ *κίω* (βλ. λ.). *κίτνυμαι* (βλ. λ.), *κίτνω* (πρβλ.
καὶ τὸ παρὰ ΕΜ. *ἀκίναγμα*=κλονισμός, παρὶ οὗ βλ.
ἐν *ἀκινάκης*)· κατ' ἄλλους συγγ. τῶ *τείνω*· ἀλλ' ἀμφό-
τεροι αἱ ἑτυμολ. προσκρούουσιν εἰς μεγάλας δυσχερείας.

ΤΙΝΑΧΘΕΙΝ, μετ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *τινάσσω*.

ΤΙΝΥΜΑΙ, μέσον, ποιητ. ἀντὶ *τίνομαι* (βλ. *τίνω* II)

λαμβάνω ἐκδίκην παρὰ τινος, ἐκδικούμαι, τιμωρῶ,
κολάζω (μετ' αἰτ. προσ.) || ἀπολ., ἐκδικῶ ἑμαυτὸν,
ἐκδικούμαι, τιμωρῶ || ἐν καλῇ ἔνν. ἀνταποδίδω, ἀντα-
μείδω. 2) μετὰ αἰτ. πραγμ., ἐκδικούμαι, λαμβάνω
ἐκδίκην, διὰ τι.— || κατὰ μετγ. ἀντὶ ἑνεργ. *τί-
νυμι*=πληρώνω, ἐκτίνω ποινήν.

ΤΙΝΩ (I ἐπ., I ἀπτ.) μελλ. *τίσω*· ἀορ. α' *τίσω*·
ἑνεργ. πρκ. *τέτικα*, παθ. *τέτισμαι*· ἐν τούτοις ἐξ ἑπιγρ.
τῆς ἀρίστης περιόδου φαίνεται ὅτι δοκιμώτεροι εἶναι
οἱ μετὰ -ει- τύποι *τίσω*, *τίσεια*, *τέτεικα*, *τέτισομαι*,
τέτεισάμην, *τέτεισθην*·— I ἑνεργ., πληρώνω, κατα-
βάλλω τὸ τίμημα (τὸ ἀντίτιμον) πράγματός τινος,
κατὰ τὸ πλεῖστον ὅμως ἐν κακῇ ἔνν., πληρώνω πρό-
σιμον, ἀποζημιώνω, καταβάλλω ἀποζημιώσεις, λατ.
stare poenas || ὡς. πληρώνω χρέος, καταβάλλω ὀ-
φειλόμενον χρέος, ἀπαλλάσσομαι ὑφισταμένης ὑπο-
χρεώσεως || *τίνω χθρὶν τινί*=ἀνταποδίδω εἰς τινα
τὴν εὐεργεσίαν (παρ' οὗ ἐκαμε), τὴν ἀνταποδίδω
τρόπον τινὰ ὡς χρέος μου || τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὀ-
ποιον πληρώνει (ἀνταμεῖβει) τις τίθεται κατὰ γεν. (γεν.
τῆς αἰτίας): *τίνω ἄμοισθην βοῶν* = πληρώνω (κατα-
βάλλω) ἀποζημιῶναι διὰ τοῦς βοῦς || ἀλλ' ὁσάκις
παραλείπεται τὸ καταβαλλόμενον τίμημα, τὸ πρᾶγμα
διὰ τὸ ὅποιον πληρώνει τις τίθεται κατ' αἰτ. (αἰτ. τῆς
αἰτίας): *τίνω τε* = πληρώνω (ἐν τῇ ἔνν. τοῦ ἐτιμω-
ροῦμαι) διὰ τι: *τίνω ὕβριν*=πληρώνω (θηλ. τιμω-
ροῦμαι) διὰ τὴν αὐθάδειαν μου || *τέισαια Δαναοὶ*
ἔμα δάκρυα σοῖσι βέλοισι=εἶδε οἱ Ἄχ. νὰ πληρώ-
σουν (θηλ. νὰ τιμωρηθοῦν) μετὰ τὰ βέλη σου διὰ τὰ
δάκρυα ποῦ ἔχουσα || ὡς. καὶ μετὰ αἰτ. προσ. (ὡς αἰτ.
τοῦ αἰτίου): *τίνω τινά*=τιμωροῦμαι διὰ τινα (διότι
θηλ. τὸν ἐφόνευσα· πρβλ. τὸ ὄημερ. «τὸν πληρώνω»
=τιμωροῦμαι διότι τὸν ἐσκότωσα) || ἀπολ., λαμβάνω
ἐκδίκην, ἀκτῶμαι, κἀμνυ ἀντίποινα, κἀμνυ ἀντα-
πόδοσιν, ἀνταποδίδω.— || μέσον, πληρώνομαι, ἀπο-
ζημιώνομαι || κἀμνυ τινὰ νὰ πληρώσῃ διὰ τι, τὸν
ἐκδικούμαι, «παίρων τὸ δίκιο μου», λαμβάνω παρ'
αὐτοῦ ἀνταμοιβὴν, τὸν τιμωρῶ, τὸν σφραγνίζω,
λατ. *poenas sumere de aliquo*.— κατὰ τὸ πλεῖστον
μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. (ὡς γεν. τῆς αἰτίας)
τίνομαι· *Ἀλέξανδρον κινώσθητος*=τιμωρῶ τὸν Ἄλ.
(τὸν ἐκδικούμαι) διὰ τὴν κακίαν του. || μετὰ αἰτ.
πραγμ. μόνον, *τίνομαι τε*=λαμβάνω ἐκδίκην διὰ
τι || ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ δύο αἰτ. (προσ. καὶ πραγμ.):
τέτισατο Νηλέα δεκίεξ ἔργον=ἔκαμε τὸν Νηλέα
νὰ πληρώσῃ (τὸν ἐτιμώρησεν) διὰ τὸ κακὸν ἔργον ||
ὡς. *τίνομαι τινα δίκην*=λαμβάνω ἐκδίκην παρὰ
τινός || ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ τρόπου ἢ τῶν μέ-
σων τῆς τιμωρίας: *τίνομαι τινα φυνγῆ*=τιμωρῶ τινα
(τὸν ἐκδικούμαι) μετὰ ἔξοριαν (δι' ἔξορίας) || ἀπολ.,
λαμβάνω ἐκδίκην, ἀνταποδίδω (ἀνταμεῖβω ἑμαυ-
τόν), ἐκδικούμαι.

Ἔτυμ.: *τίνω* (**τινῶ*)· καὶ *τείνωμι* (ἐν τῇ κρητ.
προστ. *ἀποτεινύτω*), μελλ. *τίσω* (κυπρ. *πεισαι*), ἀορ.
τίσεια (θεσσαλ. ἀπφρ. *πεισαι*, προστ. *πεισάτου*, βοιωτ.

πεφ-απο-πιστάτω, πρβλ. Δεσφ. Πισσιδίκα), πρκ. τέ-
νεσια, παθ. πρκ. τέτεισμαι' μέο. τίνομαι και τείνω-
μαι: τείεις, -εις, -εως' πλείονα εν τίω.

ΤΙΔ ΤΙΟ΄ απομίμησης κελαδημάτων πτηνο΄
ΤΙΩΝ, επ. αντί **ΕΤΙΩΝ**, πρτ. του τίω.

ΤΙ-ΠΟΤΕ, ή **ΤΙ ΠΟΤΕ**, και επ. συγκεκ. **ΤΙΠΤΕ**, επίρρ.
(τί+ποτέ): διά τί άρά γε; διατί; τί τάχα; λατ. **quid
iamon?** [δι: έτυμ. βλ. πέτε].

ΤΙΠΤΕ, επ. συγκεκ. αντί **τίποτε** (βλ. λ.), κατ' έκθλ.
τίπτ' και πρό βασός **τίφθ'**.

ΤΙΣ, οδθ. **ΤΙ** (άορ. άνωτων., έγκλιτ. καθ' έλας τας πτώ-
σεις) γεν. **τενός**, επ. **τευ**, άττ. **του'** δοτ. **τενί**, επ. **τη**
ή **ταφ'** αιτ. **τενά**, εν' πληθ. **τενές**, **τενά'** γαν. **τενών'**
δοτ. **τεσι'** αιτ. **τενάς**, **τενά'** εν τφ άρα. γαν. ήγλ. «κά-
ποιος, ένας», μία «κάποιος»: επί τόπων και πραγμά-
των: **νήσός τις**, **φίλος τις** κλπ. || εν τφ οδθ. «κάτις,
«κάποιος», «έννα» || **εί τις**, **εί τε**=λατ. **si quis**, **si quis**
(=έναν κάποιος, ένάν κάτι, ένάν όποιοσδήποτε, ένάν
ό,τιδήποτε).— || ή **τις** καίται συχνά άορίστως επί μη
καθορισθέντου αριθμού προσώπων: **ώδε δέ τις εΐπε-
σκεν**=«έτσι δέ μιλούσαν όλοι τους» (κυρ. ως **έξής**
δέ πās τις ώμίλει). 2) ως τό **έκαστος** ή **πās** (τ. έ. έκα-
στος, ό καθένας, ό καθείς), πās τις): **εϋ μέν τις**
δόςον θηξέσθω=ό καθένας οας δς κυττάξη νά άκο-
νίση καλά τήν αιχμήν του δόρατός του | **άλλά τις**
αϋτός **ετω**=άλλ' έκαστος άς έλθη μόνος του | **φο-
βεΐται τις**=φοβεΐται κανείς, ό καθένας φοβάται |
πέσεται τις=δά πάδη κανείς.— || **III** **τις**, **τι** (έπί προο.
ή πράγμ.) λέγονται ένλίστε μετ' έμφάσεως (ως και τά
λατ. **aliquis**, **aliquid**) και σμη. «μέγας τις, μέγα τι,
σπουδαίος τις, σπουδαίον τι»: **ήθχεις τις είναι**=
έκαυχάσο ότι ήσο κάτι (ότι ήσο σπουδαίός τις), έν
άντιθ. προς τό **οϋδέεις**, **μηδέεις** | **λέγω τε**=«κάτι» (ένν.
δξιον λόγου) λέγω, τ. έ. πλησιάζω προς τό όρθόν
(ή τό άληθές), «πέτυχας» (έν άντιθέσει προς τό **οϋδέν
λέγω**). 2) μετ' έμφάσεως έπίσης λέγεται έν τή έννοία
«άνδρας» ή «άνδρωπος», έν άντιθέσει προς τό «κτλή-
νος»: **τις ή κύων**=«άνδρας» ή σκύλος | **άλλα και**
άντιθέτως, μετά τινος έννοιας περιφρονησως: **Θεοσίτης**
τις ήν=ήταν «έννας κάποιος» Θεοσίτης || έντεϋθεν ή
τις χρησιμοποιείται ένλίστε άντι τό «όσολλος, σκλά-
θος».— **IV** συναπτομένη μετ' επίθετου ή άορ. **τις** κο-
λλάει πως τήν σημασίαν του καθιστάσασα ταϋτήν ήπιω-
τέραν και μετριωτέραν: **μαϊνόμενος τις εΐ**=είσαι
«τρελλούτοικος», όλίγον τι τρελλός, ώσάν τρελλός
έν φ **μαϊνόμενος εΐ**=είσαι μανιακός, είσαι πα-
ράφρων (έκατόν τοίς εκατόν) | **μετά** αριθμητικών ή
επίθετων δηλούντων αριθμόν, μέγιστος κ.τ.δ. ή **τις έχει**
ώσ. περιοριστικήν δύναμιν: **εις τις**=εις όποιοσδή-
ποτε («έννας κάποιος, άλλά πάντως έννας») | **όλλοις
τινές**=μερικοί, «κάμποοοι», «όρκετούτοικοι» | **έπτά
τινες**=«κάπου» ένδρά, έπτά περίπου | **όλλος τις**=έννας
τέτοιου είδους άνδρωπος όπως...» | **ήττόν τε**=κάπως
όλίγωτερον.— **V** **θείεις** ή **ώς** λέξις έγκλιτική ή **τις**
δέν τίθεται έν άρχή προτάσεως, γενικώς δά τίθεται άγ-
γύτατα μετά **ηπ'** αϋτου προαδιορισζομένου ουσιαστικού, προ-
τασσομένη ή έπιτασσομένη αϋτου.— **VI** **τονισμός**: ή
τις είναι έγκλιτική, άλλ' έν άρχή προτάσεως βαρυνεται
έν (δπό τινων δά, ήττον όρθώς, και δξυτοναίται): **τις
ένδον**=είναι κανείς μέσα; **τί φημί**; άντι του **λέγω
τε**; τό οϋτω δά βαρυνόμενον τις όνομάζεται όπό τι-
νων «προκλιτικών» άντι «άγκλιτικών»: [δι: έτυμ. βλ. **τίς**].

ΤΙΣ | οδθ. **ΤΙ** | γαν. **τινος**; όμηρ. **τέο**; συνηρ. **τεϋ**;
άττ. **του'** | δοτ. **τινί**; ίων. **τέω**; αιολ. **τίω**; άττ. **τῶ**;
| αιτ. **τίνα**; οδθ. **τί**; | πληθ. **τινες**; **τίνα**; | γαν. **τί-
νων**; ίων. **τέων**; | δοτ. **τισι**; ίων. **τέοισι**; αιολ.
τέοισι; **τίοισι**; | αιτ. **τινάς**; **τίνα**; —έρωτήσιμ. άνωτων.
έν εϋθεία έρωτήσει, ως και νϋν; τίς; ποίος; «ποιός»;
(και οδθ. τί; ποίον; «ποιός»), λατ. **quis?** **quae?**
quid?— ένισχυμένη διά μορίων: **τις γάρ**; **τί γάρ**;
(=ποιός τίνος άνωτων); **ποιός τάχα**; τίς λοιπόν;) | ως τό
λατ. **quisnam?** **quidnam?** | **ές τί**; (=μέχρι ποτέ;
έως ποτέ; μέχρι τίνος σημείου); | **τις δή**; (=ποιός
λοιπόν); | **τις ποτε**; (=τί άρά γε); **ποιός τῶ
δντι**; | **τί γάρ**; (=τί λοιπόν; διατί όχι; πώς άλλως;
ως τά λατ. **quid enim?** **quidni?** ? οϋτω δά κατανατξ συν-
ών. τοίς: βεβαίως, άναμφισδύως).— || **Η** έρωτήσις

τροποποιείται διά τής εις τήν έρωτήσιμ. **τις** προσθήκης
του δυνητικού **έν** (ή **κην**) και διά τής αλλαγής τής έγ-
κλίσεως: **τις έν** (ή **τις κεν**) μετ' έντικώς έκφράσει
άμφιβολίαν (=ατίς δά ήδύνατο νά...; τίς δά...);— || **III**
ή έρωτ. **τις** χρησιμοποιείται έπίσης και έν πλαγίω έρωτ.
άντι τής **δστις** ή **ήρώτα δή έπειτα**, **τις ειη και πέθεν**
έλθοι=ήρώτα λοιπόν έπειτα, ποίος ήτο και πόθεν
ήλθεν.— **IV** ένλίστε δύο έρωτήσις έχουσι συγχωνευθή
έντός μιας προτάσεως έκπροσωπούμεναι διά διαφόρων
πτώσεων τής άνωτων. **τις: έν τίνος τις έγένετο**;
=ποιός είναι και έν τίνος κατάγετα;— **V** ή **τις** χρη-
σιμοποιείται ώσαύτως και άντι τής **ποίος**; (=όποιος;
τίνος είδους);, όπως τό λατ. **quis?** άντι του **qualis?**
|| **ωσ.** και άντι τής **πότερος**; (=ποιός έν τῶν δύο);,
δπως τό λατ. **quis?** άντι του **uter?**— **VI** **τί**; (άπολ.)
=ώς και νϋν, «τί; ποίον»;— **δασκίς** ή έρωτήσις άνα-
φέρεται εις τι προηγηθέν, δύναται νά προσλαμβάνη τό
άρθρον: τό **τί**;.— **VII** τό οδθ. **τί**; (άπολ.) καίται συχνά
και ως επίρρ. (=πώς; διά τί; διά ποίον λόγον; πώς
αϋτό);. 2) **τί δέ**; (=λατ. **quid vero?**) χρησιμοποιέον
εις ταχέαν μετάβαση εις άλλο ζήτημα (=άλλά τί;
τί δέ...); **τί δέ, είμή**; (=λατ. **quid aliud nisi...?**)=τί
άλλο είμή...; 3) **τί δή**; **τί δήποτε**; (=διά τί άρά
γε; διά τί λοιπόν; διατί τάχα); | **τί δήτα**; (=πώς
παρακαλώ); δηλωτικόν έκπλήξεως. 4) **τί μήν**;
(=διά τί όχι; πώς όχι; πώς άλλως); όπόθεν κατανατξ
εις τήν σημασ. του «βεβαίως, άσφαλώς» | **τί οϋ**;
=λατ. **quidni?** (=πώς όχι); [τό οϋδ. τί οϋδέποτε έκθλι-
θεται, ένλίστε δά καίται και πρό λέξεως άρχομένης από
φωνήεντος παρά τήν δημιουργομένην χασομωδιαν: **τί
οϋν**; **τί εΐπας**;— τό «-δων τῶν τύπων τής τε έρω-
τήσιμ. **τις** και τής άορ. **τις** είναι βραχύ].

Έτυμ.: έρωτήσιμ. **τις**; (θεσσαλ. **κίς**, ήλ. **τίε**, κυπρ.
σις), οδθ. **τί**; γαν. **τινος**;— **αορ.** **τις**, **τις**, γαν. **τενός**
(ιαπ. *qvi-s, qvi-d=λατ. **quis**, **quid**, όσκ. **pis** **pid**
(=λατ. **quis**, **quid**), όιβρ. **sve-pis** (=λατ. **si quis**),
pi-fi (=λατ. **quos**), πρβλ. **σανσκρ.** **cif** (=έλλ. «τίδ»),
Ζανδ. **čif**, παλ-περο. **čiy** (έγκλιτ. μόριον γενικευτικόν).
Ζανδ. **čis** (=qui?), **σανσκρ.** **kim** (τί);, **νά-κίη** (μετά **k**
άντι **c**)=οϋδέεις, άρμ. **-č**=σανσκρ. **cif** έν τφ **in-č** (προ-
γμά τι), **είτα**, μετά υποβόλης του *qν-, **k(z-i)** (=τί-);, **δρ-
γαν.** **i-v** (διά τίνος, μετά τίνος), **ιρλ.** **cid** (τί);, **γοτθ.**
hi-leiks, **άγγλ.-σαξ.** **hwilc** (ποίος φύσεως);, **παλ-ολαυ.**
čī-īo (=λατ. **quid**) ή **αιτ.** *qν (**ιαπ.** *qvi-m **εξαιλιχθη**
εις **τενά**, **τίνα** πθ. κατ' άναλογίαν προς τά **ενα**; **ενς**
(**εις**) **έν**, επί τή βάσει δά τῶν τύπων **τενά**, **τίνα** άσχη-
ματισθησαν οι τύποι **τενόσ**, **τίνοσ** κλπ.— διά τό **Μεγαρ.**
σά (=τίνα) βλ. **σά** διά τό έλλ. **άσσα**, άττ. **άττα** βλ.
έν ίων. **άσσα**, άττ. **άττα**.

ΤΙΣΙΑΣΤΟ, ίων. γ' πληθ. εϋκτ. μέσο. άορ. α' του
τίω (βλ. λ.).

ΤΙΣΙΚ, -εως, ή (τίνω): πληρωμή γενομένη προς
άνταμοιβήν ή προς άνταπόδοσιν, άνταπόδοσις, έκ-
δίκησις, τιμωρία, ποινή, πρόστιμον: **τίσιον δίδωμι**
(λατ. **roenas dare**)=τιμωρούμαι, ύφίσταμαι τιμω-
ρίαν | και μετά γαν. του πράγμ. (ώς γαν. τής αιτίας):
τίσιον δίδωμι τινος=τιμωρούμαι διά τινά πράξιν.—
|| άνταπόδοσις, έν καλή ένν., άνταμοιβή.— || έν τφ
πληθ., **αι τίσεις**=αι έκδικήτρια Θεοί, οίοναι αι Έρι-
νύες (κατά προσωποποίησιν).

ΤΙΣΩΝ (όρθότ. **τεΐσων**), πρσστ. άορ. κ' του **τίνω**
άπρφ. **τίσαι** (όρθότ. **τεΐσαι**).

ΤΙΣΩ (όρθότ. **τεΐσω**), μέλλ. του **τίνω**, ή υποτ. άορ.
α' του αϋτου ρήμ.

ΤΙΤΑΙΝΩ, άορ. α' **εΐτίγηνα**, έπιχ. άναδιπλ. άντι **τεί-
νω**, **τανύω**, έν χρήσει δά μόνον κατ' ένεστί, **πρτ.**, και
άορ. του **ένεργ.**, κατὰ **πρτ.** και **άορ.** του μέσου, και κα-
τὰ **ένεστ.** και **πρτ.** του παθητικού.—**ΤΕΙΝΩ**, **ΤΕΝΤΩΝΩ**;
τόξα τεταίνω=τανύω τό τόξον | **τεταίνωμα τόξα**=
γανύω τό τόξον μου. 2) **έκτεινών**, **έξαπλώνων**, **τεν-
τώνω**, **άνολίγω**, «ξεδιπλώνω».—μέσον, **έκτεινών έμαυ-
τόν**, **έκτεινομαι**, **άπλώνομαι**. 3) **σύψω** κατὰ μήκος,
δγώ, **έλαύνω** από ρυτίδος (άσμα).—έν τφ μέσῳ, **έν-
τεινών τās δυνάμεις μου**, **τανύομαι**, **τεντώνομαι**,
καταβάλλω **δλας μου τās προσοπαείας**, **άγωνίζο-
μαι**: **τεταινόμενος πεδίοσ**=(επί **Ιππου** π. χ.) **έλαύνων**

ἀπό ρυτῆρος (καλπάζων μὲ δῖας του τὰς δυνάμεις, ἐπὶ τὰς τεσσέρας) διὰ μέσου τῆς πεδιάδος | *ἔψ' ὄσα-σθε τειταίνοντες*—ἀπώδει (ἐπρωχνη) πρὸς τὸ ὀπίσω ἐβάζοντες ὅλη του τῆ δύναμη. [δι' ἔτυμ. βλ. *τείνα*].

ΤΙΤΑΙΝΩΝ, μτχ. ἐκ τοῦ *Τιτάν*, ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῷ χωρίῳ *φάσκει δὲ τειταίνοντας ἀσασθάλῃ μέγα βέβαια ἔργον* (Ήσ. θεολ. 209)—ἔλεγε δὲ ὅτι, Τιτάνες ὄντες, εἶχον διαπρόξει μεγάλην ἀδικίαν ἐν τῇ αὐθάδει καὶ ἀφροσύνῃ των.

Τιτάν, -άνος, ὁ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *Τιτάνες*, ἄπ. καὶ ἰων. *Τιτῆνες*, οἱ· οἱ γνωστοὶ ἐκ τῆς μυθολογίας Τιτάνες, δεοὶ ὑποτάφριοι (ἐδρεύοντες ὑπὸ τὸν Τάρταρον), καλούμενοι καὶ *Οὐρανίω-νες*, ὡς ἀρχικῶς οἰκοῦντες ἐν οὐρανῷ, ἀπὸ ὅπου ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς κατακρημιθόντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Τάρταρον· κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἱ Τιτάνες ἦσαν ἕξ υἱοὶ καὶ ἕξ θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας. Κατὰ τοὺς μτγν. χρόνους πάντες οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας ἐκαλεῖντο Τιτάνες, Λατῖνοι δὲ τινες ποιηταὶ *τίταν* (Τιτᾶνα) ὠνόμασαν καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν Ἥλιον. [δι' ἔτυμ. βλ. *τετώ*].

Τιτάνης, ἰων. *Τιτηνίης*, -ίδος, θηλ. τοῦ *Τιτάν* (βλ. λ.). **ΤΙΤΑΨΟΣ**, ἡ· λευκὴ γῆ, λευκὸν χῶμα, ὄσβε-στος ἢ γύψος, ἢ κιμωλία, ἢ κόνις ἐξ ἀποτριβομέ-νων μαρμάρων

Ἔτυμ.: *τίτανος*· πρβλ. Ἡσυχ. *ετέτανος· κωνία· χρίσμα· ἄσβεστος*· σκοτειν. ἔτυμολ. πιθ. συγγ. τῷ *σασκρ. s'v'itna* (λευκός).

Τιτάν-ώδης, ες (*Τιτάν+είδος*)· ὅμοιος πρὸς Τιτᾶνα, Τιτανικός, ὁμοιάζων πρὸς Τιτᾶνας || *τειτανῶ-δες βλέπειν*—τὸ νὰ ἐχθρῆ τις ὄψιν Τιτάνος, νὰ φαίνεται ἰσὺς Τιτάν.

τίτας, -ου, ὁ (*τίω*), δωρ. ἀντὶ *τίτης* = *τιμαρὸς* (βλ. λ.), ἐκδικητής.

Τιτῆνες, οἱ, ἄπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *Τιτᾶνες* (βλ. λ.). **τιτθία**, ἡ (*τετθεῖω*)· τὸ *τετθεῖν*, τὸ παρέχειν μαστόν, τὸ δηλάζειν διὰ τροφοῦ, τὸ τρέφειν, τὸ περιποιεῖσθαι.

τιτθεῖω, μελλ. -σω (*τίτθη*)· εἶμαι *τίτθη*, εἶμαι τροφὸς («βυζιάστρα») || μτθ., δηλάζω, παρέχω τὸν μαστόν, προβάλλω τὴν δηλήν πρὸς δηλασμόν, τρέφω.

ΤΙΤΘΗ, ἡ (**θᾶω, θῆσθαι*)· ἡ δηλή μαστοῦ γυναικὸς («ρῶγα βυζιού») || ἡ τοὺς μαστούς παρέχουσα εἰς τὰ θρέφει πρὸς δηλασμόν, ἡ δηλάστρια, ἡ δηλάζουσα τροφὸς, πρὸς («βυζιάστρα», «παραμάννα».

Ἔτυμ.: *τίτθη*· *τετθός*· βλ. *θῆσθαι, τιθῆνη*.

τιτθίων, τὸ, ὄκοκρο. τοῦ *τετθός*· «βυζίκια».

ΤΙΤΘΩΣ, ὁ (**θᾶω, θῆσθαι*)· μαστός ἢ ἡ δηλή τοῦ μαστοῦ γυναικὸς («ἡ ρῶγα τοῦ βυζιού»).

τίτλος, -ου, ὁ ὡς καὶ νῦν, τίτλος, ἐπιγραφή, λατ. *titulus*.

τιτραίνω, **τιπρᾶω**, μτγν. τύποι ἀντὶ *τετραίνω* (βλ. λ.). **τιπρώσκω**, μέλλ. *τρώσω*· ἄορ. α' *ἔτρωσα*· παθητ., μελλ. *τρωθήσομαι*, ἀλλὰ καὶ μέσο. *τρώσσομαι* μετὰ παθ. ἔνν. ἄορ. α' *ἔτρώθην*· πρκ. *τέτρωμαι* (ἴσημ. ἐκ τοῦ ρίζ. **τρώω* δι' ἀναδιπλ.)· τραυματίζω, πληγώνω: *τέτρωμαι τὸν μηρῶν*—ἔχω τραυματιοθῆ (εἶμαι τραυματιζόμενος) εἰς τὸν μηρῶν || ἐπὶ πλοίων, θλάπτω, προξενῶ θλάθας || ἐπὶ οἴνου, μτφρ., θλάπτω τινά, ἐτὸν χαλῶ, τοῦ χαλῶ τὸ κέφι, τὸν πλάνω, πρβλ. τὸ σήμερ. ἐτὸν ἐπιπασε τὸ κρασί, ἐτὸν χάλασε τὸ κρασί.

Ἔτυμ.: *τετρώσσω*· *τρώω* (**τρωσῶ*)· *τραῦμα*, ἰων. *τρώμα*, δωρ. *τρώμα*· *τρώσις*· πρβλ. καὶ τὰ ἐν *τέτρως*· κατὰ τινὰς τὸ ρίζ. θῆμα *τρω-* ἀνάγεται εἰς ἰαπ. **tṛ-*, πρβλ. *σασκρ. φῶ-ἱτῆ-ἱ* (ἀγών, πάλη, προσπάθεια· ὑποδοῦλασσεως)· εἶναι πιθανὸν ὡσαύτως ὅτι τὸ *τρω-* προέρχεται ἐκ τινος **t(ē)rou-*, πρβλ. *ἱου-* ἐν τῷ *τρώω* (βλ. λ.), λιθ. *trunōh* (ἀσπῆ, σασπῆ), **tṛou-* ἐν τῷ ἄλλ. *τραῦμα*· πρβλ. καὶ *τρώω*.

τιπυθίζω· κυρ. ἐπὶ τοῦ κρωγμοῦ (καλαθῆματος) τῶν περὶκτων, ἐκάμνω τιτύω, διασταλλόμενον τοῦ *κακκα-βίζω* («κακκαρίζω») || *καθόλου*, ὡς τὸ *τετέζω*, ἐπὶ χε-

λιδόνων καὶ ἄλλων μικρῶν πτηνῶν, *τερετίζω*, *κελοδῶ*. [*τετευθίζω* καὶ *τετυβ-*· παποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου (ὄνομα τοποικία), πρβλ. *σασκρ. ἱθίβha-ἡ* (πηγνὸν τί), *λατ. ἱθίβis, ἱθίβite* (ἐνεροπούλι), λιθ. *θινίkas* (εμπε-κάτσα), λατ. *cācabō* (περδίξ), *ἱθίο* (τερετίζω)].

Τιτυο-κτόνος, ὁ (*Τιτύος* + *κτείνω*)· ὁ *κτείνω* (φονεύσας) τὸν Τιτυόν.

Τιτύος, ὁ· υἱὸς τῆς Γαίας, εἰς τῶν Γιγάντων (βλ. Κ. Ε. Δ.).

Τιτύρος, ὁ, δωρ. ἀντὶ *Σάτυρος*, εἰς τῶν συγχορευτῶν τοῦ Διονύσου. 2) ὄνομα ποιμένος. 3) βραχίουρος πίδηκος. 4) ὁ προπορευόμενος τοῦ πομπιῶν κριός. 5) εἶδος πτηνοῦ. 6) ὁ αὐλός.

Ἔτυμ.: *τέτύρος* (-ῖ- κατὰ μετρ. ἔκτασιν, *τι-ἀναδιπλ.*)· ἐκ ρίζ. **τευ-*, **τιυ-* (διαφουῶ, φουσκῶνω), ἥτις διέρχεται καὶ ἐν τῷ *τυρός*, *Τυρῶ* (ὄνομα ἡρωίδος)· ὡς πρὸς τὸ -*ρ*- πρβλ. *σασκρ. turāh* (ισχυρός, δυνατός), λατ. *obitūro* (ἐμφορῶσω, «στοιμπῶνω»), ἐκ τοῦ **tiṛros* (ἐξωγκωμένος)· ὡς πρὸς τὴν ἀναδιπλ. πρβλ. *Τι-τυός*· βλ. καὶ *σάτυρος*.

Τιτύσκομαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἄνεστ. καὶ πρτ., συγγ. πρὸς ἀμφότερα τὰ ρῆμ. *τεύχω* καὶ *τυγχάνω*, ὧν συνδυάζει τὰς σημασίας: I (ὡς τὸ *τεύχω*), κἀμνω, κατασκευάζω, παροσκευάζω, ἐτοιμάζω.— II (ὡς τὸ *τυγχάνω*), ἐπιτυγχάνω, σηματοῦω καὶ κτυπῶ («τὸ πετυχαίνω»): *ἄντα τετύσκομαι* = σκοπεύω ἀκριβῶς ἀπέναντι || μετὰ γαν., σηματοῦω τι(νά), σκοπεύω ἐπάνω. 2) μτφρ., *φροσῶ τετύσκομαι* = «σκοπεύω» τι (τὸ σηματοῦω, ἐτὸ θάνω σημάδι) κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, σχεδιάζω, νδ... (μετ' ἀπρφ.).

Ἔτυμ.: *τετύσκομαι* (= *τεύχω, τυγχάνω*) (**τι-τυκ-σκο-* (πρβλ. Ἡσυχ. *ατετύσκοτο· κατεσκευάζεται*)· *δημρ. ἀναδιπλ. ἄορ. τετυκείν, τετύκοντο, τετυκῆσθαι* (μετὰ ὑστερογ. -κ-)· βλ. ἐν *τεύχω, τυγχάνω, τύχη*.

Τιτώ, -οῦς, ἡ = *ἡμέρα* [συγγ. τῷ *Τιτᾶν, -άνος*, ἰων. *Τιτήν, -ήνος*, ὁ (= ἡλιακὸς Θεός, κυρ. σὴμ. κυρίαρχος), πρβλ. Ἡσυχ. *ετίταξ' ὀνύσστης*]: λιθ. *titnagas* (πυρίτης λίθος, «τασκαμακόπετρα»), λατ. *titio, -onis* (δουλός).— πρβλ. καὶ *σασκρ. titi* *titih-ἡ* (περίοδος περιφοράς τῆς σεληνῆς), *titihā-ἡ* (πῦρ)].

τίφη, ἡ· εἶδος ἐντόμου, τοῦς ἢ *σέληνη* (βλ. λ.), ἢ ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν λιμναζόντων ὑδάτων τρέχουσα ἀράχνη.— II εἶδος γεννήματος ἢ αἴτου (διάφορον τῆς *ἀλύρας*)· ἡ προσφθια τῆς παραλ. ἀμφίβολος.

τίφθ', ἀντὶ *τίπτε* πρὸ δασυνομένου φων.

τίφος, -εος, τὸ ἐλῶδες ἢ κἀδυγρος τόπος, λιμναζόντα ὑδάτα, ἔλος, θάλτος [*τίφος* (ἰαπ. **ti-ἡ*, πρβλ. *τί-λος* (βλ. λ.), ὡς πρὸς δὲ τὸ προσφ. -*bh-* πρβλ. λατ. *tabes* (τῆξις, οἱψις), *tabum* (σεσηπὸς ὑγρόν)]· ἔξ ἰαπ. **ti-*· **tīā-* (τήκω, ρέω)].

ΤΙΩ [παρ' Ὀμ. ἐν. καὶ πρτ. *τίω* καὶ *τίω*, ἀναλόγως τῶν μετρικῶν ἀναγκῶν· παρὰ τοῖς Τραγικοῖς πάντως *τι-*· ἐν τῷ μέλλ. ἄορ. καὶ παθ. πρκ. πάντως *τι-*]· ἔπ. ἀπρφ. *τίεμαι*· πρτ. *τίειον*· παθητ., ἐν. *τίεμαι*· πρκ. *τέτμαι*, πρκ. *τετμένος*.— ἰων. ἐνεργ. καὶ παθ. πρτ. *τίεσκον, τισκόμην*, γ' ἐν. *τίεσκετο*.— ἰσχυρῶς τιμῆν εἰς τινα, τὸν δεωρῶ ὄξειον τιμῆς, τὸν ἐκτιμῶ, τὸν τιμῶ, τὸν σέβομαι, τὸν ὑπολήπτομαι || ὡς. ἐπὶ πραγμάτων: *Θεοὶ δίκην ἰδουσιν*—οἱ Θεοὶ τιμῶσι τὰ δίκαιον. 2) ἄποτιμῶ, διατιμῶ, ὀρίζω τὴν ἀξίαν.— III ὁ ἐνεργ. μελλ. καὶ ἄορ. α' *τίωω, ἔτιωα*, καὶ ὁ μέσο. μελλ. καὶ μέσο. ἄορ. α' *τίωμαι, ἐτίωμαι* ἀπαντῶσι μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ *τίνω* καὶ *τίνομαι* (βλ. λ. λ.), καὶ ἐπομένως εἰς τὸ ρῆμα *τίνω* κυρίως ἀνήκουσαι οἱ χρόνοι οὗτοι.

Ἔτυμ.: *τίω* (ἀρκ. *τέωω*, σχηματισθῆν προφανῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τύπους *τέωω, ἔτειωα* τοῦ *τίνω*, βλ. λ.)· ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ. ἔξ ἧς τὰ *τίνω, τιμῆ* (βλ. λ. λ.), πρβλ. καὶ *πολύ-τίτος, ἀ-τίετος* (βλ. λ. λ.), ἥτοι ἔξ ἰαπ. ρίζ. **qwei-* (αἰσθάνομαι φόβον μετὰ σεβασμοῦ διὰ τινα, τιμῶ· τιμωρῶ· κυρ. προσέχω εἰς...), πρβλ. *σασκρ. cikē'ti, cinō'ti* (ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ), *cāyā* (εὐλαβοῦμαι, σέβομαι), *cāyā-ἡ* (ὁ δεικνύμενος σεβασμόν), *cāyātē* (ἐκδικούμαι, τιμωρῶ), *āpa-citi-ἡ* (ἀνταπόδοσις) (ἰαπ. **qviiti-s*=ἔλλ. *τίσις*), *Ζανδ. k̅ay-*, ἐν. *c̅ikay-* (ἀποδ. τι εἰς τινα, πληρῶν ἀποζημιώ-

σιν· τιμωρῶ· ἐκδικούμαι), **ζίθαυ-** (ἐξασνιασμός, ἐξ-ιλέωσις), **ζίθα-** (ἀνταπόδοσις, ἐπανορθωσις, ἐκδίκησις, τιμωρία) βλ. και **ποινή**, **ἀτίξω**.— κατά τόν Schulze υπάρχουσι δύο ρίζαι ιαπ.: ***qvāi-** (αισθάνομαι σε-βασμόν διά τινα, τιμῶ), (πρβλ. σανσκρ. **cāyati**, ἕλλ. **τίω**), και ***qvai-** (πληρώνω, τιμωρῶ, ἐκδικούμαι) (σανσκρ. **cāyati**).

τλά-θύμος, ον, δωρ. ἀντί **εὐθύμος** (βλ. λ.).
τλαίην, εὐκτ. ἀορ. δ' τοῦ ***τλάω** (βλ. λ.).
τλάμων, δωρ. ἀντί **εὐθύμων** (βλ. λ.).
τλάς, **τλάσα**, **τλάν**, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ***τλάω** (βλ. λ.).

***ΤΛΑΪΩ**, ριζ. τύπος μιᾶ ἀπαντῶν κατ' ἐνεστ. (εἰμὴ παρά λίαν μτχ. συγγραφεῖσι), ἀναπληρούμενος δὲ ὑπό τοῦ πρξ. **τέτληκα** ἢ ὑπό συνων. ρημ. ὡς τὰ **τολμάω**, **ἀνέχομαι**, **ὑπομένω**: μελλ. **εὐθύμοιαι** | ἀορ. β' **ἔτλην** (ὡσεὶ εἶν. ***εὐθύμι**), προστ. **εὐθύθι**, εὐκτ. **εὐθύην**, ἐπ. γ' πληθ. **εὐθύη** (ἀντί **εὐθύσαν**), ἀπρφ. **εὐθύηαι**, μτχ. **εὐθύς**, **εὐθύσα**, **εὐθάν** | πρξ. **τέτληκα** (ἀπαντῶν και μετά σμμ. ἐνεστ.)· ἐκ τοῦ πρξ. τοῦτου ἐσχηματίσθη προστ. **τέτλάθι**, **τέτλάτω**· εὐκτ. **εὐθύθι**, ἀπρφ. **τετλάμαι**, ἐπ. **τετλάμεν**, **τετλάμεναι**, ἐπ. μτχ. **τετλήως**, **τετληυία**, γεν. **τετλήωτος**.—ἀπαντᾷ προσέτι ποιητ. ἀορ. α' **ἐτάλασα** (ὡσεὶ εἶν. ἐνεστ. **τάλαω**), ἐπικ. **ἐτάλασσα**, ἔποτ. **τάλασσω**, -ης, -η.—«παίρων ἐπάνω μου», ὑπομένω, καρτερῶ, ὑποφέρω, ὑφίσταμαι, ἀνέχομαι, ἀντέχω (βάσανα) || ἐνίοτε ἀπολ., κυρ. ἐν τῇ προστ. **εὐθύθι**, **τέτλαθι** (=κῶμῃ ὑπομονῇ) | οὕτω και ἐν τῇ μτχ. πρξ., **τετλήωτι θυμῶ**=μετά ψυχικῆς καρτερίας.— || φέρω (ὑποφέρω) σταθερῶς, ἀντέχω μέχρι τέλους || μετ' ἀπρφ., τολμῶ νά πράξω τι (εἶτε καλόν εἶτε κακόν) || ὡς. και μετ' αἰτ., ὀποτολμῶ τι, τολμῶ νά πράξω τι (δυναμῆνῶ νά ὑπονοηθῆ τοῦ ἀπρφ. **δράν**).

Εὔθυμ.**: ***τλάω** (ὡς πρὸς τὸν ἐπ. ἀορ. **ἐτάλασσα** πρβλ. 'Hουχ. **εὐτελάσσαι**: **τολμῆσαι**, **εὐθύηαι**)· **τάλας** (βλ. λ.)· **πολύ-τλάς**· **Α-τλάς** **τάλα**, **ταλαί**, **ταλασί**· ἐν συνθέτοις (βλ. ἐν **ταλα-εργός**, **ταλανύκτης**, **ταλαίπυρος**)· **ταλαός**· **εὐθύμων** (δωρ. **εὐθύμων**)· **τάλαστα**· **τάλαρος**· **ταλασία**· **ταλαμών**· **Τάνταλος**· **τόλμη** (βλ. λ. λ.), εἰτα **σανσκρ.** **tulā** (πλάστιγγ·), **tulayati** (ἀνουψίνω, ζυγοστατῶ), λατ. **tollo** (t̥l̥h₂nō**), πρξ. **susulūi**, παλ. λατ. **tolere** (φέρω), πρξ. **toluli**, κλασσ. λατ. **tulī** (τοῦ **ferō**), μτχ. **lātus** (***l̥h₂to-s**=ἕλλ. **εὐθύτος**, δωρ. **εὐθύτος**=gall. **l̥hawd**=πτωχός), **tolli**, **tolliō** (ἀντλία ὕδατος), **tolerō**, -are (ὑποφέρω, ὑποβσκατάζω, ἀντέχω), παλ. ιρλ. **l̥len(a)id** (ὑποκλέπτει, ὑποκρύπτει), (***t̥l̥h₂-**: λατ. **tolli** (***tolno-ti**, ἀρχικ. ***t̥l̥h₂-ne-**), παλ. ιρλ. **tailm** (σφενδόν), gall. **toim** (θρόνος, δηλιῶ), **veso-bret.** **tailm** (σφενδόν), ἐ: ἕλλ. **εὐθυμῶν**), γοιθ. **ḥulan**, παλ. norr. **ḥola**, ἀγγλ. σαξ. **ḥolian**, παλ. γερμ. **dolīn**, (ἀντέχω, ὑποφέρω), λατ. **iz-till** (ὑποβσκατάζω, ἀντέχω)· εἶς ιαπ. ***toia** (φέρω, ἀνουψίνω, ὑποστηρίζω)· βλ. και **τέλλω** I.

τλή, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ***τλάω**.
τλή-θύμος, δωρ. **τλάθ-**, ον (***εὐλάω** + **θῦμός**): ὁ ἔχων καρτερικὴν ψυχὴν, καρτερόψυχος, γενναιο-ψυχος.

τλήμεναι, ἐπ. ἀπρφ. ἀορ. δ' τοῦ ***τλάω**.
τλημόνως, ἐπίρρ. τοῦ **εὐθύμων**· μετά καρτερίας και ὑπομονῆς.

τλημοσύνη, ἡ (**εὐθύμων**)· ὅτι ἔχει τις νά ὑπομείνη, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡναγκασμένος νά ὑποφέρη, ἀδλιότης, κακοπέθεια, ταλαιπωρία, λύπη, συμφορὰ.— || καρτερία, καρτερικότης, ὑπομονή.

τλήμων, -ονος, ὁ, ἡ, κλητ. **εὐθύμων** (***εὐλάω**): ὁ πάσχων, ὑπαφέρων, ὑπομένων || ἐντεῦθεν δέ: || ὑπομονητικός, καρτερικός, καρτερόψυχος || ὡς. τολμη-ός, ριψοκίνδυνος, θαρραλέος || και ἐν κακῇ ἐνν., ἀπερίσκεπτος, θρασύς, παράτολμος, λατ. **audax**.— || πλήρης ταλαιπωριῶν, ἀδλιος, δυστυχής, ἐλεεινός [δι' ἄτυμ. βλ. ***εὐλάω**].

τλήναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ***εὐλάω**.
τλησι-κάρδιος, ον (***εὐλάω**+**καρδία**): ὁ ὑπομονη-τικός τὴν καρδίαν, ὁ πράξων τὴν ψυχὴν || ὁ πολλὰ ὑποστάς, πολλὰ παθῶν, πολλὰ ὑπομείνας, ἀδλιος, ἐλεεινός.— || ὁ δυνάμενος νά ὑποφέρη και ὑπο-

μῆνη πολλά, ὁ μεγάλης ψυχικῆς ἀντοχῆς, σκληρό-καρδος.

τλήσομαι, μελλ. τοῦ ***εὐλάω**.
τλήτε, β' πληθ. προστ. ἀορ. β' τοῦ ***εὐλάω**.

τλητός, ἡ, ὄν, δωρ. **τλάθης**, **ά, ὄν**, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ***εὐλάω**: || ὡς ἀνεργ., ὁ ὑποφέρων, ὑπομένων, ὑπο-μονητικός, καρτερικός, ὁ ἀντέχων εἰς τοὺς κόπους και τὰ βάσανα.— || παθητ., ὁ ὑποφερτός, ἀνεκτός, ὄν δυνατόι τις νά ὑπομείνη.

τμήγεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **εὐθύμων**.
τμήγον, ἐπ. ἀντί **εὐθύμων**, ἀορ. β' τοῦ **εὐθύμων**.

τμήγω, μελλ. **εὐθύγω**· ἀορ. α' **εὐθύγω**· ἀορ. β' **εὐθύ-γων**· μέσο. ἀορ. α' **εὐθύγάμην**· παθ. ἀορ. β. **εὐθύγην** και **εὐθύγηην**. ἐπ. παράλλ. τύπος τοῦ **εὐθύμων** (βλ. λ.). [εὐθύγω· **εὐθύσις**· δι' ἄτυμ. βλ. **εὐθύμων**].

τμήθην, ἐπίρρ. (**εὐθύμων**): «γρατίζουσιότα» πρβλ. 'Hουχ. **αὐθύθην**· ὅσον **ἐπιτεμαῖν** και **οὐκ εἰς βάθος τρώσαις**, ἐπιπολαίως, ἀκροβυγῶς.

τμηθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **εὐθύμων**.
τμήξας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ **εὐθύμων**.

τμητός, ἡ, ὄν (**εὐθύμων**): ὁ τετμημένος, κομμένος, σχισμένος, ὁ διά τομῆς ἐσχηματισμένος. 2) ὁ δυνάμενος νά κοπῆ, ὄν δυνατόι τις νά χωρίση. 3) ὁ ἀυλακωμένος (κομμένος κατά μήκος), «αὐλα-κισμένος», ὠργωμένος.

τμητο-σίδηρος, ον (**εὐθύτος**+**σίδηρος**): ὁ **σιδήρω** **εὐθύθης**, κλητ. δὲ σιδήρου, σιδηρόμητος.

το-, **τα-**, δεικτ. θέματα ἐν τῇ αἰτ. **τόν**, **τήν**, δωρ. **τᾶν**, τὸ (***τοδ**)=σανσκρ. **tā-**, **tā-** ἐν τῇ αἰτ. **tām**, **tām** κλπ., Ζενθ. **təm**, **tām**, **ta**, πρβλ. ἄρμ. -d (π.χ. **tēr-d**=ἰδοῦ ὁ Κύριος! **ay-d**=αὐτός ἐδῶ, **da**=αὐτός ἐδῶ, **doyn**=ὁ ἴδιος (***to**-ῶς. ἐν τῇ **the**, **e-the**=ὄτι, ἐάν), ἄλλε. **ke-lā**=τοῦτο (***to**-d), λατ. **is-lum**, **is-tam**, **is-lud**, **tam** (ἐάν) (***tām**, αἰτ. ἐν. θηλ.), παλ.λατ. **topper** (=κλασσ. λατ. **clito**, **forfasse**, **celeriter**, **temere**) (***to**dper), ἱρλ. -d ἐν τῇ **ua-d** (=λατ. **ab eo**), **ua-di** (=λατ. **ab ea**), **ua-dib** (=λατ. **ab eis**), γοιθ. **ḥan-a ḥō** (αἰτ.), **ḥai-a** κλπ., παλ. γερμ. **der**, **diu**, **da**, παλ. norr. **ḥai**, λιθ. **tās**, **tā**, **ta**, παλ. σλαβ. **tŭ**, **ta**, **to**, **ia**, πρβλ. ἀντων. θέμα ***to-**, ***ta-** βλ. και **τέως**, **τῆ**, **τῆμος**, **τληικός**.

τοδί, οὐδ. τοῦ **δοδί** (βλ. λ.).
τόθεν, δεικτ. ἐπίρρ., συσχετικόν τοῦ ἀναφορ. **δοθεν** και τοῦ ἔρωτ. **πόθεν** (κυρ. εἶναι παλ. τύπος τῆς γεν. **τού**)· ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.— || ὡς τὸ **δοθεν**, ὀθεν, δι' αὐτό, διά τοῦτο, τοῦτου ἔνεκα, ἐξ αὐτοῦ.

τόδι, δεικτ. ἐπίρρ. ποιητ. δεικτ. ἐπίρρ. συσχετικόν τοῦ ἀναφορ. **δοθι** και τοῦ ἔρωτ. **πόθι**: ἐκεῖ, αὐτοῦ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.— || ἐνίοτε κείται και ἀντί τοῦ ἀναφορ. **δοθι**· ὀπου.

τοι, ἐγκλιτ. μέριον δηλοῦν τὴν πεποιθησιν τοῦ λέγον-τος δι' ὅτι λέγει· τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, θε-βαιώς, ἀναμφιβόλως || ἐνίοτε εἰσάγει ἀπλῶς τὸ συμ-πέραςμα τοῦ λέγοντος· ὀθεν, κατά ταῦτα, ἐπομένως, λοιπόν, διά τοῦτο, τοῦτου ἔνεκα || συχνά ἐπίσης ἀ-παντᾷ συννημένον μετ' ἄλλων μορίων, τῶν ὁποίων ἐπι-τείνει τὴν ἐνοσίαν: μετά τοῦ **ἄρα** συγχωνεύεται κατά κρᾶσιν εἰς **τᾶρα**, ὀπως τὸ **μεντᾶν** κατά κρᾶσιν ἐκ τοῦ **μέντοι ἄν** (διότι τὸ **τοῖ** δέν πάσχει ἐκθλιψίν) | μετά τοῦ **ἄν** εἰς **τᾶν** | πρβλ. ὡς. τά: **ἤτοι**, **καίτοι**, **μέντοι**, **τοιγάρ**, **τοιγάρτοι**, **τοιγαροῦν**, **τοίνυν**.

***Εὔθυμ.**: κατά τινος τὸ **τοι** εἶναι παλαιός τύπος τῆς **δοτ**. **τῶ** (=διά τοῦτο, κατά τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦτου, ἐν τρισυῦτῃ περιπτώσει, ὀθεν, λοιπόν), ἀλλᾷ ἡ ἐτυμολο-για αὕτη δέν ἐρμηνεύει πλήρως τὴν χρῆσίν του. Κα: ἄλλους εἶναι ἴσως ἀρχαία **δοτ**. τῆς ἀντων. **οῦ**, και κεί-ται ὡς ἡθικῆ **δοτ**. προσβιόσασα ἐντὶ ἐνοσίαν τῆς βεβαίω-τητος.

τοι, δωρ., ἰων., και ἐπ. τύπος ἀντί τοῦ **σοί**, **δοτ**. ἐνικ. τῆς **οῦ** (μετά τῆς διαφορᾶς ὀμως, ὅτι τὸ **τοι** τοῦτο ἐγ-κλίνεται πάντοτε παρ' αὐτοῖς, ἐν **ῶ** ἡ **δοτ**. **σοί** ὀρθοτο-νεῖται πάντοτε παρὰ τοῦ ἴδιου)· τὸ **τοι** τοῦτο πάσχει· ἐνίοτε ἐκθλιψίν παρ' Ὀμήρω [δι' ἄτυμ. βλ. **οῦ**].

τοί, **ταί**, ἐπ. και ἰων. ἀντί **οἱ** (ἡ **οἱ**), **αἱ** (ἡ **αἱ**), τ. ε. ὄνομ. πληθ. ἀρεσν. και θηλ. τοῦ ἀρθρου **δ** και τῆς ἀνα-

φορ. άντων. *δς*, αλλά πάντοτε μετά δεικτικής έννοιας.

τοιγάρ, έπιτατ. τύπος του έγγλιτ. μορίου *τοί*, και-
μένος συν. έν αρχή πρότασης· δι' *δ*, λοιπόν, *δδεν*,
επομένως, διά ταύτα.

τοιγάρ-ούν, ίων. **τοιγαρών**, έπιτατ. τύπος του
τοιγάρ· διά τούτου λοιπόν, τώ *δντι* λοιπόν, *άσφαλώς*
κατά ταύτα, *άσφαλώς* επομένως.

τοιγάρ-τοι, έπιτατ. τύπος του *τοιγάρ*, και αυτός
έν αρχή πρότασης καιμένος συνήθως, παρ' Όμήρω δέ
πάντοτε παραβαλλομένης λέξεώς τινος μεταξύ του
τοιγάρ και του *τοι*.

τοίιν, έπ. αντί *τοίν*, γεν. και δοτ. *δύκ*. του *άρθρ. δ*.

τοί-νύν, (*τοι+νύν*) έπιτατ. τύπος του μορίου *τοι*,
ζυμπερασματικό μόριον, *έκφράζον* την *ισχυράν* ποιο-
θησιν του λέγοντος· *ώς* προς την σημασ. συνών. σχεδόν
τῷ *τοιγάρ*, αντίθετος όμως προς *έκαινο* οὐδέποτε τούτο
τίθεται έν αρχή πρότασης παρά *τοίς* δοκίμοις· λοιπόν,
δδεν, δι' *δ*, κατά ταύτα λοιπόν. 2) παρ' *άττ.* συχνά
εισάγει *άπλως* την επανάληψιν και συνέχειαν του λό-
γου· περαιτέρω, προσέτι, περιπλέον, προς τούτοις.

τοίω, ίων. και έπ. αντί του, γεν. έν. του *άρθρ. δ*.

τοίος, *τοία* και ίων. *τοίη*, *τοίον* (*έκ* της *τοίω*, της
άρχ. γεν. του *άρθρ. δ*)· δεικτική άντων., *άναποκρινο-
μένη* προς την αναφορ. *οίος*, προς την έρωτημ. *ποιός*·
και προς την *άορ.* *ποιός*· τοιοῦτος, τοιούτου είδους,
τοιούτης ποιότητος, *έτέιοτος*, *λάλις*· ή *τοίος*
παρ' Όμήρω αναφέρεται συνήθως εις κάτι προηγούμε-
νον, ακολουθεί δέ μετ' αυτήν άλλη πρότασις εισαγομένη
διά της *οίος*||παρά τοίς *μτγν.* συγγραφειῶν ένλοτε ανα-
φέρεται εις τι, τό *δοτούν* πρόκειται να *επακολουθήσῃ*.
2) *τοίος* μετ' *άρφρ.*, τοιοῦτος, *ώστε* να.. (πράξη τι),
επομένως *επιτήδειος* και *ικανός* να τό πράξη· *τοίος*
άμυνόμενος=*ικανός* να *βοηθήσωμεν* (να *υπερασπι-
σώμεν*)· πρβλ. *οίος*. — || μετὰ *επιθέτου* *συναπτομένη*
ή άντων. *τοίος* *κασιτάς* την έννοιαν του *επιθ.* *εμφαντι-
κώτερον*· *άκριβώς* τοιούτων, *άκριβώς* τόσον, *έντε-
λώς* οὔτως· *επιεικής τοίος*=*μετρίου* *άναστήματος*,
άκριβώς *δσον* *χρηάζεται*, *οὔτε* πολύ *ύψηλός* *οὔτε*
πολύ *βραχύσωμος* | *κερδαλιός τοίος*=αυτό τουτο
πανούργος, *έντελώς* *πανούργος*.— ||| παρ' Όμήρω
τό *οὐδ.* *τοίον* *κείται* και *ώς* *έπέρρ.*· οὔτω, τόσον, τό-
σον πολύ, παρά πολύ.

τοιόσδε, *τοιάδε* και ίων. *τοιήδε*, *τοιόνδε*, έπιτατ.
τύπος της *τοίος*, *έχων* την *ιδίαν* σχέσηιν προς την *τοι-
οῦτος*, την *οποίαν* *έχει* ή *δδε* προς την *οὔτος*· *έχει*
την σημασ. της *τοίος* *άτισχυμένην* με δεικτική έννοιαν·
τοιούτου είδους (τοιούτης φύσεως, τοιούτης ποιό-
τητος), *έτέιοτος* *δός*, τοιούτος περίπου· συνήθως ή
τοιόσδε *αναφέρεται* *εἰς* *τά* *επόμενα*, *έν* *φ* ή *τοιούτους*
εις *τά* *προηγούμενα*. 2) συχνά μετά *έπιτατ.* *ένν.*, τό-
σον μέγας, τόσον *έξοχος*, τόσον *κακός*..

τοιούτος, *τοιούτη*, *τοιούτω* (παρ' *άττ.* και *τοιού-
των*)· και *έπιτατ.* *άττ.* τύπος *τοιουτοσί*· *ώς* και *νύν*,
τοιούτος, τοιούτου είδους, τοιούτης φύσεως, τοιού-
της ποιότητος, *έτέιοτος*· *αναφέρεται* *συχνότερον* *εις*
τι *προηγούμενον* και *σπανιότερον* *εις* τι *επόμενον* (*τοι-
ούτος* *όπως* *ό* *προηγούμενος*)· || *έν* *τῷ* *τοιούτῳ*, *έν*
τοίς *τοιούτοις*=*έν* *τοιούτη* *καταστάσει* *πραγμάτων*,
έν *τοιούτη* *περιπτώσει*.

τοιούτό-τροπος, *ον* (*τοιούτους+τρόπος*)· *ό* τοιού-
τος *τόν* *τρόπον*, *ή* τοιούτος *τό* *είδος*, *ό* τοιούτου
είδους, *τοιούτος*.—*έπέρρ.* *τοιουτοτρόπως* (*ώς* και *νύν*).

τοιουτ-ώδης, *ες* (*τοιούτους+είδος*)· *ό* τοιούτου
είδους, *τοιούτης* μορφής.

τοιόσδεσι και *τοιόσδεσι*, *τοιόσδεσιν*, *έπ.* τύποι αντί
τοιόσδε, *δοτ.* *πληθ.* της *δδε*.

τοιγ-αρχος, *δ* (*τοιγος+αρχω*)· *ό* *αρχηγός* (*έπό-
πτης*) *τών* *κωπηλατών*, *τών* *έν* *έκατέρω* *πλευρά* του
πλοίου (βλ. *τοιγος* II).

τοιγος, *δ* (*τειγος*)· *ώς* και *νύν*, *ό* *τοιγος* (*οίκιος*
ή *αύλης*)· *έν* *αντιθέσει* προς τό *τειγος* (βλ. λ.) *τής*
πόλεως, *όπως* *έν* *τῷ* *λατιν.* *paries* *έν* *αντιθέσει* προς
τό *moenia* || *παροιμ.*, *δ* *εὖ* *περάτων* *τοιγος*=*ή* *ύπ-*
ήνεμος *κλυρά* του *πλοίου* (*ή* *μή* *κατακλυζόμενη*
ύπό *τών* *κωμάτων*)·, *ή* *δεξιά* *πλευρά* του *φράκτου*.
— || *έν* *τῷ* *πληθ.*, *τά* *πλάγια* (*οί* *παρειά*) του *πλοίου*.
[*δ*· *έτυμ.* βλ. *τειγος*].

τοιγ-αρχεύω, *μελλ.* *-ήσω* (*τοιγαρχός*)· *είμαι*
τοιγαρχός (βλ. λ.). *είμαι* (*νυκτοκλέπτης*, *διορύσ-*
ω *τοιχόν* *ώς* *κλέπτης* (*ώς* *διαρρήκτης*) || *μτφρ.*, *μετ-*
έρχομαι *πανούργα* *τεχνάσματα*.

τοιγ-αρχία, *ή* (*τοιγαρχία*)· *τό* *τοιχωρυχέιν*, *ή*
νυκτοκλοπία, *τό* *τροπών* *τούς* *τοιχούς* *τών* *οίκιών*
και *είσερχεσθαι* *πρός* *διάπραξιν* *κλοπής*.

τοιγ-αρχος, *δ* (*τοιγος+δρύσσα*)· *ό* *διορύσων*
τοιχόν, *ό* *διατροπών* *τοιχόν* *ξένης* *οίκιας* και *λα-*
θραίως *είσερχόμενος* *εις* *αυτήν* *πρός* *διάπραξιν*
κλοπής, *νυκτοκλέπτης*, *κλέπτης* || *μτφρ.*, *όπατεών*,
κατεργάρας, *πανούργος*.

τοιός, *τοιόσδε*, *έπέρρ.* του *τοίος*, *τοιόσδε*.

τόκά, *δωρ.* αντί *τότε*.

τοκάς, *-άδος*, ή (*τακεϊν*)· ή *δρτι* (πρό *όλίγου*)
γεννήσασα, *λατ.* *foeta* || ή *έπίτοκος*, ή *έτοιμογεν-*
νητος, *τοιμογεννητός* || *ώς* *έπιθ.*, ή *γεννώσασα*, ή *γέ-*
νιμος, ή *τρεφομένη* *διά* *νά* *γεννά* || *τοκάς* *λέαινα*=
λέαινα *μετά* *τών* *σκύμων* *της* || *έκ* *τοκάδων*=*έκ*
γενετής.

τοκετός, *δ*=*τόκος* (βλ. λ.), *γέννα*.

τοκεύς, *-έως*, *δ* (*τακεϊν*)· *ό* *τίκτων*, *ό* *γεννών*,
ό *πατήρ* || *έν* *τῷ* *πληθ.* *τοκεϊς*, *ίων.* *τοκηες*=*γονεϊς*.

τοκίζω (*τόκος*)· *ώς* και *νύν*, *τοκίζω* *χρήματα*, *δα-*
νειζω *έπί* *τόκῳ* || *άσκό* *τοκογλυφίαν*, *είμαι* *τοκογλύ-*
φος, *λατ.* *foeneratio*.

τοκισμός, *δ* (*τοκίζω*)· *ώς* και *νύν*, *τοκισμός*, *τό-*
κισμα, *τό* *τοκίζειν* *χρήματα*, *τό* *δανείζειν* *έπί* *τό-*
κῳ, *λατ.* *foeneratio* || *τοκογλυφία*.

τόκος, *δ* (*τακεϊν*)· *τό* *τίκτειν*, *ό* *τοκετός*, ή *γέν-*
να (*έπί* *γυναικίαν* ή *θηλάων* *ζῳών*) || *ό* *χρόνος* *τού*
τοκετού. 2) *τό* *τεχθέν*, *τό* *νεογέννητον*, *τό* *νεο-*
γέννών, *τέκνον*, *υίός*.— || *μτφρ.*, *τό* *πρόϊον* (*δηλ.*
τό *κέρδος*) *τό* *προερχόμενον* *έκ* *δανεισθέντων* *χρη-*
μάτων, *έτ* *ό* *δίαφορος*, *λατ.* *usura* || *ώς*. *έν* *τῷ* *πληθ.*
τόκοι *τόκων*=*σύνδετος* *τόκος*, *έ* *τόκος* *έπί* *τόκῳ*,
έ *τόκος* *πάνω* *στόν* *τόκο*. [*δ*· *έτυμ.* βλ. *τίκτω*].

τοκο-φέρω, *μελλ.* *-ήσω* (*τόκος*+*φέρω*)· *φέρω*
τόκον, *άποφέρω* *τόκους* (*άκέρδη* *έκ* *τόκων*).

ΤΟΛΜΑ, *ίων.* **τόλμη**, *δωρ.* **τόλμᾶ**, ή, *γεν.* *-ης*.
δ· *τι* και *νύν*, *τόλμη*, *δάρρος*, *έκουράγιο*, *άφοβία*.
2) *έπί* *κακής* *σημασ.*, *άπερίσκεπτος* *τόλμη*, *άλόγιος*
τόλμη, *θρασύτης*, *ίταμότης*, *λατ.* *audacia* || *τολμηρά*
πράξεις, *παράτολμος* *πράξις*, *τόλμημα*.

έτυμ. *τόλμη* (*-ᾶ*, *-ᾷ*)· *τολμήεις*· *τολμάω* (*τόλμᾶ*
είναι *νεωτερισμός* *οχηματισθείς* *μετά* *τό* *ρήμα*, *πρβλ.*
γέννᾶ· *γεννᾶν*, *δαιτα*· *δαιτᾶν* κ. *ά.*· *κατ'* *άλλους*
τόλμᾶ (<**τολμα*)· *έκ* *ριζ.* *telā*, βλ. **τλάω*).

τόλμᾶσσις, *δωρ.* β' έν. *μελλ.* *τού* *τολμάω*

τολμάω, *ίων.* **τολμέω**, *δωρ.* β' έν. *τολμῆς* αντί
τολμᾶς· *μελλ.* *τολμήσω*, *δωρ.* *τολμᾶσῶ*· *πρξ.* *τετόλ-*
μησα, *θωρ.* *-ᾶκα* (*τόλμα*)· *άναλαμβάνω*, *λαμβάνω*
τό *δάρρος* *νά* *έπιχειρήσω* ή *νά* *ύπομεινω* *τι* *τό*
φοβερόν ή *δυσχερές* *καθόλου* || *ύπομένω*, *άντέχω*,
ύφισταμαι. 2) *ώς* και *νύν*, *τολμᾶ*, *άποτολμᾶ*, *έχω*
(ή *λαμβάνω*) *τήν* *τόλμην* (*τό* *δάρρος*) *νά* *πράξω*
τι, *λαμβάνω* *τήν* *άπόφασιν* *νά*.. (*μετ'* *άρφρ.*), *λατ.*
audere || *μετ'* *αίτ.*, *τολμᾶ* *πόλεμον* = *μετά* *τόλμης*
άναλαμβάνω *πρό* *πάντα* *τολμᾶ* = *άποτολμᾶ*
τά *πάντα*.

τολμήεις, *εσσα*, *εν*, *δωρ.* *-άεις*, *έπ.* *συνγρ.* *τολμῆς*,
-ήσασα, *-ήν* (*έξ* *οἶ* και *ύπερθ.* *τολμίστατος* (*τόλμη*)·
ό *τολμών*, *ό* *ύπομένων*, *καρτερικός*, *καρτερόδυμος*
|| *τολμηρός*, *ριφικίνδυνος*, *θαρραλέος*.

τόλμημα, *-ατος*, *τό* (*τολμάω*)· *ώς* και *νύν*, *τόλ-*
μημα, *τολμηρά* *πράξις*, *τολμηρά* *έπιχειρήσις*.

τολμηρός, *ά*, *όν* (*τολμάω*)· *ώς* και *νύν*, *τολμηρός*,
πλήρης *τόλμης*, *τολμών*, *άποτολμών*.— *συχρ.* *τολ-*
μηρότερος.— *έπέρρ.* *-ερός* (= *ώς* και *νύν*, *τολμηρώς*,
μετά *τόλμης*)· *συχρ.* *-ρότερον*, *ύπερθ.* *-ρότατα*.

τολμής, *ήσασα*, *ήν*, *έπ.* *συνγρ.* *άντι* *τολμήεις* (βλ. λ.).

τολμητέον, *ρημ.* *έπιθ.* του *τολμάω*· *δ* *ει* *τολμᾶν*·
πρέπει *νά* *άποτολμῆθῃ* *τις*.

τολμητής, *-εθ*, *δ* (*τολμάω*)· *τολμηρός* *άνδρωπος*,
ό *τολμηρός*, *ό* *τολμητίας*, *ό* *ριφικίνδυνος*.

τολμητός, *ή*, *όν*, *ρημ.* *έπιθ.* του *τολμάω*· *ό* *άπο-*
τολμηθείς, *ό* *έπιχειρηθείς* (ή *διαπραχθείς*) *μετά*

τόλης | ό δυνάμενος νά άποτολημθή, δν δύνανται νά άποτολημήσθ.

τολίματας, η, ον, άνώμ. ύπερθ. του *τολήμης*.

το-λοιπόν ή κχωρισμένους **τό λοιπόν** (λοιπός)· ώς *ήπειρ.* του λοιπού, άπό τουδε και εις τό έξής, εις τό έξής, εις τό μέλλον. 2) μετά συμπερ. ένν., έπομένως, λοιπόν, δθεν

τολύπεύω, μελλ. -άω (τολύπη)· άποσπώ μέρος ξανθέντων έρίων και τό τυλίσσω εις ένα κουδύρι πρός κλώσιμον, παρασκευάζω τολύπη, «κάνω τουλούπα».— || *μτφρ.,* μηχανώμαι, έπινοώ, έπιδιδώκω διά τεχνασμάτων, σχεδιάζω. 2) κατορθώνω, έκτελώ, φέρω εις πέρας, δυσχερές τι έργον.

ΤΟΛΥΨΗ, ή· ώς και νών, τολύπη («τουλούπα») έρίων, ήτοι δγκος κατειργασμένου (έξεσομένου) έρίου, έτοιμος πρός κλώσιμ, λατ. *glomus*. 2) δγκος (μόζα) σφαιροειδής έξ οιασδήποτε ύλης, όμοιος πρός τολύπη έρίων || είδος στοργγύλης κοκορινής έχούσης τό σχήμα τολύπης [*τολύπη· τουλυπεύω· σκοτειν.* έτυμολ.· πιθ. *τουλυπεύω* (<*τυλυπεύω*, παρά τό *τυλίσσω, τύλη*· βλ. *τύλος*).

τομαίος, α, ον, ώς και -ος, -ον (τομή)· άποκεκομμένος, άποκοπέις. 2) κεκομμένος εις τεμάχια, κατατεμημένος, κατακομματισμένος || *άκος τομαίον*=φάρμακον κεκομμένον (παρασκευασμένον) και έτοιμον πρός χρήσιν (πρβλ. *τέμνειν φάρμακα*).

τομάω (τομή)· δέδομαι τομή, έχω ανάγκην τομής (έγχειρήσεως), «μου χρειάζεται» κόψιμον || *πήμα τομάω* = νόσημα όπερ χρειάζεται τομήν, δηλ. έγχειρήσιν (τ. έ. μόνον δι' έγχειρήσεως θεραπεύμενον), νόσημα «που δέλει μαχαίρι».

τομή, ή (*τέμνω*)· τό άπομένον μέρος μετά τήν άποκοπήν τμήματος, όπως π. χ. καρμός δένδρου μετά τήν άποκοπήν κλάδου, ή τό άκρον τής δοκού, εις τό σημειον άκριβώς άπό τό όποτον τής άποκόπη έν τμήμα || *λίθοι έν τομή έγγώνιοι*=λίθοι «γωνιασμένοι» εις τό άκρον (εις τό σημειον δηλ. τής άποκοπής των άπό τόν δπόλοιπον βράχον).— || τό κόπτειν, τό κόψιμον, έγκοπή, έντομή, πλήγμα, τραύμα.— || ή κοπή, άποκοπή, άποχωρισμός, τμήσις, έγχειρήσις.

τομάς, -ου, δ (τομή)· ό παδών έκτομην όρχεων, έκτομιάς, εύνούχιαιδες || εύνούχος.

τόμιον, τό (τομή)· δύμα κατατηθέν εις δύοσαν, έφ' ου έγίνοντο οί ροκoi || *τόμιον έντέμνομαι*=κατακόπτω τοιοϋτον δύμα εις τεμάχια || έν τφ πληθ. *τά τόμια*=τά μέρη του δύματος (του σφαγίου) τά χρησιμοποιούμενα εις τοιαύτας τελετάς όρκων.

τομός, ή, όν, ρημ. έπιθ. του *τέμνω*· ό τέμνων, ό δούς.— συγκρ. *τομώτερος*=ό κοπετώτερος, όζύτερος.— ύπερθ. *τομώτατος*.

τόμος, -ου, δ (τέμνω)· ή τομή, τό κόψιμον || τεμάχιον άποκεκομμένον, κομμάτιον.— || ώς και νών, τόμος βιβλίου, δηλ. τμήμα ή μέρος συγγραφής γεγραμμένης επί περγαμηνού χάρτου, περιειλιγμένου εις κύλινδρον, λατ. *volumen, sectio, frustum*.

τονδορύζω ή **-ίζω**· όμιλῶ άνάρθρως και μουρμουριστά (οιονει κατ' έμαυτον, «άπό μέσα μου»), ψιδυρίζω, «μουρμουρίζω», λατ. *murmuro*.

Έτυμ.: *τονθορύζω*· πρβλ. 'Ησυχ. *ετονθούς φωνή*· δι' έτυμ. βλ. *θρόεμαι*.— τά παρ' 'Ησυχ. *ετοιθορύσιον σείειν*, «ετοιθορύκτρια» *ή τους σεισμούς ποιοϋσα*· έμφανίζουν άλλην αναδιπλ. και πιθ. διάφορον ρίζαν· πρβλ. παλ-όλαυ. *druggall, drüzzall* (τρέμω), λιθ. *drugys* (πυρετός), παλ-πρωασ. *drogis* (**drugis*)=κάλαμος, μέσ-γερμ. *irug* (κλονισμός, κατάπτωσις), νεο-γερμ. *torkein* (κλονίζω)· βλ. και *τανθαρούζω*.

τόνος, δ (τέίνω)· πών τό όποσον τετώνει (*τείνει*) πράγμα τι, ή τό σφιγγει δυνατό, ή πών τό δυνάμενον να τεντωθί, σχοιλιών, δεσμός, ταινία, «σπάγγος» || *οί τόνοι τών κλιτών* ('Ηροδ.)=τά σχοιλία (τά ύποζώματα) τών κρεββατιών || ώς. τό επί μέρους νήματα (σπάγγοι χονδρόροι) έξ ών ασυτρεφονται τά σχοιλία: *έκ τριών τόνων*=τρίκλωτος, τρίμιτος, έκ τριών σπάγγων συνεστραμμένος (έπί σχοιλιών). 2) επί ζψών, οί τένοντες, αί νευρά, τά νεύρα, λατ. *nervi*.— || έντασις, τέντωμα, σφιξιμον.

2) επί ήχων, έντασις, ύψωσις, τής φωνής || έντεϋθεν *δέ, ήχος, τόνος* || ώς. έν τή *Μετρικη*, ό τόνος, (ή έντασις) ό ήπιτνω επί μιάς ουλλαθής έν τῷ στίχῳ || *τόνος εξαμέτρος*=τό δακτυλικόν εξαμέτρον. 3) έν τή *Μουσικη*. *τόνοι* έκαλούντο αί *αρμονίαι* του Πλάτωνος και 'Αριστοτέλους, ήτοι τρόποι ή διατονία δις-φέρουσαι κατά τό ύψος, λατ. *modi*· τοιοϋτοι *τόνοι* παρά τοις αρχαιολόγοις *Μουσικαίς* ήσαν τρεις, ό Δωρικός, ό Λυδικός και ό Φρυγικός (κατώτατος εις έντασιν ό πρώτος, ανώτατος ό δεύτερος, και έν τφ μέσῳ τούτων ό τρίτος).— || έντασις δυνάμεως, έπίτασις, σφοδρότης, διανοητική υπέρέντασις || ώς. διεϋδυνσις, τήν όποιαν άκολουθεί τις, τηρουμένη πορεία.

το-νύν=τό νύν· πρός τό παρόν.

τοξάζομαι, μελλ. -άσομαι, άποθ. (*τόξον*)· τοξεύω, διά τόξου ρίπτω βέλος || μετά γεν., τοξεύω τινά, τόν σμαδεύω και τόν τοξεύω,ρίπτω βέλος εναντιον του.

τοξ-αλκέτης, -ου, δ (τόξον+άλκη)· ό μετ' άλκής τοξεύων, ό δεινός τοξότης.

τόξ-αρχος, δ (τόξον+άρχω)· ό άρχων (ό κύριος) του τόξου, ό τοξότης.— || ό άρχηγός τών τοξοτών, έν 'Αθήναις ό άρχηγός τών καλουμένων «τοξοτών» (πολιτοφυλάκων).

τόξευμα, -ατος, τό (τοξεύω)· τό τοξευόμενον, τό διά τόξου ριπτόμενον, τό βέλος || *όσον τόξευμα εξακνέεται*=όσον φθάσει τό βέλος, ή άπόστασις βολής τόξου, τό διαστήμα τό διατρεχόμενον ύπό του έκτοξευομένου βέλους.— || έν τφ πληθ. *τοξεύματα=τοξόται*, στρατ. δύναμις άποτελουμένη έκ τοξοτών.

τοξευτής, -ου, δ (τοξεύω)· ό τοξεύων, ό τοξότης, **τοξευτός, ή, όν,** ρημ. έπιθ. του *τοξεύω*· ό κτυπηδεις διά βέλους.

τοξεύω, μελλ. -σω (*τόξον*)· ώς και νύν, τοξεύω, βάλλω διά τόξου, ρίπτω βέλος || μετά γεν., *τοξεύω τινός*=σμμαδεύω μέ τό τόξον και ρίπτω βέλος κατά τινος. 2) πληγώνω διά ριφθέντος βέλους, ή και φονεύω διά τόξου, κατατοξεύω.— || *μτφρ.,* έκτοξεύω, έκσφενδονίζω, έκστομίζω λόγους που πληγώνουν ώς τά βέλη (ώς άπό τόξου), εξακοντίζω (ύμνους, ύθρεις κλπ.) || άποσκοπώ, άποδλέπω, εις τι, σχεδιάζω κάτι: *ταύτα νούς εξατόξευσε μάτην*=εις ταϋτα ματαίως («του κάκου») άπέβλεψεν ό νούς (ματαίως έρριψε τά βέλη οϋτά).

τοξ-ήρης, ες (τόξον+ήρσειν)· έφωδισσμένος διά τόξου. 2)=*τοξικός* (βλ. λ.).

τοξικός, ή, όν (τόξον)· ό άνήκων ή άρμόζων εις τό τόξον || ό ήοκήμενος εις τήν χρήσιν του τόξου, έμπειρος τοξότης. 2) ή *τοξική* (ένν. *τέχνη*)=ή τέχνη του τοξότου, ή τέχνη του τοξεύειν, ή τοξευτική.

τοξο-δάμας, -αντος, δ, και τοξο-δαμνος, ον (τόξον+δάμα, δάμνημι)· ό δαμάζων διά του τόξου, δεινός τοξότης: *τοξοδαμνος Άσος*=ό πόλεμος τών τοξοτών, έηλ. τών Περωών (βλ. *τόξον*).

ΤΟΞΟΝ, τό· ώς και νύν, τόξον, «δοξόρι», τά δέ διά του τόξου έκτοξευόμενα βέλη καλούνται *οίστοι* ή *οίσι*, και ή χορδή *νευρά* ή *νεύρον* || συγχά έν τφ πληθ., *τά τόξα*, διότι τό όλον τόξον συνίστατο έκ δύο κερατιώνων τεμαχίων συνηνωμένων εις τό μέσον διά του *πήχεως* || *τόξα τιταίνω*=τανύω τό τόξον || μετά τής άντής δέ περίπου σημασ. και αί περιφρ. *τόξον έλκω* (άνέλκω, *τείνω, έντείνω, τανύω*). 'Επειδή τό τόξον ήτε κατ' έξοχήν όπλον τών Λαών τής 'Ανατολής, *τόξον έύμα=Πέρσαι*, έν άντιθ. πρός τό *λόγγη ισχύς*="Ελληνες, διότι τών 'Ελλήνων κύριον και χαρακτηριστικόν όπλον ήτο τό *λόγγη*, τό όδρυ.— || έν τφ πληθ. ώς. *τόξα*=τόξον και βέλη όμοϋ, ή τά βέλη μόνον.

Έτυμ.: *τόξον*· *τοξότης*· *τοξεύω*, *τοξάζομαι*· έξ ηλ. λέξις. Σκυθική, πρβλ. σκυθ. **iaχsa-* (πρβλ. σκυθ. κυρ. όν. *Τόξαις, Τάξαις*, και *iaχs-* =τόξον)· έκ του **iaχsa-*· τουτου δυνατόν νά προέχεται τό λατ. *iaxus* (τό δένδρον τάξος, ή ομίπλας), πρβλ. και σανακρ. *iaχsaka-* (όνομα δένδρου).

τοξο-ποιέω, μελλ. -ήσω (*τοξοποιός*)· κάμνω τι έν ειδει τόξου, δηλ. τό κάμπω, τό κυρτώνω.

τοξο-ποιός, όν (τόξον+ποιέω)· ό κατασκευάζων τόξα.

τοξοσύνη, ἡ (τόξον)· ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, ἡ τοξευτική.

τοξο-τεύχης, ἐς (τόξον + τεύχεα)· ὁ ὠπλιμένος διὰ τόξου.

τοξότης, -ου, ὁ (τόξον)· ὡς καὶ νῦν, τοξότης, ὠπλιμένος διὰ τόξου, μαχόμενος νῦν τόξου.— || ἐν Ἀθήναις, τοξόται ἐκαλοῦντο οἱ ἀστυνομικοὶ (ἢ οἱ πολιτοφύλακες, ἢ καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες), οἱ ἴδιοι δ' ἐκαλοῦντο ἀντίοι καὶ *Σκύθαι*, ἀπειθῆ ἦσαν δημόσιοι δοῦλοι, προερχόμενοι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν πρὸς Β. τῆς Ἑλλάδος κειμένων χωρῶν.

τοξότις, -ιδος, θηλ. τοῦ τοξότης· ἡ χειριζομένη τὸ τόξον, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος || ὡς ἐπιθ., τοξότις χεῖρ = ἡ χεῖρ τοῦ τοξότου, χεῖρ χειριζομένη τὸ τόξον.— || θυρίς τοξευτική, δι' ἧς ἐρριπτον βέλη, «πολεμιοτρα».

τοξο-ουλάκος, ὄν (τόξον + ἔλκω)· ὁ ἐλκων τὸ τόξον || τοξουλκὸν λῆμα=ἡ πεποῖθησις (τὸ φρόνημα) τοῦ τοξότου (ἐπὶ τῶν Περσῶν, βλ. τόξον), ἡ πεποῖθησις εἰς τὴν τοξευτικὴν δεινότητα, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ τοξευτικὴ ἱκανότης.

τοξο-φόρος, ὄν (τόξον + φέρω)· ὁ φέρων τόξον || ὡς οὐα· ὁ τοξοφόρος=ὁ τοξότης (βλ. λ.).

τοπάζιον, τό=τόπαζος (βλ. λ.).

τοΨΑΖΟΣ, ὁ τὸ τοπάζιον, πολῦτιμος λίθος, διαφανής, χρυσόχρους.

τοπάζω, μελλ. -άσω (τόπος)· εἰκάζω, ὑπονώ, ὑποπεύω, στοχάζομαι, ὑπολαμβάνω.

τόπαρχος, ὁ καὶ ἡ (τόπος + ἀρχω)· ὁ ἔχων τὴν κυβερνητικὴν τόπου τινασ || ὡς οὐα· ὁ τόπαρχος, ὁ, ἢ (=ὁ ἀρχων τοῦ τόπου, ὁ τοπάρχης).

τόπος, ὁ· ὡς καὶ νῦν, τόπος, θέσις, μέρος, λατ. locus, regio || *χθονός πᾶς τόπος* = πᾶσα ἡ γῆ. 2) χωρίον κειμένου Συγγραφέως, λατ. locus.— || μτφρ., περιστασις, εὐκαιρία.

Ἔτυμ.: τόπος· τοπάζω· τοπαῖον, -ήιον· τοπικὸς· ἀτοπος· συγγ. τῷ ἀγγλ.-σαξ. *ῥαττιαν* (συμφωνῶ, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω), λιθ. *ἰάρπι* (*ἰαμπύ*) (= γίνομαι, ἀποβαίνω), ῥ *pri-ἰάρπι* (ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι), λατ. *ἰαρι* (*ἰάουρ*) (= γίνομαι, συμβαίνω, ἀποβαίνω), *pa-ἰαρι* (φθάνω, ἀφικνοῦμαι, ἔχω εὐκαιρίαν), *paῖ-pas* (ἀπαρξίαι)· ἐκ ριζ. **tor-* (φθάνω που, συναντῶ τι)· κατὰ τινὰς τόπος (ἰαπ. **torqo-s* (ριζ. *torq-* (ἀπλώνομαι, ἐκτείνωμαι, εἰς τὴν ἀνάγουσι τὸ λατ. *porticus* (ἰαπ. **pῤῥ-ἰεαυ-u-s* ἢ **pῤῥ-ἰοαυ-u-s*), λιθ. *ἰεκτί* (ἀπλώνομαι).

το-πρίν, ἐπίρρ.=τὸ πρίν, βλ. πρίν.

το-πρόσθεν, ἐπίρρ.=τὸ πρόσθεν, βλ. πρόσθεν.

το-πρῶτον, ἐπίρρ.=τὸ πρῶτον, κατὰ πρῶτον, ἐν ἀρχῇ, εἰς τὴν πρώτην θέσιν.

τόργος, ου, ὁ· ὁ γυῖψ || ὁ κύκνος [συγγ. τῷ παλ.-νοργ. *stork*, ἀγγλ.-σαξ. *stork*, παλ.-γερμ. *stora*, νεο-γερμ. *storch* (πελαργός) (germ. **sturka-z*, ἰαπ. *stir-go-s*)=ἰσχυρὸν πτηνόν, πρβλ. παλ.-γερμ. *starc*=ἰσχυρός]· ἐξ ἰαπ. ριζ. **stör-g*, ἐπεκτ. ἐκ τῆς **stör-* τῆς ἐν τῷ *στερέος*].

τόρευμα, τὸ (τορεύω)· ἔκτυπον (ἀνάγλυφον) ἔργον, ἀνάγλυφον, ἔργον ἐν ἀναγλύφῳ.— || = *τόρευμα* (βλ. λ.), περιότροφῆ.

τορέυς, -έως, ὁ (τορεύω)· ἡ γλυφίς τοῦ τορευτοῦ (τοῦ γλύπτου) || τρύπανον.

τορευτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ τορεύω· ὁ τετορευμένος, ὁ σκαλισμένος, εἰργασμένος ἐν ἀναγλύφῳ, γεγλυμμένος || μτφρ., ὁ ἐπεξεργασμένος μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, ὁ ἐπιμελημένος.

τορεύω (τόρος), κυρ.=τορέω (βλ. λ.)· τρυπῶ πέρα-πέρα, διαπερῶ, διατριπῶ || μτφρ., ἴδω με διαπεραστικὴν (ὀξεῖαν) φωνήν.— || ἐπεξεργάζομαι ἀνάγλυφα ἔργα, ἐγγλύφω, σκαλίζω, λατ. *caelare*.

***τορέω**, ἀρχ. ἐν., ἐξ οὗ ἀόρ. β' ἔτορον, ὡς ἀόρ. α' ἔτόρησα (τορός)· τρυπῶ, διατριπῶ, διαπερῶ, εἰσδύω εἰς...— || μτφρ., φωνάζω δυνατὰ με ὀξεῖαν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν.

Ἔτυμ. τορέω (πρβλ. μτχ. ἀντιτορέυντα, ἕμν. εἰς Ἑβρ. 283), ἀόρ. β' ἔτορον (πρβλ. Ἑβρ. ἀντιτορον ἔ-τροσην, «ατετόρη τρώση»), ἀόρ. α' ἔτόρησα, παθ.

μτχ. τετορημένος, τεταλ. μελλ. τετορήσω· τορέω· βλ. *τείρω*, *τορός*.

τόρμος, ὁ (τορέω)· ὀπή ἡ κοιλότης || ἡ κοιλότης εἰς ἣν εἰσέρχεται ὁ ἄξων τροχοῦ, ἡ *πλήμνη* ὅπως ἄλλως λέγεται || ἡ ὀπή ἡ εἰς ἣν εἰσέρχεται ἡ στρόφιγξ δύρας. 2) τὸ τέμα, ὁ καμπήρ τῶν ἵπποδρομίων, τὸ σημεῖον θηλ. ἔνθα κάμπηται οἱ ἵπποι, ἡ καμπή.

Ἔτυμ.: τόρμος· *τείρω*, πρβλ. *τέρετρον*, *τερηδών*, *τέρωον*, *τέρμη* κλπ.· κανονικῶς *τόρμος* = παλ.-νοργ. *ῥαττιν*, παλ.-γερμ. *dar(a)m*, νεο-γερμ. *darm* (ἔντερον, κυρ. ὀπή, δίοδος)· βλ. *τράμις*.

τορνευτο-λύρ-ασπίδο-πηγός, ὁ (τορνεύω+λύρα+ἀσπίς+πήγνυμι)· ὁ τορνεύων λύρας καὶ κατασκευάζων ἀσπίδας.

τορνεύω, μελλ. -σω (τόρνος)· ὡς καὶ νῦν, τορνεύω, ἐργάζομαι διὰ τοῦ *τόρνον* (βλ. λ.). κατασκευάζω τι διὰ τόρνον, καθιστῶ κυκλοτερές, στρογγυλῶν, διὰ τοῦ τόρνον, λατ. *torname* || μτφρ., ἐπὶ ποιητικῶν στίχων, ἐξεργάζομαι μετὰ δεξιότητος καὶ φιλοκαλίας, περιτορνεύω, φιλοτεχνῶ || καὶ γεν., περιοτρέφω.

τόρνος, ὁ (τορέω)· ὡς καὶ νῦν, τόρνος, ἐργαλεῖον ξυλοουργοῦ, διὰ τοῦ ὀπλοῦ, κατὰ περιφέρειαν κύκλου κινουμένου, ξυλινόν τι ἀντικείμενον ἀποστρογγυλοῦται, λατ. *torvus*.— || σμλλη τοῦ τορνευτοῦ, γλύφανον, ἐγκοπεύς.

Ἔτυμ.: τόρνος (πρβλ. Ἑβρ. ἀτόρνος· τόρνος. *Ταραντίνοιο*, πρβλ. λακ. *τορνευτός*)· ἀτόρον· *λίθοκοπικὸν οὐεῦος* (Ἑβρ.·, *τόρος*, *ἐργαλεῖον φεωρουχικόν* (Ἑβρ.·, *ετόρα*· ἀγάλματα ἢ ἄμματα ἀνθίνα· *κυκλοτερές*, λατ. *teres*, -*etis* (στρογγύλος, περιφερής), βλ. *τείρω*· ἐκ τοῦ *τόρνος* προήλθον τὰ: *τορνεύω*· *τόρνευμα*· *τορνίσκος*· *τορνόμοι*.— τὸ λιθ.

ἰάρνας (θεράπων, ὑπηρέτης) ὑπὸ τινων θεωρεῖται ὡς ταυτιζόμενον πρὸς τὸ *τόρνος*, διότι ὁ θεράπων οὐδὲν ἄλλο ἐν τῇ οὐσίᾳ κάμνει παρὰ κλωθογυρίζει γύρω ἀπὸ τὸν ἀθένητον τοῦ κατ' ἄλλους τὸ αὐτὸ λιθ. *ἰάρνας* (θεράπων) ἐφ' ὅσον εἶναι συνών. πρὸς τὸ ἐνέος, νεαρός· πρέπει νὰ συσχετισθῆ πρὸς τὸ σανσκρ. *ἰαργα-ἡ* (καὶ *ἰαργακα-ἡ*) (νεαρόν ζῶον, μόσχος), ἀρμ. *ἰθον* (ἐγ-γονος) (**torno-*, ἄτινα προέρχονται ἐξ ριζ. *ter-*, περὶ ἧς βλ. ἐν *τέρη*).

τορνόμοι, μελλ. -ώσομαι· ἀποθ. σημειῶνω (ἢ χαράσσω) διὰ τοῦ τόρνον, ποιῶ τι στρογγύλον, τὸ ἀποστρογγυλῶν || *τορνόσαντο σῆμα*=ἔκδομα τὸν τύμβον στρογγύλον, τὸν ἀπεστρογγύλωσαν || *ἔδαφος νηὸς τορνώσεται τις*=θὰ κάμη στρογγύλον (θὰ ἀποστρογγυλῶσθαι, θὰ κυρτώσθαι) τὸ κατώτατον κύτος (τὴν κοιλίαν) τοῦ πλοῦου.

τορός, ὁ, ὄν (τείρω)· διαπερῶν, διαπεραστικός, διατριπῶν || ἐπὶ φωνῆς, ἡ ὀξεῖα, ἡ διαπεραστικὴ, ἢ προκα οὐσα ἀνατριχίαν. 2) μτφρ., καθαρὸς, σαφής, διακεκριμένος.— || ἐπὶ προσ. ὀξύς, ὀριμύς, ταχύς, ἔτοιμος.

Ἔτυμ.: *τορός*· *τορέυς*· *τορέια*· *τορεύω*: σανσκρ. *ἰαργα-ἡ* (ὀξύς, διαπεραστικός), *ἰαργά-ἡ* (ταχύς), μεσ-ιρλ. *ἰαίρμ* (θόρυβος)· πλεῖστον βλ. ἐν *τείρω*.

τοροτιξ ἢ **τοροτιγξ**, ἀπομίμησις τοῦ κρωγμοῦ πτηνοῦ τινος.

τορῶνη, ἡ (τείρω)· «χουλιάτρα» διὰ τῆς οὐσίας ἀνακατεύου τὸ ἐν μεγάλῃ χύτρα μαγειροῦμενον, κοιν. «ξυλοκουτάλας, λατ. *ludicula* [-*θ*-], ἀλλὰ καὶ [-*θ*-].

Ἔτυμ.: *τορῶνη*· *τορῶνα*, καὶ -άω: παλ.-νοργ. *ῥυα-ρα*, *ῥυριλλ*, ἀγγλ.-σαξ. *ῥwoere*, *ῥwirel*, παλ.-γερμ. *dwi-riil*, μεσ-γερμ. *twir(e)* (τάρακτρον), παλ.-γερμ. *dweran* (στρέφω, περιοτρέφω, ταρασσω), ἀγγλ.-σαξ. ἄ-*ῥwe-ran* (ταράσσω, συκινῶ)· ἐξ ἰαπ. **ἰνερ*, συγγ. τῆς **ἰνυ* (ἀναταράσσω, ἀνακατώνω), πρβλ. ὡς λατ. *ἰνα* (ἀρτυήρ, σωλήν), σανσκρ. *ἰνάραῖ*,—ἱ (σπεύδω, θιάζομαι), ἔλλ. *δ-τρένω* (βλ. λ.), *σῆρη*, ἄτι. *εὔρηβη* (βλ. λ.)· παρὰλλ. πρὸς τὴν ριζ. **ἰνερ*-μία ἄλλη ριζ. **σινερ*-ἐν τῷ ἀγγλ.-σαξ. *styrjan* (κινουομαι), παλ.-γερμ. *störēn* (ἐκπιρῶ, ληλητάω), παλ.-νοργ. *stornn*, παλ.-γερμ. *sturm* (θύελλα)· κατὰ τινὰς διαφαίνονται μεταπτώσθαι τῆς ριζ.· **ἰνερ*-, **ἰνερ*·: **ἰεν*·-οἱ δὲ ἀνάγον

τες τὴν λέξιν εἰς τὸ *τείρω*, *τέρετρον* δέχονται *τορύνη* (<**τερύνη* ἢ *ταρύνη*).

τορύνω (*τορύνη*)· ἀναταράσσω, ἀνακατεύω, διὰ *τορύνης* (βλ. λ.).

τοσάκις, ἔπ. **τοσσακί**, ἔπιρρ. (*τόσος*)· ὡς καὶ νῦν, *τοσάκις*, *τόσας* φορές.

τόσος, ἔπ. **τόσος**, *η, ον*, λατ. *tantus*· ὡς καὶ νῦν, *τόσος*: ἐπὶ μεγέθους· *τόσον* μέγας | ἐπὶ ἀποστάσεως, *τόσον* ἐκτεταμένος, *τόσον* πολὺς | ἐπὶ χρόνου, *τόσον* μακρὸς, *τόσον* πολὺς | ἐπὶ ἀριθμοῦ, *τόσον* πολλοί | ἐπὶ ἤχου, *τόσον* ἰσχυρός, *τόσον* βροντώδης | γενικῶς, *τόσον* πολὺς, *τόσον* μέγας || *συνήθως* εὐρίσκει τὴν ἀνταπόδοσιν του εἰς τὸ ἀναφορ. *ὅσος*, ἀλλὰ παρ' Ὀμήρω σὺχι σπανίως ἢ *τόσος* ἀπαντᾷ μόνη, ὡς *τρεῖς τόσοι* (ὡς καὶ νῦν, *τρεῖς* φορές *τόσον* πολλοί). Παρ' Ὀμήρω τὸ οὐδ. *τόσον* (ἢ *τόσοον*) συχνὰ ἀπαντᾷ ἐν ἔπιρρ. ἔνν., *τόσον* πολὺ, *τόσον* μακρὰν, λατ. *tantum* || *λίην τόσον*=παρὰ πολὺ *τόσον* (πολύ). 2) *ἐκ τόσου*=ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου.

Ἔτυμ.: *τόσος* καὶ *τόσος* (<**toi*)-*ος* <ιαπ. ἀντων. θέμ. **to-*, πρβλ. *σασκρ.* *tati*=λατ. *tot* (**toti*), βλ. καὶ ἐν *δσος*.—*τοσσηνος* εἶναι νεοσχηματισμός δημοτικῆς γηθεῖς βάσει τοῦ *δωρ.* *τήνος*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν τῶν οὐτός· *τοσοῦτος*.

τοσόδε, ἔπ. **τοσσαόδε**, *-ήδε*, *-όνδε*=*τόσος*, ἀλλὰ μετὰ ἐντονωτέρας δεικτικῆς χροιάς· *τόσον* μέγας, *τόσον* πολὺς, *τόσον* ἰσχυρός κλπ. || μετ' ἄπρρ. *τόσον* ἰσχυρός, *τόσον* ἰκανός, νά πράξῃ τι.— || **τοσόνδε**, ἔπ. *τοσσόνδε* ὡς ἔπιρρ., *τόσον* πολὺ, εἰς τοιαῦτον βαθμόν, *τόσον*.

τοσοῦ-ἀριθμός, *ον* (*τοσοῦτος*+*ἀριθμός*)· ὁ *τόσον* μέγας (πολύς) κατὰ τὸν ἀριθμόν, *τόσον* πολὺἀριθμός.

τοσοῦτος, ἔπ. **τοσοῦτος**, *-αῦτη*, *-οῦτο* (καὶ ἄττ. *-οῦτον*)=*τόσος* (βλ. λ.), ἀλλὰ μετὰ ἰσχυροτέρας πρὸς δεικτικῆς σημασ.· *τόσον* μέγας, *τόσον* πολὺς κλπ. || ἐνίοτε ἁμῶς ἢ *τοσοῦτος* ἔχει περιοριστικὴν δύναμιν καθορίζουσα τὸν πολὺ μικρὸν βαθμόν, ὅποτε τὸ οὐδ. *τοσοῦτον* = *τόσον* μόνον (καὶ ὄχι περισσότερον) || *ἐς τοσοῦτο*=λατ. *salenus*=*τόσον* πολὺ, *τόσον* μακρὰν, ἐπὶ τοσοῦτον, μέχρι τοσοῦτου, εἰς *τόσον* βαθμόν || *ἔτερον τοσοῦτο*=ἄλλο *τόσον* | *ἔτεροι τοσοῦτοι*=ἄλλοι *τόσοι*.— || τὸ οὐδ. *τοσοῦτο* (ἢ *-ον*), ἔπιτκ. *τοσοῦτο* (ἢ *-ον*) ὡς ἔπιρρ.=*τόσον* πολὺ, *τόσον* μακρὰν (ἐτάσο μακρῶν).

τοσοῦτος-ί, *τοσαυτή*, *τοσοῦτονί*, νεώτ. ἄττ. ἀντὶ *τοσοῦτος* (βλ.λ.), ἀλλὰ μετὰ ἐντονωτέρας δεικτ. σημασ. **τοσσακί**, καὶ **τοσσακίς**, ἔπ. ἔπιρρ. ἀντὶ *τοσάκις* (βλ. λ.).

τόσασ, *δωρ.* *τόσασαις* (= *τυχῶν*), *μτχ.* ἄορ. *α'* ἀγνώστου ἔνεστ. ὅστις ἦτο συνων. τῷ *τυγχάνω* (βλ.λ.).

τοσσηνος, *δωρ.* ἀντὶ *τοσοῦτος* (βλ.λ.).

τόσος, *η, ον*, ἔπ. ἀντὶ *τόσος* (βλ.λ.).

τοσσαόδε, *τοσσηδέ*, *τοσσόνδε*, ἔπ. ἀντὶ *τοσσαδέ* (βλ.λ.).

τοσοῦτος, *-αῦτη*, *-οῦτο* (καὶ *-οῦτον*), ἔπ. ἀντὶ *τοσοῦτος*.

τόσως, ἔπιρρ. τοῦ *τόσος*, *τόσον* πολὺ, εἰς *τόσον* βαθμόν.

τότε, ἔπιρρ., *δωρ.* **τόκῃ**, συσχετικὸν τοῦ ἀναφορ. *ὅτε* ἢ *ὁπότε* καὶ τοῦ ἔρωτημ. *πότε*· ὡς καὶ νῦν, *τότε*, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον || συχνὰ παρ' ἄττ., πρότερον, πρῖν, τὸ πάλαι, πρῶην || ἐνίοτε μετ' ἐμφάσεως, κατὰ τοὺς ἐνδόξους ἐκείνους χρόνους. 2) ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς τὸ μέλλον: *λέξεις καὶ τότε εἴσομαι*=θά ὁμιλήσῃς καὶ τότε θά μάθω. 3) ἡνωμένον μετ' ἄλλων μορίων: *τότε δὴ*=τότε λοιπὸν, τότε πλεόν || καὶ τότε=ἀκόμη καὶ τότε (ὁ καὶ ἐπιδοτικός) | *τότε ἔπειτα*, *δὴ τότε γε*. 4) μετὰ τοῦ ἄρθρου, *οἱ τότε*=οἱ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ζῶντες | *ἐν τῷ τότε* (ἐνν. *χρόνῳ*)=κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἔτυμ.: *τότε*, *δωρ.*, ἡλ. *τόνα*· *τοτέ* (βλ.λ.)· ἐξ *ιαπ.* ἀντων. θέμ. **to-*+πρῶσφ. *-τε* καὶ *-να* (βλ. καὶ ἐν *-τε*).

τότέ, ἔπιρρ. (ἐκ τοῦ *τότε* διὰ μεταβολῆς περὶ τὸν τονισμόν, πρβλ. καὶ *δεε*+*δέε*)· ἐκάποτε-κάποτε, ἐπότε-πότε, «(ἀπὸ) καμμιά φορά», ἐνίοτε || συχνὰ ἐν ἀρχῇ δοῦ προτάσεων ἀντιδιασετλλομένων πρὸς ἄλ-

λήλας: *τοτέ μὲν... τοτέ δέ...*=ἄλλοτε μὲν... ἄλλοτε δέ («τὴ μιά φορά ἔτσι... τὴν ἄλλη ἄλλοιῶς», «μερικὲς φορές ἔτσι... μερικὲς ἄλλοιῶς») || *τότ' ἢ τότε* τὴ μιά φορά ἢ τὴν ἄλλη.

το-τέταρτον, ἔπιρρ.=τὸ *τέταρτον*=διὰ τετάρτην φοράν, ὡς καὶ νῦν τὸ τέταρτον (πρβλ. τὸ *πρῶτον*).

το-τηνίκα, ἢ *καχωρισμένως τὸ τηνίκα*, ἔπιρρ.=*τηνίκα* (βλ.λ.).

τοτοβρίξ, ἀπομίμησις κρωγμοῦ πτηνοῦ (παρ' Ἀριστοφ.).

το-τρίτον, ἔπιρρ.=τὸ *τρίτον* (ὡς καὶ νῦν), διὰ τρίτην φοράν (πρβλ. *τοτέταρτον*).

τοῦ, γεν. τοῦ ἄρθρ. *ὁ*, καὶ τῆς ἔρωτημ. ἀντων. *τίς*.

τοῦ, ἔγκλιτ., γεν. τῆς ἔγκλιτ. ἄορ. ἀντων. *τίς*.

τοῦβολοῦ, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ ὀβολοῦ.

τοῦκ, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐκ*.

τοῦλασσον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐλασσον*.

τοῦλάχιστον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐλάχιστον*.

τοῦλεύθερον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐλεύθερον*.

τοῦμόν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμόν*.

τοῦμπάλιν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμπάλιν*.

τοῦμποδών, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμποδών*.

τοῦμπροσθεν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμπροσθεν*.

τοῦμφάνες, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμφανές*.

τοῦμφυλον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμφυλον*.

τοῦναντίον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐναντίον*.

τοῦνεκα, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐνεκα* = τοῦτου ἔνεκα, δι' αὐτὸν τὸν λόγον, διὰ τοῦτο, διὸ | ἔρωτημ. *τοῦνεκα* ;=τοῦ *ἐνεκα* ;=τίνος ἔνεκα ; ἔνεκα τίνος ; διὰ τί ;

τοῦνδένδε, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐνθένδε*.

τοῦνομα, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ὄνομα*.

τοῦντεῦθεν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐντεῦθεν*=εἰς τὸ ἐξῆς, «ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα», ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς.

τοῦπέκεινα, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐπέκεινα* (βλ.λ.).

τοῦπος, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐπος*.

τοῦρανοῦ, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *οὐρανοῦ*.

τοῦργον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἔργον*.

τουτάκις ἢ τουτάκι, ποιητ. ἔπιρρ. ἀντὶ *τότε* || ὡς συσχετ. τοῦ ὁπότεν. 2) =*οὔτως*, ὡς συσχετ. τοῦ ἀναφορ. ὡς.— || **τοσάκις**, *τόσας* φορές.

τουτέ, ἔπιρρ., *δωρ.* ἀντὶ *ταύτη*· πρὸς αὐτὴν τὴν κατεῦθουναι, ἐκεῖ, πέραν ἐκεῖ.

τοῦτερον, ἄντ. κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἔτερον*.

τουτόδε καὶ **τουτόθεν**, ἔπιρρ. (*οὔτος*)· ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέραν, ἀπ' ἐκεῖ.

τουτώθεν, *δωρ.* ἔπιρρ. (*οὔτος*)· ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ αὐτοῦ.

τόφρα, δεικτ. ἔπιρρ. χρόνου· ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, μέχρι τότε, ἕως τότε, ἐν τοσοῦτω χρονικῷ διαστήματι (συσχετικὸν τοῦ ἀναφορ. *ὅφρα*, καίμενος πρὸ ἢ μετὰ τὸ *τόφρα* ἐν τῷ λόγῳ).— || **τόφρα** καίται ἐνίοτε ἀπολλ. ἐν τῷ μεταξῷ, εἰς τὸ μεταξῷ, ἐν τοσοῦτῳ.— || παρὰ μτγ. ὡς τελικὸς σύνδ., ἴνα.

Ἔτυμ.: *τόφρα*... *ὄφρα* (*ἔως*)· τὸ τμήμα τῆς παραληγ. ἀνάγεται εἰς *ιαπ.* ἀντων. θέμα **to-* (περὶ οὗ βλ. καὶ ἐν *ὄφρα*)· διὰ τὸ ὑπόλοιπον *-φρα* πρβλ. *τοχαρ-пре* ἐν τῷ *Ku-pre* (ὅταν, πότε), *īā-pārk*, *īā-pār*, *īā-prā* (νῦν, τώρα).

τράγᾶλις=*τράγω* (βλ. λ.).

τράγᾶσιος, *α, ον*· ὁ κάτοικος τῶν Τραγασῶν (Ἑπαιρωτικῆς πόλεως), ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ Τραγασῶν || παρ' Ἀριστοφ. ἁμῶς, ἐπὶ χοιριδίων, ὡς *τραγασαῖα φαίνεται*, λέγεται μετὰ λογοπαικτικῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸ *τράγειν* (τοῦ *τράγω*) || ἀφ' ἑτέρου τὸ *Τραγασαίου πατρὸς* (πάλιν παρ' Ἀριστοφ.) ἀναφέρεται λογοπαικτικῶς πρὸς τὴν λ. *τράγος*.

τράγειν, ἀρρφ. ἄορ. β' τοῦ *τράγω*.

τράγειος, *α, ον*, ποιητ. ἀντὶ *τράγεος* (βλ. λ.), ὁ τοῦ τράγου, «τραγήσιος», «τράγιος» || *τραγείη* (ἐνν. *δορᾶ*)=δέρμα τράγου.

τράγ-ἐλάφος, ὁ (*τράγος*+*ἐλάφος*)· φανταστικὸν ζῷον, τράγος ἅμα καὶ ἐλάφος, γνηστὸν ἐξ ἀπεικονισμάτων ἐπὶ ταπήτων καὶ ἄλλων ἔργων τῆς Ἀνατολῆς.

τράγεος, καὶ ποιητ. **τράγειος** (βλ. λ.), *α, ον* (*τράγος*)· ὁ ἐκ τράγου, ὁ ἀνήκων εἰς τράγον, «τραγή-

σιος, τράγιος» || τράγη (και άσυναϊρ. τράγια) ένν. θο-
εά=δέσμα τράγου, πρβλ. τραγεύη (έν τράγειος).

τράγημα, -ατος, τό (τράγειν), κατά τό πλεϊστον
έν τφ πληθ. τράγηματα=ώς τά τραγάλια, τά επίδορ-
πια, ξηροί δηλ. καρποί τρωγόμενοι μετά τό κύριον
φαγητόν, ή και γλυκίσματα, λατ. bellaria.

τράγηματίω, μελλ. -σω τρώγω τράγηματα (βλ.).
|| τήν αὐτήν σημασ. έχει και τό μέσ. τράγηματίζομαι.

τράγιός, ή, όν (τράγος)· ό άνήκων ή άρμόζων
εις τράγον || ό όμοιος πρός τράγον.— || ως και νυν,
τραγικός, ό άνήκων ή άρμόζων εις τραγωδιαν (πρβλ.
τραγωδία) || τράγιος λήρος=τά πολυτελή και ζωη-
ρών χρωμάτων ένδύματα τών ύποκριτών τής τραγω-
δίας.— έντεϋθεν δέ γενικώς, μεγαλοπρεπήσ, σε-
μνοπρεπήσ, άξιοπρεπήσ || έν κακή ένν. πομπώδησ,
κομμαστικός.— έπίρρ. τράγιως=εις τραγικόν ύφος,
κατά τραγικόν τρόπον.

τράγιος, η, ον (τράγος)=τράγειος (βλ. λ.).
τράγιος, ό, ύποκορ. του τράγος' μικρός τρά-
γος, «τραγάκι, κατοϊκόκι».

τράγο-κουρικός, ή, όν (τράγος+κουρά)· έπι μα-
χαίρας, ή χρησιμούσα διά κούρεμα τράγων || γεν.,
ό κατάλληλος (ή χρήσιμος) εις κουράν τράγων.

τράγό-κτονος, ον (τράγος+κτείνω)· ό άνήκων
εις έσφαγμένους τράγους.

τράγο-μάσχαλος, ον(τράγος+μασχάλη)· ούτινος
αί μάσχαλαί άποπνεύσουσιν όσμήν τράγου («βρωμιούν
τραγίλα»).

τράγό-πους, -ποδος, ό, ή (τράγος+πούς)· ως και
νυν, τραγόπους, ό έχων πόδας τράγου, «τραγοπό-
δαρος».

τράγος, ό (τραγεύω)· ως και νυν, τράγος, λατ.
hircus, caper.— || ή «τραγίλα» τών μασχαλών, ή
όσμή τών μασχαλών ή όμοία πρός τήν του τρά-
γου, λατ. hircus alarum (πρβλ. τραγομάσχαλος). 2)
λαγνεία, άσέλγεια.

Έτυμ.: κατά τινας είναι πιθανόν ότι (έφ' όσον τρά-
γος δύναται νά σημ. ό τρώγων, ό ροκανίζων, ή ό μη-
ροκάζων) τό τράγος περιέχει ριζ. τραγ-, μεταπτωτ.
βαθμίδα τής τραγ- του τρώγω (ροκανίζω, μηροκάζω),
βλ. τράγειν.—κατ' άλλους, ήττον όρθως, τράγος (*πετρά-
γος <ιαπ. *qniǵ-g· παλ-νοργ. hweðurr (κρίος)· έλλ.
πέτρα (βράχος), πρβλ. γερμ. steinbock, Σουηδ. sten-
bock.— ή εκ τής ριζ. ierǵ-· λατ. iurgeo (είμαι
έξυγκωμένος), ή εκ ριζ. ierǵ-· παλ-νοργ. þrekr (δύ-
νομις, γενναιότης).— ένταύθα πιθ. άνήκει και τό
μτρν. λατ. troja (γούρονα), παλ-νοργ. þrekkr (περι-
τρώματα), βλ. έν τάρσανον.— παράγωγα: τράγειος,
τράγειος' τραγάω' τραγίζω' τραγωδός' τραγωδία (βλ.
τραγωδός).

τράγο-σκελής, ές (τράγος+σκέλος)· ό έχων πό-
δας όμοιους πρός σκέλη τράγου, ό έχων σκέλη
τράγου (έπι του Πανός).

τράγω, ύμρ. άντι τρώγω (ως τό πρώτος άντι πρώτος).

τράγω-δέω, μελλ. -ήσω (τραγωδός)· παριστάνω
άπό σκηνης τραγωδιαν, αναβιβάζω έπι σκηνης
τραγωδιαν || μετά του άντικ. κατ' αϊτ., παριστάνω τι
έν τραγωδία· τράγωδέω τήν 'Ανδρομέδαν.— έν τφ
πθ., γίνομαι ύπόδεισις τραγωδίας.— || μτρφ., λέγω,
διηγούμαι, έν τραγική φράσει, άπαγγέλλω κατά
τρόπον τραγικόν, όμιλώ πομπωδώς (όπως εις τό
θέατρον).

τραγω-δία, ή (έκ του τραγωδός, οχι ή τράγων
ώδη) ή έπι τράγω φδή)· ως και νυν, τραγωδία, ή ή-
ρωϊκόν δράμα, έπινοηθέν υπό τών άωριέων, παρ' οις
διετήρησε τον λυρικόν του χαρακτήρα (τραγικοί χοροί)
έπειτα μεταφωτευθή εις 'Αθήνας, όπου και βαθμηδόν έξ-
ελιχθέν προσέλασε τήν πληρη δραματικην του μορφήν
(βλ. τραγωδός).

τραγω-δικός, ή, όν (τραγωδός)· ό άρμόζων εις
τραγικόν ποιητήν ή εις τραγωδιαν, ό άνήκων εις
τραγωδιαν || γεν., ό τραγικός.

τράγω-δο-διδάσκαλος, ό (τραγωδός + διδάσκα-
λος)· ό τραγωδός και συγχρόνως διδάσκαλος ό
ΐδιος τών τραγωδιών του, τ. έ. ό ποιητής τραγω-
διών (τραγικός ποιητής), ό όποϊός έδίδασκεν αὐτο-

προσώπως τά μέλη του χορου και τούς ύποκριτάς.
τραγω-δο-ποιός όν (τραγωδός+ποιέω)· ό ποιών
τραγωδίασ, τραγικός ποιητής || ως οσα. ό τραγωδοποιός
=ό τραγικός ποιητής.

τραγω-δοός, ό (τράγος+δοιδός=συντρ. φδός)· ό
ζδων τραγωδίασ, τραγικός ποιητής (ποιών τραγω-
δίασ) και συνάμα δοιδός (ζδων αὐτάσ), διότι, άρχι-
κώς τολάχιστον, ό ποιητής έλάμβανε μέρος εις τήν
παράστασιν τών τραγωδιών του ως ύποκριτής || δραδύ-
τερον ό όρος τραγωδός περιωρίσθη εις τον ύποκριτήν
τραγωδιών.— έν τή κυριολεξία της βεβαίως ή λ. τρα-
γός σημαίνει τον ζδοντα ώδός τράγων (ή τον
δοιδόν τον έχοντα οσχέον πρός τούς τράγους),
είτε διότι οι ύποκριται ήσαν ένδεδυμένοι δέρματα τρά-
γων, είτε διότι τράγος έδιδετο ως δραβαλον εις τον νι-
κητήν τραγικών άγώνων, είτε διότι αϊ παραστάσεισ τών
άρχαιοτέρων τραγωδιών ήσαν συνδυασμένοι με θυοεία
τράγων, είτε δι' άλλους παρομοίους λόγους. Κατά τον
Συνάδελφον κ. Χατζήν [Πνεύμα 4 (1914) σελ. 9 κ. έ.]
τραγωδός <τράγος (=φαλλός· ζομα)+δοιδός=φδός'
όποθ. άρχικ. τύπος τραγοδοός = ό ζδων τό ζομα
του τράγου (πρβλ. ύμνωδός κ.ά.)· συνών. φαλλωδός.

Έτυμ.: τραγωδός· τράγωδία· τράγος+δοιδή· έντεϋ-
θεν τράγιος (πρβλ. κωμικός· κωμωδία).

τράμη, ή (και τράμη, ή)· ό μεταξύ του πρκτου
και τών οιδόλων στενός χώρος, τό περιόνιον (στρι-
ναιον) ή όρρος, όπως άλλως λέγεται' [πρβλ. 'Ηουχ.
«τράμης· τό τρήμα τής όδρας, ό όρρος· τινές έντε-
ρον' οι δέ ίσχιον»· τράμης <ιαπ. *fiǵ-mi-· παλ-νοργ.
þramr, άγγλ.-σαξ. þearm, παλ-γερμ. dar(a)m (έντε-
ρον, κυρ. πέρασμα, διοδος) (πρβλ. germ. *þarma-z
=έλλ. τόρμος βλ. λ.), παλ-ιτλ. drumim, γεν. drommo
(ράχις), gall. lrum (ράχις, όροσειρά), brei. adoné
έπίρρ. (όπίσω)· έξ ίαπ. ριζ. *ter-, βλ. έν τείρω].

ΤΡΑ-ΝΗΨ, ές· ό διατρυπών, ό διαπερών || μτρφ.
δισαγής, καθαρός, σαφής, εύκρινής (πρβλ. τό σημερ.
«τρανόσ»).

Έτυμ.: τρανής (ως και τρανόσ)· λατ. -trare έν
τοίς intrare, extrabuni, γοιθ. þrōþjan (όσκω, γυ-
μνάζω), πρβλ. λατ. tritus (έξηκορημένος), παλ-όλου.
trahiti (=λατ. absumere)· έξ ίαπ. ριζ. *trā-, έναλλασ-
σομένησ μετά τών μεταπτ. βαθμ. *trē-, *trō- (*tor-) τής
βασ. ter- (*ter- έν τφ τείρω, βλ. λ.).

τράνός, ή, όν, παράλλ. τύπος του τρανής (βλ. λ.).

τράνω (τρανόσ)· καθιότω τί καθαρόν (σαφέσ,
εύκρινέσ).

τράνωσ, έπίρρ. του τρανής· ουφως, εύκρινώς.

τράπε, άντι έτραπε, έπ. γ' έν. άορ. δ' του τρέπω.

τρά-πεζα, -ης, ή' ως και νυν, τράπεζα, «τραπέ-
ζι», και κυρ. τράπεζα φαγητού, έφ' ήσ άπειτίθεντο
φαγητά || ξενίη τράπεζα = τράπεζα φιλοξενίασ, ή
τόση φιλοξενούμενον προσφερομένη τράπεζα (έτι
φιλικό τραπεζωμα) ως σύμβολον φιλοξενίασ, τό-
σον ίερά θεωρούμενη, ώστε ώρκίζοντο έπ' αυτήσ (τόν
τραπέζην και κοιτή δέχομαι=ώποδέχομαι τήν (τόν
περιποιούμαι) μέ τράπεζαν («τραπέζωμα») και μέ
κλίνην (τώ προσφέρω δηλ. φαγητόν και ύπνον),
2) τό έπι τής τραπεζής παρατιθέμενα έδέσματα,
τό δειπνον, γεν. φαγητόν.— || τράπεζα άσυρα-
μοϊδου (χρηματιστου ή τραπεζιτου), ως και νυν «τρά-
πεζα», «Εθνική Τράπεζα» κλπ., λατ. mensa argen-
taria ή mensa nummularil.— || πάσα τραπεζοειδήσ
ή έπίπεδος έπιφάνεια, έφ' ήσ έτοποδετειτό τι, σανί-
δωμα, λατ. tabula.

Έτυμ.: τράπεζα <*τετρα-πεζα, καθ' άπλολογίαν
(πρβλ. άργυρό-πεζα, κνανό-πεζα· -πεζα <*πεδja·
λατ. ped-em) πρβλ. τά έν άττ. έπ-γρ. ταρτημόριοι
άντι τεταρτημόριοι» κατά τινας τρα- <*τετρα- <ιαπ.
*qniǵ- (=4), πρβλ. και τά έν τέταρες, τρυφάλεια'
έκ παραλλήλου άπαντά και τρέ-πεζα (βοιωτ. κατά
'Ηουχ.), όπως όφείλεται ή εις τήν έν τή πραγματικό-
τητι ύπαρξίν τραπεζών έχουσαν τρεϊσ πόδας (πρβλ
τρισκελές τράπεζαι παρά Κρατίφ, τρέπους τράπε-
ζα παρ' Αριστοφ., mensa tripes παρ' Ορατίφ), ή εις
τό ότι τό τρα- άπέδη σκοτεινόν και ύποκατεστέθη
του τρε- (ως γνωστοτέρου)· έν τοίς βοιωτ. τρεπεδδα.

τραπεδιδιτᾶς, τῶν **τρα-** προήλθεν ἢ ἐκ τοῦ **τρα-** κατ' ἀφ' αὐτοῦ **-α-** πρὸς τὸ ἀκολουθοῦν **-ε-**, ἢ ἐκ τοῦ **τρι-** δι' ἐπιθράσεως τοῦ **-ε-** ἐπὶ τοῦ **-ι-**.

τράπεζος, **-εως**, ὁ (**τράπεζα**)· ὁ τῆς τραπέζης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐπιτραπέζιος || **κύνες τραπέζης** = κύνες τρεφόμενοι ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ Κυρίου των, οἰκιακοὶ κύνες ἔχοντες ἐλευθέραν τὴν εἰσοδὸν καὶ εἰς τὴν αἰδοῦσαν τοῦ φαγητοῦ || παραιοτός.

τράπεζιτεύω, (**τραπεζίτης**)· εἶμαι τραπέζιτης, ἀσχολοῦμαι εἰς τραπέζιτικὰ ἐνοχασίαις.

τράπεζιτης, **-ου**, ὁ (**τράπεζα**)· ὡς καὶ νῦν, τραπέζιτης, διατηρῶν χρηματιστικὴν τράπεζαν, ἀργυραμοιβός, λατ. *mensarius, nummularius, argentarius*· εἰς αὐτοῦ τὸ

τράπεζιτικός, ἡ, ὄν (**τραπεζίτης**)· ὡς καὶ νῦν, τραπέζιτικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τραπέζιτην, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τραπέζιτην ἢ τράπεζαν.

τράπειομεν, ἄπ. ἀντὶ **τραπέομεν**, **τραπῶμεν**, α' πληθ. παθ. ἄορ. β' τῶν **τρέτω** καὶ **τέρω**.

τράπευσα, ἡ, δωρ. ἀντὶ **τράπεζα**.

τράπέωμαι, ἀπφρ. μέσ. ἄορ. β' τῶν **τρέπω**.

τράπεσκε, ἰων. γ' ἐν πρτ. τοῦ **τράπω** = **τρέπω**.

ΤΡΑΨΕΩ· πατῶ σταφυλάς, ληνοπατῶ· εἰς αὐτοῦ τὰ λατ. *trapes, trapesum*.

Ἔτυμ.: **τραπέω** (πρβλ. **Ἦουχ.** **τραπήνη**· **ληνοπατεῖνα**, **τραπητιός**· ὁ ὄλιος, **ατροπέονιο**· **ἐπάτονος**)· **Ολινοτρόπος** (=δεοὶ προστάται τῆς ἀμπελοκαλλιέργειας)· **σανορ.** *trāpā-h, trāpā-h* (ἀεικίνητος, σπεύδων), λατ. *Ireidus, Irepidus*, παλ.-σαξ. *thraðon* (τριποδίω, τροχάω), παλ.-σλαβ. *trēpitiati* (=λατ. *trēpere*), *trēpati* (=λατ. *palpare*), λιθ. *trēpsu, trēpti* (ποδοκροτῶ), *trēpsėti* (=ποδοπατῶ, *trēp* = ἔλλ. **τραπ-**, ἰαπ. **tr-p-*), παλ.-ρωσσο. *trapti* (καταπατῶ, κατατυρανῶ), ρωσσο. *toropit* (θία, ἀνεμοδύελλα), *toropit* (ἐπιταχύνω), *toropeti* (σπεύδω)· πάντα ταῦτα ἐκ ρίζ. *(*e*)*re-p*, πρβλ. καὶ τὰς μετ' ἄλλων προσφ. βαθμ. τῆς ρίζ. **k(e)re-m* (βλ. ἐν **τρέωμ**), **k(e)re-s* (βλ. ἐν **τρέω**) (**τρέσω**)· βλ. καὶ ἐν **ἀραπέος**.

τράπηται, ἀπφρ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **τρέπω**.

τράπηξ καὶ **τράφηξ**, **-ηκος**· δοκός, σανίς, τεμάχιον ξύλου, λατ. *trabs*, καὶ δι: 1) = **χάραξ** (βλ. λ.), παλοῦκι. 2) εἶδος «πινακωτῆς», δηλ. πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐναπέθετον τοὺς νεοζύμους ἄρτους. 3) **ἐπὶ τῆς νεῶς χεῖλος**, **ἐφ' οὗ οἱ σκαλομοὶ τίθενται** («Ἦουχ. καὶ Ε. Μ.).

Ἔτυμ.: **τράπηξ**· **τράφηξ**· πρβλ. **Ἦουχ.** **ετραπήμη**· **δώρατι**, **ετραπήξ**· **χάραξ**, **σκόλω**· **ἐνιοὶ δὲ τὸ δόρυ ἄλλοι τὸ τῆς νεῶς χεῖλος**· παρ' **Ἦουχ.** καὶ **ετραπήξ** (=λαθὴ τῆς κώπης, κώπη), (αιολ.) **ετραπήξ** (**εχάραξ**, **σκόλω**)· **Ἦουχ.**· πῖθ. συγγ. τῆ παλ.-νοργ. *þref* (παρὰ τῆ *þref, þrefi*) = ἀνυψώμενον βάθρον· κατὰ τινας (βλ. ὁμοίως ἐν **τέραμνον**) ἐκ ρίζ. **trēp-*, παραλλ. τῆ **trēb-* ἐν τῶ λατ. *trabs* (δοκός), ἀγγλ.-σαξ. *þorp*, νεο-γερμ. *Dorf*, λιθ. *trōbā* (οἰκία)· ἀπίθανος φαίνεται καὶ ἡ συγγ. πρὸς τὸ **τρέπω**.

τράπητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **τρέπω**, ἐν παθητ. ἐνν· πρέπει τις νὰ τραπή.

τράπω, ἰων. ἀντὶ **τρέπω**.

τράσιά, ἡ (ἐκ τοῦ **ταρσός**, ὡσεὶ **ταρσιά**)· πλέγμα ἐκ καλῶμων, ἐφ' οὗ ἐξήραινον τὰ οὐκα, ἢ ἄπλως τόπος, ἐν ᾧ ἐξετίθεντο τὰ οὐκα πρὸς ἀποξήρανσιν. [δὲ ἔτυμ. βλ. **ταρσός**].

τραυλίζω, μελλ. **-ίσω** (**τραυλός**)· ὡς καὶ νῦν, τραυλίζω, εἶμαι τραυλός, εἶμαι «ταεθδός», «ταεθδίζω», δὲν προφέρω εὐκρινῶς γράμμα τι, λατ. *balbutire*.

ΤΡΑΥΛΟΨ, ἡ, ὄν· ὡς καὶ νῦν, τραυλός, «ταεθδός», ὁ τραυλίζων, ὁ κακῶς (μὴ εὐκρινῶς) προφέρων γράμμα τι, ὡς τὸ **ε-** ὡς **λ**, λατ. *balbus* | ἐπὶ τῆς χελιδόνος, ἢ τερετίσουσα, ἢ τιτυθίζουσα.

Ἔτυμ.: **τραυλός**· **τραυλίζω**· **τραυλισμός**· πῖθ. ἐκ τινός· **tra[σ]i[υ]s* = *σανορ.* *trāpā-h* (ὁ ριπτόμενος μεθ' ὀρθῆς ἐπὶ τινος, ἀπλητοσ, ἀκόρετος) = γοτθ. *þaurus* (ἐξηρός, στεγνός), (germ. **truzu-*· βλ. ἐν **τέρσομαι**)· πρβλ. ved. *trāpā-h* (θραχνός)· εἰς ἰαπ. ρίζ. *þers-*· κατ' ἄλλους εἶναι ὀνοματοποιία, ἐκ τοῦ παρα-

γομένου ἤχου, πρβλ. ἀγγλ. *trawl*· κατ' ἄλλους **τραυλός** (<**θραυλός* < *θραυλά* (βλ. λ.).

τράυμα, ἰων. δωρ. **τρώμα**, **-ατος**, τὸ (**τετρώσκω**)· ὡς καὶ νῦν, τραῦμα, πληγὴ || **ἀπὸ τοῦ τρώματος ἀποθνήσκειν** («Ἦροδ.») = ἀποθνήσκειν συνειρία τῶν τραυμάτων· || θλάθῃ (πλοίου π.χ.)· — **μτφρ.**, ἐν πολέμῳ, βαρὺ τράυμα, ἤττα, συμφορὰ, καταστροφή [δὲ ἔτυμ. βλ. **τετρώσκω**].

τραυματίας, **-ου**, ὁ, ἰων. **τρωματ-** (**τραῦμα**)· ὡς καὶ νῦν, τραυματίας, τραυματισμένος, πληγωμένος.

τραυμάτιζω, ἰων. **τρωματ-**, μελλ. **-ίσω** (**τραῦμα**)· ὡς καὶ νῦν, τραυματίζω, πληγώνω.

τράφεμεν, ἰων. ἀντὶ **τραφεῖν**, ἀπφρ. ἄορ. β' τοῦ **τρέφω** (βλ. **τρώω** III).

τράφεν, ἐπ. καὶ αιολ. ἀντὶ **ετραφήσαν**, γ' πληθ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **τρέφω**.

τράφερός, ἄ, **ον** (**τρέφω**)· καλῶς τεθραμμένος, «καλοθρεμμένος», εὐτραφής, παχύς, εὐσαρκός || ὡς ἐνεργ., ὁ τρέφων, ὁ παχύνων· — || παρ' Ὀμ. ἡ **τραφερῆ** (ἐνν. γῆ), ὡς οὖα. (= ἡ-ξηρά, ἡ γῆ), ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ **ὕγρῃ** (ἡ) ἐνν. γῆ ἡ **κέλευθος** (=θάλασσα): **ἐπὶ τραφερῆν τε καὶ ὕγρῆν** = «οὐ στεριά καὶ οὐ θάλασσα» (πρβλ. **ακατὰ γῆν τε καὶ κατὰ θάλασσαν**) || ὡς οὖα. ὡς, **οἱ τραφεροὶ ἢ τὰ τραφερά** = οἱ ἰχθύες.

τράφη, ἐπ. γ' ἐν παθ. ἄορ. β' τοῦ **τρέφω**.

τράφηναι, ἀπφρ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **τρέφω**.

τράφηξ, **-ηκος**, ὁ = **ετραπήξ** (βλ. λ.).

τράφω, αιολ. καὶ δωρ. ἀντὶ **τρέφω**.

τραχέως, ἰων. **τραχέως**, ἐπιρρ. τοῦ **τραχῆς** (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, τραχέως, μετὰ τραχύτητος, σκληρῶς || **τραχέως περιέω**· **τινά** = μεταχειρίζομαι τινα μετὰ τραχύτητος, ἐπὶ φέρομαι σκληρῶς.

τράχηλια, τὰ (**ετραχίλος**)· τεμάχια κρεάτων καὶ χόνδρων περίξ τοῦ τραχήλου, τὰ ὅποια ἀπερρίπτοντο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχρήστων μερῶν.

ετραχίλιος (**ετραχίλος**)· κυρτῶν τὸν τράχηλον (τὸν ὑψῶ υπερήφανως), ὅπως ὁ υπερήφανος καὶ θυμωεὶδής Ἴππος, ὕψαυχενῶ || **μτφρ.**, ἐπαίρομαι, υπερηφανεύομαι, γαυριῶ, εἶμαι υπερήφανος, εἶμαι σκληροτράχηλος.

ετραχίλιος, μελλ. **-ίσω** (**ετραχίλος**)· κυρ. ἐπὶ παισὶν, λαμβάνω τινὰ ἐκ τοῦ τραχήλου, ἐτὸν πίνω ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ || λυγίζω τὸν τράχηλον τινος πρὸς τὰ ὅπισω (διὰ νὰ τὸν νικήσω, ἢ, ἐπὶ ζῴων, διὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ τὸ σημεῖον τῆς «σφαγῆς» του).

ετραχίλο-δεσμούτης, **-ου**, ὁ (ὡς ἄρα. ἐπιθ.), χάρτι τοῦ μέτρου, ἀντὶ—**μώτης** (**ετραχίλος+δεσμός**)· ὁ τὸν τράχηλον δεσμεύων.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ὁ, δωρ. **ετραχίλος**, ἐτεροκλ. πληθ. **ετραχάλα**· ὡς καὶ νῦν, τράχηλος, ὁ αὐχὴν μετὰ τοῦ λαιμοῦ, λαιμός, «οσέρικος».

Ἔτυμ.: κατὰ τινας συγγ. τῆ παλ.-σλαβ. *dra.gŕi* (ξύλον, σκυτάλη), παλ.-νοργ. *drangr* (μονήρης βράχος), *drengr* (ὄγκωδης ρίζα κορμοῦ), ἰρλ. *dringim*, gall. *dringo* (ἀναβαίνω, ἀναρριχῶμαι)· ἀλλ' ἡ ἐκδοχὴ αὐτῆ δὲν εὐρίσκει ἱστορητικὰς ἀπίθανως θεωρεῖται ὡς καὶ ἡ συγγ. πρὸς τὸ γοτθ. *dragan*, παλ.-γερμ. *tragan* (φέρω, βαστάζω), εἰς σημασιολογικὸς λόγους· διότι ταῦτα εἶναι συγγ. πρὸς τὸ ἀγγλ.-σαξ. *dragan* (ἀγγλ. *draw*), παλ.-νοργ. *draga* (ἐλκω, τραῦω) (πρβλ. λατ. *traho* (<*d(h)raghō*), λεττ. *dragoti* (δραῦω, ἐκρίζωω, ἀποσπῶ), ἰαπ. **dheragh-* (σύρω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους)· ἀδεβαία ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ συσχέτισις τοῦ **ετραχίλος** πρὸς τὸ **ετραχός** (βλ. **ετρέχω**), ἧτις στηρίζεται εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν τῶν λατ. *collum* (λαιμός): παλ.-σλαβ. *kolō* (τραχός), πρβλ. καὶ νεο-γερμ. *Mals* (λαιμός, τράχηλος, κυρ. ὁ στρέφω).

ετραχίνιος, **α**, **ον**, ἰων. **ετραχίν**· (**ετραχίνος**)· ὁ κάτοικος τῆς Τραχίνος ἢ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος || **οἱ ετραχίνιοι** = οἱ κάτοικοι τῆς Τραχίνος | **αἱ ετραχίνιοι** (ἐνν. **γυναῖκες**), τὸ ὄνομα (ὁ τίτλος) μῆδς τῶν τραγωδῶν τοῦ Σοφοκλέους.

ετραχίς, ἰων. **ετραχίς**, **-ίως**, ἡ (καὶ **ετραχίν**)· πόλις καὶ περιοχή τῆς Θεσσαλίας, κληθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς βραχέως (**ετραχίας**) φύσεως τοῦ ἐδάφους τῆς [ἐκ τοῦ **ετραχῆς**].

ετραχύνω, ἰων. **ετραχύνω**· μελλ. **-ύνω**· πρ. **ετραχύνω**.

χυνκα' παθητ., ἀόρ. α' ἐτραχύνθη' πρκ. τετραχύνωμαι και τετραχύνμαι (τραχύς): ποιῶ τι τραχύ, ἀνώμαλον, σκληρόν || ἐν Αἰσχ. Ε. Θ. 1045 τραχύνε (ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον τραχύς γε μέντοι δ δῆμος)=κάλει αὐτοὺς «τραχείς» (δοσὸν θέλεις τρόπον τινα, δὲν με μέλει). 2) ἐν τῷ παθητ., μτρ., τραχύνομαι, γίνομαι τραχύς, ἐρεθίζομαι, ὀργίζομαι.

ΤΡΑΧΥΣ, ἰων. τρηχύς, εἶα, ὄ' ὡς και νῦν, τραχύς, σκληρός, ἀνώμαλος || μτρ., τραχύς τοὺς τρόπους, ἀγροίκος, ἀξεστος, ἄγριος, θαρσάρος.

Ἔτυμ.: τραχύς' πρβλ. Ἑουσ. «ἀράχη» «ἀράξις» και «ἀταρχον» «ἀλείμαστον» ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογέν. του θῆραδος (βλ. λ.)=ταράσσω (πρβλ. θράττα), ἐκ ριζ. dhraǵh- (: ιρλ. draige=τραχύτης).

τραχύτης, -ητος, ἡ, ἀτ. **τραχύτης, -ητος** (τραχύς): ὡς και νῦν, τραχύτης, ἀνωμαλία, τὸ πετρώδες || μτρ., τραχύτης τρόπων, σκληρότης, θαρσάρότης. **τράχω**, δωρ. ἀντι τρέχω.

τράχων, -ώνος, ὁ (τραχύς): τραχύ και πετρώδες ἔδαφος, βραχῶδες περιοχή || ἐνταῦθεν και ὄσα. **Τράχων και Τραχωνίτις** (περιοχὴ τῆς Συρίας).

ΤΡΕΪΣ, οἱ, αἱ, **τρία**, τὰ γεν. **τριάων** δοτ. **τρισί**· αἱτ. **τρεῖς, τρία** ὡς και νῦν, τρεῖς, τρία, λατ. tres, tria

Ἔτυμ.: **τρεῖς**, λεσβ. **τρῆς**, γορτ. **τρεις** (ιαπ. Irej-es =σανοκρ. Iráy-a-h, Ζενδ. θράγῃ, ἀρμ. erekh (γιν. eri-), ἀλβ. Irë, λατ. tres, ὀσκ. Iris, παλ-ιρλ. Irī, germ.

*Þrīz (γοτθ. Þrīr, παλ-νορρ. Þrīr), λιθ. Irys παλ-σλαυ. Ir'je (τρεῖς)· **τρία**=λατ. tria, ὄμβρ. triia, γοτθ. Þri-ja, πρβλ. véd. Irē, ἀλβ. Irë (πρβλ. ἀρχικ. οὐδ. ιαπ. *Iri), λατ. Irē-ginla, παλ-σλαυ. Iri, λιθ. Iry'lika (13)· γεν. **τριάων**=λατ. trium· τοπ. **τρισί** (παρ' Ἰππῶν. **τρισίαι**: **τριάων**=**λύκισσι**: **λύκων**): σανοκρ. τοπ. Iri-šū, παλ-σλαυ. τοπ. Ir'ī-chū· αἱτ. **τρεῖς** ((ιαπ. *Iris=γοτθ. Þrins, σανοκρ. Irīn) τὸ γορτ. **τρεις** (<τρεις μετὰ παρεμβολῆς ἑνός -ε- ἐκ τῶν ὑπῶν **τριάων, τρισί**· αἱτ. *Iri, πρβλ. ὡς. ἑλλ. **τρί-πους**: σανοκρ. Iri-pād-, λατ. Iri-pēs, ἀγγλ.-σαξ. Þri-fete, γαυλ. Iri-garanus, λιθ. Iri-kójis (ὁ ἔχων τρεῖς πόδας), παλ-σλαυ. Ir'ī-za, bū (τρίαίνα, κόμαξ με τρεῖς ὀδόντας), ἑλλ. **τρεῖς**=σανοκρ. Ir'īh, Ζενδ. θριš, λατ. Ier (παρὰ Πλάυτῳ Ieer (<Iers, *Iris), πρβλ. παλ-νορρ. Þrisvar, παλ-γερμ. drivor (τρεῖς φορέας), ἑλλ. **τρισσός**, νεο-αττ. **τριττός** (<*τριχ-ῖος: **τριχθά**), ἑλλ. **τρίτος**) λεσβ. **τέρτος**: Ζενδ. θριtya-

(σανοκρ. Ir'ot'ya-h), γοτθ. Þridja, παλ-γερμ. dritto, λατ. tertius (*Iritio-s), gall. Irtydd κλπ. **τρίτατος** εοχηματισθῆ ἐκ του **τρίτος** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **τέτατος, εἵνατος, δέκατος** ἔμμηρ., ἀττ., λεσβ. **τρισκαίδεκα** δυνατὸν νὰ περιέχῃ τὴν αἱτ. **τρῆς**, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου και τὴν (πρὸ συμμ. μορφῆν) **τρεῖς** τὸ **τριάκοντα**, ἰων. **τρηκόντα** πθ. ἀντι **τριά**—κατα μετρικὴν ἔκτασιν του ἄ- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **τετρώ-κοντα, πενήκοντα** ἀντιθέτως ἐν τῇ μτρ. ποίησι **τριάκοντα** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **τεσσαράκοντα τριάκοντα**, ἰων. **τρηκόντα**, δωρ. **τριάκοντα** (ἀντι ***τρι-κάτιοι** ἢ ἀντι ***τριά** κατά).

τρεῖς-καί-δέκα, οἱ, αἱ, **τρια-καί-δεκα**, τὰ δέκα τρεῖς, δεκατρία, λατ. Irededim || ἄλλοτε ὡς μια λέξις και ἄλλοτε κεχωρισμένως: **τριάων και δέκα, τρισί και δέκα**.

τρεῖω, ποιητ. ἀντι **τρέω**

τρέμω, ἐν χρῆσει κατ' ἐνσot. και πρτ. μόνον (τρέω), λατ. Iremo' ὡς και νῦν, τρέμω, σείομαι, κἄμνω σπασμωδικὴν κίνησιν.— || μετ' ἀπρφ., τρέμω νά... τρέμω ἀπὸ φόβου, φοβοῦμαι νὰ πράξω τι' || ὡς. μετ' αἱτ., τρέμω τι, τὸ φοβοῦμαι.

Ἔτυμ.: **τρέμω**=λατ. Iremo' ἰων-αττ. **τρέμος** **τρομέω** **τρομαρός** **ἀτρεμάς(ς)** **ἀτρεμής** πρβλ. ἀλβ. Irem =Irem (τρέμω, φοβοῦμαι), παλ-σαξ. Itrimman (διεγειρὸς ζωνρῶς, συγκινῶ, σκιρτῶ), γοτθ. Þramstei (ἀκρίς), λιθ. Irimū (τρέμω), λετ. Iremju, Iremi (δίωκω, τρέπω εἰς φυγὴν), ρωσσ. Iraml'ity (τρέμω) ἑξ ιαπ. ριζ. *(e)rem-, παραλλ. τῷ *(e)res- ἐν τῷ σανοκρ. Irásaii, ἑλλ. **τρέω** (βλ. λ.), και τῷ *(e)rep- ἐν τῷ λατ. Irepidus και ἐν τῷ ἑλλ. **τραπέειν** (βλ. λ.)· ἀντι ἀτρεῖς δὲ ἀδ-

ται ριζ. εἶναι ἐπεκτάσεις τῆς *Ier- (τρέμω), τῆς ἐν τῷ σανοκρ. Iragalá-h (τρέμω, ἀσπαίρων).

ΤΡΕΠΤΕΩΝ, ρημ. ἐπιθ. του **τρέπω**· πρέπει τις νὰ τραπῆ (ἢ: νὰ στραφῆ) πρὸς...

ΤΡΕΠΩ, ἰων. **τρέπω**, δωρ. **τρέπω**· μελλ. **τρέψω**· ἀόρ. α' **ἔτρεψα**· ἀόρ. β' **ἔτραπον**· πρκ. **τέτροφα** ἢ **τέτρεφα**· μέσον, ἀόρ. β' **ἐτραπόμην**· παθητ., ἀόρ. α' **ἐτρέφθη**, ἰων. **ἐτράφθη**· ἀόρ. β' **ἐτράπην**, ὀπόμεν ἐπ. α' πληθ. ὑποτ. **τραπέομεν** (ἀντι **τραπέομεν, τραπόμεν**): πρκ. **τέτραμμα**, γ' πληθ. **τετράφαται**· πρσοτ. **τέ:ραφθι, τετράφθω** ὑπερ. **ἐτετράμην**, ἐπ. γ' ἐν. **τέτραπο**· γ' πληθ. **τετράφατο** ὡς και νῦν, τρέπω, στρέφω, ἢ διευθύνω πρὸς τι, λατ. vertere || **τρέπω τι** (νὰ) **εἰς τι** = στρέφω τι (ἢ τινα) πρὸς τι πράγμα, ὀδηγῶ εἰς..., ἄγω πρὸς..., διευθύνω πρὸς... — παθητ. και μέσ., στρέφω τὸ δῆμάτῳ μου πρὸς..., στρέφομαι πρὸς τινα διευθύνω, καταφεύγω εἰς..., λατ. converteri || **ἐπὶ ἔργα τρέπομαι** = πηγαίνω εἰς τὴν ἐργασίαν μου (στρέφομαι πρὸς ἔργα) || ὡς. ἐπὶ τόπου, ἀντ' ἡλίουιο **τετραμμένος** = ἐστραμμένος πρὸς τὸ μέρος του ἡλίου || **τρέπομαι δδόν**=στρέφω ἑμαυτὸν πρὸς τινα κατεῦδουιν, τ. ἔ. λαμβάνω ἢ ἀκολουθῶ διευθύνω τινα || **ποι τρέπομαι**; =πρὸς ποῖαν κατεῦδουιν νὰ στραφῶ; ποῖαν διευθύνωιν πρέπει ἄρα γε νὰ ἀκολουθῶ;— || στρέφω, τ. ἔ. κἄμνω τι(νὰ) νὰ ἀλλάξῃ κατεῦδουιν (νὰ κἄμη στροφῆν) || ὡς. **πάλιν τρέπω** = στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω, κἄμνω νὰ στραφῆ πρὸς τὰ ὀπίσω, νὰ κἄμη μεταβολῆν || μεταστρέφω, ἐκτρέπω, ἀποτρέπω, ἢ ἀμτθ. ἀποτρέπομαι, ἐκτρέπομαι, λαμβάνω ἄλλην κατεῦδουιν || **τρέπω τὴν ὀργὴν εἰς τινα**=τρέπω (κατεῦδουιν) τὴν ὀργὴν μου ἐναντίον ἄλλου τινός, τὴν κἄμνω νὰ στραφῆ (νὰ ἐκπᾶσθῃ) ἐναντίον ἄλλου τινός.— μέσ. και παθ., κἄμνω στροφῆν, μεταστρέφομαι. 2) μτρ., κἄμνω τι(νὰ) νὰ πάρῃ ἄλλον δρόμον, τὸν) ἀλλάξω, τὸ(ν) μεταβάλλω || παθ. και μέσ., μεταβάλλομαι, μεταστρέφομαι, εἶμαι ἄλλοιώτικος, ἀλλάξω || ἀπολ. **τρέπομαι**=μεταβάλλω γνῶμην || ὡς. **οἶνος τρέπεται**=ὁ οἶνος μεταβάλλεται, γίνεται ὀξίνος («ξινίζει»).— || τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν, τὸν κατατροπώνω, τὸν νικῶ || μτρ., **τρέπω εἰς φυγὴν**, λατ. converteri in fugam, ὡς και νῦν τρέπω εἰς φυγὴν.— παθητ., τρέπομαι εἰς φυγὴν, κατατροπώνομαι, ἠττώμαι.— μέσον, τρέπω ἑμαυτὸν (τρέπομαι) εἰς φυγὴν, φεύγω.— **IV** ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, κωλύω.— **V** ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.— **VI** στρέφω πρὸς τινα ἄλλον σκοπὸν, μετατρέπω, προσαρμόζω, ἐφαρμόζω, χρῆσιμοποιῶ.

Ἔτυμ.: **τρέπω**· **τροπή**· **τρόπος**· **τρόπις**, -ιδος (-εως, -ιος)· **τροπός**· **τροπωνήρ**· **εὐτροπέλος**· **τροπῶ**: σανοκρ. Irápaite (ἐντρέπομαι, εἶμαι ἐμβρόντητος), Irápā (ἐντροπή, αἰδώς), παλ-λατ. Irēpit (=κλασσ. λατ. verlit), πθ. λατ. Iurpīs (*Iurpis (<Iurpo-), νεο-ιρλ. uir-threana (δτρακτός) ἑξ ιαπ. ριζ. *Irep- (στρέφω, γυρίζω) πρβλ. **τροπάλις**.

τρέσσαι, ἐπ. ἀντι **τρέσαι**, ἀπρφ. ἀόρ. α' του **τρέω**.

τρεφθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. α' του **τρέπω**.

ΤΡΕΦΩ, αἰολ. και δωρ. **τρέφω**· μελλ. **θρέψω**· ἀόρ. α' **ἔθρεψα**· ἐπ. ἀόρ. β' **ἔτρεφον**· πρκ. **τέτροφα**· παθητ., ἀόρ. α' **ἔθρεφθη**· ἀόρ. β' **ἔτρεφην**· πρκ. **τέθραμμα**, ἀπρφ. **τεθράφθαι**· κυρ. ὡς τὸ **πήγνυμι** (βλ. λ.), καθιστῶ τι στερεόν, τὸ συμπυκνῶ, τὸ «πήζω», τὸ παγώνω: **τρέφω γάλα** = «πήζω» γάλα, τὸ τυρώνω | **τρέφω τυρόν**=κἄμνω τυρόν, τυροκομῶ.— παθητ., μετὰ ἀμτθ. ἐνεργ. πρκ. **τέτροφα**, γίνομαι στερεός, συμπυκνούμαι, «πήζω», συμπήγνυμαι.— || συνήθως ὡς και νῦν, τρέφω, δίδω τροφήν, παρέχω τροφήν, ἀνατρέφω, μεγαλώνω τινά, τὸν κἄμνω νὰ αὐξηθῆ (νὰ μεγαλώσῃ) || μέσον, ἀνατρέφω δι' ἑμαυτὸν.— παθητ., ἀνατρέφομαι, αὐξάνομαι, μεγαλώνω || ὄθεν, γεννῶμαι || και ἀπλῶς, ζῶ, εἶμαι, ὑπάρχω. 2) ἐπὶ δούλων, βουσκημάτων, κυνῶν κ.τ.δ., ἀνατρέφω, διατηρῶ | ἐπὶ φυτῶν, περιποιούμαι (σκαλίζω, ποτίζω κλπ.) | **τρέφω κόμην**=ὡς και νῦν, τρέφω κόμην, τὴν περιποιούμαι, τὴν ἀρίνω νὰ γίνῃ μεγάλη, νὰ μακρύνῃ, λατ. comam alere || ἐπὶ τῆς γῆς, θαλάσσης κλπ., τρέφω, παρῶγω, εἶμαι πλήρης ἐκ τινος, λατ. nutrire,

αίσρα ἔντεϋθεν ποιητ., ἔχω, περιέχω, περιλαμβάνω. — **■** παρ' Ὀμήρω, ὁ ἀνεργ. ἄορ. β' ἔτραφον κείται ἐν ἀμτθ. ἢ παθ. ἐνν. = ἔτραφην (παθ.), ἔτραφέτην = ἔτραφῆτην, ἀπρφ. τραφέμεν (ἀττ. τραφεῖν) = τραφή- ναι (ὅπως καὶ τέτραφα = τέθραμμαι).

Ἔτυμ. τρέφω· τροφός· τροφή· τροφεύς· θρέμμα· θρεπτική· θρέπτρα, τὰ, θρεπτήρια, τὰ διο-τραφής· τροφᾶλις (=ωνικός τυρός, πηγμήνη νόλα) ἐκ ριζ. *dheph- (πήγγυμι, ἐπήζω), περὶ ἧς βλ. ἐν **Θρόμβος**.

ΤΡΕΨΩ, δωρ. **τράψω**· μελλ. **θρέψομαι**· ἄορ. α' **ἔθρεξα**· ἀλλὰ συνηθέστ. μέλλ. εἶναι ὁ μελλ. **δράμω**- μαι, ἰων. **δραμέομαι**, ποιητ. **δράμομαι**· ἄορ. β' **ἔδρα- μων**· πρκ. **δεδράμηναι**, ποιητ. **δέδρομα** (ἐκ ριζ. *dρέ- μω)· ὡς καὶ νῦν, τρέχω, λατ. curro (ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ἀμφύχων καθέλου) ἢ ἐπὶ πραγμ., κινουίμαι ταχέως. 2) μετ' αἰτ. τόπου, διατρέχω τόπον τινά (ἐκτασίον τινα). 3) μετὰ συστ. αἰτ.: **τρέχω δρόμον** = ἀγωνίζομαι ἀγών- να δρόμου (μετέχω εἰς ὄγωνα δρόμου) ἢ μτφρ., **ἔ- γωνας τρέχω περὶ ἔμναυτοῦ** = διατρέχω κινδύνους (δικαικινδυνεύω) διὰ τὴν ζωὴν μου (διὰ τὴν ἀσφα- λείαν μου) ἢ ὅθεν καὶ ἀνευ τῆς αἰτ. **δρόμον ἢ ἀγώνα** : **τρέχω περὶ ἔμναυτοῦ, τρέχω περὶ τῆς ψυχῆς** = τρέχω διὰ νά σώσω τὸν ἑαυτὸν μου, νά γλυτώσω τὴν ζωὴν μου, διατρέχει κινδύνον ἢ ζωὴ μου, μέ κιν- δύνον τῆς ζωῆς μου ἢ ὡς. παρ' ἐν **πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν** = ἐπαρὰ ἕνα πάλαισμα νά νικήσῃ, «ὀλίγον ἔλειψε νά νικήσῃ», «ἕνα γύρο ἦδελε ἀκόμην διὰ νά κερδίσῃ τὴν νίκην».

Ἔτυμ. τρέχω· τροχός· τρόχος· τρόχις· τροχαν- τήρ· τροχίλιος· ὀλοοτροχος· παλ-ιρλ. droch (τρο- χός)· λατ. drossi, λιθ. pa-droszil (τρέχω ταχέως)· εἰς ἰαπ. ριζ. *dhegih- (τρέχω)· ἀμρ. durgn (γεν. drgan) = τροχός κεραμέως (ἰαπ. *dhegih- ἢ *dheorgh-)· πρβλ. τὰς παραλλαγάς τῆς ριζ. *dhegih-, ἦτοι τὰς *Iraigh-, *Iregh- (ἔλακ, τρέχω), τὰς ἐν τῷ λατ. Irahō (ἔλακ), gall. ver-tragus (λαγωνικό σκυλί)· ἰρλ. frog (παί- δες), παλ-gall. tro (τροφή), troi (=λατ. vertere, volvere), vso-gall. froed (πούς) καὶ ἰρλ. fraig (πούς), gall. fraed (πόδες)· πρβλ. καὶ παλ-ολαυ. Irīkū (δρό- μος), vso-σλοβ. Irčall (τρέχω), παλ-ιρλ. Irēn (τολ- μῆρος, εὐτολμος), Irice (ταχύς).

τρέψεται, γ' πληθ. ἐπ. ἄορ. α'· εὐκτ. τοῦ **τρέπω**.

ΤΡΕΨΩ, ποιητ. **τρέψω**, ἀπρφ. **τρεῖν**· μελλ. **τρέσω**· ἄορ. α' **ἔτρεσα**, ἐπ. **τρέσσα**· τρέμω, τρομάζω, πτο- ούμαι, κυρ. τρέμω ὅπὸ τὸν φόβον μου ἢ ἐντεῦθεν, τρέπομαι εἰς φυγὴν ἀπὸ τὸν φόβον μου, δειλιῶ, φεύγω ἢ **ἔτρεσας** = ὁ δειλιάσας, ὁ τραπεῖς εἰς φυ- γὴν ἀπὸ δειλίας, ρίψασπις, δειλός.— **■** μτθ., μετ' αἰτ., φοδοῦμαι τινα, τὸν ἀποφεύγω ἢ φόβου, τὸν ἀποτροπιάζομαι.

Ἔτυμ. τρέω (ἰαπ. *Irezo = σανακρ. IrāsaII (τρέμω), πρβλ. σανακρ. Irasīd-ἢ (τρέμω)) (· **ἔ-τρεστος**, πρβλ. Zenb. taršta = δειλός), Zenb. ter'sa'ih (ἰαπ. *Iřskēil), παλ-περσ. tarsaliy (φοδοῦμαι), πρβλ. Ἡσυχ. **ἔτρε- σεν· ἐφόβησεν· τήρηον**, λατ. terreo (*tersejo), ter- ror, ὁμбр. turslitu (=λατ. terreo, fugato), μοσ-ιρλ. Iarrach (Κατ. Iarsāko) = δειλός, ἀγγλ.-σαξ. **Þroes** (κροσσός), λιθ. Irizū (ἰαπ. *Iřskō) = τρέμω· **ἔξ** ἰαπ. ριζ. *Ires- (*Ires-, *Iers-) (=τρέμω) παραλλ. τῇ *I(e)rem- (βλ. **τρέμων**), *I(e)rep- (βλ. **τραπέω**).

τρήμα, -ατος, τὸ (τετράω)· τὸ διατρυπημένον, διαπερασμένον ἢ ὀπή, ἀνοιγμα, τρύπημα [βι' ἔτυμ. βλ. **τετράω** καὶ **τείρω**].

τρήματῶδες, εσσα, εν (τρήμα)· μετὰ πολλῶν ὀπῶν, πλήρης ὀπῶν, πορώδης.

τρήρων, -ωνος, ὁ, ἢ (τρέω)· πλήρης φόβου, ἔμ- φοδος, περίτρομος, δειλός, φοφοδεής, περιδεής ἢ ἐπιθ. τῶν ὄγριων περιστερῶν : **τρήρωνες πέλειαι** (ἢ **παλειάδες**) ἢ ἐντεῦθεν, μτγ., κατήντησεν οὐα. ἢ **τρήρων** = **πέλειαι**, ἦτοι περιστάρδ.

Ἔτυμ. τήρων (*trā-ρων (*τρασ-ρος) : ἐπ. ἄορ. **τρέσσαι** (βλ. ἐν **τρέω**) διὰ τὴν μεταπτ. βαθμ. Iřs- πρβλ. Zenb. ter'sa'ih (φοδοῦμαι), μοσ-ιρλ. Iarrach (δειλός, φοβισμένος).— διὰ τὸ ἰων. **τερήος**, δωρ. **τερῶος** πρβλ. Ἡσυχ. **ατραρόν· ἔλαφρόν· δειλόν· ταχῆ** (ἢ ἐνν. **ἀδει- λός**) συμβιβάζεται μόνον εἰς ἐν **τερῶος** (*τρασ-ρος : ἄορ.

τρέσσαι)· διὰ τὸ δωρ. **ατραρόν· ταχῆ**, **ατραρόν· τα- χῆ** (μετ' ἀποβολῆς τοῦ -ρ- κατ' ἀνομι.)· βλ. **στραλέος**.

τρήσω, μελλ. τοῦ **τετράω**.

τρήτός, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **τετραίνω**· ὁ διάτρη- τος, ἔχων ὀπήν, διατρυπημένος, πλήρης ὀπῶν ἢ **τρη- τὰ λέχεια** = κλίνας γλαφυρῶς γεγλυμμέναι καὶ διατό- ρως τετρονημέναι καὶ κεκοσμημέναι δι' ἐγκολιῶ- των διακοσμῶσεων (κατ' ἄλλους, κλίνας πλήρεις ὀπῶν, δι' ὧν διήρχοντο τὰ οχοινία τὰ ἀνέχοντα κάτωθεν τὰ στρώματα).

τρηχάλεος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **τρηχῆς, τραχῆς** (βλ. λ.).

τρηχῆς, εἶα, ὄν, ἰων. ἀντὶ **τραχῆς** (βλ. λ.)· ἐπιρρ. **τρη- χῆος**, ἀντὶ **τραχέως**· δωρθ. **τρηχῆτατα** ἀντὶ **τραχύτατα**.

τρί- (ἐκ τοῦ ἐπιρρ. **τρεῖς** ἢ ἐκ τοῦ οὐδ. **τρία**), ἐν συνηθέτοις ὡς α' συνηθ. τρίς, τρεῖς φορὰς, λατ. ter-.

τρία, οὐδ. ἐκ τοῦ **τρεῖς**.

τριάξω, μελλ. -άσω (τρία)· νικῶ, καταβάλλω, καταρρίπτω, κατακτῶ· κυρ. ἐπὶ παλαιστοῦ, ὁσκι δὲν ἐλογίζετο νικητῆς, ἄν δὲν κατέβαλλε τρίς τὸν ἀν- τιπαλόν του, ἢ ἐάν δὲν ἐνίκα αὐτὸν διὰ τριῶν παλαιστικῶν τεχνασμάτων.

Ἔτυμ. τριάξω (καὶ **τριάσσω** καὶ **τριάττω**)· **τριά- κτήρ**· **τριάγμος** (=νίκη κατόπιν τριῶν ἐπιδέσεων)· **ἔ- τριακτος** (ἀήτητος)· **ἀποτριάξω**· ἐκ τοῦ **τρεῖς** (ὡς καὶ ἐκ τοῦ **τριάξω** = τριπλασιάζω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία)· βλ. **τρεῖς, τρία**.

τρίαίνα, ἢ (τρία)· λατ. trienas, ἢ «τρίαίνας», τὸ εἰσλήμμα τοῦ Ποσειδῶνος ἢ γενικῶς, δόρυ ἔχον τρεῖς αἰχμᾶς, ἢ ἀλειπτικὸν καμάκιον ἔχον τρεῖς ὀδόντας.

Ἔτυμ. τρίαίνα (*τρίαίνα (βλ. **τρεῖς, τρία**).— κατὰ τινας, οὐκ ἄρθως, ἢ ἢ λ. παράγεται ἐκ τοῦ **τρι-** + **αἶνω** (*sai-nō· κατὰ τινα γυνῆν *τρίαίνα (*τρι-ji]a, πρβλ. λατ. triens (*Iri-ji]t- (τρίτος).

τρίαίνω, μελλ. -άσω· κινῶ (σεῖω) διὰ τῆς τριαί- νης ἢ ἐντεῦθεν, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω ἢ **τρίαίνω τὴν γῆν διεκέλλω** = ἀνασκάπτω (οκαλιζῶ) τὴν γῆν διὰ τῆς δικέλλης, δραύω τοὺς βῶλους τοῦ χώματος.

τριάκας, ἐπ. καὶ ἰων. **τρηκάς**, -άδος, ἢ (τρεῖς, **τρία**)· ὁ ἀριθμὸς τριάκοντα.— **■** ἢ τριακοσὴ ἡμέ- ρα τοῦ μηνός ἢ ἐν Ἀθήναις, αἱ **τριακάδες** ἦσαν ἀφι- ρωμέναι εἰς ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν, ὡς παρὰ Ῥωμαῖοις τὰ **novendialia**, προσεφονοῦτο δὲ κατ' αὐτὰς θυσίαι εἰς τὴν Ἑκάτην.— **■** ὡς. κάθε ὑποδιαίρεσις ἀποτε- λουμένη ἐκ τριάκοντα (ὅπως π. χ. ἐν Ἀθήναις πο- λιτικῆ διαίρεσις ἐκάστης φυλῆς περιλαμβάνουσα τριάκοντα οἰκογενείας).

τριάκονθ-ἀμμάτος, ον (τριάκοντα+ἄμμα)· ὁ ἔ- χων τριάκοντα **ἄμματα** (θηλ. κόμβους).

τριάκονθ-ἡμέρος, ον, ἰων. **τρηκοντήμερος**, δωρ. **τριακοντήμερος** (τριάκοντα+ἡμέρα)· ὁ ἔχων τριάκοντα ἡμέρας, ὁ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ **τριακονθῆμερον** = χρονικὸν διάστημα ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν.

τριάκοντα, ἐπ. καὶ ἰων. **τρηκοντα**, οἱ, αἱ, τὰ· ἄκλιτον (τρεῖς, **τρία**) ὡς καὶ νῦν, τριάκοντα, τριάν- τα, λατ. triginta.— **■** ὡς οὐα., οἱ **τριάκοντα** : 1) ἐν Σπάρτῃ, οἱ διοριζόμενοι μέλη τοῦ τριακονταμελοῦς Συμβουλίου, σύμβουλοι καὶ συμπράκτορες τοῦ Βασιλέως. 2) ἐν Ἀθήναις, οἱ τριάκοντα τύραννοι, τοὺς ὁσείους οἱ Λακαδαίμονιοι ἐγκατέστησαν εἰς Ἀθή- νας εὐθύς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Λυ- σαάνδρου (τῷ 404 π. X.).

τριάκοντᾶ-ετής, ἰων. **τρηκ-**, ἐς (τριάκοντα+ ἔτος)· ὁ ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ὡς καὶ νῦν τριακονταετής.— **■** ὁ ἔχων διάρκειαν 30 ἐτῶν, ὁ διαρκῶν ἐπὶ τριάκοντα ἐτη ἢ ὡς θηλ. -έτης, -ιδος.— παρ' ἀττ. συνηθ. **τριακοντούτης**, -ου, ἀλλὰ καὶ **τριακοντούτης**, ἐς, θηλ. **τριακοντούτης**, -ιδος, ἐξ οὗ **τριακοντούτιδες** **σπανδαί** = ἀνακωχή (εἰρήνη, συν- δίκη) τοῦ διαρκείας τριάκοντα ἐτῶν.

τριάκοντᾶ-ζύγος, ον (τριάκοντα+ζυγόν)· ὁ ἔ- χων τριάκοντα καθίσματα (δρανία) κωπηλαστῶν.

τριάκοντ-αρχία, ἢ (τριάκοντα + ἀρχα)· ἡ ἀρχή τῶν τριάκοντα τυράνων ἐν Ἀθήναις (πρβλ. **τριά- κοντα** II 2).

τριάκοντ-όργμος, ον (τριάκοντα + ὄργμι)· ὁ

τριάκοντα ὄργυιων μήκους, πλάτους κλπ. (ἀλλὰ βλ. τριακοντόργυος).

τριάκοντορος, *ον* (παρ' Ἑβρ. *τριάκοντορος*) ὁ ἔχων τριάκοντα κώπας ἢ ὡς οὖο. *τριακόντορος* (ἄν. *ναῦς*)=πλοῖον ἔχων τριάκοντα κώπας.

τριάκοντ-ούτης, *ες*, συνηρ. ἀντί *τριακονταστής* (βλ. λ.).

τριάκοντ-ῶρύγος, *ον*, ὀρθότερος τύπος τοῦ *τριακοντόργυος* (βλ. λ.), ὁ τριάκοντα ὄργυιων.

τριάκοισιοί, ἰων. *τρηκόισιοι*, *ας*, *α* (*τρεῖς*, *τρία*) ὡς καὶ νῦν, τριακόσιοι, λατ. *triceni*.

τριάκοσιο-μέδιμνος, *ον* (*τριακόσιοι*+*μέδιμνος*) ὁ ἔχων περιουσίαν (ἢ εἰσόδημα ἐκ τῆς περιουσίας του ἐτήσιον) τριακοσίων μεδίων ἢ οἱ *τριακοσιο-μέδιμμοι*=πολλοὶ ἔχοντες ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκ τριακοσίων μεδίων, ὅσον ἀπηχέουτο ἐκ τοῦ νόμου ἕνα περιληφθῆ τις εἰς τὴν τάξιν τῶν *εἰσπένων*.

τριάκοστός, ἰων. *τρηκοστός*, *ή, ὄν* (*τριάκοντα*) ὡς καὶ νῦν, τριακοστός εἰς τὴν σειράν, ὁ τελευταῖος ἐκ σειράς τριάκοντα ἢ ὡς οὖο. ἢ *τριακοστή* (ἄν. *μοῦρα*)=φόρος ἀνερχόμενος εἰς τὸ ἕν τριακοστόν (ὡς ἢ *δεκάτη* ἦτο ὁ φόρος ὁ συμποσοούμενος εἰς τὸ ἕν δέκατον).

τριάκτηρ, *-ῆρος*, ὁ (*τριάξω*) ὁ νικητής βλ. *τριάξω*.

τρί-ἄρμενος, *ον* (*τρία*+*ἄρμενα*) ὁ ἔχων τρία ἄρμενα (τρία ἰστία).

τριάς, *-άδος*, ἢ (*τρεῖς*) ὡς καὶ νῦν, τριάς, ὁ ἀριθμὸς 3.

τριάσω, μελλ. *-άξω*=*τριάξω* (βλ. λ.).

τριάσις, *ή, ὄν* (*τρίβω*) ὁ τριεῖς (ἀποτριβεῖς, κατατριβεῖς), ὁ τετριμμένος, λατ. *tritus* ἢ *τριβακή* (ἄν. *χλαμύς*) ἢ τὸ *τριβακόν* (ἄν. *ἱμάτιον*)=τετριμμένον ἱμάτιον, μὴ δυνάμενον νά φορεθῆ πλέον λόγῳ τῆς παλαιότητός του (πρβλ. καὶ *τρίβων*).

τρίβαλλοί, *οί*, ἔθνος Θρακικόν ἢ Ἰλλυρικόν ἢ ἐνταῦθα καί, κωμικόν ὄνομα θαρραλικῶν δεῶν.

τρί-βέλης, *ες* (*τρι*+*βέλος*) ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς ἢ ἀκκῶς (τριανοειδής).

τρίβη, ἢ (*τρίβω*) ὡς καὶ νῦν, τριβή, τὸ τριβεῖν, ἢ τριψῆς, ἀπότριψις.— **III** μτρ., φθορά, βλάβη, καταστροφή, κατατριβή. ἢ ὡς. ἐπὶ χρόνου, σπατάλη χρόνου, κατατριβή, χρονοτριβή, βροδύτης, ἀναβολή (βλ. καὶ πατωθ. ἀριθ. 4) | *βίος οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβὴν* =εὐχάριστος ζῶη, διὰ τὴν ὅποιαν εὐχαριστως σπαταλῆ τις τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του. 2) τὸ ἀσχολεῖσθαι περὶ τι, ἢ περὶ τι ἐνασχόλησις, ἄσκησις, ὡς καὶ νῦν τριβή (=ἀσκησις) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θεωρίαν ἢ ὡς. ἀπλῆ ἀσκησις, μηχανικὴ ἀσκησις, ἐρασιτεχνικὴ ἐνασχόλησις περὶ τι. 3) τὸ περὶ οὐ τις ἀσχολεῖται, τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος (τῆς μερίμνης μας, τῶν ἀσχολιῶν μας). 4) καθυστέρησις, ἀναβολή, ὑπεκφυγή: *ἐς τριβὰς ἔλαιν*=ζητεῖν ἀναβολὰς | καὶ ἄνευ ρῆμ.: *μὴ τριβὰς ἔτι*=ὄχι ἀναβολὰς πλέον.

τρίβηναί, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *τρίβω*.

τρίβολ-εκ-τράπελος, *ον* (*τρίβολος*+*ἐκτράπελος*) τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὖο., *τρίβολεκτράπελα* *στω-μύλλω*=ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ στόμα μου ἀγοραῖα σκώματα καὶ θαναύσους ἀστεϊότητας (πρβλ. *ἐκτράπελος*=ὁ ἐκτρέπόμενος τῆς συνήθους ὁδοῦ, ἀσυνήθης, παράδοξος).

τρί-βολος, *ον* (*τρι*+*βαλεῖν*) ὡς τὸ *τριβέλης* (βλ. λ.), ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς ἢ ἀκκῶς.— **II** ὄθεν, ὡς οὖο. **δ** *τρίβολος*: 1) τριβελές σιδήριον, ὅπερ ριπτόμενον κατὰ μεγάλας ποσότητας καθ' ὅδον παρελθὲν τὰς κινήσεις του ἐξερκοῦτο ἱππικοῦ. 2) ἀκανθῶδες φυτόν, ὅπερ προσκολλᾶτο εἰς τὰ ἔρια τῶν προβάτων. 3) ἐν τῷ πληθ., ὀηκτικὰ ἄστελα, σκώματα. 4) ἐν τῷ πληθ., ὡς., ἀλυνιστικὴ μηχανή.

τρίβος, *ή, καὶ ὁ* (*τρίβῃνας*) ἰνστιμμένη ἢ πεπατημένη ὁδὸς ἢ ἀτραπὸς, ὡς καὶ νῦν τριβός, μονοπάτι ἢ ἐνταῦθεν καί, μεγάλῃ ὁδῷ, δημοσίᾳ ὁδῷ. 2) μτρ., ὁδὸς τοῦ θίου, στοδοδοροῖα.— **III** τριβή, προτριβή, ὡς τὸ *τριβή, τριβῆς* (βλ. λ. λ.).— **III** μτρ., ἀσκησις, ἐφαρμογή, χρήσις. 2) ἀναβολή, χρονοτριβή.

ΤΡΙ-ΒΩ, μελλ. *τρίβω* ἀορ. α' *τριβω*, ἀπρφ. *τρι-*

βαι· πρὶ *τέτριφα*· παθητ., μελλ. α' *τριφθήσομαι*, μελλ. β' *τριβήσομαι*, τετελ. μελλ. *τετριβήσομαι*, ὡς. δὲ καὶ μέσ. μελλ. *τριβωμαι*, ἐν παθητ. ἄν. ἀορ. α' *ετριφθῆν*· ἀορ. β' *ετριβῆν*· πρὶ. *τέτριμμα*· ὡς καὶ νῦν, τριβῶ, κυρ. τριβῶ σίτον, ἀλωνίζω σίτον (διότι τὸ ἀλώνισμα ἐγένετο διὰ τῆς τριβῆς, τῆς γινομένης διὰ τοῦ κατήματος τῶν βοῶν, ἢ διὰ ἐπικυλιόμενον κυλινδρῶν) ἢ ὡς. ἀλέθω, κοπανίζω, κονιοποιῶ ἢ τριβῶ (προσ-τριβῶ) τι ἐπὶ τινος, περιστρέφω τι μέσα εἰς τι: *μοχλὸν ἀείρας τριβῆσαι ἐν ὀφθαλμῷ*=νά πάρη μοχλὸν καὶ νά τὸν περιστρέψῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν (τοῦ Κύκλωπος, ἐν Ὀδυσ. I 338, ὅστε καθὼς ὁ μοχλὸς ἦτο παρακωτωμένος νά κοριοποιηθῆ διὰ τῆς τριβῆς | *πρῶτον βασάνω τριβῶ*=προστριβῶ χρυσοῦν ἀντικείμενον (νόμισμα ἢ ἄλλο τι) ἐπὶ τῆς «Λυδίας λίθου» διὰ νά ἐλέγξω τὸν βαθμὸν τῆς καθαρότητός του.— μέσον, τριβῶ τι ἐπὶ τινος καὶ τὸ μαίνω, τὸ μολύνω.— **III** διὰ τῆς τριβῆς φθείρω τι, τὸ καταστρέφω, τὸ ἀποτριβῶ, τὸ «λυώνω» ἢ ἐπὶ ὁδοῦ, πατῶν φθείρω τὴν ὁδὸν ἢ τὴν καθιστῶ ὁμαλὴν (δηλ. διὰ τῆς μεγάλης καὶ μακροχρονίου χρήσεως). 2) ἐπὶ χρόνου, κατατριβῶ τὸν χρόνον, ἐπερνῶ τὸν καιρὸν μου, διάγω λατ. *tereere vitam* | ἀπολ., χρόναι καιρὸν, βροδύω, ἀναβάλλω. 3) μτρ., ἐπὶ προσώπων, καταπονῶ μέχρις ἀφανισμοῦ, φθείρω, καταστρέφω ἢ καταπιέζω, καταδυναστεύω ἢ ἐπὶ χώρας, ἐρημῶν, λεηλατῶ ἢ ἐπὶ χρημάτων, κατασπατάλω, κατασπεύω. 4) μεταχειρίζομαι συνεχῶς.— παθητ., ἀσχολοῦμαι ἀποκλειστικῶς περὶ τι.

Ἔτυμ. *τριβῶ*· *τριβή*· *τρίβος*· *-τριβῆς* (π.χ. *παιδο-τριβῆς*) λατ. *triba*· *τρίμμα*· πρβλ. λατ. πρὶ. *tri*-*vi* τοῦ *tere*, μτρ., *tri*-*vis*, *de*tr^omentum· *triticum* (σίτος)· *tribulum* (μηχανὴ κοπανίσματος σίτου)· *inter*-*tribo* (ἐλαφρὰ ἐκδορά, ἀμυχή)· *tribo* (βοῦς πρὸς ἀροτριῶσιν) ἦτοι ἀξ. λατ. βάσεως *tere*- (βλ. ἐν *τερω*), εἰς ἣν ἀνάγεται ἐπίσης τὸ σακκορ. *tar*- ἐν τῷ *tar*tar^o (ἀπειτατ.), *tar*tum, *tar*g^ori, *tar*ta, *tar*tya, *tar*tya (ὁ εὐκόλως εἰσερχόμενος) τὸ *-β*-δύναται νά ἀνάγεται εἰς λατ. **gv*-, **g-v*-ἢ *-b*-· πρβλ. παλ.-σλαβ. *trěbiti* (καθορίζω), ρωσσ. *telébyty* (ἀπολεπίζω).— ὑπὸ τινων θεωροῦνται συγγ. καὶ τὰ γοθ. *triskan*, παλ.-γερμ. *dreskan*, ἀγγλ.-σαξ. *triscan*, παλ.-σλαβ. *triska* (ἐκκοκκίζω).

τρίβωμες, ὄμρ. ἀντί *τρίβωμεν*, α' πληθ. ὅπου τοῦ *τρίβω*.

τρίβων, *-ωνος*, ὁ (*τριβῆνας*)· τετριμμένος (πεπαλιμμένος) ἱμάτιον ἢ ἐπανωφόριον.— **II** ὡς ἐπιθ. **δ**, **ή**, *τρίβων*=ὁ ἠσκημένος εἰς τι, ὁ ἐμπειρος περὶ τι (μετὰ γεν.) ἢ ὡς. καὶ μετ. αἰτ. 2) ἀπολ., ὡς οὖο., ἀνδρωπιος πανούργος, πολυμήχανος, ὀπαιτῶν.

τρίβωνικῶς, ἐπίρρ. (*τρίβων*) κατὰ τὸν τρόπον τοῦ τριβῶνος (ὅπως τὸ τετριμμένον ἐπανωφόριον).

τρίβωνιον, *τό*, ὄνομα τοῦ *τρίβων* (βλ. λ.)· μικρὸν ἐπανωφόριον.

τρί-γέρον, *-οντος*, **δ**, **ή** (*τρι*+*γέρον*)· ὁ τρις γέρον, τρεῖς φορὰς γέρον, παμπάλαιος, ὑπέργηρος.

ΤΡΙ-ΓΛΗ, ἢ (ὄμρ. *τρίγλω*, μτρ. καὶ *τρίγλω*)· εἶδος ἰχθύος, ἐμπαρμποῦνις, «τριγλί», λατ. *triglia* [σχοταίν. ἔτυμολ.· πιθ. συγγ. τῷ *τριγλόγη*, ὄμρ. *-ῆς* (εἶδος ἰχθύος) καὶ τῷ *τρίλω* (ἐκ τοῦ ἦχου, ἐν οἱ *ι*-*χ*θῦες οὗτοι ἐκπέμπουν ἅμα τῇ ἀεαγωγῇ των ἐκ τῆς θαλάσσης)].

τρί-γληνος, *ον* (*τρι*+*γλήνη*, *γλήνος*)· ἐπιθ. τῶν ἐνωτίων: *ἔρματα τριγλήνα*=ἐνώτια ἔχοντα τρεῖς σπιληνοῦς καὶ ἀκτινοβολοῦντας λίθους ἢ ἀστερίσκους (ὡς αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν, πρβλ. *γλήνη*) ἢ τριόφθαλμα (ἐνώτια) ὡς ἐκ τῶν τριῶν διατῶρων ὀπῶν (δίκην ὀφθαλμῶν), συνάν. τῷ *τρισεῖς* (βλ. λ.) ἢ ἐνταῦθεν, ἀξιοθέστα.— **II** ἐπὶ τῆς Ἐκάτης, τριόφθαλμος, ἢ ἐχούσα τρεῖς ὀφθαλμούς.

τρίγλο-φόρος, *ον* (*τριγλή*+*φέρω*)· ὁ φέρων τρίγλωσ: *τριγλοφόρος χεῖτων*=δίκτυον πρὸς ἀγρυσίαν τριγλῶν (τ. ἔ. *χεῖτων* συλλαβάνων καὶ ἄρα *φέρων* τρίγλωσ, δηλ. μαρμποῦνις).

τρί-γλύφος, *ον* (*τρι*+*γλύφος*)· ὁ ἔχων τρεῖς γλύφους, εἰς τρία ἐσχιόμενος, τριχοῖδής: *αἰχμητὴ τριγλύφος*=ἡ τρίαινα ἢ ὡς οὖο. ἢ *τριγλύφος* (ἐν τῇ ἀρχιτε-

κτονική τοῦ ὄρω. ρυθμοῦ)=μάρμαρον ἔχον τρεῖς γλυφάς παραλλήλους, τιθέμενον δὲ ὑπεράνω τοῦ ἐπι-
 στυλίου· αἱ τριγλωφαὶ αὗται, αἱ κατὰ ἰσας ἀποστάσεις
 ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου κείμεναι, ἐσμβόλιζον τὰ ἄκρα τῶν
 δοκῶν τῶν ἀρχαιοτάτων ὑλλίων ναῶν, τὰ δὲ μεταξὺ τῶν
 κενὰ διαστήματα ἀρχικῶς μὲν ἔμμενον κενὰ καὶ ἐκαλοῦν-
 το *θπαί*, βραδύτερον ὁμοῦ συνεπληροῦντο διὰ τεμαχίων
 μαρμαρῶν, μὴ τριγλωφῶν, τὰ ὁποῖα ὠνομάζοντο *μετόπαι*.

τρι-γλώχης, -τος, ὁ, ἢ (τρι-+γλωχίς)· ὁ ἔχων
 τρεῖς γλωχίνας (τρεῖς ἀκίδας ἢ ἀκωκάς), τρίγλωσσος.
τριγμός ἢ **τρισμός**, ὁ· ἐπὶ τῆς πέδιτικῆς, ὄξεϊα
 κρουγῆ, «τοῦρισμα», λατ. *stridor*. 2) ὡς καὶ νῦν,
 τριγμός, τρίξιμον.

τρι-γωνία, ἢ (τριγωνος)· ἡ τρίτη γενεὰ.
τρι-γωνος, ὄν (τρι-+γενέσθαι)· ὁ τρεῖς φορές
 γεννηθεὶς (ἐπὶ τοῦ Διονύσου π.χ.)· ἢ ἐν τῷ πληθ.,=τρεῖς,
τρία: *τριγωνοὶ κόραι* = τρεῖς θυγατέρες, *τριγωνα*
τέκνα (=εἰρία παιδιὰ).

τρι-γωνον, τὸ (κυρ. οὐδ. τοῦ ἔπομ. *τριγωνος*)· ὡς
 καὶ νῦν, τρίγωνον, σχῆμα ἢ ἀντικείμενον ἔχον τρεῖς
 γωνίας.— || μουσικὸν ὄργανον τριγωνικοῦ σχήματος.

τρι-γωνος, ὄν (τρι-+γωνία)· ὡς καὶ νῦν, τρίγωνος,
 ὁ ἔχων τρεῖς γωνίας, τρικόρυφος.

τρι-δουλος, ὄν (τρι-+δούλος)· ὁ τρεῖς δούλος, ὁ
 ἐπὶ τρεῖς γενεὰς δούλος (τ. ἔ. ὁ γεννηθεὶς ἐκ μη-
 τρός δούλης, τῆς ὁποίας καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ προ-
 μήτωρ ἦσαν ἐπίσης δούλαι).

τρι-δραχμῶν, ὄν (τρι-+δραχμή)· ὁ ἔχων ἄξιαν ἢ
 ὄρους τριῶν δραχμῶν.— || τὸ *τρίδραχμον*=νόμισμα
 τριῶν δραχμῶν, τρεῖς δραχμαί.

τρι-δύστηνος, ὄν· ὁ τρεῖς *δύστηνος*, ὁ τὰ μάλι-
 στα δυστυχῆς, δυστυχέστατος.

τρι-έλικτος, ὄν (τρι-+έλικτος)· ὁ τρεῖς ἐλιγμούς
 σχηματίζων, ἐπὶ θραυῶς || ἐπὶ σχοινίου, τρίδιπλον, τὸ
 ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν νημάτων (σπάγγων ἢ λε-
 πτοτέρων σχοινίων).

τρι-έμβολος, ὄν (τρι-+έμβολον)· ὁ ἔχων τρία ἔμ-
 βολα, ἢ ὁ ὁμοῖος πρὸς τριπλοῦν ἔμβολον πλοῖου,
 δηλ. τόσοον μακρὸς ὅσον τρία ἔμβολα μαζί.

τρι-έσπερος, ὄν (τρι-+ἔσπερα)· ὁ τριῶν ἑσπερῶν,
 ὁ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας.

τρι-ετηρίς, -ίδος, ἢ (τρι-+ἔτος)· ἢ κατὰ τριετίαν
 τελουμένη ἑορτὴ || κυρ. εἶναι ἐπιθ. ἔννοουμ., τοῦ οὐδ.
ἑορτῆ (τελετῆ, θυσία κ.τ.δ.) || *τριετηρίς* (ἐνν. *περίοδος*)
 =κύκλος ἢ περίοδος τριῶν ἐτῶν.

τρι-έτης, -ες, ἢ **τριετής**, -ές (τρι-+ἔτος)· ὡς καὶ νῦν,
 τριετής, ὁ τριῶν ἐτῶν, ὁ ἡλικίας τριῶν ἐτῶν || τὸ
 οὐδ. *τριετες* ὡς ἐπίρρ.=ἐπὶ τρία ἔτη, διὰ τρία ἔτη.

τρι-ετία, ἢ (τριετής)· ὡς καὶ νῦν, τριετία, διάστημα
 τριῶν ἐτῶν, λατ. *triennium*.

τρι-ζύγης, -ές, καὶ **τρι-ζύγος**, ὄν, καὶ **τρι-ζυξ**,
 -ῦτος, ὁ, ἢ (τρι-+ζυγῆναι, τοῦ *ζεύγνυμι*)· ὁ μετ' ὄλ-
 λων δύο συνεζευγμένος, τρεῖς ὁμοῦ, τριπλοῦς || ὡς.
 ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ *τρεῖς*: *τριζυγες κασίγνητοι* = τρεῖς
 ὁδελφοί.

ΤΡΙΖΩ· μελλ. *τριζώ*· πρκ. *τέτριζα* μετὰ σημασ.
 ἄνεστ., μετ. *τετριζός*, ἐπ. πληθ. *τετριζώτες* ἀντὶ *τε-
 τριζότες* ὕπερο. *ἑτετριζέιν*, ἐπ. *τετριζέιν* μετὰ σημ.
 πρκ. ἐπὶ ζῦφον καὶ πτηνῶν, ὡς καὶ νῦν, *τριζω*, ἐκπέμ-
 πω τριγμόν, «τουριζ(ω), ἐκπέμπω ὄξεϊαν φωνήν || ἐπὶ
 τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθνησκόντων (φαντασματίων), θαστα-
 ρί(ω), τραυλί(ω) || ὡς. ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων: *νώτα τετρι-
 ζει*=ἐτριζον τὰ νῶτα («οἱ πλάτες», ἐπὶ παλαιστῶν) ||
 ἐπὶ πραγμάτων, *τριζω*, προστριδω, οἰζω, κραδαίνομαι,
 τρανάζω, λατ. *stridere*.

*Ἔτυμ.: *τριζώ*· *τριγμός*, *τρισμός* (μτγν.)· *στριγέ*,
 ἢ, γεν. *στριγγός* («νυκτοπούλι»)· προφανῶς ὀνοματο-
 ποία (ἐκ τοῦ ἧχου), εἰς λατ. ριζ. *(s)tri-*g*, παραλλ.
 πρὸς τὴν *stri-*d* ἐν τῷ λατ. *strideo* (παράγω δξύν
 ἧχον).

τριηκάς, -άδος, ἢ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *τριακάς* (βλ.λ.).
τριηκόντα, **τριηκόσιοι**, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *τριακ*—.

τρι-ἡμί-πόδιον, τὸ (τρι-+ἡμί-+πούς)· τρεῖς ἡμί-
 σεῖς πόδες, εἰς πόους καὶ ἡμίους || ὡς ἐπιθ., *τριημι-
 πόδιος*, ὄν, ὁ ἔχων μῆκος ἐνὸς πόδος καὶ ἡμίσεος.

τριῆρ-αρχός, μελλ. -ῆσω· πρκ. *τετρηράρχηκα*·
 εἶμαι τριῆρραρχος, εἶμαι κυβερνήτης τριῆρους, κυ-

βερνώ τριῆρη || μετὰ γεν., *τετρηραρχῶ* νέως=εἶμαι
 κυβερνήτης πλοίου.— || ἐν Ἀθήναις, εἶμαι τριῆρρα-
 ρχος, ἐξοπλιζῶ τριῆρη διὰ νὰ τὴν θέσω εἰς τὴν ὑπ-
 ηρεσίαν τῆς πατρίδος.

τριῆρ-αρχία, ἢ (τετρηραρχέω)· τὸ τριῆρραρχεῖν,
 ἢ ἀρχηγία τριῆρους.— || ἐν Ἀθήναις, ὁ ἐξοπλισμὸς
 τριῆρους πολεμικῆς || τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ *λειτουργία* (βλ.
 λ.) τοῦ τριῆρραρχοῦ.

τριῆρ-αρχικός, ἢ, ὄν (τετρηραρχία)· ὁ ἀνήκων ἢ
 ἀρμόζων εἰς τὴν τριῆρραρχίαν.

τριῆρ-αρχος, ὁ (τετρηρ-+αρχέω)· ὁ κυβερνήτης
 τριῆρους.— || ἐν Ἀθήναις, *τετρηραρχος* ἐκαλεῖτο ὁ
 πολίτης ὁστις ὤφειλε νὰ ἐξοπλίσῃ τριῆρη πολεμι-
 κήν, ἥτο δὲ συνάμα καὶ ὑπεύθυνος διὰ τὴν κυβερ-
 νησίαν τῆς.

τριῆρ-αύλης, -ου, ὁ (τετρηρ-+αύλέω)· ὁ αὐλη-
 τῆς τριῆρους, ὁστις διὰ τοῦ αὐλοῦ ἔδιδε τὸν ρυ-
 θμὸν τῆς κωπηλασίας, ὥστε πάντες οἱ κωπηλάται
 νὰ κωπηλατῶσι συγχρόνως.

τρι-ῆρης, ἢ, γεν. -εος, συνηρ. -ους, ἰων. -εως, αἰτ.
 -εα, καὶ συνηρ. -ῆ· πληθ., ὄνομ. -εες, συνηρ. -εις· γεν.
τετρηρῶν, ἰων. *τετρηρῶν* (τρις+ἀράρειν ἢ ἐρέσσω)·
 κυρ. εἶναι ἐπιθ. (ἐνν. ναῦς)· πλοῖον ἔχον εἰς ἑκατέ-
 ραν τῶν πλευρῶν τρεῖς ἐπαλλήλους καθ' ὕψος σει-
 ρὰς κωπῶν, λατ. *triremis*· κατὰ τὴν παράδοσιν, οἱ Κο-
 ρινητοὶ ἀναυπηγήσαν τριῆρη πρώτοι· οἱ κωπηλάται τῆς
 κάτω σειρᾶς ἐκαλοῦντο *θαλάμιοι* ἢ *θαλαμίται*, οἱ τῆς
 μεσαίας σειρᾶς *ζυγίται*, καὶ οἱ τῆς ἄνω σειρᾶς *θρα-
 νίται*· εἶναι αὐτονόητον εἶς ἕκαστος ἑρέτης μίαν μό-
 νον κώπην ἐχειρίζετο. *Τριῆρεις* ἦσαν τὰ μεγαλύτερα
 πολεμικὰ πλοῖα εἰς ὅσα ἀναυπηγοῦντο μέχρι τοῦ πά-
 ρατος σχεδὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διότι εἰς
 τοὺς μετέπειτα χρόνους ἀναυπηγοῦντο καὶ *τετρηῆρες*
 καὶ *πεντήρεις*. [δι' ἔτυμολ. βλ. ἐρέτης].

τρι-ῆρητος, -ου, ὁ (τετρηρ-+ῆρη)· ὁ ἐπιβαλὼν τριῆ-
 ρους, ἢ ὁ ὑπηρετῶν ἐν τριῆρει.

τριῆρο-ποιός, ὄν (τετρηρ-+ποιῶ)· ὁ ναυπηγῶν
 τριῆρεις, ναυπηγός.

τρι-κάρηνον, ὄν (τρι-+κάρηνον)· ποιητ. ἀντὶ *τρι-
 κέφαλος*· ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλὰς.

τρι-κέφαλος, ὄν (τρι-+κεφαλή)· ὁ ἔχων τρεῖς
 κεφαλὰς.

τρι-κλίνας, ὄν (τρι-+κλίνη)· ὁ ἔχων τρεῖς κλί-
 νας (ὑπνοῦ) ἢ τρία ἀνάκλιντρα (διὰ τραπέζας δει-
 πνοῦ).— ὡς οὐδ. ὁ *τρικλίνας* (ἐνν. *οἶκος*)=λατ. *tri-
 clinium*=αἰθουσα δειπνοῦ, δειπνητήριον ἢ ἐστιατό-
 ριον, μετὰ τριῶν κλινῶν (ἀνακλιντρῶν) || ὡς οὐδ.
 ὡς. (καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ.) καίται καὶ τὸ οὐδ.
 τὸ *τρικλίνον*.

τρι-κλωστός, ὄν (τρι-+κλώθω)· ὡς καὶ νῦν, τρί-
 κλωστός, ὁ ἐκ τριῶν κλωστῶν ἀποτελούμενος, ἢ ὁ
 τρεῖς κλωθεὶς.

τρι-κόρυθος, ὄν, καὶ **τρι-κόρυς**, -ῦθος, ὁ (τρι-+
κόρυς)· ὁ ἔχων τριπλοῦν λόφον περικεφαλαίας.

τρι-κόρωνος, ὄν (τρι-+κορώνη)· ὁ ἔχων ἡλι-
 κίαν τριπλοσάν ἀπὸ τὴν τῆς κορώνης, ἢ (ἄπερ τὸ
 αὐτὸ) ὁ διανύων ζωὴν τριῶν κορωνῶν.

τρι-κράνος, ὄν (τρι-+κρανίον)· ὁ ἔχων τρία
 κρανία (κεφαλάς), τρικεφάλος || ὁ ἔχων περικεφα-
 λαίαν μετ' ἑκατοῦν λοφίων.

τρικτύς· βλ. *τριετής*.

τρι-κῦβδος, ὄν (τρι-+κῦβδος)· ὁ χωρῶν τρεῖς
 κῦβδους.

τρι-κῦμία, ἢ (τρι-+κῦμα)· τὸ σύνολον τριῶν
 κῦμάτων || καὶ δὴ τὸ τρίτον κῦμα, τὸ πελώριον κῦμα,
 διότι πᾶν τρίτον κῦμα εἶναι συνήθως τὸ μεγαλύτε-
 ρον καὶ τὸ πλεόν ἐπικλίνδον (βλ.ως καὶ ἑκατοῦν
 ἔκατον κῦμα, ἢ *δεκακῦμία*, λατ. *fluctus decumanus*)
 || μτφρ., *τρικῦμία κακῶν*=πλημμύρα κακῶν (συμφο-
 ρῶν κῦμα).

τρι-ἀλλιστος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *τριελλιστος* (τρι-+ἄλλο-
σομαι)· ὁ τρεῖς (δηλ. πολλὰς) παρακληθεὶς, ὁ καθ-
 ικετευθεὶς, πολυλιτανευθεὶς, πολύευκτος, τρισπό-
 δητος.

τρι-λογία, ἢ (τρι-+λόγος)· αἱ τρεῖς τραγωδίαί
 ἐκάστης *τετραλογίας* (βλ. λ.).

τρι-λόφια, ἢ (τρι-λόφος)· τριπλοῦς λόφος, τρι-

πλοῦν λοφίον (κράνους ἢ πτηνοῦ).— ■ περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς λόφους.

τρί-λόφος, *ον* (τρι- + λόφος)· ὁ ἔχων τρεῖς λόφους (τρία λοφία), ἐπὶ κράνους ἢ γεν., ὁ ἔχων τρεῖς προεξοχάς, τρία ὑψώματα, τρεῖς κορυφάς, τρικόρυφος.

τρί-μάκαρα, *ἡ*, ὡσαύτ' ἀρα. *τρι-μακαρ (τρι- + μάκαρ)· ἡ τρισμακάριστος, τρισευλογημένη, τρισευτυχισμένη.

τρί-μέτρος, *ον* (τρι- + μέτρον)· ἐπὶ στίχων, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν μέτρων (βλ. λ.), ἤτοι ἐκ τριῶν ποδῶν (προκειμένου περὶ δακτυλικῶν στίχων), ἢ ἐκ τριῶν διποδιῶν (προκειμένου περὶ ἰαμβικῶν, τροχαϊκῶν καὶ ἀναπαιστικῶν στίχων, διότι ταῦτα μετροῦνται κατὰ διποδία) ἢ *τόνος τρέμετρος* = τρίμετρος ἰαμβικός στίχος.

τρί-μηνος, *ον* (τρι- + μήν)· ὡς καὶ νῦν, τρίμηνος, ἐκ τριῶν μηνῶν ἀποτελούμενος, ὁ διαρκῶν (ἐπὶ) τρεῖς μῆνας ἢ ὁ ἡλικίας τριῶν μηνῶν ἢ ἡ *τρίμηνος*=τριμηνία, περίοδος τριῶν μηνῶν.

τρίμμα, -ατος, τὸ (τριβω)· τὸ τετριμμένον, ὅ, τι ἔχει τριβῆ ἢ μτφρ., ὡς τὸ *τρίβαν* (βλ. λ.), πεπειραμένος, πανούργος (ἐκωλοπετασμένος).

τρίμυός, ὁ (τριβω)· ἡ τετριμμένη (πεπατημένη) ὁδός, ἢ πολυσύχναστος ὁδός (πρβλ. καὶ *τρίβος*).

τρί-μοῖρα, *ἡ* (τριμοῖρος)· τὸ τριπλοῦν μερίδιον, τριπλάσιος μοῖδος.

τρί-μοῖρος, *ον* (τρι- + μοῖρα)· ὁ τριμερής, τριπλούς, τριπλάσιος.

τρί-μορφος, *ον* (τρι- + μορφή)· ὡς καὶ νῦν, τρίμορφος, ὁ ἔχων τρεῖς μορφάς, τριπλούς, «τριπλός» ἢ ἐν τῇ πληθ.=*τρεῖς*: *Μοῖραι τρίμορφοι*=αἱ τρεῖς Μοῖραι.

τρίν-ακρία, *ἡ*, καὶ **Τρινακίη** καὶ **Θρινακίη** (τρι- + ἄκρα)· ἐπιθ. τῆς Σικελίας ἀφελόμενον εἰς τὰ τρία τῆς ἀκρογῆρας, τ. ἔ. ἡ τρεῖς ἄκρας ἔχουσα. [ὁ τύπος *Τρινακία* <τριναξ βλ. λ.].

τρίν-ἀκριος, *α, ον*· ὁ ἐκ Τρινακρίας, τ. ἔ. ὁ ἐκ Σικελίας, ὁ Σικελός.

τρίν-αξ, -ἄκος, ἡ (τρίς + ἀκίη)· ἡ τρίαίνα (πρβλ. καὶ *θρίαξ*).

τρίβός, *ἡ, ὄν*, ἰων. ἀντὶ *τρισοδός* (βλ. λ.)· τριπλούς, τριπλάσιος, «τριδιπλός».

τρί-ὄδος, *ἡ* (τρι- + ὁδός)· τὸ σημεῖον συναντήσεως τριῶν ὁδῶν, τρεῖς ὁδοὶ διασταυρούμεναι, «τρισταυρός», λατ. *trivium*.

τρί-ὀδους, -ὀδοτος, ὁ, ἡ (τρι- + ὀδός)· ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας ἢ ὡς οὐα. ὁ *τριὀδους*=ἡ *τρίαίνα* (βλ. λ.).

τρί-ὄργυιος, *ον* (τρι- + ὄργυια)· ὁ τριῶν ὄργυιῶν μήκος (ὑψους κλπ.), βλ. καὶ *τριάργυρος*.

τρί-ὄρχης, -ου, ὁ, καὶ **τρί-ὄρχος**, -ου, ὁ (τρι- + ὄρχης)· εἶδος ἱέρακος ἢ ἰκτινού.— ■ ὁ ἔχων τρεῖς ὄρχεις ἢ μτφρ., λίαν ἀσελγῆς καὶ λάγνος.

τρίοτό· ἀπομίμησις τοῦ κακκαρισματος ὀρνιδίου.

τρί-πάλαι, ἐπιρρ. (τρι- + πάλαι)· ἀπὸ (πρὸ) πολλοῦ χρόνου, παλαιότατα, ἀπὸ πολὺ παλαιά (κυρ. τρεῖς φορές ἀπὸ τότε ποῦ...).

τρί-πάλαιστος, *ον* (τρι- + παλαιστή)· ὁ ἔχων πλάτος (μήκος κλπ.) τριῶν παλαιῶν.

τρί-παλτος, *ον* (τρι- + πάλτος)· ὁ τρίς (τρεῖς φορές) ἀναπαλθεὶς (ἀνασεισθεὶς, τρανταχθεὶς) ἢ μτφρ., ὀρηκτικός, «φρενισασμένος», ὄργιστος.

τρί-πάν-ουργος, *ον* (τρι- + πάνουργος)· πολὺ πανούργος, «εἰτραπέρατος».

τρί-πάχυος, *ον* (τρι- + παχύς)· ὁ τρίς παχυνθεὶς, ὁ τρίς καταπνῆν ἢ φαγῶν.— *πήχυιος* (<πήχυς> = *τρίπηχυς* βλ. λ.).

τρί-πέτηλος, *ον* (τρι- + πέτηλον)· ὁ ἔχων τρία πέταλα (φύλλα), τριφυλλός ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ *τριπέτηλον*=*τρίφυλλον*, «τριφύλλι».

τρί-πηχυς, *υ, γεν.* -εως (τρι- + πήχυς)· ὁ ἔχων μήκος (ὑψους κλπ.) τριῶν πήχων.

τρί-πίδηκινος, *ἡ, ον* (τρι- + πίθηκος)· ὁ τρίς πιθήκινος, ὁ λίαν πιθηκοειδής, πιθηκόμορφος.

τρίπλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ (τρι-)· τριπλούς, τριπλάσιος, «τριδιπλός», λατ. *triplex*.

τρίπλάσιος, *α, ον* (τρι-)· ὡς καὶ νῦν, τριπλά-

σιος, τρίς τόσος, τρεῖς φορές ἄλλος τόσος, τρεῖς φορές τόσον μέγας ὅσον... (μετὰ γεν.) ἢ τὸ οὐδ. *τριπλάσιον* ὡς ἐπιρρ.=τριπλασίως, τρίς τόσον.

τρί-πλεθρος, *ον* (τρι- + πλέθρον)· ὁ ἔχων πλάτος κλπ. τριῶν *πλέθρων* (βλ. λ.).

τρίπλη· βλ. *τριπλός*.

τρίπλός, *ἡ, ον*, συνηρ. **τριπλούς**, *ἡ, οὖν* (τρεῖς)· ὡς καὶ νῦν, τριπλούς, τριπλάσιος, τρίς τόσος, τριπλάσιος, «τριδιπλός».— ἐπιρρ. *τριπλώς*, ἀλλὰ καὶ ὡς δοτικῶφ. ἐπιρρ. *τριπλή*=τριπλασίως, τρίς τόσον ἢ τριπλῶς, κατὰ τρεῖς τρόπους.

τρί-πόδεσσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *τρίπους*.

τρί-πόδης, -ου, ὁ (τρι- + πούς)· ὁ ἔχων μήκος τριῶν ποδῶν.

τρί-πόδητος, *ον* (τρι- + ποθέω)· ὁ τρίς ποδητός, τ. ἔ. ὁ λίαν ἐπιδωμητός, πολυπόδητος, ὡς καὶ νῦν τριποδήτος (πρβλ. τριευτυχισμένος).

τρί-πόλις, -εως, ἰων. -εως, ἡ, ὁ (τρι- + πόλις)· ὁ ἔχων τρεῖς πόλεις πρβλ. *δεκάπολις*.

τρί-πόλιτος, *ον* (τρι- + πολίζω)· ὁ τρεῖς φορές ἀναποληθεὶς, πολυδούλητος [ἐκ τοῦ **πολίζω*=*πολέω* πρβλ. *ἀναπολίζω*=*ἀναπολέω*].— ■ κατ' ἄλλους, ὁ τρίς ὠκοδομημένος (ἢ τεθεμελιωμένος), ὁ τριπλασίως ὠχυρωμένος, ὁ ὄχυρωτάτος.

τρί-πόλος, *ον* (τρι- + πολέω)· ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, ἢ τρίς ἀροδείασι, τρεῖς φορές καλλιεργηθεῖσα, ἢ δυναμένη νὰ γεωργηθῆ καὶ νὰ καποφορήσῃ τρίς τοῦ ἔτους.

τρί-πόνητος, *ον* (τρι- + πονέω)· ὁ τρίς εἰργασμένος, ὁ ὑποβληθεὶς εἰς τριπλὴν ἐπεξεργασίαν ἢ *ἔρι*· *τριπόνητος*=ἄμιλλα μεταξὺ τριῶν ἐργατιῶν γυναικῶν.

τρί-πορδος, *ον* (τρι- + πορθέω)· ὁ τρεῖς φορές πορθηθεὶς (ἐρημωθεὶς, λεηλατηθεὶς).

τρί-πος, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *τρίπους*, -οδος (βλ. λ.).

τρί-πους, -οδος, ὁ, ἡ, -πουν, τὸ (τρι- + πούς)· ὡς καὶ νῦν, τρίπους, ἔχων τρεῖς πόδας, τρισκέλης, «τρίποδος», «τρίποδαρος» ἢ ὁ ἔχων ἕκτασιν τριῶν ποδῶν.— ■ ὁ θαδίζων ἐπὶ τριῶν ποδῶν (*παροιμ.*, ἐπὶ γέροντος στηριζομένου ἐπὶ βακτηρίας). 2) ὡς οὐα., ὁ *τρίπους*=λέθεις ἐκ χαλκοῦ ἔχων τρεῖς πόδας, ὡς καὶ νῦν τρίπους (συχνὰ τοιοῦτοι τρίποδες ἦσαν κατασκευασμένοι ἐκ πολυτίμων μετάλλων καὶ ἀπεξεργασμένοι μετὰ λεπτοτάτης τέχνης, κατετίθεντο δὲ εἰς τοὺς ναοὺς ὡς ἀναθηματικά δῶρα). 3) *τρίπους* ἑκαλεῖτο καὶ ὁ θρόνος τῆς ἱερείας τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν.

τρί-πρᾶτος, *ον* (τρι- + πιπράσκω)· ὁ τρίς (τ. ἔ. πολλακίς) πωληθεὶς ἢ μτφρ., ὁ πολλακίς ἀπεμποληθεὶς.

τριπτήρ, -ῆρος, ὁ (τρίβω)· ἐργαλεῖον δι' οὗ τρίβει τις, «τριφτής», ἢ καὶ «γουδοχέρι», διὰ τοῦ ὀπίου κοπανεῖται τίς τι μέχρι κοπιωποιήσεώς του.

τρι-πτόλεμος, ὁ μυθικὸν πρόσωπον ἐξ Ἑλευσίνος, εἰς ὃ ἀποδίδεται ἡ ἱδρῶσις τῶν Ἑλευσινίων Μυστηρίων καὶ ἡ καθ' ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην διδασκαλία τῆς γεωργίας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἐτιμάτο ὡς ἀγχώριος ἥρωας μὲ ἴδιον ναὸν ἐν Ἑλευσίνι (βλ. καὶ Κ.Ε.Α.).

τρί-πτύχος, *ον* (τρι- + πτύσσω)· ὡς καὶ νῦν, τρίπτυχος, συνιστάμενος ἐκ τριῶν πτυχῶν ἢ στρωμάτων ἢ πλακῶν, τριπλούς, «τριδιπλός» ἢ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ *τρεῖς*.

τρί-πυλος, *ον* (τρι- + πύλος)· ὁ ἔχων τρεῖς Ἴππους.

τρί-ρρῦμος, *ον* (τρι- + ῥῥμός)· ὁ ἔχων τρεῖς ἔμους (βλ. λ.), ἐπομένως τέσσαρας Ἴππους.

τρίς, ἐπιρρ. τοῦ *τρεῖς*· ὡς καὶ νῦν, τρίς, τρεῖς φορές, λατ. *ter*: *τρίς τόσος*=τρεῖς φορές τόσον, τριπλασίως | *ἐς τρεῖς*=ἕως τρεῖς φορές, ἢ εἰς τρεῖς φορές ἢ συνηχ. ὡς πρῶτον συνθετικῶν συνθέτων λέξεων δὲν διατηρεῖ τὴν κυριολεκτικὴν του σημασίαν, ἀλλὰ ἐνταχθεὶς ἀπλῶς τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως μεθ' ἧς συντίθεται (ὅπως συμβαίνει τοῦτο καὶ μὲ τὸ λατ. *ter*): *τριεσθλίος*, *τρίεσμακαρ*· πολλὰ τῶν τοιούτων μετὰ τοῦ *τρίς* συνθέτων οἱ νεώτεροι ἐκδίδονται γράφονται κεχωρισμένως.— ■ παροιμ., *τρίς ἐξ βάλλω*=ριπτῶ τρία ἐξ ἄρια (εἰς τοὺς κύβους, πρβλ. τὸ σημερ. «τρεῖς ἐξ ἄρες»);

έπιτυγχάνω δηλ. τὸ εὐνοϊκώτερον ρίψιμον (βεβοημένου ὅτι οἱ κύβοι ἦσαν τρεῖς), ἔχω τὴν μεγαλύτεραν ἐπιτυχίαν || ὅθεν καὶ ἀπλῶς, εἶμαι τυχερός, κερδαίνω [δ.] ἔτυμ. βλ. *τρεῖς*].

τρίσ-άθλιος, α, ον' ὡς καὶ νῦν, τρισάθλιος, παν-άθλιος, πολὺ δυστυχής.

τρίσ-ἄλαστος, ον' ὁ τρισκατάρτος, τρισάθλιος.

τρίσ-ἄριθμος, ον' ὁ τρίς ἀριθμηθείς.

τρίσ-ἄσμενος, η, ον' ὁ τρίς ἄσμενος, τρισευχαριστημένο., προδουμάτος.

τρίσ-ἄωρος, ον' ὁ τρίς ἄωρος, ὁ ὅλως διόλου ἄωρος || ὁ παντάπασιν ἄωρος ἀποδανών.

τρίσ-δειλαίος, ον' = *τρισάθλιος* (βλ. λ.), δυστυχεστάτος.

τρίσ-δύστηνος, ον' ὁ τρίς δύστηνος τρισάθλιος.

τρίσ-εἰνάς, -άδος, ἡ (*τρεῖς+ἑννάς*)' ἔνν. ἡμέρα' ἢ τρίτη ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός, τ. ἔ. ἢ ἐνάτη ἡμέρα τοῦ τρίτου δεκαημέρου, ἢ 29ῃ τοῦ μηνός.

τρί-σέληνος, ον (*τρι+σελήνη*)' ὁ τριῶν σεληνῶν ἢ νυκτῶν.

τρίσ-ἐπ-αρχος, ὁ (*τρεῖς+ἐπαρχος*)' ὁ τρίς *ἐπαρχος* (βλ. λ.).

τρίσ-θάνης, ἐς (*τρεῖς+θανεῖν*)' ὁ τρίς ὀξίος θανάτου, ἢ ὁ τρίς ἀποδανών.

τρίσ-καί-δεκα, οἰ, αἰ, τά' βλ. *τρισκαίδεκα*.

τρίσ-καί-δεκά-πηχης, υ' ὁ ἔχων ἀνάστημα δέκα τριῶν πήχων, πανύψηλος.

τρίσ-καί-δεκα-στάσιος, ον (*τρισκαίδεκα+ἵστημι*)' ὁ ἔχων βάρος ἢ ἄξιαν δεκατρεῖς φορές μεγαλύτεραν.

τρίσ-καί-δέκᾶτος, η, ον (*τρισκαίδεκα*)' ὁ δέκατος τρίτος.

τρίσ-καί-δεκ-έτης, ου, δ, θηλ. *τρισκαιδεκέτις, -ιδος* (*τρισκαίδεκα+ἔτος*)' ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν.

τρίσ-κάκο-δαίμων, ον. γεν. -ονος' ὁ τρίς κακοδαίμων, τρισάθλιος, δυστυχεστάτος.

τρί-σκαλμος, ον (*τρι+σκαλμός*)' ὁ ἔχων τρεῖς σκαλμύς κωπῶν, τρικώπος || ὁ ἔχων τρία θρανία κωπηλατῶν || *ἦγες τρισκαλμοί* = *τριῆγες*.

τρίσ-κάτ-ἀράτος, ον (*τρεῖς+καταράμαι*)' ὡς καὶ νῦν, τρισκατάρτες, τρίς κατηγορούμενος.

τρίσ-κοπᾶνιστος, ον (*τρεῖς+κοπανίζω*)' ὁ τρίς κοπανισθείς || *ἄρτος τρισκοπανίστος* = ἄρτος τρίς ζυμωθείς, ἢ ἄρτος ἐξ ὀλεούρου τρεῖς φορές κοπανισθέντος (καὶ ἄρα λεπτοτάτου).

τρίσ-μάκᾶρ, δ, ἡ, γεν. -*μάκᾶρος*, θηλ. -*μάκαιρα* (*τρεῖς+μάκαρ*)' ὡς καὶ νῦν, τρισμάκᾶριος, κω. τρίς μακάριος, πᾶν μακάριος, τρισευδαίμων, τρισόβλιος || γράφεται καὶ χωρισμένως: *τρεῖς μάκαρες* (*τρισμάκαρες*) καὶ *τετράκις* = λατ. *terque quaterque beati*.

τρίσ-μάθᾶριος, α, ον' = *τρισμακάρ*.

τρίσμος, ἔ (*τρεῖς*) = *τριγμός* (βλ. λ.).

τρίσ-μύριοι, αἰ, α (*τρεῖς+μύριοι*)' τρίς δεκακίχλιοι, τρισκοντακίχλιοι || ὡς. καὶ ἂν τῷ ἂν. ἀριθ. μετὰ περιληπτικοῦ οὗς. *τριμυρία ἵππος* = τριάκοντα χιλιάδες ἵππῶν.

τρίσ-μυριό-πάσι, ἐπιρρ. (*τρισμύριοι + πάσι*)' τριάκοντα χιλιάδας φορές *πάσι*, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, πρὸ πλείστου χρόνου.

τρίσ-ολυμπίο-νίκης, -ου, δ (*τρεῖς + Ὀλυμπιονίκης*)' ὁ τρίς νικήσας κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακῶς ἀγῶνας, ὁ καταγαγὼν τρεῖς νίκας ἐν Ὀλυμπίᾳ.

τρί-σπιθάμος, ον (*τρι+σπιθαμή*)' ὁ ἔχων μήκος τριῶν σπιθαμῶν.

τρί-σπονδος, ον (*τρι+σπονδή*)' ὁ τρίς χυδεὶς ἐν εἴδει σπονδῆς, ὁ ἀπάρτιζόμενος ἐκ τριπλῆς σπονδῆς || τριπλῆ σπονδῆ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν, ἀπαρτιζομένη ἐκ μέλιτος, γάλακτος καὶ οἴνου.

τρίσσάκις, ἐπιρρ. (*τρεῖς*)' τρίς, τρεῖς φορές.

τρίσσάτιος, η, ον, παιτη. ἀντὶ *τρισσός* (βλ. λ.).

τρίσσάθεν, ἐπιρρ. (*τρισσός*)' ἐκ τριῶν μερῶν, ἐκ τριῶν πλειωρῶν.

τρίσσός, ἀττ. *τριττός*, ἰων. *τριξός, ἡ*, ὅν (*πρὸ βλ. δισσός-διξός*)' (*τρεῖς*)' τριπλοῦς, «τριπλός, τριδιπλός», λατ. *triplex*. || ἐν τῷ πληθ. = *τρεῖς*. — ἐπιρρ. *τρισσῶς* = τρεῖς φορές, τρίς.

τρίσσο-φάης, ἐς, καὶ *τρισσο-φωτος, ον* (*τρεῖς +*

φάος, φῶς)' μετὰ τριπλοῦν φῶς, τριλαμπής, ὁ ἐκπέμπων τριπλοῦν φῶς.

τρί-στεγος, ον (*τρι+στέγη*)' ὁ ἐκ τριῶν στεγῶν συγκεείμενος, τριώροφος, «τρίπατος» || *τὸ τρί-στεγον* (ἐνν. *οἶκημα*) = τὸ τρίτον πάτωμα.

τρί-στοιχεί, ἡ -*χί, ἐπιρρ.* τοῦ *τρίστοιχος* (βλ. λ.)' εἰς τρεῖς στοιχοῦς, εἰς τρεῖς σειράς.

τρί-στοιχος, ον (*τρι+στοίχος*)' ὁ ἐκ τριῶν σειρῶν συγκεείμενος, ὁ εἰς τρεῖς σειράς διατεταγμένος.

τρί-στομος, ον (*τρι+στόμα*)' ὁ ἔχων τρία στόματα || ὁ ἔχων τρεῖς κόψεις, τρικόπος.

τρίσ-χίλιοι, αἰ, α (*τρεῖς+χίλιοι*)' ὡς καὶ νῦν, τρισχίλιοι, τρεῖς χιλιάδες || ὡς. ἐν τῷ ἂν. μετὰ περιληπτ. οὗς. *τρισχιλία ἵππος* = τρισχίλιοι ἵππεῖς.

τρί-σώματος, ον (*τρι+σῶμα*)' ὁ ἔχων τρία σώματα, τρισώμος, λατ. *tricoepus*.

τρίτ-ἀγωνιστέω, μέλλ. -*ῆσω* (*τριταγωνιστής*)' εἶμαι τριταγωνιστής, ὡς ὑποκριτής θεάτρον υποδύομαι τρίτα (τρίτης τάξεως) πρόσωπα, ἢ εἶμαι ὁ τρίτος ὑποκριτής μετὰ τὸν ἥρωα τοῦ δράματος (μετὰ τὸν πρωταγωνιστήν).

τρίτ-ἀγωνιστής, -οῦ, δ (*τρίτος + ἀγωνιστής*)' ὁ ὑποκριτής ὁ υποδύομενος τὸ τρίτον μέρος, ὁ τρίτης τάξεως ὑποκριτής, ἢ ὁ τρίτος ὑποκριτής μετὰ τὸν πρωταγωνιστήν (μετὰ τὸν ἥρωα τοῦ δράματος).

τρίταϊος, α, ον (*τρίτος*)' ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διαρκῶν, ὁ τριῶν ἡμερῶν, ὁ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν γινόμενος, ἢ ὁ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἐπανερχόμενος (ὅπως ὁ διαλείπων *τρίταϊος πυρετός*) || *τρίταϊοι ἐγένοντο* = ἔφθασαν τὴν τρίτην ἡμέραν. 2) ὁ τριῶν ἡμερῶν || *τρίταϊος γενόμενος* = ἀφ' οὗ παρήλθεν ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὸν θανάτον του. 3) ὁ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρότερον. 4) γενικῶς, ἀντὶ τοῦ *τρίτος*.

τρί-τάλαντος, ον (*τρι+τάλαντον*)' ὁ ἐκ τριῶν τάλαντων, ὁ ἰσοδύναμος πρὸς τρία τάλαντα, ὁ ἔχων ἄξιαν ἢ βάρος τριῶν τάλαντων.

τρί-τάλας, -τάλαινα, -τάλαν (*τρι+τάλας*)' ὁ τρίς δυστυχής, τρισάθλιος, ὅλως διόλου ἐλεινός.

τρί-τάνυστος, ον (*τρι+τανύω*)' ὁ τρίς τανυσθεὶς, ὁ τρίς τανυόμενος, ὁ τρίς τεταμένος, ὁ λίαν μακρός, μακρότατος.

τρίτᾶτος, η, ον, παιτη. ἐπεκτατ. ἀντὶ *τρίτος* (ὡς τὸ *μέσσατος* ἀντὶ *μέσος*).

τρίτη-μόριος, α, ον (*τρίτος+μόρος*)' ἴσος πρὸς τὸ τρίτον μέρος, ὁ ἀποτελῶν τὸ τρίτον μέρος || ὡς οὗς. *τὸ τριτημόριον* = τὸ τρίτον μέρος, τὸ ἐν τρίτον.

τρίτη-μορίς, -ίδος, ἡ = *τριτημόριον* (βλ. λ.).

τρίτο-βῆμων, ον, γεν. -ονος' ὁ βοδίζων ὡς τρίτος, ὁ ἀποτελῶν τὸν τρίτον πόδα.

τρίτο-γένεια, ἡ' ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς ὀφειλόμενον εἰς τὴν λίμνην *Τριτωνίδα* ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῆς ὁποίας ἐγενήθη κατὰ τινα μῦθον ἡ θεὰ, ἢ εἰς τὸν βοιωτικὸν χειμάρρον *Τρίτωνα* διὰ παρόμοιον λόγον κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν νομασθη οὕτω ὡς γεννηθεῖσα τρίτη (μετὰ τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα)' βλ. Κ. Ε. Λ.

τρίτο-γενής, -έος, ἡ = *Τριτογένεια* (βλ. λ.).

τρί-τοκέω (*τρεῖς+τοκος*)' *τίκτω* τρίς, γεννῶ τρεῖς φορές, ἢ γεννῶ τρία συγχρόνως.

τρί-τόκος, ον (*τρι+τεκεῖν*)' ὁ τίκτων (γεννῶν) τρίς ἢ τρία συγχρόνως.

τρίτος, η, ον (*τρεῖς, τρεῖς*)' ὡς καὶ νῦν, τρίτος, τρίτος εἰς τὴν σειράν, ὁ μετὰ δύο ἄλλους, λατ. *tertius* || *τρίτος ἡλθε* = ἦλθεν αὐτὸς ὡς τρίτος, δηλ. μαζί με δύο ἄλλους || *τρίτος γίγνομαι* = ἔρχομαι τρίτος εἰς τὸν ἀγῶνα, νικῶ τρίτος, κερδίζω τρίτον θρονοῦ || ὡς οὗς. ἢ *τρίτη* (ἐνν. ἡμέρα), ἢ ἡ *τρίτη ἡμέρα* = ἡ μετὰ τὴν αὔριον, ἢ μεθαύριον: *ἐς τρίτην ἡμέραν* = διὰ μεθαύριον, ἢ κατὰ τὴν μεθαυριανὴν ἡμέραν' ἀλλ' ὁμοῦς *χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν* = χθὲς καὶ προχθὲς. — || τὸ οὐδ. *τρίτον* ὡς ἐπιρρ. ὡς καὶ νῦν, τρίτον, κατὰ τρίτον λόγον, τρίτην φωνᾶν || ὡς. καὶ ἐνάρθως τὸ *τρίτον* μετὰ ἐπιρρ. ἐνν., τρίτον, κατὰ τρίτον λόγον | ὡς. καὶ μετὰ προθ. *ἐκ τρίτου* ἢ *ἐκ τρίτων* = κατὰ τρίτον λόγον, τρίτον, ὡς καὶ νῦν ἐκ

τρίτου (πρβλ. ἐκ δευτέρου, δευτερον κλπ.).— **III** τὰ *τρίτα λέγω*=τριταγωνιστῶν (βλ. λ.).

τριτό-σπονδος, *ον* (τριτός+σπονδή)=*τρισπονδος* (βλ. λ.), ὁ στεφθεὶς διὰ τριπλῆς σπονδῆς || *τριτόσπονδος αἰῶν*=θίος καθ' ὃν ἔκαμε τις καὶ τὴν τρίτην σπονδὴν (εἰς τὸν Σωτήρα Δία), δηλ. θίος τελικῶς εὐδαίμων.

τριτό-σπορος, *ον* (τριτός+σπειρω) ὁ σπαρεὶς διὰ τρίτην φοράν || *τριτόσπορος γονή*=τρίτη γενεά.

τριττός, *ή, ὄν*, ἄττ. ἀντὶ *τρισοῦς* (βλ. λ.).

τριττός, *-ύος*, ἡ (τριεῖς) ὁ ἀριθμὸς τρία, τριάς, λατ. *ternio*.— **II** θυσία τριῶν διαφόρων ζώων (ταύρου, κάπρου καὶ κριοῦ, ἢ τράγου, ταύρου καὶ κριοῦ), ὡς τὸ παρὰ Ῥωμαίους *suovetaurilia*.— **III** ἐν Ἀθήναις, τὸ τρίτον τῆς φυλῆς.

Ἔτυμ.: *τριτύς* (καὶ *τριτύς* παρὰ Σώφρ.) πρβλ. τὰ ἐν ἄττ. ἐπιγρ. *τριττοῖα* (<*τριττοfja, ὡς καὶ τὸ δελφ. *τριττεῦαν κηῖαν* (αἰτ.=ὄλοκαύτωμα τριῶν θυμάτων), ἐνθα τὸ *τριττεῦα* εἶναι ἐπιθ.) ἢ λ. ἐσχηματισθῆ ἐκ τοῦ *τρίχα* (=εἰς τρία μέρη) ἢ ἐκ τίνος *τρι-κοζιὰ τοῦ προσφ. -tu-, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἀφηρημένα οὗσ. οἷα τὰ *ἀρτύς*, *ἀρπακτύς*, καὶ κατὰ προφανῆ ἐπίδρασιν τοῦ *τριττός* (ὅπως καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. *τριτύς* ἔχει προφανῶς ἐπηρεασθῆ ἐκ τοῦ *τρίτος*) πρβλ. καὶ τὸ *τετρατύς*: *τέσσαρες*, *τέταρτος*.

Τρίτων, *-ωνος*, ὁ δαλῶσσιος θεός, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος (ἢ τοῦ Νηρέως) καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης || παρὰ μὲν ἐν τῷ πληθ. *Τρίτωνα*ς ἐκαλοῦντο κατώτεροι δαλῶσσιοι θεοὶ παριστώμενοι μὲν οὐρὰν ἰχθύος καὶ σῶμα λεπιδωτόν. 2) ὁ θεὸς τῆς ἐν Λιβύῃ λίμνης *Τριτωνίδος*.— **II** ποταμὸς ἐν Λιβύῃ ἐνώνων τὴν λίμνην Τριτωνίδα μετὰ τῆς θαλάσσης.

Ἔτυμ.: *Τρίτων* *Τριτωνίς* (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. *τριτώ* *θεῦμα*) *Ἄμφι-τρίτη*: παλ-ιρλ. *triatih*, γεν. *triaton* (θάλασσα), παλ-κελτ. *triaton-.

Τρίτωνίς, *-άδος*, ἡ ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖς, ὡς τὸ *Τριτωνίς* (βλ. λ.) || *λίμνη Τριτωνιάς*=ἡ ἐν Λιβύῃ λίμνη Τριτωνίς.

Τρίτωνίς, *-ίδος*, ἡ: λίμνη ἐν Λιβύῃ, περιφραγὸς ὅτι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη (κατὰ τινα μῦθον) ἡ Ἀθηναῖα. 2) πηγὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ, πλησίον τῆς ὁποίας ἄλλος μῦθος τοποθετεῖ τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηναῖας. 3) ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖς (πρβλ. *Τριτογένεια* καὶ *Τριτωνιάς*).

τρι-φάσιος, *α, ον* (τριεῖς+φάσις) τριπλοῦς, τριπλάσιος, λατ. *triplex* || ἐν τῷ πληθ.=*τριεῖς* [δι' ἑταμ. βλ. *διφάσιος*].

τρι-φίλιτος, *ον*, δωρ. *-άτος* (τρι-+φιλέω) ὁ τρις πεφιλημένος, πολυφιλητός, φίλιτατος.

τρι-φυλλον, *τό* (τρι-+φύλλον) εἶδος χόρτου, τὸ σήμερ. «τριφύλλι».

τρι-φύλος, *ον* (τρι-+φυλή) ὁ ἐκ τριῶν φυλῶν || *τριφύλους τινὰς ποιῶ*=διαίρω αὐτούς εἰς τρεῖς φυλάς.

τριχᾶ, ἢ *τριχῆ*, ἐπιρρ. (τριεῖς) *τριχῶς* (βλ. λ.), εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους, λατ. *trifarium* || μετὰ γεν., *τρίχα νυκτός*=κατὰ τὴν τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτός || *τρίχα σχίζω*=σχίζω (διαίρω) εἰς τρία μέρη.

τριχάϊκες, οἱ [-τ-] οἱ εἰς τρία διηρημένοι, καὶ κυρ. οἱ Δωριεῖς ὡς διακρινόμενοι εἰς τρεῖς φυλάς (*Υλλαῖοι, Δυμᾶνες, Πάμφυλοι) [ἀδελφ. ἑταμ. πθ. διὰ μετρικῶς λόγους *τριχάϊκες* (<*τριχᾶϊκες <*τριχά-ϊκες <τριχα+*Fεικ- ιαπ. *veik (φυλή): (F)οἰκαδε, οἰκος, Fοικος (βλ. λ.) κατ' ἄλλους, ἦτον ὄρθως, <θρίξ, γεν. *τριχός*+ἀλίσσα (ὁπότε θὰ ἐσημαίναν ἐάνεμφομένη κόμη), ἢ <τρίχα+ἀλίσσα (ὁπότε θὰ ἐσημαίναν ἐβαθίζεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ διὰ τριῶν φαλάγγων)].

τρι-χάλεπτος, *ον* (τρι-+χάλεπτος) ὁ λίαν χαλεπός, λίαν ὀργίλος.

τρι-χᾶλος, *ον*, δωρ. ἀντὶ *τριχῆλος* (τρι+χηλή) ὁ ἔχων τρία χάσματα, ὁ ἐσχισμένος εἰς τρία || *κῆμα τριχάλον*=τρικυμία.

τρίχες, αἱ, ὄνομ. πληθ. τοῦ *θρίξ* (βλ. λ.).

τρίχῆ, ἐπιρρ. (τρίχα) εἰς τρία μέρη, ἢ κατὰ τρεῖς τρόπους, *τριχῶς*.

τρίχᾶ, ἐπιρρ., ἐπικ. ἔκτετ. τύπος τοῦ *τρίχα* εἰς τρία μέρη, *τριχῶς*.

τριχᾶδιος, *α, ον* (τριχᾶ) τριπλοῦς, τριμερῆς, **τρίχινος**, *η, ον* (θρίξ) ὁ ἐκ τριῶν πεποιημένος || τὸ οὐδ' ὡς οὖα. τὸ *τρίχινον*=ἐνδυμα ἐκ τριῶν.

τρίχίς, *-ίδος*, ἡ (θρίξ) μικρὸς ἰχθύς (εἶδος σαρκέλλας), μὲ ἀκάνθας τόσον πολλὰς καὶ τόσον λεπτάς, ὥστε νὰ ὁμοιάζον με τρίχας (ἔξ οὐ καὶ ὠνομάσθη οὕτω), ἢ θρίσσα (κοιν. ἐφρίσσα, ἢ τριχίος).

τρίχό-θρως, *-ωτος*, ὁ, ἡ, κατ' ἄλλους **τριχο-θρῶς**, *-ᾶτος* (θρίξ+βιβρώσκω) ὁ διβρώσκων (τρώγων) τρίχας, τριχοφάγος || ὡς οὖα. οἱ *τριχόθρωτες*=σῆτες (βλ. λ.), σκῶρος, μόλιτσα, θῶτριδα.

τρι-χοίνικος, *ον* (τρι-+χοίνιξ) ὁ χρωρὸν τρεῖς χολνίκος || μτρρ., *τριχοίνικον ἔπος*=τερᾶστιος λόγος (λόγος περιέχων πλεῖστα).

τρι-χόλωτος, *ον* (τρι-+χολῶω) κυρ. ὁ δξιος τριπλοῦ χόλου (ἢτοι μεγίστης ὀργῆς ἢ μίσους), ἢ εἰς ἄκρον μιοητός, μιοητότατος.

τρίχό-μαλλος, *ον* (θρίξ+μαλλός) ὁ ἔχων κόμην ὁμοίαν πρὸς ἔρια, δασυδριεῖ, δασύμαλλος, μαλλιαρῶς.

τρίχο-ρρύεω, *μελλ.* -ῆσω (τριχορρύης) πάσχα ὅπου τριχόπτωσιν, ἐμοῦ πέφτουν οἱ τρίχες τῶν μαλλίων μου, ἐμοῦ πέφτουν τὸ μαλλίον, μαδάω.

τρίχο-ρρύης, *ἐς* (θρίξ+ῥέω) ὁ χύνων (ἀποβάλλων, χάνων) τὰς τρίχας, «ποῦ τοῦ πέφτουν τὰ μαλλία».

τρίχός, *γεν.* τοῦ *θρίξ*.

τρίχου, ἐπιρρ. (τρίχα) εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τόπους.

τρι-χρωμος, *ον* (τρι-+χρῶμα) ὡς καὶ νῦν, τριχρωμὸς, ἔχων τρία χρώματα.

τρίχωμα, *-ατος*, *τό* (τρίχῶω) ὡς καὶ νῦν, τρίχωμα, τρίχες τῆς κεφαλῆς, κόμη || γένεια || γεν., τρίχες.

τρίχῶς, ἐπιρρ. (τρίχα) κατὰ τρεῖς τρόπους.

τρίψαι, ἀπρρ. ἀορ. α' τοῦ *τρίβω*.

τριψ-ήμερεύ, *μελλ.* -ῆσω (τρίβω+ἡμέρα) κατατρίβω τὴν ἡμέραν μου (ἐχάνω τὴν ἡμέραν μου), ἐχάνω τὸν καιρὸν μου, χασομερῶ, λατ. *ferere tempus*.

τρίψις, *-εως*, ἡ (τρίβω) τὸ τρίβειν, τὸ τρίψιμον, ἢ τριβή, ἢ προστριβή.— **II** ἡ στερεότης, ἢ ἀντίστασις ἢ παρουσιαζομένη κατὰ τὴν ἀφῆν, ὅταν τριβῆται στερεόν τι σῶμα.— **III** ἐν τῷ πληθ. *τρίψις*=ἐδέσματα παρεσκευασμένα διὰ πολλῆς τριβῆς.

τρι-ώβολον, *τό* (τρι-+ὄβολός) νόμισμα τριῶν ὄβολων, ἦτοι ἡμισία δραχμῆ.— **II** ἐν Ἀθήναις, τὸ *τριώβολον* ἦτο: 1) ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν δι' ἐκάστην ἡμερησίαν οὐνεδρίας, ὁ δικαστικὸς μισθός. 2) ὁ μισθὸς τῶν μετεχόντων εἰς τὴν *Ἐκκλησίαν* (βλ. λ.), ὁ ἐκκλησιαστικὸς μισθός, καθιερωθεὶς ἀπὸ τοῦ 892 π.Χ. 3) ὁ μισθὸς τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν ὑπηρετούντων ὀπλιτῶν (τῶν πεζοναυτῶν, τῶν *ἐπιβατῶν* ὅπως ἐλέγοντο τότε). 4) φόρος τις καταβαλλόμενος ὑπὸ τῶν *μετοίκων* (ἢ πιθ. ὑπὸ τῶν *ἀπελευθέρων*).

τρι-ώροφος, *ον* (τρι-+ὄροφος) ὡς καὶ νῦν, τριώροφος, ὁ ἀποτελοῦμενος ἐκ τριῶν ὀρόφων (πατωμάτων) «τρίπατος».— ὡς οὖα. τὸ *τριώροφον*=τὸ τρίτον πάτωμα.

τρι-ώρυγος, *ον* (τρι-+ὄρυγιά) τύπος δοκιμῆτος τοῦ *τριώρυγιος* (βλ. λ.) ὁ τριῶν ὀρυγιῶν (μήκτους, πλάτους κλπ.).

Τροία, ἰων. **Τροίη**, ἡ: εἴτε ἡ πόλις (ἢ *Ἴλιος*, τὸ *Ἴλιον*), εἴτε ἡ χώρα (ἢ *Τροία* ἢ ἡ *Τρωάς*) || φέρσται ὡς. καὶ τρισυλλ. *Τροῖα*, δωρ. *Τρωῖα*, καὶ συνηρ. *Τρῶα*.

Τροιάδεν, ἰων. *-ῆδεν* ἢ *-ῆδε* (*Τροία*), ἐπιρρ. ἐκ Τροίας, ὅπου τὴν Τροίαν.

Τροιάνδε, ἰων. *-ῆνδε* (*Τροία*) εἰς Τροίαν, πρὸς Τροίαν.

τρομεόιστο, ἰων. ἀντὶ *τρομέοιντο*, γ' πληθ. μεσ. εὐκτ. τοῦ *τρομέω*.

τρομέοντι, δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ *τρομέουσι*, γ' πληθ. τοῦ *τρομέω*. 2) δοτ. μτρ. ἐν. τοῦ *τρομέω*.

τρομερός, *ά, ὄν* (τρομέω) ὁ τρέμων, ὁ τρέμων ἐκ φόβου, περιφοβός, «φοβισιόδρης» || τρομώδης

«τρομουλήρης». — Ὡς και νῦν, τρομερός, φοβερός, ὁ ἐμποῖων φόβον και τρόμον).

τρομεύμενος, ἰων. μεσ. μιχ. τοῦ *τρομέω*.

τρομέω, μελλ. -ήσω (*τρόμος*)· τρέμω, τρομάζω (και μάλιστα ἐκ φόβου) || εἶμαι τρομοκρατημένος, φοβούμαι. — || μετ' αἰτ.. τρέμω ἐνώπιον τινος, ἐτό(ν) τρέμω, τό(ν) φοβούμαι, φρικιά διὰ τι(να).

τρόμος, ὁ (*τρέμω*)· ὡς και νῦν, τρόμος, τό τρέμειν, τρομάρα, «τρομούλα» (κυρ. ἐκ φόβου).

τροπαία (ἐνν. *πνοή*), ἡ (*τροπαίος*)· ἡ ἐναντία πνοῆ ἀνέμου (κυρ. ἡ πνεύουσα ὄπλω, ἡ ἐπιστρέφουσα τρόπον τινά), ἥτοι πνοῆ ἀνέμου ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν, ἀντίθ. τῆ *ἀπογεία* (ἐνν. *πνοή*)=ἡ πνεύουσα ἐκ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν || μτφρ., *λήματος τροπαία* (ἢ *φρενὸς τροπαία*)=ἡ μετατροπὴ τῶν διαθέσεων (τοῦ φρονήματος) τινος, ἢ ἀλλαγὴ γνῶμης. 2) ἡ μεταβολή, ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος, ἢ ἀνακούφισις ἀπὸ τινος.

τρόπαιον, τό, ἰων. και ἀρχ. ἀττ. **τροπαῖον**, κυρ. οὐδ. τοῦ *τροπαίος* (βλ. λ.)· ὡς και νῦν, τρώπαιον, σημεῖον νίκης (κυρ. τροπὴ τῶν πολεμίων εἰς φυγὴν), λατ. *trophaeum*· συνίστατο δὲ τὸ *τρόπαιον* ἐξ ἀσπίδων, περικεφαλαίων και ἄλλων ὄπλων, ἀφαιρουμένων ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν πολεμίων, ἀναρτωμένων δὲ ἀκολουθῶς εἰς δένδρα, ἢ στηνομένων ἐπὶ ἔστυλων στύλων. «An ὁ ἐχθρὸς ἠγείχετο τὴν ἰβρυσην τοῦ τροπαίου, τοῦτο ἐσημαίνειν διὰ ἡμολόγηε τὴν ἥτταν του. ἀπαξ δὲ στηθὲν τὸ τρώπαιον ἀφιερούτο εἰς τὸν Δία τὸν Τροπαῖον και ἥτο ἀπαρβαλαστον || συνήθηε περίφρασις: *τρόπαιον ἐστησαν ἢ ἐστήσαντο*».

τροπαίος, α, ον (*τρέπω*)· ὁ ἀνήκων εἰς *τροπὴν* ἢ ἀλλαγὴν (μεταβολὴν). — || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς *τροπὴν* τῶν πολεμίων || ὁ προξενὼν τροπὴν ἢ ἥτταν τῶν πολεμίων· *θεοὶ τροπαῖοι*=θεοὶ τρέποντες εἰς φυγὴν τοὺς πολεμίους (προκαλοῦντες τὴν ἥτταν τῶν πολεμίων και διδόντες τὴν νίκην εἰς τοὺς ἐπικαλούμενους τὴν εὐνοίαν των) | «*Ἐκτορος ὄμμασι τροπαῖοι* = τρομεροί, φοβεροί (προκαλοῦντες τὴν φρίκην) εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἐκτορος. — || ἀποτρόπαιος, ὁ ἀποτρέπων τι, ὁ ἀποκαρῶν αὐτό.

τροπαιο-φόρος, ον (*τρόπαιον*+φέρω)· ὁ φέρων τρώπαια, νικητὴς, κομίζων τρώπαια, ὡς και νῦν τροπαιοφόρος, τροπαιοῦχος.

τροπαλίξω, ποιητ. ἀντὶ *τρέπω*.

τροπαλίς, -ίδος, ἡ (*τρέπω*)· δέσμη, δερμάτι, δέμα [ἀεεβ. ἐτυμ.· πῶθ. συγγ. τῆ *τρέπω*· πρβλ. Ἡσυχ. «*τροπαλίξει· στρέφει*», «*τροπαλισμός, μεταβολή*»].

τροπέω, ποιητ. τύπος ἀντὶ *τρέπω*.

τροπή, ἡ (*τρέπω*)· ὡς και νῦν, τροπή, γύρισμα, μετατροπή, μεταστροφή || *τροπαί ἡλείσιο*=τὰ ἡλιοστάσια, δηλ. τὰ χρονικὰ σημεῖα τοῦ μέσου θερούς και τοῦ μέσου χειμῶνος, καλούμενα εἰδικώτερον *τροπαῖ θεριναί* και *τροπαῖ χειμεριναί*, ὁπότε ὁ ἥλιος φαίνεται ὡς μεταστρεφόμενος και διατέμνων τὴν ἐκλειπτικὴν· λατ. *solstitium* και *bruma*. — || ὡς ἐνεργ., τὸ τρέπειν τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγὴν, ἢ τροπὴ τοῦ ἐχθροῦ εἰς φυγὴν, ἢ ἥττα αὐτοῦ· *ποιῶ* (ἢ *ποιούμαι*) *τροπὴν τινος*=τρέπω τινά εἰς φυγὴν | *ἐν τροπῇ δορός*=κατὰ τὴν φυγὴν (τὴν ἥτταν) τὴν προκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δόρατος. 2) (ἐκ τοῦ παθ. *τρέπμαι*) τὸ τρέπεσθαι εἰς φυγὴν ὑπὸ τινος, τὸ φεύγειν, ἢ φυγὴ, λατ. *conversio in fugam*. 2) μεταβολή, ἀλλαγὴ.

τροπίας, -ου, ὁ (*τρέπω*)· ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ ἐκτραπείς τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, «κομμένο κρασί», «χαλασμένο κρασί».

τροπικός, ἡ, ὄν (*τροπή*)· ὁ ἀνήκων εἰς *τροπὴν* || ὁ ἀνήκων εἰς τὰς *τροπὰς*, εἰς τὰ ἡλιοστάσια· ὁ *τροπικός* (ἐνν. *κύκλος*)=ὁ κύκλος τῆς γηίνης σφαίρας, μέχρη τοῦ ὁποίου φθάνων ὁ ἥλιος τρέπειται (τ. ἔ. στρέφεται) πρὸς τὰ ὄπλω (πρβλ. *τροπή*). — || ἐν τῇ Πητορικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σχῆμα *τρόπος*, ὁ οὐχὶ ἐν τῇ κυριολεξίᾳ του λεγόμενος (οὐχὶ κυριολεκτικός), ἀλλὰ μεταφορικός, εἰκονικός, ἀλλογορικός.

τρόπις, ἡ, γεν. *τρόπεως*, ἢ *τρόπιος* ἢ -ίδος· αἰτ. *τρόπιν* (*τρέπω*)· ὡς και νῦν, τρώπις πλοίου «καρίνα,

καρένα» || μτφρ., ἡ *τρόπις τοῦ πράγματος*=ἡ βάσις (τὰ θεμέλια) τοῦ ζητήματος (ὅπως ἀκριθῶς βάσις εἶναι διὰ τὸ πλοῖον ἢ τρώπις) [δι' ἐτυμ. βλ. *τρέπω*].

τρόπος, ὁ (*τρέπω*)· κυρ. τροπή, στροφή, διεύθυνσις, κατεύθυνσις. — || μτφρ., ὡς και νῦν, τρόπος, τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι και ἐνεργεῖν, τρόπος τοῦ φέρεσθαι, συμπεριφορᾶ, διαγωγῆ, τρόπος, συμφῶς.—ἐν ποικίλαις ἐπιρρημ. χρήσασιν: κατὰ δοτ., *τρόπω τοιάδε*=κατὰ τοιοῦτον τρόπον, τοιοῦτοτρόπως | *οὐδενὶ τρόπω*=κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλλως | *παντὶ τρόπω*=κατὰ πάντα τρόπον, παντοιοτρόπως | *ἐκοναίω τρόπω*=ἐκουσίως, οἰκειοδελῶς, δεληματικῶς | *τρόπω φρενός*=ἀναλόγως τῶν διαθέσεων (ἐτοῦ κεφιοῦ), ἢ ἀναλόγως τῶν διανοητικῶν ἰκανοτήτων του | *ἐν τρόποις Ἰξίωνος*=κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἰξίονος. 2) ἀπολ., κατ' αἰτ., *πάντα τρόπον*=κατὰ πάντα τρόπον, «μέ κάθε τρόπο», παντοιοτρόπως | *βάρβαρον τρόπον*=κατὰ τρόπον βάρβαρον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν βαρβάρων. 3) μετὰ προθ., *ἐκ παντός τρόπου*=διὰ παντός τρόπου (μέσου), παντοιοτρόπως.— || III ἐπὶ προσώπων, τρόπος ζωῆς, ἔξις, συνήθεια, ἔθιμον || οἱ τρόποι ἀνδρῶπου τινός, οἱ διαθέσεις του, αἱ ἔξεις και συνήθειαι του, ὁ χαρακτήρ του: *οὐ τοῦμοῦ τρόπου*=δὲν εἶναι τοῦ χαρακτήρος μου (τῆς ἰδιοσυγκρασίας μου) | *πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου*=συμφῶνως πρὸς τὰς διαθέσεις (τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὸν χαρακτήρα) τοῦ Κύρου.— IV ἐν τῇ Μουσικῇ, ὡς τὸ *ἁρμονία*, τὸ ποιῶν τὸ ἦχον, τόνος.— V ἐν τῇ Ρητορικῇ, τρόπος τοῦ λέγειν ἢ γράφειν, ὕφος || ἐν τῇ πλῆθ. *τρόποι*=ρητορικὰ σχήματα.

τροπός, ὁ (*τρέπω*)· ὁ συνεστραμμένος δερμάτινος ἱμάς, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ κώπη προσεδένετο εἰς τὸν σκαλμόν, ὁ λεγόμενος και *τροπωτήρ* (βλ. λ.).

τροπο-φορέω, μελλ. -ήσω (*τρόπος*+φέρω)· ὑποφέρω (ὑπομένω) τοὺς τρόπους τινός (τὸν χαρακτήρα του), συνταυτίζομαι.

τροπῶ (Α), μελλ. -ώσω (*τρόπος*)· ἐφοδιάζω τὴν κώπην μετὰ τὸν *τροπὸν* τῆς (δηλ. μετὰ τὸν δερμάτινον ἱμάντα διὰ τοῦ ὁποίου προσεδένετο εἰς τὸν σκαλμόν).— μέσον, *τροπῶμαι κώπην*=προσδένω τὴν κώπην μου εἰς τὸν σκαλμόν διὰ τοῦ *τροπωτήρος* τῆς (βλ. λ.).— παθητ., ἐπὶ τῆς κώπης, ἐφοδιάζομαι διὰ *τροπωτήρος*.

τροπῶ (Β), ἐκ τοῦ *τρόπος*· ἕτερος τύπος τοῦ *τρέπω* (βλ. λ.), τρέπω εἰς φυγὴν, νικῶ.

τροπαλίς, -ίδος, ἡ (*τρέπω*)· χλωρὸς (νιωπὸς) τυρὸς (ἐκ τοῦ *τρέφω γάλα* = «πήζω» γάλα, κυρ. *ἄρα τροφαλίς*=τὸ νεωστὶ πεπηγὸς γάλα [*τροφαλίς, τρέφεις*· δ'· ἐτυμ. βλ. *θρόμβος, τρέφω*]).

τροφεῖα, τὰ (*τροφῆ*)· ὡς και νῦν, τροφεῖα, ἀμοιβὴ τῆς τροφῆς (ἢ τοῦ τροφῆ) διὰ τὴν διατροφὴν ἢ τὴν ἀνατροφὴν παιδός, ὁ μισθὸς τῆς τροφῆς.— || *βίον τροφεῖα*=τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τρώφια, τροφή.

τροφεύς, -έως, ὁ (*τροφή*)· ὁ τρέφων, ὁ ἀνατρέφων, ὁ θρεπτήρ, θετὸς πατήρ, «ψυχοπατέρας» || μτφρ., και ἐπὶ ἀψύχων ἀκόμη: *χαίρετε, ὦ τροφῆς ἐμοί* (Σοφ. Ατ. 863) = χαίρετε σεῖς (πεδιάδες, ὄρη κλπ.), πού με ἀνεδρέψατε (μεδ' ὦν συνέζρησ).

τροφέω=τρέφω, ὡς τὸ *φορέω* ἀντὶ τοῦ *φέρω*.

τροφή, ἡ (*τρέφω*)· ὡς και νῦν, τροφή, πᾶν τὸ ἐσθιόμενον πρὸς θρέψιν και θεραπείαν τοῦ σώματος, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τρώφια, ζωοτροφία, τροφαί || *βίον τροφῆ* ἢ *τροφαί*=πόρος ζωῆς, ἢ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν.— || τὸ τρέφειν, τὸ ἀνατρέφειν, ἢ διατροφή, ἢ ἀνατροφή || τὸ ἀνατρέφειν και διατρέφειν ζῶα.— || τὸ ἀνατραφεῖν, τὸ *θρέμμα*, τὸ γαλουχούμενον τέκνον || γένος, γενεά.

τρόφιμος, (ἡ), ον (*τροφή*)· ὁ θρεπτικός, ὠφέλιμος || μετὰ γεν.; *γῆ τρώφιος τέκνων*=γῆ γόνιμος εἰς τέκνα || ὡς οὐα. τὰ *τρόφιμα*=ὡς και νῦν, τὰ τρώφια, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖοῦντα || ὡς. ὡς οὐα. ὁ *τρόφιμος*=ὁ θρέψας, ὁ δεσποτὴς.— || ὡς παθητ., ὁ τρωφείς (ἀνατραφεῖς) ὑπὸ τινός || ὡς οὐα. ὁ *τρόφιμος*=τὸ γαλουχούμενον τέκνον, θετὸς υἱός, δετὸν τέκνον | *οἱ τρώφιμοι*=οἱ μαθηταί.

τρόφικς, ὁ, ἡ, οὐδ. *τρέφει*, τό, γεν. -ίος (*τρέφω*)·

ὁ καλῶς τεδραμμένος, εὐτραφής, συμπαγής, «γερός» || **τρόφι** κύμα κυλινδρεται=κύμα μέγα (ὄγκωδες, πελώριον) κυλιέται.

τροφοίς, *εσσα, εν (τρέφω)*: ὁ καλῶς τεδραμμένος, «καλοδρεμμένος», εὐτραφής, συμπαγής, «γερός» εὐσωμος.

τροφός, ὁ καὶ ἡ (*τρέφω*): ὁ τρέφων, ὁ ἀνατρέφων, ὁ περιποιούμενος, ὁ ἐπιμελούμενος, ὁ παιδαγωγός || ἐν τῷ θηλ. ὡς καὶ νῦν, τροφός, παραμάννα, δούσπρα.

τροφο-φέρω, μελλ. *-ήσω (τροφή+φέρω)*: φέρω τροφήν εἰς τὴν, τρέφω, διατηρῶ ἐν τῇ ζωῇ, ἀνατρέφω || περιποιούμαι, περιθάλπω, προστατεύω.

τροφώνιος, ὁ ὁ κατὰ τὴν μυθολογίαν οἰκονομήσας τὸν ἀρχαιότατον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς: μετὰ θάνατον ἐτιμῆθη ὡς ἥρωας, πλησίον δὲ τῆς Λεβαθείας, ὅπου κατὰ τὸν μῦθον εἶχεν ἀνοίξει καὶ τὸν εἶχε καταπέτρη ἢ γῆ, ὑπῆρχον μαντεῖον καὶ σπήλαιον ἀφιερωμένα εἰς αὐτόν (βλ. Κ. Ε. Α.).

τροχάδην, ἐπίρρ. (*τρέχω*): ὡς καὶ νῦν, τροχάδην, δρομαίως, «τρέχοντας, τρεχάλα».

τροχάξω, μελλ. *-άσω (τροχός)*: τρέχω, ὡς καὶ νῦν τροχάξω (ἐπι ἱππων), τρέχω ταχέως.

τροχαῖος, *α, ον (τροχός)*: ὁ τρέχων, ὁ τρέχων ταχέως, ὁ ταχύς || ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ **τροχαῖος** (ἐνν. πούς)=μετρικός πούς συγκείμενος ἐκ μιᾶς μακρῆς καὶ ἐκ μιᾶς βραχείας συλλαβῆς, χρησιμοποιούμενος δὲ ἐπὶ γοργοῦ ρυθμοῦ ὡς ζωηρότερος τοῦ ἰάμβου.

τροχάλλος, *ή, ὄν (τρέχω)*: τρέχων || ταχύς, εὐκίνητος, ἐλαφρός || στρογγύλος, κυκλοτερής.

τροχ-ηλάττω, μελλ. *-ήσω (τροχηλάτης)*: ἐλαύνω ἄρμα, ἀρματηλάττω, ὄχομαι || βασανίζω ἐπὶ τοῦ τροχοῦ || διώκω.

τροχ-ηλάτης, *-ου, ὁ (τροχός+ἐλαύνω)*: ὁ ἐλαύνων (διευθύνων) τροχοῦς, ἀρματηλάτης, ἀμαξηλάτης, ἠνίλογος.

τροχ-ηλάτος, *ον (τροχός+ἐλαύνω)*: ὁ ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, ὁ διὰ τροχῶν ἐλαυνόμενος, τροχοκίτης. 2) ὁ βιαίως συρόμενος ὑπὸ τροχῶν. 3) ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ ἀνοιγομένη ὑπὸ τροχῶν, ἐφ' ἧς ἐλαύνουσιν ὄμαξα. 4) ὁ σχηματιζόμενος (διπλασοόμενος, διαμορφούμενος) διὰ τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμέως. 5) μετρ., ὁ μετὰ σπουδῆς ἐλαυνόμενος (ὡς τροχός ἢ ὡς ὄμαξα), ὁ διωκόμενος ἀκαταπαύστως.

τροχιά, *ή, (τροχός)*: ἡ γραμμὴ ἢ σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν. 2) ἡ περιφέρεια (ὁ κύκλος) τοῦ τροχοῦ.

τροχίζω, μελλ. *-ίσω (τροχός)*: δένω κάποιον εἰς τροχόν, «τὸν γυρίζω στὸν τροχόν», τὸν βασανίζω. — || παθητ., περιστρέφομαι ὡς τροχός, τρέχω, περιτρέχω.

τροχιλία, *ή (τροχός)*: ὡς καὶ νῦν, τροχαλία, «καρούλι», «μακαράς» λατ. *trochlea*.

τροχιλος, ὁ (*τρέχω*): μικρὸν παρυδάτιον πτηνόν, τοῦ εἶδους τῶν σεισποπιγίδων, περὶ τοῦ ὅπου ὁ Ἡρόδ. λέγει ὅτι ἐβάνει βθάλλας καὶ ἄλλα ἔντομα ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κροκοδείλου. 2) μικρὸν χερσαῖον πτηνόν, ὁ τρυποφράκτης.

τροχιός, *ά, ὄν (τροχός)*: ὁ τρέχων ταχέως, ὁ περιστρέφόμενος ὡς τροχός || στρογγύλος, κυκλοτερής.

τρόχις, ὁ, *-ιος καὶ -εως (τρέχω)*: ὁ τρέχων, ἀγελιαφόρος.

τροχο-δινέω, μελλ. *-ήσω (τροχός+δινέω)*: περιστρέφω δίκην τροχοῦ || συν. ἐν τῷ παθητ., **τροχοδινέομαι**=περιδινούμαι ὡς τροχός, περιστρέφομαι δίκην τροχοῦ.

τροχο-ειδής, *ἐς (τροχός+εἶδος)*: ὁ ὅμοιος πρὸς τροχόν, στρογγύλος, κυκλικός, περιφερικός.

τροχοίς, *εσσα, εν (τροχός)*: στρογγύλος ὡς τροχός, **τροχοειδής** (βλ. λ.), κυκλικός.

τροχο-ποιέω, μελλ. *-ήσω (τροχοποιός)*: κατασκευάζω τροχοῦς.

τροχο-ποιός, *ὄν (τροχός+ποιέω)*: ὁ ποιῶν τροχοῦς || ὡς οὐα. ὁ **τροχοποιός**=ὡς καὶ νῦν, τροχοποιός, κατασκευαστής («μάστορας») τροχῶν.

τροχός, *-οῦ, ὁ (τρέχω)*: πᾶν τὸ τρέχον κυκλικός,

πᾶν τὸ περιστρέφόμενον || ἐπιμένως, πᾶν πρᾶγμα στρογγύλον, κυκλικόν, π.χ. μία σφαῖρα, ἢ μία στρογγυλὴ «πήττα» || ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου || κυρ. ὁμοῦς: — || **τροχός** ἀμάξης, «ρόδα» || τροχός κεραμέως.— || ὁ τροχός (παιδικὸ παιγνίδι), κοιν. «στεφάνι», «τοῦρ-κι», μετὰ κρίκων οἴτινες ἔχουν κατὰ ἰὴν περιστροφήν, λατ. **graeus trochus**.— **IV** ὁ τροχός βασανιστικοῦ ὄργανου (πρβλ. **τροχίζω**): **ἐπὶ τροχοῦ στρεβλοῦμαι**=βασανίζομαι «ατὸν τροχόν». [δι' ἔτυμ. βλ. **τρέχω**].

τρόχος, *-ου, ὁ (τρέχω)*: τὸ τρέχειν, τὸ τρέξιμον, δρόμος, ἢ περιστροφικὴ κίνησις (ὡς ἢ τοῦ τροχοῦ). 2) τόπος τρεξίματος (κατάλληλος διὰ τρέξιμον, ἢ ὅπου συνήθως ἀσκούνται εἰς τὸ τρέξιμον).

ΤΡΥΒΑΛΙΟΝ, τό πινάκιον, λοπάς, κούπα, ποτήριον, φιάλη.

τρύγῳ, μελλ. *-ήσω (τρύγη)*: ὡς καὶ νῦν, γρυγῶ, συγκομιζῶ, συνάγω, κατὰ τὸν τρυγητὸν ἢ κατὰ τὸν θερσιμόν (μετ' αἰτ. τοῦ συγκομιζομένου καρποῦ), λατ. **vindemiare** || τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.— || μετ' αἰτ. τοῦ ἀγροῦ ἢ τοῦ δένδρου ἐξ οὗ λαμβάνεται ὁ καρπός, συγκομιζῶ (θερίζω, καρποῦμαι) τὴν ἔσοδον ἐκ τοῦ ἀγροῦ (ἢ τοῦ δένδρου) || μετρ., **τρυνῶ τρινα**=ὡς καὶ νῦν, «τὸν τρυγῶ», τὸν ἐκμετολλέομαι. 2) παροιμ., **ἐρήμιας τρυγῶ** (ἐνν. ἀμπέλους) =ὡς καὶ νῦν, «τρυγῶ ἄφραγα (ἀφροῦρητα) ἀμπέλας», τ. ἔ. ὠφελοῦμαι ἐκ τῆς ὀπουσίας τινός, ἢ «κάνω τὸ νταῆ» ὅπου δὲν ὑπάρχει φόβος.

τρύγη, *ή (τρύγω? τρυγῶ?)*: ὠρμος καρπός συγκομιζόμενος, ἔσοδον γεννημάτων (οἰτηρῶν), οἴτος, παντός εἶδους καρπός, σταφυλαὶ κλπ.— || ἡ συγκομιδὴ τοιούτων καρπῶν: **τρύγη ἀμπέλων**=τρυγητός, θερσιμός (ἐπὶ οἴτων).

Ἔτυμ.: **τρύγη** **τρυνῶ** **τρύγητος** καὶ **τρυνητός** **τρυνητήρ** πρβλ. Ἡσυχ. «**τρυνεῖ** **ξηραίνει**», **αἰτρώσκει**... **ξηραίνει**» **διατρύνει** σκοτ. ἐτυμ. ἀπιθ. συσχετίζεται ὑπὸ τινων πρὸς τὸ ἀγγ.σαξ. **dry'ze** (ξηρός), παλ.-norr. **draugr** (κατάξηρο κούτσουρο), παλ.-γερμ. **trockan** (ξηρός).

τρυνητήρ, *-ήρος, ὁ (τρυνῶ)*: ὁ τρυγῶν, ὁ τρυγητής, ὁ συγκομιζὼν ὠρμούς καρπούς (καὶ κυρ. σταφυλάς), λατ. **vindemiator**.

τρυνητός, καὶ **τρυνητός**, ὁ (*τρυνῶ*): ὡς καὶ νῦν, ὁ τρυγητός, ἢ συγκομιδὴ καρπῶν καὶ κυρ. σταφυλῶν, συγκομιδὴ γεννημάτων (οἰτηρῶν), θερσιμός. 2) ὡς καὶ νῦν, τρυγητός, ἡ ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ, ὁ τρύγος, ἡ ἐποχὴ ἐκάστης συγκομιδῆς (ὁ «δέρος» π. χ. ἐπὶ οἰτηρῶν).— || =**τρυνῆ** (βλ. λ.), αὐτὸς ὁ συγκομιδῆς καρπός.

τρυνήτρια, *ή, θηλ. τοῦ τρυγητήρ*: γυνὴ συλλέγουσα ὠρμούς καρπούς, μετέχουσα τοῦ τρυγητοῦ **τρυνη-φόρος**, *ον (τρυνῆ+φέρω)*: ὁ φέρων καρπούς, ἰδίως σταφυλάς, ὁ καρποφόρος, οἰνοφόρος.

τρυνικός, *ή, ὄν (τρυνῆ)*: ὁ ἐκ **τρυνός** (βλ. λ.) κατασκευασμένος (τ. ἔ. ἀπὸ μούστου ἢ ἀπὸ λάσπης κραιοῦς).— || =**τρυνητικός** (βλ. λ.).

τρυνγο-δαίμων, *-ονος, ὁ (τρυνῆ+δαίμων)*: ἀντὶ **τρυνφδός** (βλ. λ.) μετὰ λογοπαϊκτικοῦ ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸ **κακοδαίμων** (τ. ἔ. κακομοίρης ποιητής, ποιητὴς «τῆς κακῆς ὥρας»).

τρυνγο-οἶπος, ὁ (*τρυνῆ+ἵπος*): ὕψασμα διὰ τοῦ ὀπουίου ἐστράγγιζον τὸν οἶνον (ἰδίως τὰ κατακάθια τοῦ), ἀποχωρίζοντες αὐτὸν ἀπὸ τῆν «μούρα, λάσπη» (πρβλ. **τρυνῆ**) || γεν. ἡδητήρ, διυλιστήρ, «στραγγιστήρι».

Ἔτυμ.: **τρυνγοῖπος** (τρυνῆ+(αιολ., ἰων.) οἰπο- (λατ. ***zoipo-**, ὅπερ περιέχει τὴν ριζ. **seip-** (δουλίζω, σουρώνω, τὴν ἐν τῷ Σαρβ. **siplii** «ρίχνω πάχνη, παγώνια», ἀγγλ.-σαξ. **sife**, παλ.-γερμ. **sib**=κόσκινον), παρ. λατ. πρὸς τὴν ***seib-** τὴν ἐν τῷ ἀγγλ.-σαξ. **siplan** (πίπτω κατὰ σταγόνας) πρβλ. λατ. ***sei-q-** ἐν λέξ. **ικμάς**, καὶ λατ. ***seign-** ἐν λ. **εἶβω**).

τρυνόμεν, ἐπιτ. ἀντὶ **τρυνόμεν**, γ' πληθ. εὐκτ. τοῦ **τρυνῶ**.

τρυνω: ξηραίνω, πρβλ. **φρυγῶ**. **τρυνωδία**, *ή (τρυνωδός)*=**κωμωδία** (βλ. λ.) (κατὰ παρφῶν τοῦ **τραγωδία**).

τρῦγ-ωδικός, ἡ, ὄν (τρυγωδία) = κωμωδικός (βλ. λ.). πρβλ. καὶ τρυγώδης.

τρῦγ-ωδός, ὁ (τρῦξ+ὠδή): ὁ ὄδων τὴν τρύγα, ὁ αἰοδός (τραγουδιστής, ὑμνητής) τοῦ γλεύκου «μούστου» τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα ἀντὶ κωμωδός (ὅπως ἐπεκράτησεν ὕστερον, διὰ τὴν κωμωδία θεοσηματοποιήθη περισοότερον) ἔκαλετο δ' ἀρχικῶς οἱ κωμωδοὶ τρυγώδοι εἴτε διότι ἄβροντες ἤλειφον τὰ πρόσωπά των διὰ τρυγός (μούστου) ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, εἴτε διότι: ὡς βραβεῖον ἐδίδοτο γλεύκος, εἴτε καὶ διότι ἡ κωμωδία ἐξεκίνησεν ἀπὸ ξοματὰ ἄβρομα κατὰ τὸν τρυγητὸν (κατὰ τὸν τῆς τρύγης καιρὸς) βεβαίως ἢ λ. ἐσηματίσθη κατὰ παρρωδιαν τοῦ τραγώδης, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ σπανιὰτα σακωπτικῶς λέγεται.

τρῦγών, -όνος, ἡ (τρῦζω) ὡς καὶ νῦν, τρυγών, «τρυγώνι», «τουρτούρα» [τὸ ὄνομα ὀφείλεται προφανῶς εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ πτηνοῦ παραγόμενον ἦχον].

ΤΡΥΖΩ, μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. ἐν χρῆσει: ἐκπέμψω ψιδυριστὸν ἦχον, ψιδυρίζω, γογγύζω, μουρμουρίζω, τερετίζω, τρίζω || ἐπὶ περισπωμένων, κουκουρίζω, τουρτουρίζω || μτρφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, τονθορίζω, γρούζω, μουρμουρίζω, γογγύζω.

Ἔτυμ.: τρύζω τρυγών' ὀνοματοποιεῖ πρβλ. παραλλ. ριζ. (s)trei-g καὶ *(s)trig- ἐν τρίζω (βλ. καὶ ἐν τέτραξ) πρβλ. καὶ πολ. Irukai (τρυγόνι), μεσ-βρετ. Irous (θόρυβος) ἀπὸ τοῦ τρίζω σημασιολογικῶς διαφέρει μόνον κατὰ τὸ ὅτι τὸ μὲν τρύζω ἀναφέρεται εἰς ἀμβλυτέρους, τὸ δὲ τρίζω εἰς ὀξύτερους ἦχους.

τρυηλῖς, -ίδος, ἡ (τρῦω) ἔργαλειον δι' οὗ ἀνακωκῶσι τι, «κουτάλα», λατ. trua, truelle, trulla [πρβλ. Ἦσυχ. «τρυηλῖς ζωμήρουσις» φαίνεται δεῖ εἶναι μτρν. σχεσηματισμὸς ἐκκινήσας ἐκ τοῦ λατ. truelle καὶ ὑποστῶς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ τρύω (=τριβῶ) καὶ τῆς συνήθους εἰς ὄνοματα ἐργαλείων καταλ. ἡλη (πρβλ. ξυήλη=ξυστρο, κωβήλη=εὐκλόνη)].

τρυμάλια, ἡ (τρῦω) = τρύμη (βλ. λ.), ὀπή || ὁ ὀφθαλμὸς (ἢ ὀπή) θελόνης [β: ἔτυμ. ελ. τρύμη].

τρύμη, ἡ (τρῦω): ὀπή, τρυμαλία (βλ. λ.), ἢ ἐκ τριβῆς προελθούσα ὀπή, «τρύμμα» — || μτρφ., ἀνδρωποσ ἐπίτριπτος, πανούργος, πολυμήχανος, «περί-τρυμμα» (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: τρύμη τρύμα (τό) τρυμαλία < (ἰαπ. *tru- (λιθ. trunēti = σήπη, σαπίζω): *tereu, *teru- βλ. ἐν τέρυς (πρβλ. καὶ τρυάνη).

τρύξ, ἡ γεν. τρύγος (τρῦγω) νέος οἶνος μὴ ὑποστῶς ἀκόμη τὴν ζύμωσιν καὶ μὴ στραγγιδοεῖς, μούστος, λατ. mustum. — || ἢ ὑποστῶδη τοῦ οἴνου, ἢ «λάσπη» τοῦ οἴνου, τὰ κατακάθια, ἢ «μούργα», λατ. faex || γενικῶς, ἀπορριμματα, σκύβαλα, ακωρία (ἐπὶ μετάλλων), λατ. scoria || μτρφ., ἐπὶ γέροντος ἢ γράϊας. [τρῦξ ἀποτρυγίζω (=στραγγίζω κρασί) δι' ἔτυμ. βλ. τάρων].

τρυπάνον, τό (τρυπάω) ὡς καὶ νῦν, τρύπανον, «τρυπάνι», «ἀρίδα», ἐργαλεῖον δι' οὗ ὁ ξυλουργὸς ἀνοίγει ὀπός.

τρυπάω, μελλ. -ήσω πκθ. πρκ. τετρυπήμαι (τρυπή) ὡς καὶ νῦν, τρυπῶ, «τρυπάω», διατρυπῶ, διαπερῶ || ὡτα τετρυπημένα = ὡτα φέροντα ὀπός δι' ἐξόρτησιν ἐνωτίων || ψήφος τετρυπημένη = καταδικαστικὴ ψήφος (ἐχούσα ὀπήν ἐν τῷ μέσῳ).

Ἔτυμ.: τρυπάω τρύπη τρύπημα τρύπανον: λιθ. Irupū, Irupēli (δρυμματίζομαι), Irupūs (εὐδραυστός), παλ σλαβ. Irupij (=λατ. membrum, corpus, Iruncus, venter, vulnus, cadaver), Irupij (κοῖλος, θαδύς) ἐξ ἰαπ. *Irū-p- < *treu-p- < *(e)reu (κατ' ἐπέκτασιν) βλ. τρύμα, τρύω, τείρω, τέρυς.

τρύπη, ἡ (τρῦω) ὀπή [β: ἔτυμ. βλ. τρυπάω].

τρυπήμα, -ατος, τό (τρυπάω) τὸ τρυπηθέν, τὸ (τε)τρυπημένον, τὸ τρύπημα, ὀπή || ἐπὶ πλοίου, ἢ τηλεβολοδουρίσ, «τὸ πορτέλλο» | τρυπήμα νεῶς = ἢ ὀπή ἐν ἡ ἐμβάλλεται γὸ πηδάλιον, ἢ μία τῶν ὀπῶν, δι' ἣν διήρχοντο οἱ κῶπαι.

τρυπῶ, συνγρ. ἀντὶ τρυπάω, γ' ἐν. εὐκτ. τοῦ τρυπάω.

τρυσ-άνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (τρῦω+ἀνήρ) ὁ κατατρύχων (βασανίζων, καταπονῶν) ὄνδρα.

τρυσι-θίος, ὄν (τρῦω+θίος) ὁ κατατρύχων (κατα-

πονῶν) τὸν βίον, ὁ καθιστῶν τὴν ζωὴν βασανισμένην.

ΤΡΥΤΑΨΗΜΗ, ἡ ἡ γλωττίς τοῦ ζυγοῦ (τῆς πλάστιγγος) || γεν., ὁ ζυγός, ζυγορμία, ἢ πλάστιγγε, λατ. Irulina [τρυτάνη] < λατ. Irulina > Irū-Ienā ἀνάγεται εἰς τὰ ἐν τρύω, τρύμα, τέρυς, τείρω ἀρχικῶς ἐσθμ. ἢ κοιλότης ἐντός τῆς ὁποίας κινεῖται ἡ γλώσσα].

τρυ-φάλεια, ἡ ἢ περικεφαλαία.

Ἔτυμ.: συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ τρέψ+φάλος (οἶονε! περικεφαλαία ἐχούσα τρεῖς φάλους, ἀντὶ τρυφάλεια κατ' ἄλλην ἐτυμολογίαν παράγεται ἐκ τοῦ τρύω+φάλος κατ' ἄλλην κωμ. περικεφαλαίαν, ἢ ὁποία ἔχει διατρομημένον τὸν φάλον διὰ τὴν στερεωθῆ ἐντός τῆς ὀπῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταΐ-τυξ (βλ. λ.).— κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους τρυφάλεια (ἐνν. κόρυς) < *πτρυ-, ἰαπ. *qritu- (: τέσσαρες) + φάλος (=ἡ ἐρωδιασμένη μετ' 4 φάλους), πρβλ. ὁμ. τετρά-φαλος, τετρα-φάληρος' διὰ τὸ ἰαπ. *qritu- (=τέσσαρα) πρβλ. Zenb. δαθρυ- (ἐν συνθέσει), λατ. quadru- (pēs), gall. petru- (π.χ. petrudecamieus =14ος).

τρυφάω, μελλ. -ήσω (τρυφή) ζῶ τρυφηλῶς, ζῶ ἡδυπαθῶς, μαλθακῶς || διάγω βίον πολυδάπανον, ἢ πολυτελῶς.— μτρ. τρυφῶν, -ῶσα = μαλθακός, ἡδυπαθής, ἐκτεθλυμμένος || τὸ οὐδ, ὡς οὐα. τὸ τρυφῶν = ἡ μαλθακότης, θηλυπρέπεια, 2) εἶμαι ἀκόλαστος, ὀργιάζω, μεθοκοπῶ. 3) ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι ἰδιοτρόπος, εἶμαι αὐθάδης (προπετής, ὑβριστής).

τρυφραίνομαι, παθ. (τρυφρῶς) γίνομαι τρυφρός, διαφθείρομαι διὰ τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἡδυπαθείας || θρύπτομαι, «κάνω νάζια».

τρυφρῶς, ἄ, ὄν (τρυφή) ὡς καὶ νῦν, τρυφρῶς, μαλακός, ἀπαλός, ἀβρός, ἀπλοϊκός, ἐκτεθλυμμένος, πολυτελής, ἡδυπαθής, ἀβροδίαιτος || τὸ οὐδ, ὡς οὐα. τὸ τρυφρῶν = ἡ θηλυπρέπεια, ἢ μαλθακότης.— ἐπίερ. τρυφρῶς=τρυφηλῶς, μαλθακῶς.

τρυφρότης, -ητος, ἡ (τρυφρῶς) ὡς καὶ νῦν, τρυφρότης, ἀπαλότης, μαλθακότης, ἀβρότης, θηλυπρέπεια, τρυφή, πολυτέλεια.

τρυφή, ἡ (θρύπτω) ὡς καὶ νῦν, τρυφή, ἀβρότης, ἀπαλότης, λεπτότης || φιληδονία, ἀσέλγεια, ἡδυπαθία, θηλυπρέπεια || ἔπαρος, ὑπερηφάνεια ἀλαζονεία [β: ἔτυμ. βλ. θρύπτω].

τρυφήλος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τρυφρῶς.

τρυφήμα, -ατος, τό (τρυφάω) τὸ ἐντρυφήμα, τὸ ἀντικείμενον (πρὸς τὴν πραγμ.) εἰς τὸ ὁποῖον ἐντρυφῆταις (εὐροίκει εὐχρηστικῶν), τὸ καμάρι || ἐν τῷ πληθ., πολυτέλεια, χλιδῆ, τρυφή, λατ. deliciae.

τρυφήναι, ἀπρφ. παθ. ἀρ. β'. τοῦ θρύπτω.

τρυφῶς, -εος, τό (θρύπτω), τοῦ θρύπτω) τὸ θρύμμα, τὸ τεδραυσμένον, τεμάχιον, δραῦσμα [β: ἔτυμ. βλ. θρύπτω].

τρυφήρος, ἄ, ὄν (τρυφῶς) κατεσπαργμένος, ρακώδης, «κουρελίσσόμενος».

τρυχνός, ὁ, καὶ τρύχων, τό=στρύχνος (βλ. λ.) ἐν χρῆσει ὡς σύμβολον τῆς ἡδύτητας (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Θεοκρ. X 37 ἄ φωνᾶ δὲ τρύχνος ἡ γῆου ἢ φωνῆ σου δὲ μαλακῆ εἰσικεῖται τρύχων' τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη εἶδος λαχάνου, ἢ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιτζάνα, ἰκανῶς μαλακοῦ' καὶ λέγεται στρύχνος' ὁ δὲ θεοκρίτος ἐξέβλεπε τὸ σ-διὰ τὸ μέτρον τρύχων εἰπῶν).

τρυχός, -εος, τό (τρυχῶ) τὸ ἀπερρωγμένον, τὸ ρήγμα, τὸ ὀπότερισμα, κωμ. ἰμῆτιον τετριμμένον καὶ ρακῶδες, ράκος, «κουρέλι» || ἐν τῷ πληθ., ράκη.— || σχίσμα, ρήγμα, ρωγμῆ.

τρυχῶ (τρυχῶς) σπάνιος τύπος τοῦ τρύχου (βλ. λ.).

τρυχῶ, μελλ. -ξω (τρυχῶ) φθείρω, κατατρίβω, καταστρέφω, κατασπαταλῶ, καταναλίσκω || γεν., καταπονῶ, βασανίζω, κατατρίβω, θλάπτω || παθητ., καταπονοῦμαι, τάλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι: λιμῶ τρυχομαι=κατατρίχομαι ὑπὸ τῆς πείνης, «πεδαίνω τῆς πείνας» || ὡς. μετὰ γενν.. τρυχομαι τινος=κατατρίχομαι ἐνέκῳ τινος.

Ἔτυμ.: τρυχῶ τρυχῶς τρυχηρός: ἰρλ. Irūg, Irūag, gall. μεσ-βρετ. Irū (ἄβλιος, ἀξιολύπητος) ἐκ ριζ. *trugh-, πρβλ. *treu-q- ἐν τῷ λιθ. Irūk-stu, Irūkti (σχίζω,

δραύω), *trukis* (ρῆγμα, δραύωμα) βλ. καὶ ἐν *τέρωσ.*

ΤΡΥΨ, ἀπαντῶν κυρ. ἐν τῇ παθ. πρκ. *τέτρῳμα*, μτχ. *τετρῳμένος*, ἀπρβ. *τετρῳσθαι*· κατατριῖω, φθειρω, καταστρέφω || κατατριύω, ταλαιπωρῶ, καταπονώ, βασανίζω: *τέτρυνμαι εἰς τὸ ἔσχατον καιοῦ*=ἔχω συντριβῆ (καταπονηθῆ) τόσον ὥστε ἔχω φθάσει εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς ἐξασθλιώσεως.

Ἔτυμ.: τρύω· *τρῶα-άνω*· *τρῶσι-βίος* (βλ. λ.): παλ. ολαυ. *tryja, tryiti* (=λατ. *terere*)· ἐκ ρίζ. **tereu-*, ἐν *τέρωσ.*: πρβλ. καὶ *τρύχω*.

Τρῶας, -άδος, ἡ, θηλ. τοῦ *Τρῶος* (καὶ ἀσυναίρ. *Τρῳαίος* θηλ. τοῦ *Τρῳαίος*)· γυνή ἐκ Τροίας.— || ἡ χώρα τῆς Τροίας, ἡ Τροία.

τρῳάδια, τὰ (*τρῳάγω*)· καρποὶ τρωγόμενοι κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεξινοῦ, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια (καὶ ὡς ἐπιδόρπια), π.χ. σῦκα, καρῦδια, ἀμύγδαλα κ.τ.δ. (πρβλ. καὶ *τραγῆματα*).

τρῳάγη, ἡ (*τρῳάγω*)· ὡς καὶ νῦν, τρώγη, κυρ. τὸ διαθεβρωμένον (καὶ συνεπῶς (τε)τρυπημένον) μέρος τοίχου ἢ ἄλλου μέρους, ὀπή, κοιλότης, «σηπλιὰ».

τρῳάλο-δύτης -ου, ὁ (*τρῳάγη+δύω*)· ὁ εἰσοδῶν εἰς τρώγλας, ἤτοι εἰς ὀπάς (κυρ. ἐπὶ ὄφρων, ἀλωπέκων κ. ἄ. ζῳίων) || οἱ *Τρῳαλοδύται*, ὄνομα Αἰθιοπικῆς φυλῆς διαδίουσης εἰς τρώγλας (Ἰπλίατα καὶ πάσης φύσεως κοιλότητος ἐδάφους, δένδρων κλπ.).

τρῳαλο-δύων (Βατραχομ. 52)=ὁ εἰσοδῶν (εἰσέρπων) εἰς τρώγλην.

τρῳαίσις, θρω. ἀντὶ *τρῳαίσις*, αἰτ. πληθ. θηλ. μτχ. τοῦ *τρῳάω*.

τρῳώντι, θρω. ἀντὶ *τρῳάγουσι*, γ' πληθ. ἐν. τοῦ *τρῳάω*.

ΤΡῶΓΓῶ, μελλ. *τρώξομαι*· ἀόρ. δ' *ἔτρωξα*· ἀόρ. β' *ἔτρωγον*· παθητ., ἀόρ. β' *ἔτρωγην*· πρκ. *τέτρωγμα*· τρωγαλίζω, περιτρώγω, ροκανίζω, μασῶ || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν, τρώγω ὡμὰ λαχανικά, καρπούς κλπ. (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τρώγω βρασμένον φαγητόν) || κυρ. ἐπὶ ἐπιδορπίων τρώγω καρπούς, πρβλ. *τρῳάδια*.

Ἔτυμ.: τρώγω· *τρῳάδια*· *τρωκτός*· *τρωκτής*· *τρῳάγη*· *τρῳαλοδύτης*· *τρῳαλίτης* (εἶδος χελιδόνος κατοικούσης ἐν ὀπάσι, «πετροχελιδόνος»)· *τρώξ* (οκώληξ ὀσπρίων)· *τρώξαιλλίς* (εἶδος ἀκριδος)· εἰς ἰαπ. **(e)ro-g-*, **trə-g-*, ἐκ παραλλ. πρὸς τὸ **terə-g-* ἢ **ter-g-* ἐν τῇ ποτ. βάλρκῶ (ὀπή), **tr-g-* ἐν τῇ Κάτω Χωρῶν *durk, dork* (σαεντία πλοίου, ἄντλος), ἄγγλ. *br'yr(e)* (β' *yrhill*)=ὀπή, παλ. γερμ. *derh, durhill* (τρύπιος), πάντα ἐπεκτετ. διὰ προσφ. εὐραν. ἐκ τοῦ **ter(e)-*, **terē* (τρυπῶ, φθειρῶ διὰ τῆς τριβῆς)· βλ. *τεῖρω*.

Τρωικός, ἡ, ὄν (*Τρῳός*)· ὁ ἐκ Τροίας, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Τροίαν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Τροίαν, ὡς καὶ νῦν Τρωικός.

Τρῳίος, ἡ, ὄν, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ *Τρῳός* (βλ. λ.) || θηλ. *Τρῳαίς*, -άδος (=γυνὴ τῆς Τροίας).

τρωκτά, τὰ βλ. *τρωκτός*.

τρωκτής, -ου, ὁ (*τρῳάγω*)· ὁ τρώγων, ὁ ροκανίζων, ὁ τρωγαλίζων, ὁ «φραγᾶς» || ἐν τῇ Ὀδυσσειᾷ οἱ Φοίνικες ἔμποροι καλοῦνται *τρωκταί*, τ.ἔ. αἰοχροκορδεῖς, πανοῦργοι, ἀπληστοὶ κ.τ.δ. || θσ. καὶ ὡς ἀπὸθ. *τρωκταί χεῖρες* καλοῦνται αἱ ἀπληστοὶ (ἀρπακτικαὶ) χεῖρες τῶν τοκογλύφων.

τρωκτός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *τρῳάω*· ὁ ροκανισμένος, καταφαγμένος || ἐπὶ λαχανικῶν, καρπῶν κ.τ.δ., ὁ τρωγόμενος ὡμός, ὁ ροκανιζόμενος ὡμός (ἀβραστός) || τὸ ὀδ. τὰ *τρωκτά* ὡς οὖσ. = *τρῳάδια* (βλ. λ.).

τρώμα, *τρωματίζω*, *τρωματῆς*, ἰων. ἀντὶ *τραυμ-τρώμα*, θρω. *τρώμα*, ἡ=*τρώμα*, ἰων. ἀντὶ *τραῦμα* (βλ. λ.).

τρώξις, -σις, ἡ (*τρῳάγω*)· τὸ περιδᾶκνειν, τὸ ροκανίω.

Τρῳός, ἡ, ὄν, συνηρ. ἀντὶ *Τρῳαίος* (*Τρῳός*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τρῳά (βλ. λ.) || ὁ τῶν Τρῳῶν, ὁ τῆς Τροίας, ὁ τῆς Τρῳάδος, τρωικός.

Τρῳο-φθόρος, ὄν (*Τρῳός* + *φθειρῶ*)· ὁ φθειρῶν καταστρέφων) τὴν Τροίαν καὶ τοὺς Τρῳάς.

τρωπέω, ἐπ. ἀντὶ *τρέπω* (βλ. λ.)· μετατρέπω, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ.— μέσον, μεταστρέφω ἐμσυτόν, μεταστρέφομαι, γυρίζω || γ' ἐν. ἐπ. καὶ ἰων. πρτ.: *τρωπάσμετο φεύγειν*=ἐτρέπετο εἰς φυγὴν (κυρ. ἐεγύριζε πίσω διὰ τὸ θάλη στὰ πόδια). [δ' ἐτυμ. βλ. *τρέπω*].

Τρῳός, ὁ, γυν. *Τρῳός*· ὁ κατὰ τὴν μυθολογίαν θεμελιωτῆς τῆς Τροίας || πληθ. *Τρῳαίς*, αἰ, γυν. *Τρῳῶν*, θστ. *Τρῳαί*· οἱ οἰκοῦντες τὴν Τροίαν.

τρώσσομαι, ἀπρφ. μέσ. μελλ. τοῦ *τετρώσσω*.

τρώσω, μελλ. τοῦ *τετρώσσω*.

τρωτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *τρῳάω*, *τετρώσσω*· ὁ τραυματισμένος, πληγμένος || ὁ δυνάμενος νὰ τραυματιοθῆ, ὁ ὑποκείμενος ἢ ἐκτεθειμένος εἰς τραυματισμόν, ὃν δύναται τις νὰ τραυματίσῃ, ὡς καὶ νῦν τρωτός.

τρώμα, ἔσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ *τρώμα*=*τραῦμα* (βλ. λ.).

τρωάω, ἐπ. ἀντὶ *τρέχω* [δ' ἐτυμ. βλ. *τρέχω*].

ΤΡῶΩ, ρις. τύπος τοῦ *τετρώσσω* (βλ. λ.).

τῷ, θρω. ἀντὶ σὺ || ὡς. καὶ αἰτ. ἀντὶ *σέ*.

τυθί, τό· ὄνομα χειμερινῆς μηνός τῶν Αἰγυπτίων, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς διαστήματι τι μεταξὺ τῶν ἡμετέρων Δεκεμβρίου—Ἰανουαρίου.

τυχήανω, μελλ. *τεύξομαι*· ἀόρ. δ' *ἔτῃχον*, ἐπ. ἵποτ.

τύχομαι· ἐπ. ἀόρ. α' *ἔτεχῃσα*· πρκ. *τέτεχῃσα*, ἰων. καὶ *τέτεχῃα*· ἵπσορ. *ἔτετεχῃεν*· ἐπιτυχήανω, κυρ. κτυπῶ (διὰ λίθου, ὀπλου, βέλους κλπ.) καὶ εὐστοχῶ, «βρίσκω τὸ στόχο», «πετυχήανω», συνήθως μετ' αἰτ.

μὲν ὅταν τὸ κτυπηθῆν ἀντικ. εἶναι ζῶν ὄργανοις (ἐμψυχον), μετὰ γυν. δὲ ὅταν εἶναι ἄψυχον.— || γυν. κτυπῶ, σημαδεύω, εὐρίσκω κατὰ τύχην, ἐπιτυχήανω κατὰ τύχην || ὅπως ἐπὶ ἀνθρώπων, συναντῶ, συναντῶ τίνα τυχαίως, ἐπέφτω ἐπάνω του, τὸν βρίσκω μπροστὰ μου, κατὰ σύμπτωσιν» (μετὰ γυν.). 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτυχήανω τι, ἐπιτυχήανω τὴν ἀπόκτησίν του, τὸ ἀποκτῶ, τὸ ἀπολάω, «μὴ τυχαίως» (μετὰ γυν.). 3) ἐν τῇ μτχ. ἀόρ. δ' *εὐχῶν*=ὡς καὶ νῦν, ὁ τυχών, κυρ. ὁ συναντῶν τίνα κατὰ τύχην, ὁ πρῶτος τὸν ὅποιον συναντᾷ τις κατὰ τύχην, ὁ πρῶτος τυχών, ὅστις ὀδηγῆται, λατ. *quivis* || *σὲ τυχόντες*=ὡς καὶ νῦν, οἱ τυχόντες, οἱ πρῶτοι τυχόντες ἀνδρωποὶ, οἱ ἀνδρωποὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, κοινὸν ἀνδρωποι, «συνηθισμένοι τύποι» || *τὸ τυχόν*=ὄτι τύχη, «ὄ,τι λάχην», τὸ πρῶτον τυχῶν πρᾶγμα, οἰονδήποτε πρᾶγμα, ὄ,τιδήποτε. 4) ἐν κακῇ ἔνν, *τυχήανω βίας*=συναντῶ βίαν, τυχήανω ἐκδιστικῆς μεταχειρίσεως, ὑφίσταμαι βίαν.— || ἀπολ., ἐπιτυχήανω τοῦ σκοποῦ, φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου, ἐπιτυχήανω (κυρ. «βρίσκω τὸ στόχο») || *καλῶς τυχήανω*=διάγω καλῶς, «περνῶ καλᾶ», προκόπτω, εὐδοκίμῶ | ἐπὶ λόγου, λέγω τὸ ὀρθόν, «πετυχήανω τὸ σωστό», ἔχω δίκαιον. 2) ἔχω τὴν τύχην νά... ἔχω τὴν μοῖραν νά...

Β' ὡς ἀμτθ., συμβαίνει κατὰ τύχην νὰ εὐρίσκωμαι ἐν τινὶ τόπῳ, εὐρίσκομαι κάπου κατὰ σύμπτωσιν. 2) ἐπὶ πραγμάτων, συμβαίνει κατὰ τύχην, λαμβάνω χώραν τυχαίως, «τυχαίως, λαχαίως» || *συχνὰ* ὡς ἀπρὸς, ὡς καὶ νῦν, *ὅπως ἐτύχχανεν*, *ὥσπερ ἐτύχεν* κ.ο.κ. (=ὅπως συνέβαινε νά... ὅπως ἔτυχε νά... ὅπως συνέβη κατὰ σύμπτωσιν νά... κατὰ τύχην, κατὰ σύμπτωσιν). 3) ἐπὶ γεγονότων, ἢ ἐπὶ ἀνάλαμθανομένων ἐπιχειρήσεων, συμβαίνει, συμβαίνει εἰς τίνα, «τοῦ τυχαίου, τοῦ λαχαίου, τοῦ πέφτω εἰς τὸ μεριδίον του, τοῦ πέφτω στὸν κληρὸ του» (μετὰ θστ. προσ.) || ἀποβαίνω καλῶς, ἔχω καλὴν ἐκβάσιν, φθάνω εἰς καλὸν ἀποτέλεσμα, ἐπιτυχήανω, εὐδοκίμῶ, προκόπτω.— || παρ' Ἀττικοῖς τὸ *τυχήανω* ἐχρησιμοποιεῖτο σχεδὸν ὡς βοηθητικὸν ῥήμα καὶ συνήπτετο μετὰ μεταχθῶν ἄλλων ῥημάτων, μεθ' ἐκάστης ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἐνιαυτὸν περιφρασίν, ἐν ἡ ἢ ἐνν. τοῦ *τυχήανω* ἀποβλέπει δι' ἐπιρρ., ἢ δὲ ἐνν. τῆς μετασχῆς καταλαμβάνει θέσιν κυριῶν ῥημάτων (μὲ ἄλλας λέξεις ἢ μτχ. ἐρμηνεύεται ὡς ῥήμα, τὸ δὲ ῥήμα, θηλ. τὸ *τυχήανω*, ὡς ἐπιρρ.): *τυχήανω ἔχων*=ἔχω κατὰ τύχην, ἔχω κατὰ σύμπτωσιν (κατὰ λέξιν «τυχαίνει νὰ ἔχω», συμβαίνει νὰ ἔχω) | *παρῶν ἐτύχχανον*=ἤμην παρῶν (παρειαυριόκωμην) κατὰ τύχην («ἔτυχε

νά θρασκωμαι μπροστά) | έν ψ, τυγχάνω *δν=είμι* (είμαι) | ώς, και άνευ μτχ.: *εἰ σοι χαρὰ τυγχάνει τάδε*=έάν αυτά σου εἶναι εὐχάριστα. 2) συχνότατα τήν ἄλλείπουσαν μτχ. δυνάμεθα (ἢ και ὀφείλομεν) νά τήν συμπληρώωμεν ἐκ τῶν συμπραξαζομένων (κυρ. ἐκ τοῦ ρήμ. τῆς λογικῶς πλησιεστέρας προτάσεως): *ὅ, τι ἄν τύχῃσι, τοῦτο λέγουσιν=ὅ, τι ἄν τύχῃσι (ένν. λέγουσιν), τοῦτο λέγουσιν*.

Έτυμ.: τυγχάνω· τύχη· ἱβλ. *tocad*, gall. *tynghei*, νεο-gall. *lynged* (τύχη), νεο-bret. *tonkadur* (μοῖρα, πεπρωμένον, εἰμαρμένον), ἱαπ. *-gh-*· ἐπομένως δὲν φαίνεται πιθ. ἢ ὑπὸ τινῶν ὑποστηριζομένη συγγένεια πρὸς τὸ τεύχω (ἱαπ. **dheugh-*) και τὰ τῆς δριάδος του (βλ. ἐν τεύχω), τήν ὅποιαν ἄλλως τε δὲν στηρίζει και ἡ σημασιολογική διαφορά.

Τυδεύς, -έως, ἐπ. -έος, δ· ὁ ἦρωκ Τυδεύς, εἰς τῶν *Έπικά ἐπὶ Θήβας*, πατήρ του Διομήδους (βλ. Κ.Ε.Α.) [κυρ. *Τυδεύς*=ὸ πλήκτης, ἐκ ριζ. *τυδ-*, *τυνδ-*, πρβλ. *Τυνδάρεος*, σανακρ. *tud*, *tud-ami* (=λατ. *tundo*)· λατ. *tund-o*, *tu-tud-i*, *tud-es*· γοτθ. *stauī-a* (=τύπτω)].

τυί (ἢ **τυί**)·=ὄδε (λέξις τῶν Κρητῶν, κατὰ τὸν Ἡσυχ.).

Έτυμ.: πρβλ. Ἡσυχ. *«τυί· ὄδε· Κρήτες»*, λεοδ. *τυί-δς* (βλ. λ.)· *τυί* ἐχηματίσθη και· ἀναλογίαν πρὸς τὸ τοπικόν **τυί* (πρβλ. Κρητ. *καί*) ἐξ ἱαπ. **qvu* (=ποῦ, ὀπου), (π- ἀντί του ἀναμενομένου κ- και· ἀναλογίαν πρὸς τὰ παράγωγα του θέμ. *πο-*), πρβλ. βεδ. *kū*, *Zeud. kū* (=πού), σανακρ. *kūtra*, *Zeud. kūtra* (=πού), ὀμβρ. *pufe*, ὀσκ. *puf* (ὀπου)· διά τῆς μεταπτώσεως τῶν *-υ-* εἰς *-υ-* και τῆς προσθήκης του ἑπιρρ. *-ς* προηλθον τὰ: *πύς* (παρὰ Σώφρ.), *Ροδ. δ-πύς*, *Άργ. ὕς*, *Δελφ. ἐνδύς* κλπ.

τυί-δε ἢ **τυίδε**, αἰολ., δωρ. ἀντί *τῆδε* (βλ. λ.) [δὲ ἔτυμ. βλ. *τυί*].

ΤΥ·ΚΗ, ἢ (τέτυγμαί)· ἐργαλεῖον λιθοξόου.

τυκίζω, μελλ. *-ίσω* (τύκος)· κόπτω λίθους, πελεκῶ λίθους, τοὺς κατεργάζομαι διά σμίλης ἢ ἄλλου λιθοξοϊκοῦ ἐργαλείου, κτενίζω λίθους.

τυκίσμα, -ατος, τὸ (τυκίζω)· ἐπεξεργασία λίθων, πελέκημα λίθων || ἐν τῷ πλῆθ. *κανόνων τυκίσματα*=τεῖχη ἐκ λίθων ἐπεξεργασμένων (τετραγωνισμένων, γωνιοσμένων) διά τοῦ κανόνου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀκατέργαστα Κυκλώπεια τεῖχη.

τύκος, ὁ (τέτυγμαί)· ἐργαλεῖον πρὸς κατεργασίαν λίθων, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον (σφυρίον, γλύφανον, ἐγκοπὴς, σμίλη) || Πέλεκυς μάχης, πολέμικὸς πέλεκυς.

Έτυμ.: τύκος· *τυκίζω· τυκάνη* (και παρ' Ἡσ. *τυ-τάνη*, πῖθ. και· ἀφομ. = ἀλυνιοτική σάνις): παλ-ιρλ. *toil* (κοῖλος), *toil* (γεν. *tuill*) = ὀπή, κοιλότης, νεο-gall. *twll* (**tuq-slo*=λατ. *foramen*), παλ-ολαυ. *is-tū-knati* (=λατ. *effodere*), ἱβλ. *kalo* (=λατ. *cuspis*), *ty-kali* (προσκοοῦ, πλήττω), παλ-γερμ. *dīhen*, ἀγγλ-σαξ. *ḥyn*. *ḥeop* (ὠδῶ, πιέζω)· ἐξ ἱαπ. ριζ. **tuq-* (και ἐνδεχομένως **tuqu-*) (**s*)*teu-q-* (ὠδῶ, κεντῶ).

τυκτά· παραιοὴ λέξις, τήν ὅποιαν ὁ Ἡρόδ. (VI 110) ἐρημνεῖ *ἀτέλειον δειπνον βασιλήιον*.

τυκτός, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. του τεύχω (τέτυγμαί)· ὡς τὸ *τευκτός*, κατεσκευασμένος, παρασκευασθεῖς, ἐτοιμασθεῖς, ἀποπερατωθεῖς || κυρ. ὁ μετὰ τέχνης κατεργασμένος, τεχνητός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «φυσικός, ἐκ φύσεως ὄν» || *τυκτὴ Κρήνη*=κρήνη κατασκευασθεῖσα ὑπὸ χειρῶν ἀνδρῶπων, τεχνητή, και οὐχὶ φυσική || ὄθεν, ὡς τὸ *εὐτευκτός*, ὁ καλῶς ἐπεξεργασμένος, ἐντεχνος, κατασκευασθεῖς μετὰ πολλῆς τέχνης και ἐμπειρίας.

ΤΥ·ΑΗ, ἢ (-ῦ- παρ' ἀττ., -ῦ- παρὰ μτγν.)· ὡς τὸ *τύλος*, πᾶν ὄγκωμα (οἰδήμα, φούσκωμα), και δῆ: || πᾶν τετυλωμένον (ἐσκληρωμένον) ἀπὸ τήν τριθῆν μέρος του σώματος, τύλος, «κάλος», «ρόζος», λατ. *callus* || κυρ. ὁ ὡμος ἀχθοφόρου (λόγω τῶν βαρῶν, τὰ ὅποια συχνὰ σηκῆναι εἰς τὸν ὡμόν του).— || τὸ σάγμα (σαμάρι), «χαμαλίκον» τὸ ὑπὸ τῶν ἀχθοφόρων φερόμενον, ἐπὶ του ὁποίου οὔτοι τοποθετοῦσι τὰ ὄβρη.— || προοκεφάλαιον (λεγόμενον και *τυλεῖον*).

Έτυμ.: *τύλη· τύλος· τυλόω· τυλίσσω* κερκ. *τυμος*,

ἰων-αττ. *τύμβος* (βλ. λ. λ.): σανακρ. *tīlam* (λοφίον περικεφαλαίας, δάμβαξ), παλ-ολαυ. *tylū* (τραχηλος, αὐχὴν), λιθ. *tūlas* (πολύς· ἀρχ. σημ. «μᾶζα, ὄγκος»), παλ-πρωσο. *tūlan* (πολύ), παλ-νοργ. *ḥollr* (δένδρον, «ξυλοκόρφι»), ἀγγλ-σαξ. *ḥol* (οσφὴν, γόμφος), παλ-γερμ. *dollfus* («κουτουροῦ ὀδαρος»), εἰτα σανακρ. *tūmra-h* (πελῶμων, τραχύς, ἀλαζών), ved. *tītuma-h* (εὐφορος, πλούσιος), *Zeud. *tuma-* (παχύσαρκος), λατ.

tumeo, *tumidus*, *tumulus* (**tumelo-s*): παλ-νοργ. *ḥumall* (ὁ ἀντίχειρ τῆς χειρός), gall. *twf* (ἰσχός, αὐξήσις), *tyfu* (αὐξάνω), bret. *tun* (**tum*) = λόφος, ἀγγλ-σαξ.

ḥuma, παλ-γερμ. *dūmo* (ὁ ἀντίχειρ τῆς χειρός), ἀγγλ-σαξ. *ḥymell* (δοκτυλήθρα), παλ-ολαυ. *tyja*, *tyti* (παιίζομαι, «χαχιάζω») κλπ.: ἐξ ἱαπ. **tenax-*, **iv-* (ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω), πρβλ. τήν ἐπεκτετ. δι' ἐνός-κ-ρις. **ten(ə)k-*, **tu-k-* ἐν τῷ gall-λατ. *tucca* (=κατάλυμα ζωμοῦ), *tūcēlum*, *tuccēlum*, ὀμβρ. *tooco*, παλ-ολαυ. *tukū* (λίπος, ὀλιμμο), gall. *tauka* (λίπος), *tūkukas* (ὀλίγη ποσότης λίπους), *tunkū*, *tūkti* (παχύνομοι), λατ. *tūks* (ἐξόγκωμα, πρήξιμον), *tūkti* (ἐξογκοῦμαι), παλ-πρωσο. *taukis* (λίπος, πάχος), παλ-νοργ. *ḥiō*, ἀγγλ-σαξ. *ḥeoh*, παλ-γερμ. *dioh* (μηρός), *Zeud. *taosa-* (μηρός), μεσ-ιρλ. *tōn*, gall. *tīn*· πρβλ. και *σάος* (**ta-*-*fos*), *σῶος* (**tafo-fos*), *σῶμα*, *σωρός*, *ταῦς*, *τίτυρος*, *τύμβος*, *τυρός*.

τύλος, ὁ=τύλη (βλ. λ.), ὡς και νῦν, *τύλος*, *τύλωμα*, «κάλος», σκληρὸν ἐξόγκωμα του δερμάτος, ἀπονεκρωμένη σάρξ || σπυ. τῶν χειρῶν, ὀπως ἀπὸ τῆν κωπηλασίαν π.χ. ἢ ἀπὸ ἄλλων αἰτίαν.— || πᾶν τὸ προεξέχον ὡς ἐξόγκωμα, κόμβος, «ρόζος», γόγγρος ζύλου || εἰθ. ζύλινος γόμφος μετὰ κεφαλῆς, «ξυλοκόρφι», ἐν χρήσει εἰς τήν ναυπηγίαν. [δὲ ἔτυμ. βλ. *τύλη*].

τυλόω (τύλος)· καθιστῶ τι τυλώδες, ποιῶ τύλον (βλ. λ.), τὸ σκληρῶν.— παθητ., καθίσταμαι τυλώδης, σκληρός, σκληρύνομαι, «κάνω κάλους» (ἀπὸ τήν μεγάλην τριθῆν, ὀπως αἱ χεῖρες ἀπὸ τήν κωπηλασίαν ἢ τὸ σκάψισμα) || *ῥόπαλα σιδηρῶ τετυλωμένα*=ρόπαλα ἔχοντα τύλους (κόμβους, ὄγκους, «ρόζους») ἐκ σιδηροῦ (δὲ ἑμπήξεως σιδηρῶν ἤλων)· πρβλ. *τυλωτός*.

τυλωτός, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. του τυλόω· ὁ ἔχων τύλους, τετυλωμένος, ὁ ἐφωδιασμένος (ἢ ὀποκτῆσας) κάλους: *ῥόπαλα τυλωτά*=ρόπαλα πλήρη τύλων (κόμβων), πρβλ. *ῥόπαλα τετυλωμένα* ἐν τυλόω.

τύμβευμα, -ατος, τὸ (τυμβεύω)· τύμβος, τάφος, ταφή, κηδεῖα.— || τὸ πρὸς ταφήν ἢ πρὸς καύσιν πῶμα.

τυμβεύω, μελλ. *-σω* (τύμβος)· θάπτω, κηδεύω, ἐνταφιάζω (διά καύσεως ἢ διά ταφῆς του πῶματος). 2) *χοάς τυμβεύω τυνί*=προσφέρω σπονδάς ἐπὶ του τάφου τινός.— || ἀμτέ., εἶμαι ἐνταφιασμένος, ἀναπαύομαι ἐν τάφω.

τυμβήρης, *ες* (τύμβος+*ἀραρεῖν*)· ὁ ἐνταφιασμένος, ὁ ἐν τάφω τοποθετηθεῖς.— || ὁ ὀμοιος πρὸς τύμβον, ὀμοιος πρὸς τάφον, νεκρικός.

τυμβίτης, -ου, δ, θηλ. *τυμβίτις*, -ιδος (τύμβος)· ὁ του τύμβου, ὁ ἐπὶ του τάφου, ὁ ἐπὶ του μνήματος, μνηματίτης, ἐπιτύμβιος, ἐπιτάφιος, νεκρικός.

τυμβο-γέρον, -οντος, ὁ (τύμβος+γέρον)· ὁ γέρον ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ χεῖλος του τάφου, ὁ ὑπέργηρος, ἔσοχάτγηρος «πού ἔχει τὸ ἕνα πόδι στὸν τάφο».

τυμβ-ολέτης, -ου, ὁ (τύμβος + ὄλλυμι)· ὁ καταστρέφων (ἀνασκοπῶν) τάφος, ὁ τυμβωρύχος· θηλ. *τυμβολέτις*, -ιδος.

ΤΥ·ΜΒΟΣ, ὁ· ὁ τόπος ἐνθα εἶναι τεθαμμένον τὸ σῶμα νεκροῦ (τὸ πῶμα), λατ. *busium* || συνήθως, τὸ ἐπὶ του τάφου σωρευόμενον χῶμα, τὸ ἀχηματίζον λόφος, ἢ «τούμας», ὡς και νῦν, τυμβος, λατ. *tumulus* || γεν., τάφος, μνήμα.— || μτρφ., *γέρον τύμβος=τυμβογέρον* (βλ. λ.), ὑπέργηρος || τήν σημ. αὐτὴν ἔχει ἐνίοτε και τὸ ἀπλοῦν *τύμβος* (ἀνευ του ἐπιθ. *γέρον*).

Έτυμ.: I *τύμβος*· κερκ. *τύμος* (=τύμβος)· πῖθ. ἄλλ. *τύμβος* και μεσ-ιρλ. *tomn* (λοφίσκος) εἶναι τὰ αὐτὰ πρὸς τὸ σανακρ. *tuwga-h* (δολωτός· ὡς ὄδε.

προεξοχή, λόφος, βουνό) <ιαπ. *tu-m-gno- άλλ' ὁ-
μος **τύμβος** καὶ **τομμη** δύνανται νὰ προέρχωνται (*tum-
b(h)o-, πρβλ. *tu-bh- ἐν τῇ ἑλλ. **τύφη**, λατ. **tūber**,
παλ.-πορτ. **tūba** κλπ. **τυμβ-**· *tubh-, ὡς **κόρυμβος**·
κόρυφος, **κορυφή** κλπ.

ἢ **τύμβος** ἐν τῇ **γέρον** **τύμβος**=**τυμβογέρον**· πρβλ.
'**Ἦουχ. ἀτύμβος γέρον**'· **τυμβογέρον**' **ἐξατογήρας**
καὶ παραηλλαγμένος τῇ διανοία· πρβλ. καὶ '**Ἦουχ.**
ἄπαρτετύμβει'· **παραφρονεῖ**'· **ἡμάρτηκεν**'· **τύμβος**
<ιαπ. *tumb- εἶναι συγγ. τῷ ἄρμ. **ihmbir** (ιαπ. -mp-)
=**ναρκωτικὸν ποτόν**'· πρβλ. λατ. **stupor**· ὄλ. **τύπτω**,
τύμπανον.

τύμβο-οὔχος, **ον** (**τύμβος**+**έχω**)· ὁ ἔχων τύμβον,
ἐπομένως ὁ ἐναποτεθειμένος ἐν τύμβῳ, ὁ κατοικῶν
ἐν τάφῳ.

τύμβο-φάντης, **ου**, ὁ (**τύμβος**+**φαίνομαι**)· ὁ φαίνων
(δεικνύων) τάφον.

τύμβο-φόνος, **ον** (**τύμβος**+**φένω**)· ὁ φονεύων
(δηλ. ἀνασκάπτων, καταστρέφων) τοὺς τύμβους ἢ ὁ
διαταράσσων τοὺς νεκρούς.

τύμβο-χόεω, **μελλ.**· **-ήσω** (**τυμβοχόος**)· ἐπιχύνω
χῶμα ἐπὶ τάφου, σχηματίζω (ἐγείρω) τύμβον δι' ἐπι-
χωματώσεως.

τύμβο-χόη, ἡ (**τυμβοχόεω**)· τὸ **τυμβοχόειν** (βλ. λ.),
ἡ ἐπισώρευσις χῶματος ἐπὶ τάφου, ὁ σχηματισμὸς
τύμβου, ἡ ἔγερσις τύμβου.

τύμβο-χόος, **ον** (**τύμβος**+**χέω**)· ὁ ἐπιχύνων (ἐπι-
σώρευων) χῶμα ἐπὶ τάφου, ὁ οὕτω κατασκευάζων
τύμβον, ὁ τυμβοποιός.= ἢ **πιθ.** καὶ ἐν παθ. ἄνν., ὁ
ἐπὶ τοῦ τάφου κεχυμένος (ἴσως **τυμβοχόος**·).

τύμβο-χυστός, **ον** (**τύμβος**+**χύννυμι**)· ὁ δι' ἐπι-
χωματώσεως σχηματιοῦσιν ἐν εἰδῇ τύμβου, ὁ ἐπι-
(σε)σώρευμένος εἰς στήμα τύμβου.

τύμβ-ωρύχέω, **μελλ.**· **-ήσω** (**τυμβωρύχος**)· ἀνορύσσω
(ἀνοίγω) τάφους καὶ ληστεύω τὰ ἐν αὐτοῖς κτε-
ρίσματα (ἀφιερώματα), εἶμαι τυμβωρύχος.

τύμβ-ωρύχια, ἡ (**τυμβωρυχέω**)· τὸ τυμβωρυχεῖν,
ἡ ἀνασκαφή (τὸ ἀνοίγμα) τῶν τάφων καὶ ἡ σὺλη-
σις αὐτῶν.

τύμβ-ωρύχος, **ον** (**τύμβος**+**δρύσσω**)· ὁ ἀνασκά-
πτων (ἀνοίγων) τοὺς ἤδη σχηματισμένους τύμβους
(ὑπάρχοντας τάφους) πρὸς σὺλησιν αὐτῶν ἢ ὡς οὐα.
ὁ **τυμβωρύχος**=ὁ ληστής (σουλῆτης) νεκρῶν.— ἢ ὁ
ἀνορύσσων τάφους πρὸς ταφὴν νεκρῶν, ὁ νεκρο-
θάπτης.

τύμμα, **-ατος**, **τό** (**τύπτω**)· τὸ κτύπημα, πλήγμα,
πληγή, τραῦμα.

τυμπανίζω, **μελλ.**· **-ίσω** (**τύμπανον**)· κρούω τύ-
μπανον (ἐγίνετο δὲ τοῦτο κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυ-
βέλης).— ἢ γενικῶς, κτυπῶ μὲ ράλλον, ξυλοκοπῶ,
ραβδίζω, «δέρνω» ἢ ἐν τῇ παθῆτ., ξυλοκοποῦμαι μέχρι
θανάτου.

τυμπανισμός, ὁ (**τυμπανίζω**)· κρούσις τυμπάνων,
τυμπανοκρουσία (ἐνεργουμένη ὑπὸ τῶν Γάλλων εθνού-
χων ἱερέων τῆς θεᾶς Κυβέλης κατὰ τὰς πρὸς τιμὴν
τῆς ἱεροσταλείας) ἢ ὅθεν καὶ αὕτῃ ἡ λατρεία τῆς Κυ-
βέλης ἐκαλεῖτο **τυμπανισμός** (παρὰ Πλάτωνι δὲ **μη-
τρῶα ἱερά**). 2) ἀποκεφαλισμὸς ('**Ἀγ. Γρ.**). 3) τὸ
ξυλοκόπημα.

τυμπανιστής, **-οῦ**, ὁ (**τυμπανίζω**)· ὡς καὶ νῦν,
τυμπανιστής, ὁ κρούων τὸ τύμπανον, τυμπανοκρού-
στης ἢ θηλ. **τυμπανίστρια**, ἐπὶ τῶν ἱερείων τῆς Κυ-
βέλης.

τύμπανον, τὸ (κυρ. ἀντὶ **τύπανον**, ἐκ τοῦ **τυπεῖν**,
τοῦ **τύπτω**)· ὡς καὶ νῦν, τύμπανον, «τούμπανον» (ἐν
χρήσει κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης, οὐσιωτάμενον
δ' ἐκ θερμάτων ταυτωμένων ἐπὶ κολλοῦ σκεύους χρῆσι-
μεύοντος ὡς ἡχείου).— ἢ τὸ ξύλον δι' οὗ κρούεται
τὸ τύμπανον, τὸ πληκτῆρον· καὶ γὰρ., **ράβδος**, **ραβ-
δάλον**, «μασοῦκα, κοντοξυλο», «μαγκούρα».— ἢ
ἐν τῇ **Λατινικῇ** (παρὰ **Virgilii**, **Georg. II 444**) **lympana**
εἶναι τροχὸν ὀμαζῶν κατασκευασμένον ἐπὶ μονο-
κόμματο ξύλῳ, κλίνδριον.— ἢ ἐν τῇ **Ἀρχιτεκτονικῇ**
τύμπανον ἐκαλεῖτο ἡ ἰσογωνιτικὴ ἐπιπέδος ἐμφάνεια
ἢ πλακίσκουμένη ὑπὸ τοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ, ἢ καὶ
ὀλόκληρον τὸ ἀέτωμα, ὅπερ καὶ ἀετὸς ἀλέγετο ἐκ

τοῦ ἀχήματος, **lympanum fastigii** ἢ τὸ οὐσιώματα
τῶν θυροφύλλων, τὰ ἐντὸς πλατειῶν περιεχόμενα.
κοιν. «ταμπλάδες» ἢ «καθρέφτες», λατ. **lympanum**
forium.

Έτυμ.: **τύμπανον** (τύπανον, **Ἰων.** **Όμ. XIII 3**)
τυμπανίζω· προφ. ἐξ **ιαπ.** *tump-ἵνω, συγγ. ἄρα τῷ
τύπτω, ὁ βλ. τὸ **-μ-** ἀνεπτυχθῆν ὡς ἐν τῇ **σανκρ. pra-**
-stumpali (**Γραμμ.**), **tūpali** (ὠδεῖ).

Τυνδάρειος, **α**, **ον**, ὡς. καὶ **-ος**, **-ον**· ὁ τοῦ Τυν-
δάρεω, ἀνήκων εἰς αὐτὸν ἢ ὀπωδηποτε σχεῖον ἔ-
χων πρὸς αὐτὸν· ἐκ τοῦ ἔπορ.

Τυνδάρεος, ἄττ. **Τυνδάρεως**, **-εω**, **δ**· οὐζυγος
τῆς Λήδας (βλ. **K.E.A.**).

Τυνδάριδος, **-ου**, **δ**, πατρωνυμ. ἐκ τοῦ προηγ. (ὡσαί:
ἐκ τύπου **Τύνδαρος**), ὁ υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω ἢ ἐν τῇ
πληθ., **οἱ Τυνδαρίδαι**=οἱ ἀδελφοὶ Κρότων καὶ Πολυ-
δεύκης (ὡς υἱοὶ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας) ἢ θηλ.
Τυνδαρίς, **-ίδος**=θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω.

Τύνη, ἑπ. καὶ δωρ. ἀντὶ **τύ**, **σὺ** (ὡς **έγώνη** ἀντὶ **έγώ**).

τυννός, **ή**, **ον** (πιθ. συγγ. τῷ **τυτθός**), **δωρ.** ἀντὶ
μικρός· τόσον μικρός, τόσον ὀλίγος, λατ. **tantillus**.
Έτυμ.: **τυννός**· **τυννοῦτος** (πρβλ. **τηλίκος**· **τηλε-**
κοῦτος, **τοῖος**· **τοιούτος**)· ἄβεβ. ἔτυμολ.· **πιθ.** συγγ. τῷ
τυτθός μετὰ ἁποκορ. καταλ.

Τυννοῦτος, **ον**, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **τυννός**
(βλ. λ.)· τόσον μικρός, τόσον ὀλίγος, λατ. **tantillus**
ἢ παρ' ἄττ. καὶ ἐνισχυμένον διὰ τοῦ **δεικτ.**· **-ι**· **τυν-**
νοῦτοςί, **-ονί**.

Τυντλάζω (**τύντος**)· κατὰ τὸν Σχολ. **ἄπηλοπατῶ**
ἢ βολοκοπῶ, ἐμβαίνω εἰς τὸν πηλόν, «τσαλαβου-
τῶ μέσα στὶς λάσπες», «λασπῶνω» ἢ περισκάπτω
κλήματα ἀμπέλου, «σκάβω τ' ἀμπέλια, τὰ σκαλίζω».

ΤΥΝΤΑΟΣ, ὁ· πηλός, «λάσπη», κόπρος, βόρβο-
ρος, λίυς.

Έτυμ.: **τύντος**· **λιθ.** **ivli, iu**, **ivnti** (φουσκῶνω,
ἐκχειλίζω), **ivanas** (πλημμυρα), **tuntas** (σωρός, πλη-
σμονή, ἀγέλη, πληθός), **tuntais** (σωρηδόν)· ἐξ **ιαπ.**
***tu-ἡ**, ***iv-ἠν**, ἄπεκτ. ἐκ τοῦ ***ivax-**, ***iv-** (ἐξογκῶ-
ν)· βλ. καὶ **τύλος**.

τύπᾶνον, τὸ (**τύπτω**)· ἀρχικὸς ποιητ. τύπος ἀντὶ
τύμπανον (βλ. λ.), διασωθεὶς ἐν τῇ λατ. **tyranum**.

τύπεῖν, **ης**, **η**, ἄκτ. παθ. ἄορ. **β'** τοῦ **τύπτω**.

τύπεῖν, ἄπρφ. ἄορ. **β'** τοῦ **τύπτω**.

τύπεῖς, **εἶσα**, **έν**, **μητ.** παθ. ἄορ. **β'** τοῦ **τύπτω**.

τύπη, ἡ (**τύπτω**)· κτύπημα, πληγή, πλήγμα.

τύπηται, ἄπρφ. παθ. ἄορ. **β'** τοῦ **τύπτω**.

ΤΥΠΟΣ, ὁ (**τύπτω**)· κτύπος, κτύπημα.— ἢ τὸ ὀπο-
τύπωμα τοῦ κτυπήματος, ὁ τύπος σφραγίδος, τὸ ὀπο-
τύπωμα σφραγίδος, ἡ ἐπὶ νομισματος παράστασις,
παντός εἶδους σφραγίς (ἶχνος, ὀποτύπωμα): **τύποι**
στίβου=ἴχνη πατήματος, ἴχνη θημάτων, «παθημα-
σις». 2) μορφαί, εἰκόνες, ἐγγεγραμμέναι (ἐγγά-
ρακτοι) ἐπὶ μετάλλῳ ἢ λίθῳ ἢ ὕδρ· ἀπλῶς, ἄγαλμα,
ἀνδριάς, εἰκών. 3) σχεδῖον, σχεδίσμα, περιλήψις,
ἰχνογράφημα, σκιαγραφία: **τύπος λέγειν**=περιγρά-
φειν (ὀμιλεῖν, διηγεῖσθαι) ἐν περιλήψει. 4) τὸ ἀρ-
χικὸν σχεδῖον, τὸ πρωτότυπον, τὸ ἀρχέτυπον, τὸ
πρότυπον, τὸ ὑπόδειγμα, τὸ ἀντίτυπον ἢ **μτφρ.**· ὁ
τύπος ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ χαρακτήρ του, ἡ μορφή
ἐνὸς ἀνθρώπου, δηλ. αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος. 5) οὐ-
στήμα, τύπος ζωῆς, τύπος δρασεῖας.— ἢ ἐπὶ τῶν
αἰσθητηρίων ὀργάνων τῆς ἀκοῆς προξενθεῖσα ἐκ
τινος κτυπήματος ἐντύπωσις ἢ **ὁ τύπος τῶν ἵππων**=
ὁ κτύπος, ὁ ἦχος τοῦ βοδίσματος τῶν ἵππων [εἰ·
ἔτυμ. βλ. **τύπτω**].

τύπῶ, **μελλ.**· **-ώσω** (**τύπος**)· ἐντυπῶνω, σχημα-
τίζω διὰ πιέσεως, σφραγίζω, ἐγχράρασω.— ἢ σχη-
ματίζω, διαμορφῶ, διαπλάσσω, «καλοῦπιάζω».

τυπηῶ, ἄττ. **μελλ.** τοῦ **τύπτω**.

τύπῶντι, **δωρ.** ἀντὶ **τύπτουσι**.

ΤΥΠΤΩ, **μελλ.** **τύπω**, ἄττ. **τυπηῶ**· ἄορ. **α'** **έτυ-**
πω, ἄττ. **έτυπῶ**· ἄορ. **β'** **έτύπων**· παθῆτ.· **μελλ.**
τύπησσομαι· ἄορ. **α'** **έτύφθη**· ἄορ. **β'** **έτύφη**· **πρκ.**
έτυμμα· ὡς καὶ νῦν, τύπτω, κτυπῶ, πατάσσω, κρούω
| **μτφρ.**, πληγῶνω κατάκροδα: **έχος ὀδῦ** κατὰ **φρένα**
τύψε βαθεῖαν=σοφοδρά θλιψίς ἐπλήγωσε τὴν καρ-
διά μου βαθιά | **ἡ ἀληθινή έτυψε Καμβύσεα**=ἡ ἀ-

λήθεια ἐπλήρωσε τὸν Καμβύσην (τὸν ἐπέειρε, «τὸν ἄγγιξε») || πῆ μελισσῶν κ.τ.δ., κεντῶ, πλήττω διὰ τοῦ κέντρου, κεντρίζω, κεντρώνω.— παρ' Ὁμήρῳ τὸ **τύπτω** λέγεται κυρίως ἐπὶ πλήγματος καταφερομένου ἐκ τοῦ σύννεγυς, δι' ἀγχεμάχου ὄπλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βάλλω**, τὸ ὁποῖον σημαίνει πλήγμα ἐπιτυγχάνομενον δι' ἐκκηδύλου ὄπλου (τραυμά ἐκ βλήματος). 2) **ἅλα τύπτειν ἔρευτινους** = κτυπῶν (πλήττειν) τὴν θάλασσαν διὰ τῶν κωπῶν, τ. ἔ. κωπηλατεῖν || **Ζέφυρος λαίλαπι τύπτων** = Ζέφυρος (δυτ. άνεμος) κτυπῶν (μασιγώνων) μετὰ θυελλώδους λύσσης (ἐπερχόμενος, ἐφορμών, ὡς λαίλαψ).— || μέσον, ὡς τὸ **κόπτομαι** (βλ. λ.), πύπτω (κτυπῶ) ἑμαυτὸν, «χτυπιέμαι», λατ. *plango*, κτυπῶ τὰ στήθη μου («στηθοκοπέμαι») ἀπὸ τὴν λύπην || μετ' αἰτ. προσ., **τύπτομαι τινα** = ὀρνῶ διὰ τινα.— || παθητ., τύπτομαι, πλήττομαι, τραυματίζομαι, πληγώνομαι || μετὰ συστοίχ. αἰτ., **τύπτομαι πολλὰς** (ἐνν. *πληγὰς*) = δέχομαι (λαμβάνω) πολλὰς πληγὰς.

Ἔτυμ.: **τύπτω**· **τύπος**· **τυπῶ**· **τυπάς**· **τυπή**· **τύμα**· **τύμ**(α)πανον (βλ. λ. λ.): σανονκρ. *pra-slumpali* (καὶ παρὰ τοῦτο *tō'pali*, *tupáti*, *tumpati*, *tumpáti*) = πλήττω, κτυπῶ, ἀμρ. *ihmbir* (νορκωτικὸν ποτόν, βλ. ἐν *τύμβος* II), *ihmbrel* (=λατ. *obstupescere*), λατ. *stuprum*, *stupeo*, παλ-γεορμ. *slobarōn* (=λατ. *obstupere*), παλ-ολαυ. *tūpati* (=λατ. *palpitare*), *tūpūtū* (=λατ. *strepitus*), *tūpūfati* (=λατ. *palpitare, calcare*), λεετ. *staupe* (ἴχνη ἱππῶν) ἴτοι ἐκ ρίζ. (s)leup- (ὠ-δῶ), παραλλ. τῇ **steub-*, πρβλ. ἐν *στύπος*, *στυφελός*, *στυφελίζω* πρβλ. καὶ *τύμαπανον*, *τύμβος*.

τύπωμα, -ατος, τὸ (τυπῶ)· τὸ ὀποτετυπωμένον, τὸ ὀποκτῆσαν σχῆμα (μορφὴν τινα), τὸ ὀποτύωμα, τὸ ὀπεικόνισμα || οκευὸς ἐπεξεργασμένον· **χαλκόπλευρον τύπωμα** = χάλκινον οκευὸς, χαλκίνη κάλη || σχέδιον, σχήμα, εἶκον, μορφή, τύπος.

τύραννεύω καὶ τυραννέω, μελλ. -εύσω καὶ -ήσω· μέσ. μελλ. **τυραννήσομαι** ἐν παθ. ἐνν. (**τύραννος**)· εἶμαι τύραννος, εἶμαι ἀπόλυτος ἄρχων (δεσπότης) || κυβερνῶ ἀπολυταρχικῶς || μετὰ γεν.. εἶμαι τύραννος (ἀπόλυτος κυρίαρχος, δεσποτικός ἄρχων) λαοῦ τινος ἢ χώρας || **τυραννεύω** || **Ἀθηνῶν** = εἶμαι τύραννος τῶν Ἀθηνῶν || δ ἄρρ. α' **ἐτυράννευσα** = κατέλαβον τὴν τυραννίδα, κατέστησα ἑμαυτὸν τύραννον, ἐγενόμην τύραννος. 2) **παρὰ ποιηταίς**, εἶμαι βασιλεύς, βασιλεύς, εἶμαι ἡγεμῶν, ἡγεμονεύω, εἶμαι σύζυγος τοῦ βασιλέως.— || παθητ., **τυραννεύομαι** ἢ **-ζομαι** = κυβερνῶμαι ὑπὸ τυράννου, διατελῶ ὑπὸ τυραννίδας, κυβερνῶμαι τυραννικῶς.

τύραννικός, ἡ, ὄν (**τύραννος**)· ὁ ὄνῃκων, ὁ σχέσιν ἔχων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τύραννον (εἰς ἀπόλυτον μονάρχη), δεσποτικός, μοναρχικός, βασιλικός, αὐτοκρατορικός || ὁ ἰδιάζων, (προσιδιάζων, «ταϊριάων») εἰς τύραννον, ὡς καὶ νῦν τυραννικός, δεσποτικός, βασιλικός, ἀγέρωχος || ὁ φερόμενος ὡς τύραννος.— ὑπερθ. **τυραννικώτατος**.

τύραννις, -ίδος, ἡ κλητ. **ὦ τυραννί** (**τύραννος**)· ὡς καὶ νῦν, ἡ τύραννος, ἡ ἐξουσία τοῦ τυράννου, ἡ ἀπολυταρχία, ἡ δεσποτική ἐξουσία, δεσποτεία, βασιλικὴ ἐξουσία.

τύραννος, ὁ, καὶ ἡ (κατὰ τοὺς παλαιότερους εἶναι κυρ. θωρ. ἀντὶ **κοίρανος**, ἐκ τοῦ **κῆρος, κύριος**)· ὡς καὶ νῦν, τύραννος, ἀπόλυτος ἄρχων, ἀπόλυτος κυρίαρχος, δεσπότης, ἀπόλυτος ἐξουσιοατής, τοῦ διποιοῦ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις δὲν περιορίζεται οὔτε ὑπὸ τοῦ νόμου οὔτε ὑπὸ τοῦ πολιτεύματος || κυρ. ὁ αὐτοχειροτόνητος μονάρχης, ὁ καταλαβὼν τὴν ἐξουσίαν διὰ τῆς βίας, παρὰ τοὺς νόμους καὶ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ || οὕτω δὲν ἐλέγοντο **τύρανοι** οἱ κληρονομικῶ δικαιώματι καταλαμβάνοντες τὴν βασιλείαν, ὅπως π.χ. οἱ Βασιλεῖς ἐν Σπάρτῃ ἢ ὁ **Μέγας Βασιλεὺς ἐν Περσίᾳ** || ἐξ ἄλλου ὅμως τὸ λέγειν δὲν σημαίνει ἀπαραιτήτως ὅτι ὁ παρανέμωσ καὶ διὰ τῆς βίας καταλαβὼν τὴν ἐξουσίαν καὶ καταστάς τύραννος ἐξηκολούθει ἀναγκάτως νὰ φέρεται σκληρῶς καὶ ἀπανθρῶπως ἢ καὶ ἀπλῶς ἀγερῶχος· ἀποδείξει ἡ ἡπίστης τῆς τυραννίδος τοῦ Πεισιστράτου || βραδύτερον ἐν τοῦτοις ἢ λέξις **τύραννος** προσέλαβε μονίμως τὴν κακὴν τῆς σημασίαν,

τὴν ὁποῖαν ἔχει καὶ σήμερον, καὶ ἐσήμανε τὸν τυραννικόν, τὸν διὰ βιαιοπραγιῶν σταθεροποιούντα τὴν λίαν ἀνεπιθύμητον εἰς τὸν λαόν κυριαρχίαν του. 2) **παρὰ ποιηταίς** συχνὰ κεῖται ἀντὶ **βασιλεύς**. 3) ἐν ἐυρύτερα ἔννοια **τύραννος** καλεῖται πᾶν μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ τυράννου.— ἐντεῦθεν, ἡ **τύραννος** ἐκαλεῖτο διὰ μόνον ἢ σύζυγος τοῦ τυράννου ἀλλὰ καὶ ἡ θυγάτηρ του, ὅπως καὶ ὁ υἱὸς τοῦ τυράννου ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὸς **ὄδ τύραννος**.— || ὡς ἐπιθ. **τύραννος, ὄν** = **τυραννικός, βασιλικός** (βλ. λ. λ.) || αὐτοκρατορικός, δεσποτικός || **τύραννον δῶμα** = τὸ ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως.

Ἔτυμ.: **τύραννος** () λατ. *tyrannus*)· **τυραννίς**· **τυραννέω**· δυνατὸν ὡς εἶναι ξηνί λέξις, φρυγικῆ· κατὰ τινὰς συγγ. τῆ λιθ. *Inveri*, *Inverii*, λεετ. *iwért* (δρπάζω, εγραπώνω)· κατ' ἄλλους πρέπει νὰ συσχετισθῆ πρὸς τὸ σαονκρ. *tyranyū* (ταχύς, πλήρης (ζήλου) ἢ *lyrnápi-h* (νικητής), *lyrn'vati* (ὑποδουλών, ὑποπόσω)· ἄλλοι ὑπενομιζοῦν τὸ ἐτροσκ. *tyran* (=Κυρία, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης)· οἱ νεώτεροι ἐτυμολόγοι δὲν θεωροῦσι τὸ **κοίρανος** (βλ. λ.) ὡς ἀνίγκον ἐνταῦθα.

τυραννο-φόνος, ὄν (**τύραννος** + **φένω*)· ὡς τὸ **τυραννοκτόνος** (βλ. λ.), ὁ φονεὸς τῶν τυράννων.

τυρδάξω, μελλ. -άσω· ἀναταράσσω, ἀνακυκῶ, ἀνοκατώνω, λατ. *turbare*.— παθητ., εἶμαι ἐν ταραχῇ καὶ ἀταξίᾳ, εἶμαι ἀνακατευμένος, συνωσιζομαι, συνδλίβομαι.

ΤΥΡΒΗ, ἡ· ταραχῇ, ἀταξία, σύγχυσις, δόρυβος, ὄχλαγωγία, λατ. *turba*.

Ἔτυμ.: **τύρρη**, ἰον. **σύρρη**· ἀττ. **τύρβᾶ** (σύρβᾶ)· **συρβηνεύς, συρβηνός** (ὁ θορυβοποιός)· λατ. *turba*, *turbo* (-are), *turbō*, -inis, παλ-norr. *þorp* (ὄχλος), *þyrpa* (πιέζω, συνδλίβω), *þyrpask* (συνωσιζομαι), λατ. *turma* (σωρός, στίφη, ὄχλος), ἀγγλ-σαξ. *þrym* (ὄχλος), παλ-norr. *þrymr* (δόρυβος)· ἐξ ἰαπ. ρίζ. **iver-* (= *tur-*, **iru-*) = ἀνακυκῶ, ἀναταράσσω· βλ. καὶ **τορῶνη**.

τυρευτήρ, ἡρος, ὁ, καὶ **τύρευτής, -οῦ, ὁ** (τυρεύω)· ὁ κατασκευάζων τυρόν, ὁ τυροκομῶν (ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς θεοῦ τῶν αἰπόλων καὶ δοτήρος τοῦ αἰγείου τυροῦ). 2) μετρ., μηχανογράφος, δολοπλόκος, πανούργος.

τυρέω, μελλ. -εύσω, καὶ **τυρέω**, μελλ. -ήσω (τυρός)· ποιῶ τυρόν, τυροκομῶ, «πῆζω» τὸ γάλα καὶ τὸ κἄμνω τυρόν.— || μετρ., ἀνομειγνύω, ἀναταράσσω, ἀνακατεύω, συνταράσσω (ὡς ἔταν τυροκομῶ) || ὡς μετρ. μηχανογράφω, μηχανεύομαι, σκευάζω (ἀναμειγνύω δηλ. μετὰ δόλου καὶ πανουργίας).

τύριος, α, ὄν· κάτοικος Τύρου, καταγόμενος ἐκ Τύρου

τύρισδω, ἄμφιθ. θωρ. τύπος ἀντὶ **συρίξω**.

τύρόεις, εσσα, εν, συννηρ. τυρούς, οὔσσα, οὔν (τυρός)· ὁμοῖος πρὸς τυρόν ἢ πλήρησ τυροῦ, τύρινος, «τυρένιος» || ὡς οὔσα ὁ **τυρούς**, θωρ. **τυρώς** (ἐνν. **ἄρτος ἢ πλακοῦς**)· πλακοῦς μετὰ τυρόν, τυρόπιττα, τυρόψωμο, ἢ ἀπλῶς τυρός.

τύρό-κνηστis, -ίδος, ἡ (τυρός+κνάω)· τυροξύστης, ξυσίτρον δι' οὗ ξύεται ὁ τυρός, ἢ καὶ μάχαιρα διὰ τῆς ὁποίας κόπτεται.

τύρό-νώτος, ὄν (τυρός+νώτον)· ὁ ἔχων τὰ νῶτα κεκαλυμμένα διὰ τυροῦ, ὁ πεποσμένος διὰ τυροῦ, ὁ ἔχων τυρόν.

τύρο-πωλέω, μελλ. -ήσω (τυροπώλης)· πωλῶ τυρόν, ἢ πωλῶ τι ὡς τυρόν.

τύρο-πώλης, -ου, ὁ (τυρός+πωλέω)· ὁ πωλῶν τυρόν, ὡς καὶ νῦν τυροπώλης.

ΤΥΡΟΣ, -οῦ, ὁ ὡς καὶ νῦν, τυρός, «τυρί».— || ἀγορὰ τυροῦ, τόπος ἐνθα πωλεῖται τυρός.

Ἔτυμ.: **τυρός**· **τυρεύω** (-έω, -όω): Ζεῦσ. *lytri-* (γάλα τυρωμένο, τυρόγαλο) πρβλ. τὰ πολυάριθμα ὑποκορ. τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ *Tyr-* (ἐχόντα δὲ τὴν ἐνν. «ἐξωγκωμένος» ἢ «ἀσελγής, λάγνος»: **Τύριλλος**, **Τύρων**, **Τύρωνδας**, **Τύρων**), εἰτα τὰ **τίτρυος** (βλ. λ.), **Τιτύδης ἀάτρως** (βλ. λ.)· πρβλ. τὸ λατ. ὀσμ. *tyro-* (ὁ γινώμενος κουβόρι, συμπαγῆς μᾶζα) ἐν τοῖς *ob-iū-rō*, *re-lytrō* («βουλλώνω, ταπώνω, γεμίζω»), *tyrunada* (φύραμα πρὸς πάχυνσιν χηνῶν· γάζα διὰ παρυέ-

μισμα πληγών), πθ. δὲ καὶ τυφίθ (βλαστός), καὶ τυφίθ (εἶμαι ἐξωγκυμένως) ἔκ τινος λαπ. ἐπιθ. **typho-s* λατ. *typho-* (<**tygē-*, ιαπ. ριζ. (*s)tyrg-* (γίνομαι ἀλύγιτος, ζυλάζω) ἔξ ιαπ. ριζ. **ty-*, **tyenā-* (ἐξογκοῦμαι) πρβλ. *σώος* (**tya-fō-s*) *σάος* (**tya-fō-s*), *σάμα*, *σωρός*, *ταῦς*, *τύλος*, *τύλη*.

ΤΥΨΟΞ, ἡ ὄρησις πόλις τῆς Φοινίκης (βλ. Κ.Ε.Α.), **τυρούς**, συνηρ. ἀντὶ *τυρούσις*.

τύρο-φύρος, *ον* (*τυρός+φύρω*) ὁ φέρων τυρόν, δηλ. ὁ περιέχων τυρόν, ὁ διὰ τυροῦ πεπασμένος, ὁ *τυρούσις* (βλ. λ.).

Τυρρην-ολέτης, -ου, ὁ (*Τυρρηνός+ὄλλυμι*) ὁ ὀλετήρ (ὁ καταστροφεύς) τῶν Τυρρηγῶν.

Τυρρηνός, ἡ, ὄν ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλικῆς Τυρρηνίας (Ἐτρουρίας, Ἐτρουσκίας, Τοσκάνης) τῆς Ἰταλίας, ἡ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος **Τυρρηνοὶ** ἢ **Τυρρηνοὶ** ἔκαλοῦντο οἱ Ἐτροσκοί.—ἐπιθ. **Τυρρηνικός** ἢ **Τυρρηνικός**.

ΤΥΡΣΙΣ, -ιος, ἡ αἰτ. *τύρσιν* ὄνομ. πληθ. *τύρσις*, γεν. -ων, δοτ. -ει, λατ. *turris* πύργος, καὶ τῆ ὁ ἐπὶ τοῦ τειχίου πύργος, καὶ γεν. ὄχυρωμα, ἑπαλις ἢ ὄχυρωμένη πόλις ἢ οἰκία.

Ἔτυμ. *τύρσις* πρβλ. Ἑσυχ. «*τύρσοι* τὸ ἐν ὕψει οἰκοδόμημα», «*τύρσις* πύργος, ἑπαλις, προμαχώνας» δάνεια ἔκ τινος γλ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρβλ. καὶ **Τυρρηνός** (***Τυροηνός**) ὅπερ κυρ.=ὁ κατασκευαστῆς πύργων τὸ λατ. *turris* (<ἀρχ. γερμ. *turri*, νεογερμ. *Turm*), ὡς καὶ τὸ δοκ. *turri* (=λατ. *turrim*) εἰς ναι δάνεια ἔκ τῆς Ἑλληνικῆς.

τυρός, -ώτος, ὄνομ. ἀντὶ *τυρούς* (βλ. λ.).

ΤΥΤΘΨ (ἡ), ὄν μικρός, ὀλίγος, νέος, νεογνός, εἰσοσούτοικος || παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων.— || τὸ οὐδ. *τυτθόν* ὡς ἐπιρρ.: ὀλίγον, «λιγώκι» || ὅθεν, μόλις καὶ μετὰ βίας, «δύσκολα», παρ' ὀλίγον, σχεδόν || ἐπὶ τῆς φωνῆς, χαμηλοφώνως, «οιγανά», ἡσυχώς, ἡρέμα. 2) ὡς. καὶ ἐν τῷ πληθ.: *τυτθα διατεμῆσας*=κόψας εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακομματίσας.

Ἔτυμ. *τυτθός* ὁ ἀναδιπλ. φαίνεται διττὸ ἔχει ὑπογορ. δύναμις κατὰ τινὰς *τυτθός* προϋποθέτει πρωταρχικόν τὸ **dhudho-s*, τὸ ὅποιον προσεγγίζει πωρ πρὸς τὸ ἀγγλ. *doth* (κηλῖς, κεφαλὴ δοδιήνος), ἀγγλ. *dot* (θρόμβος, κηλῖς), αἰτινες λέξεις χρησιμοποιοῦνται καὶ ἐπὶ μικροῦ παιδίου (νηπίου), πρωταυσοῦσης τῆς ἔννοιας τῆς μικρότητος, ἐπίσης πρὸς τὸ προγερμ. **dhudh-n*, ὅπερ συγγενεῖται πρὸς τὸ ἑλλ. *θύσ(σ)ανος* (βλ. λ.), λεττ. *dufcha* (ιαπ. **dhudhja*)=δέσμου ἀχίρου, χόρτου ἄλλοι θεωροῦσι τὴν λέξιν προσελθούσαν ἔκ τοῦ ἵχου (ὄνομα τοπ.) καὶ τὴν συγκρίνουσι πρὸς τὸ παλ.-γερμ. *tuftha*, *tufa* (θηλή, μαστός) (βλ. λ.) καὶ ἐν τέτοιαι *τυνός*.

τυτύω, -οῦς, ἡ ἢ γλαυξ [ἢ λ. παρὰ τῷ Ἑσυχ. ἀπαντάσα ὀφείλεται εἰς τὸν κρωμῶν τοῦ πτηνοῦ (ὄνομα τοπ.) πρβλ. *Plaut. Men. 653* κ. ε. *avin adferri noctuam, quae κtu tu usque dicat tibi ?*], λιθ. *ἱῆῆῆῆ* (ἡχῶ διὰ κερατίνης ὀσπλιγγος), *lullys*, *lutulis* (τοσαπετεινός), νεογερμ. *tufen* (σαλπίζω), πρβλ. καὶ Ἑσυχ. «*τοῦτίς* ὁ κόσσοπος», «*ταύτασος* ὄρνις ποιός», «*ταυτέας* αὐλάς μεγάλας», παλ.-ρογγ. *ῤῖότα*, ἀγγλ.-σαξ. *ῤῖιαν*, παλ.-γερμ. *cliozan* (ἀντηχῶ, κροτῶ), γοτθ. *ῤῖuthairn* (=σαλπιγξ).

Τυφάων, -ονος, ὁ, ποιητ., ἐπ. ἔκτετ. τύπος ἀντὶ *Τυφῶν* (βλ. λ.) || ὅθεν καὶ ἐπιθ. **Τυφαόνιος**, α, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *Τυφάνιος*.

τυφεδανός, ὁ (τύφος) ὁ τέτυφωμένος, ὁ λέγων «παχιά λόγια, ἀέρα κοπανιστό», ὁ κούφος, μωρός, φλύαρος, χονδροκέφαλος [*τυφεδανός τυφογέρον* δι' ἔτυμ. βλ. *τύφος*].

τύφη, ἡ εἶδος χόρτου χρησίμου πρὸς παραγέμισμα κλινοστρωμνῶν, ἀνακλιντῶν κ.τ.δ., ἴσως ἢ ἐξίθα.

Ἔτυμ. *τύφη* λατ. *typha* (κύφωμα, «καμπούρα», ὄγκωμα), ἰταλ. *far-tufo*, *-tufolo* (εἶδος μύκητος), παλ.-ρογγ. *ῤῖifa* (λοφίκοι), παλ.-γερμ. *dūppel* (πρόξινον) ἢ ἐνν. τοῦ θαμνίνος (λόχμης) ἐμφανίζεται ἐν τῷ λατ. *tufo* (λόφος περικεφαλαίας, πρβλ. νεοελλ. «τούφα»,

ἀλβ. *tufe*), σαρδ. *tuvu* (ἀκανθών), γαλλ. *touffe* («τούφα»), ἰσπ. *tufo* (λοφίον), *tufo* (πλεεζούδες μαλλιών, μπουκλές μαλλιών), ἰταλ. *tufazzoio* («χαρτί μετὰ ὀπιούθων τυλίγων τις μπουκλές») πρβλ. ὡς. ἀγγλ.-σαξ. *ῤῖuf* (θύσανος «φούντα») πάντα ταῦτα ἔξ ιαπ. ριζ. *tu-bh-* (ἐξογκώνω), ἐκτετ. ἔκ τῆς **tyenā-*, **ty-* (βλ. *τύλος*).

τύφ-ήρης, *ες* (τύφος, *τύφω+ἀραρεῖν*) ὁ κατεσκευασμένος ἐκ *τύφης* (βλ. λ.) || ἡ ὁ κλιών, ἀναμμένος: *λύχων τυφήρης*.

τυφλό-πους, -ποδος, ὁ, ἡ (τυφλός+πούς) ὁ ἔχων τυφλοὺς πόδας, ὁ βαδίζων εἰς τὰ σκοτεινά, ὁ τυφλός (ἐπὶ τοῦ *Οἰζύποδος*).

τυφλός, ἡ, ὄν ὡς καὶ νῦν, τυφλός, μὴ βλέπων, ἀόμματος, «στραβός, γκαβός», λατ. *caecus* || μετὰ γεν., *τυφλός τινος*=τυφλός πρὸς τι, τυφλός εἰς τι. 2) *μτφρ.*, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν αἰσθήσεων, ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς διανοήσεως: *τυφλός τὰ τ' ὅτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματα εἶ*=εἶσαι τυφλός ὄχι μόνον ἐστὶ μάτια ἀλλὰ καὶ στ' αὐτὰ καὶ αὐτὸ μυαλό. 3) ἐπὶ πρα-γμάτων, σκοτεινός, ἀόρατος, ἄδηλος, ἀσφής, μὴ εὐδιάκριτος: *τυφλαὶ σπιλάδες*=θρόχοι μὴ φαινόμενοι, τ. ἔ. βυθισμένοι. 4) ὁ κεκλεισμένος, ὁ ἀνευ ἐξόδου: *τυφλὸν ἔντερον*, *τυφλὴ ὁδός*. 5) ὁ εἰς τὸ ὀπίσθια εὐρισκόμενος ἔνθα δέν ἔχομεν ὀφθαλμούς || ὅθεν, τὰ *τυφλά*=τὰ ὀπίσθια τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτυμ. *τυφλός* (<<θυφλός, κατ' ἄνομι.) *τυφλώω* 'τυφλώω' *τυφλώω* τυφλώω: γοτθ. *daufs* (κωφός, ἐκδαμμένος, ἡλίθιος), παλ.-ρογγ. *daufn*, ἀγγλ.-σαξ. *deaf*, παλ.-γερμ. *toup* (ἀναίσθητος, ἀνόητος), γερμ. **daufa-*, καλ.-ιρλ. *dub* (**dhubh-*), γαυλ. *dub*), *du*, corn. *dub*) *du*, νεο-βρετ. *dū* (μέλας), γαυλ. *Dubis* («ὁ μέλας ποταμός»), γοτθ. *dumbis*, ἀγγλ.-σαξ. *dumb*, παλ.-ρογγ. *dumbn*

(ὄβλαος, βωδός) (γερμ. *ῥumbā*- (σκεπασμένος ἀπὸ δίχλην, ἀμαυρός, θαμρός, σκοτεινός), εἶτα γοτθ. *dīþib*, παλ.-ρογγ. *dūfa*, ἀγγλ.-σαξ. *dūfe*, παλ.-γερμ. *ἱῆῆba* (περιστερά), νεο-γερμ. *Taube* (ὄμ. σημ.) (τὸ ὄνομα ὀφείλεται εἰς τὸ σκοτεινὸν χρῶμα, πρβλ. *πέλινα* = *πελίος*, λατ. *columba* : *κελαινός*, νεοσκρ. *karῶ'ta-h*, παλ.-σλαβ. *golubū* : ρωσ. *golubó*), πάντα μετὰ τῆς ση-μασ. τῆς περιστερᾶς) ἔξ ιαπ. ριζ. **dhubh-*, βλ. ἐν *τύφω*.

τυφλῶς (τυφλός) ὡς καὶ νῦν, τυφλῶν, καθιστῶ τινα τυφλόν, τὸν ἀποτυφλώνω, τοῦ στερῶ τὸ φῶς.—παθητ., γίνομαι τυφλός, τυφλώνομαι, ἀποτυφλώνομαι, χάνω τὸ φῶς μου.— || *μτφρ.*, ἀμβλύων, ἀμαυρώνω, καθιστῶ τι ἀχρηστον καὶ ἀνωφελές, ματαιώνω.—παθητ.: εἶμαι ἢ γίνομαι ἀχρηστος καὶ ἀνωφελής, δέν φέρω ἀποτελεσμα.

τυφλός, ἐπιρρ. τοῦ *τυφλός* (βλ. λ.).

τύφλωσις, ἡ ὡς καὶ νῦν, ἡ τύφλωσις, ἀποτύφλωσις, τὸ ἀποτυφλώνειν τινά.— || καὶ ὡς παθητ., ἡ τυφλότης, τὸ νὰ γίνεται ἢ νὰ εἴναι τις τυφλός.

τυφλώτω (τυφλός) εἶμαι τυφλός, ὡς καὶ νῦν τυφλώτω || *μτφρ.* «ἔχω μεσάνυχτα ἀπὸ κάτι», εἶμαι στραβός, «δέν ἔχω ἰδέαν».

τύφο-γέρον, -ονος, ὁ (τύφω+γέρον) ὁ μωρός γέρον, τοῦ ὁποῖου ὁ νοῦς εἶναι κεκαλυμμένος ὑπὸ ὀμίχλης (εἶναι θλωμένος, ἐσκοτισμένος καὶ συγχυμένος λόγῃ: τῆς ἡλικίας, γερο κρονόληρος) πρβλ. *τυμβογέρον*.

τύφος, ὁ (τύφω) καπνός, ἀχνός, ἀτμός, ζόφος, σκοτός.— *μτφρ.* ὑπερβολικῆ ἀλαζονεία, τυφλωσις (αυσοκότις) τοῦ νοῦ ἀπὸ τῆν πολλῆν ὑπερφάνειαν, ματαιοδοξία, ματαιοφροσύνη, οἷσις, ἑπαροις, λατ. *fucus*.

τύφω, μελλ. -ώσω (τύφος) περιβάλλω διὰ καπνοῦ ἢ δι' ὀμίχλης, πληρῶ (γεμιζῶ) διὰ καπνοῦ || κυρ. ὁμοῦς ἐν *μτφρ.* ἐνν., καθιστῶ τινα τυφλόν τρέπον τινά ἀπὸ τῆν ἑπαροιαν πού του ἐμβάλλω, τὸν κάμνω μεγάλαυχον καὶ ὑπερόπτην, τοῦ ἐμπνέω *τύφω* (ὑπερβολικὸν ἐγωισμόν), τὸν ἐπισκοτιζῶ, «τὸν ξεμωραίνω, τὸν ξεκουταίνω» || ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ. πρξ. *τετύφωμαι*=εἶμαι τυφλός ἀπὸ τὸν ἐγωισμόν, εἶμαι πλήρης *τύφου* καὶ ἀλαζονείας, εἶμαι «ἔνας ξεμωραμένος, ξεκουτισμένος», εἶμαι ἐμβρόντητος.

ΤΥΨΩ, μελλ. *τύψω*· *ἀορ.* *ἄ' ἐθύψα*· *πρκ.* *τέθύφα*· παθητ., μελλ. *τύψομαι*· *ἀορ.* *ἄ' ἐθύφη*· *πρκ.* *ἐθύψαμαι*· ἐγείρω *καπνόν* || μετὰ *σαστ.* *αιτ.* *καπνῶ*· *τύφω* = δημιουργῶ σύννεφον *καπνοῦ* || *ἀπολ.*, *καπνίζω*. — || μετ., *καπνίζω* τι, περιβάλλω τι διὰ *καπνοῦ*, τό *καπνίζω* : *καπνῶ τύφω μελίσσας* = περιβάλλω τὰς μελίσσας διὰ *καπνοῦ*, «τὶς *καπνίζω*» (διὰ τὸ νὰ μὴ μὲ *κεντρῶνουν*) || καὶ *μετρ.*, *καπνῶ τύφω πόλιν* = γέμιζω τὴν πόλιν μὲ *καπνόν*, δηλ. «ἐσάλιζω τοὺς πολίτας, τοὺς ξεμωραίνω». — || *καταστρέφω* διὰ *καπνοῦ* (θγλ. *καίω*), *καίω* δι' ἡσυχου (*καπνίζοντος*) *πυρός*, *οιγκακίω*, *κουφοκαίω*. — *παθητ.* *καπνίζω*, *καίωμαι* ὄλιγον *κατ' ὄλιγον*, *κουφοκαίωμαι*, *οιγκακίωμαι* || καὶ *μετρ.*, *φλέγωμαι* καὶ *καταναλοκομαι* *κατὰ μικρόν* ὑπὸ ὑποδόκοντος πάδου (ἔρωτος, μίσους κλπ.), «*λυώνων* ὑπὸ ἔρωτα».

Ἔτυμ. : *τύφω* ((*θύψω*, *κατ' ἀνομ.*)· *τυφῶω τυφός τυφός*, *ἰδ.* *τυφῶν*, *-ῶνος*· *Τυφῶν*, *ἰπ.* *Τυφωεύς* καὶ *Τυφώς*, *-ῶ*· *τυφεδῶν*· *τυφεδαγός*· *τυφογέρον* (βλ. λ. λ.) ἔξ *ἰαπ.* ρίζ. **dhu-bh-* (βλ. *τυφλός*) : **dhu* ἐν τῷ *σανσκρ.* *dhīpā-* (κατ. *fīmus*, *λιθ.* *dūmai* (καπνός), *λεττ.* *dumals* (σκοτεινόχρωμος), *dumajsch* (σκοῦρος), βλ. καὶ ἐν *θυμός*· ἐκ *παραλλ.* μετὰ *χειλικού* χαρακτήρος *ἰαπ.* ρίζ. **dhu-* ἐν τῷ *σανσκρ.* *dhāra-* ἢ (τὸ *θυμίαμα*, τὸ *κάπνισμα*), *παλ-γερμ.* *fīnar*, *fīnar* (νῆπιος, ἀνόητος, μωρός).

Τυφωεύς, *-έως*, *ἰπ.* *-έως*, ὄ' *συνηρ.* **Τυφώς**, *-ῶ*· εἰς τῶν *Γίγαντων*, τὸν ὁποῖον ὁ *Ζεὺς* ἔδαψεν ἐν *Κιλικίᾳ* (πρβλ. καὶ *Τυφώς*)· βλ. *Κ.Ε.Α.*

Τυφῶν, *-ῶνος*, *ἰπ.* **Τυφῶν**, *-ονος*, ὄ' ὑπὸ τῶν *μετγ.* *ταυτίζεται* πρὸς τὸν *προηγούμενον* *Γίγαντα* || *κατὰ τὸν* *Ἡσιόδον* ὅπως ἦτο υἱὸς τοῦ *Τυφωεύς*, καὶ *πατὴρ* τῶν *ἀνέμων*. — || *Ἐπειδὴ* αἱ *θύελλαι* ἀπεβίδοντο εἰς τοὺς *Γίγαντας*, τὸ *ἄνομα τυφῶν* (*τυφῶν*) *κατήνηται* *προσηγορ.* = *θύελλα*, *ἀνεμοστρόβιλος*, *κλύδων*, *λαϊλαψ*, *καταιγίς*, ὡς καὶ νῦν *τυφῶν* (πρβλ. καὶ *τυφώς* II).

Τυφωνικός, *ἡ*, ὄν (*Τυφῶν*)· ὁ *ἀνήκων* εἰς τὸν *Τυφῶνα*, ἡ ὄ' *προερχόμενος* ἐξ αὐτοῦ. — || (ἐκ τοῦ *προσηγορ.* *τυφῶν* II), *θυελλώδης*, *ὄρμητικός*.

Τυφός, *γεν.* *-ῶ*, ὄ' *συνηρ.* ἀντι *Τυφωεύς* (βλ. λ.). — || ὡς *προσηγορ.* (*τυφός*, *γεν.* *τυφῶ*, *δοτ.* *τυφῶ*, *αιτ.* *τυφῶ*) = ὡς τὸ *τυφῶν* II (βλ. λ.), *μανιώδης* *θύελλα*, *καταιγίς*, *ἀνεμοστρόβιλος*.

τύχε, *ἰπ.* ἀντι *ἐτυχε*, γ' ἐν. *ἀορ.* ὄ' τοῦ *τυγχάνω*.

τυχεῖν, *ἀπρφ.* *ἀορ.* ὄ' τοῦ *τυγχάνω*.

ΤΥΧΗ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, *τύχη*, ὄ' τι *συμβαίνει* εἰς τὸν *ἄνθρωπον*, *συντυχία*, *συμβάν*, *περιστατικόν* (εἶτε *καλόν* εἶτε *κακόν*) || ὄ' τι *ἀποκτᾷ* ὁ *ἄνθρωπος* διὰ τῆς *εὐνοίας* τῶν *θεῶν*, *καλὴ* *τύχη*, *εὐτύχημα*, *εὐτυχία*, *ἐπιτυχία*, *λατ.* *fortuna* || *κοινόν* *τύχη* = ἡ *τύχη* εἶναι *πρᾶγμα* *κοινόν* εἰς ὅλους τοὺς *ἀνθρώπους* (πάντες *ὑπέκεινται* εἰς τὰς *ἰδιοτροπίας* τῆς) || *τύχα θεῶν*, *σὺν θεοῦ τύχα* = μὲ *«τύχη»* ἐκ *μέρους* τῶν *θεῶν*, μὲ τὴν ἐκ *μέρους* τῶν *θεῶν* *εὐνοίαν* (μὲ τὴν *βοήθειαν* τοῦ *θεοῦ*) || ὡς. ἐν τῇ *συνήθει* *φρά-*

σει θεῶν τύχη = *κατὰ* *θεῶν* *οἰκονομίαν*, *θεῶν* *συν- ὄρσει*, *λατ.* *divinitus* || *ἀκολουθῶς* ἢ *Τύχη* *ἔθεοποιήθη*; ὁπως *ἀκριβῶς* καὶ ἡ *λατιν.* *Fortuna*, ὁπὸ τὸ *ἄνομα Τύχη Σότειρα* ἢ *Σωτήρ*. 2) *γενικῶς*, *τύχη*, *μοῖρα*, *καλὴ* ἢ *κακὴ*, τ. ἔ. *εὐτυχία* ἢ *δυστυχία* || *συχνά* μετὰ *ἐπιθ.* *προσδιορισμοῦ* *δριζόντος* τὸ *ποιόν* τῆς *Τύχης*, π. γ. *τύχη ἀγαθῆ*, *ἐπ' ἀγαθῆ τύχη*, *μετ' ἀγαθῆς τύχης*, ὡς τὸ ἐν τῇ *λατιν.* *quod felix faustissime sit*. 3) *ἐπιρρηματικαὶ* *χρήσεις* : *τύχη* = *κατὰ* *τύχην*, *τυχαίως*, *λατ.* *forte, forte fortuna* | ὡς. *ἐμπροθ.* *ἀπὸ τύχης*, *ἐκ τύχης*, *κατὰ τύχην* (= *τυχαίως*). — || *ἐτύχη*, «*μοῖρα*», *κλήρος*, *περιστατικόν*, ὄπροσδοκῆτόν *τι* || ἐν τῷ *πληθ.*, *τύχαι ὀμέτεραι* = αἱ *τύχαι* *σας*, καὶ *κατὰ* τὸ *πλεῖστον* αἱ *συμφοραὶ* *σας*, τὰ *δυστυχήματα* *ποῦ* *σας* *εὐρυν*. 2) *ἀθέβαιον* *ἀποτελεσμα*, *ἀκαθόριτος* *εἰσέτι* *ἐκβασίς* [δὲ' *έτυμ.* βλ. *τυγχάνω*].

τύχηρός, *α*, ὄν (*τύχη*)· ὡς καὶ νῦν, *τυχηρός*, *ἐ- χων* *τύχην*, «*τυχερός*», *εὐτυχής*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ : *ἀτυχής*, *δυστυχής*. 2) *τυχαῖος*, *κατὰ* *τύχην* *γενόμενος*, *συμπτωματικός*.

τύχηρός, *ἐπίρρ.* τοῦ *προηγ.* *τυχηρός*· *εὐτυχῶς* || *κατὰ* *τύχην*, *τυχαίως*.

τύχηςας, *μετχ.* *ἀορ.* *α'* τοῦ *τυγχάνω*.

τυχθεῖς, *μετχ.* *παθ.* *ἀορ.* *α'* τοῦ *τεύχω*.

τύχοιμι, *ἐδκτ.* *ἀορ.* ὄ' τοῦ *τυγχάνω*.

τύχόν, *ἐπίρρ.* *κατὰ* *τύχην*, *ἴσως* || *κυρ.* *εἶναι* *αἰ.* τοῦ *οὐδ.* τῆς *μετχ.* *ἀορ.* ὄ' τοῦ *τυγχάνω*.

τύχων, *οὔσα*, *όν*, *μετχ.* *ἀορ.* ὄ' τοῦ *τυγχάνω*.

τύψασκον, *ἰων.* *ἀορ.* *α'* τοῦ *τύπτω*.

τῶ, *δοτ.* ἐν. τοῦ *οὐδ.* *ἄρθρ.* *τό*, ἐν *χρήσει* *ἀπολ.* ὄδεν, *διὰ* *τούτου*, *κατὰ* *τούτον* *τόν* *τρόπον*, *οὕτω*, *κατὰ* *ταῦτα*. — || *τῶ* = *τίνι*, *δοτ.* ἐν. τῆς *ἔρωτημ.* *ἀντων.* *τίς*.

τῷ, *ἐγκλιτ.*, ἀντι *τινί*, *δοτ.* ἐν. τῆς *ἀορ.* *ἀντων.* *τίς*.

τῷγαλμα, *-ατος*, *τό*, *κατὰ* *κρᾶσιν*, ἀντι *τὸ* *ἄγαλμα*.

τῷδε, *δοτ.* τοῦ *ἄδε*, ἐν *ἐπίρρ.* *χρήσει* = *οὕτως*, *κατ'* *αὐτὸν* *τόν* *τρόπον*, *τοιουτοτρόπως*.

ΤΩΘΑΪΩ, *θωρ.* **τωθάσω**· *μελλ.* *-άσομαι*· *ἀορ.* *α'* *ἐτώθασα*· *ἐμπαίζω*, *περιπαίζω*, *περιγελῶ*, *σκώπτω*, *μυκτηρίζω*, *χλευάζω*.

Ἔτυμ. : *τωθάζω*· *τωθασμός*· *τωθεία*· πρβλ. *Ἦουχ.* *αθωτάζει*· *ἐμπαίζει*, *χλευάζει*· *σσοτ.* *έτυμ.* τὸ *συνεσχέτισάν* *τινες* πρὸς τὸ *ἀτάσθαλος* (βλ. λ.) καὶ πρὸς τὸ *μεσ-γερμ.* *fadel* (πρβλ. *νεο-γερμ.* *fadel*).

τωθάσοισαι, *θωρ.* *θγλ.* *μετχ.* ἐν. τοῦ *τωθάζω*.

τῶληθές, *κατὰ* *κρᾶσιν*, ἀντι *τὸ* *ἀληθές*.

τῶποβαῖνον, *κατὰ* *κρᾶσιν*, ἀντι *τὸ* *ἀποβαῖνον*.

τῶρχαῖον, *κατὰ* *κρᾶσιν*, ἀντι *τὸ* *ἀρχαῖον*.

τῶς, *δεικτ.* *ἐπίρρ.*, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ *ἔρω.* *πῶς*; καὶ πρὸς τὸ *ἀναφορ.* *ὡς* = *ὡς*, *οὕτως* (βλ. λ. λ.), οὕτω, οἰουτοτρόπως, *κατ'* *αὐτὸν* *τόν* *τρόπον*. — || *θωρ.* = *οὐδ* (βλ. λ.), *θπω*.

τῶτρεκές, *κατὰ* *κρᾶσιν*, ἀντι *τὸ* *ἀτρεκές*.

τῶυτό, *γεν.* *τῶτού*, *δοτ.* *τῶτῶ*· *κατὰ* *κρᾶσιν*, ἀντι *τὸ* *αὐτό*, *τοῦ* *αὐτοῦ*, *τῶ* *αὐτῶ*.

Υ

Τό *υ ψιλόν* προήλθεν ἐκ τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Σημιτικοῦ ἀλφάβητου, τοῦ *Y (vau)*, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ παρίστα ἓνα χειλικόν τριβόμενον φθόγγον (προσομοιάζοντα πρὸς τὸν τῆς Ἀγγλικῆς *v* ἢ *w*). Τὸ Σημιτικόν αὐτὸ γράμμα οἱ Ἕλληνες τὸ ἐχρησιμοποίησαν πρὸς παράστασιν φωνήεντος καὶ τὸ ἐνέταξαν εἰς τὸ τελευταῖον τμήμα τοῦ ἀλφάβητου τῶν, καὶ ᾗ μετὰ τὸ *ι*. Εἰς τὴν ἕκτην θέσιν τοῦ ἰδικοῦ τῶν ἀλφάβητου (τὴν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν θέσιν τοῦ *Y* ἐν τῷ Σημιτικῷ ἀλφάβητῳ) τὰ Ἕλληνικὰ ἀλφάβητα τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος εἶχον τὸ *δίγαμμα* (*Ϝ*), διὰ τοῦ ὁποῖου παρίστων ἓνα τριβόμενον φθόγγον ἀρθρούμενον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειλέων (παρόμοιον πρὸς τὸν τῆς Ἀγγλικῆς *w*), ὅστις εἶχε περιέλθει εἰς ἀχρησίαν ἐν ταῖς διαλέκτοις τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὰ Ἕλληνικὰ ἀλφάβητα τὸ *υ ψιλόν* εἶχε τὰ σχήματα *Υ, υ, υ, υ*, ἐκ τῶν ὁποῶν τὸ τελευταῖον μετεφυτεύθη εἰς τὸ Λατινικόν ἀλφάβητον διὰ τοῦ Χαλκιδικοῦ ἀλφάβητου, παρίστα δὲ ἐν τῷ Λατινικῷ τὸ φωνῆεν *u* καὶ τὸ σύμφωνον *v*.

Τὸ *υ ψιλόν* τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία ἡ δημιουργήσασα τὸ *Y (y)* τῆς Λατινικῆς καὶ τῶν Νεολατινικῶν γλωσσῶν, εἰς τὰ ἀλφάβητα τῶν ὁποῶν ὀνομάζεται διὰ τοῦτο καὶ *i grec*. Τὸ ἀρχικόν Λατινικόν ἀλφάβητον, ὡς τοῦτο διεμορφώθη βασισθὲν ἐπὶ τοῦ Χαλκιδικοῦ καὶ τοῦ Ἑτροuscoικοῦ, ἐτελείωνεν εἰς τὸ *X*. Τὰ δύο τελευταῖα γράμματα *Y* καὶ *Z* εἰσῆχθησαν καὶ καθιερώθησαν μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατακτησθῆναι τῆς Ἑλλάδος, ἐχρησιμοποιοῦντο δὲ διὰ τὰς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λαμβανόμενας αὐτοῦσας καὶ ἀπλῶς μεταφωρομένης Λατινιστὶ λέξεις, καὶ εἰδικῶς διὰ τὸν φθόγγον *υ ψιλόν* καὶ *ζήτα*. *Y* ἦτο τὸ σχῆμα τοῦ *υ ψιλοῦ* ἐν τῷ Ἰωνικῷ ἀλφάβητῳ, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐπικρατήσει εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ρωμαϊκῆς ἐν Ἑλλάδι κυριαρχίας. Εἰς τὸ Χαλκιδικόν ἀλφάβητον καὶ τὰ ἄλλα τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος τὸ *υ ψιλόν* παρίστα διὰ τοῦ σχήματος *υ*, τὸ ὁποῖον μετεφυτεύθη, ὅπως εἶδομεν ἀνωτέρω, εἰς τὸ Λατινικόν ἀλφάβητον πρὸς παράστασιν τοῦ φωνήεντος *u* καὶ τοῦ συμφώνου *v*.

Ἡ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ *υ ψιλοῦ* τῶν διαφόρων ἀλφάβητων κατὰ τὰς ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ σημειουμένας περιόδους:

Όνομα ἀλφάβητου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ . . .	π. χ. 1.200	?
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	υ
ΘΗΡΑΙΚΟΝ	700—600	υ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	υ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	υ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	Υ υ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	Υ
ΙΩΝΙΚΟΝ	403	υ Υ
ΡΩΜΑΙΚΟΝ, Ἀποικίων	προκλασσι- κῶν καὶ κλασσικῶν χρόνων	υ
ΡΩΜΗΣ		υ υ
ΦΑΛΙΣΚΩΝ		υ
ΟΣΚΙΚΟΝ		Υ υ
ΟΜΒΡΙΚΟΝ		υ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		U
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ καὶ ἐφεξῆς		Υ

Υ, υ, υ ψιλόν, τὸ ἀκλιτον, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀλφάβητου ὡς ἀριθμ. υ' = 400, ἐν ψ υ = 400 000. Ἰπὸ τῶν Ἀρχαίων ἐκαλεῖτο ἀπλῶς τὸ *υ*, *υ ψιλόν* δὲ (ἢ *ψιλόν υ*) ὀνομάσθη ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν κατ' ἄλλους μὲν διότι τὸ γράμμα *υ* ἐχρησιμοποιεῖτο ἐν ταῦτῳ καὶ πρὸς παράστασιν τοῦ ἡμιφώνου *F (δίγαμμα)*, καὶ ἐπομένως ὡς φωνῆεν ἐχαρακτηρίσθη *ψιλόν* κατ' ἄλλους δὲ τὸ *υ* ὀνομάσθη *υ ψιλόν* πρὸς ἀντιδιαστολὴν καὶ διάκρισιν ἀπὸ τῆς διφθόγγου *ου*, μετὰ τῆς ὁποίας συνέπεσον ὡς πρὸς τὴν προφορὰν κατὰ τοὺς ἐλληνιστικῶς χρόνους καὶ κατ' ἄλλους τέλος, πιθανώτερον δὲ, ὀνομάσθη *ψιλόν* πάλιν διὰ λόγους προφορᾶς, ἵνα ὑποδηλωθῇ θηλ. ἢ μεταβολὴ τῆς προφορᾶς του, δεδωμένον διὰ ἀρχικῶς ἢ προφορᾶ τοῦ *υ* συνέπιπτε πρὸς τὴν προφορὰν τῆς διφθόγγου *ου* (τοῦ γερμ. *u*, τοῦ ἀγγλ. *oo*), κατὰ μικρὸν δὲ ἐλεπτύνην καταστάσασα παρομοίᾳ πρὸς τὴν τοῦ γερμ. *U* καὶ τοῦ γαλλ. *u*, διὰ τὰ συμπεσι τελικῶς πρὸς τὴν τοῦ *ε*. Ἡ ἀρχικὴ του προφορὰ ὡς *ου* διετηρήθη παρὰ τοὺς Βοιωτοὺς, τῶν ὁποῶν αἱ ἐπιγραφαὶ παρέχουσιν *τούχη*, καὶ διὰ τὴν *λ. τύχη* εἰς τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα εἶχε παύσῃ νὰ προφέρεται αἰτωτικῶς καὶ προφέρετο περίπου ὡς σήμερον.

Τὸ *υ* ἦτο συνηθέστατον γράμμα παρὰ τοὺς Αἰγλεῦσιν, καίμενον παρ' αὐτοὺς συχνότατα ἀντὶ τοῦ *ο*: *δυνυμα*

(δνομα), στύμα (στόμα), ὕβρις (δενίς), ὕμοιος (δμοιος), μύγίς (μόγις), ἀπύ (ἀπό), ἄλλυ (ἄλλο), πύουρες (πέτορες=τέσσαρες) τὸ αἰολ. τοῦτο υ ἐπεκράτησε καὶ παρέμεινε εἰς τινὰ τῶν συνθέτων: ἀνόνημος, συνώνυμος κ. ἄ. 2) Συγὰ ἐπίσης παρενθάλλον οἱ Αἰολεῖς ἐν-υ- εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῶν λέξεων μετὰ τὰ φωνήεντα α καὶ ε: θεύω (θέω), χεύω (χέω), ἀθήρ (ἀθή), αὐός (αῶς). 3) Οἱ αὐτοὶ Αἰολεῖς μετέβαλλον ἐνίοτε τὴν δίφθογγον ου εἰς οἰ: Μοῖσα (Μοῦσα), λέγοισα (λέγουσα). 4) υ ἐν τῇ Αἰολ. ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ ἀντὶ τοῦ ᾱ: κατῦ (κατὰ), σὺρξ (σάρξ).

Τὸ υ ὡς ἡμίφωνον παρίσταται τὸ ἀρχαῖον δίγαμμα ἢ F (ναυ), ἰδίᾳ ἐν μέσῳ λέξεων, συναποτελοῦν τὴν δίφθ. αυ: αὔερσαν (ἀντὶ ἀνέφρων), αὐίαοι (ἀντὶ ἀνέφραχοι), αὐάτα (ἀντὶ ἀθάτα), καλαῦρωφ (ἀντὶ καλάφρωφ), ταλαύριος (ἀντὶ ταλάφριος) ἐνίοτε συναπετέλει τὴν δίφθ. ου: εἰάδεν (ἀντὶ Ἐφάδεν) καὶ ἄλλοτε τὴν δίφθ. ου: βους (πρβλ. λατ. *bos*, γέν. *bov-is*); ἀκούω (πρβλ. ἀκοφῆ), ἄρωρα (πρβλ. ἀρόφω) διὸ καὶ οἱ Λατῖνοι τὸ ἰδικόν των *Varro* τὸ μετέγραψον Ἑλληνιστὶ *Ovārron*.

Ύαδες, -ων, αἰ (ῥα) ὡς καὶ ὕβ, αἰ ὕαδες (αἰ θρέχουσαι), λατ. *Pluvinae* ἐπὶ τὰ ἀστέρας εὐρισκόμενοι ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀστειρίου τοῦ *Ταύρου* καὶ προμηγύοντες βροχῇ, δοσάκις ἀνέτελλον συγχρόνως μὲ τὸν ἥλιον [ῥ παρ. Ὁμήρῳ, ῥ παρ. Ἐφραίμῳ].

ῥαινα, ἡ, (κυρ. θηλ. τοῦ ῥς, «γυουρούνα») θηρίον τῆς Λιβύης, ζῶον ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κυνῶν, μὲ τρίχωμα χοίρου εἰς τὴν ράχιν (θθεν καὶ τὸ δνομά του)· πῖθ. ἢ σημερ. ῥαινα.

Ἑτυμ.: ῥαινα (<λατ. *hyalina*) ῥαινίς, -ίδος: παρήχθησαν ἐκ τοῦ ῥς, γέν. ῥός· διὰ τὸ προσφ. πρβλ. λέαινα, θράκαινα, λυκαινα, θάεινα, ὡς καὶ τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ βασίλειον τῆς θαλάσσης μύραινα, σφύραινα, ζύραινα, φώραινα, φάλλαινα.

Ύακίνθια (ἐνν. ἱερὰ), τὰ ἐορτῆ τῶν Λακεδαιμονίων τελευτήμενη κατὰ μῆνα Ἐκατομβαιῶνα πρὸς τιμὴν τοῦ *Ύακίνθου* (βλ. λ.).

ῥακινθίνο-δάφης, ἐς (*ῥακινθίνος+βαφῆνας*) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ῥακίνθου, ὁ βεδαμμένος ὡς ὁ ῥακίνθος, μελανοπόρφυρος.

ῥακινθίνος, ἡ, ον, (*ῥακίνθου*) ὁ τοῦ ῥακίνθου, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ῥακίνθου, ὁ μελανοπόρφυρος, ὑπομελανίζων.

ῥακίνθος, ὁ Λάκων νεανίας, τοῦ ὁποῦο ἠράσθη ὁ Ἀπόλλων, δοτικὸς ὅμως καὶ τὸν ἐφόνευσεν ἐξ ἀμελείας κατὰ τινὰ ἀγῶνα διακοδολλας πλήξας αὐτὸν διὰ δίκου. Ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος ἀνεβλάστησε, κατὰ τὸν μῦθον, ὁ ῥακίνθος (βλ. λ.), τὸ ἄνθος.

ῥακίνθος, ὁ (καὶ ἡ) τὸ ἄνθος ῥακίνθος, ἀναφινὴν κατὰ τὴν Μυθολογίαν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ *Ύακίνθου* (βλ. προηγ. λ.), ἡ ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ *Τελαμωνίου Αἴαντος* ἦθη οἱ παλαιοὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἐπὶ τῶν πετάλων τοῦ ἄνθους τούτου ἀνεγνώριζον τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν δύο τούτων ὀνομάτων (ΓΑ ἢ ΑΙ) ἢ τὸ ἐπιφώνημα ΑΙΑΙ, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ κοσμητικὸν ἐπιθ. *γακινθίος* (παρὰ θεοκρ)· οἱ ἀρχαιότεροι ποιητὰ περιγράφουσι τοῦτον ὡς πολὺ σκοτεινὸ χρῶματος (ὡς πορφυροῦν, δηλ. βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος), ἐν φ οἱ μετέπειτα Συγγραφεῖς ὡς ἀνοικτόχρωμον ἐρυθρόν· οὕτω ὑπὸ τὸ δνομα τοῦ ῥακίνθου φαίνεται ὅτι ὑπονοοῦνται διάφορα ἄνθη.— II *ῥακίνθος* (ἡ) ἐκκαλεῖτο ἐπίσης πολῦτιμος λίθος κυανοῦ χρώματος, πῖθ. ὁ σάφειρος καὶ οὐχὶ ὁ νῦν ῥακίνθος.

Ἑτυμ.: ῥακίνθος (<λατ. *hyacinthus*)· λέξις προσελ. (Αἰγαιϊκῆ), προσελθούσα ἐκ τινος **ρακίνθος* (πρβλ. *Βακινθίος*, δνομα μῆνός ἐν Κρήτῃ) καὶ ὑποστᾶσα ἐν τῇ ἀρχικῇ συλλαβῇ φθογγολογ. ἄλλοιῳσι ἰδιόζουσαν εἰς τὴν ἴων. διαδ. (πρβλ. τὸ ἄμην. *Ὀλεῖς* παρὰ τὸ Ἰλεῖος τοῦ Ἡσ.) ἢ ὁμοιότης πρὸς τὸ λατ. *Junepcus*, γοθ. *Juggs* (νέος), σανσκρ. *γυναξά-η* (νεανικός), εἶναι *τυχαία* τὸ λατ. *vaccinium* (μυρτίδιον) εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ *ῥακίνθος* μετατραπέν οὕτω ὑπὸ τὴν ἐπιφώνησιν τῶν *vacca*, *vaccinius*.

ῥάλευς, α, ον, συνηρ. ῥάλευς, ἡ, οὖν (ῥαλος) ὡς καὶ ὕβ, ῥάλινος, «γυάλινος», «γυαλένιος», ἐξ ῥαλου (ἐὰπὸ γυαλί), ῥαλώδης, ὁμοιος πρὸς ῥαλον, διαφάνης ὡσερ ῥαλος.

ῥάλινος, μτην. καὶ ῥέλινος, ἡ, ον (ῥαλος) ὡς καὶ ὕβ, ῥάλινος, «γυάλινος, γυαλένιος», κατεσκευασμένος ἐξ ῥαλου.

ῥάλευς, εσσα, εν (ῥαλος) ὁ ἐξ ῥαλου || ὁ ὁμοιος πρὸς ῥαλον, ὁ διαφάνης, «γυαλιτερός».

ῥάλος, ἡ, ῥελος, ἡ· κατὰ τὸν Ἡρῶδ. οὕτω ἐκαλεῖτο ἀρχικῶς λαμπρὸς τις καὶ διαφανής λίθος ἀνομοσοῦμένος ἐν Αἰγύπτῳ, ἐκ τοῦ ὁποῦο οἱ Αἰγύπτιοι κατασκευάζον κοίλῃν στήλῃν, ἐντός δ' αὐτῆς περιέκλειον τὰς μομίας τῶν τεταρτυγεμένων νεκρῶν || ἀνατολικὸς ἀλάστρος || κρύσταλλος, ἤλεκτρον κλπ. 2) ἀμφικυρτὸς φακὸς ἐκ κρυστάλλου χρησιμοποιοῦμενος ὡς καυτικός καθρέπτης, ἐπεξηγούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς «λίθος διαφανῆς ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτοῦσι», ἦτοι φακός, δι' οὗ συνσκέτρωνον τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου πρὸς παραγωγὴν πυρός καὶ ἀνάφλεξιν ἐφ' ἡλεκτροῦ ἕλης.— III ὡς καὶ ὕβ, ῥαλος, «γυαλί», λατ. *vitrum*. Ἡ ῥαλος ὡς ἕλης(δοκῶν νοοῖμαν ταῦτην σήμερον) φαίνεται ὅτι ἠπῆρως ἦθη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου, ἀλλ' ἢ ὀνομασία ῥαλος ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτωνι τὸ πρῶτον.

Ἑτυμ.: ῥαλος, ῥελος· ῥάλευς, ῥάλινος· ῥαλοειδής, ῥαλέεις, ῥαλώδης· ἡ ριζ. βᾶσις ῥαλο- φαίνεται ὅτι ἀναποκρίνεται πρὸς τὸ στοιχεῖον *sualo-* (=διαφανῆς λίθος) τῆς Σκυθικῆς (τ. ἔ. βορειοευρωπαϊκῆς) ὀνομασίας τοῦ ἡλεκτροῦ *sualiternicum*· διὰ τὴν σύγχυσιν τῶν ὀνομασιῶν τὸ ἡλεκτρον καὶ τῆς ῥαλου πρβλ. germ. *glësum*, ἀγγλ.-σαξ. *zloer* (ἡλεκτρον): παλ.-γερμ. *glas*, παλ.-πορρ. *gler* (ῥαλος) κατ' ἄλλους ῥαλος (ριζ. βᾶς. *suali-*, τῆς ἐν τῷ ἀγγλ.-σαξ. *sweilun* ἰφλέγομαι ἔδεν φλογός)· δὲν λείπουναι καὶ οἱ παρὰγοντες τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ῥα, ῥετός, ὡς ἐὰν ἡ βασικὴ τὸ σσημα. ἦτο «σταγῶν βροχῆς ἢ «διαφανῆς ὡς ὕδωρ»· ἄλλοι τέλος θεωροῦσι τὴν λέξιν Αἰγυπτιακῆν, ἐπηρεαζόμενοι ἐκ τοῦ ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ τὸ πρῶτον κατεσκευάσθη ῥαλος.

ῥαλοῦς, ἡ, οὖν, συνηρ. ἀντὶ ῥάλευς (βλ. λ.).

ῥαλό-χρος, ον, συνηρ. *χρους*, ον (ῥαλος+χρῶμα) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ῥαλου.

ῥαλο-χρώδης, ες·=ῥαλόχρους (βλ. λ.).

ῥε-θάλλω, ἐπ. συνηρ. ἀντὶ ὑποβάλλω.

ΥΒΟΣ, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, κυρτός, «καμπούρης».

Ἑτυμ.: ὕβος· ὕβος· ἀγν. ἔτυμ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ *subinè* (πρωκτός), ἐὰν τοῦτο παράγῃται ἐκ τινος **subas* (ὁ πρωκτός, κυρ. καμπυλότης) κατ' ἄλλους συγγ. τῷ σανσκρ. *ubjāti* (καταβάλλω, χαμηλώνω, καταθλίβω), γοθ. *iup* (πρὸς τὰ ἄνω), παλ.-γερμ. *if*, νεο-γερμ. *auf* (θεμ. προγερμ. **eub-*, **ub* ἐναλλάσσόμενον πρὸς τὸ **eup-* ἐν τῷ ἰαπ. **upō*).

ῥβρίζω, μελλ. ὕβριζω, ἄτ. -αῶ· ἀόρ. α' ὕβρισα· πρ. ὕβρινα· ὑπερ. ὕβρισκεῖν.— μέσ., μελλ. ὕβρισοῦμαι.— παθητ., μελλ. ὕβρισθήσομαι· ἀόρ. α' ὕβρισθην· πρ. ὕβρισμαι (ὕβρις)· φέρομαι αὐθαδῶς, γίνομαι ἀκόλαστος, ἀσελγής, ἀκολασταῖον, παρεκτρέπομαι, λατ. *lascivire*, ἀντιθ. τῷ *σωφρονεῖν* (βλ. λ.) || ἐπὶ ὑπεράγαν θετραμμένον (λίαν εὐρώστων) ζῶον, ὅλον ἐπὶ βῶν κερατιζόντων, ἐπὶ δων λακτιζόντων, ἐπὶ ἵππων χρεμετιζόντων («χλιμινερώντων»), φρωτώντων κλπ.: ὕβριζοντες οἱ δνοὶ ἐτάρασσον τὴν ἵππον=ὀγκώμενοι («γκορίζοντες») οἱ δνοὶ περιήγον εἰς ταραχὴν τὸ ἵπκινον || ὡς. καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἐπὶ φυτῶν π.χ., ὀργῶ πρὸς θλάσθησιν, αὐξάνομαι ταχύτατα | ἐπὶ ποταμῶν, ἐκχειλιζῶ καὶ παρασύρω πᾶν τὸ προσυχοῦν.— II ἐν τῇ πρὸς ἄλλους συμπεριφορᾷ, φέρομαι μετὰ περιφρονησεως, συμπεριφέρομαι προσβλητικῶς, τὸν κακομεταχειρίζομαι, τὸν ἐνοχλῶ, τοῦ προξενῶ πικρίαν, προσβάλλω, ὕβριζω || παρ' ἄτ. συνηθεστάτῃ ἡ φράσις ὕβριζω εἰς τινὰ=φέρομαι ὑβριστικῶς (φέρομαι κακῶς) πρὸς τινὰ, κάμνω τι τὸ προσβλητικόν διὰ τινὰ | ὕβριζω ἐπὶ τινὰ=ὑπεραίρομαι ἐπὶ ἡττημένῳ ἐχθρῷ | μετὰ συστ. αἰτ., ὕβριζω ὕβρις=διαπράττω (προσάπτω) προσβολάς | οὕτω καὶ ὕβριζω ἀδικήματα=διαπράττω ἀδικήματα καὶ κατὰ τὸν τρόπον ἐξευτελειτικὸν εἰς ἄδρος τινός. 2) ἐν Ἀθήναις, ὡς νομικὸς ὄρος. ἐπιφέρω σημαντικὴν θλάσθησιν εἰς τινὰ, τὸν δέρω, τὸν κακοποιῶ, τοῦ ἐπιτίθεμαι [τὸ υ- εἶναι ῥῖσει βραχὺ, γίνεσθαι ὅμως μακρὸν

εις τοὺς ἠϋημένους (ἔχοντες χρονικὴν ἀδύνην) τύπους.]
ΥΨΗΛΙΣ -εως, καὶ -εος, ἑπ. καὶ ἰων. -ιος· αὐθάδης θία (πηγάζουσα ἐκ τῆς συναισθητικῆς υπερβολικῆς δυνάμεως, ἢ ἐξ ὑπερβολικοῦ πάθους), αὐθάδεια, ἀλαζονεία, ἀκόλασις, προπέτεια, ἀσέλγεια, λαγνεία. 2) ἐπὶ συμπεριφορᾷ πρὸς ἄλλους, ἀσέλγεια καὶ ὑβριστικὴ πράξις, ἐκδίαστος, κακομεταχείρισις, σωματικὴ κάκωσις, διαφθορὰ παρθένου, μοιχεία, πορνεία κ.τ.δ.— ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, ὁ ὄρος ὕβρις ἐχρησιμοποιεῖτο ἐπὶ σοβαρᾶς σωματικῆς κακοποιήσεως, ἢ ἐλαφρότερα μορφῇ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίζετο ὡς αἰκία· διὰ τοῦτο ἐπὶ ὕβρεως μὲν ὁ ὑβριστὴς ἠγείρετο γαυρὴν ὕβρεως κατὰ τοῦ ὑβρισαντος (διότι τὸ ἀδίκημα ἦτο δημοσίου τρόπου τινὰ χαρακτήρος), ἐπὶ δὲ τῆς αἰκίας ἠγείρετο δίκη αἰκίας (ἥτις ἦτο δίκη ἰδιωτικῆ). 3) ἐπὶ συνεισθεῶν τρικυμίας, θλάθῃ, ζημίᾳ, ἀπώλειᾳ.— ἢ ὡς ἀρ. ἐπιθ., ὕβρις ἀνήρ=ὕβριστῆς (βλ. λ.).

Ἔτυμ. ὕβρις, ὑβρίζω ὕβριστῆς ὕβρις (-ίδος, ἢ, νυκτερινὸν σαρκοβόρον πτηνόν, ἰσως ὁ ἄτος, καὶ πρὸς ἐμποδός)· τὸ ἐν ἀρχῇ ὅ φανταίη ὅτι εἶναι ἡ κοθ. ὕ (ἦ ὕ)=ἐπι ἐν τῷ Κυπρ. ὕ τύχᾳ (=ἐπὶ τύχη), ἔνυξ-ἄμνος (=ἐπευξάμενος), ὕχηρῶν, γεν. ἐν. (=ἐπι-χέριον, ἐνν. μισθοῦ), Ροδ. Ὑφλιδᾶς, Ὑδάμος, Βοιωτ. Ἰουστροτος, πῖθ. συγγ. τῷ ὕσ-τριχες, ὕσ-πληξ, ὕσπερος καὶ τῷ σανοκρ. ríd (πρὸς τὰ ὄνω)· τὸ ὑπόλοιπον τμήμα βλ. λέξεις (λαπ. ριζ. *gυ(ε)π- (=βα-ρύς), περὶ ἧς βλ. ἐν βεραρός, βερίηγνος) κατὰ ταῦτα βασικὴ σημασία. τῆς λ. ὕβρις εἶναι «δυελλώδης ἐφόρμησις ἐναντίον τινός».

ὑβρίδω, θωρ. ἀντὶ ὑβρίζω, γ' ἐν. ὑβρίσδει ἀντὶ ὑβρίζει.

ὑβρισμα, -ατος, τὸ (ὕβριζω)· πράξις θρασεῖα (ἀκόλαστος, ἀλαζονικὴ, αὐθάδης), κακοποιήσις, προσβολή, λατ. contumelia.— ἢ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὕβρεως (τὸ πρόσωπον εἰς ἄραρος τοῦ ὁποίου διαπράττεται ἡ ὕβρις, τὸ ἀνοσιούργημα).— ἢ τὸ ἀφηρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου: τετρασκελεῖς ὕβρισμα=τετρασκελεῖς ὑβρισταί (οἱ Κένταυροι).

ὑβριστήρ, -ῆρος, ὄ, ποιητ. ἀντὶ ὑβριστῆς (βλ. λ.).
ὑβριστής, -οῦ, ὁ (ὕβριζω)· ὁ ὑβριστὴς, ὁ μετερχόμενος ὕβρει, ὁ θίαιος, θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής, ἀσελγής, ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος.— ἢ ὡς ἀρ. ἐπιθ., ἀχαλίνωτος, ἀκατάσχετος, ὀρμητικὸς ἢ ἐπὶ ζῶων, ἀδάμαστος, ὄγριος.

ὑβριστικός, ἡ, ὄν (ὕβριστῆς)· ὁ ἐκδεδομένος εἰς τὴν ὕβριν (εἰς τὸ ὑβρίσειν), ὁ ῥέπων εἰς τὸ περιφρονητικῶς (καὶ προσβλητικῶς) πρὸς τοὺς ἄλλους φέρεσθαι, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν ἀσέλγειαν καὶ ἀκόλασιν, ὁ ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, ἀλαζονικός· τὸ ὑβριστικόν=ἡ ὑβριστικὴ (ἀλαζονικὴ, αὐθάδης) διδασκαλία.—ἐπιρρ. ὑβριστικῶς=προπετῶς, μετ' αὐθάδειας.

ὑβριστος, ἡ, ὄν (ὕβρις)=ὕβριστικός (βλ. λ.)· θρασύς, αὐθάδης, προσβλητικὸς, ἀκόλαστος.—συγκρ. ὑβριστότερος, ὑπερθ. ὑβριστότατος.

ὑγιάζω, μελλ. -σω· ἀρ. α' ὑγιάνα (ὕγιος)· κάμνω τινὰ ὑγιαίνω, τὸν θεραπεύω, τὸν ἐξυγιαίνω, τὸν «γισα-τρεύω».

ὑγιάινω, μελλ. -ἄνω, ἀρ. α' ὑγιάνα, ἰων. ἡγνα (ὕγιος)· εἶμαι ὑγιής, εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, λατ. bene valere ἢ εὐρίσκομαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν ἀπὸ ἀπόψεως υγείας, λατ. valeo. 2) μετρ., εἶμαι ὑγιής τὸν νοῦν, εἶμαι ὅσα καλὰ μου ἢ ὡς. εἶμαι σταθερός, ἀληθινός, ἀξιόπιστος ἢ τὸ θγαίνων τῆς Ἑλλάδος=ἡ ὑγιής μερίς τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὑγίεις Ἑλληνας. 3) ὑγιάινω (συνήθης τύπος ἀποχαρειασμοῦ, ὡς τὸ καίρω)=ὡς καὶ νῦν, ὑγιάινω, «γεγὼ ὄσου», λατ. vale [ἦ, ἀλλ' εἰς τοὺς ἔχοντας χρονικὴν ἀδύνην χρόνος ἦ].

ὑγίαία, ἡ, ἐνθ. ὑγίαία, ἢ, καὶ ἐνθ. παρ' ἀττ. ὕ-γιάια, καὶ μετρ. ὑγία (ὕγιος)· ὡς καὶ νῦν, ὑγίαία, εὐεξία τοῦ σώματος, ὑγίειν κατὰστασις τοῦ σώματος, λατ. salus ἢ ὑγίαία φρενῶν=ὕγαια τοῦ πνεύματος, διανοητικὴ εὐρωστία, ἢ ὑγιής κατάστασις (διόδοσις) τῆς ψυχῆς.

ὑγιεινός, ἡ, ὄν (ὕγιος)· ὡς καὶ νῦν, ὑγιεινός, αὐτελῶν πρὸς ὑγείαν, ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν ἢ

ἐπὶ τροφῆς, ὑγιεινός.— ἢ ἐπὶ προσώπων, ὑγιής, «γε-ρός», εὐρωτος, σωματώδης, παχύς, λατ. sanus.

ὑγιεινός, ἐπιρρ. τοῦ προηγ. ὑγιός, εὐρωστως ἢ ὕ-γαινωῶς ἔχω = ὑγιάινω.— συγκρ. ὑγιεινότερος καὶ -ρον, ὑπερθ. ὑγιεινότατος.

ὑγίεις, εσσα, εν, Βοιωτ. ἀντὶ ὑγιῆς (βλ. λ.)· ἐν. αἰτ. ἀρ. ὑγίεντα.

ὑγιήρως, ἄ, ὄν (ὕγιος)· καλὸς καὶ ὠφέλιμος ὄν τὴν ὑγείαν, ὑγιεινός.— ἢ ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀπολαύων πλήρους ὑγείας, ὑγιής, «γερός», εὐρωτος, λατ. sanus.— ὑπερθ. ὑγιηρότατος.

ὑγιής, ἔς, γεν. -έος· ὄν. ὑγίει· αἰτ. ὑγία ἢ -ιῆ, ἰων. -ιέα· οὐδ. πληθ. ὑγιά (ἀλλὰ καὶ ὑγιῆ)· ὡς καὶ νῦν, ὑγιής, ὁ ἔχων ὑγείαν, ὁ πλήρης ὑγείας, ὁ ἔχων σωματικὴν εὐεξίαν, εὐρωτος, λατ. sanus ἢ ὄσως καὶ ὑγιῆς=ὄσως καὶ ἀβλαβής, ὑγιής κατὰ πάντα.— ἢ ὑγιής τὰς φρένας, ὀρθὸς σκεπτόμενος ἢ μετρ., ἐπὶ συμβουλευῶν, γνομῶν, λόγων κ.τ.τ. ὑγιής, ὀρθός, σωστός, σοφός· οὐδὲν ὑγιᾶς προφέρει=εἰδὲν προτείνει τίποτε τὸ σωστόν, οὐδεμίαν πρότασιν τοῦ εἶναι λογικὴ.— συγκρ. ὑγιέστερος, ὑπερθ. ὑγιέστατος.

Ἔτυμ. ὑγιῆς ὑγίαία ὑγίαινος ὑγιῆς (ἰαπ. *ugyijé's (ὁ ζῶν καλῶς) (ἦ= σανοκρ. su-, Ζενθ. hu-, παλ-περο. hu=καλῶς, πολύ, παλ-ιρλ. su-, so-) βλ. καὶ ἐν βίος, δίαίτα.

ὑγραίνω, μελλ. -ἄνω (ὕγρος)· ὡς καὶ νῦν, ὑγραίνω τι, τὸ καθιστῶ ὑγρὸν, ἐτὸ βρέχω, τὸ μουσκεύω, τὸ νοτίζω ἢ ἐπὶ ποταμοῦ, ἀρδεύω, ποτίζω, χῶραν τινὰ.

ὑγρο-βόλος, ὄν (ὕγρος+βαλεῖν)· ὁ προξενῶν ὑγρότητα, ὁ ὑγραντικός.

ὑγρο-μελής, ἔς (ὕγρος+μέλος)· ὁ ἔχων τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ὑγρά (βηλ. μαλακά, εὐκαμπτα, εὐλύγιστα).

ὑγρο-πορέω, μελλ. -ήσω (ὕγρο+πόρος)· ἐπὶ πλοίων, πορεύομαι διὰ τῶν ὑδάτων, διασχιζῶ πελάγη, ποντοπορῶ.

ὑγρο-πόρος, ὄν (ὕγρος+πόρος)· ὁ διαπλέων θαλάσσης.

ὑγρός, ἄ, ὄν (ῥω, ῥῖδωρ)· ὡς καὶ νῦν, ὑγρός, ρευστός, νοτερός, λατ. liquidus, ἀντιθ. τῷ ξηρός (λατ. siccus): ὑγρὸν ἔλαιον=ἐλαιόλαδον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στεγρὸ ἢ τὴν πιμελήν ἢ ἀνεμοὶ ὑγρὸν ἀέντες=ἀνεμοὶ φυσῶντες μεθ' ὑγρασίας, φερόντες βροχίαν, βρο-χεροὶ (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς φροσῶντας ἐν καιρῷ ξηρασίας, τοὺς ξηροὺς καὶ καυστικούς) ἢ ἡ ὑγρὰ (ἰων. ὑγρή)=ἡ θάλασσα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ χέρσος (= ἡ ἔστερις), ἡ ξηρὰ) ἢ ὡς. ὑγρὰ μέλευθα ἡ ἀπλῶς ὑγρὰ=αἱ θαλάσσιαι ὁδοί, ἡ θάλασσα ἢ τὸ ὑγρὸν ἢ τὸ ὑγρὰ=ὑγρότης, ὑγρασία, ὕδωρ, ποτὸν ἢ θῆρες ὑγροὶ =θαλάσσια ζῶα, ἢ γεν. ὑδρόβια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ χέρσατα.— ἢ μαλακός, εὐκαμπτος, εὐλύγιστος, λατ. mollis: κέρας ὑγρὸν=εὐκαμπτον τὸξον ἢ μετρ., ἐπὶ προσώπων, εὐκόλος, τῶς τρόπους, ἐνδοτικὸς, ὑποχωρητικὸς, μαλακός, ἥπιος ἢ μετρ. ὡς χαλαρός, ἄτνος, χαῦνος, νωδρός ἢ ὡς. μετρ., πολυτελής, πολυδάπανος, φιληθδονος.— ἢ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑγρός, πλήρης πόθου καὶ ἔρωτος, λυῶνων, κατατηκόμενος (ἐκ τοῦ πάθους) ἢ ὑγρὸς πόθος = ἐρωτικὴ ἐπιθυμία, σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ τὸ εὐδ. πληθ. ὡς ἐπιρρ. ὑγρὰ δε-δορκῶς=μὲ περιπαθῆ (πλήρη ἐρωτικοῦ πάθους) βλεμ-ματα.

Ἔτυμ. ὑγρός ὑγρότης ὑγρᾶζω ὑγρῶσσω ὑγραίνω: παλ-πορρ. νο.κρ. αἰτ. νο.κουα (ὕγρος), νο.κουα (ὑγρασία), λατ. univius (unus), unvor, -oris, unvesco, unvens (ἰαπ. *ugvë-), unteo, -ere, unvor, -gris ((ἐπιθ. *umus, *ugv-amo-s), ἰρλ. fial (ἰαπ. *vogv-lo)=οἶρον, εἴτα σανοκρ. ukzán (ἀρδεύω), Ζενθ. vaxz-(ἀνα-θλιζῶ, ἀνοπηδῶ, ἐπὶ ὕδατος καὶ ἐπὶ πυρός), σανοκρ. ukzán, Ζενθ. ukzan- (ταύρος) (ἰαπ. *uqnsen=γονι-μοποιός), gall. ych (βούς), γοτθ. auhsa, παλ-γερμ. ohsō, vso-γερμ. ochse, ἀγγλ.-σαξ. oxā, παλ-πορρ. oxe (βούς)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *veg-, *vogv-, *ugv-.

ὑγρότης, ἡτος, ἡ (ὕγρος)· ὡς καὶ νῦν, ὑγρότης, ὑγρασία, ὑγρὰ ἢ ρευστὴ κατάστασις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξηρότης.— ἢ γενικῶς, μαλακότης, εὐκαμμία

ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *σκληρότης* || μτφρ., μαλακότης τρόπων, ἠπιότης, προσηγεία, εὐδιαθεσία. 2) χαλαρότης, χαυνότης, νωδρότης, ἀδυναμία.

ὕγρο-φθογγος, ον (*ὕγρο-φθόγγος*)· ἐπὶ λαγίνου με στενὸν λαϊμόν, ἤ τις παράγει ἤχον ὁμοιον πρὸς τὸν τῆς γαργάρας, ὅταν ἐκχέηται τὸ ἐν αὐτῇ ἕρπον.

ὕγρως, ἐπιρρ. τοῦ *ὕγρός*· κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὑγρῶν, ρεόντως, μετὰ εὐροίας || μτφρ., μαλακῶς, ἠπίως, ἀπαλῶς, εὐκάμπτως, εὐλύγιτως.

ὕγρῶσος, ποιητ. ἀντὶ *ὕγραίνω* (βλ. λ.), θρέχω || ἔπιτ., εἶμαι ὑγρός, εἶμαι βρεγμένος.

ὕδαρης, ἐς, γεν. -έος (*ὕδαρ*)· ὡς καὶ νῦν, ὑδαρῆς, «νερουλός» || μτφρ., ἄστατος ὡς τὸ ὕδωρ, ἀσταθῆς, ἀδύνατος, χαλαρός.

ὕδατινος, η, ον, ὡς καὶ -ος, -ον (*ὕδαρ*)· ὡς καὶ νῦν, ὑδάτινος, ἐξ ὕδατος, ὑδατώδης, ὑγρός.— || διαφανῆς ὡς τὸ ὕδωρ, ἐπὶ λεπτῶν ὑφασμάτων τῆς Μιλήτου.— || ὡς καὶ τὸ *ὕγρός*, εὐκάμπτος, εὐλύγιστος, μαλακός, ἀπαλός, εὐστροφος.

ὕδατιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *ὕδαρ*· ὀλίγον ὕδωρ, μικρὸν ρεῦμα, ρυάκιον, «ποταμάκι».

ὕδατόεις, εσσα, εν (*ὕδαρ*)· ὡς τὸ *ὕδατώδης* (βλ. λ.), ὁμοιος πρὸς τὸ ὕδωρ, διαφανῆς ὡς τὸ ὕδωρ.

ὕδατο-ποσία, ἡ (*ὕδατοπότης*)· ὡς καὶ νῦν, ὕδατοποσία, τὸ πίνειν ὕδωρ.

ὕδατο-ποτέω, μελλ. -ήσω (*ὕδατοπότης*)· πίνω ὕδωρ.

ὕδατο-πότης, -ου, δ (*ὕδαρ+πίνω*)· ὁ πίνων ὕδωρ (πρβλ. *ὕδροπότης*), λατ. *aquae potio*.

ὕδατος, γεν. τοῦ *ὕδαρ*.

ὕδατο-τρεφής, ἐς (*ὕδαρ+τρέφω*)· ὁ ἐν ὕδατι (ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος) τρεφόμενος καὶ αὐξανόμενος.

ὕδατ-ώδης, ἐς (*ὕδαρ+εἶδος*)· ὁ ὁμοιος πρὸς ὕδωρ, «νερουλός», ὑδαρῆς, ὑδάτινος || ὑγρός, λασπώδης.

ὕδαρος, δ (*ὕδαρ*)· ὡς τὸ *ὕδαρως* (βλ. λ.), ὑδρωπικία.

ὕδαω (*ὕδης*)· ὕδα, ὕμνω, ἐγκωμιάζω || γεν. λέγω, ὀνομάζω.

Ἔτυμ. *ὕδαω* (*ὕδα*)· πρβλ. Ἡσυχ. «*ὑδης*· συννετός ἢ ποιητής», «*ὑδὴ* (*ὕδῃ*)?· *φήμη, φδῆ*· ἄειδα, *αὐδῆ* (βλ. λ. λ.)· βλ. καὶ *ὑθλος*» πρβλ. καὶ *σασκρ. vad, vad-dami* (=λατ. *loquor*), *vad-as* (=λατ. *sermo*).

ὕδης, -ου, δ (βλ. *ὕδαω*)=ποιητής, συννετός (κατὰ Ἡσυχ.)· πρβλ. καὶ *ὑδης* I [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ὕδαω*].

ὕδνέω· τρέφω, αἰξω (κατὰ Ἡσυχ., Ε. Μ.).

ὕδνης, -ου, δ, ἡ (*ῥω*)· ὑδατώδης, ὅθεν ποτισμένος, τετραμμένος, ἢ καὶ θρεπτικός.— || (πρβλ. *ὑδης*) = *εἶδός, ἔμπειρος* (καθ' Ἡσυχ.). 2) *ὕδναι* = *ἐγγυνοί, σύντροφοί* (καθ' Ἡσυχ.) (πιθ. ριζ. τοῦ *ἄλοσ-ὑδνη*, *ῥδατοσ-ὑδνη*).

ὕδρα, ἡ, ἰων. *ὕδρη* (*ὕδαρ*)· ὡς τὸ *ὑδρος* (βλ. λ.), ὄφις ὑδρόβιος (ζῶν ἐν ὕδατι), ἢ «νεροφιδο, νεροφιδα», λατ. *hydrā*.

Ἔτυμ. *ὕδρα, ὑδρος*· *ἔνυδρις, ἐνυδρίς*· *σασκρ. udra-h* (ὕδρобион ζῶν), *Ζενδ. udra-* (=ἐνυδρίς, «ποταμόκυκλος»), παλ. γερμ. *offar* (δμ. σημ.)· ἐξ *iaπ. ū-* ἐν τῷ παλ.-σλαβ. *vydra*, λιθ. *udra*, λεττ. *udrs* (ἐνυδρίς)· τὸ λατ. *lutra* ἀποτελεῖ τροποποίησιν τοῦ *utrā* (<**udrā* πιθ. ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ *lutum* (ἰλύς, θόρυβος) πάντα ἐξ *iaπ. *uder*· ἐλλ. *ὕδαρ*» πρβλ. καὶ *ἕλλος* (νεροφιδο) (<**ὑθ-λος*, πρβλ. λακ. *ἕλλα*· *ἔδρα* κλπ.).

ὕδραϊν (*ὕδαρ*)· ποτίζω, θρέχω, ὑγραίνω, ραντίζω, ὀροσίζω, (δὲ) ὕδατος.— μέσον, πλύνω (λούω) ἑμαυτὸν, πλύνομαι, λούομαι· *λουτρά ὑδραίνομαι χροσ*=χύνω ὕδωρ ἐπὶ τοῦ σώματός μου, λούομαι.— || *ὕδραϊν χροσ τινε*=χύνω σπονδάς εἰς τιμὴν τίνος.

ὕδραϊα, ἡ (*ὕδραϊν*)· τὸ ὑδρεύεσθαι, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ, ἢ ὑδροληψία || ἢ ὑδρευσις, τὸ πότισμα, ἢ παροχή (ἢ διανομή) ὕδατος.— || τόπος ὑδρεύσεως, πηγῆ, κρήνη.

ὕδρειον, τό, ἰων. -*ήιον* (*ὕδρευ*)· καθίσκος πρὸς ἀντλησὶν ὕδατος, «κουβάς».— || δεξαμενὴ ὕδατος.

ὕδρεύω, μελλ. -σω (*ὕδαρ*)· ἀντλῶ ὕδωρ, λαμβάνω ὕδωρ, ὑδρεύομαι.— μέσον, λαμβάνω (ἀντλῶ) ὕδωρ δι' ἑμαυτὸν, ὑδρεύομαι πρὸς ἀποικίην μου χρήσιν.— || ἄρδεύω, ποτίζω.

ὕδρηιον, τό, ἰων. ἀντὶ *ὕδρειον* (βλ. λ.).

ὕδρηλός, ἡ, ὄν (*ὕδωρ*)· ὕδατώδης, ὑγρός, ἐνυδρος, νοτερός.

ὕδρηναμένη, θηλ. μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ὕδραϊνω*.

ὕδρια, ἡ (*ὕδαρ*)· ὡς καὶ νῦν, ὕδρια, λάγηνος, ἄγγειον ὕδατος (πρὸς ἐναποθήκευσιν ἐν αὐτῇ ἢ πρὸς ἀντλησὶν δι' αὐτοῦ), κάδος, «κουβάς», «στάμνα, κανάτα».— || ἄγγειον παντός εἶδους, ψηφοδόχος κάλπη, τεφροδόχος κάλπη (*ὕδρια* περιέχουσα τὴν τέφραν νεκροῦ).

ὕδριας, -άδος, ἡ (*ὕδαρ*)· ἡ ἐξ ὕδατων, ἢ τῶν ὕδατων (ἐπιθ. τῶν Νυμφῶν).

ὕδρια-φόρος, ον (*ὕδρια+φέρω*)· ὁ φέρων ὕδριαν, ἄγγειον ὕδατος.

ὕδρο-εἰδής, ἐς (*ὕδαρ+εἶδος*)· ὁ ὁμοιος πρὸς ὕδωρ, ὕδατώδης, κάθυργος.

ὕδροεϊς, εσσα, εν· ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, ὁ ζῶν ἐν ὕδατι.

ὕδρο-ποσία, ἡ (*ὕδροπότης*)· ὡς καὶ νῦν, ὕδροποσία, τὸ πίνειν ὕδωρ.

ὕδρο-ποτέω, μελλ. -ήσω (*ὕδροπότης*)· πίνω ὕδωρ, εἶμαι ὑδροπότης, ἀντίθ. τῷ *οἴνω χροσμαι*.

ὕδρο-πότης, -ου, δ (*ὕδαρ+πίνω*)· ὡς καὶ νῦν, ὑδροπότης, ὁ πίνων ὕδωρ, λατ. *aquae potio* (ἐν κωμικῇ φράσει, ἐπὶ ἀνθρώπου εὐήθους, δειλοῦ, νωθροῦ καὶ ἀνικάνου πρὸς πᾶσαν ἀνω-έξιν ἐμπνευσιν).

ὕδρο-ρρόα, ἡ -*ρρόη, ἡ* (*ὕδαρ+ῥέω*)· ὡς καὶ νῦν, ὑδρορρόη, ἀγωγός (ὄχετός) ὕδατος, αὐλαξ, διώρυξ, «κανάλι».

ὕδρος, δ (*ὕδαρ*)=*ὑδρα* (βλ. λ.), «νεροφιδα» [δὲ] ἔτυμ. βλ. *ὑδρος*].

ὕδρο-φορέω, μελλ. -ήσω (*ὕδροφορέος*)· φέρω (μεταφέρω, «κουβαλῶ») ὕδωρ.

ὕδρο-φόρος, ον (*ὕδαρ+φέρω*)· ὁ φέρων (μεταφέρων, «κουβαλῶ») ὕδωρ || ὡς οἷα δ (ἢ) *ὕδροφόρος* = ὁ «νεροκουβαλητής», ὁ «νερουλός».

ὕδρο-χόος, δ (*ὕδαρ+χέω*)=ὁ χέων (χύνων) ὕδωρ, ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ *aquarius* || ἐπ. δοτ. *ὕδροχοῆ* (ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *ὕδροχούς*).

ὕδρο-χύτος, ον (*ὕδαρ+χέω*)· ὁ ἐκχέων ὕδωρ, ὁ ἀναβλύζων ὕδωρ.

ὕδρωπικός, ἡ, ὄν (*ὕδρωψ*)· ὁ πάσχων ἐξ *ὕδρωπος* (ὕδρωπικίας).

ὕδρωψ, -ωπος, ὡς καὶ -οπος, δ (*ὕδαρ*)· ἡ νόσος *ὕδρωπίασις*, «ὕδρωπικία», ἢ ὑδρωπικία.— || ὁ πάσχων ἐξ *ὕδρωπος*.

ὕδωρ- [ῥ], τό, γεν. *ὕδατος*· ἐπ. δοτ. *ὕδει*· ὡς καὶ νῦν, ὕδωρ, «νερό», ὕδωρ παντός εἶδους καὶ πάσης προελεύσεως || ἐπὶ ποταμῶν, *ὕδατα Καφίσια* (Πινδ.) = τὰ νερά τοῦ ποτ. Κηφισοῦ | *ὕδωρ ποτίσιμον*=τὸ πόσιμον ὕδωρ πηγῆς, τὸ πνότερο νωπὸν, ὡς μὴ στάσιμον | *ὕδωρ πλατῦ*=τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἢ θάλασσα.— παροιμ. φράσεις· *χράσσω τι εἰς ὕδωρ* (ἢ *ἐν ὕδατι*, ἢ *καθ' ὕδατος*) ἐπὶ παντός πράγματος μὴ σταθεροῦ, ἀλλὰ διαρρέοντος, παροδικοῦ, καὶ ἀρα ἀναξίον πίστεως. 2) ὕδωρ βροχῆς, *ὕετός*, βροχή, ἐν τῇ σημ. δὲ ταύτῃ λέγεται καὶ πληρέστερον *ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ*. 3) παρ' ἀττ. ἐν τῇ δικαν. γλώσσῃ, *τὸ ὕδωρ* ἦτο τὸ τῆς *κλεψύδρας* (διὰ τῆς ὀπλοῦς ἐρρῦθμιζον τὰς ἀγορεύσεις τῶν ρητόρων), καὶ ἐπομένως *ὕδωρ* ἐκλήθη ἀκόρη καὶ ὁ χρόνος ὁ ἀπαυτόμενος διὰ τὴν ἐξ ὀλοκλήρου ἐκροήν τοῦ ὕδατος ἐκ τῆς κλεψύδρας· *ἐὰν τὸ ὕδωρ ἐγγωσῆ*=ἐάν ἐπιτρέπῃ τὸ ὕδωρ τῆς κλεψύδρας, *εἰάν θηλ. ὑπάρχῃ χρόνος ἰκανός | ἐν τῷ ἐμφ ὕδατι*, *εἰπὶ τοῦ ἐμοῦ ὕδατος* = ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι τῆς ἀνήκοντι εἰς ἐμέ (τὸ ὅποιον ἐχω εἰς τὴν διάθεσίν μου) | *ἐπιλαβε τὸ ὕδωρ* = σταμάτησε τὴν ἐκ τῆς κλεψύδρας ἐκροήν τοῦ ὕδατος (τοῦτο συνέβαιεν δασκίς ὁ ρήτωρ διέκοπτε τὸν λόγον του διὰ νὰ καταθέσων αἱ μάρτυρες ἢ διὰ νὰ ἀναγνωσθοῦν ὑπὸ τοῦ γραμματικῶς νόμοι, ψηφίσματα κ. ἄ. τ., οὕτως ὡστε ὁ διὰ ταῦτα διατιθέμενος χρόνος νὰ μὴ προσμετρηθῆ εἰς τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος τῶν προκαθωρισμένων διὰ τὸν ρήτορα ἢ δι' ἑκαστον τῶν ἀντιδίκων, καὶ ὁ ὀποῖος ἔμετρετο διὰ τοῦ ὕδατος τῆς κλεψύδρας.

Ἔτυμ. *ὕδωρ*, γεν. *ὕδατος* (α < ϝ)· *σασκρ. udān-* (γεν. *udān-āh*, τοπ. *udān*), ὀνομ.-αττ. *udakā-m* ('*ud-ῥ*).

kom)=ὑδωρ [ιαπ. *udn- περιέχεται πιθ. ἀκόμη ἐν τῷ ἄμφω. *Aloo-ύδνη (κύματα θαλάσσης), πρβλ. ἔτι *Καλ-υδών, Καλ-ύδνα* *Καλύμνα, Κάλυδνος*—οἱ *Καλ-ύδνοι* ('Ηροδ. VII 99) > ἐπιγρ. *Καλύμνιοι*, ἀρμ. *gei* (ροή, ρεύμα) (ιαπ. *vedo-), λατ. *unda*, ἄμφω. *une* (ἀφαίρ.—*aqua*) (<*udn-e), ὄνομ., αἰτ. *uhtw* (=ὑδωρ), παλ-ιρλ. *uise, uisce* (ὑδωρ), (<[u]skiz: *sanaok*. *utsa-h* = πηγὴ=μεσ-ιρλ. *os*=ὑδωρ πρβλ. *ἕδος, -εος*=ὑδωρ), γοτθ. *wāto*, -ins, παλ-γερμ. *wazzar*, ἀγγλ.-σαξ. *wœter*, παλ-νορρ. *vain* (ὑδωρ), ἀγγλ.-σαξ. *woetr* (ὕγρασία), παλ-νορρ. *vātr* (ὄμ. σημ.), παλ-πρωσσο. *unds, wundam* (ὑδωρ), λιθ. *wandui*, λατ. *udens*, παλ-σλαβ. *voda* (ὑδωρ) > ἀλβ. *ujë* (ὑδωρ) (ιαπ. *ud- πάντα ταῦτα εἰς ιαπ. *ved, *ud- μετὰ προσφ. /m/ πρβλ. *sanaok*. *unāiti undati* (ἀρθεύω) > πληρέστερος τῆς ρίζης τύπος *evēd- ὑποδηλοῦνται ὑπὸ τοῦ *sanaok*. *ō'dati* (ὁ ἀνοθεύζων, κοχλάζων), *ō'dman* (κύματα), *ōdanā-m* («πουρέ» θρασημένος εἰς γάλα), Ζενδ. *aoda* (πηγὴ, κρήνη) πρβλ. εἰτα *iwān. ān-udros* (: *sanaok*. *anudrā-h*), *ūdardēs, ūdardēs*, *ūdardēs* (προσφ. -[r]o- ἀναλασσόμε μετὰ τοῦ -ro-), *ūdairiaw* (δλ.λ.), *ūderos, ūdrow*, -*ωπος* (δλ.λ.), *ūdairiaw*, *ūdros, ūdra, ūdra* (: λατ. *uiter, uitis* = κοιλία ἐκ τοῦ *uacris) πρβλ. καὶ *ūdra, ūdros*.

***ἑσπερός, ἡ, ὄν,** καὶ **ἑσπερός, α, ὄν** (ἕς): ὁ ἀνήκων εἰς χοίρους, αἰεῖος, χοίρειος, χοιρινός, «γουρουνησίος».

ἑσπερός, ἑσπερός, ἰων. ἡ μτγν. τύποι ἀντὶ *θαλ-ἑσπερός* βλ. *ἑσπερός* (τοῦ ὁποῖου εἶναι μτγν. τύπος).

ἑσπερός, δοτ. πληθ. τοῦ ἕς.

***ἑσπερός, α, ὄν** (ἑσπερός): ὁ φέρων (ὁ προκαλῶν) ἑσπερός (βροχήν), ὁ δρέχων, βροχερός.

***ἑσπερός,** *eosa, en-*=ἑσπερός (βλ. λ.).

***ἑσπερός,** ὁ (ἕς) βροχή, λατ. *pluvia* || ραγδαία ὄρυχί, καταρρακτώδης βροχή, «μπόρα» λατ. *nimbus* || ἐν τῷ *δμβρος* (καὶ λατ. *imber*) εἶναι διαρκῆς βροχή, καὶ *ψικὰς ἢ ψικὰς*=ἡ κατὰ σταγόνας πίπτουσα βροχή, «ψιχάλα».— || ὡς ἐπιθ., *ἑσπερός ἑσπερός*=οἱ πάρα πολὺ βροχεροί, οἱ τὰ μάλιστα προκαλοῦντες βροχάς.

***ἑσπερός** (ιαπ. *sḥv-*o*-s, πρβλ. *ἑσπερός*): *ἑσ* (=βρέχει), *ἑσ* (ιαπ. *sḥ-jo) > ἀλβ. *šī* (βροχή) (ιαπ. *sḥ-, Τοκ. *swese*=βροχή, *suwam*=δρέχου-οιν), εἰτα *sanaok*. *su-, sunō'ti*, Ζενδ. *hunāo'ti* (ἐκπέ-ζω, «στύβω», ὀποθάλω), *sanaok. sánana-m* (ἐκπέσεις, «στύψιμο, ξεξούμισμα»), *sō'ma-h*, Ζενδ. *haoma-*, μεσ-ιρλ. *sūth* (γάλα), παλ-γερμ. *suu, āngl.-σαξ. sēaw* (ὁ τρέφων τὰ φυτὰ χυλός, ἱκμάς, ὄππ.), λιθ. *suilā* (ὄμ. σημ.) πρβλ. ἄπεκτ. ιαπ. **seuq-* καὶ **seug-* ἐν τῷ λατ. *sūcus* (χυμός), *sūgō*, παλ-νορρ. *sūga*, ἀγγλ.-σαξ. *sūzan* καὶ *sūcan*, παλ-γερμ. *sūgan*, (ἀπομύζησις), λατ. *sūzu sūki* (ἀπομύζησις), παλ-πρωσσο. *suge* (βροχή), ιαπ. **seup-, *seub-* ἐν τῷ *sanaok*. *sḥ'pa-h* (ρόφημα), ἀγγλ.-σαξ. *sūpan*, παλ-νορρ. *sūpa*, παλ-γερμ. *sḥ'fan* (πίνω, ροφῶ), παλ-σλαβ. *sḥsati* (**sup-s-*)=ἀπεμύ-ζησις.

ἑσπερός, ἡ (ἑσπερός): κατάστασις χοίρων, ὁ χοιροειδῆς τρόπος τοῦ ζῆν, ἀπαίδευσία, ακαίδητος.

ἑσπερός, ἡ, ὄν (ἕς): χοίρινος, χοίρειος, χοιρινός, «γουρουνησίος», χοιροειδής, ρυπαρός.

ἑσπερός, μελλ. -*ἡσω* (ἑσπερός): λέγω *ἑσπερός* (βλ. λ.) λήρους, φλυαρίας, ἀνοησίας, φλυαρῶ, λατ. *nugari*.

***ἑσπερός,** ὁ ὡς τὸ *λήρος* (βλ. λ.), φλυαρία, μωρολογία, μωρία, φληναφία || συν. ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ λατ. *nugae*.

***ἑσπερός:** ἑσπερός (καὶ ἑσπερός, καὶ ἑσπερός): *ἑσπερός* πιθ. ἑσπερός (<*u(d)-dhios, συγγ. τῷ *ἀ-εἶδω, αὐδή, ἑσπερός* (βλ. λ.) πρβλ. **ἑσπερός*. **ἑσπερός* *ἑσπερός, λέγει* (ἐκ τοῦ **ἑσπερός*) κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ *ἑσ* (=βρέχει), τ. ἔ. <[ριζ. *su-* καὶ προσφ. -dhio-, ἡτοι *ἑσπερός* <**su-dhios* (=μονότονος ἤχος τῶν πίπτουσῶν σταγόνων).

ἑσπερός, ἑσπερός, ἐπ. αἰτ. ἐν. καὶ πληθ. τοῦ *ἑσπερός* (βλ. λ.), ὡσεὶ εἰς ὄνομ. *ἑσπερός*.

ἑσπερός, ποιητ. δοτ. πληθ. τοῦ *ἑσπερός*.

ἑσπερός, ἡ, θηλ. τοῦ *ἑσπερός* (βλ. λ.)· υἱοῦ θυγατρός, ἑσπερός, «ἑσπερός».

ἑσπερός, τό. ὄνομ. τοῦ *ἑσπερός* πρβλ. *ἑσπερός*.— || ἑσπερός τοῦ ἑσπερός· χοιριδίον, «γουρουνάκι».

ἑσπερός, -*οῦ, ὁ* (ἑσπερός) υἱοῦ υἱός, θηλ. ἑσπερός, «ἑσπερός».

ἑσπερός, ἐπ. δοτ. τοῦ *ἑσπερός*.

ἑσπερός, -εως, ὁ=ἑσπερός (βλ. λ.).

ἑσπερός, ἡ, ὄν (ἕς): ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἕν (βλ. λ.) εἰς χοίρον, χοίρινος, χοίρειος, χοιροειδής, «γουρουνησίος», ρυπαρός.

ἑσπερός, ἡ (ἑσπερός+*εἰθημα*)· ὡς καὶ νῦν, ἑσπερός, τό υἱοθετεῖν.

ἑσπερός, ἐπ. γεν. τοῦ *ἑσπερός*, ὡσεὶ εἰς ὄνομ. *ἑσπερός*.

ἑσπερός, ὁ κανον. κλίσις: γεν. *ἑσπερός*, δοτ. *ἑσπερός*, αἰτ. *ἑσπερός* | ἀλλ' ἀπαντῶσι καὶ τύποι κατὰ τὴν γ' κλί-σιν ὡσεὶ εἰς ὄνομ. *ἑσπερός*: γεν. *ἑσπερός*, δοτ. *ἑσπερός* καὶ *ἑσπερός*, αἰτ. *ἑσπερός* | διῦκ. *ἑσπερός, ἑσπερός* | πληθ. ὄν. *ἑσπερός* ἢ *ἑσπερός*, γεν. *ἑσπερός* ἢ *ἑσπερός*, δοτ. *ἑσπερός*, αἰτ. *ἑσπερός*.

ἑσπερός, ἀπαντῶσιν ἐν τούτοις καὶ τύποι ἰδιορρή-θμου ἐπικ. κλίσεως, ὡσεὶ εἰς ὄνομ. *ἑσπερός*: γεν. *ἑσπερός*, δοτ. *ἑσπερός*, αἰτ. *ἑσπερός* | διῦκ. *ἑσπερός* | πληθ., ὄν. *ἑσπερός*, αἰτ. *ἑσπερός*.—λατ. *fillius* ὡς καὶ νῦν, υἱός, ὄρεν τέ-κνον, «γυῖος», «παῖδι» <ἄγγορι> || *ἑσπερός ποιῶμαι* (ἡ *εἰθημα*) *τινα*=υἱοθετῶ *τινα*. 2) συχὰ ὁ πληθ. ἐ-χρησιμοποιοῦτο πρὸς σχηματισμὸν περιφράσεως ἀντικαθ-ιστώσεως τὸν μονολεκτικὸν πληθ.· ὁδω παρ' Ὀμήρῳ *ἑσπερός Ἀχαιῶν* ἀντὶ *Ἀχαιοί* καὶ *ἑσπερός* παρὰ μτγν. *ἑσπερός ἑσπερός*, ἀντὶ *ἑσπερός*, ἀντὶ *ἑσπερός*, *ἑσπερός*· τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν προσπαθειαν νὰ περιγραφῆ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ὅστις διειρηθεῖ συστηματικῶς μετα-διδασκόμενος κατὰ κληρονομικὸν τρόπον τινὰ τρόπον ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν.

***ἑσπερός** λατ. *uīus*, γορτ. *uīus*, γεν. *uīos* (ἑσπερός), πληθ. *uīus* (ιαπ. **su-ju-*), ἰων-αττ. *uīus* (ὄμ. γεν. *uī-ος*) καὶ *uīos*· ἐν τῷ ἰων-αττ. τὸ *uī-* εἶναι ἄλλοτε μα-κρόν καὶ ἄλλοτε βραχύ, πρβλ. καὶ τὰς γραφὰς *uīus*, *uīos*· ἐν τῷ ὄμωρ. γεν. *uīos* (**uīf-*ος), τοπ. *uīe*, πληθ. *uīes* κλπ. ἡ πρώτη συλλ. εἶναι πάντοτε μακρά (ιαπ. **suju-* πρβλ. *γονός* <**γouf-*ος: *γόνυ*)· ἀέθαιον εἶ-ναι, ἄν ἢ ἐν αἰτ. ἐπιγρ. ἀπαντῶσα ὄνομ. *hu*ς προέρχε-ται ἐκ συναίρεσεως τοῦ τύπου *uīus*, ἢ προήλθεν ἐκ νεο-σχηματισμοῦ **uīus* (ἢ **uīus*), προκληθέντος ἐκ τῆς ὄμωρ. γεν. *uīos*· πρβλ. Τοχαρ. *soyō* (υἱός), ἀρμ. *uītr* (υἱός) (ἄπεκτ. ὑπὸ τὴν ἐπιθρασιν τοῦ *dustr-*=θυγατρός), ιαπ. **su-nu-s* (υἱός) ἐν τῷ *sanaok*. *sūnū-h*, Ζενδ. *hunu-š*, γοτθ. *sunus*, ἀγγλ.-σαξ., παλ-γερμ. *sunu*, παλ-νορρ. *sunr*, λιθ. *sūniūs*, παλ-σλαβ. *synū*, εἰτα *sanaok*. *suilā-h* (υἱ-ός), παλ-ιρλ. *suith* (**su-hu*)=λατ. *fetus*: *sanaok*. *sū fē* (sāufl), *sūyatē* (sūyati), *savati* (τεκνοποιῶ), Ζενδ. *hav-hunāmi* (γεννῶ) ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ ιαπ. **su-nu-s* εἶναι «γέννησις» (πρβλ. λατ. *fētus*, ἄλλ. *γόνος*, γοτθ. *baūr*).—τὸ ὄμωρ. *uīanos* (ἑσπερός) <**sujo[u-]no-s*.

ἑσπερός, -*οῦ, ὁ* (ἑσπερός) υἱός υἱοῦ, ἑσπερός.— || *ἑσπερός*, ἡ=ἡ ἑσπερός.

ἑσπερός, [ἑ], -*ατος*, τὸ (ἑσπερός) γαύγισμα κυνός, ὑλακή, ὠρυγή, «οὐρλιασμο» || μετρ., ἐν τῷ πληθ., λό-γοι πλήρεις ὀργῆς, γουλλισμοί.

***ἑσπερός,** ὁ (ἑσπερός) ὑλακή, γαύγισμα.

***ἑσπερός,** μελλ. -*ἡσω* ἑσπερός (βλ. λ.) *ἑσπερός*, με-ταφέρω ξύλα, «κουβαλῶ» ξύλα· ἐκ τοῦ

***ἑσπερός,** ὄν (ἑσπερός+*ἑσπερός*) ὁ ἑσπερός ἑσπερός, θηλ. ὁ μεταφέρων ξυλείαν.

ἑσπερός, ὄνομ. ἀντὶ *ἑσπερός* (βλ. λ.).

***ἑσπερός, α, ὄν** (ἑσπερός): ὁ ἀνήκων εἰς ἑσπερός (βλ. λ.) δάσος, ξυλώδης, δασώδης || εὐρισκόμενος εἰς δά-δος, ζῶν ἐντός δάσους.

***ἑσπερός, ἡ** (ἑσπερός) ὡς καὶ νῦν, ὑλακή, «γαύγισμα», «βάδισμα».

ἑσπερός-ἑσπερός, ὄν (ὑλακή) ὁ διαρκῶς γαυγίζων, ὁ πάντοτε ἢ συνήθως ὑλακῶν· ἐπ. λέξις σχηματι-σθεῖσα ὡς τὸ *ἑσπερός-ἑσπερός, ἑσπερός* (βλ. λ.λ.). [ἑ]-κα-τὰ μετρ. ἑσπερός ἐν θακτυλ. μέτρῳ δι' ἑσπερός. ἑσπερός διὰ δὲ τὴν ἀμφίβ. κατάλ. -*ἑσπερός* βλ. *ἑσπερός-ἑσπερός, ἑσπερός*].

***ἑσπερός,** μελλ. -*ἡσω* (ἑσπερός) ἐπὶ κυνός, ὡς καὶ

νδν, ὕλακτώ, «γαυγίζω, βαθίζω», βαθίζω (βλ. λ.), λατ. *laigare* || μετρ., ὠρύομαι, σκληρίζω, γαυγίζω | ἐκφέρομαι ἀναισχύντους λόγους | ἐπί πειναλέου στομάχου: *νηθὺς ὀλακτοῦσα*—γαστήρ γαυγίζουσα, κενὴ δηλ. τροφῆς καὶ σφόδρα ἐπιθυμοῦσα νά χορτασθῆ | *ἀμουσα ὀλακτεῖ*—γαυγίζει τὰ ἔλαεινά του ἄρομα.— || μετρ., γαυγίζω ἐναντιὸν τινός, μεταχειρίζομαι ἀπρεπῆ γλῶσσαν πρὸς τινά, «τοῦ φέρομαι σάν σκύλος» [βλ. ἄτυμ. βλ. *ὕλαω*].

ὀλακατῆτης, -οῦ, ὁ (*ὀλακτέω*): ὁ ὕλακτῶν, ὁ γαυγίζων.

ὀλακτικός, ἡ, ὄν (*ὀλακτέω*): ὁ ἀρεσκόμενος νά ὕλακτῆ, ὁ ουνήθως ὕλακτῶν.

ὀλάσκω—*ὀλακτέω* (βλ. λ.).

ὀλακτοῦσα, ριζικός τύπος τοῦ *ὀλακτέω*, ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. ὕλακτῶ, γαυγίζω || γ' πληθ. μέσθ. πρτ. *ὀλάκοντο* (μετὰ σημασ. ἐνεργ. πρτ.). — || μετρ., ὕλακτῶ τινά, τὸν γαυγίζω.

ὄτυμ.: *ὀλάω* (*ὀλακτέω, ὀλάσσω, ὀλάσκω*) **ὄλαξ, -ακος* (= ὁ ὕλακτῶν=λατ. *Hylix* παρὰ *Virg. Buc. VIII 107*) **ὄλαγμα*· *ὄλαγμός*· *ὄλακή*· *ὄλανόμορος* (βλ. λ.)· *ὄκ* τινος ἐπιφών. **ου(ω)ᾶ*· βλ. *ὀλολύξω*.

ὀλαν, ἡ, λατ. SYLVA· δάσος, ἄλαος, δασώδης περιοχὴ, δρυμὸς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *δένδρα* (ὀπωροφόρα δένδρα): *δένδρα καὶ ὄλα*—καρποφόρα δένδρα καὶ δένδρα τοῦ δάσους ἄγρια (δάσος) || ὡς δάσος ἀπὸ χαμῶδα καὶ δάμνου, λόχη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μεγάλα δένδρα τὰ πορέχοντα οἰκοδομήσιμον καὶ ναυπηγήσιμον ξυλείαν.— || ξύλα κομμένα πρὸς καύσιν, καυσόξυλα, καύσιμος ὄλα || ξυλεία χρήσιμος, οἰκοδομήσιμος ξυλεία, ναυπηγήσιμος ξυλεία, δοκαρόξυλα, κορμὸ δένδρων.— || γενικῶς, ὡς καὶ τὸ λατ. *materia*, τὸ ξύλον ὡς ἀκατέργαστος ὄλα, ἐξ ἧς κατασκευάζεται ἡ, παντός εἶδους ἀκατέργαστος ὄλα, ἀκόμη καὶ ἐκ μετάλλου || ἐνταῦθαι μετρ. τὸ πρὸς ἐπεξεργασίαν θέμα μῖδος πραγματείας, τὸ ὑποκείμενον, ἡ ὑπόδεισις, τὸ θέμα (ποιήματος, διηγήματος κ.τ.δ.), λατ. *sylva*. 2) ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ. ἡ ὄλα, τὸ ὕλικόν στοιχεῖον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν νοῦν.—

IV τὸ καθίζημα, ἰλύς, πηλός, θόρβορος, «λάσπη», (ὅπουθεν ἰσχυματίσθη καὶ τὸ ρῆμα *ὀλλίζω* = *διυλλίζω*, «ετραγγίζω» καὶ *ὀλλώθης*—λασπώδης, θολός, πηλώδης): καίτοι κατὰ τινὰς πρόκειται περὶ παραφθορᾶς τῶν λέξεων *ἰλύς, ἰλύξω, ἰλυώδης*.

ὄτυμ.: *ὄλα*· *ὄληεις*· *ὄλωδης*· *ὄλοτόμος*· πιθ. συγγ. τῆ λιθ. *ὄλας* (στολός, ὀρθοστάτης), ἀρχ. γεωμ. *σπῆ* (στόλος, πάσσαλος), περὶ ὧν βλ. *ξύλον* (πρὸ βλ. καὶ *σάγμα*)· τὰ λατ. *silva, silva* δὲ εἶναι βέβαιον ὅτι ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.— || *ὄλα* (= ἰλύς, θόρβορος, βλ. ἀνωτ. ἔργ. IV), πρὸ βλ. παρὰ Φωτίῳ *εὐλήν*· τὸ *καθίζον* τοῦ *ὄλων* ἢ τοῦ *ὄλατος*· *ὄλωδης* (θόρβορῶδης)· *ὀλλίζω* (διυλλίζω)· *ὄλιστήρ*, *ὄλιστήριον*, *ὄλιστριον* (ετραγγιστήριον): *σανσκρ. sūra-h* (μεδυστικόν ποτόν), *sūā* (ἐκροσσορόκος), *Ζενδ. huṣā*—λιθ. *suā* (ρητίνη δένδρον), ἀρχ. γεωμ. *sol* (κηλὶς), *νεογεωμ. sūhlen, sūhlen* (κυκλομαί εἰς τὸν θόρβορον)· ἐκ ριζ. *seu-, su-, sū-* (= χυμός, θρέχειν), βλ. ἐν *ὕπεός, ὕει*.

ὄλαεις, ἑσσα, εν, ὡς καὶ *-εις, -εν, δωρ. ὄλαεις*· δασώδης, δρυμώδης, οὐδενδρῶς.

ὄλα-κοίτης, -ου, ὁ (*ὄλα+κοίτη*)· ὁ κοιταζόμενος (ἔχων τὴν κοίτην του, κατοικῶν) ἐν *ὄλαις* (ἐν λόχημας, εἰς δάση).

ὄλα-τόμος, ον, δωρ. ὄλατόμος—*ὄλοτόμος* (βλ. λ.).

ὄλα-φόρος, ον—*ὄλοφόρος* (βλ. λ.).

ὄλα-φρός, ὄν (*ὄλα+φρός*)· ὁ φύλαξ (φρουρός) τῆς ὄλας, δηλ. τὸ δάσος, ὁ διατριβῶν (ποιούμενος εἰς τὰ δάση) εἰς τὰ δάση, ὁ περιπλανώμενος εἰς τὰ δάση (ἐπιθ. τοῦ Πανός).

ὄλο-δρόμος, ον (*ὄλα+δρόμω*)· ὁ διατρέχων τὰ δάση.

ὄλο-κόμος, ον (*ὄλα+κόμη*)· ὁ δεκαλυμμένος διὰ πυκνῆς ὄλας (ὡς κόμης τρόπον τινά), ὁ πλήρης δασῶν, δασώδης, δρυμώδης, οὐδενδρῶς.

ὄλο-νόμος, ον (*ὄλα+νόμομαι*)· ὁ νεμόμενος (βλ. κατοικῶν, ζῶν) εἰς τὰ δάση, ὁ συχνάζων εἰς τὰ δάση.

ὄλο-τομέω, μελλ. -ήσω (*ὄλοτόμος*)· ὡς καὶ νδν, ὄλοτομῶ, *τέμνω ὄλα*, κόπτω ξύλα εἰς τὸ δάσος. **ὄλο-τόμος, ον** (*ὄλα+τομέω*)· ὁ ὄλοτομῶν, *ὄ τέμνων ὄλα*, ὁ κόπτων ξύλα εἰς τὸ δάσος || ὡς οὖν. *ὄ ὄλοτόμος*—ὁ ξυλοκόπος.— *προπαρῶς, ὄλοτόμος, ον* (ὡς παθητ.)—ὁ κοπέλις εἰς τὸ δάσος || τὸ οὐδ. ὡς οὖν. τὸ *ὄλοτομον*—φυτὸν τμηθὲν ἐν τῷ δρυμῷ, καὶ χρησιμοποιοῦμενον ὡς δεκατῆριον (μαγικὸν) φάρμακον.

ὄλο-ουργός, ὄν (*ὄλα+ἔργω*)· ὁ ἐπεξεργαζόμενος (κατεργαζόμενος) ξυλείαν τοῦ δάσους, ὁ ξυλουργικός || ὡς οὖν. *ὄ ξυλουργός*—ὡς καὶ νδν, ξυλουργός, *εμαραγκός*, λεπτοουργός.

ὄλο-φάγος, ον (*ὄλα+φαγεῖν*)· ὁ τρεφόμενος (δόσκων, νεμόμενος) εἰς τὰ δάση.

ὄλο-φορός, ὄν (*ὄλα+φέρωμαι*)· ὁ τρεφόμενος εἰς τὰ δάση, ὁ δόσκων (ζῶν, διαιτώμενος) εἰς τὰ δάση.

ὄλο-φόρος, ον (*ὄλα+φέρω*)· ὁ φέρων (μεταφέρων) ξύλα, «ξυλοκουβαλητής» || ἐπὶ δρυος, ὁ παραγωγός ξύλων (δένδρων, δασῶν).

ὄλο-ώδης, ες (*ὄλα+εἶδος*)· δασώδης, οὐδενδρῶς.

ὄμεις, ἀρχ. αἰολ. καὶ ἐπ. ὄμμες, ἰων. ὄμεις, δωρ. ὄμης | γεν. *ὄμῶν*, ἰων. *ὄμῶν*, ἐπ. καὶ *ὄμείων*, αἰολ. *ὄμῶν* | δοτ. *ὄμῖν*, ἀρχ. αἰολ. καὶ ἐπ. *ὄμῖν*, *ὄμῖν*, παρὰ *Τραγ. ὄμῖν ἢ ὄμῖν*, παρὰ *Γραμματ.* καὶ *ὄμῖν* ὡς ἐγκλιτ. | αἰτ. *ὄμᾶς*, ἰων. *ὄμᾶς*, αἰολ. καὶ ἐπ. *ὄμμε*, δωρ. *ὄμέ*, παρὰ *Τραγ.* καὶ *ὄμᾶς ἢ ὄμᾶς*.— *προσωπ. ἀντων. ὄ*· *προσ., πληθ. τοῦ σῦ*.

ὄτυμ.: ἡ ὄνομ. *λεσθ. ὄμμες*, δωρ. *ὄμης*, *βοιωτ. ὄμμες* προήλθον ἀκ τῆς *λεσθ. αἰτ. ὄμμε*, ἐκτετ. *ὄ*· ἀνός -ς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὄνομ. πληθ. τῶν ὄνομάτων τὴν λήγουσαν εἰς -ς τὸ ἰων. αττ. *ὄμεις* (< *ὄμεις* πιθ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν γεν. *ὄμῶν*).— αἰτ. *λεσθ. ὄμμε*, *βοιωτ. ὄμμε*, δωρ. *ὄμέ* ἀνυστ. πτωτικῶ προσφ. ἢ ἰων. αἰτ. *ὄμᾶς*, αττ. *ὄμᾶς* εἶναι ἐσχηματισμένα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν γεν. *ὄμῶν*.— *γεν. ὄμῖν*, ἰων. *ὄμῶν*, αττ. *ὄμῶν*, *λεσθ. ὄμῶν*, δωρ. *ὄμῶν*, *κρητ. ὄμῶν*, *βοιωτ. ὄμῶν*.— *τοπ. λεσθ. ὄμῖν*, *ὄμῖν* καὶ *ὄμμι*, δωρ. *ὄμῖν*, *ὄμῖν*, ἰων. αττ. *ὄμῖν*, *ὄμῖν*, *ὄμῖν*, *ὄμῖν*· *ἐξ* ἰαπ. θεμ. **usme* (< **us-m(e)-*), **us-*, ἀτινα εἶναι μεταπτ. βαθμ. τῶν ἰαπ. **vos*, **vos*, ὅπως ταῦτα ἐμφανίζονται ἐν τῷ *σανσκρ. vaḥ* (ἐγκλιτ.), *Ζενδ. vō*, αἰτ. *πληθ. va*—λατ. *vos*, ἀλβ. *ju*, *καλ-σλαυ. vy, vasi*, *vapi*, *vami*, *vau*, *δουκ. va*, *καλ-πρωσ. πληθ. vans* ἢ *σανσκρ. αἰτ. γυσῖπᾰ*, ἢ *Ζενδ. ἀφαρ.* γῖσῖπᾰ ἔχουσι γ εἰλημμένον ἀκ τῆς *σανσκρ. ὄνομ. γυγᾰῖ*, *Ζενδ. γυζᾰῖ*, *γᾰῖ*, *γῖᾰ* (πρὸ βλ. *γοθ. jū*, *λιθ. jū*, *καλ-πρωσ. ioū*· ἰαπ. **ju*).— *Κρητικᾶ*: *λεσθ. ὄμμος*, δωρ. *ὄμῶς*· ἰων. αττ. *ὄμέ-τερος*.— *τὸ ἀττ. ὄμεδαπός* (< **usmed-*, ἰαπ. **usmed*—*απος*, λατ. **qano-s*· πρὸ βλ. *ἡμεδαπός, ἡμεῖς, ἀλλοδαπός*).

ὄμηναιος, ὁ (*ὄμην*)· ὡς καὶ νδν, ὄμηναιος, γαμήλιον ἄρομ, ἄρομενον ὑπὸ τῶν ουνοδοιόντων τὴν νύμφην κατὰ τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ πορείαν τῆς. 2) γάμος.— || παρὰ μετρ.— *ὄμην* (βλ. λ.), ὁ Θεὸς τοῦ γάμου, πρὸς τὸν ὅπουθεν ἀπηυθύνοντο οἱ μετέχοντες τοῦ γάμου δι' ἄματος ἀρχομένου διὰ τῶν λέξεων *«ὄμην, ὄ ὄμηναι ἄναξ»*, δωρ. *«ὄμᾰν ὄ ὄμηναις»*, λατ. *«Hymenaei ὄ Hymenaeus»*.

ὄμηναιῶς, μελλ. -άσω (*ὄμηναιος*)· ἴδω τὸν ὄμηναιον (τὸ γαμήλιον ἄρομ). 2) λαμβάνω ὡς οὐζυγον, νυμφεύομαι.

ὄμηνιος, ὁ (*ὄμην*), ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὡς Θεοῦ τῆς χαρᾶς.

ὄμηνό-πιτρος, ον (*ὄμην+πιτρος*)· ὁ ἔχων πτέρυγας ὄμηνώδεις (ὄμηναιοῖδες, τ. ἔ. ἐκ μεμβράνης, ἐκ δέρματος), ὡς ἡ νυκτερίς.

ὄμην-δοτράκος, ον (*ὄμην+δοτράκος*)· ὁ ἔχων ὄμηνώδεις δοτράκος, ἐπὶ ἀγγέλων ἐχόντων λεπτότητα ὄμηνος, τ. ἔ. λεπτότητα (ποῦ τὰ τοιχώματα εἶναι λεπτότατα ὡς μεμβράνα).

ὄμεις, δωρ. ἀντὶ ὄμῆς (βλ. λ.).

ὄμῆτες, ἀν, ον, δωρ. καὶ ἐπ. ὄμῆς, κρητ. ἀντων. ὄ· *προσ. (ὄμῆς)*· ἰδικός σας, *εδικός σας*, λατ. *vos*· || ὡς ἀπαντὰ ἐνισχυμένη καὶ δι' ἄλλας ἀντων. κατὰ γεν.: *ὄ ὄμῆτες* ἀντων. *ὄμῆς*—ἡ ἰδία ὄμῶν καρδία

|| προτρέπω, παρασύρω, καταπέιθω, τινά να πρόξω τι.— ὡς μέσον, υποβάλλω εἰς τινα τὴν ἰδέαν (τοῦ εἰσηγηοῦμαι, τοῦ προβάλλω τὴν ἑξ δέλεαρ ὥστε να τὸν πείθω) να πρόξω τι, «τὸν ξεγελῶ καὶ τὸν παίρνω μετὰ τὸ μέρος». — ὡς παθητ., παρασύρομαι, ἐξαπατῶμαι, παραπλανῶμαι.— IV ὑπεξαιρῶ, λαμβάνω κρυφίως, ὄσοῦρω.— V ὡς ἀμτβ., ὄσοῦρομαι, ὄποχωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀπέχωμαι, ὄποακρούομαι (κρυφίως ἢ θραδέως) | ἐπὶ στρατιᾷς, ὄποσῦρομαι θραδέως ἢ ἡσύχω. 2) πηγαίνω, ὑπάγω, προχωρῶ (ἀργά ἢ καὶ μετὰ προφυλάξεων): ὄπαγε=ἀγε (=πῆγαινε! ἐμπρός λοιπόν! ἔλα τώρα! θάρρος!)

ὄπ-ἀγυγέω, -έως, ὁ (ὄπάγω)· ἐργαλεῖον τεκτονικόν (οἰκοδομικόν, τὸ «μυστήριον», διὰ τοῦ ὀπίου ξύουσιν ἢ ἐπαλείφουσι τὸν πηλόν, ἰδίᾳ δὲ «ταίριαζον» τὰς πλίνθους μεταξύ των.

ὄπ-ἀγυγή, ἡ (ὄπάγω)· τὸ ὄδηγεῖν πρὸς τὰ ἐμπρός (ἢ πρὸς κάποιον) βαθμηδὸν ἢ κρυφίως, βαθμιαία προσαγωγή. 2) ἀπάτη, πανουργία.— II ἀμτβ., ὄποχώρησις, ὄποχώρησις, ὄποακρούομαι, ἐπιστροφή.

ὄπ-ᾄδω, μελλ. -ᾄσομαι (ὄπᾶ+ἄδω)· ᾄδω, ᾄδων συνοδεύω (μουσικόν ὄργανον), συνοδεύω διὰ τῆς φωνῆς.— II ᾄδω ὡς προανάκρουσμα.

ὄπαι, ποιητ. ἀντὶ ὄπᾶ.

ὄπαι-δείδοικα, ποιητ. ἀντὶ ὄποδέδοικα, πρκ. τοῦ ὄποδείδο.

ὄπ-αἰδέομαι, μελλ. -έσομαι, ἀποθ.· δεικνύω σε-βασμὸν πρὸς τινα (μετ' αἰτ.).

ὄπαιθᾶ, ἑπιρρ. (ὄπαι ποιητ., ἀντὶ ὄπᾶ)· κάτωθεν, κύπτει καὶ φεύγειν κάτωθεν («ξεγλιπτόντας ἀπὸ κάτω»), διαφεύγει πρὸς τὰ πλάγια: ὄπαιθα λιάσθη = «εἰς πλάγιον ἐξέκλινε, εἰς τοῦμπροσθεν» (Σχολ.) | ἢ δὲ (πέλειαι) ὄπαιθα φοβεῖται=ἢ δὲ περισσότερὰ κύπτουσα πρὸς τὰ πλάγια φεύγει.— II ὡς πρῶθ. μετὰ γεν., ὄποκάτω τινός, κάτωθὲν τινος, ἢ πλαιγίως τινός, «στὸ πλῆθ' ἐνός»: αἱ (ἀμφίπολοι) ὄπαιθα ἀνακτος ἐπολείπουν = εἰς «τὸ πλῆθ'» τοῦ ἀνακτος ῥηθμιαίνον αἱ θεραπευαίνιδες (ἀπὸ τὴν σπουδὴν των νᾶ τὸν περιποιηθῶν).

ὄπ-αἰδρίος, (α), ον (ὄπᾶ+αἰθῆρ)· ὁ ἐν ὄπαιδρῶ, ὑπὸ τὸν ἐλεύθερον (ἀνοικτόν) οὐρανόν, οὐχὶ δηλ. ὑπὸ στέγην.

ὄπ-αἰδρος, ον=ὄπαιθριος (δλ. λ.), κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς αἰα. ἐν τῇ φράσει ἐν ὄπαιθρῶ = λατ. sub Dio=ἔξω εἰς τὸ ὄπαιδρον, εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, εἰς ἀνοικτόν (μὴ ἐστεγασμένον) χώρον || ὡς. ὡς οὐα. τὸ ὄπαιθρον, τὰ ὄπαιθρα, ἢ ὄπαιθρος (ἐνν. γῆ)=ἢ ἀνασπαιμένη χώρα, ἀνοικτός χώρος, οἱ ἀγροί, τὰ ἔξω τῆς πόλεως.

ὄπ-αἰδω=ὄποαἰώω (δλ. λ.), θάλλω πῦρ ἀπὸ κάτω ἢ κρυφίως || μεφρ., ἐπὶ ἔρωτος ἢ ἄλλου πάθους, καίω (φλεγῶ) βαθμηδόν, σιγοκαίω, κουφοκαίω.

ὄπ-αἰνίσσομαι, ἀττ. -ττομαι μελλ. -ξομαι, ἀποθ. ὡς καὶ νῦν, ἀπαινίσσομαι, κάμνω ὄπαινιγμόν, δίδω νύξεις, ὄπονοῶ, ὄποδηλῶ

ὄπ-αἰρέω, ἰων. ἀντὶ ὄπαιρέω (δλ. λ.).

ὄπ-αἰσῶ, ἀττ. -ᾄσομαι, μελλ. -ξωμαι ὄρω ὄποκάτω τινός, «τὸ ὄψωμαι στὰ κεντὰ» (μετ' αἰτ.). -- II ὄρω ὄποκάτω τινός, ἐξορω ὄποκάτω ἀπὸ τι (μετὰ γεν.).

ὄπ-αἰσχύνομαι, παθ.· αἰσχύνομαι κάπως, ἐντρέπομαι ὀλίγον τι || μετ' αἰτ. τοῦ πράγμ. ἢ καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. (προσ. καὶ πραγμ.): ὄπαισχύνομαι τινὰ τε=ἐντρέπομαι τινα διὰ τι.

ὄπ-αἰτίος, ον (ὄπᾶ+αἰτία)· ὁ ἐν αἰτία ὢν, ὁ ὑπὸ κατηγορίαν, ὡς καὶ νῦν, ὄπαιτίος, ὄπόλογος, ὄπεύθυνος, ἔνοχος, διὰ τι ὄπαιτίος τινε=ὄπεύθυνος (ὄπόλογος) εἰς τινα (ἐνώπιόν τινος, πρὸς τινα) || ὄπαιτίος τινὲ τινος (ἢ ὄπᾶ τινος)=ὁ ἐναντὶ τινός (προσ.): ὄπεύθυνος διὰ τι.

ὄπ-ἀκοή, ἢ (ὄπαντούω)· ὄς καὶ νῦν, ἢ ὄποκοή, ἢ εὐπειθεῖα, ὄποταγή.

ὄπ-ἀκούω, ἀποθ. ἀντὶ ὄπᾶκούω, προστ. ἀορ. α' τοῦ ὄπᾶκούω.

ὄπ-ἀκούω, μελλ. -ακούσομαι· πρκ. -ακήσομαι· ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, δίδω προσοχήν || ἀκούω (τοῦ μετὰ καλοῦν ἢ μου λέγουσαν

τι) καὶ ἀποκρίνομαι (δίδω ἀπάντησιν, ἀπαντῶ).— II «ἀφοκράζομαι», προσέχω, δίδω προσοχήν (μετὰ γεν. ἢ δοτ.) || συχνὰ ἐπὶ θυρωρῶν, ἀποκρίνομαι εἰς τὸ κτύπημα τῆς θύρας καὶ τὴν ἀνοίγω. 2) ὄπακοῦω εἰς τινα, ὄποτάσσομαι εἰς τινα (μετὰ γεν. προσ.) || ἀπολ., ὄποτάσσομαι, συμμορφοῦμαι.

ὄπ-ἀλείφω, μελλ. -ψω· ἀλείφω ἐλαφρῶς, ἀλείφω ὀλίγον.— II ἐπιχρῶ.— μέσον, ἀλείφω ἐμαυτὸν (ἢ κατὰ τὸ ἴδικόν μου), ἀλείφομαι: ὄπαλείφομαι τοὺς ὀφθαλμούς=ἀλείφω ἐλαφρῶς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

ὄπ-ἀλεύσομαι, προστ. ὄπαλεύσομαι, ἀποθ. (ὄπᾶ+ἀλεύω)· ἀποφεύγω, διαφεύγω, ἐκκλίνω, ὄπεκφεύγω ἐπιτηδεῖως (μετ' αἰτ.) || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετ. τοῦ ἀορ. α' ὄπαλεύόμενος.

ὄπ-ἀλλάγη, ἡ (ὄπαλλάσσω)· ἀνταλλαγή, ἐναλλαγῆ, μεταλλαγῆ, ἀλλαγῆ.— II ρητορ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ τὰ μέρη τμημοτός τοῦ λόγου φαίνονται ἐναλλασσόμενα μετὰ τῶν: π. χ. «οὐκ ἔστι τοῦτο φιλανθρωπία ἀλλ' ἔρωσ», «οὐκ ὠργίζετο, ἀλλ' ἐπαίνετο».

ὄπ-ἀλλάσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· ἀνταλλάσσω, ἐναλλάσσω, ἀλλάσσω, μεταθάλλω ἐλαφρῶς (ἢ ὀλίγον).

ὄπ-ἀλύξω, μετ. ἀορ. α' τοῦ ὄπαλύσκω (βλ. λ.).

ὄπ-ἀλύξις, -εως ἢ (ὄπαλύσκω)· ἀποφυγή, διαφυγή, ἐκκλίσις, παρέκκλισις.

ὄπ-ἀλύσκω, μελλ. -ξω· μετ. ἀορ. α' ὄπαλύξω· ὡς τὸ ὄπαλεύομαι (βλ. λ.), ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, διασώζομαι, ἐκφεύγω ἐπιτηδεῖως, ὄπεκφεύγω (μετ' αἰτ.) || χρεῖσις ὄπαλύξω=ἀποφυγὴν τὸ χρεός, ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ (χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ).

ὄπ-ἀνα-γιννώσκω, μετ. -γνώσομαι· ἀναγινώσκω ὡς ἐν προλόγῳ, ἀναγινώσκω προαισθητικῶς, προαναγινώσκω. 2) ἀναγινώσκω εἰς ἐπήκοον (δημοσίᾳ).

ὄπ-ἀνα-κινέω, μελλ. -ήσω, ἀμτβ.· ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι, «σηκώνομαι καὶ φεύγω».

ὄπ-ἀν-θᾶίσκω, μελλ. -ανᾶλώσω· καταναθᾶσκω (κατασπαταλῶ) βαθμηδόν καὶ κατ' ὀλίγον.

ὄπ-ἀνα-στάτες, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ὄπανίσταμαι· πρέπει τις νὰ ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεώς του (διὰ νὰ τὴν παραχωρῇ εἰς πρεσβύτερόν του).

ὄπ-ἀνα-χωρέω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, ὄπαναχωρῶ, ὄποχωρῶ (ὄπισθοχωρῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως.

ὄπ-ἀνδρος, ον (ὄπᾶ+ἀνήρ)· ὡς καὶ νῦν, ὄπανδρος, ἢ ὑπὸ τὸν ἀνδρα «παντρεμένη», ἢ συνεξευγμένη, ἐγγαμῶς.

ὄπ-ἀν-ηλώθη, παθ. ἀορ. α' τοῦ ὄπαναλίσκω·

ὄπ-ἀνίω, μελλ. -άσω, ἰων. -ήσω· ὀλίγον τι στενοχωρῶ τινα, τὸν ἀνίω, τὸν πικραίνω.— παθητ., εἶμαι κάπως στενοχωρημένος (λυπημένος, πικραμένος).

ὄπ-ἀν-ίστημι, -αναστήσομαι· ἀορ. α' ἀνέστησα· κάμνω τι νὰ ἐγερθῇ τὸ σηκῶν κατὰ μικρόν καὶ τὸ στήνω.— II παθητ., μετὰ ἀνεργ. ἀορ. β' -ανέστην· πρκ. -ανέστηκα· ἐγείρομαι, ἀνακίνομαι (ἐξοφνικά) || ἐπὶ θηράματος, ἐκπηδῶ, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι ἐπάνω ἐξοφνικά, «ξεπετιέμαι ξεσηκώνομαι» || ὄπανίσταμαι τῆς θύρας=σηκώνομαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου ἐκ σεβασμοῦ πρὸς πρεσβύτερον ἰσάμενον ὄρδιον, εἰς τὸν δόστον καὶ τὴν παραχωρῶ, λατ. assurgere alicui | ὄπανίστανται τοῖς πρεσβυτέροις=σηκώνονται ὥστε νὰ κάμουν χώρον εἰς τοὺς πρεσβυτέρους (νὰ καθίσουν), παραχωροῦν τὰς θέσεις των εἰς τοὺς γεροντοτέρους.

ὄπ-ἀν-οίγω, ἢ -οίγνυμι, μελλ. -ξω· ἀνοίγω κάτωθεν ἢ ἀνοίγω κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως || ὄπανοίγω γράμματα=κρυφανοίγω ἐπιστολάς.

ὄπ-ἀντῶ, ἰων. -έω· μελλ. -ήσω· ἔρχομαι ἢ ὄπαγω εἰς συνάντησιν τινος (εἶτε ὡς ἐχθρὸς εἶτε ὡς φίλος), προὔπαντῶ συναπαντῶ, συναντῶ.— II μεφρ., ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἢ ἀντιλέγω.

ὄπ-ἀντήσις, -εως, ἢ· τὸ προὔπαντῶν, ἢ προὔπαντήσις. 2) ἀπάντησις, ἀπόκρισις.

ὄπ-ἀντιάζω, μελλ. -άσω· ἔρχομαι ἢ ὄπαγω εἰς συνάντησιν, προὔπαντῶ, ἐξέρχομαι εἰς προὔπαντήσιν (μετὰ δοτ.) || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ μετ' αἰτ.

ὕπ-ἀπειλέω, μελλ. -ήσω· ἀπειλῶ κρυφῶς (μετὰ δοτ.)
ὕπ-ἀπ-επι (ὕπ-ἀπ-επι-επι)· ἀπέρχομαι (ἀποχω-
 ρῶ, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ) λάθρα ἢ κατ' ὀλίγον.

ὕπ-ἀπο-κινέω, μελλ. -ήσω, ἀμτβ.· ἀποσύρομαι
 (ἀπομακρύνομαι) μικρὸν κατὰ μικρὸν ἢ κρυφῶς,
 ἐξολοθαίνω, «ξεγλιστῶ» (μετὰ γεν.),—ρηματ. ἐπιθ.
ὕπαποκινητέον—πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῆ τις, νὰ
 «ξεγλιστῆ».

ὕπ-ἀπο-τρέχω, μελλ. -θρεύσομαι καὶ -δραῖμοῦμαι·
 ἀπομακρύνομαι τρέχων «χωρὶς νὰ μὲ πάρουν χαμ-
 πᾶρι», «ξεγλιστῶ κρυφά».

ὕπ-ἀπτε, ἰων. ἀντι ὕπαπτεω (βλ. λ.).

ΥΠ-ΠΑΡ, τό, ἄκλ. (ἀλλά γεν. ὕπαρος κατὰ Ε. Μ.)·
 πραγματικὴ ὄψασια (πραγματικόν, ἀληθινόν, δρα-
 μα), τὴν ὅποιαν θλέπει τις ἐν ἐργηγόρσει, καὶ οὐχὶ
 καθ' ἑνους ἔπος τοῦ *δναρ* (βλ. λ.): *οὐκ δναρ ἀλλ' ὕ-
 παρ*—δχι δνευρον (δηλ. πλάνη) ἀλλὰ πραγματικό-
 τῆς.— **||** ἢ αἰτ. κείται: καὶ ἀπολ., ὡς ἐπιρρ.: *ὕπαρ*—
 ἐν ἐργηγόρσει, ἐν καταστάσει ἐργηγόρσεως **||** ἔθεν,
 ὄντως, πράγματι, ἀληθῶς, τῷ ὄντι [σκοτ. ἐτυμ. ἴσως
 τὸν μίτον τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως περιέχει ἡ ση-
 μασιολ. ἀντίθεσις τῆς πρὸς τὴν λ. *δναρ*, ἥτις ἐν τῇ
 αἰολ. διαλ. εἶχε παρετυμολογηθῆ πρὸς τὴν πρῶθ. ἀνά].

ὕπαργμα, ἰων. ἀντι ὕπαργμα, καθ. πρκ. τοῦ
ὕπαρχω.

ὕπ-ἀργύρος, ον (ὕπ-ἀ-ἀργυρος)· ὁ ἔχων ἀργυ-
 ρον κάτωθεν, τ. ἔ. ὁ ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένος
 καὶ ἀνωθεν ἐπιχρυσωμένος **||** ἐπὶ πετρωμάτων πε-
 ριχόντων φλέβας ἀργύρου **||** ἐπὶ μεταλλικῶν οὐ-
 σιῶν περιχρυσῶν ποσοτῶν ἀργύρου.— **||** ὁ με-
 τατραπεὶς εἰς ἀργυρον, ὁ πωληθεὶς ἀντὶ ἀργύρου.
 — **||** ὁ ἐπάργυρος, ὁ ἐπιχρυσωμένος, ἀσημοκα-
 πνισμένος.— **IV** ὁ μισθωθεὶς δι' ἀργυρίου, μισθω-
 τός, ἀργυρώνητος, εὐδωροδόκητος ἄνσιος.

ὕπ-ἀρνος, ον (ὕπ-ἀ-ἀρνος, γεν. τοῦ ἀρμός)· ὁ ἔ-
 χων τὸν ἀμνὸν ὑποκάτω, ἡ δηλάζουσα ἀμνὸν **||** μτφρ.,
 ἡ δηλάζουσα θρέφουσα.

ὕπ-ἀρξίς, -εως, ἡ (ὕπαρχω)· ὡς καὶ νῦν, ὑπαρξίς,
 τὸ ὑπάρχειν, ἡ συντήρησις, ἀντιθ. τῆ *ἀνυπαρξία* **||**
 ἡ περιουσία τινός, τὸ ὑπάρχοντά του, τὰ ἀγαθὰ του.

ὕπ-ἀρπάζω, ἰων. ἀντι ὕπαρπάζω (βλ. λ.).

ὕπ-ἀρχή, ἡ (ὕπ-ἀ-ἀρχή)· ὡς καὶ νῦν, ἡ ὑπαρχή,
 ἡ ἀρχή **||** ἐξ *ὕπαρχης*—ὡς καὶ νῦν, ἐξ ὑπαρχῆς, ἐξ
 ἀρχῆς, ἐκ νέου, πάλιν.

ὕπ-ἀρχος, ὁ (ὕπ-ἀ-ἀρχω)· ὁ ἀρχων (ο διοικῶν)
 ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑτέρου, ὑποδιοικητής, ὑποστρά-
 τηγος **||** ἀντιθασιλεύς **||** πρβλ. καὶ τὸ σημερ. *ὕπαρχος*
 (ἐν τῇ γλ. τῶν Ναυτικῶν).

ὕπ-ἀρχω, μελλ. -ξω· ἀρχ. α' ὕπ-ἀρξω· παθητ., πρκ.
ὕπαρμαι (καὶ *ὕπ-ἀρξομαι*), ἰων. -αρχμαι· γ' ἐν. ὑπερσ.
ὕπ-ἀρξω (ὕπ-ἀ-ἀρχω)· ἀρχομαι, κἀμνω ἀρχήν: 1)
 μετὰ γεν., κἀμνω ἀρχήν τινας, ἀρχίζω τι, δίδω ἀφορ-
 μὴν πρὸς τι. 2) μετὰ μτχ., ἀρχομαι ποικῶν τι, ἀρ-
 χίζω νὰ πράττω τι: *ὕπαρχει εὐ ποικῶν τινα*—αὐτός
 πρῶτος κἀμνει κολὸν εἰς τινα, κἀμνει τὴν ἀρχήν
 τῆς πρὸς τινα εὐεργεσίας. 3) μετὰ αἰτ., *ὕπαρχω*
εὐεργεσίας (αἰτ. πλῆθ.) *εἶς τινα*—ἀρχίζω. ἐγὼ νὰ
 εὐεργετῶ τινα, παίρω τὴν πρωτοβουλίαν εἰς τὸ
 παρῆεν εὐεργεσίας εἰς τινα (ἐγὼ πρῶτος τὸν
 εὐεργετῶ) **||** παθητ., *τὰ ἐκ τινος ὕπαρξομαι*—αἱ ἀρ-
 χοὶ αἱ γεγεννημένοι ὑπὸ τινας, ὅτι ἄλλως τις ἔχει
 ἦδη ἀρχίσει νὰ κἀμνῃ **||** τὰ *παρὰ τῶν Θεῶν ὕπαρ-
 ξομαι*—ὅτι ἔχει δοθῆ ἦδη ὑπὸ τῶν Θεῶν (αἱ πρὸς
 τοὺς ἀνθρώπους εὐεργεσίαι των) **||** ἀπροσ. *ὕπ-ἀρξω*
αὐτοῦ—εἶχεν ἦδη γίνεαι ἀρχὴ αὐτοῦ. 4) ἀπολ., ἀρ-
 χίζω, κἀμνω ἀρχήν.— **||** ἔρχομαι εἰς φῶς, ἀναφα-
 νομαι, ἐμφανίζομαι, ἀνασηδῶ, ἀναφύομαι, φυτρῶνω.
 2) ὑπάρχω, εἶμαι: ἀπροσ. *ὕπαρχει*—τὸ πρᾶγμα (τὸ
 ζήτημα, ἡ ὑπόθεσις) εἶναι ὄτι...· πρόκειται περὶ τοῦ
 ὄτι... **||** ἡ *ὕπαρχουσα οὐσία*—ὡς καὶ νῦν, ἡ ὑπάρχου-
 σα (ἡ εὐρισκομένη) περιουσία **||** ἡ *ὕπαρχουσα τιμή*
 — ἡ ἐκἀστοτε τρέχουσα τιμὴ (εἰσαδήποτε καὶ ἀν εἰ-
 ναι). 3) εἶμαι εἰς τὴν διαδοχὴν τινας, εἶμαι πρό-
 θυμος, εἶμαι ἐτοιμος.— **||** ὅς τὸ *ὕπαρξομαι* (βλ. λ.),
 ὑπόκειμαι ὡς θόσις, λαμβάνομαι ὡς δεδομένος:
τοῦτου ὕπαρχοντος, τοῦτον ὕπαρχόντων—his posi-
 tions, ἢ *quae cum illa sint*—τούτων οὕτως ἐχόντων,

τούτου δοθέντος.— **IV** ἀνήκω εἰς τινα, «τοῦ πέ-
 φτω εἰς τὸ μεριδίον του» **||** ἐπὶ προσ., εἶμαι ἀφου-
 μένος εἰς τινα. 2) συχὰ ἐν τῇ μτχ. τὰ *ὕπαρ-
 χοντα*—ὅς καὶ νῦν, τὰ ὑπάρχοντά μου, ἡ περιουσία
 μου, «τὸ θῆός μου» **||** ὅς. τὰ *ὕπαρχοντα*—ἡ παρούσα
 κατάστασις πραγμάτων, ἡ ὑπάρχουσα κατάστασις,
 ἢ αἱ ὑπάρχουσαι δυνατότητες, αἱ ὑπάρχουσαι εὐκο-
 λία **||** ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἢ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων—
 σύμφωνα πρὸς τὰ μέσα ποῦ διαθέτει ἕκαστος, ἀνα-
 λόγως τῶν διατιθεμένων μέσων. 3) ἀπροσ. *ὕπαρ-
 χει μοι*—ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἔχω **||** *ὕπαρχει* (μετὰ δοτ.
 καὶ ἀπροσ.)—εἶναι δυνατόν εἰς τινα, τοῦ εἶναι ἐπι-
 τετραμένον, νά... **||** οὕτω καὶ κατ' ἀπόλ. αἰτ. μτχ.
ὕπαρχον—ἀφ' οὗ (ἀν καί... ἐάν... ἐπειδὴ κλπ.) εἶναι
 δυνατόν... ὡς τὸ *ἐξὸν* (βλ. λ.).— **V** εἶμαι *ὕπαρχος*
 (βλ. λ.), εἶμαι ὑποδιοικητής.

ὕπ-ἀσπίδιος, ον (ὕπ-ἀ-ἀσπίς)· ὁ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα
 ὢν, ὁ κεκαλυμμένος με ἀσπίδα **||** *ὕπασπίδιος κόσμος*
 —τὰ ὅπλα τὰ προφυλάσσοντα μέρη τοῦ σώματος
 τοῦ πολεμιστοῦ, ὅπως ὁ θώραξ, αἱ κνημίδες κ. ἔ.

ὕπ-ἀσπιστήρ, -ῆρος, καὶ **ὕπασπιστής**, -οῦ, ὁ
 (ὕπασπίδιος)· ὁ φέρων τὴν ἀσπίδα, ὁ ἀσπίδοφο-
 ρός, ὀπλοφόρος, θεράπων τὸν στρατηγοῦ (τοῦ ὀ-
 παιοῦ φέρει τὴν ἀσπίδα). 2) ἐν τῇ Μακεδονικῇ στρα-
 τῇ *ὕπασπισται* ἐκαλοῦντο πεζοὶ σωματοφύλακες
 ἀσπίδοφόροι, ἀποτελοῦντες ἰδιαίτερον τμήμα μεγά-
 λους τιμῶμενον.

ὕπ-ἀστρος, ον (ὕπ-ἀ-ἀστρον)· ὁ ὑπὸ τὰ ἀστρα
 ὢν **||** ὁ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ὀδηγούμενος.

ὕπ-ἀτικός, ἦ, ὄν (ὕπατος II)· ὁ ἀνήκων ἢ ὀρμό-
 ζων εἰς ὑπάτον **||** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χορείαν τῶν
 διατελεσάντων ὑπάτων, λατ. *consularis* **||** ὁ ἔχων
 ὑπατικὸν ἀξίωμα, λατ. *consularis*.

ὕπ-ἀτος, ἡ, -ον, ὡς. καὶ -ος, -ον, συντατμ. ἀντι τοῦ
ὕπερτατος, ὅπως τὸ λατ. *summus* ἀντι *supremus*· ὁ-
 ψιμιος, ἀνώτατος, ὑπερτατός, πρῶτος (ἐπιθ. τοῦ
 αἰός παρ' Ὀμ.) **||** οἱ ὕπατοι—οἱ ἄνω θεοὶ—λατ. *superi*
 ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς *χθόνιοι* ἢ *ἐνεργοί*—οἱ ὑπὸ τὴν
 Γῆν, οἱ θεοὶ τοῦ Ἄδου—λατ. *inferi*. 2) ἐπὶ τόπων,
 ὁ ὑψηλότατος κείμενος, ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς εὐρισκο-
 μένος, τὸ ἀνώτατον σημεῖον: ἐν *πυρῇ ὑπάτη*—
 ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς νεκρικῆς πυρᾶς **||** μετὰ γεν.
 (ὡσεὶ ἦτο πρόθεσις ἐνάχουσα δύναντι ὑπερθ. βαθμοῦ):
ὕπατοι λεχέων στεροφοδινοῦνται—περίπτανται ὑψη-
 λὰ ὑπεράνω τῆς φωλεῆς των. 3) ἐπὶ ποιότητος,
 ὁ ἀνώτατος, ὁ κάλλιτος, ὁ ὀριστος. 4) ἐπὶ χρό-
 νου, ἔσχατος, τελευταῖος, λατ. *supremus*.— **||** ὕπα-
 τος, ὡς οὐσα.— ὁ τῶν Ρωμαίων *consul*, ἐξ οὗ καὶ
ὕπατικός (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: *ὕπατος* ἀντι **ὑπαμος*—σανσκρ. *upamā-*),
 Ζενο *upama*, ἀγγλ.-σασ. *ufema*, πρβλ. λατ. *summus*
 (<**sup-mos*, ὁμηρ. *μέσαστος* ἀντι **μυσοσμος*—σανσκρ.
machyamā- ἡ τοῦ -ατος σχηματισθέντος κατ' ἀναλο-
 γίαν πρὸς τὰ *τέτρατος*, *ἐνατος*, *δέκατος*).

ὕπ-αυγάζω, μελλ. -άσω· ἀρχίζω νὰ φέγγω, αὐ-
 γάζω (φέγγω, λάμπω) κάτωθεν, ὑποφωτίζω, ὑποφω-
 σκω.— **||** μτβτ. φωτίζω τι (νὰ), κἀμνω τι (νὰ) νὰ λάμπῃ.

ὕπ-αυλέω, μελλ. -ήσω· παίζω τὸν αὐλὸν ἐν μου-
 σικῇ συναυλίᾳ, συνοδεύω τὴν μουσικὴν συμφωνίαν
 μετὰ τὸν αὐλόν.

ὕπ-αυλος, ον (ὕπ-ἀ-αὐλή)· ὁ ὑπὸ τὴν αὐλήν ἢ
 ὁ ἐν τῇ αὐλῇ εὐρισκομένος **||** ὀκηκῆς *ὕπ-αυλος*—ὑπὸ
 τὴν σκῆπην τῆς σκηνῆς, ὑπὸ τὴν ὀκηκὴν.

ὕπ-αυχένιος, α, ον (ὕπ-ἀ-αὐχῆν)· ὁ ὑπὸ τὸν
 αὐχένα, ὁ ὑποκάτω τοῦ αὐχένου ὢν **||** ὡς οὐσα. τὸ
ὕπαυχένιον—τὸ προσκεφάλαιον (ὡς τιθέμενον ὑπὸ
 τὸν αὐχένα).

ὕπ-αφ-ίστάμαι, μετὰ ἀνεργ. ἀορ. β' *αφίστην*· πρκ.
αφίστηνα· ἀφίσταμαι (ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι)
 βαθμηδὸν ἢ κρυφῶς.

ὕπ-αφρός, ον (ὕπ-ἀ-ἀφρός)· ὀλίγον τι ἀφρώδης,
 ὑγρός, νοτερός.

ὕπ-ἀφρων, -ονος, ὁ, ἡ (ὕπ-ἀ-ἀφρων)· ὁ ὀλίγον τι
 ἀφρων, ὀλίγον τι ἀνόητος.— συχρ. *ὕπαφρονέστατος*.

ὕπ-ἀψοί, ἰων. ἀντι ὕψοις, γ' πλῆθ. τοῦ *ὕψοις*
 (εἰμί).

ὕπ-ἐθάλλον, ἀορ. ὄ· τοῦ *ὕποβάλλω*.

ὑπό-έγγυος, *ον* (ὑπό+έγγυον): ὁ ὑπό ἐγγύην (ἐγγύη) διατελών, καὶ δη: 1) ἐπὶ προσώπων, ὁ γινόμενος ἐγγυητής, ὁ δοὺς ἐγγύησιν, ὅθεν ὑπεύθυνος, ὑπόλογος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς ποινήν, ὁ ὑποκείμενος εἰς ποινήν (ὡς ἐγγυητής: *ὑπέγγυος πλὴν θανάτου* = ὁ ὡς ἐγγυητής ὑποκείμενος εἰς οὐρανὸν ποτε ποινήν ἐκτός τῆς τοῦ θανάτου.

ὑπ-εδοῖνα, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ὑποδάμνημι*.
ὑπ-εδοῖσαν, ἐπ. ἀντὶ *ὑπέδοισαν*, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδαίω*.

ὑπ-εδοῖσα, ἀορ. α' τοῦ *ὑποδαίνυμι*.
ὑπ-εδοῖτο, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *ὑποδέχομαι*.
ὑπ-εδράμων, ἀορ. β' τοῦ *ὑποτρέχω*.
ὑπ-εδῶν, ἀορ. β' τοῦ *ὑποδύω*.

ὑπ-εδύετο, ἐπ. γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδύω*.
ὑπ-εδερμάνθη, παθ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποθερμαίνω*.
ὑπ-ειδόμην (ὑπό+εἶδω), μέσ. ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ἀλλ' ὡσεὶ ἐξ ἐν. *ὑπέιδομαι*): ἔρωρ κἀτωθεν, θεωρῶ, παρατηρῶ || *μτφρ.*, *δυσπιστῶ*, ὑποπιτεύω, λατ. *suspiciari*.

ὑπ-εικάθον, ἀπρφ. *ὑπεικαθεῖν*, ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπείκω*.

ὑπ-εκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ὑπέικω* (βλ. λ.): πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ (νὰ ἐνδώσῃ).

ὑπ-εἶκω, ἐπ. *ὑποεἶκω* || *μελλ.* -*εἶξω* ἢ -*εἶξομαι*: ἀορ. *ὑπέειξα*, ἐπ. *ὑπέειξα*: ποιητ. ἀορ. β' *ὑπέικαθον*: ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ: *ὑπέικω τινὶ ἐδῶρος* = ἀποχωρῶ τῆς δόσεώς μου καὶ τὴν παραχωρῶ εἰς ἄλλον (χάριν ἄλλου) | *ὑπέικω τινὶ λόγον* = παραχωρῶ εἰς τινὰ τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτος 2) *μετ' αὐτ.*, διαφεύγω, ἐκφεύγω, «ἐγγλιστῶ»: *χεῖρας ἐμᾶς ὑπέειξεν* = ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου (ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια μου).— || ὑποχωρῶ, ἐνδίδω || *γενικῶς*, ὑποτάσσομαι, πειθαρχῶ, ὑποκόω.

ὑπ-εἶμι (ὑπό+εἶμι): εἶμαι ὑποκάτω, λατ. *subesse* (μετὰ δοτ.): *φίλιπποι ἀνδρες ἐμῶ ὑπέσασιν μελάθρον* = οἱ καλύτεροί μου φίλοι εἶναι ὑπὸ τὴν στέγην μου || ἐπὶ ἔκπων, ἡμιόνων κ.τ.δ., εἶμαι ὑπὸ τὸν ζυγόν, εἶμαι ἐξευγμένως εἰς τὸ ἄρμα.— || εἶμαι ἢ κείμαι ὑποκάτω, ὑπόκειμαι εἰς βάθρον || εἶμαι εἰς τὸν πυθμῆν. 2) προϋποτίθεται, λαμβάνεται τὸ ὡς δεδομένον, γίνεται δεκτόν. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ὑπολείπομαι | ἀπομένει ὑπόλοιπον, ἔπειτα ἀπὸ κάθε τι ἄλλο.— || ἡμιόνως, εἶμαι πρόχειρος, εἶμαι εἰς τὴν διὰδουσίαν τινος, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς του.— IV εἶμαι ὑποταγμένος, εἶμαι ὑπήκοος, εἶμαι ὑποτελής.

ὑπ-εἶμι (ὑπό+εἶμι), ἐν χρήσει ὡς μέλλον τοῦ *ὑπερχομαι*: ὑπέρχομαι λάθρα, πλησιάζω κρυφίως, εἰσοδῶ κρυφίως, παραιοδῶ, ἐνεδρεύω, λατ. *subire* || *ὑπέινας τινά* = ὑπεισερχομαι (εἰσχωρεῖν) κατ' ὀλίγον εἰς τὴν εὐνοίαν τινος.— || ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον ἢ λάθρα.

ὑπ-εἶξομαι, μέσ. *μελλ.* τοῦ *ὑπέικω*: ἐπ. β' ἐν. *ὑπέειξαι*.

ὑπ-εἶπον (ὑπό+εἶπον), ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει: λέγω ἢ ἐπαναλαμβάνω ἐνώπιον ἄλλου, λατ. *praefere verba* || ὡς λέγω ἐν προοίμιῳ, λέγω ἐν προλόγῳ, λέγω προεισαγωγικῶς || *προτείνω*, εἰσηγοῦμαι. 2) ἐρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, ἐπεξηγῶ, διερμηνεύω.
ὑπεῖρ, ποιητ. ἀντὶ *ὑπέρ*, χρησιμοποιομένη δασκεία τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται μακρὰν συλλαβὴν πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος: *ὑπεῖρ ἅλα*.

ὑπεῖρ-εἰθάλον, ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπερβάλλω*.
ὑπεῖρ-εχον, ἐπ. ἀντὶ *ὑπερείχων*, πρτ. τοῦ *ὑπερέχω*.
ὑπ-εἶρακα, **ὑπ-εἶρημαι**, ἄνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *ὑπ-ερέω* (βλ. λ.).

ὑπεῖρ-οχος, *ον*, ποιητ. καὶ ἱων. ἀντὶ *ὑπέροχος* (βλ. λ.).

ὑπ-εἶσας, ἱων. ἀντὶ *ὑφ-εἶσας*, *μτχ.* τοῦ ἀορ. α' *ὑφέισα* τοῦ *ὑφίημι* (βλ. λ.).

ὑπ-εἰσ-δύομαι, ἀποθ., μετὰ ἄνεργ. ἀορ. β' *ὑπ-εἰσ-έδῶν*, πρκ. *ὑπ-εἰσ-δέδῶκα*: ὑπεισερχομαι, παραιοδῶ, λάθρα ἢ κατὰ μικρόν, διεσοδῶ κατὰ μικρόν.

ὑπ-εἰσ-εἶμι (ὑπό+εἰσ+εἶμι): ὑπεισερχομαι, εἰσερχομαι κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν.

ὑπ-εἶκ, πρὸ φων. *ὑπέξ* (ὑπό+εἶκ), προθ. μετὰ γεν.

ὑποκάτωθεν καὶ πρὸς τὰ ἔξω τινός, μακρὰν ἀπὸ τινος.

ὑπ-εκ-βάλλω: ἐκβάλλω κρυφίως, ρίπτω ἔξω (ἀπορρίπτω) κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπασιδῆτως.

ὑπ-εκ-δράμειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπεκτρέχω*.

ὑπ-εκ-δύομαι, ἀποθ., μετὰ ἄνεργ. ἀορ. β' *ὑπεξέδῶν*. πρκ. *ὑπεκδέδῶκα*: ὑπεκφεύγω, ἀπομακρύνομαι κρυφίως, ἀποφεύγω, «ἐγγλιστῶ», ἀπαλλάσσομαι (μετ' αὐτ.) || ὡς. καὶ μετὰ γεν., μετὰ τῶν αὐτῶν σημασιῶν || ἀπολλ. διολοδαίνω, δραπετεύω.

ὑπ-εκ-εχῦτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *ὑποχέω* (βλ. λ.).

ὑπ-εκ-καίω, *μελλ.* -*εμκαύσω*: ἀνάπτω τι (τοῦ βάλλω πῦρ) κάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, ὑποκαίω, κρυφοκαίω, κουφοκαίω || *μτφρ.*, ὑποδουλίζω κρυφὰ ἢ βαθμιαίως.

ὑπ-εκ-κάλυπτο, *μελλ.* -*ψω*: ἐκκαλύπτω («ἐξεσκεπάζω») κάτωθεν ἢ ὀλίγον τι.

ὑπ-εκ-καυμα, -*ατος*, τὸ (*ὑπεκκαῖω*): τὸ τιθέμενον ὑποκάτω πρὸς μετάδοσιν τοῦ πυρός, ἔναυσμα, προσάνωμα, καύσιμος ὕλη, ξύλα. 2) *μτφρ.*, τὸ παρακινῶ, μέσον ἐρεθιστικόν, ἐλατήριο, κίνητρον, πᾶν τὸ προκλητικόν (τὸ ἐρεθιστικόν).

ὑπ-εκ-κειμαι: κείμαι ἐν τόπῳ ἀσφαλεῖ, ἔχω μετενεχθῆ εἰς μέρος ἀσφαλές, ἔχω ἐναποθηκευθῆ εἰς μέρος ἀσφαλές.

ὑπ-εκ-κλίνω: ἐκκλίνω κατὰ μέρος, κύπτων παρεκκλίνω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἐκτρέπομαι (τῆς ὁδοῦ...).

ὑπ-εκ-κομίζω, *μελλ.* -*ίσω*, ἀττ. -*εῶ*: ἐκφέρω (ἐξ-άγω) μακρὰν κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν.— μέσον, *ὑπεκκομίζομαι πάντα* = ἀπομακρύνω μυστικῶς (ἢ κατ' ὀλίγον) πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου.

ὑπ-εκ-λαμβάνω, *μελλ.* -*λήψομαι*: λαμβάνω λάθρα, λαμβάνω καὶ ἐξάγω κρυφίως.

ὑπ-εκκλίνθη, παθ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποκλίνω*.

ὑπ-εκ-πέμπω, *μελλ.* -*ψω*: ἐκπέμπω κρυφίως, ἀποστέλλω πρὸς τὰ ἔξω κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν. || *ὑπεκπέμπω χθονός* = ἀποστέλλω ἔξω τῶν ὀρίων τῆς χώρας κρυφίως.

ὑπ-εκ-προ-δέω, *μελλ.* -*θεύσομαι*: ἐξορμῶ κάτωθεν, ἐξορμῶ (ἐκκινῶ) πρὸ ἄλλου τινός (πρῶτος), προτρέχω κάτωθεν || *μετ' αὐτ.* τρέχων «ξεπερνῶ τινὰ ἐξορκικὰ, τοῦ θγαίνω μπροστὰ του».

ὑπ-εκ-προ-λύω, *μελλ.* -*σω*: λύω τι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τι καὶ τὸ «βγάξω ἔξω» (τὸ ἄφινω ἐλευθερῶν) || ἐπὶ ἡμιόνων, ἔκπων κλπ., *ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης* = ἀπέζευξαν τὰς ἡμιόνους ἀπὸ (κάτω ἀπὸ) τὸν ζυγόν καὶ τὰς ἀφήκαν (ἐλευθεραῖς νὰ βοσκῆσων).

ὑπ-εκ-προ-ρέω, *μελλ.* -*ρήσομαι*: ἐκρέω κάτωθεν λάθρα (χωρὶς δηλ. νὰ γίνωμαι ἀντιληπτός) ἢ κατ' ὀλίγον.

ὑπ-εκ-προ-φεύγω, *μελλ.* -*φεύσομαι*: ὑπεκφεύγω, διαφεύγω, μυστικὰ || *μετ' αὐτ.*, προφθάνω καὶ διαφεύγω τὸν κίνδυνον τὸν προερχόμενον ἐκ τινος.

ὑπ-εκρῦφθη, παθ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποκρύπτω*.

ὑπ-εκ-σῶζω: σῶζω ἀπὸ τινος κρυφίως ἢ χωρὶς νὰ γίνῃ αἰσθητόν, σῶζω τι(νά) ἀπαμακρύνων αὐτό(ν) ἀπὸ τινος, τὸν ἀπαλλάσσω, τὸν ἀπολυτρῶν, τὸν ἀπελευθερώνω.

ὑπ-εκ-τάνυω: ἐκτανῶ ὑποκάτωθεν, ὀπλώνω κάτωθεν.

ὑπ-εκ-τίθημι, *μελλ.* -*θήσω*: ἐκδέτω κρυφίως.— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ, *ὑπεκτίθεμαι* = μεταφέρω τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς τόπον ἀσφαλῆ, τὰ ἀπομακρύνω ἀπὸ ἐπικίνδυνον μέρος καὶ τὰ ἐξοφαλιζῶ κάπου μυστικὰ.— *παθητ.*, μεταφέρομαι κρυφίως εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

ὑπ-εκ-τρέπω, *μελλ.* -*ψω*: ἐκτρέπω τι(νά) ἐκ τινος πράγμ. κατὰ μικρόν ἢ λάθρα (χωρὶς τοῦτο νὰ γίνεαι ἀντιληπτόν).— μέσον (μετ' αὐτ.), παρεκκλίνω ἐκ τινος, ἀπομακρύνομαι ἐκ τινος, παραμερίζω, ἀποσύρομαι.

ὑπ-εκ-τρέχω, *μελλ.* -*θρέξομαι* καὶ -*δραμοῦμαι*: ἀορ. β' -*εδράμω* (πρβλ. *τρέχω*): ὑπεκτρέχω, τρέχω κάτωθεν καὶ πρὸς τὰ ἔξω, προτρέχω, «ξεπερνῶ» εἰς τὸ τρέξιμον || *μετ' αὐτ.*, διαφεύγω τι(νά), ἐκφεύγω τινά, διασώζομαι ἐκ τινος,

ὕπ-έκυψα, ἀόρ. α' τοῦ ὑποκύπτω.

ὕπ-εκ-φέρω· ὀλίγον τι φέρω πρὸς τὰ ἔξω, σηκῶν ἑλαφρῶ.— **||** ἔξ' ἄγω, ἀπομακρύνω, κρυφίως, κυρ. ἀπομακρύνω ἕκ τινος κινδύνου.— **||** ἀμτβ., ὑπεκφέρω ἡμέρης δὲδῶ=προηγούμεναι κατὰ μίαν ἡμέραν, ἔχω προτρέξει κατὰ διάστημα ἴσων πρὸς ποιεῖν μιάς ἡμέρας.

ὕπ-εκ-φεύγω, μελλ. -φεύξομαι· ἐκφεύγω, διαφεύγω, κρυφίως **||** (μετ' αἰτ.), διαφεύγω τινὸς κρυφίως (χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός).

ὕπ-έκ-φυγε, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ὑπεκφεύγω.

ὕπ-εκ-χάλαω, μελλ. -ἄσω· χαλαρῶν κατῶθεν (ἀπὸ κάτω), ἢ χαλαρῶν ἑλαφρῶς [εἰς εἰκασίας ἀντὶ ὑπερχαλάω, 8 βλ.].

ὕπ-εκ-χωρέω, μελλ. -ἡσω· ἀπομακρύνομαι ἢ ἀποσύρομαι κρυφίως (ἀπαρτήρητος) ἢ κατ' ὀλίγον (ἡσύχως) **||** μετὰ δοτ. προσ., ἀποσύρομαι καὶ παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς ἄλλον.

ὕπ-ελαθον, ἀόρ. β' τοῦ ὑπολαμβάνω.

ὕπ-ελαύνω, μελλ. -ελάσω, ἀττ. -ελάω· ἐλαύνω (ἐνν. τὸν Ἴππον κλπ.), Ἰππεύω ἐπὶ τὰ κάτω (ἐπὶ τὸ πρόσω), πρβλ. τὸ σημερ. «τραβάω ἐμπρός» **||** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ., εὐσεπαιουμένης τῆς αἰτ. Ἴππον, στρατόν, ἄρμα κλπ.

ὕπ-ελείφθην, καθ. ἀόρ. α' τοῦ ὑπολείπω.

ὕπ-ελάθοι, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ ὑπέρχομαι.

ὕπ-έλοντο, ἐπ. ἀντὶ ὑφείλοντο, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ὑφαίρω.

ὕπ-έλυτο, ἐπ. γ' πληθ. καθ. ἀορ. β' τοῦ ὑπολύω.

ὕπ-ελύθοι, ἐπ. β' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ὑπολύω.

ὕπ-έμεινα, ἀόρ. α' τοῦ ὑπομείνω.

ὕπ-εμνάσθε, ἐπ. β' πληθ. πρτ. τοῦ ὑπομνάομαι.

ὕπ-εμνήμυκε, ἐπ. ἀντὶ ὑπ-εμ-ἡμυκε, γ' ἐν. πρκ.

τοῦ ὑπμνήω=εσκόδω τὸ κεφάλι δ' ὧς διόλου κάτω), εἶμαι ἐντελῶς ὄδμος, ἢ «ρίχνω» τὰ βλέμματά μου κάτω, τὰ χαμηλῶν (ἀπὸ συστολήν)· εἰς ὄλων τῶν τύπων τοῦ ρήμ. μόνον δ' τύπος οὗτος εἶναι ἐν χρήσει, καὶ μάλιστα ἅπασι, ἐπὶ ὄφρανοῦ παιδός : πάντα δ' ὑπεμνήμυκε = «ἔχει δ' ὧς διόλου κατεβασμένο τὸ κεφάλι» [ἢ παρεμβολὴ τοῦ -ν- ἀφίεται εἰς μετρικὴν ἔκτασιν (πρβλ. τὸν ὄννομος ἀντὶ τὸν ὄννομος, παλαμαῖος ἀντὶ παλαμαῖος ἐκ τοῦ παλάμη), ἤτις ἠδύνατο νὰ θηραπευθῆ δι' ἐνός τύπου ὑπεμνήμυκε ἢ ὑπεμνήμυκε.

ὕπ-εν-αντιθῶμαι, ἀποθετ.· ἐναντιοῦμαι (ἀντιτίθεμαι, ἀντιτάσσομαι) συγκεκαλυμμένος.

ὕπ-εν-αντίος, α, ον (ὕπ-ἐν-αντίος)· ὁ κείμενος ἀπέναντι, ὁ ἀντικρὺ ἰσθόμενος.— **||** ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ λαμβάνων ἐχθρικήν στάσιν, ἐχθρικός, ἀντίθετος **||** ὡς οὖσ. οἱ ὑπεναντίος = οἱ ἀντίπαλοι, οἱ ἐχθροί, οἱ ἀνταγωνισταί.— τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., τὸ ὑπεναντίον τούτου=ἀντιθέτως πρὸς τοῦτο, ἐξ ἐναντίας πρὸς τοῦτο.— ἐπίρρ. -ίως = ἀντιθέτως, κατὰ τρόπον ἀντίθετον : ὑπεναντίως ἔχω = εἶμαι ἀντίθετος.

ὕπ-εναντίως, -ως, ἢ (ὕπεναντίως)· τὸ ἐναντιοῦσαι, ἢ ἐναντιώσαι, ἢ ἀντίθεσαι, ἐναντιότης, ἀντιφάσις.

ὕπ-εν-δίδωμι· ἐνδίδω (ὕποχωρῶ) ὀλίγον **||** μετ' ἀπερ., ἐπιτρέπω εἰς τινα νά..

ὕπ-έν-δύμα, -ατος, τὸ (ὕπ-ἐν-δύμα)· τὸ ἐσωτερικὸν ἐνδύμα.

ὕπ-ἐνερθε, καὶ -θεν, ἐπίρρ. (ὕπ-ἐν-ερθε)· κάτωθεν, ὑποκάτω, κάτω **||** ὑπὸ τὴν γῆν, ἐν τῷ Κάτω Κόσμῳ, ἐν τῷ Ἄδῳ, λατ. arud inferos **||** μετὰ γεν., ὑποκάτω τινός.

ὕπ-ἐν· ἀντὶ ὑπ-εν (βλ. λ.) πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φων.

ὕπ-εξ-ἀγάγοι, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ ὑπεξάγω.

ὕπ-εξ-άγω, μελλ. -ξω· ἐξάγω κάτωθεν ἢ κρυφίως, κυρ. ἀπομακρύνω ἀπὸ τῶν κίνδυνον καὶ μεταφέρω κρυφίως εἰς μέρος ἀσφαλές, ἐξασφαλίζω, διασώζω.— **||** ἀποσύρομαι βαθμηδόν, ἀποχωρῶ (ἀπομακρύνωμαι) κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως.

ὕπ-εξ-αίρω, μελλ. -ἡσω· καθ. πρκ. -εξήρημαι, ἰων. -εξαφαίρημαι· ἀόρ. β' -εξέηλον· ἀφαίρω κάτωθεν κατὰ μικρὸν ἢ κρυφίως **||** αἴρω ἐκ τοῦ μέσου, ἐξασφαλίζω, φονεύω, καταστρέφω (κρυφίως ἢ κατ'

ὀλίγον) **||** τοῦπίκλημ' ὑπεξελών = ἐξασφάνισας τὴν κατηγορίαν (ἀπαλλαγείς τῆς κατηγορίας) **||** γενικῶς, δεῖτε κατὰ μέρος, παραμερίζω, ἐξαίρω, ἀποκλείω, δεῖν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν : τουτέστιν ὑπεξαρημένον = τούτων ἐξαιρεθέντων (τεθέντων ἔξω τοῦ ζητήματος, μὴ ληφθέντων ὑπ' ὄψιν).— **||** μέσον, κρυφίως («μὲ τρόπον») λαμβάνω τὴν δι' ἐμαυτὸν, σφετερίζωμαι, οἰκιοποιοῦμαι **||** κλέπτω, «σοφρώνω».

ὕπ-εξ-αίρω· ἀνυψῶν (σηκῶν, ἀνεγείρω) κάτωθεν βαθμιαίως.

ὕπ-εξ-ακρίζω· ἀνέρχομαι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, «ἐξεκορρίζω».

ὕπ-εξ-ἀλέασθαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἀποθ. ὑπεξ-ἀλέομαι (μὴ δντος ἐν χρήσει, πρβλ. ἀλεύομαι)· ἐκφεύγω κάτωθεν τινος κρυφίως καὶ ἀποφεύγω (μετ' αἰτ.).

ὕπ-εξ-ἀλύσκω, μελλ. -ύξω· διαφεύγω κρυφίως, ἐκφεύγω κάτωθεν τινος κρυφίως (μετ' αἰτ.).

ὕπ-εξ-ανα-θαίνω, μελλ. -ἡσομαι· κυρ. ἀναθαίνω ἀπὸ κάτω κρυφίως ἢ βαθμηδόν.— **||** ὑποχωρῶ αἰφνιδίως.

ὕπ-εξ-αν-ἄγομαι, παθητ. μετὰ μέσ. ἀορ. β' -εξ-αγηγαγόμεν· ἀποπλέω κρυφίως διὰ τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, «ἀνοίγομαι, θγαίνω στ' ἀνοικτὰ χωρὶς νὰ μὲ πύρη κανένας μυροῦδι».

ὕπ-εξ-ανα-δύομαι, ενεργ. ἀορ. β' -εξανέδην, πρκ. -εξανεδέθηκα· κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν ἀναδύομαι κάτωθεν (ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), παρουσιάζομαι ἐξαφνικά.

ὕπ-εξ-ανα-θύς, -ῶσα, -ύν, μετ. ἀορ. β' τοῦ προηγ.

ὕπ-εξ-αν-ίστάμαι, παθητ.· «ὕπεναντίσταμαι (βλ. λ.), προσσηκῶνομαι καὶ παραχωρῶ τὴν θέσιν μου.

ὕπ-εξ-αντλέω, ἐξαντλώ κάτωθεν.

ὕπ-εξ-αφαίρημαι, ἰων. ἀντὶ ὑπεξήρημαι, καθ. πρκ. τοῦ ὑπεξαίρω.

ὕπ-εξ-εἰμι, (ὕπ-ἐξ-εἶμι)· ἐξέρχομαι κάτωθεν κρυφίως, ἀπέρχομαι κρυφίως, ἀποσύρομαι κατὰ μικρὸν, ὑποχωρῶ (ὀπισθοχωρῶ) βαθμηδόν **||** ὑπεξείμι τινος=κάνω τὸν ὅπον (παραχωρῶ τὸν ὅπον) εἰς τινα.— **||** ἐξέρχομαι πρὸς συνάντησίν τινος ἢ ἐναντίον τινός.

ὕπ-εξ-εἰρώ, ἰων. ἀντὶ ὑπεξερώω (βλ. λ.).

ὕπ-εξ-ελαύνω, μελλ. -εξελάσω, ἀττ. -εξελάω· ἀπὸ κάτω (ἀπὸ μέσου) ἐλαύνω ἔξω (ἐκβάλλω, ἐκδιώκω) κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν.— **||** ὡς ἀμτβ. (κυρ. ἐννοσημ. τοῦ ἐμαυτόν, Ἴππον, ἄρμα), ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν.

ὕπ-εξ-ελείν, ὑπεξελών, ἀπρφ. καὶ μετ. ἀορ. β' τοῦ ὑπεξαίρω.

ὕπ-εξ-ερύω, ἰων. -εξ-εἰρώ, κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν ἐρύω (σύρω, ἔλκω) κάτωθεν τινος καὶ πρὸς τὰ ἔξω, ἀποσύρω, ὀπισπῶ (κρυφίως), ὑπεξαίρω.

ὕπ-εξ-έρχομαι, ἀποθ. μετὰ ενεργ. ἀορ. β' -εξήλθον, πρκ. -εξελήλυθα· ἐξέρχομαι κάτωθεν, ἐξέρχομαι κρυφίως, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνωμαι **||** ὡς καὶ μετὰ αἰτ. προσ., ἀποσύρομαι ἕκ τινος λάθρα ἢ πρὶν ἀπὸ ἄλλον. 1) σηκῶνομαι καὶ ἐγκαταλείπω τὴν κατοικίαν μου, μετοικίζω, μεταναστεύω.— **||** ἐξέρχομαι πρὸς συνάντησιν.

ὕπ-εξ-εσάωσεν, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ ἐπικ. ἐν. ὑπεκασάω=ὑπεκσάωξω (βλ. λ.).

ὕπ-εξ-έχω, ἀμτβ.· ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, κρυφίως ἕκ τινος τόπου.

ὕπ-εξ-ίστάμαι, παθητ. (τοῦ μετγ. ὑπεξίστημι) μετὰ ενεργ. ἀορ. β' -εξέστη, πρκ. -εξέστηκα· ἐξέρχομαι κάτωθεν, ἐξέρχομαι κατὰ μικρὸν, καὶ ἄρα ἐμφανίζομαι αἰφνιδίως.— **||** ἀποσύρομαι ἕκ τῆς ὁδοῦ, ἀποφεύγω **||** μετὰ δοτ., σηκῶνομαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου διὰ νὰ καθίσω ἄλλος (ἀπὸ σεβασμόν), παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς ἄνωτερον, «τοῦ κἀμνῶ τὸπον».— **||** μετὰ γεν. πρῶμ., ἀποσύρομαι ἀπὸ τι, παραιτοῦμαι τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀξιώσεων μου, τὸ ἐγκαταλείπω, παραχωρῶ εἰς ἄλλον τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμά μου.

ὕπ-ἐπλευσα, ἀόρ. α' τοῦ ὑποπλέω (βλ. λ.).

ΥΠΕΡ, ἐπ. ὑπερῶ (χάριν τοῦ μέτρου, δταν θηλ. ἀπαίτηται μακρὰ λήγουσα, καὶ δὲν δύναται νὰ σικνομηθῆ ἢ ἀνάγκη αἰτη ἄλλως (δοσικῆς ἢ ἐπομένη λέξε-

ἀρχεται ἀπὸ φωνήεντος) παρὰ μόνον διὰ μετρικῆς ἐκτάσεως, ὡπως εἰς τὰς περιφράσεις *ὑπεῖρ διὰς καὶ ὑπεῖρ διὰς* (πρὸς τὰς συντασσόμενὰ μετὰ γεν. καὶ μετὰ ζοτ., λατ. *super* ἐνταῦθεν ὁ συγκρ. *ὑπέρτερος* καὶ ὁ ὑπερβ. *ὑπέρατος*).

ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, δηλοῦσης τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρῶτον, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εἶναι ἢ γίνεσθαι τι, καὶ δὴ: 1) ἐπὶ τόπου. ἄνω, ὑπεράνω || ἐπὶ τῆς ἐν τόπῳ στάσεως, ὑπεράνω τίνος, ἄνω ἀπὸ τι(να), ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι(να): *ὑπέρ κεφαλῆς στήναι*—νὰ σταθῆ ἐπάνω ἀπὸ τῆν κεφαλὴν τινος (ἐν ᾧ κοιμᾶται δηλ.). 2) ἐπὶ κινήσεως (μετὰ ρημ. κινήσεως σημαντικῶν), ὑπεράνω, καὶ πέραν, πέραν, ἀντιπέραν, ἢ ὑπεράνω ἀπὸ τι (κατὰ τὴν ἐνν. τοῦ πλάτους, π. χ. ὑπεράνω ποταμοῦ, κατὰ *ἐγκαρσίαν ἐννοίαν*).— || (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ Ἰσασθαί ὑπεράνω τινός πρὸς προστασίαν), ὑπὲρ τινος, χάριν τινός, διὰ τινα, πρὸς ὑπεράσπιον καὶ ὑποστήριξίν τινος, διὰ τὸ καλὸν του, πρὸς ὠφέλειάν του: *ἀμύνειν ὑπέρ πατρίδος* = ἀγωνίζεσθαι (μάχεσθαι) ὑπὲρ πατρίδος. 2) ἐνεκα τίνος, ἐξ αἰτίας τινός || πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νά... πρὸς χάριν τινός: *ὑπέρ τοῦ μὴ ἀποθανεῖν* = πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νά μὴ εὕρῃ τὸν θάνατον, διὰ νά μὴ ἀποθῶνῃ. 3) ἀντὶ τινος, ἐν ὀνόματι τινος, διὰ λογαριασμὸν τινος: *ὑπέρ ἑαυτοῦ* = ἀντὶ ἑαυτοῦ, εἰς τὴν ἰδικήν του θεσίαν | *στρατηγῶν ὑπέρ ἑμῶν* = ὄν στρατηγός (τελῶν τὰ καθήκοντα στρατηγού, ἐνεργῶν ὡς στρατηγός) καθ' ὑμετέρας ἐνταλήν (διὰ λογαριασμὸν σας, ἐξ ὀνόματός σας).— || ὡς ἢ πρὸθ. *περὶ* (βλ. λ.) καὶ ἢ λατ. *de*—περὶ τινος, διὰ τι(να), ὡς πρὸς τι(να), ὅσον ἀφορᾷ εἰς τι(να), ἀναφορικῶς πρὸς τι(να).

ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, δηλοῦσης τὸ πρᾶγμα, ὑπεράνω καὶ πέραν τοῦ ὁποίου προβαίνει ἢ ἐκτείνεται τίς ἢ τι, καὶ δὴ: 1) ἐπὶ τόπου, ὑπεράνω..., πέραν..., ἐπέκεινα, ἐκέτιθεν...— || ἐπὶ μέτρου, ἐπὶ πλέον τοῦ..., περισσότερον ἀπὸ..., «παραπάνω ἀπὸ...»: *ὑπέρ δυνάμει* = πέραν τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ὑπερβάσιν τῶν περιοριστικῶν του δυνατοτήτων | *ὑπέρ τὴν ἡλικίαν* = καθ' ὑπερβάσιν τῆς ἡλικίας του. 2) ὑπὲρ τὸ δέον, πέραν τοῦ πρέποντος, παρὰ τὸ ὀρθόν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ δίκαιον: *ὑπέρ αἰσάν* = ἀντιθέτως πρὸς τὸ δίκαιον, παρὰ τὸ ὀρθόν (ἀντίθ. τῷ *κατ' αἰσάν*) | *ὑπέρ θεόν* = παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, ἀντιθέτως πρὸς τὴν θεϊαν ἐπιθυμίαν.— || ἐπὶ ἀριθμοῦ, πλέον τοῦ..., περισσότερον ἀπὸ...: *ὑπέρ τὸ ἡμῖς* = πλέον τοῦ ἡμῖσεος.

ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ: κειμένη, ἀπολ. (ἀνευ οὗς.) ἐπέχει θέσιν ἐπιρρ. ὑπερμετρώς, καθ' ὑπερβολήν: *ὑπέρ μὲν ἄγαν* (Εὐρ. Μῆδ. 627). πρβλ. καὶ *ὑπερ-άγαν*.

ΘΕΣΙΣ: κανονικῶς προτάσσεται τοῦ οὐσιαστικοῦ, μεθ' οὗ συνάπτεται· δύναιται καὶ νά ἐπιτάσσῃται αὐτοῦ, ἀλλὰ τότε ἢ *ὑπέρ* μετατρέπεται κατ' ἀναστροφὴν τοῦ τόνου εἰς *ὑπερ*.

ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: ἢ *ὑπέρ* σημαίνει τὸ ὑπεράνω ἐν πάσι γέσει, καὶ δὴ: 1) ἐν τοπικῇ ἐνν., ὑπεράνω, πέραν: *ὑπεράνω, ὑπέργειος, ὑπερβαίνω, ὑπερπόντιος*. 2) τὸ ὑπὲρ τινος, πρὸς ὑπεράσπιόν τινος: *ὑπερμαχέω, ὑπερασπίζω, ὑπεραλγέω* (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν.). 3) τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὑπερβολήν: *ὑπερήφανος, ὑπερφίλος*.

Εἴδη: *ὑπέρ, ὑπέρο*, ἑμμερ. *ὑπέρι* (κατὰ μετρ. ἐκτασιν), παμφ. *ὑπάρο* (ἔπτερ ἐπιηρασθῆν ἐκ τῆς *πάρο*): σανακρ. *υράρι*, Ζενδ. *υραρί*, πκλ-περο. *υραρίγ* (ὑπεράνω), λατ. *s.uper* (πρβλ. *s.ub*, ἐν ἄπο, *ὑπό*), ὁμμερ. *super*, (= λατ. *super*), *gaul. ver-*, ἀμμ. *i ver* (ἐπάνω) (**uper*), *i veroy* ἱερλ. *for for-* (*[p]er), *gall. gor-* (ἀνωθεν, ἐπὶ), πκλ-γεμμ. *ubir*, (**upéri*), *veso-γεμμ.*

Über πκλ-norr. *yfir* (γεμμ. **uþeri*), γοτθ. *ufar* (ὑπεράνω, πέραν) ἐξ *iaþ. *uper(i)* = ὑπεράνω (**uro*, βλ. ἐν *ὑπό*) παράγωγα: *ὑπέρος* (καὶ -ον), *ὑπέρα* (βλ. λ.λ.) πρβλ. καὶ *ὑπερῶνα ὑπερῶνον* σανακρ. *υράρα*-ἢ (ἐγ-γύτερον), Ζενδ. *υράρα* (ἀνώτερος, ὑπέρτερος), λατ. *superus*, δοκ. *supruiis* (= λατ. *superis*), ἀγγλ-οαξ. *uferra* (-ra = γοτθ. -iza) = ὑπέρτερος, γοτθ. *ufarð* ἐπιρρ. (ἐπάνω).

Ἵπέρα, ἢ (ὄπερ) τὸ ἀνώτατον σχοινίον || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ *ὑπέρα* = τὰ σχοινία τὰ προσδεδεμένα εἰς τὸ ἄκρον τῶν *ἐπικρίων* (τ. ἢ τῶν *κεραιῶν*), διὰ τῶν ὁποίων τὰ ἰστία μετεκινούσθω κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου.

ὑπερ-ἄβέλτερος, (α), *ον*· ὁ ὑπεράγαν ὁπλοϊκός (μωρός, ἀνόητος, ἀγαθοῦλης).

ὑπερ-ἄγῶμαι, ἀποθ.· θαυμάζω καθ' ὑπερβολήν.

ὑπερ-ἄγανακτέω, μελλ. -ῆσω· ἀγανακτῶ καθ' ὑπερβολήν, θυμῶν παρὰ πολὺ.

ὑπερ-ἄγῶπάω, μελλ. -ῆσω· ὡς καὶ νῦν, ὑπεραγῶπῶ, ἀγαπῶ ὑπερβολικᾶ.

ὑπερ-ἄγωνιάω· ἀγωνιῶ ὑπερβολικᾶ, ἀγωνιῶ ὑπὲρ τὸ δέον, εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν.

ὑπερ-αῖς, ἐς, γεν. -έος (ὑπέρ + ἄημι)· ὁ πνέων ἰσχυρῶς (ὁ δυνατὰ φυσῶν), ἢ ὁ πνέων ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

ὑπερ-αιμῶ (ὑπέρ + αἷμα)· ἔχω ὑπεραιμίαν (παρὰ πολὺ αἷμα).

ὑπερ-αἰρῶ· *αἰρῶ* (ὑψώνω) ὑπεράνω, ὑπερψώνω. — μέσον καὶ παθ. *ὑπεραίρωμαι* = ὑπερψοῦμαι, ὑψώνομαι ὑπεράνω, ἀνυψοῦμαι, ἀνεγείρομαι.— || ὡς ἄμτθ., περῶ ἀνωθεν, θοάινω ἢ πηδῶ ὑπεράνω, ἀναρριχῶμαι, λατ. *transcendere, trajicere* (μετ' αἰτ.). 2) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ἐξέχω, ὑπερέχω || νικῶ, κατακτῶ. 3) ὑπερακοντίζω, χωρῶ πέραν τινός, ὑπερβαίνω (μετ' αἰτ.). 4) ἀπολ., ἐπὶ ποταμοῦ, ὑπερχειλίζω, πλημμυρίζω.

ὑπερ-αισχρός, *ον*· ὁ καθ' ὑπερβολήν αἰσχρός, ἢ ὁ καθ' ὑπερβολήν δαχηρός.

ὑπερ-αισχύνομαι, παθητ.· αἰσχύνομαι ὑπερβαλόντως, αἰσθάνομαι (δοκιμάζω) μεγάλην ἐντροπήν.

ὑπερ-αιωρέω, μελλ. -ῆσω· κρεμῶ (ἢ κρατῶ) τι ὑπεράνω (δηλ. ὑψηλᾶ). — παθητ., κρέμαμαι ἢ αἰωροῦμαι ὑπεράνω, ἐπικρέμαμαι, προεκτείνομαι ὑπεράνω τινός.— || ἐπὶ πλοίων (ἐν τῇ γλώσσῃ δηλ. τῶν ναυτικῶν, μετὰ γεν. τοῦ τόπου) τὸ παθ. *ὑπεραιωρέομαι* = ἀρῶζω ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰ ἀνοικτὰ τόπου (λιμένας) τινός: *τῆσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου* = παρεμείναντες ἐπ' ὀλίγον «οἱ τὰ παντὰ» («ὑπ' ἄτμόν» ὡς λέγομεν σήμερον) «οἱ τὰ ἀνοικτὰ» τοῦ Φαλήρου.

ὑπερ-ακμος, *ον* (ὑπέρ + ἄκμη)· ὁ ὑπερακμάσας, ὁ ὑπερβός τὴν ὀκμὴν τῆς νεότητος.

ὑπερ-ἀκοντίζω, μελλ. -ίσω· ὡς καὶ νῦν, ὑπερακοντίζω, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω || μετὰ μετχ. *ὑπερακοντίζω τινὰ κλέπτων* = ὑπερτερῶ τινὰ εἰς τὸ κλέπτειν.

ὑπερ-ἀκριθής, ἐς· ὑπερβαλόντως ἀκριθής

ὑπερ-ἀκρίζω· ἀναβαίνω καὶ ὑπερβαίνω, ἀναβαίνω καὶ ἀναρριχῶμαι.— || ἄμτθ., προέχω, προεξεχω ὑπεράνω (μετὰ γεν.).

ὑπερ-ἄκριος, *ον* (ὑπέρ + ἄκρα)· ὁ ὑπὲρ τὰ ἄκρα (τὰς κορυφάς) ἢ ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων (ἐπὶ τῶν κορυφῶν, ἐπὶ τῶν ὑψώματων) εὐρισκόμενος, ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρουσος κείμενος || τὰ *ὑπεράκρια* = τὰ ὄρεινα μέρη, τὰ ὑπὲρ τὴν πεδιάδα κείμενα ὑψώματα || οἱ *ὑπεράκριοι* ἐν Ἀθήναις, καλούμενοι ἄλλως καὶ *Διάκριοι*, ἦσαν οἱ ὄρεινοι, οἱ κατοικοῦντες τὰ ὄρεινα τῆς Ἀττικῆς μέρη, οἱ πένητες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πλουσιωτέρας τάξεις τῶν πεδινῶν καὶ παραθαλασσίων (βλ. *πάραλος* II).

ὑπερ-ἄκρος, *ον* (ὑπέρ + ἄκρος)· ὁ πέραν τῆς ἄκρας, ὁ ἐπέκεινα τῆς κορυφῆς, ὁ λιαν ὑψηλός || ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς κείμενος || μετρ., ὁ φθάνων εἰς τὰ ἄκρα (εἰς ἀκρότητα, εἰς ὑπερβολάς). — ἐπιρρ. *ὑπεράκρω* = ὑπερβολικῶς, μέχρις ὑπερβολῆς, πέραν τοῦ μέτρου.

ὑπερ-αλγέω, μελλ. -ῆσω· ὡς καὶ νῦν, ὑπεραλγῶ, αἰσθάνομαι ὑπερβολικὸν ἄλγος, λυποῦμαι ὑπερβολικᾶ (διὰ τινα ἢ διὰ τι) || ἀπολ.· θλίβομαι τὸν νοῦν, θλίβομαι τὴν ψυχὴν, αἰσθάνομαι μέγα ψυχικὸν ἄλγος.

ὑπερ-αλγής, ἐς, γεν. -έος (ὑπέρ + ἄλγος)· ὁ ὑπερβαλόντως ἀλγεινός, θλιβερός || ὁ πλήρης πόνου, ὁ ἀλγῶν (πάσων) ὑπερβαλόντως.

ὑπερ-ἄλλομαι, μελλ. -ἄλομαι· ἀόρ. α' -ηλάμην· ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' *ὑπερἄλο*, ἐπ. μετχ. ἀορ. β' *ὑπεράλλμενος*, ἀποθ.· ὑπερηρῶ, πηδῶ ὑπεράνω ἢ πέραν

τινός (μετά γεν.) | τὰς αὐτὰς σημασ. καὶ μετ' αὐτ.
ὑπέρ-αλλος, ον· ὁ ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ὁ καθ' ὑπερόπην μέγας.

ὑπέρ-άλμενος, ἐπ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπεράλλομαι*.
ὑπέρ-ἄλτο, ἐπ. γ' ἐν μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπεράλλομαι*.

ὑπέρ-αν-αιδέομαι, παθητ. ὑπερτεροῦμαι (τ. ἔ. ὑπολείπομαι) κατὰ τὴν ἀναιδειαν, ἡλ. ἤττάμαι ὡς πρὸς τὴν ἀναιδειαν, εἶμαι ὀλιγώτερον ἀναιδῆς ἀπὸ ἄλλου, ὑπάρχουν ἄλλοι ἀναιδέστεροί μου.

ὑπέρ-αν-αίσχυντος, ον· ὑπερβολικὰ ἀναιδῆς.

ὑπέρ-ανα-τείνω, μελλ. -ανατενῶ· ἀνυψῶνών λίαν ὑψηλά, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω ἄνω δσον τὸ δυνατόν περισσότερο— μέσον, *ὑπερανατείνωμαι* = ἐκτείνωμαι πρὸς τὰ ἄνω κατὰ τρόπον ὑπερβολικόν.

ὑπέρ-αν-ίστάμαι, παθητ., μετὰ ἑνεργ. ἀορ. β' -ανίστην, πρ. -ανέστηκα· Ἰσταμαι ὄρθιος ἢ προεξέχω ὑπεράνω τινός.

ὑπέρ-αντλέομαι, παθητ. (*ὑπέρ + ἀντλέω*)· εἶμαι *ὑπέραντλος* (κατατριμημένος), «κἀμνυ νερά», πληροῦμαι θαλασσοῦ ὕδατος, καταπλημμυρίζομαι.

ὑπέρ-αντλος, ον· ὁ καταπλημμυρισμένος, πλήρης ὕδατος || μτφρ., καταπενονημένος, κατασυντετριμμένος, συντετριμμένος.— || ὡς ἑνεργ., ὑπερκεχαίλιζον, κατακλιζών.

ὑπέρ-ἄνω, ἐπιρρ. ὡς καὶ νῦν, ὑπεράνω, ἐπάνω, ὑψηλότερα ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω || *ὑπεράνω γίγνομαι* = ὑπερτερῶ (νικῶ) τινα.

ὑπέρ-ἄνωρ, -ορος, ὁ, θωρ. ἀντὶ *ὑπερήνωρ* (βλ. λ.).

ὑπέρ-ἄπατά, μελλ. -ἤσω· ἄπατῶ (ἐξαπατῶ) καθ' ὑπερβολήν.

ὑπέρ-ἀπο-θνήσκω, μελλ. -ἀποθῆνωμαι· ἀποθνήσκω ὑπὲρ τινος (διὰ τίνα).

ὑπέρ-ἀπο-κρίνομαι, μέσον· ἀποκρίνομαι ὑπὲρ τινος, ὑπερασπίζομαι τινα, τὸν δικαιολογῶ.

ὑπέρ-ἀπο-λογέομαι, μέσ. ἀποθ. -ἤσομαι, ἀποθ. ἀπολογοῦμαι ὑπὲρ τινος (διὰ λογαριασμόν τινος), συνηγορῶ ὑπὲρ τινος, τὸν ὑπερασπίζω.

ὑπέρ-ἀρροδέω, ἰων. ἀντὶ *ὑπερ-ορροδέω*, μελλ. -ἤσω· φοβοῦμαι ὑπερβολικὰ, φοβοῦμαι ὑπὲρ τὸ δεῖν, διὰ τίνα (μετὰ δοτ.).

ὑπέρ-ἀσθιος, ον (*ὑπέρ + ἀσθία*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀσθιζόμενος (πνευστιῶν, «λαχανιάζων»).

ὑπέρ-ἀσπάζομαι, μελλ. -ἄσομαι, ἀποθ. ἀσπάζω τινα καθ' ὑπερβολήν, χαιρετίζω εὐγενέστατα (θερμότατα).

ὑπέρ-ἀτοπος, ον· ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀτοπος, ὁ ὑπερμέτρως ἀτοπος.

ὑπέρ-ἀττικός, ἡ, ὄν· ὁ ὀμίλων (ἢ γράφων) τὴν ὀπτικήν διάλεκτον μεθ' ὑπερβολικῆς σχολαστικότητος, ὁ ὑπερβαλλόντως ἀττικός.— ἐπιρρ. -κῶς.

ὑπέρ-αυγής, ἐς (*ὑπέρ + αὐγή*)· ὁ ὑπερβαλλόντως λάμπων.

ὑπέρ-αυξάνω καὶ -αύξω, μελλ. -αυξήσω· αὐξάνω τι ὑπερμέτρως.— || ἀπιδ., αὐξάνομαι (αὐξάνω, ἀφθονῶ καθ' ὑπερβολήν).

ὑπέρ-αυξέω, σπανιώτερος τύπος τοῦ *ὑπεραυξάνω*.

ὑπέρ-αυχέω, μελλ. -ἤσω (*ὑπέραυχος*)· εἶμαι ὑπερβολικὰ (κατ' ἐξοχήν) υπερήφανος, καυχῶμαι καθ' ὑπερβολήν.

ὑπέρ-αυχος, ον, καὶ *ὑπεραυχής*, ἐς (*ὑπέρ + αὐχή*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν μεγάλαυχος, ὁ ὑπερμέτρως καυχόμενος, ὁ λίαν υπερήφανος.

ὑπέρ-ἀφανος, ον, θωρ. ἀντὶ *ὑπερήφανος*.

ὑπέρ-ἀχθής, ἐς, γεν. -έος (*ὑπέρ + ἀχθος*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν βεβαρημένος, ὁ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του ὑπερβολικόν *ἀχθος* (βάρος, φόρον).— || ὁ λίαν (πολύ, ὑπερμέτρως) ἐπαχθής, βαρῦς.

ὑπέρ-ἀχθεομαι, παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. -αχθέσομαι· καθ' ὑπερβολὴν ἀχθομαι, ὑπερμέτρως λυποῦμαι, διὰ τι (μετὰ δοτ.).

ὑπέρ-βαίνω, μελλ. -βήσομαι· ἀορ. β' *ὑπερβήν*, ἐπ. *ὑπέρβην* πρ. -βέβηκα· ἀναβαίνω ἐπάνω, ἀναρριχῶμαι ἐπὶ τινος (μετ' αὐτ.) || ἐπὶ ποταμῶν, ὑπερχειλίζω, πλημμυρίζω, ὑπερβαίνω τὰς ὀχθὰς μου. 2) ὑπερβαίνω τὰ ὑπὸ τῶν νόμων τιθέμενα ὄρια, παραβαίνω τοὺς νόμους || ἀπολ., παραβαίνω, κατα-

πατῶ, προσβάλλω. 3) παραβάτω τι, τὸ παρέρχομαι, δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τι, λατ. *praetermittit* || ἀντεθεῖν, παραλείπειν, ἀφίνω. 4) ὡς καὶ νῦν, ὑπερβαίνω, προχωρῶ πέραν τινός, ὑπερβάλλω, «ξεπερνῶ» || ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, ὑπερακοντιζῶ (εἰς τι) || ἀπολ., ὡς καὶ νῦν, ὑπερβαίνω, περιοσεύω. 5) βαίνω δινωδὲν τινός («στέκομαι ἐπάνω του») καὶ τὸν ὑπερασπίζω (μετὰ δοτ.).— || μεταβατ. ἑνεργείας ἐν τῷ ἑνεργ. ἀορ. α' *ὑπερβήσομαι*· δέτω ἐπάνω, σηκώνω ἐπάνω, ἀνασηκώνω.

ὑπέρ-βάλλον, ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπερβάλλω*.

ὑπέρ-βαλλόντως, ἐπιρρ. ἐκ τῆς μτχ. ἑνεργ. ἐν τοῦ *ὑπερβάλλω*· ὡς καὶ νῦν, ὑπερβαλλόντως, ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν.

ὑπέρ-βάλλω, μελλ. -βάλω· ἐπ. ἀορ. β' *ὑπερ-ἰβάλλω* πρ. -βέβηκα, καὶ παθ. πρ. -βέβημαι· ρίπτω δινωδὲν ἢ πέραν σημείου τινός («ξεπερνῶ τὸ σημάδι»), ὑπερακοντιζῶ || νικῶ τινα εἰς τὸ ρίψιμον, νικῶ εἰς τὴν βολήν. 2) ὑπερτερῶ τινα (τὸν ξεπερνῶ) εἰς ἀγῶνα δρόμου.— || ὡς καὶ νῦν, ὑπερβάλλω, ὑπερακοντιζῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, «ξεπερνῶ, περνῶ», ὑπερέχω : *ὑπερβάλλω τὸν χρόνον* = διατριβῶ περισσότερο χρόνον | *ὑπερβάλλω τὸν καιρὸν* = «ξεπερνῶ» τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν (ἀφίνω καὶ «μοῦ ξεφεύγει» ἢ κατάλληλος εὐκαιρία) || ἀπολ., ὑπερβαίνω πᾶν ὄριον, εἶμαι ὑπερβολικός, 2) προχωρῶ ἐπὶ μῶλλον καὶ μᾶλλον, πλειοδοτῶ : *προέβαινε τοῖς χρήμασι ὑπερβάλλον* = προέβαινε (ἔσυνεχίζεν, ἐξηκολούθει) προσφέρων περισσότερα χρήματα (ἐξηκολούθει νὰ πλειοδοτῆ). 3) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, εὐρίσκομαι εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, εἶμαι εἰς τὸ ζενίθ. 4) περιοσεύω. 5) ἢ μτχ. *ὑπερβάλλων*, -ουσα, -ον, ὡς καὶ νῦν ὑπεβάλλων, ὑπερέχων, ὑπερβολικός, ὑπερμετρως, ἐξαιρετος || τὰ *ὑπερβάλλοντα* ἢ ὑπερβαλλόντως ὑψηλὰ κατὰστασις, ἢ ἄκρα ὑπερβολή.— || διέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ ἐπάνω ἀπό... (ἐπὶ ὄρατον, ποταμῶν κλπ.), λατ. *transire* || ἐπὶ πλοίων, ὑπερκάμπω, περικάμπω (ἀκρωτήριον). 2) ἐπὶ ποταμῶν, ὑπερχειλίζω, «εξεχειλίζω», πλημμυρίζω || ἐπὶ λέβητος, κοχλάτω καὶ ἐκχειλίζω.

ΜΕΖΟΝ : ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, νικῶ (μετ' αὐτ.). 2) ὑπερβαίνω πᾶν ὄριον, ὑπερέχω, εἶμαι ἐξαιρετος || οὕτω ἐν τῇ μτχ. πρ. *ὑπερβέβημένη γυνή* = ἐξαιρετος γυνή.— || ἀναβάλλω, ἐπιβραδύνω (μετ' αὐτ.) || μένω ὀπίσω, βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ.

ὑπέρ-βάρης, ἐς, γεν. -έος (*ὑπέρ + βάρος*)· ὁ ὑπερβολικὰ βαρῦς, ὑπερφορτωμένος, ὑπερβεβαρημένος.

ὑπέρ-βάσαν, ἐπ. γ' πλῆθ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπερβαίνω*.

ὑπέρ-βάσις, ἡ (*ὑπερβαίνω*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερβασία, ὑπέρβασις, παράβασις (νόμου), ἀμάρτημα, ἄδικία || ἀσελγής θία.

ὑπέρ-βάτος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ὑπερβαίνω*· ὁ μετατεινόμενος, ὁ μετακινήτος : «*ὑπερβατὸν σχήμα*», ρητορ. σχῆμα, καθ' ὃ αἱ λέξεις δὲν τάσσονται κατὰ τὴν φυσικὴν τῶν σφαιρῶν, ἀλλ' ἀναλλάσσονται μετατιθέμεναι || δν δύνανται τις νὰ ὑπερβῆ, νὰ διαβῆ || ὁ εὐκόλως ὑπερβαίνόμενος (διαβαίνόμενος) || ἐπὶ ταίχους, τὸ ὅποιον δύνανται νὰ ὑπερβῆ, τὴν, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναρριχίωσις.— || ἑνεργ., ὁ ὑπερβαίνων, ὁ ὑπερβάλλων, ἀναρριχῶμενος || ἐν κακῇ ἑνν. ὁ πέραν τῶν ὀρίων, «ὁ μὴ-ἔχων ὄρια», ἀχαλινωτός, ἀσούδοτος, ὑπερβολικός, ἀναιδῆς, ὑβριστικός.

ὑπέρ-βη, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *ὑπερβαίνω*.

ὑπέρ-βήτη, ἐπ. γ' ἐν. ἵποι. ἀορ. β' τοῦ *ὑπερβαίνω*.

ὑπέρ-θιάζομαι, ἀποθ. (*ὑπέρ + θιάζω*)· καταδυναστεύω, καταδασανίζω, καταστοναχωρῶ.

ὑπέρ-θιάζω, μελλ. -βιάσω, ἀτ. -βιάθω, μεταβατ. ἑνεργείας τοῦ *ὑπερβαίνω*· μεταδιδοῦς (ὑπεράνω), μετοδέτω.

ὑπέρ-θίος, ον (*ὑπέρ + θία*)· ὁ ἔχων ὑπερβολικὴν δύναμιν (*θία*), ὁ καθ' ὑπερβολὴν δυνατός || ἐπιρρ. μένος, φαντασιμένος, θιασός, ἀκόλαστος || τὸ οὐκ.

ὑπέρβιον ὡς ἐπιρρ.—ἀκόλαστος, ἀλαστονικός.

ὑπέρ-θολιδῆν, ἐπιρρ. ὑπερβολικῶς, καθ' ὑπερβολήν, ἀμέτρως, ὑπερβαλλόντως.

ὑπέρ-θολή, ἡ (*ὑπερβάλλω*)· τὸ ρίπτειν ἐπέκεινα

(πέραν) τοῦ σημείου, εἰς ὃ ἐφθάνω οἱ προηγούμενοι, τὸ ὑπεράνω καὶ πέραν τοῦ σκοποῦ *βάλλειν* || ἡ ὑπερέρρησις, τὸ ὑπερσκοντίζειν, ὑπεροχὴ εἰς κάθε τι, μείζων ἰοχὺς || τὸ ὕψιστον σημεῖον, ὃ ὑπέρτατος βαθμὸς πράγματός τινος: *ὑπερβολὴν ποιῶμαι* = φθάνω εἰς τὰ ἔσχατα || *οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν* = δέν εἶναι δυνατόν νὰ προχωρήσῃ περισσότερο (καὶ πολὺ δέν γίνεται) || *εἰς ὑπερβολὴν* (ἢ *καθ' ὑπερβολὴν*) ὡς ἱερρ. = *ὑπερβαλλόντως*, ὑπερβολικά. 2) ὁ ὑπερβολικός ἐπαινος, τὸ ὑπερβολικὸν ἐγκώμιον, ὡς καὶ νῦν, «αὐτὰ εἶναι ὑπερβολὴ» || κάθε ἀκρότης, κάθε ὑπέρβασις τοῦ μέτρου, ὡς καὶ νῦν ὑπερβολή. — || ἡ διάβασις ὑπεράνω ὄρεων, ποταμῶν κλπ. 2) τὸ μέρος διου γίνεται ἡ διάβασις ὄρους, τὸ πέραςμα, «ὄρεινὴ διάβασις», ἐπέραςμα ποταμοῦ. — || (ἐκ τοῦ μέσου), ἀναβολή, ἀργοπορία.

ὑπερ-βόρεος, ον (*ὑπέρ + Βορέας*): ὁ πέραν τοῦ Βορέου, τ. ἔ. εἰς τὰ ἔσχατα σημεῖα τῶν βορρῶ.— *οἱ Ὑπερβόρειοι* ἦσαν φανταστικὸς λαὸς τῶν βορειοτάτων χωρῶν, διακρινόμενος διὰ τὴν εὐλαβείαν του καὶ τὴν εὐδαιμονίαν του || *τύχη ὑπερβόρεος*, παροιμ. φράσις ἐπὶ εὐτυχίας *αυμείζονος ἢ κατ' ἀνθρώπων*, τ. ἔ. ὑπερανθρώπου, ὑπερβαίνουσης τὰ ἀνθρώπινα ὄρια.

ὑπερ-βράζω, μελλ. -σω' βράζω τι καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἰς βαθμὸν ὧστε νὰ ὑπερκευλίθω.

ὑπερ-βριθής, ἐς, γεν. -έος (*ὑπέρ + βριθός*): ὡς τὸ *ὑπερβαρής* (βλ. λ.), ὑπερβαρῆμενος, ὑπερφορτωμένος || ὑπερβολικά θαρῆς.

ὑπερ-θρύω εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλήρης, ἀφθόνω, ὑπερχειλιζώ.

ὑπερ-εργάζομαι, μελλ. -άσομαι' παθ. πρκ. *ὑπείργασμαι* (ἐν ἀνεργ. καὶ ἐν παθ. ἐνν.)' ἀποθ.· ἐργάζομαι ὑποκάτω, προεργάζομαι τὴν γῆν, τὴν ὄργων δια νὰ τὴν προερασκεύσῃ διὰ τὴν ὀσπρᾶν, λατ. *subigere*.— || ὑποτάσσω, ποιῶ ὑπήκοον, ποιῶ ὑποχείριον || πρκ. ἐν παθ. ἐνν., εἶμαι ὑποτεταγμένος, εἶμαι ὑπήκοος, εἶμαι ὑποχείριος: *ὑπείργασμαι ψυχὴν ἔρωτι* = εἶμαι ὑποτεταγμένος κατὰ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶμαι ὑπόδουλος εἰς τὸν ἔρωτα.— || = *ὑπηρετέω* (βλ. λ.), προσφέρω ὑπηρεσίαν || καὶ ἐν τῷ σῆμασ. ταῦτη ὁ πρκ. ἀπαντᾷ ἐν παθητ. ἔνν.: *πόλλ' ὑπείργασται φίλα* = πολλὰ φιλικὰ ὑπηρεσίαι ἔχουσι προσφερθῆ.

ὑπερ-γέλοιος, ον, (*ὑπέρ + γέλοιος*): ὁ ὑπερβολικά γελοῖος, καταγέλαστος, θίσιος καταγελαστοῦ.

ὑπερ-γεμίζω, μελλ. -ίσω' ὡς καὶ νῦν, ὑπεργεμίζω, παραγεμίζω, ὑπερφορτώνω.

ὑπερ-γῆρειος, καὶ **ὑπέργηρος**, ον' = *ὑπέργηρος* (βλ. λ.).

ὑπερ-γῆρως, ὡν (*ὑπέρ + γῆρας*): ὁ παρὰ πολὺ γέρων, ἔσχατος γῆρος, ὡς καὶ νῦν ὑπέργηρος || τὸ οὐδ. ὡς οὐο. τὸ *ὑπέργηρων* = τὸ ἔσχατον γῆρας.

ὑπερ-δάσους, υ' ὁ ὑπερβολικά δασύς (δασυδριεῖ, λάσιος, «μαλλιαρός»).

ὑπερ-δεής, ἐς, γεν. -δέεος, ἐπ. αἰτ. *ὑπερδεῆ*, ἀντὶ *ὑπερδεῖα*, -εῖα' (*ὑπέρ + δέος*): ὁ ὑπέρτερος παντός φόβου, ἀφοβος, ἀτρόμητος, ἀπόρητος.— || (ἐκ τοῦ *δέομαι* = ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι) ὁ ὑπερβαλλόντως ἐνδεής, ὁ ὑπολειπόμενος κατὰ πολὺ, ὁ πολὺ κατώτερος.

ὑπερ-δεῖδω, μελλ. -δείσω' φοβοῦμαι ὑπὲρ τινος (διὰ τίνα, ἐξ ἐνδιαφέροντος πρὸς αὐτόν) || ἀπολ., φοβοῦμαι ὑπερβολικά, κατέχομαι ὑπὸ πολὺ μεγάλου φόβου.

ὑπερ-δειμαίνω φοβοῦμαι παρὰ πολὺ (μετ' αἰτ). **ὑπερ-δεινός**, ον' ὁ καθ' ὑπερβολὴν δεινός (φοβερός, καταπληκτικός), ὁ λίαν ἐπικίνδυνος || ὁ ἰκανώτατος, παρὰ πολὺ δεινός, εἰς τι.

ὑπερ-δέξιος, ον' ὁ κείμενος ὑπεράνω τινός καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ. 2) *καθόλου*, ὁ ὑπερκειμένος, ὁ κείμενος ὑψηλότερον: *ὑπερδέξιον χωρίον* = ὑψηλότερα δεξιῖς, τόπος κείμενος ὑψηλότερον || *ἐξ ὑπερδέξιου* = ἀνωθεν, ἀπὸ πλεονεκτικῆν δέσιν.— || ἀνώτερος, ὑπερέχων ἐν τινι.

ὑπερ-δέω, μελλ. -δήσω' δένω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπανωδένω.

ὑπερ-δια-τείνομαι, παθητ. *διατείνομαι* (θηλ. ἀ-

γωνίζομαι, τεντώνομαι, προσπαθῶ) ὑπερέτρως.

ὑπερ-δίδομι, μελλ. -δώσω' δίδω τι ὑπὲρ τινος ἢ ἀντὶ τινος.

ὑπερ-δίκευα, μελλ. -ήσω' (*ὑπέρδικος*): συνηγορῶ ὑπὲρ τινος, ἐνεργῶ ὡς συνήγορός του, τὸν ὑπερασπίζομαι ἐν δικαστηρίῳ.

ὑπερ-δίκος, ον (*ὑπέρ + δίκη*): ὁ ὑπερβολικά δίκαιος, ὁ ὑπεράνω αὐστηρός.— || ὁ ὑπερασπιζόμενος τὸ δίκαιον, ὁ συνηγορῶν || ὡς οὐα. ὁ *ὑπέρδικος* = ὁ συνήγορος.

ὑπερ-ερεδίζω ἐρεδίζω (ἐξερεδίζω, διεγείρω) ὀλίγον τι.

ὑπερ-εἶδον, ἀπρφ. *ὑπερέδειν*, ἀορ. β' ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει (ὡς ἐνεστώτος χρήσιμου τοῦ *ὑπεεράω* βλ. λ.): θλέω (ρίπτω τὸ θλέμμα μου) ὑπεράνω καὶ πέραν, «πανωθλέπω», παραθλέπω, παραμελῶ, ἀψηφῶ, περιφρονῶ (μετ' αἰτ.) || τὰς αὐτὰς σῆμ. *ἔχει καὶ μετὰ γεν. συντασσόμενον*.— πρβλ. *εἶδω'.

ὑπερ-ερεῖδω, μελλ. -σω' στήριζω ὑποκάτω, στήριζω κάτωθεν, ὑποστηρίζω, τοποθετῶ ὑποστήριγμα, ὑποστηλώνω.

ὑπερ-ερείπω, μελλ. -πω' ὑποσκάπτω καὶ ἀνατρέπω, ὑπονομεύω, ἀναποδογυρίζω.

ὑπερ-έκεῖνα, ἐπιερρ. (*ὑπέρ + ἐκεῖνος*): ὡς τὸ *ἐπέκεινα* (βλ. λ.), πέραν ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀντιπέραν πλευράν, ἐπέκεινα.

ὑπερ-εκ-θεράπευω ζητῶ νὰ ἀποκτήσω τὴν εὐνοίαν τινος δι' ὑπερβολικῶν καὶ ἐξεζητημένων περιποιήσεων.

ὑπερ-εκ-κρεμάννυμι, μελλ. -κρεμάσω' κρεμῶ τι ὑπεράνω τινός.

ὑπερ-εκ-περισσοῦ, ἐπιερρ. ἀντὶ *ὑπέρ ἐκ περισσοῦ* = μετὰ περισσοῦς ἀφθονίας, κατὰ περισσότερο ἀπὸ ἀφθονα, ἀφθονώτατα, λατ. *superabundanter*.

ὑπερ-εκ-πίπτω, μελλ. -εκπεσοῦμαι' ἐκπίπτω ἐπέκεινά τινος, πίπτω πέραν τοῦ σκοποῦ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ.— || ἀπολ., χωρῶς πέραν παντός ὄριου, ὑπερβαίνω τὰ καθιερωμένα ὄρια.

ὑπερ-εκ-πλήσσω, μελλ. -ξω' παθ. πρκ. *ὑπερεκπέπληγμαι*: ἐκπλήσσω, καταπλήσσω ἢ τρομοκρατῶ ὑπερβαλλόντως.— παθητ., ἐκπλήσσομαι ἢ τρομάζω καθ' ὑπερβολὴν || μετ' αἰτ., φοβοῦμαι τὸν ὑπὲρ τὸ δέον.

ὑπερ-εκ-τείνω, μελλ. -τενώ' ἐκτείνω (ἀπλώνω, τεντώνω) ὑπὲρ τὸ μέτρον || *ὑπερ-εκ-τείνω ἑμαυτὸν* = ἐκτείνω ἑμαυτὸν (ἐκτείνομαι, ἀπλώνομαι) πέραν τῶν δυνάμεών μου, ὑπερβαίνω τὸ περιδῶριον τῶν δυνάμεών μου.

ὑπερ-εκ-τίνω, μελλ. -ίσω' = *ἐκτίνω ὑπὲρ τινος* = πληρώνω ἀντὶ τινος (διὰ λογαριασμόν τινος).

ὑπερ-εκ-τέω, μελλ. -χέω, ὡς καὶ *ὑπερεκχέθω*: ἐκχέω ὑπεράνω τινός, χύνω ἐπάνωθεν.— παθητ., χύνομαι ἀνωθεν, ἐκχειλιζώ, ὑπερχειλιζώ.

ὑπερ-έλαφρος, ον' καθ' ὑπερβολὴν ἐλαφρός, ὑπερβολικά εὐκίνητος.

ὑπερ-εμ-πίπλημι, μελλ. -εμπίλησω' γεμίζω τι ἀπὸ τι καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερπληρῶ τι ἐκ τινος.— παθητ., εἶμαι ὑπερπλήρης ἐκ τινος, εἶμαι ὑπερφορτωμένος.

ὑπερ-εμ-φορέομαι, παθητ., εἶμαι ὑπερπλήρης ἐκ τινος, ὑπερφορτώνομαι («ποραφορτώνομαι») μετ' αἰτ.

ὑπερ-εν-τυγχάνω, μελλ. -τεύσομαι' μεσιτεύω (μεσολαβῶ) ὑπὲρ τινος, ζητῶ τι διὰ τίνα.

ὑπερ-εξηκοντα-έτης, ἐς, γεν. -ετος, καὶ συνήρ. *-εξηκοντούτης* (*ὑπέρ + ἐξήκοντα + ετος*): ὁ ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη γεγωνός, ὁ ἡλικίας πλεον τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν.

ὑπερ-επ-αινέω, μελλ. -έσω καὶ -ήσω' ὡς καὶ νῦν, ὑπερπαινώ, ἐπαινώ ὑπερμέτρως (καθ' ὑπερβολὴν).

ὑπερ-επι-θύμω, μελλ. -ήσω' ὡς καὶ νῦν, ὑπερ-επιθυμῶ, ἐπιθυμῶ παρὰ πολὺ.

ὑπερ-έπτα, θωρ. γ' ἐν ἀνεργ. ἀορ. ὁ' τοῦ *ὑπερπέτομαι*.

ὑπερ-ερέπτω, μελλ. -πω (*ὑπὸ + ἐρέπτω*): *ερέπτω* (βλ. λ.) ὑποκάτωθεν, κατατρέγω (φθείρω, καταστρέφω, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, παρασύρω) κάτω ἀπὸ τὰ δεμέλια, ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω.

ὑπερ-έρχομαι, μελλ. -ελεύσομαι, ἀποθ. μετὰ ἀνεργ. ἀορ. ε' -ήλθον, πρκ. *-ελήλυθα*: ἔρχομαι ἢ ὑπάγω

ἀπ' ἐπάνω, «περνῶ» ἀπ' ἐπάνω (μετ' αἰτ.) || ἀπολ., ὑπερέχω, ἐξέχω.

ὑπερ-εσθίω, μελλ. -*ἴδομαι*: ἀόρ. β' -*ἔφαγον*· ἐσθίω (τρώγω) ὑπερβολικά, «τρώω τὸν περιβόρο».

ὑπερ-έσθουμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ὑπερασύω*.

ὑπερ-έσχεδον, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ *ὑπερέχω*.

ὑπερ-έσχον, ἀόρ. β' τοῦ *ὑπερέχω*.

ὑπερ-εὐ, ἐπιφρ. (*ὑπέρ* + *εὐ*): περισσότερο ἀπὸ

καλά, κάλλιστα, ὠραϊστάτα.

ὑπερ-εὐγε, ἐπιφρ., ἔπιφρ. ἀντὶ *εὐγε* (*ὑπέρ*+*εὐγε*):

«χιλίες φορές» εὐγε.

ὑπερ-εὐ-τύχια, ἴ: ὑπερβολικὴ εὐτυχία.

ὑπερ-εὐ-φραίνομαι, παθητ.: εὐφραίνομαι (χαίρω)

ὑπερβολικά.

ὑπερ-εχθαίρω· *ἐχθαίρω* (δηλ. μικῶ) ὑπερβολικά

(μετ' αἰτ.).

ὑπερ-έχω, ἐπ. *ὑπερέχω*· ἐπ. πρκ. *ὑπείρεχον*: μελλ.

ὑπερέξω: ἀόρ. β' *ὑπερέσχον*, ποιητ. *ὑπερέσχεθον*:

ὡς μετ., κρατῶ ὑπεράνω; κρατῶ ὑψηλὰ || κρατῶ τὴν

χεῖρα ὑπεράνω τινός ὡσάν διὰ τὰ τό(ν) προοτα-

τεύσω || *ὑπερέχω χεῖράς τινος* = ἀπλώνω τοὺς θρα-

χίονάς μου ἐπάνω του διὰ τὰ τὸν προοτατεύσω ἀπὸ

ἐφόδου καὶ κτηπῆμα — Η ἀμτβ., εἶμαι ὑπερά-

νω, ἐξέχω, προεξέχω (δπως π.χ. *προεξέχει ἀπὸ τῆν*

θάλασσαν ἢ κεφαλῆ τοῦ κλυμῆθοντος) || σηκίνομαι ἐπ-

άνω, ὑπερψοῦμαι || μετὰ γεν., ὑψοῦμαι ὑπεράνω τινός,

ἐγείρομαι ὑπεράνω πράγματός τινος : *ὑπερέσχεθε γαίης*=

ἠγέρθη ὑπεράνω τῆς γῆς || ἐπὶ ἀστέρ-

ος, ἀνατέλλω καὶ ὑψοῦμαι ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος.

2) μτφρ., εἶμαι ἐπάνω ἀπὸ τινος, εἶμαι ἀνώτερός

του, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω || οἱ *ὑπερέχοντες*=

οἱ ἰσχυρότεροι || ἀπολ., ὑπεριοχῶ : *ἐάν ἢ θάλασσα*

ὑπέροχη, μάταιος ἢ σπονδή=ἐάν ἢ θάλασσα ὑπερ-

ισχύση (καὶ κατακλύση τὸ πλοῦτον), κἀδε προσπά-

θεια εἶναι ματαία. — παθητ., ὑπερτεροῦμαι, νικῶμαι,

καταβάλλομαι. 3) μετὰ γεν. τοῦ πράγμ., ἀναδει-

κνύομαι ὑπέρτερος πράγματός τινος, τὸ ἀντέχω, τὸ

ὑποφέρω, τὸ κατορθώνω, «τὰ θγάζω πέρα» μοζί

του. 4) ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ, ὑπερφαλαγγίζω, περι-

κυκλώνω. 5) μετὰ αἰτ. τόπου, ὑπερβαίνω, ἀναρρι-

χῶμαι, διαβαίνω.

ὑπερ-ερέω, αἰτ. **ὑπερέω**, μελλ. τοῦ *ὑπεῖπον* (δλ. λ.)

μετὰ τῶν αὐτῶν σημασι. || ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ. παράγεται

ἀ ενεργ. πρκ. *ὑπε-εἶρηκα* καὶ ὁ παθ. *ὑπε-εἶρημαι*.

ὑπερ-έζω, μελλ. -*έζω*· ζέω (δράζω) ὑπερβολικά,

«παράδραζω».

ὑπερ-ῆδεως, ἐπιφρ. τοῦ *ὑπέρηδης* (δλ. λ.): λίαν

ἄσμενος, μετὰ ὑπερβολικῆς χαράς. — ὑπερθ. *ὑπερ-*

ῆδιστα.

ὑπερ-ῆδομαι, παθητ.: *ῆδομαι* ὑπερβαλλόντως, εὐ

χαριστοῦμαι ὑπερμετρώως, δοκιμάζω ὑπερβολικῆν χα-

ράν, ὑπερχαίρω || μετὰ μτχ.· *ὑπερήθετο ἀκούων*=

ἔχαιρεν ὑπερβολικά νὰ ἀκούῃ ἰποῦ ἤκουεν, διότι

ἤκουεν).

ὑπερ-ῆδους, ν' ὑπερβολικά *ῆδῆς* (γλυκύς, εὐχάρι-

στος). — ἡπερθ. *ὑπερήδιστος*.

ὑπερ-ῆκόντισα, ἀόρ. α' τοῦ *ὑπερακοντίζω*.

ὑπερ-ῆλιξ, -*ίλος*, ὁ, ἡ· ὁ ὑπεράνω (πέραν) ὠρι-

σμένης ἡλικίας, ὡς καὶ νῦν ὑπερήλιξ, ὑπέργυρος.

ὑπερ-ῆμαι, κυρ. πρκ. τοῦ *ὑπερέζομαι*: κἀδημαι

ὑπεράνω τινός

ὑπερ-ῆμερία, ἴ, (*ὑπέρ*+*ἡμέρα*): ἡ ὑπέρθασις (εἰτό

ξεπέρασμα) μιᾶς ἡμέρας ἢ καὶ περισσοτέρων,

πέραν ὠρισμένης τακτικῆς προθεσμίας || ὡς νομικός

ἄρος, ἡ ὑπέρθασις τῆς ὠρισμένης ἡμέρας διὰ τὴν

καταβολὴν ὀφειλομένου χρέους, κἀδε πάροδος

προθεσμίας. 2) κατάσχεσις τῆς ἐγγυήσεως λόγῳ

τῆς παρόδου τῆς προθεσμίας, κατάσχεσις καὶ πώλη-

σις τῶν ὑπαρχόντων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

ὑπερ-ῆμερος, ον (*ὑπέρ*+*ἡμέρα*): ὁ ὑπερθὰς τὴν

ὠρισμένην ἡμέραν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας

χωρὶς νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του, ὁ ἐκ-

πέρασας τὴν ἡλικίαν τοῦ γάμου, ἡ «γερο-τοκῶρη», αὐτὴ «ποῦ μῆλκε πῆδ στὸ ράφι» || *ὑπερήμερος τῆς ζωῆς*=ὁ ὑπερθὰς τὸ (ἀνώτατον) ὄριον τῆς ζωῆς || ἐπὶ πραγμ., *ὑπερήμερον πένθος*=τὸ ἐκπρόδεσμον πένθος, τὸ λίαν ὀμιμον

ὑπερ-ῆμισυς, υ (*ὑπέρ* + *ἡμισυς*): ὁ πλεόν τοῦ ἡμίσεος, ἔ ὑπερθὰς τὸ ἡμισυ.

ὑπερ-ῆρημος, ον· ὀλιγον τι ἔρημος.

ὑπερ-ῆνορέων, -*οντος*, ὁ (*ὑπέρ*+*ἡνορέη*): ὁ καθ'

ὑπερβολὴν ἀνδρικός || ἐν κακῇ ἔνν., ὁ βίσιος, ὁ ὑπέρ

τὴν ἀνδρωπίνην δύναμιν φρονῶν, ἀλαζών, ὑπερ-

φίαλος, «φαντασμένος». — Η ἐν κωμικῇ φράσει, ὁ

νομιζῶν ἑαυτὸν ὑπεράνδρων.

ὑπερ-ῆνωρ, -*ορος*, ὁ, ἡ (*ὑπέρ*+*ἀνήρ*): ὡς τὸ *ὑπερ-*

ηνορέων (βλ. λ.), βίσιος, ἀλαζών, ὑπερόπτης, ὑπερ-

φίαλος, ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν ὑπεράνδρων || ὁ ὑπερ-

έχων κατὰ τὴν ἀνδρεία, ὁ ὑπέρ ἀνδρα ἀνδριζό

μένος.

ὑπερ-ῆσω, μελλ. τοῦ *ὑπερήμι*.

ὑπερ-ῆφάνεω, μελλ. -*ῆσω* (*ὑπερήφανος*): εἶμαι

καταφάνης, ἐξέχω ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κρατῶ

ἑμαυτὸν ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους || μτφρ. ἐξέχω, δια-

κρίνομαι, διαπρέπω. — Η συν. ἐν κακῇ ἔνν. καὶ κυρ.

κατὰ μτχ. *ὑπερηφάνων*, ὡς τὸ *ὑπερηγορέων*, εἶμαι

ὑπερφίαλος, ἀλαζονεῖομαι, κομπάζω. — Η ὡς μετ.,

μεταχειρίζομαι τινα κατὰ τρόπον περιφρονητικόν,

τὸν περιφρονῶ.

ὑπερ-ῆφάνια, ἴ, (*ὑπερηφάνεω*): ὡς τὸ νῦν, ὑπερ-

ῆφάνεια, «περηφάνια», ὑπερήφανος τρόπος συμπε-

φοροῦς, ἀλαζονικότης, ὑπεροφία, ὑψηλοφροσύνη ||

μετὰ γεν. προσ. ἢ πραγμ.· καταφρόνησις διὰ τινα ἢ

διὰ τι.

ὑπερ-ῆφάνος, ον = *ὑπερ-φάνης* (βλ. λ.), ἀντὶ τοῦ

ὀποῖου πιθ. κέεται, μετὰ παρεμβλήτου ἠ' κυρ. ὁ δει-

κνύων ἑαυτὸν ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ἢ ὁ ὑπεράνω

τῶν ἄλλων φαινόμενος || μτφρ. ἐν κακῇ ἔνν. (παπ.

δμως), ὁ ὑπέρ τοὺς ἄλλους ἐξέχων, λαμπρός, μεγα-

λοπρεπής, ἐξαιρέτος. 2) συνηθέστ. ἐν κακῇ ἔνν.

ὡς καὶ νῦν. ὑπερήφανος, ὑπερόπτης, ἀλαζών, ὑπερ-

φίαλος.

Ἔτυμ.: *ὑπερήφανος*· *ὑπερηφάνια*· *ὑπερηφάνεω*:

πιθ. συγγ. τῷ *ὑπερφίαλος* (**ὑπερ-φφ-ίαλος* τὸ παρεμ-

βλητον -*η-* ὀφέλλεται εἰς ἀπέλασιν συνθέτων, ὅποια

τὰ *ὑπερ-ῆνωρ*, *ὑπερ-ῆνορέων*, *ὑπερ-ῆνεμος*: διὰ τὸ

τμήμα φ-*ανος* πρὸ βλ. τὰ *πιθάνος*, *σιφάνος*.

ὑπερηφάνως, ἐπιφρ. τοῦ προηγ. ἐν κακῇ ἔνν.,

λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ὡς καὶ νῦν ὑπερηφάνως

(συν. -φ ἄξιοπρεπῶς) || ἐν κακῇ ἔνν., ἀλαζονικῶς, ἀγε-

ρούχως.

ὑπερ-θάλασσιδῖος, ον (*ὑπέρ* + *θάλασσα*): ὁ πέ-

ραν τῆς θαλάσσης κείμενος, ἢ ὁ κείμενος ὑπεράνω

τῆς παρά τὴν θαλάσσαν γῆς, ὁ παρά τὴν ἀκτήν,

ὁ παράκτιος.

ὑπερ-θαυμάζω, ἰων. **ὑπερδωμ**—, μελλ. -*άσομαι*:

θαυμάζω (παραξενεύομαι, ἀπορώ) καθ' ὑπερβολὴν.

2) μετ' αἰτ...θαυμάζω τ(κ)νὰ εἰς ὑπερβολικόν βαθμόν.

ὑπερ-θαύμαστος, ον· ὁ λίαν θαυμαστός, ὁ καθ'

ὑπερβολὴν ἀξιοθαύμαστος.

ὑπερθεν καὶ -*θε*, αἰολ. *ὑπερθα*, ἐπιφρ. (*ὑπέρ*):

ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω, ἄνω ἀπό... || ὑπεράνω || μετὰ

γεν., περισσότερο ἀπό..., πλεόν ἀπό... || *ὑπερθεν*

εἶμι τινος, *ὑπερθεν γίνομαι τινος*=εἶμαι (γίνομαι)

ἀνώτερος (δυνατώτερος) ἀπὸ τινος, κικῶ τινος, ἢ εἶ-

μαι (γίνομαι) πέραν τινός (ἐπέκεινά τινος), δηλ.

χειρότερός του.

ὑπερ-θέω, μελλ. -*θέσομαι*: τρέχω πέραν τινός,

«ξεπερνῶ ὁτὸ τρέξιμο». 2) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω,

ὑπερβάλλω, ἐξέχω, διαπρέπω.

ὑπερ-θνήσκω, μελλ. -*θανοῦμαι*: ὀποδνήσκω ὑπέρ

τινός, ἢ ἀντὶ τινός.

ὑπερ-θροεῖν, ἰων. -*είειν*, ἀμφ. ἀόρ. β' τοῦ *ὑπερ-*

θρώσκω.

ὑπερ-θροοῦμαι, ἰων. -*έομαι*, μελλ. τοῦ *ὑπερ-*

θρώσκω.

ὑπερ-θρώσκω, μελλ. *θροοῦμαι*, ἐπ. -*θροέομαι*:

ἀόρ. β' *ὑπερέθροον*, ἐπ. *ὑπέρθροον*, ἀμφρ. *ὑπερθρ-*

ρέειν καὶ συνγρ. -*θορεῖν* ὑπερπηδῶ, ἀναπηδῶ, πηδῶ ὑπεράνω (μετ' αἰτ.).

ὑπερ-θύμος, ον ὁ ἔχων γενναίαν ψυχὴν, μεγαλόθυμος, μεγαλόφρων, τολμηρός, ἀνδρείος.— **||** ἐν κακῇ ἐνν., θρασυς, αὐθάρης, ἀλαζών **||** ἐπι ἔκπιων, ἀτίθασος, δυσήνιος, ἀγριός, σκληροτράχηλος.

ὑπερ-θύμως, ἑπύρρ. τοῦ προηγ. μεθ' ὑπερμέτρου θυμοῦ καὶ ὀργῆς **||** λίαν ἐκθύμως, προθυμῶτα.

ὑπερ-θύριον, τό (ὑπέρ+θύρα) τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας, τὸ *ὑπέρθυρον*, ὅπως ἄλλως ἐλέγτετο, λατ. *superliminare*.

ὑπερ-θύρος, ον (ὑπέρ+θύρα) ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν (ὑπεράνω τῆς θύρας) εὐρισκόμενος **||** ὡς οὖο. τὸ *ὑπέρθυρον* = τὸ *θυρεθύριον* (βλ. λ.).

ὑπερ-ἰχώ ἐκπέμπω ἰαχὴν (κραυγὴν, ἦχον) ὑπερέταν ἕξ ὑπ' ἄλλων ἐκπεμπομένης, ὑπερηχώ, ὑπερεῶ εἰς τὴν φωνήν.

ὑπερ-ἰδεῖν, ἀπρρ. τοῦ ἀορ. β' *ὑπερεῖδον* (βλ. λ.). **ὑπερ-ἰήμι**, μελλ. -*ήσω* ῥιπτω ἢ στέλλω πέραν (ἐπέκεινά) τινος, ἐξακοντίζω πέραν τοῦ σκοποῦ.

ὑπερ-ικταίνομαι, παθητ. κινούμαι μεθ' ὑπερβολικῆς ταχύτητος, μόνον ἐν τῇ φράσει *πόδες ὑπερ-ικταίνοντο* ('Οἰ. ΧΧΙΙΙ β) = οἱ πόδες ἐκινούοντο ταχύτατα (καὶ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις τῆς γυναικός).

ὑπερ-ιονίδης, -ου, ὁ, πατρῶν. τοῦ Ἑσπερίων (βλ. λ.) υἱὸς τοῦ Ἑπριόνοιο, τ. ε. ὁ "Ἡλῖος.

ὑπερ-ιστάμαι, παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *-έστην* καὶ πρκ. *-έστηκα* (ὑπέρ+ἵστημι) ἴσταμαι ὑπεράνω τινός (μετὰ γεν.). **||** ἴσταμαι ὑπεράνω τινός (ἢ πρό τινος) διὰ νὰ τὸν προστατεύσω, ὑπερασιζῶ, προστατεύω, προασπίζω, προφυλάσσω, φρουρῶ **||** μάχομαι ὑπὲρ τινος.

ὑπερ-ίστωρ, -ορος, ὁ, ἡ ὁ γινώσκων ὑπερβολικῶς πολλὰ, ὁ πλεόν ἢ πολυμαθής, ὑπερεπιστήμων (μετὰ γεν.).

ὑπερ-ισχύρος, ον (ὑπέρ+ἰσχυρός) ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός (στερερός).

ὑπερ-ἰσχω = *ὑπερέχω* κρατῶ ὑπεράνω, κρατῶ ὑψηλὰ.— **||** ἀμτβ., εἶμαι ὑπεράνω, ὑψοῦμαι ὑπεράνω **||** ὑπερέχω, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ (μετὰ γεν.). **2)** ὑπερμαχῶ, προστατεύω, προφυλάσσω, ὑπερασπίζω (μετὰ γεν.).

ὑπερ-ἰών, -ονος, ὁ ὁ θεός "Ἡλῖος, παρ' Ὀμ. πάντοτε Ἑσπερίων ἠέλιος ἢ ἠέλιος Ἑσπερίων [κατὰ τινας τῶν παλαιωτέρων ἐκ τοῦ ὑπέρ ἰών (= ὁ ὑπεράνω ἡμῶν ἰών, δηλ. πορευόμενος καὶ περιπολῶν ἐπὶ τοῦ κόσμου), ἢ ἐκ τοῦ ὑπέρ ἰέμενος (= ὁ ὑψούμενος, ὁ ἀναβαίνων, ὑπεράνω ἡμῶν) ἄλλοι θαυροῦσι τὸ Ἑσπερίων ὡς συντετακτ. τύπον τοῦ πατρῶν. Ἑσπερίων (= υἱὸς τοῦ Ἑπριόνοιο) κατὰ τινας τῶν νεωτέρων τὸ Ἑσπερίων παρέρχεται ἀμέσως ἐκ τῆς προθ. ὑπέρ (= ὁ ἄνω θεός) κατὰ τινα παραλλαγὴν τοῦ μῦθου ὁ Ἑπριών εἶναι υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας καὶ πατήρ τοῦ "Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης (βλ. Κ.Ε.Α.).

ὑπερ-κάθ-ημαι, κυρ. παθ. πρκ. τοῦ *ὑπερκαθέζομαι* κάθημαι ἐπὶ τινος, κάθημαι ὑπεράνω τινός.— **||** μετρ., κάθημαι ἐπάνω ἀπὸ τινα καὶ ἀγρυπνῶ, παραφυλάττω, λατ. *supersedeo*.

ὑπερ-καλλής, ἐς, γεν. -έος (ὑπέρ+κάλλος) ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὠραίος, περικαλλής.

ὑπερ-κάμνω, μελλ. -*κάμνομαι* κοπιᾶζω (πάσχω, ὑποφέρω) διὰ τινα (ὑπὲρ τινος), μετὰ γεν. **||** ἀπολ., κοπιᾶζω ὑπερβολικὰ, ὑποφέρω (πάσχω) ὑπερμέτρως.

ὑπερ-κατα-θαίνω, μελλ. -*καταβήσομαι* καταθαίνω ὑ ερβαίνων τι (ἐπάνωθεν τινος).

ὑπερ-κατα-γέλαστος, ον ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον καταγέλαστος.

ὑπερ-κατ-έθησαν, γ' πληθ. ἀορ. δ' τοῦ *ὑπερκαταβαίνω*.

ὑπερ-καχλάζω καχλάζω ὑπερβολικὰ, ὑπερεκχειρίζω, ἀναθράζω, ἐκτινάσσομαι ἐκ τοῦ θρασμοῦ **||** μετρ., γελῶ καθ' ὑπερβολὴν (εσπαρταριστά).

ὑπερ-κειμαι, παθητ., κείμαι ὑπεράνω τινός, εἶμαι τοποθετημένος ἐπάνω ἀπὸ τίνος.

ὑπερ-κλήτω, μελλ. -*ήσω* θελάω, μαγεύω, ὑπερβολικὰ, κατακλήω, εὐφραίνω ὑπερμέτρως.

ὑπερ-κολακέω, μελλ. -*σω* κολακεύω ὑπερμέτρως.

ὑπερ-κόμπος, ον (ὑπέρ+κόμπος) ὁ καθ' ὑπερβολὴν κομπάζων, ὁ ὑπεράγαν κομπαστής, μεγάλαιχος, καυχησιολόγος, ἀλαζών **||** γενικῶς, ὑπερβολικός, ἐξαιρετικός **||** μετὰ δοτ. τῆς αἰτίας ἢ τοῦ κατὰ τι: *νῆες ὑπερκόμποι τάχει* = νῆες ἐξαιρετοὶ κατὰ τὴν ταχύτητα (ἢ ὑπερῆφανοὶ διὰ τὴν ταχύτητα τῶν).

ὑπερ-κοπος, ον (ὑπέρ+κόπτω) ὁ ὑπερβαίνων πᾶν ὄριον, θρασυς, αὐθάρης, ἀλαζονικός (συνών. τῷ *ὑπερκόμπος*).— **||** καταπεπονημένος, κατάκοπος.

ὑπερ-κόπως, ἑπύρρ. τοῦ προηγ. ὑπερβολικῶς, αὐθαδῶς, ὑπερηφάνως.

ὑπερ-κορέννυμι (μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πραγμ.) ὑπερχορτάζω τινὰ μετ' αἰ.

ὑπερ-κοτος, ον ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὠργισμένος, ὁ «φρενίσασμένος **||** ὁ λίαν σκληρός.— *ἑπύρρ.* *ὑπερκότως* = ὑπεράγαν, ὑπερβαλλόντως.

ὑπερ-κρεμάννυμι, μελλ. -*κρεμῶσω*, ἀττ. -*κρεμῶ* κρεμῶ (ἀναρτῶ) ὑπεράνω τινός.

ὑπερ-κτάομαι, μελλ. -*κτήσομαι* ἀορ. α' -*εκτησάμην* κτώμαι (ἀποκτῶ) πλείονα τοῦ δεόντος.

ὑπερ-κῦδας, -αντος, ὁ (ὑπέρ+κῦδος) ὁ καθ' ὑπερβολὴν περίφημος, ὁ ὑπερβολικόν (μέγιστον) κῦδος τ. ε. φήμη, δόξαν, ἔχων, λίαν εὐκλείης, τρισένδοξος.

ὑπερ-κύπτω, μελλ. -*ψω* κύπτω τὴν κεφαλὴν ὑπεράνωθεν τινος ἴνα ἴδω, προσβάλλω τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω τινός διὰ νὰ ρίψω φευγαλέον σφῆμα μέσα εἰς τι. **2)** μετὰ αἰτ., διασκελλίζω, ὑπερβαίνω, παραλείπω.

ὑπερ-λαμπρος, ον ὁ καθ' ὑπερβολὴν λαμπρός, περίλαμπρος.— **||** ἐπὶ ἦχου, ὁ κατ' ἐξοχὴν διασυγής, εὐκρινής, ἰσχυρός.

ὑπερ-λαμπρύνομαι, παθητ. κάμνω λαμπρὰν ἐπίδειξιν, φαίνομαι ὑπέρολαμπρος, διακρίνομαι, διαπρέπω **||** ὡς. δεικνύω μεγάλην σπουδὴν, μεγάλην προθυμίαν καὶ ζῆλον.

ὑπερ-λίαν, ἑπύρρ. (ὑπέρ+λίαν) ὑπερβαλλόντως, ὑπεράγαν, σφόδρα, ὑπερμέτρως.

ὑπερ-λύπειν, μελλ. -*ήσω* λυπῶ (θλίβω, πικραίνω) ὑπερμέτρως.— παθητ., λυπούμαι ὑπερβολικὰ, εἶμαι καταλυπημένος.

ὑπερ-μαίνομαι, παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. -*μαῖνομαι* παθ. ἀορ. ε' *ὑπερμαῖνην* εἶμαι ἢ γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν μανιακός.

ὑπερ-μάκης, ἐς, δωρ. ἀντὶ *ὑπερμήκης*.

ὑπερ-μάχῳ, μελλ. -*ήσω* (ὑπέρμαχος) ὡς καὶ νῦν, ὑπερμαχῶ, μάχομαι ὑπὲρ τινος, ὑπερασπίζομαι τινα **||** ὡς. μάχομαι ὑπὲρ τινος ἐναντίον τρίτου (ἢ μάχομαι ἐναντίον τινός ὑπὲρ τρίτου τινός).

ὑπερ-μάχητικός, ἡ, ὄν ὁ πρόθυμος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν ὑπὲρ τινός, ἢ καὶ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

ὑπερ-μάχομαι, μελλ. -*μαχοῦμαι*, ἀποθ. ὡς τὸ *ὑπερμαχέω* (βλ. λ.). μάχομαι ὑπὲρ τινος, τὸν ὑπερασπίζομαι **||** τὰ δ' ὡς περὶ τοῦ μῦθου *ὑπερμαχοῦμαι* = θὰ διεξαγάγω αὐτὸν τὸν ἀγῶνα (θὰ τὸ διαλευκάνω αὐτὸ τὸ ζήτημα) ὡσάν νὰ πρόκειται νὰ ὑπερασπισθῶ πατέρα μου.

ὑπερ-μάχος, ον (ὑπέρ+μάχομαι) ὡς καὶ νῦν, ὑπέρμαχος, ὑπερμαχὸν ὑπὲρ τινος, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τινος, ὑπερασπιστής, προστάτης **||** ὡς οὖο. ὁ *ὑπέρμαχος* = πρόμαχος, ὑπερασπιστής, λατ. *proprugnator*.

ὑπερ-μεγάδης, ἰων. ἀντὶ *ὑπερμεγέδης* (βλ. λ.).

ὑπερ-μεγας, -μεγάλη, -μεγα ὁ καθ' ὑπερβολὴν μέγας, *ὑπερμεγέδης* (βλ. λ.).

ὑπερ-μεγέδης, ἰων. ὑπερμεγέδης, ἐς, γεν. -εος (ὑπέρ+μέγεθος) = *ὑπέρμεγας* (βλ. λ.), ὑπερβολικὰ μέγας, τεράστιος, ὡς καὶ νῦν ὑπερμεγέδης.— **||** ὁ ἐξαιρετικὰ δύσκολος.

ὑπερ-μεθύσκομαι, ἀορ. α' -*εμεθύσθη*, παθητ. μεθύσκομαι καθ' ὑπερβολὴν, εἶμαι ὑπερβολικὰ μέθυσος.

ὑπερ-μενέτης, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *ὑπερμενής* (βλ. λ.). **ὑπερ-μενέων, -οντος, ἑ** (ὑπερμενής) ὁ ὑπερ-

βαλλόντως ἰσχυρός, κραταίωτος || ὄσ. ἐν κακῇ ἔνν., ὑπερφύλας, ὑπερόπτης, ὑβριστής.

ὑπέρ-μετρος, ὄν (ὑπέρ+μέτρον)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέμετρος (ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον), ὁ ὑπερβαίνων τὸ κανονικὸν μέτρον. τεράστιος, ὑπερβολικός.— ἐπιρρ. -τρως.

ὑπερ-μήκης, ες, γυν. -εος (ὑπέρ+μήκος)· ὁ ὑπερβολικὰ μακρός, ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν μήκος || ὁ ὑπερβολικὰ ὑψηλός, ὑπερύψηλος || ἐπὶ ἤχου, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός.

ὑπερ-μισέω, μελλ. -ήσω· μισῶ ὑπερβολικὰ.

ὑπέρ-μορον, ἐπιρρ.=ὑπέρ μόρον, ὑπὲρ τὴν μοίραν, πέραν τοῦ πεπωμένου, ὑπὲρ τὸ δέον.

ὑπερ-νέφελος, ὄν (ὑπέρ+νεφέλη)· ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη, ὑπεράνω τῶν νεφῶν, ὑπερνεφής.

ὑπερ-νικάω, μελλ. -ήσω· εἶμαι πλεον ἢ νικητής, ὑπερτέρω κατὰ πολῦ.

ὑπερ-νοέω, μελλ. -ήσω· σκέπτομαι περὶ τινος, σκέπτομαι περαιτέρω || σκέπτομαι ἀνώτερα (ὑψηλότερα) πράγματα, κάμνω ὑψηλότερας σκέψεις.

ὑπερ-νότιος, (α), ὄν (ὑπέρ+νότος)· ὁ πέραν τοῦ νότου κείμενος, ὁ εἰς τὸ ἔσχατον σημειον τοῦ νότου εὐρισκόμενος, ἀντίθ. τῷ ὑπερβόρειος.

ὑπέρ-ογκος, ὄν (ὑπέρ+ὄγκος)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέρογκος, ὁ λίαν ὀγκώδης, ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν ὄγκον. 2) ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικός, ὑπέμετρος.

ὑπερ-οιδαίνω, ἤ -άνω· οἰδαίνω (ἐξογκοῦμαι, φουσκῶν) ὑπερβολικὰ.

ὑπερ-οιδάω, ἰων. -έω, μελλ. -ήσω· ἐξογκοῦμαι (φουσκῶν) ὑπερβαλλόντως, ἐπὶ τῶν μαστῶν.

ὑπερ-οικέω, μελλ. -ήσω· κατοικῶ ὑπεράνω ἢ πέραν (μετὰ γεν.).

ὑπέρ-οικος, ὄν (ὑπέρ+οικέω)· ὁ κατοικῶν ὑπεράνω ἢ πέραν.

ὑπερ-οπλία, ἢ (ὑπέροπλος)· ἡ ὑπερβάλλουσα καὶ ἀλαζονικὴ αὐτοπεποιθῆσις, ἡ ὑπεροψία, αὐθόδεια, θρασύτης, οἷσις, ἀλαζονεῖα || ἐν καλῇ ἔνν., ὑψηλὸν φρόνημα, γενναϊότης, μεγαλψυχία [-ε- πάντοτε χάριν τοῦ μέτρου].

ὑπερ-οπλιζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀποθ. (ὑπέρ+οπλίω)· νικῶ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλῶν.

ὑπέρ-οπλος, ὄν· ὁ πεποιδῶς εἰς τὰ ὀπλα του, ὁ στήριζόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὀπλῶν του, ὁ ὑπεροπτικός, ὁ θρασύς, ὁ αὐθάδης || τὸ οὐδ. ὡς ἐπιρρ. ὑπέροπλον εἰπεῖν=εὐμελεῖν θρασέως (αὐθαδέως).— || γενικῶς, ὑπερβολικός, πελώριος, τεράστιος.— || ὑπερβολικός, τρομερός [δ'· ἐτυμ. βλ. δπλό. ερος].

ὑπερ-όπτης, -ου, ὁ (ὑπερόψομαι)· ὁ περιφρονῶν, ὁ καταφρονῶν || ἄπολ., ὑπερήφανος ἄνθρωπος, ἀλαζών, αὐθάδης, θρασύς.

ὑπερ-οπτικός, ἢ, ὄν· ὡς καὶ νῦν, ὑπεροπτικός, περιφρονητικός, καταφρονητικός.— ἐπιρρ.— κῶς = ὑπεροπτικῶς, μετὰ περιφρονήσεως.

ὑπέρ-οπτος, ὄν (ὑπερόψομαι)· ὁ περιφρονημένος, καταφρονημένος || ὡς ἄνεργ., ὁ περιφρονῶν, περιφρονητικός || τὸ οὐδ. ὡς ἐπιρρ., ὑπεροπτικῶς.

ὑπερ-οράω, μελλ. -όρωμαι· ἄορ. ε' -εἶδον, ἀπρφ., -ιδεῖν· παθ. ἄορ. α' ὑπερὸρῶθην (πρὸδ. ὄραω)· ὄρω ὑπεράνωθεν, βλέπω ἄνωθεν (ἀπὸ ὑψηλοτέρου σημείου) πρὸς τὰ κάτω, ἐπισκοπῶ, ἐπιτηρῶ, ἐπιδευρῶ.— || παραβλέπω, ἀθλεπῶ, ἀψηφῶ, δεῖν διδῶ προσοχὴν, δεῖν ἀποδίδω σημασίαν, παραμελῶ, περιφρονῶ, καταφρονῶ (μετὰ αἰτ. καὶ γυν.).

ὑπερ-όριος, ὄν, ποιητ.—οὔριος (ὑπέρ+ὄρος)· ὁ πέραν τῶν ὀρίων, ἐξωτερικός, ἕξενος. 2) ἢ ὑπερορία (ἐνν. γῆ)· ἡ πέραν τῶν συνόρων χώρα, ἡ ξένη χώρα, ἡ ξένη γῆ.

ὑπερ-ὄρνυμαι, παθ. (ὑπέρ+ὄρνυμι)· ἐγείρομαι ὑπεράνω τινός, ἐπικρέμαμαι.

ὑπερ-ορρυδέω, ἰων. -ορρυδέω· φοβοῦμαι ὑπερβολικὰ, κατέχομαι ὑπὸ ὑπερβολικοῦ φόβου διὰ τι.

ΥΠΕΡΟΣ, ὁ, ἢ ὑπερον, τό· κόπανος, ἐγουδοχέρο» χρησιμοποιούμενον πρὸς κονιοποίησην.— || ἀντικείμενα ἔχοντα τὸ σχῆμα ὑπέρου: 1) κορύνη, ρόπαλον. 2) μοχλὸς χρήσιμος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐξηθροωμένων μελῶν τοῦ σώματος. 3) τὸ ρόπτρον τῆς θύρας.

ὑπερ-ουράνιος, ὄν (ὑπέρ+οὐρανός)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερουράνιος, ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ.

ὑπερ-οχή, ἢ (ὑπερέχω)· ἐξοχή, προεξοχή, ἄκρον, κορυφή.— || μετρ., ὡς καὶ νῦν ὑπεροχή, τὸ ὑπερέχειν, ἀνωτερότης, ὑπερέτερσις || ἐξοχότης. 2) ὑπερβολή, ὑπεραφθονία, πλεονασμα, περίσσευμα.

ὑπέρ-οχος, ἢ (ὑπερέχω), ὄν (ὑπερέχω)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέροχος, ὑπερέχων, ἐξέχων, ἕξοχος, περιβλεπτός, διαπρηγής, διςκεκριμένος || μετὰ γυν., ὑπερέχοχον ἔμμεναι ἄλλων=νὰ διακρίνεται μεταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων, νὰ εἶναι ὑπεροχώτερος ὄλων || ἐν κακῇ ἔνν., ὑπερφύλας, ἀγέρωχος.— ὑπερβ. ὑπεροχώτατος.

ὑπερ-οψία, ἢ (ὑπερόψομαι)· ὡς καὶ νῦν, ὑπεροψία, ἀλαζονεῖα, ὑπεροπτικότητα, ὑπερβολικὴ οἷσις, ἐπαρῆς || περιφρόνησις, καταφρόνησις.

ὑπερ-όψομαι, ἐν χρήσει ὡς μελλ. τοῦ ὑπεροράω, ἐξ ἀγρ. ἐν. ὑπεροπτομαι.

ὑπερ-πάγης, ἐς (ὑπέρ+πάγος)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν παγερὸς, ψυχρὸς.— τὸ οὐδ. ὡς οὐδ., τὸ ὑπερπαγές=ὁ ὑπερβολικὸς παγετός.

ὑπερ-πάθειω, μελλ. -ήσω (ὑπέρ+παθεῖν)· πόσχω (ὑποφέρω, δίδωμαι) ὑπερβολικὰ, κυριεύομαι ὑπὸ ὑπερβολικῆς λύπης.

ὑπερ-παίω, μελλ. -παιήσω· πρκ. -πέπαικα· κυρ. κτυπῶ ὑπεράνω, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ.

ὑπερ-πάλλυνω· ἐπιπάσσω, («πασπαλιζω») ὑπεράνω, σκορπιζῶ ὀπεπάνω.

ὑπερ-περισσεύω· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπερισσεύω, ὑπερπλεονάζω.

ὑπερ-πέσσω=ὑπερπέττω (βλ. λ.).

ὑπερ-πέταμαι, ἀποθ.=ὑπερπέτομαι (βλ. λ.).

ὑπερ-πετάνυμι, μελλ. -πετῶμαι· πετάννυμι (ἐκτείνω, ἀπ. ὠν) ὑπεράνω.

ὑπερ-πέτομαι, ἢ -πέτῶμαι· μελλ. -πέτῶμαι· ἄορ. β' -επτῶμην· ἐξ οὐ ἐπ. γ' ἐν. ὑπέροπτατο, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ -επτῶμην· ἀπαντᾷ ἐπίσις καὶ δωρ. γ' ἐν. ἄνεργ. ἄορ. β' ὑπερέπετᾶ ἐξ ἄορ. ὑπερέπετην· ἀποθ. φέρομαι ἄνωθεν μετὰ ταχύτητος (ἐπὶ δόρατος). 2) ὡς καὶ νῦν, ὑπερπίττωμαι, πέτομαι (πετῶ) ὑπεράνω ἢ πέραν.

ὑπερ-πέττω, ἀττ. ἀντι ὑπερπέσσω· χωνεύω πολὺ ταχέως, χωνεύω ὑπὲρ τὸ δέον.

ὑπερ-πηδέω, μελλ. -ήσομαι· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπηδῶ, πηδῶ ὑπεράνω τινός (ἐπάνω ἀπὸ τι) || μετρ., ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ.— || μετρ., ὑπερπηδῶ καὶ διαφεύγω, διασώζομαι ἐκ τινος κινδύνου.

ὑπέρ-πίκρος, ὄν· ὁ καθ' ὑπερβολὴν πικρὸς, κατάπικρος.

ὑπερ-πίμπλημι, μελλ. -πλήσω· ὑπερπληρῶ.— παθητ. εἶμαι ὑπερπλήρης ἐκ τινος πράγματος.

ὑπερ-πίνω, μελλ. -πίνομαι· πίνω ὑπὲρ τὸ δέον, πίνω παρὰ πολὺ, ἐπαρπίζω.

ὑπερ-πίπτω, μελλ. -πεσῶμαι· πίπτω ἐπάνω εἰς τι ἢ ἐπέκεινα τινος (πέραν τινός).— || ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, ἐπαρῶμαι, ὀπανῶμαι, καταναλοκομαι.

ὑπερ-πλεονάζω, μελλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπλεονάζω, ὑπερπερισσεύω, πλεονάζω ἐμὲ τὸ παραπάνω.

ὑπερ-πληθής, ἐς (ὑπέρ+πλήθος)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπληθής, πολυπληθέστατος, ἀφθονώτατος.

ὑπερ-πληρῶ· πληρῶ (γεμίζω) ὑπὲρ τὸ μέτρον.—παθητ., πληροῦμαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἶμαι ὑπερπλήρης.

ὑπερ-πλουτέω, μελλ. -ήσω (ὑπέρπλουτος)· εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλούσιος.

ὑπέρ-πλουτος, ὄν (ὑπέρ+πλοῦτος)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέρπλουτος, ὑπερβολικὰ πλούσιος.

ὑπέρ-πολυς, -πόλλη, -πολυ (ὑπέρ+πολύς)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέρπολυς, ὑπὲρ τὸ δέον πολὺς, παρὰ πολὺς.

ὑπερ-πονέω, μελλ. -ήσω· κοπιῶζω (μοχθῶ, ἐργάζομαι) ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως || ὑποφέρω (πάσχω) μεγάλως.— || ὑπομένω (ὑποφέρω, ἀντέχω) ὑπὲρ ἄλλου (χάριν ἄλλου).— μέσον, ὑπερπονῶμαι τίνος=ἀναλαμβάνω («παίρωμαι ἐπάνω μου») θύσανα ὑπὲρ ἄλλου.

υπερπόντιος, (α), ον (υπέρ+πόντος) ὡς καὶ νῦν, ὑπερπόντιος, ὁ πέραν τοῦ πόντου, πέραν τῆς θαλάσσης, κείμενος, ὁ πολὺ μακρινός ἢ ξένος, ἄλλοδαπός.

υπερ-πτάτο, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *υπερπέτομαι* (βλ. λ.).

υπερ-πυπιάζω (υπέρ+πύπιαξ)· δαυμάζω τινά καθ' ὑπερβολὴν καὶ τὸν ἐξαίρω ἀναφωνῶν *υπέπιαξ* (βλ. λ.), δηλ. εὐγε ἰ, «μποῦδο!» ἢ δωπεύω μετὰ μεγάλης στοργῆς.

υπερ-πυρρῶω, μελλ. -ἄσω (υπέρ+πυρρός)· γίνομαι πυρρός (ἐρυθριῶ, κοκκινίζω) διὰ τινά (ἐνεκὰ τινός).

υπερ-πυτάομαι, ἐπ. ἀντι *υπερπέτομαι* (βλ. λ.).

υπερ-ερράζην, παθ. ἀορ. β' τοῦ *υπερράζηναι*.

υπερ-σεμνύνομαι (υπέρ+σεμνύνομαι)· εἶμαι ὑπέρσεμνος, σεμνύνομαι ὑπερβαλλόντως, ἢ καὶ κομπάζω καθ' ὑπερβολήν.

υπερ-σοφος, ον' ὁ ἐξαιρετικὰ σοφός, πάνσοφος, εὐφροέστατος.

υπερ-σπουδάζω· καταβάλλω ὑπερβολικοὺς κόπους καὶ φροντίδας, ὑπερκοπιᾶζω, εἶμαι λίαν ἀνήσυχος.

υπερ-στατέω=*υπερίσταμαι* (βλ. λ.), προστατεύω (μετὰ γεν.).

υπερ-σχη, υπέρ-σχοι, γ' ἐν. ὑποτ. καὶ ἐκτ. ἀορ. β' τοῦ *υπερσέχω*

ὑπερτάτος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. ἐπιθ. τῆς προθ. *υπέρ* ὡς καὶ νῦν, ὑπερτάτος, ἀνώτατος, ὕψιστος ἢ ἐπὶ ἡλικίας, πρεσβύτατος ἢ σινηθέτατος ἀπαντᾷ ἐν τῇ συντετιμ. μορφῇ *ὑπατος* (βλ. λ.) ἢ ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ τὸπος *υπερτάτος* (βλ. λ.).

υπερ-τείλας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *υπερτέλλω*.

υπερ-τείνω, μελλ. -τενώ· πρκ. -τεῖται· ἐκτείνω (τεντώνω, ἀπλώνω) ὑπεράνω· *σκιάν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός*=ἀπλώσασα (ἐπάνω ἀπὸ τὸν οἶκον) σκιάν ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ κυνός | *υπερτείνω πόδα ἀκτῆς*=ἐκτείνω τὸν πόδα μου ὑπεράνω τῆς ἀκτῆς, δηλ. διερχομαι ἀπὸ τὴν ἀκτῆν. 2) ἐντείνω εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν, ἐντείνω μέχρις ἐσχάτων. — ἢ ἀμτθ., ἐκτείνωμαι ὑπεράνω, ἀπλώνομαι ἢ προεκτείνωμαι, προεξέχω· *υπερτείνω ὑπέρ τοῦ τείχους*=προεκτείνωμαι πέραν τοῦ τείχους, προεξέχω ἀπὸ τοῦ τείχους ἢ καὶ μετ' αὐτ. *υπερτείνω τὸ κέρασ*=υπερφαλαγγίζω τὸ κέρασ τοῦ ἐχθροῦ (κυρ. προεκτείνωμαι ὡς πρὸς τὸ κέρασ τοῦ ἐχθροῦ, ἦτοι πέραν αὐτοῦ, ἄρα τὸ ὑπερφαλαγγίζω). 2) μτφρ., βαίνω ἐπέκεινα, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον ἢ ὑπερβαίνω τὸν ὠρισμένον ὄριθμόν, γεν. ὑπερβαίνω, παρασιάζω· *υπερτείνω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν*=παρασιάζω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

υπερ-τελέω (υπερτελής)· ὑπερρηδῶ, ὑπερβαίνω τὸ τέλος (δηλ. τὸ τέρας).

υπερ-τελής, ἐς, γεν. -έος (υπέρ+τέλος)· ὁ ὑπερβαίνω τὸ τέλος (τὸ τέρας), ὁ ἐξικινούμενος πέραν τοῦ σκοποῦ ἢ γενιῆς, ὁ διαβαίνω (διερχόμενος) ἀπέναντι, ὁ ὑπερρηδῶν ἢ μετὰ γεν. *ἄθλων ὑπερτελής*=ὁ κατορθώσας νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων (νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ δηλ. δλους καὶ νὰ ἐξέλθῃ σώος), ὁ κατορθώσας νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν βασάνων του.-- ἢ = *υπερτέλλω* (βλ. λ.), ὁ ὑψούμενος ὑψηλὰ, ὁ ἀναφανόμενος ὑπεράνω τινός.

υπερ-τέλλω, μελλ. -τελώ· ἀορ. α' -τέτελα· ἐγειρομαι (ὑψώνομαι), ἐμφανίζομαι ὑπεράνω, ἀνατέλλω· *υπερτείλας ὁ ἥλιος*=ὅτε ὁ ἥλιος ἀνυψώθη ὑπὲρ τὸν ὄριον· τα, ὅτε ἀνέτειλεν ἢ *υπερτέλλειν ἐκ γαλας*=ἀνασηδᾶν (ἐξορμηδᾶν) ἐκ τῆς γῆς ἢ μετὰ γεν., ἐξέχω ὑπεράνω τινός, προεξέχω, κρέμαμαι ἐπάνω ἀπὸ τίνος).

υπερτερῖα, ἰων. -ῖα, ἢ (υπέρτερως)· τὸ ἐπάνω μέρος, τὸ ἀνώτερον, καὶ κυρ. «τὸ κασόνι» τῆς ἀμάξης (τὸ ἐπικαθήμενον ἐπὶ τῶν τροχῶν καὶ τοῦ ὀξόνος).

υπέρτερος, α, ον, ποιητ. συγκρ. ἐκ τῆς προθ. *υπέρ*· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπου, ὁ ὑψηλότερον κείμενος, ὁ ὑπεράνωδέν τινος ὢν, ὁ «ἀπὸ πάνων ἀπὸ ..»: τὰ δ' *υπέρτερα νέερα θεοὶ Ζεὺς*=«τὰ τὰ κάμη δνω-

κάτω» ἢ ἐντεθεῖν, καλλίτερος, ἐξοχώτερος, ὑπεροχώτερος ἢ γενεῇ *υπέρτερος*=εὐγενέστερος κατὰ τὴν καταγωγὴν.— ἢ ἰσχυρότερος, κραταιότερος ἢ μετὰ γεν., ὁ νικητὴς τινός, ὁ νικήσας τινά ἢ τὸ ὄδ. ὡς ἀπρρ.: *τάχ' εἰσόμεθα μάντεων δυτέρτερον*=ἐντὸς ὀλίγου δὰ γνωρίζωμεν κάλλιον ἢ οἱ μάντιες.— ἢ ἐπὶ χρόνου, ἡλικίας, μακρότερος, πρεσβύτερος.

υπερ-τίδημι, μελλ. -θήσω· ἀορ. α' -έθηκα· ἀορ. β' -έθη· τίδημι τὶ ἐπάνω, θέτω («βάζω») ὑπεράνωδεν ἢ ἀνεγείρω, ἀνιδρύω ἢ ἀναθιβάζω ἢ μεταφέρω, θέτω εἰς ἄλλο μέρος ἢ μετὰ αὐτ. τόπου, ὡς τὸ *υπερβάλλω* (βλ. λ.), διαβαίνω ὑπεράνω τινός.— ἢ μέσον. *υπερτίθεμαι τινί τι*=ἐμπιστεύομαι τὶ εἰς τινά, ἀνακινῶ τὶ εἰς τινά καὶ τὸν συμβουλεύομαι (ζητῶ τὴν συμβουλὴν του) ἐπ' αὐτοῦ. 2) τίδημι ἐμαυτὸν ὑπεράνω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ. 3) ἀναβάλλω, παρατείνω τὸν χρόνον, ἀργοπορῶ.

υπερ-τίμάω, μελλ. -θήσω· τίμω ὑπερβαλλόντως. **υπερ-τολμος**, ον (υπέρ+τόλμη)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν τολμηρός, παράτολμος.

υπερ-τονος, ον (υπερτείνω)· ὁ ὑπερβολικὰ τεταμένος, ὁ λίαν ἐντεταμένος ἢ ὁ ὑπεράγαν ἐντονός, ἤχηρότατος.

υπερ-τοξεύσιμος, ον (υπερτοξεύω)· ὃν δύναται τις νὰ ὑπερακοντίσῃ, τ. ἔ. νὰ τὸν ὑπερβῇ, ὁ ὑπερβλητός.

υπερ-τοξεύω· τοξεύω ὑπεράνω, τοξεύω πέραν ἢ μτφρ., ὑπ ρακοντίζω, ὑπερτερῶ.

υπερ-τρέχω, μελλ. -δραμούμαι· ἀορ. β' *υπερέδραμον*· τρέχω ὑπεράνω ἢ πέραν, ἐκφεύγω (διαφεύγω) τρέχων ἢ ὑπερβαίνω τρέχων, «ξεπερνῶ». 2) ὑπερέχω, διαπρέχω, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, 3) διασκελίζω, διαβαίνω ἢ παραβαίνω, παρασιάζω (νόμον). **υπερ-τρῦφάω**· εἶμαι ὑπερβαλλόντως τρυφηλός, τρυφῶ ὑπὲρ τὸ δέον, καθήδυπαθῶ, ὀργιζίζω.

υπερ-ερυθριάω, μελλ. -ἄσω· γίνομαι ὑπερυθρός, κοκκινίζω ὀλίγον, «ξεροκοκκινίζω».

υπερ-έρυθρος, ον (υπέρ+έρυθρός)· ὁ ὀλίγον τι ἐρυθρός, ὡς καὶ νῦν ὑπερυθρός, κοκκινωπός.

υπερ-ὑψηλός, ον (υπέρ+ὕψηλός)· ὡς καὶ νῦν. ὑπερύψηλος, ὁ ὑπεράγαν ὑψηλός.

υπερ-υψώω, μελλ. -ώσω· ὡς γαί νῦν, ὑπερυψώνω, ὑψώνω ὑπερβολικὰ, ὑψώνω ὑπεράνω τινός ἢ ἐκδειάζω (ἐγκωμιάζω, ἐξαίρω) καθ' ὑπερβολήν.

υπερ-φαινομαι, ἀορ. β' -εφάνην· παθητ., φαίνομαι (ἐμφανίζομαι) ὑπεράνω ἢ ἀπολ., φαίνομαι ὑψηλὰ ἐν τῷ ἄερι, ἕατ. *superappareo*. 2) μτφρ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνώτερος.

υπερ-φάλαγγέω, μελλ. -ήσω (υπέρ+φάλαγξ)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερφαλαγγίζω, ἐπέκτεινω τὴν φάλαγγά μου (τὴν ἐν τῇ μάχῃ παράταξίν μου) κατὰ τρόπον ὥστε τὰ ἄκρα τῆς νὰ ἐξέχουν πέραν ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς ἐχθρικής παρατάξεως.

υπερ-φάνηται, ἀπφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *υπερφαίνομαι*.

υπερ-φάνης, ἐς (υπερφανῆται)· ὁ φαινόμενος (ἐμφανιζόμενος) ὑπεράνω τῶν ἄλλων.

υπερ-φάτος, ον (υπέρ+φατός, τοῦ *φημί*)· ὁ ἀνώτερος παντός λόγου, ὀφάτος, ἀνέκφραστος, ἀνεκλάητος, ἀπερηγραπτός.

υπερ-φέρω, μελλ. -οίσω· ἀνεργ. ἀορ. α' -ήνεγκα, παθ. -ηνέχθη· φέρω (μεταφέρω) ὑπεράνωδέν τινος (ἀπὸ ἐν μέρος εἰς ἄλλο).— ἢ ἀμτθ., φέρομαι ὑπεράνω, ὑψοῦμαι ὑπεράνω τινός, ἐγειρομαι ὑψηλότερα, εἶμαι ὑπέρτερος, ὑπερέχω, ἔχω τὰ πρῶτα ἢ *υπερφέρω τινός τινι*=εἶμαι ἀνώτερός τινος εἰς τὶ.

υπερ-φευ, ἐπίρρ.=*υπερφύω* (βλ. λ.), ὑπεράγαν, ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, παρὰ πολὺ.

υπερ-φθίνομαι, ποιητ. γ' ἐν. ἀορ. β' -εφθίτο· παθητ.· ἀποδινήσκω ὑπὲρ τινός.

υπερ-φύλλω, ον· κυρ. ὁ ὑπερέχων εἰς δύναμιν, ἐξαιρετικὰ δυνατός ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον δυνατὸς ἐν κακῇ ἐνν., ὡς καὶ νῦν ὑπερφιάλος, αὐθόδης, δραστός, ἀγέρωχος, ἀλαζών ἢ *θυμῶς ὑπερφιάλος*=ὑπεροπτικόν πνεῦμα, ἀγέρωχος ψυχῆ.— ἐπίρρ. *υπερφιάλος*=ὑπερβαλλόντως, ἐξαιρετικῶς ἢ ὑπερρηφάνως, ἀγέρωχος. Ἔντυμ.: *υπερφιάλος* <*υπερ-φφ-ιαλος, ἐκ τοῦ θ.

αεφρηνής (βλ. λ.) κατά τροπήν τῆς θ-σ, κρβλ. και λατ. superbus (*-bhn-o-s), superbia, -ire, εκ ριζ. bhn- (bhena-, bhena=είμι) βλ. και υπερήφανος· κατ' άλλους ἡ λ. δοχηματίσθη κατά έπ. τροπήν εκ τῶς θ-πέρ-βιος (άντι τρέπον τινά τοῦ υπερ-βίαιος).

υπερ-φιλία, μελλ. -ήσοι· αγαπῶ υπερμέτρως.
υπερ-φοβούμαι, καθ. μετά μέσ. μελλ. -ήσομαι· φοβούμαι υπερβολικά, καταλαμβάνομαι υπό υπερβολικού φόβου, τρομοκρατούμαι.

υπερ-φοβός, ον· ὁ λίαν πεφοδημένος, πλήρης φόβου, περίτρομος, έντρομος, τρομοκρατημένος.
υπερ-φορέω = υπερφέρω (βλ. λ.), φέρω (μεταφέρω) τι υπεράνω τινός.

υπερ-φρίσσω, άττ. — ττω· μελλ. -ξω· φρίττω (φρικιώ), φοβούμαι, υπέρ τὸ μέτρον διά τινα.

υπερ-φρονέω, μελλ. -ήσοι (υπερέφρων)· έχω ύψηλόφρων αισθήματα, έχω υπερηφάνους στοχοσμούς· είμαι λίαν υπερήφανος. 2) περφρονώ, καταφρονώ.

υπερ-φρων, ον, γεν. -ονος, έ, γ' (υπερέφρῶν)· ὁ ύψηλόφρων, μεγαλόφρων, γενναιοφρων ἢ έν κακῇ ένν., άγέρωχος, υπεροπτικός, άλαζονικός, καταφρονητικός ἢ εκ τῶς υπερφρονος = άπό συναίσθησιν τῆς ύπεροχής, άπό αυτοπεποιθισιν λόγῳ ύπεροχής.

υπερ-φύξ, ές (υπερέφουξ)· ὁ υπέρ τήν φύσιν, ὁ υπερβαίνων τὸ φυσικόν μέγεθος, ὁ ρυζήμενος καθ' υπερβολήν, ύπερογκος, ύπερμεγέθης, πελώριος τεράστιος. — ἢ επί πραγμάτων, έξαιρετικῶς, άσυνήθως, μοναδικῶς ἢ ὁ παρά φύσιν, παράδοξος, άλλόκοτος, παράλογος ἢ άσ. συνημμένον μετά άναφορ.· ὄχλος υπερφύξος δσος = ὄχλος τῶσον πολὺς πού καταντῶ άπίστευτον, τ. έ. υπερβολικά πολὺς (λατ. quantum).

υπερ-φύομαι, καθ. μετά ένεργ. άορ. β' -φῶν, κρκ. -φῶσκα· φύομαι (αὐξάνομαι) υπεράνω τινός ἢ έντεῦθεν, υπερβαίνω, υπερτερώ, υπερέρω, έξέχω.

υπερ-φύς, -ύσα, -ύν, μτχ. άορ. β' τοῦ υπερφύομαι.
υπερ-φυσίς, έπικρ. τοῦ υπερφυσῆ· δαυμασιώς, δαυμασιώς ἢ παραδόξως, άλλοκότως ἢ υπερφυσῶς ὡς = δαυμασιόν πόσον... τ. έ. κατά λίαν άξιοδαύμασιν (ἢ άλλόκοτον) τρόπον.

υπερ-χαίρω, άορ. β' -εχθῶν· ὡς και νῦν, υπερχαίρω, χαίρω υπερβολικά, διά τι (μετά δοτ.). — ἢ μετά μτχ., υπερχαίρω ποιῶν τι = ποιῶ τι μετά μεγάλης εύχαριστήσεως.

υπερ-χάλας, μελλ. -άσοι· χαλαρώνω τι άπ' επάνω (τὸ άρίνω νά πέση πρὸς τὰ κάτω).

υπερ-χθόνιος, ον (υπερέχθών)· ὁ υπέρ τήν χθόνα, υπέρ τήν γῆν, ύπεργείος, οὐράνιος.

υπερ-χλιδιάω, μελλ. -ήσοι, έπιτετ. χλιδιάω (βλ. λ.) = υπερχρυσάω (βλ. λ.)· ζῶ με υπερβολικῆν χλιδήν.

υπε-έρχομαι, μελλ. -ελεύσομαι· ένεργ. άορ. β' -ήλθον ἢ -ήλθον· κρκ. -ελήλθῃσθ (κρβλ. έρχομαι)· άποθ. έρχομαι ἢ υπάγῳ ύποκάτω, ύπεισέρχομαι, εισέρχομαι λόθρα ἢ κατά μικρόν, λατ. subire (μετ' αϊτ.). — ἢ εισίρχομαι μυστικά, εισέρπω, ελοδῶ, εισχωρῶ ἢ μτφρ., καταλαμβάνω τινά κρυφίως ἢ κατά μικρόν· **υπέρχεται με φρίκη** = φρίκη με καταλαμβάνει. — ἢ ύπεισέρχομαι εἰς τήν εὐνοιάν του, τόν κολάκεύω, τόν περιαινώ ἢ έντεῦθεν, φέρομαι πρὸς τινα μετά δολιότητος, τόν δολιεύομαι, τόν έξαπατῶ, ύποσκάπτω τήν θέσιν του. — IV προχωρῶ κατά μικρόν, προελαύνω βραδέως (έπί στρατοῦ).

υπερ-χρεως, ων (υπερέχρεος)· καταχρεωμένος, εβουτηγμένος εἰς τὸ χρέη.
υπερφυά, ίων. -φή, ἢ· τὸ ὄνω μέρος τῆς κοιλότητος τοῦ στόματος, ὁ οὐρανίος ἢ κρ. θηλ. τοῦ υπερφθός (βλ. λ.).

Έτυμ. : υπερφά, υπερφθον, ίων. -ώιον (*υπερ-ω-ιᾶ, -ιον, λατ. *o[u]s (στόμα) (: λατ. os, γεν. osis) βλ. και παρῆσιον· άδελ. έτυμολ.· κατά τινας εκ τῆς υπέρ, ὡς τὰ πατρῷος, μητρῷος εκ τῶν οὐσ. πατήρ, μήτηρ, ὁπότε τὰ τέματα -ώιος, -φος είναι άπλαϊ καταλήξεις· κατ' άλλους υπερφθός (*υπερφθός : *υπερ-φθ-ος = άμρ. σερβ[φ]θός : *πρω-φθ-ος· άλλοι συχετίζουσι τὸ gall. gouse (=λατ. orpilius) (gor- (= λατ. super).

υπερ-ερωέω, μελλ. -ήσοι (υπερέρω)· άναπηδῶ άπίσω, άπισδοχωρῶ, άπισδοδρομῶ, άναπίπτω.

υπερρωίδεν, έπικρ. (υπερρῶν)· εκ τοῦ υπερῶου, εκ τοῦ άνω πατώματος.

υπερῶον, τό, έπ. και ίων. **υπερῶιον**, τό· ὡς και νῦν, τὸ υπερῶον, τὸ επάνω πάτωμα οίκιας, τὸ άνώγειον, ἢ τὰ διαμερίσματα τοῦ ὄνω πατώματος (συ. γυναικεῖα) ἢ κρ. είναι οὐδ. τοῦ έπιθ. υπερῶος (έξ-υπακ. τοῦ οὐα, οίκημα)·

υπερῶος, α, ον, ίων. και έπικ. **υπερῶιος**, η, ον (εκ τῆς υπέρ)· ὁ ὦν υπεράνω, ὁ κείμενος εἰς τὸ ὄνω μέρος, άνώγειος, ον.

υπερῶτατος, η, ον, ποιητ. υπερθ. άντι υπερτατος.
υπερ-σοσεῖται, δαρ. γ' έν. μελλ. τοῦ ύπεσεμι (είμι).

υπερ-έστην, έπ. γ' πληθ. άορ. β' τοῦ ύφίστημι. 2) δαρ. άντι ύπέστην, α' έν. τοῦ αὐτοῦ άορ. β'.

υπερ-έστειλα, άορ. α' τοῦ ύποστέλλω.
υπερ-έστρεψα, άορ. α' τοῦ ύποστρέφω.

υπερ-έσχεθον, ποιητ. άορ. β' τοῦ υπέχω.
υπερ-έσχητο, γ' έν. άορ. β' τοῦ ύπισχέομαι.

υπερ-έσχημαι, κρκ. τοῦ ύπισχέομαι.
υπερ-έτρεσας, β' έν. άορ. α' τοῦ ύποτρέω.

υπερ-έτυψα, άορ. α' τοῦ ύποτύπτω.
υπερ-εὐθύνομ, ον (υπερέεθύνη)· ὡς και νῦν, υπεύθυνος, ύποκείμενος εἰς εὐθύνην, ύπόλογος ἢ υπεύθυνος άρχῆ = αξίωμα τοῦ ὀποῖο ὁ κάτοχος (ὁ άρχων) υπεχρῶτο μετά τήν λῆξιν τῆς άρχείας του νά λογοδοτήσῃ διά τὰ ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένα. 2) μετά γεν., ὁ υπεύθυνος, (ύπόλογος, άφείλων εὐθύνας) διά τι, ὁ υπόλογος (ύποχρεωμένος) νά δώσῃ άποζημιώσεις διά τι ἢ ὁ ένοχος διά τι. 3) ὡς. μετὰ δοτ. ὁ ύποκείμενος εἰς τι, ὁ ὑπόχρεῶς τινος, εκτεθειμένος εἰς τι ἢ μετά δοτ. προσ., ὁ υπόλογος εἰς τινα, υπεύθυνος έναντί τινος, έξαρτωμένος εκ τινος.

υπερ-ευνόομαι, παθητ. (υπερέευνόω), άπαντῶν μόνον έν τῇ θηλ. μτχ. τοῦ άορ. ύπευνηθεῖσα· κατακλίνομαι (πλαγιάζω) ύποκάτω, μτφρ., είμαι ὑποτεταγμένη τῷ άνδρὶ (έπί γυναικῶς) ἢ εὐνηθεῖσα ὑπὸ άνδρα, έγκυος ἢ και άπλῶς, έλθοῦσα εἰς γάμον μετά τινος. — είμαι πλαγιοσμένη επί τινος, έπικάθημαι επί τινος (έπί πτηνοῦ έπικαθημένου επί τῶν νεοσσῶν του).

υπερ-έφηνα, άορ. α' τοῦ ύποφαινώ.
υπερ-έφραδε, γ' έν. άορ. β' τοῦ ύποφράζω (βλ. λ.).

υπερ-έχευα, άορ. α' τοῦ ύποχέω (βλ. λ.).
υπερ-έχρισα, άορ. α' τοῦ ύποχρίω.

υπερ-έχω, μελλ. ὀφέξω· άορ. β' ὀφέσχοι, ποιητ. ὀφέσχεθον (κρβλ. έχω)· έχω ὑποκάτω, κρατῶ ὑποκάτωθεν. 2) βάλλω (δέτω, τοποθετῶ) ὑποκάτω. 3) εκτείνω τήν παλάμη τῆς χειρός μου ὀπως δεχθῶ τι ἢ εκτείνω τήν χεῖρα εἰς ένδειξιν έγγυήσεως (ύποσχέσεως) ἢ ὀπέχω οὐδας = παρέχω εύήκοον οὐς, εβάζω αὐτίθ, δίδω προσοχήν, προσέχω, λατ. praebere aurem ἢ ὑποδαστάζω, ὑποτηριζῶ ἢ άσ. προβάλλω ὡς πρόσχημα, μεταχειρίζομαι ὡς πρόσχημα, προσφασίζομαι, ίσχυρίζομαι. 4) παρέχω, έφοδιάζω, χορηγῶ, δέτω εἰς τήν διάθεσιν τινος ἢ ὀπέχω έμαυτόν τινος = δέτω έμαυτόν (τίθεμαι) εἰς τήν διάθεσιν τινος, άκολουθῶ τήν συμβουλήν του. — ἢ κρατῶ ὑποκάτωθεν, ὑποδαστάζω (μετ' αϊτ.) ἢ έντεῦθεν, ὑποτάσσομαι (ύποκάτω, ὑπόκειμαι, ὑφίταμαι, άντιμετωπιζῶ, ὑποφέρω, πάσχω. 2) έν δικανικῆς φράσεσιν : ὀπέχω δίκην τινός (πραγμ.) = έχω νά δῶσω λόγον διά τι ἢ ὀπέχω δίκην εναντί (προς.) = δίδω ίκανοποίησιν εἰς τινα, τιμωροῦμαι ὑπ' αὐτοῦ ἢ λόγον ὀπέχω = εδῶ λόγον, δίδω λογαριασμόν ἢ εβήκνας ὀπέχω = περίπου ὡς και νῦν, ὀπέχω εὐθύνας και ὀφείλω νά δῶσω λόγον τῶν πράξεών μου ἢ ὀπέχω αἰτίαν τινός = κατηγοροῦμαι διά τι.

υπερ-έφηνα, άορ. α' τοῦ ύποφαινώ.
υπερ-έφραδε, γ' έν. άορ. β' τοῦ ύποφράζω (βλ. λ.).

υπερ-έχευα, άορ. α' τοῦ ύποχέω (βλ. λ.).
υπερ-έχρισα, άορ. α' τοῦ ύποχρίω.

υπερ-έχω, μελλ. ὀφέξω· άορ. β' ὀφέσχοι, ποιητ. ὀφέσχεθον (κρβλ. έχω)· έχω ὑποκάτω, κρατῶ ὑποκάτωθεν. 2) βάλλω (δέτω, τοποθετῶ) ὑποκάτω. 3) εκτείνω τήν παλάμη τῆς χειρός μου ὀπως δεχθῶ τι ἢ εκτείνω τήν χεῖρα εἰς ένδειξιν έγγυήσεως (ύποσχέσεως) ἢ ὀπέχω οὐδας = παρέχω εύήκοον οὐς, εβάζω αὐτίθ, δίδω προσοχήν, προσέχω, λατ. praebere aurem ἢ ὑποδαστάζω, ὑποτηριζῶ ἢ άσ. προβάλλω ὡς πρόσχημα, μεταχειρίζομαι ὡς πρόσχημα, προσφασίζομαι, ίσχυρίζομαι. 4) παρέχω, έφοδιάζω, χορηγῶ, δέτω εἰς τήν διάθεσιν τινος ἢ ὀπέχω έμαυτόν τινος = δέτω έμαυτόν (τίθεμαι) εἰς τήν διάθεσιν τινος, άκολουθῶ τήν συμβουλήν του. — ἢ κρατῶ ὑποκάτωθεν, ὑποδαστάζω (μετ' αϊτ.) ἢ έντεῦθεν, ὑποτάσσομαι (ύποκάτω, ὑπόκειμαι, ὑφίταμαι, άντιμετωπιζῶ, ὑποφέρω, πάσχω. 2) έν δικανικῆς φράσεσιν : ὀπέχω δίκην τινός (πραγμ.) = έχω νά δῶσω λόγον διά τι ἢ ὀπέχω δίκην εναντί (προς.) = δίδω ίκανοποίησιν εἰς τινα, τιμωροῦμαι ὑπ' αὐτοῦ ἢ λόγον ὀπέχω = εδῶ λόγον, δίδω λογαριασμόν ἢ εβήκνας ὀπέχω = περίπου ὡς και νῦν, ὀπέχω εὐθύνας και ὀφείλω νά δῶσω λόγον τῶν πράξεών μου ἢ ὀπέχω αἰτίαν τινός = κατηγοροῦμαι διά τι.

υπερ-ήγμαι, καθ. κρκ. τοῦ υπάγω.
υπερ-ήγον, **υπερ-ήγῶν**, κρκ. κατ' άορ. β' τοῦ υπάγω.

υπερ-ήκοος, ον (υπερῆκοος)· ὁ παρέχων οὐς, ὁ άκροῦμένος (άφουκοῦζόμενος), ὁ προσέχων. — ἢ ὡς και νῦν, ὑπήκοος, εὐπάκουος, εὐπειθής, ὑποτασσόμενος εἰς τινα, ὡς και νῦν, εὐπήκοος ἢ ὡς οὐα. οἱ ὑπήκοοι = ὡς και νῦν, ὑπήκοοι, οἱ άνήκοντες εἰς τήν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, οἱ φέρου ὑποτελεῖς. **υπερ-ήλθον**, άορ. β' τοῦ υπέρχομαι.

ὕπ-ημιώ* δλ. ἐν *ὕπαιμνήμικα*.

ὕπ-ήνεικαν, γ' πληθ. ἰων. ἀορ. α' τοῦ *ὕπαιφάρο*.

ὕπ-ηνέμεος, ον (ὕπῶ + *ἀνεμος*): ἀνεμώδης, πλήρης ἀνέμου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερόμενος || *ὕπηνέμεος φῶν* = αὐτῷ ἀγονο, κλούβιο, «τὸ γεννηθὲν δίχα τοῦ *δευεθῆναι*» (κατὰ Ἡσίοχ.), πλήρες ἀνέμου τρέπον τινα, μὴ περιέχον σπῆρον πετεινοῦ καὶ συνεπίς μὴ δυνάμενον νά ἐπιασθῆ ὀποτελεσματικῶς.

ὕπ-ήνεμος, ον (ὕπῶ + *ἀνεμος*): ὀπὸ τὸν ἀνεμον, ὡς καὶ νῦν. ὑπήνεμος, δηλ. μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τὸν ἀνέμου, μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμον, ἀντίθ. τῷ *προσῆνεμος* || *ἐκ τοῦ ὑπηνέμου* = ὀπὸ τὸ μέρος «ποῦ δὲν τὸ πῶναι ἀέρας, δὲν τὸ θρίοκει ἀέρας».

ὕπ-ήνη, ἡ (ὕπῶ) τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, τὸ ὑπὸ τὴν ρίνα, καὶ κυρ. ἡ περιοχή τῆς τριχώσεως (τοῦ μύστακος ἢ καὶ τοῦ πώγωνος ἔμοδ) || ἐντεῦθεν, ὁ πῶγων, ἡ γενειάς, τὸ γένειον.

Ἔτυμ.: *ὕπηνη* ὑπηνήτης* ὑπὴνη (ὕπῶ + *σται*· χεῖρ τινα σκοταίνῃ· κατὰ τινὰς εἰς τὸ δευτέρον τμήμα τῆς λέξεως περιέχεται ὄνοματικὸν ἔθμα **ἄνο*, **ἤνο*- (δψις, πρόσωπον), συγγ. τῷ *σανοκρ.* **ἄπα-η* (*στόμα*), πρβλ. τὰ ἐν *περηνῆς* ὑπ' ἄλλων θεωροῦνται ὡς ἔτυμολ. συνανήγοντα τὰ *ἀπα-νῆς*, *προσα-νῆς*, *ὕπηνη* καὶ ὡς πρόσθοντα πτωτικῶν τύπων ἐκκινούντων ἀπὸ τὴν πρόθεσιν.

ὕπ-ηνήτης, -ου, ὁ (ὕπηνη): ὁ ὄρτι γενειῶν ἀνὴρ, ἢ καὶ γεν. ὁ πωγωνοφόρος || *πρωῶνον ὑπηνήτης* = ὁ νεαρός «ποῦ μόλις ὄρχιζει νὰ δγαθῆ γενειάς».

ὕπ-ηοῖος, ἡ, ον (ὕπῶ + *ἡώς*): ὁ ὑπὸ (κατὰ) τὴν ἔω, ὁ κατὰ τὰ χαράγματα, ἐυδιθινός.

ὕπ-ήρησαι, παθ. πρκ. τοῦ *ὕπαιρῶ*.

ὕπ-ηρεσία, ἡ (ὕπηρετέω)· κυρ. ἡ ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν γινόμενη ἐργασία, τὸ ἔργον τῶν κωπηλατῶν. 2) περιληπτικῶς, *ὕπηρεσία*=οἱ *ὕπηρεταί*, τὸ σύνολον τῶν κωπηλατῶν καὶ ναυτῶν, τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου.— || γενικῶς, ὡς καὶ νῦν. ὑπηρεσία, σκληρὰ ἐργασία || ὡς καὶ ἐργασία γινόμενη ὑπὲρ τινος, ὡς καὶ νῦν ὑπηρεσία προσφερομένη εἰς τινὰ, ἐξυπηρετήσις.

ὕπ-ηρέσιον, τὸ (ὕπηρεσιον): τὸ ὀρόστρωμα (τὸ προσκεφάλαιον) ἐφ' οὗ ἐκδίδητο ὁ ἐρέτης, τὸ μαξιλάρι τοῦ πάγκου τῶν κωπηλατῶν || ὡς. σάγμα ἱππασίας, σέλλα.— || ὁ μισθὸς τῶν κωπηλατῶν.

ὕπ-ηρετέω, μελλ. -ῆσω· ἐνεργ. πρκ. *ὕπηρετήκα*, παθ. *ὕπηρετήμαι* (*ὕπηρετήης*): κωπηλατῶν, ὑπηρετῶ ὡς κωπηλάτης, ἐργάζομαι ἐν πλοίῳ ὡς κωπηλάτης ἢ καὶ καθόλου ὡς ναυτίτης.— || γενικῶς, ἐκτελῶ σκληρὰν ἐργασίαν, ἐργάζομαι διὰ τινὰ (ὑπὲρ τινος) καὶ ὑποβοηθῶ, «τοῦ δουλεύω» || ὡς καὶ νῦν, ὑπηρετῶ τινα, προσφέρω ὑπηρεσίαν εἰς τινὰ, «τὸν ὑπηρετῶ», τὸν ἐξυπηρετῶ, συμμορφοῦμαι πρὸς τινὰ, ὑπακούω (ὑποτάσσομαι, πείδομαι) εἰς τινὰ, ἐνεργῶ ὑπὸ τὴν καθοδηγήσειν τοῦ || συγκατανεύω, συναίνω, στέργω, χαρίζομαι εἰς τινὰ || *ὕπηρετῶ τι*=ἐκτελῶ ὑπηρεσίαν τινά.— παθητ., ἐκτελοῦμαι ὡς ὑπηρεσία: τὰ *ἀφ' ἡμῶν εἰς ὑμῶν ὑπηρετέεσθε* (Ἡροδ.)=αἱ ὑπηρεσίαι (ἐξυπηρετήσεις) αἱ ὁποῖαι σῶς προσφέρονται ἐκ μέρους ἡμῶν. 2) προσαρμόζω ἑμαυτὸν πρὸς τι(να), συμμορφοῦμαι, χαρίζομαι εἰς τινὰ, τέρπω, εὐφραίνω.

ὕπ-ηρέτημα, τὲ (ὕπηρετέω) ἡ προσφερομένη ὑπηρεσία, ἡ ἐξυπηρετήσις.

ὕπ-ηρέτης, -ου, ὁ (ὕπῶ + *ἑρέτης*): ὁ κωπηλάτης (κυρ. ὁ ὑπὸ ἄλλων ἐρέτην κωπηλάτης) ἢ γενικῶς, ὁ ὑπηρετῶν ἐν πλοίῳ, ὁ ναυτίτης — || πᾶς ἐργαζόμενος, ὁ χειρῶνας, ὁ ἐκτελῶν βωρεῖαν ἐργασίαν τῶν χειρῶν || βοηθός, ὑπηρετής (ὡς καὶ νῦν), δούλος, δερᾶπων, δίκαικος, λατ. *apparitor* || *ὕπηρετης ἔργου* = βοηθὸς ἐν ἔργῳ, ὁ βοηθῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν του. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ ὑπηρετής ὁ ἀκολουθῶν ἕκαστον *δελίτην* καὶ φέρων τὰς ἀποσκευὰς του (τροφάς, ἀποβία κλπ.) κατὰ τὰς πορείας, ὁ καὶ *σκενοφόρος* ἄλλως καλούμενος· οὗτοι ἦσαν ἐνίοτε ἐλαφροῦς ὀπλιμένοι ὡς σφενδοθηταὶ καὶ τοξῶται || *δ τῶν ἑνδεκα ὑπηρετῶν* ἐν Ἀθήναις ἦτο βοηθὸς τῶν *ἑνδεκα* (βλ. λ.) κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς τῶν πολιτικῶν καταδικῶν. 3) πρὸς Ξενοφῶντι *ὕπηρεταί* καλοῦνται καὶ *ἔξισωματικοί* τινος τελοῦντες ὑπὸ τὰς ἀμέσους διατα-

γὰς τοῦ στρατηγοῦ, ὡς *ἀπασισταί*· του τρόπου τινῆ.

ὕπ-ηρετικός, ἡ, ὁν (ὕπηρετής): ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κωπηλατίην (ἢ εἰς τὸ κωπηλατεῖν καθόλου).— || γενικῶς, ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατὰλληλος δι' ὑπηρεσίαν, ὁ ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν, ἢ καὶ ὁ ἐξυπηρετικός, ὁ προσφέρων ὑπηρεσίαν || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς (ἢ κατὰλληλος διὰ) *ὕπηρετην* τ. ἔ. βοηθὸν *δελίτου*, ἢ ἐλαφροῦς ὀπλιμένου στρατιώτην || *ὄπλα ὑπηρετικά*=τὰ ὄπλα τῶν μισθοφόρων στρατιωτῶν || *κείλης ὑπηρετικῆς*=μικρὸν ἀκάτιον χρησιμεῖον δι' ἐξυπηρετήσιν μεγαλυτέρου πλοίου, ὑπηρετικῶν πλοιοῦριον, π. χ. «*σμηρ.* βοηθητικὸν τοῦ στόλου») | *τὸ ὑπηρετικόν* (ἐνν. *πλοῖον*)=τὸ παίζον (ἐκτελοῦν) ρόλον ἀγγελιαφόρου, πρόσκοπος.

ὕπ-ηρέτις, -ιδος, θηλ. τοῦ *ὕπηρετός*: ὑπηρετρία, γυνὴ βοηθός.

ὕπ-ηρίπε, γ' ἐν. ἀορ. ὁ τοῦ *ὕπηρεσιῶ*.

ὕπ-ῆσω, ἰων. ἀντι *ὕφισσω*, μελλ. τοῦ *ὕφίμην*.

ὕπ-ηχέω, μελλ. -ῆσω· ὡς καὶ νῦν, ὑπηχῶ, ἀντηχῶ «βαθιά», ἤχῳ εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι μὲ ἕνα ἤχον «δγαλμένον ἀπὸ βαθιά».

ὕπ-ίημι, ἰων. ἀντι *ὕφίμην*.

ὕπ-ίλλω, ἀορ. α' *ὕπιλαι*· (ὕπῶ + *ἴλλω*=*εἴλω*)· σῶρω ὑποκάτω, «συμμαρζώνω», «ζαρῶνω» πρὸς τὰ κάτω, «κουλουριάζω» || μτφρ., συγκρατῶ, περιορίζω, ἀναχαίττω, σταματῶ, κλείω: *ὕπιλαι στόμα*=κλείω τὸ στόμα τινός, «τοῦ συμμαρζεύω τὴν γλῶσσαν».

ὕπ-ιοῦσα, μτφ. θηλ. τοῦ *ὕπαιμι* (*εἴμι*).

ὕπ-ίστημι, ἰων. ἀντι *ὕφίστημι*.

ὕπ-ισχνέομαι, συνηρ. -οῦμαι, ἰων. *ὕπισχομαι*· μελλ. *ὕποσχίσσομαι*· ἀορ. ὁ *ὕποσχομην*· πρκ. *ὕπισχονμαι* (ὕπῶ + *ἴσχω*=*ἔχω*): ὡς καὶ νῦν, ὑπισχνόμαι, ὑπόσχομαι, δίδω ὑπόσχεσιν, ἀναλαμβάνω, «τάζω» || κυρ. σμη· κρατῶ ἑμαυτὸν κάτω ἀπὸ τι, «παίρω ἐπάνω μου» || ἐπὶ πατρὸς, ὑπόσχομαι νὰ δώσω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον μετὰ τινος, τὴν μνηστεύω, τὴν ἀρραβωνίζω || ἐπὶ τῆς μνηστῆς, ὀρκίζομαι πιστίν, ὑπόσχομαι ἑμαυτὴν εἰς τινὰ || ὡς. ὑπόσχομαι εἰς τὸς θεοῦς, «τάζω, κἀνω τάμα» εἰς τὸς θεοῦς || γενικῶς, διαβεβαιώνω, ἐπαγγέλλομαι ὅτι δά..., προὑπόσχομαι ὅτι δά...

ὕπ-ίσχομαι, ἰων. ἀντι *ὕπισχνέομαι* (βλ. λ.).

ὕπ-νάλεος, α, ον (ὕπνος): ὁ φέρων ὕπνον, ὑπνωτικός.— || συν. ἐν. παθ. ἐνν., ὁ καταλαμβάνόμενος ὑπὸ ὑπνῆλας («ἀπὸ νύστας»), ὁ νυσταλέος.

ὕπ-νᾶπτης, -ου, ὁ (ὕπνος + *ἀπάτω*): ὁ ἐξαπατῶν ἐν τῷ ὕπνῳ, ὁ δι' ἀπάτης ἀφαιρῶν τὸν ὕπνον.

ὕπ-νίδιος, ἰα, ον, (ὕπνος): ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

ὕπνο-δοτήρ, -ῆρος ἔ, καὶ **ὕπνο-δότης**, -ου ἔ (ὕπνος + *δίδομαι*): ὁ δοτῆρ ὕπνου, ὁ δίδων (παρέχων) ὕπνον, ὁ ἀποκοιμῶν || *ῆμος ὑπνοδότης*=ναυουριστικὸν ἔσμα.— θηλ. *ὕπνοδότειρα*.

ὕπνο-μάχης, μελλ. -ῆσω (ὕπνος + *μάχομαι*): μάχομαι πρὸς τὸν ὕπνον, ἀνδίσταμαι πρὸς τὸν ὕπνον, τὸν ἀποκρούω, ἀντιδρῶ κατ' αὐτοῦ.

***ΥΠΝΟΣ**, δ· ὡς καὶ νῦν, ὕπνος, ὑπνηλία, ἐλαφρὸς ὕπνος, ἀποκάρωμα || μτφρ., ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος.— || *Υπνος, ὡς θεός, δίδωμι ἀδελφός τοῦ θανάτου.

Ἔτυμ.: ὕπνος (ἰαπ. **sup-no-s*=παλ.-ολαυ. *sīpnī*, ἀλβ. *g'ume* (-*mn*-(-*pn*-) πρβλ. ἰαπ. **svepnō*- ἢ **svorpo*- ἐν τῷ *σανοκρ.* *svārpa*-*h* (ὕπνος, ὄνειρον), *Zevd*, *x'afna*- (ὕπνος), ἀρμ. *khun*, γερμ. *khnoy*, ἱπ. **svorpo*-*s*, λατ. *somnus*, παλ.-ισλ. *sīpn*, gall. *hīpn*, bref. *hūn* (ὕπνος), παλ.-norr. *suefn*, ἀγγλ.-σαξ. *swefn* (ὕπνος, ὄνειρον), παλ.-σαξ. *sweðan* (ὄνειρον) (germ. **sveðna*- (<ἰαπ. **svepnō*-): τὸ λιθ. *sðpnas* (ὄνειρον) ἀποτελεῖ συμφυρῶν τοῦ **supna*-*s*=παλ.-ολαυ. *sīpnī* καὶ τοῦ **swarpa*-*s* τὸ ἀρχικὸν τμήμα **sup*- εἶναι μεταπτ. βαθμῆς τοῦ *svep*- τοῦ ἐν τῷ *σανοκρ.* *svārpnī*, *svārpa* (κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι πρβλ. *supri*-*h*=ὁ ἀποκοιμισμένος), *Zevd*, *x'ar*- (κοιμῶμαι), λατ. *sopor* (θαδύς ὕπνος) (**svepōs*), *sōpīd* (ἀποκοιμίζω, καταπραῦνω), ἱρλ. *foald* (κοιμᾶται), παλ.-norr. *sofa* (κοιμῶμαι), *suefia* (ἀποκοιμῶμαι, καταπραῦνω), *sōfa* (φονεύω παγ-

ηγυρικός), *υπόβα* (ἀποκοιμῶμαι), *καλ-γαρμ. -swobben* (=λατ. *vorire*), *πρβλ. καλ-σλαβ. sypati* (κοιμῶμαι) *πρβλ. ἔτι ἑλλ. ἄπνοος*: *σκανοκρ. asynarh-η, Zanb. ax'afna-*, *λατ. insomnis*, *ἑλλ. ἐνύπνιον*; *λατ. somnium*=σκανοκρ. *synonyma* (δραμα ἐν ὄνειρω), *καλ-σλαβ. sŕnitiŕ, gall. anhnedd* (=λατ. *insomnia*), *ἑλλ. ὑπναλάς, ὑπνηλάς, ὑπνηρός, ὑπνώω, ὑπνωσ-ωσ (-τωσ).*

ὑπνο-φθόνης, -ου, ὁ, (ὑπνοος+φθοβίω) ὁ ἐκφοβίζων τινά καθ' ὑπνοῦς.

ὑπνώω, *μελλ. -ώσω* ἕνεργ. *πρκ. ὑπνωσκα*, *παθ. ὑπνωμαι* (ὑπνοος) ἀποκοιμίζω, νανουρίζω.—*παθητ.,* πίντω εἰς ὑπνον, ηγαλῶν νά κοιμηθῶ, αἰσθάνομαι ὑπνηλιαν, ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι.— **||** τὸ ἀμτθ. ἕνεργ. *ὑπνώω*=ἀποκοιμῶμαι (ὡς τὸ *παθητ.*).

ὑπνω, *δωρ. γεν. τοῦ ὑπνοσ.*

ὑπν-ώδης, *εσ* (ὑπνοος+εἰδος) ὁ νυσταλέας φύσεως, νυσταλέος, ὁμοιος πρὸς νυσταλέον.

ὑπνώνυ, *λακ. ἀντὶ ὑπνοῦν*, ἀπφρ. *τοῦ ὑπνώω.*

ὑπνώσσω, *ἀντ. -ττω*=ὑπνώω (βλ.λ.). εἶμαι ὑπναλέος, εἶμαι νυσταλέος, αἰσθάνομαι ὑπνηλιαν||*μτφρ., φόβφ δ' οὐχ ὑπνώσσωι κέαρ*—ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἡ καρδίας μου δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ὑπνοῦ.

ὑπνώω, *ἑπ. ἀντὶ ὑπνώω* (βλ.λ.), *κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι.*

ΥΠΟ', πρόθεσις συντασσόμενη μετὰ γεν., *δοτ., και* *αἰτ.* *αἰολ. ὑπάτ*, *βοιωτ. ὑπά*, *ἑπικ. ποιητ. ὑπαί*, *χάριν τοῦ μέτρου* βασ. *σημ. κάτω, ὑποκάτω.*

ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ: **||** ἐπὶ τόπου, μετὰ γεν. δηλούσης τὸ πρᾶγμα ἢ τὸν τόπον, ὑποκάτωθεν τοῦ ὀπίου ἐρχεται τι ἢ ἐξέρχεται: *ῥέει κρήνη ὑπὸ σκεύους*=ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπήλιον τρέχει μία πηγὴ | *ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ ἔλυεν*= ὀπεζεύγνυεν (ἔλυεν, «ἐξέζευε») τοὺς ἵππους ὑποκάτωθεν τοῦ ζυγοῦ | *ὑπ' ἀργείοῦ λυόμεν*=ἔλυον ἐμαυτὸν κάτωθεν τοῦ κριοῦ («ἐξεκόλλουσα ἀπὸ τῆν κοιλιὰ του»). 2) μετὰ γεν. δηλούσης τὸ πρᾶγμα κάτω ἀπὸ τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ἢ τοποθετεῖται τ' κάτω, ὑποκάτω, κάτω ἀπὸ...: *ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας*= πλῆξις (κυρ. ἐπιτυχῶν) αὐτὸν ὑπὸ τὸ στέρνον (κάτω ἀπὸ τὸ στήθος).— **||** πρὸς δῆλωσιν τοῦ αἰτίου (τοῦ ποιητικῆ αἰτίου, τοῦ ἐνεργούντος προσώπου, τῆς αἰτίας), μετὰ *παθητικῶν ρημάτων*, ἢ καὶ μετὰ *οὐδέτερον ρημάτων*, *καίμενων ἐν παθητ. ἐνν.*, *λατ. a ἢ ab*: *κτείνομαι ὑπὸ τινος*=φονεύομαι ὑπὸ τινος | *θανεῖν ὑπ' αὐτοῦ*=νὰ πέσον (νὰ φονεῦθῃ) «ἀπὸ τοῦ ἴδιο του τὸ χερί», *ἰδιοχείρωσ* | *ὑφ' αὐτοῦ*= ἐξ ἑαυτοῦ, *ὑφ' αὐτοῦ*, ἀπὸ ἄλλωσ διόλου ἀτομικῆν του πρωτοβουλίαν (=λατ. *sub ipson*) | *ἀκούω ὑπὸ τινος εἶ ἢ κακῶσ*=ἐπαινοῦμαι ἢ κακολογοῦμαι ὑπὸ τινος || *ῶσ. και* ἐπὶ δευτερευόντος προσώπου, διὰ τοῦ ὀπίου ἐνεργεῖ τ' *ὑπὸ κήρυκος προηγήρευε*= διεκήρυσε (προεκήρυσε) διὰ μέσου τοῦ κήρυκου. 2) *ῶσ. ἢ ὑπὸ +γεν.* *καίται ἐν βραχυλ. φράσεσιν*, *δπου νοσεται οὐ μόνον ἡ δμέσοσ ἐνέργεια τοῦ ἐνεργούντος προσώπου*, ἀλλὰ *και* τὸ περαιτέρω ἀποτέλεσμα αὐτῆσ: *σπέρχω ὑπὸ τινος*=σπεύδω θιαζόμενος ὑπὸ τινος | *φάθγω ὑπὸ τινος*=τρέπομαι εἰς φυγῆν *δικωόμενος ὑπὸ τινος* | *ἐπαινον ἔχω ὑπὸ τινος*=ἐπαινοῦμαι ὑπὸ τινος | *αἰτίαν ἔχω ὑπὸ τινος*=κατηγοροῦμαι ὑπὸ τινος. 3) ἢ *ὑπὸ* συχνὰ ἐκτείνεται *και* ἐπὶ συναισθημάτων, *παθῶν κλπ.*: *ὑπὸ φόβου* (=ἀπὸ φόβον, ἐκ φόβου), *ὑπὸ χαρᾶσ* (=ἀπὸ χαράν) | *ἐντεῦθεν ἐπεξετάθη ἢ χρῆσις τῆσ και* ἐπὶ *ἕνεργ. ρημάτων*, *δπου δμωσ δύναται νὰ ἐξυπακούηται παθητικῆ τ'εσ μετοχῆ*, *ἔκ τῆσ σκοπιᾶσ ἐξαρτᾶται κυρίωσ ἡ περιφρασις τῆσ ὑπὸ +γεν.* *πράττω τ'εσ ὑπ' ἀρετῆσ*=πράττω τ'εσ ἀπὸ ἀνδρείαν (κυρ. *πράττω τ'εσ ἀγόμενος ἢ κινούμενος ὑπὸ ἀνδρείασ*) || *δρῶσσοισιν ὑπὸ μαστίγων*=ἀνορούσων (ἀνοίγουν ὀρούματα, ἀνασκάπτουν) ἐνεκα τῶν μαστίγων (κυρ. *δρῶσσοισι τυπτόμενοι ὑπὸ μαστίγων*). 4) συχνὰ ἢ *ὑπὸ +γεν.* τίθεται πρὸς δῆλωσιν τῶν συμπαραμορτουσῶν συνθηκῶν: *ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωθῆσ*=ὑπὸ τῆν πνοῆν τοῦ Ζεφύρου (τοῦ Ζεφύρουσ πνεόντος) | *ἀψάστων ὑπ'* *Ἀχαιοῶν*=ὑπὸ τῶσ κρουσῶν τῶν Ἀχαιοῶν (δτε οὐ Ἀχαιοὶ ἀνεθόσαν) || *ἐπὶ μουσικῆσ (ἢ ρυθμικῆσ καθόλου) συνοδίασ*: *νομάζειν ὑπ'* *αὐλοῦ*=ὀργαζεῖν

κορυβαντιῶν, εμεδοκοπεῖνσ) τῆ συνοδίᾳ αὐλοῦ (ὑπὸ τῶσ ἤχουσ τοῦ αὐλοῦ) | *πίνειν ὑπὸ σάλπιγγος*=πίνειν ὑπὸ τῶσ ἤχουσ τῶν σαλπγγῶν | *ῶσ. και* *θῦειν ὑπ' εὐφῆμου βοῆσ*=θυσιάζειν, προσφέρειν θυσίαν συνοδουομένην ἀπὸ φαίδρῶσ φωνῶσ | *ὑπὸ πομπῆσ ἐξάγειν τινά* ἢ ἐκφέρειν τινά ἐν πομπῆ (συνοδίᾳ πομπῆσ).

ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ, πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἀντικειμένου (τοῦ οἰασθήκοτε φύσεωσ ἀντικειμένου) κάτω ἀπὸ τὸ ὅποιον εὐρίσκεται πρᾶγμῶ τ'εσ: **||** ἐπὶ τόπου: *ὑπὸ πσοσι*=ὑπὸ τῶσ πόδασ, «κάτω ἀπὸ τὰ πόδια | *ὑπὸ τῆ ἀκροπόλεσ*=κάτω ἀπὸ τῆν ἀκρόπολιν (ὑπὸ τῆν ἀκρ.) | *ὑφ' ἄρμασι*=κάτω ἀπὸ τὸ δρμα, ἐξευγμένοι εἰς τὸ ἄρμα | *ὑπὸ χειρῶ τινος δαμῆναι*=νὰ δαμασθῆ (νὰ κυριευθῆ, νὰ ὑποταχθῆ, νὰ νικηθῆ) κάτω ἀπὸ τῶσ χειρῶσ τινος, διὰ τῶν χειρῶν τινος, ὑπὸ τινος | *οὕτω και φοβῶμαι ὑπὸ τινος*=εἶμαι τρομοκρατημένος κάτω ἀπὸ τινά (κάτω ἀπὸ τῆν σκιάν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐμπνεομένου φόβου), *τ. ἑ. τὸν φοβῶμαι* | *ὑπὸ πομπῆ τινος βαίνω*=προχωρῶ κάτω ἀπὸ τῆν ὁδηγίαν τινὸσ (προπεμπόμενος ὑπ' αὐτοῦ).— **||** εἰς δῆλωσιν ὑποταγῆσ ἢ ἐξαρτήσεωσ: *ὑπὸ τινος*=ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν τινὸσ | *εἰμι ὑπὸ τινος*=εἶμαι ὑποταγμένος εἰς τινά, εἶμαι ὑποτελῆσ του, εἶμαι ὑπήκοόσ του | *ἔχω ὑπ' ἑμαυτῶ*=ἔχω ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν μου, *ἔχω ὑπὸ τῶσ διαταγῶσ μου* (εἰς τῶσ διαταγῶσ μου). 2) εἰς δῆλωσιν τῶν συμπαραμορτουσῶν συνθηκῶν (ὡσ και ἡ *ὑπὸ +γεν.*): *ὑπ' αὐλητῆσ πρῶσθ' ἔκισον*=προεχῶρων (προεπορευόντων) ὑπὸ τῶσ ἤχουσ τοῦ αὐλοῦ τοῦ αὐλητοῦ (συνοδοούμενοι ὑπὸ αὐλητοῦ παίζοντος αὐλόν) | *ῶσ. ὑπὸ κῆρυκι*, *ὑπὸ φωτι*, *ὑπὸ λαμπάδεσ κ.ο.κ.*

ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ: **||** ἐπὶ τόπου, εἰς δῆλωσιν κινήσεωσ πρὸς τι ἀντικείμενον καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ: *ὑπὸ σπέωσ ἤλασε μήλασ*=«ἐσαλάγησε» τὰ πρόβατα (πρὸς τὸ σπήλιον και) ὑπὸ τῆν ὀροφῆν του σπηλαίου, *δηλ. ἐντόσ του σπηλαίου* | *ὑπὸ ζυγῶν ἤγαγεν ἵππους*=ὠδήγησε τοὺσ ἵππουσ ὑπὸ τῶν ζυγῶν, *ἔζευξε τοὺσ ἵππουσ* | *ὑπὸ Τροίην ἰέταισ*=πορεύεσθαι (καὶ φθάνειν) ὑπὸ τὰ τελῆη τῆσ Τροίασ | *οὕτω και ὑπὸ δικαστῆροισ ἀγειν*=ὀδηγεῖν (φέρειν) ὑπὸ τῶσ (ὑψηλότερον πως κειμένων) ἔδρωσ τῶν δικαστῶν (ὀδηγεῖν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, ἐνάγειν). 3) εἰς δῆλωσιν τοῦ ὑποκάτω ἀντικειμένου τινὸσ *ἀνευ τῆσ ἐνοίασ τῆσ κινήσεωσ*: *δοσο ἔασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡέλιον τε*=δοσο ὑπάρχουσι (ζῶσι) ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀπανταχοῦ τῆσ γῆσ.— **||** ἐπὶ χρόνου (ὡσ τὸ *λατ. sub*): *ὑπὸ νύκτασ*=κατὰ τῆν νύκτα, πρὸσ τῆν νύκτα, *δτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ* | *ὑπὸ τῶν ἔωσ*=κατὰ (πρὸσ) τὰ ἐξημερῶματα | *ὑπὸ τῶν σεισμῶν*=κατὰ τῆν ἐποχῆν τοῦ σεισμοῦ, *δτε συνέθη ὁ σεισμός* | *ὑπὸ τῶν νηῶν κατακαέντα*=τότε περίπου ποῦ ὁ ναὸσ ἔγινε παρανοήλωσ του πυρὸσ | *ῶσ. ἐπὶ χρονικῆσ διαρκείασ*: *πάνθ' ὑπὸ μνησθμόν*=καθ' ὅλην τῆν διάρκειαν τοῦ θυμοῦ, *ἐν δωσ ἐξρηκολοῦδει ἡ μῆνισ.*

ΘΕΣΙΣ: ἢ *ὑπὸ* κατὰ κανόνα προτάσεται τοῦ μεθ' οὗ συνάπτεται ὀνόματοσ: ἐνίστασ θυμοσ και ἐπιτάσεται αὐτοῦ (τίθεται μετ' αὐτοῦ), ἀλλὰ τότε θρίσεται ἀναστροφῆν τοῦ τῶνου και γράφεται *ὑπο*.

Ἡ *ὑπὸ* καίται και ἀπολ. (ἀνευ συνανηκοντοσ ὀνόματοσ), ὡσ ἐπίρρ., ὀπότε δηλοῖ ἀπλῶσ τὸ εὐποκάτωσ, «κάτω ἀπὸ», και μάλιστα ἐπὶ *νεογνῶν* εθρισκομένων *ἐκ τῶν μαστῶν τῆσ μητῶρσ*: *ἵπποσ θῆλειασ, ὑπὸ δ' ἡμίλοισ*=ὑπ' αὐτόσ δὲ (δηλ. ὑπὸ τοὺσ μαστοὺσ των) ἡμίλοισ. 2) ὀπίωσ.— **||** ἀνεπαροδῆτωσ, λόδρωσ.

ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ ἢ *ὑπὸ* σημαίνει **||** τὸ ὑποκάτω, τόσον ἐπὶ *στάσεωσ* (εἰ *ὑπαιμοσ=εἰμι ὑπὸ τινος*=εἶμαι, εὐρίσκομαι, κάτω ἀπὸ τ'εσ) ὅσον και ἐπὶ *κινήσεωσ* (εἰ *ὑποβαίνωσ*=βαίνω, *βαθίζω*, ὑποκάτω ἀπὸ τ'εσ). 2) μεῖζιν ὀλησ τινὸσ μετ' ὀλησ: *ὑπάργυροσ, ὑπόχρυσοσ*. 3) ὑποταγῆν ἢ ἐξαρτησιν: *ὑπο-δαμνάω, ὑπο-δμῶσ* (βλ. λ. λ.).— **||** τὸ ἐν μικρῶσ βαθμῶ ὑπάρχον, ἢ τὸ κατὰ μικρόν γίνόμενον, ὀλίγον τ'εσ, κατὰ μικρόν, *βαθμηδόν* (ὡσ ἡ *λατ. sub*): *ὑπο-κινῶω, ὑπό-λευκοσ, ὑπο-φωπιέωσ* (βλ. λ. λ.).

Ἐντμ. *ὑπο*, *ὑπὸ* (ἑπ. *ποι ὑπαί*, *ἔξ οὗ τὸ ὀμηρ. ὑπαίθα*) *λεσθ.*, ἡλ. *ὑπὰ* κατ' ἀναλογίαν πρὸσ ἄλλασ

προθ. *ἀνά*, κατά κ. ἕ.) ὑπό=σανσκρ. *upa*, Ζενδ. *upa* παλ.περσ. *urā*, λατ. *sub*, *sus*- (**sup*-s), ὁσκ. *sup*, ἄμδρ. *su*, ιρλ. *fo*, gall. *go*, gaul. *vo*- (‘*fu*[r]o, γοτθ. *uf*., παλ.γερμ. *fi*, *oba*· εἰς λατ. ‘*upo*’ βλ. καὶ ἐν *θ-πέρ*, ὕμι.

ὑπό-βαθρον, τό· πᾶν τὸ τιθέμενον ἢ κείμενον ὑποκάτω, ὡς καὶ νῦν ὑπόβαθρον, βάθρον, κρηπίς, κρηπίδωμα, θεμέλιον, βάσις. 2) ὑποπόδιον. 3) ὀ ὑπό τούς πόδας ἐστρωμένος τάπηξ.

ὑπό-βαίνω, μελλ. -*βήσομαι*· ἀόρ. *β’* -*έβην*· πρκ. *βέβηκα*· βαίνω ὑποκάτω, εἰσχωρῶ, εἰσοδύω ἢ θέν. Ἰ-σταμα ὑποκάτω, χρησιμεύω τῶς βάσις, ὑποστήριγμα. — II μετρ., εἶμαι ὑποκάτω τινός, δηλ. εἶμαι χαμηλότερος κατὰ τὸ ὕψος· *τεσσαράκοντα πόδας ὑποβάς τῆς ἐτέρης (στυραμίδος) τῶνδὸ μέγεθος* (‘*Ηροδ.*) =καταβάς (δηλ. κτίσας αὐτὴν χαμηλότερον) κατὰ τεσσαράκοντα πόδας ὅπῃ τὴν ἄλλην πυραμίδα πού εἶχε τὸ αὐτὸ μέγεθος (τ.ἔ. κτίσας αὐτὴν 40 πόδας χαμηλότερον).

ὑπό-βάλλω, ἐπ. *ὕββαλλω*, μελλ. -*βάλλω*· ἀνεργ. πρκ. -*βέβληκα*, παθ. -*βέβλημαι*· ρίπτω ἢ βάλλω (τοποθετῶ) τι ὑποκάτω, ἀπὸ ἰώνω τι κάτω (ἄφρασμα, τάπητα κλπ.), λατ. *substernere*. — II μέσον, ὑποκαθιστῶ ξένον τέκνον εἰς τὴν θείαν τοῦ ἰδιοῦ μου, παραλαμβάνω ξένον τέκνον (νόδον) καὶ τὸ υἱοδετῶ (τὸ κάμνω ἰδικόν μου), ἢ ὑπεισάγω εἰς τὴν ὑποβολιμαῖον τέκνον. 2) μετρ., διαίδω (δέτω εἰς κυκλοφορίαν), ὑποκινῶ, ψευδεῖς κατηγορίας. — III ρίπτω (παρεμβάλλω) λόγον τινά εἰς τὸ μεταξύ, διακόπτω, ὑποψιδυρίζω, ἐμποδίζω τὸν λέγοντα, ἀπαντῶ, ἀνταπαντῶ. — IV εἰσηγοῦμαι, ὑποβάλλω, εἰς τὴν ὑπενδυμίζω.

ὑπό-βάσις, -*εω*· ἢ (ὑποβαίνω)· ἡ ὀπισθοχώρησις, ὑποχώρησις, «*χρισμῆλωμα*», ὅπως τὸ *γονάτισμα τῆς καμῆλου* διὰ τὰ *δεχθῆ* τὸ φορτίον τῆς. 2) θεμέλιον, βάσις, βάθρον.

ὑπό-βένθος, *ον* (ὑπό+*βένθος*)· ὁ εἰς τὸν θυδὸν κάτω, ὁ ὑπὸ τὸν θυδὸν, ὁ ὑπὸ τὸ βάθος, ὑποβρύχιος.

ὑπό-βήσσω, ἀτ. -*βήττω*· μελλ. -*βήξω*· θήχω ἐλαφρῶς, ἔχω ὀλίγον εἶχα.

ὑπό-βιδάζω, μελλ. -*βιδάσω*, ἀτ. -*βιδῶ*, μεταβατ. ἀνεργείας τοῦ ὑποβαίνω· φέρω κάτω, καταβιδάζω.— μέσον, χαμηλῶν ἐμαυτὸν, γονατίζω, κύπτω (ἐπὶ ἴπῳ, καμῆλου).

ὑπό-βλέπω, μελλ. -*βλέψομαι*· κατευθύνω τὰ βλέμματά μου ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω ὑποκάτωθεν, κυττάζω λοξῶς, στραβοκυττάζω || κυττάζω περιφρονητικῶς || κυττάζω ὑπόπτως ἢ ὀργίλως, ρίπτω ὑποκαθ. βλέμματα, περιπτῶ ὡς καὶ νῦν ὑποβλέπω.

ὑπό-βλήθη, ἀπερρ. (ὑποβάλλω)· ρίπτω εἰς τὸ μέσον λέξιν τινά (τ. ἔ. διακόπτων τὸν ρήτορα) δολίως ἢ συγκεκαλυμμένως (μετὰ ἀπιφιλῆσεως ἢ μετὰ τάσεως πρὸς διατύπωσιν μωμφῆς). 2) ὑποβολιμαίως, νόδως.— II μετὰ πлагίων θλεμμάτων, λοξῶς, πлагίως·

ὑπό-βλητέος, *α*, *ον*, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ὑποβάλλω· ὄν πρέπει τις νά ὑποβάλη, νά θέσῃ κάτω, ὅστις πρέπει νά ὑποβληθῆ.

ὑπό-βολή, ἢ (ὑποβάλλω)· ὡς ἀνεργ., τὸ θέτειν (βάλλειν) ὑποκάτω, ἢ ὀπιστρως. 2) ἡ τοποθετήσις νόδου τέκνου εἰς θείαν γνησίου· *ὑποβολῆς γράφομαι τινα*=κατηγορῶ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου (τὸν καταγγέλλω) διὰ νόδου γέννησιν || ἀνεῦθεν, ὑποβολῆς=παραποίησις· *κλειδῶν ὑποβολῆς*=παραποίησις κλειδιῶν, «*ἀντικλειδί*». 3) ὑπόμνησις, παραίνεσις, εἰσηγήσις, συμβουλή· *ἐξ ὑποβολῆς*=διὰ ξένης συμβουλῆς (παραίνεσεως, ὑπομνήσεως).—III παθητ., τὸ τεδειμένον ὑποκάτω, βάσις, θεμέλιον || μετρ., ἢ ὑπόδεσις, ἐνός ἔργου, τὸ ἔργα τὸ ὀποῖον πραγματεύεται μία πνευματικὴ ἐργασία.

ὑπό-βολημαῖος, *α*, *ον* (ὑποβάλλομαι)· ὡς καὶ νῦν, ὑποβολιμαῖος, νόδος, οὐχὶ γνήσιος, κίβδηλος, κυρ. ὁ κρυφίως ὑποβαλλόμενος (τοποθετούμενος) εἰς τὴν θείαν τοῦ γνησίου πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ || τὰ *ὑποβολημαῖα* (ἐνν. τέκνα)=τὰ νόδα τέκνα.

ὑπό-βρέμω· *βρέμω* (βλ.λ.) ὑποκάτω, δορυδῶ (βοάζω, βρυχώμαι, μυκῶμαι) ὑποκάτω.

ὑπό-βρέγω, μελλ. -*ξω*· παθ. πρκ. -*βέβρεγμα*· βρέχω (ὑγραίνω, «*νοτιζῶ*, «*μουσκεύω*»), ὀλίγον τι || μετρ. «*κουτοσπίνω*». — μετ. παθ. πρκ. *ὑποβεβρεγμένος* = «*μισομεδυμένος*».

ὑπό-βρύχιος, *ον*· ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ εὐρισκόμενος || γενικῶς, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ εἰς βάθος εὐρισκόμενος, βαθύς [δ’· ἔτυμ. βλ. *ὑπόβρυχος*].

ὑπό-βρύχος, *ον*=ὑποβρύχιος (βλ.λ.), ἀλλ’ ἐν χρῆσει μόνον ἐν τῇ οὐδ. πληθ. *ὑπόβρυχα* ὡς ἐπιερρ.=ὑπὸ τὸ ὕδωρ· *ὑπόβρυχα τίθημι τινα*=τὸν καλύπτω μετὰ ὕδατα | *ὑπόβρυχα γίνομαι* = καλύπτομαι ὑπὸ τῶν ὕδατων [δ’· ἔτυμ. βλ. *βρύχιος*].

ὑπό-γαιος ἢ **ὑπόγειος**, *ον* (ὑπό+*γαῖα*)· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, δηλ. ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, ὡς καὶ· νῦν ὑπόγειος.

ὑπό-γάστριον, τό (ὑπό+*γαστήρ*)· τὸ κάτω μέρος τῆς κοιλίας, ἀπὸ τοῦ ἄμφρολου καὶ κάτω, ὡς καὶ νῦν τὸ ὑπογάστριον, λατ. *abdomen*. — II τὸ ὑποκάτω μέρος θαλασσίου ἰχθύος, τοῦ δύννου, προσφιλὲς ἔδεσμα τῶν Ἀθηναίων.

ὑπό-γείος, *ον*=ὑπόγαιος (βλ.λ.).

ὑπό-γελᾶω, μελλ. -*ἄσομαι*· γελῶ ὀλίγον τι, ὑπομειδῶ, χαμογελῶ, ἢ γελῶ κρυφίως, «*κρυφογελῶ*», λατ. *subridere*.

ὑπό-γενειάζω, μελλ. -*σω* (ὑπό+*γένεσιον*)· ἱκετεύω ψαύων διὰ τῆς χειρὸς τὸ γένειον.

ὑπό-γίνομαι, μετρ. καὶ ἰων. -*γίνομαι*, ἀόρ. *ε’* -*γενόμην*· ἀποθ. γίνομαι θαδμηδόν ἢ γίνομαι ἀμέσως μετὰ τι, ἐπακολουθῶ, λατ. *subnasci*.

ὑπό-γλαυκος, *ον*· ὁ ὀλίγον τι *γλαυκός* (βλ.λ.), ὑπόφαιος, «*σταχτερός*».

ὑπό-γλαύσω (ὑπό+*γλαῦξ*)· βλέπω κάτωθεν, ρίπτω λαθραῖα θλέμματα, ὡς τὸ *ὑποβλέπω* (βλ.λ.). *λοξοκυττάζω*, «*τραβοκυττάζω*».

ὑπό-γλυκαίνω (ὑπό+*γλυκύς*)· γλυκαίνω ὀλίγον τι || μετρ., ὀλίγον τι θωπεύω τινά με κολακευτικούς λόγους, κολακεύω, καταπραῶνω.

ὑπό-γνώμπτω, μελλ. -*ψω*· *γνώμπτω* (βηλ. κάμπτω, λυγίζω) ἠρέμα καὶ κατὰ μικρόν.

ὑπό-γνώσις, *ε’* ἐν. ὀποτ. ἀόρ. *α’* τοῦ ὑπογινώσκω.

ὑπό-γραμμο, -*ατος*, τὸ (ὑπογράφω)· πᾶν τὸ γεγραμμένον ὑποκάτω, πᾶν τὸ ὑπογεγραμμένον, ἢ ὑπογραφή. 2) ἐπιγραφή.

ὑπό-γραμμάτεος, -*εως*, *δ’* ὡς καὶ νῦν, ὑπογραμμάτεος, ὁ ὑπὸ τὸν γραμματέα, ὁ δευτεροος γραμματέος.

ὑπό-γραμμάτεος, μελλ. -*σω* (ὑπογραμματεύς)· εἶμαι ὑπογραμματεύς, ὑπηρετῶ ὡς ὑπογραμματεύς. **ὑπό-γραμμός**, *δ* (ὑπογράφω)· δείγμα πρὸς γραφήν, ὑπόδειγμα, τύπος, «*μοντέλλο*».

ὑπό-γράφεις, -*εως*, *δ* (ὑπογράφω)· ὁ γράφων κατὰ διαταγὴν ἢ καθ’ ὑπαγόρευσιν ἄλλου, γραμματεύς, λατ. *amanuensis* ἢ ἐν Ἀθῆναις, ὁ γραμματεύς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου.

ὑπό-γράφῃ, ἢ (ὑπογράφω)· ὡς καὶ νῦν, ὑπογραφή, τὸ κάτωθεν γεγραμμένον || ὑπογεγραμμένον ἔγγραφον καταγγελίας, μήνυσις. 2) τύπος, ἀποτύπωμα, σφραγίς, σημεῖον, ἐντύπωσις, *ἰδέα* ἐν τῇ πληθ., ὑπομνήματα, ἀπομνημονεύματα, λατ. *commentarii*. — II τὸ διάγραμμα, αἱ γραμμαι πράγματός τινος, τὸ περίγραμμα, σκιαγράμμα, γενικὴ καὶ ἀδρομερὴς περιγραφή, λατ. *adumbratio*. — III τὸ βάψιμον τῶν βλεφαρίδων.

ὑπό-γράφω, μελλ. -*ψω*· πρκ. -*γέγραφα*, παθ. -*γέγραμμαι*· ὡς καὶ νῦν, ὑπογράφω, γράφω ὑποκάτω τὴν ὑπογραφήν μου || γράφω ὑποκάτω ἐν ὑστερογράφῳ, ἐπισηνάντω || γράφω τὸ ἄνομα ἢ τὸν τίτλον ἐπὶ τινός πράγματος.— II ἐν τῇ μέσῳ, θέτω τὸ ἄνομά μου (τὴν ὑπογραφήν μου) κάτω ἀπὸ μίαν μήνυσιν (καταγγελίαν), προστίθεμαι εἰς τοὺς κατηγορούς τινός, ἐνοῦμαι μετὰ τοὺς κατηγοροῦντάς τινα, λατ. *subscribere accusationem in aliquem*. 2) ἐν τῇ *εὐαγγελίῃ*, σχεδιάζω, σκιαγράφω, «*σκιτοῶρω*», οὐρῶ ἀδρομερῶς τὰς κυριώτερας γραμμὰς ἐνός ζωγραφικοῦ πίνακος, κάμνω ἐν χονδρο-

ειδές σχεδίασμα, λατ. *adumbrare* || μτρφ., ἀπεικονίζω ὀδρμερῶς (ἀμυδρῶς), σκιαγραφῶ.— || **III** *ὑπογράφω* (ὑπογράφομαι) *τοὺς ὀφθαλμοῦς*=εὐάφω τὰς ὀφθαλμούς μου, τὰς μαυρίζω.

ὑπό-γυιος ἢ **-γυος**, ὄν (ὑποδ+γυιον): ὁ ὑποχείριος, πρόχειρος: *ἐξ ὑπογυίου*=ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως || προσδοκίμος, ἐγγύς. **2**) ὁ μόλις ἐξελαθὼν τῶν χειρῶν τινος, πρόσφατος, νέος, λατ. *recens* || ἀναθθεν, ὁ πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ τελευταίως γενόμενος (συνθάς κλπ.).— || ἀφινιδίος, ἀπροσδοκῆτος: *ἐξ ὑπογυίου*=παραχρήμη, εἰς τὴν στιγμήν, ἀφινιδίως [δι' αὐτοῦ. βλ. *ἐγγύη*].

ὑπο-γυῖως ἢ **-γυῖως**, ἐπιρρ.: ἐσχάτως, προσφάτως, νεωστί, προχείρως.— συγκρ. *ὑπογυϊότερον*, ὑπερθ. *ὑπογυϊότετα*.

ὑπό-γυος, ὄν=ὑπέγειος (βλ. λ.).

ὑπο-δακρύω, μελλ. -ῦσω· δακρύω ὀλίγον τι ἢ κρυφίως, ἀρχίζω νὰ δακρύω.

ὑπο-δαμνάω, μελλ. -δαμῶσω· πρκ. -δέδημαι· παθητ. ἀορ. α' *ὑπεδαμῆθη* πρκ. -δέδημαι· δαμάζω, ὑποτάσσω, ὑπὸ τινος, κατανικῶ, καταβάλλω.—παθητ. **ὑποδαμνῶμαι** (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *ὑποδαμνῆμι), δαμάζομαι καταβάλλομαι, κατανικῶμαι, ὑποτάσσομαι, ἐνδίδω: *γυνὴ ὑποδαμνθεῖσα*= γυνὴ ἐνδύσασα, ὑποχωρήσασα εἰς ἀπαιτήσεις ἀνδρός.

ὑπο-δδείσας, ἐπ. μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδεῖδω* (βλ. λ.).

ὑπο-δέγγμενος, ἐπ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ὑποδέχομαι*.

ὑπο-δέδεγμα, πρκ. τοῦ *ὑποδέχομαι*.

ὑπο-δεδεμένος, παθητ. μτχ. τοῦ *ὑποδέω*.

ὑπο-δεδιώς, μτχ. πρκ. τοῦ *ὑποδεῖδω*.

ὑπο-δεδιώω, ὁ (ὑπεδ+δεδιώω) κυρ. ὁ πῆρσαν ἐκ φόβου, ὁ «ζαρώνων» ἀπὸ φόβου, κομικὸν ὄνομα πτηνοῦ (παρ' Ἀριστοφ.) [κυρ. οὐδ. ἐκ τῆς μτχ. *ὑποδεδιώω*].

ὑπο-δέδρομα, ποιητ. πρκ. τοῦ *ὑποτρέχω*.

ὑπο-δείξ, ἐς, γεν. -έος (ὑπεδ+δέομαι): ὁ ὀλίγον τι ἐλλιπής, κατώτερος, ὀλιγώτερος, μικρότερος || γενικῶς, ὁ κάτω ἀπὸ ἑνα ἄλλου, ὁ κατώτερός του || κυρ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ σφρα. *ὑποδείστερος*=κατώτερος || ἐπὶ πραγμάτων: *ἐκ πολλῶν ὑποδείστερος*=μέσσω κατὰ πολὺ κατώτερα (κυρ. ὀρυμμένος ἐκ μέσσω πολὺ κατώτερος).—συγκριτ. ἐπιρρ. *ὑποδείστερος*=ὀλιγώτερον, εἰς μικροτέρους ἀριθμούς.

ὑπό-δειγμα, -ατος, τὸ (*ὑποδεικνύμι*): σημεῖον, δείγμα, τεκμήριον ἀπόδειξης.— || ὡς καὶ νῦν, ὑπόδειγμα, παράδειγμα, ὑπογράμμος, τύπος καὶ ὑπογραμμός, «μοντέλλο», ἀντίτυπον.

ὑπο-δεῖδω, μελλ. -σω· ἀορ. α' *ὑπέδεισα*, ἐπ. *ὑπέδεισα*: ἐπ. πρκ. *ὑποδείδεια* γ' πλθθ. ἐπ. ὑπερα. *ὑποδείδισαν* ποιητ. πρκ. *ὑπαιδείδισα* ἀντὶ *ὑποδέδοισα*: φοβόμαι ὀλίγον, εἶμαι ὀλίγον φοβισμένος κατέχομαι ὑπὸ ἐλαφροῦ φόβου, τρομάζω ἐνώπιόν τινος καὶ ἀπομακρύνομαι (μετ' αὐτ.) || ζαρώνω ἀπὸ τὸν φόβου μου.— || ἀπολ., εἶμαι ὀλίγον φοβισμένος.

ὑπο-δείκνυμι, καὶ -ῦω· μελλ. -δείξω, ἰων. -δέξω· ἀορ. α' *ὑπέδειξα*, ἰων. -έδεξα· δεικνύω κρυφίως (δεικνύω χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός) || δῖδω εἰς τινὰ νὰ ἐνοήσῃ, παρέχω ἀπλήρ. νύξιν περὶ τινος. **2**) ὡς καὶ νῦν, ὑποδεικνύω, ὑποδηλῶ, κάμνω τινὰ νὰ καταλάβῃ, τοῦ δίνω νὰ ἐνοήσῃ.— || δεικνύω χάρασσω τὰς γραμμάς τοῦ σχεδίου τοῦ δεικνυμένου πράγματος || προβάλλω δείγματα (ὑποδείγμα, παράδειγμα), διδάσκω διὰ παραδείγματος (δι' ὑποδείγματος).— || ἐπιδεικνύω τι, κάμνω ἐπίδειξιν πράγματός τινος || προποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ὅτι... || ὡς καὶ ἀπλῶς, δεικνύω, «δείχνω».

ὑπο-δειλιάω, μελλ. -ῶσω· δειλιάω ὀλίγον τι, εἶμαι ὀλίγον δειλός.

ὑπο-δειπαίνω=*ὑποδείδω* (βλ. λ.), κρυφίως φοβοῦμαι τινὰ.

ὑπο-δειπνέω, μελλ. -ῆσω· δειπνῶ ἀντὶ ἄλλου.

ὑπο-δείσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδεῖδω*.

ὑπο-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ *ὑποδέχομαι*.

ὑπο-δέμω κτίζω ὑποκάτω, ἰδρύω τὴν ὡς θεμέλιον, θεμελιώνω, βάλλω θεμέλια, λατ. *substituō*.

ὑπο-δεξίη, ἢ (*ὑποδέχομαι*): ἡ ὑποδοχὴ καὶ περι-

ποίησις ξένου, μέσσω ὑποδοχῆς [-ε· παρ' ἐπ. χάριν τοῦ μέτρου].

ὑπο-δέξιος, α, ὄν (*ὑποδέχομαι*): ὁ ἰκανός (ὁ κατάλληλος) εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι, εὐρύχωρος, εὐρύς, ἐπαρκής.

ὑπο-δερίε, -ίδος, ἢ· κόσμημα τοῦ τραχήλου, περιδέριον.

ὑπό-δεσις, -εως, ἢ (*ὑποδέω*): ὑπόδησις, τὸ δέ-νειν ὑποκάτω, τὸ ὑποδένειν τὰ σανδάλια, τὸ φορεῖν ὑποδήματα. **2**) = τὰ *ὑποδήματα* (ὡς καὶ νῦν), τὰ «παπούτσια».

ὑπο-δέχθαι, ἐπ. ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ὑποδέχομαι*.

ὑπο-δέχομαι, ἰων. -δέκομαι· μελλ. -δέξομαι· ἀορ. α' -εδεξάμην· πρκ. -δέδεμαι· ὡς παθ. ἀορ. α' -εδέχθη (καὶ ἐν παθ. ἐνν.), ἀποθ. δέχομαι ὑποκάτω, δέχομαι ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης (ἐπὶ τῆς θείτιδος κ.χ.). **2**) ὡς καὶ νῦν, ὑποδέχομαι τινὰ, τὸν δέχομαι κάτω ἀπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας μου, τὸν δέχομαι εἰς τὸ σπῆτι μου, τὸν φιλοξενῶ, τὸν ὑποδέχομαι με ἀνοικτὰς ἀγκάλας, τὸν περιποιῶμαι || **δ** *ὑποδεξάμενος* = ὁ φιλοξενήσας, ὁ οἰκοδεσπότης. **3**) δίδω ἀκρόασι, δίδω προσοχὴν, ἀφοικράζομαι, προσέχω.— || ἀναλαμβάνω ἔργον τι, ἐπιχειρῶ, ὑπόσχομαι, λατ. *in se recipere*. **2**) παραδέχομαι, ἀναγνωρίζω, τὴν δικαίαν ἀπόφασιν ἐπὶ τινος ὑποδέσσεω || μετὰ ἀρνησ., *οὐχ ὑποδέχομαι* = ἀρνοῦμαι νὰ παραδεχθῶ, ἀρνοῦμαι.— || φέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑποφέρω, «βαστῶ», ὑφίσταμαι.— **IV** ἀναμένω διὰ τινος, περιμένω τινὰ, ἀναμένω τὴν ἐπίδειξιν του, περιμένω νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω, λατ. *exipere*. **2**) ἀκολουθῶ εἰς τὴν σειράν, ἀκολουθῶ εἰς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν || ἔρχομαι εὐδύς κατόπιν ἀπὸ τινος, τὸν διαδέχομαι, συνορεύω.— **V** ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, μένω ἔγκυος.

ὑπο-δέω, μελλ. -θήσω· παθ. πρκ. *ὑποδέδομαι*: δέ-νω ὑποκάτω.— μέσσω, ὑποδένω τοὺς πόδας, δένω τὰ ὑποδήματά μου, «φοραῖν τὰ παπούτσια μου»: (ἀντὶθ. τῆ *ὑπολύομαι*=εὐγάζω τὰ παπούτσια μου): *ὑποδέομαι κοθόβρους*=«φοραῖν» (βάλλω, φορῶ) τοὺς κοθόβρους μου || καὶ ἀπολ., *ὑποδέομαι*=βάλλω τὰ ὑποδήματά μου || μτχ. παθ. πρκ. *ὑποδεδεμένοι*=ἔχοντες (φοροῦντες) τὰ ὑποδήματά των || *ὑποδεδεμένοι τὸν ἀριστερὸν πόδα* = ἔχοντες ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα.

ὑπο-δηλῶ, μελλ. -ώσω· ὡς καὶ νῦν, ὑποδηλώνω, δεικνύω ἐμμέσως (συγκεκαλυμμένως), ὑπαινίσσομαι, ὑπεμφαίνω.

ὑπό-δημα, -ατος, τὸ (*ὑποδέω*), ὡς καὶ νῦν, ὑπόδημα, «παπούτσια», κυρ. τὸ δεδεμένον ὑποκάτω (ὑπὸ τὸν πόδα) δι' ἰμάντων, σανδάλιον, λατ. *solea*, ἀλλὰ καὶ πᾶν εἶδος ὑποδήματος, ἀκόμη καὶ οἱ μπότες, λατ. *calceus*.

ὑπό-δησαι, προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδέω*.

ὑποδησαι, ἀπρφ. ἀνεργ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδέω*.

ὑπο-διδάσκαλος, δ' ὁ ὑπὸ τὸν διδασκαλόν, ὁ δευτερεύων διδασκαλός (κυρ. τοῦ χοροῦ τῶν ἑρχαίων δραμάτων).

ὑπό-δίκος, ὄν (ὑπεδ+δίκη): ὡς καὶ νῦν, ὁ ὑπόδικος, ὁ ὑπὸ τὴν δίκην διατελών, ὁ ὑποκειμένος εἰς δίκην, ὁ κατηγορούμενος, ὁ ὑπαίτιος, ὁ ἐνοχος, ὁ προσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου || μετὰ γεν., *ὑπόδικος γίγνομαι χειρῶν*=δικάζομαι, «περνῶ ἀπὸ δίκην» διὰ χειροδικίον.

ὑπο-διφθέρος, ὄν (ὑπεδ+διφθέρα): ὁ ὑπὸ διφθέρων ὤν, ὁ διὰ διφθέρας κεκαλυμμένος, ὁ ἐνδεδυμένος δέρματα.

ὑπο-δηθεις, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδημῶ* (βλ. λ.).

ὑπο-δμῶς, -ῶος, δ' ὁ δευτερεύων δοῦλος, «παραβοηθός».— || ὁ ὑποδουλωθείς, ὁ ὑποτεταγμένος, ὑπῆκοος.

ὑπο-δοχή, ἢ (*ὑποδέχομαι*): ὡς καὶ νῦν, ὑποδοχὴ, τὸ φιλοξένως ὑποδέχεσθαι ξένου, ἢ φιλοξενία || ὡς τὸ ὑποδέχεσθαι καὶ κατακρύπτειν δοῦλους δραπέτευσαντας.— || ἀποδοχὴ, παραδοχὴ, ἐπιδοκιμασία || θεν, ὑποστήριξις, βοήθεια, συνδρομή.— || **III** *ὑπόθεος*, προὑπόθεσις, ἐκδοχὴ, γνώμη.— **IV** *δοχεῖον*

(ὕδατος π.χ.), δεξαμενὴ ἢ τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, κατάλυμα.

ὕπο-δρά (ὕποδρακεῖν), ποιητ. ἐπιρρ., ἐν χρῆσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐν τῇ φράσει *ὕποδρα ἰδὼν* = «στραβοκυπτάζοντας», κυρ. βλέπων κάτωθεν ἢ ἐκ τῶν πλαγίων, λοξῶς ἢ καί: «ἀγριοκυπτάζοντας», βλοσυρῶς βλέπειν ἢ (ἐὰν τήρηθῇ τὸ χρον. σημεῖον τοῦ ἀορ. μτχ.) «ρίψας λοξὸν καὶ βλοσυρὸν βλέμμα».

***Ἔτυμ.**: ὑπόδρα (<-δρακ< (ἰαπ. *dʒk- (: δέρκομαι βλ. λ.), πρβλ. σανακρ. dhar-dʒʻ (βλέμμα, δέα), ἐξ Ἰσού δυνατὸν ὅμως εἶναι καὶ ἐν *-δρακ-τ- τὸ ἐπιρρ. *ὕποδραξ* ἀσχηματίσθη ἕστερον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τύπουσ οἰος ὁ ἀνα-μεῖξ.

ὕπο-δράκειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὕποδέρκομαι*.

ὕπο-δράμειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὕποτρέχω*.

ὕπο-δράω, ποιητ. **ὕποδρώω**· μελλ. -δράσω· δρῶ ὑπό τινα, εἶμαι ὑπόδουλος εἰς τινα, ἐργάζομαι ὑπό τινα, ὑπηρετῶ, εἶμαι ἐξυνηρητικός (ὠφέλιμος) εἰς τινα (μετὰ δοτ.).

ὕπο-δρηστήρ, -ῆρος, ὁ (*ὕποδράω*)· ὑπηρετής, διάκονος, βοηθός, θεράπων.

ὕπο-δρομή, ἢ (*ὕποδραμεῖν*)· τὸ τρέχειν ὑπό τι, τὸ τρέχειν ὑπό τὴν τροχίαν (τοῦ ἡλίου π.χ., τοῦ ἀκοντίου κ.ο.κ.) ἢ καταφυγή, καταφύγιον, σωτηρία ἢ κολακεία, χαμέρπεια.

ὕπο-δρομος, ον (*ὕποδραμεῖν*)· ὁ τρέχων ὑποκάτω, ὁ ἐρχόμενος ὑπὸ τοὺς πόδας· *πέτρος ὑπόδρομος ἔχων*·=λίθος κείμενος πρὸ τῶν ποδῶν, λίθος ἐπιπροσθῶν εἰς τοὺς πόδας μας ἢ ὡς οὗα. δ *ὕπόδρομος*·=ὕποδρομῆ (βλ. λ.), καταφύγιον τῶν πλοίων ἐν κακοκαιρίᾳ, ὄριμος.

ὕπο-δροσος, ον· ὀλίγον τι δροσερός, ὀλίγον δροσιμένος.

ὕπο-δρώωσι, ποιητ. ἀντὶ *ὕποδράωσι*, γ' πληθ. τοῦ *ὕποδράω*.

ὕπο-δύω, ἢ **ὕποδύνω**, μελλ. -δύσω· ἀορ. α' *ὕπεδθα*· ἐνδύω (φορῶ) ὑποκάτω ἢ μτφρ., *κίνδυνον ὑποδύνω*·=ἀπόσταμαι κίνδυνον, κίνδυνεύω. 2) ἀμτβ., ὑπεισέρχομαι ὑποκάτω τινός κατὰ μικρὸν (ἡρέμα), διολισθαίνω, χώνομαι μέσα ἢ ὑποκάτω εἰς τὴν κρυφίως ἢ ἐντέχνως ἢ ἄλλ' ὡς καὶ οἰοθαίνω ὑποκάτωθεν, ἐξολισθαίνω «ἐξεγλιστρῶ» (μετ' αἰτ.).— ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μέσῳ, *ὕποδύομαι*, ἀορ. α' *ὕπεδθίσασαμην*· ὡς. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *ὕπέδθην*· πρκ. *ὕποδεδθνα*· καταδύομαι ὑποκάτω, χώνομαι ὑποκάτω, ὑπεισέρχομαι, εἰσχωρῶ, λατ. subire ἢ ὡς τὸ *ἐνδύομαι* (βλ. λ.), ἐνδύομαι, φοραίνω, φορῶ, βάλλω τοὺς πόδας μου μέσα εἰς ὑποδήματα, φορῶ οσινδάλια. 2) μτφρ., ὡς καὶ νῦν, ὑποδύομαι, ἀναλαμβάνω ρόλον τινά, παριστάνω τινά ὡς ἡθοποιός. 3) μτφρ. ὡς ὑπεισέρχομαι εἰς τὴν εὐνοϊάν τινος, εἰσχωρῶ εἰς τὴν εὐνοϊάν του, τὸν προσελκύνω πρὸς τὸ μέρος μου. 4) (μετὰ γεν.), ἐξέρχομαι κάτωθεν τινος, ἐξολισθαίνω, «ἐξεγλιστρῶ», ἔρω κατῶθεν (ἐκ τῶν κάτω), ἀναδύομαι κάτω ἀπὸ τι. 5) δέτω ἑμαυτὸν κάτω ἀπὸ τι, «παίρνω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω εἰς τοὺς ὤμους μου, φέρω ἐπὶ τῶν ὤμων μου, βαστάζω ἢ ὄθεν μτφρ., ἀναλαμβάνω τι, ὑφίσταμαι (π. χ. κίνδυνον, πόλεμον κλπ.). 6) ἐπὶ αἰσθημάτων, κρυφίως ἢ θαμνιδῶν ὑπεισέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν τινος καὶ τὴν κατακυριεύει (τὸ πάθος ἔρωτος, μίσους, κλπ.). 7) *σφθαλιμοὶ ὑποδεδυκότες*·=εσθουλωμένα, θαδουλά, μάτια.

ὕπο-εἶω, μελλ. *ὕπο-εἶξομαι*, ἐπ. ἀντὶ *ὕπεικω*, *ὕπειξομαι*.

ὕπο-εργός, ον, ἀντὶ τοῦ συνηρ. *ὕπουργός* (βλ. λ.).
ὕπο-εζορός, ὁ (καὶ ἢ)· δευτερεύων ζάκορος (βλ. λ.), τ. ἔ. ὑπηρετής τοῦ ναοῦ, ἱερεὺς ἢ δευτερεύουσα ἱερεία.

ὕπο-ζεύγνυμι, καὶ -ύω· μελλ. -ζεύξω· ἀορ. α' *ὕπέζευξα*· παθητ., ἀορ. β' *ὕπεζέθην*· πρκ. *ὕπέζευμαι*· ζευγνύω («ζεύω») ὑποκάτω εἰς τι, δέτω ὑπὸ τὸν ζυγόν ἢ μτφρ., φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσω.— παθητ., μτφρ., ὑποβάλλομαι εἰς ζυγόν, φέρομαι ὑπὸ ζυγόν, ὑποτάσσομαι.

ὕπο-ζύγιον, τὸ (*ὕποθ+ζυγόν*)· τὸ ὑπὸ τὸν ζυγόν

ζῶν, τὸ ἐξευγμένον εἰς ἄμαξαν ἢ τὸ φέρον φορτίον ἐπὶ τῆς ράχεως (τὸ ἀχθοφόρον).

ὕπο-ζέγνω, μελλ. -ώσω·=ὕποζεύγνυμι (βλ. λ.).

ὕπο-ζωμα, -ατος, τὸ (*ὕποζώννυμι*)· πλατεῖα ζώνη (διάζωμα, σχοινίον ἢ λωρίς) περιβάλλουσα τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἐξωτερικῶς εἰς τρέπον ὅστε τὸ βλον σκάφος καθίσταται συμπαθέστερον καὶ ἀντιμετωπίζει ἀσφαλέστερον τὴν ὀρμὴν τῶν κυμάτων (πρβλ. *ὕποζώννυμι*).

ὕπο-ζώννυμι καὶ -ύω· μελλ. -ζώσω· ἐνεργ. πρκ. *ὕπέζωκα*, παθ. *ὕπέζωσμαι*· ζώνω ὑποκάτωθεν καὶ πῆριξ, ζώνω ὅλα μαζί ἢ κυρ. ζώνω (δένω με ζώνην) πλοῖον, σφίγγω τὰ πλευρὰ του μαζί με τὴν καρὲνα του διὰ σχοινίων ἢ ἄλλης φύσεως ζωνῶν, ὅστε νὰ μὴ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ διαλυθῇ ἀπὸ τὸν ἐν καιρῷ τρικυμίας κλυδωνισμὸν.

ὕπο-θάλλω, μελλ. -ψω· δερμαίνω ὑποκάτω ἢ ἐσωτερικῶς.—παθητ., δερμαίνομαι ὑποκάτω ἢ ἐσωτερικῶς.

ὕπο-θεῖς, εἶσα, ἐν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ὕποτίθημι*.

ὕπο-θερμαίνω· δερμαίνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.—παθητ., γίνομαι ὑπόθερμος (ὀλίγον τι θερμός), δερμαίνομαι κατ' ὀλίγον ἢ δερμαίνομαι μετρίως.

ὕπο-θερμος, ον· ὀλίγον τι θερμός ἢ ὀλίγον τι δέξιδυμος.—συγκρ. *ὕποθερμότερος*, ὁ πολὺ δέξιδυμος, εὐερέδιστος.

ὕπο-θέσθαι, ἀπρφ. μεσ. ἀορ. β' τοῦ *ὕποτίθημι*.

ὕπο-θεσις, -αως, ἢ (*ὕποτίθημι*)· τὸ τιθέναι ὑποκάτω, τὸ τοποθετεῖν τι ὑποκάτω ἢ συνηθέα. τὸ τεθειμένον ὑποκάτω ὡς βάσις, θεμέλιον, κρηπίδωμα, βάσις, θεμελλίσις.— ἢ ὡς καὶ νῦν, ὑπόθεσις, τὸ τεθειμένον, τὸ λαμβανόμενον ὡς δεδομένον, τὸ παραδεδεγμένον, προϋπόθεσις λατ. *adsumptio*. 2) τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα, λατ. *argumentum*.— ἢ τὸ παραδεδεγμένον ὡς κανὼν, ἀρχή, ἀξίωμα, δόγμα. 2) γενικῶς, σκοπός, σχέδιον ἢ πρότασις.

ὕπο-θέω, μελλ. -θεύσομαι· τρέχω ὑποκάτω, ὑποτρέχω, «βάζω τρικλοποδιὰ σὲ κάποιον καὶ τὸν ἀναποδογυρίζω».— ἢ «βγαίνω μπρὸς στὰ πόδια του», κατὰ τοὺς ἀγῶνας δρόμου, προσπαθῶ νὰ τὸν προσπεράσω, «ξεφυτρῶνω μπρὸς του».— ἢ τρέχω πῶς ἀπὸ τινα πολὺ διαστικός.

ὕπο-θήκη, ἢ (*ὕποτίθημι*)· παραίνεσις, συμβουλή, διδακτικὸν παραγγέλιμα ἢ ὑπόμνησις, ὑπαινιγμός.— ἢ ὡς καὶ νῦν, ὑποθήκη, ἐνέχυρον, ἐγγύησις.

ὕπο-θημοσύνη, ἢ (*ὕποτίθημι*)·=ὕποθήκη (βλ.λ.), συμβουλή, παραίνεσις.

ὕπο-θήσομαι, μέσ. μελλ. τοῦ *ὕποτίθημι*.

ὕπο-θλίβω, μελλ. -ψω· θλίβω κάτωθεν ἢ ἐλαφρῶς, ἐκπιέζω ἐλαφρῶς ἢ κατ' ὀλίγον.

ὕπο-θορυβέω, μελλ. -ήσω· ἐγείρω ὀλίγον θόρυβον, θορυβῶ κάπως ἢ ἀρχίζω νὰ θορυβῶ.

ὕπο-θράσσω, ἀτ. -τω, μελλ. -θράξω, ἀτ. συγκκ. τύπος ἀντὶ *ὕποταράσσω*.

ὕπο-θρύπτομαι, μελλ. -θρύψομαι· ἀορ. α' *ὕπεθρύφθην*, παθητ.· εἶμαι ἐπιτετηδευμένος (προσποιημένος), εἶμαι ἐκτεθλυμμένος, δηλυπρηπής, τρυφηλός ἢ εἶμαι χαλαρός.

ὕπο-θύμιός, μελλ. -θσω· καίω λιθωντόν ἢ ἄλλα ἀρώματα (ἐπὶ πυρᾶς) καὶ παράγω καπνόν, θυμιάζω, λατ. *suffire*.

ὕπο-θύμις, -ίδος, ἢ, καὶ **ὕποθυμιάς**, -άδος (ὑπὸ +θυμός)· στέφανος φερόμενος περὶ τὸν λαιμόν, ὅστε ὁ φέρον νὰ ὀπολαύῃ τῆς ὀσμῆς τῶν ἀνδένων του.— ἢ εἶδος πτηνοῦ (παρ' Ἀριστοφ.).

ὕπο-θυπεύω· θωπεύω ὀλίγον, κολακεύω ἐντέχνως, διὰ κολακείας κερδίζω τὴν συμπάθειάν τινος.

ὕπο-θυρήσω, μελλ. -ξω· ὀπλιζω (ἐξοπλιζῶ) κρυφίως.— μέσον, ἐξοπλιζῶ ἑμαυτὸν (ὀπλιζομαι) κρυφίως, χωρὶς τοῦτο νὰ γίνῃ ἀντιληπτόν.

ὕπο-ἰδχω (ἢ ἰχω)· ἰχω (τ.ἔ. φωνάζω) ὀλίγον τι ἐκβάλλω ἤχον ὡσάν ἐπὶ θαδίᾳ κάπου.

ὕπο-ἰγγνυμι καὶ **ὕποἰγω**, μελλ. *ὕποἰξω*· ὀνοίγω ὀλίγον τι ἢ κρυφίως.

ὕπο-οικέω, μελλ. -ήσω· κατοικῶ ὑποκάτω ἢ εἶμαι κεκρυμμένος.

υπο-οικίζομαι, παθ. (ὕποδ + οἰκίζω) = *υποικέω* (βλ. λ.).

υπο-οικο-δομέω, μελλ. -ήσω· κτίζω τὰ ὑποκάτω (μέρη τείλους π. χ.), λατ. *substruo*.

υπο-οικ-ουρέω, μελλ. -ήσω· οἰκουρῶ, παραμένω οἶκοι, «φυλάω τὸ σπίτι» || μτρφ., κρύπτομαι, «εἶμαι χωμένος κάπου». — || μετ' αἰτ. πραγμ., τηρῶ τι (τὸ ἔχω) κατ' οἶκον χωρὶς τὸ νὰ γνωρίζῃ ἄλλος τις (κρυφίως, μυστικά), μηχανεύομαι τι κρυφίως, τὸ παρασκευάζω κρυφίως. 2) μετ' αἰτ. προσ., μηχανορραφῶν ἐπιδρῶ ἐπί τινος, τὸν ἐπηρεάζω μὲ διάφορα τεχνάσματα || ἀπολ., μηχανεύομαι δόλους, δολιεύομαι.

υπο-οιμώζω, μελλ. -ώσομαι· οἰμώζω ὀλίγον ἢ χαμηλόφωνα, κλαυθμυρίζω.

υπο-καθ-έζομαι, μελλ. -εδοῦμαι, ἀποθ. = *υποκαθήμαι* (βλ. λ.).

υπο-καθ-ημαι, ἰων. -κάθημαι (κυρ. πρ. τοῦ *υποκαθέζομαι*)· κάθημαι ὑποκάτω, κάθημαι κάτω, κάθημαι κάπου. — || κάθημαι κάπου κρυμμένος, ἐνεδρεύω, στήνω ἐνέδραν, «κάνω ἢ βασιτ' καρτέρι». 2) μετ' αἰτ. προσ., ἐνεδρεύω διὰ τινος, περιμένω (κρυμμένος) διὰ τινος (νὰ περάσῃ ἢ νὰ ἔλθῃ κάποιος), τὸν παραμονεύω.

υπο-καθ-ίζω, μελλ. ἀτ. -εῶ· τοποθετῶ τινὰ κάτω, τὸν καθίζω κάτω || τὸν τοποθετῶ ἐν ἐγέδρῳ, τὸν βάλλω νὰ ἐνεδρεύσῃ, νὰ στήσῃ ἐνέδραν. — μέσον, κάθημαι ἐν ἐνέδρῳ, ἐνεδρεύω, «βασιτ' καρτέρι», λατ. *subsidiere*. — || ὡς ἀμτθ. ἀνεργ., ἐνεδρεύω (ὡς καὶ τὸ μέσον).

υπο-καίω, ἀτ. -κάω· κσίω βάλλων πυρ (ἀνάπτων) ἀπὸ κάτω || ἀνάπτω κάτωθεν.

υπο-κάμπτω, μελλ. -ψω· μεττ.. κάμπτω ὀλίγον ὀπισω ἢ ὑποκάτω, λυγίζω πρὸς τὰ κάτω. 2) ἀμτθ., ὑποστρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἐπὶ λαγοῦ. — || μτρφ., μετ' αἰτ., ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, ὑστερῶ.

υπο-κάρδιος, ον (*ὑπὸτ' καρδία*)· ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ ὢν, ὁ ὑπὸ τὴν καρδίαν ὢν, ὁ ἐκ καρδίας, ὁ ἐγ-κάρδιος.

υπο-κατα-θαίνω, μελλ. -βήσομαι· ἀδρ. β' -έβην· πρ. -βέβηκα· καταθαίνω κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν (σιγά - σιγά), κατέρχομαι κρυφίως ἢ ὀλίγον || μτρφ., ὑποχωρῶ, χαλαρώνω, συγκαταθαίνω.

υπο-κατα-κλίνω, μελλ. -κλίνω· κατακλίνω ὑποκάτω. — παθητ.. κατακλίνομαι ὑποκάτω || μτρφ., ὑπέικω, ὑποχωρῶ, ἐνδιδοῦ.

υπο-κατ-ημαι, ἰων. ἐντὶ *υποκαθήμαι* (βλ. λ.).

υπο-κάτω, ἐπίτρφ. ὡς καὶ νῦν, ὑποκάτω, ἀποκάτω, κάτω. — || ἐν τῇ Λογικῇ, τὸ *υποκάτω γένος* = τὸ κατώτερον γένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ἐπάνω*.

υπό-κειμαι, μελλ. -κεισομαι, ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ *ὑποκίθημι*· κείμαι κάτω, κείμαι ὑποκάτω· *πεδὶν ἰερῶν ὑπόκειται* = ἡ πεδία κείται κάτω ἀπὸ τὸν ναόν (ἀπλῶνεται κάτω ἀπὸ τὸν ναόν) || ἀπολ., κείμαι χαμηλότερα, εἶμαι κρυμμένος. — || μτρφ., εἶμαι τοποθετημένος κάτω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τινος, ἔχω τεθετῆ πρὸ ὀφθαλμῶν τινος (ὑπ' ὄψιν του), προβάλλομαι εἰς τὴν σκέψιν του, προτείνομαι εἰς τινος. 2) εἶμαι θεδεμένος, εἶμαι δεδομένος, λαμβάνομαι ὡς προϋποθέσεις, λαμβάνομαι ὡς βάσις || *ὑπόκειται* ἀπολ. = εἶναι θεδεμένος κανὼν, προϋποτίθεται ὅτι... 3) ὑποδεικνύομαι, ὑποδηλοῦμαι, ὑπενθυμίζομαι. 4) ἀφίνομαι, ὑπολείπομαι εἰς τὸ θάθος, μένω, παραμένω, διαφυλάσσομαι. 5) εἶμαι ὑποκείμενος, ὑπόκειμαι, εἰς τι(να), εἶμαι ὑποτεταγμένος εἰς τινος, ὑποτάσσομαι εἰς τινος || ἀποτελῶ τὸ θεμα (τὸ ὑποκείμενον) μίᾳ ἐρεύνης (μῆς πραγματείας, ἐνός ἔργου τοῦ λόγου): *ὅλη ὑποκειμένη* = τὸ θεμα τῆς ἐρεύνης, τὸ ἐρευνηόμενον πρόβλημα, ἢ ὑπόθεσις τῆς πραγματείας. 6) ὑπόκειμαι (ἀφίνομαι) ὡς ἐγγύθιος, ὡς ὑποθήκη, εἶμαι ὑποθηκευμένος: *τὰ ὑποκείμενα* = τὰ ὑποθηκευμένα.

υπο-κελεύω, μελλ. -σω· ἀνεργθ ὡς *κελευστής* (βλ. λ.), ἐκτελῶ ἔργον *κελευστοῦ*, τ. ἑ. διὰ μουσικοῦ ὁργάνου ἢ δι' ὥδης διδῶ εἰς τοὺς κωπηλάτας τὸν χρόνον πρὸς ρυθμικὴν κωπηλασίαν.

υπο-κηρύσσω, ἀτ. -ττω, μελλ. -ξω· διακηρύ-

σω διὰ τῆς φωνῆς τοῦ κήρυκος, καθιστῶ τι γνωστὸν δημοσίᾳ διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύσσω. — τὸ μέσον, *υποκηρύσσομαι* (-τομαι) ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἔχω προκηρύξει, ἔχω ἀναγγεῖλαι διὰ κήρυκος, καὶ κυρ. πρὸς πᾶσι (ὅτι δηλ. τὸ ἀναγγελλόμενον πωλεῖται).

υπο-κινέω, μελλ. -ήσω· ἀδρ. α' -ἐκίνησα· κινῶ ὑποκάτω (κάτωθεν), κινῶ μεταφῶς ἢ ἡρέμα, μετακινῶ τὴν θέσιν ὀλίγον, ἢ μετακινῶ ἡρέμα. — || μτρφ. ὡς καὶ νῦν, ὑποκινῶ, διεγείρω, τινὰ κατὰ τρόπον ἐντεχνον, τὸν παρορμῶ χωρὶς καὶ νὰ φαίνωμαι. — || ὡς ἀμτθ., κινούμαι ὀλίγον || μτρφ. παρουσιάζω ἐπαναστατικὸς (νεωτεριστικὸς) τάσεις: *οὐδέμια πόλις ἂν ὑπεκίνησεν* = οὐδέμια πόλις ἤθελε κινήσῃ οὐδέ κατ' ἐλάχιστον || μτρφ. ὡς., εἶμαι ὀλίγον τι ἐκτός ἐμαυτοῦ, πάσχω ὀλίγον τὰς φρένας.

υπο-κλάζω, μελλ. -σω· ὀκλάζω ὀλίγον, λυγίζω τὰ γόνυτα ὀλίγον, γονατίζω ἢ κάθημαι «σταυροπόδι» || μτρφ., ἐπὶ λύχνου ἑτοίμοι νὰ σέψῃ, «κοντεύω νὰ σέψω», «κοντεύει νὰ σωθῇ τὸ λάδι μου».

υπο-κλαίω, ἀτ. -κλάω· κλαίω κρυφίως, ἢ κλαίω ἡρέμα (ὀλίγον), σιγχαίω.

υπο-κλέω, μελλ. -άσω· θραύω ὑποκάτω, θραύω κρυφίως, ἢ θραύω θαρμυδῶν.

υπο-κλέπτω, μελλ. -ψω· ὡς καὶ νῦν, ὑποκλέπτω, κλέπτω κρυφίως, ὑπεξαίρω, «σουφρώνω». — παθητ., κλέπτομαι κρυφίως, ἀποστεροῦμαι δι' ἀπάτης, ἐξ-απατῶμαι.

υπο-κλίνω· ὀλίγον τι(νὰ) νὰ κατακλιδῇ || κλίνω τι(νὰ) νὰ κύψῃ κάτω, νὰ ὑποκύψῃ, τὸ(ν) ὑποτάσσω. — || κυρ. ὡς παθητ. *υποκλίνομαι* = κατακλίνομαι, «πλαγιάζω» || μτρφ., ὑποτάσσομαι, ὑποκίπτω, ὑποχωρῶ.

υπο-κλονέω· ὀλίγον τι κλονίζω (σειῶ, διασειῶ, «τραντάζω»), ταράσσω κάπως || μτρφ., κατατροπώνω, ἀρχίζω νὰ κάμπω τὸν ἐχθρόν. — || συν. παθητ. *υποκλονέομαι* = κλονίζομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ταράσσομαι, ὑπὸ τινος || μτρφ., κατατροπώνομαι, διασκορπίζομαι, ἐνωπίων τινος.

υπο-κλοπέω, μελλ. -ήσω· ὡς τὸ *υποκλέπτω* (βλ. λ.), κρύπτω ὑποκάτω. — || μόνον ἐν τῷ παθητ., *υποκλοπέομαι* = διμερῶς κεκρυμμένος, κρύπτομαι, μένω εἰς ἀπόκρυφα μέρη.

υπο-κλύζω, μελλ. -ύσω· κλύζω (πλύνω, καθαρίζω) ὑποκάτωθεν || κατακλύζω. — || παθητ., *υποκλύζομαι* = κατακλύζομαι (ὡς καὶ νῦν), θυθίζομαι εἰς τὰ νερά.

υπο-κνίζω, μελλ. -ίσω· ξύω ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς, ξύω ἐξ ἐπιπολής, γαργαλίζω, ἐρεθίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως. — παθητ., ἐρεθίζομαι κατὰ μικρὸν, ὑπερερεθίζομαι, διεγείρομαι, προκαλοῦμαι, παρσργίζομαι.

υπο-κόλπιος, ον (*ὑπὸτ' κόλπος*)· ὁ κείμενος ἐν τῷ κόλπῳ || μτρφ., ὁ ἐκ καρδίας ἀγαπητός || ὡς ὄσα. ὁ *υποκόλπιος* = ὁ πολυαγαπημένος, ὁ ἐραστής. 2) ὁ φερόμενος ὑπὸ τὸν κόλπον, ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην κεκρυμμένος.

υπό-κόπος, ον (*ὑπὸτ' κόπος*)· ὁ ὀλίγον τι κεκοπιακῶς, ὁ κόπως κουρασμένος.

υπο-κορίζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀποθ.· «κάνω τὸ μικρὸ παιδί», φέρομαι ὡς παιδίον, ὀμιλῶ μὲ διωπευτικὸς (υποκοριστικὸς) λέξεις καὶ τὰς προφέρω ὡς νήπιον, θβεν: 1) καλῶ τινος, τὸν φωνάζω μὲ χαϊδευτικὰ ὀνόματα (δπως ἐπὶ ἑραστῶν). 2) καλῶ τι(να) μὲ εὐφημον ὄνομα, εὐφημῶ, εὐφημίζω, εἰς κακόηχον δηλ. πρᾶγμα διδῶ καλὸν ὄνομα (τὴν *αἰσχρότητα* δηλ. τοῦ πράγματος ἢ τοῦ προσώπου τὴν καλύπτω μὲ μίαν εὐήχων καὶ καλὴν ἑννοίαν ἔχουσαν λέξιν): *ἦν ἄνοιαν οὐσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν* (Πλάτων). 3) τάνάπαλιν, εἰς καλὸν τι πρᾶγμα διδῶ κακὸν ὄνομα: *οἱ μὲν φίλοι καλοῦσι με εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντες ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι με κακίαν* (Ξενοφ.).

υπο-κόρισμα, -ατος, τὸ (*υποκορίζομαι*)· χαϊδευτικὸν ὄνομα, χαϊδευτικὴ λέξις || καλὸν ὄνομα κακοῦ πράγματος.

υπο-κορισμός, ὁ = *υποκόρισμα* (βλ. λ.).

υπο-κουρίζομαι, ἰων. ἀντὶ *υποκορίζομαι* (βλ. λ.) ||

ἐγκωμιάζω, κολακεύω, μέ εὐφήμους λέξεις (ἢ ᾄδων κατάλληλα ᾄσματα).

ὕπο-κρέκυ, μελλ. -ῶν ἐπὶ ἐγχορδων ὄργάνων, ὑπερῶ ἤρεμα, κρούω χορδὴν ἤρεμα, κάμνω τὸ ὄργανον νὰ ἤχησῃ ὑπὸ τὴν χεῖρά μου ἥ ὡς ἀμτβ., ἐκβάλλω χαμηλὸν ἤχον, ὑποτερετίζω, συντροφεύω ἤχων ἐν ἀρμονίᾳ (μετὰ δοτ.). 2) μετ' αἰτ., παίζω μουσικῆν συναυλιαν.

ὕπο-κρητηρίδιον, τό, καὶ **-κρατηρίδιον**, καὶ **-κρατήριον** (ὕπλ + κρητήρ)· μικρὰ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας τίθεται ὁ κρατήρ, τὸ πιατέλλο ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον τοποθετεῖται ὁ κρατήρ.

ὕπο-κρίναιτο, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ ὑποκρίνομαι. **ὕπο-κρίνασθαι**, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ὑποκρίνομαι. **ὕπο-κρίνομαι**, μελλ. -κρίνομαι· μσο. ἀορ. α' ὑπεκρινάμην, παθ. ὑπεκρίθην· μέσον· ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, δίδω ἀπάντησιν ἥ καὶ ἐπὶ ἀποκρίσεως μαντιανῶ ἔρμηνεῦσιν, διερμηνεύω.— ἢ παρ' αἰτ.. ἐπὶ ἠθοποιῶν, λαμβάνω μέρος εἰς διάλογον διεξαγόμενον ἐπὶ σκηνῆς, ὑποκρίνομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παριστάνω πρόσωπόν τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶμαι ὑποκριτῆς (τοῦ παριστανομένου προσώπου τιθεμένου κατ' αἰτ.): **ὕποκρίνομαι Προμηθεά** = «παίζω» τὸν Προμηθεά. 2) ἐπὶ θεατρικοῦ θύου, ἐξοχίζω, μεγαλοποιῶ, στομ. ἔρμηνεύω, παριστάνω ὑπερβολικῶς. 3) μτρφ., ὑποκρίνομαι, προσποιούμαι, «κάνω τὸν ὑποκριτῆ».

ὕπο-κρίσις, ἡ·=ὕποκρισις (βλ. λ.). **ὕπό-κρίσις**, -εως, ἡ (ὕποκρίνομαι)· ἀπόκρισις, ἀπάντησις.— ἢ τὸ παριστάνειν τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ ὑποκριτοῦ (ἠθοποιοῦ), ὃ ὑποκρίνοσθαι ἐν θεάτρῳ, θεατρικὴ ἀπαγγελία ἥ ὡς ρητορικὴ ἀπαγγελία, ρητορικὴ ἐπίδειξις. 2) μτρφ., ὑπόκρισις, ὑποκρισία, προσποιήσις.

ὕπο-κρίτης, -οῦ, ὁ (ὕποκρίνομαι)· ὁ ἀποκρινόμενος, ὁ δίδων ἀπάντησιν, ὁ ἀπαντῶν ἥ ὁ ἐρμηνευτῆς, ἐξηγητῆς.— ἢ ὁ παριστάνων ἐπὶ σκηνῆς, ὁ ἠθοποιός, ὑποκριτῆς θεάτρου. 2) μτρφ.. ὡς καὶ νῦν, ὑποκριτῆς, ὑποκρινόμενος, προσποιούμενος.

ὕπο-κρίτικός, ἡ, ὅν (ὕποκριτής)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τέχνην τοῦ ὑποκριτοῦ ὃ πεπεiraμένος (ὁ ἐμπειρός) ὑποκριτῆς ἥ ὁ ἠοκῆμένος εἰς τὴν θεατρικὴν ἢ τὴν ρητορικὴν ἀπαγγελίαν ἥ τὸ θηλ. ὡς οὖσ. ἢ θεατρικῆ (ἐνν. τέχνη), ὡς καὶ νῦν.

ὕπο-κρούω, μελλ. -σω· κρούω ἐλαφρῶς, ἢ κρούω ὑποκάτωθεν ἥ ἐπὶ ἐγχορδων ὄργάνων, κρούω τὰς χορδὰς ἥ πλῆττων τὰς χορδὰς ἢ κρούων καθ' οἰονδῆποτε τρόπον δίδω τὸν χρόνον, «βαστῶ» τὸν ρυθμόν.— ἢ μτρφ., διακόπτω, λαμβάνω τὸν λόγον διακόπτων τὸν ὁμιλοῦντα ἢ ἀντιλέγω ἥ ἐπιτίθειμαι.

ὕπο-κρούω, μελλ. -ψω· κρούω ὑποκάτω, «χώνω» ὑποκάτω, καλύπτω.— μέσον, φυλάττω (τηρῶ) τὸ μυστικόν ἀπὸ τινος, «τοῦ τὸ κρύβω», τὸ ἀποσιωπῶ, τὸ ἀποκρύπτω.

ὕπο-κρούω, μελλ. -ῶ· κρούω (κράζω, «βογγῶ») ὀλίγον ἢ ἀσθενῶς ὡς ἀνδρῶπος νοσῶν.

ὕπό-κυκλος, ον· ὁ ἔχων ὑποκάτω τροχοῦς, ὁ ἐπὶ τροχῶν κυλιόμενος.

ὕπο-κύπτω, μελλ. -ψω, ἀορ. ὑπέκνυμα· κύπτω ὑποκάτω, κύπτω ὑπὸ ζυγόν, κύπτω ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τινός, ὑποτάσσομαι εἰς τινος: οἱ Μῆδοι ὑπέκνυσαν Πέρσῃσι=οἱ Μῆδοι ὑπέκυψαν εἰς τοὺς Πέρσας, ἔκυψαν ὑπὸ τὸν ζυγόν τῶν Περσῶν, ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Πέρσας ἥ κάμπτωμαι, γονατίζω, πίπτω χαμῶ, καταπίπτω ἥ «σκύβω» νὰ πῶ, ὡς «σκύβω» διὰ νὰ παρατηρήσω μέσα εἰς τι (διὰ νὰ κατοπτεύσω).— ἢ μετ' αἰτ. ὑπέκνυτε τὰν τῶλαν=«σκύβετε» (λύγισε) τὴν ράχιν σου (ἢ τὸν ὤμόν σου) διὰ νὰ φορτωθῆς τὸ βάρος (πρ:βλ. Σχολ. Ἀριστοφ. 954 εὐάν τῶλαν, τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφόρου ἐν τῇ τραχίλῃ γινόμενῃ τῶν τραχίλων σκληρότητα τῶν ἀχθοφόρων ζῶων» βλ. τὴν.

ὕπο-κύβομαι, μέσον (ὕπλ+κύβω)· ἐπὶ γυναικός, «συλλαμβάνω», γίνομαι ἐγκυος, μένω ἐγκυος, ἐγγαστραρνομαί ἢ μτρ. ἀορ. α' ὑποκυσσάμενη.

ὕπο-κύλιον, τό (ὕπλ+κύλιον)· ὁ μπρός τὸ «κωλομέρι».

ὕπο-κωμωδέω, μελλ. -ήσω· κωμωδῶ (διακωμωδῶ, ἐμπαίζω, χλευάζω) ὀλίγον τι ἢ κρυφίως. **ὕπό-κωφος**, ον· ὁ ὀλίγον τι κωφός, ἀρκετὰ κωφός.— ἢ μωρός, παράλογος.

ὕπο-λαβείν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ὑπολαμβάνω.

ὕπο-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ἀορ β' ὑπέλαβον· πρκ. ὑπέειλησα, παθητ. ὑπέειλημαι (πρβλ. λαμβάνω)· λαμβάνω τὴν κάτωθεν, τὸ σηκώνω ἀπὸ κάτω, τίθειμαι ὑποκάτω του, τὸ φέρω εἰς τοὺς ὤμους μου ἢ εἰς τὰ νῶτά μου, λατ. suscipere. 2) προσφθάνω, καταφθάνω, συναντῶ τυχαίως, ἐμφανίζομαι ἐξσφινικά ἥ ἐπὶ γεγονότων, ἐπακολουθῶ, γίνομαι μετὰ ταῦτα, ἐπέρχομαι. 3) λαμβάνω τὸν λόγον καὶ ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἀνταπαντῶ ἥ συχνὰ κατὰ μτρ. ἀορ. β': ὑπολαβὼν ἔφη=λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν, ἀποκρινόμενος εἶπεν, ἀπεκρίθη (ἐν διαλόγοις) ἥ λαμβάνω τὸν λόγον διακόπων ἄλλον ὁμιλοῦντα, διακόπτω. 4) ἀναγκαιζῶ τὸν κατακτητῆν, ἀντεπεξερχομαι κατ' αὐτοῦ, λατ. excipere.— ἢ ὑποδέχομαι (βλ. λ.), δέχομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ἀναλαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. 2) δέχομαι γινόμενῃν πρότασιν, παραδέχομαι.— ἢ ἀναλαμβάνω ἐννοίαν τινα, παραδέχομαι, ἐννοῶ, κατανοῶ ἥ ὑποδέτω, ὡς καὶ νῦν ὑπολαμβάνω, νομίζω, θεωρῶ.— παθητ., ὑπολαμβάνομαι, θεωροῦμαι, νομίζομαι: ἢ ὑπεειλημένη χάρις=ἢ ὑποτιθεμένη (θεωρουμένη ὡς) εὐνοία. 2) ὑποπέτω, ἀπιστῶ.— ἢ λαμβάνω κρυφίως ἥ προσελκύω πρὸς τὸ μέρος μου, δελεάζω.— ἢ ὑπολαμβάνω ἔπαιον=συγκρατῶ ἵππον, τὸν ἀναχαίττω, τὸν σταματῶ.

ὕπο-λάμπης, ἑς, γυν. -εως (ὕπολάμπω)· ὁ λάμπων (φέγγων) ὀλίγον, ὁ λάμπων μέ ἀμβλεῖται λάμπω, ὁ ὑποφέγγων.

ὕπο-λάμπω, μελλ. -ψω· λάμπω κάτωθεν, φέγγω ὑποκάτω.— ἢ λάμπω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ φέγγω, ἀρχίζω νὰ φωτίζω, «χαράζω, ξημερώνω».

ὕπο-λείβω, μελλ. -ψω· χύνω σπονδῆν εἰς τι ἢ μέ τι.

ὕπο-λείπω, μελλ. -ψω· ἀφίνω ὀπίω, ἀφίνω ὡς ὑπόλοιπον, ἀφίνω ὡς περισσεύμα. 2) ἐπὶ πραγμάτων, δείκνυμαι ὀλίγον, δὲν εἶμαι ἀρκετός, δὲν ἀρκῶ.— ἢ παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. ὑπολείψομαι· ἀφίνομαι ὑπόλοιπος, ἀφίνομαι ὀπίω, μένω ὀπίω, παραμένω οἰκίῳ ἢ ὑπολείπομαι τοῦ στόλου=μένω ὀπίω ὡς πρὸς τὴν ἐκστρατείαν, δὲν λαμβάνω μέρος εἰς αὐτὴν ἢ γενικῶς, παραμένω ὀπίω, ἀπομένω περιπλέων, περισσεύω. 2) ἀφίνομαι ὀπίω (ὕπο τινας) ἐν ἀγῶνι δρόμου ἥ ἐπίσης ἐπὶ βραδυποροῦντων στρατιωτῶν ἢ μτρφ., εἶμαι κατώτερος τινας. 3) ἀπολ., φθάνω εἰς τὸ τέλος μου, ἐκλείπω, «τελεκώνω», «σώνομαι», «δὲν φθάνω» ἥ ὡς ἀποδεικνύομαι κατώτερος τῶν προσδοκίων τινας.— ἢ μέσον, ἀφίνω τὸ ὀπίω μου (μετ' αἰτ.) ἢ ἀφίνω ὑπόλοιπον, τηρῶ ἐν ἐφεδρεῖᾳ (κρατῶ ὀπίω) ἢ ὑπολείπομαι αἰτίαν=ἀφίνω ἀφορμὴν (αἰτίαν) πρὸς διατύπωσιν κατηγορίας ἐναντίον μου

ὕπό-λεπτός, ον· ὁ ὀλίγον τι λεπτός, τρυφερός.

ὕπο-λεπτύνω, ποιῶ τὸ ὑπόλεπτον (τρυφερόν).

ὕπο-λευκαίνω· καθιστῶ τὸ λευκὸν κάτωθεν, ἢ τὸ λευκαίνω ὀλίγον.— παθητ., γίνομαι λευκός ὑποκάτω, ἢ γίνομαι ὀλίγον λευκός, γίνομαι ὑπόλευκος.

ὕπο-λήγω, μελλ. -ῶ· κατὰ μικρὸν λήγω (παύω, παύομαι), κατὰ μικρὸν ἀπέχομαι τινας.

ὕπο-λήγιον, τό (ὕπλ+λήγος)· τὸ ἀγγεῖον τὸ τιθεμένον ὑπὸ τὸν ληνόν («πατητήριον»), ἵνα χύνεται ἐντός του ὁ οἶνος τὸ ἔλαιον, λεκάνη, «γοῦρνα», «πολήνι», «πιθόρι», λατ. iacus.

ὕπο-ληπτέον, ρηματ. ἐπὶ τοῦ ὑπολαμβάνω (βλ. λ.)· πρέπει νὰ ὑποδέσῃ τις, πρέπει νὰ ὑπολάβῃ (νὰ νομίσῃ).

ὕπό-ληψις, -εως, ἡ (ὕπολαμβάνω)· τὸ λαμβάνειν τὸν λόγον (ἴδιον ἀπὸ τὸ σημεῖον εἰς ὃ τὸν ἑτερομάτιον ἄλλος τις) ἥ ἐξ ὑπολήψεως= ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, κατ' ἐναλλαγὴν, μετὰ τὴν σειράν. 2) ἀπόκρισις, ἀπάντησις.— ἢ τὸ ἐκλαμβάνειν τι τὸ οἰοῦντο ἢ τοῖοῦτον, ἀντίληψις, ἀντίληψις, γνώμη, δοξασία.

ὕπο-ολίξων, *ον*, γεν. -ονος (ὕπο+ὀλίξων)· ὁ κῆπος ὀλιγώτερος, ὁ κατά τι μικρότερος.

ὕπο-λίθος, *ον*· ὀλίγον τι πετρώδης.

ὕπο-λιμπάνω, *παρ.* παρ. τῆς ὑπολείπω.

ὕπο-λισπος, ἄττ. -λισπος, *ον*· ὀλίγον τι λείψος ἐκ τῆς μεγάλης τριβῆς, ἢ ὁ ἐπίπεδος ὑποκάτω.

ὕπο-λιχνος, *ον*· ὀλίγον τι λιχνός, ὁ ὀλίγον τι λαίμαργος.

ὕπο-λογίζομαι, *μελλ.* -ίσομαι, ἄττ. -ιοῦμαι, ἀποθ.· ὑπολογίζω, «λογαριάζω» συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ὑπολογισμόν, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν.

ὕπο-λογος (Α), *ον*, ἐπιθ.· ὡς καὶ νῦν, ὑπόλογος, ὑπεύθυνος, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ λογοδοτῇ, ὁ ἔχων νὰ δώσῃ λόγον, ὁ θεωρούμενος ὡς ὑπεύθυνος ἢ ὁ ὑπολογισθεὶς, ὁ ληφθεὶς ὑπ' ὄψιν.

ὕπο-λογός (Β), ὁ· τὸ ὑπολογίζειν, ὁ ὑπολογισμός, ὁ λογαριασμός, τὸ συνυπολογίζειν ἢ ὑπόλογον ποιοῦμαι τίνος=κάνων ὑπολογισμόν πράγματός τινος, ὑπολογίζω τι, λατ. rationem habere rei | ἐν ὑπολόγῳ ποιοῦμαι τι=λαμβάνω τι ὑπ' ὄψιν.

ὕπο-λοιπος, *ον* (ὕπολείπω)· ὡς καὶ νῦν, ὑπόλοιπος, ὁ ὑπολειπόμενος, ὁ ἀπομείνας ὀπίσω, ὁ περισσεύσας ἢ ὁ ἐπιζῶν εἰσέτι, λατ. superstes.

ὕπο-λόχ-ἄγωγος, ὁ· ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγόν, ὡς καὶ νῦν, ὑπολοχαγός, δευτερεύων λοχαγός.

ὕπο-λύριος, *ον* (ὕπο+λύρα)· ὁ ὑπὸ τὴν λύραν ὢν||δόναξ ὑπολύριος=ἐγκάρσιος κῆλαμος, στερεούμενος εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς λύρας, ἐπὶ τοῦ ὀποιου προσεδέοντο τὰ ἄκρα τῶν χορδῶν.

ὕπο-λύω, *μελλ.* -λύσω· ἄρ. α' -ἐλύσα· πρκ. -ἐλύκα· παθ. πρκ. -ἐλύμαι· ὑπερ. -ελελύμην· ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἄρ. β' ὑπέλυτο, γ' πληθ. ὑπέλυντο· λύω ὑποκάτω, ἀπολύω, παραλύω, κῆμνω νὰ παραλύσω τὰ κάτω ἄκρα ἢ χαλαρώνω κάτωθεν ἢ ὑποκάτω, ἢ χαλαρώνω βαθμιαίως ἢ ὑπέλυσα=τοῦ παρέλυσα δεξ τὰ μέλη (μὲ τὸ νὰ τὸν τραυματίῃ θανασίμως ἔκαμε τὰ μέλη τοῦ σώματός του νὰ παραλύσῃ) | ὑπέλυτο γόνυκα· ἔλυσα=τοῦ παρέλυσα τὰ γόνυκα ἢ ὁδῶν καὶ παθητ. γυῖα ὑπέλυνο=ἐκλονιδόσαν (παρέλυσαν) τὰ μέλη του.— ἢ λύω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, ἀπολύω (ἀπελευθερώνω) κάτω ἀπὸ τὸν ζυγόν, ἀποξευγνύω, «ξεξεύω» ἢ ἐλευθερώνω τινὰ ἀπὸ τὰ δεσμά, τὸν ἀπελευθερώνω κρυφίως. 2) λύω τὰ ὑποδήματά τινος (κυρ. τὰ σανδάλια) κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας του, τοῦ ἀφαιρῶ τὰ ὑποδήματα, ἐτὸν ξευπόλυνω, τὸν ξεποδένω.— μέσον, λύω καὶ ἀφαιρῶ τὰ ὑποδήματά μου ἀπὸ τοὺς πόδας μου, ἢ βάλλω ἄλλον νὰ μοῦ τὰ ἀφαιρέσῃ, «ξευπόλυνωμαι», ἀντιθ. τῆς ὑποδέομαι.

ὕπο-μακρός, *ον*· ὀλίγον τι μακρός, μακρός κῆπος, «μακρουλόος».

ὕπο-μαλῆκίζομαι, *παθητ.* (ὕπο+μαλακίζω)· φέρομαι μὲ τρόπον μαλακόν ἢ κατὰ μικρὸν γίνομαι μαλθακός, ἀπομαλθακνύομαι βαθμιαίως.

ὕπο-μαλάσσω, ἄττ. -ττω, *μελλ.* -ξω· μαλάσσω κατ' ὀλίγον ἢ ἐλαφρῶς.— *παθητ.*, μαλάσσομαι *δαδμιαίως* (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

ὕπο-μαργός, *ον*· ὀλίγον τι μαινόμενος, «τρελλοῦταϊκος».

ὕπο-μαρῶσω, ἄττ. -ττω, *μελλ.* -ξω· ζυμώνω κρυφίως, ἀναμειγνύω ὀλίγον (χωρὶς νὰ φαίνεται) ἢ ἐπαλείφω ὑποκάτω, ἢ ἐπαλείφω ὀλίγον.

ὕπο-μειγνύμι, (ὀρθότ. τοῦ -μειγνύμι), *μελλ.* -μειξώ· παθ. πρκ. -μέμειγμα· ἀναμειγνύω τι μὲ ὀλίγον τι ἄλλο.— ἢ ἀμτέ. καὶ μτρ., πλησιάζω μυστικά (μετὰ δετ.) | ὑπομειγνύμι τῆς Χερσονήσου=φθάνω πολὺ κοντὰ εἰς τὴν χερσονήσον.

ὕπο-μειδιάω, *μελλ.* -ῶσω· ὡς καὶ νῦν, ὑπομειδιάω, μειδιάω ἐλαφρῶς (ἀπαλῶς, χαϊδευτικά), «χαμογελάω».

ὕπο-μείναι, ἄρ. α'· τὸ ὑπομένω.

ὕπο-μείνω, *ον*, γεν. -ονος· ὁ κατὰ τι (κῆπος) ὀλιγώτερος (μικρότερος) ἢ ὡς αὐτ. οἱ ὑπομεινόντες ἐν Σπάρτῃ ἦσαν πολλοὶ δευτερευούσης ἄξιως, ὑποτελεῖς τρόπον τινὰ, ἀντιθ. τῆς ὁμοιοί (—ὁμότιμοι, εὐπατριδοί) ἢ ἐν τῇ στρατῇ ὑπομεινόντες ἔκαλοντο οἱ κατώτεροι ἄξιωματικοὶ ὁ τελοῦντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀνωτέρων των, ἢ οἱ ἀπαξιωματικοί.

ὕπο-μενετέον ἢ -μενητέον, *ρημ.* ἐπιθ. τοῦ ὑπο-

μένω· δεῖ ὑπομένειν = πρέπει νὰ ὑπομένη τις, νὰ κἀνην ὑπομονήν, νὰ ὑποφέρῃ.

ὕπο-μένω, *μελλ.* -μενῶ· ἄρ. α' -έμεινα· μένω ὀπίσω, «πισωμένω», σταματῶ ἢ παραμένω οἴκοι. 2) ἐπιζῶ, διαμένω ἐν τῇ ζωῇ, παραμένω ζῶν.— ἢ μτρ., περιμένω τινὰ, τὸν ἀναμένω ἢ μτρ., μένω εἰς τὴν θέσιν μου καὶ περιμένω τὴν ἐπίδοσίν του, δέχομαι τὴν ἐπίδοσίν του καὶ τὴν ἀποκρούω. 2) μετὰ αἰτ. πράγμ., ὑπομένω τι, τὸ ὑπομένω μετ' ὑπομονῆς (ἰδίᾳ κακόν τι), ὑποκύπτω εἰς ὀλιγόποτε κακόν, ὑποτάσσομαι ἄνευ ἀντιλογίας ἢ ἀπολ., μένω εἰς τὴν θέσιν μου, κρατῶ τὴν θέσιν μου, μένω σταθερός, ἀμετακίνητος ἢ μετ' ἄρ. α', ὑπομένω νὰ πράξω τι, τολμῶ νὰ τὸ πράξω, ἀναλαμβάνω νὰ... 3) ἀναμένω νὰ συμβῇ τι, καρτερῶ τι ἢ ἀναμένω τὴν ἔκβασιν (τὸ ἀποτελεσμα) πράγματός τινος. 4) ὑποστηρίζω, προστατεύω ἢ διατηρῶ, φυλάσσω.

ὕπο-μυμήσκω, *μελλ.* -μνήσω· ἄρ. α' ὑπέμνησα· 1) μετὰ αἰτ. προσ., βάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος, ὑπενθυμίζω εἰς τινὰ, ὑπενθυμίζω τινὰ περὶ τίνος, κῆμνω τινὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τι. 2) μετὰ αἰτ. πράγμ., ἐναναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην τίνος, ἀναφέρω τι, μνημονεύω τι, ὑπενθυμίζω τι.— ἢ μέσον καὶ παθητ., *μελλ.* -μνήσομαι, ἄρ. α' -εμνήσομαι· πρκ. -μέμνημαι· ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι ἢ ποιοῦμαι μείναν τινός.

ὕπο-μισθός, *ον*· ὁ μεμισθωμένος, ὁ μισθωτός, ὁ ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ.

ὕπο-μνάομαι (Α), *συνηρ.* -μνῶμαι, ἀποθ.· κῆμνω ἔρωτα εἰς ἔγγαμον γυναῖκα ἐπίσω ἀπὸ τῆς πλάτης τοῦ συζύγου καὶ προσπαθῶ νὰ τὴν «ξελογιάσω», νὰ τὴν ἀπαγάγω.

ὕπο-μνάομαι (Β), *ἰων.* παθ. τοῦ ὑπομυμήσκω (βλ. λ.) ἢ ἐπ. β' πληθ. πρκ. ὑπεμνάσθε.

ὕπο-μνημα, -ατος, τὸ (ὕπομνάομαι Β)· ἀνάμνησις, ἐνθύμιον, μνημεῖον, ὡς καὶ νῦν ὑπόμνημα, ὑπόμνησις, μέσον ὑπομνήσεως ἢ μνησὶς ἢ σημειώσις ὑπομνηστική. 2) ἐν τῇ πληθ., ὡς τὸ λατ. commentarii, ὡς καὶ νῦν ὑπομνήματα (σημειώσις πάσης φύσεως), ἢ ὡς τὰ νῦν «ἀπομνημονεύματα».

ὕπο-μνήσαι, ἄρ. α'· τὸ ὑπομυμήσκω.

ὕπο-μνησις, -εως, ἡ (ὕπομυμήσκω)· ὡς καὶ νῦν, ὑπόμνησις, τὸ ὑπομυμήσκειν τι, ὑπενθύμιος.— ἢ ἀνάμνησις, ἐνθύμιον.

ὕπο-μνηστεύομαι, μέσ. ἀρ. α'· ἀρραδωνίζω (τὴν θυγατέρα μου μὲ τινὰ) κρυφίως.— *παθητ.*, ὁ ὑπομνηστεύθεις=ὁ ἀρραδωνισθεὶς κρυφίως.

ὕπο-δμνύμι· ἐπιθεσίου δι' ἄρκου.— ἢ μέσον, ὑποδμνύμαι, *μελλ.* ὑποδοῦμαι· ἄρ. α' ὑποδοῦμαι, ὡς ἄττ. εἰκαν. ἄρ. α'· ζητῶ παράτασιν τῆς δικαστικῆς προδεσμίας θεσπιῶν ἐνόρκως διὰ λόγῳ σοδοροῦ κωλύματος ἀδυνατῶ νὰ παραστῶ εἰς δίκην ἢ δικαιοδοῦμαι διὰ τὴν ἀπουσίαν μου κατὰ τινὰ δίκην. 2) δι' ἐνόρκου διαθεσπιώσεως παρεμποδίζω τὴν ἐκδίκασιν.

ὕπο-μονή, ἡ (ὕπομένο)· τὸ μένειν ὀπίσω.— ἢ ὡς καὶ νῦν, ὑπομονή, καρτερικότης, τὸ ὑπομένειν τι, ἀνοχή, ἀντοχή ἢ μετὰ ἄρ. α', τὸ ὑπομένειν εἰς τι (πεῖναν π. χ., θῖψαν κλπ.).

ὕπο-μωρός, *ον* (ὕπο+μωρός)· ὁ ὀλίγον τι μωρός ἢ εὐήδης, «κουτοῦταϊκος», «χαζοῦταϊκος».

ὕπο-ναίω· κατοικῶ ὑποκάτω.

ὕπο-νείψω, ἀδόκιμος τύπος τοῦ ὑπονήψω (βλ. λ.).

ὕπο-νέμομαι, ἄρ. α'· ἐνεμείμην, μέσον· νέμομαι (βόσκω καὶ μτρ. κατατρέγω) ὑποκάτω ἢ κρυφίως ἢ ὑποσκόπτω, ὑπονομεύω, τὰ θεμέλια ἢ μτρ., ἔξαπατῶ.

ὕπο-νέφελος, *ον* (ὕπο+νεφέλη)· ὁ ὑπὸ τὰς νεφέλας ἢ συννεφιασμένος, νεφελώδης.

ὕπο-νήσιος, *ον* (ὕπο+Νῆσιον)· ὁ κείμενος ὑπὸ τὸ ἄρ. α' Νῆσιον (τῆς Ἰθάκης), ὁ εὐρισκόμενος εἰς τοὺς πρόποδός του.

ὕπο-νήχομαι, *μελλ.* -νήξομαι, ἀποθ.· κολυμβῶ ὑποκάτω, βυθίζομαι, «κάνω βουτιά», κολυμβῶ «μὲ βουτιά», καταδύομαι.

ὕπο-νήψω· χιονίζω ὀλίγον· νῆξ ὑπονηφομένη=ἐνύχτα χιονισμένη.— ἀρ. α', ὑπονήψω=χιονίζω,

«πέφτει χιόνι, βήχει χιόνι» ἀλλ' ἔχει παλὸ | *ὑπὸν ἴφην* = ἐχιόνιζεν ὀλίγον, «ἐπέφτε ἀραιὸ χιόνι».

ὑπο-νοέω, μελλ. -*ήσω*· σκέπτομαι κεκαλυμμένος, ὑποπτεύω, ὑποψιάζομαι ἢ εἰκάζω, συμπεραίνω, φαντάζομαι, νομίζω, ὡς καὶ νῦν περὶ πού «ὑπονοῶ» (δηλ. δὲν γνωρίζω σαφῶς, δὲν εἶμαι βέβαιος) ἢ *ὑπονοῶ τε εἰς τινα* = ἔχω ὑπονοίας διὰ τινα περὶ τίνος (ὡς πρὸς τι).

ὑπό-νοια, ἡ (ὑπονοέω)· συγκεκαλυμμένη σημασία ἢ ἔννοια: 1) ὡς καὶ νῦν, ὑπόνοια, ὑποψία, εἰκασία, ὑπόθεσις, φαντασία. 2) ἡ πραγματικὴ σημασία, ἣτις ὑπόκειται ὡς βάσις πράγματος τίνος.

ὑπο-νομηδόν, ἐπιρρ. (ὑπόνομος)· ὑπογεῖως, δι' ὑπογείων ὁχετῶν.

ὑπό-νομος, ον (ὑπονομέω)· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τρέχων, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν ἐκτεινόμενος, ὑπόγειος, ὑπογείως ἐσκαμμένος.— II ὡς οδο. ὁ *ὑπόνομος* = ὡς καὶ νῦν, ὑπόνομος «λαγοῦμι», ὑπόγειος Διοδος (διέξοδος), ὑπόγειος ὁχετός, λατ. *cuniculus* ἢ ἀγωγὸς ὑδραγωγείου.

ὑπο-νοσέω, μελλ. -*ήσω*· νοσῶ ὀλίγον, εἶμαι ὀλίγον τι ἀσθενικός.

ὑπο-νοστέω, μελλ. -*ήσω*· ὑποστρέφω, ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι.— II ἰζάνω, κατακαθίζω, λατ. *subsistere* ἢ ἐπὶ ποταμοῦ, ὀλιγοστεύω, ἐλαττοῦμαι, τὰ ὕδατά μου χαμηλάνουν, ἀποσφύρονται.

ὑπο-νόσω, μελλ. -*ξω*· κεντῶ κάτωθεν, κεντῶ ὑποκάτω, ἢ κεντῶ ὀλίγον (ἐλαφρῶς).

ὑπο-ξενίζω, μελλ. -*ίσω*· λέγω τὰς λέξεις με ξενικὴν κάπως προφορὰν ἢ ἔχω ἐπάνω μου κάτι τὸ ξενικόν.

ὑπό-ξύλος, ον (ὑπό+ξύλον)· ὁ ἐσωτερικῶς ξύλινος, ἀλλ' ἐξωτερικῶς κεκαλυμμένος δι' ἐλάσματος μεταλλίνου.

ὑπο-ξύράω, ἢ -*έω*, μελλ. -*ήσω*· ξυρίζω ὀλίγον ἢ *ὑπεξυρημένος* = ἐμιοξυρισμένος.

ὑπο-ξύριος, α, ον (ὑπό+ξύρον)· ὁ ὑπὸ τὸ ξυράφιον ὢν.

ὑπο-ξύω, μελλ. -*ύσω*· ξύω ὀλίγον, ξύω κατ' ὀλίγον, ὑπόξω, ξύνω ἐλαφρῶς ἢ σκαλιζώ, ὑποσκάπτω, ἐλαφρῶς, λατ. *stringo*.

ὑπο-παρ-ώθew, μελλ. -*ώθω*· ὠθῶ καὶ ὠσω· ἀπωθῶ («ἀσπυχνῶ») ὀλίγον ἢ κρυφίως.

ὑπο-πάσσω, μελλ. -*πᾶσω*· πάσσω («πασπαλιζῶ») ὑπακάτω.— II ἀλείφω, χρίω, κάτωθεν.

ὑπο-πεινάω, μελλ. -*ήσω*· πεινῶ ὀλίγον, ἀρχίζω νά πεινῶ.

ὑπό-πεμπτος, ον (ὑποπέμπω)· ὁ πεμφθεὶς κρυφίως, ὁ σταλείς μυστικῶς ὡς κατάσκοπος, λατ. *submissus*.

ὑπο-πέμπω, μελλ. -*ψω*· πέμπω ὑποκάτω, πέμπω κάτω εἰς τι (μετ' αἰτ.).— II πέμπτω κρυφίως ἢ πέμπω ὡς κατάσκοπον, πέμπω πρὸς κατασκοπεῖαν ἢ πρὸς ἐξαπάτηρον, λατ. *submittere*.

ὑπο-πεπιτῶτες, ἐπ. ὄνομ. πληθ. παθ. πρξ. τοῦ *ὑποπιτῆσω*.

ὑπο-πέπτωκα, πρξ. τοῦ *ὑποπίπτω*.

ὑπο-πέπωκα, πρξ. τοῦ *ὑποπίνω*.

ὑπο-πέρδομαι, ἐνεργ. ἀρ. β' *ὑπέπαρδον*, ἀποθ.· πέρδομαι ὀλίγον (χωρὶς κρότον), «κουφοκλάνω», λατ. *suppedere*.

ὑπο-περρίζω, μελλ. -*άσω*· ὑπομελαίνομαι, ἀρχίζω νά λαμβάνω μέλαν χρῶμα (νά μουρίζω), μουρίζω κατὰ μικρόν ἢ ἐπὶ σταφυλῶν, ἀρχίζω νά ὠριμάζω.

ὑπο-πεσεινῶ, ἀπφρ. ἀορ. β' τοῦ *ὑποσιπίτω*.

ὑπο-πετάννυμι, μελλ. -*πετῶ*· παθητ. πρξ. -*πέπῃμαι*· ἀπλώνω ὑποκάτωθεν.

ὑπό-πετρος, ον (ὑπό+πέτρα)· ὁ ὀλίγον πετρώδης, ὁ μάλλον πετρώδης, ἢ ὁ πετρώδης ὑποκάτωθεν, τ. ἔ. ὁ μετὰ λιθίνης βάσεως.

ὑπο-πίθηκίζω, μελλ. -*σώ*· φέρομαι ὀλίγον τι ὡς πύθηκος, πύθηκίζω ὀλίγον, φέρομαι σχεδόν σάν πύθηκος.

ὑπο-πίμπλημι, μελλ. -*πλήσω*· ἀορ. α' *ὑπέπλησα*· παθ. -*επιλήσθη*· πληρῶν (γεμίζω) τι κατὰ μικρόν (θαδμιαίως), ἢ γεμίζω ὀλίγον (δηλ. «δὲν τὸ ξεχειλίζω»), ἢ γεμίζω τι κρυφίως.— II παθητ., πληροῦμαι,

γεμίζομαι, γίνομαι πλήρης (γεμάτος): *ὑποπίμπλημαι τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων* = οἱ ὀφθαλμοὶ μου πληροῦνται δακρύων ἢ *πάγωνος ἤδη ὑποπίμπλημαι* = ἀρχίζω ἤδη νά ἀποκτῶ πυκνὸν πῶγωνα ἢ ἐπὶ γεναϊκῶν, *τέκνων ὑποπληθῆνα* = νά γίνουν μητέρες πολλῶν τέκνων. 2) ἀπολ., συλλαμβάνω, δηλ. μένυ ἔγκυος, ἐγγαστρώνωμαι.

ὑπο-πίμπρημι, μελλ. -*πρήσω*· βάλλω πῦρ κάτωθεν, ἀνάπτω, πυρπολῶ, κάτωθεν, ἢ κατὰ μικρόν (βαθμηδόν).

ὑπο-πίνω, μελλ. -*πίνομαι*· πρξ. -*πέπωκα*· πίνω κατ' ὀλίγον, «κουτοοπίνω», ἢ πίνω ὀλίγον μόνον, λατ. *subbibere* ἢ πίνω ἀργά-ἀργά, σουνεχίζω νά πίνω ἐπὶ πολὺ ἀλλὰ «ἀπὸ ὀλίγον», «σιγοπίνω, κουτοοπίνω» ἢ *ὑποπεπωκῶς* = ὀλίγον τι μεδυσμένος, «πιωμένος».

ὑπο-πίπτω, μελλ. -*πεσοῦμαι*· πρξ. -*πέπτωκα*· ἀορ. β' *ὑπέπεσον*· πίπτω κάτω, πίπτω ὑποκάτω, βυθίζομαι. 2) πίπτω ἔμπροσθεν τίνος, προσπίπτω, ἢ ῥίπτομαι ἔμπροσθεν τίνος γονυκλινής, ἰκετεύω τινα ἢ θθεν, ἐπὶ *κόλακος*, κολακεύω, περισαίνω, «πέφτω στὰ πόδια», ὑποκλίνωμαι δουλοπρεπῶς ἢ ὡς ὑποκῦπτω εἰς τινα, πίπτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τίνος. 3) πίπτω ὀπισθεν, πίπτω εἰς τὰ ὀπίσθια.— II ὑποβάλλομαι, εἰσοῦμαι ὑποκάτω ἢ μεταξὺ. παρεῖσομαι.— III ἐπὶ συμβάντων, ἐπέρχομαι, λαμβάνω χώραν, γίνομαι, συμβαίνω ἢ ὡς ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τίνος.— IV πίπτω εἰς τεμάχια.— V ἐπὶ τόπων, ὡς τὸ *ὑπόκειμαι* (δλ. λ.), κεῖμαι ὑποκάτω, ἢ κεῖμαι κάτωθεν τίνος.

ὑπο-πισσῶ, ἀττ. -*ττώω*, μελλ. -*ώσω*· πισσῶνω (ἀλείφω με πίσσαν) ὑποκάτωθεν, ἢ πισσῶνω ἐλαφρῶς.

ὑπο-πλάκιος, α, ον (ὑπό+Πλάκος)· ὁ κειμενός εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ θρους Πλάκου ἐν Τροίᾳ (πρβλ. *ὑπονήιος*).

ὑπό-πλατύς, υ' ὁ ὀλίγον τι πλατύς, ἐπίπεδος, ὁ κάπως ἐκτεταμένος.— II ὁ ὀλίγον τι ἄλμυρός, ὑφ' ἄλμυρος (πρβλ. *πλατύς*).

ὑπό-πλεος, ον, ἀττ. -*πλεως*, ον (ὑπό+πλέω)· ὁ ἀρκούντως πλήρης (γεμάτος) ἔκ τίνος πράγματος (μετὰ γεν.).

ὑπο-πλέω, μελλ. -*πλεύσομαι*· πλέω ὑποκάτω ἢ πλησίον, πλέων διέρχομαι ὑποκάτωθεν τίνος ἢ πλέω κρυφίως.

ὑπό-πλεως, ον, γεν. -*ω*, ἀττ. ἀντὶ *ὑπόπλεως* (βλ. λ.).

ὑπο-πλήσσω, ἀττ. -*ττω*, μελλ. -*ξω*· πλήττω ὑποκάτω, κτυπῶ ὑποκάτω ἢ ἰούχως.

ὑπο-πλώω, ἰων. ἀντὶ *ὑποπλέω* (βλ. λ.).

ὑπο-πνέω, μελλ. -*πνεύσομαι*· πνέω (συσῶ) ὑποκάτω, ἢ φυσῶ ἡρέμα (ἰούχως).

ὑπο-πόδιον, τὸ (ὑπό+πούς)· ὡς καὶ νῦν, ὑποπόδιον, τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας θρανιον, «σκαμνί».

ὑπο-ποιέω, μελλ. -*ήσω*· ποιῶ τι ὑποκάτω ἄλλου τοῦ κάμνω ὑποχειρίον τίνος, τὸ ὑποτάσσω εἰς τινα λατ. *subjicere*.— μέσον, ὑποτάσσω εἰς ἐμαυτὸν, καθ' ἑαυτῶ ὑποχειρίον μου, φέρω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐλκῶ πρὸς τὸ μέρος μου, κερδίζω τὴν εβνοίαν του, διὰ ἀποκρύφων τεχνασμάτων.— II ὡς μέσον σημ. ὡς καὶ «προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, παριστάνω κάποιον ἢ κάτι, «παίρων ἔνα ὑφος...».

ὑπο-πόλιος, ον (ὑπό+πολιός)· ὡς καὶ νῦν, ὑποπόλιος, ὀλίγον τι πολιάς, πού ἀρχίζει νά γίνεται ψαρὸς (νά ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά του).

ὑπο-πορεύομαι, ἀποθ.· πορεύομαι ὑποκάτω ἢ πορεύομαι κρυφίως.

ὑπό-πορτις, -*ισ*, ἡ· ἡ ἔχουσα μόσχον ὑποκάτω (ἐπὶ ἀγέλατος) ἢ μετφρ., ἐπὶ μητρός, ἡ ἔχουσα τὸ τέκνον εἰς τὸ στήθος τῆς, ὑπὸ τὸν μαστόν.

ὑπο-πρωῶν [θ], ἐπ. καὶ ἰων. -*πρηῶν*· καταπραῶν κάπως καὶ μικρὸν κατὰ μικρόν.

ὑπο-πρίαμαι, ἀποθ.· ἀγοράζω εἰς τιμὴν χαμηλὴν (κατωτέραν τῆς τρεχούσης).

ὑπο-πρίζω· τρίζω τοὺς ὀδόντας ὀλίγον ἢ κρυφίως (χωρὶς νά γίνωμαι ἀντιληπτός).

ὑπό-πετρος, ον (ὑπό+πετρά)· πτερωτός, πτερυγοφόρος ἢ μετφρ. ταχύτερος ἢ ὡς μετφρ., μετέωρος, κοφύρος, κουφόνους.

ὑπο-σπτεύω, μελλ. -*σσω* (ὑπό+σπτεῖν)· ὡς καὶ νῦν, ὑπ.

οπεύω, ἔχω ὑποψία, εἶμαι φιλόποτος, ὑποπεύω δτι... (μετ' ἀπρφ.) || ὄσ. ὑποψιάζομαι τινα, δυσπιστώ πρὸς κάποιον, τὸν ὑποπεύομαι, τὸν παρατηρῶ ὑπόπτως.— παθητ. εἶμαι ὑποπτός εἰς τοὺς ἄλλους, με ὑποπεύονται, δυσπιστοῦμαι πρὸς με.

ὑπό-όπιτης, -ου, ὁ (ὕπόψωμα, μελλ. τοῦ ὑφορέω), ὡς ἄραεν. ἐπιθ. ὁ ἔχων ὑποψία, ὁ φιλόποτος, ζηλότυπος || ἐπι Ἰππου, δειλός, εὐπότητος, ἀνησυχῶν.

ὑπο-πίθησω, μελλ. -ξω' πρκ. -πέπηγα, ἐπ. μτχ. -πεπηγώς, πληθ. -πεπηγώτες' «ζαρώνω» ἀπὸ τὸν φθόρον μου, «συμμαζεύομαι» (ὅπως οἱ λαγοί, τὰ πτηνὰ κ. ἄ.): πετάλοις ὑποπεπηγώτες=«ζαρωμένοι» κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα.— || μτφρ., «ζαρώνω, συμμαζεύομαι» ἐνώπιόν τινος, συστέλλομαι ἐξ ἐντροπῆς || ἀπολ., εἶμαι συνεσταμμένος, εἶμαι σεμνός, κόσμιος, ἐντροπαλός.

ὑπό-οπτος, ον (ὕποψωμα, τοῦ ὑφορέω) ὁ ὑποκάτωθεν ὀρώμενος || ὁ ὀρώμενος ἐκ τῶν πλαγίων, τὸν ὅποιον θηλ. «λοξοκυττάζει, οτραδοκυττάζει» κάποιος, «δὲν τὸν βλέπει με καλὸ μάτι», τὸν κυττάζει με ὑποψίαν καὶ με φθόνον, ὁ ὑποπτός (ὡς καὶ νῦν λέγομεν), ὁ θεωρούμενος ὑποπτός, λατ. *suspectus*.— || ἀνεργ., ὁ ὑποπεύων τινά, ὁ παρατηρῶν αὐτὸν ὑπόπτως, ὁ ὑποπεύόμενος κάποιον, ὁ φοβούμενος αὐτόν, λατ. *suspicari, suspiciosis* || ὡς οὖσα. τὸ ὑποπτον=ἡ ὑποψία, ἡ ζηλοτυπία.

ὑπό-όπτως, ἐπιρρ. ὡς καὶ νῦν, ὑπάπτως, μεδ' ὑποψίας, ζηλοτύπως.

ὑπό-όρθριος, (α), ον (ὕπο+ὄρθρος) ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον γινόμενος, κατὰ τὰ χαράγματα, κατὰ τὴν αὐγὴν, ὁ πρωινός.

ὑπό-όρνυμι, μελλ. -όρσω' ἀόρ. α' -ῶρσα' διεγείρω (εξεσηκύνω) ἀπὸ κάτω, διεγείρω ἡρέμα (κατὰ μικρόν), σηκύνω (θρῆνον π.χ., ἐντομύχως καὶ κατὰ μικρὸν αὐξανόμενον).— παθητ., ὑπόρνυμαι, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' ὑπῶρτο' πρκ. β' -ῶρσα' ἐγείρομαι ἐνδομύχως ἢ κατὰ μικρόν, εξεσηκύνομαι.

ὑπό-όρφος, ον'—ὕπόορφος (βλ. λ.).— || (ὄρφος =κάλαμος) ὁ μαλακῶς ἤχων ἐκ τοῦ καλάμου ἢ ὑπόορφος βοά=ὁ μαλακὸς ἤχος τοῦ αὐλοῦ.

ὑπό-ορράπτω, μελλ. -ψω' ράπτω ὑποκάτω, «μπαλῶνω» || μτφρ., συρράπτω, σχεδιάζω, ἐπινοῶ: ὑποορράπτω λόγον=συρράπτω διήγημα.

ὑπό-ορρέω, παθ. μελλ. ὑποορρέωμαι, ἀόρ. β' ὑποορρέω (μετὰ ἀνεργ. σημ.) πρκ. ὑποορρέωκα' ρέω (ἐκρέω) ὑποκάτωθεν || ὀλιοθαίνω ἀπαρατήρητος, λατ. *subrepere* || εἰσερῶ, εἰσερχομαι, κατὰ μικρόν. 2) ἐξολιοθαίνω, «εξεγιστρῶ», ἀναχωρῶ κρυφίως (χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός) || ἐπὶ τῆς κόμης, πίπτω, καταπίπτω || ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι.

ὑπό-ορρήγνυμι καὶ -ύω, μελλ. -ρῆξω' καμνω τὴ νὰ ἐκραγῇ ὑποκάτω, τὸ σχίζω (τὸ ἀνοίγω) ὑποκάτωθεν.— παθητ., σχίζομαι ὑποκάτωθεν, ἀνοίγομαι κατὰ μικρόν.

ὑπό-ορρήνος, ον (ὕπο+ῥῆν, ἄρῆν), ποιητ. ἀντι ὑποορρητος (βλ. λ.) ὁ ἔχων ἄρνιον ὑποκάτω του (πρὸς θηλασμόν).

ὑπό-ορριπίζω, μελλ. -ίσω' ἀναορριπίζω κάτωθεν, ἢ ἀναορριπίζω, ἡρέμα.

ὑπό-ορούσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω' σκάπτω ὑποκάτω, ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω.

ὑπό-ορχέομαι, μελλ. -ήσομαι' ὀρχοῦμαι συνοδείᾳ μουσικῆς.

ὑπό-οσάδρος, ον' ὁ ὀλίγον σαδρός, ὁ ἐν μέρει σαδρός, ὁ ἀρχίζων νὰ γίνεταί σαδρός.

ὑπό-οσαλπίζω, μελλ. -γῆξω' σαλπίζω ἐλαφρῶς (οὐχὶ δυνατὰ) || παραγγέλω διὰ τῆς σάλπιγγος.

ὑπό-οσειώ, ἐπ. -ὑποοσειώ, μελλ. -οσειώ' σειώ (κινῶ) ἐκ τῶν κάτω, ἢ σειώ ἡρέμα, δέτω εἰς ἐλαφρὰν κίνησιν.

ὑπό-οσημαίνω, μελλ. -ἄνω' ὑποδηλώ, ὑπεμφαίνω, ὑποδεικνύω, παρέχω (δίδω) νύξεις περὶ τίνος, δίδω σημεῖον (παραγγέλλω) ὀδορύθμω || ἐν τῇ στρατ. γλ. τῇ σάλπιγγι σεσηπὴ ὑπεσημάνθη = ἐδόθη σημεῖον (παραγγέλω) οἰωπῆς διὰ τῆς σάλπιγγος, ἐσημάνθη οἰωπητήριον.

ὑπό-οσιγῶ, μελλ. -ήσομαι' σιγῶ, τηρῶ σιγῆν,

καθ' ὃν χρόνον γίνεταί τι, τηρῶ σιγῆν ἐν τινι.

ὑπό-οσιπῶ, μελλ. -ήσομαι' ὀσοιπῶ τι, τὸ παρερχομαι ἐν σιωπῇ || τηρῶ σιωπῆν, παραμένω σιωπῆς.

ὑπό-οσάξω, μελλ. -άσω' χωλαίνω ὀλίγον, «κουτσαίνω».

ὑπό-οσάλεύω σκαλίζω, ἀνασκαλεύω, ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον || ἐπὶ πυρᾷ, ὑποδαυλίζω.

ὑπό-οσάπτω ὡς καὶ νῦν, ὑποσκάπτω, σκάπτω ὑποκάτω || ἀνοίγω τάφρον, αὐλασκοτομῶ.

ὑπό-οσκέλιζω, μελλ. -σω (ὕπο+σκέλος) ἀνατρέπω τινά «βάζοντάς του τὸ πόδι», τὸν «πεδικλώνω» εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ σκέλους καὶ τὸν ἀναποδογυρίζω, λατ. *supplantare*.

ὑπό-οσκίος, ον (ὕπο+σκιά) ὁ ὑπὸ σκίαν ὢν, ἐσκιασμένος, οὐσκίος, σκιερὸς || ἐπὶ ἱκετῶν, ὁ ἐσκιασμένος κάτω ἀπὸ τοὺς κλάδους ἐλαίας, τοὺς ὁποίους ἔφερον (τὰς ἱκετηρίας, βλ. λ.).

ὑπό-οσιμύχω καὶ ἡρέμα (δι' ἀδυνάτου πυρᾷς) «οιγοκαίω, κουφοκαίω» || μτφρ., κατατήκω ἐσωτερικῶς μικρόν κατὰ μικρόν (ἐπὶ πάθους, ἔρωτος, μίσους κλπ.).

ὑπό-οσπάνίζομαι, πρκ. ὑποοσπάνισμαι, παθητ. πᾶσχω ἀπὸ σπᾶνιν (ἐλλειψιν) πράγματός τινος, ἔχω ἐλλειψιν πράγματός τινος (μετὰ γεν. πράγμ.): βορᾶς ὑποοσπανισμένος=πᾶσχω ἀπὸ ἐλλειψιν τροφῆς.

ὑπό-οσπῶ, μελλ. -άσω' ἀποσιπῶ (ἐλκω, ἀφαιρῶ) τι ὑποκάτωθεν, τὸ ἀποσιπῶ κρυφίως.— μέσον, ὑποοσπῶμαι τῶν ἱππων αὐρῶν τὸν ἵππον κοντὰ μου δι' ἐλαφρᾶς ἔλξεως ἢ ἐντάσεως τοῦ χαλινοῦ.

ὑπό-οσπονδός, ον (ὕπο+σπονδή) ὁ ὑπὸ σπονδᾶς διατελῶν, ὁ γινόμενος ὑπὸ σπονδᾶς (θηλ. κατὰ τὴν διάρκειαν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐνοπόνδου ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης), ὁ ἐξησφαλισμένος διὰ σπονδῆς ἢ συνθηκῶν ὁ ὑποκειμένος εἰς τοὺς δρους τῆς ἀνακωχῆς ἢ τῆς εἰρήνης || τοὺς νεκρούς ὑποοσπόνδους ἀποδιδόναι ἢ ἀναερεῖσθαι=παρέχω (δέχομαι) ἀνακωχῆν ἢ ζητῶ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν ἀνακωχῆν διὰ τὸν ἐνταφιασμόν τῶν πεσόντων κατὰ τὴν μάχην (ἐπιτρέπω εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ πάρῃ τοὺς νεκρούς του, ἀποδίδω τοὺς νεκρούς εἰς τὸν ἐχθρὸν, συνάπτω ἀνακωχῆν, ἢ παίρνω, σηκύνω, τοὺς νεκρούς μου ἀπὸ τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐζήτησα καὶ ἐπέτυχον τὴν σύναψιν ἀνακωχῆς μετὰ τοῦ ἐχθροῦ).

ὑπό-οστάθμη, ἢ (ὕφισταμαι) πᾶν ὅ,τι κατακαθίζει (κατασταλάζει) εἰς τὸ βάθος, ὁ κατακόδισμα, ὡς καὶ νῦν ὑποστάθμη || βάσις, θεμέλιον.

ὑπό-οστάθην, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ ὑφίσταμαι.

ὑπό-οστάς, ἀσα, ἀν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ὑφίσταμαι.

ὑπό-οστάσις, -σεως, ἢ (ὕφισταμαι) ὅ,τι κατακαθίζει (κατασταλάζει) εἰς τὸ βάθος, ὑποστάθμη (βλ. λ.), κατακόδισμα, καταστάλαγμα.— || πᾶν τὸ τιθέμενον ὑποκάτω, τὸ ὑποστήριγμα || μτφρ., ἡ ὑπόθεσις, τὸ θέμα, τὸ περιεχόμενον, ἐνὸς ποιήματος, ρητορικοῦ λόγου κ.τ.δ. 2) μτφρ., τὸ θεμέλιον (ἢ βάσις) ἐφ' οὗ στηρίζεται μία ἐλπίς ἢ ἡ αὐτοπεποίθησις, ἢ ἡ λαμβανομένη ἐπὶ τίνος ἀπόφασις.— || ἢ πραγματικὸς, ὅ,τι πραγματικῶς ὑπάρχει, ἢ δυνατότης, ἢ οὐσία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φαινόμενον ἢ ἡ οὐσία, ἢ φύσις, πράγματός τινος.

ὑπό-οστάτος, ὄν, ἢ ὑπόστατος, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ὑφίσταμαι ὁ τεθειμένος ὑποκάτω || ὡς οὖσα. τὸ ὑπόστατος=θεμέλιον, ὑποστήριγμα, βάσις.— || ὃν δύναται τις νὰ ὑπομείνῃ, ἀνεκτός, ὑποφερτός.— || ὁ κατ' οὐσίαν ὑπάρχων, λατ. *subsistens*.

ὑπό-οστάχουμαι, παθ. (ὕπο+στάχης) αὐξάνομαι, μεγαθύνομαι, πληθύνομαι, κατὰ μικρόν ὅπως ὁ στάχης.

ὑπό-οστεγός, ον (ὕπο+στέγη) ὁ ὑπὸ στέγην ὢν, ὁ ἐν οἰκίᾳ ὢν. 2) ὁ ἐστεγασμένος, κεκαλυμμένος διὰ στέγης.

ὑπό-οστεγῶ, μελλ. -ξω' στεγάζω, καλύπτω διὰ στέγης, κρύπτω ὑποκάτω.

ὑπό-οστέλλω, μελλ. -στέλω' ἀόρ. α' ὑποοστέλλω πρκ. ὑποοστέλλω, παθ. ὑποοστέλλομαι' ἀφίνω νὰ κατέλθῃ κάτω, καταβιβάζω, χαμηλώνω, συστέλλω, ἐλκω πρὸς τὰ κάτω, «συμμαζεύω», ὡς καὶ νῦν ὑποστέλλω (τὴν

σημαίαν π. χ.) ἢ αὐστέλλω τὰ ἰστία, τὰ καταβιδάζω ἢ γαν.. ἐλαττώνω, περιορίζω.— ἢ μέσον, ἀποσύρομαι ἀπὸ τινος, ὀπισθοχωρῶ, ἐνώπιόν τινος, ἐζαρώνω μπροστά του ἀπὸ φόβου, τὸν φοβοῦμαι. 2) καλύπτω ὡς διὰ μανθίου, ἀποκρύπτω τὴν ἐκ φόβου, καταστέλλω (καταπίνω) τὴν ἐκ φόβου ἢ προσποιούμαι, ἢ ἀποκρύπτω, παραπίνω: οὐδὲν ὑποστυλάμενος=χωρὶς νὰ ἀποκρύψω (ἢ νὰ διαστρέψω) τίποτε.

ὑπο-σθενάζω, μελλ. -ξω=ὑποσθενάζω (βλ. λ.), ἀνασθενάζω «βαθιά», ἐκπέμπω δοθὺν ἀνασθενάζον.— μετὰ ζιτ., οὐράνιον πόλον νότοις ὑποσθενάζει («Ἄτλας») σθενάζει ὑπὸ τὸ βάρος του οὐρανοῦ, τὸν ὅποιον φέρει ἐπὶ τῶν νῶτων του.

ὑπο-σθενᾶρχίζω, μελλ. -ίσω=ὑποσθενᾶρχίζω (βλ. λ.).

ὑπο-στένω σθενάζω «βαθιά», ἢ σθενάζω ὅλιγον (ἡρέμα), ὑπογογγύζω, ἀρχίζω νὰ ἀνασθενάζω.

ὑπο-στέηναι, ἀπφρ. ἀορ. β' τοῦ ὑφέστημι.

ὑπο-στηρίζω, μελλ. -ξω ὡς καὶ νῦν, ὑποστηρίζω, στήρίζω ὑποκάτωθεν.

ὑπο-στήτω, γ' ἐν. προστ. ἀορ. β' τοῦ ὑφέστημι.

ὑπο-στίλβω, μελλ. -ψω στίλβω (λάμπω) ὀλίγον, φέγγω ἀπάλω, ὡς καὶ νῦν ὑποστίλβω.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στολή, ἢ (ὑποστέλλω) ὡς καὶ νῦν, ὑποστολή, ἢ καταβίβασις, ἢ συστολή (τῶν ἰστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ἢ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου.

— ἢ κατὰπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπό-σχεσις -εως, ἢ (ὑποσχεόμεαι) ὡς καὶ νῦν, ὑπόσχεσις, τὸ τάξιμον, ἐτάμιον ἢ ὑπόσχεσιν (ἔπι-πληρῶς=ὡς καὶ νῦν, ἐκπληρώνω τὴν ὑπόσχεσίν μου ἢ ὑπόσχεσιν ἀπολαμβάνω=λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχεώσεως.

ὑπο-σχομένους, μετχ. ἀορ. β' τοῦ ὑποσχεόμεαι.

ὑπό-σχωμαι, ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ ὑποσχεόμεαι.

ὑπο-σχών, μετοχ. ἀορ. β' τοῦ ὑπέχω.

ὑπο-τάγη, (ὑποτάσσω) ὡς καὶ νῦν, ὑποταγή, τὸ ὑποτάσσεσθαι, ὑπακούειν, καθυπόταξις, ὑπακοή, ὑποδούλωσις.

ὑπο-ταμνόν, τὸ (ὑποτάμνω) ὁτανή τετμημένη κατὰ τὴν ρίζαν, χρησιμοποιουμένη πρὸς μαγικὰς σκοποῦς.

ὑπο-τάμνω, ἰων. ἀντι. ὑποτάμνω (ὄλ. λ.).

ὑπο-τάρασσω, ἀττ. -ττω, συγκεκ. -θράσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω παθητ. πρκ. -τετάραγμαί τάρασσω (ἀνατάρασσω) κάτωθεν ἢ ὀλίγον, λατ. leviter turbō.— παθητ., τάρασσσαι ὀλίγον.

ὑπο-ταρθέω, μελλ. -ήσω ὁδομαί ὀλίγον, φοβούμαι κάπως (μετ' αἰτ.).

ὑπο-ταρτάριος, ον (ὑπό+Τάρταρος) ὁ ὑπὸ τὸν Τάρταρον ὢν, ὁ οἰκὼν κάτω ἐν τῷ Τάρταρῳ (ἐπὶ τῶν Τιτάνων).

ὑπό-τάσις, -εως, ἢ (ὑποταίνω) τὸ ἐκτείνειν πὶ ὑποκάτω, ἔκτασις, ἐξάπλωμα, ἐξάπλωσις ἢ πεδῖον ὑποτάσεις=πεδιάδες ἐκτείνόμεναι ὑποκάτω (ἐκεῖ κάτω).

ὑπο-τάσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω παθ. πρκ. -τέταγμαί τοποθετῶ ἢ τακτοποιῶ ὑποκάτω ἢ ὡς καὶ νῦν, ὑποτάσσω, ὑποδουλώνω, καθιστῶ ὑποχείριον (ὑπόδουλον).

ὑπο-ταίνω, μελλ. -τενώ, ἀορ. α' -τέτεινα τείνω (ἐκτείνω, ἀπλώνω) ὑποκάτω, τοποθετῶ ὑποκάτω ὡς ὑποστήριγμα. 2) προτείνω, προβάλλω, κρατῶ προτεταμένον, προσφέρω, ἐγείρω ἐλπίδος, ὑπόσχομαι.— μέσον, προβάλλω ζήτημα, προτείνω ἐρώτημα, ὑποβάλλω. 3) τετνώνω ἰσχυρῶς, ἐπιτείνω, αὐξάνω.

ὑπο-τειχίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -εῶ κτιζῶ τεῖχος ὑποκάτω πρὸς ἀποκλεισμόν ἢ ἐγείρω ἐγκάρσιον τεῖχος.

ὑπο-τείχιος, -εως, ἢ (ὑποτειχίζω) ἢ ἀνέγερσις ἐγκαρσίου τεύχους.

ὑπο-τείχισμα, -ατος, τὸ (ὑποτειχίζω) τεῖχος κτιοδὲν ὑποκάτω, τὸ ἐγκάρσιον τεῖχος.

ὑπο-τελέω, μελλ. -έσω τελῶ, πληρώνω, ἀποπληρώνω, ἐξεπληρώνω, ἐξοφλῶ ἢ ἀπολ. πληρώνω φόρον ἢ δασμόν, εἶμαι φόρου ὑποτελής.

ὑπο-τελής, -έης, γυν. -έως (ὑπό+τέλος) ὁ ὑποκείμενος εἰς πληρωμὴν φόρου, ὁ πληρώνων φόρους ἢ δασμοῦς, ὁ φορολογούμενος, λατ. vectigalis, tributarius ἢ κληρῆς: ὑποτελής φόρον ἢ ὑποτελής εἶμι=ὁ πληρώνων φόρον εἰς τινα.— ἢ ἐνεργ., μετὰ γυν. ὁ λαμβάνων (π. χ. μισθόν).

ὑπο-τέμνω, ἰων. -τάμνω μελλ. -τεμῶ καὶ -τεμοῦμαι ἀορ. β' ὑπέταμον παθητ., ἀορ. α' -ετέμηθη πρκ. -τέμημαι τέμνω κάτωθεν, ἀποκόπτω ἢ ἀποκόπτω κρυφίως ἢ ἀπατηλῶς, δολίως.— ἢ ἀποκόπτω, διακόπτω, διακυλύω, λατ. intercipere ἢ ὑπο ἔμνω τὴν ἐλπίδα=ἀποκόπτω κάθε λόγον ἐλπίδος, ματαιώνω πᾶσαν ἐλπίδα ἢ εὐτύ καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὑποτενομαί τὸν πλοῦν=διακόπτω (ἢ ματαιώνω) τὸ ταξίδιον μου ἢ ὑποτενομαί τὸ ἀπὸ τῶν νεῶν=διακόπτω τὴν μετὰ τῶν πλοίων συγκοινωνίαν.

ὑπο-τίθημι, μελλ. -θήσω ἀορ. α' ἐπέθηκα ἀορ. β' ἐπέθηκα τοποθετῶ ὑποκάτω, θάλλω ὑποκάτω, ὑποτάσσω. 2) θάλλω ὑποκάτω ὡς θεμέλιον, καταδέτω ἢ κυρ. ἐν τῷ μέσῳ, λαμβάνω ὡς ἀρχὴν ἢ ὡς κανόνα, δέχομαι τὴν ὡς δεδομένον, προϋποδέτω, λαμβάνω ὡς θέσιν. 3) προτείνω εἰς ἑμαυτὸν πρὸς συζήτησιν (ὡς θέμα συζητήσεως) ἢ προτείνω εἰς τινα νὰ πράξῃ τι, τὸν συμβουλεύω νὰ πράξῃ τι.— ἢ ὑποβάλλω, εἰσηγοῦμαι, προτείνω, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ: μετὰ δοτ. προσ., συμβουλεύω (ὑπο-τεικνύω, παρακινῶ) τινα ἢ μετ' ἀπφρ., συμβουλεύω τινά (τοῦ ὑποδεικνύω, τοῦ διδοῦ ὁδηγίας) νὰ πράξῃ τι.— ἢ καταδέτω ὡς παρακαταθήκην ἢ ὡς ἐγγύ-

ρην (ὅς ἐνέχυρον), ἐνεχυράζω, «υποθηκέω», λαμβάνω χρήματα (δανείζομαι) ἐπὶ ἐνέχυρῳ, ἐπὶ υποθήκῃ || ἂν τῷ μέσῳ, δανείζω χρήματα ἐπὶ υποθήκῃ. 2) ἐκδέτω εἰς κίνδυνον, ρισκοκιδνεύω, διακινδυνεύω, «ποντάρω», ἀποτολμῶ. 3) ἐναποθηκέω, διαφυλάσσω.

υποτιμάω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, υποτιμῶ, υποτιθᾶμαι τὴν τιμὴν (τὴν εἶδαν) πράγματός τινος. — || μέσον, *υποτιμάομαι*: κάμνω ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας μου, ἐκτιμῶ ἢ ἀπογράφω τὴν περιουσίαν μου || ὡς ἀπτ. διικαν. ἄρως, ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, προτεινὼν δι' ἐμαυτὸν κατωτέραν ποιήν τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ, υποτιθᾶζω (ἐκτιμῶ ὡς μικροτέραν) τὴν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν.

***υπο-τλάω**, ἄχρ. ἔνεστ. (πρβλ. *τλάω), ἐξ ὅ μὲλλ. *υποτελήσομαι*, ἄρρ. β' *υπετέλην*, πρκ. *υποτέτηκα*: ὑποφέρω, ὑπομένω, πάσχω.

υπο-τονδορίζω (καὶ ἔσφαλμ. -ίζω)* ὡς καὶ νῦν, ὑποτονδορίζω, ψιδυρίζω χαμηλοφώνως, «ειγομουρμουρίζω».

υπο-τοπεύω = *υποτοπέω* (βλ. λ.).

υπο-τοπέω, μελλ. -ήσω· ἄρρ. α' *υπετοπέησα*: ὄσα καὶ ὡς ἀποθ. **υποτοπέομαι**: ἄρρ. α' *υπετοπέθη* (*υποπέτω*): ὑποπτεύω, ἔχω ὑπονοίας, υποψιάζομαι, ὄτι... || ὡς καὶ μετ' αἰτ., ὑποπτεύομαι τινα ἢ τι.

υπο-τραυλίζω, μελλ. -οω· τραυλίζω ὀλιγον.

υπο-τρέϊω, ἔπ. ἀντι *υποτρέβω* (βλ. λ.).

υπο-τρέφω, μελλ. -θρέψω· ἀνατρέφω (διατρέφω, μεγαλύνω) κρυφίως ἢ ὀλιγον κατ' ὀλιγον, ἢ ἐκ διαδοχῆς || μέσον, περιδάλπω κρυφίως.

υπο-τρέχω, μελλ. -θρέξομαι καὶ -θρέξομαι· ἄρρ. β' *υπέδραμον*: πρκ. *υποδρόμα*: τρέχω ὑποκάτω, τρέχω κάτω ἀπὸ τι: *ὁ κύων υπέδραμεν ὑπὸ τοῦς πόδας τοῦ ἵππου*—ὁ κύων ἔτρεξε κάτω ἀπὸ τοῦς πόδας τοῦ ἵππου.— || ἐκτεινομαι ὑποκάτω.— || ὑπιοερχομαι δρομαίως, παρεμβαίνω, διακόπτω, παρεμποδίζω, παρεβάλλω.— IV ὑπιοερχομαι εἰς τὴν εὐνοίαν τινος, τὸν κολακεύω, τὸν ἐξαπατῶ || ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐπέρχομαι εἰς τινά.

υπο-τρέω, μελλ. -τρέσω· τρέμω ὀλιγον || ὑποχωρῶ ἐκ φόβου, φεύγω ἀπὸ τὸν φόβον μου, ὀπισθοχωρῶ.— || μετ' αἰτ., ἐκ φόβου ὑποχωρῶ (τρέπομαι εἰς φυγὴν) ἐνώπιόν τινος.

υπο-τρίβω, μελλ. -ψω· τρίβω τι ὑποκάτω, τρίβω ὀλιγον ἢ θαδμηδόν, κατατρίβω μικρόν κατὰ μικρόν (διὰ τῆς τριβῆς).— || ἔζυνω· ἢ κονιοποιῶ τὰ ὑλικά πρὸς παρασκευὴν φαγητοῦ (πρβλ. *υπότρεμμα*).

υπο-τρίζω (καὶ ἄνεστ. -τρίψω)* τρίζω ἐλαφρώς, «ταυρίζω» αἰγανὰ (ἐπὶ πτηνῶν), αἰγοτερετίζω.

υπό-τριμμα, -ατος, τὸ (*υποτρίβω*): ὀριμείας γεύσεως ζυμῶς, παρασκευαζόμενος ἐκ παντοίων χόρτων, ριζῶν, ὀπωρῶν καὶ ἀρωμάτων || *υπότριμμα βλεπω*—ἔχω θλέμμα ἀγριωπῶν καὶ κάποιον τραχύτητα εἰς τὴν δλην ἔκφρασιν τοῦ προσώπου.

υπο-τρομέω, μελλ. -ήσω· τρέμω ὀλιγον, ὡς καὶ νῦν ὑποτρέμω.— || μετ' αἰτ. προο., τρέμω ἐμπρὸς εἷς τινά.

υπό-τρομος, ον· ὁ ὀλιγον τι τρέμων, ὁ κάπως ἔντρομος, περιδεής, περιφοβός.

υπο-τροπή, ἡ (*υποτρέπω*): ἐπιστροφή, ἐπάνοδος || ὑποχώρησις. 2) ἡ κατ' ἐναλλαγὴν νίκη καὶ ἤττα.— || ἀπόδησις, ἀπόροισις.

υπό-τροπος, ον (*υποτρέπω*): ὁ ὑποστρέφων, ὁ ἐπανερχόμενος, ἐπιστρέφων οἴκαδε, ἢ ὁ ἐπανεληθὼν ἤδη.

υπο-τροχάω, ποιητ. ἀντι *υποτρέχω* (βλ. λ.).

υπο-τρώζω, διαφ. γρ. τοῦ *υποτρέζω* (βλ. λ.), δομβδ ὑποκώφως.

υπο-τρώγω, μελλ. -τρώξομαι· ἄρρ. β' *-ετρέγων*: τρώγω τι κρυφίως ἢ κατὰ ὀλιγον («λιγο-λίγο») || τρώγω τι ὡς *τρώγημα* (βλ. λ.) ἐν ᾧ πίνω.— || τρώγω προκαταρκτικῶς, προπαρασκευαστικῶς.— || μετρ., τρώγω κάτωθεν, φθείρω κάτωθεν, ὑποσκάπτω (ὡς δ ποταμὸς τὰς εὐχθας του).

υπο-τύπω, μελλ. -ώσω (*υπό-τύπος*): ὡς καὶ νῦν, ὑποτυπῶν, ἀποτυπῶν ἐν ἀδραφῆ γραμματίς, σκετε-

γράφω, περιγράφω ἀδρομερῶς, διαγράφω ἐν σχεδίῳ, λατ. *adumbrare*.

υπο-τύπτω, μελλ. -ψω· τύπτω (κτυπῶ) κάτω, ὠδῶ κάτω, κτυπῶ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν πραγμάτων τινος: *υποτύπας κηλωνηγὴ ἀντελεί* ('Ἡροδ.)—ἐμβόλλαι τὸν κᾶδον ὑποκάτω τοῦ ρευστοῦ (δηλ. μέσα εἰς τὸ ὕδωρ) καὶ ἀντλεῖ («βουταί» τὸν κουδὸ στο νερὸ καὶ τὸν ἀνεβάζει γεμάτος) || *υποτύπτουσα...* *φιάλη ἐς τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἐδωρέετο* ('Ἡροδ.)—βυθίζουσα («χώνοντα») τὴν φιάλην θαδῶς εἰς τὸ κιβώτιον τοῦ χρυσοῦ ἐδώριζε (χρυσόν).

υπο-τύπωσις, -εως, ἡ (*υποτυπῶμαι*): γενική (ἀδρομερῆς) διατύπωσις (ἀποτύπωσις), σκιαγραφία, σχεδιάσμα, σχεδιαγράφημα, συνοπτική ἐκθεσις, λατ. *adumbratio* || ἀντίτυπον, ἀντίγραφον, ὑπόδειγμα, «μοντέλλο».

υπό-ουθάτις, α, ον (*υπό-ουθάω*): ὁ ὑπὸ τὸν μαστῶν, ἐπομένως ὁ θηλάζων.

υπό-ουλος, ον (*υπό-ουλή*): ἐπὶ πληγῶν, ἢ ὑπὸ τὴν οὐλήν ἐξακολουθοῦσα νά ὑπάρχη, καίτοι ἐξωτερικῶς φαίνεται ἐπούλωμένη, ἢ ἐπιφανειακῶς μόνον θεραπευθεῖσα, ἢ διαπυωμένη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος || ἐντεθεν μετρ., ὁ ἐξωτερικῶς καλὸς ἀλλ' ἐσωτερικῶς πλήρης κρυφίων κακῶν (ἔσωτερ. διεφθαρμένος), ὡς καὶ νῦν ὀπουλος, «κρυφός», ἀπατηλός, κρυφίνους, πανούργος: *κάλλος κακῶν ὀπουλον*—ἐξωτερικὸν κάλλος, τὸ ὅποιον ὑποκρύπτει (σκεπάζει) ἐσωτερικὸς κακίος.

υπό-ουράντιος, ον (*υπό-ουράντιος*): ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὸ στερέωμα || ὁ φθάνων μέχρις οὐρανοῦ, ὁ ὕψηλός μέχρις οὐρανοῦ.

υπό-ουργέω, μελλ. -ήσω· ἐνεργ. πρκ. *υποούργημα*, παθ. *υποούργημαι* (*υποουργός*): ὡς τὸ *υπηρετέω* (βλ. λ.), προσφέρω ὑπηρεσίας, ἐξυπηρετῶ, βοηθῶ || χορηγεύω, εἶμαι χορηγός || μετ' αἰτ. πραγμ. *χρηστά Ἀθηναίοισιν ὑποουργεῖν*—παρέχειν ἐκδουλεύσεις (καλὰς ὑπηρεσίας) εἰς τοὺς Ἀθην. || τὰ *υποουρηγμένα*—αἱ προσενεχθεῖσαι ὑπηρεσίαι.

υπό-ούργημα, -ατος, τὸ (*υποουργέω*): ἡ προσενεχθεῖσα ὑπηρεσία, χορηγηθεῖσα βοήθεια.

υπό-ουρηγέτος, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *υποουργέω*—*δεῖ υποουργεῖν*—πρέπει νά βοηθῆ τις, νά εἶναι ἐξυπηρετικός.

υπό-ουργία, ἡ (*υποουργίω*): ὑπηρεσία προσφερομένη εἰς τινά, ἐξυπηρέτησις || ἐκτέλεσις καθήκοντος, ὑπηρεσία, λατ. *officium* || ἂν κακῶ ἔνν., χαμέρπεια, κολακεία.

υπό-ουργός, ον, ουργρ. ἀντι *υποεργός* (*υπό-εργ*): ὁ προσφέρων ὑπηρεσίας εἰς τινά, ὁ παρέχων ἐξυπηρέτησιν, ἐξυπηρετικός, χορηγός, συντελεστικός εἰς τι.

υπο-φαίνω, μελλ. -φάνω· ἄρρ. α' *-εφηνά*: κάμνω τι νά φανῆ ὑποκάτω, τὸ καθιστῶ ὄρατον, τὸ δεικνύω, τὸ φέρω εἰς φῶς: *θηρῶν υπεφάνηε τραπέζης*—ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ κάθισμα τὸ ἔσυρε πρὸς τὰ ἔξω. 2) δεικνύω ὀλιγον || μετρ., παρέχω νύξεις (ἐνδείξεις) περὶ τινος πράγματος — || μεσο-παθ., φαίνομαι (εἶμαι ὄρατός) ὑποκάτω, μόνικῶς καὶ μετὰ θίας (τ. ἔ. πολὺ ὀλιγον) φαίνομαι, δεικνύω ἐμαυτὸν κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν || *υπό τὰς σύλας ἵππων τε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὑποφαίνονται*—κάτω ἀπὸ τὰς πύλας εἶναι ὄρατοὶ πόδες πολλῶν ἵππων καὶ ἀνδρῶν.— || τὸ *ενεργ* ὡς ἀμτβ., φαίνομαι ὀλιγον, ἀρχίζω νά φαίνομαι ὀλιγον, ἀρχίζω νά εὐχαράζω, ὑποφώσκω (ἐπὶ τῆς αὐγῆς κ.τ.δ.) || ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐνάργεως τῆς ἀνοίξεως || πρβλ. καὶ *υπολάμπω*.

υπό-φάτις, -εως, ἡ, θωρ. ἀντι *υποφῆτες*, θηλ. τοῦ *υποφῆτης* (βλ. λ.): ἱέρεια μαντείου.

υπό-φραυσις, ἡ (*υποφραύωμαι*): ἀμυδρὸν φῶς φαινόμενον διὰ μέσου μικρῆς ὀπῆς || γενικῶς, στενὸν ὄνομα.

υπο-φράσκω, (*υπό-φράος*): ἀρχίζω νά φεγγῶ, ὑποφώσκω, «εὐχαράζω», γίνομαι ὀλιγον κατ' ὀλιγον φωτεινός.

υπό-φραυτις, -εως, ἡ, αἰετ. ἀντι *υποφραυσις* (*υπό-φ*

φάσις)· τὸ μόλις φαίνεσθαι, τὸ φαίνεσθαι κατὰ τὸ ἥμισυ, τὸ ἀμυδρῶς φαίνεσθαι.

υποφείδομαι, μελλ. -σομαι, ἀποθ.· κάπως φείδομαι, εἶμαι ὀλίγον φειδωλός.

υποφέρω, μελλ. *υποίωσω*· ἀορ. α' *υπήνεγκα*, ἰων. *υπήνεικα*· ἀορ. β' *υπήνεγκον* (πρβλ. *φέρω*)· φέρω τινά ἐκτός κινδύνου, τὸν μεταφέρω (τὸν ἀποκομίζω) ὑποκάτωθεν, τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ ἐπικίνδυνον μέρος εἰς ἀκίνδυνον, τὸν διασώζω.— **||** φέρω τὶ ὦν ὑποκάτω του, βαστάζω, ὑποβαστάζω, φέρω φορτίον **||** ἔθεν, μτρφ., ὑποφέρω, ὑπομένω, ὑφίσταμαι, ἀνέχομαι, πάσχω ἀπὸ...— **|||** παρουσιάω (προβάλλω, προτείνω) κάτωθεν, προσφέρω **||** μτρφ., ὑποδηλώ, εἰσηγοῦμαι. 2) προσποιούμαι, προφασίζομαι, ἰσχυρίζομαι, ὑποκρίνομαι.

υποφεύγω, μελλ. -φεύξομαι· ἐκφεύγω (διαφεύγω) κάτωθεν, ἐκφεύγω ἐπιτηδεύω, ὑπεκφεύγω **||** ἀπολ., ἀποσύρομαι ὀλίγον, ἀπομακρύνομαι, ὑποχωρῶ φθοσιμένως.

υποφθέτω (υποφθήτης)· φέρω τὸ ὄξι(σμα τοῦ υποφθήτου (βλ. λ.), εἶμαι ἱερεὺς μαντείου.

υποφθήτης, -ου, ὁ (ὑπὸ+φθμί)· ὁ ἐξαγγέλλων ἢ καὶ ὁ ἐρμηνεύων τὴν θεῖαν βούλησιν, ὁ ἐξηγητῆς τῶν χρησμών, ὁ ἱερεὺς τοῦ μαντείου ὁ ἀπαγγέλλων τὸν χρησμὸν.

υποφθάνω, μελλ. *υποφθήσομαι*, μτρφ. καὶ -φθᾶσω· ἀορ. α' *υπέφθᾶσα*· ἀορ. β' *υπέφθᾶην*, ἀορφ. *υποφθᾶσαι*, μτρφ. *υποφθᾶς*, πρκ. *υπέφθᾶνα*· σπεύδω πρότερον, προφθάω, προλαβάνω, ἔρχομαι ἐμπρός (πρὶν ἀπὸ ἄλλου)· *υποφθᾶς δουρὶ μέσον περιβήσεν*=ἐπρόφθασε καὶ μετὰ τὸ δόρυ τὸν διετρήσθη «πέρα-πέρα καταμεσῆς» **||** οὕτω καὶ ἐν τῇ μτρφ. μέσ. ἀορ. β' *υποφθᾶμενος κτείνεν*=ἐπρόφθασε καὶ τὸν ἐσκότῳσεν.

υποφθονέω, μελλ. -ήσω· αἰσθάνομαι κρύφιον φθόνον πρὸς τινα, τὸν φθονῶ ὀλίγον, ζηλοτυπῶ.

υπόφθονος, ον· ὁ ὀλίγον φθονερός ἢ ζηλότυπος.— **||** ἀορφ. *υποφθόνως*· *υποφθόνως ἔχω πρὸς τινα*=διάκειμαι φθονερός (τ.ε. δυσμενῶς) πρὸς τινα.

υποφλέγω, μελλ. -ξω· θέτω πυρὶ κάτωθεν ἢ τὸ ἀναφλέγω, ἢ τὸ φλέγω κατὰ μικρὸν **||** θερμαίνω κατὰ μικρὸν, θερμαίνω ὀλίγον.

υποφόνια, τά· παρ' Ἀθηναίους, ἡ χρηματικὴ ἐξαγορὰ ἢ καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ αἵματος.

υποφόνιος, ον (ὑπὸ+φόνος)· ὁ γινόμενος εἰς ἀνταπόδοσιν φόνου, ὁ ἐκδικουμένος φόνον.

υποφραδοσύνη, ἡ (υποφράξομαι)· παραίνεσις, συμβουλή **||** ἐν τῷ πληθ., συμβουλαί.

υποφράζομαι, μέσον=υπονοῶ (βλ. λ.).

υποφρίσσω, ἀττ. -ττω· μελλ. -ξω· πρκ. *πέφρισα*· φρίσσω (φρική) ὀλίγον, κατέχομαι ὑπὸ μικρᾶς φρικιάσεως, τρομάζω ὀλίγον, φοβοῦμαι ὀλίγον. 2) μετ' αἰτ., αἰσθάνομαι κρύφιον φόβον ἐμπρός εἰς τινα.

υποφύγω, -οῦσα, -όν, μτρφ. ἀορ. β' τοῦ *υποφεύγω*.

υποφωλεύω· φωλεύω («φωλιάζω»), εἶμαι κρυμμένος κάτω ἀπὸ τι.

υποφωνέω, μελλ. -ήσω· προσφωνῶ ἢ ἀντιφωνῶ μὲ μαλακῆν φωνήν.

υποχάζομαι, ἀορ. β' *κεχᾶδόμην*, ἀποθ.· ὑποχωρῶ (ἀποσύρομαι, ὀπισθοχωρῶ) βαδμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

υποχαλίινιδιος, α, ον (ὑπὸ+χαλινός)· ὁ ὑπὸ τὸν χαλινὸν εὐρισκόμενος **||** ἢ *υποχαλινεῖα* (ἐνν. *ἤνια*) ἦτο πῖθ. ἰμάς προοδευόμενος εἰς ἐκότερον ἄκρον τοῦ χαλινοῦ καὶ διερχόμενος κάτωθεν τῆς σιαγῶνος τοῦ ἵππου.

υποχάρωτος, ον (ὑπὸ+χαροτός)· ὁ κάπως χαροπός (χαρούμενος) τὴν δψιν.

υποχάσκω· χάσκω ὀλίγον.

υποχείριος, (α), ον (ὑπὸ+χείρ)· ὁ ὑπὸ τὴν χειρὰ τινος εὐρισκόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ χειρὶ ὧν **||** ἔθεν, μτρφ., ὡς καὶ νῦν, ὑποχείριος, ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός διατελῶν, ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τινός, ὁ ὑποταγόμενος εἰς τινα· *υποχειρίως ποιοῦμαι*=υποτάσσω **||** *υποχειρίως γίγνηται*=υποτάσσομαι.

υποχέω, μελλ. -χέω· ἀορ. α' *υπέχεα*, ἐπ. *υπέχενα*· παθ. πρκ. *υπέχθηναι*· γ' ἄν. ἄραρ. *υπέχεχθηναι*· χύνω ὑποκάτω, χύνω εἰς τὶ (εἰς ποτήριον π. χ.) κείμενον ὑποκάτω, ἐγχέω **||** ἐπὶ ἔργων πραγμάτων, στρώνω, ἀπλώνω, ὑποκάτω· *φύλλα υποκεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσὶ*=φύλλα ἐστρωμένα (επεσμένα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ σκორριομένη χάρμη) κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας **||** μτρφ., ἐν τῷ παθ., ἀπλώνομαι εἰς τὴν ψυχὴν τινος, τὴν καταλαμβάνω· *ἀπιστίη ὑπεκένυτο αὐτῷ* («Ἡροδ.»)=ἀπιστία (δυσπιστία) ἔχεν ἀπλωθῆ εἰς τὴν ψυχὴν του, τὸν εἶχε καταλάβει.

υποχθόνιος, η, ον (ὑπὸ+χθών)· ὁ ὑπὸ τὴν χθόνα ὧν, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὁ ὑπόγειος.

υπόχθων, -ονος, ὁ, ἡ=υποχθόνιος (βλ. λ.).

υποχορς, ον (υπέχω)· ὁ ὑποκείμενος εἰς τινα, ὑπήκοος, ὁ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐξουσίαν τινός διατελῶν (μετὰ δοτ.) **||** ὡς. καὶ μετὰ γυν.: *υποχοί τινός*=οἱ ὑπήκοοι τινός.

υπόχρεως, -ων, γεν. -ω (ὑπὸ+χρεός)· ὁ διατελῶν ὑπὸ τὸ βάρος χρεῶν, ὁ χρεωμένος, ὁ ὀφειλέτης χρεῶν, ὁ κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος των **||** ἐπὶ περιουσίας, ἢ θεσπιμένην, «χρεωμένην», λατ. *obaeatus*.

υποχρίω, μελλ. -χρίσω· ἐνεργ. ἀορ. α' *υπέχρισα*, παθ. *υπεχρίσθη*· χρίω (ἐπιχρίω, ἐπαλείφω) ὑποκάτω, ἢ χρίω (ἀλείφω) ὀλίγον, λατ. *sublinere* **||** «βάρω» (ψιμμουδιῶ) τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μέρη τοῦ προσώπου.

υπόχρῦσος, ον· ὁ περιέχων ποσοτὸν χρυσοῦ, ὁ ἀναμειγμένος μὲ χρυσόν.

υποχωρῶ, μελλ. -ήσομαι· ὡς καὶ νῦν, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ· *υποχωρῶ τοῦ πεδίου*=ἀποσύρομαι (ἀποχωρῶ) ἀπὸ τὴν πεδιάδα **||** *υποχωρῶ τινε τοῦ θρόνου*=σηκῶνομαι (ἀποσύρομαι) ἀπὸ τὴν καθέδραν μου ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τινα, εἰς τὸν ὄποιον καὶ τὴν παραχωρῶ. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινα, ἀποφεύγω νὰ τὸν συναντήσω, δέν τὸν πλησιάζω. 3) ἐξέρχομαι κάτωθεν (ὡς ἀπὸρριμμα).— **||** προχωρῶ σταθερῶς, ἐξακολουθῶ ἐν συνεχείᾳ.

υπόψαμμος, ον· ὁ ἔχων ἄμμον ὑποκάτω, ὁ ἀνάμεικτος μὲ ἄμμον, ἄμμωδης.

υπόψια, ἰων. -η, ἡ (ὑπόψομαι)· ὡς καὶ νῦν, ὑπόψια, ὑπόνοια **||** ζηλοτυπία **||** *υποψία λαμβάνω κατὰ τινός*=τρέφω ὑπόψιας εἰς βάρος τινός, τὸν ὑποπτεύομαι **||** ἐπὶ πραγμάτων, *ἔχω ὑπόψια*=παρέχω λαθῆν πρὸς ὑπόψιας, ἐπιδέχομαι ὑπόψιαν.— **||** ζηλότυπος ἐπαγρύπνησις, τάσις πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπιτιμᾶν, φιλοψία, φιλοπότησις διδάσεις.

υπόψιος, ον (υπόψομαι)· ὁ ὀρώμενος ἐκ τῶν κάτω, ὁ ὑποβλεπόμενος, ὑπόπιτος βλεπόμενος, ὁ βλεπόμενος μὲ βλέμμα βλοσυρόν (καὶ φθονερόν καὶ περιφρονητικό), λατ. *suspensus*.— **||** ὁ ὑπὸ τὰς ὄψεις τινός, φανερός.

υπόψομαι, ἐν χρῆσει ὡς μελλ. τοῦ *υποφράω* (βλ. λ.).

υπόψωνέω, μελλ. -ήσω (ὑπὸ+δψωνέω)· μειοδοτῶ ἢ ἀπατῶ κατὰ τὴν ἀγορὰν τροφίμων («κατὰ τὸ ψώνισμα»).

υπτιάζω, μελλ. -άσω (ὑπτιος)· πίπτω ὑπτιος (ἐπείφω ἀνάσκελας) **||** περιπατῶ μὲ τὴν κεφαλὴν τῶσον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε νὰ πλησιάζῃ αὐτὴ τὴν ὑπτιαν στάσιον (ἀπὸ ἑπαρσιν, παθολογικὴν ὑπερφηάνειαν) **||** ἔθεν μτρφ., «εἶμαι κουφοκέφαλος», εἶμαι ἐπηρμένος, γαυριῶ, κομπάζω, «ἔχω τὴ μύτη ψηλά» **||** μτρφ. ὡς. εἶμαι ὀφροντικός, ὀδισφορῶ.— **||** μτρφ., λυγίζω τι(νὰ) πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ(ν) κάμνω νὰ πέσῃ ὑπτιος **||** παθητ., *υπτιάζεται κέρα*=ἡ κεφαλὴ του κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω **||** *υπτιάζόμενοι*=κείμενοι ὑπτιοί, «εξαπλωμένοι ἀνάσκελας».

υπτίαςμα, -ατος, τό· τὸ κείμενον (ἢ τὸ τεθέν) ὑπτιον **||** τὸ (ἐξη)πλωμένον ἀνεστραμμένον (μὲ τὴν κάτω δηλ. ἐπιφάνειαν ἀπάνω)· *υπτίαςμα χερῶν*=χεῖρες τεγόμεναι πρὸς ἰκεσίαν (μὲ τὴν παλάμην ὄνω, δηλ. ἀνάποδα), λατ. *supinis manibus*.— **||** ἡ ὑπτία πτώσις.

υπτιαστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *υπτιάζω*· δεῖ *υπτιάζει*=πρέπει νὰ κλίνει τῆς πρὸς τὰ ὀπίσω.

υπτιος, α, ον (ὑπὸ)· ὡς καὶ νῦν, ὑπτιος, ὁ ἐξηπλωμένος ἐνάσκελας, ὁ *ἀπὲι γῶτον* κείμενος, μὲ

τὴν ράχιν ἀποκάτω (ἀντίθ. τῆ *πρηνής*, βλ. λ.), λατ. *supinus, resupinus, in dorsum versus* | ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ πίπτοντος εἰς τὸ ἴδιος: *πίπτον ὑπτιος*—ἔπεσον ἐνάσκαλα» (ἀντίθ. τῆ *ἔπεισε πρηνής*) | ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντοῦ πρᾶγματι, ἀναποδογυρίζω: *ὕπτιοις σέλιμασι ναυτίλλεται*—πλέει με σέλιμα (βλ. λ.) ἀνεοτραμμένα (ἀνάποδα γυρισμένα), τ. ἔ. πλέει με τὸ πλοῖον ἀνεοτραμμένον (τ. ἔ. ναυαγιασμένον) | *γαστήρ ὑπτία* = ἡ γαστήρ τοῦ ἐξηλωμένου «ἀνάσκαλα» || *ἔξ ὑπτίας νέω* = κολυμβῶ «ἀνάσκαλα» || *ἀσιπὶς ὑπτία* = ἀσιπὶς μετ' τὴν κολίην ἐπιφάνειαν πρὸς τὰ ἄνω (ἀντίτροφως δηλ. πρὸς τὴν συνήθη τῆς θέσιν) | *κράνος ὑπτιον* = περικεφαλαία ἀνεοτραμμένη (ἐντὸς τῆς ὀμοίας ἐπιλλοῦν τοὺς κλήρους) | *κνήξ ὑπτία* ὁμοίως = ποτήριον ἀνεοτραμμένον (μὲ τὸν πυθμένα πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸν κολίον πρὸς τὰ κάτω | *ἀσιπὶς ὑπτία* = τὸ ἥμισυ τροχοῦ ἀνεοτραμμένον (μὲ τὸν κολίον πρὸς τὰ ἄνω). 3) ἐπὶ τόπου, ὁ ὀμαλός, πεδινός, ὁ παρουσιάζων ὀμαλὴν κλίσην πρὸς ὠριωμένην κατεῦθυναν, ὅπως ἡ Αἴγυπτος κλίνει ὀμαλῶς πρὸς Β.

Ἔτυμ.: ὑπτιος: λατ. *supinus* (καὶ συντετμ. *suprus*), ἱρλ. *foen, breil, c'houen* (Κελτ. **su[ɣ]-ino-*): ὑπτό, ὑπέρο, **ὑπτος*) ὑπτιος (τὸ λατ. *supro, -are* (ρίπτω) καὶ τὸ παλ.-αὐλ. *sūpa*, (διασκορπίζω, ἀπλώνω) δὲν ἀνῆλθον ἀτυολ. ἐνταῦθα.

ὕπτιον, μελλ. -ώσω· ρίπτω τινὰ ὑπτιον, τὸν κατακλινῶ ὑπτιον, τὸν ἀναποδογυρίζω, τὸν φέρω ἄνωκῶτα.

ὕπ-ωδέω (ὕπτ+ὠδῶ): ἀπωδῶ (πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τῶν κάτω) | ἀπωδῶ θιαίω.

ὕπ-ωλένιος, (α), *ον* (ὕπτ+ὠλένη): ὁ ὑπὸ τὴν ὠλένην κείμενος, ὁ ὑπὸ τὸν βραχίονα εὐρισκόμενος, ὁ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα.

ὕπ-ωμοσάμην, μεσ. ἀορ. α' τοῦ *ὑπόμενυμι* (βλ. λ.). **ὕπ-ωμοσία**, ἡ· ὁ ὄρκος τὸν ὅποτον ὠρκίζοντο ἐν δικαστηρίῳ οἱ ἐπιδυμοῦντες τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκδικάσεως ὑποδέσεώς τινος, καὶ δη: 1) ἔνορκος διαβεβαίωσις τοῦ ἑτέρου τῶν διαδικνῶν, ὅτι ὑπάρχει ἀποχρῶν λόγος στήριζων τὴν αἰτησίαν τοῦ περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης· πρὸς ταῦτην ἠδύνατο ὁ ἕτερος νὰ ἀντιτάξῃ τὴν *ἀνθυπωμοσίαν* (βλ. λ.) 2) ὁ ὄρκος εἰς δὴν ὑπεβάλλετο ὁ κατηγορὸς ὁ καταθέτων *γραφὴν παρανόμων* (βλ. *παρανόμος* II), καὶ κατόπιν τὸ ἑποῖον ἀνεστέλλετο ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου ἢ τοῦ ψι-ψίματος, τὸ ὅποτον ἀφῆρα ἢ *γραφὴν παρανόμων: εἰώ (τὸν νόμον) ἐν ὑπωμοσίᾳ* = ἀφίνω τὸν νόμον εἰς ἣν κατὰσταν περιήλθε κατόπιν τῆς *ὑπωμοσίας*, ἢ το: ἐν ὄργῳ, ἐν ἀναστολή τῆς ἰσχύος του.

ὕπ-ωπιάζω, μελλ. -άσω (ὕπῶπιον): τύπτω τινὰ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν, τὸν μωλῶπιζω εἰς τὸ πρόσωπον, «τοῦ μαυρίζω τὸ μάτι» | γενικῶς, «τὸν κάνω μαυρὸ στὸ ἔυλο» || μετρ.· δομάζω, νεκρώνω (πικραίνω μέχρι θανάτου), ἐνοχλῶ μεγάλως, θασανίζω.

ὕπ-ωπιασμός, ὁ (ὕπωπιαζω): κτύπημα κάτω ἀπὸ τὸν ὀφθαλμόν || μετρ., δεινοπάθημα, ταιλαπῆρα, θλίψις, θαδεῖα λύπη.

ὕπ-ωπιον, τὸ (ὕπτ+ὠπῶ): τὸ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς μέρος, ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον. — || γενικῶς, ὡς τὸ *ὑπωπιασμός* (βλ. λ.), κτύπημα καὶ μελάνιασμα τοῦ ματιοῦ, ἢ καθε μάλωψ, κάθε πρήξιμον. — || φυτόν τὶ τοῦ ὀποίου αἰ ριζαὶ κοπανιζόμεναι ἰχθυοφίμευον ὡς φάρμακον τῶν «μελανιασμένων ἀπὸ κτύπημα ματιῶν».

ὕπ-ώρεια, ἢ **ὕπ-ώρεια**, ἰων. **ὕπ-ωρέη**, ἢ (ὕπτ+ὄρος): τὰ ὑπὸ τὸ ὄρος, τὰ κάτω μέρη τοῦ ὄρους, οἱ ὑπώρειαι, αἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, «τὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ», λατ. *radices montis*.

ὕπ-ώρορε, γ' ἐν ἀμτθ. πρ.κ. τοῦ *ὑπέρρυνμι* (βλ. λ.). **ὕπ-ωρόφιος**, (α), *ον* (ὕπτ+ὄροφος): ὁ ὑπὸ τὴν ὄροφῆν, ὁ κάτω ἀπὸ τὴν στέγην, ὁ ἐντὸς οἰκίας.

ὕπ-ώροφος, *ον*—ὕπαρόφιος (βλ. λ.).

ΥΡΧΗ (ἢ **ὄρχη**), ἡ· πῆλινον ἀγγεῖον πρὸς ἐν-ἀποδόνει τεταιριχευμένον ἰχθύων, λατ. *orca*.

Ἔτυμ.: ὄρχη: λατ. *urna* (*-*urc-nā*), *urceus* (λάγηνος, στόμνος), ὄμδρ. *urnasler* (=λατ. *urnarius*): τὸ λατ. *orca* εἶναι πιθ. δάνειον ἐκ τῆς ἑλλην. ὅσο εἰνα: πιθ. ὅτι ὄλαι αὐταὶ αἱ λέξεις εἶναι παλαιὰ δάνεια

ἐκ τῆς γλώσσης τῶν Φοινίκων, πρβλ. ἔδρ. *araq* (χῶμα) τὸ παλ.-αὐα. *vrūēi* (λάγηνος, στόμνος), εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ γοθ. *aurkeis* (λάγηνος), ὅπερ εἶναι πάλιν δάνειον ἐκ τῆς Λατιν.— τὸ λατ. *uro* δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, καί τοι ἡ σημασία «πῆλινον ἀγγεῖον ἐψηγμένον ἐπὶ τῆς πυρᾶς» θὰ ὄθει πρὸς τὴν ἐκδοχὴν ταυτήν.

ΥΨ, ὁ καὶ ἡ, γεν. *ύψ*: αἰτ. *ὕψ* ὡς τὸ *σὺς* (βλ. λ.), χόιρος (ὄρρην ἢ δῆλος, κάπρος ἢ γουρούνα, σκρόφωσ) || ὁ κατοικίδιος χόιρος, ἡμερος χόιρος || ἐπὶ τοῦ κάπρου, συν. *ὕς ἀγρῖος* [παρ' Ὀμ. προτιμᾶται ὁ τύπος *σὺς*, ὁ δὲ *ὕς* μόνον χάριν τοῦ μέτρου· παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς ἄττ. ἐπικρατεῖ ὁ τύπος *ὕς*· ὄνομ. πληθ. *ὕες* καὶ *σύες* (κατὰ συναίρ. παρ' ἄττ. καὶ *ὕς*) αἰτ. *ύας, σύας* (κατ' ἄττ. συναίρ. καὶ *σὺς*)· γεν. *σὺών*· δοτ. *ὕσῃ, σὺσῃ*, ἀλλ' ἐπικ. καὶ *ὕεσσι, σὺεσσι*.

Ἔτυμ.: *ύς*—λατ. *sūs*, γεν. *suis*, ὄμδρ. *sif* (<**sū-f*) αἰτ. πληθ.—λατ. *sues, sim* (<**sū-m*)—λατ. *suem, Zeud. hū-, ἄλθ. θι'* πρβλ. *σανοκρ. sūkarā-h* (διὰ τὸν παρῆμ-βλητον -k- πρβλ. λατ. *sucul-a-, -us, pal-gall. hucc*—λατ. *sus, corn. hoch, παλ.-ιρλ. soccsāil*—λατ. *lolligo, ἀγγλ.-σαξ. suzu*), Τοχ. *suwo, παλ.-γερμ. sū, ἀγγλ.-σαξ. sū, παλ.-νοργ. sy'r*.— τὸ *δοτερογ. ὕίνος*: λατ. *suipus* = γοθ. *swēin*, παλ.-λατ. *swīn*, ἀγγλ.-σαξ. *swīn*, παλ.-νοργ. *suin*, παλ.-αὐα. *svinīth*, πρβλ. ὅσο. παλ.-αὐα. *svinīja*.— συνήθως τὸ *ιαπ. *sū-s* (ἀγριοχόιρος) τὸ συσχετίζουσι πρὸς τὴν ὀμάδα τοῦ *σανοκρ. sū-h* (τεκνογόνος), τοῦ ἄλλ. *σφίλις* (βλ. λ.), θαζομένου ὅτι ὁ χόιρος τὸ ὄνομά του τὸ ὑφάει εἰς τὴν ἔξαιρετικὴν του γονιμότητά· ἄλλοι διαδίδουσι συγγένειαν πρὸς τὸ λατ. *sūcus* (χυλός, χυμός) λόγῳ τῆς ἀπολύτου προτιμῆσεως, τὴν ὅποιαν τὸ ζῆον δεκτικὸν πάντοτε πρὸς τὸν βοδρῆκον· ἄλλοι παραδέχονται σχηματισμὸν τῆς λέξεως κατ' ὄνοματοποιαν. Βλ. καὶ *σὺς*.

ΥΨΓΗ, ἡ· βοτόνη ἐξ ἧς κατασκευάζεται τὸ *ύγιον* χρῶμα (τὸ δίκλον κρώμα),

ὕσγιον, τὸ (ὕσγη)· φυτικὴ βαφή ἔχουσα χρῶμα ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν (κοιν. «δάλικο»), μεταξὺ τοῦ πορφουροῦ καὶ τοῦ κοκκίνου, καὶ λαμβανομένη ἐκ τοῦ φυτοῦ *ύσγης* (βλ. λ.).

ὕσδος, ἀντι *δσδος*, αἰολ. ἀντι *δζλος* (βλ. λ.). **ὕσθην**, παθ. ἀορ. α' τοῦ *ὑσ* (βλ. λ.).

ΥΨΜΙ'ΝΗ, ἡ (μετὰ ἔτροκλ. δοτ. *ὕσμινε* ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *ὕσμιν* ἢ *ὕσμις*), ἐπικ. ὄνομα· ἀγών, μάχη, συμπλοκή, πάλη || *πρώτη ὕσμινη*—ἡ πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης | *ὕσμινηδος*—εἰς τὴν μάχην.

Ἔτυμ.: *ύσμινη* (ιαπ. **judh-s*, μεταπτ. βαθμ. τοῦ **judh-s*, τοῦ ἐν τῆ *Zeud. yaošti-* (<ιαπ. **jeuštī*—**judh-s-ti*) (=ταχύτης, εὐστοφία), *yaoza'iti*, παλ.-περο. *yauda'ity* (διεγειρομαι, ταρασσομαι), πρβλ. *ιαπ. *judh-* ἐν τῆ *σανοκρ. yūt, yūdh-* (ὁ μαχόμενος, ἡ μάχη), *yūdhayit, yōdhat* (συμπλέκομαι), *Zeud. yū'd-ye'iti* (δμ. σημ.), *σανοκρ. yudhā-d-h* (πολεμικός), *gall., corn., brei. iud* (μάχη), (**judh-* ἢ **judh-g*) εἰς κύρια ὀνόματα, ὅπως π.χ. ἐν τῆ *παλ.-gall. lud-nerith* ἢ *σημασ. τοῦ «μάχεσθαι, πολεμεῖν»* εἶναι ἀπότοκος τῆς ἀνελαίας «κάμνω θιασίς κινήσεις», πρβλ. *σανοκρ. ud-yōdhat* (ἰαπολόζω, κοχλάζω) παραφέρομαι ἐξ ὄργης), λατ. *juba* (**judh- eja*)—κελεύω, διατάσσω (βηλ. ἐξεγείρω πρὸς...), *juba* (χαίτη λέοντος), κυρ. ἡ ἐξεγειρομένη), *jubar* (φῶς ἄκτινοβολοῦν), λιθ. *junaū, jūsti* (ἀρχίζω νὰ ἐξεγειρωμαι), *jūdū, judēti* (κινουμαι τρέμων), *jūdinu, jūdinī* (τινάσσω, διασειῶ), *jūdra* (συστροφή, λαλαψ) *λατ. jauda* (δύνομις), *judzie'* (ἐρεθίζω πρὸς κακὸν τι).

ὕσπληγίς, -ίδος, ἡ, δωρ. ἀντι *ὕσπληγίς*—*ὕσπληγξ* (βλ. λ.).

ὕσπληγξ, -αγγος, ἡ, δωρ. ἀντι *ὕσπληγξ* (βλ. λ.). **ὕσπληγξ**, -αγγος, ἢ **ὕσπληξ**, -ηγος, ἡ· σχοινοῖον τεταμένον ὀριζοντίως καὶ ἐγκαρσίως πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ στίβου (ἐν σταδίῳ), ἀφιέμενον δὲ ἐλευθερον νὰ πῆσιν εὐδύς ὡς εἰδοῖτο τὸ σύνδημα τῆς ἐκκινήσεως τῶν δρομέων || ἡ ἀφεταιρία. 2) καλῶδιον ἀγκύρας.— || βρόχος (παγίς) ὀρνιθοθήρα || ὅσο. καὶ τὸ ρόπτρον παγίδος τὸ ὅποῖον ἐπιπτεν αὐτομάτως, μόλις ἐψαύετο.

Ἔτυμ.: *ὕσπληγξ* (γξ), δωρ. *ὕσπλα(γξ)*: *ὕσπλαγίς*· πρβλ. *ὕσπληγξ, ὕσπερος* καὶ *σανοκρ. ud* (πρὸς τὰ

δνω) — *πλά(γγ)-* : *πλάξω* (**πελαγγω*) (=πλήττω, κυπιά) κατά τινος ἐν τῷ ἀρχικῷ τμήματι τῆς λ. προ-υποτίθεται ἕλλ. *ὕς*=Ζηνθ. *us* (πρὸς τὰ ἄνω) <**ud*+*s*, ἀλλὰ τὸ *θσ*- παραλαμβάνεται ἐκ τύπων, ἐνθα τὸ *-s* εἶναι προσβλ. προτὸν ἐκ τοῦ *-d* πρὸ *τ-* ἢ *θ-*.

ὑσσαξ, *-ακος*, ὁ (καὶ *ὑσσακος*, *-ου*. ἅ) τὸ γυναικείον αἰδοῦτον.

Ἔτυμ. : *ὑσσαξ* (γεν. πληθ. *ὑσσακων* Ἀριστοφ. Δυσ. 1001) ἄγν. ἔτυμ.· κατά τινος εἶναι ὠσρικ. λ., κατ' ἄλλους εἶναι δάνειον ἐκ ἔξης γλ.· ἡ σχέσις του πρὸς τὸ λατ. *vāgīna* (: ἕλλ. **ὕχ-*) εἶναι λίαν ἀμφίβ.

ὑσσός, ὁ ἄκόντιον, τὸ ρωμ. *pilum* [κατὰ τινος δάνειον ἐκ τῆς γλ. τῶν Ἑκράτων, πρβλ. **Υσσ-* καὶ *-ύσσωλος*, *στογ-γία* κυρ. ὀνομάτων] κατὰ τινος γνώμην *ὑσσός* (<**ὑσθ*-*jo* : *καλ-σαξ*. *ord*, *καλ-γερμ. ord* (ἄκρον, αἰ-χημ), *germ. *uzja-* κατ' ἄλλους *ὑσσός* (ιαπ. **sudh*-*jo-s*, λατ. *sudis* (πόσσαλος), *σανακρ. snādhiiti-i* (μόχαιρα), *ιαπ. *svedh*, **sudh-* (ἀκονίζομαι, τροχίζομαι).

ὑσσαυός, ἡ ὀρωματικὸν φυτὸν, τὸ ἀμόρακον, ἐμαντζουράνα [δάνειον ἐκ σημιτ. γλ. πρβλ. *ἔβρ. ἔζῆθ*] κατὰ Ἑσυχ. «*ὑσσαυός* ἢ *σάμψυχος*».

ὑστάτιος, *α, ον'* = *ὑστατος* (πρβλ. *μεσάτιος* = *μέσος*, *τοσάτιος* = *τόσσος*) ὡς καὶ νῦν, ὑστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, ἀντίθ. τῷ *πρώτος* || τὸ ὄθδ. *ὑστάτιον* ὡς *ἑπίρρ.* = *τελευταῖον*, ἐπὶ τέλους.

ὑστάτος, *η, ον* (συγκρ. *ὑστερος*, βλ. λ.) ὡς καὶ νῦν, ὑστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, ἄκρος (ἐπὶ τόπου) || ὡς καὶ ἐπὶ χρόνου, ὑστατος, τελευταῖος : ἡ *ὑστάτη* (ἔνν. *ἡμέρα*). — τὸ ὄθδ. *ὑστατον* καὶ *ὑστατα* ὡς *ἑπίρρ.* = *τελευταίως*, ἔσχατῶς, ἐπὶ τέλους.

ὑστέρη, ἡ, ἰων. *ὑστέρη* (*ὑστερος*) ἡ μήτρα, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. *αἰ* ὑστέρας, ἰων. γεν. *-έων* [κυρ. θηλ. τοῦ *ὑστερος*, ἐπίτι ἡ μήτρα εἶναι τὸ τελευταῖον, τὸ κατώτατον τῶν ἀντοσθίων ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γυναικός].

Ἔτυμ. *ὑστέρη* πρβλ. Ἑσυχ. «*ὑστος* γαστήρ» : *σανακρ. ὑδ* (=πρὸς τὰ ἄνω, διότι χαρακτηριστικὸν τῆς κοιλίας εἶναι διὰ προεξέχει) πρβλ. ὡς *σανακρ. ὑδρα-η* (κοιλία, εὐσάρκία), *αι-ἱδρα-η* (ὁ ἀνευ κοιλίας), *Ζηνθ. ὑδατῶ-θρα-σα-* (ἔριπιν διὰ τῆς κοιλίας), πρβλ. Ἑσυχ. «*ὑδστος* γαστήρ» (<**ὑδστος* ἢ **Ῥδστος*?), λατ. *uterus* (**udero-s*).

ὑστεραῖος, *α, ον* (*ὑστερος*) κυρ. ὁ κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν || ἡ *ὑστεραία* (ἔνν. *ἡμέρα*) = ἡ ἐπομένη ἡμέρα, ἡ ἐπιοδοσ, ἡ ὀκόλουθος ἡμέρα, ἡ «ἄλλη μέρα» | τῇ *ὑστεραία* (ἰων. *-αίη*) *ἡμέρα* (ἢ καὶ ἀνευ *-ης* : *ἡμέρα*) = κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, κατὰ τὴν ἐπιοδοσιν, κατὰ τὴν ὀκόλουθον ἡμέραν, ἐτὴν ἄλλη μέρα», λατ. *postridie* | γενικῶς = *ὑστερος* (βλ. λ.).

ὑστερέω, μελλ. *-ήσω* ἄρ. *α'* *ὑστέρησα* πρκ. *ὑστέρηκα* παθητ., ἄρ. *α'* *ὑστέρηθην* (*ὑστερος*) μένω ὀπίσω, ἢ ἔρχομαι ὀργότερον, καθυστερῶ || ἐπὶ τόπου, ἔρχομαι ὀπίσθεν ἄλλου τινός (τοπικῶς), εἶμαι (εὐφροσκομαί) ἔπειτα ἀπὸ... — || ἐπὶ χρόνου, μετὰ γεν. πραγμ., ἔρχομαι ὀργότερα ἀπὸ..., βραδύτερον ἀπὸ..., ἢ ἔρχομαι πολὺ ὀργὰ διὰ τι || *ὑστερέω τῆς μάχης πέντε ἡμέραις* = ἔρχομαι (ἢ πηγαίνω) πέντε ἡμέρας ὑστερον ἀπὸ τὴν μάχην (καθυστερῶ ἀπὸ τὴν μάχην κατὰ πέντε ὀλοκλήρους ἡμέρας) || μετὰ *δοτ. προσ.*, ἔρχομαι πολὺ ὀργὰ διὰ τινα || ἀπολ., ἔρχομαι ὀργὰ, ἔρχομαι πολὺ ὀργὰ. — || *μτφρ.*, εἶμαι κατώτερος τινος, δέν τὸν φθάνω (μετὰ γεν.). 2) *χρειάζομαι* τι, *διατελῶ* ἐν στερήσει τινός, δέν κατορθῶνω νά ἐπιτύχω τι. — *παθητ.*, στεροῦμαι, εὐρίακομαι ἐν στερήσει. — **IV** ἐπὶ πραγμάτων, ἔλλειπω, δέν ὑπάρχω, ἐπιλείπω, δέν ἄρκω, λατ. *deficere*.

ὑστέρημα, *-ατος*, τὸ (*ὑστερος*) ὡς καὶ νῦν, ὑστέρημα, ἔλλειψις, ἀνάγκη || *μειονέκτημα*, καθυστερήσις, ἡ ἰδιότης τοῦ κατωτέρου, τοῦ ὑστεροῦντος.

ὑστέρησις, *-εως*, ἡ (*ὑστερέω*) = *ὑστέρημα* (βλ. λ.), τὸ ὑπολείπεσθαι, τὸ *μειονεκτεῖν* || ἔλλειψις, ἀνάγκη, ὡς καὶ νῦν ὑστέρησις.

ὑστερέω, μελλ. *-ίσω*, ἄττ. *-εῶ* ἄρ. *α'* *ὑστέρησα* (*ὑστερος*) ἔρχομαι ὑστερος, ἔρχομαι ἔπειτα, ἔρχομαι βραδύτερον, ἢ ἔρχομαι πολὺ ὀργὰ, μένω ὀπίσω, καθυστερῶ. — || μετὰ γεν. πραγμ., μένω ὀπίσω ὡς πρὸς τι, ἔρχομαι (φθάνω) ἔπειτα ἀπὸ τι, φθάνω ὀ-

γὰ ὡς πρὸς τι : *ἡμέρη μετ' τῆς συγκεκριμένης ὑστερέω* = ἔρχομαι μίαν ἡμέραν βραδύτερον τῆς συμφωνηθείσης, φθάνω μὲ καθυστερῶσιν μίᾳς ἡμέρας. — || *μτφρ.*, ὑπολείπομαι τινος, *μειονεκτῶ* ἀπὸ τινος, εἶμαι κατώτερος τινος (μετὰ γεν.). — **IV** στεροῦμαι τινος, ἔχω ἔλλειψιν τινος, πόσχω ἀπὸ ἔλλειψιν τινος.

ὑστερό-ποινος, *ον* (*ὑστερος*+*ποινή*) ὁ ἐπιβάλλων ποιήν *ὑστερον* (θηλ. μετὰ τῆς *πρῆξιν*), ὁ τιμωρὸν καθυστερημένως, ὁ ἐκδικουμένος ὄργα.

ὑστερό-πους, *-ποδος*, ὁ, ἡ, *-πουνη*, τὸ ὁ βαδίζων βραδέως, ὁ ἐρχόμενος ὑστερον, ὁ ἐρχόμενος πολὺ ὀργὰ, ὁ καθυστερημένος.

ὑστερος, *α, ον* (ὑπερθ. *ὑστατος*, βλ. λ.) ὁ ἐρχόμενος ἔπειτα, ἐρχόμενος κατόπιν, ὁ κατοπινός, ὁ ἐπόμενος, ὁ ἐπακόλουθος, ὁ ἔπειτα, ὁ ὀπίσω τινός, ἀντίθ. τῷ *πρώτερος*. — || ἐπὶ χρόνου, ὁ ὑστερώτερος, βραδύτερος, μεταγενέστερος, ὁ ἀργότερα, ὁ πολὺ ὀργὰ || μετὰ γεν. προσ., ὑστερα ἀπὸ τινος, ὁ ὑστερόν τινος, ὁ μετὰ τινος || μετὰ γεν. πραγμ., ἀργότερον παρ' ὅσον ἔπρεπε διὰ τι, πολὺ ὀργὰ διὰ τι || καὶ μετὰ προθ., *ἐς ὑστερον* = ὑστερον, μετὰ ταῦτα | *ἐν ὑστέρω* = κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον | *ἐς ὑστέρον* ἢ *ἐς ὑστέρης* = ἀπὸ τὸν μετέπειτα χρόνον, ἢ πόλιν, ὅπου ἔτι. — || *μτφρ.*, ἐπὶ ἡττονος ἀθμιῶ ἀξίας, ποιῶ κτλ. ὁ ἐρχόμενος κατόπιν (κατὰ σειράν ἀξίας), ὁ κατώτερος, ἀοθενέστερος, ὀλιγώτερον δυνατός, ὀλιγώτερον ἱκανός || *γυναικῶς ὑστερος* = ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν γυναικός, κατώτερος γυναικός κατὰ τὴν δύναμιν. — **IV** τὸ ὄθδ. *ὑστερον* εἶναι ἐν χρόνῳ καὶ ὡς *ἑπίρρ.* ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, ὑστερον, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, κατόπιν, εἰς τὸ μέλλον, διὰ τὸ μέλλον || ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν., *ὑστερον τουτέων* = ὀργότερον ἀπὸ τὰ συμβάντα αὐτά, ὑστερον ἀπὸ αὐτά, μετὰ ταῦτα.

Ἔτυμ. : *ὑστερος* = *σανακρ. ὑτταρα-η* (ἀνώτερος) ὁ ἐρχόμενος κατόπιν ὁ ἐπὶ πλέον, συγκριτ. σχηματισθὲν βάσει τοῦ *ὑδ* (πρὸς τὰ ἄνω) : *ὑπερθ. ὑστατος*, ἀντί **ὑσταμος*, πρβλ. *σανακρ. ὑταμῶ-η*, (ἄρ. σημ.), *Ζηνθ. ὑστημα-* (ἄρ. σημ.) βλ. καὶ ἐν *ὑβέρις*.

ὑστερο-φθόρος, *ον* (*ὑστερος*+*φθείρω*) ὁ μετὰ τὴν πράξιν ἐπιφέρων τὴν φθοράν, ὁ φθείρων (καταστρέφων) ὑστερον.

ὑστερό-φωνος, *ον* (*ὑστερος*+*φωνή*) ὁ φωνῶν ὑστερον, ὁ ἀντιφωνῶν, ὁ ἀντιλαλῶν.

ΥΞ-ΤΡΙΞ, *-ξχος*, ὁ καὶ ἡ (ἀλλὰ παρ' Ἀππιανῶ καὶ γεν. πληθ. *ὑστρίγγων* ὡς ἐξ ὀνομ. *ὑστρίγξ*) ὁ χερσαῖος ἐχθίνος, ὁ ἀκανθόχοιρος, «*σκαντζόχοιρος*» || ἐν τῷ πληθ., ἀτραχεῖται τρίχες τοῦ χοίρου («*γουρουνότριχες*»).

Ἔτυμ. : *ὑστρίξ* (καὶ *ὑστρίγξ*, πθ. καὶ *ὑσθρίξ* (<*ὑς*+*θρίξ*) *ὑστρίχης*, *-ίδος*, ἢ *ὑστρίχος* (=βούνερον δι' οὐ ἑμαστίγωνον. τοὺς δούλους) διὰ τὸ ἀρχικὸν *θσ*- πρβλ. *ὑστερος*, *ὑστέρα*, *ὑσ-πληξ*, *σανακρ. ὑδ* (πρὸς τὰ ἄνω) τὸ δευτερον τμήμα ἢ λ. *θρίξ*.

ὑσ-τρίχης, *-ίδος*, καὶ *ὑστρίχος*, ὁ (*ὑστρίξ*) μᾶστιξ ἐκ τριχῶν χοίρου (ὑός) διὰ τῆς ὁποίας ἐμαστίγωνον τοὺς δούλους.

ὑφ-ἄγνυ, ὄμρ. ἀντί *ὑψηλῶς*, ὅ ἐν *προστ. ἐν*. τοῦ *ὑψηλέομαι*.

ὑφ-αἶμος, *ον* (ὑπό+*αἷμα*) ὁ ἔχων ὑποκάτω του κεχυμένον αἷμα, ὁ πλέων εἰς τὸ αἷμα, αἱματωμένος, πλήρης αἵματος. — || αἱματώδης, *δερμοαἷμος*.

ὑφαίεσκον, ἰων. πρκ. τοῦ *ὑφαίνω*.

ΥΦΑΙΓΝΩ, μελλ. ὑφάνω ἄρ. *α'* ὑφηννα, *μτγν. ὑφάνα* παθητ., ἄρ. *α'* ὑφάνθην πρκ. ὑφασμαι ὡς καὶ νῦν, ὑφαίνω : *ἰσθδν ὑφαίνω* = ὑφαίνω ὑφασμα. — || ἀπολ., ὑφαίνω, «*δουλεύω στὸν ἀργαλειό*». — || *μτφρ.*, ὑφαίνω, θηλ. πλέως *πλεκτόνας*, μηχανορραφῶ, σκευωρῶ, σχεδιάζω, καταστρώνω σχεδία, στήνω δικτυα, μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, λατ. *te-tere* : *μητεν καὶ δόλους ὑφαίνει* = μηχανορραφῶ τὰ πάντα καὶ μετέρχεσθαι ὅλα τὰ δόλια μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ. 2) *κατασκευάζω*, *παρασκευάζω*, *δημιουργῶ*.

ὑφ-αἵρεσις, *-εως*, ἡ (*ὑφαίρειω*) τὸ ἀφαιρεῖν κάτωθεν, τὸ ἀφαιρεῖν κρυφίως, τὸ ὑποκλέπτειν, ἢ ὑπεξαίρεσις, ἡ λωποδυσία, τὸ «*σοῦφρωμα*».

ύφ-αιρέω, ιων. **ύπ-αιρέω**· μελλ. -αιρήσω· άόρ. θ' ύφρέϊλον· πρκ ύφρήρηκα· παθητ., άόρ. α' ύφρηρέθην· πρκ. ύφρήρημαι, μτχ. ύφρηρημένος, ιων. ύπαραιρημένος· καταλαμβάνω (ουλλαλαμβάνω, κυριεύω) κάτωθεν ή έσωτερικώς, γίνομαι κύριος αύτου λάδρα.— **II** ύφαιρώ τι λαμβάνων αύτό ύποκάτωθέν τινος. 2) άφαιρώ τι άπό τινος (μετά γεν.). 3) άφαιρώ κρυφώς, ύποκλέπτω (εσουφρώνω), σφετερίζομαι τι ξέρον || ύφαιροϋμαι τινά τι (ή τινός τε)=ύποκλέπτω τι άπό τινα, του άφαιρώ τι, τόν στερώ άπό τι κρυφώς. 2) τηρώ τι μυστικόν άπό τινα, τόν τηρώ έν άγνοία του πράγματος.

ύφ-άλος, ον (ύπό+άλλω)· ό υπό τήν θάλασσαν || ύφαλον· Έρεβος=τό σκότος τής άθύσοου || μτρ. ύπουλος.— **II** ύφάλμυρος.

ύφάντης, -ου, θ (ύφάινω)· ό ύφάινων, ό ύφαντής. **ύφαντικός**, ή, όν (ύφάντης)· ό άνήκων ή άρμόζων εις τόν ύφαντήν ή τήν ύφαντικήν || ό έμπειρος και επίδέξιος εις τήν ύφαντικήν || ή ύφαντική (ένν. τέχνη)=ώς και νβη, ή ύφαντική, ή τέχνη του ύφάινειν.

ύφαντο-δώνητος, ον (ύφαντός + δονέω)· ό διά τής δονήσεως τής κερκίδος ύφανθείς, ό ύφαντός, ό δονήθεις κατά τήν ύφανοιν.

ύφαντός, ή, όν, ρημ. έπιθ. του ύφάινω· ως και νβη, ύφαντός, ύφασμένος || τά ύφάντα=τό ύφάσμα τα ά έχοντα ένυφασμένα σχήματα, έν αντιθέσει προς τά λεία.

ύφ-άπτω, ιων. **ύπ-άπτω**· μελλ. -άψω· άόρ. α' ύφήψα, ιων. ύπήψα· παθ. πρκ. ύφήψμαι· άνάπτω (βάλλω πύρ, πυρολάω) κάτωθεν· || μτρ., έξόπτω άνεπαισθήτως, έξεγειρω (έξερεδιζω, διεγειρω) λάδρα (χωρίς δηλ. να γίνεται αισθητόν τοϋτο). 2) άπολ., άνάπτω πύρ ύποκάτω, ή έν τινι τόπω.

ύφ-αρπάζω, ιων. **ύπ-αρπάζω**· μελλ. -άσσομαι και μτρ. -άσω· άόρ. α' ύφήρπασα· ως και νβη, ύφαρπάζω, άφαρπάζω κάτωθεν, αρπάζω τι κρυφίως ύποκάτω άπό τι, τό ύποκλέπτω, τό «εσουφρώνω», τό άφαιρώ κρυφίως, λατ. *surripere*. 2) αρπάζω τόν λόγον άπό τό στόμα τινός, τόν διακόπτω, προλαμβάνω και «παίρνω έχώ» τόν λόγον, δέν τόν άφίνω να συνεχίσω.

ύφ-αρπάμενος, ποιητ. άντι ύφαρπασάμενος, μτχ. μέσ. άόρ. α' του ύφαρπαζώ.

ύφασμα, -ατος, τό (ύφάινω)· ως και νβη, ύφασμα, πάν το ύφανθέν, ύφασμένον ένδυμα «ύφαν-τό φόρεμα».

ύφάω, ποιητ. άντι ύφάινω· έπ. γ' πληθ. ύφάωσι. **ύφ-ειμένος**, μτχ. παθ. πρκ. του ύφάινω.— έπίρρ. ύφειμένος=χαλωρώς, άμελώς, ήττον θιασίως ή αύθιγώς, ήρέμα, ήσυχώς, λατ. *submisso*.

ύφ-είσα, ιων. **ύπ-είσα** (ύπό+είλω)· μτχ. άνεργείας άόρ. α' του ύφείλω· έποποδήτρα ύποκάτω ή κρυφίως, έποποδήτρα εις ένέδραν· ύπείσας άνδρας=τοποποδήτρας άνδρας εις ένέδραν.

ύφ-εκτέον, ρημ. έπιθ. του ύφέλω· δεξ ύφέλω· ύφεκτέον λόγον=πρέπει να δώσω τις λόγον || πρέπει να ύποστηρίξω τις || ή πρέπει να ύποκειται τις εις τι.

ύφ-ελέκτεον, ρημ. έπιθ. του ύφέλω· δεξ ύφέλω· πρέπει να άποσύρη τις ύποκάτωθεν κρυφίως.

ύφ-έλω, μελλ. -έλω ή -ελησω· άόρ. α' ύφείλω (πρβλ. έλω)· έλω, άποσύρω, κάτωθεν (ή κρυφίως ή κατά μικρόν και ήρέμα, άθορούςως) : ύφ-έλω τινά ποδοίειν=τόν σύρω (τόν «τραβώ») μακριά (επιάνοντάς τον)· άπό τά πόδια | ύφείλωσιν παρ άσπας τόν χοθν=έσυρον (άπέσυρον, «έτραβούσαν») τό χώμα κάτωθεν προς τό μέρος των (χωρίς να τό παίρνουν «χαμπάρι» οι άντιπαλοι).— μέσον, περισκιός ύφέλωμαι (ένν. έμβάδας)=σύρω περισκιό σανδάλια ύπό τούς πόδας μου.

ύφ-ελοίατο, ιων. γ' πληθ. ενκτ. μεσ. άόρ. θ' του ύφαιρέω.

ύφ-έντας, αιτ. πληθ. του ύφείω, μτχ. άόρ. θ' του ύφάινω.

ύφ-έρπω, μελλ. -έρπω, ή -ερπισω· άόρ. α' ύφείρπωσα (πρβλ. έρπω)· έρπω ύποκάτω, έρπω κρυ-

φίως, εισδύω κρυφίως, εισδύω ύποκάτω, διεισδύω λατ. *subrepre* || ύφείρπει πολύ=ή φήμη διεδίδετο εύρέως.— μετκ αιτ. (εις τόν ποδόν σου) θαδημόδον, έπέρχομαι εις τινα, ώς τόν νουν του) θαδημόδον, κατά άνεπαισθήτως, τόν κατακυριεύω κατά μικρόν, λατ. *subire animum* : χαρά μ' ύφείρπει=οιγά-οιγά με κυριεύει χαρά.

ύφ-έσπερος, ον (ύπό+έσπερα)· ό περι τήν έσπεραν, έσπερινός || τό οϋθ. πληθ. ύφείσπερα ως έπίρρ. =περι τό έσπέρας, κατά τήν έσπεραν.

ύφή, ή (ύφάινω)· τό ύφάινειν, τό ύφασμα || πέ-πλων ύφαί=ύφαντά ένδύματα.

*Έτυμ. ύφή· ύφος· ύφάινω : σανσκ. *firna*- *vābhi*-h (*vēbh-)=ή ύφάινωσα μάλλινα, *umbhāti*, *umbhāti*, *unāpti* (κρατώ όμοιο, καλύπτω), *Zevd*. **ubda* μτχ. παθ. πρκ. έν τφ *ubdaena* (έπιθ. =κατεσκευασμένος έξ ύφάσματος), *veso*-*perso*. *bāffan* (ύφάινω), άλβ. *ven*' (ύφάινω), *pal-gyrm*. *weban*, *mes-gyrm*. *weben* (ύφάινω, κατεργάζομαι, πλέκω), *αγγλ-σαξ*. *wefan*, *παλ-norr*. *vefa* (ύφάινω, πλέκω), *παλ-norr*. *ko.ngurvāfa* (ύφασμένος), *παλ-gyrm*. *wepri*, *αγγλ-σαξ*. *webb* (germ.

vāb*-*ja*-, *ιαπ*. **vobh*-), *παλ-gyrm*. *wupre* (ύφασμα)· έξ *ιαπ*. **vebh*-, **vobh*-, **ubh*- (ύφάινω)· πρβλ. *παρ*. *βάσεις* **avedh*- **audh*-, **vedh* (δλ. έν *έθμοι*), **aug*- **veg*- έν τφ *ιρλ*. *uagim* (ράπτω), *figim* (ύφάινω), *σανσκ*. *vāgurā* (*vāg-)=παγίς, δίκτυον, λατ. *vēlum* (*vęgslō-) και *vexillum*, **av*(e)- έν τφ *σανσκ*. *ō*' *hūm* (ύφάινω), μτχ. *υιτά-η*, *υιτά-η* (ύφασμένος, πλεγμένος), *λιθ*. *aukle* (ίμωσ διά τούς πόδας), *λατ*. *aukla* (ίμωσ) (au*-*hā*), *παλ-πρωσσ*. *auclō* (φορβιά), **vai*-, **vaiē* έν τφ *σανσκ*. *vāyati* (ύφάινω, πλέκω), *λιθ*. *vejū*, *vū*' *h* (στραγγαλίζω), *παλ-σαλ*. *vīja*, *vīh* (πλέκω), *λατ*. *vieō* (πλέκω), πάντα κατ' έπέκτ. *εκ ριζ*. **vā*- (πλέκω, ύφάινω), έν τφ *σανσκ*. *vātanē* (ύφάινω, πλέκω), *vānam* (τό πλέξιμον, ράψιμο)· δλ. και *ήτριον*.

ύφ-ηγεμών, -όνος, θ·=ήγεμών (δλ. λ.).

ύφ-ηγέομαι, μελλ. -ηγήσομαι· πρκ. ύφήγημαι, άποθ. προηγοϋμαι, προπορεύομαι, όδηγώ, δεικνύω τήν όδόν. 2) δεικνύω τήν όδόν (δηλ. τόν τρόπον) διά να γίνη κάτι, καθοδηγώ εις τι, διδάσκω τι. 3) θβεν και, ύποδεικνύω τι, συμβουλεύω τι.

ύφ-ήγησις, -εως, ή (ύφηγέομαι)· τό προηγέσθαι, τό δεικνύειν τήν όδόν, τό όδηγείν.

ύφ-ηγητήρ, -ήρως, θ, και **ύφηγητής**, -οϋ, θ· ό ήγούμενος τής όδοϋ, ό δεικνύων τήν όδόν, ό όδηγός || μτρ., ό διδάσκαλος, ό σύμβουλος.

ύφηνα, άόρ. α' του ύφάινω.

ύφ-ηνιοχέω, μελλ. -ήσω (ύφηνιόχος)· είμαι ήνιοχος, ήνιοχών.— παθητ., έπι άρμάτων, φέρομαι (έλαύνομαι, όδηγοϋμαι) όπισθεν ή κατόπιν.

ύφ-ηνίοχος, θ (ύπό + ήνιόχος)· ό ήνιόχος του άρματος, ως τελών ύπό τάς διαταγάς του ήρωος του μαχομένου επάνω άπό τό άρμα.

ύφ-ήσων, ον, γεν. -όνος (ύπό+ήσσαν)· άλίγον τι μικρότερος κατά τό άνάστημα, ή κατώτερος κατά τό αξίωμα, ή νεώτερος κατά τήν ηλικίαν.

ύφ-ιζών, μελλ. -ειήσω·=ύφείλω (δλ. λ.).

ύφ-ίζω, μελλ. -ειήσω (ύπό + ίζω)· καθίζω κάτω, «ζαρώνω, μαζεύομαι στό καθούκι μου, συμμαζεϋομαι, κάθμαι στ' αύγά μου» || κατακαθίζω, κατασταλάζω, θυδίζομαι.

ύφ-ίημι, ιων. **ύπημι**· μελλ. ύφήσω· άόρ. α' ύφήκα· πρκ. ύφείκα, παθ. πρκ. ύφείμαι (δλ. *ίημι*)· άφίνω προς τά κάτω, τό κόμνω να χαμηλώσω, τό χαμηλώνω : ύφήμι *ιστόν*=καταβιβάζω τήν άντένα με τό πανί, «κατεβάζω, μαζεύω, τά πανιά» | ψα. ύφήμι *ιστία* (=«κατεβάζω τά πανιά»). 2) δέτω τι ύποκάτω, δέτω τό νεογόνον κάτω άπό τήν δηλην τοϋ μαστού τής μητρος διά να δηλασθ. 3) στέλλω τινά κάπου κρυφίως, τόν άποστέλλω καταλλήλως ώδηγημένον διά να με έξυπηρετήσω εις κάποιον μου σκοπόν, λατ. *submittere* || ένταθθεν, μτχ. παθ. πρκ. ύφειμένος=ένεδρεύων, έλλοχεύων (άποσταλμένος προς ένέδραν).— **II** έπιθ., χαλαροϋμαι, άποχωρίζομαι, ύποχωρώ, *εκ τινος πράγματος* || μετά γεν. πρσγμ., ύφήμι *τής όργης*=μετριζώ τήν όργήν,

κατὰ μικρὸν ἤρρω, παραιτοῦμαι τῆς ὀργῆς | τὴν αὐτὴν σῆμ. ἔχει καὶ ὡς μέσον *ὕψιμα* τῆς ὀργῆς || τὸ *ἕδωρ ὑψίστα* τοῦ *ψυχροῦ* (Ἡροδ.)=τὸ ὕδωρ παραιτεῖται (τὸν τρόπον τινά) τῆς ψυχρότητος (ἐλαττοῦται ἢ ψυχρότης του). 2) ἀπολ., ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑποτάσσομαι.— || ἐν τῷ παθ. ἀπολ., ὑποτάσσομαι, παραδίδομαι | μετ' ἀρφ., ὑποτάσσομαι (καὶ δέχομαι) νὰ πράξω | τ' οὕτω καὶ ἐν τῷ μετ. παθ. πρ. *πλεῖν ὑψιμένη*=νὰ πλεῖν μετ' ἐκατεβασμένα τὰ παντῶν.

ὕψι-ἴητι, ὄρω. ἀντι ὑψίσει, γ' ἐν. τοῦ ὑψίημι.
ὕψι-ἴστημι, (διὰ χρόνους βλ. *ἴστημι*) : || ὡς μεταβατ. ἀνεργείας ἐν τῷ ἐν., καὶ πρτ., ἐν τῷ μελλ. *ἔποσθησα* καὶ ἐν τῷ ἀορ. *ὑπέστησα*· στήνω (βάλλω, τοποθετῶ) τι ὑποκάτω. 2) τοποθετῶ τι κρυφίως. 3) προτείνω, ὑποβάλλω, εἰσχωροῦμαι τι, ὑποδέτω, νομιζῶ || ὡς μετ. ὡς καὶ ἐν τῷ μέσ. μελλ. καὶ ἀορ. α', δέτω ὡς βάζειν, προὑποδέτω : *εἰ μὴ τι πιστὸν ὑποστήσει*=ἐάν δὲν (ἢ ἐκτός ἐάν) δὰ δώσῃς στερεάν τινα βάσιν διὰ πεποιθῆσθαι (ἐπὶ τῆς ὁποίας να στηρίξῃ ἐλπιδος).— || παθητ., μετὰ ἀνεργ. ἀορ. θ' *ὑπέστην*, πρ. *ὑπέστημα*· ἴσταμαι (στήνωμαι, ἢ ἀπλῶς εἶμαι, μένω) ὑποκάτω ὡς στήριγμα ἢ ὡς κατακόδιμα : τὸ *ὑψιστάμενον*=τὸ ἀπομειν ὑποκάτω, τὸ κατακόδιμα (ἐπὶ τοῦ γάλακτος π. χ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βούτυρον, τὸ ὁποῖον ὅς παραμένον ἐπὶ τῆς εὐφρανείας καλεῖται τὸ *ἔπιστάμενον*). 2) δέτω ἐμαυτὸν εἰς τὴν διάθεσιν τίνος διὰ τινα ἀποστολήν, ἀναλαμβάνω νὰ πράξω τι, ὑπόχομαι ὅτι δὰ τὸ πράξω (μετ' ἀρφ. συν.) || ἐν τῷ ἐν. ταύτῃ ἀνίστα καὶ μετ' αὐστ. αἰτ. *ὑψίσταμαι ὑπόσχεσιν*=δίδω ὑπόσχεσιν || ἀπολ., ὑπόσχομαι. 3) ὑποτάσσομαι (ὑποκίπτω) εἰς τινα | ὡς καὶ μετ' ἀρφ., δέχομαι νὰ πράξω τι. 4) μετ' αἰτ. πρ. ἀορ. ὑποτάσσομαι εἰς τι, συναίνω (συγκατανεύω) εἰς τι, τὸ παραδέχομαι. 5) *ὑψίσταμαι ἀρχήν*=ἀναλαμβάνω ἀρχήν | τὰ (μετὰ τῆς ἐν. τοῦ κατ' ἀνάγκην). 6) κρύπτομαι, ποραμένω κεκρυμμένος, κάτω ἀπὸ τι, ἐνεδρεύω. 7) ὑψίσταμαι ἐπίθεσιν καὶ τὴν ἀντιμετωπιζῶ, ἀνθίσταμαι, ἀντικρούω | ἀπολ., τῆρῶ τὴν θέσιν μου, ἀντιμετωπιζῶ τὸν ἐχθρόν, λατ. *subsistere*.

ὕψι-οράω, ἢ ὡς ἀποθ. *ὑφοράομαι*· μελλ. *ὑπόψομαι* (ὑπὸ+ὄραω)· θλέπω (προσθλέπω) κάτωθεν, ρίπτω λαθρατα θλέμματα, λοξοκυττάζω, ὑποπτεύω, λατ. *suspicere, suspicari*.

ὕψι-φορβός, ὁ (ὑς + φέρβω)· = *συφορβός* (βλ. λ.), χοιροβοσκός.

ὕψι-ορμιζώ, μελλ. *-ίω*, ἀττ. *-ιῶ*· φέρω εἰς δρομον, προσορμιζῶ, κρυφίως.— παθητ. καὶ μέσον, προσορμιζομαι κρυφίως, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα || καθόλου, ποσορμιζομαι

ὕψι-ορμισίς, ἢ (*ὑφορμιζώ*)· δρομος (λιμὴν κ. τ. θ.) κατάλληλος πρὸς προσορμισίαν (πρὸς ἀγκυροβολίαν), γυν., δρομος, λιμὴν.

ὕψος, -εος, τό=ὕψη (βλ. λ.).

ὕψι-οῦσι, ἐπ. ἀντι ὑψάσει, γ' πληθ. τοῦ ὑψάω.

ὕψι-ὀδρος, ον (ὑπὸ+ὀδωρ)· ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἐργαζόμενος (ἢ εὐρισκόμενος), ὁ ὑποβρύχιος (ἐπὶ δύτου).

ὕψι-ἀγόρας, -ου, ὁ, ἰων. *-αγόρης* (ὑψι+ἀγορεύω)· ὁ μεγαλορρήμων, ὁ μεγαλήγορος, ὁ ὑψηλῶς ἀγορεύων ἀκόμη καὶ περὶ μικρῶν καὶ ταπεινῶν, ὁ καυχησιολόγος, κομπορρήμων.

ὕψι-αυθενέω, μελλ. *-ήσω*, καὶ *ὑψαυθενίζω*, μελλ. *-ίω* (ὑψαύχην)· κρατῶ τὸν αὐχένα ὑψηλά, περιπατῶ ἀγερῶχως.

ὕψι-αύχην, -εως, ὁ, ἢ, (ὑψι+αύχην)· ὁ κρατῶν τὸν τράχηλον ὑψηλά, ὁ βαδίζων ἐμὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ὁ βαδίζων ἀγερῶχως, ὁ γαυριῶν || ἐνταῦθεν, μετρ., μεγαλοπρεπής, ὑπερόψηλος || μετρ. ὡς. ἀγερῶχως, γαῦρος, ὑπεροπτικός.

ὕψι-ερεφής, ἐς, καὶ *ὑψηρεφής*, καὶ *ὑψόραφος* (ὑψι+ερέφω)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὄροσιν (οστέγην).

ὕψι-ήχης, -ές, γεν. *-έος* (ὑψι+ήχος)· ὁ ἤχων εἰς τὰ ὕψη, ὁ ὑψηλὰ χρεμετίζων, μὲ τεκμηρίων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω.

"ΥΨΙ", ἐπιρρ. ὡς τὸ *ὕψου*, *ὕψοδι*· ὑψηλά, εἰς τὰ ὕψη, ἄνω || εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, «στ' ἀνοικτὰ» || ἢ ἀπὸ τοῦ ἐσχηματισθῆ τὸ συγκρ. *ὕψιον* καὶ *ὕψιτες*. ἕπειθ. *ὕψιστος*.

Ἔτυμ.: ὕψι, ὕψω, ὑψόθει, ὑψόσει, ὑψόθεν· ὕψιων (συγκρ.)· ὕψιστος· ὕψος· ὑψηλός· πρβλ. *ὑπατος*, εἰτα λατ. *sus* (*susps) ἐν τῷ *susque deque* (ἀπὸ ἄνω ἔως κάτω), ἰρλ. *ṡs uas* (*oup-su), gall. *uch*, corn. *ugh*, bref. *uc'h* (ἄνω), ἰρλ. *uasal* (*ourpselo-), gall. *uchel*, corn. *hubel*, bref. *uc'hel*, gaul. *Oὔξελλον*, -α *Uxoillo* (d̄̄num)=ὑψηλός, παλ.-σλαβ. *vysoki* (ὑψηλός) (λατ. *ṡpsō-) : *ὑπέρ*, ὑπὸ (βλ. λ.), παλ.-γερμ. *ūf* γερμ. *auf*.

ὕψι-θάτος, ον (ὑψι+θαίνω)· ὁ ὑψηλὰ θαίνων, ὁ ὑψηλὰ περιπατῶν || ὁ ὑψηλὰ ἰστάμενος, ὑψηλὰ εὐρισκόμενος || ὁ ὑψηλὴν βάσιν ἔχων (ἐπὶ τρίποδος π.χ.).

ὕψι-θρεμέτης, -ου, ὁ (ὑψι+θρέμων)· ὁ ὑψηλὰ βρέμων (βλ. λ.), ὁ ὑψηλὰ θρονῶν, ἐπιθ. τοῦ Διός.

ὕψι-γέννητος, ον (ὑψι+γεννάω)· ὁ ἐν ὕψει γεννηθεὶς || ὁ ὑψηλῆς καταγωγῆς || ὁ ὑψηλὸς γινόμενος, κατακόρυφος.

ὕψι-γυιος, ον (ὑψι+γυῖον)· ὁ ἔχων ὑψηλὰ *γυῖα* (βλ. λ.), ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὁ ὑψηλόκορμος, ὑψηλός.

ὕψι-ζύγος, ον (ὑψι+ζύγόν)· ἐπὶ τῶν καθισμάτων τῶν κωπηλατῶν τῶν πλοίων, ὁ καθήμενος ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῶν κωπηλατῶν, ἢ ὁ καθήμενος ἐπὶ ὑψηλοῦ καθίσματος κωπηλασίας || μετρ., ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὑψηλὰ, ὁ ὑπεράνω πάντων ἐδρεύων καὶ τὰ πάντα κυβερνῶν.

ὕψι-θρονος, ον (ὑψι+θρόνος)· ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὑψηλὰ (ἐπὶ θεῶν).

ὕψι-κάρηνος, ον (ὑψι+κάρηνον)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν (θηλ. ὑψηλὰ κειμένην) τὴν κεφαλὴν || μετρ., ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφὴν, ὑψικόρυφος, πανύψηλος (ἐπὶ δένδρων).

ὕψι-κέλευθος, ον (ὑψι+κέλευθος)· ὁ βαδίζων ἐπὶ ὑψηλῆς (ἀνηφορικῆς ἢ ὑψηλὰ κειμένης) ὁδοῦ, ὁ βαδίζων ἐν τῷ ὕψει.

ὕψι-κέρατα, ἐτερόκλ. αἰτ. τοῦ *ὕψικερας*.

ὕψι-κερως, ον, γεν. *-ω* (ὑψι+κέρως)· ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα (οἷα ἢ ἔλαφος) || ἀπεντὰ καὶ ἐτερόκλ. αἰτ. ἐν τῇ φράσει *ὕψικέρατα πέτραν* (Πινδ.)=θράχον ὑψικόρυφον.

ὕψι-κομος, ον (ὑψι+κόμη)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν κόμην, ὁ ἔχων ὑψηλὸν φύλλωμα (ἐπὶ δένδρων), ὁ ὑψηλός, ὑψικόρυφος.

ὕψι-κομπος, ον (ὑψι+κόμπος)· ὁ μεγάλως κομπάζων, ὁ ὑπερήφανος, ὁ μεγαλορρήμων, καυχηματίας, μεγάλαιχος.—ἐπιρρ. *-κόμπος*=ἀγερῶχως, ἀλαζονικῶς, μὲ καυχησιολογίας.

ὕψι-κρημνος, ον (ὑψι+κρημνός)· ὁ ἔχων ὑψηλοῦς κρημνός (ἐπὶ θροῦς) || ὁ ὤκοδομημένος ἐπὶ ὑψηλοῦ κρημνοῦ.

ὕψι-λοφος, ον (ὑψι+λόφος)· ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον, ὑψηλὴν κορυφὴν.

ὕψι-μέδων, -οντος, ὁ (ὑψι+μέδω)· ὁ ἐν τῷ ὕψει βασιλεύων (κυβερνῶν), ἐπιθ. τοῦ Διός || μετρ., ὁ εἰς τὰ ὕψη ἔκτεινονόμενος, ὑψηλός.

ὕψι-μέλαθρος, ον (ὑψι+μέλαθρον)· ὁ ὑψηλός ὤκοδομημένος, ὑψηλός || ὁ ὑψηλὰ οἰκῶν, ὑψηλὰ κείμενος.

ὕψι-νεφής, ἐς (ὑψι+νεφός)· ὁ κατοικῶν ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη.

ὕψι-πάγης, ἐς (ὑψι+παγγίαι)· ὁ ὑψηλὰ (ἐν τῷ ὕψει) πεπηγμένος (ἐστερεωμένος), ὑψηλός.

ὕψι-πέδος, ον (ὑψι+πέδον)· ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἔσδαφος, ὁ ὑψηλὰ κείμενος.

ὕψι-πέτης, εσσα, ἐν, ποιητ. ἀντι *ὕψιπέτης* (βλ. λ.).

ὕψι-πέτηλος ον (ὑψι+πέτηλον), ἰων. καὶ ἐπ. ἀντι *ὕψιπέταλος* (ἐν χρήσει ὡς τὸ *ὕψικομος*, βλ. λ.)· ὁ ἔχων ὑψηλὸν φύλλον, ὑψικόρυφος, ὑψηλός.

ὕψι-πέτης, -ου, ὁ (ὑψι+πέτομαι)· ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, ὁ ὑψηλὰ πετῶν, ὁ μετέωρος.

ὕψι-πετής, ἐς (ὑψι+πέτω)· ὁ ἐκ τοῦ ὕψους πετῶν, ὁ ἐξ οὐρανοῦ πεσὼν, «οὐρανοκατέβαστος».

ὕψι-πολις, ὁ, ἢ (ὑψι+πόλις)· ὁ ὕψιστος ἐν τῇ ἑαυτοῦ πόλει, ὁ ὕψιστος τιμῆς ἀπολαύων ἐν αὐτῇ || ὁ πολιτὴς ἀγερῶχου πόλεως || ὁ ὕψων τῆν ἑαυτοῦ πόλιν.

ὕψι-πους, ὁ, ἢ, -σουν, τό, γεν. *-ποδος* (ὑψι+πούς)·

ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πόδας || ὁ ὑψηλά βαδίζων, ὑψηλά πατῶν, ὑψηλός.

ὑψί-πύλος, *ον* (ὑψι + πύλη)· ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας.

ὑψί-πυργος, *ον* (ὑψι + πύργος)· ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πύργους.

ὑψιστος, *η, ον*, ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ὑψι (βλ. λ.) ὡς καὶ νῦν, ὑψιστος, ὑψηλότατος, ὑψηλότατα κείμενος || τὰ ὑψιστα = ὁ οὐρανός, οἱ οὐρανοί. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀνώτατος πάντων, ὑπέριτος (ἐπὶ τοῦ Διὸς π. χ.), ὁ διαμένων ὑψηλά. 3) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ὑψιστον, τὸ ὑψίστην ἀξίαν ἔχον.

ὑψίτερος, *α, ον*, συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ὑψι· ὑψηλότερος, ὑψηλότερον κείμενος, ἀνώτερος.

ὑψί-φάης, *ες* (ὑψι + φάος)· ὁ ὑψηλά φαίνων, φωτίζων, ὁ ὑψηλά ἀκτινοβολῶν || ὁ μακρόθεν φαινόμενος.

ὑψί-φάνης, *ες* (ὑψι + φανῆσαι)· ὁ ὑψηλά φαινόμενος, ὁ ἐν τῷ ὕψει ὁρατός, ὁ μακρόθεν φαινόμενος.

ὑψί-φόρητος, *ον* (ὑψι + φορέω)· ὁ ὑψηλά (εἰς τὸ ὕψι) φερόμενος, ὁ αἰωρούμενος εἰς τὸ ὕψι, ὁ μετέωρος. 2) μτγν.. ὁ εἰς ὕψος φέρων, ἀνωφερής.

ὑψί-φρων, *-ονος, ὁ, ἡ* (ὑψι + φρήν)· ὁ ὑψηλόφρων (βλ. λ.), ὑπερήφανος, μεγαλόψυχος, μεγαλοπρεπής.

ὑψί-χαίτης, *-ου, ὁ* (ὑψι + χαιτή)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν χαιτὴν, ὁ τρέφων (ἔχων) μακρὰν κόμην.

ὑψίων, *ον*, γεν. *-ονος*, ποιητ. συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ὑψι (πρὸς καὶ ὑψίτερος).

ὑψόθεν, ἐπιρρ. (ὑψος)· ἐξ ὕψους, ἀπὸ ὑψηλά, ἄνωθεν, ἀπὸ ἐπάνω, λατ. *desuper*. — || ὡς τὸ ὑψοῦ (βλ. λ.), ὑψηλά, ἐν τῷ ὕψει, ἄνω, ἐπάνω.

ὑψόθεν, ἐπιρρ. (ὑψος)· ὡς τὸ ὑψοῦ (βλ. λ.), ὑψηλά,

ἄνω, εἰς τὰ ὕψη || μετὰ γεν., ὑπεράνω τινός, ἐπάνω ὅπου τι(να).

ὑψ-όροφος, *ον* (ὑψι + ὄροφος)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὄροφὴν, ὑψηλὴν στέγην, ὑψηλὸν θόλον.

ὑψος, *-εος*, τὸ (ὑψι)· ὡς καὶ νῦν, ὕψος || τὸ ὑψηλότατον σημεῖον, ἡ κορυφή || ἡ αἰτ. ὕψος ἐν ἀπολ. χρήσει—κατὰ τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὕψος (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ μέγεθος, εὖρος, βλ. λ. λ.).

ὑψόσθε, ἐπιρρ. (ὑψος)· πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, ἐπάνω.

ὑψοῦ, ἐπιρρ. (ὑψος)· ὑψηλά, ἐπάνω, ἄνω.

ὑψόω, μαλλ. *-ώσω· ἀόρ. ἀ' ὑψωσα'* παθητ., μαλλ. *ὑψοθήσομαι· ἀόρ. ἀ' ὑψώθη* (ὑψος)· ὡς καὶ νῦν, ὑψώνω, ἐγείρω ὑψηλά, σηκῶνω ὑψηλά, ἀνυψώνω, σηκῶνω, ἐξυψώνω.

ὑψωμα, *-ατος*, τὸ (ὑψοῶ)· ὡς καὶ νῦν, ὕψωμα, ὕψος, ἐπὶ ψήλος || ἀνύψωσις.

ΨΩ, μαλλ. *ῥωσ· ἀόρ. ἀ' ῥσα'* μέσ. μαλλ. *ῥωσαι* (ἐν παθητ. ἐνν.)· παθ. *ἀόρ. ἀ' ῥσθη*· πρ. *ῥσαι*· ὀρέχω, στέλλω βροχὴν || ποτίζω, ἄρδεύω, νερώνω, ὑγρῶναι, «μουσκεύω» | *δ θεός ῥσει* = ὁ θεὸς ὀρέχει (στέλλει βροχὴν) | *δ Ζεὺς ῥεν* = ὁ Ζεὺς ἔβρεχεν (ἐστελλεν βροχὴν, ἐποίει βροχὴν) || ἐνωρίς ὄμας ἡ ὀνομαστικὴ ἤρξατο παραλειπομένη, καὶ τὸ γ' ἐν. ῥσει ἐκείτω ἄπροσ, ὡς τὸ λατ. *pluit* (= ὀρέχει, «πέφτει βροχή») | *εἰ ῥεν* = ἐάν ἔβρεχε || καὶ κατὰ μτγ. ἀπολ. *ῥωστος πολλῶ* = ἐν ᾧ ἔβρεχε πολὺ (καταρρακτωδῶς) | *πολὺ ῥωστος* = ἄφ' οὗ ἔβρεξε πολὺ || ἐνίστε μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου : *ἐπτά ἔτεων ὅτε ῥε τὴν Θήρη* ('Ἡροδ.) = ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη δὲν ἔβρεχεν εἰς τὴν Θήραν || *συχνά μετὰ συστ. αἰτ. : ῥσε χρυσῶν* = ἔβρεξε χρυσάφι. — || παθητ., ἐπὶ τόπων, *ῥσάομαι : ῥσθησαν αἱ Θῆβαι* = ἐβράχησαν αἱ Θῆβαι, ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας | *ἡ γῆ ῥετα* = ἡ χώρα ὀρέχεται (ὀρέχει. ἤπιτε βροχὴ εἰς τὴν χώραν).

Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλληνικὸν φῖ ἀντιστοιχεῖ: ἐν ἰη Σανσκρ. πρὸς τὸ bh, ἐν τῇ Ζενδ. πρὸς τὸ b, ἐν τῇ Λατιν. πρὸς τὸ f ἢ (ἐν μέσῳ λέξεως) πρὸς τὸ b, ἐν τῇ Γερμ., Σλαυ., Λιδ. πρὸς τὸ b· π. χ. *νέφ-ος, νεφ-έλη*: σανσκρ. *nabh-as*, λατ. *nub-es, neb-ula*, παλ-γερμ. *neb-a*, σλαυ. *neb-o*.— *φᾶ-, φη-μί, φαί-νω*: σανσκρ. *bhā, bhā-mi*, Ζενδ. *bā-ma*, λατ. *fa-ri*, σλαυ. *ba-jati*.— *φέ-ρω*: σανσκρ. *bhar, bhār-āmi*, Ζενδ. *bar*, λατ. *fer-o*, γοτθ. *fair-a*.— *φρατ-ήρ*: σανσκρ. *bhrāt-ā*, Ζενδ. *brāt-ar*, λατ. *frat-er*, γοτθ. *brōth-ar*, παλ-γερμ. *bruod-ar*, σλαυ. *brat-ru*.

Ἐν τῇ Λατινικῇ καὶ ταῖς νεολατινικαῖς γλώσσαις παρίσταται διὰ τοῦ *ph*.— Ἐν τῇ Ἰταλικῇ γλώσσῃ πᾶσαι αἱ ἐκλατινισθεῖσαι Ἑλλην. λέξεις γράφονται διὰ τοῦ *f*: λέξεις δὲ ἔχουσαι κοινήν τὴν ρίζαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ Λατινικῇ γράφονται διὰ τοῦ *φ* καὶ *f* ἐν ἀρχῇ λέξεως: *φῶρ*: *fur*, *φᾶναι*: *fari*, *φέρειν*: *ferre*. Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ *φῖ* ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους ἑλλήν. ἀλφabethοῖς:

ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ		ΣΧΗΜΑ
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	⓪
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	⓪
	ΙΩΝΙΚΟΝ	⓪
ΑΤΤΙΚΟΝ ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ	ΠΡΟΣΟΛΩΝΕΙΟΝ	⓪
	ΣΟΛΩΝΕΙΟΝ	⓪
	ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ	⓪
	ΑΡΧΙΝΟΥ	⓪

Πίναξ δεικνύων τὸ σχῆμα τοῦ *φῖ* ἐν τῷ Ἑλληνικῷ (πανελληνίῳ) ἀλφabethῷ κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας τρεῖς περιόδους: I ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος. II ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς κατακτήσεως μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου. III ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ 4ου αἰ. μ. Χ.

I	φ
II	ϕ
III	ϕ ϕ ϕ
	ϕ ϕ ϕ
	ϕ ϕ ϕ
	ϕ ϕ ϕ

Φ, φ, φῖ, φει, τό, ἀκλιτ.: τὸ εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφabethοῦ ὡς ἀριθμητ. φ' = 500, ἐν φ, φ = 500.000.

Τὸ σύμφωνον φ προέκυψεν ἐκ τοῦ χεῖλοφ. π καὶ τοῦ ἐπακολουθοῦντος αὐτῷ διασέως πνεύματος, προτοῦ δ' ἐπινοηθῆ τὸ νῦν ἐν χρήσει γράμμα, ἐγράφητο ΠΗ, ἐν δὲ τῇ Λατινικῇ παρίστατο διὰ τοῦ *ph*, καίτοι τὸ φ ἦτο ἤδη,

ἐν χρήσει πρὸς παράστασιν τοῦ *f* τῶν ἐκ τῆς Λατινικῆς εἰλημμένων λέξεων (*Fabius*: *Φάβιος*).

Ἀλλοιώσεις τοῦ φῖ ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις:
I ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἰων. τὸ συνυπάρχον δασύ πνεῦμα συχνὰ ἐξέπιπτε καὶ τὸ φ ἀπέμνε καὶ ἐγράφητο π, ὅπως συνέβη εἰς τὰς λέξεις *ἀσπάραγος, λίσπος, σπόγγος, σπονδύλη, στυράς* ἀντὶ *ἀσπάραγος, λίσπος, σπόγγος, σπονδύλη, στυράς* ἀντιθέτως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ φ καίτοι ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ π, ὡς *φανός, φάτρα* ἀντὶ *πανός, πάτρα*.— II ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἰων. τὸ φ καίτοι ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ θ: *φῆρ, φλάω*, ἀντὶ *θήρ, θλάω*.

Τὸ φ ἐλαμβάνετο ἐνίοτε ὡς διπλοῦν σύμφωνον, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆν καθίστατο τότε θέσει μακρόν: ὅπως ὡσεὶ *ὄφφισ*: τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐμφανίζεται παρὰ καίτοι ἐπὶ τοῖς ἐπικρατοῦσιν ἀλφabethοῖς ποιηταῖς, καὶ εἰδικῶς εἰς τὰς λέξεις *ὄφφισ, σκύφος, Ζεφύριος, φιλόσοφος*.

φᾶ, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ *ἔφα, ἔφη*, τοῦ *φημί* (βλ. λ.). *φᾶσθεν*, ἔκτετ. ἀντὶ *φάνθεν*, ἐπ. ἀντὶ *ἐφάνθησαν*, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *φαίνομαι*.

φᾶντατος, η, ἰν, ἐπ. ὑπερθ. τοῦ *φαινός* (βλ. λ.). *φᾶντερος, α, ον*, ἐπ. συγκρ. τοῦ *φαινός* (βλ. λ.).

ΦΑΓΕΪΝ, ἰων. *φαγεῖν*, ἐπ. *φαγέμεν*, ἀπρφ. τοῦ *ἐφαγον*, ἀγερ ἐνσπ. ἐν χρήσει, λαμβανόμενον (τοῦ *ἔφαγον*) ὡς ἀορ. β' τοῦ *ἐσθίω*: τρώγω, καταβροχθίζω (μετ' αἰτ.) || μετὰ γεν., τρώγω ἐκ τίνος, τρώγω ἀπὸ τι, || γενικῶς, καταβιβρώσκω, καταβροχθίζω, καταναλίσκω, κατασπατάλω.

Ἔτυμ.: *φαγεῖν φαγᾶς* (γεν. -ᾶ ἢ -οῦ) *φαγέδαινα*: πρβλ. *Ἦουχ. «φαγόνες: σιαγόνες, γνάθοιο»*: λοκρ. *παματοφαγεῖν* (= *δημεύειν, δημοσιεῖν*): σανσκρ. *bhājati, -tḥ* (διαίρω, μερίζω), *bhāga-h* (διανομέυς) [= Ζενδ. *baḡa*, παλ περσ. *bagā-* (= κύριος) *δεός*), ἑλλ. ἐν συνθέτοις *-φάγος*], *bhāga-h* (πλούτος, εὐτυχία), *bhāksati* (ἀπολάω, καταναλίσκω), Ζενδ. *baxta-* (δεδομένος κατὰ μερίδας), *baxša-hi* (διανέμω) πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἦουχ. *«Βαγαῖος: Ζεὺς Φρύγιος»* (τὸ ὁποῖον συνάπτουσι τινες πρὸς τὸ *φηγός* < ἰαπ. **bhāg-*), παλ-σλαυ. *u-bogŕi, ne-bogŕi* (ἀτυχής), *bogaŕŕi* (πλούσιος), *bogŕi* (θεός), εἰς ἰαπ. **bhag-* (διαμερίζω).

φάγες, ἐπ. ἀντὶ *ἐφάγες*, β' ἐν. ἀορ. β' βλ. *φαγεῖν*.

φάγησι, ἐπ. ἀντι φάγη, γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' βλ. φαγεῖν.
φάγιλος, δ' ἄρνιον, δταν καταστῆ φαγώσιμον, ἢ δταν ἄρχλιον νά θόσκη.

Ἔτυμ.: φάγιλος, ἐκ τοῦ φαγεῖν, πρβλ. Θεοκρ. I 6 «*χμάρφ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμείλιξς*».

φάγος, δ' (φαγεῖν): ὡς τὸ νῦν «φαγᾶς» (σημειωτέον ὅτι ἡ λ. φαγᾶς εἶναι ἀρχαία, ἀπαντώσα παρὰ Κρατιν. 451), λαίμαργος.

φάγρος, δ' εἶδος ἰχθύος, κοιν. «φαγρί, ἢ φαγρί».— II ἐν τῇ διαλ. τῶν Κρητῶν, ἄκονη.

Ἔτυμ.: I φάγρος (ἰχθύς): πρβλ. Ἄουχ. «*φάγρωρος ἰχθύς ποιός*» («**φαγρωρος* κατ' ἄνομ.), *φαγώριος*: θεωρεῖται πιθανόν ὅτι ὁ ἰχθύς οὗτος ἀφείλει τὸ δνομά του εἰς κάποια δμοιότητα τοῦ στήματός του πρὸς τὸ τῆς ἀκόνης (φάγρος II) ἀποκλείεται πάντως ἔτυμολ. συγγ. πρὸς τὸ φαγεῖν.— II φάγρος (=ἀκόνη), κατὰ τινὰς πρέπει νά ταυτισθῆ πρὸς τὸ ἀρμ. bark (λαπ. *bhag-ro- ἢ bhag-ro-)=ὄξυς δριμύς, σκληρός κλπ. (βασ. σημ. ἀκανθώδης, κοπιερός, τροχισμένος), πρβλ. *φοξός* (=ὄξυκεφαλός) κατ' ἄλλους ἰσως ἐκ τοῦ *φραγρός κατ' ἄνομ.

φάγωντι, θωρ. ἀντι φάγωσι, γ' πληθ. ἀορ. β' βλ. φαγεῖν.

φάε, γ' ἐν. πρτ. τοῦ φάω.

φαιέθοντις, -ίδος, ἢ, ποιητ. ἀντι φαιέθουσα, θηλ. τοῦ φαιέθων (βλ. λ).

φαιέθω (μόνος ἐν τῇ μτχ. φαιέθων=λάμπων, ἀκτινοβολῶν || ἀντεῦθεν, φαιέθων ὡς ὄλο. κείται ἀντι τοῦ ἡλίου || οὐδ. πληθ. *πιάινυχα καὶ φαιέθοντα*=νύκτα καὶ ἡ-μέραν, νυχθημερόν).

φαιέθων, ὁ, ὡς κύρ. δνομ. (κυρ. μτχ. τοῦ φαιέθω, ὁ λάμπων, στίλβων), εἰς τῶν θυμοειδῶν ἱππων τῆς Ἄους, τῶν φερόντων τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. 2) υἱὸς τοῦ Ἥλιου, καταστάς περίφημος διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἄρματος τοῦ ἡλίου.

φαιενός, ἢ, ὄν, ποιητ. **φαιεννός** (φάος): ποιητ. ἐπιθ., λάμπων, λαμπρός, ἀκτινοβόλος, ἐστίλβωμενος, στίλβων, στίλβινός.— συγγρ. *φαιενότερος*. 2) ὡς. καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς (ὡς καὶ τὸ *λαμπρός*), καθαρὰ, διαυγής, εὐκρινής. 3) γενικῶς, λαμπρός, ἐξοχος, περιφανής.

φαιίνω, ποιητ. τύπος τοῦ φαίνω: λάμπω, δίδω (ἐκπέμπω) φῶς, φωτοβολῶ.

φαιεννός, ἢ, ὄν, ποιητ. τύπος τοῦ φαιενός (βλ. λ.).

φαισί-μύροτος, ὄν (φάος+βροτός): ὁ φέρων φῶς εἰς τοὺς θνητούς, ὁ φέγγων (φωτίζων) τοὺς θνητούς.

φαισο-φόρος, ὄν (φάος+φέρω): πρβλ. καὶ **φωσο-φόρος**: ὁ φέρων (κομίζων) φῶς, ὁ δίδων φῶς, ὁ φωτίζων.

φάη, συνηρ. ἀντι φάεα, πληθ. τοῦ φάος.

φάδι ἢ φάδι, πρτ. ἔνεσθ. καὶ ἄορ. β' τοῦ φημί.

φαιήξ, -ἄκος, ἐπ. καὶ ἰων. **φαιήξ**, -ηκος, δ' εἰς ἰων Φαιάκων, τῶν κατοικοῦντων (καθ' Ὁμηρον) τὴν νῆσον *Σχερίαν* (τὴν νῦν Κέρκυραν), περιφώνων ναυτικῶν.

φαιδιμείεις, εσσα, εν, ποιητ. τύπος τοῦ φαιδιμος (βλ. λ.).

φαιδιμός, (η), ὄν (φαίνω): λαμπρῶν, λάμπων, φωτίζων, στίλβων, ἀποστίλβων || μτφρ., περιφανής, περίφημος, ἐνδοξός, λατ. *clarus, illustris*.

φαιδρό-νοος, ὄν (φαιδρός+νοός): ὁ ἔχων φαιδρὸν νοῦν, εὐθυμος.

φαιδρός, ἄ, ὄν (φάω, φαίνω): ὁ λάμπων, λαμπρός. ὁ ἀκτινοβολῶν || μτφρ., ὁ ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς, ὡς καὶ νῦν φαιδρός, εὐθυμος, «ἀνοιχτόκαρδος», γελαστός, «χαρούμενος». — ἐπιφρ. *φαιδρῶς*=εὐθύμω, μετὰ φαιδρότης, μετὰ χαρᾶς || ὡς ἐπιφρ. κείται ὡς. καὶ τὸ οὐδ. πληθ. *φαιδρά*.

Ἔτυμ.: φαιδρός: φαιδρός: φαιδρῶν: φαιδιμός, φαιδιμείεις (φαιδι-: φαιδρός, πρβλ. κῦδι-: κῦδρός): φαιδρῶς= λιθ. *gedras, gaidrus* (διαυγής, φαιδρός), πρβλ. Ἰλλυρ. κύρ. ὄν. *Baedarus*: ἐκ ρζς. *g'hai-d-, *g'hai-d- βλ. καὶ φαιός.

φαιδρότης, -ητος, ἢ (φαιδρός): λαμπρότης, ἀκτινοβολία.— II μτφρ., ὡς καὶ νῦν, φαιδρότης, εὐθυμία, χαρὰ, εὐθυμος διάθεσις, ἰλαρότης.

φαιδρῶ, μελλ. -ώσω (φαιδρός): καθιστῶ τι λαμπρόν, τὸ κάμνω νά λάμπη.— II μτφρ., ἐν τῷ παθητ., εἶμαι φαιδρός, εἶμαι εὐθυμος.

φαιδρύντρια, ἢ: ἡ πλύντρια (σπαργάνων), ἡ πλύνουσα τὰ σπάργανα βρέφους.

φαιδρῦνω, μελλ. -ῦνά: ἀορ. α' *φαιδρῦθνα* (φαιδρός): πλύνω, καθαρίζω, λαμπρύνω, κάμνω τὴ νά λάμπη.— II μτφρ., καθιστῶ φαιδρόν, προξενῶ χαρὰν, σκορπίζω εὐθυμίαν, χαροποιῶ.— παθητ., πληροῦμαι χαρᾶς, γίνομαι εὐθυμος.

φαιδρ-ωτός, ὄν (φαιδρός+ὄνω): ὁ ἔχων λάμπων θλέμμα, ὁ ἔχων φαιδρᾶν (εὐθυμον) τὴν ὄψιν, χαροπὸν τὸ θλέμμα.

φαιήν, εὐκτ. ἐν. ἢ ἀορ. β' τοῦ φημί.

φαικάς, -άδος, ἢ (φάος): εἶδος λευκοῦ ὑποδήματος (τὸ ὁποῖον ἐφόρουσιν οἱ ἐν Ἀθήναις Γυμνασιαρχοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς ἐν Αἰγύπτῳ).

φαιήμεν, ἀντι φαιήμεν, α' πληθ. εὐκτ. ἐν. ἢ ἀορ. β' τοῦ φημί.

φαινέμεν, ἐπ. ἀντι φαίνεῖν, ἀπφρ. τοῦ φαίνω (βλ. λ.).

φαινέσκετο, γ' ἐν. ἰων. μέσ. πρτ. τοῦ φαίνω.

φαινόλης, -ου, ὁ (συν. θεωρούμενον ὡς σχηματισθὲν ἐκ τοῦ λατ. *paenula*) θαρύ ἐπανωφόριον, χονδρός μανδύας [συχνὰ φέρεται (κατ' ἀμοβαλῆν μεταθεσιν τῶν ν καὶ λ) *φαιλόνης*, ἢ καὶ ἐσφαλμ. *φελόνης*] ὡς. δὲ καὶ τὸ ὑποκορ. φέρεται ὡς *φαιλόλιον ἢ φελόνιον*, ὅπερ φοροῦσιν οἱ ὀρθόλοιοι ἱερεῖς κατὰ τὰς ἱερουργίας].

Ἔτυμ.: φαινόλης () λατ. *paenula*, ἀντιθέτως πρὸς τὴν συνήθη ἐκδοχὴν, πρβλ. *charta* (χάρτης κ. ἄ.). **φάινω**, πρβλ. *φαινόλις* (ἡῶς) = ἡ φωσφόρος (φῶς φέρουσα), ἡ λαμπρὰ (πρβλ. καὶ *μαινόεις*).

φαινόλις, -ιδος, ἢ (φάινω): ἡ *φάιν υσα*, ἡ λαμπρὰ, ἡ φωσφόρος, ἡ φέρουσα φῶς, ἡ φέγγουσα.

φαινομένηφι, ἐπ. δοτ. θηλ. μτχ. τοῦ φαίνωμαι.

φάινω, μελλ. φάινῶ, ἰων. φάινῶ, ἀττ. καὶ φάινῶ: ἀορ. α' *ἐφῆνα*, ἀπφρ. *φῆναι*, θωρ. *ἐφᾶνα*: γ' ἐν. ἰων. ἀορ. β' *φάνεσκε*: πρκ. *πέφαγκα*: β' πρκ. (ἀμτβ.) *πέφῆνα*—παθητ. καὶ μέσ. *φάινωμαι*: μελλ. *φάινῶμαι*, ἰων. *φάνεομαι*: ὡς. *φᾶνήσομαι*: ὡς. ποιητ. τετελ. μελλ. *πεφᾶνσομαι*: ἀορ. α' *ἐφᾶνθη*, ἐπ. γ' ἐν. *φᾶνθη*, γ' πληθ. *φᾶνθεν*: ἀορ. β' *ἐφᾶνην*, ἐπ. ἀπφρ. *φᾶνήμεναι*: παθ. πρκ. *πέφασμαι*, γ' ἐν. *πέφανται*, ἀπφρ. *πεφάνθαι*, μτχ. *πεφασμένος* (φάω): I φέρω τι εἰς φῶς, κάμνω τὴ νά φανῆ || δεικνύω, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, καθιστῶ τὴ γνωστόν, γνωστοποιῶ || ὅθεν, ἀποκαλύπτω, ἀπογυμνῶν, «ξεσκεπάζω» || ὅθεν, σχεδόν, δίδω, παραχωρῶ, παρέχω (κατὰ συγκατάθεσιν τρῶπο τινά): *Ἐλέη δὲ Θεοὶ γόνον οὐκ ἐφάινον*=οἱ Θεοὶ δὲν ἐδίδον (δὲν ἐχάριζον) τέκνα εἰς τὴν Ἐλένην.— ἐν Σπάρτῃ, *φρουρᾶν φαίνω*=προκηρύττειν στρατολογίαν, καλῶ πρὸς κατάταξιν (ἐπὶ τῶν Ἐσφῶρων καὶ τῶν Βασιλέων). 2) ἐπὶ ἡχου, κάμνω τὴ φανερόν εἰς τὸ οὐς, τὸ κάμνω νά ἡχῆσθαι εὐκρινῶς, τὸ καθιστῶ εὐκρινῆς εἰς τὸ οὐς. 3) φέρω τι εἰς φῶς, τὸ ἐπιδεικνύω, τὸ ἐκδέτω || ὡς. τὸ ἀποσαφηνίζω, τὸ ἐπεξηγῶ, τὸ ἐρμηνεύω. 4) παρ' ἀττ., μὴ-νύω (καταγγέλλω) τινά, τὸν ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον || καταγγέλλω τὴ ὡς παράνομον, ὡς παρανόμως γινόμενον, ἢ ὡς λαθραίως εἰσαχθέν ἐξῴθεν, ἢ πλοῖόν τι ὡς ἐνεργοῦν λαθρεμπόριον || τὰ *φανθέντα*=πράγματα καταγγελλόμενα ὡς εἰσαχθέντα λαθρεμπορικῶς || ἀπολ., δίδω πληροφορίας. 5) μέσ. ἀορ. β' *ἐφῆνάμην*=δεικνύω (ἀποδεικνύω) τι ὡς ἰδικόν μου.— II ἀπολ. (καὶ οἰοεῖ ἀμτβ.), φέγγω, φωτίζω, ἐκπέμπω φῶς. 2) ἐμφανίζομαι, ὡς καὶ τὸ παθητ., ἀλλ' ἐν τῇ ἀμτβ. ταύτῃ χρῆσει μένονα κατὰ ἰων. ἀορ. β' *φάνεσκε* καὶ ἐν τῷ πρκ. β' *πέφῆνα*.— III παθητ., ἐρχομαι εἰς φῶς, φαίνομαι, εἶμαι ὁρατός, γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι, εἶμαι φανερός, γίνομαι καταφανής. 2) ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως (ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς) τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἐμφανίζομαι (εἰς τὸν οὐρανόν) || ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς Ἄους: *ἄμα ἡοὶ φαινομένηφι*=κατὰ τὰ χαράματα, μόλις ἐξ-εμέρωσι, μετὸ γλυκοχάραγμα. * 3) γεν., ὡς καὶ νῦν, φαίνομαι ὅτι εἶμαι... (μετ' ἀπφρ.): *φαίνει εὐλέγειν*=φαίνεσθαι (φαίνεται) «πῶς μιλις σωστά» || συχνὸτ. συντάσσεται τὸ *φαίνεσθαι* μετὰ μτχ., διαφέρου-

αι δὲ μεγάλως κατὰ τὴν σημασ. αἱ δύο συντάξεις, ἡ μετ' ἀπρφ. καὶ ἡ μετὰ μτχ. *φαινομασι+ἀπρφ.* δηλοῦν ὅτι πράγμα τι φαίνεται νὰ εἶναι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον (ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀπλή γνῶμη, ἀπλή πιθανότης) δὲν εἶναι τι τὸ ἀποδεδειγμένον, τὸ ὀλοφάνερον) ἐν ᾧ *φαινομασι+μτχ.* δηλοῦν ὅτι πράγμα τι εἶναι ἀποδεδειγμένως τοιοῦτον ὅσον λέγεται, ὅτι τοῦτο εἶναι φανερόν καὶ βέβαιον ἀντικειμενικῶς, καὶ δὲν πρόκειται περὶ ὑποκειμενικῆς γνῶμης: (οὗτος) *φαίνεται εἶναι...*—οὗτος ἐμφανίζεται ὅτι εἶναι... (θεωρεῖται ὅτι εἶναι... φαίνεται νάναι...), ὅπως ἀκριδῶς τὸ *δοκεῖ* ἐν ᾧ (οὗτος) *φαίνεται ἄν*—οὗτος εἶναι φανερόν (εἶναι ἀποδεδειγμένον, εἶναι βέβαιον) ὅτι εἶναι... 4) συχνὰ ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος: ἐρώτ.: *φαίνεται σοι ταῦτα*; = «σοῦ φαίνεται νάναι ἔλα αὐτὰ ἔτσι ὅπως τὰ λέγω»; (σοῦ φαίνονται ὅτι ἔχουν οὕτω; «δὲν εἶν' ἔτσι»); ἀπάντησις: *φαίνεται* (=ναί, μοῦ φαίνονται ἐπὺς ἔτσι ἔχουν», ἐπὺς ἔτσι εἶναι», μάλιστα. 5) ἡ πρότασις *φανήσας δδόν* εἶναι βραχυλογικῆ ἔκφρασις ἀντὶ *εἶναι δδόν ὅστε φανήσας* | ὁμοίον τι εἶναι τὸ *κλέυθον φανείσ*—ὀδδόν ἐλδῶν (πορευθεῖς) καὶ φανείσ (ἐμφανισθεῖς). 6) παρ' ἀττ., ἐν ταῖς δικανικαῖς ἔκφρασεσιν (κυρ. ὁ ἀδρ. α' *εἰράνθησιν*), καταγγέλλομαι, ἐνάγομαι εἰς τὸ δικαστήριον (βλ. ἀνωτ. I 4).

Ἑτυμ. *φαινω* φανερός *φανή* φαντάζω *φαντασία* *φαινω* (**φανγ*ω) (λαπ. **bhēnjō*—ἀλβ. *guōg-baj*, τοσκ. *ben'* (ποιῶ) (κυρ. κάμνω) τὴ νὰ ἐμφανισθῆ; ἀλβ. **bhēnjō*), πρβλ. ἰσως καὶ ἀρμ. *banam* (ἐννοίω, κυρ. φωτίζω, ἐπιδεικνύω); πρβλ. ἔτι σανσκρ. *bhānūh* (φῶς, ἀκτίς), *bhānam* (φέγγος, ἐμφάνισις), παλ-ἱβλ. *bhēn* (λευκός) πάντα ἐξ ἰαπ. ρίζ. **bh₂-*, τῆς ἐν τῷ σανσκρ. *bhā* (φέγγω, φωτίζω, λάμπω), *bhā-* ἐν συνθέτοις (φῶς, λάμψις), *bhāhīh* (φῶς) | ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ: τετελ. μελλ. *πε-φήσεται* (πρβλ. *χάινω* | *χῆ-μῆ*) *ἀργύ-φρος*, *ἀργυ-φρος* ἐκ τῆς μτχ. πρκ. *πε-φαιμένος* τὰ: *φάσις* (πρβλ. *χάινω*: *χάσμα*), *φάσμα* πρβλ. 'Πουχ. «φάντα' λάμποντα» (κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **φάμι*) *φαιάντατος* (κατὰ τὸ *μελάντατος*?) κῆρ. ὄν. Πολύ-φῆς, παρὰ τὸ Πολυ-φάντης' ἔπεκτ. ἰαπ. ρίζ. **bhāu-* ἐν τῷ *φῶς* καὶ **bhel-* ἐν τῷ *φάλος* βλ. καὶ *ἀμφαδόν*, *φαινόλης* καὶ *φημί*.

ΦΑΙΟΣ, ἄ, ὄν' ὡς καὶ νῦν, φαιός, σκοτεινόχρους, τεφρόχρους, «σταχτερός», «μουντός», «σκοκούρος», λατ. *fuscus* [κυρ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ λυκαυτοῦς ἢ τοῦ λυκόφωτος, ὅτι εἶναι μεταξύ φωτός καὶ σκότους] γιν. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ προερχομένου ἐκ μελάντος μέλανος καὶ λευκοῦ]. — ἢ μτφρ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου (ὡς καὶ τὸ λατ. *fuscus*), θαυδῶς, ὑπόκωφος.

Ἑτυμ. *φαιός* (**φαισ*ός-ἢ **φαισ*ός-ε) (**φαισ*ός-ε) πρβλ. 'Πουχ. «φαικόν' λαμπρόν» *φαικάς*, «ἀδός» ὀνοκρ. *φαικόσιον* (εἶδος λευκοῦ ὑποδήματος) λατ. *phaecasius* πρβλ.: 'Πουχ. «φαιρόν' λαμπρόν» (**gʷhise-ro*): λεττ. *gaisas* καὶ *gaisa* (φωτεινὸν σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ) (**gʷhail-s-os* ἢ **gʷhald-s-os*), λεττ. *gais* (ἄνεμος, χρόνος), ἄλλ. *φαιδρός*, λιθ. *gēdras*, *gaidrūs* (διαυγής) βλ. καὶ *φαιδρός*.

ΦΑΙΟ-ΧΙΤΩΝ, -ωνος, ὁ, ἡ' ὁ ἔχων φαιόν (τεφρόχρουν) χιτῶνα.

ΦΑ'ΚΕΛΟΣ, ὁ' δέση, δεσμός, «δεμῆτις», λατ. *fasciculus* [κατὰ τινὰς βασ. σημ. «ὁ ὁμοῦ συνδεδεμένος, συσφιγμένος, καὶ συγγ. πρὸς τὸ σφάκαλος (βλ. λ.)» βλ. καὶ *φάσκωλος* τὸ λατ. *fascia* φαίνεται ἀσχετον.

ΦΑΚῆ, -ῆς, ἡ (φαιός): ὅτι καὶ νῦν, φακῆ, ὁ καρπὸς τῆς φακῆς ἢ φαγητόν παρσκευασμένον ἐκ φακῶν.

ΦΑ'ΚΟ'Σ, ὁ' τὸ φυτόν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς, ὅστις ἐτρόγυετο κατὰ τὰς κηδεῖαις|ἔδεσμα ἐκ φακῶν.

Ἑτυμ.: *φαιός* φακῆ (φακῆ, ἰων. φακῆ; ἀλβ. *baḥe* (**bhākā*)—κύσμος βάλτου, *baḥshte* (ἀργὸς κύσμων) ὡς μετ' ἀναδιπλ. τὸ λατ. *faba*, ρωσ. *bob*, παλ-ολαυ. *bobū* (πρβλ. καὶ τὰ *δρακός* | *δροβός*), παλ-γερμ. *bōna*, νεο-γερμ. *bohne*.— ἐνταῦθεν πιθ. καὶ τὸ *φάσηλος* (βλ. λ.) (λατ. *phasēlus*, *basēlus*).

Φάλαγγιδόν, ἰπέρρ. (φάλαγξ) κατὰ φάλαγγας.

φάλαγγιον, τὸ (φάλαγξ)· εἶδος δηλητηριώδους ὀρόχνης.

φάλαγγο-μάχης, μελλ. -ῆσω (φαλαγγομάχης)· μάχομαι ἐν φάλαγγι ἢ γεν., μάχομαι ἐντεταγμένως εἰς τὰς τάξεις στρατεύματος.

φάλαγγο-μάχης, -ου, ὁ (φάλαγξ+μάχομαι)· ὁ μάχομενος ἐν φάλαγγι ἢ ὁ μαχομέμενος εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ὁ πεζομάχος.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, -αγγος, ἡ' τάξις μάχης; παράταξις μάχης ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ τάξεις στρατεύματος παρατεταγμένου πρὸς μάχην. 2) κατὰ τοῦς μεθ' Ὅμηρον χρόνους *φάλαγξ* ἠκαλεῖτο εἰδικὸς οχηματισμὸς πεζικοῦ, ἐπινοηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ Θηβαίου Ἐπαμεινώνδου, τελεσποιηθεὶς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, παραληφθεὶς δὲ τέλος καὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, μὲ διαφόρους πάντοτε παραλλαγὰς· οὗτος ἢ Σπαρτιατικὴ φάλαγξ ἐν Τεγᾶ εἶχε (κατὰ τὸν Θουκυδ.) βάθος 8 ἀνδρῶν, ἐν ᾧ ἡ τῶν Θηβαίων ἐν Δηλίῳ 25 ἀνδρῶν· κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ξενοφῶντος ἔσυνθηζετο φάλαγξ βάθους 4 ἀνδρῶν | *ἐπὶ φάλαγγοσ ἄγω*—προχωρῶ (προελαύνω) πρὸς μάχην παρατεταγμένος ἐν φάλαγγι (προελαύνω κατὰ μέτωπον)=λατ. *quadralo agmine ducere*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ *κέρας* (ἢ *ἐπὶ κέρας*) ἄγω—προελαύνω πρὸς μάχην οὐχὶ κατὰ μέτωπον (οὐχὶ δι' εὐρέος μετώπου) ἀλλὰ παρατεταγμένως εἰς ὄρθαν γραμμὴν (ἢ στήλην) ὀποτελοῦσαν συνέχειαν τοῦ κέρατος (λατ. *longo agmine ducere*), ἐμφανίζουσαν δηλ. μέτωπον ὀλίγων ἀνδρῶν καὶ μέγα βάθος. 3) γυνικῶς, ὁ κύριος ὄγκος τοῦ στρατοῦ, τὸ κύριον ὄμμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πτέρυγας (τὰ *κέρата*). 4) παρὰ Ξενοφ. *φάλαγξ* καλεῖται ὡς καὶ τὸ στρατοπέδον.— ἢ κυλινδροεικὸν τεμάχιον ξύλου, κορμὸς δένδρου, στέλεχος: *φάλαγγες ἔβενου*—δοκοὶ ἀπὸ ἔβενου ἢ ἐν τῷ πληθ., ξύλινοι κύλινδροι τοποθετούμενοι ὑποκάτω θαρῶν ἀντικειμένων πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μετακινήσεως των, κοινῶς «φάλαγγια, κατρακύλια». 2) τὸ ὀριζόντιον σιδηροῦν στέλεχος τοῦ ζυγοῦ, ἐκ τῶν δύο ἄκρων τοῦ ὀποῦ ἐξαρτῶνται αἱ πλάστιγγες. 3) τὸ ὄστυον τὸ μεταξὺ δύο ὀρμῶν τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς. Βλ. καὶ Κ.Ε.Α.

Ἑτυμ. *φάλαγξ*· *φάλαγγια* (=κυλινδροεικὰ δοκάρια) (λατ. *phalangae*, *palangae*, δημοτ. λατ. *palanicae* γαλλ. *palan*, *palanche*, νεογερμ. *planke*): σανσκρ. *bhurljāu* (δραχίονες ρυμοῦ), λατ. *sufflāmen* (τροχονέδη) (**sub-flag-men*, ἰαπ. **bh₁ǵ-* ἢ *-flan-gmen*, ἢ **flagmen*, ἰαπ. **bh₁ǵ-*), παλ-γερμ. *balcho*, ἀγγλ.-σαξ. *bealca* (δοκός), παλ-norr. *biakle* (δοκός) | (germ. **belkan*), παλ-γερμ. *balko*, νεο-γερμ. *balken*, *balkr*, *bo, lkr* (μεσοτόιχος), ἀγγλ.-σαξ. *bolka* (στενὴ διόδος, ἐπὶ πλοίου) (germ. **bulkan*, ἰαπ. **bh₁ǵ-*), λιθ. *balzenas* (φάλαγγι, κατρακύλι), λεττ. *balfins* (στήριγμα ὀρότου) ἰαπ. **bhelǵ-*, πεθ. μετὰ τῆς σημ. «εἰμαχίον ξύλου», πρβλ. ὡς ἀρχ-γερμ. *bloh*, νεο-γερμ. *block*, ἄλλ. *φάλης*, λατ. *fulcio* (**bh₁kǵ*), ἱβλ. *blog* (ὀπόκομμα, τεμάχιον) τινὲς ἀνάγουσιν ἐνταῦθα καὶ τὸ μεσο-γερμ. *bole* (παχιὰ σανίς), ἐκ ρίζ. *bhe-l(e)*, *bhelē-* (ὄγκομαι, φουσκῶνω, στρογγύλος, παχὺς κλπ.) πιθ. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ ρίζ. **bhelǵh-* (φουσκῶνω) ἐν τῷ γοτθ. *balgs*, νεο-γερμ. *balg*, gall. λατ. *bulga* (βλ. καὶ *φαλλός*).

φάλαγξι, δοτ. πληθ. τοῦ φάλαγξ.

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ καὶ ὄρθος. **φάλλαινα**, ἡ' ὡς καὶ νῦν, φάλαινα, τὸ γνωστόν κήτος, λατ. *balæna* ἢ ἐντεῦθεν, πᾶν ὀδηφάγον θηρίον, λατ. *bellua*.— ἢ εἶδος χρυσαλλίδος (πεταλούδας) πετώσης γύρω ἀπὸ τὸ φῶς («κανδηλοσδέστρα»).

Ἑτυμ.: *φάλλαινα* (ὄρθος. τοῦ φάλαινα) *φάλλη* (=φάλλαινα, παρὰ Λυκόφρ.) *φάλλαινα* περιέχει τὸ πρόσφ. τὸ ἐν τοῖς *λέαινα*, *δράκαινα*, *ζύγαινα* ((*ζύγων*, «βασὺς θήλειαν» κατὰ Ἡρόδοτ.) *φάλλη* (**φαλ*ja, ἰαπ. **qʷhal jā* ἢ **qʷhel-jā*: παλ-norr. *hualr*, ἀγγλ.-σαξ. *hwœl*, παλ-γερμ. *wal*, *welfra* (φάλλαινα), μεσο-γερμ. *wels*, παλ-πρωσ. *kalis* (ὁ ἰχθύς σίλουρος), ἔτινα κατὰ τινὰς συγγενεῦσοι πρὸς τὸ λατ. *squalus* (οὐκὸ-

ψαρο) ἔξ ἄλλου τὸ λατ. *pallaena*, ἂν ἦτο ἀπλοῦν δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς (ὅπως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως) θά εἶχε *p-* ἢ *ph-* ἐν ἀρχῇ (ἀντί *b-*, ὡς ἔχει νῦν)· δεδομένου ὅμως ὅτι ἔχονεν τὴν ἀντιστοιχίαν λατ. *Brue-ges*: ἑλλ. *Φρύγες*, θά ἔλεγεν τις ὅτι τὸ λατ. *ballaena* εἶαι δάνειον ἐκ τινος Βαλκανικῆς γλώσσης ἐν ἣ *b* (<**bh* ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἑλλ. *φ'* εἶναι ἐπίσης πιθανόν ὅτι τὸ θηλ. *πάλλη* ἀντιπροκρίνεται πρὸς τὸ ἀρσ. *φαλ-λός* (ὄγκος στρογγύλος), πρβλ. μεσ-γερμ. *bullich*, *bolch* (μέγας ἰχθύς, ὀνίσκος, «μουρούνα»)· ἔξ ἰαπ. **bhel*(e)-, **bhelē-* (ὄγκουμαι)· κατὰ ταῦτα τὸ *φάλλαινα* προήλθεν ἐκ τῶν *φάλλη*, *φαλλός* (σχηματισθὲν κατὰ τὰ *λέαινα*, *δράκαινα*), λόγῳ τοῦ ὀγκώδους σχήματος τοῦ σώματος τῆς.— || τὸ δὲ *φάλαйна* (=χρυσό-αλις ἢ «κανδηλοσθέντρα» κατὰ τινος <**φασελαйна* (<**φα*[F]εσ-*λαινα* (θέμ. *φασε-*=φῶς), ἢ προήλθε κατ' ἀνομ. <**φάναйна*: ἀττ. *φᾶνός* (ὁμηρ. ἰων. *φαι-ενός*)).

φάλακρα, ἢ (*φαλακρός*)· ὡς καὶ νῦν, φαλάκρα, «κράφαλα», φαλακρότης, φαλακρά κεφαλή || ὄδενδρος (γυμνή) κορυφή (κεφαλή) ὄρους ἢ λόφου.

φάλακρος, *ά, ὄν* (*φαλός*, *φᾶω* + *ἀκρος*)· ὡς καὶ νῦν, φαλακρός, «καραφλός», ὁ μὴ ἔχων τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

φάλακρος, μελλ. -*ώσω* (*φαλακρός*)· κόμην τινὰ φαλακρόν.— παθητ., γίνομαι φαλακρός.

φάλανθος, *ον*·=*φαλακρός* (βλ. λ.), ὁ κατὰ μέτωπον (*βρέγμα*) φαλακρός.

φάλαντις, -*ου*, ὁ (καὶ *φάλανθιας*, ἐκ τοῦ *φάλανθος*, βλ. λ.)· ὁ φαλακρός.

φάλαρα, τὰ (*φάλος*)· κοσμηματα ἢ κρίκοι τῶν παρεῖν τῆς περιεφάλας, ὅπου προσεδέοντο οἱ ἱμάντες οἱ διερχόμενοι ὑπὸ τὴν σιαγόνα.— || ἐντεῦθεν, διακοσμητικὰ μετάλλινα πλακίδια, κοσμοῦντα ἄλλ' ἐν ταύτῳ καὶ ἐνισχύοντα τὸ μέτωπον καὶ τὰς γνάθους τῆς κεφαλῆς ἴππου || γεν., ὡς καὶ νῦν, φάλαρα, «χάμουρα». Βλ. καὶ Κ.Ε.Α.

φάλαρις, ἰων. *φαληρίς*, -*ίδος*, ἢ (*φαλαρός*)· πτηνὸν λιμναῖον (ὕδρῳδιον), ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τῆς φαλακρῆς λευκῆς κεφαλῆς του, κοιν. «φαλαρίδα», λατ. *fulica*.

φάλαρος, *α, ὄν*, ἢ *φάλαρός*, *ά, ὄν*, ὄν. ἀντι τοῦ ἰων. *φαληρός* (*φαλός*=λευκός, πρβλ. *φαλακρός*)· ὁ ἔχων λωρίδα λευκοῦ χρώματος, ὁ ἐν μέρει λευκός || γεν., φωτεινός, ἀνοικτὸν χρώματος.

φάληρεύς, -*έως*, ὁ ἀνήρ ἐκ Φαλήρου, ὡς καὶ νῦν φαληρεύς.

φάληριώ (*φαληρός*)· εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός || ἔπ. *μη.* *κύματα φαληριόωντα*=κύματα λευκάζοντα (μὲ λευκοὺς ἀφρούς ἐστεφανωμένα).

φάληρον, τὸ ὡς καὶ νῦν, Φάληρον, ὁ δυτικὸς λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὀμώνυμος Δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς || *Φαληρόθεν*=ἐκ Φαλήρου | *Φαληρόνδε*=πρὸς Φάληρον. Βλ. καὶ Κ.Ε.Α.

φάληρος, *ά, ὄν*, ἰων. ἀντι *φαλαρός* (βλ. λ.).

φάλης, -*ήτος*, ἢ *φάλης*, -*ήτος*, ὁ=*φαλλός* (βλ. λ.).

φάλης, -*ου*, ὁ κεκαμμένος ξύλον ἐκ τῶν πρὸς ναυπηγίαν χρῆσιμων, πλευρά, πλευρόν, «στραβό-ξυλο». [*φάλης*: λατ. *falx*, -*cis* (ὄρεπανον), *flecto* λυγίζω, κυρτώνω] κατ' ἄλλους συγγ. τῶ *φάλαγξ* (βλ. λ.).

φάλλαινα, ἢ ὀρθὸν τύπος τοῦ *φάλαйна* (βλ. λ.) [ὄι' ἔτυμ. βλ. *φάλαйна*].

ΦΑΛΛΟΨ, ὁ ὁμοίωμα τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖου περιεγόμενον ἐν μεγάλῃ πομπῇ κατὰ τὰ Βακχικὰ ὄργια ὡς οὐμβολον τῆς παραγωγικῆς δυναμείως τῆς φύσεως· συν. τὸ ὁμοίωμα κατεσκευάζετο ἐκ ἐβύλου συκῆς, ὄθεν καὶ *σύκινος* ἐνίοτε καλεῖται. Βλ. καὶ Κ.Ε.Α.

ἔτυμ.: *φαλλός*· *φάλης*, -*ήτος*· *Φαλλήν*, -*ήνος* (ἐπιθ. τοῦ Βᾶκχου)· ἔξ ἰαπ. **bh*]-*no-*: ἰρλ. *ball* (ἀνδρικοῦ αἰδοῖου), *bille* (γυναικεῖον αἰδοῖον), μεσ-γερμ. *bulle* (ταῦρος) (=ἑλλ. **φάλλων*=ὁ ἐφωδιασμένος μὲ εὐ-μεγέθη *φαλλόν*), ἀγγλ.-σαξ. *bulluc* (νεαρός ταῦρος), παλ-*norr.* *böle* (ταῦρος), παλ-*σουηδ.* *bullin*, *bolin* (ἐξ-ωγκωμένος), *bulde*, *boide*, *byid* (ἐξόγκωμα, ἀπόστημα)· ἰαπ. **bhel*(e)-, **bhel*(e)- (ἐξόγκουμαι)· βλ. καὶ *φάλαγξ*, *φάλλαινα*, *φλέω*, *φλύω*, *φλύς*, *φλόος*, *φλι-*

δάω, *φλέω*, *φύλλον* κλπ.—εἶναι ἀβάσιμος ἡ συσχέτισις πρὸς τὰ σασκρ. *phāla-h* (εὐνι) τοῦ ὀρότρου) (: σασκρ. *phālati*=διαρρήγνυμαι, ἰαπ. **phel*-=ορχίζω).

ΦΑ'ΑΟΣ, ὁ τμήμα τῆς περιεφάλας τῶν ὀμηρικῶν ἡρώων, καὶ ὅτι τοῦ προσβίου αὐτῆς μέρους, ὅπου συνήθως ἐδέχετο καὶ τὰ πληγματα τοῦ ξίφους· ἔκειτο ὑπὸ τὸν λόφον, καὶ προσέειχε τόσον ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπον ἐπιφάνειαν τῆς περιεφάλας, ὥστε δύο περιεφάλαϊθ ἀντιμετώπων οἱ φάλοι ἠγγίζον ἀλλήλους· ὁσάκις ἡ περιεφάλαϊα ἔφερε τοιοῦτον φάλον καὶ εἰς τὸ ἀντίστοιχον σημεῖον τῆς ὀπισθίας ὄψεως τῆς ἦτο καὶ ἐκαλεῖτο *ἀμφίφαλος*· κατ' ἀναλογίαν κατεσκευάσθη καὶ ὀνομάσθη καὶ ἡ *τετράφαλος* περιεφάλαϊα, φέρουσα πιθανῶς εἰς τὰ αὐτὰ σημεῖα ἀνὰ δύο φάλους. Κατ' ἄλλην γνώμην *φάλος* ἦτο ὁ μετὰ ταῦτα κληθεὶς *κῶνος*, μεταλλῶν βηλ. ράχης τῆς περιεφάλαϊας (ἐν εἶδει μεταλλίνου τόξου), ἔφ' ἧς ἄστραποῦτο ὁ *λόφος*· ἄλλοι τέλος τὸν θέλουν τὸν *φάλον* εἰς τὸ σημεῖον τῆς κορυφῆς τοῦ κράτους, καὶ ἄλλοι ἄλλως (βλ. Κ.Ε.Α.).

ἔτυμ.: *φάλος*· πρβλ. Ἑσυχ. «*φαλόν*· τὸ στερεὸν κύκλωμα τοῦ στέρον»· οἱ δὲ τὸν *μωρόν* (μωρός δὲ κυρ.=ὁ παρεκκλίνων ἐκ τῆς κατευθύνσεως) «*φαλώ-θεις*· *παρὰτραπέζης*», «*φαλλίπτει*· *μωραίνει*», εἶτα τὸ ὁμηρ. *φολκός* (ἐπιθ. τοῦ θεοῦ ἐν Ἰλ. II 217, ὡς σημαῖνον κυρ. «στραβοπόδης»· ἔξ ἰαπ. ρίζ. **gh*]-*μα* κεντρομενῆς ἐν τῷ σασκρ. *hnāraṭe*, *hnālati*, *Zenḍ.* *zbarāti*, *Zenḍ.* *zurah-*, παλ-*περσ.* *zūrah* (ὀδικία, ψεύδος), λατ. *fwel'u*, *fwel* (κυλίω, μετατοπίζω, ἀναποδογυρίζω), *fwelhis* (μετατοπίζομαι οκαιῶς, ἀναποδογυρίζομαι, λατ. *zviliti*, *zviluti* (ταλαντεύω, λικνίζω, βαυκαλιζώ) (ἰαπ. **gh*]-*υ*), παλ-*σλαβ.* *zhlh* (κακός, μοχθηρός), (ἰαπ. **gh*]-*υ*). Βλ. καὶ *τρυφάλεια*.— ἐντεῦθεν τὰ: *φάλαρα* (βλ. λ. πρβλ. *φάλαρον* *τίρας* Αἰσχ. Περσ. 661)· λατ. *phalerae*.

φάλος, ἢ, ὄν (*φᾶω*)· λευκός, λαμπρὸν, φωτεινός, καθαρός.

ἔτυμ.: *φάλος*· πρβλ. Ἑσυχ. «*φαλός*· *λευκός*», «*φαλίνας*· *λαμπρῶν*», «*φάλασθον*· *πολιόν*»· *φά-λός* (**φα*-*F*-*ός*)=καθαρός, διαυγής· Ἑσυχ. «*φα-λίσσει*· *λευκαίνεται*· *ἀφρίζει*»· τὸ *φαλακρός*=σασκρ. *bhāla-m* (λάμψις, μέτωπον), παλ-*πρωσ.* *balto* (μέτωπον), *gall*, *bal* (ἵππος φέρων εἰς τὸ μέτωπον λευκὴν κηλίδα), *brei*, *bal* (λευκὴ κηλὶς εἰς τὸ μέτωπον κατοικιδίων ζώων), ἀγγλ.-*διαλ.* *ball* (ἵππος σηματοδεμένος εἰς τὸ μέτωπον), *ballod* (φαλακρός), λατ. *bālis* (κατ'ωχρός, κατάχλωμος)· πρβλ. εἶτα ἰων. *φαληρός*, μεσ-*γερμ.* *belche* (νεροπούλι), λατ. *fulica* (**bholi*-*kā*)=«φαλαρίδα», εἶτα παλ-*norr.* *bái*, ἀγγλ.-*σαξ.* *boel* (φλόξ, ἀποθήκη καυσίμων) (ἰαπ. **bhēlo-*), παλ-*σλαβ.*

beli (λευκός), κατ. **beio*- (διαυγής, λάμπων), ἐν τῷ *gaul.* *Belenos*· ἔξ ἰαπ. **bhel*]-*υ* καὶ **bhel*]-*υ*, **bhel*- (**bhel*- (πρβλ. ἀκόμη παλ-*σαξ.* *bīf* (χρῶμα), *bīdā* (λάμπων, διαυγής), *germ.* **bī*]-*va*- (μόλυβδος), τὸ λατ. *filānos* (ξανθός), ἰρλ. *bīā* (κίτρινος), παλ-*γερμ.* *bīāo* (κυανός): κατ' ἀπέκτασιν ἐκ τῆς ἰαπ. ρίζ. **bhā*- (φέγγω, φωτίζω, ἀνατέλλω): σασκρ. *bhātī* (ὁμ. σημ.)· περὶ τῆς ρίζ. αὐτῆς **bhā*- βλ. ἐν *φάινω*.

φάμα, ἢ, ὄν. ἀντι *φήμη*.
φάμεν, ἔπ. ἀντι *φάμεν*, *α'* πληθ. ἄορ. *β'* τοῦ *φημί*. 2) ποιητ. ἀντι *φάμα*, ἀπρφ. τοῦ *φημί*.
φάμεν (ἀγκλιτ.), *α'* πληθ. ἐν. τοῦ *φημί*.
φάμενα, ὄν. ἢ λ. τοῦ *φάμενος*.
φάμενος, ἢ, ὄν, *μηχ.* μέσ. ἐνεστ. καὶ ἄορ. *β'* τοῦ *φημί*.

φάμι, ὄν. ἀντι *φημί*.
φᾶν, ποιητ. ἀντι *φᾶσαν*, *γ'* πληθ. ἄορ. *β'* τοῦ *φημί*.

φᾶναι, ἀπρφ. ἐν. ἢ ἄορ. *β'* τοῦ *φημί*.
φᾶναι, ἀπρφ. ἄορ. *α'* τοῦ *φᾶινω*.
φᾶνείης, *β'* ἐν. ἐκτ. παθ. ἄορ. *β'* τοῦ *φᾶινω*.
φᾶνείμεν, ἀττ. ἀντι *φᾶνείμεν*, *α'* πληθ. ἐκτ. παθ. ἄορ. *β'* τοῦ *φᾶινω*.

φάνεις, εἶσα, ἔν, μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνω.
φάνεν, αἰολ. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐφάνησαν, γ' πληθ. παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνω ἢ ἐν ψ φάνεν οὐδ. μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνω.

φανερός, ἄ, ὄν, ὤσ. καὶ -ός, -όν (φαίνω) ὡς καὶ νῦν, φανερός, ἐμφανής, καταφανής, ὁρατός, κατά-δηλος ἢ συχνὰ συνημ. μετὰ μτχ.: ἐπισπεύδων φανερός ἦ=ἦτο φανερόν ὅτι ἐπέσπευδεν (ἦτο καταφανές ὅτι ἐπέσπευδεν) ἢ μπρόθ. περιφρ. μετὰ τοῦ οὐδ. φανερόν κείνται μετὰ ἐπιφρ. ἐννοίας ὡς συνών. τοῦ ἐπιφρ. φανερός: ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, ἐν φανερωῖ, ἐν τῷ φανερωῖ, ἐξ τῷ φανερωῖ, κατὰ τὸ φανερόν=φανερωῖς, κατὰ τρόπον φανερόν, ἐμφανῶς, καταφανῶς, «φανερὰ». 2) ἐπὶ προσ., ἐπιφανής, περιφανής, «γνωστός», ἐνδοξός, περίφημος. 3) ἐπὶ περιουσίας, ἢ φανερά, ἢ πραγματικῆ, ἢ «χειροπρατή», ἢ προσπίπτουσα εἰς τὴν ἀντίληψίν μας, ὅπως εἶναι ἡ κτηματικὴ περιουσία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν χρηματικὴν.

φανερῶν, μελλ. -ώσω (φανερός) ὡς καὶ νῦν, φανερώων, καθιστῶ φανερόν, ποιῶ φανερόν (ὄρατόν).— ἢ καθιστῶ γνωστόν, περίφημον.

φανερῶς, ἐπιφρ. τοῦ φανερός· ὡς καὶ νῦν, φανερώς, «φανερὰ», καταφανῶς, προδήλως.—συγκρ. φανερώτερον, ὑπερθ. φανερώτατα.

φανερώσεις, ἡ· τὸ καθιστᾶν τι φανερόν (ὄρατόν), ἐμφάνισις, ὡς καὶ νῦν φανερώσεις, ἀποκάλυψις. 2) ἐν παθ. ἔνν., τὸ νά γίνεται (νά καθίσταται) ὄρατός (ἢ ὄρατόν), τὸ φανεροῦσθαι, ἢ ἀποκάλυψις (τὸ ἀποκαλύπτεσθαι).

φάνεσκε, γ' ἐν. ἰων. παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνω.

φάνη, ἢ (φαίνω)· φανός, λαμπάς, δῶς, πυρός ἢ ἐν τῷ πληθ., αἶ φαναί, αἶ πανηγυρικαὶ λαμπαδηδρομίαι, αἶ γενόμεναι μετὰ τὰ Βακχικὰ ὄργια.

φάνηψ, ἐπ. γ' ἐν. ὑποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνω.

φάνηθι, προστ. παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνω.

φάνημεναι, ἀντὶ φανῆσαι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνω.

φάνησομαι, παθ. μελλ. τοῦ φαίνω.

φάνιον, τό, ὀποκορ. τοῦ φᾶνός (οὐα.)· μικρός φανός, μικρὰ λαμπάς, κηρίον.

φάνοιην, ἀντὶ φανοῖμι, εὐχτ. ἄορ. β' τοῦ φαίνω.

φᾶνός (Α), ἢ, ὄν (φαίνω)· φωτεινός, λαμπρός ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα., τὸ φανόν=ἡ λαμπρότης, φῶς.— ἐπὶ ἀνδραγαθῶν, πλυμένος, καθαρός. 2) ὡς τὸ φαιδρός (βλ. λ.), χαροπός, εὐθυμος, λάμπων ἐκ χαρᾶς, περιχαρής.— συγκρ., ὑπερθ. φανότερος, φανότατος.

φᾶνός (Β), ὄ, παρὰ τισὶ καὶ πᾶνός (φαίνω)· ὅ, τι καὶ νῦν, φανός, «φανάρι», λύχνος, πυρός, δῶς, δαυλός.

φᾶνοῦμαι, μεσ. μελλ. τοῦ φαίνω.

φαντάζω, μελλ. -άσω (φαίνω)· καθιστῶ τι ὄρατόν (φανερόν), τὸ ἐμφανίζω, τὸ φανερώων.— ἢ παθητ., μελλ. φαντασθήσομαι· ἄορ. α' ἐφαντάσθη· γίνομαι ὄρατός, γίνομαι φανερός, φανερώνομαι, ἐμφανίζομαι, δεικνύω (ἐμφανίζω) ἑμαυτόν. 2) ἐπι-δεικνύομαι, κἄμω ἐπίδειξιν ἑμαυτοῦ, παρεαύνω, λατ. se ostentare. 3) φαντάζομαι τινι=εἶμαι ὁμοίος πρὸς τινα, γίνομαι ὁμοίος πρὸς τινα, προσλαμβάνω ὁμοιότητα (ὁμοίαν μορφήν) πρὸς τινα. 4) θεωροῦμαι (νομίζομαι, φαίνομαι) τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, με θεωροῦν (με πλάττουν) διὰ τῆς φαντασίας των τοιοῦτον ἢ ἄλλοτον. 5) ὡς τὸ φαινόμεαι ἢ συκοφαντοῦμαι (βλ. λ.), καταγγέλλομαι.

φαντάσια, ἢ (φαντάζω)· τὸ καθιστᾶν τι ὄρατόν, τὸ ἐκδέτειν τι εἰς ἐπίδειξιν. 2) ὡς ἀμτθ., τὸ νά γίνεται ἢ ὄρατόν, τὸ νά ἐπιδεικνύομαι, ἢ ἐπίδειξις του, ἢ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις, λατ. ostentatio.— ἢ ὡς φιλοσοφικός ὅρος, ἡ δύναμις τοῦ νοῦ νά συλλαμβάνη τὰς ἐννοίας τῶν ὄντων, ἀντιληπτικὴ ἰκανότης τοῦ νοῦ. 2) ἡ παράστασις (ἢ ἐντύπωσις) ἢ δημιουργημένη εἰς τὸν νοῦν ἐκ τινος ἀντικειμένου ὑπάρχου· τῆς νοητοῦ· ἢ οὕτω γεννωμένη παράστασις (ἐντύπωσις)· ἀκαλεῖτο φάντασμα, τὸ δὲ προκαλοῦν ταύτην ἀντικείμενον φανταστόν, καὶ φανταστικὸν τέλος ἀκαλεῖτο ἡ δὴ κατὰστασις τοῦ νοῦ, ἢ δημιουργημένη ἐκ τῶν φανταστών.

φάντασμα, -ατος, τό (φαντάζω)· ὡς τὸ φᾶσμα (βλ. λ.), ἐμφάνισις, εἶδωλον, Ἴνδαλμα, εἰκὼν, παράστασις ἢ ἐντύπωση ὡς, καὶ δράμα, ἐνύπνιον, ὄνειρον. 2) ὡς φιλοσοφ. ὅρος, ἢ ἐκ τινος πράγματος δημιουργημένη εἰς τὸν νοῦν εἰκὼν ἰπαράστασις, ἐντύπωσις), λατ. visum ἢ ἀπλή εἰκὼν, ἐμφάνισις νοερά, οὐχὶ πραγματικότης τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου (ἀντίθ. δὴλ. πρὸς τὸ ὄν, πρὸς τὴν ἀλήθειαν).

φάντες, ὄνομ. πληθ. μτχ. ἄορ. β' τοῦ φημί.

φαντί, ὄνορ. ἀντὶ φᾶσι, γ' πληθ. τοῦ ἐν. φημί.

φᾶσ, ἐπικ. προστ. μεσ. ἐν. τοῦ φημί.

φᾶος, ἢ φᾶεος, τό (γεν. φᾶος καὶ συνγρ. φᾶους), καὶ συνγρ. φῶς, γεν. φωτός· ἐπ. καὶ φῶς (φᾶω)· ὡς καὶ νῦν, φῶς, καὶ δὴ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἢ ἡμέρα: ἐν φᾶει=ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας ἢ ἐτι φᾶους ὄντος=ἐν ὄσῳ διαρκεῖ (ἢ διήρκει) ἀκόμη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας (πρὶν νυκτώσῃ) ἢ ἐν φᾶει=ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας ἢ ἅμα φᾶει=κατὰ τὴν αὐγὴν ἢ συχνὰ ἐν τῇ φράσει ὄραῖν φᾶος ἡλείσιο ἢ φᾶος βλέπειν=βλέπειν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τ.ε. ζῆν ἢ ὤσ. καὶ τὸ ἀντίθ., φᾶος λείπειν ἡλείσιο=ἀποδνεσκειν ἢ ὤσ. εἰς φῶς λέναι=ἐρχεσθαι εἰς φῶς (δὴλ. εἰς τὸ κοινόν), κοινολογεσθαι. 2) τὸ φῶς πυρός ἢ πυροῦ (δῶδός, λαμπρόδος), φῶς λύχνου.— ἢ μτφρ., φῶς, δὴλ. χαρὰ, εὐφροσύνη, εὐτυχία, σωτηρία, νίκη, δόξα κ.τ.δ.: ὁ μέγιστος Ἑλλήνων φᾶος=οὐ ποῦ εἶσαι ἢ μεγίστη ἐγγύσις σωτηρίας (ἀσφαλείας) διὰ τοῦ Ἑλληνας.— ἢ ἐν τῷ πληθ., φᾶσα, τᾶ=οἱ ὀφθαλμοί, λατ. lumina ἢ ὤσ. καὶ ἐν τῷ ἐν. ἐπὶ τοῦ μοναδικοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος.

Ἔτυμ.: φᾶος (*φᾶFos, πρβλ. παμφυλ. φᾶβος· ἰαπ. *bhav-es·) ἢ ἐπ. ὄν. φῶς πθ. (φᾶ[F]os + *φως = σανσκρ. bhāḥ=φῶς ὄμηρ. *φᾶω (φέγγω, ἐμφανίζομαι) ἐν τῷ γ' ἐν. ἄορ. φᾶει, τιτελ. μελλ. πεφῆσεται, μτχ. φᾶέθων, φᾶσει-μβροτος, παρὰ Πινδ. φᾶσι-μβροτος· ποιητ. φᾶέω (*φᾶFesv-ju)· λεσθ. φᾶεννος (*φᾶFesv-vo-s), ἰων. φᾶεινός, ἀττ. φᾶνός (δωρ. φᾶησος, ἀρκ. φᾶηῶ)· ποιητ. πᾶφᾶσικῶ φᾶνῶσις· πρβλ. Ἑουσ. «φανοφόροι· Διολεῖς, ἰερέσιαι»· Φω., διαλ. Φαυ- (κυρ. Φαυ-δᾶμος καὶ ὕποκορ. Φᾶνος)· -φᾶης, -φᾶων, διαλ. -φᾶων (ἐν συνθέτοις κυρ. ὄνομ.). Πρβλ. σανσκρ. vi-bhāva-h, vi-bhāvan (ἀκτινοβολῶν) (ἰαπ. *bhāu-), bhāti (φέγγειν), bhāti-h (φῶς) (ἰαπ. *bhā-), bhās- (καὶ ὄργαν. bhāsā=φῶς, λάμπω, μεγαλοπρέπεια, δύναμις), su-bhās- (ὁ φωτίζων καλῶς) (ἰαπ. *bhōs-, πρὸς δ συναπτὰ τὰ παρ' Ἑουσ. «φᾶώσκει· διαφᾶύει», διαφᾶσκα=ἀρχίζω νά φέγγω, «φωστήρ, φῶ·ις» ('Ἑουσ.), σανσκρ. bhāsant = φέγγων, bhāsas = φῶς, bhāpū-h (λάμπω, φῶς, ἥλιος), Zevd. fra-va'iti (φέγγω), παλ- (ἰαπ. bān (λευκός), ἀγγλ-σαξ. bōnian (αὐτὸ βῶ), μεσ-γερμ. būnen, δημοτ-γερμ. bōnen (κηρώνω, βερνικῶν), κατὰ τινος πρόκειται περὶ δύο διακεκριμένων ἀπ' ἀλλήλων ριζῶν bhē- (φέγγω, λάμπω) καὶ bha- (λέλειν)· ἄλλοι δὲν παραδέχονται τὴν ὑπαρξιν ριζ. bhē-, ταυτίζουσι δὲ τὴν ριζ. *bhā- (φέγγειν, λάμπειν) πρὸς τὴν ριζ. *bhā- (καθιστῶ τι καθαρόν διὰ τῶν λόγων, γνωστοποιῶ, διακηρύσσω)· βλ. καὶ φᾶλός, φημί.

ΦΑΡΑΓΞ, -αγγος, ἢ ὡς καὶ νῦν, φάραγξ, φάραγξ δρους, «φάραγγι», χαράδρα, βάραθρον, θαδύ ρῆγμα, λαγκάδι [δὲ] ἔτυμ. βλ. φᾶρος].

φᾶράω· ἀροτριῶ [δὲ] ἔτυμ. βλ. φᾶρος].
φᾶρέτρα, ἰων. -τρα, ἢ (φᾶρέω)· βελοδήκη, δὴκη βελῶν, λατ. pharetra.

Ἔτυμ. φᾶρέτρα (ἰαπ. bhāre- : θεμ. bhare- ἐν τῷ σανσκρ. bhārati, ἑλλ. φᾶρέτε, φᾶρε-τρον, αἰολ. φᾶρενα (προίξ)· βλ. φᾶρω.

φᾶρετρώων, -ᾶνος, ὄ (φᾶρέτρα)· φᾶρέτρα (βλ. λ.), βελοδήκη.

φᾶρέτριον, τό, ὕποκορ. τοῦ φᾶρέτρα (βλ. λ.),
φᾶρετρο-φᾶρός, ὄν (φᾶρέτρα+φᾶρόω)· ὁ φᾶρων φᾶρέτρον.

Φαρισαῖος, -ου, δ'· συν. κατὰ πληθ. οἱ Φαρισαῖοι·

μα τῶν τριῶν Ἰουδαϊκῶν φιλοσοφικῶν αἱρέσεων, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἐπαθλοῦσαν καὶ ὑπεκρίνοντο ὅτι ἐτήρουν μίαν ἀνωτέραν ἀγνότητα βίου καὶ ἀσθηρᾶν προσήλωσιν πρὸς τὰ κελεύσματα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου· ἐπὶ

στευον εις την ανάστασιν των νεκρών και εις την διαρ-
ξιν αγγέλων και πνευμάτων, την όποίαν ήρνούντο οι
Σαδδουκαίοι.

φαρμάκις, -ίδος, ή· ρυτίς, «ζαρματιά, ζάρα, ρυτίδα».

Έτυμ.: *φαρμάκις*· πρβλ. 'Ήουχ. *αφορκόν*... *ύσόνν*,
λατ. *frico* (τριβώ, προστριβώ), λιθ. *braukiū, braukti*
(ξύνω έλαφρώς διά τών όνύχων, όποσογγίζω, τρι-
βώ), *brūkis* (θέλος, άκόντιον), *brūkszmis* (θέλος,
σειρά), λεττ. *berfchu* (σπογγίζω, καθαρίζω), λιθ. *bré-
ziu* (όποξέω διά τών όνύχων), και την ομάδα τών
συνανηκόντων μέ την λ. *φάρσος* (βλ. λ.): έξ ιαπ. **bher(ə)*,
**bheri*· **bheru*- (τριβώ, ξύω, λιώνω τριβών, κοπα-
νίζω).

φαρμάκω (*φάρμακον*)· πάσχω έκ πόσεως φαρ-
μάκου (δηλητηρίου), είμαι θεβλαμμένος τάς φρένας
(ζαλισμένος) έκ τής χρήσεως φαρμάκου.— **||** έχω
ανάγκη φαρμάκου, χρειάζομαι «γιατρικό» (όπως
π.χ. *τομάω*—έχω ανάγκη έγχειρήσεως).

φαρμάκεια, ή (*φαρμακείω*)· ή χρήση οιασδή-
ποτε πόσεως φαρμάκων, άκόμη και μαγικών **||** δη-
λητηρίσσις, μαγεία **||** θεραπεία διά φαρμάκων.

φαρμάκεια, ή, ποιητ. αντί *φαρμακεία* (βλ. λ.).

φαρμάκεις, -έως, ό (*φάρμακον*)· άσχολούμενος
περί την παρασκευήν φαρμάκων, ό φαρμακοποιός
|| ό χρησιμοποιούν ή πωλών ταύτα, ό φαρμακείων,
ό δηλητηριάζων, ό μαγών, ό μάγος, φαρμακο-
πώλης **||** θηλ. **φαρμακείτρια**.

φαρμάκεις, μελλ. -σω (*φάρμακον*)· ίδιω φάρμα-
κον, ίδιω Ιατρικόν **||** ποιούμαι χρήση μαγικών φαρ-
μάκων ή μέσων καθόλου τής μαγείας, άσκή μα-
γείαν, είμαι μάγος **||** *φαρμακείω τι έξ τόν ποταμόν*
=μετέρχομαι μαγικών τι μέσον πρός καταπαύ-
σιν τής όρμής τού ποταμού. 2) μετ' αίτ. προσ.,
καθαρίζω τινά διά καθαρτικού φαρμάκου, τού ίδιω
καθαρτικόν **||** ίδιω εις τινά δηλητήριο ή ναρκωτι-
κόν φάρμακον, τόν δηλητηριάζω, τόν «φαρμακείω».

φαρμάκις, -ίδος, θηλ. τού *φαρμακείως*· φαρμακεί-
τρια, γόησσα, μάγισσα, λατ. *venefica*.

φαρμάκεις, *εσσα*, εν (*φάρμακον*)· ό διά φαρ-
μάκου παρεσκευασμένος, ό δηλητηριώδης.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τό· ως και νύν, φάρμακον, τάσων
τό θεραπευτικών όσων και τό βλαπτικών, «φαρμάκι, δη-
λητήριο» **||** Ιαματικόν φάρμακον, Ιατρικόν, «γιατρικό»:
φάρμακον νόσον=Ιατρικόν διά τινά νόσον, αντίδο-
τον κατά τινος νόσου **||** μετρ. *φάρμακον λύσης*=φάρ-
μακον όποτελεσματικόν κατά τής λύσης, άνακοφι-
στικόν τής λύσης. Τά «εί· έξωτερικήν χρήση» προσριζό-
μενα φάρμακα ήσαν ή *χριστά* (ή *έγγχριστά*, ή *έπίχριστά*),
τ.έ. άλοιφαί, ή *παστά* (ή *έπίπαστά*, ή *καταπαστά*), τ.έ.
έμπλαστρα, καταπλάσματα· τά δέ έσωτερικώς λαμβάνο-
μενα φάρμακα (τά «έσωτερικής χρήσεως») ήσαν ή *βρω-
σίμα* (καταπόσις, χηπία), ή *πόσιμα* (ή *ποτά* ή *πιστά*),
τ.έ. ύγρές καταστάσεις.— **||** δηλητηριώδες ποτόν,
δηλητήριο, «φαρμάκι».— **||** μαγικόν ποτόν, φίλτρον
|| όθειν, μαγεία, γοητεία, μαγανεία **||** γεν., πδν μυ-
στικόν μέσον φέρον άποτελέσμα τι.— **IV** ώς μέ-
σον όποτελεσματικόν διά την άπόκτησιν τού πο-
θουμένου: *φάρμακον σωτηρίας*.— **V** μέσον πρός
δαφήν, ή βαφή, τό χρώμα.

Έτυμ.: *φάρμακον*· *φαρμάσσω*, άττ. -τω· *φαρ-
μάκος* (=φαρμακείος, βλ. λ.): *φαρμα*- πιβ. <ιαπ. θέμ.
**bh̥jmen*· πρβλ. λιθ. *burīū, būriū*, λεττ. *bur'ū, būri*
(γοητεύω, άσκή μαγείαν): *φαρμακός* θά ήδύνατο νά
κείται έκ τινος **φαρμακίος*.

φαρμάκο-ποσία, ή (*φάρμακον*+ΠΟ·, ρίζ. τού *πι-
νω*)· τό πίνειν φάρμακα, ή ή πόσις δηλητηρίου.

φαρμάκο-πώλης, -ου, ό (*φάρμακον*+πώλιω)· ό
πωλών φάρμακα ή δηλητήρια, ό φαρμακοποιός.

φαρμάκος, ό, ή (*φάρμακον*)· =*φαρμακείος* (βλ. λ.),
μάγος, γόης, δηλητηριαστής.—ό δυσιαζόμενος πρός
έπίλασμον κά έξαγνισμόν άλλου, ό άποδιοπομπός
τράγος· άπειδή δέ διά τίν τοιαύτην θυσίαν άχρησιμοποι-
ούντο κακοήγησιν και παθίλοι άνθρωποι, ή λ. *φαρμακός*
προσέλαβε κακήν σημασ., «μέγας παλαιάνδρωπος», με-
γало «κάδαρος», λατ. *homo palularis*.

φαρμάκο-τριβής, ό (*φάρμακον*+τριβήνας)· ό τρι-

βων (κοπανίζων) και παρασκευάζων φάρμακα ή
χρώματα, ως και νύν «φαρμακοτριβής».

φαρμάκω, μελλ. -ώσω· άναμειγνύω μετά φαρ-
μάκου **||** θεραπεύω μεταχειριζόμενος φάρμακα, ή
δηλητηριάζω διά φάρμακου, ως και νύν, φαρμακώ
νω.— **||** προικίζω μέ θεραπευτικήν δύναμιν.

φαρμάσσω, άττ. -τω· μελλ. -ξω· παθ. πρκ. *πε
φάρμαγμα* (*φάρμακον*)· θεραπεύω μεταχειριζόμε-
νος φάρμακα ή φίλτρα, κάμνω χρῆσιν φαρμάκων ή
φίλτρων **||** *φαρμάσσω χαλκόν* = σκληρύνω (στομώ-
νω) τόν χαλκόν έμβάθυνον αύτόν εις ψυχρόν ύδωρ.
— **||** γοητεύω, μαγεύω, δέλω, διά τής χρήσεως
ποτών ή φίλτρων **||** δηλητηριάζω.— **||** άναμειγνύω,
νοθεύω, «ψευτίζω» **||** όρτύω, καρκεύω.

ΦΑΡΟΣ (Α), -εος, τό, παρά μετρ. και **φάρος**· ύ-
φασμα, πανί, σκέπασμα, κάλυμμα **||** «πανί» Ιστιοφό-
ρου.— **||** πλατύς έπενδύτης όνευ χειρίδων, φορού-
μενος ως έντελής έξωτερικόν ένδυμα, ή και εύρύ-
χωρος χιτών **||** ώς και νεκρική ανιδών ή σάβανον
|| *πύματον φάρος*=τό τελευταίον μου ράκος.

Έτυμ.: *φάρος* (**φαρFos*, ιαπ. **bhr-vos*: λιθ. *bur-
va* (τεμάχιον ύφάσματος), λεττ. *burwes, buras* (μι-
κρό Ιστιά, μικρά τεμάχια ύφάσματος), πρβλ. 'Ήουχ.
«φάροι» ύφαίνειν» πλέκειν» φορμός (βλ. λ.): έξ ιαπ.
ρίζ. **ber-* (ύφαίνω, πλέκω).

φάρος (Β), -εος, τό· =*άστρον* (βλ. λ.), ως και νύν
άστρον (εστέρις).— **||** = *άροσις* (βλ. λ.).

Έτυμ.: *φάρος*· *ά-φάρος* (= *άφάρωτος*)· πρβλ. 'Ήουχ.
*«βούφαρον» την εύρότον γήν, φάρος γάρ ή άρο-
σις» φάράω* (=άροτριών) εν τῷ έπ. *φαρόσις = φαρ-
ώσι* (παρα Καλλ.)· *άρόρ. φάροις* (= *σχίσις* Ε.Μ.):
φάραγξ (πρβλ. ρωμιν. **bar(r)anca*), *φάρσος* (βλ. λ.):
Ζενδ. *bāra-* (τέμνω, κόπτω), άρμ. *beran* (στόμα)
(χυρ. όπή, άνοιγμα),—*bir* (ιαπ. *bhēro-*) εν τῷ *gema-
-bir, erkra-bir, hola-bir* (άνασκόπτω τό έδαφος),
br-em (έκδάπτω, άνιχνύω, άνορούω), ιαπ. *forare*
(παλ-γερμ. *borōn*)=διατρύπην, *for-amen*, λατ. *bern*
(ρωγμή, σχισμή), *berna* (όμ. σημ.), *bernach* (έσχισμέ-
νος), παλ-γερμ. *borōn*, άγγλ-σαξ. *borian* (διατρύπην),
παλ-ρόρτ. *borā* (όπή), (*auga-bora, eyra-bora*), λιθ.
burnā (στόμα), (πρβλ. άρμ. *beran*), δημοτ-σλαυ. **bor-
na* (βωλοκόπος)· πάντα έξ ιαπ. **bher(ə)*- (τριβώ,
στίλιθω) φδείρω διά τής χρήσεως, κατατριβώ ξύνω
δρύπτω, δηλ. κοπανίζω σχίζω διατρύπην, κόπτω).—
πρβλ. ριζ. βάσιν εις -I- εν τῷ Ζενδ. *broiθra-* (τέμνω),
ved. *bhr̥pānti* (τραυματίζω), νσο-περσ. *bur̥tidan*
(κόπτειν), λατ. *frigare* (δρύπτω, τρίβω, συντριβώ, δρασώ),
frivolu, *fricare*, παλ-σλαυ. *brifva* (ξυράφιον), **br̥i-
-dij*, **bridūkū* (κόπτω, δριμύς, πικρός) εν παλ-σλαυ.
bridūkū, μεσ. Κ.Χ. *br̥īne*, νσο-Κ.Χ. *brijn* (σαλαμούρο),
λατ. *feriō-īre* (πλήττω), παλ-norr. *beria* (πλήττω)
(ιαπ. **bhor-*), παλ-σλαυ. *borja* (παλαίω).— *άπιστος* ριζ.
βάσις εις -u- εν τῷ σακσνρ. *bhārvañi* (μυσοώ, κοταν-
αλιόκω, Ζενδ. *baoh̥va-* (μυσοών), παλ-γερμ. *brō-di*
(ευδραυστός)· βλ. ως και *φάρυγξ*, *φαρμάκις*.

φάρος (Γ), -ου, ό· =*φάρυγξ* (βλ. λ.), παρά Λυκοφρ.

φάρος (Δ), -ου, ή· νήσις εν τῷ κόλπῳ τής 'Αλεξ-
ανδρείας, καταστάσα περίφημος διά τόν έπ' αύτης
κτιοθέντα «φάρων».— **||** ως προσσηγορ. ό φάρος=ώς
και νύν, «φάρος», μέγας φανός επί τής κορυφής
πύργου πρός κατατόπισιν τών ναυτιλλομένων.

φάρωσι, έπ. γ' κληθ. τού *φάρωω* (βλ. λ.).

φάρσος, -εος, τό (φάρω, φάρος Β)· μέρος άπο-
κεκομμένον, άποκεχωρισμένον, άπομεμονωμένον,
μέρος, τμήμα, τεμάχιον, λατ. *pars* **||** *φάρσος πόλιος*
=αι συνοικία τής πόλεως.

Έτυμ.: *φάρσος* (ιαπ. **bh̥j-s-es*: ιρλ. *ber̥r* (μικρός,
δραχμός), *berraim* (=λατ. *tondeo*) (**bher-s-*), πρβλ.
**bh̥j-s-to-*, **bhres-to-* εν τῷ ιρλ. *brissim* (δραύω),
(ριζ.), παλ-γερμ. *brestan* (δρασώ, άποσώ, εκριζώνω),
brust (ρήγμα, διάρρηξις, σχίθσμα), άγγλ-σαξ. *berstan*·
παλ-norr. *bresta* (διαρρηγνύομαι, σπάώ)· **bh̥j-s-*
είναι επέκτ. εκ τού **bher-*· **bh̥j-* εν τῷ φάρος Β:
(=άστρον)· πρβλ. και τά εν φάρος Β και φάσιος.

φάρυγξ, ή (και ένίοτε ό), γεν. -ύγος και μετρ.
-ύγγος· άπαντά ως και όν. *φάρυξ* (φάρος Β, φάρος)
ως και νύν, φάρυγξ, ό εισοφάγος, λάρυγξ, λαιμός.

— II άδυσσος, άνοιγμα, φάραγι, χαράδρα, θάραδρον· πρβλ. και φάραγι.

*Έτυμ.: φάρυγι (-υγι κατά τό λάρυγι, -γγος) ι λατ. frumen (*frūgmen ή *frug-smen), άρμ. erbus (=σπλήθος) (*bhrūgo-), παλ-norr. barke (λαιμός) (*bhor-g-) ή δηλ όμως βασίζεται επί λατ. ρίζ. *bher- (οχιζω) έν τφ έλλ. φάρω (βλ. λ.), λατ. forō (βλ. έν φάρος Β)· διά τήν σημ. πρβλ. άρμ. beran, λιθ. bur-ná (μικρά σχισμή) στόμα· έκ τής *bher- κατ' επέκτ. έδημιουργήθησαν ρίζαι *bherug-, *bhrug- βλ. και φάρος Β.

ΦΑ'ΡΩ, λοκρ. και δωρ. αντί φέρω· μελλ. φάρω· πρκ. πέφαρμα· σχίζω, κόπτω, κατακομματίζω. [δι' έτυμ. βλ. φάρος Β].

φάς, φάσα, φάν, μτχ. έν. και άορ. β' του φημί.
φασγάνις, -ίδος, ή, άποκορ. του φάσγανον (βλ. λ.)· μαχαίριδιον, ξιφιδιον.

φάσγανον, τό (σφάζω, αντί σφάγανον)· κοπτερόν έργαλειόν, ξιφος, μάχαιρα.

*Έτυμ.: φάσγανον· πρβλ. 'Ηουχ. «φασγάνεται· ξίφει άναίρεται»· φάσγανον (*σφαγ-σκ-ανο-ι σφάζω (*σφαγ-ιω)· βλ. σφάζω.

φασγάν-ουργός, όν (φάσγανον+Έργω)· ό κατασκευάζων ξιφη (μαχαίρα, έγχειριδια).

φάσε, δωρ. και ποιητ. αντί έφησε, γ' έν. άορ. α' του φημί.

φάσηλος, δ' τό γνωστόν φυτόν, «φασουλιά», και ό καρπός, τό όσπριον φασίολος, λατ. phasēlus.— II έλαφρόν πλοίαριον, μικρά λέμβος, μονόξυλον, άκάτιον («καραβάκι»), λόγω τής ομοιότητας του σχήματός των προς τό σχήμα του φασιόλου [ή λ. είναι πιθ. Αιγυπτ. πρβλ. και φασίολος].

φάσθαι, έπ. μέσ. άπρφ. του φημί.

φάσθε, φάσθω, β' πληθ. και γ' έν. μέσ. προστ. του φημί.

φάσι, γ' πληθ. του φημί.
φάσιανικός, ή, όν δ' έκ του ποταμού· Φάσιος, αλλά μετά λογοπαικτικής ουσία νύξως προς τό συνοφανειακός (παρ' Άριστοφ.), όπως και Φασιανός άνήρ λέγεται υπό του αυτού κωμικού ό συνοφανειακός.

Φασιανός, όν (Φάσις)· ό έκ του ποταμού Φάσιος ή ένταυθεν και, φασιανός (ένν. θρηνίς) καλεϊται τό γνωστόν πετρήν, ό «φασιανός», τό «φασζάνι», λατ. phasianus | Φασιανός άνήρ παρ' Άριστοφ. λέγεται λογοπαικτικώς προς τό συνοφανειακός (βλ. λ.), πρβλ. και Φασιανικός.

φάσις (Α), -εως, ή, αντί φάσις (φάινω)· κατηγορία, καταγγελία | πληροφάνια.— II (φάινωμαι)· εμφάνισις, ίχνος. [φάσις· φάσμα ι εκ του φάινω (βλ. λ.)].

φάσις (Β), -εως, ή (φαινω)· τό λέγειν, λόγος, γλώσσα, όμιλία | πρόστασις, άπόφασις.— II κατάφασις, διαχωρισμός, θεσβαίσις. [φάσις (κατάφασις, άπόφασις)· φάσις ι εκ του φημί, βλ. λ.].

Φάσις, -ιός, δ' ποταμός Φάσις, έν Κολχίδι του Πόντου· βλ. και Κ.Ε.Α.

φάσκος, δ' πλόκαμος βρύων κατερχομένων έκ του κορμού δρυός.

*Έτυμ.: φάσκος <*φαρο-κο-ς= germ *bars-ka-z έν τφ δημοτ-γερμ. barsch (τραχύς, όξύς, ώμός, άπότομος), πρβλ. Κελτ. *barso- έν τφ παλ-ιρλ. barr, corn., bret. barr (αιχμή, κορυφή, λόγχη)=germ. barza- έν τφ παλ-norr. barr (βελόνη πεύκης), παλ-γερμ. parren (κόμην έξόρμησιν), εϊτα λατ. *bh[is]-li-s έν τφ σανοκρ. bh[is]-li- (αιχμή)· έκκόστη τών αιχμών (πρόσθη), παλ-norr., παλ-γερμ. burst, άγγλ-σαξ. byrst (ήλεκτρο), λατ. fastigium, λατ. *bhares, *bhars-, bh[is]-—κατ' άλλην έτυμολ. φάσκος <*φαρο-κο-ς <φάρεος (βλ. λ.).

φάσκω, πρκ. έφασκον και έπ. φάσκον (έν χρήσει και ως πρκ. του φημί)=φημί (βλ. λ.), λέγω, θεβαιώ, διαθεβαιώ, συχνά όμως μετά τής παραλλ. ένν. του προφασίζεσθαι, προσποιεσθαι (τ. έ. θεβαιώ τι και τό Ισχυρίζομαι, πρεβάλλων αυτό ως πρόσχημα και πρόσφαιρι και ούχι διότι τό πιστεύω), λατ. praes se ferre || ως. σκέπτομαι, νομιζω, θεωρώ, στοχάζομαι, προσ-

δοκώ, έλπίζω || μετ' άπρφ. μελλ., ύπόσχομαι ότι θά πράξω τι.

φάσκωλος, δ (ώσ. και ούδ. τό φάσκωλον)· μικρός δερμάτινος σάκκος, σακκίδιον, σακκούλα, λατ. pascuolus.

*Έτυμ.: φάσκωλος, άποκορ. φασκώλιον (>λατ. phasculum, αρχαιοτ. pascuolus, διά τό πρόσφ. πρβλ. λατ. baseolus: βάκηλος)· ή συγγ. προς τό φάκελος (=δέσμη, δέμαί είναι τυχαία· άλλ' ούτε και ή πρόσ τά λατ. fascia και fascis συγγένεια είναι έξησφαλισμένη· πιθ. συγγ. τφ φάσκος (βλ. λ.)· διά τό πρόσφ. πρβλ. φειδαλός, άμαμτωλός, διά τόν τονισμόν δέ πρβλ. έδωλον, έδωλιον (βλ. λ. λ.), κύβυλον (=κύβιτον).

φάσμα, -ατος, τό (φάινω)· εμφάνισις, μορφή, είκόν όνειρου, φάντασμα· φάσμα άνδρός=φάντασμα άνδρός, τό φάσμα του και ούχι τό ύλικόν του σώμα, δράμα καθ' ύπνου. 2) σημεϊον έξ ουρανού, ούράνιον φαινόμενον έρμηνευόμενον ως κακός οίωνώς.— 3) τέρας, τερατώδες σημεϊον, κακός οίωνώς || φάσμα ταύρου=τέρας ταύρου.

ΦΑ'ΣΙΑ, άττ. φάττα, ή· ως και νυν, φάσσα, είδος μεγάλης άγρίας περιστεράς, λατ. columba palumbus.

φασσο-φόνος, ον (φάσσα + *φένω)· ό φονεύων φάσσας (άγριοπεριστεράς), επί του ίέρακος || ως ούσ. δ φασσοφόνος, όνομα είδους τινός ίέρακος.

φάσω, φάσεις, δωρ. αντί φήσω, φήσεις, μελλ. του φημί.

φάτέ, β' πληθ. του φημί.

φάτειός, ή, όν (φημί), ποιητ. αντί φατέος, φατός· δυνάμενος να λεχθί, να όνομασθί: ούτι φατειός=ό μη λεγόμενος, άνέκφραστος, τρομακτικός.

φάτεον, ρηματ. επίθ. του φημί=ζητέον=δει ζήθηναι=πρέπει να λεχθί.

φάτι, δωρ. αντί φησί, γ' έν. έν. του φημί.

φάτιζω, μελλ. -ίσα, δωρ. -ίξω· άορ. α' έφάτισαι· παθητ., άορ. α' έφατίσθην· πρκ. πεφάτισμαι (φάτις)· λέγω, όμιλώ, άγγέλλω, διαφημιζώ, αναφέρω, έκθετώ || τό φατίζόμενον, έν χρήσει ώς άπολ.— II ή ύπάρχουσα περί τινος καλή ή κακή φήμη, ή ύπόληψις τής όποίας άπολαύει, τό όνομα 'επού έχει», λατ. fama.— II ή φωνή του μαντείου, χρησμός.

φάτις, -εως, ίων. -ιός, ή (φημί)· λόγος, λέξις, φήμη, όμιλία, αναφορά, έκθεσις: κατá φάτιν=κατά τήν ύπάρχουσαν φήμη | ή φάτις έχει μιν=ή ύπάρχουσα περί αυτού φήμη λέγει ότι.— II ή ύπάρχουσα περί τινος καλή ή κακή φήμη, ή ύπόληψις τής όποίας άπολαύει, τό όνομα 'επού έχει», λατ. fama.— III ή φωνή του μαντείου, χρησμός.

φάτνη, ή (πατέομαι)· ως και νυν, φάτνη, «φατνί», «παχνί», κοίλον ξύλινον σκαφίδιον, έπίμηκος, χωριστόν εις θέσεις· έντός τών όποιων έτοποθέτου τήν τροφήν τών ζώων.— II παροιμ. φρ.: βούς επί φάτνη (επί ήσυχου και άνέτου βου) | κύων έν φάτνη (ή επί φάτνην), επί ανθρώπων, οι όποιοι ούτε οι ίδιοι χρησιμοποιούν τι ούτε εις άλλους έπιτρέπου να τό χρησιμοποιήσουν [ό παρά μτγν. τύπος πάθνη υποδεικνύει ως ρίζ. τής λέξ. τήν πατ- του πατέομαι (βλ. λ.), μετά μεταθέσεως του διασός φθόγγου έν τή λ. φάτνη]· έκ του φάτνη τούτου τό φατνώ, φάτνωμα (βλ. λ. λ.)· ό τύπος πάθνη άπανταξ μόν παρά μτγν., φαίνεται όμως ότι είναι άρχειότερος του έπικρατήσαντος άττ. φάτνη· κυρ. σημ. άλλως τε είναι ετόπος (περιοχή) σταύλου, όπου προσβένονται τά ζφα, έντεσθεν δέ, «φάτνη (σκάφη δηλ. έντός τής όποιας τρώγουν)»].

φάτο, έπ. αντί έφάτο, γ' έν. άορ. β' του φημί.

φάτός, ή, όν, ρημ. επίθ. του φημί· ό λεχθεϊς, περί ου έγένητο λόγος || περί ου γίνεται (ή δύναται να γίνη, ή πρέπει να γίνη) λόγος || συχ. μετ' άρνήσ. ού φατός=άφατος, άρητος, άνέκφραστος, μη δυνάμενος να έκφρασθί (να έκτεδθί).— II περιφώνημα, διάσημος, ένδοξος.

φάττα, ή, άττ. αντί φάσσα (βλ. λ.).

φαιλεπίφαιλος, ον (φάυλος+επί+φάυλος)· ό φαιλότατος, ό δλως διάλου φάυλος, ό έχων έν έσαυτ' πάσαν φαιλότητα, ό φάυλος επί φάυλου, «πού δέν γίνεται περισσότερο φάυλος».

φαυλίξω, μελλ. -ίσω, άττ. -ιῶ (φαῦλος)· θεωρώ τι εύτελές, τό ύποτιμῶ, τό έκφραυλίξω, καθιστώ τι φαύλον· καί εύτελές, τό κατεξευτελίξω || τό χλευάζω, τό άποδοκιμάζω.

●**ΑΥΛΟΣ**, (η), ον' ως τό **φλαυρος** (βλ. λ.), έλαφρός, εύκολος, άσήμαντος. 2) πρόστυχος, χυδαίος, ποταπός, μηδαμίνος, τιποτένιος, άξίδηρηγτος, κακός.— || επί πρσσωπων, ταπεινός τό γένος, ταπεινής καταγωγής, τής κατωτάτης κοινωνικής τάξεως, έντελώς άσήμαντος, μη ύπολογισίμος || **οί φαῦλοι**—οί άνδρωποι τής σειράς, «ουνηδιωμένοι τύποι», ουδεμιᾶς παιδεύσεως τυχόντες, οί έντελώς άπαιδευτοί, έν άντιθέσει πρὸς τό **οί σοφοί**. 2) επί τής εξωτερικής εμφάνισως, άτημέλητος, άπεριποίητος, άσχημος. 3) άμέριμνος, άπεριόκεπτος, άδιάφορος. [2: έτυμ. βλ. **φλαυρος**].

φαυλότης, -ητος, ή (φαῦλος)· ομικρότης, μηδαμινότης, εύτέλεια, πενιχρότης || ως καί νῦν, φαυλότης, ποταπότης, χαμέρπεια. 2) έλλειψίς Ικανοτήτων || ή **έμη φαυλότης**—ή έμη άκρισία (έλλειψίς κρισεως).

φαύλω, επίρρ. τοῦ φαῦλος· εύκόλως, έλαφρῶς || **φαύλω**ς φέρω τι—ύποφέρω τι εύκόλως (με εύκολίαν), δηλ. μέ άδιεκφορίαν, χωρίς νά πολυσοτήξωμαι δι' αυτό. 2) χονδρικός, άδρομερῶς, κατά χονδρικών ύπολογισίμων: **φαύλω**ς λογιζομαι—ύπολογίζω χονδρικῶς, προχειρῶς, έκ τοῦ προχειρίου || **φαύλω**ς λέγω—όμιλῶ χωρίς νά άκριβολογῶ (χωρίς νά κυριολεκτῶ).

φαύσιγγε, -ιγγος, ή (φαῦζω)· φλυκταίνα προξευομένη έκ πυρός εις τό σκέλη ίδίως καί τās κνήμας, λατ. pustula, **parula** [παρά Πολυδ. καί φαῦστιγγε' φώις· φῶς γεν. φῶδος (ιαπ. *bħsu-) καί φῶσιγγε' (βλ. λ.)· πιθ. εἶ Ιαπ. *bħau- δι' έτυμ. βλ. φῶσα]. **φαυσί-μβροτος**, ον'=**φασσίμβροτος** (βλ. λ.).

φάψ, ή, γεν. φάβός· άγρία περισσότερο [πιθ. συγγ. τῆ φάσσα, άττ. φάττα (βλ. λ.), **φαβο**-τύπος (είδος ίέρακος), **φαβοκτόνος**, **φασσο**-κτόνος (πιθ. -β- (<gh-κατ' άνάλλαγήν μετά τοῦ -qv- έν τῆ φάσσα (<*φακja) κατά τινος συγγ. τῆ παρ' Ήουχ. εἰθεμβοῦσα' άκολασταίνουσα», ήμο-γερμ. gampen, gumpen (οκιστῶ), άγγλ. jump (πηδῶ), μεσ-γερμ. gümpel (είδος πτηνοῦ, ὁ πύρρουλας), gampel, gumpel (κωμῶδια), έκ τινος ὀψοθετικῶ Ιαπ. *gvhemb- (πηδῶ, άναπηδῶ): *gvhmb- (>) έλλ. **φαβ**-].

●**ΑΩ**, ριζικό τοῦ φαίνω· φωτίζω, φέγγω, λάμπω, άκτινοβολῶ (κυρ. επί τῶν οὐρανίων σωμάτων). Έτυμ. (βλ. καί έν φαίνω)· ὁ άρχαίότ. τύπος τῆς ριζ. φαF-, ὅστις φαίνεται έν τῆ φάε (*φαFs), φάος (*φαFος), αἰολ. φαῦ-ος (πρβλ. φαυσοφόρος), φαῦ-ω, φαῦ-σις, φαυ-σίμβροτος, πι-φασῶ-σκω, φα-εινός, φα-έθω, φέγγος' εἶτα μειώσαν εις τόν τύπον φαῦς έν τοῖς φά-σις A, φά-σμα' καί τέλος εις τόν τύπον φαν-, ὡς έν τοῖς φαν-ήναι (φαίνω), φαν-ερός, φαν-ός, φαν-ή, παμ-φωαν-όων, παμ-φαίνω' έν πάσι τοῦτοις δηλοῦται τι τό ὀρώμενον ὑπό τοῦ ὀφθαλμοῦ· άλλ' αἱ ἴδια ριζαί φα- καί φαν- δηλοῦσι καί φῶς έξικνούμενον μέχρι τῆς διανοίας, ὡς έν τοῖς φά-ναι (φημί), φά-σκω, φά-σις B, φά-τις, φή-μη, φω-νή' ή διπλή αὕτη σημασ. είναι καταφανής έν τοῖς σανσκρ. bhā-, bhā-mi (=λατ. splendeo), bhā-mas, bhā-nus (=λατ. lumen), bhā-s (=λατ. luceo), έν παραβολή πρὸς τὰ bhā-sh, bha-n (=λατ. loqui), λατ. fa-ri, fatum, fa-ma, fa-s, fa-bula' σλαυ. ba-jati (fabulari), ba-sni (fabula)— δηάρχουσι καί άλλαι μορφαί τῆς ριζης, ὅπως μετά -θ- (ὡς έν ταῖς λέξ. φαιθ-ρός, φαιθ-ιμος), ή μετά -λ- (ὡς έν τοῖς φαλ-ός, φάλ-αρος, φαλ-ηριάω, φαλ-ακρός, φάλ-ιος), ή μετά -κ- (ὡς έν τοῖς φαικ-ός, φαικ-άς).

●**ΕΒΟΜΑΙ**, ποιητ. άποθ., έν χρήσει μόνον κατ' ένωστ. καί πρτ. = **φοβόμαι** (βλ. λ.)· τρέπομαι εις φυγήν, φεύγω έντρομος || μετ' αἰτ., τρέπομαι εις φυγήν ένώπιόν τινος.

Έτυμ.: **φάβομαι**· **φόβος**· **φόβη** (βλ. λ.)· **φοβέω**· **φοβέρος**: λιθ. begu, begli (τρέχω, φεύγω), begas, begis (δρόμος, φυγή), παλ-σλαυ. bęgŕi (φυγή), bęgna, bęgna, li bęža, bęžali (τρέχω, φεύγω), bestvo (φυγή)

πρβλ. ὡσ. σανσκρ. bhī, bibh-emi (=λατ. timeo), bha-yagāmi (=λατ. terreo), bhīs, bha-yam (=λατ. terror), bhī-mas (=λατ. formidolosus)· άρχ-γερμ. bibēn, bi-binōn (=λατ. tremere)· σλαυ. boj-ati' λιθ. bij-gu, bij-ōli (=λατ. timere), bij-us (=λατ. timor)· εἶ Ιαπ. ριζ. *bħeg-.

●**ΕΓΓΟΣ**, -ος, τό· ως καί νῦν, φέγγος, φῶς, λάμψις, λαμπρότης || ὡς τό φάος (φῶς)· τό φῶς τῆς ήμέρας, τό φῶς τοῦ ήλιου || **δευάτω φέγγει έτους**—κατά τό δέκατον έτος.— || ποιητ., μεφρ., φῶς, εύφροσύνη, χαρά, τέρψις, ὑπερηφάνεια, δόξα.

Έτυμ.: **φέγγος**· **φέγγω**· πιθ. συγγ. τῆ λιθ. spingu, spingēti (φέγγω), λατ. spinguoti (ὀμ. σήμ.)· έκ ριζ. *sp(h)eng- (φέγγω, λάμπω), πρβλ. *spen-dh-, βλ. **σπινθήρ**· **φέγγος** καί **φῶς** είναι συγγενή, ὡς τό **βένθος** καί **βάθος**, **πένθος** καί **πάθος**· βλ. καί **φάω**.

φέγγω (φέγγος)· ὡς καί νῦν, φέγγω, φεγγοβολῶ, φωτίζω (ὡς τό φαίνω).— παθητ., φωτίζομαι.— || άμτθ. λάμπω, φέγγω.

φείδο, θωρ. ένωστ. πρστ. τοῦ φείδομαι.

φειδέομαι, ιων. άντί **φειδομαι** (βλ. λ.).

φειδίτιον, τό· καί **φιδίτιον**, καί **φιλίτιον** (**φείδομαι**), κατά τό πλείστον έν τῆ πληθ. **φειδίτεια**, τά= λιτά (οικονομικά) **συσσίτια** (βλ. λ.), αἱ κοιναί τράπεζαι τῶν Σπαρτιατῶν, έν αἰς συνεδρινοῦν πάντας οἱ πολῖται, τρώγοντας ἄλοι τό αὐτό λιτέν φαγητόν (πρβλ. τά έν Κρήτῃ **ἀνδρεία**). 2) ή κοινή αἰδουσα, έν ή παρετίθετο τά **φειδίτια**, ή τό δημόσιον οἰκῆμα τό περιλαμβάνον αἰθούσας φειδίτιων. [ή λ. παράγεται ή έκ τῆς λ. **φιλία** (**φιλίτια**) ή έκ τοῦ **φείδομαι** (**φειδίτεια**, **φειδίτια**), ή έκ τοῦ **έδομαι** (τοῦ **τρώγω**, πρβλ. **έδωδή**), άντι τοῦ ***έδίτια** μετά προσφύματος φ- έν άρχῆ. Οἱ δεχόμενοι ὡς άρχικόν τῶν **φειδίτια** (έκ τοῦ **φιλία**) έρμηνεύον τοὺς δύο άλλους ὡς σχηματισθέντας πρὸς παρωδιαν τῶν **φειδίτιων** (τρόπον τινά, εύτέλη, λιτά, γεύματα, έκ τοῦ **φείδομαι**)].

●**ΕΓΔΟΜΑΙ**, μέλλ. **φείσομαι**, έπ. τετελ. μελλ. **πεφιδήσομαι**· άόρ. α' **φεισάμην**, άπ. **φεισάμην**· άπ. άναδιπλ. άόρ. β' **πεφιδόμεν**, ενικ. **φειφιδόμεν**, πεφιδοιτο, άπφ. **φειφιδέσθαι**, άποθ. ὡς καί νῦν, **φειδομαι**, μεταχειρίζομαι μετά φειδοῦς, εἶμαι οικονομικός, «λυποῦμαι», εἶμαι φειδωλός, λατ. parcere (μετά γεν.) || επί ζωοτροφιών καί τροφίμων, μεταχειρίζομαι μετά φειδοῦς, κάνωμ μετρίαν (οικονομικήν) χρήση πράγματός τινος || άπολ., εἶμαι φειδωλός, ζῶ μετά φειδοῦς || άποχωρῶ, άπομακρύνομαι, έκ τινος, λατ. abstinere || (μετ' άπφ.), άπέχω άπό τοῦ νά πράξω τι (δέν τό πράττω), παῦω νά πράττω τι, άποφεύγω νά πράττω τι.

Έτυμ.: **φείδομαι**· **φειδός**, **φειδωλός**· **φειδῶ**· **φειδωλή**· **φειδ**- (ιαπ. *bheid- (οχιζω, χωρίζω) κατ' άπέκτ. <ιαπ. *bhei-, έν τῆ σανσκρ. bhāyati, παλ-σλαυ. bo-jaiše (φοβοῦμαι)· κατά τινος συγγ. τῆ σανσκρ. bhī-nāhi, bhē-dati (οχιζω), bhidyati (εἶμαι εσχοιμένος), λατ. findo (οχιζω), γοτθ. beitan, παλ-γερμ. bīzan, νεο-γερμ. beissen, παλ-νοργ. bífa (δάκνυ), ὅποτε άρχική ή σημ. τοῦ **φείδομαι** ήτο ή τοῦ «χωρίζομαι άπό τινος».

φειδομένως, επίρρ. τῆς μετχ. έν. τοῦ **φείδομαι**· μετά φειδοῦς, οικονομικῶς.

φειδῶ, -δος καί συνγρ. -οῦς, ή (**φειδομαι**)· ὡς καί νῦν, φειδῶ, τό φειδεσθαι, φειδωλία, περιορισμός, φιλαργυρία.

φειδωλή, ή'=**φειδῶ** (βλ. λ.).

φειδωλία, ή'=**φειδῶ** (βλ. λ.).

φειδωλός, (ή), ὄν (**φειδῶ**)· ὡς καί νῦν, φειδωλός, φειδόμενος, φιλάργυρος || μετά γεν., **φειδωλός χρημάτων**—ὁ φειδωλευόμενος «εις τό χρηματικόν ζήτημα», αὐτός ποῦ «τό τοιγυνουέεται»,— επίρρ. **φειδωλῶς**—μετά φειδοῦς.

φεισασθαι, άπφ. άόρ. α' τοῦ **φείδομαι**.

φεισατο, έπ. γ' έν. άόρ. α' τοῦ **φείδομαι**.

φειστέον, ρημ. έπιθ. τοῦ **φείδομαι**· **δει φειδεσθαι**—πρέπει νά φεισθῆ τις.

φελλεύς, -έως, ὁ· πετρώδες έδαφος, πετρώδης τόπος, βραχώδης γῆ || έντεθεν, **φελλεύς** άνωμάζετο καί βραχώδης τις περιοχή τῆς Ἀττικής.

Ἔτυμ.: *φελλεύς* γῆ *φελλῖς* φελλία (οὐδ. πληθ.) ἄ-φελῆς ὁ μὴ πλανισμένος, ἀπλάνιστος, ἀποικιλτος· μεταρ., ἀπλοϊκός, ὡς καὶ νῦν ἀφελής· θεμ. *φελλο-*, *φελλο-* (ἀνωμαλία, προεξοχή)· πρβλ. παλ.-πορρ. *bale* (**bholen-*) (λοφώδης παραλία)· βλ. καὶ *φελλός*.

φέλλινος, ἡ, ον (φελλός)· κατεσκευασμένος ἐκ φελλοῦ, ὡς καὶ νῦν φελλίνος.

φελλίον, τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. τὰ *φελλία* = *φελλεύς* (βλ. λ.), πετρῶδες ἔδαφος.

φελλό-πους, -ποδός, ὁ, ἡ, οὐδ. -πουν, τὸ (φελλός + πούς)· ὁ ἔχων πόδας φελλίνους («πόδια ἀπὸ φελλῶ»).

ΦΕΛΛΟΨ, ὁ· τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν φελλόν (εἶδος δρυός), λατ. *quercus suber*. 2) ὁ φλοιός τοῦ δένδρου αὐτοῦ, ὅ, τι καὶ νῦν καλοῦμεν φελλόν, λατ. *cortex*.

Ἔτυμ.: *φελλός* («φλοιός δένδρου»· Ἦουχ., πρβλ. καὶ παρὰ ἑσπερ. *φελλό-δρυς*) (< *φελ-γος* (ἀρχικ. σμ. «ἐξόγκωμα, σάρκωμα, παχὺ περίβλημα»)· ἐκ ρίζ. *φελ-* (<ιαπ. **bhel-* (ἐξογκώνομαι, ἀλλά καὶ προεξοχῆ) ἐπὶ στρογγύλου πράγμ. ἡ καὶ παχέος καὶ γεν. μεγάλου). πρβλ. gall. *bal* (προεξοχή, κορυφή ὄρους), παλ.-πορρ. *bale* (**bholen-*) = λοφίσκος, παλ.-γερμ. *ballo balla* (**bhol-n-*) = σφαῖρα, «μπάλλα», παλ.-πορρ. *bo*, || *ἰ* (σφαῖρα, ὄρησις), μεσ.-γερμ. (ars-) *bille* (γλουτός), σουηδ. *fota-bjälle* (προεξοχή πολυσάρκος κάτω ἀπὸ τοῦς δακτύλους τοῦ ποδός) (**bhel-n-*), ρωσ. *boloná* (παλ.-αλαυ. **bolna*) (ἐξογκώματα τῶν δένδρων), ἑλλ. *φολίς* (βλ. λ. πρβλ. καὶ *φλόος* ἐν *φλέω*)· βλ. καὶ *φελλεύς*.

φενᾶκίζω, μελλ. -ίσιω (*φέναξ*)· φέρομαι ὡς *φέναξ* (βλ. λ.), φέρομαι ὡς ἀπατεῖον, ἀπατώ, ἐξαπατώ, ψεύδομαι, δολιεύομαι, ἐπιβουλεύομαι. 2) μετ., ἐξαπατώ τινα, τὸν δολιεύομαι, τὸν ἐπιβουλεύομαι.—παθητ., ἐξαπατῶμαι.

φενᾶκισμός, ὁ· ἀπάτη, ἐξαπάτησις, ἡ καταδολιεύσις || τὸ ψεύδος.

ΦΕΨΑΣ, -ᾶκος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπατεῖον, ἀγύρτης.

***ΦΕΨΝΩ**· φονεύω ἀχρηστευδῆ ρίζ. τύπος, εἰς τὸν βῆσιν ἀνήκει ὁ ἀφρ. *ῥ' ἐψφον*, καὶ ἐπ. *πέφνον*, προερχόμενος ἐκ συντημέσεως τοῦ ἀναδιπλ. τύπου *πέφφον*· ἀφφ. *πεφνέμεν*, μετ. *πέφνον* (οὐχὶ *πεφνών*) ὡσεὶ ἐξ ἐν. *πέφνω*· παθητ., πρ. *πέφμαι*, γ' ἐν. *πέφμαι*, γ' πληθ. *πέφναι*, ἀφφ. *πεφάσθαι*· ιταλ. μελλ. *πεφήσομαι*, ἐπ. β' ἐν. *πηφάσει*.

Ἔτυμ.: *φένω*· φόνος· φατός (= πεφονευμένος, παρ' Ἦουχ.) ἐν τοῖς συνθέτοις ἀρεΐ-φατος, μυλή-φατος, ὀδυνή-φατος· δι' ἔτυμ. βλ. *θεΐνω*.

φερ-ανθής, ἐς (φέρω + ἄνθος)· ὁ φέρων ἄνθη, ὁ κομιζών ἄνθη.

φερ-ασπικς, -ιδος, ὁ, ἡ (φέρω + ἄσπις)· ὁ φέρων ἀσπίδα.

φερ-αυγής, ἐς (φέρω + αὐγή)· ὁ φέρων αὐγὴν, ὁ φωτίζων, φέγγων.

ΦΕΡΒΩ, ὑπερο. *ἐπεφόρβειν*· τρέφω, θόσκω || διατηρῶ, διαφυλάττω (ὡς τὸ σφάζω).— || παθητ., τρέφομαι, θόσκομαι (μέ τι) || ὄθεν, τρώγω, καταναλίσκω, λατ. *depassci* || μετφρ., τρέφομαι μέ τι (οὐχὶ δλιζόν).— || μέσον, μετ' αἰτ., τρέφω ἑμαυτὸν μέ τι || *φέρβομαι νόον* = τρέφω τὸν νοῦν μου.

Ἔτυμ.: *φέρβω*· φορβή· φορβή· φορβεΐα· ἐξ ιαπ. **bhe-b-*, καὶ **bher-gh-*, πρβλ. σανσκρ. *bhārnāti* (μασῶ, καταβροχθίζω), Ζενδ. *baohṛva-* (ὁ μασσῶν) καὶ παλ.-πορρ. *bergia* (γεύομαι), ἀγγλ.-σαξ. *byr(i)gan* (γεύομαι, τρώγω) [τὸ ἱερλ. *bairgen* (ἄρτος) < **bharagen-*: λατ. *farragō* (= φύραμα ἐκ διαφόρων σπόρων), *far* (ὄλυρα, «ζιά»)].— τὸ λατ. *forbea* εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ ἑλλ. (**φορβαία*)· ἴσως συγγ. καὶ τὸ λατ. *herba*—κατὰ τινὰς συγγ. καὶ τῆς σανσκρ. *bhar*, *bi-bharmi* διαρ=καὶ *φέρω*, *fero*, καὶ *τρέφω*, *nutrio*, ὁπότε ἡ ρίζ. *φερβ-* ἢ ἀπὸ τῆς ἢ ἀπὸ τῆς ἢ ἀπὸ τῆς· τύπος τῆς ρίζ. *φερ-*.

φερ-έγγυος, ον (φέρω + ἔγγυη)· ὁ φέρων ἐγγύησιν, ὁ παρέχων ἐγγύησιν, ὁ ἱκανός ἐν δώσῃ ἐγγύησιν, ὁ καὶ νῦν φερέγγυος, ἀξιοπίστος, ἀξιοχρεως, ἀσφαλής || γενικῶς, ἱκανός, ἀξιος, ἐπαρκής || μετ' ἀφφ., *λιμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νῆας* = λι-

μὴν ἱκανός νὰ διασῶσῃ τὰ πλοῖα, λιμὴν κατόλληλος νὰ τὰ προφυλάξῃ || μετὰ γεν. πράγμ., ἱκανός νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῆς (νὰ ἀνταποκριθῆ ἐπαρκῶς εἰς τὴν), ἀξιος νὰ ἐγγυηθῆ διὰ τὴν κατὰ τρόπον παρέχοντα ἀσφάλειαν, ὡς καὶ νῦν φερέγγυος.— πρβλ. καὶ *ἐγγύγος*.

φερέμεν, ἐπ. ἀφφ. τοῦ *φέρω*.

φερε-μμελίης, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *φερε-μμελίης* (φέρω + μελία)· πολεμιστῆς φέρων δόρυ ἐκ ξύλου τοῦ δένδρου μελίης || γεν. ὁ φέρων δόρυ.

φερε-νίκος, ον (φέρω + νίκη)· ὁ φέρων (τὴν) νίκην, ὁ νικητῆς, ὁ νικησας, ὁ νικῶν.

φερε-οικος, ον (φέρω + οἶκος)· ὡς καὶ νῦν, φερέοικος, ὁ φέρων τὴν οἰκίαν του μετ' ἑαυτοῦ (ἐπὶ τῶν νομαδῶν Σκυθῶν).—ὡς οὖα. *δ φερέοικος*, ἐπὶ τοῦ κοχλίου, λατ. *domiporia* (πρβλ. *πολύπους, ἀνόσττος*).

φερε-πονος, ον (φέρω + πόνος)· ὁ φέρων (προξενῶν) πόνους (κόπους) ἢ θλίψεις || ὁ μετ' ὑπομονῆς φέρων (ὑποφέρων) κόπους καὶ στενοχωρίας.

φερε-θίος, ον (φέρω + θίος)· ὁ φέρων (θῆλ. δίδων, παρέχων) τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τ. ἔ. τροφὴν, ὁ δίδων ζῶν.

Ἔτυμ.: *φερε-θίος* (< *φερε-θίος* κατὰ τὰ *ἐπεσβόλος, ἐγγέσ-παλος, ὄρεσ-θίος, ὄρεσ-κῶος* κ. ἄ. (ἐναντ. τῶν *ἐπε-ος, ἔγγε-ος, ὄρε-ος* κλπ.), τοῦ -σ- θεωρηθέντος ὡς στοιχεῖον συνθέσεως).

φέρεσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *φέρω*.

φερε-σάσκης, ἐς, γεν. -έος (φέρω + σάσκη)· ὁ φέρων σάκος (ἀσπίδα), ὡς τὸ *φερασσις*, ἀσπιδοφόρος, βαρῆς ὠπλισμένος [-σσ- < -ιν-· βλ. *σάσκη*].

φερε-στάφυλος, ον (φέρω + σταφυλή)· ὁ φέρων σταφυλάς, ὁ παράγων σταφυλάς.

φέρετρον, τό, καὶ κατὰ συγκοπὴν *φέρτρον* (φέρω)· ὡς καὶ νῦν φέρετρον, νεκροφόρος κλίνη, νεκρικός κράββατος, φορεῖον φέρων νεκρόν, λατ. *feretrum*.

φέρην, αἰολ. ἀντὶ *φέρειν*, ἀφφ. τοῦ *φέρω*.

φέρησι, ἐπ. ἀντὶ *φέρη*, γ' ἐν. ὑποτ. τοῦ *φέρω*.

φέριστος, ὁ, ον, ποιητ. ὑπερβ. ὡς τὸ *φέρτατος* (βλ. λ.)· γενναιοδωτος, κράτιστος, δριστης || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν προσφωνήσει, *ὦ φέριστε*.

Ἔτυμ.: *φέριστος* = Ζενδ. *bairišta-* (ἀρωγός, βοηθητικός)· ἐξ ιαπ. ρ. *bher-* (φέρω, κομιζω, μεταφέρω, ἀποφέρω, παράγω, βλ. *φέρω*), πρβλ. Ἦουχ. «*φέρτερος*· κρείσσον, ἀπὸ τοῦ *φέρειν βέλτιον*», «*αφόμενος*· λυσιτελής»· Ζενδ. *aibi-bairišta-* (γονιμώτερος, εὐφορύτερος, ὠφελιμώτερος) ἢ ἐνν. «καλός, γενναῖος κλπ.» προήλθεν ἐκ τῆς ἐνν. «εὐφορός» καὶ ἐξ αὐτῆς ρίζ. *bher-* προήλθε τὸ ἀρμ. *bari* (ἐπιρρ. = καλῶς), *barvokh*, ἀρμ. *mbare* (καλός, εὐτυχής).— τὸ συγκρ. *φέρτερος* ἐκ τοῦ αἰολ. **φέρρων* = ἀττ. ἰων. **φέρων* (< **φέρ-ἰων*) ἢ ἑλλ. **φερῶν* (< **φερ-ἰσ*]-ων) δπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ *ὑπέρτερος* καὶ τοῦ ἀντιθέτου τὸ σημασιολ. *νέτερος*· βάσει τοῦ *φέρτερος* ἐσχηματίσθη εἰτα τὸ *φέρτατος*.

φέρμα, -ατος, τὸ (φέρω)· τὸ φερόμενον, φορτίον || ὁ καρπός τῆς κοιλίας, τέκνον. 2) τὸ φερόμενον, τὸ παραγόμενον, ὁ καρπός τῆς γῆς.

φερνή, ἡ (φέρω)· διτ. φέρει ἡ οὐζυγος εἰς τὸν ἄνδρα, ἡ προῖξ, λατ. *dos* (πρβλ. τὸ καὶ σήμερον ἐν χρῆσιν *πολύφερνος*) || *φερναὶ πολέμου* (Εὐρ. Ἰων. 298) = ἡ προῖξ τοῦ πολέμου, τ.ἔ. γυνὴ κτηθεῖσα ἐν πολέμῳ (λάφυρον πολέμου).

Ἔτυμ.: *φερνή* (αἰολ. *φέρνα* : ιαπ. **bhernā* = ἀρμ.

berin (φορτίον), ἀλλδ. *baife* (**bhornā*) = φορτίον, ὄχος, γοτθ. *pal-orr*, παλ.-γερμ. *barh*, ἀγγλ.-σαξ. *bearn* (germ. **barna*, κυρ. παθ. μετ. τοῦ **beran* = φέρω) = παιδίον, λιθ. *bérnas* (ὑπηρετής), λατ. *bérns* (παιδίον)· ἐκ τῆς ιαπ. ρίζ. *bher-* = *ferre* = φέρω (βλ. λ.)· πρβλ. τὸ παρ' Ἦουχ. «*βερνωμεθα*· κληρωσόμεθα».

φέρουσα, δωρ. θηλ. μετ. τοῦ *φέρω*, ἀντὶ *φέρουσα*.

φέρωντι, δωρ. γ' πληθ. τοῦ *φέρω*, ἀντὶ *φέρουσι* || ὡς. καὶ δοτ. ἐν. τῆς μετ. ἐν.

Φερσεφάτιον, ἀττ. **Φερρεφάτιον**, τό· νῶος ἡ ἱερὸν τῆς Περσεφόνης· ἐκ τῆς

Φερέφασσα, άττ. -ττα, και Φερρέφασσα, ή= Περρέφασσα (-ττα), Περρεφώνη.

Φερεφώνη, ή= Περρεφώνη (δλ. λ.).

Φέρτατος, η, ον, ύπερθ. έπιθ. = φέρειστος (δλ. λ.), γεννιάτατος, κράτιστος, άριστος, πανίσχυρος, ανώτατος [έκ του φέρω, ώς τό λατ. fortis έκ του fero].

Φέρτε, έπ. άντί φέρετε, β' πληθ. του φέρω.

Φέρτερος, α, ον, συγκρ. έπιθ. γενναιότερος, καλύτερος, ανώτερος, ίσχυρότερος || προτιμότερος, συμφορώτερος; δλ. και φέρτατος.

Φερτός, ή, όν, ρημ. έπιθ. του φέρω || ύποφερτός, άνεκτός, τόν όποιον δύνανται τις νά ύποφέρει, νά ύπομένη, ό μή άνυπόφορος.

Φέρτρον, τό, κατά συντήρησιν, άντί φέρετρον (δλ. λ.).

Φ'Ε'ΡΩ, ριζικόν ρήμα, έν χρήσει μόνον κατά έν. και πρτ. έπικ. τύποι: δ' πληθ. πρστ. φέρετε άντί φέρετε γ' έν. ύποτ. φέρησι, έπ. άντί φέρη' ίων. πρτ. φέρεσθον, φέρεσθε. — έκ του ριζ. ΟΙ'Ω προήλθεν ό μελλ. οίσω, και μέσ. οίσομαι' έπ. πρστ. οίσε, άπρφ. οισέμεν, οισέμεναι' ώσ. και παθ. μελλ. οισθήσομαι. — έκ του ριζικού έν. 'ΕΝΕΓΚΩ προήλθεν ό άόρ. α' ήνεγκα, ίων. ήνεικα, έπ. ένεικα, ύποτ. ένείκω, άπρφ. ένείκαι' άόρ. β' ήνεγκον, ίων. ήνεικον, έπικ. άπρφ. ένεικέμεν' ίων. παθ. άόρ. α' ήνελθήην' γ' πληθ. μέσ. άόρ. α' ήνελκαετο. Έκ της αύτης ριζής προήλθον δ ένεργ. πρκ. ένήνοχα, παθ. ένήνεγμαί, παθ. μελλ. ένεχθήσομαι, παθ. άόρ. α' ήνεχθήην' | (ώς και τό λατ. fero), φέρω, «φέρνω», «βαστάω», σηκώνω έπάνω μου, φορτίον. — || φέρω τι κατά μήκος, μετά προσθέτου έννοίας της κινήσεως, όπως π. χ. έπί τών ίππων (ι άρμα φέρω), έπί άνέμου (ι σιδηρόν άνεμου φέρον ένθα και ένθα). — || φέρω, ύποφέρω, ύπομένω, πάσχω, άντέχω είς τι' κυρ. μετ' έπιρ. | βαρῶς φέρω τι, χαλεπῶς φέρω τι (ώσ. βαρῶς, πικρῶς, δεινῶς κλπ. φέρω τι) = λατ. aegre ferre, graviter ferre, aliquid = ύποφέρω τι (τό βαστάζω έπάνω μου) μετά δυσθυμίας, «τόχω πάρεϊ πολύ βαριά», δυσφορῶ διά τι, «δέν τό χωνεύω, δέν τό σηκώνω» || άντιθέτως πρὸς τό κούφως (ραδίως, εύπετῶς, εύπτόρως, εύχρῶς, εύμενῶς κλπ.) φέρω τι = ύποφέρω τι εύκόλως, τό ύπομένω άνευ δυσφορίας, τό άντέχω εύκόλως, τό «βαστάω έπάνω μου» εύχαρίστως (λατ. leviter ferre aliquid). — IV «πάω νά φέρω» || προσκομίζω, προσφέρω, δίδω: φέρω δάρα (ώς και νῦν) || μέσον, φέρω μαζί μου, φέρω πρὸς ίδίαν μου χρήσιν. — χάριν φέρω τινί = παρέχω εύχαρίστησιν είς τινα, «του δίνω χαρά», «του κάνω τή χάρι», του κάνω τό χατήρι», χαρίζομαι είς τινα || μεθ' όμησην όμως ή αύτη φράσις χάρειν φέρω τινί έσημαίνει ένλοτα και «δεικνύω εύγνώμοσύνην είς τινα», του άνταποδίδω τήν εύεργεσίαν (gratiam referre). 2) προξενῶ, έπιφέρω, προκαλώ εκάνω σε κάποιον κάτι, του κάνω κάτι: φέρω κακόν (πήμα, άλγεια κλπ.) = προσξενῶ είς τινα κακόν τι (συμφοράν, δλίψεις κλπ.). 3) πληρώνω, καταβάλλω: φέρω δασμόν, φέρον (ώς τό νῦν, πληρώνω φόρον, δασμόν) | τιμήν φέρω = πληρώνω πρόστιμον || άλλ' ώσ. και λαμβάνω πληρωμήν, πληρώνομαι, λαμβάνω: μισθόν φέρω. 4) ψήφον φέρω = δίδω τήν ψήφόν μου (λατ. ferre suffragium). — V φέρω, παράγω (έπί της γής, επί τών δένδρων, επί χώρας τινός): άρουρα φέρεϊ φάμακα, άμπελοι φέρουσιν οίνον | και άπολ., φέρω καρπόν, καρποφορῶ, είμαι εύφορος || μτρφ., άπονέμω, παρέχω, παραχωρῶ: άγών δ τό πᾶν φέρωιν = άγών δοτις όρρίζει τό πᾶν, δοτις μάς άπονέμει τό πάντα | τό πᾶν ήμίν του πόλεμου φέρουσιν αί νῆες = τό πᾶν μάς παρέχουσιν τήν κυριωτέραν δύναμιν κατά τόν πόλεμόν. — VI φέρω μακράν, άπομακρύνω | έπί λείας και λουζουαν, όρπάζω, λαμβάνω μαζί μου και φεύγω, άπάγω, διαρπάζω, συλῶ | έπί της τελευταίας ταύτης έννοίας συχνή είναι ή φράσις φέρεσιν και άγειν (λατ. agere et ferre), έν ή γ' τό μέν φέρεσιν άναφέρεται είς τά κινητά πράγματα, τά άρπαζόμενα, τό δέ άγειν είς τά απαχόμενα ζῶα | άλλα και τό άπλοῦν φέρω έχει ένλοτα τήν έννοιαν του ελθευτά, όρπάζω. 2) άποκομίζω, άποφέρω, κερδίζω | άποκῶ | κατορθώνω μέ κόπους και μόχθους | ώσ. λαμβάνω δ,τι μου δέφεται, λαμβάνω τόν μισθόν μου. — μέσον, κυρ.

έν φράσειν, οίαι αι: άθλον φέρομαι = λαμβάνω βραβεϊον (λαμβάνω τι ώς βραβεϊον) | τά πρώτα (τά δεύτερα) φέρομαι = κερδίζω και κατέχω τόν πρώτον (τόν δεύτερον) βαθμόν (τήν πρώτην, δεύτεραν, θέσιν): γενικῶς ειπείν, τό μέσον φέρομαι λέγεται επί παντός πράγματος, τό όποϊον λαμβάνει τις δι' έαυτόν, πρὸς ίδίαν του χρήσιν και ώφελείαν, κατά τρόπον ώστε νά τό λαμβάνη μεθ' έαυτου, είς τήν οικίαν του. — VII άπολ., έπί όδοσ, φέρω, όδηγῶ, είς τινα (ή πρὸς τινα) τόπον (θέσιν, πόλιν, λιμένα κλπ.): ή δδὸς φέρεϊ είς (ή έπί)..., ώς τό λατ. via fert ή ducit ad... (ώς και νῦν, ό δρόμος αύτός όδηγεϊ πρὸς... «βγάζει στο...»). 2) επί άκτάσεως χώρας τινός, επί τμήματος ή διαμερισμάτος της, έκτείνομαι πρὸς... διήκω μέχρι... γεινιάζω με... λατ. vergere ή spectare ad... || μτρφ., άγω πρὸς τι, συντελῶ είς τι, άποβλέπω πρὸς ένα σκοπόν (ή πρὸς έν άποτέλεσμα): τά πρὸς τό ύγαίειν φέρονται = τά συντελοῦντα είς τήν ύγείαν || γενικῶς, συντελῶ (συνεργῶ) είς τι, συνεισφέρω είς τι. 3) άποβλέπω είς τι, άποσκοπῶ είς τι, ύπαινίσσομαι τί, ύποδηλῶ τί, άναφέρομαι είς τι: και νῦν ές τί ήμίν ταῦτα φαίνεσθαι φέρεσιν; = και τώρα είς τί φαίνεται είς ήμάς ότι άποβλέπουσιν ταῦτα; | ές άρηλύσιν άγώνας φέρον τό μαγετήριον = ό χρησμός άναφερόμενος είς πολεμικούς άγώνας | τῶν ή γνώμη έφερε συμβάλλειν = ή γνώμη των ήτο νά γίνη ή μάχη (ή γνώμη των έκλινε υπέρ της μάχης) || ώσ. μετά δοτ. πρστ., πλέον έφερεσθ οι ή γνώμη καταργάσασθαι = ή γνώμη του έκλινε μάλλον υπέρ του νά... — φέρεϊ άπρστ. καίται άπίσης άντι του συμφέρει (ώς και νῦν, είμαι συμφέρω, συμφέρει). — VIII φέρω ή έχω τι (νά) διαρκῶς είς τό στόμα, όμιλῶ πολύ περί τινος, «τό(ν) έχω διαρκῶς στή γλώσσά μου»: πολὺν τὸν Φίλιππον φέρωιν = έξυμνῶν τόν Φίλιππον (άναφέρων διαρκῶς αὐτόν ώς μέγαν και πολύν) | κατά τό πλεϊστον έν τῆ παθητ.: εὐ (ή πονηρῶς, κακῶς) φέρομαι = έπαινοῦμαι ή κατολογοῦμαι. 2) άποβλῶμαι από στόματος είς στόμα, κυκλοφορῶ: φέρεται (άπολ.) = διαδίδεται, φήμη (λόγος) φερεται, λέγεται, φημολογείται, λατ. fertur. — IX ή πρστ. φέρε παρ' όμῆρω τήν άρχικὴν της σημασι., φέρε, μετάφερε, «κουβάλα» | έπειτα όμως μετέπεσον είς έπιρρημ. χρήσιν (ώς τό άγε): έμπρός! έλα! και συνάπτεται ή μεθ' έτέρας πρστ.: φέρ' είπέτε δὲ μοι (= έμπρός λοιπόν, πές μου) ή μετά α' έν. και α' πληθ. ύποτ. (άπχουσης θέσιν πρστ.): φέρε άκούσσω (= έμπρός λοιπόν, άς άκούσω), φέρε στήσωμεν (= έλα λοιπόν, έλάτε λοιπόν, άς στήσωμεν).

Παθητ. φέρομαι, μεταφέρομαι, έκ τινος τόπου είς άλλον (μετά της ύποδηλώσεως βίαις, μεταφέρομαι βιαιώς, χωρίς νά θέλω) || παρασύρομαι, συμπαρasyρομαι (ήπό άνέμων, ήπό τόν κυμάτων κλπ.), σαρώνομαι, φέρομαι μεθ' όρμης, λατ. ferri: ιθύς φέρομαι = όρμῶ κατ' εύθείαν, έπιπίπτω μεθ' όρμης | φερόμενοι εσέπιπτον ές τούς Αίγινῆτας = έπέπιπτον κατά τών Αίγινητῶν μετά μεγάλης όρμης || ώσ. και ή ένεργ. μτρ. καίται άμτθ.: φέροσσα ένέβαλε νηϊ φιλήη = μετά μεγάλης όρμης έπέπεσε κατά φιλικόν πλοίου. 2) ώσ. επί σωμάτων κινουμένων έκουσίως (διά της ίδίας των δυνάμεως) σπευδῶς, έπισπευδῶ, τρέχω, πετῶ, φεύγω. 3) μτρφ., επί πραγμάτων, σχεδίων κλπ.: εὐ φέρομαι = άποβαίνω καλῶς, έπιτυγχάνω | κακῶς φέρομαι = άποβαίνω κακῶς, έχω κακήν έκβασιν, άποτυγχάνω: τά πράγματα κακῶς φέρεται = αί ύποδείσεις μάς εύρίσκονται είς κακήν κατάστασιν (δέν ήγναίουν καλά).

Έτυμ.: φέρω = σανσκρ. bháratī (bhartī = λατ. ferti πρδλ. όμρ. πρστ. δ' πληθ. φέρετε: bibhárti, bibharti) Zevd. barati (παλ-περσ. baraati = φέρουσι) = φέρειν, άρμ. berem (φέρω), άλβ.: bie, δ' πληθ. 'birni (δῶγ, όδηγῶ, κομίζω), λατ. ferō, ferre (όμδρ. fertu = λατ. fertō, ferest = λατ. feret, οδολογ. ferom = λατ. ferre), πρδλ. Ιρλ. biru (φέρω), as-biru (λέγω) (**aks-bherō), do-biur (δωροῦμαι), gall. cymeraf (λαμβάνω) (**kom-bher-), γοτθ. baifran, παλ-γερμ. beran, άγγλ-σαξ. beran, παλ-norr. bera (φέρω), παλ-σλαβ. bera. (άπρστ.

φέρω, λαμβάνω τόν μισθόν μου. — μέσον, κυρ.

bīrahi)=συλλέγω, συναθροίζω εκ νέου, λαμβάνω, τσυχ. **beru**, **bráti** (λαμβάνω) [ή αρχ. σημασ. τοῦ «φέρειν» διετηρήθη εν τῷ παλ.-σλαυ. **brēme**, (=φορτίον) =σασκρ. **bhārman-** (ή πρόξιος τοῦ φέρειν· συντήρησις, φορτίον)=έλλ. **φέμμα** (παιδίον· παραφωδὸς κορπὸς τῆς γῆς), πρβλ. ἀρμ. **berin**, γυν. **berin** (φορτίον)] ἐξ ἱαπ. ρίζ. ***bher(e)-** (φέρειω, κομίζω), και παρ' αὐτὴν βάσ. **bherē-** (σασκρ. **bharitram**, βλ. εν μέλλ. -**φερήσω**)· πρβλ. εἰτα ἱαπ. ***bhī-** ή εν τῷ σασκρ. **bhī-ii-h** (ή ἐνέργεια τοῦ κομίζειν· συντήρησις, διατροφή, μισθός), Ζενδ. ***ber̥tiš** (προσφέρειω), λατ. **fors** (συγκυρία, σύμπρωσις), ἱρλ. **brith** (γέννησις), γοτθ. **gabaurps**, παλ.-γερμ. **giburti**, ἀγγλ.-σαξ. **zedyrđ** (ἀγγλ. **birth**), παλ.-νορρ. **burđr** (γέννησις), πρβλ. ὡς. σασκρ. **bhīyā** (δήλασμα, διατροφή, φροντίδες), γοτθ. **baūrpe**, παλ.-γερμ. **burđi** (φόρτιωμα, φορτίον).—ἱαπ. ***bhr-** εν τῷ ὁμηρ. **δί-φρος**, πλ. **δίφρα** (τά) (βλ. λ.)—ἱαπ. ***bher(e)-** εν τῷ **φέρετρον**, ὁμ. **φέετρον** (βλ. λ.) (: λατ. **ferculum**), ἰων. ἀττ. **φερνή**, αἰολ. **φέρενα** (βλ. λ.)—ἱαπ. ***bhīre-** εν τῷ **φερέτρα** (βλ. λ.)—ἱαπ. ***bhor-** εν τῷ **φόρος**=σασκρ. **bhāra-h** (κέρδος, βραβεῖον, λάφυρον· φορτίον, ὄχδος), παλ.-σλαυ. **sī-borū** (=συν-έδριον) [πρβλ. λαττ. **baris**, **bars** (σωρός), ἀλβ. **baře** (<**bhorng** (φορτίον), γοτθ. **barn** (παιδίον) κλπ.], **φορός** (ὁ φέρων, ὁ ὠδών)=σασκρ. -**bharā-h**, Ζενδ. -**barō-**, ἀρμ. -**a-vor** (φέρων, κομίζων) (λευκο-φόρος: ἀρμ. **lus-a-vor**, πρβλ. ἀρμ. **lus-a-ber**: λατ. **lucifer**), **φορέα**, **φορέω**, **φόρος** (βλ. λ.)—ή έκτετ. βαθμὶς τῆς ρίζ. εὐρηται εν τῷ **φῶρ** (βλ. λ.)=λατ. **fūr** (κλέπτης), ὁμ. **φορεισμός** (βλ. λ.)—πρβλ. εἰτι **ἀμ-φορεῦς**, **φερέτρα**, **φερέσ-βιος**, **φερεσ-σακῆς**, **φείριστος**, **φερνή**, **φρήσα**.

●**ΕΥ**, σχετλιαστικὸν ἐπιφών., ἐκδηλοῦν ὀδύνην, πόνον, ἀγανάκτησιν, ὀργήν· ὡς και νῦν, φεῦ! ἀλλοίμονον! **ὄχ!**!, ὡς τὸ λατ. **heu**, **ha**, **ah**, **vah**, **vae** || μετὰ γεν., **φεῦ τῆς Ἑλλάδος!** = «δυστυχία σου, Ἑλλάς!»!, ὡ Ἑλλάς! — || ἐπὶ ἐκπλήξεως ἢ δαυμασμοῦ, **μπα!**!, ὡ! ὡ! λατ. **phy** ἢ **parae**.
Ἔτυμ.: **φεῦ φεῦζω** «**ὑπέρ-φευ**» δὲν προήλθεν εκ τοῦ ***φενυ** (=φεῦγε), ἀλλ' εἶναι φυσικὸν ἐπιφώνημα, ὅπως τὸ **φῶ** (βλ.λ.) (>λατ. **phy**· κλασσ. λατ. **fū**=φτοῦ! οὐ νά χαδῆς!).

φευγέμεν, -έμεναι, ἐπ. ἀντι **φεύγειν**, ἀπρφ. τοῦ **φεύγω**.

φεύγεσκεν, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ **φεύγω**.
φευγόντων, ἐπ. ἀντι **φευγέσασαν**, γ' πληθ. προστ. ὅς φύγων, ὄφες αὐτοῦς νά φύγων, ἔδες τους νά φύγουν || ὡς. γεν. πληθ. τῆς **μτχ.** τοῦ **φεύγω**.

●**ΕΥΨΩ**, ἰων. πρτ. **φεύγεσκον**· μελλ. **φεύξομαι**, ὁμρ. **φευξομαι**· ἀόρ. β' **ἐφύγων** ἐνεργ. πρκ. **πέφευγα**, παθ. πρκ. (ἐν ἐνεργ. σημ.) **πέφυγμαι**· ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐπ. **μτχ.** πρκ. **πεφυγότες** (ὡσεὶ ἐξ ἐν. **φύζω**)· ὡς και νῦν, **φεύγω**, **τρέπομαι** εἰς φυγὴν ἢ δρόμον συστ. αἰτ.: **τίνα φυγὴν φευξόμεθα**; =ποῖον τρέμον δά πόρωμεν ἐν τῇ φυγῇ μας; | ὡς. **φεύγω τὴν παρὰ θάλασσαν** (ἐνν. **δδόν**)=φεύγω πρὸς τὴν θάλασσαν (ἢ **φεύγων ἀκολουθῶ τὴν παραλιακὴν ὁδόν**), και κατ' ἄλλην ἐρμηνησιαν, ἀποφεύγω τὴν παραλιακὴν ὁδόν. 2) ἢ **μτχ.** ἐν. **φεύγων** συχὰ δηλοῖ μόνον τὴν πρόθεσιν ἢ τὴν προσπάθειαν πρὸς φυγὴν, συνάπτονται δὲ μετ' αὐτῆς τὰ σύνθετα **ἀποφεύγω**, **ἐκφεύγω**, **προσφεύγω** πρὸς δῆλων τῆς πραγματοποιήσεως τῆς φυγῆς: **βέλτερον, δὲ φεύγων προσφύγη κανὸν ἢ ἄλῳγ** =εἶναι καλλίτερον (προτιμότερον) **φεύγων** τις νά διαφύγη τὸ κακὸν παρὰ (νὰ σταθῆ και) νὰ συλληφθῆ | ὁτω και **φεύγων ἐκφεύγω, φεύγων ἀποφεύγω** (=ὡς και νῦν **περίπου, ἐκφεύγω, διαφεύγω**, διὰ τῆς φυγῆς· κυρ. προσπαδῶν ἢ προτιθέμενος νά σωθῶ διὰ τῆς φυγῆς κατορθώνω και διαφεύγω, και διασώζομαι). 3) **φεύγω ὑπὸ τινος** =τρέπομαι εἰς φυγὴν ὑπὸ τινος, τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐμπροσθέν τινος. 4) μετ' ἀπρφ., ἀποφεύγω νά πρόξω τι, ἀποδειλιῶ και δὲν ἀποφασίζω νά τὸ πράξω || ἀπολ., φοβούμαι, κατέχομαι ὑπὸ φόβου, ἀποδειλιῶ.— || μετ' αἰτ., ἀποφεύγω τινά, διαφεύγω τινά (εἰ τοῦ διαφεύγω), ἐκφεύγω εκ τινος: **φεύγω θάνατον, φεύγω**

πόλεμον κλπ. (=διαφεύγω τὸν θάνατον, ἀποφεύγω τὸν πόλεμον κλπ.) || ἐπὶ πραγμάτων, **ἡνίοχον φύγον ἡνία**=τὰ ἡνία ἐξέφυγον εκ τῶν χειρῶν τοῦ ἡνίοχου || μετὰ διπλῆς αἰτ., **ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων**; =εἰτι λόγος εἶναι αὐτός πού σου ἐξέφυγε ὀπὸ τὸ στόμα; | ποῖ εἶναι αὐτὸ ποῦ εἶπες;). 2) παρ' Ὀμήρω, ἢ **μτχ.** τοῦ παθ. πρκ. **διατρεῖ τὴν αἰτ., πεφυγμένος μοῖραν (δὲλεθρον)**=έχων διαφύγει τὴν μοῖραν και τὸν δλεθρον (ἀππλλαγμένος· τοῦ ὀλέθρου) || ἀλλὰ και μετὰ γεν., **πεφυγμένος ἀέθλων**=ἀππλλαγμένος (ἀπαλλαγείς, διασωθείς) εκ τῶν κόπων.— || φεύγω τὴν πατρίδα μου (τὴν ἀποφεύγω, φεύγω ἀπὸ αὐτῆν) ἔνεκα ἐγκλήματος || **φεύγω ὑπὸ τινος**=ἐξορίζομαι ὑπὸ τινος || ἐντεθθεν, ἀπολ., **φεύγω**=ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν, ζῶ ἐν ἐξορίᾳ, εἶμαι ἐξόριστος, λατ. **exilio**· — **IV** ὡς ἐντ. **δρος**, **κατηγοροῦμαι** ἢ (κατα)διώκομαι (καταμηνύομαι) δικαστικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **διώκω** (=διώκω δικαστικῶς, σῦρω εἰς τὰ δικαστήρια; μηνύω, καταγγέλλω) || ὅθεν, δ **φεύγων**=ὁ **κατηγορούμενος**, ὁ **μηνυόμενος**, ὁ ἐναγοόμενος, λατ. **reus**, και δ **διώκων**=ὁ **κατήγορος**, ὁ **μηνυτής** || μετὰ αἰτ., **φεύγω γραφῆν, φεύγω δίκην** =εἶμαι ὑπόδικος (δικάζομαι εἰς **κατηγορούμενος**) διὰ ὀδκῆμᾶ τι δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν || ὡς. **προστίθεται** κατὰ γεν. και τὸ **ἐγκλήμα δι'** δ **κατηγορεῖται** τις: **φεύγω φόνου** (ἐνν. **δίκην**)=κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνω, τ. ἔ. ἐπιδαρῶνομαι με φόνον.

Ἔτυμ.: **φεύγω**· **φυγή**=λατ. **fuga**· **φυγάς**· **φύζα** (***φυγία**)· ὁμ. **πεφυζότες** (τροποποιηθὲν εκ τοῦ **πεφυγότες** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **φύζα**): **fugio**, πρκ. **fūgī** (φεύγω), σασκρ. **bhujāti** (κυρτώνω, λυγίζω, διπλώνω, ὀπωθῶ), **bhugnā-h** (κυρτός), **bhūja-h** (βραχίλων) (κυρ. κύρτωσις, καμπυλότης διὰ τὴν σημασ. πρβλ. λατ. **laceratus**), **bhō'ga-h** (πιτυχὴ ὄφρες, κρίκος), ἱρλ. **fid-bocc** (ἐυλίην ἄψις) (Κελτ. ***bukko-s** (<**bugnō-s**), παλ.-νορρ. **buagr**, παλ.-γερμ. **boug** (δακτυλίδιον), γοτθ. **biugan**, παλ.-γερμ. **biogan** (πτύσσω, λυγίζω), παλ.-γερμ. **bougen**, ἀγγλ.-σαξ. **būzan** (διπλοῦμαι, φεύγω), παλ.-νορρ. **bogenn** (κυρτωμένος), παλ.-γερμ. **bogo**, ἀγγλ.-σαξ. **boza** (ἀγγλ. **bow**), παλ.-νορρ. **boge** (τόξον), λιθ. **bugsts**, **biglī** (φοβίζομαι, τρομαζῶ), **baugūs** (δειλός, φοβισμένος), **bauginī** (τρέπω τινά εἰς φυγὴν)· ἐξ ἱαπ. ***bheug-**, παρὰ τὰ ***bheugh-** ἢ ***bheug-**· πρβλ. παλ.-γερμ. **buhil** (λόφος), λιθ. **buklūs** (πονηρός, κυρ. καμπύλος).

φεύζω, μελλ. -ζω· ἀόρ. α' **ἐφευξα**· κράζω **φεῦ**, φωνάζω «**φεῦ!**», «**δυστυχία μου!**» [εκ τοῦ **φεῦ**, ὅπως **οἰμῶζω** εκ τοῦ **οἴω**, **αἰάζω** εκ τοῦ **αἰαῖ**, **οἴω**=ἔκ τοῦ **οἴ**].

φευκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **φεύγω**· **δεῖ φεῦγειν**, πρᾶπει τις νά φύγῃ.

φευκτός, ἢ, **όν**, ρημ. ἐπιθ. του **φεύγω**· **δν ἀποφεύγει** τις, **δν δύναται** τις νά ἀποφύγῃ.

φευξείω, ἔφετ. τοῦ **φεύγω**· ἐπιθυμῶ νά φύγω.

φεύξεις, -εως, ἢ (φεύγω)=**φύξεις** (βλ. λ.).

φεύξομαι, ὁμρ. **φευξομαι**, μελλ. τοῦ **φεύγω**.

φεύξω, μελλ. τοῦ **φεύζω** (οὐχὶ τοῦ **φεύγω**).

●**ΕΨΑΛΟΣ**, -ου, δ, και **φεψάλω**, -ῖνος, δ' οπιν-δῆρ, «σπίδα» || «δερμιοσποδιά», τέφρα («στάχτη») δερμὴ και ἀναδιδουσα οπινθῆρας || **καπνός** μετὰ οπινθῆρων, ἀναδιδόμενος εκ **καίοντων** ξύλων, πρὶν ταῦτα ἀναφλεγῶν ἐντελῶς || «**καπνεῖον**», τὸ ὑπὲρ τὴν κυρ. ἐστὶν μέρος, τὸ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ **καπνοῦ**.

Ἔτυμ.: **φεψαλος**· **φεψάλω**: **φεψαλόω**· ἱαπ. ***bhe-bhsalo-s**, παρὰ τὸ ὅποῖον και τὰ ἔλλ. **ψόλος** (αἰθάλη, καπνός), **ψολέσις** (πλήρης αἰθάλης), πρβλ. Ἑσχ. «**μελός**· **αἰθάλος**»· σασκρ. **bhās-man-** (τέφρα), ἱαπ. ***bhes-** (σασκρ. **bābhasti**) (=συντρίβω). (τέφρα=τὸ κονιοποιημένον) ἢ ***bhes-** (ἐμφυσῶ) (τέφρα=τὸ περιδινομένον).

φεψάλω, μελλ. -ώσω (φεψαλος)· μεταβάλλω εἰς τέφραν, κονιοποιῶ, κάμνω τι παρανάλωμα τοῦ πυρός; κατακαίω.

φεψάλω, -υγος, δ' =φεψαλος (βλ. λ.).

φή (Α), ἐγκλιτ., συντετμ. ἀντι **φησί**.

φή (Β), ἢ **φῆ**=ὄς, καθῶς, ὅπως [πρβλ. Ζενδ. **bā**,

bādā (τῷ ὄντι, ἀληθῶς), ἀρμ. ba, λιθ. bā (ἀλλὰ θε-
δαιῶς, ἀσφαλῶς), παλ.-ολαυ. bo (διότι, τῷ ὄντι)].

φῆ, ἰων. ἀντι ἐφην, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ φημί.

φῆ, γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ φημί.

φηγινοῦς, α, ον, και **φήγινος**, η, ον (φηγιός)· ὁ
ἐκ φηγοῦ (βλ. λ.), ὁ ἐκ ξύλου φηγοῦ, δρυῖνος, λατ.
faginus.

φηγινοῦς, ῆ, οὔν, συνηρ. ἐκ τοῦ φηγινοῦς (βλ. λ.).

ΦΗΓΟΣ, ῆ· εἶδος δρυὸς παραγούσης θάλανον
φαγώσιμον, διάφορον δὲ τοῦ λατ. fagus (κῶξυδῶς),
καίτοι αἱ ὀνομασίαι τῶν συμπίπτουν.— || ἡ θάλανος
τοῦ αὐτοῦ δένδρου, ὁ καρπὸς του (δοτις εἶναι ἐθώ-
διμος).

Ἔτυμ.: φηγός, δωρ. φᾱγός <ιαπ. *bhaǵos = λατ.
fagus· φήγινος = λατ. faginus, fagineus· πρβλ. παλ-
νοργ. bók, παλ.-γερμ. buohha, γοτθ. bōka· ἐξ ἰαπ.

*bhā(u)ǵ-· πρβλ. *bhaug- ἐν τῷ νεο-ιολ. baukr (κυ-
τιον, δῆκη), beyki, beykir (βαρελοποιός), ρωσο.
buzinā, διαλ. buzǐ (κουφοξυλιά).— ἰαπ. *bhūǵ- ἐν
τῷ Κουρδ. būz būz (πτελέο), ἀγγλ.-σαξ. būs (ἀγγεῖον ἐκ
ξύλου φηγοῦ), μεσ.-γερμ. bīchen, biuchen (πλύνω
διὰ στακτοκονίας), ρωσο. διαλ. b'yz'e (κουφοξυλιά).
— *bhuǵ- ἐν τῷ ρωσο. διαλ. buzǐ (κουφοξυλιά) τὸ
παλ.-ολαυ. buky = φηγός εἶναι θάνατον ἐκ τοῦ γεμ.

*bōkō).— τὸ φρυγ. Βαγαῖος (= φηγιναῖος)· κατ' ἄλ-
λους ἀνήκει ἀνταῦθα, και κατ' ἄλλους εἶναι θάνατον
ἐκ τοῦ Ζηνός, παλ.-περο. бага- (θεός)· ἐπίσης ἀμφο-
σητεῖται ἡ παλαιὰ ἔτυμολ. τοῦ φηγός ἐκ τοῦ φαγεῖν
(ἐξ ἰαπ. *bhag-) τὸ δένδρον φηγός δὲν ὑπάρχει ἐν
Ἑλλάδι.

φήη, ἐπ. ἀντι φῆ, γ' ἐν. ἐν. ὑποτ. τοῦ φημί.

φήληξ, -ηκος, ὁ (φήλός)· κυρ. ὁ ἀπατεῶν, ὁ ἀπα-
τηλός, ὀνομάζεται δ' οὕτω ὄγριον οὔκον (ὁ ὄλυ-
δος), διότι τοῦτο φαίνεται ὡς ὄριμον και δταν ἀκόμη
εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἔχει ὄριμάσι. [δι· ἔτυμ.
βλ. φηλός].

φηλητεύω, μελλ. -σω (φηλήτης)· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ.

φηλήτης, -ου, ἡ **φηλήτης**, -ου, ὁ, παρὰ πτυγ. και
φιλήτης (φηλός)· ὁ ἀπατεῶν, δόλιος, κλέπτης [παρ-
πτυγ. ἐπεκράτησε και εἰσήχθη εἰς τινὰς κώδικας ὑπὸ
τῶν ἀντιγραφῶν ἡ γρ. φειλήτης].

ΦΗΛΟΣ, ον (και ὀχι φηλός, ῆ, ὄν)· ἀπατηλός,
ἀπατῶν, πανούργος.

Ἔτυμ.: φήλος· φηλόω, δωρ. φᾱλόω· φήληξ· φη-
λήτης ἡ φηλήτης = πιθ. τὸ λατ. fallō, -ere (ἀπατῶ),
fallāx (= ἔλλ. φηλήξ)· ἀπατηλός· ὑπὸ τινῶν θεωρη-
θη συγγ. τῷ ρωσο. bala-muǐ (φλύσος), ἀλλ' αὐτὸ
εἶναι μάλλον κατ' ἐπέκτ. ἐκ τῆς ἰαπ. ρίζ. *bhā- (ἔλλ.
φημί)· ἐξ ἄλλου τὸ ἄμην. ἀπαφώλιος (βλ. λ.). θά ἡθύ-
νατο νὰ εἶναι συγγ. τῷ παρ' Ἑουχ. ἀπαφωεῖν· ἀπα-
τήσιαι, αἰολ. = δημηρ. ἀορ. ἀπαφωεῖν (= ἀπατῶν).—
κατ' ἄλλους φήλος <*φαλ-νο-, ἰαπ. *ghvǵno-· θέλω

<ǵhvǵl-gō, σανσκρ. hvǵhāi (ἀπατῶ), λατ. fallō
<*ghvǵ-no, δημηρ. ἀπαφωεῖν> ὡς. πιθ. ἐξ ἰαπ. ρίζ.
*ghvei- (κυρτώνω, λυγίζω) ἐν τῷ hvāratē (λυγίζει,
κυρτώνεται), βλ. ἐν φάλος.

φηλόω, μελλ. -ώσω (φήλος)· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ.

φήλωμα, -ατος, τὸ (φήλώω)· ἀπάτη, ἐξαπάτησις.
φήμη, δωρ. φᾱμα (λατ. fama), ἡ (φημί)· φωνή,
λόγος, και δὴ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, προφητικὴ φωνή
|| ὄθεν, χρησμός, οἰωνός, προφητεία — || πάσης φύ-
σεως και οἰασθῆποτε προελεύσεως φωνὴ ἡ λόγος
(λέξεις), λόγος, τὸ λεγόμενον || ἀκόμη και ἄσμα
(ὕμνος). 2) λόγος διαδοχόμενος μεταξὺ τῶν ἀν-
θρώπων, παλαιὰ παράδοσις, μῦθος, παροιμία, λόγιον.
3) τὸ λατ. fama, ἡ φήμη (καλὴ ἢ κακὴ) ἡ ἐπι-
κρατούσα περὶ τινος ἀνθρώπου, διάδοσις, φημολογία
|| ὁ περὶ τοῦ χαρακτήρος ἐνός ἀνθρώπου λόγος,
τὸ ὄνομα του, ἡ ὑπόληψις του. 4) ἀγγελία, παραγ-
γέλια, εἰδησις.

ΦΗΜΓ, φῆς, φηαί, φᾱμέν, φᾱτέ, φασι· ἀορ. β'
ἐφην (ὡς πρτ. λαμβανόμενον συν. τοῦ ἐφασκον ἐκ τοῦ
φάσκω), ἐφασθα, ἐπ. φῆσθα, ἐφη· πρσοτ. φάθη ἡ φασθί·
ἀπρφ. φάνας· μετχ. φάς, φᾱσα, φᾱν· μελλ. φήσω.

ἀορ. α' ἐφησα.— μέσον ἀορ. β' ἐφῆμην, ἀπρφ. φάσθαι,
μετχ. φάμενος· πρτ. (ὡς και ὁ ἀορ. β') ἐφάμην· παθ.
πρκ. πέφασμαι· γ' ἐν. πρσοτ. πεφᾱσθαι.— ἐπικ. τύ-
ποι: α' πληθ. ἐν. εὐκτ. φαίμεν ἀντι φαίμεν γ' ἐν.
ὑποτ. φῆη ἀντι φῆ· ἀορ. β' φῆν, φῆς, φῆ, ἀντι ἐφην,
ἐφης, ἐφη, και γ' πληθ. ἐφαν, φᾱν ἀντι ἐφασαν·
μέσ. πρσοτ. φᾱο ἀντι φᾱσο. ἡμί (βλ. λ.) εἶναι ση-
μασιολογικῶς παράλλ. τύπος τοῦ φημί.— φάσκω εἶναι
ὡς παράλλ. τύπος τοῦ φημί.— οἱ τύποι τοῦ ἐν. ἐν τῇ
Ἑρισι. εἶναι ἐγκλιτικαὶ λέξεις πληθ. τοῦ β' ἐν. φῆς·—
βασικὴ (ριζική) σημα. ἡ τοῦ διακρήσεως, ποιοῦμαι
γνωστὸν, γνωστοποιῶ, φανερώω (διότι τὸ φημί
εἶναι πρσοτ. τῆς ρίζ. φα-, κοινής μετὰ τοῦ φαίω) ||
ὄθεν, ἐκδέτω τὴν γνώμην μου ἡ τὰς σκέψεις μου
|| ὄθεν, εἰμαι τῆς γνώμης, πιστεύω, σκέπτομαι, φαν-
τάζομαι, ὑποδέτω, διοικηρίζομαι, διαβεβαιῶ· και ἰ-
διᾶ ἐν τῷ μέσφ: Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι = νὰ λέγω (δηλ.
νὰ φαντάζεται) οἱ εἶναι ἴσος μου (νὰ φαντάζε-
ται τὸν ἑαυτὸν του ἴσον με μένα) || ἐν τῇ γλώσσῃ
τῆς καθημερινῆς ζωῆς (ἐν τῷ διαλόγῳ) συχνὰ τὸ φημί
πρσοτᾶσται τοῦ ὑποκειμένου του: ἐφην ἐγώ, ἐφη ὁ
Σωκράτης || ἐνίοτε τὸ φημί συνάπτεται μετὰ συνωνύ-
μου ρήματος, ὡς ἐφη λέγων, ἔλεγε φᾱς κλπ.— || συ-
χνὰ τὸ φημί καίται ἀντι τοῦ κατάφημι· λέγω ναι,
λέγω μάλιστα, βεβαιῶ, διαβεβαιῶ, διοικηρίζομαι,
πολλάκις ἐν ἐρωταποκρίσει ἀντι τοῦ ἀπλοῦ ναι, ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὸ οὐ φημι ἡ φημι οὐχι = λέγω ὄχι,
ἀρνούμαι, ἡ και ἀπλῶς ὄχι» (ἐν ἐρωταποκρίσει).

Ἔτυμ.: φημί, δωρ. φᾱμί· δημ. φῆμις (βλ. λ.)· πρβλ.
Ἑουχ. ἀφημοί· ἀνάθυμοι, ἀκίσεις, ἀφήμονες·
ἀρηστοί, οὐκ ὀνομαζόμενοι, («κρητ.) ἀφᾱμιῶται·
οἰεῖται, ἀγροῖκοι»· φῆμη, δωρ. φᾱμᾱ = λατ. fama·
φᾱτις (βλ. ἐν φᾱσις Β)· φᾱσκω· φωνή, δωρ. φωνά·
ἰαπ. *bhāmi = ἀρμ. ban, γεν. bani (= λόγος) (ἰαπ.
*bhāni-s = ἀγγλ.-σαξ. bēn = παράκλησις, παλ.-νοργ. bōn,
bēn), bay (μέρος λόγου, σῆμα, λέξις) (ἰαπ. *bhēi-s =
ἔλλ. φᾱτις), λατ. farī (ὀμιλῶ), fabula, fātum, fā-
teor (ἔκ τινος μετχ. *fatos, ἔλλ. φᾱτός, πρβλ. infillae
= ὄρησις ἐκ τοῦ *infiltos = ἔλλ. ἀ-φᾱτος, fās, facundus,
ἀγγλ.-σαξ. bōian (καυχῶμαι), ρωσο. bajū, ba-
jall (διηγούμαι) παλ.-γερμ. ban (διατάσσω, ὄμνω,
ὑπεράσπισσις), bannan (ἀπαγορεύω, διατάσσω, προσ-
καλῶ), σανσκρ. bhānāi (ὀμιλῶ) (ἰαπ. *bhen-· *bhā-)
ἐξ ἰαπ. *bhā- (λέγω, ὀμιλῶ) μετὰ μεταπτώσεως τοῦ
ρίζ. φων. āi ὁ φωνή, δωρ. φωνά.— ἡ ρίζ. *bhā (= ὀμι-
λεῖν) ἀρχικῶς ἦτο ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν *bhā- (= φαί-
νειν), διότι και διὰ τοῦ λόγου φαίνει τις τι· ἀλλ' ἐν
τῇ ἰαπ. ἐκατέρω ριζᾶ ἀπέκτησε τὴν αὐτοτέλειάν της.

φημίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ, δωρ. -έξω· ἀορ. α'
ἐφήμις (φήμη)· λέγω, λαλῶ, ὀμιλῶ || προφητεύω,
λέγω, λαλῶ || ἐκτομίζω (διασπείρω φήμας) || καλῶ,
ὀνομαζῶ.— μέσον, ἐκφράζομαι διὰ λόγων, ἐκδέτω.

φήμις, -ιος, ἡ, ποιητ. ἀντι φήμη, φᾱτις, λόγος,
φωνή, ὀμιλία, συνομιλία || φήμη, δημοσία γνώμη,
διάδοσις, ἡ περὶ τινος ἀνθρώπου φήμη (καλὴ ἢ κα-
κὴ), ἡ ὑπόληψις τῆς ὁποίας ἀπολαύει ἐν τῇ κοι-
νωρίᾳ || ἴδιμοιο φῆμις = ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ, ἡ γνώμη
(ἡ κρίσις) τοῦ λαοῦ, ἡ «κοινὴ γνώμη».

φῆν, ἐπ. ἀντι ἐφην, ἀορ. β' τοῦ φημί.

φῆνας, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ φαίω.

φήναις, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ φαίω.

ΦΗΝΗ, ἡ· εἶδος θαλασσοετοῦ τεφροῦ χρώματος.
Ἔτυμ.: φῆνη <ιαπ. *bhās-nā ἡ *bhēs-nā-· σανσκρ.
bhās-a-ḥ (ἀρπακτικὸν ὄρνειον).

φῆρ, ὁ, γεν. φῆρος, αἰολ. ἀντι θῆρ || κυρ. ἐν τῷ
πληθ. Φῆρες = οἱ Κένταυροι [πρβλ. Ἑουχ. «Φῆρες οἱ
Κένταυροι», «φῆρία, θῆρία», «φῆρα· θῆρα», ἐν
θαλασσο. ἐπιγρ. φείρ = ἰων.-αττ. θῆρ (ἰαπ. *ghvēr-),
βλ. ἐν λ.].

φῆρο-μάνης, ἐς, γεν. -έος (φῆρ + μανῆναι)· θηρο-
μανῆς, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὰ θηρία ἡ τὸ κυνήγιον
θηρίων (ἀγρίων ζῴων).

φᾱς, β' ἐν. τοῦ φημί.

φῆς, ἐπ. ἀντι ἐφης, β' ἐν. ἀορ. β' τοῦ φημί.

φῆσθα, ἐπ. β' ἐν. ἀορ. β' τοῦ φημί.

φήτρα, ἡ, ἰων. ἀντι φᾱτρα (βλ. λ.).

φθαίη, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

φθαίρω, δωρ. ἀντι φθειρω.

φθάμενος, μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

φθάνω, ἐπ. ἀντι φθασαν, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

●●ΑΨΝΩ, μελλ. φθίσσωμαι, μτγν. και φθίσω· ἀορ. α' φθίσω· ἀορ. β' φθίσην, γ' πληθ. φθάν· ἀντι· φθασαν, ὑποτ. φθῶ, ἐπ. γ' ἐλ. φθίη και φθίσσιν, ἐπ. α' πληθ. φθίσμεν, γ' πληθ. φθίσσω, εὐκτ. φθαίην, ἀπρφ. φθίηναι, μτχ. φθάς· πρκ. φθῆνα· ἐπ. μτχ. μέσ. ἀορ. β' φθῆμενος· δωρ. μελ. φθαξῶ· δωρ. ἀορ. α' φθῆσα· ἐρχομαι πρώτος (ἢ πρό ἄλλων), πρόττω τὴν πρώτος (πρὶν ἀπὸ ἄλλους), φθάνω πρώτος, φθάνω πρό τῶν ἄλλων, προφθάνω || φ φθάσαι = ὁ ἔλθων πρώτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δ ὑστερήσας || φθάνω εἰς τὴν πόλιν = ἐρχομαι πρώτος εἰς τὴν πόλιν.— μετ' αἰτ. προσ., προλαμβάνω τινά, τὸν προφθάνω και τὸν «προσπερνῶ», τὸν καταφθάνω, τὸν «ξεπερνῶ», λατ. praevenire || ἐνίοτε σημ. ἀπλῶς, ἀφικνούμαι, φθάνω || φθῆσαν τὸν χειμῶνα=προέλαβον τὴν θύελλαν || συχνά συνάπτεται μετὰ ἐνεργ. μτχ. συμφωνούσης πρὸς τὸ ὑποκείμεν. και δηλοῦσης τὴν ἐνεργείαν ἐν ἢ προλαμβάνει τις τὸν ἕταρον ἢ ἐρῆθη βαλὼν αὐτὸν=ἐπρόλαβε και τὸν ἐκτύπησε | ἢ και πολὺ φθαίη πόλις ἀλούσα=και πράγματι ἢ πόλις δὴ ἐξεπολιόρκειτο (ἢ δὴ ἐκπολιόρκηθῆ) πολὺ πρότερον («πολύ πῶο πρὶν»), ἢ δὴ ἐξεπολιόρκειτο πρῶτη.— || εἰς τὰς συντάξεις αὐτὰς τὸ φθάνω καταναξῆ ἐνίοτε ἀποδύμενον πρὸς ἀνάλογον ἑπίρρημα, πρότερον, ταχύτερον, πρῶτον (ἢ πρὸς τὰ ἀντιτάκτα ἐπιρρ. κατηγορη., πρότερος, πρώτος κ.τ.δ.): φθῆν ἀφικνούμενος = ἐφθάσα ταχύτερον, ἐφθάσα πρώτος || μετὰ ἐπίρρημ. ὡς. ἐννοίας συνάπτεται μετὰ ῥήματος ὀρθῆς ἐγκλίσεως και ἡ μτχ. φθάς ἢ φθάσας και ἑπιτι. φθάμενος ἢ δς μ' ἐβαλε φθάμενος ἀντι δς μ' ἐφθῆ βαλὼν (=δοτικὸς με ἐκτύπησε προτῆτερα) | οὐκ ἄλλος φθάς ἐμεῦ κατηγοροῦσται=οὐδεὶς ἄλλος δὴ προφθῆσιν νὰ γίνῃ κατηγοροῦς προτῆτερα ἀπὸ ἐμένα (ἢ οὐδεὶς ἄλλος δὴ με μνησθῆν πρότερον, προτοῦ δηλ. ἐγῶ...) || φθάσας προσπεσοῦμαι=δὴ ἐπιπέσω καθ' ἡμῶν πρώτος (ἐγῶ προτῆτερα) || ὡτῶ ἢ μτχ. φθάσας συνάπτεται και μετὰ προστ.: λέγε φθάσας=λέγε ταχέως («λέγε γρήγορα».)— || τὸ φθάνω μετὰ τοῦ οὐ και μτχ. (οὐ φθάνω+μτχ.), ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ και..., ἐκφράζει δύο ἐνεργείας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν ἀπακολουθεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλλην, δηλοῦται δὲ οὐποδὴ ἢ ἀνυπομονήσια, ἢ ζῆλοῦ ἀπροτροπή, ἢ και ἐσπευόμενην προσταγή | οὐ φθάνει ἐξαγόμενος και εὐθύς δμοίως ἐσσι τοῖς ἀκαθάρτοις = εὐθύς ὡς ἐξυχοῖ γίνεται ἀκαθάρτος (χυρ. δὲν προφθάνει νὰ ἐξυχοῖ και ἀμέσως γίνεται δμοῖος πρὸς τοὺς ἀκαθάρτους) | οὐκ ἐφθῆ μοι συμβῆσα ἢ ἀτυχία και εὐθύς ἐπεχειρήσαν διαφορήσῃ τλῆθεθεν= μόλις μου συνέβη τὸ ἀτύχημα και ἀμέσως ἐπεχειρήσαν νὰ... (χυρ. δὲν ἐπρόφθασε καλὰ-καλὰ νὰ μου συμβῆ τὸ ἀτύχημα και ἀμέσως αὐτοῖ ἐπεχειρήσαν νὰ...)— IV ἢ τοιαύτη ἀνυπομονήσια και ἐντονος προτροπή ἢ προσταγή, δηλοῦται ἐνίοτε διὰ τῆς περιφρ. τοῦ οὐ φθάνω+μτχ. ἐν ἐρωτήσῃ: ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις; =εἰδὲν δὲ γκρεμοτακιοδῆς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ; («κάμε γρήγορα νὰ (φεύγῃς ἀπ' ἐδῶ), «ἐπὰρ' τὰ πλυμένα σου και δρόμο».— V ἐν ἀπαντήσῃ, οὐκ ἂν φθάνοιμι=δὴ ἀρχίσω ἀμέσως (χυρ. δὲν δὴ ἡμποροῦμαι νὰ εἶμαι τόσον ταχύς ὡστε νὰ προλάβω).

Ἔτυμ. ὁ μτρ. φθάνω, ἀττ. φθάνω (*φθανφω), λατ. *ανθ- βλ. και πρόσφορος· ἢ λ. εἶναι μεμονωμένην κατὰ τινὰς ἐν τοῖσι εἶναι συγγ. ἴφ λατ. spratum, ἐκ ριζ. spr(h)ε(ι)- (ἀπλώνομαι, ὀγκοῦμαι, ἐχω ἐπιτυχίαν), πρβλ. και τὰ παρ' Ἑλλ. «ψατᾶσθαι» προσκαταλαμβάνειν», «ψατῆσαι» προσεστῆν», «ψάσθαι» φθάσαι» ἀβεβαία εἶναι και ἡ συγγ. πρὸς τὸ σανσκρ. kṣāyati (κυθερνῆ), χετ. za(i) (παρέρχομαι, προσπερνῶ).

φθάρηναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ φθειρω.

φθαρτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ φθειρω· ὡς και νῦν, φθαρτός, ὑποκειμένου εἰς φθοράν, δυνάμενος νὰ φθαρῆ (μτφρ. νὰ διαφθαρῆ, νὰ δεκασθῆ), ὁ εὐ-

κόλως καταστρεφόμενος, δηνητός, ἐφήμερος, προσωρινός, παροδικός.

φθάς, φθάσα, φθάν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

●ΘΕΪΓΟΜΑΙ, μελλ. φθέγγομαι· ἀορ. α' ἐφθεγγάμη· πρκ. ἐφθεγμαι, ἀποθ. ἐκπέμνω φθόγγον, φωνήν, ὁμιλῶ δυνατὰ και καθάρῳ, ἐκπέμνω ἐναρδρον φωνήν || τὸ φθεγγόμενον=τὸ ἐκπέμνον τὸν ἦχον, ἢ φωνήν. 2) ἐπὶ ζῶων, π.χ. ἐπὶ ἵππου, χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ», ρωθωνίζω· ἐπὶ ἀειτοῦ, κλάζω, κ.ο.κ. || ἐπὶ θύρας, τρίζω | ἐπὶ αὐτοῦ, σάλπιγγος, βροντῆς κλπ.— || μετὰ συστ. αἰτ. φθέγγομαι ἔπος=λέγω λόγον, ὁμιλῶ, λαλῶ.— || μετ' αἰτ. προσ., ἐξιμνῶ, ἐπαινῶ, ἐξάλρω, ἐγκωμιάζω, δοξάζω.— IV ὡς τὸ ὀνομάζω (βλ. λ.), διδῶ ὄνομα, καλῶ και τῶ.—

Ἔτυμ. φθέγγομαι· φθέγμα· φθογγή· φθόγγος δὲν γνωρίζομεν κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ ἀντιστοίχους λέξεις ἄλλων γλωσσῶν, και ἐπομένως τὰ κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς παραμένου σκεταμένα.

φθέγμα, -ατος, τὸ (φθέγγομαι) ἦχος φωνῆς, φωνή, φθόγγος || γλώσσα, λαλιά || λόγος, λέξις, ὁμιλία. 2) γεν.. κρουγή, φωνή, βοή, δόρυθος, ἦχος.

φθέγγομαι, μελλ. τοῦ φθέγγομαι.

φθίσσω, ἐπ. ἀντι φθίσσωμεν, φθίσσωμεν, α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

●ΘΕΪΡ, ὁ, γεν. φθειρός· «ψείρα» ἀνθρώπων, λατ. pediculus || και ἐπὶ ζῶων (=κρότων).— || ὁ μικρὸς καρπὸς (ὁ κώνος) εἰδῶς τινὸς πίτους [φθειρεῖ φθειρω, πρβλ. κόρις· κείρω, ἀμρ. mlukn (ὁ δίζων κατὰ τὴν ρίνα)· ἀμρ. malem (τρίζω), λατ. molio· πρωταρχ. κλάσις· *φθερ-σ, *φθερός.

φθειριάω, μελλ. -ῆσω (φθειρεῖ)· εἶμαι πλήρως φθειρῶν, εἶμαι «ψειρισσόμενος», πάσχω ἀπὸ φθειρίσιν (morbus pedicularis).

φθειρο-τράγυα, μελλ. -ῆσω (φθειρεῖ II + τραγεῖν)· τράγυα κώνους πίτους.

φθειρω, μελλ. φθερῶ, ἐπ. φθερῶ· ἀορ. α' ἐφθειρα· πρκ. ἐφθαρκα· πρκ. β' ἐφθορα· παθητ., πρκ. ἐφθαρμαι, γ' πληθ. ἐφθάρταται· ἀορ. β' ἐφθάρην (φθίω)· ὡς και νῦν, φθειρω, καταστρέφω, ἀφανίζω, διαφθείρω, διαρπάζω, λατ. perdere, pessumdare.— παθητ., φθειρομαι, καταστρέφομαι, ἀπόλλυμαι || παρ' αἰτ. ἢ προστ. φθειρῶ ἢ το συνήθησ καταρά, «νὰ χαθῆς! δίντε νὰ χαθῆς! γκρεμοσσοῦ ἀπ' ἐδῶ, γκρεμοτακιοσσοῦ! χάσο ἀπὸ τὸ μάτια μου, δὲ πήγαινε νὰ νιγῆς», λατ. abi in malam rem || θθεν, εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγῃς=εἰδὲν δὲν ξεκομπίοδῆς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ... || ἀλλ' ὁμως φθειρομαι εἰς τι, φθειρομαι πρὸς τι=«πέφτω μετὰ τὸ μούτρα μέσα εἰς τι πρὸς καταστροφὴν μου». 2) ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ «καρὰβαστακιοσμένων» ἀνθρώπων, ἐξοκλόων, «πέφτω ἐξῶ».— || ἐπὶ ἀνθρώπων, φνεύω, σκότων, καταστρέφω || διαφθείρω διὰ χρημάτων, δεκάζω, δωροδοκῶ || ὡς. ἐπὶ γυναικῶν, παραπλανῶ, ἐξεμυαλίζω, ξελογιάζω.— παθητ., φνεύομαι, καταστρέφομαι, φθίνω, «λυώνω», κατατῆκομαι.

Ἔτυμ. φθειρω, λαοθ. φθερῶ, ἀρκ. φθῆρω (*φθερ-ιω), δωρ. φθαίρω (*φθί-ιω)· φθόρος· φθορά· συμ. φθειρω· σανσκρ. ksarati (τρέχω, ἐκρέω, ἐξοδεύομαι, φθειρομαι). kṣālayati (ἐξυψώνω τινὰ ἀποπλύνω τὰς ἀμφοτάς του), Zand. yzar- zgar- (πρέω, τρέχω). vt-yārayati (κἀμνω τὴ νὰ πλημμυρίσῃ), ἀμρ. jur, γεν. jroy (ὑδωρ) iap *gvndher- πρβλ. Ἡσυχ. «ψείρες» φθειρεῖς.

φθειρο-γενής, ἐς (φθειρω + γένος)· ὁ φθειρῶν τὸ γένος, ὁ καταστρέφων τὸ γένος, τὴν γενεάν.

φθέωμεν, φθέωσιν, ἐπ. ἀντι φθῶμεν, φθῶσιν, α' και γ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

φθῆ, ἐπ. ἀντι φθῆ, γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

φθῆη, ἐπ. ἀντι φθῆ, γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

φθῆσιν, ἐπ. ἀντι φθῆ, γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ φθάνω.

φθῆσμαι, μελλ. τοῦ φθάνω

Θδία, ἡ, γεν. -ας, ἐπ. και ἰων. Θδίη, -ης, ἡ· πόλις και περιοχή τῆς Θεσσαλίας, πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως (βλ. και Κ.Ε.Λ.).

Θείας, -άδος, ἡ, θηλ. τοῦ **Φθίος**· γυνὴ οἰκοῦσα ἐν Φθίᾳ ἢ καταγομένη ἐκεῖθεν.

φθίεται, ἐπικ. ἀντὶ **φθίηται**, β' ἐν ἂποτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **φθίω**.

Φθίνωδε, ἐπίρρ. εἰς (πρὸς) Φθίαν.

Φθίηφι, ἐπ. δοτ. ἐν τοῦ **Φθίη**· ἐν Φθίᾳ.

φθίμενος, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **φθίω**.

φθινάς, -άδος, ἡ (**φθίνω**)· ἀμτβ., ἡ φθίνουσα, ὀλιγοστεύουσα, φθάνουσα (ἐγγίζουσα) εἰς τέλος, ἐξ-αφανιζομένη.— || ὡς ἐνεργ., ἡ ἐπιφέρουσα κατόπτω-σιν, ἡ φθείρουσα, ἡ προκαλοῦσα φθορὰν (ἐξάντηλη-σιν)· νόσοι **φθινάδες**=νόσοι μαραίνουσαι (κατατρώ-γουσαι).

φθίνασμα, -ατος, τό· μειώσεις, ἐλάττωσις, τὸ φθεί-ρειν, μαρασμός, φθίσις.

φθινάω, καὶ **φθινέω** (**φθίνω**)· = **φθίω** (βλ. λ.), κατατρήκομαι, μαραίνομαι, ἀποδνήσκω ἐκ φθίσεως.

φθινώ-καρπος, ον (**φθίνω+καρπός**)· ἐπὶ δένδρων, οὐτινος οἱ καρποὶ φθίνουσι καὶ καταπίπτουσιν, ὁ ἄνευ καρπῶν, ὁ ἄκαρπος, ὁ ἀπολέσας τὴν γονιμότητα ἢ τὴν δύναμιν του.

φθίνω-πωρινός, ἡ, ὄν (**φθινόπωρον**)· ὡς καὶ νῦν, φθινοπωρινός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ φθινόπωρον, ὁ γινόμενος κατὰ τὸ φθινόπωρον.

φθίνω-πωρινός, ἡ ἰδος, θηλ. τοῦ προηγ. **φθινοπωρι-νός** (βλ. λ.).

φθίνω-δωρον, τό (**φθίνω+δώρα**)· ὡς καὶ νῦν, φθινόπωρον, τὸ τελευταῖον μέρος τῆς **δωώρας** (τό καὶ **μετόπωρον** καλούμενον), τὸ χρον. διάστημα τῆς φθινοῦσης ὁπώρας, τὸ διάστημα καθ' ὃ **φθίνουσι** (τελειώνουσι) τὰ ὄπωρικά (κατὰ τὸν 'Ηούλιον τὸ διά-στημα ἀπὸ 15 ἢ 22 Αὐγούστου μέχρι 15 ἢ 22 Δεκεμ-βρίου).

φθινύδεσκα, γ' ἐν ἰων. πρτ. τοῦ **φθινύθω**.

φθινύθω, ποιητ. ἀντὶ **φθίνω**, ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον· || ὡς ἀμτβ., φθείρομαι, μαραίνομαι, καταστρέφομαι.— || ὡς μτβ., φθείρω, καταστρέφω. προξενῶ φθορὰν, καταναλοῦμαι.

Φθί' ΝΩ, ὁ συνήθης τύπος τοῦ **φθία** (βλ. λ.).

φθίωμα, ἐπ. ἀντὶ **φθίωμα**, ἂποτ. παθ. ἀορ. β'

Φθίσις, α, ον (**Φθία**)· ὁ κατοικῶν ἐν Φθίᾳ, ἡ ὁ καταγόμενος ἐκ Φθίας || οἱ **Φθίσις**=οἱ **Φθιωταί** (οἱ ἐκ Φθίας καταγόμενοι ἢ οἰκοῦντες ἐν Φθίᾳ).

φθίσασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἐλλ. τοῦ **φθίω**.

φθίσις-ἡνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (**φθίνω+ἡνῆρ**)· ὁ φθεί-ρων (καταστρέφων) τοὺς ἀνδρας || γεν., καταστρε-πτικός, ὀλέθριος, μοιραῖος.

φθίσθαι, ἐπ. ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **φθίω**, **φθίνω**.

φθίσι-βροτός, ον (**φθίνω+βροτός**), ἀντὶ **φθι-σίβροτος**· ὁ φθείρων (καταφρονέων) βροτούς δηλ. θνητούς, ἀνθρώπους.

φθίσις, -εως, ἡ (**φθίνω**)· ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, φθίσις, ἐξασθένεισι, ἐξάντηλσι· μαρασμός, κατόπτωσις, παρακμή, λατ. **fabes**. 2) γενικῶς, συμ-κρουσις, ἐλάττωσις, μείωσις, φθορά.

φθίτω, γ' ἐν. εὐκτ. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **φθίω**.

φθίτω, ἐπικ. γ' ἐν. ἄριστ. ἐπικ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **φθίω**.

φθιτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **φθίω**· ὁ φθιρός, ὁ ὑποκείμενος εἰς φθορὰν, θνητός || ὁ ἠφανισμέ-νος, ὁ ἐφθαρμένος, ὁ ἀποδανών· ὁ νεκρός || ἐν τῷ πληθ. οἱ **φθιτοί**=οἱ νεκροί.

Φθί' Ω, πρτ. **ἐφθίον** (μόνον κατὰ ἐν. καὶ πρτ., ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς συνηθέσ. ὁ ἐν. **φθίνω** [-Ἔ παρ' Ὀμ. -Ἔ παρ' ἄττ.] καὶ πρτ. **ἐφθίνω**)· μελλ. **φθίσω**, ἀορ. **ἐφθίσι**· πρτ. **ἐφθίσι**.—μέσ. καὶ παθ. (μετὰ τῆς αὐ-τῆς ἐν.), μελλ. **φθίσομαι** παθ. πρτ. (μετὰ τῆς σημα-σῆς ἐνεργ.) **ἐφθίμαι**· ὑπερο. **ἐφθίμη**·—ἀλλ' ὁ τύ-πος **ἐφθίμη** ἀπαντὰ συχνότερον ὡς ἐπ. παθ. ἀορ. β', καὶ δὴ ἐν τῷ β' ἐν. **ἐφθίσο**, γ' ἐν. **ἐφθίτω**, γ' πληθ. **ἐφθίτατο**· ἂποτ. **φθίωμαι**, ἐπ. **φθίωμαι**, γ' ἐν. **φθί-ετα** (ἀντὶ **φθίηται**), α' πληθ. **φθιόμεθα** (ἀντὶ **φθιόμε-θα**)· εὐκτ. **φθίμην**, **φθίω**, **φθίτω**· ἀπρφ. **φθίσθαι**· μτχ. **φθίμενος**.—ὡς καὶ νῦν, **φθίνω** (βλ. λ.), μαρα-ίνομαι, παρακμάζω, εἶμαι καχεκτικός || ἐλαττούμαι, μικραίνω, τήκομαι, «λιώνω», «σθίνω» || ἀπόλλυμαι, φθείρομαι, χάνομαι, ἀποδνήσκω· οἱ **φθίμενοι**=οἱ

νεκροί || ἐπὶ χρόνον, **πρίν κεν νύξ φθίτω**=πρότερον (ἐπρώτα) δὴ ἔπνευε παρ' ἐλπίδα ἢ νύξ || **φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἡμέραι**=παρέχονται αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι (ἡ αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι μικραίνονται, δηλ. ὀλιγοστεύει ἡ χρονικὴ τῶν διάρκειαι) || **μηνῶν φθι-νόντων**=ὅταν οἱ μῆνες «μικραίνουσι» (δηλ. ὀλιγο-στεύει τὸ ἀπομένον χρονικόν διάστημα τῶν), τ. ἔ. κατὰ τὰ τέλη τῶν μηνῶν || κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἐπο-χὴν ὁ μῆν διηρεῖτο εἰς δύο τμήματα, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἔκαλετο **μῆν ἱσταμένος** καὶ τὸ δεύτερον **μῆν φθί-νων**, ὅπως δεικνύται ἐν τῇ φράσει· **τοῦ μὲν φθίνον-τος μηνός τοῦ δ' ἱσταμένου** (Ὁδυσ. XIX 307)=κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῖου τοῦ ἐνός μηνός καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖου τοῦ ἄλλου (ἢ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἐνός καὶ κατὰ τὰς ὁρὰς τοῦ ἄλλου). || παρ' ἀττικῶς ὁ μῆν διηρεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη δεκάς ἔκαλετο **μῆν ἱσταμένος**, ἡ δεύτερα **μῆν μεσάν**, καὶ ἡ τρίτη **μῆν φθίνων**· καὶ τῶν μὲν δύο πρῶτων δεκα-ἡμέρων αἱ ἡμέραι ἠριθμοῦντο προχωρητικῶς, ὡς καὶ σήμερον (**πρώτη, δευτέρα... δεκάτη ἱσταμένου—πρώ-τη, δευτέρα... δεκάτη μεσοῦντος**), τοῦ τρίτου δὲ δε-καήμερου ἐμετροῦντο ἀντιστροφῶς, ὀπισθοδρομικῶς δηλ., ὡς **δεκάτη φθίνοντος** νὰ εἶναι ἡ 21ῃ τοῦ μηνός, **πρώ-τη** δὲ **φθίνοντος** ἡ τελευταία τοῦ μηνός, ἡ 30ῃ. 2) ἐπὶ φυτῶν, μαραίνομαι, φθίνω, ξεραίνομαι.— || μετα-βατ. ἐνεργείας ἐν τῷ μελλ. **φθίσω**, ἐνεργ. ἀορ. α' **ἐφθίσι** (ἀκριβῶς ὅπως ἐν τοῖς βήσῳ, **ἐβήσα** τοῦ βάλω), κἀμῶν τι νὰ ἐλαττωθῆ, νὰ χαθῆ, τὸ ἐξ-αδυνατίζω, τὸ διαφθείρω, τὸ ἐξολοθρεύω || ὡς. ἐπὶ χηρμάτος κλπ., τὸ καταπαταῶ, τὸ κατασωτεύω, τὸ κατεξοδεύω.

Ἔτυμ.: ***φθίω** (***φθι-ιω**)· ἐπ., ποιητ. μτβ. μελλ. καὶ ἀορ. **φθίσω**, **φθίσαι**· ἀθμ. ἀορ. β' **ἐφθίμην**· **φθιτός**· **ἄφθιτος**· ἐπ. **φθίνω**, ἄττ. **φθίνω** (***φθίνω**)· ἐπ. **φθίνθω**· **φθίσις**· **φθία** (***φθι-ω**)· ὄμηρ. **φθισί-μβροτος**, **φθισις-ἡνωρ** (κατὰ τὸν ἀορ. **φθίσι**)· **σανοκρ**· **κῆρηπ**, **κῆρηπ** (κῆρη-παθ.: **φθινύθω**), **κῆρηπ** (ἐξοντώνω), **κῆρηπ** (ἐξολοθρεύω, ἐξαφανίζομαι), **κῆρηπ-ἡ**, **κῆρηπ-ἡ** (ἐξηφανισμένος), **κῆρηπ-ἡ** (μείω-σις, καταστροφή, ὀλεθρός), **κῆρηπ** (ἀφανισμός) (=ἐλλ. **φθίσις**, λατ. **silis**=δίψα), **Ζανθ**, **κῆρηπ** ἀπρφ. (πρὸς κατεδάφισιν), **κῆρηπ**, γαν. **κῆρηπ** (ὀλεθρός, δυσ-τυχία, λατ. **silus**, -**as** (μούχλιασμα, σκωρία, σήψις)·

ἐξ ἰαπ. ***φθί**, ***φθί**, ***φθί**· οἱ οἰκῶν ἐν Φθίᾳ, ἡ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος.— θηλ. **φθιωτίς** -**ιδος** (ἐνν. γῆ), ἡ χώρα τῆς Φθίας.

φθονγῆ, ἡ (**φθίγγωμαι**)· ποιητ. τύπος τοῦ **φθόγγος** (βλ. λ.), ἡ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς || ὡς. ἡ φωνὴ τῶν ζώων.

φθόγγος, ὁ (**φθίγγωμαι**), πᾶς ἦχος σαφῆς καὶ διακεκριμένος || καὶ δὴ ὁ ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς || ὡς. καὶ ἡ φωνὴ τῶν ζώων· || γεν., ἦχος, φωνή.

φθόγις, -ιος, ὁ· αἰτ. ἐν. **φθόγι**· ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **φθόγις**· αἰτ. αἰτ. πληθ. **φθόγις**· ὄνομ. καὶ ποιητ. αἰτ. πληθ. **φθόγις**· δοτ. **φθόγι**·—παρ' ἄττ. ὡς. καὶ **φθόγις** -**ιδος**, ἡ, αἰτ. **φθόγι**· ὄνομ. πληθ. **φθόγις** καὶ **φθόγι-δες** εἶδος πλακοῦντα || ἰατρ., καταπότιον, ἐχάσιον.

φθονερός, ὁ, ὁ (**φθόνος**)· ὡς καὶ νῦν, φθονε-ρός, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ φθόνου καὶ ζηλοτυπίας, ὁ ζηλότυπος, ὁ φθονών, ὁ ζηλοτυπών· **τὸ θεῖον πᾶν εἶσι φθονερόν**=οἱ θεοὶ εἶναι καθ' ὅλοκληρίαν φθονε-ροί («ζηλιάρηδες»).

φθονέω, μελλ. -ήσω· ἀορ. α' **ἐφθονήσω** (καὶ παρὰ μτγν. **ἐφθονέω**)· παθητ., ἀορ. α' **ἐφθονήθη**· (**φθό-νος**)· ὡς καὶ νῦν, φθονῶ, κατέχομαι ὑπὸ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας, αἰδοῦμαι φθόνον ἢ ζηλοτυπία, μνησκόω, ἔχω κακὰς διαθέσεις || μετὰ δοτ. προσ., **φθονῶ τινι εὖ πρήσονται** = φθονῶ τινά εὐτυχούντα, τὸν φθονῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν του || ἀπολ., **μὴ φθονήσῃς** = μὴ τρέφῃς κανένα φθόνον (μὴ αἰδοῦναι καμ-μίαν κακεντρέχειαν, μὴ ἀρνηθῆς ὀπὸ φθόνον νά...· **μὴ φθονήσῃς διδάσῃς** = μὴ ἀρνηθῆς νὰ μᾶς εἰπῇς (πρβλ. λατ. **ne graveris**) || ὡς. μετὰ δοτ. προσ. καὶ γαν. πράγμ., ὡς τὸ λατ. **invidere alicui alicuius rei**·

οὐ τοι ἡμίονων φθονέω=δὲν σὲ ζηλεύω διὰ τοὺς ἡμίονους σου. 2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ὡς τὸ λατ. *invidere alicui alicuique*, ζηλεύω, ὀπό φθόνον (ἀπό «ζήλια») ἄνοουμαι (ἀποφρεύω) νά παράσω (νά δώσω, νά κάμω κτλ.) τι, ἢ ἀπλῶς: ἕκ φθόνου ἄνοουμαι τὸ εἶς τινα. 3) μετ' ἀπρω., ἕκ φθόνου (ἕκ ζηλοτυπίας) ἄνοουμαι νά...: οὐκ ἂν φθονέοιμι ἀγορεύσαι = δὲν δά ἄρνηθῶ (ἀπό φθόνον ἢ ζηλοτυπία) νά σᾶς διηγῆθῶ | ἐφθόνησαν ἄνδρα ἕνα τῆς τε Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης βασιλεύσαι=(οἱ Θεοὶ) ἐζήλειψαν καὶ δὲν ἦδελον, ἕνας ἄνδρωπος νά γίνῃ βασιλεὺς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης μαζί. 4) παθητ. φθονοῦμαι, ὡς καὶ νῦν, φθονοῦμαι, μέ φθονοῦν, ὑφίσταμαι τὸν φθόνον τῶν ἄλλων, εἶμαι ἢ καθίσταμαι ὁ στόχος τοῦ φθόνου τῶν ἢ τῆς ζηλοτυπίας, μέ ζηλεύουσιν, λατ. *invidere*.

φθόνους, -ους, ἢ (φθονέω): τὸ φθονεῖν, ὁ φθόνος, τὸ νά ζηλοτυπῆ τις ἢ νά ἄρνηται ἢ νά ἀποφεύγῃ νά πράξῃ τι ἀπό φθόνον.

ΦΘΟΝΟΣ, ὁ ὡς καὶ νῦν, φθόνος, «ζήλια», διὰ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων, ἢ λύπη τὴν ὅποιαν ἀισθάνεται δι' αὐτὸ, ἢ κακοβουλία, κακότης, μνησικακία, κακεντρέχεια, λατ. *invidia* | οὐδέεις φθόνος=δὲν ὑπάρχει διάθεσις ἄρνήσεως (λόγῳ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας), τ. ἔ. εἶμαι πρόθυμος νά... λιαν εὐχαρίστως, δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην νά... || μετὰ γεν. πραγμ., φθόνος (ζηλοτυπία) διὰ τι.— φθόνος δι' ὑπερβολικὴν εὐτυχίαν θνητῶν ἀπερίθετο καὶ εἰς τοὺς θεοὺς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ φράσις τὸν φθόνον προσκυσσον = ἰκέτευσε τοὺς θεοὺς διὰ τὰ τούθ' ἀφοπλίσθη ἀπὸ τὸν φθόνον τῶν (ἐξευμένισέ τους μέ λατρείαν, δυσίας κλπ., διὰ νά μὴ σοῦ κάμουν κακὸν ἀπὸ φθόνου).

Ἔτυμ.: φθόνος* φθονέω* φθονερός* φθονος* ἀφθονία* εἰς λατ. **gn̄dhen-* (σικρινόν, ἐλαττωνών) πρβλ. Ζενδ. *a-yz̄hnamna-* (ὁ μὴ σικρινόμενος).

φθορά, ἰων. φθορή, ἢ (φθόρα, τὸ φθίρω) ὡς καὶ νῦν, φθορά, διαφθορά, παρακμῆ || καταστροφή, ὀλεθρος || ὡς. θνητοίμότης, δάνατος. 2) ἀποπλάνησις γυναικός, διαφθορά παρθένου, διακόμεσις. — || ἠδική διαφθορά, φασιδότης, ἀχρεϊότης, μιαιότης, κακοῦβεια.

φθόρος, ὁ=φθορά (βλ. λ.), καταστροφή, ὀλεθρος || ὄθεν, ἐπὶ κατάρσας, οὐκ ἐς φθόρον (ἐνν. ἄπει): =δὲν δά πᾶς κατὰ διαβολήν, «δὲν πᾶς νά χαθῆς» τ. ἔ. ἐπήγαινε στὸ διάβολο», εἰνίτε νηϊζου. (=λατ. *abi in malam rem*). — || ὡς τὸ ὀλεθρος, ὀλέθρος ἄνθρωπος, θλαβέρος, προξενών φθοράν.

φθι, **φθιν**, ἐν τῇ ἐπ. ποιήσῃ, πρόσφ. καταλήξεως (μέτα τοπ., ἀφαιρ., ὄργαν. σημασίας) τῆς δοτικῆς καὶ γενικῆς ἐνικ. καὶ πληθ., καὶ δῆ: 1) κατὰ τὸ πλετοστον τῆς δοτικῆς, ἀντὶ τῆς καταλ. **φθι** ἢ **φθι** φαινομένην, ἢ **φθι** βίηφι πεποιθῶς | ὡς. ἀντὶ τῆς καταλ. **φθι** ἢ **φθι**: παρ' αὐτόφθι, θεόφθι μ' ἴστωρ ἀτάλαντος | ἀντὶ τῆς καταλ. **φθι** (ἐν. καὶ πληθ.): ναῦφθι, σὺν ὄρεσφθι, κατ' ὄρεσφθι, διὰ στήθεσφθι. 2) τῆς γενικῆς πτώσεως ἀντὶ **φθι**: ἀπὸ νευρήφθι, ἐξ εὐνήφθι | ἀντὶ **φθι**: ἐκ θεόφθι, ἐκ πασσαλόφθι | ἀντὶ **φθι**: κράτεσφθι ἀντὶ κράτος (= κεφαλή). — || ἐντεῦθεν μετέπεσον εἰς ἀπλὴν ἐπιρρημ. κατάλ., κατὰ τὸ πλετοστον μετὰ τοπικῆς ἀνοίας [πρβλ. σακσοκρ. *-bhis, -byas, -byam*].

ΦΙΛΑΪΝ, ἢ ἄγγειον πλατὺ καὶ ἀβαδές, μέ τὸ ὀποῖον ἔπινον, ἢ ἐντός τοῦ ὀποῖου ἐβραζον ὕγρα. 2) μετ' Ὀμηρον εὐρύ καὶ ἀβαδές ποτήριον ἢ λεκάνιον πρὸς πόσιν ἢ πρὸς ἔκχυσιν σπονδῶν, λατ. *phatera* || κοῖλον ἄγγειον χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ἐνσποδίσαι καὶ διαφύλαξιν τέφρας νεκρῶν, τεφροδόχος ὕδρια — || λόγῳ τοῦ εὐρέος καὶ ἀβαθοῦς σχήματος τοῦ ἀγγείου τούτου, ἄρεος φιάλη ἐκαλεῖτο κατὰ κωμικὴν μεταφορὰν καὶ ἡ ἀσπίς. 2) μετρ. ἐπίσης ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ σκαλιστὸν φάτνωμα (κοιλὴ διακόρησις) τῆς ὀροφῆς.

Ἔτυμ.: φιάλη* φιάλη* φιαλόω (=σκάπτω τι εἰς σχῆμα φιάλης) κατὰ τινας ἐκ ριζ. ΠΙ- τοῦ πίνω, ὡσεὶ εἰς ἀρχικὸν τύπου ΠιF-άλη, πρβλ. σακσοκρ. *ra-gram* (ρά (=λατ. *biberere*) κατ' ἄλλους **si-salā* (σι-(-επι)) + *lēin* (τ. ἔ. βασικὴ σημασις. «δοχεῖον ὑγρῶν»): ἄλλοι

τὸ εὐσατεῖζουσι πρὸς τὸ παλ.-γερμ. *bāen* (φρύγω ψωμί) (germ. **bējo*) εἰς λατ. ριζ. **bhēi-*, πρβλ. *φιαρός*: πάντως ἢ λ. εἶναι σκωτ. ἐτυμολογίας καὶ, κατὰ τινας, ἴσως εἶναι ξένη λέξις.

φιάλλω, μελλ. *φιάλλω*: λαμβάνω τι ἀνά χεῖρας, «τοῦ βάλλω χεῖρα», ἀναλαμβάνω; ἐπιχειρῶ, καταπιάνομαι μέ τι [ἄθεδ. ἐτυμολ.].

φιάρος, ἄ, ὄν, ἰων. **φιαρός**, ἢ, ὄν (πίαρ): φωτίζω, λάμπω, ζωήρος, λαμπρός, λείος, σπιλινός || εὐσαρκος, παχύς, λιπαρός (διότι ὁ λιπαρός εἶναι καὶ σπιλινός) [*φιαρός* (πίαρ, *πιαρός* (πιF-αρος, πρβλ. σακσοκρ. *rin-aras* (=λατ. *pinguis*): ἄλλοι ἄλλως)].

φιάλεως, ὡ, ἢ ὄνομ. πληθ. *φιαλέω* (καὶ *φιαλέοι* ἢ *φιαλέοι*): εἶδος πρῶμου οὔκου, κληθέντος οὕτω ἐκ τοῦ *φιαλέω* (ἢ), ἢ τῆς περιοχῆ τῆς Μεγαρίδος ἢ τῆς Ἀττικῆς.

φιδίτιον: βλ. *φιδίτιον*.

φιλ-άβουλος, ὄν (φίλος+ἄβουλος): ὁ φίλων νά εἶναι ἄβουλος, ὁ μέ τὴν θέλησιν τοῦ (ἐκουσίως) ἄβουλος, ἀστόχαστος.

φιλ-ἀγαθος, ὄν (φίλος+ἀγαθός): ὁ φίλων τὸ ἀγαθόν, ὁ φίλος τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ φίλων τοὺς καλοὺς, ὁ φίλος τοῦ καλοῦ.

φιλ-ἀγλαός, ὄν (φίλος+ἀγλαός): ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀγλήν, ἀγαπῶν τὴν λαμπρότητα, φιλόκαλος.

φιλ-ἀγραυλός, ὄν (φίλος+ἀγραυλός): ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον.

φιλ-ἀγρέτις, -ιδος, ἢ (φίλος+ἀγρε): ἢ ἀγαπῶσα τὸ κυνήγιον (ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος).

φιλ-ἀγρός, ὄν (φίλος+ἀγρός): ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγροὺς, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον.

φιλ-ἀγρ-υπνος, ὄν (φίλος+ἀγρ-υπνος): ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀγροπνίαν, ὁ διερχόμενος τὰς νύκτας τοῦ ἀγρ-υπνος.

φιλ-ἀγών, -ωνος, ὁ, ἢ (φίλος+ἀγών): ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας || ὁ ἐν χρήσει κατὰ τοὺς ἀγῶνας.

φιλ-ἀδελφία, ἢ (φιλ-ἀδελφός): ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἀγάπη ἀδελφῶν πρὸς ἀδελφοὺς (καὶ ἀδελφάς).

φιλ-ἀδελφος, ὄν (φίλος+ἀδελφός): ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν του (ἢ τὴν ἀδελφὴν του), ὁ κατεχόμενος ἀπὸ ἀδελφικῆν ἀγάπην, ὁ φερόμενος ἀδελφικῶς.

φιλ-ἀέθλος, ὄν (φίλος+ἀέθλον): ποιητ. ἀντὶ *φιλάθλος*, ὁ φίλος τῶν ἀγῶνων, ὁ ἀγαπῶν τρυς ἀγῶνας.

φιλ-ἀθήναιος, ὄν (φίλος+Ἀθηναῖος): ὁ φίλων τοὺς Ἀθηναίους, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀθηναίους, ὁ φίλος τῶν Ἀθ.

φίλαι, ἐπ. ὁ ἔν. προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *φιλέω*.

φιλ-αίακτος, ὄν (φίλος+αἰάξω): ὁ ἀγαπῶν νά αἰάξῃ, ὁ συνηθίζων νά οἰμῶζῃ, ὁ δρηνώδης || ὁ ἀξιοδρήνητος.

φιλ-αιδήμων, ὄν, γεν. -ωνος (φίλος+αἰδέω): ὁ ἀγαπῶν τὴν αἰδημοσύνην, ὁ αἰδήμων, ὁ σεμνός.

φιλ-αιμάτος, ὄν (φίλος+αἷμα): ὁ φίλων τὸ αἷμα, ὁ αἰμοχαρής, πολὺ σκληρός.

φιλ-αίτερος, α, ὄν, καὶ **φιλ-αίτατος**, η: ὄν, ἀνώμ. συγκριτ. καὶ ὑπερβ. τοῦ *φίλος*.

φιλ-αίτιος, ὄν (φίλος+αἰτία): ὁ ἀγαπῶν (ὁ συνηθίζων) νά αἰτιάζῃ, φιλόσοφος, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νά ἀνευρίσκῃ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων καὶ νά τοὺς ἐπιτιμᾷ δι' αὐτά.— || ὁ ὑποκείμενος εἰς κατηγορίαν.

φιλ-ἀκόλουθος, ὄν (φίλος+ἀκόλουθος): ὁ ἀγαπῶν νά ἀκολουθῇ, ὁ προθύμως ἀκολουθῶν.

φιλ-ἄκρατος, ἰων. **ἄκρητος**, ὄν (φίλος+ἄκρατος): ὁ φίλων τὸν ἄκρατον (ἀμιγῆ, ἀγνόν) οἶνον, ὁ ρέπων εἰς ἀκρατοσύνην, ὁ ἐκδοτός εἰς αὐτὴν (ὁ καταστάς ἔρμαιον τοῦ πάδους αὐτοῦ τῆς ἀκρατοσύνης), ὁ οἰνοπότης, ὁ «μεθύστακος, μεκρητής».

φιλ-ἄμα, τό, δωρ. ἀντὶ *φίλημα*

φιλ-ἄμενος, ποιητ. μετρ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *φιλέω* (ἐν παθ. ἐνν.).

φιλ-ἄμπελος, ὄν (φίλος+ἄμπελος): ὁ φίλος τῆς ἀμπέλου.

φιλ-ἀνδρία, ἢ (φιλανδρός): ἢ πρὸς τὸν δένδρον (δηλ. τὸν οὐζυγον) ἀγάπη, ἢ οὐζυκτικὴ ἀγάπη || ἢ

πρός τόν ἄνθρωπον γενικά ἀγάπη, ἢ φιλανθρωπία, ἢ ἀγάπη πρό τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

ΦΙΛ-ανδρος, *ον* (*φίλος* + *άνηρ*): ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄνδρας, γεν. τοὺς ἀνδρώπους (ἐπὶ χώρας ἀγαπῶσης τοὺς ἀνδρώπους της).— **II** ἐπὶ γυναικός, ἢ ἀγαπῶσα τὴν ἐαυτῆς ἄνδρα, τὸν σύζυγόν της, ἢ τρυφερά σύζυγος. **2)** ἢ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας, τὰς ἀνδρικούς ἔξεις, «ἀντρογυναίκα». **3)** ἢ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας, λάγνος, ἀσελγής.

ΦΙΛ-ανδής, *ες* (*φίλος*+*άνθος*): ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄνθη, ὡς καὶ νῦν φιλανδής.

ΦΙΛ-ανδράκεις, *-έως*, ὁ (*φίλος* + *άνθρακεύς*): ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνδρακεῖς, ὁ φίλος τῶν ἀνδρακέων.

ΦΙΛ-ανθρωπέω (*φιλάνθρωπος*): εἶμαι φιλάνθρωπος, εἶμαι φίλος τοῦ ἀνθρώπινου γένους || ἐν τῷ μέσῳ, *φιλανθρωπεύομαι* = φέρομαι φιλανθρώπως, φέρομαι φιλικῶς.

ΦΙΛ-ανθρωπία, ἢ (*φιλάνθρωπος*): ὡς καὶ νῦν, φιλανθρωπία, ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον (γενικά πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος), εὐγένεια τρόπων, καλοκαγαθία, φιλοφροσύνη, ἐπιείκεια, καλωσύνη || ἐν τῷ πληθ., πρόξεις φιλανθρωπίας.

ΦΙΛ-άνθρωπος, *ον* (*φίλος*+*άνθρωπος*): ὡς καὶ νῦν, φιλάνθρωπος, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀγαθός, εὐγενής, φιλόφρων.— ἐπιτρ. *-πος*, φιλανθρώπως (ὡς καὶ νῦν). φιλανθρωπικῶς.— ἄπρ. *-ότατα*.

ΦΙΛ-άνωρ, *-ορος*, ὁ, ἢ, δωρ. ἀντὶ *φιλήνωρ* (*φίλος* + *άνηρ*): *φιλάνδρος* (βλ. λ.), ἐπὶ γυναικός, ἢ ἀγαπῶσα τὸν σύζυγόν της || ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀνθρώπινον γένος, *φιλάνθρωπος* (βλ. λ.) || καὶ ἐπὶ τῶν δεσφίνων.

ΦΙΛ-αἰδός, *ον* (*φίλος* + *αἰδός*): ὁ ἀγαπῶν τοὺς αἰδοῦς, ἢ τὴν ὠδὴν καθόλου.

ΦΙΛ-ἀπ-εχθμοσύνη, ἢ (*φιλαπεχθήμων*): ἡ εὐχαριστίας καὶ ἡ τάσις τὰς δημιουργίας κανεὶς ἐχθροῦς, ἢ τάσις πρὸς δημιουργίαν προστριβῶν || ἐν τῷ πληθ., προσπάθειαι πρὸς δημιουργίαν ἐρίδων.

ΦΙΛ-ἀπ-εχθμῶν, *ον*, γεν. *-ονος* (*φίλος*+*ἀπεχθάνομαι*): ὁ ἀγαπῶν τὴν δημιουργίαν ἐχθροῦς, ὁ φιλικός, φιλόδικος, «καυγατζής», ὁ ἀρεσκομένος εἰς λογομαχίας.— ἐπιτρ. *-μῶνας*.

ΦΙΛ-ἀπλοϊκός, *ής*, *ον* (*φίλος*+*ἀπλόος*): ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀπλότητα, ἢ τὴν ἐλικρίνειαν.

ΦΙΛ-ἀπό-δημος, *ον* (*φίλος*+*ἀπόδημος*): ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀποδημίαν, ἢ ξενιτεύεται.

ΦΙΛ-αργύριος, ἢ (*φιλάργυρος*): ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη πρὸς τὸ χρῆμα, ἢ ἐκ ταύτης γεννημένη ἀπληστία περὶ τὸ χρῆμα καὶ ἡ «ταίγιουνία», ὡς καὶ νῦν φιλαργυρία, φιλοχρημία.

ΦΙΛ-ἀργύρος, *ον* (*φίλος*+*ἀργυρος*): ὁ ἀγαπῶν τὸ χρῆμα, ὡς καὶ νῦν φιλόαργυρος, φιλοχρημάτος, «παραδόπιος», «ταίγιουνός», «σπαγγοραμένος».

ΦΙΛ-ἀριστείδης, *-ου*, ὁ (*φίλος* + *Ἀριστείδης*): ὁ φίλος τοῦ Ἀριστείδου.

ΦΙΛ-ἀρμάτος, *ον* (*φίλος* + *ἄρμα*): ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄρματα, ὁ φίλος τῶν ἄρμάτων, ὁ φίλος τῶν ἄρματοδρομιῶν.

ΦΙΛ-αρχία, ἢ (*φιλαρχος*): ὡς καὶ νῦν, φιλαρχία, ἀρχομονία, ἢ ἐπιθυμία τοῦ ἄρχειν.

ΦΙΛ-αρχος, *ον* (*φίλος*+*ἀρχή*): ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρχήν, (τὴν κυβερνήσιν, ἢ ἐξουσιάζειν), ἀρχομανής, φιλόδοξος.

ΦΙΛᾶσε, *φιλᾶσας*, δωρ. ἀντὶ *ἐφιλήσας*, *φιλῆσας*.

ΦΙΛᾶσει, δωρ. ἀντὶ *φιλήσει*. γ' ἐν. μελλ. τοῦ *φιλέω*.

ΦΙΛ-αστράγαλος, *ον* (*φίλος*+*ἀστράγαλος*): ὁ ἀγαπῶν τὴν παίζην τοὺς *ἀστραγάλους* (βλ. λ.).

ΦΙΛ-άσωτος, *ον* (*φίλος*+*ἄσωτος*): ὁ ἀγαπῶν τὴν ζῆ ἀσώτως, ἀγαπῶν τὴν ἀσωτίαν.

ΦΙΛᾶτο, γ' ἐν. ἐπ. μεσ. ἀόρ. α' τοῦ *φιλέω*.

ΦΙΛ-αυλος, *ον* (*φίλος*+*αὐλός*): ὁ ἀγαπῶν τὸν αὐλόν (τὴν τὸν παίζην ἢ τὸν τὸν ἀκούην).

ΦΙΛ-αυτός, *ον* (*φίλος*+*αὐτός*=*εαυτοῦ*): ὁ ἀγαπῶν ἑαυτόν, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτόν, ἐγωιστής.

ΦΙΛᾶσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *φιλέω*.

ΦΙΛ-ἔθδιρος, *ον* (*φίλος*+*ἔθειρα*): ὁ ἀγαπῶν τὰς τρίχας, ὁ ἀγαπῶν τὴν κόμην || ὁ προσαρμολόμενος (ἢ προσορμολόμενος) εἰς τὴν κόμην.

ΦΙΛ-ἑλληγν, *-ηγος*, ὁ, ἢ (*φίλος*+*Ἑλληγν*): ὡς καὶ νῦν, φιλέλληγν, φίλος τῆς Ἑλλάδος, φίλος τῶν Ἑλ-

λήγων, ἀγαπῶν τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας.

ΦΙΛ-ἐν-νύχος, *ον* (*φίλος* + *ἐννύχος*): ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα.

ΦΙΛᾶσαι, δωρ. πληθ. θηλ. μτχ. ἐν. τοῦ *φιλέω*.

ΦΙΛᾶσντι, δωρ. γ' πληθ. ἐν. τοῦ *φιλέω* || ἀλλὰ καὶ δωρ. ἐν. μτχ. τοῦ ἐν.

ΦΙΛ-ἑορτός, *ον* (*φίλος* + *εορτή*): ὁ ἀγαπῶν τὰς εορτάς, ὁ φίλος τῶν εορτῶν.

ΦΙΛ-ἐπι-τίμητης, *-οῦ*, ὁ (*φίλος* + *ἐπιτιμᾶν*): ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐπιτιμίαν, ὁ φιλόψυγος.

ΦΙΛ-ἐραστής, *-οῦ*, ὁ (*φίλος*+*ἐραστής*): ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐραστάς, ὁ ἀρεσκομένος τὴν ἐραστίαν || ὁ φίλος τῶν ἐραστῶν, ὁ ἀγαπητός εἰς τοὺς ἐραστάς || ὁ φίλος τῶν ἐρωτῶν, ὁ ἐρωτευμένος, ὁ ἐρωτύλος.

ΦΙΛ-εργία, ἢ (*φιλέργος*): ὡς καὶ νῦν, φιλεργία, ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἐργατικότητα, φιλοπονία.

ΦΙΛ-εργός, *ον* (*φίλος*+*ἐργον*): ὡς καὶ νῦν, φιλεργός, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ὁ ἐργατικός, ὁ φιλόπνοος, ὁ ἐργαζόμενος ἐκουσίως καὶ προθύμως.

ΦΙΛ-ἐρίδος, *ον* (*φίλος* + *ἐριδος*): ὁ ἀγαπῶν τὴν κλῶδη ἔρια, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐριουργίαν.

ΦΙΛ-ἔρωτος, *-ωτος*, ὁ, ἢ (*φίλος*+*ἔρωτος*): ὁ φιλῶν τὸν ἔρωτα, ὁ ἐκδοτός εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ ῥέπων εἰς τὸν ἔρωτα.

ΦΙΛ-ἔσπερος, *ον* (*φίλος*+*ἔσπερα*): ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐσπέραν.

ΦΙΛ-ἑταιρία, ἢ (*φιλέταρος*): ἡ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἀγάπη καὶ φροσύνη.

ΦΙΛ-ἑταίρος, *ον* (*φίλος*+*ἑταίρος*): ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑταίρους του, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τοὺς συντρόφους του, ὁ πιστός εἰς τοὺς συνταίρους του.

ΦΙΛ-εὔσιος, *ον* (*φίλος*+*εὔσιος*): ὁ ἀγαπῶν τὸ βακχικὸν ἐπιφῶν. *εὔσιος*, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου.

ΦΙΛ-εὐ-λεῖχος, *ον* (*φίλος*+*εὐ*+*λεῖχος*): ὁ ἀγαπῶν τὰ λιχνεύματα («τὶς λιχοῦδιές»), «ὁ λιχοῦδης».

ΦΙΛ-ευνός, *ον* (*φίλος*+*εὐνή*): ὁ φιλῶν τὴν εὐνήν, ὁ ἀγαπῶν τὴν γυμφικὴν κλινὴν || γεν., ὁ ἀγαπῶν τὸ συνουσιάζειν, λάγνος.

Φιλεῦντα, *φιλεῦντι*, *φιλεῦσα*, δωρ. ἀντὶ *φιλοῦντα*, *φιλοῦντι*, *φιλοῦσα*, τύποι μτχ. ἐν. τοῦ *φιλέω*.

ΦΙΛ-εὐ-τακτός, *ον* (*φίλος*+*εὐτακτός*): ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν καὶ εὐπρέπειαν.

ΦΙΛ-ἔφ-ηθος, *ον* (*φίλος* + *ἔφηθος*): ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐφήθους, φίλος τῶν νέων.

ΦΙΛ-ἑθής, *ές*, γεν. *-έως* (*φίλος*+*ἔθος*): ὁ ἀγαπῶν τὴν δημιουργίαν ἐχθροῦς καὶ ἐχθρότητας, φιλικός.

Φιλέω, μελλ. *-ήσαι* ἀόρ. α' *ἐφιλήσαι* πρ. *πεφιλήκα* | μέσον. ἐπ. ἀόρ. α' *ἐφιλάμην*, ἐν γ' ἐν. *ἐφιλάτο*, *φιλάτο*, προστ. *φιλάει*, γ' πληθ. ὑποτ. *φιλόνται*, μτχ. *φιλάμενος* ἐν παθ. ἐν. (ἀγαπηθεὶς) ὡς. μελλ. *φιλήσεται* ἐν παθ. ἐν. || παθητ., τατλ. μελλ. *πεφιλήσομαι* ἀόρ. α' *ἐφιλήθη* πρ. *πεφιλήμαι* (*φίλος*) ἀγαπῶ || παθ., ἀγαπῶμαι ὑπὸ τίνος—ἐκ τῆς γεν. ἐνοίας τοῦ ἀγαπῶν προηλθόν διαφορῶν εἰδικαὶ σημασίαι, ὅπως ἡ τοῦ: φέρομαι μετὰ τρυφερότητας, φέρομαι φιλικῶς, ὑποδέχομαι τινα φιλικῶς («τὸν καλωσορίζω»), τὸν κάμνω φίλον μου: *παρ' ἡμῶν φιλήσεται* = θὰ φιλοξενηθῆς παρ' ἡμῶν, θὰ μᾶς εἶσαι εὐπρόσδεκτος ξένος. **2)** παρέχω ἐξωτερικὰ δειγμάτια ἀγάπης, εἶδ. ὡς καὶ νῦν «φιλω» (οἱ σὸ στόμα ἢ ὅπου ἄλλου), «ἐφιλάω», ἀσπάζομαι: *φιλω τῷ στόματι* = «φιλω στό στόμα».—μέσον, «ἐφιλάω καὶ φιλέμαι» ἀμοιβαίως. **3)** ἀγαπῶ, εἶμαι φίλος τίνος, εἶμαι ἐνθουσιασμένος μετ' αὐτοῦ.— **II** μετ' ἀπρφ. (ὡς καὶ τὸ λατ. *amare*), ἀγαπῶ (ἀρεσκομαι) τὴν πράττω τι, ὅταν σὺνηθίζω τὴν πράττω τι, εἶμαι σὺνηθισμένος εἰς τι || ἀπρσ. *φιλεῖ γίνεσθαι* = εἶναι σὺνηθες τὴν γίνεσθαι (τὴν σὺνηθῆσαι) τι, γίνεται σὺνηθως, συμβαίνει (κατὰ τὴν σὺνηθῆσαι) || ἀπολ., *οἷα δὴ φιλεῖ* = ὡς εἶναι σὺνηθες, λατ. *ut solent*.

ΦΙΛῆ, ἢ, θηλ. τοῦ *φίλος* (βλ. λ.), ἐρωμένη, ἑταίρα.

ΦΙΛ-ἠδέω (*φιληθής*): ἀγαπῶ τὴν ἠδονήν, ζητῶ καὶ εὐρίσκω τὴν ἠδονήν || εὐρίσκω ἠδονήν εἰς τι, εὐφροαίνομαι ἐπὶ τινι (μετὰ δωρ.).

ΦΙΛ-ἠδής, *ές* (*φίλος*+*ἠδός*): ὁ ἀγαπῶν τὰ ἠδέα, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἠδονήν, ἀγαπῶν τὰς ἠδονάς.

ΦΙΛ-ΗΘΙΑ, ἡ (φιληθέω) ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἡδονήν, τὸ ρέπειν (ἢ ροπή, κλίσις) πρὸς τὰς ἡδονάς, φιληθονία ἢ ἡδονή.

ΦΙΛ-ἩΘΟΝΑΣ, *ον* (φίλος+ἡδονή) ὡς καὶ νῦν, φιληθόνος, ἀγαπῶν τὰς ἡδονάς, ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς. 2) ὁ προξενῶν ἡδονήν.

ΦΙΛ-ἩΚΟΤΑ, ἡ (φιλήκοος) ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀκοῦν, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀκροῦσθαι; ἢ προσοχή.

ΦΙΛ-ἩΚΟΟΣ, *ον* (φίλος+ἀκοή) ὡς καὶ νῦν, φιλήκοος, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκοῦν, νὰ ἀκροῦται, νὰ ἐφουκράζεται· ἢ ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἀκοῦν (ὄμιλλας, διαλέξεις, λόγους κλπ.).

ΦΙΛ-ἩΛΑΚΑΤΟΣ, *ον* (φίλος+ἡλακάτη) ὁ φιλῶν τὴν ἡλακάτην, ὁ φίλος τῆς ἡλακάτης, φίλος τῆς ἐρόκας.

ΦΙΛ-ἩΛΙΑΣΤΗΣ, -οῦ, ὁ (φίλος+ἡλιαστής) ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι ἡλιαστής, τ. ε. δικαστής ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῆς Ἡλιαίας, ἢ νὰ παρευρισκῆται εἰς τὰς ἐν Ἡλιαίᾳ διεξαγομένους δίκας ἢ γεν., φιλόδικος.

ΦΙΛῆσα, -ατος, τὸ (φιλέω) ὡς καὶ νῦν, τὸ φίλημα, ὁ ὕσαουός.

ΦΙΛῆματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ φίλημα· «φιλόκι».

ΦΙΛῆμεναι, ἱπ. ἀπρφ. ἐν. τοῦ φιλέω.

ΦΙΛῆμι, αἰολ. ἀντι φιλέω.

ΦΙΛῆμοσύνη, ἡ (φιλέω) φίλια, καλοκαγαθία, φιλικὴ διόδεσις.

ΦΙΛ-ἩΝΙΟΣ, *ον* (φίλος+ἡνία) ὁ ὑπέικων εἰς τὰς ἡνίας, ὁ πειθῆνιος, ὁ ὑπακούων εἰς τὸν χαλινόν.

ΦΙΛ-ἩΡΕΤΙΣΜΟΣ, *ον* (φίλος+ἡρετῆς) ὁ ἀγαπῶν τὴν κώπην, ὁ ἀγαπῶν νὰ κωπηλατῆ, ὁ ἀγαπῶν τὴν θαλασσοπλοΐαν.

ΦΙΛῆσα, ἱπ. ἀντι ἐφιλήσα. ἀόρ. α' τοῦ φιλέω.

ΦΙΛῆσμεν, ἱπ. ἀπρφ. μαλλ. τοῦ φιλέω.

ΦΙΛῆσοι-μολπος, *ον* (φίλος+μολπή)—φιλόμολπος (βλ. λ.), φιλόμοσος.

ΦΙΛῆτεον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ φιλέω· δεῖ φιλεῖν, πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις.

ΦΙΛῆτης, -οῦ, ὁ ὀσαοζόμενος, ὁ ἐραστής.

ΦΙΛῆτωρ, -ορος, ὁ=φιλητής (βλ. λ.).

ΦΙΛΙΑ, ἰων. φίλη, ἡ (φιλέω) ὡς καὶ νῦν, φίλια, ἀγάπη, κλίσις, εὐμένεια, εὐνοία, λατ. amicitia ἢ φιλία ἢ ἐμψ. φίλια ἢ σῆ=ἡ πρὸς με φίλια, ἢ πρὸς σὲ φίλια.

ΦΙΛΙΚΟΣ, ἡ, ὄν (φίλος) ὡς καὶ νῦν, φιλικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς φίλον, φιλόδοτος ἢ φιλικῶς=τεκμήρια φίλους.— ἐπιρρ. -κῶς=κατὰ φιλικόν τρόπον· συγκρ. φιλικώτερον, ὑπερβ. φιλικώτατα.

ΦΙΛΟΣ, (α), ὄν (φίλος) ὁ ἀνήκων εἰς φίλον, ἡ ὁ προερχόμενος ἐκ φίλου, φιλικός, φιλικῶς διατεθειμένος, φιλόφρων ἢ ὡς ἀντίθ. τῆ πολέμιος, φιλικός, ὁ συνδεδεμένος διὰ συμμαχίας ἢ ὅθεν, ἡ φίλια (ἐνν. χώρα)=φιλικὴ χώρα, ἀντίθ. τῆ ἡ πολεμία. 2) Ζεὺς φίλος=ὁ Ζεὺς ὁ προστάτης τῆς φίλιας.— ἢ ἐν παθ. ἐνν., ὡς τὸ φίλος, ἀγαπητός, προσφιλής.— ἐπιρρ. φιλιως=φιλικῶς, κατὰ φιλικόν τρόπον.

ΦΙΛΙΠΠΕΙΟΣ, (α), *ον* (Φίλιππος) ὁ τοῦ Φιλίππου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Φίλιππον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Φ., Φιλιππίος.

ΦΙΛΙΠΠΙΩ, μαλλ. -ῖσω, ἀττ. -ῖω (Φίλιππος) ἀνήκω εἰς τὸ κόμμα τοῦ Φιλίππου, εἶμαι φίλος τοῦ Φιλίππου, φρονῶ τὰ τοῦ Φιλίππου.

ΦΙΛΙΠΠΟΙ, οἰ· πόλις τῆς Μακεδονικῆς Θράκης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου (εἰς οὗ καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα)· βλ. Κ.Ε.Δ.

ΦΙΛ-ΙΠΠΟΣ, *ον* (φίλος+ἵππος) ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν) τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἵππασίαν ἢ ὑπερβ. φιλεππίστατος.— ἢ ὡς ἀρσ. κύρ. ὄν. ὁ Φίλιππος (βλ. Κ.Ε.Δ.).

ΦΙΛΙΤΙΟΝ τὸ (φίλος)=φιλιτίον (βλ. λ.).

ΦΙΛῖων, *ον*, γεν. -ονος, ποιητ. συγκρ. τοῦ φίλος· προσφιλέστερος.

ΦΙΛῖως, ἐπιρρ. τοῦ φίλος· κατὰ φιλικόν τρόπον.

ΦΙΛΟ-ΒΑΧΧΟΣ, *ον* (φίλος+Βάχχος) ὁ φιλῶν τὸν Βάχχον, ὁ φιλῶν τὸν οἶνον.

ΦΙΛΟ-ΥΒΘΗΣ, ἐς, ὄν. ἀντι φιλογηθῆς (βλ. λ.).

ΦΙΛΟ-ΥΑΙΟΣ, *ον* (φίλος+γαῖα) ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν) τὴν γῆν, τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν.

ΦΙΛΟ-ΥΓΜΟΣ, *ον* (φίλος+γάμος) ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν)

δρα ἐπιθυμῶν) τὸν γάμον, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ νυμφεῖθῃ.

ΦΙΛΟ-ΥΑΣΤΟΡΦΙΣ, -ου, ὁ (φίλος+γαστήρ) ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν) τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, ὁ κοιλιόδουλος.

ΦΙΛΟ-ΥΕΛΙΟΣ, *ον* (φίλος+γελῖος) ὁ φιλῶν τὰ γελῖα, ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα (τὰς ἀστεϊότητας).

ΦΙΛΟ-ΥΕΛΩΣ, -ωτος, ἐ, ἡ (φίλος+γέλωσ) ὁ φιλῶν τὸν γέλωτα, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ γελᾷ, ὁ γελῶν εὐχαριστικῶς.

ΦΙΛΟ-ΥΕΩΡΓΙΑ, ἡ (φιλογεωργος) ἡ πρὸς τὴν γεωργίαν ἀγάπη, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν.

ΦΙΛΟ-ΥΕΥΡΓΟΣ, *ον* (φίλος+γεωργός) ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωργίαν, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικόν βίον.

ΦΙΛΟ-ΥΗΘΗΣ, ἐς, ὄν. -υᾷθῆς, ἐς, γεν. -έος (φίλος+γῆθος) ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν) τὴν χαρὰν (τὴν εὐθυμίαν), εὐθυμος, φαίδρος.

ΦΙΛΟ-ΥΑΦΝΟΣ, *ον* (φίλος+δάφνη) ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην.

ΦΙΛΟ-ΥΕΝΔΡΟΣ, *ον* (φίλος+δένδρον) ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα.

ΦΙΛΟ-ΥΕΣΠΟΤΟΣ, *ον* (φίλος+δεσπότης) ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσπότην του (τὸν αὐθέντην του, τὸν κύριόν του) ἢ ἐπὶ δουλῶν, ἀνδράποδα φιλοδέσποτα = δουλοὶ ὀψωσιωμένοι εἰς τοὺς κύριους των.

ΦΙΛΟ-ΥΗΜΟΣ, *ον* (φίλος+δήμος) ὁ δημοφιλής, φίλος τοῦ λαοῦ.

ΦΙΛΟ-ΥΙΚΕΨ, μαλλ. -ῆσω (φιλόδικος) ἀγαπῶ τὰς δίκας, τὰς δικαστικὰς διαμάχας (τοὺς δικαστικούς ἀγῶνας), εἶμαι φιλόδικος.

ΦΙΛΟ-ΥΙΚΟΣ, *ον* (φίλος+δίκη) ὁ ἀγαπῶν τοὺς δικαστικούς ἀγῶνας, φιλικός.

ΦΙΛ-ΟΪΤΗΣ, -ου, ὁ (φίλος+οἰότης) ὁ φίλος τῶν ὀδοιπόρων.

ΦΙΛΟ-ΥΟΞΟΣ, *ον* (φίλος+δόξα) ὡς καὶ νῦν, φιλόδοξος, ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν ἢ τὴν τιμὴν, ὁ θέλων νὰ τιμᾶται, δοξομανής.

ΦΙΛΟ-ΥΟΥΠΟΣ, *ον* (φίλος+δοῦπος) ὁ ἀγαπῶν τὸν δούπον, τὸν δούρου.

ΦΙΛ-ΟΪΟΥΡΤΟΣ, *ον* (φίλος+οἰούρμας) ὁ ἀγαπῶν (ὁ ἀρεσκόμενος) νὰ οἰούρεται.

ΦΙΛΟ-ΥΩΡΟΣ, *ον* (φίλος+δῶρον) ὁ ἀγαπῶν νὰ διδῆ δῶρα, ὁ γενναιοδωρος, ἐλευθέριος, ὁ εὐχαριστικῶς μοιράζων δῶρα.— ἐπιρρ. -εως.

ΦΙΛΟ-ΕΡΓΟΣ, ὄν, καὶ φιλόεργος, *ον* (φίλος+εργον) ὁ φιλεργός, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐργατικός, φιλόπονος.

ΦΙΛΟ-ΖΕΦΥΡΟΣ, *ον* (φίλος+Ζέφυρος) ὁ ἀγαπῶν τὸν Ζέφυρον (τὸν δυτικὸν ἀνεμῶν).

ΦΙΛΟ-ΖΩΟΣ, *ον* (φίλος+ζωή) ὡς καὶ νῦν, φιλόζωος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ζωὴν του, «φιλοτομαριστής» ἢ δειλός, ἀνανδρός.

ΦΙΛΟ-ΖΩΟΣ, *ον* (φίλος+ζῶον) ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῶα.

ΦΙΛΟ-ΘΕΔῆΜΩΝ, *ον* (φίλος+θεάομαι) ὁ ἀγαπῶν νὰ θεᾷται, ὁ ἀγαπῶν τὰ θεάματα, τὰς θεατρικὰς παραστάσεις.

ΦΙΛΟ-ΘΕΟΣ, *ον* (φίλος+θεός) ὁ ἀγαπῶν τὸν θεόν, ὁ φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής, εὐσεβής.

ΦΙΛΟ-ΘΗΡΙΑ, ἡ (φιλόθηρος) ἡ ἀγάπη διὰ τὴν θήραν, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κυνήγιον.

ΦΙΛΟ-ΘΗΡΟΣ, *ον* (φίλος+θήρα) ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν, ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνήγιον.

ΦΙΛΟ-ΔΟΥΚΥΔΙΣ, -ου, ὁ (φίλος+Θουκυδίδης) ὁ ἀγαπῶν τὸν Θ., ὁ φίλος του.

ΦΙΛΟ-ΘΡΗΝΗΣ, ἐς, καὶ φιλό-θρηνος, *ον* (φίλος+θρηνος) ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρηνοὺς, ὁ συνηδίζων νὰ θρηνηθῆ (ἐνὰ κλαίγεται).

ΦΙΛΟ-ΘΥΤΗΣ, -ου, ὁ (φίλος+θύω) ὁ ἀγαπῶν τὰς θυσίας, ὁ ἐνδερμὸς λάτρης.

ΦΙΛΟ-ΘΥΤΟΣ, *ον* (φίλος+θύω) ὁ εὐχαριστικῶς θυσιάζων (προσφέρων θυσίας) ἢ φιλόθυτα ἔργα=θυσιαι προσφερόμεναι ὑπὸ ἐνδερμῶν λατρῶν.

ΦΙΛ-ΟΙΚΟ-ΘῆΜΟΣ, *ον* (φίλος+οἰκοδομέω) ὁ ἀγαπῶν νὰ οἰκοδομῆ.

ΦΙΛ-ΟΙΚΙΤΡΜΥΝ, *ον*, γεν. -ονος (φίλος+οικίτρω) ὁ ρέπων εἰς τὸ νὰ ἐλεψῆ, φιλελεῖμων, φιλεύσπλαγχνος, ὁ εὐκόλως καὶ εὐχαριστικῶς δοκιμάζων ἀσθηματὰ οἴκτου διὰ τοὺς συνανθρώπους του.— ἐπιρρ. -μύνας.

φιλοκτίστος, ον=φιλοκτιζέμενον (βλ. λ.).
φιλοκτικός, ον (φίλος + κτικός)=φιλοκτιζέμενον (βλ. λ.), ο αγαπών τους δρόμους, ο εύκόλως δρηγώνων. 2) ο κινών τον οίκτον των άλλων προς έαυτόν, οίκτρος, άξιοδρηγήςτος.
φιλοοινία, ή (φίλιος): ή προς τον οίνον άγάπη, φιλοποσία.
φιλοοινος, ον (φίλος+οίνος): ο αγαπών τον οίνον, οινόποτης, ο έκδοτος εις οίνοποσίαν.
φιλοοίφης, -ου, δ (φίλος+οίφάω): ο φιλοσυνουσιαστής, ο αγαπών την σαρκικήν συνουσίαν, λάγνος.
φιλοκάλλεω, μελλ. -ήσω (φίλος+καλος): είμαι φιλόκαλος, είμαι έραστής του ώραίου, καταγίνομαι εις τας καλās τέχνας, έχω τό σφισθημα του ώραίου, έντρυφώ εις την άπόλαυσιν του καλού.
φιλόκαλος, ον (φίλος+καλος): ώς και νυν, φιλόκαλος, ο αγαπών τό ώραιον, τό κάλλος, αλλά και εν ήθ. εν ο αγαπών τό καλόν και ήθικόν || ο έχων άνεπτυγμένον τό ασθημα του ώραίου και κομψού.— || ο έπίζητών κά έπιδικών τās τιμάς.
φιλοκαμψής, ές, γεν. -έος (φίλος+καμψή): ο αγαπών τά κάμπτηται, ο εύκόλως και εύχαρίστως κάμπτόμενος, εύκαμπος, εύλόγιοςτος.
φιλοκαρποφόρος, ον (φίλος+καρποφόρος): ο εύχαρίστως φέρων πολλούς καρπούς, ο άφδόνως καρποφορών.
φιλοκέρδεια, ή (φιλοκερδής): ώς και νυν, φιλοκέρδεια, ή προς τό κέρδος άγάπη, άπληστία, πλεονεξία.
φιλοκερδέω, μελλ. -ήσω (φιλοκερδής): είμαι φιλοκερδής, αγαπώ τό υπερβολικόν κέρδος, είμαι άπλητος, είμαι πλεονέκτης.
φιλοκερδής, ές, γεν. -έος (φίλος+κέρδος): ώς και νυν, φιλοκερδής, ο άπληστως αγαπών τό κέρδος, άπλητος, πλεονέκτης.
φιλοκέρτομος, ον (φίλος + κέρτομος): ο αγαπών τά σκώπη, ο άρεσκόμενος τά πειράζει τους άλλους με δηκτικούς λόγους.
φιλοκηδεμών, -όνος, δ, ή (φίλος+κηδεμών): ο αγαπών τους συγγενείς του.
φιλοκίνδυνος, ον (φίλος+κίνδυνος): ο αγαπών τους κινδύνους, ο ριψοκίνδυνος, παράτολμος.
φιλοκισσοφόρος, ον (φίλος + κισσοφόρος): ο αγαπών τά κισσοφορή (νά φέρη, τά φορή, κισσόν).
φιλόκνίσιος, ον (φίλος+κνίζω): ο αγαπών τά γαργαλίματα, λάγνος.
φιλόκοινος, ον (φίλος+κοινός): ο αγαπών τό κοινόν, ο αγαπών την κοινωνίαν || τό ούθ. ώς ούα., τό φιλόκοινον=ή προς τό κοινόν καλόν άγάπη.
φιλόκρημνος, ον (φίλος+κρημνός): ο αγαπών κρημνώδη μέρη, αγαπών τους κρημνούς.
φιλοκρίνεω, μελλ. -ήσω (φίλος+κρίνω): έκλέγω τους φίλους μου βλ. και φιλολκρινέω.
φιλοκρόταλος, ον (φίλος+κρόταλον): ο αγαπών τά κρόταλα (τους κροταλισμούς), τον δόρυβον, τον πάταγον.
φιλόκροτος, ον (φίλος+κρότος): ο αγαπών τους κρότους (ή τον δόρυβον).
φιλοκτέανος, ον (φίλος+κτέανον)=φιλοκτημέων (βλ. λ.), αγαπών τά (άπο)κτήματα, άπλητος, πλεονέκτης, άρπαξ—ήπερθ. φιλοκτηεανώτατος.
φιλοκτῆμων, ον, γεν. -ονος (φίλος+κτῆμα): ο αγαπών τά κτήματα, φιλοκερδής, φιλοχρήματος.
φιλόκύβος, ον, (φίλος+κύβος): ο αγαπών τους κύβους, ο έκδοτος εις την χαρτοπαίξιαν.
φιλοκυδής, ές, γεν. -έος (φίλος+κυδός): ο αγαπών τό κύδος (τήν δόξαν, την φήμην, την αίγλην).
φιλοκύν-ηγέτης, -ου, δ (φίλος+κυνηγέτης): ο αγαπών τό κυνήγιον, ο φίλος του κυνήγιου.
φιλόκωμος, ον (φίλος+κώμος): ο αγαπών τους κώμους (τάς διασκεδάσεις, συμπόσια, χορούς κ.τ.δ.), ο φίλος τής κραιπάλης.
φιλολάκων, -ωνος, δ (φίλος+λάκων): ο αγαπών τους Λάκωνας, ο φίλος των Λακεδαιμονίων.
φιλολήιος, ον ποιητ. αντί φιλόλειος, (φίλος+λήϊη, λεία): ο αγαπών την λείαν, ο φίλος τής λαφυραγωγίας.

φιλόλιγνος, ον (φίλος+λίγνος): ο αγαπών τά λιχνεύματα («τις λιχουδίες»), «ο λιχούδης».
φιλολογία, ή (φιλόλογος): ή άγάπη τής διαλεκτικής, ή άγάπη προς τό συνδιαλεγέσθαι (προς τό συζητείν έπιστημονικά και άπρηκθωμένως), ή άγάπη προς τά γραμματα (προς την παιδείαν, προς την μόρφωσιν) || ή σπουδή τής γλώσσας και τής ιστορίας.
φιλόλογος, ον (φίλος+λέγω): ο αγαπών τους λόγους, ο αγαπών τό λέγειν, ο λάλος.— || ο αγαπών την διαλεκτικήν, την φιλοσοφικήν συζήτησιν και διαπραγματέυσιν θεμάτων τίνος, ο φίλος των γραμμάτων, ο αγαπών την σπουδήν των συγγραφέων, ο φιλομαθής, ο παλυμαθής, λατ. studiosus.— ώς ούα. δ φιλόλογος=ο σπουδάζων την γλώσσαν, την ιστορίαν, ο λόγιος, ο πεπαιδευμένος.
φιλολοιδορος, ον (φίλος+λοιδορος): ο αγαπών τά λοιδορή, ύβριστικός, κακολόγος, κακόγλωσσοσ, ύβριστής, φιλοκατήγορος.
φιλομάθεια, ή, και -μαθία (φιλομαθής): ή άγάπη προς την μάθισιν, ώς και νυν φιλομάθεια, ή τάσις προς τό άποκτήσαι όσον τό δυνατόν περισσώτερας γνώσεις.
φιλομάθης, ές, γεν. -έος (φίλος+μαθῆν): ώς και νυν, φιλομαθής, ο αγαπών την μάθισιν, ο αγαπών τά μαθηδάνη, τά άποκτή γνώσεις.— ήπερθ. -θῶς.
φιλόμαντις, -εως, δ, ή (φίλος+μάντις): ο αγαπών τους μάντις και την μαντικήν.
φιλόμαστος, ον (φίλος+μαστός): ο αγαπών τον μαστόν (τό μητρικόν στήθος).
φιλομάχος, μελλ. -ήσω (φιλόμαχος): αγαπώ τās μάχας, θέλω τά μάχωμα || μετρ., αγαπώ τās λογομαχίας: (έριδας, διχονοίας).
φιλόμάχος, ον (φίλος + μάχη): ο αγαπών τās μάχας, ο φιλοπόλεμος.
φιλόδμβριος, και φίλοδμβρος, ον (φίλος + δμβρος): ο αγαπών τον δμβρον, ο αγαπών την βροχήν || ο αγαπών την ύγρασίαν.
φιλομήλας, ίων. -μήλη, ή ή ήδών, κληθετα ούτω διότι κατά τον μύθον ή Φιλομήλα (θυγάτηρ του Πανδίωνος και άδελφή του Αίγέως, βλ. Κ.Ε.Α.) μεταμορφώθη εις άηθόνα.
φιλομήλειος, α, ον (φιλομήλα): ο άνήκων εις άηθόνα, ο έξ άηθόνος.
φιλομήτωρ, -ορος, δ, ή (φίλος+μήτηρ): ώς και νυν, φιλομήτωρ, ο αγαπών την μητέρα του.
φιλομειδής, ές, ποιητ. αντί φιλομειδής (φίλος+μειδῶω): ώς και νυν, φιλομειδής, ο αγαπών τό μειδίαιμα, ο συνηθίζων τά μειδιῶ (ήπιθ. τής Αφροδίτης).
φιλόμολπος, ον (φίλος+μολπή): ο φίλων την μολπήν, ο αγαπών τους χορούς και τά όσματα.
φιλομουστέω, μελλ. -ήσω (φιλόμουσος): φιλω (και θεραπεύω) τās Μούσας, θεραπεύω τās υπό των Μουσών προστατευομένας καλās τέχνας.
φιλομουσία, ή (φιλομουσίαω): ή προς τās Μούσας άγάπη.
φιλόμουσος, ος (φίλος+Μούσα): ώς και νυν, φιλόμουσος, ο αγαπών τās Μούσας, ο αγαπών την Μουσικήν, ο καλλιεργών τās καλās τέχνας || εύπαίδευτος, λόγιος.
φιλόμυθος, ον (φίλος+μύθος): ο αγαπών τους μύθους, ο αγαπών τās μυθικάς διηγήσεις.
φιλόμωμος, ον (φίλος+μῶμος): ο αγαπών τά ψέγη τους άλλους, φιλόψωγος, φιλοκατήγορος.
φιλόμωσος, ον, δωρ. αντί φιλόμουσος.
φιλοναύτης, -ου, δ (φίλος+ναύτης): ο αγαπών τους ναύτας.
φιλονικέω, και ήτιον όρθως -νεκίεω, μελλ. -ήσω (φιλόνικος): ώς και νυν, φιλονικώ, αγαπώ την νίκην (τήν υπερλασχισιν), αγαπώ τās έριδας, είμαι φιλονικός, είμαι φίλερις, είμαι έριστικός, άρέσκομαι εις λογομαχίας, εις διαπληκτισμούς διά λόγων || μετά δωτ. προσ., λογομαχώ προς τινα, φιλονικώ μέ τινα || τά χείρω φιλονικῶ=άπό ίσχυρογυνωμοσύην έκλέγω τό χειρότερον.
φιλονικία, ή, και ήτιον όρθως -νεκία (φιλονικέω): ώς και νυν, φιλονικία, ή τάσις τά νικά τις (νά

υπεριοχή), ή αγάπη πρὸς τὰς ἐριδας, ἐριστικότητα, ἀνταγωνισμός, ἀμιλλα, ἀντίπραξις, ἰσχυρογνωμοσύνη, πέτομα.

ΦΙΛΟ-ΝΙΚΟΣ, *ον*, καὶ ἤτεον ὁρθῶς **-ΝΕΙΚΟΣ** (*φίλος + νίκη*) ὁ ἀγαπῶν τὴν νίκην, ὁ ἀγαπῶν νὰ πρωτεύῃ, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐριδας, ὁ φιλερις, ὁ ἐριστικός, ὁ μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης ἐρίζων, ὁ πέτομων καὶ ἰσχυρογνώμων.

ΦΙΛΟ-ΝΥΜΦΙΟΣ, *ον* (*φίλος + νυμφίος, νύμφη*) ὁ ἀγαπῶν τὸν νυμφίον ἢ τὴν νύμφην.

ΦΙΛΟ-ΞΕΙΝΟΣ, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *φιλόξενο* (βλ. λ.).

ΦΙΛΟ-ΞΕΝΟΣ, ποιητ. **-ΞΕΙΝΟΣ**, *ον* (*φίλος + ξένος*) ὡς καὶ νῦν, φιλόξενος, ὁ φιλῶν τοὺς ξένους, ὁ ἀγαπῶν τοὺς φιλοξενουμένους του, ὁ φιλοξενῶν ἀνθρώπους, ὁ φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος αὐτούς.—ἐπιρρ. *-νωος*, ὡς καὶ νῦν.

ΦΙΛΟ-ΟΙΝΟΣ, *ον* (*φίλος + οἶνος*), ποιητ. ἀντὶ *φιλοοίνος* (βλ. λ.) ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, οἶνοπότης, «μπεκρῆς».

ΦΙΛΟ-ΠΑΙΓΜΩΝ, *ον*, γεν. *-ογος* (*φίλος + παίγμα*) ὡς καὶ νῦν, φιλοπαίγμων, ὁ ἀγαπῶν τὰ παίγνια, ὁ «παιγνιδιόρρης», ὁ ἀγαπῶν τὰς ἀστείότητα, διασκεδαστικός.

ΦΙΛΟ-ΠΑΙΣ, *-παιδος, δ*, ἢ (*φίλος+παῖς*) ὁ φιλῶν τοὺς παῖδας του, ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα του || ὡς τὸ *παιδερρατῆς*, ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεανίσκους.

ΦΙΛΟ-ΠΑΤΡΙΑ, ἢ (*φίλος+πατρίς*) ἢ πρὸς τὴν πατρίδα αγάπη.

ΦΙΛΟ-ΠΑΤΡΙΣ, *-ιδος, δ*, ἢ, ἀλλ' αἰτ. ἐν. *φιλόπατρις* (*φίλος+πατρίς*) ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, ὡς καὶ νῦν, φιλόπατρις, πατριώτης.

ΦΙΛΟ-ΠΑΤΕΡ, *-ορος, δ*, ἢ (*φίλος+πατήρ*) ὁ ἀγαπῶν τὸν πατέρα του.

ΦΙΛΟ-ΠΛΕΚΤΟΣ, *ον* (*φίλος + πλέκω*) ὁ φιλῶν νὰ πλέκῃται, ὁ εὐχαρίστως (ἢ συνήθως) πλεκόμενος, ὁ πάντοτε πλεκόμενος.

ΦΙΛΟ-ΠΛΟΣΟΣ, *ον*, καὶ συνηρ. **-ΠΛΟΥΣ**, *ου* (*φίλος+πλῆος*) ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέῃ, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὰ ταξίδια.

ΦΙΛ-ΟΠΛΟΣ, *ον* (*φίλος+ὄπλον*) ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄπλα, ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον.

ΦΙΛΟ-ΠΛΟΥΤΙΑ, ἢ (*φιλόπλουτος*) ἡ αγάπη πρὸς τὸν πλοῦτον, ἢ τὰσις πρὸς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τις πλοῦτη.

ΦΙΛΟ-ΠΛΟΥΤΟΣ, *ον* (*φίλος+πλοῦτος*) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀγαπῶν τὸν πλοῦτη, ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ πλούσιος, ὁ ἐπιδιώκων τὰ πλοῦτη || *φιλόπλουτος ἀμιλλα* = ἀμιλλα πρὸς ἀπόκτησιν πλοῦτου.

ΦΙΛΟ-ΠΟΙΜΝΙΟΣ, *ον* (*φίλος + ποιμνή*) ὁ ἀγαπῶν τὰ ποίμνια (ἐπὶ κινός π.χ.).

ΦΙΛΟ-ΠΟΛΕΜΟΣ, ποιητ. **ΦΙΛΟΠΟΛ-**, *ον* (*φίλος + πόλεμος*) ὡς καὶ νῦν, φιλοπόλεμος, ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, φίλος τοῦ πολέμου, πολεμικός, πολεμοχαρής.—ἐπιρρ. *-μωος*.

ΦΙΛΟ-ΠΟΛΙΣ, *-ιδος καὶ ἰων. -ισ, δ*, ἢ αἰτ. *-εν* ποιητ. καὶ **ΦΙΛΟΠΟΛΙΣ** (*φίλος + πόλις*) ὡς καὶ νῦν, φιλόπολις, ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν του, ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, φιλόπατρις. || ὡς οὖσα, *δ* *φιλόπολις* = ὁ πατριώτης, ὁ φιλόπατρις || *φιλόπολις ἀρετὴ* ἢ τὸ *φιλόπολις* = ἡ φιλοπατρία, ὁ πατριωτισμός.—ἐν Ἀθήναις *φιλόπατρις* συνήθως ἐκαλεῖτο ὁ ἀγαπῶν τὴν κοινήν πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα ἐν τῷ συνόλω της, ἐν ᾧ *φιλόπολις* ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ ἀγαπῶν τὴν γενετείραν του.

ΦΙΛΟ-ΠΟΝΕΩ, μελλ. *-ήσω* (*φιλόπονος*) ἀγαπῶ τοὺς κόπους, ἐργάζομαι σκληρὰ, εἶμαι φιλόπονος, εἶμαι ἐργατικός, εἶμαι ἐπιμελής || τὸ *φιλοπονεῖν* = ἢ *φιλοπονία* (βλ. λ.).

ΦΙΛΟ-ΠΟΝΗΡΙΑ, ἢ (*φιλοπόνηρος*) τὸ φιλεῖν (τὸ ἀγαπᾶν) τοὺς πονηροὺς καὶ τὰ πονηρά, ἢ κλισίαι (ροπή) πρὸς τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς πονηρὰς πράξεις.

ΦΙΛΟ-ΠΟΝΗΡΟΣ, *ον* (*φίλος+πονηρός*) ὁ ἀγαπῶν τοὺς πονηροὺς καὶ τὰς πράξεις των.

ΦΙΛΟ-ΠΟΝΙΑ, ἢ (*φιλοπονέω*) ὡς καὶ νῦν, φιλοπονία, ἡ αγάπη πρὸς τοὺς κόπους, ἡ αγάπη πρὸς τὴν

ἐργασίαν, ἐργατικότης, φιλεργία, δραστηριότης.

ΦΙΛΟ-ΠΟΝΟΣ, *ον* (*φίλος + πόνος*) ὡς καὶ νῦν, φιλόπονος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐργατικός, φιλεργος, δραστηριός.— || ἐπὶ πραγμάτων, κοπιώδης, κοραστικός, δύσκολος.—ἐπιρρ. *-νωος* συνηρ. *-νώτερον*, ὑπερβ. *-νώτατα*.

ΦΙΛΟ-ΠΟΣΙΑ, ἢ (*φιλόποτης*) ἢ πρὸς τὸ πίνειν αγάπη, πολυποσία, λατ. *vinolentia*.

ΦΙΛΟ-ΠΟΤΗΣ, *-ου, δ* (*φίλος+ΠΟ-*, ρίζ. τοῦ *πίνω*) ὁ ἀγαπῶν τὸν πότον (τὴν οἶνοποσίαν), ὁ οἶνοπότης, ὁ πότης, ὁ φίλος τοῦ οἴνου, ὁ μέθυσο, ὁ «μπεκρῆς», λατ. *vinolentus*.

ΦΙΛΟ-ΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗ, ἢ (*φιλοπραγμων*) ὡς καὶ νῦν, φιλοπραγμοσύνη, πολυπραγμοσύνη, τὸ νὰ εἶναι τις πολυπράγμων, περιεργος, τὸ νὰ ἀσχολῆται (νὰ ἀνακατεύεται) εἰς πολλὰ πράγματα, ἢ ἀνόμειξις εἰς ξένας ὑποθέσεις, ἀνήσυχος τρόπος ζωῆς.

ΦΙΛΟ-ΠΡΑΓΜΩΝ, *ον*, γεν. *-ογος* (*φίλος+πράγμα*) ὡς καὶ νῦν, φιλοπράγμων, πολυπράγμων, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀσχολῆται περὶ πολλὰ, καὶ ἰδίως νὰ ἀναμειγνύεται εἰς ξένας ὑποθέσεις || ὡς οὖσα, *δ* *πολυπράγμων* = ὁ πολυάσχολος, ὁ ἀνήσυχος καὶ περιεργος ἄνθρωπος, «ποῦ ὄποια πέτρα καὶ ἂν κυλίσῃ τὸν βρῖσκεῖς ἀπὸ κάτω».—ἐπιρρ. *-μόνωος*.

ΦΙΛΟ-ΠΡΟΣ-ΗΓΟΡΙΑ, ἢ (*φιλοπροσηγορος*) ἢ εὐπροσηγορία, ἢ φιλικὴ συμπεριφορά, εὐγένεια, ἢ θροφροσύνη.

ΦΙΛΟ-ΠΡΟΣ-ΗΓΟΡΟΣ, *ον* (*φίλος+προσηγορος*) ὁ εὐπροσηγορος, ὁ καταδεκτικός, εὐγενής.

ΦΙΛΟ-ΠΡΩΤΕΥΩ, μελλ. *-οω* (*φίλος+πρωτεύω*) ἐπιθυμῶ ἢ ἀγωνίζομαι νὰ εἶμαι πρῶτος, ἐπιδιώκω νὰ πρωτεύω, ἀγαπῶ τὰ πρωτεῖα.

ΦΙΛΟ-ΠΤΟΛΕΜΟΣ, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *φιλοπόλεμος* (βλ. λ.).

ΦΙΛΟ-ΠΤΟΛΙΣ, *δ*, ἢ, ποιητ. ἀντὶ *φιλόπολις* (βλ. λ.). **ΦΙΛΟ-ΠΥΡΟΣ**, *ον* (*φίλος+πυρός*) ὁ ἀγαπῶν τοὺς πυρούς, ἀγαπῶν τὸν οἶτον (ἐπιθ. τῆς Δημήτρος).

ΦΙΛ-ΟΠΩΡΙΣΤΗΣ, *-οῦ, δ* (*φίλος + ὄπωρα*) ὁ ἀγαπῶν τὰς ὄπωρας, ὁ ἀγαπῶν τοὺς καρπούς, ὁ ἀγαπῶν τοὺς καρπούς τοῦ φθινοπώρου.

ΦΙΛ-ΟΡΓΙΟΣ, *ον* (*φίλος + ὄργια*) ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄργια (τὰς μουσικὰς τελετάς).

ΦΙΛ-ΟΡΘΙΟΣ, *ον* (*φίλος+ὀρθιος*) ὁ ἀγαπῶν τὸ εὐθύ, τὸ εὐθύγραμμον, τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν.

ΦΙΛ-ΟΡΜΙΣΤΕΙΑ, ἢ (*φίλος+ὀρμίζω*) ἡ ἀγαπῶσα τὸν ὄρμον, τὸν λιμένα, ἢ εὐχαρίστως προσορμιζομένη.

ΦΙΛ-ΟΡΝΙΘΙΑ, ἢ (*φίλορνις*) ἡ πρὸς τὰ πτηνὰ αγάπη.

ΦΙΛ-ΟΡΝΙΣ, *-ιθος, ὁ*, ἢ (*φίλος+ὄρνις*) ὁ ἀγαπῶν τὰ πτηνὰ || ἐπὶ βράχοι, ὁ καλύπτων, ὁ προστατεύων, τὰ πτηνὰ, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσι τὰ πτηνὰ καὶ συχναῖζον εἰς αὐτόν.

ΦΙΛΟ-ΡΡΩΞ, *-ῶγος, δ*, ἢ (*φίλος+ῥάξ*) ὁ τὰς ῥάγας (ἢ ῥώγας) τῶν δοτρῶν ἀγαπῶν, ὁ παράγων οταφυλάς.

ΦΙΛ-ΟΡΤΥΞ, *-ῦγος, δ*, ἢ (*φίλος + ὄρτυξ*) ὁ φιλῶν τοὺς ὄρτυγας, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄρτυκτα.

ΦΙΛΟΣ, (*η*), *ον* κλητ. *φίλε*, ἐνίοτε καὶ μετὰ οὐδ. οὐσα: *φίλε τέκνον* [ε' ἀλλὰ παρ' Ὅμη. ἢ κλητ. *φίλε ἐν ἀρχῇ* στίχου ἔχει ε'] ἐν παθ. ἐνν., πεφιλημένος, ἀγαπημένος, ἀγαπήσις, προσφιλής, λατ. *amicus, carus*. 2) ὡς οὖσα, *δ* *φίλος*, ἢ *φίλη* (ὡς καὶ νῦν, ὁ φίλος, ἐῖ φιληνόσα), λατ. *amica, amica* || *δ* *Διὸς φίλος* = ὁ ἀγαπητός εἰς τὸν Δία, ὁ φίλος τοῦ Διὸς || *κατὰ τὰς προσφωνήσεις*: *δ* *φίλος*, *δ* *φίλε*, *ὦ φίλοι* κ.ο.κ. (ὡς καὶ νῦν) || *οἱ φίλοι* = οἱ φίλοι καὶ οἱ οἰκεῖοι, ἐτὸ συγγενολοδῖα || *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* = οἱ φίλοι τὰ ἔχουν ὅλα κοινὰ μεταξὺ των. 3) ἐπὶ πραγμάτων, εὐχάριστος, τερπνός, προσφιλής, εὐάρεστος || *φίλον ἔστι μοι* (ἢ *γίγνεται*) = μοῦ εἶναι ἀγαπητόν, μοῦ ἀρέσκει, εἶναι «οἱτὴν καρδίᾳ μου», λατ. *cordi est*. 4) παρ' Ὀμήρω καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς τὸ ἐπιθ. *φίλος* ἀντὶ τῶν κλητ. ἀντων. (*ἐμός, σός, ἑός*), κυρ. ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐπὶ τῶν μαλῶν τοῦ σώματος κλπ.: *φίλον ἦσε, φίλα γυῖα, φίλα γούνατα, φίλος θυμός, φίλη ἄλοχος, φίλα τέκνα* κλπ. || κατὰ μικρὸν κατέστη τόσον

σύνθεσις ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ, ὥστε συνάπτεται καὶ μετὰ λέξεων προσώπων ἢ πράξεων, μὲ τὰ ὅποια οὐδὲν ἔχουσιν συμπαθείας συνδέει τὸν ὁμιλοῦντα: οὕτω π.χ. λέγεται περὶ τοῦ Μελεάγρου: *μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χαόμενος κῆρ* = ὠραιογόμενος ἐναντίον τῆς μητρὸς του Ἀλθαίας || ὡς. καὶ ἀπλῶς πρὸς δήλωσιν πράξεως τινος τὸ ὅποιον εἶναι ἰδιὸν μᾶς ἢ μᾶς εἶναι σύνθεσις: *φίλα εἴματα* = τὰ ἐνδύματά μας | *φίλος πόνος* = ἡ συνθηδισμένη ἐργασία μας, τὸ σύνθετος ἔργον μας.— || παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἐν ἀνεργ. σημ. (ὡς τὸ *φίλιος*), ὁ ἀγαπῶν, ὁ φιλικός, φιλόστοργος, στοργικός || φιλόφρων, καλοκάγαδος, εὐμενής, εὐάρεστος || *φίλα φρονῶ τινα* = τρέφω φιλικὰ αἰσθήματα πρὸς τινα, κατέχομαι ἀπὸ φιλικῆς διαθέσεως διὰ τινα, διακίμαι φιλικῶς πρὸς τινα | *φίλα ποιούμαι τινα* = κἀμυν καλὸν εἰς τινα, τοῦ δεικνύω φιλοφροσύνην.— Οἱ τύποι τῶν παραθετικῶν του εἶναι ποικίλοι: 1) συγκρ. *φιλιάν, ον*, ὑπερβ. *φιλιστος, η, ον*. 2) συγκρ. *φίλετρος*, ὑπερβ. *φίλιτατος*. 3) συγκρ. *φιλαίτερος*, ὑπερβ. *φιλαίτατος*.

Ἑτυμ.: *φίλος*, *φίλετρος* (**φιλτό* τερως καθ' ἀπλόλ.) | *φίλιτατος* (ἄωρ. *φιλίτατος*) | *φίλιον*, *φίλικον* πρβλ. **φιλί* τὸς ἐν τοῖς κυρ. ὀνομα. *Φιλογενής, Φιλίας, Φιντίας* | *φίλ-τρον* σκοτ. ἑτυμολ. κατὰ τινος συγγ. τῷ ἱερ. *bil* (καλός), *gaul. Bil-calsio* (κῦρ. ὄν.), *παλ-γερμ. billich* (δικαίος, εὐθύς), *μεσ-γερμ. wöschbilde* (τὰ περιχώρη), *παλ-γερμ. biladl, billidi* (εἰκὼν), ἀλλὰ παρουσιάζονται ἔμπροσθα σημασιολογικῆς φύσεως— κατὰ τινα ἄλλην ἐκδοχὴν πρόκειται περὶ ἐπακτάσεως τοῦ ἀντωνυμ. θέμ. *σφ-*, ὅπως πρωταρχικῶς ἢ λ. *φίλος* θὰ ἐσήμαιναν εὐ ἀνήκων εἰς αὐτόν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἰδικούς του, ἰδιόκτητος πρβλ. λακ. *φίν=σφίν, σφός* (βλ. ἐν *σφείς*) | *πιθ. ἐξ* *ιαπ. ἐν ἀρχῇ* λέξεων **bh-*, ἄνω ἐμφανίζεται ἐν τῷ *Μακαθ. Βίλιππος* (= *Φίλιππος*).

φίλο-σιτος, *ον* (*φίλος+σίτος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν σίτον, ὁ ἀγαπῶν τὰ σιτηρὰ, γεωργικός.— || γενικῶς, ὁ ἀγαπῶν τὴν τροφήν, ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ.

φίλο-σκηπτρος, *ον* (*φίλος+σκηπτρον*)· ὁ ἀγαπῶν τὸ σκῆπτρον.

φίλο-σκήπων, *-ονος, ὁ, ἢ* (*φίλος+σκήπων*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν ράβδον, ὁ συνηδίζων νὰ φέρῃ βακτηρίαν, ὁ φέρων βακτηρίαν.

φίλο-σκόπελος, *ον* (*φίλος+σκόπελος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκοπέλους, ὁ ἀγαπῶν τοὺς βράχους, ὁ συχνάζων εἰς βράχους.

φίλο-σκώμμων, *ον, γεν. -ονος* (*φίλος+σκώμμα*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα, ὁ συνηδίζων νὰ κἀμνῃ ἄσπετα.

φίλο-σοφίω, *μελλ. -ήσω* πρκ. *πεφιλοσόφηνα* (*φιλοσοφος*)· ἀγαπῶ τὴν σοφίαν, εἶμαι ἐραστὴς τοῦ εἰδέναι, ἀγαπῶ τὰς γνῶσεις (τὴν ἐπιστήμην, τὴν παιδείαν), ἐπιδιώκω νὰ ἀποκτήσω τὴν σοφίαν (νὰ γίνω σοφός), σκέπτομαι φιλοσοφικῶς, σπουδάζω κατὰ βάθος, *λατ. philosophari*.— || μετὰ αἰτ. πραγμ., συζητῶ περὶ τινος ἢ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ τι κατὰ συστηματικὴν μέθοδον, τὸ σπουδάζω φιλοσοφικῶς, ἀναζητῶ τὴν πρῶτην ἀρχὴν τῆς γενέσεώς του, τὸ πραγματεύομαι ἐπιστημονικῶς, *λατ. meditari* || *φιλοσοφῶ φιλοσοφίαν, δεῖ ἤσ...* ἀναζητῶ ἐν φιλοσοφικῶν αὐστημῶν, διὰ τοῦ ὁποῦ... 2) γενικῶς, σπουδάζω περὶ τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι | ἐπινοῶ τι, μηχανεύομαι τι.

φίλο-σοφίτην, *ρημ. ἐπιθ. τοῦ φιλοσοφῶ δεῖ φιλοσοφεῖν* = πρέπει νὰ κἀμνῃ τις ἐπιστημονικῶς ἐρευνῶν

φίλο-σοφία, ἢ (*φιλοσοφία*)· ἡ ἀγάπη τῆς σοφίας, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν σοφίαν (πρὸς τὴν γνῶσιν πῆς ἀληθείας), ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν παιδείαν, ὁ ἐνδοσιασμός δι' ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, θεωρία, σπουδῆ. 2) ἡ συστηματικὴ κατὰ τὴν πρόπουσαν μέθοδον σπουδῆ καὶ ἐρευνας πράξεώς τινος, ἡ ἐπιστημονικὴ διαπραγματεύσις, *λατ. meditatio*. 3) ὡς καὶ νῦν φιλοσοφία, ἡ ἐξερευνητικὴ τῆς οὐσίας τῶν ὄντων, ἡ εὐρεσις τῆς περὶ αὐτῶν ἀληθείας, *λατ. philosophia ἢ sapientia*.

φίλο-σοφός, *ον* (*φίλος+σοφία*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν σοφίαν, ὁ ἀγαπῶν τὴν γνῶσιν || πρῶτος ἐχρησιμο-

ποίησι τὴν λέξιν ὁ Πυθαγόρας, ὅστις ἐκάλεσε αὐτὸν *φιλόσοφον*, *τ.ἐ. ἐραστὴν τῆς σοφίας, καὶ οὐχὶ σοφὸν* || ἀντιθέτως, ὁ τυχὼν παιδεύει, ὁ πεπαιδευμένος, ὁ λόγιος, ὁ ἐπιστήμων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πολλοὺς (οἱ πολλοὶ=οἱ ἀγρόμαστοι, ὁ δόλος, οἱ ἀμόρφωτοι). 2) ὡς οὖν. ὁ *φιλόσοφος*=ὁ ἐπαγγελματικῶς τέχνην τινὰ ἢ ἐπιστήμην || εἶτα, ὡς καὶ νῦν φιλόσοφος, ὁ διδάσκων συστηματικὴν φιλοσοφίαν, ὁ πραγματευόμενος τὰ διὰφορα προβλήματα κατ' ἐπιστήμην || τὸ *φιλόσοφον* = ἡ φιλοσοφία.— || φιλοσοφικός, ἐπιστημονικός.

φίλο-σόφως, *ἐπιρρ. τοῦ φιλόσοφος*· φιλοσοφικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν φιλοσόφων.

φίλο-σπῆλυξ, *-υγος, ὁ, ἢ* (*φίλος+σπῆλυξ*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ σπῆλαια, ὁ συνήδως καὶ εὐχαρίστως διαμένων εἰς σπῆλαια.

φίλο-σπονδος, *ον* (*φίλος+σπονδή*)· ὁ ἀγαπῶν τὰς σπονδὰς, ὁ χρησιμοποιούμενος κατὰ τὰς σπονδὰς.

φίλο-σπουδός, *ον* (*φίλος+σπουδή*)· ὁ φιλῶν τὴν σπουδὴν (τὸν ζῆλον, τὴν προθυμίαν).

φίλο-στεφάνος, *ον* (*φίλος+στεφάνος*)· ὁ φιλῶν τοὺς στεφάνους, ὁ ἀγαπῶν νὰ τιμᾶται διὰ στεφάνων, ὁ ἐπιδιώκων τοιαύτας τιμὰς, ὁ εὐχαρίστως κοσμοῦμενος διὰ στεφάνων.

φίλο-στονος, *ον* (*φίλος+στόνος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεναγμούς, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἀναστενάξῃ, ὁ συνήδως καὶ εὐχαρίστως ἀναστενάζων, ὁ ἐκδοτός εἰς δρῆνους.— *ἐπιρρ. -ως*.

φίλο-στοργία, ἢ (*φιλόστοργος*)· ὡς καὶ νῦν, φιλοστοργία, τρυφερὰ ἀγάπη, στοργή, θερμὴ συμπάθεια.

φίλο-στοργός, *ον* (*φίλος+στοργή*)· ὡς καὶ νῦν, φιλόστοργος, ὁ τρυφερῶς ἀγαπῶν, ὁ στοργικός, κυρ. ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος συμπαθείας καὶ στοργῆς γονέων, τέκνων καὶ ἀδελφῶν.— *ἐπιρρ. -ως*.

φίλο-στράτιώτης, *-ου, ὁ* (*φίλος+στρατιώτης*)· ὁ φίλος τοῦ στρατιώτου, ὁ ἀγαπῶν τὸν στρατιώτην.

φίλο-σώματος, *ον* (*φίλος+σῶμα*)· ὁ ἀγαπῶν τὸ σῶμα καὶ περιποιούμενος αὐτό || ὁ ἐντροφῶν εἰς σωματικὰς ἀπολαύσεις, ἡδονακῆς, αἰσθησιακῶς.

φίλο-τάσιος, (*α*), *ον, ἄνω*, ἀντὶ *φιλοτήσιος*.

φίλο-τέκνος, *ον* (*φίλος+τέκνον*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, ἢ γεν. ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα, ὁ φίλος τῶν τέκνων.

φίλο-τεχνέω, *μελλ. -ήσω* (*φιλότεχνος*)· ἀγαπῶ τὴν τέχνην, εἶμαι φίλος τῆς τέχνης, ἀσκῶ τέχνην τινὰ.

φίλο-τεχνός, *ον* (*φίλος+τέχνη*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν τέχνην, ὁ ἀσκῶν τέχνην τινὰ || ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐντεχνός, ὁ τεχνικῶς κατασκευασμένος, τεχνικός, περίεργος.

φίλοτης, *-ητος, ἢ* (*φίλος*)· φιλία, ἀγάπη, στοργή, συμπάθεια || ὡς. ἐπὶ φιλίας ἢ φιλικῶν σχέσεων μεταξύ λαῶν.— || *παρ' Ὀμ.* συχὰ ἐπὶ τῆς μεταξύ ἀνδρῶς καὶ γυναικὸς συνουσίας.

φίλοτήσιος, (*α*), *ον, ἄνω*, *φίλοτάσιος* (*φιλότης*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν *φιλοτήτα* (βλ. λ.), ὁ συντελών εἰς τὴν ἀγάπην, ὁ προάγων καὶ ὑποβοηθῶν τὴν ἀγάπην (ἢ τὸν ἔρωτα) || *φιλοτήσιαι ἔργα* = ἔργα τοῦ ἔρωτος, (ἔρωτικῆ) συνουσίας.— || ἢ *φιλοτήσια κῦλιξ*, ἢ καὶ ἀπολ. ἢ *φιλοτήσια* (ἐνν. *κῦλιξ*) = ποτήριον ἀφιερωμένον εἰς τὴν φιλίαν, ποτήριον φιλοτήτος | *φιλοτήσιαν προπίνω τινα* = πίνω εἰς ὑγείαν τινός | *φιλοτήσιαν λαμβάνω* = δέχομαι πρόσωπον γινόμενην παρ' ἄλλου πίνοντος εἰς ὑγείαν μου.

φίλο-τιμέομαι, *μέσ. μελλ. -ήσομαι* μέσ. *ἀφρ. α' ἐφιλοτιμησάμην*, καὶ *παθ. ἐφιλοτιμήθημ* πρκ. *πεφιλοτιμημαί*· ἀποθ. (*φιλότιμος*)· ἀγαπῶ τὰς τιμὰς ἢ τὰς διακρίσεις, εἶμαι *φιλότιμος* (βλ. λ.), εἶμαι φιλόδοξος, ἀμιλλῶμαι. 2) μετὰ *δοτ. πραγμ.*, στήριζω τὴν φήμην μου ἢ τὴν δόξαν μου εἰς τὴν πράξη, εἶμαι ὑπερήφανος δι' αὐτό || *φιλοτιμοῦμαι τι ἢ πρὸς τι* = ἐπιλαμβάνομαι πράξεώς τινος μετὰ ζήλου καὶ φιλοτιμίας, τὸ ἐπιδιώκω με ἰδιαίτερον ζῆλον, ἐνασχολοῦμαι εἰς αὐτό με ἰδιαίτερον ἀγάπην | ἐπομένως, συμβάλλομαι (συνεισφέρω) ἀφθόνως διὰ τι (διὰ τὸ καλὸν του) || *φιλοτιμοῦμαι πρὸς τινα* = ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα. 3) μετ' ἀφρ., ἐν ἀμιλλῶ-

λη πρὸς ἄλλον (ἢ ἄλλους) ἀγωνίζομαι μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος νὰ πράξω τι, φιλοτιμοῦμαι (φιλοδοξῶ) νὰ ... συναγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ νά...: **οἱ πάντων ἐν φιλοτιμηθείεν φίλω σοι χρησθαι** = οἱ ὅποιοι δὰ ἐφιλοδόξουν τὰ μέγιστα νὰ σᾶς ἔχουν φίλον.

φιλο-τιμία, ἡ, ἰων. **-ίη** (φιλοτιμῶμαι): ἀγάπη πρὸς τὴν τιμὴν ἢ πρὸς πᾶσαν τιμητικὴν διάκρισιν, φιλοδοξία. || ἄμιλλα, ἀνταγωνισμός || **ἔθεν**, ἡ ἐκ φιλοδοξίας ἐπιδιώξεις πράγματός τινος, τὸ νὰ ἐξαρτᾷ δηλ. τὰς τὴν ὑπερφηανείαν του ἐκ τινος πράγματος (μετὰ γεν. πραγμ.) || **ἐν κακῇ ἄν.**, φιλόδοξος ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, πεῖσμα, ἐπιμονή. 2) ἐπιδεικτικότητα, τάσις πρὸς ἐπίδειξιν || **ἔθεν**, ἐν καλῇ ἄν., ἐλευθεριότητα, γενναιοδωρία, μεγαλοδωρία.— || τὸ ἐπιδιωκόμενον πράγμα, ἡ τιμὴ, ἡ διάκρισις, ἡ τιμητικὴ διάκρισις.

φιλό-τιμος, **ον** (φίλος+τιμή): ὁ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν, ὁ φιλόδοξος || ὁ ζηλότυπος, ὁ ἐκ φιλοδοξίας ἀμιλλώμενος.— **ἐπίρρ.** **-μως** = φιλοδόξως, ζηλοτύπως.— || **ἐν παθ.** ἄν., ὁ πολὺ τιμηθεὶς, **πολυτιμητος** (βλ. λ.), οὐδαστός.

φιλοτῆριον, τό, ποιητ. ἕποικον. τοῦ **φιλότης** (βλ. λ.), ἀντὶ **φιλοτέρειον** «ἀγαποῦλά μου», «κανακὸρῃ μου».

φιλό-φθογγος, **ον** (φίλος+φθογγή): ὁ ἀγαπῶν τὰς φωνάς, ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, ὁ θορυβώδης.

φιλό-φίλος, **ον**: ὁ ἀγαπῶν τοὺς φίλους του.

φιλό-φόρμιγξ, **-ιγγος**, ὁ, ἡ (φίλος+φόρμιγξ): ὁ ἀγαπῶν τὴν φόρμιγγα, ὁ συνοδεύων αὐτήν.

φιλο-φρονέομαι, μέσ. μελλ. **-ήσομαι**: μέσ. ἀόρ. **ἀ' ἐφιλοφρονήσῃμι** καὶ παθ. **ἐφιλοφρονήθημι** (φιλόφρων): φερομαι φιλοφρόνως, μεταχειρίζομαι τινα μετὰ φιλοφροσύνης, δεικνύω φιλοφροσύνην πρὸς τινα || **μετρ.**, χαρίζομαι, εὐφραίνω, ἱκανοποιῶ, τέρπω || **ἐν τῷ παθ.** ἀόρ. **ἀ' φιλοφρονήθημι** = **φιλοφρονήσασθαι ἀλλήλους** = ἀμοιβαίως κάμνω φιλοφρονήσεις πρὸς τινα καὶ δέχομαι παρ' αὐτοῦ ἐπίσης.— || **ἀπολλ.**, διαπνέοντα ἀπὸ ἀγαθῶν διαθέσεις, εἶμαι φιλόφρων, ἔχω εὐθυμον χαρακτήρα.

φιλο-φρονέστερος, **α**, **ον**, συγκρ. τοῦ **φιλόφρων**.

φιλό-φροσύνη, ἡ (φιλόφρων): ὡς καὶ νῦν, φιλοφροσύνη, φιλικὴ μεταχείρισις, φιλικὴ συμπεριφορὰ, φιλία, προσήγεια, καλοκαγαθία || φιλικὴ ὑποδοχή, φιλικὸς χαιρετισμός, δεξιότητες.— || εὐθυμος διάθεσις, εὐθυμία, φαιδρότης.

φιλο-φρόσυνος, **η**, **ον** = **φιλόφρων** (βλ. λ.).

φιλό-φρων, **-ονος**, ὁ, ἡ (φίλος+φρήν): ὡς καὶ νῦν, φιλόφρων, ὁ φιλα φρονῶν πρὸς τινα, ὁ φιλικῶς διακείμενος πρὸς τινα, φιλικός, εὐπροσήγορος, εὐγενής, περιποιητικός.— **ἐπίρρ.** **-φρόνως** ὡς καὶ νῦν, φιλοφρόνως, μετὰ φιλοφροσύνης, εὐγενῶς.

φιλο-χορευτής, **-οῦ**, ὁ (φίλος+χορεύω): ὁ φίλος τοῦ χοροῦ (τῶν ἀρχαίων δραμάτων), ἐπιθ. τοῦ **Διούτυσου**.

φιλό-χορος, **ον** (φίλος+χορός): ὁ ἀγαπῶν τὸν χορὸν ἢ τὴν ὄρχησιν τοῦ χοροῦ (τῶν δραμάτων), ἐπιθ. τοῦ **Πανός**.

φιλο-χρημάτew, μελλ. **-ήσω** (φιλοχρημάτος): ἀγαπῶ τὸ χρήμα, εἶμαι φιλοχρήματος, (φιλάργυρος, τοιγούνης), εἶμαι δηλοτύπος.

φιλο-χρημάτις, ἡ (φιλοχρημάτος): ὡς καὶ νῦν, φιλοχρηματία, ἡ ἀγάπη τοῦ χρήματος, φιλαργυρία.

φιλό-χρημάτος, **ον** (φίλος+χρημάτα): ὡς καὶ νῦν, φιλοχρήματος, φιλάργυρος, δηλοτύπος, «τοιγούνης».

φιλό-χρηστος, **ον** (φίλος+χρηστός): ὁ ἀγαπῶν τὸ καλόν, ὁ ἀγαπῶν τὴν χρηστότητα, τὴν τιμιότητα.

φιλό-χριστος, **ον** (φίλος+Χριστός): ὁ ἀγαπῶν τὸν χριστὸν (ἐν τῇ ἐκκλησ. γλώσσῃ).

φιλό-χρῦσος, **ον** (φίλος+χρῦσός): ὁ φιλῶν τὸν χρυσόν, ὁ ἀγαπῶν τὸ χρυσιόν, φιλοχρήματος.

φιλο-χωρεῖω, μελλ. **-ήσω** (φιλόχωρος): ἀγαπῶ τὸν τόπον ἢ τὴν χώραν, μένω διαρκῶς (ἢ συχνάξω) ἐν τινὶ τόπῳ.

φιλο-χωρία, ἡ (φιλοχωρεῖω): ἡ ἀγάπη τόπου τινός, ἡ ἀγάπη διὰ τινα τόπον, ἡ πρὸς αὐτὸν στοργή, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ συχνάξῃ εἰς τινα τόπον, ἡ συμπάθεια διὰ μέρος τι.

φιλό-χωρος, **ον** (φίλος+χώρα): ὁ σφόδρα ἀγαπῶν τόπον τινά.

φιλο-ψευδής, **-ές**, γεν. **-έος** (φίλος+ψεύδος): ὁ ἀγαπῶν τὸ ψεῦδος.

φιλό-ψογος, **ον** (φίλος+ψόγος): ὡς καὶ νῦν, φιλόψογος, φιλοκατήγορος, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ τοὺς ἄλλους, νὰ ἀνακαλύπτῃ ἐλαττώματά των διὰ νὰ τοὺς ἐλέγῃ.

φιλο-ψυχέω, μελλ. **-ήσω** (φιλόψυχος): ἀγαπῶ τὴν ζωὴν μου εἰς βαθμὸν παθολογικόν || εἶμαι ἀτολμος, εἶμαι δειλός, εἶμαι μικρόψυχος.

φιλο-ψυχία, ἡ (φιλόψυχέω): ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς, ἡ πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη, φιλοζωία || δειλία ἀνανδρία.

φιλό-ψυχος, **ον** (φίλος+ψυχή): ὁ ἀγαπῶν τὴν ζωὴν του τόσοσ ὥστε νὰ κατέχεται ὑπὸ ἀδιαιρέτου τρόμου, μήπως πάθῃ τι || **ἔθεν**, δειλός, ἀνανδρός, ἀτολμος, μικρόψυχος.

φιλάτος, **η**, **ον**, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ **φίλος**: ὡς καὶ νῦν, φίλατος, προσφιλέστατος, εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀγαπητός || **τὰ φίλατα** = τὰ ἀγαπητότερα πρόσωπα, οἱ στενότεροι συγγενεῖς.

φίλετος, **α**, **ον**, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ **φίλος**: προσφιλέστερος, ἀγαπητότερος.

φίλτρον, τό (ἐκ τοῦ **φίλειω**, ἀντὶ τοῦ **φίλητρον**): ὡς καὶ νῦν, φίλτρον, μαγικὸν μέσον ἢ μαγικὸν φάρμακον διεγείρον τὸν ἔρωτα, ἢ διατηροῦν αὐτόν, ἢ ἐπαναφέρειν αὐτόν || γενικῶς, κάθε δέλγητρον ἢ μέσον δι' οὗ διεγείρει τις τὴν συμπάθειάν τινος, ἢ ἐπιδρᾷ καθόλου ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃ ὁ, τι ζητεῖ || οὕτω καὶ οἱ ἄρχαιοι τοῦ Ἀπόλλωνος καλοῦνται **φίλτρα** **τόλμης** ὡς μαγικὰ μέσα δημιουργοῦντα καὶ ἐμπνέοντα τόλμην.— || **ἐν τῷ πληθ.**, ἀγάπη, ἔρωτα, στοργή.

φιλα-υβριστής, **-οῦ**, ὁ ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρεται ὑβριστικῶς (προοβλητικῶς), ὁ εὐχαριστῶς μετερχόμενος ὑβριστικὸν τρόπον πρὸς τοὺς ἄλλους, ὁ ἐκδοτος εἰς τὸν ἀκόλαστον βίον.

φιλα-ύδρηλος, **ον** (φίλος+ύδρηλος): ὁ ἀγαπῶν τὴν ὑγρασίαν, ὁ ἀφρονῶν εἰς ὑγρασίαν, ὁ πάντοτε ὑγρός (ἐπὶ τοῦ κήπου π.χ.) || ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ (ἐπὶ τοῦ ἱππου).

φιλα-υμνος, **ον** (φίλος+ὑμνος): ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους, τὰ ᾄσματα.

φιλα-υπνος, **ον** (φίλος+ὑπνος): ὁ ἀγαπῶν τὸν ὕπνον.

ΦΓΑΥΡΑ, ἰων. — **ρη**, ἡ: τὸ δένδρον φιλύρα, κοιν. «φελμουριά», «φλαμούρι», λατ. **filix** τὸ ἐκ τοῦ δένδρου τοῦτουσ παραγόμενος ἄνθος εἶναι τὸ «εἶλιον» («εἶλιον»). — || ἡ ὑπὸ τὸν φλοιὸν ἐπιδερμὶς τοῦ δένδρου, ἐξ ἧς κατεσκευάζετο χάρτης πρὸς γραφήν, ὡς ἐπίσης καὶ στέφανοι καὶ ψιᾶδοι, λατ. **philyra** [σικετίν. ἔτυμ. πῖθ. ἔβνη λ.].

φιλύριος, **η**, **ον** (φιλύρα): ὁ ἐκ φιλύρας, «ἐπὶ φλαμούρι» || ἐλαφρὸς ὡς τὸ εἶλον τῆς φιλύρας.

φιλα-ψόδος, **ον** (φίλος+ψήδη): ὁ ἀγαπῶν τὰς ψόδας, ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῶματα.

φιλα-ψρεΐτης, **-οῦ**, ὁ (φίλος+ἔρεος): ὁ ἀγαπῶν τὰ ἔρη.

φίλος, **ἐπίρρ.** τοῦ **φίλος**: φιλικῶς, κατὰ φιλικὸν τρόπον, εὐγενῶς, εὐμένως.

ΦΓΜΟΣ, ὁ, μετὰ ἔτεροκλ. οὐδ. πληθ. **τὰ φεμά**: πᾶν ἐργαλεῖον ἢ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου διατηρεῖται κλειστὸν τὸ στόμα || ὡς τὸ **μημὸς** (βλ. λ.), φμωτρον τῶν κυνῶν, φμωτρον διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ νεογνὸν τῆς ἀγελάδος ἐμποδίζει νὰ θηλάξῃ, λατ. **capreolum, fiscella**.— || τὸ ἐπὶ τῆς ρινός στηριζόμενον μέρος τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἱππου, τὸ ὅποιον ἀνίστε ἔφεραν ἀλῶν (βιά τῶν ὁποῶν διήρθετο ἡ ἀκρονὴ) τοῦ ἱππου παράγουσα συριγγόν), ἢ καὶ κώδωνας.— || εἶδος ποτηρίου ἐξ οὗ ἀνερίππουσ τοὺς κύβους, **κευβετακέων ὄργανον** καλδύμωνον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λατ. **frillus** [ἀθεβ. ἔτυμ. τὸ ἀρχικόν **φτ**- φαίνεται διε παριστᾷ ἐνα τῶν τύπων τῆς βάσεως **bhejā**-, περὶ ἧς βλ. ἐν **φειρέδ**: κατὰ τινας, πῖθ. συγγ. τῷ λατ. **fiscus**.

φιμόυ, μελλ. **-ώσω** παθ. ἀόρ. **ἀ' ἐφιμόθη** πρκ. **πεφιμόμαι** (φιμός): ὡς καὶ νῦν, φιμώω, κλείω ὡς διὰ φιμώτρου || πρόσαρμόζω σφιγκτά, συσφίγγω: **φιμόω τῷ ἔδλω τὸν ἀχέτη** = στερεώων (δένω

σφιγκτά) τὸν λαιμόν του εἰς τὸν κλοιόν || μτρ., ἀποστομώνω, καταδικάζω εἰς οἰγήν.— παθητ., κατασιγάσμαι, γίνομαι ἐφώνως, σιωπῶ: **φιμώθητι** = σιωποῖ | **περίμωσο** = ἔσο ἥσυχος.

● **ΦΙΤΡΟΣ**, ὁ· στέλεχος, κορμός, δένδρου, δαυλός, δαλός, λατ. *stipes, truncus*. || γυν., τεμάχιον ξύλου, σχίζα.

Έτυμ.: **φιτρός**: ἄρμ. *bir* (**bhi-ros*) (ρόπαλον, κορύνη), ἱρλ. *benim* (ιαπ. **bhināmi*) = τύπτω, κόπτω, μεσ-βρετ. *benaff* (κόπτω), παλ-γολ. *et-binam* (= λατ. *lanio*), λατ. *per-finēs* (= λατ. *perfringas*), γαυλ-λατ. *bidubium* (= *falcastrum* = δρέπανον), ἱρλ. *biail*, γαυλ. *bwyell* (πέλεκυς), γαυλ. *bidog* (μάχαιρα κυνηγιού, ἀκινάκης), παλ-γερμ. *bīhal* (γερμ. **bībia*) = πέλεκυς, καὶ ἐκ παραλλ. παλ-γερμ. *bil*, νεο-γερμ. *bell*, παλ-σαξ. *bill* (γερμ. **bīdīd*) = πέλεκυς στρατιωτικός, παλ-σλαυ. *bija*, *biŋ* (κτυπῶ), *biē* (μάστιγις), *u-boji* (ἀνδρωποκτονία) ἐξ ἱαπ. **bhejāx-* (κτυπῶ) <ιαπ. **bhei-* (κτυπῶ), πρβλ. καὶ **bhei-d-* (βλ. *φείδομαι*)· κατὰ τινὰς παράγεται ἐκ τοῦ *φύω*, *φίτω* (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους ἐκ ρίζ. *φιδ-* συγγ. τῆ *findo* (σχίζω).

● **ΦΙΤΥ**, τό, ποιητ. συντετμ. ἀντί *φίτωμα* (βλ. λ.) (δπως δὲ ἀντί *δῶμα*).

● **ΦΙΤΥΜΑ**, -ατος, τό (*φίτωμα*)· κλάδος, παραφύας, θλαστοδύ||μτρ., υἴος, τέκνον, «θλαστοδύ», ἀπόγονος.

Έτυμ.: **φίτυν** *φίτωμα*· *φίτυς*, -νος (πατήρ)· ἄττ. *φίτύω* (βλ. λ.) (<θεμ. **φF-τυ-*, ἱαπ. **bhvi-tu-*: λατ. *ſio*, β' ἐν *ſis*, *ſitum*, ἄλθ. *bīn* (βλαστάνω, φυτρῶνω), ἄλθ-ἱρλ. *bīu* (εἶμαι), μεσ-γολ. *bydaf* (= λατ. *ero*), *bit* (= λατ. *esto*), ἀγγλ-σαξ. *bēo* (εἶμαι), β' ἐν *bis* (εἶσαι), λιθ. γ' ἐν *biſi bit* (= λατ. *erai*), λατ. *biju* (ἴημι), παλ-σλαυ. *bimū* ἐξ ἱαπ. ρημ. **bhni*δ, **bhvi*σι, **bhvi*ſi (πρβλ. ἄλλ. *φύω*, λασθ. *φύω*), ἐκ βᾶσ. *bhevi*-· ἄφ' ἐτέρου πρβλ. *σανσκρ.* ἀπρφ. *bhānītum*, λατ. **futu*· ἐν τῇ *futu*δ, λιθ. *būtu*, παλ-σλαυ. *iz-bytū-kū* (ἀφθονία).

● **ΦΙΤΥ-ΠΟΙΜΗΝ**, -ενος, ὁ (*φίτυ+ποιμήν*)· ποιητ. ἀντί *φυτοκόμος*, ὁ περιποιούμενος τὸ φυτὰ, κηροπόρος.

● **ΦΙΤΥΣΣΑΙ**, ἐπ. β' ἐν μέσ. μελλ. τοῦ *φίτω*.

● **ΦΙΤΥΩ**, μελλ. -ῶσω· ἄορ. α' ἐφίτῶσα (*φίτυ*) = *φυτεύω* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν *φυτεύω*, σπεῖρω, γεννῶ, φέρω εἰς τὸ εἶναι, παρῶγω || ὡς. γεννῶ, τίκτω || ἐν τῇ μέσῳ, ἐπὶ γυναικός, τίκτω, φέρω εἰς φῶς.

● **ΦΛΑΪΩ**, ἄορ. β' ἐφλάδων (δπως *πέφραδον* ἐκ τοῦ *φράζω*, *ἐχάδον* ἐκ τοῦ *χάζω*)· ἄμτβ. τύπος τοῦ *φλάω* διαρρηγνυμαι, διασχίζομαι μετὰ πατάγου.

Έτυμ.: **φλάω**, *φλαδεῖν* (ἀπφρ. ἄορ. β') <ιαπ. **bh*id-: λατ. *floccus* (**bh*lod-ko-s) = τολύπη ἐρίου ὡς ἐν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἀναδιπλ. *παφλάω* (βλ. λ.), συγγ. καὶ τῇ *φλέδων* βλ. λ. (**bh*led-) βλ. καὶ *φλάω*, *θλάω*.

● **ΦΛΑΣΩ**, δωρ. ἀντί *φλάω*, μελλ. τοῦ *φλάω* (βλ. λ.).

● **ΦΛΑΤΤΟΔΡΑΤ**, καὶ **ΦΛΑΤΤΟΔΡΑΤΤΟΦΛΑΤΤΟΔΡΑΤ**, κωμικαὶ λέξεις παρ' Ἀριστοφ. πρὸς παρωδῖαν λέξεων καὶ φράσεων κενῶν παντός περιεχομένου (πρβλ. τὸ τῆς νέας ἐλόγια φουσκωμένα, παχιά, γεμῖτα ἄερα).

● **ΦΛΑΥΡΙΖΩ**, μελλ. -ίσω (*φλαῦρος*), ἄττ. ἀντί *φαινίω* (βλ. λ.).

● **ΦΛΑΥΡΟΣ**, α, ον, παράλλ. τύπος τοῦ *φαῦλος*, χρησιμοποιούμενος κυρ. διὰ τὸν Ἰώνων πεζολόγων· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, μηδαμίνος, «πρόστυχος», ἀνάσιος λόγου || ἄχρηστος, ἀνωφελής || μηδαμίνος, ὀδλιος, ὀδιόφορος.— || σπανιτὸς, ἐπὶ προσώπων, κατωτέρως ἢ κατωτάτης ἀξίας ἢ βαθμοῦ, ποταπός, «τιποτένιος» || ἐπὶ ἐξωτερ. ἐμφανίσεως, εὐτελής, πενιχρός || κακός, φαῦλος, ἀντίθ. τῇ *χρηστικός*.— ἔπιρρ. *φλαῦρος* ἔχω = δέν εἶμαι καλά, πάσχω | *φλαῦρος* ἔχω τὴν τέχνην = κακῶς κατέχω τὴν τέχνην, δέν τὴν γνωρίζω καλῶς.

Έτυμ.: **φλαῦρος**· τὸ ἄττ. *φαῦλος* (<**φλαυ-λος* κατ' ἄνομ.: παλ-πορρ. *blaudr*, ἀγγλ-σαξ. *bleað* (δειλός), παλ-γερμ. *blōdi* (εὐδραυστος, ἀδύνατος, δειλός), γοιθ. *blauðr* (ἐξοντώνω, ἐκμηδενίζω) κυρ. ἐξασθενίζω) συγγ. τῇ *φλύω*, *φλυδαρός*, *φλυδαός* (βλ. λ. λ.).

● **ΦΛΑΥΡΟΤΗΣ**, -ητος, ἡ· = *φαιλότης* (βλ. λ.).

● **ΦΛΑΥΡ-ΟΥΡΓΟΣ**, ὄν (*φλαῦρος* + **εργω*)· ὁ κακῶς

ἐργαζόμενος || ὡς οὖσ., ἀδέξιος τεχνίτης, ὀδλιος ἐργάτης.

● **ΦΛΑῦΡΩΣ**, ἔπιρρ. τοῦ *φλαῦρος* (βλ. λ.)· κακῶς, μικροπρεπῶς || *φλαῦρος* ἔχω τὴν τέχνην = «δέν τὴν κατέχω καλά», τὴν κατέχω μετριῶς («καλοῦτοικα») | *φλαῦρος* ἀκούω = κακολογεῖμαι, ἔχω κακὴν φήμην, δυσφημοῦμαι = λατ. *male audire*.

● **ΛΛ'Ω**, γ' ἐν. πρτ. *ἐφλάω*· μελλ. *φλάω*· δωρ. *φλάω*· ἄορ. α' ἐφλάω· παθητ., ἄορ. α' ἐφλάσθη· πρκ. *πέφλασμαι*· παράλλ. τύπος τοῦ *θλάω* (βλ. λ.)· θρασυ συντριβῶ, κοπανίζω || ὅθεν, κτυπῶ, πληγῶνω, γεν. θλάπτω.— || παρὰ τοῖς κωμικοῖς, συντριβῶ διὰ τῶν ὀδόντων, καταβροχθίζω λαιμάργως.

● **ΦΛΕΓΕΘΩ**, παράλλ. τύπος τοῦ *φλέγω*, ἐν χρήσει κατ' ἐν. μόνον· μτρβ., καίω, κατακαίω, καταφλέγω, κάμνω τι παρανάλωμα τοῦ πυρός || περικοῦμαι, «καφθαλιζω»,— παθητ., καίομαι, πυρπολοῦμαι.— || ἄμτβ., φλέγομαι, ἀναδίδω φλόγας, εἶμαι μέσα εἰς τὰς φλόγας.

● **ΦΛΕΓΜΑ**, -ατος, τό (*φλέγμα*)· φλόξ, πῦρ, καύσις, ἀνάφλεξις || θερμότης, καύσιον.— || ὡς ἱατρικός· ὄρος, φλεγμονή, ἐσωτερικὴ φλόγσις. 2) ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς φλογώσεως, τὸ «φλέγμα», λατ. *pituita*, νοσώδης τις καὶ μεζώδης ὕλη ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἥτις ἐθεωρετο ὡς ὅλη καὶ αἰτία πολλῶν νοσημάτων.

● **ΦΛΕΓΜΑΙΝΩ**, μελλ. -ἄνω· ἄορ. α' ἐφλέγμαινα καὶ ἐφλέγμαινα (*φλέγμα*)· μτρβ., προκαλῶ φλεγμονήν, φλογίζω, «πρόσκω», ἐξοιδανῶ.— || ἄμτβ., πάσχω φλεγμονήν, φλεγμαινομαι, «πρόσκομαι», φλογίζομαι || ἐμπυάζω, διαπυοῦμαι.

● **ΦΛέγρα**, -ας, ἡ· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Παλλήνης, τῆς ἐν τῇ χολκιδικῇ χερσονήσῳ, πῦρ, ἐκ τῆς ἡφαίστειους συστάσεως τοῦ διπαδᾶφους· ἐνταῦθα κατὰ τὴν παράδοσιν ἐνίκηθησαν διὰ τῶν θεῶν οἱ Γίγαντες || τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερος καὶ ἡ ἡφαιστειογενῆς πεδιάς τῆς Κορινθίας ἐν Ἰταλίᾳ || ὡς. καὶ ἐν τῇ πληθ. *Φλέγραι*, ὄνομα πάσης ἡφαιστειογενούς περιοχῆς.

● **Φλεγραιός**, α, ον (*Φλέγραι*)· ὁ ἐκ Φλέγρας καταγόμενος, ἡ ὁ κάτοικος αὐτῆς.

● **ΦΛΕΓΥΣ**, -ου, ὁ (*φλέγω*)· ὁ πυρῶδης ἐρυθροῦ χρώματος, εἶδος ἀετοῦ, καλουμένου ἄλλως καὶ *μόργων*.

● **ΦΛΕΓΥΡΟΣ**, ἄ, ὄν (*φλέγω*)· ὡς τὸ *φλογερός* (βλ. λ.), ὁ φλέγων, καίων || μτρ., φλογερός, θερμός.

● **ΦΛΕΓΩ**, μελλ. *φλέω*· ἄορ. α' ἐφλέω· μτρβ., καταφλέγω, κατακαίω, ἀνάπτω, πυρπολῶ.— παθητ., καίομαι, θερμαινομαι, πυρπολοῦμαι, καταφλέγομαι. 2) μτρ., ἐξάπτω, ἐξερεδίζω, ἐξοργίζω, λατ. *urere* || παθητ., ὡς τὸ λατ. *urī*, ἐξάπτομαι, ἐξερεδίζομαι, ἐξοργίζομαι, φλέγομαι ὑπὸ τινος πάδους, διακαίομαι. 3) μτρ., ὡς. καὶ μετὰ αἰτ. πραγμ., κάμνω τι νὰ ἀναζήσῃ, τὸ ἀναζωογονῶ, τὸ ἀναζωοπυρῶνω. 4) μεταβατ. ἐνεργεῖται, κάμνω τι νὰ λάμψῃ, νὰ ὀστράψῃ, ἀνάπτω: *φλέγω βέλος* = ἐκφευδονίζω (ἐξακοντίζω) φλεγόμενον βλήμα || μτρ., ἐξαιρωτινᾶ, τὸν καθιστῶ ἐνδοξον, περιφροῦμαι, λατ. *illustrare*.— παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι διαδόητος, περιφροῦμαι, ἐνδοξος.— || ἄμτβ., φλέγομαι, καίομαι, ἀναδίδω φλόγας, εἶμαι μέσα εἰς τὰς φλόγας, ὀστράπτω. 2) μτρ., ἐξάπτομαι, ἐκρηγνυμαι ἐξ ὀργῆς. 3) μτρ. ὡς. γίνομαι περιφροῦς, ἀναλάμπω.

Έτυμ. *φλέγω*· *φλεγέθω*· *φλέγμα*· *φλεγμονή* (πρβλ. λατ. *flemina*)· *φλεγυρός*· παρ' Ἰουδ. «*φλεγύας*· ἀετός ξανθός»· *φλόξ*, γεν. *φλογός*· *φλογμός*· *φλόγος*, *φλογερός*: λατ. *flagrō, flamma* (**flagma*), *fulgeo* (**bhig-*), *fulgor, fulgur, fulmen* (**fuigmen*), ἱρλ. *blich* (ἀμυδρὰ λάμψις), μεσ-γερμ. *blecken* (καθιστῶ τι ὀρατόν), παλ-γερμ. *blecchen* (φωτίζω), = νεο-γερμ. *blecken*, παλ-γερμ. *blecchazen* (ὀστράπτω), *blah* (μέλας), *blanch* (στίλβω) = νεο-γερμ. *blank*, μεσ-Κ.Χ. *blaken* (καίω), λιθ. *blágnathis* (φωτίζομαι), *σανσκρ.* *bhārga*ῃ (λάμψις), *bhī*ῃ *gana*ῃ (ἡμίθεοι ἐφευρέται τοῦ πυρός), λατ. *balgans* (ὑπόλευκος) ἐξ ἱαπ. **bheleg-*, **bhleg-*, **bhelg-* (λάμπειν, καίειν), ἐκταταμ. ἐκ τῶν **bhel(e)-*, **bhelē-*, *bhell-* (βλ. ἐν *φαλάξ*)· πρβλ. καὶ **φλέω*· πρβλ. ὡς. τὴν ὁμάδα τῶν παλ-γερμ. *-bī*ῃ *han*, ἀγγλ-σαξ. *blican* (λάμπω, φωτίζω), παλ-γερμ.

bleich (κάτωχρος), **bleihha** λιθ. **blizgú** (σπινθηροβολώ), παλ-σλαυ. **blīsta**, (φέγγω, φωτίζω), **blěskŭ** (φώς, λάμψη) (***blīq-sk**, ***blěg-sk**), παλ-πρωσ. **blin-gis** (ἀσπρόφαρος) ἔκ παραλήθησος πρὸς τὴν ιαπ. βάνιν ***bheleg-** ἀπαντῶσι συνών. βάσις **bhereg-**, **bherēk-**, **bherēg**, **bherēk**, περὶ ὧν βλ. ἐν **φορκός**.

φλέδων, -ονος, ὁ, ἡ· καὶ **φλεδών**, -όνος, ἡ (φλέω): I **φλέδων**, ὁ, ἡ· φλύσρος, λόλος, ματαιολόγος. — II **φλεδών**, ἡ· φλυαρία, ματαιολογία [συγγ. τῆ **παφλάζω** (βλ. λ., περβλ. καὶ **φλάζω**): παλ-γερμ. **Flz-ar-pulzif** (παφλάζει), λεττ. **blafchu**, **bládu**, **blaff** (φλυαρώ)· εἰς ιαπ. ***bheled-**, ἐκτετ. ἐκ τοῦ ***bhel(e)-** βλ. **φλέψ**].

● **ΦΛΕΪΣ**, -ιδος, ἡ· ὄνομα ἀγνώστου πτηνοῦ.

***φλεύω**· πυρπολῶ, κατακαίω, «καψαλίζω» [ἀπαντῶ μόνον ἐν τοῖς συνθ. **περιφλεύω**, **ἐπιφλεύω**, παρ' Ἡρόδ. (V 77) **περιπεφλευμένος**]· περβλ. καὶ **περιφλύω** ('Αριστοφ. Νεφ. 396) (περικαίω, κοκκινίζω)· εἰς ιαπ. ***bhieu-s**, ἐκτετ. ἐκ τοῦ ***bhel(e)-** (λάμπειν, καίειν), περὶ ὧν βλ. **φαλός**, **φλέγω**· περβλ. καὶ ***bhieu-k** ἐν παλ-γερμ. **blühenti** (καίων, φλέγων), μεσ-γερμ. **bliehen** (καίω, φέγγω).

φλέψ, ἡ, γεν. **φλεβός** (φλέω)· ὡς καὶ νῦν, φλέψ, «φλέβα» ἢ **μυφρ.**, πᾶς σωλὴν ἢ ἀγωγὸς ἐν τῷ σώματι || «φλέβα» μετάλλου ἐν τῇ γῆ, στρώμα πετρώματος μεταλλοῦχο || «φλέβα νερού» εἰς τὸ ὑπέδαφος || ὡς. ἐκαλοῦντο **φλέβες** καὶ τὰ ἀγγεῖα δι' ὧν κυκλοφοροῦν οἱ χυμοὶ τοῦ φυτοῦ.

Ετυμ.**: **φλέψ**· περβλ. τὸ παρὰ Φωτ. **εφλεβάζοντες βρούντες**· εἰς ιαπ. ***bhlegv-** παλ-γερμ. **bolca buichunna** (πομφόλυξ)· περβλ. ὡς. ἕλλ. **μυφ-φόλυξ**, **φλυκτίς**, **φλύκταινα**, **οινό-φλυξ**: **φλύζω**, λατ. **con-flūgēs**, **fluō** (bhluogvō**, ***bhleugvō**), **fīmen** (***bhleugv-smen**), ἐκτετ. ἐκ τῶν ***bhel(e)-**, **bhelē**, ***bheli-**, ***bhelu-** (ἐξογκοῦμαι, πνέω, ἐκχειλίζω, ἐξαπλοῦμαι, τρέχω, ρέω)· περβλ. καὶ **φλέδων**, **παφλάζω**, **φλιδάω**, **φλυδάω**, **φλοῖστος**· βλ. καὶ **φλέω**.

● **ΦΛΕΪ**, γέμου, θριβω, ἐκχειλίζω, ἔχω ὑπεραφθονίαν || πηγάζω, ἀναδύω. 2) **μτβτ.**, κάμνω νά ρεῦσῃ, νά ἀναδύσῃ, νά ἐκχειλίσῃ. — II **μτφρ.**, φλυαρῶ.

***Ετυμ.**: **φλέω**, πθ. μόνον κατὰ **μτφ.** ἐν χρήσει, εἶναι ἐν τούτοις ἡ πηγὴ πολλῶν λέξεων λόγῳ τῶν ποικίλων τύπων, τοὺς ὁποίους λαμβάνει ἡ ρίζα του: 1) ἐκ τοῦ τύπου **ρίζ. φλα-**, **φλαδ-** (ἀναδύζω, ἀφρίζω, ἀναφυσῶ) παράγονται τὰ: **ἐκ-φλαί-νω**, **πα-φλάζω**, **ἐ-φλαδ-ων**, περβλ. λατ. **fla-re**, **fla-tus**, **flum-en**, **flabr-um**, γοθ. **uf-blēs-an** (φυσίζω)· παλ-γερμ. **blā-an** (φυσῶ); **blās-u** (**blasen**, φλύκταινα). 2) ἐκ τοῦ **ρίζ. τύπου φλε-**, **φλο-**, **φλοιδ-** παράγονται (πλὴν τοῦ **φλέω**) καὶ τὰ **φλέψ**, τὰ ὀνόματα τοῦ Βάχχου **Φλέ-ων**, **Φλεύ-ς**, **Φλοῖ-ος** (ἄτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν πληρότητα τῶν γεννητικῶν καὶ παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως), **Φλει-ὸ** (ὄνομα Βάχχης τινός τῆς Μαινάδος), **Φλοι-ὰ** (ὄνομα τῆς Περσεφόνης)· περβλ. ὡς. **φλοῖ-ω**, **φλέως**, **φλό-ος**, αἰτ. **φλόον** (= **τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἀνθος τῶν καρπῶν**)· Πλουτ. Ἡθ. 683 f), ὡς καὶ τὸ **φλοῖστος**· περβλ. καὶ λατ. **flos**, **flō-reo**, **Flor-a**, γοθ. **blō-ma** (κρίνον), παλ-γερμ. **bluo-jen** (πνέω, ἀποπνέω, ἐπὶ ἀνθέων)· γοθ. **blō-th** (αἷμα), παλ-γερμ. **bluot** (**blut**, **blood**). 3) ἐκ τοῦ **ρίζ. τύπου φλυ-**, **φλυδ-** παράγονται τὸ **φλύω** (ἀνα-φλύω, ἀποφλύω, Ἡουχ. «ἀποφλύειν» ἀπερῆ-γεσθαι), **φλύαρος**, **φλύ-αξ**, **φλυ-άσσω**· περβλ. ὡς. τὰ **φλέδων**, **φλήναφος**, **φλήναφος**, οἰαυ. **bleda** (φλυαρῶ) ἀκολούθως τὰ: **φλυδ-άω** (περβλ. **φλιδάω**), **φλύζ-ω**, **φλύξαι**, **οινό-φλυξ**, **φλυκ-εύω**, **φλύκ-ταινα**· περβλ. λατ. **flu-o**, **flum-en**, **fluv-ius**, **fle-ius**, **lous** δὲ καὶ τὰ **flē-o**, **flēl-us**, **flem-ina**· γοθ. **uf-bauljan** (τυφῶς)· παλ-γοττ. **bōl-a**, ἀγγλ-σαξ. **by'** (οἶδημα, φλύκταινα)· πάντα εἰς ιαπ. **ρίζ. *bheli-**, καὶ ἐκ παραλλ. ***bheli-** ἐν τῷ **φλιδάω** (βλ. λ.), ***bhel(e)-**, ***bhelē-** ἐν τοῖς **φάλλης**, **φαλός**, **φελός**, **φολίς** κ. ἄ — κατὰ τινὰς ἐντάθη ἀνήκει καὶ ἡ **ρίζ. βλυ-** τοῦ **βλύω**, **βλύζω**.

φλέως, γεν. -ω, ὁ, αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἰων. **φλοῖς**· εἶδος φυτοῦ φουμένου πλησίου ὑδάτων, εἶδος ἀνθοῦντος σπάρτου ἢ καλάμου.

φληνάφω, μελλ. -ήσω (φλήναφος)· ὡς καὶ νῦν, φληναφῶ, φλυαρῶ, μωρολογῶ.

φλήναφος, ὁ (φλέω): φλυαρία, μωρολογία, ματαιολογία, ἀνοησία. — II ὁ φληναφῶν, ὁ μωρολογῶν, ὁ φλύαρος.

Ετυμ.**: **φλήναφος**· **φληναφῶ** (-έω)· **φληνώω**, **φληνώσω** (ρουκανίζω, πλανίζω)· **ἐκ-φλαίνω** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **φάινω**), ἀορ. ἀπφρ. **ἐκφλήναι**· περβλ. Ἡ-συχ. **«φληδόντα» ληροῦντα**: παλ-γερμ. **blāsan**, γοθ. **blāsan**, παλ-γοττ. **blāsa** (πνέω, φυσῶ), παλ-γερμ. **blāst**, ἀγγλ-σαξ. **blōst**, παλ-γοττ. **blāstr** (ἀπότομος ἀνεμοταραχῆ, «μπουρίνα»), παλ-γερμ. **blajan**, **blāen**, **blawan** (ἀγγλ. **blow**)=πνέω, φυσῶ, ἀνεμίζω, νεογερμ. **blāhen**, λατ. **flo** (**flare**) (<ιαπ. ***bh**[-ἡ ***bhelā-**, βάσ. παραλλ. τῆ ***bhelē?**), **flemina** (οὐδ. πλθθ., φλεστίς τῶν κνημῶν, αἱματώδες οἶδημα), Νορβ. **εἰαλ. bloema** (φλύκταινα), παλ-γερμ. **blāttara** (πομφόλυξ), νεο-γερμ. **Blätter**· εἰς ιαπ. **ρίζ. *bhelē-** (φυσῶ, πνέω, ἐξογκῶ), ***bhlē-** (<bhel-**) βλ. ἐν **παφλάζω**, **φλέψ**· περβλ. καὶ **φλέδων**, **φλέω**.

● **ΦΛΙΒ**, ἡ (καὶ **μτγν. φλειά**), ἐν τῷ πλθθ. **φλαιά**, αἰ· αἱ παρσάδες τῶν θυρῶν, οἱ παρσάται τῶν θυρῶν (περβλ. καὶ **σταθμοί**): [εἰς ιαπ. ***bhelēi-** (ἐξογκῶ), περβλ. ἕλλ. **φάλαγξ** (ἀβεβ. ἐτυμολ.)].

φλίβω, μελλ. -ψω· αἰολ. καὶ ἰων. ἀντὶ **θλίβω** (βλ. λ.)

[εἰς ιαπ. ***bhlizgh-** ἢ ***bhliz-ghō**: **gall**, **blif** (καταπέλτης, πολεμ. μηχανή), **bliffaid** (ταχύς), περβλ. ***bhlizg-** ἐν τῷ λατ. **flizg**, -ere (κτυπῶ, πλήττω), λεττ. **blaiiff** (κτυπῶ, συνθλίβω, συνθρίβω), τσεχ., πολ. **blizna** (ὄλλη).

φλιδάω· ὡς τὸ **φλυδάω**: σφριγῶ ἐκ πλησμονῆς λιπούς· εἶμαι κάθυρος, ὑγράνομαι, **μυδῶ** (βλ. λ.), **σαχλιδάω**, γίνομαι μαλακός, γίνομαι χαλαρός.

Ετυμ.**: περβλ. τὸ παρ' Ἡουχ. **«εφλιδεν διέρρεεν»**, **εφλιδάνει διαρρεῖς**, **«διαπέφλοιδεν διακέχυνται»**, **επεφλοιδέται φλυκτανόσθαι**· ἀ-φλοισμός (βλ. λ.)· **φλοιδάω**, -όω (φουσκῶνω): παλ-σοουθ. **blēma**, νορβ. (διαλ.) **bleime** (φλύκταινα), παλ-γοττ. **blīstra** (πνέω, ουρίζω), (παραλλ. τῶ γοθ. **blāsan**, παλ-γοττ. **blāsa**, βλ. ἐν **φλήναφος**), λεττ. **blifchu**, **bliff** (ἐξογκῶνω, ἀναδύζω, πηγάζω, λιπαίνω)· περβλ. ἀγγλ. **blow** (ὄγκω) (blaitōn**=**φλοιδάω**)· **φλιδ-** εἶναι κατὰ **βλ** ἐν -θ- ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ***bheli-** (ἐξογκῶ, ἐμφυσῶ, ἐκχειλίζω, τρέχω)· βλ. **φλίβω**, **φλέω**, **φλοῖστος**, **φλιμέλια**.

φλιμέλια, τὰ (οὐδ. πλθθ., πθ. σφαλ. γρ. ἀντὶ **φλέμια**, λατ. **flemina**)· εσκασιματα τῶν ποδῶν τῶν ἵππων ἐκ τοῦ κόπου [εἰς λατ. ***bhli-** (<***bhel(e)l-** (κατὰ μετάπτωσιν)] περβλ. λατ. **flemina**, οὐδ. πλθθ. (εἰς ἄλλης μεταπτ. βαθμίδος τῆς ρίζης) ἀγγλ-σαξ. **blayen** (ἀγγλ. **blain**), παλ-σοουθ. **blēna** (φουσαλλίς), βλ. ἐν **φλήναφος**, **φλιδάω**].

φλόγος, α, ον (φλόξ)· φλογερός, φλεγόμενος, καίω, λόμπω, ἀστράπτω.

φλογερός, α, ον (φλόξ)· ὡς καὶ νῦν, φλογερός, ἀναδίδων (ἐκπέμπων) φλόγας, πυρώδης, ἔχων χρώμα φλογός, πύρινος.

φλογίζω, μελλ. -ίσω (φλόξ)· πυρπολῶ, θέτω εἰς φλόγας, φλέγω, τυλίσσω εἰς φλόγας, καίω, καταφλέγω || παθητ., καταφλέγομαι, ἐξαφανίζομαι διὰ τοῦ πυρός || **μτφρ.**, ἐξάπτω, ἐξερεδίζω, παροξύνω. 2) ἀμτβ., ἀναδίδω φλόγας.

φλόγιος, η, ον (φλόξ)· φλογερός, ἔχων τὸ χρώμα τῆς φλογός, φλογώδης, πυρώδης || ὁ ἀναδίδων φλόγας.

φλογιστός, ἡ, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **φλογίζω**· τυλιγμένος εἰς τὰς φλόγας, φλογισμένος, ψημένος || ὁ φλεγόμενος, ὁ δυνάμενος νά ἐκπέμψῃ φλόγας; ἢ καὶ ὁ εὐκόλως φλεγόμενος, εὐφλεκτός.

φλογμός, ὁ (φλέγω)· φλόξ, λάμψη (π. χ. ἀστραπῆς) || ἀνόφλεξις, φλόγωσις, πυρώδης θερμότης.

φλογόεις, εσσα, εν (ωλόξ) = **φλόγος**, **φλογερός** (βλ. λ.).

φλογ-ώδης, ες (φλόξ+εἶδος)· ὁ ὅμοιος πρὸς φλόγα, φλογοειδής, πυρώδης, κατακόκκινος.

φλογ-ωπός, ον (φλόξ+ωπός)· ὡς καὶ νῦν, φλογωπός, ὁ ἔχων τὴν ὀψιν φλογός, φλογερός.

φλόγωσις, -εως, ἡ (φλογώω=φλέγω)· ἀνόφλεξις,

καύσις διὰ φλογῶν || φλόγωσις, φλεγμονή, κάψμα.

φλογ-ώψ, -άψος, δ, ἡ=φλογωπός (βλ. λ.).

φλόδιος, ἡ, ον (φλοῦς, φλέως)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ φλέω (βλ. λ.), ὁπότε τὸν φλοιὸν τοῦ· ἐσθῆτες φλόδιαι=ἐνδύματα κατεσκευασμένο ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὑδροχαροῦς αὐτοῦ φυτοῦ.

φλοιός, δ (φλέω)· ὅς και νῦν, φλοῖός, «φλόδα» τῶν δένδρων, και δὴ ὁ λέτος φλοῖός, ἐφ' οὗ συνήθισον νὰ χαράσσουν τὰ δνόματά των, ἀκριβῶς ὅπως και σήμερα. [δι' ἔτυμ. βλ. φλέω].

φλοῖσθος, δ· πᾶς συγκεχυμένος και ὑπόκωφος δόρυθος, ὡσεὶ ἐκ κινουμένου δογκο ἀνθρώπων, ἡ ἐκ διεξαγομένης μάχης, ἡ ταραχῆ τῆς μάχης, ἡ βοή τοῦ πολέμου || ὁ μαλακός δόρυθος (ῥόθος) θραυομένου ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κυμάτων. [ἡ λέξις θεωρεῖται πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου].

Ἔτυμ.ι φλοῖσθος=πολύφλοισθος κατὰ τινὰς συγγ. τῆ καλ-πογγ. blistra (συρίζω, βλ. ἐν φλιθάω) (τὸ στοιχεῖον -βο- πιθ. κατὰ τὰ ἀρα-βο-ς, κόννα-βο-ς) τ. ε. ἐξ ἱαπ. ρίξ. *bhei(e)-, *bhele, *bheil-, *bheiu- (ἐξογκῶ, φουσῶ, πνέω κλπ.· περὶ ὧν βλ. ἐν φάλης, φάλλος κλπ.) κατ' ἐπέκτ. δι' ἑνὸς -s· πρβλ. και: καλ-πογγ. blāsa (πνέω, φουσῶ, ἐμψυσῶ, ἀναπνέω ἰοχυρῶς), K. X. bluisier, ἀγγλ. bluster, bilister (φλύκταινα, πομπόλυξ) κατὰ τινὰς φλοῖσθος (*φλοῖσθ-σθος (-σθ- (ἱαπ. -sh-); συγγ. τῆ ἀφλοισμός, φλοῖσθός, φλιθάω (βλ. λ. λ.).

φλοῖω (φλέω)· πηγάζω, ἀνοσθλίζω, σφριγῶ, ἀκμάζω, εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ φυτικῆς γονιμότητος [δι' ἔτυμ. βλ. φλέω].

φλόξ, ἡ, γυν. φλογός (φλέγω)· ὡς και νῦν, φλόξ, «φλόγα», καθαρὸν πῦρ ἀναλάμπον ἐκ τῆς πυρᾶς || ἐγειρο φλόγα = ἀνάπτω φλόγας εὐφέκτους, ὡστε νὰ ἀναδοθοῦν καθάρη ὄλεος ἀνευ καπνοῦ || μτρφ. φλόξ οἴνου=ἡ μεγάλῃ θερμοκρασίᾳ τοῦ οἴνου, ἡ ἢ φλογερὰ δύναμις του, ἡ ἰδιότης του νὰ δημιουργῆ φλογερὰν κατάστασιν (ἐν κυριολεξίᾳ και μτρφ.) || ἐν τῷ πληθ. φλόγες=ἄς και νῦν, φλόγες, πυρὰ, πυρκαϊά.

φλοῦς, δ, ἰων. ἀντὶ φλέως (βλ. λ.).

φλύαξ, -άκος, δ, δωρ. τύπος τοῦ φλύαρος (βλ. λ.) || ὄθεν: 1) εἶδος κομικοῦ ποιήματος, τοῦ ὁποῦο ἐδρετῆς λέγεται δ Πίνδαυ, και τὸ ὁποῖον ἀκαλεῖτο *Ἰλαροτραγῳδία*. 2) ἐπὶ προσώπων, γελωτοποιός, ὄστεις.

Ἔτυμ.ι φλύαξ=φλύαρος· φλυαρέω, ἰων. -ἡρέω· φλύος (πολυλογία, φλυαρία)· βλ. φλύω ἐν φλέω, και διὰ τὴν σημασ. βλ. φλέων και φλύαρος.

φλύαρέω, ἰων. φλυαρῶ· μελλ. -ἡσω (φλύαρος)· ὡς και νῦν, φλυαρῶ, λέγω φλυαρίας, λέγω ἀνοησίας, μωρολογῶ, λέγω, ὁτ: φθάσω, ληρῶ, «κάνω τὸ μουρλό», λατ. nugari.

φλύαρία, ἡ (φλύαρος)· ὡς και νῦν, φλυαρία, μωρολογία, ἀφόρητος και ἀνωφελής πολυλογία.

φλύαρος, δ (φλύω)· φλυαρία, μωρολογία, λῆρος, ἀνοησία.— || ὡς και νῦν, ὁ φλυαρός, ὁ λέγων ἀνοησίας, ὁ μωρολογῶν, πολύλογος, μωρός.

φλύδάω (φλέω)· ὑγραίνωμι, ἔχω μεγάλην ὑγρασίαν, σῆνομαι ἀπὸ τῆν ὑγρασίαν, «σαχλιάζω», λατ. *humescere*. [φλυθάω, ἐμφλυθάνω (διαρρηγνύομαι, σπάζω), φλύθω, φλυκτεῖς κλπ.· βλ. φλύω ἐν φλέω] καλ-πογγ. blaur (μουσκεύομαι). ἔχτετ. κατὰ ἐν -d- ἐκ τοῦ ἱαπ. *bh(e)u-: *bh(e)(e)-, *bh(e)ie, *bh(e)ii-· πρβλ. τοὺς παραλλήλους σχηματισμοὺς φλέδων, παφλάζω, φλιθάω, φλιθάω.

φλύκταινα, ἡ (φλύω)· ὡς και νῦν, φλύκταινα, «φουσκάλα, φουκαλίδα», δημιουργουμένη ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ καύματος ἢ ἄλλης αἰτίας (ὅπως π.χ. ἐκ τῆς κοπήλασις) || πωδὸς ἐξάνθημα, «οπισρ». [φλύκταινα· φλυκτεῖς· φλύθω· βλ. ἐν φλέψ, φγγεθλον, φλέω].

φλυκτίς, -ίδος, ἡ=φλύκταινα (βλ. λ.).

φλύος, τό=φλυαρία (βλ. λ.).

φλύω, και **φλύζω**, μελλ. φλύσω· ἀδρ. ἀ' φλυσα (φλέω) ἀναθροῦζω, ὑπερχειάζω ἐκ τῆς θερμότητος.— || μτρφ., κατακλύζω διὰ λόγων, φλυαρῶ, μωρολογῶ || γράμματ' ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα=ἐμβλήματα (σχήματα) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὰ ὁποῖα μεγαλοχουῶν

ματαίως (ἀπειλοῦν με φλυαρίας) [δι' ἔτυμ. βλ. φλέω].

φνεί, κωμικῆ λέξις ἀπομιμουμένη τὸν ἤχον τῆς ρινός «φν»: οὐδ' ἔσαν τοῦ γού και τοῦ φνεί φροντισόμεν αὐτοῦ (=εἰδέν δὰ μάς νοιάξῃ καθόλου γ' αὐτόν).

φωδάθης, δωρ. ἀντὶ φορηθῆς. β' ἐν. ἔποτ. παθ. ἀορ. α' τοῦ φωβέω.

φωδέσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ φωβέω.

φωδόντων, γ' πληθ. πρστ. τοῦ φωβέω.

φωδερός, ἄ, ον (φώβος, φωβέω)· ὁ πλήρης φόβου: || ἐν ἐνεργ. ἐνν. (ὡς τὸ δεινός, βλ. λ.), ὡς και νῦν φωδερός, ἐμποῖον φόβον, τραμερός, ἐπιφοβός || πληθῆσι φωβερός = φοδερός (ἐπικίνδυνος) ἔνεκα τοῦ πλήθους. 2) ὁ δίδων ἀφορμὴν διὰ φόβον (διὰ νὰ προσενηθῆι φόβος), ὁ θεωρούμενος μετὰ φόβου (λόγω τῶν δεινῶν του ὁποτελεσμάτων), ὁ χρησιμεῖων ὡς φωδερὸν τι πρᾶγμα: οὐδὲ ὄρκος φωβερός = οὐτε ὁ ὄρκος ἐδωρεῖτο πλέον ὡς κάτι τὸ τρομακτικόν (τὸ ἐμποῖον τρομόν, ὡστε δι' αὐτὸ ἀκριβῶς νὰ μὴ παραδαινεταῖ) || φωβερόν (ἔσπε) μῆ... = ὑπάρχει λόγος νὰ φοβῆται κανεὶς μήπως... (ὑπάρχει φόδος μήπως...). — || ἐν παθητ. ἐνν., ὡς τὸ δειλός (βλ. λ.), ὁ πλήρης φόβου, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ φόβου, ὁ αισθανόμενος φόβον, ὁ φοβισμένος, ὁ περιφοβός, τρομοκρατημένος. 2) ὁ προσενηθῆς ὑπὸ φόβου, ὁ πανικός || ὁ πλήρης ἀγωνίας.

φωδερῶς, ἐπίρρ. τοῦ φωβερός· ἐν ἐνεργ. και ἐν παθητ. ἐνν. (βλ. φωβερός).

φωδερῶ-στράτη, ἡ (φωβέω + στρατός)· ἡ ἐμβάλλουσα φόβον εἰς τοὺς πολεμιστάς (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνας).

φωδέ-στράτος, ον (φωβέω + στρατός)· ὁ ἐμβάλλων φόβον εἰς τὸν στρατόν.

φωδεύμενος, ἐπ. και δωρ. ἀντὶ φοβούμενος, μτχ. παθ. ἐν. τοῦ φωβέω.

φωδέω, μελλ. -ἡσω· ἀδρ. ἀ' ἐφοβῆσα (φώβος)· ἐμποῖω φόβον, ἐκφοβίζω, ἐμβάλλω εἰς φόβον, τρομοκρατῶ, φοδερίζω || ὀποδαρρύνω || τρέπω εἰς φυγήν.— || παθητ. φωβέομαι· μέσ. μέλλ. φοβήσομαι και παθ. φοβήθησμαι· μέσ. ἀδρ. ἀ' ἐφοβήσομαι και παθ. ἐφοβήθη· παθ. πρκ. πεφοβήσμαι· ἐμβάλλομαι εἰς φόβον, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου, τρομοκρατοῦμαι, εἶμαι φοβισμένος, ὅς και νῦν φοδοῦμαι || παρ' Ὀμήρω συνήθως τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω περιφοβός, «τὸ θάνω στὰ πόδια» ἀπὸ φόβον || ὄπεδ τινος φωβέομαι=τρέπομαι εἰς φυγήν ἀπὸ τὸν φόβον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβάλλομαι ὑπὸ τινος || μετ' αἰτ. φοβοῦμαι τινα = ὡς και νῦν, φοδοῦμαι τινα, τρέπομαι εἰς φυγήν ἐνώπιον τινος || φοβοῦμαι εἰς τι (περὶ τι) = καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου διὰ τι (ὡς πρὸς τι, ἐξ αἰτίας τινός) || ἐν ᾧ φοβοῦμαι ἄμφω τινι, φοβοῦμαι περὶ τινος, ἡ φοβοῦμαι περὶ τινι=φοδοῦμαι (ἀνησυχῶ, ἀγωνιῶ) περὶ τινος (πρὸς ἡ πρᾶγμ.) ἐξ ἐνδιαφέροντος, τ.ἔ. φροντίζων περὶ (ὑπὲρ) τινος φοδοῦμαι μήπως... || μετὰ συστοιχ. αἰτ., φοβοῦμαι φόβον=ἔχω φόβον, φοδοῦμαι || μετ' ἀπρφ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, δὲν τὸ πράττω ἐκ φόβου.

Φ'Ο'ΒΗ, ἡ· θριξ, θόατρικος, κόμη || ἡ χαίτη Ἰππου || θρακόντων φόβαι = οἱ ὀφιώδεις πλόκαμοι (οἱ ἐξ ὄφειν πλόκαμοι) τῶν Γοργόνων.— || μτρφ., ὡς τὸ κόμη και τὸ λατ. coma, τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, οἱ πλήρεις φύλλων κλάδοι τῶν δένδρων || ἰων φόβαι = «μάτσα» ἀπὸ τα. [τὸ φόβη ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἄμην, φωβέω, φέβομαι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν σόβη: σοβέω, σέβομαι].

φωδηδεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ φωβέω.

φωδηθεν, ἐπ. και δωρ. ἀντὶ ἐφοβήθησαν, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ φωβέω.

φωδημα, -ατος, τό (φωβέω)· τὸ ἀντίκειμενον τοῦ φόβου, τὸ μέσον δι' οὗ ἐκφοβίζει τίς τινα, τὸ φόδητρον || ὁ φόδος, ὁ τρόμος.

φωδητικός, ἡ, ὄν (φωβέω)· ὁ ὑποκειμενος εἰς φόβον, δειλός.

φωδητρον, τό (φωβέω)· ὡς και νῦν, φόδητρον, ἀντίκειμενον τοῦ φόβου, τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῖο ἐκφοβίζει τίς τινα, τὸ προσεχόν φόβον, τὸ φοδερὸν πρᾶγμα.

φώδος, ὁ (φέβομαι)· ὡς και νῦν, φόδος, ὁ τρό

μος, ὁ πανικός || παρ' Ὀμήρῳ, φυγή, τροπή εἰς φυγήν, λατ. fuga, κύρ. ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις φόβου (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δέος, τὸ αἰσθημα τοῦ φόβου) || μετὰ γεν. προσ. (ὡς γεν. ὑποκειμ.) : φόβος ἀνδρῶν = ἡ φυγή (ἡ τροπή εἰς φυγήν) τῶν ἀνδρῶν (=οἱ ἄνδρες ἐπράπησαν εἰς φυγήν) || ὡς. μετὰ γεν. (ὡς γεν. ἀντικειμ.) : φόβος τεινός=φοβοῦμαι τι(να) || φόβονδε=φύγαδε (εἰς φυγήν) : φόβονδε ἔπειρος ἔχω (ἡ ἄγω)=ὁδῶν (κατευθύνω) τῶς ἵππους (τὸ ἄρμα) εἰς τὸν δρόμον τῆς φυγῆς | φόβονδε τροπαίσομαι=τρέπομαι εἰς φυγήν | φόβονδε ἄισσω=τρέπω εἰς φυγήν || φόβονδε ἀγορεύω=συμβουλευῶ τὴν φυγήν, προτρέπω εἰς φυγήν, παρορῶ πρὸς φυγήν || ἐν τῇ πληθ., οἱ φόβοι=αἰτίαι φόβου, κίνητρα πρὸς φόβον, ἐλατήρια φόβου, τὰ ἀντικείμενα τὰ ἐμπιοῦντα φόβον : ἦν φόβους λέγει=ἐν προβάλλῃ λόγους συντελοῦντας εἰς τὸν ἐκφοβισμόν || τὰς σημασ. ταύτας ἔχει ἐνίοτε καὶ ἐν τῇ ἐν. : φόβος ἀκούσαι=τρομερὸν πρᾶγμα καὶ ἐν τῇ ἐν. : φόβος, ὡς κύρ. ὄνομα (ἡ προσωποποίηση τοῦ αἰσθήματος τοῦ φόβου), υἱὸς τοῦ Ἄρεως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Δαίμονος, μεθ' οὗ σχεδὸν πάντοτε μνημονεύεται (Δαίμονος τε καὶ Φόβος). [δι' ἔτυμ. βλ. φέβομαι].

φοιδάζω, μελλ. (-άσω (Φοῖβος) προφέρω προφητικῶς λόγους, προσητεύω, μαντεύομαι.— || (φοῖβος) καθαίρω, καθαρίζω, ἐξαγνίζω (βλ. φοιβάω I).

φοιδάω, -άδος, ἡ (Φοῖβος) ἡ ἴερεία τοῦ Φοίβου || γεν., γυνὴ ἐμπνευσμένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (θεοπνευστος, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον), προφήτις, μάντις.

φοιδάω, μελλ. -ήσω (φοῖβος) καθαίρω, καθαρίζω, ἐξαγνίζω (=φοιβάζω II).— || =φοιβάζω I (βλ. λ.) (Φοῖβος) προφέρω προφητικῶς λόγους, προφητεύω.

Φοιδῆς, (α), ον, ἰων. **Φοιδῆιος**, ἡ, ον (Φοῖβος) ὁ τοῦ Φοίβου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Φ., ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα || θεῖον, ὁ ἐνδοσιώδης, ὁ θεοπνευστος, ὁ προφητικός.

Φοιδῆ, ἡ, λατ. Phoebe, σὺνθεσις ἐπὼν. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅπως τὸ Φοῖβος ἦτο σὺνθεσις ἐπὼν. τοῦ Ἀπόλλωνος || μία τῶν θυγατέρων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μήτηρ τῆς Λητοῦς καὶ τῆς Ἀστερίας.

Φοιδῆς, -ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ φοιβεῖος.

Φοιδόλαμπτος, ον, ἰων. ἀντὶ **Φοιδόλαπτος** (Φοῖβος+λαμβάνω) ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ Φοίβου, ὁ ἐμπνεόμενος ὑπ' αὐτοῦ.

Φοῖβος, ἡ, ον (φάος) λάμπων, λαμπρός, ἀκτινοβολῶν, καθορός, διαυγής, ἀγνός.— || ὡς κύρ. ἐν. **Φοῖβος**, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, μεθ' οὗ συχνὰ καὶ συναπτεται (Φοῖβος Ἀπόλλων) ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλοῦν **Φοῖβος**=Ἀπόλλων (κύρ. καὶ ἐνταῦθα=ὁ λάμπων, ὁ ἀγνός, ὁ καθορός) ἡ ἀποκλειστικῆ δ' αὐτῆ χρήσις τοῦ ἐπιθ. **Φοῖβος** ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τοῦ ἥλιου, διότι τῶν τοιοῦτων ἐλατρωθῆ ποτὸ ὕστερον, ἀλλ' εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς νεότητος, ἥτις ἦτο πάντοτε τὸ βασικὸν χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἔτυμ. **Φοῖβος** **φοιδάω** **φοιβάω** **φοιβάω** **ἀφοιβαντος** κατὰ τινας ἐκ ρ. bheig- : παλ.περο. *bigna- (λάμπω, φέω) ἐν τῇ bagā-bigna- καὶ τῇ κύρ. ἐν. περα. Ἄρεια-βίγγης' κατ' ἄλλους ἐκ ρ. gnhveig- (καίω, φλέγω, λάμπω) συν. θεωρεῖται ὡς ἀναγομένην εἰς τὸ φάος, φαῦος (φαφος), ὅπως τὸ -β- (<F-— ἐάν, κατ' ἄλλους, **φοῖβος** <*φοιγ-νος, τότε συναπτεῖον τῇ παρ' Ἡσυχ. **ἀφικνιτον** **ἀνάθαρτον**, **μισητόν**, **ἀφικνιτρος** **ἀκάθατρος**, **μισαρός**).

Φοινίειος, εσσα, εν (φοίνιξ) ἐρυθρὸς βίωσις αἵμα, κατακόκκινος || **δράκων φοινίειος**=ὄφις **εβραμυμένος αἵματι** ἢ **ὁ φόνιος** (κατὰ Εὐσταθ.) || μετρν., αἰμοσταγής, «βαμμένον σπὸ αἵμα».

Φοινίξ-ἀνθεμος, ον (φοίνιξ+ἀνθεμον) ὁ ἔχων ἀνθη φοινικοῦ χρώματος, ὁ ἔχων ἀνθη πορφύρα (ἐρυθρά, κόκκινα) || **φοινικάνθεμον** **εαρ**=λατ. purpureum ver.

Φοινίκεος, α, ον, καὶ συνηρ. **Φοινικόυς**, ἡ, οὖν (φοίνιξ) ὁ ἔχων φοινικοῦν χρώμα, ὁ πορφύρα-χρους, πορφυροβαφής, πορφυροκόκκινος, ὁ ἔχων βαδυκόκκινον χρώμα, λατ. **purpureus**.

Φοινίκη, ἡ (Φοίνιξ) ἡ χώρα τῶν Φοινίκων (βλ. Κ. Ε. Α.).

Φοινικήσιος, ἡ, ον, ἰων. ἀντὶ **Φοινίκεος**=**φοινίκεος** (βλ. λ.), ὁ ἐκ φοινίκος, ὁ ἐκ φοινικοδένδρου (χουρμαδίας), ἡ ἐκ τοῦ καρποῦ του (τοῦ «χουρμά») || **ἐσθῆς φοινική**=ἐνδυμα ἐκ φύλλων φοινίκος | **οἶνος φοινικήσιος**=οἶνος ἐκ φοινίκων, δηλ. ἐκ τῶν θαλάσων τῶν φοινίκων («ἀπὸ χουρμαδίας»).— || = **φοινικικός** (βλ. λ.).

Φοινικικός, ἡ, ον' ὡς καὶ νῦν, Φοινικικός, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Φοινίκας, ἡ ὁ ἀνακαλυφθεὶς ἡ ὁ δημιουργηθεὶς ὑπὸ τῶν Φοινίκων || βραδύτερον, καὶ Καρχηδονικός.— **ἐπιρρ.** -**κῶς**=κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φοινίκων.— || = **φοινίκεος** (βλ. λ.), ἐρυθρός.

Φοινίκος, ἡ, ον (φοίνιξ)=**φοινικήσιος** (βλ. λ.), ὁ ἐκ φοινικοδένδρου, ἡ ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ φοινίκος (τοῦ «χουρμά») || **φοινικίνον μύρον**=μύρον παρασκευαζόμενον ἀπὸ χουρμαδιῶς ἢ ἀπὸ χουρμαδίας.

Φοινικόυς, οὔσα, οὖν=**φοινίκεος** (βλ. λ.).

Φοινίξ, -ίδος, ἡ (φοίνιξ) ὕψασμα ἐρυθροῦ χρώματος, ὕψασμα ἡ καὶ ἔνδυμα πορφυρόχρουν, λατ. **purpurea vestis**. 2) εἰδικῶτ., στρατιωτικὸν ἱμάτιον τῶν Λακεδαιμονίων, χρώματος βαδῆος ἐρυθροῦ. 3) ἐρυθρὸν παραπέτασμα. 4) ἐρυθρὰ σημάδι ὕψωμένη ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ τῆς ναυαρχίδος καὶ ἀποτελοῦσα τὸ σημά (τὴν διαταγήν) τοῦ ναυάρχου πρὸς ἔναρξιν τῆς ναυμαχίας || γυναικῶς, ἐρυθρὰ σημάδι.

Φοινικιστής, -οῦ, ὁ (φοίνιξ) παρὰ Πέρσας, ὁ φερῶν πορφύραν (τ. ἔ. πορφυρόχρουν ἔνδυμα), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν, λατ. **purpuratus**.

Φοινικό-βαπτος, ον' ὁ βαμμένος (βουτηγμένος) εἰς φοινικοῦν χρώμα, πορφυροβαφής.

Φοινικό-δάτέω, μελλ. -ήσω (φοίνιξ+βαίνω) ἀναβαίνω (ἀναορχίζωμαι) εἰς φοινικόδενδρα.

Φοινικό-γενής, ἐς (*Φοίνιξ+γένω) ὁ γεννηθεὶς ἐν Φοινίξῃ, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Φοινίκων.

Φοινικό-δακτύλος, ον (φοίνιξ+δάκτυλον) ὁ ἔχων φοινικούς δακτύλους (τ. ἔ. δακτύλους με τοὺς δνυχας βαμμένους ἐρυθροῦς, πορφυροχρῶμους).

Φοινικόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **φοινίκεος** (βλ. λ.), πορφυρόχρουν, πορφυροβαφής.

Φοινικό-κροκος, ον (φοίνιξ + κρόκη) ὁ ἔχων κρόκην (τ. ἔ. ὑψάδι) πορφυρόχρουν.

Φοινικό-λοφος, ον (φοίνιξ+λόφος) ὁ ἔχων λόφον (τ. ἔ. λοφίον) φοινικοῦν (τ. ἔ. πορφυροῦν, πορφυρόχρουν), ἐπὶ ἀλεκτρονῶν π. χ.

Φοινικό-πάρειος, ον, ἰων. -**πάρης** (φοίνιξ + παρεία) ὁ ἔχων ἐρυθρὰς παρείας (πρβλ. **μίλο-πάρειος**), «κοκκινόμαγουλός» (ἐπιθ. τῶν πλοίων, τῶν ὁσίων αἰ πρῆται ἐχρωματίζοντο ἐρυθραί).

Φοινικό-πέδος, ον (φοίνιξ+πέδον) ὁ ἔχων πυδμένα πορφυροῦ χρώματος (ἐπιθ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης).

Φοινικό-πέζα, ἡ (φοίνιξ + πέζα) ἐρυθρόπους θεά, ἡ ἔχουσα πορφυροχρῶς τοὺς πόδας (ἐπιθ. τῆς Δήμητρος), ἡ παρὰ Virgil. **rubicunda Ceres**.

Φοινικό-πτερος, ον (φοίνιξ + πτερόν) ὁ ἔχων πορφυροχρῶμους πτέρυγας (ἡ πτερὰ) || ὡς οἶα, ὁ **φοινικόπτερος**=ὑδρόβιον πτηνὸν πορφυρόχρουν.

Φοινικό-ρόδος, ον (φοίνιξ+ρόδον) κατακόκκινος ἀπὸ τὰ πολλὰ ρόδα, ὁ ἔχων ἀρθονα ρόδα.

Φοινικό-σκελής, ἐς (φοίνιξ + σκέλος) ὁ ἔχων κόκκινα σκέλη (πόδας).

Φοινικό-στερότης, -ου, δωρ. -**όπας**, -α, ὁ (φοίνιξ+στερότη) ὁ ἐξακοντίων ἐρυθρᾶς ἀστράπας.

Φοινικό-στολος, ον (φοίνιξ+στεῖλλον) ὁ στελλόμενος ὑπὸ τῶν Φοινίκων.

Φοινικόυς, ἡ, οὖν, συνηρ. ἀντὶ **φοινίκεος** (βλ. λ.).

Φοινικό-φάις, ἐς (φοίνιξ+φάος) ὁ φαίνόμενος φοινικόυς.

Φοίνιξ (Α) (καὶ **Φοίνιξ**), -ικος, ὁ, ἡ ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης : **Φοίνιξ ἀπῆ ἀπατήλια εἶδος**=ἀνὴρ ἐκ Φοινίκης γνωρίζων πολλοὺς τρόπους ἐξαπατήσεως («πολλὰ κόλπα») : διότι οἱ **Φοινίκες** θεωροῦντο ὡς κτανώτατοι ἔμποροι τῆς ἐποχῆς των (φαίνεται δὲ ἐπι «ἐμπόριον» καὶ «ἀπάτη» θεωρηθησαν πάντοτε ἀλ-

ληλάνεται) || θηλ. **Φοίνισσα**, ή = γυνή εκ Φοινίκης. 2) Κορηγόδιος, λατ. Roenus, διότι ή Καρηγιών ήτο απόικια τών Φοινίκων.

Φοίνιξ (B), -ίκος, δ, ώς οσα· τό φοινικοῦν χρώμα, τό θαθύ κόκκινον, τό πορφυροῦν, διότι ή παραγωγή και ή πρώτη χρήση τοῦ χρώματος τούτου ἀπεδίδετο εἰς τοῦς Φοινίκας.— || τό δένδρον **φοίνιξ**, ή «χορμαδιά» παρά τῷ Ἡροδότῃ διακρίνεται ὁ **φοίνιξ ἐρσην** (ὁ ἀρσενικός) ἀπό τήν **φοίνικα τήν βαλασηφόρον**, τόν δηλκόν δηλ. φοίνικα, τόν φέροντα καρπόν. 2) ὁ καρπός τοῦ δένδρου τούτου, ή θάλανος τοῦ φοινίκος, «ὁ χορμαδός». 3) μουσικόν ὄργανον ὁμοιον πρὸς τήν κιθάραν, κατασκευασθὲν ὑπό τών Φοινίκων τὸ πρῶτον.— || μυθικόν πτηνόν τῆς Αἰγύπτου, **φοίνιξ**, περιγραφόμενον ὑπό τοῦ Ἡροδότου (II 73).

Φοίνιξ (Γ), -ίκος, δ, ή (θηλ. και **φοίνισσα**), ἐπιθ. πορφυροῦς, πορφυροχρῶς, ἐρυθρός, κόκκινος || ὅθεν ἐπί ἵππου, πυρρός, πυρρόχρῶς || ὡς., ὡς και τὸ λατ. fulvus, ἐπί τοῦ χρώματος τοῦ πυρός. Αἱ λέξεις **φοίνιξ**, **φοίνικος**, **φοινικέος** κλπ. ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς δήλωσιν τών βαθυτέρων («ακούρων») ἐρυθρῶν χρωμάτων, ἀπὸ τοῦ πυρροῦ μέχρι τοῦ πορφυροῦ, ἐν ᾧ αἱ ἀνοικτότεραι (λαμπρότεραι) ἀποχρώσεις ἐδηλοῦντο διὰ τών **πορφύρα**, **πορφύρεος**, **δλωρηγῆς**, και τὸ μεταξὺ τούτων ἐπισκοπόμενον ἄλικον χρώμα διὰ τών **κόκκινος**, **κοκκοβαγῆς**.

Φοίνιος, (α), ον (**φοίνιος**), ποιητ. ἐπιθ. ἀντί **φόγιος** (βλ. λ.). αἱματώδης, ὁμοιος αἵματι, ἐρυθρός ὡς κόκκινος || ἀνταθῆν, αἱμοσταγῆς, αἱμοχαρῆς, αἱματηρός, αἱμοδιψῆς, αἱμοδόρος, φονικός, λατ. cruentus || ὡς. πολεμοχαρῆς.

Φοίνιξ (Α) (οσα.)· γυνή εκ Φοινίκης.— || **φοίνισσα**, θηλ. τοῦ **φοίνιξ** Γ (βλ. λ.).

Φοίνισσω, μελλ. -ξω παθ. ἀόρ. α' **ἐφοίνιχθην** (**φοίνιος**)· κάμνω τὸ κόκκινον, κοκκινίζω, θάπτω ἐρυθρόν.— παθητ., γίνομαι κόκκινος, «βάφομαι» κόκκινος, κοκκινίζω, ἐρυθριῶ.

Φοίνος, ή, ὄν (**φόγιος**)· αἱματώδης, κόκκινος ὡς αἷμα || αἱματοβαφῆς, αἱματηρός, φονικός.

Ἔτυμ.ι **φοίνος** (<*φον-ιο-ι φόγιος· **δα-φοίνος**· **δα-φοίνος**· **φολίος**· **φοινηέος**· **φοίνιξ**· **φοίνισσω** λατ. Roenus=ἄλλ. *Φοίνος· λατ. Pīnicus (Poin-ico-s· πρβλ. **φοίνιξ**, **φόγιος**· τὸ **φοίνισσω** φαίνεται προῖόν νοθείας τών **φοίνιος**, **φοίνιος** διὰ τινος στοιχείου ληφθέντος εἰς ἀνατολικῆς γλώσσης· κατ' ἄλλην ἀποφιν εἶναι Καρικῆς προελεύσεως· **Φοινίκη**=**Καρία**· τὸ τμήμα **φοινικ-** (<**φοίνος**, ὅπως **Αἰθίνας** (<**αἰθός**).

Φοιτάλιος, (α), ον (**φοιτάω**)· ὁ περιπλανώμενος τῆδε κάκεισε ὡς τρελλός, ὁ τριγυρίζων ὡς παράφρων, ὁ περιφερόμενος ἀνηούχως || **μπαρ.**, ὁ παράφρων, ὁ μαινόμενος, ὁ μανιακός, ὁ παραληρῶν.— || ἔνεργ., ὁ προξενῶν μανίαν, ὁ κάμνων τοῦς ἄλλους νά περιφέρωνται ὡς μαινόμενοι.

Φοιτάλιωτης, -ου, ὁ (**φοιτάω**), ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὁ περιπλανώμενος τῆδε κάκεισε, ὁ μαινόμενος.

Φοιτάς, -άδος, ή (**φοιτάω**), ποιητ. θηλ. τοῦ **φοιταλέος**· ή ἀσκόπως περιφερομένη γυνή || ή περιπλανώμενη ὡς μανιακή, ή μαινομένη, εἰθ. ἐπί τών Βακχῶν.— || ὡς ἐπιθ., ὁ παράφρων, ὁ κάμνων τινά νά παραφρονησῆ· **φοιτάς νόσος**=μανία, παραφροσύνη. 2) ὡς. και μετὰ οὐδ. οσα.ι **φοιτάς πετροεῖς**=διὰ φοιτῶντων, διὰ πλανωμένων, πετρῶν.

Φοιτάω, ἰων. -έω· μελλ. -ήσω (**φοιτός**)· ὑπόγει εἰδὼ και ἐκεῖ, ἄνω και κάτω, πέρα-δῶδε, τριγυρίζω σάν τρελλός (ἐπί ἀνωμάλου και ταχέως κινήσεως)· **αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοιτῶν**=ἐγὼ δὲ διαρκῶς «ἐφερνα βόλτες μέσα στό πλοῖο ἀπὸ πλώρη σὲ πρύμη» || **ἐφοιτῶν ἄλλοθεν ἄλλος**=«ἐτρεχαν πέρα-δῶδε, ὁ ἕνας ἀπ' ἐδῶ κι' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ». 2) περιφερόμαι τῆδε κάκεισε ἐν καταστάσει ἀλλοφροσύνης || ὅθεν, καταντῶ μανιακός, τρελλοῖνομαι, παραμιλῶ (πρβλ. **φοιταλέος**, **φοιτάς**). 3) ἐπί σωματικῶν πόνων (ἀλγηθῶνων), ἐπέρχεται ὑπὸ μορφῆν παροξυσμῶν, ἐπανερχομένων περιοδικῶς, κατὰ κανονικὰ διαστήματα.— || ἐπί σταθερᾶς και κανονικῆς κινήσεως ἐμπροσθεμάτων, εἰσάγονται σταθερῶς και κατὰ κανο-

νικά διαστήματα: **ἐξ ἐσχάτης** (ἐνν. γῆς) **ὁ τε κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ και τὸ ἤλεκτρον**=ἀπὸ τὰ πέματα τῆς γῆς μᾶς ἐρχονται (εἰσάγονται) ὁ κασσίτερος και τὸ ἤλεκτρον | **κέρρα εἰς ἔξ Ἑλλήνας φοιτόντα**=τὰ εἰσαγόμενα εἰς τήν Ἑλλάδα κέρρα | **οἶτος σφίσι πολλὸς ἐφοίτα**=εἰσάγοντο (τοῦς ἤρχοντο) μέγαιλα ποσότητες σιτηρῶν (εἰσάγητο οἶτος ἐν ἀφρονίᾳ) || ὡς. ἐπί εἰσπραττομένων φόρων και δασμῶν, εἰσάγομαι (εἰς τὸ ταμεῖον), εἰσπράττομαι, ὡς τὸ λατ. redire: **τάλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρω ἡμέρας ἐκάστης ἐφοίτα**=ἐν ἀργυροῦν τάλαντον εἰσάγητο εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου καθ' ἐκάστην ἡμέραν (ἐν ἀργυροῦν τάλαντον εἰσπράττειν ἡμερησίως ὁ Ἀλέξανδρος). 2) συχνὰ μεταβαίνω κάπου, συχνάζω, και δῆ· **φοιτῶ παρὰ τινα**=μεταβαίνω εἰς ἐπίσκεψίν του, τόν ἐπισκέπτομαι | **φοιτᾷ ἐπὶ τὰς θύρας τινός**=συχνάζω εἰς τήν οἰκίαν τινός (εἶμαι τακτικῶς ἐπισκέπτης ἰσχυροῦ τινος προσοδῶν νά προσελκύσω τήν εὐνοίαν του)||ὡς. και ἐπί οὐνεῖρου κατ' ἐπανάληψιν ἐπιφανομένου εἰς τινα. 3) συχνάζω εἰς τὰ μαθήματα διδασκάλου, ἐπηγαίνω στὰ μαθήματά του, «τόν παρακολουθῶ»: **φοιτῶ εἰς διδασκάλου** (ἐνν. οἶκον)=πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον («πρὸ σχολεῖο»), ὡς και νῦν φοιτῶ εἰς τὸ σχολεῖον || ὅθεν, ἀπολ. **φοιτῶ**=**φοιτῶ** εἰς τὸ σχολεῖον || ἀνταθῆν, **συμφοιτάω**=ὡς και νῦν, συμφοιτῶ, πηγαιῶ εἰς τὸ σχολεῖον ὁμοῦ (συγχρόνως) μετὰ τινος.

Ἔτυμ.ι **φοιτάω**· **φοιτός**· **φοιτάς**, -άδος· **φοιταλέος**· κατὰ τινος εἰς ἰατρ. *gnhoit-, συγγ. τῷ λατ. gaith (βάδισμα, πορεία), ἀλλὰ λιαν ἀμφίβολον τοῦτο· κατ' ἄλλους πρόκειται πρὸς ἰατρικ. ἀρχικοῦ λέξ. bh-πιθ. τὸ **φοιτᾶν** εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἐν ἀρχῇ **φοι-** (=ἰατρ. *bhai- ἐπιπρ. ἐν τῷ *bhai-suz'a·: **σανακρ.** bhṛṣajā-, **Ζενδ.** baṛṣaza- =θεραπευτικός) + τῷ θημαστ. **ιτάω** (**ιτητός**, ἐν ἐπιγρ. **εἰτ-αν-ιτάκω**, λατ. itare)· βλ. ἐν **εἰμ.**

Φοιτήσις, -εως, ή (**φοιτάω**)· τὸ συχνὰ ἐπηγαίνειν και ἐρχεσθαι) ἀπὸ μέρος τι, ή συχνή ἐπίσκεψις, τὸ συχνάζειν κάπου. 2) ὡς και νῦν, ή φοιτήσις εἰς τὸ σχολεῖον.

Φοιτήτην, ἐπ. ἀντί **ἐφοιτάτην**, γ' δυϊκ. πρτ. τοῦ **φοιτάω**.

Φοιτητῆρ, -ῆρος, δ, και **φοιτητής**, -οῦ, δ (**φοιτάω**)· ὁ συνεχῶς φοιτῶν που, ὁ συχνάζων εἰς τι μέρος || ὡς και νῦν, φοιτητής, σπουδαστής, μαθητής.

Φοιτῆς, ποιητ. ἀντί **φοιτάω**.

Φοι-τόν, δ' τὸ συνεχῶς ἐπηγαίνω ἐρχεσθαι, τὸ συνεχῆς ἐπήγαινε κι' ἔλασ, ὁ συχνός ἐπηγαίνω ἐρχομός.— || μανία, παραφροσύνη.

Φολίς, -ίδος, ή· τὸ φολιδωτόν δέρμα τών θφρων, τὸ «λέπι», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «λέπι» τών ἰχθύων, τὸ ὅστον ἀλέγστο **λεπίς** [δ' ἔτυμ. βλ. **φάλλος**] συγγ. τῷ **φλόος**, ὡς **λεπίς** εἶναι συγγ. τῷ **λέπω**, **λοτός**].

Φολκός, δ' ἀπαντῶν μόνον ἐν Ἰλ. II 217 (ἐνθα περιγράφεται ὁ θεορίτης)· εἶτε (κατὰ τήν ἀρχαίαν ἤβη ἔτυμολ.) ἐκ τοῦ **φάσα** ἔλκειν, ὅποτε **φολκός**=δ τὰ **φάη ἐλλυσομένος**=ὁ διάστροφος τῶς δψεις, ὁ παραβλῶψ, ὁ ἄλλοῖδος· εἶτε, τὸ και πιθανώτερον, εἶναι συγγ. τῷ **ἔλκω**, ὄλκω, ὅποτε **φολκός**=ὁ ραιβόπου, «στραβοπόδαρος, στραβοκάνης».

Ἔτυμ.ι ἐκτός τών ἀνωτέρω ἔτυμολ., **φολκός** <ἰατρ. ριζ. gñvel- (παρεκκλίων ἐκ τῆς εὐθείας γραμμῆς), περὶ ἧς βλ. ἐν **φάλος**· κατὰ τινος συγγ. τῷ λατ. falx, falco, ἑλλ. **φάληξ**, **ἐμ-φαλικός** (ἐν πᾶσι τούτοις ἀνοῦσται ή ἔννοια τοῦ κεκαμμένου ή καμπύλου)· ἄλλοι συσχετίζουσι τὸ παλ-norr. skialgr, ἀγγλ-σαξ. sceolh, παλ-γερμ. scelah (λοξός, πλάγιος).

Φόλλις, -εως, ὁ (ἐκ τοῦ λατ. follis)· φῦσα, φυσητήριον || μικρόν τι νόμισμα.

Φονάω, μελλ. -ήσω (**φόγιος**)· ἐφετικόν, διψῶ δι' αἷμα, αἰσθάνομαι τήν ἐπιθυμίαν νά φονεύσω.

Φονεῦμα, -ατος, τό (**φονεύω**)· τὸ θυμά, τὸ προωρισμένον πρὸς σφαγήν.

Φονεύς, -έως, ἰων. -ῆος, δ' αἰτ. **φονέα**· ὄνομ. πληθ. **φονέες**, **φονεῖς**, αἰτ. **φονεάς** (**φονεύω**)· ὡς και νῦν, **φονεύς**, «φονιάς», ἀνδροποκτόνος, σφαγεύς, δολοφόνος, κακοῦργος.

φονεύω (φόνος)· ὡς καὶ νῦν, φονεύω, «κοκτώνω», ἀποκτείνω, θανατώνω, δολοφονῶ.

φονή, ἡ (*φένω)· φόνος, σφαγή, δολοφονία, ἀνδρωποκτονία || ἐν φωναῖς=ἐν τῷ μέσω τῆς σφαγῆς || σπῆα φωναῖς=διασπῆ (σπαράττω) ἐν φόνῳ (δηλ. σὺν αἵματοκυλισμένον).

φονικός, ἡ, ὄν (φόνος)· ὁ ρέπων πρὸς τὸ φονεῦν, αἰμοδιψής, αἰμοχαρής.— || ὁ ἀνήκων εἰς φόνον ἢ ἀνδρωποκτονίαν, ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὸν φόνον, ὡς καὶ νῦν φονικός· **φονικοί νόμοι**=νόμοι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἀνδρωποκτονίαν | **φονικαὶ δίκαι**=δίκαι ἐπὶ ἀνδρωποκτονίᾳ | **τὰ φονικά**=δολοφονία, ἀνδρωποκτονία.

φόνιος, (α), ὄν (φόνος)· φονικός, ὁ ἐκ φόνου προελθὼν, θανάσιμος, θανατηφόρος.— || πλήρης αἵματος, κηλιδωμένος ἀπὸ αἵμα, αἱματηρός || αἱμοχαρής.

φονο-λιθής, ἐς (φόνος+λείβω)· ὁ στάζων αἷμα.

φονό-ρρῦτος, ὄν (φόνος+ρέω)· ἀπὸ τὸν ὁποῖον ρεεῖ (τρέχει, στάζει) αἷμα, ὁ στάζων αἷμα.

φόνος, ὁ (*φένω)· ὡς καὶ νῦν, φόνος, «φονικός», «κοκτώμα», «κότωμα», ἀνδρωποκτονία, δολοφονία, σφαγή, λατ. *caedes* || **φόνος ἑλληνικός**=σφαγή Ἑλληνῶν. 2) τὸ κατὰ τὸν φόνον χυνόμενον αἷμα, πηκτὸν αἷμα, λατ. *cruro*. 3) τὸ πτώμα τοῦ φονευθέντος, ὁ νεκρός.— || ὡς νομικός ὄρος, ἀνδρωποκτονία, ἀναίρεσις· **δίκαι φόνου**=δίκαι ἐπὶ ἀνδρωποκτονίᾳ | **φόνου δίκωμ τινά**=μηνύω τινά ἐπὶ φόνῳ | ποιητ. **φύγω φόνου**=διώκομαι δικαστικῶς ἐπὶ φόνῳ.

Ἔτυμ.· φόνος· φονή· φονεύς· φονεύω· φόνος (λατ. *gnhono-s· **θείνω** (*gnhen-jo (βλ. καὶ **θείνω**)· πρβλ. καὶ **φουινός**).

φοξί-χειλος, ὁ (φοξός + χεῖλος)· ὁ στενούμενος κατὰ τὴν χεῖλη (πρὸς τὸ μέρος τῶν χειλῶν) || ἐπὶ ἀγγεῖου, τὸ στενωτέρον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος (εἰς τὰ χεῖλη) καὶ πλατύτερον πρὸς τὰ κάτω.

φοξός, ἡ, ὄν (δέξυς)· ὁ ἀπολήγων εἰς δέξυ, δέξυς, μυτερός, «τουρλωτός» || ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ θησαυροῦ (Ἰλ. II 219)· **φοξός ἔην κεφαλήν**=ἦτο δέξυκέφαλος (ἡ κεφαλή του ἀπέληγεν εἰς δέξυ, ἦτο «τουρλωτή»).

Ἔτυμ.· **φοξός** (=δέξυκέφαλος) (λατ. *bhog-s-ō· κρητ. **φάγρος** (βλ. λ.).— παλ-γερμ. *wahs* (μυτερός) (· *sanoxr. vāci*=πέλεκυς).— **τά** λατ. *convevus* (στοργύγιλος, δολωτός), *de-venus, sub-venus*, ἀπρφ. *venhi*, δὲν ἀκήκουν ἐνταῦθα.

φορά, ἡ (φέρω)· τὸ φέρειν, ἡ μεταφορά, ἡ κομιδή, τὸ κομίζειν || **ψήφου φορά**=ψηφοφορία, τὸ δίδειν τὴν ψήφον, τὸ ψηφοφορεῖν. 2) ἡ καταβολὴ χρημάτων, ἡ πληρωμὴ χρέους, καταβολὴ φόρου, γεν. πάσα πληρωμὴ, ἐξόφλησις. 3) τὸ φέρειν, παράγειν, ἡ παραγωγή.— || (ἐκ τοῦ καθ. **φέρωμαι**), τὸ φερέσθαι, τὸ μεταφερέσθαι, καὶ διὰ ταχέως, πάσα ταχεῖα κίνησις || ἡ τροχία ἐπὶ τῆς ὁποίας κινεῖται, ἡ περιοχὴ ἐντὸς τῆς ὁποίας κινεῖται τι, ἡ τροχιά ἦν διατρέχει (τὸ ἀκόντιον π.χ.). 2) ὀρμητικὴ κίνησις, ἐξόρμησις, ὀρμὴ (ἡ «φόρα», ἔπως λέγομεν σήμερον), ἐφοδος, ἐπίθεσις, λατ. *impetus*.— || (ἐκ τοῦ καθ. ὦσ.), τὸ φερόμενον, τὸ μεταφερόμενον, ὄρος, φορτῆν, τὸ διὰ μίας (δηλ. μίαν φορὰν, ἐπάσας) σηκνωμένον. 2) τὸ πληρωνόμενον, ἡ εἰσφορὰ, ὁ ἔρρανος, λατ. *vectigal*. 3) τὸ παραγόμενον, ὁ καρπός, ἡ παραγωγή, τὸ εἰσόδημα, ἡ ἐσοδεῖα, συγκομιδὴ, λατ. *proventus* || μτρφ.. *πλουσία συγκομιδὴ*, δηλ. μέγα πλῆθος, ἀφθονία (προδοτῶν π.χ., ρητόρων κλπ.).

φορᾶδην, ἐπίρρ. (**φέρωμαι**)· μετὰ φορᾶς, δηλ. μετὰ μεγάλῃς ὀρμῆς.— || «σηκωτά», ἐπὶ φορείου.

φορβάς, -άδος, ὁ, ἡ (φέρβω)· ὁ παρέχων φορᾶν (νομῆν, τροφήν), ὁ τρέφων.— || ὁ ἐν ἀγέλη βόσκων (νεμόμενος, βοσκόμενος), ὁ ἐν λειμῶνι βόσκων || ἀπολ. **φορβάς**, κοιν. «φοράδας».

φορβεία, ἡ (φέρβω)· τὸ σχοινίον διὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἵππος προσδέεται εἰς τὴν φάτην, «τὸ καπίστρι», λατ. *capistrum*. 2) δερμάτινον περιτόμιον τὸ ὁποῖον οἱ αὐληταὶ προσέδενον περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς παρεῖδας, διὰ νὰ κανονίζουν κατὰ βούλησιν τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ.

φορβή, ἡ (φέρβω)· βοσκή, νομή, τροφή, χόρτον || ἐπὶ προσώπων, ἀνδρωπινή τροφή (ἄρτος, κρέας κλπ.), τὰ τρόφιμα γενικῶς || μτρφ., καύσιμος ὕλη.

φορέεσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ **φορέω**.

φορέσει, ἐπ. γ' ἐν. ὀπισθ. τοῦ **φορέω**.

φορεῖον, τὸ (φορά, φέρω)· ὡς καὶ νῦν, φορεῖον, κλινίδιον (κρεβάτακι) φερόμενον διὰ τῶν χειρῶν, βασταζόμενον ὑπὸ ἀνθρώπων, λατιν. *solia, lectica, lectulus*.

φορέοισα, θωρ. μτρ. θηλ. τοῦ **φορέω**.

φορεύντος, γεν. θωρ. μτρ. τοῦ **φορέω**.

φορεύς, -έως, ἰων. -ῆος, ὁ (φέρω)· ὁ φέρων, μεταφέρων, βαστάζων.— || ὁ μεταφέρων ἐπὶ φορείου.— || **ἵππος φορεύς**=ἵππος οκευοφόρος, φορτηγός.

φορέω, μελλ. -ήσω· ἄρρ. α' **ἐφόρησα**, ἐπ. **φόρησα**· θαμιστ. τοῦ **φέρω**· φέρω (μεταφέρω, βαστάζω) διαρκῶς (ἢ κατὰ περιόδους, πάντως συχνά), φέρω συνήθως, συνθιζῶ νὰ φέρω || ὄθεν, φορῶ || καὶ ἐπαμένως, ἔχω, κέκτημαι (σωματικὴν τινα ἢ ψυχικὴν ἰδιότητα), εἶμαι τοιοῦτος ἢ ἄλλος || ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ **φέρω**· **φορέω ἀγγυλίαις**=ἔχω τὸ ἔργον τοῦ ἀγγυλιαφόρου, ὑψηρετῶς ὡς ἀγγυλιαφόρος, συνήθως φέρω (μεταφέρω) ἀγγυλίαις (εἰδησεις), ἐν **φ φέρω ἀγγελίην**=(ἀπαξ) φέρω εἰδησίην τινα, μεταφέρω ἐν ὀρισμένον ἀγγελίαι.— **παθητ.**, φέρομαι, μεταφερομαι, διαίως (μεθ' ὀρμῆς), παρασύρομαι ὑπὸ τῆς θεῆλης, «ἀνεμοδέρνομαι», «θαλασσοδέρνομαι».— **μέσον**, λαμβάνω τι δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω συνήθως, λαμβάνω κατὰ κανόνα.

φορηδόν, ἐπίρρ. (**φορέω**)· «σηκωτά, κουβαλητά», ὅπως ἐν δέμα.

φορήμα, -ατος, τὸ (φορέω)· τὸ φερόμενον, τὸ μεταφερόμενον || τὸ φορτίον, ὄρος.

φορήμεναι, ἐπ. ἀντι **φορεῖν**, ἀπρφ. τοῦ **φορέω**.

φορήναι, ἐπ. ἀντι **φορεῖν**, ἀπρφ. τοῦ **φορέω**.

φορητός, (ῆ), ὄν, ρρημ. ἐπίθ. τοῦ **φορέω**· φερόμενος, βασταζόμενος || ὡς καὶ νῦν, φορητός, δυνάμενος νὰ μεταφερθῇ, νὰ μετακινήθῃ (καὶ κυρ. φερόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν, βασταζόμενος).— || ὑποφερτός, ὃν δυνατόν τις νὰ υποφέρῃ, νὰ υπομείνῃ.

φορίμος, ὄν (φέρω)· καρποφόρος, γόνιμος, παραγωγικός.

φορίνη, ἡ· τὸ δέμα (ἡ δορά) χαχιδέρμου ζῶων, καὶ ἰθὺς τοῦ χοίρου || ἐνδύμα ἐκ τοιοῦτου δερμάτος κατεσκευασμένον.

Ἔτυμ.· **φορίνη** ἰωσ. συγγ. τῆ παλ-νογγ. *bāta* (τραχεῖα ἐπιφάνεια ἢ κρούστα τοῦ τυροῦ), εἶτα παλ-νογγ. *ba,rkr*, μεσ-γερμ. *borke* (φλοιός δένδρου, δέσμα)· εἶς ἰαπ. *bāo*. ***bher-**, δηλούσης ἐνταῦθα ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν· πρβλ. καὶ ἰαπ. ***bhreg-** (βλ. ἐν **φριξ**) ἐν τῇ Νορβ. *brok* (δέμα χοίρου).

φορκίδες, -ίδων, αἱ αἰθυγατέρες τοῦ **Φόρκυνος** (βλ. λ.), αἱ τρεῖς Γοργόνες, Σθενώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα.

Φόρκος, ὄν=Φόρκυς (βλ. λ.).

φορκός, ἡ, ὄν· λευκός, πολίος [πρβλ. Ἑουσ. «φορκόν»· *λευκόν, πολιδόν, θυσόν*· *gall. berli* (=λατ. *nitidus, pulcher*), γοτθ. *balrhts* (λάμπων, κάδαρος, διαυγής), παλ-γερμ. *beraht*, μεσ-γερμ. *berht* (λαμπρός), παλ-νογγ. *biarht* (φωτεινός, καθαρός), ἀγγλ.-σαξ. *beorht* (λαμπρός, διαφωτισμένος) (πρβλ. ἀγγλ. *bright*), μεσ-γερμ. *brehen* (φέγγω αἰφνιδίως καὶ ἰσχυρῶς), γερμ. ὡς συνθετ. ἐν κυρ. ὄνομ. *Berl-berl, -brecht*, λιθ. *berszta* (ὁ στίος ἀρχίζει νὰ λευκάσῃ), σασοκρ. *bhrāc, aiē* (φεγγοβολῶ, φωτίζω), παραλλ. τῆ *bhrājati*, Ζενθ. *brāzaiiti*, λιθ. *apy-brēsziakis* (αὐγή), παλ-σλαβ. *pro-brēzgi* (λυκαυγής), ἀλβ. *barθ*

(**θαρθ**-i) (=λευκός στίος)· εἶς ἰαπ. ***bherek-**, ***bhe-**

reg- (φέγγω, λάμπω)* **bherek-** εἶναι πιθαν. ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ***bhere-** (λαμπρός) ἐν τῇ παλ-γερμ. *bero* (ἄρκτος), λιθ. *bēras* (φαῖος), πρβλ. ὡς παλ-σλαβ. *bronji* (λευκός, παρδαλός), καρ' Ἑουσ. «**φαρῶνας**» *λαμπερύνει*, παλ-γερμ., μεσ-γερμ. *brūn* (λαμπρός, φαῖος) (βλ. ἐν **φρόνη**)· παραλλ. τῆ ***bhere-k** βάσ. μετὰ μα-

κροῦ θεμ. φων. *berē-k-*, *bherē-g-*, σανσκρ. *bhīra-ḥ*, παλ-σλαυ. *brēza* βλ. και ἐν *φλέγω*.

φόρμιγξ, -*ιγγος*, ἡ εἶδος κιδάρας (παρομ. πρὸς τὴν ἀρκαν), τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐγγχόρδων ὀργάνων τῶν Ἑλληνικῶν ᾄδιδων, κυρ. δὲ τὸ μουσικὸν ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦτο πλουσιώτατα πεποι- κιλμένη δι' ἐγκολλητῶν διακοσμήσεων ἐκ χρυσοῦ, ἐλε- φαντοστοῦ, πολυτίμων λίθων (πρβλ. και ἐπιθ. *περι- καλλής*, *δαίδαλη*), και ἦτο ἐπιτάχορδος.

Ἔτυμ. *φόρμιγξ*· *φορμίξω*· κατὰ τὴν παλαιότε- ρον ἐπικρατοῦσαν ἔτυμολ. ἡ λ. προήλθεν ἐκ τοῦ *φέρω*, *φορέω*, ἐπειδὴ ἦτο φορητὴ (και καθ' Ἡσυχ. *ἐν τοῖς ᾄμοις*· *φερομένη κισθάρα*)· ἀπεδόθη ὑπὸ τιῶν εἰς τὴν ρίζ. *φορμ-* τῶν *φρέμω*, *βρέμω* (βλ. λ. λ.), διὰ δὲ τὴν κατάλ. πρβλ. τὰ ἐν *σάλπιγξ*, *σῦριγξ*· κατ' ἄλλους ἐν τούτοις οὐδὲ ταῦτα εὐσταθῶσι, ἀλλ' ἡ λ. εἶναι συγγ. τῷ σανσκρ. *bhramarā-ḥ* (μέλισσα, κυρ. ὁ βομ- βῶν), παλ-γερμ. *brempo* (δοξιδόμια, ὀλογομίγια), πολ. *brzmiec* (ἀνηγῶν, θρμβῶ), παλ-σλαυ. *brezdali* (=λατ. *sonare*), ἰαπ. βῆαις *bherem-* ἀκλυότερος τύπος **bhere-* ἐν τῷ σανσκρ. *bambhara-ḥ* (μέλισσα), *bam-bharāli-ḥ* (μουτα, μέλισσα), και λιθ. (ἄνευ ἀνα- διπλ.) *birbi* (βομβῶ).

φορμίξω, μελλ. -*ίω*, δωρ. -*ίξω*· παίζω τὴν φόρ- μιγγα, κιδιριζῶ.

φορμικτής, -*οῦ*, ὁ, δωρ. -*τάς*· ὁ παίζων, τὴν φόρ- μιγγα, ὁ κιδιριστής.

φορμίς, -*ίδος*, ἡ, ὑποκορ. τοῦ *φορμός*· μικρὸν κα- λάδιον.

φορμο-ρράφέω (ἢ **φορμοραφέω**), μελλ. -*ήσω* (*φορμός*+*ράπτω*)· ράπτω *φορμούς*, συρράπτω (κα- τασκευάζω) σκεπάσματα ἐκ σχοίνου (ψάδας κ.τ.θ.). — Παθητ., ράπτομαι ὡς φορμός· μτφρ., περιπλέκο- μαι, ἐμπλέκομαι, κμπεροδεομαι.

φορμός, ὁ (*φέρω*)· πᾶν σκευὸς πλεκτὸν ἐκ σχοι- νίου ἢ καλῶμου: 1) πλεκτός κόφινος πρὸς μεταφο- ρᾶν αἴτου, ᾄμμου κ.λ.π. 2) στρώμα πλεκτὸν, λατ. *stora* ἢ ὡς. ναυτικός ἐπενδύτης κατασκευασμένος ἀπὸ χονδροπλεγμένον ὕφασμα.— ἢ μέτρον οἰτη- ρῶν. [δι' ἔτυμ. βλ. ἐν *φᾶρος*].

φόρον, -*ον*, τό·=λατ. *forum*: *Φόρον Ἀππιῶν*— *Appii Forum*, μικρὰ πόλις ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ.

φόρος, ὁ (*φέρω*)· ὡς και νῦν. φόρος, τὸ εἰσφε- ρόμενον, τὸ καταβαλλόμενον, τὸ χρηματικὸν πο- σὸν τὸ πληρωνόμενον ὑπὸ ὑπηκῶν εἰς τὸ Κρά- τος τοῦ ὀποῖου εἶναι ὑπὸ ἡγετοῦ, ἢ ἕως π. χ. ὑπὸ τῶν νησιωτῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἢ ὑποτελῶς *φόρον*=ἀποτίμω φόρον (πληρῶν, καταβάλλω, φό- ρον) ἢ *φόρον τάττομαι*=συμψύχω νά πληρῶν φό- ρον ἢ *τάττω φόρον πόλεως*=ὀρίζω τὸν ἀναλογοῦν- τα εἰς ἐκάστην πόλιν φόρον (ἐπιβάλλω φορολογί- αν) ἢ *φόρον ὑποτελής*=ὑποκειμενος εἰς τὴν πληρω- μὴν φόρου. [*φόρος*· *φορός*· *φορά*· *φορέω* (βλ. λ. λ.)· δι' ἔτυμολ. βλ. *φέρω*].

φορός, ὁν (*φέρω*)· ὁ φέρων, και δῆ: 1) ὁ ὠδῶν πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ ἐπὶ ἀνέμου, ὄριος, εὐνοικός, λατ. *secundus* (πρβλ. *ἐπιφορός*) ἢ ὁ τείνων πρὸς τινα κατ- εὔθυναι. 2) μτφρ., ὁ συντελῶν εἰς τι, ὁ εὐνοϊ- κός πρὸς τι, ὁ προάγων τι.— ἢ εὐφορος, καρπο- φόρος, γόνιμος.

φορτ-ἀγωγέω, μελλ. -*ήσω* (*φορταγωγός*)· φέρω (μεταφέρω) φορτία ἢ ἐπὶ ἐμπορικῶν πλοίων (φορτηγῶν), φέρω φορτίον, μεταφέρω ἐμπορεύματα.

φορτ-ἀγωγός, ὁν (*φόρτος*+*ἄγω*)· ὁ φέρων (με- ταφέρων) φορτία ἢ ναῦς *φορταγωγός*=φορτηγὸν πλοῖον, ἐμπορικὸν πλοῖον.

φορτ-ηγέω, μελλ. -*ήσω* (*φορτηγός*)=φορταγω- γέω (βλ. λ.).

φορτ-ηγικός, ἡ, ὁν (*φορτηγός*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φορτηγίαν (εἰς τὴν μεταφορᾶν φορτίων), ἢ ὁ κατάλληλος δι' αὐτὴν ἢ πλοῖον *φορτηγικόν*=φορτη- γῶν, ἐμπορικόν.

φορτ-ηγός, ὁν (*φόρτος*+*ἄγω*)· ὡς τὸ *φορταγωγός*, ὁ μεταφέρων φορτία, ὁ ἐμπορος, ἢ ἐπὶ πλοῖου, ὡς και νῦν, φορτηγὸν πλοῖον, τὸ μεταφέρον φορτία

ἐμπορευμάτων, τὸ φορτωμένον.—ὡς οὐα. ὁ *φορ- τηγός*=ὁ ἀχθοφόρος, «χαμάλης», «βαστάζος», ὁ με- τακομιστής φορτίων ἢ ὁ ἐμπορευόμενος, ὁ ἐμπορος.

φορτίω, μελλ. -*ίω* (*φόρτος*)· φορτῶνω; γεμίζω με ἐμπορεύματα ἢ *φορτία φορτίω τινάς*=φορτῶνω μερικῶς με φορτία, τοὺς φορτῶνω (τοὺς γεμίζω) με ἐμπορεύματα.—μέσον, τὰ *μεῖονα φορτίζομαι*=φορτῶνω εἰς τὸ πλοῖον τὸ μικρότερον μέρος τῆς περιουσίας μου.—Παθητ., μτχ. πρκ. *πεφορτισμένος*=βαροφορτωμένος.

φορτικός, ἡ, ὁν (*φόρτος*)· ἐπὶ προσώπων, ὡς και νῦν, φορτικός, βαρετός, ἐπαχθής, ὀχληρός, ἀνια- ρός, πληκτικός· *χυδαίος*, θάναυσος, ἐχονδρᾶνδρω- πος, πρόστυχος.— ἢ ἐπὶ πραγμάτων, *φορτικὴ καμ- φδία*=χυδαία (ταπεινὴ) κωμῶδια.

φορτικός, ἐπίρρ. τοῦ *φορτικός*· κατὰ φορτικὸν τρόπον, χυδαίως, θαναύσως, ἀγροίκως.

φορτίον, τό (*φόρτος*)· ὡς και νῦν, φορτίον, φόρ- τος ἢ φορτίον πλοῖου, τὰ ἐπὶ τοῦ πλοῖου ἐμπορεύ- ματα, τὸ φόρτωμα ἢ ἐν τῷ πληθ., ἐμπορεύματα.— ἢ τὸ φορτίον τῆς μήτρας (τῆς κοιλίας), τὸ ἐμβρυον, τὸ μὴ γεννηθὲν εἰσέτι.

φορτίς, -*ίδος*, ἡ (*φόρτος*)· (ἐνν. ναῦς)· ὡς τὸ *ναῦς φορτηγός*, *δλικάς*, *γαῦλος* (βλ. λ. λ.), ἐμπορικὸν πλοῖον, φορτηγόν.

φόρτος, ὁ (*φέρω*)· ὡς και νῦν, φόρτος, φορτίον, ὄρος, ὅσον δύναιτο νά βασταθῆ ἀνδρωπὸς ἢ ζῶον ἢ φόρτος πλοῖου, φορτίον πλοῖου, «φορτίο» ἢ μτφρ., *φόρτος κακῶν*=φορτίον ἀπὸ δεινῶ, ὄπειρα δεινῶ.— ἢ παρ' ἀττικῶς, κἀδε τι τὸ φορτικόν, χυδαῖον, ἐπρό- στυχον», *θάναυσον*.

φορῦνω=*φύρω*· ἐπὶ ζύμης, ζυμώνω, ἀνακατώνω ἢ γεν., ὡς τὸ *μολύνω*, «λερώνω», κηλιδώνω, μολύνω, μιλίνω.

Ἔτυμ. *φορύνω*· *φορῦσσω*· *φορῦτός*· *φῶρῦς*· ἐξ ἰαπ. ρ. **bhereu-*, **bheru-*, μάρτυρομένων ἐκ τῶν ἑλλ. *πορφύρω* και *φύρω* (βλ. λ. λ. και ἐν *φρέαρ*, *φορῦσσομαι*).

φορῦσσω, μελλ. -*έσω*=*φορύνω* (βλ. λ.), μολύνω, κηλιδώνω.

φορῦτός, ὁ (*φέρω*)· πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρα- συρόμενον (ὡς τὸ *συρφετός* ἐκ τοῦ *σύρω*), π.χ. ἄχυ- ρα, φρύγανα, «κοκουίδισα», «ροκανίδισα», λατ. *quis- quilae* ἢ ὡς. ἄχυρα, χόρτος, πριονίδια κλπ. χρησι- μοποιούμενα διὰ τὴν οὐσκευασίαν πηλίνων ἄγγειων.

φῶς, τό, ἐπ. ἔκτατ. ἐκ τοῦ *φῶς* (βλ. λ.).

φῶς-δε, ἐπίρρ. (*φῶς*)· εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

φραγέλλιον, τό ὡς και νῦν, φραγγέλιον, μαστίξ, μαστίγιον, («βούρδουλας»), λατ. *flagellum*.

φραγέλλω, μελλ. -*ώσω* (*φραγγέλιον*)· μαστιγῶ- νω, λατ. *flagello*.

φράγηται, ἄπρφ. παθ. ἀορ ἑ' τοῦ *φράσσω*.

φράγησμαι, παθ. μελλ. τοῦ *φράσσω*.

φράγμα, τό (*φράσσω*)· ὡς και νῦν, φράγμα, φρα- γμῶς, φράκτης, προφυλακτήρ, περίφραγμα ἐκ πασ- σάλων, χαράκωμα, ἀμυντικὸν φράγμα.

φραγμός, ὁ (*φράσσω*)· ὡς και νῦν, φραγμός, τὸ φράξιμον, τὸ κλεισίμον ἢ τὸ διαχωρίζειν τι ἀπὸ τι- νος, τὸ διαχωρίσμα, μεσότοιχος.— ἢ ὡς τὸ *φράγμα* (βλ. λ.), φράκτης, περίφραγμα, χαράκωμα.

φράγνυμι=*φράσσω* (βλ. λ.).

φράδάξω, μελλ. -*άσω*· ἀορ. α' *φραδάσσα*, και ποιητ. *φραδάσσα* (*φραδή*)· ὁμιλῶ περὶ τινος, τὸ καθίστῶ γνωστόν.

φράδη, ἡ (*φράξω*)· νόησις, φρόνησις, σύνεσις, γνώσις.— ἢ συμβουλή, προειδοποίησις, ὑπαινιγμός.

φράδης, ἐς (*φραδή*)· συντετός, νοήμων, φρόνιμος ἢ ἐμπειρος, ἀντιθ. τῷ *ἀφραδής* (βλ. λ.).

φράδμοσύνη, ἡ (*φραδμων*)· νόησις, εὐφυία, σύν- εσις, φρόνησις ἢ ἐπιτηδεότης, δεξιότης, ἐμπειρία.

φράδμων, ον, γεν. -*ονος* (*φράξω*)=φραδής (βλ. λ.).

ΦΡΑΪΩ, μελλ. *φράσω*· ἀορ. α' *φραῖσα*, ἐπ. *φράσα* και *φράσσα*· πρκ. *πέφρακα*· ἐπ. ἀορ. ἑ' *πέφραδον* ἢ *ἐπέφραδον*, ἄπρφ. *πεφραδέειν* ἢ *πεφραδέμεν*· δει- κνύω, ὑποδεικνύω, δηλῶ ἢ λέγω, διηγούμαι, δηλῶ, κηρύσσω, ἐκφωνῶ, ἐξηγοῦμαι, ἐκφράζομαι. 2) μετὰ δεσ. προσ. και ἀπρφ. *συμβουλεύω* τινά νά..., τὸν ὀδη- γῶ νά..., τὸν προτάσσω (τὸν προσκαλῶ) νά..., τοῦ

παραγγέλλω-νά.. || φσ. και ἀπολ., συμβουλεύω, δίδω γνώμην. 3) μετά αιτ. πραγμ., σήματα *πέφραδα* = έδωκε σημεία (έδωκεν οδηγίας διά σημείων, διά συνδημάτων) || *φράζω χειρί* = κάμνω σύνδημα διά τής χειρός.— || μέσον και παθητ., *φράζομαι* γ' έν. Ιων. πρτ. *φραζέσκειτο* μελλ. *φράσσομαι* μέσ. άορ. α' *εφραάσθη*, παθ. *εφραάσθη* παθητ. πρκ. *πέφραδα* και *πέφρασσομαι* λέγω κατ' έμαυτόν, συζητώ κατ' έμαυτόν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, άναμετρώ, φαντάζομαι, νομίζω || συχνά ακολουθείται ύπό *εί+θεσις*. *μελλ* : *ού δέ φράσαι*, *εί με σοάσεις*=*ού δέ σκέψου* (συλλογίσου), άν δά με σώσης || *άμφίς φράζονται*=σκέπτονται διαφόρωσ, φρονούσι διάφορα, διχογώνμιοι. 2) σχεδιάζω, έπινοώ, μηχανεύομαι, περί τινος (διά τινά), σκέπτομαι, διανοούμαι, σκοπεύω, κάτι δι' αυτόν. 3) μετ' αιτ. και άπφρ. σκέπτομαι, ύποδέτω, πιστεύω, φαντάζομαι, ότι... 4) παρατηρώ, άντιλαμβάνομαι || λαμβάνω γνώμην, θέλω, έννοώ, κατανοώ. 5) φυλάττω, παραφυλάττω, προσφυλάσσομαι, λαμβάνω τό μέτρα μου, προσέχω (μετ' αιτ.).

Έτυμ. : *φράζω*· *φραθή*· *φραθής*· *φραάμων*· *φράσις* (**φράσις*)· *φραστύς*· σκοτ. έτυμολ.· τό θέμ. *φραθ* (έφ' άσον γίνη δεκτόν ότι (**φρηθ*), δύναται νά θεωρηθή συγγ. τή *φρη*ν (βλ. λ.) άν ήμωσ *φραθ* (<**γνηθ*), τότε συγγενεία πρόσ τό σανσκρ. *hrādatē* (άντηχώ)· γοτθ. *grēlan* (κλαίω, δακρύω), καλ-γερμ. *gruozan* (άποτεινω τόν λόγον πρόσ τινά, χαιρετίζω), λιθ. *girdēti* (άκούω), καλ-πρωσ. *gerdant* (λέγω).

φράν, ή, γεν. *φραάνος*, δαρ. άντι *φρη*ν (βλ. λ.).

φράξαντο, έπ. γ' πληθ. μέσ. άορ. α' τοῦ *φράσσω*.

φράζας, ασα, αν, μτχ. άορ. α' τοῦ *φράσσω*.

φράσσω, δαρ. άντι *φράζω*.

φρασθείς, *είσα*, έν, μτχ. παθ. άορ. α' τοῦ *φράζω*.

φράσαντο, έπ. γ' πληθ. μέσ. άορ. α' τοῦ *φράζω*.

ΦΡΑΣΙΣ, άτ. -τις· μελλ. -ξω· άορ. α' *εφραξα*· παθητ., μελλ. *εφραγήσομαι*· άορ. α' *εφραχθη*· άορ. β' *εφραχην*· πρκ. *πέφραγμα*.— *παρ*' άττ. παρατηρείται ένίοτε μετάθεσις γραμματίων· *φράξασθαι* άντι *φράξασθαι*, *πέφραγμα* άντι *πέφραγμα*, *φρακτός* άντι *φρακτός*· ώς και νύν, φράσσω, περιφράσσω, περικλείω (περιβάλλω) διά φράγματος, έγκλείω μέσσω εις φράγμα, πάντα δά ταύτα μετά τής έννοιας τής προστασίας, τής εξασφαλίσεως || θθεν, προστατεύω, άσφαλιζώ, όχυρώνω||*φράσσω δέμας δελτοίς*=έξασφαλιζώ (περιφράσσω) τό σώμα μου διά τών όπλων (διά τής πανοπλίας), όπλιζω έμαυτόν, έξοπλιζομαι— *ότιω* και έν τή μέσφ, *εφράξαντο τό τείχος*=ένίσχυσαν (έξησφάλισαν) δι' όχυρώσεων τό τείχος || έν τή μέσφ, ώς άπόλ., φράσσω έμαυτόν, ένίσχυω έμαυτόν, ένίσχυω τάς όχυρώσεις μου.—έν τή παθητ., περιφράσσομαι, περιβάλλομαι διά φράγματος, όχυρώνομαι : *φραχθέντες σάκειον*=περιφραχθέντες διά τών άσπίδων || άπολ. *πεφραγμένος* = ώπλισμένος, ώχυρωμένος, παρεσκευασμένος πρόσ άμυναν, έξησφαλισμένος.— || στήνω τι ώς φράγμα (ώς προπύργιον, ώς προσφυλακτήρα)· *φράξαντες δόρυ δουρί, σάκει σάκει*=συγκλείσαντες (συνάψαντες στενωάς) δόρυ πρόσ δόρυ και άσπίδα πρόσ άσπίδα (ώστε νά σχηματισθή είδος φράκτου) | *φράξαντες τά γέγρα* =στίσαντες τάς άσπίδας κατά τρόπον ώστε νά σχηματίσουν ένα συνεχή φράκτιν.— || άποφράσσω, κλείω έντελώς, γεμίζω έως έπάνω || μτφρ., παρακλώω, έμποδίζω.

Έτυμ. : *φράσσω* (**φρακ*ιω)· *φραγγυμι* (*φάγγυμι*, 'Hauk. E. M.')· *πρβλ.* Φωτ. *εφρακτεσθαι*· τό *φρακτεσθαι*· *φραγμός*· *φράγμα* ('Επιδ. *φραγμα* : **-s-men-*, *πρβλ.* 'Επιδ. *φράξις*)· *δρυ-φρακτός*· *πρβλ.* 'Hauk. *εφράκος*· *τείχος* : *λατ.* *farco* (ar (φ), *farlim*, *fre-quens*, λιθ. *brukú*, *brúkti* (ώδω, σπρώχνω), *brúnklis*, *brunklīs*, καλ-ολαυ. *brutli* (καρφίον, γωνία), λεττ. *brankil* (παρκελιμένος, συνεχής), ιρλ. *bare* (άφρονία)· κατά τινάς *φράσσω* (ιαπ. **bhrájk-jō*, ριζ. *bhrēnk* : *bhreñg-* έν τή καλ-νοργ. *brokka*, μεσ-γερμ. *brink* (λόφος).

φραστήρ, -ήρος, ό (*φράζω*)· ό φράζων, ό πληρο-

φορών, ό δεικνύων, ό οδηγός (περί τινος πράγμ.) : *φραστήρ δδών*=ό δίδων πληροφορίας περί τών δδών, ό οδηγός || *φραστήρες δδόντες* = οι δδόντες που μαρτυρούν τήν ήλικίαν (έπεί ώρισμένων ζώων).

φράστωρ, -ορος, ό (*φράζω*)·=φραστήρ (βλ. λ.). **φράτηρ**, -ερος, ή **φράτωρ**, -ερος, ό, δαρ. **φράτήρ**, Ιων. **φρήτηρ** (*φράτερα*)· μέλος *φράτας* (βλ. λ.), || *φράτερες* ή *φράτορες*=ό άνήκοντες εις τήν ίδίαν *φράτραν*, τά μέλη τής ίδίας άδελφότητος ή φυλής (βλ. *φράτρα*), *λατ.* *curiales* || *είσαγω των υιδν εις τους φράτερας*=έγγράφω τόν υιδν μου εις τους καταλόγους τής φυλής μου (συνέβαινε δά τοῦτο, όταν άνηλικιοῦτο) || *ούκ έφωσας φράτερας*=δέν άπέκτησεν άκόμη (κυρ. δέν έφύτρωσε, δέν έγέννησε) τούς *φράτεράς του* (τους όμοφύλους του), τ. έ. δέν έγέγραφε άκόμη εις καμμίαν *φρατρίαν* (μετά λογοπαϊκτικής νύξωσ πρόσ τους *φραστήρας* (βλ. *φραστήρ*) *δδόντας*, τ. έ. *εδέν έδγαλε άκόμη*) τούς πολιτικούς του δδόντας).

Έτυμ. : *φράτηρ*· *φράτωρ*· *πρβλ.* 'Hauk. *εφρήτηρ*· *άδελφός*· *φρήτηρ* : *σανσκρ.* *bhrā'tar-*, *Zevd.* *brātar-*, *δοτ.* *braθr-e*, καλ-περο. *braiā*, άρμ. *elbayr* (<<ιαπ. *bhrā'tōr* ή **bhrā'tēr*· *ε*-προθεμ.· -lb- (<bi- (<br- και' άνομ.), γεν. *elbayr* (ιαπ. **bhrā'trōs*), *λατ.* *frater*, *δοκ.* *frātrum*, *όμρ.* *frātrum*, *fratrom* (=λατ. *fratrum*), καλ-ιρλ. *brāthir*, *gall.* πληθ. *brodyr*, έν. *brawd*, γοτθ. *brō-þar*, καλ-γερμ. *bruder*, καλ-νοργ. *bróðer*, καλ-ολαυ. *bratrú*, *bratli* (*bratrja* (=άδελφότης)· *φρατρία*, *πρβλ.* *σανσκρ.* *bhrā'tryam*(=άδελφότης)· καλ-πρωσ. *brāth*, *brote*, λιθ. *brōllis*, λεττ. *brālis* (άδελφός), *broterēllis* (μικρός άδελφός)· *ιαπ.* **bhrāter* (άδελφός).

φρατορικός, ή, *δν* (*φράτωρ*)· ό άνήκων εις *φράτραν* (εις φυλήν).

φράτρα ή **φράτηρ**, ή, Ιων. **φρήτηρ**, δαρ. **πάτρα**, *παρ*' άττ. **φρατρία** και **φατρία** και **φάτρα**· κυρ. άδελφότης || φυλή, γένος, οίκογένεια, άδροισμα απόμων συνδεομένων διά συγγενείας : *κρύν' άνδρας κατά φρήτρας*, *ώς φρήτηρ φρήτηρην άρήγη*=διεχώριζε τούς άνδρας (τους πολεμιστάς) κατά φυλάς, ίνα μία φυλή δοθθή τήν άλλην || άρχικώς πάντως ή φράτρα έστηρίζετο εις δεομούς αίματος || έν τούτοις.— || έν 'Αθήναις, ύποδιαίρεσις τής *φυλής*, *ώς έν Ρώμη ή curia ήτο ύποδιαίρεσις τής tribus* || *έκάστη φυλή συνέκαιο από τρεις φάτρας ή φατρίας*, τών όποιων τά μέλη *έκαλοῦντο φράτερες ή φράτορες*, όπως τά μέλη τής *φυλής* *έκαλοῦντο φυλέται*, και έν Ρώμη τά μέλη τής *tribus* *έκαλοῦντο tribules*, και τά μέλη τής *curia* *έκαλοῦντο curiales* (ή λέξις παράγεται *έξ ής* ριζης και ή *λατ.* *frater*, και κυρ. σημ. άδελφότης).

φρατρία, ή·=φράτρα.

φρατρικάζω, μελλ. -άσω· άνήκω εις τήν σϋτήν *φρατρίαν*.

φρατρι-άρχης, και **φρατρι-αρχος**, -ου, ό (*φρατρία+αρχω*)· ό πρόεδρος φρατρίας, *λατ.* *magister curiae*.

φρατρίος, α, ον (*φράτρα*)· ό άνήκων εις *φράτραν*, ό ένδιαφερόμενος διά φράτραν || έν 'Αθήναις *έπίδ.* τοῦ Διός και τής 'Αθηνάς, *διότι οι θεοι οὔτοι έλατρεύοντο και ώς προσταίται τών φρατριών*.

φράττω, άττ. άντι *φράσσω* (βλ. λ.).

φράτωρ, -ορος, ό· βλ. *φράτηρ*.

ΦΡΕΑΡ, τό, γεν. *φρεάτος*· Ιων. **φρείαρ**, γεν. *φρεάτος*, τό· ώς και νύν, φρέαρ, (πηγάδι) || πηγή, κρήνη, *εβρύσις* || *δεξαμενή ύδατος*, *οτέρονα*, *εχασούζα*, *λατ.* *puteus* || άγγειον (δοχείον) έλαίου.

Έτυμ. : *φρεαρ*, -άτος (**φρη*Far, -άτος), *όμρ.* πληθ. *φρηάτα* (έσφαλιμ. γρ. *φρεάτα*) (<ιαπ. θεμ. **bhrēny-*· άρμ. *albiur* (<<*albi*var, *ιαπ.* **bhrēny*=*φρη*Far), γεν. *alber-* (πηγή)· *μεταπτ.* βαθμεις **bhrun-* έν τή γοτθ. *brunna*, καλ-γερμ. *brunno*, άγγλ-σαξ. *burna* (πηγή) (germ. **brunz*, **brunon-*· *brunn-*· *άρμ.* *brunni*· *βάσει* τοῦ τελευταίου τούτου *brunn*· *έσχηματίσθησαν* τά **brunnō*· **brunnen*)· *πρβλ.* και μεσ-ιρλ. *hipra*, γεν. *hiprat* (πήγη), λιθ. *brūditis* (ώδομοίαι διά τής θίας πρόσ τό έμπρός), ρωσ. *bruija'* (τρέχω ως ρυάξ), λεττ. *brau-lligs* (λόγνος, άσεληγής)· *έξ* *ιαπ.* *βάσεως* *bheru-*

bhreu, bhru-, μαρτυρουμένης έκτός τών άλλων υπό τού σανσκρ. bhurvánā (ταραχή τού ύδατος), bhurvánā-h (άνησυχος, άεικίνητος), πρβλ. παρ' Ήουχ. «φαρ-υμός» *tolmuhós, thrasós», φρεάσσομαι, θραξ. βρῦ-τον, βρῦτος, αλβ. brum, brume (ζύμη), fernō, ferned, de-frutum (κροσί θραστό), ιρλ. berbaim (βράζω), bruih (κούσων, μανία), bruiht (ψήσιμο), bruihe (βρα-σμός), καλ.-γερμ. brüwan, άγγλ.-σαξ. brēowan, (άνα-κυκώ, άνακατώνω), νεο-γερμ. brodeln (είμαι έν βρα-σμή), καλ.-πορτ. branā, άγγλ.-σαξ. brēad, καλ.-γερμ. brüt (όρτος) νεο-γερμ. Broi (όμ. σημ.), διότι θ άρτος παρασκευάζεται διά ζυμώσεως.*

φρεατία, ή ύδροδοθήκη, δεξαμενή | τόπος έχων φρεάτα, ύδραγωγεία μετά φρεάτων.

φρεατίας, -ου, ό (φρεάτ) όχετός φρεάτος, ύπό-γειος όχετός προς διοχέτευση φρεάτος.

φρεάτ, άτος, τό, λων. και ποιητ. αντί φρεάτ.

φρεν-άπατάω, μελλ. -ήσω (φρήν + άπατάω) έξ-απατώ τās φρένας (τόν νοούν), άπατώ, έξεπατώ.

φρεν-άπατης, -ου, ό· ό φρεναπατών, ό έξεπα-τών, ό διαφθείρων, τήν ψυχήν, πλάνος, έξελογια-σής.

φρεν-ήρης, -ες, γεν. -εος (φρήν + άρρηρεϊν)· ό άρα-ρης τās φρένας, ή ό έχων άραρίας τās φρένας (τ. έ. καλώς προηρμοσμένος), ό ύγιης τόν νοούν, άρτιφρων, φρόνιμος, λατ. eompos menfis.

φρενο-δλάθεια, ή (φρενοβλάθης)· ή τών φρενών θλάθη, παραφροσύνη, μανία, τρέλλα.

φρενο-δλάθης, ές (φρήν + βλαβήναι)· ό βεβλαμ-μένος τās φρένας, παράφρων, μανιακός, τρελλός.

φρενο-γνήθης, ές (φρήν + γνήθης)· ό έμποιών χα-ράν εις τήν καρδίαν | ό έχων εύδυμον ψυχήν, ό εύδυμος.

φρενο-δάλης, ές (φρήν + θηλέομαι)· ό βλάπτων (καταστρέφω) τās φρένας, ό καθιστών τās φρέ-νας μανιακός.

φρενόθεν, έπίρρ. (φρήν) = έν φρενός, έκ (άπό) καρδίας, (έκ βάθους καρδίας), οικειοδελώς άπό έσω-τερικήν έπίδυμιαν.

φρενο-κλόπος, ον (φρήν + κλέπτω)· ό κλέπτων (ό άφαιρών) τās φρένας, ό άφαιρών τόν νοούν | ό έξαπατών (τās φρένας), ό άπατεών.

φρενο-ληστής, -ου, ό (φρήν + ληστής)· ό ληστεύων τόν νοούν, ό άπατεών.

φρενο-μάνης, ές (φρήν + μανήναι)· ό έχων μανιό-δεις φρένας, ό παράφρων.

φρενο-μόρος, έπίρρ. (φρήν + μόρος)· άπαντών μό-νον έν τή φρέσει φρενομόρος νοσεϊν = νοσεϊν τόν νοούν, νοσεϊν έκ μανίας τών φρενών.

φρενο-πληγής, ές (φρήν + πληγής)· ό πλήττων τās φρένας, ό πρόξενος παραφροσύνης, ό καθιστών τόν νοούν παράφρονα.

φρενό-πληκτος, ον (φρήν + πλήσσω)· ό πεπληγμέ-νος (ή πληγείς) τās φρένας, ό παράφρων, τού όποιου ό νοός προεβλήθη έκ παραφροσύνης.

φρενο-πλήξ, -ήγος, ό, ή = φρενόπληκτος (βλ. λ.).

φρενο-τέκτων, ον, γεν. -ονος (φρήν + τέκτων)· ό έκ τής έαυτου φρενός τεκταινόμενος, ό κτιζων (προετοιμάζων) μέ τόν νοούν, εύφυής, έχων ίδιο-φυϊαν.

φρενώ, μελλ. -ώσω (φρήν)· θάλλω φρένας εις τινα, καθιστώ τινα φρόνιμον, τόν σωφρονίζω, τόν καθοδηγώ, τόν διδάσκω: φρενώσω ούκέτ' έξ αϊνι-γμάτων = δέν θά διδάσκω πλέον δι' αϊνιγμάτων | κλαίων φρενώσεις = θά μέ διδάξης κλαίων (μετ' τά κλάματα σου), ή κατ' άλλην έρμηνείαν (του φρενώω λαμβανόμενου άμτδ.) = θάλλω νοούν έγώ ό Ίδιος, εδά-νω μυαλό, άποκτώ νοούν) = εδά θάλης μυαλό» αλλά κλαίων (άφ' ού δηλ. πάθης πρώτα συμφοράς).

φρεν-ώλης, ες (φρήν + έλλυμι)· ό άπολέσας τās φρένας του, ό τετάραγμένος τās φρένας, ό παρά-φρων.

ΦΡΕΪ, μελλ. φρήσσω· ριζ. τύπος άπαντών μόνον έν τούς συνθέτους έν-φρέσει, εϊσ-φρέσει, δια-φρέσει (έξαιρέ-ται τής προστ. άορ. φρέσει, όσοι έξ ένεστ. *φρήμι). Έτυμ.: οι άπαντιόντες τύποι | έν- (δια-, εϊσ-

έπεισ-) φρήσσω, άορ. φρήναι, -φρέσει, -έφρησα, -έφρησαν, ύποτ. φρήση, έν. άπρφ. -πιφράναι· πρβλ. Ήουχ. «εϊσφρήναι» εϊσάξει, ένεγκείν· σανσκρ. bi-bhar-ñ: φέρω' έκτός τών θμαλών τούτων τύπων όπ-άρχουν και άλλοι, έν οίς βλέπει τις τό -ήμι λαμβά-νον έν αρχή τό σύμπληγμα φρ· οι τύποι ούτοι είναι: -έφρηκα, -έφρηστο, προστ. φρέσει, άπρφ. φρέσθαι, έν. -φρήμι, πρτ. έξεφροίμεν (ή έξεφροίμεν)· πάντες οι άνωτέρω τύποι προήλθον έκ τινος βάσεως bherē- (φέρω, προσκομίζω κλπ.), (παραλλ. τής *bher- τής έν τφ σανσκρ. bharti, έλλ. φέρετε κ. ά· βλ. έν φέρω)· πρβλ. σανσκρ. bhāritram (βραχίλιον, διά τού όποιου τις βαστάζει τι), bhāritman- (συντήροφος, διατροφή), ιρλ. barn (κριτής, δικαστής), gall. barn (κρίσιος), ιρλ. brāth (άπόφθεγμα, όξίωμα), καλ.-ολαυ. brāiti (συλ-λέγω, λαμβάνω), λιθ. bėrnas (ύπηρέτης), ρωσ. be-rémja, τοιχ. brīmē (φρόσιον).

φρε-ωρύχέω, μελλ. -ήσω (φρέατ + όρύσσω)· όρύσ-σω (άνασκάπτω) φρεάτα, «άνοιγω πηγόδια», είμαι «πηγαδός» || μτρφ., επί θάκνοντος κώνωπος κάμνω ό-πην («άνοιγω τρύπα») εις τό δέρμα τινός.

ΦΡΗΝ, ή, γεν. φρενός, πληθ. φρένες, γεν. φρενών κλπ. | δωρ. φράν, γεν. φρανός, δοτ. πληθ. φρασί. — έν τφ πληθ., τό υπό τών μετρ. καλούμενον διάφραγμα (βλ. λ.), ό κυκλοτερής μύς, όστις διαχωρίζει τήν δω-ροκικήν κοιλότητα (θγλ. τήν καρδίαν και τούς πνεύ-μονας, τά viscera thoracis) άπό τήν κοιλότητα τής κοιλίας, ήτις περιέχει τά ήπλόσια σπλάγγνα (τά vi-scera abdominis). 2) παρ' Όμήρω, φρήν και φρέ-νες = ή καρδία και τό περί αυτήν, τό στήθος, λατ. praecordia || άθεωρούντο δ' αι φρένες ως ή έδρα τού συναισθηματικού μας κόσμου και τών νοητικών μας λει-τουργιών, και έπομένως έσημιώνουν καρδία, νοός, νό-ησις, αντίληψις, λογικόν, όρθος λόγος || συχνά συν-άπτεται μετά τού θυμός (ως έν τφ φράσει κατά φρέ-να και κατά θυμόν, ήτις αντιστοιχεί προς τό έν τφ Λατινική mens animusque) || φρενών έξίσταμαι = εί-μαι έξω φρενών, είμαι έκτός έμαυτου, έχασα τās φρένας μου (κυρ. έχω έξέλθει τών φρενών μου, ίσταμαι μακράν τών φρενών μου) || φρενών έπιθό-λος = ό κύριος τού λογικού του, ό έχων τās φρένας του, ό ύγιής τās φρένας || έκ φρενός = άπό τά βάθη τής καρδίας μου, έγκαρδίως || έξ άκρας φρενός = έπιπολαιώς, άμελώς (κυρ. άπό τήν επιφάνειαν τού νοού μου). 3) επί ζώων, τό ένστικτον, ή σωματική άίσθησις. 4) φρένες παρ' Όμήρω καίνται ως. και ως «έδρα τής ζωής», αούτή ή ζωή μέ όλας τής τās σωματικές άνάγκας, έν αντίθεσει προς τήν ψυχήν, τήν άποχωρισθείσαν τού σώματος, ήτις είναι ή σκιά τού νεκρού, έστερημένη τών φρενών (τής όλης δηλ. ύλικής ύποστάσεως).

Έτυμ.: φρήν, δοτ. πληθ. (παρ' άττ., έπιγρ., Πινδ.) φρασί (*φρήσι) φρεσί, κατά τό φρένες· άδθ. έτυμολ. — Ήποθέσεις: πορφύρω, σανσκρ. jarbhurhit (παρορ-γίζομαι, παραφρομαι, άναπνιδώ), bhurātī (κινούμαι, άναπνιδώ βλ. έν φύρω), φρήν (κυρ. σημασ. ή άνα-σκριτοις σφασσαμός, ή αστολή και διαστολή· ειτα ή περιοχή τού άνηρωπίνου σώματος, έν ή λαμβάνει χώ-ραν ή σπασμωδική αυτή κίνησης, ήτοι τό διάφραγμα). — πρβλ. καλ.-γερμ. grun (άδλιότης), άγγλ.-σαξ. zryn (φροντίς, άνησυχία, μερίμνα), καλ.-πορτ. grunn (ύπό-νοια, ύποψία), έξ ίαπ. *anhr. — ως. πρβλ. γοτθ. brunjō, καλ.-πορτ. brynja, άγγλ.-σαξ. byrne, καλ.-γερμ. brunia, prunna (θώραξ) (πάντα ταύτα έκ τού ίαπ. *bhrōjā-n-), αλβ. brē, brin'e (πλευρόν, άπόκρημον έδαφος, προσεχόη), έξ ίαπ. *bhrēn- (περιβάλλω). — παράγω-γα έκ τού φρήν· φρονέω, ά-φρων, πρό-φρων, θηλ. πρό-φρασσα· σώ-φρων· εύφροίνω· πρβλ. Ήουχ. «φρα νίσειν» σωφρονίζωιν· φρονίσις.

φρήτηρ, ή, λων. φράτερα (βλ. λ.).

φρήτηρην, έπ. δοτ. τού φρήτηρ (βλ. λ.).

φρήτριος, η, ον, λων. αντί φράτριος (βλ. λ.).

φρίκη, ή = φρέξ (βλ. λ.)· ό έλαφρός κυματισμός τής θαλάσσης. — Η φρικίασις, άνατριχίασις, εάνα-τριχίλα, άνατριχίασμα, «τρεμούλα», «τρεμούλια-σμα». 2) ή έκ φόβου φρικίασις, ρίγος έκ θρη-

σκευτικοῦ δέους, λατ. horror || ἀκολουθῶς, οἰοσθί-
ποτε φόβος προκαλῶν ἀνατρίχισιν. [δτ' ἔτυμ. βλ.
φρίξ].

φρικ-ώδης, ες (φρίκη+εἶδος) ὡς καὶ νῦν, φρικ-
ώδης, ὁ προκαλῶν τρόμον καὶ φρικίσαι, ὁ φρικτὸς
καὶ ἀπαισιος, τρομερός, ὁ συνοδεύμενος ὑπὸ φρί-
κης (ὑπὸ φρικιάσεως) || τὸ οὐδ. φρικώδες ὡς ἐπίρρ. =
φρικτῶς.— ἐπίρρ. φρικωδῶς (ὡς καὶ νῦν).

ΦΡΙΓΜΑΪΣΤΟΜΑΙ, ἀττ. -ττοματ' μελλ. -ζοματ'
ἀποθ. ἐπὶ ἱππῶν, φυσῶ διὰ τῶν μυκτῆρων, φυσῶ,
ρωθωνίζω, χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ» || πηδῶ, σκιρτῶ,
γεν. κάρνω παντοίας κινήσεις θυμοειδεις || κινούμαι
ἀκολάστως, ἀκολασταίνω.

Ἑτυμολ.: φριμάσσομαι* φριμάω: καλ-πογγ. brime
(πῦρ), σανοκρ. jārbhurīlī (διεγείρομαι θιαλῶς), ιαπ.
*bh(e)rei-, *bhri-, παραλλ. τῷ *bh(e)reu-, *bhu- (βλ.
ἐν φρεῖ) καὶ τῷ *bher(e)- ἐν τῷ σανοκρ. bhurālī,
Zenō. bar (ἐξεγείρομαι θιαλῶς, ζῶηρως), λατ. fretum
(ὑδωρ τεταραγμένον, βλ. ἐν φύρω).

φρίξ, ἡ, γεν. φρεῖξος (φρέισω): ἡ φρικίασις, ἔλα-
φρά κυματοειδῆς κίνησις ὁμαλῆς ἐπιφανείας || ἔλα-
φρός κυματισμός γαληνιαίας θαλάσσης προκαλού-
μενος ὑπὸ αἰφνιδίας ριπῆς ἀνέμου, λατ. horror || μέ-
λαινα φρίξ=σκοτεινὸς κυματισμός (θιότι τὸ χρῶμα
τῆς οὐθῶ ρυτιδουμένης θαλάσσης εἶναι πάντοτε σκοτει-
νόν).— || ἡ ἀνατρίχισις, ἡ ἀνόρθωσις, τῶν τριχῶν
τῆς κόμης (ἢ τῆς χαιτῆς ζῶου) || παροξυσμὸς ρίγους.

Ἑτυμ.: φρίξ, -ἰκός* φρίκη* φρέισω, ἀττ. φρέι-
τω, πρκ. πέφριμα* ἐξ ιαπ. *bhrik- πιθ. συγγ. τοῖς
σανοκρ. bhīṣ-ī-ī (σιχηρῆ, ἄκανθα, ἐξέχουσα γωνία),
λατ. fastidium (*fasti-) (=κορυφή), παλ-γερμ. borsī,
burst, ἄγγλ.-σαξ. byrst (=λατ. seta, τραχεῖα δριξ ἱπ-
ποῦ) ιαπ. *bher-s (βλ. ἐν φάσκος), βία. bher- (=λατ.
erigere) — δὲν ἀνήκουσιν ἀνατρίχισι τὸ καλ.-λατ. frigō
(φρέισω, ὀρθῶ τὰς τρίχας), καὶ εἴτα τὸ λατ. frigeō
(frig- (ιαπ. *srig-, βλ. ἐν εἶργω).

φρίξαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ φρέισω (βλ. λ.).

φρίξο-κόμης, -ου, ὁ (φρέισω+κόμη): ὁ ἔχων
ἠνυρθωμένους τὰς τρίχας, τοῦ ὁποῦοιαι τρίχες τῆς
κόμης εἶναι τόσον χονδραῖ, ὥστε νὰ ἴστανται ὀρι-
θιοι (ἐνὰ μὴ στρώνουν μὲ τὸ κτένισμα).

φρίξος, ἡ, ὄν (φρέισω): ὁ ἐν φρικιάσει διατελῶν,
ὁ ἠνυρθωμένος, ἰσάμενος ὀρθιος.— || **φρίξος**, ὁ
κωμικὸν ὄνομα τοῦ θεοῦ (ἢ τοῦ δαίμονος) τοῦ φέ-
δου καὶ τοῦ τρόμου.

ΦΡΙΞΙΣ, ἀττ. -ττω* μελλ. φρίξω ἀορ. α' φφριξαι*
πρκ. πέφριμα (φρέξ) μτχ. ποιητ. πρκ. πεφρίκομας
(ὡσεὶ ἐξ ἀναδιπλ. ἐν. πεφρίκομα) εἶμαι τροχῶς, εἶμαι
ουτιδωμένος (σουφρωμένος, ζαρῶμενος), ὀρθοτρι-
χῶ (αἱ τρίχες μου εἶναι ἠνυρθωμέναι), λατ. hor-
tere (ὄπως π. χ. ἐπὶ πεδιῶδων μὲ αἰτηρὰ ἢ ἐπὶ πεζίων
μαχῶν μὲ μυριάδας ἠνωρθωμένων ἀκοντιῶν) || ὡς. ἐπὶ
τριχῶν κόμης ἢ χαιτῆς, ἀνορθοῦμαι, σηκῶνομαι
φρέισσιν **τριχας**, φρέισσιν **εἰθερῆσαι**=ἀνορθοῦ-
ται αἱ τρίχες («σηκῶνεται ἢ τρίχα τῆς κεφαλῆς» ||
μετ' αἰτ. φρέισω **λοφιῆν**=ἀνορθῶν (σηκῶν) τὴν
χαιτῆν μου | φρέισω **τριχας**=ἀνορθῶν (σηκῶν)
τὰς τρίχας τῆς κόμης μου | **περοῖσι νῶτα πεφρί-
κοντες**=ἐχόντες ἠνωρθωμένα τὰ κατὰ τὰ νῶτα
περὰ. || ὡς. ἐπὶ τῆς ἐλαφρῶς κυματοειδῆς ἐπιφανείας
ἡσυχου ὕδατος (γαληνιαίας θαλάσσης), ρυτιδούμαι,
σουφρώνω, ζαρῶνω, κυματοῦμαι, λατ. horrescere.—
|| συγχὰ ἐπὶ τοῦ αἰσθητάτου τοῦ ρίγους, τὸ ὅποσον προ-
καλεῖ τὴν φρικίσαι («ἀνατριχίλαν») τῆς ἐπιδερμι-
δος καὶ τὸ «οἰκῶμα» τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς,
«ἀνατριχιάζει τὸ πετὸ μου», «σηκῶνεται ἢ τρίχα
μου» || ἐπὶ τοῦ ἀποτελεσματος δριμυτάτου ψύχους, «τρέ-
μω ἀπὸ τὸ κρῦ μου», «τρεμουλιάζω», «ψόφρησα ἀ-
πὸ τὸ κρῦ μου». 2) ἐπὶ τοῦ φόδου, «ἀνατριχιάζω
ἀπὸ τὸ φόδο μου», φρικῶ, τρέμω, ἀπὸ φόδον || ὡς.
μετ' αἰτ., φοδοῦμαι τινα, τὸν τρέμω, «τόν ἀνατρι-
χιάζω», καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρόμου ἐνώπιόν τινος.
3) ὡς. ἐπὶ ὑπερβολικῆς χαρᾶς, «ἀνατριχιάζω ἀπὸ τὴν
χαρὰν μου, δοκιμάζω ὑπερβολικὴν χαρὰν: **φρεῖξ ἔ-
ρωσι**=εἰμ' ἐπίσπε ἀνατριχίλα ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸ πό-
δο». [δτ' ἔτυμολ. βλ. φρίξ* ἀκ ρίξ, φρικ-, ἴσως συγγ.
τῆ ρ. Frey- ἐν εἰργῶν].

φρομιάζομαι, μελλ. -άσομαι, ἀποθ. (φροῖμιον),
συνγρ. ἀντὶ προομιάζομαι (βλ. λ.) κάρνω προοῖμιον,
ὀμιλῶ ἐν προομιῶ, ἐν προλόγω, κάρνω ἀρχὴν, ἀρ-
χίζω, προανακρούω || μετ' αἰτ., φρομιάζομαι θεοῦς
=κάρνω ἀρχὴν ἐπικαλούμενος τοὺς θεοὺς (μὲ ἐπι-
κλήσιν πρὸς τοὺς θεοὺς).

φροῖμιον, τό, συνγρ. ἀντὶ προοῖμιον (βλ. λ.) (ὄπως
φροῦδος ἀντὶ πρὸ ὀδοῦ) ὡς καὶ νῦν, προοῖμιον, πρό-
λογος, ἀρχὴ, ἐναρξίς, προανακρούσις, προανάκρου-
σμα [φροῖμιον (*προ-ῥοῖμιον' βλ. ἐν οἴμη' πρβλ.
φροῦδος, φρουρά)].

φρονέησι, ἐπ. ἀντὶ φρονέη, γ' ἐν. ἔποτ. τοῦ φρονέω.

φρονέω, ἐπ. πρκ. φρονέω* μελλ. -ήσω (φρήν)
σκέπτομαι, νοῦ, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, ἔχω νοῦν,
εἶμαι συνετός, ἔχω φρόνησι: **ἀριστοι μάγεσθαι**
τε φρονέειν τε=ἄριστοι καὶ εἰς τὸ μάχεσθαι (εἰς
τὸν πόλεμον) καὶ εἰς τὸ σκέπτεσθαι καὶ κρίνειν τὰ
πράγματα (εἰς τὴν σκέψιν) || **οἱ φρονοντες=οἱ σο-
φοί** || τὸ φρονεῖν=φρόνησις=ὄσι καὶ νῦν, φρόνησις,
σύνεσις, ὀρθὴ κρίσις. 2) εἶμαι εἰς τὰς φρένας
μου, εἶμαι στὰ καλά μου, ἔχω σῶας τὰς φρέ-
νας, εἶμαι ὑγιεῖς τὰς φρένας, ὀρθοφρονῶ: **ἔξω ἔ-**
λαύνω τινα τοῦ φρονεῖν=κάρνω τινα νὰ ἐκστῆ τῶν
φρενῶν του, τὸν κάρνω (νὰ γίνῃ) ἔξω φρενῶν ||
ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν=χάνω τὰς φρένας μου, κυρ.
«θαίνω ἀπὸ τὰ λογικά μου (ἀπὸ τὰ ὀρθὰ μου),
γίνομαι ἐξω φρενῶν». 3) μετὰ αἰτ. πραγμ., ἔχω
τὴν ἐν νῶ, ἔχω τὴν κατὰ νοῦν, τὸ σκέπτομαι, τὸ σκο-
πεῦω, τὸ μελετῶ, τὸ ἐπιδιώκω.— || σκέπτομαι κατὰ
τινα τρόπον, εἶμαι διατεθειμένος (ἔχω διαδέσει) κατὰ
τοιοῦτον τὸν τοιοῦτον τρόπον, σκέπτομαι, με-
λετῶ, σχεδιάζω τοιοῦτὰ ἢ τοιαῦτα || **φρονῶν ἐπισο-
σον**=ἐνήργουν κατόπιν σκέψεως (ἐπὶ σχεδίου, ἀπὸ
σκοποῦ, σκοπιμῶς), λατ. prudens faciebam || μετ'
ἀπρφ., ἔχω κατὰ νοῦν (σκοπεῖω, εἶμαι διατεθειμέ-
νος) νὰ πράξω τι || **ἰθύς φρονέω**=εἶμαι ἀποφασισμέ-
νος νὰ θαδίσω τὴν εὐθειαν (νὰ προχωρήσω κατ'
εὐθειαν πρὸς τὸν σκοπὸν μου) || **τοῦτο φρονεῖ ἢ**
ἀγαθὴ ἡμῶν=αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχει (εἰς αὐτὸ ἀ-
ποθλέπει) ἢ παρουσία μας ἐνταῦθα (τὸ ὅτι μὰς
ἐφέρατε ἐδῶ). 2) συγχὰ μετὰ οὐδ. ἐπιθ.: **ἀγαθὰ (ἢ**
φίλα φρονέω τινί=ἔχω καλὰς διαδέσεις πρὸς τι-
να (εἶμαι φιλικὰ διατεθειμένος ἐναντὶ τίνος) | **κακὰ**
φρονέω τινί=εἶμαι κακῶς διατεθειμένος ἐναντὶ τί-
νος, τρέφω κακὰς διαδέσεις διὰ τινα | **τὰ ἀμείνω**
φρονέω τινί=ἔχω τὰς καλλιτέρας διαδέσεις πρὸς
τινα, κατέχομαι ἀπὸ τὰ καλλίτερα αἰσθητάματα διὰ
τινα || καὶ ἄνευ ὄστ. προσ., εἶμαι διατεθειμένος κατὰ
τινα τρόπον (καλὸν ἢ κακόν), ἔχω (καλὰς ἢ κα-
κὰς διαδέσεις) | **πυκινὰ φρονέω**=ἔχω συνετὰς σκέ-
ψεις, εἶμαι συνετός | **μεγά φρονέω**=μεγαλοφρονῶ,
ὕψηλοφρονῶ, τρέφω μεγάλα (ἢ ὑψηλά) φρονήματα,
ἔχω μεγάλας ἰδέας, ἀλλὰ καὶ εἶμαι ἀλαζών, εἶμαι
ὑπερήφανος, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι
αὐθάδης, εἶμαι «ξίπνηστος» (τόσον θηλ. ἐν καλῇ
ἐνόησιν ὅσον καὶ ἐν κακῇ) | ἐπὶ ζῶων, εἶμαι θαρρα-
λέας (τολμηρός) | **σμηκρὸν φρονέω**=ἔχω ταπεινὸν
φρόνημα, εἶμαι χαμερπής, εἶμαι δειλός || **οὐ κατ'**
ἀνθρώπων φρονέω=σκέπτομαι κατὰ τρόπον ἐποῦ
δὲν ταιριάζει» εἰς ἀνθρώπων || **τὰ τινος φρονέω**=
ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα πού ἔχει καὶ ἄλλος τις,
ὄμοφρονῶ μὲ τινα, λαμβάνω τὸ μέρος του, τάσ-
σομαι παρὰ τὸ πλευρόν του || **τὸ αὐτὸ (ἢ τὰ αὐτὰ ἢ**
κατὰ ταῦτ) φρονέω=ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα (τὸ
αὐτὸ φρόνημα) μὲ ἄλλον τινα, εἶμαι ὁμόφρον του,
κάρνω τὰς ἰδίας σκέψεις, κατέχομαι ὑπὸ τῶν αὐ-
τῶν διαδέσεων || **ἄλλη φρονέω**=σκέπτομαι κατ' ἄλ-
λον τρόπον.— || σκέπτομαι περὶ τίνος, τὸ συλλο-
γίζομαι, τὸ σταδμίζω, τοῦ διδοῦ προσοχὴν, τὸ προσ-
έχω || καὶ ἐνταῦθεν, προφυλάσσομαι ἀπὸ τι.— IV
ἔχω τὰς αἰσθησεις μου, διατελῶ ἐν ζωῇ, ζῶ.

φρόνημα, -ατος, τό (φρονέω) νοῦς, λογικόν, σκέ-
ψις, διάδεσις, λατ. animus. 2) σκοπός, ἐπιθυμία,
δέλησις || ἐν τῷ πλῆθ. σκέψις, σκοπός.— || **περὶ**
ὄσι καὶ νῦν, φρόνημα, ὕψηλον φρόνημα, ἐπιθυμητό
σῶνη, μεγαλοφροσύνη, θάρρος, ἀποφασιστικήτης ||

ἀλλὰ καὶ ἐν κακῇ ἔνν., κόμπος, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, ἔπαρσις, τόφος.

φρονημάτων, -ου, ὁ (φρόνημα) ὡς καὶ νῦν, φρονημάτων, ὁ ἔχων ὑψηλὸν καὶ εὐγενές τὸ φρόνημα, μεγαλόφρων ἢ ἀλλὰ καὶ ἐν κακῇ ἔνν., οὐρημάτων, «φανατοσμένους», ἀλαζών, αὐθάδης, ἐπιημένος.

φρόνησις, -εως, ἡ (φρονέω) τὸ διανοεῖσθαι, σκέψις περὶ τοῦ νὰ πράξῃ τις τι, πρόθεσις, σκοπός, ἐπίδιωξις. 2) μεγαλοφροσύνη, ὑψηλὸν φρόνημα ἢ καὶ ἐν κακῇ ἔνν., ἀλαζονεία, ἀλαζονικότης, οὐρησις, ἔπαρσις, αὐθάδεια.— ὡς καὶ νῦν, φρόνησις, σύνεσις, «φρονιμάδα», πρακτικὴ σοφία.

φρονιτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ φρονέω· δεῖ φρονεῖν· πρέπει τις νὰ μεγαλοφρονῇ.

φρόνιμος, ον (φρονέω) ὁ φρονών, ὁ ἔχων σῶς τὰς φρένας, ὁ ὑγιής τὰς φρένας.— ἢ ὡς καὶ νῦν, φρόνιμος, συνετός, σὺμφρων, «γνωστικός», διακριτικός, λατ. prudens ἢ σταθερός, ἀκλόνητος, ἀτάραχος.— ἢ συνετός, «πρακτικὸ μναλό», λατ. prudens, sapiens ἢ τὸ φρόνιμον=πρακτικὴ σοφία, σύνεσις, «φρονιμάδα», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄφρον ἢ ἄσορος ἐπὶ φρόνιμα=ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ διέξοδον εἰς ζητήματα σκέψεως.

φρονίμως, ἐπίρρ. τοῦ φρόνιμος, ὡς καὶ νῦν, φρονίμως, συνετώως; μετὰ φρονήσεως, ἐμπείρως, ἐπιδέξιλως.

φρόνις, -εως, ἡ (φρόνη, φρονέω) σοφία σκέψεως, φρόνησις, σύνεσις, σοφία.

φρονεούτως, ἐπίρρ. μτχ. ἕνεργ. ἐν. τοῦ φρονέω· φρονίμως, συνετώως.

φροντίζω, μελλ. -ίσω, ἀτ. -εῶ· ἀόρ. α' ἐφροντίσῃσα (φροντίζω) σκέπτομαι, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ἀναλογίζομαι, μελετῶ, ὡς καὶ νῦν φροντίζω, ἔχω (ἀναλαμβάνω) φροντίδας, μεριμνῶ, δίδω σημασίαν, δίδω προσοχήν, προσέχω, σχεδὸν ὡς τὸ λατ. secum reputare ἢ φροντίζω ὅπως τι γινήσεται=φροντίζω («νοιάζομαι», ἐξετάζω) πῶς δὰ γίνη τι (πῶς δὰ ἡμπορήσῃ νὰ γίνη τι), πῶς πρέπει νὰ γίνη.— ἢ μετὰ αἰτ. πραγμ., σκέπτομαι περὶ τίνος, ἐξετάζω τι, σταθμίζω τι ἢ ἐπινοῶ τι, μηχανεύομαι τι.— ἢ μετὰ γεν., φροντίζω περὶ τίνος, μεριμνῶ ὑπὲρ τίνος, σκέπτομαι περὶ τίνος, δίδω προσοχήν εἰς τι, τὸ ὑπολογίζω, τὸ λογαριάζω, τοῦ (ἀπο)δίδω σημασίαν: μὴδὲν φροντίζω τῶν θεῶν = οὐδόλους λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τοὺς θεούς («δὲν τοὺς λογαριάζω καθόλου», «δὲν τοὺς δίδω καμμίαν σημασίαν») ἢ φροντίζω περὶ τίνος=«εἶμαι ἀνήσυχος» περὶ τίνος, ἀγωνιῶ ἔξ ἐνδιαφέροντος πρὸς αὐτὸν ἢ μὴ φροντίσῃς = ὡς καὶ νῦν, μὴ δώσης καμμίαν προσοχήν.— IV ἀπολ., εἶμαι περιφροντής, εἶμαι πλήρης φροντίδων, εἶμαι ἀνήσυχος ἢ πεφροντισμένος βλέπω=ἔχω βλέμμα (ὄψιν) κουρασμένον ἀπὸ τὰς φροντίδων, φαίνομαι περιφροντής.

φροντίς, -ίδος, ἡ (φρονέω) ὡς καὶ νῦν, φροντίς, σκέψις, μέριμνα, περὶ τίνος, προσοχὴ εἰς τι (πρὸς ἢ πραγμ.), μετὰ γεν.— ἢ σκέψις, συλλογισμός, μέριμνα, μελέτη, λογισμός, διαλογισμός ἢ ἐν τῇ πληθ., σκέψεις. 2) βαθεῖα σκέψις, ἀνησυχία, ἀδημονία, ἀγωνία, μέριμνα, ἀγωνιῶδης φροντίς. 3) ἡ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, νοῦς.

φροντισμα, -ατος, τὸ (φροντίζω) πᾶν ὁ, τι σκέπτεται τις, πᾶν ὁ, τι ἐπινοεῖ, τὸ ἐπιμελῶς μελετηθέν, τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐχρήνης, ἐπινοήματα, ἐπινοήσεις, ἐφεύσεις.

φροντιστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ φροντίζω· δεῖ φροντίζειν, πρέπει νὰ φροντίσῃ τις, πρέπει νὰ λαμβάνῃ μέριμναν.

φροντιστήριον, τὸ (φροντιστής, φροντίζω) τόπος ἐντατικῆς πνευματικῆς ἐργασίας, τόπος σκέψεων καὶ ἐρευνῶν, μελετητήριον, ἐργαστήριον φροντίδων (σκέψεων) ἢ σπουδαστήριον, ὅπως καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἡ σχολὴ τοῦ Σωκράτους.

φροντιστής, -οῦ, ὁ (φροντίζω) ὁ σκεπτόμενος, ὁ ἐρευνῶν ἐπισταμένως, ὁ μελετητῆς προβλημάτων: φροντιστῆς τῶν μετῴρων ἢ φροντιστῆς τῶν μετῴρων=ὁ ἐρευνῶν καὶ μελετῶν καὶ ἐξετάζων τὰ ὑπερκόσμια (τὰ ὑπεράνθρωπα).

φροντιστικός, ἡ, ὁν (φροντιστής) ὁ ἀνήκων εἰς

τὸ φροντίζειν, ἢ ὁ κατάλληλος νὰ σκέπτεται, ὁ παραδεδομένος εἰς σκέψεις, ὁ σκεπτόμενος, ὁ θεωρητικός.— ἐπίρρ. -κῶς=μετὰ περισκέψεως, ἐπιμελῶς, προσεκτικά.

φρούδος, (ἡ), ον, κατά συναίρ. ἐκ τοῦ πρὸς ὁδοῦ, ὡς τὸ φροῖμιον ἐκ τοῦ προοίμιον καὶ φρουρός ἐκ τοῦ προορός (βλ. λ. λ.) ὁ ἀπελθών, ὁ προχωρῶν (ὡς τὰ νὰ μὴ φαίνεται πλέον): ἢ ἐπὶ προσ., ὁ ἀναχωρήσας, ὁ φυγών, ὁ ἀπελθών ἢ μετὰ μτχ., φρούδοι (ἐνν. εἰσι) διώκοντες σε=ἀπῆλθον (ἐξηφανίσθησαν) καταδιώκοντες σε (τεθέντες εἰς καταδίωξιν σου ἐξηφανίσθησαν) ἢ ἐπὶ τῶν νεφρῶν, φρούδος εἰ θανόν=ἀποθανὼν ἀπῆλθες («πέθανες καὶ μὴς ἐφυγες») ἢ μτφρ., κατεστραμμένος, ἀπολεσθεὶς. 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ ἀπελθών, ἐξηφανισθεὶς, «χαμένος» [φρούδος <προ-ἡδο-ς, πρβλ. πρὸς ὁδοῦ (ἐγίνοντο)].

φρουρά, ἰων. φρουρή, ἡ (φρουρός) ὡς καὶ νῦν, φρουρά, φρουρησις, ἐπαγρύπνησις, φύλαξις, φυλακή: φρουρὰν ὄχλω=τηρῶ φρουρᾶν, φρουρῶ, φυλάττω, ἐπαγρυπνῶ ἢ φρουρᾶς (ἐνν. ἔνεκα) ἔβω = τραγουδῶ δταν εἶμαι φρουρός διὰ νὰ μὴ ἀπόκοιμηθῶ. 2) νυκτερινὴ φρουρὰ = ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς φρουρὰ (φυλακὴ), ενυκτερινὴ θύρα. 3) φυλακὴ, εἰρκτή, δεσμοκτήριον, ἐγκάθειρις, φυλάκισις.— ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων, τὰ μέλη τῆς φρουρᾶς, οἱ φρουροί, τὸ σύνολον τῶν φρουρῶν. 2) ἐν Σπάρτῃ, σώμα ἀνδρῶν, στρατιωτικὸν τμήμα ἐξωπλισμένον ἢ ἡ στρατολογία τῶν τοιούτων σωμάτων: φρουρὰν φαίνο=προκηρύσσω (διατάσσω) στρατολογίαν (τὸ δὲ φαίνω φρουρὰν ἦτο δικαίωμα τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Ἐφόρων) βλ. καὶ ἐν φαίνο).

Ἔντυμ. φρουρὰ <προ-ἡορά> ἀτ. φρουρός (<προ-ἡορός> ἀτ. φρουρέω) βλ. ὄραω πρβλ. Ἔντυμ. «πρω-εἰ: προορέ, προβεῖται».

φρουρ-αρχία, ἡ (φρουρ-αρχος) τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ δέσις τοῦ φρουράρχου.

φρουρ-αρχος, ὁ (φρουρὰ + ἀρχω) ὁ ὄρχων τῆς φρουρᾶς, ὁ διοικῶν τὴν φρουρᾶν, ὁ διοικητῆς φρουρίου.

φρουρέω, μελλ. -ήσω· ἀόρ. α' ἐφρουρήσῃσα· παθητ., μέσ. μελλ. -ήσομαι (ἐν παθητ. ἔνν.)· ἀόρ. α' ἐφρουρήθη· ἡ (φρουρός) ὡς καὶ νῦν, φρουρῶ, εἶμαι φρουρός, τηρῶ φυλακὴν, φυλάττω ὡς φρουρός, χρησιμεύω ὡς φρουρὰ ἢ οἱ φρουροῦντες=οἱ φρουροί, οἱ φυλάσσοντες, οἱ ἐπαγρυπνοῦντες.— ἢ μετ., φυλάττω τι(νὰ) διὰ φρουρᾶς, ὡς καὶ νῦν φρουρῶ τι(να) ἢ ἐγκαθιστῶ φρουρᾶν εἰς τινα τόπον. 2) παρατηρῶ διὰ τι(να), παραδοκῶ, καιροφυλακῶ. 3) μέσον, ὡς τὸ φυλάσσομαι, φρουρῶ ἐμαυτὸν ἀπὸ τίνος, προφυλάσσομαι ἀπὸ τι(να), προσέχω (μετὰ αἰτ.).

φρουρήμα, -ατος, τὸ (φρουρέω) τὸ φρουρούμενον, τὸ φυλάσσόμενον: λείας θουκόλων φρουρήματα=τὰ ὑπὸ τῶν θουκόλων φρουρούμενα κτήνη.— ἢ ἡ φρουρὰ, τὸ σύνολον τῶν φρουρῶν, ἀλλὰ καὶ μεμονωμένος φρουρός: λόγχοι δεσποτῶν φρουρήματα=λόγχοι εἶναι οἱ φρουροὶ τῶν δεσποτῶν.— ἢ ἡ φρουρησις, ἐπαγρύπνησις, κηδεμονία, φρουρὰ: φρουρήμα ἔχω=ὄσκω τὴν φρουρήσιν, φρουρῶ.

φρουρητός, ἡ, ὁν ρημ. ἐπιθ. τοῦ φρουρέω· ὁ φρουρούμενος, ἢ ὁ προφυλαγμένος ἢ ὁ δυνάμενος νὰ φρουρηθῇ.

φρουρητῶρ, -όρος, ὁ (φρουρέω) ὁ φρουρῶν, ὁ φρουρός, ὁ φύλαξ.

φρουρικός, ἡ, ὁν (φρουρὰ) ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς φρουρᾶν.

φρούριον, τὸ (φρουρός) ὡς καὶ νῦν, φρούριον, τόπος φρουρούμενος (φυλάσσόμενος ὑπὸ φρουρᾶς), ἀκρόπολις ἢ τόπος ὄχυρῶν, ὄχυρον, «κάστρον», πύργος. 2) φυλακὴ, εἰρκτή.— ἢ ἡ φρουρὰ θέσεως τίνος, φρουρὰ ὄχυρώματος.

φρουρίς, -ίδος, ἡ (φρουρός) τὸ πλοῖον τὸ ἐντεταλμένον μὲ τὴν φρουρήσιν.

φρουρο-δόμος, ον (φρουρός+δόμος) ὁ φρουρῶν τὴν οἰκίαν, οἰκοφύλαξ.

φρουρός, ὁ (κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ προορός ἐκ τοῦ προοράω, ὡς φροῖμιον ἐκ τοῦ προοίμιον, φρούδος ἐκ τοῦ πρὸς ὁδοῦ) ὡς καὶ νῦν, φρουρός, φύλαξ ἢ οἱ

φρουροί=ἄσ καὶ νῦν, οἱ φρουροί, ἡ φρουρά, τὰ μέλη τῆς φρουρᾶς ὄχυροσ τινος ἢ πόλεως [βλ. ἔτυμολ. βλ. φρουρά].

φρουρώμενος, δωρ. ἀ' πληθ. ἵποτ. τοῦ φρουρέω.
φράγμα, -ατος, τὸ (φραάσσομαι)· τὸ βίαιον καὶ ἰσχυρὸν φράγμα διὰ τῶν μυκτήρων, καὶ δὴ τὸ ρωθῶνισμα θυμοειδοῦς ἵππου.— || μτφρ., ἀλαζονεία, αὐθάδεια.

φράγμα-σεμνάκος, ον (φράγμα + σεμνάκος)· γαστροσ καὶ ἀλαζῶν ἢ ἀλαζῶν καὶ σοβαρός, ἢ ἀκόλαστος καὶ συνάμα ὑπεροπτικός.

φράσσομαι, ἀττ. -ττομαι, μελλ. -ξομαι, ἀποθ. κυρ. ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων, φυσῶ ἤχηρῶσ διὰ τῶν μυκτήρων, χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ», γεν. κόμνω πολὺν δόρυον καὶ ἄγρια ἀνυπόμονα κινήματα.— || μτφρ., εἶμαι ἀκόλαστος, εἶμαι ὑβριστής (γαῦρος, ἀνυπότακτος, ἀλαζῶν κ.τ.δ.).

*Ἔτυμ.: φραάσσομαι· πρβλ. καὶ τὸ κάπως συγγ. φραάσσομαι (βλ. λ.), βλ. καὶ φρέαρ' ἐκ ρίζ. *bh(e)ṛh₁- (βλ. φορῶνω, φρέαρ) διὰ τὴν σημασ. πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. «φαρμῶσ» τολμηρός, φραάσσομαι· κατὰ τινα, οὐχὶ ὀρθῶσ, (<περυσαν·: παλ-ποργ. frúsa (φυσῶ, ἀναπνέω δορυβωδῶσ).

φρυγανίζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀττ. -ίσομαι, ἀποθ. (φρυγανον)· συλλέγει φρυγανα πρὸσ καῦσιν.

φρυγανισμός, ὁ (φρυγανίζομαι)· τὸ συλλέγειν φρυγανα (ἢ ξηρὰ ξύλα) πρὸσ καῦσιν (πρὸσ ἀναμμα πυρᾶσ, πρβλ. τὰ σημαρ. «ξανάματα»).

φρυγανον, τὸ (φρυγῶ)· ὡσ καὶ νῦν, φρυγανον, ξηρὸν ξύλον || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., φρυγανον, ξηρὰ ξύλα, δάμνου, ξηρὰ ἐγκαταία, «φροκαλα» πρὸσ καῦσιν, λατ. sarmentia, virgulae.

φρυγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ φρυγῶ.
ΦΡΥΤΙ'ΑΟΣ, δ' εἶδος πτηνῶ (πιθ. ὁ σπίνος), λατ. fringilla.

*Ἔτυμ.: φρυγίλος (λέξ. κειοποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου) πιθ. κατὰ μετὰθεσιν φθόγγων (<φρυγίλος, συγγ. τῷ λατ. frigo, frigitulo, frigulo, fringilla) πρβλ. τσσχ. brhel (κίσσο), πολ. bargiolo (μελισσοφάγος), ρωσσο. berglézij (καρδερίνα).

Φρυγίος, (α), ον (Φρυγί)· ὁ ἐκ Φρυγίας, Φρυγικός || Φρυγίον νόμοσ, Φρυγία μέλη=φρυγική μουσική, δηλ. μέλη (δοματα) παιζόμενα ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, τὸν ὅποιον κατὰ τὴν παραδοσὶν ἐπανόρθωσ ὁ Μαρρούασ· τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν ἀγριώτερα καὶ ζωηρότερα ἀπὸ τὰ παιζόμενα ἐπὶ τῆσ λύρας.

Φρυγιστί, ἐπιρρ. (Φρυγίος)· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φρυγῶν || ἐπὶ μουσικῆσ, κατὰ τὴν Φρυγικὴν Μουσικὴν.

ΦΡΥΓΩ, καὶ **φρύσσω**, ἀττ. **φτω**· μελλ. φρύξω, δωρ. φρεξῶ· ἀορ. ἀ' φρευσα· παθητ., ἀορ. ἀ' φρευχθῆν· ἀορ. β' φρευχθῆν· πρφ. φεφρυγμαι· ξηροψήνω, φρυγανίζω, «καθουρνίζω» || ἐπὶ τοῦ ἡλίου, «καψαλίζω», καταξηραίνω, λατ. torrere.

*Ἔτυμ.: φρευγῶ· φρευκτός· φρευγανον· φρευγετρον· πρβλ. τὰ μετ' ἄλλου φων. λατ. frīgō, ὄμβρ. frehtu (καψαλισμένος), ἱραν. *brj-, *braj-, νοσ-περσο. barējan (κλιβανος), birīstan (ψήνω), εἰτα βεδ. bhuraj (ψήνω, μαγειρεύω), λιθ. birgelas, λεττ. birga (ἰάτμος, καρτικός), παλ-περσο. au-birgo (ἀνακαινιστής), birga-karkis (κοχλίτριον), λατ. freclum, feritum (ἱερὸσ πλάκοϋσ)· ἐξ ἱαπ. ρίζ. *bheru- : *bheri- : *bher(e)-, *bherē- (βράζω, θερμαίνω)· βλ. καὶ ἐν φρέαρ.

φρυκτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ φρυγῶ (βλ. λ.)· ὁ (πε)φρυγμένος, «ξεροψημένος», «καθουρδισμένος», «καψαλισμένος», ἀπεξηραμένος.— || ὡσ οὖσ., ὁ φρυκτός=ὁ δαυλός, ὁ πυρῶσ ἢ ἐν τῷ πληθ. οἱ φρυκτοί=πυρσοί, γεν. πυρὰ ἀγγέλλοντά τι εἰσ μακρὸν εὐρισκομένον ἐν καιρῷ νυκτός, πυρὰ διὰ τῶν ὀπίκων ἐδίδοντο σήματα ἐν καιρῷ νυκτός εἰσ τοὺσ ἀντικρύζοντα αὐτὰ μακρόθεν, φρυκτωρίαί: φρυκτοί πολέμοιο αἰροῦνται ἐσ τόπον· ἀνάπνονται πυρὰ καὶ ὑπόσνται φλόγεσ ἀγγέλλουσαι τὴν προσέγγισιν τῶν πολεμίων εἰσ τὴν τόπον.

φρυκτι-ωρέω, μελλ. -ήσω (φρυκτωρός)· δίδω σημεῖον (σήμασ) διὰ πυρῶν (διὰ πυρῶν) ἐν καιρῷ νυκτός.— Παθητ., φρυκτωρήθησιν νῆεσ προσπλέου-

σαι=ἡ προσέγγισι (ὁ ἐπιπλοῦσ) ἐχθρικῶν πλοίων ἐδιδλῶθη (ἐσηματοδοτήθη, ἐτηλεγραφήθη, ἀνηγγέλη) διὰ πυρῶν (διὰ πυρῶν).

φρυκτι-ωρία, ἡ (φρυκτωρέω)· ἡ διὰ φρυκτῶν (δηλ. πυρῶν, πυρῶν) εἰδοποίησι (σηματοδότησι).— || νυκτερινὴ φρουρὰ δίδουσα σήμασ διὰ πυρῶν.

φρυκτι-ωρός, ὁ (φρυκτός + ὄρος)· φρουρός φυλάττων εἰσ ὕψωμα (φρυκτωρίον) καὶ ἐκεῖθεν ἐκέμπων σήματα διὰ πυρῶν.

ΦΡΥ'ΝΗ, ἡ· εἶδος βατράχου τῆσ ξηρᾶσ || κυρ. ἐν Ἀθηναίων ἑταιρῶν.

*Ἔτυμ.: φρυγή, φρυγῶσ, φρυγῶν (=βατράχιον)· σασοκρ. babhrú-ἡ (φαιός, ὑπέρυθρος) (<ἱαπ. bhe-bhru· παλ-αλασ. brjñ, παλ-γορμ. brjñ, νοσ-γερμ. braun, ἀγγλ-σαξ. brún, παλ-ποργ. brúnñ (λαμπρός, φαιός) ἱαπ. *bhr-u- : *bher(e)- (λαμπρός, φαιός), ἐν τῷ παλ-γερμ. bero, ἀγγλ-σαξ. beza, παλ-ποργ. bio,rñ (δρκτος· κυρ. φαιός), λιθ. bēras, λεττ. bērs (φαιός), σασοκρ. bhalla-ἡ (-ll <-rl-)=δρκτος, ἔλλ. ('Ἑσυχ.) «φάρεη νεφέλαι», «φαρύνει» λαμπρύνει· πρβλ. ὡσ. λατ. fieber, corn. befer, παλ-γερμ. bibar

ΦΡΥ'Σ, ὁ, γεν. φρεβός· ὁ ἐκ Φρυγίας, ὁ κάτοικος τῆσ Φρυγίας.

φρύξω, δωρ. -ξῶ, μελλ. τοῦ φρυγῶ.

φρύσσω, ἀττ. -φτω· φρυγῶ.

φρυγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ἀ' τοῦ φρυγῶ.

φῶ (Α), ἐπιφών. δύσαρσεκέας καὶ ἀήδισ· οὐφ |

φῶ (Β), ἐπ. ἀντι φῶν, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ φῶν.

φῶν, δωρ. ἀντι φῶν (βλ. λ.).

φῶνδε, ἐπιρρ. (φῶνῆ)· ὡσ τὸ φῶνονδε (βλ. λ.), εἰσ φυγῆν, πρὸσ τὴν φυγῆν : φῶνδε ἔτραπεν ἵππουσ = ἔτραπεν εἰσ φυγῆν τοὺσ ἵππουσ τοῦ (δηλ. τοὺσ ἔτραπεν πρὸσ τὴν κατεύθυνσιν τῆσ φυγῆσ).

φῶνδέω, μελλ. -σω (φυγᾶσ)· κόμνω τινὰ φυγᾶσ (δηλ. ἐξόριστον), τὸν καθιστῶ ἐξόριστον, τὸν ἐξορίζω, τὸν ἐκδιώκω ἐκ τῆσ χώρασ.— || ἀμτθ., εἶμαι φυγᾶσ, εἶμαι ἐξόριστος, ζῶ ἐν ἐξορία, ζῶ μακρὸν τῆσ πατρίδοσ μου.

φῶνδικός, ἡ, ὄν (φυγᾶσ)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰσ φυγᾶσα (εἰσ ἐξόριστον, ἢ εἰσ πρόσφυγα) || φυγᾶσ-δὲκ προθυμία=ὁ ζῆλοσ τοῦ ἐξοριστοῦ, ἢ ζέοισ (ἢ προθυμία) τοῦ ἐξοριστοῦ.

φῶν-αίχημα, -ου, ὁ (φυγεῖν + αἰζμή)· ὁ φεύγων (δηλ. ἀποφεύγων) τὴν αἰχμῆν (τὸ ἀκόντιον), ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, ὁ ἀπόλεμοσ, ὁ δειλός.

φῶν, -άδοσ, ὁ, ἡ (φυγεῖν)· ὡσ καὶ νῦν, φυγᾶσ, πρόσφυξ, κυρ. ὁ ἐξόριστος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκουσίωσ φεύγων πέραν τῶν ὁρίων τῆσ πατρίδοσ τοῦ, ὁ δραπέτης, λατ. exul, profugus || κατὰ γω φυγᾶδοσ = ἐπαναφῶν (ἀνακαλῶ) τοὺσ ἐξοριστοὺσ εἰσ τὴν πατρίδα των || οἱ φῶνᾶδοσ κατὰσει=οἱ ἐξόριστοὶ ἐπανέρχονται εἰσ τὸσ πατρίδοσ των. 2) ἐν τῷ στρατ. γλώσσει, ὁ ἐγκαταλειψᾶσ τὴν δέσιν τοῦ, ὁ λιποτάκτησ.

φῶνᾶνω, παραλλ. τύποσ τοῦ φεύγω.

φῶνᾶ, ἐπιρρ.=φῶνᾶδε (βλ. λ.)· ὁμοίωσ καὶ φῶνᾶν.

φῶν, ἐπ. ἀντι φῶν, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ φῶν.

φῶνθλον, τό φλεγμονῆν καὶ ἐξοίθησι τῶν ὀδόνων, καὶ ἰδία τῶν κατὰ τοὺσ θουβῶνοσ καὶ τὸσ μασχάλοσ, πρῆξιμον (φοῦκωμα καὶ σκληρυνσι) τῶν ὀδόνων [φῶνθθλον (<φῶνθθθλον κατ' ἄνομ.· ἐκ ρίζ. φλε-, ἐξ ἧσ καὶ τὰ φλύκταινα, φλυκτίσ)].

φῶνθῖν, ἰων. φυγεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ φῶνθ.

φῶνθ, ἡ (φυγεῖν)· ὡσ καὶ νῦν, φυγῆ, ἢ εἰσ φυγῆν τροπῆ κατὰ τὴν ὠραν τῆσ μάχησ, λατ. fuga || δοτ.

φῶνθ ὡσ ἐπιρρ.=ἐν σπουδῆ, ἐν ἐσπευσμένη φυγῆ, ἐπνευσμένωσ. 2) ἐκφυγῆ (ἀποφυγῆ, διαφυγῆ) ἀπὸ τινος πράγματοσ : νόσοσ ἀμηχάνων φῶνθσ συμπεφρασαι = ἔχει μηχανευθῆ (ἔχει ἐπινοήσοι) τοὺσ τρόπουσ καὶ τὰ μέσα τῆσ διαφυγῆσ (τῆσ ἀπαλλαγῆσ, τῆσ σωτηρίασ) ἀπὸ ἀνίστα νοσήματα.— || ἐξορία, λατ. exilium : φῶνθ φεύγω=ζῶ ἐν ἐξορία. 2) ὡσ περιληπτικὸν ὄνομα, φῶνθ = φῶνᾶδοσ, οἱ ἐξόριστοὶ ἢ οἱ πρόσφυγεσ ὡσ σύνολον, τὸ ὄνομα τῶν ἐξοριστῶν ἢ πρόσφυγων.

φῶνθσι, ἐπ. ἀντι φῶνθ, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ φῶνθ.

φῶνθ-δέμιος, ον (φυγεῖν+δέμιον)· ὁ ἀποφεύ-

γων ουσυγικήν κλίνην, ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον.
φύγο-δικέω, μελλ. -ήσω (φυγεῖν+δέκω) ὁ ἀποφεύγων τὴν δίκην, δὲν προσέρχεται ὅπως δικασθῶ || ἀποστρέφεται (ἀντιπαθῶ) τὰς δικας (ἐπὶ δικαστήριας).
φύγο-ξενος, ον (φυγεῖν+ξένος) ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, ὁ ἄξενος, ὁ ἀφιλόξενος.
φύγο-πόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ *φυγοπόλεμος* (φυγεῖν+πόλεμος, πόλεμος) ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, ὁ δειλός.

φύγων, οὔσα, ὄν, μετ. ἀορ. β' τοῦ *φεύγω*.
φύσις, εἶσα, ἐν, μετ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.
φύζα (φεύγω), ποιητ. ἀντὶ *φυγή* (βλ. λ.).
φύζακινός, ἡ, ον (φύζα) ὁ λίαν εὐκόλως τρεπόμενος εἰς φυγήν, ὁ δειλός, ὁ κατεπιχθόμενος.
φύζαλος, α, ον=φύζακινός (βλ. λ.).
φύη, δωρ. **φύά**, ἡ (φύω) ἡ τοῦ σώματος φυσική διάπλασις, σωματική ἀνάπτυξις, ὠραῖον ἀνάστημα, ὠραῖον παράστημα, εὐγενής μορφή, εὐγενές σύνολον.— || αἱ φυσικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ φυσικὴ τοῦ ἰδιοφυῖα, τὸ πνεῦμά του || ἡ «φύσις» του, τὸ «φυσικὸν του».— || τὸ ἄνθος (ἡ ἀκμή) τῆς ἡλικίας του.

φύη, ἀντὶ *φυγή*, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.
φύηται, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.
φύην, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.
φύκιδες, εἶσα, ἐν (φύκος) πλήρης φυκῶν, ἐγμῶτος ἀπὸ φύκιας.
φύκιον ἢ **φύκιον**, τὸ (φύκος)=φύκος (βλ. λ.).
φύκο-γείτων, -ονος, ὁ, ἡ (φύκος+γείτων) ὁ γείτων πρὸς τὰ φύκια, ὁ κατοικῶν παρὰ τὴν θάλασσαν.
ΦΥΚΟΣ, -εος, τό, λατ. FUCUS· εἶδος φυτοῦ τῆς θαλάσσης, τὸ γνωστὸν «φύκι».— || ἐρυθρὸν χρῶμα («κοκκινάδι», «φκισαῖδι»), παρασκευαζόμενον ἀπὸ «φύκιας» τῆς θαλάσσης, χρησιμοποιοῦμενον δὲ διὰ τῶν τότε Ἑλληνίδων.

Ἔτυμ.: φύκος· φύκιδες· φύκίω· φύκην, -ήνος· φύκης, -ου· φύκη· φύκίς, -ίδος· δάνειον ἐκ Σημητικῆς τινος γλώσσης· φβλ. τὸ ἔβρ. pīk (ψιμμύδιον τῶν ὀφθαλμῶν)· τὸ λατ. fucus εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

φυκτός, ἡ, ὄν=φουκτός, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *φεύγω* ὄν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ || οὐ *φυκτός* = ἀναπόφυκτος.— || ὁ ἀποφευχθεὶς.

φυλάκεσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *φύλαξ*.
φύλακῆ, ἡ (φυλάσσω) τὸ φυλάττειν, τὸ φρουρεῖν, ἡ φρουρησις (καὶ δὴ ἡ ἐν καιρῷ νυκτός), ἡ φύλαξις, ἡ ἐπαγρηνησις || ἐν τῷ πληθ., ἡ νυκτερινὴ φρουρησις, κυκτοφρουρά, λατ. excubiae || *φυλακὰς ἔχω* = τηρῶ φρουράν, φρουρῶ | *φυλακὰς φυλάττω* = φυλάττω, φρουρῶ | *τὰς φυλακὰς καθίσταμαι* = στήνω (ἐγκοχιάτῳ) τὰς φρουράς. 2) φρουρός, φρουρός, σῶμα φυλάκων, ὡς τὸ λατ. custodia καίτι ἐνίοτε ἀντὶ *custos* ἢ ἀντὶ *custodes* || ὡς ἡ φρουρὰ ἢ οἱ φύλακες τόπου τινός ἢ φρουρίου. 3) πύργος ἐξ οὗ ἡ φρουρησις, θέσις τοῦ φρουροῦ, σταθμός τῆς φρουρῆς, ὠχυρωμένη θέσις, εἴ ἢ ἢ φρουρησις. 4) ἐπὶ χρόνου, ἡ «ἐβάρδια» τῆς νυκτερινῆς φρουρῆς, νυκτερινὸν χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἐφρουροῦν τὰ μέλη μιᾶς φρουρᾶς («ἐβάρδιας»), καλούμενον νῦν καὶ αὐτὸ «ἐβάρδια». 5) ὡς καὶ νῦν, φυλακῆ, εἰρκτή, ὁ τόπος ἐνθα φυλάσσει τις τινα, τὸ δεσμητήριον.— || ἡ ἐπιτήρησις, ἡ φύλαξις, εἴτε πρὸς ἀσφάλειαν εἴτε πρὸς περιορισμὸν || *ἔχω τινα ἐν φυλακῇ* = ἔχω (κοράτῳ) τινα ὑπὸ ἐπιτήρησιν, τὸν φρουρῶ || ὡς *φυλακῆν*· *ἔχω* = *φυλάττω* = προφυλάσσομαι ἀπὸ τινα, προσέχω, ἀγρυπνῶ, εἶμαι ἐπιφυλακτικός, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα || *δεινὸς εἶμι ἐν φυλακῇ* = τηρῶ μεγάλας προφυλάξεις, φρουρῶ αἰσθητότατα.
φύλακίζω, μελλ. -ίσω, ἄττ. -ίω (φυλακῆ) ὡς καὶ νῦν, φυλακίζω, βόλλω (ρίπτω) εἰς τὴν φυλακῆν.

φύλακός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *φύλαξ*.
φύλακτέος, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *φυλάσσω* (ἐκ τοῦ μέσου *φυλάσσομαι*) ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ φυλαχθῆ, νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τι(να) || *φυλακτέος* (ὡς ἐκ τοῦ μέσου)· πρέπει νὰ προφυλαχθῆ τις ἀπὸ τινος ἢ ἐναγτίου τινός.— || (ἐκ τοῦ ἀναγρ.— ὡς καθητ.) τὸν

ὁποῖον πρέπει νὰ διαφυλάξῃ τις (νὰ διατηρήσῃ) || *φυλακτέος*—πρέπει νὰ φυλάξῃ τις.

φύλακτῆρ, -ῆρος, ὁ=φύλαξ.
φύλακτῆριον, τὸ (φυλακτῆρ) τόπος ὄχυρός, ὠχυρωμένη θέσις, ἐνθα ὑπάρχει φρουρὰ καὶ φρουρὰ, φρούριον, ὄχυρόν || προφυλακῆ, ἐμπροσθοφυλακῆ, λατ. stallo. 2) μέσον προστασίας, μέσον ἀσφαλείας, ἀσφάλεια, ὡς καὶ νῦν «φυλακτῆριον», «φυλαχτάριον», «φυλαχτό», μέσον προφυλακτικόν.— παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις *φυλακτῆρια* ἦσαν λωρίδες μεμβράνης φέρουσαι ἐπιγεγραμμένα χωρία τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου· τὰς λωρίδας αὐτὰς ἔφερον περιδεσμένας περὶ τὸ μέτωπον, δοκίμης προσπύχοντο, μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι αὐταὶ ἦσαν ἀποτελεσματικαὶ κατὰ τῶν «κακῶν πνευμάτων».

φύλακτικός, ἡ, ὄν (φύλασσω) ὁ κατάλληλος νὰ διαφυλάττῃ (νὰ διατηρήσῃ) τι, ὁ προφυλάσσω, ὁ διγρυπνος (μετὰ γεν.).— || ὁ προφυλακτικός, ἐπιφυλακτικός, προσεκτικός.

φύλαξ, -ἄκος, ὁ καὶ ἡ (φυλάσσω) ὡς καὶ νῦν, φύλαξ, φρουρός, ὁ φρουρῶν, ὁ φυλάττων, ὁ σκοπός, λατ. excubitor || οἱ *φύλακες*—ἡ φρουρὰ || ὁμα φρουρῶν.— || κληρονομ., προστασίας, φύλαξ, ὑπερασπιστής || *φύλαξ παιδός* = προστάτης (ἐπίτροπος) τοῦ παιδός.

φύλαξις, δωρ. ἀντὶ *φύλαξις*, β' ἐν. μέλλ. τοῦ *φυλάσσω*.

φύλαξις, -εως, ἡ (φύλασσω) ἡ φρουρησις, τὸ φυλάττειν.— || (ἐκ τοῦ μέσου) ἡ προφυλάξις ἀπὸ τινος, ἡ ὑπερασπισίς του ἐναντίον τινός, ἡ ἐξασφάλισις τοῦ.

φύλα-αρχέω, μελλ. -ήσω (φύλαρχος) εἶμαι φύλαρχος, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου, διοικῶ τὸν στρατὸν τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν στρατευομένων φυλῆς τινός.— || διοικῶ τὸ ἱππικόν.

φύλα-αρχος, ὁ (φύλῃ + ἀρχω) ὁ ἀρχηγός *φυλῆς*.— || ὁ ἀρχηγός (διοικητής) τοῦ ἱππικοῦ.

φύλασσομέναι, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ *φυλάσσω*.

ΦΥΛΑΣΣΩ, ἄττ. -τη· μελλ. *φυλάξω*· ἀορ. α' *ἐφύλαξα*, ἐπ. *φύλαξα*· πρτ. *πεφύλακα*· παθητ., *φυλαχθήσομαι*, μέσ. μελλ. *φυλάξομαι*· ἀορ. α' *ἐφυλάχην*· πρτ. *πεφύλαγμαι*· | ἀπολ., ὡς καὶ νῦν, φυλάττω, «φυλάγω», «φυλάω», φυλάττω ὡς φρουρός, ἀγρυπνῶ τὴν νύκτα διὰ νὰ εἶμαι ἀγρυπνος φύλαξ, φρουρῶ ἀγρύπνης || εἶμαι ἐν ἐπιφυλακῇ, εἶμαι προσεκτικός, προσέχω || *φυλάσσω νύκτα* = εἶμαι φρουρός καθ' ὅλην τὴν νύκτα.— || μετ., ὡς καὶ νῦν, φυλάγτω, διαφυλάττω, προστατεύω, ὑπερασπιζῶ, διασώζω || *φυλάττω τινα ἀπὸ τινος* = φρουρῶ τινα (καὶ τὸν προφυλάσσω, τὸν προστατεύω ἀπὸ τινός). 2) περιμένω τινὰ, τὸν παραφυλάττω, προσέχω τὰς κινήσεις του, ἐνεδρεῦν δι' αὐτὸν || περιμένω διὰ τὴν κατάληλον στιγμήν, κασδοκῶ. 3) μετρ., διάτηρῶ, διαφυλάττω, τηρῶ, δὲν παραβαίνω, δὲν παραβιάζω || *φυλάττω θρῆκα* = τηρῶ τοὺς θρῆκους, ἐμμένω (μένω πιστός) εἰς τοὺς θρῆκους, τοὺς σέβομαι, δὲν τοὺς παραβιάζω || *φυλάσσω ἔπος* = τηρῶ διαταγὴν, δὲν τὴν παραβαίνω, οὔτε ὀδισσοῦ δι' αὐτήν.— || μέσ., ἀπολ., *φυλάσσομαι* = προσέχω, εἶμαι προσεκτικός, προφυλάσσομαι, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα || *ἐν τῇ ἐνοίᾳ ταύτῃ παρ' Ὀμηρῶ συχνὰ ἀπαντᾷ ἡ περιφρ. πεφυλαγμένος εἶμι* = εἶμαι προσεκτικός, εἶμαι συνετός. 2) διατηρῶ τι, τὸ διατηρῶ ἐν τῷ νῷ ἢ ἐν τῇ μνήμῃ || μετ' ἀπρφ., *φυλάσσομαι ποιεῖν τι* = λαμβάνω τὰ μέτρα μου (φροντίζω) νὰ πράξω τι | *φυλάσσομαι μὴ ποιεῖν* = λαμβάνω τὰ μέτρα μου (φροντίζω) νὰ μὴ τὸ πράξω, προφυλάσσομαι ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ πράξω, δὲν τὸ πράττω διὰ λόγους προφυλάξεως. 3) μετὰ αἰτ., *φυλάσσομαι τι(να)* = προφυλάσσομαι ἀπὸ τι(να), λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα ἐναντίον του, εἶμαι προσεκτικός ὡς πρὸς τι(να), τὸ(ν) ἀποφεύγω || *φυλάσσομαι τοὺς πολεμίους* = προφυλάσσομαι ἀπὸ τῶν πολεμίων.— ἐνίοτε καὶ τὸ ἀναγρ. καίτι ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ μέσου.

φύλετης, -ου, ὁ (φύλῃ) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁμόφυλος, λατ. tribūlis.

φύλη, ἡ (φύω) ὡς καὶ νῦν, φυλή, ὄμοιομα ἀν

δρώπων διακρινόμενων από τους άλλους επί τη βάσει χαρακτηριστικών γνωρισμάτων, όπως είναι η κοινή καταγωγή (ή φυλή των Λαορίων, ή φυλή των Ίώνων, κ.ο.κ. εν Έλλάδι). 2) δδριοισμα ανθρώπων ήνωμένων διά τήν εν τώ αὐτῷ τόπῳ συνοικήσεως, όπως ἦσαν αἱ ἐπί Κλισθέουσ δέκα φυλαί τῶν Ἀθηναίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ἐπῆρχε βασιλεὺς διαφορά καταγωγῆς (λατ. *tribus*).— ■ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΔΙΑΦΡΑΞΙΣ, στρατιωτικὸν τμήμα ἀποτελούμενον ἀπὸ τοῦς στρατιώτας ἐκάστης φυλῆς ἢ ὄσ. τμήμα ἱππικοῦ, ἴλη ἱππικοῦ, ταξιαρχία ἱππικοῦ πρβλ. καὶ *φύλαρχος*.

Ἔτυμ.: *φύλη*· *φύλον*· *φυλέτης*, *τρι-φύλος* (ὁ ἐκ τριῶν φυλῶν συγκείμενος, πρβλ. *Τρι-φύλια*, Ἰλλυρ. τοπων. *Tri-bullum*, Δακ. *Τρίφουλον*)· καλ.-γερμ. *bül* (δωμάτιον, δόλαμος, τμήμα), ἀγγλ.-σαξ. *būr* (κλύβη), καλ.-πογγ. *būr* (ἀποθήκη, μαγαζιον)· διαμέρισμα γυναικῶν· ἐξ ἰαπ. **bhū-lo-*, **bhū-ro-*· **bhūl-* ἐν τῷ *φωλεός*· **bhu-*, **bhū-* εἶναι μορφαὶ τῆς βᾶς. *bhū-*, *vā-*, περὶ τῆς βλ. ἐν *φύω*.

● **ΥΨΑΓΑ**, ἡ ὄγρια ἐλαία, «ὄγρια ἐλιά», δ *κότινος* όπως ἄλλως ἐκαλεῖτο [φύλλια· *φυλίκη* ἢ *φυλίκη* σκοτειν. ἔτυμολ. (πρβλ. ἰαπ. **bhu-*· *φυτός*, *φύσις*)].

ΦΥΛΛΑΣ, -άδος, ἡ (φύλλον)· παρὰ μγν. ὡς ἐπιθ., φυλλῶδες, πλήρης φύλλων.— ■ ὡς οὖσα, σωρός φύλλων, στρώμα φύλλων. 2) τὰ φύλλα, τὸ φύλλωμα, δένδρου ἢ κλάδος μετὰ φύλλων ἢ ἐν τῷ πληθ., φυλλῶδες κλάδοι ἢ μτφρ. ἐπὶ ἀνθρώπου, *φυλλῶδες ἦδη κατακαρφομένης*—διτὰ τὰ φύλλα τῆς ζωῆς του ἐμαράνθησαν καὶ ἐξηράνθησαν 2) αὐτὸ τοῦτο τὸ δένδρον ἢ τὸ φυτὸν ἢ κλάδος.

ΦΥΛΛΕΙΟΝ, τὸ (φύλλον)· κατὰ τὸ πλαστον ἐν τῷ πληθ., *φυλλεῖα*—χορταρικά, φύλλα διαφόρων λαχάνων, όπως ἡ μέντα, τὸ πετροσέλιον κ. ἄ. τὰ ὅποια ἐπωλοῦντο εἰς χαμηλὰς τιμὰς (καὶ ἐκουτουράδα), όπως λέγομαν σήμερον, δηλ. *δυσ-δασ*, ἄνευ ἀπακριβοῦς ζυγίσματος; ἢ καὶ ἐδίδοντο δωρεάν] *θαφανίδων φυλλεῖα*—ραπανόφυλλα.

ΦΥΛΛΙΝΟΣ, ἡ, ον (φύλλον)· ὁ ἐκ φύλλων, ὁ πεποιημένος ἐκ φύλλων.

ΦΥΛΛΟ-ΒΟΛΕΨ, μελλ. -ήσω (φυλλοβόλος)· ἀποβάλλω τὰ φύλλα, φυλλορροῶ, στρώνω χάρμ με φύλλα.

ΦΥΛΛΟ-ΘΕΛΟΣ, ον (φύλλον+βάλλω)· ὁ ρίπτων τὰ φύλλα, ὁ φυλλορροῶν.

ΦΥΛΛΟ-ΚΟΜΟΣ, ον (φύλλον+κόμη)· ὁ κεκαλυμμένος διὰ φύλλων, ὁ πυκνόφυλλος, φυλλῶδες.

● **ΥΨΑΛΟΝ**, τὸ ὡς καὶ νῦν, φύλλον ἢ ἐν τῷ πληθ., τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου· *οἷη περὶ φύλλον γενεή, τοῖη δὲ καὶ ἀνδρῶν*—ὅπως εἶναι τὸ γένος τῶν φύλλων τῶν δένδρων, τοιοῦτον ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ ἀνδρῶπων γένος ἢ *πλε-* κατὰ φύλλα=φύλλα πλεγμένα εἰς στέφανον. 2) ὡς ἐν τῷ πληθ., ἀνθη, πέταλα ἀνθους, φύλλα ἀνθους.

Ἔτυμ.: *φύλλον* (ἰαπ. **bhū*]-*lo-m*· *folium* (ἰαπ. **bhū*]-*o-m*, γαέλ. *blie* (μικρὸν φύλλον, ἄνθος), γαυλ. *βιλενοντία* (δνομα φυτοῦ) ἰαπ. **bhe*(e)· **bh*(e)ἔ-, **bh*(e)ἰδ (φυσῶ, πνέω, φουσκῶν· ἀνδίζω)· πρβλ. *φαλλῶς* [π.χ. λατ. *flēmīna* (=αἱματώδες οἶδημα), *fīōs* (=ἀνθος), *foliis* (=φυσήθηρ οἶδηρουργοῦ), καλ.-γερμ. *blat* (φύλλον), *bluoma* (ἀνθος), ἀγγλ.-σαξ. *blōd* (πνοή, ἀφθονία), λατ. *ubertas* (ἀνθος, καρπός), *blēd* (ἀνθος)=καλ.-γερμ. *bluot*, ἰαπ. θεμ. **bhū*]-*ti-*] κατὰ τινὰς *φύλλον* (<*φύλιον*, ἐκ ριζ. *φλυ-* (βλ. ἐν *φλῶς*)).

ΦΥΛΛΟ-ΡΡΟΕΨ, μελλ. -ήσω (φυλλορροός)=φυλλοβόλεω (βλ. λ.), χύνω ἢ ρίπτω τὰ φύλλα μου, χάνω τὰ φύλλα μου ἢ ἐνταῦθεν ἡ κομικὴ φράσις *φυλλορροῶ ἄσπιδα*=ρίπτω (πετώ) τὴν ἄσπιδα μου, γίνομαι ρίψασπις

ΦΥΛΛΟ-ΡΡΟΟΣ, ον (φύλλον+ρέω)=φυλλοβόλος (βλ. λ.).

ΦΥΛΛΟ-ΣΤΡΩΤΟΣ, ον, καὶ **ΦΥΛΛΟ-ΣΤΡΩΨ**, -άτος, ὁ, ἡ (φύλλον+στρώω/στρω)· ὁ ἐστρωμένος με φύλλα, κεκαλυμμένος διὰ φύλλων.

ΦΥΛΛΟ-ΦΕΡΟΣ, ον (φύλλον+φέρω)· ὁ φέρων φύλλα ἢ *φυλλοφέρως ἄγων*=ἀγών ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ δράσειον εἶναι στέφανος ἐξ ἀνθῶν.

ΦΥΛΛΟ-ΧΟΕΨ, μελλ. -ήσω (φύλλον+χέω)=φυλλοβόλω, *φυλλορροῶ* (βλ. λ. λ.).

ΦΥΛΟ-ΚΡΙΝΕΨ, μελλ. -ήσω (φύλον+κρίνω)· διακρίνω φυλάς, χωρίζω τὰς φυλάς (ἢ τὰ φύλα, τὰ γένη), κάμνω διακρίσεις (προτιμήσεις) μεταξὺ τῶν φυλῶν.

ΦΥΛΟΝ, τὸ (φύω)· δδριοισμα ἀνδρῶπων, ἡ ἐμφύχων ὄντων καθόλου, γένος, γενεά, φυλή, εἶδος ἢ *φύλον θεῶν*, *φύλον γυναικῶν*. 2) ἐν τῷ πληθ., πρὸς δῆλωσιν ἀριθμοῦ τινος ἐκπροσώπων εἶδους τῶν πτόσ, στίφος, σμήνος, σῶμα, πλήθος ἢ *φύλα θεῶν*, *φύλα γυναικῶν*, *Γιγάντων*, *μελισσῶν* κλπ. ἢ σμήνος κωνῶπων ἢ *φύλον δρυϊθῶν*=τὸ γένος τῶν πτηνῶν· 3) ὡς καὶ νῦν, *γυναικείων φύλον*, ἡ *γυναικῶν φύλον*, ἢ τὸ *θηλυ φύλον*, τὸ *ἄρρεν φύλον*.— ■ γένος ἀνδρῶπων, φυλή, ἔθνος.— ■ ἐν στενωτέρῳ ἐννοία, φυλή ἀνδρῶπων συγγενῶν ἐξ αἱματος ἢ ἄλλως, γενεά, φάτρη (βλ. *φυλή* 2); κατὰ *φύλα*=κατὰ φυλάς, κατὰ φάτρησ, κατὰ γένη.

ΦΥΛ-ΟΠΙΣ, -ιδος, ἡ· αἰτ. *φύλοπτιν* ἢ *φυλόπιδα* (φύλον+δω)· κραυγὴ μάχης, βοή μάχης, εὐτή (βλ. λ.) πόλεμου, μάχης πάταγος, μάχη [σκοτειν. ἔτυμολ. κατὰ τὸν Μεγ. Ἔτυμ. (E.M) «*φύλοπις*· *μάχη*· *τροπή* τοῦ *μ* εἰς *π*· παρὰ τὸ *δμοῦ* τὰ *φύλα*, *φύλομις* τῆς *δσασ*· κατὰ τινὰς τῶν νεωτέρων *φύλοπις* (φύλον+οπι-, ορ-υς, ολοναί, ἐρχομ τῆς φυλῆς)· πιθανωτέρα ἢ ἐν ἀρχῇ ὑποθηλωθεῖσα (<*φύλον*+δω (γεν. *δωπς*=φωνή, βλ. λ.)].

ΦΥΜΑ, τὸ (φύω)· ὡς τὸ *φυτόν*· κάτι τὸ φυόμενον τρόπον τινά, τὸ προϊόν, τὸ ἀναβλαστήσαν (ἐν ᾧ πρότερον δὲν ἐπῆρχεν), όπως εἶναι τὸ ἀναπαινόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιθερμίδος οἰδημα (πρήξιμον), ἀπόστημα, ἔλκος, «*φουσκαλίδα*», «*σπιρία*», λατ. *buber*, νομίσα.

ΦΥΝΑΙ, ἀπρφ. ἄορ. δ' τοῦ *φύω*.

ΦΥΞ-ΑΝΩΡ, -ορός, ὁ, ἡ (φυγεῖν+ἀνήρ)· ἐπὶ γυναικος, ἡ ἀποφεύγουσα τοὺς ἀνδρας, ἡ ἀποφεύγουσα τοὺς συζύγους ἢ ὁ φοδοβόμενος τοὺς ἀνδρας.

ΦΥΞΗΛΙΣ, -ιος καὶ -ιδος, ὁ, ἡ (φεύγω)· φυγῶς, δειλός, φυγοπρόλεμος.

ΦΥΞΙΜΟΣ, ον (φεύγω)· παλαιότ. καὶ ποιητ. τύπος ἀντὶ *φεύξιμος*· ὁ ἐπὶ τόπων, τόπος εἰς δν δύναται τις νὰ καταφύγῃ (νὰ εὐρη καταφύγιον) ἢ ὡς οὖσα, τὸ *φεύξιμον*=δουλον, καταφύγιον.— ■ μετὰ αἰτ. προσ., *φεύξιμος τινα*—ὁ δυνάμενος (ὁ ἱκανός) νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τινα, νὰ τὸν ἀποφύγῃ, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτόν.

ΦΥΞΙΣ, -εως, ἡ (φεύγω)=*φυγή* (βλ. λ.).

ΦΥΡᾶΜΑ, -ατος, τὸ (φύραω)· τὸ ἄλευρον τὸ μειγνυόμενον μεθ' ὕδατος καὶ ζυμνωόμενον, ἡ ζύμη, τὸ «ζυμάρι».

ΦΥΡᾶΨ, μελλ. -ήσω ἄορ. α' *ἐφυράσα*, ἰων. -ήσα· παθητ., ἄορ. α' *ἐφυράσθη*, ἰων. -ήσθη· πρκ. *πεφυράμα*· ἔκτατ. τύπος τοῦ *φύρω*· ἀναμειγνύω, ἄλευρον μεθ' ὕδατος, κάμνω ζυμάρι, ζυμώνω ἢ μτφρ., ἐν τῷ μέσῳ, *μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστάς φυράσμαι*=προσποιοῦμαι καὶ ὁμιλῶ με μιλίχιαν φωνήν πρὸς τοὺς ἐραστάς.

ΦΥΡᾶΩΝ, ἐπίρρ. (φύρω)· ὡς καὶ νῦν, *φύρῶν-μύγῶν*, ἀναμεικτώσ, ἀνάκατα.

ΦΥΡᾶΝΑΙ, ἀπρφ. παθ. ἄορ. δ' τοῦ *φύρω*.

● **ΥΨΡΩ**, μελλ. *φύρω*· ἄορ. *ἐφυρῶσα*· παθητ., τετελ. μελλ. *πεφυρῶσμαι*· ἄορ. α' *ἐφυρῶθη*· ἄορ. β' *ἐφύρην*· πρκ. *πέφυρμαι*· μειγνύω, ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω, κύρ. ἀναμειγνύω με ὑγρὸν τι ἢ βην, ὑγραίνω, ραντίζω, θρέχω ἢ μόλιων, λερώνω, μισίνω ἢ φθείρω, καταστρέφω· 2) ἀναμειγνύω ζυμώνω, παρασκευάζω ζύμη ἢ *φύρω*=ὁ ζυμώνων, ὁ ζυμωτής, ὁ ἀρτοποιός.— ■ μτφρ., κάμνω ἀνω-κάτω, ἀνακατώνω, ἀναμειγνύω, συγχέω, συγχύζω.— παθητ., εἶμαι ἀνω-κάτω, διατελῶ ἐν συγχύσει.

Ἔτυμ.: *φύρω*· *φύρῶν*· *φύρμα*· *φυρμός*· *φυράω*· *φύραμα*· *φύρω* (<*φύρω* (ἰαπ. **bhu*]-*ro*· ἀνακρ. *bhu*-*rātī* (ἰαπ. **bhū*-)=κινουμαι ταχέως, ἀναπηδῶ, *Zen*· *bar*- (κινουμαι θιαίως), ἔλλ. *πορ-φύρω*· λατ. *fretum* (ὑδωρ τεταραγμένον), *frēta*, *fermentum*, ἀγγλ.-σαξ. *beorma* (ἀφρός ζύδου) κατὰ τινὰς ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. *furo*· πρβλ. καὶ *φορῶνα*, *φρέαρ*, *φυνάσσομαι*, *φρημάσσομαι*.

ΦΥΣ, μτχ. ἄορ. β' τοῦ *φύω* ἢ ὁ *φύς*=ὁ υἶδς.

φύσα, -ης, ἡ (φύω)· «τό φυσερό», κατά τό πλειστον ἐν τῷ πληθ.— ▮ φύσημα, πνοή ἀνέμου, ὄνεμος ▮ ἐπί πυρός, τό ρεύμα τῆς φλογός. 2) πομφόλυξ, φυσαλλίς πλήρης ἀέρος

Ἔτυμ.: φύσα (λατ. *phūsa), ἰων. φύση· φυσάω· φυσιάω· φύσιγέ· φυσαλλίς· φύσηκη· φύσηκων· ποιόφυσσο· σανοκρ. rhuophukāraka-ἡ (πνευστιῶν), rhu-phula-ἡ (ἀέρια ἐν τοῖς ἐντέροις), rhu-phusa-ἡ (πνεύμων), rhu-karḡli (πνέω, φυσῶ), ἀρμ. rhu-ka (πνοή, ὄνεμος), rḡdem (πνέω), rḡkham (ὀγκοῦμαι), νεο-περσ. rḡk (τό φύσημα πρὸς ἀνάμμα πυρός)· εἰ λατ. *rheu-, *rhu- (φυσῶ, πνέω, φυσοκύνω), κατά ὄνοματοποιίαν, καί κατ' ἐναλλαγήν μετά τῶν *reu-, *rou-, *ru-· πρὸς τὰς ἐπειτ. *reu-, *rut- [λιθ.

ruscii, rusti (πνέω, φυσῶ), ruti (ἀφρός), ἕλλ. πύσ-νος (*πυσανο-ς), *peuk-, *ruk-, *reug-, *rug- [λιθ. rukiḡ (φλύκταινα), rukiḡ (ὀδόντο), rukiḡ (πνευστιῶν), ἕλλ. πύσ-η (βλ. λ.), *reup-, *rup- [λατ. rui (ὀγκύνω, πρήσκω), rups (ἔγκυος)], *reus-, *rus- [σανοκρ. rúḡaḡi (αὐξάνω, εὐτυχῶ), λατ. rus(s)ula, ruscita, λιθ. rúḡie (πομφόλυξ), παλ-σλαβ. ruchaḡi (φυσῶ)].

φύσαθεις, εἶσα, ἐν, δωρ. ἀντι φύσηθεις, μτχ. καθ. ἀορ. α' τοῦ φυσάω.

φύσαῖλις, -ίδος, ἡ (φυσάω)· ὡς καί νῦν, φυσαίλις, «φουσακίδια», λατ. ruscilla.— ▮ πνευστόν μουσικόν ὄργανον, εἶδος αὐλοῦ, φλογέρα, ἄσκαυλος, ἔγκάδιον.

φύσαλος, ὁ (φυσάω)· εἶδος βατράχου κληθέντος οὕτω ἐκ τῆς ἰδιότητός του νά διαστέλλεται (νά φυσοκύνῃ) ἐκουσίως μέχρι νά διαρρήξῃως ἀκόμη· λέγεται ὅτι ἔχει πνοήν δηλητηριώδη. 2) εἶδος τερατομόρφου καί δηλητηριώδους ἰχθύος. 3) εἶδος φαλαίνης.

φύσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ φύω ▮ ὁ φύσας=ὁ πατήρ. **φύσατήριον**, τό, δωρ. ἀντι φύσητήριον (βλ. λ.).

φύσάω, ἰων. -έω· μελλ. -ήσω (φύσα)· ὡς καί νῦν, φυσῶ, «φουσκῶνω» (εἶτε διὰ τῶν ἐκπνεομένων ἀέρος εἶτε διὰ φυσήτηρος) ▮ φυσιάω, ρωθωνίζω, κυκτηρίζω, πνευστιῶ ▮ **δεινά φυσάω**=ρωθωνίζω φοβερά, εἶμαι τρομερά θυμωμένος ▮ **μτφρ., μέγα φυσῶ**=λατ. magnum spirare=ἀγανακτῶ μεγάλως ἢ εἶμαι ὑπερήφανος (εἶμαι «φουσκωμένος»).— ▮ **μτβτ.**, φυσῶ εἰς τι, «φουσκῶνω» τι, λατ. inflare ▮ **φυσῶ κύστιν**=«φουσκῶνω» κύστιν.— **παθητ.**, ἄπερσ. **ἐπεφύσητο ἢ γαστήρ**=ἡ κοιλία μου εἶχε φουσκώσει (ἦτο φουσκωμένη, εἶχε γίνεи τοῦπνεος) ▮ **μτχ. πρκ. πεφυσημένος**=«φουσκωμένος», ἐξωγκωμένος, «προσημένος», καί **μτφρ.**, ἐπλημένος, φαντασμένος, οἰημάτις, ματαιόφρων. 2) **μτφρ., φυσῶ τινα**=κάνω τινά (δι' ἐπαίνων, κολακείας κ.τ.λ.) νά φυσοκύνῃ, νά ὑπερηφανεύηται, τόν καρδιῶν ματαιόφρονα καί οἰημάτιαν ▮ τόν ἐξασπῶ.— **παθητ.**, ἐπαίρομαι, φυσοκύνω. 3) φυσῶ τι καί τό κάνω νά ἀνάψῃ, διὰ φυσήματος κάνω τι νά λειτουργήσῃ, νά τεθῆ εἰς κίνησιν. 4) φυσῶν οὐθῆν (λαμπάδα π.χ.). 5) φυσῶν παίζω πνευστόν μουσικόν ὄργανον.

φύσέω, ἰων. ἀντι φυσάω (βλ. λ.). **φύσεύμενος**, ἰων. ἀντι φυσώμενος, ἐν. καθ. μτχ. **φύση**, ἡ, ἰων. ἀντι φύσα (βλ. λ.).

φύσημα, -ατος, τό (φυσάω)· ὡς καί νῦν, τό φύσημα, τό φυσώμενον, τό φυσοκυνόμενον, φυσαλλίς, πομφόλυξ ▮ ἀναπνοή, ρωθωνισμός, τό φυσῶν ▮ πᾶς ἦχος παραγόμενος διὰ φυσήματος ἢ ρωθωνισματος ▮ βοή, ὠρυγμός, μανία (λύσσα) ▮ ἐπί ἱκπου, φρυγμός μετά «χλιμιντριμάτος» ▮ **αἵματος φύσημα**=ἐκφυσώμενον αἶμα (ἰδίως ἐκ τῶν μυκτήρων νεοστέι ἀσφαγμένων ζῴων) ▮ **μτφρ.**, ἀλαζονεία, «φουσκωμα».

φύσητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ φυσάω· δεῖ φυσᾶν = πρέπει νά φυσήσῃ (νά φυσοκύνῃ) τις.

φύσητήρ, -ῆρος, ὁ (φυσάω)· ὄργανον πρὸς φύσησιν, σωλήν φυσητήριον, σωλήν (σφριγῆ) πρὸς ἐμφύσησιν. 2) ὡς τό φύσα, φυσητήριον οἰδηρουργού, «φουσερό».

φύσητήριον, δωρ. **φύσατήριον**, τὰ (φυσάω)· φυσητήρ, «φουσερό», «φυσητήρις», δι' οὐ ἀνάπτοιμην

πυράν.— ▮ πνευστόν μουσικόν ὄργανον, αὐλός. **φύσιμα**, τό (φυσιάω)· φύσημα, ρωθωνισμα, δυνατή ἀναπνοή.

φύσιώ, ἐπ. μτχ. **φύσιῶν** (φυσάω)· ἀμτβ., ὡς τό φυσῶω (βλ. λ.), φυσῶ, φυσῶ ἰσχυρῶς, ἀναπνέω δυνατά, ἀναπνέω μετά δυσκολίας, πνευστιῶ, ὀσθαίμαι, «ελαχανίζω», ρωθωνίζω ▮ **σέζω** (βλ. λ.), συρίζω, «σφυρίζω».— ▮ **μτβτ.**, φυσῶ μέσα εἰς τι, τό «φουσκῶνω». 2) **μτφρ.**, κάνω τινά ματαιόφρονα, ἐπληρόμενον, «τόν φυσοκύνω» ▮ **μτφρ. ἀμτβ.**, ἐπαίρομαι, «φουσκῶνω».

φύσιγγόμεαι, παθητ. (φύσιγέ)· ἐξερεδίζομαι ἢ εἶμαι ἐξηρεδιομένος, εἶμαι ὠργισμένος (καί ἰδίως ἐπί μαχητικῶν ἀλεκτηρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἴδιδον καί ἔπρωγον σκορόδα, διὰ τὰ τοὺς ἐραθίζουσαν ἐναντίον ἀλλήλων (πρὸς καί σκοροδίζομαι) ▮ οὕτω καί οἱ Μεγαρεῖς χαρακτηρίζονται διὰ τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν Ἀχαρν. 526) ὡς **δδύνας πεφυσισσόμενοι** (=ἐξηρεδιομένοι, ἐξωργισμένοι, λόγω τῶν συμφορῶν τῶν), μετά λογοπαικτικῶν βλαπτικῶν πρὸς τήν εἰς εὐρείαν κλίμακα καλλιέργειαν σκορόδων ἐν Μεγάρους (πρὸς καί φύσιγέ).

φύσι-γνώμων, ον, γεν. -ονος = **φυσιογνώμων** (βλ. λ.).

φύσιγέ, -εγγος, ἡ (φυσάω)· ὁ κοίλος, «κούφιος», κούλιος σκορόδου, ὁ ἐξωτερικός δηλ. σκληρός φλοιός ἐκδότης σκελεδῶν σκορόδου (ἀφαιρουμένης τῆς ἐσωτερικῆς ψίχας, ὅπως ὁ σκληρός φλοιός ἡμοιάζει πρὸς φυσαλλίδα). 2) αὐτό τοῦτο τό σκορόδον ▮ εἰδικόν εἶδος σκορόδου.

φύσι-ζῶος, ον (φύω + ζῶή)· ὁ παράγων ζῶήν, ἡ καί ὁ συντελών εἰς τήν διατήρησιν τῆς ζωῆς.

φυσικός, ἡ, ὁν (φύσις)· ὡς καί νῦν, φυσικός, ὁ ἀνήκων εἰς τήν φύσιν, ὁ παρασθεις ὑπὸ τῆς φύσεως, ὁ πασθεῖς ὑπὸ τῆς φύσεως, ὁ ἐγγενής, ὁ ἐμφυτος.— ▮ ὡς καί νῦν, ὁ ἀνήκων εἰς τήν ἐξωτερικὴν φύσιν, ὁ διαπεταγμένος κατά φύσιν, ὁ κατά τῶν νόμους τῆς φύσεως, ὡς καί νῦν φυσικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἠθικός**, **μεταφυσικός**, **λογικός** κλπ. 2) ὡς οὖα. ὁ **φυσικός**=ὁ ἐρευνητῆς τῆς φύσεως, ὁ φυσικός φιλόσοφος, ὁ θεραπεύων τὰς φυσικὰς ἐπιπτώσεις.

φύσιο-γνωμένω, μελλ. -ήσω (φυσιογνώμων)· κρίνω ἐνα ἄνδρῶν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του (ἐκ τῆς φύσεώς του, ἐκ τῆς φυσικῆς του μορφῆς), τὸν γνωρίζω ἢ τὸν ἀνακαλύπτω ἐκ τῆς ὀψέως του (ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του)· εἰς αὐτοῦ τὸ **φύσιο-γνωμονία**, ἡ (φυσιογνωμονέω)· ἡ τέχνη, ἡ ἐπιστήμη, τοῦ κρίνειν τὸν ἄνδρῶν ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν του χαρακτηρισμάτων, ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του (ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του).

φύσιο-γνώμων, ον, γεν. -ονος (φύσις+γνώμη)· ὁ κρίνων τὸν χαρακτήρα ἄνδρῶν πινός ἐπὶ τῆ βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του.

φυσίω (Α), μελλ. -ώσω (φυσάω)· φυσοκύνω τι(νά), τό(ν) κάνω νά φυσοκύνῃ ▮ **μτφρ.**, τὸν κάνω ὑπεροπτικόν.

φυσίω (Β), μελλ. -ώσω (φύσις)· κάνω τι(νά) φυσικόν, τό(ν) διαδέτω κατά φύσιν.— **παθητ. πεφυσισσόμενος**=ὁ κατά φύσιν διατεθειμένος, ὁ γενόμενος φυσικός.

φυσίω, ἐπ. μτχ. ἐν. τοῦ φυσιάω. **φύσις**, -εως, ἡ (φύω)· ὡς καί νῦν, φύσις, φύσις, φύσις προσώπου τινός ἢ πράγματος, δηλ. ἡ φυσικὴ του κατάσταση καί μορφή, αἱ ἐμφυτοὶ ἰδιότητες του, ἡ φυσικὴ του σύστασις ▮ **φύσις ἀρεθμῶν**=ἡ φύσις, ἡ φυσικὴ δύναμις, τῶν ἀριθμῶν, λατ. vis ▮ **φύσις ἀποστήνας χαλεπὴ**=εἶναι δύσκολον νά ἀπομακρυνθῇ τις ἀπὸ «τό φυσικό του» (ἀπὸ τῶν χαρακτηριστικῶν του) 2) ἐπὶ τῆς διανοίας, ἡ φυσικὴ εὐφυία τοῦ ἀνθρώπου ▮ αἱ φυσικαὶ του διανοητικαὶ δυνάμεις, αἱ φυσικαὶ του κλίσεις καί δεξιότητες, ἡ ψυχικὴ του διάθεσις, ὁ χαρακτήρ του, κλπ. 3) ὡς **τό φύσῃ** (βλ. λ.), ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις, ἡ μορφή, τὸ ἀνάστημα, τὸ παράστημα, λατ. species. 4) ἡ κατά φύσιν τάξις, ὁ νόμος τῆς φύσεως, ἡ φυσικὴ διάταξις, ἡ φυσικὴ κατάστασις: **φύσει ἢ κατὰ φύσιν**=ὡς καί νῦν, φύσει, ἐκ φύσεως, φυσικῶς, κατά φύσιν, κατά φυσικόν τρόπον | ἀντίθ. τῷ **νόμῳ** ἢ **κατὰ νόμον** (=κατὰ συν.

ήθειαν, κατ' ἔδος, συμβατικῶς, τυπικῶς) || *ἄπας δ ἀνθρώπων βίος φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται* = ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου (τοῦ ἀνθρωπίνου γένους) εἶναι ρυθμιζομένη ἐπὶ τῆ θάσει τῆς φυσικῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ τῆ θάσει ὠρισμένων νόμων || *δ κατὰ φύσιν θάνατος* = ὁ φυσικὸς θάνατος, ἀντίθ. τῆ *δ παρὰ φύσιν θάνατος* = ὁ ἀντίθετος πρὸς τὴν φύσιν, ὁ μὴ φυσικὸς, ὁ ἀφύσικος, δηλ. ὁ βίαιος θάνατος, ἡ ἀνθρωποκτονία || ὡς. καὶ *προδότης ἐκ φύσεως* = φύσει προδότης, ἐκ φύσεως προδότης. — || φυσικὴ ἀρχή, γέννησις || *φύσει* = ἐκ γενετῆς. — || πλάσμα τῆς φύσεως, δημιουργημα τῆς φύσεως: *θνητὴ φύσις* (ὡς περιληπτ.) = τὸ ἀνθρώπινον γένος || *πάντες εἰναὶ φύσις* = τὰ ζῶα τοῦ βασιλείου τῆς θαλάσσης || *θῆλια φύσις* = τὸ γυναικεῖον φύλον.

φυσίσις (Α), -εως, ἡ (φυσίσις Α)· τὸ «φουσκωμα», ἔπαροις, ὑπερηφάνεια.

φυσίσις (Β), -εως, ἡ (φυσίσις Β)· φυσικὴ τάσις, φυσικὴ ροπή, χαρακτῆρ.

φύσκη, ἡ (φυσάω)· ὁ στόμαχος ἢ τὸ παχὺ ἔντερον, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν παρασκευαζόμενον (διὰ παραγεμίματος μὲ κοπιανιστὸν κρέας καὶ ἄλλα ὀλιγά) λουκανικόν, «κοιλία παραγεμιστὴ ἢ κωλάντερον» || ἡ φούσκα ἢ ὁ κάλος τῶν χειρῶν.

φυστή ἢ **φύστη**, ἡ (φύω)· ἀττ. ὄνομα εἰδους πλακοῦντος ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου, ἀπαλῶς ζυμώμενον.

φύστις, -εως, ἡ (φύω)· ἀμφίβολος τύπος τοῦ φύσις (= γενεά, ἀπόγονοι), ἀπαντῶν ἐν Δίωχ. Περσ. 926 «πάνυ γὰρ φύστις», ἔνθα ὁμοσ ἢπ' ἄλλων ἀναγινώσκειται «πάνυ ταρφῆς τις».

φῦτάλιος, ἰων. -ή, ἡ (φύτων)· φυτευμένος (δενδροφυτευμένος) χώρος, φυτεία, ἀμπελών, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀρούραν (τὴν σπειρομένην γῆν, τὸν ἄργόν).

φῦτάλιμος, (α), ὁν (φῦτός)· ὁ παράγων, ὁ τρέφων, ὁ περιδάλπων, ὡς τὸ λατ. *alimus*, ἐπιθ. τῶν θεῶν (τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος) || πατρικός. — || φυσικός, ἐκ φύσεως, ἐκ γενετῆς || *οὔρα καὶ ἡσθια φῦτάλιος δυσαίων* = ἡσο ἀνὰ τὴν οὔρα δυστυχῆς ἐκ γενετῆς; [πιθ. ἐκ τοῦ ἄχρ. *φῦτάλιμος* (Ἡσυχ. ΕΜ) κατὰ μεταθεσίαν γραμμάτων].

φῦτεύω, ἡ (φυτεύω)· τὸ φυτεύειν, τὸ φύτευμα, ἡ φύτευσις || μετρ., γέννησις, γένεσις, παραγωγή. — || ὡς καὶ νῦν, φυτεία, φυτώριον, φυτευμένος τόπος || ἀπλῶς τὸ φυτόν.

φῦτευθεν, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἐφῦτεύθησαν, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ φυτεύω· ἐν ᾧ **φῦτεύθην**, οὐδ. μετ. παθ. ἀορ. α' τοῦ φυτεύω.

φῦτευμα, -ατος, τὸ (φυτεύω)· τὸ φυτευθέν, τὸ φυτόν.

φῦτευτήριον, τὸ (φυτεύω)· φυτὸν ἀναπτυχθὲν ὡς παραφυάς, ἢ ἐντὸς δενδροκομείου πρὸς μεταφύτευσιν, σπορόφυτον λατ. *planta*, *stolo*.

φῦτεύω, μελλ. -σω· ἀορ. ἐφῦτεύεσα· παθητ., ἀορ. α' ἐφῦτεύθη· πρκ. *πεφύτευμαι* (φῦτός)· ὡς καὶ νῦν, φυτεύω, φυτεύω δένδρα, φυτεύω φυτὰ || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀρόν (βλ. λ.). 2) μετρ., γέννῳ: *δ φυτεύσας πατήρ*, ἢ ἀπλῶς *δ φυτεύσας* = ὁ πατήρ, ὁ γεννήτωρ | *οἱ φυτεύσαντες* = οἱ γονεῖς. — Παθητ., γέννῳμαι, γίνομαι ἐκ γόνεων. 3) γενικῶς, παράγω, ἐπιφέρω, προσένω, γίνομαι αἴτιος. — || φυτεύω ἕκτασιν τινα μὲ δένδρα ἢ μὲ φυτὰ (: *φυτεύω χωρίον*), δενδροφυτεύω. — Παθητ., *γῆ πεφυτευμένη* = δενδροφυτευμένη ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *μηλὴ γῆ*.

φῦτλη, ἡ (φύω), ποιητ. ἀντὶ φύσις· φῦτρα, γενεά, γένος, φυλή.

φῦτο-εργός, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *φυτουργός* (βλ. λ.).

φῦτόν, τὸ (φύω)· τὸ φυόμενον, πᾶν δ, τι φυτρῶναι καὶ ἀναπτύσσεται, δένδρον, φυτόν, καρποφόρον δένδρον. — || πᾶν ἐμψυχον πλάσμα || ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπόγονος, τέκνον [κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ *φῦτός*].

φῦτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ φύω· βλαστημένος, ὁστις δύναται νὰ φυτρώσῃ. 2) ὡς ἔνεργ., ὁ παράγων, καρποφόρος, γόνιμος. — || μετρ., ἐπὶ ξυλλίνου

ἀγάλματος ἢ ξοάνου, γενομένου ἐκ φύσεως καὶ ἀνευ τῆς μεσολαθῆσεως τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης.

φῦτο-σκάφος, ὄν (φῦτόν + σκάπτω)· ὁ περισκάπτων τὰ φυτὰ, ὁ γεωργός || *φυτοσκάφος ἀνήρ* = ὁ κηπουρός.

φῦτο-σπόρος, ὄν (φῦτόν + σπείρω)· ὁ σπείρων φυτὰ, ὁ φυτεῦν δένδρα || μετρ., ὁ γεννῶν, ὁ πατήρ (δηλ. ὁ σπείρων τέκνα).

φῦτο-ουργός, ὄν, ποιητ. **φῦτο-εργός** (φῦτόν + ἔργω)· ὁ καλλιεργῶν φυτὰ ἢ δένδρα || ὡς οὖς. *δ φυτουργός* = κηπουρός, ἀμπελουργός. — || μετρ., ὁ γεννῶν || ὡς οὖς, ὁ πατήρ.

ΦΥΩ, μελλ. *φύω*· ἀορ. α' *ἐφῦσα*· ἐν τοῖς χρόνοις αὐτοῖς εἶναι μεταβατ. ἐνεργείας, γέννῳ, παράγω, ἀναδίδω, «εὐγάζω», κόμνω τι νὰ φυτρώσῃ || *τρέχας φύω* = κόμνω νὰ φυτρώσων μαλλιά, «εὐγάζω μαλλιά», ἀποκτῶ κόμην | *φύω πετὰ* = *πετροφυτέω* (βλ. λ.). | ἐπὶ χώρας, *φύει καρπὸν τε θῆμαστέον καὶ ἀνδρας ἀγαθοὺς* (Ἡροδ.) = παράγει ἐξαιρετικούς καρπούς καὶ γενναίους ἀνδρας || ὡς. γέννῳ, παράγω | *δ φύσις* = ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. 2) μετρ., *φύω φρένας* = ἀποκτῶ φρένας («μυαλό») | *φύω δόξαν* = ἀποκτῶ δόξαν, ἡ γέννῳ ὑπερηφάνειαν, ἢ σχηματίζω ὑψηλὴν περὶ ἑμαυτοῦ γνώμην. — || παθητ. καὶ μέσον, *φύομαι*· μελλ. *φύσομαι*· τὰς σημασ. τοῦ μεσοπαθητ. ἔχουν καὶ οἱ ἐνεργ. ἄμτθ. χρόνοι: ἀορ. β' *ἐφῦν*, ἀπρ.φ. *φῦναι*, μετ. *φύς*, *φῦσα*, *φῦν* (παρὰ μετν. *ἐφῦην*, *φῦήην*, *φυσίς*)· πρκ. *πεφῦκα*, ὑπερο. *ἐπεφύκειν*. — ἐπ. γ' πληθ. πρκ. *πεφύκασι* ἀντὶ *πεφύκασι*, ἐπ. μετ. *πεφύσας*, *πεφῦνται*, *πεφῦσθαι*, ἀντὶ *πεφῦσθαι*, -*κυῖα*, -*κότος*· ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐπ. ἀναδιπλ. πρκ. *ἐπέφῦκον* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *πεφύκα*)· ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. β' *ἐφῦν* ἀντὶ *ἐφῦσαν*· εὐκτ. ἀορ. β' *φῦν* ἀντὶ *φῦήν*· φύομαι, φυτρῶνω, αὐξάνομαι, ἀναπτύσσομαι, μεγαλύνω, ἐρχομαι εἰς φῶς, παράγομαι: *δένδρα πεφῦκῶτα* = δένδρα φυόμενα (καλλιεργούμενα, προκόπτοντα, εἰς χῶραν τινά). 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, γέννῳμαι, γίνομαι, λαμβάνω ὑπαρξιν: *μη φῦναι νεκᾶ* = τὸ νὰ μὴ γεννηθῇ κανεὶς εἶναι τὸ προτιμότερον | *φῦναι ἢ πεφῦκῆναι τινός* = γεννηθῆναι ἢ κατὰγεσθαι ἐκ τινός | *δ φύς* = ὁ υἱός, τὸ τέκνον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *δ φύσις* = ὁ πατήρ. 3) εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἔχω ἐκ φύσεως τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον οὐχῆμα (ἢ χαρακτῆρα) || *θβεν καὶ ἀπλῶς*, εἶμαι || *δ πρκ. πέφουκα* συχνὰ κεῖται ὡς ἔνεος. (= ἔχω γεννηθῆ, εἶμαι) || *δ ὑπερο. ἐπεφύκειν* ὡς πρκ. (= εἶχον γεννηθῆ, ἦμην) || ὡς. καὶ *δ ἀορ. β' ἐφῦν* (= ἐγεννηθῆν, εἶμαι) || συχνὰ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἔπιπρ.: *τὰ δευτέρα πέφουκε κρατεῖν* = εἶναι ἡ φύσις τῶν δευτέρων πραγμάτων νὰ ἐπικρατοῦν, τ. ε. φύσει ἐπικρατοῦν. 4) μετὰ δοτ., πίπτω εἰς τινα ἐκ φύσεως, εἶμαι ὁ φυσικὸς κληρὸς του: *ἀνθρώπος πεφῦκῶς* = ὁ ἀνθρώπος ὅπως εἶναι πλασμένος.

Ἔτυμ.: *φύω*, λεοβ. *φυῖω*· *φῦή*, δωρ. *φῦά*· *φύσις*· *φῦμα*· *φῦτόν*· *φυλή*· *φῦλον* (βλ. λ. λ.): *σανοκρ. bhānati*, μελλ. *bhaviṣyati* (εἶμαι, φθάνω, ἀποδοῖναι, εὐτυχῶ), *Zend.*, *καλ-περσ. bav-* (εἶμαι, γίνομαι), *νεο-περσ. āpaw. būdan* (εἶμαι), *σανοκρ. bhūti*-*h* (τὸ εἶναι ἢ ἐκθασίς: εὐτυχία), *ιαπ. *bhūti*-*s* = *καλ-ολαυ. -byti* ἐν τῇ *za-byti* (λησημοσύνη), *προ-byti* (νίκη)· *πρβλ. *bhūtis* ἐν τῇ ἄλλ. *φύσις*, *ἱρλ. buith* (εἶμαι), *bhūma* (γῆ, κόσμος) = *ἔλλ. φῦμα*, *bhūmā* (πληθῦς, πληρομότη, πλοῦτος), *bhūmi*-*h*, *Zend. būniš*, *καλ-περσ. būmīš*, *νεο-περσ. būm* (γῆ), *σανοκρ. bhūti*-*h*, *Zend. būta*-*h* (ὄν, γενόμενος) (*ιαπ. *bhūtō*-*s*, *πρβλ. λιθ. būta* = *δέρος*, *καλ-νοργ. būd* (διαμονή), *εἰτα *bhuḱō* ἐν τῇ ἔλλ. *φῦτόν*, *ἱρλ. both* (διαμονή, καλύβη), *γαλλ. bod* (οἰκημα), *λιθ. būtas* (οἰκημα), *ἀλβ. buj* (**bhunjō*) = *κατ-οικῶ*, *ἐνοικιάζω*, *διανυκτερεύω*, *λατ. fui*, *futurus*, *πρτ. -bās*, *-bāmus*, *μελλ. -bo*, *καλ-λατ. ὑπ. fuat*, *ὄσκ. fust* (= *λατ. erit* καὶ *fuerit*), *fu-fans* (= *λατ. erant*), *ὄμδρ. fust* (= *λατ. erit*), *furent* (= *λατ. erunt*), *ἱρλ. bōi* (= *λατ. fuit*), *bud* (= *λατ. erit*), *both* (= *λατ. futurus*), *γαλλ. bod*, *κορν. bos*, *νεο-bret. bouf* (εἶναι), *ἱρλ. bhān* (: *σανοκρ. bhānana*-*m* = *κόσμος*), *γοτθ. bauan* (κατ-

οικῶ), παλ.-νορρ. *búa*, ἀγγλ.-σαξ. *búan*, παλ.-γερμ. *bīan* (οικῶ), παλ.-νορρ. *byggua*, *byggia* (ἐνοικιάζω κλπ.), λιθ. *būti* (εἶμαι), παλ.-σλαβ. *byti* (εἶμαι, ἀποβαίνω, αὐξάνω)· πάντα ταῦτα εἰς ιαπ. **bhevnā*, **bhevnē*- (πρβλ. σανσκρ. *bhāni-tu-m*): **bhu-* (: **bhū-*) βλ. καὶ ἐν *φῶτε*.

Φῶγυ, καὶ **Φῶξω**· ἀορ. *ἐφῶξα*· παθητ., ἀορ. *ἐφῶχθην*, πρκ. *πέρωγμαι*, καὶ *πέφωξομαι*: ὡς τὸ *φρύγω*, ψήνω, «ξερωψήνω», «καβουρδίζω».

Ἔτυμ.: *φῶγω*, *φῶξω* ('Ιπποκρ.), *φῶξω* (=καίω Ε.Μ.)· παθητ., *φῶγγυαι* (παρὰ Διοσκ.)· *φῶγανον* (=φρύγετρον «κατὰ τοὺς πολλοὺς» Πολυδ.): παλ.-γερμ. *bāhan*, ἀγγλ.-σαξ. *bacan*, παλ.-νορρ. *baka* (ψήνω εἰς τὸν κλίβανον), παλ.-γερμ. *bacchan* (ὁμ. σημ.) (germ. **Bakkō*, ιαπ. **bhogudō*)· εἰς ιαπ. ρίζ. **bhōg-*, εἰς τετ. ἐκ τῆς **bhē*- (δερμαίνω, ψήνω), ἐν τῷ παλ.-γερμ. *bāhen* (νεογερμ. *bāhen*), ἀγγλ.-σαξ. *boeþ*, παλ.-γερμ. *bad*, νεο-γερμ. *bad* (πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἑσυχ. «βαγαρόν· χλιαρόν».

Φωίς, -ιδος, ἡ, κατὰ συναίρ. **Φῶξ**, *φῶξος*· πληθ. *φῶιδες*, *φῶιδες* (φῶξ)· φλύκταινα ἢ οἰδήμα ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος συνεπεῖρα ἐγκαύματος, «φούσκα, φουσκάλα» [πρβλ. Ἑσυχ. «φῶα· ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι»: λιθ. *bužė* (ρόπαλον, κορύνη· ὁ χειριζόμενος τὸν κόπανον· κεφαλὴ θελόνης), λαττ. *būfe*, *baufe* (ρόπαλον)· εἰς ιαπ. ρίζ. **bhōu-*: **bheu-*, **bhu-* (ὀγκῶ)· πρβλ. καὶ *φῦσα*, *φῶξη*, *φῶτιξ*.

Φωκία, ἰων. -αίη, ἡ· πόλις τῆς Ἰωνίας· ἐκ τούτου τὰ **Φωκαίεις**, ἀττ. -αεύς, -έως, ὁ, καὶ **Φωκαίτης**, ὁ (=κάτοικος τῆς Φωκαίας, ἢ ὁ ἐκεῖθεν κατάγομενος)· **Φωκαίης**, -ιδος (γυνὴ ἐκ Φωκαίας).

Φωκέως, -έως, ὁ (*Φωκίης*)· ὁ κατοικῶν ἐν Φωκίῃ, ἢ ὁ ἐκ Φωκίδος καταγόμενος.

Φῶκῆ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, φῶκη, «φώκια», λατ. *phoca*. **Ἔτυμ.**· *φῶκη*· πρβλ. Ἑσυχ. «φῶκος· κήτος θαλάσσης ὁμοιον δελφίνι»· *φῶκαινα*· πρβλ. *φθαλας*, *φῶτιξ*, *φῶξ*, ιαπ. **rhōu-* (πνέω, φυσῶ)· ἡ λ. εἶναι παποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου (ὀνομαστικοίαι)· βλ. ἐν *φῦσα*· κατ' ἄλλους εἰς ιαπ. **bhōu-*, περὶ οὗ βλ. *φῶξ*.

Φωκικός, ἡ, ὂν (*Φωκίης*)· ὡς καὶ νῦν, φωκικός, ὁ ἐκ Φωκίδος.

Φωκίς, -ιδος, ἡ (ἐνν. γῆ)· ὡς καὶ νῦν, ἡ Φωκίς, ἡ ἐκτεινομένη πρὸς δυσμὰς τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

Φωλάς, -άδος, ἡ, θηλ. ἐπιθ. (*φωλεός*)· ἡ φωλεύουσα, ἡ κρυπτομένη ἐν φωλεῷ, ἡ παραμονεύουσα ἢ ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἡ διαμενύουσα ἐν νάρκη ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τῆς.

Φωλεύεις, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ *φωλεός* (βλ. λ.).

ΦΩΛΕΟΨ, ὁ, μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. τὰ *φωλεά*· κατοικία θηρίου (καὶ δι) ἄρκτου, ἀλώπεκος κ. ἄ.)· τρώγλη, φωλεά, ὀπή.

Ἔτυμ.· *φωλεός*· *φωλείος*· *φωλεά*· ἡ *φωλεά*· *φωλεία*· *φωλάς*· *φωλίς*· *φωλεύω*: παλ.-νορρ. *bōi* (κατοικία ζῶων ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων) (ιαπ. **bhouio-*?)· πθ. διάφορον τοῦ *bōi* (κατοικία) (germ. *bōdia-*, ιαπ. **bhōuio-*)· πρβλ. παλ.-σαξ. *bōdīds* (οἶκος καὶ κῆπος· ἐπιπλα), Κ. Χ. *boedel*, *boel* (ἀγαθὰ κληρονομία), λιθ. *bīkīa*, *bīkīe* (κατοικία, πατρὶς), πρβλ. Σουηδ. *býlja*, *bōlja* (φωλίτσα), ἱρλ. *baile* (κατοικία) (**baljo-*)· ιαπ. **bhōu-i-*: **bhī-*· ἐν τῷ *φθλῆ* (βλ. λ.)· διὰ τὴν κατάλ. πρβλ. καὶ *γωλεός*.

Φωλεύω, μελλ. -εύσω, ἢ **Φωλέω**, μελλ. -ήσω (φωλεός)· διαμένω ἐν τῇ φωλεῷ μου, «φωλιόζω» ἢ παραμένω ἐν καταστάσει νάρκης ἐν τῇ φωλεῷ μου ἢ γεν., διαμένω κεκρυμμένος.

Φωνάεις, αιολ. καὶ δωρ. ἀντὶ **Φωνήεις** (βλ. λ.).

Φωνάσαι, δωρ. ἀντὶ *φωνήσαι*, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *φωνέω*.

Φων-ασκέω, μελλ. -ήσω (φωνασκός)· ἀσκῶ (καλιεργῶ) τὴν φωνὴν μου, γυμνάζομαι εἰς τὸ ᾄσμα, μονθάνω νὰ ᾄδω ἢ νὰ ἀπαγγέλλω.

Φων-ασκία, ἡ (φωνασκίω)· ἀσκησις τῆς φωνῆς, καλλιέργεια τῆς φωνῆς, ἀσκησις εἰς τὸ ᾄδειν καὶ ἀπαγγέλλειν.

Φων-ασκός, ὂν (φωνή) + *ἀσκέω*· ὁ ἀσκῶν τὴν

φωνὴν, ὁ διδάσκαλος τῆς ᾠδῆς καὶ τῆς ἀπαγγελίας.

Φωνεῦντες, **Φωνεῦντα**, δωρ. ἀντὶ *φωνοῦντες*, *φωνοῦντα*, μτχ. ἐν. ἐκ τοῦ ἑπομ.

Φωνέω, μελλ. -ήσω (φωνή)· ἐκπέμπω ἔναρδρον φωνὴν ἢ ἤχον ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων. ὀμιλῶ μεγαλοφώνως, ὀμιλῶ καθαρῶς, λαλῶ, φωνάζω, προφέρω, ἐκφώνω ἢ μετὰ οὐδ. ἐπιθ. *μέγιστα φωνῶ*=ὑψώνω παρὰ πολὺ τῆν φωνὴν μου, ἔχω ἰσχυροτάτην φωνήν. 2) ἐπὶ ζῶων, κράζω, ὀγκοῦμαι, μυκῶμαι, δρουχῶμαι (κλπ. ἀναλόγως τοῦ ζῆφου). 3) ἤχῳ, παράγω ἤχον ἢ ἐπὶ μουσικοῦ ὄργάνου, ἤχῳ, παίζω, ἐκπέμπω γλυκεῖς τόνους. 4) τὰ *φωνοῦντα*=τὰ *φῶνήματα* (βλ. λ.).— ἢ μετὰ αἰτ. προσ., ὀμιλῶ πρὸς τινα, ἀποτεινόμενος πρὸς τινα, τὸν προσαγορεύω ἢ καλῶ τινα ὀνομαστικῶς, τὸν φωνάζω, τὸν ἐπικαλοῦμαι (ἐπικαλοῦμαι τὴν θεοδείαν του, τὸν προσκαλῶ) ἢ μετὰ αἰτ.+ἀπρφ.; παραγγέλλω εἰς τινα νὰ πράξη τι, τὸν διατάσσω νὰ πράξη τι.— ἢ μετὰ αἰτ. πρᾶγμ., κάμνω λόγον περὶ τίνος, ὀμιλῶ περὶ τίνος, λέγω περὶ τίνος.

ΦΩΝΗ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, φωνή, ἤχος, φθόγγος, τόνος ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ φωνή (ὡς καὶ νῦν), λατ. *vox*, δυνατὴ καὶ καθαρὰ (δισυγῆς) φωνή, κραυγὴ ἢ *φωνήν ῥήγγυμι*=ἐκθάλλω κραυγὴν (ἐναρθρον ἤχον)=λατ. *rumpere vocem*. 2) ὡς ἡ φωνὴ ἢ ἡ κραυγὴ τῶν ζῶων (χοῖρων, κυνῶν, θοῶν κλπ.). 3) ἤχος, ὁ ἤχος ὁ παραγόμενος ὑπὸ μουσικῶν ὄργάνων. 4) πᾶσα ἔναρδρος φωνὴ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἔναρδρον, τὸν *φῶνον* ἢ ὁ ἤχος φωνήεντος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τοῦ συμφωνίου.— ἢ ἡ ἰκανότης (ἡ δεξιότης) τοῦ λαλεῖν, ὁ λόγος, ὀμιλία, λατ. *sermo*. 2) γλῶσσα, λατ. *lingua*. 3) εἶδος γλῶσσης, διαλεκτός. [δι' ἑτυμ. βλ. καὶ *φῆμί*· κατὰ τινας εἰς ιαπ. **għnōhē*: παλ.-σλαβ. *zvoniti* (ἤχος), ἀλλὰ λιαν ἀπίθανως].

Φωνήεις, δωρ. **Φωνάεις**, *εσσα*, εν, καὶ συνηρ. **Φωνήεις**, καὶ ἐν τῷ οὐδ. πληθ. συνηρ. *φωνᾶντα* (φωνή)· ὁ φωνῶν, ὁ ἐκπέμπων φωνήν, ὁ ὀμιλῶν, ὁ προικισμένος μετ' λόγον ἢ μετ' φωνήν, ὁ ἔχων φωνήν (γλώσσαν), ὁ φθεγγόμενος ἢ ἐπὶ σοφῶν λόγων, *βέλη* (τ. ἔ. *ἔπη*) *φωνᾶντα συνετοῖσι*=ἔχοντα φωνήν δι' ὄσους εἶναι σοφοί («ποῦ μιλοῦν σ' ὄσους ἔχουν μυαλῶ») ἢ ὁ ἐκπέμπων ἤχον, ἢ ἔναρδρον φωνήν.— τὰ *φωνήεντα γράμματα* ἡ ἀπλῶς *φωνήεντα*=τὰ καθ' ἑαυτὰ ἀποτελοῦντα φωνήν, τὰ περιέχοντα φωνήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *ἄφωνα* (τὰ μὴ ἔχοντα φωνήν)· βλ. *φωνή*.

Φώνημα, -ατος, τὸ (φωνέω)· ἤχος φωνῆς, φθόγγος, φωνή. 2) τὸ ἐκφωνούμενον, τὸ λεγόμενον λόγος, ὀμιλία.

Φώνησα, ἐπ. ἀντὶ *ἐφώνησα*, ἀορ. α' τοῦ *φωνέω*. **ΦΩΡ**, ὁ, γεν. *φωρός*, δοτ. πληθ. *φωροί*, λατ. *fur*· ὁ κλέπτης ἢ *φωρῶν λιμῆν* ἔκαλετο λιμῆν ἐθρισκόμενος πλησίον τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὀλίγον δυτικώτερον τοῦ Παιραϊκοῦ λιμένος, κληθεὶς θ' οὕτω διότι εἰς αὐτὸν κατέφυσον οἱ μεταρχόμενοι τὸ τότε λαθρεμπόριον (οἱ λαθρέμποροι τῆς ἐποχῆς).

Ἔτυμ.· *φῶρ*· λατ. *fūr* (γεν. *fūris*) περιέχει τὴν μακρὰν μεταπτωτ. βαθμίδα τῆς ρίξ. *bher-*, περὶ ἧς βλ. ἐν *φέρω* (ἐν τέλει)· *φωρά* (βλ. λ.), πρβλ. Ἑσυχ. «*φῶρον δὲ τὴν ἔρηναν*», «*ἑσφωροῖς*· ἴησται, κλέπτει, Δάκωνες»· *φωρός* (βλ. λ.)· *περίφωρος*· *αὐτόφωρος*· *φῶριος*· *φωριεῖος*· πρβλ. σανσκρ. *bhārā-h* (φορτίον, ἐργασία, κόπος, ζυγός), *bhārin-* (ὁ φέρων, ὁ βαστάζων), *bhārtan-* (τράπεζα), Ζεν. *bāraya*·

Φωρά, -ας, ἰων. **Φωρή**, -ης, ἡ (φῶρ)· κλοπή.— ἢ ἀνακαλύψις.

Φωρέω, μελλ. -άσω· παθητ., ἀορ. α' *ἐφωρέσθην*· πρκ. *πεφωρέσμαι* (φωρά)· ἀναζητῶ κλέπτην ἢ κλοπιμαστὰ, ἐρευνῶ οἰκίαν πρὸς ἀνακάλυψιν κλοπιμαίων ἢ γενικῶς, ἀνακαλύπτω, ἀνιχνεύω, ἀνευρίσκω.— παθητ., ἀνακαλύπτομαι, συλλαμβάνομαι ἢ μετὰ μτχ. *φωρέσμαι κλέπτης ὄν*=ἀνακαλύπτομαι, ὅτι εἶμαι κλέπτης, συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφῶνα κλέπτην, καταδικάζομαι ὡς κλέπτης ἢ ἐπὶ πραγμάτων, *ἀφῶριον*· *φωράθη* *ἐξαγόμενος*=ἀπεκαλύφθη δι: ἐξήγητο χρῆ-

μα, ὅτι ἐπεχειρεῖτο ἐξαγωγή «συναλλάγματος».

Φωρή, ἰων. ἀντι *φωρά* (βλ. λ.).

Φωρίδιμος, ἡ· κιθώτιον ἐντός τοῦ ὀποίου ἐναπέθετον πέπλους, χλαίνας, χιτῶνας, ἀσπρόρρουχα κλπ. [ἀδαβ. ἔτυμ.· βλ. καὶ *φώρ*· πιθ. ἐκ τινος *bhōrios (φορητός)=σασοκρ. bhārya ἡ, ἂν μὴ ἰαπ. *bherios].

Φωρίδιος, α, ον, ποιητ. ἀντι *φώριος* (βλ. λ.), κλοπιμαῖος, «κλεμμένος» || μτφρ., μυστικός, κρυφός.

Φώριος, ον (*φώρ*)· κλοπιμαῖος || μτφρ., λαδραῖος, κρύφιος, μυστικός, ἀδέμιτος.

Φῶς (Α), ῥ, γεν. *φωτός*· θυϊκ. *φῶτε*, *φωτοῖν*· πληθ. *φῶτες*, *φωτῶν*, *φωσι* (**φάω*, τὸ ριζ. τοῦ *φημί*)· ποιητ. ἀντι *ἀνῆρ*· ἀνὴρ, «ἄνδρας» || ἐνίοτε ἐμφαντικῶς, γενναῖος ἀνὴρ || γεν., ἄνθρωπος, διητής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *θεός*.

Ἔτυμ.· *φῶς*=σασοκρ. bhās= φῶς, δύναμις, μεγαλεῖον, πρβλ. subhās = ὁ ἔχων ὠραῖαν λάμπιν, bhāsati= λάμπει κ.ο.κ. (δοταρογενῶς ἐξελιχθὲν εἰς θέμα εἰς -r)· ἢ ἀρχικῶς ἦτο *bhō-t-· βλ. ἐν *φάος*.

Φῶς (Β), τό, συνηρ. ἀντι *φάος* (βλ. λ.).

Ἔτυμ.· (βλ. καὶ τὰ ἐν *φάος*)· *φῶς* κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *φά[F]ος*, γsn. *φωτός* (ἐνθα ἔχει τὴν κλίσει τῶν θεμάτων εἰς -t-)· *φωτεινός*· *φωτίζω*· *Φῶτιος*.

Φωστήρ, -ῆρος, ὁ (*φῶς*)· ὁ φωτίζων, ὁ ἐκπέμπων φῶς, ὁ δίδων φῶς, ὁ διαφωτίζων.— || ἄνοιγμα, ὀπή, δι' ὧν εἰσέρχεται τὸ φῶς, φωταγωγός, «φεγγίτης», θύρα, παράθυρον.

Φωσ-φόρος, ον (*φῶς*+*φέρω*)· ὁ φέρων φῶς, ὁ κρατῶν λαμπάδα, ὁ φωτίζων || ὡς οὖν. δ *φωσφόρος ἀστήρ* (ἡ καὶ ἄνευ τοῦ *ἀστήρ*)=ὁ ἑωσφόρος, ὁ αὐγερινός, ὡς φέρων τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὡς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, λατ. lucifer. 2) *φωσφόροι κόραι*=αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν, διότι δι' αὐτῶν βλέπει ὁ ἄνθρωπος.— || ὁ φέρων (ὁ κρατῶν) πυροσόν.

Φωτ-ἄγωγός, ον (*φῶς*+*ἄγω*)· ὁ ὀδηγῶν διὰ φῶτός, ὁ φωτίζων, ὁ φέγγων || μτφρ., ὁ διαφωτίζων.— || ὡς οὖν, ἡ *φωταγωγός* (ἐνν. *θύρα*)=ἄνοιγμα πρὸς φωτισμόν, παράθυρον, φεγγίτης.

Φωτεινός, ἡ, ον (*φῶς*)· ὡς καὶ νῦν, φωτεινός, λάμπων, δίδων φῶς, φωτίζων.— || μτφρ., διαυγής, καθαρός, πλήρης φωτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *σκοτεινός*.

Φῶτιγξ, -ιγγος, ἡ· εἶδος αὐλοῦ, ὁ πλαγίαιλος, κληθεῖς οὕτω ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν [*φῶτιγξ* (<*rḥōi-: *φῶσα* (*rḥi!ja), *φουσαλ(λ)ίς* (βλ.λ.λ.)].

Φωτίζω, μελλ. -ίσω, ἀτιτ -εῶ (*φῶς*)· ἀμτβ., φέγγω, λάμπω, δίδω φῶς, ἐκπέμπω φῶς, ἀκτινοβολῶ.— || μτβτ., ὡς καὶ νῦν, φωτίζω τι, τὸ φέρω εἰς φῶς, τὸ καθιστῶ γνωστόν, τὸ γνωστοποιῶ. 2) μτφρ., διαφωτίζω, διδάσκω.— παθητ., διαφωτίζομαι, διδάσκομαι.

Φωτισμός, ὁ (*φωτίζω*)· τὸ φωτίζειν, τὸ παρέχειν φῶς, τὸ φῶτισμα.— || ὡς καὶ νῦν, ὁ φωτισμός, αὐτὸ πού φέγγει, φῶς, φωταγωγίσις.

X

Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ *χ(ε)ῖ* τῆς Ἑλληνικῆς ἔχει τὰ ἀκόλουθα ἀντίστοιχα: ἐν τῇ Σανασκρ. ἀντιστοιχεῖ πρὸς *gh* ἢ *h'* ἐν τῇ Λατίν. πρὸς τὸ *h* ἢ (ἐν μέσῳ λέξεως) πρὸς τὸ *ng'* ἐν ταῖς Τευτον. πρὸς τὸ *g* ἢ (ἐν μέσῳ λέξε. μόνον) πρὸς τὸ *ek*: (παραδείγματα) *χῆν*=σανασκρ. *hansa*, λατίν. *anser* (<*han-ser*), παλ-νορρ. *gās* — *ἄχος* (*ἀγχω*)=σανασκρ. *āhas*, λατ. *āngōr*, γοτθ. *agguya* — *χθές*=σανασκρ. *hyas*, λατ. *hesi* (<*heri*), γοτθ. *qisra* — *λεῖψ*=σανασκρ. *liḥ*, λατ. *liŋgo*, παλ-γερμ. *leckōm* ἢ *leccōhn*.

Ὅπως δὲ τὸ *ϕ* προέκυψεν ἐκ τοῦ χειλινοῦ *ϖ* καὶ τοῦ ἐπακολουθοῦντος ἀσέως πνεύματος (γραφόμενον ἀρχικῶς ὡς *ϖη*), οὕτω καὶ τὸ *χ* προέκυψεν ἐκ τοῦ οὐρανικοῦ *κ* καὶ τοῦ ἐπακολουθοῦντος ἀσέως πνεύματος, ἀπαντᾷ δ' ἐν ἐπιγρ. *κῆ* ἀντὶ *χ*.

Οἱ παρατιθέμενοι πίνακες δεῖκνύουσι τὸ σῆμα τοῦ *χ(ε)ῖ* ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους ἑλλήν. ἀλφαβήτοις:

ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ		ΣΗΜΑ
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	∇
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	+
	ΙΩΝΙΚΟΝ	×
ΑΤΤΙΚΟΝ ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ	ΠΡΟΣΟΛΩΝΕΙΟΝ . . .	+
	ΣΟΛΩΝΕΙΟΝ	+
	ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ	×
	ΑΡΧΙΝΟΥ	×

τινων ἀρχομένων ἀπὸ *λ*: *χλαῖνα* ἀντὶ *λαῖνα* (πρβλ. λατ. *laena*, *iana*), *χλιαρός* ἀντὶ *λιαρός*.

Ὅπως τὸ *ϕ* οὕτω καὶ τὸ *χ* ἐλαμβάνετο ἐνίοτε ὑπὸ τῶν Ποιητῶν ὡς διπλοῦν σύμφωνον (*χ=κχ*), ὅποτε ἀπέκτα αὐτομάτως τὴν δύναμιν νὰ καθιστᾷ θέσει μακρόν τὸ πρὸ αὐτοῦ τυχόν ἐδρισκόμενον βραχὺ φωνῆεν: *φαιδ-χίτων*, *βροχός*, *λαχὴ*, *λαχέω* εὐρέθησαν δὲ καὶ ἐκδόται οὕτινες εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἐγραψαν *κχ* ἀντὶ *χ*.

χάθος, ὁ, μτγν. *λ*. ἀντὶ τοῦ *κημός* (βλ. *λ*). φημῶτρον Ἰππου πρβλ. Σχολ. (ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1147) *ακημός* ὁ *χάθος* ὁ περιτιθέμενος τοῖς Ἰπποῖσι.

χάθος, ἡ, ὄν' = *καμπύλος* (βλ. *λ*), λατ. *hamus* [πρβλ. Ἦουχ. *αχάβόν' καμπύλον' στερόν'*] πρβλ. ὡς Ἦουχ. *αχάμόν' καμπύλον'* λατ. *hamus* (<**habmo-s* ἢ **habsmo-s*).

χάδε, ἐπ. ἀντὶ *ἐχάδε*, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *χανθάω*. *χάδεῖν*, ἐπ. *χάδεειν*, ἀπφ. ἀορ. β' τοῦ *χανθάω*.

ΧΑΪΩ, ἐπ. μέλλ. *κεκᾶθῶ* ἐπ. ἀορ. β' *κεκᾶθον* ἀντὶ *κέχᾶθον* ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τίνος, ὅποσπερ ὅτινα ὀπὸ τι (μετὰ γεν). — || μέσον. *χάζομαι* μελλ. *χάσομαι*, ἐπ. *χάσομαι* ἀορ. α' *ἐχασάμην*, ἐπ. γ' ἐν. *χάσατο*, ἐπ. μτγ. *χασάμενος* ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐπ. γ' πληθ. *κεκᾶθοντο* ἀντὶ *κεχᾶθοντο* ἐξ ἀναδιπλ. ἀορ. β' *κεκᾶθμην* ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑπέικω, ὀπισθοδρομῶ || ἀπολ., *ὀπίσω χάζομαι*=ὀπισθοχωρῶ. 2) μετὰ γεν., ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐκ τίνος: *πυλάων χάζομαι*=ὑποχωρῶ (ἀποσύρομαι) ἀπὸ τῆς πύλας, ὑποχωρῶν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τῆς πύλας || *χάζομαι ἐτάρων εἰς ἔθνος*=ὑποχωρῶν ἐπιτρέφω εἰς τὴν παράταξιν τῶν συμπολεμιστῶν μου. 3) παρ' Ἀττ. μετ' ἀπφ., διστάζω νὰ πράξω τι, φοβοῦμαι νά...

Ἔτυμ.: *χάζω* (*ἀνα- παρα-*, *προ-*): *σανασκρ.* *jihīle* (πηγαίνω, ὑποχωρῶ), *hīyazē* (εἰμαι ἐγκαταλειμμένος, μένω ὀπισω), παλ-γερμ. *gēn*, *gān*, ἀγγλ.-σαξ. *zān* (ἀπέρχομαι) ἐξ ἰαπ. **ghe(i)-*: **ghī-*: **ghe-* (παραιτῶ, ἐγκαταλείπω, ὑποχωρῶ), ἀπφ. εἶναι τὰ αὐτὰ πρὸς τὸ **ghe-* (=λατ. *hiare*) ὄλ. καὶ ἐν *κειχάνω*, *χαῖνω*, *χάος*.

ΧΑΪΝΩ, σπανίως ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ., χρησιμοποιοῦμενος ἐπὶ τῶν χρόνων τούτων τῶν τύπων *ΧΑΪΣΚΩ*, *ἐχασκον* μελλ. *χανούμαι* ἀορ. ὁ' *ἐχᾶνον* πρτ. *κέχῆνα* (μετὰ σιμασ. ἐν.) ὡς καὶ *νβν*, *χαίνω*,

Πίναξ δεῖκνυται τὸ σῆμα τοῦ *χ(ε)ῖ* τοῦ πανελληνίου ἀλφαβήτου κατὰ τὰς περιόδους:

I. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος.

II. Ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου

III. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ 4ου αἰ. μ. Χ.

I	×
II	×
III	×
	×

Χ, *χ*, *χι*, *χεῖ*, τὸ, ὄκλιτον, εἰκοστόν δευτέρον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ὡς ἀριθμητ. *χ'*=600, ἐν *ψ*, *χ*=600.000 ἀπαντᾷ ὅμως καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς ὡς τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ *χίλιοι*, *αι*, *α*, ὅποτε *χ*=1000.

Ἀλλοιώσεις τοῦ *χ* ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις: I ἐν τῇ Διορ. ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ *θ*: *θρηιχος* ἀντὶ *θρηιθος*. — II ἐν τῇ Ἰων. συχνότατα ἀντὶ τοῦ *χ* κεῖται *κ*: *δέκομαι*, *κειθών*, *κύθρα* ἀντὶ *δέχομαι*, *χετών*, *χύτρα*. — III ἐνίοτε προστίθεται ἐν ἀρχῇ λέξεων

χάσκω, άνοιγω πολύ (κυρ. τό στόμα μου), χασμώμαι, «χασμουριέμαι» || τότε μοι χάνοι εύρεία χθών = τότε «δός άνοιξη» ή γή νά με καταπή (δός σχιοδή ή γή και άς με καταπή) || επί πληγής, χάσκω, είμαι με τό χείλη του τραυματός «νοιγτά.— || παρά τοις Κωμικοίς, χάσκω όπό τήν κόπωσιν ή όπό άδημονίαν, ή από άνίαν: *κέχθνα άνω* = «με χασκιομένο τό στόμα» κυττάζω τήν όυρανόν || *οί κειχνηότες* = «οί χασκιομένοι, οί χάχηδες» (πρβλ. και *κρηγαιόις*) || *χάσκω πρός τι* = κυττάζω κάτι «με άνοιχτό τό στόμα» (άπλήρωτος, λαιμάργως) || *χάσκω πρός τενα* = τόν κυττάζω «με άνοιχτό τό στόμα» από δαυμασμόν || ώς, «χαζεύω με άνοιχτό τό στόμα» «πειριεργάζομαι τί με χασκιομένο τό στόμα».— || *σπαν.* όμιλώ με τό στόμα πολύ άνοιχτόν, έκτομιζώ, λατ. *hisco* (μετά αιτ.): *δεινά έήματα χαινω κατά τινος* = έκτομιζώ ύβρεις κατά τινος με τό στόμα όρδ-άνοικτον.

**Ετυμ.*: *χαινω* χάνος· *χάσμα*· *χασμή*· πρβλ. **Πουχ. κχανύειν*· *βοάνν*· *άχανής* (βλ. λ. λ.): παλ-πογγ. *gan* (τό άνοιγμα του στόματος, κλήσις, πρόσκλησις), *gana* (=λατ. *inhiares*)· εἰ *ιαπ.* **ghā-* (παρ. αλλ. τῷ **ghē-*): **ghā-*, πρβλ. *χήμη*, *χάσκω*, *χαινω* (βλ. λ. λ.) και τήν επέκτ. κατά έν χειλόφωνον έν τῷ παλ-πογγ. *gar* (εύρύ άνοιγμα, χάος· κλήσις, προσφώνησις), *gapa* (άνοιγμά του στόμα, φωνάζω), γερμ. *gaffen* (κυττάζω με άνοιχτό τό στόμα)· πρβλ. και **ghēi-*, **ghi-* έν τῷ σανσκρ. *vi-hāyas-* (τό έλεύθερον διάστημα), παλ-όλαυ. *zēja*, (=λατ. *hio*), λατ. *hisco*, **gheu-*, **ghau-* έν τῷ παλ-γερμ. *giumo* (άνάκτορον), έλλ. *χάζω*, *χάος*, *χαύνος* κλπ.

ΧΑΪ-Ϊ-ΟΙΣ, α, ον, ώς και **χῶός**, όν· γνήσιος, άληθής, εύγενής, καλός, άγαθός || στερεός.

ΧΑΪΟΣ, δ, ή **χαιών**, τό· καμπύλη, βακτηρία (τών ποιμένων).

**Ετυμ.*: *χαιός* <ιαπ. **ghaiso-*: *gaul.* *gaiso* (=λατ. *jacium*), συγγ. τῷ *gall*-λατ. *gaesum* (βαρύ σιδηρούν άκόντιον), (πρβλ. *gall*-έλλ. *γαίσιος*, ον=έλαφρον άκόντιον, τό ένν. *Γαισαῖται*, -οι), παλ-ιρλ. *gaë* (άκόντιον), παλ-γερμ. *gēr* (δμ. σπμ.), *geisila* (μαστίγιον) (νοογερμ. *geissel*), πιβ. σανσκρ. *hē'sas-* (δλημα, θέλος)· πιβ. εἰ *ιαπ.* ριζ. **ghēi-* (ώδω, παρορμώ, παροτρύνω) έν τῷ σανσκρ. *hinō'ti*, *hinvati*, *hāvati* (έξωδελ, έκσφενδονίζεϊ).

ΧΑΪΡΕΣΚΕ, γ' έν. *ιαπ.* πρτ. του *χαιρω*.

ΧΑΪΡΕΤΙΖΩ, μελλ. -σω (*χαιρω*)· ώς και νυν, χαιρετιζώ, χαιρετώ, «χαιρετάω» || δεξιούμαι, ύποδέχομαι.

ΧΑΪΡΕΤΙΣΜΟΣ, δ (*χαιρετίζω*)· ώς και νυν, χαιρετισμός (ιδίως προς κατέχοντα αξίωμα τι), λατ. *salutatio*.

ΧΑΪΡΗΔΩΝ, -όνος, ή (*χαιρω*)· χαρά, άγαλλίασις (σχηματισθέν κατά τό *άληγγών*).

ΧΑΪΡΗ, θωρ. άντι *χαιρειν*, άπφρ. του *χαιρω*.

ΧΑΪΡΟΙΣΙΑ, θωρ. άντι *χαιρουσα*, θηλ. μετχ. έν. του *χαιρω*.

ΧΑΪΡΟΝΤΩΝ, γ' πληθ. προστ. του *χαιρω*.

ΧΑΪΡΩ, μελλ. *χαιρήσω*, έπ. *κεχάρησω*· πρκ. *κεχάρηκα*, έπ. μετχ. *κεχάρηώς*. — μέσον, μελλ. *χάρουμαι*· έπ. *άδρ. α' έχηράμην*, γ' έν. *χήρατο*· και εἰ ένός *άναδιπλ. άσο. β' κεχάρωμην* άπαντώσι τό γ' πληθ. *δριπτ. κεχάροντο*, γ' έν. και πληθ. *εὐκτ. κεχάροιτο, κεχαροίεσθαι*. — παθητ. (μετά τής σημασ. του ένεργ.), μελλ. *χάρησομαι*· έπ. *τετελ. μελλ. κεχάρησομαι*· *άδρ. β' έχάρην*, έπ. γ' έν. *χάρη*, *εὐκτ. χαρείην*, *άπφρ. χαρήναι*, μετχ. *χαρείς*· πρκ. *κεχάρημαι*, και μετχ. *κέχαρμαι*· έπ. γ' πληθ. *ύπερο. κεχάρηντο*· ώς και νυν, *χαιρω*, είμαι πλήρης χαράς, κατέχομαι υπό χαράς, είμαι εύχαριστημένος || *χαιρω νόω* = χαιρω νοερώς (ένδομύχως), χαιρω έσωτερικόως, χαιρω κρυφίως, «κρυφοχαίρω». 2) μετά *δοτ.*, χαιρω επί-τινι, είμαι εύχαριστημένος με τί, εύφραίνομαι διά τί, άρέσκομαι-εἰς τί || *χαιρω γέλωτι* = έκδηλώνω τήν χαράν μου με γέλοιο, χαιρω και γελώ, «γελώ με τήν καρδιά μου» || *σπανιώτ. μετ' αιτ. προσ., χαιρω δε σ' εύτυχοῦντα* = χαιρω διά τήν εύτυχίαν σου. 3) μετά μετχ., *χαιρω άκούσας* = χαιρώ ότι ήκουσα («χαιρω πού άκουσα»,

εύχαριστός ήκουσα) || *χαιρεις δρων φώς* = είσαι εύχαριστημένος «πού θλέπεις τό φώς». 4) μετά μετχ. έν. συντασσόμενον τό *χαιρω* καταναῖ ένλοτε συνών. τῷ *φιλέω* (βλ. λ.) και σημαίνει «συνηθίζω. νά...». — || *συχνά μετ' άρνήσ.*, *οὐ χαιρήσεις* = δέν δά χαρής, δηλ. δέν δά μείνης άτιμώρητος, δά μετανοήσης, δά τό πληρώσης άκριβιά || ώς. και ή μετχ. *χαιρων* σημαίνει ένλοτες «ότιμωρητή, άσφαλής», λατ. *impune*: *οὐ χαιροντες άπαλλάξετε* = δέν δά διαφυγέτε άτιμωρητή | και μετ' άρνήσ. *οὐ χαιρων* = λατ. *haud impune* = οὐχί άτιμωρητή, *άρα* με ζημίαν του.— || ή προστ. *χαιρε* είναι συνήθης τύπος χαιρεισμοῦ, εἶτε κατά τάς συναντήσεϊς (ώς και νυν, χαιρε, «γείά σου», λατ. *salve*), εἶτε επί άποχαιρεισμοῦ κατά τήν αναχώρησιν και τόν άποχωρισμόν (ώς και νυν, χαιρε, «έχε γείά», «γείά σου», «σ' άφίνω γείά», λατ. *vale*) | επί άποχαιρεισμοῦ είναι έν χρήσει και ή περ.φρ. *χαιρων εἶθε* = «ώρα σου καλή». — **IV** και τό άπφρ. *χαιρων έν τῷ περιφρασεί χαιρειν λέγω σοι* είναι έν χρήσει επί χαιρεισμοῦ ώς συνών. τῷ *χαιρε*: *προσεπιπών τινα χαιρειν οὐκ αντιπροσεερέθη* = καιτό προσεφώνησε τινα διά του «χαιρε» (καιτό τόν έχαιρετσε, ή τόν άπεχαιρετσε), δέν έτυχε χαιρεισμοῦ (ή άποχαιρεισμοῦ) έκ μέρους αὐτοῦ || έν αρχῇ επιστολής δημω τό άπφρ. *χαιρειν* εἶπετο μόνον του *παραλαμπομένου του λέγει ή κελεύει*, άκριβώς όπως έν τῷ *Λατινικῷ* έκαιτο *S. = salutem* άντι *S. D. = salutem dicit*: *Κύρος Κνωξάσῃ χαιρειν* (ένν. *λέγει ή κελεύει*) = λατ. *salvere (valere) jubet, salutem dicit*. 2) έν κακῇ ένν., *χαιρειν εἶω*, *χαιρειν κελεύω* = άποχαιρετώ τι(να), τό(ν) άφίνω και φεύγω, τό(ν) άπαρνούμαι, τό(ν) άποκηρύσσω, άδιαφορώ περί αὐτοῦ, τό(ν) περιφρονώ (καταφρονώ): *πολλά χαιρειν λέγω τινί* = τόν άποχαιρετιζώ με ένα μεγάλο «έχε γείά» (τ. έ. άδιαφορώ τελείως δι' αὐτόν) || ώς. τό γ' έν. προστ. *χαιρέτω* καιται συχνά έν κακῇ ένν. άντι του *εἰρητέω* = «έδς πάη στο καλό», δηλ. «έδς πάη κατά διαβόλου, άς πάη νά χαρή», «έξορκισμένος νάσαι», όπως τό λατ. *valeat* καιται ένλοτε άντι του *pereat* ή *abeat in malam rem*.

**Ετυμ.*: *χαιρω*· *χαρά*· *χάρις*· *χαρίεις*· *χαρίζομαι*· *χάρμα*: *χαρτός*· *σανσκρ. háryali* (=χαιρώ) (=έπιθυμώ τι, τό δειρωώ εύχάριστον), *Ζενδ. zara-* (προσπάθεια, οκοπός), *όμβρ. heriest*, *όσκ. herest* (παραδурόφυλλον), λατ. *horior*, *horitor*, και *συγκκ. horfor* (παροτρύνω), παλ-γερμ. *ger* (ό έπιθυμώ), *gerōn* (έπιθυμώ), γοτθ. (*falhu-*) *galrns*, παλ-πογγ. *giarn*, άγγλ-σαξ. *zeorn*, παλ-γερμ. *gerōn* (έπιθυμητικός), γοτθ. *galfrjan* (έπιθυμώ): εἰ *ιαπ.* **gher(e)-*, **gherēi-* (έπιθυμώ, θέλω, φθονώ), *σανσκρ. háras-* (μήνις, μνησικακία), *Ζενδ. zar-* (πικραίνω, παροργίζω), πρβλ. **Πουχ. «χαρά· όργή», χάρμη* (βλ. λ.), εἶτα *σανσκρ. hīrāyātī*, *hīrīṭīḥ*· *hīrīyātī* (κρατώ καιών, μνησικακώ, και τινος).

ΧΑΪΤΗ, ή· μακρά κόμη, έλυμένη και χυτή προς τους ώμους και κάτω, τόσοσ έν τῷ έν. *δσον* και έν τῷ πληθ. (αι *χαιται*, επί ένός προσ.) || ώς και νυν, *χαιτή* ήπου || μεθ' *Ομηρον*, *χαιτή* λέοντος, λατ. *juba*. — || μετφρ., επί θένδρων, ώς τό λατ. *coma*, ή κόμη των δένδρων, τ. έ. τό φύλλωμά των.

**Ετυμ.*: *χαιτή* <ιαπ. **ghaitā*. *Ζενδ. gaēsa*, νοο-ιρλ. *gaoids* = λατ. *crinis* (παλ-ιρλ. **gāissit*), μεσ-ιρλ. *goisideach* (=λατ. *crinitus*) (ιαπ. **ghait-s*).

ΧΑΪΤΗΕΙΣ, θωρ. -άεις, *εσσα*, *εν* (*χαιτή*)· ό έχων μακράν και κυματιζούσαν κόμην = ό έχων μακράν χαιτήν (επί ζῳων).

ΧΑΪΤΩΜΑ, -ατος, τό = *χαιτή* (βλ. λ.), κόμη, λόφος περικεφαλαίος.

ΧΑΛΑΪ, ή, θωρ. άντι *χηλή* (βλ. λ.).

ΧΑΛΑΖΑ, -ης, ή· ώς και νυν, χάλαζα, κοιν «χαλάζι» || έν τῷ πληθ., πολλή χάλαζα, θυέλλα μετά χηλάζης || μετφρ., πάσα ραγδαία βροχή, «μπόρα», χιονόθύελλα, βροχή λίθων ή βελών.— || πάν μικρόν έξάνθημα (σπουρία) ή οισοδήποτε φύσεως μικρός όγκος ή όμοιος προς κόκκον χαλάζης.

**Ετυμ.*: *χάλαζα* («*χάλαδ-ja*»), συγγ. τῷ παλ-όλαυ. *zēdica* («χιονόνεσο»), *ολοβ. žléd* (πάγος) ρωσ.

ozeleda (εχιονόδροχος, πάγος ἐπὶ δένδρων)· ἐκ ριζ. gheiad ((ἰπ. *gh-).

χάλαζάω· χαλαζοβολῶ, ριπῶ· χάλαζαν.— **||** ἔχω χάλαζαν, ἔχω ἐξανθήματα ὁμοία πρὸς κόκκους χάλυζης, ἔχω «τὴ χάλαζα» (ὄνομα νόσου).

χάλαζα-επίης, ἐς (χάλαζα + ἔπος)· ὁ ἐκοτομίζων ὕβρει· πυκνός ὡς ἡ χάλαζα.

χάλαζήεις, ὕμν. -άεις, εσσα, ἔν (χάλαζα)· ὁ ὁμοιος πρὸς χάλαζαν, πυκνός ὡς χάλαζα, ραγδαίως ὡς χάλαζα, ἀνηλεής.

χάλαζο-βολέω, μελλ. -ήσω (χάλαζα + βαλεῖν)· θάλλω (πλήττω, κτυπῶ)· διὰ χάλυζης.

χάλασιω, ποιητ. ἀντι χάλασῶ (βλ. λ.).

χάλαβρος, ἄ, ὄν (χάλαω)· φς· καὶ νῦν, χαλαρός, χαλαρωμένος, ὄτονος, ἐξέσφικτος, ξεσφιγμένος· **||** **χάλαρα κοτυληθῶν**=χαλαρά ὀρθρωτοίς (εὐλύγιτος), εὐκαμπτος, ὀρθρωτοίς, κλειδίσιος, εὐκαμπτος ὄρθρος· **||** ἐπὶ μουσικῆς, ὄτονος, ἐκτεθλιγμένη, ἢ ἄνευ ἁρμονικῆς συνθέσεως τῶν μελῶν τῆς

χάλαβροτης, -ητος, ἢ (χάλαβρος)· ὡς καὶ νῦν, χαλαρότης, χαλάρωσις, χαλαρά κατάτοσις.

ΧΑΛΑΪΩ, μελλ. -ήσω· ἄρ. ἀ' ἐχάλασα, ἐπ. χάλαισα, ὕμν. μτχ. χαλάξαις· πρκ. κεχάλακα· παθητ., ἄρ. ἀ' ἐχάλασθην· πρκ. κεχάλασαι· **||** μτβ., ποιῶ τι χαλαρόν, τὸ χαλαρόν, τὸ «ξετεντώνω»· χαλάω εἶμα = χαλαρώνω (ξετεντώνω) τὴν νευρὰν τοῦ τῶσου· **||** χαλάω ἡνίας=χαλαρώνω τὰς ἡνίας, τὰς ἀφίνω χαλαρός· **||** χαλάω πῶδα=χαλαρώνω τὰ παντὰ (τοῦ πλοίου), κυρ. χαλαρώνω τὰ σχοινία διὰ τῶν ὁποίων κρατοῦνται τὰτα τεντώνω. 2) ἀφίνω τι νάπησον, τὸ χαμηλύνω, τὸ καταβιάζω· **||** χαλάω μέτωπον = τὸ χαλαρώνω, τὸ λειαίνω, κάμνω ὥστε νὰ ἐξαφανιοῦν αἱ ρυτίδες του, τὸ ἀπαλύνω, τὸ καθιστῶ φαιδρὸν (παύρομαι τῆς ὀργῆς). 3) χαλαρώνω, λύω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλευθεροῦν· χαλάω κλήθρα ἢ κλήθας = χαλαρώνω τὸν μοχλὸν ἢ τοὺς σύρτας τῆς θύρας, τ. ἔ. ἀνοίγω τὴν θύραν. 4) μτφρ., χαλαρώνω, κατευνάω, ἀφίνω, παραιτοῦμαι· **||** ἐπὶ ἀνθρώπων, γίνομαι χαλαρός, γίνομαι χαλῶν, χάνω τὴν ἐντασίον μου (τὴν δύναμιν μου)· **||** μένω ἀνοικτός. 2) μτφρ. μετὰ γεν., παραιτοῦμαι ἐκ τινος, τὸ παροβλέπω, τὸ ἀφίνω. 3) μετὰ δοτ., χαλάω τινι=ὑποχωρῶ εἰς τινα, ὑπέκω εἰς τινα· **||** εἶμαι ἐπιεικῆς (εἶμαι συγκαταβατικός) πρὸς τινα, τὸν συγχωρῶ. 4) ἀπολ., γίνομαι (εἶμαι) χαλαρός, ὑποχωρῶ (ὡς τὸ εἶκω, βλ. λ.).— παθητ., φς τὸ ἐνεργ., χαλαρώνομαι, γίνομαι χαλαρός, εἶμαι χαλαρωμένος.

Ἔτυμ.· χάλαω· χάλαισις· χάλαισμα· χαλαστικός· χαλαρός· ποιητ. χαλί-φρον (ἐλαφρόνους, ἀπερισκεπτός)· χάλαι-πους (χάλος)· λεσβ. ἀχολος (ἀνήσυχος)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *gheles-, *ghelo-, ἥτις φαίνεται συγγ. τῆ ριζ. τοῦ ἑλλ. χάζω, -ομα (βλ. λ.).

Χαλδαῖνη, ἢ· ρητινώδης ὁπός (χυμός, κομμι)· φυτοῦ φουομένου ἐν Συρίῳ, λατ. galbanum [δάνειον ἐκ τινος Σημιτ. γλώσσης]· πρβλ. ἀραμ. halbān-, ἕβρ. beibēnā (εἰδος ὀρώματος).

Χαλδαῖος, ὁ· ὁ κάτοικος τῆς Χαλδαίας.— **||** ἀστρολόγος προμαντεύων τὴν τύχην τοῦ ἀνδρώπου ἐκ τῶν ἀστερισμῶν, ὕψ· οὗς γεννᾶται (κλήθεις δὲ Χαλδαῖος, διότι οἱ Χαλδαῖοι κυρίως ἀνησχοῦντο καὶ ἠθοκίμου περὶ τὰ τοιαῦτα).

Χαλδαῖστί, ἐπίρρ. (Χαλδαῖος)· κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν χαλδαίων.

χάλ-εμάς, -άδος, ἢ (χάλαω+εἶμα)· ἐσφαλμ. γρ. ἀντι χαλεμάς (βλ. λ.).

χάλεπαινω, μελλ. -ἄνω· ἄρ. ἀ' ἐχάλεπαινα· παθ. ἄρ. ἀ' ἐχάλεπαινθη (χαλεπός)· εἶμαι χαλεπός, γίνομαι χαλεπός (βαρὺς, ὀρηκτικός, ἰσχυρός), ἀγριεῖω, λατ. ingravescere (ἐπὶ ὀρηκτικῶν θυελλῶν)· **||** μτφρ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀργίζομαι ἀφῶδρα, ἀνανακτῶ πολύ, εἶμαι ὀρηκτός, εἶμαι κακῶς (ἐχθρικῶς) διατεθειμένος, ἔχω ἐχθρικὰς διαθέσεις· **||** χαλεπαίνω τινι = ὀργίζομαι ἀφῶδρα ἐναντίον τινός, δεικνύω πρὸς τινα τραχύτητα· **||** χαλεπαίνω ἐπὶ τινι = ὀργίζομαι διὰ κάτι.— μέσων, χαλεπαίνονται· πρὸς ἀλλήλους = ὀργίζονται

(ἀγανακτοῦσιν) οἱ μὲν ἐναντίον τῶν δὲ [δι' ἔτυμ. βλ. χαλεπός].

χάλεπῆναι, ἀπρφ. ἄρ. ἀ' τοῦ χαλεπαίνω (βλ. λ.).

χάλεπ-ήρος, ἐς, ποιητ. ἀντι χαλεπός (βλ. λ.).

ΧΑΛΕΠΟΣ, ἢ, ὄν· ὡς καὶ νῦν, χαλεπός, δύσκολος νὰ τὸν ὑποφέρει τις, δύσδοτακτος, βαρὺς, ὀρηκτός, αὐστηρὸς, λυπηρὸς, ἀνιαρὸς, ἐμπνέων τὸν τρόπον, τρομερός, φοβερός· **||** τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος=ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου· **||** τὰ χαλεπὰ = οἱ δυσκολοί, οἱ στενοχωρία, τὰ παθήματα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τεργνὰ καὶ τὰ ἡδέα). 2) ὁ δύσκολος, δυσχερής, παρέχων δυσκόλως, ὁ δυσκόλως γινόμενος, τὸν ὅποιον δυσκόλως τις μεταχειρίζεται, δυσμεταχειρίσιος, κοπιαστικός. 3) δύσκολος, ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης. 4) ἐπὶ ἐδάφους, δύσβατος, τραχύς, βραχώδης, κρημνώδης, ὀπὸ κρημνος.— **||** ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, δύσκολος, δύστροπος, «στρυφνός», σκυθρωπός, «γκρινιδόρης», μὲ τὸν ὅποιον «δυσκόλοιο τὰ θυγάτη κανεὶς πέρα», ὀργίλος, ἀγριος, ἀκληρὸς, τραχύς, αὐστηρὸς· **||** οἱ χαλεπότεροι = οἱ σκληρότεροι ἐχθροί, οἱ πλεον ἐπικίνδυνοί· **||** κακοποιός, θλαβερός, ἐπικίνδυνος [σκοτειν. ἔτυμολ.].

χάλεπότης, -ητος, ἢ (χαλεπός)· δυσχερῆς, δύσκολος, τραχύτης, τὸ δύσβατον.— **||** ἐπὶ ἀνθρώπων, τραχύτης χαρακτῆρος, σκληρότης, δυστροπία, «στρυφνότης», αὐστηρότης, ὀρηκίλοτης.

χάλεπτω, μελλ. -ἄνω· παθ., ἄρ. ἀ' ἐχάλεπθην· ποιητ., μετβ. ἐνεργείας τοῦ χαλεπαίνω· στενοχωρῶ, πιεζῶ, καταθλίβω, κακοποιῶ, θλάπτω, κατατρίχω, καταπονῶ· **||** ὡς. ταπεινῶν τινά, τὸν κατεγευτελίω. 2) παροργίζω, ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω.— **||** σπαν. ἀμτβ., ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δυσχεροῦμαι.

χαλεπῶ, ὄρρ. ἀντι χαλεπῶ, γεν. τοῦ χαλεπός.

χάλεπός, ἐπίρρ. τοῦ χαλεπός· ὡς καὶ νῦν, χαλεπός, δύσκολός, μετὰ δυσκολίας, λατ. aegre· **||** χαλεπός ἔχει μετ' ἀπφ.=εἶναι δύσκολον νά... 2) μόλις καὶ μετὰ βίας.— **||** ἐπὶ προσώπων, σκληρῶς, τραχῶς, ὀργίλως, αὐστηρῶς· **||** χαλεπός ἔχω=χαλεπαίνω, ὀργίζομαι, ἢ εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει (λατ. male se habere)· **||** χαλεπός ἔχω τινι=ὀργίζομαι κατὰ τινος· **||** χαλεπός φέρω τι=βαρῶς φέρω τι, εἶμαι στενοχωρημένος (ἀγανακτῶ) διὰ τι, λατ. aegre (graviter) ferre.

χαλεπότερον, **χαλεπώτατα**, συγκρ. καὶ ὕπερθ. τοῦ χαλεπός.

χάλι-κράτος, ἰων. χαλί-κρητος, ὄν (χάλις + κράννυμι)· ὁ μὴ κεκραμένος (μὴ μεμειγμένος) μετ' ὕδατος οἴνος, δικρατος, ἀμεικτός, λατ. merus.

χάλιν-ἀγωγέω, μελλ. -ήσω (χάλινος+ἄγω)· ἄγω (ὄδηγῶ) διὰ τοῦ χαλινού, διευθύνω ὡς διὰ χαλινού, κυβερνῶ· **||** ἔθην, ὡς καὶ νῦν, χαλιναγωγῶ, ἀναχαίτιζω, χαλιναρώνω, περιορίζω, «τοῦ θάνω χαλινάρι», συγκρατῶ.

χάλινός, ὁ, ὡς ἑτερόκλ. πληθ. τὰ χαλινὰ (χάλαω)· ὡς καὶ νῦν, «χαλινάρι», «εγκέμι» (τουρκ.), κυρ. τὸ ἐπιπλοῖον (τὸ ἐνατόμιο) τοῦ χαλινού· **||** χαλινὸν ἐνθάκω=μασῶ (μασουλιζῶ) τὸ χαλινάρι· **||** χαλινὸς δίδωμι=χαλαρώνω τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου. 2) μτφρ., ἐπὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὅποιον ἀνοχαίτιζει, περιορίζει, συγκρατεῖ, ἀναγκάζει· **||** Διὸς χαλινός=ἡ καταναγκάζουσα βία τοῦ Διός, ἢ παντοδύναμος θελήριος τοῦ Διός.

Ἔτυμ.· χαλινός, αἰολ. χάλιννος (πληθ. -οί, καὶ παρὰ μετν. ἔτιοις -ά, τὰ): Ζηνὸς zānēs- (τραβάω)· τὸ σανσκρ. khalīna- (χαλινός) εἶναι δάνειον ἐκ τῆς ἑλλην.

χάλινόνω, μελλ. -ώσω (χαλινός)· ὡς καὶ νῦν, χαλινώνω τὸν ἵππον, «τοῦ περνῶ (τοῦ θάζω) τὸ χαλινάρι».— μτφρ., ὡς καὶ νῦν, χαλινώνω, χαλιναρώνω, χαλιναγωγῶ, περιορίζω, ἀναχαίτιζω, συγκρατῶ.— **||** παθητ., χαλιναγωγοῦμαι, ἀναχαίτιζομαι, συγκρατοῦμαι.

χάλινωσις, -εως, ἢ (χαλινός)· ὡς καὶ νῦν, ἢ χαλινωσις, τὸ χαλινώνω.

χάλινωτήρια, τὰ (χαλινός)· ἐπὶ πλοίων, τὰ σχοινία ἢ τὰ καλώδια διὰ τῶν ὁποίων ταῦτα (θηλ. τὰ πλοία) προσδένονται εἰς τὴν ξηρὰν.

ΧΑΛΙΣΙ, -Ινος, ὁ, και ἡ· μικρός λιθός, λιθάριον, «χαλίκια || ὡς περιληπτ.· «χαλίκια» διὰ παραγέμισμα ἐν οἰκοδομίαις, λατ. caementum || συν. ἐν τῷ πλθθ., οἱ χάλικες, ἐτὰ χαλίκισα.

Ἔτυμ.· χάλιξι· τὸ λατ. calx cis, εἶναι ἴσως δάνειον ἐκ τῆς ἑλλην., πρβλ. calicare* ἐξ. ιαπ. *(s)q(h)ellig-, *(s)q(h)lig- (-)θεμ. χάλικ-· τά· λατ. silex (κατ' ἄνομ. ἐκ τοῦ *scilic-, παλαιότ. *scelic-), ἱβλ. scellic (θράχος) (*skellink-), παλ-σλαυ. skollka (=λατ. ostreum), λατ. silliqua (τουφλί) (κατ' ἄνομ. ἐκ τῶν *scilliquā, *scelliqua), ἐκ· ρίζ. sq(h)el- (σχίζω, συντρίβω), ἄρμ. seikhem (σχίζω, συντρίβω)· πρβλ. ἐπι παλ-σλαυ. skala, γοτθ. skailja, ἀλβ. hai'e (περὶ οὗ θλ. σκάλλω)· θλ. και κἀχληξ.

Χάλις, -ιος, ὁ (χαλάω)· ὁ ἄκρατος οἶνος, λατ. perum.

Ἔτυμ.· χάλις· χαλί-κρατος· ἀερο-χάλιξ (=ἐλαφρῶς μεθυμένος)· πρβλ. τὸ Μάκεδ. παρ' Ἡουχ. «καλίθος οἶνος», τὸ θρακ. «ζίλαί· ὁ οἶνος» (-ζ- <ιαπ. *gh-).

Χάλι-φρονέω, μελλ. -ήσω (χαλίφρων)· ἔχω χαλαρὰς τὰς φρένας, εἶμαι ἠλίθιος, κουφόνους.

Χάλι-φροσύνη, ἡ (χαλίφρων)· ἐλαφρόνοια, κουφρόνοια, ἀπερισκεψία, ἀφροσύνη.

Χάλι-φρωνι-οσος, ὁ, ἡ, (χαλάω+φρήν)· ὁ ἐλαφρὸς, τὸν νοῦν, ὁ ἐλαφρὸς ἔχων τὰς φρένας, κουφόνους, ἐλαφρόνοος, ἀπερίσκεπτος || ὁ χαλαρὸς τὸν χαρακτήρα, ὁ μαλακός, ὁ ἐνδοτικός. [δι' ἔτυμ. ἢλ· χαλάω].

Χαλκ-ἀρμάτος, ὄν (χαλκός+ἄρμα) ὁ ἔχων χαλκοῦν ἄρμα (ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως).

Χάλκ-ασπις, -ιδος, ὁ, ἡ (χαλκός+ἀσπίς)· ὁ ἔχων χαλκὴν ἀσπίδα (ἐπι πολέμου· τῶν).

Χαλκ-εγχής, ἐς, γεν. -έος, ὀρθότ. τοῦ χαλκέχης (χαλκός+ἐγχος)· ὁ ἔχων χαλκοῦν ἐγχος (χαλκοῦν δόρυ) πολεμιστής.

Χαλκείων, ἰων. -ήιον, τὸ (χαλκεύω)· τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, σιδηρουργεῖον, «γύφτικο», λατ. officina.— || πᾶν τὸ κατασκευασμένον ἐκ χαλκοῦ· χάλκινος λέβης, χαλκίνη χύτρα, ἡ οιογδήποτε ἄλλο σκεῦος ἐκ χαλκοῦ. 2) κοίλον ἀντανακλαστικὸν κάτοπτρον ἐν λύχνῳ. 3) ἐργαλεῖον ἢ ὄργανον ἐκ χαλκοῦ.— || τὰ χαλκεῖα (ἐνν. ἱερά) ἔροιστὴ ἐν Ἀθῆναις ἀγομὴν κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πυανειφώνιος μηνός.— κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἔπομ.

Χάλκειος, α, ὄν, ἰων. χαλκήος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντι χάλκεος (χαλκός) ὁ ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐξ ὀρειχάλκου, ὁ χάλκινος, ὁ ὀρειχάλκινος.

Χαλκ-ἐλάτος, ὄν (χαλκός + ἐλάτω)· ποιητ. ἀντι χαλκήλατος (βλ. λ.).

Χαλκ-εμ-βολάς, ποιητ. θηλ. τοῦ χαλκέμβολος (βλ. λ.).

Χαλκ-εντής, ἐς (χαλκός + ἐντα)· ὁ ὠπλισμένος με χαλκόν, ὁ φέρων χαλκὴν πανοπλίαν.

Χαλκεό-γομφος, ὄν (χάλκεος+γόμφος)· ὁ ἔσπερμένος με χάλκινους γομφούς (ἦλους, καρφία).

Χαλκεο-θύραξ, ἄκος, ἐπ. -θύρηξ, -ηκος, ὁ, ἡ (χάλκεος+θύραξ)· ὁ ἔχων χάλκινον θύρακα (βλ. χαλκοθύραξ).

Χαλκεο-κάρδιος, ὄν (χάλκεος+καρδία)· ὁ ἔχων χαλκὴν καρδίαν, ὁ ἔχων ἀτρόμητον καρδίαν.

Χαλκεό-πέζος, ὄν (χάλκεος+πέζα)· ὁ ἔχων πόδας ἐκ χαλκοῦ, ὁ χαλκόπους.

Χαλκεό-οπλός, ὄν (χάλκεος+ὄπλον)· ὁ ἔχων ὄπλα (ὀπλισμὸν) ἐκ χαλκοῦ, ὁ φέρων χαλκὴν πανοπλίαν.

Χάλκειος, ἑα και ἰων. ἐη, εον, ὄσ. και χάλκεος, εον· συντρ. χαλκοῦς, ἡ, οὖν· ποιητ. χάλκειος, ἰων.

Χάλκηος, ἡ, ὄν (χαλκός)· ὁ κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐξ ὀρειχάλκου, χάλκινος, ὀρειχάλκινος, λατ. aeneus || χάλκεος Ζεύς = ἄγαγμα τοῦ Διὸς ἐκ χαλκοῦ || χάλκεον ἴσχημί τινα=ἐγγεῖρω (σιτήνω) ἀνδριάντα τινὸς ἐκ χαλκοῦ. 2) μτρφ., ὁ σκληρὸς ὡς ὁ ὀρειχάλκος || χάλκεον ἤτορ=καρδία ἐκ χαλκοῦ (σκληρά, ἀλύγιστος) | χάλκεος ὕπνος=χάλκινος ὕπνος, τ. ἑ. ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου.

Χαλκεο-τευχής, ἐς (χάλκεος+τεῦχος)· ὁ ἔχων

χαλκᾶ τεῦχε (τ. ἑ. ὄπλα) ὁ φέρων χαλκὴν πανοπλίαν, ὁ ὠπλισμένος με χάλκινα ὄπλα.

Χαλκεό-φώνος, ὄν (χάλκεος+φωνή)· ὁ ἔχων χαλκὴν φωνήν (τ. ἑ. ἰσχυράν, εὐκρινή)· πρβλ. χαλκοβόας.

Χάλκευμα, -ατος, τὸ (χαλκεύω)· πᾶν τὸ ἐκ χαλκοῦ πεποημένον, χαλκοῦν ὄργανον, χαλκοῦν σκεῦος, χαλκοῦν ὄπλον || ἐν τῷ πλθθ., δεσμὰ ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκεύς, -έας, ὁ (χαλκεύω)· ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν, χαλκούργος, χαλκεύς. 2) γενικώτερον, ὁ ἐργαζόμενος τὰ μέταλλα, ὁ μεταλλουργός, μεταλλοτεχνίτης, ἀκόρη και ὀχρσοχός.

Χαλκευτής, -οῦ, ὁ (χαλκεύω)=χαλκεύς (βλ. λ.) || μτρφ., χαλκευτής ὕμνος καλεῖται ὁ Πίνδαρος || μτρφ. ὄσ., ὁ πλαστογράφος.

Χαλκευτικός, ἡ, ὄν (χαλκευτής)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν τέχνην τοῦ χάλκεως, εἰς τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ || ὁ ἐμπειρὸς μεταλλουργός || ἡ χαλκευτικὴ (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ χαλκέως (τοῦ σιδηρουργοῦ).

Χαλκευτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ χαλκεύω· ὁ κατασκευασμένος (κατασκευασμένος) ἐκ χαλκοῦ ἢ γενικώτερον ἐκ μετάλλου.

Χαλκεύω, μελλ. -σω· (χαλκός)· κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ ἢ γενικῶς ἐκ μετάλλου, σφυρηλατῶ || μτρφ. πλαστογραφῶ.— παθητ., κατασκευάζομαι, σφυρηλατοῦμαι.— || ἀμτ., εἶμαι χαλκεύς (βλ. λ.). εἶμαι σιδηρουργός, ἐργάζομαι ὡς σιδηρουργός, χειρίζομαι τὴν σφύραν || τὸ χαλκεύειν=τὸ ἔργον τοῦ χαλκέως, τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ.

Χαλκεών, -ῶνος, ὁ=τὸ χαλκεῖον (βλ. λ.), τὸ σιδηρουργεῖον.

Χαλκηδών, -όνος, ὁ (χαλκός)· πολυτίμος τις λίθος, παρόμοιος πρὸς τὸν δρυχα.

Χαλκήιον, τό, ἰων. ἀντι χαλκεῖον (βλ. λ.).

Χαλκήιος, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντι χάλκειος (βλ. λ.).

Χαλκ-ἠλάτος, και χαλκ-ἐλάτος, ὄν (χαλκός+ἐλάτω)· ὁ κατασκευασμένος διὰ σφυρηλασίας ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐξ ὀρειχάλκου.

Χαλκ-ἠρης, ἐς, γεν. -έος (χαλκός+ἄραρη)· ὁ ἠρμοσμένος με χαλκόν, ὁ χαλκόδετος, ἐνισχυμένος διὰ πλακῶν ἐκ χαλκοῦ || ἐπι δοράτων και βελῶν, τῶν ὁποῖων ἡ ἀίχμη ἦτο χαλκίνη.

Χαλκί-οικος, ὄν (χαλκός+οἶκος)· ὁ κατοικῶν ἐν τῷ οἴκῳ (ἢ ναοῦ) ἐκ χαλκοῦ, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ.

Χαλκίον, τὸ (χαλκός)· ὄγγειον, σκεῦος, ἐκ χαλκοῦ (λέβης, χύτρα κ. ἄ.). 2) χαλκοῦν νόμισμα.

Χαλκίς, -ίδος, ἡ· εἶδος ὀρπακτικοῦ πτηνοῦ.

Χαλκίς, -ίδος, ἡ· ἡ και νῦν οὕτω καλουμένη πόλις τῆς Εὐβοίας, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ παρακειμένων μεταλλείων χαλκοῦ.

Χαλκο-ἄρης, ἐς, γεν. -έος, ποιητ. ἐκτιτ. τύπος ἀντι χαλκήρης (βλ. λ.), ὁ φέρων χαλκὴν πανοπλίαν.

Χαλκο-θάρης, ἐς, γεν. -έος, θηλ. και χαλκοβάρεια (χαλκός+βάρος)· ὁ βεβαρημένος με χαλκόν, ὁ φορτωμένος χαλκόν.

Χαλκο-θάτης, ἐς, γεν. -έος (χαλκός+βαίνω)· ὁ βαίνων (βαδίζων) ἐπὶ χαλκοῦ, ὁ ἰδρυμένος ἐπὶ χαλκίνω θεμελίῳ, ὁ ἔχων χαλκὴν βάσιν, ἀτερεός.

Χαλκο-δόας, -ου, ὁ (χαλκός+δοῆ)· = χαλκεόφωνος (βλ. λ.), ὁ ἔχων χαλκὴν φωνήν (ἰσχυράν, σκληράν), ὁ βροντοφώνος.

Χαλκο-γένειος, ὄν (χαλκός+γένειον), και χαλκο-γένυς, υ, γεν. -υος (χαλκός+γένυς)· ὁ ἐχων χαλκὴν γένυς (βλ. λ.). ἐπὶ τῆς ἀγκύρας τῆς ἐχούσης ὀδόντας ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκο-γλώχις, -ιτος, ὁ, ἡ, και —γλώχιν (χαλκός+γλώχις)· ὁ ἔχων γλώχιν (τ. ἑ. ἀίχμην, ἀκίδο) ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκο-δαιδάλλος, ὄν (χαλκός+δαιδάλλω)· ὁ ἐρωδιασμένος (ἐνισχυμένος, στολιωμένος) με ἐγκολιήτους παραστάσεις ἐκ χαλκοῦ (ἐκ χαλκίνων ἐλασμάτων).— || ἐνεργ. ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν.

Χαλκο-δάμας, -ατος, ὁ, ἡ (χαλκός+δαμάω)· ὁ δαμάζων τὸν χαλκόν, τ. ἑ. ὁ ὀξύνων, ὁ ἄκονίζων, χάλκινα ὄπλα κ. ἄ.

χαλκό-δετος, *ον* (χαλκός+δέω)· ὡς καὶ νῦν, χαλκόδετος, δεδεμένος διὰ χαλκοῦ, ἐστερεωμένος (ἐνιοχιμένος, στολισμένος) δι' ἐγκολλητῶν χαλκίνων παραστάσεων.

χαλκο-θύραξ, -ἄκος, ὁ, ἡ (χαλκός+θύραξ)· = χαλκοθύραξ (βλ. λ.), ὁ ὠπλισμένος μετ' χαλκίνου θύρακα.

χαλκο-κνήμις, -ἴδος, ἡ, ἡ (χαλκός+κνήμις)· ὁ ἔχων περικνημίδας ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-κορυστής, -οῦ, ἡ (χαλκός+κορύσσω)· ὡς ἀρ. ἐπιθ., ὁ ὠπλισμένος μετ' χαλκίνην πανοπλίαν.

χαλκό-κροτος, *ον* (χαλκός+κροτέω)· ὁ κροτῶν μετὰ χαλκοῦ, ἢ κροτῶν (ἡχῶν) ὡς ἐκ τοῦ χαλκοῦ (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ ἀναφοράς πρὸς τὰ κατὰ τὴν λατρίαν τῆς χρησιμοποιούμενα· σκευή) || ἐπι ἑκπῶν, ὁ ἔχων ὄπλᾶς ἐκ χαλκοῦ.— || = χαλκήλατος (βλ. λ.), κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, ὁ ἐκ σφυρηλατημένου χαλκοῦ.

χαλκο-λίθων, -ου, τό· ἐξάρητος (ἀπαστράπτων) χαλκός ἐκ τοῦ λιθίου || ἡ κίτρινον λίθωνος («λιθάνιον») [ἀεβ. ἐτυμ.].

χαλκο-μίτρας, -ου, ὁ (χαλκός+μίτρα)· ὁ ἔχων *μίτραν* (ζώνην) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-νωτος, *ον* (χαλκός+νώτος)· ὁ ἔχων νῶτα ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-πάγης, ἡ (χαλκός+πάγηται)· ὁ συνήρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-πᾶρος, -ῶρος, -πᾶρος, *ον* (χαλκός+παρεῖα)· ὁ ἔχων τὰς παρεῖας (τ. ἐ. τὰ πλάγια, τὰς πλευράς) ἐκ χαλκοῦ, ἐπιθ. τῆς περικεφαλαίας.

χαλκό-πέδος, *ον* (χαλκός+πέδω)· ὁ ἔχων ἔδαφος (ἰσάπεδον) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-πλευρός, *ον* (χαλκός+πλευρά)· ὁ ἔχων τὰς πλευράς ἐκ χαλκοῦ (ἐπιθ. τεφοροδόχου κάλπης).

χαλκο-πληθής, ἑς, γεν. -έος (χαλκός+πλήθος)· ὁ πλήρης χαλκοῦ, ὁ ὠπλισμένος μετ' χαλκίνην πανοπλίαν.

χαλκό-πληκτος, *ον*, δωρ. -πλακτος (χαλκός+πλήσσω)· ὁ πλήττων διὰ τῆς χαλκίνης κόψεως του (ἐπιθ. πολεμικῶν πελάκων). 2) ὁ πληγείς (τρῶδεις) διὰ χαλκοῦ (διὰ χαλκίνου ὄργανου ἢ ὄπλου). 3) = χαλκήλατος (βλ. λ.), ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, ὁ σφυρηλατημένος ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-πους, ὁ, ἡ, -που, τό, γεν. -ποδος (χαλκός+πούς)· ὡς καὶ νῦν, χαλκόπους, ἔχων πόδας ἐκ χαλκοῦ: χαλκόπους τρίπους || χαλκόποδες ἵπποι = ὁ ἔχοντες χαλκίνους πόδας, τ. ἐ. χαλκίνους ὄπλᾶς || χαλκόπους Ἑρμῆος = ἡ ἀκαταπόνητος εἰς τὴν καταδίωξιν (ὡσεὶ ἔχουσα χαλκίνους πόδας) || χαλκόπους ὁδός = οὐδός (κατώφλι) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-πύλος, ὁ, ἡ (χαλκός+πύλω)· ὁ ἔχων πύλας ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐξ ὀρείχαλκου.

ΧΑΛΚΟΣ, -οῦ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, χαλκός, ὀρείχαλκος, «μυροῦτος», λατ. *aes*, καλούμενος ἐκ τοῦ χρώματός του ἐρυθρός, αἶθων, ἦνος, νῶρος, φαεινός κλπ.· ὁ χαλκός ἦτο τὸ πρῶτον μεταλλοῦ ποῦ ἐπεξεργάσθησαν οἱ παλαιοὶ πρόγονοί μας, καὶ δι' αὐτὸ κατήντησε χαλκός νὰ λέγεται ἐνίοτε ἐπὶ οὐοιδήτους μεταλλοῦ· ἀλλὰ καὶ ὑστερον, ὅτε ὁ σίδηρος ἦτο γινώσκτος, καὶ τότε ἡ λ. χαλκός ἀχρησιμοποιοῦτο ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ σίδηρος, καὶ τὸ χαλκός ἀντὶ τοῦ σίδηρος· λίαν ἐνωρίς ὁ χαλκός ἀχρησιμοποιοῦτο ὡς ὀρείχαλκος (πρᾶγμα χαλκοῦ καὶ κασιτέρου), τὸν ὀρείχαλκον δὲ κυρίως ἀχρησιμοποιοῦν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τὰ τεχνουργήματα τῶν.— || παρὰ ποιητῶν, χαλκός καλεῖται πᾶν ὄπλον (σκεῦος, ὄργανον) κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ γενικῶς ἐκ μεταλλοῦ (εἰθ. ὄπλων, λάβης, ὄβρια κλπ.).

**Ετυμ.*: χαλκός· λιθ. *galzls, gelezls*, λατ. *dfelefis*, παλ.-πρωσ. *geiso*, παλ.-σλαβ. *zelezo* (σίδηρος)· κατ' ἄλλους, χαλκός (=ἐρυθρὸν μέταλλον· πρβλ. τὸ παρ' Ὁμ. «χαλκὸν ἐρυθρόν») συναντῆται μετὰ τῶν *χάλχη, χάλχη, κάλχη* (κογχύλιον, πορφύρα), πρβλ. καὶ *Χαλκίς, Κολχίς*· βλ. καὶ ἐν *κάλχη*· κατ' ἄλλους (<ιαπ. **ghel-* (λάμπις) [σανσκρ. *hīraṇyama*, γοτθ. *guip*, παλ.-οὐα. *zlatō* (χρυσός), βλ. ἐν *χλωρός*], πρβλ. *ιδίως*

λιθ. *zālas* (ἐρυθρός, ἐπὶ τοῦ χρώματος ζῳφῶν), gall. *bret. gell* (ἐρυθρόφαιος).— παράγωγα: *χάλκεος, χαλκεύς, χαλκίς, χαλκί-οικος, χαλκο-άρας* (=ὁ κατέχων τὴν χρῆσιν τῶν ὄπλων (χαλκός+δρα).

χαλκο-σκελής, ἡ (χαλκός+σκελός)· ὁ ἔχων τὰ σκέλη ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-στέφανος, *ον* (χαλκός+στέφανος)· ὁ ἐστεμμένος χαλκῶ, ὁ περιβεβλημένος διὰ χαλκοῦ.

χαλκό-στόμα, *ον* (χαλκός+στόμα)· ὁ ἔχων χαλκοῦν στόμα.— || ὁ ἔχων χαλκὴν αἰμῆν ἢ κόψιν.

χαλκό-τευκτος, *ον* (χαλκός+τεύχος)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, χαλκοκατασκευάστος.

χαλκο-τεύχης, ἡ (χαλκός+τεύχεα, τεύχος)· ὁ ἔχων χαλκὴν πανοπλίαν.

χαλκό-τόξος, *ον* (χαλκός+τόξω)· ὁ ὠπλισμένος διὰ χαλκίνου τόξου.

χαλκο-τορέω, *μαλλ.* -ήσω (χαλκότορος)· κατεργάζομαι ἢ κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ || πλάσσω («καλουπιάζω») τι ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-τορος, *ον* (χαλκός+τείρω)· ὁ εἰργασμένος ἐκ χαλκοῦ || ὁ διὰ χαλκοῦ διατρηθεὶς (πληγείς) ἢ παραχθείς.

χαλκο-τύπος, *ον* (χαλκός+τύπτω)· ὁ σφυρηλατῶν χαλκόν, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν || ὡς οὖσ., ὁ χαλκοτύπος = χαλκεύς, χαλκουργός, καὶ γεν., σιδηρουργός, ὡς καὶ τὸ *faber aerarius*. 2) ὁ συγκροτῶν δύο χάλκινα σκευή ἢ ὄργανα μεταξύ τῶν, ὁ κρούων τὰ κύμβαλα, ἐπὶ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης.— || χαλκοτύπος (ἐν παθητ. ἐνν.)· ὁ κτυπηθεὶς διὰ χαλκοῦ, ὁ προσηνηθεὶς (ἐκ πλήγματος) διὰ χαλκίνου ὄπλου.

χαλκο-ουργός, *ον* (χαλκός+ἔργω)· ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν || ὡς οὖσ. ὁ χαλκουργός = ὁ χαλκεύς (βλ. λ.).

χαλκοῦς, ἡ, οὔν, ἀττ. συντρ. ἐκ τοῦ *χάλκεος* (βλ. λ.).— || ὡς οὖσ. ὁ χαλκοῦς = χαλκοῦν νόμισμα ἐν Ἀθῆναις, τὸ 1/4 τοῦ ὀβολοῦ.

χαλκο-φάλαρος, *ον* (χαλκός+φάλαρα)· ὁ ἔχων χάλκινα φάλαρα, ὁ λάμπων ἐκ χαλκοῦ, ὁ κεκοσμημένος διὰ διακοσμήσεων ἐκ χαλκοῦ.

χαλκόφι, ἐπ. ἀντὶ χαλκοῦ, γεν. τοῦ χαλκός.

χαλκο-χάρμης, -ου, ὁ (χαλκός+χάρμη)· ὁ μαχόμενος διὰ χαλκοῦ, ὁ ἔχων χαλκίνην πανοπλίαν || ἢ ὁ χάρων ἐπὶ τοῖς ὀπλοῖς (πρβλ. *σιδηροχάρμης*).

χαλκο-χιτών, -ωνος, ὁ, ἡ (χαλκός+χιτών)· ὁ φορῶν χάλκινον χιτῶνα || ὁ φορῶν χάλκινον θύρακα.

χαλκό-χυτός, *ον* (χαλκός+χέω)· ὁ χυτός ἐκ χαλκοῦ, ὁ χυθεὶς ἐκ χαλκοῦ.

χαλκῶ, *μαλλ.* -ώω (χαλκός)· ἐπικαλύπτω τι μετ' χαλκόν (διὰ χαλκίνων ἐλασμάτων).— παθ., μετ. παθ. ἀορ. *α'* χαλκωθεὶς = ἐνδυσθεὶς μετ' χαλκόν, θωρακισθεὶς, περιβληθεὶς χαλκίνην πανοπλίαν.— || κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ.

χάλκωμα, -ατος, τό (χαλκῶ)· ὡς καὶ νῦν, χάλκωμα, τό ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον (ἐργαλεῖον, σκεῦος, ὄργανον κλπ.).

χάλυβικός, ἡ, ὄν, ἢ χάλυβικός (χάλυψ)· ὁ ἀνήγων εἰς τοὺς *Χάλυβας*, ἢ ὁ ἐκεῖθεν προερχόμενος (βλ. *Χάλυψ*). 2) ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χάλυβος || τὸ *χαλυβιδόν* = ὁ χάλυψ.

χάλυβος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ χάλυψ (βλ. λ.).

Χάλυψ, -ύβος, ὁ, πληθ. *Χάλυβες*, ἕδος τοῦ Πόντου περιφνημὸν διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ χάλυβος.— || ὡς προσηγορ. ὁ χάλυψ = ὡς καὶ νῦν, χάλυψ, «ἄσάλη», ἀπεσκληρωμένος σίδηρος [τὸ μέταλλον ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ *Χάλυβες*· πρβλ. Διάχ. Πρωμ. 715 «*χάλυβες σιδηροτέκτονες*»].

χάμαδις, ἐπιρρ. (χαμαί), ποιητ. ἀντὶ χαμαῖς· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς.

χαμαῖς, ἐπιρρ. (χαμαί) = λατ. *humī*, εἰς τὸ ἔδαφος, πρὸς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς, χαμαί.

χαμάθεν, καὶ **χαμόθεν**, ἐπιρρ. (χαμαί)· χαμόθεν, ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ γῆς, ἀπὸ κάτω.

ΧΑΜΑΪ, ἐπιρρ. ὡς καὶ νῦν, χαμαί, χάμου, κατὰ γῆς. 2) = χαμαῖς (βλ. λ.), λατ. *humī*, εἰς τὸ ἔδαφος (πρὸς τὸ ἔδαφος), κατὰ γῆς.

**Ετυμ.*: χαμαί, κυρ. τοπ. δοτ. (ιαπ. *g̃h̃iηmai) χαμαί-ζηλος (ζ- <*g̃vi-: βίος-ζή-) χαμάζε· χαμάθεν· χαμάδης· χαμηλός· νεο-χμός· Χαμύνη (ἐπιθ. τῆς Δῆ μητρος): Zenb. zam- (za, za, zam· zamā = κατὰ γῆς)· θρακοζουγ. ζεμελω, εἰς οὐ Σεμελα (ἠ=ἡ μήτηρ-Γῆ), ἀλβ. dē (γῆ, χωρίον), демге (οκυλοκατοικία), λατ. humi δοτ. (κατὰ γῆς) (εἰς οὐ *homo-s, humus), humilis, παλ-λατ. hemōnem, nēmo (*ne-hemō), hemōna (=humana), homō, ὁσx. humuns (=homines), ὄμβρ. homonus (=hominibus), ὁσx. hun-trus (=inferi), hun-tru, ὄμβρ. hultra, hondra (=infra), ὄμβρ. hondomtu (=ab infimo), γοθ. guma, παλ-norr. gume, ἀγγλ-σαξ. zuma, παλ-γερμ. gomo (ἄνθρωπος), παλ-norr.

Gymir, λιθ. zeme, λατ. seme, παλ-πρωσ. semme, same (γῆ), λιθ. zemas, λατ. sems (χαμηλός), λατ. sem (ὑποκάτω), παλ-σλαβ. zemija (γῆ), zmija (ἐρπετόν), zmijī (ὄφις), λιθ. zmu=παλ-πρωσ. smoy (ἄνθρωπος), λιθ. zmo-gūs (ἄνθρωπος), εἰς ιαπ. *ghom-, *ghem-, *ghm-, ἄτινα προήλθον δι' ἰσοπεδώσεως ἔκ τῶν ἀσθενῶν πτώσεων γεν. *gdhmēs, δοτ. *gdhmai, ὄργαν. *gdhīmā· πρβλ. *gdhem-, *gdhem-, *gdhom-, *gdhm-, *gdhmm- ἐν τοῖς ἔλλ. χθών, χθαμαλός (βλ. λ. λ.).

χαμαι-γενής, ἑς, γεν. -έος (χαμαί+γενέσθαι)· ὁ χαμαί γεννηθεὶς (ἐπιθ. τῶν ἀνθρώπων), ὁ ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ ἐδάφους.

χαμαι-ευνάς, -άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ ἔπομ. [-αλ-χάριν τοῦ μέτρου].

χαμαι-εύνης, -ου, ὁ (χαμαί+εύνῆ)· ὁ εὐναζόμενος (κοιμώμενος) κατὰ γῆς [-αλ-χάριν τοῦ μέτρου].

χαμαί-ζηλος, (ῆ), ον (χαμαί+ζήλος)· ὁ ζηλευόν (ζητῶν, ἀγαπῶν) τὸ χαμαί (τὸ ἐδαφος), ὁ χαμηλός, ὁ μὴ αὐξάνων πολὺ ὑπὲρ τὸ ἐδαφος ἢ γενικῶς, ὁ χαμηλὸς ἢ χαμαί-ζηλος (ἐνν. δίφρος)=τὸ χαμηλὸν κώδιμα, «τὸ χαμηλὸ σκοταίνι».— ἢ μτρ., ὁ ὀρεσκόμενος εἰς ταπεινά πράγματα, ὁ ἐπιδιώκων τὰ κοινὰ καὶ ταπεινά, τὰ τετριμμένα, ὁ ταπεινός ἢ τὸ χαμαί-ζηλον=ἡ ταπεινότης, ἡ ταπεινοφροσύνη.

χαμαι-κοιτέω, μελλ. -ήσω (χαμαικοιτής)· κοιτάζομαι (κεῖμαι, κατάκειμαι, κοιμώμαι) χαμαί.

χαμαί-κοίτης, -ου, ὁ (χαμαί+κοίτη)· ὁ ἐχων τὴν κοίτην τοῦ χαμαί, ὁ κείμενος (κοιμώμενος) κατὰ γῆς.

χαμαί-λαχίς, ἑς, γεν. -έος (χαμαί+λέχος)=χαμαικοίτης (βλ. λ.), ὁ χαμαί κατακλινόμενος, χαμαί πλαγιάζων.

χαμαί-λέων, -οντος, ὁ (χαμαί+λέων)· ὡς καὶ νῦν, χαμαιλέων, εἶδος σαύρας, τῆς ὀποιᾶς τὸ χαρακτηριστικότερον γνώρισμα εἶναι ὅτι μεταβάλλει τὸ χρομᾶ τῆς.

χαμαί-πέτέω, μελλ. -ήσω (χαμαιπετής)· πίπτω χαμαί, πίπτω κατὰ γῆς ἢ γνώμα χαμαιπετοῖσα=γνώμη πίπτουσα κατὰ γῆς.

χαμαί-πετής, ἑς (χαμαί+πετ-, ριζ. τοῦ πίπτω)· ὁ πίπτων εἰς τὴν γῆν, ὁ ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς, ὁ κείμενος χαμαί, ὁ χαμηλός ἢ χαμαιπετής πίπτω=πίπτω κατὰ γῆς ἢ ὁ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (εἰς τὴν κόνιν). 2) ὁ κείμενος (ἢ ὁ κοιμώμενος) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. 3) ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.— ἢ μτρ. ὡς, ὁ ταπεινός, χαμηλός, πολὺ μέτριος.

χαμαί-πετοῖσα, ὄμωρ. ἀντι χαμαιπετοῖσα, θηλ. μτρ. τοῦ χαμαιπετέω.

χαμαί-τυπεῖον, τὸ (χαμαί+τυπεῖν)· ὡς καὶ νῦν, χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, οἶκος ἀνοχῆς.

χαμ-ερπής, ἑς (χαμαί+ερω)· ὁ ἐρπων χαμαί, ἐρπων κατὰ γῆς, ὡς καὶ νῦν χαμερπής, ποταπός, χυδαῖος.

χαμ-εύνῆ, ἡ, ἀντι χαμαι-εύνῆ (χαμαί+εύνῆ)· εύνῆ (κλίνη, κοίτη) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένη, ἐστρωμένη κατὰ γῆς, ἀχυρόστρωμα.— ἢ γενικῶς, κλίνη, κλινοστάσιον, «οἱρποδοῦ».

χαμ-ευνίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ χαμύνῆ (βλ. λ.).

χαμηλός, ἡ, ὄν (χαμαί)· ὁ χαμαί, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. 2) ὡς καὶ νῦν, χαμηλός, μικροσκοπικός ἢ μτρ., ἀσήμαντος, «τιποτένιος», μηδαμινός, εὐτελής, χαμερπής, χυδαῖος, ποταπός, μικροπρεπής.

χάμωθεν, ἐπιρρ. (χαμαί), μτρν. τύπος ἀντι χαμαί-θεν (βλ. λ.), ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ κάτω, ἀπὸ χόμου.

χάμψαι, οἶ, τὸ Διγυπτιακὸν ὄνομα τῶν κροκοδείλων.

χᾶν, ἡ, ὄμωρ. ἀντι χῆν (βλ. λ.).

Χανάνιος, α, ον' ὁ κάτοικος τῆς (Γῆς) Χαναάν.— ὡς προσηγορ., ἔμπορος (ἐκ Τύρου ἢ Σιδῶνος), διότι οἱ κάτοικοι τῆς Χαναάν ἐφημίζοντο ὡς ἱκανώτατοι ἔμποροι.— Χανααία, ἡ = γυνὴ ἐκ Χαναν.— βλ. καὶ Χανανίτης.

Χανδάνω, μελλ. χείσομαι (*χενδ-σ), ἀορ. ἔχᾶδον, ἐπ. χᾶδον· πρκ. μετὰ σημασ. ἔνεστ. κέχανδα· ἐπ. γ' ἐν. ὑπερσ. μετὰ σημασ. πρτ. κεχάνδει· χωρῶ, «χωρῶς», περιλαμβάνω ἐν ἐμαυτῶ, περιέχω, δύναμαι νὰ περιλάβω: *ἔξ μέτρα χᾶδανε κρητήρ*=ὁ κρατῆρ «ἐχώρουσεν» («μποροῦσε νὰ χωρέσῃ») *ἔξ μέτρα ἢ οὐκ ἔδυνῆσαιο πάσας αἰγιαλὸς τῆς χαδέειν*=ὁ αἰγιαλός (ἢ ἀκτή) δέν ἔδυνῆθῆ νὰ «χωρέσῃ» (νὰ περιλάβῃ) ὅλα τὰ πλοῖα.

**Ετυμ.*: χανδάνω, μελλ. χείσομαι (*χενδ-σ), ἀορ. ἔχᾶδον (χῆδ-)· ἀλβ. g'ēn, g'en' (εὐρίσκω), λατ. pre-hendō (λαμβάνω, ἀδράχνω), praeda (λεία, λάφυρον) (*prae-hedā), παλ-εβλ. gataim (λαμβάνω, πιάνω) (*ghed-nā-mi), gall. genni (=λατ. contineri, comprehendī, capi) (ghyū-d-), γοθ. bi-gitan, παλ-norr. geta, ἀγγλ-σαξ. be-zietan, παλ-γερμ. pi-gezzan (βάλλω, πλήττω), παλ-norr. gáta (εἰκόσια, σίνιγμα), λιθ. pa-si-gendū, -gésiti (θλίβομαι, λυποῦμαι), godūs (ἐπιθυμητικός, ἀπληθής), λατ. at-gádātis (ἐνδυμοῦμαι, παλ-σλαβ. gadaja, gadati (σκέπτομαι, ὑποδέτω, συμπεραίνω)· εἰς ιαπ. *ghe(n)d-).

χανδόν, ἐπιρρ. (χαίνω)· με' ἀνοικτὸν στόμα, ἀπλήστως ἢ μτρ., ἀπλήστως, ἀκορέστως, «ἀχόρταγα», λαιμάργως.

χάνειν, ἀπρφ. ἀορ. ὅρ. τοῦ χαίνω.

χᾶνοι, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. ὅρ. τοῦ χαίνω.

ΧΑ'ΟΣ, -εος, τό ὡς καὶ νῦν, τὸ χάος, τὸ κενόν, τὸ ὑπεῖρον, προσωποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἡσίοδου, ὅστις παριστᾷ τὸ Χάος ὡς τὴν πρώτην μορφήν καταστάσεως τοῦ Σύμπαντος ὡς τὴν ἄμορφον βλην. 2) τὸ ὑπεῖρον διάστημα, ἡ ἀτμοσφαῖρα ἢ μτρ., πῶς εὐρύς κενός χώρος, χάσμα, ὄβυσσος.

**Ετυμ.*: χάος (*χafos, ιαπ. *ghen-es), γεν. χᾶεος, χᾶους· χαῦνος· χαῦναξ· χαῦνὸ-πρωκτος (=εὐρύ-πρωκτος)· χαυλι-όδοι· παλ-γερμ. goumocaumun (*ghuemen-), giumo (*ghēu-men-), guomo, παλ-norr. gōmr,

gōme (*ghē[u]-m)=ἀνάκτορον, λιθ. gomurys=ἀνάκτορον, λατ. gāmuris=τραχεῖα ἀρτηρία (*gh-ὄρα-νικόσ), δημοτ-γερμ. guske, goske (στόμα, χάσμα), μεσ-γερμ. gülle (τέλμα, βούρκος), μεσ-γερμ. gole goel (βάλλος)· ἡ σμ. τοῦ τέλματος προήλθεν ἔκ τῆς ἐνν. τῆς κοιλότητος (τοῦ λάκκου), πρβλ. norv. gyl (οχισμῆ, χαραμάδα)· εἰς ιαπ. *ghēu-, *ghō(u)-, *ghau-, *ghu- (=λατ. hiare, χαίνω, χάσκω)· βλ. καὶ χαίνω, χῆμη, χιράς.

Χᾶος, ὄν ὡς τὸ χᾶος (βλ. λ.), γνήσιος, ἀληθής, ἀγαθός.

Χᾶρά, ἡ (χρηθῆαι)· ὡς καὶ νῦν, χαρά, εὐφροσύνη, τέρψις, ἡδονή ἢ χαρᾶ=μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως ἢ μετὰ γεν., χαρὰ ἐν τινι, εὐχαρίστῃσι διὰ τι πρᾶγμα.

Χάραγμα, -ατος, τὸ (χᾶράσσω)· πᾶν τὸ ἐγκεχαραγμένον, τὸ ἐγχαράκτον, τὸ ἐντυπωθὲν ἢ χάραγμα ἐχίδνης=τὸ χάραγμα (τὸ ἴχνος) τὸ προξενηθὲν ἐκ δῆγματος ἐχίδνης. 2) ἐγκεχαραγμένον σύμβολον (σῆμα), ἐπιγραφὴ. 3) μέταλλον κεχαραγμένον, νόμισμα.

Χαράδρα, ἰων. χαράδρη, ἡ (χαράσσω)=χείμαρος (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν, χείμαρρος, ὄρητικὸν ρεῦμα (εἰς ὑδάτων βροχῆς ἢ τηκομένων χιόνων) κατερχόμενον ἐξ ὀρεινῶν συγκροτημάτων πρὸς τὰς πεδιάδας ἢ τὴν θάλασσαν, διανοοῖται δὲ δι' ἑαυτὸ ὄδον εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ δρους, λατ. torrens.— ἢ ὡς καὶ νῦν, χαράδρα, ἡ κοίτη τοιοῦτου χείμαρρου, βαθεῖα φάραγξ, λαγκάδι.

Χαράδραϊος, α, ον (χαράδρα)· ὁ ἀνήκων εἰς χαράδραν, ὁ προερχόμενος ἐκ χαράδρας.

Χαράδριος, δ' (χαράδρα)· πτηνόν τι ὑποκίτρινον, οἰκοῦν ἐν χαράδραις, εἴ. ἂν ἔλαβε καί τ' ὄνομα.

Χαράδριον, μελλ. -ώσω· παθητ., ἄορ. α' ἐχαράδρω-θη· πρκ. *κεχαράδρωμαι* (χαράδρα)· ὡς καί νῦν, χαράδρων, ἀνοίγω χαράδρας καί κοίτας χειμάρρων.—παθητ., χαράδρουμαι, γεμίζω ἀπό χαράδρας, διουλακίζομαι ὑπό χαράδρων, γίνομαι χαράδρα || *χώρα κεχαράδρωμένη* = χώρα διεσχισμένη ὑπό χαράδρων, χώρα πλήρης χαράδρων.

Χαράδριον, μελλ. -ώσω (χάραξ)· περιφράσσω διά χαρακώματος, περιχαρακῶν, ὄχυρῶν.— || ὑποστηρίζω διά χαρακῶν (διά δοκῶν, διά πασσάλων).

Χαράκτηρ, -ῆρος, δ' (χαράσσω)· τὸ ἐγκεχαραγμένον, τὸ σημεῖον τὸ γενόμενον (τὸ χαραχθέν) ἐπὶ νομισματος ἢ ἐπὶ σφραγίδος, τὸ ἀποτύπωμα, ἡ σφραγίς, ἡ σούλλα || *χαρακτῆρα ἐπιμεβάλλω τινί* = ἐπιδέτω σφραγίδα ἐπὶ τινος πράγματος. 2) μτρ., τὸ σῆμα (ἢ ἔνδειξις, τὸ χαρακτηριστικὸν γνῶρισμα) τὸ ἐχαραχθέν (ἐντυπωθέν) ἐπὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος, δι' οὗ καθίσταται εὐδιάκριτον (διακρίνεται ἀπὸ τὰ ἄλλα πράγματα ἢ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνδρώπων), χαρακτηριστικὸν γνῶρισμα, χαρακτήρ, ὁ ἰδιαίτερος χαρακτήρ τῶν: *ἀνδρῶν οὐδεὶς χαρακτῆρ ἐμπέφυκε σώματι* = οὐδὲν ἐξωτερικὸν «σημάδι» ἔχει ἐχαραχθῆ φύσει (ἐκ φύσεως) εἰς τὸ σῶμα τῶν ἀνδρώπων. 3) τὸ ἰδιαίτερον ὕφος Συγγραφῆς.

Χαράκτος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *χαράσσω*· ὡς καί νῦν, χαρακτός, ὁ κεχαραγμένος, ἐγγάρακτος, ὁ ὀδοντωτός ὡς ὁ πρίον.

Χαράκωμα, -ατος, τὸ (χαρακῶν)· τόπος περιβεβλημένος ὀλόγυρα διά *χαράκων* (πασσάλων), περιφρακτός, περιχαρακωμένος, ὄχυρωμένος στρατόπεδον.— || τὸ περιβάλλειν διά πασσάλων, τὸ περιφράσσειν || τὸ ἐκ πασσάλων περιφραγμα, ὡς καί νῦν *χαράκωμα* || = τὸ παρὰ Ῥωμαίοις vallum.

Χαράκωσις, -εως, ἡ (χαρακῶν)· ἡ περιχαράκωσις, τὸ περιφράσσειν διά χαρακῶν (πασσάλων), ὄχυρωσις.

Χάραξ, -ἄνος, δ, καί ἡ (χάρασσω)· αἰμηρός πάσσαλος, «παλούκι» | πάσσαλος διχαλωτός κατὰ τὸ ἐν ἄκρον, χρησιμοποιούμενος πρὸς ὑποστήριξιν κλημάτων ἀμπέλου.— || ὡς τὸ *σταυρὸς* (βλ. λ.), πάσσαλος («παλούκι») χρησιμοποιούμενος κατὰ τὰς ὄχιρωσεις στρατοπέδων, λατ. vallus· ἐντεθῆν 2) περιληπτικῶς, ὡς τὸ *χαράκωμα*, περιχαρακωμένος χώρος, ὄχυρωμένον στρατόπεδον, λατ. vallum.

ΧΑ'ΡΑ'ΣΙΟΝ, ἀτ. -ΤΤΩ· μελλ. -ξω· ἄορ. α' ἐχάραξα· παθητ., ἄορ. α' ἐχαράχθη· πρκ. *κεχάραγμα*: ποιῶ τὸ δέψι (αἰμηρόν, μυτερόν), ὄξυνω, ἀκονίζω.—παθητ., ἐγκόπτομαι, χαράσσομαι || μτρ., ἐπὶ ὀφθαλμῶν, σπινθηρίζω, ἀπαστρόπτω. 2) μτρ., παροργίζω, ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω, προκαλῶ.—παθητ., ἐξερεθίζομαι, ἐξοργίζομαι.— || αὐλακῶν, αὐλακίζω (διά τοῦ ἄροτρου), ἀρότριον, ζευγάριον.— || ἐχχαράσσω, ἐγγλύφω, ἐντυπῶ, ἐγγράφω, ἐπιγράφω.

Ἔτυμ.: *χαράσσω*· *χάραξ*· *χαρακῶν*· *χαρακτῆρ*· *χαράδρα*· *χαράδριος*· πιβ. εἴ. ἰαπ. *ghrā-, μεταπτ. 3αθμ. τῆς βδο. gher(i)· (συχνὰ ἀποξέτω), τοῦ gher- ἔντος παραλλ. τῷ *gher- ἐν τῷ *χέραδος* (βλ. λ.).

Χάριεναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *χάριω*.

Χάριεσθαι, μτρν. μελλ. τοῦ *χάριω*.

Χάρι-δότης, -ου, δ, καί παρὰ Πλουτ. **Χαριδότης** (χάρις+δίδωμι)· ὁ δίδων (παρέχων, προξενῶν) χάριον (ἐυχαριτόσην) ἢ χάριν.

Χάριεις, *χαρίεσσα*, *χαρίεν*, γυν. -εντος (χάρις)· ὡς καί νῦν. χαρίεις, «χαριτωμένος», πλήρης χαρίτων, εὐχαρις, κομψός, εὐμορφος, θελκτικός.— || παρ' ἀτι: κοῖς συχνὰ ἐπὶ προσώπων, καί δὴ ἐν ἀσέσει πρὸς τὴν χάριν τοῦ πνεύματος, ἐπίχαρις, εὐφυής, παιδιευμένος, τέλειος ἄνθρωπος, εὐγενής τῶν τρόπων || *οἱ χαρίεντες* = οἱ ἀνεπτυγμένοι, οἱ τυχόντες ἀνατροφῆς καί παιδείας, οἱ μορφωμένοι.— || τὸ οὐδ. παρ' ἀτ. ἐχρησιμοποιοῦν καί ὡς ἐπίρρ., ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ προκαρῶζοντες (*χάριεν*).

Χάριεντίξομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀτ. -ισύμαι, ἀποθ. ὀμιλῶ ἢ, πρῶτον μετὰ χάριτος καί κομψότητος || εἴ-

μαι εὐτρόπελος, ἀστείζομαι, λέγω ἢ κόμνω ὄστετα, λατ. *festive loqui* | *ἀπουθῆ χαριεντίξομαι* = ἀστειεύομαι «στὰ σοδῶρά» (κατὰ τρόπον σοδῶρον).

Χάριεντως, ἐπίρρ. τοῦ *χαρίεις*· ἐπιχαρίτως, μετὰ χάριτος, κομψῶς || εὐφυῶς, ἐπιτηδείως, ἐπιδείξιως. 2) εὐγενῶς, φιλοφρόνως.

Χάρι-εργός, ὄν (χάρις+ἔργον)· ἡ προσδίδουσα χάριν καί κομψότητα εἰς τὰ ἔργα (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῶς ὡς προστατίδος τῶν τεχνιτῶν), ἡ κομψῶς ἐργαζομένη, ἡ καλλιτέχνις. 2) ἡ χαίρουσα διὰ τὰ ἑωραία ἔργα (ἐκ τοῦ *χαίρω+ἔργον*), πάλιν ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῶς ὡς προστατευούσης τοὺς καλλιτέχνας καί τοὺς τεχνίτας (χειρωνακτας).

Χάριζομαι, μέσ. μελλ. -ίσομαι, ἀτ. -ισύμαι, ὡς καί παθ. μελλ. *χαρισθήσομαι*· μεσ. ἄορ. α' ἐχαρισάμην, καί παθ. ἄορ. α' ἐχαρίσθη· πρκ. *κεχάρισμαι* (ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σημασι., ἐνεργ. καί παθητ.)· (χάρις)· ὡς καί νῦν, χαρίζομαι εἰς τινα, λέγω ἢ πρῶτον τὸ εὐχάριστον εἰς τινα, κόμνω χάριν εἰς τινα, δεικνύω εὐνοίαν πρὸς τινα, «τοῦ κάνω τὸ κατήρι», λατ. *gratificari* (μετὰ δοτ. προσ.) || ἀπολ., εἶμαι εὐχάριστος, ἐπιδίδωκ τὴν εὐνοίαν τινος. 2) παρ' ἀτ. ἐνδίδω (ὑποχωρῶ) εἰς σοδῶρὰν ἐπιδυμίαν, ἱκανοποιῶ πάθος τι, ὡς τὸ λατ. *Indulgere* || *χαρίζομαι τῷ σώματι* = ἱκανοποιῶ τὰς σαρκίους μου ἐπιθυμίας.— || μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ., χαρίζω τι, τὸ προσφέρω μετὰ τὴν δέλησιν μου, τὸ δίδω μετὰ χάριος || μετὰ γυν. (γυν. διαιρ.), δίδω προδύμω ἐκ τινος πράγματος, «χαρίζω» ἀπὸ τι: *χαρίζομαι ἀλλοτρίων* = «χαρίζω» ἀπὸ πράγματα πού δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμέ, «κάνω τὸν κουβαρῶ» μετὰ ξένα πράγματα | *ταμὴν χαρίζομένη παρεόντων* = οἰκονόμος παρέχουσα μετὰ μέγαν προδύμιαν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα («ἀπό δ, τι βρῖσκειται».— || ἐν παθητ. ἐνν., εἶμαι εὐχάριστος, εἶμαι εὐάρεστος, εἰς τινα, ἀρέσκω εἰς τινα, τοῦ εἶμαι ἀρεστός, εἶμαι ἀγαπητός, ἔχω γίνεῖ (ἔχω παραχωρηθῆ, δοθῆ) πρὸς εὐνοίαν τινος: *τοῖσι Ἐθβοθέσσι κεχάριστο* = εἶχε γίνεῖ πρὸς χάριν τῶν Ἐθβοθέων (διὰ τὰ εὐχαριστήθησιν οἱ Ἐθβοτές). 2) μτρ. πρκ. *κεχαρισμένος* = εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, ἀγαπητός | *ἐμὲ κεχαρισμένε θυμῷ* = λίαν εὐπρόσδεκτε εἰς τὴν ψυχὴν μου, φιλήτην μου («πολυαγαπημένε μου») | *κεχαρισμένος ἦλθεν* = εὐπρόσδεκτος ἦλθεν, εἶχε καταστήσει πολυπόδητος (περιπόδητος).

Χαρίζῃ, θωρ. ἀντι *χαρίσει*, δ' ἐν. μέλλ. τοῦ *χαρίζομαι*.

Χάρις, ἡ, γυν. *χάριτος*· αἰτ. *χάριν* ἢ *χάριτα*· πληθ. *χάριτες*· δοτ. πληθ. *χάρισι*, ἐπ. *χαρίτεσσι*, ποιητ. καί *χάρισει* (*χάριω*)· ὡς καί νῦν, χάρις, εὐνοία, λατ. *gratia*, καί δὴ: || ἐξωτερικὴ χάρις, δέληγτρον, ἐρασιμία ψυψις, ἀξίεραστος ἐμφάνις: *θεοπεισίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέγευεν Ἀθήνη*· ἡ Ἀθῆνα δ' ἔπειτα περιέβαλε τὸ σῶμά του μετὰ δειον κάλλος (περὶ ἔχουσε τὸ σῶμά του μετὰ ἐκπληκτικὸν κάλλος). 2) ἐπὶ πραγμάτων, γοητεία, αἴγλη:— || ἐσωτερικὴ χάρις, ἐσωτερικὴ εὐνοία, ὡς αἰσθημα εἶτε τοῦ ἐναρτυντος τὴν χάριν (ὡς καλωσύνη, εὐνοία, εὐμένεια, εὐεργεσία)· εἶτε τοῦ δεχομένου ταύτην (ὡς εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία): (ἀμφοτέρω αἰ. ἐνοία ἐν τῇ ἀντὶ φράσει) ἢ *χάρις χάριν φέρε* = ἡ εὐεργεσία φέρε (ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα) τὴν εὐγνωμοσύνην || εἰδικαὶ περιφράσεις: *χάριν οἰδά τινι* = γνωρίζω (αἰδοῦμαι) εὐγνωμοσύνην πρὸς τινα | *χάριν ὀφείλω τινι* = χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τινα, «τοῦ ὀφείλω χάριτας», τοῦ εἶμαι ὑπόχρεως, εἶμαι ὑποχρεωμένος μαζὶ | *χάριν κατατίθημαί τινι* = ἀποκτῶ τὴν εὐγνωμοσύνην τινός (κωρ. τοῦ παρέχω εὐεργεσίας ὡστε νὰ ἀποκτῶ δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης του, «τοῦ τὰς παρέχω ὡς παρακαταθήκην» τῶρον τινὰ διὰ τῆς ὁποίας ἐγγράφω ὑποθήκην ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης του) | *χάριν λαμβάνω τινός* = λαμβάνω εὐχαριστίας (λαμβάνω, δέχομαι, τὴν ἐκφορασιον εὐγνωμοσύνης) παρὰ τινός· | *χάριν κομίζομαι* = ἀποκομίζω (θερίζω) εὐγνωμοσύνην. 3) εὐνοία, ἐπιρροή ὡς ἀποτέλεσμα εὐνοίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν βίαν, λατ. *gratia*: *χάρις πλείων ἢ φόβω* = ἀπὸ εὐνοίαν μᾶλλον (ἀπὸ εὐνοϊκὴν διάθεσιν μᾶλ:

λαν). παρά ἀπὸ φόβου.— ■ εὐνοια τελεσθεῖσα (λαβούσα χάριν), φιλοφροσύνη, εὐεργεσία, δῶρον, δωρεά. χάρις: *χάριν φέρω τινί*—τοῦ προσφέρω κάποια εὐχάριστον, τοῦ παρέχω κάποια χάριν, «τοῦ κάνω κάτι τὸ καλὸ» | ὡς. ἐν ταῖς ἐπομέναις φράσεσιν *χάριν τίθεμαι τινί=χαρίζομαι τινί=δεικνύω εὐνοίαν πρὸς τινα, τοῦ κάνω χάριν | χάριν νέμω τινί=παρέχω χάριν (εὐχάριστον, χάριν, εὐνοίαν) εἰς τινα, τὸν εὐνοῶ | χάριν δρῶ τινί=εὐ ποιοῦ τινά=εὐεργετῶ τινα.— IV τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χάριτος, ἀπόλαυσις, ἡδονή, εὐφροσύνη, τέρψις, εὐαρέστησις, χαρὰ | *χάρις τινός=*ἀπόλαυσις ἐκ τινός | *φόρμιγγος χάρις=*χαρὰ (τέρψις) «ἀπὸ τοῦ παιζέω» τῆς φόρμιγγος | *συμποσίον χάρις=*ἀπόλαυσις συμποσίου. 2) *δαυμόνων χάρις=*τιμῆ (λατρεία) ὀφειλομένη εἰς τοὺς θεοὺς || εὐχάριστῆριος προσφορά, δῶρον προσφερόμενον εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης: *εὐκταλα χάρις=*δῶρον συνειληφῆς εὐχῆς (δρκου, ταξιμάτος).— V εἰδικαὶ χρήσεις: 1) ἡ αἰτ. ἐν *χάριν* ἔγεν. (*χάριν τινός*)—ὡς καὶ νῦν, χάριν τινός, πρὸς χάριν τού, ἐξ αἰτίας του, ἔνεκά τινος | *χάριν Ἐκτορος=*πρὸς χάριν τοῦ Ἐκτορος | ἐνίοτε προσλαμβάνε: καὶ τὸ ἄρθρον: *τὴν Ἀθηναίων χάριν=*πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων.—ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ ταχέως προσέλαβε τὸν χαρακτήρα προθέσεως συντασομένης μετὰ γεν. (=ἔνεκα), λατ. *gratia, causa*, χάριν τινός, ἐξ αἰτίας τινός, πρὸς ὑφέλειαν τινός, διὰ λογαριασμόν τινός || ὡς. ἐν συγχρῆ χρήσει ἴσαν καὶ αἱ περιφράσεις *ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν=*πρὸς χάριν μου, πρὸς χάριν σου, λατ. *mea gratia, tua gratia*. 2) ἡ αὐτὴ αἰτ. μετὰ προθέσ., εἰς *χάριν τινός=*διὰ τὴν προξενίῳ εἰς τινα εὐχάριστον | *πρὸς χάριν λέγω τινί=*ὀμιλῶ πρὸς τινα κατὰ τρόπον ποῦ τὸν εὐχαριστεῖ (ὅπως τοῦ ἄρασει), ἡ διὰ τὴν τὸν εὐχαριστήσω | ἀλλ' ὅμως, *πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκός=*χάριν τῶν σαρκῶν μου, δηλ. πρὸς καταβροχθιστῶν τῶν. 3) *ἐν χάριτι κρίνω τινα=*κρίνω τινα μεροληπτικῶς (ὑπὲρ αὐτοῦ), τὸν κρίνω εὐνοϊκῶ (οὐχὶ ἀπροσποληπτικῶς ἀλλὰ μεροληπτικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ) | *διὰ χαρίτων εἰμι (ἡ γίγνομαι) τινί=*συνδέομαι μετὰ τινός διὰ σχέσεων φιλίας ἢ ἀμοιβαίας εὐνοίας.— VI ἐν τῇ μυθολογίᾳ αἱ *Χάριτες* ἴσαν θεότητες, αἱ ὁποῖαι παρίσταντο ὡς χορηγοὶ πάσης χαρᾶς καὶ εὐνοίας, ἀκόμη καὶ τῆς εὐνοίας τῆς νίκης κατὰ τοὺς ἀγῶνας ἴσαν δ' αὐταὶ τρεῖς *Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη*, καὶ *Θάλεια* [δὲ ἔτυμ. βλ. *χαίρω*].*

Χάρισμα, -ατος, τὸ (*χαρίζομαι*)· πᾶν τὸ χαρίζομενον, τὸ διδόμενον δωρεᾶν, δωρεά, δῶρον, εὐνοία.

Χάρισσασθαι, ἐπ. ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *χαρίζομαι*.

Χάριστῆριος, ὄν (*χαρίζομαι*)· ὁ λεγόμενος ἢ γινόμενος ἢ διδόμενος εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης.— ■ ὡς οὖν, τὸ *χαριστήριον=*εὐχαριστήριος προσφορά, δῶρον εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης. 2) τὰ *χαριστήρια* (ἐνν. *ἱερά*)=εὐχαριστήρια θυσίαι.

Χαρίτις, ἡ (*χάρις*)· χαριεντισμός, ἀστεϊσμός, ἀστεϊότης.

Χαρίτο-θλέφαρος, ὄν (*χάρις+θλέφαρον*)· ὁ ἔχων θλέφαρα ὅμοια πρὸς τὰ τῶν *Χαρίτων*.

Χαρίτο-γλωσσέω, ἀττ. -τέω, μελλ. -ήσω (*χαρίε+γλώσσα*)· ὀμιλῶ πρὸς χάριν (ἰδὶα νῦν εὐχαριστήσω), ὀμιλῶ κολακευτικῶς, λέγω γλυκὰ λόγια.

Χαρίτω, μελλ. -ώσω (*χάρις*)· πληρῶς τινα χάρητος.— ■ δεικνύω εὐνοίαν πρὸς τινα.— παθητ., εὐνοοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐκ μέρους τινός, λαμβάνω δείγματα εὐνοίας.

Χαρίτ-ώπης, ἐς (*χάρις+ὄψω*)· ὁ ἔχων ὄψιν πλήρη χάριτος, ὁ χαρίζεσθαι τὴν ὄψιν, ὁ δελκτικὸς τὴν μορφήν || ἠηλ. *χαριτώπεις*, -ιδος.

Χάρμα, -ατος, τὸ (*χαίρω*)· πηγή χαρᾶς, πρᾶγμα προσενοῦν χαρὰν || χαρὰ, εὐφροσύνη, τέρψις, ἡδονή.

Χάρμη, ἡ (*χαίρω*)=*χάρμα* (βλ. λ.) || ἡ ἀγρία χαρὰ τῆς μάχης, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς μάχην, ἡ μάχη.— ■ =*ἐπιδορατίς*, ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος.

Ἔτυμ.: *χάρμη* *χαίρω* δὲ ἔτυμ. βλ. *χαίρω*.— ὡς πρὸς τὸ *χάρμη=ἐπιδορατίς* πρβλ. Ἡσυχ. «*ἀγαρμοῦν ἀνωφερῆ τὴν αἰχμὴν*» εἰς λατ. *gher-, *gh(e)r(- (κάμνω προεξοχῆν), πρβλ. καὶ *gher- (=ξηραίνω-

μαι, νερκύνωμαι)· εἰς ἡς καὶ *χέρσος*· πρβλ. Ἡσυχ. «*χαρεία βουνοῦς*», *χοιράς*, -άδος (προ-ξέχων· ὡς οὖν. ἀκόπελος) (**χοίρω*-, λατ. *ghorjo-), gall. *garth* (ἀκρωτήριον, ὄρος), μεσ-γερμ. *grat* (ἐξέχουσα γωνία), πολ. *grat* (αἰχμὴ τοῦ βέλους, ἀκόντιον).

Χαρμονή, ἡ (*χάρμα*)· χαρὰ, τέρψις, ἡδονή || ἐν τῷ πληθ., *χαραί*, τέρψεις, ἀπολαύσεις.

Χαρμόσυνος, (ἡ), ὄν (*χάρμη*)· ὡς καὶ νῦν, χαρμόσυνος, χαροποιός, εὐχάριστος || πλήρης χαρᾶς, εὐθυμος || *χαρμόσυνα* (πιθ. ἐνν. *ἱερά*) *ποιῶ* =τελῶ ἑορτὰς χαρᾶς (ἑορτὰς εὐχαριστηρίους).

Χαρμό-φρων, -ωνος, ὁ, ἡ (*χάρμη+φρῆν*)· ὁ εὐφροίνων τὴν καρδίαν (ὁ παρέχων εὐφροσύνην εἰς τὰς φρένας) || ὁ ἔχων τὰς φρένας πλήρεις χαρᾶς, ὁ εὐθυμος, περιχαρής, φαιδρός.

Χάρο-ποιός, ὄν (*χαρά+ποιῶ*)· ὁ προξενῶν χάραν, ὁ φαιδρύνων, ὁ κάνων τινὰ νὰ χαίρη, ὡς καὶ νῦν χαροποιός («χαροποιός εἰδησις»).

Χάρ-οπός, (ἡ), ὄν (*χαρά+ὄψω*)· ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς πλήρεις χαρᾶς, ὁ ἔχων ἀπαστρόπτοντας ὀφθαλμοὺς ἀρχικῶς ἢ λ. δὲν ὑπεδῆλου ὠρισμένον χρώμα ἀλλὰ μόνον λάμψιν καὶ ἀγριότητα τοῦ βλέμματος, ὑστερον ὅμως κατήνητος νὰ σημαίνῃ ἐλαφρόν κυανοῦν ἢ ὑπόφαιον χρῶμα, σχεδὸν δὲ συνέπεσε πρὸς τὸ *γλαυκός* (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: *χαροπός* (-οπός <ρίζ. οσν-, βλ. ἐν *δασο*) συγγ. τῷ λιθ. *zeriū, zerēli* (φέγγω), *pa-zaras, zīaras* (ἀμυδρὰ λάμψις ἐν τῷ οὐρανῷ), *zary'jos* (διάδυρος ἀνδρακες), *zīora, pa-zīora* (λαμπρὸν φῶς ἐν τῷ οὐρανῷ), *ziortāli* (παρηλοῦμαι, κατακοίμαι), παλ-πρωσ. *sari* (καύσων), παλ-σλαβ. *zřja, zřēli* (θλέπειν), *zorū* (δψις, θέα), *zorja* (λάμψις), παλ-γερμ. *grāo*, παλ-πογγ. *grār* (φαιός), ἐκ βία. *gheg- (φέγγω).— ὡς πρὸς τὸ α' συνθετ. *χαρ-οπός*, τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἶναι ἔξονος πρὸς τὰ *χαίρω* καὶ *χάρμη* (ὄρμη πρὸς μάχην), εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν τὸ ὅτι τὸ ἐπιθ. *χαροπός* χρησιμοποιεῖται παρ' Ὀμήρω ἐπὶ λέοντος διακακῶς ἐπιθυμοῦντος τὴν μάχην.

Χαρτάριον, τό, ὄνομα τοῦ *χάρτης* (βλ. λ.).

Χάρτης, -ον, λατ. *charta*· φύλλον χάρτου, κατοκευασμένον ἐκ τῶν χριστῶν στρωμάτων τοῦ ποπύρου. [*χάρτης*] λατ. c(h)arta· ἀγν. ἔτυμολ.· πιθ. αἰγυπτ. λέξις].

Χαρτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *χαίρω*· ὁ πρόξενος χαρᾶς, ὁ ἐμποιοῦν χάρον, ὁ δι' ὃν χαίρει τις, εὐπρόδεκτος, εὐχάριστος, φαιδρός (ὡς τὸ *ἀσπάσιος*), λατ. *gratus*.

Χάρυβδις, -εως, ἰων. -ιος, ἡ· ἐπικίνδυνος θαλασσία δίνη κατὰ τὰ παράλια τῆς Σικελίας, ἐναντι τοῦ βραχίονος τῆς Σκύλλης (ἐπὶ τῶν Ἰταλικῶν παραλλῶν)· γενικῶς δὲ τὴν δεινὴν ὄψιν (κρουφίχτρας) || μετρ., ἀνδρωποῦς λαίμαργος, ἀρπαξ, ἀπληροτος, ἀδηφάγος, ὡς τὸ λατ. *barathrum*. Βλ. Κ.Ε.Α.

Χάρων, -ωνος, ὁ· ὁ πορθμεὺς τῆς Στυγῆς, κληθεὶς οὕτω ἐκ τῶν ἀπαστραπάντων ἐξ ἀγριότητος ὀφθαλμῶν του, «ὁ Χάρος» (πρβλ. *χαρ-οπός*)· βλ. Κ.Ε.Α.

Χασκάζω, μελλ. -άσω, θαμιστ. τοῦ *χάσκω* (μετ' αἰτ.)· ἐκθόμαι με ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπρὸς σέ κάτι (ἢ γιὰ κάτι).

Χάσκω, *ἔχασκον*· ὡς καὶ νῦν, χάσκω. ἀνοίγω τὸ στόμα (ἐν χρήσει ὡς ἐνεστ. καὶ πρτ. τοῦ *χαίνω*) πρβλ. *χαίνω* [*χάσκω*, μόνον ἐν. καὶ πρτ. (ἰαπ. *ghe-skō)], ὀποκατασταθὲν τελικῶς διπὸ τοῦ *χαίνω*, ὁ βλ. δι' ἔτυμ.]

Χάσμα, -ατος, τὸ (*χαίνω*)· ὡς καὶ νῦν, χάσμα, χαίνουσα ὀπή, ρήγμα, ρωγμὴ, ὄραστρον.— ■ τὸ ἀνοικτὸν στόμα ἢ τὸ ἀνοίγμα τοῦ στόματος, ὡς τὸ λατ. *ricius*.— ■ πᾶς ἐκτεταμένος χώρος, μεγάλη ἐκτασις, μεγάλη ἀπόστασις, μέγα διάστημα.

Χασμάομαι, μελλ. -ήσομαι, ἀπθ. (*χαίνω*)· ὡς καὶ νῦν. *χασμάμαι*, «χασμουριέμαι», ἀνοίγω τὸ στόμα «διόπλατα».

Χασμέομαι, ἰων. ἀντι *χασμάομαι* (βλ. λ.).

Χασμέμενος, δωρ. μετχ. ἐν. τοῦ *χασμάομαι*.

Χάσμημα, -ατος, τὸ (*χασμάομαι*)· ὡς καὶ νῦν, χᾶ

ομημα, «χασμουρητό», τό ἄνοιγμα τοῦ στόματος τοῦ χασσάμενου, λατ. *ricius*.

χασσάμενος, ἐπ. μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *χάσσομαι* (βλ. λ.).

χάσσοτο, ἐπ. γ' ἔν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *χάσσομαι* (βλ. λ.).

χάτις, μελλ. *-ήσω* ἐπιθυμῶ πολύ, ποδῶ διακωῶς, νά πράξω τν (μετ' ἀρπφ.) || ἀπολ., ἐπιθυμῶ, εὐχομαι.— || μετὰ γν. πραγμ., σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τν, ἔχω ἀνάγκη νινός, ἔχω ἑλλειψίν τινος [δι' ἔτυμ. βλ. *χῆτος*].

χάτιζω, μελλ. *-ίσω* (ἐν χρίσει κατ' ἔνυστ. μόνον) ὡς τὸ *χατέω* (βλ. λ.), ὑπερεπιθυμῶ τι, ποδῶ τι, θέλω τι || ἔχω ἑλλειψίν τινος, στερουμένος τινος, ἔχω ἀνάγκη νινός, χρειάζομαι τι || *χάτιζω ἔργοιο* = στερουμαι ἐργασίας, εἶμαι ἄνευ ἐργασίας, εἶμαι ἄεργος || ἀπολ. κατὰ μτχ., *χάτιζω* = στερουμένος, ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀνάγκῃ, πτωχός, ἐνδεής.

χάτις, ἴδος, ὁ, ἡ (καί **χάτις**, **χῆτις**), καὶ **χάτος**, **-τος**, τὸ καὶ **χῆτος** ἑλλειψίς ἐνδεΐα, ἀνάγκη.

χαυλι-όδους (καὶ **-όδων**), **-όδοντος**, ὁ, ἡ, οὐδ. **-όδων**, τὸ (*χαύλιος*+*όδους*) ὁ ἔχων προεξέχοντα ὀδόντα.— || *χαυλιόδοντες ὀδόντες* (ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κροκοδείλου)=οἱ προεξέχοντες ὀδόντες, «σκυλόδοντα» ὡς οὐα., ἀπολ., *χαυλιόδοντες*=*χαυλιόδοντα*, «δόντια μυτερά καὶ προιοντά». [δι' ἔτυμ. τοῦ α' συνθ. βλ. *χάος*: συγγ. τῷ *χαῦνος*].

χαυνο-πολίτης, **-ου**, ὁ (*χαῦνος*+*πολίτης*) ὁ πολίτης, ὁ ἔχων ἀνοικτὸν τὸ στόμα του, ὁ «χασκισμένος, χάδος» || ὁ εὐσπάτητος, ὁ «χάρφτων» πᾶν ὄ.τι τοῦ λέγουν καὶ πιστεύω εἰς αὐτό, εὐκολοπίστος.

χαυνό-πρωκτος, **ον** (*χαῦνος*+*πρωκτός*) ὁ ἔχων χαῦνον (εὐρύον) τὸν πρωκτὸν, ὁ κιναιδός, ἐκλυτός.

χαῦνος, (ἡ), **ον** (*χαῦνος*) ὁ χάλινος, χάσκων, ὁ «χασκισμένος, χάχας, χαζός», ὁ ἀποχαυνωμένος || ἄτονος, χαλαρός, πορῶδης, σπογγώδης.— || μτφρ., μαλθακός, ράθυμος, ἀνόητος, μωρός, μάταιος, κενός.

χαυνότης, **-ητος**, ἡ (*χαῦνος*) χαλαρότης, νωδρότης || τὸ πορῶδες (σπογγώδες) τοῦ ἐδάφους.— || μτφρ., ραθυμία, μωρία, ματαιότης, ματαιοφροσύνη.

χαῦνωσις, **-εως**, ἡ (*χαυνώσις*) χαλάρωσις, μαλθακυνσις, ὕφρασις.— || μτφρ., ἐλάφρυνσις, ἐλάττωσις τῆς ὀρυμῆς (τοῦ βάρους κλπ.) πράγματός τινος, ἐξασθενήσις.

χέε, **χέεν**, ἐπ. γ' ἔν. πρτ. καὶ ἀορ. α' τοῦ *χέω* (βλ. λ.).

χεζήτιος, ἄφεικτὸν τοῦ *χέζω* (ὡς καὶ τὸ *χεσεῖα*, βλ. λ.) αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη (καὶ ἔπομένως, θέλω πολύ) νά ἀποπατήσω, ἐνά ἀλαφρώσω.

ΧΕΪΛ, μελλ. *χεσοῦμαι* καὶ *χέσομαι* πρκ. *κέχοδα*: ἀορ. α' *ἔχεσα*: ἀορ. β' *ἔχασον*: παθ. πρκ. *κέχασμαι*: ὡς καὶ νῦν, χέζω, ἀποπατῶ, «ἀλαφρώνω», «κάνω τὴν ἀνάγκη μου». — παθητ., *σπέλεθος ἀρτίως κεχεσμένος* = κόπρος μόλις πρὸ ὀλίγου πεσοῦσα ἐκ τοῦ ἀφειδρῶνος.

Ἔτυμ.: *χέζω*: *χόδ-ος*, *χόδ-ανος*: *μυθό-χοδον*: πρβλ. Ἑουχ. *αχοδιτεῦεν ἀποπατεῖν*, *αχόδανον τὴν ἔδραν*: *σανοκρ. hádali* (πηγαίνω νά ἀποπατήσω), *Zevd. zadah-* (πρωκτός)=*ἀρμ. Jet* (ιαπ. **ghédos*)=οὐρῶ, φρυγ. *ζέτνα* (=τὴν *πύλην* κατὰ Φῶτ., ἡ γραπτ. τὴν *πυγὴν*?), ἀλβ. *Ḑjés* (ἀποπατῶ), παλ.-σλαβ. *zadŭ* (=λατ. *dorsum*), *zadŭ* (=λατ. *quae postica sunt*): πάντα ἐξ *ιαπ. *ghed-*, τὸ ὅποιον εἶναι ἴσως ἐπέκτ. τοῦ **ghē(i)-*, **ghē-* (=λατ. *hiare*) κατὰ τινος συγγ. τῷ παλ.-πορτ., παλ.-σαξ. *gaf* (ὀπή), ἀγγλ.-σαξ. *zeaf* (ἀγγλ. *gate*)=ἀνοιγμα, θύρα, εἰσοδος.

ΧΕΙΑ', ἰων. *χεῖη*, ἡ ἢ ὀπή, καὶ κυρ. ὀπή (κρησφύγετον) ὄφρων.

Ἔτυμ.: *χεῖα* (<*χεφεῖα*, *ιαπ. *ghevejā*=λατ. *fovea* (βόθρος, δρυγμα· παγίς), ἑλλ. *χάος* (βλ. λ.) ἐξ *ιαπ. ριζ. *gheu-* (χέω, χύνω, ἀνατρέπω) [ἑλλ. *χέω* κλπ.: πρβλ. νεο-ισλ. *giōta* (βόθρος), ἀνασκαφή]: παλ.-πορτ. *giōta* (ἀνασκαπτῶ, ἀνατρέπω)].

χειλεύς, θωρ. ἀντι *χειλεος*, γεν. τοῦ *χεῖλος* (βλ. λ.).

χειλο-ποτέω, μελλ. *-ήσω* (*χειλος*+*πίνω*) πίνω διὰ τῶν χειλέων μόνον, γεύομαι διὰ τῶν ἄκρων χειλέων, ροφῶ.

ΧΕΙΛΑΟΣ, **-εος**, τὸ πλθ., γεν. *χειλέων*, καὶ συνηρ.

χειλῶν: δατ. *χειλεσι*, ἐπ. *-εσσι*: ὡς καὶ νῦν, *χεῖλος*, ἐτὸ χεῖλι, λατ. *labrum* || παροιμ., *χειλεσι γελῶ*=γελῶ μετὰ τὸ χεῖλη (μόνον, ὄχι ἐσπὸ καρδίας) || *χειλεα μὲν τ' ἐδίην ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηνεν*=ἐδραζε μὲν τὰ χεῖλη ἀλλ' οὐκί καὶ τὸν οὐρανίσκον (δηλ. ἐπιεν ἐλάχιστα). 2) ἐπὶ κτηνῶν, οὐγγος, μυκτῆρ, στόμα || ἐπὶ κτηνῶν, *ράμφορος*. — || μτφρ., ἐπὶ πραγμάτων (π.χ. ἐπὶ ποτηρίου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, λίμνης κ. ἄ.), ἡ ἄκρα, τὸ ἄκρον, τὸ χεῖλος (κρησφῆρος π.χ. ἡ ποτηρίου), ὁ γύρος, ἡ δχδη.

Ἔτυμ.: *χειλος*, λεοθ. *χέλλος* (<**χελνος*, πρβλ. *χελύγη* (βλ. λ.): <ιαπ. **ghei-no-s*, παλ.-πορτ. *glo,lnar* πλθ. (βράγχια, γνάθοι), *Σουηδ. gðl* (γνάθος), *δαν. gjoelle* (ὄμ. σημάδι).

χεῖμα, **-ατος**, τὸ χειμερινὸς καιρὸς, «χειμῶνος», ψῦχος, παγετός, λατ. *hiems* || χειμῶν (ὡς ἐποχὴ τοῦ ἔτους), ἀντιθ. τῷ *θέρος* || ἡ αἰτ. *χεῖμα* ὡς ἐπιφρ.=ἐν καιρῷ χειμῶνος.— || καταγιγίς, *δύελλα* || μτφρ., *δύελλα* παθῶν, σφοδρὰ ψυχικὴ κίνησις.

Ἔτυμ.: *χεῖμα*: *χειμῶν* (ιαπ. θέμ. **ghei-men-y* *χειμέριος*: *χειμερινός* (: λατ. *hibernus* (<**heimno-s*) *χίων*, γεν. *χίωνος* (ἀντι **χιου-ος*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὄνομ.) *δύσχιμος*: τὰ *μελέγχιμα*: *σανοκρ. hēman* (ἐν καιρῷ χειμῶνος), *hēmanlā-h* (χειμῶν), *himā-h* (ψῦχος, χειμῶν), *himā-m* (χιών), *himā* (χειμῶν), *Zevd. zayan-*, *zyam-* (χειμῶν), *zima-* (παγετός), *ἀρμ. jium* (χιών), (**ghijō-m*=χιών), *Jmējn* (χειμῶν) (**Jim-ern*, πρβλ. *χειμερινός*), ἀλβ. *dime*, *took. dimer* (χειμῶν) (ἀλβ. **deimen-*, *ιαπ. *ghei-men-*), λατ. *hiems*, *bīmus*, *ītimus* (<**bi-himos*, **tri-himo-s*=*σανοκρ. himā-h*)=ὁ ἄγων ἡλικίαν δύο ἐτῶν, τριῶν ἐτῶν, κυρ. δηλ. 2-3 χειμῶνων, ἱρλ. *gem-red* (χειμῶν), παλ.-gall. *gaem*, νεο-gall. *gauaf* (χειμῶν), ἱρλ. *gam* (χειμῶν), *gaul. Giamillus*, λιθ. *zēpā*, λαττ. *fima*, παλ.-πρωσ. *semo*, παλ.-σλαβ. *zima* (χειμῶν), παλ.-σλαβ. *īrizimŭ* (ἡλικίας τριῶν ἐτῶν): πρβλ. *χίμαρος* (βλ. λ.), παλ.-πορτ. *gymbtr* (ἄμνος ἐνός ἔτους): ἐξ *ιαπ. *ghei-*, **ghei-*.

χειμᾶδιον, τὸ (*χειμᾶζω*): ὡς καὶ νῦν, *χειμᾶδιον*, «χειμᾶδίον», μέρος κατάλληλον διὰ νά διελεθῆ τις τὸν χειμῶνα, χειμερινὴ κατοικία, χειμερινὸν στρατόπεδον || *χειμᾶδιω κησῶσθαι* *Λήμνω*=νά χρησιμοποιήσουν τὴν Λήμνον διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον (νά διαχειμᾶσουν ἐν Λήμνω).

χειμᾶζω, μελλ. *-άσω* (*χεῖμα*): || μτβ., ἐκδέτω τι εἰς τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος || παθητ., ἐκτίθεμαι εἰς τὸ ψῦχος, ἐκτίθεμαι εἰς τὰς κακουχίας τοῦ χειμῶνος, διέρχομαι τὸν χειμῶνα («περνῶ τὸν χειμῶνα», *ζῶ καθ' ὄλον τὸν χειμῶνα*, «θγάζω τὸν χειμῶνα»).— || ἀμτβ., διέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμᾶζω (ἀντιθ. τῷ *θερίζω*=παραθερίζω) || ὑπάγω εἰς τόπον κατάλληλον νά διαχειμᾶσθῃ κανεῖς, διαχειμᾶζω λατ. *hiemare*.— || ἐγγεῖρω *χειμῶνα* (δηλ. καταγιγίδα, *δύελλα*, *τρικυμῖαν κ.τ.δ.*) || μτφρ., *βασανίζω*, ὑποβάλλω εἰς κακουχίας, τάλαιπωρῶ. 2) ἀπολ., *χειμᾶζει* (ἐνν. *ὁ Θεός*)=ἐνοκῆπτε καταγιγίς, ἐκοπῆ *δύελλα* (πρβλ. *ῦει*, *νίφει* κλπ.) || *ἐχειμᾶζειν ἡμέρας τρεῖς*=ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐμαίνετο ἡ *δύελλα*, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐξηκολούθει ἡ *τρικυμῖα*. 3) παθητ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ *τρικυμῖας*, παρασοῦρομαι ὑπὸ τῆς *δύελλης*, πάσχω ἐξ αὐτῆς || μτφρ., εἶμαι «καρaboτοσκισμένος», εἶμαι «ναυαγιαμένος», ἡ κλυδωνίζομαι, φερόμαι τῆς δὲ κακέως ὡσεὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων (ἐπὶ «τοῦ σκάφους τῆς Πολιτείας») || ὑφίσταμαι μεγάλως συμφοράς, συνταράσσομαι ἐν μέσῳ δεινῶν, κατασυντρίβομαι.

χειμαίνω, μελλ. *-ανῶ* (*χεῖμα*): ὡς τὸ *χειμᾶζω* (βλ. λ.), *βασανίζω*, κατατρώχομαι, διὰ *δύελλης*.— Παθητ., *βασανίζομαι* (κατατρώχομαι) ὑπὸ *δύελλης* (καταγιγίδος, *τρικυμῖας*), ὡς τὸ *χειμᾶζομαι* (βλ. λ.), εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὰ δεινὰ τῶν καταγιγίδων, εἶμαι «δυσελόπληκτος» τρέπον τινά.— || ἀμτβ., εἶμαι *τρικυμῖωδης*, εἶμαι *δυσελλῶδης*.

χειμᾶρος, ὁ (*χεῖμα*) μικρὸς πάσσαλος ἐμπεπηγμένος εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πλοίου (εἰς τὸ χαμηλότερον σημεῖον τῆς καρένας τοῦ πλοίου), τὸν ὅποιον ἀφῆρουν, *δακάρι* τὸ πλοῖον ἀνεσῶρετο εἰς τὴν

ξηράν, διὰ τὰ φεύγοντα τὰ ἕδατα τῆς βροχῆς καὶ οὕτω νὰ ἀποφεύγεται ἡ εἰς αὐτῶν σήψις.

Ἔτυμ.: ἐκτός τῆς ἐκ τοῦ *χειμα* ἔτυμολ. διετυπωθῆναι καὶ ἡ γνῶμη οὕτι ἡ λ. εἶναι οὐνθετος ἐκ τοῦ **χε-* (<ιαπ. *ghei-*: σανσκρ. *pl̥ci*. *hi-* (*hiṇō'li*, *hīnavati*, *hā-yati*) (=δέτω εἰς κίνησιν, ὠδῶ), *μηχ.* *hitā-h*. *Ζενδ.* *zita-* (βλ. ἐν *χαῖτος*)—*μαρ-*: λατ. *mare*, ἱβλ. *muir*, γαλλ. *more*, γοθθ. *marei*, παλ-γερμ. *meri*, παλ-σλαβ. *morje* (θάλασσα), λιθ. *mārės*: ἀλλ' εἶναι λίαν ἀμφιβολὰ ταῦτα· ἡ λ. παράγεται προφανῶς ἐκ τοῦ *χειμα* καὶ σμῆ. τὸ θῦσμα (ἢ «τάπα») τῆς κακοκαιρίας, ὡς ἀντίθ. τῆ *εὐδαισις* (=τρύπα τῆς καλοκαιρίας, βλ. ἐν *εὐδαισις*, ἐντός τῆς ὁποίας ἐνασφηνοῦτο ὁ πάσσαλος (δ *χειμαρος*)).

χειμάρρος, *ον*, ἀττ. συνηρ. **χειμάρρους**, *ον* (*χειμα+ῤεω*) καὶ συνηττ. **χειμάρρος**, *ον* (*χειμα+ῤεω*): ὁ ῥέων κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁ ἐξογκούμενος κατὰ τὸν χειμῶνα ἢ *χειμάρρους ποταμῶς*=ποταμὸς ῥέων ὀρητικῶς ἐκ τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν, ἔπου σχηματίζεται ἐκ τῶν ὑδάτων τῶν βροχῶν ἢ τῶν τηκομένων χιόνων, ἐξογκούμενος ἄφ' ὅσον προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὰς ἐκβολὰς του. 2) ὡς οὐα. ὁ *χειμάρρους* (ἀνω τοῦ *ποταμῶς*)=ὡς καὶ νῦν, *χειμάρρος*, *εξεροπόταμος*.— **χειμερινός**, ὀρητικός, διελλώδης. **Ἔτυμ.**: *χειμάρρους*, -ους (<*χειμα+ιαπ.* **σιανο-ς*, ριζ. *stiu-* (ῥέω, πρέχω)) βλ. ἐν *ῥέω*.

χειμάσια, ἰων. -*ῖα*, ἢ (*χειμάζω*): τὸ διαχειμάζειν, τὸ διέρχεσθαι τὸν χειμῶνα || *χειμάδιον* (βλ. λ.), μέρος κατάλληλον πρὸς διαχειμασίαν.

χειμερίζω, μελλ. -*ίω*, ἀττ. -*ιῶ* (*χειμα*): *χειμάζω* (βλ. λ.), διέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω.

χειμερινός, ἢ, *ὄν* (*χειμα*): ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χειμῶνα, ὁ γενόμενος τὸν χειμῶνα (ἀντίθ. τῆ *θερινός*), ὁ συμβαίνων κατὰ τὸν χειμῶνα || ὁ δημοῖος πρὸς χειμῶνα, «χειμωνιάτικος», διελλώδης, τρικυμιώδης || *χειμερινὸν χωρίον*=τόπος ἐκτεθειμένος εἰς τὰς διελλάς καὶ τὰς καταγιγίδας, τόπος ψυχρός· βλ. καὶ *χειμέριος*.

χειμέριος, (α), *ον* (*χειμα*): ὁ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενος, ὁ τοῦ χειμῶνος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χειμῶνα, χειμωνικός, «χειμωνιάτικος» || διελλώδης, τρικυμιώδης, παγερός, ψυχρός, βροχερός || *ἄρη χειμερίη*=ἐποχὴ χειμερινῆ (ἐποχὴ τῶν διελλῶν καὶ τῶν καταγιγίδων), «χειμωνιάτικη» ἐποχὴ | *μήνες χειμεριῶται*=οἱ πλεόν «χειμωνιάτικοι» μήνες (καθ' οὓς ἀκαπτεῖ συνήθως αἱ περισσότεραι καὶ τρομερώτεραι θύελλαι καὶ καταγιγίδες) || *ἀκτὴ χειμερία κυματοπληθῆ*=ἀκτὴ πληττομένη ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ χειμῶνος || *μπαρ.* *χειμερία λύπη*=υπερβολικὴ (βαρυτάτη) ὀδύνη, ὑπερβολικός πόνος.— γινικῶς, παρὰ τοῖς δοκιμοῖς θύναται νὰ ὑποστειριχθῆ ἢ ἀκόλουθος διαφορὰ μεταξὺ τῶν *χειμέριος*=*χειμερινός*: τὸ μὲν *χειμέριος*=«χειμωνιάτικος», διελλώδης, τρικυμιώδης κλπ., τὸ δὲ *χειμερινός*=ὁ γινόμενος (συμβαίνων) κατὰ τὸν χειμῶνα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *θερινός*).

χειμο-θνής, -*ήτος*, ὁ, ἢ (*χειμα+θνήσκω*): ὁ ἐπαγόμενος· μέχρι θανάτου, ἢ ὁ ἀποδανῶν ἐκ ψύξεως (λόγῳ τοῦ χειμῶνος).

χειμῶν, -*ῶνος*, ὁ (*χειμα*): ὡς καὶ νῦν, χειμῶν, «χειμῶνας», ἢ χειμερινὴ ἐποχὴ τοῦ ἔτους (ἀντίθ. τῆ *θῆρος*) || ἢ αἰτ. (τοῦ) *χειμῶνα*=κατὰ τὸν χειμῶνα, διαρκούσης τοῦ χειμῶνος ἢ ὡς ἢ γυν. (τοῦ) *χειμῶνος*=κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, ἐντός τοῦ χειμῶνος.— **χειμωνιάτικος**, καιρός, ψυχρός καὶ διελλώδης || *διελλά*, *καταιγίς*, *τρικυμία* || *χειμῶν νοτερός*=καταιγίς μετὰ βροχῶν. 2) *μπαρ.*, σφοδρὸς ψυχικός κλονισμός, καταιγίς συμφορῶν, μεγάλη συμφορά, βαρύτερον πληγὴς, βαρυτάτον ἀτύχημα.

χειμῶνο-τύπος, *ον* (*χειμῶν+τύπτω*): ὁ τύπτων (μαστιζῶν) διὰ διελλάς (ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς διελλάς, διελλωδῶς).

Χειρ, ἢ, γυν. *χειρῆς* κλπ.· πληθ. *χειρες*, *χειρῶν*, *χειροί*, *χειράς* | ἰων. κλισίαι: *χειρ*, *χερός*, *χερῆ*, *χέρα*, *χέρως* κλπ. | ἀλλ' ὅμως ἢ γυν. καὶ δοτ. θυνκ. εἶναι *χειροῖν* (σπαν. *χειροῖν*) ἀκόμη καὶ παρ' ἀττ. | ἐπ. δοτ. πληθ. *χειρεῖσι* ἀντὶ *χειράσιν*: ὡς καὶ νῦν, ἢ *χειρ*, ἐπὶ

χειρ, τὸ «παλαιόχερον» || ὡς. ὀλόκληρον τὸ ὄκρον τοῦτο τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τῶν ὀδοκτύλων, ὡς καὶ νῦν ἀνέτοις (κυρίως *χειρ* δηλ. μετὰ τοῦ ὄλου βραχίονος) || *ἄκρα χεῖρ*=οἱ δάκτυλοι, ἢ ἡ ὄλη κυρίως *χειρ* (δάκτυλοι, καρπός, μετακάρπιον) || *χεῖρ σιδηρᾶ*=ἀγκύριον, ἀρπάγη, «γάντζος». 2) *χεῖρ* συνάπτεται συχνὰ μετὰ τῶν *δεξιός*, *ἀριστερός* (παρρηγοῖται καὶ *λαίος*, *σκαῖος*) πρὸς ἀκριβέστερον καθορισμὸν τῆς θέσεως πράγματός τινος (βλ. καὶ *δεξιός*, *ἀριστερός* κλπ.). 3) εἰς δήλωσιν ἐνεργείας ἢ ἔργου, πρὸς ἀντιδιαστολήν ἀπὸ τῶν ἄλλων λόγων: *ἔπεισεν καὶ χειροῖν ἀρήγγειν*=νὰ βοηθῆς με λόγους καὶ με ἔργα | *προσφῆρω χεῖρας*=ποιούμαι χρῆσιν θίας, μετέρχομαι θίαν || ἐπὶ πράξεως θίας, *ἄρχω χειρῶν* (ἀδίκων)=κάννω ἀρχὴν τῆς συμπλοκῆς, κτυπῶ πρῶτος ἐγώ. 4) ὡς καὶ τὸ λατ. *manus*, ἀριδμορὸς ἢ οἰμα ἀνδρῶν, ἀριδμορὸς στρατιωτῶν, τμήμα στρατοῦ || ἢ δεξιότης ἐνὸς καλλιτέχνου ἢ χειρωνακτοῦ, ὡς καὶ νῦν ἐπὶ *χειρ* του || ὡς. ἔργον τέχνης, τὸ τεχνούργημα, τὸ προϊόν τῆς δεξιότητος τῶν χειρῶν του.— **εἰδικαὶ χρήσεις**: *χεῖρας ἔχω τινά*=κρατῶ τινα ἀπὸ τῆν *χειρα*, ἐτόν πινάω ἀπὸ τὸ *χέρην* | *χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῖς*=νὰ ὑψώσω τὰς χεῖρας μου πρὸς τοὺς θεοὺς (νὰ προσευχθῶ εἰς τοὺς θεοὺς με τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς τὸν οὐρανόν) || *χεῖρας ὀρέξαι*=νὰ ἀπλώσω τὰς χεῖρας εἰς ἐνδειξιν ἰκεσίας (ἢ πρὸς προστασίαν τινός). 2) *ἀνομιὰ εἰς χεῖρας*=λαμβάνω τι ἀνὰ χεῖρας | *ἔχω τι ἐν χειροῖν* (ἢ μετὰ *χεῖρας*, ἢ μετὰ *χειροῖν*, ἢ διὰ *χειρῶν* κλπ.)=κρατῶ τὴν εἰς τὰς χεῖρας μου, εἶμαι ἐνησυχλημένος με αὐτό. 3) *ἐν χειρὶ*, *ἐν χειροῖ*=εἰς τὰς χεῖρας τινος, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός || ἀλλ' ὡς. καὶ: ἐν ἐχθρικῇ ἐν. *ἐν χειροῖν*=ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, λατ. *cominus*. 4) *ἐρχομαι εἰς χεῖρας τινος*=πίπτω (περιέρχομαι) εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, «πέφτω στὰ χέρια του», ἐξαρτῶμαι ἐξ αὐτοῦ, ἐν ψ *εἰς χεῖρας ἐρχομαι τινι*=συμπλέκομαι μετὰ τινος ἐκ τοῦ συστάδην, «ἐρχομαι στὰ χέρια μαζί του». 5) *ἐν χεῖροῖς*=ἀμέσως, ἐκ τοῦ προχείρου (χέρι με χέρι), ἐκ τοῦ συστάδην, λατ. *cominus* | *ἀπὸ χεῖροῦς λογιζομαι*=λογορίζω ἐκ τοῦ προχείρου, κατὰ πρόχειρον ὑπολογισμὸν (χονδρικός, κατὰ προσέγγισιν). 6) *πρὸ χειρῶν*=προχέριος, ἐτόλιμος, ἀμεσώτατα, πλησιέστατα. 7) *ὑπὸ χεῖροῦς* ἢ *ὑπὸ χειρῶν*=ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν τινός, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, κάτω ἀπὸ τὰς χεῖρας του, ὑποχειρίος του (πρβλ. *υποχειρίος*).

Ἔτυμ.: *χειρ* (πλὴν τῶν ἐν ἀρχῇ ἀναγραφέντων τύπων ἀπαντῶσι καὶ οἱ: *δωρ.* γυν. *χερός*, αἰολ. αἰτ. *πληθ.* *χέρως*, γοτθ. *χρηας*, πρβλ. *δελφ. ἐνεχηρία*, ἀρκ. *ἱνεχηρηκοί*)· *χέρ-νιν*, -*νιβος*· *εὐχερής*: πρβλ. ἀρμ. αἰτ. **jehri* (χειρᾶ) (<ιαπ. **gher-*η, ἀλβ. *dore* (χειρ))· εἰς ἱαπ. ριζ. **gher-* (λαμβάνω, ἐπιάνω), μαρτυρούμενη ὑπὸ τοῦ σανσκρ. *hāraṭi* (λαμβάνω), *Ζενδ.* *ā-zāra-* (κατοπίσεις)· βλ. *ἐν χερός*, *χότος* ἢ προέλευσις τῶν τύπων *χειρ*, *χερός* (δωρ. *χηρός*) δὴν εἶναι γνωστὴ κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ κατὰ τινὰς (θεμ. **χερ-* (πρβλ. *εὐ-χερής*, *δυσ-χερής*, σανσκρ. *hāras-* = τὸ πιάνειν), γυν. **χερσος*) **χερός*, δπόθεν αἰολ. *χέρρος*, δωρ. *χηρός*, ἰων-αττ. *χερός* κατ' ἄλλους *χερός* (**χερσF-*, πρβλ. γυν. *υῖος* <**θεF-*ος, γουνός <**γανF-*ος, ἢ δὲ δοτ. πληθ. *χεροί* εἶναι νεοσχηματισμός, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ὅποιον *δοχηματίσθη* ἢ *δοτ. ἐν. χερῆ* κατ' αὐτοῦ παρὰ τὴν τῆ θεμ. *χερ* δηλήχε καὶ θεμ. *χερ-*: πρβλ. τὰ ὀνόματα μελῶν τοῦ σώματος, ὅπως **aus(i)-* (αὐς), **ορν(i)-* (ὀφθαλμός), εἰς οὐ θυνκ. *χεῖρε* (<**χερῆ* (πρβλ. *δσασ*), δπόθεν ἀξείκητος καὶ δ θεματ. τύπος *χερ*- δωρ. *χηρ-*, καὶ ὁ τύπος τῆς ὀνομ. *χεῖρ*).

χειρ-ἄγρα, ἢ (*χειρ+ἄγρα*)· ὀρθοίτις τῆς χεῖρός, λατ. *chiragra*: πρβλ. *ποδ-ἄγρα*.

χειρ-ἀγωγέω, μελλ. -*ήσω* (*χειραγωγός*): ὀδηγῶ διὰ τῆς χεῖρός, ἐπιάνω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ὀδηγῶ.

χειρ-ἀγωγός, ὄν (*χειρ+ἄγω*): ὁ ἀγων (ὀδηγῶν) διὰ τῆς χεῖρός || ὡς οὐα. ὁ *χειραγωγός*=ὁ ὀδηγός (κυρ. ὁ ἐπιάνων ἀπὸ τὸ χέρι) καὶ ὀδηγῶν).

χειρ-αυτάζω, μελλ. -*άσω* (*χειρ+ἄπτω*): ἄπτομαι

(ἐγγίζω) διὰ τῆς χειρός, «πᾶνω με τὸ χέρι», χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι.

Χείρσαι, χείρσαι, ἐπιθ. δοτ. πληθ. τοῦ χείρ.

χειριδωτός, ὄν (χείρ): ὁ ἔχων χειρίδας (εἰς ἀνίκασα), ἐπὶ τοῦ χιτῶνος· ὁ δνευ χειριδῶν χιτῶν ἐκάλετο *ἐξωμῆς*.

Χείρισ, α, ὄν (χείρ): = *ὁ υποχείριος* (βλ. λ.), ὁ ὢν ὑπὸ τὰς χεῖρας τινος, ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὁ ὑπήκοος, ὁ αἰχμάλωτος.

Χείρις, -ῖδος, ἡ (χείρ): κάλυμμα τῆς χειρός, χειρόκτιον, «γάντι» || κάλυμμα τῆς ὄλης χειρός, τοῦ ὄλου ὄλη. βραχίλιος (ἀπὸ τοῦ ὄμου καὶ κάτω), «μανίκι».

Χείριστος, ἡ, ὄν, ἀνὼμ. ὑπερθ. τοῦ συγκριτ. *χείρων* ὡς καὶ νῦν, ὁ χείριστος, ὁ χειρότερος ἀπὸ ὄλου, ὁ παρὰ πολὺ κακός, λατ. *pessimus* || *οἱ χείριστοι* = ἄνθρωποι τῆς τελευταίας ὑποστάθμης (τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως).

Χείρω-θολέω, μελλ. -ήσω (*χείρ+θαλεῖν*): θάλλω (ρίπτω) διὰ τῆς χειρός.

Χειρό-γράφος, ὄν (χείρ+γράφω): ὁ γεγραμμένος διὰ τῆς χειρός, ὁ ἐν χειρογράφῳ — ὡς οὖσα, τὸ *χειρόγραφον* = ὡς καὶ νῦν, τὸ χειρόγραφον, τὸ γεγραμμένον ἰδίᾳ χειρὶ τινος, ψήφισμα κατατεθειμένον ἐγγράφως.

Χειρό-δαίκτης, ὄν (χείρ+δαίττω): ὁ διὰ χειρός φανευθεὶς, ὄντινα ἐσπάρξῃ τις ἰδίᾳ χειρὶ.

Χειρό-δείκτης, ὄν (χείρ+δείκνυμι): ὁ διὰ τῆς χειρός δεικνυόμενος, ὁ δακτυλοδείκτωμος, λατ. *digitus monstratus* || κατάδηλος, φανερός, πανδομολογούμενος.

Χειρό-δίκης, -ου, ὁ (χείρ+δίκη): ὁ χειροδικῶν, ὁ διὰ τῶν χειρῶν του (θῆλ. διὰ τῆς βίας) διεκδικῶν τὰ δικαίωμάτα του, ὁ μετερχόμενος τὴν δικαιοσύνην τῆς ἰσχύος («τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου»).

Χειρό-δράκων, -οντος, ὁ (χείρ+δράκων): ὁ ἀντὶ χειρῶν ἔχων δράκοντα, ἡ ὁ ἔχων ἐν ταῖς χερσὶ δράκοντα (ἐπιθ. τῶν *Ἐριτύων*).

Χειρο-ἡθής, ἐς (χείρ+ἡθος): ὁ συνθηδιόμενος διὰ τὰς χεῖρας σὰς, τὸν ὄποιον αἱ χεῖρές μας ἔχουν συνθηδοί, τὸν ὄποιον δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν ὄπως θέλομεν, εὐμεταχειριστός, εὐκολοκοινολόγητος || κυρ. ἐπὶ ζῳῶν, ἡμερος, τιθασός, εὐκολοτιθάσευτος, λατ. *mansuetus* || μετὰ ὄδοτ., ὁ εἰδισμένος εἰς τι, ὁ ἐξψικειμένος πρὸς τι || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εὐκόλως κυβερνῶμενος, εὐκολοκυβερνήτος, παιδῆνιος; εὐπειθής || ἐπὶ πραγμ., συνήθες τι (βλ. ἐν *συνήθης*).

Χειρο-μακτρον, μάκτρον (*χείρ+μάσσω*): ὡς καὶ νῦν, χειρόμακτρον, μάκτρον τῆς χειρός, «χερομάνδηλο», τεμάχιον ὄψοματος διὰ τοῦ ὄποιου ἀπομάσσει (ἀπογγίσει) τις τὰς χεῖρας, «πετσέτα», ἐπροσῶπι, λατ. *manilla* || οἱ Σκύθαι ὡς χειρόμακτρα μεταφέρουσαν τὰ δέρματα τῶν κεφαλῶν τῶν αἰχμαλῶτων. — || εἶδος κεφαλοδέσμου ἡ καλύπτρας τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ἐμπούλια.

Ἔτυμ. χειρόμακτρον (*χείρ+μάσσω*) θεωρεῖται ὄπο τινων ὡς παρετυμολογικῆ συσχέτισις πρὸς τὸ *μάσσω* κατ' αὐτοῦς γραπτῶν *χειρ-ὄμακτρον* < *χειρ-ὄμακτρον* (κατ' ἀνομ.) : *ὄμογγυμι, ὄμορξαι* (βλ. λ.) πρβλ. *Ἦουχ. «ὄμαρξονι ἀπομάξον»*.

Χειρο-μάχης, μελλ. -ήσω (χειρομάχος): μάχομαι διὰ τῶν χειρῶν (ἐπὶ ἀλοχῆς σημασι).

Χειρο-μάχος, ὄν (χείρ+μάχομαι): ὁ μαχόμενος διὰ τῆς χειρός.

Χειρο-μύλη, ἡ (χείρ+μύλη): μύλος στρεφόμενος διὰ τῆς χειρός, ὡς καὶ νῦν χειρόμυλος, «χερομύλι».

Χειρο-νομίς, μελλ. -ήσω (χειρονομός): κινῶ τὰς χεῖρας κατὰ ὄρισμένον χρονικὸν ρυθμὸν (ἡ κατὰ ὄρισμένην σειράν), κινῶ τὰς χεῖρας παντομιμικῶς, ὡς καὶ νῦν χειρονομῶ || *σκελετοὶ χειρονομέω* = χειρονομῶ μετὰ τὰ σκελετὰ, ὄπως θὰ ἐχειρονομῶμεν διὰ τῶν βραχίονων.

Χειρο-νομία, ἡ (χειρονομέω): ὡς καὶ νῦν, χειρονομία, ἐκρούσιμος (ραυμική) κίνησις τῶν χειρῶν, κίνησις τῶν χειρῶν κατὰ ὄρισμένας κατευθύνσεις.

Χειρο-νόμος, ὄν (χείρ+νόμος): ὁ χειρονομῶν, ὁ κινῶν τὰς χεῖρας κατὰ ρυθμικὸν τρόπον (κανονικῶς) || ὡς οὖσα.. ὁ *χειρονομός* = ὁ ἐκτελῶν παντομιμικὰς κινήσεις, ὁ παντομιμος, λατ. *pantomimus*.

Χειρόνωος, ἐπιρρ. τοῦ χείρων: «χειρότερα».

Χειρο-πληθής, ἐς (χείρ+πλήθης): ὁ πληρῶν τὴν χεῖρα, ὁ τῶσον μέγας (ἡ πολὺς), ὄσον δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ νὰ κρατήσῃ ἡ χεῖρ (ἡ «χούφτα» μάς), ὁ «μῖος χούφτας».

Χειρο-ποιέομαι, μελλ. -ήσομαι, μέσ. διαπράττω τι διὰ τῶν χειρῶν μου (ἰδῶ χεῖρ, ἰδιοχειρῶς).

Χειρο-ποίητος, ὄν (χειροποιέομαι): ὡς καὶ νῦν, χειροποίητος, ὁ διὰ χειρός ἀνθρώπου ποιηθεὶς, τεχνητός (ἀντίθ. τῷ *αὐτοφυῆς* = φυσικός) || ὁ ποιηθεὶς ἐπὶ ὄρισμένῳ ἀκοφῷ (ἐπιτήδεως).

Χειρό-σοφός, ὄν (χείρ+σοφός): ὁ σοφός (τ. ἔ. δεξιός, ἐμπειρός, ἐπιτήδειος) εἰς τὰς χεῖρας || = *χειρονόμος* (βλ. λ.).

Χειρο-τένων, -οντος, ὁ, ἡ (χείρ+τείνω): ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας (προτεταμένας), ἐπὶ τοῦ καρπῆου.

Χειρότερος, α, ὄν, ποιητ. ἀντὶ χείρων (βλ. λ.): ὡς καὶ νῦν, χειρότερος.

Χειρο-τέχνης, -ου, ὁ (χείρ+τέχνη): ὡς καὶ νῦν, χειροτέχνης, ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, τεχνίτης, χεῖρωνθεῖς || *χειροτέχνης ἰατρορίας* = ὁ χειρουργός, γεν. ὁ πεπειραμένος ἰατρός.

Χειρο-τεχνία, ἡ (χειροτέχνης): ὡς καὶ νῦν, χειροτεχνία, τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου, τέχνη.

Χειρο-τεχνικός, ἡ, ὄν (χειροτέχνης): ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς τὴν χειροτεχνίαν (ἡ τὸν χειροτέχνην), ὁ ἠοκημένος εἰς τὴν χειροτεχνίαν, ἐπιδέξιος, πεπειραμένος. — ἐπιρρ. *κῶδς*.

Χειρο-τονέω, μελλ. -ήσω (χειροτόνω): τείνω (ἐκτείνω, ἀπλώνω) τὴν χεῖρα, ἡ ὄψων τὴν χεῖρα, κυρ. διὰ νὰ δώσω τὴν ψῆφον μου κατὰ τὰς ψηφοφορίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Δήμου. — || μετὰ αἰτ., ψηφίζω ὄπερ τινος, τὸν ἐκλέγω διὰ τῆς ψῆφου μου. — παθητ., ψηφίζομαι, ἐκλέγομαι διὰ *χειροτονίας* (τ. ἔ. κατόπιν ψηφοφορίας δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), ἀντίθ. τῷ *λαγχάνω* = ἐκλέγομαι διὰ κλήρου || μετὰ αἰτ. πραγμ., ψηφοφορῶ διὰ τι (πράγμα). 2) ἐκλέγω, διορίζω, χειροτονῶ.

Χειροτονητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ χειροτονέω διὰ *χειροτονεῖν*.

Χειροτονητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ χειροτονέω: ἐκλεγόμενος ἡ ἐκλεχθεὶς διὰ *χειροτονίας* (δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) || *ἀρχὴ χειροτονητῆ* = ἀρχὴ (ἐξουσία) ὄρισμένη διὰ χειροτονίας (κατόπιν ψηφοφορίας δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς *κληρωτὰς ἀρχάς*.

Χειρο-τονία, ἡ (χειροτονέω): ἡ ἀνάτασις τῶν χειρῶν, ἐν Ἀθήναις δὲ ἡ ψηφοφορία (καὶ ἀρα ἡ ἐκλογή) ἡ δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν γινόμενην || *χειροτονία τοῦ δήμου* = ἐκλογή ὄπο τοῦ λαοῦ. — || ψῆφος, λατ. *suffragium* || ὡς. περιληπτ., αἱ ψῆφοι, λατ. *suffragia*.

Χειρό-τονός, ὄν (χείρ+τείνω): ὁ γινόμενος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν (διὰ τῶν χειρῶν ἐκτεταμένων) : *χειρότονος λιταί* = δεήσεις προσφερόμεναι δι' ἐκτεταμένων χειρῶν || ὁ ἐκτείνων τὰς χεῖρας (ἐν τῇ σημασι, ταῦτῃ τῶνιστέον *χειροτόνος*).

Χειρο-τύπης, ἐς (χείρ+τυπέω): ὁ τύπτων (πλήττων, κτυπῶν) διὰ τῶν χειρῶν || ἐν. παθ. ἐνν., ὁ τυπόμενος διὰ τῶν χειρῶν.

Χειρο-ουργέω, μελλ. -ήσω (χειρουργός): ἐργάζομαι διὰ τῶν χειρῶν, ἐκτελῶ διὰ τῆς χειρός, καταργάομαι || διαπράττω πράξεις βίας, διαπράττω ἐγκλήματα.

Χειρο-ουργία, ἡ-(χειρουργέω): τὸ ἐργάζεσθαι διὰ τῆς χεῖρός, ἔργον τῆς χειρός, ὄδοκρος τέχνης ἡ χειρωνακτικῶ ἐπαγγέλματος || δεξιότης τῶν χειρῶν, δεξιότηχλια. — || ἰδίᾳ ἡ τέχνη, ἡ δεξιότηχλια περὶ τὸ χειρουργεῖν ἡ χειρουργικῆ.

Χειρο-ουργός, ὄν (χείρ+ἐργάζομαι): ὁ ἐργαζόμενος (ὁ πράττων, ἐκτελῶν τι) διὰ τῶν χειρῶν, ὁ ὄδοκρος τέχνην, ὁ ἐξοσκῶν χειρωνακτικὸν τι ἐπάγγελμα.

2) ὡς ὅσα δ χειρουργός=ὡς καὶ νῦν, ὁ χειρουργός, ὁ ἰατρός ὁ ἐκτελῶν ἐγχειρήσεις, ὁ προβαίνων εἰς χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις.

χειρῶν, μελλ. -ώσω' μέσ., μελλ. *χειρώσομαι* ἄορ. α' ἐχειρώσασθην' παθητ., μελλ. *χειρωθήσομαι* ἄορ. α' ἐχειρωθήσθην' πρκ. *καχειρώσομαι* (χειρῶν) λαμβάνω εἰς τὰς χειρὰς μου, ἐδάω σὸ τὸ χεῖρι, χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι. || ἐπαίρων ὅτ' ἀχρία μου, ἐπαίρων μου εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, καθιστῶ ὑποχείριον, κυριεύω, ὑποτάσσω, κάμνω τι κτήμα μου || καθιστῶ τινα αἰχμάλωτόν μου, τὸν αἰχμαλωτίζω = παθητ., *χειρωσομαι*=κυριεύομαι, ὑποτάσσομαι, αἰχμαλωτίζομαι.

χειρῶματα, -ατος, τὸ (χειρῶν) τὸ διὰ τῶν χειρῶν εἰραζόμενον, τὸ ἐκτελεσθὲν διὰ τῆς χειρὸς: *τυμφολόγια χειρῶματα*=ἐπιτύμβιοι χοαὶ γενόμεναι δι' ἰδίας χειρὸς (ἢ τύμβοι κατασκευασθέντες διὰ χυμάτος ἐπιμαρτυρηθέντος διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν). — || τὸ χειρῶδες, τὸ περιελθὸν εἰς χειρὰς θῶος, τὸ περιελθὸν εἰς τὴν κυριαρχίαν μας, εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, τὸ κυριεύειν, τὸ ὑποταχθῆναι, κατὰκτησις. 2) ἔργον βίας (ἐπιβληθὲν διὰ τῆς βίας): *θανάσιον χειρῶμα*=βίαιος θάνατος.

χειρῶν, ὁ, ἡ, -ον, τό' γεν. -ονος' πληθ., ὄνομ. καὶ αἰτ. *χειρόνας, χείρονας* καὶ συνηρ. *χείρους* (ὄνομ. καὶ αἰτ.), οὗδ. *χείρονα* καὶ συνηρ. *χείρω'* δοτ. *χείροσι*, ποιητ. *χειρόνεσι* || ἐπ. *χειρόνας, ον* || δομ. *χερῶν* || ποιητ. καὶ *χειρότερος, χερσιότερος* ἄνωμ. συγκρ. τοῦ *κακός* (ἐσχηματισμένον ἐκ τινος **χέρης*, πρὸς *χερῶν*) χειρότερος, ὑποδέστερος, κατώτερος (κατὰ τὴν ἀξίαν, κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὸ γένος κλπ.) ἔνιοις ἢ συγκρ. ἔννοια σχεδὸν ἐξαφανίζεται, κυρ. ὅταν ἐκφέρεται ἀρνητικῶς: *οὐ τι χέρσιον ἐν ὧρῃ δειπνον ἐλέσθαι*=δὲν εἶναι κακὸν νὰ δειπνῇ τις τὴν κατάλληλον στιγμήν || ἔβω καὶ οὐ χείρων (=εἶναι) εἰναι καλόν, ἔχει καλῶς || ἐπὶ προσώπων, ὁ χειρότερος (ἐν ἠθικῇ ἔνν.), φαυλότερος || ὁ χειρότερος κατὰ τὴν ποιότητα, κατώτερος κατὰ τὴν ἀξίαν: *οἱ χείρονες*=ἄνθρωποι κατωτέρας ἀξίας (κατωτέρας ποιότητος) | *ἐρεπίομαι ἐπὶ τὸ χείρον*=ἐκπίπτω («επεφέπτω»), ἐγίνομαι χειρότερος.— || *χείρον* ὡς ἐπιρρ.=χειρότερον, «χειρότερα», εἰς κατώτερον βαθμόν, ὀλιγώτερον.— βλ. καὶ *χειρίστος* [δὲ' ἔτυμ. βλ. *χέρης*].

Χειρῶν, -ωνος, ὁ' εἰς ἐκ τῶν Κενταύρων, κατὰ τὴν μυθολογίαν διδάσκαλος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Ἰάσονος κ. ἄ.' διάδοχος *χειρουργός* (βλ. λ.), ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ.

χειρῶνας, -αντος, ὁ (χειρῶ-ἄναξ) ὁ θναξ (τ. ἔ. ὁ κύριος) τῶν χειρῶν του (πρὸς *κώπης ἄναξ*), ὁ ἐργαζόμενος διὰ τῶν χειρῶν του, ὁ χρῆσιμοποιὸν τὰς χειρὰς του, ὡς καὶ νῦν χειρῶνας, ἄσκιον χειρωνακτικὸν ἐπάγγελμα, τεχνίτης, χειροτέχνης || ὡς καὶ ὡς ἐπιθ.: *πᾶς δ' χειρῶνας λέως*=ὅλοι οἱ χειρῶνακτες, δηλ. ἡ τάξις τῶν χειρῶνακτῶν.

χειρῶναξία, ἡ, ἰων. -ία, ἡ (χειρῶνας) ἐργασία τοῦ χειρῶνακτος, ἐργασία γινόμενη διὰ τῶν χειρῶν, χειρωνακτικὸν ἐπάγγελμα, τέχνη.

Χειρῶνις, -ίδος, θηλ. ἐπιθ. (ἐνν. *βίβλος*)=βιβλίον χειρουργικῆς.

χειρωτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *χειρῶν* ὁ δυνατόμενος νὰ χειρωθῇ, εὐάλωτος || ἢ ὁ ὑποταχθεὶς, ὁ χειρωθεὶς.

χειρῶμα, μελλ. τοῦ *χανθάνω* (βλ. λ.).

χείω, ἐπ. ἀντὶ *χέω* (βλ. λ.), χύνω.

χειλῖδοι, ἄνωμ. κλητ. τοῦ *χειλιδῶν* (βλ. λ.), ὅσκι ἐξ ὀνομ. *χειλιδῶ*.

χειλιδόνιζω, μελλ. -ίσω, ἀτ. -ίσω (χειλιδῶν) τερπίζω ὡς *χειλιδῶν*, μιμοῦμαι τὰς *χειλιδόνας* εἰς τὴν φλυαρίαν || λαλῶ ἀκαταλόγητως, ὀμιλῶ ξένην γλῶσσαν. **χειλιδόνιον**, τὸ (χειλιδῶν) φυτόν τι τῆς τόξεως τῶν μηκῶνων, οὐτινος διεκρίνοντο εἶδη. *χειλιδόνιον τὸ νυάνιον* (ἢ *γλαυκόν*), καὶ *χειλιδόνιον τὸ χλωρόν* κυρ. εἶναι οὗδ. τοῦ ἔπομ. ἐπιθ.— || μικρὰ *χειλιδῶν*.

χειλιδόνιος, (α), ὄν, καὶ -εῖος (χειλιδῶν) ὁ τῆς *χειλιδόνας*, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν *χειλιδῶνα* || ὁ ὁμοῖος πρὸς *χειλιδῶνα* || ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς *χειλιδόνας*, καὶ ἢ κατὰ τὸν λαιμόν, τ. ἔ. ἐρυθρομέλας, καὶ λευκός κατὰ τὴν γαστέρα.

χειλιδόνισμα, -ατος, τὸ (*χειλιδόνιζω*) τὸ ὄνομα τῆς *χειλιδόνας*, ἀρχαῖον δημῶδες ὄνομα, ἡδόμενον, ἐν Ρόδῳ ὑπὸ τῶν παιδῶν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν *χειλιδόνων* (τὴν ἀνοίξιν).

χειλιδῶν, -όνος, ἡ' ἄνωμ. κλητ. *χειλιδῶ* (ὅσκι ἐξ ὀνομ. *χειλιδῶ*) ὡς καὶ νῦν, ἡ *χειλιδῶν*, ἐτὸ *χειλιδόνιον*, λατ. *hirundo* τὸ τερέτισμα τῆς *χειλιδόνας* εἶχε κατανησθεῖ παροιμιώδης ἔκφρασις διὰ πᾶσαν λαλιὰν ξένην ἢ βαρβαρικὴν || *χειλιδόνιζω*=*βαρβαρίζω* (βλ. λ.) || διὰ τὴν παροιμ. φράσιν *χειλιδόνων μουσειῶν* βλ. *μουσεῖον*, πρὸς καὶ Σχολ. (ἐν Ἀριστοφ. βατρ. 93) *εχειλιδόνων μουσειῶν ἀντὶ τοῦ βάρβαρον καὶ ἀσύνητα* καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν *βαρβάρων* καὶ *πολυλόγων* καὶ *ἐπαχθῶν* ἐστὶ τατομένη || ὡς παροιμ. *μὴ χειλιδῶν ἔαρ οὐ ποιεῖ* = εἶνα *χειλιδόνι* δὲν φέρνει ἀνοίξι.— || ἡ μαλακὴ οὐσία (*καλωμένη καὶ βάτραχος*) ἢ ἐν τῷ κοιλωματὶ τῆς ὀπλῆς τοῦ ἵππου, *κλιθεῖσα* ὅτω *δίωτι* εἰναι διασχιδῆς ὡς ἢ οὐρὰ τῆς *χειλιδόνας* [δὲ' ἔτυμ. βλ. *κίχλη*].

χειλῶνη, ἡ (*χεῖλος*)=*χεῖλος* (βλ. λ.) || *χειλῶνη ἐσθῶ* ἐπὶ ὄρησι=δαγκῶν («τρώω») τὰ *χειλῆ* μου ἀπὸ τὸν θυμόν μου [δὲ' ἔτυμ. βλ. *χεῖλος*].

ΧΕ'ΑΥ Ξ, -υος, ἡ'=*χελών* (ἴδιος καὶ νῦν), λατ. *testudo*. 2) ὡς καὶ τὸ λατ. *testudo*, ἡ λύρα, διότι, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν ἐξ ὄστρακος *χελώνης*, ἐντείνας ἐπὶ αὐτὸ χροδός.— || τὸ κυρτόν στήθος ἢ ὁ στέρον λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ πρὸς τὴν ράχιν τῆς *χελώνης*.

ἔτυμ.: *χέλῃς*: *χελώνη*, αἰολ. *χελῶνα*: *χέλειον* πρὸς Ἡούκ. «*χελεύς* κειθάρα» (πῦθ. ἰαπ. **ghelēu-*), «*χελώνιον*» *χελώνιον*: παλ.-όλαυ. *zely* (χελώνη) *χελῶν* (ἰαπ. **ghel-ḡu-nā*, αἰολ. *χελῶνα* (**ghel-ḡ-nā*, πῦθ. συγγ. τῆ ριζ. **ghel-* (κίτρινος), λιθ. *gelsvas* (ὑποκίτρινος).

χελώνη, ἡ (*χελύς*) ὡς καὶ νῦν, *χελώνη*, *εχειλώνας*, λατ. *testudo* ἢ παροιμ. φρ. ἐπὶ τῶν ἀναιοθῆτων, *ἐὼ χελῶνας μακάριαι τοῦ δέρματος* /=ὡ *χελῶναι*, εὐτυχισμένοι χάρις εἰς τὸ χονδρόν σὰς δέρμα! 2) τὸ ὄστρακον τῆς *χελώνης*. — || ἡ λύρα (βλ. *χελύς*). — || ὡς στρατ. ὄρος (ὡς καὶ τὸ ρωμαϊκόν *testudo*), ἡ ὁμοία πρὸς ράχιν *χελώνης* οχηματισσομένη σκέπη (στῆγη τρόπον τινά) ἀπὸ τὰς ὀπίσθας τῶν στρατιωτῶν, ὅταν τὰς προσηρμοζον στενωτάτα μεταξὺ τῶν καὶ προστατευόμενοι ἀπὸ τὴν οχηματισσομένην στέγην ἐπλησίαζον πρὸς τὰ τεῖχη τῆς πολιορκουμένης πόλεως || ἐντέθεν καὶ ἡ *φυλὴν χελώνη*, ἡ κινήτη ὄηλ. ὄροφι, ἡ προφυλάσσοουσα τοὺς ὑπὸ τὰ τεῖχη ἐργαζομένους πολιορκητάς. [δὲ' ἔτυμ. βλ. *χελύς*].

χένας, ἐπιθ. ἀντὶ *χίνας*, αἰτ. πληθ. τὸ *χῆν*.

χέννιον, τὸ εἶδος μικροῦ ὄστρακίου, τοριχευόμενον καὶ ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων.

χερῶναξ, ἡ'=*χειρῶναξ* (βλ. λ.).

ΧΕ'ΡΑ ΔΟΣ, τὸ ἱλὺς ἠηλός, θόρβορος; ὁμοῖος, «χαλκία» καὶ ἄλλα μικροπράγματα, καταβιδωζόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῶν ποταμῶν καὶ σχηματίζοντα προσχώσεις κατὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν.

ἔτυμ.: *χέρδος* (Ἡρακλ. γεν. *χαραδος* κατ' ἀφομ. τοῦ -α- πρὸς τὸ -α-) *χέρδος* *χερμάς* πρὸς Ἡούκ. «*χέρμα* *χάλιξ*» *χερμάσιον* *χερμάζω* *χερμάστηρ* ἰαπ ριζ. *gher-* (τρίβω, κοινοποιῶ), μαρτυρουμένη ἐκ τοῦ *σανοκρ. gharḡati*, (τρίβω), ἔλλ. *χελῶνα*, *χελῶνα*, *χόνδρος* (**χερονδρος* *χεραδ-* <**gherḡd-* ἢ **gherad-*), *κέγχρος* (κατ' ἄνομ. <**gher-ghr-o-s* πρὸς λατ. *grānum* βλ. ἐν *γίγαρον*), λατ. *furfur*, λιθ. *gurus* (εὐδουρπος).

χέρσις βλ. *χέρης*.

χερσιότερος, α, ὄν, ἐπ. συγκρ. ἀντὶ *χερῶν* (βλ. λ.).

χερσίω, ὁ, ἡ, ὄνδ. *χερσίω*, ποιητ. ἀντὶ *χειρῶν* (βλ. λ.).

χέρσοι, ποιητ. ἀντὶ *χερσί*; δοτ. πληθ. τοῦ *χείρ*.

ΧΕ'ΡΗΣ, ἀπηρχ. ἐπιθ. (ἐξ οὗ ἐσχηματισθῆσαν τὰ ἄνωμ. συγκρ. *χειρῶν* καὶ *χερῶν*) ἀπαντῶν ἐν τῇ δοτ. *χέρης*: αἰτ. *χέρηα* ὄνομ. πληθ. *χέρηες* αἰτ. οὗδ. πληθ. *χέρση* ἢ *χέρεια* καὶ τὸ *χέρης* δὲ καθ' ἑαυτὸ ἔχει συγκρ. ὄνομα: ὁδενέστερος, χειρότερος, κατώτερος.

ἔτυμ.: **χέρης*: *χερῶν* καὶ *χερῶν* *χερῶν*.

καὶ χερρότερος· χείριστος· χερῶν, χερρόμαι· σανσκρ. hrasvá-h (μικρότερος, βραχύς, μικρός), συγκρ. hrá-sya, úpáth. hráśiśha-h, hrásati (μειοῦμαι, ἐλαττωμαι), Ζανθ. zrahehēš (μικρότερα, ἰσχυρότερα), μεσ-ιρλ. gerr (βραχύς), gall. gerran (μικρόσωμος), ἰαπ. *ghéres-, *ghres-, *ghers-, ἀπακτατ. ἐκ τοῦ *gher-, πρβλ. παλ-ιρλ. gair (βραχύς), garall, garall, galri, (=λατ. brevis), μεσ-ιρλ. gaire (ὀλιγοζῶια).— ἡ ἀνάλυσις τῶν ἑλλήν. τύπων εἶναι δυσχερής· κατὰ τινὰς χείρων, ἰοιολ. χέρρων <χερ-ζων, χείριστος εἶναι νεοσχημ. ἀντὶ *χερ-ιστος κατ' ἀναλογία· πρὸς τὸ χείρων· διὰ τὸ χερρότερος πρβλ. ὁμηρ. ἀσοστέρω· ἄσσοι κλπ· διὰ τὸ χερῶν πρβλ. ἐλαττώω, μειώω κλπ· οἱ τύποι χέρης, χέρεια, χέρεις εἶναι τὰ ὑπόλοιπα παραδείγματα θεματὸς τινος εἰς -κ-, ἐκ τινος ἑλλ. *erō-F. (= inferior)· ὁ τύπος χερῶν ἐξεκλήθησεν εἰς οὐδατ. εἰς -ον, ἀρχ. θεμ. εἰς -ο-, ἔστω *χέρω-F-ον· σανσκρ. hrasvá-h.

χερῶν, ὄν, γεν. -ονος, δωρ. ἀντὶ χερῶν (βλ. λ.). **χερῖ-δης**, -ου, ὁ (χείρ+ἀράρειν)· ὁ δεξιὸς τὴν χεῖρα, ὁ ἐπιδέξιος εἰς χειροτεχνήματα (εἰς ἔργα γινόμενα διὰ τῶν χειρῶν).

χερῖ-φύρης, ἐς (χείρ+φύρω)· ὁ τῆ χειρὶ φουραθεῖς, ὁ ζυμωθεὶς διὰ τῶν χειρῶν.

χερμάδιον, τό = χερμάς (βλ. λ.), μέγας λίθος, ὅποιοι ἦσαν οἱ ὑπὸ τῶν Ὀμηρικῶν ἥρώων ἐκσφενδονιζόμενοι κατὰ τῶν ἀντιπάλων τῶν· δὴν εἶναι ἕποικρο. τοῦ χερμάς, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ ἐπιθ. χερμάδιος (βλ. λ.).

χερμάδιος, α, ὄν (χερμάς)· ὁ ἔχων τὸ μέγεθος ἢ τὸ σχῆμα (τὴν μορφήν) χερμάδος (ὄγκοιδοῦ, μεγάλου λίθου), ὁ κατάλληλος διὰ νὰ τὸν ἐκσφενδονίσῃ τις.

χερμάς, -άδος, ἡ· ἀλίθος χειροπληθής, δὴ τῆ χειρὶ βαστάσαι καὶ ἀνελεῖσθαι δύναται τις (Ήουχ.), πέτρα, χάλις, διαστάσεων καταλλήλων διὰ νὰ ἐκσφενδονίζεται ὑπὸ Ὀμηρικοῦ ἥρωος, σχεδὸν ὄγκοιδοῦ [ἢ ἐκ τοῦ χείρ ἐτυμολ., καθ' ἣν χερμάς σημαίνει λίθον τὸν ὅποτον δύναται νὰ χωρέσῃ ἢ χεῖρ, εἶναι λίαν ἀμφίβολος· πῦθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης, εἰς ἣς καὶ τὰ χεράς, χεράδος (βλ. λ.) μετὰ παρεμβολῆς ἐνός -μ-].

χερμαστήρ, -ῆρος, ὁ (χερμάς)· ὁ σφενδονήτης, ὁ ἐκσφενδονίζων ἢ ὡς ἄρσεν. ἐπιθ. χερμαστήρ εἶνός = τὸ λωρίον τῆς σφενδονῆς, δι' ἣς ἐκσφενδονίζονται λίθοι.

χερνώ, -ήτος, ὁ, καὶ δωρ. χερνός, -ἄτος (χείρ)· ὁ ἀποκῶν ἐκ τῆς ἐργασίας του, διὰ τῶν χειρῶν του, ὁ ἀποχειροβίτος, ὁ χειρῶναξ ἢ ἐνδεής, πτωχός.— ἢ ὡς ἐπιθ., ἐνδεής, πτωχός [δ:] ἐτυμ. βλ. χερνήτης].

χερνήτης, -ου, ὁ = χερνής (βλ. λ.), ὁ ζῶν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν του.— ἢ θηλ. χερνήτις, -άδος· γυνὴ ἐργαζομένη διὰ τὸν καθημερινὸν τῆς ἄρτον.

Ἔτυμ.: χερνήτης, θηλ. χερνήτις (ὁ νήδων τὸ ἔριον καὶ ἀποκῶν ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας του) <χερ- (= χείρ) + νῆν (= νῆδιν)· ὑστερογενῆ δὲ εἶναι τὰ ἀρσ. χερνής καὶ χερνήτας· δὴν εἶναι δὲ πιθανὴ ἢ συσχετίσις τοῦ χερνής (ἐν τῇ σημασ. ἐπένης) πρὸς τὰ χεῖ καὶ κίχημα.

χερ-νίθειον, καὶ χερ-νίθων, τὸ (χείρ+νίζω)· λεκάνη πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν, λεκάνη πλυσίματος.

χερ-νίπτομαι, μελλ. ἰ. -ψομαι (χέρεινψ), μέσον· πλύνω τὰς χεῖράς μου διὰ καθήγιασμένου ὕδατος (καὶ μάλιστα πρὸ τῆς δυσίας) ἢ ραντίζω (καθαρίζω, ἐξ-αγνίζω ἢ καθιερῶ) δι' ἠγιασμένου ὕδατος, λατ. lustrare.— ἢ τὸ ἐνεργ. χερνίπτω = θουιάζω μόνον παρὰ Λυκάφρ.

χερ-νίψ, -ίβος, ἡ (χείρ+νίζω)· τὸ πρὸς πλῆσιν τῶν χειρῶν χρησιμοποιοῦμενον ὕδωρ, τὸ καθήγιασμένον ὕδωρ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπλύνω τὰς χεῖρας πρὸ τῶν θουιάων.— ἢ ἐν τῷ πληθ. χερνίβος=καθαρμοὶ (ἀγνισμοὶ) δι' ἠγιασμένου ὕδατος, λατ. malluinae ἢ εἰργομαι χερνίβων=ἀποκλείομαι ἀπὸ τοιούτους καθαρμαύς, ἐπομένως ἀποκλείομαι ἀπὸ θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ θυσίας (ἐπεβάλλετο δ' ἂ ἀποκλεισμός οὗτος εἰς τοὺς διακρέβαντας φόνον, τῶν ἀ-

ποίων αἱ χεῖρες εἶχον μολυνθῆ τρόπον τιμῆ ἀπὸ τοῦ χυθὲν αἷμα) ἢ χερνίβων κοινονός=ὁ συμμετρῶν εἰς καθαρμούς δι' ἠγιασμένου ὕδατος, τ. ἔ. ὁ κατοικῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, σύνοικος, ὁμοσάραπος. [χέρεινψ· χερνίβων· χερνίπτομαι <χερ- (βλ. χείρ)+ιαπ. *nigv- (βλ. νίζω)].

χερνίψαντο, ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ χερνίπτομαι (βλ. λ.).

χερο-μύσης, ἐς (χείρ+μύσος)· ὁ μαιῶν (ὁ μολύνων) τὰς χεῖρας.

χερὸ-πληκτός, ὄν (χείρ+πλήσσω)· ὁ πληττόμενος (ἢ πληγείς) διὰ τῆς χειρὸς ἢ ὁ ἦχος (ὁ κύππος) ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς διὰ τῆς χειρὸς πλήξεως.

χερός, ἰων. καὶ ποιητ. γεν. τοῦ χείρ.

χερρὸ-νήσος, ἡ, ἀττ. ἀντὶ χερρόνησος (βλ. λ.)· ὡς πρὸς τὸ εἶς αὐτῆς παράγωγα βλ. ἐν χερρ-

χέρρος, ἀττ. ἀντὶ χέρσος (βλ. λ.).

χερσαῖος, (α), ὄν (χέρσος)· ὁ τῆς χέρσου, ὁ τῆς ξηρᾶς, ὁ «στεριανός», ὁ ἐκ χέρσου ἰ. ἔ. στερεῆς γῆς) συνιστάμενος, ὁ διαμένων (ζῶν, εὐρισκόμενος) ἐπὶ τῆς χέρσου (ἐπὶ τῆς ξηρᾶς) ἢ ὄρνιθες χερσαῖοι = πτηνὰ τῆς ξηρᾶς («πουλιὰ στεριᾶς»), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὄρνιθες λιμναῖοι | ζῷα χερσαῖα (ὡς καὶ νῦν) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πετεινά καὶ πρὸς τὰ θαλάσσια ἢ ὡς ἐπὶ τῶν διαβιούντων καὶ ἐργαζομένων ἐν τῇ ξηρᾷ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θαλασσοῦς (τοὺς ναυτικούς) ἢ μτφρ., χερσαῖον κῦμα στρατοῦ = στρατὸς ξηρᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν στόλον.

χερσεύω, μελλ. ἰ. -σω (χέρσος)· ἀμτβ., ζῶ ἢ κείμαι ἐν τῇ ξηρᾷ, διατρίβω ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢ μένω χέρσος, παραμένω χέρσος (ἀκαλλιέργητος, ἄγονος).— μτβ., καθιστῶ τι χέρσον, μεταβάλλω τι εἰς χέρσον, καθιστῶ ξηρὸν καὶ ἄγονον.

χερρόθεν, ἐπίρρ. (χέρσος)· ἐκ τῆς χέρσου, ἐκ τῆς ξηρᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἐκ τῆς θαλάσσης» ἢ ἐκ τῆς γῆς (πάλιν ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ «ἐκ τῆς θαλάσσης»).

χερρόδι, ἐπίρρ. (χέρσος)· ἐν τῇ χέρσῳ, ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

χέρσον-δε, ἐπίρρ. πρὸς (εἰς) τὴν χέρσον, πρὸς (εἰς) τὴν ξηρὰν.

χερσο-νησίτης, ἀττ. χερρονήσ-, -ου, ὁ (χερσό-νησος)· ὁ κάτοικος τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου.

χερσονησο-ειδής, ἐς (χερσόνησος + εἶδος)· ὁ ὅμοιος πρὸς χερσονήσον, ὡς καὶ νῦν χερσονησοειδής.

χερσό-νησος, ἀττ. χερρόν-, ἡ (χέρσος+νήσος)· ὡς καὶ νῦν, χερσόνησος, ἡ χέρσος ἄμα καὶ νῆσος, ἡ σχεδὸν νῆσος, λατ. peninsula.— ὡς κύρ. δν. Χερσόνησος=ἡ Θρακικὴ Χ., ἡ ἐκτεινομένη κατὰ μήκος τοῦ Ἑλλησπόντου ἢ Χερσονήσος ἀκαλεῖτο ὡς καὶ ἡ Ταυρικὴ Χερσονήσος, ἡ Κριμαία.

χερσονησο-ῶδης, ἀττ. χερρονήσ-, ἐς, συνηρ. ἀντὶ χερσονησοειδής (βλ. λ.).

ΧΕΡΣΙΟΣ, ἀττ. χέρρος, ἡ· ξηρὰ γῆ, ξηρὰ, γῆ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ χέρσον ἰκνέομαι=φθάνω εἰς τὴν ξηρὰν.— ἢ ὡς ἐπιθ. χέρσος, ὄν=στερεός, ξηρός (ἐπὶ τῆς γῆς): χέρσος Εὐρώπη=ἡ ἠπειρὸς τῆς Εὐρώπης. 2) ὡς καὶ νῦν, χέρσος, ἀκαλλιέργητος, ξηρός, ἄγονος, τραχύς, σκληρὸς ἢ τὰ χέρσα=ἐρημοὶ τόποι | χέρσος λιμνῆ=λιμνὴ ἀποξηρανθεῖς. 3) μτφρ., ἄγονος, στερεός, ἀτεκνός (ἐπὶ γυναικῶν). 4) μετὰ γεν., ὁ ἐστερημένος τινός, ὁ στερηθεὶς ἀπὸ τι.

Ἔτυμ.: χέρσος, χέρρος· χερσαῖος· χερσεύω· χερσῶω (πρβλ. Ήουχ. «ἡ» ἐχίνος)· σανσκρ. hárśai, hś' śyati (σκληρόνομη), Ζανθ. zarśtva- (λίθος), λατ. horreo, hirsutus (λόσιος, τραχύς, δύσκολος, ἀκανθώδης), hirtus, hirsutus, παλ-ιρλ. garb, gall. garb (τραχύς), bret. haru (σκληρός, τραχύς) (ιαπ. *gh'zvo-), ἀγγλ.-σαξ. zorst' ἰαπ. *gher-, *gheres- (τραχύνομαι, σκληρόνομαι)· καὶ παρὰλλ. βασίς gherē- (ghē-, ghō-, ghre-), εἰς ἣς παράγονται εἰς gall. garth (ἀκρωτήριον, βρος), μεσ-γεομ. graf (ἀκανθα, γένειον στήθους, τροχοκοκκαλίδα), gran, grane (γένειον, ἀκανθα), παλ-γεομ. grana, ἀγγλ.-σαξ. zronu, παλ-norr. gro, n (μύσταξ), ἰρλ. grend (μύσταξ), gall., bret. grann

(=λατ. *clivum, parvibra*, θηλ. βλέφαρον) ἕνεκα τῆς οὐγγεν. του πρὸς τὸ Πάλαν. *grati*. *hrot* (ιαπ. **ghrōto*) (=αίχμη θέλους, ἀκόντιον), παλ-σλαυ. *grani* (γώνια), πολων. *gran'* (γώνια, ἄκανθα, ὀρο-δετική γραμμή) βλ. καὶ *χοιράς, χάρμη*.

Χρῦβριον, τό, ὄποκος τοῦ *χέω** μικρὰ χεῖρ, εχε-ρόκις.

Χραεῖω, ἄφει. τοῦ *χέω** (βλ. λ.) ἔχω διάδρασις νά ἀποπατήσω; λατ. *calaturio*.

Χεῦαι, χεύαν, χεῦε, ἑπικ. ἀπρφ., γ' πληθ. καὶ γ' ἑν. ἀορ. α' τοῦ *χέω*.

Χεῦμα, -ατος, τό (χέω) τό χεόμενον, τό ἐκχυ-δέν || ρεῦμα, ρύσις, ροή, τό χύσιμον, ἡ σπονδή.— || τό ἀγγεῖον, τό δεχόμενον τό ἐγγεχόμενον ὕδωρ, λεκάνη, κύπελλον.

Χεύομεν, ἑπ. ἀντι *χέωμεν*, α' πληθ. ὄποκ. ἀορ. α' τοῦ *χέω*.

Χεῖρα, μελλ. *χεῖρ*, ἑπ. *χεῖρα* | ἀορ. α' *ἔχεα*, ἑπ. *ἔχεα* ἢ *χεῖρα* προστ. *χέον*, ἑπ. *χεθον* ὄποκ. *χέω*, ἑπ. *χεῦω*, ἑπ. α' πληθ. *χεύομεν* ἀπρφ. *χέαι*, ἑπ. *χεῦαι* μτχ. *χέας*, ἑπ. *χεῦας* | ἑπ. μέσ. ἀορ. *ἔχευάμην* || παθητ., μελλ. *χέθησομαι* ἀορ. α' *ἔχθηθην* πρκ. *κέχθυμαι* γ' ἑν. ἑπ. ὄπερο. *κέχθυτο* | ὄσ. ἑπ. ἀορ. ὄ *ἔχθυην*, ἀπαν-τῶν ἑν τῷ γ' ἑν. *ἔχυντο*, *χύντο*, γ' πληθ. *ἔχυντο*, *χύν-το*, μτχ. *χύνομαι* ριζ. σμῆ. *χύνω*, καὶ δῆ: | ἐπὶ ὄ-γρῶν, χύνω, ἐκχέω, ἐκχύνω, ὄφινω τὴ νά ἐκρέσση.— παθητ., χύνομαι, ρέω, ρέω ἀφθόνας, ἀναθρύω, ἀναθλύζω. 2) παθητ., ὕδροποιούμαι, τήκομαι, λύνω, διαλύομαι || ὄσ. ἐπὶ τοῦ ἀθάτου μετὰ τῆν βροχῆν, μαλα-κύνω, ἀποβάλλω τὴν τραχύτητα (τὴν σκληρότητα) τὴν πρὸ τῆς βροχῆς.— μέσον, χύνω τὴ δι' ἑμαυτὸν (πρὸς ὄφέλειόν μου), κυρ. ἐπὶ σπονδῶν προσφερομέ-νων πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν || μετὰ συστ. αἰτ., *χοῖν χέο-μαι νεκρούμαι*—χύνω σπονδῶς πρὸς τιμὴν τῶν νε-κρῶν.— || ἐπὶ στερεῶν, χύνω, σκορπίζω, διασκορ-πίζω, διασπείρω || ὄσ., ὡς καὶ τὰ *χέω*, *χώννυμι* (βλ. λ. λ.), ἐπισωρεύω χῶμα καὶ σχηματίζω γῆλοφον (τύμβον): *τύμβον χέω*—ἐγγεῖρον. 2) *χέω δούρα*—ρίπτω δόρατα βροχῆδόν (τὰ ἐξακοντίζω τὸ ἔν κατόπιν τοῦ ὄλλου ἀκαταπαύστως). 3) ὄφινω τὴ νά πέση κατὰ γῆς, ρίπτω κάτω, ρίπτω χαμαί.— παθητ., ρίπτομαι, ἐπισωρεύομαι, αὐσσωρεύομαι (εἰς τὸ αὐτὸ μέρος) || ὄσ. ἑν τῷ παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων, χύ-νομαι ἔξω («ἐχέχυνομαι») ὡς ποταμός, ἔξορμῶ εἰς πυκνὰς μάζας (κατὰ στήφιν).— || μτφρ., ἐπὶ ἤχων, ἐκπέμπω, παράγω, «ὄγάζω». 2) *ἀχλὺν κατ' ὄφθαλ-μῶν χέω*—χύνω σκοτεινὴν ὄχλυν ἐπὶ τῶν ὄφθαλ-μῶν, ἐπισκοτίζω τὴν ὄρασιν τινος, τόν κῆμνω νά μὴ θλέπη || *χέω ἤερα* (δμῆρ.)—σκορπίζω γύρω ὄμιχλην, κῆμνω τὰ ὄπλατῃ πέριξ ὄμιχλην.— παθητ., χύνομαι, ἀπλώνομαι: *ὄμωρὶ δέ οἱ θάνατος χέω*—περὶ αὐτὸν δέ ἐχύθη (ἠπλώθη γύρω του) ὁ θάνατος || ἀλλ' ὄ-μας, *πέλιν χέτο ἀήρ*—πάλιν ἡ ὄμιχλη διελύθη (ἔξ-ηφανίσθη). 3) ἐπὶ προσώπων, *ὄμωρ αὐτῷ χυμένη*—χυθεῖσα περὶ αὐτὸν, περιχυθεῖσα περὶ αὐτὸν, περι-πυχθεῖσα αὐτὸν || ἑν τῇ μτχ. παθ. πρκ. *κεχυμένος εἰς τὴ*—ὄλως παραδεδομένος εἰς τὴ, ἔκδοτος εἰς τὴ.

ἔτυμ.: *χέω χύτρα* (ἰων. *κύθρα*) *χύτρος* (ἰων. *κύθρος*) *χῦλος* *χῦμός* *χῦσις* *χύτρον* *χυτλόω* *χυ-τλάω* *χυτός*—σανσκρ. *kuṭā-h' chūṭan* (ἔωρ. *chūdan*) *χυθῶσις* (πρβλ. *κοχῦω*, *κοχυδός*—ἐκρέω ἀφθόνας, Ἑσυχ. *κοχυ' πολύ, πλήρης*) *χεῦμα*—σανσκρ. *hō-man-* (σπονδή), πρβλ. φρυγ. *ἔευμάν' τὴν πηγῆν*, θρακ. *ἔετραία' χύτρα* (**gheutr'* *χόος*, *χοῦς* *χοή'* *χοεύς* *χόανος* *χοάνη* *χόω*, *χώννυμι*, *χωννύω* *χῶ-μα*) πρβλ. *σανσκρ. juhō'ti* (θύω), *hīyāyé* (ἔχω θυσια-σθῆ), *hō'tar-* (ὁ θυσιάζων), *ā'-huti-h'* (σπονδή) (: ἄλλ. *χῦσις*), *havanam* (θύσια), *Zenb. zaōthra-* (σπονδή), *zaoīar* (ιερεὺς), ἀρμ. *jawnem* (κοθαγιαζῶ, θυσιάζω, προσφέρω), ἀλδ. *dūle* (κίρως), λατ. *fū-his* (προχόη, ἐμπρῆκτις) *fūfills* (εὐκόλος εἰς κενώσις, εὐκόλως χυ-όμενος, εὐδραυστος), *exfūll* (=effusi), ἰαπ. **gheu-* (χέω, χύνω) πρβλ. τὸ ἑπεκτ. **gheu-d* ἑν τῷ λατ. *fun-cto*, πρκ. *fūct* (χέω, σκορπίζω, ἀπλώνω), γοτθ. *giu-tan*, ἀγγλ.-σαξ. *zōtan*, παλ.-γερμ. *giotan* (χέω), παλ.-norr. *giōta* (ρῆπτω) πρβλ. καὶ *χέομαι*.

χηλ-αργός, ὄν, καὶ ὄωρ. **χῆλ**—(χηλή+αργός)* ὁ ἔχων ταχείας δάς χηλᾶς (τ. ἔ. τὰς ὄπλᾶς); ὁ ταχύ-πους || *χηλαργοὶ ἀμιλλᾶι* = ὄμιλλα (τ. ἔ. ἀγών) τα-χῶν ἴππων.

χηλευτός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπ(θ. τοῦ *χηλεύω* (βλ. λ.) πεπλεγμένος, πλεκτός, διπλωμένος, «διπλασμένος».

χηλεύω, μελλ. -*σω* (χηλή)* πλέκω δικτυον, πλέκω, συμπύττω, διπλώνω.

ΧΗΛΗ', ἡ' ὡς καὶ νῦν, χηλή, ὄπλη ἴππου || ὄσ. ὄ-πλη διαχιδῆς, ὡς ἡ τοῦ βοός || ἑν τῷ πληθ. *χηλαὶ* καλοῦνται καὶ οἱ ὄνυχες τῶν πιπῶν, ἢ οἱ ὄνυχες λίκου, ἢ τοῦ καρκίνου «τὰ δόντια».— || *χηλή* ἔκα-λετο ὄσ. καὶ ὁ λιμένοβροχίον, ἐπὶ τοῦ ὄπολου ἔκ-σπῶρι τὰ κύματα (προσανῶς διότι ἀποτελεῖ πρόσκτα-σιν ὄμοιαν πρὸς τὴν ὄπλην τοῦ καρκίνου π. χ.) || πῶσα προεξοχή πρὸς τὴν θάλασσαν, ἢ σύμπλεγμα προ-εξεχόντων βράχων ὄρους τινος, ἀποτελοῦν προ-πύργιον.

ἔτυμ.: *χηλή*, ὄωρ. *chālā* (ιαπ. **ghā-* (χαίνω)* βλ. ἑν *χῆμη*, *χαίνω*, *χῆος* κλπ.

χηλίνος, ἡ, ὄν'—*χηλευτός* (βλ. λ.)

ΧΗΛΟΣ', -οῦ, ὄ' μέγα κιδῶτιον, κασέλλα (πρὸς ἐναπόθεσιν ἐνδυμάτων. σκεπαζμάτων καὶ ὄλλων σκαυθῶν)

ἔτυμ.: *χηλός* (ιαπ. **ghā-*, **ghē-* (χαίνω), πρβλ. Ἀπολλ. Δυσκ. *ἀπὸ τῆς διαστάσεως τῆς κατὰ τὴν ἀνοεῖν γινόμενης** βλ. καὶ *χηλή*.

Χῆμη, ἡ (χαίνω): τό χαίνειν, τὸ χῆσκειν, ἐχῆσκι-σμα. 2) εἶδος κογχύλης, «χηβάδας», κληθείσης οὕτω ἐκ τοῦ χαίνοντος ὄστράκου τῆς, λατ. *chama*. 3) μέτρον ἔχον περιπού τὴν χωρητικότητα τοῦ ὄστράκου τῆς *χῆμης* («χηβάδας»).

ἔτυμ.: *χῆμη* πρβλ. Ἑσυχ. *ἔχμη' χῆσμη' χηρα-μῖς** *χηραμός* (βλ. λ.), πρβλ. Ἑσυχ. *χηραμός' ἡ τῆς γῆς διάστασις** *χῆρος, χῆρα** *χηλή, ὄωρ. chālā'* *χῆσσω*

χαίνω πάντα ταῦτα προήλθον ἐκ τινος βάσεως *ghē-*, *ghā-* (μεταπτ. βαθμ. *ghō-*, *ghē-*), πρβλ. παλ.-norr. *gō-mir*, *gōme*, παλ.-γερμ. *guomo* (ἀνάκτορον), (**ghōmen-*)

λιθ. *gomurys* (ἀνάκτορον), λαττ. *gámurs* (ἡ τραχεῖα ἀρτηρία), παλ.-norr. *gan* (τὸ ὄνομα τοῦ ἀτόματου) (πρβλ. *χῆνος* = *στόμα*), *gana* (=λατ. *inhire*) βλ. *χῆος* καὶ *χεράς*.

ΧΗ'Ν, ὁ καὶ ἡ, γεν. *χηνός** ἀνώμ. αἰτ. πληθ. *χένος** ὄωρ. *χάν'* (χαίνω, *κέχνη*): ὡς καὶ νῦν, ἡ χήν, ἡ χήνα, «ἀγριοχήνα» ἢ καὶ ἡ ἡμερος χήν (ὄνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ ἀνοίγειν τὸ θυσαναλόγως μέγα ράμφος τῆς), λατ. *anser*.

ἔτυμ.: *χῆν* ἰαπ.-γερμ. *gans*, ἀγγλ.-σαξ. *zōs*, παλ.-norr. *gás* (χήνα), ἰαπ. θεμ. **ghans*, πρβλ. ὄσ. *σανσκρ. ha,sá-h*, *ha,sr* (χήν), *Zenb. zāw*, *zghā* (χήν), λατ. *anser*, -eris (**hans-er*), ἱρλ. *geiss* (Κεστ. **gans-i-s*)

=κύνκος, λιθ. *za,sis*, λαττ. *fuss*, παλ. πρωσσ. *sansy* (χήν) (τὸ παλ.-σλαυ. *ga,sī*=χήν, εἶναι πιθ. δάδειον ἐκ τοῦ γερμ.) ἢ ἐκ τοῦ *χαίνω*-*χῆσσω* ἔτυμολ. ἀμφοσθη-τεῖται ὑπὸ τινων προσιμώντων τὴν ἐξ ὄνοματοποιίας προέλευσιν τῆς λ., πρβλ. μεσ-γερμ. *gāgen*, νεο-γερμ. *gackern* (κακκαρίζω).

χην-ἀλώπηξ, -εκος, ὁ (χην+ἀλώπηξ)* εἶδος Αἰ-γυπτιακῆς χηνός ζώσης ἐντός ὄπων.

χηνείος, α, ον (χῆν)* ὁ τῆς χηνός, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χῆνα, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χῆνα, ἢ ὁ ὄμοιος πρὸς χῆνα, λατ. *anserinus*.

χηνέος, η, ον, ἰων. ἀντι *χηνείος* (βλ. λ.).

χηνίσκος, ὁ (χῆν), ὄποκος. τοῦ *χῆν* (βλ. λ.); νεαρό (μικρὰ) χῆν.— || μτφρ., τὸ ἄκρον τῆς πρῶμης πλοίου, διότι ἤτο ὕψηλόν καὶ ἐκυρτοῦτο ὄπως ὁ λαμῶς χηνός.

χῆρ, ὁ, γεν. *χηρῆς** ὁ ἐχῆνος, ὁ ἀκανθόχοιρος, «ακαντῶχοιρος» [δὲ ἔτυμ. βλ. *χέρσος*].

χῆρα, ἰων. *χῆρη*, ἡ' βλ. *χῆρος*.

χηράμνη, ἡ' εἶδος κόγχης (κογχυλίου).

χηράμο-θύτης, -ου, ὁ (*χηραμός*+θύω)* ὁ εἰσδύων εἰς ὄπας [-ῆ- φύσει, ἀλλά καὶ -θ- χέρειν τοῦ μέτρου].

ΧΗΡΑ' ΜΟΣ', ὄ' ὄπη, «τρύπα», σπήλαιον, κολίωμα,

χάσμα, ρωγμή. [χηραμός· χηραμῖς (πλατὸ δαστρακον) δι' ἔτυμ. βλ. χήμη].

χῆρατο, ἑπ. γ' ἐν. μέο. ἀόρ. α' τοῦ χείρω.

χῆρεία, ἡ (χηρεῖω)· ὡς καὶ νῦν, χηρεία, ἡ κατὰ στασις τῆς χήρας, λατ. viduitas || μτρφ., ἔλλειψις.

χῆρεῖος, α, ον (χῆρεος)· ὁ χηρευμένος || μτρφ., ζ' ἑσπερημένος, ἀπορφανισμένος.

χηρεῖω, μελλ. -σω (χῆρεος) ἀμτ., στερουμαι, ἀποστερουμαι, τινος (μετὰ γεν.), εἶμαι ἔρημος ἀπὸ τι: νῆσος ἀνδρῶν χηρεῖσει=ἡ νῆσος στερεῖται (εἶναι ἔρημος, κενὴ) ἀνδρώπων. 2) ἀπολ., ἔχω ἀποστερηθεὶ τοῦ συζύγου μου (ἢ τῆς συζύγου μου), ζῶ ἐν χηρείᾳ, εἶμαι χήρος (ἢ εἶμαι χήρα), viduus(-a) sum || στερουμαι τὸν γονέων μου, εἶμαι ὀρφανός, εἶμαι ἀπορφανισμένος. 3) ζῶ ἐν ἐρημίᾳ, ζῶ ἀπομενονωμένος.— || μτρτ., ἀποστερῶ τινα τοῦ (τῆς) συζύγου, καθιστῶ τινα χῆρον (χήραν) || στερῶ τινα τῶν γονέων του, ἀπορφανίζω || τηρῶ τινα ἐν ἀπομνώσει.

χῆρῖος, η, ον, ἰων. ἀντι χῆρεῖος (βλ. λ.)

χῆρεος, α, ον· μετὰ γεν., ὁ ἑσπερημένος τινός, ὁ ἀποστερηθεὶς ἀπὸ τι, ὁ στερούμενός τινος, λατ. viduus || ἀπολ., ὁ ἀποστερηθεὶς τοῦ (τῆς) συζύγου, ὁ χηρευμένος, ὡς καὶ νῦν χήρος, «χηρευόμενος» || ὁ ἀποστερηθεὶς τῶν γονέων του, ὁ ἀπορφανισθεὶς, ὁ ὀρφανός.— || ὡς οὖα, ἡ χῆρα (ἰων. χῆρη)· ὡς καὶ νῦν, χήρα, τῆς ὁποίας ἀπέθανεν ὁ σύζυγος, λατ. vidua || ἐκ τοῦ θηλ. οὐδ. χῆρα ἐσχηματίσθη ἀκολουθῶς καὶ ἀρσ. ὁ χῆρος (ὡς καὶ νῦν).

ἔτυμ.· χῆρεος χῆρη, χῆρα· χηρεῖω· χηρῶω (βλ. λ.), λατ. *herō- ἐν τῇ herēs- δι' ἔτυμ. βλ. χῆτος.

χηρῶω, μελλ. -ώσω ἀόρ. α' ἐχῆρωσα, ἑπ. χῆρωσα· παθ. ἐχῆρώθη (χῆρος)· || μτρτ., ἀποστερῶ, καθιστῶ τινα ἔρημον, τὸν ἀπομονώω. 2) μετὰ γεν., ἀποστερῶ τινα ἀπὸ τι, τοῦ τὸ στερῶ, ἐτοῦ τὸ παίρω· || Ἄργος ἀνδρῶν ἐχῆρώθη=τὸ Ἄργος ἀπέμεινε ἐρημον ἀνδρώπων || ἀποστερῶ τινα τοῦ (τῆς) συζύγου, καθιστῶ τινα χῆρον ἢ χήραν.— || ἀμτ., ὡς τὸ χηρεῖω (βλ. λ.), διατελῶ ἐν χηρείᾳ, ζῶ ἐν χηρείᾳ, εἶμαι χήρος (χήρα) || εἶμαι ὀρφανός || στερουμαι, εἶμαι ἐνδεής.

χηρωστής, -οῦ, ὁ (χηρῶω)· πλάγιος συγγενής, κληρονομῶν τὸν θανόντα χῆρον, ἐν ἑλλείψει πληροστέρων συγγενῶν || κατ' ἄλλους, ὡς τὸ ὀρφανιστής (βλ. λ.), ὁ ἐνεργῶν ὡς ἐπίτροπος χηρῶν καὶ ὀρφανῶν.

ἔτυμ.· χηρωστής· -ωστής <*ῶ-δ-τᾶ (ἡ πράξις τοῦ λαμβάνειν, τοῦ εἰσπράττειν): σανσκρ. ḍ-ḥa-(ἰαπ. *-d-to-s ἐν τῇ σανσκρ. δεῖνά-ḥa-ἡ=δεδομένον ἐκ τῶν δεῶν), (ἐκ ρ. δῶ-, δῶ-) ἔστω λοιπὸν ἰαπ. *ḡhērōd- <*ḡhērō-+d- < hērēs, -ēdis (ἰαπ. *ḡhērēd-, *ḡhērō+ē-d- ὁ λαμβάνων τὴν κληρονομίαν), πρβλ. σανσκρ. dāyādā ἡ (ὁ λαμβάνων τὸ κληρονομικὸν τὸν μερίδιον), τ. ἔ. *dāyā- (κληρονομικὴ μερ.)+ā-da- ὁ λαμβάνων) βλ. χῆτος.

χῆσειτε, δωρ. κατὰ κρᾶσιν, ἀντι καὶ ἤσαστε, μελλ. τοῦ ἤμιμ.

χῆτις, -ιος, ἀττ. -εως, ἡ·=χῆτός (βλ. λ.).

χῆτος, -εος, τὸ (χατέω)· στέρησις, ἔλλειψις, ἐνδεΐα, ἀπορία (μετὰ γεν.) ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ δοτ. χῆταϊ χῆτέϊ τοσοῦθ' ἀνδρός = ἔνεκα ἑλλείψεως (ἢ ἔνεκα ἀπώλειας, θανάτου) τοιούτου ἀνδρός || χῆται (ἰων. δοτ. τοῦ χῆταις) συμμάχων = ἔνεκα ἑλλείψεως συμμάχων.

ἔτυμ.· *χῆτος (μόνον ἐν τῇ δοτ. χῆταϊ, χῆται)· χῆταις, ἡ· χῆτος, τὸ χατέω, χατέω· χῆταϊ· χῆταις (βλ. λ.)· χωρίς· χωρίζω, χάρος, χάρα· χωρέω· σανσκρ. jā-ḡhī (παραϊτῶ, ἐγκαταλείπω, ἀρνούμαι, παραιτοῦμαι), μχ. hīpā-ḥ (ὁ παρητημένος), Zenb. zā(y)-, za za-ḥī (=λατ. mittere) ἢ γεν. ἔνοια εἶναι ἡ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τῆς ἑλλείψεως· βᾶσις ḡhē-, ḡhēi-, ḡhī- (χαίνω)· βλ. καὶ χάζω, χάος, χήμη, χεράς, κεχάτω, χάζω, χαλάω.

χῆτοςόνη, ἡ (χῆταις)· ἔλλειψις, στέρησις, ἐνδεΐα, ὀρφανισμός, ἀπομόνωσις.

χῆρῶω, δωρ. ἀντι καὶ ἤρῶθη, γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἄστω.

χθᾶμᾶλός, ἡ, ὄν (χαμαί)· χαμηλός, ὁ ἐγγύς πρὸς τὸ ἔδαφος, ὁ ἔρημων ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ἐπίπεδος (γεν. ἀντιθ. τῆ ὑψηλός) || μτρφ., ἔρημων, χαμερπής, τοπεινός, λατ. humilis [δι' ἔτυμ. βλ. χθῶν, χαμαί].

ἔτυμ.· χθῆς, ἔπτετ. ἐχθῆς (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, χθῆς, ἐχθῆς, ἐπὶ τῆν ἡμέρα πού ἐπέρασε, ἐτῆ χθεσινή μέρα || πρῶν τε καὶ χθῆς ἢ χθῆς τε καὶ πρῶν=χθῆς καὶ προχθῆς.

ἔτυμ.· χθῆς, ἐχθῆς (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν ἐκείνοις καίνοις)· χθιζά· χθιζός (<χθιζ-δός), χθιζίνος, χθεσίνος· χθῆς εἶναι τοπ. ἑσπερημένη τοῦ προσημῆματος· σανσκρ. ἠγά, νεο-περσ. dī, dīg (d- <*ḡh-), παλ-λατ. here (*hesi), herz, λατ. hesternus, γοτθ. gistradagis (ἀῦριον), ἀγγλ-σαξ. zeostra, παλ-γερμ. gestaron (χθῆς), παλ-norr. i góer, παλ-sουηλ. i gār (χθῆς); ἄλθ. dje (χθῆς), παλ-ιρλ. in-dhē, gall. doe, παλ-corn. doy (χθῆς)· πρβλ. ὡς gall. nei-thiwyr (χθῆς τὸ βράδου); ἔξ ἰαπ. *ḡhjes (*ḡhdjes) =χθῆς.

χθεσίνος, ἡ, ὄν (χθῆς)· ὡς καὶ νῦν, χθεσίνος, ὁ τῆς χθεσινής ἡμέρας (ἐτῆς ἡμέρας πού μᾶς ἐπέρασε) || ἡ χθεσινή κραιπάλη=ἡ χθεσινή μέθη.

χθιζός, ἑπτερ. βλ. χθιζός.

χθιζίνος, ἡ, ὄν·=χθεσίνος (βλ. λ.).

χθιζός, ἡ, ὄν (χθῆς)·=χθεσίνος (βλ. λ.), ὁ τῆς χθεσινής ἡμέρας || χθιζός πόνος=ὁ κόπος τῆς χθῆς || κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ ρήμ. ὡς ἐπιρρ. κατηγορ.: χθιζός ἔβη=ὀπῆλθε χθῆς || τὰ οὐδ. χθιζόν καὶ χθιζά καίναται μετὰ ἐπιρρ. ἐνν. (=χθῆς): χθιζά τε καὶ πρῶν=χθῆς τε καὶ πρῶν=χθῆς καὶ προχθῆς.

χθόνιος, (α), ον (χθῶν)· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ὢν, ὁ ἐν τῇ γῇ, ὁ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος, ὑποχθόνιος, καταχθόνιος, κυρ. ἐπὶ τῶν θεῶν τοῦ Ἄδου: θεοὶ χθόνιοι=οἱ τοῦ κάτω Κόσμου θεοί, οἱ ὑποχθόνιοι, λατ. inferi || χθόνιος· Ἐρμῆς ὡς ψυχοπομπός (ὀδηγῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἄδην). — || ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γῆν, ἢ ὁ ἐκ τῆς γῆς προερχόμενος (ἐπὶ τῶν Τιτάνων ὡς υἱὸν τῆς Γῆς) || ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ ἐγχώριος, ἐντόπιος. 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐκ τῆς γῆς, ὁ γήινος.

χθονο-στίθης, ἐς (χθῶν+στειβεῖν)· ὁ πατῶν τὴν γῆν, ὁ βαδίζων ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ γήινος (ἀντιθ. τῆ ὀυράνιος)

χθονο-τροφής, ἐς, γεν. -έος (χθῶν+τρέφω)· ὁ ἐκ τῆς γῆς τρεφόμενος ἢ τραφείς.

ΧΘΩΝ, ἡ, γεν. χθόνος· ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος || χθῶνα δύναι=νὰ εἰσδύσῃ τις εἰς τὴν γῆν, νὰ χωρῆ εἰς τὴν γῆν, νὰ ἀποδάνῃ || ἐπὶ χθόνος νεκευθῆναι = νὰ κρυφθῆ ὑπὸ τὴν γῆν, νὰ ἐνταφιασθῆ. 2) οἱ ἐπὶ χθόνος=οἱ ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ ἐν τῷ κάτω Κόσμῳ ζῶντες, οἱ ἐν τῷ Ἄδην, οἱ τεθνεώτες, αἱ σκιάι, οἱ νεκροί, λατ. inferi.— || ἡ Γῆ, προσωποποιημένη ὡς θεά. — || ὠρισμένον μέρος τῆς γῆς, ὠρισμένη χώρα.

ἔτυμ.· χθῶν (<*χθωμ πρβλ. καὶ χθαμᾶλός· τὸ -ω- ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πτώσεις, ὅπως συνάδη καὶ εἰς τὸ χῶν <*χωμ, καὶ εἰς τὸ εἰς, ἐν, γεν. ἐθός <*sem-), γεν. χθόνος <ἰαπ. *ḡdhēm-, σανσκρ. kḡdhī, αἰτ. kḡdhm, τοπ. kḡdhī (&ḡdhēm-l), γεν. kḡdhī (γῆ), ἰρλ. dhī (τόπος), αἰτ. don (δέσις); δοτ. dum — χθόνιος <*χθόμιος· σανσκρ. kḡdhya-ḥ (ἐπίγειος)· βλ. καὶ χαμαί.

-χθ(Δ), ἐπιτατ. προσφ., ἐν τοῖς ναί-χι, ῶδ-χί (βλ. ναί, οἶ)=ἰαπ. *ḡhī, σανσκρ. hi.

ΧΙ, τὸ (ἀκριβέστατον χεῖ), τὸ ὄνομα τοῦ-γράμματος Χ, προσταθέντος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ ἑπ. αὐτῶν παραληφθέν φωνεικτικὸν ἀλφάβητον· ἐξ αὐτοῦ τὰ χιζῶς (σηματικῶ τὸ σῆμα χ, τακτοποιῶ-τι εἰς σῆμα-χ, σημεῖω διὰ τοῦ Χ θὰ· ἡ χαρακτερίσω κατὰ ὡς νό-δον καὶ μὴ γνήσιον), χῆσασμα, χῆσασμός (ἡ εἰς σῆμα Χ τακτοποίησις) λατ. chiasmus.

χίθρον, τό, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. τὰ χίθρα· χλωρός σίτος τετρίμμενος ἐκ τῶν σίταχῶν, ἢ χονδροκοπανισμένος σίτας (ὡς εἶναι τὰ ἄλφαιτα).

χονδρόκοπανισμένη κριθή | τὸ ἐκ τοιούτου οἴτου παρασκευαζόμενον φαγητόν.

χιλιάκις, ἑπιρρ. (χιλίος) ὡς καὶ νῦν, χιλιάκις, χιλίας φορὰς, «χιλίαις φορὰς».

χιλί-ανδρος, ον (χιλίος + ἀνήρ) ὁ περιέχων χιλίους ἀνδράς.

χιλί-άρχης ἢ χιλί-αρχος, -ου, ὁ (χιλίος + ἄρχω) ὁ διοικῶν ὅσμη ἐκ χιλίων ἀνδρῶν.— ἢ ἑλλην. στρατ. δρος πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ παρὰ Ῥωμαίους tribunus militum.

χιλί-αρχία, ἡ (χιλιάρχης) τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ὑπόπυργημα τοῦ χιλιάρχου, ἢ διοικήσεως σώματος ἐκ χιλίων ἀνδρῶν.— ἢ —χιλιάς (βλ. λ.), χιλιανδρία, ἀριθμὸς χιλίων ἀνδρῶν.

χιλιάς, -άδος, ἡ (χιλίος) ὡς καὶ νῦν, χιλιάς, «χιλιάδα», ὁ ἀριθμὸς χιλίου.

χιλί-έτης, -ου, ὁ, ἢ **χιλί-ετής**, -έτος, ὁ, ἢ (χιλίος + ἔτος) ὡς καὶ νῦν, χιλιετής, διαρκῶν ἐπὶ χίλια ἔτη, ὁ χιλίων ἐτών.

ΧΙΛΙΟΙ, αι, α' ὡς καὶ νῦν, χίλιοι, λατ. mille ἢ ὀνικός ἐν περιληπτ. ἄνν. καὶ μετὰ περιληπτ. ὀνομάτων: χίλια ἵπποις = χίλιοι ἵππεις, μυρία ἵπποις = δεκακίχλιοι ἵππεις.

Ἔτυμ.: χίλιοι ἰων. χήλιοι, λακ. χ λιοι, λεοβ., θεασαλ. χέλλιοι (<χέσλιο: = σανακρ. sa-hastliya (δέκα φορὰς ἑκατονταπλοῦς): σανακρ. sa-hásra-m, Ζενδ. haraštram (χιλιάς), ἱαπ. *gheslo- πρὸ βλ. ὡς. λατ. mille (<smf- (-έλλ. μία, θέμ. *sem- (εἷς) βλ. εἷς) + *ghsi (τὸ δλον σθηθ. ἀπέθη εὐδ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ducenium, trecentum κλπ.: κατὰ τινας τὸ σανακρ. sahástram εἶναι συγγ. τῆ σανακρ. sáhāh (δύναμις, νίκη), γοτθ. sigis (νίκη, κυρ. ἑκατοντός δύναμεις), καὶ τὸ ἑλλ. *χέσλιοι θὰ προήρχετο ἐκ τινος *sghestio-, λατ. mille (<smf-zghsi- — τὸ δημρ. ἐννεά- (δέκα-) χέλιοι θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ἀναγνωσθῆ ἔννεα- χείλιοι, δεκα-χέλιοι: κατ' ἄλλους χέλιοι (<*χίλιοι παραλλήλως τῶ χέλιοι (<*χέσλιοι, πρὸ βλ. χθιζός: χθές.

χιλιό-ναυς, -εως, ὁ, ἢ (χιλίος + ναῦς) ὁ συνιστάμενος ἐκ χιλίων πλοίων (στόλος), ὁ στόλος τῶν χιλίων πλοίων.

χιλιο-ναύτης, -ου, δωρ. -ναύτας, -α, ὁ, ἢ (χιλίος + ναύτης) ὁ συνιστάμενος ἐκ χιλίων πολεμικῶν πλοίων (στόλος).

χιλιό-πάλαι, ἑπιρρ. (χιλίος + πάλαι) χιλιάκις πάλαι, «πρὸ ἀμνημονευτῶν χρόνων».

χιλιοστός, ἡ, ὄν (χιλίος), τακτικὸν ἀριθμ. ὡς καὶ νῦν, χιλιοστός, χιλιοστός εἰς τὴν σειράν, ὁ μετὰ τὸν ἔννεακοσιοστόν ἐνενηκοστόν ἑνατον.

χιλιοστύς, -ύος, ἡ (χιλίος) στρατιωτικὸν ὄσμη ἐκ χιλίων ἀνδρῶν.

ΧΙΛΩ, -ου, ὁ, χλωρὰ τροφή τῶν ζώων, χλωρὰ χόρτα ἢ πᾶσι κοπιόμενα εἰς τεμάχια καὶ τιθέμενα εἰς τὴν φάτην.

Ἔτυμ.: χιλός χιλῶν χιλῶν: ἀρμ. šit, šuit, šei (κλάδος, κλωνάρι, καλάμη ἀτάχυος) (<ἱαπ. *gh- δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τὰ: σανακρ. ghásali, Ζενδ. gaṭhañi (τρώγην, καταβροχθίζω), λατ. fenum (χόρτος), παλ-σλαβ. šeno, λιθ. szepas (χόρτος).

χιλόω, μελλ. -ώσω (χιλός) ἐφοδιάζω με χιλῶν (βλ. λ.), ἀγῶ εἰς βοσκὴν, τρέφω με χλόην, τρέφω ἐν φάτην.

χιμαίρα, ἡ ἢ αἶψ, λατ. capra (θηλ. τοῦ χίμαρος, ἀ βλ.)— ἢ ὡς κύρ. ὄν. ἢ **Χίμαιρα**, μυθολογικὸν τέρας, ἐκφυσῶν πυρίνας φλόγας, με κεφαλὴν λέοντος, σῶμα αἰγὸς καὶ οὐρὰν δράκοντος, φονευθὲν ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου.

χιμαίρο-θύτης, -ου, ὁ (χιμαίρα + θάω), ἐπιθ. τοῦ Πανός. ὁ αἰγιοπόδης, ὁ ἔχων πόδας αἰγός ἢ ὁ ἐπιβαίων αἰγός.

χιμαίρο-θύτης, -ου, ὁ (χιμαίρα + θύω) ὁ θυσιάζων αἰγας.

χιμαίρο-φόνος, ον (χιμαίρα + φένω) ὁ φονεύων αἰγός, ὁ σφάζων αἰγας.

χιμᾶρ-αρχος, ὁ (χιμαίρος + ἀρχω) ὁ δρχων τῶν χιμάρων (βλ. λ.), ὁ ἡγεμὼν τῶν αἰγῶν, ὁ προπροσφύμενος αὐτῶν, ὁ ὀδηγῶν τὰς αἰγας (ἐπιθ. τοῦ

τράγου): τράγος χιμᾶραρχος = ὁ τράγος, ὁ ὀδηγὸς τοῦ δλου ποιμνίου τῶν αἰγῶν.

ΧΙΜΑΡΟΣ, ὁ ὁ ἄλλως καὶ τράγος λεγόμενος (ὡς καὶ νῦν), λατ. caper.— ἢ ὡς. καὶ θηλ. = ἢ χίμαιρα (βλ. λ.), ἢ αἶψ.

Ἔτυμ.: χίμαρος χίμαιρα ἢ παλ-πορτ. gymbr (ἀμνός ἐνός ἔτους) διὰ τὴν σημασ. πρὸ βλ. γερμ. einwinter (μυνοετὴς ἐρπίφιον), ἀγγλ. winter (ζῶον δύο ἐτών), διὰ δὲ τὴν μορφὴν πρὸ βλ. λατ. bimus (βῆθιμος, *dvi-himo-s (ἡλικίας δύο ἐτών), σανακρ. himá-h (χειμῶν), ἀρμ. jmerp (<Jim-ern, ἑλλην. δύο-χιμος (δουελλώδης), χιμέριος, χιμερινός βλ. καὶ χεῖμα.

χιμᾶρο-αφακτῆρ, -ήρος, ὁ (χιμαίρος + σφάζω) ὁ σφάζων αἰγας, χιμαροσφάκτης, ἐκασικοσφάκτης.

χιμάρως, δωρ. ἀντι χιμάρους, αἰτ. πληθ. τοῦ χίμαρος (βλ. λ.).

χιμετλον, τὸ (χεῖμα) «χιανίστρα», ἔλκος συν-επείφ ψύχους δημιουργούμενον ἐπὶ τῶν δοκτύλων χειρῶν καὶ ποδῶν, λατ. bernio [χιμετλον, χιμέτλη κατ' ἄνομ. ἐκ τοῦ χιμέθλον, χιμέθλη ὡς πρὸς τὸ γ- πρὸ βλ. χῶν: χεῖμα κατ' ἄλλους ἐκ ριζ. gheis- (πληγῶν) τῆς ἐν τῷ σανακρ. hī, sati.

Χίο-γενής, ἐς (Χίος + γενέσθαι) ὁ Χίος τὸ γένος, ὁ καταγόμενος (προερχόμενος) ἐκ Χίου (ἐπι οἴου).

Χίον, τὸ (χίος) ἀγγεῖον οἴνου ἐκ τῆς Χίου ἢ ἀγγεῖον οἴνου ὀριμενέως χωρητικότητος χρησιμοποιούμενον ὡς μέτρον ὕγρῶν καὶ δὴ τοῦ οἴνου (ἐχώρηαι 1 1/2 χόας περίπου).

Χιόνεος, α, ον (χιών) ὁμοῖος πρὸς χιόνα, λευκός ὡς χιών [-τ-, ἀλλ' ἐν τῷ ἑξαμέτρῳ καὶ -τ- δασί- κης μετρικοί λόγοι ἐπιβάλλουσι τοῦτο].

χιονίζω, μελλ. -ίσω (χιών) ὡς καὶ νῦν, χιονίζω: πίπτω ὡς χιών, καλύπτω διὰ χιόνος ἢ ἀπροσ., εἰ ἐχιόνιζε τὴν χώραν (ἐνν. ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Θεός) = ἐάν (ὁ Ζεὺς) ἐκάλυπτε τὴν χώραν διὰ χιόνος (τ. ἔ. ἐάν ἐπιπτε χιών εἰς τὴν χώραν) ἢ ἀπολ., ἐχιόνιζε = ἐπιπτε χιών, ἦτο χιονόκαιρος.

χιονο-βλέφαρος, ον (χιών + βλέφαρον) ὁ ἔχων βλέφαρα χιονόλευκα.

χιονό-βλητος, ον (χιών + βάλλω) ὁ ὑπὸ χιόνος βεβλημένος, χιονοσκέπατος, χιονισμένος.

χιονό-βοσκός, ον (χιών + βόσκω) ὁ ὑπὸ τῶν χιόνων τρεφόμενος (ἐν παθ. ἄνν.).— ἢ ἐν ἄνεργ. ἄνν.: χιονο-βοσκός, ὄν' ὁ βόσκων (τρέφων) χιόνα, θηλ. ὁ περιβεβλημένος χιόνα.

χιονο-θρέμμων, ον, γεν. -ονος (χιών + θρέμμα) ὁ τρέφων χιόνα, ὁ περιβεβλημένος χιόνα.

χιονό-κτύπος, ον (χιών + κτυπέω) ὁ ὑπὸ τῶν χιόνων τυπόμενος, χιονόβλητος, καταχιονισμένος.

χιονο-τρέφος, ον (χιών + τρέφω) = χιονοθρέμμων (βλ. λ.), ὁ τρέφων χιόνα, ὁ περιβεβλημένος χιόνα.

χιονό-χρως, -ωτος, ὁ, ἢ (χιών + χρώς) ὁ ἔχων δέρμα (σῶμα) λευκόν ὡς ἡ χιών ἢ γεν., ὁ χιονόλευκος.

χιον-ώδης, ἐς (χιών + εἶδος), συνηρ. ἀντι χιονοειδής: ὁ ὁμοῖος πρὸς χιόνα ἢ ὁ πλήρης χιόνος.

Χίος, ἡ ἢ γνωστὴ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, καὶ νῦν ὀνομα καλουμένη ἢ ἡ πόλις τῆς Χίου: εἶς αὐτοῦ τὸ ἐπιθ.

Χίος, α, ον (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Χίος) ὁ τῆς Χίου, ὁ ἐκ τῆς Χίου καταγόμενος, ἢ ὁ κάτοικος τῆς Χίου, «Χιώτης». ἢ οἱ Χίος = οἱ κάτοικοι τῆς Χίου ἢ οἱ ἐκ τῆς Χίου καταγόμενοι, οἱ «Χιώτες».— ἢ **ἄχιος** (ἐνν. βόλος), τὸ χειρότερον ρίψιον τοῦ κύβου ἢ πλευρὰ τοῦ κύβου ἢ ἀφωδισμένη με μίαν στιγμὴν («τὴν τοῦ ἄσσου») ἐκαλεῖτο «χιος ἀστράγαλος», ἢ δ' ἀντίθετος πλευρὰ τοῦ κύβου, ἢ ἔχουσα εἴς στιγμὰς («ἡ ἔξάρα»), καὶ θεωρουμένη ὡς ἡ ἐπιτυχετέρα βολή, ἐκαλεῖτο «Κῆφος ἀστράγαλος» ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «Χίος πρὸς Κῆφον» ἢ καὶ ἀντιστρόφως «Κῆφος πρὸς Χίον» (πρὸ βλ. καὶ Κῆφος).— ἢ παροιμ. εὐθὺς Χίος ἀλλὰ Κεῖτος ἀφαιρὰ εἰς τὴν ἀντίθεσιν τὴν ὀφισταμένην μεταξὺ τῶν ταπεινοφρόνων (ἢ τῶν ὑπὸ τινῶν καταφρονημένων) κατοίκων τῆς Χίου καὶ τῶν ὀψηλοφρονούντων κατοίκων τῆς Κεῖτος.

·ΧΙΡΑΣ, -άδος, και **χειράς**, άδος, ή (χείρ) ρήγμα, σχισμή, «σκάσιμο» χειρών ή ποδών· πρβλ. 'Ήουχ. «χειράδας» τας έν τοις ποσὶ δαγάδας, ένιοι δέ φάδας».

Έτυμ.: χιράς· χιραλέος· πρβλ. 'Ήουχ. «χιραλέους» τούς πόδας καταγεγραμμένους· χιρόποδ· (πόδες μετά σχισμών) έκ τινος βάσεως είς -ί-, Έστον *ghēi- (*ghēi-ā-, *ghēi-ē, *ghēi- = χάλινω), μαρτυρουμένης έν τῷ σανσκρ. vi-hāyas- (τό έλεύθερον διάσθημα, ή άτμόσφαιρα), παλ-σλαβ. zъja, (χάλινω), λατ. hiare, hiscere, παλ-γερμ. gizen, giten, geinon (χασμώμαι), in-ginnan (άνοίγω, σχίζω), άγγλ-σαξ. zīnan, zānian (χασμώμαι), zinne (εύρύχωρος), zīscian (κλαίω μέ λυγμούς), παλ-νορρ. gina (χασμώμαι), gin (στόμα άνοικτόν), geime (βόραδρον θαλάσσης), λιθ. zióju, zióti (χάλινω), παλ-σλαβ. zina, ti (δμ. σημασι.)· βλ. χάλινω, χήμη, χάος κλπ.

ΧΙΤΩΝ, -ώνος, και παρά τοις Έσαιοι πεζογρ. **κίτων**, -ώνος, δ' ένδυμα (άνδρών και γυναικών) φορούμενον έσωτερικώς, μάλλινον ύποκάμισιον φορούμενον εκάτοσαρκα, λατ. tunica· όταν άπρόκειται νά εφέθουον τής οικίας των, έρριπτον έπάνω από τόν χιτώνα ένα εύρυν μανδύαν (εύρύχωρον έπανωφόριον), όστις έκαλείτο φάρος ή χλαίνα ή έμάτιον· ένίοτε δ' χιτών έφθανε μέχρι τών ποδών και τότε έκαλείτο «χιτών ποδήλης», όσάκις δέ έφερε και χειρίδας (δηλ. «μανίκια») έκαλείτο χειριδωτός χιτών.— II επί στρατιωτών, χιτών έκαλείτο ό θώραξ, πιθ. έκ δέρματος, ένισχυμένος όμως διά λειπίδων (φολίδων) ή κρίκων μεταλλίνων: χιτών λεπίδος σιδηρέης = σιδηρούς φολιδωτός θώραξ.— III έν τῷ πληθ., τά μέρη ύποδήματος, ίδιως τό κάτω δέρμα (ή σόλα) και τό δέρμα τής επάνω επιφανείας.— IV μτρφ., κάθε περιβλημα, κάθε κάλυμμα, θήκη, φλοιός: λάινος χιτών = τό έκ λίθων κάλυμμα, ή λιθινή θήκη, τ. έ. ό τάφος νεκρού || τεσχίαν κίθωνες = τείχη (ώς περιβάλλοντα τήν πόλιν δίκην χιτώνων) || έν τῷ πληθ. σημ. και: τά άλληλάλληλα σιρώματα (περιβληματα) του κρομμύου.

Έτυμ.: ή λ. είναι πιθ. Σημίτ. προελεύσεως, πρβλ. έβρ. keitoni (ποδήρες ύποκάμισιον μετά χειρίδων), άραβ. kaftan (λινούν ύφασμα).

ΧΙΤΩΝΙΟΝ, τό, ύποκορ. του χιτών· μικρός (βραχύς, εκκοντός) χιτών, κυρ. δέ λεπτόν γυναικείον ένδυμα, λεγόμενον και χιτωνάριον· πρβλ. και τό σημερ. «χιτώνιον».

ΧΙΤΩΝΙΣΚΟΣ, ο· = χιτώνιον (βλ. λ.).

ΧΙΩΝ, -ώνος, ή· ως και νυν, χιών, «χιώνιο» || κυρ. ή πεσοοσα ήδη χιών, έν αντίθεσει προς τό νιφάς ή νιφετός (=ή πίπτοσα χιών) || χιών τηκομένη = τό «χιώνιο» όταν λιώνη.— II τό έκ χιόνος προερχόμενον ύδωρ, ύδωρ ψυχρόν ως πάγος [δι' έτυμ. βλ. χείμα].

***ΧΛΑΔΩ**, καθ' ύπόθεσιν ένεστ. του πρκ. κελχάδα, μτχ. κεχλάδω, και πληθ. κεχλάδόντες, (άντι κεχλάδότες)· ήχω, θερυδω, κρούω, άντηχω, ροχδω, κοχλάζω, άναβλύζω || άντεθθεν τό αναδιπλ. καχλάζω (βλ.λ.).

ΧΛΑΙΝΑ, ίων. χλαίνη, -ης, ή, λατ. laena· τετραγώνος εύρύχωρος επένδυτης ριπτόμενος ύπεράνω του χιτώνος, μανδύας, έπανωφόριον· κατασκευασμένη εκ μαλλίνου ύφάσματος ή χλαίνα έρρίπτετο όπαράνω των ώμων (άνευ χειρίδων φυσικά) και άσπαρέωντο διά πόρπης || ένίοτε έχρησιμοποιείτο και ως σκέπασμα κατά τόν ύπνον || ώμοιολογία πολύ προς τό φάρος και τό έμάτιον (βλ. λ. λ.).

Έτυμ.: χλαίνα (χλαν-ja), χλαίνη· χλανίς, -ίδος· ή συγγ. προς τό χλαμύς πάν άλλο ή βεβαία είναι, και ή λ. έχει κηρυχθί, ως σκοτειν. έτυμ.· πιθ. είναι ξήνη λ. (πρβλ. georg. khiamindi (=όπιλοίς), έπερ πιθ. είναι δάνειον εκ τινος Μικρασιατικής γλώσσας.— πάντως ζε λατ. laena είναι δάνειον εκ τής Έλληνικής).

χλαίνιον, τό, ύποκορ. του χλαίνα· μικρά χλαίνη, μικρόν έπανωφόριον.

χλαίνω, μελλ. -άσω (χλαίνα)· καλύπτω διά χλαίνης, ένδύω διά χλαίνης || γυν. ένδύω, εντόνω.

χλαίνωμα, -ατος, τό (χλαίνω)· τό περιβλημα,

τό κάλυμμα: χλαίνωμα λέοντος = χλαίνα εκ δέρματος λέοντος.

χλαμύδ-φόρος, ον (χλαμύς + φέρω)· ό φέρων (φορών) χλαμύδα, χλαμυδοφόρος || ως οσα., δ χλαμυδοφόρος = ό ίππεύς, ίππότης.

χλαμύδ-ουργία, ή (χλαμύς + έργω)· ή χλαμυδοποιία, ή κατασκευή χλαμύδων, ή τέχνη ή τό επάγγελμα του χλαμυδοποιού (του κατασκευαστού χλαμύδου).

χλαμύς, -δδος, ή· ως και νυν, χλαμύς, «χλαμύδα», βραχύς (κοντός) μανδύας, τόν όποιον έφόρουον οι ίππεις κυρίως || γυν., στρατιωτικός μανδύας, μανδύας κήρυκος, άκόμη και ό μανδύας στρατηγού, λατ. paludamentum· άσπαρέωντο διά πόρπης επί του θώραξ του, περιβάλλουσα δά τόν άριστερόν ώμον κατέπιπτεν έν καμπύλη γραμμή περι τό έμπροσθεν μέρος του σώματος [δ'· έτυμ. βλ. χλαίνα].

χλανίδιον, τό, ύποκορ. του χλανίς (βλ. λ.).

χλανίδο-ποιία, ή (χλανίς + ποιέω)· ή τέχνη ή τό επάγγελμα του κατασκευαστού χλανίδων.

χλανίς, -ίδος, ή (χλαίνα)· μάλλινον έπανωφόριον διαφέρον τής χλαίνης μόνον κατά τό ότι τουτο ήτο λεπτοτέρας κατασκευής· τό έφόρουν άνδρες και γυναίκες, αλλά μάλλον προς στολισμόν παρά από πραγματικήν ανάγκην, διότι οδδελως ή ελάχιστα προεφύλασεν από τό φύχος· διά τουτο και τό χλανίδα φορείν ήτο σημαντικό μαθημακότητος [δ'· έτυμ. βλ. χλαίνα].

χλανισκίδιον, ή χλανισκιον, τό, και χλανίσκος, ε. ύποκορ. του χλανίς· μικρά χλανίς (βλ. λ.).

χλαρός, ά, όν, παρά Πινδ. μόνον άπαντών: χλαρόν γελάν (έν Πυθ. IX 38) = γελάν εύθύμωμ, θερυδωδός.

Έτυμ.: κατά τινος άντι του χλαρόν γελάν, χλαρόν γελάν = νεανικώς, ήχηρώς, γελάν· κατ' άλλους άντι λαρόν (ίλαρόν) γελάν (= γελάν μετά ίλαρότητος, μετά γλυκύτητος)· κατά τόν 'Ήουχ. όμως «χλαρόν νόχλαξ», «χλαρό· वासता έν έλαιώ»· «χλαρόν· ένπαρόν, λεπτόν, τευχαλέον, άχρόν», «χλαρόν· έλαιήρδς κώθων»· κατά τινος των νεωτέρων χλαρόν γελάν (= προσηγής και ήδύ) θά ήδύνατο νά προέρχεται εξ ίαπ. *ghīa- ή *ghī- και νά άνήχη είς την ομάδα τής λ. χλαρός (βλ. λ.).

χλεμερός, ά, όν· χλιαρός, θερμός.

χλεμυρός, ά, όν· χλοερός, χλοανθών [πρβλ. 'Ήουχ. «χλεμυρά· χλοανθούντα»· λιθ. zélmu (φυτόν, θλαστός)· εκ ριζ. ghēi- (χλοάζω, πρσιονίζω, θλαστόνω)· βλ. χλωρός].

χλευάζω, μελλ. -άσω (χλεύη)· ως και νυν, χλευάζω, περιγελώ, άστείζομαι, χωρατεύω, σκώπτω.— II μετ' ατ. έμπαίζω τινά, τόν περιγελώ, τόν σκώπτω, τόν μεταχειρίζομαι ύβριστικώς ή περιφρονητικώς.

χλευασία, ή, και χλευασμός, ό (χλευάζω)· ως και νυν. χλευασμός, έμπαίγιμος, περιγέλως.

ΧΛΕΥΗ, ή· ως και νυν, ή χλεύη, ό χλευασμός, τό σκώμμα, ό περιγέλως || χλεύη ποιώ (ή ποιούμαι ή τίθεμαί) τανα = χλευάζω τινά, καθιστώ τινά άντικείμενον χλευασμού, τόν γελοιοποιώ, τόν θερω γελούον.

Έτυμ.: χλεύη· χλευάζω· χλευασία· χλευασμός· χλεύασμα· παλ-νορρ. gylg' (θεμ. *ghleu-jo), άγγλ-σαξ. zleō (θερυδής εδύμια), λιθ. gliauds (*gliudo-s) (= έλαφρά άσχολία, διασκέδασις), λεττ. gliaudi, gliaudas (θωπεισί), είτα παλ-νορρ. gliumr (θερυδής δραστηριότης), άγγλ-σαξ. zleān (ζωηρότης, χαριεντισμός, χορά), παλ-νορρ. gleyma (είμα περιχαρής), λεττ. gliams, gliams (λεϊος, στιλπνός, λαμυρός· ελικρινής, έντιμος), ρωσ. glium' (χαρά, χαριεντισμός)· εξ ίαπ. *ghleu-, έπεκτ. εκ του *ghēi-, παραλλ. τῷ *ghēi-, περι ού βλ. έν χλιδή, χλιώ, χλωρός.

ΧΛΗΔΟΣ, ό· ίλυς, όρόφορος, πηλόσ || τά φρυγανώδη περιεχόμενα του ύδύ του ρεύματος ποταμού συμπαρασυρομένου σαρφετού, τά άπορρίματα, τά άποκαθάρματα || δσα γενικώς σαρώνει τις και τό ρήπει κόπου, τά σκουπίδια], λατ. quisquillae. [σκοτειν. έτυμολ. δι' έτυμ. βλ. καχλάζω].

χλαίνω, μελλ. -άσω· άδρ. α' έχλίνα (χλιώ)· ό:

και νῦν, χλωίνω, θερμαίνω, «ζεσταίνω», ποικί π χλωροῦν.— παθητ., θερμαίνομαι, «ζεσταίνομαι», γίνομαι χλωρός (θερμός). 2) μαλακύνω τι διὰ τῆς θερμότητος, ἀναλύω, λυώνω, τήκω.— || μτφρ., διαθερμαίνω, ἐξοργίζω [-ε-, ἀλλ' ἐνίοτε και -ε-].

Χλιδρός, (ά), ὄν, και ἰων. **χλιερός**, (ή), ὄν (χλιώ) ὡς και νῦν, χλιαρός, ὑπόθερμος, «χλιός», λατ. tepidus. [-ε-, ἀλλ' ἐνίοτε και -ε-].

Χλιδαίνω (χλιδή) ποιῶ τι (τό καθιστώ) μαλθακόν, τρυφηλόν.— κυρ. ἐν τῷ παθητ. **χλιδαίνομαι** = εἶμαι τρυφηλός, ζῶ βίον μαλθακόν, διάγω ἐν χλιδή, ὀργιζάω ἐν τρυφῇ.

Χλιδανός, ή, ὄν (χλιδάω) μαλθακός, τρυφερός, τρυφηλός, φιλήδονος, πολυτελής, σπάταλος.

Χλιδάω, μελλ. -ήσω (χλιδή) κατά τό πλειστον ἐν κακῇ ἐνν., εἶμαι χλιδανός (βλ. λ.), εἶμαι μαλθακός, τρυφηλός, διάγω ἐν χλιδῇ και ἀκολασία κλπ. || ἐν καλῇ ἐνν., εἶμαι λεπτός, εἶμαι ἀβρός τούς τρόπους || **χλιδάω ἐπί τινι** = ὑπερφηφανεύομαι διὰ τι || εἶμαι αὐθάδης, εἶμαι ἀλαζών.

Χλιδή, ή (χλιώ) λεπτότης, μαλθακότης, τρυφή, πολυτέλεια, ἡδυπάθεια. 2) ἀκολασία, ἀσέλγεια || ἀλαζονεία, σήσις, θρασύτης, αὐθάδεια. 3) πᾶν δεῖγμα τιαυτῆς τρυφῆς και πολυτελοῦς διαίτης, και δὴ ἐν τῷ πλῆθ. πολυτελεῖ ἐνδύματα, πολύτιμα κοσμήματα, λατ. deliciae || ὡς. δέλγητρα, σωματικόν κάλλος.

***Ἔτυμ.**: χλιδή· χλιδάω· χλιδών· χλιδήμα· χλιδός· χλιδανός· πρβλ. Ἑουχ. «κεχλιδῶτα ἀνθούντα»· χλιώ· χλιαρός, -ερός (*χλι-φαρ-)· χλιαίνω (*χλι-φαν-ιω)· ἐπ. μτχ. ἐν. (δοτ.) χλιόωντε· germ. *zli-(m-) ἐν τῷ μεσ-γερμ. glizmen (φέγγω, λάμπω), παλ.-σαξ. glizmo (λάμψις), παλ.-γερμ. glizmo, glizmo (πυγολαμπία), ἀγγλ.-σαξ. zloem (*zlaimi-) (λάμπις, κάλλος), zleō, zliw (χαρά, μουσική), παλ.-norr. glifa (λάμπω), glif (χαρά), λατ. *ghil-d- ἐν τῷ παλ.-γερμ. gliztan (νεο-γερμ. glaisen), παλ.-σαξ. glifan, ἀγγλ.-σαξ. ziffenian, παλ.-norr. gliifa, γοτθ. gliifmunjan (λάμπω)· πρβλ. ὡς. λιθ. zleja (λυκαυγής)· εἰς λατ. βάσ. ghelei- (:σανσκρ. hāri-h, Zevd. tsāgiri=κίτρινος), ἥτις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐνετοπίσθη εἰς τὴν εἰδικὴν ἐνν. «χλιαρὰ θερμοκρασία, εὐχάριστος, ἡδυπάθεια, φιληδονία»· βλ. και χλόη, χλωρός.

Χλιδήμα, -ατος, τό (χλιδάω) = χλιδή (βλ. λ.).

Χλιερός, ή, ὄν, ἰων. ἀντι χλιαρός (βλ. λ.).

Χλιῶ, ἡ· ἡρήσι· κατ' ἐναστ. και πρτ. μόνον· εἶμαι ἡ γίνομαι χλιαρός (θερμός), εἶμαι (γίνομαι) μαλακός, τήκομαι, λυώνω || μτφρ., διάγω ἐν τρυφῇ και ἀκολασία, εἶμαι τρυφηλός, εἶμαι φιλήδονος, ἡδυπόδω, ἀκολασταίνω.

Χλόα, ή· βλ. χλόη.

Χλοάζω, μελλ. -άσω (χλόη)· εἶμαι ἡ γίνομαι χλωρός, πρασινίζω || εἶμαι πράσινος.— || μεσ., **χλοάζομαι** = τρέφομαι ἐκ χλόης, τρώγω χλόην.

Χλο-αυγής, ἐς (χλόη + αυγή)· ὁ ἔχων χλοερᾶν λάμπιν (οστιπνότητι).

Χλοάω, ποιητ. ἀντι χλοάζω (βλ. λ.).

Χλωρός, ά, ὄν· ποιητ. ἔκτετ. ἀντι χλωρός (βλ. λ.)· ὡς και νῦν, χλοερός, πράσινος.

Χλωρο-τρόφος, ον (χλωερός + τρέφω)· ὁ τρέφων (παράγων) χλόην (χλωερός βοτάνης, πράσινον χόρτον).

Χλωρο-ώπις, -ιδος, ή (χλωερός + ὤψω)· ἡ φαινομένη χλοερά, ἡ ἔχουσα χλοερᾶν ὄψιν.

Χλοῦ, -ης, και **χλόα**, -ας, ή, ὡς. ἰων. **χλοή**, -ης, ή· ὡς και νῦν, χλόη, τὰ πρώτα πρασινωπά θαλαστήματα τῶν φυτῶν κατά τό ἔαρ, οἱ τρυφεροὶ θλαστοὶ σίτου ἡ γεν. χόρτου, τὰ τρυφερά σπαρτά || ποιητ., ἡ πρώτη θαλάσσις τῶν δένδρων, ἡ νεαρά πρασινάδα τῶν, τὸ φύλλωμα τῶν, τὰ φύλλα τῶν.

***Ἔτυμ.**: χλόη· χλόος (*χλοF-ος)· χλοάζω· χλωερός (*χλοF-ερός) (λατ. *ghlou-, πρβλ. λατ. heinos (μελιτόχορος), παλ.-γερμ., παλ.-σαξ. gelio, ἀγγλ.-σαξ. zeolo (κίτρινος) (γερμ. *zeila = λατ. heinos)· πρβλ. γερμ. *zula- ἐν τῷ παλ.-norr. guif=κίτρινος), λιθ. zelvas (πρασινωπός), λατ. *ghelou-, *ghelou-, *ghelou· πρβλ.

ὡς. Ἑουχ. (φρυγ.) «ζέλικα· λάχανα», καλ.-σαυ. zlakii (χόρτος)· βλ. χλωρός.

Χλοη-κομέω, μελλ. -ήσω (χλόη + κόμη)· τρέφω κόμην χλοερᾶν, ἔχω φύλλωμα χλωρῶν || εἶμαι πράσινος ὡς τό χλωρῶν φύλλον.

Χλο-ήρης, ἐς (χλόη + ἄραρειν) = χλωερός, χλωερός (βλ. λ. λ.).

Χλοηρός, ά, ὄν = χλωερός, χλωερός (βλ. λ. λ.).

Χλοη-τόκος, ον (χλόη + τεκεῖν)· ὁ τίκτων (γεννῶν, παράγων) νεαρούς θλαστούς.

Χλοη-φόρος, ον (χλόη + φέρω)· ὁ φέρων (παράγων) χλόην (χλωρῶν χόρτον, χλωρά φύλλα).

Χλοισίω (χλοίη), ἰων. ἀντι χλοάω (βλ. λ.).

Χλοισίη, ή, ἰων. ἀντι χλοή (βλ. λ.).

Χλουίνης, -ου, ὁ, ἐπικ. ἐπιθ. τοῦ ἀγρίου χοίρου (κάπρου), χρησιμοποιοῦμενον και ἐπὶ ἀνθρώπου τρεφομένου ἡ ζῶντος μόνου || μετ' Ὀμηρον ὡς οὐα. ὁ **χλουίνης** = ὁ κάπρος, ἀγριόχοιρος.

***Ἔτυμ.**: χλουίνης· χλουίνης (βλ. λ.)· πρβλ. τό παρ' Ἑουχ. «χλουίνος· χρυσός», διερ συγγενεῖται πρὸς τὰ

χλωρός, **χλόη**, **χλόος** κλπ. (βλ. λ. λ.)· εἰς λατ. *ghel- (εἶμαι κίτρινος) (μῆπως **χλουίνης** = ξανθός);— αἰ γνῶμαι τῶν παλαιῶν περὶ τῆς σημ. και τῆς ἔτυμ. τῆς λέξεως διστάσεται· κατά τὸν Ἄριστοτ. **χλουίνης** = **εομίας** (κόπρος εἰνούχοιμος), διότι ὁ τοιοῦτος κάπρος ἐγίνετο μεγαλύτερος και ἀγριώτερος· ἡ σημασι. αὐτῆ ἀπορρίπτεται δι' ἄλλον, διότι δὲν ἀρμᾶζει εἰς πολλὰ χορῖα. ἐν οἷς τό **χλουίνης** εἶναι γενικῶν ἐπιθ. τοῦ κάπρου.— κατά τινες εἰς αὐτὸν (Ἄριστοφ. τὸν Βυζ. κυρ.) **χλοῦνης** = **μονιός** (= ἐρημικός, ζῶν μονήρης)· κατά τινες **χλουίνης** = **ἀφροιστής** ἐκ τινος δωρ. λέξ. **χλουδεῖν** = **ἀφρίζειν**,— ὁ Ἄπολλων, ἄρμηγευθε· τό **χλουίνης** διὰ τοῦ **χλουίνης** (= ὁ ἐν τῇ **χλόη** **εὐναζόμενος** = ὁ κοιμώμενος ἐπὶ τῆς χλόης).— κατά τὸν Ἑουχ. «**χλουίνην**· τὸν **λωποδότην**, τὸν ἐν τῇ **χλόη** **εὐναζόμενον**».

Χλουίνης, ή· ἀμφιβ. λέξεις ἀπανθῶσα παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ (Ἐῦμν. 189), ἔτυμολογομένη συνήθως ἐκ τοῦ **χλόη** και ἄρμηγευμένη «χλοερά ἡλικία, νεανική ἄκμη, νεότης, ἀνδοικότης»,— κατ. νηϊδίας **veges**.— κατ' ἄλλους σημ. «εἰνούχοιμος» (βλ. ἐν **χλουίνης**, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνανῆκει ἔτυμολ.).

Χλωρ-αύχην, -ετος, ὁ, ή (χλωρός + αυγή)· ὁ ἔχων χλωρῶν (ἡτοι ὠχροπράσινον) αὐχένα, ἐπιθ. τῆς ἀηδῶνος (βλ. και **χλωρηγίς**) || ἡ ἔχουσα ὄροσερον αὐχένα (εἰσφάτο λαίμου), ἐπὶ τῆς Δηλιανείρας.

Χλωρηγίς, -ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **χλωρός**, ἀντι **χλωερά**· χλωροειδής, ὠχροπράσινος, ἀνοικοπράσινος (ἐπιθ. τῆς ἀηδῶνος)· πρβλ. Ἑουχ. «**χλωρηγίς ἀηδῶν**· ἡτοι ἀπὸ τοῦ **χρωμάτος**, ἡ **χλωερά**· ἡ διὰ τό **ἐπὶ χλωερῶν καθέζεσθαι δένδρων**».

***Ἔτυμ.**: **χλωρηγίς**, κατά τινες σύνθ. ἐκ τοῦ **χλωρός** + ***αἶψι** (: **αἰδέω**)· πιθανώτερον ὅμως εἶναι ὅτι· τό ἐπιθ. δὲν ἔχει καμμίαν σχέσηιν πρὸς ἄσμα, ἀλλὰ σημ. ἀπλῶς εὐποπράσινος, πρασινωπός, ἡ κίτρινωπός· πρβλ. και **χλωραύχην**.

Χλωρό-κομος, ον (χλωρός + κόμη)· ὁ ἔχων χλωρῶν κόμην, θηλ. πράσινον φύλλωμα.

Χλωρός, ποιητ. **χλοερός**, ά, ὄν (χλόη)· κυρ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα χλόης (νεοθλάστου σίτου, νέων φύλλων, ὄρουο καρπού), κίτρινωπράσινος, ὑποπράσινος, πρασινωπός, πράσινος || ὡς. ἐπὶ τοῦ μέλιτος και ἐπὶ τῆς ἄμμου, κίτρινωπός, ὑποκίτρινος.— || γενικῶς, ὁ ἔχων ἀνοικτὸν χρώμα, ὠχρός, ἐχλωμός. — || ἀσχέτως πρὸς τό χρῶμα, ὡς και νῦν, **χλωρός**, θαλερός, νωπός, «φρέσκος», ἀντιθ. τῷ **ξηρός** και «στεγνός»: **τυρός χλωρός** = «χλωροτύρι» || μτφρ., ἀνθηρός, ἀμακίος, νεαρός, ζυηρός || μτφρ. ὡς., τρυφερός, μαλακός, λεπτός, ἀβρός.

***Ἔτυμ.**: **χλωρός** (λατ. *ghlō-: ἀγγλ.-σαξ. zloem-zloimuz (λυκαυγής, λυκόφωρος), παλ.-γερμ., μεσ.-γερμ. gluoi (κούσων, διάπυρο ἀνδρακες), norr. glōs (δλέμ. μω, δέσ), isl. glōra (σπινθηροβλοῶ)· τό λατ. *ghlō- εἶναι μεταπτωτ. βαθμ. τοῦ *ghlē- ἐν τῷ παλ.-norr. glām (σελήνη), λατ.-γερμ. glaesum (ἡλεκτρον)· ἡ μεταπτ. βαθμ. *ghlō- ἐν τῷ ἰσλ. glana (φωτίζομαι)· **glan** (λάμπις τῶν οστιπνῶν ἀντικειμένων), **gaul**

Giana (δνομα ποταμού), παλ.-bret. **glanet** (ώχροτης), ιρλ. **glan** (καθαρός, άμόλυντος): εβ. ιαπ. βασ. ***ghelē**: ***ghel(e)** (λάμψις, χρώμα κίτρινον ή πράσινον· θερμότης, καύσων), πρδλ. σανσκρ. **hīraṅya-mi**, Ζανθ. **zaraṅya-**, γοτθ. **gulþ**, λαττ. **fells**, παλ.-σλαβ. **zlato**, ρωσ. **zóloto** (χρυσός), (***ghelto-**, ***gholto-**, ***ghl̥to-**), νεο-περσ. **zard** (κίτρινος), λιθ. **gelias**, παλ.-σλαβ. **zilitŭ** (κίτρινος), λιθ. **zėliti** (προσινίζω), παλ.-σλαβ. **zelenŭ** (πράσινος, **χλωρός**): βλ. **χλόη**, **χλιδή**, **χόλος**.

χναύω = **κνάω** (βλ. λ.), ξέω, άποξέω, τρωγαλίζω, περιτρώγω, ροκανίζω.

Έτυμ.: **χναύω**· **χναύμα** (αμεξέας)· **χναυρός** (ενόστιμος)· **χναυστικός** (λίχνος, «λιχουδής»): εβ. ιαπ. ***ghnau-** (βασ. **ghnēu-**), και παραλλ. ***ghn-ou-**, ***ghn-ou** εν τῷ Όμηρ. **χνόος**, **χνοῦς**, **χνόη**, ιων. **χνοίη** (πρδλ. τὰ δημοκατάλληκτα **κνόος**, **κνοῦς**, **κνόη**)· πρδλ. παλ.-πορτ. **gnā** (τρίβω, έπιτριβώ), άγγλ.-σας. **gnéaþ** (φιλόαργυρος), **gnieþe** (γλιόχορος, άνεπαρκής): βλ. **χνίει** (**χναύω**: **χνίω** = **ψαύω**: **ψίω**).

χνίει παρ. Όουχ. **χνίει** ψακάζει, θρύνπει· πρδλ. παρὰ τῷ αὐτῷ **«χνιαρωτέρα»**· **χνοω(θεσ)τέρα**: παλ.-γερμ. **gnētan** (=λατ. **fricare**, ψήχω, τρίβω), άγγλ.-σας. **znidam** (τρίβω, κονιοποιώ), μεσ-γερμ. **gnēzi**, **gnēist** (ρύπος του δερματος, ακώρος), μεσ-γερμ. **gnēiste**, **gnēiste** (είδος μικρῶν κωνώπων), ισλ. **gnit** («κόνιδα»), πρδλ.-σλαβ. **gniti** (σχημασι, λατ. **gnide** (τραχύ δέρμα, ουτιδωμένος, άνώμαλος), σλαβ. **gnida**, λαττ. **gnida** («κόνιδα»): εκ βασ. **ghnēi-**, **ghni-**· πρδλ. και παλ.-γερμ. **gnagan**, παλ.-πορτ. **gnaga** (περιτρώγω, διαδιδώσκω) (***ghnē-gh-**), έλλ. **χναύω** (βλ. λ.).

χνοάω, μελλ. -άσω (**χνόος**)· κυρ. έπι· νασιών· άρχίζω νά «βγάζω» εις τās παρειάς και τόν μύτοκα τās πρώτας λεπτάς και μαλακάς τρίχας («τό πρώτο χνούδι») || άσ. και έπι τῆς έμφανίσεως πολ:ών τριχῶν του γήρατος: **χνοάζων άρει λευκανθές κάρα** = μόλις άρχόμενος νά άποκτῆ λεπτάς τρίχας εις τήν κεφαλήν («μόλις άρχισαν νά άσπρίζουν οι τρίχες τῆς κεφαλῆς του»).

χνοάω = **χνοάζω** (βλ. λ.).
ΧΝΟΉ, ιων. **χνοίη**, ή ή **χοινικίς** (βλ. λ.) του τροχου (τ. έ. ή σιδηρά σύριγγ του τροχου), διά τῆς όπῆς τῆς όποιας εισέρχεται και περιστρέφεται ό δέων άμάξης, ή και αύτός αύτός ό σιδηρούς δέων (βλ. **σύριγγ** και **χοινικίς**). 2) **μπαρ.** **χνοάει ποδάων** = αί άρθρώσεις περι τās όποιας στρέφονται οι πόδες, όπως οι τροχοί περι τόν άξονα [βι' έτυμ. βλ. **χνόη**, **χναύω**].

χνοός, α, ον (**χνόος**)· χνουδής, κεκαλυμμένος άπό χνούν (**εχνούδι**).

ΧΝΟΪΣ, ό, άτι. συνηρ. **χνοῦς**, γυν. **χνοῦ**, και άτε-ρόκλ. γυν. **χνοός**· δοτ. **χνοῖ**· πάσα έλαφρά και πορώδης ούσια, ό άφρός τῆς θαλάσσης || τό λεπτό «χνούδι» μερικῶν καρπῶν (του ροδακίνου, του κυδωνίου κ. ά.) || ως τὰ άχνη, **λάχνη** (βλ. λ. λ.), αΙ πρώται μαλακαί τρίχες αΙ έμφανιζόμεναι έπι τῶν παρειῶν και του γενείου τῶν νέων, λατ. **lanugo** [βι' έτυμ. βλ. **χναύω**].

χόα, άιτ. του **χόος**, **χοῦς** (βλ. λ.).
χοάνευω, και συνηρ. **χωνεύω** (**χοάνη**)· λιώνω και χύνω μέταλλον εις μήτραν (εις «καλούπια»), εις **χόανον** (βλ. λ.).

χοάνη, και συνηρ. **χώνη**, ή· ως και νῦν, **χοάνη**, **εχωνία**.— || = **χόανος** (βλ. λ.).

χόανος, ό (**χέω**)· κοιλότης (ή κοίλον οκευός) ένδα έτίθετο τό πρὸς τῆςιν μέταλλον, και όπόθεν (μετά τῆν τῆςιν) έχύνετο εις τόν τύπον (εις τό «καλούπιο»), τό χωνευτήριον || άσ. ό χωμαίνος τύπος («καλούπιο») εις δν έχύνετο ειδύς μετά τῆν τῆςιν τό ύγρὸν πλέον μέταλλον διά νά λάθῃ τό ύρισμένον σῆμα (του «καλουπιού»).— || = **χοάνη** (βλ. λ.), **χωνίον**, **εχωνία**.

Έτυμ.: **χόανος**, **χώνος**· **χοεύς**, **χόος**· **χοάνη**· **χωνεύω**· **χέω** (βλ. λ.).

χόος, οί, όνομ. πληθ. του **χόος**, **χοῦς** (βλ. λ.).
χόη, ή (**χέω**)· τό χύσιμον, ή· χύσις, κυρ. **νεκρωσ**

σπονδή· (σπονδή προσφερομένη εις τιμήν νεκρού): λατ. **libatio**· πρδλ. **λοιβή** ή **σπονδή** (έπι τῶν προσφερομένων πρὸς τιμήν τῶν θεῶν)· ήτο δὲ ή **χοή** κρέμα εκ μέλιτος, βύατος και οίνου. 2) ένίοτα, ή όλη θυσία ύπὲρ τῶν νεκρῶν, λατ. **inferiae** || πάσα άλλη σπονδή πληγ τῶν νεκρικῶν.— || γυν. **ρεῦμα**, **ροα**, **νόματα**.

Έτυμ.: **χοή**· **χόος**, **χοῦς**· και **χοεύς**. γυν. **χοέως**, **χοῦς**· πληθ. **χόος**· δι' έτυμ. βλ. **χέω**.

ΧΟ-ήρης, ες, γυν. -οος (**χοή+άραρειν**)· ό εφωδία-όμενος με **χοῦς** ή ό περιέχων **χοῦς** (νεκρικός σπονδός, έναγίσματα): **άγγος χοήρης** = άγγετον πλήρες **χοῦν**.

Χοη-φόρος, ον (**χοή+φέρω**)· ό προσφέρων **χοῦς** (απονδός) εις τούς νεκρούς.

Χοϊκός, ή, ον (**χοῦς** Β)· ό εκ χώματος, ό εκ η-λού (ως τό **γῆινος**, **πήλινος**, βλ. λ. λ.).— || (**χοῦς** Α), ό άνήκων ή ό άναφερόμενος εις τήν έορτήν τῶν **χοῦν**.

χοϊνικίς, -ίδος, ή (**χοῖνις**) = **χοῖνικη** και **χνόη** (βλ. λ.), σιδηρούς κρικός του τροχου, διά τῆς όπῆς του όπολου εισέρχεται ό δέων άμάξης || σιδηρούς κρικός πρὸς στήριξιν του χρουσού στεφάνου. 2) χειρουργικόν εργαλειον. 3) ό γύρος του στεφάνου. 4) = **χοῖνις** II 2 (βλ. λ.).

Χοῖνις, -ίκος, ή· μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν προϊόντων· 1 **χοῖνις** = 1,16 το **μεδίμνου**, δεδομένου δὲ ότι 1 **μεδίμνος** = 38 άκ., συνάγεται διτ. ή **χοῖνις** ίσοῦτο πρὸς 315 δράμια· μία **χοῖνις** οἴτου ήτο τό ήμισιον σιτηρέσιον του στρατιώτου (ή τουλάχιστον του δούλου): **δς κεν έμῆς χοῖνικος άπειτας** = δοτις τρώγει εκ του έμου άρτου.— εκ του σῆματός, ή σύριγγ του τροχου τῆς άμάξης (ή **χοῖνικη**, **χνόη**, βλ. λ.). 2) είδος ξυλίνης ή σιδηρῆς ποδοκάκης (κων. εφάλαγγα), εις τήν όποιαν ένεκλείοντο αΙ κνήμαι του ύπο τιμωρίαν διατελοῦντος. [άγ.ύστοι έτυμολ.].

χοῖρας, -άδος, ή (**χοῖρος**)· θράχος όλιγον εξέχων τῆς θαλάσσης (σκόπελος), κληθεῖς δὲ οὕτω διότι άμοιάζει πρὸς τὰ νῦντα **χοῖροι**: **χοῖραδός πέτρας** = χαμηλοί θράχοι, μόλις εξέχοντες ύπὲρ τῆν έπιφανείαν τῆς θαλάσσης, και διά τούτο άμοιάζοντες πρὸς τῆν **ράχιν** **χοῖρου** (πρδλ. τοῦ **Virgil. dorsum impane mari summo**) || **χοῖρας άμυδρά** = θράχος μόλις φαινόμενος (πολύ χαμηλός) || **χοῖρας Δηλία** = ό θράχος τῆς Δῆλου, ή θραχώδης νῆσος Δῆλος.— || **μπαρ.** εν τῷ πληθ., **χοῖράδες**, αί = ολδηματα τῶν δένδρων του λαιμου, **χοῖραδικά** **πρήματα**, λατ. **scrophulae** [βι' έτυμ. βλ. **χοῖρος**· εν τούτοις βλ. και **χάριμη** II].

χοῖρειος, α, ον, έπικ. **χοῖρεος**, η, ον (**χοῖρος**)· ως και νῦν, **χοῖρινος** («χοῖρινός»), ό του **χοῖρου**, ό άνήκων εις **χοῖρον**.

χοῖρεος, α, ον, ποιητ. άντι **χοῖρειος** (βλ. λ.): **χοῖρεα** (ένν. **κρέατα**), τὰ = τὰ **χοῖρινα** **κρέατα**, τὰ **κρέατα** του **χοῖρου**, «τὰ **χοῖρινά**».

χοῖρίδιον, τό, ύποκορ. του **χοῖρος**, ως και νῦν **χοῖριδιον**. «γουρουνόπουλο», μικρός **χοῖρος**, νεαρός **χοῖρος**.

ΧΟΙΡΙΨΗ, ή· μικρά θαλασσία κόγχη (κογχύλιον), τῆν όποιαν μεταχειρίζοντο εν Αθήναις οι δικασται ως ψῆφον κατά τὰς ψηφοφορίας, και ήτις (κόγχη) και σημερον έτι καλεῖται «γουρουνάκι».

χοῖριον, τό, ύποκορ. του **χοῖρος**· **χοῖριδιον** (βλ. λ.), **εγούρουνόπουλο**.

χοῖρισκος, ό, ύποκορ. του **χοῖρος** = **χοῖριον** (βλ. λ.)· **χοῖρο-κομειον**, τό (**χοῖρος+κομείω**)· **χοῖροτροφεον**, **χοῖροστάσιον**, **στοῦλος** **χοῖρων**.

χοῖρο-κτόνος, ον (**χοῖρος+κτείνω**)· ό άποκτείνων (ό αφάζων, φονεύων) **χοῖρους**.— || εν παθ. ένν., **προπαροξ.** **χοῖρο-κτενος**, ον = ό του σφαγέντος **χοῖρου**, ό άνήκων εις σφαγέντα **χοῖρον**: **αἷμα χοῖροκτενονο** = αἷμα σφαγέντος **χοῖρου**.

χοῖρο-πώλης, -ου, ό, άπορ. — **πώλας**, -α, ό (**χοῖρος+πώλω**)· ό πωλῶν **χοῖρους**.

Χοῖρος, ό· ως και νῦν, **χοῖρος**, «γουρούνι» || **χοῖριδιον**, **δέλφος** («γουρουνόπουλος»), λατ. **porcus**. 2) τό **γυναικειον** **αἰδοῖον** (παρὰ **κομικοῖς**).

Έτυμ. + ἄφ' ὅσον *χοίρος* (ιαπ. *ghorjo-s, είναι αυγ. τῆ παλ-norr. griss (χοιρίδιον γάλοκος), παλ-σαξ., μεσ-γερμ. grīs (πολιός) (germ. *zrīsa = ὄσπρ-μαυρός), βία. ghorē-i, παρ-αλλ. τῆ *ghorē-u ἐν τῆ παλ-norr. grār, παλ-γερμ. grao, ἀγγλ-σαξ. zróez (ἀγγλ. grey, gray germ. *zrēva-, ιαπ. *ghrēvo-) (=πολιός, λευκρμέας) πρβλ. καὶ ἀλβ. dër (ἤμερος, καὶ ἄγριος χοίρος) (*ghōr-n-γ ὁ χοίρος ὑπὸ τὴν ιδιό-τητα τῶν σκληρῶν τριχῶν τοῦ ἀνάγεται εἰς ρίζ. *ghēr- (=νάρκωσις, ἀκίνησις) ἐν *χῆρ*, ὁ (=ἀκανθόχοιρος) (βλ. καὶ *χέρως, χάρμη* II) ἐκ τούτου *χοιράδες* (=χοι-ραδικά, χελώνια) [διὰ τὴν σημασ. πρβλ. ἀλβ. šūta = πρῆσιμονοῖ ἀδένες: θί (χοίρος), λατ. scrofula : scrofa («κοκόφα», γουρούνας)], ἀττ. *χορίνη* (βλ. λ.).

χολάς, -άδος, ἡ (χολή), καὶ ἐν τῆ πληθ., *χολάδες* = τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια. 2) ἐν τῆ ἐν., ἡ μετα-ζῆ του στήθικοῦ χόνδρου καὶ τῶν πλευρῶν κοιλότης.

Έτυμ. + ἄφ' ὅσον *χολές*, -ικος, ἡ (ἐντερον, χορδή) : ἀγγλ-σαξ. for-zleindr(i)an (καταθιβρώσκω, καταδροχθίζω), παλ-σλαυ. žela, dŕhki (στόμαχος), ιαπ. *ghel-, σανσκρ. hir-ā (ἐντόσθια), λατ. har-u-sprex, har-iolus, hi-ra, hill-ae (δηλ. hir-ulae), παλ-norr. gðr-n, πληθ. gar-nir' λιθ. zar-ná (πρβλ. νοσ-γερμ. darm).

χολάω (χολή) ὡς τὸ *μελαγχολάω* (βλ. λ.) εἶμαι πλήρης μελαίνης χολῆς, εἶμαι μελαγχολικός, εἶμαι μανιακός, εἶμαι παράφρων. — II = *χολόσμαι* (βλ. λ.), εἶμαι ἐξωργισμένος, λυσοῦ, μαίνομαι.

χολέρα, ἰων. *χολέρη*, ἡ ἡ γνωστὴ φθοροποιός νόσος, καθ' ἣν τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος ἐξέρ-χονται ἐκ τοῦ σώματος δι' ἐμέτου καὶ κενώσεων ὀρμητικῶς ὡς δι' ὑδρορροάς. — III = *σωλήν* (βλ. λ.), ὑδροχόη, ὑδρορροή στέγης, σωλήν δι' οὗ ἀποχε-τεύονται τὰ ἐπὶ τῆς στέγης πίπτοντα θμβροια ὕδατα.

Έτυμ. : ἀμφίβολ. λ. (διὰ τὸ πρόσφ. βλ. ἡμ-έρῶ) ὑπὸ τῶν περισσοτέρων ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ *χολή*, ὑπὸ τῶν δ' ἐκ τοῦ *χολάς* : πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. *κατὰ χολέρας* (sic) καὶ τοὺς *εἰσαγωγεῖς τῶν ἱερῶν κρητῶν λεοντομόρφους κατεσκευάσαν οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἱερῶν ἔργων ἐπιστάταις*.

ΧΟΛΗ, ἡ = *χόλος* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν χολή (ὑ-γρὸν ἐν τῇ κύστει τοῦ ἕπατος), λατ. fel, bills || *χο-λή μέλαινα* = μούρη χολῆ (δηλ. νοσώδης) || ἐν τῆ πληθ., *αἱ χολαί* = ἡ χοληδόχος κύστις. — III *μτφρ.*, ὡς καὶ τὸ λατ. bills, ὀργή, μίσος, πικραὶ (κακαὶ) δια-θέσεις, ἀγανάκτησις || πᾶν ὃ, τι προξενεῖ ἀηδῖαν καὶ ἀποτροπῆν.

ΧΟΛΙΞ, -ίκος, ἡ, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῆ πληθ. *χολίκες* ὡς τὸ *χολάδες* (βλ. *χολάς*), ἔντερα, ἐντό-σθια (τῶν βῶν συν.), κοιλία, στόμαχος.

Χόλος, (α), *ον* (*χόλος*) ὁ πλήρης χόλου, ὁ ἐξωρ-γισμένος, ἡ καὶ ὁ συνήθως ἐξοργιζόμενος.

ΧΟΛΟΣ, ὁ σπανίως ὡς τὸ *χολή* (βλ. λ.). — II συν. *μτφρ.*, ὡς τὸ λατ. billis, σφοδρὰ ὀργή, ἀγρία ὀργή, ἀγριος θυμός, μίσος : *χόλον παῦσαι, χόλον ἀβῆσαι* = νὰ σταματήσῃ (νὰ καταπνίξῃ, νὰ ἐξαφανίσῃ) τὸν θυμόν, νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ὀργῆς || μετὰ γεν. *χόλος τινός* = 1) (μετὰ γεν. ὀποκειμ. ἢ κτητ.) ἡ ὀργή τινος (τῆν ὅποιαν τρέφει τῆς μέμοσ του). 2) (μετὰ γεν. ἀντικειμεν.) ἡ ὀργή τῆν ὅποιαν τρέφει τῆς ἐναν-τίον τινός, ὀργή κατὰ τινος (ἐνίοτε καὶ μετὰ δοτ., ὀργή *ενεῖ*). 3) (μετὰ γεν. τῆς αἰτ.) ὀργή ἐνεκά τινος, ἐξ αἰτίας τινός.

Έτυμ. : *χόλος* *χολή* *χολικός* *χολάω* *χολώω* (βλ. λ. λ.) : Zevd. zāra- (χολή), παλ-γερμ., παλ-σαξ. galla, ἀγγλ-σαξ. zealla, παλ-norr. gall- (-ll- (-ln-) = χολή), λατ. fel, γεν. fellis, παλ-σλαυ. zŕčŕi (= χολή), λεττ. fchu'its (χολή), ιαπ. *ghel-, παρ-αλλ. τῆ *ghel- ἐν τῆ παλ-σλαυ. žŕčŕi, ρωσ. želčŕi ἢ *χολή* ἀνωμάθησθι οὕτω ἐκ τοῦ χρωμάτος τῆς, πρβλ. παλ-γερμ. geio, λατ. hel-vos (κίτρινος), λιθ. želvas (πρασινώπος), (περὶ οὗ βλ. ἐν *χλόη*), σανσκρ. hāri-h; Zevd. zairi- (κίτρινωπός), gall. gŕedd (προσινάδος) (ιαπ. *ghlei- ἢ *ghli-), εἰτα (ἐξ ιαπ. *ghlei-) παλ-σλαυ. žŕčŕi, ρωσ. žŕŕij, λιθ

geitas, παλ-πρωσ. galalynan, λιτ. dfe'itains (κί-τρινος).

χολέω, μελλ. -ώσω ταρασσω (ἐρεδίζω) τὴν χολ-ήν τινος || ὄθην, κινῶ τινα εἰς ὀργήν, τὸν παρορ-γίζω, τὸν ἐξερεδίζω, τὸν θυμῶνω, λατ. irrito. — II μέσον καὶ παθητ., μελλ. *χολώσομαι*, τετελ. μελλ. *με-χολώσομαι* μέσ. ἀορ. *ἀ' ἐχολώσαμην*, παθ. ἀορ. *ἀ' ἐχολώθην* παθ. πρτ. *κεχολώμαι*· κινουμίαι εἰς ὀργήν, παροξύνουμαι, ἐξερεδίζουμαι || *μεχολωμένος τινί* = ἐξ-ωργισμένος ἐναντίον τινός | ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τῆς αἰτίας : *μεχολωμένος τινός* = ἐξωργισμένος ἐνεκά τινος (προσ. ἢ πράγμ.), θυμωμένος ἐξ αἰτίας τινός (προσ. ἢ πράγμ.).

χολυδαίς, εἶσα, ἐν, μτφ. παθ. ἀορ. *ἀ' τοῦ χολώω*.

χολώθην, ἐπ. παθ. ἀορ. *ἀ' τοῦ χολώω*.

χολωσέμεν, ἐπ. ἀπρφ. μελλ. τοῦ *χολώω*.

χολωτός, ἡ, ὄν, εἴη. ἐπιθ. τοῦ *χολώω* ὠργισμέ-νος πλήρης ὀργῆς, ὀργίλος, θυμώδης, ὀξύθυμος, παράφρων.

χόνδρος, ὁ πᾶς σφαιροειδῆς ὄγκος, κόκκος, «σπι-ρίς», «οὐάλος», λατ. granum, mica, grumus. 2) χον-δροσραλεσμένος σίτος, «πληγούρι». 3) ζυμός πα-ρασκευαζόμενος ἐκ χονδροσραλεμένου σίτου, εἶδος χυλοῦ (πρβλ. *χονδροσπισάνη*) || παροιμ. φράσις ἐπὶ γέ-ροντος : *χόνδρον λείχω* = ροφῶ τοιοῦτον ζυμόν (ἀπὸ «πληγούρι»). — II ὡς καὶ νῦν, μαλακὸν ὄστυον, τρα-γανόν, μὴ λαβόν εἰσέτι τὴν σκληρὰν τοῦ οὔντασιν, λατ. cartilago.

Έτυμ. : *χόνδρος* (< *χρόνδ-ρος (κατ' ἀνομ.) : λατ. frendo (συντριβῶ ἀμτθ., τρίζω τοὺς ὀδόντας), ἀγγλ-σαξ. zrandan (ἀγγλ. grind) (=ἀκονίζω, ἀλέθω), γερμ. grand (ἄμμος, ψόμμος), grind («κόρα» ὄρυτον, «κρού-στος»), λιθ. grēndu, grē'sti (τριβῶ, προστριβῶ), ἄλλ. *χραίνω* (βλ. λ.) ἐξ ιαπ. *gheren-d-, *gheren-dh- ὁ εἶναι ἐκτετ. ἐκ τινος *gher- (τριβῶ, κονιοποιῶ), μαρ-τυρουμένου π.χ. ἐκ τοῦ ἑλλην. *χέραδος, χερμῆς, χρίω, κέγγρος* (βλ. λ. λ.).

χονδρός, ὁ, ὄν (*χόνδρος*) ὡς καὶ νῦν, χονδρός, παχύς, «στρομπούλες» || κυρ. ὁ ὁμοῖος πρὸς χόνδρους (βλ. λ.), οἱ δὲ κόκκοι (οἱ σφαιροειδεῖς αὐτοὶ ὄγκοι) δι-δουσι τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐν. τοῦ χονδρῶ (ἐν ἀναλογία πρὸς τὸν ὄγκον των) || κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ χονδρῶ ἄλατος : *χονδρὸ ἄλες* = χονδροκομμένο (χονδροτριμ-μένο) ἄλατι, «χονδρὸ ἄλατι», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *λεπτοὶ ἄλες* = ψιφίλο ἄλατι.

χός, βλ. *χοῦς*.

χορ-ἀγέιον, χορ-ἀγιον, χορ-ἀγός, δωρ. καὶ ἀττ. ἀντὶ *χορηγ*— (βλ. λ. λ.).

χόρδευμα, -ατος, τὸ (*χορδέω*) ἔντερον ἀλλᾶν-τος, ἄλλος, «λουκάνικον».

χορδέω, μελλ. -σω (*χορδή*)· κατασκευάζω ἄλ-λάντας («λουκάνικα») || *μτφρ.*, *χορδέω τὰ πράγματα* = τὰ πράγματα τῆς πολιτείας (τὰς κρατικὰς ὑποθέ-σεις) τὰ «κάνω κιμᾶ» (δηλ. «τὰ κάνω ἄνω-κάτω, τὰ ἀνακατώνω, ὅπως ἀνακατώνει κανεῖς τὸν κιμᾶ πού βάζωσιν τὰ λουκάνικα»).

χορδή, ἡ, τὸ ἔντερον, καὶ κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῆ πληθ. *αἱ χορδαί* = τὰ ἔντερα, λατ. intestina. — II πᾶν τὸ κατασκευαζόμενον ἐξ ἐντέρων, ἡτοι : 1) χορδή λύρας, κιθάρας κ. ἄ., «κόρδα», λατ. chorda. 2) ἄλλος, «λουκάνικον» (βλ. καὶ *χόρδευμα*).

Έτυμ. : *χορδή* ὁ σανσκρ. hira (φλέδα), hira-h (δε-ομός ζώνη, περιζώμα), ἀλβ. zoŕe (ἐντόσθια, ἔντε-ρα) (ἐξ ιαπ. *ghērnā), λατ. haru-sprex (οἰκνωσκόπος μαντευόμενος ἐκ τῶν ἐντοσθίων), Φαλίσκων hara-ena (=harusprex), λατ. hira (τὸ δεύτερον λαχρόν ἔντερον), hillae (τὸ μικρὰ ἔντερον), hernia (κόδ-οδος), παλ-norr. go,rn (ἐντερον), πληθ. garnar (ἐντόσθια), παλ-norr., παλ-γερμ. garn, ἀγγλ-σαξ. zearn (νῆμα), λιθ. zārna (ἐντερον), πιθ. ἀρμ. jar (περιεστραμμένος) ἐξ ιαπ. ρίζ. *gher- (ἐντερον), πιθ. συγγ. τῆ ιαπ. ρίζ. *gher- (πιάνω, λαμβάνω), περὶ τῆς βλ. ἐν *χέρ*, *χέρτος* κλπ.

χορεία, ἡ (*χορεύω*)· τὸ χορεύειν, ὁ χορός, καὶ μέλιστα ὁ ἐν κυκλικῇ κινήσει (ὡς καὶ νῦν) γινόμε-νος, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ μουσικῆς, ὁ θεατρι-

κός χορός. 2) πᾶσα κυκλική κίνηση, ὡς ἡ τῶν ἀστέρων.— || μέλος πρὸς ὄρχησιν, «τραγουδί τοῦ χοροῦ».

χορεύματα, -ατος, τὸ (χορεύω)· χορευτική κίνησις, χορός.

χορευτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ χορεύω· δεῖ χορευέειν, δεῖ χορὸν ποιῆσαι.

χορευτής, -οῦ, ὁ (χορεύω)· ὁ ἀποτελῶν μέρος θεατρικοῦ χοροῦ, ὁ χορεύων, ὡς καὶ νῦν χορευτής, εἰς τὸν χορὸν || θεοῦ χορευτής = ἀφωσιωμένος ὁπαδός τῆς λατρείας θεοῦ τίνος, ὁ διασωτής θεοῦ τίνος.

χορεύω, μελλ. ἄρ. α' ἐχορεύεσσι· μέσον, μελλ. ἄρ. α' ἐχορεύεσθην· παθητ., ἄρ. α' ἐχορεύεσθην· πρ. κ. κ. ἐχορεύεσθαι (χορός)· ὡς καὶ νῦν, χορεύω, μετέχω κυκλικοῦ χοροῦ, λαμβάνω μέρος εἰς χορὸν || σχηματίζω χορὸν, ὀργανώνω χορὸν, ἰδίᾳ δι' ἑορτῆν πρὸς τιμὴν θεοῦ τίνος || ἀποτελῶ μέλος τοῦ χοροῦ, γυμνάζομαι εἰς τὸν χορὸν || θῶν γυνικῶς, ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, εἶμαι ἔμπειρος περὶ τι, εἶμαι ἠσκημένος εἰς τι || μετὰ αὐτ. τοῦ συστολῆ. ἄντικ. χορεύω χορείας = ἐορτάζω χορευτικούς ἀγῶνας, διοργανῶν δραστηρίους θεατρικούς χορούς || φροῖμον χορεύεσθαι = δὴ ἀρχίζω τὰς ἐορτάς μὲν χορὸν (ἢ δὴ χορεύω τὰ προοίμια τῶν γενησομένων ἐορτῶν) || παθητ. κ. κ. ἐχορεύεσθαι ἡμῖν = ὁ χορός μας ἔχει χορευτὴν (ἔχει τελειώσει), τ. ἔ. ἐξτελεσάμεν τὸ μέρος μας, ὁ ρόλος μας ἐτελείωσεν.— || μετ. ἐορτάζω διὰ θεατρικῶν χορῶν.— || ὡς μεταβατικὸν ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ χορεύσῃ, τὸν κινῶ εἰς ὄρχησιν, «τὸν βάζω στὸ χορὸ», τὸν καλῶ «στὸ χορὸ».

χορ-ηγείον, τὸ (χορηγός)· ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐδιδάσκετο καὶ ἐξήκατο ὁ χορός τῶν ἀρχαίων δραμάτων, χοροδιδασκαλεῖον τρόπον ἐνά.

χορ-ηγέω, θωρ. χορ-ηγέω· μελλ. ἡσω (χορηγός)· ὀδηγῶ χορὸν, εἶμαι ἠγεμὼν (ἀρχηγός) χοροῦ θεατρικοῦ.— || παρ' ἀττικῶς, ἐπὶ τοῦ χορηγοῦ, εἶμαι (καὶ ἐνεργῶ ὡς) χορηγός, καταβάλλω τὰς δαπάνας διὰ τὴν κατάρτησιν τοῦ χοροῦ, προκειμένου νὰ ἀναδιδασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεατρικῶν ἔργων (τραγωδία, κωμῶδια) || μετρ. παρέχω τὰ μέσα, ἢ προσορτίζωμαι τὰ μέσα, διὰ τι, διευκολύνω τι: χορηγεῖταις αὐτοῦ ἡδοαίς = διαδέτε (σπαταλῶ) ἀφθονὰ χρήματα διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν σαρκικῶν τοῦ ἐπιθυμῶν.— παθητ., χορηγοῦμαι, ὡς καὶ τὸ νῦν ἐπιχορηγοῦμαι, ἐφοδιάζομαι, ἐφοδίζομαι μὲ τι, λαμβάνω πλοσίαν χορηγίαν: χορηγοῦσι μὲν οἱ πλοῦσιοι, χορηγεῖται δὲ ὁ δῆμος = οἱ μὲν πλοῦσιοι κάμνουν χρέη χορηγῶν (ἐνεργοὺν ὡς χορηγοί), ὁ δὲ λαὸς ἐπιχορηγεῖται ὑπ' αὐτῶν (λαμβάνει παρ' αὐτῶν ἀφθονα ἐφόδια).— || γυνικῶς, παρέχω, χορηγῶ || μετὰ αὐτ. προσ., ἐφοδιάζω τινὰ ἐν ἀφθονίᾳ μὲ πρᾶγμα τι, παρέχω εἰς τινὰ ἀφθονα ἐφόδια.

χορ-ηγία, ἡ (χορηγία)· τὸ ἀξίωμα τοῦ χορηγοῦ (βλ. λ.), τὸ ὑποῦργημά του || ἐν Ἀθήναις, μία ἐκ τῶν σπουδαιότερων λειτουργιῶν (βλ. λ.) ἦτο καὶ ἡ χορηγία, τ. ἔ. ἡ δι' ἰδίῳν ἐξόδων κατάρτισις τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων. 2) γυνικῶς, αἱ χρηματικαὶ δαπάναι καὶ τὰ ἄλλα μέσα τὰ διατιθέμενα διὰ τὴν προπαρασκευὴν καὶ ἐκτέλεσιν οἰουδήποτε ἔργου || ἡ προμήθεια ζωοτροφῶν ἐν πολέμῳ. 3) ἀφθονία μέσων, πλοῦτος.

χορ-ηγικός, ἡ, ὄν (χορηγός)· ὁ ἀνήκων εἰς χορηγὸν ἢ χορηγίαν, ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς αὐτὰ || χορηγικοί ἀγῶνες = ἀγῶνες (τ. ἔ. δμιλλα μεταξὺ) τῶν χορηγῶν περὶ τὸν καθαρισμὸν τῶν χορῶν (ποῖος θὰ παρουσιάσῃ τὸν καλλίτερον χορὸν κατὰ τοὺς δραματικούς ἀγῶνας).

χορηγίον, τό, θωρ. καὶ αὐτ. χορᾶγιον· = χορηγείον (βλ. λ.).

χορ-ηγός, ὁ, θωρ. χορᾶγός (χορός + ἡγεῖμαι)· ὁ ἡγούμενος τοῦ χοροῦ, ὁ ἠγεμὼν τοῦ χοροῦ, ὁ παρὰ μετρ. κορυφαῖος ἢ γεν., ὁ ἡγούμενος πομπῆς, πλήθους, ὁ ἀρχηγὸς ὀμίλου. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ ἀναλαμβάνων τὰς δαπάνας διὰ τὸν πλήρη καθαρισμὸν (διδασκαλίαν καὶ ἐξάσκησιν) χοροῦ δράματος τίνος.— || γυνικῶς, ὁ χορηγῶν χρήματα δι' ὀν-

δήποτε σκοπὸν, ὁ ἀναλαμβάνων τὰς δαπάνας διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν οἰουδήποτε ἔργου.

χορ-ιάμβος, ὁ (χορός + ἱάμβος)· ἐν τῇ Μαιτρικῇ, πούς τετρασύλλατος, συγκελευμένος ἐξ ἐνός χορείου (= τροχίου) καὶ ἐνός ἱάμβου ἰσπομέδων (- ~ -).

χορικός, ἡ, ὄν (χορός)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ὄρχησιν χοροῦ ἐν τῷ ἀρχαίῳ δράματι || τὸ οὖν, ὡς οὖν, τὸ χορικόν (κυρ. ἄνν. μέλος) = τὸ ὄσμα τοῦ χοροῦ ἐν τῷ ἀρχαίῳ δράματι (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. τὰ χορικά).

ΧΟΡΙΟΝ, τὸ πᾶν δέρμα, δορά, «προβιά», λατ. corium. 2) τὸ δερματώδες περίβλημα, ἢ μεμβράνη ἢ περιβάλλουσα τὸ ἔμβριον ἐν τῇ μήτρᾳ καὶ ἐξερχόμενη εὐθὺς μετ' αὐτὸ κατὰ τὸν τοκετὸν, ὁ πλακοῦς, τὸ ὑστερον ἢ ἀκόλουθον. 3) ὁ ὕμνη ὁ ἔσθδεν τοῦ φλοιοῦ περιβάλλον τὸ περιεχόμενον τοῦ ψοῦ. 4) πᾶς ὕμνη τῶν ἐντέρων ἢ τῶν ἐντοσθίων.— δυσχερείας ὡς πρὸς τὴν ἐμνησίαν παρέχει ἢ παρὰ θεοκρ. (X 11) θωρ. παροιμ. ἀχαλεπὸν χορίον κῆνα γεῦσαι» (συνήθως ἐμνηνεομένη «εἶναι κακὸν νὰ δῶσῃ κανεὶς εἰς τὸν σκύλον νὰ φάγῃ δέρμα»), πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ὅρατιφ canis a corio nunquam absterrebitur uncto. [χορίον <ιαπ. ριζ. gher- (σουλ- λαμβάνω, περιλαμβάνω, περιβάλλω, περικλύπτω), παρὶ τῆς βλ. καὶ ἐν χεῖρ, χόρτος = τὸ λατ. corium (δέρμα) κατ' ἄλλους εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ κατ' ἄλλους εἶναι λέξ. τῆς Λατινικῆς καὶ οὐχὶ δάνειον (ἐκ ριζ. [s]qer = κόπτω, βλ. καὶ ἐν κείρω)].

χορίος, ὁ = χορείος (βλ. λ.), ὁ μετρικός δηλ. πούς, ὁ καὶ τροχάσις λεγόμενος ἄλλως, συγκελευμένος δὲ ἐκ μίᾳς μοκρᾶς καὶ μίᾳς τροχίαιας (- ~ - ἰππος).

χορο-διδασκάλος, ὁ (χορός + διδάσκαλος)· ὁ διδάσκαλος τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων, ὁ διδάσκων καὶ ὁσκῶν αὐτὸν, καὶ ὅστις συχνοτάτα ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ τραγικός ποιητής. 2) = χορᾶγός ἢ κορυφαῖος (βλ. λ. λ.), τ. ἔ. ὁ ἡγούμενος τοῦ χοροῦ τοῦ δράματος, ὅστις καὶ πάλιν ἠδύνατο νὰ εἶναι: αὐτὸς ὁ ποιητής, διότι οἱ ἀρχαιότεροι τραγικοὶ δὲν ἠρκοῦντο μόνον εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ἐλάμβανον καὶ οἱ ἴδιοι μέρος τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισιν τοῦ χοροῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ὡς κορυφαῖοι του.

χορο-ῆθος, ες, γεν. -εος (χορός + ἡθος)· ὁ εἰδιόμενος εἰς τὴν ὄρχησιν τοῦ χοροῦ.

χοροι-θάλής, ες, γεν. -εος (χορός + θαλεῖν)· ὁ θάλλων (λάμπων, διαπρέπων) ἐν τῷ χορῷ.

χοροι-μάνια, ἡ (χορός + μανία)· μανία διὰ χορὸν, μανικός (μανιώδης) χορός.

χοροι-τύπια, ἡ (χοροτύπος)· τὸ κτυπᾶν τὸ ἔδαφος κατὰ τὸν χορὸν, χορός ἔχων διακριτικὸν γνώρισμα τὰ ποδοκροτήματα || χορός καθέλου.

χοροι-τύπος, ὄν (χορός + τύπειν), ἀντὶ χοροτύπος· ὁ ἐν τῷ χορεύειν κτυπῶν τὸ ἔδαφος, ὁ ὀρχούμενος μετὰ ποδοκροτημάτων, γεν. ὁ ὀρχούμενος.— || προπαροξ. χοροί-τύπος, ὄν (ἐν παθητ. ἄνν.) = ὁ πληττόμενος (παιζόμενος) κατὰ τὸν χορὸν (πρὸς συνοδία τοῦ χοροῦ), ἐπὶ μουσ. ὄργάνου.

χοροι-μάνης, ες, γεν. -εος, καὶ χοροί-μάνης (χορός + μανῆνα)· ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χορὸν, ὁ μανιώδης διὰ χορὸν.

χορόν-δε, ἐπιρρ.· εἰς (πρὸς) τὸν χορὸν.

χορο-παίγμων, ὄν, γεν. -ονος, καὶ χορο-παίκτης, -ου, ὁ (χορός + παίζω)· ὁ παίζων ἐν τῷ χορῷ, ὁ ὀρχούμενος εὐθύμῳς, ὁ ἀστειεύμενος ἐν ᾧ χορεύει.

χορο-ποιός, ὄν (χορός + ποιέω)· ὁ καταρτίζων χορὸν || ὁ ἡγούμενος (ὁ κορυφαῖος) τοῦ χοροῦ.

ΧΟΡΟΣ, -οῦ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, χορός· κυρ. ὁ χορός ἐν κύκλῳ, ὁ κυκλικὸς χορός || γεν., ἐορταστικός (πανηγυρικός) χορός, χορευόμενος πρὸς τιμὴν θεοῦ τίνος κατὰ τὴν διάρκειαν ἐορτῶν τελομένων πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοῦ θεοῦ. 2) ὁ χορός (ἐν περιληπτ. ἄνν., ὡς καὶ σήμερον), τὸ σύνολον τῶν μελῶν τοῦ δραματικοῦ χοροῦ (τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων), ἢ ὁμάς τῶν χορευτῶν, ὁμῆα ἐκ χορευτῶν καὶ ὁμοῶν. 3) γυνικῶς, δμιλος, ἴλη, ὄμοιομα προσώπων, συντροφία, δίσκος || ὡς. αἱ αὐταὶ

σημασ. και επί πραγμάτων, όπως χορδές άστρων (συγκρότημα άστέρων), χορδές δονάκιων=σειρά καλάμικων, τ. β. ή οριγίξ του Πανός (ως συγκατεμένη εκ σειρας καλάμων), χορδές δδόντων κ.ο.κ.— || ό τόπος, ή εύρύχωρος πλατεία, ένθα έχορευον οι τοιοῦτοι χοροί.

Η έν χορφή άρχησις των Άρχαίων Έλλήνων έπανοήθη υπό των άσπιτών τό πρώτων, την τελευταίοιόν της όμως εύρεν εις τον κυκλικόν χορόν τον χορευόμενον έν Αθήναις κατά τά Διονύσια. Ο κύκλιος άεινός χορός, ό περί τον βωμόν του Διονύσου, ό και Διθύραμβος καλούμενος, άπεσταλείτο εκ παντήκοντα (50) προσώπων, αυτός δ' έξειλήχθη κατά μικρόν εις τό άπεικόν άρδμα, τό όποιον άρχικώς συνιστάτο εις άπλάς διηγήσεις άπαγγελλόμενας υπό ενός ύποκριτου κατά τά διαλείμματα του χοροῦ, ή και λαμβανούσας ένίοτε την μορφήν διαλόγου μεταξύ του ύποκριτου τούτου και του χοροῦ. Ο δραματικός αυτός χορός διακρίθη κατά μικρόν εις δύο κύρια είδη, εις τον τραγικόν χορόν εκ 12 ή 15 προσώπων, και εις τον κωμικόν χορόν εκ 24 χορευτών. Ο ποιητής ό προτιθέμενος να αναβιβάσῃ επί σκηνης τό δραματικόν του έργον εζήτει από τον άρμόδιον Άρχοντα την άδειαν να καταρτίσῃ χορόν (χορόν ήσει), ό δέ Άρχων παρέχει ταύτην (έδίδου χορόν) συγχρόνως δέ και χορηγόν, όστις αναλαμβάνει τάς δαπάνας του καταρτισμοῦ του χοροῦ (βλ. χορηγός): ό Ποιητής επέλεγε τά μέλη του χοροῦ εκ της φυλής του, συχνά δ' αναλαμβάνει και αυτοπροσώπως την διδασκαλίαν και έξάσκησιν των εις την άρχησιν και εις την ψδην, καλούμενος τότε και χοροδιδάσκαλος (βλ. λ.).

Έτυμ.: χορός κατά τινας βασική σημασ. είναι εσειρά, τάξις, διάταξις, όστερογενείς δέ αι εκκυκλικός χορός, όμιλος χορευτών κλπ., θεωρείται δέ ύπ' αὐτόν συγγ. τή λιθ. zāras (τρόπος βαδίσματος), ίαπ. *ghoro-s (διάταξις)· πιθανωτέρα έν τούτοις είναι ή γνώμη ότι βασική σημασ. είναι ετόπος χοροῦ, ήτοι εχώρος περιωρισμένος, πρβλ. χόρ-το-ς κλπ. εκ ριζ. gher- (λαμβάνω, άδράχνω κλπ.· περιφράσσω, περικλείω), του ίαπ. *ghoro-s προσλαβόντος και ταύτην την σημασίαν.

χορτάζω, μελλ. -άσω (χόρτος): τρέφω, παχύνω, κυρ. βοσκήματα έν σταύλω. 2) επί προσώπων, τρέφω, εταίζω || μετά γεν., τρέφω μέ τι.

χορτάσια, ή (χορτάζω): τό τρέφειν έν σταύλω (βοσκήματα) || γεν., τό διατρέφειν, τό παχύνειν. 2) τό χορτάζεσθαι, ό χορτασμός, ή πλήρωσις, λατ. saturatio.

χόρτασμα, -ατος, τό (χορτάζω): τροφή ζώων, χόρτος || επαν., τροφή άνδρώπων, ζωοτροφία, προμήθεια.

ΧΟΪΤΟΣ, ό περιεφραγμένος τόπος, περίβολος, έντός του όποιου έβοσκον ζώα, έκτασις βοσκή || αήλης έν χόρτω=εις τό μέρος της αύλης έν ώ τρέφονται τά ζώα (ένθα τοποθετείται ή τροφή των), τό επαχύνε τρέπον τινά της αύλης || γεν., τόπος βοσκήσ, πός τόπος όπου βοσκουν ζώα, βοσκή: χόρτοι λέοντος=αι έκτάσεις ένθα έβοσκον ό λέων.— || τροφή (ζώων, ίππων, βοών κλπ), ως και νυν χόρτος, εχόρτο, χορτάρι, άχυροσ, άντίθ. τή σίτος (=τροφή άνδρώπων) || γεν., τροφή (άδιαφώρως άνθρώπων ή ζώων).

Έτυμ.: χόρτος=λατ. hortus, όοκ. hürz, λατ. hür-tum (=λατ. hortus), παλ-ιρλ. gort (=λατ. seges) (κατ. *gorto, ίαπ. *ghorto-), πρβλ. gall. garth (περίβολος), vas-bret. garz (φράκτης), λατ. cohors, -his (περίφρακτος αύλη, κτηνοστάσιον)· πληθος, άγέλη· φρουρά· σώμα στρατού (<ο- + ίαπ. *gh[hi-s], ίαπ. gher-λαμβάνω, συλλαβάνω, περιλαμβάνω, περιβάλλω, περικλείω, έναγκαλίζομαι, περί ής βλ. έν χείρ, χορδές κλπ.· παράγωγα: χορτάζω· εύχορτος (=πλούσιος εις χόρτον, εις τροφήν).— πρβλ. παλ-αλαυ. gradū (περίβολος, περίφραγμα)· πόλις· κήπος) (ίαπ. *gh-), άλθ. garθ, garđi (φράκτης), (ίαπ. *gh-), φρύγ. Mane-gordum και Māne-zordum (πόλις του Manes), γοτθ. garđs (ίαπ. *ghordhi=οίκος, οίκία; αύλη), garda (ίαπ. *ghordc/ön-), παλ-γερμ. garfo (περίβο-

λος, κήπος), καλ-norr. garđr (ίαπ. *ghordha-) (=περίβολος, τόπος περιφρακτος, τόπος ύχωρωμένος, αύλη, κήπος), άγγλ-σαξ. zeard (περίβολος, κατοικία, διαμονή), λιθ. garđas (περίφρακτος τόπος, ούδενδρος τόπος), παραλλ. τοίς zārdis, γεν. zārdzo (μεγάλη έκτασις βοσκήσ), λεττ. fa'rđi, fārdi (όμ. σημ.), παλ-πρωσ. sardis (περίβολος) (ίαπ. *gh-).

χορ-ωφέλιτης, -ου, ό (χορδές+ώφέλις): ό ώφέλιμος τῷ χορῷ, ό βοηθών τον χορόν || ό τέρπων τον χορόν, ό καθιστών αυτόν ευθυμον (φαιδρόν).

χοῦν, άπφρ. του χῶω· βλ. χώννυμι.

χοῦσι, γ' πληθ. του χῶω· βλ. χώννυμι.

χοῦς (Α), ό, και ή, γεν. χῶος· δοτ. χοῖ· αйт. χῶά· πληθ., χῶες, χῶων, χουσί, χῶας· άλλ' άπαντώνων ώσ. και: όνομ. χουτός, γεν. χουτός, χουτός, δοτ. χοῖι χοῖι, αйт. χουά χουά· πληθ. όν. χουείς, γεν. χουέων χουών, δοτ. χουσίσι, αйт. χουάσ χουάσ (χῶος)· μέτρον ύγρῶν, λατ. congius=12 κοτύλαι. 2) οι Χῶες = ή έορτή των Χῶων (των ύδριών), προς τιμήν του Διονύσου, τελομένη την δευτέραν ήμέραν των Άνθεστηριων έν Αθήναις (ή την δωδεκάτην του μηνός Άνθεστηριώνος).

χοῦς (Β), ό, και ή, γεν. χοῦ (και άουταιν, χούνα, και: χῶος κατ' αναλογία προς τό χουός Α· δοτ. χοῖ (εξ επιδράσεως της δοτ. του χουός Α)· αйт. χοῦν (χῶω)· ως και νυν, χουός, χῶμα, σωρός χῶματος, χῶμα έπισωρευθέν επί τό αύτό, άνάχωμα, ύψωμα, γήλοφος. 2) = κοισορτός (βλ. λ.) έν έκκλ. γλ. 3) χουός θανάτου = τάφος (Έβδ.).

χῶω, βλ. χώννυμι.

χραίνω, μελλ. χραίνω· άόρ. α' εχραίνω=χράω Α, εγγίζω έλαφρώς, λατ. stringo || έντεθθεν, άλείφω, χρώω, χρωματίζω. 2) μτρφ., μολύνω, μιάίνω, κηλιδώνω, ελερώνω, θεθλάνω.

Έτυμ.: χραίνω (ίαπ *ghr[η]-jo, παλ-norr. grunnr (βυθός θαλάσσης) (*ghr[η]-tu· άρχικώς=άμυώδες ε-δαφος), παλ-γερμ. grunf, νεο-γερμ. grund· εκ ριζ. ghrhen (τρίβω, έπιτρίβω, ποστρίβω), ής έπέκτασις *ghren-dh· μαρτυρείται υπό του λιθ. gréndu, grésti, άγγλ-σαξ. zrinđan, πρβι δυν έν λ. χόνδρος.

χραισμέω (χράσμαι): τό ρήμ. τούτου (άπαξ μόνο· άπαντώντος κατ' ενεστ.) άπαντώνων οι ακόλουθοι έπ. τύποι: μελλ. χραισμήσω, άπφρ. χραισμησόμεν· άόρ. α' χραισμησα· άόρ. β' εχραισμον και έπ. χραισμον, γ' έν. ύποτ. χραισμη και ησι, άπφρ. χραισμείν· ως τό άμύνα (βλ. λ.), άποσοβῶ, άποτρέπω, άπομακρύνω, τι (τό δλεθριον) από τινος; ετόν γλυτώνω από κτινος τι: δλεθροθ ενι χραισμείν (ή χραισμησαι) =νά άποτρέψη (νά άπομακρύνη) τις τον δλεθρον από τινα || συνηθέτερον μετά μόνης δοτ. του προσώπου, ύπερασπίω τινά, βοηθῶ τινα, ερχομαι εις βοηθειάν του, τον προστατεύω, τον συντρέχω (ως τό άρκέω), αλλά πάντοτε συνυπαρχει ή έννοια της άποκρούσεως κακού τινος ή βλάβης (τ. ε. ύπερασπίζω τινά άπομακρύνω τον άπειλούν αυτόν κακόν, ή τον έπικρεμύμενον κίνδυνον κλπ.) || ώσ. μετά οὐδ. άντων. ή έπιθ. χραισμέω τι =παρέχω βοηθειάν τινα ή ώφέλειαν.

Έτυμ.: ό άόρ. β' εχραισμον εσηματίσθη κατ' αναλογία προς τους εκτυπον του κτυπέω, έπιεττον του πιπέτω, εσυγνον του συγγέω κ. ά., ή μάλλον είναι παρωχημένος χρόνος· άχρηστού τιнос· χραισμ-ιω (πρβλ. θέρωμεν (*θερω-ιω), άπίδη δέ (ό εχραισμον) άόρ. λόγω της διάρκειας του πρτ. εχραισμον· κατά τινας, τό χραισμέω (είμαι ώφέλιμος, είμαι επίκυρος, άρωγός, φέρω βοηθειαν) είναι παράγωγον όνόματός τινος· χραι-αμο-ς (αι): χρῆσθαι χρησις=παταίσμα: πατητός=γλαινοί: γλήνος.

χραισμήιον, τό (χραισμέω)· μέσον βοηθείας, θεραπεία, φάρμακον.

χραισμησόμεν, άπφρ. έπ. μελλ. του χραισμέω.

χραισμησι, έπ. γ' έν. άόρ. β' του χραισμέω.

χράωμαι· βλ. χράω Γ.

ΧΡΑΪΩ (Α), αιολ. χραΐω, μελλ. -σω· εγγίζω έλαφρώς, υύσσω (ετασογκρανίζω) έλαφρώς, πληγώνω έλαφρώς, λατ. radere, stringere

Ἐτυμ.: χρᾶς, αιολ. χρᾶς (τ. ἑ. χρᾶς) κρη. χρᾶνομαι, χρᾶνσομαι (συνδρεύω· περιορίζω)· κρηλ. Ἴδικος· «χραύσεις ἄγιντρα μονόβλοσ»· ἀχραῖς = ὀδικτος, κώδαρος (ἰακ. γηρευ- (τρίβω, ἐπιτρίβω) (βέ-σας gherēu-), παραλλ. τῆ ὁποῖα *γηρευ- ἐν τῆ παλ. γερμ. grīoz (κόκκος ἄμμος), ἄμμος), ἀγγλ.-σας. γρεότ (ἄμμος), ἀλλ.-νοττ. γριότ (ἄμμος, ἄμμος)· κρηλ. ἰακ. ζιζ. *γηρευ-d- ἐν τῆ λατ. rudus, -eris (χαλίκωμα· χῶμα), παλ.-γερμ. gruzzi, νεο-γερμ. grütze· κρηλ. ὤσ. λιθ. grūdās, λαττ. grāuds (κόκκος), λιθ. grūdzu, grūsti, λαττ. grūtchū, grūtft· καταπέζω, καταδίβω, συν-τρίβω), παλ.-σλαβ. gruda (βῶλος χώματος), γαλλ. gro (χονδρὸ ἄμμος), παλ.-γερμ. grōt, ἀγγλ.-σας. grēat (χονδρὸκόκκος), ἀγγλ. great, νεο-γερμ. gross κλπ.· κρηλ. καὶ χρᾶσῆ· βλ. καὶ χράσος, χραῖνος, χραῖνο· κλπ.· ἢ γνῶμη δτι χρᾶσῶς ἄνεστ. *κρᾶσσοι· κρᾶσσο (= πλῆττω) εἶναι ἀπόδλητος.

ΧΡΑΨ (B), ἀπαντῶν παρ' Ὁμ. ἐν τῇ ἀορ. β' μόνον (μετὰ δοτ. προσ.)· ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, ἐν-οκλήτω (κατὰ τινος), ἐνοχλῶ τινα, τὸν παροργίζω, τὸν δλᾶπτω: *συναγρός οἱ ἔχρας δαίμων* = ἕνας μισητός θεός τὸν ἐξηγρέδιο (τοῦ ἐπιτέθη).— ἢ ἔχω ζῶηραν ἐπιθυμίαν νὰ πρόξω τι, εἶμαι πολὺ πρόθυμος νὰ τὸ πρόξω | β' ἐν. *χεῖς, χεῖσθα* = *χεῖσεις*.

Ἐτυμ.: ἀπρ. ἀορ. *χρα[F]εῖν, ἄπρ. *ἔχραον* (ἐπέ-χραον)· κρηλ. ἄπρ. ζα· *χεῖης* (ὀρμητικὸς, βίαιος, ἀκῆ-δεκτος) ((ζα- + *χρηF-ης), λατ. In-grūd (ἐφορμῶ), con-grūd (συμπιπῶ, συγκροῖμαι), λιθ. grīvū, grīfti, (καταρρέω, καταπίπτω); grīāujū, grīāuī (grēu-) (καὶ μετ. = καταβάλλω, κρημνίζω· ὡς ἀμτ. = θρονῶ, καταβαῶ)· εἴ ἰακ. *ghrēu-, *ghru-, *ghru-.

ΧΡΑΨ (Γ), ἰων. *χράσ*, ἀπ. *χρεῖω*· μελλ. *χρησῶ*· ἀορ. α' *ἔχρησα* | μέσον, μελλ. *χρησσομαι*· ἀορ. α' *ἔχρησάμην* | παθητ., τετελ. μέλλ. *κρηρήσομαι*, ἀορ. α' *ἔκρησθην*· κρη. *κέρησμαι* καὶ *κέρημαι*.— τὸ *χράσ* συναίρει τὸ -ασ- εἰς -η-: *χεῖς, χεῖ*, ἀπρ. *χεῖν* κλπ., ἀλλ' ἐν τῇ ἰων. εἰς -α-· *χεῖς, χεῖ*. *χράσ* κλπ.— ἀπαν-τῶναι ἀπίσθη καὶ ἰδιόρρητοι ἰων. τύποι τοῦ μέσου: *χρέομαι, χρέεσθαι, χρέόμενος, ἐχρέοντο*.— Ριζικὴ σημασία τοῦ *χράσ* τούτου = ἐχορῆγῶ πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀναγκαῖον, ἤτις διμῶς διαφόροποιεῖται εἰς τὰς ἐκό-λουθους:

ἢ ὡς ἄνεργ., ἐπι τῶν Θεῶν καὶ τῶν χρησῶν των δῖω (παρέχω) τὴν ἀρμόζουσαν ἀπάντησιν, ἀποφαινοίμαι, χρησιμοδοτῶ, διακρηρῶσσω, δηλῶ, ἀναγ-γέλλω: *χρησῶ βουλὴν Διὸς ἀνθρώποισι* = δᾶ ἀναγ-γέλλω εἰς τοὺς ἀνθρώπους (εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος) τὴν βουλὴν τοῦ Διός. 2) πάθητ., ἐπὶ τοῦ χρη-σμοῦ· χρησιμωδοῦμαι, χρησιμοδοτοῦμαι, λέγομαι, παρ-έχομαι ὡς ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ θεοῦ | τὸ *χρησθῆναι*· ἢ ἀπάντησις τοῦ θεοῦ, ὁ χρησμός, ἡ μαντεία. 3) μέσον, ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν καταφασγόντων εἰς τὸ Μαντεῖον συμβουλευσῶν τὸν θεόν, συμβουλεύομαι τὸ Μαντεῖον, ἐρωτῶ τὸν θεόν (ἢ τὸ Μαντεῖον) | ἐν τῇ μετ. καθ. κρη. *κέρημένος* = ὁ συμβουλευθεὶς τὸ Μαντεῖον ἢ ὁ λαβὼν χρησῶν (λαβὼν ἀπόκρισιν) παρὰ τοῦ θεοῦ ἢ ἐκ μέρους τῶν ἱερῶν τοῦ Μαν-τείου | *χράσμαι περὶ τινος* = συμβουλεύομαι τὸν Θεόν (τὸ Μαντεῖον) διὰ τι (δὶ' ὑπόδεισιν τινα), ζητῶ χρη-σῶν διὰ τι | *συνήθεα μετὰ δοτ.*, ἐρωτῶ (συμβου-λεύομαι) Θεόν ἢ Μαντεῖον: *ψυχῇ χρησόμενος Θε-βαίου Τειρεσίαι* = διὰ νὰ ἐρωτήσῃ (νὰ συμβουλευ-θῇ) τὴν ὀκάν (τὸ φᾶσμα) τοῦ Θεβαίου Τειρεσίαιου | *ἔθεν, χράσμαι Θεῶ, χράσμαι χρησιστοῦ, χράσμαι μαν-τηῶ* (= ἐρωτῶ τὸν θεόν, τὸ Μαντεῖον, συμβου-λεύομαι τὸν θεόν, τὸ Μαντεῖον, κάμνω χρῆσιν τοῦ Μαντείου); λατ. ὑπὸ ὄρακλον· ἐντεθῆν δᾶ προήλθε καὶ ἢ συνήθης χρῆσις τοῦ *χράσμαι* (= μεταχειρίζομαι, χρη-σιμιοποιῶ), παρ' ἧς βλ. κατωτέρω

ἢ ἐν τῇ ἀορ. α' *ἔχρησα*, κρη. *κέρημαι*, μετὰ τοῦ ὄς ἔνεστ. τοῦτον λαμβανόμενον *κέρημαι*, τὸ *χράσ* προσ-λαμβάνει διάφορον σημασίαν· παρέχω, ἐφοδιάζω τινά με τι ἐπιτρέπω τὴν χρῆσιν τινος | ἐντεθῆν δᾶ μετέπα-σεν εἰς τὴν σημασ. τοῦ ὄσανεῖς | ἐν δᾶ τῇ μέσῳ *κέρ-χραμαι*· ἀορ. *ἔχρησάμην*· ἔχω ἐφοδιάσει ἐμαυτὸν, λαμβάνω τὴν ὄσαν νὰ κάμω χρῆσιν τινος, λαμ-

βάνω τί ὡς δάνειον, *δαγείζομαι τι*: *πάσας χήρας, ἑμίματα χρῆσάμενος* = δανείσας πᾶσας καὶ δανει-ὄδεις ὀφθαλμούς.

ἢ τὸ μέσον *χράσμαι*, ἰων. *χρεῖσθαι*, εἶναι ἐν χρῆ-σει καὶ ὡς ἀποδοτ. (μετὰ τοῦ πᾶθ. κρη. *κέρημαι*), μετὰ δοτ., ἐν τῇ σημασ. τοῦ εὐεταχειρίζομαι (λατ. *utor*), πρὶς ἐξεπιήσαν ἐπὶ τῆς βασικῆς σημασ., ἐσμβουλευέ-σμαι τὸ Μαντεῖον, κάμνω χρῆσιν τοῦ Μαντείου (βλ. καὶ ἀνωτέρω *χράσ* I β). 2) μετρ., ἐν ποικίλαις περι-πτώσει καὶ σημασίαις: ἔχω τι, κέκτημαι τι, ἔχω τι εἰς τὴν διάδοσιν μου (εἰς τὴν χρῆσιν μου), ἐκδηλῶ τι, ἐκφράζω ἀσθημᾶ τι, ἐκδηλώνω κατάστασιν τινα τῆς ψυχῆς, λαμβάνω πείραν πράγματός τινος: *φρε-σὶ γὰρ κέρηστ' ἀγαθῶν* = διότι εἶχε προκιοθῆ με ἀγοδὴν διάδοσιν, εἶχε συντόνον νοῦν (εἶχεν ἐκ φύ-σεως ἀγαθὸν χαρακτήρα) | *χράσμαι κέρητ' ἢ θυμῶ* = εἶμαι ἐξωργισμένος (κρη. κάμνω χρῆσιν τῆς ὀργῆς μου) | *χράσμαι συντυχία, εὐτυχία, συμφορᾶ* = λατ. ὑπὸ fortuna prospera, mala = εἶμαι εὐτυχῆς, εἶμαι δυσ-τυχῆς (ἐξεμπερδέω καλά = ξεμπερδέω. ἀσχημά) | *χράσμαι ἑμολογία* = ἐρχομαι εἰς συμφωνίας, κλείω συμφωνίαν | *συχὰ τὸ χράσμαι μετὰ ὄσα*, καίται ὡς περιφρ. ἀντὶ μονολεκτικοῦ ῥήματος ἑμορρῶζου ἢ συων. τῆ ὄσα: | *χράσμαι ὠνή καὶ περᾶσει = ὠνούμαι καὶ πε-πράσσω* = ἀγοράζω καὶ πωλῶ | *μόρφ χράσμαι* = ἀπο-δνήσκω, εὐρίσκω τὸν θάνατον | *νίκη χράσμαι* = νικῶ, *θρασμῶ χράσμαι* = διδρᾶσκω, *φωνῆ χράσμαι* = φωνῶ | *κέρημαι πολιτεία* = *πεπολιτεύμαι* (βλ. *πολιτεύω*) | ὄσα· ὄσκω τέχνην τινά, ὀκλοῦδαῖ ἐπάγγελμᾶ τι | *χράσμαι τέχνη* = ὄσκω τέχνην τινά, ὄσκω ἐπάγγε-λμᾶ τι | *χράσμαι ἀνομία* = μετέρχομαι παράνομα μέ-σα, ζῶ παράνομον βίον, παραβαίνω τοὺς νόμους. 3) *χράσμαι τινε εἰς τι* = κάμνω χρῆσιν πράγματός τινος πρὸς ὠρισμένον τινά σκοπὸν | ἐν τῇ. ἔθ. ἢ ἐν. καὶ μετὰ ὄσα. ἐπιθ. ὡς ἐπίφρ.: *εἰ χρησάσαις τούτῳ* = ὅποιαν χρῆσιν (τίνος· λογῆς χρῆσιν) δᾶ κάμω τοῦ-του; εἰς τί δᾶ τὸ (ν)· *μεταχειρισθῶ*; | *χράσμαι τινε* δ, *τε βούλομαι* = κάμνω βραδύποτος χρῆσιν αὐτοῦ δέλω, τὸ (ν) μεταχειρίζομαι εἰς δὲ τι δέλω (ὅπως δέ-λω) | *ἀπορῶν δ, τε χρησάσαις* = μὴ γνωρίζω τί νὰ κάμῃ. 4) ἐπὶ προσώπων, *χράσμαι τινε* = ἔχω νὰ κά-μω μετὰ τινά, ἔχω δοσοληψίαις μαζί του, ἔχω σχέσεις μαζί του, ἔχω ἐπικοινωνίαν μαζί του, τὸν μεταχει-ρίζομαι (κατὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τρόπον), τῷ συμπεριφέρομαι (καλῶς ἢ κακῶς): *χράσμαι τινε ὡς φίλον*, ὡς *πολεμίῳ* = τὸν μεταχειρίζομαι ὡς φίλον, ὡς ἐχθρόν (τὸν θεωρῶ φίλον; ἐχθρόν).— ἀλλὰ καὶ τὸ ἄπλοῦν *χράσμαι τινε*, συχνὰ καίται ἀντὶ τοῦ *χρά-σμαι τινε φίλον* (ἢ *χράσμαι τινε* = ἔχω στενήν φίλιαν μετὰ τινος, φίλᾶ στένός του· φίλος), ὡς τὸ λατ. ὑπὸ καίται ἀντὶ τοῦ πᾶθους ὑπὸ familiariter | *παρέχθη ἑμαυτῶν τινε χρησθῆσαι* = δέτω ἑμαυτὸν εἰς τὴν δι-δῶσιν τινος (τίθεμαι εἰς τὴν διδῶσιν του) | ἀπὸλ. *οἱ χράσμενοι* = οἱ φίλοι. 5) ἀπὸλ., ἢ μετ' ἐπίφρ.: *σθέν χράσνται οἱ Πέρσαι* = οὕτω συνήδρουν οἱ Πέρσαι, τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθεια τῶν Περσῶν. 6) μετὰ αἰτ. πραγμ., *χρέεσθαι πάντα δι' ἀγγέλιων* = νὰ ρυθμι-ζῆ (νὰ διεξάγῃ) τὰ πάντα δι' ἀγγελιαφόρων. 7) ὁ κρη. *κέρημαι* (συχν. μετὰ σημ. ἐν.)· ἔχω χρεῖαν τι-νός, χρειάζομαι τι, ἐπιθυμῶ (πιθῶ) τι (μετὰ γεν.): *τοῦ κέρημένος*; τίνος ἀπρόμαθός ἔχοντες ἀνάγ-κην; τί ἐπιθυμοῦντες; | ἀπὸλ. ὡς ἐπιθ., διατελῶν ἐν ὄπορι; ἐνδεής, πέννης; πτωχός | ἀλλ' ἢ μετ. *κέρη-μένος*· ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ κανονικῇ *χράσμαι* καὶ συνήθει ἐνν. τοῦ *χράσμαι*· *συμφορῇ κέρημένος* = ἔχων λάβε πείραν τῆς δυστυχίας (β) ὁ παθ. ἀορ. α' *ἔκρησθην* καίται σπαν. ἐν παθητ. ἐνν.: αἰ *νήας οὐκ ἐκρησθήσαν* = τὰ πλοῖα δὲν ἐχρησιμοποιοῦθησαν.

ΧΡΕΪΑ, ἀπ. συντετμ. τύπος ἀντὶ *χρέεα*, αἰτ. κληθ. τοῦ *χρέος* (βλ. λ.).

χρέεσθαι, ἰων. ἀντὶ *χρησθῆσαι*, ἀπρρ. τοῦ *χράσμαι*. **ΧΡΕΪΣ**, ἢ, ἰων. *χρεῖη* (*χράσμαι*)· χρῆσις, λατ. usus, καὶ δῆ: 1) χρῆσις, ὠφέλεια, κέρδος, πλεονέκτημα, ὑπεροχή, χρησιμότης, ἐκδούλευσις, ἐξυπρέτηςσι: *τὸ ὄσαν εἰς χρεῖαις* = τὰ ὄσα εἰς ὠφέλειαν ὠφέλεια ἢ χρῆ-σιμότητα παρέχοντα, τὰ ὄσα ἀχρησता καὶ ἀνεφε-λῆ πράγματα. 2) ἡ ἐνέργεια τῆς χρῆσεως, ἡ χρῆ-

σις, ἡ χρησιμοποίησις, ἡ μεταχειρίσις: κτήσεις καὶ χρεῖσις=τὸ νὰ ἔχη τις τι καὶ νὰ τὸ μεταχειρίζεται (νὰ τὸ χρησιμοποίῃ), ἡ χρησικτησία (νομ. ὄρος): 3) ἐπὶ προσώπων, οἰκειότης, ἐξοικειώσις, στένῃ γνωριμία, στενὴ φιλία, συνασταστροφή.— II ὡς τὸ λατ. opus, χρεῖα, ἔνδεα, ἀνάγκη; ἀναγκαϊότης, ἐξαναγκασμός: ἐν χρεῖα εἰμι (ἢ γίγνομαι) τινος=ἔχω ἔλλειψιν πράγματός τινος, μοῦ λείπει τι, χρειάζομαι τι, στεροῦμαι τινος (=λατ. opus est mihi aliqua re). 2) ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεα, πενία, πτωχεῖα || μετὰ γεν., ἔλλειψις πραγμάτων τινος, στέρησις τινος, ἔνδεα εἰς τι. 3) ἡ ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ τις τὴν βοήθειαν τινος, ἡ ἀνάγκη ἀπὸ τὴν βοήθειαν τινος, καὶ ἐντεῦθεν αἰτησις (παράκλησις) λόγῳ ἀνάγκης | γεν., αἰτησις, παράκλησις. 4) ἀναγκαῖα ἀσχολία, εἰδικὴ ἀσχολία, ἀπαίτησις: ἐν πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρεῖαισι=εἰς ὅλας τὰς σωματικὰς λειτουργίας.

χρεῖα, γ' ἄν. ὑβκ. ἄν. τοῦ χρεῖ (βλ. λ.).
χρεῖος, τό, ἑπ. ἀντὶ χρεός (βλ. λ.).
χρεῖος, ὄν (χρεῖ)· χρησίμος, ὠφέλιμος | ἀναγκαῖος, χρειάζόμενος, κατάλληλος.— II ὡς ἀνεργ., ὁ χρειάζόμενος τι, ἔχων ἀνάγκην τινός, ὁ ἐνδεής τινος, ὁ διατελῶν ἐν ἀνάγκῃ τινός (μετὰ γεν.) || ἀπολ., ὁ ἔχων ἀνάγκας, ἐνδεής, πτωχός.
χρεῖω, ἑπ. ἀντὶ χρεώ, χρεώω χρησιμοδοτῶ, δίδω χρησιμόν.

χρεῖω, -όος, καὶ συνηρ. -οῦς, ἢ, ἑπ. ἀντὶ χρεώω (βλ. λ.).

χρεμετίζω, μελλ. -ίωω ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ἴκπου, χρεμετίζω, «χλιμιντρώω» λατ. hinnerē.

Ἔτυμ.: χρεμετίζω, χρεμετῶ, χρεμίζω, χρεμῖθω· πρὸς. *Houk. «χρόμη· φρουαγμός», «χρόμος· φόφος ποιός· οἱ δὲ χρεμετισμός»· ἰων.-αττ. χρεμπετομαι· χρέμης, -ητος· χρέμις, -ιος (εἰδος ἰχθύος, ὅστις ἐκπάμπαι «ὡσπερ γυλισμός»). Χρέμης, Χρεμάς, Χρέμυλος, Χρέμων, Χρομύλος, Χρόμων: Zenb. gram- (ὀργίζομαι), νεο-περσ. garam (ὀργή), κελ-norr. gramr, ἀγγλ.-σαξ. zram παλ.-γερμ. gram (germ. *zrama-) (ἐν ὀργῇ), γοθ. gramjan (παροργίζειν), παλ-norr. grimmr, ἀγγλ.-σαξ. zrim, παλ.-γερμ. grim, grimmi (germ. *zrimma- (λατ. *ghremno-) (=ἐν ὀργῇ), ἀγγλ.-σαξ. zrymettan, zre- (ῶρομαι, γυλισμός), παλ.-γερμ. gramizōn (=λατ. fremere, rugire), παλ.-σλαβ. gromiti (βροντῆ), vřz-griměti (=βροντεῖν), λιθ. grumėti (βροντῶ εἰς μακρινὴν ἀπόστασιν), grumėti (ἀπειλῶ), λεττ. grima (τραχύς, κακός), grėmėti (μεμψιμοιρῶ, γυλιζῶ) ἔξ ἰακ. *ghrem- (βροντῶ, βομβῶ)—διὰ τὸ λατ. fremo βλ. βρέμω, φρέμωξ.

χρεμέτισμα, τό, καὶ χρεμετίσμα, ὁ (χρεμετίζω) ὡς καὶ νῦν, χρεμέτισμα, «χλιμιντρίσμα».

χρέμισαν, συνηκ. ποιητ. τύπος ἀντὶ χρεμετίσαν. γ' πληθ. ὄρ. α' τοῦ χρεμετίζω (βλ. λ.).

ΧΡΕΜΠΤΟΜΑΙ, μελλ. -ψομαι, ἀποθ.· θήκω καὶ «θγάζω» φλέγμα, ἀποχρεμπτομαι, ἐκπτύω.

Χρεῖομαι, ἰων. ἀντὶ χρεάομαι (βλ. λ.), μτχ. χρεῖομενος.

χρεόν, ἰων. ἀντὶ χρεῶν (βλ. λ.).
χρεός, τό, γεν. χρεός, καὶ συνηρ. χρεούς· ἑπ. ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. χρεῶ, ἀττ. χρεῶ· ἑπ. ὄν. ἐν. χρεῖος, ἀττ. χρεῖος (χρεάομαι, χρεῖ): I ὡς τὸ χρεῖα (βλ. λ.), ἀνάγκη, ἔλλειψις: τί δὲ τοῦδ' ἔχει πλείους χρεός;=ἀλλὰ τί τὸ χρεός ἄζεται (τὴν ἀνάγκην τὸ ἔχει) | τὸ πλείους (βλ. λ.) αὐτό;— II ἀναγκαῖον ζήτημα, ἀναγκαῖα «εὐπόδεσις», «εὐπόδεσις», ἀσχολία, ἐργασία, «δουλεία»: κατὰ χρεός τινός ἦλθον=ἦλθον διότι χρειάζομαι τι(να): ἦλθον Τειροσῖαο κατὰ χρεός=ἦλθον Τειροσῖαο χρεῖσθήμενος=ἦλθον νὰ συμφορευθῶ τὸν Τερ. | ἐν φ. ἀπολ., κατὰ χρεός=ὅπως εἶναι πρέπον (καλόν) | σχεδὸν συνών. τῷ χρεῖμα (=πράγμα): ἐφ' ὅ,τι χρεός ἐμὸς· λέγει;=διὰ ποῖον ἀνάγκην ἦλθετε; | διὰ ποῖον πρᾶγμα (ἢ πρὸς τί) ἦλθετε; | τί χρεός;=τί χρεῖμα;=τί πρᾶγμα; διὰ τί;— III ὡς καὶ νῦν, χρεός, ὀφειλή, τὴν ὅποιον πρέπει νὰ ἀποτίσῃ τις: χρεός ὀφείλεται μοι=μοῦ ὀφείλεται χρεός; χρηματικὸν τι ποσὸν πορᾶμεν: ὡς ὀφειλή· εἰς ἐμὲ ἐκ μέρους τινός | χρεός ἀπολαμβάνω=λαμβάνω παρὰ τινος τὸ χρεός

(τὸ χρηματικὸν ποσόν) ποῦ μοῦ ὀφείλει | χρεός ἀποδίδωμι=πληρώνω τὸ χρεός μου, ἐπιστρέφω εἰς τινὰ τὰ χρήματα ποῦ μοῦ εἶχε δώσει | τὴν οὐσίαν ἀπαῖον χρεῖα κατέλιπε=ἀφῆκεν ὅλην του τὴν περιουσίαν «χρεωμένῃ» (βεδωραμένην μὲ χρέη), τ. ἔ. τὰ χρέη ποῦ ἀφῆκεν ἀντιπροσωπεύον ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν του. 2) μτφρ., ἀμάρτημα, ἀμαρτία, καὶ ἀρᾶ τὸ ἐκ τούτων δημιουργούμενον ἠθικὸν χρεός. 3) χρεός, καθῆκον, ἠθικὴ ὑποχρέωσις, τὸ πρέπον: κατὰ χρεός=κατὰ καθῆκον, κατὰ τὸ πρέπον, καθὼς εἶναι τὸ πρέπον (τὸ ὀρθόν) || ὅθεν, ὑπόχεσις, τὸ ἐκ ταύτης ἀπορρέον χρεός: ἀρᾶς τίνω χρεός=ἀποτίνω τὸ χρεός τὸ ἐκ τῆς κατὰς πηγάζον, τ. ἔ. πρᾶττω ὁ,τι ὑπεσχέθην καταρῶμενος (ἢ εὐχόμενος).

χρεώ, ἰων. ἀντὶ χρεάω Γ (βλ. λ.), χρησιμοδοτῶ, δίδω χρησιμόν.

χρεώ, ἑπ. χρεῖω, γεν. -όος καὶ συνηρ. -οῦς, ἢ (χρεός, χρεῖα) ἔλλειψις, ἀνάγκη, καὶ ἐπομένως διακοῆς πόδος, σφοδρὰ ἐπιθυμία, κοτεπεύγουσα ἐπιθυμία: ἢ τι μάλα χρεῶς=δυντὸς ὑπάρχει μεγάλη τὴν ἀνάγκη | μετὰ γεν., χρεῖω ἐμεῖο=ἀνάγκη ἐμοῦ, ἔλλειψις ἐμοῦ (τ. ἔ. ἡ ἀνάγκη τὴν ὅποιαν ἄλλοι ἔχουν δι' ἐμέ, ἐμὲ ἔχουν ἀνάγκην, ἔχουν τὴν ἀνάγκην μου) | ἔν' οὐ χρεῶ πεισματός ἐσθιν=ὄπου δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐπαλαμοιοῦ. 2) ἐν τῇ φράσει χρεῶ ἰκάνεται=ἐγγεγρηται (δημιουργεῖται, παρουσιάζεται) ἀνάγκη || μετὰ αἰτ. προσ. χρεῶ ἰκάνει τινὰ=ἀνάγκη ἐπέρχεται εἰς τινὰ, ἐτόν βροκεῖ κάποια ἀνάγκη || ὡς μετὰ τῶν ρημ. εἰμι καὶ γίγνομαι: ἐμὲ δὲ χρεῶ γίγνεται νηός=χρειάζομαι ἐν πλοῖον, ἔχω ἀνάγκην ἐνός πλοίου (κατὰ λέξιν: εἰς ἐμὲ δὲ δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη ἐνός πλοίου) | οὐδὲ τί μιν χρεῶ ἐσται τῷμβοχός = οὕτε τάρων δὰ χρεῖασθῆ (κυρ. οὕτε ἀνάγκη τάρω δὰ δημιουργηθῆ εἰς αὐτόν). 3) ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἔλλειψις. σύνταξις τοῦ χρεῶ μετὰ αἰτ. προσ. καὶ ἀνευ ρῆμ. λεγομένου ρητός (ἐξυπακουσμένου ὅμως): τίπτει δὲ σε χρεῶ (ἐνν. ἰκάνει);=ἀλλὰ διατί σὲ καταλαμβάνει ἀνάγκη; (διατί αἰσθάνεσαι ἀνάγκην; διατί εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ πρᾶξῃς οὕτω;) || εἰς τὴν ἔλλειπτικὴν αὐτὴν σύνταξιν κατὰ μικρὸν προσετέθη καὶ γεν. ἀντικειμ.: τί δὲ σε χρεῖω ἐμεῖο;=ἀλλὰ τί με χρειάζουσι; (ποῖα ἀνάγκη δι' ἐμέ σοῦ δημιουργεῖται;) | οὐ τί με ταύτης χρεῖω ἐμῆς=δὲν τὴν χρειάζουσι καθόλου αὐτὴν τὴν τιμὴν (δὲν με κατέχει καθόλου ἀνάγκη αὐτῆς τῆς τιμῆς) || ἢ τοιαυτὴ δὲ συμπλήρωσις τῆς ἔλλειπτ. φράσεως προχωρεῖ ἢ τι περὶ αὐτῆς ἐπιβαίνουσα=οὕτε ἔχει ἀνάγκην τινὰ νὰ ἐπιδοσθῆ εἰς τὰ πλοῖα (δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, δὲν τὸ δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη, νὰ ἐπιδοσθῆ εἰς τὰ πλοῖα) [ἐν τῷ ὅμῳ. ἐξασπρω δὲ τύπος χρεῶ χρησιμοποιεῖται ὡς μακρὰ μονοσύλλ.].

χρεώμενος, ἰων. ἀντὶ χρεάομαι, μτχ. τοῦ χρεάομαι (βλ. λ.).

χρεῶν, τό, ἰων. χρεόν, ὡς καὶ χρεῖων, ἀκλιτον, ἀπαντῶν δὲ συν. κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ.· κυρ. εἶναι οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ χρεῶ (ἰων. ἀντὶ χρεῶν), ἦτοι χρεῶν=τὸ χρεῶν γίγνεσθαι· τὸ ὑπὸ ματείου διακηρυσσόμενον, τὸ πρέπον νὰ γίνῃ | τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας καθωρισμένον, τὸ περὶ μόνον, ἢ Μοῖρα, ἀνάγκη, χρεῖα || χρεῶν ἢ χρεῶν ἐσσι=(ισοδύν. τῷ χρεῖ)=εἶναι μοιραῖον, εἶναι ὑπὸ τῆς μοίρας προδιαγεγραμμένον; εἶναι ἀναγκαῖον, ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ, λατ. οροθε. — ἀπολ. (ὡς μτχ. κατὰ αἰτ.-ἀπολ.) χρεῶν=ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖον, ἄν καὶ ἦτο ἀνάγκη (ἀναλόγως τῆς ἀνοίας τῶν συμφορῶμενων). 2) τὸ σύμφωνον, τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον: μητέρ' εἰ χρεῶν ταύτην προσαυδᾶν=ἐάν εἶναι ὀρθόν (δίκαιον) νὰ τὴν ἀποκαλῆ κατεῖς μητέρα || ἀπολ., καὶ ὡς ἐπὶ ῥρ.: οὐ χρεῶν ἀρχει=κυβερῶντε οὐχὶ δίκαιως [μετρικῶς —], παρὰ ποιηταῖς ὅμως ἐνίοτε καὶ ὡς μία μακρὰ μονοσύλλ.].

χρεῶνται, ἰων. ἀντὶ χρεῶνται, γ' πληθ. τοῦ χρεάομαι.
χρεῶς, τό, ἀττ. ἀντὶ χρεός (βλ. λ.).

χρεώστης, -ου, ὁ (χρεῶς)· ὡς καὶ νῦν, χρεῶστας· ὀφειλῆτης; χρεωφειλῆτης, ὁ ὀφείλων νοήματα, ὁ χρεῶστών.

Χρωμαλιστής, -ου, ὁ (χρῶμα + ἄνωγειν) ὡς καὶ ἄν, χρωμαλιστής, χρωματιστής.
Χρῶ ἢ **Χρῆ**, ἡ = χρεῖα II. (βλ. λ.), ἀνάγκη, χρεῖα, ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἐν τῇ φράσει *χρῆ ἴσται ἢ χρῆσται*, ἥτις ἀπέχει θέσει μὲλλ. τοῦ *χρῆ* (=οὐ εἶναι ἀναγκαῖον).

Χρῆ, ἀπρόσ. ὅποι. *χρῆ* εὐκτ. *χρεῖη* ἀπφ. *χρῆνας*, ποιητ. καὶ *χρῆν* μ.ελλ. *χρῆσαι*: διὰ τὴν μτχ. βλ. *χρεῶν* πρτ. *ἐχρῆν*, καὶ *χρῆν* (κυρ. ἀπρόσ. τοῦ *χρεῶν* Γ=Διδω χρῆσθαι, χρησιμοδοτῶν), ἐπομένως ἀπολ. *χρῆ* = εἶναι ὠρισμένον (ὕπὸ τοῦ δέλου, ὑπὸ τῆς Μοίρας), πέπρωται, εἶναι ἀναγκαῖον, εἶναι ἀνάγκη || συνήθεός μετ' ἀπφ. καὶ αἰτ. προσ. (ὡς τὸ *δεῖ*, τὰ λατ. *oportet, debet*), εἶναι ἀνάγκη νά... πράξη τις τι, πρόπει νά..., χρειάζεται νά..., ὀρμῶζει νά..., εἶναι ὀρθόν καὶ πρέπον νά...—ἐνίοτε τὸ ἀπφ. παραλείπεται, διότι νοεῖται εὐκολωτάτα ἐκ τῶν συμφοραζήμων: *τίπτει μάχης ἀποπαύσαι*; *οὐδέ τί σε χρῆ* (ἐνν. *μάχης ἀποπαύσασθαι*)=διὰ τί παύεις νά μάχεσαι; ἀλλὰ δὲν «οὐ τοιράζει» (αὐτὸ τὸ πράγμα, νά παύης δηλ. ὀπὸ τοῦ νά μάχεσαι). 3) μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. τοῦ πράγμ.: *οὐδέ τί σε χρῆ ἀφροσύνη*=δὲν σοῦ χρειάζεται (δὲν σοῦ ὀρμῶζει) ἢ ἀφροσύνη | *οὐ σε χρῆ ἐταῖρος*=δὲν εἶναι πλέον ἀνάγκη (δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκη) νά ἐντρέπῃς.— || ἐνίοτε μετὰ σημασ. χαλαρωτέρας, ἀπηλλαγμένης δογματισμοῦ καὶ πεποθησῶς: εἶναι δυνατόν, εἶναι πιθανόν: *πῶς χρῆ τοῦτο περᾶσαι*=πῶς εἶναι δυνατόν νά διέλθῃ τις δι' αὐτοῦ;— || τὸ *χρῆν* (ἐναρθρ. ἀπφ.) = ἡ μοῖρα, τὸ πεπωμένον.

Ἔτυμ.: *χρῆ* κυρ. εἶναι ἀρχ. οὐα. (=ἀνάγκη) ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ ὄμηρ. *δμῶ-κλή* (: ἄττ. *καλέ-σαι*) καὶ *μεσῶ-δμη* (: *δέμα*), καὶ συγγ. πρὸς τὴν ὁμάδα τὴν συγκειμένην ἐκ τῆς ὄμηρ. δοτ. *χέρι*, *χερῶν*, *χείρων*, *σανσκρ. hr̥asati* (μειοῦμαι, ἔλαττοῦμαι), *μσο-ιρλ. gerr* (βραχύς, σύντομος) (ἰαπ. **gheres*-, **ghres*-, **ghers*-), *παλ-ιρλ. gair* (βραχύς), *ριζ. gher*- (ἔλλειψις, ἀνάγκη) πρτ. *χρῆν* (*χρῆ ἴν* (καὶ εἶτα κατ' ἀναλογίαν μετὰ ἀεθῶ. *ἐχρῆν*)) ὅποι. *χρῆ* (*χρῆ ἦ*) ἀπφ. *χρῆνας* (*χρῆ εἴνας*) εὐκτ. *χρεῖη* (*χρῆ εἴη*), ἀντὶ *χρῆ* (πιδ. ἔνεκα τῆς πρώτου συγχύσεως μεταξὺ τῶν *η* καὶ *ει*) μ.ελλ. *χρῆσται* (*χρῆ ἴσται*: τὸ ἄττ. *χρεῶν*, ἰων. *χρεῶν* (ἀνάγκη, πεπωμένον) εἶναι ἀπὸ τοῦτο τὸ ἀρχ. θηλ. *χρηῶ*, *χρεῶ*, πρβλ. *χρηστὴ ἀναγκαῖη* ἢ κατὰ ἐν -ν προσαυξησῆς: τοῦ ὀφείλεται: εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὰ: *δέον*, *καλόν*, *κάλλον*, *προσῆκον*, *ἀναγκαῖον*.— *χρεῖμα* (**χρη-ισ-μα*) ἀπφ. *χρῆσθαι*, *κοητ. χρῆσθαι*, *λακ.*, *λοκρ. χρῆσται* μτχ. ἄττ. *χρεῶμενος*, ἰων. *χρεῶμενος*, *Ροδ. χρευμενος*, *Ἀδελφ. χρευμενος*: παθ. ἀορ. γ' πληθ. *ἐχρῆσθησαν* (Ἡρόδ.), *παραλλ. δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπφ. χρεῖσθαι*, πρβλ. *Μεγαρ. προστ. χρηεῖσθω*, ἀπφ. Ἡλ. *χρησται*, *Βοιωτ. χρεεῖσθη* *χρηεῖσμαι*: *χρηεῖστος* *χρῆμα* *χρηεῖστος* *χρηεῖστος* *χρῆμη*—τὸ ἄττ. *χρεῖος* (**χρη-εισ-*), ἰων. *χρεῖος* (ἀντὶ *χρεῶς*, κατὰ τὸ γένος κλπ.), ὄμηρ. *χρεῖος*, τ. ἄ. *χρηῖος*, πρβλ. *Κρητ. χρεῖα* (**χρηεα*) = *χρηματα* (Ἡούχ.) *χρηεῖστος* *χρεῶστος* (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ *χρηεῖστος* μετὰ τροποποιήσεως ἀναλογικῶς πρὸς τὸ *χρεῖος*) ἄττ. *χρεῖος* (**χρηειος*) ἄττ. *χρεῖα* (*χρηειᾶ*), ἰων. *χρηεῖ* (πρβλ. Ἡούχ. *Κρητ. χρηεῖα* *πενίας*) ἐπ. *χρηῶ*, *χρεῶ* ὄμηρ. *χρηῶ* (=Ἡλ. *χρη(δ)ω*, *Μεγαρ. χρῆδω*, *δαρ. χρῆ(ῖ)ω* (= *θέλω*, *βοῦλομαι*).— *χρεῶ*, γ' ἐν *χρη*, εἶναι μεταβατ. ἐναρτησίας τοῦ *χρεῶμα* (πρβλ. καὶ *κίχρημα*) παρὰ *Τραγ. χρῆζω* *χρηεῖος* *χρηεῖστος* *χρηεῖστος*, *χρηεῖστος* (= *μάντις* καθ' Ἡούχ.).

Χρῆ, συνταγμ. ἀντὶ *χρηεῖς*.
Χρηζῶ παρ' ἄττ. ἐν *χρηεῖς* μόνον κατ' ἕναστ. καὶ πρτ. ἐπ. καὶ ἰων. *χρηζῶ*, *δαρ. χρῆσθε* καὶ *χρηδθε* (*χρεῖα*, *χρῆ*) μετὰ γέν. προσ., ἔχω χρῆσαν τινός, ἔχω ἔλλαψήν τινος, ἔχω ἀνάγκην τινός, τὸν(ν) *χρηεῖστος*: *χρηζῶ ἰητήρος*=χρηεῖστος ἰατρὸν | *οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῆεῖστος*=καὶ δὲν με χρειάζεσθαι νά σοῦ κάμω τὸ δάσκαλόν || ἀπολ., ἐν τῇ μτχ., εὐρισκόμενος ἐν ἀνάγκῃ, διατελῶν ἐν ἐνδείᾳ, ἐνδείης, πέννης, πτωχός. 2) ἐπιθυμῶ τι σφόδρα, τὸ ποδῶ διακίνας || ζητῶ ἀπὸ τινα νά πρόβῃ τι, τὸν παρακαλῶ νά...

δέομαι τινος ὅπως..., **θέλω** νά..., **ἐπιθυμῶ** νά... [σπαν. μετὰ αἰτ. πραγμ., ἢ ὅποια ἄλλως τε πολλάκις ἀνήκει εἰς ἐξυπακουόμενον ἀπφ., ὅπως π.χ. ἐν τῇ φράσει *φράξ' ὅ,τι χρῆεῖστος* (ἐνν. *φράξτε*), ἢ ἐν τῇ ἴθ' ὅποι. *χρηεῖστος* (ἐνν. *ἴεσαι*) ὡς σπαν. μετὰ αἰτ. προσ. καὶ πραγμ. (παρ' Ἡρόδ.) συν. μετὰ γέν. προσ. καὶ ἀπφ.] || μετὰ γέν. πραγμ., ἔχω ἀνάγκην πράγματός τινος, *ζητῶ τι*, *ἀπαιτῶ τι*. 3) *μὴ ἐχρηεῖστος θανεῖν*=*μὴ ὀφείλες θανεῖν*=εἶθε νά μὴ ἀπέδνησκες, εἶθε νά μὴ ἔλχες ἀποθάνει. 4) ἡ μτχ. *χρηεῖστος* ἀπαντᾷ καὶ ἀπολ. ἀντὶ τοῦ *εἰ χρῆεῖστος* (=ἐάν τις θέλῃ, ἐάν τις ἐπιθυμῇ ἢ προτιμῇ) | ἐναυθεν δέ, ἐάν εἶναι εὐμενῶς διατεθειμένος.

Χρηζῶ ὡς τὸ *χρεῶ* A, **ἴδω** χρῆσθον, **χρησιμοδοτῶ**, **προλέγω**.

Χρημα, ἡ, ἰων. ἀντὶ *χρεῖα* (βλ. λ.), **χρηεῖς**, ἀνάγκη, **χρηεῖς**, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *χρηεῖς* (βλ. λ.).

Χρηεῖσμαι, ἰων. παραλλ. τύπος τοῦ *χρεῖσμαι*: μεταχειρίζομαι, κάμνω χρῆσιν τινός || ἡ θεμιστ. τοῦ *χρηεῖστος* διατελῶ ἐν χρῆσι τινός, χρειάζομαι τι.

Χρημα, -ατος, (τὸ *χρεῖσμαι*) ὅ,τι μεταχειρίζεται τις, ἢ κάτι τοῦ ὁποίου ἔχει τις ἀνάγκην || κατὰ τὸ κλειστόν ἐν τῇ πληθ., ἀγαθὰ, περιουσία, κτήματα, χρήματα, ἐπιπλά, σκευή || *παροιμ. χρῆσσαν χρημάτων*=ἀνώτερος χρημάτων, ἀπροσπέλαστος εἰς τὰς ἀποπειράς δωροδοκίας του.— || καθόλου, πράγμα, ὑπόθεσις, ἀσχολία, ζήτημα, γεγονός, συμβάν: *κινῶ πᾶν χρῆμα*=δέτω τὰ πάντα εἰς κίνησιν, κινῶ πάντα λίθον, ἔδεν ἀφίνω πέτρα πού νά μὴ τὴν ἀνακυλίω || *δοσοληψία*, ἐμπορικὴ συναλλαγὴ, διεξαγωγή, ὡς τὸ λατ. *res*. 2) ἡ λ. *χρημα* συχνά προσιθεται ἄνευ ἀνάγκης, ἀπλῶς διὰ νά ἐνισχύσῃ μίαν λέξιν ἢ τὴν δλην ἔνοιαν μίαν προτάσεως: *εἰ χρῆμα*; ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ *εἰ*; | *εἰ δ' ἐστὶ χρῆμα*; ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ *εἰ δ' ἐστι*; (=εἰ συμβαίνει); | *δεινὸν χρῆμα ἐποιοῦντο*=τὸ ἐδεῶρον ὡς τρομερόν. 3) ἡ λ. *χρημα* χρησιμοποιεῖται ὡς καὶ πρὸς δηλωσιν πράγματος παραδόξου ἢ ἀσυνήθους: *μέγα σὺς χρῆμα*=τεράστιος κάπρος | τοῦ *χρηεῖστος* *χρημα* *ἀφῶρητον*=ἡ ἀνυπόφορος ὀριμότης τοῦ χερμῶνος. 4) ὡς ἡ λ. *χρημα* δηλοῖ μέγαν ἀριθμόν ἢ ὄγκον: *χρημα πολλὸν ἀρδίων*, *νεῶν κλπ.*=ἀπειρον πλήθος ἀκόντιων, πλοίων κλπ. (ἐνα σωρὸ ἀκόντια, πλοῖα κλπ.) || *δοσον τὸ χρῆμα χερμῶστων*=τὶ πλήθος ἀκρίδων! | *μέγα χρῆμα Λακωνῶν*=μέγα πλήθος Λακωνῶν (μέγας ἀριθμός Λ., ἐνα σωρὸ Λάκαινας) | *φιλόφρονος δὲ χρῆμα* *θηλειῶν ἔφου*=τὸ γυναικεῖον φύλον εἶναι ἐκ φύσεως φιλοκατήγορον.

Χρηματίζω, μ.ελλ. -ίσω, ἄττ. -ίσει. πρ. *μεχρηματίζω* (*χρημα*) ἐνεργῶ (διεξάγω, συνεχιζῶ) ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἔχω χρηματικὰς (ἐμπορικὰς) *δοσοληψίας*, ἔχω δοῦναν καὶ λαβεῖν» με τινα, ἐκάνω δουλειές μαζί του», μετέρχομαι ἐμπόριον, διαπραγματεύομαι. 2) *συσκέπτομαι*, συζητῶ, ἴδω τὴν γνώμην μου περὶ τινός. 3) *ἴδω* ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι, κατόπιον σκέψεως. 4) ἐπὶ μαντείου, ἴδω χρῆσθον εἰς τοὺς ἐρωτῶντας, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, παρέχω συμβουλὴν ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ.— *παθητ.* λαμβάνω χρῆσθον, λαμβάνω ἀπόκρισιν παρὰ τοῦ μαντείου, λαμβάνω τὴν ὑπόδειξιν (συμβουλὴν) τοῦ Θεοῦ.— || μέσον, *χρηματίζομαι*, μ.ελλ. *χρηματίζομαι* διεξάγω ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἐμπορεύομαι, πρὸς ἴδιαν μου ὠφέλειαν, κερδοσκοπῶ, ὡς καὶ ὕν χρηματίζομαι, πλουτίζω || γέν., ἐμπορεύομαι, ἔχω ἐμπορικὰς συναλλαγὰς με τινα, ἐκάνω δουλειές» μαζί του.— || παρὰ τοῖς μτγν. τὸ ἐνεργ. *χρηματίζω* προσλαμβάνει ἰδιαιτέρας σημασίας: 1) λαμβάνω ἢ φέρω τὸν τίτλον, φέρω τὸ ὄνομα, καλοῦμαι...: *χρηματίζεις βασιλεῖς*=λαμβάνει τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως, ἀναγορεύεται βασιλεὺς | *οἱ μαθηταὶ Χρηστῆσανοι ἐχρηματίσαν πρώτον ἐν Ἀντιοχείᾳ*=οἱ μαθηταὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἔλαβον διὰ πρώτην φοράν τὸ ὄνομα τοῦ χριστιανισμοῦ.

Χρηματικός, ἡ, ὄν (*χρημα*): ὁ ἀνήκων ἢ ὀρμῶζων εἰς τὰ χρήματα, ὁ ἀφορῶν εἰς τὰ χρήματα, ὁ πλουσίος.

Χρημάτις, -ως, ἡ (χρηματίζω) = χρηματισμός (βλ. λ.).

Χρηματισμός, -οῦ, ὁ (χρηματίζω)· διεξαγωγή ἔμπορίου, ἡ διαχείρισις δημοσίων ὑποθέσεων, ἡ διαχείρισις ἀξιώματος. 2) ἐπὶ μαντείου, ὁ χρησμός, ἡ ἀπάντησις, τὸ δίδειν ἀπάντησιν ἢ συμβουλίαν (ἢ ὑπόδειξις) ἡ διδομένη ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.— ἢ (ἐκ τοῦ μέσου) ἡ διεξαγωγή ἔμπορίου πρὸς ἴδιον ὄφελος ἢ ὡς καὶ νῦν, χρηματισμός, ἡ ἀπόκτησις χρημάτων, κέρδος, ὄφελος.

Χρηματιστέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ χρηματίζω· πρέπει τις νὰ ἀποκτᾷ χρήματα, νὰ χρηματίζεται.

Χρηματιστής, -οῦ, ὁ (χρηματίζω)· ὁ μετερχόμενος ἔμποριον, ὁ ἔμπορευόμενος, ὁ ἐργαζόμενος διὰ χρηματισμόν, ὁ «φταγμένος γιὰ νὰ κἀνη λεφτά», δραστήριος, «ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς», ἄνθρωπος τοῦ ἔμπορίου.

Χρηματιστικός, ἡ, ὄν (χρηματιστής)· ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὸν χρηματισμόν, ὁ κατάλληλος διὰ χρηματισμόν, ὁ «φταγμένος γιὰ λεφτά», ὁ ἐπιτήδειος (ικανός) ἔμπορος ἢ χρηματιστικὸς οἰωνός = οἰωνός προμηνύων κέρδος.

Χρημάτο-δαίτης, -ου, ὁ (χρηματίζω + δατέομαι)· ὁ διαμοιράζων χρήματα, ὁ διαμοιράζων τὴν περιουσίαν του.

Χρημάτο-ποιός, ὄν (χρηματίζω + ποιέω)· ὁ χρημάτων ποριστικός, ὁ κἀνων χρήματα, δηλ. ἀποκτῶν χρηματικὴν περιουσίαν.

Χρημοσύνη, ἡ (χρηματίζω) = χρεία (βλ. λ.), ἀνάγκη, ἔλλειψις, ἔνδεια.

Χρηναί, ἀπρρ. τοῦ χρη (βλ. λ.).

Χρης, Χρησθα, συνταγμ. ἀντὶ χρησεις (βλ. χράω Β II).

Χρησδω, θωρ. ἀντὶ χρησεις.

Χρησίμος, (η), ὄν (χρηματίζω)· ὡς καὶ νῦν, χρήσιμος, χρησιμεύων εἰς τι, κατάλληλος πρὸς χρῆσιν, καλὸς εἰς τὸ εἶδος του, ἐξυπηρετικός, ὠφέλιμος (ἀντὶθ. τῆ ἀχρηστος) ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ χρησίμιον = ἡ χρησιμότης, ἡ ὠφέλεια, ὄφελος, πλεονέκτημα, ὑπεροχή. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐξυπηρετικός. 3) ὁ χρησιμοποιοῦμενος, τὸ ὁποῖο κἀμνει τις χρῆσιν, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται τις.

Χρησίμως, ἀπρρ. τοῦ χρησίμιος· κατὰ τρόπον χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον.

Χρησίμως, θωρ. ἀντὶ χρησίμιος, αἰτ. πληθ. τοῦ χρησίμιος.

Χρησις, -ως, ἡ (χρηματίζω)· ὡς καὶ νῦν, χρῆσις, μεταχειρίσις, χρησιμοποίησις ἢ ἐν τῷ πληθ., συνήθειαι, ἔθιμα. 2) ἡ δύναμις ἢ τὰ μέσα πρὸς χρῆσιν, ἡ χρησιμότης. 3) στενὴ σχέσηις, οἰκειότης, γνωριμία, λατ. usus.— ἢ (χράω Γ)· χρησμός, ἀπόκρισις μαντείου.

Χρηστο-λογέω, μελλ. -ήσω (χρηστολόγος)· λέγω χρησμούς, χρησιμοδοτῶ, προφητεύω, μαντεύομαι.

Χρηστο-λόγος, ὄν (χρησμός + λέγω)· ὁ χρησιμοδοτῶν, ὁ προφητεύων ἢ χρηστολόγος ἄνηρ = μάντις, προφήτης.— ἢ ὁ ἐρμηνεύων τοὺς χρησμούς, ὁ ἐξηγητὴς τῶν χρησμών, ὁ ἐρμηνευτὴς τῶν.

Χρηστο-ποιός, ὄν (χρησμός + ποιῶ)· ὁ ποιῶν (δηλ. στιχοῦργῶν) χρησμούς, ὁ διατυπῶν χρησμούς εἰς στίχους.

Χρησμός, ὁ (χράω Γ)· ὡς καὶ νῦν, χρησμός, ἀπόκρισις τοῦ μαντείου, μάντευμα, ἀπάντησις ὑπὸ τύπον χρησμοῦ.

Χρημοσύνη, ἡ (χρηματίζω)· ὡς τὸ χρημοσύνη (βλ. λ.), χρεία, ἀνάγκη, ἔνδεια, πενία, ἀπορία ἢ δερμὴ παράκλησις, ἐκλιπάρησις ἢ πόθος, ζῆνυρά ἐπιθυμία.

Χρησιμο-φύλαξ, -άκος, ὁ (χρησμός + φύλαξ)· ὁ φυλάττων χρησμούς, ὁ φύλαξ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Μαντείου.

Χρησιμ-φδέω, μελλ. -ήσω (χρησιμφδέω)· δίδω χρησμούς, ἀπαγγέλλω χρησμούς εἰς στίχους (ἐμμέτρως) ἢ δίδω χρησμούς, χρησιμοδοτῶ, προφητεύω.

Χρησιμ-φδία, ἡ (χρησιμφδέω)· ἀπάντησις τοῦ Μαντείου (χρησμός) ἀδομένη, ἀπαγγελλομένη (διδόμενη) εἰς στίχους (ἐμμέτρως).

Χρησιμ-φδικός, ἡ, ὄν (χρησιμφδέω)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς χρησιμφδῶν (βλ. λ.), ὁ προφητικός, μαντικός.— ἀπρρ. -κῆς.

Χρησιμ-φδός, ὄν (χρησιμφδέω)· ὁ δίδων χρησμούς, ὁ ἀπαγγέλλων χρησμούς εἰς στίχους, ὁ δίδων ἐμμέτρους χρησμούς ἢ ὁ χρησιμοδοτῶν, ὁ προφητεύων, ὁ προφητικός.— ὡς οὐσ. ὁ χρησιμφδός = ὁ μάντις, προφήτης.

Χρησον, ὄν ἐν. προστ. ἀορ. α' τοῦ κίχρημι (βλ. λ.).

Χρηστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ χράομαι (βλ. λ.)· πρέπει νὰ μεταχειριθῆ τις.

Χρηστεύομαι, ἀποθ. (χρηστός) = χρηστός εἰμι = εἶμαι χρηστός, ἀγαθός, συμπεριφέρομαι ὡς χρηστός (ἀγαθός) ἄνθρωπος, εἶμαι χρηστός (εἶμαι πρῶτος, φιλόανθρωπος).

Χρηστηριάζω, μελλ. -άσω (χρηστήριον)· ὡς τὸ χράω Γ, δίδω χρησμόν, χρησιμοδοτῶ, προφητεύω.— ἐν τῷ μέσῳ, ὡς τὸ χράομαι· συμβουλεύομαι τὸ Μαντεῖον, λαμβάνω χρησμόν· χρηστηριάζομαι θεῶν = συμβουλεύομαι θεῶν τινα, ἐρωτῶ θεῶν (ἢ τὸ Μαντεῖον) ἢ χρηστηριάζομαι ἰεῖσι = συμβουλεύομαι τὰ δῦματα, προσπαθῶ νὰ μαντεύω τὴν θέλησιν τῶν θεῶν διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν θυμάτων.

Χρηστήριον, τὸ (κυρ. οὐδ. τοῦ χρηστήριος, βλ. λ.)· τὸ Μαντεῖον ἢ ἔδρα τοῦ Μαντείου, π. χ. οἱ Δελφοί. 2) ἡ ἀπόκρισις τοῦ Μαντείου, ὁ χρησμός.— ἢ δῶρον προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ συμβουλευομένου τὸ μαντεῖον, καθόλου τὸ δῶμα ἢ καὶ ἡ προσφερομένη θυσιᾶ ἢ μτφρ., ὡς καὶ νῦν, «θυσιᾶ», «δῶμα» (π. χ. «αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἦταν μεγάλη θυσιᾶ ἐκ μέρους σου», «αὐτὸς εἶναι δῶμα σου»).

Χρηστήριος, (α), ὄν (χράω Γ)· ὁ ἀνήκων εἰς Μαντεῖον, ὁ τοῦ Μαντείου, μαντικός, προφητικός, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα. 2) ὁ ἀνήκων εἰς προφήτην, προφητικός.— ἢ (χράομαι) = χρηστικός (βλ. λ.), κατάλληλος πρὸς χρῆσιν, προωρισμένος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος.

Χρηστήριος, (α), ὄν (χράω Γ)· ὁ ἀνήκων εἰς Μαντεῖον, ὁ τοῦ Μαντείου, μαντικός, προφητικός, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα. 2) ὁ ἀνήκων εἰς προφήτην, προφητικός.— ἢ (χράομαι) = χρηστικός (βλ. λ.), κατάλληλος πρὸς χρῆσιν, προωρισμένος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος.

Χρηστήριος, -ου, ὁ γεν. πληθ. χρηστῶν (καὶ οὐχὶ χρηστῶν, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν γεν. πληθ. χρηστῶν τοῦ ἐπιθ. χρηστός) (χράω Γ)· ὁ δίδων ἢ ἐρμηνεύων χρησμούς, προφήτης, μάντις.— ἢ (κίχρημι)· ὁ δανείζων χρήματα, δανειστής, πιστωτής, τοκογλύφος. 2) (χράομαι, κίχρημαι)· ὁ δανειζόμενος, ὁ φειλέτης, χρωφειλέτης.

Χρηστικός, ἡ, ὄν (χράομαι)· ἐπὶ προσ., ὁ κατάλληλος διὰ τὴν χρῆσιν (τὴν χρησιμοποίησιν) πράγματός τινος, ὁ γνωρίζων πῶς νὰ μεταχειρίζεται τι. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὠφέλιμος, χρήσιμος, κατάλληλος πρὸς χρῆσιν.

Χρηστο-λογέω, μελλ. -ήσω (χρηστολόγος)· λέγω χρηστοὺς λόγους, ὁμιλῶν χρησιμοποιοῦ ἠθικοῦ περιεχομένου λέξεις.

Χρηστο-λογία, ἡ (χρηστολογία)· τὸ λέγειν χρηστοὺς λέξεις (χρηστοὺς λόγους) ἢ ὁ λόγος χρηστοῦ ἀνδρός ἢ εὐγενῆς γλώσσα.

Χρηστο-λόγος, ὄν (χρηστός + λέγω)· ὁ λέγων χρηστοὺς (καλοὺς) λόγους, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

Χρηστός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ χράομαι· ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ χρησίμιος, ὁ χρησιμεύων εἰς τι, ὠφέλιμος, ἐξυπηρετικός, κατάλληλος πρὸς χρῆσιν ἢ τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ., τὰ χρηστά = αἱ καλαὶ ὑπηρεσίαι, αἱ εὐεργεσίαι, τὰ ὠφέλιμα πράγματα. 2) καλὸς, εὐνοϊκός ἢ τελευτῆ χρηστέῃ = εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, εὐνοϊκὸν τέρμα, λατ. res secundae ἢ ἐπὶ θυσιαῶν, θυμάτων καὶ οἰωνῶν, ὁ καλὸς οἰωνός, ὁ καλὰ προσηγορευόμενος, αἰσιος, τυχερός.— ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν ἡθικῇ ἄνθ. (ἀντὶθ. τῆ μοχθηρός, πονηρός), ἀγαθός, γενναῖος ἐν πολέμῳ, ἀνδρῆφος, ἰκανός ἢ γεν., καλός, τίμιος, ὀξέλιπτος ἢ ἐπὶ πολιτῶν, νομοταγής, πειθαρχικός, φιλόπατρις, χρήσιμος εἰς τὴν πατριδα, εὐδύς χαρακτήρ ἢ εἰρωνικός, χρηστός εἰ δτι ἢ γῆ... = «εἶσαι εὐήθης» νὰ νομίζης ὅτι... (εἶσ' ἕνας θλάκος, νὰ νομίζης πῶς...)| εἰρων. ἐπίσης, οἱ χρηστοὶ πρὸς θεοὺς οὗτοι = οἱ ἐπικρομμένοι οὗτοι ἀπεσταλμένοι μας. 2) ἐπὶ θεῶν, εὐμενής, ἐλεήμων οἰκτίρμων ἢ ὡς. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαθός, πρῶτος, ἥπιος, καλός, κάγαθος.

Χρησιμότης, -ητος, ἡ (χρησιμότης)· ἐπι προσ., ὡς καὶ νῦν, χρησιμότης, τιμιότης, εὐλικρίνεια, δικαιοσύνη. 2) κατακαγαθία, καλωσύνη, φιλοφροσύνη ἢ ὡς τὸ εὐήθεια ἀπλότης, μωρία, εὐήθεια, ἡλιθιότης.

Χρίμα, -ατος, τό=χρῆσμα (βλ. λ.).

Χρίμπτω, μελλ. -ψω· μσο, χρίμπτομαι, μελλ. χρίμψομαι· μέσ. ἀόρ. α' ἐχρίμψάμην, καθ. ἐχρίμψθη, μτχ. χρίμψθεις ποιητ. ἀντι χρίω (τοῦ ὁποῦοι εἶναι ἀπακται· τύπος)· ἐγγίζω (ψαύω) τὴν ἐπιφάνειαν σώματος τινος, ἐπιψαύω· χαράσσω, ἐγκρατίζουρίζω, ἀμύσσω (δημιουργῶ ἀμυχάς), πληγώνω, τραυματίζω, λατ. cadere, stringere. 2) συχνότερον ἐν τῷ παθητ., ἐρχομαι πλησίον, πλησιάζω, προσεγγίζω, (μετὰ δοτ.): ὁμόμοι χρίμπτομαι=πλησιάζω εἰς τὴν οἰκίαν ἢ χρίμψθεις πέλεις=πλησιάζεις ἐγγύτατα.—|| ὡς. καὶ ἀμτθ. ἀνεργ. μετὰ τῶν σημασ. τοῦ παθητ., ἐρχομαι πλησίον, πλησιάζω, παραμένω πλησίον. 2) ὡς· ἀνεργ. μτθ. ἐπίστευε μετὰ τῆς αἰτ. πόδα· ἰσθῆς χρίμπτουσα θαλάσσιοι=διευδύνουσα τὰ θήματά της πρὸς τὴν ἀκτὴν (ἢ παραμένουσα πλησίον τῆς ἀκτῆς) ἢ ὡς. καὶ, ἀπ' ἐσχάτην στήλην ἐχρίμπτ' αἰεὶ σύριγγα=ἐτήρει τὸν ἔξο· να· τοῦ τροχοῦ πολὺ πλησίον τῆς στήλης. [χρίμπτω κατ' ἀπέκτ. ἀκ τῆς λατ. ριζ. *ghr-i- (ἀπόξεω)· δι' ἐτυμολ. βλ. χρίω].

Χρίσαν, ἱκ. ἀντι ἐχρίσαν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ χρίω (βλ. λ.).

Χρίσμα, -ατος, τό (χρίω)· πᾶν ὅ,τι ἐπαλείφεται, πᾶν τὸ ἐπιχρίομενον, εὐώδες μύρον (πυκνότερας συστάσεως ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν μύρον), ἐν ἀντιδιαστολῇ δὲ πρὸς τὸ ἔλαιον, δι' οὗ ἠλείφοντο οἱ παλαισταί, καὶ τὸ ὁποῦοι ἰσχυροῦτο μύρων· βλ. καὶ μύρον.

Χριστιανός, ὄν, καὶ ὄσ. ὁ Χριστιανός (Χριστός)· ὡς καὶ νῦν, Χριστιανός, ὁπαδός τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ (Κ. Δ.).

Χριστός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ χρίω· ὁ ἐπαλείφόμενος, ὃν δύναται τις νὰ ἐπαλείψῃ ἐπὶ τινος, ὁ χρησιμῶν ὡς ἀλοιφή ἢ ὡς μύρον ἢ φάρμακα χριστά=ἀλοιφαί, μύρα ἢ ἔλαιον τὸ χριστόν=τὸ τοῦ χρίματος ἔλαιον, τὸ ἐπιχρίομενον ἔλαιον (λεγόμενον καὶ ἀπλῶς τὸ χριστόν).—|| ἐπι προσ., ὁ κεχρισμένος, ὁ χρισθεὶς. 2) ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ=ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεχρισμένος Σωτῆρ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὡς μετὰφρασις τοῦ ἑβρ. Messiah (=ὁ Μεσσίας).

ΧΡΙ·Ω, μελλ. χρίω· ἀόρ. α' ἐχρίω, ἐπ. χρίω· παθητ., ἀόρ. α' ἐχρίσθη· πρκ. μέχρημαι καὶ μτγν. μέχρημαι· ψαύω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος ἢ ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, μετ' εὐώδη μύρα ἢ με ἔλαιον, κυρ. μετὰ τὸ λουτρόν—μέσον, χρίωμαι, ἀόρ. α' ἐχρίσάμην· ἀλείφω ἑμαυτόν, ἀλείφομαι ἢ χρίωμαι· ἰσθῆς ἀλείφω (μετ' ἀληθινοῦ, δηλητηριάζω) τὰ βέλῃ μου. 2) ἐπιχρίω (ἐπαλείφω) διὰ χρίματος, χρωματίζω, θάπτω (εἰβάφω, μπογιατίζω) ἢ ἐν τῷ μέσῳ, χρίονται τὰ σώματα μίλιπ=ἀλείφονται (εἰβάφονται) τὰ σώματα τῶν ἐμὲ μίλιπ. 3) νύσσω, κεντῶ, κεντρίζω. 4) παρὰ τοῖς Ἑβρ., χρίω διὰ τοῦ ἱεροῦ χρίματος εἰς ἐνδείξιν καθιερώσεως.

Ἔτυμ. χρίω (*χρίω-ιω)· ἐγγρῶ· χρίμα (αιολ. χρίμμα) καὶ χρίσμα· χρίσις· χρίσις· ὅς ἱαπ. *ghr-i(-s), βάσ. gherēi- (ἐπιπρίω), παράλλ. τῷ *gherēu- (βλ. ἐν χράω), *gherēn- (βλ. ἐν χράω), *gherend- (βλ. ἐν χράω), *gher- (βλ. ἐν χράω), *ghr- σανοκρ. ghri, ghar-āmi (=λατ. conspergo), ghrish, gharsh· ami (ὄμ. σμ.), λιθ. griezi, griēli (εἰσαφρίζω τὸ γάλα), υζ·griēli (εἰσπρέφοντας με δίκτυ πέφτω πᾶν οὐ κάτω).

Χρῶς, χροῖ, ἀνώμ. αἰτ. καὶ δοτ. τοῦ χράω (βλ. λ.). **Χροῖα**, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. χροῖα, ἀττ. καὶ χράα (χράω) ἢ ἐπιφάνεια σώματος τινος, ἡ ἐπιδερμὶς, τὸ δέρμα ἢ ἐνταῦθεν δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα.—|| ὡς καὶ νῦν, ἡ χροῖα, τὸ χρώμα τῆς ἐπιφανείας σώματος τινος, τὸ χρώμα τοῦ δέρματος, τὸ χρώμα (ἢ χροῖα) τοῦ προσώπου ἢ χροῖαν ἀλλάσσω=μεταβάλλω (εἰβάλλω) χρώμα ἢ γυν. τὸ χρώμα πράγματός τινος.

Ἔτυμ.· χροῖα· χροῖω (χράα)· χράω (*χραῖ-)

εἶω)· καθ. πρκ. μέχρωμαι· χροῖνθμι, -θω· χράω· χρωματίζω· χράω (θεμ. χρωσ-), γεν. χρωτός καὶ χροός· ἄλλ. *χραῖ-ιᾶ, ἱαπ. *ghrōn-jā περιέχουν μεταπτ. βαθμ. τῆς βάσ. ghr(ē)ṛu- (τρίβω), τὸ δὲ *χραῖω (βλ. ἐν χρίω) τὴν βαθμ. *ghr(ē)· χράω (*gh(ē)ṛu-s· γεν. χροός ἀντι *χρα[ῖ]ός, ἱαπ. *ghrōus-ōs κατ' ἀναλογία πρὸς τὴν ὄνομ.

Χροῖζω, μελλ. -ίζω, καὶ συνηρ. χροῖζω, μελλ. -οο (χράα)· ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν σώματος τινος, γεν. ἐγγίζω, δίγω, ψαύω.—μέσον, χροῖζομαι=μετὰ τὸ σῶμα μου ἐγγίζω τὸ σῶμα ἐνός ἄλλου, ἐρχομαι εἰς ἐπαφήν, συγκοιμῶμαι συνευρίσκομαι.

Χρόμβος, ὁ· ἦχος τῆς ψόφου, ἦχος τριγυῖο, τριγυῖός [δι' ἐτυμ. βλ. χρομβίω].

Χρονίζω, μελλ. -ίζω, ἀττ. -ιῶ (χρόνος)· ἀμτθ., ὡς καὶ νῦν, χρονίζω, χρονοτριβῶ, δοπανῶ χρόνον, διατριβῶ, βραδύνω ἢ διαρκῶ ἐπὶ πολὺ, συνεχίζω, ἐξακολουθῶ, ἀντέχω ἢ μετὰ μτχ., ἐμμένω ἐν τῷ πράττειν τι, ἐξακολουθῶ (συνεχίζω) νὰ τὸ πράττω ἢ μετ' ἀπερ., βραδύνω (ἀναβάλλω) νὰ πράξω τι ἢ ἀπολ., βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ, ἀναβάλλω, εἶμαι βραδύς, εἶμαι βραδυκίνητος.—|| ἐπιμηκύνω, παρατείνω, ἀναβάλλω.—παθητ., ἐπιμηκύνομαι, παρατείνομαι, παρέλκομαι, ἀναβάλλομαι ἢ ἀπολ., αὐξάνομαι, ἠλικιούμαι, ἐμεγαλύνω.

Χρόνιος, (α), ὄν (χρόνος)· ὁ μετὰ πολὺν χρόνον, ὁ κατόπιν μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ὁ ἀργὰ γινόμενος, ὁ πολὺ ἀργὰ ἐρχόμενος, ἔξωρος. 2) ὁ ἀπὸ μακροῦ χρόνου γινόμενος (ἢ συμβαίνων): χροῖνός εἰμι ἀπὸ βορᾶς=ἀπὸ μακροῦ χρόνου δὲν ἔχω φάγει (ἔχω πολὺν καιρὸν νὰ φάγω) ἢ ὡς. ὁ μέλλων νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον: ἐλαύνω τινὰ χροῖνον=τόν ἐξορίζω διὰ πολλὰ ἔτη. 3) ὁ διαρκῶν ἐπὶ πολὺ, ὁ ἐξακολουθῶν ἐπὶ πολὺ: χροῖνοι πόλεμοι=πόλεμοι διαρκείας, μακροχρόνιοι πόλεμοι ἢ ὁ χρονοτριβῶν, ὁ ἀναβλητικός.—τὸ οὐδ. πληθ. χροῖνια ὡς ἐπίρρ.=μετὰ μακρὸν χρόνον.

ΧΡΟ·ΝΟΣ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, χρόνος (ἀορίστως) ἢ ὡς. ὠρισμένον σημεῖον τοῦ χρόνου, ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα, χρονικὴ περίοδος, ἐποχὴ ἢ ἀπολ., κατ' αἰτ. χροῖνον=διὰ χρονικόν· τι διάστημα, ἐπὶ τινὰ χρόνον (μακρὸν ἢ βραχύν) ἢ πολὺν χρόνον=ἐπὶ πολὺν καιρὸν, διὰ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἢ τὸν αἰεὶ χροῖνον=αἰεὶ ποτε, πάντοτε, γιὰ πάντα) ἢ κατὰ γεν., ὀλίγον χροῖνον=ἐντός ὀλίγου χρόνου, ἐντός βραχείου χρονικοῦ διαστήματος ἢ πόσον χρόνου;=ἐπὶ πόσον χρόνον; διὰ πόσον καιρὸν ἢ ἐντός πόσου χρόν. διαστήματος; ἢ κατὰ δοτ., χροῖνον=μετὰ χρόνον, μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου, ἐπὶ τέλους. 2) μετὰ προθέσεως, ἀνὰ χροῖνον=ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, μετὰ τινὰ καιρὸν ἢ διὰ χροῖνον=κατόπιν παρεμβολῆς χρονικοῦ τινος διαστήματος, μετὰ τινὰ χρόνον, μετὰ τινὰ διακοπήν ἢ ἐκ πολλοῦ χροῖνου=ἀπὸ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ, πρὸ μακροῦ χρόνου ἢ ἐν χροῖνῳ=ὡς τὸ ἀπλοῦν χροῖνον (βλ. λ.)=μετ' ἐπὶ πάροδον τοῦ χρόνου, ἐμὲ τὸν·καιρὸν, ἔπειτα ἀπὸ καιρὸν, ἐπὶ τέλους ἢ ἐντός χροῖνον=ἐντός ὠρισμένου χρονικοῦ διαστήματος ἢ ἐπὶ χροῖνον=ἐπὶ τινὰ χρόνον, διὰ ἐκάμποσον καιρὸν ἢ ἐς χροῖνον=εἰς τὸ μέλλον, ἐν τῷ μέλλοντι, μετέπειτα, μέχρι τοῦ μέλλοντος, ἕως εἰς τὸ μέλλον.—|| ὁ χρόνος τοῦ βίου, ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἡλικία ἢ χροῖνον βραδύς=βραδυκίνητος λόγῳ τῆς προβεβηκυίας του ἡλικίας.

Ἔτυμ.· χροῖνος· χροῖνός· χροῖνίζω ἢ χροῖνον (ἱαπ. *ghr-on-os (κατὰ τὸ θε·όνο·ς ριζ. *dher-, καὶ κα·όνο·ς (κείλης, κέλομαι)· πθ. ἐξ ἱαπ. ριζ. *gher- (=πρίνω, βλ. χρίω, καὶ παραλλ. σμ. χρόνος, ὅς τι τὸ περιλαμβάνον τὰ πάντα καὶ καταλθόν τὰ πάντα)· ὡς πρὸς τὴν σημασ. πρβλ. σανοκρ. zrgan-, παρ. zar· mān-, (χρόνος, ἡλικία) ἢ γέρον καὶ ἑρ·όνο·ς, ἐάν ἐκ τοῦ κεραῖω.

Χρονο-τριβές, μελλ. -ήσω (χρόνος+τριβῶ)· ὡς καὶ νῦν, χρονοτριβῶ, κατατριβῶ τὸν χρόνον, σπαταλῶ τὸν καιρὸν μου, χάνω τὸν καιρὸν μου, ἀργῶ, ἐχασσομερῶ. 2) μετ' αἰτ. χρονοτριβῶ τὸν πᾶ-

λεμον—ἔξακολουθῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸν πόλεμον, τὸν συνεχίζω, τὸν παρατείνω.

Χρῶδες, γεν. τοῦ χρῶς (βλ. λ.).

Χρῶς-ἀλάκτες, ον, θρω. ἀντὶ χρυσηλάκτος (βλ. λ.).
Χρῶς-ἀμοιβός, ὁ (χρῶσος+ἀμοιβή)—ἀργυρομοιβός, ὁ ἀνταλλάσων χρυσὸν ἢ χρυσοῦ νομίσματα (μὲ ἄλλα πράγματα) || μτρφ., "Ἀρης ὁ ἔμπορεύμενος τὰ ἀνθρώπινα σώματα, ὁ ἀπολυτρῶν τὰ πτώματα τῶν πεσόντων ἀντὶ καταβολῆς λύτρων ἐκ χρυαίου (ὁ ἀνταλλάσων αὐτὰ μὲ χρυσόν).

Χρῶς-ἀμπυξ, -ῦκος, ὁ, ἡ (χρῶσος+ἀμπυξ)· ὁ ἔχων χρυσοῦν ἀμπυκα (βλ. λ.), ὁ ἔχων προμετωπίδιον κόσμημα ἐκ χρυσοῦ (ἐπὶ ἱππῶν) || ἐπὶ θειαινῶν, ἡ ἔχουσα περιόδεσμον (ταινίαν) ἐκ χρυσοῦ.

Χρῶς-ἀνθής, ἴς, γεν. -ίος (χρῶσος+ἀνθής)· ὁ ἔχων ἄνθος ἐκ χρυσοῦ.

Χρῶς-ἀνιος, θρω. ἀντὶ χρυσηνιος (βλ. λ.).

Χρῶς-αντ-αυγής, ἴς (χρῶσος+ἀνταυγής)· ὁ ἐκπέμπων χρυαίχουσαν ἀνταυγειαν, ὁ ἀνταυγάζων (ἀντανακλῶν) χρυαίζον φῶς, ὁ ἀπαστράπτων ὡς χρυσός.

Χρῶς-ἀορος, ον (χρῶσος+ἀορ)· ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος (ξίφος ἐκ χρυσοῦ), ἐπιθ. τῶν θεῶν (βλ. καὶ χρῶσαορ).

Χρῶς-ἀρμάτος, ον (χρῶσος+ἀρμα)· ὁ ἔχων ἄρμα ἐκ χρυσοῦ, ὁ ἐποχούμενος ἐπὶ χρυσοῦ ἄρματος (ἐπιθ. τῆς σαλήνης, ἀλλ' ἔνδοξα καὶ ἐπὶ ἡρώων).

Χρῶς-ἀσπικ, -ίδος, ὁ, ἡ (χρῶσος+ἀσπίς)· ὁ ἔχων ἀσπίδα ἐκ χρυσοῦ.

Χρῶς-αυγής, ἴς, γεν. -ίος (χρῶσος+αὐγή)· ὁ αὐγάζων (ἀνταυγάζων, ἀντανακλῶν) χρυσοῦ ἀνταυγειαν, ὁ λάμπων ὡς χρυσός, ὁ ἐκπέμπων χρυσοῦ ἀκτινοβολίαν.

Χρῶς-ἄωρ, -ορος, ὁ, ἡ (χρῶσος+ἄωρ)—χρῶσαορος (βλ. λ.), ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος.

Χρῶσειον, τό (χρῶσος), καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ., τὰ χρῶσεια=μεταλλεῖα χρυσοῦ, χρυσορυχεῖα (πληθρ.: χρῶσεια μέταλλα).— || ἐργαστήριον χρυσοχόου.

Χρῶσειος, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ χρῶσειος (βλ. λ.).

Χρῶς-ἐλεφαντ-ἠλεκτρος, ον (χρῶσος+ἐλέφας+ἠλεκτρον)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, ἐλεφαντοστοῦ καὶ ἠλεκτροῦ, ἡ ὁ κεκαλυμμένος (καὶ κεκοσμημένος) δι' αὐτῶν (τ. ἔ. δι' ἐγκολλητῶν παραστάσεων ἐκ πλακῶν ἐκ χρυσοῦ κλπ.).

Χρῶσο-δοστρόχος, ον (χρῶσος+δοστρῶχος)· ὁ ἔχων χρυσοῦς βοστρόχους (πλοκάμους).

Χρῶσο-δημητος, ον (χρῶσειος+δέμα)· ὁ ὤκοδομημένος (ἡ κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ.

Χρῶσο-κμητος, ον (χρῶσος+κῆμων)· ὁ εἰργασμένος (ἐπεξεργασμένος κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ.

Χρῶσο-κύκλος, ον (χρῶσος+κύκλος)· ὁ ἔχων κύκλον (ἢ δίσκον) ἐκ χρυσοῦ (ἐπὶ τοῦ ἡλίου).

Χρῶσο-μαλλος, ον—χρῶσομαλλος (βλ. λ.).

Χρῶσο-μίτρης, -ου, ὁ—χρῶσομίτρης (βλ. λ.).

Χρῶσο-νυτος, ον—χρῶσονυτος (βλ. λ.).

Χρῶσο-πῆληξ, -ημος, ὁ, ἡ (χρῶσος+πῆληξ)—χρῶσοπῆληξ (βλ. λ.).

Χρῶσο-πήνητος, ον (χρῶσειος+πήνη) χρυσοκέντητος, μὲ ὑράδιον ἐκ χρυσοῦ, χρυσοῦφαντος, ἐνεργασμένος «μὲ χρῶσαφῆ», χρυσοποικίλος.

Χρῶσειος, (ἡ), ον, ἀττ. συντρ. χρῶσειος, ἡ, ον—ἐπ. χρῶσειος, ἡ, ον (χρῶσος)· ὡς καὶ νῦν, χρυσοῦς, «χρῶσειος» (ὡς ἐπιθ.), ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένος (μαλαματένιος) ἢ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, χρυσοστόλιος, χρυσοποικίλος || ὡς ἐπιχρυσωμένος, ἐπιχρῶσος || χρῶσοθεν ἴσημι τινα—στήνω τὸ ἀγαλλμα (θεοῦ) ἢ τὸν ἀνδριάντα (δηνητοῦ) τινας ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐπιχρυσωμένον. 2) χρῶσεια μέταλλα—μεταλλεῖα χρυσοῦ, χρυσορυχεῖα (βλ. καὶ χρῶσειον).— || ὁ ἔχων χρυσοῦν τὸ χρῶμα, χρυσοῦν τῆν ἀπόχλωσιν, χρυσοκίτρινος, «χρῶσαφένιος», «χρῶσαφής».

— || μτρφ., ὡς καὶ νῦν, χρυσοῦς, εὐτυχιῆς, εὐτυχισμένος, εὐλογημένος || ἄντεθεν, εὐ ἰθαγενεῖα καλεῖται καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος χρῶσοθεν γένος, καὶ ὁ πρῶτος καὶ

ἄριστος αἰὼν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου χρυσοῦς αἰὼν [παρ' Ὀμήρω οἱ τύποι χρῶσῆ, χρῶσῆν, χρῶσῆου, χρῶσαφ κλπ. πρέπει νὰ προφῆρωνται διευκρίτως ὡς σπονδαῖοι· βλ. καὶ χρῶσος ἐν τέλει].

Χρῶσο-σάνδαλος, ον (χρῶσος+σάνδαλον)· ὁ ἔχων σανδάλια ἐκ χρυσοῦ || ἔχων χρῶσοσάνδαλον—τὸ ἔχων (εἰς χνάρις) ποῦ ἀφίνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπὸ χρυσοῦν σανδάλιον. (εἰ πατημασιὰ τοῦ).

Χρῶσο-στέφανος, ον—χρῶσοστέφανος (βλ. λ.).

Χρῶσο-στολμος, ον, ἡ χρῶσο-στολος, ον (χρῶσος+στολλω)· ὁ (ἐ)στολισμένος μὲ χρυσόν, χρυσοστόλιος, χρυσοποικίλος, χρυσοκέντητος.

Χρῶσο-τευκτος, ον—χρῶσοτευκτος (βλ. λ.).

Χρῶσις, -ίδος, ἡ, πατρωνυμ. τοῦ Χρῶσις, -ου, ὁ ἡ θυγάτηρ τοῦ Χρῶσου (βλ. Κ.Ε.Α.).

Χρῶς-ηλάκτες, ον (χρῶσος+ἡλακῆτη)· ὁ ἔχων ἡλακῆτην («ρόκαν») ἐκ χρυσοῦ || ὁ ἔχων χρυσοῦν βέλος.

Χρῶς-ηλάτος, ον (χρῶσος+ἡλατώνω)· ὁ κατεσκευασμένος (ἐπεξεργασμένος) ἐκ χρυσοῦ, ὁ ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ πεποιημένος.

Χρῶς-ἦνιος, ον (χρῶσος+ἦνια)· ὁ ἔχων ἦνις ἐκ χρυσοῦ.

Χρῶς-ἦρης, ἴς, γεν. -ίος (χρῶσος+ἄραρειν)· ὁ συνηροσομένος διὰ χρυσοῦ, ὁ ἑσπερωμένος διὰ χρυσοῦ, ὁ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, ὁ χρυσοῦς.

Χρῶσιδον, τό, ὑποκορ. τοῦ χρῶσιον (βλ. λ.)· μικρὸν τεμάχιον χρυσοῦ.

Χρῶσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ χρῶσος (βλ. λ.)· τεμάχιον χρυσοῦ, γεν. χρῶσιος || πᾶν τό ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον, κατεργασμένον χρυσοῦς, νομίσματα ἐκ χρυσοῦ, κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ, χρήματα || ἀργύριον καὶ χρῶσιον—νομίσματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύριον || ὁ καθιερωμένος ὁμοῦ δρος διὰ τὸ χρῆμα ἡτο· ἀργύριον (βλ. λ.), ὡς ἐν τῇ Λατιν. τὸ argentum.— || ὡς ἔκφρασις στοργῆς, ἐχρῶσέ μου, θεοσαυρέ μου.

Χρῶσις, -ίδος, ἡ (χρῶσος)· χρυσοῦς αἰὼς, ἀγγοῦν ἐκ χρυσοῦ. 2) χρῶσι ἐοδός, χρυσοκέντητος στολή.

Χρῶσιτης, -ου, ὁ, καὶ θηλ. χρῶσιτις, -ίδος (χρῶσος)· ὁ ὁμοῖος χρῶσῶ, ὁ περιέχων ποσοστὸν χρυσοῦ.

Χρῶσο-θάφης, ἴς (χρῶσος+θάφῆναι)· ὡς καὶ νῦν, χρυσοθαφής, «χρῶσοθαφένιος», χρυσοκέντητος μὲ χρῶμα «χρῶσαφῆ», ἐπιχρῶσος, χρυσοκέντητος.

Χρῶσο-θῶλος, ον (χρῶσος+θῶλος)· ὁ ἔχων θῶλους (χῶματος, τ. ἔ. ὁ ἔχων ἔδαφος) ἐκ χρυσοῦ, θηλ. ὁ ἔχων ἔδαφος περιέχων χρυσοῦν.

Χρῶσο-γονος, ον (χρῶσος+γενέσθαι)· ὁ γεννηθεὶς (προελθὼν) ἐκ χρυσοῦ, ὁ καταγόμενος ἐκ χρυσοῦ, ἐπὶ τῶν Παρθῶν, οἵτινες καλοῦνται χρῶσογονοι γενεὰ ὡς καταγόμενοι ἐκ τοῦ Παρθῶν, ἐν ἡ Δανάη συνἔλαβε συνευρεθεῖσα μετὰ τοῦ Αἰῶς κατελθόντος πρὸς αὐτὴν ἐν εἰδει χρῶσος βροχῆς.

Χρῶσο-δαίδαλος, ον (χρῶσος+δαίδαλλω)· ὁ πλουσίως κεκοσμημένος διὰ ποικίλων χρυσοῦν κοσμημάτων.

Χρῶσο-δακτύλιος, ον (χρῶσος+δακτύλιος)· ὁ φορῶν χρυσοῦν δακτύλιον.

Χρῶσο-δετος, (ἡ), ον (χρῶσος+δέω)· ὡς καὶ νῦν, χρῶσοδετος, δεδεμένος διὰ χρυσοῦ || πλουσίως κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, περιβεβλημένος μὲ χρυσοῦν.

Χρῶσο-έθειρ, -ειρος, ὁ, ἡ κλητ. —έθειρε· θηλ. —έθειρα (χρῶσος+έθειρα)· ὁ ἔχων χρυσοῦν κόμην, ὁ χρῶσοθρεῖς (βλ. λ.).

Χρῶσο-εἰδής, ἴς (χρῶσος+εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων πρὸς χρυσοῦν.

Χρῶσο-ζυγος, ον (χρῶσος+ζυγόν)· ὁ ἔχων χρυσοῦν ζυγόν (ζυγόν ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον).

Χρῶσο-θρεῖς, -θρεῖος, ὁ, ἡ, (χρῶσος+θρεῖς)· ὁ ἔχων χρῶσος τρίχας, χρῶσῶν κόμην (πρβλ. καὶ χρῶσοέθειρ).

Χρῶσο-θρονος, ον (χρῶσος+θρόνος)· ὁ ἔχων θρόνον ἐκ χρυσοῦ, ὁ καθήμενος ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου, ἐπιθ. τῆς Ἥρας, Ἀρεμίδος καὶ τῆς Ἥρας.

Χρυσο-κάρηνος, *ον*, *δωρ.* — *ἄνος* (χρυσός + *κάρηνος*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν κεφαλὴν.

Χρυσό-κερως, *-ωτος*, *δ*, *ἡ*, *καὶ* **Χρυσόκερως**, *ων*, *γεν.* *-ω* (χρυσός + *κέρας*)· ὁ ἔχων χρυσοῦ κέρατα. — **||** ὁ ἔχων κέρατα κεκαλυμμένα διὰ χρυσοῦ, ὁ ἔχων ἐπίχρυσά (ἐπίχρυσωμένα) κέρατα, ὡς τὸ θῆμα τὸ μέλλον νὰ σφαγιασθῆ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Χρυσο-κόλλητος, *ον* (χρυσός + *κολλάω*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσοκόλλητος, κεκοσμημένος με χρυσῆς ἐγκολλητοῦ παραστάσεως || *γεν.*, ὁ ἐκ χρυσοῦ, ὁ χρυσοῦς.

Χρυσό-κόλλας, *ον* (χρυσός + *κολλάω*)· ὁ συγκεκολλημένος διὰ χρυσοῦ, ὁ χρυσοκόλλητος (βλ. λ.), στολισμένος με ἐγκολλητοῦ παραστάσεις ἐκ χρυσοῦ.

Χρυσο-κόμης, *-ου*, *δ*, *δωρ.* — *μας*, *-α*, *δ* (χρυσός + *κόμη*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν κόμη, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἐρωτος κ. ἄ. || ἀπολ. *δ* χρυσοκόμης ἀντὶ *δ* Ἀπόλλων. — **||** ὁ ἔχων χρυσοῦ κοσμήματα ἐπὶ τῆς κόμης.

Χρυσό-κομος, *ον* (χρυσός + *κόμη*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν κόμη || ὁ ἔχων χρυσοῦν πτέρωμα (χρυσά περά).

Χρυσο-κρόταλος, *ον* (χρυσός + *κρόταλον*)· ὁ κροτῶν, κροταλίζων (ἡχῶν) ἐκ χρυσοῦ.

Χρυσό-λίθος, *δ*, *ἰσως* καὶ *ἡ* (χρυσός + *λίθος*)· ὁ χρυσοῦς λίθος, λαμπρὸς κιτρινωπὸς λίθος (ἰσως τὸ νῦν τοπάζιον).

Χρυσο-λογεύς, *μαλλ.* *-ήσω* (χρυσολόγος)· ὁμιλῶ περὶ χρυσοῦ. — **||** συλλέγω χρυσοῦν (τ. ἔ. ῥήμα).

Χρυσο-λόγος, *ον* (χρυσός + *λέγω*)· ὁ ὁμιλῶν περὶ χρυσοῦ || ὁ λέγων χρυσοῦς λόγους. — **||** ὁ συλλέγων χρυσοῦν.

Χρυσό-λόγος, *ον* (χρυσός + *λόγος*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν λόγην (χρυσοῦν ἀκόντιον).

Χρυσό-λοφος, *ον* (χρυσός + *λόφος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν λόφον (τ. ἔ. λοφίον ἐκ χρυσοῦ) ἐπὶ τῆς περικεφαλίας του.

Χρυσο-λύρας, *-ου*, *δ*, *δωρ.* — *λύρας*, *-α* (χρυσός + *λύρα*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν λύραν (ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος).

Χρυσό-μαλλος, *ον* (χρυσός + *μαλλός*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν μαλλόν, χρυσοῦν ἔριον, ὡς καὶ νῦν χρυσόμαλλος, «χρυσομάλλης».

Χρυσο-μάνης, *δς* (χρυσός + *μανήαι*)· ὁ ἔμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χρυσοῦν.

Χρυσο-μηλοδόνη, *ἡ* (χρυσός + *μηλοδόνη*)· ὁ χρυσοκάνδαρος, χρυσοειδὴς κάνδαρος || ὡς ὡς *δωρ.* ἐκφράζων στοργὴν καὶ ἐχάδι.

Χρυσο-μίτρας, *-ου*, *δ* (χρυσός + *μίτρα*)· ὁ φορῶν χρυσοὴν *μίτραν* (βλ. λ.); ὁ φορῶν χρυσοὴν ζώνην, ἢ χρυσοῦν κεφαλόδεσμον, *γεν.* χρυσοῦν περιδῆλημα. — **||** ὁ διὰ χρυσοῦ δεδεμένος, χρυσοδέτος.

Χρυσό-μορφος, *ον* (χρυσός + *μορφή*)· ὁ χρυσοῦς τῆν μορφήν, ὁ ἔχων χρυσοὴν μορφήν, ὁ ὁμοιος πρὸς χρυσοῦν.

Χρυσό-νώτος, *ον* (χρυσός + *νώτος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν νῶτον (χρυσά νῶτα, χρυσοὴν ράχιν), χρυσοὴν ἐπιφάνειαν || χρυσονώτος *ἦν* *ἴα* = ἦν *ἴα* κεκοσμημένη διὰ χρυσῶν ἦλων (χρυσοκόλλητος).

Χρυσό-παστος, *ον* (χρυσός + *πάσσω*)· ὁ χρυσοῦ πασασμένος, ὁ πασπαλισμένος με χρυσοκόνιν, ἐπίχρυσος, ἐπίχρυσωμένος || χρυσοπαστος *τιγής* = *τιγῆς* (βλ. λ.) κατεσκευασμένη ἐξ ὑφάσματος χρυσοῦ φάντου || τὰ χρυσοπαστα = χρυσοποικίλα κομψοτεχνήματα, ἐπίχρυσά χειροτεχνήματα.

Χρυσο-πέδιλος, *ον* (χρυσός + *πέδιλον*)· ὁ φορῶν χρυσά πέδιλα (πρβλ. χρυσοπέδιλος).

Χρυσό-πέπλος, *ον* (χρυσός + *πέπλος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν (χρυσοῦφαντον) πέπλον, ὁ φέρων ἐνδυμα ἐκ χρυσοῦ φάντου ὑφάσματος.

Χρυσο-πήληξ, *-ηκος*, *δ*, *ἡ* (χρυσός + *πήληξ*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν πήληκα (βλ. λ.) περικεφαλία ἐκ χρυσοῦ.

Χρυσο-πλόκαμος, *ον* (χρυσός + *πλόκαμος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦς πλόκαμους.

Χρυσο-ποιός, *ον* (χρυσός + *ποιέω*)· ὁ κατεργαζόμενος τὸν χρυσοῦν || ὡς *οὖα*, *δ* χρυσοποιός = ὁ χρυσοχός.

Χρυσό-πράσος, *δ* (χρυσός + *πράσος*)· πολυτίμος

λίθος ἔχων χρῶμα κιτρινοπράσινον (πράσινον χρυσοῖον).

Χρυσό-πτερος, *ον* (χρυσός + *πτερόν*)· ὁ ἔχων χρυσοῦς πτέρυγας (ἐπιθ. τῆς Ἴριδος).

Χρυσό-ράπις, *δ*, *ποιητ.* ἀντὶ χρυσόραπις (βλ. λ.).

Χρυσο-ρόης, *-ου*, *δ*, *ποιητ.* ἀντὶ χρυσοροής (βλ. λ.).

Χρυσό-όροφος, *ον*, καὶ **ἠρόφος** (χρυσός + *όροφος*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν ὄροφον (στέγην ἐκ χρυσοῦ).

Χρυσό-ράπις, *-ιδος*, *δ*, *ἡ* (χρυσός + *ράπις*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν *ράπιδα* (βλ. λ.), ὁ ἔχων χρυσοὴν ράβδον.

Χρυσο-ρρόης, *-ου*, *δ*, *δωρ.* **-ρρόας**, *-α* (χρυσός + *ῥέω*)· χρυσορροειδής, ὁ ῥέων χρυσοῦν, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῦμα περιέχει (παρασοῦρει) καὶ ψήγματα χρυσοῦ.

Χρυσό-ρρυτος, *ον* (χρυσός + *ῥέω*)· ὁ χρυσά ρεῦματα ἔχων, ὁ ῥέων μετὰ χρυσοῦ, ὁ φέρων μετ' ἔστω χρυσοῦν.

ΧΡΥΣΟΣ, *-οῦ*, *δ*· ὡς καὶ νῦν, χρυσός, «χρυσάφι», «μάλαμα», *λατ.* *aurum*: χρυσός *κοίλος* = χρυσός καταειργασμένος εἰς σκευήν, σκευή ἐκ χρυσοῦ, χρυσά σκευή || χρυσός *ἀπεφθός* = χρυσός καθαρός, «λαγαρισμένος» (χρυσός χωνευμένος, δεδοκιμασμένος, ἐξηυγενισμένος) || *λευκός χρυσός* = ὡς· καὶ νῦν, λευκόχρυσος, χρυσός ἀνάμεικτος μετ' ἀργύρου [-*ῦ* ἐν τῷ χρυσός καὶ τοῖς παραγώγοις· οἱ Λυρικοί ποιηταὶ συνέστηλλον εἰς βραχὺ *-ῦ* ἐν τῷ ἐπιθ. *χρυσός*· ἀπαξ δὲ παρὰ Πινδ. καὶ *χρυσῶν*].

Ἔτυμ.: *πιθ.* δάνειον ἐκ σημιτ. τινος γλώσσης· πρβλ. φοινικ.-εβρ. *hārīz* = Ἀσσυρ. *hurāšu* (χρυσός), Ἀραμ. *hara* (κίτρινος).

Χρυσο-στέφανος, *ον* (χρυσός + *στέφανος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν στέφανον, ὁ ἐστεμμένος διὰ χρυσοῦ στέφανου.

Χρυσό-στομος, *ον* (χρυσός + *στόμα*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσόστομος, ὁ ἔχων στόμα χρυσοῦν, ὁ λέγων (ἐκστομίζων) χρυσοῦς λόγους, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἐξέρχονται χρυσοὶ λόγοι.

Χρυσό-στροφος, *ον* (χρυσός + *στρέφω*)· ὁ συνειστραμμένος μετὰ χρυσοῦ, ὁ πλεγμένος ἐκ χρυσοῦ, ὁ πλεγμένος με χρυσοῦν, ὁ περιτυλιγμένος με χρυσοῦν || ἐπὶ τόξου, τὸ ἔχον χορδὴν πεπονημένην ἐκ συνειστραμμένου χρυσοῦ σταινίου.

Χρυσο-τέκτων, *-ονος*, *δ*· ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσοῦν, ὁ χρυσοχός.

Χρυσότερος, *α*, *ον*, *συγκρ.* ἐπιθέτων ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ χρυσός· ὁ πολυτιμότερος τοῦ χρυσοῦ, ὁ περισσότερο χρυσοῦς (μεγαλύτερον ποσοστὸν καθαρῶ χρυσοῦ περιέχων) ἀπὸ ἄλλου τινά.

Χρυσό-τευκτος, *ον* (χρυσός + *τεύχω*)· ὁ εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ.

Χρυσο-τευχῆς, *δς* (χρυσός + *τεύχος*)· ὁ ἔχων χρυσά *τεύχεα*, ὁ ἔχων χρυσοὴν πανοπλίαν.

Χρυσό-τόξος, *ον* (χρυσός + *τόξον*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν τόξον (τόξον ἐκ χρυσοῦ).

Χρυσο-τρίαινος, *ον* (χρυσός + *τρίαινα*)· ὁ ἔχων χρυσοὴν τρίαιναν,

Χρυσο-ούατος, *ον* (χρυσός + *ούατος*)· ὁ ἔχων ὤτα (ἢ λαβὰς) ἐκ χρυσοῦ (ἐπιθ. *τρίποδος*).

Χρυσοῦς, *ἡ*, *οὖν*, *ἀπ.* *συνηρ.* ἀντὶ *χρυσός* (βλ. λ.).

Χρυσο-φάεινος, (χρυσός + *φαίνομαι*) = χρυσοφάης (βλ. λ.).

Χρυσο-φάης, *δς* (χρυσός + *φάος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν φάος (φῶς), ὁ λάμπων ὡς χρυσός.

Χρυσο-φεγγῆς, *δς* (χρυσός + *φέγγος*) = χρυσοφάνης (βλ. λ.), ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς χρυσός.

Χρυσό-φίλος, *ον* (χρυσός + *φίλος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν χρυσοῦν.

Χρυσο-φορέω *μαλλ.* *-ήσω* (χρυσοφόρος)· φορῶ χρυσά κοσμήματα, φέρω χρυσοῦν (βλ. λ. φορῶ χρυσοῦφαντον στολήν). 2) εἶμαι φορτωμένος χρυσοῦν. 3) πληρῶν φέρων εἰς χρυσοῦν.

Χρυσό-φόρος, *ον* (χρυσός + *φέρω*)· ὁ φορῶν χρυσοῦν ἱματισμόν (χρυσοῦφанта ἐνδύματα), ὁ φορῶν χρυσά κοσμήματα· 2) ὁ μεταφέρων χρυσοῦν. 3) ὁ παράγων χρυσοῦν.

Χρυσο-φύλαξ, *-ηκος*, *δ*, *ἡ*· ὁ φυλάττων χρυσοῦν, ὁ φρουρῶν χρυσοῦν || ὡς *οὖα*, ὁ φύλαξ χρυσοῦ, ὁ δημοφύλαξ, ταμίης.

χρῦσο-χαίτης, -ον, ὁ, θηλ. χρῦσό-χαιταις, -ειδος (χρῦσός + χαιτή)· ὁ ἔχων χρυσοῖν χαιτήν, χρυσοῖν κόμην.

χρῦσο-χαλίνας, -ον (χρῦσός + χαλίνας)· ὁ ἔχων χρυσοῖν χαλίνας, ὁ ἔχων χρυσοποικίλον χαλίνον (ἐπὶ τῶν ἑπικων τῶν Περσῶν).

χρῦσό-χειρ, -χειρος, ὁ, ἡ (χρῦσός + χεῖρ)· ὁ ἔχων χρυσοῦς χεῖρας, θηλ. ὁ κατάφορτος ἀπὸ χρυσοῦ κοσμητὰς τῶν χειρῶν (δοκτυλίου κ.τ.δ.).

χρῦσο-χίτων, -ωνος, ὁ, ἡ (χρῦσός + χίτων)· ὁ περιβεβλημένος χρυσοῖν χίτων (θηλ. χρυσοφάντων), ὁ ἔχων χρυσοῖν φλοιόν.

χρῦσο-χοεῖον, τὸ (χρῦσοχοεῖον)· ὡς καὶ νῦν, χρυσοχοεῖον, ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχοῦ.

χρῦσο-χοεῦ, μελλ. -ήσω (χρῦσοχοεῖον)· εἶμαι χρυσοχοός, ἐπαγγέλλομαι τὸν χρυσοχόν, ἐργάζομαι τὸν χρυσόν.— || καμινεῶ (κωνευῶ) μεταλλοῦχον γῆν πρὸς ἐξαγωγήν χρυσοῦ.

χρῦσο-χοϊκός, ἡ, ὄν (χρῦσοχοός)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς χρυσοχόν ἢ εἰς τὴν τέχνην του|| χρυσοχοϊκὴν τέχνην ἐργάζομαι=μετέρχομαι (ἀσκῶ) τὴν τέχνην τοῦ χρυσοχοῦ, ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χρυσοχοῦ.

χρῦσο-χόος, ὁ (χρῦσός + χέω)· ὁ ἐπιχρυσῶν τὰ κέρατα τοῦ πρὸς θυσίαν προοριζομένου σφαγίου. 2) ὁ τήκων (καμινεῶν, κωνευῶν) χρυσόν (ἢ χρυσοφόρα στρώματα γῆς).— || ὁ χρυσοχοός=ὡς καὶ νῦν, ὁ χρυσοχοός, ὁ ἐπεξεργαζόμενος τὸν χρυσόν.

χρῦσό-χροός, -ον, καὶ συννη.— **χρῦσος**, -ον (χρῦσός + χροά)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ.

χρῦσός, μελλ. -ώσω (χρῦσός)· ὡς καὶ νῦν, χρυσῶν, ἐπιχρυσῶν.

χρῦσῶ, ὄν. ἀντὶ χρυσοῦ, γεν. τοῦ χρυσοῦ.

χρῦσωμα, -ατος, τὸ (χρῦσός)· τὸ κατασκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ, χρυσοῖν οὐκείον.

χρῦσο-ωνεῶ, (χρῦσός + ὠνεῖσθαι)· ἀγοράζω χρυσόν, ἢ ἀνταλλάσσω ἄλλα μέταλλα με χρυσόν (ἢ ἀνταλλάσσω ἄλλα νομίσματα με χρυσοῦ).

χρῦσο-ῶπικς, -ειδος, ἰδιότρ. θηλ. τοῦ χρυσοῦ (βλ. λ.).

χρῦσο-ῶπός, ὄν (χρῦσός + ὶψ)· ὁ ἔχων χρυσοῦς ὀφθαλμούς, ἢ πρόσωπον λάμπων ὡς ὁ χρυσοῦς (ἐπὶ τοῦ ἡλίου) || ὁ χρυσοῦς τὸ χρῶμα.

χρῦσωσις, -εως, ἡ (χρῦσός)· ἡ ἐπιχρῦσωσις.

χρῦσο-ῶψ, -ῶπος, ὁ, ἡ (χρῦσός + ὶψ)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, ὁ λάμπων ὡς χρυσοῦς.

χρῶ, συννη. ἐκ τοῦ χροῦ, προστ. ἐν τοῦ χροῦμα (βλ. λ.).

χρῶ, ἑτερῶκλ. δοτ. τοῦ χροῦς (βλ. λ.).

χρῶξω, καὶ χρῶξω, μετγ. καὶ χρῶννυμι καὶ -ῶω, μελλ. χροῦσω· ἄορ. α' ἐχροῦσα· παθητ.. ἄορ. α' ἐχρώσθη· πρκ. κέχροσμαι· (χρῶς) = χροῦξω (βλ. λ.), ἐγγίξω (ψαῦ) τὴν ἐπιφάνειαν σώματος ὡς τῆς γέν., ἐγγίξω, προσψαῦ, θίγω. 2) χρωματίζω, «θάφω» ἑλαφρῶς || κηλιδῶν, μολύνω, μιάνω.

χρῶμα, -ατος, τὸ (χρῶννυμι)· ἡ ἐπιφάνεια σώματος τινος, καὶ δὴ τοῦ ἀνθρώπινου, ἢ ἐπιδερμῖς, τὸ δέρμα.— || τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας, τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἢ χροιά τοῦ προσώπου || μεθίστημι τοῦ χρώματος=«ἀλλάζω» χρῶμα.— || μετφρ., ἐν τῷ πληθ., κοσμητὰς, διακοσμησεις, ποικίλματα, ἐξωραϊσμός.— IV ὡς τεχνικός ὄρος ἐν τῇ Μουσικῇ, χροῦμα=τροποποιήσις τῆς διατονικῆς μουσικῆς [βλ' ἔτυμ. βλ. χροῖά].

χρωματικός, ἡ, ὄν (χρῶμα)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς χρῶμα. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον μετφρ., ἐν τῇ ρητορικῇ, ὁ διηγηδιόμενος, τετορνευόμενος, κεκαλωπιόμενος, ἐντεχνός.— || ἡ χρωματικὴ (ἐνν. Μουσικῇ), ἢ τὸ χρωματικόν=ἡ χρωματικὴ μουσικὴ τῶν Ἀρχαίων, διάφορος τῆς διατονικῆς ὡς ἔχουσα τὸ τετραχορδον διηρημένον εἰς ἀπλούστερα διαστήματα.

χρωματίον, τὸ (χρῶμα)· χροῦμα, βαθὴ || μέσον πρὸς χρωματισμόν.

χρῶννυμι=χρῶξω (βλ. λ.).

χρῶς, ὁ, γεν. χρωτός, δοτ. χρωτί, αἰτ. χροῦτα· ἐπ. καὶ ἰων. γεν. χροός, δοτ. χροῖ, αἰτ. χροά· αἰτ. δοτ. χροῖ· ὡς τὸ χροῖά καὶ χροῦμα (βλ. λ. λ.), ἢ ἐπι-

φάνεια τοῦ σώματος, ἢ ἐπιφάνεια τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἐπιδερμῖς, δέρμα, ὡς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα || ἢ σὰρξ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὄστος || τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὄργανισμός τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. 2) ἐν χροῖ, αἰτ. ἐν χροῖ = πλησιέστατα πρὸς τὸ δέρμα, ἐγγύτατα τῆς ἐπιδερμίδος· κέχρω ἐν χροῖ=κουρεῦν μέχρι δέρματος, «σούρριζα» | ἐν χροῖ κευκαρμένος=ὁ «κουρεμένος κατακοῦρι» || μετφρ., ἐνερεῖ ἐν χροῖ=αὐτὸ τὸ πρῶγμα «ἐγγεῖ κατὰκαρδα», «πειράζει κατὰκαρδα» | παραπλέω ἐν χροῖ=πλέω παρὰ τὴν ἀκτὴν, τόσοον κοντὰ ὡστε σχεδὸν τὴν ἐγγίξω (πρβλ. τὸ τοῦ Virgil. radere litus) | συνάπτω μάχην ἐν χροῖ = συνάπτω μάχην ἐκ τοῦ συστάδην.— || τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἢ χροιά || γεν. χρῶμα || χροῦς τρέπεται=τὸ χρῶμα μετεβάλλεται, «ἀλλάζει» χρῶμα, γίνεται ἄχρως.

χρωστήρ, -ήρος, ὁ (χρῶξω)· ὁ χρωματίζων || χρωστήρ μολυβδός=μολυβδοκόνδυλον.

χρωτίζω, μελλ. -ίσω (χρῶς)· ὡς τὸ χρῶξω (βλ. λ.), χρωματίζω, «θάφω». — μέσον, χρωτίζομαι τὴν φύσιν ἐνι=χρωματίζω τὴν φυσικὴν μου ἰδιουσυκρασίαν με τὶ (δίδω εἰς τὴν φύσιν μου τὴν εὐψιν τινός).

χῦδην, ἐπίρρ. (χέω)· κεχυμένος, «χυτὰ» || ὄθεν, δνευ τάξεως, συγκεχυμένος, ἀναμειξ, ἀδιακρίτως, σωρηδόν.— || ἐν ρεούσῃ γλώσσῃ, τ. ἡ. ἐν πεζῷ λόγῳ (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν ποιήμασιν).— || ἀφδῶνς, ὄλοσχερῶς.

χῦδειν, ἐπκτ. παθ. ἄορ. α' τοῦ χέω.

χῦλός, -οῦ, ὁ (χέω)· χυμός, «ζουμί», ὄπος τῶν φυτῶν || ἀπέψημα. 2) τὸ ὑγρὸν τὸ παραγόμενον κατὰ τὴν πέψιν τῶν τροφῶν, ὡς καὶ νῦν χυλός, καὶ γεν. πᾶν παχύρρευστον ὑγρὸν παρσκευαζόμενον δι' ἐπιχύσεως ὕδατος.— || ἡ γεύσις πράγματός τινος, ἐπειδὴ αὐτὴ προέρχεται ἐκ τοῦ χυμοῦ του.

Ἔτυμ. χυλός· χυμός· χύτλον (βλ. λ. λ.)· δι' ἔτυμ. βλ. χέω.

χῦμενος, ἐπ. μετ. παθ. ἄορ. β' τοῦ χέω.

χῦμίζω, ἐπκτ. -ίσω, αἰτ. -ίω (χυμός)· πσιῶ τὶ εὐχυμον, τὸ κάμνω νὰ ἔχῃ καλὴν γεῦσιν, τὸ ἀρτύω, τὸ καρκευῶ || μετφρ., χυμίζω δεμονίαν = τραχεῖαν μουσικὴν τὴν καθιστῶ εὐχον.

χῦμός, -οῦ, ὁ (χέω)· ὡς καὶ νῦν, χυμός, ὄπος «ζουμί». — || γεύσις.

χῦντο, γ' πληθ. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ χέω.

χῦσις, -εως, ἡ (χέω)· ὡς καὶ νῦν, χύσις, χύσιμον, — || ὡς τὸ χῦμα (βλ. λ.), ὑγρὸν κεχυμένον, ρεῦμα, ρύσις, ροῦς. 2) ἐπὶ ἔθρων πραγμάτων, σωρός || μέγα πληθος, ποσότης.

χῦτλάζω, μελλ. -άσω (χύτλον)· χύνω, ἐκχέω || μετφρ., ἐκτείνω χαίμα, ἐξαπλώνω, τεντώνω· χῦτλασον σαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν=εξαπλώσου σὸ κρεβάτι.

χῦτλον, τὸ (χέω)· πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ χυθῆ, ὑγρὸν, ρευστόν, καὶ δὴ: 1) ἐν τῷ πληθ. τὰ χῦτλα=ὕδωρ πρὸς λούσιν, λουτρόν. 2) μετγίωμ ὕδατος καὶ ἑλαίου, καλούμενον ἄλλως καὶ ὑδρέλαιον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτίρβοντο μετὰ τὸ λουτρόν.

χῦτλώω, μελλ. -ώσω (χύτλον)· πλύνω, λούω, ἀλείφω, χροῖω.— μέσον, ἀλείφω ἑμαυτὸν (ἀλείφομαι) μετὰ τὸ λουτρόν.

χῦτλώσασαιτο, γ' ἐν. μέσ. ἄορ. α' τοῦ χῦτλώω.

χῦτος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ χέω· ὡς καὶ νῦν, χυτός, κεχυμένος. 2) ἐπὶ ἔθρων πραγμάτων, ὁ συσσωρευθεῖς, συσσωρευμένος, προσκεχυμένος || χυτὴ γαῖα=σωρός χώματος, γήλοφος, τύμβος. 3) ὡς ὄσα οἱ χυτοὶ=λόφοι, δχθαι, προχώματα, «μῶλοι», ἀναχώματα.— || ὁ γενόμενος ὑγρός, ὁ ρευστοποιηθεῖς, ὁ χυθεῖς εἰς «καλοῦπι», ὁ τετηκώς, ὡς καὶ νῦν «χυτός, χυμένος», «καλοῦπισμένος» || ἀρετήματα λίθινα χυτὰ=κρεμαστὰ κοσμητὰ ἐκ τετηκῶς λίθου (ἐπὶ τῆς θάλας). — || ὑγρός, ρευστός, ρεῦν.

χῦτρα, ἡ (χέω), ἰων. κῦθρα καὶ κῦτρα· ὡς καὶ νῦν χῦτρα, πήλινον ἀγγεῖον πρὸς βράσιν, «τσουκάλι», λατ. olla, testa.— ἐν τῷ πληθ., αἱ χῦτραί=τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἐνθα ἐπωλοῦντο χῦτραί.— χῦτραί ἐκαλοῦντο ὡς καὶ χῦτραί πλήρεις βρασμένω ὀσπρίων, διὰ τῶν ὁποίων συνίβριζον νὰ καθιερώσων βωμοῦς καὶ

ἀγάλματα κατωτέρων θεῶν ἐνταῦθεν δὲ κατὰ τὴν φράσιν: ταύτην (δηλ. τὴν *Εἰρήνην*) χύτραις ἰδρῶντες (παρ' Ἀρίστοφ. *Βίρ.* 92:1) = τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς Εἰρήνης πρέπει νὰ ἰδρῶσιν (νὰ καθιερώσωμεν) διὰ χυτῶν πλήρων ἀπὸ δοσπρία.

Χύτρεςιος, α, ον' = χυτρεσῆς (βλ. λ.), πῆλινος || τὰ χυτρεῖα—πῆλινος σκευή, ἀγγεῖα | χυτρεῖα (τά)—αὐ ἀποδοῖκα ἢ χυτῶν ἢ γεν. πῆλινος ἀγγεῖων.

Χύτρεως, ἡ, οὖν (χύτρα) πῆλινος.

Χύτρεως, -έως, ὁ (χύτρα) ὁ κατασκευάζων χύτρας, «ταουκαλάς».

Χυτρίδι, ν, τό, ὑποκορ. τοῦ χυτρεῖς' μικρὰ χύτρα, «ταουκαλάκι».

Χυτρίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ίω (χύτρα) δέτω ἐντός χύτρας || ἐκδέτω θρέφως ἐντός χύτρας.

Χυτρίνος, η, ον (χύτρα) ὁ ἐκ πηλοῦ, πῆλινος, κεράμιεος, χυμάτινος, λατ. testaceus.

Χυτρίς, -ίδος (καὶ -ίδος) ἡ, ὑποκορ. (ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸν τύπον) τοῦ χύτρα ἢ τοῦ χύτρος (βλ. λ.).

Χυτρός-πους, -ποδος, ὁ (χύτρος+πούς) χύτρα ἢ λέβης μετὰ ποδῶν | τρίπους οἰδηροῦς, «έφ' οὐ ἐτίθετο ἢ χύτρα, «πυροστιάς, εἶδος «φουφούς».

Χύτρος, ὁ, ἰων. κῦθρος καὶ κῦτρος (χέω)—χύτρα (βλ. λ.) | οἱ χύτροι—τὰ ἐν Θερισπύλαις θερμὰ λουτρά.— || οἱ χύτροι ὡς.—εὐροτή ἐν Ἀθήναις, οἰοῦναι εὐροτῆ τῶν χυτῶν, ἢ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀναστασθῆριον καὶ δεκάτη τρίτη τοῦ Ἀναστασθῆριον μηνός.

Χῶ, κατὰ κράσιν ἀντὶ καὶ ὁ

Χῶος, ἐπ. β' ἐν. προστ. τοῦ χῶομαι.

Χῶος, κατὰ κράσιν ἀντὶ καὶ ὁ ἐκ.

Χωλαίνω, μελλ. -ῶω (χωλός) εἶμαι χωλός, ὡς καὶ νῦν χωλαίνω, «κουτσαίνω», βαδίζω «κουτσα».

Χωλεύω (χωλός) εἶμαι ἢ γίνομαι χωλός, χωλαίνω, «κουτσαίνω».

Χωλ-ἱαμβός, ὁ (χωλός+ἱαμβός) χωλός ἢ χωλαίνων ἱαμβικός στίχος, τ. Ε. στίχος ὅστις εἰς τὸν τελευταῖον πόδα ἔχει σπονδεῖον ἀντὶ ἱαμβοῦ, διὰ καὶ ἄλλως λεγόμενος *σκάζω*· λέγεται ὅτι ἐπανοήθη ὑπὸ τοῦ Ἰππώνακτος.

Χωλο-ποιός, ὄν (χωλός+ποιέω) ὁ ποικῶν χωλοῦς, ἐπὶ τοῦ Εὐρύπιδου ὅστις ἠρέσκειτο νὰ ἐμφανίζῃ ἐπὶ σκηγῆς χῶλα πρόσωπα.

ΧΩΛΟΣ, ἡ, ὄν' ὡς καὶ νῦν, χωλός, «κουτός» || ὡς. καὶ ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς τὸ *κωλλός* (βλ. λ.), «κουλ(λ)ός», *κουλ(λ)οχέρης*.— || μτρ., ἀνάπηρος ἀτελής, ἑλλήνης, ἑλαττοματικός, λατ. *mancus* [χωλός] *χωλός*· *χωλεύω*· ἀβεβ. ἐτυμ.]

Χῶμα, -ατος, τὸ (χέω, χῶννυμι)· ὡς καὶ νῦν, χῶμα, γῆ ἀνεσκαμμένη καὶ συσσωρευμένη, ἀνάχωμα, πρόχωμα | μέγας ὄγκος χῶματος ἐπισωρευόμενος ὑπὸ τῶν πολιορκητῶν ἐξωθεν καὶ ἐγγύς τῶν τοίχων τῆς πολιορκημένης πόλεως πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκπολιρκήσεως τῆς | πρόχωμα ἐγειρόμενον παρὰ τὴν δαχὴν ποταμοῦ, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ὑπερχεῖσιν τοῦ | προκμαῖα, ἀποβάδρα, εἰσχωρούσα θοδῶς εἰς τὴν θάλασσαν, «μάλος», λατ. *moles* || ὡς. ὡς τὸ λατ. *humulus*, γήλοφος, χυμάτινον· ὕψωμα, τύμβος, «τούμπος».

Χῶν, μτρ. τοῦ χῶω· βλ. **Χῶννυμι**.

Χῶνη, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ χῶνή (βλ. λ.), ἡ χύτρα ἐν ἣ χωνεῖται τὸ μέταλλον, χωνεῦθριον (κοιλότης ἐν ἣ ἐγγχεῖται τὸ τηκόμενον μέταλλον). 2) «χωνί».

Χῶννυμι, μτρ. τύπος τοῦ χῶω (βλ. λ.), ὡς. καὶ **χῶννύω**· πρτ. *ἐχῶννυον*· μελλ. *χῶσω*· ἀόρ. α' *ἐχῶσα*· παθητ., μελλ. *χῶσθήσομαι*· ἀόρ. α' *ἐχῶσθη*· πρτ. *κέχῶσμαι*· ἀπαντᾷ ὡς. καὶ ὁ κανονικός ἀνεστ. *χῶω*, ἀπρφ. *χῶν*, μτρ. *χῶν* (χέω)· ἀνασκάπτω χῶμα καὶ τὸ συσσωρεύω, γερμίζω μὲ χῶμα, φράττω μὲ χῶμα || *χῶμα* τὰ χῶω—κατασκευάζω πρόχωμα, δημιουργῶ ἀνάχωμα (γῆλοφον) || ἐγείρω τύμβον ἐπισωρευτῶν ὄγκων χῶματος ἐπάνω εἰς τάφον. 2) φράσσω τὴν διὰ τῆς ἐπισωρευσεως χυμάτων, περιφράσσω διὰ χυμάτων.— παθητ., πληροῦμαι διὰ χυμάτων, πληροῦμαι ἀπὸ τῶν προσχῶεως τῶς δημιουργουμένως ἐκ τῆς ἰλύος τῶν ποταμῶν. 3) ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ πόλεων, ἐγειρομαι ἐπὶ ἀναχωμάτων, ἐπὶ προσχῶσεων. 4) καλύπτω διὰ σωροῦ χυμάτων, θάπτω, «χῶνῶ» ||

χῶσαι τινὰ *λίθοις*—κατακαλύπτω τινὰ διὰ λίθων, τὸν καταλιθοβολῶ.— παθητ., χῶνομαι κάτω ἀπὸ σωρῶν χῶματος, ὑπεράνω μου ἐγείρεται τύμβος (σωρὸς χῶματος).

Ἔτυμ. *χῶννυμι*, -θω (< *χοῦθω, ἀοχηματισμένον ἐκ τοῦ *χοῦθος, *χῶος*, *χοῦς*· *χῶμα*· δι' ἔτυμ. βλ. *χέω*).

Χῶνος, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ χῶνος (βλ. λ.).

Χῶ·ΟΜΑΙ, μελλ. *χῶσομαι*· ἀόρ. α' *ἐχῶσῶμαι*· ἐπικ. προστ. *χῶσω*· ἐπ. πρτ. *χῶσω*· ἀποθ. ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, θυμῶνω, εἶμαι ἐχολιασμένος, λατ. *irascor* || μετ' αἰτ. *χῶόμενος κῆρ* (θυμῶν)—ἐπνέων μένεω, ἐχολιασμένος κατάκαρδῶς || ὡς. μετὰ δοτ., *χῶομαι φρεσίν*—εἶμαι θυμωμένος «κατὰκαρδῶς». 2) μετὰ δοτ. προσ., εἶμαι ἐξωργισμένος ἐναντὶον τινός || ὡς. μετὰ γεν. προσ. ἢ πράγμ.—εἶμαι θυμωμένος ἐξ αἰτίας τινός (προσ. ἢ πράγμ.) || ὡς. μετὰ δοτ. προσ. καὶ οὐδ. αἰτ. τοῦ πράγμ., *μή μοι τόδε χῶω*—μή μοι θυμῶνης δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα («μή μοι θαστῆς κακίας δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα»).

Ἔτυμ. *χῶομαι*· μτρ. *χῶόμενος* (κατ' Ἀριστοταρον = *συγχῶόμενος*· πρβλ. λατ. *confusus animo*)· *χῶ[F]ομαι*· *χῶ[F]ω*—*πλῶ[F]ω*· *πλῶ[F]ω*· βασικὴ του σημασ. (ὡς ἐκ τοῦ *χέω* προσχόμενος) εἶναι ἢ τοῦ ἐπαρσούρομαι, ἀφίνομαι νὰ παρσασυρῶ· πρβλ. λατ. *effundi*.

Χῶρα, ἰων. **Χῶρη**, ἡ'—*χῶρος* (βλ. λ.), ὁ χῶρος ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ γίνεταί ἢ ἡ ὑπάρχει τι, γεν. τόπος, θέσις, λατ. *locus* | ἡ ὠρισμένη θέσις τινός, ἡ κατάλληλος θέσις τοῦ, τὸ κατάλληλον μέρος || *κατὰ χῶραν εἶμι*—εἶμαι εἰς τὴν θέσιν μου | *κατὰ χῶραν μένω*—μένω σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν μου, κρατῶ σταθερῶς τὴν θέσιν μου | *ἔω κατὰ χῶραν*—ἀφίνω τὴν εἰς τὴν θέσιν τοῦ, τὸ ἀφίνω ὅπως ἦτο | *χῶραν λαμβάνω*—λαμβάνω θέσιν, εὐρίσκω τὴν θέσιν μου | *ἔως ἂν λάβῃ χῶραν τὰ πρᾶγματα*—ἔως ὅτου τὰ πρᾶγματα τακτοποιηθῶσιν (ἔως ὅτου τὸ κάθε τι εἴρῃ τὴν θέσιν τοῦ). 2) μτρ., ἡ ὠρισμένη θέσις ἐκάστου ἐν τῷ βίῳ, τὸ ὄξινωμα, ἡ τιμὴ τῆς ὁποίας ἀπολαύει, ὁ ρόλος του ἐν τῇ κοινωνίᾳ: *ἐν ἀνδραπόδοις χῶρα εἶμι*—εἶμαι εἰς τὴν κατάστασιν δούλων, θεωροῦμαι δούλος, κατατάσσομαι εἰς τοὺς δούλους | *ἐν σὺδεμαῖ χῶρα εἶμι*—λατ. *nullo loco haberi*—δέν ἔχω ὑπόληψιν, δέν ὑπολογίζομαι διὰ τίποτε.— || **χῶρα**, γῆ, ἔκτασις γῆς, λατ. *regio* || ἀπολ. ἢ *χῶρα*—ἡ πατρίς τινός. 2) ἰδιοκτησία (περιουσία) συνισταμένη εἰς ἀγροτικά κτήματα, ἐγχειρία ἰδιοκτησίας, κτήμα, ὑποστατικόν, «τοιαίλικ», λατ. *ager*. 3) οἱ ἄγροι, ἡ ἐξοχή (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πόλιν), λατ. *rus*.

Χωρέω, μελλ. -ήσω, ἀττ. καὶ -ήσομαι· ἀόρ. α' *ἐχωρήσω*· πρτ. *νεχώρησα* (*χώρος*)· κάμνω χῶρον διὰ τινος, κάμνω τόπον εἰς τινος, ὑπέκω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ τὴν θέσιν μου | ἀποσυρομαι, ὀπισθοχωρῶ, «παραμερίζω», λατ. *cedo, recedo*· *νεκρωῦ χωρήσομαι*—δὰ ἀποσυρῶσιν (δὰ ὀπισθοκρυνθῶσιν) ἀπὸ τὸ πτώμα | *ἀπὸ νηῶν ἐχώρησαν πρὸς τὸ Ἴλιον*—ἀπεσυρθησαν ἀπὸ τὰ πλοῖα (ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ ναυτικόν στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν) πρὸς τὰ τελεῖα τοῦ Ἰλίου. 2) μετὰ δοτ. προσ., δίδω τόπον εἰς τινος, κάμνω τόπον εἰς τινος, ἀποσύρομαι πρὸ αὐτοῦ, «παραμερίζω νὰ περᾶσῃ.— || προβαίνω, προχωρῶ, κινούμαι πρὸς τὰ ἔμπροσ, συνεχίζω, ἐπιχειρῶ, ἀκολουθῶς δ' ἀπλῶς ὑπάγω ἢ ἐρχομαι, λατ. *incedere*· *χωρῶ πρὸς ἔργον*—προβαίνω εἰς τὴν ἐνεργεῖαν, ἐρχομαι εἰς τὸ ἔργον, ἀρχίζω | *χωρῶ πρὸς ἔργον*—πρὸς τὸ ἔργον (φθάνω) εἰς τὸ ἦμαρ, ἐγγίζω εἰς τὴν καρδίαν || ἀπολ., ταξιδεύω, ὁδοιπορῶ. 2) ὡς. καὶ ἐπὶ πράγμ., προχωρῶ, ἐξασκοῦμαι, συνεχίζω, λατ. *procedere*· *οὐ χωρεῖ τούργον*—τὸ ἔργον δέν προχωρεῖ, «δέν ἀδγατίζει». 3) ἐρχομαι εἰς τέλος, ἔχω ἐκβασίν τινος, ἐπαίρων ἕνα τέλος, φθάνω εἰς ἀποτέλεσμα || ἀπολ., βαίνω καλῶς, ἐπιτυγχάνω, *bene cedere* (ἀντιθ. τῷ *male cedere*) || *παρὰ σμικρὰ χωρῶ*—φθάνω εἰς μικρὸν ἀποτέλεσμα, τὸ ἀποτέλεσμα μου εἶναι ὀσμάνον (ἐπὶ χρησιμοῦ). 4) ἐπεκτείνωμαι, ἐξασπλούμαι, διαδίδωμαι, κυκλοφορῶ (ἐπὶ φημῶν, εἰδησεῶν).— || μτρ., ὡς καὶ νῦν, «χωρῶ».

έχω χώρον διά τι, τό περιλαβάνω, δύναμαι νά τό περιλάβω, περιέχω, έμπεριέχω (ώς τό *χανδάνω*, β βλ.): *δ κρατήρ χωρεῖ ἀμφορέας ἑξακοσίους*—ό κρατήρ έμπεριέχει («χωράει», «παίρνει», «ήμπορεῖ νά χωρέσει») ἑξακοσίους ἀμφορέας | *ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ*—«δέν τόν χωράει ἡ πόλις», «δέν ήμπορεῖ νά τόν περιλάβῃ».

χωρίδιον, τό, ύποκρ. τοῦ *χωρίον* (βλ. λ.).
χωρίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -εῶ· παθ. πρκ. *κεχωρίζομαι*, ἰων. γ' πληθ. *κεχωρίδασται*· (*χωρίζω*) ὡς καί νῦν, χωρίζω, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, διαιρῶ—*οἱ χωρίζοντες*· οὕτως ἀπεκλήθησαν ὄσοι ἐκ τῶν Παλαιῶν Γραμματικῶν ἀπέδιδον εἰς δύο διαφόρους ποιητάς τήν Ἰλιάδα καί τήν Ὀδύσσειαν.—παθητ., χωρίζομαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, διαιροῦμαι, ὄθεν καί πολύ ἀπέχω, διαφέρω, ἔχω διαφοράν, ποικίλλω || *νόμοι κεχωρισμένοι*—διαφορετικοί νόμοι (νόμοι ἔχοντες διαφοράν).

χώριον, τό, ύποκρ. τοῦ *χώρος* καί *χώρα*· ὠρισμένος χώρος, ἰδιαίτερός τις τόπος, ἰδιαίτερα θέσις, σημεῖον, τοπικόν διαμέρισμα, περιοχή, χώρα: *ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου*—ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου (τόπου, μέρους). 2) ὡς. (ὡς ἐνίστα τό λατ. *locus* καί τό ἑλλ. *τόπος*, βλ. λ.), χωρίον (περικοπῆ) ἀρχαίου Συγγραφέως.— || ὄχυρός τόπος, ὄχυρά θέσις, ὄχυρωμα, ἀπομεμονωμένον ὄχυρόν, ὄχυρωμένη πόλις.— ||| κτηματική περιουσία, ἔγγειος ἰδιοκτησία, ἀγρόκτημα, ὑποστατικόν.

χωρίς (Α), ἐπιρρ.· χωριστά, κεχωρισμένως, ἰδιαίτερος, μεμονωμένως, «κατά μόνας»: *κεῖται χωρίς δ νεκρός*—ό νεκρός κεῖται κατά μέρος (ἀπομεμονωμένος). 2) χωριστά, «ένας-ένας», καθ' ἕκαστον, κατά μόνας. 3) *χωρίς μὲν...*, *χωρίς δέ...*—ἀπό τό ἕνα μέρος..., ἀπό τό ἄλλο... 4) *χωρίς ἢ δόσσοι* ('Ηρόδ.)—πλήν ὄσοι... (ἐξαιρουμένων τῶσων ὄσοι...) | *χωρίς ἢ...*—ἐκτός. | *χωρίς ἢ ὅτι...*—ἐκτός ὄτι...— || μτρφ., ἐπὶ διαφόρου ἢ διακεκριμένου εἶδους (ἢ φύσεως ἢ ποιότητος): *χωρίς τό τ' εἰπεῖν πολλά καί τὰ καίρια*—εἶναι δύο διαφορετικά πράγματα τό νά εἰπῇ τις πολλά καί τό νά εἰπῇ τὰ καίρια [δι' ἔτυμ. βλ. **χῆτος*].

χωρίς (Β), προθ. μετά γεν., ἄνευ τινός, χωριστά ἀπό τινος | ἄνευ τῆς βοήθειας τινός | ἄνευ τῆς

δελήσεώς τινος | *χωρίς θεοῦ*—λατ. *sine diis*—ἄνευ τῆς εὔνοιας τῶν θεῶν. 2) χωριστά ἀπό τινος, κεχωρισμένως, μακράν ἀπό τινος: *χωρίς δμμάτων ἐμῶν*—μακράν τῶν ὀφθαλμῶν μου. 3) ἀνεξαρτήτως ἀπό τινος, χωρίς νά ὑπολογισθῇ τις, ἐκτός τῶν ἄλλων, προσέτι.

χωρισμός, ὁ (*χωρίζω*)· ὡς καί νῦν, χωρισμός, ἀποχωρισμός, ἀπομάκρυνσις.

χωρίτης, -ου, ὁ, θηλ. **χωρίτις**, -ιδος (*χώρα*, *χώρος*)· χωρικός, «χωριάτης», ἀγρότης, ἀγροτικός || θηλ. *χωρίτις*—χωρική, «χωριάτισσα», «χωριατοπούλα».

χωρίτικός, ἡ, ὄν (*χωρίτης*)· ὁ ἀνήκων εἰς χωρικόν, ὁ ὄμοιος πρὸς χωρικόν, ἀγροτικός.— ἐπιρρ. *-κῶς*—κατά τόν τρόπον τῶν χωρικῶν.

χώρος, ὁ· ὡς καί νῦν, χώρος, θέσις, μέρος, τόπος, *χωρίον* (βλ. λ.), λατ. *locus*.— || χώρα, γῆ, περιοχή, λατ. *regio* || μετά γεν., ἡ περιφέρεια, ἡ ἑκτασις, ἡ ἀνήκουσα εἰς τινα τόπον ἢ ἡ περιβάλλουσα αὐτόν: *χώρος τῆς Ἀραβίης* ('Ηρόδ.)—ἡ χώρα τῆς Ἀραβίας, ἢ Ἀραβία. 2) κτηματική περιουσία, ἔγγειος ἰδιοκτησία, εὔποστατικόν. 3) οἱ ἄγροί, ἡ ἔξοχή, λατ. *rus* [δι' ἔτυμ. βλ. *χῆμη*, *χῆτος*· *χώρος*· *χώρα*· *χωρέω*· ἐκ ριζ. ἰαπ. **gʰēi-* (ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι), ἤτις εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ριζ. **gʰēi-* (χαίνω, χάσκω)].

Χῶρος, -ου, ὁ· ὁ βορειοδυτικός ἄνεμος, λατ. *Corus, Caurus*.

χωρο-φίλειω, μελλ. -ήσω (*χώρος*+*φιλέω*)· ἀγαπῶ τόπον τινά, συχνάζω εἰς τινα τόπον.

χῶς, κατά κρᾶσιν ἀντι τοῦ *καί ὤς*.

χῶσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *χῶννυμι*.

χῶσάμενος, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *χῶσμαι* (βλ. λ.).

χῶσθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *χῶννυμι*.

χῶσις, -εως, ἡ (*χῶσαι*, τοῦ *χῶννυμι*)· ἡ ἐπισώρευσις (ἢ οὐσώρευσις) χῶματος, ἡ δημιουργία χωματίνης ἐπιχώσεως ἐγγὺς τῶν τειχῶν πολιορκουμένης πόλεως || τό γέμισμα διά χωμάτων ριπτομένων ἐντός κενοῦ κοίλου χώρου || *ἡ χῶσις τῶν λιμένων*—ἡ ἐπίχῳσις τῶν λιμένων λόγφ τῆς ὄποιας καθίστανται ἰθαθεῖς.

χῶσους, κατά κρᾶσιν ἀντι *καί ὄσους*.

χυστός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *χῶννυμι*· ὁ σχηματιοθεῖς δι' ἐπιχώσεων (δι' ἐπισωρεύσεως χωμάτων) || ἐπὶ προσ., ὁ κεχωρισμένος, ὁ ἐνταφισμένος

Ψ

Χ, ψ, ψι, ψει, τό, ἄκλιτον, τό εἰκοστόν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ὡς ἀριθμ. $\psi = 700$, ἐν $\phi, \psi = 700.000$.—Τό γράμμα **ψει** ἐκπροσωπεύει φθόγγον οὐχί ἀπλοῦν ἀλλὰ σύνθετον, συνιστάμενον ἐξ ἑνός τῶν χειλικῶν (π, β, φ) καί ἐκ τοῦ συριστικοῦ σ (ἦτοι $\psi = \text{πσ}, \eta \text{ βσ}, \eta \text{ φσ}$)· κατά πρῶτον εἰσήχθη εἰς τὸ ἰωνικόν ἀλφάβητον, εἰς δὲ τὸ ἀττικόν βραδύτερον, ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (Ὀλυμπ. 94, 2), συγχρόνως μὲ τὰ η, ω, ξ .

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ δεικνύει τὸ σχῆμα τοῦ **ψει** ἐν τοῖς ἐπι μέρους ἑλλην. ἀλφαβήτοις:

ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ		ΣΧΗΜΑ
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	⚭
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	⚮
	ΙΩΝΙΚΟΝ . . .	⚮
ΑΤΤΙΚΟΝ ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ	ΠΡΟΣΩΛΩΝΕΙΟΝ . . .	⓪⓷
	ΣΩΛΩΝΕΙΟΝ . . .	⓪⓷
	ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ . . .	⓪⓷
	ΑΡΧΙΝΟΥ . . .	⚮

Πίναξ δεικνύων τὸ σχῆμα τοῦ **ψει** ἐν τῷ Ἑλληνικῷ (παν-ελληνικῷ) ἀλφαβήτῳ κατὰ τὰς ἀκόλουθους τρεῖς περιόδους:

- I. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατακτῆσεως τῆς Ἑλλάδος.
- II. Ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου.
- III. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ 4ου αἰ. π. Χ.

I	⚮ ⚮
II	⚮ ⚮ ⚮
III	⚮ ⚮
	⚮ ⚮

Ἀλλοιώσεις τοῦ ψ ἐν ταῖς ἐπι μέρους διαλέκτοις:
 1) ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλ. παρέμεινε ὁ παλαιότερος διπλοῦς φθόγγος **πσ**, καί ἤν ἐν τοῖς κυρ. δνόμ.: **Πέλοπς** ἀντὶ **Πέλοπ**, **Ἄραπς** ἀντὶ **Ἄραπ**. 2) ἀντὶ τοῦ **ψ** συχνά κείται, ἀκόμη καί παρ' ἄττ., τὸ σύμπλεγμα **σπ**, ὅπερ ἐμφανίζει καί μετάθεσιν τῶν δύο φθόγγων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἀναλελυμένον ἰσοδύναμον τοῦ **ψ** (ἀντὶ τοῦ **πσ** δηλ.): **σπάσιον** ἀντὶ **ψάσιον**, **σπέσιον** ἀντὶ **ψέσιον**, **σπίσιον** ἀντὶ **ψίσιον** (πρβλ. τὴν ἐν τῇ

Δωρ. καί Αἰολ. ἀνάγνωσιν τοῦ **ξ** εἰς **σπ** ἀντὶ **κσ**, καί τοῦ **ξ** εἰς **σδ**) ὅπως ἐξ ἀντιστροφῶν ἐν τῇ Δωρ. κείται **ψιν** ἀντὶ **σφίν**, **ψέ** ἀντὶ **σφέ**. 3) ἐνίοτε τὸ **ψ** κείται ἀντὶ τοῦ **σ** ἢ **σσ** (καί ἤν παρ' ἄττ.): **ψιττακός** ἀντὶ **σιττακός**, **ψόψιχος** ἀντὶ **κόσσοψος**. 4) ἐν ταῖς λέξ. **ἄμμος**, **ἄμαθος** ἄλλοτε προστίθεται τὸ **ψ** (: **ψάμμος**, **ψάμαθος**) καί ἄλλοτε παραλείπεται.

ψαθάλλω, θαμιστ. τοῦ **ψάω** (βλ. λ.) ψηλαφῶ, μαλάσσω, κνήθω [ἐκ ρίζ. **ψαθ-**, ἐκιστ. ἐκ ρίζ. **ψα-** (πρβλ. τῆς βλ. ἐν **ψάω**) ἢ καταλ. -ἄλλω ὀφείλεται πιθ. εἰς ἐπίδρασιν τύπων, οἷος ὁ **ψάλλω** κ. ἄ.].

ψάθυρος, ὄν (ψάω)· εὐδραυστος, εὐδρυπτος, εὐδιάλυτος, χαλάρος, μαλακός (κυρ. ὁ ὑποχωρῶν ὑπὸ πίεσιν).

Ἔτυμ.: **ψαθυρός**· ἰων. **ψαθαρός**· πρβλ. Ἑσυχ. **«ψαθυρόν ἄσθενές»** **μαθαρόν ψαθυρόν»**· **ψαθ-** εἶναι ἐπέκτ. ἐκ ρίζ. **ψα-**, περὶ τῆς βλ. ἐν **ψάω** (πρβλ. καί **ψαθάλλω**).

ψαίρω (ψάω) ὡς μτβ., ἐγγίζω ἐλαφρῶς, προσψάω ἐλαφρῶς: **ψαίρει πτεροῖς οἴμον αἰθέρος** (ὁ οἴωνος)=μέ τὰς πτέρυγὰς τοῦ ἐπιψαύει ἐλαφρῶς τὸν τρίβον («τὸ μονοπάτι») τοῦ αἰθέρος, τ. ἔ. θροεῖ (ψιδυρίζει) κινούμενος ἐν τῷ αἰθέρι (πρβλ. τὸ παρὰ Virgil. **radere iter liquidum**).— II ἀμτβ., κινουμαι ἐλαφρῶς, δονοῦμαι, περυγιζῶ, ποιῶ θόρυβον, θροῶ, ψιδυρίζω. [**ψαίρω** (***bhsj-**ḱ, ἐκ ρίζ. ***bhs-er-**, περὶ τῆς βλ. ἐν **ψάω**, **ψαθάλλω**].

ψαισίον, τό, ὄπκορον. τοῦ **ψαιστόν** (βλ. **ψαιστός**)· μικρὸς πλακοῦς, μικρὸν γλύκισμα.

ψαιστός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ψαίω** (ψάω)· κοπανισμένος, ἀ(λη)λεσμένος· **ψαιστὴ μᾶζα**=πλακοῦς, γλύκισμα ἐκ κοπανισμένης κριθῆς ἀναμεικτοῦ μετὰ μέλιτος καὶ ἐλαίου || τὰ **ψαιστά** (ἐνν. **ἄλφιστα**, ἡ **πέμματα**, ἡ **πόπανα**)=ζυμαρικά, γλυκίσματα, ἐκ χονδροαλεομένης κριθῆς, χρησιμοποιούμενα κατὰ τὰς θύσας.

ψαίστωρ, -ορος, ὁ (ψαίω)· ὁ ἀποσογγίζων.

ψαίω, μελλ. -σω (ψάω)· ἀποτρίβω, ἀποσογγίζω, κατατρίβω, συντρίβω, κοπανίζω, ἀλέθω, κονιοποιῶ.

Ἔτυμ.: **ψαίω ψαιστός ψαιστόν**· πρβλ. Ἑσυχ. **«ψαῖσμα σίτον ὀλίγον»**, **«ψαίνυντες ψωμίζοντες»**, **«ψαίνουμα ὀλίγον»** ἢ ρίζ. **ψαι-** <ἰαπ. ***bzhel-**, ***bhsel-**, μεταπτωτ. τύπος ἐκ τοῦ ***bhsj-**, περὶ οὗ βλ. ἐν **ψάω**· πρβλ. καί **ψίω**, **ψίξ**, **ψιλόξ**.

ψάκας, μτγν. **ψεκάξω**, μελλ. -άσω (ψακάς)· θρέχω κατὰ **ψεκάδας** (βηλ. μικρὰς σταγόνας), «ψιλοθρέχω», «ψιχαλίξω», «οτάρκω» || ἀπρσο. (ὅπως τὸ **θεῖ**), **ψακάξω**=«ψιχαλίξω», «πέφτει ψιλή βροχή».

ψάκας, μτγν. **ψεκάς**, -άδος, ἡ (ψάω)· πᾶν σμικρὸν τεμάχιον (κόκκος, «ψιχουλο» κλπ.) ἀποτριβόμενον ἢ ἀποκοπτόμενον ἐκ μεγαλύτερου ὄγκου || **ἀργυρίου μηδὲ ψακάς**=μηδὲ κόκκος ἀργυρίου («οὔτε τσεντέζιμος») || ὡς περιληπτ. **ψάμμον ψακάς**=κόκκοι ἄμμου. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑγρῶν, μικρὰ σταγῶν βροχῆς, ὀλίγα σταγόνες βροχῆς, λεπτὴ βροχή, «ψιχάλα» (ἀντιθ. τῆ **ὄμβρος**, **ὕετός**): **ὑσθησαν αἱ θῆβαι ψακάδι**=αἱ θῆβαι ἐβράχισαν μὲ

«φιλή δροχούλα» (κέψιχάλιοι στους Θήβας) || μφρ., *φολίσισα ψακάς*=θροχή σίματος.

Έτυμ.: ψακάς· ψακάζω· ψάκαλος, -ον (νεογνόν ζῆφου) ἢ ρίζ. ψακ- περιέχει ἐπέκτασιν τῆς ρίζ. ψα- (τοῦ ψάω) κατὰ ἔν-κ-.

Ψάλασσω, νεώτ. ἀττ. -**ττω** ὡς τὸ *ψάλλω, ψαθάλλω* (βλ. λ. λ.), ψαύω ἐλαφρῶς, ψηλαφῶ, δίγω, δέτω εἰς παλμικὴν κίνησιν, ψαύων χορδῶν τὴν κάρνυ νά ἤχη-ση [ψαλάσσω· ἀψάλακτος (=ἀψαντος)· ἐκ τοῦ ψάλλω (βλ. λ.), ὅπως τὸ σταλάζω (σταλάσσω) ἐκ τοῦ στάζω].

Ψάλλιδ-στομος, ον (ψαλίς+στόμα)· ὁ ἔχων στόμα ὅμοιον πρὸς ψαλίδα (ἐπιθ. τοῦ καρκίνου).

Ψάλλιζω, μελλ. -ίω καὶ -ίζω, ἀττ. -ιῶ (ψαλίς)· τέμνω διὰ ψαλίδου, ψαλιδοῦ, περικόπτω.

Ψάλλον, τό τμήμα τοῦ χαλίνου, καὶ δὴ κρικός του ἢ ἄλλοις του διερχομένη ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου ἀπὸ τὸν κρῖνον αὐτὸν ἐκρέματο ἢ φορβεία, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἵππος προσεβένετο εἰς τὴν φάντην || ἐν τῷ πληθ., τὰ ψάλια=αὐτὴ αὐτὴ ἢ ἄλλοις (ὁ πληθ. δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἄλλοις ἀπετελεῖτο ἐκ πολλῶν κρικών). 2) ἐντεῦθεν, γενικώτερον, ἄλλοις, κάθε ἄλλοις ἢ μφρ., χαλινός, «χαλινάρι» (ὡς μέσον ἀναχαιτίσεως), περιορισμός, ἐξαναγκασμός [σκοτειν. ἔτυμολ. πιθ. ἐκ τοῦ ψάλλω; πρβλ. ψέλιον].

Ψάλις, -ίδος, ἡ (ψάω)· ὡς καὶ νῦν, ψάλις, ψαλίδιον, «ψαλίδι», λατ. *fortex*. — || εἶδος οἰκοδομημα-τος χαμηλοῦ μετὰ ψαλιδοειδούς στέγης ἐκ πλακῶν. [ἴ· ἔτυμ. βλ. *σπάλας, σφέλας*].

Ψάλλω (ἐπιτετ. ἐκ τοῦ ψάω)· μελλ. ψάλλω· ἀόρ. α' *ἐψηλα*· πρκ. *ἐψαλκα*· ψαύω, ψηλαφῶ, δίγω, ἐγγίζω, δίγων τὴν τὸ δέτω εἰς κίνησιν, τὸ δονῶ, τὸ διεγειρῶ || ἔλκω, «τραβῶ», τίλλω. 2) ἔλκω τὴν καὶ εἶτα τὸ ἀφίνω νά ἐπανεῖδη εἰς τὴν θέαιν του, δέτω τὴν εἰς παλμικὴν κίνησιν διὰ τῶν δακτύλων· *τόξου νευράν ψάλλω*=διὰ τῶν δακτύλων δέτω εἰς παλμικὴν κίνησιν τὴν νευράν τοῦ τόξου (ἔλκων καὶ ἀφίνων αὐτὴν ἐναλλάξ), ὥστε νά ἤχησιν || παίζω ὄργανον, καὶ βραδύτερον (παρὰ μτγν.) ἄδω πρὸς κιδάραν (συνοδεία κιδάρας). 3) παθητ., ἐπὶ τοῦ παιζομένου ὄργάνου, παίζομαι, πλήττομαι.

Έτυμ.: ψάλλω· ψαλμός· ψάλτης· ψάλτρια· ψηλαφῶ (=ψάλα+ἀφάω), πρβλ. «ψηλαφίνδα παίζειν» (=«τὸ παιχινίδι ἢ τυφλόμυγα»): συγγ. τῷ σανσκρ. *ā-sphālayati* (πλήθην, ἀντικτυπῶ, κάρνυ νά ἀναπάλλῃ), λατ. *palpo* (ψηλαφῶ), *palpito* (πάλλομαι, κάρνυ τὴν νά πάλλῃ), *palpebra* (δλέφορον, δλεφαρίς), *palpium* (ὄψεσις), *παλ-γεμ.* *fuolien*, ἀγγλ.-σαξ. *fēlan*, *παλ-σαξ.* *gifōllan* (ψηλαφῶ, ἀπτομαί· ὄζω), *παλ-σλαυ.* *palīci* (ὁ ἀντίχειρ)· ἀξ. λατ. βέο. *(s)pr(h)el-, *(s)pr(h)al-, τῆς ὁποίας ἡ πρωταρχικὴ σημασία εἶναι ἴσως ἡ τῆς κινήσεως τοῦ κηπίγανει καὶ ἔλαια, καὶ πιθ. ἢ συγγ. πρὸς τὰ *πάλλω* καὶ *πελεμίζω*.

Ψάμμα, -ατος, τὸ (ψάλλω)· μέλος παιζόμενον ἐπὶ ἐγγόρδου ὄργάνου.

Ψαλμός, -οῦ, ὁ (ψάλλω), τὸ δέτειν διὰ τῶν δακτύλων εἰς παλμικὴν κίνησιν τὰς χορδὰς ἐγγόρδου ὄργάνου, ἢ δόνησις τῶν χορδῶν. 2) μουσικὴ μελωδία || μτγν., ὅσα ἀδόμενον πρὸς κιδάραν, ὠδή, ὕμνος || ψαλμός ('Εβδ., Κ. Δ.).

Ψαλο-χάρης, ἐς (ψαλμός + χαρῆνα)· ὁ χαλῖνον (τερπόμενος) ἐν ψαλμῷ, ὁ τερπόμενος ἐν τῷ κιδαρισμῷ καὶ ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ συνοδευομένῳ ᾄσματι.

Ψάλλτης, -ου, ὁ (ψάλλω)· ὁ ψάλλων, ὁ παίζων ἐγγόρδον ὄργανον, ὁ κιδარიότης.

Ψάλτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ψάλτης (βλ. λ.).

Ψάμδος, ἡ (ψάω), ποιητ. τύπος τοῦ ψάμμος (βλ. λ.): ἢ παρὰ τὴν δάλασσαν ἄμμος, ἢ ἄμμος τοῦ αἰγιάλου, ἢ παρὰ τοὺς ποταμούς ἄμμος, ἄμμωδης ἔκτασις, «ἀμμουδιές» [*ἄμαθος* = ἄμμωδες ἔδαφος] || παροιμ. ἔκφρασις ἐπὶ ἀπειρου πλήθους: *ἄμα ψάμθος τε κόνης τε*=τόσον πολλοὶ ὅσοι εἶναι οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου (ἢ ἄμμος) καὶ ἡ κόνης (οἱ κόκκοι τῆς κόνης)· βλ. καὶ *ψάμμος*.

Έτυμ.: ψάμαθος κατὰ συμφωνίαν ἐκ τοῦ ψάμμος + ἄμαθος· πρβλ. ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἄμμος (<ἄμαθος+ψάμμος).

Ψάμδο-ώδης, ἐς (ψάμαθος+εἶδος)· = ψάμωδης (βλ. λ.), ἄμμωδης.

Ψάμδων, -ῶνος, ὁ (ψάμαθος)· ἄμμωδης τόπος, ἄμμωρυχέον, τόπος ἄμμοληψίας, λατ. *sabuleum*. **Ψαμμάκοσιο-γάρβυροι**, αἱ, α (ψαμμακόσιοι+Γάρβυρα)· κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφάνει· ἀναριθμητοί, ἀπειροί, ὅσοι εἶναι οἱ κόκκοι σωρῶν ἄμμου.

Ψαμμάκοσιοι, αἱ, α' ἀναριθμητοὶ κατὰ τὸ πλήθος, ἀπειροὶ ἑκατοντάδες, ὅπως ἀπειροὶ εἶναι αἱ ἑκατοντάδες τῶν κόκκων τῆς ἄμμου (ἀναριθμητοὶ ἢ ἄμμος τῆς θαλάσσης, «σάν τὸν ἄμμο τῆς δάλασσης»)· κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα ἐκ τῶν ψάμμος+ἐκατόν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητ. διακόσιοι (δῖς+ἐκατόν), τριακόσιοι (τρεῖς+ἐκατόν).

Ψάμμη, ὄρω. **Ψάμμα**, ἡ=ψάμμος (βλ. λ.), ἄμμος.

Ψάμμινος, ἡ, ον (ψάμμος)· ἐξ ἄμμου πεποιημένος, ἄμμωδης.

Ψάμμιος, α, ον=ψάμμινος (βλ. λ.).

Ψαμμίτης, -ου, ὁ, θηλ. **Ψαμμίτις**, -ίδος (ψάμμος)· ὁ ἐκ ψάμμου, ὁ ἐξ ἄμμου, ἄμμωδης.

Ψάμμος, ἡ (ψάω)· ἄμμος, κληθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς χαλαρότητος τῆς φύσεως τῆς (τῆς συστάσεως τῆς, τῆς συνοχῆς τῆς), ὡς εὐκόλως ἀνορουσομένη (δι' ἀπλῆς τρόπον τινὰ ψηλαφησῶς) || παροιμ., ἐκ ψάμμου σχοινίον πλέκειν (ἐπὶ τῶν ματαιοποιούντων) | ὡς ἐπὶ πράγμ. οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχοντος: *ψάμμου ἀξίον*. — || ἄμμωδης ἔκτασις, ἄμμωδὴς ἔρημος.—

■ ἄμμωδης ἔκτασις, ἄμμωδὴς ἔρημος.— τόσον ὁ τύπος ψάμμος ὅσον καὶ ὁ παρὰ ποιηταῖς ἀντιστοίχός του ψάμαθος ἀποβάλλουσιν ἐνίοτε τὸ ἐν ἀρχῇ ψ καὶ ἀπομένουσιν ἄμμος καὶ ἄμαθος.

Έτυμ.: ψάμμος (*ψαφ-μο-ς <λατ. *bhsə-bh-)· ψαφαρός· ἰων-αττ. *ψήφος*, ὄρω. *ψάφος* (βλ. λ.): λατ. *sabulum, sabulo* (<λατ. *bhsə-bh-ium, χονδρὴ ἄμμος), *saburra* («σαβούρα», ἔρμα θηλ. ἀπὸ χονδρῆν ἄμμον ἀποτελοῦμενον), ἱταλ. *psaflo-m' πρβλ. προσλλ. μεταβολὴν τοῦ bhs- εἰς s- ἐν τῷ ἑλλ. *ἄμαθος*, *παλ-πορρ. sandr* (ἄμμος) (λατ. *bhsə-m(ə)dho-)· τὸ λατ. *bhsə-bh- κλπ. εἶναι συγγ. τῷ σανσκρ. *bhas-* (συντριβὴ, κονιοποιῶ) βλ. *ψαίω, ψηρός, ψάω* (πρβλ. καὶ *ψάμαθος*).

Ψαμ-ώδης, ἐς (ψάμμος+εἶδος)· ἄμμωδης.

Ψᾶνός, ὄρω. ἀντὶ *ψηνός*.

Ψᾶρ, γεν. *ψᾶρός*, ἰων. *ψῆρ*, γεν. *ψηρός*, ὁ πτηνόν, τὸ «ψαρόντι», λατ. *sturnus*.

Έτυμ.: *ψᾶρ*, γεν. *ψᾶρός* (πρωταρχ. κλίσις πιθ. *ψᾶρF-ς, ἰων. *ψῆρ*: γεν. *ψᾶρF-ος, ἰων. *ψᾶρός*)· μτγν. *ψᾶρος, ψᾶρός*, ὄρω. (δὴ σημασία)· *ψᾶρός* ἐπιθ. (βλ. λ.): πρβλ. *σταρασίον* (στρουθίον, σπουργίτης) καὶ τὰ συν-αὐτῶν ἐν *σποργίλος*, *παλ-γεμ. spargo* (νεο-γεμ. ὑποκορ. *Sperling*), πιθ. καὶ λατ. *parra*.

Ψᾶρός, ἡ, ὄν (ψᾶρ)· ὄμοιος πρὸς *ψᾶρα* κατὰ τὸ χρῶμα, ὁ ἔχων χρῶμα *ψᾶρός*, δηλ. ἔχων στίγματα, κατὰστικτός, «παρδαλός», ἢ ὑπόλευκος, φαῖός, στακτοειδής, «σταχτής».

Ψαυκρό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος, καὶ **Ψαυκρο-πόδης**, -ου, ὁ (ψαυκρός+πούς)· ὁ δραστήριος (ταχύς) τοὺς πόδας, εὐκίνητος, ταχύπους, ταχύς.

Έτυμ.: *ψαυκρόπους, -πόδης*· *ψαυκρός* (δραστήριος, εὐκίνητος, ταχύς, καθ' Ἡσαύχ.)· βασ. σημ. ἢ τὸ «ὁ ἀφαιρῶν τὰ δυνή, ὁ ἐξολοουοδίζων»· ὁ ἐγγιζων ἀκροδιγῶς· ὁ ξυρίζων, ταχέως καὶ ἐπιπολαίως ἐπιψαύων τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν ποδῶν του· ἐκ τοῦ *ψάω*· βλ. καὶ *σαῦλος*· πιθ. συγγ. τῷ λατ. *saucius*.

Ψαύω, μελλ. *ψαύσω*· ἀόρ. α' *ἐψαυσα*· ἐνεργ. πρκ. *ἐψαυκα*· παθ. *ἐψαυσμαι* (ψάω)· ὡς καὶ νῦν, ψαύω, ἐγγίζω, ἐφάπτομαι, δίγω (καὶ γεν.) || μετὰ ὄρω. τοῦ ὄργάνου: *ψαῦον κέρυθρες φάλοισιν* = οἱ περικεφαλαῖαι ἤγγιζον (ἢ μία τὴν ἄλλην, δηλ. συνεκρούοντο) διὰ τῶν φάλων των (διὰ τῶν λοφίων των).— σαινομενικῶς συντάσσεται μετ' αἰτ. εἰς δύο χωρῖα τοῦ Σοφοκλ.: 1) (Ἀντ. 857) *ἐψαυσας ἄλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρός τριπόλιτον οἶτον* (δ. γρ. *οἶκνον*) = ἐδιζες δέματα ποῦ εἶναι δι' ἐμέ θλιβερώτατα, δηλ. τὴν πολυδρόλητον μοίραν τοῦ πατρός μου (ὅπου ὅμως θυγατὸν ἢ λ. *μερίμνας* νά εἶναι οὐχί αἰτ. πληθ. ἀλλὰ γεν. ἐνικ., ἢ δὲ αἰτ. οἶτον νά εἶναι «παρά».

θεῖαις εἰς τὴν θλῆν ἔνν. τῆς προλήτου. προτάσεως ἔ-
ψαυσα... μερίμνας, ἥτις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἐποίη-
σάς με μερίμνῃν· καὶ 2) (Ἀντ. 961) καίτοις ἐπέγνω
ψαύων τὸν θεὸν ἐν καρτομίσις γλώσσῃσι=ἐκείνος
ἀνεγνώριον ἐπὶ τέλει δτι προσέβαλλε τὸν θεόν
(δτι καθήπετο τοῦ θεοῦ) μὴ σκεπτικῆς ἐκφράσεις
(ἴδου δμοῦ, κατ' ἄλλους, ἢ αἰτ. τὸν θεὸν ἀνήκει εἰς
τὸ ἐπέγνω καὶ οὐχὶ εἰς τὴν μη. ψαύων· τ. ἔ. ἐπέγνω
τὸν θεὸν ψαύων... (ἐνν. αὐτοῦ) = ἀνεγνώριον τὸν
θεόν, καθοπτόμενος αὐτοῦ κλπ.).— || ἐγγίζω ὡς
ἐχθρός, ἐπιβάλλω χεῖρας ἐπὶ τινος («τοῦ θάναυ χεῖρας»),
εἶτο ἐπιτίθειμαι.— || ἐγγίζω, φθάνω, ἐπιδρῶ || ὡς
φθάνω τι, τὸ λαμβάνω ὑπὸ τῆν κατοχὴν μου, τὸ
ἀποκτῶ, τὸ κερδίζω [εἰ· ἔτυμ. βλ. ψάω· βασικὴ σημασ.
ἢ τοῦ ἐτρίβω, ἐπιτρίβω, ἀποξέτω· πρβλ· ἑλλ. νῦμα
(τῶν δακτύλων), παλ-σλαυ. kosna, ἢ (ἄπτομαι, πλη-
σίσιζω): česati (ἀποξέω, κτενίζω, ἀποσοῦ τὰ ἄνθη)
πρβλ. καὶ ψάω, ψίω· ρίζ. τύπος *bh(e)sēu].

ψαφαρίτης, -ου, ὁ, θηλ. — **τίτις**, -ιδος = ψαφαρός

(βλ. λ.).

ψαφαρό-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (ψαφαρός + θριξ)· ὁ
ἔχων τρίχωμα ξηρόν, αὐχμηρόν, τραχύ, ἢ ὁ ἔχων
δασύτριχον περιδέρημα.

ψαφαρός, ἄ, ὄν, ἴων. **ψαφρός**, ἡ, ὄν (ψάω)· εὐ-
δρυπτος, εὐκόλως μεταβαλλόμενος εἰς κόνιν, εὐκό-
λοτρυφτος, εὐδραυστος, χαλαρός, ἀραιός, ἄνευ
συναχῆς.— || ξηρός, κονιορτοβριθής, ἀμμώδης (ἐπὶ
ἐδάφους) || ὡς ὄσα ἢ ψαφασά=ἡ ἀμμώδης παραλία, ἐν
ἀντιθ. πρὸς τὸ ἄλις [εἰ· ἔτυμ. βλ. ψάμμος· καὶ ψαθυρός].

ψαφαρό-τρίχος, ὄν (ψαφαρός + θριξ, = ψαφαρό-
θριξ (βλ. λ.).

ψαφαρό-χρως, ὄν, συνηρ. — **χρως**, ὄν (ψαφα-
ρός + χρωσ)· ὁ ἔχων τραχεῖαν ἐπιφάνειαν, τραχύ δερ-
μα, αὐχμηρός, ρυπαρός.

ψάφιγξ, **ψάφος**, ὄν, ἀντι ψήφιγξ, ψήφος (βλ. λ.).

Ψά, ὄν, ψά, ψῆς, ψῆ, ἀπρφ. ψῆν (οἱ φαινόμεν. ὁμα-
λοι τύποι ψῆς, ψῆ, ψῆν εἶναι ἰσοφάνοι)· μελλ. ψῆ-
σας· ἄδρ. α' ἔψησα· παθητ., ἄδρ. α' ἔψηθην· πρκ. ἔψη-
μαι· ψάσω ἑλαφρῶς τὴν ἐπιφάνειαν, τριβῶ || ἀποτρι-
βῶ, ἀποπογγίζω, καθορίζω || διὰ τῆς τριβῆς καθοστῶ
τι λεῖτον, τὸ λείανω, τὸ ὁμαλύνω || διὰ τῆς τριβῆς
κατατρίβω τι, τὸ συντριβῶ, τὸ ἐξαφανίζω.— || ἀμτβ.,
διαλύομαι εἰς κόνιν, ἐξαφανίζομαι, καταρρέω.

ἔτυμ.: ψάω-ψάω (*ψηῖω), ἀπρφ. ψῆν· ψάω· ψάω,
ψαστός· ψίω, ψίξ (βλ. bhesēi-)· ψάω (βλ. bh(e)-
sēu)· ψῆξω, ψῆγμα, ψῆκτηρα (πρβλ. 'Ἡουχ. εἰσακτῆρ·
ψῆκτηρα», εἰσάκταν· τῆν ψοκῆτην μάξαν)· ψῆξω
(πρβλ. σῶξω), ψῆξος (κόνις, ἄμμος)· ψοθία, ψο-
θίον (μικρὴ «μπουκία»)· ψομοός, νεοελλ. ψομί· ψο-
λός· ψορός, ψορά· πρβλ. συγγ. σανσκρ. bhāsati, bā-
bhasti, γ' πληθ. bāpāṣi (*-πι), psāṣi (συντετριμ-
μένος), bhāśman (τέφρο), bhāśīṣaḥ (ὁ κονιοποι-
μένος), φάμμος (*bhāśma) (=ἄλφια, 'Ἡουχ.), παλ-
γεμ. bar (γυμνός), νεογεμ. bar, λιθ. bāsas· ἡ ρίζ.
ψῆ-, ψῆ-, ψῆ-, ψῆ- (λαπ. *bh(e)sā-, *bh(e)sē-, *bhesō-,
*bh(e)-sēḥ κλπ. βλ. καὶ ψαθάλλω, ψαθυρός, ψάμα-
θος, ψάμμος, ψηρός, ψιλός, ψήφος· προσέτι δὲ καὶ
δ-ψον.

ψε, ὄν, ἀντι σφέ, σφέας, ὄν ψῆν ὄν, ἀντι σφῆν·
ἀείπειτο ἔγκλιτ· πρβλ. λατ. l-psi.

Ψε, ὄν, μελλ. ψέσω· ἄδρ. α' ἔψεσα· ὄν καὶ ἔνν,
ψέγω, μέμφομαι, κατακρίνω, κατηγοροῦ (ἀντιθ. τῆ
ἐπεισένω), λατ. vituperō (μετὰ αἰτ.) || ψέγω τινά πε-
ρὶ τίνος=μέμφομαι τινά διὰ τι || ὄσα. μετὰ διπλῆς
αἰτ., ψέγω τινά τι=τὸν ψέγω εἰς τι (διὰ τι) || μετὰ
ουστ. αἰτ., ψέγω νόγους.

ἔτυμ.: ψέγω· ψόγος· ψογερός (πρβλ. παρ' 'Ἡουχ.
ā-sanktos· ἀγαθός· παρὰ ε' Pīntvoni Tarantīva», τ. ἔ.
āsanktos=ἀψογός, γ· σ·)· ἄθεθ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς
ὑπόκειται ἐπέκτασις τῆς ρίζ. τῆς μαρτυρουμένης ἐν τῆ
σανσκρ. bābhasti (συντριβῶ, κονιοποιῶ), psāḥi (κα-
ταμαοῦ, καταδροχθίζω), πρβλ. καὶ παλ-πορτ. zaka
(κατηγορῶ), zakard (ὁ κατηγορούμενος), γοτθ. za-
kan (κατήγορος) κατ' ἄλλους τὸ ψέγω εἶναι παρὰ γ.
τοῦ ψόγος, ὅπερ προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπιφθ. ψῆ- (εἰσακτῆρ,
πρβλ. ψόφος).

ψεδός, ἡ, ὄν (ψάω)· ἀποτετριμμένος, ἀπεξε-
σμένος, «μασημένος», ἀραιός || ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἔχων ἄ-
ραιὰς τρίχας, φαλακρός || γυν., ψιλός, γυμνός.

ἔτυμ.: ἐκ μεταπ. βαθμ. εἰς ρίζ. bhes- (τοῦ ψάω,
βλ. λ.)· τ. ἔ. λαπ. *bhs- > *bzh- + προσφ. τινί· κατ' ἄλ-
λους πρόκειται περὶ παραφθοραμένου τύπου ἀντι *ψα-
δός ἢ *ψῆ-δός· πρβλ. ψηρός, ψιλός.

ψεδυρός, ἄ, ὄν, ἢ **ψεδυρός**=ψιδυρός (βλ. λ.).
ψείω, ἐπ. ἀντι ψάω (βλ. λ.), ὅπερ εἶναι ἴων. ἀντι
ψάω (βλ. λ.).

ψεκάζω, **ψεκάς**· βλ. ψακάσω, ψακάς.

ψέκτης, -ου, ὁ (ψέγω)· ὁ ψέγων, ὁ μεμψόμενος,
ὁ ἐπικρίνων, ὁ κατηγορῶν, ὁ διὰ μομφῶν ὑποδι-
βάζων τὴν ἀξίαν τινός.

ψεκτός, ἡ, ὄν, ἢματ. ἐπιθ. τοῦ ψέγω· ὁ μεμψτός,
ὁ ἀξίος ψόγου, ἀξιόμειπτος, ὄν δυνατός τις (ἢ καὶ
πρῆξι) νά ψέξη, ἀντιθ. τῆ ἐπεισένωτς (βλ. λ.).—
ἐπιφθ. τῶς.

ΨΕΛΙΟΝ, τὸ (παρὰ μτρν. συχνά **ψέλλιον**)· τὸ κό-
σμημα τοῦ ὄραχίνου, «βροχιόλι», λατ. armilla || ἐν
τῆ πληθ., τὰ ψέλια, συνηθέστατον κόσμημα παρὰ
Πέρσαις (πρβλ. καὶ τὰ παρ' ἡμῶν «βροχιόλια», πλείο-
να τοῦ ἄνδρ. συνηροσμένα εἰς ἄν ὄλον).

ψελιο-φόρος, ὄν (ψέλιον + φέρω)· ὁ φέρων (φο-
ρῶν) ψέλια.

ψελίω, μελλ. -όσω (ψέλιον)· περιβάλλω ὡς διὰ
ψελίου, περιψίλω.

ψέλλιον, τὸ, μτρν. τόπος τοῦ ψέλιον (βλ. λ.).

ΨΕΛΛΟΨ, ἡ, ὄν· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προσφέρῃ
ὠρισμένα γράμματα ἢ συλλαβὰς, ὁ ψελλίζων ὡς
νήπιον, ὁ δαττορίζων («τσεβδός»), ὁ μὴ δυνάμενος
νὰ ἀρδρῶση πλήρεις τὰς λέξεις (διάφορον τοῦ τρα-
λός=ὁ προσφέρων γράμματα τὴν πλημμελῶς, παρεφθα-
μένον).— || ἐπὶ λέξων, ἢ ἀτελῶς ἀρδρουμένη, ἀ-
κατάληπτος, σκοτεινὴ.

ἔτυμ.: ψελλός· ψελλίζω· κίθ. λέξις πεποιμένη ἐκ
τοῦ ἤχου (ὄνοματοποιία), πρβλ. παλ-γεμ. hlsp, ἀγγλ-
ζαξ. hlsp («τσεβδός»).

ψευδ-αγγελός, ἔς, γυν. -τός = ψευδάγγελος (βλ. λ.).

ψευδ-αγγελία, ἡ (ψευδαγγελής)· ψευδὴς ἀγγε-
λία; ψευδὴς εἰδήσις.

ψευδ-άγγελος, ὄν (ψευδής + ἀγγέλω)· ὁ ἀγγέ-
λων ψευδῆ, ὁ φέρων ψευδῆ ἀγγελίαν.— ὡς ὄσα. ὁ
ψευδάγγελος=ὁ ψεῦστης ἀγγελιαφόρος.

ψευδ-ἀδελφός, ὁ (ψευδής + ἀδελφός)· ἐν τῆ Κ. Δ.
ὁ ψευδὴς ἀδελφός, ὁ προσποιούμενος τὸν χριστιαν-
όν, ἀλλὰ μὴ ὄν ἐν τῆ πραγματικότητι.

ψευδ-ἀμάμαξος, -νος, ὁ (ψευδής + ἀμάμαξος)
ψευδὴς ἀναξενδρός, οὐχὶ γνησίος ἀμπελος.

ψευδ-ἀπό-στολος, ὁ· ἐν τῆ Κ. Δ. ὁ ψευδὴς ἀπό-
στολος ἢ πρεσβευτής.

ψευδ-αρτάβη, ὁ (ψευδής + ἀρτάβη)· κωμικόν
πλαστον ὄνομα Πέρσου παρ' Ἀριστοφ. κατὰ λέξιν, ὁ
ἐσοφολόμενος μετρῶν, ὁ οἰσινεῖ ψευδομέτρως (βλ.
ἀρτάβη).

ψευδ-ατράφαξος, -νος, ἡ (ψευδής + ἀτράφαξος)
ψευδὴς ἀτράφαξος («σπανάκι»), κωμικὸν ὄνομα φυτοῦ
παρ' Ἀριστοφ.

ψευδ-αττικός, ἡ, ὄν (ψευδής + ἄττικός)· ὁ ψευ-
δὴς (θηλ. ὁ οὐχὶ γνησίος) ἄττικός, ὁ φαινομενικῶς
μόνον ἄττικός (κατ' ἄλλους τονιστέον ψευδάττικός).

ψευδ-αυτό-μολος, ὁ, ἡ (ψευδής + αὐτόμολος)· ὁ
προσποιητῶς αὐτομολῶν, ὁ προσποιούμενος ὅτι
ἠτύτομολοῖεν.

ψευδ-εν-έδρα, ἡ (ψευδής + ἐνέδρα)· ἡ ψευδὴς ἐν-
έδρα, προσποιητὴ ἐνέδρα.

ψεύδο, ἐπ. προστ. τοῦ ψεύδομαι.

ψευδ-ηγόρεός, μελλ. -ήσω (ψευδηγόρος)· ὁμιλῶ
ψευδῶν, λέγω πράγματα μὴ ἀληθῆ, ψεύδομαι.

ψευδ-ηγόρος, ὄν (ψευδής + ἄγορεύω)· ὁ λέγων
ψευδῆ· ὁ ψευδολόγος.

ψευδ-λογέω, μελλ. -ήσω = ψευδολογέω (βλ. λ.).

ψευδής, ἔς, γυν. -τός (ψεύδομαι)· ἐπὶ πραγμ., ὄν
καὶ ἔνν, ψευδὴς, μὴ ἀληθής, «ψευδτικός», λατ. men-
dax, falsus, ἀντιθ. τῆ ἀληθής. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ
ψευδόμενος, ψευδολόγος: ψευδής φαίνομαι (= ὄποι-
δεῖκνύομαι ψευδόμενος.— ὡς ὄσα. ψευδής, ὁ=ὁ ψεύ

στης | **πᾶ ψευδή**—τά ψεύδη, ψεύματα, «ψέμματα». — **ψευδῆς λόγοι** — ψευδεῖς, ουλλογιαμοί, σοφίσματα, ἀπά.αι.— || παθητ., ὁ ἐψευδόμενος, ὁ ἠπατημένος, ἐξηπατημένος.— || παρ' ἄτ. ἀνώμ. βπερθ. **ψευδίστατος**, η, ο— ὁ καθ' ὑπερβολὴν ψευδόμενος, μέγας τερατολόγος | ὡς οὐα. ὁ **ψευδίστατος** = ὁ ἀρχιψεύστης, πρωτοψεύστης.

ψεύδεις, -ιος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντι **ψευδῆς** (βλ. λ.). **ψευδο-βοήθεια**, ἡ (ψευδῆς + βοήθεια)· ψευδῆς βοήθεια, προσποιητὴ βοήθεια.

ψευδο-διδάσκαλος, ὁ (ψευδῆς+διδάσκαλος)· ψευδῆς διδάσκαλος, «ψευτοδάσκαλος».

ψευδο-κῆρυξ (καὶ —**κῆρυξ**), -θικος, ὁ (ψευδῆς + κῆρυξ)· ὁ ψευδόμενος κῆρυξ, ψευδῆς κῆρυξ, «ψευτοκῆρυκας».

ψευδο-κλήτεια, καὶ —**τία**, ἡ (ψευδῆς+κλήτεια)· ψευδῆς κλήτεια εἰς τὸ δικαστήριον, ψευδῆς ὑπογραφή μάρτυρος ἐν τινὶ μνηύσει || **γραφή ψευδοκλήτειας**—ἀγωγή κατὰ τοῦ ἐνεχομένου εἰς τὴν ψευδὴ κλήτειαν ἢ τὴν ψευδὴ ὑπογραφήν.

ψευδο-λίτρος, ον (ψευδῆς+λίτρον)· παρ' ἄτ. ἀντι **ψευδόνιτρος**—ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ψευδοῦς νίτρου (ἢ ἐκ νοθευμένης σόδας).

ψευδο-λογέω, μελλ. -ήσω (ψευδολόγος)· λέγω ψευδῆ, διαδίδω ψευδεῖς φήμας, ὡς καὶ νῦν ψευδολογῶ, ψευδομαι.

ψευδο-λογία, ἡ (ψευδολογέω)· ὡς καὶ νῦν, ψευδολογία, ψευδῆς λόγος, ψεύδος, ψευδῆς διάδοσις.

ψευδο-λόγος, ον (ψευδῆς+λέγω)· ὡς καὶ νῦν, ψευδολόγος, ψευδολογῶν, διαδίδων ψευδεῖς φήμας, ψεύσσης.

ψευδο-μάντις, -σως, ὁ, ἡ (ψευδῆς+μάντις)· ψευδῆς μάντις, ψευδοπροφήτης, «ψευτοπροφήτης», μάντις ψευδόμενος (προφητεῖαν ψευδῆ), τοῦ ὁποίου αἱ προφητεῖαι δὲν ἐπαληθεύουν.

ψευδο-μαρτύρη, μελλ. -ήσω (ψευδομάρτυς)· ὡς καὶ νῦν, ψευδομαρτύρῳ, εἶμαι ψευδομάρτυς, μαρτυρῶ ψεύδως, δίδω ψευδὴ μαρτυρίαν, ὡς μάρτυς καταδέτω ἀναληθείας.

ψευδο-μαρτύρια, ἡ (ψευδομαρτυρέω)· ὡς καὶ νῦν, ψευδομαρτυρία, ψευδῆς μαρτυρία, ψευδῆς κατάθεσις μάρτυρος, ψευδορκία || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **ψευδομαρτυριῶν ἀλλοκομαί** = καταδικάζομαι ἐπὶ ψευδορκίᾳ | **ψευδομαρτυριῶν ἀλεῶ τινα** = τὸν καταδικάζω ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ.

ψευδο-μαρτύριον δίκη = καταγγελία (μῆνυσις, ἀγωγή) ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ (ἐπὶ ψευδορκίᾳ).

ψευδο-μάρτυς, -ῆρος, ὁ (ψευδῆς + μάρτυς)· ὡς καὶ νῦν, ψευδομάρτυς, ψευδῆς μάρτυς, μάρτυς ψευδόμενος (καταδέτων ἀναληθῆ).

ψευδο-νίτρος, ον (ψευδῆς + νίτρον)· βλ. **ψευδόνιτρος**, ὁ ἐκ ψευδοῦς νίτρου (νοθευμένης σόδας) κατεσκευασμένος.

ψευδο-νύμφευτος, ον (ψευδῆς+νύμφευτος)· ὁ ψευδῶς (οὐχὶ δηλ. πράγματι) νυμφευμένος || **ψευδονύμφευτος γάμος**—ψευδῆς γάμος (μὴ τελεσθεὶς δηλ. ἐν τῇ πραγματικότητι).

ψευδο-πάρθενος, ἡ (ψευδῆς+παρθένος)· ὡς καὶ νῦν, ψευδοπάρθενος, ἡ προσποιουμένη τὴν παρθένον, ἀλλὰ μὴ οὐσα πράγματι.

ψευδο-ποιός, ὄν (ψευδῆς+ποιέω)· ὁ δημιουργῶν (μηχανουόμενος) ψευδῆ.

ψευδο-προφήτης, -ου, ὁ· ὡς καὶ νῦν, ψευδοπροφήτης, προφήτης ψευδόμενος, προφητεῶν ψευδῆ.

ψευδο-ορκέω, μελλ. -ήσω (ψευδοορκός)· ὡς καὶ νῦν, ψευδοορκῶ, ὀρκίζομαι ψεύδως, γίνομαι ἐπίορκος, εἶμαι ἐπίορκος, παραβαίνω τὸν ὄρκον μου.

ψευδο-ὀρκισ, ον (ψευδῆς + ὀρκισον)· ὁ ὀρκισθεὶς ψεύδως, ὁ ἐπίορκος, ψευδοορκός.

ψευδο-ορκός, ον (ψευδῆς + ὀρκός) = **ψευδοορκός** (βλ. λ.).

ψεύδω, τό, γεν. -εος· ἐκ. δοτ. πληθ. **ψεύδεσσι** (ψεύδω)· ὡς καὶ νῦν, ψεύδος, «ψέμμα, ψευτρία», ἀναλήθεια || δόλος, ἀπάτη.— || ἐξάνθημα («σπιρί») ἐπὶ τῆς ρινός.

ψευδο-στομέω, μελλ. -ήσω (ψευδοστόμος)· ὁμιλῶ ψεύδως, ψευδομαι.

ψευδο-στόμος, ον (ψευδῆς + στόμα)· ὁ ὁμιλῶν ψεύδως, τοῦ ὁποίου τὸ στόμα ἐκατομίζει ψεύδη || **ἐπὶ ποταμῶν**, ὁ ἔχων ψευδῆ (δηλ. πεφραγμένα) στόματα (δηλ. ἐκβολάς).

ψευδο-φήμος, ον (ψευδῆς + φήμη)· ὁ ψευδοῦς προφητείας, ὁ ψευδοῦς προοικονισμοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς ψευδῆ προφητεῖαν.

ψευδο-χριστός, ὁ (ψευδῆς+Χριστός)· ὁ ψευδῆς Χριστός, ὁ νομιζόμενος Χριστός (Κ. Δ.).

ΨΕΥΔΩ, μελλ. **ψεύσω**· ἀόρ. α' **ἔψευσά**· παθητ., ἀόρ. α' **ἐψεύσθην**· πρκ. **ἔψευσμαι**· διὰ ψευδολογίῶν ἐξαπατῶ τινα || μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πραγμ., **ψεύδω τετὰ τενος**—δι' ἀπάτης ἀφαιρῶ ἀπὸ τινα πράγματι, τὸν ἐξαπατῶ εἰς τι· **ἔψευσάς με ἐλπίδος**—μὲ ἐξηπάτησας ὡς πρὸς τὰς ἐλπίδας ποῦ ἔτρεφον, μοῦ διέψευσας τὰς ἐλπίδας μου.— παθητ., ἀπατῶμαι, ἐξαπατῶμαι, πλανῶμαι εἰς τι (ὡς πρὸς τι)· **ἔψευδομαι γνώμῃ**—ἀπατῶμαι εἰς τὴν κρίσιν μου, σχηματίζω ἐσφαλμένην γνώμην | **ψεύδομαι δειπνοῦ**—ἐξαπατῶμαι (ἐθγαίνω γελασμένως) ὡς πρὸς τὸ δειπνοῦν | **ἔψευσμένους τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως**—εὐρεθέντες ἠπατημένοι (ἀπατηθέντες, πλανηθέντες) εἰς τὴν γνώμην των περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων (σχηματισάμενοι ἐσφαλμένῳ γνώμην περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων) || ἀπολ., εἶμαι ἐσφαλμένος, εἶμαι ψευδῆς· ἡ **τρίτη τῶν δόξων μάλιστα ἔψευσται**—ὁ τρίτος τρόπος ἐξηγήσεως εἶναι ψευδέστατος.— || μετὰ αἰτ. πραγμ., παριστάνω (παρουσιάζω) τι ὡς ψευδές ἢ ὡς ἀπάτην, διαψεύδω· **ψεύδει ἢ πείνοια τὴν γνώμην**—ἡ δευτέρα σκέψις διαψεύδει τὴν πρώτην. 2) παρομοίω τι, τὸ ψευτικῶς, παρομοίω, ὀδετῶ || παθητ., ἢ **ψευσθεῖσα ὑπόσχεσις**—ἡ μὴ τηρηθεῖσα ὑπόσχεσις | **πάντα πρὸς ὑψῆς ἔψευσται**—πάντα ψεύδως ἀνηγγέλησαν εἰς ὑμᾶς.

Ἀρχαιότερον καὶ συνηθέστερον τὸ ἀποθ. ψεύδομαι, μελλ. **ψεύσομαι**· ἀόρ. α' **ἔψευσάμην**· καθ. πρκ. (μετὰ ἔνεργ. σημ.) **ἔψευσμαι**· ὡς ἀπόλ., ὡς καὶ νῦν, ψεύδομαι, λέγω ψευδῆ, ψευδολογῶ, φέρομαι ἀπατηλῶς, ἀπατῶ. 2) μετ' ἀπρφ., προσποιούμαι, προφαρίζομαι, οτι... 3) μετ' αἰτ. πραγμ., λέγω ψεύδος τι, λέγω τι τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀληθές. 4) γεν., εἶμαι ψεύστης, εἶμαι ἀπιστος, εἶμαι ἐπίορκος, εἶμαι ψευδομάρτυς.— || (ὡς τὸ ἔνεργ. **ψεύδω** II) διαψεύδω, παραβαίνω, ὀδετῶ· **ψεύδομαι ὀρκια** = παραβαίνω (ἀδετῶ) τοὺς ὀρκους | **ψεύδομαι συνθήκας**—δὲν τηρῶ τὰς συνθήκας | **οὐκ ἔψευσαντο τὰς ἀπειλάς**—δὲν διέψευσαν τὰς ἀπειλάς των (δηλ. ἐξεπληρώσαν πιστῶς τὰς ἀπειλάς των) | **τὰ χεῖματα ἔψευσμένοι ἦσαν**—εἶχον παραθῆ (παρέβησαν, ἠδέθησαν) τὸν λόγον των περὶ τῶν χρημάτων.— || (ὡς τὸ ἔνεργ. **ψεύδω** I), ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, τινα διὰ ψευδολογίῶν.

Ἔτυμ. ψεύδω· ψεύδος· ψευδῆς, ἐς· ψεύστης· **ψυδρός· ψυθῆς· ψυθός· ψυθῶν**· σκοτειν. ἔτυμολ. κατὰ τινὰς συγγ. τῷ σανσκρ. kṣṍ-dāli (συντρίβω, κοινοποιῶ, ἀλεῶ), kṣṍda-h (κόνις, ἄλευρον), σανσκρ. kṣudra-h (μικρός, ἀσημαντός, ἐπιποτένιος), παλαιαυ. chudh (μικρός· ἀνεπορκῆς· εὐτελής, κοκός), ἐξ ἰαπ. *qns- κατ' ἄλλους ἄλλως.

ψευδ-ώνυμος, ον (ψευδῆς+δνυμα, αἰολ. ἀντι. δ-νομα)· ὁ ἔχων ὄνομα (πλαστόν), ὁ ὑπὸ πλαστόν ὄνομα, ὁ ὑπὸ ψευδώνυμον, ὁ ψευδῶς ὀνομασθεὶς.—ἐπιρρ. -μοσ.

ψεύδης, ἐπίρρ. τοῦ **ψευδῆς**· ὡς καὶ νῦν, ψεύδως, ἀναλήθως (ἀναληθῶς).

ψευδ-οστει, -ῆρος, ὁ, ἡ (ψεύδης+στεινέω)· ὁ μιῶν τὸ ψεύδος καὶ τὴν ἀπάτην.

ψεύσμα, τό (ψεύδω)· ψεύδος, ψεύσμα, ἀναλήθεια, ἀπάτη.

ψεύστέω, μελλ. -ήσω (ψεύστης)· εἶμαι ψεύστης, ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ, φέρομαι ἀπατηλῶς.

ψεύστης, -ου, ὁ (ψεύδω)· ὡς καὶ νῦν, ψεύστης, ψευδολόγος, ὁ λέγων ψευδῆ, ἀπατεῶν. 2) ὅσ. καὶ ὡς ἐπίθ., ὡς τὸ **ψευδῆς** (βλ. λ.)· ψευδῆς, «ψεύτικος», ἀπατηλός.

ψεφνός, ἡ, ὅν (ψέφος)· σκοτεινός, ἀμαυρός, || **μτρν.** ἐπὶ ἀνθρ.. σκοτεινός. Ἐγγνωστός, ἀσημαντός, χαμερπής.

ΨΕΨΟΙΣ, -εις, τό σκότος, σκοτάδι, καπνός, άτμός. *Ήτυμ.*: ψήφος (παρ' Ἑσυχ. ψέφας) ψεφάρός ψεφηνός ψεφαίος (βλ. λ. λ') πρβλ. σανοκρ. κ΄ζάρ πρβλ. και κτέφας.

Ψέω, ἰων. τύπος αντί ψάω (βλ. λ.). **Ψῆ**, γ' έν. ένεστ. τοῦ ψάω· έν φ ψῆ έπ. αντί Ήψη, γ' έν. πρτ. τοῦ ψάω.

Ψῆγμα, -ατος, τό (ψηχώ) τό διά τριβῆς ἢ ἀποξέωσης ἀποκοπὴν ἢ έκπεσόν' έκ τινος σώματος, ἀπόξεσμα, μικρόν τεμάχιον, μόριον, ρίνημα, λατ. ramentum || **Ψῆγμα χρυσοῦ**=κόνιν χρυσοῦ || και άπολ. **Ψῆγμα=Ψῆγμα χρυσοῦ** (κόνιν χρυσοῦ).

Ψηκτήρ, -ῆρος, ό=ψηκτρα (βλ. λ.).

Ψηκτρα, ἢ (ψηχώ)· ώς και νῦν, ψηκτρα, «βούρτρα», έργαλειον διά τοῦ όπολου άπέξεον τά σώματά των ό λουόμενοι, είδος Ήξστρου, Ήξοτης («Ήξοτρα»), ώς ἢ στλεγγίς (βλ. λ.).

Ψηλάφω, μελλ. -ήσω (ψάω)· ώς και νῦν, ψηλαφώ, «πασιπατέω», «ψάχνω» διά τῶν χειρῶν και τῆς άφῆς διά νά δδηγηθῶ (όπως οι τυφλοί, ἢ και οι έχοντες δρασιν έν τῷ σκότει) : *χερσὶ ψηλαφῶν* (έπ. αντί φάων)=προσπαθῶν νά άνευρη τον δρόμον του διά τῆς ψηλαφήσεως τῶν χειρῶν του (ψηλαφῶν μέ τās χείρας διά νά καταποισιδη), έπὶ τοῦ τυφλωθέντος Κύκλωπος || μετὰ αιτ. πράγμ., διά τῶν χειρῶν («ψηλαφιστάς») προσπαθῶ νά άνεύρω τι, ζητῶ τι ψηλαφῶν διά τῶν χειρῶν.— || ψηλαφῶ, δουπεύω, χαϊδεύω, ψάω, δπτομαι, λατ. *palpare, mulcere* || μτρφ., Ήξετάζω έπιμελῶς, έρευνῶ σκοτεινήν ὑπόδειον [δι' έτυμ. βλ. ψάλλω].

Ψηλάφημα, -ατος, τό (ψηλαφάω)· ώς και νῦν, τό ψηλάφημα, ἢ ψηλάφησις || θωπεία, χαϊδέμα.

Ψηλάφων, έπ. μχτ. τοῦ ψηλαφάω (βλ. λ.).

ΨΗ'Ν, **ψηνός**, ό μικρόν έντομον άναπτυσσόμενον έν τῷ καρπῷ τῆς άγρίας ουκῆς (βλ. *δλύνθος*) και τοῦ άρρενον φοινίκου [έκ τοῦ *ψῆ-ην (βλ. έν ψάω), πρβλ. τό παρ' Ἑσυχ. *επειπαινε την βάλανον*, «εστι δέ ο ψῆν είδος ζῴων όμοιον κώνωπι, δ εισδύεται εις τους δλύνθους τῶν σῦκων και πεπαινε αὐτούς»].

Ψηνός, μελλ. -ίω (ψῆν)· κρεμνέ άγρια σῦκα (*δλύνθους*) εις τήν ἡμερον ουκῆν (ἢ τοὺς καρπούς τῶν άρρένων φοινίκων εις τοὺς θήλεις φοινίκας), διά τῷ κεντῆσιων οι *ψηνες* (βλ. ψῆν) τοὺς καρπούς των και έπισπεύουσιν τήν ώριμόσιν των (πρβλ. και *ερινάζω, δλυνθάζω*) || έντεῦθεν και μτρφ. (παρὰ τοίς κομικοίς), έπὶ τῆς ουνουσίας.— || γράφω κωμῶδιον φέρουσαν τόν τίτλον *οὐ ψῆνες* (έπὶ τοῦ Κωμικοῦ Μάγνητος).

Ψηνός, δωρ. **Ψῆνός**, ό· ώς τό *ψεδνός* ἢ *ψιλός* (βλ. λ. λ.), *φαλακρός* (βλ. λ. ώς και νῦν) [πρβλ. Λοκρ. κύρ.δν. *Ψῆνός*, παρ' Ἑσυχ. «*ψηλήνης: τῶν άλεκρυθῶν οὐ νοθογένταις*» (τ. έ. πετεινοὶ «χωρίς χαρχάλι») (λαπ. *bzhā-, πρβλ. έλλ. *ψῆ-, ψη-, ψῶ-, ψῆ-*), (βλ. έν ψάω, *ψιλός*)].

Ψῆξις, -εως, ἢ (ψηχώ)· ἢ ἀπότριψις, ἢ ἀπόξεσις, τό Ήξιμον διά τῆς ψῆκτρας, τό Ήξοτρίσμα· τό ἴππου.

Ψῆρ, γεν. *ψηρός*, ό, ἰων. αντί ψάρ (βλ. λ.).

Ψῆσσα, άττ. **Ψῆττα**, ἢ είδος πλατέος ἰχθύος, ἢ «γλωσσός» ἢ ρόμβος, «σιάκι», πλευρονήκτης, λατ. rhombus.

Ήτυμ.: **Ψῆσσα** (-ττα) πιθ. συγγ. τῷ *ψηχώ, ψάω*· διά τήν σημασ. πρβλ. τό ἱταλ. *lima*, γαλλ. *limande* : λατ. *lima*.— και' άλλους συγγ. τῷ λατ. *squallina* («σκυλόψορο») (ιαπ. *sqvāt· : *qvsāl-).

Ψηφίδο-φόρος, ον (*ψηφίς+φέρω*)· ό δίδων τήν ψῆφόν του, ό ψηφίζων, ό έχων δικαίωμα ψῆφου, ό ψηφοφόρος.

Ψηφίζω, μελλ. -ίω, άττ. -ιῶ (*ψηφός*)· λογαριασῶ ἢ ἀριθμῶ (κυρ. διά λιδαρίων), λατ. *calculo*.— || μέσον, **ψηφίζομαι**, μελλ. -ίσσομαι, άττ. -ισθμιοι· άδρ. α' *έψηφισάμην*· παθ. πρκ. *έψηφισομαι*· δίδω τήν ψῆφόν μου διά λιδαρίου ριπτομένου έντός ψηφοδόχου κάλπης || **ψηφίζομαι ές ὑδρίαν**=ρίπτω τήν ψῆφόν μου εις τήν ψηφοδόχον ὑδρίαν || γεν., ψηφίζω, λατ. *suffragari* || **ψηφίζομαι τινι**=ψηφοφορῶ (ψηφίζω) ὑπέρ τινος (πρσο.). 2) μετ' αιτ. πραγμ., ψηφίζω ὑπέρ τινος (πραγμ.), ψηφίζω διά τι, διά τῆς ψῆφου μου έπιδοκιμάζω τι : *ψηφίζομαι τινι τόν πλοῦν* = έγκρίνω

(διά τῆς ψῆφου μου) τό ταξιδιον τινος || ώς. άποφασίζω διά τῆς ψῆφου μου, γεν. άποφασίζω : *κλήρον τινι ψηφίζομαι*=διά τῆς ψῆφου μου έπιδικάζω (κατακυρῶ) τήν κληρονομίαν εις τινα, 3) μετ' άπρφ. δίδω τήν ψῆφόν μου (άποφασίζω) νά πράξω τι.— || ά. άδρ. α' *έψηφισθην* και άνίστε ό πρκ. *έψηφισομαι* ειναί έν χρῆσει έν παθτ. ένολίς, άποφασίζομαι διά ψηφοφορίας, έπιδικάζομαι (κατακυροῦμαι) διά ψηφοφορίας : *τοίς στρατηγοίς εἶ του προσδέοινο ψηφισθῆναι ές τόν έκπλοῦν*=νά ψηφισθῆ (νά άποφασισθῆ) διά ψηφοφορίας, νά ληφθῆ διά ψηφοφορίας άπόφασισ πρτ παντός) ό, τι δά έχειρίζοντο έπὶ πλέον οι στρατιῶται διά τήν έκστρατείαν.

Ψηφίς, -ίδος, ἢ, ὑποκορ. τοῦ **ψηφός** (βλ. λ.)· μικρό ψῆφος, λιθάριον, «λιδαράκι», «χαλίκι» || λιθάριον δι' οὐ ἠρίθμων και έλογαριαζον, και δι' οὐ ώς. έψηφοφόρου, λατ. *calculus*.

Ψηφισμα, -ατος, τό (*ψηφίζομαι*)· ώς και νῦν, ψῆφισμα, πρότασις έπικυρωθεσα διά ψηφοφορίας, άπόφασισ ληφθεσα διά ψηφοφορίας || έν Ἀθῆναις, άπόφασις τῆς Έκκλησίας τοῦ Δήμου, πρότασις έπικυρωθεσα έν τῇ Έκκλησίᾳ και περιδληθεσα τό κύρος και τήν μορφήν νόμου διά τῆς ψῆφου τῆς Έκκλησίας τοῦ Δήμου, θέσπισμα, δόγμα τῆς Έκκλησίας (έν αντιθέσει πρὸς τό *προβούλευμα*, τήν άπόφασιν δηλ. τῆς Βουλῆς, ἢτις υπεδάλλετο εις τήν Έκκλησίαν τοῦ Δήμου πρὸς ψῆφισιν) || **γράφω ψῆφισμα**=είσογω (φέρω, προτείνω) εις τήν Έκκλησίαν τοῦ Δήμου (έγγραφον) πρότασιν πρὸς έπικυρωσιν (ἢ άκρῶσιν), ὑποδάλλω σχέδιον νόμου τρόπον τινά ὑπό τήν κρίσιν τῆς Έκκλησίας τοῦ Δήμου || **ψηφισμα έπιψηφίζω** (έπὶ τῶν Προβέρων)=θέτω πρότασιν τινα εις ψηφοφορίαν || **ψηφισμα καθαιρέω**=καθαίρω (καταργῶ, άνακαλῶ) ληφθεσαν άπόφασιν, λατ. *abrogare*.

Ψηφισμάτο-πώλης, -ου, ό (*ψηφισμα+πωλέω*)· ό πωλῶν ψηφίσματα, ό έμπορευόμενος ψηφίσματα, ό έμπορος ψηφισμάτων, ό άσκων έμπόριον ψηφισμάτων (άποφάσεων τῆς Έκκλησίας τοῦ Δήμου).

Ψηφο-ποιός, ό (*ψηφός+ποιέω*)· ό κατασκευάζων ψηφίδας (λιθάρια) || μτρφ., ό οικονομῶν (έξαγοράζων) ψῆφους, ό δωροδοκῶν διά τήν προσέλκυσιν ψῆφων.

Ψῆφος, δωρ. **Ψῆφος**, ἢ (ψάω, ψέω)· μικρός λίθος, λιθάριον, λειον και άπεστρωγγυλωμένον έκ τῆς τριβῆς, ολα τὰ έν ταίς κοίταις τῶν ποταμῶν ἢ έν ταίς παραλίσαις, «χαλίκι, χοχλοδάκι, θόσσαλο, θόλι, ψηφίδα», λατ. *lapillus*.— || λιθάριον έκ τῶν χρησιμοποιουμένων διά τήν άριθμισμόν, «μάρκα», λατ. *calculus*.— έν τῷ πληθ. **ψηφός**=λογαριασμοί, ὑπολογισμοί : *καθαρεὶ ψηφός*=άκριθίς Ήξίσωσις, πλήρης ἰσολογισμός || *οὐ περι τῶς ψηφός* = οι λογιστοί, οι λογιστικοί. 2) παρ' άττ., λιθάριον χρησιμοποιουμένου κατά τās ψηφοφορίας, ότε έρρίπτετο εις τήν πρὸς τοῦτο ὠρισμένην *ὑδρίαν* (ψηφοδόχον κάλπην), ώς και νῦν ψῆφος || **ψηφον φέρω**=δίδω τήν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ, λατ. *suffragium ferre* || **ψηφω κρίνω, ψηφω διακρίνω**=άποφασίζω διά τῆς ψῆφου μου || **ψηφός γίγνεται περί τινος**=γίνεται ψηφοφορία περί τινος || **τήν ψηφον έπάγω**=προτείνω ψηφοφορίαν (έπὶ τοῦ προεδρευόντος), ώς τό *έπιψηφίζω* (βλ. λ.) || **ψηφός έκαιετο** ός. τό διά τῆς ψηφοφορίας άποφασίζόμενον, ἢ άπόφασις τῆς Έκκλησίας : **ψηφός καταγνώσεως**=καταδικαστική άπόφασις || έντεῦθεν, πῶσα άπόφασις, οιασδηποτε φύσεως ψῆφισμο. 3) «**ψηφός Ἀθηνῶς**» (λατ. *calculus Minervae*) είχε καταστή προοιμιώδης φράσις δηλοῦσα άθῶσιν (πιθ. έπὶ ἰσοψηφίας)· διότι ἢ Ἀθῆνᾶ, κατά τήν μυθολογίαν, άπενέβη ὑπὲρ τοῦ Ὁράτων και άπέτυχε τήν άθῶσίν του, θταν αὐ ψῆσῶν δικαστῶν άδημιούργησαν περιπτώσιν ἰσοψηφίας : Ἡ ψηφοφορία «**διά ψῆφός**» ἦτο βαβαίως έντελῶς διάφορος τῆς «**διά κῆρυ**» (τ. έ. διά κλήρου)· ἢ **ψηφός** έχρησιμοποιετο κατά τās δικασ., έν τοίς δικαστηρίοις, ό δά **κύσμος** κατά τήν έκλογήν τῶν άρχόντων. Αὐ καταδικαστικοὶ **ψηφός** ἦσαν άνίστε τρυπημένα (εστρατημένα, όπως έλέγοντο) πρὸς εύκολωτέραν διάκρισιν από τῶν άθῶστικῶν, αἰτινες ἦσαν *πλήρεις* (βῆν έφερον δηλ. θπήν). 4) **ψηφός** έκ-

λαίτο ἐνίοτε ἀκόμη καὶ ὁ τόπος ἔνθα διεξήγετο ἡ ψηφοφορία (ὅπως πεσοὶ ἐκαλείτο ἐνίοτε καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἔποιζον τοῦ πεσοῦς).

Ἔτυμ. *ψηφός*, δωρ. *ψάφος*, λαοβ. *ψάφιγξ* (κατὰ τὸ *λαίγξ*) δι' ἔτυμ. βλ. *ψάμος* παράγωγα: *ψηφίζω* *ψηφός*: *ψηφισμα*, γορτ. *ψάφιμμα* *ψηφός* τ. ἔ. ἔξ. ἱαπ. ρίζ. *bhsā- παραλλ. τῆ *bhsē-, περὶ ὧν βλ. *ψάω*, *ψάμος*.

Ψῆχος, μελλ. -ξω, ἐκ τοῦ *ψάω* (ὡς *σμήχω* ἐκ τοῦ *σμάω* καὶ *νήχω* ἐκ τοῦ *νώω*) *ψάω*, δωπεύω, τρίβω, ξυστριζώ (ἴκπον), ἀπομάσσω, λατ. *demulcere*. — **Ψ** φθεγγόμενον διὰ τῆς τριθῆς, κατατριβώ εἰς λεπτὰ μόρια, ἀποτριβώ, ἔξασλείφω. [ἔι' ἔτυμ. βλ. *ψάω*].

ΨΙΑΪΩ, δωρ. *ψιάδδω*, μελλ. -άσω (*ψιάς*) = *ψακάς* (βλ. λ.). 2) παίζω, πηδῶ, σκιρτῶ, διασκεδάζω, εἶμαι εὐθυμος, ἀστειεύομαι.

Ἔτυμ. λακ. *ψιάδδω* (=ἀττ. **ψιάζω*) πρβλ. Ἡσυχ. *ψιάδ* *ψακά*, *γελόισμα*, *παίγνια* σκοτειν. ἔτυμ. κατὰ τινος συγγ. τοῖς *ἐψιάσθαι* *ἐψία* (βλ. λ. λ.).

ΨΙΔΟΣ, ἰων. *ψιδος*, ἢ στρώμα (πλέγμα) ἐκ δοῦρλων ἢ σχοίνων, ὡς καὶ νῦν *ψιδος*, *ψάδασ*, λατ. *storea* [σκοτ. ἔτυμολ.].

ΨΙΔΩΣ, δωρ. αἰτ. πληθ. τοῦ *ψιάδω*. **Ψιάς**, -άδος, ἢ (*ψιάω*) = *ψανάς* ἢ *ψεκός* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν *ψεκός*, *ψιχάλας*, *ρανίς*, *στογών* || ἐν τῷ πληθ., *στογόνες* *βροχίης*, *ψιλή* *βροχίη*.

Ἔτυμ. *ψιάς* πρβλ. Ἡσυχ. *εψιάζει* *ψανάζει*, *εψιάκα* *ψανάδα*, *εψιζομένη* *κλαίονσα* (ἱαπ. *bzhī- (βάζ. bhesjī-) βλ. *ψία*, *ψάω*).

ΨΙΖΩ, ἢ **ΨΙΩ** ἐκ τοῦ πρώτου ἔχομεν μελλ. *ψιῶ*, παθ. πρκ. *εψίσμαι* ἐκ τοῦ πρώτου ἔχομεν ἀόρ. α' *εψίσα*, μέσ. μελλ. *ψίσομαι* ὡς τὸ *ψωμίζω* (βλ. λ.), τρέφω, τρέφω διὰ τοῦ μαστοῦ, δηλαδὴ ἢ = *ποιεῖζω* (βλ. λ.). — ὡς μέσον, μασῶ — ὡς παθητ., τρέφομαι [συγγ. τοῖς *ψωμός*, *ψωμίζω*, π.θ. δὲ καὶ τοῖς *ψίζε*, *ψιχίον*].

ΨΙΘΥΡΙΖΩ, δωρ. *ψιθυρίδω* μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ (*ψιθυρός*) ὡς καὶ νῦν, *ψιθυρίζω*, ὁμιλῶ χαμηλοφώνως, ὁμιλῶ εἰς τὸ οὖς τινος || ὡς. τὸνδορίζω, *εμουρμουρίζω*. 2) ἐπὶ παντός δορυβίου, μαλακοῦ ὡς ὁ *ψιδυρός*, οἷος εἶναι ὁ τῶν φύλλων τῶν δένδρων, σειομένων ὑπὸ ἔλαφρου ἀνέμου δροῖζω.

ΨΙΘΥΡΙΣΜΑ, -ατος, τὸ (*ψιθυρίζω*) ὡς καὶ νῦν, *ψιθυρίσμα*, τὸ *ψιθυρίζειν*, τὸ ὁμιλεῖν χαμηλοφώνως. 2) πᾶς ἔλαφρός ἤχος ἢ δόρυβος, τὸ δρόσιμα, ὁ δροῦς (τῶν φύλλων π. χ. δένδρου, σειομένων ὑπὸ ἔλαφρος πνοῆς ἀνέμου).

ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ, ὁ (*ψιθυρίζω*) ὡς καὶ νῦν, ὁ *ψιθυρισμός*, τὸ *ψιθυρίζειν*, τὸ ὁμιλεῖν χαμηλοφώνως (*ψιθυριστά*). 2) ὁ *ψιθυρισμός* συκοφαντίας, τὸ συκοφαντεῖν, τὸ λοιδορεῖν. 3) ἔλαφρός ψόφος, δροῦς, δρόσιμα.

ΨΙΘΥΡΙΣΤΗΣ, -οῦ, ὁ (*ψιθυρίζω*) ὁ *ψιθυρίζων* || ὁ διαβάλλων, ὁ συκοφάντης.

ΨΙΘΥΡΟΣ, ον' ὁ *ψιθυριστικός*, *ψιθυρίζων* || *συκοφαντικός*. — || ὡς οὖσα, ὁ *ψιθυρός* = ὡς καὶ νῦν, ὁ *ψιδυρός*, ὁ ἔλαφρός ἤχος ἢ δόρυβος, ὁ δροῦς, τὸ δρόσιμα. **Ἔτυμ.** *ψιθυρός* *ψιθυρίζω* (-ίσθω) *ψιθύζομαι* *ψιθύρισμα*, -μός πρβλ. Ἡσυχ. *εψέδωρα* *ψιθυρός*, *εψιδόνες* *διάβολοι*, *ψιθυρός*, *εσοιθήης* *ψιθυρός*, *ἀλαζών*, *διάβολος* κατὰ τινος ἐκ προσφ. *ψυθ- > *ψιθ-* κατ' ἀνομ. κατ' ἄλλους ἐν τῷ *ψιθ-* ὑπόκειται ἀπέκτ. τοῦ ἱαπ. *bzh-, bhs-, μεταπτ. βαθμ. ἐκ τοῦ *bhes- τοῦ ἐν τῷ οἰονοκρ. bhāstrā (ἀσκός, φουγιήρ), bābhastī (φουσῶ).

ΨΙΛΟ-ΜΕΤΡΙΑ, ἢ (*ψιλός*+*μέτρον*) ἢ ἠρωική (ἐπική) ποίησις, διότι δὲν συνωδεύετο ὑπὸ μουσικῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *λυρικὴν* ποίησιν.

ΨΙΛΟΪ, ἢ, ὄν' κυρ. ὁ ἀποτεριμμένος (ὡς ἐκ τοῦ *ψάω*, *ψέω*), ὅθεν ὁ διὰ τῆς τριθῆς ἀπομεινᾶς γυμνός, ὁ ἀπογυμνωθεὶς, γυμνός || μετὰ γεν., ὁ ἀπογυμνωθεὶς ἀπὸ τι | ἐπὶ χώρας, ἢ ἀποψιλωθεῖσα ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς, ἢ ἀπομεινᾶσα δένδρος, δένδρος: *ψιλὴ ἀροαίς* = ἀρόρος (γεν. ἑκτάσις καλλιεργήσιμος) δένδρος (χρησιμοποιούμενος διὰ σιτηρὰ μόνον) || *πεδίον* *μέγα* *τε* *καὶ* *ψιλόν* = πεδιάς μεγάλη (ἐκτεταμένη) καὶ δένδρος || ἢ πληθὺς ἑκαρσείας γῆ *ψιλὴ δένδρεων* (Ἡροδ.) = γῆ δένδρος. — || ἐπὶ ζῳῶν, ὁ

γυμνός ἀπὸ τρίχας, ὁ στερούμενος τριχώματος ἄτριχος, ὁ γυμνός ἀπὸ πτερά, ἐποῦ δὲν ἔχει πούπυλας, «ἀμόλλιστος», γυμνός, λατ. *calvus*: *ἴβες* *ψιλὴ κεφαλὴν* = ἡ ἰδίς ἢ μὴ ἔχουσα πτερά εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ φαλακρά. 2) γενικῶς, γυμνός, μὴ κεκαλυμμένος, ἀκάλυπτος || μετὰ γεν., γυμνός ἀπὸ τι, ἑσπερημένος τινός, κεχωρισμένος ἀπὸ τι: *ψιλὴ σώματος οὖσα ἢ ψυχῆ* = ἡ ψυχὴ οὖσα κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ σώματος || *ψιλὴ τρόπις* = «καρένας» χωρὶς τᾶς ἐκατέρωθεν τῆς σάνιδας, «σκέτη καρένας» || *ψιλὴ θροῖδας* = *μαροῦλι*, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔχουν ἀποκοπῆ τὰ πλάγια φύλλα. — || ἐν τῷ ἀττ. πρῶτῳ λόγῳ, ὡς ὅρος στρατ., οἱ *ψιλοὶ* (ἐνν. *δελίων*) = στρατιῶται ἔλαφρῶς ὠπλισμένοι (*τοξόδοξοι*, *σφενδοθήται*), συνών. τῷ *γυμνήταις* (βλ. λ.) καὶ ἀντιθ. τῷ *δελίταις* (βλ. λ.) | *ψιλὸς ἵππος* = ὁ ἄνευ ἵπποσκευῆς ἵππος, ὁ ἄνευ σάγματος ἢ γεν., ἄσπλος, γυμνός, ἀνυπεράσπιστος. — IV *ψιλὸς λόγος* = ὁ πεζὸς λόγος, ὁ στερούμενος τοῦ γνωρίσματος τῆς στιχουργίας (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποίησιν) || ὡς. *ψιλὸς λόγος* = ἄπλοῦς λόγος, ἀπλοῦς ἰσχυρισμός ἄνευ ἀποδεικτικῶν ἐπιχειρημάτων. 2) *ψιλὴ ποίησις* = ἀπλὴ ποίησις, ἄνευ μουσικῆς δηλ., τ. ἔ. ἢ *ἐπεικὴ* ποίησις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *λυρικὴν* πρβλ. *ψιλομετρία*.

Ἔτυμ. *ψιλός* *ψίλας*, -ᾶκος (ἄτριχος, ἀγένειος, σπανός) *ψιλόω* (ἱαπ. *bzhī- (<bh(e)sēi- βλ. ἐν *ψάω*).

ΨΙΛΩΣ, μελλ. -ώσω παθητ. πρκ. *εψίλωμαι* (*ψιλός*) κυρ. ἀποτριβώ, καὶ δι' ἀποτριβῆς τᾶς τρίχας, καθιστῶ γυμνόν, ἀπογυμνώνω, ἀφαιρῶ τᾶς τρίχας, κάμνω φαλακρόν. — παθητ., ἀπογυμνώνομαι, γίνομαι φαλακρός. — || μετὰ γεν., ἀποστερῶ (τινα) ἀπὸ τι, ἀπογυμνώνω ἀπὸ τι, ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τι(να) || *ψιλῶ τινα* τὰ *πλεῖστα* *τῆς* *δυνάμεως* = ἀφαιρῶ ἀπὸ τινα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς δυνάμεώς του || γεν., τὸν ἄφινω γυμνόν καὶ ἀνυπεράσπιστον. 2) ἀποσπῶ τι ἀπὸ ἄλλο τι, ἐτὸ μαδῶ, ἐτὸ γδύνω || παθητ., ἀφαιρούμαι ἀπὸ τινος, ἀποσπῶμαι ἀπὸ τινος: *κερὰ ἐπιλωμένα τῶν δασέων* = ὀάρκες ἀπεσπασμένα ἀπὸ τὰ ὄσα.

ΨΙΛΩΣ, ἐπικρ. τοῦ *ψιλός* ἄπλως, μόνον.

ΨΙΜΙΔΙΟΝ, **ΨΙΜΙΔΟΣ** κλπ., μτγν. τύποι ἀντὶ *ψιμύθιον* κλπ.

Ψιμύδιον ἢ **ψιμυθίδιον** (καὶ μτγν. **ψιμίδιον**), τὸ (*ψιμύθος*) τὸ λευκόν τοῦ μολύβδου, λατ. *cerussa*, χρησιμοποιούμενον ὡς ἄλοιφῆ διὰ τὴν λεύκανσιν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου.

Ψιμυθίδω, μελλ. -ώσω ἄλοιφω διὰ ψιμυθίου, «εφκαιοδύνω» || μέσον, *ψιμυθιστῆμα* τὸ *προσώπον* = χρησιμοποιοῦ ψιμύδιον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου μου.

ΨΙΜΥΘΟΣ, ὁ ὁ ριζικός τύπος τοῦ *ψιμύθιον* (βλ. λ.): τὸ λευκόν τοῦ μολύβδου, μείγμα ἐξ ὄξειδου τοῦ μολύβδου καὶ ἀνδρακικοῦ ὄξεος, λατ. *cerussa*, χρησιμοποιούμενον ὡς λευκαντικόν τῆς ἐπιδερμίδος, εφκαιοσίδη.

ΨΙΝ, δωρ. ἀντὶ *σφίν*, ὡς *ψέ* ἀντὶ *σφέ*.

Ψίνομαι, ἀποθ. ἀπορρίπτω τὸν καρπὸν πρὶν ἢ ὠριμῶσθαι (ἐπὶ τῆς ἀμπέλου) [*ψίνομαι* *ψινάς*, -άδος (πρβλ. Ἡσυχ. *σεινάς* ἢ *φθαρτικῆς*)] περιέχει σ προερχόμενον ἐκ τοῦ φθόγγου *ρ*, πρβλ. Ἡσυχ. *εψίσις* *ἀπώλειτα* (*ψίσις* μτγν. τύπος ἀντὶ *φθίσις*), *εψείρει* *φθειρεῖ*, *εψατᾶσθαι* *προκαταλαμβάνειν* (: *φθάνα*) συγγ. ἄρα τῷ *φθίνω* (ψ- ἀντὶ φθ-) πρβλ. Κρητ. *ψινοτος* = *φθίνοτος*].

ΨΙΞ, ὁ καὶ ἡ, γεν. *ψιχός* ὄνομα πληθ. *ψιχες* (*ψίω*) μικρὸν τεμάχιον ὄστου, «ψίχα», «ψιχούλος».

ΨΙΤΤΑ = *σίττα* (βλ. λ.), δοκολικόν ἐπίφθογμα (= ταχέως, εὐδέως, κατὰ τὸν Ψολ.: εἰς θεοκρ. 4, 45).

ΨΙΤΤΑΚΟΣ, ὁ, ἢ **ΨΙΤΤΑΚΗ**, ἢ ὡς καὶ νῦν, *ψιττακός*, «παπαγάλος».

Ἔτυμ. *ψιττακός*, καὶ *ψιττανός*, καὶ *σιττανός*, καὶ *βιττανός* *ψιττάνη*, καὶ *σιττάνη* ἔξη λέξει: ἀγνώστου προελεύσεως πάντως || λατ. *psittacus* > νεογερμ. *Sittich*.

ΨΙΧΙΟΝ, τό, ὄνομα τοῦ *ψέ* (βλ. λ.).

ΨΙΩ (Α') ἀόρ. α' *εψίσα* = *ψίζω* (βλ. λ.).

ΨΙΩ (Β') σπανιῶτα. παρασχ. τῶν *ψάω*, *ψέω*, *ψηχῶ* (βλ. λ. λ.) | *σχίω* ἢ κόπτω εἰς τεμάχια, κατατριβῶ || *λειαίνω*, *λεπτύνω* || ὅθεν, μασῶ.

Έτυμ.: *ψίω* *ψίς*, γυν. *ψίχος* *ψίχη* (βλ. σημ.) *ψιχ-άρπαξ*, *άγος* (λατ. **bzihi-*, **bzihi-*, ματαπ. βαθμ. *<ψιχ(ε)σι>*: *σανοκρ. bābhasti*, άλλ. *ψίλος*, *ψήχω*, *ψόχω* βλ. *ψέω*.

ψογερός, *ά*, *όν* (*ψόγος*): ο φιλόσοφος, ο αγαπών νά ψέγη (νά κατηγορή, νά κατακρίνη), φιλοκατήγορος || *δεις* *ψόγου*, *αξίωμεμπτος*.

ψόγιος, *α*, *όν* (*ψόγος*): φιλόσοφος, φιλοκατήγορος.— || *αξιόμεμπτος*.

ψόδος, *δ*, *όν* (*ψόφος* (βλ. λ.))— || *ψόλος* (βλ. λ.) || *ακαθάρια*.

Έτυμ.: *ψόδος* *πρβλ.* *Ήουχ. αψόδος* *ψώρα*, *ακαθάρια*, *αποθίον* *αϊθαλάδα*, *αψοθόν* *μίλαν* κατά τινος εκ του *ψόλος* κατά διαλεκτική μεταβολή, ως τό *lacryma* εκ του *δάκρυον* *πρόκειται* δηλ. *περί ριζ. έκτα*. εκ της *δhes-* (*σανοκρ. bhas*—*κονιοποιώ*), *δπαρ* *οιμδαίνε* *και* *έν τή λ. ψόλος* (=αϊθάλη, *εκαπνία*) (λατ. **bzi-olo-s*) βλ. *ψέω*.

ψόδοις, *εσσα*, *εν* (*ψόλος*): αϊθαλόδης, καπνώδης, πλήρης αϊθάλης ή καπνού || *έπί* *τό* *καρραυού*, *ώχρομαυρος* (*δαδέος* *έρυθρου* *χρώματος*) || *άντιθ.* *τφ* *αεγής* (=τό *ταχέως* *διάττων*) || *ώσ.* *έπί* *δψεως*, *άντιθ.* *τφ* *αϊθός* (βλ. λ.).

ψολο-κομπία, *ή* (*ψόλος+κομπία*): μεγαληγορία (*εμεγάλα* *λόγια*) *πού* *είναι* *χωρίς* *περιεχόμενον*, *όν* *καπνός*) *πρβλ.* *Σχολ.* (*έν* *Άριστοφ.* *Ήππ.* 698) *αψολοκομπία* *αϊθαλοκομπία*. *μεγαλοδοξία*, *μεγαληγορία*, *καπνοί* || *κενός* *δούρυδος*, *παραιορά* (*μανία*, *λύσσα*) *έξαιμιζομένη* *και* *άπολήγουσα* *έκ* *τό* *μηδέν*.

ΨΟΛΟΣ, *δ*: αϊθάλη, καπνός, ααβόλη, άτμός || *έπί* *καρραυού*, *ό* *μαυρίζων* *άλλό* *μή* *καίλων*.

Έτυμ.: *ψόλος* *πρβλ.* *Ήουχ. αψελός* *αϊθαλόδα* *ψολόεις* (βλ. λ.) βλ. *φέψαλος* (*πρβλ.* *και* *ψόθος* II).

ψοφέω, *μαλλ.* *-ήσω* *πρκ.* *έψοφισα* (*ψόφος*): *ποιώ* *ψόφον*, *δημιουργώ* *δούρυδον*, *ήχω*, *δουρυδω*, *κτυπώ*, *παταγώ*, *λατ.* *strepere* || *έπί* *τού* *δουρύβου* *τού* *παραγομένου* *όταν* *άνοιξη* *καυεις* *τήν* *θύραν* *έσωθεν*, *ψοφά* *τήν* *θύραν* (*έν* *άντιθέσει* *πρός* *τό* *κόπτα* *ή* *κρούω* *τήν* *θύρα*—*κρούω* *τήν* *θύραν*, *εγτυπώ* *τήν* *πόρτα*, *έξωθεν* *διά* *νά* *μου* *άνοιξουν*): *ει* *αι* *θύρας* *νύκτωρ* *ψοφειεν* = *άν* *άκουσθί* *ό* *τριγμός* *πού* *παράγεται* *όταν* *αι* *θύραι* *άνοιγώνται* *έσωθεν* (*λατ.* *si crepulisent fores*).

ψοφο-δεής, *ές*, *γεν.* *-έτος* (*ψόφος+δέος*): *ώς* *και* *νύν*, *ψοφοδής*, *ό* *φοβούμενος* *και* *τόν* *έλάχιστον* *δουρυδον*, *ό* *τρέμων* *και* *έκ* *τού* *έλάχιστου* *δουρύβου*, *ό* *εις* *άκρον* *δειλός*, *ό* *εποθιτήτορος*.— *έπικρ.* *-εώς*. **ψοφο-μήδης**, *ές*, *γεν.* *-εος* (*ψόφος+μήδης*): *ό* *μηχανώμενος* *ψόφους* (*κρότους*); *ό* *αγαπών* *τούς* *δουρυδους*, *ό* *προξενών* *δουρύβου*, *δουρυβώδης*.

ΨΟΦΟΣ, *δ*: *πας* *δυναδρος* *ήχος*, *δούρυδος*, *κρότος*, *άκανόνιστος* *ήχος* (*μή* *παραγόμενος* *άπό* *κανονικής* *περιοδικής* *κινήσεως* *τού* *άέρος*); *έν* *άντιθέσει* *πρός* *τήν* *έναρθρον* *φωσών* || *γεν.*, *δουρυβός*, *ήχος*, *λατ.* *strepitus* || *ό* *τριγμός* *ό* *ύπό* *άνοιγόμενης* *θύρας* *παραγόμενος*. 2) *άπλος* *ήχος*, *κενός* *ήχος*, *ψιλλός* *ήχος* *ή* *δουρυβός* (*κενός* *περιεχόμενου*); *δηλ.* *άνευ* *ώριμένης* *τινός* *σημασίας* *ή* *ώριμένου* *σκοπού*) || *τφ* *σφ* *ψόφου* *σφκ* *έν* *στραφήν*—*τόν* *δουρυδον* *πού* *έκαμες* *δέν* *δά* *τόν* *έπρόσωπα* *κάν* (*δέν* *θα* *έτραφον* *κάν* *τήν* *κεφαλήν* *πρός* *τόν* *θούρον* *σου*) || *ψόφος*—*άπλος* *ήχοι*, *κενοι* *ήχοι*, *άνευ* *έννοίας* (*μεγάλα* *όνόματα*, *μεγαλοπρεπείς* *λέξεις*, *και* *οὐδέν* *πλάον*).

Έτυμ.: *ψόφος* *ψοφέω* *πρβλ.* *Ήουχ. αψόθος* *α. θούρυβος*, *αψοθάλλεν* *ψοφών* *σποτ.* *έτυμολ.* *πθ.* *συγγ.* *τφ* *έκ* *τού* *ήχου* *πεποιτημένη* *ψφ*, *περί* *ής* *βλ.* *έν* *ψέω* (*έν* *τέλει*).

ψοφ-ώδης, *ές* (*ψόφος+αϊθός*): *πλήρης* *ψόφου*, *δουρυβώδης*, *ό* *παράγων* *ήχων*, *ήχηρός* || *πομπώδης*, *στομφώδης*, *φωνασκός*.

ψυγῆναι, *άπρφ.* *καθ.* *άορ.* *θ'* *τού* *ψύχω* (βλ. λ.).

ψυγήσομαι, *καθ.* *μαλλ.* *τού* *ψύχω*.

ψυδρός, *ή*, *όν*—*ψυδρός* (βλ. λ.).

ψυδράς, *ή*, *όν*—*ψυδράς* (βλ. λ.).

ψυδράς, *ή*, *όν*—*ψυδράς* (βλ. λ.).

δους || *θθεν*, *ψυδράς*—*ψεύμα* (βλ. λ.). 2) *γεν.*, *φλύ* *κταινο*, *έλκωσις*, *έξάνθημα*.

Έτυμ.: *ψυδράς* *ψυδράκιον*: *ψεύμα* *συγγ.* *τούς* *ψυδράς*, *ψεύδο*.

ψυδρός, *ά*, *όν* (*ψύθος*, *ψεύδομαι*), *μετά* *παράλλ.* *τύπου* *ψυδρός*—*ψευδής* (βλ. λ.), *ώς* *και* *νύν* *ψευδής*, *αψεύτικος* || *ψευδόμενος*.

ψυδής, *ές* (*ψύθος*)—*ψευδής* (βλ. λ.), *ώς* *και* *νύν* *ψευδής*, *ψευδόμενος*.

ψύθος, *-εος*, *τό*, *παράλλ.* *τύπος* *τού* *ψεύθος* (βλ. λ.).

ψυκτῆρ, *-ήρος*, *ό* (*ψύχω*) *ψυκτικόν* *άγγεϊον*, *έν* *ώ* *έψύχεται* *ό* *όινος*.— || *έν* *τφ* *πληθ.*, *οί* *ψυκτῆρες*—*οκιοροι* *και* *επομένως* *δρσοεροι* *τόποι*, *όπου* *κατέβουγον* *κατά* *τά* *θερινά* *καύματα* *πρός* *άναψυχήν*.

ψυκτῆριον, *τό* (*ψυκτῆρ*): *ούσκιος* *δρσοερός* *τόπος* (*κυρ.* *οὐδ.* *τού* *επομ.*).

ψυκτῆριος, *α*, *όν* (*ψυκτῆρ*): *ό* *ψυκτικός*, *δρσοιστικός*, *ό* *άναψύχων*, *ούσκιος*, *οκιορός*.

ΨΥΛΛΑ, *ή*, *γεν.* *-ης*, *τό* *ψύλλον*, *τό* *γενωστόν* *ένεα* *λειτουργικώτατον* *έντομον*, *λατ.* *pulex irritans*.

Έτυμ.: *ψύλλα* (λατ. **bzhulja*, **bhsulja*), *δωρ.* *ψύλλος* *καλ-αλαυ.* *biljcha*, *λιθ.* *biulus*, *λατ.* *biusa* *πρβλ.* *σανοκρ.* *πιύσι* (*ψύλλος*), *άρμ.* *lu* (*bhius* *ή* *pius*), *λατ.* *pūlex* (*ψύλλος*), *καλ-γερμ.* *floh*, *νεο-γερμ.* *floh* *έξ* *ιαπ.* **b(h)ilus*, **b(h)isul*, **pusl*, *μετά* *μεταθέσ.* *φθόγγων* *και* *άλλαγής* *τού* *άρχικωδ.* *φθόγγου* *χαρίν* *εμφανίας*.

ψύλλιον, *ή* *ψυλλίον*, *τό* *τό* *ψυλλόχορτον* *ή* *ψυλλοδότανον*.

ψύλλο-τοξότης, *-ου*, *ό* (*ψύλλα+τοξότης*): *κομική* *λέξ.* *παρά* *Δουκιανῶ* (*έσχηματισμένη* *κατά* *τό* *έπιποτοξότης*): *τοξόται* *ίπποζόντες* *έπί* *ψύλλων*.

ψύσσα, *θηλ.* *μτχ.* *άορ.* *α'* *τού* *ψύχω*.

ψύξις, *-εως*, *ή* (*ψύχω*): *τό* *προξενείν* *ψύχους* || *ώς* *και* *νύν*, *ψύξις*, *τό* *κρύωμα*, *τό* *επάγωμα*, *άντιθ.* *τφ* *θερμότης*.

ψύττα—*ψίττα*, *σίττα* (βλ. λ. λ.).

ψύχ-άγωγέω, *μαλλ.* *-ήσω* (*ψυχαγωγός*): *όδηγώ* *τάς* *ψυχάς* *τών* *νεκρών* *εις* *τόν* *Άδην* (*έπί* *τού* *Έρμω*), *τάς* *καταδιόζω* *εις* *τόν* *Άδην*.— || *άνακαλῶ* *τάς* *ψυχάς* *έκ* *τού* *Άδου* *διά* *δισυών*. 2) *μτφρ.*, *προσελκύω* *τάς* *ψυχάς* *τών* *ζώντων*, *τάς* *δέλγω*, *τάς* *σαηνεύω*, *τάς* *δελεάζω*, *λατ.* *allicere*, *pellicere* || *έν* *κακῆ* *ένν.*, *άποηλωνῶ*, *παρηπλωνῶ*, *παρσούρω*, *εξελογιάζω*, *έξαιπατώ*.

ψύχ-άγωγία, *ή* (*ψυχαγωγία*): *ή* *διά* *μαγικών* *μέσων* *ανάκλησις* *τών* *ψυχών* *έκ* *τού* *Άδου*. 2) *μτφρ.*, *ή* *προσελκύσις* *τών* *ψυχών* *τών* *ζώντων*, *ή* *πειδώ* || *καθόλου*, *δισσκέδοσις*, *τέρασις*, *ευόρεσθησις*.

ψύχ-άγωγός, *όν* (*ψυχή + άγω*): *ό* *όδηγών* *τάς* *ψυχάς* *τών* *τεθνεώτων* *εις* *τόν* *κάτω* *κόσμον* (*έπίθ.* *τού* *Έρμω*), *ώς* *τό* *ψυχοσομπός* (βλ. λ.).— || *ό* *δ* *ε* *έξορκισμών* *και* *μαγικών* *μέσων* *άνακαλών* *έκ* *τού* *Άδου* *τάς* *ψυχάς* *και* *έρωτων* *αυτάς*, *ό* *προκαλών* *τούς* *νεκρούς* *εις* *εμφάνισιν* || *ώς* *οὐα.* *θ* *ψυχαγωγός* =*νεκρόμαντις*.

ψύχ-άπῆτης, *-ου*, *ό* (*ψυχή + άπαιτώ*): *ό* *έξαιπατών* *τήν* *ψυχήν* (*ή* *τάς* *ψυχάς*) || *έν* *κακῆ* *ένν.*, *ό* *εὐφραίνων* *τήν* *ψυχήν*, *ό* *τέρπων* *τάς* *ψυχάς*.

ψύχεινός, *ή*, *όν* (*ψύχος*): *ό* *ψυχρός*, *ό* *άναψύχων*, *άναψυκτικός*, *δρσοιστικός*, *δρσοερός*.

Ψυχή, *ή* (*ψύχω*): *πνςή*, *λατ.* *anima*, *κυρ.* *ώς* *σημείων* *ζωής*, *ζωή*, *πνεύμα* || *ψυχή* *τε* *μέγος* *τε*—*ζωή* *και* *δύναμις* | *ψυχή* *τε* *και* *αϊών*—*πνεύμα* *και* *βίος* | *στοιχη* *της* *Δισώπου* *ψυχής* *άναλίσθαι*—*νά* *λάβη* *έκδίκησιν* *διά* *τήν* *άφαιρέσεισιν* *ζωήν* *τού* *Αϊώπου* | *ψυχήν* *παρεθέμενος*—*ριψοκινδυνεύσας* (*δικακινδυνεύσας*) *τήν* *ζωήν* *τού* | *μάχομαι* *περί* *ψυχής*—*άγωνίζομαι* *διφ* *τήν* *ζωήν* *μου* (*περί* *ζωής* *και* *θανάτου*) | *θέω* *περί* *ψυχής*—*τρέχω* (*τρέπομαι* *εις* *ψυχήν*) *διά* *νά* *σώσω* *τήν* *ζωήν* *μου*.— || *ώς* *και* *νύν*, *ή* *ψυχή*, *τό* *πνεύμα*, *έν* *άντιθέσει* *πρός* *τό* *σώμα*, *μετά* *τήν* *νεκρωσιν* *τού* *όποιου* *έσταινη* (*ή* *ψυχή*) *έξακολουθεί* *νά* *έπιζῆ* *κατοικοῖα* *έν* *τφ* *Άδῃ* (*εις* *τόν* *κόσμον* *των* *ψυχῶν*) *δύλος*, *δψασματος*, *διατηρούσα* *έν* *τούτοις* *τήν* *μορφήν* *τού* *σώματος* *εις* *ό* *άνηκεν*. 2) *γανι-κάς*, *ή* *ψυχή* *ή* *τό* *πνεύμα* *τού* *άνδρώπου* (*ώς* *αφηρημένα* *έννοιαι*), *λατ.* *anima* : *άνθρώπου* *ψυχή* *δύνα-*

τός εστι=ή ψυχή του ανθρώπου είναι άθάνατος || *ὄθεν, ψυχή* Ὁρέστου π.χ.—Ὁρέστης | ψυχαι ἀπολ.—*ἀνθρώποι: ψυχαὶ πολλαὶ ἔθασον*—πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπέθανον | *ἴσα* καὶ ἐν προσηφάνησιν: *ὃ μέλας ψυχή* = ὡ δυστυχισμένον πλάσμα (δυστυχισμένη ὕπαρξις). 3) *ἴσα*. ἡ ψυχή ὡς ἔθρα τῆς βουλήσεως, τῶν συναισθημάτων καὶ παθῶν, ὡς καὶ νῦν ψυχή, καρδιά: *ἴσα τῆς ψυχῆς*—ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τῆς καρδίας μου, ἐμὲ ὅλη μου τὴν ψυχή || πόδος, σαρκική ἐπιθυμία, ὄρεξις, ὄρμη.— || ὡς τὸ ὄργανον τοῦ νοῦ, δηλ. ἡ κρίσις, τὸ λογικόν, ἡ διάνοια, ὁ νοῦς, ἀντίληψις, νοημοσύνη.

Ψυχίος, η, ον (ψυχή): ὁ ἔχων ψυχὴν (βλ. λ.), ἐμψυχός, ζῶν, ζωντανός.

Ψυχίδιον, τό, ὀποκορ. τοῦ ψυχή (βλ. λ.), λατ. *animula*.

Ψυχικός, ἡ, ὄν (ψυχή): ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχὴν ἢ εἰς τὴν ζωὴν.— || διανοητικός, πνευματικός, νοερός, ἀντίθ. τῶ *σωματικῶς*. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑλικὴν ζωὴν μόνον, ζωικός, φυσικός, ἀντίθ. τῶ πνευματικός.

Ψυχο-δαίκτης, -ου, ὁ (ψυχή + δαίξω): ὁ καταστρέφων ἢ φονεύων τὴν ψυχὴν.

Ψυχο-δοτήρ, -ήρος, ὁ (ψυχή+δίδομαι): ὁ δοτὴρ τῆς ψυχῆς, τῆς ζωῆς, ζωοδότης τρόπον τινα.

Ψυχο-λίπη, ἡ (ψυχή + λιπεῖν): ὁ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῆς ζωῆς, ὁ ἀνευ ζωῆς ὢν, ὄψυχος.

Ψυχο-μαντικ, -εως, ὁ (ψυχή+μάντις): ὁ δι' ἐπιψῶν (ἐξορκισμῶν) ἀνακαλῶν τὰ πνεύματα τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ Ἄδου καὶ ἐρωτῶν αὐτὰ περὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς καὶ νῦν νεκρομαντικ, ἐξορκιστικὴ πνευμάτων.

Ψυχο-μάχη, μελλ. -ήσω (ψυχή+μάχομαι): μάχομαι μέχρι τελευταίας πνοῆς, μάχομαι μέχρις ἐσχάτων, μάχομαι περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, μάχομαι ἀπειγνωσμένος.— || ὡς καὶ νῦν, ψυχομαχῶ, ψυχορραγῶ, διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου.

Ψυχο-πλάνης, ἡ (ψυχή+πλανέω): ὁ ἀποπλανῶν (παρὰπλανῶν) τὴν ψυχὴν, ὁ κἀμνων τὴν ψυχὴν νά πλανᾶται, ὁ ἐξαπατῶν αὐτήν.

Ψυχο-πομπός, ὄν (ψυχή + πέμπω): ὡς καὶ νῦν, ψυχοπομπός, ὁ προπέμπων τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἄδην, ὁ ὀδηγῶν αὐτὸς ἐκεῖσε, ἢ καὶ ὁ ἐκεῖθεν ἀνάγων αὐτὰς εἰς τὸν ἄνω Κόσμον (ἀπὸ τῶ Ἐρμῶ καὶ τοῦ Χάρωνος): πρβλ. καὶ *ψυχοπαγός*.

Ψυχο-ρραγέω, μελλ. -ήσω (ψυχορραγῆς): ὡς καὶ νῦν, ψυχορραγῶ, ψυχομαχῶ, πνέω τὰ λαιόδια, παλαίω μὲ τὸν θάνατον, διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου, εἶμαι ἐτοιμοθάνατος, λατ. *animam agere*.

Ψυχο-ρραγής, ἡ, γεν. -έως (ψυχή + ραγῆναι): ὁ ψυχορραγῶν, ὁ ψυχομαχῶν, ὁ πνέων τὰ λαιόδια, ὁ παλαίω μὲ τὸν θάνατον.

Ψύχος, -εως, τό (ψύχω): ὡς καὶ νῦν, ψύχος, εἰψύχρα, «κρύος», κρουλόγημα, «δροσιὰ» || παγετός, «παγωνιά», πάγος || ἐν τῶ πληθ., τὰ ψύχρα, τὰ ψύχη (ὡς τὸ λατ. *frigora*)—τὰ ὑπερβολικὰ ψύχη, αἱ περιόδοι τῶν χιόνων καὶ τῶν πάγων | ἴσα. ἡ ἐποχὴ τοῦ χειμῶνος, ὁ χειμῶν: *ἐν ψύχει*—ἐν καιρῶ χειμῶνος.

Ψυχο-σόςος, ον (ψυχή + σφίω): ὁ σφίζων τὴν ψυχὴν, ὁ ψυχοσώστης τρόπον τινα, ὁ σφίζων τὴν ζωὴν.

Ψυχο-τάκης, ἡ (ψυχή + τακῆναι): ὁ τὴν ψυχὴν τήκων, ὁ ἐν ᾧ ἡ ψυχή (ἡ καρδιά) τήκεται, τοῦ ὀποίου ἡ ψυχή τήκεται.

Ψύχω, μελλ. -ώσω (ψυχή): παρέχω (δίδω, ἐμβάλλω) ψυχὴν (ζωὴν) εἰς τίνα, καθιστῶ τίνα) ἐμψυχον, ἐμψυχώνω, ζωογονῶ.— || (ψύχος) ἐν τῶ παθητ., ψύχομαι, γίνομαι ψύχος.

Ψυχο-θάφης, ἡ (ψυχή + θαφῆναι): ὁ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐμβάπτισθεὶς (ὅπως ὁ πεπυρακτωμένος σίθηρος).— || ὁ διὰ ψυχρᾶς θαφῆς μεταδοθεὶς (ἀπὸ χρωμάτων).

Ψυχο-δέχος, ον (ψυχή+δέχομαι): ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ ψυχρά || *οἶκος ψυχοδέχος* = δωμάτιον ψυχρολουσίας, χώρος ἐν ᾧ τίς λούεται ἐν ψυχρῷ ὕδατι.

Ψυχο-λογία, ἡ (ψυχή+λόγω): ψυχρός λόγος, ἡ χρήσις λέξεων καὶ ἐκφράσεων ψυχρῶν, ὑπερβολικὴ ἐκφρασις, μεγαλαυχία, μεγαλοπλοῖα, ὑπερβολή.

Ψυχο-πότης, -ου, ὁ (ψυχή+ΠΟ-, ρίζ. χρόνων τινῶν τοῦ πίνω): ὁ πίνων ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρός, ἡ, ὄν (ψύχω): ὡς καὶ νῦν, ψυχρός, «κρύος», «δροσερός», «δροσιστικός», λατ. *frigidus*, ἀντίθ. τῶ *θερμός* | τὸ *ψυχρὸν* (ἐνν. *ἕδωρ*)—ὡς καὶ νῦν, ψυχρὸν ὕδωρ, «παγωμένον νερό», λατ. *gelida* (ἐνν. *aqua*) | *ψυχρῶ λούονται* = λούονται («παίρνουν τὸ λουτρό τους») ἐν ψυχρῷ ὕδατι | ἴσα. καὶ τὸ *ψυχρὸν* = *ψύχος* (βλ. λ.).— || μτφρ., ἐπὶ πραγμ., ψυχρός, μάταιος, ἄκαρπος, ἀνωφελής, ἀνυπαρκτός, χιμαρικός || *ψυχρὰ νίκη* = ματαιὴ νίκη (ἀνωφελής), ἀπατηλὴ νίκη (δηλ. φαίνεται ὡς νίκη, ἐν φ εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν εἶναι) | ἴσα. τρομερός, φρικαλέος. 2) ἐπὶ προσ., ψυχρός τὴν καρδίαν, «ἀκαρδός», ἀναίδητος, «ἀπρονος», ἀδιάφορος, ἄθυμος. 3) ἐπὶ τῶν χρησιμοποιούντων ἐξωγακωμένας ἐκφράσεις, ὁ ὑπερβολικός, μεγαλαυχος || καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν λέξεων ἡ ἐκφράσεων, ἡ ὑπερβολικῆ, ἐξωγακωμένη, μεγαλαυχος.

Ψυχρότης, -ητος, ἡ (ψυχρότης): ὡς καὶ νῦν, ψυχρότης, ψυχρὰ κατάστασις, ψύχος, ἀντίθ. τῶ *θερμότης*.— || μτφρ., ἐπὶ προσ., ψυχρότης χαρακτηρισμός, ψυχρότης αἰσθημάτων, ἀπάθεια, ἀδιαφορία. 2) ἐπὶ φράσεων, ἡ ὑπερβολικότης, τὸ ἐξωγακωμένον (ἐξόγκως) λέξεων καὶ φράσεων.

Ψυχρῶ, μελλ. -ώσω (ψυχή+ψύχω): καθιστῶ τι ψυχρὸν, τὸ ὄψινω νά παγῶσῃ, λατ. *frigefacio*.— παθητ. γίνομαι ψυχρός, παγώνω, λατ. *frigeo*.

Ψυχρός, ἐπίρρ. τοῦ ψυχρός (βλ. λ.).

ΨΥΧΩ, μελλ. ψύξω ἀόρ. α' *ἔψυξα* παθητ., ἀόρ. α' *ἐψύχθην* ἀόρ. β' *ἐψύχην* καὶ *ἐψύγην* πρκ. *ἔψυγα*: πνέω, φυσῶ, ἀναπνέω: *ἦνα μάλιστά ψύξασα*—επ'ἀνευ ἡρέμα καταπνεύσασα (Σχολ.)—λίαν ἄσθενως φυσήσασα.— || ποιῶ ψυχρὸν ἢ δροσερόν, ψυχαίνω, ἀναψύχω, δροσιζῶ. 2) ἐν τῶ παθητ., ὡς καὶ νῦν, ψύχωμαι, γίνομαι ψυχρός, παγώνω, κρυώνω. *ἔψυμα: ψύχω ψύχος ψυχρός ψυκτῆρ ψυκτός ψυχή* ὁ ἐν ἀρχῇ φθόγγος ψ- θὰ ἠδύνατο νά προέρχεται ἐκ τοῦ λατ. *bzh-, *bhs-, μεταπτωτ. βαθμ. τῆς ρίζ. *bhes-* (πνέω, φυσῶ), τῆς ἐν τῶ σανσκρ. *bábhasi* (πρβλ. *ψ-ίθ-υρσ-*) τὸ -χ- ἐρμηκῶς εἶναι καθ' ὅν τρόπον καὶ ἐν *νῆ-χω, νῆ-χω* κ. ἄ. κατὰ τινὰς εἶναι συγγ. τῶ *φῦσα*, ὡς ἀντὶ τῶ *ψ-* προήρχετο διὰ μεταθέσεως φθόγγων ἐκ ρίζ. *sphu-* (πνέω, φυσῶ), ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀπίθανον, διότι δὲν μαρτυρεῖται ἄλλοθεν τοιαύτη μορφή τῆς ρίζης.

Ψυλός, ὁ (ψάω): ὁ περιτετημημένος, ὁ ἔχων τὴν θάλανον τοῦ αἰδοῦσι γυμνὴν || ὁ λάγνος, ὁ ἀσεληγής.

Ψυμίζω, μελλ. -ίσω, ἀτ. -έω (ψωμίζω): τρέφω ἐμβάλλων εἰς τὸ στόμα τινός μικρὰ τεμάχια, ὅπως αἱ τροφὰί τρέφουσι τὰ νήπια || ὄθεν γεν., τρέφω, παχύνω.

Ψυμίον, τό, ὀποκορ. τοῦ *ψωμίζω*: μικρὸν τεμάχιον ὄρτου, *βλωμός* (βλ. λ.), «βούκα», «μπουκιά», ψυχίον, «ψίχουλο».

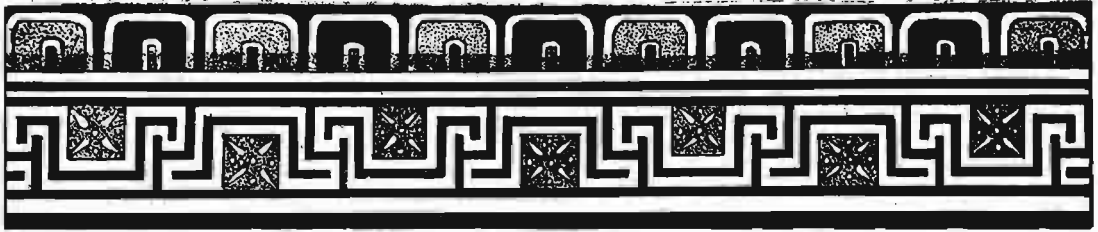
Ψυμός, ὁ (*ψώω, ψάω): τεμάχιον ὄρτου, *βλωμός*, «βούκα, βουκιά, μπουκιά», «κομματάκι» κερ. κρέατος ἢ ὄρτου. || *ψωμοὶ ἀνδρομέοι*—τεμάχια ἀνδρωπίνης σαρκός.

Ψύρα, ἰων. ψύρη, ἡ (ψώω, ψάω): ὡς καὶ νῦν, ἡ ψύρα (τὸ γνωστὸν νόσημα τοῦ δέρματος) ἀνδρώπων καὶ ζῶων, κνησμὸς, φαγούρα, λατ. *scabies, psora, impetigo*.

Ψυράλειος, α, ον (ψύρα): ὡς καὶ νῦν, ψυράλειος, πλήρης ψύρας, «ψυραισμένος», «ψυραϊσμένος», «γεμάτος ψύρα», λατ. *scabiosus*.

Ψύχω, ἰων. ψύχω (ψάω): κατατρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια, λειαίνω.

*ψύω, παράλλ. τύπος τοῦ *ψάω* (βλ. λ.): τρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια, λειαίνω, ἄλλῶ [ψάω· ἐξ αὐτῶ τὰ: *ψόχος, ψόχος, ψωμός, ψωρός* (=ψωραλέος) *ψάρα*].

Ω, ω, ὦ μέγα, εικοστόν τέταρτον (καί τελευταίον) γράμμα τοῦ Ἑλλην. Ἀλφαβήτου· ἐπειδή εἶναι τὸ τελευταῖον γράμμα, χρησιμεύει ὡς σύμβολον τοῦ τέλους. τὸ τέλος, ὁ ἔσχατος.— ὡς ἀριθμητ. $\omega' = 800$, ἐν ϕ , $\omega = 800.000$ — τὸ ὄνομα ω μέγα (=μέγα ἢ μακρὸν ω) εἶναι νεώτερον καὶ ἐπινοήθη πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ γράμματος τούτου ἀπὸ τοῦ γράμμα σ μικρὸν (=μικρὸν ἢ βραχὺ ω)· ἀρχικῶς δὲν ἐπῆρχε διάκρισις μεταξὺ τῶν δύο γραμμάτων, καὶ ἐν ταῖς ἀρχαιοτέροις ἐπιγραφαῖς ἀμφότερα φέρονται· γεγραμμένα διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβόλου **Ω**· τὸ σχῆμα **Ω** ἐπισημῶς εἰσήχθη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Ἀρχοντος Εὐκλείδου (403 π. Χ.) (βλ. καὶ τὰ ἐν **E**, **e—H**, **η**)·— κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀθριανοῦ εἰσήχθη τὸ καὶ νῦν ἐν χρῆσει σχῆμα μικρογράμματος γραφῆς ω (ἀποτελοῦν ἀπλούστευσιν τοῦ $\omega\omega$), καὶ οὕτως ἡ μακρότης τοῦ φθόγγου ἐδηλώθη ἐναρχέστερον καὶ διὰ τοῦ σχήματος.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ πορῆχει τὸ σχῆμα τοῦ ω *μεγάλου* ἐν τῷ Ἑλληνικῷ (ἰσπανοελληνικῷ) ἀλφαβήτῳ κατὰ τὸς ἀκολουθούσους τρεῖς περιόδους:

- I. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος.
- II. Ἀπὸ τῆς Ρωμιοκῆς κυριοκρασίας μέχρι τοῦ Αὐγούστου.
- III. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ 4ου αἰ. μ. Χ.

I	Ω	ω
II	Ω	ω
III	Ω	ω
	ω	ω
	ω	ω

Ἀλλοιωσεις τοῦ ω ἐν ταῖς ἐπι μέρους διαλέκτοις: I ἐν τῇ Ἰων. ἀπαντᾷ ἐνίοτε ω ἀντὶ α : *ἄνθρωπος* ἀντὶ *ἄνθρωπος*, *ἄριστος* ἀντὶ *ἄριστος*.— II ὡς. ἐν τῇ Ἰων. οὐχὶ σπανίως ἀπαντᾷ τὸ ω ἀντὶ τοῦ α : *θῶμα* ἀντὶ *θαῦμα*, *τρώμα* ἀντὶ *τραῦμα*.— III ἐν τῇ Διολ. καὶ Δωρ. συχνὰ τὸ ω καίται ἀντὶ τοῦ α : *ὄραγος* ἀντὶ *οὔραγος*, *Μῶσα* ἀντὶ *Μοῦσα*, *κῶρος* ἀντὶ *κοῦρος*, *λεπῶσα* ἀντὶ *λεποῦσα*. ὡς. ω ἀντὶ α καίται ἐν ταῖς ἀτταῖς διαλ. καὶ ἐν ταῖς καταλήξ. τῆς γεν. ἐνικ. καὶ αἰτ. πληθ.: *βροτῶ*, *βροτῶς* ἀντὶ *βροτοῦ*, *βροτούς*· ἐπὶ πλέον ἔχομεν *ὄν* ἀντὶ *ὄν*, *γῶν* ἀντὶ *γῶν*.— IV ἐν τῇ Δωρ. τὸ ω τρέπεται εἰς α : *πρᾶτος* ἀντὶ *πρωτος*, *πρᾶσιτος* ἀντὶ *πρωσιτος*, *θεᾶρος* ἀντὶ *θεωρός*· οὕτως καὶ ἡ κατάλ. *-ων* τῆς γεν. πληθ. α' κλίσι. γίνεται *ἄν*: *Μουσαῖν* ἀντὶ *Μουσαῶν*.
Ω καὶ **ὦ**, ἐπιφώνημα ἐκφράζον ἐκπληξίν, χαρὰν ἢ λύπην, γραφόμενον δὲ ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ συνήθως ω (μετὰ ὄνομ. ἢ γεν.): *ὦ τάλας ἐγὼ*, *ὦ τῆς ἀνασχυντίας*. 2) μετὰ κλητικῆς εἶναι ἀπλή κλησις ἢ προσφώνησις, γραφεται δὲ ω : *ὦ θεοί*, *ὦ Ζεῦ* κλπ. || ἀντὶ κλητικῆς καίται ἐνίοτε ὀνομαστ.: *ὦ φίλος*, *ὦ δῖος αἰθῆρ*.
Ἔτυμ.: ω , ω' *ὄζω*· *ὄζω* (=λατ. *Ure*) (βλ. λ. λ.).

ὄζω (βλ. λ.), *ὄζω* (σημα ἀναχαιτίσεως, σταματήματος ἢ παρορμήσεως, διδόμενον εἰς κωπηλάτας): λατ. *ō*, *ōh*, ἐπιφ., γοῦθ., μεσ-γεσμ. *ō*, σανσκρ. *ā*, *a*, ἀρχ-γεσμ. *ō-wē*, λιθ. *ō*· ἐξ ἰαπ. **ā*.

ὦσα, καὶ **ὦσα**, ἀσυναίρ. **ὦσα**, ἢ (*ὄεις*)· δορὰ προβάτου μετὰ τῶν ἐρίων (=μηλωτή, βλ. λ.), ἢ ἐνδυμα ἐνισχυμένον ἢ καὶ ἐξ ὀλοκλήρου κατασκευασμένον ἐκ τοιαύτης δορᾶς. 2) τὸ ἄνω καὶ κάτω ἄκρον τοῦ ἐνδύματος, ἢ παρυφή, τὸ κράσπεδον, ὁ ποδόφυρος, ἢ «οὐγία», ἐνδύματος τινος.

Ἔτυμ.: *ὦσα* (<**ōFis*: *ō[F]is* (πρὸλ. καὶ *oīā*, *ōā*)· πρὸλ. Ἦουκ. *εὐλαί*: *ἀκραί*, *ἔσχατα*, *μηλωταί*, *λέγναι*· κακῶς ἐθεωρήθη συγγ. τῷ λατ. *ōra* (<ιαπ. **ō[u]s-ā*, ἀγγλ.-σαξ. *ōr* (χεῖλος, ὄχθη), παλ-πορρ. *eyrn* (ἀμμώδης παραλία).

Ὠρίων, -ωνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **Ὠρίων** (βλ. λ.).
Ὠρίωνσιος, **α**, **ον** (*Ὠρίων*)· ὁ τοῦ Ὠρίωνος. **Ὠσας**, -ατος, τὸ, δωρ. ἀντὶ *ὄσας*, *ὄς* (βλ. λ. λ.)· οὗς, «αὐτί».

Ὠθά, ἢ· ἐν τῇ Λακωνικῇ, ὑποδιαίρεσις τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν ἐν Σπάρτῃ, ἐρηγνευμένη διὰ τοῦ «*κωμῆ*» παρ' Ἦουκ. *Ἦουκ* καὶ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν παρ' ἄλλ. *φριτριαν* [δι' ἔτυμ. βλ. *οἶη*].

Ὠγάθῃ, καὶ μετ' ἀναστροφῆς τοῦ τόνου (ἐν περιπτώσει: ἐκθλιψέως τῆς τελικῆς συλλ.) *Ὠγάθ'*, κατὰ κράν ἀντὶ *ὦ ἀγαθῃ*.

Ὠγμός, -οῦ, ὁ (*ὄζω*)· ἡ κρουγὴ «ὦ ὦ!», τὸ ὄν «ὦ ὦ!»

Ὠγύγία, ἢ· ἡ περίφημος ἐκ τῆς μυθολογίας νῆσος τῆς Καλυψίδος.— II τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Αἰγύπτου.— III τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτικῆς· βλ. **Κ.Ε.Α.**

Ἔτυμ.: *Ὠγυγία* (ἀρχικὴ σημασ. «ἡ μυστηριώδης νῆσος»): σανσκρ. *gā'hañ*, Ζενθ. *gaoza'iti* (κρούπτω) (τὸ ἐν ἀρχῇ *ō*-πρόθ.)· κατ' ἄλλους εἶναι μᾶλλον ξένη λέξις (σημειτ. καταγωγῆς).

Ὠγύγιος, (α), **ον**· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὠγυγον, ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Ὠγύγου, βασιλείας τῆς Ἀττικῆς κατὰ τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους || ὄθεν, παμπάλαιος, πανάρχαιος, προαιώνιος, ἀρχέγονος.

Ὠδάς, δωρ. ἀντὶ *φῶτης*, γεν. τοῦ *φῶθ* (βλ. λ.).
Ὠδε, ἀττ. *ὦδε*, δεικτ. ἄπρρ. ἐκ τῆς δεικτ. ἀνωτ. *δδε* (βλ. λ.): I ἐπὶ τρόπου, οὕτω, τοιοῦτοτρόπως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον || ὡς. τόσοον πολύ, τόσοον ὑπερβολικά || ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *οὕτω* (ἀναφερόμενον εἰς τὰ προηγούμενα) τὸ ἄπρρ. *ὦδε* ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐπόμενα· κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ὡς ἀκολουθῶς, ὡς ἔπειτα: *ὦδ' ἡμέλιωτο*—ἀπῆντησε κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. 2) μετὰ γεν., *ὦδε γένους*—ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν σου ἕως ἐδῶ (τόσον μόνον!). — II ἐπὶ τόπου, ἐδῶ, πρὸς τὸ ἐδῶ.

Ὠδες, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *οἰδέω* (βλ. λ.).
Ὠδεῖον, τὸ (*φῶθ*)· (ὄς καὶ νῦν) Ὠδεῖον, δημόσιον οἰκοδόμημα τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, οἰκοδομηθὲν μὲν ὑπὸ τοῦ Περικλέους διὰ τὴν διεξαγωγὴν μουσικῶν

ἀγώνων, χρησιμοποιηθέν ὄμως ὡς δικαστικόν. Μάγαρον. — II δευτέρον ὠδεῖον ἀνηγέρθη ἐν Ἀθήναις θυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

ψδθῆ, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ *δοιδθῆ* (ἔδω, *δαίδω*) ὡς καὶ νῦν, ὠδῆ, ὄσμα, «τραγοῦδι», λυρικὸν ποίημα || ἐν τῇ πληθ., λυρική ποιήσις [δῖ' ἔτυμ. βλ. *δαίδω*].

ψδθήκанти, θωρ. ἀντὶ *ψδθήμασι*, γ' πληθ. πρκ. τοῦ *οἰδέω*.

ψδθι, ἀττ. ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ *δοθι*.

ψδθικός, ἡ, ὄν (ψδθῆ) ὁ ἀγαπῶν τὸ *δοθῆναι* (τὴν ὠδῆν), ὁ ἔχων κλίον εἰς τὸ *δοθῆναι*, ὁ ἠσκημένος εἰς τὸ ὄσμα, μουσικός.— ἐπίρρ. *-κώς*—ὡς καὶ νῦν, μουσικός, ἁρμονικός.

ψδθίνας, αἰτ. πληθ. τοῦ *δοθίς* (βλ. λ.).

ψδθίνω, μελλ. *-ῖνω*· ἀόρ. α' *δοθίνα*· (ἄδῃς)· ἔχω ὠδίνας, ἔχω πόνον τοκετοῦ, «κοιλοπόνω» | μετὰ αἰτ., τίκτω, γεννῶ || μτρφ., ἐπὶ τῆς μελίσσης: *δοθίνα κηρίον*. 2) μτρφ., ἐπὶ παντός ἰσχυροῦ ἄλγους, ἄλγῳ, πόνῳ πολύ, ἄγωνίῳ. 3) ἐργάζομαι σκληρῶς, κοπιᾶζω πολύ. 4) μτρφ., ἐπὶ τῆς *διανοίας*, ἐγκυμονῶ στοχασμούς (ἀσκεΐεις), διατελῶ ἐν ἄγωνίᾳ, προκαίμενον νὰ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου ἐπὶ δυσκόλου ζητήματος.

ΨΔΙΣ (καὶ μτρφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ Κ. Δ. *ΨΔΙΝ*), *-ῖνος*, ἡ' συνήθως κατὰ πληθ., οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, τὸ «κοιλοπόνημα» | τὸ τίκτειν, ὁ τοκετός. 2) ἐν τῇ ἐν. σμ., ὡς καὶ τὸ προϊόν (ὁ καρπός) τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ, τὸ ἐν πόνοις γεννώμενον, τὸ τέκνον, ὁ γόνος.— II γυν., πᾶσα ὀδύνη, ὀξύ διλογ., ἄγωνία, στενοχωρία | μτρφ., ἐπιπλέον ἔργον τοῦ πνεύματος.

Ἔτυμ.: *δοθίς*· *δοθίνα* (**δοθίνα*)· μελλ. *δοθίνα* καὶ *δοθίνησση* ἀγνώστου ἔτυμου· συνήθως θεωρεῖται συγγ. τῇ *δοθύνῃ*.

ψδο-ποιός, ὄν (ψδθ+ποιέω) ὁ ποιῶν ὠδὰς, ὁ ποιῶν ὄσματα, ὄσματοποιός.

ψδοός, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ *δοιδός* (βλ. λ.): ὡς καὶ νῦν, ὀιδός, ὁ ἔδων, ὁ τραγουδιότης.

ψδῶδες, ποιητ. ἀντὶ *δοῶδες*, γ' ἐν. ἕπερο. τοῦ *δζω* (βλ. λ.).

ψδων, τό, ποιητ. ἀντὶ *ψδόν* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν *ψόν*, ταύγος.

ψδσησα, ἀόρ. α' τοῦ *δζω*.

ψδζω, (ἐκ τοῦ ἐπιφων. *θ* ἢ *δ*, ὡς τὸ *οἰζω* ἐκ τοῦ *οἰ*, *οἰμῶζω* ἐκ τοῦ *οἰμοῖ*)· κρούω «ὠ ὠ!» ἐκ τοῦ τοῦ *ὠγμός* (βλ. λ.).

ψθῆ, ἡ' κραυγὴ διὰ τῆς ὁποίας καλεῖ τίς τινα πρὸς ἑαυτὸν, σὺνήθως ἐπιπρόημα προσκλήσεως, ὅταν ἄγνων ἢ ὅταν θέλωμεν ἢ ἀποφύγωμεν τὸ ὄνομα τοῦ προσκαλουμένου· ἐέ! ἐέ! ὠ σὺ!», λατ. *ohé! heus!*

ψθῆθη, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *οἰομαι*.

ψθῆσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *ὀθέω*.

ψθῆεντο, θωρ. ἀντὶ *δοθῆντο*, γ' πληθ. μέσ. πρτ. τοῦ *ὀθέω*.

ψθῆω, πρτ. *δοθῆσθαι*· μελλ. *δοθῆσσω* καὶ *δοσω*· ἀόρ. α' *δοσσα*, ἰων. καὶ ἐπ. *δοσα*· πρκ. *δοσσα*· παθητ., ἀόρ. α' *δοσθη*· πρκ. *δοσμαι*, ἰων. *δοσμαι*·— ἰων. γ' ἐνικ. πρτ. *δοσσε*, γ' ἐνικ. ἀόρ. α' *δοσσε*· ὡς καὶ νῦν, ὠδῶ, «σπρώχνω», μετακινῶ | ἐκ τῆς θέσεώς του βιαιώς: *ἐκ μηροῦ δόρου ὄσε*=ἀπέσπασε βιαιώς (ἐξ-ἤγαγε, «ἐθάλαε») τὸ δόρου ἀπὸ τὸν μηρόν (ὅπου εἶχεν ἐμπρηθῆ ἡ αἰμὴ του) | *ἐξίφος ἔμ ἐς μουλεῶν ὄσε*=ἐσπρωξε τὸ ξίφος πάλιν εἰς τὴν θῆκην του | *δοθῶ ἑμαυτὸν ἐς τὸ πῦρ*=ὄρωμ καὶ «πέφτω μέσα» εἰς τὴν πυρὰν | *δοθῶ τὴν θύραν*=ἀνοίγω τὴν θύραν διὰ τῆς βίας, τὴν παραδίωξω || ὠδῶ πρὸς τὰ ὄπλα, ἐξαναγκάσω εἰς ὑποχώρησιν ἐν μάχῃ || ὡς. ἐπὶ ἄλλης, μὴ ἀνθρωπίνης, δυνάμεως (ποταμοῦ, ἀέμου κλπ.)· ἀνοίγω ὄρωμον διὰ τῆς βίας, ἐκδιάζω μίαν λύσιν, εὐρίσκω διέξοδον || μτρφ., ἐπισπεύδω, ἐκδιάζω, ἐπιταχύνω, ἐξυδῶ: *δοθῶ τὰ πράγματα*=τὰ ἐπισπεύδω.—ἀπολ., ἐκδιώκω, ἐξορίζω, ἀπελαύνω ἐξω τῆς χώρας.— II παθητ. ὡς καὶ νῦν, ἀπωδοῦμαι, σπρώχνομαι, ἐκδιώκομαι || διὰ τῆς βίας ἀνοίγω ὄδον δι' ἑμαυτὸν.— III μέσον, ἀπωδῶ | τι μακρὰν μου, τὸ ἀπομακρύνω διὰ τῆς βίας, ἀποκρούω ἐχθρόν, τὸν ἀπωδῶ, τὸν ρίπτω πρὸς τὰ ὄπλα.

Ἔτυμ.: *δοθῆω*· *δοθίσιμος*· *δοσις*· Ζηνὸς. *ψδθῆγα-*

(ἀπωδῶ), σανακρ. *vadh-* (πλήττω, φονεύω) (μετρ. ἕνεργ. *vadhayati*), *vádhar-*, Ζηνὸς. *vadar-* (ὄπλον), σανακρ. *vadhá-h*, (ὄπλον), Ζηνὸς. *vada-* (σφὴν χρησιμοποιουμένη διὰ τὸ σχίσμον τῶν ξύλων), σανακρ. *vadhri-h* (εὐνουχισμένος), ἑλλ. ποιητ. *ἔνοσις* (=τιναγμός, κλονισμός) (**ἐν-φοθ-σις*)· ἑξ ἰαπ. **vadh-*, **vodh-*, **vōdh-* (πλήττω, κτυπῶ).

ὠδίως, μελλ. *-ίω*=*ὠθέω* (βλ. λ.), ὠδῶ, ἀπωδῶ, σπρώχνω.— μεσο-παθητ., ὡς τὸ *ὠσιζομαι*, ὁμοιβαίως συνωστίζονται, ἀλληλοσυνωστίζονται, διαγκωνίζομαι πρὸς ἄλλους, διαγωνίζομαι, προσπαθῶ || μτρφ., ἐρίζω, φιλονικῶ, μαλλώνω, λατ. *altercari*.

ὠθισμός, -ου, ὁ (ἄθῆζω) ἡ ὠθῆσις, ἀπόθῆσις, τὸ «σπρώξιμος» || ὁ συνωστισμός, διαγωνισμός.— II (ἐκ τοῦ παθ.) σύγκρουσις, συμπλοκή, ἡ ἀλληλοσπῶθῆσις τῶν μαχομένων ἐναντίον ἀλλήλων || μτρφ., *ὠθισμός λόγων*=διαπληκτισμός λόγων, ζυμῶ φιλο-νικία.

ὠθῖνυντο, ἐπ. ἀντὶ *φθῖνυντο*, γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ *οἰγγυμι* (βλ. λ.).

ὠθετο, ἐπ. ἀντὶ *φθετο*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *οἰομαι*.

ὠθεῖται, ἐπ. ἀντὶ *οἰθεῖται*, ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ *οἰγγυμι*.

ὠθεε, **ὠθεαν**, ἐπ. ἀντὶ *φθεε*, *φθεαν*, γ' ἐν. καὶ γ' πληθ. ἕνεργ. ἀόρ. α' τοῦ *οἰγγυμι* (βλ. λ.).

ὠθῆσθην, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ *οἰομαι*.

ὠκα, ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ *ὠκῆς*· ταχέως, «βιαστικά».

ὠκάλεος, ἡ, ὄν, μτρφ. ἐπ. τύπος τοῦ *ὠκῆς* (βλ. λ.).

ὠκέα, ἐκ. καὶ ἰων. ἀντὶ *ὠκαετα*, θηλ. τοῦ *ὠκῆς*.

ὠκεάνῖνη, ἡ ('*ὠκεανός*) θυγάτηρ τοῦ ὠκεανού, Νύμφη τοῦ ὠκεανού.

ὠκεάνις, *-ίδος*, ἡ ('*ὠκεανός*) θυγάτηρ τοῦ ὠκεανού.

ὠκεάνων-δε, ἐπίρρ.· εἰς (πρὸς) τὸν ὠκεανόν, εἰς (πρὸς) τὴν θάλασσαν.

ὠκεανός, -ου, ὁ· κατὰ τὸν Ἡσιόδ. υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἡ πηγὴ ὄλων τῶν ἄλλων μικροτέρων ὑδατίνων ρευμάτων (ποταμῶν, λιμνῶν, θαλασσῶν...) κατὰ τὸν Ὅμηρον ἦτο μέγας Ποταμός περιβάλλων κυκλοτερῶς ὀδοκλήρον τὴν Γῆν, διὰ καὶ συχνὰ καλούμενος *ὠκεανός ποταμός*. Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους τὸ ὄνομα *ὠκεανός* διατηρήθη ὡς ὀνομασία τῆς μεγάλης ἐξῆς θαλάσσης ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἔσω θάλασσαν ἢ Μεσόγειον, ἡ-τις ἐκαλεῖτο ἀπλῶς *θάλασσα* ἢ *πόντος*.

Ἔτυμ.: *ὠκεανός* (τ. ἑ. τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον, τὸ ὀποιον ρεεῖ ὡς ποταμός περὶ τῆς γῆς) ὑπὸ τινων θεωρεῖται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ *ὠκῆς* καὶ *νάω*· ἄλλοι ἐν τῇ ἀρχῇ *θ*-διαθλάττου στοιχεῖον ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν σανακρ. πρῶθ. *θ* (πρὸς, εἰς) ἐκτός, ἔξω ἐντός, ἐν τῷ μεταξυ|+*κείμαι*, καὶ θεωροῦν τὸ *ὠκεανός* συγγ. πρὸς τὸ σανακρ. *ἄ-σάγῆνα-η* (ὁ περιβάλλων)· πάντως *ὠκεανός* λατ. *oceānus*.

ὠκεῖων, πλθ. ἐπ. πληθ. θηλ. τοῦ *ὠκῆς* (βλ. λ.).

ὠκέως, ἐπίρρ. τοῦ *ὠκῆς*· ταχέως.

ὠκήεις, *εσσα*, *εν*, ποιητ. ἀντὶ *ὠκῆς* (βλ. λ.).

ὠκίμων, τό ὀρωματικόν φυτόν, «ὁ θαλασσοκόπος» [*ὠκεμον*· *ὠκίμων* (τό) (=βοτάνη πρὸς τροφήν τῶν ζώων, εἰδός τριφυλλίου)· ἐκ ριζ. **ak-* (ὄζυς, δριμύς), ὅποτε ἡ ὀνομασία ἀναφέρεται εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ ἀρώματος· βλ. καὶ *ἀκίνα*].

ὠκίστα, οὐδ. πληθ. ὑπερθ. τοῦ *ὠκῆς*, χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπίρρ.· ταχύτατα, τάχιστα.

ὠκίστεος, ἡ, ὄν, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ *ὠκῆς* (βλ. λ.).

ὠκίων, ὄν, γυν. -ουος, ἀνώμ. συγκριτ. τοῦ *ὠκῆς*.

ὠκνεον, πρτ. τοῦ *δένεω*.

ὠκῆ-ἄλος, ὄν (ὠκῆς+ἄλος) ὁ ταχέως ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέων, ὁ σπεύδων διὰ θαλάσσης (ἐπίθ. πλοῖος).

ὠκῆ-θολος, ὄν (ὠκῆς + *βαλεῖν*) ὁ ὠκέως (ταχέως) βάλλων, ὁ ταχέως πλήττων || ταχέως τοξεύων || ὁ ταχέως ἐπιτυγχάνων.

ὠκῆ-θήκτωρ, -ουος, ὁ (ὠκῆς+θέκνω) ὁ ὀξέως δάκνων (κυρ. ὁ ταχέως δάκνων).

ὠκῆ-θίστατος, ὄν (ὠκῆς + *θίσταω*) ὁ ταχέως διδασκόμενος, ὁ ταχέως μανθάνων, ὁ ταχέως διδασκόμενος.

ὠκυδίνητος, θωρ. *-δίνετος*, ὄν (ὠκῆς+δίνεω)

ὁ ταχέως περιδινούμενος, ὁ ταχέως περιστρεφόμενος.

ἄκῦ-δρόμας, -ου, δ' = ἀκύνδρομος (βλ. λ.).

ἄκῦ-δρομος, ον (ἀκύνς+δρομαίνω)· ὁ ταχέως ὀρηκτικῶς τρέχων.

ἄκῦ-επίης, ἑς, γεν. -έως (ἀκύνς+επιος)· ὁ ταχέως ὀμιλῶν.

ἄκῦ-θεός, (ἡ), ον (ἀκύνς+θέω)· ὁ ὀκείως θεῶν, ὁ ταχέως τρέχων.— II ὁ ταχέως αὐξανόμενος.

ἄκῦ-μάχος, ον (ἀκύνς+μάχομαι)· ὁ ταχέως (μετὰ σπουδῆς, ἐνδέρμως) μαχόμενος.

ἄκῦ-μορος, ον (ἀκύνς+μόρος)· κυρ. ὁ ἔχων ταχεῖαν μορῆν, ὁ ταχέως ἀποδνήσκων, ὁ ἐνωρῖς (πρόωρος) ἀποδνήσκων, ὁ βραχύδιος.—δπαρθ. ἀκνυμορώτατος.— II ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων ταχύν (πρόωρον) θάνατον, ὁ φονεύων ταχέως.

ἄκῦ-πέτης, -ου, δ (ἀκύνς+ΠΕΤ-), ρίζ. τοῦ πλίπτω· ὁ ταχέως πετῶν, ὁ ταχέως τρέχων.

ἄκῦ-πλάνας, ον (ἀκύνς+πλάνη)· ὁ ταχέως περιπλανώμενος.

ἄκῦ-πλοός, ον (ἀκύνς+πλέω)· ὁ ταχέως πλείων.

ἄκῦ-πόδις, -ου, δ, ποιητ. ἀντὶ ἀκύνπους (βλ. λ.), ταχύπους.

ἄκῦ-ποινος, ον (ἀκύνς+ποινή)· ὁ ταχέως τιμωρῶν, ὁ ταχέως ἐκδικῶν (ἐκδικούμενος) || ἐν παθητ. ἐνν., ὁ ταχέως τιμωρούμενος.

ἄκῦ-πομπός, ον (ἀκύνς+πέμπω)· ὁ ταχέως πέμπων, ὁ ταχέως μεταφέρων, ταχέως κομίζων.

ἄκῦ-πορός, ον (ἀκύνς+πόρος)· ὁ ταχέως πορευόμενος, ταχέως ταξιδεύων || ὁ ταχέως ρέων.

ἄκῦ-πος, ον, παραλλ. τύπος τοῦ ἀκύνπους (βλ. λ.).

ἄκῦ-πούς, δ, ἡ, ουν, τό, γεν. -ποδος (ἀκύνς+πούς)· ὁ ταχύς τούς πόδας, ὁ ταχύπους, «γοργοπόδαρος».

ἄκῦ-πτερός, ον (ἀκύνς+πτερόν)· ὁ ἔχων ταχεῖας πτέρυγας, ὁ ταχέως πετόμενος || τὰ ἀκύνπτερα=τὰ μάλλον προεξέχοντα ἐκ τῶν πτερῶν, ὅτινα καὶ τὴν πτῆσιν ἐπιταχύνουσι.

ἄκῦ-ρόης, -ου, δ, δωρ. -ρόας=ἀκύνροος (βλ. λ.).

ἄκῦ-ροός, ον (ἀντὶ τοῦ ἀναμεινομένου ἀκύνρροος) (ἀκύνς+ρέω)· ὁ ταχέως ρέων.

ἄκύνς, ὀκεία, ἀκύν, γεν. ὀκείας, -είας, -έως, ἐπικ. θηλ. ὀκεία· ταχύς, γοργός, ἐγρήγορος, ὀγλήγορος.— ἐπίτρο. ὀκείως, συνθέσθ. ὀκείως ὀκα (= ταχέως, γοργός, ἐγρήγορος).— συγκριτ. καὶ ὁπταθ. ἀκύντερος, ἀκύντατος, καὶ ἀνώμ. ἀκύνων, ον, γεν. -ονος (ὡς τὸ λατ. ociosus, ociosus), ὀκείστος.

*Ἔτυμ.: ἀκύνς (λατ. cūkus (σανσκρ. ἄρῦ-ἡ, Ζενοδ. ἄρῦ-δ'· πρβλ. παλ-γαλλ. di-auc (νωθρός), νεο-γαλλ. diog, corn. dioc (νωθρός), νεο-βρετ. diek (ὀκνηρός).— παραθ. ἀκύνων, ὀκείστος· σανσκρ. ἄρῖγῶν, ἄρῖσῖθα-ἡ, Ζενοδ. ἄρῖγῶ, ἄρῖσῖθ, λατ. dēior, accissimus· ἀνταῦθα ἀνήκει πῖθ. καὶ τὸ λατ. acu-pedius (εὐκίνητος, δρομεύς)· ἔξ ἰαπ. ρίζ. *ak- (ὀξύς) (πρβλ. ἀκύν-πτερος, ὀξύ-πτερος) συγγ. ἄρα τῷ δέξυς (βλ. λ.).

ἄκῦ-σκοπός, ον (ἀκύνς+σκοπέω)· ὁ ταχέως σκοπῶν, ὁ ταχέως σκοπεύων, ταχέως στοχάζων || ὁ ταχέως ἐπιτυγχάνων.

ἄκῦτης, -ητος, ἡ, δ (ἀκύνς)· ταχύτης, σπουδῆ, δξύτης, γοργότης, ἐγρηγοράδα.

ἄκῦ-τόκιος (ἡ —τόκειος), ον (ἀκύντικός)· ὁ διευκολύνων τὸν τοκετόν, ὁ ἐπιφέρων ταχύν καὶ εὐκόλον τοκετόν || τὸ ἀκύντικόςον (ἐνν. φάρμακον)= ἰατρικόν (φάρμακον) συντελοῦν εἰς ἐπίσπευσιν καὶ εὐκόλιαν τοῦ τοκετοῦ.

ἄκῦ-τόκος, ον (ἀκύνς+τεκεῖν)· ὁ τέκτων (γεννῶν) ταχέως καὶ εὐκόλως, ὁ ἐπιφέρων ταχύν καὶ εὐκόλον τοκετόν || ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ γονιμοποιῶν τὴν χώραν.— II προπαροξ. ἀκύν-τόκος, ον (ἐν παθ. ἐνν.)= ὁ ταχέως γεννηθεὶς, ταχέως παραχθεὶς || τὸ ἀκύν-τοκος=ταχύς καὶ εὐκόλος τοκετός.

ἄλαξ, -ακος, ἡ, δωρ. ἀντὶ ἀλάξ (βλ. λ.).

ἄλάφιον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τῷ ἐλάφιον.

ἄλε-κρῶνον (καὶ ἀλέκρανον), τό, κυρ. ἀλενό-κρῶνον = ὀλένης κρῶνον, ἡ ἐξέχουσα κεφαλή ἢ τὸ ἄκρον τοῦ πήχεως, ὁ ἀγκών.

ἌΛΕ'ΝΗ, ἡ· τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος, ἀπὸ

τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, ὁ πήχυς, λατ. ulna || γεν., βραχίον || περί ὀλένης δέρεα βάλλω=ρίπτω τοὺς βραχίονας μου γύρω ἀπὸ τὸν λαίμον τινος, περιβάλλω (περιπτύσομαι) τὸν λαίμον του διὰ τῶν βραχιόνων μου.

*Ἔτυμ.: ὀλένη, ὀλήν, -ένος, δ' ὀλέκρανον, ὀλέκρανον (κατ' ἀνομ. (*ὀλενόκρανον διὰ τὴν παραλλαγὴν ὀλέ-δλε- πρβλ. ἀρμ. uln : oln καὶ σανσκρ. ἄρῖ-ἡ : arāri-ἡ)· πρβλ. Ἑουχ. «ὀλλόν (*ὀλλο-)' τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν»· πρβλ. λατ. ulna (ἰαπ. *olenā) (= ἀγκῶν· ἀρχ. πῆχυς), παλ-ιρλ. ul(i)len, gall. elin (ἀγκῶν) (ἰαπ. *olenā), παλ-πορρ. alin, o,ln, ὀ,ln, ἀγγλ. eln, σανσκρ. arāri-ἡ (ἀγκῶν), Ζενοδ. ἀρῖθνα- (ἀγκῶν), *frā-rāthni-, νεο-παρο. āran- (*arh-), ἀρμ. oln, γεν. olin (νωτιαῖος σπονδύλος, σπονδυλική στήλη, ράχις) (ἰαπ. *olen, uln, γεν. ulan (ἰαπ. *ῥ-) ἔμ. σημ.· πρωταρχ. σημ. εἶναι ἡ τῆς κυρτώσεως, πρβλ. σανσκρ. ἄρῖ-ἡ (*arῖ-, ἰαπ. *ōri-)—τὸ ὑπὸ τὸ γόνυ τμήμα τῆς κνήμης· ἔξ ἰαπ. ρίζ. oie-, oie (κυρτῶν, καμπυλῶν)· πρβλ. προσέτι ἐπέκτασιν κατὰ ἐν-α· ἐν τῷ λιθ. αἰκῦπέ, εἰκῦπέ, λατ. e'lkūns, παλ-πρωσσο. alkuinis (ἀγκῶν), παλ-σαλα. lakūiti, ρωσσο. lōkotī (περὶ ὄν βλ. ἐν λέξ).

ἄλεσα, ἄορ. α' τοῦ ὄλλυμι.

ἄλεσι-βῶλος, ον (ὄλλυμι+βῶλος)· ὁ συντριβὼν τοὺς βῶλους χῶματος, ὁ καταθραύων τοὺς χωματίνους βῶλους.

ἄλεσι-καρπός, ον (ὄλλυμι+καρπός)· ὁ καταστρέφων τὸν καρπὸν του (ἐπὶ θένδρου), τ. ἔ. ὁ ἀποβάλλων τὸν καρπὸν πρὶν οὗτος ὠριμάσῃ.

ἄλεσι-οίκος, ον (ὄλλυμι+οἶκος)· ὁ καταστρέφων (ἐρημῶνων, ἐξολοθεύων) τὸν οἶκον (τὴν οἰκογένειαν) || ὁ καταστρέφων καὶ κατασπαταλῶν τὴν πατρικὴν του περιουσίαν.

ἄλετο, γ' ἐν μέσ. ἄορ. δ' τοῦ ὄλλυμι.

ἄλιγγη, ἡ=ἀκαριαῖον, ἐλόχιστον. 2) τάσις πρὸς ὕπνον, νυσταγισμός. 3) ρυτίς.

*Ἔτυμ.: ἐν τῇ τρίτῃ σημασί. (τῇ παρὰ Πολυδ.) θά ἡθῶνατο γὰ στήριζεται ἐπὶ τινος *ἄλι- (τοῦ προσφ. -ηθ- ἔχοντος ὄκορον, δύναμιν)· σανσκρ. ἄλι-, ἄλι (γρᾶμμή), παλ-πορρ. ἄλι (ἰαπ. *ēio-) (=ἀποχευετικός ἀγωγὸς κήπου, αὐλακκία ἀρότρου ἐν τῇ κοίτῃ ποταμοῦ, χαράδρα μεταξὺ ὀρέων· λωρῶν κατὰ μήκος τῆς ράχως ζῶων)· παράγωγα: ἄλιγγα (ρυτίς)· ἄλιγγισάω (ρυτιδῶνω).

ἄλισθηκα, πρκ. τοῦ ὀλισθάνω (βλ. λ.).

ἄλισθάνω, ἄορ. δ' τοῦ ὀλισθάνω (βλ. λ.).

ἄλλος, ἄλλοι, κατὰ ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ τῷ ἄλλος, οἱ ἄλλοι.

ἄλαξ, ἡ (ἀπαντῶν μόνον ἐν αἰτ. ἐνικ. καὶ πληθ. ὄλακα, ὄλακας), ποιητ., κατὰ συγχοπὴν ἀντὶ ὄλαξ, ἀύλαξ· αὐλαξ, αὐλάκι [δι' ἔτυμ. βλ. ἄλαξ, ἀύλαξ].

ἄλομην, μέσ. ἄορ. δ' τοῦ ὄλλυμι.

ἄμο-αχθής, ἑς (ἄμος+αχθός)· ὁ ἐπαχθής εἰς τοὺς ὄμους, ὁ βαρὺς εἰς τοὺς ὄμους, ὁ βαρύνων τοὺς ὄμους.

ἄμος, δωρ. ἀντὶ ὄμην, α' πληθ. ἐν. ὄμοι. τοῦ εἰμῆ.

ἄμο-ητής, -οῦ, δ (ἄμος+εσθίω), ὡς ἄορ. ἐπιθ.· ὁ ἐσθίων ὡμὰ κρέατα, ὄμοφαγός || ἀπαντᾷ καὶ μετὰ θηλ. οὐσ.: *Ἐχθὼνα ἄμοητής.— III γεν., ἄμοιος, ἄμοβαρος, κτηνώδης, θηριώδης [δι' ἔτυμ. βλ. ὄμός (ἐν τέλει)].

ἄμμα, παθ. πρκ. τοῦ δρέω, ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ *δπτομαι.

ἄμο-δόσιος, α, ον, ἰων. —δόσιος, ἡ —δόσιος (ἄμος+δοσιός)· ὁ πεποιθέντος ἔξ ὄμοῦ (θηλ. ἀκατεργάστου) δέρματος βοός.— ὡς οὐσ. ἡ ἄμοβοή (ἐνν. δερὰ)=τὸ ὡμὸν θηλ. τὸ ἀκατεργάστον δερμα βοός (πρβλ. λισοτέη κλπ.) || ἐν φθ τὸ ἄμοβόσιον (ἐνν. κρέας) =ὡμὸν κρέας βοός.

ἄμο-βοεύς, -έως, δ (ἄμος+βοῦς), ὡς ἄορ. ἐπιθ.· =ἄμοβόσιος (βλ. λ.)· ὁ ἐξ ὄμοῦ (ἀκατεργάστου) δέρματος βοός.

ἄμο-βόινος, ἡ, ον· =ἄμοβόσιος (βλ. λ.).

ἄμο-θρός, -άτος, δ, ἡ (ἄμος+βιβερώσκω)· ἐνεργ., ὁ ἐσθίων ὡμὸν κρέας.

ὀμόβρωτος, *ον* (ὀμός + βιβρώσκω)· παθητ., ὁ φαγωδεις ὤμός.

ὀμογέρων, *-οντος*, *δ*, *ἡ* (ὀμός + γέρον)· ὁ ἀκμαίος ἀκόμη γέρον, γέρων μὲν ἀλλὰ ζωνήρος ἀκόμη. ὁ μήπω καταβληθείς ὑπὸ τοῦ γήρατος· πρβλ. Virgil. cruda viridisque senectus.— || ὁ πρόωρος γηράσας (ὡς ἐρήνευμα τοῦ ἐπικ. ὀμόν γήρας).

ὀμοδάκης, *ἐς* (ὀμός + δακνέιν)· ὁ ἀγρίως δάκνων || ὁ ἀγρίως δηχθείς, ὁ ἐξαγριωθείς.

ὀμόδροπος, *ον* (ὀμός + δρέπω)· ὁ κοπεῖς (συλληχθείς) ὄμρος (ἀνώριμος), τὸν ὅποιον δρέπει τις ὄρων || *νώμιμα ὀμόδροπα* (τά) = τὸ δίκαιον τὸ διέπον τὴν πρό τοῦ γάμου διαπαρδένευσιν, οἱ νόμοι οἱ ἀφοροῦντες εἰς τὴν ἀπόσασιν τῆς παρθενίας (τὴν διακόρευσιν) πρό τοῦ γάμου (πρό τῆς ὠριμότητος).

ὀμοδετέω, *μελλ. -ήσω* (ὀμός + τέθημι)· κατὰ τὰς δυσίας τοποθετῶ ἐπὶ τῶν μηρίων ὤμα τεμάχια κρέατος, ἀποκοπέντα ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη τοῦ θύματος· κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν εἰσθεορεῖτο ὅτι προσεφέρετο εἰς τὸν θεὸν δλόκληρον τὸ θύμα (τὸ σφάγιον), ἐν ᾧ εἰς τὴν πραγματικότητά ἐφήνοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μόνον οἱ μνηροὶ κεκαλυμμένοι μὲ *δημόν* (βλ. λ.) καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν τοποθετούμενα τεμάχια ἐκ τοῦ ὑπολοίπου σώματος τοῦ θυσιαζομένου ζῆου || τὴν αὐτὴν θυσιασ. εἶχει καὶ ὡς μέσον.

ὀμόθυμος, *ον* (ὀμός + θυμός)· ὁ ἔχων ὠμὴν (σκληρὰν, ἀγρίαν) ψυχὴν, ὁ σκληρόκαρδος, ἀσπλαγχνός.

ὀμοί (οὐχὶ *ὄμοι!*) = *ὄμοι* = «βιμμένα», ἀλλομονον εἰς ἐμέ, «ἀλλοίμονό μου» (βλ. ὄ, ὄ), λατ. *hei mihi*.

ὀμοκράτης, *ἐς*, *γεν. -έος* (ὀμός + κράτος)· ὁ ἔχων ὠμὴν δύναμιν, ὁ κάμνων σκληρὰν χρῆσιν τῆς δυνάμεώς του. 2) (ἐκ τοῦ ὄμος), ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὤμους, εὐρετὶς ὤμους.

ὀμολογημένως, *ἐπιρρ. ἐκ τῆς μετ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ ὀμολογέω* ὀμολογουμένως, ὄνευ ἀντιρρήσεως.

ὀμοπλάτη, *ἡ* (ὄμος + πλάτη)· ὡς καὶ νῦν, ὠμοπλάτη || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *ὀμοπλάται*, αἰ, λατ. *scapulae*.

ὀμοσι, *δ'* ὡς καὶ νῦν, ὠμός, «νῶμοσι», τὸ μέρος τοῦ σώματος ὑπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τοῦ βραχίονος, λατ. *humerus* || *φέρω ὀμοίς* = φέρω (βασιτάζω) ἐπὶ τῶν ὠμων μου || *ὄμοισι τοῖς ἐμοῖσι* = διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὠμων μου || ὡς. ἐπὶ ζῶων, ὡς ἐπὶ λέοντος, ἐπὶ ἱππου (λατ. *armus*), ἐπὶ κυνός κλπ.

Ἔτυμ.: ὄμος πιβ. (λατ. **omso*· (ἡ ὄμος < **ὄμοσος*, ἰαπ. **omso*) = *σασαορ. ἀμα-ἡ*, ἀρμ. *us*, γεν. *usoy*, γοτθ. *ams* (ὠμός)· πρβλ. *αιολ. ἐπομμάδιος* (= ὁ τεδειμένως ἐπὶ τοῦ ὄμου), λατ. *umerus*.

ὀμοσι, *ἡ, ὄν'* ὡς καὶ νῦν, ὠμός, ὀμητος, ἀμαγειρευτός, ὄβραστος, λατ. *crudus*, κυρ. ἐπὶ κρέατος: *ὄμόν καταφαγεῖν τινα* = νά καταφάγη τίς τινα ζωντανόν || ἐπὶ τροφῆς, ἀπεπτος, ἀχώνευτος. 2) ὄμρος, ἀνώριμος, «ἴδιουρος», ἄκαιρος, κυρ. ἐπὶ καρπῶν || ὡς. ἐπὶ ἀνθρώπων, *ὄμόν γήρας* = ἄωρον (πρόωρον) γήρας, γήρας ἐπελθόν ἐπὶ τῆς ὥρας, ἐν ᾧ δηλ. ἡ ἡλικία τοῦ καταληφθέντος ὑπὸ τοιοῦτου γήρατος θὰν εἶναι ἀκόμη γεροντικῆ.— || μετρ., ἀγριος, ὄξεστος, σκληρός, τραχύς, θηριώδης, ἀσπλαγχνός, ἀπάνθρωπος, ἀπαίδευτος.

Ἔτυμ.: ὄμός = *σασαορ. ἀμα-ἡ*, πρβλ. ἀρμ. *hum*, ἱρλ. *om*, gall. *of* (σκληρός), εἶτα λατ. *amarus* (πικρός, ὀδυνήρος), Κάτω Χωρῶν *amper*, παλ. πορτ. *apr*, παλ. σουηδ. *amper* (ὄξύς, δοιμός, πικρός), παλ. γερμ. *ampfaro*, ἀγγλ. *σαξ. ompre* («εξινολάπαδος») (**ampra*· (**ampra*·), *σασαορ. ἀμα-ἡ* («εξινός»), *ἀμα-ἡ* (δένδρον τι), ἀλβ. *am(b)el'e* (γλυκύς).— τὸ *ὄμρ. ὄμησῆς* (βλ. λ.) <ὀμός+ρις. ἔδ· (τοῦ *ἐσθίου*)· *σασαορ. ἀμα-ἡ*.

ὀμοσα, *ἀόρ. α'* τοῦ *ὀμνυμι* (βλ. λ.).
ὀμόσιτος, *ον* (ὀμός + σιτέομαι)· ὁ ἐσθίων ὠμὴν τροφήν || ὁ ἐσθίων ὠμός σάρκας, ὠμά κρέατα, *ὀμοφάγος* (βλ. λ.), *σαρκοφάγος*, *ἀνθρωποφάγος* (ἐπιθ. τῆς Σφιγγός π.χ.) || *θθεν*, ἀγριος, σκληρός, ἀπάνθρωπος, θηριώδης.

ὀμοσπάρκτος, *ον* (ὀμός + σπαράσσω)· ὁ κατασπαράζεις (ὁ σπαράζεις εἰς τεμάχια) ἐν ὠμῇ καταστάσει (ζῶν εἰσέτι).

ὀμότης, *-ητος*, *ἡ* (ὀμός)· ὡς καὶ νῦν, ὠμότης, ὠμὴ κατάσταση, ἡ κατάσταση τοῦ μὴ ὠμίου (τοῦ ὄωρου) καρποῦ, ἡ κατάσταση τοῦ ἀβρόστου, ἡ κατάστασις τοῦ ἀχωνεύτου || *θθεν*, σκληρότης, ἀπειρία.— || μετρ., σκληρότης, ἀγριότης, βαρβαρότης, ἀπανθρωπία.

ὀμοφάγος, *ον* (ὀμός + φάγειν)· ὡς καὶ νῦν, ὠμοφάγος, ὁ τρώγων ὠμὸν κρέας, σαρκοφάγος, ἀνθρωποφάγος.— || *σπαν. προπαρσ.*: **ὀμόφαγος** (ἐν παθητ. ἐνν.), ὁ καταφαγωδεις ὠμός, ὁ τραγόμενος ὠμός.

ὀμόφρων, *-ονος*, *δ*, *ἡ* (ὀμός + φρήν)· ὁ ἔχων ὠμάς τὰς φρένας, ὁ ἔχων ὠμὸν τὸ φρόνημα, ὠμός, σκληρός, ἀσπλαγχνός.— *ἐπιρρ. -φρόνας*.

ὀμωξία, *ἀόρ. α'* τοῦ *οἰμώξω* (βλ. λ.).
ὀμῶς, *ἐπιρρ. τοῦ ὀμός*· ὡς καὶ νῦν, ὠμῶς, κατὰ τρόπον ὠμὸν (σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον).

ὠν, *ἰων. ἀντι ὄν* (βλ. λ.), λοιπὸν, ὄρα, ὄδεν, ἐπομένως.— ὁ Ἡρόδ. συχνὰ παρεμβάλλει τὸν σύνδεσμον τοῦτον μεταξὺ τοῦ ρήματος καὶ τῆς εἰς αὐτὸ ἀνηκούσης προθέσεως: *ἐπ' ὠν ἔδοστο* ἀντὶ *ἀπέδοστο ὠν*.

ὠνα, **ὠναξ**, κατὰ ποιητ. καὶ ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ ὄ *ἀνα*, ὄ *ἀναξ*.

ὠνάθην, *θωρ. ἀντι ὠνήθην*, παθ. *ἀόρ. α'* τοῦ *ὀνήνημι* (βλ. λ.).

ὠνάμην, **ὠνάτο**, *α'* καὶ *γ'* ἐν. μέσ. *ἀορ. ε'* τοῦ *ὀνήνημι*.

ὠνάσα, *θωρ. ἀόρ. α'* τοῦ *ὀνήνημι*.
ὠνεμος, *θωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντι ὄ ἀνεμος*.

ὠνέομαι, καὶ *συνηρ. ὠνούμαι*· *μελλ. ὠνήσομαι*· πρτ. *ἔωνούμην*, ἰων. *ἠνεόμην*· *ἀόρ. α'* *ἔωνησάμην* καὶ *ὠνήσάμην*· πρκ. *ἔὼνήμην* (ἀλλ' ἡ μετ. πρκ. *ἔωνημένως* καὶ τὸ γ' ἐν. ὑπερ. *ἔὼνητο* ἀπαντῶσι καὶ ἐν παθ. ἐνν.).— *ἐπιρρ. ὠνήσασθαι*· ἡ ἀποδοξία εἰς ἄόρ. β', ἐπ. γ' ἐν. *πρῶτο*· πρστ. *πρῶσο*, *πρῶσο*· ὑποτ. *πρῶσομαι*· *εὐκτ. πρῶσάμην*· ἀπφ. *πρῶσθαι*· μετ. *πρῶσμενος*· (ὄνος)· ἀποθετ.· ἀγοράζω, ἀντιθ. τοῖς *πωλέω*, *πιπεράσκω* (ὡς τὸ λατ. *emere* εἶναι ἀντιθ. τῷ *vendere*), προσφέρω τιμὴν ἀγορᾶς, διαπραγματεύομαι τὴν ἀγορὰν πράγματός τινος, «παζαρεύω» || *ὠνούμαι* *τι παρὰ τινος* = ἀγοράζω τι παρὰ τινος || καὶ μετὰ γεν. τῆς τιμῆς (τῆς ἀξίας): *ὠνούμαι δραχμῆς* = ἀγοράζω τι ἀντὶ μῖδος δραχμῆς. 2) ἀγοράζω (κυρ. ἐνοικιάζω) δημοσίους φόρους ἢ δασμούς. 3) ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσφέρω τιμὴν διὰ τι, προσφέρομαι νά τὸ ἀγοράσω, ὅταν διαπραγματεύομαι, «παζαρεύω», κάμνω προσφορὰν, λατ. *licet* || *θθεν*, ἐξαγοράζω τινὰ διὰ χρημάτων, ἐπιτυχῶν κόποιον συμδιεσασμένον διὰ τῆς διαθέσεως χρημάτων || *ἀρα*, δωροδοκῶ, διαφθεῖρω διὰ χρημάτων, ἐξαγοράζω τὴν εὐνοίαν τινος διὰ χρηματικῶν δώρων, τὸν ἐξαγοράζω.— || ὡς παθητ., ἀγοράζομαι || μετρ., ἐξαγοράζομαι, δωροδοκοῦμαι. [δ']· *ἔτυμ. βλ. πρῶσθαι*].

ὠνή, *ἡ* (ὄνος)· τὸ ὠνεῖσθαι, τὸ ἀγοράζειν, ἡ ἀγορά, λατ. *emptio*: *ὠνή* καὶ *πρῶσις* = ἀγορὰ καὶ πώλησις, ἀγοραπωλησία. 2) ἀγορά, προσφορὰ τιμῆς πρὸς ἀγορὰν, διαπραγματεύσις πρὸς ἀγορὰν, «παζαρεύομαι» || ἡ μίσθωσις δημοσίων φόρων καὶ δασμῶν, ἡ σύμβασις τῆς ἐνοικιάσεως τῶν. 3) τὰ πρὸς ἀγορὰν χρήματα, ἡ τιμὴ.

ὠνήμην, *ἐπ. μέσ. ἀόρ. ε'* τοῦ *ὀνήνημι*.

ὠνησα, *ἀόρ. α'* τοῦ *ὀνήνημι*.

ὠνητής, *-οῦ*, ὁ (ὠνέομαι)· ὁ ἀγοραστής.

ὠνητός, (ἡ), *ὄν*, *ρημ. ἐπιθ.* τοῦ *ὠνέομαι*· ὁ ἀγορασθεὶς, «ἀγοραστός».— || ὁ πρὸς πώλησιν, ὁ δυνάμενος νά ἀγορασθῆ, ὃν δύνανται τις νά ἀγοράσῃ, λατ. *venalis*.

ὠνθρωπε, κατὰ ἰων. κρᾶσιν ἀντι ὄ *ἀνθρώπε*.

ὠνθρωποι, κατὰ ἰων. κρᾶσιν ἀντι ὄ *ἀνθρώποι*.

ὠνιος, (α), *ον* (ὄνος)· ὁ δυνάμενος νά ἀγορασθῆ, ὁ πρὸς ἀγορὰν, ὁ πρὸς πώλησιν, «ποῦ πωλεῖται, ποῦ εἶναι γιὰ πούλημα», λατ. *venalis* || *πῶς ὄ σῖτος ὠνιος*; = πόσον πωλεῖται ὁ σῖτος; πόσον ἡμπορεῖ νά ἀγορασθῆ; τί κοστίζει; ποῖα εἶναι ἡ τιμὴ

τῆς ἀγορᾶς; ἢ τὰ **ὄνια**—τὰ πρὸς πώλησιν ἀγοδᾶ, τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμενα, τὰ ἐμπορεύματα τῆς ἀγορᾶς.

ὄνομα, -ατος, τό, αιολ. ἀντι *ὄνομα*.

ὄνομάδαται, ἰων. ἀντι *ὄνομασμένοι* εἰσεί, γ' πληθ. καθ. πρ. τοῦ *ὄνομάζω*.

ὄνοσι, δ' ἡ τιμὴ, τὸ ἀντίτιμον, ἡ ἀξία, τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ καταβαλλόμενον διὰ τὴν ἀγορὰν πράγματός τινος.— **||** τὸ ἀγοράζειν τι, ἡ ἀγορά, ὡς τὸ *ὄνη* (βλ. λ.). [ἐκ τοῦ *ὄνος* τὸ λατ. *venum*, ὡς τὸ *vinum* ἐκ τοῦ *oīnos*, *vicus* ἐκ τοῦ *oikos*].

Ἔτυμ.: *ὄνος* (**Fóno-*ς) *ὄνη*, λεσβ. *ὄνῶ* (**Foσnῶ*) *ὄνεισθαί*, γορτ. *ὄνην* (=πωλεῖν): σανσκρ. *vanā-m* (λατ. **vesno-*), *vanayāhī* (ζητῶ τὴν τιμὴν τινος), ἀρμ. *gin*, γεν. *gnoy* (τιμὴ ἀγορᾶς), *gnem* (ἀγοράζω), λατ. **venus* (λατ. **vesno-*), μόνον ἐν τῇ αἰτ. *venum*, δοτ. *venō* (πρβλ. *vendo* <**venom do*, *venēō* <**ve-nom eō*).

ὄνοσάμην, μεσ. ἀδρ. α' τοῦ *ὄνομα*.

ὄνο-χρεῖ, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *οἰνοχρέω* (βλ. λ.):

ὄνομαι, παθ. πρ. τοῦ *οἰνώω* (βλ. λ.).

ὄξ, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντι ὁ *ἔξ*.

ὄξ, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *οἰγγυμι* (βλ. λ.).

ὄον, τό ὡς καὶ *ὄον*, ὄον, «αὐγὸς», λατ. **OVUM**.

Ἔτυμ.: *ὄον* (λατ. **ōvjo-m*), ἑλληνιστ. *ὄόν*, αιολ. *ὄϊον*, δωρ. *ὄσον*, πρβλ. *Ἦουχ*. «*ὄββα* (τ. ἔ. *ὄββα*)» κατὰ φά. «*Ἀργεῖοι*» πρβλ. λατ. *ovum*, παλ-γερμ. *ei*, ἀγγλ.-σαξ. *oēz*, παλ-πορτ. *egg*, γοτθ. *ada* (d = γοτθ. *ddj*), ἔτινα ἀποκαλύπτουν γερμ. θέμ. **ajjaz-*, **ajjiz-*, συγγ. τῆ παλ-σλαβ. *(j)ajze, ἔξ οὗ *ajice* (ὄβον) πρβλ. ὡς. νο-περσ. *xāya* (ὄβον) πθ. συγγ. τῆ λατ. *avis*, σανσκρ. *vīh*, *vē'h*, Ζανθ. *vi-* (πιτηνόν), **ῥ'ν(j)ο-m* (λατ. **ovī-s* (πιτηνόν)).

ὄπ, καὶ **ὄπ'** κρουγὴ τοῦ *κελευστοῦ* (βλ. λ.) ἀποτελοῦσα παράγγελμα πρὸς τοὺς κωπηλάτας νὰ σταματήσουν τὴν κωπηλασίαν, ἢ κατ' ἄλλους (δπερ καὶ πιθανώτερον) παράγγελμα ρυθμιστικὸν τῆς κωπηλασίας (ὡς καὶ σήμερον).

ὄπασα, ἀδρ. α' τοῦ *ὄπάζω* (βλ. λ.).

ὄπερ, δωρ. ἀντι *ὄυπερ* (βλ. λ.), ἐπίερ. *ἔπου*.

ὄπολλον, ποιητ. κατὰ κρᾶσιν ἀντι ὁ *Ἄπολλον*.

ὄπόλλων, κατὰ κρᾶσιν ἀντι ὁ *Ἀπόλλων*.

ὄπτολι, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντι ὁ *αἰπόλιος*.

ὄπται, γ' ἐν. παθ. πρ. τοῦ *ὄρεάω*.

ὄπτισα, **ὄπτων**, ἀδρ. α' καὶ πρτ. τοῦ *ὄπτέω* (βλ. λ.).

ὄπωπα, πρ. β. τοῦ *ὄρεάω*.

ὄρα, ἰων. **ὄρη**, ἢ, λατ. **HORA** ὀριομένης (περιορισμένης) χρόνος, χρονικὴ περίοδος καθοριζομένη διὰ φυσικῶν νόμων, περίοδος ἔτους (μηνός, ἡμέρας) || μέρος τοῦ ἔτους, ἐποχὴ, ὥρα τοῦ ἔτους καὶ ἐν τῇ πληθ., αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους || ἐν τῇ πληθ. σημ. ὡς καὶ, τὸ κλίμα μιᾶς χώρας ὡς ἐξαρτώμενον ἐκ τῶν ἐποχῶν τῆς. 2) ἡ ἀνδρὰ ἐποχὴ (ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνδρῶν) τοῦ ἔτους, τ. ἔ. ἡ ἀνοιξίς, ἐκαλεῖτο ὡς *ὄρα* ἀπλῶς, καίτοι ἀπαντᾷ καὶ ἡ πλήρης ἐκφρασις *εἶαρος ὄρη ἢ ὄρη εἰαρινῆ* || *ὄρα* ὁμοῦς ἐκαλεῖτο ὡς καὶ τὸ θέρος καὶ ὁ χειμὼν || ἡ τετάρτη ἐποχὴ, ἡ *δ'πῶρα* (δηλ. τὸ φθινόπωρον), δὲν διακρίνεται ὡς ἰδιαίτερα ἐποχὴ κατὰ τοὺς δημοτικὸς χρόνους. 3) μεθ' Ὀμηρον, καθόλου τὸ ἔτος ἐν τῷ συνόλω του (τὸ ὅλον ἔτος): *ἐν τῇ πέρυσιν ὄρα*—κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.— **||** μέρος τῆς ἡμέρας, τμήμα τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ἡμέρας ἢ καὶ τοῦ ἡμερονυκτικοῦ || αὐτὸ καὶ *ὄρα νυκτός* = τὸ διάστημα .τῆς νυκτός, ἡ νύξ.— **|||** ὁ κατάλληλος χρόνος, ἡ κατάλληλος ὥρα, διὰ πράγματι, ἡ ὥρα του, ἡ ἐποχὴ του (μετὰ γαν. πραγμ.): *ὄρα ὕπνου*, *ὄρη δόρυποις*, *ὄρη ἀρότοις*, *ὄρη γάμου*, *ὄρα ἀνδρῶς* = καιρός

κατάλληλος νὰ γίνῃ καιρὸς σύζυγος | *ὄρα καρπῶν* = αἱ ἐποχαὶ καθ' ἃς ὀριμάζουσιν οἱ διάφοροι καρποὶ || *ἐν ὄρη* = εἰς καλὴν ὥραν, εἰς κατάλληλον στιγμήν χρόνου, ἐγκαίρως.— **IV** ἐν τῇ πληθ., τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ὡς συνυφασμένα μετὰ τὴν τέσσαρας ἐποχάς, λαμβανόμενων τοῦ μὲν νότου ὡς θέρους, τοῦ δὲ βορρᾶ ὡς χειμῶνος.— **V** *παρ' ἄττ.* μετρ., ἡ ἀνοιξίς τῆς ζωῆς, ἡ ἀκμὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀνθος τοῦ βίου, ἡ νεότης || ὡς καὶ ἡ ἀνδρική ἡλικία.— **VI** *παρ' ἄττ.* ὡς. *ἐνίοτε ἢ ὄρα καίται* καὶ ἀντι τοῦ οὐδ. τὰ *ὄρατα* = τὰ προϊόντα (οἱ καρποὶ) τῶν διαφόρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους.— **VII** ὡς κύρ. δν. αἱ *ἄρα* κατὰ τὴν Μυθολογίαν ἦσαν αἱ φρουροὺσιν τὰς ἐκ νεφελῶν Πύλας τοῦ Οὐρανοῦ || γενικῶς, αἱ θεράπαινοι τῶν Θεῶν || συχὰ ἀναφέρονται ὁμοῦ μετὰ τῶν *Χαρίτων* (βλ. λ.): *ἄρα καὶ Χάριτες*.

Ἔτυμ.: *ὄρα* (λατ. **Jrā*) *ὄριος*, *ὄρετος*, *ἐννέ-ωρος* (βλ. λ. λ.): Ζανθ. *yār-* (ἔτος), γοτθ. *Jēr-*, παλ-γερμ. *īar*, νεο-γερμ. *Jahr* (ἔτος), ἀγγλ.-σαξ. *zēar*, παλ-πορτ. *ār* (ἔτος), παλ-σλαβ. *Jara*, *Tox*, *Jaro* (ἀνοιξίς), λατ. *hornus* (<hōjorino-s), ἐπιθ. προελθὸν ἐκ τοῦ **hōjōrō* (κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο): παλ-γερμ. *hiuro* <**hiu*, *jāru*, νεογερμ. *heuer* ἔξ λατ. **Je-ro-*, **Jō-ro*, ἔξ λατ. ριζ. **wei-*, περὶ ἧς βλ. ἐν *εἶμα*.

ὄραϊος, α, ον (*ὄρα*): ὁ παραχθεις (γενόμενος) ἢ ὁ παραγόμενος (γινόμενος) εἰς τὴν προσηκούσαν ὥραν, εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν («στὴν ὥρα του») || δθεν, ἔγκαιρος, ὀριμος || κύρ. ἐπὶ καρπῶν: *ὄρατος καρποὶ* ἢ τὰ *ὄρατα* = οἱ καρποὶ <τῆς ἐποχῆς>, λατ. *fructus hornoliti* ἢ *horni*. 2) ὡς οὖσ. ἡ *ὄρατα* (πληθρῶς: *ὄρη ἢ ὄρατα*, συνών. τῇ *ὄρα ἔτους*) = ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὀριμάζει ὁ σίτος ἢ οἱ καρποὶ || γαν., ἡ καλὴ ἐποχὴ, ἡ κατάλληλος διὰ πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις (τ. ἔ. ἡ περίοδος τῶν 4—5 μηνῶν τοῦ θέρους καὶ τοῦ ἔαρος).— **||** ὁ συμβαίνων (γινόμενος) κατὰ τὸν προσηκόντα χρόνον, ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος, ἀρμόζων εἰς τὴν ἐποχὴν, πρόσφορος.— **|||** ἐπὶ προσώπων, ὁ ὀριμος διὰ τι πρᾶγμα, «στὴν ὥρα του» (μετὰ γαν.): *παρθένος γάμου ὄρατη* ('Ἑρσδ.) = παρθένος ὀριμος διὰ γάμου («στὴν ἐποχὴ τῆς, γιὰ παντριά») (πρβλ. τὸ τοῦ Virgil. *jam matura viro*, καὶ τὸ τοῦ Ὀρατ. *temporativa viro*) || ὡς, ἐπὶ γερόντων, ὁ ὀριμος διὰ τὸν θάνατον («ποῦ ἤλθε πλέον ἢ ὥρα του νὰ πεθάνῃ»).— **IV** ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος διατελὼν, ἀκμαῖος, πλήρης σφρίγους, πλήρης ζωῆς, ὁ διάγων τὴν ἀνοιξίαν τῆς ζωῆς του, νεαρός || δθεν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὄρατος, πλήρης χάριτος, ἐπίχαρις.

ὄραϊότης, -ητος, ἡ (*ὄραϊος*): ἡ ὀριμότης τῶν καρπῶν.— **||** ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, ἡ ἀκμαία κατάσταση τοῦ ἀνδρῶνινου σώματος, ἡ ἀνδρὰ νεανικὴ ἡλικία, καλλόνη.

ὄρακιῶ, μελλ. -άσω λιποψυχῶ, λιποθυμῶ.

Ἔτυμ.: *ὄρακιῶ* (θεμ. *ὄρακ-* (=ἴλιγγος, ζάλη, λιποθυμία): παλ-γερμ. *wuorag* (**-o-ko*) (=οἰνόφλυξι), παλ-σαξ. *wōrig*, *wōrag*, ἀγγλ.-σαξ. *wēriz*, ἀγγλ. *wear-y* (κουρασμένος), καὶ ἄνευ τοῦ προσφ. -k-, παλ-πορτ. *ōrar* (πληθ. =παροξυσμοὶ μανίας, θέμ. **vorā-*), *ho-*, *fud-ōrar* (παραφροσύνη), πθ. ἑλλ. *ἄρος*, *ἄωρος* (=ὑπνος) ἔξ λατ. ριζ. **vōr-* (ἴλιγγος).

ὄρανός, δ, δωρ. ἀντι *ὄσανός* (βλ. λ.).

ὄρασι, **ὄρασι**, ἐπίερ. (*ὄρα*): ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως, κατὰ τὸν προσηκόντα χρόνον.

ὄρει-τροφος, ον, ποιητ. ἀντι *ὄρει-τροφος* (*ὄρος*+*τρέφω*): ὁ ἐπὶ τῷ ὄρειν τρέφόμενος.

ὄρέξωτο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ὄρέγω* (βλ. λ.).

ὄρεσί-δουπος, ον, ποιητ. ἀντι *ὄρεσί-δουπος* (*ὄρεσι*+*δουπέω*): ὁ παράγων δούπον (ἄχον) ἐπὶ τῶν ὄρειν.

ὄρεσί-θύτης, -ου, δ (*ὄρα*+*δέδομαι*): ὁ δίδων (παρέχων, παράγων) ὀρίμους καρπούς κατὰ τὴν προσηκούσαν ἐποχὴν («στὸν καιρὸ του»).

ὄρεσσι, ἐπ. ἀντι *ὄρεσσι*, δοτ. τοῦ *ὄρα*.

ὄρετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. ε' ἐκ τοῦ *ὄρηνμι* (βλ. λ.).

κακῶς, κακουργεῖ), καὶ ἀντιθέθεν, ἐπειδὴ τὸν θεωροῦν ἀδικοῦντα || ὄς. τὸ ἀναφορ. ὡς συνάπτεται καὶ μετὰ μετοχῶν κειμένων κατὰ γεν. ἀπολ. ὅν δέ, ὡς οὐτως ἐχόντων, στρατιῆν ἐμπέμματα (=λατ. res cum ita sunt)=νῦν δέ, ὅπως δὴ ἐστέλλετε στρατόν, ἐάν τὰ πράγματα εἶχον τοιοῦτοτρόπως, στείλατε στρατόν, τ. ἔ. στείλατε στρατόν θεωροῦντες ὅτι εἶναι τοιαῦτα τὰ πράγματα, ἄρα: ἐπειδὴ εἶναι τοιαῦτα, στείλατε στρατόν (εἰμὰ καὶ τὰ πράγματα ἔχουν ἔτσι, στείλατε στρατόν). 4) τὸ ἀναφορ. ὡς συνάπτεται ὄς. καὶ μετὰ προθέσεων: ἀνήγοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν=ἀνήγοντο εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος ὅπως (καθῶς, ὡσάν) διὰ ναυμαχίαν (ὅπως δηλ. ἀνᾶγεται ὁ προτιθέμενος νὰ ναυμαχήσῃ) || ὡς ἐπὶ φρυγανισμὸν=ὅπως (καθῶς, δηλ. ἀπομακρύνεται τις) διὰ συλλογὴν φρυγάνων (εἰγὰ νὰ μαζέψῃ φρυγανὰς) || συνηθέστατα τὸ ἀναφορ. ὡς συνάπτεται μετὰ τῶν προθέσ. ἐπὶ, εἰς, πρὸς, σπανιώτερον δὲ μετ' ἄλλων: ὡς ἐν κακῶν ἐχάρη=ἠαχάριστήδῃ ὅπως (εὐχαριστεῖται) ὁ ἐν κακῇ καταστάσει εὐρισκόμενος (τ. ἔ. ἐχάρη λαμβάνων ὑπ' ὅσῃν τὴν κακὴν του κατάστασιν, ἦτοι ἔνεκα τῆς κακῆς καταστάσεώς του). 5) ἐνίοτε ἡ πρόθεσις παραλείπεται, καὶ τὸ ὡς κατήνητος νὰ ἐπέχῃ θέσιν προθέσ. =εἰς+αἰτ. (ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ λατ. usque κατήνητησεν ἰσοδύναμον πρὸς τὸ usque ad), μόνον ἐπὶ προσώπων ὅπως: ὡς τὸν Φίλιππον=πρὸς (εἰς) τὸν Φίλιππον (ἐπὶ τόπου ἢ εἰς): ἢ τοιαύτη διάκρισις τῆς συντάξεως ἐπὶ προσώπων ἀπὸ τῆς συντάξεως ἐπὶ τόπου καταφανέσθαι ἐν τῷ ἀκολουθῶν χωρίῳ τοῦ Θουκυδ. (IV 79) ἀρίστεος ὡς Πελοποννησίου καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικὴν || ἢ τοιαύτη σύνταξις τοῦ ἀναφορ. ὡς+αἰτ. προσ. ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ ἠδὴ (ἀλλ' ἀπαξ μόνον): ὡς αἰεὶ τὸν ἔμοιον ἀγει θέσθς ὡς τὸν ἔμοιον ('Ὀδυσ. XVII 218)=πῶς πάντες ὀδεὸς ὀδηγεῖ τὸν ἄλλοιον πρὸς τὸν ἄλλοιον! 6) μετὰ ἐπιρρημάτων, πρὸς περιορισμὸν ἢ πρὸς ἐπίτασιν τῆς δυναμείως τῶν: μετὰ ἐπιρρ. θετικῶν βαθμοῦ εἰς ἐπίσχυσιν τῆς ἔννοιᾳς του: ὡς ἀληθῶς=ὅπως ἀληθῶς, τ. ἔ. κατ' ἀλήθειαν, ὄντως, τῷ ὄντι, πράγματι (καίτοι δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐπιρρημα: πόσον ὀληθῶς!), λατ. quam vere | ὡς ἐτέρως=κοθῶς «διαφορετικῶς, τ. ἔ. διαφορετικῶς, «διαφορετικῶς» (ἢ ὡς ἐπιρρ. ὄς: πόσον «διαφορετικῶς»), λατ. quam aliter || ὄς. δύναται τὸ ἀναφορ. ὡς καὶ νὰ ἔπεται (νὰ ἐπακολουθῇ) ἔπειτα ἀπὸ ἐπίρρημα δηλωτικὸν ἐπὶ ἀκρίτου καὶ θαυμαστὸν τινος πράγματος: θαυμαστῶς ὡς, ὑπερφῶς ὡς κλπ. 7) ὄς. καὶ μετὰ ἐπιρρ. ὑπερθετ. βαθμοῦ συντάσσεται τὸ ἀναφορ. ὡς, ἐπιταίνον τὴν ἔννοιαν τοῦ ὑπερθετ., ὅπως καὶ τὸ ὄς, ὅπως καὶ τὸ λατ. quam: ὡς μάλιστα=λατ. quam maxime=ἴσον τὸ δυνατόν περισσότερο | ὡς ἔξιστα=λατ. quam facillime=ἴσον τὸ δυνατόν εὐκολώτερον | ὡς τάχιστα=λατ. quam celerrime=ἴσον τὸ δυνατόν ταχύτερον || παρομοίᾳ εἶναι ἢ χρῆσις τοῦ ἀναφορ. ὡς ἐν ταῖς φράσεσιν: ὡς τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον (ἀπασαι ὡς καὶ νῦν)=λατ. plerumque, ἢ plerumque. 8) ὄς. τὸ ἀναφορ. ὡς ἐπιταίνει ἐνίοτε τὴν δύναμιν ὑπερθετ. ἐπιθ. συναπτόμενον μετ' αὐτοῦ ὅπως ἀκριβῶς καὶ μετὰ τοῦ ὑπερθετ. ἐπιρρ.: ὡς ἀριστος, ὡς βέλτεστος=«ἴσον γίνεταί», «ἴσο παίρνει», καλλίτερος, ἦτοι ὀριστος.

Β' ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ: 1) ὡς εἰδικὸς σύνδεσμος ὡς, παριστῶν τὸ δι' αὐτοῦ εἰσαγόμενον ὡς γεγονός (=ὀτι), συνῶν. τῷ εἰθ. συνδ. ὅτε (βλ. λ.), λατ. quod. 2) ὡς =ὄσως (βλ. λ.), ὄσων ὡστε, λατ. adeo ut, ita ut: εὖρος ὡς ὄσων κρητῆρας πλέειν ὄσων=κατὰ τὸ πλεῖστον τοσοῦτος ὡστε νὰ πλέουν δύο τριῆρες ὄσων. 3) ὡς τελικὸς συνδ. ὡς, εἰς ἐπιθῶν ὀκοποῦ, συνῶν. τῷ ἔνα καὶ τῷ ὅπως, λατ. ut ἴνα, διὰ νὰ, εἰγὰ νὰ. Ἐνταῦθα δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ τῶν ἄλλοιπτικῶν ἐκείνων περιφράσεων τοῦ ὡς μετ' ἀπρρ.: ὡς ἔπος εἰπεῖν, (ὡς) συναλόγου εἰπεῖν κλπ. δι' ὄλων αὐτῶν δηλοῦνται κάποιος μετριοσμός ἰαχυρισμοῦ: ὡς εἰπεῖν=λατ. ut ita dicam=οὕτως εἰπεῖν («νὰ ποῦμε», «νὰ ποῦμε ἔτσι», «νὰ εἰπῇ τις») | ὡς ἔπος εἰπεῖν=διὰ νὰ εἰπωμεν ὅπως συνήθως λέγει τις, «ὅπως τὸ λέξει ὁ λόγος» (ἢ: διὰ νὰ εἰπωμεν ἐν ὀλίγοις μὲ μίαν

λέξιν, «καθαρὰ καὶ ξάστερα») | (ὡς) συναλόγου εἰπεῖν = ἴνα εἰπω ἐν συντόμῳ, ἐν ὀλίγοις, μὲ μίαν λέξιν (κυρ., διὰ νὰ εἰπῇ τις ὄφ' οὗ συγκεφαλαιώσῃ, ἐν περιλήψει). 4) ὡς αἰτιολογ. συνδ. ὡς, πρὸς δὴλωσιν αἰτίας, αἰτιολογίας, συνῶν. τῷ αἰτιολ. ὅτε (=διότι), ἢ τῷ ἔπει, λατ. quia, quippe, quandoquidem, ἐπειδὴ, διότι. 5) ὡς χρον. συνδ. ὡς ἀντὶ τοῦ ὄτε, ἔπει (χρον.), λατ. ut ἀντὶ quando, ὄταν. 6) ὡς τροπικὸν μόριον ἐνίοτε ἀπαντᾷ ὄς. τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὄπως, λατ. ut ἀντὶ quomodo, quomamodum πῶς, κατὰ τὴν τρόπον. 7) τὸ ἀναφορ. ὡς ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ὡς τοπικὸν μόριον, ἀντὶ τοῦ ὄπου (βλ. λ.), λατ. ubi.

Γ' ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ ΧΡΗΣΕΙΣ: | ἐνίοτε τὸ ὡς ἐν ἀρχῇ προτάσεων φαινομενικῶς ἀνεξαρτήτων, ὡς ἐπιφών. ἐμφαντικόν: πῶς! πόσον! «τίς!»; ὡς τὸ λατ. ut ἀντὶ τοῦ quam: ὡς ἄνθρωπος κρηδίων ἔχεις=«πόσο (τίς) ἀνόητος ἦσους!» | κατὰ τὸ μάλιστα μὲτ' ἐπιθ. καὶ ἀπρρ.: ὡς ἡλίθιος εἶ=πόσον ἡλίθιος εἶσαι! | ὡς σεμνὸς ὁ καταράτος=«τί μεγαλοπρέπεια ποῦ οὐ ἔχει ὁ καταράμενος!» | ὡς ὄξεια κλάζει=«πόσο διαπεραστικὰ πού ξεφωνίζει!» 2) ἐν τῇ ἀρχῇ ὡς. προτάσεων τὸ ὡς δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ ταχέαν ἀλλαγὴν γεγονότων: ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔβρων πεντακίους φρένας ἀμφοκάλυμν=μὸλος εἶδε καὶ εὐδύς ὁ ἔβρων... (κυρ. ὅπως εἶδε, καθῶς εἶδε, οὕτω, δηλ. τὴν ἴδιαν σιγῆν, ὁ ἔβρων...) | ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μιν περὶ θυμὸς ἰάφην=μὸλος εἶδον, καὶ εὐδύς καταεληφθῆν ἀπὸ μανίαν (ἔγινα τρελλὸς ἀπὸ τὸν κεραυνοβόλον ἔρωτα), καὶ εὐδύς ἡ καρδία μου ἐληγύθη... (πρβλ. τὸ παρὰ Virgil. ut vidi, ut me malus abstulit error). 3) ὄς. εἰς ἄλλας περιπτώσεις τὸ ὡς ἐκφράζει εὐχὴν, συνῶν. τῷ εἴθε, λατ. utinam, μετ' εὐκτ. μόνον: εἶδε νὰ... ὦ νὰ..., «μακάρι νὰ...» | ὡς ἀπόλοστο καὶ ἄλλοις = εἶδε νὰ ἀπέδνηκοι καὶ ὀποιος ἄλλος... (μακάρι νὰ πέδαινε καὶ ὀποιος ἄλλος...) || καὶ ἀρνητικῶς: ὡς μὴ θάνοι=εἶδε νὰ μὴ ἀποθάνῃ! | ἐν τῇ αὐτῇ χρῆσει συνάπτεται καὶ μετ' ἄλλων λέξεων εὐχῆς: ὡς ὄφρα εἰς αὐτόθ' ὀλέσθαι=εἶδε νὰ εὐρισκεσ ἔδῳ τὸν θάνατον.

|| τὸ ὡς μετ' ἀριθμητικῶν δηλοῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς πρέπει νὰ λαμβάνεται οὐχὶ κατ' ἀκριβείαν ἀλλὰ κατὰ προσέγγισιν, ὡς «στοργυλὸς» ἀριθμὸς περιπού, σχεδόν, κατὰ προσέγγισιν, ὡς τὸ λατ. quasi ἢ admodum: ἀπέθανον ὡς πεντακίσοι=ἔπεσον εἰς τὴν μάχην 500 περιπού.

|| τὸ ὡς ἐν τισιν ἄλλοιπτικαῖς φράσεσιν: 1) ὡς εἰ (ἀνν. γένηται): = διὰ νὰ γίνῃ τὴν πράγμα; πρὸς τίνα σκοπὸν; διατί; πρὸς τί; 2) ὡς ἕκαστος, ὡς ἕκαστοι = ἕκαστος χωριστῶ, λατ. pro se quisque: (ὅπως ἔτυχε νὰ εἶναι καὶ νὰ εὐρίσκειται) ἕκαστος χωριστῶ.

[Κυρίως εἰπεῖν ὡς εἶναι ἀρχαία αἰτ. πληθ. τοῦ ὄς, ὅπως τῶς εἶναι αἰτ. πληθ. τοῦ ἄρθρου ὄ' ὅπως τὸ ὄς-τος εἰς τῆς οὕτως κλπ.].

Ἐνυμ.: | ὡς δεικτ. ἐπιρρ. (ἀνωτ. Α' I) καὶ ὡς <ιαπ. *sō- + s (καταλ. προσφ.): παλ-λατ. sō-c. 1) ὡς ἀναφορ. ἐπιρρ. (ἀνωτ. Α' II) <ιαπ. *jōd, ἀνωτ. θαιμ. jō- (βλ. ὄς Α') > σανσκρ. yāda, πρβλ. ιαπ. *jō ἐν τῷ Ζηνῷ. yā: ὡς πρὸς τὴν κλίσιν καὶ τὴν βασ. σημασι. εἶναι παράλλ. (τὸς τῶς καὶ ὡς, ὡς, ὅπως προέχεται ἐκ θέμ. *so- (βλ. ἄρθρ. ὄ), καὶ εἶναι συγγ. τῷ παλ-λατ. sō-c (οὕτω) πρβλ. μεταξὺ ἄλλων χρήσεων ὡς βέλτεστος: σανσκρ. yācchrēstā-h (yāda ḥr-)=τὸ καλλίτερον δυνατόν πρὸς τὸ ὡς τοῦτο συνάπτεται τὰ: ὡς τε, ὄσως, ὄπως, ὄποτε (ὡς τε: ὄποτε=ὄς, ὄς: ὄσ-δε). 2) ὄμηρ. ὡς (Φως) ἐπιτασσόμενον: ἴσαν θρηνηθεῖς ὡς <*σφω- (-ς ἐπιθ.), ιαπ. *snō-: παλγ-ερμ. sō (<swōd), γοθ. swē (ὄπως, ὡς), ὄσκ. snai (ἔάν), εἰτα ἔλλ. *σφod ἐν τῷ ὄμηρ. ὄσως, λοκρ. φως, ἀττ. ὄσως <*σφod τε>, ὄμηρ. ὄσπως <*σφod πος (: κατὰ τινος *σφω-ς, ιαπ. *vō, συγγ. τῷ λατ. vō (=F), ἔλλ. ἡ-[F]e, ιαπ. *vo, πρβλ. σανσκρ. va, vā).

IV ὄς (=πρὸς) (ἀνωτ. Δ II 5), ἐπὶ προσώπων κατὰ τινος πρόκειται περὶ ἀρχ. ὄργαν. (*jō- μετὰ ὄβαλκ. ὄ' ιαπ. ἀνωτ. θέμ. *jō-, βλ. ὄς) συγγ. τῷ ὄ-δε (=δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, κατ' αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν, πρὸς

τά ἐδῶ) (<**ō-de* (=παλ.-λατ. *sed-*=οὕτω, *sedem*) : *δ*, ἢ (<**so*, **sā* (=πρός ποῦ, πρὸς ὄπου).
ὤς, ἢ **ὤς**, *δωρ.* ἀντί *oū* (βλ. λ.) ὄπου, ποῦ.
ὤς, τό, *γυν. ὠτός*, *δωρ.* ἀντί *oūs* τὸ οὖς, τὸ «οὔτι».
ὠσα, *λων.* καὶ *ἑπ.* ἀντί *ośsa*, *ἀόρ.* α' τοῦ *ὠθέω*.
ὠσαιμεν, α' πληθ. εὐκτ. *ἀορ.* α' τοῦ *ὠθέω*.
ὠς ἄν, *ἑπ.* **ὠς κε ἢ ὠς κεν** = *ὠς* (βλ. λ.) μετὰ προσοριστικῆς ἑννοίας.
ὠσ-αν-ει ἢ **ὠς ἄν εἰ** ὠς καὶ νῦν, ὠσάν εἰ, ὠσάν νά, ὠσεῖ, ὠς ἔάν, «οἶάν», λατ. *iamquam*.
ὠσαννά, *ἑβρ.* ἀπιφών. (*hoshiah-na*) *οἶσον δὴ!* ὠσόν μας, ἱκετεύομεν!
ὠσασκε, γ' ἐν. ἰων. *ἀορ.* α' τοῦ *ὠθέω*.
ὠσ-αύτως, *ἑπέρρ.* τοῦ *ὠ αὐτός* (=ὀ *ἴδιος*) (=ὠς +*αὐτός*), ἐπιτεταμένον *ὠς* (βλ. λ.) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὅμοιον τρόπον, ὁμοίως, ἀκριβῶς ὅπως || *ὠσαύτως καὶ*...=καθ' ὅμοιον τρόπον ὅπως...
ὠσθε, *δωρ.* ἀντί *ōs*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ὠζω*.
ὠσ-ει ἢ **ὠς εἰ**, *ἑπέρρ.* ὠς καὶ νῦν, ὠσεῖ, ὠς ἔάν, ὠσάν, «οἶάν» || ἐπὶ παρρομιοσεως, ὠς, καθῶς, ὅπως, «οἶάν» | *ὠσ.* καὶ *ὠσ-εἰ-τε*. — || μετὰ ἀριθμητ., περιήπου, ἐπάνω-κάτω) (ὠς τὸ *ὠς* Γ II).
ὠσθήσομαι, παθητ. μελλ. τοῦ *ὠθέω*.
ὠσίν, *δοτ.* πληθ. τοῦ *ὠς* (βλ. λ.).
ὠσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ὠθέω* μτχ. *ὠσμένος*.
ὠσ-περ, *ἑπέρρ.* (*ὠς* + *περ*) ὠς καὶ νῦν, ὠπερ, ὅπως, καθῶς, ἀκριβῶς ὅπως | *παρ'* Ὀμήρῳ μετὰ τοῦ *ὠς* καὶ τοῦ *περ* συχνὰ παρεμβάλλεται λέξις τις : *ὠς τοιάδος περ*, *ὠς ἔσεται περ*. 2) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς ὡς, μόλις ὅμα, λατ. *simul ac*. 3) περιορίζει ἢ τροποποιεῖ ἰσχυρισμὸν τινα, ὠς τὸ *ὠσπερ εἶ*, λατ. *iamquam* οἶονεῖ, ὠς ἔάν, τρόπον τινά || ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ συνάπτεται συχνὰ καὶ μετὰ ἀπολ. μεταχῆς : *ὠσπερ ἐξάν*=ὠς ἔάν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μας.
ὠσ-περ εἰ ἢ *ὠσπερ εἶ*, *ἑπέρρ.* ἀκριβῶς ὠς ἔάν, ἀκριβῶς ὅπως..., ὠς νά..., λατ. *quasi*, *iamquam*.
ὠσ-περ-οὖν, ἢ *ὠσπερ οὖν*, *ἑπέρρ.* ἀκριβῶς ὅπως, ἀκριβῶς καθῶς || ὅπως πράγματι, ὅπως τῷ ὄντι, ὠς ἀναμφιδόλως : *εἰ δ' ἔστιν* (*ὠσπερ οὖν ἔστι*) *θεός*=ἀλλ' ἔάν ὑπάρχη, ὅπως καὶ πράγματι ὑπάρχει (ὅπως ἀναμφιδόλως ὑπάρχει), θεός.
ὠσ-τε (*ὠς+τε*) : *Α'* *ὠς ἐπίρρημα*, ἔχον τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ *ὠς*, οἶαν ἔχει τὸ *ὠστε* πρὸς τὸ *ὠς*, χρησιμποιούμενον δὲ ἐν παρρομιοσεως, *παρ'* Ὀμήρῳ μάλιστα *αὐχρότερον* ἢ τὸ *ὠς* ὅπως, καθῶς, ὁμοίως ὠς, ἀκριβῶς ὅπως. 2) πρὸς δήλωσιν δυνάμεως καὶ ἐξουσίας, διὰ τῆς ὁποίας πράττει τις τι ὠς τὸ *ἄτε*, λατ. *uirite* : *τόν δ' ἐξήραξεν Ἀφροδίτη εἶσα μάλ'*, *ὠστε θεός*=αὐτὸν δὲ τὸν ἀνήρασαν (ἀπὸ τὴν μάχην καὶ οὕτω τὸν ἔωσαν) ἢ Ἀφροδίτῃ, εὐκολώτατα δὲ σάν δεὰ πού ἦτο.
Β' *ὠς σύνδεσμος*, πρὸς ῥήλωσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, καὶ δὴ : | *παρ'* ἄττ. συχνότατα μετ' ἀπρφ. κατὰ τὸ πλεῖστον (=ὠστε νά, διὰ νά, νά...): *εἰ δέ σοι θυμὸς ἐπέσσειται, ὠστε νέεσθαι*=ἔάν δὲ ἡ καρδία σου κατέχεται ἀπὸ διακαῆ ἐπιθυμίας νά (διὰ νά) ἐπιστρέψῃ. 2) ἐνίοτε *ὠστε* συνάπτεται καὶ μετὰ μτχ. (ὅπως *ὠς*) : *ὠστε φυλασσομένων τῶν δ-δῶν*=καθῶς (ἢ, ἐπειδὴ) αἱ ὀδοὶ ἐφρουροῦντο. 3) *ὠστε* ἀπαντιᾶ καὶ συνηνωμένως μετὰ τοῦ *ἢ* (ἢ *ὠστε*) ὠς *θ'* ὄρος τῆς συγκρίσεως ἔπειτα ἀπὸ ἐπιθ. συγκριτ. βαθμοῦ : *μέζον κακὰ ἢ ὠστε ἀνακαλίει*=ἀτυχήματα μεγαλειότερα (ἀνώτερα) ἀπὸ τὰ συνήδως προκαλοῦντα τοὺς ῥθίνοους (ἀτυχήματα διὰ τὰ ὅποια δὲν εἶναι ἀρκετὸς ὁ συνηθισμένος ῥθίνος) | *μεῖζον ἢ ὠστε φέρειν δύνασθαι κακόν*=ἀτύχημα μεγαλύτερον ἀπὸ *δ,τι* δὰ ἦτο δυνατόν νά ἀνδέξῃ τις | *παρὰ ποιητῆς ἐνίοτε παραλείπεται ὠστε* : *νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν*=νόσημα θαρύτερον ἀπὸ *δ*-*σον* δὰ ἡδύνατό τις νά ὑποφέρῃ (νόσημα πολὺ θαρὺν διὰ νά τὸ ὑποφέρῃ κανεῖς) | ἐνίοτε *ὠ* τοιοῦτος *ὠστε* τοῦ *θ'* ὄρος τῆς συγκρίσεως συντάσσεται μετὰ ἐπιθέτου βαθμοῦ θετικοῦ ἀντὶ συγκριτικοῦ (ὅποτε *ὠ* θετικὸς βαθμὸς ἰσοδυναμεῖ πρὸς συγκριτ. ἢ τοῦλάχιστον πρὸς ἴσαν ἐπιτεταμένον θετικόν) : *ψυχρόν ὠστε λοῦσασθαι*=παρὰ πολὺ ψυχρόν διὰ νά λουθῇ τις (κυρ.

=*ψυχρότερον ἢ ὠστε λοῦσασθαι* = περισσότερο ψυχρόν ἀπὸ *δ,τι* δὰ ἔπρεπε νά εἶναι διὰ νά λουθῇ κανεῖς). 4) τὸ *ὠστε+ἀπρφ.* σημ. καὶ «ἐπὶ τῷ ὄρω νά...», εὐπὸ τὸν ὄρον νά...» (ἀντὶ τοῦ *ἔφ' ἢ ἢ ἔφ' ὠτε+ἀπρφ.*) : *παρὰδοῦναι σφῶς αὐτοῦς Ἀθηναίοις ὠστε βουλευσῆαι*, *δ,τι ἄν ἐκείνοις δοκῆ*=νά παρὰδοῦναι εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὑ.τὸ νὸν ὄρον νά ἀποφασίσουν οἱ Ἀθηναῖοι δι' αὐτοῦς *δ,τι* θέλουν.— || *ὠστε* συντάσσεται ὠσ. καὶ μεθ' Ὀριστικῆς, μετ' Ἐδκτικῆς ἀκόμη καὶ μετὰ Προστ., δασκίς *ὠ* λόγος περιέχει ἔμφασιν : *βέβημεν, ὠστε πᾶν ἐν ἡσυχῷ ἔξοσι φρονεῖν*=ἐφυγεν, ὠστε ἠμποροῦμεν μετὰ τὴν ἡσυχίαν μας νά εἰπωμεν *δ,τι* θέλομεν | *ὠστε, εἰ φρονῶν ἔπρασον, οὐδ' ἄν ὠδ' ἐγγινόμεν κακός*=ὠστε, καὶ ἄν ἀκόμη ἐπράττον *δ,τι* ἐπραξα «μετὰ τὰς φρένας μου», πάλιν δὲν δὰ ἦμην κακός | *ὠστε θάρρει*=ἔχε θάρρος ἐπομένως (ὠστε ἔχε θάρρος).
ὠστίς, μελλ. -*ἴσω*, θαμιστ. τοῦ *ὠθέω* ὠδῶ (ἀσπρώχνω) κατ' ἐπανόληψιν τῆδε κάκειοτε (πότε πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ πότε πρὸς τὰ ἐκεῖ), συνωστίζω, λατ. *itudo*. — || πολὺ συχνότερον τὸ παθητ. **ὠστίζομαι**, θαμιστ. τοῦ *ὠθούμαι*· μελλ. *ὠστιούμαι* (μετὰ *δοτ.*) ὠς καὶ νῦν, συνωστίζομαι μετὰ τίνος, ὠδῶ καὶ ὠδοῦμαι, ἀσπρώχω καὶ ἀσπρώχνομαι, ἀσπρωμῶν καὶ ἀσπρωμῶνομαι : *εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνηρ ὠστίζεται*=ὄλοι συνωστίζονται διὰ τὴν πρωτοκαθεδρίαν (ἀγωνίζονται, διαγωνίζονται, ποῖος δὰ πάρη μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας θέσεις).
ὠστοργός, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ *ὠ* *ἄστοργος*.
ὠσφρόμη, ἰων. *ὠσφράμην*, μέσ. *ἀόρ.* *θ'* τοῦ *ὠσφραίνωμαι* (βλ. λ.).
ὠσχη, **ὠσχος** (**ὠσχος**), **ὠσχοφῶρια**, **ὠσχοφῶρος**· βλ. *ὠσχη*, *ὠσχος*, κλπ.
ὠσω, μελλ. τοῦ *ὠθέω* (βλ. λ.).
ὠτ-ἄκουστέω, μελλ. -*ἴσω* (*οὖς+ἀκούω*) ὠς καὶ νῦν, ὠτακουστώ, «κρυφακούω», ἀκροῦμαι κρυφίως καὶ μετ' ἀνηπομονήσας.
ὠ τᾶν ἢ ὠ τάν· βλ. *τᾶν*, *τάν*.
ὠτᾶριον, τό, ὑποκορ. τοῦ *οὖς* (βλ. λ.)· μικρὸν οὖς, ὠτίον, αὐτάκι.
ὠτε, *δωρ.* ἀντί *ὠστε* (βλ. λ.).
ὠτειλή, ἢ (*οὐτάω*)· τραῦμα, πληγὴ, ἀνοικτὸν τραῦμα (ἐν *φ* οὐλή = ἐπούλωμένον τραῦμα) || μετ' Ὀμηρον *ὠτειλὴ* ἔκαλετο ἐνίοτε καὶ ἡ οὐλή, λατ. *cicatrix*.
Ἔτυμ. : *ὠτειλὴ*· αἰολ. *ὠτέλλᾶ*· πρβλ. Ἡσυχ. «*βωτάζειν*· βάλλειν», *αγατάλας* (τ. Ἐ. Fa-)· *οὐλαίε*· *ὠτειλὴ* (<**oFa-t-eljā*, συγγ. τῆ λιθ. *voils* (δῶλιον τραῦμα), λατ. *wāts* (πληγὴ), ἰαπ. *βάσ.* *ανῶ*· (πληγῶν, τραυματίζω)· βλ. καὶ τὰ ἐν *ἀτη*.
ὠτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *οὖς* (βλ. λ.)· μικρὸν οὖς.
ὠτίς, -*ἴδος*, ἢ (*οὖς*)· εἶδος πτηνῶ ἐχοντος μέγεθος χηνῶς μετὰ περὶ τοῦς κροτάφους (δθεν καὶ ἡ ὄνομασία)· τὸ ἐν θεσσαλίᾳ ἐδρωμύλιον.
ὠτος, -*ου*, καὶ **ὠτός**, -*ου*, *δ'* μακρόωτος γλαστῆ, «μπούφος», «νυχτοκόρακας» | *ἄωτος*, *ὠτός*· *ὠτίς*· *δ'* ἔτυμ. βλ. *οὖς*.
ἴωτος, *δ'* υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδέας (θυγατρὸς τοῦ Ἀλωέως), ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου.
ὠτρῦνα, *ἀόρ.* α' τοῦ *ὠτρύνω* (βλ. λ.).
ὠτώεις, *εσσα*, *εν* (*οὖς*)· ὁ ἔχων ὠτα || ὁ ἔχων λαβὰς (ἐπὶ ἀγγείων).
ὠυτός (καὶ **ὠυτός**), κατὰ ἰων. καὶ *δωρ.* κρᾶσιν, ἀντὶ *ὠ αὐτός*.
ὠφείλα, *ἀόρ.* α' τοῦ *ὠφέλλω* (βλ. λ.).
ὠφέλεια, ἰων. **ὠφέλη**, ἢ *παρ'* ἄττ. καὶ **ὠφέλια**, ἢ (*ὠφελῆς*)· βοήθεια, προστασία, συνδρομὴ, ὑποστήριξις, καὶ μάλιστα ἐν πολέμῳ. 2) ὠς καὶ νῦν ὠφέλεια, ὠφελος, κέρδος, χρησιμότης || ἐν τῇ πληθ., πηγαί κέρδους, κέρδη, πόροι, ὠφελήματα.
Ἔτυμ.· *ὠφέλεια*· *ὠφέλια*· *ὠφέλιος*· *ὠφέλιμος*· βλ. *δωρεός*.
ὠφελῆς, μελλ. -*ἴσω* (*ὠφελος*)· βοηθῶ, ὑποστηρίζω, συντρέχω || εἶμαι (ἢ δεῖκνυμαι) χρήσιμος ἢ ὠφέλιμος εἰς τινα | ἀπολ., εἶμαι χρήσιμος, εἶμαι ὠφέλιμος, ὠς καὶ νῦν ὠφελῶ | *οὐδὲν ὠφελεῖ*=ὠς καὶ νῦν, δὲν ὠφελεῖ, οὐδεμίαν ὠφέλειαν παρέχει, εἶναι

ἀρητος. 2) μετά αιτ. προσ., ὡς τὸ λατ. *juvare*, ὠφελῶ τινα, εἶμαι ὠφέλιμος εἰς τινα | *ὠφελῶ* τινα (εἰς τὸ εἶ) = ὠφελῶ τινα εἰς τι (κατὰ τι), τοῦ παρέχω ὠφέλειαν τινα | μετά συστ. αιτ. *ὠφελειάν* ὠφελῶ τινα = παρέχω εἰς τινα ὠφέλειαν τινα | οὐδέν τινα ὠφελῶ = οὐδεμίαν ὠφέλειαν τοῦ παρέχω | ἐνί- οτε μετά θετ. προσ., ὡς τὸ λατ. *prodesse*· εἶμαι ὠφέλιμος εἰς τινα.— ■ παθητ., *ὠφελῶμαι*, μετά μέσ. μελλ. *ὠφελήσομαι*, παθ. μελλ. *ὠφελήθησομαι*· βοηδοῦμαι, λαμβάνω βοήθειαν (ὑποστηρίζω, ἀνδρομήν) | ὡς καὶ νῦν, ὠφελουμαι, ἀποκομίζω ὠφέλειαν, ἀποκομίζω (λαμβάνω) κέρδος· *ὠφελουμαι* *πρός* τινος = ὠφελουμαι ἐκ τινος (προσ. ἢ πράγμ.), ἀπό τι(να) | ὡς. *ὠφελουμαι* *ἐκ* (παρά, ἀπό) τινος = (δμ. σημ.) || ὡς. καὶ μετά θετ., *ὠφελουμαι* *τενι* = ὠφελουμαι διὰ τινος || ὡς. καὶ μετά μτχ.: *ὠφελουμαι* *ιδὸν* = ὠφελουμαι ἐκ τῆς θεάς πράγματός τινος.

ὠφέλημα, -ατος, τὸ (*ὠφελῶ*)· πᾶν τὸ χρησιμὸν ἢ ὠφέλιμον, ὠφέλεια, κέρδος.— ■ γεν. = *ὠφελία* (βλ. λ.), χρησιμότης, ὄφελος, κέρδος, πλεονέκτημα.

ὠφελήσιμος, ον (*ὠφελῶ*)· χρησιμὸς, ὠφέλιμος, ἐξυπηρητικός, ὁ δυνάμενος νὰ ὠφελήσῃ, ἐξ οὗ δύναται τις νὰ ὠφελήσῃ.

ὠφελήσις, -εως, ἡ (*ὠφελῶ*)· τὸ βοηθεῖν, τὸ συντρέχειν | βοήθεια, ἐπικούρια | γεν., ὡς τὸ *ὠφέλεια*, ὄφελος, κέρδος.

ὠφελήσιος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ὠφελῶ*· ὄν εἶναι ἀναγκαῖον ἢ πρέπον νὰ βοηθήσῃ τις ἢ νὰ ὠφελήσῃ.— ■ *ὠφελήσιος* = πρέπει νὰ βοηθῇ τις ἢ νὰ ὠφελῇ τὴν πόλιν.

ὠφελία, ἀττ. ἀντι *ὠφέλεια* (βλ. λ.).

ὠφέλιμος, (η), ον (*ὠφελῶ*)· ὁ βοηθῶν, ὁ βοηθητικός, ὁ συντρέχων, ὑποστηρίζων, ὁ ἐξυπηρητικός | ὡς καὶ νῦν, ὠφέλιμος, ἐπιωφελής, πρόξενος ὠφελείας, χρησιμὸς, συμφέρων.— ἐπιρρ. -μοος, ὑπερθ. *ὠφελιμώτατα*.

ὠφέλλον, ἐπ. ἀντι *ὠφελον* (βλ. λ.).

ὠφελον, ἀόρ. ἑ' τοῦ *ὠφελῶ* (βλ. λ.).

ὠφθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ὠφθῶ*.

ὠφληκα, πρκ. τοῦ *ὠφλισκάνω*· **ὠφλον**, ἀόρ. ἑ' τοῦ *ὠφλισκάνω* (βλ. λ.).

ὠφρόντιστος, κατὰ κράσιν ἀντι *ὁ ἀφρόντιστος*.

ὠψα, πρκ. τοῦ *ὠψνυμι*.

ὠψάτο, ἰων. ἀντι *ὠψμένοι ἦσαν*, γ' πληθ. παθ. ὑπερθ. τοῦ *ὠψνυμι*.

ὠψετο, **ὠψοντο**, γ' ἐν. καὶ πληθ. πρκ. τοῦ *ὠψομαι*.

ὠψηκα, ἐπ. ἀντι *ὠψωκα*, πρκ. τοῦ *ὠψομαι*.

ὠψθησαν, γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ *ὠψθῶ* (βλ. λ.).

ὠψράω, μελλ. -ήσω (*ὠψρός*)· γίνομαι ὠψρός, ὠψράζω, «χλωμιάζω», «χλωμιάζω».

ὠψράω, μελλ. -άσω (*ὠψρός*) = *ὠψράω* (βλ. λ.), γίνομαι ὠψρός, γίνομαι «χλωμιάζω».

ὠψρόσ, ἄ, ὄν· ὡς καὶ νῦν, ὠψρός, «χλωμιάζω», «κιτρινοπράσινος».

Ἔτυμ.: *ὠψρός ὠψρός ὠψράω ὠψείω ὠψρός* = σανασκρ. -ā-gḥra·h ἐν τῷ νγ-ā-gḥrā·h (τίγρις)· τὸ ἐν ἀρχῇ ὠ = σανασκρ. ā· ὅπερ ἐν τῷ ἐπιθ. δηλοῖ προσέγγισιν πρὸς τὴν σημασ. τοῦ δευτέρου τμήματος· πρβλ. σανασκρ. ā-nīla·h = μαυριδερός· κατὰ τινὰς τὸ *ὠψρός* συνανθῆκει μετὰ τοῦ *χαροπός*, παλ. γερμ. grāo (στακτόφαιος), λιθ. zėrėti (ἀκτινοβολῶ).

ὠψρος, -ου, ὁ, ἡ **ὠψρός**, γεν. -εως, τὸ (*ὠψρός*)· ἡ ὠψρότης, τὸ ὠψρόν χρῶμα, τὸ κιτρινοπράσινον, καὶ κυρ. τὸ προερχόμενον ἐκ φόβου.

ὠψωκα, ἰων. πρκ. τοῦ *ὠψομαι*.

ὠψ, ἡ, γεν. *ὠψός*, αιτ. *ὠψα*· ὄν. πληθ. *ὠψες* (ἐκ τοῦ *ὠψομαι*, μελλ. τοῦ *ὠψάω*)· ὀφθαλμός, ὄμμα, πρόσωπον, ὄψις || *εἰς ὠψα ἰδέσθαι τινι* = νὰ κυττάξω τινὰ κατὰ πρόσωπον («κατάματα») || ὡς. καὶ ἀπολ. *εἰς ὠψα ἰδέσθαι* = νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον || *εἰς ὠψα δοικε θεῆς* = ὡς πρὸς τὴν ὄψιν («στὴν ὄψιν, στὸ πρόσωπο») ὁμοιάζει πρὸς τὰς θεάς. [*ὠψ* (ἰαπ. *δαν-, βλ. δσοσ).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α

ΛΕΞΙΚΟΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ*

Α

'Ααρσαός, ἡ' πόλ. Πισιδίας.
 'Ααρών, δ' ἔθρ. ἔν.
 'Αβα, ἡ' ἔν. νύμφης.
 'Αβαδδών, δ' ἔθρ. λέξις.
 'Αβαεῖται, οἱ' λα. Φρυγίας.
 'Αβαι, αἱ' πόλ. Φωκίδος.
 'Αβάκινον, τό (ἡ -αίνα, τά) πόλ. Σικ.
 'Αβάκενα, ἡ' πόλ. Μηδίας.
 'Αβακούμ, δ' ἔθρ. λ., ἔν. προφήτου.
 'Αβαλα, τά' πόλ. Αἰθιοπίας.
 'Αβάλας, δ' ἔν. λιμένος.
 'Αβάλιοι, οἱ' λα. Ἰνδιῶν.
 'Αβαλος, ἡ' νῆσ. Βαλτ. θαλάσσης.
 'Αβαντία, τά' πόλ. ἐπὶ Παρνασσῷ.
 'Αβαντες, οἱ' λα. Θράκης.
 'Αβαντία, ἡ' πόλ. Ἠπείρου.
 'Αβαντιδάδης, ἔ' πατρων. ('Αβας)
 'Αβαντιδάς, ὁδος, ἡ' = 'Αβαντίας.
 'Αβαντιδῶς, δ' τύραν. Σικελίας.
 'Αβαντίς, -ίδος, ἡ' ἔν. Εὐδ., Θεσπρ.
 'Αβαράδα, ἡ' πόλ. Ταπροβάνης.
 'Αβαρβάρη, ἡ' ἔν. νύμφης.
 'Αβαρβίνα, ἡ' πόλ. Ἰρκατίας.
 'Αβαρές, τό' ἔρ. Παλαιστίνης.
 'Αβόριμον, τό' χῶ. Σκυθῶν.
 'Αβόρινος, δ' ἀρχ. ἔν. Πύλου.
 'Αβέρρι, -ίδος (-ιος), δ' μάχος Σκῦθ.
 'Αβαρινός κ. 'Αβαρινός κ. 'Αβαρ-
 νός, ἡ' πόλ., ἀκρ. Ἀσίας.
 'Αβαροι, οἱ' λα. Ἀσίας.
 'Αβας, -αντος, δ' βασι. Ἀργεῶν | κ. ἄ.
 'Αβασα, ἡ' νῆσ. Αἰθιοπίας.
 'Αβασγία, ἡ' χῶ. Ἀσιατ. Σαρματίας.
 'Αβασοί κ. 'Αβασκοί, οἱ' λα. Κολχ.
 'Αβαρνοί, οἱ' ἔθν. Ἀραβίας.
 'Αβαοῖτις, -ίδος, ἡ' χῶρ. Φρυγίας.
 'Αβάσκαντος, δ' ἱατρ. 2 αἱ. μ. X.
 'Αβασκος, δ' ποτ. Σκυθίας.
 'Αβαστινοί, οἱ' λα. Ἰνδιῶν.
 'Αβατικοί, οἱ' λα. Γαλατίας.
 'Αβατον, τό' μνημεῖον ἐν Ρόδῳ.
 'Αβατος, ἡ' νῆσος Αἰγαίου.
 'Αββα, ἡ' πόλ. Ἀφρικῆς.
 'Αββά, ἡ' ἔν. μῆνός ('Εβδ.).
 'Αββασσος, ἡ' πόλ. Φρυγίας.
 'Αβγαρος ἢ 'Αβγαρ, κ. Αὐγαρος'
 ἔν. βασιλέως Μασσοπ.
 'Αββαλύνωκος, κ. 'Αββαλ— κ. 'Α-
 ββα—, δ' βασι. Σιθῶνος.
 'Αββερα κ. 'Αββερα, ἡ' πόλ. Ἀφρ.
 'Αββήμων, δ (κ. -μονος, δ) τῦρ. Κύπρ.
 'Αββηρα, τά' ἔν. πόλ. Θράκ. κ. ἄ. πόλ.
 'Αββηρίτης, δ' κάτ. 'Αββήρων.

'Αβδίας, δ' ἔρ. Ἰουδαίας.
 'Αβδίας, ἡ' 'Αβδίου ἢ 'Οβαδίας, δ'
 ἔν. προφήτου.
 'Αβέσκος, δ' βασι. τῶν Σιράκων.
 'Αβελ, δ' ἔθρ. ἔν. υἱοῦ τοῦ 'Αδάμ.
 'Αβελά, ἡ' πόλ. Παλαιστίνης.
 'Αβελίται (ἢ 'Αβελιανοί ἢ 'Αβελό-
 νιοί) μέλη χριστ. αἵρέσεως.
 'Αβέλλα, ἡ' πόλ. Καρπανίας.
 'Αβελάνη, ἡ' πόλ. Παλαιστίνης.
 'Αβελλίνον, τό' πόλ. Ἰταλίας.
 'Αβελμαχέα, ἡ' πόλ. Παλαιστίνης.
 'Αβεννα, τά' ἔρ. Ἀφρικῆς.
 'Αβεντικόν, τό' πόλ. Ἐλβετίας.
 'Αβεντίνον, τό' ἔρ. Ἰταλίας.
 'Αβερριγίνες βλ. 'Αβοριγίνες.
 'Αβεσσαλῶμ, δ' υἱός τοῦ Δαβίδ.
 'Αβεσσαλῶν, δ' ἔθρ. κύρ. ἔν. διαφ. προσ.
 'Αβησκῦμοι, αἱ' τοποθ. Ρώμης.
 'Αβθα, ἡ' πόλ. Μωσσητίας.
 'Αβιά, δ' ἔν. διαφ. προσ. Π. Δ.
 'Αβιάδαρ, δ' ἱερὺς Ἰσραηλιτῆς.
 'Αβιανός, δ' ποτ. Σκυθίας.
 'Αβιγνός, δ' λατ. ποι. 4 αἱ. μ. X.
 'Αβικέννας, δ' ἄραφ. ἱατροφιλόσ.
 'Αβίλη, ἡ' πόλ. Συρίας.
 'Αβιληνή, ἡ' ἀπαρχία Συρίας.
 'Αβίλλα, τά' ἔν. διαφ. πόλ. Ἀσίας.
 'Αβίλλιος, δ' υἱός τοῦ Ρωμύλου.
 'Αβίλυξ, -υκος, ἡ' ἔρ. Ἀφρικῆς.
 'Αβιμέλεχ, δ' ἔθρ. ἔν. διαφ. προσ.
 'Αβίνονα, ἡ' πόλ. Σουσιανῆς.
 'Αβίνοι, οἱ' λα. νομαθ. Σκυθῶν.
 'Αβιούδ, δ' ἔθρ. ἔν. υἱ. Ἀαρών.
 'Αβιρία, ἡ' χῶ. Ἰνδ. (κ. 'Αβχιρία).
 'Αβισοί, δ' στρατηγός τοῦ Δαβίδ.
 'Αβιζάρης, δ' Ἰνδός ἡγεμῶν.
 'Αβισορῶς' πόλ. Παλαιστίνης.
 'Αβισσα' πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
 'Αβισσαρεῖς, οἱ' λα. Ἰνδιῶν.
 'Αβιστιανός, δ' ἡγεμ. Καππαδ.
 'Αβιτζιανός, δ' ἱατρ. Βυζαντίου.
 'Αβιτιανός, δ' Βοζ. στρατηγός.
 'Αβιτος, δ' ἔν. ἀγίου τῆς Δυτ. Ἐκκλ.
 καὶ τινος ἀποκρ. τῆς Δύσεως.
 'Αβλασος, δ' ἔν. ποιητοῦ τινος κ. ἄ.
 'Αβλατα, τά' πόλ. Καππαδοκίας.
 'Αβληρος, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 'Αβλιάνοι, ἡ' πόλ. Ἀλβανίας.
 'Αβνοβα, τά' ἔρ. Γερμ. (=Μέλ.Δρυμός').
 'Αβαιώκριτος, δ' ἔν. Βοιωτάρχου.
 'Αβαλλα, ἡ' πόλ. Σικελίας.
 'Αβόλλας, δ' ἔν. ποτ.
 'Αβοράκη, ἡ' πόλ. Σινδικῆς.
 'Αβοριγίνες, οἱ' ἀρχ. κάτ. Λατίου.

'Αβόρρας (κ. χαδώρας, κ. 'Αβορος,
 κ. 'Αβώρας), δ' παραπότ. Εὐφρ.
 'Αβος, δ' ἔρ. Ἀμμ. ποτ. Βρεττ.
 'Αβοτικός, -ιος, ἡ' πόλ. Αἰγύπτου.
 'Αβουθιακόν, τό' πόλ. Τυρόλου.
 'Αβουκαίοι, οἱ' λα. Ἀραβίας.
 'Αβουλα, ἡ' πόλ. Ἰσπανίας.
 'Αβουλίτης, δ (κ. -ήτης, κ. -ιτος)
 σατράπης Σουσιανῆς.
 'Αβουμα, ἡ' πόλ. Παλαιστίνης.
 'Αβουνίς, -ίδος, ἡ' πόλ. Ἀσ. Σαρματ.
 'Αβουρ' πόλ. Ἰνδικῆς.
 'Αβραάμ, δ' ἡ γενάρχης τῶν Ἑβρ.
 'Αβραάμα, ἡ' πόλ. Σηρικῆς.
 'Αβραδάτας, -α (-ου), δ' βασι. Σουσιαν.
 'Αβράνα, ἡ' νῆσ. Ταπροβάνης.
 'Αβράξας ἢ 'Αβρανός' λέξ. ἀγκυρα-
 ραγμ. ἐπὶ πολυτ. λίθων.
 'Αβρασιάνος, δ' ποτ. Ἀγγλίας.
 'Αβρέας, δ' Μακαδῶν στρατηγός.
 'Αβρεττηνή, ἡ (κ. -ττανή) χῶ. Μυσ.
 'Αβριγκάτοι, οἱ' λα. Γαλλ. Νορμανδ.
 'Αβρινάτοι, οἱ (κ. 'Αβιν-) λα. Πόντου.
 'Αβριόριξ, -ιγος, δ' Γάλλ. στρατηγός.
 'Αβροδίτη, ἡ' = Αβροδίαίτος (= 'Α-
 φροδίτη).
 'Αβροχέλιμος, δ' διαρμην. βασι. Σουδου.
 'Αβροι, οἱ' λα. παρὰ τὴν Ἀδρ. θάλα.
 'Αβροια (κ. 'Αβρ-), ἡ' γυνὴ Θεσσαλῆ.
 'Αβροκόμος, δ' Πέρσης σατράπης.
 'Αβροκόμης, δ' υἱός Δαριόλου.
 'Αβρόστολα, τά' πόλ. Φρυγίας.
 'Αβροτέλης, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Τάραντος.
 'Αβρότονον, τό' πόλ. Ἀφρικῆς.
 'Αβρότονον, ἡ' μήτηρ Θεμιστοκλ.
 'Αβροῦπολις, -ίδος (-ιος), δ' βασι.
 Σαλατών.
 'Αβρυτον, τό' πόλ. Μυσίας.
 'Αβρώ, -ους, ἡ' γυνὴ Κανθαύλου.
 'Αβρων, δ (κ. 'Αβρ-) Ἀθην. συγγρ. κ. ἄ.
 'Αβρώνυχος (κ. -ιχος), δ' ἔν. Ἀθην.
 συγγρ. Θεμιστοκλέους.
 'Αβρώτη, ἡ' οὐς. Νίσου, βασι. Μεγαρ.
 'Αβυδηνός, δ' Ἑλλην. ἱστοριογρ.
 'Αβυδοκόμης, δ' ὄβρις, ἐπιθ. σκυοφ.
 'Αβθός, ἡ (κ. δ) πόλ. Τροίας' δ' κάτ.
 'Αβυθονός | κ. πόλ. Αἰγύπτου.
 'Αβθη (κ. -ίλη), ἡ' ἔρ. Ἀφρικῆς.
 'Αβυλλοί, οἱ' λα. παρὰ τὸν Νεῖλον.
 'Αβυταίοι, οἱ' λα. Αἰθίωψ.
 'Αβυστρον, τό' πόλ. Κάτω Ἰταλ.
 'Αβώδας, δ' ἔν. Ἀδωνίδος ἐν Παμφυλ.
 'Αβώνου τεύχος' πόλ. Παφλαγονίας.
 'Αβωρ, 'Αβώρας βλ. 'Αβόρρας.
 'Αγασα, τά' πόλ. Συρίας.

* Ἡ προσθήκη τοῦ παραρτήματος τοῦτου (τοῦ Καταλόγου τῶν Κυρίων Ὀνομάτων) ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐβρίσκη δ' ἀναγνώστης ἀπάντησιν εἰς ἀναχομένην ἀπορίαν του ὡς πρὸς τὴν ὀρθὴν γραφὴν κυρίου τινὸς ὀνόματος' καὶ μόνον εἰς τοῦτο. Διὰ πᾶσαν ἐπιπρόσθετον πληροφορίαν δ' ἀναγνώστης δεῖον νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸν Β' Τόμον τοῦ «Φημιστοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης», δηλ. εἰς τὸ «Ἑλλαστικόν Ἑγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν».

- Ἀγαγγίνοι Αἰθίοπες, λα. Ἀφρικής.
 Ἀγοθαρχίδας, δ' Ἐνίδιος γεωγρ. κ. ἀ.
 Ἀγάδοραχος, δ' ὄν. Σαμίτου ζωγρ. κ. ἀ.
 Ἀγάδεις, ἡ πόλ. Φωκίδος.
 Ἀγάθη, ἡ πόλ. Γαλλίας.
 Ἀγάθμερος, δ' Ἑλλην γεωγράφος.
 Ἀγάθιδας, δ' Βυζ. Ιστοριογρ. και ποιητ. του αι. μ. Χ.
 Ἀγάθινος, δ' Λακεδ. ιατρ. 1 αι. μ. Χ.
 Ἀγάθδουλλος, δ' κυν. φιλόσ. κ. ἀ-
 θελω. Ἐπικούρου.
 Ἀγάθοδαίμων, δ' ὄν. μηχαν. Ἀλε-
 ξάνδρ. | κ. ἀ.
 Ἀγάθοκλεις, ἡ μ. Πτολ. Φιλοπ. | κ. ἀ.
 Ἀγάθοκλής, δ' τύραν. Συρακ. | κ. ἀ.
 Ἀγάθοσθένης, δ' Ιστορ. και φιλόσ.
 Ἀγάθστρατος, δ' ναύαρχ. Ροδίων.
 Ἀγάθτυχος, δ' κτηνιατρ. 4 αι. μ. Χ.
 Ἀγάθυλλος, δ' ποιητ. ἐξ Ἀρκαδίας.
 Ἀγάθυρον, τό(να, τὰ κ. ἡ) π. Σικελ.
 Ἀγάθυρνος, δ' υἱὸς Διόλου.
 Ἀγάθυρσοι, οἱ λα. Σκυθίας.
 Ἀγάθυρος, δ' υἱ. Ἡρακλέους.
 Ἀγάθων, δ' τραγικός ποιητ. | κ. ἀ.
 Ἀγάθωνος νήσος, ἡ ἐν τῷ Ἀραβ. κόλ.
 Ἀγάθωνμος, δ' συγγραφεὺς τις πα-
 ρὰ Πλουτάρχῳ
 Ἀγάθωπος, δ' χαρακτ. πολυτ. λίθων.
 Ἀγασιός, δ' υἱ. βασι. Ἀργ. Τημέου | κ. ἀ.
 Ἀγασιόλης, δ' εἰς τῶν Μυρμιδόνων.
 Ἀγακλυτός, δ' (κ. Ἀγάκλ-) συγγραφ.
 Ἀγαλασεῖς, οἱ λα. Ἰνδικῆς.
 Ἀγαλλα, τὰ πόλ. Ἀραβίας.
 Ἀγαλλίας, δ' Γραμμ. ἐκ Κερκύρας.
 Ἀγαλλίος, -ίδος, ἡ θυγ. προηγ. | κ. ἀ.
 Ἀγαμμωνίδης, δ' υἱὸς τοῦ Ἀγαμ.
 Ἀγαμέμνων, -ονος, δ' βασι. Μυκ. | κ. ἀ.
 Ἀγαμήδη, ἡ μάγισσα, θυγ. Δυγείου.
 Ἀγαμήδης, δ' υἱ. Ἐργίνου βασι. Ὀρχου.
 Ἀγαμηδίδας, -ου, δ' πα. Ἐσραάνδρου.
 Ἀγόμεμια, ἡ (κ. -μμη) ἀκρ. Τροίας.
 Ἀγαμνα, τὰ πόλ. Μεσοποταμίας.
 Ἀγαμος(κ. Ἀγ-) ἡ πόλ. Ποντορακλ.
 Ἀγανάγαρα, ἡ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Ἀγαναγόρα, ἡ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Ἀγάνζαβα, ἡ πόλ. Μηδίας.
 Ἀγανίκη (κ. Ἀγλαονίκη), ἡ θυγ. τοῦ βασι. Θεσσαλ. Ἡγήτορος.
 Ἀγάνιππη, ἡ νύμφ. πηγ. Ἐλικῶν. | κ. ἀ.
 Ἀγανός, δ' υἱ. Πάρτιδος και Ἐλένης.
 Ἀγαπίσας, δ' τύρ. Ἐρμού Ἐθόλιας.
 Ἀγάπη, ἡ ὄν. τριῶν Ἀγίων γυναικῶν.
 Ἀγάπηων, -ορος, δ' βασι. Ἀρκαδίων.
 Ἀγάπιός, δ' ὄν. Ἀγίου κ. ἀ.
 Ἀγάπιος, δ' ὄν. διαφ. Φιλοσ., Γραμμ.,
 Ἱατρ. και Ἀγίων
 Ἀγαπτόλεμος, δ' εἰς τῶν 60 υἱ. τοῦ
 Αἰγύπτου.
 Ἀγαρ, ἡ πόλ. Ἀφρικής.
 Ἀγαρα, τὰ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Ἀγαρηνοί, οἱ λα. Ἀραβίας.
 Ἀγάρισθη, ἡ θυγ. Κλεισθέτους, και
 μήτηρ Περικλέους.
 Ἀγαροι, οἱ ἔθνος Σκυθηκόν.
 Ἀγαρον ἄκρον, τό ἀκρ. τῆς Εὐ-
 ρωπ. Σαρματίας.
 Ἀγᾶρος, δ' βασι. Σκυθῶν και ποτ.
 τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.
 Ἀγάρω, ἡ πόλ. Σουσιανῆς.
 Ἀγασθένης, -ους, δ' υἱὸς Δυγείου.
 Ἀγασίας, δ' γλύπτῃς | κ. ἀ.
 Ἀγασικλῆς, δ' ὄν. βασι. Σπάρτ. | κ. ἀ.
 Ἀγασιμένης, δ' ἐκ Σικυῶνος.
 Ἀγασίος, δ' στρατηγὸς Θεσσαλ.
 Ἀγασοί, αἱ πόλ. Θεσσαλίας.
 Ἀγασσαμένος, δ' Θραξ βασιλεὺς ἐν
 Στρογγύλῃ
- Ἀγάστροφος, δ' υἱ. Τρωῶς Παίονος.
 Ἀγαύη, ἡ (κ. -ῆ) θυγ. Κάδμου | κ. ἀ.
 Ἀγαυός, δ' υἱ. τοῦ Πριάμου | κ. ἀ.
 Ἀγαβος, δ' ὄν. Αἰγαρος.
 Ἀγάβαντα, τὰ (κ. Ἐκβ-) πόλ. Μηδ.,
 Συρίας.
 Ἀγαυός, δ' στρατηγὸς τοῦ Κάδμου
 | εἰς τῶν 12 μικρῶν προφητῶν.
 Ἀγγαιοί, οἱ λα. Ἰταλίας.
 Ἀγγάνης, δ' βασι. Ἰνδίων.
 Ἀγγαίαι, αἱ πόλ. Θεσσαλ. Δολοπίας.
 Ἀγγεῖλαι, οἱ λα. Σουηθ. καταγωγῆς.
 Ἀγγελῆ, ἡ ὄμιλος τῆς Ἀττικῆς.
 Ἀγγελία, ἡ θυγ. Ἐρμοῦ, ἀπὸν. Ἡοῦς.
 Ἀγγέλιος, δ' ἐπίσκοπος Κωνιπόλεως.
 Ἀγγελίων, δ' γλύπτῃς του αι. π. Χ.
 Ἀγγελος, δ' τύρ. Θεσσαλ. | κ. ἀ.
 Ἀγγενίδας, δ' Ἐφορος Σπάρτης.
 Ἀγγη, ἡ πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἀγγίτης, δ' ποτ. Θράκης.
 Ἀγγο(υ)λός, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀγγουρον, τό ἄκρ. Θράκης.
 Ἀγγουστία, ἡ πόλ. Δακίας.
 Ἀγγριόριοι, οἱ λα. Γερμανίας.
 Ἀγγρος, δ' ποτ. Ἰλλυρ. (δὲ νῦν Ἀνός)
 Ἀγδᾶζατος, δ' στρατηγὸς Περσῶν.
 Ἀγδόμου, ἡ πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἀγδαν, ἡ Ἀγδανός, ἡ Ἀγαύα
 τόπος τῆς Κυρηναϊκῆς.
 Ἀγδωνίτις, ἡ περιοχὴ Καρμανίας.
 Ἀγδιστις, δ, ἡ=Κυβέλη | δρ. Φρυγ.
 Ἀγεσας, -ακτος, δ' ἐκ Κῶ.
 Ἀγέας, δ' Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.
 Ἀγελάδας, δ' δύο γλύπται Ἀργεῖοι.
 Ἀγέλαος, δ' ὄν. υἱ. Ἡρακλ. | κ. ἀ.
 Ἀγέλαστος πέτρα, ἡ ἐν Ἐλευσίνι.
 Ἀγελεία (κ. -λέα), ἡ ἐπιθ. Ἀθηναῶν.
 Ἀγελῆς, -ίδος, ἡ ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῶν.
 Ἀγελοός, δ' υἱ. τοῦ Ποσειδῶνος.
 Ἀγέλοχος, δ' υἱ. Τιταμειοῦ.
 Ἀγέμαχος, δ' ὄν. Ὀλυμπιονίκου κ. ἀ.
 Ἀγέπολις, δ' ἐκ Ρόδου.
 Ἀγερρος, δ' ἐκ Μακεδονίας.
 Ἀγεσίλας, δ' ὄν. Ἀγησίλαος.
 Ἀγεσίμαχος, δ' ὄν. Ἀγησίμαχος.
 Ἀγεστα, ἡ πόλ. Σικελ. (κατὰ τι-
 νας=Αἰγέστα ἢ Ἐγέστα).
 Ἀγεστρατος, δ' εἰς τῶν Τρωῶν.
 Ἀγέθανα, ἡ νῆσ. παρὰ τὴν Κα.μαν.
 Ἀγηδικόν, τό πόλ. Κελτ. Γαλλίας.
 Ἀγημων, δ' ὄν. Ὀλυμπιονίκου κ. ἀ.
 Ἀγην, -ῆνος, δ' ὄν. σατυρ. δράματος.
 Ἀγηνορῆδης, δ' υἱὸς Ἀγηνορῆος.
 Ἀγηνόριον, τό να. Ἀγηνορος ἐν Εὐρωπ.
 Ἀγηνορίς, -ίδος, ἡ ἐπιθ. Ἴονος.
 Ἀγηνωρ, -ορος, δ' ὄν. υἱ. τοῦ Πα-
 σείδ., πατρὸς τοῦ Κάδμου, κ. ἀ.
 Ἀγησανδρίδας, δ' ναύαρχος Λακεδ.
 Ἀγέσανδρος, δ' γλύπτῃς ἐκ Ρόδου.
 Ἀγησίας, δ' ὄλυμπιονίκης.
 Ἀγησιδάμος, δ' Δοκρὸς Ὀλυμπιον.
 Ἀγησίλαος, δ' ὄν. βασι. Σπάρτης (ἐπι
 Λυκούργου), τοῦ δευτέρου Βασ. Ἀ-
 γησιλάου (υἱ. τοῦ Ἀρχιδάμου), κ. ἀ.
 Ἀγησίλοχος, δ' (κ. Ἀγεσ— κ. Ἡ-
 γνο—) δ' ἀξίωμα τοῦ ἄρχου ἐν Ρόδῳ.
 Ἀγησίμαχος, δ' ἀθηναῖος ἐξ Αἰγίνης.
 Ἀγησίμωρος, δ' ναύαρχος Ροδίων.
 Ἀγησίπολις, -ίδος, δ' ὄν. τριῶν βασιλ.
 τῆς Σπάρτης.
 Ἀγησιππίδας, δ' στρατηγὸς Σπάρτης.
 Ἀγησιτρόπη, ἡ μ. ἡ. βασι. Ἀγιδος.
 Ἀγησιότρατος, δ' Ἐφορος Σπάρτ. κ. ἀ.
 Ἀγησοός, ἡ πόλ. Θράκης.
 Ἀγητίας, δ' στρατηγὸς Αἰτωλῶν.
 Ἀγητιος, δ' Σπαρτ. ἐν τῇ οὐξ. Ἡ-
 λαβα δι' ἀπάτης δ' βασι. Ἀριστων.
- Ἀγήτωρ, -ορος, δ' ἐπιθ. Θεῶν κα
 ὄν. θνητῶν τιτῶν
 Ἀγιάδοι (ἡ Ἀγίδοι ἢ Εὐρουθενί-
 δαι), οἱ τὰ μέλη τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν
 δύο βασιλικῶν οἰκῶν τῆς Σπάρτης.
 Ἀγιάς, δ' ποι. ἐκ Τροίας., Ὀλυμπιον.
 Ἀγιάτις, -ίδος, ἡ οὐξ. βασι. Ἀγιδος Δ'.
 Ἀγιμίδαι τόπος Ἰνδίων.
 Ἀγίνθεος, δ' Ρωμαῖος στρατηγός.
 Ἀγινκίς, ἡ περιοχὴ Σουσιανῆς.
 Ἀγινον τόπος Ἰθρίδας.
 Ἀγινάτοι, αἱ πόλ. ἐξ Ἰνδίων.
 Ἀγινόν, τό πόλ. ἀρχ. Γαλιτίας.
 Ἀγινὸν Ὀρος, τό = Ἄδως | δρ. Σκυθ.
 Ἄγις, -ίδος, δ' ὄν. βασιλέων Σπάρ-
 τῆς κ. ἀ.
 Ἀγίσουβα, ἡ χώρα Ἀφρικής.
 Ἀγίων, -ωνος, δ' κατ. Δελφῶν.
 Ἀγκαιόν, τό δρ. Ἀραβίας.
 Ἀγκισός, δ' ὄν. βασιλ. Ἀρκ. κ. ἀ.
 Ἀγκάλη, ἡ πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἀγκαρα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀγκαυκανοί, οἱ (ἡ Ἰαγκουκανοί)
 λα. Μαυριτανίας.
 Ἀγκορόριον, τό δρ. Μαυριτανίας.
 Ἀγκος Μάρκιος, δ' βασι. Ρώμης.
 Ἀγκρινα, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Ἀγκυλῆ (κ. -λη), ἡ ὄμιλος Ἀττικῆς.
 Ἀγκύλιοι, οἱ λα. Σικελίας.
 Ἀγκυλίων, -ωνος, δ' κομμῶδ. Ἀριστοφ.
 Ἀγκυρα, ἡ πόλ. Ἀσίας.
 Ἀγκυραῖ, αἱ πόλ. Σικελίας.
 Ἀγκύραιον, τό ἀκρ. Βιθυνίας.
 Ἀγκυρανόν μνημεῖον, τό ἐπιγρα-
 φῇ Ναοῦ Ἀγκύρας
 Ἀγκύριον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀγκυρών πόλις (ἡ Ἀγκυρών, -ῶ-
 νος, ἡ Ἀγκυρῶν), ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἀγκυρών, -ωρος, δ' βασι. Ἀραβίας.
 Ἀγκυωρῆτις, ἡ περιοχὴ Μεσοποτ.
 Ἀγκών, -ῶνος, ἡ ὄν. πόλ. Ἰταλ. κ. ἀ.
 Ἀγγῆτα, ἡ μία τῶν Χαλρῶν | κ. ἀ.
 Ἀγγλῆτις, -ίδος, ἡ θυγ. Μεγακλέους.
 Ἀγγλιτόδας, δ' ὄν. Πέρσου.
 Ἀγγλιτών, -ωνος, δ' ὄν. Ἀθηναίου.
 Ἀγγλοκρέων, -οντος, δ' ὄν. Τενεδίου.
 Ἀγγλονίκη, ἡ θυγ. βασι. Θεσσαλ.
 Ἡγήτορος.
 Ἀγγλόπη, ἡ μία τῶν Σειρήνων.
 Ἀγγλόπη, δ' ἐπιθ. Ἀσκληπιῶδ.
 Ἀγγλός, δ' ὄν. υἱὸς Θέσπιτος κ. ἀ.
 Ἀγγλασοσθένης, δ' ὄν. Ιστοριογρ. κ. ἀ.
 Ἀγγλαφραμος, δ' διδ. Πυθαγόρου.
 Ἀγγλασφήμη, ἡ μία τῶν Σειρήνων.
 Ἀγγλασφῶν, δ' ὄν. ζωγράφου.
 Ἀγγλαυρίδες, αἱ ἴσριαι Ἀθηναῶν.
 Ἀγγλαυρος (κ. Ἀγγραυλος, Ἀγγραυ-
 λῆ), ἡ θυγ. Κέκροπος κ. ἀλλαι.
 Ἀγναγόρα, ἡ ἀδελφῆ Ἀριστομένους.
 Ἀγναπτος, δ' ἀρχιτέκτων ἐξ Ἡλίδος.
 Ἀγνας, δ' ποτ. Μαυριτανίας.
 Ἀγνάς (ἡ Ἀγνός), δ' ὄν. Μάρτυρας.
 Ἀγνεῖον, τό λιμὴν Κρήτης.
 Ἀγνεών, -ῶνος ἔθνος Σάρδεων.
 Ἀγνή, ἡ ὄν. Ἀγίας.
 Ἀγνη, ἡ θεοὺς ἐν Καρῆα.
 Ἀγνιάδης, δ' δ' Ἀργοναυτῆς Τίφους.
 Ἀγνίας, δ' (κ. Ἀγνιος ἢ Ἀγνιος) ὄν.
 βασι. πατρὸς τοῦ προηγ. κ. ἀ.
 Ἀγνίτας, α, δ' προσων. Ἀσκληπιῶδ.
 Ἀγνοδίκη (κ. Ἀγνοδ-), ἡ ὄν. μαίας.
 Ἀγνόδωρος, δ' ὄν. Ἀθηναίου.
 Ἀγνόθεμις, δ' ὄν. ἀνδρὸς.
 Ἀγνόθεος, δ' ὄν. Ἀθηναίου τιμός.
 Ἀγνοκλῆς, δ' συγγραφεὺς ἐκ Ρόδου.
 Ἀγνοῦ κέρας, τό ὄν. ἀκρ.
 Ἀγνοῦς, -οῦντος, δ' ὄμιλος Ἀττικῆς.

Ἄγνόφιλος, δ' ἔν. Ἀθηναίου.
 Ἄγνυ, -οῦς, ἡ νύμφη Ἀρκαθίας.
 Ἄγνων, δ' ἔν. στρατ. Ἀθ., ῥήτορ. κ.ἄ.
 Ἄγνώνεια, ἡ πόλ. Θράκης.
 Ἄγνωνίδης, δ' ῥήτ. καὶ δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
 Ἄγνώτης, οἶ' λα. Κελτικῆς.
 Ἄγξανον, τὸ' πόλ. Ἰταλίας.
 Ἄγονέας, δ' ἀνὴρ Κολοφώνιος.
 Ἀγορά, ἡ πόλ. Θράκης.
 Ἀγοραῖον τείχος, τὸ' πόλ. Ἑλλησπ.
 Ἀγοραῖος, δ' ἐπὶ ν. Θεῶν.
 Ἀγορακλῆς, δ' ἔν. Ροδίου τινός.
 Ἀγορακρέτος, δ' Πάριος γλύπτης.
 Ἀγοράνας, -ακτος, δ' ποι. ἐκ Ρόδου.
 Ἀγόρανις, δ' ποτ. Ἰνδιῶν.
 Ἀγόρατος, δ' ἔν. Ἀθηναίου τινός.
 Ἀγορησός, ἡ πόλ. Καρίας.
 Ἀγορίται, οἶ' λα. Σαρματίας.
 Ἀγορηνοί, οἶ' λα. Ἀραβίας.
 Ἀγουντον, τὸ' πόλ. τοῦ Νηρικιοῦ.
 Ἄγρα, ἡ (κ. Ἄγραι, αἰ) ἔν. περὶ τῆς τοῦ δήμου Ἀγρούλης κ.ἄ. πόλ.
 Ἀγραδάτης, δ' ἔν. τοῦ β. Κύρου.
 Ἀγραία, ἡ ἐπίθ. Δημήτρ., Ἀρτεμ., καὶ χώρα ἐν Αἰτωλίᾳ.
 Ἀγραῖοι, (ἢ Ἀγραεῖς), οἶ' λα. Αἰτωλ. | λα. Ἀραβίας.
 Ἀγραῖος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἀγραῖς, -ίδος, ἡ χῶ. τῶν Ἀγραίων ἐν Αἰτωλίᾳ.
 Ἀγράνια, τὰ (κ. Ἀγρίωνια, κ. Ἀγρίανια) ἔορτῇ ἐν Ἀργεῖ.
 Ἀγραυλή, ἡ (κ. Ἀγρούλη, κ. Ἀγρουλή κ. Ἀγρούλη) ἔν. Ἄττ.
 Ἀγραυλία, τὰ ἔορτῇ ἐν Ἀθήναις.
 Ἀγραυλίδες, αἶ' ὅθ. Ἀγρούλου.
 Ἀγραυλος, ἡ βλ. Ἀγλαυρος.
 Ἀγρέσφων, δ' ἔν. Γραμματ.
 Ἀγρεύς, -έως, δ' ἐπὶ ν. τοῦ Ἀπόλλ.
 Ἀγρη, ἡ πόλ. Λυδίας.
 Ἀγριόδες, αἶ' (ἢ Ἀγρωστῖναι) ἐπὶ ν. Νυμφῶν.
 Ἀγριάνες, οἶ' (κ. Ἀγρίαι, Ἀγροῖοι, Ἀγριεῖς) λα. Θράκης.
 Ἀγριάνης, -ου, δ' ποτ. Θράκης.
 Ἀγριάνια, τὰ βλ. Ἀγρᾶνια.
 Ἀγριάνιος, δ' ἔν. μνηός.
 Ἀγριανόμη, ἡ μὴ Ὀλιέως.
 Ἀγριαῖοι, οἶ' βλ. Ἀριάσοι.
 Ἀγρίαμα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀγρικόλας, δ' Ρωμ. ὑπάτος.
 Ἀγρίλιον, τὸ' πόλ. Βιθυνίας.
 Ἀγρίονιον, τὸ' πόλ. Αἰτωλίας.
 Ἀγριόδους, -οντος, δ' εἰς τῶν κωνῶν τοῦ Ἀκταίωνος.
 Ἀγριοί, οἶ' φυλὴ Αἰθιοπίας.
 Ἀγριόπη, ἡ ἔν. οὐς Ὀρφῆως | κ.ἄ.
 Ἀγριόπης, δ' ἔν. συγγραφ.
 Ἀγριοί, δ' ἔν. Κενταύρων, Γγ. κ. ἄ.
 Ἀγριοφάγοι, οἶ' λα. Ἀφρικῆς.
 Ἀγρίππας, δ' ἔν. Ρωμ. βασιλ. καὶ στρατ.
 Ἀγριππίνη, ἡ ἔν. ἐπίσ. Ρωμ. δεσποινῶν καὶ χριστ. Μάρτυρος.
 Ἀγριππίνος, δ' ἐπίσ. Καρχηδ.
 Ἀγριώνια, τὰ ἔορ. Βάκχου.
 Ἀγριώνιος, δ' ἐπίθ. Βάκχ., | ἔν. μνηός.
 Ἀγροί, οἶ' λα. Ἀζοφ. θαλάσσης.
 Ἀγροίκοι, δ' (κ. -τιος) Ρωμ. Γραμμ.
 Ἀγροίτας, δ' ἔορ. ῥήτορ.
 Ἀγροῖω, -οῦς, ἡ ἔν. μαγίσσης.
 Ἀγρονόμοι, οἶ' ἔν. ἀρχόντων.
 Ἀγρος, δ' θεός Αἰγύπτου.
 Ἀγροτέρα, ἡ ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Ἀγρότης, δ' ἐπὶ ν. Πανός καὶ Φοινικ. θεοῦ.
 Ἀγροήνης, ἡ ἔν. ἔορ. ἐν Σικελίᾳ.

Ἄγρων, -ωνος δ' ἔν. βασιλ. Ἀυθ. καὶ Ἰλλυρίας.
 Ἀγρωστῖναι, αἶ' ἔν. Νυμφῶν.
 Ἀγυιάς, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλ.
 Ἀγυιεύς, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλ.
 Ἀγυῖος, δ' ἔν. μὴν. ἐν Κρήτῃ.
 Ἀγύλαος, δ' ἔν. Ἐφόρου Σπάρτης.
 Ἀγυλλα, ἡ πόλ. Ἐπιρουρίας.
 Ἀγύρηναι, ἡ βλ. Ἀγύριον.
 Ἀγύριον, τὸ' πόλ. Σικελίας.
 Ἀγυρίς, δ' τύρ. Ἀγυρίου.
 Ἀγύρριος, δ' Ἀθην. δημαγωγός.
 Ἀγχάρης, δ' ἔν. Πέρσου.
 Ἀγχαρία, ἡ ἔν. Θεῶς Φαισουλῶν.
 Ἀγχαρίας, δ' ἔν. ἐπίσ. Ρωμαίου.
 Ἀγχεσμίος, ἐπίθ. Διός.
 Ἀγχεσμός, δ' (κ. Ἀγχ-) ἔρ. Ἄττ.
 Ἀγχιόλεια, ἡ βλ. Ἀγχιόλη.
 Ἀγχιαλεύς, δ' ποτ. Κιλικίας.
 Ἀγχιόλη, ἡ πόλ. Κιλ., Ἑρ. Ἰλλ. | ἔν. νύμφης.
 Ἀγχιόλος, δ' ἔν. βασ. κ.ἄ. | πόλ. Ἑρ.
 Ἀγχιμόλιος, δ' ἔν. ἐπίσ. Σπαρτιάτ.
 Ἀγχιμόλος, δ' ἔν. σοφιστοῦ ἐξ Ἠλ.
 Ἀγχινόη, ἡ θυγ. Ναίλου, μὴ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου.
 Ἀγχιος, δ' εἰς τῶν Κενταύρων.
 Ἀγχιπυλος, δ' φιλόσ. ἐξ Ἠλίδος.
 Ἀγχιρόη (κ. -ρόρη), ἡ ἔν. νυμφῶν κ.ἄ.
 Ἀγχιση, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀγχιση, -ου, δ' ἔν. πα. Αἰνείου κ.ἄ.
 Ἀγχισία, ἡ ἔρ. Ἀρκαθίας.
 Ἀγχισιόδης, δ' υἱ. Ἀγχιόλου (Αἰνείας) | κ. ἄ.
 Ἀγχιόλου λιμήν, δ' ἐν Ἠπείρῳ.
 Ἀγχιόλου μνημα, τὸ' ἐν τῇ Ἀρκαθ. Ἀγχισία.
 Ἀγχιταί, οἶ' λα. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἀγχιτεία (κ. Ἀλκιθία), ἡ μὴ Πausan.
 Ἀγχιόη, ἡ χῶ. Βοιωτίας.
 Ἀγχιουρος, δ' υἱ. Μίδου, βασ. Φρυγ.
 Ἀγχιούς, δ' (κ. Ἀγχις), βασ. Φιλιστ.
 Ἀγών, -ωνος, δ' θεός προστ. αγῶν.
 Ἀγωναλεῖς, οἶ' οἰσμητ. Σαλίων Ρώμ.
 Ἀγωνάλια, τὰ ἔορτῇ ἐν Ρώμῃ.
 Ἀγωνες, οἶ' λα. Γαλιτίας.
 Ἀγωνίς, -ίδος, ἡ ἔτατρα | τίτλ. κωμωδίας Ἀλέξειδος.
 Ἀγωνος, δ' ποτ. Αἰθιοπίας.
 Ἀγώριος, δ' ἀπόγ. Ὀρέστου.
 Ἄδ, δ' γενάρη. Ἀδιδῶν Ἀραβίας.
 Ἄδα, ἡ ἀδελ. Μαισώλου.
 Ἄδάδ, δ' βασ. Ἰδοῦμ. | θεός θυάλλης.
 Ἄδαδα, ἡ πόλ. Μιθῶν, Συρίας.
 Ἄδαδέζερ, δ' βασ. Συρίας.
 Ἄδαδος, δ' βασ. Δαμασκοῦ. Συρ.
 Ἄδᾶδ-Ριμῶν πόλ. ἐν Μεγιδδῶν.
 Ἄδαεῖ' ἔν. μνηός Καλδαίων.
 Ἄδαι, αἶ' πόλ. Αἰολ. | χῶ. Ἄφρ.
 Ἄδαῖοι, οἶ' (ἢ Αἰδαῖοι) λα. Ἀραβ.
 Ἄδατος, δ' ἔν. ποι., συγγρ., κ.ἄ.
 Ἄδάμ, δ' γενάρης ἀνθρ. γένους.
 Ἄδαμ κορυφή, ἡ ἔρ. Κελλάνης.
 Ἄδαμ-πολις, ἡ πόλ. πληθ. Ἰορδ. ποτ.
 Ἄδαμα, ἡ πόλ. παρὰ τὴν ἐρυθρ. θάλ.
 Ἄδαμάντιος, δ' ἔν. λατρ., συγγρ. κ.ἄ.
 Ἄδαμος, -αντος, δ' ποτ. Ἰνδικῆς | ἔν. Τρωός κ. ἄ.
 Ἄδανα, τὰ ἔν. πόλ. Κιλικ. κ. ἄ.
 Ἄδανος, δ' υἱ. Οὐρ. καὶ Γγ.
 Ἄδανου νῆσοι, αἶ' παρὰ τὴν Εὐδ. Ἀραβίαν.
 Ἄδᾶρ ἢ Νινίβ' δ' Ἀπόλλ. τῆς Βαβυλ.
 Ἄδᾶρ, δ' μὴν Ἰουδαίων.
 Ἄδαρα, τὰ χῶ. Παλαστ.
 Ἄδαριμα, τὰ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Ἄδαρου πόλις, ἡ πόλ. Περσ. κόλπ.

Ἄδασά' χωρ. Παλαιστίνης.
 Ἄδασοῖοι, οἶ' λα. Καυκάσου.
 Ἄδασοῖ' ἔθρ. ἔν. τῆς Ἐσθῆρ.
 Ἄδατα, τὰ πόλ. Μεσοποτ.
 Ἄδατα, τὰ πόλ. πληθ. Εὐφρ. ποτ.
 Ἄδαχα, τὰ πόλ. Κόλτης Συρίας.
 Ἄδαῖα, ἡ πόλ. Μεσοποτ.
 Ἄδαῖος βλ. Ἄδαῖος.
 Ἄδδέος, δ' φίλ. Ἰουστίν. ἐκ Συρ.
 Ἄδδιδα, τὰ πόλ. Ἰουδαίας.
 Ἄδδουα (νῦν Ἀδδα) ποτ. Γαλατ.
 Ἄδδύμη, ἡ θεῖος Μαυριτανίας.
 Ἄδδων, δ' ἔπαρχ. Ἀρμενίας.
 Ἄδεα, ἡ θυγ. Ἀμύντα.
 Ἄδεας, δ' Σικυωνίος.
 Ἄδεβα, τὰ πόλ. Ταρρακ. Ἰσπαν.
 Ἄδειγάνες, οἶ' οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ Σελεύου.
 Ἄδειμαντος, δ' στρατ. | ἐπ. ἀρχ. | κ.ἄ.
 Ἄδεισαγά (Ἄδεισάρα), ἡ πόλ. Ἰνδ.
 Ἄδεισάροιοι, οἶ' λα. Ἰνδικῆς.
 Ἄδεισαμον, τὸ' πόλ. Ταπροδάνης.
 Ἄδεκτώ (ἢ Ἀλεκτώ) ἔν. θαλάσσης.
 Ἄδελαῖς, ἡ ἔν. Ἀγίας.
 Ἄδεφείδος, δ' ἐπίσ. Καππαδοκίας.
 Ἄδεφρόθεος, δ' ἀπόστ. Ἰακώβος.
 Ἄδεφρόνητος, ἡ ἔν. Προκόννησος.
 Ἄδεφρων, -ωνος, δ' πόλ. Ἰσπανίας.
 Ἄδηδου κόμη, ἡ τόπ. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἄδηνυστροί, αἶ' φρούρτοι Ἀσσυρίας.
 Ἄδης, δ' (κ. Αἴδης Ἀιδωνεύς) δ' θεός τοῦ κάτω Κόσμου, καὶ δ' κάτω Κόσμος, ὡς καὶ νῦν.
 Ἄδησιδες, αἶ' ἰέρται ἐν Ἀργεῖ.
 Ἄδησιος, ἡ πόλ. Καρίας.
 Ἄδηφαγία, ἡ ἔν. Θεῶν ἐν Σικελίᾳ.
 Ἄδισσηνή, ἡ περὶ τῆς Ἀσσυρίας.
 Ἄδιθαλα, ἡ πόλ. Ἀθηνῶν.
 Ἄδιάντη, ἡ μία τῶν θυγ. Δαναοῦ.
 Ἄδιάτορος, δ' βασ. Σιτυανῶν.
 Ἄδιατόρις, -ίγος, δ' υἱ. Τετράρχου Γαλιτίας.
 Ἄδιναος, δ' ποτ. Καππαδοκίας.
 Ἄδικος, δ' ἔν. Πυθαγορείου.
 Ἄδικρᾶν, -ᾶνος, δ' βασ. Αἰθίης.
 Ἄδιξ, -ίκος, ἡ ἔν. Ἀφροδ. ἐν Αἰθ.
 Ἄδιοδᾶρα, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Ἄδημητή, ἡ ἔν. θυγ. Εὐρουσθ. κ.ἄ.
 Ἄδημητος, δ' ἔν. βασ. Φεζῶν κ.ἄ.
 Ἄδοπισσός, ἡ πόλ. Λυκαονίας.
 Ἄδος, ἡ πόλ. Κιλικίας.
 Ἄδούας, -α, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Ἄδούεντος, δ' ἔν. Ρωμ. ὑπάτ. κ.ἄ.
 Ἄδούλιος, -α, δ' ἡ ῥάχις τῶν Ἀλπεων ἐν Ἑλλάτι.
 Ἄδουλις, ἡ (κ. Ἀδουλίς, Ἀδούλη) πόλ. Αἰθιοπίας.
 Ἄδουλλάμη, ἡ πόλ. τῆς Χαναάν.
 Ἄδουρος, δ' ἀρχ. ἔν. τοῦ ποτ. Καίχου.
 Ἄδούσιος, δ' Πέρσης παρὰ Σαοφ.
 Ἄδρα, ἡ ἔν. πόλ. Ἀραβίας. κ.ἄ.
 Ἄδραβαϊκάμοι, οἶ' φυλὴ Γερμανικῆς.
 Ἄδραῖστα, οἶ' φυλὴ Ἰνδικῆς.
 Ἄδραμα, τὰ πόλ. Συρίας.
 Ἄδραμέλεχος, δ' υἱ. βασ. Ἀσσυρ.
 Ἄδραμῖται, οἶ' λα. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἄδραμος, δ' ἔν. βασ. Λυδίας.
 Ἄδραμύτη, ἡ πόλ. Ἀραβίας.
 Ἄδραμύτιον, τὸ (κ. -τεινον) πόλ. Μυσίας.
 Ἄδραμύτις, ἡ νῆσ. Λυδίας.
 Ἄδρανόν, τὸ' πόλ. Σικελίας.
 Ἄδρανος, δ' Σικελ. θεότης | ἔν. ποτ.
 Ἄδραντος, δ' ἐξ Ἀθηνῶν τις.
 Ἄδρανών, -ωνος, δ' χωρ. Σικελ.
 Ἄδράστεια, ἡ ἐπίθ. Νεμέσεως | ἔν. νύμφης κ.ἄ.

Ἄδραστιδης, δ' εἰς ἢ ἀπόγον. τοῦ Ἄδραστου.
 Ἄδραστινή, ἡ' θυγ. Ἄδραστου.
 Ἄδραστος, δ' ὄν. βασ. Ἄργους κ.ἄ.
 Ἄδραψα πόλ. Ἰρκανίας.
 Ἀδρήνη, ἡ' πόλ. Θρακίας.
 Ἀδρηοταί βλ. Ἀδριασταί.
 Ἀδρήστη, ἡ' θεραπευτὴς Ἐλένης.
 Ἀδρία, ἡ' ὄν. πόλ. Γαλατίας κ.ἄ.
 Ἀδριανεία, τὰ (κ. — ἄνεια) ἀγῶνες καὶ ἄορται πρὸς τιμὴν Ἀδριανοῦ.
 Ἀδριανέικον τεῖχος, τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ.
 Ἀδριανή, ἡ' ὄν. πόλεων τοῦ αὐτοκρ. Ἀδριανῶν.
 Ἀδριανίδαι, οἱ' κάτ. πόλ. Λιγυρίας.
 Ἀδριανίς, -ίδος, ἡ' ὄν. φυλῶν ἐν Μεγάροις καὶ Ἀθήναις.
 Ἀδριανίων, δ' ὄν. ἀμβολ. ἀπ. μὴνός.
 Ἀδριανοί, οἱ' ὄν. πόλ. Βιθ. | οἱ Κέλται τὴν παραλ. τῆς Ἀδρ. θαλ.
 Ἀδριανός, δ' (κ. Ἄδρ—) ὄν. Ρωμ. αὐτοκρ. καὶ πολλ. ἄλλ.
 Ἀδριανοῦ θῆραι, αἱ' πόλ. Μυσίας.
 Ἀδριανούπολις, ἡ' ὄν. πόλ. Θρ. κ.ἄ.
 Ἀδρίας, δ' (κ. Ἀδριατικὴ θάλα, ἡ' -τικός κόλπος) ἡ' Ἀδρ. θάλα.
 Ἀδριάς, -άδος, ἡ' ἡ' Ἀδρ. θάλασσα.
 Ἀδριον ὄρος, τὸ ὄρ. Δαλματίας.
 Ἀδρις, -ιος, δ' ποτ. Ἰνδικῆς.
 Ἀδριότας, δ' ἐπαυρῆτης κλωστικῆς.
 Ἀδρόμιος, δ' μὴν τῶν θαυμακῶν.
 Ἀδροττα, τὰ πόλ. Λυδίας.
 Ἀδρου' πόλ. Περσ. Ἀραβίας.
 Ἀδρούμητος, δ' βλ. Ἀδρούμης.
 Ἀδρούμης, -ητος, δ' (κ. Ἀδρούμητος, δ' ἡ' Ἀδρούμη, ἡ' Ἰδρυτῆς καὶ πόλ. Λιθύης.
 Ἀδρυή, -υκος, δ' πόλ. Σικελίας.
 Ἀδυάτης, -εω, δ' πα. καὶ υἱ. τοῦ βασ. Λυδίας Ἄρδου.
 Ἀδυρμαχίδαι, οἱ' λα. Λιθύης.
 Ἀδυρμαχος, δ' βασ. Σκυθ. φυλῆς.
 Ἀδύς, ἡ' πόλ. Ἀφρικῆς.
 Ἀδύτη, ἡ' μία τῶν 50 θυγ. τοῦ Δαναοῦ.
 Ἄδων, -ωνος, δ' = Ἄδωνις.
 Ἀδωνάϊ' ἄερ. προσφών. τοῦ Θεοῦ.
 Ἀδωνάη, ἡ' ἐπών. Ἄφροδ.
 Ἀδωνάτος' ἐπιθ. Ἰουλ. Παραδάτου.
 Ἀδωνία (κ. — εἰα), τὰ ἄερ. Ἄφροδ.
 Ἀδωνίας, δ' υἱ. Δαβίδ.
 Ἀδωνιάς, -άδος, ἡ' ἐπιθ. Ἄφροδ.
 Ἀδωνιδεζέκ' βασ. πόλ. Βαζάκ τῆς Χαναάν.
 Ἀδωνίδος κήποι, οἱ' ἐφήμ. ἄνθη καὶ ἐφήμ. ἴδιοναι.
 Ἀδώνιος, α, ον' δ' τοῦ Ἀδωνίδος.
 Ἀδωνίς, -ίδος, δ' (κ. Ἀδων, -ωνος) οὐ ἡράσθη ἡ' Ἄφροδ.
 Ἀδωνιοσεδέκ, δ' βασ. τῆς Ἰερουσαλ.
 Ἀδωνιοσιος, δ' ὄν. μὴν. ἐν Σαλευκαίᾳ.
 Ἀδωνιχράμ (κ. Ἀδωνιράμ, Ἀδωράμ) ἄρχιτ. Ναοῦ Ἱεροσολιμῶντος.
 Ἀδωρα, ἡ' πόλ. Ἰουδαίας.
 Ἀδωραίμ, ἡ' πόλ. Ἰουδαίας.
 Ἀδωρεός, ἡ' πόλ. Παλαιστίνης.
 Ἀέθλιος, δ' ὄν. βασ. Ἡλιδ., Ἰστωρ., φιλοσ.
 Ἀειθαλής, δ' ὄν. τριῶν Μαρτύρων.
 Ἀειμνητοσ, δ' στρατ. Πλαται. κ.ἄ.
 Ἀεινοῦται, οἱ' ὄν. ἀρχόντων ἐν Μιλ.
 Ἀεισιτοί, οἱ' οἱ στείζομενοι ἐν Πρωτανείᾳ.
 Ἀέλιος, δ' ἀντι Ἡλίου.
 Ἀελλα, ἡ' (κ. Ἀελλώ) μία τῶν Ἄμαζόνων.
 Ἀελλόπου, -οδος, ἡ' μία τῶν Ἀρπυιδῶν.

Ἀελλώ, οὗς, ἡ' μία τῶν Ἀρπυιδῶν.
 Ἀερία, ἡ' μὴ. τοῦ Διγῆπου καὶ ὄν. διαφ. πόλεων.
 Ἀερίας, δ' μυθ. βασ. Κύπρου.
 Ἀέριος, δ' αἰρετικὸς 4 αἱ. μ. Χ.
 Ἀεροκάρδακες, οἱ' φανταστ. κάτ. τοῦ Ἡλίου.
 Ἀεροκόρακες, οἱ' ὡσαύτως ὡς ἄνω.
 Ἀεροκύνωπες, οἱ' ὡσ. ὡς ἄνω.
 Ἀέροπος, οἱ' κάτ. Τροίξ. ἄλδος πτηνῶν.
 Ἀερόπη, ἡ' ὄν. ἐγγόνης Μίνωος κ.ἄ.
 Ἀέροπος, δ' υἱ. Ἄρως καὶ ἔλλοι.
 Ἀετία, ἡ' ἀρχ. ὄν. Λιγύπτου.
 Ἀέτιος, δ' ὄν. βασ. Τροίξ., φιλοσ., στρατ. κ. ἄ.
 Ἀετίων, -ωνος, δ' ὄν. γλύπτου, ζωγράφ. κ. ἄ.
 Ἀετός, δ' ὄν. Νεῖλου, ἐπιθ. Πύρρου.
 Ἀζα, ἡ' πόλ. Γαζα, πόλ. Ἀρμενίας.
 Ἀζαγάριον, τὸ πόλ. Σαρματίας.
 Ἀζάζιον, τὸ φρούριον Συρίας.
 Ἀζαήλ, δ' βασ. Συρίας.
 Ἀζαής, δ' υἱ. Ποσειδ., βασ. Ἀτλαντίδος.
 Ἀζαλοί, οἱ' λα. Πανωνίας.
 Ἀζόμα, ἡ' πόλ. Νομυδίας.
 Ἀζόμορα, τὰ ὄρ. Κιλικίας.
 Ἀζάν, ὄνος, δ' υἱ. Ἀρκάδος, γενάρχης Ἀζάνων Ἀρκαδίας.
 Ἀζάναι, αἱ' περιοχὴ Ἀρκαδίας.
 Ἀζάνες, οἱ' κάτ. τῆς Ἀζανίας.
 Ἀζάνης, δ' στρατηγὸς Σέρβου.
 Ἀζανία, ἡ' χῶ. Ἀρκαδίας.
 Ἀζανίς, -ίδος, ἡ' μὴ. Ἀσκληπιῶ.
 Ἀζανοί, οἱ' πόλ. Φρυγίας.
 Ἀζάνος, δ' ποτ. Ταπροβάνης.
 Ἀζαρ, τὸ ὄρ. Αἰθιοπίας.
 Ἀζαρα, τὰ ὄν. διαφ. πόλεων.
 Ἀζάραβα, τὰ πόλ. Σαρματίας.
 Ἀζαρίας, δ' ὄν. βασιλ. καὶ προφητῶν τῆς Π. Δ.
 Ἀζᾶς, ὅ, δ' ὄρ. Ἰουδαίας.
 Ἀζάτα, ἡ' πόλ. Ἀρμενίας.
 Ἀζεία, ἡ' πόλ. Τροίας.
 Ἀζειδης, δ' υἱ. Ἀζᾶς, δ' Ἄκτωρ.
 Ἀζειώται, οἱ' λα. Τροίας.
 Ἀζέμιλκος, δ' βασ. Πέρου.
 Ἀζεστος, δ' θέσις πλησίον Ρώμης.
 Ἀζεύς, -έως, δ' βασ. Ὀρχομ. Βοιωτίας.
 Ἀζηκά, ὄς, ἡ' πόλ. Παλαιστίνης.
 Ἀζήν, -ήνος, δ' = Ἀζάν (βλ. λ.).
 Ἀζηνία, ἡ' ὄνομ. Ἀττικῆς.
 Ἀζήνιος, α, ον' βλ. Ἀζάνιος.
 Ἀζης, δ' βασ. Σκυθίας.
 Ἀζησια, ἡ' ἐπών. Ἀθήνηρ. καὶ Κόρης.
 Ἀζικα, ἡ' πόλ. Ἰνδιῶν.
 Ἀζίκις, -ιος, ἡ' πόλ. Λιθύης.
 Ἀζιλίς, -ίδος, ἡ' βλ. Ἀζίρις.
 Ἀζίρις, -ιος, ἡ' χῶ. Λιθ. πόλ. Ἀρμενίας.
 Ἀζόριον, τὸ πόλ. Παρραθῶν.
 Ἀζος, δ' Ἰδρυτῆς Ἀζίας ἐν Φρυγίᾳ.
 Ἀζυ(ε)ία, ἡ' πόλ. Ἀκαρνανίας.
 Ἀζυμίται, οἱ' ἐπών. τῶν Καθολικῶν.
 Ἀζων, -ωνος, δ' υἱ. Ἡρ., ποτ. Δυκίας.
 Ἀζωρος, ἡ' πόλ. Πελαγ., Παρραθῶ.
 Ἀζωρος, δ' πηλαλιόχος Ἄργως.
 Ἀζωτος, ἡ' πόλ. Παλαιστίνης κ.ἄ.
 Ἀηδόνιον, τὸ ὄν. ἐταιρίας.
 Ἀηδονίς νῆσος, ἡ' νῆσ. Μαρμαρ.
 Ἀηδών, -όνος, ἡ' σῶζ. βασ. Θεβῶν Ζήθου.
 Ἄηρ, δ' δ' ἀήρ ὡς θεός.
 Ἄητης, δ' = Ζέφυρος | = Ἀήτης.
 Ἀδαμάν, -άνος, δ' λα. Θεσσαλικῶς.
 Ἀδαμάνες, οἱ' βλ. Ἀδαμάν.
 Ἀδαμάνια, ἡ' χῶρα Ἡπειρώ.

Ἀδαμάντιον πεδίον, τὸ πεδιάς Θεοῦ-ώτιδος.
 Ἀδαμαντίς, -ίδος, ἡ' ἐπών. Ἑλλῆς ἀδελ. Φοίβου, θυγ. Ἀθελμαντος.
 Ἀδάμας, -αντος, δ' ὄν. υἱ. Αἰόλου κ.ἄ.
 Ἀδάμιλος, δ' βασ. Μεσσηνίας.
 Ἀδανάρχος, δ' βασ. Βρυγαγέσθων.
 Ἀδάνας, δ' ἱστορικός.
 Ἀδανασίος ὁ Μέγας' ὄν. Ἀρχιπ. Ἀλεξανδρίας καὶ πολλ. ἄλλ.
 Ἀδανῶται, οἱ' ὄνομασία στρατ. τμημάτων.
 Ἀδανέδικς, -ίδος, ἡ' φυλὴ Τεργατῶν.
 Ἀδανίππος, δ' βλ. Ἀθήνιππος.
 Ἀδέρος, δ' ἐξ Ἐρμιόνης, φιλοξενήσας τὴν Ἀθήνητρα.
 Ἀδερος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Ἀδηνά, ἡ' (κ. Ἀδήνη, Ἀδάνα, Ἀδηναία) ἡ' θεά, θυγ. Διός.
 Ἀδηνάγορος, δ' Ἀθην. φιλόσ. κ.ἄ.
 Ἀδηνάγουρον, τὸ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Ἀδηνάδης, δ' Τραχίνιος, φωνεῖς Ἐφιάλτου.
 Ἀδῆναι, αἱ' ἡ πόλις τῆς Ἀθηνᾶς, πρῶτ. Ἀττικῆς | ὄν. πολλ. ἄλλ. πόλ.
 Ἀδηναια, τὰ = Παναθηναίος.
 Ἀδηναιον, τὸ ὄν. διαφ. ναῶν Ἀθηνᾶς || ὄν. διαφ. πόλ., φρουρ., λιμ.
 Ἀδηνάϊος, δ' ὄν. Γραμμ. ἐκ. Ναυκρ. Λιγύπτ. (2ου αἱ. μ.Χ.) κ.ἄ. πολλῶν.
 Ἀδηνάϊς, -ίδος, ἡ' ὄν. φυλῶν, ὄν. γυναικῶν καὶ μίας αυτοκρατορίας.
 Ἀδηνάισται, οἱ' μέλη συλλόγων βασιζομένων ἐπὶ τῆς λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς.
 Ἀδηνάϊτες, δ' ὁ κάτ. τῶν Ἀθηνῶν Διάδων.
 Ἀδηναιῶν, -ῶνος, δ' λιμ. Ταυρικῆς.
 Ἀδηνάϊον λιμὴν, δ' πόλ. Ἀργολίδος.
 Ἀδηνᾶς θωμός, δ' νῆσ. Ἀραβ. κόλπου.
 Ἀδηνᾶς νῆσος, ἡ' νῆσ. Ἀδρ. θαλάσσης.
 Ἀδηνᾶς τεῖχος, τὸ φρούρ. Ἀχαΐας.
 Ἀδηνᾶς ἀκρωτήριον ἄερ. Ἰταλίας.
 Ἀδῆνη, ἡ' = Ἀθηνᾶ | ὄν. κωμωπολέως.
 Ἀδηνικῶν, -ῶνος, δ' ὄν. ἱστορ. κ.ἄ.
 Ἀδηνίππος, δ' ὄν. ἱστορ. κ.ἄ.
 Ἀδηνίς, -ίδος, δ' ὄν. Χίου γλύπτου κ.ἄ.
 Ἀδηνιων, -ωνος, δ' ὄν. κωμ. ποι. κ.ἄ.
 Ἀδηνιογένης, δ' ὄν. γλύπτου κ.ἄ.
 Ἀδηνόδωρος, δ' ὄν. 3 γλυπτῶν, φιλοσόφων κ.ἄ.
 Ἀδηνόκλης, δ' Ἀθην. στρατηγός κ.ἄ.
 Ἀδηνόκριτος, δ' ὄν. Γραμματ. κ.ἄ.
 Ἀδηνούπολις, ἡ' πόλ. Γαλλίας.
 Ἀδηνῶ, ἡ' θυγ. Δυκομήδους.
 Ἄδις, ἡ' πόλ. Συρίας.
 Ἄδλις, -ου, δ' ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος Διογένης.
 Ἄδλιθις καὶ Ἄδλιθίτης, δ' βλ. Ἄδριθις.
 Ἄδλουλα, τὰ βλ. Ἄδρουλλα.
 Ἄδμονή, ἡ' (κ. Ἄδμονία κ. Ἄδμονον) δῆμος Ἀττικῆς.
 Ἄδσοῖων, -ωνος, δ' Πυθαγόρ. φιλόσ.
 Ἄδοθα ἡ Ζάδουα πόλ. Ἀρμενίας.
 Ἄδώς, δ' = Ἄδως.
 Ἄδριθις, -εως, ἡ' (κ. Ἄδλιθις, Ἄδριθις, Ἄδριθις) ὄν. πόλ. Λιγύπτου, Ἀραβίας.
 Ἄδριται, οἱ' λα. Εἰθ. Ἀραβίας.
 Ἄδρουλλα, τὰ (κ. Ἄδρουλα, Ἄδρουλουλα) ἀρχαία πόλ. Ἀραβίας.
 Ἄδρουλίλατος, δ' ἱατρὸς ἐκ Θάσου.
 Ἄδρους, -υος, δ' ποταμὸς Θράκης.
 Ἄδυμβρα, τὰ πόλ. Κερίας.
 Ἄδυμβροσ, δ' ἐκ Λακεδαιμόνων.
 Ἄδυμβρος, δ' Ἰδρυτῆς π. Ἀθύμβρων.

Ἄδωρ, δ' ἔν. μνηδὲς Αἰγύπτου.
 Ἄδύρος, δ' ἔν. ποτ. Θρ., Σκυθ.
 Ἄδυρι' ἔν. Ἰαίδος παρ' Αἰγυπτίους.
 Ἄδυρτις, -ιος, ἡ' θυγ. βασ. Αἰγύπτου
 Σεωστέρης.
 Ἄδωδης, δ (ἡ' Ἀδωδης) βασ. Αἰγ.
 Ἄδωις ἄκτη, ἡ' ἡ χερσ. τοῦ Ἄθω.
 Ἀδωίτης, δ (κ. Ἀδώς, Ἀδωνίτης,
 κ. Ἀδωνικός) δ' κάτ. τοῦ Ἄθω.
 Ἄδων, δ' βλ. Ἀδωσ.
 Ἀδώνη, ἡ' πόλ. Ἀραβίας.
 Ἀδωνιάς, Ἀδωνικός, Ἀδώνιος, Ἀ-
 δωνίτης, βλ. Ἀδωίτης.
 Ἀδῶς, βλ. Ἀδωίτης.
 Ἄδωρ (κ. Ἀδύρ) θεότης σκότους,
 Μητέρα τοῦ Σάμπαντος.
 Ἄδως, δ (κ. Ἀδώς, Ἀδων) τὸ ἑρ.
 Ἄθως (Ἄγιον Ὅρος) | ἔν. Γίγαντος.
 Αἶα, ἡ (γεν. Αἶης) ἡ Κολχίς | ἡ νή-
 σος τῆς Κίρκης (κ. Αἰαία) | ἔν. χῶ.,
 πηγῆς.
 Αἶα (κ. Ιαῷ) ἑβραϊκόν. ἔν. τοῦ Θεοῦ.
 Αἰαία, ἡ (κ. Αἰαίη) ἐπιθ. Κίρκης καὶ
 ἔν. τῆς νήσου τῆς κ.ἄ.
 Αἰάκεια, τὰ ἑορ. Αἰακοῦ ἐν Αἰγίνῃ.
 Αἰάκειον, τὸ ναὸς Αἰακοῦ ἐν Αἰγίνῃ.
 Αἰάκειος, α, ον' βλ. Αἰακίδης.
 Αἰάκης, -εος, δ' ἔν. τυράννων Σάμου.
 Αἰακίδαι, οἱ υἱοὶ καὶ ἀπόγ. Αἰακοῦ.
 Αἰακίδης, δ' ἐπών. Πηλέως, Ἀχιλλ.
 | ἔν. πατρὸς Πύρρου κ.ἄ.
 Αἰακός, δ' υἱὸς Διὸς καὶ Αἰγίνης.
 Αἰαλῶν, ἡ' ἔν. διαφόρων πόλ. ἐν Π.Δ.
 Αἰαληνῆ, ἡ' χῶ. Ἀραβ., πόλ. Μακεδον.
 Αἰάνειον, τὸ ἄλσος ἐν Λοκρίδι.
 Αἰάνη, ἡ (ἡ Αἰάνη ἢ Αἰάνα) πόλ.
 Μακεδονίας.
 Αἰάνης, δ' υἱ. Ἀμφιδάμαντος, Τρώς.
 Αἰαντής, -ιδος, ἡ (κ. Αἰαντία) χώρα
 Ναβαταίων ἐν Ἀραβίᾳ.
 Αἰανός, δ' ἰδρυτὴς πόλ. Αἰανῆς.
 Αἰάντεια, τὰ ἑορ. πρὸς τιμὴν τῶν δύο
 Αἰάντων (Τελαμωνίου καὶ Λοκροῦ).
 Αἰάντειον, τὸ μνημεῖον καὶ ναὸς Αἰ-
 αντος ἐπὶ τοῦ Ροιτίου ἀκρωτηρ.
 | ἔαρ. Μαγνησίας (Τρίκαρι).
 Αἰαντίδης, δ' υἱ. ἡ ἀπόγ. Αἰαντος ||
 ἔν. διαφ. προσώπων.
 Αἰαντής, -ιδος, ἡ' μία τῶν 10 φυλῶν
 Ἀττικῆς || ἐπών. Ἀθηναῖς.
 Αἰαντόδωρος, δ' μαθ. Σωκράτ., ἀδελ.
 ζωγράφου Ἀπολλοδώρου.
 Αἶας, -αντος, δ (σπαν. Αἶας) ἔν.
 δύο Αἰάντων (Τελαμωνίου καὶ Λο-
 κροῦ, υἱ. Ὀτλέως) | ἔν. ποτ., ἔρους.
 Αἰδοῦσαι, αἱ (νήσοι) αἱ σημερ. Ἑ-
 βρῖδες νῆσοι Ἰρλανδίας.
 Αἶδουρα, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
 Αἶγα (κ. Αἶγᾶ, Αἶγῆ, Αἶγαία, Αἶγαῖα,
 Αἶγᾶι, Αἶγᾶι) ἔν. διαφ. πόλεων.
 Αἶγαία, ἡ' καὶ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Αἶγαίος, α, ον' καὶ ἐπιθ. Ποσειδῶνος.
 Αἶγαίων, -ωνος, δ' Ἰγῶς Ἐκατόγχιερ
 | ἐπιθ. Ποσειδ. | ἔν. διαφ. προσώπ.
 Αἶγαλέον, τὸ ἑρ. Μεσσηνίας.
 Αἶγάλευς, -ω, δ (κ. τὸ Αἶγάλεων)
 ἔρος Ἀττικῆς.
 Αἶγᾶν (=Αἶγῶν ἄκρα) ἢ Αἶε (ἡ)
 ἄκρωτ. Μικρᾶς Ἀσίας.
 Αἶγᾶν, δ' Μεσσαγατέης μεταθοφόρος
 Ἰουστινιανοῦ.
 Αἶγᾶρα, ἡ πόλ. Λυδίας.
 Αἶγᾶς, -οντος, δ' πόλ. Μακ. | ποτ. Φωκ.
 Αἶγειδαί, οἱ' ἔν. φυλῆς Θηβ., Σπαρτ.
 | οἱ ἀπόγ. Αἶγῶς.
 Αἶγειδης, δ' υἱ. ἡ ἀπόγ. Αἶγῶς (Θη-
 σεὺς κ.ἄ.).

Αἶγετον, τὸ ναὸς Αἶγῶς ἐν Ἀθήναις.
 Αἶγειρα, ἡ' ἔν. διαφόρων πόλεων.
 Αἶγειρος, ἡ' ἔν. νύμφ., πόλ., δᾶνθρ.
 Αἶγείρουσα, ἡ' πόλ. Μεγαρίδος.
 Αἶγεστα, (κ. Αἶγῆστα, Ἐγῆστη, Σε-
 γῆστη) πόλ. Σικελίας.
 Αἶγεσταῖοι, οἱ' κάτ. Αἶγῆστης | οἱ
 Θεσπρωτοί.
 Αἶγῆστης, δ' εἰς τῶν Τρώων | ἔν.
 διαφ. προσ.
 Αἶγεύς, -έως, δ' ἔν. βασ. Ἀθ., πα.
 Θησῆος κ. ἄ.
 Αἶγευνεύς, -έως, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Πρ.
 Αἶγη, ἡ' ἔν. βασιλίσσ. Ἀμαξ. κ. ἄ.
 Αἶγῆεις, δ' υἱ. Γαλας, μυθ. τέρας.
 Αἶγῆις, -ιδος, ἡ' ἔν. φυ. τῆς Ἀττικῆς.
 Αἶγῆλοι, οἱ' λα. Μηθίας.
 Αἶγῆλαι (κ. Αἶγῆλαι, Αἶγῆλαι) πόλ.
 Λακωνίας.
 Αἶγῆλεια, ἡ' ἔλ. Αἶγῆλη, Αἶγῆλός.
 Αἶγῆλεις, οἱ' κάτ. Αἶγῆλεις.
 Αἶγῆλεύς, -έως, δ' ἔν. υἱ. βασ.
 Ἄργ. Ἀδράστου κ. ἄ.
 Αἶγῆόλη, ἡ' ἔν. μέρους Πελοπ. κ.ἄ.
 τόπων.
 Αἶγῆς, δ' τραπεζίτης Σικυθῶνος.
 Αἶγῆδιος, δ' ἔν. Ἄγιου Δυτ. Ἐκκλη-
 σίας κ. ἄ.
 Αἶγῆδιων νῆσος, ἡ' παρὰ τὴν Ταπροβ.
 Αἶγῆδαλ(λος), δ' ἔν. πόλ. Σικελίας,
 ἄερ. Σικελ. | εἰδος ὀρχήσεως.
 Αἶγῆκορεῖς, οἱ' ἔν. φυλῆς Ἀττικῆς.
 Αἶγῆκῶρες, -έως, δ (κ. -ρεῖς) υἱ.
 Ἰωνος, γενάρχ. τῶν Αἶγῆκῶρων.
 Αἶγῆκορος, δ' ἐπών. Πανός.
 Αἶγῆλα, τὰ (κ. Αἶγῆλον, τὸ) πόλ.
 Δακ. | νῆσ. μεταξὺ Κυθ.-Κρήτης.
 Αἶγῆλεια, ἡ' νῆσος Εὐβοϊκοῦ.
 Αἶγῆλιά, ἡ (κ. Αἶγῆλα, Αἶγῆλιος) ἑθ.
 Ἀττικῆς.
 Αἶγῆλιο, τὰ τόπος Ἐρετρίας.
 Αἶγῆλιψ, -ιπος, ἡ καὶ δ' ἔν. τόπου
 Ἰθ. ἡ Λευκ. | πόλ. Κεφαλληνίας.
 Αἶγῆλιος, δ' ἐπών. ἡ ἑρως δῆμου Αἶγῆλιος.
 Αἶγῆμιός, δ (κ. Αἶγῆμιος) ἔν. βασ.
 Δωρίδος κ. ἄ.
 Αἶγῆμορος (κ. -ουρος), ἡ' νῆσ. Διβ.
 Αἶγῆνα, ἡ' ἔν. τῆς νήσου κ. ἄ.
 Αἶγῆναία, ἡ' ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Αἶγῆνήτης, δ' ἔν. βασ. Ἄρκ. κ. ἄ. |
 ἔν. πόλ. καὶ ποταμοῦ.
 Αἶγῆνιον, τὸ πόλ. Θεσσαλίας.
 Αἶγῆιον, τὸ πόλ. Πελοποννήσου.
 Αἶγῆιος, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου
 | ἐπών. Διός.
 Αἶγῆιοχος, δ' ἐπιθ. Διός.
 Αἶγῆπαν, -ανος, δ' υἱ. Διός.
 Αἶγῆπιος, δ' ποτ. Ἀσιατ. Σαρμ.
 Αἶγῆπλαγκτον ἔρος, τὸ ἑρ. Μεγαρ.
 Αἶγῆποδες, οἱ' οἱ περὶ Σκυθ. οἰκοῦντες.
 Αἶγῆρέσσα, ἡ (κ. Αἶγῆρούσσα) μία
 τῶν 12 αἰολ. πόλ. Μ. Ἀσίας.
 Αἶγῆοδος, δ' φωνεῖς Ἀγαμέμνονος.
 Αἶγῆοτέας, δ' υἱ. τοῦ βασ. Φρυγ. Μίδα.
 Αἶγῆπιον, τὸ κώμη Αἰτωλίας.
 Αἶγῆπινα, ἡ' πόλ. Αἰγυπτῶν.
 Αἶγῆληρ (=Αἶγῆλης) δ' ἐπ. Ἀσκληπ.
 Αἶγῆλάτωρ, -ορος, δ' ἔν. Κυρηναίου.
 Αἶγῆλη, ἡ' ἔν. μῆδ. τῶν Νηρηίδων κ.ἄ.
 Αἶγῆλης, -ιδος, ἡ' θυγ. Ἰακίνθου.
 Αἶγῆλήτης, -ου, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Αἶγῆλοι, οἱ' λαὸς Μηθίας.
 Αἶγῆβόλος, δ' ἐπιθ. Διονύσου.
 Αἶγῆσοάγες Γαλάται, οἱ' λα. Μ. Ἀσίας.
 Αἶγῆσθενα, τὰ πόλ. Μεγαρίδος.
 Αἶγῆς ποταμοί, οἱ' πόλ. καὶ ποτ.
 Θρακ. Ξερσονήσου.

Αἶγουσ(α), ἡ (κ. Αἶγουσα) νῆσ.
 Σικελίας.
 Αἶγουσ(α)ι, αἱ' τρεῖς νησιδ. Σικελ.
 Αἶγυλα' βλ. Αἶγῆλα.
 Αἶγυπῖος, δ (κ. —υπίος) ἔκ Θεσσαλ.
 Αἶγυπτιάδα, οἱ' 50 υἱ. τοῦ Αἰγύπτου.
 Αἶγυπτιος, -ῆδος, ἡ' θυγ. Αἰγύπτου.
 Αἶγυπτιός, α, ον' ἐπιθ. καλῶς κύρ. ἔν.
 Αἶγυπτος, δ' ἔν. υἱ. τοῦ Ἡφαίστου,
 υἱοῦ τοῦ Βήλου κ.ἄ.
 Αἶγυπτος, ἡ' χῶ. Ἀφρικῆς.
 Αἶγυρος, δ' βασ. Σικυθῶνος.
 Αἶγυρ, -υος, ἡ' πόλ. Λακωνίας.
 Αἶγῶλιος δ (κ. -λιός) ἔκ Κρήτης.
 Αἶγῶν, -ωνος, δ' ἔν. βασ. Ἄργους κ.ἄ.
 Αἶγῶν, δ' ποτ. Αἰθιοπίας.
 Αἶγῶνεια, ἡ (κ. Αἶγῶνη) πόλ. Θεσσαλ.
 Αἶγῶνεις, οἱ' λαὸς Ἰταλίας.
 Αἶγῶνη' βλ. Αἶγῶνεια.
 Αἶγῶσις, ἡ (κ. Αἶγῶσιος) πόλ. Λοκρ.
 Αἶγῶς' βλ. Ἄδης.
 Αἶδεσία, ἡ' Ἐλληνίς φιλόσοφος.
 Αἶδεσῶν, δ' ἔν. Νεοπλατων. φιλοσ.
 Δου αἱ. μ. X. κ.ἄ.
 Αἶδεσσα, ἡ' βλ. Ἐδεσσα.
 Αἶδεστός, δ' ἔν. σφρονιστοῦ ἐν Ἀθ.
 Αἶδειψος, ἡ' βλ. Αἶδηψός.
 Αἶδης, δ' βλ. Ἄδης.
 Αἶδηψός, ἡ (κ. Αἶδηψος, Αἶδεψος,
 Αἶδηψός) πόλ. Εὐβοίας.
 Αἶδοσοῖ, οἱ (κ. Αἶδοῖοι) λα. Γαλατ.
 Αἶδῶ, -οῦς, ἡ' τροφῆς Ἀθηναῖς.
 Αἶδῶλιος (κ. Ἐδῶλιος) λόχος, δ' ἔν.
 ἄνδρ. τῶν λόχων Σπαρτ. στρατοῦ.
 Αἶδωνεύς, -έως, δ' = Ἄδης | βασ.
 Μολοσσῶν | ποτ. Τροίας.
 Αἶζᾶν (κ. Αἶζῆν), δ' υἱὸς Ταντάλου
 | κάτ. Ἀζῆνίας.
 Αἶζαροι, οἱ' λα. Μαρμαρικῆς.
 Αἶζῆς, δ' βασ. περιοχῆς Πελοπ.
 Αἶζική, ἡ' χῶ. Θράκης.
 Αἶζωνῆς, ἡ' βλ. Αἶζωνῆς.
 Αἶήτης, δ' βασ. Κολχ., πα. Μηθίας.
 Αἶητινῆ, ἡ' θυγ. Αἶήτου, Μηθίας.
 Αἶήτιος, δ' Πυθαγόρ. φιλ. ἐκ Πάρου.
 Αἶθαία, ἡ (κ. Αἶθαία) πόλ. Μεσσηνίας.
 Αἶθαλεῖς, οἱ' ἕποδιαρ. φυ. ἐν Κρήτῃ.
 Αἶθάλη, ἡ (κ. Αἶθαλία κ. Αἶθαλεία)
 νῆσος τοῦ Τυρρην. πελ. | ἔν. ἄν. νήσων.
 Αἶθαλίδοι, οἱ (κ. —λεῖδοι, κ. Αἶθα-
 λεις) ἄνδρες Ἀττικῆς.
 Αἶθαλδης, δ' ἔν. υἱοῦ Ἑρμοῦ κ.ἄ.
 Αἶθαλλων, δ' πειρατῆς Τυρρην. μετα-
 μορφωθείς ὑπὸ Διον. εἰς δελφίνα.
 Αἶθαλέεις, -εντος, δ' ποτ. Μυσίας.
 Αἶθᾶν, δ' ἔν. ἀρχιμουσ. ναοῦ Ἰερο-
 σολύμων κ.ἄ.
 Αἶθερῖα, ἡ' ἔν. θυγ. Ἡλίου κ.ἄ.
 Αἶθερίος, δ' ἔν. δύο Μαρτύρων κ.ἄ.
 Αἶθερόνεια, ἡ' ἐπιθ. Ἀθηναῖς.
 Αἶθη, ἡ' ἔν. φορβάδος τοῦ Ἄγαμ.
 Αἶθης, -ηκος, δ' υἱὸς Ἰανού.
 Αἶδηρ, -ήρος, δ' υἱ. Ἐρῆβους κ. Νυκτός.
 Αἶθιδας, δ' στρατηγός Μεσσηνίας.
 Αἶθικες, οἱ' λαὸς Θεσσαλίας.
 Αἶθικῆ, ἡ' χῶ. τῶν Αἰθίων Θεσσαλ.
 Αἶθικλα, ἡ' θυγ. Λαομέδοντος.
 Αἶθικός, δ' ἔν. σοφιστοῦ κ.ἄ.
 Αἶθίλλα, ἡ' ἀδελφῆ Πριάμου.
 Αἶθιόλας, δ' υἱ. Μεναλ. καὶ Ἐλένης.
 Αἶθιόπεια, ἡ' = Αἶθιοπία.
 Αἶθιοπέυς, -ῆος, δ' = Αἶθιοψ.
 Αἶθιοπη, ἡ' = Αἶθιοπία.
 Αἶθιοπιῆς, -ιδος, ἡ' θηλ. τοῦ Αἶθιοπέυς.
 Αἶθιοπία, ἡ' χώρα Ἀφρικῆς.
 Αἶθιοπικός, ἡ' ἔν. δ' τῆς Αἶθιοπίας.
 Αἶθιόπιος, α, ον' = Αἶθιοπικός.

Αἰθιοπικῆς, -ιδος, ἡ ἑπιθ. τοῦ Αἰθιοφ.
 || μια τῶν ουζ. τοῦ Δαναοῦ.
 Αἰθιοπίσσα, ἡ=Αἰθιοπικῆς.
 Αἰθιοπία, -οπος, δ' πλῆθ. — οπος κατ.
 Αἰθιοπιάς | ἑν. βασ. ποτ. | ἐκ. Διός.
 Αἰθίων, -ονος, δ' ἑν. υἱ. Νύμφ. κ.ά.
 Αἰθλίη, ἡ=Αἰθλίη.
 Αἰθλοπία, ἡ ἑπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Αἰθλόπιον, τό τῶν. Λυδ.. Εὐδαίως.
 Αἰθλος, δ' ἑν. διαφ. προσώπων.
 Αἰθλοσα, ἡ ἑν. θυγ. Πισ. | νῆσ. Ἀφρ.
 Αἰθλοφ, -οπος, δ' ἑν. ἑκπ. τοῦ Ἠλίου
 καὶ προσώπων.
 Αἰθρα, ἡ μῆτηρ Θησέως.
 Αἰθραία, ἡ ἄρχ. ὄνομα Ρόδου.
 Αἰθρία, ἐπών. τῆς πόλεως Ἀττίας.
 Αἰθριος, δ' ἐπιθ. Διός.
 Αἰθρεια, ἡ ἑπιθ. Ἀθηνᾶς.
 Αἰθρυνα, ἡ ἑπιθ. Ἀθηνᾶς.
 Αἰθρυσσεῖς, οἱ λαὸς Διόθυς.
 Αἰθῶ, ἡ ἑν. πόλεως.
 Αἰθῶν, -ωνος, δ' ἐπιθ. Ὀδυσσεύς ||
 ἑν. θεῶν, ἀνδρῶν καὶ ζώων.
 Αἰκοί, αἱ πόλ. Ἰταλίας.
 Αἰκαλον, τό ὄχυρόν ἐν Ἰταλίᾳ.
 Αἰκανοί, οἱ (κ. Αἰκίκιοι, Αἰκίλοι,
 Αἰκολανοί, Αἰκουλοί, Αἰκοί, Αἰ-
 κουοί) λαὸς Ἰταλίας.
 Αἰκανός, δ' ἑν. δρους.
 Αἰκατερίνη, ἡ ἑν. γυναικός.
 Αἰκίκιοι, Αἰκίκοι βλ. Αἰκανοί.
 Αἰκλος, Αἰκλος, δ' ἰδρ. Ἐστρίας.
 Αἰκοί, Αἰκόλαοί, οἱ βλ. Αἰκανοί.
 Αἰκουλοί, οἱ βλ. Αἰκανοί.
 Αἰκουλανόν, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Αἰκουοί, οἱ βλ. Αἰκανοί.
 Αἰκουσον, τό Ρωμ. ἀποικ. ἐν Δαλματ.
 Αἰκουσφαλίσκον, τό πόλ. Ἐτρ.
 Αἰκουμήλιον, τό τοποθ. Ρώμης.
 Αἰλένα, τὰ (κ. Αἰλιανή, Αἰλιανόν,
 Αἴλα, Αἰλάθ) πόλ. Πιστρ. Ἀραβ.
 Αἰλνα, ἡ ἡ Ἰερουσαλ. ἐπὶ αὐτοκρ.
 Αἰλίου Ἀδριανοῦ.
 Αἰλιενός, δ' ἑν. στρατ. κ. ἄ.
 Αἰλιος, δ' Αἰλιος Ἀδριανός (αὐτοκρ.),
 Αἰλιος Ἀριστέλης (σοφ.) κ. ἄ.
 Αἰλου κώμη ἡ χωρ. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Αἰλουσίωνες, οἱ λα. Γερμανίας.
 Αἰλωρεῖς, οἱ πόλ. Σικελίας.
 Αἰμηρά, ἡ ἄρχ. ἑν. Ἐπιδαύρου.
 Αἰμιλία, ἡ ἑν. γυναικῶν Ρώμης.
 Αἰμιλιανὰ, τὰ πόλ. Ἰσπανίας.
 Αἰμιλιενός, δ' ἑν. ἐπισκ. Ρωμαίων.
 Αἰμιλίος, δ' ἑν. ὑπάτων κ.ά. Ρωμαίων.
 Αἰμίλιον, τό πόλ. βορ. Δουσττανίας.
 Αἰμουνα, ἡ πόλ. Παννονίας.
 Αἰμονες, οἱ κατ. Αἰμονίας.
 Αἰμονία, ἡ (κ. Αἰμ.) ἄρχ. ἑν. Θεσσ.
 Αἰμονισίαι, αἱ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Αἰμονίδης, δ=δ Μοίων | λατ. ἰερ.
 Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.
 Αἰμονιεύς, -έως, δ' κατ. Αἰμονίας.
 Αἰμόνιος, δ' πα. Ἀμαλθείας.
 Αἰμος, δ' ἑν. υἱ. Ἀρεως κ. ἄ.
 Αἰμος, δ (κ. Αἴμον, τό) ἑρ. Θρᾶκης.
 Αἰμυλία, ἡ ἑν. θυγ. Αἰνείου.
 Αἰμύλιος, δ' ἑρθέτ. ἑλ. Αἰμίλιος.
 Αἴμων, -ονος, δ' ἑν. υἱ. Κρέοντος κ.ά.
 Αἴτινα, ἡ πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Αἰναρέτη, ἡ μῆ. Ἀθάμαντος.
 Αἰναρία, ἡ νῆσ. Τυρρην. πελάγους.
 Αἰναρόν, τό πόλ. Ἀχατίας.
 Αἰνεάδης δ (κ. Αἰεάδης) υἱ. ἡ ἄ-
 πόγ. Αἰνείου.
 Αἰνεάς, δ=Αἰνεάς | Κορ. στρατ. κ.ά.
 Αἰνεαί, ἡ (κ. Αἰνεάδοι) πόλ. Μακεδ.
 Αἰνεαί, αἱ πόλ. Θρᾶκης.

Αἰνεάς, -άδος, ἡ ἑπιθ. Ἀφροδίτης.
 Αἰνεάς, δ' υἱ. Ἀγγίσου κ. ἄ.
 Αἰνεός, δ' ἰα. ἐκ Εὐδ. συμμαθ. Ἰπποκρ.
 Αἰνεώνη, ἡ ἑν. θυγ. Αἰνείου κ.ά.
 Αἰνεόπορος, τὰ ἄκρ. Ἀφρικῆς.
 Αἰνεταί, οἱ πόλ. Πηλοπόννησος.
 Αἰνετός, δ' υἱ. Διάνωτος.
 Αἰνεύς, δ' υἱ. Ἀπόλλωνος.
 Αἰνή καὶ Ἀπόλλ. ἐν Ἐκβατάνοιο.
 Αἰνήθος, δ' ἑν. δρους.
 Αἰνήσιος, δ' υἱ. Αἰνέως | ἐπιθ. Διός.
 Αἰνήσιος, -ιδος, ἡ τό ἔπος τοῦ Βεργίλιου.
 Αἰνήσιος, δ' ἑν. Ἐφόρου Σπάρτ. κ.ά.
 Αἰνήσιος, δ' ἑν. Αἰνέου | φιλόσ. κ.ά.
 Αἰνήσιος, δ' ἐπιθ. Διός.
 Αἰνήσιος, ἡ νῆσ. Μασογ. θαλάσσης.
 Αἰνήσιος, ἡ ἄκρ. κ. πόλ. Λιθύης.
 Αἰνήσιος, ἡ σύζ. Αἰνείου, μῆ. Κυζίκου.
 Αἰνήσιος, δ' ἑν. Ὀλυμπίων. κ. στρατ.
 Αἰνία, ἡ πόλ. Αἰτωλ. | οἱ κατ. Αἰ-
 νιάνες, Αἰνεῖς, Αἰνιοί.
 Αἰνιάδης, δ' υἱ. Καλλιόου, Ἀθηναίος.
 Αἰνιάνη, ἡ πόλ. Πόντου κ. Αἰτωλ.
 Αἰνιάνες, οἱ λα. Θεσσαλίας.
 Αἰνικός, δ' κωμ. ποι. Ἀθ. || ἑν. μῆγός.
 Αἰνικός, δ' ἑν. ποτ. Θρ., Τρ. | ἑν. προσ.
 Αἰνιπόντη, ἡ πόλ. ἐπι πατ. Αἰνίου.
 Αἰνιτικός, δ' υἱ. Ἀμουλίου.
 Αἰνόςβαρος, ἑλ. Ἀηνόςβαρος.
 Αἰνός, ἡ ἑν. πόλ. Θρ., ἑρ., ποτ. κ.ά.
 Αἰνύρων χώρος, δ' τόπ. νῆσ. Θάσου.
 Αἰνών, ἡ πόλ. Παλαιστίνης.
 Αἰτῆ, Αἰγός, ἡ ἑν. πόλ., ἄκρ. | θυγ.
 Πανός κ. ἄ.
 Αἰτῶν, -ωνος, δ=Ἀέξων, ἑν. ἡρ.
 Αἰζώνεια, ἡ πόλ. Μαγνησίας.
 Αἰζώνη, ἡ (κ. -νή) ἡ. Ἀττικῆς.
 Αἰοί, οἱ λα. Ἰνδιάν.
 Αἰολάδης, δ' εἰς τῶν Θηβαίων.
 Αἰόλειον, τό πόλ. Χαλκιδ. Χερσον.
 Αἰολεῖς, οἱ μία τῶν 4 ἑλλην. φυ-
 λῶν, ἐκ τοῦ γενέτρ. Αἰόλου.
 Αἰόλη, ἡ θυγ. Αἰτωλοῦ.
 Αἰολία, ἡ σῆξ. Καλυδῶνος | νῆσος
 Λιπάρη ἡ Στρογγύλη.
 Αἰολίδης, δ' υἱ. ἡ ἀπόγ. Αἰόλου.
 Αἰολίς, -ιδος, ἡ ἑπιθ. Σμύρνης | χθ.
 Μ. Ἀσ. | Θεσσ. | Καλυδ. κ. ἄ.
 Αἰολίων, -ωνος, δ=Αἰολίδης | ἑν.
 προσώπων.
 Αἰολοπέυς, δ' μνηστήρ Ἰπποδαμίας.
 Αἰολος, δ' θεός ἀνέμων | γενέτρ. Αἰο-
 λῶν | ἑν. προσώπων.
 Αἰόλου νῆσοι, αἱ Λιπάρη καὶ 6 ἄ.
 νῆσοι βορ. Σικελίας.
 Αἰολοσίκων, -ωνος, δ' τίτλος κωμ-
 φῶ. Ἀριστοφάνους.
 Αἰπασίον πεδίων, τό περὶ ἡ Ἠλίδος.
 Αἰπεία, ἡ πόλ. Μεσσ., Κύπρου.
 Αἰπινόν, τό πόλ. Πελοποννήσου.
 Αἰπιόν, τό πόλ. Ἠλίδος.
 Αἰπυ, τό πόλ. Ἠλίδος.
 Αἰπύτιοι, οἱ ἐπιθ. Ἀρκαδῶν.
 Αἰπυτικός, δ' υἱ. βασ. Ἀρκαδ. Ἐλάτου |
 ἑγγ. Κυφέλου | υἱ. Νηλέως.
 Αἰραί, αἱ πόλ. Μακεδ., Ἰων., Ἐλ-
 λησπ. | λα. Καρμανίας.
 Αἰραστῶν, -ωνος, δ' ἑν. μῆγός Ἀμφ.
 Αἰρηνάσιοι, οἱ λα. ἐν Ἰαπωνίᾳ.
 Αἰρραδες, οἱ λα. Ἰνδιάν.
 Αἰρώ, -οός, ἡ θυγ. Οἰνοπίανος.
 Αἰς, -ιδος, δ=Ἀδης.
 Αἰσα, ἡ=Μοῖρα | πόλ. Θρᾶκης.
 Αἰσαγῆς δρος, τό δρος Μ. Ἀσίας.
 Αἰσακός, δ' υἱ. Πριάμου.
 Αἰσανίας, δ' πα. Γρίνου, βασ. Θήρας.
 Αἰσαρα, ἡ θυγ. Πυθαγόρα.

Αἰσαρος, δ (κ. Αἰσαρ, -αρος) κατ.
 Ἰταλίας.
 Αἰσαρωνῆσιοι, οἱ λα. Ζαρδηνίας.
 Αἰσρεῖται, οἱ λα. Ἀραβίας.
 Αἰσερνία, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Αἰσφρα, δ' π. Μυσ. | υἱ. Ἐκμανοῦ ||
 υἱ. Βουκαλίωνος.
 Αἰσίος, δ' τραπεζίτης Σικυθῶνος.
 Αἰσιμίδης, δ' ἑν. 2 Ἀθην. κ.1 Κερκυρ.
 Αἰσιμος, δ' ἑν. Ἀθην. παρ' Ἀριστοφ.
 Αἰσίνοιο, δ=Αἰσιος.
 Αἰσιόδοτος, δ=Ἡοίοδος.
 Αἰσίον, τό πόλ. Ὀμβρικής ἐν Ἰταλίᾳ.
 Αἰσίος, δ' ἀδελ. Ἀφρόδου, Ἀθην.
 Αἰσίος, ποταμός, δ (κ. Αἰσίος κ. Αἰ-
 σίνος) κατ. Ἰταλίας.
 Αἰσίος, ἡ πόλ. Ὀμβρικής.
 Αἰσίσιον, τό πόλ. Ὀμβρικής.
 Αἰσίω, δ' Ἀθ. ρή., συμμαθ. Δημοσθ.
 Αἰσκούλειος ὄγορά ἐν Ρώμῃ.
 Αἰσομία, ἡ ἑν. φυλῆς ἐν Ρώμῃ.
 Αἰσονίδης, δ' υἱ. Αἰσονος, Ἰάσων.
 Αἰσουσίω λειμῶν, ἐκ πλησίον Ρώμης.
 Αἰσούτης, δ' πα. Ἀντιγόρου | πατήρ
 Ἀλακθόου.
 Αἰσούμη, ἡ πόλ. Θρᾶκης.
 Αἰσωνήτης, δ' ἐπιθ. Αἰονούσου.
 Αἰσύνιον, τό νεκροταφεῖον Μεγαρ.
 ἡρώων.
 Αἰσυμνος, δ' ἐπίσημος Μεγαρεὺς.
 Αἰσυπος, δ' ἑλ. Ὀλυμπιονίκης.
 Αἰσχάς, δ' ἐξ Ἀχαρῶν.
 Αἰσχίνης, δ' ῥή. Ἀθην., σύγγρ. Δημ.
 | φιλόσ. | εἰς τῶν 30 | κ.ά.
 Αἰσχρῆς, -ιδος, ἡ μία τῶν 50 θυγ.
 τοῦ Θεσπίου.
 Αἰσχρίων, -ωνος, δ' ἑν. ποι., ἱατρ.
 στρατ. | τίτλ. κωμῶδ. Ἀπολλοδ.
 Αἰσχρίων, ἡ ἑν. φυλῆς Σαμίων.
 Αἰσχύλειον, τό χωρίον τῆς ῥητῆν Αἰσχ.
 Αἰσχυλῆς, -ιδος, ἡ θυγ. Θαλοῦ.
 Αἰσχυλῶν, δ' ἑρ. ποι. | ἑν. ἑλ.
 λων Ἀθηναίων καὶ μῆ.
 Αἴτων, -ονος, δ' ἑν. βασ. Ἰωλκῶδ κ.ά.
 Αἴτωπος, δ' δ' μυθογράφος.
 Αἴτᾳ, ἡ ὄχυρόν ἐν Ἰουδαίᾳ.
 Αἴτια, τὰ τίτλ. ποιήμ. Καλλιμάχου.
 Αἰ(ί)τινιον, τό πόλ. Μακεδονίας.
 Αἴτινας, δ' οὐδ' ἐξ Αἴτνης, ἐπιθ. Διός.
 Αἴτινη, ἡ (κ. Αἴτνω) ἑρ. καὶ πόλ.
 Σικελίας | ἑν. νύμφης.
 Αἴτουλανδρῆ, ἡ τμήμα Μ. Ἀρμενίας.
 Αἴτιμανδροί, οἱ λαὸς Πελοπίων.
 Αἴτωλη, ἡ ἑπιθ. Ἀρτέμ. ἐν Ναυπακτίᾳ.
 Αἴτωλη, ἡ ἀπαρχία Ἐλλάδος.
 Αἴτωλοί, οἱ οἱ κατ. τῆς Αἴτωλίας.
 Αἴτωλος, δ' γενέτρης Αἴτωλῶν.
 Αἴτων, ἡ πόλις Παλαιστίνης.
 Αἴων, δ' υἱὸς Κρόνου.
 Αἴωρα, ἡ ἑρ. παιδῶν ἐν Ἀθήναις.
 Ἀκάθη, ἡ ἑρ. Αἰγύπτου.
 Ἀκαθηνή, ἡ ἀπαρχ. Μεσοποταμίας.
 Ἀκαθῆ, ἡ πόλ. Λυδίας.
 Ἀκαθῆμεια, ἡ (κ. —μια) τόπος καὶ
 φιλόσ. σχολῆ ἐν Ἀθήναις.
 Ἀκάθηνος, δ' ἑρως Ἀθηναίων.
 Ἀκάθρος, ἡ τόπος Ἰνδιάν.
 Ἀκάθροτος κόλπος, δ' ἡ ἐρυθρὰ θά-
 λασσα παρὰ τὴν ἄνω Αἰγύπτου.
 Ἀκακαλλίς, ἡ θυγ. Μίνως κ. Νύμφης.
 Ἀκακῆσιος, τό πόλ. Ἀρκαδίας.
 Ἀκακῆσιος, δ' ἐπιθ. Ἐρμού.
 Ἀκακῆτος, δ' ἐπιθ. Ἐρμού.
 Ἀκάκιος, δ' ἑν. ἐπισκ. μαρτ., σοφιστ. κ.ά.
 Ἀκακος, δ' υἱὸς Λυκάονος.
 Ἀκάλανδρος ποταμός, δ' ποτ. Δαι-
 κανίας.

Ἀκαλανθής, -θός, ἡ θυγ. βασ. Ἐμαθαίας | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Ἀκάλη, ἡ θυγ. Μίνως.
 Ἀκαλοσός, ἡ πόλ. Λυκίας.
 Ἀκαλλήρις, -ίδος, ἡ θυγ. Ἐθμήθους.
 Ἀκαμαντίδαι, οἱ ἀπόγ. Ἀκάμαντος.
 Ἀκαμαντιον, τό πόλ. Μεγ. Φρυγίας.
 Ἀκάμας, δ' ἄν. υἱ. Θησέως κ.ἄ. | ἀπρ. Κύπρου.
 Ἀκαμνάκης, δ' βασ. Λιθύης.
 Ἀκαμφίς, -ίδος, δ' ποτ. Πόντου.
 Ἀκανδίνη, ἡ νῆσ. Ἀραβ. κόλπου.
 Ἀκανδής, -ίδος, ἡ θυγ. Ἀδωνάου.
 Ἀκανθίον, δ' ἰδρ. πόλ. Ἀκάνθου | ἄν. Ὀλυμπίου κ.ἄ.
 Ἀκανθος, ἡ ἄν. πόλ. Χαλκιδ. κ.ἄ.
 Ἀκαρα, τό πόλ. Ἀσίας.
 Ἀκαρσάδος, ἡ πόλ. Λυκίας.
 Ἀκαρών, δ' ἱστοριογράφος.
 Ἀκαρών, -ανος, δ' γενάρχ. Ἀκαρ-
 νάνων.
 Ἀκαρνάνες, οἱ κάτ. Ἀκαρνανίας.
 Ἀκαρνανία, ἡ ἐπαρχία Ἀυτ. Ἑλλά.
 Ἀκάστη, ἡ θυγ. Ὠκεανού.
 Ἀκάστος, δ' υἱ. Πελίου, βασ. Ἰωλκοῦ.
 Ἀκεγχρής, ἡ θυγ. Ὠρου, βασ. Αἰγύπτου.
 Ἀκέδον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀκέλης, -ου, δ' υἱός Ἡρακλέους.
 Ἀκέλης, -ητος, δ' ποτ. Λυδίας.
 Ἀκέροαι, αἱ πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀκεροκόμης, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἀκεοσμεναί, αἱ πόλ. Μακεδονίας.
 Ἀκεοσμενός, δ' βασ. Θράκης.
 Ἀκέσανδρος, δ' ἱστοριογρ. ἐκ Κυρήν.
 Ἀκεσός, δ' ἄφαντογράφος ἐκ Κύπρου.
 Ἀκεσίνας, δ' ἄν. ἱατρ., ἱστορ. κ.ἄ.
 Ἀκεσίδης, δ' ἥρωσ.
 Ἀκεσίλαος, δ' ἄν. ἱατρ., Ὀλυμπιον.
 Ἀκεσίμβροτος, δ' ἄν. ἱατρ., νευράρχου.
 Ἀκεσίνης, δ' ἄν. ποτ. Ἰνδικῆς, Σικελ.
 Ἀκεσίς, δ' θεός ἐν Ἐπιδαύρῳ.
 Ἀκεσσα, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Ἀκέστη, ἡ=Ἀΐγεστα.
 Ἀκέστης, δ' βασ. Ἰταλίας.
 Ἀκεσόδωρος, δ' ἱστοριογρ. ἐκ Με-
 γαλοπόλεως.
 Ἀκεστορίδαι, οἱ γέν. Ἰερῶν Ἀργούς.
 Ἀκέστωρ, -ορος, δ' ποι., ἱστορ. κ.ἄ.
 Ἀκεώ, ἡ θυγ. Ἀσκληπιοῦ.
 Ἀκη, ἡ πόλ. Γαλιλαίας.
 Ἀκήρατος, δ' ἱερῶς Δελφῶν.
 Ἀκής, δ' ποτ. Ἀσίας.
 Ἀκησίος, δ'=Ἀκεσίος.
 Ἀκιαιός, δ' βασ. Λυδῶν.
 Ἀκιβοί, οἱ λαός Σαρματίας.
 Ἀκιθάλα, ἡ πηγὴ Βοιωτίας καὶ ἐ-
 πίθ. Ἀφροδίτης.
 Ἀκίδας, -αντος, δ' ποτ. Ἠλίδος.
 Ἀκίδουσα, ἡ οὐξ. Σκαμάνδρου.
 Ἀκίδων, -οντος, δ'=Ἀκίδας.
 Ἀκιδίνας, -ου, δ' ποτ. Σικελίας.
 Ἀκίλα, ἡ ἀκρωτ. Ἀραβίας.
 Ἀκιλαί, αἱ πόλ. Σικελίας.
 Ἀκιλησινή, ἡ ἐπαρχία Ἀρμενίας.
 Ἀκινάκαι, οἱ λα. Βακτριανῆς.
 Ἀκινάκης, δ' θεός τῶν Σκυθῶν.
 Ἀκινόης, δ' ποτ. Κολχίδος.
 Ἀκίνητος, δ' υἱός Ἡρακλέους.
 Ἀκίον, τό νῆσ. παρὰ τὴν Ἀφρικὴν.
 Ἀκιρίς, -ιος, δ' ποτ. Ἰταλ. Δευκανίας.
 Ἀκίς, -ίδος, δ' ποτ. Σικελ. | υἱ. Φαύου.
 Ἀκιχώριος, δ' Παλάτης στρατηγός.
 Ἀκακθικὸν τεῖχος, τό πόλ. παρὰ
 τὰς Ἡρακλείους στήλας.
 Ἀκκάμεος, δ' στρατηγός Ἰουλιανός.
 Ἀκ(κ)άρων, -ωνος, δ' (κ. Ἀκαρών)
 πόλ. Φιλιππησίων Παλαιστίνης.

ἈΚΚΙ, τό πόλ. Ἰσπανίας.
 Ἀκκώ, -οος, ἡ Σαμία γυ. θυσαϊθῆς.
 Ἀκμή, ἡ ἄν. διαφ. γυναικῶν.
 Ἀκμηναί, αἱ ἄν. νυμφῶν ἐν Ἠλείῳ.
 Ἀκμήνες, αἱ=Ἀκμηναί.
 Ἀκμονία, ἡ (κ. —μόνεια, κ. —μω-
 νία) πόλ. Φρυγίας.
 Ἀκμόνιον ἕλκος, τό ἐν Καππαδ.
 Ἀκμων, -ονος (κ. -ωνος), δ' ἄν. βασ.
 Σακῶν κ.ἄ.
 Ἀκοίτης, δ' ἐπίθ. Διονύσου.
 Ἀκοίτιον, τό (κ. Κοίτη, ἡ), νῆσ. παρὰ
 τὴν Κρήτην.
 Ἀκολα, ἡ πόλ. Μηθιάς.
 Ἀκόλαι, αἱ πόλ. Βιθυνίας.
 Ἀκοντεύς, -έως, δ' ἄν. διαφ. Ἡρώων.
 Ἀκόντης, -ου, δ' υἱ. Δυκάνου, βασ.
 Ἀρκαδίας.
 Ἀκόντιον, τό πόλ. Ἀρκαδίας | ἄρ.
 Φωκίδος.
 Ἀκοράκα (κ. Ἀκορόδα), ἡ πόλ.
 Κοίλης Συρίας.
 Ἀκορίς, -ιος, δ' βασ. Αἰγύπτου.
 Ἀκορίς, -ίδος, ἡ (κ. Ἀκωρίς) πόλ.
 Αἰγύπτου.
 Ἀκουισιατιέλλαί, αἱ λουτρόπολις
 ἐν Λιγυρίᾳ.
 Ἀκούηνον, τό (κ. Ἀκούϊνον) πόλ.
 Λατίου.
 Ἀκούηνοι, οἱ λα. Μαυριτανίας.
 Ἀκούης, δ' στρατ. Ἀρκαδίας.
 Ἀκούϊκον, τό πόλ. Πανωνίας.
 Ἀκούϊνια, ἡ γῶ. Γαλλίας.
 Ἀκουμένος, δ' ἱατρ. ἐν Ἀθήναις.
 Ἀκουσίλαος, δ' ἱστοριογρ. ἐξ Ἀργούς.
 Ἀκούτεια, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
 Ἀκρα, ἡ ἄν. πόλ. Σαρμ., Ταυρ. χειρ-
 σονήσου κ. ἄ.
 Ἀκράδαι, αἱ πόλ. Μεσοποταμίας.
 Ἀκραβατηνὴ, ἡ ἐπαρχ. Ἰουδαίας.
 Ἀκραβατὰ, ἡ πόλ. Ἰουδαίας.
 Ἀκραγαλλίδαι, οἱ λα. Φωκίδος.
 Ἀκράγας, -αντος, δ' υἱ. Διός, ἰδρ.
 ἄν. πόλ. | δ' (ἡ) Ἀκρ—πόλ.
 Σικελ. κ. ποτ. κ. ἄρ. Σικελίας.
 Ἀκρόδ, ἡ πόλ. Μαυριτανίας.
 Ἀκρόδως ἄκρον, τό ἡ τελευταία
 ἄκρα τοῦ ἀπρ. «Ἀκτίης» ἐν Μακεδ.
 Ἀκραι, αἱ ἄν. πόλ. Αἰτωλ., Σικελ.
 Ἀκραία, ἡ ἐπίθ. διαφ. Θεαινῶν.
 Ἀκραῖα, τό ἄρ. Ἀργολ., πόλ. Λακ.
 Ἀκραῖον λέπας, τό ἄρ. Σικελ. ἐφ'
 οὐ πόλ. Ἄκρα.
 Ἀκραῖος, δ' ἐπίθ. θεῶν μὲν ναοὺς ἐπὶ ἄρ.
 Ἀκραιφεύς, δ' υἱ. Ἀπόλλ., ἰδρ. τῆς
 Ἀκραφία, ἡ (κ. -ῖαι, αἱ, -αίφιον,
 -αίφνιον, τό) πόλ. Βοιωτίας.
 Ἀκράκνος, δ' παραπ. Ἐυφράτου.
 Ἀκρασος, ἡ πόλ. Λυδίας.
 Ἀκράτοπος, ἡ ἥρωσ Μουνιχίας.
 Ἀκρατος, δ' ὀπαδός Βάκχου λα-
 τρευόμενος ἐν Μουνιχίᾳ.
 Ἀκρατοφόρος, δ' ἐπίθ. Βάκχου.
 Ἀκρεῖτας, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἀκρήτη, ἡ νοσοκόμος Διονύσου.
 Ἀκρήφεια, ἡ=Ἀκραφία.
 Ἀκρίαι, αἱ (κ. -ῖαι) πόλ. Λακωνίας.
 Ἀκρίας, δ' μνηστήρ Ἴπποδαμίας.
 Ἀκρίδοφάγοι, οἱ λα. Αἰθιοπίας.
 Ἀκρίδος, ἡ (κ. -λλαι) πόλ. Σικελ.
 Ἀκρίς, -ίδος, ἡ πόλ. Λιθύης.
 Ἀκρίσιος, δ' ἄν. Κρόνου ἐν Φρυγίᾳ.
 Ἀκρίσιος, δ' υἱ. Ἀθανος, βασ. Ἀρ-
 γούς | στρατ. Σικυθῶν.
 Ἀκρσιώνη, ἡ θυγ. Ἀκρσιού, ἡ Δανδή.
 Ἀκρσιωνιάδης, δ' ἐπίθ. Περσέως.
 Ἀκρίτας, δ' ἀπρ. Μεσσην., Βιθυνίας.

Ἀκρότη, ἡ νῆσις παρὰ τὴν Πάτριον.
 Ἀκρόβιγα, ἡ πόλ. Λουσιτανίας.
 Ἀκρόδων, τό (κ. -δωοι, αἱ) πόλ.
 ἐπὶ κορυφ. Ἄθωνος.
 Ἀκροκερῶνεια, τό ἄρ. Ἠπείρου.
 Ἀκρόκομος, δ' μνηστήρ Ἴπποδαμίας.
 Ἀκροκόρινθος, δ' ἀκρόπολις Κορίνθου.
 Ἀκρόλισος, δ' φρούριον Δαλματίας.
 Ἀκρον, τό ἄρ. Ἀργολίδος.
 Ἀκρόνεως, δ' εἶς τῶν ἔπιτα. Φατιάκων.
 Ἀκρόπολις, ἡ τῶν Ἀθηνῶν | πόλ.
 Καυκάσου, Λιθ. καὶ Αἰτωλ.
 Ἀκρος, δ' ἡ πόλ. κ. λιμὴν Ἀκρας.
 Ἀκροσκίρια, ἡ μέσος τοῦ δάσου
 ἐσκιρὰ τῶν Βρεττανῶν.
 Ἀκρότατος, δ' υἱ. κ. ἀπόγ. Κλεομέ-
 νους Β', βασ. Σπάρτης.
 Ἀκρούριον ὄρος, τό ἄρ. Φωκίδος.
 Ἀκρων, -ωνος, δ' ἄν. ἱατρ. Ἀκράγ. κ.ἄ.
 Ἀκρώρεια, ἡ κορ. ἄρ. Σικυθῶν ἐνθα
 ἡ ἐπομ. πόλις.
 Ἀκρώρειοι, οἱ πόλ. Τριφυλίας ἐπὶ
 τοῦ Ἄλφειοῦ.
 Ἀκρωρείτης, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλ. ἐν Σικυ.
 Ἀκταία, ἡ θυγ. Νηρέως, θυγ. Δα-
 ναοῦ, ἐπίθ. Δῆμητρος.
 Ἀκταίος, δ' πρῶτος βασ. Ἄττ. | πα-
 τὴρ Τελαμώνιος.
 Ἀκταῖος, α. ον' δ' ἐκ τῆς Ἀκτίης
 (=Ἀττικῆς) | δ' ἄξ. Ἀκτίης Ἰωνίας.
 Ἀκταίων, -ωνος (κ. -ονος), δ' ἔγ-
 γονος Κάδμου.
 Ἀκτανία, ἡ νῆσ. Γερμ. (βορ.) θαλάσ.
 Ἀκτὴ, ἡ ἀρχ. ἄν. Ἀττικῆς | γῶ. ἐν
 Ἰωνίᾳ | ἀπρ. Χαλκιδ. | λιμὴν Ἀ-
 καρν. | γῶ. Πελοποννήσου.
 Ἀκτιο, τό ἄρ. Ἀπόλλ. ἐν ἀπρ. Ἀκτίφ.
 Ἀκτικὴ, ἡ=Ἀττικὴ.
 Ἀκτιον, τό ἀπρ. Ἀκαρν. κ. να. Ἀ-
 πόλλ. καὶ κώμη ἐπ' αὐτοῦ.
 Ἀκτιος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλ. κ. Πανός.
 Ἀκτίς, -ίνος, δ' υἱ. Ἠλίου, ἰδρ. Ἠ-
 λιοπολέως.
 Ἀκτίς, -ίνος, ἡ ἄν. γυν. κινῶν, πλοίου.
 Ἀκτιόνης, δ' βασ. Αἰθιοπίας.
 Ἀκτίτης, δ'=Ἀττικός (βλ. Ἀκτὴ).
 Ἀκτορίδης, δ' υἱ. Ἀκτορος, Μενό-
 τιος, πατ. Πατρόκλου.
 Ἀκτορίς, ἡ θαλαμ. Πηνελόπης.
 Ἀκτορίων, -ωνος, δ'=Ἀκτορίδης.
 Ἀκτωρ, -ορος, δ' ἄν. βασ. Φθίας,
 πάππου τοῦ Πατρόκλου | κ.ἄ.
 Ἀκυληῖα, ἡ πόλ. Ἐνετῶν ἐν ἄνω Ἰταλ.
 Ἀκύλλ(ι)ος, δ' ἄν. στρατ. Ρωμ. κ.ἄ.
 Ἀκυτος, ἡ ἄν. νῆσ. πηλοσ. Κρήτ.
 κ. πόλ. νῆσ. Μήλου.
 Ἀκύφας, -αντος, δ' (ἡ) πόλ. ἐπὶ
 Οἴτης Θεσσαλίας.
 Ἀκχηνοί, οἱ λα. ἐπὶ ἀρ. θρ. θαλ. Ἀραβ.
 Ἀκωνίτες, οἱ λα. Σαρδηνίας.
 Ἀλαβη, ἡ πόλ. Ἰσπαν. | νῆσ. Ταυροῦ.
 Ἀλαβόγειον ὄκρον, τό ἀπρ. Καρμαν.
 Ἀλάβανδα, τὰ (κ. ἡ) πόλ. Κερίας.
 Ἀλάβανδος, δ' υἱ. Κερός, ἰδρ. Ἀ-
 λαβάνδων.
 Ἀλαβαστρίτης, δ' ἄρ. Αἰγύπτου.
 Ἀλαβάστρων πόλις, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἀλαβος, δ' (κ. Ἀλαβών) ποτ. Σικελ.
 Ἀλαγμα, τό πόλ. Πάρθων.
 Ἀλαγονία, ἡ πόλ. Ἐλευθερολα-
 κωνῶν | θυγ. Διός.
 Ἀλαζορ, -ῖρος, δ' βασ. Λιθύης.
 Ἀλαζονία, ἡ πόλ. Τρωάδος.
 Ἀλαζόνιος ποταμός, δ' ποτ. Ἀλβαν.
 Ἀλαζώνες, οἱ λα. Σκυθῶν.
 Ἀλαί, αἱ ἄν. θεοὶ δῆμων Ἀττικῆς.
 Ἀλαία, ἡ=Ἀλέα.

'Αλαία, τὰ ἄορ. 'Αθηνᾶς ἐν Τεγέ.
 'Αλαϊσά, τὰ πόλ. Σικελίας.
 'Αλαϊσός, δ' ποτ. Σικελίας.
 'Αλαλά, ἡ θυγ. τοῦ Πολέμου.
 'Αλαλαίου νῆσοι, αἱ εἰς τὰ παράλ.
 Αἰθιοπίας.
 'Αλαλίη, ἡ πόλ. τῆς Κοροικίης.
 'Αλαλοκομεναί, αἱ πόλ. Θεσσ., Βοιωτ.
 'Αλαλοκομενίης, -ίδος, ἡ ἐπιθ. 'Αθην.
 'Αλαλοκομένης, δ' ἤρωσ Βοιωτίας.
 'Αλαλοκομενία, ἡ= 'Αλαλοκομενίης
 | θυγ. 'Φυγίου.
 'Αλαλοκομένιον, τὸ ναός 'Αθηνᾶς
 ἐν τῇ πόλει.
 'Αλμάδα, ἡ πόλ. Συρ. ἐπὶ Εὐφράτ.
 'Αλαμαν(ν)οί, οἱ λα. μεταξύ Πήνου κ.
 Δουνάβωσ.
 'Αλαμβατήρ, δ' ἄκρ. 'Ἰνδ. 'Ωκεανού.
 'Αλαμος, ἡ πόλ. 'Αθωνίας.
 'Αλανα ὄρη, τὰ ἐν Σκυθία.
 'Αλανία, ἡ χῶ. Σκυθίας.
 'Αλανοί, οἱ λαός Σκυθικῶς.
 'Αλανοροί, οἱ λα. Σκυθικῶς.
 'Αλάπορος, δ' βασ. Βαβυλωνίων.
 'Αλ(λ)αρίχοι, δ' ἡγεμῶν Γόθων.
 'Αλορόδιοι, οἱ λα. 'Ασίας (ἐπὶ Εὐξ.
 Πόντου).
 'Αλαστορίδης, δ' οὐί. 'Αλάστορος, Τρώς.
 'Αλόστωρ, -ορός, δ' ἡγ. Λυκίων | οὐί.
 Νηλέως.
 'Αλότα, ἡ πόλ. 'Αραβίας.
 'Αλαουοί, οἱ λα. Νωρικῶς.
 'Αλόα, ἡ πόλ. καὶ ποτ. 'Ισπανίας.
 'Αλθα Λόγγα, ἡ πόλ. Λατίου 'Ἰταλ.
 'Αλθα Πομπηία, ἡ πόλ. Αἰγυπτίας
 βορείου 'Ἰταλίας.
 'Αλθάνη, ἡ πόλ. τῆς ἐν 'Ασίᾳ 'Αθων.
 'Αθωνία, ἡ χῶρα 'Ασίας.
 'Αλθάνια πύλαι, αἱ στενὸν Κασπίας
 θαλάσσης.
 'Αθωνοί, οἱ λα. τῆς ἐν 'Ασίᾳ 'Αθων.
 'Αθωνὸν ὄρος, τὸ ὄρ. 'Ἰταλ. ἐφ' οὗ
 ἡ πόλ. 'Αλθα Λόγγα.
 'Αθωνόπολις, ἡ πόλ. 'Αθωνῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ.
 'Αλβος, δ' βασ. Λατίου | οὐί. Τιβέρεως.
 'Αλβουγούστα, ἡ πόλ. Γαλιτίας.
 'Αλβίνοι, δ' Πλατῶν φιλόσοφος.
 'Αλβίνοιοι, οἱ λαός 'Αλβίων.
 'Αλβιον ὄρος, τὸ ὄρυον 'Αλβίων ἐν
 Δαλματίας.
 'Αλβίς, -ίος, δ' ποτ. 'Ἰερμ. (νῦν 'Ελβας).
 'Αλβίων, -ωνος, ἡ ἄρχ. οὐί. 'Αγγλίας.
 'Αλβοκῆνσιοι, οἱ λαός Δακτίας.
 'Αλβος, δ' ἐπών. τοῦ Ρωμ. Ποστομ-
 μίου | ἐπαρχος 'Ασίας.
 'Αλβούσιος, δ' βασ. Λογγοθάρον.
 'Αλβουλα, δ' ἀρχ. οὐί. Τιβέρεως.
 'Αλγασ, τὰ θυγ. τῆς 'Ἐριδος.
 'Αλγίδος, ἡ (κ. -ίδον, τὸ) πόλ. Αἰ-
 κούων.
 'Αλγιδών, -ώνος, ἡ= 'Αλγίδος.
 'Αλγος, δ' ποτ. Θεσσαλίας.
 'Αλδηκοκός, δ' (κ. 'Αρδηκοκός) ποτ.
 Σαρματίας.
 'Αλέα, ἡ πόλ. 'Αρκαδ. | ἐπιθ. 'Αθηνᾶς.
 'Αλεβίων, -ώνος, δ' οὐί. Προσιδῶνος.
 'Αλεγήνωρ, -όρος, δ' εἰς τὸν Τρώων.
 'Αλείς, -εντος, δ' (κ. 'Αλης) ποτ.
 Δευκανίας, Κῆθ, 'Ἰων. 'Ασίας.
 'Αλεισιον, τὸ πόλ. 'Ἠλίδος.
 'Αλεισιον κολώνη, ἡ λόφος παρὰ τὸ
 'Αλεισιον.
 'Αλεκτορίδης, δ' υἱός 'Αλέκτορος.
 'Αλέκτωρ, -όρος, δ' βασ. 'Αργούς κ. ἄ.
 'Αλεκτρών, -ώνος, δ' (κ. -ύων) οὐί.
 θεράπωντος 'Αρεως κ. ἄ.

'Αλεντία, ἡ ἐπιθ. 'Αφροδίτης.
 'Αλεξάνδρα, ἡ θυγ. Πριάμου | τίτλ.
 τραγῳδ. Δουκέρωνος.
 'Αλεξάνδρεια, ἡ ὄν. τῆς ἐν Αἰγύ-
 πτω πόλ. καὶ πλείστον ἑλλων.
 'Αλεξάνδρεια, δ' κατ. 'Αλεξανδρείας.
 'Αλεξανδρεωτικός, ἡ ὄν. δ' ἐξ 'Αλεξ-
 ανδρείας.
 'Αλεξανδρίνος, ἡ, οὐί. δ' ἐξ 'Αλεξαν-
 δρείας.
 'Αλέξανδρος, δ' οὐί. πλείστον ἀπὸ
 τοῦ Πάριδος καὶ ἐφ.
 'Αλεξάνωρ, -ορος, δ' οὐί. Μαχάνος,
 ἀπόγ. 'Ασκληπιού.
 'Αλέξαρχος, δ' οὐί. στρατηγὸς Κοριν-
 θίου κ. ἄ.
 'Αλεξιανός, δ' οὐί. αὐτοκρ. Ρώμης 'Α-
 λεξ. Σεβήρου.
 'Αλεξιάρης, -ορος, δ' οὐί. 'Ἡρακλέους.
 'Αλεξίας, δ' οὐί. ἀρχοντος ἐν 'Αθηνᾶς.
 'Αλεξίβιος, δ' 'Ολυμπιον. ἐξ 'Αρκαδίας.
 'Αλεξίδημος, δ' πα. Μένωνος ἐκ Θεσ-
 σαλίας.
 'Αλεξικακός, δ' ἐπιθ. 'Απόλλωνος.
 'Αλεξικλής, -έουος, δ' 'Αθην. στρατ.
 Πελοπ. πολέμου.
 'Αλεξίνος, δ' φίλος. ἐξ 'Ἠλίδος.
 'Αλεξίπιδος, δ' 'Ἐφορος Σπάρτης.
 'Αλεξίς, -ίδος, δ' οὐί. Κωμ. ποι. κ. ἄ.
 'Αλεξίων, -ώνος, δ' οὐί. Γραμμ., γλύκ. κ. ἄ.
 'Αλέξων, -ωνος, δ' οὐί. Σπαρτ., κ. ἄ.
 'Αλεός, δ' οὐί. βασ. τῆς Τεγέας.
 'Αλεσα, ἡ περιοχή τῶν Μαμερτίων.
 'Αλεσία, ἡ πόλ. Γαλλ. 'Ακουϊτανίας.
 'Αλεσίαι, αἱ πόλ. Λακ. ἐπὶ Ταυγέτου.
 'Αλέτριον, τὸ πόλ. Λατίων ἐν 'Ἰταλ.
 'Αλευάδοι, οἱ οἰκογ. Τυρράνων Θεσ-
 σαλ., ἀπόγ. τοῦ ἔπομ.
 'Αλευάσις, -ορος, δ' ἀπόγ. 'Ἡρακλ., ἐξ
 οὗ οἱ 'Αλευάδοι.
 'Αλήιον πεδίον, τὸ πεδιάς Κιλικίας.
 'Αληίς, -ίδος, ἡ ἄρχ. οὐί. Τίρυνθος.
 'Αληκτώ, -οός, ἡ θυγ. Γῆς, μία τῶν
 'Ἐρινύων.
 'Αλήμων, -ονος, δ' ἐξ 'Αργολ. ἰδρ.
 Κρίτωνος.
 'Αληξ, -ηκος, δ' (κ. 'Αληξ) ποτ.
 Βρετανίας.
 'Αληξ, -εντος, δ' ποτ. πληθ. Κολο-
 φῶνος.
 'Αλήσιον, τὸ ὄρ. 'Αρκαδ. | πεδιάς
 Τροίας.
 'Αλήσιος, δ' εἰς τῶν μνηστήρων 'Ἰπ-
 πόδαμίας.
 'Αλήται, οἱ θεῖον γένος φοινικ. μυ-
 θολογίας.
 'Αλήτης, -ορος, δ' (κ. 'Αλάτας) οὐί. οὐί.
 τοῦ Αἰγίου κ. ἄ.
 'Αλήτεια, ἡ (κ. 'Αλήτιον, τὸ) πόλ.
 'Ἰταλ. Καλαβρίας.
 'Αλητιάδοι, οἱ ἐπών. Κορινθίων.
 'Αλθα, ἡ πόλ. Βαβυλωνίας.
 'Αλθαία, ἡ θυγ. βασ. Θεατίου κ. ἄ. |
 πόλ. 'Ισπανίας.
 'Αλθαίμενης, -ορος, δ' εἰς τῶν 'Ἡρα-
 κλειδῶν.
 'Αλθημένης, οὐί. δ' ἀπόγ. Μίνωος.
 'Αλθηπος, δ' υἱός Προσιδῶνος.
 'Αλία, ἡ ὄν. Νηρηίδος κ. ἄ.
 'Αλιαί, αἱ (κ. 'Αλία) οὐί. πόλ. 'Αρ-
 γολίδος κ. ἄ.
 'Αλιόκμων, -ονος, δ' ποτ. Μακεδ.
 'Αλιόρδοι(οι), οἱ λαός 'Αφρικῆς.
 'Αλιάρτος, ἡ (κ. ὅ) πόλ. Βοιωτίας.
 'Αλιάς, -άδος, ἡ περιοχή παραλίαν
 'Αργολίδος.
 'Αλιάς, δ' ποτ. 'Ἰταλίας.

'Αλιβάκα (κ. 'Αλυβάκκα), ἡ πόλ.
 Κυρηναικῆς.
 'Αλίβας, δ' οὐί. ποτ. 'Αβου | 'Αλιβαν-
 τὶς φυλὴ πλάστον οὐί. φυλῆς (=
 φυλὴ νεκρῶν).
 'Αλιεῖς, οἱ= 'Αλιαί πόλ. 'Αργολ.
 'Αλιζωνες, δ' (κ. -ζῶνες) λα. 'Ασίας
 ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου.
 'Αλιδέρορος, -ορος, δ' οὐί. Μάστορος, 'Ι-
 θοακήσιος | οὐί. 'Αγκαίου, 'Αργείος.
 'Αλικάδρα, ἡ (ἡ 'Αλιδράκα) πόλ.
 Μήδίας.
 'Αλικαρνα, ἡ μετρ. οὐί. τῆς Χαλκίδος.
 'Αλικαρνασσός, ἡ (καὶ -ᾰσός, καὶ
 -ησός) πόλ. Καρίας.
 'Αλικαίων, δ' ἐπιθ. Προσιδῶνος.
 'Αλικός, δ' ποτ. ἐν Σικελία.
 'Αλικύσαι, αἱ πόλ. Σικελίας.
 'Αλικυρνα, ἡ κώμη Αἰτωλίας.
 'Αλιλαῖοι, οἱ λαός 'Αραβίας.
 'Αλλιλάτ, ἡ ὄν. τῆς 'Αφροδ. Οὐρανίας
 ἐν 'Αραβία.
 'Αλιμαλα, τὸ τόπος Λυκίας.
 'Αλιμηδῆ, ἡ θυγ. Νηρέως.
 'Αλιμηδῆς, δ' οὐί. Κύκλωπος.
 'Αλιμούς, -οσύτος, δ' (κ. 'Αλ-) ὄγ-
 μος 'Αττικῆς.
 'Αλιμούσιος, οἱ οὐί. δ' ἐξ 'Αλιμούτος.
 'Αλινδα, τὰ πόλ. ὄρυα Καρίας.
 'Αλινδοῖα, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
 'Αλίνζα, ἡ πόλ. Μηδίας.
 'Αλιον, τὸ πόλ. ἐν 'Ἠλίδι.
 'Αλιον, τὸ να. 'Ἠλιον ἐν Ρόδῳ.
 'Αλιος, δ' ὄρυα. ἀντὶ 'Ἠλιος.
 'Αλιός, δ' οὐί. 'Αλκινόωσ, βασ. Φατιάκων.
 'Αλιούς, -οσύτος, δ'= 'Αλιός.
 'Αλίπεδον, τὸ πεδιάς 'Αττικῆς.
 'Αλιρρόδιοι, δ' οὐί. Προσιδῶνος.
 'Αλις, -ίδος, ἡ= 'Ἠλις.
 'Αλίσαρνα, ἡ πόλ. Τρωάδος.
 'Αλίσδασσα, ἡ πόλ. Μηδίας.
 'Αλίστα, ἡ πόλ. Κοροικίης.
 'Αλιστρα, ἡ μ.θ. 'Φυγίου.
 'Αλιταμβοί, οἱ λα. Αἰθιῶν.
 'Αλιτέμνιοι, οἱ λα. Αἰθιῶν.
 'Αλιτήρια, ἡ ἐπιθ. Δημητρός.
 'Αλιτήριος, δ' ἐπιθ. Διός.
 'Αλιπτα, ἡ ὄν. 'Αφροδίτης ἐν 'Αραβία.
 'Αλιφαί, αἱ πόλ. 'Ἰταλίας.
 'Αλιφῆρα, ἡ (κ. -ειρα) πόλ. 'Αρκαδίας.
 'Αλιφῆραία, ἡ ἐπιθ. 'Αθηνᾶς.
 'Αλιφῆρος, δ' (κ. 'Αλ-) οὐί. Λυκάονος.
 'Αλκαδῶν, ἡ= 'Αλκιδῶν, θυγ. Μίνου.
 'Αλκάθοος, δ' (κ. -θους) οὐί. υἱός
 τοῦ 'Πέλοπος κ. ἄ.
 'Αλκαῖος, δ' οὐί. ἡ ἀπόγ. 'Αλκαίου.
 'Αλκαῖος, δ' οὐί. οὐί. Περώσως | οὐί. 'Ἡ-
 ρακλέους κ. ἄ.
 'Αλκαμένης, -ορος, δ' βασ. Σπάρτ. κ. ἄ.
 'Αλκάνδρη, ἡ οὐί. Πολύβου, ἐκ
 Θηβῶν Αἰγύπτου.
 'Αλκανδρος, δ' οὐί. οὐί. τοῦ Τρωφω-
 νίου ἐκ Λεβαθείας κ. ἄ.
 'Αλκανωρ, -ορος, δ' οὐί. πα. Παν-
 δάρου, Τρώος, κ. ἄ.
 'Αλκειδῆς, δ' οὐί. ἡ ἀπόγ. 'Αλκαίου.
 'Αλκέτις, δ' βασ. Μολοσσῶν | στρατ.
 Μ. 'Αλεξάνδρου | κ. ἄ.
 'Αλκή, ἡ θυγ. 'Ολύμπου | οὐί. κυνός.
 'Αλκήνωρ, -ορος, δ' εἰς τῶν 'Αργείων.
 'Αλκηστις, -ίος, ἡ θυγ. Πελλίου | οὐί.
 'Αμνήτου | κ. ἄ.
 'Αλκισιόδης, δ' οὐί. οὐί. τοῦ Κλεινίου
 (δ' περίφ. 'Αλκ.) | κ. ἄ.
 'Αλκιδόμας, -αντος, δ' διδ. ρητορ.,
 μαθ. Γοργίου | οὐί. φιλόσοφος.
 'Αλκιδίκη, ἡ ὄν. 'Αλεοῦ, οὐί. Σαλμωνέως.

Ἀλκιδότη, ἡ θυγ. Μίνου, βασ. Ὀρχομ.
 Ἀλκιμέδη, ἡ θυγ. Φύλακος, συζ. Αἰ-
 σονος.
 Ἀλκιμέδων, ὁ στρατ. Μυρμιδόν. ἐν
 Τροίᾳ | κ.δ.
 Ἀλκιμένης, -ους, δ' υἱ. Γλαύκου |
 υἱ. Ἰάσονος κ. Μηδείας.
 Ἀλκιμίδης, δ' υἱ. Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ.
 Ἀλκιμος, δ' πα. Μέντορος | βασ. Λυ-
 ζίας | κ.δ.
 Ἀλκινόη, ἡ θυγ. Σθενέλου | θυγ. Πο-
 λύδου.
 Ἀλκίνοος, δ' βασ. Φαίδακων | εἰς τῶν
 19 υἱῶν Ἰπποκλῶντος.
 Ἀλκίππη, ἡ θυγ. Ἀρσῆος | θυγ. Πυ-
 γαντος | κ.δ.
 Ἀλκίς, -ιδος, ἡ ἐπιθ. Ἀθηνᾶς.
 Ἀλκισθένης, δ' πα. τοῦ στρατηγοῦ
 Δημοσθένους κ.δ.
 Ἀλκίφρων, -ονος, δ' Ἑλλην σοφι-
 στής καὶ ἐπιστολόγος. κ.δ.
 Ἀλκμάν, -θνος, δ' Ἄντρ. ποι. 7 αἰ. π.Χ.
 Ἀλκμίων, -ονος, δ' υἱ. Θέστορος,
 εἰς τῶν Ἀχ. ἐν Τροίᾳ.
 Ἀλκμίων, -ωνος, δ' (κ. -σιών) υἱ.
 Ἀμφικράτου | υἱ. Μεγακλ. | κ.δ.
 Ἀλκμειωνίδαι, οἱ (κ. -σιωνίδαι) οἱ
 ἀπόγ. τοῦ Ἀλκμίωνος.
 Ἀλκμήνη, ἡ θυγ. βασιλ. Μυκηνηδῶν |
 μήτηρ Ἡρακλέους.
 Ἀλκμήνωρ, -ορος, δ' υἱ. Διγύπτου.
 Ἀλκομενάι, αἱ πόλ. Ἰθάκης.
 Ἀλκωνεύς, -έως, δ' υἱ. Οὐρανοῦ,
 εἰς τῶν Ἰγάντων.
 Ἀλκῶν, ἡ θυγ. Ἀτλαντος | θυγ.
 Αἰόλου | κ.δ.
 Ἀλκυονίδες, αἱ θυγ. Ἀλκυονέας.
 Ἀλκυών, -όνος, ἡ θυγ. Αἰόλου.
 Ἀλκων, -ωνος, δ' υἱ. Ἀρσῆος | υἱ.
 Ἐραχθέως | κ.δ.
 Ἀλλόδα, ἡ ποτ. Σικελίας.
 Ἀλλάντη, ἡ πόλις Μακεδονίας.
 Ἀλλορία, ἡ πόλις Κρήτης.
 Ἀλλότα, ἡ πόλ. Πετραίας Ἀραβίας.
 Ἀλλόδοριες, οἱ (κ. -υγες κ. -ογες) ἔθνος
 τῆς Ναρδων. Γαλλίας.
 Ἀλλοπρόσαλλος, δ' ἐπιθ. Ἀρσῆος,
 διὰ τὸ ἄστατον τοῦ πολέμου.
 Ἀλμαινα, ἡ πόλ. Ἀφρικῆς.
 Ἀλμάνα, ἡ πόλ. Μακεδ. Μυθωνίας.
 Ἄλμος, δ' υἱὸς Σισύφου.
 Ἀλμυδησοός, ἡ βλ. Σαλμυδησοός.
 Ἀλμύραι, αἱ πόλ. Λιβύης.
 Ἀλμώπες, οἱ ἔθνος Πελαγονικὸν ἐν
 Μακεδονίᾳ.
 Ἀλμωπία, ἡ χώρα Μακεδονίας.
 Ἀλμωψ, -ωπος, δ' υἱ. Ποσειδ. | εἰς
 τῶν Ἰγάντων.
 Ἀλξίων, -ωνος, δ' πα. Οἰνομάου.
 Ἀλοκράτης, δ' υἱ. Ἡρακλέους.
 Ἀλόκνησος, ἡ (κ. -νησος) νῆσος
 θρακικοῦ πελάγους.
 Ἀλόπη, ἡ θυγ. Κερκυράου | θυγ. Ἀ-
 κτορος | ἄν. κόλπον.
 Ἀλόπος, δ' υἱ. Ἡρακλέους.
 Ἄλος, ὁ ἡ (κ. Ἄλος) πόλ. Φθιώ-
 τίδος | πολ. Λοκρίδος.
 Ἀλοσδῶνη, ἡ ἐπιθ. Ἀμφικρίτης συζ.
 Ποσειδῶνος.
 Ἀλοῦτας, δ' ποτ. Καρπαθίων.
 Ἀλπεινος, ἡ, ον (κ. -ειος, -ιος,
 -ινός) δ' ἀνήκων εἰς τὰς Ἀλπεῖς.
 Ἀλπεκ, -εων, αἱ ὄρη Εὐρώπης.
 Ἀλπηνί, οἱ (κ. -ηνός, ἡ) πόλ. Λοκρῶν.
 Ἀλπιῶν, ἡ, ὄνυμ.—Ἀλπεινός.

Ἄλπις, -ιος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Ἀλπιστος, δ' στρατηγὸς Περσῶν.
 Ἀλπῶνος, δ' πόλ. Λοκρῶν.
 Ἀλοόδαμος, δ' ὄρος Συρίας.
 Ἀλοσαιο, ἡ πόλ. Ἀραβίας.
 Ἄλοσιον, τὸ Ρωμ. ἀποικία ἐν Ἐτρούρᾳ.
 Ἀλτέρνα, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
 Ἄλτης, -οο (κ. -εω), δ' βασ. Αελέ-
 γων Τροίας.
 Ἄλτινον, τὸ (κ. Ἄλτ-) πόλις ἐν
 Ἰταλίᾳ.
 Ἄλτιος, δ' ἐπιθ. Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ.
 Ἄλτις, -εως, ἡ ἱερὸν ἄλσος Ὀλυμπί.
 Ἀλύαττα, τὰ πόλ. Βιθυνίας.
 Ἀλύαττα ὄρη, τὸ δ' τάφος τοῦ
 ἔπομ. βασιλέως.
 Ἀλυάττης, δ' βασ. Λυθ., πα. Κροίσου.
 Ἀλύβας, -αντος, δ' (κ. ἡ) πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀλύθη, ἡ πόλ. Εὐξ. Πόντου.
 Ἀλυζία, ἡ (κ. -ειο) πόλ. Ἀκαρναντίας.
 Ἄλυκος, δ' ποτ. Σικελίας.
 Ἄλυκος, δ' υἱ. Σκίρωνος | πόλ. Πελοπ.
 Ἀλύπητος, δ' Πολέμαρχος Θηβῶν.
 Ἀλύπιος, δ' ἱστοριογράφος.
 Ἄλυπος, δ' γλύπτης Σικυωντίας.
 Ἀλύριος, δ' ἱστοριογρ.
 Ἄλυς, -υος, δ' ποτάμιος θεὸς | ποτ.
 Μ. Ἀσίας.
 Ἀλύσιος, δ' ἐπιθ. Βάκχου κ. Διός.
 Ἄλυσος, ἡ ἱαμ. πηγὴ Ἀραβίας.
 Ἀλύμιος, ἡ ἐπιθ. Ἐρμῶ ἐκ πόλ.
 Ἀλύχης.
 Ἀλφειαία, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Ἀλφειός, δ' ποτ. Ἡλίδος | ποτ. θεός.
 Ἀλφειοῖδα, ἡ θυγ. Βιαντος (σύζ.
 Πελίου) | κ.δ.
 Ἄλφα, τὰ ἔορ. Δήμητρος ἐν Ἀθῆν.
 Ἀλώδα, οἱ (κ. -εῖδοι) υἱ. Ποσειδ.
 Ἀλώδης, -όδος, ἡ ἐπιθ. Δήμητρος.
 Ἀλωεύς, -έως, δ' υἱ. Ποσειδῶνος.
 Ἀλῶνη, ἡ νῆσος ἐν Προποντίδι.
 Ἀλωνίς, -ίδος, ἡ νῆσ. κ. κόλπ. Ἰσπαν.
 Ἀλωπεκίη, ἡ (κ. -οί) δῆμ. Ἀττικῆς.
 Ἀλωπεκίη, ἡ νησίς ἐπὶ τῆς Μαιώ-
 τιδος λίμνης.
 Ἀλωπεκόννησος, ἡ πόλ. θρακ. Χερσ.
 Ἄλωρ, -ορος, δ' ποτ. παρὰ τὸ Δυρράχ.
 Ἄλωρος, δ' πόλ. Πιερίας ἐν Μακεδ.
 Ἀλώτια, τὰ ἔορτῃ Τεγεατῶν.
 Ἀμάδοκα, ἡ πόλ. Σαρματίας.
 Ἀμάδοκα ὄρη, τὰ ὄροσειρά Σαρματ.
 Ἀμάδοκοι, οἱ λα. Σαρματίας.
 Ἀμάδοκος, δ' βασ. Ὀδρουσῶν, σύγγρ.
 Ξενοφάντος.
 Ἀμαδουάς, -όδος, ἡ ἀδελ. κ. οὐζ.
 Ὀξύλου.
 Ἀμαζόνειον, τὸ τόπος ἐν Ἀθῆναις.
 Ἀμαζόνες, αἱ ἔθνος πολεμοχαρῶν
 γυναικῶν (βλ. Ἀμαζών).
 Ἀμαζόνιος, α, ον δ' τῶν Ἀμαζό-
 νων | ἐπιθ. Ἀπόλλ. | Ἀμαζ. ποτ.
 | Ἀμαζ. ὄρη.
 Ἀμαζόνις, -ίδος, ἡ ἄμαζ. στήλη =
 δ' τάφος τῆς ἄμαζ. Ἰκπολύτης.
 Ἀμαζών, -όνος, ἡ θυγ. Ἀρσῆος.
 Ἀμάδεια, ἡ θυγ. Νηρέως.
 Ἀμαθεύς, -έως, δ' υἱὸς Ἡρακλέους.
 Ἀμαδοῦς, -οῦντος, δ' πόλ. Κύπρου,
 Λακωνίας.
 Ἀμαθουσία, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Ἀμαία, ἡ ἐπιθ. Δήμητρος ἐν Τροίᾳ.
 Ἀμακάτις, -ίδος, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Ἀμακοί, οἱ λα. Ἀσσυρίας.
 Ἀμαληκίται, οἱ λα. Ἀραβίας.
 Ἀμαληκίτις, -ίδος, ἡ τμ. Ἰδουμαίας.
 Ἀμάλθεια, ἡ ἡ αἰετὴ ἡ θηλάσασα
 τὸν Δία.

Ἀμανικαὶ πύλαι, αἱ (κ. Ἀμανίδες)
 ἐν Κιλικίᾳ.
 Ἀμανόν, τὸ (κ. Ἀμανός) ὄρ. Ἀ-
 σίας, συνέχ. Ταύρου.
 Ἀμαντινοί, οἱ (κ. Ἀμαντες) ἔ-
 θνος Παννονίας.
 Ἀμαντία, ἡ πόλ. Ἰλλυρίας.
 Ἀμαζάντεια, ἡ ὄρη Ἄττικῆς.
 Ἀμαξία, ἡ χῶ. Κιλικίας.
 Ἀμαξίτις, ἡ πόλ. Τροίας.
 Ἀμαξόδοιοι, οἱ ἔθνος Σαρματίας.
 Ἀμαξοικοί, οἱ = Ἀμαξόδοιοι.
 Ἀμάρα, ἡ πόλ. Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περ-
 σικοῦ κόλπου.
 Ἀμαραίας, δ' ἄκρωτ. Λιβύης.
 Ἀμαραντὰ ὄρη, τὰ ὄρη Κόλχων.
 Ἀμαραντοί, οἱ ἔθνος Κόλχιδος.
 Ἀμαρδοί, οἱ (κ. Μάρδοι) ἔθνος Μηδικῶν.
 Ἀμαρδος, δ' ποτ. Μηδίας.
 Ἀμαρεῖς, οἱ λα. Βακτριανῆς.
 Ἀμαριάκοι, οἱ λα. Μηδίας.
 Ἀμάριον, τὸ ἄλσος Διὸς ἐν Ἀχαΐᾳ.
 Ἀμαροῖσα, ἡ πόλ. Ἰρκανίας.
 Ἀμαρυγκείδης, δ' υἱ. Ἀμαρυγκέως.
 Ἀμαρυγκεῖς, -έως, δ' βασ. Ἐπειῶν
 ἐν Πελοποννήσῳ.
 Ἀμαρυλλίς, -ίδος, ἡ ἄν. ποιμανίδος
 παρὰ Θεοκρ.
 Ἀμάρυνδος, ἡ κώμη Εὐβοίας | Ἀ-
 μαρυνθία (κ. -ρυσία) ἐπ. Ἀρτέμ.
 Ἀμάρυνδος, δ' ποτ. Ἠλ. | πα. Ναρ-
 κίσσου | κῶν Ἀκταίωνος.
 Ἀμάσεια, ἡ πόλ. Πόντου | πολ. Γερμ.
 Ἀμασίας, -ου, δ' ποτ. Γερμανίας |
 βασ. Ἰουδ., Ἀρμενίας.
 Ἀμασίς, -ιος, δ' βασ. Αἰγύπτου.
 Ἀμάσιος, δ' (κ. -ιχός) ἀδελ. Πηνελ.
 Ἀμάστορος, ἡ χῶρ. Κυρηναϊκῆς.
 Ἀμαστρίνη, ἡ ἀνεψιὰ Δαρείου, βα-
 σίλισσα Ἡρακλείας.
 Ἀμαστρίς, -εως, (κ. -ίδος), ἡ θυγ.
 Δαρείου | πόλ. Παφλαγονίας.
 Ἀμβάσται, οἱ λα. Ἰνδιῶν, Κίνας.
 Ἀμβάστης, δ' ποτ. Κίνας.
 Ἀμβιανοί, οἱ λα. τῆς Βελγ. Γαλλίας.
 Ἀμβιδρασοί, οἱ Γερμ. λα. τῆς Ἰσθμικῆς.
 Ἀμβουσία, τὰ πόλ. Πισιδίας.
 Ἀμβουσία, ἡ ἐπιθ. Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ.
 Ἀμβουλλιοί, οἱ ἐπιθ. τῶν Δισκοκούρων.
 Ἀμβουλλίος, δ' ἐπιθ. Διὸς ἐν Σπάρτῃ.
 Ἀμβροκίη, ἡ πόλ. Θεσσαρίας.
 Ἀμβροκίεύς, δ' κατ. Ἀμβρακίας.
 Ἀμβρακος, δ' δρυὸν ἐν Ἠπαύρῳ.
 Ἀμβραξ, -ακος, δ' υἱ. Θεσπεριτοῦ,
 ἀπόγ. Λυκάονος.
 Ἀμβροσία, ἡ θυγ. Ἀτλαντος | ἔορ.
 Βάκχου.
 Ἀμβρου(σ)ος, ἡ πόλις Φωκίδος.
 Ἀμβρουσος, δ' ἄνδρ. ὁμων. πόλ. Φωκίδ.
 Ἀμβρούων, δ' συγγραφεὺς.
 Ἀμβρουδάς, ἡ πόλ. Πάρθων.
 Ἀμβρωνες, οἱ ἔθνος Κελτῶν.
 Ἀμείλιος, ἡ πόλ. Ἀχαΐας.
 Ἀμεινιάδης, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Ἀμεινίας, -ου, δ' ἀδελ. Διοχάρ. | κ.δ.
 Ἀμεινοκλῆς, δ' ἄν. Κορινθίου ναυ-
 πηγοῦ κ. δ.
 Ἀμειψίας, δ' κομ. ποιητῆς ἐν Ἀθῆν.
 Ἀμέλης, -ητος, δ' ἄν. ποτ. τοῦ Ἄδου.
 Ἀμειανός, δ' ποτ. Σικελίας.
 Ἀμείνδης, -ου, δ' τὸ καθαρθῆριον
 τῶν ψυχῶν παρ' Αἰγυπτίους.
 Ἀμερία, ἡ πόλ. Πόντου | πολ. Ὀμβρικ.
 Ἀμερίας, δ' Μακεδῶν Γραμματικῶς.
 Ἀμέστριος, δ' υἱ. Ἡρακλέους.
 Ἀμήστρατος, ἡ πόλις Σικελίας.
 Ἀμήστρις, -ιος (κ. -ίδος), δ' στρατ.

Περσ. | Ἀμηστρίς, ἡ γυνὴ Σέρε.
 Ἀμάντος, δ' υἱ. Λυκούργου, Ἀρκάς.
 Ἀμιδα, ἡ πόλις Ἀρμενίας.
 Ἀμικύκης, δ' ὄν. Σκύθου.
 Ἀμίκκος, -α (κ. -ου), δ' ὄν. Καρχηδονίαν στρατηγῶν.
 Ἀμιλος, ἡ κώμη Ἀρκαδίας.
 Ἀμινίας, δ' ἀραστής τοῦ Ναρκίσσου.
 Ἀμίνιος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
 Ἀμισία, ἡ πόλ. Γερμανίας.
 Ἀμισός, ἡ πόλ. Πόντου.
 Ἀμισοτήρ, -ου, δ= Ἀμηστρίς.
 Ἀμισώδαρος, δ' βασιλ. Λυκίας.
 Ἀμιτέρνον, τό πόλ. Σαβίνων Ἰταλ.
 Ἀμιτροχάτης, -ου, δ' βασιλ. Ἰνδῶν.
 Ἀμμία, ἡ πόλ. Μεσσοποταμίας.
 Ἀμμιδάρα, ἡ πόλ. Λιβύης.
 Ἀμμάς, ἡ τρύφος Ἀρτέμιδος.
 Ἀμμέας, δ' τῶν Πλαταιῶν τις.
 Ἀμμιάνας, δ' συγγρ. ἐξ Ἀντιοχείας.
 Ἀμμινάσπη, δ' σατραπ. Ἀλεξάνδρου.
 Ἀμμίνη, ἡ νῆσος Ταπροβάνης.
 Ἀμμίτης, -ου, δ' ποτ. Χαλκιδικῆς.
 Ἀμμοῦς, -οῦ, δ= Ζεὺς Ἀμμων.
 Ἀμμόχωτος, ἡ πόλ. Κύπρου.
 Ἀμμώδαρα, τὰ πόλ. Αἰθιοπίας.
 Ἀμμων, -ωνος, δ' θεὸς Αἰγύπτου (κ. ὁ Ἀμμοῦν) | βασιλ. Λιβύης | ποτ. Χαλκιδικῆς.
 Ἀμμων, -ωνος, ἡ πρωτ. Ἀμμωνίας ἐν Λιβύῃ.
 Ἀμμωνεῖον, τό ναὶ τοῦ Διὸς Ἀμμωνος.
 Ἀμμωνία, ἡ χῶ. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.
 Ἀμμωνιάς, -όδος, ἡ ὄν. τρίτηρος στελλομένης εἰς Δία Ἀμμωνας.
 Ἀμμώνιος, δ' περὶ πατ. φιλόσοφ. ἐξ Ἀλεξανδρείας.
 Ἀμνίας, -ου, δ' ποτ. Παφλαγονίας.
 Ἀμνισός, δ' ἐπίγειον Κνωσσῶν | ποτ. πλησίον Κνωσσῶν.
 Ἀμοιδέας, -ου, δ' μουσικ. Ἀθηναῖος.
 Ἀμοίνη, ἡ μία τῶν 50 θυγ. Δαναῶν.
 Ἀμομφάρετος, δ' Σπαρτιάτ. λοχαγός.
 Ἀμοπών, -ωνος, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Ἀμόργης, -ου, δ' στρατηγός Περσῶν | ἔγγονος Ἰστιάου.
 Ἀμοργός, ἡ νῆσος τῶν Σποράδων.
 Ἀμόριον, τό πόλ. τῆς Μικρᾶς Γαλατίας.
 Ἄμος, ἡ πόλ. Καρίας.
 Ἀμούλιος, δ' ἀδελ. τοῦ βασιλ. Λατίου Νουμίτορος.
 Ἄμοος, δ' (κ. Ἀμμοῦς) = ὁ Ζεὺς Ἀμμων.
 Ἀμούτριον, τό πόλ. Δακίας.
 Ἀμοπία, -ίδος, ἡ ὄν. Σαίρας.
 Ἀμπελιῶται, οἱ λαοὶ Λιβύης.
 Ἀμπελος, ἡ ὄν. διαφ. ἀκρωτηρίων.
 Ἀμπη, ἡ πόλ. Βαθυλονίας.
 Ἀμπρακία, ἡ παλαιότερος τύπος ἀντι Ἀμπρακία.
 Ἀμπυκος, δ' υἱ. Ἰσπετοῦ, ἱερεὺς Διὸς.
 Ἀμπυξ, -υκος, δ' υἱ. Πελίου | ὄν. Λαπίθου | κ. ἄ.
 Ἀμυδών, -ώνος, ἡ πόλ. Παιονίας.
 Ἀμυών, -ώνος, ἡ πόλ. Καρίας.
 Ἀμυδάων, -ωνος, δ' υἱ. Κρηθῆως, ἀδελ. Αἰσῶνος.
 Ἀμύκλα, ἡ θυγ. Νιόβης καὶ Ἀμφιόνορος.
 Ἀμύκλαι, αἱ πόλ. Λακωνίας | πόλ. Λατίου.
 Ἀμυκλαῖον, τό ναὸς Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις.
 Ἀμυκλαῖος, δ' κατ. τῆς προηγ. πόλ. | ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἀμύκλας, -ου, -α, δ' υἱ. τοῦ βασιλ. Δακκαδαμῶνος καὶ τῆς Σπάρτης.

Ἄμυκος, δ' υἱ. Ποσειδῶνος | εἰς τῶν Κενταύρων.
 Ἀμυμώνη, ἡ μία τῶν 50 Δαναῶν.
 Ἀμύνανδρος, δ' ἡγεμ. τῶν Ἀθαμνίων.
 Ἀμυνάς, δ= Ἀμύνανδρος.
 Ἀμυνίας, δ' (κ. Ἀμειν-) ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
 Ἀμύντας, δ' ὄν. πολλῶν βασιλ. Μακεδ. στρατηγῶν κ. ἄ.
 Ἀμύντιχος, δ' ὑποκόρ. τοῦ Ἀμύντα.
 Ἀμυντορίδαι, οἱ ἀπόγ. Ἀμύντορος.
 Ἀμύντωρ, -ορος, δ' υἱ. Ὀρμένου, βασιλ. Φοίνικος.
 Ἀμύνων, -ωντος, δ' ῥήτωρ ἐν Ἀθῆν.
 Ἀμύργιοι, οἱ ἔθνος Σκυθικὸν ἐκ τῶν γένους τῶν Σακῶν.
 Ἀμυρίς, -ιος, δ' πατ. Δαμιάσου, ἐκ Σίριος Ἰταλίας.
 Ἀμυρος, δ' ποτ. Θεσσαλίας.
 Ἀμυρταῖος, δ' βασιλ. Αἰγύπτου.
 Ἀμυρναί, αἱ (κ. αἰαί) πόλ. Θεσσαλίας.
 Ἀμφασιτίς, -ίδος, ἡ χῶ. Μακεδονίας.
 Ἀμφεία, ἡ ὄχυρά πόλ. Μεσσηνίας.
 Ἀμφήρης, -ου, δ' υἱ. Ποσειδῶνος, ἡγεμὼν Ἀτλαντίδος.
 Ἀμφιάλη, ἡ ἀκρωτ. Ἀττικῆς ἐναντι Σαλαμίνος.
 Ἀμφιάλος, δ' εἰς τῶν Φαιάκων.
 Ἀμφιάναξ, -ακτος, δ' βασιλ. Λυβίας.
 Ἀμφιάραος, δ' μάντις, ἡγεμ. Ἀργῶν.
 Ἀμφιαρεῖον, τό ναὶ τοῦ Ἀμφιαράου.
 Ἀμφίας, -ου, δ' φιλόσοφ. ἐκ Ταρσοῦ.
 Ἀμφιγένεια, ἡ πόλ. Μεσσηνίας.
 Ἀμφιγυεῖς, -εντος, δ' ἐπιθ. Ἠφαίστου.
 Ἀμφιδάμος, -αντος, δ' | υἱ. Βουσίριδος | υἱ. Λυκούργου | κ. ἄ.
 Ἀμφιδικός, δ' υἱ. Ἀστακοῦ, θηβαῖος.
 Ἀμφιδόλοι, οἱ πόλ. Πελοπον. ἐπὶ συνόρων Ἠλίδος.
 Ἀμφιδωρος, δ' εἰς τῶν Μεγαρέων.
 Ἀμφιδέα, ἡ σύζ. Ἀδράστου | μάμμη Ὀδυσσεῶς | κ. ἄ.
 Ἀμφιδεμῖς, -ίδος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. καὶ τῆς θυγ. τοῦ Μίνωος.
 Ἀμφιδεος, δ' ἡμαχ. ἀγῶν ἐν Ἀθήναις.
 Ἀμφιδόη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Ἀμφικαία, ἡ πόλ. Φωκίδος.
 Ἀμφικλεία, ἡ θυγ. Ἀρίστωνος. μαθητρία Πλωσίπου.
 Ἀμφικλῆς, δ' εἰς τῶν Σικελιωτῶν.
 Ἀμφικλος, δ' εἰς τῶν Τρώων, ἐκ τῶν θυμάτων τοῦ Ἀχιλλεύου.
 Ἀμφικράτης, δ' βασιλ. Σαμίων | τῶν Ἀθηναίων τις.
 Ἀμφικτύονες, οἱ τὰ μέλη τοῦ Ἀμφικτυ. συνεβρίου.
 Ἀμφικτυονία, ἡ ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυ. | ἐπιθ. Δήμητρος.
 Ἀμφικτύων, -ωνος, δ' υἱ. Δευκαλιωνος.
 Ἀμφιλοχία, ἡ χῶ. Ἀκαρνανίας.
 Ἀμφιλοχοί, οἱ οἱ κατ. Ἀμφιλοχίας.
 Ἀμφιλοχος, δ' υἱ. Ἀμφιαράου, ἀδελ. Ἀλκμήωνος.
 Ἀμφίλυτος, δ' μάντις ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς.
 Ἀμφιμαλλὰ, ἡ (κ. -μάλη) ὄχυρά πόλ. Κρήτης.
 Ἀμφίμαρος, δ' υἱ. Ποσειδῶνος.
 Ἀμφίμαχος, δ' υἱ. Ἠλεκτρώονος βασιλ. Μυκηνῶν | κ. ἄ.
 Ἀμφιμέδων, δ' εἰς τῶν μνηστήρων Πηνελόπης.
 Ἀμφιμνηστός, δ' τῶν Ἐπιδαμνίων τις.
 Ἀμφιεύς, -εύς, δ' εἰς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Ἐκτόρος.
 Ἀμφινόμη, ἡ θυγ. Νηρηῶς | μήτηρ Ἰάσονος | θυγ. Πελίου.

Ἀμφινόμος, δ' εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.
 Ἀμφιος, δ' υἱ. Σελάγου | υἱ. Μέρπορος, ἀδελ. Ἀδράστου.
 Ἀμφίπολος, ἡ ἀκρ. Καρχυρίας.
 Ἀμφίπολις, ἡ πόλ. Μακεδ. παρὰ τὸν ποτ. Στυρμόνα.
 Ἀμφίπυρος, ἡ ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος.
 Ἀμφιρόρη, ἡ (κ. Ἀμφιρῶ) μία τῶν Ὀκεανίδων.
 Ἀμφίρρη, -ης, ἡ θυγ. Μακαρέως, ἀπόγ. Αἰδίου | πόλ. Λοκρίδος.
 Ἀμφίρρητος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. καὶ Δρυόπης.
 Ἀμφιστρατός, δ' ἡνίοχος Καστορός καὶ Πολυδαύκου.
 Ἀμφιστρεῦς, -εύς, δ' Πέρσης στρατ.
 Ἀμφιστρεῖς, δ' ποτ. Μεσσηνίας.
 Ἀμφιπύριον, ἡ θυγ. Νηρηῶς, οὐς Πρωσιδ. βασιλίσσα θαλάσσης.
 Ἀμφιρροαί, αἱ (κ. -τρόπρη) ἡ δῆμος Ἀττικῆς.
 Ἀμφιρῶν, -ωνος, δ' υἱ. βασιλ. Τιβερῶντος Ἀλκαίου, ἀπόγ. Περσῶν.
 Ἀμφιρυνωιάδης, δ' υἱ. τοῦ Ἀμφιρῶντος, δ' Ἡρακλῆος.
 Ἀμφίρων, -ωνος, δ' βασιλ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. | υἱ. Διός, ἀδελ. Ζήθου | κ. ἄ.
 Ἀμφότερος, δ' υἱ. Ἀλκμήωνος, ἀδελ. Ἀκαρνανός | κ. ἄ.
 Ἀμφουρος, δ' (κ. Ἀμβρουρος) ποτ. Θεσσαλίας.
 Ἀμφύλας, -αντος, δ' ποτ. Νουμιδίας.
 Ἀμφύλιος, ἡ πόλ. Ἀσσιᾶς Σαρματίας.
 Ἀμυσις, -ιος, δ' βασιλ. Αἰγύπτου.
 Ἀνοβαίνων, δ' παλ. ὄν. τοῦ Μαιάνδρου.
 Ἀνοβοίνεως, δ' τῶν ἐπιθ. Φαιάκων τις.
 Ἀνάβουρα, τὰ πόλ. Παιδιάς.
 Ἀνάγειαι, αἱ (κ. Ἀναγία) ἡ μητροπολις Ἐρηνικῶν Ἰταλίας.
 Ἀναγυροῦς, -οῦντος, δ' δῆμος Ἀττικῆς (ἡ ἐπιθ. Κισσαρόσια).
 Ἀνάζαρβα, ἡ (κ. -ος) ἡ πόλ. Κιλικίας (ἡ ἐπιθ. Κισσαρόσια).
 Ἀναία, ἡ (κ. Ἀναῖα) τὰ πόλεις Ἰωνίας, ἐναντι Σάμου.
 Ἀναΐα, δ' εἰς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθῆν.
 Ἀναΐτις, -ίδος, ἡ Περσ. κ. Ἀρμεν. θεοῦ, ἀνάτ. τῆς Ἀφροδ. ἡ Ἀρτέμιδος.
 Ἀνακαία, ἡ δῆμος Ἀττικῆς.
 Ἀνάκειον, τό (κ. -εῖον) ναὸς τῶν Διοσκουρέων ἐν Ἀθήναις.
 Ἀνάκη, ἡ πόλις Ἀχαΐας.
 Ἀνακρέων, -ωντος, δ' λυρ. ποιητῆς ἐκ τῆς Τέως.
 Ἀνακτόριον, τό ἀκρ. κ. πόλ. Ἀκαρνανίας.
 Ἀνάκτωρ, -ορος, δ' υἱ. Ἠλεκτρώονος.
 Ἀνακυνδαρήνης, δ' πατ. Σαρδαναπέα.
 Ἀναμῖς, -ιος, δ' ποτ. Καρμανίας.
 Ἀναμος, δ' πόλ. Μακεδονίας.
 Ἀνανες, οἱ ἔθνος Γαλλικὸν οἰκοῦν ἐνταυθα τῶν Πάθου.
 Ἀναξαγόρας, δ' φιλόσοφ. τῆς Ἰων. Σχολῆς, ἐκ Κλαζομένων.
 Ἀναξανδρίδης, δ' υἱ. βασιλ. Σπάρτης Ἀσόντος | πατ. Ἀρχιδάμου.
 Ἀναξανδρος, δ' βασιλ. Σπάρτης.
 Ἀναξάρχος, δ' θεοδ. στρατ. τῶν Μηθημν. | φιλόσοφ. Ἀθηναῖος.
 Ἀναξίβια, ἡ οὐς Πελίου | οὐς Νέστορος | ἀδελ. Μενελάου κ. Ἀγαμέμνονος.
 Ἀναξίβιος, δ' Σπαρτιάτ. ναυαρχος.
 Ἀναξίδαμος, δ' βασιλ. Σπάρτης, υἱ. Ζευξιδάμου.
 Ἀναξικράτης, -ορος, δ' ἀρχων ἐν Ἀθήναις | τῶν Βυζαντινῶν τις.
 Ἀναξίλαος, δ' υἱ. βασιλ. Σπάρτης Ἀρχιδάμου | Μεσσην. τύρ. Πηλείου | κ. ἄ.

Ἀναξιμανδρος, ὁ φίλος. ἐκ Μιλήτου, μαθ. Θαλοῦ.
 Ἀναξιμένης, -ους, ὁ φίλος. Μιλήσι, μαθ. τοῦ προηγ. | Ιστορ. κ. ε.
 Ἀναξίνος, ὁ κατάσκοπος τοῦ βασι. Μακεδόνιας Φιλίππου.
 Ἀνάσιον, τὸ πόλ. Παμφυλίας.
 Ἀνάσιππος, ὁ στρατ. Μεγ. Ἀλεξ.
 Ἀναξί(ρ)οῦ, ἡ θυγ. Κορώνου | οὗς. Ἐπειοῦ.
 Ἄνασις, -ιδος, ἡ θυγ. Κάστορος | Ιστοριογρ. ἐκ Βοιωτίας.
 Ἀναξίω, -οῦς, ἡ θυγ. Ἀλκαίου | οὗς. Θησαῖος | ἱερεὶα Δήμητρος.
 Ἀναπίας, δ' ἄθ. Ἀμφινόμου ἐκ Κατάν.
 Ἀναπος, δ' ποτ. Σικελ. | ποτ. Ἀκαρν.
 Ἀναριόκαι, οἱ ἕθνος Ἀσίας.
 Ἀνάριον, τὸ πόλ. μαγ. Ἀρμενίας.
 Ἀναρα, τὰ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Ἄνας, -α, δ' ποτ. Ἰσπανίας.
 Ἄναυρος, δ' ποτ. Θεσσ. | ποτ. Φοινίκ.
 Ἄναφατος, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἀνάφη, ἡ νῆσος Αἰγ. παρὰ τὴν Θήραν.
 Ἀνάφης, -εω, δ' Πέρσης στρατ. τῶν Κτισίων.
 Ἀνάφλυτος, ὁ δῆμος Ἀττικῆς.
 Ἀνάχαρος, -ιδος, (κ. -ιος), ὁ Σχόθης εὐθὺν εἰς Ἄθ. ἐπὶ Σόλωνος.
 Ἀνδακα, τὰ πόλ. Πόντου | πόλ. Ἰνδικῆς.
 Ἀνδανία, ἡ πόλ. Μωσσηνίας | πόλ. Ἡλίδος.
 Ἀνδανίς, -ιος, δ' ποτ. Καρμανίας.
 Ἀνδεραι, τὰ (κ. ἡ) πόλ. Μυσίας.
 Ἀνδερρινή, ἡ ἐπιθ. Κυβέλης, τιμωμένης ἐν Ἀνδείοις.
 Ἀνδέρικκα, ἡ βλ. Ἀρδέρικκα.
 Ἀνδῆς, -ου, δ' υἱὸς Γῆς κ. Οὐρανοῦ.
 Ἀνδοκίδης, -ου, δ' εἰς τῶν δέκα ρητόρων ἐν Ἀθήναις.
 Ἀνδραίμων, -ονος, δ' ἀπόγ. Αἰτωλοῦ, οὗς. Γόργης | υἱ. Κόδρου.
 Ἀνδρόπα, ἡ πόλ. Παφλαγονίας.
 Ἀνδρόπε, -έω (κ. -έου), δ' πρόπαπ. Κλεισθένοιο | ἀγαλματοποιός.
 Ἀνδρέυς, -έως, δ' υἱ. Πηνειοῦ | ἴδρ. Ἀνδρου.
 Ἀνδριακή, ἡ πόλ. Θρακ. | πόλ. Λυκίας.
 Ἀνδριος, ὁ ποτ. Τρωάδος.
 Ἀνδρόγειος, -ω, δ' υἱ. Μίνωος.
 Ἀνδροδάμας, -αντος, δ' τῶν Σαμίων τις.
 Ἀνδροκλείδης, δ' ἠθδατος ἐκ φατρίας Ἰσημνίου.
 Ἀνδροκλής, -έους, δ' εἰς τῶν υἱῶν Αἰόλου | δημαγ. ἐν Ἀθῆν. | κ. ε.
 Ἀνδροκλος, δ' υἱ. Κόδρου, οἰκιστῆς Ἐφέσου.
 Ἀνδρόκοιτος, δ' βασι. Ἰνδιῶν.
 Ἀνδροκράτης, δ' ἦρας τιμωμένος ἐν Παταγίας.
 Ἀνδροκύδης, δ' ζωγρ. ἐκ Κυζίκου.
 Ἀνδρόλεως, δ' πυγμαχός.
 Ἀνδρομάχη, ἡ οὗς. Ἐκτορος, θυγ. βασι. Κιλικίας Ἐστίνωνος.
 Ἀνδρόμαχος, δ' εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.
 Ἀνδρομέδα, ἡ θυγ. τοῦ βασι. Αἰθιοπίας Κηφέως.
 Ἀνδρομέδης, δ' ἄλιος ἀποπειραθεὶς βιασμέν τῆς ἱερέας τῆς Ἀρτέμιδος.
 Ἀνδρομένης, -οῦς, δ' πα. Ἀμύντι κ. Ταντάλου, Μακεδόν.
 Ἀνδρος, ἡ νῆσος τῶν Κυκλάδων.
 Ἀνδρος, δ' υἱ. Ἀνίου, μάντις.
 Ἀνδρουδένης, δ' ὄλυμπεον. | ναυαρχος Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀνδρότιον, -ωνος, δ' δημαγ. | Ιστοριογρ. κ. ε.
 Ἀνδροφάγοι, οἱ λα. Σκυθ. Σαρματ.
 Ἀνδρων, -ωνος, δ' ἐπίο. Ἀθῆν. | Ιστοριογρ. ἐξ Ἀλικαρν.
 Ἀνδρῶν πόλις, ἡ πόλ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα Αἰγύπτου.
 Ἀνεμοίσις, δ' τῶν Θηβαίων τις.
 Ἀνεμούριον, τὸ ἀκρωτ. Κιλικίας.
 Ἀνεμώλεια, ἡ (κ. -ώρεια) πόλ. Φωκίδος.
 Ἀνήριος, δ' ἐν. Σαρματιῶν τινων.
 Ἀνητούσσα, ἡ πόλ. Λιθύης.
 Ἀνδάνα, ἡ—Ἀνδήνη.
 Ἄνδασ, -ανος, δ' υἱ. Ποσειδ., βασι. Τροϊζηνίας.
 Ἀνδέας, δ' Δίνδιος ποιητῆς.
 Ἄνδεια, ἡ ἐπιθ. Ἄφροδ. | ἐν. διαφόρων πόλεων.
 Ἀνδελμῶν, -ωνος, δ' τῶν Τρώων τις | Ἀθηναῖός τις.
 Ἀνδεμοεισις λίμνη—Ἀνδεμουσις.
 Ἀνδεμόεσσα, ἡ νῆσ. τῶν Σειρήνων.
 Ἀνδεμοῦς, -οντος, δ' ἡ ἐν. διαφόρων πόλεων.
 Ἀνδεμουσία, ἡ χῶ. κ. πόλ. Μωσσοπ.
 Ἀνδεμούσσα, ἡ—Ἀνδεμόεσσα.
 Ἀνδερμος, δ' γλύπτῆς β. αἰ. π. Χ.
 Ἀνδραστήρια, τὰ ἄορτῆ Βάκχου ἐν Ἀθήναις.
 Ἀνδραστηρίων, -ώνος, δ' ἐν. μνηγός ἐν Ἀθήναις.
 Ἀνδρασοφρία, τὰ ἄορτῆ Περσέως ἐν Σικελίᾳ.
 Ἀνδρῶν, -όνος, ἡ πόλ. Βοιωτίας, Παλαιστίνης.
 Ἀνδρῆς, -ίδος, ἡ θυγ. Τακίνθου.
 Ἀνδρήλεια, ἡ μία τῶν Δανάων.
 Ἀνδρήλη, ἡ κόμη Φωκίδος.
 Ἀνδρήνη, ἡ κόμη ἐν Κυνουρίᾳ Πελοπ.
 Ἄνδιον, τὸ—Ἄντιον.
 Ἄνδιος, δ' ἐπιθ. Βάκχου.
 Ἀνδιππη, ἡ θυγ. Θεσπιοῦ.
 Ἄνδιππος, δ' βλ. Ἄντιππος.
 Ἄνδιος, δ' υἱὸς Ἰπποδαμίας.
 Ἄνδύλλα, πόλις Αἰγύπτου.
 Ἀνιγρίδες, αἱ νύμφαι ποτ. Ἀνίγρου.
 Ἄνιγρος, δ' ποτ. Τρωφύλλας.
 Ἄνιγρηνος, δ' βλ. Ἄνιων.
 Ἀνίκητος, δ' υἱ. Ἡρακλ. | Ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
 Ἄνιος, δ' υἱ. Ἀπόλλ., βασι. Δήλου.
 Ἄνιππος, δ' τῶν Σαρακουσίων τις.
 Ἄνιων, -ωνος, δ' ἐν. στρατηγὸς | ποτ. Ἰταλίας.
 Ἄννιδας, -α και -ου, δ' ἐν. Καρχηδ. στρατηγῶν.
 Ἄννιβοι, οἱ λα. Σηρικῆς ἐν Ἀσίᾳ.
 Ἄννικερικ, -ιδος, δ' φιλόσοφος | ἄρματιηλάτης.
 Ἄννιος, δ' τῶν ἐν Ρώμῃ Δημάρχων τις.
 Ἄννων, -ωνος, δ' ἐν. διαφ. Καρχηδ. στρατηγῶν.
 Ἄνοπαια, ἡ τμήμα τῆς Οἴτης (ὄρους).
 Ἄνοσια, ἡ ἐπιθ. Ἄφροδ. ἐν Κορίνθῳ.
 Ἄνουβίδειον, τὸ ναός Ἀνουβίδος.
 Ἄνουβις, -ιδος, δ' θεός Αἰγυπτίων.
 Ἀνταγόρας, δ' Ρόδιος ποι. 5 αἰ. π. Χ.
 Ἀνταίοπις, -εως, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἄνταῖος, δ' εἰς τῶν Γιγάντων | ἡγάμων Λιθύης.
 Ἄνταλκίδης, δ' τῶν ἐπίο. Σπαρτιῶν τις.
 Ἄντανδρος, ἡ πόλ. Μυσίας.
 Ἄντανδρος, δ' ἄβαλ. τυράννου Σαρακ. Ἀγαθοκλέους.
 Ἄντανορίδοι, οἱ βλ. Ἀντηνορίδοι.

Ἄνταροδος, ἡ πόλις Φοινίκης.
 Ἄντέας, δ' τῶν Μακεδόνων τις.
 Ἄντεια, ἡ (κ. -τέα), ἡ οὗς. βασι. Ἄργου Προίτου, ἐρωμένη Βαλλερσοφ. | —Ἄντιον.
 Ἄντείας, δ' υἱ. Ἐρμοῦ | υἱ. Ὀδυσ. και Κίρκης.
 Ἄντεμα, ἡ (κ. -έμναια) πόλ. Ἰταλ.
 Ἄντέρως, -ωτος, δ' Γραμμ. Ἀλεξάνδρ.
 Ἀντηνορίδης, δ' υἱ. ἡ ἀπόγ. Ἀντήνορ.
 Ἀντήνωρ, -ορος, δ' εἰς τῶν ἐπίο. Τρώων | Ιστοριογράφος.
 Ἄντιάδης, δ' υἱ. Ἡρακλ. και θυγ. Θεσπιοῦ.
 Ἄντιάνειρα, ἡ θυγ. Μανιοῦ, μήτηρ δύο Ἀργοναυτῶν.
 Ἄντιγένης, δ' ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις | κ. ε.
 Ἄντιγόνοια, ἡ ἐν. διαφόρων πόλεων.
 Ἄντιγόνη, ἡ ἐν. θυγ. Οἰδίπ. κ. ε.
 Ἄντιγονίς, -ίδος, ἡ μία τῶν 10 φυλῶν ἐν Ἀθήναις.
 Ἄντιγονος, δ' ἐν. βασιλέων Μακεδ. | και ἄλλων.
 Ἄντιδοτος, δ' ἐπών. ἄρχων Ἀθ. | κωμικός ποιητῆς.
 Ἄντιδωρος, δ' τῶν Δημνίων τις.
 Ἄντιδρος, δ' ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθῆν.
 Ἄντικάσιον, τὸ ὄρος Συρίας.
 Ἄντικίνωλις, ἡ λιμὴν Παφλαγονίας.
 Ἄντικίρρα, ἡ βλ. Ἀντίκυρα.
 Ἄντίκλεια, ἡ μή. Ὀδυσσεῶς | μήτηρ Περσέητου.
 Ἄντικλῆς, δ' Ἀθηναῖος στρατηγός.
 Ἄντικλος, δ' εἰς τῶν τοῦ Δουρείου ἴπ.
 Ἄντίκρατος, δ' ὄρος Λυκίας.
 Ἄντίκυρα, ἡ (κ. -ύρα, κ. -ίρρα) ἐν. διαφόρων πόλεων.
 Ἄντιλέων, δ' υἱ. Ἡρακλέους | κ. ε.
 Ἄντιλίθανος, δ' ὄρος Ἀσίας (βλ. Λίθανος).
 Ἄντιλοχος, δ' υἱ. Νέστορος | κ. ε.
 Ἄντιμάχη, ἡ οὗς. Εὐρυσθένοιο.
 Ἄντιμαχος, δ' εἰς τῶν 50 υἱῶν Αἰγύπτου | κ. ε.
 Ἄντιμένης, δ' υἱ. Δηϊφῶτος.
 Ἄντιμενίδας, δ' τῶν Λακεδαιμ. τις.
 Ἄντιμητος, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Ἄντιμοῖρος, δ' σοφιστής, μαθ. Πρωταγόρου, θραξ.
 Ἄντινόεια, ἡ βλ. Ἀντινόου πόλις.
 Ἄντινὴ, ἡ θυγ. Παλίου | κ. ε.
 Ἄντινός, δ' εἰς τῶν μνηστῆρων Πηνελόπης | κ. ε.
 Ἄντινόου πόλις, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἄντιον, τὸ πόλ. Οὐόλοσκων Ἰταλίας.
 Ἄντιόπη, ἡ θυγ. Αἰόλου | μία τῶν Ἀμαζόνων | κ. ε.
 Ἄντιόφημος, δ' πα. Μουσαίου.
 Ἄντιόχεια, ἡ ἐν. πολλῶν πόλεων.
 Ἄντιόχης, δ' υἱ. Μέλαντος ἐξ Αἰτωλ.
 Ἄντιοχιανός, δ' ἀσημαν. Ιστοριογρ.
 Ἄντιοχίς, ἡ μία τῶν φυλῶν ἐν Ἀθῆν.
 Ἄντιοχος, δ' ἐν. διαφ. βασιλέων κ. ε.
 Ἄντιπατρία, ἡ πόλ. Ἰλλυρίας.
 Ἄντιπατρίς, -ίδος, ἡ πόλ. Ἰουδαίας.
 Ἄντιπατρος, δ' ἐν. βασιλ., στρατ. κ. ε.
 Ἄντιπαφος, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου.
 Ἄντιπολις, ἡ πόλ. Ναρβων. Γαλλίας.
 Ἄντιππος, δ' τῶν Λακεδαιμ. τις.
 Ἄντιπριον, τὸ ἀκρ. Αἰτωλίας.
 Ἄντιπροδος, ἡ νῆσ. πρὸ Ἀλεξάνδρ.
 Ἄντιροδένης, δ' κυν. φίλος. | κ. ε.
 Ἄντιρρα, ἡ πόλις Λέσβου.
 Ἄντιταυρος, δ' ὄρ. Ἀσίας (συνέχεια Ταύρου).
 Ἄντιφάνης, δ' Ρόδιος κωμ. ποιητῆς

Ἀντίφας, -αντος, δ' υἱὸς Λαοκόωντος, Τρώες.
 Ἀντιφάτης, δ' βασιλευστροφόνων | κ.δ.
 Ἀντιφέλλος, ἡ πόλις καὶ λιμ. Λυκίας.
 Ἀντιφῆμος, δ' Ρόδιος, Ἰδρυτῆς Σικελικῆς Ἠέλας.
 Ἀντιφίλος, δ' ὄν. ζωγράφ., ποιητ., στρατ.
 Ἀντιφῶνος, δ' εἰς τῶν υἱ. τοῦ Πριάμου.
 Ἀντίφωρος, δ' υἱ. Πριάμου | κ.δ.
 Ἀντίφρα, ἡ κόμη Λιβύης.
 Ἀντιφῶν, -ώντος, δ' ἐπὶ τῶν ἄρχων ἐν Ἀθήναις | κ.δ.
 Ἀντιχάρης, -ους, δ' τῶν Βοιωτῶν τις.
 Ἀντρώων, -ώντος, δ' ἡ (κ. -ώνες) πόλις Θεσσαλίας.
 Ἀντρώωνος ὄνος, δ' βράχος παρὰ τὴν ἀνωτέρω πόλιν.
 Ἀντωνίνος, δ' ὄν. αὐτοκρατόρων κ.δ.
 Ἀντώνιος, δ' ὄν. ὑπάτων κ.δ.
 Ἀνυσίος, -ιος, δ' βασιλ. Αἰγύπτου.
 Ἀνυσις, -ιος, ἡ πόλις Αἰγύπτου.
 Ἀνύτη, ἡ ποιήτρια ἐκ Τεγέας.
 Ἄνυτος, δ' εἰς τῶν Τιτάνων | κατήγορος τοῦ Σοκράτους.
 Ἀνώγων, -ωνος, δ' υἱ. Καστέρου.
 Ἀνώλος, ἡ πόλις Λυδίας.
 Ἄνωλος, ἡ πόλις ἐν Λακωνίᾳ.
 Ἄξεινος καὶ ἄξι- Πόντος, δ' βλ. Εὐξείνιος.
 Ἄξια, ἡ πόλις Λοκρίδος.
 Ἄξιόκαϊ, οἱ ἔθνος Σκυθικόν.
 Ἄξιόνικος, δ' κωμικὸς ποιητῆς.
 Ἄξιός, δ' ποτ. Μακεδονίας.
 Ἄξιχος, δ' υἱὸς τοῦ Ἀλκιτιάδου.
 Ἄξιων, -ωνος, δ' εἰς τῶν υἱ. Πριάμου | κ.δ.
 Ἄξις, ἡ πόλις Κρήτης.
 Ἄξιλις, ἡ κόμη Λιβύης.
 Ἄξιλος, δ' ἡγεμὼν Θρακῶν.
 Ἀοιδῆ, ἡ μία τῶν Μουσῶν.
 Ἄονες, οἱ ἀρχ. κατ. Βοιωτίας.
 Ἄονία, ἡ τὸ ὄρειν. τμήμα Βοιωτίας.
 Ἄονιος, α, ον=Βοιωτικός.
 Ἄοριος, ἡ ὄν. πόλις Ἠπειροῦ, λίμνης κ.δ.
 Ἄοροί, οἱ ἔθνος Σκυθικόν.
 Ἀπαιοός, ἡ (κ. Παιός) πόλις Μυσίας.
 Ἀπάμα, ἡ οὖς Σαλευκου.
 Ἀπάμεια, ἡ ὄν. διαφ. πόλεων.
 Ἀπαρνοί, οἱ (κ. Πάρνοι) λα. παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν.
 Ἀπαρταί, οἱ ἔθνος Περσικόν.
 Ἀπάτη, ἡ θεὰ, προσωποποιήσις ἀπάτης.
 Ἀπατούρια, τὰ ἑορτῆ ἐν Ἀθήναις.
 Ἀπατούριος, δ' Βυζάντιος τις καθ' οὗ ἔγραψε λόγον δ' Ἀθημ. | κ.δ.
 Ἀπάτουρον, τὸ χωρ. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
 Ἀπάτουρος, ἡ (κ. -ρία) ἐπιθ. Ἀφροδ.
 Ἀπελλῆς, δ' περίφημος ζωγράφος, γλύπτης κ.δ.
 Ἀπελλικῶν, -οντος, δ' ἐκδότης ἔργων Ἀριστοτέλους.
 Ἀπεννίνος, δ (κ. -ῖνον, τό) ὄν. Ἰταλ.
 Ἀπεραντεία, ἡ χώρα Ἠπειροῦ.
 Ἀπεραντοί, οἱ κατ. τῆς Ἀπεραντείας.
 Ἀπέσσας, -αντος, δ' ὄν. Ἀργολίδος.
 Ἀπεσάντιος, δ' ἐπιθ. Διός, ἔχοντος ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀπασάντος.
 Ἀπήμαντος, δ' Ἀθην. μισάνθρωπος.
 Ἀπήμης, δ' (=ἀπήμαντος) ἐπιθ. Διός.
 Ἀπιμοσόνη, ἡ θυγ. βασ. Κρ. Κατρέως.
 Ἀπία, ἡ ἀρχ. ἐν Πελοπ. | χ.δ. Φρυγίας.
 Ἀπιδανεύς, δ' κατ. Ἀπίας.
 Ἀπιδανός, δ' ποτ. Θεσσαλίας.

Ἀπίολα, ἡ πόλις Οὐδόσκων Ἰταλίας.
 Ἄπις, -ίδος (-ιος), δ' Αἰγύπτ. θεὸς [βασ. Ἄργου] | κ.δ.
 Ἀπισῶν, -ονος, δ' τῶν Τρώων τις | κ.δ.
 Ἀπίων, -ονος, δ' Γραμματ. Ἀλεξανδρ.
 Ἀπόδοθιμος, οἱ κόμη Ἀργολίδος.
 Ἀποδοτοί, οἱ (κ. -δωτοί) λα. Αἰτωλ.
 Ἀπολλόδωρος, δ' ὄν. φιλοσ., στρατ., Γραμμ., γλυπτῶν, ρητόρων.
 Ἀπολλοκράτης, δ' υἱ. τυράννου Σαρακουσῶν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου.
 Ἀπολλοφάνης, δ' κωμικὸς ποιητῆς.
 Ἀπόλλων, -ωνος, δ' θεός, υἱ. Διός καὶ Λητοῦς.
 Ἀπολλωνία, ἡ πόλις Ἠπειρ. Φρυγ. κ.δ.
 Ἀπολλωνιάς, -άδος, ἡ=Ἀπολλωνία Πισιδίας | πόλις Κυθηναϊκῆς.
 Ἀπολλωνιάτικ, -ιδος, ἡ χ.δ. Ἀσσυρίων | λίμνη Μυσίας.
 Ἀπολλωνίδης, δ' ὄν. ποι. ἐκ Σμύρνης | κ.δ.
 Ἀπολλώνιον, τὸ ἄκρ. Λιβύης | ναὸς Ἀπόλλωνος.
 Ἀπολλώνιος, δ' ὄν. ποι., μέγρου, φιλοσόφου κ.δ.
 Ἀπολλωνίς, -ίδος, ἡ πόλις Λυδίας.
 Ἀπόλλωνος πόλεις, αἱ δύο πόλεις Αἰγύπτου.
 Ἀπόμιοις, δ' ἐπιθ. Διός ἐν Ἠλίδι.
 Ἀπόστανα, τὰ χωρίον Περσίας.
 Ἀποστροφία, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Ἀπουλία, ἡ χώρα Ἰταλίας.
 Ἀππιανός, δ' ἱστοριογρ. Ἀλεξανδρεὺς.
 Ἀππίος, δ' Ρωμ. τις εἴς οὗ ἡ Ἀππία δὸ.
 Ἀπρίης, -ου, δ' υἱ. Ψάμμιος, βασιλεὺς Αἰγύπτου.
 Ἄπρος, ἡ πόλις Θρακίας.
 Ἀπτέρα, ἡ πόλις Κρήτης.
 Ἀπτερος, ἡ ἐπιθ. θεᾶς Νίκης ἐν Ἄθ.
 Ἀραβία, ἡ οὖς τοῦ Αἰγύπτου | ἡ χώρα.
 Ἀράβιον ὄρος, τὸ ὄν. Ἀραβ. κατὰ μήκος Ἀραβικοῦ κόλπου.
 Ἀράβιος, δ (κ. Ἀραβίς, -ιος) ποτ. Ἰερρωσίας ἐν Ἀσίᾳ.
 Ἀράβιος κόλπος, δ' ὄν. Ἀραβικὸς κόλ.
 Ἀράβισσα, ἡ ἡ ἐκ τῆς Ἀραβίας.
 Ἀραβίται, οἱ οἱ κατ. τῆς Ἰερρωσίας (ὡς οἰκονότες περὶ τὸν π. Ἀραβίαν).
 Ἀραβος, δ' βλ. Ἀραβί.
 Ἀραδίην, ἡ πόλις Κρήτης.
 Ἀραδος, ἡ νῆσ. Ἐναντι Φοινίκης.
 Ἀραζ, ἡ πόλις Πόντου.
 Ἀραϊδός, δ' ποτ. Ἠπειροῦ.
 Ἀραϊδυρέα, ἡ πόλις κ. χ.δ. Πελοπον.
 Ἀρακκα, ἡ πόλις Σουσιανῆς.
 Ἀρακος, δ' εἰς τῶν Ἐφόρων Σπάρ.
 Ἀρακυνδίας, -άδος, ἡ ἐπιθ. Ἀθηναίς.
 Ἀράκυνδος, δ' ὄρος Αἰτωλίας.
 Ἀραξᾶ πόλις Λυκίας.
 Ἀράξαι, οἱ (κ. Ἀραξοί) λα. Ἰλλυρίας.
 Ἀραξηνή, ἡ χ.δ. Ἀρμενίας.
 Ἀράξης, -ου, δ' ὄν. ποταμῶν διαφόρων χωρῶν.
 Ἀραξός, δ' ἄκρον Ἀχαΐας Πελοπ.
 Ἀραρ, -ορος, δ' ποτ. Γαλλίας.
 Ἀραρος, δ' ποτ. Ἐδρωπ. Σαρματίας.
 Ἀραρώς, δ' κωμικὸς ποιητῆς.
 Ἀρας, -αντος, δ' ἦρας Φλιονδίας.
 Ἀράσπη, -ου, δ' τῶν εὐγενῶν Περσῶν τις.
 Ἀρατος, δ' ὄν. ποι., στρατ., κ.δ.
 Ἀραυσίων, -ωνος, δ' πόλις Γαλλίας.
 Ἀράφεια, ἡ νῆσ. Κελίας.
 Ἀραφῆν, -ήνος, δ' ἄκρον Ἀττικῆς.
 Ἀραχδος, δ' ποτ. Ἠπειροῦ.
 Ἀραχναῖον, τὸ ὄρος Ἀργολίδος.

Ἀράχνη, ἡ θυγ. Ἰθμονος μεταμορφωθεῖσα εἰς ζῴδιον ὑπὸ Ἀθηνᾶς.
 Ἀραχωσία, ἡ ἐπαρχία Περσίας.
 Ἀράχωτος, δ' ποτ. κ. πόλις Περσίας.
 Ἀραψί, -αδος, δ' δ' κατ. Ἀραβίας.
 Ἀρά, ἡ πόλις Ἀχαΐας.
 Ἀράβη, ἡ πόλις Κελτικῆς Ἠέλας.
 Ἀράβης, δ' βασιλ. Ἀσσυρίων | Μηδός σατραπίης.
 Ἀράβιον, τὸ πόλις Πόντου.
 Ἀράβη, ἡ (κ. -έλα, αἰ) πόλις Κιλικίας.
 Ἀράβηλα, τὰ πόλις Ἀσσυρίων | κόμη Παλαιστίνης.
 Ἀράβηλος, δ' εἰς τῶν 50 μίλ. τοῦ Αἰγύπτ.
 Ἀράβιος, δ' ἐπιθ. Διός.
 Ἀράβις, -ιος, δ' = Ἀραβίς.
 Ἀραβόεις, οἱ μία τῶν ἀρχαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.
 Ἀρασίον ὄρος, τὸ ὄν. Καππαδοκίας.
 Ἀρασίος, δ' υἱ. Ἀπόλλωνος | υἱ. βασ. Μακ. Φιλίπ. Α' | ἀδελ. Φιλίπ. Β'.
 Ἀρασίς, -ίδος, ἡ νῆσος τῶν παραλίαν Λυκίας.
 Ἀραγῆλος, δ' υἱ. Ἀμύκλα, βασ. Σπάρτ.
 Ἀραγανδώνιον ὄρος, τὸ ὄν. Βιθυνίας.
 Ἀραγανδώνιος, δ' βασιλ. τῆς Ἰσπαν. Ταρρησσού.
 Ἀραγάντη, ἡ πόλις Ἰνδικῆς.
 Ἀραγέδαι, οἱ λα. Ἀραβίας.
 Ἀραγεία, ἡ θυγ. Ἀράστου | κ. δ.
 Ἀραγείος, δ' ὄν. διαφ. προσώπων.
 Ἀραγειφόντης, -ου, δ' ἐπιθ. Ἐρμοῦ.
 Ἀραγέλη, ἡ μία τῶν θυγ. τοῦ Θεσπιού.
 Ἀραγεννίς, -ίδος, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Ἀραγεννον, τὸ ἄκρ. Ἰωνίας | ἄκρ. Σικελίας.
 Ἀραγεννος, δ' υἱ. Λευκῶνος, ἀπόγ. Ἀδάμαντος.
 Ἀραγεννοῦσα, ἡ=Ἀραγινούσα.
 Ἀραγεντοῦσαν, τὸ πόλις Βαλγ. Γαλλ.
 Ἀραγέστης, δ' εἰς τῶν ἀνέμων, υἱ. Ἡὸς.
 Ἀραγῆς, -έως, δ' εἰς τῶν Κενταύρων.
 Ἀραγῆ, ἡ θυγ. Διός, κόρη τῶν Ἰππερβορ.
 Ἀραγῆς, -ου, δ' εἰς τῶν Κυκλωπῶν.
 Ἀραγίλα, ἡ πόλις Καρίας.
 Ἀραγίλειος, -ίδος, ἡ μὴ τοῦ Βρασιδ.
 Ἀραγίλος, ἡ πόλις Μακεδονίας.
 Ἀραγινούσα, ἡ πολίχνη ἐπὶ μὲς τῶν ἔπομ. νήσων.
 Ἀραγινούσαι, αἱ (κ. -οσαι) τρεῖς νῆσοι μεταξὺ Λαέου κ. Αἰολίδος.
 Ἀραγιόπη, ἡ θυγ. Νείλου, μή. Κέδμου | νύμφη.
 Ἀραγιόπιος χώρος, δ' μέρος τῆς Βοιωτίας.
 Ἀραγιός, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. τοῦ Αἰγύπτ.
 Ἀραγιπταί, οἱ ἔθνη Σκυθικόν.
 Ἀραγισσα, ἡ χωρ. Θεσσαλίας.
 Ἀραγῶλας, δ' = Ἀραγῆτος.
 Ἀραγολίς, -ίδος, ἡ ἐπαρχ. Πελοπον.
 Ἀραγοναῖται, οἱ δ' Ἰάπων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἦρως οἱ πλεονάσσαντες εἰς Κολχίδα εἴς Ἰαλκοῦ.
 Ἀραγός, δ' υἱ. Διός, βασ. Ἄργου | τὸ τέρας Ἄθ. πανόπτης | κ.δ.
 Ἀραγός, τὸ πρῶτ. Ἀραγῶ. | πόλις Ἀκαρ., Ἠπ., Θεσο. κ. δ.
 Ἀραγουρα, ἡ χωρ. Θεσσαλίας.
 Ἀραγυρῶν, δ' = Ἀραγεννος.
 Ἀραγυρῶν, ἡ πόλις κ. πηγή Ἀχαΐας.
 Ἀραγυρία, ἡ πόλις Τρωάδος.
 Ἀραγυρίππη, ἡ πόλις Ἰταλίας.
 Ἀραγυρότατος, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἀραγυρῶν ὄρος, τὸ ὄν. Ἰαπωνίας.
 Ἀραγυρῆ, ἡ πόλις Ἠλίδος.
 Ἀραγυρία, ἡ γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀργώ, -οῦς, ἡ τὸ πλοῖον τῶν Ἀργοναυτ. | κύων τοῦ Ἀκταίων. | κ. ἄ.
 Ἀργώος λιμήν, δ' λ. νῆσ. Αἰθαλίας.
 Ἀρδαλίδες, αἱ, καί
 Ἀρδαλιώτιδες, -ων, αἱ ἐπίθ. Μουσάν (βλ. Ἀρδαλος).
 Ἀρδαλος, δ' ἡ. Ἡφαίστου, διδάξας τὴν λατρ. τῶν Μουσ. ἐν Τροίῃ.
 Ἀρδανίς ἄκρα, ἡ ἄκρωτ. Λιθύης.
 Ἀρδέα, ἡ πόλ. Λατίου Ἰταλίας.
 Ἀρδέρικκος, ἡ κώμη Ἀσσυρ. | χωρ. Σουσιανῆς.
 Ἀρδησκος, δ' υἱ. Ὀκσεαυοῦ, ποτ. θεός.
 Ἀρδηττός, δ' λόφ. Ἀθ. παρὰ τὸν Ἰλίο.
 Ἀρδία, ἡ χῶ. Ἰλλυρίας.
 Ἀρδιαίος, δ' τύρ. Παμφυλίας.
 Ἀρδιον, τό δρ. Δαλματίας.
 Ἀρδουέννα, ἡ δάσ. Βελγ. Γαλλίας.
 Ἀρδύες, οἱ λα. Ἐλβετίας.
 Ἀρδύνιον, τό πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἀρδύς, -ου, δ' βασι. Λυδίας.
 Ἀρέδουσα, ἡ θυγ. Νηρέως | μία Ἐσπερίων | δν. πηγῶν καὶ πόλεων.
 Ἀρεία, ἡ θυγ. Κλεόχου, μῆ. Μιλήτου.
 Ἀρεία, Ἀρειοί, βλ. Ἀρία, Ἀριοί.
 Ἀρεία κρήνη, ἡ κρήνη παρὰ τὰς Θῆβ.
 Ἀρε(ι)οπαγίτης, δ' δικαστ. Ἀρ. Πάγ.
 Ἀρειος, δ' λόγιος ἐξ Ἀλεξανδρείας.
 Ἀρειος Πάγος, δ' λόφ. πρὸς Δ. Ἀθ.
 Ἀρειών, -ονος, δ' ἔπος Ἀδράστου.
 Ἀρελάται, αἱ (κ.-τον, τό) πόλ. Γαλλ.
 Ἀρείαις, δ' εἰς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθ.
 Ἀρετορίδης, δ' υἱ. Ἀρέστ., δ' ἄργος.
 Ἀρέστωρ, -ορος, δ' πα. Ἄργου τοῦ Παντόπου.
 Ἀρεταίος, δ' λατρ. ἐκ Καππαδοκίας.
 Ἀρέτας, -α, δ' βασι. Ἀραβίας.
 Ἀρετῶν, -ονος, δ' τῶν Τρώων τις.
 Ἀρέως, -έως, δ' βασι. Σπάρτης | κ. ἄ.
 Ἀρέων, δ' ποτ. Πελοίας.
 Ἀρεως (-ος) πεδῖον, τό τόπ. Ρώμης.
 Ἀρηγονίς, ἡ οὐζ. Ἄμπυκος, μῆ. Μόφου.
 Ἀρηιάς, ἡ (Βασιλεία) ἡ Ἀμαζῶν.
 Ἀρηίδου, δ' βασι. Βοιωτ. Ἀρνης | κ. ἄ.
 Ἀρηιλκος, δ' ἡγ. τῶν ἐν Τροίᾳ Βοιωτῶν | δν. Τρωός τις.
 Ἀρήνιος, δ' σατραπῆς Φρυγίας.
 Ἀρήιος, δ' υἱ. Βιάντος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.
 Ἀρήνη, ἡ θυγ. Οἰθάλου | πόλ. Ἡλιθ.
 Ἀρης, -εως (κ.-εος), δ' υἱ. Διός, θεός πολέμου.
 Ἀρης, -ητος, δ' φρούριον Εἰδοίας.
 Ἀρήτη, ἡ οὐζ. Ἀλκινόου | οὐζ. Διωνος ἐκ Σικελίας.
 Ἀρητιάδης, δ' υἱ. Ἄρως | δ Κύνος | δ Νίσος.
 Ἀρητιάς, -άδος, ἡ νῆσος Πόντου.
 Ἀρητας, δ' υἱ. Νεστόρος | υἱ. Πριάμου.
 Ἀρδημιος, δ' πρῶτος. Ἀθην. ἐν Ζελεΐᾳ.
 Ἀρία (κ.-εἰα), ἡ ἑπαρχία Ἀσίας.
 Ἀριαθίγης, δ' υἱ. Δαρ., ναύαρχ. Περσ.
 Ἀριάδνη, ἡ θυγ. Μίνως Κρήτ. | κ. ἄ.
 Ἀριατός, δ' σατραπ. Σάρδων, στρατ. Κύρου.
 Ἀριάκης, δ' στρατ. Καππαδοκίας.
 Ἀριαμῆτος, -οῦ, δ' υἱ. Δαρείου τοῦ Ἰτάκου.
 Ἀριανῆ, ἡ ἑπαρχία Ἀσίας.
 Ἀριανθίδης, δ' τῶν Βοιωτῶν τις.
 Ἀριανοί, οἱ κάτ. τῆς ἑπαρχ. Ἀριανῆς.
 Ἀριάντας, δ' βασι. Σκυθῶν.
 Ἀριαπέδης, -ου, δ' βασι. Σκυθῶν.
 Ἀριαρθέεια, ἡ πόλ. Καππαδοκίας.
 Ἀριαρθέης, δ' βασι. Καππαδ. | κ. ἄ.
 Ἀριαράμνης, δ' τῶν ἐπιστ. Περσῶν τις.
 Ἀριασπίαι, οἱ λα. Δραγγιανῆς ἐν Περσ.

Ἀριάσπη, ἡ πόλ. Δραγγιαν. ἐν Ἀσίᾳ.
 Ἀριάσσης, -ου, δ' υἱ. Ἀραξέφρου Μνήμονος.
 Ἀρίβαζος, δ' Ἐρκατός τις συνωμότης κατὰ Δαρείου τοῦ Ἰτάκου.
 Ἀριβατός, δ' βασιλ. Καππαδοκίας.
 Ἀριγασίον, τό πόλ. Ἰνδιῆς.
 Ἀρίγυτος, δ' Ἀθ. κίθαροπλός | κ. ἄ.
 Ἀριδαίος, δ' υἱ. Φιλίππου Μακεδ.
 Ἀριδωλῖς, -ιος, δ' τύραν. πόλ. Ἀλαδάνων ἐν Κερίᾳ.
 Ἀριζαντοί, οἱ λαοὶ Μήδων.
 Ἀρικία, ἡ πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.
 Ἀρικίνη, ἡ ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Ἀριμα, τὰ περὶ τὴν Κιλικίας.
 Ἀριμασποί, οἱ ἔθνος Σκυθικόν.
 Ἀριμένης, δ' = Ἀριαμένης.
 Ἀρίμινον, τό πόλ. Ὀμβρική ἐν Ἰταλ.
 Ἀρίμιος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Ἀρίμμος, δ' σατραπῆς Συρίας.
 Ἀρίμνης, δ' τῶν Πλαταιῶν τις.
 Ἀριμοί, οἱ μυθικὸς λαὸς Ἀσίας.
 Ἀριοβαρζάνης, -ου, δ' σατρ. Ἰωνίης κ. Φρυγίας | στρατηγός Δαρείου.
 Ἄριοι, οἱ οἱ κάτ. ἑπαρχ. Ἀρίας. | δν. Μήδων.
 Ἀριόμαρδος, δ' υἱὸς Δαρείου | ἐνομα διαφόρων Περσῶν στρατηγῶν.
 Ἄριος (-εἰος), δ' ποταμὸς Ἀσίας.
 Ἀριουσία, ἡ πόλ. κ. περὶ τὴν Χίου.
 Ἄρις, -ιος, δ' ποτ. Μεσοσητίας.
 Ἀρίσθη, ἡ οὐζ. Δαρδανίου | οὐζ. Πριάμου | δν. πόλεων.
 Ἄρισθος, δ' ποτ. Θράκης.
 Ἀριστάγγελος, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Κυρήνης.
 Ἀρισταγόρας, δ' τύρ. Μιλήτου | δν. ἄλλων τυράννων.
 Ἀρισταίνετος, δ' ἐπιστολογράφος.
 Ἀρισταῖον, τό πόλ. Λιθύης.
 Ἀρισταῖος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. | ἡγ. Κύπρ.
 Ἀρισταίχιος, δ' φίλος Φιλ. Μακεδ., ἐξ Ἡλείας.
 Ἀριστανδρος, δ' μάντις ἐκ Τελμισσοῦ | γλύπτης Πάριος.
 Ἀρισταρχος, δ' περίφ. Γραμμ. | ἄστρον. | κ. ἄ.
 Ἀρίστας, δ' υἱ. Πορθάουτος.
 Ἀρίστεας, δ' στρατ. Κορινθ. | ποιητῆς 8 αἰῶνος π. Χ.
 Ἀριστείδης, -ου, δ' στρατ. κ. πολιτ. τῶν Ἀθην., δ' δικαίος | κ. ἄ.
 Ἀριστείδης Αἴλιος, δ' ρήτωρ κ. σοφιστῆς ἐκ Βιθύν.
 Ἀριστερά, αἱ νῆσος παραλίω Ἀργολίδος.
 Ἀριστεύς, -έως, δ' ναύαρχ. Κορινθ. | κ. ἄ.
 Ἀριστίππος, δ' Θεσσαλός, τοῦ γέν. Ἀλευαδῶν | φιλόσοφ. Κυρηναῖος.
 Ἀριστίων, -ωνος, δ' ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
 Ἀριστόβουλος, δ' στρατ. Μ. Ἀλεξ. | βασι. Ἰουδαίας | κ. ἄ.
 Ἀριστογείτων, -ονος, δ' εἰς τῶν Τυραννοκτόνων ἐν Ἀθ. (βλ. Ἀρμόδιος) | κ. ἄ.
 Ἀριστογέννης, -ου, δ' στρατ. Ἀθην.
 Ἀριστοδήμη, ἡ μία τῶν θυγ. Πριάμου.
 Ἀριστόδημος, δ' ἀπόγ. Ἑρακλ. | βασι. Μεσοσητίας | κ. ἄ.
 Ἀριστόδοκος, δ' ῥόδιος ποιητ. | κ. ἄ.
 Ἀριστοκλείδας, -α, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Αἰγίνης.
 Ἀριστοκλής, -έους, δ' γλύπτης, στρατ., ρήτωρ, φιλόσοφ. κ. ἄ.
 Ἀριστοκράτης, -ου, δ' βασι. Ἀρκαδίας | στρατ. Ἀθην. | κ. ἄ.

Ἀριστόκριτος, δ' πα. Λυσάνδρου, Σπαρτιάτης.
 Ἀριστόκτρος, δ' βασι. Σαλαμ. Κύπρ.
 Ἀριστόλαος, δ' ζωγράφος Ἀθηναῖος.
 Ἀριστόλευς, δ' τῶν Θασιῶν τις.
 Ἀριστομάχη, ἡ μία τῶν θυγ. Πριάμου | ἀδελ. κ. οὐζ. τυρ. Συρακ.
 Ἀριστόμαχος, δ' υἱ. Ταλαοῦ | ἡγ. Ἑρακλειδῶν.
 Ἀριστομένης, -ου, δ' στρατ. Μεσοσητίας | ναύαρχ. Δαρείου | κ. ἄ.
 Ἀριστομήδης, -ου, δ' Θεσσαλός, στρατ. Δαρείου.
 Ἀριστόμητος, δ' ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
 Ἀριστονοῦται, οἱ πόλ. Ἀχαΐας.
 Ἀριστονίκη, ἡ ἱερεῖα Ἀπόλλωνος.
 Ἀριστόνικος, δ' ρήτ. κ. πολιτ. Ἀθηναῖος | τύρ. Μηθύμνης | κ. ἄ.
 Ἀριστόνοος, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου | κ. ἄ.
 Ἀριστόξενος, δ' φιλόσοφ. ἐκ Τάραντος | κ. ἄ.
 Ἄριστος, δ' ἱστοριογρ. Μ. Ἀλεξ. | κ. ἄ.
 Ἀριστοτέλης, -ου, δ' περίφ. Ἀθην. φιλόσοφ. | κ. ἄ.
 Ἀριστότιμος, δ' υἱ. Δημαρ., τύρ. Ἡλιθ.
 Ἀριστοφάνης, -ου, δ' δ' περίφ. κωμικός τῶν Ἀθηνῶν. | Γραμματ. Ἀλεξ. | κ. ἄ.
 Ἀριστόφαντος, δ' στρατ. Ἀκαρνανών.
 Ἀριστοφιλίδης, -ου, δ' ἡγεμῶν Τάραντος.
 Ἀριστόφιλος, δ' ἐπών. ἄρχων Ἀθην.
 Ἀριστοφῶν, -ώντος, δ' δν. Ἀθην. ζωγρ., ρήτ. κ. ἄ.
 Ἀριστυλλος, δ' φαῦλος ποιητ. ἐν Ἀθην. | κ. ἄ.
 Ἀρίτων, -ωνος, δ' βασι. Σπάρτης | κ. ἄ.
 Ἀριστύνμος, δ' ναύαρχ. Ἀθην. | βιβλιοθηκάρ. Ἀλεξανδρείας.
 Ἀρισφάνης, -ου, δ' Ἀθην. κίθαροπλός.
 Ἀρίφρων, -ονος, δ' κάπ. κ. ἀδελ. Περικλέους | κ. ἄ.
 Ἄριων, -ονος, δ' λυρικός ποιητ. ἐκ Μηθύμνης | κ. ἄ.
 Ἄρκοι, αἱ = Ἄρκη.
 Ἀρκαδία, ἡ χῶ. Ἑλλάδος ἐν Πελοπον.
 Ἀρκάς, -άδος, δ' υἱ. Διός, βασι. Ἀρκαδίας | κύων Ἀκταίωνος.
 Ἀρκασιδης, δ' υἱ. Ἀρκαδός, δ' Ἰάσος.
 Ἀρκέας, -ου, δ' Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος.
 Ἀρκεισιδής, -ου, δ' Λαέρτης, πα. Ὀδυσσεὺς (υἱ. τοῦ ἔπομ.).
 Ἀρκεῖσιος, δ' υἱ. Διός, πα. Λαέρτου, κάπ. Ὀδυσσεὺς.
 Ἀρκεσίλαος, δ' (κ.-λεως, κ.-λαος) στρατ. Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ | δν. ἄ βασι. Κυρήνης | φιλόσοφ. | κ. ἄ.
 Ἀρκεσίην, ἡ πόλ. Ἀμοργοῦ.
 Ἀρκευθος, δ' ποτ. Συρίας.
 Ἀρκεύς, -έως, δ' Πέρσης στρατηγός.
 Ἄρκη, ἡ θυγ. Θαύμαντος | πόλ. Φοινίκης.
 Ἀρκιρόεσσα, ἡ πόλ. Πόντου.
 Ἀρκοννησος, ἡ ἔρημος νῆσ. Αἰγ. Πελ | νῆσ. παραλ. Κετίας.
 Ἀρκεύς, -έως, δ' στρατ. Αἰγυπτίων.
 Ἀρκτινος, δ' ποιητῆς ἐκ Μιλήτου.
 Ἀρκτης, δ' εἰς τῶν Κενταύρων.
 Ἀρκοφόνος, δ' εἰς τῶν κυν. Ὀρίωνος.
 Ἀρκτων ὄρος, τό Μίτρας. Μυσίας.
 Ἄρκυα, ἡ κύων Ἀκταίωνος.
 Ἄρμα, -ατος, τό κώμη Βοιωτ., Ἄττ.
 Ἀρμαμίδης, -ου, δ' υἱὸς Δατίδος, στρατ. Περσῶν,

- Ἀρματίδης, -ου, δ' Θεοπεύς, πατήρ Διθυράμβου.
- Ἀρματούς, -οῦντος, ἡ πόλ. Τρῳάδος.
- Ἀρμένη, ἡ κεί. κ. λιμ. Παφλαγονίας.
- Ἀρμενία, ἡ χώρα τῆς Ἀσίας.
- Ἀρμένιον, τό πόλ. Θρῆσσαιας.
- Ἀρμένιον ὄρος, τό ὄρ. Ἀρμενίας, συνέχεια Ταύρου.
- Ἀρμίνα, τὰ πόλ. τῶν Παρθυαίων Ἀσ.
- Ἀρμίνιος, δ' στρατ. Γερμανῶν.
- Ἀρμυνη, -ου, δ' ἀπόγ. Κύρου, κ. πρό-καπ. Δαρείου τοῦ Ἰσάδου.
- Ἀρμόδιος, δ' φί. κ. συνωμ. Ἀριστογείτονος, τυραννοκτόνος.
- Ἀρμοζική, ἡ πόλ. Ἰθέριας.
- Ἀρμοκύδης, -ου, δ' τῶν Φωκίων τις.
- Ἀρμονία, ἡ σύζ. Κάδμου, θυγάτηρ Ἄρως κ. Ἀφροδίτης.
- Ἀρμονίαί, αἱ τόποι Ἀρκαδίας.
- Ἀρμονίδης, δ' τῶν Τρώων τις | μουσ.
- Ἀρμόσσα, τὰ πόλ. μεταξὺ Τίγρ. κ. Εὐφράτου.
- Ἄρνοι, αἱ πόλ. Χαλκιδικῆς.
- Ἄρνατος, δ' ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ | κ. ἄ.
- Ἄρνη, ἡ θυγ. Αἰόλου | ὄν. πόλεων.
- Ἄρνησσα, ἡ πόλ. Παιονίας.
- Ἄρνος, δ' ποτ. Ἐτρουρίας.
- Ἄρξατα, ἡ πόλ. Ἀρμενίας.
- Ἀροάνιος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
- Ἀρόεργοι, οἱ βλ. Ἀρούεργοι.
- Ἀροεύς, -έως, δ' ἐπιθ. Βάχχου.
- Ἀροή, ἡ ἀρχ. ὄν. πόλ. Πατρῶν.
- Ἀρούεργοι, οἱ λα. Γαλλίας.
- Ἀρούπεινον, τό πόλ. Ἰλλυρίας.
- Ἀρόπιον, τό χωρ. Μυσίας.
- Ἄρπαγιος, δ' στρατ. Δαρείου | κ. ἄ.
- Ἀρπαλεύς, -έως, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. τοῦ βασιλ. Ἀρκαδίας Λυκάονος.
- Ἀρπαλιών, -ωνος, δ' βοι., Παφλαγ. κ. ἄ.
- Ἄρπαλος, δ' στρατ. Μ. Ἀλεξ., ἡγεμὼν Βαθυλάωνος.
- Ἀρπαλύκεια, ἡ πόλ. Φρυγίας.
- Ἀρπαλύκη, ἡ θυγ. Κλυμένου κ. Ἐπικάστης.
- Ἄρπάλυκος, δ' υἱ. βασιλ. Ἀρκαδίας Λυκάονος | κ. ἄ.
- Ἄρπασος, δ' ποτ. Πόντου, Καρίας.
- Ἄρπινα, ἡ (κ. -ννα) θυγ. Ἄσωποδ | πόλ. Ἠλίδος.
- Ἄρπινα, τὰ πόλ. Δατίου.
- Ἄρπινα, ἡ βλ. Ἄρπινα.
- Ἀρποκράτης, -ους, δ' θεὸς Αἰγυπτίων.
- Ἀρπόδειξ, -ιος, δ' τῶν Σκυθῶν τις.
- Ἄρπυια, ἡ πόλ. Ἰλλυρίας | κύων Ἀκταίωτος.
- Ἄρπυιαί, αἱ τρεῖς θεαὶ τῆς ἀνεμοδεί-λης, Ἀελλώ, Ἐκυπέτη, κ. Ποδάργη.
- Ἀρπυρία, ἡ θυγ. Φινέως.
- Ἄρπυς, -ως, δ' μυθολ. ποτ. Πελοπον.
- Ἄρρα, ἡ πόλ. Ἰλλυρ. | πόλ. Συρίας.
- Ἄρραθια, ἡ = Ἄραθια.
- Ἄρρέσται, οἱ λαὸς Ἀσίας.
- Ἄρρητιον, τό πόλ. Ἐτρουρίας.
- Ἄρρητος, δ' εἰς τῶν υἱ. Πριάμου.
- Ἀρρηχοί, οἱ λα. παρὰ τὴν Μαιώτι. λιμν.
- Ἄρριανοί, οἱ (κ. -νά, τὰ) χώρα κ. λαὸς Θρακ. Χερσονήσου.
- Ἄρριανός, δ' φίλος κ. ιστοριογρ. | κ. ἄ.
- Ἄρριος, -ου, δ' ἀρχ. βορυφώρων Μ. Ἀλεξ.
- Ἄρριβαίος, δ' βασιλ. τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Δυγκηστῶν.
- Ἄρρυσος, δ' τῶν Μακεδόνων τις.
- Ἄρσα, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
- Ἄρσοκῆς, δ' Πέρσης στρατ. | βασιλ. Παρθῶν | κ. ἄ.
- Ἄρσακία, ἡ (κ. -κη) πρωτ. Μητιάς.
- Ἄρσομένης, -ους, δ' υἱ. Δαρείου τοῦ Ἰσάδου.
- Ἄρσομης, -ου, δ' πα. Ἰσάδου | υἱ. Δαρείου | υἱ. Ἀρταξέρξου | βασιλ. Ἄρμεν. | κ. ἄ.
- Ἄρσην, -ενος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας
- Ἄρσηνη, ἡ λίμνη Ἀρμενίας.
- Ἄρσης, -ου, δ' υἱ. Ἀρταξέρξου.
- Ἄρσινὴ, ἡ ὄν. πολλῶν γυν. κ. πόλεων
- Ἄρσινόφτης Νομός, δ' Νομ. Αἰγύπτου.
- Ἄρσινος, δ' ἡγεμὼν Τενέδου.
- Ἄρσίτης, -ου, δ' σατράπης Περσῶν.
- Ἄρταβαζάνης, δ' υἱ. Δαρ. Ἰσάδου.
- Ἄρταβάζης, -ου, δ' υἱ. Τιγράτου, βασιλ. Ἀρμενίας.
- Ἄρτάβαζος, δ' ἡγεμ. Παρθῶν | Πέρσης σατράπης.
- Ἄρτάβανος, δ' θεὸς Σέρξου | βασιλ. Παρθῶν | κ. ἄ.
- Ἄρταβάτης, δ' Πέρσης, πα. Φαρναζάδου.
- Ἄρταβροί, οἱ ἔθνος Ἰσπανικῶν.
- Ἄρτάγειρα, τὰ (ἡ) πόλ. Ἄφρικ | φρούριον Ἀρμενίας.
- Ἄρταγέρσης, δ' στρατ. Ἀρταξέρξου.
- Ἄρταγιγάρα, ἡ πόλ. Ἀρμενίας.
- Ἄρτάεζος, δ' (κ. -οζος) φίλος Κύρου.
- Ἄρταζώστρη, ἡ θυγ. Δαρείου, σύζ. Μαρδονίου.
- Ἄρταίος, δ' τῶν Περσῶν τις | ἀρχ. ὄν. Περσῶν.
- Ἄρτακόνη, ἡ πρωτ. Ἄρτας.
- Ἄρτακόμα, ἡ σύζ. Πτολεμαίου.
- Ἄρτακόμας, δ' σατρ. Μεγ. Φρυγίας.
- Ἄρτάκονα, τὰ (κ. Ἀρτακόνα κ. Ἀρτακούαν) πόλ. τῶν Παρθῶν.
- Ἄρτάκη, ἡ ἀρχ. Κυζίκου | πόλ. κ. λιμ. Κυζίκου.
- Ἄρτακνήνη χώρα, ἡ παρὰ τὴν Ἀρθλια.
- Ἄρτακία, ἡ ὄν. πηγῶν ἐν Κυζίκῳ κ. ἄ.
- Ἄρτάμης, δ' στρατ. Περσῶν.
- Ἄρταμις, ἡ = Ἄρτεμις.
- Ἄρτάνης, -ου, δ' ἀδελ. Δαρείου | βασιλ. Ἀρμενίας | κ. ἄ.
- Ἄρτάτατα, τὰ πρωτ. μεγάλ. Ἀρμενίας.
- Ἄρταξέρξης, δ' ὄν. 3 βασιλ. Περσῶν.
- Ἄρταξίος, δ' σατρ. κ. βασιλ. Ἀρμενίας.
- Ἄρταπάτας, -α, δ' εὐνοχῶς Κύρου.
- Ἄρτας, -α, δ' ἰαπυγίος τις.
- Ἄρτακτής, -ου, δ' ἡγεμὼν Σηστοῦ.
- Ἄρταφέρνης, -ους, δ' ἀδελ. Δαρ. | ἀνεψ. Δαρ. κ. συστράτ. Δατίδος | κ. ἄ.
- Ἄρταχαίης, -ου, δ' υἱ. Ἀρταίου, στρατηγῶ Ἰνδῶν.
- Ἄρτεμβάρης, δ' στρατ. Περσῶν | ἐπιθ. Μηδῶν.
- Ἄρτεμίδωρος, δ' ἑφέσ. γεωγράφ. | κ. ἄ.
- Ἄρτεμις, -ίδος, ἡ ἡ θεά, θυγ. Διὸς κ. Διότητος.
- Ἄρτεμισία, ἡ βασίλ. Καρίας, θυγ. Λυδάμιδος, εἴς Ἀλικαρν. | σύζυγ. Μαυσώλου.
- Ἄρτεμισία, τὰ ἄορ. Ἄρτεμ. ἐν Δελφοῖς.
- Ἄρτεμισίον, τό ὄν. διαφ. ἀκρωτ. κ. νῶν (Ἄρτεμίδος).
- Ἄρτεμίτα, ἡ πόλ. Βαθυλ. | νήσος.
- Ἄρτεμίχη, ἡ θυγ. Κλινίου μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ Ἀπόλλ. εἰς πτηνόν.
- Ἄρτέμων, -ωνος, δ' κακὸς λυρ. ποιητῆς | ἔμπορος.
- Ἄρτίμας, -α, δ' Πέρσης σατρ. Λυδίας.
- Ἄρτίμασσα, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης παρὰ Σκύθαις.
- Ἄρτις, ἡ ἡ ὑστερον Λέβεδος.
- Ἄρτίσκος, δ' ποτ. Θράκης ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσῶν.
- Ἄρτόντης, δ' υἱ. Μαρδονίου | κ. ἄ.
- Ἄροτύχος, -ου, δ' Πέρσης σατρ. | κ. ἄ.
- Ἄροτύχης, -ου, δ' γαμβρὸς Δαρείου.
- Ἄροτύδιος, δ' στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ἰσάδου.
- Ἄρούλας, -α, δ' πα. Ἀριστομένου.
- Ἄρτιμνησος, ἡ πόλ. Λυκίας.
- Ἄρτίνης, -ου, δ' βασιλ. Μήδων.
- Ἄρτυνία λίμνη, ἡ παρὰ τὴν Κύζικον.
- Ἄρτυντης, δ' στρατηγὸς τῶν Πακτύων ἐπὶ Σέρξου.
- Ἄρτυσιώνη, ἡ θυγ. Κύρ. σύζ. Δαρείου.
- Ἄρτύσιος, δ' υἱ. Ἀρταβάνου, ἡγεμὼν Γανδαρίων.
- Ἄρτύκις, -ου, δ' βασιλ. τῶν Ἰθέρων.
- Ἄρτωνις, ἡ θυγ. Ἀρταβάζου, σύζ. Εὐμένους.
- Ἄρτώριος, δ' ἰατρὸς Αἰγύπτου, ἐκ Σμύρνης.
- Ἄρουάνδης, δ' Πέρσης σατρ. Αἰγύπτου ἐπὶ Καμβύσου.
- Ἄρούβας, -αντος, δ' εἰς τῶν ἐπιστ. Φοινίκων ἐκ Σιδωνος.
- Ἄρούβας, -ου, δ' = Ἀρούμβας.
- Ἀρούνης, -ιος, δ' θυγ. βασιλ. Λυδίας Ἀλυάττου.
- Ἄρुकάνδα, τὰ πόλ. Λυκίας.
- Ἀρούμαγδος, δ' ποτ. Κιλικίας.
- Ἀρούμβας, -ου, δ' βασιλ. Ηπείρου, θεὸς τῆς μη. Μεγ. Ἀλεξ. Ὀλυμπιάδος.
- Ἀρούμιον, τό ὄρος Ἀχαΐας.
- Ἀρούπη, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
- Ἀρούσης, δ' υἱὸς Ὀλοφένου.
- Ἄρυτος, δ' Πυθαγόρειος τις.
- Ἀρχάγαθος, δ' υἱ. τυράνν. Συρακ.
- Ἀρχαοκλήους, δ' πόλ. Ἄρτας.
- Ἀρχαγόρας, -ου, δ' λοχαγὸς τις ἐκ Ἀργῶν | κ. ἄ.
- Ἀρχαίοπολις, -εως, ἡ πόλ. Κολχίδος
- Ἀρχανδρος, δ' υἱ. Ἀχαιοῦ, γαμβρὸς Ἄνασθ.
- Ἀρχάνδρου πόλις, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
- Ἀρχεάνασσα, ἡ ἑταῖρα τις ἐκ Κολοφῶνος.
- Ἀρχεβάτης, -ου, δ' υἱ. βασιλ. Ἀρκαδ. Λυκάονος.
- Ἀρχέβιος, δ' εἰς τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἰατρῶν.
- Ἀρχέβουλος, δ' Θηβαῖος ποιητῆς.
- Ἀρχέδημος, δ' δημαγωγὸς ἐν Ἀθηναῖς | φιλόσοφος | κ. ἄ.
- Ἀρχεδίκη, ἡ μία τῶν 50 θυγ. Θεοπετοῦ | κ. ἄ.
- Ἀρχέδικος, δ' υἱ. Ἡρακλ. | κωμ. ποιητ.
- Ἀρχελαῖς, -ίδος, ἡ πόλ. Παλαιστίνης | πόλ. Καππαδοκίας.
- Ἀρχελοοί, οἱ φίλοι τῆς τῶν Σικυωνίων.
- Ἀρχέλαος, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου | υἱ. Περδίκκα | βασιλ. Σπάρ. | κ. ἄ.
- Ἀρχέλοχος, δ' υἱὸς Ἀντήνορος ἐκ Τροίας.
- Ἀρχέμαχος, δ' υἱ. Ἡρακλέους | υἱ. Πριάμου | κ. ἄ.
- Ἀρχέμαχος, δ' υἱ. Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδικῆς.
- Ἀρχεπέτολιος, δ' υἱ. Ἰφίτου, ἡγεμὸς Ἐκτορος | κ. ἄ.
- Ἀρχεστρατος, δ' Ἀοκρὸς τις | στρατ. Ἀθην. | ποι. ἐκ Γέλας | κ. ἄ.
- Ἀρχέτιμος, δ' στρατ. Κορινθ. | συγγραφεὺς ἐκ Συρακουσῶν.
- Ἀρχηγέτης, -ου, δ' ἐπιθ. Ἀσκληπιοῦ | ἐπιθ. Ἀπόλλωνος | κ. ἄ.
- Ἀρχία, ἡ θυγ. Ἐκμανῶν, ἀδελ. Ἰνάχου.
- Ἀρχίας, -ου, δ' ἀπόγ. Ἡρακλ. | ἐπὶ ὄν. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις | Θηβαῖος πολέμαρχος | τραγ. ποιητῆς | κ. ἄ.

Ἀρχιδίος, ὁ ἱατρός τις | Γραμματ.,
 υἱ. Πτολεμαίου | κ.δ.
 Ἀρχιδάμος, ὁ δν. πολλῶν βασιλ. Σπάρ.
 Ἀρχιδημιδης, -ου, δ' ἐπών. ἄρχων
 ἐν Ἀθήναις.
 Ἀρχιδίκη, ἡ Ἀιγυπτία ἑταίρα.
 Ἀρχιλόχος, δ' περιφ. λυρικός ποιη-
 τὴς ἐκ Πάρου | κ.δ.
 Ἀρχιμήδης, -ους, δ' περιφ. Μαθημα-
 τ. | φιλόσ. ἐκ Τράλλων | κ.δ.
 Ἀρχινός, δ' πα. Μυρωνίου, σύγγρ.
 Θρασυδούλου | τύρ. Ἄργους | κ.δ.
 Ἀρχιππος, δ' ἐπών. ἄρχ. Ἄθ. | κωμ.
 ποιητὴς | κ.δ.
 Ἀρχιτέλης, -ους, δ' υἱὸς Ἀχαιοῦ
 | πα. Εὐνόμου | κ.δ.
 Ἀρχύτας, -ου, δ' Πυθαγόρ. φιλόσ.
 | Ἐφορος Σπάρτης | κ.δ.
 Ἀρχωνίδης, δ' τύρ. ἐκ Σικελ. | κ.δ.
 Ἀσά, αἱ χωρ. Κορινθίας | χωρ. Θράκ.
 Ἀσαίτης, δ' εἰς τῶν υἱ. Λυκάονος.
 Ἀσαιοί, οἱ ἔθνος Σκυθῶν.
 Ἀσανδρος, δ' ἡγεμὼν Βοσπόρου |
 σατραπῆς Λυδίας.
 Ἀσοβλοῖ, δ' εἰς τῶν Κενταύρων |
 εἰς τῶν κυνῶν Ἀκταίωνος.
 Ἀσβύται, οἱ λαὸς Ἀφρικῆς.
 Ἀσβύτος, ἡ πόλις Θεσσαλίας.
 Ἀσδρούβας, -α (κ. -ου) δν. στρα-
 τηγῶν τῆς Καρχηδόνας.
 Ἀσέα, ἡ κόμη Ἀρκαδίας.
 Ἄσα, ἡ θυγ. Ὠκεανοῦ | ἐπιθ. Ἀθη-
 νῆς | κ.δ.
 Ἀσία, ἡ ἡμεγάλη Ἠπειρος τῆς Ἀσίας.
 Ἀσιόδης, δ' υἱ. Ἀσίου, δ' Ἀδάμας.
 Ἀσίας, -ου, δ' υἱ. Κότυος, βασιλ. Λυδίας.
 Ἀσιδάτης, -ου, δ' τῶν Περσῶν τις.
 Ἀσινάτης κόλπος, δ' ὁ Μεσογην. κόλ-
 πος (ἡ τῆς Κορώνης).
 Ἀσίναρος, δ' ποτ. Σικελίας.
 Ἀσίνη, ἡ δν. διαφ. πόλις Πελοπ., Ἀρ-
 γολ., Λακων., Μεσσηνίας.
 Ἀσιος, δ' ἀδελ. Ἐκάδης, Φρῦξ | κ.δ.
 Ἀσκα (ἡ Ἀσκῶ), ἡ πόλις Ἀραβίας.
 Ἀσκάλωπος, δ' βασιλ. Μινύων | υἱὸς
 Ἀχέροντος.
 Ἀσκάλος, δ' στρατ. τεθ. βασιλ. Λυ-
 δίας Ἰθρῖσας τὴν ἔπομ. πόλιν.
 Ἀσκόλων, υἱος, ἡ πόλις Συρίας.
 Ἀσκανία, ἡ πόλις Φρυγίας | νήσος
 τῶν Σποράδων.
 Ἀσκανία λίμνη, ἡ Φρυγίας, Βιθυνίας.
 Ἀσκάνας, δ' εἰς τῶν υἱ. Πριάμου
 | υἱ. Διναίου | κ.δ.
 Ἀσκληπάδης, -ου, δ' υἱ. Ἀσκληπ., ὁ
 Μαχῶν || ἐν τῷ πληθ., μεγάλη
 οἰκογένεια ἱατρῶν | κ.δ.
 Ἀσκληπιεῖον, τό ναὸς Ἀσκληπιτοῦ.
 Ἀσκληπιόδωρος, δ' γλύπτῆς κ.ζωγρ.
 | στρατ. Μ. Ἄλεξ. | κ.δ.
 Ἀσκληπιός, δ' υἱ. Ἀπόλλ., πα. Ἰα-
 τρικής, θεοποιηθεῖς.
 Ἀσκληπιῶ πέτρα, ἡ βράχος ἐν τῷ
 Ἴσθμῳ Κορίνθου.
 Ἀσκλον, τὰ (κ. Ἀσκουλον) δν. δύο
 πόλ. Ἰταλίας.
 Ἀσκόδ, δ' εἰς τῶν Γιγάντων.
 Ἀσκρα, ἡ (κ. -η) κώ. Βοιωτ., πα-
 τρίς Ἡσιόδου.
 Ἀσκη, ἡ νύμφη, εἰς τῆς Ὀποσιδ.
 ἐγέννησε τὸν Ἴθρ. τῆς προηγ. κώ.
 Ἀσκώνδας, δ' δν. παγκρατιστοῦ.
 Ἀσμίρανα ὄρη, τὰ ὄρος τῆς Σηρικῆς.
 Ἀσμίρανα χώρα (ἡ πόλις), ἡ πόλις
 καὶ περιοχὴ Σηρικῆς.
 Ἀσμουρνα, ἡ πόλις Ἰρκανίας.
 Ἄσος, ἡ πόλις Κρήτης.

Ἄσπα, ἡ πόλις τῶν Πάρθων.
 Ἄσπαβῶτα πόλις, ἡ πόλις Σκυθῶν.
 Ἄσπαδανα, τὰ πόλις Περσίας.
 Ἄσπαδίνης, δ' τῶν Περσῶν τις.
 Ἄσπαδης, ἡ πόλις Ἰνδιῶν.
 Ἄσπαλάθεια, ἡ πόλις Ταφίων.
 Ἄσπαλαθίς, ἡ νῆσ. παραλ. Λυκίας.
 Ἄσπασία, ἡ σύθ. Περικλ. | κ.δ.
 Ἄσπασιοί, οἱ ἔθν. Ἰνδιῶν.
 Ἄσπενδος, ἡ πόλις Παμφυλίας.
 Ἄσπις, -ίδος, ἡ = Ἀκρόννησος |
 δν. πόλις κ. ὄρ. Ἀφρικῆς.
 Ἄσπληδῶν, -όνος, ἡ πόλις Βοιωτ.
 Ἄσπαρδηγόν (κ. -ρηγόν) ὄρος, τό
 ὄρ. πληθ. Περγάμου.
 Ἄσπουργιανοί, οἱ λα. παρὰ τὴν
 Μαίωτιν λίμνην.
 Ἄσσο, ἡ πόλις Μακεδονίας.
 Ἄσσογέτης, δ' ἡγεμὼν Ἰνδιῶν.
 Ἄσσανοί (κ. -ηνοί), οἱ ἔθν. Ἰνδιῶν.
 Ἄσσοράκος, δ' πάππος Ἀγχιόου.
 Ἄσσηρα, τὰ πόλις Χαλκιδικῆς.
 Ἄσσησία, ἡ ἐπιθ. Ἀθηνᾶς.
 Ἄσσηρός, ἡ πόλις Ἰωνίας παρὰ τὴν
 Μίλητον.
 Ἄσσίναρος, δ' ὄρ. Ἀσίναρος.
 Ἄσσοσ, ἡ πόλις Τρωάδος.
 Ἄσσυρία, ἡ ἐπαρχία Ἀσίας.
 Ἄσσωριον, τό πόλις Σικελίας.
 Ἄσσωρόν, τό ὄρ. Σάμου.
 Ἄστα, ἡ πόλις Σικελ. | πόλις Ἰσπαν.
 Ἄσταβηνοί, οἱ λα. Περσίας.
 Ἄσταβόρος, δ' ποτ. Αἰθιοπίας.
 Ἄσται, οἱ λα. Θράκης.
 Ἄστακηνοί, οἱ λα. Βακτριανῆς.
 Ἄστακος, δ' υἱ. Ποσειδ. | κ.δ.
 Ἄστακος, ἡ (κ. -κός) πόλις Ἀκαρν.
 | ποτ. Βιβ.
 Ἄσάπους, δ' ποτ. Αἰθιοπίας.
 Ἀσάρτη, ἡ θεὰ Συρ., Φοιν., ἀντίστ.
 Ἀσροδίτης (κ. Ἀρτέμ., Ἀθην.).
 Ἀσάσπης, -ου, δ' Πέρσης στρατ.
 Ἀστέας, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Τάραντος.
 Ἀστεῖος, δ' ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις.
 Ἀστελέδη, ἡ πόλις Λυδίας.
 Ἀστερία, ἡ Τιτανίς, Δαναΐς | κ.δ.
 Ἀστερίον, τό πόλις Θεσσαλ. Μαγνησ.
 Ἀστερίος, δ' ὁ Μινώταυρος | εἰς τῶν
 Ἀργοναυτῶν | κ.δ.
 Ἀστερίς, -ίδος, ἡ = Ἀστερία.
 Ἀστερλίον, υἱος, δ' βασιλ. Κρήτ. | κ.δ.
 Ἀστερόδεια, ἡ νύμφ. | μῆ. Ἀφύρτου.
 Ἀστεροπαῖος, δ' υἱ. Παλάγοντος,
 ἀρχηγὸς Παίωνων ἐν Τροίᾳ.
 Ἀστερόπεια, ἡ θυγ. βασιλ. Φωκ. Δη-
 ὄνος | κ.δ.
 Ἀστερόπη, ἡ θυγ. Κεβρήνος.
 Ἀστερος, δ' = Ἀστερίων.
 Ἀστερουσία, ἡ ὄρ. Κρήτης | ἀποικ.
 Κρητῶν ἐν Καυκάσῳ.
 Ἀστήρ, -έρος, δ' τοσότης εἰς Ἀμ-
 φιπόλεως.
 Ἀστούριοι, οἱ ἔθν. Ταρρακων. Ἰσπαν.
 Ἀστράβος, δ' ἡρώς Σπάρτης.
 Ἀστραία, ἡ θυγ. Διὸς καὶ Θέμιδος
 | θυγ. Μίνωος.
 Ἀστραίος, δ' εἰς τῶν Τιτάνων | ποτ.
 Θράκης.
 Ἀστρατεία, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Ἀστροάρχη, ἡ ὄρ. Ἀσάρτη.
 Ἀστυάγης, -ους, δ' βασιλ. Μηδίας,
 πάππος Κύρου.
 Ἀστυάλαος, δ' τῶν Τρώων τις.
 Ἀστυάσσα, ἡ θεράπεινα Ἐλένης.
 Ἀστυάναξ, -ακτος, δ' υἱ. Ἐκτορ. | κ.δ.
 Ἀστυβίης, δ' υἱ. Ἡρακλέους.
 Ἀστυγένοσ, δ' νόθος υἱ. Πριάμου.

Ἀστυδάμεια, ἡ θυγ. βασιλ. Δολέπων,
 μῆ. Τληπολέμου | κ.δ.
 Ἀστυδάμας, -αντος, δ' τραγ. ποι.,
 μαθ. Ἰσοκράτους.
 Ἀστυκράτεια, ἡ θυγ. Ἀμφιον. κ. Νιδῶ.
 Ἀστυλόος, δ' ὄλυμπιον. ἐκ Κρότ. | κ.δ.
 Ἀστυμάχος, δ' τῶν Πλαταιέων τις.
 Ἀστυνόμη, ἡ θυγ. Χρύσου | θυγ.
 Νιδῶς | κ.δ.
 Ἀστυνόμος, δ' υἱ. Πριάμου | κ.δ.
 Ἀστυνόσ, δ' υἱ. Φαέθοντος | κ.δ.
 Ἀστυόχεια, ἡ = Ἀστυόχη.
 Ἀστυόχη, ἡ θυγ. Ἀκτορος | κ.δ.
 Ἀστυόχος, δ' υἱ. Διόλου, βασιλ. Λι-
 κίων νήσων.
 Ἀστυπάλαια, ἡ θυγ. Φοίνικος | νῆσ.,
 ἄρχ. κ.δ.
 Ἀστυπαλαῖος, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἀστυπυλός, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Ἀστυρα, τὰ δν. πόλις Μυσίας | κ.δ.
 Ἀστυρηνή, ἡ (κ. -ία) ἐπιθ. Ἀρτέμ.
 Ἀσυχίς, -ιος, δ' βασιλ. Αἰγύπτου.
 Ἀσφαλιός, δ' (κ. -άλιος) ἐπιθ.
 Ποσειδῶνος.
 Ἀσφαλιώνων, υἱος, δ' θεράπων Μενελ.
 Ἀσφαλίτις, -ίδος, ἡ (ἐνν. λίμνη) =
 ἡ Νεκρὰ Θάλασσα.
 Ἀσχειον, τό πόλις Ἀχαΐας.
 Ἀσωνίδης, δ' Αἰγυπτίης Ναύαρχος.
 Ἀσωπία, ἡ περιοχὴ περὶ τὴν Σικυώνα.
 Ἀσωπίδης, οὐ, δ' υἱ. Ἡρακλέους.
 Ἀσώπιοι, οἱ κάτ. τῆς περὶ τὸν Ἀ-
 σωπῶν χώρας.
 Ἀσώπιος, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Ἀσωπύλος, -ίδος, ἡ θυγ. Ἀσωποῦ | κ.δ.
 Ἀσώπιχος, δ' Ὀλυμπιον. εἰς Ὀρχομανοῦ.
 Ἀσωπόδωρος, δ' στρατ. Ἀθην. | κ.δ.
 Ἀσωπόλαος, δ' τῶν Πλαταιέων τις.
 Ἀσωπός, δ' υἱ. Ὠκεανοῦ | δν. διαφ. ποτ.
 Ἀσωπός, ἡ πόλις Λακωνίας.
 Ἀταβύριον, τό (κ. Ἀτάβυρις, -ιος,
 ἡ) ὄρ. Ρόδου | πόλις Συρίας.
 Ἀταβύριος, δ' ἐπιθ. Διὸς.
 Ἀταΐα, ἡ πόλις Λακωνικῆς.
 Ἀταλάντη, ἡ θυγ. Ἰάσου κ.δ. | δν.
 νῆσ. κ. πόλις.
 Ἀταξ, -αγος, δ' ποτ. Γαλλίας.
 Ἀτάραντες, οἱ ἔθνος Αἰθῶν.
 Ἀτάρβος, -αντος, δ' στρατ. Καρχηδ.
 Ἀτάρβης, -ιος, δ' τῶν Ἀθην. τις.
 Ἀτάρβησις, -ου, ἡ πόλις Αἰγύπτου.
 Ἀτάρωγας, -ίδος, ἡ θεὰ τῶν Σύρων.
 Ἀταρνεύς, -έως, δ' πόλις κ. χῶ. Αἰο-
 λίδος.
 Ἀταφουνοί, οἱ λα. Ἀραβίας.
 Ἀτέας, δ' βασιλ. Σκυθῶν ἐν Ταυρίδ.
 Ἀτέλλα, ἡ πόλις Καμπανίας.
 Ἀτέριον, δ' πόλις Καμπανίας.
 Ἀτερνον, τό πόλις Ἰταλίας.
 Ἀτερνος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Ἄτη, ἡ θυγ. Διὸς κ. Ἐριός.
 Ἀτήνη (κ. -νία), ἡ δῆμ. Ἀττικῆς.
 Ἄτης λόφος, δ' λόφος Τροίας.
 Ἀτηνίος, δ' ποτ. Ραιτικῆς.
 Ἄττις, -ίδος, ἡ θυγ. Κραναοῦ.
 Ἀτιζύης, δ' Πέρσης σατραπῆς.
 Ἄτίλιος, δ' δν. διαφ. ἔπος. Ρωμαίων.
 Ἄτιντάνες, οἱ λα. Ἠπειρώ.
 Ἄτιντανίον, ἡ χῶ. τῶν Ἀτιντάνων.
 Ἄτλαντεία, ἡ ἐμαδρῶς, οὐξ. Δαναοῦ.
 Ἄτλαντες, οἱ ἔθνος Ἀφρικῆς.
 Ἄτλαντίος, δ' υἱ. Ἐρμοῦ κ. Ἀφροδ.
 Ἄτλαντίς, -ίδος, ἡ νῆσ. Ὠκεανοῦ.
 Ἄτλας, -αντος, δ' υἱ. Ἰαπετοῦ, Τι-
 τάν | δν. διαφ. ὄρεων, ποταμῶν.
 Ἄτλίτης, -ου, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτ.
 Ἄτοσσα, ἡ ἀδελ. κ. οὐξ. Καμβόσου.

Ἀτουατικοί, οἱ λα. Βελγ. Γαλλίας.
 Ἀτουρία, ἡ ἐπαρχ. Ἀουρία.
 Ἀτουρικός, -ιος, δ' ποτ. Γαλλίας.
 Ἄτραι, αἱ(ι. Ἄτρα, τὰ) πόλ. Μεσοπ.
 Ἄτραμῖται, οἱ ἔθν. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἀτραμύτειον, τό βλ. Ἀδραμύτειον.
 Ἄτρας, -ακος, δ' ποτ. κ. πόλ. Ἰσσοαλίας.
 Ἀτρεβάτοι, οἱ λα. Γαλλίας.
 Ἀτρείδης, -ου, δ' υἱ. Ἀτρέως.
 Ἀτρείων, -ωνος, δ' = Ἀτρείδης.
 Ἀτρεσιδίας, δ' τῶν Ἀρκάδων τις.
 Ἀτρέως, -έως, δ' υἱ. Πέλοπος, βασι. Μυκηθῶν.
 Ἀτρόμητος, δ' πα. ρήτ. Διοχίνου.
 Ἄτρομος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Στρατον.
 Ἀτροπατηνὴ, ἡ τὸ δόρ. τριημ. Μήθιας.
 Ἀτροπάτης, -ου, δ' σατρ. Μήθιας.
 Ἄτροπος, ἡ μία τῶν τριῶν Μοιρῶν.
 Ἄτρων, -ώνος, δ' υἱ. τοῦ Κύκλ. Ἄργου.
 Ἄτταγίνος, δ' υἱ. Φρόνωνος, Θηβαίος.
 Ἄττάλεια, ἡ πόλ. Λυδίας | πόλ. Παμφυλίας.
 Ἄττάλης, -ου, δ' υἱ. βασι. Ἰνδῶν Καδυάτου.
 Ἄτταλις, -ίδος, ἡ φυλὴ Ἀττικῆς.
 Ἄτταλος, δ' ἄν. διαφ. Μακεδ. στρατ. | ἄν. βασιλ. Περσίου | κ. ἄ.
 Ἄττάλυδα, τὰ πόλ. Λυδίας.
 Ἄττάσιοι, οἱ φυ. Μασσαγοτῶν.
 Ἄττεα, ἡ πόλ. Τρωάδος.
 Ἄττις, δ' = Ἄττις.
 Ἀττική, ἡ ἐπαρχία Ἑλλάδος.
 Ἀττικίων, -ώνος, δ' κομικ. ὑποκορ.
 Ἀττικός, δ' ἄν. ἐπισ. Ρωμ. | ἔθνικόν τοῦ Ἀττικῆ.
 Ἀττικωνικός, ἡ, ὄν. κώμ. ἀντὶ Ἀττικός.
 Ἄττις, -εως, (κ. -ίδος), δ' (κ. Ἄτ(τ)υς) υἱ. Καλαοῦ ἐκ Φρυγίας.
 Ἀτύμιος, δ' υἱ. Διός, ἀδελφ. Μένωνος | κ. ἄ.
 Ἄτυς, -υος, δ' = Ἄττις | υἱ. Κροφίου | κ. ἄ.
 Αὔαθα, τὰ χωρ. Ἀραβίας.
 Αὔαινος, δ' κώμ. ἄν. πλαστόν.
 Αὔαθα, τὰ = Αὔαθα.
 Αὔαρικόν, τό πόλ. Γαλλίας.
 Αὔας, δ' Αὔας.
 Αὔασις, δ' = Ὀασίς.
 Αὔαρος, δ' βασι. Ὀροσηθῶν.
 Αὔγαιος, δ' = Αὔγαιος.
 Αὔγαια, ἡ = Αὔγη.
 Αὔγαια, αἱ πόλ. Λακων., Δοκρ.
 Αὔγαιος, δ' υἱ. Φόρβαντος, βασι. Ἡλιθ.
 Αὔγη, ἡ θυγ. Ἄλσειθ, ἐκ Τεγέας.
 Αὔγηιάδης, δ' υἱ. Αὔγαιου.
 Αὔγιστο, τὰ θασίς κ. πόλ. Λιβύης.
 Αὔγούστα, ἡ ἄν. διαφ. πόλεων.
 Αὔγουστος, δ' ἄν. Ρωμ. Ἄντοκρ.
 Αὔδατα, ἡ μία τῶν οὐζ. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνο.
 Αὔεινίαν, -ώνος, ἡ πόλ. Γαλλίας.
 Αὔθητανοί, οἱ λα. Ταρρακῶν Ἰσπαν.
 Αὔλαι, αἱ πόλ. κ. λιμ. Κιλικίας.
 Αὔλαιος τεύχος, τό πόλ. Θρακίας.
 Αὔλαρικοί, οἱ λα. Κελτικῆς Γαλλίας.
 Αὔλις, -ίδος, ἡ πόλ. κ. λιμ. Εὐβοίας.
 Αὔλοκρήνη, ἡ θέσις τῆς Φρυγίας.
 Αὔλος, δ' ἄν. διαφ. Ρωμαίων.
 Αὔλων, -ώνος, δ' πόλ. Ἡλιδοῦ, Μεσο., Χαλκιδικῆς Χερσονήσου | κ. ἄ.
 Αὔλωνία, ἡ βλ. Καυλωνία.
 Αὔλωνιος, δ' ἐπίθ. Ἀσκληπιότ.
 Αὔσησις, ἡ θεὰ τῆς Εὐφορίας.
 Αὔξιμον, τό βλ. Αὔξιμον.
 Αὔξουμη, ἡ πόλ. Διθιοπίας.

Αὔξουμις, ἡ = Αὔξουμη.
 Αὔξουμον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Αὔξω, -οος, ἡ μία τῶν Χαρίτων.
 Αὔρανα, ἡ πόλ. Πετραίας Ἀραβίας.
 Αὔρας, δ' ποτ. Μοισίας.
 Αὔρη, ἡ θυγ. Δέλιαντος κ. Περιβοίας.
 Αὔρουκοί, οἱ λαός Ἰταλίας.
 Αὔροφ, δ' ποτ. Ἐπυρουτίας.
 Αὔσεες (κ. Αὔσεις), οἱ ἔθνος Λιβύης.
 Αὔοκιοί, οἱ ἔθνος Ἀκυϊτανίας.
 Αὔσωνες, οἱ κάτ. τῆς Ἀθωνίας.
 Αὔσονία, ἡ χώρα Ἰταλίας.
 Αὔσονιεύς, -έως, δ' = Αὔσων.
 Αὔσωνιοί, οἱ = Αὔσωνες.
 Αὔστανης, -ους, δ' τῶν Περσῶν τις.
 Αὔσχοισι (κ. -ἴται) οἱ λα. Ἀφρικῆς.
 Αὔσων, -ονος, δ' υἱ. Ὀδυσ. κ. Κίρκης | κάτ. Ἀθωνίας.
 Αὔταριδίται, οἱ λαός Ἰλλυρίας.
 Αὔτεσιων, -ώνος, δ' υἱ. Τισαμενοῦ.
 Αὔτόδωρος, δ' Γραμματ. ἐκ Κύμης.
 Αὔτοκάνης, ὄρος, τό ἄκρ. Αἰολίδος.
 Αὔτοκλής, δ' στρατ. Ἀθηνῶν | κ. ἄ.
 Αὔτοκράτης, -ους, δ' κώμ. ποιητῆς.
 Αὔτολάλα, ἡ πόλ. Ἀφρικῆς.
 Αὔτόλαος, δ' υἱ. Ἀρκάδος.
 Αὔτολόων, -οντος, δ' στρατ. Κροτωνιατῶν.
 Αὔτόλυκος, δ' υἱός Ἐρμού, πάππος Ὀδυσσεῶς | κ. ἄ.
 Αὔτόμαλα, τὰ (κ. Αὔτομάλακα) πόλ. Λιβύης.
 Αὔτομάτη, ἡ μία τῶν 50 Δαναίδων.
 Αὔτομέδουσα, ἡ θυγ. Ἀλκαθόου.
 Αὔτομέδων, -οντος, δ' ἡνίοχος Ἀχιλλέως | κ. ἄ.
 Αὔτομένης, -ους, δ' Ἀθηναίος, πατήρ Ἀριγνώτου.
 Αὔτομόλοι, οἱ λαός Αἰθιοπίας.
 Αὔτονόη, ἡ θυγ. Νηφρώς, Κάδμου κ. ἄ.
 Αὔτόνοος, δ' εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλ. | Τρώς | κ. ἄ.
 Αὔτοοδένης, -ους, δ' ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
 Αὔτόφρονος, δ' ἀρχ. Θηθεῶν ἐν Τροίᾳ.
 Αὔτοφραδότης, -ου, δ' Πέρσης σατρ.
 Αὔτοχαρίδης, δ' τῶν Σπαρτιατῶν τις.
 Αὔτοχθονες, οἱ ἐπών. Ἀθηναίων.
 Αὔφιδηνα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Αὔφιδιος, δ' (κ. Αὔφιδος) ποτ. Ἰταλ.
 Αὔφιος, -ίδος, δ' ποτ. Λατίου ἐν Ἰταλ.
 Αὔχάται, οἱ ἔθνος Σκυθικόν.
 Ἄφαια, ἡ θεότης Αἰγίνης.
 Ἄφακη, ἡ πόλ. Λιβύης.
 Ἄφακτις, -ίδος, ἡ ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
 Ἄφάνναι, αἱ χωρ. Σικελίας.
 Ἄφαρεύς, -έως, δ' υἱ. Περιτέρους | κ. ἄ.
 Ἄφαρητιάδα, οἱ (κ. -ἴδοι) οἱ δύο υἱοὶ Ἀφαρέως (Λυγαρέος κ. Ἰδας).
 Ἄφειδης, -αντος, δ' υἱ. Ἀρκάδος, ἡγεμὼν Τεγέας | κ. ἄ.
 Ἄφέται, αἱ ἄκρ. κ. λ. Μαγνησίας.
 Ἄφειών, -ώνος, δ' τῶν Ἀθην. τις.
 Ἄφδίτης νομός, δ' νομός τῆς Κάτω Αἰγύπτου.
 Ἄφδόνιος, δ' ρήτωρ κ. σοφιστής.
 Ἄφιδνα, ἡ (κ. Ἀφιδναί, αἱ) δῆμος Ἀττικῆς.
 Ἄφνειον, τό πόλ. Φρυγίας.
 Ἄφνειός, δ' ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως.
 Ἄφνίτις, -ίδος, ἡ ἄλλως λεγομένη Δασκυλιτῆς λιμνῆ.
 Ἄφόρμιον, τό χωρ. παρά τας Θεσπιὰς.
 Ἄφράνιος, δ' ἄν. διαφ. Ρωμαίων.
 Ἄφρική, ἡ ἡ ἐπὶ Ρωμαίων Λιβύη.
 Ἄφροδισία, ἡ κώμη Λακωνίας.
 Ἀφροδισια, τὰ ἄκρα Ἀφροδίτης.

Ἄφροδισιάς, -άδος, ἡ πόλ. Φρυγίας, Καρίας | κ. ἄ.
 Ἀφροδισιον, τό πόλ. Κύπρου | ἄκρ. Ἰσπανίας | κ. ἄ.
 Ἀφροδίτη, ἡ θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος.
 Ἀφροδίτης πόλις, ἡ ἄν. διαφ. πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἄφυτις, -ιος, ἡ πόλ. Παλλήνης.
 Ἀχαιοί, ἡ ἐπίθ. Δήμητρος.
 Ἀχαιοί, ἡ ἐπαρχία Πελοπον. | ἡ δὴ Ἑλλάς | ἄν. πόλεων.
 Ἀχαιοί, αἱ βράχοι Σάμου.
 Ἀχαιοκάρως, δ' μάντις Βοσπορανῶν.
 Ἀχαιμένης, -ους, δ' βασι. Πελοίας, πάππ. Καμβύσου | κ. ἄ.
 Ἀχαιμενίδαι, οἱ ἀπόγ. Ἀχαιμένων.
 Ἀχαιοί, οἱ ἐπὶ Ὀμήρου, οἱ Ἑλληνας | οἱ κάτ. Φθιώτιδος | ἔθνος Εὐξ. Πόντου.
 Ἀχαιοί, δ' ἀπόγ. Ἑλληνας, γενάρχης Ἀχαιῶν | τραγ. ποιητῆς.
 Ἀχαιοὶν λιμῆν, δ' λιμῆν Τροίας.
 Ἀχαιορακα, τὰ πόλ. Φρυγίας.
 Ἀχαρδέος, δ' ποτ. Καυκάσου.
 Ἀχαρναί, αἱ κώμη κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
 Ἀχαρνεύς, -έως, δ' ἄν. τῶν Ἀχαρνῶν | ἄν. ἀθλητῶν.
 Ἀχάτης, -ου, δ' ποτ. Μήθιας, Σικελίας | κ. ἄ.
 Ἀχελωίς, -ίδος, ἡ ἡ τοῦ Ἀχελφού | Ἀχελωίδες, αἱ ἐπίθ. Σιερῆνων | ἄν. διαφ. πόλεων.
 Ἀχελώσις, δ' (κ. -λῶσιος) υἱ. Ὀκεανοῦ | ἄν. διαφ. ποταμῶν.
 Ἀχέραι, αἱ βλ. Ἀχέρραι.
 Ἀχερδοῦς, -οὔντος, δ' δῆ. Ἄττ.
 Ἀχερόντι(ε)ος, ο, ὄν. ἔ τοῦ Ἀχέρωντος.
 Ἀχέρωντις, -ίδος, δ' ποτ. Βρετανίας.
 Ἀχερουσιάς, -άδος, ἡ (κ. -σίς, κ. -σία) λι. Ἄβου | λι. Ἡπ., Καμπαν. | χωρ. Βιβ.
 Ἀχέρραι, αἱ πόλ. Γαλλ., Ἰταλίας.
 Ἀχέρων, -οντος, δ' ποτ. Ἄβου | ἄν. διαφ. ποταμῶν.
 Ἀχιλλεία νῆσος, ἡ εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβειου.
 Ἀχιλλείον, τό (κ. -ήιον) τό ἡρόν Ἀχιλ. ἐν Σιγαίᾳ | χωρ. ἐπὶ τῆς βορ. ὀχθῆς Κίμμιρ. Βοσπόρου.
 Ἀχιλλείος δρόμος, δ' ἀμύθητος ἔκτασις παρά τὰς ἐκβ. Ηορυσθένοους.
 Ἀχιλλείος λιμῆν, δ' λι. Λακωνίας.
 Ἀχιλλεύς, -έως, δ' (κ. -ιλεύς) ὁ παρφ. ἥρωσ, υἱ. Πηλέως κ. Θέτιδος.
 Ἀχναί, αἱ χωρ. Βοιωτ., Θεσσαλ.
 Ἀχολα, ἡ (κ. Ἀχόλλα) πόλ. Ἀφρικῆς.
 Ἀχροδίνη, ἡ περιοχὴ πόλ. Συρακ.
 Ἀχροδοῦς, -οὔντος, δ' δῆ. Ἀττικῆς.
 Ἀψευδής, -οὔς, ἡ μία τῶν Ἰηρηθίων.
 Ἀψεφίων, -ονος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις.
 Ἀψίλοι, οἱ Σκυθικὸν ἔθνος.
 Ἀψίνδιοι, οἱ λα. Θρακίας.
 Ἀψινδος, ἡ πόλ. Θρακίας.
 Ἀψινδος, δ' ποτ. Θρακίας.
 Ἀψορος, δ' νῆσ. κ. πόλ., βλ. Ἀψυρτίδες.
 Ἄψος, δ' ποτ. Ἰλλυρίας.
 Ἀψύνδιοι, Ἀψυνδος, βλ. Ἀψινθ-
 Ἀψυρτίδες νῆσοι, αἱ δύο νῆσοι Ἀδριατικοῦ πελάγους.
 Ἀψυρτος, δ' υἱ. Αἰήτου, ἀδελ. Μῆθ.
 Ἄψος, δ' (κ. Ἄψος κ. Ἄψος) ποτ. Ἰλλυρίας (κ. Αἴας).

B

Βαρά, δ (κ. Βάρα) θώς Φοινίκων.
 Βασράρης, δ' πάλ. Βαβυλωνίας.
 Βαβαί, αί (κ. Βάββαί) πάλ. Λιθύης.
 Βαβάνομον, τὰ πάλ. Πόντου.
 Βάβρος, -αντος, δ' πάλ. Διολλίδος.
 Βάβριος, -ου, δ (κ. Βάβριος) μυ-
 θογράφος.
 Βαβύλας, -α, δ' (κ. -λάς, -ᾶ) 'Ἐπί-
 σκοπος Ἀντιοχείας.
 Βαβύλη, ἡ πάλ. Ὁβυσσῶν.
 Βαβυλών, -ῶνος, ἡ πρωτ. Βαβυλώ-
 νος | πάλ. Αἰγύπτου.
 Βαβυλωνία, ἡ ἐπαρχία Ἀσίας.
 Βαβύρτας, -α, δ' τῶν Μεσογηνίων εἰς.
 Βάβυς, -υος, δ' πα. φιλοσ. Φερεικῶ-
 δου | κ. ἄ.
 Βαδυτάκη, ἡ πάλ. Περσίας.
 Βαγα, ἡ πάλ. Νομηδίας.
 Βαγοδα(ο)νία, ἡ χῶ. Καππαδοκίας.
 Βαγαί, αί' φρούρ. Σογδιανῆς.
 Βάγα, αί' πάλ. Λυδίας.
 Βαγαίος, δ' ἀβελ. Φερραβάζου.
 Βάγας, -α, δ' Παφλαγόνιος.
 Βάγεια, ἡ (κ. Βαγία) ἀμπ. Καρμαν.
 Βάγινα, ἡ χῶρ. Ἀρμενίας.
 Βάγισαρα, τὰ χῶ. ἰχθυοφάγων.
 Βαγίστανα, τὰ (κ. -άνη, ἡ) πάλ. Μῆθ.
 Βαγιτόνη, δ' Βαβυλωνίας εἰς.
 Βαγίστανον, τό δρ. Μῆθιας.
 Βαγρόδας, δ' ποτ. Ἀφρικής.
 Βαγρουανδηνή, ἡ χῶ. Ἀσίας.
 Βαγῶας, -α ἢ -ου, δ' δν. ἐνούχων
 καὶ στρατ.
 Βαδαίς, -ίδος, ἡ πάλ. Ἀραβίας.
 Βαδάκη, ἡ πάλ. Σουσιανῆς.
 Βαδάρα, ἡ πάλ. Καρμανίας.
 Βαδάς, -ᾶ, δ' ποτ. Συρίας.
 Βαδάτιον, τό πάλ. Ταυρ. Χερσον.
 Βάδαυσα, τὰ πάλ. Μεσοποτ.
 Βάδεις πόλις, ἡ πάλ. Εὐθ. Ἀρμενίας.
 Βαδισσός, ἡ πάλ. Καρίας.
 Βάδις, ἡ πάλ. Βρετανίας.
 Βάδις, δ' χῶρ. Καρμανίας.
 Βάδρης, δ' τῶν Περσῶν εἰς.
 Βάζιρα, τὰ πάλ. Ἰνδικῆς.
 Βαδέια, ἡ πάλ. Ἰσπανίας.
 Βάθπιος, δ' πα. Ἀφασίανος, Ἀθην.
 Βάθος, τό τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ.
 Βαθυκλῆς, δ' εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήν.
 Βαθύλαος, δ' τῶν Πυθαγορείων εἰς.
 Βάθυλλος, δ' ἑποκορ. τοῦ Βαθυκλῆς.
 Βαθύς, -ύος, δ' δν. διαφ. ποτ.
 Βαθύς λιμὴν, δ' χῶρ. Βοιωτίας.
 Βάδων, -ῶνος, δ' δν. ποιητοῦ.
 Βαία, ἡ δρ. Κεφαλληνίας.
 Βαίαι, αί (κ. Βαίαι) πάλ. Καρμανίας.
 Βαίαικη, ἡ πάλ. Χαόνιας.
 Βαίβαι, αί' πολλήνη Καρίας.
 Βαικοῦλα, τὰ (κ. Βαίκυλα) πάλ. Ἰσπ.
 Βαίος, δ' (κ. Βαίος) κυβερν. πλοίου
 Ὀδυσεύς.
 Βαίταρα, ἡ πάλ. Κελτ. Γαλιτίας.
 Βαίταρος, -οντος, δ' χῶρ. Παλ-
 Βαίτερα, ἡ βλ. Βαίταρα.
 Βαίτικη, ἡ ἐπαρχία Ἰσπανίας.
 Βαίτιον, τό πάλ. Μακεδονίας.
 Βαίτικ, -ιος, δ' ποτ. Ἰσπανίας.
 Βαίτορας, ἡ χῶ. τῆς Βαίτικῆς Ἰσπ.
 Βακάριος, -α, δ' ποτ. πληθ. Κάρχηθ.
 Βάκις, -ίδος, δ' δν. διαφ. μαντιῶν.
 Βακκατοί, οἱ λα. Ἰσπανίας.
 Βάκτρα, τὰ πρωτ. Βακτριανῆς.
 Βακτρία, ἡ (κ. Βακτριανή) ἐπαρχία
 Περσίας

Βάκτρος, δ' ποτ. Περσίας.
 Βάκχειον, τό (κ. -εἶον) να. Βάκχου
 | χῶρ. Λέσου.
 Βακχιδάει, οἱ ἀπόγ. τοῦ Βάκχιδος.
 Βακχίς, -ίδος, ἡ δν. εἰταίρας | δν. κώμης.
 Βάκχης, -ίδος, δ' βασιλ. ἀπόγ. Ἑρακλ.
 Βάκχος, δ' βλ. Διόνυσος.
 Βακχυλίδης, δ' λαυρ. ποιητ. | κ. ἄ.
 Βάλα, ἡ πάλ. Γαλιλαίας.
 Βάλαγρος, δ (κ. Βάλακρος) στρατ.
 Μ. Ἀλεξάνδρου.
 Βαλανάγραι, αί' πάλ. Κυρηναϊκῆς.
 Βαλαναία, ἡ (κ. -νέα, κ. νεαί) πάλ.
 Συρίας κ. Φοινίκης.
 Βάλαρα, τὰ πάλ. Ἰνδικῆς.
 Βαλαροί, οἱ λα. νῆσ. Κύρνου.
 Βάλας, δ' ἐπάν. βασιλ. Συρ. Ἀλεξάνδρου.
 Βαλθίνος, δ' αὐτοκρ. Ρώμης.
 Βάλθος, δ' αὐτοκρ. Ρώμης.
 Βάλθος, δ' Ρωμ. στρατηγός.
 Βάλθουρα, τὰ πάλ. Λυκίας.
 Βαλεαρίδες, αί (κ. -λιαρίδες) δύο
 νῆσ. Μεσογείου θαλάσσης.
 Βάλιος, δ' εἰς τῶν ἱππων Ἀχιλλέως.
 Βάλις, ἡ πάλ. Κυρηναϊκῆς.
 Βάλισσος, δ' ποτ. Μεσοποταμίας.
 Βάλκεια, ἡ πάλ. Προποντιδος.
 Βάλλα, ἡ βλ. Βάλα.
 Βάλλοθα, τὰ πάλ. Μεσοποταμίας.
 Βάλοιον, τό πάλ. Μακεδονίας.
 Βάλτη, ἡ (κ. Βάλστη) μῆ. Ἐπιμανίδου.
 Βαλύρα, ἡ ποτ. Μεσογίας.
 Βάμβας, δ' βασιλ. Ἰνδικῆς.
 Βαμβόκη, ἡ πάλ. Συρίας.
 Βάνος, δ' εἰς τῶν 50 κυνῶν Ἀκταίωνος.
 Βάντεια, ἡ (κ. -ία) πάλ. Ἰταλίας.
 Βάρασα, ἡ πάλ. Μεγ. Ἀρμενίας.
 Βάρατα, ἡ (κ. -ττα) πάλ. Λυκαονίας.
 Βαρβάριον, τό ἀκρωτ. Δουσιτανίας.
 Βαρβαρισσός, ἡ φρούρ. Συρίας.
 Βάργασα, τὰ πάλ. Καρίας.
 Βάργος, δ' ποτ. Θράκης.
 Βαργούσιοι, οἱ λα. Ἰσπανίας.
 Βαργύλια, τὰ (κ. Βάργυλα) πάλ. Καρ.
 Βάργυλος, δ' σύντ. σφ. Βαλλεροφόντου.
 Βαρδύλης, -ου, δ (κ. Βάρδυλ(λ)ις, -ιος)
 βασιλ. Ἰλλυριῶν.
 Βαρήτιον, τό χῶρ. παραλ. Ἀδρ. θαλάσ.
 Βάριον, τό πάλ. Ἰταλ. Ἀπουλίας.
 Βάρις, -εως, ἡ πάλ. Ἰταλ. κ. ἄ.
 Βάρκας, δ' Καρχηθ. πτόγ. Ἀννίβα.
 Βαρκέτις, -ίδος, ἡ θυγ. Λευκάνορος.
 Βάρκη, ἡ πάλ. Ἄφρ. Βακτριανῆς.
 Βάρρων, -ῶνος, δ' βλ. Οὐάρρων.
 Βαρσημίος, δ (κ. -ήνιος) βασιλ. Ἀττη-
 νῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ.
 Βαρσίνη, ἡ θυγ. Δαρ. ἡ Ἀρταβάζου.
 Βαρύγαζα, τὰ πάλ. Γεθρωσίας.
 Βασίς, δ' Ἀρκάδ. Ἠλείος.
 Βασίλεια, ἡ ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
 Βασιλεύς, -έως, δ' ἐπίθ. Ποσ. ἐν Τροίᾳ.
 Βασιληίδης, δ' πα. Ἡροδότου.
 Βασιλίς, -ίδος, ἡ ἐπίθ. Ἀφροδ. | χῶρ.
 Ἀρκαδίας.
 Βασιλώ, -οῦς, ἡ θυγ. φιλοσ. Ἀριστίπ.
 Βάσσοι, αί' χῶρ. Ἀρκαδίας.
 Βασσάκης, δ' Πέρσης ἡγ. Θρακῶν.
 Βασσορεύς, -έως, δ' ἐπίθ. Βάκχου.
 Βασσορίδες, αί' = Βάκχαι.
 Βασσιανός, δ' δν. αὐτοκρ. Ἠλιογαθά.
 Βασσίδαι, οἱ οἰκογ. Αἰγύνης.
 Βάσσοος, δ' δν. ἐπιστ. Ρωμαίων.
 Βαστάρναι, αί' ἔθνος Γερμανικόν.
 Βαστηκανοί, οἱ ἔθνος Ἰσπανικόν.
 Βάτα, τὰ (κ. -τά) πάλ. κ. λιμ. ἄσιατ.
 Σαρματίας.
 Βατοβάκης, -ου, δ' ἱερεὺς Κυβέλης.

Βατοβοί, οἱ ἔθνος Γερμανικόν.
 Βάταλος, δ' κακοήθης ἀλλήτης.
 Βατανέαι, αί' χῶρ. Συρίας.
 Βάτεικ, ἡ μία τῶν Ναϊάδων, μῆ. Τυν-
 . θάρου | μῆ. Ἴλου | κ. ἄ.
 Βατή, ἡ δῆμος Ἀττικῆς.
 Βατίαι, αί' πάλ. Ἡπειρ. | χῶρ. Ἰταλίας.
 Βατίαια, ἡ λόφος παρὰ τὴν Τροίαν.
 Βατίς, -ίδος, ἡ ἀδελφ. Ἐπικουρού.
 Βάτναι, αί' πάλ. πληθ. Εὐφράτου.
 Βατροχάρτα, ἡ πάλ. Βαβυλωνίας.
 Βατράχη, ἡ πάλ. Σαρματίας.
 Βάτραχος, δ' λι. κ. πάλ. Μαρμαρικῆς.
 Βαττάκης, δ' βλ. Βατοβάκης.
 Βαττιάδης, δ' ἀπόγ. Βάττου.
 Βάττος, δ' δν. διαφ. βασιλ. Κυρήν. | κ. ἄ.
 Βάτων, -ῶνος, δ' ἡνίοχος Ἀδράστου |
 ἴστρον, ρῆτ. ποι. κ. ἄ.
 Βαυβῶ, -οῦς, ἡ τροφός Ἀθηναίων.
 Βαυλοί, οἱ χῶρ. Καρμανίας.
 Βαύμοι, οἱ πάλ. Μεσοποταμίας.
 Βαυφάρας, δ' ποτ. Μακεδονίας.
 ΒΞελυκλέων, -ῶνος, δ' πλαστόν δν.
 εἰς βίβρος Κλέωνος.
 Βέβρουκες, οἱ λα. Βιθυν. | λα. Γαλλίας.
 Βεβρόκη, ἡ μία τῶν Δαναίδων.
 Βεβροκία, ἡ χῶ. τῶν Βεβρόκων.
 Βέβρινα, ἡ νῆσ. τοῦ Σαρμανοῦ | βλ.
 Βελεμίνα.
 Βέλιαι, οἱ (κ. Βέλιαι) ἔθνος Γαλλίας.
 Βελεμίνα, ἡ (κ. Βέλιμινα) κώ. Λακων.
 Βελέριον, τό ἀκρωτ. Βρετανίας.
 Βέλεσιος, -υος, δ' μάντις Βαβυλωνίας.
 Βέλις, -ιος, δ' θεός Ἑλλίου παρὰ Γα-
 λάταις καὶ Ἰλλυριοῖς.
 Βελιστήκη, ἡ γυνή Ὀλυμπίου. ἢ
 Μακεδονίας.
 Βελιών, -ῶνος, δ' ποτ. Ἰσπανίας.
 Βέλλερος, δ' ἡγ. Κορινθίων (βλ. Βελ-
 λεροφόντης).
 Βελλεροφόντης, -ου, δ (κ. -φών, -ῶν-
 τος) Ἰππύνοος ἀπόγ. Σισύφου.
 Βελλοῦκοι, οἱ ἔθνος Βελγικόν.
 Βέλιμα, ἡ βλ. Βελεμίνα.
 Βελμινάτις, -ίδος, ἡ ἡ περὶ τὴν Βέλ-
 μινα χώρα τῆς Λακωνίας.
 Βελονοπέλις, δ' διαβ. τοκογλ. Ἀθην.
 Βέμβινα, ἡ (κ. -νος) κώ. Ἀργολίδος.
 Βένδεια, ἡ = Βένδοις.
 Βενδιδεια, ἡ δ' ἐορτή Ἀρτέμιδος.
 Βενδιδειον, τό ναός τῆς Βένδοδος.
 Βένδος, -ίδος, ἡ ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Βενεθεντός, ἡ (κ. Βενεουέντων)
 πάλ. Ἰταλίας, κτίσμα Διομήδους.
 Βενθεοικύμη, ἡ θυγ. Ποσ. κ. Ἄμφιτρ.
 Βέννα, ἡ πάλ. Θράκης.
 Βεργέπολις, ἡ χῶρ. Ἀδθηριτῶν.
 Βέργη, ἡ πάλ. Θράκης, Γερμανίας.
 Βέργιον, τό πάλ. Γερμανίας.
 Βέργιον, τό πάλ. Ἰταλίας.
 Βεργούλη, ἡ μεσόγ. πάλ. Θράκης.
 Βεργούνδιος ἄρθ. Βερεκύντιος.
 Βερεκύντις, οἱ (κ. -κύνται) Φρύγ. ἔθν.
 Βερεκύντια, ἡ ἐπίθ. Κυβέλης | πάλ.
 κ. χῶ. περὶ τό δρ. Βερεκύντων.
 Βερεκύντιος, α, ον' δ' οἰκῶν περὶ τό
 δρ. Βερεκύντων.
 Βερεκύντιος, δ' ὄρος Φρυγίας.
 Βερενίκη, ἡ (ἀντι Φερηνική) θυγ. κ.
 οὐς. διαφ. Πτολεμαίων | δν. πόλεων.
 Βερενικίς, -ίδος, ἡ πάλ. τῆς ἐν Ἡ-
 πείρῳ Χερσονήσου.
 Βέρης, -ήτος, δ' υἱ. Μακεδόνας.
 Βέρης, -ήτος, ἡ πάλ. Θράκης.
 Βέρμιον, τό ὄρος Μακεδονίας.
 Βερόνη, ἡ θυγ. Ἀφροδ. κ. Ἀδωνίδος,
 οὐς. Βάκχου | = Βερόια.

Βέροια, ή (κ. -ροια, κ. Βερόη) πόλ.
Μακεδ. | πόλ. Συρία | κ.δ.
Βέρτικον, τό όρος Μακεδονίας.
Βέσθικος, ή νήσος Προποντίδος.
Βεσούβιον, τό (κ. Βέσβιον, κ. Ού-
εσοΐον) όρος Ίταλίας.
Βέσσοι, οί (κ. Βεσοί, Βησοί) λαός
Θρακίας.
Βεύη, ή πόλις Μακεδονίας.
Ρεϋος, ό ποτ. Μακεδονίας.
Βέχειρες, οί Σκυθικόν έθνος.
Βήγεις, -εως, ή πόλ. Ίλλυρίας.
Βήλος, ό θεός Βαβυλ. | κ.δ.
Βήνακος λίμνη ή λίμνη Γαλλίας.
Βήνη, ή πόλ. Κρήτης.
Βήρις, -ιος, ό ποτ. Πόντου.
Βηριάδης, ό βασιλεύς Πόντου.
Βηρία(σ)μιος, ό υί. αυτοκρ. Αύρηλιου.
Βήρος, ό αυτοκράτωρ Ρώμης.
Βηρυτός, ή πόλ. Φοινίκης.
Βήρωνες, οί λαός Κελτιβήρων.
Βηρωσός, ό (κ. Βήρ-) Ιερεύς Βήλου.
Βήσα, ή (κ. Βήσσα) πόλ. Ασκήδος
| δήμος Αττικής.
Βησοί, οί = Βέσσοι.
Βήσοος, ό σατραπής Βακτρίας.
Βητίων, -ωνος, ό σύντροφος Βίωνος.
Βήχις, -εως, ή ή πρόην Μέτλης.
Βια, ή θυγ. Τίτανος Πάλλαντος και
Στυχός, αδελφή Κράτους κ. Νίκης.
Βιαντιάδης, ό υί. Βιάντος; Ταλαός.
Βιάνωρ, -ορος, ό Κένταυρος | κ.δ.
Βιαρκεύς, -έως, ό έπίθ. Βάχχου.
Βιας, -αντος, ό εις τών 7 Σοφών |
υίός Πριάμου | κ.δ.
Βιβλίνη, ή χώρα Θρακίας.
Βιβλις, -ιδος, ή πηγή πληθ. Μιλήτου.
Βιδερις, -εως, ή πόλ. Ίνδιων.
Βιδος, ή πόλ. Σικελίας.
Βιεννος, ή πόλ. Κρήτης.
Βιζύη, ή πόλ. Θρακίας.
Βιζώνη, ή πόλ. Μοισίας.
Βιδυνία, ή έπαρχία Μ. Ασίας.
Βιδύνιον, τό πόλ. Βιθυνίας.
Βιδυνοί, οί κάτοικοι της Βιθυνίας.
Βιδυνοί, ό υί. Διός και Τιτανίδος
Θρακίας.
Βιδυς, -υος, ό σύντροφος του βασι-
Λυσίμαχου | κ.δ.
Βιλιότιχη, ή έρωμένη του βασι. Πτο-
λεμαίου.
Βιλλασος, ό ποτ. Βιθυνίας.
Βιργύλιος, ό βλ. Ούργύλιος.
Βίσα, ή πόλ. Θρακίας.
Βισάλται, οί έθνος Θρακικόν.
Βισάλτης, ό κάτ. Βισαλίτας | Αβυ-
θηνός τις.
Βισαλία, ή τμήμα Μακεδονίας.
Βισάνθη, ή πόλ. Θρακίας.
Βισουργίς, -ιδος, ό ποτ. άνω Γερμαν.
Βιστονες, οί έθνος Θρακικόν.
Βιστονία, ή χθ. Βιστόνων εν Θρακία.
Βιστονίς, -ιδος, ή έν. ύμψης | έν.
λίμνης εν Θρακία.
Βιστων, -ωνος, ό γανάρη. Βιστόνων.
Βιστωνίς, ή βλ. Βιστονίς.
Βιτάλη, ή Πυθαγόρ. τις θυγ. Δαμοϋς.
Βίτος, ό έν. σοφιστοδ.
Βιτούριγες, οί έθνος Γαλλίας | κ.δ.
Βίτων, -ωνος, ό υί. Κυδίπτης, αδελ.
Κλεόδοτος | κ. δ.
Βίων, -ωνος, ό ποτ. εκ Σμύρνης | έπι-
ών. άρχ. Αθην. | φίλος. | κ. δ.
Βλαβάνδρος, ή πόλ. Μεγ. Φρυγίας.
Βλάσκων, -ωνος, ή (κ. -ών) νήσ. τών
Γαλλικών παραλλών.
Βλάστο, ή μή. Έπιμανίδου.

Β. αζζος, ή πόλ. Φρυγίας.
Βλεμ(μ)ίνα: βλ. Βελεμίνα.
Βλεμ(μ)ιες, οί έθνος Αιθιοπίας.
Βλεπατος, ό τραπέζιτης εν Αθήναις.
Βλεψιάδαι, οί απόγ. του Βλεψίου.
Βλεψίας, ό παραδότης τις.
Βλήρα, ή πόλ. Έστρουρίας.
Βλησίων: πόλ. Κορινθίας.
Βλύων, -ωνος, ό πα. Έρακλαίτου.
Βοάγριος, ό ποτ. Ασκήδος.
Βοάκτης, -ου, ό ποτ. Λιγυρίας.
Βοαμίλλας, -α, ό στρατ. Καρχηδον.
Βοάωνεια, ή πόλ. Ίταλίας.
Βόγος, ό βασι. τών Μαυρουσίων.
Βοηδρόμια, τά έορτή εν Αθήναις.
Βοηδρόμιος, ό έπίθ. Απόλλωνος.
Βόηδος, ό έν. ποι., γλύπτου.
Βοία ή (κ. Βοιαί) πόλ. Λακωνίας.
Βοϊανόν, τό πόλ. Ίταλίας.
Βοίθη, ή πόλ. Θεσσαλ. | κ. δ.
Βοιθίς λίμνη, ή λίμνη Θεσσαλίας.
Βοινώα, ή = Οινόη.
Βοίοι, οί (κ. Βοιοί, κ. Βόιοι) έθν. Γαλλ.
Βοϊόν, τό (κ. Βοϊον, κ. Βόϊον) πόλ.
έπί του Παρνασσού.
Βοϊός, ό υί. Έρακλ., Ιδρυτής Βοϊας.
Βοϊσκος, ό ποι. Θεσσαλός.
Βοϊώ, -οϋς, ή ποιήτρια εκ Δαλφών.
Βοιωτία, ή έπαρχία Έλλάδος.
Βοιωτός, ό έν. Ποσειδ., γανάρη. Βοιωτ.
Βόκχορις, -ιος, ό βασι. Αιγύπτου.
Βόκχος, ό βασι. Μαυριτανίας.
Βόλθη λίμνη, ή λί. κ. πόλ. Μακεδ.
Βολθιπίνη, ή πόλ. Αιγύπτου.
Βολίνα, ή πόλ. Άχατας.
Βολιναίος, ό ποτ. Άχατας.
Βολισός, ή (κ. Βόλ-) πόλ. Αιολίδος.
Βομβύκη, ή έν. αλλητριας.
Βορεάδαι, οί: οί δύο υί. του Βορέου.
Βορέας, ό υί. Αστραίου κ. Ηοϋς.
Βορέας, -άδος, ή θυγ. Βορέου.
Βορης, ό εις τών κυνών Ακταίανος.
Βοροίππα, τά πόλ. Βαβυλωνίας.
Βοροσθένης, -ους, ό ποτ. Εύρωπ.
Σαρματίας.
Βοροσθένης, -ιδος, ή πόλ. Εύρωπ.
Σαρματίας.
Βοροφ(ι)ανοί, οί κάτ. του Βοροφου.
Βοροφίχος, ό Ιερεύς τις του Βυζαντ.
Βόροπος, ό ό θρακ. Βόροπος | ό
Κυμμέριος Β.
Βόροπος, ή πόλ. Ταυρικης Χερσον.
Βόστρα, τά πόλ. Αραβίας.
Βοστρηνός, ό ποτ. Φοινίκης.
Βοτίειον, τό πόλ. Φρυγίας.
Βοττία, ή έπαρχ. Μακεδονίας.
Βοττιαίοι, οί κάτ. Βοττίας.
Βούβορης, ό Πέρσης, υί. Μαγαδύζου.
Βούβαστις, -ιος, ή θεά Αιγυπτίων.
Βούβαστος, ή πόλ. Αιγύπτου.
Βουδών, -ώνος, ό πόλ. Λυκίας.
Βουδεία, ή έπίθ. Αθηνάς.
Βούδειον, τό πόλ. Βοιωτ., Θεσσαλ.
Βούδειος, ό υί. Άργου, Ιδρ. προηγ. πόλ.
Βουδίνιοι, οί λα. νομάδων Πολωνίας.
Βούδιοι, οί λα. Μηδίας.
Βούδορον, τό (κ. -δόριον κ. -δωρον)
άκρωτ. κ. φρούρ. Σαλαμίνος.
Βούδορος, ό ποτ. Εθδολας.
Βούδηρος, ό Πυθαγόρ. εκ Κυζίκου.
Βούδιος, ό Πυθαγόρ. εκ Κρότωνος.
Βουδθή, ή πόλ. Ίλλυρίας.
Βουδρωτόν, τό (κ. -ωτός, ή) πόλ.
Ήπείρου.
Βούκκισα, ή πόλ. Φωκίας.
Βουκέφαλα, τά άκρωτ. Άργολίδος
| = Βουκεφάλεια.

Βουκεφάλια, -α, ό περιβ. Ιπποί
Μεγ. Αλεξάνδρου.
Βουκεφάλεια, ή (κ. -λία) πόλ. Ίνδιων.
Βουκολία, ή χωρ. Αιγύπτου.
Βουκολίδης, ό υί. Βουκολίανος.
Βουκολικόν στόμα, τό έν τών στο-
μάτων του Νεΐλου.
Βουκόλιον, -ώνος, ό υί. Λυκαόνος
-| υί. Λαομέδοντος.
Βουκολίων, -ωνος, ή κά. Άρκαδίας.
Βούκολος, ό υί. Έρακλ. | υί. Ήπ-
ποκόντοτος.
Βουλαγόρας, -ου, ό Αθηναίος τις
| Πυθαγόραίος τις.
Βουλεύς, -έως, ό υί. Έρακλ. κ. μις
τών Θεσπιδών.
Βουλινός, οί(κ. Βουλινοί) λα. Ίλλυρ.
Βούλις, -ιος, ό περιφ. Σπαρτιάτης.
Βούλις, -ιδος, ή πόλ. Φωκίδος.
Βούλων, -ωνος, ό ό Ιδρύσας την
προηγ. πόλιν.
Βούμωδος, ό ποτ. Ασυρίας.
Βουναία, ή έπίθ. Έρας.
Βούννος, ή ποτ. Ίλλυρίας.
Βουνόμεια, ή (κ. Βούννομος) έν. τής
Πέλλης εν Μακεδ.
Βούνος, ό υί. Έρμοϋ κ. Αλκιδάμειας.
βασι. Κορίνθου.
Βουολοσκοί, οί βλ. Ουόλοσκοι.
Βουόπαλος, ό άγαλματοποιός.
Βούπορδος, ό όρ. Άργολίδος.
Βουπράσιον, τό πόλ. κ. χθ. Ήλιδος.
Βούρα, ή θυγ. Διός κ. Έλικης | πόλ.
Άχατας.
Βουρδύγαλα, ή πόλ. Ακουϊτανής
Γαλλίας.
Βούριν(ν)ια, ή κρήνη νήσ. ΚΩ.
Βουσαί, οί: λαός Μηδίας.
Βούσιρις, -ιδος, ό υί. Ποσειδ., βασι.
Αιγύπτου | κ. δ.
Βούσιρις, -ιδος (-ιος), ή πόλ. του Δέ-
λα Αιγύπτου.
Βούσος, ή = Έβουσος.
Βουτάδαι, οί απόγ. Βούτου | δη. Αττ.
Βούτας, -α, ό Μιλήσιος άθλητής.
Βούτη, ή = Βουτώ.
Βούτης, -ου, ό υί. Τελέοντος, εις τών
Άργοναυτών.
Βουτώ, -οϋς, ή θεότης Αιγ. | πόλ, κ.
λίμνη Αιγύπτου.
Βουφάγιον, τό χωρ. Άρκαδίας.
Βουφάγος, ό ποτ. κ. ήρως Άρκαδ.
Βουφάρις, -άδος, ή νήσ., λιμ. Μεσσην.
Βουχαπίτιον, τό (κ. Βούχητα, ή) πόλ.
Ήπείρου.
Βράγχος, ό υί. Στρυμόνος, Ιδρυτής
Όλύθου.
Βραγχίδαι, οί απόγ. του Βράγχου,
οικιστών Ιερών | ό τόπος και το
μαντεϊόν Απόλλ. κ. Άρτέμ.
Βράγχος, ό υί. Απόλλ., μάντης.
Βραγχυλίδης, ό Βοιωτάρχης.
Βρασία, ή θυγ. του Κινύρα.
Βρασιαί, αί βλ. Πρασιαί.
Βρασιδός, -α, ό στρατ. Λακδαίμ.
Βρασιδεία, τά έορτή εν Σπάρτη.
Βρασίλας, -α, ό έν. ήρωος εκ ΚΩ.
Βραυρώ, -οϋς, ή αυξ. Πιττακού.
Βραυρών, -ωνος, ό ήρωας Αττικής.
Βραυρών, -ωνος, ή δη. Αττικής.
Βραυρωνία, ή έπίθ. Άρτέμ.
Βραμάνες, οί φυ. Ιερών κ. σοφών
Ίνδιων.
Βραχύλη, ή πόλ. Κρήτης.
Βρενδεάτης, ό ποτ. Άρκαδίας.
Βρένθη, ή πόλ. Άρκαδίας.
Βρέννος, ό στρατ. Γαλατών.

Βρεντέσιον, τό (κ. -ήσιον) πόλ. κ. λιμ. Ἰταλίας.
 Βρέντιοι, οί' βλ. Βρέττιοι.
 Βρέντος, δ' υί. Ἡρακλέους.
 Βρέττανία, ἡ (κ. Βρετανία) ἡ μεγάλη νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ.
 Βρεττία, ἡ ἐπαρχία Ἰταλίας.
 Βρέττιοι, οί' ἔθνος Ἰταλικόν.
 Βρέττις, δ' (κ. Βρέττος) υί. Ἡρακλ.
 Βρεῦκοι, οί' λα. Παννονίας.
 Βρευκόμαγον, τό πόλ. τῆς Βελγ. Γαλλ.
 Βροήννος, δ' βλ. Βρέννος.
 Βρίαδα, τὰ πόλ. Πισιδίας.
 Βριαντική, ἡ χῶ. Θράκης.
 Βριάρως, δ' εἰς τῶν Γιγάντων.
 Βριάρωνες, οί' ἔθνος Ἰρλανθίας.
 Βριχάντιον, τό πόλ. Ταρρακῶν. Ἰσπαν.
 Βρίγες, οί' = Βρύγες.
 Βρικάντιοι, οί' ἔθνος Γερμανικόν.
 Βρικιννίαι, οί' φρούρ. Σικελίας.
 Βριλιο(σ)ός, δ' ἄρ. Ἀρτικῆς.
 Βριμῶ, -οός, ἡ ἐπιθ. Ἐκείτης.
 Βριξία, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Βρίσα, ἡ ἀκρωτ. Λέσθου.
 Βρισάιος, δ' ἐπιθ. Βάκχου.
 Βρισεύς, -έως, δ' πα. Βρισηίδος, βασι. Αἰθάλων.
 Βρισίς, -ίδος, ἡ θυγ. Βρισίας, ἡ Ἰπποδάμεια, αἰχμάλ. Ἀχιλλέως.
 Βριτόμαρτις, -έως, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμ. | κ.δ.
 Βριτόμαρτος, δ' βασι. Γαλλίας.
 Βρόγγος, δ' ποτ. Μοισίας.
 Βρόμιος, δ' ἐπιθ. Βάκχου | υί. Αἰγύπτου.
 Βροντεύς, -έως, δ' πα. Ταντάλου.
 Βρόντης, δ' εἰς τῶν Κυκλωπῶν.
 Βροντίνος, δ' τῶν Πυθαγορείων τις.
 Βροτέας, δ' υί. Ταντάλου.
 Βρούκτεροι, οί' ἔθνος Γερμανίας.
 Βρούτος, δ' ἄρ. ἐπιθ. Ρωμαίων.
 Βρουττία, Βρουττία | βλ. Βρεττία, Βρέττιοι.
 Βρουάνιον, τό πόλ. Ἰλλυρίας.
 Βρούσις, -έως, δ' ἐπιθ. γλύπτης.
 Βρούς, -αντος, δ' ἄρ. δύο Πυθαγορ. ἐξ Ἰταλίας.
 Βρυγίας, δ' (κ. Βρύγιον, τό) πόλ. Μακεδονίας.
 Βρύχοι, οί' ἔθνος Θρακικόν.
 Βρυχοί, οί' λα. Ἰλλυρίας.
 Βρύκη, ἡ = Βεθρόκη.
 Βρύλλη, ἡ θυγ. Μίωρος.
 Βρυσειαί, αἱ πόλ. Λακωνίας.
 Βρυστοκία, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Βρύσων, -ωνος, δ' Πυθαγορείος τις.
 Βρύττιοι, οί' βλ. Βρέττιοι.
 Βρυῶ, -οός, ἡ Πυθαγορεία τις.
 Βρωμικός, δ' (κ. Βορμικός) πόλ. Χαλχιδ. Χερσον.
 Βύσασσος, ἡ πόλ. Καρίας.
 Βύση, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Βύθλινα ὄρη, τὰ ἄρ. Αἰγύπτου.
 Βυθλία, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδ.
 Βυθλίας, -ίδος, ἡ πηγὴ ἐν Μιλήτῳ.
 Βύθλος, ἡ πόλ. Φοινίκης.
 Βυζακία, ἡ (κ. -κίς) βλ. Βυσοῦτις.
 Βυζάντιον, τό πόλ. Θράκης, ἡ ἐπαι-
 τας Κων]πολις | κ. δ.
 Βύσας, -αντος, δ' υί. Ποσειδ., ἰβρ. Βυζαντίου.
 Βύζη, ἡ θυγ. Ἐρασίνου.
 Βύζηγνος, δ' υί. Ποσειδ.
 Βύζηρες, οί' ἔθνος Πόντου.
 Βύκελος, δ' ἀθλητῆς Σικυωνίας.
 Βύκων, -ωνος, δ' θεράπων τοῦ Ὁμήρου (κατὰ Τζέτζην).
 Βυλάζωρα, τὰ πόλ. Παιονίας.
 Βυλλίονες, οί' ἔθνος Ἰλλυρίας.

Βύλλις, -ίδος, ἡ (κ. Βυλλίς, κ. Βουλίς) πόλ. Ἰλλυρίας.
 Βύρος, ἡ ἀκρόπολις. Καρχηδ.
 Βυροίνη, ἡ κωμ. λέξ. ἀντι Μυροίνη.
 Βυσοῦτις, -ίδος, ἡ ἐπαρχ. Ἀφρικῆς.
 Βῶλα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Βῶλαξ, -ακος, ἡ πόλ. Ἰλίδος.
 Βωμίες, οί' λα. Αἰτωλίας.
 Βωμοί, οί' (κ. Βωμίας, δ') ἄρ. Αἰτωλίας.
 Βωνονία, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Βῶρρος, δ' (κ. Βῶριμος) υί. Οὐπίου, Μαρνανδῶν.
 Βῶρος, δ' υί. Περιήρους | κ. δ.

Γ

Γάβα, ἡ (κ. Γαβά) πόλ. Γαλιλαίας.
 Γαβαί, αἱ δύο πόλεις Περσίας.
 Γαβαίος, δ' Πέρσης σατρ. Φρυγίας.
 Γαθαβά, ἡ πόλ. Ἰουδαίας.
 Γάβαλα, τὰ πόλ. κ. λιμ. Συρίας.
 Γαθαλείς, οί' λα. Ἀκουίταν. Γαλλ.
 Γασσοῦπολις, ἡ = Γαθαί.
 Γάβαρα, τὰ πόλ. Παλαιστίνης.
 Γαβίνη, ἡ ἐπὶ τῆς Ἀργείας Ἡρας.
 Γάθιοι, οί' πόλ. Ἰταλίας.
 Γαθρήτα, (κ. -ήτα), ἡ δάσος ἐν Γερμ.
 Γάσι, αἱ πόλ. Λυκίας.
 Γάγγη, ἡ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Γάγγης, δ' ποτ. Ἰνδικῆς.
 Γάγγρα, ἡ πρωτ. Παφλαγονίας.
 Γάδαρα, τὰ ἄρ. πόλ. Παλ., Ἰουδ., Κολίης Συρίας.
 Γαδάτας, -α, (-ου), δ' Ἀσοῦριός τις.
 Γάδειρα, τὰ νῆσ. κ. πόλ. Ἀτλαντικῶν Ὠκεανῶν.
 Γάδιδα, ἡ πόλ. Ἀραβίας.
 Γαδιανοί, οί' κάτ. Γαδαίων.
 Γαδιανός, δ' ἐπιθ. Ἡρακλέους.
 Γαδρωσία, ἡ βλ. Γεδρωσία.
 Γάζα, ἡ πόλ. Παλαιστ., Σογδιανῆς.
 Γάζαρα, τὰ = Γάδαρα.
 Γαζούρα, τὰ πόλ. Πόντου.
 Γαζωρία, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμ.
 Γάζωρος, ἡ (κ. Γάσωρος) πόλ. Μακεδονίας.
 Γαδαί, αἱ πόλ. Ἀραβίας.
 Γαδαέτας, δ' ποτ. Ἀραβίας.
 Γατα-Γῆ, ἡ θυγ. Χάους κ. μῆ. Οὐρανοῦ.
 Γαίοςχος, δ' (κ. -ήχος) ἐπιθ. Ποσειδ.
 Γάιος, δ' ἄρ. διαφ. ἐπιθ. Ρωμαίων.
 Γαιόσται, οί' (κ. -σοῦσται) ἔθνος Ναρδων. Γαλλίας.
 Γαίωων, -ωνος, δ' ποτ. Ἰωνίας.
 Γαιουλλία, ἡ (κ. Γετ-) ἐπαρχ. Μαυριταν.
 Γαιτούλοι, οί' (κ. Γαίτ-) ἔθνος Ἀφρ.
 Γάλαβα, τὰ πόλ. Μεσοποτ.
 Γαλακτοφάγοι, οί' Σκυθικόν ἔθνος.
 Γαλαζαῦρα, ἡ θυγ. Ὠκεαν. κ. Τηθός.
 Γαλάτεια, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Γαλάτη, ἡ ποιητ. ἀντι Γαλατία.
 Γαλάτης, δ' υί. Ἡρ. γυνάρ. Γαλατῶν.
 Γαλατία, ἡ ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας | τμήμ. Ἐβρώπης.
 Γαλατικός κόλπος, δ' εἰς τῆς Δυῶν.
 Γαλάτων, -ωνος, δ' ζωγράφος.
 Γάλωρος, δ' βασιλ. Ταυκωνίων.
 Γάλβος, -α, δ' ἀδοκρ. Ρωμαίων.
 Γαλέτης, δ' ἐθνοῦμενος Πτολεμ. τοῦ Ἀγίου.
 Γαλεύς, -έως, δ' υί. Ἀπολλ. κ. Θεμιστοδῆ.
 Γαλεῶται, οί' μάντις Σικελίας.
 Γαλήνη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Γαλήνδος, δ' παρφ. ἰατρὸς ἐκ Παργάμου | κ. δ.

Γαληψός, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
 Γαλιλαία, ἡ ἐπαρχ. Παλαιστίνης.
 Γαλινθιάς, ἡ (κ. -θίς) θυγ. Προίτου.
 Γαλακική, ἡ ἐπαρχία Θράκης.
 Γαλλήσιον, τό πόλ. κ. ἄρ. παρὰ τῆν Ἐβροῦν.
 Γαλλία, ἡ βλ. Γαλατία.
 Γαλλογαρκία, ἡ Γαλατία ἡ ἐν Φρυγ.
 Γάλλος, δ' = Γαλάτης | ἄρ. διαφ. Ρωμαίων | ἄρ. ποταμοῦ.
 Γάμαλα, τὰ πόλ. Παλαιστίνης.
 Γάμβρειον, τό (κ. -ιον) πόλ. Αἰολικῆ.
 Γαμηλικῶν, -ῶνος, δ' ἀττικὸς μῆν.
 Γαμοχαίρων, -ῶνος, δ' ἄρ. παρασίτου.
 Γανδάριοι, οί' ἀσιατικόν ἔθνος.
 Γανδαρτίς, ἡ (κ. -ίς) ἡ χῶρα τῶν Γανδαρίων.
 Γανόδωρον, τό πόλ. Βελγ. Γαλλίας.
 Γάνος, ἡ πόλ. κ. φρούριον Θράκης.
 Γανύκτωρ, -ορος, δ' πα. τῶν φωνῶν τοῦ Ἡσιόδου.
 Γανυμήδα, ἡ ἡ Ἐβη τῶν Φλιασίων.
 Γανυμήδης, -οός, δ' υί. βασι. Τροίας Τρωῶν.
 Γαραμίσι, οί' ἔθνος Ἀσσυρίας.
 Γαράμαντες, οί' ἔθνος Ἀφρικῆς.
 Γαραμαντίς, -ίδος, ἡ ἄρ. νύμφης.
 Γαράμος, -αντος, δ' υί. Ἀπόλλωνος.
 Γαράτης, δ' ποτ. Ἀραβίας.
 Γάργαζα, ἡ πόλ. Κιμμερίου Βοσπόρου.
 Γάργαρον, τό ἀκρωτ. Ἀπουλίας.
 Γάργαρον, τὰ πόλ. Τρωάδος.
 Γαργαρίς, -ίδος, ἡ χῶ. τῶν Παργάρων.
 Γάργαρον, τό τμήμα δρους Ἰθης | ἄρ. Μοισίας.
 Γάργαρος, ἡ βλ. Γάργαρα.
 Γαργαφία, ἡ κρήνη Βοιωτίας.
 Γαργη, ἡ πόλις Αἰθύσης.
 Γαργηττός, δ' ἄρ. Ἀρτικῆς.
 Γαρεόθυρα, τὰ κώμη Καππαδοκίας.
 Γαρινδαίοι, οί' ἔθνος Ἀραβίας.
 Γαρούνας, δ' (κ. Γαρούνας, κ. -ύνας) ποτ. Γαλλίας.
 Γαροῦρα, τὰ πόλ. Καππαδοκίας.
 Γαυάνης, -ου, δ' υί. Ἡρακλ. Τημένου, ἐξ Ἀργους.
 Γαυάμηλα, τὰ κώμη Ἀσσυρίας.
 Γαυδος, ἡ νῆσος κλησίων Κρήτης.
 Γαυ(ε)ίτης, -ου, δ' ἄρ. Καρὸς | ἄρ. Σαμίου.
 Γαυλῶν, -ῶνος, ἡ πόλ. Παλαιστ.
 Γαυ(ε)ιον, τό λιμ. κ. φρούρ. Ἄνδρου.
 Γεδρωσία, ἡ ἐπαρχία Περσίας.
 Γειλήσσα, -ῆ (κ. -ισσα) τροφὸς Ὀρέστος.
 Γεῖρ, δ' ποτ. Αἰθύσης.
 Γέλα, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Γελάντωρ, -ορος, δ' βασι. Ἀργους.
 Γέλας, -α, δ' ποτ. Σικελίας.
 Γέλων, -ωνος, δ' τῆρ. Συρακουσῶν.
 Γελωνοί, οί' Σκυθικόν ἔθνος.
 Γελωνός, δ' υί. Ἡρακλ. κ. Ἐχθίνης.
 Γελωνός, ἡ πόλ. Σκυθίας.
 Γεμνίος, δ' ἄρ. διαφ. Ρωμαίων.
 Γεμνός, δ' Ρόδιος Μαθηματικός.
 Γένουνοι, οί' Ραιτικόν ἔθνος.
 Γενέθλιον, τό κώμη Ἀργολίδος.
 Γενέση, ἡ πόλ. Λακωνίας.
 Γενέσιον, τό κώμη Ἀργολίδος.
 Γενέσιος, δ' ἐπιθ. Ποσειδῶνος.
 Γενετυλλίς, -ίδος, ἡ θεὰ τῶν τοκῶν | ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Γενέτωρ, -ορος, δ' υίος Δυκάνος.
 Γενήτης, δ' λιμ. κ. ποτ. Πόντου.
 Γενναίδες, αἱ = Γενετυλλίδες.
 Γεννησαρτίς, -ίδος, ἡ λιμ. Παλαιστ.
 Γενοῦα, ἡ (κ. Γενοῦα) πόλ. Ἰταλίας.

Γέντα, ή πόλ. Ἰνδικῆς.
 Γέντιος, δ' βασι. Ἰλλυριῶν.
 Γεραιστός, δ' υἱ. Διός | εἰς τῶν Κυκλάπων.
 Γεραιστός, δ (κ. ή) ἀρκ. κ. λ. Εὐβοίας.
 Γεράνα, ή βασιλ. τῶν Πυγμαίων.
 Γεράνεια, ή (κ. -ία) δρ. Μεγαρίδος.
 Γερόνθραι, αἱ βλ. Γερόνθροι.
 Γεράνωρ, -ορος, δ' Λακων τες.
 Γέρας, τό φρούρ. πλησίον Σικυθῶνος.
 Γέρασα, τά πόλ Παλαιστ. | πόλ. Κολίης Συρίας.
 Γεράσιος, δ' δν. μνηός ἐν Σπάρτη.
 Γεργίθιον, τό μέρος παρά τήν Δάμψακον.
 Γέργις, -ιδος, ή (κ. -ιδος, δ) πόλ. Τρωάδ.
 Γέργις, -ιδος, δ' Πέρσης στρατηγός.
 Γεργοῦσα, ή πόλ. Ἀκουῖταν. Γαλλίας.
 Γέρην, -ηνος, δ' υἱ. Ποσειδ. | χωρ. Λέσδου.
 Γερηνα, ή (κ. Γέρηνα, τῶ, κ. Γέρηνον, τό) πόλ. Μεσοητίας.
 Γερίνιος, δ' ἐπίθ. Νέστορος.
 Γέρης, -ητος, δ' φαλακρός τις ἐπαίτης ἐν Ἀθήναις.
 Γερητοδεόδωρος, δ' κωμ. ἐπίθ. ἀχρηῖο τινός Ἀθηναίου.
 Γέρισσα, ή (κ. -ισα) πόλ. Ἀφρικῆς.
 Γερμάνια, ή χῶρα Εὐρώπης.
 Γερμάνιοι, οἱ ἔθνος Περσικόν.
 Γέρμη, ή πόλ. Ἑλλησπόντου.
 Γερόνθραι, αἱ πόλ. Λακωνίας.
 Γερόντειον, τό δρ. Ἀρκαδίας.
 Γερούνειον, τό πόλ. Ἀπουλίας.
 Γερούς, -ούτος, ή πόλ. Μακεδον.
 Γέρρα, τά πόλ. Συρίας, Αἰγύπτου | κ. δ. Γέρρα, δ (κ. Γέρροισ) ποτ. Σαρματίας.
 Γέρρος, δ (κ. Γέρροι, οἱ) ἐπαρχία Σαρματίας.
 Γερτοῦς, -ούτος, δ' πόλ. Ἰλλυρίας.
 Γέρων, -οντος, δ' ποτ. Ἡλιδος.
 Γέτας, δ' δν. διαφ. Ρωμαίων.
 Γέτης, -ου, δ' κάτ. Γετικῆς.
 Γετική, ή χῶ. Γετῶν, ή Δακία.
 Γευσιστράτη, ή γυνή Ἀθηναία.
 Γεφρούς, ή πόλ. Κολίης Συρίας.
 Γεφυρα, ή πόλ. Συρίας | πόλ. Βοιωτίας.
 Γεφυραῖοι, οἱ (κ. -ρεῖς) δρ. Ἀττικῆς.
 Γήδαιρα, τά = Γάδαιρα.
 Γήλαι, οἱ (κ. Γηλοῖ) ἔθνος Μηδικόν.
 Γήνασον, τό πόλ. Γαλλίας.
 Γηρουεύς, -ῆος, δ' = Γηρούνης.
 Γηρούνης, -ου, δ (κ. -ούν) υἱ. Χρυσόορος, βασι. νῆσ. Ἐριθείας.
 Γιγαντοφοντίς, -ιδος, ή ἐπίθ. Ἀθηναῖς.
 Γίγαρτον, τό πόλ. Φοινίκης.
 Γίγας, -αντος, δ' πληθ. Γίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ κ. Γῆς | ἔθν. Ἡεραρ.
 Γίγων, -ωνος, δ' βασι Αἰθ. | ἐπίθ. Βάκχου.
 Γιγώνις ἄκρω, ή ἀκρωτ. Θερματικ. κ. κ. λ. κ.
 Γίγυος, ή πόλ. Μακεδονίας.
 Γιλιγάμμασι, οἱ (κ. γάμμασι) ἔθν. Αἰθῆς.
 Γίλλος, δ' Ταραντινός φυγόν εἰς Πάρο.
 Γινδάνες, οἱ (κ. Γινδ-) ἔθν. Ἀφρικῆς.
 Γινδαρος, ή (κ. Γινδαρα) πόλ. Συρίας.
 Γλαβρίων, -ωνος, δ' ἑκατος κ. στρατ. Ρώμης.
 Γλάνις, -ιδος, δ' δν. ποτ. | ἀδελ. Βάκχου.
 Γλαυγανίκα, οἱ (κ. Γλαύσαι) ἔθνος Ἰνδῶν.
 Γλαυκίτης, δ' Ἀθην. δημαγωγός.
 Γλαύκη, ή μία τῶν Νηρηίδων | θυγ. Δακωθ. Κρέοντος | κ. δ.
 Γλαύκη, ή (κ. -ία) πόλ. Ἰωνίας.
 Γλαυκίς, -ου, δ' γλύπτης | κ. δ.
 Γλαυκίδης, δ' ἐπών. ἀρχων ἐν Ἀθήναις.
 Γλαυκίππη, ή μία τῶν Δαναῶδων.

Γλαύκιππος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις.
 Γλαυκίς, -ιδος, ή μή. Αἰσχίνου.
 Γλαυκίων, δ' = Γλαυκίς.
 Γλαυκοθέα, ή (κ. Γλαυκίς) μή. Αἰσχίν.
 Γλαυκοδόμη, ή μία τῶν Νηρηίδων.
 Γλαυκονόμη, ή μία τῶν Νηρηίδων.
 Γλαῦκος, δ' υἱ. Μίνωος | υἱ. Σισύρου | κ. δ.
 Γλαῦκος, δ' δν. ποταμός κ. κ. λ. ποτ.
 Γλαῦκων, -ωνος, δ' ἀδελ. Πλάτωνος | ποτ., ναύαρχ. | κ. δ.
 Γλαυκώπις, -ιδος, ή ἐπίθ. Ἀθηναῖς.
 Γλαφυραῖ, αἱ πόλ. Θεσσαλίας.
 Γληνεύς, δ (κ. Γληνός) υἱ. Ἡρακλ. κ. Δηϊανερῆος.
 Γλίσας, -αντος, δ (κ. Γλίσσας) πόλ Βοιωτίας.
 Γλοῦς, δ (κ. Γλώς) υἱ. τοῦ Ταμῶ, Αἰγύπτ.
 Γλυκέρα, ή περὶ φ. ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις.
 Γλυκέριον, τό ἑποκορ. τοῦ Γλυκέρα Γλύκη, ή δν. διαφ. γυναικῶν.
 Γλυκῆτος, δ' υἱ. Πυθαγορείων τες.
 Γλυκῦς ἡμῆν, δ' ἡμ. κ. πόλ. Ἡπείρου.
 Γλύκων, -ωνος, δ' ἐπιγραμματοποιός.
 Γλυμπεῖς, οἱ κῶ. Λακωνίας.
 Γλώς, δ' = Γλοῦς.
 Γνάβαινα, ή ἑταῖρα τις ἐν Ἀθήναις.
 Γνάβαινον, τό ἑποκορ. τοῦ Γνάβαινα
 Γνάβων, -ωνος, δ' ὄνομα παρασίτου.
 Γναθωνίδης, δ' ἑποκορ. τοῦ Γνάθων.
 Γνάτος, δ' δν. ἐπισ. Ρωμαίων.
 Γνησίππος, δ' τῶν Ἀθηναίων τες | κωμ. ποιητής.
 Γνίφων, -ωνος, δ' δν. φιλαργύρου.
 Γνοῦρος, δ' πα. Ἀναχάριδος.
 Γνωσίας, δ' Συρακοῦσίδος τες.
 Γνωσιδῆμος, δ' τύρ. Ὠρεοῦ Εὐβοίας.
 Γόβαινον, τό ἀκρωτ. Γαλλίας.
 Γόγγυλος, δ' τῶν ἐπισ. Ἐρστριῶν τες.
 Γολγοῖ, οἱ (κ. Γολγόν, τό) πόλ. Κύπρου.
 Γόλγος, δ' υἱ. Ἀφροδίτης κ. Ἀδωνίδος.
 Γολόσσης, δ' υἱ. Μασσίνισσα ἐκ Νουμῶ.
 Γόμοφοι, οἱ πόλ. Θεσσαλίας.
 Γονατῶς, δ' ἐπών. βασιλ. τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου.
 Γονιάδες, αἱ νύμφαι τινές.
 Γόννοι, οἱ (κ. Γόννον, τό, κ. Γόννος, δ) πόλ. Ηεραϊδῶν.
 Γοννοπίας, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Γονόσσα, ή (κ. Γονούσσα, κ. Γονούσα) πόλ. κ. ἀκρωτ. Ἀχατίας | πόλ. Θεσσαλίας.
 Γόργασος, δ' υἱ. Μαχάονος | κωμ. δν. στρατ. Λαμάρχου.
 Γόργη, ή μία τῶν Δαναῶδων | κ. δ.
 Γοργίας, -ου, δ' περὶ φ. σοφ. κ. ρήτ. ἐκ Σικελίας | κ. δ.
 Γόργιον, τό χωρ. Σικελίας.
 Γοργίππεια, ή (κ. -πία) πόλ. Σινδικῆς ἐπὶ τοῦ Κίμωρ. Βοσπόρου.
 Γοργίλων, -ωνος, δ' εἰς τῶν ἐπισ. Ἐρατρ.
 Γοργολόφος, δ' κωμ. ἐπίθ. στρατ. Λαμάρχου.
 Γόργος, δ' βασι. Σαλαμ. Κύπρου | κ. δ.
 Γοργοφόνη, ή ἐπίθ. Ἀθηναῖς | μία τῶν Δαναῶδων | κ. δ.
 Γοργοφόνος, δ' υἱ. Ἡλεκτρύονος.
 Γοργυθίων, -ωνος, δ' υἱ. Πριάμου.
 Γόργυια, ή χωρ. Σάμου.
 Γόργυιεύς, -έως, δ' ἐπίθ. Βάκχου.
 Γοργύλος, δ' ποτ. Λακωνίας.
 Γοργύρα, ή οὔς. Ἀχάροντος.
 Γοργῶ, -οῦς (κ. -όνος), ή πληθ. Γοργῶνες, αἱ τρεῖς ἀδελ. Εὐρυπύλῃ, Σθενῶ, Μέδουσα | θυγ. Κλοσμήνου, οὔγ. Λεωνίδα | κ. δ.
 Γοργώπις, -ος, δ' τῶν Σπαρτιατῶν τες.
 Γοργώπις, -ιδος, ή ἡμῆν πληθ. Κερῖνθ.

Γορδηνία, ή = Γορτυνία.
 Γορδίειον, τό (κ. Γόρδιον) πόλ. Φρυγ.
 Γόρδιος, δ' δν. βασιλεύς Φρυγίας | κ. δ.
 Γορδίου τεῖχος, τό πόλ. Φρυγίας.
 Γόρδος, δ' χωρ. Τρωάδος.
 Γορδῦσια, ή χῶ. Ἀρμενίας.
 Γορδουσία ἄρη, τά δρῆ Γορδιανῆς.
 Γορδουσιοι, οἱ παρά Σεν. Καρδοσχοῖ.
 Γόρδους, -υος, δ' υἱ. Τληπολέμου.
 Γορπιάς, δ' δν. μνηός Μακεδ.
 Γόρτυν, -υος, ή (κ. Γόρτυς, κ. Γόρτυνα) πόλ. Κρήτης | πόλ. Ἀρκαδ. | δν. νύμφης.
 Γορτυνία, ή πόλ. Ἡμαθίας ἐν Μακεδ.
 Γορτύνιος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
 Γόρτυς, -υος, ή = Γόρτυν.
 Γόρτυς, -υος, δ' υἱ. Στυμφάλου | κ. δ.
 Γοτθία, ή (κ. Γοτθική) χῶ. τῶν Γότθων.
 Γότθοι, οἱ ἔθνος Γερμανικόν.
 Γούδος, δ' ἡγαμῶν τῶν Γότθων.
 Γουεύς, -έως, δ' ἡγ. τῶν Ἀκαρν. Τροίας
 Γουραῖοι, οἱ ἔθνος Ἰνδικόν.
 Γουράνιοι, οἱ ἔθνος Ἀρμενίας.
 Γούτθοι, οἱ ἐλ. Γότθοι.
 Γρασίοι, οἱ ἔθνος Θρακικόν.
 Γραῖα, ή πόλ. Βοιωτ. | ή Τανάγρα.
 Γραῖται, αἱ θυγ. Φόρκυος, ἀδελφαί Γοργῶνων.
 Γραῖκος, δ' υἱ. Θεσσαλόδ, βασι. Φθίας.
 Γραικοί, δ' πληθ. Γραικοῖ, οἱ οἱ Παλασγοῖ κ. γεν. οἱ Ἑλληγες.
 Γρόμμη, ή δν. ἑταῖρας.
 Γρόμμιον, τό πόλ. Κρήτης.
 Γρόνικος, δ (κ. -ικός) ποτ. Μυσίας.
 Γρόνις, -ιος, δ' ποτ. Περσίας.
 Γράδς στήθος, τό λῶρος ἐν Βοιωτία.
 Γραονοίκιον, τό (κ. Γραονοίκοι, οἱ) πόλ. Ἐβρουρίας.
 Γράς, -ᾶ, δ' υἱ. Ἀρχελάου, ἀπόγ. Ὀρέστου.
 Γρατίων, -ωνος, δ' εἰς τῶν Γιγάντων.
 Γραυκένιοι, οἱ ἔθνος περὶ τὸν Ἴστρον.
 Γρήνικος, δ' = Γρόνικος.
 Γρησίνη, ή πόλ. Χερσονήσος.
 Γρηστονία, ή = Κρηστονία.
 Γρίνος, δ' βασι. Θήρας.
 Γρίον, τό δρ. Καρίας.
 Γρουμέντον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Γρύλλος, δ' πα. κ. υἱ. Ξενοφάντος.
 Γρυμια, ή δν. ἑταῖρας.
 Γρύνεια, ή κ. τᾶ (κ. Γρύν(ε)ιον, τό) πολίχνη Αἰολίδος.
 Γρόνος, δ' υἱ. Εὐρυπύλῃ, ἀπόγ. Τηλέφου.
 Γρύττος, δ' Ἀθην., ἐχθρός Κλέωνος.
 Γρώνεια, ή πόλ. Φωκίδος.
 Γύαρος, ή μία τῶν Κυκλάδ. νήσων.
 Γυγάδος, δ' δ χρυσός δ' ἀναταθῆς εἰς Δελφούς ἐπὶ Γύγυος.
 Γυγαίη ἡμῆν, ή ἐν Λυδία | Γυγαίη νύμφη.
 Γύγας, δ' ἀκρωτ. Τρωάδος.
 Γύγης, δ' υἱ. Δαοκύλου, ἐκ Λυδίας.
 Γύζαντες, οἱ ἔθνος Ἀφρικῆς.
 Γύης, δ' εἰς τῶν Γιγάντων.
 Γύθειον, τό (κ. θιον) πόλ. κ. λιμ. Λακων.
 Γυλάκεια, ή πόλ. Ἰλλυρίας.
 Γύλας, -ακος, δ' ἱερατῆς Γυλακείας.
 Γύλιππος, δ' στρατ. Σπάρτης.
 Γύλις, -ιος, δ (κ. Γύλλις) πολέμαρχος Σπαρτιατῶν.
 Γύμνης, -ητος, δ' κάτ. Γυμνησίων νῆσ.
 Γυμνήσια νῆσοι, αἱ = Βολεαρίδες.
 Γυμνία, δ' πόλ. Σκυθητῶν Ἀσίας.
 Γυμνοῖ, οἱ λα. Πόντου.
 Γυμνοπαιδία, αἱ (κ. -αἱ) ἑορταί Σπάρτ.
 Γυμνοσοφισται, οἱ Ἰνδοῖ σοφισταί.

Γυναικόπολις, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
Γύνδης, δ' ποτ. Ἀσσυρίας.
Γυραί, αἱ βράχοι τοῦ Ἰκαρίου πελ.
Γυρίδας, δ' τῶν Σπαρτιατῶν τις.
Γυρτών, -ῶνος, ἡ πόλ. Θεσσαλίας.
Γύρτων, -ῶνος, δ' ἀδελ. Φλαγίου.
Γύριννα, ἡ (κ. -ννώ) φιλη Σαφοδῆ.
Γυρτώνη, ἡ=Γυρτών.
Γωβρύας, -ου, δ' στρατ. Ἀρταξ. | κ.δ.
Γωγορηγή, ἡ ἑπαρχία Ἀρμενίας.
Γωρυδάλη, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.

Δ

Δάσι, αἱ Σκυθικὸν ἔθνος.
Δασία, ἡ πόλ. Νομικίας.
Δασάκης, δ' Πέρσης στρατηγός.
Δάδας, α, δ' ἰβρ. Θεμισσοῦς.
Δασίκα, οἱ ἔθνος Περσικόν.
Δάειρα, ἡ ἑλ. Δαίρα.
Δασίδα, τὰ πόλ. Καρίας | πόλ. Λυδίας | ἔορτα ἐν Βοιωτία.
Δαιδαλίδαι, οἱ ἔθνος Ἀττικῆς.
Δαιδαλίων, -ῶνος, δ' πα. Αἰτωλίου.
Δαίδαλος, δ' ἐν διαφ. καλλιτεχνῶν.
Δαΐδος, δ' τῶν Λακεδαιμονίων τις.
Δαιμένης, -ους, δ' υἱ. Τισημανοῦ.
Δαιμοργών, -όνος, ἡ ἐπίτ. Δαίμων.
Δαίρα, ἡ (κ. Δαίραι) νόμῳ λατρευομένη εἰς τὰ Ἐλασιόνα.
Δαΐς, -ίδος, δ' κήρυξ τις τῶν Τρώων.
Δαίσιος, δ' ἐν. μνήδης Μακεδ.
Δαισιπιδάται, οἱ λαὸς Ἰλλυρίας.
Δαίφαντος, δ' στρατ. Θηβαίων.
Δαίφωρης, -ους, δ' τῶν Περσῶν τις.
Δαίφρων, -ονος, δ' εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.
Δάκες, οἱ κάτοικοι Δακίας.
Δακία, ἡ γῶ. Εὐρώπης.
Δάκτυλοι Ἰδαίοι, οἱ δαίμονες Φρυγίας κ. Κρήτης, συνοδοὶ Κυβέλης.
Δάλδις, -εως, ἡ πόλ. Λυκίας.
Δαλλισάνδα, ἡ (κ. -νδός) πόλ. Τσαυρίας.
Δαλίων, -ῶνος, δ' ποτ. Ἡλίδος.
Δαλματία, ἡ γῶρα Εὐρώπης.
Δάλμιον, τὸ πρῶτ. Δαλματίας.
Δαμόγητος, δ' βασι. τῆς ἐν Ρόδῳ Ἰαλυσσοῦ | κ. δ.
Δαμόγων, -ῶνος, δ' Λακεδαιμόνιος.
Δαμόρατος, δ' = Δημόρατος.
Δαμόρμενος, δ' ἀλιεὺς ἐξ Ἐρετρ | κ.δ.
Δάμοραχος, δ' Ὀλυμπιονίκης τις.
Δάμας, -αντος, δ' πα. ποι. Ἀκρῆνος.
Δαμοσία, ἡ πόλ. Οὐνδαλικίας.
Δαμοσίας, δ' ἔγγον. Ὀρέστου ἔθλητή.
Δαμοσίδωμος, δ' υἱ. βασι. Κανθαίου.
Δαμόσιππος, δ' ἀδελ. Πηνελόπης | πα. φίλος. Δημόκριτος.
Δαμοσίωρατος, δ' βασι. Πλαταιῶν.
Δαμοσίχρων, -ονος, δ' υἱ. Κόδρου | υἱ. Νόδης | κ. δ.
Δάμοσκος, δ' υἱ. Ἐρμεῦ, ἰβρ. Δαμασκ.
Δαμοσκός, ἡ πρῶτ. Κοίλης Συρίας.
Δάμοσκος, δ' εἰς τῶν ἐπιτ. τῆς Ἰταλικῆς Σίριος.
Δαμόστης, -ου, δ' = Προκρούστης | κ.δ.
Δαμόστιον, τὸ χωρ. Ἐπειροῦ.
Δαμοστορίδης, δ' υἱ. Δαμάτορος.
Δαμόστωρ, -ορος, δ' υἱ. Ναυκλίου | πα. Τληπόλεμος.
Δαμάτας, δ' στρατ. Καδοσιῶν.
Δαμάτηρ, ἡ = Δημήτηρ.
Δαμέων, -ῶνος, δ' υἱ. Φιλίωντος.
Δαμία, ἡ (κ. Αὐξήσια) θεοτ. εὐφορίας.

Δαμιθάλης, -ους, δ' ἐκ Φενοῦ, φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα.
Δαμίνδας, δ' Λακεδαιμόνιος τις.
Δάμις, -ίδος, δ' Βαβυλωνίος, μαθ. Ἀπολλωνίου Γυανέας.
Δάμναι, αἱ ἔθνος Σηρικῆς.
Δαμναμενεύς, δ' εἰς Ἰδαίον Δακτύλιον.
Δάμνιοι, οἱ ἔθνος Βρατανικόν.
Δάμνιππος, δ' κέλαξ τις.
Δαμνώ, -οῦς, ἡ θυγ. Βήλου, σὺξ. Ἀγῆναρος.
Δαμοδοΐδος, -α, δ' γαμβρός τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.
Δαμοίτας, -α, δ' ποιητὴν τις.
Δαμοκλείδης, δ' εἰς τῶν Βοιωταρχῶν.
Δαμοκλῆς, δ' ἀθλητὴς τις τοῦ τυρ. Συρακουσῶν Διονυσίου | κ. δ.
Δαμόξενος, δ' κωμ. ποι. | Κορίνθ. ἀθλ.
Δαμόδοτρος, δ' πα. ἰστ. Θεοπόμου.
Δαμοτάγης, -ους, δ' Πυθαγόρειός τις.
Δαμότιμος, δ' Σικυωνίος τις.
Δαμόφιλος, δ' ποι. Κυρην. | Βοιωτάρχ.
Δαμοφών, -ώντος, δ' γλύπτης Μεσοσήιος | κ.δ.
Δάμυλλος, δ' Ἀθηναίος τις.
Δαμυρία, δ' ποτ. Σικελίας.
Δάμυρος, δ' εἰς τῶν Γηγάνων.
Δαμῶ, -οῦς, ἡ θυγ. Πυθαγόρου.
Δάμω, -ῶνος, δ' σοφιστῆς, διδάσκ. Περικλέους | φίλος. Φιντίου.
Δάνα, ἡ πόλ. Καππαδοκίας.
Δανή, ἡ θυγ. Ἀκισίου κ. Εὐρυδικῆς.
Δανσιδες, αἱ 50 θυγ. Δαναοῦ.
Δανσιδης, δ' υἱ. Δανάης ἢ Δαναοῦ.
Δανσι, οἱ αἱ κάτ. τοῦ Ἄργους.
Δανσιός, δ' υἱ. Βήλου, ἀδελ. Αἰγύπτου.
Δανδίκη, ἡ πόλ. Ταυρικῆς Ἰσραῶν.
Δάνδαμις, -ίδος, δ' εἰς τῶν Βραχυμένων | κ. δ.
Δανδῶριοι, οἱ ἔθνος Σκυθικόν.
Δανδαῖται, οἱ ἔθνος Θρακικόν.
Δανούβιος, δ' (κ. -θις) ποτ. Εὐρώπ.
Δάοι, οἱ (κ. Δάοι) νομαδ. λα. Περσίας | = Δάκες.
Δαοχοί, δ' = Τάοχος.
Δάοχος, δ' Θεσσαλός, φίλ. βασι. Φιλίππου.
Δάρο, ἡ πόλ. Μεσσοποταμίας.
Δαράδαξ, -ακος, δ' ποτ. Συρίας.
Δάραδος, δ' ποτ. Ἀφρικῆς.
Δάραφα, τὰ πόλ. Βακτριανῆς.
Δαρδανειτῆς, οἱ ἔθν. Ἀσιατ. | = Δαρδάνιοι.
Δαρδάνια, ἡ πόλ. Τρωάδος | ἑπαρχ. Μ. Ἀσίας | τμήμα Μοισίας.
Δαρδανίδης, δ' ἀπόγονος Δαρδάνου, Πριάμου, Ἀγχισηῆς.
Δαρδάνιος, ἡ γυνὴ ἐκ Δαρδάνου | ἀπρωτ. Δαρδανίας.
Δαρδανίων, -ῶνος, δ' = Δαρδανίδης.
Δάρδανος, δ' υἱ. Διδῆς κ. Ἠλέκτρας.
Δάρδανος, ἡ (κ. -ον, τὸ) πόλ. Αἰολίδος.
Δαρειογενής, δ' ἡ υἱ. ἢ ἀπότ. Δαρείου.
Δαρεῖος, δ' ἐν. βασιλέων Περσίας.
Δαρεῖται, οἱ ἔθνος Ἀσιατικόν.
Δαρεΐτις, -ίδος, ἡ ἑπαρχ. Μηθίας.
Δάρης, -ητος, δ' ποι. ἐκ Φρυγίας | κ.δ.
Δαρρηίδης, δ' υἱ. Δάρητος.
Δάριδνα, ἡ πόλ. Παφλαγονίας.
Δάρονα, ἡ πόλ. Μηθίας.
Δάρνος, -εως, ἡ πόλ. Κυρηναϊκῆς.
Δασέα, ἡ (κ. -εαι, αἱ) πόλ. Ἀρκαδίας.
Δασκύλης, δ' = Δόσκυλος.
Δασκυλετών, τὸ (κ. -ύλιον) πόλ. Βιθυνίας.
Δασκυλίτις, ἡ γῶ. κ. λῖ. Βιθυνίας.
Δάσκυλος, δ' πα. Γύγου | βασι. Μυαίας.
Δασκύλου κόμη, ἡ χωρ. Καρίας.

Δάσκων, -ῶνος, δ' πόλ. Σικελ. | κ.δ.
Δασμένδα, ἡ φρούρ. Καππαδοκίας.
Δάσωνα, -ῶνος, δ' Κορίνθ. ἀθλητής.
Δάστρακον, τὸ ὄρυζον. Καταονίας.
Δάστειρα, ἡ πόλ. Ἀρμενίας.
Δατόμας, δ' (κ. -μησι) αἱ τρ. Κολλ. Συρίας.
Δατοφέρης, -ου, δ' στρατ. Περσῶν.
Δάτις, -ίδος, δ' (κ. Δάτις) στρατ. Δαρειοῦ, σουστράτ. Ἀρταφέρνης κατὰ Ἑλ.
Δάτον, τὸ (κ. Δάτις, ἡ) πόλ. Θρακίας.
Δαύσαι, αἱ πόλ. Βιθυνίας.
Δαυλία, ἡ πόλ. Ἰλλυρίας.
Δαυλις, -ίδος, ἡ θυγ. Κηφισοῦ | πόλ. Φωκίδος | ἡ περὶ αὐτὴν γῶρα.
Δαυλία, ἡ γῶρα Ἰταλίας.
Δαύνιον, τὸ πόλ. Ἰταλίας.
Δαύνιον τεῖχος, τὸ πόλ. Θρακίας.
Δαύνος, δ' υἱ. Λυκάονος.
Δαυριση, δ' στρατηγός Δαρείου.
Δαύσορα, τὰ πόλ. πλῆθ. Ἐδέσσης.
Δαφναγόρας, δ' μουσικός.
Δάφναι, αἱ Πηλοῦσαι φρούρ. Αἰγύπτου.
Δαφναία, ἡ ἐπίτ. Ἀρτέμιδος.
Δαφναίος, δ' ἐπίτ. Ἀπόλλωνος.
Δάφνη, ἡ θυγ. Πηνελόπ. | θυγ. Ταιρσαίου | ἐν. διαφ. πόλεων.
Δάφνης, -ίδος, δ' υἱ. Ἐρμ. | τῆρ. Ἀδύδου.
Δάφνος, δ' ἰατρὸς Ἐφέου, ποτ. Δοκρίθ.
Δαφνούς, -ούτων, δ' πόλ. κ. λιμ. Δοκρ.
Δαφνούσα, ἡ = Δαφνούς.
Δαφνουσίς, -ίδος, ἡ λίμνη Βιθυνίας.
Δέβαι, αἱ ἔθνος Ἀραβίας.
Δεβελτός, ἡ πόλ. Θρακίας.
Δεβρίς, -ίδος, ἡ πόλ. Θρακίας.
Δέγμενος, δ' εἰς τῶν Ἐπειῶν Ἡλίδος.
Δεῖγμα, τὸ τμήμα Ἄγορας, ὅπου ἐξέτιθεντο δαίγματα ἐμπορευμάτων.
Δείναρχος, δ' Κορίνθιος ρήτωρ.
Δεινιάδας, δ' Λακεδαιμόν. ναύαρχος.
Δεινίας, δ' ἄθην. ῥήτ. κ.δημαγ. | κ.δ.
Δεῖνις, -ιος, δ' Ὀλυμπιονίκης Αἰγύπτου.
Δεινίχα, ἡ σὺξ. τοῦ βασι. Ἀρχιδάμου.
Δεινοκράτης, -ους, δ' ἀρχιτέκτων | Πυθαγόρειός τις.
Δεινόλοχος, δ' υἱὸς Πύρρου | κωμ. ποιητῆς ἐκ Συρακουσῶν.
Δεινομάχη, ἡ μήτηρ Ἀλεξιδάδου.
Δεινόμαχος, δ' Στωϊκὸς φιλόσοφος.
Δεινομένης, -ους, δ' πα. τῶν τυρ. Ἰέρωνος κ. Γέλωνος | γλύπτης.
Δεινόστρατος, δ' γαμψήτης.
Δεινώ, -οῦς, ἡ γῶρα τῶν Γραιῶν, ἀδελ. τῶν Γοργόνων, θυγ. Φόρκυος.
Δεῖνων, -ῶνος, δ' πολέμαρχος τῆς Λακεδαιμ. | ἱστοριογράφος.
Δειρόδες, αἱ ἔθνος Ἀττικῆς.
Δειρός, -άδος, ἡ γῶρα Κορίνθου.
Δείρη, ἡ πόλ. κ. ἀκρωτ. Αἰθιοπίας.
Δειρήνηρ, -ορος, δ' εἰς τῶν Τρώων.
Δεκαίνερος, δ' προφήτης τῶν Γατῶν.
Δεκατηφόρος, δ' ἐπίτ. Ἀπόλλωνος.
Δεκέβαλος, δ' βασι. τῶν Δακῶν.
Δεκέλεια, ἡ ἔθνος Ἀττικῆς.
Δέκελος, δ' ἦρος ἀναγναίλας τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἐλένης.
Δεκιήται, οἱ λα. Γαλλίας.
Δεκιήτων, τὸ πόλ. Ἰταλίας.
Δέκιος, δ' ἐν. διαφ. Ρωμαίων.
Δέκιος, δ' ἐν. ἐπιστήμων Ρωμαίων.
Δέλατ, τὸ τὸ δέλατ τοῦ Νεῖλου | νῆσ. Ἰνδικῆς | γῶ. Θρακίας | κ.δ.
Δέλφειος βωμός, δ' ἐν Δελφοῖς.
Δελφικός, δ' ἐπίτ. Ἀπόλλωνος.
Δελφίνης, δ' ἐν Δελφοῖς ὄρεον Πύθων.
Δελφινία, ἡ ἐπίτ. Ἀρτέμιδος.
Δελφίνιον, τὸ ναός Ἀπόλλ. ἐν Δελφοῖς

| πόλ. κ. λιμὴν Βοιωτίας | κ. Δ.
 Δελφίνιος, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Δελφοί, οἱ πόλ. Φωκίδος.
 Δελφός, δ' υἱ. Ποσειδ., ἰδρυτὴς καὶ βασιτὴς τῶν Δελφῶν.
 Δελφοῦσα, ἡ πηγὴ Δελφῶν.
 Δελφουσία, ἡ = Θέλουσα.
 Δελφονίη, ἡ ἑρακλειανὰ ἀνθρωπομορφος.
 Δεξαμεναί, αἱ χωρ. Ἀμβρακίας.
 Δεξαμένη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Δεξαμενός, δ' εἰς τῶν Κενταύρων | βασιτὴς Ὠλενοῦ.
 Δεξιόδης, -ου, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Δεξιόδα, ἡ Νύμφη, σύζ. Μίνως.
 Δεξιόδα, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθῆν. | ποιητὴς | Πυθαγόρειος τις.
 Δελφίνικος, δ' παράσιτος τις ἐν Ἀθῆν.
 Δελφός, δ' πατὴρ Ξενοκράτους.
 Δελφίππος, δ' Ἀκαδημαίτις | ἱστοριογρ.
 Δελφίφνης, -ους, δ' ἐκ Κνίδου, πα. ἀρχιτέκτ. Σωστράτου.
 Δέραι, αἱ χωρ. Μεσσηνίας.
 Δέραι, τὸ φρούριον Σικυωνίας.
 Δέρβη, ἡ κώμη Λυκαονίας.
 Δέρβικες, οἱ (κ. Δερβίκαι) ἔθνος Ἀσιατικόν.
 Δέρβιοι, οἱ = Δέρβικες.
 Δέρβος, δ' υἱ. Ἀρριδαίου, ἀδελ. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.
 Δέρδενος, -εως, δ' πα. Τερπάνδρου.
 Δέρρα, τὰ πόλ. Ἀρχαίας.
 Δέρρων, -ωνος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Δέρρβιοι, οἱ = Δέρβικες.
 Δερκετώ, -ους, ἡ ἢ ἄλλως Ἀτάγαρτις θεὰ τῶν Σύρων.
 Δερκάλιδος, δ' (κ. -λλίδος) Ἀκαδημαίσιος στρατηγός.
 Δέρκυλλος, δ' (κ. -ύλλος) Ἀθηναίος ὑποκριτὴς | κ. Δ.
 Δέρκυνος, δ' υἱ. Ποσειδ., ἀδελ. Ἀλεβίωνος.
 Δέρριον, τὸ χωρ. Λυκαονικῆς.
 Δερριάτις, -ίδος, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Δέρρις, -εως, ἡ ἀκρωτ. ἐν Μακεδονίᾳ.
 Δερροαί, οἱ ἔθνος θρακικόν.
 Δέρρων, -ωνος, δ' = Δέρδων.
 Δερτώσσα, ἡ χωρ. Ἰσπανίας.
 Δέσποινα, ἡ θυγ. Πασ. κ. Δήμητρος.
 Δευκαλίδης, δ' = Δευκαλιωνίδης | υἱ. Δευκαλίωνος | Δευκαλιδαί = Ἐλλήνες.
 Δευκαλίων, -ωνος, δ' υἱ. Προμηθ. | υἱ. Μίνως | κ. Δ.
 Δευκαλίων, -ωνος, ἡ νηὶς τοῦ Παγασσητικοῦ κόλπου.
 Δευκαλιωνεῖα, ἡ σύγγραμ. Ἑλληνικ.
 Δεύνυσος, δ' = Διόνυσος.
 Δευρίσιος, ἡ χῶ. Μακεδ. Παιονίας.
 Δεῦς, δ' = Ζεὺς.
 Δηιάνειρα, ἡ μία τῶν Νηρηίδων | ἀδελ. Μελαρτιά | κ. Δ.
 Δηιδάμεια, ἡ θυγ. Λυκομήδους | θυγ. Βελλεροφόντου | κ. Δ.
 Δηικόων, -ωντος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Μεγάρων | τῶν Τρώων τις.
 Δηιλέων, -οντος, δ' υἱ. Ἀντιμάχου, ἀδελ. Διτολίου.
 Δηίλοχος, δ' ἱστοριογρ. ἐκ Κυζίκου.
 Δηίμαχος, δ' υἱ. Νηλέως | πα. Ἀδολύκου | κ. Δ.
 Δηίκοις, -ου, δ' υἱ. Φραόρτου, βασιτ. Μηδίας.
 Δηιονεύς, -έως, δ' υἱ. Εὐρύτου | κ. Δ.
 Δηιονίδης, δ' υἱ. Δηιονέως.
 Δηίοπεια, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Δηίοπη, ἡ θυγ. Τριποτάμην, μῆ. Εὐμόλπου.

Δηιοπίτης, -ου, δ' εἰς τῶν νόθων υἱ. Πριάμου.
 Δηιόταρος, δ' βασιτ. Γαλατῶν.
 Δηίλοχος, δ' εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων.
 Δηιόπλη, ἡ θυγ. Ἀδράστου, μῆ. Διομήδου.
 Δηίπυλος, δ' σύντροφος Διομήδους.
 Δηίπυρος, δ' εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων.
 Δηιφόδη, ἡ θυγ. Γλαύκου, ἰέρεια Ἀπόλλωνος κ. Ἀρτέμιδος.
 Δηίφοδος, δ' υἱ. Πριάμου | κ. Δ.
 Δηίφονος, δ' υἱ. Εὐθήνου, μάντις.
 Δηιφόντης, -ου, δ' υἱ. Ἀντιμάχου.
 Δηίλων, -ωνος, δ' υἱ. Αἰόλου κ. Δινάρτης | κ. Δ.
 Δηίλια, ἡ πόλ. Καρίας.
 Δηιλίδης, -ου, δ' υἱ. Γλαύκου, ἀδελ. Βελλεροφόντου.
 Δηιλός, -όδος, ἡ = Δηίλια, ἐπιθ. Ἀρτέμιδος | ἡ ναεὶς ἡ φέρουσα εἰς Δῆλον τοὺς ἀπεσταλαμένους.
 Δήλιον, τὸ να. τοῦ Ἀηλίου Ἀπέλλωνος | πόλ. Βοιωτίας, Λακωνίας.
 Δήλος, ἡ νῆσ. Κυκλάδ. κ. πόλ. ἐπ' αὐτῆς.
 Δημάγετος, δ' (κ. -γίτος, κ. -γέτος) βασιτ. Ρόδου, πα. Διαγόρου.
 Δημάδης, -ου, δ' περιφ. ρήτ. κ. δημαγ. ἐν Ἀθῆναις.
 Δημοεινέτη, ἡ Ἀθῆν., οὗς Ἀρχιτέλους.
 Δημιάνετος, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Δημάρτατος, δ' βασιτ. Σπάρτης | ἐπών. ἀρχ. Ἀθῆν. | κ. Δ.
 Δημαρέτη, ἡ ἑν. ποιητριάς.
 Δημάριος, ἡ ὑποκορ. τοῦ Δημῶ.
 Δημαρχος, δ' στρατ. Συρακουσίων.
 Δημέας, δ' Ἀθ. πα. Φιλοκράτους | κ. Δ.
 Δημήτηρ, ἡ = Γῆ μήτηρ, θυγ. Κρόνου κ. Ρέας, μῆ. Περσεφόνης.
 Δημητριάς, -άδος, ἡ πόλ. Θεσσαλίας | πόλ. Ἀσσοῦρας.
 Δημήτριον, τὸ να. Δημητρος | πόλ. Θεσσαλίας.
 Δημήτριος, δ' ἐν. βασιλεὺς Μακεδ. | ρήτ. Δημήτρ. δ. Φαλαραῶς | κ. Δ.
 Δημογένης, -ους, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθ.
 Δημοδίκη, ἡ θυγ. Ἀγῆνορος.
 Δημόδοκος, δ' ποι. κ. μουσ. | στρατ. Ἀθηναίων | κ. Δ.
 Δημοκίδης, -ους, δ' ἱστ. ἐκ Κρότωνος.
 Δημοκλείδης, -ους, δ' ἐπ. ἀρχ. ἐν Ἀθ.
 Δημοκλῆς, -έους, δ' ἐπ. ἀρχ. Ἀθ. | δημαγ. Ἀθηναίων.
 Δημοκῶων, -ωντος, δ' νόθος υἱ. Πριάμου.
 Δημοκράτης, -ους, δ' πα. Λυσίου | κ. Δ.
 Δημόκριτος, δ' φιλόσοφ. ἐξ Ἀδδῆρων | κ. Δ.
 Δημολέων, -οντος, δ' υἱ. Ἀντήνορος | εἰς τῶν Κενταύρων.
 Δημομέλης, -ους, δ' συγγ. Δημοσθέν.
 Δημόνησοι, αἱ δύο νησ. Πραποντίδος.
 Δημόνηκη, ἡ θυγ. Ἀγῆνορος.
 Δημόνικος, δ' ἀρχων ἐν Ἀθ. | ἀρσ. παγίτης ἐκ Μακρονήσους.
 Δημόπολις, -ίδος, δ' υἱ. Θεμιστοκλέους.
 Δημοπόλεμος, δ' εἰς τῶν μνηστήρων Πηνελόπης.
 Δημός, δ' Ἀθῆν. τριήραρχος.
 Δημοσθένης, -ους, δ' δ. περιφ. Ἀθῆν. ρήτωρ | στρατ. Ἀθ. ἐν Σικελίᾳ.
 Δημόστρατος, δ' δημαγ. ἐν Ἀθῆναις.
 Δημότλης, -ους, δ' Σπαρτιάτης κήρυξ | τῶν ἐπιπ. Λοκρῶν τις.
 Δημοτίων, -ωνος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθ.
 Δημοτόχος, δ' εἰς τῶν ἐπιπ. Τρώων.
 Δημόφαντος, δ' δημαγ. ἐν Ἀθ. | στρατ. Ἡλείων.
 Δημοφίλη, ἡ μία τῶν Δαναίδων | Σιβυλλὰ ἐν Κύμῳ.
 Δημόφιλος, δ' ἀρχηγ. Θεσπεσίαν ἐν Θερ-

μοπόλεις | ἐπών. ἀρχ. Ἀθῆν. | κ. Δ.
 Δημοφών, -ώντος, δ' υἱ. Θεοφῶς κ. Φαίθρας | κ. Δ.
 Δημοχάρης, -ους, δ' ρήτ. κ. δημαγ. ἐν Ἀθῆναις | ἱστοριογράφος.
 Δημοχάρης, -ίδος, ἡ ποιήτρια.
 Δημόλυος, δ' πα. ἀθλητῶν Γλαύκου, ἐκ Κερύστου.
 Δημῶ, -οῦς, ἡ θυγ. Κωλεῶν | κ. Δ.
 Δημῶν, -ωνος, δ' παροιμιολογ. | κ. Δ.
 Δημῶνας, -ακτος, δ' κυνικός φιλόσοφος | κ. Δ.
 Δημῶνασσα, ἡ θυγ. Ἀμφιάρεω | κ. Δ.
 Δηρείτης, -ου, δ' ἀπόγ. τοῦ Ἀκαδημαίσιος, πρόγ. Πατρώως.
 Δηροῦσσοί, οἱ λα. ἡ φθ. Περίτας.
 Δηρώ, -οῦς, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Δῆω, -οῦς, ἡ ἐπιθ. Δημητρος.
 Δα, ἡ θυγ. Δηιονέως, μῆ. Παιρήθου.
 Δα, ἡ ἢ Νάξος | νῆσ. πλῆθ. Κρήτ. | κ. Δ.
 Διαβῆται, αἱ νῆσ. πλῆθ. Κύμης | κ. Δ.
 Διαθλίνας, οἱ ἔθνος Γαλιχίδων.
 Διαγόρας, δ' ὄνο βασιτ. Ρόδου | κ. Δ.
 Διάγων, δ' ποτ. Ἡλίδος.
 Διαδομειανός, δ' υἱ. αὐτοκρ. Μάξιμου.
 Διαδούμενος, δ' Πλατῶν. φιλόσοφ.
 Διαδρόμη, δ' πα. τοῦ στρατ. Θεσπεσίαν Δημοφίλου.
 Διαιξίς, -εως, δ' Πέρσης στρατηγός.
 Διαιός, δ' ἐκ Μεγαλοπόλεως, ἀρχηγ. Ἀχαιοῦ Συναδρίου.
 Διακόπηγῆ, ἡ χῶ. περὶ τὴν Ἀμφοσσιαν.
 Διακρία, ἡ (κ. Διάκρ. κ. -ίς) ἡ ὄρεινῆ ἄττ. (ματ. Πάρνηθ. κ. Βραυρωνός).
 Διάκριοι, οἱ (κ. -ίς) οἱ κάτ. Διακρίας.
 Διάκριτος, δ' πα. Μελησιόπ. ἐκ Σπάρτ.
 Διακτοριδῆς, δ' ἐκ Κρανῶνος Θεσσαλ., εἰς τῶν μνηστήρ. Ἐγαρτίσσης.
 Διάμπολις, -εως, ἡ πόλ. Μοισίας.
 Διάνιον, τὸ νῆσος Ἰταλίας.
 Διάς, -άδος, ἡ πόλ. Λυκίας.
 Διάς, -αντος, δ' εἰς τῶν Τιτάνων | πάππος Ἀγαμέμν. | κ. Δ.
 Διάσια, τὰ ἑορτ. Διὸς ἐν Ἀθῆναις.
 Διάσμα, τὰ (κ. μοι, οἱ) θεοὶ Μελίτητος.
 Διδυμῆιον, τὸ ναὸς Ἀπόλλωνος.
 Διδυμάσιος, δ' (κ. -εύς) ἐπιθ. Ἀπὸ ἄλλ.
 Διδύμη, ἡ μία τῶν ἑσπερίων νῆσων | πόλ. Διδύμης | ἐν. γυναικῶν.
 Διδυμοί, οἱ = Διδυμαί κ. Ἀργολίδος.
 Διδυμων τεῖχος, τὸ πόλ. Καρίας.
 Διδυμός, δ' περιφ. Γραμματ. Ἀλεξανδρ.
 Διδῶ, -οῦς, ἡ θυγ. Βήλου, ἀδελ. Πυγμαλίωνος.
 Διέπαρος, δ' τῶν Βοιωταρχῶν τις.
 Διευχίδης, δ' ἱστοριογρ. τις.
 Διήγυλις, -ιας, δ' βασιτ. Θρακῶν.
 Διηνέκης, -ους, δ' εἰς τῶν τριακοντῶν ἐν Θερμοπύλαις.
 Διδύραμος, δ' ἐπιθ. Βάκχου | ἐν. Θεσπεσίως τινὸς πασόντος ἐν Θερμ.
 Διπρέφης, -ους, δ' στρατηγός Ἀθῆν.
 Δίκαια, ἡ πόλ. Θρακ. ἡ Δικαιοπόλις.
 Δικαιορχεῖα, ἡ (κ. -ία) πόλ. Καμπανίας.
 Δικαιορῆχος, δ' μαθ. Ἀριστ., φιλόσοφ. | κ. Δ.
 Δικαιογένης, -ους, δ' τραγ. ποιητῆς.
 Δικαιοκλής, δ' Κνίδιος Γραμματ.
 Δικαιοπόλις, -εως, ἡ = Δίκαια | μ. γ. ἐν. Ἐγέστης.
 Δικαιοπόλις, -ίδος, δ' πλαστοτόνδ. Ἀθῆν.
 Δικαιοσίς, δ' υἱ. Ποσειδ., ἰδρ. πόλ. Δικίας.
 Δικαίος, δ' υἱ. Θεοκίδου, Ἀθηναίος.
 Δίκανος, δ' υἱ. Εὐριπιδος, ἀδελ. Αἰένου.
 Δίκη, ἡ προσωπ. Δικαιοσύνης, θυγ. Διὸς κ. Θέμιδος | μία τῶν τριῶν ὤρων.
 Δικταίος, α, ον' ἐπιθ. Διός.

Δίκταμον, τό πάλ. κ. ἀκρωτ. Κρήτης.
 Δίκτη, ἡ ὄρ. Κρήτης | χωρ. Μ. Ἀσίας.
 Δικτιδίων, τό πάλ. τῆς χερσον. Ἀκτής (ἐπὶ τοῦ Ἀθωνος).
 Δικτυάν(να), ἡ ἐπίθ. τῆς νύμφης Βριτομάρτιδος | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Δικτυνναία, ἡ ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Δικτύνασιον, τό ἀκρωτ. Κρήτης.
 Δίκτυς, -υος, δ' υἱ. Μάγνητος | ποιητ.
 Δίμαλος, ἡ πάλ. Ἰλλυρίας.
 Δινδύμη, ἡ σύζ. Μαίονος, μὴ Κυβέλης.
 Δινδύμον, τό (κ. Δίνδυμα, τά) ὄρ. Μυσίας, Φρυγίας.
 Διογένεια, ἡ θυγ. Κηφισοῦ, μὴ Πραξιθέας.
 Διογενειανός, δ' ὄν. Ἰατρ., Γραμματ.
 Διογένειος, -ου, δ' ἐπερφ. κυν. φιλόσοφ. φιλοσ. ὁποκρ. ἀρχτ. | κ. ἄ.
 Διόγνητος, δ' ἕβδομος τῶν ἰσοβίων ἀρχόντων ἐν Ἀθ. | Ρόδιος ἀρχτ.
 Διόδοτος, δ' ὄν. δημαγ., φιλοσ. κ. ἄ.
 Διόδωρος, δ' ἰστοριογρ. ἐκ Σικελ. | κ. ἄ.
 Διοί, οἱ Ἰσθμικὸν ἔθνος.
 Διόκλεια, τὰ ἔορτῇ ἐν Μεγάρους.
 Διόκλεια, ἡ ὄν. γυν. καὶ πόλεων.
 Διοκλειδᾶς, δ' Συρακοῦσός τις.
 Διοκλῆς, -έους, δ' βασι. Ἐλευσίνος | βασι. Φερῶν ἐν Μέσσοι. | κ. ἄ.
 Διοκορύστης, δ' εἰς τὸν δ' οὐ. Αἰγύπτ.
 Διομέδων, -οντος, δ' στρατ. Ἀθην.
 Διόμεια, τὰ ἔθνος Ἀττικῆς.
 Διομειαλάων, -ονος, δ' πλαστὸν κωμ. ὄν. διὰ κόπρον Διαιμά.
 Διομήδεια, ἡ ἴσος Διομήδης, οὗζ. Ἰφίκλου | κ. ἄ.
 Διομήδεια νῆσοι νῆσοι. Ἀθριατ. πελάγ.
 Διομήδης, ἡ θυγ. Ζεῦθου | θυγ. Ααπίθου | κ. ἄ.
 Διομήδης, -ου, δ' Ὄμηρ. ἦρωος | κ. ἄ.
 Διόμιλος, δ' τῶν Ἀνδρών τις.
 Διόμος, δ' ἦρωος, φίλος Ἡρακλεῦς.
 Διόν, τό ὄν. πόλεως Μακεδ. Ἐβόλας.
 Διονυσία, ἡ ἄλ. Διονυσιάς.
 Διονύσια, τὰ ἔορται ἐν Ἀθ. πρὸς τιμὴν Διονύσου.
 Διονυσία, -άδος, ἡ ὄν. πάλ. κ. νήσων.
 Διονυσίδης, δ' τραγ. ποιητῆς.
 Διονυσικλῆς, δ' γλύπτης ἐκ Μιλήτου.
 Διονυσιοκλῆς, -έους, δ' ἰατρός.
 Διονύσιος, δ' ὄν. διαφ. στρατ., τυράννων, Γραμματ. κ. ἄ.
 Διονυσόδοτος, δ' Λάκων ποιητῆς.
 Διονυσόκληρος, δ' σοφιστ. ἐκ Χίου | κ. ἄ.
 Διονυσοκλῆς, δ' ῥήτωρ ἐκ Πράλλων.
 Διονυσόπολις, ἡ πάλ. Θρακίας, Πόντου.
 Διόνυσος, δ' θεὸς ἀμπέλου, δ' Βάκχος.
 Διοπείδης, -ου, δ' στρατ. Ἀθ. | κ. ἄ.
 Διόπη, ἡ πάλ. Ἀρκαδίας.
 Διόπομος, δ' Θεσσαλ. σταδίου ἄμετρος.
 Διός, δ' υἱ. Πριάμου | πα. Ἡϊόδου.
 Διὸς ἱερὸν, τό κώμη Ἰωνίας.
 Διοσκορίδης, -ου, δ' περὶ φ. ἰατρός, βοτανολόγος | ἐπιγραμματοποι.
 Διόσκοροι, οἱ ἄλ. Διόσκοροι.
 Διοσκουριάς, -άδος, ἡ πάλ. Κολχίδος, ἡ Σαδαστούπολις.
 Διόσκοροι, οἱ ἄλ. ἰατροὶ ἀδελ. Κάστωρ κ. Πολυδεύκης.
 Διοσκορῶν κώμη, ἡ ὄν. Λιθύης.
 Διόπολις, -εως, ἡ ὄν. πάλ. Αἰγ. Βιθ.
 Διοτίμα, ἡ σοφὴ γυνὴ ἐκ Μαντινείας.
 Διότιμος, δ' ἐπὶ ὄν. ἀρχ. ἐν Ἀθ. | κ. ἄ.
 Διοτρέφης, -ου, δ' ἐπὶ ὄν. ἀρχ. ἐν Ἀθ.
 Διόφαντος, δ' ἐπὶ ὄν. ἀρχ. Ἀθ. | υἱ. Θεμιστ. | δημαγ., ῥήτ. | κ. ἄ.
 Διοχιδώνδας, δ' ἀδελ. Ὀρχομανοῦ.
 Δίπαια, ἡ πολίχνη Ἀρκαδίας.

Δίπαιος, δ' γλύπτης ἐκ Κρήτης.
 Διπλόλια, τὰ (κ. Διπλόλ-) ἔορτῇ ἐν Ἀθ.
 Δίπυλον, τό μία τῶν πυλῶν τῶν ταυχῶν ἐν Ἀθήναις.
 Δίρκη, ἡ ἐπίθ. Ἡρας.
 Διρφύα, ἡ ἐπίθ. Ἡρας.
 Δίρφος, -υος, ἡ ὄν. Ἐβόλας.
 Δίστα, ἡ πάλ. Ἀριανῆς ἐν Ἀσία.
 Δίσυλλος, δ' ὄν. γλύπτου, ἰστοριογρ.
 Δίφιλος, δ' ἐπὶ ὄν. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις | στρατ. Ἀθην. | δραμ. ποι. | κ. ἄ.
 Διφιρίδας, δ' στρατηγὸς Λακεδ.
 Διψακός, δ' υἱ. ποτ. Φυλλίδος κ. νύμφης τινὸς ἐκ Βιθυνίας.
 Δίω, -ωνος, δ' ἰστοριογρ., φιλόσοφ. κ. ἄ.
 Διόνασσα, ἡ μὴ Λυκούργου.
 Διόνδας, -α, δ' σύγχρονος Δημοσθ.
 Διῶν, ἡ θυγ. Ὁξαναῶν | μία τῶν Νηρηίδων | κ. ἄ.
 Δικωνία, ἡ πάλ. Κύπρου.
 Διῶνυσος, δ' = Διῶνυσος.
 Διωξίππη, ἡ μία τῶν Δαναῶν.
 Διῶξιππος, δ' Ἀθ. Ὀλυμπιον. ποι. κ. ἄ.
 Δκώρης, -ου, δ' υἱ. Αἰδολ. ἴγγ. Ἐπει. | κ. ἄ.
 Δημήτριος, -ορος, δ' υἱ. Ἰάσον. βασι. Κύπρ.
 Δόασσα, ἡ χωρ. Κάρτας.
 Δόβηρος, οἱ ἔθνος Θρακικόν.
 Δόβηρος, ἡ πάλ. Παϊονίας ἐν Μακ.
 Δολαντος πεδίον, τό χῶ. Ἀμαζόνων.
 Δοίος, -αντος, δ' ἀδελ. Ἀκμονος.
 Δοιδαλός, ἡ πάλ. Ἡροποντιδός.
 Δοκέα, ἡ πάλ. Παφλαγονίας.
 Δοκιμία, ἡ (κ. -μειονία) πάλ. Φρυγίας.
 Δολίνες, οἱ ἔθνος Θρακικόν.
 Δολιονίς, -ίδος, ἡ χῶ. τῶν Δολιόνων.
 Δολίος, δ' (κ. Δόλ-) Δούλος Λαέρτου.
 Δολιχίτη, ἡ μία Σποράδων | ἐν πόλεως.
 Δολιχίστη, ἡ νῆσοι Μέσσοι. πληθ. Ρόδου.
 Δολδασις, -ίδος, δ' ἑπαρχος Αἰγύπτ.
 Δόλιχος, δ' (κ. -χός) υἱ. Τριπτολέμου | ὄν. ποτ. πληθ. Ἐλευσίνος.
 Δόλογοι, οἱ ἔθνος Θρακ. Χερσον.
 Δολομηνή, ἡ ἑπαρχία Ἀσσυρίας.
 Δολοπηγίς, -ίδος, ἡ ἡ ἀπόκ. Δολοπῶν.
 Δολοπία, ἡ χῶ. μετ. Θεσσαλ. κ. Ἡπειρ.
 Δολοπῶν, -ονος, δ' πα. Ἰψινοροσ, ἱερεὺς Σκαμάνδρου.
 Δόλοψ, -οπος, δ' υἱ. Ἐρμ. | υἱ. Αἰάμ. | κ. ἄ.
 Δόλων, -ονος, δ' κατάσκοπος Τρώων.
 Δομανίτης, -ίδος, ἡ ἑπαρχ. Παφλαγ.
 Δομετιανός, δ' αὐτοκρ. Ρώμης.
 Δομητίος, δ' ὄν. διαφ. ἐπίτ. Ρωμαίων.
 Δομητιούπολις, ἡ πάλ. Κιλικίας.
 Δονακῶν, -ώνος, δ' κώμη Βοιωτίας.
 Δονουσία, ἡ νῆσις παρὰ τὴν Ρόδον.
 Δόντας, δ' Λακεδαιμόνιος τις.
 Δορίσκος, δ' πειθῆς Θρακίας.
 Δορίσκος, ἡ πάλ. Θρακίας.
 Δορκός, -άδος, ἡ ὄν. δούλης τινός.
 Δορκεύς, δ' υἱ. Ἰπποκόωντος.
 Δόρκις, -ιος, δ' στρατ. Λακεδ.
 Δοροάνης, δ' ἐπίθ. Ἡρακλ. ἐν Ἰνδίας.
 Δορुकλειδᾶς, δ' Λακεδ. γλύπτης.
 Δορुकλεῦς, ἔως, δ' = Δορुकλεῦς.
 Δορुकλος, δ' εἰς τῶν νόθων υἱ. τοῦ Πριάμου | Ὀλυμπιον. ἐκ Τίρυνθος.
 Δορुकλειδίων, τὰ (κ. -ύλασον) πάλ. Φρυγ.
 Δορούλαος, δ' (κ. Δορούλας) εἰς τῶν Κενταύρων | στρατ. Μιθριδάτου.
 Δόρουσος, δ' υἱ. Λαωδῶτου.
 Δόσκοι, οἱ Σκυθικόν ἔθνος.
 Δοτάμας, δ' Πέρσης στρατηγός.
 Δοθδης, -ιος, δ' (κ. -βιος) ποτ. Γαλλίας.
 Δουίλιος, δ' ὄν. Ρωμ. ὑπάτου.
 Δουλιχίον, τό νῆσοι Ἰονίου πελάγ.
 Δουινάς, -ακος, δ' ὄρ. Θρακίας.
 Δούρα, τὰ πάλ. Μέσσοποι. ἡ Ἀσσυρ.

Δουράνιος, δ' ποτ. Ἀκουῖταν. Γαλλ.
 Δουρίας, -α, δ' ποτ. βορ. Ἰταλίας.
 Δούριος, δ' ποτ. Λουσιτανίας.
 Δοῦρις, -ιος, δ' ἰστοριογρ. | Σαρμ. Ὀλυμπιονίκης.
 Δουροκόφορος, τὰ πάλ. Βελγ. Γαλλ.
 Δουρόστρολον, τό πάλ. Μοισίας.
 Δουρόστροκος, δ' (κ. -ήστροκος, κ. -ήστροκος) πάλ. Μακεδονίας.
 Δράβος, δ' ποτ. Πανωνίας.
 Δράγγαι, οἱ Περσικόν ἔθνος.
 Δραγγιανή, ἡ χῶ. Ἀσίας.
 Δράκανον, τό πάλ. κ. ἀκρ. Ἰκαρίας.
 Δράκιος, δ' ἀρχηγ. Ἐπειῶν ἐν Τροίη.
 Δρακοντίδης, δ' εἰς τῶν 30 τυρ. | = Κέκροψ.
 Δρακόντιος, δ' Σπαρτ. ἐξόριστος εἰς Τραπεζοῦντα.
 Δράκοντος νῆσος, ἡ νῆσοι πληθ. Λιβύ.
 Δράκυλλος, δ' τῶν Ἀχαρνῶν τις.
 Δράκων, -οντος, δ' Ἀθ. νομοθέτης κ. ἄ.
 Δρασιππίδης, δ' ὄν. δραπέτου.
 Δράσκα, τὰ πάλ. Βακτριανῆς.
 Δρέκανον, τό ἀκρωτ. νῆσοι. Κῶ.
 Δρέπανα, τὰ πάλ. Σικελίας.
 Δρεπάνη, ἡ πάλ. δ.ν. Κερκύρ. | κ. ἄ. Βιθυν.
 Δρέπανον, τό ὄν. διαφ. ἀκρωτ. νῆσοι. (Κρήτ., Σικελ., Ἀχατίας) | κ. ἄ.
 Δρόσος, δ' τῶν ἐπίτ. Τρώων τις.
 Δρόλαι, οἱ (κ. Δρόλλαι) Ἀσιατ. ἔθνος.
 Δρόλων, -ωνος, δ' ποτ. Ἰλλυρίας.
 Δριμῶ, -οῦς, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Δριον, τό ὄρ. τῆς Ἰταλ. Δαυνίας.
 Δρότος, τό ὄρ. Ἀχατίας.
 Δρογγίλον, τό χωρ. Θρακίας.
 Δρομάς, -άδος, ἡ ἑκ τῶν 50 κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος.
 Δρομχαίτης, -ου, δ' βασι. Θρακίας.
 Δρομοκλειδῆς, δ' ἐπὶ ὄν. ἀρχ. ἐν Ἀθην.
 Δρόμων, -ονος, δ' ὄν. Δούλων.
 Δρομικοί, οἱ Περσ. νομαδικόν ἔθνος.
 Δρόση, Δρόσιλλα, Δροσίς ὀνόματα θρακικῶν.
 Δρουεντίας, δ' (κ. -έντιος) ποτ. Γαλλ.
 Δρουίδαι, οἱ = Δρουΐδαι.
 Δρουσιπάρη, ἡ πάλ. Θρακίας.
 Δρούσος, δ' ὄν. διαφ. ἐπίτ. Ρωμαίων.
 Δρούαλος, δ' εἰς τῶν Κενταύρων.
 Δρούς, -αντος, δ' Ααπίδης | εἰς τῶν 50 υἱ. τοῦ Αἰγύπτου | κ. ἄ.
 Δρούς, -άδος, ἡ πάλ. Δρούδες, αἱ νύμφαι τῶν δασῶν.
 Δρουΐδαι, οἱ γέν. ἱερῶν Κελτ. κ. Γαλατ.
 Δρουΐα, ἡ (κ. -ία) = Δρούμιος.
 Δρούμιος, δ' πάλ. Φωκίδος | χωρ. Ἐβδ. | κ. ἄ.
 Δρουμοσσα, ἡ νῆσις Σμυρν. κόλπου.
 Δρούμων, -ωνος, δ' τῶν Πυθαγορ. τις.
 Δρυνέμετος, δ' χωρ. Γαλατίας.
 Δρούπη, ἡ θυγ. βασι. Δρούπος | πάλ. Δωρικός.
 Δρουπία, ἡ (κ. -ίς) χῶ. Θεσσαλίας.
 Δρούς Κεφαλαί, αἱ ἰστανή διάδοσις Κιθαίωνος.
 Δρούψ, -οπος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. γυναικ. ἀρχ. Δρούπων | νόθ. υἱ. Πριάμου.
 Δρούς, -ός, ἡ πάλ. Θρακίας.
 Δρούσι, οἱ Ἰσθμικόν ἔθνος.
 Δρουπιών, -ωνος, δ' βασι. Παϊόνων.
 Δυδαλός, ἡ = Δοιδαλός.
 Δυμανταί, οἱ φυλὴ Σικυθίωνος.
 Δυμᾶνες, οἱ μία τῶν φυλῶν Σπάρτης.
 Δύμας, -αντος, δ' πενθερὸς Πριάμου ἡγ. Φρυγίας | κ. ἄ.
 Δύμη, ἡ πάλ. Ἀχατίας.
 Δυναμένη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Δυναστῆ, ἡ μία τῶν Θεσπιαίων.
 Δύρας, -ου, δ' ποτ. Φθιώτιδος.

Δυρράχιον, τό πόλ. Ίλλυρίας.
 Δύρρα, τὰ πόλ. Ίνδικης.
 Δυοκέλαδος, ή νήσ. Άδριατ. θαλάσ.
 Δυονομία, ή θεότης συμβολική των
 κακών τής άνομίας.
 Δυοπόντιον, τό πόλ. Ήλιδος.
 Δυοπόντιος, δ' υί. Πέλοπος.
 Δύστρος, δ' έν. μνηός. Μακεδ.
 Δύσωρον, τό δρ. Μακεδονίας.
 Δωδών, -ώνος, δ' υί. Διός κ. Εδρώπης.
 Δωδωνάσος, δ' έπίθ. Διός.
 Δωδώνη, ή θυγ. Ψακ. | πόλ. Ήπειρου.
 Δωδωνίδες Νύμφαι, αί νύμφαι άνα-
 θράφασαι τόν Δία.
 Δωριδας, -α, δ' άπόγ. Σισύφου.
 Δωριδες, αί = Νηρηίδες.
 Δωριεύς, -εύς, δ' υί. βασ. Άναξανδρί-
 δου | υί. Διαγόρου | κ.δ.
 Δώριον, κ. δρ. Μεσοητίας.
 Δώριον, ή μία τών Δαναών.
 Δωρίς, -ιδος, ή θυγ. Ψακων. | μία τών
 Νηρηίδων | άπαρχ. Έλλάδ. | άπαρχ.
 Μ. Άσίας.
 Δωριτίς, -ιδος, ή έπίθ. Άθηνάς, Άφροδ.
 Δωριχά, ή περίφ. Αίγυπτ. έταιρα.
 Δωρίχοι, δ' τών Συρακουσών τις.
 Δωρόδεος, δ' Άθηνάτος τις.
 Δώροσ, δ' υί. Έλληνοσ, άπόγ. Δευκαλι-
 νωσ | υί. Απόλλ., βασ. Αιτωλίας.
 Δώρος, ή πόλ. Φοινίκης.
 Δωρώ, -οσς, ή κωμ. έν. τής δωροδοκίας.
 Δωσιάδης, δ' έπιγραμματοποιός.
 Δωτιάδης, δ' βασ. Μεσοητίας.
 Δωτία, ή θυγ. Έλάτου κ. Άμφικυθόνης.
 Δώτιον πεδίον, τό πεδιάς Θεσσαλίας.
 Δωτίς, -ιδος, ή μη. Φλεγύα.
 Δώτος, δ' υί. Πελαγοσ | ήγ. Παφλαγ.
 Δωτώ, -οσς, ή μία τών Νηρηίδων.

Ε

Έβλαία, ή πόλ. τής άσιατ. Άλβανίας.
 Έβλανα, τὰ πρωτ. Ίρλανδίας.
 Έβλάνοι, οί λα. Ίρλανδίας.
 Έβόδα, ή πόλ. Πετραίας Άραβίας.
 Έβόρακον, τό πόλ. Βρεττανίας.
 Έβούρα, ή (κ. "Εβ-) πόλ. Ίσπανίας.
 Έβούρωνες, οί λα. Βαλγικησ Γαλλίας.
 Έβουσοσ, ή μία έκ τών δύο Πιτυου-
 σών νήσων τής Μεσογείου.
 Έβροσ, δ' = Ίουδίοσ.
 Έβροσ, δ (κ. "Εβροσ) ποτ. Θρακίης.
 Έγγύιον, τό (κ. "Εγγυον) πόλ. Κιλίκ.
 Έγέρτιοσ, δ' δ συνοικιστήσ τής Χίου.
 Έγεσθα, ή (κ. Αίγισθα, κ. Σέγισθα) πόλ.
 Σικελίας.
 Έγκέλαδοσ, δ' υί. Ταρτάρου κ. Γής, εις
 τών Ίγάντων | εις τών υί. Αίγύπτου.
 Έγνατία, ή πόλ. Ίταλ. Άπουλίας.
 Έγνατία οδόσ, ή ή περι τήν έν Μα-
 κεδονία Άπόλλωναν.
 Έγγελείτς, οί λα. Ίλλυρίας.
 Έγγέλη, ή χψ. Μακεδ. Ίλλυρίας.
 Έγγέλιοι, οί = Έγγελείτς.
 Έδεσσα, ή πόλ. Συρίας ή Μεσοποτ.
 | πόλ. Μακεδονίας.
 Έδούμη, ή κώ. Ίουδαίας.
 Έδορσ, ή (κ. "Αδορσ) νησίσ Ίρλανδίας.
 Έδολιών, -ονοσ, δ' υί. Διός, ήγ. Δευκαλ.
 Έδοδαία, ή μία τών θυγ. τής Νιόβης.
 Ειδοδέα, ή θυγ. Πρωτέας | άδελ. Κάδμ.
 Ειδομένηη, ή (κ. -μενή) θυγ. Φέρητοσ
 | πόλ. Μακεδονίας.
 Ειδώ, -οσς, ή ήσσορ. τοδ Ειδοδέα.
 Είτζηλοσ, ή φρούρ. Σικελίας.
 Είλατιδασ, -α, δ' υί. Έλάτου, δ Αίλυτοσ.

Είλειθια, ή ή θεά τών τοκατών, θυγ.
 Διόσ κ. Ήρασ.
 Είλεισιον, τό πόλ. Βοιωτίας.
 Είληθια, ή = Είλειθια.
 Είλωσ, -ωτοσ, δ (κ. Ειλώπης) δ κάτ.
 τής πόλ. "Ελουσ | περίθ. Είλωτεσ
 = οί έν Σπάρτη δοδλοί.
 Είνολία, ή έπίθ. τής Άφροδίτησ.
 Είνοδία, ή έπίθ. Έκάτησ.
 Είρα, ή δρ. Μεσοητίας.
 Είρεσία, αί πόλ. Θεσσαλίας.
 Είρεσίδοι, οί δήμοσ Άττικησ.
 Είρήνη, ή θυγ. Διόσ κ. Θέμιδοσ, μία
 τών τριών Ώρών.
 Είρκη, ή (κ. -αί, αί) φρούρ. Σικελίας.
 Έκάθη, ή θυγ. Διόδοσ, σφ. Πριάμου
 | μία τών Δαναών.
 Έκάδημοσ, -μία βλ. Άκάδημοσ, -μία.
 Έκάθηρ, ή έπίθ. Άρτέμιδοσ | κ. δ.
 Έκάθηρσοσ, δ' έπίθ. Απόλλωνοσ.
 Έκάλη, ή θήμ. Άττ. | θυγ. Μίνωσ | κ. δ.
 Έκαμήδη, ή θυγ. Άρσινόησ έκ Τενέδου.
 Έκατατοσ, δ' ιστοριογ. έκ Μιλήτου |
 φιλόσ. έξ Άδθήρων | τύρ. Καρδίας.
 Έκάτη, ή μία τών Τιτανίδ., δοποθ. θεά.
 Έκατόγχειροσ, οί οί Γίγαντεσ Βριά-
 ρωσ, Γύησ κ. Κόττοσ.
 Έκατόμβαίοσ, δ' έπίθ. Απόλλων., Διόσ.
 Έκατομβαιών, -ώνοσ, δ' έν. άττ. μνηόσ.
 Έκάτομοσ, δ' βασ. Καρίας.
 Έτατόμπεδοσ, τό πόλ. Ήπειρου.
 Έκατόμπεδοσ, ή τόποσ Συρακουσών.
 Έκατόμπεδοσ, δ' έπαλαιότ. Παρθενών.
 Έκατόμυλοσ, ή πόλ. Αιθίοησ | κ. δ.
 Έκατόννησοι, αί τὰ σημερινά Μο-
 χονήσοι.
 Έκατοντάμυλοσ, ή = Έκατόμυλοσ.
 Έκατονταχειρία, ή πόλ. Ήπειρου.
 Έκάτων, -ώνοσ, δ' έν. Σικελίασ.
 Έκατώνμμοσ, δ' Σινωπεύσ τις.
 Έκάσίοσ, δ' έπίθ. Απόλλωνοσ.
 Έκάτανα, τὰ πρωτ. Μήδίασ.
 Έκδικίοσ, δ' Λακεδαίμ. ναύαρχοσ.
 Έκδίππα, ή πόλ. Φοινίκης.
 Έκκριτοσ, δ' αρχηγόσ τετρών Ειλώτων.
 Έκνομοσ, δ (κ. -μον, τό) δρ. Σικελίασ.
 Έκπρέπησ, -οουσ, δ' Σπαρτιάτησ τις.
 Έκτηνησ, οί (κ. -ήνησ, κ. "Εκτηνησ) κάτ.
 Βοιωτίας, έπί βασ. Ψυθούσ.
 Έκτωρ, -οροσ, δ' υίοσ Πριάμου κ.
 Έκίδησ.
 Έκραντοσ, δ' Θασίοσ τις | κ. δ.
 Έλαία, ή πόλ. Αίολ. | πόλ. κ. λιμ.
 Ήπειρου, Βιθυνίασ | κ. δ.
 Έλαισγάβαλοσ, δ' δ θεόσ Ήλιοσ τών
 Φοινίκων | Ρωμ. αυτοκράτωρ.
 Έλαϊάτις, -ιδοσ, ή τμήμα Θεσπρωτίασ.
 Έλάϊον, τό δρ. Άραβίασ.
 Έλαίοσ, δ' ποτ. Βιθυν. | χωρ. Μεσο-
 ην. | κ. δ.
 Έλαίοσ, -οόντοσ, δ' πόλ. Θρακ. χωροσ.
 | πόλ. Χονανίασ | κ. δ.
 Έλαιοσσοσ, ή πόλ. κ. νή. Άττ., Ρόδ. κ. δ.
 Έλάρα, ή θυγ. Μινούσ, μη. Τιτυοσ.
 Έλασοσ, δ' εις τών έπισ. Τρώων.
 Έλάτεια, ή πόλ. Φωκ., Θεσο., Ηπ. κ. δ.
 Έλατοσ, δ' εις τών Κενταύρων | κ. δ.
 Έλάτρεια, ή = Έλάτρεια Ήπειρου.
 Έλατρεύσ, έωσ, δ' εις αλύκων Φαιάκ.
 Έλαστ(τ)ωνόσ, δ' έπιποκίμ. Άμφιαρτέου.
 Έλαφηβόλια, τὰ πορτή Άρτέμιδοσ.
 Έλαφηβολιών, -ώνοσ, δ' άττ. μνη.
 Έλαφηβόλοσ, ή έπίθ. Άρτέμιδοσ.
 Έλαφιαία, ή έπίθ. Άρτέμιδοσ.
 Έλάφιοσ, τό γυνή έν Ήλιθι, τροφοσ
 Άρτέμ. | δν. έταιρασ.
 Έλάφιοσ μνη, δ' = Έλαφηβολιών.

Έλαφοσ, δ' ποτ. Άραβίασ.
 Έλώ, -οουσ, ή νήσοσ Κάτω Αίγύπτου.
 Έλέα, ή πόλ. Ίταλίασ, πατρίσ φιλοσ.
 Ζήνωνοσ κ. Παρμενίδου.
 Έλειμίοται, οί λα. Μακεδονίασ.
 Έλειοσ, δ' υί. Περασίοσ κ. Άνδρομάδασ.
 Έλένη, ή θυγ. Διόσ, άδελ. Διοσκουρών,
 ούς. Μανλάου | δν. νήσων.
 Έλενοσ, δ' υί. Πριάμ. κ. Έκάδ., μάντις.
 Έλεοσ, δ' θεότησ, προσατ. δυστυχών.
 Έλεόσ, ή νησίσ παρά τήν Μίλητον.
 Έλεοσόσ, -οόντοσ, δ' = Έλαίοσ.
 Έλεοσσοσ, ή = Έλαιοσσοσ.
 Έλευθεραί, αί πόλ. άττ. | πόλ. Κρήτησ.
 Έλευθερίον, τό πολλήνη Μυσίασ.
 Έλευθερίοσ, δ' έπίθ. Διόσ.
 Έλευθεροσ, δ' ποτ. Φοινίκης.
 Έλευθερουπόλισ, ή πόλ. Παλαιστίμ.
 Έλευθέρη, ήροσ, δ' υί. Απόλλ. ιδρ. Έ-
 λευθερων Άττικησ.
 Έλευθώ, -οουσ, ή = Είλειθια.
 Έλευσινοί, -άδοσ, ή έπίθ. Δήμητροσ.
 Έλευσινοί, δ' υί. Έλευσίν., δ' Κελεόσ.
 Έλευσίνοσ, -ίνοσ, δ (κ. -ίνοσ, δ) υί. Έρμού,
 πα. Κελεοσ κ. Τριπτολέμου.
 Έλευσίν., -ίνοσ, ή (κ. Έλευσίν.) πόλ. κ.
 δήμοσ Άττικησ.
 Έλεφαντινή, ή νήσοσ Νείλου.
 Έλεφαντιν., -ίδοσ, ή μία τών ούς. Δαν.
 Έλεφήνωρ, -οροσ, δ' υί. Χαλκιδόντοσ
 κ. Μελαίνι. | εις τών μνηστ. Πηγαλ.
 Έλεών, -ώνοσ, δ (κ. Έλ-) κώ. Βοιωτ. |
 πόλ. Θεσσαλίας.
 Έλικών, -ονοσ, δ' υί. Άντήνοροσ,
 ούς. Λαοδίησ.
 Έλικη, ή μία τών Δαναών | κ. δ.
 Έλικη, ή πόλ. Άχαίασ | πόλ. Θεσσαλ.
 Έλικών, -ώνοσ, δ' δρ. Βοιωτ., ισέρν τών
 Μουσών κ. Απόλλωνοσ.
 Έλικωνιάδεσ, αί έπίθ. τών Μουσών.
 Έλικωνίς, -ίδοσ, ή μία τών θεοσπιάδων
 | δν. κρήνησ (= Ίπιποκρήνη).
 Έλίμεια, ή χώρα Μακεδονίασ.
 Έλιμειώται, οί (κ. Έλειμειώται) λα. Ίλλ.
 Έλιξ, -ικοσ, δ' υί. Λυκάνοσ βασ. Άραδ.
 Έλιχοσ, δ' στρατ. Μαγαρέων.
 Έλιοάρνη, ή βλ. Άλίσσαρνα.
 Έλιοσοσ, -οόντοσ, δ' κώ. Άραβίασ.
 Έλιοσσω, -οντοσ, δ' ποτ. Ήλιδοσ | ποτ.
 Άραβίασ | κ. δ.
 Έλιοσοι, οί λα. Ίταλ. Αιγουρίασ.
 Έλλα ή έμπορ. πόλ. Άσιασ.
 Έλλάνικοσ, δ' έν. δύο ιστοριογ. έκ
 Αέσσοσ κ. έκ Μιλήτου.
 Έλλάνωρ, -οροσ, δ' βασ. Άργείοσ.
 Έλλάσ, -άδοσ, ή τμήμα Θεσσαλ. | ή Θεσο-
 σαλ. | ή έλλη Έλλάσ πλήν Πελο-
 πον. | ή Εδρώπη ή μεταξω Θρακίης.
 Ίλλυρίασ, Ίον. κ. Αιγ. πελάγ. μέδλασ
 τέγνησ. | Μεγ. Έλλάξ, ή κάτω Ίταλ.
 Έλλάσ, ή μη. Γοργίνοσ έξ Έρετριάσ.
 Έλλη, ή θυγ. Αθάμαντοσ κ. Νεφέλησ,
 άδελ. Φρέγου.
 Έλληνη, -ηνοσ, δ' υί. Δευκαλίνοσ. κ.
 Πύρροσ, βασ. Φθίασ έξ αυτοσ ω
 νόμασθησαν οί Έλληνησ.
 Έλλησποντοσ, δ' δ μεταξω Έλίας κ.
 Εδρώπησ πορθμόσ.
 Έλλοί, οί = Έσλλοί.
 Έλλόμενον, τό χωρ. κ. λιμ. Δευκαδ.
 Έλλοψ, ή ήμεροσ Εδδ. | ήμρ. Ήπειροσ.
 Έλλοψ, -οποσ, δ' υί. Ίωνοσ ή Διόσ.
 Έλλωτία, ή (κ. Έλλωτίτς) ή. Άττι-
 κή | ή Εδρώπη.
 Έλμαντική, ή πόλ. Δουσιτιασ.
 Έλοσ, -οουσ, τό πόλ. Λακεδ., Άργολ.
 -οουσ - κ. δ.

Ἐλουήττιοι, οἱ ἔθνος τῆς Βελγ.Γαλλ.
 Ἐλουοί, οἱ λα. Ναρβων. Γαλλίας.
 Ἐλπήνωρ, -ορος, δ' σύντροφος ὄθου.
 μεταμορφωθείς ὑπὸ Κίρκης.
 Ἐλπια, -ου, δ' Γραμματ. τις Ἄθην.
 Ἐλπίης, δ' ἐπίθ. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις.
 Ἐλπινίκη, ἡ ἀδελφὴ Κίμωνος.
 Ἐλυμα, τὰ πόλ. Ἰλλυρίας.
 Ἐλυμας, -ίδος, ἡ χῶ. Σουσιανῆς |
 ἀπαρχ. Μῆθιας.
 Ἐλυμία, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Ἐλυμνία, ἡ νῆσος Εὐβοίας.
 Ἐλύμνιον, τό χωρ. Εὐβοίας.
 Ἐλυμοί, οἱ λα. Σικελίας.
 Ἐλυμοί, δ' εἰς τὴν εἰς Πριτίμου.
 Ἐλυρος, ἡ πόλ. Κρήτης.
 Ἐλυρις, -ίδος, δ' Πυθαγόρειος ἐκ Σάμ.
 Ἐλυρος, δ' (κ. Ἐλυρος) ποτ. Σικελ.
 Ἐλυρος, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Ἐμβας, -α, δ' ἀρχηγός Ἀρμενίων.
 Ἐμβάσιος, δ' ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.
 Ἐμβάτα, τὰ (κ. Ἐμβάτων τό) δ μα-
 ταξὺ Χίου καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἐρυ-
 θῶν πορθῶς.
 Ἐμβόλια, τὰ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Ἐμεσί(ο)α, ἡ (κ. Ἐμεσοί) πόλ. Συρ.
 Ἐμμενίδοι, οἱ ἡγεμ. οἰκ. Ἀκράγαντος.
 Ἐμπεδίας, -ου, δ' τῶν Λακεδαιμ. τις.
 Ἐμπεδοκλῆς, -έους, δ' περίφ. Πυθα-
 γόρ. φιλόσ.
 Ἐμπεδος, δ' πα. Ἀθην. Καλλιστρά-
 τῶ | τῶν Πυθαγόρ. τις | κ. ἀ.
 Ἐμπεράμος, δ' Σπαρτ. πολέμαρχος.
 Ἐμποδος, δ' ἰσορογορ.
 Ἐμπορεῖα, τὰ χωρ. Ἀφρικῆς.
 Ἐμπορετον, τό (κ. -ιον) πόλ. Ταρρα-
 κων. Ἰσπανίας.
 Ἐμπουσα, ἡ ὑποχθόνιον τέρας.
 Ἐμπυλος, δ' ῥήτωρ ἐκ Ρόδου.
 Ἐναίσιμος, δ' υἱ. Ἰπποκόωντος μετα-
 σχῶν εἰς θήραν Καλυθῶν κάπρου.
 Ἐναρέτη, ἡ θυγ. Δημιάρχου, μή. Σαλ-
 μωνάως.
 Ἐναροφόρος, δ' υἱ. Σπαρτ. Ἰπποκόωνι.
 Ἐνδαίς, -ίδος, ἡ=Ἐνδις.
 Ἐνδηίς, -ίδος, ἡ θυγ. Χείρωνος, μή.
 Πηλέως κ. Τελαμώνιος.
 Ἐνδιος, δ' ἔφορ. Σπάρτ. φιλ. Δακτιδιάδ.
 Ἐνδοίος, δ' γλύπτ. Ἀθην. μαθ. Δαίδαλ.
 Ἐνδυμίων, υἱος, δ' υἱ. Ἀσθλίου.
 Ἐνετοί, οἱ ἔθνος Παφλαγονίας.
 Ἐνιγῆες, οἱ=Αἰνιάνες.
 Ἐνικεύς, -έως, δ' Ὀλυμπιονίκης τις.
 Ἐνιπέυς, -έως, δ' ποτ. Θεσσαλ. ποτ. Ἥλ.
 Ἐνιπώ, -οῦς, ἡ δούλη μὴ Ἀρχιλόχου
 Ἐνίσση, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Ἐννα, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Ἐννεάκρουρος, ἡ πηγὴ ἐν Ἀθήναις.
 Ἐννεά ὄδοι, αἱ θέαις Θράκης.
 Ἐννομος, δ' ἡγ. Μουσῶν, μάντις | κ. ἀ.
 Ἐνοδία, ἡ ἐπίθ. Ἐκάτης κ. Περσεφόνης.
 Ἐνοδίας, -ου, δ' βλ. Εὐοδίας.
 Ἐνόδιος, δ' ἐπίθ. Ἐρμού.
 Ἐνόπη, ἡ πόλ. Μεσσην., ἡ Γερηνία
 Ἐνοσιδίας, δ' (κ. Ἐννοσ-) ἐπίθ. Ποσειδ.
 Ἐνοσιχθῶν, -ονος, δ' ἐπίθ. Ποσειδ.
 Ἐνουδος, δ' υἱ. Ἀγκαίου, ἀπόγ. Ποσειδ.
 Ἐντεδίκη, ἡ μία τῶν 50 θεοσιδιάων.
 Ἐντελλα, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Ἐντιμος, δ' Κρής, Ἰθρυτῆς Γέλας.
 Ἐνούλιος, δ' ἐπίθ. τοῦ Ἄρως | κ. ἀ.
 Ἐνυδρα, τὰ πόλ. Συρίας.
 Ἐνυεύς, -έως, δ' βασι. Σκύρου.
 Ἐνυώ, -οῦς, ἡ θεὰ τοῦ πολέμου | μία
 τῶν Γραιῶν.
 Ἐξάδιος, δ' εἰς τῶν Δακτιθῶν.
 Ἐξάιντος, δ' Ὀλυμπιονίκης.

Ἐξαμασιος, δ' πηγὴ ἐν Σκυθία.
 Ἐξαμάς, -ου, δ' πα. Θυλῶ.
 Ἐξάπολις, -έως, ἡ ἀπαρχ. Μ. Ἀσίας.
 Ἐξαρχος, δ' εἰς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτης.
 Ἐξηκεστίδης, δ' πα. Σόλωνος.
 Ἐξήκεστοι, δ' ἱατροί τες Ἀθην. | κ. ἀ.
 Ἐξόλη, ἡ μία τῶν Θεοσιδιάων.
 Ἐορδαία, ἡ(κ. -ία) χῶ. Ἰλλυρικῆς Μακ.
 Ἐορδοί, οἱ Ἰλλυριοὶ ἔθνος.
 Ἐπακρία, ἡ μία τῶν 12 πόλ. Ἀττικῆς.
 Ἐπάκτιος, δ' ἐπίθ. Διός.
 Ἐπακταῖος, δ' ἐπίθ. Ποσειδ. ἐν Σάμφ.
 Ἐπάκτιος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἐπάλτης, δ' εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων.
 Ἐπαμεινώνιδας, -α, (-ου), δ' (κ. -ινών-
 δας) δ' περίφ. στρατ. τῶν Θηβαίων
 | ἐπὶ τῶν ἀρχ. ἐν Ἀθήναις.
 Ἐπαρδος, δ' ποτ. Μῆθιας.
 Ἐπαφος, δ' υἱ. Διός κ. Ἰούδ, βασι. Αἰγύ-
 πτου | κ. ἀ.
 Ἐπειγεύς, -έως, δ' υἱ. Ἀγακλέους,
 Μυρμιθῶν.
 Ἐπειοί, οἱ ἀρχ. κάτοικοι Ἥλιδος.
 Ἐπειός, δ' υἱ. Ἐνδυμίωνος, βασι. Ἥλιδ.
 | υἱ. Πανοπέως, κατασκευαστῆς
 τοῦ Δουρούου Ἰππου.
 Ἐπήβολος, δ' μάντις τῶν Μεσσηνίων.
 Ἐπήρατος, δ' εἰς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτης.
 Ἐπήριτος, δ' υἱ. Ἀρσιδαντος.
 Ἐπιάλτης, δ' δωρ. ἀντι Ἐπιάλτης.
 Ἐπιγένης, -ους, δ' υἱ. Ἀντιφώντος |
 υἱ. Κρίτωνος.
 Ἐπίγονος, δ' Ἐπίγονοι=οἱ υἱοὶ τῶν
 ἐπὶ στρατευσάντων ἐπὶ Θήβαζ.
 Ἐπιδάμνιος, δ' πα. τῆς Ἑλλάδος, θε-
 ραπεινῆς τῆς Ἀφροδίτης.
 Ἐπίδαμος, ἡ πόλ. Μακεδ. Ἰλλυρίας.
 Ἐπίδουρα, ἡ ἡ περὶ τὴν Ἐπίδουρ. χῶ.
 Ἐπίδουρος, δ' υἱ. τοῦ Ἄργου κ. Εὐάδωνης.
 Ἐπίδουρος, ἡ ἄν. πόλ. Ἀργολίδος.
 Δακων.. Δαλματίας κ. ἀ.
 Ἐπιδήλιον, τό πολίχνη Δακωνίας.
 Ἐπιδήλιος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἐπίδοτης, δ' ἐπίθ. Διός.
 Ἐπεικία, ἡ Λοκρ. πόλις Σικυθῶνος.
 Ἐπίεφύριοι Ἰοκροί, οἱ οἱ οἰκοῦντες
 περὶ τὸ ἀκρωτ. Ζαφύριον ἐν Ἰταλία.
 Ἐπίζηλος, δ' Ἀθην. τυφλῶς ἐν Μακρῶ.
 Ἐπιδαλαμίτης, δ' ἐπίθ. Ἐρμ. ἐν Εὐβοίᾳ.
 Ἐπιθέροης, δ' Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἐρυ-
 θῶν | Γραμματ. ἐκ Νικαίας.
 Ἐπικάστη, ἡ ἡ Ἰοκάστη | θυγ. Καλυ-
 θῶνος | θυγ. Αὐγείου.
 Ἐπικέρδης, -ους, δ' Κυρηναῖός τις.
 Ἐπικηφισία, ἡ ἡ δῆμος Ἀττικῆς.
 Ἐπικλείδας, δ' ἀδελ. βασι. Σπάρτ. Κλεομ.
 Ἐπικλής, -έους, δ' τῶν Τρώων τις |
 Ἀθηναῖος, πα Πρωτεύου.
 Ἐπικνημίδιοι Λοκροί, οἱ οἱ οἰκοῦν-
 τες περὶ τὸ δρ. Κνημίδια.
 Ἐπικούριος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἐπικούρος, δ' περίφ. φιλόσ. | πατήρ
 στρατ. Πάχτητος.
 Ἐπικράδιος, δ' πυγμαῖος ἐκ Μαντιν.
 Ἐπικράτης, -ους, δ' ῥή. κ. δημαγ. ἐν
 Ἄθ. | ἀδελ. ῥήτ. Αἰσχίνου | κωμ. ποι.
 Ἐπικτήτος, δ' Στωϊκός φιλόσοφος.
 Ἐπικύδιος, -ους, δ' Σπαρτ. | Συρακοῦς.
 Ἐπικυδίδης, δ' στρατ. Δακεδαίμωνίων.
 Ἐπικώμος, δ' πα. Κερναίου.
 Ἐπιλαίς, -ίδος, ἡ μία τῶν Θεοσιδιάων.
 Ἐπίλαος, δ' υἱ. Νηλέως κ. Χλωρίδος.
 Ἐπιμένης, -ους, δ' τῶν Μακεδόνων τις.
 Ἐπιμενίδης, -ου, δ' ἐκ Κνωσσοῦ, θεω-
 ρούμενος ὡς θεοπνευστος.
 Ἐπιμηθῆς, -ους, δ' εἰς τῶν Ἰθαίων Δακτ.
 Ἐπιμηθεύς, -έως, δ' υἱ. Ἰαπ. ἀδελ. Περσμ.

Ἐπιμηλιάδες, αἱ νύμφαι Δασῶν.
 Ἐπιμηλίδης, δ' ἰβρ. Θεοσ. Κορωνεῖας.
 Ἐπιμήλιος, δ' ἐπίθ. Ἐρμού.
 Ἐπιπολαί, αἱ βραχ. τόπος πλῆθ. Συρακ.
 Ἐπιπόλη, ἡ θυγ. Τραχύνωνος, μετασχ.
 τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας.
 Ἐπιपुरγίδα, ἡ ἐπίθ. Ἀθηναῖς, Ἐκάτης.
 Ἐπιδοθένης, -ους, δ' ἡγεμῶν πελταστῶν
 ἐξ Ἀμφιπόλεως | κ. ἀ.
 Ἐπίτροφος, δ' υἱ. Ἰφίτ. ἀρχ. Φωκ. | κ. ἀ.
 Ἐπίτωρ, -ορος, δ' εἰς τῶν ἐπὶ Τρώων.
 Ἐπιτάδος, -α, δ' Σπαρτ. στρατηγός.
 Ἐπιτάλιον, τό πόλ. Ἥλιδος.
 Ἐπιτελίδης, δ' ἡγ. τῶν ἐν Τρωῶν Σπαρτ.
 Ἐπιφάνεια, ἡ πόλ. Συρ. | πόλ. Κιλ. | κ. ἀ.
 Ἐπιφρων, -ονος, δ' Ἀθην. τις | Πυθαγόρ.
 Ἐπιχάρης, -ους, δ' Σικυθῶνος.
 Ἐπιχάρμος, δ' Πυθ. φιλόσ. κ. ποι. ἐκ Κῶ.
 Ἐπικόλλιος, δ' τῶν Μακεδόνων τις.
 Ἐποχος, δ' υἱ. Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας.
 Ἐπτά ἐπὶ Θήβας, οἱ οἱ μετὰ τοῦ Ἀ-
 δράστου στρατευσάντες εἰς Θήβαζ.
 Ἐπτόπορος, δ' ποτ. Τραφῶος.
 Ἐπύαξ, ἡ οὐς βασι. Κιλ. (κ. Συναένσιος).
 Ἐπωπεύς, -έως, δ' υἱ. Ποσειδ. ἀδελγ.
 Αἰόλου | δρ. νῆσ. Ἰθρηκόσης.
 Ἐραί, αἱ πόλ. Ἰωνίας, ἐναντι Χίου
 Ἐρασι, ἡ κῶμ. Μεσσηνιαίας.
 Ἐρασίκλεια, ἡ ἡ Ἀθηναία τις.
 Ἐρασινίδης, -ου, δ' Ἀθην. στρατ. ἐν Ἀρ-
 γινοῦσσις | Κορίνθ. στρατηγός.
 Ἐρασινοί, δ' ἐξ Ἄργους | υἱ. Ἡρακλ. |
 ἄν. διαφ. ποτ. Ἀργολ., Ἀρκαδ. κ. ἀ.
 Ἐραοίξενος, δ' περίφ. οἰνοπότης.
 Ἐρασίππος, δ' υἱ. Ἡρακλέους.
 Ἐρασίστρατος, δ' εἰς τῶν 30 τυρ. | πα.
 Φαίλακος | περίφ. ἱατρος.
 Ἐρατίειρα, οἱ πόλ. Ἡπείρου.
 Ἐρατίων, οἱ οἰκοί. ἐγενῶν Ρόδου.
 Ἐρατοκλείδης, -ου, δ' πα. Φαλίου, ἐκ
 Κερκυρας, Ἡρακλειδῶν.
 Ἐρατος, δ' βασι. Ἄργους | κ. ἀ.
 Ἐρατοσθένης, -ους, δ' εἰς τῶν 30 τυρ. ἐν
 Ἄθ. | Γραμματ., γαυγ., ἐκ Κυρηνῆ.
 Ἐρατώ, -οῦς, ἡ μία τῶν Μουσῶν | μία τῶν
 Νηρηίδων | μία τῶν Δρυάδων.
 Ἐρβησοός, ἡ (κ. Ἐρβ-) πόλ. Σικελίας.
 Ἐρβία, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Ἐργάνη, ἡ πόλ. Ἀθηνῶν.
 Ἐργαστηρία, ἡ κῶμ. Μυσίας
 Ἐργάτις, ἡ ἐπίθ. Ἀθηνῶν.
 Ἐργάτιον, τό πόλ. Σικελίας.
 Ἐργίνος, δ' βασι. Ὀρχ. ἱεῖς Ἄργων. | κ. ἀ.
 Ἐργόκη, ἡ πολίχνη Θράκης.
 Ἐργολῆς, ἔους, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Ἐργοτέλης, -ους, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ Σικε.
 Ἐργόφιλος, δ' Δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
 Ἐρδωνία, ἡ (κ. Ἐρδ- κ. Ἐρδον-) πόλ.
 Ἰταλ. Ἀπουλίας.
 Ἐρεβος, -ους, τό τέκν. τοῦ Χάους | σκα-
 τειν. τόπος Ἄδου.
 Ἐρεθμῖος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἐρεικοῦσσα, ἡ=Ἐρικοῦσσα.
 Ἐρεμβοί, οἱ Ἀραβῶν ἔθνος.
 Ἐρεσοός, ἡ (κ. Ἐρεσοός) πόλ. Λέσβου.
 Ἐρετμεύς, -έως, δ' εἰς τῶν Φαίαικων.
 Ἐρέτρια, ἡ πόλ. Εὐβοίας | πόλ. Φθιώτ.
 Ἐρετριεύς, -έως, δ' υἱ. Φαέθωντος.
 Ἐρευθαλίων, υἱος, δ' βασι. Ἀρκαδίας.
 Ἐρεχθειδῆς, -ου, δ' υἱ. ἡ πόλ. Ἐρεχθε-
 Ἐρεχθεῖον, τό ναός Ἐρεχθέως. | κ.
 Ἐρεχθεύς, -έως, δ' Ἐρεχθῶνος βασι.
 Ἄττ. | ἐπίθ. Ποσειδέωνος.
 Ἐρεχθίδης, -ίδος, ἡ φῶ. Ἀθ. | πηγ. Ἐρεχθ.
 Ἐρημῖσιος, δ' ἐπίθ. Διός.
 Ἐρῖβιοι, ἡ=Περῖβιοι | μία τῶν Ἀμαζ.
 Ἐριώτης, -ου, δ' εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἐρίγιος, δ' στρατ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
 Ἐρίγων (κ. -ών), -ωνος (κ. -όνος), δ' ποιητῆς Μακεδών.
 Ἐριδανῆτας, -ου, δ' ἐπιθ. Ἡρακλ. ἐν Τά-
 Ἐριδήμιος, δ' ἐπιθ. Διόσκ. ἐν Ρόδω. | ραντ.
 Ἐριδακίς, -ίδος, ἡ δ'ν. ποιημῆδος.
 Ἐρίκεια, ἡ δ' ἤμος Ἀττικῆς.
 Ἐρικοσο(ο)α, ἡ μία τῶν νήσων Αἰόλου
 | νησίς βορ. Καρχυράς.
 Ἐρινεός, δ(ῆ) πόλ. Δωριδ., Φθιώτ., χωρ.
 Ἄττ. | ποτ. Σικελίας | κ. ἄ.
 Ἐριν(ν)ύς, -ύος, ἡ πληθ. ἔριν(ν)ύες,
 αἱ τρεῖς θεαί τιμωροὶ ἀνοσιουργημ.
 Ἐριούνης, δ' ἐπιθ. Ἐρμού.
 Ἐρίς, -ίδος, ἡ θυγ. Νυκτ., θεὰ δὶ χονολας.
 Ἐρισθένεια, ἡ θυγ. Ἀριστοκράτους.
 Ἐρίτιμος, δ' Ἰσθμιοῦ κῆς ἐκ Κορινθίου.
 Ἐρίτιμος, ἡ σὺς μάντιος Ἀμφιράου.
 Ἐρίφος, δ' κωμ. ποιητῆς.
 Ἐριφύλη, ἡ θυγ. Ταλαοῦ, σὺς. Ἀμφιαρ.
 Ἐριχθόνιος, δ' = Ἐρεχθεύς, υἱ. Ἡφαί-
 στου, βασιλ. Ἄττ. | υἱ. Δαρδάν. βασιλ. Τροί.
 Ἐριώπις, -ίδος, ἡ θυγ. Ἰάσ. κ. Μηδείας |
 σὺς. Ὀϊκῶς, μὴ Αἰτωλίας.
 Ἐρκτι, ἡ δρ. κ. φρούρ. Σικελίας.
 Ἐρκύνα, ἡ ποτ. Βοιωτίας.
 Ἐρκυναίος δρυμός, δ' ἄσος Γερμαν.
 Ἐρμαγόρας, -ου, δ' Ἐρμῆς ἀγορατὸς |
 ῥήτωρ ἐκ Τήμων Αἰολίδος.
 Ἐρμαία ἄκρα, ἡ ἄκρωτ. Λιβύης.
 Ἐρμαον, τὸ ν. Ἐρμού | δν. ἄκρωτ. ῥ.
 Ἐρματός, δ' λόφ. νήσου Ἰθάκης.
 Ἐρμασιώνδας, δ' θηβαῖος τις.
 Ἐρμαπ(η)ίων, -ωνος, δ' Γραμματ. τις.
 Ἐρμαφρόδιτος, δ' υἱ. Ἐρμού κ. Ἀφροδ.
 Ἐρμείας, δ' = Ἐρμῆς | τὴν. Ἀταρνεύς.
 Ἐρμηξ, δ' υἱ. Διόσκ. Μαίας, ἄγγελ. θεῶν.
 Ἐρμησιόναξ, -ακτος, δ' ποι. ἐκ Κολοφ.
 Ἐρμησιόλεως, ὠ. δ' πρόξ. Ἄθ. ἐκ Ἀσσοῦ.
 Ἐρμίονος, δ' περὶ τὰς φιλόσοφος.
 Ἐρμιόνη, ἡ θυγ. Μεγαλάου κ. Ἐλέ-
 νης | πόλ. Ἀργολίδος.
 Ἐρμιονικόν, τὸ ἄκρωτ. Ἀργολίδος.
 Ἐρμιονικός κόλπος, δ' κόλπος τῶν
 παραλίων Ἐρμιονίδος.
 Ἐρμιππη, ἡ θυγ. Βοιωτοῦ, μὴ Μίνου.
 Ἐρμιππος, δ' κωμ. ποι., φιλόσ. | κ. ἄ.
 Ἐρμίσιον, τὸ πόλ. Ταυρικῆς Χερσον.
 Ἐρμιών, -όνος, δ' κτίτωρ τῆς Ἐρμιόν.
 Ἐρμουγένης, -ους, δ' υἱ. Ἰππονίκου,
 μαθ. Σωκρ. | ῥήτωρ ἐκ Τρασοῦ | κ. ἄ.
 Ἐρμούκη, ἡ σὺς Μίδα.
 Ἐρμούωρος, δ' φιλόσ. Ἐπικούρειος,
 σὺς ῥ. Δουκ. | μαθ. Πλάτων. | κ. ἄ.
 Ἐρμοκλῆς, -έους, δ' Ῥόδιος γλύπτης.
 Ἐρμοκράτης, -ους, δ' στρατ. Συρακ.
 Ἐρμοκρέων, -οντος, δ' γλύπτ. | ποι.
 Ἐρμόλαος, δ' εἰς τῶν ἀξιωματικῶν
 Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
 Ἐρμόλουκος, δ' παγκρατιαστῆς Ἀθην.
 Ἐρμόνδοροι, οἱ Γερμανικὸν ἔθνος.
 Ἐρμονίδης, ἡ (κ. -ίδης) πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἐρμονίδης, δ' Νομός Αἰγύπτου.
 Ἐρμόλιος, -έως, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἐρμοπολιτικὴ φυλακὴ, ἡ φρούρ. Αἰγ.
 Ἐρμος, δ' ποτάμ. θεός | εἰς τῶν υἱῶν
 Αἰγύπτου | δῆμος Ἀττικῆς | κ. ἄ.
 Ἐρμότιμος, δ' φιλόσ. | εὐνοῦχος Σέρ-
 ρου | κ. ἄ.
 Ἐρμοτύβιες, οἱ μέρος τῆς φυλῆς τῶν
 μαχίων ἐν Αἰγύπτῳ.
 Ἐρμούπολις, ἡ = Ἐρμόπολις.
 Ἐρμόφαντος, δ' στρατ. Μιλησίαν.
 Ἐρμων, -ωνος, δ' στρατηγ. Ἀθην.
 | στρατ. Συρακ. | Μεγαρεύς.
 Ἐρμώναξ, -ακτος, δ' Γραμματ. τις |
 Ἐρμῶν, -κώμη = πόλ. Εὐθ. Πόντου.

Ἐρμῶνασσα, ἡ πόλ. Ἄσιατ. Σαρματ.
 Ἐρμωνίδης, -ιος, ἡ = Ἐρμονίδης.
 Ἐρμωνιον, τὸ πόλ. Τρωάδος.
 Ἐρνοκί, οἱ (κ. -ικες) Ἴταλ. ἔθνος.
 Ἐρξίας, -ου, δ' συγγραφεὺς τις.
 Ἐρξικλείδης, -ου, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθ.
 Ἐροιάδαι, οἱ δῆμος Ἀττικῆς.
 Ἐροιλίης, -ίδος, ἡ δν. ἑταίρας.
 Ἐροη, ἡ μία τῶν σὺς Δαναοῦ | κ. ἄ.
 Ἐρούαλος, δ' εἰς τῶν ἐπιτ. Τρώων.
 Ἐρῦδεια ἡ μία τῶν Ἐσπερίδων | θυγ.
 Γηρυόνου | νῆσ. Ἄτλαντ. Ὠκεανοῦ.
 Ἐρυθῖνοι, οἱ (κ. -θρῖνοι) πόλ. Παφλαγ.
 Ἐρυθρά, ἡ θυγ. τοῦ Γίγ. Πορφυριανός |
 = Ἐρυθραί.
 Ἐρυθρὰ βῶλος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἡ ὧς καὶ νῦν.
 Ἐρυθραί, αἱ πόλ. Βοιωτ. | μία τῶν 12
 Ἴωνικῶν πόλεων.
 Ἐρυθραῖον ἄκρον, τὸ ἄκρωτ. Κρήτ.
 Ἐρυθραῖος, δ' ἐπιθ. Ἡρακλέους.
 Ἐρυθράς, -α, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. μιὰς τῶν
 Θεσπιάδων.
 Ἐρύθριος, δ' υἱ. Ἀθάμαντ. κ. Θεμιστοῦς.
 Ἐρυθρόν, τὸ χωρ. Κυρηναϊκῆς.
 Ἐρυθρός, δ' υἱ. Ραδαμάνθου | υἱ. Περ-
 σέως | κ. ἄ.
 Ἐρύκη, ἡ φρούρ. Σικελίας.
 Ἐρυκίνη, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Ἐρμάνδος, ἡ θυγ. Βηρουσσῶ.
 Ἐρμάνθος, δ' υἱ. Ἀρκάδος | υἱ. Ἀ-
 πόλλ. | δρ. Ἀρκαδ. | ποτ. Ἀρκαδ.
 Ἐρύμας, -αντος, δ' εἰς τῶν ἐπιτ. Τρώ-
 ων | κ. ἄ.
 Ἐρμναί, αἱ πόλ. Θεσσαλ., Λυκίας.
 Ἐρυξ, -υκος, δ' υἱ. Ποσειδ. | δρ. Σικελ.
 | πόλ. Σικελίας.
 Ἐρυξίας, δ' εἰς τῶν ἐν Ἀθ. 10 ἀρχόντων.
 Ἐρυξιδάιδης, δ' πα. Φιλοχαρίδα.
 Ἐρυξίμαχος, δ' υἱ. Ἀκουμένου, ἱατρός.
 Ἐουξίς, -ίδος, δ' Ἀθην., υἱ. Φιλοξένου.
 Ἐρυξίω, -οῦς, ἡ σὺς Ἀρκεσιλάου, βασιλ.
 Κυρήνης.
 Ἐρυσίκη, ἡ (κ. -ίχη) θυγ. Ἀγαλῶφου
 | πόλ. Ἀκαρναντίας.
 Ἐρυσίχων, -ονος, δ' υἱ. Κέκροπος
 | υἱ. Τριόπας, βασιλ. Θεσσαλίας.
 Ἐρυτος, δ' = Εὐρυτος, υἱ. Ἐρμού, εἰς
 τὸν Ἀργοναυτῶν.
 Ἐρχεια, ἡ χυρ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
 Ἐρχομενός, δ' ἀρχ. δν. Ὀρχομενός.
 Ἐρως, -ωτος, δ' υἱ. Οὐρανοῦ κ. τοῦ Χά-
 ους ἢ Νυκτός | ἡ υἱ. Ἀφροδ., θεός
 τῆς ἀγάπης.
 Ἐρωτιανός, δ' Ἕλλην συγγραφεὺς.
 Ἐρωχος, ἡ πόλ. Φωκίδος.
 Ἐσπέρα, ἡ μία τῶν Ἐσπερίδ. Νυμφῶν.
 Ἐσπερία, ἡ (ἐνν. γῆ) ἡ Ἰταλία | μία
 τῶν Ἐσπερίδων.
 Ἐσπερίος, δ' ὁ δράκων ἐς εὐφάλουσα τὰ
 μῆλα τῶν Ἐσπερίδων.
 Ἐσπερίς, -ίδος, ἡ θυγ. Ἐσπέρου | πληθ.
 Ἐσπερίδης Νύμφου, β ἢ 4 τῶν ἀρι-
 θμῶν | νῆσοι Ὠκεανοῦ.
 Ἐσπερος, δ' υἱ. Ἡοῦς, ἀδελ. Ἄτλαν-
 τος, πα. Ἐσπερίδος.
 Ἐστία, ἡ θυγ. Κρόνου κ. Ρέας.
 Ἐστίαί, αἱ ἄκρωτ. Θράκης.
 Ἐστίαια, ἡ (κ. -ιαία) πόλ. Εὐθ., δ' Ὠ-
 ρεός | πόλ. Θεσσαλ. | πόλ. Ἀκαρ.
 Ἐστιαϊώτις -ίδος, ἡ ἡ περὶ τὴν Ἐστι-
 αϊαν χώρα Θεσσαλίας.
 Ἐστιάς, -άδος, ἡ ἄκρωτ. Θράκης.
 Ἐστιόωρος, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Ἐστιώνες, οἱ ἔθνος τῆς Ραιτίας.
 Ἐσώπις, -ίδος, ἡ λόφος τῆς περὶ τὴν
 πόλ. τῶν Ἐπιεσφύριων Λοκρῶν.

Ἐταξέτα, ἡ σὺς Νικομήδους, βασιλ. Β. θ.
 Ἐταίρα, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Ἐταρχος, δ' βασιλ. Κρήτης | βασιλ. Αἰθιόπης.
 Ἐτεννα, ἡ πόλ. Παμφυλίας.
 Ἐτεοβουτάδαι, οἱ ἐπίσ. οἰκογ. ἐν Ἀθ.
 Ἐτεοκλῆς, -έους, δ' υἱ. Οἰδίοδος. | βασιλ.
 Ὀρχομενοῦ.
 Ἐτεόκλος, δ' εἰς τῶν Ἐπτά ἐπιθέθας.
 Ἐτεοκλυμένη, ἡ θυγ. Μίνου.
 Ἐτεόκρητες, οἱ μία τῶν 5 φυ. Κρήτης.
 Ἐτεόνικος, δ' στρατ. Ἀστυόχου, ἀρμο-
 στῆς θάσου | κ. ἄ.
 Ἐτεωνεύς, -έως, δ' Σπαρτ., σύμβου-
 λος Μεγαλάου.
 Ἐτεωνός, δ' ἀπόγ. Βοιωτοῦ | πόλ. Βοι.
 Ἐτοιμοκλῆς, -έους, δ' Σπαρτ. Ὀλυμ-
 πιονικῆς.
 Ἐτρούρα, ἡ ἢ ἄλλως Τυρρηνία.
 Ἐτρούσκοι, οἱ = Τυρρηνοί.
 Ἐτύμανδρος, δ' ποτ. Πεσο. Δραγγιαν.
 Ἐτυμοκλῆς, δ' Λακεδαίμων. τις.
 Εὐα, ἡ κώμη Ἀργολίδος.
 Εὐάγγελος, δ' κωμ. ποι. | κίθαρ. | κ. ἄ.
 Εὐάγηξ, -ους, δ' κωμ. ποιητῆς.
 Εὐαγόρας, -ου, δ' υἱ. Νηλέους | υἱ. Πριάμ.
 | βασιλ. Σαλαμίνος Κύπρ. | κ. ἄ.
 Εὐάγορη, ἡ μία τῶν Νηρηϊδῶν.
 Εὐαγορός, δ' εἰς τῶν Λατινῶν.
 Εὐάδωνη, ἡ θυγ. Ποσειδ. | θυγ. Στρυμ. | κ. ἄ.
 Εὐαδλος, δ' οὐτιμῶνος ῥήτωρ κ. συ-
 κφαντῆς | σταδιοδρόμος.
 Εὐαιμονίδης, -ου, δ' υἱ. Εὐαίμονος,
 δ' Εὐρύπολος.
 Εὐαίμων, -ονος, δ' υἱ. Λυκάονος, Ἀρ-
 κίας | εἰς τῶν μνηστήρων Ἐλένης.
 Εὐαίνωτος, δ' στρατ. Ακαθαδαίμωνος.
 Εὐαίχιμη, ἡ θυγ. Ἰλλου | θυγ. Μεγαρ.
 Εὐαίων, -ωνος, δ' Ἀθην. δημαγ. | κ. ἄ.
 Εὐόλας, -α, δ' Σπαρτ. στρατηγός.
 Εὐάλληξ, -ους, δ' Ἀθην., φίλ. Ἀγνη-
 σιάου | συγγραφεὺς.
 Εὐαλκίδης, -ου, δ' στρατ. Ἐρετριέων.
 Εὐαμερίων, -ονος, δ' ἤρωσ ἐν Σι-
 κωῶν (Ἀσκληπιός).
 Εὐάνδρη, ἡ μία τῶν Ἀμαζόνων.
 Εὐάνδρος, δ' υἱ. Ἐρμού | υἱ. Πριά-
 μου | βασιλ. Λυκίας | κ. ἄ.
 Εὐάνεμος, δ' ἐπιθ. Διὸς ἐν Σπάρτῃ.
 Εὐάνδης, -ους, δ' υἱ. Βάκχ. κ. Ἀριάνης.
 Εὐάνων, -ορος, δ' Πυθαγ. ἐκ Συθέρων.
 Εὐάρδη, ἡ (κ. Εὐαρδῆ) δν. ἑταίρ. ἐν Ἀθ.
 Εὐαρέτη, ἡ θυγ. Ἀκρια, σὺς Οἰνομάου.
 Εὐάρνη, ἡ μία τῶν Νηρηϊδῶν.
 Εὐάρχιππος, δ' εἰς τῶν Εὐφρ. Σπάρτης.
 Εὐαρχος, δ' τύρ. Ἀστακ. | ἔφ. Σπάρ. | κ. ἄ.
 Εὐας, -α, δ' λόφος πλῆθ. Σαλλασίας.
 Εὐάσπλα, ἡ ποτ. Ἰνδιῶν.
 Εὐβίος, δ' υἱ. Μήγρης κ. Περιβοίας
 | γλύπτης Θηβαῖος.
 Εὐβόια, ἡ θυγ. πατ. Ἀσπερίωνος | μία
 τῶν Θεσπιάδων | θυγ. Ἀσπιδ. | ἡ
 νῆσ. Εὐβόια | δν. δρ., ποταμός.
 Εὐβόσιος, -ου, δ' Κυρηναῖος ἀθλητῆς.
 Εὐβουλεύς, -έως, δ' ἐπιθ. Βάκχ. κ. Ἀ-
 δου | υἱ. Τροχίου, ἀδελ. Τριπολέμ.
 Εὐβούλη, ἡ μία τῶν Δαναῶν | θυγ.
 τοῦ Λέω, ἐξ Ἀθηνῶν.
 Εὐβούλιδης, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθ. |
 γλύπτης, φιλόσ. | κ. ἄ.
 Εὐβούλιος, δ' στρατ. Ἀθην. | δημαγ. κ.
 ῥητ. | ἐπών. ἀρχ. Ἀθ. | φιλόσ. | κ. ἄ.
 Εὐβώτιος, -α, δ' σταδιοδρόμος ἐκ Κυρήνης.
 Εὐβώτης, ἡ μία τῶν Θεσπιάδων.
 Εὐδαίμων, -ονος, δ' εἰς τῶν υἱ. Αἰγύπτ.
 Εὐδαίμωνος, δ' υἱὸς Ἀρχιδάμου, βασιλ.
 Σπάρτης | κ. ἄ.
 Εὐδάμμπος, δ' φίλος τις τοῦ Θεοκρ.

Εὐδαμος, δ' = Εὐδήμος.
 Εὐδάνεμος, δ' ἤρως ἐν Ἀθήναις.
 Εὐδημος, δ' ἐπὶ ἄν. ἀρχ., φίλος. Ἀθ. | κ. ἄ.
 Εὐδοκός, δ' Ἐφορος Σπάρτης | κ. ἄ.
 Εὐδοκία, ἡ' αὐτ. ἀλτοκρ. Θεοδός. | κ. ἄ.
 Εὐδοξός, δ' Κνίδιος φίλος. | Κυζικηνός γεωγράφος.
 Εὐδώρα, ἡ' θυγ. Ὠκ. | μία τῶν Νηρηίδ.
 Εὐδωρῆς, δ' Ἐρμῶ, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Μυρμιδόνων | κ. ἄ.
 Εὐέλδων, -οντος, δ' βασιλ. Σαλαμ. Κύπρ.
 Εὐέλπιδης, -ου, δ' κωμ. πλαστόν ὄν.
 Εὐεργέται, οἱ' ἐπιθ. Ἀριασπῶν.
 Εὐεργέτης, -ου, δ' ἐπιθ. βασιλ. Πτολεμ.
 Εὐεργετίδας, -α, δ' Μασσῆν. εὐπατριδ.
 Εὐεσπερίται, οἱ' ἔθνος Κυρηναικῆς.
 Εὐέτης, -ου, δ' κωμ. ποι. | Πυθαγόρ. τις.
 Εὐετίων, -ωνος, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Εὐήγορος, δ' Ἀθην., τῶν ἐπιστήμων.
 Εὐήμερος, δ' ποι., ἱστοριόγ., φίλος. | κ. ἄ.
 Εὐήγνια, ἡ' θυγ. Αἰήτου, βασιλ. Κολχίδας.
 Εὐήγνινη, ἡ' θυγ. Εδῆνων.
 Εὐήγιος, δ' μάντις εἰς Ἀπολλωνίας.
 Εὐήνοριδης, δ' υἱ. Εδῆνων. Δεωκρίτους.
 Εὐήνος, δ' (κ. Εὐήνορος) υἱ. Ὠκεανοῦ | βασιλ. Αἰτωλῶν | δν. ποτ. Αἰτωλ. Μυσ.
 Εὐήνωρ, -ορος, δ' εἰς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθην. | ἐπίο. Ἰθακήσιος | κ. ἄ.
 Εὐήρειδος, -ου, δ' υἱ. Εδῆνων. δ' Τειρεσ.
 Εὐήρης, -ους, δ' υἱ. Ἡρακλ. | πα. Τειρεσίου | κ. ἄ.
 Εὐθόνη, δ' Ἀθην., φίλ. Σωκράτους.
 Εὐθίας, -ου, δ' ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις.
 Εὐθύδημος, δ' ἐπὶ ἄν. ἀρχ. ἐν Ἀθ. | στρατ. Ἀθην. | κ. ἄ.
 Εὐθύδικος, δ' Χαλκιδικῆς τις.
 Εὐθύκλῆς, -έους, δ' ἐπὶ ἄν. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις | κ. ἄ.
 Εὐθύκρτης, -ους, δ' Ὀλύμπιος στρατηγός | γλύπτης, μαθ. Λυσίππου.
 Εὐθύκριτος, δ' ἐπὶ ἄν. ἀρχ. ἐν Ἀθην.
 Εὐθύμενης, -ους, δ' ἐπὶ ἄν. ἀρχ. Ἀθ. | κ. ἄ.
 Εὐθύμια, ἡ' θεὰ τῆς χαρᾶς κ. εὐφροσύνης.
 Εὐθύμος, δ' υἱ. Ἀστυκλέους.
 Εὐθύνορος, δ' ἀθηναϊκῆς Σάμιος | κ. ἄ.
 Εὐθύς, -υος, δ' Σπαρτ., πα. Χαρμίδου.
 Εὐθύφρων, -ονος, δ' μάντις ἐν Ἀθην.
 Εὐύπη, ἡ' μία τῶν Δαναῶν. | θυγ. Χαίρωνος | πόλ. Κάριας | κ. ἄ.
 Εὐύππος, δ' υἱ. Θεστίου | ἐπὶ ἄν. ἀρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
 Εὐκαδμος, δ' γλύπτης Ἀθην. | κ. ἄ.
 Εὐκαίριος, δ' μαθ. Ἀριστοτέλους.
 Εὐκαμπίδας, δ' Ἀρκάδ. πράκτωρ Φιλίπ.
 Εὐκαρπία, ἡ' πόλ. Φρυγίας.
 Εὐκλεία, ἡ' ἐπιθ. Ἀρτέμ. ἐν Θῆβ. κ. Κορ.
 Εὐκλείδης, -ου, δ' εἰς τῶν 30 τυράνν. | δ' περιφ. Μαθηματικῆς | κ. ἄ.
 Εὐκλῆς, -έους, δ' Ἀθην. στρατ. | στρατ. Σαρακουσῶν.
 Εὐκλος, δ' χρησμολόγος ἐκ Κύπρου.
 Εὐκοσμος, δ' υἱ. Λυκούργου ἐκ Σπάρτ.
 Εὐκράντη, ἡ' (κ. -άτη) μία τῶν Νηρηίδ.
 Εὐκράτης, -ους, δ' ὄνημαγ. ἐν Ἀθ. ἰάδελ. στρατ. Νικίου | κ. ἄ.
 Εὐκρατίδεια, ἡ' πόλ. Βακτριανῆς.
 Εὐκρατίδης, -ου, δ' βασιλ. Βακτριανῆς.
 Εὐκρίτος, δ' φίλος Θεοκρίτου | κ. ἄ.
 Εὐκτῆμων, -ονος, δ' στρατ. Ἀθην. | ὄνημαγ. Ἀθην. | ἐπὶ ἄν. ἀρχ. Ἀθην.
 Εὐλάσος, δ' ποτ. Σουσιανῆς.
 Εὐλιμένη, ἡ' μία τῶν Νηρηίδων.
 Εὐμάδος, -ους, δ' εἰς τῶν 80 τυράνν. ἐν Ἀθήναις.
 Εὐμάδιος, δ' ἐρωτικός συγγραφεύς.
 Εὐμαίος, δ' χοίροβ. Ὀδυσσ. | στρατηγ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

Εὐμαχος, δ' υἱ. Χρύσιος, στρατ. Κορινθ.
 Εὐμείδη, ἡ' μία τῶν Θεσπιδῶν.
 Εὐμείδης, -ους, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. μετὰ τῶν Θεσπιδῶν.
 Εὐμένεια, ἡ' (κ. -ία) πόλ. Φρυγίας | πόλ. Κάριας.
 Εὐμένης, -ους, δ' στρατ. Μ. Ἀλεξάνδρ. | δν. βασιλ. Παργαῶν | κ. ἄ.
 Εὐμενίδες, αἱ' κατ' ἐφημ. αἱ' Ἐρινύες.
 Εὐμήδης, -ους, δ' πα. Δόλωνος κ. Πριάμου | ἱερῶν Ἀθηνᾶς | κ. ἄ.
 Εὐμηλος, δ' υἱ. Ἀδμήτου | ποι. ἐκ Κορίνθου | κ. ἄ.
 Εὐμήτης, -ου, δ' εἰς τῶν υἱ. Λυκαόνων.
 Εὐμόλη, ἡ' μία τῶν Νηρηίδων.
 Εὐμόλιδης, -ου, δ' υἱ. ἡ' ἀπόγ. Εὐμόλου | Εὐμολπίδαι, οἰκογέν. ἱερῶν Ἀθήνητος | κ. ἄ.
 Εὐμόλιος, δ' υἱ. Ποσειδῶν. κ. Χιόνης | βασιλ. Ἐλευσινίων | κ. ἄ.
 Εὐμων, -ονος, δ' εἰς τῶν υἱ. Λυκαόνων.
 Εὐνήος, δ' (κ. Εὐνήσιος) υἱ. Ἰάσον. | κ. ἄ.
 Εὐνίκη, ἡ' μία τῶν Νηρηίδων.
 Εὐνικός, δ' κωμ. ποιητής | κ. ἄ.
 Εὐνόα, ἡ' δν. δούλη.
 Εὐνομία, ἡ' μία τῶν τριῶν Ὄρων.
 Εὐνομος, δ' βασιλ. Σπάρτ. | ναυαρχ. Ἀθ. | κ. ἄ.
 Εὐνοστος, δ' ἤρω. Τανάγρας, ἀπόγ. Κηφισοῦ | λιμ. παρὰ τὴν Ἀλαξ.
 Εὐξάνδιος, δ' υἱ. Μίνως κ. Δεξιθέας.
 Εὐξείνος Πόντος, δ' ἡ' Μαύρη θάλασσα.
 Εὐξενίδης, δ' κωμ. ποιητής | Εὐξενίδαι, οἰκογέν. Αἰγίνης.
 Εὐξένιος, δ' ἐπὶ ἄν. ἀρχ. ἐν Ἀθην.
 Εὐξενίος, δ' Λακεδ. ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ.
 Εὐξίθεος, δ' Ἡλ. πράκτωρ Φιλίπ. | κ. ἄ.
 Εὐοδεύς, -έως, δ' ἐπὶ ἄν. Λοχαγοῦ τινος.
 Εὐόδιος, δ' ἐπιθ. Ἐρμῶ.
 Εὐόρας, -α, δ' μέρος τι τοῦ Ταβγέτου.
 Εὐπόγιον, τό' πολίχνη Ἡλίδας.
 Εὐπόιδας, -α, δ' Ἐπιδαυρίδος τις.
 Εὐπόλαμος, δ' υἱ. Μήτιων. πα. Δαιδάλ.
 Εὐπαλία, ἡ = Εὐπόλιον.
 Εὐπαλίνος, δ' Μαγαρέως ἀρχιτέκτων.
 Εὐπάλιον, τό' πόλ. Λοκρῶν Ὀζολῶν.
 Εὐπατορία, ἡ' (κ. -τόριον, τό') πόλ. Ταυρικῆς Χερσον. | πόλ. Πόντου.
 Εὐπάτωρ, -ορος, δ' ἐπὶ ἄν. Μιθριδάτου.
 Εὐπειδής, -ους, δ' πα. Ἀντινόου, Ἰθακῆ.
 Εὐπλοία, ἡ' ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Εὐπολέμεια, ἡ' θυγ. Μυρμιδόνος.
 Εὐπόλεμος, δ' Ἀθην. τις παρὰ Πλάτ.
 Εὐπολις, -ίδος, δ' κωμ. ποι. Ἀθηναίος.
 Εὐπόμμη, ἡ' μία τῶν Νηρηίδων.
 Εὐπορία, ἡ' πόλ. Μακεδ., κτίσμα Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
 Εὐपुरίδαι, οἱ' δήμος Ἀττικῆς.
 Εὐριπίδης, -ου, δ' περιφ. δραματικ. ποιητής | κ. ἄ.
 Εὐριππος, δ' πορθμός μεταξύ Εὐβοίας κ. Ἀττιβοιτίας.
 Εὐρύαδης, δ' εἰς τῶν μνηστήρ. Πηνελ.
 Εὐρύαλη, ἡ' μία τῶν Γοργῶν | θυγ. Μίνως.
 Εὐρύαλος, δ' περιφ. ἤρω. εἰς τῶν Ἐπιγόνων κ. Ἀργοναυτῶν | στρατ. Σπαρτιάτης | κ. ἄ.
 Εὐρύανος, -ακτος, δ' σουσάτ. Πανσάνου ἐν Πλαταιαῖς.
 Εὐρύανασσα, ἡ' θυγ. Πακτωλοῦ, μῆ. Πάλοπος.
 Εὐρυβάτης, δ' κτήρ. Ὀδυσσ. | κτήρ. Ἀγαμέμ. | εἰς Ἀργον. | στρατ. Ἀργούς.
 Εὐρύδατος, δ' υἱ. Εὐφρόνου | Λακεδαιμ. Ὀλυμπιονίκης | κ. ἄ.
 Εὐρύβια, ἡ' θυγ. Πόντου κ. Γῆς | Θεσπιδᾶς | Ἀμαζῶν | κ. ἄ.

Εὐρυδιάδης, -ου, δ' Σπαρτ. ἀρχιστράτ. ἐν Ἀρτεμισίῳ.
 Εὐρύβιος, δ' υἱ. Νηλεῶς | υἱ. Εὐρυσοθέως.
 Εὐρύδοτος, δ' Ἀθην. Ὀλυμπιονίκης.
 Εὐρύδοτος, δ' Κρήνης ἀρχηγός τοσοτῶν.
 Εὐρυγάνεια, ἡ' θεο. σὺζ. Οἰδίπ. μ. ἡ' Ἴομ.
 Εὐρύδαμος, -αντος, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου | εἰς Ἀργοναυτῶν | κ. ἄ.
 Εὐρύδαμος, ἡ' σὺζ. βασιλ. Σπάρτ. Λεωτικῆ.
 Εὐρύδαμίδας, -α, δ' υἱ. Ἄγιδος Δ' βασιλ. Σπάρτης.
 Εὐρύδαμος, δ' στρατηγός Αἰτωλῶν.
 Εὐρύδημος, δ' πα. προδότης Ἐφιάλτου.
 Εὐρύδηκη, ἡ' μία τῶν Δαναῶν | θυγ. Ἀδράστου | κ. ἄ.
 Εὐρύηλος, δ' φρούρ. πλῆθ. Σαρακουσ.
 Εὐρύθεμις, -ίδος, ἡ' σὺζ. Αἰτωλοῦ Θεστίου.
 Εὐρύθου, ἡ' μία τῶν Δαναῶν.
 Εὐρύκαπος, -υος, δ' υἱ. Ἡρακλέους.
 Εὐρύκη, ἡ' θυγ. Θεσπίου, μῆ. Τελευταγόρου.
 Εὐρύκλεια, ἡ' τροφός Ὀδυσσεῶς.
 Εὐρύκλειδης, -ου, δ' πα. στρατ. Εὐρυβάτου | ῥήτωρ Ἀθην.
 Εὐρύκλῆς, -έους, δ' Ἀθην. μάντις.
 Εὐρυκράτης, -ους, δ' πα. Ἀναξάνδρου, βασιλ. Σπάρτης.
 Εὐρυκράτιδης, δ' υἱ. Ἀναξάνδρου, βασιλ. Σπάρτης.
 Εὐρυκρῆς, ἡ' θυγ. Ἐνδυμίωνος.
 Εὐρύκλειος, -οντος, δ' υἱ. Αἰνείου | κ. ἄ.
 Εὐρύλοχος, δ' εἰς τῶν υἱ. Αἰγύπτου | στρατ. Λακεδ. | κ. ἄ.
 Εὐρύμαχος, δ' μνηστήρ Ἴπποδαμείας | μνη. Πηνελόπης | κ. ἄ.
 Εὐρυμέδης, ἡ' μ. Βαλλεροφ. Ἰθυγ. Οἰνέως.
 Εὐρυμέδουσα, ἡ' δούλη Ναυσικᾶς.
 Εὐρυμέδων, -οντος, δ' βασιλ. Γυγάντων | υἱ. Μίνως | στρατ. Ἀθην. | κ. ἄ.
 Εὐρυμέδων, -οντος, δ' ποτ. Παμφυλίας.
 Εὐρυμεναί, αἱ' πόλ. Θεσσαλίας.
 Εὐρυμένης, -ους, δ' υἱ. Νηλεῶς κ. Χλωρίδος | ἀδελ. Ἰάωνος Σαρακ.
 Εὐρυμιδῆς, δ' υἱ. Εὐρύμου, δ' Τηλέφορος.
 Εὐρυμος, δ' πα. μάντις Τηλέφου.
 Εὐρυνόμη, ἡ' θυγ. Ὠκ. μ. ἡ' Ἀδράστ. | κ. ἄ.
 Εὐρυνόμη, -ώνος, δ' εἰς τῶν μνηστήρ. Πηνελ. | εἰς τῶν Κενταύρων.
 Εὐρυπόλεμος, δ' Ἀθ., υἱ. Πεισιάνκτους, συγγ. Ἀλκιβιάδου.
 Εὐρυπόλη, ἡ' μία τῶν Θεσπιδῶν | κ. ἄ.
 Εὐρύπυλος, δ' υἱ. Εὐδαμόνορος | υἱ. Ποσειδ. υἱ. Ἡρακλ. | κ. ἄ.
 Εὐρυπύων, ὠντος, δ' υἱ. Σόου, ἀπόγ. τοῦ βασιλ. Σπάρτης Προκλέους.
 Εὐρυπυτιδῆαι, οἱ' οἰκογέν. εὐγενῶν ἐν Σπάρτῃ, ἀπόγ. τοῦ προηγ.
 Εὐρυσάκης, -ους, δ' υἱ. Τελαμωνίου Ἀιαντος, βασιλ. Σαλαμίνος.
 Εὐρυσθένης, -ους, δ' εἰς τῶν υἱ. Αἰγύπτου | υἱ. Ἀριστοδήμου, βασιλ. Σπάρτης.
 Εὐρυσθένης, -έως, δ' υἱ. Θενέου, ἔγγον. Πέλοπος, ἀπόγ. Περσ., βασιλ. Μυκηνῶν.
 Εὐρυστερνον, τό' ναὸς Γῆς ἐν Ἀχαΐᾳ.
 Εὐρυτάνες, οἱ' λα. Αἰτωλίας.
 Εὐρυτεία, αἱ' πόλ. Οἰχαλίας ἡ' Ἰαχίας.
 Εὐρύτη, ἡ' θυγ. Ἴπποδάμων. μ. ἡ' Οἰνέως.
 Εὐρύτιμος, δ' Κορίνθ., πα. Ἀρχετίμου.
 Εὐρύτιπος, δ' υἱ. Σπάρτηνος, πα. Παλαῆς.
 Εὐρύτιων, -ωνος, δ' εἰς τῶν Κενταύρ. | υἱ. Ἄρεως κ. Ἐρυθείας | κ. ἄ.
 Εὐρύτιος, δ' εἰς τῶν Γυγάντων | εἰς Ἀργοναυτῶν | βασιλ. Οἰχαλίας | κ. ἄ.
 Εὐρυφάσσα, ἡ' ἀδελφ. κ. σὺζ. Ἰπερίων.
 Εὐρύφαμος, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Μεταπον.
 Εὐρυφῶν, -ώντος, δ' = Εὐρυφῶν.

Εὐρύωψ, -οπος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Θεσπιὰς Τερψικράτης.
 Εὐρωμος, ἡ' πολίχνη Καρίας.
 Εὐρώπεια, ἡ' βλ. Εὐρώπη.
 Εὐρώπη, ἡ' θυγ. Ττυοῦ|θυγ. Ὄκταν. | θυγ. Φοίνικος | κ. α.
 Εὐρώπη, ἡ' μία τῶν τριῶν μεγ. ἡπείρων.
 Εὐρωπος, ἡ' (κ.-πός) πόλ. Μακεδ. Ἡμαθίας | πόλ. Συρίας | κ. α.
 Εὐρωπος, δ' υἱ. Μακεδόνοσ. Ὁρειθείας, θυγ. Ἐρεχθέως.
 Εὐρώπας, -α, δ' υἱ. Μύλητος, βασιλ. Λακ. | ποτ. Πελοπον. | ποτ. Θεσσαλίας.
 Εὐρωτώ, -οῦς, ἡ' μία τῶν Δαναῶνων.
 Εὐρωψ, -ωπος, δ' υἱ. Αἰγιάλ. | υἱ. Φορωνέ.
 Εὐσέβεια, ἡ' ἑνὸς πόλ. Καππαδοκίας.
 Εὐσέβιος, δ' ἑπίσκοπος Καισαρείας.
 Εὐσειρος, δ' υἱ. Ποσειδῶνος.
 Εὐσήνη, ἡ' πόλ. Πόντου.
 Εὐσθένης, δ' ὄν. σοφιστῶν.
 Εὐστόδιος, δ' περίφ. σχολιαστ. Ὁμήρ., ἀρχ. επ. Θεσπ./νικησ. | κ. α.
 Εὐστόχιος, δ' ἱατρὸς Ἀλεξανδρείας.
 Εὐστροφος, δ' τῶν Ἀργείων τις.
 Εὐσωρος, δ' πα. Ἀκάμ., ἡγ. Ἐμφκ. | κ. α.
 Εὐτάλια, ἡ' πόλ. Ἀρκαδίας.
 Εὐτέλιδος, δ' Ἀλακ. νικητὴς πεντάθλ. | γλύπτης Ἀργεῶς.
 Εὐτέρπη, ἡ' μία τῶν 9 Μουσῶν.
 Εὐτρήσιοι, οἱ κάτοικοι Εὐτρησίου.
 Εὐτρήσιον, τό' κώμη Ἀρκαδίας.
 Εὐτρησις, -ιος, ἡ' κώμη Βοιωτίας.
 Εὐτύχη, -οῦς, δ' υἱ. Ἰπποκόωντος.
 Εὐτύχιδος, δ' σταδιοδρόμος τις.
 Εὐτυχιδης, δ' γλύπτης, μαθ. Λουσιόπου.
 Εὐφάπης, -οῦς, δ' υἱ. Ἀντιόχ. βασιλ. Μεσο. Ἐυφάμιδος, -ου, δ' στρατ. Κορινθίων.
 Εὐφάνης, -οῦς, δ' πρόγ. Τιμασάρχ. | Αἰγ. Εὐφήμη, ἡ' ἡ τροφὸς τῶν Μουσῶν.
 Εὐφραμίδης, -ου, δ' υἱ. ἡ ἀπόγ. Εὐφράμου.
 Εὐφάμιος, -ου, δ' ῥήτωρ Ἀθηναῖος.
 Εὐφραμος, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Εὐρώπ., εἰς Ἀργοναυτῶν | κ. α.
 Εὐφήτης, -ου, δ' ἡγ. τῆς ἐν Ἡλ. Ἐφούρης.
 Εὐφίλητος, -ου, δ' πα. στρατ. Χαροιάδ.
 Εὐφρόδος, δ' υἱ. Πανθόου, εἰς τῶν Τρώων | ἐπίτ. Ἐρετριῶς.
 Εὐφροδίδης, δ' Ἀχαρν. ἀνθρακωπώλης.
 Εὐφρόρων, -ωνος, δ' υἱ. Ἀχιλλέως | πα. Αἰσχύλου | κ. α.
 Εὐφροσίδης, δ' μαθ. Πλάτων. ἐξ Εὐθόλας.
 Εὐφρόνων, -ορος, δ' ζωγρ., γλύπτης | φίλος. ἐκ Σελευκίας.
 Εὐφρόνας, -α, δ' Πέρσης στρατ.
 Εὐφρότης, -ου, δ' ποτ. Ἀσίας.
 Εὐφρόνιος, δ' πλοῦσιός τις ἐκ Σουνίου.
 Εὐφροσύνη, ἡ' μία τῶν τριῶν Χαρίτων.
 Εὐφρών, -ονος, δ' κωμ. ποι. | Σικυώνιος | πάππος Πυθαγόρου.
 Εὐχάριδης, -ου, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Εὐχάριστος, δ' ἐπὶ τῶν ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
 Εὐχείριος, δ' γλύπτης Κορινθίος.
 Εὐχίληνος, -ορος, δ' εἰς τῶν υἱ. Αἰγ. | κ. α.
 Εὐώνυμια, ἡ' ὄνομα Ἀττικῆς.
 Εὐώνυμος, δ' υἱ. Οὐρανῶ κ. Γῆς.
 Εὐώνυμος, ἡ' μία τῶν Ἀπάρων νήσων.
 Εὐώπις, -ιδος, ἡ' θυγ. τοῦ Τροίεζ' ἡνος.
 Ἐφεραμοστος, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Ὀποθντ.
 Ἐφεσία, ἡ' ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Ἐφεσσος, δ' υἱ. Καδοστρ., ἰθρ. πόλ. Ἐφέσ.
 Ἐφεσσος, ἡ' πόλ. Ἰωνίας.
 Ἐφιάλτειον, τό' ἀκρωτ. Κερφαθου.
 Ἐφιάλτης, -ου, δ' εἰς τῶν Ἰγάντων | δ' προδῶσας τοὺς ἀνθεμοπ. | κ. α.
 Ἐφωρος, δ' ἱστοριογρ. ἐκ Κύμης | κ. α.
 Ἐφιππος, δ' κωμ. ποι. | σουγρ. Ὀλύμπιος.
 Ἐφουδίων, -ωνος, δ' Ὀλυμπ. Ἀρκάς.

Ἐφύρα, ἡ' ἡ Κόρινθ. | πόλ. Ἡλ., Φθ. | κ. α.
 Ἐχέδωρος, δ' ποτ. Μακεδονίας.
 Ἐχειαί, αἱ' πόλ. Λακωνίας.
 Ἐκεκλής, -έους, δ' υἱ. Ἀκτορος, ἡγ. Μυρμιδόνων.
 Ἐκεκλος, δ' υἱ. Ἀγηνορ., Τρώς | κ. α.
 Ἐκεκράτεια, ἡ' Πυθαγορεία τις.
 Ἐκεκράτης, -οῦς, δ' πα. Ἡετιώνος, πάπ. Κυψέλου | κ. α.
 Ἐκεκρατίδης, δ' πα. Ὁρέστου, βασιλ. Θεσσαλ. | σοφιστ. ἐν Ἀθῆν. | κ. α.
 Ἐχέλας, δ' υἱ. Πενθίου.
 Ἐχελίδα, οἱ' δῆλ. Ἀττικῆς.
 Ἐχεμόροτος, δ' αὐτῶν. ἐξ Ἀρκαδίας.
 Ἐχεμένης, -οῦς, δ' ἱστοριογρ. ἐκ Κρήτ.
 Ἐχεμος, δ' υἱ. Ἀερόπου, βασιλ. Τεγέας.
 Ἐχέμων, -ονος, δ' εἰς τῶν υἱ. Πριάμου.
 Ἐχένος, δ' εἰς τῶν Φαιάκων.
 Ἐχέπωλος, δ' τῶν Τρώων τις | υἱ. Ἀγχιόου, ἡγ. Σικυωνίων.
 Ἐχεστράτος, δ' υἱ. Ἀγχιόου, βασιλ. Σπάρτ.
 Ἐχέτλα, ἡ' πόλ. Σικελίας.
 Ἐχέτλος, δ' ἡρώς Ἀττικῆς.
 Ἐχτομίδης, δ' τῶν Λακεδαιμόνων τις.
 Ἐχετος, δ' βασιλ. Ἡπειρου.
 Ἐχέφρων, -ονος, δ' υἱ. Νέστορος | υἱ. Πριάμου | κ. α.
 Ἐχιδνα, ἡ' θυγ. Χρυσόρορος κ. Καλλιρρόης | εἰς τῶν κυνῶν Ἀκταίωνος.
 Ἐχινόδης, αἱ' νησιδὲς Ἰονίου πελάγ.
 Ἐχίνος, δ' πόλ. Ἀχαρν. | ἀκρωτ. κ. πόλ. Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
 Ἐχινόου, -οῦντος, δ' πόλ. κ. ἀκρωτ. Φθιώτιδος.
 Ἐχίος, δ' εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλ. | κ. α.
 Ἐχίων, -ονος, δ' εἰς τῶν Σπαρτῶν ἐν Θήβαις | εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.
 Ἐωσφόρος, δ' υἱ. Ἀστραίου κ. Ἡοῦς

Z

Ζάβα, ἡ' (κ. Ζαβὰ) πόλ. κ. νῆσ. Ἰνδιῶν.
 Ζάβατος, δ' ποτ. Ἀσσυρίας.
 Ζαβράμ, ἡ' πόλ. Ἀραβίας.
 Ζάγκλη, ἡ' Μεσσηνία Σικελίας.
 Ζαγρεύς, δ' ἐπὶ τῶν Βάκχου, δ' Ὀσιρις τῶν Αἰγυπτίων.
 Ζάγρος, δ' ὄρος Ἀσίας.
 Ζαδράκαρτα, τό' πρῶτ. Ἰερκανίας.
 Ζαδράμη, ἡ' χωρ. Ἀραβίας.
 Ζαδριάδης, -ου, δ' σατρ. Ἀντιόχου ἐν Ἀρμενίᾳ.
 Ζάκανθα, ἡ' πόλ. Ταρρακῶν. Ἰσπαν.
 Ζάκυνθος, ἡ' νῆσ. Ἰονίου πελάγους.
 Ζάκυνθος, δ' υἱ. Δαρδάνου ἐξ οὗ ἡ νῆσ.
 Ζαλάκη, ἡ' πόλ. Μήλιας.
 Ζάλευκος, δ' μέγ. νομῶθ. Λοκρῶν Ἰταλ.
 Ζάληκος, δ' μικρὸς ποτ. Παφλαγονίας.
 Ζάμοξις, δ' βλ. Ζάμολις.
 Ζάμα, ἡ' ὄν. πόλ. Νομισθίας | Καππ. | κ. α.
 Ζάμολις, -ιδος, (κ.-εως) δ' μαθ. Πυθ.
 Ζάν, γεν. Ζανός βλ. Ζήν.
 Ζάρα, ἡ' πόλ. Ἀρμενίας.
 Ζαραγγατοί, οἱ (κ. Ζάραγγοι) Περσ. ἰθρ.
 Ζαράμα, ἡ' πόλ. Μήλιας.
 Ζάραξ, ακος, δ' (κ. Ζάραξ) πόλ. Εὐθ.
 Ζαρίασπα, ἡ' (κ.-ἀσπη) πόλ. Βακτρίας.
 Ζαρίασπης, δ' ποτ. Βακτριανῆς.
 Ζαύηκος, οἱ' ἔθνος Λιθύνης.
 Ζεῶ, ἡ' κοιλίακος Πιεραῖος.
 Ζέλειο, ἡ' (κ. Ζέλη) πόλ. Τρωάδος.
 Ζεῦγμα, τό' πόλ. Κομμαγινησ.
 Ζευξίδαμος, δ' πα. βασιλ. Σπάρτ. Ἀρχιδάμου | κ. α.
 Ζευξίδης, -α, δ' τῶν Λακεδαιμόνων τις.
 Ζευξίππη, ἡ' μία τῶν Νυμφῶν, αὐξ. Πανθόνος | κ. α.

Ζεύσιππος, δ' υἱ. Ἀπόλλ., βασιλ. Σικυωνίος | εἰς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτ. | κ. α.
 Ζεῦξις, -ιδος, δ' περίφ. ζωγράφ. | κ. α.
 Ζεῦξιος, -οῦς, ἡ' θυγ. Ὄκτανου.
 Ζεὺς, γεν. Διός, δ' υἱ. Κρόνου κ. Ρέας, ὑπέροτος θεός.
 Ζεφυρίων, τό' ὄν. διαφ. ἀκρωτηρίων.
 Ζεφυρίτις, -ιδος, ἡ' ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
 Ζεφυριος, δ' υἱ. Ἀστραίου κ. Ἡοῦς, εἰς τῶν ἀνέμων.
 Ζήθος, δ' υἱ. Διός κ. Ἀντιόπης, ἀδελ. Ἀμφίονος.
 Ζήλα, τό' πόλ. Πόντου.
 Ζήλαρχος, δ' ἀγορανόμος τις.
 Ζήλας, -α, δ' υἱ. Νικομήδ., πα. Προσούτου.
 Ζήλις, -ιδος, ἡ' πόλ. Μαυροσίας.
 Ζήλος, δ' υἱ. Στυγός κ. Πάλλαντος.
 Ζηνεύς, -έως, δ' (κ. Ζήνις, -ιδος) συγγραφεὺς ἐκ Χίου.
 Ζηνοβία, ἡ' βασιλ. Παλιούρας, ἀπόγ. Πτολεμαίων | πόλ. Συρίας.
 Ζηνοδότιον, τό' φρούρ. Μεσοποταμ.
 Ζηνοδότος, δ' Γραμματ. ἐξ Ἐφέσου.
 Ζηνοδόχος, δ' γλύπτης | Γραμματ.
 Ζηνοδεμῖς, -ιδος, δ' πολιάρχος ἐκ Μασσαλίας | φιλόσοφ. | κ. α.
 Ζηνοφάνης, -ου, δ' τῶν Κιλικίας.
 Ζήνων, -ωνος, δ' φιλόσοφ. ἐξ Ἐλέας | Στωικός φιλόσοφ. ἐκ Κιτίου.
 Ζήνωνος, ἡ' πόλ. Θράκης.
 Ζήτης, -ου, δ' υἱ. Βορέου κ. Ὁρειθείας.
 Ζοίταια, ἡ' (κ. Ζοίταιον, τό) χωρ. Ἀρκ.
 Ζομβίς, -ιδος, ἡ' πόλ. Μήλιας.
 Ζοῦμοι, οἱ' Γερμανικὸν ἔθνος.
 Ζούχις, -ιδος, ἡ' πόλ. κ. λιμ. Λιθύνης.
 Ζυγίονα, ἡ' νῆσ. ἐν βορρῆς θαλάσσης.
 Ζυγίον, ἡ' ἐπίθ. Ἡρας.
 Ζυγοί, οἱ (κ. Ζύγιοι), Σκυθικὸν ἔθνος.
 Ζωβίδαι, οἱ' ἔθνος Καρμανίας.
 Ζωλλος, δ' ῥήτ. κ. Γραμματ. ἐξ Ἀμφιπόλεως | κ. α.
 Ζωναρδὸς, δ' Ἑλλ. ἱστοριογρ. ἐκ Κίλειος.
 Ζώνη, ἡ' πόλ. κ. ἀκρ. Θράκης.
 Ζωπυρίων, -ωνος, δ' δοῦλος τῆς Γραμμ.
 Ζώπυρος, δ' στρατ. ἀκρωτ. | δοῦλος Περικλ. | κ. α.
 Ζωρῆμβος, δ' (κ. Ζωρῆμβος) ποτ. Καρμανίας.
 Ζωροδόττης, -ου, δ' σοφ. νομοθέτης. ἰθρ. θερησκίας Περσῶν.
 Ζώσιμος, δ' ἱστοριογρ. ἐκ Κων. πόλεως.
 Ζωστήρ, ἡ' ἡρώς, δ' ἀκρωτ. Ἀττικῆς.
 Ζωστηρία, ἡ' ἐπίθ. Ἀθηναῖς.
 Ζωστήριος, δ' ἐπίθ. Διός

H

Ἡθῆ, ἡ' θυγ. Διός κ. Ἡρας.
 Ἡθών, -ωνος, δ' ἐπίθ. Βάκχου.
 Ἡγέλευς, δ' υἱ. Τυρρηνοῦ.
 Ἡγέλοχος, δ' κωμ. ποι. | Ἰππάρχος Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
 Ἡγεμόνη, ἡ' ἐπίθ. Ἀρτέμιδος | μία τῶν Χαρίτων (λεγομ. κ. Αὐξῶ).
 Ἡγέμων, -όνος, δ' ἐπὶ τῶν ἄρχ. ἐν Ἀθῆν. | κωμ. ποι. | κ. α.
 Ἡγέπολις, -ιδος, δ' Κῆρος, πα. Ὀλυμπιον. Φιλίνου.
 Ἡγερία, ἡ' νύμφη ἐν Ἰταλία.
 Ἡγέστρατος, δ' πλοῦταρχ. ἐκ Μασσαλ.
 Ἡγήμων, -ονος, δ' κωμ. ποι. | δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
 Ἡγησάνδρα, ἡ' θυγ. Ἀμύκλα.
 Ἡγησάνδριδος, δ' Θεσπιεύς, στρατηγός Βοιωτῶν | κ. α.
 Ἡγήσανδρος, δ' πα. Ἐκταίου | εἰς τῶν στρατ. τῶν μετὰ Ξενοφ. Μυρτῶν.

Ἠγησιόναξ, -ακτος, δ' ποι. κ. ουγγρ. Ἀλεξανδρείας.
 Ἠγησίας, -ου, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθ. | φίλος. ἐκ Κυρήνης | κ. ἄ.
 Ἠγησίβουλος, δ' πα. Ἀναξαγόρου.
 Ἠγησικλής, δ' ἀντί Ἀγασικλῆς.
 Ἠγησίλευς, δ' ἀντί Ἀγησίλοος.
 Ἠγησιπίδης, δ' ἀντί Ἀγησιππίδης.
 Ἠγήσιπος, δ' κωμ. ποι. | Ἀθ. ρήτωρ.
 Ἠγησιπύλη, ἢ θυγ. βασ. θρακῶν Ὀλόρου, οὗτος. Μιλτιάδου.
 Ἠγησιότροπος, δ' νόθος υἱ. Πειαιστράτου | μάντις Ἠλ. | κ. ἄ.
 Ἠγητορία, ἢ νόμφη Ρόδου.
 Ἠγητορίδης, δ' υἱ. Ἀντιγόρ., Κφ. | κ. ἄ.
 Ἠγίης, -ου, δ' ἀδελ. μάντις Ἰσαμενοῦ, Ἠλείος.
 Ἠδύλειον, τό (κ. -ιον) δρ. Φωκίδος.
 Ἠδύλη, ἢ ποιήτρια.
 Ἠδύλος, δ' ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελ.
 Ἠδυσφών, -ώντος, δ' ποτ. Ἀσσυρίας.
 Ἠδωνοί, οἱ (κ. -ώνες) θρακικὸν ἔθνος.
 Ἠδωνός, δ' ἀδελ. Μύθδου.
 Ἠερίδαια, ἢ ἔλ. Ἐρίδαια.
 Ἠέροπος, δ' ἀντί Ἀέροπος.
 Ἠετίδης, δ' ἔλ. Ἠετιωνίδης.
 Ἠετίων, -ωνος, δ' υἱ. Ἐγχεράτ. Λαπίθ. | ἢ γ. Θηβ. Κίλικ. | υἱ. Ἰάσονος | κ. ἄ.
 Ἠετιώβεια, ἢ (κ. -νίε) ἄκρ. Ἀττ.
 Ἠετιώνη, ἢ θυγ. Ἠετίων., Ἀνδρομάχη.
 Ἠιόνες, αἱ κώμη Ἀργολίδος.
 Ἠιονεύς, -έως, δ' βασ. Θρακῆς | κ. ἄ.
 Ἠιόνη, ἢ μία τῶν Νηρηίδων.
 Ἠίων, -όνος, ἢ πόλ. Μακεδ., ἐπιναίον Ἀμφιπόλεως.
 Ἠλακάταιον, τό δρ. Θεσσαλίας.
 Ἠλεία, ἢ = Ἠλις.
 Ἠλείος, δ' υἱ. Ποσειδ., πα. Δυγαίου | υἱ. Ταντάλου.
 Ἠλέκτρα, ἢ θυγ. Ὠκεανοῦ | μία τῶν ἀναταίων | θυγ. Ἀγαμέμν. | κ. ἄ.
 Ἠλέκτριαι πύλαι, αἱ μία τῶν πυλῶν ἐν Θήβαις.
 Ἠλεκτριδες νῆσοι νῆσοι Ἀθρ. παλάγ.
 Ἠλεκτρών, -ωνος (κ. -ονος) δ' υἱ. Περσέως, βασ. Μυκητῶν | κ. ἄ.
 Ἠλεκτριώνη, ἢ θυγ. Ἠλίου | θυγ. Ἠλεκτριώνος, ἢ Ἀλκμήνη.
 Ἠλιόδης, δ' υἱ. ἢ ἀπόγ. Ἠλίου.
 Ἠλιόναξ, -ακτος, δ' ἀδελ. Σησιγόρου.
 Ἠλιάς, -άδος, ἢ πλῆθ. Ἠλιάδες = θυγατέρες Ἠλίου, ἀδελ. Φαέθωντος.
 Ἠλιόδωρος, δ' Γραμματ. ἐκ Φοινίκης | ρήτωρ | ἱστοριογρ.
 Ἠλιος, δ' θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἀδελ. Σελήνης κ. Ἡὸς.
 Ἠλιούπολις, -εως, ἢ πόλ. Αἰγ. | πόλ. Συρ.
 Ἠλις, -ίδος, ἢ ἐπαρχ. κ. πόλ. Πελοπον.
 Ἠλιόσιον πεδῖον, τό τέτ. νῆσοι. Μακάρ.
 Ἠλώνη, ἢ πόλ. Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλ.
 Ἠμαθία, ἢ ἐπαρχ. Μακεδονίας.
 Ἠμαθίδες, αἱ | αἱ 9 θυγ. τοῦ Πίερου, βασ. Ἠμαθίας.
 Ἠμαθίων, -ωνος, δ' υἱ. Τιθων. βασ. Αἰθ.
 Ἠμιθέα, ἢ θυγ. Κύνου | θυγ. Σταφύλου κ. Χρυσοθέμιδος, ἀπόγ. Βακχου.
 Ἠμιθέων, -ωνος, δ' Σουβαρτίης τις.
 Ἠμικυβες, οἱ μὴθ. ἔθνος Ἰπερβοραίων.
 Ἠμωδὰ ὄρη, τὰ ὄρησ. Σκυθίας κ. Ἰνδ.
 Ἠνιοπέως, -έως, δ' (κ. Ἠν-) ἤνιοχος Ἐκτορος.
 Ἠνιόχεια, ἢ (κ. -ία) χώρα Κολχίδος.
 Ἠνιόχη, ἢ (ἄλλως Εὐρουδική) οὐσυχ. Κρέοντος, βασ. Θηβῶν.
 Ἠνιόχοι, οἱ Ἀσιατικὸν ἔθνος.
 Ἠνοψ, -οπος, δ' πα. Σατνίου | πα. Κλυτομήδους.

Ἠπειον, τό πολίχνη Τριφυλίας.
 Ἠπειρος, ἢ γέν., ἢ στερεὰ (οὐχί νῆσος) | ἐπαρχ. Ἐλλάδος | κ. ἄ.
 Ἠπιδανός, δ' ἀντί Ἀπιδανός.
 Ἠπιόνη, ἢ οὐς. Ἀσκληπ. μῆ. Μαχάονος.
 Ἠπιτίδης, δ' υἱ. Ἠπίτου, τῶν ἐπισ. Τρώων.
 Ἠρ, Ἠρός, δ' υἱ. Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλ.
 Ἠρα, ἢ θυγ. Κρόνου κ. Ρέως, οὐς. Διός.
 Ἠραία, ἢ πολίχνη Ἀρκαδίας.
 Ἠραϊεύς, -έως, δ' εἰς τῶν υἱ. Λυκάονος.
 Ἠραῖον, τό ναός τῆς Ἠρας | δν. ἀκρωτ. | πόλ. Θρακῆς | κ. ἄ.
 Ἠρόκλεια, ἢ δν. διαφ. πόλεων.
 Ἠρακλείδης, -ου, δ' υἱ. ἢ ἀπόγ. Ἠρακλέους (Τληπόλεμος, Τήμενος κ. ἄ.) | δν. διαφ. στρατ. | δν. λατρῶν | κ. ἄ.
 Ἠράκλειον, τό ναός Ἠρακλέους | δν. διαφ. πόλ. κ. ἀκρωτ.
 Ἠρακλεῖος, δ' ποτ. Βοιωτίας.
 Ἠράκλειτος, δ' περίφ. φίλος, Ἰων. Σχολῆς | κ. ἄ.
 Ἠρακλέοπολις, -εως, ἢ δν. διαφ. πόλ.
 Ἠρακλέους ἱερὸν, τό να. Ἠρακλέους.
 Ἠρακλέους λιμὴν, δ' λιμ. Ἀκαρναν. | λιμ. Ἐτροπείας.
 Ἠρακλέους νῆσος, ἢ νησίς παρὰ τὴν Σαρδινίαν.
 Ἠρακλέων, -ωνος, δ' Ἐφέσ. Γραμματ.
 Ἠρακλῆς, -έους, δ' υἱ. Διός κ. Ἀλκμήνης. ἥρωε κ. ἡμιθέος.
 Ἠράκων, -οντος, δ' Μακεδῶν τις | κ. ἄ.
 Ἠράρασα, ἢ πόλ. ἐπαρχ. Κασπείρων τῆς Ἰνδικῆς.
 Ἠρητον, τό (κ. Ἠρητος, ἢ) πόλ. Σαβίν.
 Ἠριγόνη, ἢ θυγ. Ἰκαρίου | θυγ. Αἰγίθου | κ. ἄ.
 Ἠριδανός, δ' μυθολ. ποταμὸς | ποτ. Ἀττικῆς.
 Ἠριννα, ἢ περίφ. ποιήτρια.
 Ἠριππίδας, -α, δ' Λακεδ. ναύαρχος.
 Ἠρόδικος, δ' ἀθλητῆς ἐκ Σηλυμβρίας, ἱατρός ἐν Ἀθ. | Ἀσωνίτιος, ἀδελ. σοφιστοῦ Γοργίου.
 Ἠρόδοτος, δ' ἱστοριογρ. ἐξ Ἀλικαρν. | φιλόσοφος | κ. ἄ.
 Ἠρόδωρος, δ' Γραμματ. ἐκ Πόντου κ. ἱστοριογράφος.
 Ἠρομένης, -ους, δ' τῶν Μακεδόν. τις.
 Ἠρόπιδος, δ' εἰς τῶν ἐν Ἀθ. ἀρχόντων.
 Ἠρόστρατος, δ' ἐξ Ἐφέσου, πυρπολῆς τῆς τοῦ ἐκεῖ ναοῦ Ἀρτέμιδος.
 Ἠρόφαντος, δ' τύρ. τοῦ ἐν Ἐλλῆσπ. Παρίου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ἰοτάσπου.
 Ἠροφίλη, ἢ μία τῶν Σιβυλλῶν, πρό τῶν Τρωικῶν.
 Ἠρόφιλος, δ' περίφ. ἱατρός ἐκ Χαλκηδόνος | κν. φιλόσοφος.
 Ἠρώ, -οῦς, ἢ ἴσθια Ἀφροδ. ἐν Σηστῆ (βλ. Λεάνδρος) | κ. ἄ.
 Ἠρώδας, -α, δ' Συρακούσιος τις.
 Ἠρώδης, -ου, δ' ἄττικος, σοφιστῆς ἐκ Μαραθῶνος.
 Ἠρωδιανός, δ' υἱ. Γραμματ. Ἀπολλωνίου | ἱστοριογράφος.
 Ἠρων, -ωνος, δ' δν. τριῶν Μαθηματικῶν | κ. ἄ.
 Ἠρώνδας, -α, δ' ἱατρογράφος.
 Ἠρως, -ως, δ' ἱατρός (ἄλλως Τόξαρης κ. Καλαμίτης).
 Ἠρώων πόλις, ἢ πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἠροῖδος, δ' περίφ. ποιητῆς.
 Ἠροίανη, ἢ θυγ. Ὠκεαν., οὐς. Προμηθ. | θυγ. Αλαμίδοντος | κ. ἄ.
 Ἠκυλίτιος λόφος, δ' εἰς τῶν ἐπὶ τὰ λόφων Ρώμης.
 Ἠσοός, ἢ πόλ. Λοκρίδος.

Ἠουχεία, ἢ (κ. -ία) μία τῶν Θεσπιῶδων.
 Ἠούχιος, δ' Ἀεξικογράφ. ἐξ Ἀλεξανδρ. | Μιλήσιος, ἐπικληθεὶς Ἐνδοξος.
 Ἠτεια, ἢ (κ. Ἠτις, -ίδος) πόλ. Λακων.
 Ἠφαιστειον, τό ναός Ἠφαίστου.
 Ἠφαιστία, ἢ (κ. -ιάς) πόλ. Δήμου | δῆμος Ἀττικῆς.
 Ἠφαιστίνη, ἢ μία τῶν οὐς. τοῦ Διόγυπ.
 Ἠφαιστίνος, -ωνος, δ' στενώτ. φίλος Μεγ. Ἀλεξ. | δν. δύο Γραμματ. Ἀλεξανδρείας.
 Ἠφαιστος, δ' θεὸς τοῦ πυρός.
 Ἠφαιστόν ἀγορά, ἢ χωρ. Ἰταλίας.
 Ἠχώ, -οῦς, ἢ μία τῶν Νυμφῶν.
 Ἠώνη, ἢ μία τῶν Θεσπιῶδων.
 Ἠώ, -οῦς, ἢ θεὰ τῆς αὐγῆς κ. τοῦ πρωινοῦ φωτός.

Θ

Θάββα, ἢ πόλ. Ἀφρικῆς.
 Θάγουροι, οἱ λα. Σηρικῆς ἐν Ἀσίᾳ.
 Θάγουρον, τό δρ. Ἀσιατ. Σηρικῆς.
 Θοῖς, -ίδος, ἢ περίφ. εἰσαῖρα ἐν Ἀθῆν.
 Θοάμοι, αἱ φρούρ. Ἠλιόδης | πόλ. Μεσ.
 Θάλα δρος, τό δρ. Γαϊτουλλίας ἐν Ἀφρ.
 Θάλασσα, ἢ θυγ. Αἰθέρος κ. Ἡμέρας, οὐς. Ὠκεανού.
 Θάλεια, ἢ μία τῶν Νηρηίδων | μία τῶν 9 Μουσῶν | μία τῶν Χαρτίτων.
 Θαλῆς, -οῦ (κ. Θάλητος), δ' περίφ. φίλος. Ἰων. Σχολῆς.
 Θαλήτας, -α, δ' ποι. κ. μάντις ἐκ Γόρτυνος Κρήτης.
 Θαλα, ἢ = Θάλεια.
 Θαλιάδες, αἱ χωρ. Ἀρκαδίας.
 Θαλλός, δ' πλουσίος κάπηλος ἐν Ἀθ.
 Θαλλῶν, -οῦς, ἢ μία τῶν Ὠάων παρ' Ἀθ.
 Θάλπιος, δ' υἱ. Εὐρύτου, ἀρχ. Ἐπειῶν.
 Θάλπουσα, ἢ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Θαλούσια, τὰ ἑορτῆ τῆς συγκομιδῆς τῶν γεννημάτων.
 Θαλυσιόδης, δ' υἱ. Θαλυσιού, δ' Ἐχέπολος.
 Θαμναῖοι, οἱ Περσικὸν ἔθνος.
 Θάμωρ, ἢ γυνὴ Ἰούδα | θυγ. Δαυιδ | κ. ἄ.
 Θαμωρῶ, ἢ πόλ. Ἰουδαίας.
 Θαμβρόδαος, δ' στρατηγὸς Σακῶν.
 Θαμμία, ἢ (κ. Θαμία) πόλ. Θεσσαλ.
 Θαμμιθάδας, δ' δ' Ποσειδῶν παρὰ Σκύθαις.
 Θαμνήρια, τὰ πόλ. Μηδίας.
 Θαμούς, -οῦ, δ' μυθ. βασ. Αἰγυπτ. Θηβῶν.
 Θαμύρας, δ' (κ. Θάμυρις, -ίδος) ποιητῆς ἐκ Θρακῆς.
 Θανάκη, ἢ θυγ. Μεγασάρου | θυγ. Κινύρα.
 Θάνατος, δ' υἱ. Νυκτός, ἀδελ. Ἰγνου.
 Θαννώσας, -α, δ' υἱ. βασ. Ἰνάρου, βασ. Λιθύης.
 Θαργῆλια, τὰ ἑορτῆ Ἀπόλλ. κ. Ἀρτέμ. ἐν Ἀθήναις.
 Θαργῆλια, ἢ βασίλ. Θεσσαλ. ἐκ Μιλῆς.
 Θαργῆλιών, -ωνος, δ' ἔν. μνηγὸς ἐν Ἀθ.
 Θάρρηξ, -ηκος, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Θάρουξ, -οπος, δ' βασ. Μολοσσῶν.
 Θάρουξ, -ιος, δ' στρατ. Λυδῶν, ἐκ Λυρνησοῦ.
 Θάρουπας, -α, δ' βασ. Μολοσσῶν | κ. ἄ.
 Θάσιος, δ' ἐπίθ. Ἠρακλέους.
 Θάσος, δ' υἱὸς Ποσειδῶνος.
 Θάσος, ἢ νῆσος Αἰγαίου.
 Θαυμακία, ἢ πόλ. Θεσσαλ. Μαγνητίας.
 Θαυμακοί, οἱ πόλ. Φθιώτιδος.
 Θαύμακος, δ' πα. Πόζαντος. ἱδρυτῆς προηγουμ. πόλεως.

Θαύμας, -αντος, δ' υί. Πόντου κ. Γης | εις τών Κενταύρων.
 Θάψακος, ή πόλ. Συρίας.
 Θάψος, ή πόλ. Σικελίας | πόλ. Αιθιύης.
 Θεάγγελα, τά πόλ. Καρίας.
 Θεαγενειδης, δ' έπων. άρχ. έν 'Αθήν.
 Θεαγένης, -ους, δ' εις τών έπισ. Μεγαρέων | Θάσιος άθλητ. | κ.ά.
 Θεάγης, ους, δ' 'Αθην., υί. Δημοδόκου, μαθ. Σωκρ. | κ.ά.
 Θεαινετος, δ' μάντις έκ Πλαταιών.
 Θεαίτητος, δ' 'Αθην., υί. Ευφρονίου, μαθ. Σωκράτους.
 Θεανδρόβια, οί' άπόγ. Θεάνδρου, οίκογ. έν Αιγίνη.
 Θεανώ, -ούς, ή' μία τών Δαναών | άδελ. 'Εκάδης | ους. Πυθαγόρα | κ.ά.
 Θεαρίδος, -α, δ' τών Βοιωταρχών τις.
 Θεάριον, τό' τερ. τόπος Πυθίου 'Απόλλ. έν Αιγίνη.
 Θεάριος, δ' έπιθ. 'Απόλλ. έν Τροιζήνι.
 Θεαριών, -ωνος, δ' Αιγινήτης | περιφ. άρτοποιός, 'Αθην.
 Θεασόβια, δ' υί. Λεωπρέπου, Σπαρτ.
 Θεία, ή' θυγ. Ούρ. κ. Γης, μή. 'Ηλλ. Σελ., 'ΗΘεϊστος, δ' άθλητής, 'Αργεος. | ους.
 Θεϊαντίος, -άδος, ή' (κ. Θεϊαντίς, κ. -ίνη) θυγ. Θεϊαντος.
 Θεϊας, -αντος, δ' βασ. 'Ασσυρίας.
 Θεϊβαι, αι' άντι' Θήβαι.
 Θεϊοδάμας, -αντος, δ' βασ. Δρυόπων.
 Θεϊόδα, ή' πόλ. 'Αρκαδίας.
 Θεϊώδας, -α, δ' φίλος. έκ Δαοδικίας.
 Θεΐλδα, ή' πόλ. Μεσοποταμίας.
 Θελμινισός, ή' πόλ. Συρίας.
 Θελζινόνη, ή' μία τών 4 άρχ. Μουσών.
 Θελζιων, -ονος, δ' βασ. Σικυωών.
 Θέλπουσα, ή' πόλ. 'Αρκαθ. | έν. Νύμφης.
 Θεμελιούχος, δ' έπιθ. Ποσειδώνος.
 Θέμις, ή' θυγ. Ούρ. κ. Γης, ή' μή. 'Αγγίλου.
 Θεμιόκυρα, ή' (κ. -ύρα) ποτ. Πόντου, καθέδρα 'Αμαζόνων.
 Θεμισκύρειος άκρα, ή' άκρωτ. Πόντου (έλλως 'Ηράκλειον).
 Θεμισταγόρας, -α, δ' 'Εφέσιος συγγρ.
 Θεμιστιος, δ' πάππος Πυθέου, Αιγίν. | σοφιστής κ. ρήτωρ.
 Θεμιστογένης, δ' ιστοριογρ. έκ Συρακ.
 Θεμιστοκλής, δ' περιφ. στρατ. κ. πολιτ. 'Αθην. | κ.ά.
 Θεμιστονόη, ή' θυγ. Κήβκος, ους. Κύνν.
 Θεμιστώ, -ούς, ή' μία τών Νηρηίδ. | κ.ά.
 Θεμίλων, -ωνος, δ' τύρ. 'Ερετριας | βασ. Κύπρου | περιφ. Ιατρός | κ.ά.
 Θεμισώνιον, τό' πόλ. Πισιδ. ή Φρυγίας.
 Θέμμη, ή' πόλ. 'Αραβίας.
 Θεναί, αι' (κ. Θένναι) πόλ. Κρήτης.
 Θεογείτων, δ' θηβατος, πράκτ. Φιλίππ.
 Θεογένης, -ους, δ' εις τών 30 τυράνων.
 Θεόγνητος, δ' κωμ. ποιητής | 'Ολυμπιονίκης έξ Αιγίνης.
 Θεόγνης, -ιδος, δ' γνυμ. ποι. έκ Μεγάρ. | εις τών 30 τυρ. | τραγ. ποι. | κ.ά.
 Θεογόνοσ, ή' τίτλος ποιήματ. 'Αθ. | κ.ά.
 Θεοδόμας, -αντος, δ' εις τών Γηγάντ.
 Θεοδέκτης, -ου, δ' φίλος., ρήτ. κ. ποι.
 Θεοδόσια, ή' πόλ. Ταυρικης Χερσονήσ.
 Θεοδόσιος, δ' Μαθηματ. έκ Βιθ. | Γραμματ. 'Αλεξανδρ.
 Θεοδοσιούπολις, -εως, ή' πόλ. 'Αρμεν.
 Θεοδότας, δ' στρατ. 'Αντιόχ., βασ. Συρ.
 Θεοδότη, ή' περιφ. έταίρα έν 'Αθήναις, έρωμένη 'Αλκιβιάδου.
 Θεόδοτος, δ' έπων. άρχ. 'Αθ. | ρήτ. | κ.ά.
 Θεοδωρίδας, -α, δ' Συρακούδ. ποιητής.
 Θεοδωρίς, -ιδος, ή' φαρμακίς έκ Λήμν.
 Θεόδωρος, δ' έπ. άρχ. έν 'Αθ. | τραγ. ποι. |

φίλος. Κυρην. | περιφ. δποκρ. | κ.ά.
 Θεόκλεια, ή' έταίρα έν 'Αθήναις.
 Θεοκλής, δ' γλύπτ. έκ Σπάρτ. | ποι. | κ.ά.
 Θεόκλος, δ' Μεσσηνιος μάντις.
 Θεοκλύμενος, δ' μάντ. έξ 'Αργους | κ.ά.
 Θεόκοσμος, δ' γλύπτης Μεγαρέως.
 Θεοκρίνης, -ους, δ' δποκρ. τραγ. έν 'Αθ.
 Θεόκριτος, δ' περιφ. βουκολ. ποι. | κ.ά.
 Θεόλυτος, δ' τών 'Ακαρνανών τις.
 Θεόμανδρος, δ' σοφιστής Κυρηνάιος.
 Θεομήτορος, -ορος, δ' τύρ. Σάμου.
 Θεόμνητος, δ' γλύπτης έκ Σάρδαων.
 Θεονόη, ή' θυγ. Πρωτέως. Ψαμμάτης.
 Θεοξένιος, δ' έπιθ. 'Απόλλωνος.
 Θεόξενος, δ' συγγρ. Ιστορ. του 'Αναχάρ.
 Θεόπομπος, δ' υί. Νικάνδρ., βασ. Σπάρτ. | περιφ. Ιστοριογρ. Χίος | κ.ά.
 Θεόπη, ή' μια τών 3 θυγατρ. του 'Αθ. Λεω., τών θυσιασθεισών υπέρ τής πόλεως.
 Θεούπολις, ή' ή έν Συρία 'Αντιόχεια.
 Θεότιμος, δ' Λακεδαιμ., φιλ. Θεόγνιδος.
 Θεοφάνη, ή' θυγ. Βισάλτου.
 Θεοφάνης, δ' ποι. κ. Ιστορ., έκ Μυτιλήν.
 Θεοφάνιος, δ' ποτ. Μ. 'Ασίας.
 Θεόφιλος, δ' Ιατρ. κ. κωμ. ποι. 'Επιδαύρ.
 Θεόφραστος, δ' έπων. άρχ. 'Αθ. | περιφ. φίλος. | κ.ά.
 Θεόχρητος, δ' Κυρην. 'Ολυμπιονίκ.
 Θεράμβω, ή' πόλ. Μακεδ. Παλλήνης.
 Θεράπνη, ή' θυγ. Αέλειγ. | = Θεράπναι.
 Θεράπναι, αι' πόλην Λακωνικης.
 Θέρμα, τά' πόλ. Αιτωλίας.
 Θέρμαι, αι' πόλ. Σικελίας. | κης).
 Θέρμιας, δ' κάλος, δ' έθερμαίξ. (Θ)νί.
 Θέρμη, ή' πόλ. Μακεδ. ή έπειτ. Θεο]νίκη
 Θερμησία, ή' έπιθ. Δημήτρος.
 Θέρμιος, δ' έπιθ. 'Απόλλωνος.
 Θέρμισσα, ή' μία τών Αιπάρων νήσων.
 Θέρμων, τή (κ. -ος, ή) = Θέρμα.
 Θερμοπύλαι, αι' τά στενά τών θερμοπ.
 Θερμουδης, ή' έπιθ. 'Ιστροσπαρ' Αίγυπτ.
 Θέρμυδρα, τά (κ. -ύδραι, αι) λιμ. Μίνδου έν Ρόδω.
 Θερμόδων, -ωνος, δ' ποτ. Καππαδοκ. | ποτ. Βοιωτίας.
 Θέρμων, -ωνος, δ' τών Σπαρτιατών τις.
 Θέρσαγόρας, -α, δ' Λαμψακήνός ποι.
 Θέρσανδρος, δ' υί. Πολυνείκος | υί. Σισύφου | κ.ά.
 Θερσίλοχος, δ' εις τών έπισ. Λυκίων.
 Θέρσιος, δ' νικ. άκρα τορ., Θεσσαλός.
 Θέρσιππος, δ' Μακεδών, σαταίς υπό Μ. 'Αλεξανδρου προς Δαρειον.
 Θερσίτη, οί' έθνος οικου έν 'Ισπανία.
 Θερσίτης, δ' υί. 'Αγγίλου, δ' δυσειδέστατος τών 'Ελλήνων.
 Θεσμία, ή' έπιθ. Δημήτρος.
 Θεσμοφóρια, τά έορτ. Θεσμίας 'Αρτέμ.
 Θεσμοφοριάζουσαι, αι' τίτλος κωμωδίας 'Αριστοφάνους.
 Θεσμοφóρος, δ' έπιθ. 'Αρτέμιδος.
 Θέσπικα, ή' θυγ. 'Ασωπού.
 Θεσπιάδα, οί' οί 52 υί. 'Ηρακλ. έκ τ' έν 50 θυγατ. Θεσπιού.
 Θεσπιάδες, αι' έπιθ. Μουσών.
 Θεσπιαί, αι' πόλ. Βοιωτίας.
 Θεσπιάς, -άδος, ή' έν. έταίρας.
 Θέσπιος, δ' υί. 'Ερεχθέως, ήγ. Θεσπιών.
 Θέσπις, -ιδος, δ' τραγ. ποι. | αύλητής.
 Θεσπρωτία, ή' (κ. -τίς, -ίδος) έπαρχία 'Ηπειρου.
 Θεσπρωτοί, οί' οίκατ. τής έν 'Ηπ. Θεσπρ.
 Θεσπρωτός, δ' εις τών υί. Λυκίων | βασ.
 Θεσοαλία, ή' έπαρχ. 'Ελλάδος. | 'Ηπει.
 Θεσοαλικός, δ' τών θηβαίων τις.
 Θεσοαλιώτης, -ιδος, ή' μία τών 4 έπαρχιών καλ. Θεσοαλιας.

Θεσσαλονίκη, ή' θυγ. Φιλίππου, ους. Κασάνδρου | ή πόλ. Θεο]νίκη.
 Θεσσαλός, δ' υί. 'Ηρακλ. κ. Καλλιόπης | υί. Αίμωνος | υί. 'Ιάσον. | κ.ά.
 Θέσταλος, δ' υί. 'Ηρακλέους.
 Θεστία, ή' πόλ. Αιτωλίας.
 Θεστοίδης, -ου, δ' υί. Θεστίου, 'Ιφικλος.
 Θεστιάς, -άδος, ή' θυγ. Θεστίου, ή 'Αλθαία.
 Θεστιος, δ' υί. 'Αρως κ. Δημανό. σης, άπόγ. 'Αγήνορος.
 Θεστορίδης, δ' υί. Θεστορος, δ' Κάλχας.
 Θέστυλις, -ιδος, ή' έν. Δούλης.
 Θέστωρ, -ορος, δ' υί. 'Ιβμονος, εις τών 'Αργοναυτών | κ.ά.
 Θετίδειον, τό (κ. -ον) να. Θέτιδος έν Θεσσαλ.
 Θέτις, -ιδος, ή' Νηρηίς, μή. 'Αχιλλ.
 Θεύδ, δ (κ. Θόδ, κ. Θεούτ) δ' 'Ερμής τών Αιγυπτίων.
 Θεών, -ωνος, δ' ζωγρ. έκ Σάμου | έν. διαφ. φίλος. | κ.ά.
 Θεώρος, δ' 'Αθην., περιδότη. διά τήν έποικίαν.
 Θήβαι, αι' πόλ. Αιγύπτου | πόλ. Βοιωτίας | κ.ά.
 Θηβαίεύς, -έως, δ' θηβατος.
 Θηβαίς, -ιδος, ή' έπικ. ποιήμα | τμήμα Αιγύπτου.
 Θήβη, ή' θυγ. 'Ασωπού | θυγ. Προμηθ | πόλ. Μυσίας | = Θήβαι | κ.ά.
 Θηγανούσα, ή' έρημόν. Μεσογην. κάλπ.
 Θημακός, δ (κ. Θημακοί, οι) δ' ή. 'Ατ.
 Θήνα, ή' πόλ. Παλαιστίνης.
 Θήρα, ή' μία τών Σποράδων | πόλ. Παλαιστίνης
 Θηραμένης, -ους, δ' στρατ. κ. δημ. αγ. 'Αθην. | Λακεδαιμόνιός τις.
 Θήρας, -α, δ' άπόγ. Τισαμενοῦ.
 Θήρασία, ή' νησίς παρά τήν Κρήτην
 Θηρεύς, -έως, δ' υί. Οίνεος κ. 'Αλθαίας | κ.ά.
 Θηρικλής, -έους, δ' έπων. άρχ. 'Αθ. | Κορίνθ. κερμαίος.
 Θηρίμαχος, δ' υί 'Ηρακλ. κ. Μεγάρων | κ.ά.
 Θηριπίδης, δ' έπίτροπος τοῦ Δημοσθ.
 Θήρις, -ιος, δ' υί. 'Αρισταίου, Κρής.
 Θήρω, ους, ή' τροφός 'Αρως | θυγ. Φύλαντος.
 Θήρων, -ωνος, δ' τύρ. 'Ακράγαντος | γλύπτης έκ Βοιωτίας.
 Θήσεύς, -έως, δ' ήρωκ κ. βασ. 'Αθην.
 Θήση, δ' βρος Πόντου.
 Θιαγόλη, ή' νήσ. τών έκβολών 'Ιστρου.
 Θίβραχος, δ' 'Αθην. πολέμαρχος.
 Θίβρων, -ωνος, δ (κ. Θίμβρων) στρατ. Λακεδαιμονίων.
 Θίβη, ή (κ. Θίβαί, αι) πόλ. Βοιωτίας | κ. νόμφη.
 Θμοῖς, ή' πόλ. Αίγυπτου.
 Θοαί, αι' βραχέων νησιδ. παραλ. 'Ακαρν.
 Θοανα, τά' πόλ. Περτ. 'Αραβ. | = Τύανα
 Θοαντικός, ή' θυγ. Θόαντός, 'Υψιπύλη.
 Θόας, -αντος, δ' βασ. Καλυδώνος | βασ. Λήμνου | βασ. Ταυρίδος | κ.ά.
 Θόη, ή' θυγ. 'Θνα κ. Τηθύος | Νηρηίς.
 Θόλος, ή (δ) δημόσ. οίκημα διαμονής Πρωτάνων κ.ά. έν 'Αθήναις.
 Θοραί, αι' δήμος 'Αττικης.
 Θορικός, δ (κ. Θόρ) -ία τών 12 άρχ. πόλ. 'Αττικης.
 Θόρναξ, -ακος, δ' βρ. κ. κά. Λακων.
 Θόρναξ, -ακος, ή' ους. 'Ιαπυτοῦ.
 Θούδημος, δ' έπων. άρχ. έν 'Αθήναις.
 Θούδιππος, δ' 'Αθην. καταδικασθείς εις θάνατον μετά τοῦ Φωκίανος.

Θουκλῆς, -έους, δ' πα. στρατ. Ἐδρυ-
μέδοντος | κ. ἀ.
Θούκριτος, δ' = Θεόκριτος.
Θουκοῦδης, δ' δ' περίφ. Ἰστορικός |
υἱ. Μιλήσιου, στρατ. Ἀθην. | κ. ἀ.
Θούλη, ἡ νῆσος Ὠκε., Ἰσλανδία.
Θούμαντις, -έως, δ' μάντις Ἀθην.
Θούμνα, ἡ πόλ. Ἐβδ. Ἀραβίας.
Θουρία, ἡ πόλ. Μεσσηνίας.
Θουρίμαχος, δ' βασιλ. Σικυωνός.
Θούριον, οἱ πόλ. Ἰταλ. Λευκανίας.
Θουριόμαντις, -έως, δ' μάντις Ἀθην.
Θούριος, δ' εἰς τῶν Γιγάντων.
Θούφρανης, -οὐς, δ' Ἀθην. φιλ. Κλέωνος.
Θούφραστος, δ' σοφιστής τις.
Θών, -ωνος, δ' εἰς τῶν Γιγάντων.
Θώσσα, ἡ νόμψη τις, θυγ. Φόρκυος.
Θωάτης, -οὐ, δ' κήρ. Μεσσηνίας.
Θωάκη, ἡ χῶ. Ἐδρώπης | ἡ ἐν Ἀσίᾳ.
Θωάκιον, τό πεδῖον πρό τῶν θρακικῶν
πυλῶν ἐν Βυζαντίῳ.
Θωάμβος, ἡ βλ. Θεράμβω.
Θωάξ, -ακός, δ' κάτ. θρακίης | Θωά-
κες, οἱ = Ἀσιατικοί λαοί.
Θωασμένη λίμνη, ἡ βλ. Τρωασμένη.
Θωάσιος, δ' εἰς τῶν ἐπίσ. Παϊόνων |
μάντις ἐκ Κύπρου.
Θωάσιος, -ιδος, δ' πα. Ὀλυμπ. Ἀριστοδ.
Θωάσσα, ἡ θυγ. Ἀρεως κ. Τηρήνης.
Θωαστάλης, δ' Ἑλλην. ἱστοριογρ.
Θωασούβουλος, δ' τύρ. Μιλήτου | τύρ.
Συρακ. | δ' καταλύσας τήν τυραν-
νίδα τῶν 30 | κ. ἀ.
Θωασουδαίος, δ' υἱ. Ἀλεῦα, ἐκ Δα-
ρα. | ἰθιβατός τις | Πυθιονίκης | κ. ἀ.
Θωασυκλῆς, -έους, δ' Ἀθηναίος τις.
Θωασύλαος, δ' θεσσα., πράκτωρ. Φιλίππ.
Θωασύλαος, δ' (κ. -ούλαος) στρατ. Ἀργ.
| εἰς τῶν 10 στρατ. ἐν Ἀργίν. | κ. ἀ.
Θωασύλοχος, δ' πράκτωρ. Φιλίππ. | κ. ἀ.
Θωασύμαχος, δ' σοφιστής ἐκ Χαλκηδ.
Θωασυμῆδης, -οὐς, δ' υἱ. Νέστορος |
γλύπτης ἐκ Πάρου.
Θωασυμηλίδας, -α, δ' Σπαρτ. ναυαρχ.
Θωασυμηλός, δ' ἡνίοχος Σαρπηδόνης.
Θωάσων, -ωνος, δ' Ἀθην. φιλ. Φιλίππου.
Θωασούνδας, -α, δ' τῶν Θεβαίων τις.
Θωασούνδας, -α, δ' Ἡλείος δημοκρά-
της | πλούσιος ἐκ Κορίνθου.
Θωασούτος, ἡ (κ. -στόν, τό) χῶ. Ἡλίδ.
Θωάσιππος, δ' (κ. -σιππος) υἱ.
Ἡρακλ. καὶ μίας τῶν Θεοσιδῶν.
Θωία, ἡ (κ. Θωία, κ. Θωία, αἱ) χωρ.
κ. δῆμ. Ἀττικῆς | Θωιάσιον πεδῖον
| Θωιάσιον πύλα (τὸ Δίπλουον).
Θωία, αἱ νόμψαι Παρνασσῶ.
Θωινάκης, ἡ (ἀντί Γρινακρία) ἡ Σικελία
Θωιούς, -οὔντος, ἡ πόλ. Ἀχατίας.
Θωόνιον, τό πόλ. Ἐπικνημιδίων Δο-
κρῶν | πόλ. Θεοσφρωτίας.
Θωόνιον, οἱ πόλ. κ. ἀκρωτ. Κύπρου.
Θωούεσσα, ἡ ἀντί Θρύων.
Θωύον, τό πόλ. Ἡλίδος (κ. Θωούεσσα).
Θωαμία, ἡ πόλ. κ. φρούρ. Σικυωνίας.
Θωάμις, -ιδος, δ' ποτ. Ἡπείρου.
Θωάμιος, δ' δρ. Ἡπείρου.
Θωάτιρα, τὰ πόλ. Λυδίας.
Θωεάτης, -οὐ, δ' υἱ. Πέλοπος, παρ. Αἰγύθ.
Θωία, ἡ θυγ. Κηφισοῦ | περιοχὴ Δελφῶν.
Θωλάκος, δ' γλύπτης τις.
Θωμορίδης, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Τάραντος.
Θωμβρατός, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλ. | εἰς Τρώων.
Θωμβρατος, τὰ πόλ. Λυδίας.
Θωμβρία, ἡ πολίτην Τρωάδος.
Θωμβρία, ἡ κώμη Καρίας.
Θωμβριον, τό πόλ. Φρυγίας.
Θωμβριος, δ' ποτ. Τρωάδος.

Θωμβριος, -έως, ἡ νόμψη τις, μή. Πανός
| πηγὴ Σικελίας.
Θωμβίλος, δ' γλύπτης τις.
Θωμοιτάδι, οἱ δῆμος Ἀττικῆς.
Θωμοίτης, -οὐ, δ' ἀρχ. βασιλ. Ἀττ. | κ. ἀ.
Θωμοκλῆς, -έους, δ' ἐπιγραμματοπ.
Θωμοχόρης, -οὐς, δ' στρατ. Ἀθηναίος.
Θωμώδης, -α, δ' υἱός Μάντορος.
Θωνηίος νῆσος, ἡ βλ. Θυνία νῆσος.
Θυνία, ἡ βόρ. παραλία Βιθυνίας.
Θυνία νῆσος, ἡ νῆσ. Θρακίης, ἐπὶ τοῦ
Ἐξελίου Πόντου.
Θυνιάς, -άδος, ἡ ἀκρωτ. κ. λιμ. Θρακί-
νοι, οἱ θρακικοὶ ἔθνη.
Θυός, δ' Παφλαγ. διαβ. ἐπιπολυφαγία.
Θυρατός, δ' εἰς τῶν υἱ. τοῦ Λυκάονος.
Θυρέα, ἡ πόλ. κ. χῶ. Ἀργολίδος.
Θυρεάτις, -ιδος, ἡ περί τὴν Θυρεάναχῶ.
Θυρεεύς, -έως, δ' υἱ. Οἰνέως κ. Ἀλθαίας.
Θυρίδες, αἱ ἀπότομος ἄκρα παρὰ τὸ
ἀκρ. Ταϊναρον (ὑν Κάβο Γρόσσο).
Θύριον, τό πόλ. Ἀκαρνανίας.
Θύρισις, -ιδος, δ' ἐν. βουκόλου.
Θύριστος, δ' Πυθαγόρειος τις.
Θύσις, γέν. Θύσις, δ' βασιλ. Παφλαγονίας.
Θυσοσάγεται, οἱ Ἀσιατ. ἔθνη Σαρματ.
Θυσοσός, -οῦ, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
Θύστρος, ἡ πόλ. Ἀφροδιτίας.
Θυτεῖον, τό μέρος τοῦ Κιρραίου πε-
δίου ἐν Φωκίᾳ.
Θυωνεύς, -έως, δ' υἱ. Βάκχου, παρ. θό-
αντος, βασιλ. νῆσος Δέσβου.
Θυώνη, ἡ ἡ Σαμῆλη.
Θυώνιχος, δ' Σικελός τις.
Θυώδ' βλ. Θεῦδ.
Θυώκεια, ἡ (κ. Θωκνία) πόλ. Ἀρκαδ.
Θυώκνος, δ' υἱός Λυκάονος.
Θυών, γέν. Θυώνος, δ' βασιλ. Αἰγύπτου.
Θυώνις, -ιος, δ' = Θυών.
Θυώνις, -ιος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
Θυωνίτις, -ιδος, ἡ λίμνη Ἀρμενίας.
Θυώνος, δ' δ' Σαρδαναπάλος.
Θυώραξ, -ακος, δ' θεσσαλός τις, ἀπόγ.
Ἀλφειοῦ | στρατ. Σπαρτιατ. | κ. ἀ.
Θωρυκίων, -ωνος, δ' Ἀθην. τελώνης
ἐν Αἰγίνῳ.
Θωσπία, ἡ πόλ. Ἀρμενίας.
Θωσπιτίας λίμνη, ἡ ἐν Ἀρμενίᾳ.

I

Ἰαθαδίον νῆσος, ἡ νῆσος Ἀσίας.
Ἰάθρουδα, ἡ πόλ. Κοιλίης Συρίας.
Ἰάθωκ, δ' ποτ. Παλαιστίνης.
Ἰάθερα, ἡ πόλ. Δαλιατίας.
Ἰάδμων, -ονος, δ' εἰσπορος Σάμιος.
Ἰάζυγες, οἱ ἔθνη Σαρματίας.
Ἰάδριππος, τὰ (κ. -ἰππη, ἡ) πόλ. Ἀραβίας.
Ἰαινῶ, -οῦς, ἡ θυγ. Φόρκυος.
Ἰαιρα, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰακχος, δ' ἐπιθ. Βάκχου.
Ἰάλεμος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. ἑλεγεσιακός ποι.
Ἰάλμενος, δ' υἱ. Ἀρεως κ. Ἀστυόχης.
Ἰάλυσος, δ' υἱ. Κερκάρου, ἀπόγ. Ἡλίου.
Ἰαλυσοί, ἡ πόλ. Ρόδου.
Ἰάμβη, ἡ θυγ. Πανός κ. Ἠχοῦς.
Ἰάμβλιχος, δ' Νεοπλατωνικός φιλόσ.
Ἰαμενός, δ' εἰς τῶν ἡρώων Τρωάδος.
Ἰαμιδαί, οἱ ἀπόγ. Ἰάμου, οἰκογέν. μάν-
των ἐν Ἡλίδι.
Ἰαμνεῖα, ἡ (κ. -ία) πόλ. Φοινίκης ἡ
Παλαιστίνης.
Ἰαμος, δ' περίφ. μάντις, υἱ. Ἀπόλλ.
Ἰάνασσα, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰάνειρα, ἡ μία τῶν θυγ. Ὠκε. | Νηρηίδης.
Ἰάνθη, ἡ θυγ. Ὠκεαν. κ. Τηθύος.
Ἰανίκοκος, δ' βασιλ. Σικυωνός.

Ἰανός, δ' (κ. Ἰανός) θεός Λατινῶν
Ἰαζάρτης, -οὐ, δ' ποτ. Σογδιανῆς.
Ἰάονες, οἱ κάτ. Ἀττ. κ. Μεγάρων.
Ἰαπετιονίδης, -οὐ, δ' υἱ. Ἰαπετοῦ.
Ἰαπετιονίς, -ιδος, ἡ θυγ. Ἰαπετοῦ.
Ἰαπετός, δ' εἰς τῶν Τιτάνων, υἱ. Οὐρα-
νοῦ κ. Γῆς, παρ. τῶν Προμηθεῶν, Ἐ-
πιμηθεῶν κ. Ἀτλαντῶν | κ. ἀ.
Ἰάποδες, οἱ Ἰλλυρικὸν ἔθνη.
Ἰάπυγες, οἱ κάτ. Ἰαπυγίας.
Ἰαπυγία, ἡ ἐπαρχία Ἰταλίας.
Ἰαπυγία ἄκρα, ἡ ἀκρωτ. Ἰταλίας.
Ἰάπυξ, -υγος, δ' υἱ. Δαϊδάλου.
Ἰάρδος, -α, δ' βασιλ. τῆς ἐν Ἀφρικῇ
Γαιτουλίας.
Ἰαρδάνης, δ' = Ἰάρδανος (ποτ. Ἡλ. δ.).
Ἰάρδανος, δ' βασιλ. Λυδίας, παρ. Ὀμφά-
λης | ποτ. Ἡλίδος κ. Κρήτης.
Ἰάς, -άδος, ἡ = Ἰωνική.
Ἰασαία, ἡ κώμη Ἀραβίας.
Ἰασίδης, -οὐ, δ' υἱ. Ἰάσου, δ' Ἀμφίων.
Ἰασικός κόλπος, δ' δ' παρὰ τὴν Ἰασόν
τῆς Καρίας κόλπος.
Ἰάσιος, δ' βασιλ. Ὀρχομενοῦ υἱ. Λυκοῦργ.
Ἰασίων, -ωνος, δ' υἱ. Λιός κ. Ἡέκτρας.
Ἰασονία ἄκρα, ἡ ἀκρ. Εὐξείν. Πόντου.
Ἰασόνιον ἄκρον, τό δρ. Μήτιας.
Ἰάσος, δ' υἱ. Ἀργου, παρ. Ἠθιοπ. | κ. ἀ.
Ἰάσος, ἡ (κ. Ἰασός) πόλ. Καρίας.
Ἰασώ, -οῦς, ἡ θυγ. Ἀσκληπιοῦ.
Ἰάσων, -ονος, δ' ἀρχηγός Ἀργοναυ-
τῶν | τύρ. Φερώων Θεσσαλ. | κ. ἀ.
Ἰατροκλῆς, -έους, δ' πράκτωρ Φιλίπ-
που ἐν Ἀθήναις | κ. ἀ.
Ἰάη, ἡ νόμψη σύντροφος Περσέφονης.
Ἰαωκός, ἡ = Ἰωκός.
Ἰάων, -ονος, δ' ποτ. Πισατίδος | κ. ἀ.
Ἰδάνωλις, -ιος, δ' παρ. Ἡρακλείδου, ἐκ
Καρίας.
Ἰδρη, -ήρος, δ' ποτ. Ἰθρητίας.
Ἰθρηία, ἡ Ἰσπανία | ἡ μεταξὺ Κολ-
χίδος κ. Ἀρμεν. χώρας.
Ἰδυκος, δ' λυρ. ποιητής ἐκ Ρηγίου.
Ἰγαννοί, οἱ ἔθνη Ἰταλ. (Αἰγύρας).
Ἰδαία, ἡ θυγ. Δαρδάνου | ἐπιθ. Κυβέ-
λης | νόμψη τις.
Ἰδαίος, δ' κῆρυξ Τρώων υἱ. Πάριδ. | κ. ἀ.
Ἰδαίος, δ' (ἡ) πόλ. Θρακ. χερσον.
Ἰδάλιον, τό ἀκρωτ. κ. πόλ. Κύπρου.
Ἰδάνθουρος, δ' βασιλ. Σκυθῶν.
Ἰδας, -α, δ' υἱ. Ἀφαρέως, ἐκ Μεσσην.
εἰς Ἀργοναυτ. | εἰς τῶν υἱ. Αἰγύπ. | κ. ἀ.
Ἰδη, ἡ θυγ. Μελλισσοῦς, τροφός Διός |
θυγ. Κορύθαντος, μή. Μίνωος | δρ.
Κρήτης, Φρυγίας.
Ἰδεύς, -έως, δ' υἱ. Θεσπ. βασιλ. Αἰτωλ.
Ἰδμων, -ονος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. μάντις
| υἱ. Αἰγύπτου.
Ἰδομενεῖα, αἱ (βλ. κ. Εἰδομένη) δύο λό-
φοι παρὰ τὴν Ἀμφρακίαν Ἀκαρναν.
Ἰδομενεύς, -έως, δ' υἱ. Δευκαλ. κ. Ἐγ-
γον. Μίνωος | εἰς τῶν υἱ. Πριάμου.
Ἰδομένη, ἡ = Εἰδομένη, πόλ. Μακεδ.
Ἰδοῦβδα, ἡ δρ. Ἰσπανίας.
Ἰδομυαία, ἡ πόλ. Ἰουδαίας.
Ἰδριάς, -άδος, ἡ χῶ. κ. πόλ. Φρυγίας.
Ἰδριεύς, -έως, (κ. Ἰδρ-) βασιλ. Καρίας.
Ἰδυα, ἡ θυγ. Ὠκε., οὐς Αἰθ. βασιλ. Κολχ.
Ἰερά, ἡ (νῆσος) μία τῶν Αἰτιαρ. | μία τῶν
Αἰγυσαίων | μία τῶν Σπαρῶων.
Ἰεράκων νῆσος, ἡ νῆσ. παραλ. Ἀραβ.
Ἰεράκων πόλις, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
Ἰεραμί, αἱ πόλ. Καρίας.
Ἰεραμένης, -οὐς, δ' Πέρσης.
Ἰεραξ, -ακος, δ' ναυάρχος Λακεδαιμ.
Ἰεράπολις, -έως, ἡ πόλ. Φρυγίας |
πόλ. Συρίας.

Ἱεράπυδνα, ἡ (κ. -υτνα) πόλ. Κρήτης.
Ἱέροσος, δ' ποτ. Δακίας.
Ἱερεῖς, οἱ ἑσσοαλ. ἔθνος.
Ἱεριχώ, -ούτων, δ' (κ. Ἱεριχώ, ἡ) πόλ. Ἰουδαίας.
Ἱέρνη, ἡ νῆσος Ἰρλανδία.
Ἱεροκισάρεα, ἡ πόλ. Λυβίας.
Ἱερόκλεια, ἡ ἄν. ἐταίρας Ἀθην.
Ἱεροκλής, -έους, δ' μάντις Ἀθ. Ἰέκλεατ. φιλόσ. | Γραμματ. | κ. ἄ.
Ἱερονήμη, ἡ θυγ. Σιμόεντος.
Ἱερομημίμων, -ονος, δ' ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Ἱερόν, τό λόφ. Βιθύν. | ἄρχ. Ἰσπαν.
Ἱερόν ὄρος, τό ὄρος Πόντου | ὄρος Θρακ. χερσον.
Ἱεροσόλυμα, τό πόλ. (πρωτ.) Ἰουδαί.
Ἱεροφών, -ώντος, δ' νυάρχος Ἀθην.
Ἱέρων, -ωνος, δ' τύρ. Συρακουσῶν | εἰς τῶν 30 τυρ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Ἱερώνυμος, δ' Ὀλυμπιον. δῆς Ἄνδρου | φιλόσ. | στρατ. κ. ἱστοριογρ. | κ. ἄ.
Ἱέται, αἱ φρούρ. Σικελίας.
Ἱηλυός, ἡ ἀντί Ἰαλυσός.
Ἱήνυος, ἡ πόλ. Παλαιστ. ἡ Συρίας.
Ἱήφυγας, Ἱηφυγία ἑλ. Ἱάφυγος, Ἱαφυγία.
Ἱήσων, -ονος, δ' ἑλ. Ἰάσων.
Ἱητραφόνης, δ' ἐπίθ. Μιλήσιος, συνεργάτης Ἀρισταγόρου.
Ἱδαγέννης, -ου, δ' Σάμιός τις.
Ἱοαιμένης, -ου, δ' εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων.
Ἱδάκη, ἡ νῆσος Ἰονίου πελάγους.
Ἱθακος, δ' ἤρωσ ἐπών. Ἱθάκης.
Ἱθαμάττης, -ου, δ' (κ. -μίττης) Πέρσης ναύαρχος.
Ἱθυκλῆς, -έους, δ' ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθην.
Ἱδύμη, ἡ φρούρ. Θεσσαλ. | ὄρ. κ. φρούρ. Μασσηνίας.
Ἱδωμία, ἡ ἐπίθ. Ἀθηναῖς.
Ἱδωρία, ἡ φρούρ. Ἀκαρναντίας.
Ἱκαρία, ἡ νῆσος Αἰγ. πελ. | δῆμ. Ἀττικῆς | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἱκάριος, δ' (κ. -ίων) υἱ. Περσίου, ἀδελ. Τυνδάρεω, πα. Πηνελ. ἱέρ. Ἀττ.
Ἱκαριώνη, ἡ θυγ. Ἱκαρίου, Πηνελόπη.
Ἱκαρομένιππος, δ' τίτλ. διαλ. Λουκιαν.
Ἱκαρος, δ' υἱ. Δαίδαλου | Ὀλυμπιον. δῆς Ἱππερσίας.
Ἱκαρος, ἡ ἡ νῆσ. Ἱκαρία | νῆσ. Περσικῶν κόλπου.
Ἱκέσιος, δ' πα. Διογάν. | ἱατρός τις.
Ἱκετασιόνης, δ' υἱ. Ἱκετάωνος, δ' Μελανίππου.
Ἱκέτης, -ου, δ' τύρ. τῶν Σικελ. Ἀσωντίν.
Ἱκιον ἄκρον, τό ἄκρ. Βελγ. Γαλλίας.
Ἱκκος, -ου, δ' σοφιστής ἐκ Τάραντος | πύκτης δῆς Ἐπίθ. | κ. ἄ.
Ἱκμάλιος, δ' τέκτων τις Ἱθακήσιος.
Ἱκόνιον, τό πρωτ. Λυκαονίας.
Ἱκός, ἡ νησίς Αἰγαίου, πληθ. Σκύρου.
Ἱκόσιον, τό πόλ. Μαυριτανίας.
Ἱκτίνας, δ' περιφ. ἀρχ. τέκτων.
Ἱλάειρα, ἡ θυγ. Ἀπόλλ. κ. Φιλοδίκης, οὗς. Κάστορος | ἐπίθ. Σελήνης.
Ἱλαρις, -ιδος, ἡ πόλ. Λυκίας.
Ἱλαρχος, δ' εἰς τῶν Ἐφόρων Σπάρτης.
Ἱλας, -α, δ' ἀντί Ἰόλαος, διδῶσκ. Ἀγασιδάμου ἐν τῇ Γυμνασιεῖ.
Ἱλάσσαρος, δ' βασιλ. Ἀραβίας.
Ἱλαττία, ἡ πόλ. Κρήτης.
Ἱλαργεταί, οἱ (κ. -εργητες) Ἰσπ. ἔθν.
Ἱλερδα, ἡ (κ. -έρδα) πόλ. Ταρρ. Ἰσπαν.

Ἱλεύς, -έως, δ' ἀντί Ὀϊλεύς.
Ἱλιάς, -άδος, ἡ τό περιφ. ποίημα Ὀμήρ.
Ἱλιεύς, -έως, δ' κάτ. Ἰλίου.
Ἱλιοκόλωνα, ἡ χῶ. Τρωάδος.
Ἱλιον, τό (κ. Ἱλιος ἡ) δύο πόλ. Τρωάδ.
Ἱλιονεύς, -έως, δ' υἱ. Φόρβαντος, εἰς τῶν Τρώων εἰς τὸν υἱ. Νιόβης.
Ἱλιος, ἡ ἑλ. Ἱλιον, τό.
Ἱλίπια, -ας, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
Ἱλαιοῖδες, αἱ ἐπίθ. Μουσῶν.
Ἱλισσός, (κ. Ἱλ-) ποτ. Ἀττικῆς.
Ἱλλυρία, ἡ χῶ. Εὐρώπης.
Ἱλλυριός, δ' υἱ. Κάζμου κ. Ἀρμονίας.
Ἱλος, δ' υἱ. Δαρδάνου, βασιλ. Δαρδανίας | υἱ. Τρωός | κ. ἄ.
Ἱλούργεια, ἡ (κ. -γία κ. -γίς) πόλ. Ἰσπ.
Ἱλυσος, δ' Πέρσης στρατηγός.
Ἱμσον ὄρος, τό (κ. Ἱμσος, δ, κ. -στον, τό) ὄρ. Ἀσίας.
Ἱμβρασιος, δ' ἐπίθ. Ἐρμού ἐν Κάρτα.
Ἱμβρασία, ἡ ἐπίθ. Ἡρας.
Ἱμβρασσος, δ' ποτ. Σάμου.
Ἱμβριος, δ' υἱ. Μέντορος ἐκ Κάρτας.
Ἱμβρος, δ' εἰς τῶν πάλαιον τοῦ Αἰγύπτ.
Ἱμβρος, ἡ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἱμέρα, ἡ πόλ. Σικελίας.
Ἱμερατον, τό πόλ. Θράκης.
Ἱμερατός, δ' ἀδελ. Δημητρ. Φαληρέως.
Ἱμέρας, -α, δ' ποτ. Σικελίας.
Ἱμέριος, δ' γραμμ. κ. σοφιστ. ἐκ Προύσης.
Ἱμεύσιμος, δ' υἱ. Ἱκαρίου κ. Περιβοίας.
Ἱμιλκος, δ' (κ. Ἱμιλκῶν) ἄμιλκος. Ἱπου.
Ἱμμάραδος, δ' (κ. Ἱμμορος) υἱ. Εὐμόλου.
Ἱνάρωσ, δ' βασιλ. Αἰγύπτ. υἱ. Ψαμμητιχ.
Ἱναχίδης, -ου, δ' υἱ. Ἰνάχου | Ἰναχίδαίος Ἀργείοι.
Ἱναχίς, ἡ (κ. Ἰναχιώνη) θυγ. Ἰνάχου.
Ἱναχος, δ' υἱ. Ὠκααν. πα. Ἰούδ. ἄν. ποτ. Ἀργολ. κ. Ἀκαρναντίας.
Ἰνδαβάρα, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
Ἰνδία, ἡ (κ. Ἰνδική) μέγα μέρος Ἀσίας.
Ἰνδός, δ' ποτ. Ἰνδικῆς | ποτ. Κάρτας.
Ἰνδοσκυδία, ἡ ἡ πέραν τοῦ Ἰνδοῦ χώρα.
Ἰνησοα, ἡ (κ. Ἰννησοα) πόλ. Σικελ.
Ἰννα, ἡ πηγὴ τις ἐν Θράκη.
Ἰνομβρες, οἱ (κ. οἱ) Γαλλικὸν ἔθνος.
Ἰνταφέρνης, δ' εἰς τῶν 7 ἐπίθ. Περσῶν.
Ἰντεμέλιοι, οἱ κάτ. τῆς Ἰταλ. πόλ. Ἀλβίου Ἰνταμελίου.
Ἰντεράμνα, ἡ πόλ. Ὀμβρικ. ἐν ἄν. Ἰταλ.
Ἰντεράμνιον, τό πόλ. Οὐζάσκων Δατι-Ἰντερκατία, ἡ πόλ. Ταρρακ. Ἰσπ. | Ἰουνοκον, δ' (κ. -ος) πόλ. Σικελίας.
Ἰνώ, -οῦς, ἡ θυγ. Κάζμου κ. Ἀρμονίας.
Ἰνώ, τὰ ἄορτῇ πρὸς τιμὴν Ἰνώδης.
Ἰνώπος, δ' (κ. -πός) πηγὴ κ. ἄλ. ἐν Ἀθήλφ.
Ἰξίαι, αἱ χῶρ. Ρόδου.
Ἰξιος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἰζών, -ονος, δ' βασιλ. Θεσσαλίας, υἱ. Ἀντίονος κ. Περιμήλης.
Ἰόδας, -α, δ' ἐκ Νουμίδ., φίλ. Πομπητίας.
Ἰοδάτης, δ' βασιλ. Λυκίας.
Ἰόδης, -ου, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. μιᾶς Θεοσιά-Ἰοσιανός, δ' αὐτοκρ. Ρώμης. Ἰδος.
Ἰοδάμεια, ἡ (κ. -δόμα) Ἱερεία Ἀθηναῖς.
Ἰόσσα, ἡ ἄν. ἐταίρας.
Ἰοκάστη, ἡ θυγ. Μενονικέως, οὗς. Δαίου.
Ἰοκαστος, δ' υἱ. Αἰδίου.
Ἰοσιδίας, -α, δ' στρατ. Θηβαίων.
Ἰόλαος, δ' (κ. Ἰόλας) υἱ. Ἰφίκλ. | στρατ. Μακεδόνων | κ. ἄ.
Ἰόλη, ἡ θυγ. βασιλ. Οἰθαλίας Εὐρύτου.
Ἰόλλας, δ' ἡ Ἰόλαος.
Ἰόνη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰόνιος, κ. ον, δ' τῆς Ἰούδ. Ἰόνιος πόντος ἡ κόλπος Ἰόνιον πέλαγος.

Ἰόπη, ἡ θυγ. Ἰφικλέως, οὗς. Θησ. | θυγ. Αἰδίου | πόλ. Παλαιστίνης.
Ἰόρας, δ' ὄρ. Γαλλίας.
Ἰορδάνης, -ου, δ' ποτ. Ἰουδαίας.
Ἰος, ἡ νῆσ. Αἰγαίου, μία τῶν Σπορῶδων.
Ἰός, ἡ φρούρ. Λακεδαιμόνος.
Ἰοθενάριος, δ' Ρωμ. αὐτοκρ. ποιητής.
Ἰουγούρδας, -α, δ' βασιλ. Νουμιδίας.
Ἰουδαία, ἡ ἑπαρχ. Παλαιστίνης.
Ἰουερνία, ἡ = Ἱέρωνη.
Ἰουλία, ἡ θυγ. Ἀγ. κ. οὗς. Ἀγρίπ. | κ. ἄ.
Ἰουλιακόν, τό πόλ. Γερμανίας.
Ἰουλιανός, δ' Ρωμ. αὐτοκρ. ἡ γ. Αἰγύπτ. | φιλόσ. | κ. ἄ.
Ἰουλιός, -άδος, ἡ πόλ. Γαλιλαίας.
Ἰουλιούπολις, -έως, ἡ πόλ. Φρυγίας.
Ἰούλιος, δ' ἄν. διαφ. αὐτοκρ. Ρώμης.
Ἰουλις, ἡ πρωτ. νῆσ. Κέως, πα. Σιμωνίδ.
Ἰουράσιος, δ' (κ. Ἰουρασοός) Ἰόρας.
Ἰουρτίος, δ' Ρωμ. ἱστοριογρ.
Ἰοφών, -ώντος, δ' τραγ. ποι. υἱ. Σοφοκλ.
Ἰοψί, -οπος, δ' ἄκασθ. ἤρωσ.
Ἰπνοί, οἱ (κ. Ἰπνοί) ἐπὶ τῆ τοῦ Πηλίου ὄρ.
Ἰπνος, ἡ (δ) πόλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν.
Ἰπνοῦς, -ούτων, δ' χῶρ. Σάμου.
Ἰππαγόρας, -ου, δ' συγγραφεὺς τριγλ. κ. ἄ.
Ἰππάκρος, ἡ πόλ. Καρχηδόνος.
Ἰππάκιμος, δ' (κ. Ἰππακμος) υἱ. Ἰτωνοῦ, ἔγγ. Βοιωτ. υἱ. Πέλοπ. εἰς Ἄργοναυτῶν.
Ἰππανα, ἡ (κ. τὰ) πόλ. Σικελ.
Ἰππαρέτη, ἡ θυγ. Καλλίου, οὗς. Ἀλκιε.
Ἰππαρίνος, δ' Συρακ., πα. Δίωνος | υἱ. Διονυσίου τοῦ πρώτου.
Ἰππαρις, -ιος, δ' ποτ. Σικελίας.
Ἰππαρχία, ἡ ἀδελ. Μητροκλ., οὗς. Κρά-Ἰππαρχίδης, δ' Πυθαγ. ἐκ Πηγ. ἱητορ.
Ἰππαρχος, δ' υἱ. Παισιστρ. ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθην. | τύρ. Εὐβοίας | κ. ἄ.
Ἰππασος, δ' πα. ἄργον. Ἄκτορος | υἱ. Κήρυκος | κ. ἄ.
Ἰππεύς, -έως, δ' υἱ. Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεοσιάδος Πρόκριτος.
Ἰππηολογοί, οἱ Σκυθικὸν ἔθνος.
Ἰππία, ἡ ἐπίθ. Ἀθηναῖς.
Ἰππίας, -ου, δ' υἱ. Παισιστρ. | σοφιστῆς δῆς Ἐπίθ. | κ. ἄ.
Ἰππιος, δ' ἐπίθ. Ποσειδ. | ποτ. Μ. Ἀσίας.
Ἰπποβόται, οἱ ἄριστοκρ. Χαλκιεῖς.
Ἰπποδάμειος, -αντος, δ' υἱ. Ἀγελφῶν | εἰς τῶν υἱ. Πριάμ. | ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ.
Ἰπποδάμεια, ἡ θυγ. Ἀδράστου | θυγ. Οἰνομίου | θυγ. Ἀγχιλίου | κ. ἄ.
Ἰπποδάμοι, δ' ἀρχιτ. Μιλήσιος | κ. ἄ.
Ἰπποδέτος, δ' ἐπίθ. Ἡρακλέους.
Ἰπποδίκη, ἡ μία τῶν Δαναίδων.
Ἰπποδόμορος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. τῆς Θεοσιάδος Ἀνθίπης.
Ἰπποδύκος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. τῆς Θεοσιάδος Ἰπποκράτης.
Ἰπποδόη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων | μία τῶν θυγ. Πάλλου | κ. ἄ.
Ἰπποδοος, δ' ἀπόγ. Ἀρε. Ἰνδ. υἱ. Πριάμ. | εἰς τῶν υἱ. Αἰγύπτου | κ. ἄ.
Ἰπποδῶν, -ώντος, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Ἀλόπης | κ. ἄ.
Ἰπποδωντῆς, ἡ μία τῶν Ἰοφυλ. Ἀττικ.
Ἰπποκένταυροι, οἱ υἱ. Ἰξίων. κ. Νεφέλ.
Ἰπποκλείδης, -ου, δ' υἱ. Τιταέρου | κ. ἄ.
Ἰπποκλῆς, -έους, δ' Πυθιονικ. Θεσσαλ. | Ἀθην. ναύαρχος | κ. ἄ.
Ἰπποκλος, δ' ἡγεμὼν Λαμψάκου.
Ἰπποκορύστης, -ου, δ' βασιλ. Σπάρτης | εἰς τῶν υἱ. Αἰγύπτου.
Ἰπποκόρωνος, τὰ χῶρ. Μ. Ἀσίας.
Ἰπποκόρωνιον, τό χῶρ. Κρήτης.
Ἰππόκουρα, ἡ πόλ. Ἰνδικῆς.

Ἰπποκῶν, -ωντος, δ' βασιλ. Σπάρτης | κ.ἀ. | ποτ. Σικελίας.
 Ἰπποκράτης, ἡ μία τῶν 50 θυγ. Θεσπιῶν.
 Ἰπποκράτης, -ους, δ' πα. Παισιστράτου | β. Μεγακλέους | στρατ. Ἀθην. | β. περὶ φ. ἱατρὸς | κ. ἀ.
 Ἰπποκράτιδας, -α, δ' βασιλ. Σπάρτης.
 Ἰππόλα, ἡ πόλ. Λακωνικῆς.
 Ἰππόλεω ἄκρι, ἡ ἄκρι. Εὐρώπ. Σαρμ.
 Ἰππολοχίδας, -α, δ' Θεσσαλός τις.
 Ἰππόλοχος, δ' υἱ. Βαλλεροφόντου | εἰς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθῆναις.
 Ἰππολύτη, ἡ θυγ. Κρηθῆως, συζ. Ἀκάστου | θυγ. Ἀρεως, βιαζ. Ἀμαζόν.
 Ἰππόλυτος, δ' εἰς τῶν Γιγάντων | υἱ. Αἰγύπτου | υἱ. Θησῆως | κ. ἀ.
 Ἰππόμαχος, δ' μάντις Λευκάδιος | εἰς τῶν 30 τυράνων | κ. ἀ.
 Ἰππομέδουσα, ἡ μία τῶν Δαναῶν.
 Ἰππομέδων, -ωντος, δ' υἱ. Ἀριστομάχου, εἰς τῶν «Ἐπτά ἐπὶ Θήβας».
 Ἰππομένης, -ους, δ' πα. Μεγαρέως, εἰς Ὀγγηστοῦ | κ. ἀ.
 Ἰππόνησος, ἡ πόλ. Καρίας | πόλ. Λιθύ.
 Ἰππόνος, δ' ὄν. ἐπιστῆμ. Ἀθῆν. | στρατ. Ἀθην. | στρατ. Μακεδ. | κ. ἀ.
 Ἰππονόη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Ἰππονόιδας, -α, δ' στρατ. Λακεδ.
 Ἰππονόμη, ἡ θυγ. Μανοικέως, μή. Ἀμφιτρώωνος.
 Ἰππόνος, δ' υἱ. Πριάμου | πα. Καπανέως | κ. ἀ.
 Ἰππόποδες, οἱ λα. Εὐρώπ. Σαρματίας.
 Ἰππος, δ' ποτ. Κολχ. | πόλ. Γαλιλαίας, Σικελ. | νῆσ. Ἐρυθρ. Θαλάσσης.
 Ἰπποσδένης, -ους, δ' Ὀλυμπιονίκης | Πυθαγόρ. φιλόσ. | κ. ἀ.
 Ἰπποστράτος, δ' υἱ. Ἀμαρυγκέως | κ. ἀ.
 Ἰπποτάδης, -ου, δ' ἀπόγ. Ἰππότου, δ' Αἰόλος.
 Ἰπποτίας, -ου, δ' υἱ. Φύλαντος | υἱ. Ποσειδ. | κ. ἀ.
 Ἰπποτίων, -ωνος, δ' ἡγ. Ἀσκανίας.
 Ἰππου ἄκρι, ἡ ἄκρι. Ἀφρικῆς.
 Ἰππου κρήνη, ἡ πηγή Ἐλικῶνος.
 Ἰππου κώμη, ἡ χωρ. Λυκίας.
 Ἰππου μνήμα, τό χωρ. παρὰ τὴν Σπάρτη.
 Ἰππουρίς, -ίδος, ἡ νησίς Αἰγαίου.
 Ἰππυλος, δ' Ἀθηναῖός τις.
 Ἰππυς, -υος, δ' ποι. ἐκ Ρηγίου Ἰταλ.
 Ἰππύς, -οος, ἡ θυγ. Ὠκ. κ. Τηθύος | μία τῶν Ἀμαζ. | μία τῶν Θεσπιῶν | κ. ἀ.
 Ἰππων, -ωνος, δ' φιλόσ. ἐκ Μήλου.
 Ἰππών, -ώνος, δ' πόλ. Καρχηδ. | πόλ. Νουμίδας.
 Ἰππῶνας, -ακτος, δ' σατυρ. ποιητῆς | Γραμματ. | κ. ἀ.
 Ἰππωνιάτης κόλπος, δ' κόλπ. Ἰταλ.
 Ἰππωνιον, τό πόλ. Βρετανίας ἐν Ἰταλ.
 Ἰππώτος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. μᾶς Θεσπιᾶδ.
 Ἰρά, ἡ (κ. Ἰρά) = Ἐἶρα δρ. Μεσοσηνίας.
 Ἰρασα, ἡ (κ. Ἰρασα) βασ. Λιθύης.
 Ἰρή, ἡ (κ. Ἰρη) πόλ. Μεσοσηνίας.
 Ἰρή ἄκρι, ἡ = ἱερ. ἄκρι. ἐν Ἰσπανίᾳ.
 Ἰρις, -ίδος, (κ. -ιος), ἡ θυγ. Θαύμαντος, ἄγγελος Θεῶν (κ. δὴ Ἡρας).
 Ἰρις, -ίδος, (κ. -ιος), δ' ποτ. Παφλαγ.
 Ἰρος, δ' ἐπαίτης Ἰθάκ., κατάσκ. μνηστήρων Πηνελ. | υἱ. Ἀκτορος | κ. ἀ.
 Ἰροηνοί, οἱ (κ. -ινοί) Ἰταλ. ἔθνος.
 Ἰρρα, ἡ θυγ. Ἀρραβαίου, ἡγ. Αυγκηστῶν Ἠπαύρων.
 Ἰρτιος, δ' Ρωμ. ἱστοριογράφος.
 Ἰς, ἡ πολίχνη Βαβυλωνίας.
 Ἰς, δ' ποτ. Βαβυλωνίας.
 Ἰσαγόρας, -ου, δ' υἱ. Τισάνθρου, ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθῆναις.

Ἰσάδος, -α, δ' τῶν Λακεδαιμον. τις.
 Ἰσαία, ἡ θυγ. Νηρέως.
 Ἰσαῖος, δ' περὶ φ. ρήτ. ἐν Ἀθῆν.
 Ἰσάμνιον, τό ἄκρι. Ἰρλανθίας.
 Ἰσαμος, δ' ποτ. Βακτριανῆς.
 Ἰσανδρος, δ' υἱ. Βαλλεροφόντου.
 Ἰσάνθης, -ους, δ' βασιλ. Θεακῶν.
 Ἰσάνωρ, -ορος, δ' εἰς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτ.
 Ἰσαρ, -αρος, δ' (κ. Ἰσάρας) ποτ. Γαλλίας.
 Ἰσαρος, δ' ποτ. Οὐνδελικίας.
 Ἰσαρχίδας, -α, δ' υἱ. Ἰσάρχου, στρατ. Κορινθίων.
 Ἰσαρχος, δ' Κορίνθ. πα. προηγ. | ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθῆναις.
 Ἰσαυρα, τὰ πόλ. Ἰσαυρίας.
 Ἰσαυρία, ἡ ἐπαρχία Μ. Ἀσίας.
 Ἰσαυροί, οἱ οἱ κάτ. Ἰσαυρίας.
 Ἰσβος, ἡ πόλ. Ἰσαυρίας.
 Ἰσβουρος, δ' ποτ. Σικελίας.
 Ἰσεια, τὰ ἑορτῆ ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τιμὴν τῆς Ἰσιδος.
 Ἰσειον, τό (κ. Ἰσειον) ἱερὸν Ἰσιδος, πόλ. Αἰγύπτου.
 Ἰσθμιόνικος, δ' ὄν. Ἀθηναῖος.
 Ἰσθμιος, δ' ἐπιθ. Ποσειδ. | υἱ. Τημένου | κ. ἀ.
 Ἰσθμός, ἡ Ἰσθμὸς Κορ. | Κιμμερικὸς Ἰσθ. | Ἰσθ. Παλλήνης | Ἰσθ. Λευκάδ.
 Ἰσθμῶν λιμῆν, δ' λιμ. Εὐρώπ. Σαρματ.
 Ἰσθμῶν, -ου, δ' εἰς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτης.
 Ἰσθμῶρος, δ' ὁ χαρακτῆρὸς, ἱστορ. | κ. ἀ.
 Ἰσθμῶν, -ίδος, ἡ θεὰ τῶν Αἰγυπτίων.
 Ἰσθαρις, -ίδος, ἡ λίμνη Θρακίας.
 Ἰσθαρις, δ' πόλ. Θρακίας.
 Ἰσμήνη, ἡ θυγ. Ἀσωποῦ | θυγ. Οἰδιπόδος | κρήνη Βοιωτίας.
 Ἰσμηνία, ἡ ὄν. Θηβαίας.
 Ἰσμηνίας, -ου, δ' περὶ φ. ἀλλητῆς | κ. ἀ.
 Ἰσμηνίος, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλ. | υἱ. Ἀπόλλ. | ὄν. λόφου.
 Ἰσμηνίχος, δ' = Ἰσμηνίος.
 Ἰσμηνοδώρα, ἡ ἀλλήτρια ἐκ Βοιωτ.
 Ἰσμηνοδώρος, δ' τῶν Θηβαίων τις.
 Ἰσμηνός, δ' υἱ. Ἀσωποῦ, ποτ. Θεός | υἱ. Ἀμφίονος κ. Νιόβης | ποτ. Βοιωτ.
 Ἰσοκράτης, -ους, δ' στρατ. Κορίνθ. | περὶ φ. ρήτ. Ἀθην. | κ. ἀ.
 Ἰσολοχος, δ' πα. στρατ. Πυθαγόρου.
 Ἰσομβρες, οἱ = Ἰσομβροί.
 Ἰσος, δ' νόθ. υἱ. Πρωταίου.
 Ἰσος, ἡ πολίχνη Βοιωτίας.
 Ἰσπαλις, (κ. Ἰσπ-), -ιος, ἡ πόλ. Ἰσπ.
 Ἰσπανία, ἡ (κ. Ἰσπ-) χῶ. Εὐρώπης (ἡ Ἰβηρία).
 Ἰσσα, ἡ ὄν. Λέσβου | νῆσ. Ἀθριατ. θαλ.
 Ἰσοση, ἡ θυγ. Μεγαρέως.
 Ἰσρηδών, -όνος, ἡ πόλ. Σκυθίας | πόλ. Σηρικῆς.
 Ἰσοός, ἡ (κ. Ἰσοοί, οἱ) πόλ. κ. λιμῆν Κιλικίας.
 Ἰσοῦριον, τό (κ. Ἰσοῦρ-) ὄρ. Λακων.
 Ἰστιαία, ἡ (κ. Ἰστίαια, ἰων. ἀντι Ἐστίαια) πόλ. Εὐβοίας | ἡμ. Ἀτικῆς.
 Ἰστιαίεις, οἱ λαὸς Εὐβοίας.
 Ἰστιαῖος, δ' ἡγεμὼν Μιλήτου | κ. ἀ.
 Ἰστιαῖωτις, -ίδος, ἡ ἐπαρχ. Θεσσαλ.
 Ἰστοί, οἱ ἄκρι. κ. λιμ. Ἰκαρίας | κ. ἀ.
 Ἰστορίας, -ίδος, ἡ θυγ. Τετρεσίου.
 Ἰστρία, ἡ χῶ. Εὐρ. (ἡ νῦν χερσ. Ἰστρία) | πόλ. Μοισίας.
 Ἰστροπόλις, -εως, ἡ πόλ. Μοισίας.
 Ἰστρος, δ' ποτ. Εὐρώπης | εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου | ἱστοριογρ. | κ. ἀ.
 Ἰστρος, ἡ = Ἰστρία.
 Ἰστώνη, ἡ ὄρ. Κερκυρας.
 Ἰσχαγόρας, -α, δ' στρατ. Λακεδαιμ.

Ἰσχαλις, ἡ πόλ. Βεργίου.
 Ἰσχάνοος, δ' πα. τοῦ Αἰγίν. Πύθου.
 Ἰσχενος, δ' υἱ. ἑνὸς τῶν Γιγάντων.
 Ἰσχεύοις, -ίδος, δ' υἱ. Ἀλκάθου.
 Ἰσχόλοος, δ' τῶν Λακεδαιμ. τις | κ. ἀ.
 Ἰσχομαχος, δ' τῶν πλουσιῶν Ἀθην. τις | κ. ἀ.
 Ἰσχοπόλις, -εως, ἡ πόλ. Πόντου.
 Ἰσχυς, -υος, δ' υἱ. Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδ.
 Ἰταβέλιος, δ' στρατηγὸς Περωθῶν.
 Ἰταθύριον, τό βλ. Ἀταθύριον.
 Ἰταλία, ἡ χῶ. Εὐρώπης.
 Ἰτάλικα, ἡ (κ. -ικη, κ. -ικῆ) πόλ. Ἰσπαν.
 Ἰταλική, ἡ πόλ. Ἰταλίας, τό ρωμ. Κορυνθίων.
 Ἰταλός, δ' ἀρχ. βασιλ. Πελασγῶν, ἡ Σικελῶν ἢ Ἰταλῶν.
 Ἰταμένης, -ους, δ' Πέρσης σατράπης.
 Ἰταμὸς λιμῆν, δ' λιμ. Περσ. Ἀραβίας.
 Ἰτανος, δ' πόλ. κ. ἄκρι. Κρήτης.
 Ἰτέα, ἡ μία τῶν Δαναῶν | ἡμ. Ἀττικ.
 Ἰτιον, τό ἄκρι. κ. λιμ. Βελγ. Γαλλίας.
 Ἰτύκη, ἡ πόλ. Ἀφρικῆς.
 Ἰτυλος, δ' υἱ. Ζήθου βασιλ. Θηβῶν.
 Ἰτυμονεύς, -εως, δ' υἱ. Ἰπερόχου, ἐξ Ἠλίδος.
 Ἰτυς, -υος, δ' υἱ. Τηρέως κ. Πρόκνης.
 Ἰτων, -ωνος, δ' = Ἰτωνός.
 Ἰταν, -ωνος, ἡ πόλ. Φθιώτιδος | κ. ἀ.
 Ἰτώνη, ἡ θυγ. Δουκίου | πόλ. Ἰταλίας.
 Ἰτωνικός, ἡ (κ. Ἰτωνίς) ἐπιθ. Ἀθηναίς.
 Ἰτανος, δ' υἱ. Ἀμφικτύωνος.
 Ἰυγξ, -υγξος, ἡ θυγ. Πανός κ. Ἠχούς.
 Ἰορκαι, οἱ Σκυθικὸν ἔθνος.
 Ἰορέως, -εως, δ' εἰς τῶν Τροίαν. Δουκίων.
 Ἰορδῆν, ἡ μία τῶν Νηρηίδων | θυγ. Ἰκαρίου, ἀδελ. Πηνελόπης.
 Ἰορίανασσα, ἡ μία τῶν θυγ. Προίτου, θυγ. Αἰτωλοῦ | κ. ἀ.
 Ἰορίανειρα, ἡ θυγ. Μεγαπένθους | κ. ἀ.
 Ἰοριγένεια, ἡ θυγ. Ἀγαμέμν. | θυγ. Θησῆως | ἐπιθ. Ἀριέμιδος.
 Ἰοριγόνη, ἡ = Ἰοριγένεια.
 Ἰοριδάμας, -αντος, δ' υἱ. Ἀντήνορ. | κ. ἀ.
 Ἰορικλείδης, -ου, δ' υἱ. Ἰορικού, δ' Ἰόλαος.
 Ἰορικλῆς, -έουος, δ' υἱ. Ἀμφικτύωνος | κ. ἀ.
 Ἰορικός, -ου, δ' υἱ. Φυλάκου, βασιλ. τῆς ἐν Θεσσα. Φυλάκῆς, εἰς Ἄργον | υἱ. Θεσπίου | κ. ἀ.
 Ἰορικράτης, -ους, δ' στρατ. Ἀθην. | κ. ἀ.
 Ἰοριδέαια, ἡ θυγ. Τροίαν. συζ. Ἀλακῆως.
 Ἰοριμέδουσα, ἡ μία τῶν Δαναῶν.
 Ἰοριμέδων, -ωντος, δ' υἱ. Εὐρυθεῆως.
 Ἰορινόη, ἡ θυγ. Προίτου | θυγ. Ἀλακῆθου | θυγ. Νίσου | κ. ἀ.
 Ἰορινόμη, ἡ μία τῶν Ἀμαζόνων.
 Ἰορίνος, δ' υἱ. Δαεῖλου, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἐλλήνων.
 Ἰορις, -ιος, δ' υἱ. Ἀλέκτορος | υἱ. Σθενέλου | κ. ἀ.
 Ἰορις, -ιος, ἡ μία τῶν Θεσπιῶν | θυγ. Ἐνυσεως.
 Ἰοριτίδης, -ου, δ' υἱ. Ἰφίτου, Ἀρχεπέτολμος.
 Ἰοριτίων, -ωνος, δ' υἱ. Ὀτρυντέως, ἐκ Λυδίας.
 Ἰοριτος, δ' υἱ. Εὐρότου | υἱ. Αἰμόνος, βασιλ. Ἠλίδος | κ. ἀ.
 Ἰχάρα, ἡ νῆσος Περσικῶν κόλπου.
 Ἰχθυοφάγοι, οἱ Ἀραβ. ἔθνος | κ. ἀ.
 Ἰχναί, αἱ πόλ. Μακεδ. | πόλ. Φθιώτ. | κ. ἀ.
 Ἰχναία, ἡ ἐπιθ. Φθιώτιδος.
 Ἰψος, ἡ (κ. Ἰψός) πόλ. Φρυγίας.
 Ἰψ, -οος, ἡ θυγ. Ἰνάχου, βασιλ. Ἀργ. | κ. ἀ.
 Ἰωάννης, -ου, δ' ὁ Τζέτζης, ποι. κ. Γραμματ. ἐκ Βυζαντίου.

Ίωδάρες, -ου, δ' ποτ. Ίνδικης.
 Ίώλκιος, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Ίωλκός, ἡ πόλ. Θεσσαλ. Μαγνησίας.
 Ίων, -ωνος, δ' υἱ. Σούθου, γενάρχης
 Ίώνων | τραγ. ποιητής | κ.δ.
 Ίων, -ωνος, δ' ποτ. Ἐπειροῦ ἢ Θεσσαλ.
 Ίωνία, ἡ ἢ Ἀττικὴ | ἢ Ἀχαΐα | ἢ ἐν Μ.
 Ἀσία Ἰωνία.
 Ίωνίδαι, οἱ δῆμος Ἀττικῆς.
 Ίωνίδες, αἱ Νύμφαι.
 Ίωνόπολις, -εως, ἡ πόλ. Παφλαγον.
 Ίωξος, δ' υἱ. Μελανίππ. ἀπόγ. Θησέως.
 Ίωηπος, δ' υἱ. Ίωσήφ | Ίουδ. Ιστοριογρ.
 Ίωτάπατα, τὰ ὄχρα πόλ. Γαλιλαίας.
 Ίωτάπη, ἡ πόλ. Κιλικίας.

Κ

Κάανδος, δ' υἱ. Ὁκεαν. ἢ Ποσειδ.
 Κάαδονη, ἡ ἐπαρχ. Κερμανίας.
 Κάβαλες, οἱ ἔθνος Λιβύης.
 Καβάλιοι, οἱ κάτ. τῆς Καβαλίδος.
 Καβάλιοι, -ιδος, ἡ ἐπαρχ. κ. πόλ. Μ.
 Ἀσίας.
 Καβαλλίων, -ωνος, δ(ῆ) πόλ. Κελτῶν.
 Κάβας, -α, δ' πα. Ἀργίου Ἀκουσιλάου.
 Κάβασος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Κάβειρα, τὰ πολίχνη Πόντου.
 Κάβειρα, ἡ θυγ. Πρωτέως.
 Κάβειρια, ἡ ἐπίθ. Δήμητρος.
 Κάβειριδες, αἱ νύμφ. ἀδελ. Κάβειρων.
 Κάβειροι, οἱ μυστηριώδεις θεότητες.
 Κάβειρος, δ' δρ. Φρυγίας.
 Κάβελίων, -ώνος, ἡ = Καβαλλίων.
 Καβηλεῖς, οἱ = Καβάλιοι.
 Καθη(σ)ός, -οῦ, ἡ πόλ. Θράκης.
 Καβύλη, ἡ πόλ. Θράκης.
 Καβυλλίων, τὸ πόλ. Γαλλίας.
 Καδμεία, ἡ ἀκρόπολις Θηβῶν.
 Καδμεῖος, δ' ἐπίθ. Βάκχου.
 Καδμείωνες, οἱ ἀπόγ. Καδμου, Θηβαί.
 Καδμειώνη, ἡ θυγ. Καδμου, ἢ Σαμέλη.
 Κάδμος, δ' υἱ. βασι. Φοινίκης Ἀγένορος,
 βασι. Θηβῶν | τύρ. Κῶ | Μιλήσιος Ι-
 στοριογρ. | κ. δ.
 Κάδοι, οἱ πόλ. Φρυγίας.
 Καδοῦσιοι, οἱ Μηδικὸν ἔθνος.
 Κάδυκις, -ιος, ἡ πόλ. Παλαιστίνης.
 Κάειρα, ἡ ἢ κάτ. τῆς Κάριας.
 Κάδεια, ἡ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Καδόροισι, δ' ἐπίθ. Διός.
 Καϊάττας κόλπος, δ' ὁ τῆς Καϊήτης
 ἐν Ἴταλ.
 Καϊήτη, ἡ πόλ. κ. ἀκρωτ. Ἴταλίας.
 Καϊκίλιος, δ' δν. διαφ. ἐπισ. Ρωμίων.
 Καϊκινός, δ(κ. Καϊκίνος) ποτ. Ἴταλ.
 Κόϊκος, δ' ποτ. Μωσίας.
 Καϊκούβον, τὸ χωρ. Λατίου.
 Καϊναί, αἱ πόλ. Μεσοποταμίας.
 Καϊνεῖδες, δ' υἱ. Καϊνέως, ὁ Κορωνός.
 Καϊνέως, -εως, δ' υἱ. Ἐλάτου, βασι. Λα-
 κιδῶν | υἱ. Κορωνοῦ, εἰς Ἀργοναυτ.
 Καϊνή πόλις, ἡ (κ. Καϊνήπολις) ἡ νέα
 Καρχηδῶν πόλ. Αἰγ. | πόλ. Λακων.
 Καϊνίνη, ἡ πόλ. Σαβίνων ἐν Ἴταλῳ.
 Καϊνός, δ' ποτ. Ναρβων. Γαλλίας.
 Καϊνός, -υος, ἡ (κ. Καϊνός, -ύος) ἀ-
 κρωτ. Ἴταλίας.
 Καϊπίων, -ωνος, δ' δν. Ρωμ. ἐπάτων.
 Καϊρατος, δ' ποτ. Κρήτης.
 Καϊράα, ἡ (κ. Καϊρά) πόλ. Τυρρησίας.
 Καϊσαρ, -αρος, δ' Ρωμ. αὐτοκρ. | δν.
 ἐπισ. Ρωμαίων.
 Καϊσαρουῖστα, ἡ πόλ. Τερρακ. Ἰσπ.
 Καϊσάρεια, ἡ πρωτ. Καππαδοκ. | πόλ. κ.
 λιμ. Ἀφρικ. | πόλ. Παλαιστ. | κ. δ.
 Καϊσάριος, δ' ἱερός τις ἐπὶ Ίουλιανοῦ.

Καισαρίων, -ωνος, δ' υἱ. Ίουλ. Καί-
 σαρως κ. Κλεοπάτρας.
 Καισήνα, ἡ πόλ. Ἴταλίας.
 Κάκος, δ' υἱ. Ἡραίου, Πύλας κ. λη-
 στής ἐν Ἴταλῳ
 Κακόπαρις, -εως, δ' ποτ. Σικελίας.
 Κακάβρια, ἡ ἢ ἀνατολ. Χερσον. Ἴταλ.
 Καλάθη, ἡ πόλ. παρὰ Ἡρακλ. Στήλας.
 Καλάθιον, τὸ δρ. Κυρηναικῆς.
 Κάλαιθις, -ιδος, ἡ δν. δούλης τινός.
 Κάλαιθις, -ιδος, δ' υἱ. Βορέου κ. Ὁ.σι-
 θείας, εἰς Ἄργον. | Πυθαγόρ. τις
 Κάλαισι, αἱ πόλ. Μεσσηνίας.
 Κάλαιητις, -ιδος, ἡ μία τῶν Θεσιπιδ.
 Κάλαιμις, -ιδος, δ' περίφ. γλύπτης.
 Κάλαιμῖτις, -ου, δ' ἡ ζωγ. Ἀττ. Ιατρός.
 Καλαμόδρος, -υος, δ' ἀδηφάγος τις
 ἐκ Κυζίκου.
 Κάλαιμος, δ' πολίχνη Φοινίκης.
 Κάλανός, δ(κ. Κάλ.) Γυμνοσοφ. τις.
 Κάλανός, δ' πα. Ἄττους, ἐκ Φρυγίας.
 Κάλας, -α, δ' υἱ. Ἀρπάλου.
 Κάλασάρνα, ἡ ἢ χωρ. Λακωνίας.
 Κάλασίριες, οἱ μοῖρα Αἰγ. πολεμιστῶν.
 Καλατία, ἡ πόλ. Καίπανίας.
 Κάλαιτις, -ιδος, ἡ = Κάλαιτις.
 Καλαύρεια, ἡ (κ. -ρία) νῆσ. Ἀργολ.
 κόλπου (νῦν Πόρος).
 Καλάων, -οντος, δ' ποτ. πηλ. Κελοφ.
 Κάλβις, ἡ ποτ. Λυκίας.
 Κάλετοι, οἱ ἔθνος Βελγ. Γαλλίας.
 Καλή ἀκτὴ, ἡ ἀκτὴ κ. πόλ. Σικελ.
 | πόλ. Κρήτης.
 Καληδόνια ὄρη, τὰ ὄρη Σκωτίας.
 Κάλης, -ητος (κ. Κάληξ) ποτ. Βιθυν.
 Καλησία, ἡ πόλ. Καμπανίας.
 Καλήσιος, δ' υἱ. Αἰόλου ἐκ Τροίας.
 Καλήτωρ, -ορος, δ' υἱ. Κλυτίου.
 Καλιάνθη, ἡ μία τῶν Νυμφ. σὺν Αἰγύπ.
 Καλλαικοί, οἱ ἔθν. Τερρακων. Ἰσπαν.
 Κάλλαιχορος, δ' πα. Κριτίου, Ἀθην. |
 υἱ. Διατίμου, Ἀθην.
 Κάλλας, -αντος, δ' ποτ. Εἰδοίας.
 Κάλλατῆρος, ἡ πόλ. Λυδίας.
 Κάλλατις, -ιδος, ἡ πόλ. Μοισίας.
 Καλλία, ἡ κώ. Ἀρκαδίας.
 Καλλιᾶδης, -ου, δ' ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. |
 πα. Καλλίου δ' στρατ. Ἀθην. | κ. δ.
 Καλλιᾶνα, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Καλλιᾶναξ, -ακτός, δ' πα. Ὀλυμπιον.,
 ἐκ Ρόδου.
 Καλλιᾶνασσα, ἡ θυγ. Νηρέως.
 Καλλιᾶνερα, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Καλλιᾶρος, ἡ πόλ. Λοκρίδος.
 Καλλιᾶρχος, δ' ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
 Καλλίας, -ου, δ' υἱ. Τημέου | πα. Ἰπ-
 πον. | ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ. | κ. δ.
 Καλλίσιος, δ' Λακεδ. ἀρμωστής ἐν Ἀ-
 θήναις ἐπὶ τῶν 80 Τυράννων.
 Καλλίβροτος, δ' πα. ἀθλοῦ τῶ Δ' κωνος.
 Καλλίγα, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Καλλίγειτος, δ' Μεγαρεύς, πράκτωρ
 Φαρναβάδου.
 Καλλιγένειον, -ονος, δ' Βυζαντιός τις.
 Καλλιγένεια, ἡ ἐπίθ. Δήμητρος.
 Καλλιδική, ἡ μία τῶν Δαναίδων | κ. δ.
 Καλλίδρομον, τὸ (κ. -ος, δ') δρ. Θερμοπ.
 Καλλιδόνη, ἡ θυγ. Κελεοῦ, ἐξ Ἐλευσίνος.
 Καλλικλῆς, -έους, δ' θεός Τμησάρχου,
 Αἰγινότης | δημαγωγ. ἐν Ἀθήναις.
 Καλλικολώνη, ἡ λόφος Τρωάδος.
 Καλλικράτης, δ' ναύαρχος Κορινθ. |
 γλύπτης ἐκ Λακεδ. | κ. δ.
 Καλλικρατίδης, -α, δ' ναύαρχ. Λακεδ.
 Καλλικρίτη, ἡ μία τῶν Νυμφῶν.
 Καλλίμαχος, δ' στρατ. Ἀθην. | ἐπών.
 ἄρχ. Ἀθην. | ποιητής | κ. δ.

Καλλιμέδων, -οντος, δ' ρήτ. ἐν Ἀθην.
 Καλλίμορφος, δ' ἱατρ. κ. Ιστοριογρ.
 Καλλίνικον, τὸ πόλ. Μεσοποταμίας.
 Καλλίνικος, δ' ἐπίθ. Ἡρακλ. | υἱ. Σαλαύκ.
 Καλλίνος, δ' ἀλεγεινός ποι. ἐξ Ἐφέσ.
 Καλλινόσσα, ἡ ἀκρωτ. Κύπρου.
 Καλλιζένα, ἡ δν. Θεσσαλῆς ἑταίρας.
 Καλλιζένος, δ' ρήτωρ Ἀθην. | κ. δ.
 Κάλλιον, τὸ πόλ. Αἰτωλίας.
 Καλλιόπη, ἡ (κ. -εἰα) μία τῶν Μου-
 σῶν | πόλ. Παρθίας.
 Καλλιπίδα, οἱ Σκυθικός λαός.
 Καλλιπίλις, -εως, ἡ πόλ. Ἴταλ. | πόλ.
 Σικελ. | πόλ. Θρακ. χερσον. | κ. δ.
 Κάλλιπος, δ' Ἀθηναῖός τις.
 Καλλιπρόδη, ἡ θυγ. Ὁκεαν. κ. Τηθύος |
 θυγ. Σκαμάνδρου | θυγ. Ἀχελβοῦ |
 κρήνη παρὰ τὰς Ἀθήνας | κ. δ.
 Καλλιθένης, ους, δ' Ὀλύμπ. ἀνεψ. κ.
 μαθ. Ἀριστοτέλ. | δημαγ. Ἀθην.,
 φίλ. Δημοσθ. | κ. δ.
 Καλλιστή, ἡ νῆσ. Αἰγ. (ἢ Ἠθῆρα) ἐπίθ.
 Καλλιστιον, ἡ δν. γυναικός. | Ἀρτέμ.
 Καλλιστόνικος, δ' Θηβ. γλύπτης.
 Καλλιστράτη, ἡ ἑταίρα ἐκ Λέσβου.
 Καλλιστρατία, ἡ κώμη Παφλαγονίας.
 Καλλιστρατός, δ' ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. |
 δημαγ. κ. στρατ. Ἀθην.
 Καλλιστώ, -οῦς, ἡ θυγ. Λυκάων. | περίφ.
 ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
 Καλιπέλης, -οῦς, δ' υἱ. μαθ. γλύπτου
 Ὀνατά, ἐξ Αἰγίνης.
 Καλλιφάνεια, ἡ μία τῶν Ἰωνίδων Νυμφ.
 Καλλιφῶν, -ώντος, δ' ζωγρ. ἐκ Συρακ.
 Καλλιχορον, τὸ φρέαρ ἐν Ἐλευσίτι.
 Καλλυδῖον, τὸ φρούρ. Φρυγίας.
 Κάλλυων, -ωνος, ἡ γλύπτης ἐξ Αἰγίνης.
 Καλόν, τὸ ἀκρωτ. Ἀφρικῆς.
 Καλὸν στόμα, τὸ στόμιον τοῦ Δουνά-
 εως, τὸ πρὸς μεσημέριαν.
 Καλοῦς, -οῦντος, δ' χωρ. Ἀρκαδίας.
 Κάλπαι, αἱ = Κάλπη.
 Κάλπας, -ου, δ' ποτ. Βιθυνίας.
 Κάλπη, ἡ πόλ. κ. λιμ. Βιθυνίας | ἀκρωτ.
 κ. πόλ. Ἰσπανίας.
 Καλπούρνοι, οἱ δν. ὑπάτ. κ. ἐπισ. Ρωμ.
 Καλύθη, ἡ νύμφ. μ. ἢ Βουκολίανος | πόλ.
 Θράκης (= Καβύλη).
 Καλύθναι, αἱ νησίδες Αἰγ. Παλ. | νησ.
 περὶ τὴν Κάλυμνον κ. Κῶ.
 Κάλυθνος, δ' υἱ. Ὀθρανῶ.
 Καλύθων, δ' υἱ. Αἰτωλ. κ. Προνήτης | κ. δ.
 Καλυθῶν, ἡ πόλ. Αἰτωλ. κ. ἡ περίε χώρ.
 Καλυθώνιος κόπος, δ' ἀγρίος. Καλυθ.
 Καλύκαδος, δ' ποτ. Τραχίας Κιλικ.
 Καλύκη, ἡ θυγ. Αἰόλου κ. Ἐναρέτης.
 Καλυκώπις, -ιδος, ἡ θυγ. βασι. Φρυγ. Ἀ-
 τρέως | ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
 Κάλυμνα, ἡ νῆσ. Αἰγαίου, μία Σποράδ.
 Κάλυνδα, ἡ πόλ. Κάριας.
 Καλυμῶ, -οῦς, ἡ θυγ. Ὁκεαν. κ. Τηθύος.
 Κάλχας, -αντος, δ' υἱ. Θεστορος, μάντις.
 Καλχηδών, -όνος, ἡ = Χαλκηδών.
 Καλχινία, ἡ θυγ. Αεουκίππου, ἐκ Σπάρτ.
 Κάλχος, δ' υἱ. Δαυνίων.
 Κάλως, -ω, δ' ἀνεψ. κ. μαθ. Δαιδάλου.
 Καμάρα, ἡ πόλ. Κρήτης.
 Καμάρια, ἡ (κ. -Ινα) θυγ. Ὁκεαν. | πόλ.
 Σικελίας | κ. δ.
 Καμαρίων, τὸ πόλ. Ὀμβρική ἐν Ἴταλ.
 Καμαρίται, οἱ ἔθν. τῆς ἐν Ἀσία Ἀλβαν.
 Καμβαδονη, ἡ ἐπαρχ. Μηδίας.
 Καμβάλα, τὸ πόλ. Ἀρμενίας.
 Καμβάλας, -ου, δ' ἡγ. Κελοτογαλῶν.
 Καμβλης, -ητος, δ' βασι. Λυδ. περιθ. ἀθη-
 Καμβόδουον, τὸ πόλ. Ραιτίας. | φράγ.
 Καμθουσηή, ἡ ἐπαρχ. Ἀρμενίας.

Καμβύσης, δ' ἡγ. Περσ. | υι. Κύρ. τοῦ Μεγ., βασι. Περσίας | ὄν. ποταμῶν.
 Κάμειρος, δ' υι. Κερχάφου, βασι. Ρόδου.
 Κάμειρος, ἡ πόλ. Ρόδου.
 Καμειρώ, -οῦς, ἡ' θυγ. Παρθένου.
 Καμερία, ἡ' πόλ. Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.
 Καμικός, ἡ' (κ. Κάμ-) πόλ. κ. ποτ. Σικελ.
 Κάμιλλος, δ' ἐπιθ. Ἐρμού | εἰς τῶν Καθεύρων | ὄν. Ρωμ. στρατ. | κ. ἄ.
 Κάμιρος, ἡ' = Κάμειρος.
 Κάμυης, -εω, δ' τύρ. Μίλητου.
 Καμουῦν, τό' πόλ. Συρίας.
 Καμπανία, ἡ' ἐπαρχ. Ἰταλίας.
 Κάμψη, ἡ' καταχθόνιον τέρας.
 Καμπούδουον, τό' πόλ. Οὐνδαλικίων.
 Κάμψα, ἡ' πόλ. Μακεδονίας.
 Κάναθος, ἡ' πηγὴ Ἀργολίδος.
 Κάναι, αἱ' πόλ. Αἰολίδος.
 Κανάκη, ἡ' θυγ. Αἰόλου κ. Ἐναρέτης.
 Καναρία νῆσος, ἡ' νῆσ. Ἀτλαντικ. Ὠκ.
 Καναστραῖον, τό' (κ. Καναστρον) ἀκρωτ. Χερσον. Παλλήνης.
 Κανάχη, ἡ' ἀδελφ. κ. οὐζ. Μακαρέως.
 Κάναχος, δ' γλύπτῃς ἐκ Σικυῶνος.
 Κάνδαλος, δ' εἰς τῶν παίδων Ἠλίου.
 Κανδαύλης, δ' βασι. Λυδίας.
 Κανδαουῖα, ἡ' ὄρειν. τόπος Ἰλλυρίας.
 Κανδρηνὴ, ἡ' ἐπιθ. Ἦρας.
 Κάνδυθα, ἡ' (κ. -ύθη) πολιτὴν Λυκίας.
 Κάνδυθος, δ' υι. Δουκαλλίνοιο.
 Κάνη, ἡ' (κ. Κάνης δρ., τό) ἀκρωτ. Αἰολ.
 Κάνηθος, δ' υι. Δουκάονος ἐξ Ἀρκαδίας | υι. Ἄδαντος, Εὐθ. | ὄρος Εὐβοίας.
 Κανθάριον, τό' ἀκρωτ. Σάμου.
 Κάνθαρος, δ' ἡρ. Ἀττ. | γλύπτ. ἐκ Σικυῶν.
 Κανθαρώλεδρον, τό' ὄρειν. μέρ. Θρακ.
 Κάνθος, δ' υι. Κανῆθου ἐξ Εὐβοίας.
 Κάννα, ἡ' (κ. Κάνναι, αἱ) κώμ. Ἄπουλ.
 Κανταβρία, ἡ' ἐπαρχ. Ταρρακ. Ἰσπαν.
 Κάντιον, τό' ἀκρωτ. νῆσ. Βρετανίας.
 Κανύσιον, τό' πόλ. Ἰταλ. Ἄπουλλας.
 Κάνυθος, δ' (κ. Κανύπος) πόλ. Αἰγυπτου | β. κυβερνήτης νηὸς Μενελάου.
 Κασούροι, οἱ' Γαλλικὸν ἔθνος.
 Κασανεύς, ἄως, δ' υι. Ἰππονόου, εἰς τῶν ἐπιτά ἐπὶ Θήβας.
 Κασπινιάδης, δ' υι. Κασπιν. δ' ὁ θένελος.
 Κασπῶν, -ωνος, δ' ἄως ὁ Λοκρότης ἐξ Ἰταλ.
 Κασπέδουον, τό' πόλ. Ἰλλυρίας.
 Κάπιετος, δ' εἰς τῶν μνηστῆρ. Ἰπποδάμου.
 Καπετώλιον, τό' βλ. Καπιτώλιον.
 Καπίνα, ἡ' πόλ. Ἐτρουζίας.
 Καπιτώλιον, τό' ἡ κορυφ. Καπιτωλ. λόφ.
 Καππαδοκία, ἡ' ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
 Καπάδοξ, -οκος, δ' ποτ. Καππαδοκ.
 Καπώτας, -ου, δ' ἐπιθ. Διός.
 Καπρέαι, αἱ' νῆσ. Μεσογ. θαλάσσης.
 Καπρία, ἡ' ἕλλην. Παμφυλίας.
 Κάπρος, δ' Ὀλυμπιον. Ἠλείος | ποτ. Φρυγ. | ποτ. Ἀσσυρ. | κ. ἄ.
 Καπίου, αἱ' = Καρψίοι.
 Καπίη, ἡ' πόλ. Ἰταλ. Καμπανίας.
 Κάπυς, -υος, δ' υι. Ἀσσαράκου, πα. Ἀγγίσου.
 Κάρ, Κάρος, δ' υι. Φορωνέως, ἀδελ. Μυσοῦ κ. Λυδοῦ | δ' κάτ. Κερίας.
 Κάραλις, -εως, ἡ' ἀκρωτ. κ. πόλ. ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδινίας.
 Κάραλλις, ἡ' (κ. Καράλλεια) πόλ. Ἰσχυρίας.
 Κάραμβις, -εως, (κ. -ιδος), ἡ' ἀκρωτ. Παφλαγονίας.
 Κάρανα, τὰ' πόλ. Γαλατίας ἡ' Ἀρμεν.
 Καρανίτις, -ιδος, ἡ' ἐπαρχ. Ἀρμενίας.
 Κάρανος, δ' εἰς τῶν ἀπογ. Ἡρακλ. | υι. Φιλιπ. κ. Κλεοπ. | στρατ. Μ. Ἀλεξ.
 Κάρβινα, ἡ' πόλ. Ἰαπυγίας.

Κάρβων, -ωνος, δ' ὄν. ἐπιτο. Ρωμαίων.
 Καρδαμύλη, ἡ' πόλ. Λακων. | νῆσις Χίου.
 Καρδία, ἡ' πόλ. Θρακ. Χερσονήσου.
 Καρδοῦχοι, οἱ' ἔθνος Ἀρμενίας.
 Κάρδους, -υος, δ' πα. Κλυμένου.
 Καρηνίτις, -ιδος, ἡ' = Καρανίτις.
 Κάρησος, ἡ' πόλ. Τρωάδος.
 Κάρησος, δ' ποτ. Μυσίας.
 Καρδαία, ἡ' πόλ. δυτ. νήσου Κέω.
 Καρία, ἡ' ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας | ἀκρόπ. Μεγάρων | κ. ἄ.
 Καρίνη, ἡ' πόλ. Μυσίας.
 Καρίς, -ιδος, ἡ' οὕτω ἑκαλεῖτο ποτε ἡ Κῶς.
 Κάρων, -ωνος, δ' ὄν. δ. ὄλου | ποτ. Ἀρκ.
 Καρκαδιόκερτα, τὰ' πρωτ. Σοφηνῆς ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ.
 Καρκίνη, ἡ' (κ. Κάρκινα) πόλ. Ταυρικῆς χερσον.
 Καρκινίτης κόλπος, δ' κόλπος Εὐρωπ. Σαρματίας.
 Καρκίνος, δ' υι. Ξενοτίμου στρατ. Ἀθην. | τραγ. ποιητῆς | κ. ἄ.
 Καρμάλας, -α, δ' ποτ. Καταονίας.
 Καρμάνη, ἡ' πρωτ. Καρμανίας.
 Καρμανία, ἡ' ἐπαρχ. Ἀσίας.
 Καρμανίς, -ιδος, ἡ' = Καρμανία | ἀκρωτ. Καρμανίας.
 Καρμαντίδης, δ' πα. ρήτ. Γοργίου.
 Καρμάνωρ, -ορος, δ' Κρής, πα. Εὐδοῦλ.
 Καρμέντις, -ιδος, δ' μία τῶν νυμφῶν, μάγισσα.
 Κάρμη, ἡ' θυγ. Εὐδοῦλου, μῆ. Βριτομέρτεως.
 Κάρμηλος, δ. ὄρ. Ἰουδαίας.
 Κάρμιν(ν)α, ἡ' νῆσ. Ἰνδικῆς.
 Κάρμων, -ωνος, ἡ' πόλ. Ἰσπανίας.
 Κάρνεα, τὰ' = Κάρνεα.
 Καρνεάδης, δ' φίλος. ἐκ Κυρήνης.
 Καρνεάτης, δ' ὄρ. Σικυωνίας.
 Κάρνεα, τὰ (κ. -εα) ἑορτὴ Σπάρτης εἰς τιμὴν Καρνεῖου Ἀπόλλωνος.
 Καρνεῖος, δ' (κ. Κάρ-, κ. -ήιος) ἐπιθ. Ἀπόλλ. | κων. φίλος. ἀπὸ Μεγάρων | ὄν. μνησθ.
 Καρνίων, -ωνος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
 Κάρνοι, οἱ' Ἰαλλικὸν ἔθνος.
 Κάρνος, δ' υι. Διός κ. Εὐρώπης | ἡ μάντις Ἀκαρνάν.
 Κάρουρα, τὰ' πόλ. Φρυγίας.
 Κάρουσα, ἡ' πόλ. Ἀσσυρίας.
 Καροφαντίδης, -α, δ' Πυθαγ. τις ἐκ Τάραντος.
 Κάρπαδος, ἡ' νῆσ. Αἰγ. πελάγους.
 Καρπασία, ἡ' πόλ. κ. λιμ. Κύπρου.
 Καρπάτης, -ου, δ' τὰ νῦν Καρπάθ. ὄρ.
 Καρπηῖοι, οἱ' = Καρηητανοί.
 Καρηητανία, ἡ' τμήμα τῆς Ταρρακων. Ἰσπανίας.
 Καρηητανοί, οἱ' Ἰσπανικὸν ἔθνος.
 Κάρπις, -ιος, δ' ποτ. Παννονίας.
 Καρπῶ, -οῦς, ἡ' μία τῶν Ἰωρῶν.
 Κάρραι, αἱ' πόλ. Μεσοποταμίας.
 Κάρρας, -α, δ' ποτ. Μεσοποτ.
 Κάρρόδουον, τό' πόλ. Γερμανίας.
 Κάρρωτος, δ' Κυρηναῖος Πυθιονίκης.
 Καρσέοιοι, οἱ' πόλ. Λατίου.
 Κάρσουλοι, οἱ' πόλ. Ὀμβρικῆς.
 Καρταία, ἡ' = Καρδαία.
 Καρτέρεια, ἡ' = Κρατέρεια.
 Καρτέρων, -ωνος, δ' εἰς τῶν υι. Λουκάν.
 Καρτήια, ἡ' πόλ. Ἰσπανίας.
 Καρούαι, αἱ (κ. -υαί) κώ. Λακεδ. πόλ. Ἀρκ.
 Καρούανδα, ἡ' πόλ. Κερίας.
 Κάρυστος, δ' υι. Χερσονος.
 Κάρυστος, ἡ' πόλ. Εὐβοίας | χωρ. Λακων.
 Καρχηδών, -όνος, ἡ' πόλ. Ἀφρικῆς |

ἡ νέα Καρχ., πόλ. Ἰσπανίας.
 Κάσσιμος, δ' υι. Ἀριστοκράτ., Αἰγινή.
 Κασθαναία, ἡ' = Κασταναία.
 Κασίλινον, τό' πόλ. Καμπανίας.
 Κάσινος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Κάσιον ὄρος, τό' ὄρ. Αἰγυπ. | ὄρ. Σελευκ.
 Κάσιος, δ' ἐπιθ. Διός | ποτ. Ἀλβανίας.
 Κασιώτις, -ιδος, ἡ' (πέτρα) ἀκρ. Αἰγυπ.
 Κασίμεναι, αἱ (κ. -ἐνη, ἡ) πόλ. Σικελ.
 Κάσος, ἡ' νῆσος Αἰγ. πελάγους.
 Κασουργίς, -ιδος, ἡ' πόλ. Γερμανίας.
 Κασοπίτινος, ἡ' πόλ. Ἰνδικῆς.
 Κάσπειρος, ἡ' πόλ. Ἰνδικῆς.
 Κάσιπι Πύλοι, αἱ' στενὸν μεταξὺ Μῆτιος κ. Ἰτρικῶν.
 Κάσιπιοι, οἱ' Σκυθικὸν ἔθνος.
 Κασάνδρα, Κασάνδρεια βλ. Κασο.
 Κασσανδάνη, ἡ' οὐζ. Κύρου, μῆ. Καμβού.
 Κασσανδρόρα, ἡ' θυγ. Πριάμου, μάντις.
 Κασσανδρεία, ἡ' πόλ. Μακεδονίας.
 Κασσανδρός, δ' υι. Ἀντιπάτρου, βασι. Μακεδονίας.
 Κασσιόπεια, ἡ' (κ. Κασσιόπη) θυγ. Ἀράβου.
 Κασσιόδωρος, δ' ὁ μεταφράσας τὸν Ἰώσηπον εἰς τὴν Λατινικὴν.
 Κάσιος, δ' ὄν. διαφ. ἐπιτο. Ρωμαίων.
 Κασσιτεΐδες, αἱ' νῆσοι Ἀτλαντ. Ὠκ.
 Κασσιφρόνη, ἡ' θυγ. Κίρκης κ. Ὀδύσσο.
 Κασσιώτις, -ιδος, ἡ' ἐπαρχ. Συρίας.
 Κασσωπίοι, οἱ' λα. Κασσωπίας χῶ.
 Κασσώπη, ἡ' πόλ. Μολοσσῶν | λιμ. Χαονίας | πόλ. κ. λιμ. Κερκύρας.
 Κασσωπία, ἡ' ἐπαρχ. Ἠπειρου.
 Κασσωτίς, -ιδος, ἡ' Νύμφη Παρνασσοῦ.
 Καστόβαλα, τὰ' πόλ. Καππαδοκίας.
 Κασταλία, ἡ' πηγὴ Παρνασσοῦ | πόλ. Κιλικίας.
 Καστάλιος, δ' υι. Ἀπόλλ. ἡ Δελφοῦ.
 Καστάλων, -ωνος, δ' (κ. -λών, -ώνος) πόλ. Ἰσπανίας.
 Κάστονα, τὰ' πόλ. Θεσσαλ. | πόλ. Πόντ.
 Κασταναία, ἡ' πόλ. Θεσο. Μαγνητίας.
 Καστανία, ἡ' χωρ. πηλο. Τάραντος.
 Καστανίσις αἰα, ἡ' ἐπὶ τὴν Καστανίαν χῶρα.
 Καστιάνειρα, ἡ' οὐζ. Πριάμου, μῆ. Γεργυθίωνος.
 Καστρινὸς ὄρος, τό' ὄρ. Παμφυλίας.
 Καστορίων, -ωνος, δ' ποτ. ἐκ Σόλων.
 Καστρον, τό' πόλ. Ἰταλίας.
 Κάστριον, τό' = Κασταλίων.
 Καστωλός, δ' πόλ. Λυδίας.
 Κάστωρ, -ορος, δ' ὁ ἕτερος τῶν Διόσκουρων, υι. Τυνδάρεως, ἀδελ. Πολυδεύκου | συγγραφ. ἐκ Ρόδου | κ. ἄ.
 Καταβαθμός, δ' ἀκρωτ. κ. χωρ. Ἀφρικῆς | κώ. Μακκαρικῆς.
 Κατάδοουπα, τὰ' καταρράκτης Νεῖλου.
 Καταιόνιον, τό' ἀκρωτ. Ἀφρικῆς.
 Κατάνη, ἡ' πόλ. Σικελίας.
 Καταονία, ἡ' ἐπαρχ. Καππαδοκίας.
 Καταρράκτης, δ' τοῦ Νεῖλου ἐν Αἰθιοπία | ποτ. Παμφυλίας | ποτ. Φρυγίας.
 Κατόροι, οἱ' Σκυθικὸν ἔθνος.
 Κατόριγες, οἱ' Γαλλικὸν ἔθνος.
 Κατρεῖς, -έως, δ' υι. Μένωρος κ. Κρήτης, πα. Ἀλθαμίνου.
 Κάτων, -ωνος, δ' ὄν. διαφ. ἐπιτο. Ρωμ., ὁπάτων κλπ.
 Κάυρος, δ' βασι. Γαλατῶν.
 Καῦδιον, τό' πόλ. Ἰταλίας.
 Καυή, ἡ' κώμη Μυσίας.
 Καίνδανα, τὰ' χωρ. Ἰσχυρίας.
 Καύκασος, τὰ' λιμ. κ. νῆσ. παρὰ τὴν Σκτον.
 Καυκάσια ὄρη, τὰ' = Κούκασος.
 Καύκασος, δ' (κ. -ον) ὄροσειρὰ Ἀσίας

μεταξύ Εδς. Πόντου κ. Κασιπας.
Καούη, ή' πόλ. Ταρρακων. Ίσπανίας.
Καούων, -ωνος, δ' εἰς τῶν υ. Λυκίου-
νος | υι. Κελαινοῦ | ποτ. Ἡλίουος.
Καούωνες, οἱ βαρβαρ. ἔθνος Μ. Ἀσίας
| κάτ. μεταξὺ Ἡλιδ. κ. Μεσ. ἐν Παιον.
Καούρια, δ' ποτ. Καρίας.
Καυλωνία, ή' πόλ. Ἰταλίας.
Καύνιος, δ' ἐπιθ. Ἐρωτος.
Καύνος, ή' πόλ. Καρίας.
Καύστριος, δ' υι. Ἀχιλλέως.
Καύστρου, δ' ποτ. Ἰωνίας | ποτ. Φρυγ.
Καυστρου πεδίου, τό' πόλ. Φρυγίας.
Καφαρεύς, δ' = Καφρηεύς.
Κάφαιρος, δ' υι. Ἀμφιδέμιδος κ. νύμ-
φης Τριτωνίδος.
Καφρηεύς, -έως, δ' ἀκρωτ. Εὐβοίας.
Καφρησίας, -ου, δ' ἀλλητῆς τις.
Καφισός, δ' ἀντί Κηφισός.
Καφύα, ή' (κ. Καφύα, κ. -φύαι, αἱ, κ.
-φυσά, αἱ) πόλ. Ἀρκαδίας.
Κέβης, -ητος, δ' ἠθθατος μαθ. Σωκράτ.
Κεβρήν, -ήνος, δ' ἐκ Φρυγίας, πα. Ἀ-
στερότης κ. Οἰνός | ποτ. Τρωάδος.
Κεβρήν, ή' (κ. Κεβρήνη) πόλ. Τρωάδος.
Κεβρήνια, ή' χῶ. Τρωάδος.
Κεβρόννης, -ου, δ' νόθος υι. Πριπίμου,
ήνιζος Ἐκτορος τῶν Ἰγάντων τις.
Κεχχραῖα, αἱ (κ. -εαί) κ. Κεχχραιά, ή'
πόλ. κ. λιμ. Κορινθίου, πόλ. Ἀργολίδ.
Κέχχρεια, ή' πηγή Ἀργολίδος.
Κεχχρηός, δ' (κ. -ίας) υι. Προσιθ. κ.
Πειρήνης.
Κέχχριος, δ' ποτ. πλησίον Ἐφέσου.
Κέχχριος, -ιδος, ή' μία τῶν 9 θυγ. τοῦ
Πιέρου.
Κεδρέαι, αἱ (κ. -εῖαι) πόλ. Καρίας.
Κέδηγος, δ' ἄν. Ρωμ. Ἰπάτου.
Κεiriάδαι, οἱ δῆμος Ἀττικῆς.
Κέκαλος, δ' ἄν. Μεγαρέως τινός.
Κεκροπία, ή' ἡ ἀκρόπ. Ἀθηνῶν κ. δλη
ή' Ἀττικῆ.
Κεκροπίδης, -ου, δ' ἀπόγ. Κέκροπος |
πληθ. Κεκροπίδαι = Ἀθηναῖοι.
Κεκροπίς, -ιδος, ή' Ἀττικῆ ἡμία τῶν
δέκα φυλῶν Ἀττικῆς.
Κέκοψη, -οπος, δ' ἄν. δῶ μυθικῶν βασι.
Ἀττικῆς.
Κεκυφάλεια, ή' (κ. -ία) νησίς Σαρωνικ.
Κελάδων, -οντος, δ' ποτ. Ἡλίδος | Λα-
πίθης τις.
Κελαδώνη, ή' πόλ. Λοκίδος.
Κελαῖναι, αἱ πόλ. Φρυγίας.
Κελαινεύς, -έως, δ' υι. Ἠλεκτρυώνος.
Κελαινός, δ' υι. Προσιθ. κ. Κελαίν. | κ. ἄ.
Κελαινώ, -οῦς, ή' μία τῶν Δαναῶν |
θυγ. Ἀτλαντος | κ. ἄ.
Κελαῖα, αἱ κώμη Φλιασίας.
Κελέας, -α, δ' τὸν Ἀακκαδεικῶν τις.
Κελένδριος, -έως, ή' πόλ. κ. λιμ. Τροίς.
Κελεός, δ' υι. Φάρου, ἔγγονος Κρα-
ναοῦ, βασι. Ἐλευσίνος.
Κελευσινάωρ, -ορος, δ' υι. Ἡρακλ.
κ. Ἰφιδος.
Κελεύτωρ, -ορος, δ' υι. Ἀγρίου, Τρωῆς.
Κέλιων ὄρος, τό' εἰς Ἰθάκων Ρώμης.
Κέλιμις, -ιος, δ' εἰς τῶν Ἰθακίων δακτύλ.
Κέλοσα, ή' πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας.
Κέλασος, δ' Ἐπικούρου φίλος. | Ρωμ. λατρ.
Κέλται, οἱ βλ. Κελτοί.
Κελιθῆρες, οἱ κάτ. τῆς Κελεθῆρας.
Κελιθῆρια, ή' ἡμέρος Ταρρακων. Ἰσπαν.
Κελιτικῆ, ή' χῶ. τῶν Κελτῶν, ὅλη (ή' μόν-
ον ή' Λουγθουნიκῆ) Γαλλία.
Κελοτοί, οἱ Παλάται, ή' Παλλοί ἄλλως
καλοῦμενοι.
Κελοτῆγες, οἱ Ἰταλικὸν ἔθνος.

Κελτοσκούδαι, οἱ Ἀσιατ. ἔθνος.
Κελυδῶν, δ' ποτ. Ἠπείρου.
Κέμμενον ὄρος, τό' (κ. Κεμμένη, ή')
δρ. Γαλλίας.
Κενομανοί, οἱ Κελτικὸν ἔθνος.
Κένταυροι, οἱ ἄγριον Ἔσσαλ. ἔθνος.
Κένταυρος, δ' υι. Ἀπόλλ. κ. Στίλβης.
Κεντήνιος, δ' ἄν. Ρωμαίων.
Κεντούριπα, τὰ (κ. Κεντούριπαι, αἱ)
πόλ. Σικελίας.
Κεντρίτης, -ου, δ' ποτ. Ἀρμενίας.
Κέντρωνες, οἱ Ἰταλικὸν ἔθνος.
Κέος, -ου, ή' ἀντί Κέως.
Κεραμεικός, δ' τμήμα τῆς πόλεως Ἀθη-
νῶν κὸς Κερίας.
Κεραμεῖς, οἱ δῆμος Ἀττικῆς.
Κέραμος, δ' υι. Βάχλου, ἐπὼν. ἤρωος τοῦ
ἐν Ἀθήναις Κεραμικοῦ.
Κέραμος, ή' πόλ. Κερίας.
Κέραμων, -ωνος, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
Κερωμῶν ἀγορά, ή' πόλ. Μ. Ἀσίας.
Κέρας, -ατος, τό' ἀκρωτ. Θρακίας.
Κερασσοῦς, -οῦντος, ή' πόλ. ἐπαρ. Πόντ.
Κέρατα, τὰ ὄρεα κ. ἀκρωτ. μεταξὺ Μεγά-
ρων κ. Ἀττικῆς.
Κεραυνία, τὰ ὄρη μεταξὺ Ἠπείρου κ.
Μακεδ. Ἰλλυρ. (πρὸλ. τὰν Ἄκρο-
κεραυνία) δρ. Ἀσιατ. Ἀλβανίας.
Κεραύσιον, τό' ὄρος Ἀρκαδίας.
Κέρβερος, δ' κύνων ἠερκοντακέφα-
λος (ή' τρικέφαλος).
Κερδύλιον, τό' χωρ. Θρακίας.
Κερδῶ, -οῦς, ή' συζ. Φορωνέως.
Κέρδων, -ωνος, δ' ἄν. δούλου.
Κερέαται, οἱ πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.
Κερησοῦς, δ' φρούρ. Βοιωτίας.
Κέρρη, ή' μία τῶν Θεσπιᾶδων.
Κερκασωρος, ή' πόλ. Αἰγύπτου.
Κερκαφίση, δ' υι. Κερκάφου | ἐν τῇ
πληθ. οἱ Ρόδιοι.
Κερκάφος, δ' υι. Ἡλίου, βασι. Ρόδου | υι.
Αἰόλ., πα. Ὀρχομανοῦ | δρ. Ἰωνίας.
Κερκασουρα, ή' = Κερκασωρος.
Κερκέστης, -ου, δ' υι. Αἰγύπτου.
Κερκέται, οἱ ἔθνος Ἀσιατ. Σαρματίας.
Κερκετεῦς, -έως, δ' δρ. Σάμου | τμήμα
τῆς ὄρεστῆρας Πίνδου.
Κερκήϊς, -ιδος, ή' μία τῶν Ὀκεανίδων.
Κερκιδῶς, -ῶς, δ' Ἀρκάς, πράκτωρ Φι-
λίπ. | ποιη. κ. νομοθ. Μεγαλοπόλ.
Κερκίνη, ή' δρ. Παιονίας | = Κέρκιννα.
Κερκινίτις, ή' λίμνη Μακεδονίας.
Κερκιννα, ή' νῆσ. κ. πόλ. Ἀφρικῆς.
Κέρκυρα, ή' θυγ. Ἀσωποῦ κ. Μεθώνης |
ή' νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους.
Κερκυών, -όνος, δ' (κ. -ῶων) υι. Προ-
σιθ. ή' Ἠφαίστου | υι. Ἀγαμήθου.
Κέρκωπες, οἱ λαός περὶ τὴν Ἐρζον.
Κέρκωψ, -ωπος, δ' Πυθαγ. φιλόσ. κ. ποι.
Κέρρη, ή' νῆσος ἐναντι δυτ. παραλ Ἄκρο.
Κερρητανοί, οἱ ἔθνος Ταρρακ. Ἰσπαν.
Κεροσθέλης, δ' ἡγεμὼν Θρακίας.
Κέροςος, δ' ποτ. Κιλικίας.
Κερτόνιον, τὸ (κ. -ῶνιον) πόλ. Μυσίας.
Κερούνεια, ή' (κ. -ία) πόλ. Ἀχατίας | πόλ.
Κύπρου.
Κερυνίτης, δ' ποτ. Ἀχατίας.
Κερυνίτις, -ιδος, ή' ἑταφος Κερυνίας.
Κέρχυνια, ή' ἀντί Κεχχραιά.
Κερυνία, ή' πόλ. Κύπρου.
Κερωπός, ή' νῆσ. Ἰονίου πελάγους.
Κεστρίνη, ή' ἐπαρχία Θεσπρωτίας.
Κεστρίνος, δ' υι. Ἐλέων, βασι. Ἠπείρου.
Κέστρος, δ' ποτ. Παμφυλίας.
Κέστρος, ή' πόλ. Κιλικίας.
Κεζυθῆμος, δ' πα. Μανωτίου.
Κεφαλαί, αἱ ἀκρωτ. Μεγ. Σούρτες.

Κεφαλή, ή' δῆμ. Ἀττικῆς.
Κεφαλίων, -ωνος, δ' ἱστοριογρ. ῥήτωρ.
Κεφαλλήν, -ίνος, δ' ἐπιθ. Βάχλου.
Κεφαλληνία, ή' νῆσος Ἰονίου πελάγ.
Κεφαλοῖδιον, τό' πόλ. Σικελίας.
Κέφαλος, δ' υι. Ἐρμού | υι. Διωνέως
| Ἀθην. δημαγρ. | Συρακ. ρήτ. | κ. ἄ.
Κεφάλων, -ωνος, δ' βλ. Κεφαλίων.
Κέως, -ω, ή' νῆσ. Αἰγ. πελάγους (Τριά).
Κήγλουδα, ή' μῆ. Ἀσωποῦ.
Κηδαί, αἱ δῆμος Ἀττικῆς.
Κηδάλων, -ωνος, δ' ὄρη. Ἠφαίστου.
Κηδίδης, -ου, δ' ἀρχ. διυραμμοποιός.
Κηδῶν, -ωνος, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
Κηκιδῆς, δ' = Κηδίδης.
Κηλαινεύς, -έως, δ' = Κελαινεύς.
Κηλοῦσα, ή' μῆ. Ἀσωποῦ δρ. Σικυθῶνος.
Κηναῖον, τό' ἀκρωτ. Εὐβοίας.
Κηνίς, -ιδος, δ' Ἀθην. πα. Ἀδειμανίου.
Κήποι, οἱ τοποθεσία πληθ. Ἀθηνῶν |
πόλ. Κιμμερίου Βοσπόρου.
Κηρέως, -έως, δ' δρ. Εὐβοίας.
Κηρίλλοι, οἱ πόλ. Βρυτινῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
Κηρινθος, ή' πόλ. Εὐβοίας.
Κηρυκεῖς, οἱ γένος ἱερῶν ἐν Ἀθήναις.
Κηροσκείον, τὸ (κ. -ιον) δρ. παρά τὴν Ἐ-
φσον | δρ. παρά τὴν Τανάραν.
Κηρούξ, -υκος, δ' υι. Ἐρμού κ. Πανδρόσου.
Κήτειοι, οἱ λα. Μυσίας.
Κήτειος, δ' ποτ. Μυσίας.
Κητεύς, -έως, δ' υι. Λυκάονος, πα.
Καλλιτοῦδος.
Κητώ, οἱ δῆμος Ἀττικῆς.
Κητώ, -οῦς, ή' θυγ. Πόντου, μῆ. Γραιτῶν
κ. Γοργόνων | Νηρηΐς.
Κηῦξ, -υκος, δ' υι. Ἐωσφορού, βασι. τῆς
ἐν Φωκίᾳ Τραχηνίας.
Κηφεύς, -έως, δ' υι. ἡ ἀδελ. Λυκούργ.
ἔξ Ἀρκάδ., βασι. Τεγέ. βασι. Αἰθ. | κ. ἄ.
Κηφισίος, οἱ ἀρχαῖοι. δν. Περωθῶν.
Κηφισιά, ή' (ὄχι Κηφισία, οὔτε -οσία,
μία τῶν 12 ἀρχ. πόλ. Ἀττικῆς.
Κηφισίς, -ιδος, ή' ἡ Κωπαῖς λίμνη.
Κηφισόδημος, δ' ἄν. συκοφάντου.
Κηφισόδοτος, δ' ἐπὼν. ἀρχ. Ἀθ. | ρ. κ.
στρατ. Ἀθην. | γλύπτης | κ. ἄ.
Κηφισόδωρος, δ' ἐπὼν. ἀρχ. Ἀθην.
| γλύπτης, υι. Πραξιτέλους | κ. ἄ.
Κηφισός, δ' (κ. -ισσός) ποτ. Ἀττικῆς
| ποτ. Φωκίδος | ποτ. Ἀργολίδος.
Κηφισοφῶν, -ῶντος, δ' ἐπὼν. ἀρχ. ἐν
Ἀθ. | υι. Κλέωνος, ρήτωρ | κ. ἄ.
Κια, ή' = Κέως.
Κιαβρος, δ' (κ. Κιάμβρος) ποτ. Μυσίας.
Κιανός, δ' ὁ τῆς Κίου | Κιανός κὸς
ποτ. τῆς Προποντιδος.
Κίβουρα, ή' πόλ. Φρυγ. | πόλ. Παμφυλίας.
Κιβωτός, ή' ἐν Φρυγ. Ἀπάμεια | τε-
χνητός λίμνη πληθ. Ἀλεξανδρείας.
Κιγδαγάτας, δ' Πέρσης στρατηγός.
Κίγκιος, δ' ἄν. Ρωμαίων.
Κιζάρια, ή' ἐπιθ. Δήμητρος.
Κιζάρια, ή' πόλ. Ἀρμενίας.
Κιζαροί, ή' φρούρ. ἐπαρχ. Πόντου.
Κιδαρῶν, -ῶνος, δ' δρ. Βοιωτίας.
Κιδαρῶνιος, δ' ἐπιθ. Διός.
Κιδαριστή, ή' πόλ. κ. λιμ. Ναρδων. Γαλλ.
Κικέρων, -ωνος, δ' περίε. ρήτωρ κ. πο-
λιτικὸς τῆς Ρώμης | ὁ υἱός του.
Κικόνες, οἱ Ἰσπανικὸν ἔθνος.
Κικονία, ή' χῶ. τῶν Κικόνων.
Κικύνθηος, ή' νῆσος Παγασαίου κὸς
Κικύνθη, δ' ὄρημος Ἀττικῆς.
Κιλικία, ή' ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Κίλιξ, -ικος, δ' υι. Ἀγῆνορ. | κάτ. Κιλικ.
Κίλισσα, ή' ἡ κάτ. τῆς Κιλικίας.
Κίλλοι, ή' θυγ. Λαομῆδοντος, ἀδελ. Πριζι-

μου | ἀδελ. *Ἐκάδης | πόλ. Μ. Ἄσιας.
 Κίλλας, -α, δ' ἡνίοχος Πέλοπος.
 Κίλλικῶν, -ῶντος, δ' Μίλησ. προδότης.
 Κίλλουτᾶ, ἡ νῆσος Ἰνδικῆς θαλάσσης.
 Κίμωρος, ἡ ἀκρωτ. Κρήτης.
 Κίμβροι, οἱ Γερμαν. ἔθνος.
 Κιμνία, ἡ λίμνη Τυρρηνίας.
 Κιμμέριοι, οἱ μυθ. λα. οἰκόν παρὶ τὸν
 ὄκλ. Σκυθ. ἔθνος Ταυρικῆς χερσον.
 Κιμμέριον, τό πόλ. τῆς Ἀσιας. Σκυθίας
 | τό Κιμμέριον ὄρος τῆς Ταυρίας |
 τὰ Κιμμέρια πορθμεῖα, λιμὴν ἐπὶ
 τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
 Κιμμερία (-ίδος, ἡ) γῆ = Κιμμερία (ἡ
 Κοιμαία).
 Κίμωλος, ἡ νῆσος Αἰγαίου.
 Κίμων, -ωνος, δ' πα. Μιλιτιάδου | υἱ.
 Μιλτ., περὶ φ. στρατ. Ἄθην. | κ. ἀ.
 Κίναδος, δ' κυβερνήτης Μενελάου.
 Κινάδων, -ωνος, δ' Σπαρτιάτης.
 Κιναίδων, -ωνος, δ' Ἄκεδαίμων ποιητῆς
 Κινδύη, ἡ πόλ. Καρίας.
 Κινέας, -α, δ' βασιλ. Θεσσαλῶν | δν.
 Θεσσαλῶν τιτῶν.
 Κινησίας, -ου, δ' Ἄθην. διθυραμβοποιός.
 Κινυρόδαι, οἱ ἀπόγ. Κινύρου.
 Κινύρας, -α, δ' βασιλ. Κύπρου | τύρ. Βύβλου.
 Κίνυφος, δ' = Κίνυψ.
 Κίνυψ, -υπος, δ' ποτ. Διός. κ. ἡ περίε γ. χθ.
 Κίνωλης, -εως, ἡ πόλις ἰχθυοπαλαγῶν.
 Κίος, ἡ πόλ. Βιθυνίας.
 Κίος, δ' εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.
 Κίος, δ' κάτ. Κίου | ποτ. Μοισίας.
 Κίρκαιον, τό (κ. -ατον) πόλ. κ. ἀκρ. Ἴτ.
 Κίρκη, ἡ θυγ. Ἥλιου κ. Πέρσης.
 Κίρρα, ἡ νύμφη τῆς | πόλ. Φωκίδος.
 Κίρτα, ἡ πρωτ. Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ.
 Κίρφης, -εως, δ' ὄρ. Φωκίδος.
 Κίρφης, -εως, ἡ πόλ. Φωκίδος.
 Κίσαμος, ἡ πόλ. κ. λιμ. Κρήτης.
 Κισθίγη, ἡ πόλ. Αἰολίδων | νησίς παρ.
 Ἰωνίας.
 Κισσιδα, ἡ δν. ποιμενίδος.
 Κισσοῦς, -εως, δ' υἱ. Αἰγύπτου, βασιλ.
 Θράκης | πα. Ἐκάδης.
 Κισοπής, -ίδος, ἡ θυγ. Κισσέως, Θεανῶ.
 Κισοῖα, ἡ ἀκρωτ. Σουσιανῆς.
 Κισσιδας, -α, δ' Συρακούσιος τις.
 Κισσοῦς, δ' πα. Ἀλθαίμενους = Κισσοῦς,
 Κισσοῦς, ἡ πόλ. κ. ἀκρωτ. Μακεδ.
 Κισσοῦσσα, ἡ πηγὴ πλῆθ. Θηβῶν.
 Κίτιον, τό (κ. -τίιον) πόλ. Κύπρου.
 Κίτρον, τό ἡ ἐν Μακεδ. Πύδα.
 Κίττος, δ' ὄν. Τραπεζίτου | δν. δούλου.
 Κίχυρος, ἡ πόλ. Θεσπρωτίας.
 Κλάδοος, δ' (= Κελάδων) ποτ. Ἥλιδ.
 Κλαζομεναί, αἱ πόλ. Μικράς Ἰωνίας.
 Κλάνης, -εως, δ' εἰς τῶν Κενταύρων
 | ποτ. Λατίου | ποτ. Τυρρηνίας.
 Κλάρος, ἡ πόλ. Ἰωνίας.
 Κλασιτίδιον, τό πόλ. Γαλατίας.
 Κλαυδία, ἡ δν. Ρωμαίας.
 Κλαυδιάνος, δ' ποιητῆς Ρωμαίος.
 Κλαυδιόπολις, -εως, ἡ πόλ. Βιθυνίας |
 πόλ. Ἰσαυρίας ἡ Καππαδ. | κ. ἀ.
 Κλαύδιος, δ' ὄν. ἄπισ. Ρωμαίων.
 Κλαυγόρας, -ου, δ' ζωγράφ. ἐκ Φλιούνη.
 Κλαδῆς, -ου, δ' τῶν Πλαταιῶν τις.
 Κλαδίαντος, δ' Ἄθην. κ. Κλάωνος.
 Κλαίχημα, -ας, ἡ Πυθαγορείας τις.
 Κλανακτιδαί, οἱ ἀπόγ. Κλαζαντατος.
 Κλανάς, -ακτος, δ' Τενεδίου τις.
 Κλαναδρίδας, -α, δ' πα. στρατ. Γυλιππ.
 Κλαναδρος, δ' τύρ. Γέλας | ἀθλητῆς
 ἐξ Αἰγίνης | κ. ἀ.
 Κλανάδης, -ους, δ' Στωϊκός φιλοσοφ. ἐξ
 Ἄσσου Λυκ. | Κορίνθ. ζωγράφ. | κ. ἀ.

Κλεάνωρ, -ορος, δ' Ὀρχομένιος τις.
 Κλεάρατος, δ' Πυθαγορείος τις.
 Κλεάρετος, δ' λογαγῶν τῶν Μυρίων.
 Κλεαρίδας, -α, δ' Ἄκαδ. ἡ γ. Ἀμφιπόλ.
 Κλεαρίστη, ἡ δν. γυναικός.
 Κλεάριος, δ' φίλος Θεόγνιδος.
 Κλεάρχος, δ' Ἄκαδ. στρατ. τῶν μετὰ
 Ξενοφ. | τύρ. Ἡρακλείας Πόντου |
 φίλος. ἐκ Σόλων | κ. ἀ.
 Κλειγένης, -ους, δ' πλοῦς. μέτοιχος
 ἐν Ἄθῃσι.
 Κλειδῆς, αἱ νησιδες τῶν παραλ. Κύ-
 πρου | ἀκρωτ. Κύπρου.
 Κλειδημίδης, δ' υἱ. ποι. Σοφοκλ. | ἡ
 ὑποκριτῆς τῶν τραγωιδῶν του.
 Κλειδημος, δ' ιστοριογράφος.
 Κλειδικός, δ' υἱ. Αἰσιμίδου, Ἄθην. ἀρχ.
 Κλειναγῶρας, -ου, δ' ἱερ. Ἀμφικτυόν.
 Κλεινίας, -ου, δ' πα. Ἀλκιβιάδου | υἱ.
 Ἀεῖου | πα. στρατ. Θεοπόμπου.
 Κλεινούμαχος, δ' εἰς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτ.
 Κλειοπάτρη, ἡ ἀντι Κλεοπάτρα.
 Κλειπίπιδης, -ου, δ' υἱ. Δεινίου, ναύ-
 αρχος Ἄθῃσι.
 Κλείς, ἡ Κλείς, -δος, ἡ μία τῶν Νυμ-
 φῶν | θυγ. ἡ μή. Σαπφούς.
 Κλεισθένης, -ους, δ' τύρ. Σικυῶνος |
 υἱ. Μεγακλέους, ἔγγ. προηγ. | κ. ἀ.
 Κλεισιδίκη, ἡ θυγ. Κάλιστο, ἐξ Ἐλευσ.
 Κλεισφορος, δ' παράσιτος Φιλίππου
 ἐκ Σηλυμβρίας.
 Κλειταγόρα, ἡ ποιήτρια.
 Κλειταρχος, δ' τύρ. Ἐσπερίας | κ. ἀ.
 Κλειτέλης, δ' Κορινθίος τις.
 Κλείτη, ἡ (κ. Κλειτή) μία τῶν Δα-
 ναῶν | κ. ἀ.
 Κλειτόμαχος, δ' ὄθβ. Ὀλυμπ. | πε-
 ριπατ. φιλόσοφ. ἐκ Καρχηδ. | κ. ἀ.
 Κλειτός, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγ. | υἱ. Πεισά-
 νορος | περὶ φ. στρατ. Μ. Ἀλέξ. | κ. ἀ.
 Κλειτύς, -ους, ἡ θυγ. Εὐήνορος κ. Λευ-
 κίπτης.
 Κλείτων, -ωνος, δ' περιφ. ἀνδριαντοπ.
 Κλείτωρ, -ορος, δ' υἱ. Λυκαόνος | βασιλ.
 Ἄρκαδ. | ποτ. κ. πόλ. Ἀρκαδίας.
 Κλειτύς, -ους, ἡ μία τῶν 9 Μουσῶν | κ. ἀ.
 Κλεόδικος, -ίδος, δ' υἱ. Ἰερείας Κυδίπ-
 πης, ἀδελφός Βίτωνος.
 Κλεόδοια, ἡ θυγ. Θεοτίου.
 Κλεόβουλη, ἡ θυγ. Αἰόλου, μή. Μυρ-
 τίλου | μή. Δημοσθένους | κ. ἀ.
 Κλεόβουληνη, ἡ ποιήτρ., ἐκ Μίνδου.
 Κλεόβουλος, δ' εἰς τῶν 7 Σοφῶν, ἐκ
 Αἰνίου | κ. ἀ.
 Κλεογένης, -ους, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Ἥλι-
 δος | κ. ἀ.
 Κλεόδοιος, δ' (κ. -δαίος, κ. -δας), υἱ.
 Ὑλλου, πα. Ἀριστομάχου | υἱ. Εὐ-
 ρυιδάδου, πα. Κροίσου.
 Κλεόδαμος, δ' περιπατ. φιλόσοφ. | κ. ἀ.
 Κλεοδίκη, ἡ μή. Ἄσωποῦ.
 Κλεοδόξη, ἡ μία τῶν θυγ. Νιόβης.
 Κλεοδῶρος, ἡ μία τῶν Δαναῶν | κ. ἀ.
 Κλεοίτας, -α, δ' Ἄθην. γλύπτης.
 Κλεόκριτος, δ' ἀπὸν. ἀρχ. ἐν Ἄθῃσι. | κ. ἀ.
 Κλεόλα, ἡ θυγ. Αἰαντος.
 Κλεόλαος, δ' (κ. -λας) υἱ. Ἡρακλ. ἐκ
 δούλης τῆς Ὀμφάλης.
 Κλεόμαχος, δ' τραγ. ποιητῆς | κ. ἀ.
 Κλεόμβροτος, δ' ἀδελ. Λεωνίδου, πα.
 Πανσάντου | βασιλ. Σπάρτ. | φιλόσοφ. | κ. ἀ.
 Κλεομέδων, -οντος, δ' υἱ. δημαγωγ.
 Κλέωνος | κ. ἀ.
 Κλεομένης, -ους, δ' ὄν. τριών βασιλέων
 Σπάρτης | κ. ἀ.
 Κλεομήδης, -ους, δ' στρατ. Ἄθην. |
 εἰς τῶν 80 Τυράνων | κ. ἀ.

Κλεονίκη, ἡ δν. παρθένου ἐκ Βυζαν-
 τίου | αὐξ. τυρ. Ἐρυθρῶν Κνωποῦ.
 Κλεονίκος, δ' ὄν. Θεσσαλοῦ τινος.
 Κλεοπάτρα, ἡ θυγ. Βορέου | μία τῶν
 Δαναῶν | αὐξ. βασιλ. Περδίκκα | δν.
 βασιλοισσῶν Αἰγύπτου | κ. ἀ.
 Κλεοπατρίς, -ίδος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Κλεοπατριος, δ' πα. Παρνασσού στρατ.
 Ἄθηναίων | κ. ἀ.
 Κλεοσθένης, δ' εἰς τῶν Ἐφόρων Σπάρτ.
 Κλεοστρατος, δ' ἀστρονόμος ἐκ Γενέβου.
 Κλεότιμος, δ' πράκτωρ Φιλίππου. Ἡλέως.
 Κλεόφαντος, δ' υἱ. Θεμιστοκλέους κ.
 Ἀρχιππίου | κ. ἀ.
 Κλεοφίλη, ἡ αὐξ. Δυκούργου ἐξ Ἄρ-
 καδίας, μή. Ἀγκαίου.
 Κλεοφῶν, -ῶντος, δ' στρατ. κ. δημαγ.
 Ἄθην. | κ. ἀ.
 Κλεοχάρεια, ἡ μία τῶν Ναϊάδων.
 Κλεόχος, δ' πα. Ἀρέας, πάπ. Μιλήτου.
 Κλέαις, δ' ἀντι Κλεῦσης.
 Κλεῦβος, δ' Τυγαῆτης τις.
 Κλεῦδαμος, δ' ἀντι Κλεοδόμου, πα.
 Ὀλυμπιονίκου Ἀσωπίου.
 Κλεῦσης, -ου, δ' υἱ. Ἀδῶρου, ἀπόγ. Ἀγαμέμ.
 Κλεῦνικός, δ' ἀντι Κλεοδίνικος.
 Κλεῦσῶρα, ἡ πηγὴ Ἀκροπόλεως Ἀθ-
 ῆν. ἰστέρας ἐπιτήρησε σσην. Ἰθώμης.
 Κλέων, -ωνος, δ' ῥήτ. καὶ δημαγ. Ἀθ-
 ῆν. | τύρ. Σικυῶνος | κ. ἀ.
 Κλεωναί, αἱ πόλ. Ἀργολ. | πόλ. Φω-
 κίδος | κ. ἀ.
 Κλεώνη, ἡ μία τῶν 12 θυγ. Ἄσωποῦ.
 Κλεῶνης, -ου, δ' υἱ. Πέλοπος.
 Κλεώνυμος, δ' ὀθβ. Ἰσθμίων |
 Σπαρτιάτης, υἱ. Σφοδρίου | κ. ἀ.
 Κληίδης, αἱ βλ. Κλειδῆς.
 Κλήμης, -εντος, δ' ὄν. Ρωμαίων φι-
 λόσοφος κ. συγγραφεὺς | κ. ἀ.
 Κληπίδου, ἡ πόλ. Ἐθρῶν. Σαρματίας.
 Κλησῶς, -ους, ἡ θυγ. Κλήσιμος.
 Κλήσιον, -ωνος, δ' υἱ. Ἀλέγεος.
 Κλήμας, -ακος, ἡ δν. Δυκίας | ὄρ. Συρι-
 ας | ὄρ. μεταξὺ Ἀρκαδ. κ. Ἀργολίδος.
 Κλητερά, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Κλονίη, ἡ μία τῶν Νυμφῶν.
 Κλονίος, δ' υἱ. Ἀλέκτορος, ἡ γ. τῶν ἐν
 Τροίᾳ Βοιωτῶν | εἰς τῶν υἱ. Πριάμου.
 Κλονία, ἡ πόλ. Ταρρακῶν. Ἰπτανίας.
 Κλονίον, τό πόλ. Κορινθίας.
 Κλούσιον, τό πόλ. Ἐτρουρίας.
 Κλούσιος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Κλυδαί, αἱ πόλ. Καρίας.
 Κλυμένη, ἡ μία τῶν Ἄκεανίδων | αὐξ.
 βασιλ. Αἰθιοπ. Μέροπος | Νηρηίδης | κ. ἀ.
 Κλύμενος, δ' βασιλ. Μινυῶν Ὀρχομε-
 νῶν | υἱ. Οἰνέως | υἱ. Φορωνέως | κ. ἀ.
 Κλύσμα, -ατος, τό λιμ. κ. φρούρ. Ἐρυ-
 θρᾶς Θαλάσσης.
 Κλυσώνυμος, δ' υἱ. Ἀμφιδάμαντος.
 Κλυταιμνήστρα, ἡ θυγ. βασιλ. Σπάρτης
 Τυνδαρέως, ἀδελ. Ἐλένης κ. Διοσκου-
 ρῶν, αὐξ. Ἀγαμέμνονος.
 Κλυτία, ἡ μία τῶν Ἄκεανίδων | μή. βασιλ.
 Κῶ Χάλκωνος | κ. ἀ.
 Κλυτιδῆς, -ου, ἡ κ. ἀπόγ.
 Κλυτίου, ἀπόγ. Ἀμφιδάμου | Κλυ-
 τιόδοι = γένος μάντιων ἐν Ἥλιδι.
 Κλυτίος, δ' (κ. Κλύτ-) εἰς Ἰγάντων |
 ἀδελ. Πριάμου | υἱ. Εὐρύτου | κ. ἀ.
 Κλυτίππη, ἡ μία τῶν Θεοπέδων.
 Κλυτοδῶρα, ἡ θυγ. Λαομέδοντος.
 Κλυτομήδης, -ους, δ' υἱ. Ἐνοπέως, Αἰ-
 τωλός.
 Κλυτόνορος, δ' υἱ. βασιλ. Φατιάκος Ἀλ-
 κινέου | κ. ἀ.
 Κλύτος, δ' εἰς τῶν υἱ. Αἰγύπτου | κ. ἀ.

- Κλωθῶ, -οῦς, ἡ μία τῶν 3 Μοιρῶν.
Κλωνήριον, τό δν. ἀταίρας τινός.
Κλωπίδαι, οί κωμ. παρφθ. τοῦ δήμου Κρωπίδαι.
- Κνακάδιον, τό δρ. Δακωνίας.
Κνάκαλος, δ' δρ. Ἀρκαδίας.
Κνακίλων, -ωνος, δ' ποτ. Δακωνίας.
Κνημίς, ἴδος, ἡ δρ. κ. πόλ. Λοκρίδος.
Κνημος, δ' ναύαρχος Σπαρτιατῶν.
Κνημιων, -ωνος, δ' ἀνὴρ τισπαράΛουκι.
Κνήϊα, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδ. Ἰχρσάν. Καρίας.
Κνήϊδος, ἡ πόλ. Καρίας.
Κνοῖδος, δ' πα. Αἰγίν. Νικοδρόμου.
Κνοῦφίς, ἴδος, δ' θεός τῶν Αἰγυπτίων.
Κνωφός, δ' κ. Κνωπός) υἱ. Κόδρου, βασι. Ἐρυθρῶν πόλ. κ. ποτ. Βοιωτίας.
Κνωσός, ἡ (κ. Κνωσός) πόλ. Κρήτης.
Κοάρα, ἡ πόλ. Συρίας.
Κόθων, -ωνος, δ' κάτ. Δελφῶν.
Κογκόλερος, δ' Ἐλληνιστὶ δ Σαρδα νάπαλος.
- Κοδόπη, ἡ νῆσος Ἰνδικῆς.
Κοδρόται, δ' δν. Ρωμαίων.
Κοδρίδης, ου, δ' υἱ. ἡ ἀπόγ. Κόδρου | Κοδρίδαι = Ἀθηναῖοι.
Κόδρος, δ' τελευτ. βασι. Ἀθηνῶν, υἱ. Μελέανθου.
- Κοδωκίδαι, οί δήμος Ἀττικῆς.
Κοῖα, ἡ μία τῶν Ἀμαζόνων.
Κοιαντίς, ἴδος, ἡ θυγ. Κόλου, ἡ Δητώ.
Κοικῶς, ἡ δν. δούλης.
Κοῖλα, τὰ σπηλαιώδη παράλια Εὐδ. τὰ μεταξὺ ἀκρωτ. Καφηρέας κ. Ξερσονήσου | Χίτου | Ναυπακτίας.
Κοῖλη, ἡ χωρ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
Κοῖλη Συρία, ἡ (κ. Κοιλοσυρία) ἡ πεδιάς Συρίας μεταξὺ Διδαίου κ. Ἀντιλιδαίου.
- Κοῖλω(σ)α, ἡ δρ. Σικωνίας.
Κοῖνος, δ' στρατ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
Κοῖντος, δ' δν. Ρωμαίων | Κόιντος Συμνατος, ἐπικ. ποιητής.
- Κοῖνουρ, τὰ ὄρεϊνόν τιμίμα Θάσου.
Κοιογένεια, ἡ ἡ Δητώ, θυγ. Κόλου.
Κοῖος, δ' εἷς τῶν Τιτῶν, υἱ. Οὐρ. κ. Γῆς.
Κοιρανίδης, δ' υἱ. Κοιράνου, δ' Πόλυτος.
Κοιράνος, δ' τῶν ἐπισ. Λυκίων τισ|πα. μάντις Πολυτίου, ἐκ Κορίθου | κ. ἀ.
Κοιρατῶδες, -α, δ' ὄθηδ. ἀρχηγὸς τῶν ἐν Βυζαντίῳ Βοιωτῶν φρουρῶν.
- Κοισύρα, ἡ πλαυσία τις ἐξ Εὐβοίας.
Κοῖτοι, οί Ἀσιατικὸν ἔθνος.
Κόκινδος, δ' ἀκρωτ. Ἰταλίας.
Κοκκαλίνη, ἡ δν. γυναίκα.
Κοκκήϊος, δ' δν. Ρωμαίων.
Κοκκύγιον ὄρος, τό δρ. Ἀργολίδος.
Κοκκῶκα, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
Κοκκωνῶδες, -α, δ' ἀπαθὸς γόητος Ἀδωνειχίτου, ἐκ Βυζαντίου.
- Κοκύλιον, τό πόλ. Μ. Ἀσίας.
Κολανίς, ἴδος, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
Κόλανις, δ' υἱ. Ἐρμοῦ, βασι. Ἀττικῆς.
Κολακύνυμος, δ' ἀντι Κλεώνυμος.
Κολάνικα, ἡ πόλ. Βρετανίας.
Κολῶσαις, -ιος, δ' υἱ. τοῦ βασι. τῶν Σκυθῶν Ταργίτου.
- Κόλαπις, ἴδος, δ' ποτ. Παννονίας.
Κολασσαί, αἱ = Κολοσσαί.
Κολασία, ἡ (κ. -εἰα) πόλ. Ἰταλίας.
Κολλατίνος, δ' εἷς τῶν ἐπισ. Ρωμαίων.
Κολλίνα, ἡ μία τῶν πυλῶν τῆς Ρώμης.
Κολοῦ, ἡ λέκη Λυδίας.
Κολοκασία, ἡ ἐπιθ. Ἀθηνῶν.
Κολοσσαί, αἱ πόλ. Φρυγίας.
Κολοφῶν, -ῶνος, ἡ μία τῶν 12 Ἱων. πόλεων Μ. Ἀσίας.
Κολοφωνία, ἡ θυγ. βασι. Ἀττ. Ἐρεχθίδ.
- Κολοφωνίων λιμὴν, δ' λιμὴν Μακεδόν.
Κολυμβάς, -ῶδος, ἡ θυγ. Πειραιῶν.
Κολυττός, δ' κ. Κολλυτ(τ)ός) χωρ. κ. δήμος Ἀττικῆς.
Κολχίς, ἴδος, ἡ ἑπαρχ. Ἀσίας.
Κόλχοι, οί κάτ. τῆς Ἀσίας. Κολχίδος.
Κολωνάι, αἱ πόλ. Τρωάδος πόλ. πληθ. Λαμφάκου | κ. ἀ.
Κολωνάτας, -α, δ' ἐπιθ. α. α. α.
Κολώνη, ἡ κώμη Μεσσην. | ἀκρωτ. Βιθυνίας | κ. ἀ.
Κολωνίς, ἴδος, ἡ νησίς Ἀργολ. κόλπ.
Κολωνός, δ' λόφος Ἀττικῆς καὶ περὶ αὐτὸν χωρίον κ. δῆμος.
Κολώτης, -ου, δ' Πάριος γλύπτῆς | Ἐπικουρῆς τῆς τι.
Κομαγηνή, ἡ βλ. Κομμαγ-
Κομαῖδῶν, -οῦς, ἡ θυγ. Περσέου, βασιλεύου τῶν Τηλεθῶν.
Κόμανα, τὰ πόλ. Καπαδ. | ἑπαρχ. Πόντου.
Κομανία, ἡ φρούρ. Μυσίας.
Κόμαροι, οί Σκυθικὸν ἔθνος.
Κόμαρος, δ' λιμὴν Ἠπείρου.
Κομάτας, -α, δ' δν. βουκόλου τινός.
Κομβάδος, δ' θεράπων Σελεύκου τοῦ Νικηταροῦ.
Κομήδοι, οί Σκυθικὸν ἔθνος.
Κομητῆς, -ῶ, δ' ποιητῆς τις.
Κομητής, -ου, δ' εἷς τῶν Λαπιθῶν | εἷς τῶν υἱ. Τισαμενοῦ | κ. ἀ.
Κομητῶν, -ῶνος, δ' Ρόδιος πολιτευόμε.
Κομμαγηνή, ἡ ἑπαρχ. Συρίας.
Κομμενάσης, δ' ποτ. Ἰνδιῶν.
Κόμμοδος, δ' Ρωμα. αὐτοκρ. | κ. ἀ.
Κομμοσεύς, -έως, δ' κωμ. πλαστὴ λέξ.
Κομμάσιον, τό χωρ. Ἀρκαδίας.
Κόμψα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
Κόμψατος, δ' ποτ. Θράκης.
Κονδοχάτης, -ου, δ' ποτ. Ἰνδιῶν.
Κονδυλέα, ἡ κώμη Ἀρκαδίας.
Κονδυλεατῆς, ἴδος, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμ.
Κονδυλίη, ἡ δῆμος Ἀττικῆς.
Κόνιον, τό πόλ. Φρυγίας.
Κονισσαλος, δ' θεός συντροφ. Πριάπου.
Κονιστοργίς, ἡ πόλ. Λυκαονίας.
Κοννῶς, δ' κ. Κόνν-) βλ. Κόννος.
Κοννίδης, δ' παιδαγωγός Θησέως.
Κόννος, δ' Ἀθ. ἀλλήτης ἡ κιθαρωδός.
Κονούενοι, οί Γαλλικὸν ἔθνος.
Κοντάδεοδος, δ' ποτ. Θράκης.
Κόνων, -ωνος, δ' ἐπὶ ἄρχ. Ἀθ. | στρατ. Ἀθην. | ζωγρ. ἐκ Κλεωνῶν | κ. ἀ.
Κοποδίων, -ωνος, δ' δν. παρασίτου.
Κοπράτας, -α, δ' ποτ. Σουσιανῆς.
Κοπρεάτος, δ' κωμ. πλαστὸν δν.
Κοπρεύς, -έως, δ' υἱ. Πέλοπος ἐξ Ἡλίδ.
Κοπρία, ἡ παραλία Σικελίας.
Κοπτός, ἡ πόλ. Αἴγυπτ. Θηβαῖδος.
Κόρα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
Κόρακος, δ' τὸν Μακεδόνων τις.
Κορακήσιον, τό φρούρ. Κιλικίας.
Κοράκιον, τό δρ. πλησίον Κολοφῶνος.
Κορακόννησος, ἡ νῆσ. κ. πόλ. Λιβύης.
Κορακος πέτρα, ἡ βράχος Ἰθάκης.
Κόραξ, -ακος, δ' βασι. Σικων. | υἱ. νόμφ. Ἀρεθ. | κ. ἀ. | βρ. Αἰτωλ. | ποτ. Κολχίδ.
Κορασοί, οί ἔθνος Κολχίδος.
Κορασσία, αἱ ἔρημος νῆσος Αἰγαίου.
Κορβάσα, ἡ πόλ. Ἀσιατ. Πισίας.
Κορβίλων, -ωνος, ἡ πόλ. Γαλλίας.
Κορδάκα, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
Κόρδουβα, ἡ πρωτ. τῆς Βατικῆς Ἰσπαν.
Κορδύλη, ἡ λιμὴν τοῦ Πόντου.
Κορδυτῶν, ἡ πόλ. Παμφυλίας.
Κορέδιον, -οντος, δ' εἷς τῶν υἱ. Λυκαδίων ἐξ Ἀρκαδίας.
- Κορησοῖα, ἡ πόλ. τῆς νῆσου Κῶ.
Κορησοῦς, δ' δρ. κ. κῶ. Μικρασ. Ἰωνίας.
Κορία, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμ. | πόλ. Βρεταν.
Κοριδοργίς, ἴδος, ἡ πόλ. Γερμανίας.
Κόρινθος, δ' υἱ. Διός | ἀκρόπ. Κορίνθου.
Κόρινθος, ἡ ἡ παρφθ. πόλ. Πελοποννήσου.
Κόριννα, ἡ (κ. -Ἰννα) πόλ. ἡ ἡ τρ. ἐκ Τανάγρα.
Κόριννος, δ' ἐπ. ποιητῆς, ἐξ Ἰλίου.
Κοριόλλα, ἡ (κ. -ἰόλα) πόλ. Ἰταλίας.
Κοριολλάνος, δ' ἐπιφ. στρατ. Ρώμης.
Κορίσκος, δ' φίλος. ἐκ Σκῆψεως.
Κόρυθα, ἡ ἀντι Κέρκυρα | ἡ Μέλινα, νῆσος Ἀδριατικῆς θαλάσσης.
Κορνηλία, ἡ δν. διαφ. Ρωμα. Διοποινῶν.
Κορνηλίος, δ' δν. διαφ. ἐπισ. Ρωμαίων.
Κόρνικλος, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
Κόροιβος, δ' υἱ. βασι. Φρυγ. Μύθωνος | ἐπὶ ἄρχ. Ἀθην. | κ. ἀ.
Κοροκουδάμη, ἡ κῶ. Ταυρίδος.
Κόρονα, τὰ πόλ. Ἀκαρνανίας.
Κόρος, δ' ποτ. Περσίας.
Κόροραον, τό φρούρ. Μακεδόνων.
Κόροσαι, αἱ (κ. -οεῖ) = Κορασοῖαι.
Κορσεῖα, ἡ (κ. Κορσαί, αἱ) κῶ. Βοιωτ.
Κόρσικα, ἡ (κ. Κορσίς) ἡ Κορσική (ἡ Κύρος τῶν Ρωμαίων).
Κορσῶτη, ἡ πόλ. Μεσοποταμίας.
Κόρτωνα, ἡ πόλ. Τυρρηνίας.
Κορύβας, -αντος, δ' υἱ. Κυβέλης κ. Ἰασί. | Κορύβαντες, οί ἱερεῖς Κυβέλης.
Κορύδαλλοι, πόλ. Ρόδου | πόλ. Λυκίας.
Κορυδάλλαι, αἱ (κ. Κορυδάλοι) μία τῶν Χελιδονίων νήσων.
Κορυδαλλός, δ' χωρ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς | δρ. Ἀττικῆς.
Κορυδαλλοῖς, δ' Ἐλλην ἐξ Ἀντικύρας Φωκίας.
Κορύδων, -ωνος, δ' δν. βουκόλου.
Κορυθαλία, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμ. | δος.
Κόρυθος, δ' υἱ. Πάριος κ. Οἰνόνης | Ἀρκάς τις | ἀρχ. βασι. Ἰταλίας | κ. ἀ.
Κορύλας, -α, δ' Πέλοπος στρατ. Παφλαγον.
Κόρυς, -υος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
Κορυφαῖα, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
Κορυφαῖον, τό ὄρ. παρὰ τῆν Ἐπίδαυρ.
Κορυφάτος, δ' ἐπιθ. Διός.
Κορυφαντῆς, ἴδος, ἡ κῶ. Μυτιληνῆς.
Κορυφασία, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
Κορυφασίων, τό ἀκρ. κ. φρούρ. Μεσσην.
Κορυφή, ἡ (κ. -ὄψη) θυγ. Ὀκεανοῦ | δρ. Ἰνδιῶν | κ. ἀ.
Κορψίνιον, τό πόλ. Ἰταλίας.
Κορῶνιος, δ' τὸν Κρητῶν τις.
Κορῶνεια, ἡ πόλ. Βοιωτ. | πόλ. Φθιώτιδ.
Κορῶνη, ἡ πόλ. Μεσσηνίας.
Κορωνίς, ἴδος, ἡ θυγ. Φλεγύου, μῆ. Ἀσκληπιῶν | μιαιτῶν Ἰάδων | κ. ἀ.
Κορωνός, δ' κ. Κόρ-) βασι. Λαπιθῶν | πα. βασι. Σικυθῶνος Κόρακος | κ. ἀ.
Κόσας, -α, δ' ποτ. Λατίου Ἰταλίας.
Κόσσα, ἡ (κ. Κόσσαί, αἱ) πόλ. κ. λιμ. Τυρρηνίας.
Κοσσαία, ἡ ἑπαρχ. Περσ. | πόλ. Τυρρην.
Κοσσαῖοι, οί ἄκρωτ. ἔθνος Μηλίας.
Κόσσαουρα, ἡ (κ. Κόσσαυρος) νησίς μεταξὺ Σικελ. κ. Ἀφρικῆς.
Κότσινα, ἡ πόλ. Ἀρμενίας.
Κοτῆμδα, ἡ πόλ. Περσίας.
Κοτινοδοῖα, ἡ ἡ νῆσος τῶν Γαδερῶν.
Κόττας, -α, δ' δν. διαφ. Ρωμαίων.
Κοττίαις, δ' ποτ. Σικυθίας.
Κόττος, δ' εἷς τῶν Ἐκτατογχεῖρων.
Κόττυφος, δ' στρατ. Ἀρκάδων.
Κοτύδειον, τό πόλ. Φρυγίας.
Κοτύλειον, τό δρ. Εὐβοίας.
Κοτύλιος, -έως, δ' ἐπιθ. Ἀσκληπιῶν.
Κοτύλιον ὄρος, τό δρ. Ἀρκαδίας.

Κότυρτα, ή (κ.-ύρτα) χωρ. Λακωνίας.
 Κότυς, -υος, δ' βασι. Θρακίας | βασι. Πα-
 φλαγονίας | κ. α.
 Κότυς, -υος, ή = Κοτυτώς.
 Κοτυτάρης, -ίδος, ή' μάγισσά τις.
 Κοτύττια, δ' έσρ. προς τιμ. Κοτυττούς.
 Κοτυτώς, -οϋς, ή' θαάακόλασ. ένθρακη.
 Κοτύωρα, τά' πόλ. έπαρχ. Πόντου.
 Κούδοι, οι (κ.-όδοι) Γερμαν. έθνος.
 Κουίντα, ή' δν. Ρωμ. γυναικῶν.
 Κουίρνος, δ' δν. Ρωμύλου μετά θάνα
 Κουκούδα, ή' πόλ. Κολχίδος. | τον.
 Κουκουσός, ή' πόλ. Καππαδοκίας.
 Κούνας, τά' χωρ. Μεσοποτ. ή Βαβυλων.
 Κούνας, δ' έπαρχ. Ίσπανίας.
 Κουράλιος, δ' ποτ. Θεσσαλ. | ποτ. Βοιωτ.
 Κουρής, -ήτος, δ' όάπεινο ήσ. τήν ένοπλον
 δρχησιν έν Κρήτη, έξ οδ οί Κουρήτες
 Κουρήτες, οί' άρχ. κάτ. Αιτωλίας | άρχ.
 Ιερετς Διός έν Κρήτη.
 Κουρήτις, -ίδος, ή' ή περιτόν Πλευρωάνα
 χώ. τών Κουρήτων.
 Κούριον, τό' πόλ. Αιτωλ. | πόλ. Κύπρου.
 Κούρτιος, Ρουφός, δ' Ρωμ. Ιστοριογρ.
 Κουφαγόρας, -α, δ' υί. Έπιζήλου.
 Κών, -ωνος, δ' υί. Αντήνορ. έκ Τροίας.
 Κώως, ή' άντι Κώς.
 Κραγαλεύς, -έως, δ' υί. Αρύσπος.
 Κράγος, δ' έρ. κ. πόλ. Λυκίας | έρ. Κιλικ.
 Κραδίο, ή' έπιθ. Αθηνάς.
 Κράδις, ιος, δ' ποτ. Αχατίας | ποτ. Ιταλ.
 Κράμβις, -έως, δ' υί. Φινέως κ. Κλεοπ.
 Κράμβουσα, ή' πόλ. Λυκίας | νήσ. Μ.
 Ασίας, έναντι Κιλικίας.
 Κρανή, ή' ή θυγ. βασ. Αττ. Κραναού |
 νήσ. πλησ. Αττ. | νήσ. Λακων. κόλπ.
 Κραναία, ή' έπιθ. Αθηνάς.
 Κραναΐδαι, οί' οί Αθηναίοι ώς άπόγ.
 του βασ. Κραναού.
 Κραναΐοι, οί' κάτ. μέρους τής Αττικής.
 Κραναόχημη, ή' θυγ. Κραναού.
 Κραναοί, οί' οίάξρ. Πελασγ. τής Αττικ.
 Κραναός, δ' δ μετά τόν Κέκρ. βασ. Αττ.
 Κραναόνης, δ' (κ.-σησ) ή γηγών του
 έν Ασία Δασκυλίου.
 Κράνειον, τό' άλσος κυπαρίσσων παρά
 τήν Κόρινθον.
 Κράνιοι, οί' πόλ. Κεφαλληνίας.
 Κράνιον, τό' = Κράνειον.
 Κρανώων, -ώνος, ή' = Κρανώων.
 Κρανώς, -οϋς, ή' μία τών Νηρηίδων.
 Κράντωρ, -ορος, δ' υί. Αμύντορος, εις
 τών Λαπιθών.
 Κρανώων, -ώνος, ή' πόλ. Πελασγ. ώτι-
 δος έν Θεσσαλία.
 Κράπαδος, δ' άντι Κάρπαδος.
 Κράσσοι, δ' δν. έπισ. Ρωμαίων.
 Κράσιος, -ίδος, ή' μή. Σκυλλης.
 Κραταιμένης, -ους, δ' Χαλκιδικεύς τις
 έξ Εύβοίας.
 Κρατέας, -α, δ' τών Μακεδόνων τις.
 Κράτεια, ή' πόλ. Βιθυνίας.
 Κρατέρεια, ή' νησις παρά τήν Σμύρνην.
 Κράτερος, δ' (κ.-ρός) εις τών στρατ.
 του Μ. Αλεξάνδρου.
 Κρατεύας, -α, δ' = Κρατέας | Μακε-
 δών φωνεύς βασ. Μακεδ. Αρχειλάου.
 Κρατήρ, -ήρος, δ' κόλπος Ιταλίας.
 Κράτης, -ήτος, δ' κωμ. ποιητής | θηθ.
 φιλόσ. | Γραμματ. έκ Μαλλού Κιλι-
 κίας (Κράτης δ' Μαλλώτης) | κ. α.
 Κρατησικλής, -έους, δ' πα. του Μα-
 κεδ. ναυάρχου Θρασημηλίδα.
 Κρατησιππίδης, -α, δ' ναύαρχ. Λακεδ.
 Κρατίδας, -α, δ' υί. Κρήτητος.
 Κρατιεύς, -έως, δ' πα. Αναξιβίας, ους.
 Νέστορος.

Κρατίνος, δ' κωμ. ποιητής | στρατ. Α.
 θην. | Λακεδ. γλύπτης | κ. α.
 Κράτιππος, δ' Έλλ. Ιστοριογρ. | φι-
 λάσ. έκ Μυτιλ. | κ. α.
 Κρατύλος, δ' φιλόσ. Διδάσκ. Πλάτων.
 Κραυγίς, -ίδος, δ' πα. Φιλοσοίμενος.
 Κρετον, τό' έρ. Αργολίδος.
 Κρετος, δ' υί. Ούρανοσ κ. Γής, πατήρ
 Αστραίου.
 Κρείων, -οντος, δ' άντι Κρέων.
 Κρεμοστή, ή' έπιθ. τής Θεσσαλ. Λα-
 ρίσης | χωρ. παρά τήν Αθυδον.
 Κρεμών, -ώνος (κ. Κρεμώνη, ή) πόλ.
 Ιταλίας.
 Κρεοντιάδης, δ' υί. Κρέοντος | υί. Η-
 ρακλ. κ. Μεγάρας, θυγ. του Κρέοντος.
 Κρέπωλον, τό = τό Κρετον δρος.
 Κρέουσα, ή' θυγ. Έργασθέως | θυγ. Πριά-
 μου θυγ. βασ. Κορ. Κρέοντος | κ. α.
 Κρεσφόντης, -ου, δ' υί. Αριστομάχου,
 Έρακλειδης.
 Κρέυσις, -ίδος, ή (κ.-ιος) πόλ. κ. λιμ.
 Βοιωτίας.
 Κρέων, -οντος, δ' υί. Μενοικέως, άδελ.
 Ιοκάστης, βασ. Θηβών | βασ. Κορίν-
 θου | κ. α.
 Κρεώνδαι, οί' άπόγ. Κρέοντος (άντι
 Κρεοντιδαι).
 Κρεώφυλος, δ' φίλος Όμηρου, Χτος ή
 Σάμοις.
 Κρηδεΐδας, -α, δ' υί. Κρηθέως.
 Κρηδεΐς, -ίδος, ή' θυγ. Κρηθέως, ή
 Ίππολύτη.
 Κρηδεύς, -έως, δ' υί. Αϊόλου κ. Έναρέτ.
 Κρήδων, -ωνος, δ' υί. ήγμ. Φερών
 Διοκλέους.
 Κρημνα, ή' πόλ. Ισαυρίας.
 Κρημνοί, οί' πόλ. Σκυθίας.
 Κρηνοί, αί' χωρ. Ακαρνανίας.
 Κρηναΐαι πύλαι, αί' μία πύλη Θηβών.
 Κρηνίδες, αί' πόλ. Θρακ. | πόλ. Βιθυν.
 Κρής, Κρητός, δ' υί. Διός κ. νύμφης Ί-
 δαίας | εις τών Γιγάντων | κ. α.
 Κρήσιον, τό' έρ. Αρακλίας | πόλ. Κύπρ.
 Κρήσιος, δ' έπιθ. Διονύσου.
 Κρήσσα, ή' κάτ. τής Κρήτης | λιμήν
 Θρακ. Χερσον. | πόλ. Παφλαγονίας.
 Κρηστών, -ώνος, ή (κ.-ώνη) Πελασγ.
 πόλ. Θρακίας.
 Κρηστωνία, ή' έπαρχ. Θρακίας.
 Κρηταιεύς, -έως, δ' άντι Κρής.
 Κρήτη, ή' σύς. Μίνωος | θυγ. Δευκαλι-
 νος | ή μεγαλόνησος Κρήτη | κ. α.
 Κρητηνία, ή' χωριον Ρόδου.
 Κρητινής, -ου, δ' πα. τυρ. Αναξιλάου
 έκ Ρηγίου Ιταλίας.
 Κρήσος, δ' υί. Αργου κ. Εθάνης.
 Κριδιωτή, ή' πόλ. Θρακ. Χερσον. | άκρωτ.
 Ακαρνανίας.
 Κριμιο(σ)α, ή' άκρωτ. κ. πόλ. Ιταλίας.
 Κριμιο(σ)ός, δ' ποτ. Ιταλ. | ποτ. Σικελ.
 Κριναγόρας, -α, δ' έπιγραμματοποιός
 έκ Μυτιλήνης.
 Κρίνακος, δ' υί. Διός, πα. Μακαρέως.
 Κρίνπιπος, δ' πα. Τηρίλλου, τυρ. Σι-
 κελ. | Ιμέρας.
 Κρινώ, -οϋς, ή' μια τών ους του Δαναού.
 Κρίσος, δ' = Κρετιός εις τών Τιτάνων ης
 τών έπισ. Αιγιντών | πόλ. Αχατίας
 | ποτ. Λυζίας.
 Κριού μέτωπον, τό' άκρωτ. Κρήτης |
 άκρωτ. Ταυρικης Χερσονήσου.
 Κριοφόρος, δ' έπιθ. Έρμού έν Τανάγρα.
 Κρίσα, ή (κ. όρθότ. Κρίσσα) πόλ. Φωκίς.
 Κρισσιός (κ. έρθότ. Κρισσιός) κόλ-
 πος, δ' κόλπος Φωκίδος.
 Κρισίη, ή' μια τών Όκεανίδων.

Κρίσος, δ' υί. Φώκου, πάπ. Πολύδου.
 Κρίσ(ο)ων, -ωνος, δ' σταδιοδρόμος τής
 Σικελίας.
 Κρίταλλα, τά (κ.-λλοι, οί) πόλ. Καπ-
 παδοκίας.
 Κριτίας, -ου, δ' υί. Αροπίδου, εις τών 30
 Τυρ. | συγγραφ. | γλύπτης | κ. α.
 Κριτόβουλος, δ' υί. Κριτωνος, Αθην |
 Ιατρός βασ. Μακεδ. Φίλιππου.
 Κριτόδημος, δ' Κίφος Ιατρός | όλυμ-
 πιον. έκ Κλειτορος.
 Κριτοαΐδας, -α, δ' Σπαρτιατής τις.
 Κριτόλαος, δ' περιπατ. φιλόσ. | στρατ.
 Αχαιών | κ. α.
 Κρίτων, -ωνός, δ' μαθ. κ. φίλ. Σωκράτ.
 Κριώα, ή' δήμος Αττικής.
 Κρόβυζοι, οί' Θρακικόν έθνος.
 Κρόσσα, ή' θυγ. Ίνοϋς, μή Βύζαντος.
 Κροισμος, δ' τών Τρώων τις.
 Κροισος, δ' υί. Αλυάττου, βασ. Λυδών.
 Κρόκάλη, ή' νύμφη, σύντροφος Αρτέ-
 μηδος | δν. Εταίρας.
 Κροκεαί, αί (κ.-εαί) πολίχνη Λακων.
 Κρόκιον πεδίον, τό' πεδιάς Φθιώτις.
 Κροκοδείλων πόλις, ή' δύο πόλ. Αιγύψ.
 Κροκύλεια, τά' χωρ. ή νησις Ίθάκης.
 Κροκύλειον, τό (κ.-ιον) πόλ. Αιτωλίας
 ή Ακαρνανίας.
 Κροκύλος, δ' ποιητή τις.
 Κρόκων, -ωνος, δ' πα. Μεγαρέρας.
 Κρομμυών, -ώνος, δ' (κ.-ύων) πόλ.
 Μεγαρέας.
 Κρονίδης, δ' υί. Ερόνου, Ζεύς.
 Κρόνιον, τό' ναός Κρόνου | έρ. Ηλιδος.
 Κρόνιος, δ' εις τών μνηστ. | Ιπποδαμ.
 Κρόνιππος, δ' κωμ. πλαστόν δνομα.
 Κρόνιον, -ωνος (κ.-ονος) υί. Κρόνου.
 Κρόνος, δ' υί. Ούρανοσ κ. Γής, πα. έκ τής
 Ρέας τών Διός, Ποσειδ., Πλούτ.,
 Ηρας, Δήμητρος κ. Έστίας.
 Κρονοςόλων, δ' νομοθ. τών Κρονίων.
 Κροσσαίη, ή' ή Χαλκιδικ. χερσονήσος.
 Κρόταλος, δ' εις τών μνηστ. | Ιπποδαμ.
 Κρότων, -ωνος, δ' ήρωσ τών Κροτωνια-
 τών έν Ιταλ. | πόλ. Βρετταν. Ιταλ.
 Κρωτωπιάδης, -ου, δ' υί. Κρωτώπου.
 Κρότωπος, δ' βασ. Αργ. υί. Αγήνορος.
 Κρουνοί, οί' πηγή Ηλιδος | πηγή Αρ-
 καδίας | πόλ. Μοισίας.
 Κρουσις, -ίδος, ή = Κροσσαίη.
 Κρουστομερία, ή' πόλ. Σαβίνων Ιταλ.
 Κρούα, ή' πόλ. Λυκίας.
 Κουσσός, ή' πόλ. Καρίας.
 Κρωβιάλος, ή' πόλ. Παφλαγονίας.
 Κρωβύλη, ή' χωρ. Θρακίας.
 Κρ. βύλος, δ' (κ. Κρῶβ) τών Αθη-
 ναίων τις | κ. α.
 Κρώμνα, ή' φρούρ. Παφλαγονίας.
 Κρώμνοι, οί (κ. Κρώμοι) χωρ. οχυ-
 ρόν Αρακλίας.
 Κρώμος, δ' υί. Λυκάονος.
 Κρώπαι, αί' = Κρωπεΐα.
 Κρωπεΐα, αί (κ.-ειά, ή, κ.-ιά, κ.-ιάς)
 δήμος Αττικής.
 Κρώφι, τό' έρ. τής Αιγυπτ. θησαυρός.
 Κτέατος, δ' υί. Ακτορος κ. Μολιόνης.
 Κτενωτός, -οϋντος, δ' πόλ. κ. λιμ. Ταυρ.
 Κτημένη, ή' = Κτιμένη.
 Κτησιος, -ου, δ' περφό. Ιστοριογρ. έκ
 Κνίβου | Ιατρ. Αρταξέρφου | κ. α.
 Κτησιβίος, δ' μαθημ. έξ Αλεξανδρείας.
 Κτησικλής, -έους, δ' έπίων. άρχ. έν Αθ.
 | Ιστοριογρ. | γλύπτης | κ. α.
 Κτησίλαος, δ' γλύπτης συγгр. Πολυκλ.
 Κτήσιον, τό' λιμήν Κύπρου.
 Κτήσιος, δ' έπιθ. Διός κ. Έρμού, πα.
 χοιροδ. Ρώμαιοι.

Κτήσιπος, δ' εἰς τὴν μνηστ. Πηνελ. | υἱ.
Ἡρακλ. κ. Διηάνειρ. | μαθ. Σωκρ. | κ. α.
Κτησιφών, -ώντος, δ' υἱ. Λεωσθέν. βαυ-
μαστῆς Δημοσθ. | Ἀθην. πρὸς Φίλιπ.
Κτησιφών, -ώντος, ἢ πόλ. Βαθυλίων.
Κτήσουλλαν, ἢ θυγ. Ἀλκιδάμ. ἐκ ν. Κέω.
Κτιμένη, ἢ θυγ. Λαέρτου, ἀδελ. Ὀδυσ.
| πόλ. Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ.
Κυαμόσωρος, δ' ποτ. Σικελίας.
Κυάνας, αἰ' νησιδες Θρακ. Βοσπόρου
(ἢ βράχοι, αἰ' Συμπληγάδ. Πέτραι).
Κυανή, ἢ Νύμφη τις ἐν Σικελ. | θυγ.
Λιπάρου, οὐξ.
Κυάννιπος, δ' υἱ. Ἀδράστου | κ. α.
Κυαξάρης, -ου, δ' υἱ. Φραόρτου, βασι-
Μηδίας | υἱ. κ. διὰδ. Ἀστυάγου.
Κύβητα, τὰ (κ. -λλα) ὄρ. κ. χωρ. Φρυγ.
Κυβέλεια, τὰ κώ. Ἰωνίας Μ. Ἀσίας.
Κυβέλη, ἢ θεὰ Φρυγίας, ἢ Ρέα, ἢ Γατα,
ἢ Ἑστία.
Κυβερνίκος, δ' υἱ. τοῦ Σίκα ἐκ Λυ-
κίας, ναύαρχος Περιοικῶν στόλου.
Κυβήθη, ἢ φρυγιστὴ ἢ Κυβέλη.
Κύβιστρα, τὰ πόλ. Καταον. ἐν Καππαδ.
Κυδαθῆναιον, τό' δήμος Ἀττικῆς.
Κυδίας, -ου, δ' ζυγρ. ἐκ Κύθου | κ. α.
Κυδίπη, ἢ μὴ. Κλεόθιος κ. Βίτων. | κ. α.
Κύδνος, δ' ποτ. Κιλικίας.
Κυδραγόρα, ἢ (κ. Κυδρ-) θυγ. Ἀ-
τρέως, ἀδελ. Ἀγαμέμνονος.
Κύδρα, αἰ' πόλ. Χαονίας ἐν Ἡπείρῳ.
Κύδραρα, τὰ πόλ. Φρυγίας.
Κύδων, -ωνος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. κ. νύμφ. Ἀ-
κακκαλίδος, ἰδρυτ. τῆς ἐν Κρήτῃ
Κυθωνίας | Βυζάντιος προδώσας τὸ
Βυζάντιον εἰς τοὺς Ἀθηναίους.
Κύδωνια, οἱ' κἀτ. Κρήτης.
Κυδωνία, ἢ ἐπιθ. Ἀθηνῶν | πόλ. Κρήτ.
Κυδωνιάς, -άδος, ἢ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
Κυζίκος, δ' υἱ. Ἰνίου, βασι. Δολιχίων.
Κυζίκος, ἢ νῆσ. Προποντίδος | πόλ.
κ. λιμ. ὁμών. τῆς νήσου.
Κυδείρη, ἢ (κ. Κυδέρεια, κ. -έρη) ἐ-
πιθ. Ἀφροδίτης.
Κύθηρα, τὰ νῆσ. τῆς Δακων. θαλάσσης.
Κυθήριος, δ' ποτ. Ἠλίδος.
Κυθήριος, δ' (κ. -ρον, τό') μία τῶν
12 ἀρχ. πόλ., θῆμος Ἀττικῆς.
Κύθων, ἢ μία τῶν Κυκλάδων νήσων.
Κυκήσιον, τό' πόλ. Ἠλίδος.
Κυκλάδες, αἰ' αἰ 12 νῆσ. τοῦ Ἀιγ. πελά-
Κυκλεύς, -έως, δ' πα. τοῦ περιφ. ποιη-
τοῦ Ἀρίωνος, ἐκ Δέσθου.
Κυκλοβόρος, δ' χεῖμαρος Ἀττικῆς.
Κύκλων, -ωνος, δ' Ἀργαῖός τις.
Κύκλωψ, -ωπος, δ' κρυπ. Πολύφημος |
πληθ. Κύκλωπες = Γιγάντες, υἱοὶ
Οὐρανοῦ κ. Γῆς.
Κύκων, δ' υἱ. Ἄραως κ. ἔλλων θεῶν.
Κυλάρασιος, -ιδος, ἢ (κ. Κυλλάρ-) Γυ-
μνάσιον παρὰ τὸ Ἄργος.
Κυλάρασος, δ' (κ. -άρας) ἀρχ. βασι.
Ἄργους, υἱ. Σθενέλου.
Κυλλάνα, ἢ = Κυλλήνη.
Κυλλήνη, -ῆνος, δ' υἱ. Ἐλάτου.
Κυλλήνη, ἢ ὄρ. Ἀρκαδ. | πόλ. Ἠλίδος
| νύμφη εἰς Ἀρκαδ. | κ. α.
Κύλων, -ωνος, δ' εἰς τῶν ἐπισ. ἐν Ἀθ.
ἐπιχειρήσας νὰ γίνῃ τύραννος.
Κυματολήγη, ἢ μία τῶν Νηρηίδων.
Κύμη, ἢ μία τῶν Ἀμαζόνων | πόλ. Μ.
Ἀσίας | πόλ. Καμπανίας.
Κυμοδόμη, ἢ μία τῶν Νηρηίδων.
Κυμοδόμη, ἢ μία τῶν Νηρηίδων.
Κυμοπόλεια, ἢ θυγ. Ποσειδ. κ. οὐξ.
Ἐκατόχειρος Βριάρεω.
Κυμώ, -οῦς, ἢ θυγ. Νηρέως κ. Δωρίδος.

Κύνα, ἢ θυγ. τοῦ βασι. Μακεδ. Φιλίπ-
που, οὐξ. Ἀμύντου.
Κυναίγειρος, δ' ἀδελφ. ποι. Αἰσχύλου.
Κύναιδα, ἢ πόλ. Ἀρκαδίας.
Κύναιδος, δ' εἰς τῶν υἱ. Λυκάονος |
Ραφιδός ἐκ Σίου.
Κυνάρητος, δ' υἱ. Κόδρ., ἰδρ. Μυοῦντος.
Κυνδιάς, -άδος, ἢ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
Κυνέας, -ου, δ' Θεσσαλός, φίλ. κ. οὐμ-
βουλος βασι. Ἡπείρου Πύρρου.
Κύνης, ῆτος, δ' υἱ. Θεολύτου, Ἀκαρνάν.
Κυνήσιοι, οἱ (κ. Κύνητες). Ἰσπαν. ἔθν.
Κυνητικόν, τό' χωρ. τῆς ἐπαρχ. Λυσιταν.
Κύνδιος, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
Κύνδος, δ' ὄρ. νήσου Δήλου.
Κυνία, ἢ ἡμνη Αἰτωλίας.
Κυνίον, ἢ θυγ. βασι. Σπάρτης Ἀρχι-
δάμου | ἀδελ. Ἀγησιλάου | κ. α.
Κυνίος, δ' ἐπών. Ζευξιδάμου, υἱ. τοῦ
βασι. Σπαρτ. Λαυτιχίδου | Ὀλύμπιον.
ἐκ Μαντινείας | κ. α.
Κύννα, ἢ ὄν. Ἀθηναίος ἑταίρας.
Κύννιος, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
Κυνοκέφαλοι, οἱ' μυθικὸν ἔθνος.
Κυνόπολις, -εως, ἢ βλ. Κυνῶν πόλις.
Κυνόρως, δ' βασι. Λακεδαιμ., πάππος
Τυνδάρεω.
Κυνόρτιον, τό' ὄρ. Ἀργολίδος παρὰ
τὴν Ἐπίδαυρον.
Κύνος, δ' πα. Λαρυμνησί πόλ. κ. ἀκρωτ.
κ. λιμ. Ὀπουντίων Λοκρῶν.
Κυνόσαργες, -εως, τό' τοποθεσία ἐξω
τῶν Ἀθηνῶν.
Κυνός κεφαλαί, αἰ' δικόρυφος λόφος
Θεσσαλ. | χωρ. Βοιωτίας.
Κυνόσοορα, ἢ νῆσις κ. ἀκρωτ. Ἀττι-
κῆς | ἀκρ. Σαλαμίν. ἀκρ. Ἀρκαδίας.
Κυνός πόλις, ἢ πόλ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα
τοῦ Νεῖλου.
Κυνός σῆμα, τό (κ. Κυνόσημα) ἀκρ.
Θρακ. Χερσον. | ἀκρωτ. Καρίας.
Κύνουλος, δ' εἰς τῶν Δειπνοσοφιστ.
Κύνουρα, ἢ πόλ. Ἀργολίδος.
Κυνουρία, ἢ χωρὰ Ἀργολ. (νῦν Ἀρκαδ.).
Κύνουρος, δ' υἱ. Περσέως.
Κυνῶ, -οῦς, ἢ τροφὸς Κύρου Μεγάλου.
Κυνῶν πόλις, ἢ (κ. Κυνόπολις) ὄν.
πόλεων Αἰγύπτου.
Κυπαριοίεις, -εντος, δ' πόλ. κ. ἀκρ.
Τριφυλίας | ποτ. Μεσσηνίας.
Κυπαρισσία, ἢ = Κυπαρισσοίεις | ἀκρ.
Μεσσην. | πόλ. κ. λιμ. Λακων. | κ. α.
Κυπαρισσοί, δ' υἱ. Μινύα, ἀδελ. Ὀρ-
κμενοῦ.
Κυπαρισσοί, ἢ πολλήννη Φωκίδος.
Κύπασσις, -εως, ἢ πόλ. Θρακ. Χερσονήσος.
Κύπη, ἢ πόλ. Σικελίας.
Κυπρία, ἢ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
Κύπρις, -ιδος, ἢ ἐπιθ. Ἄφροδ.
Κυπρογένεια, ἢ ἐπιθ. Ἄφροδ.
Κυπροθεμῖς, -ιδος, δ' τοπάρχης Ρόδου.
Κύπρος, ἢ μία τῶν μεγαλυτ. νήσων
τῆς Μεσογείου.
Κύρα, τὰ (κ. Κύρα) πόλ. Σογδιανῆς.
Κύραυσις, -ιος, ἢ νῆσις Λιβύης.
Κύρβαντες, οἱ' ἀντι Κορύβαντες.
Κύρβια, ἢ πόλ. ἢ πρότερον Κυδίπη.
Κύρη, ἢ (κ. Κυρή) ἱερὰ πηγὴ ἐν Λιβύῃ
| νῆσος Περιοικῶν κόλπου.
Κυρηθίων, -ωνος, δ' ἐπών. Ἐκικρά-
τους, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτ. Αἰσχίνου.
Κυρηναία, ἢ ἐπαρχία Λιβύης.
Κυρηνή, ἢ θυγ. Ἰφάως, υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ
| νύμφη τῆς ὄν. ἑταίρας Ἀθ. | κ. α.
Κυρήνη, ἢ ἡ χώρα τῶν Κυρηναίων | πόλ.
τῆς Κυρηναϊκῆς.
Κυρίνος, δ' = Κοῦρίνος.

Κύρις, -εως, ἢ πόλ. τῶν Σαβινωτῶν Ἰταλ.
Κύρνος, δ' φίλος τοῦ ποι. Θεόγνιδος
| υἱ. Ἡρακλέους | κ. α.
Κύρνος, ἢ ἡ νῆσ. Κοροσί τῆς Тур-
ρηνικ. θαλάσσης | χωρ. Ἐθιοπίας
Κυρόπολις, -εως, ἢ = Κύρα, τὰ.
Κύρος, δ' υἱ. Καμβύσου, βασι. Ἀσίας |
υἱ. Δαρείου, ἀδελ. Δαο. Ἀρταξέρξου |
ποτ. Ἀσίας | ποτ. Περσίας | κ. α.
Κύρου πεδίον, τό' πεδιάς Λιβύης.
Κύρου πόλις, ἢ (κ. Κυρούπολις) =
Κύρα, τὰ.
Κυρρηότης, -ου, δ' (κ. Κυρρέστης) ἡ
κατοικία τῆς Κυρρητικῆς.
Κυρρητικὴ χώρα, τῆς Μακεδονίας περὶ
τὴν πόλιν Κύρρον, ἐπαρχ. Συρίας.
Κύρρος, δ' πόλ. Μακεδονίας | πόλ.
τῆς Κυρρητικῆς ἐν Συρίᾳ.
Κυροίσιος, δ' Ἀθην. ἐναντιωτὴς κατὰ
τοῦ Θεμιστοκλ., προτεινάντος τὴν
ἐγκατάλειψιν τῶν Ἀθηνῶν | κ. α.
Κύρτωνες, οἱ' πολλήννη Βοιωτίας.
Κυρτώνιον, τό' πόλ. Ἐπιουρίας.
Κύρα, ἢ πόλ. Κολχίδος.
Κυταία, ἢ (κ. Κυταῖς) χώρα Κολχίδος.
Κυταίον, τό' πόλ. Κρήτης.
Κυτση, -ιδος, ἢ = Κυταία.
Κυτίνιον, τό' μία τῶν 4 ὄρω. πόλ.
ἐπὶ τὸ Παρνασσὸν.
Κυτίο(σ)υρος, δ' υἱ. Φριξίου, Χαλκιδ. οἰκ.
Κυτώνιον, τό' πόλ. μεταξὺ Μυσίας κ.
Λυδίας.
Κύτωρα, ἢ πόλ. Παφλαγονίας.
Κύφαινα, τὰ πόλ. Λακωνίας.
Κύφαρα, πόλ. Θεσσαλίας.
Κύφος, δ' υἱ. Περραιβοῦ ἰδρ. Θεσσαλίας.
Κύφος, ἢ πόλ. Περραιβίας ἐν Θεσσαλ.
Κυχρεία, ἢ ἐπιθ. νήσου Σαλαμίνος.
Κυχρεῦς, -έως, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Σα-
λαμίνος, βασι. Σαλαμίνος.
Κύψελα, τὰ πόλ. Ἀρκαδίας | πόλ.
Θρακῆς | κ. α.
Κυψελίδης, δ' υἱ. ἡ ἀπόγ. Κυψέλου | Κυ-
ψελίδοι = Συναστικὸς οἶκ. Κορινθ.
Κύψελος, δ' υἱ. Αἰπύτου, βασι. Ἀρκαδ. |
υἱ. Ἠετίωνος, ἀπόγ. Βακχιδῶν | πα.
Μιλτιάδου | κ. α.
Κυγαίωνον, τό' ὄρ. Δακίας.
Κύψ, -εως, δ' τύρ. Μυτιληναίων.
Κύθων, -ωνος, δ' νῆσις Λακων. κόλπ.
| νῆσις παρὰ τὴν Λιβύην.
Κύκαλος, δ' βασι. τῆς ἐν Σικελ. Καμίκου.
Κύκωτος, δ' ποτ. Ἄδου | ποτ. Θεσπρωτ.
Κυκυτός, δ' ἱατρός, μαθ. Ξεῖρωνος.
Κῶι, τό' πόλ. Ἰνδικῆς.
Κωλιάς, -άδος, ἢ (ἄκρα) ἀκρωτ. Ἀττι-
κῆς | πόλ. ἢ κωμικ. πλαστὴ λέξις.
Κώμβρεια, ἢ πόλ. Μακεδονίας.
Κωμίσις, -ου, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθῆναις.
Κωμισινή, ἢ ἐπαρχία Παρθίας.
Κώμιον, τό' πόλ. Ἰταλίας.
Κωνάρας, -α, δ' ὄν. βουκόλου.
Κωνορδοί, ἢ πόλις Ἰταλίας.
Κωνοεντία, ἢ πόλ. Βρετανίας ἐν Ἰταλίᾳ.
Κωνοταντίνος, δ' δ' ἐπικληθεὶς Μέ-
γας, Ρωμ. αυτοκρ. | τῶν
Κωνοταντινούπολις, ἢ 61. Βυζάντιον.
Κωνοστάντιος, δ' Ρωμ. στρατ. κ. αυτοκρ.
Κώνωπας, -αντος, δ' ὄν. Ρωμαϊκόν.
Κωνώπη, ἢ (κ. -πη) πόλ. Αἰτωλίας.
Κώπαι, αἰ' πόλ. Βοιωτίας.
Κωπαῖς, -ιδος, ἢ ἡμνη Βοιωτίας.
Κωράλιος, δ' = Κουράλιος.
Κώραλις, -ιος, ἢ ἡμνη Δυκαονίας.
Κώρυ, τό' νῆσος Ἰνδικῆς.
Κυρκία, ἢ Νύμφη τις, θυγ. τοῦ ποταμ.
θεοῦ Πλείστου.

κωρύκται Νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πλείστου.
 Κωρυκίδες, αἱ· Νύμφαι (βλ. Κωρύκται)·
 Κωρύκιον ἄντρον, τό· σπήλαιον Παρνασσῶ.
 Κώρυκος, ὁ (ἡ) ἄκρωτ., πόλ. κ. λιμ.
 Κιλικίας|πόλ. Λυκαίας|ἡ Παμφυλίας|
 ἄκρωτ. Κρήτ. | Ἰβρ. Ἰωνίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ.
 Κῶς, ἡ νῆσος Ἰκαρίου πελάγους.
 Κωφάτος, ὁ· Ἰνδός τις.
 Κωφὴν, -ῆνος, ὁ (κ. Κώφης, -ου, δ)·
 ποτ. Ἰνδικῆς.
 Κωφὸς λιμὴν, δ' λιμ. Τορωναίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ.

Λ

Λάα, ἡ (κ. Λάας)· βλ. Λάς.
 Λάαθα, ἡ πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
 Λάβα, ἡ (κ. Λάβαι, αἱ)· πόλ. Εὐδ. Ἀραβ.
 Λάβαξ, -ακος, δ' Ὀλυμπιονίκ. ἐκ Λεπρού.
 Λάβαρα, τὰ· πόλ. Καρίας.
 Λάβας, δ' τῶν Σικελιωτῶν τις.
 Λάβδα, ἡ θυγ. Ἀμφίλοχος, μὴ Κυφέλου.
 Λαβδακίδης, δ' υἱ. ἡ ἀπόλ. Λαβδάκου.
 Λάβδακος, δ' βασι. Θηβῶν, πα. Λαίου.
 Λάβδαλον, τό· φρούρ. Συρακουσῶν.
 Λαβέριος, δ' Ρωμ. μιμογράφος.
 Λαβέων, -ωνος, δ' ἄν. ἐπίσ. Ρωμαίων.
 Λάβηρος, ἡ πόλ. Ἰρλανθίας.
 Λάβης, δ' κωμ. παραφθ. τοῦ ἄν. στρατ. Ἀχαιῶτος.
 Λαβιῆνος, δ' (κ. -ηνός)· ἐν. ἐπίσ. Ρωμ.
 Λαθικόν, τό· πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.
 Λαθιονίον, τό· βλ. Λαούτιον.
 Λαβότας, -α, δ' ποτ. Συρίας.
 Λάβρανδα, τὰ· κώμη τῆς Καρίας.
 Λαβρανδεύς, δ' (κ. -θηνός)· ἐπίθ. Διός.
 Λαβύνητος, δ' βασι. Βαθυλῶνος|βασι. Ἀσσυρίας.
 Λαβύνητος, δ' πολὺπλοκος οἰκοδομῆ|
 δ' Λαβύρ. τῆς Αἰγύπτου|δ' Λαβύρ. Κρήτης| κ. ἄ.
 Λαβύνας, -α, δ' ἐπαρχ. Σπαρτιάτης|
 βασι. Σπάρτης, υἱ. Ἐχσαστράτου.
 Λαγέτας, -α, δ' πρόπαπ. τοῦ Στράβωνος ἐκ μητρός.
 Λαγίδης, δ' υἱ. Λάγου, δ' Πτολεμαῖος.
 Λάγινα, τὰ· πόλ. Καρίας.
 Λαγίσκα, ἡ (κ. -ιον)· ἄν. ἑταιρας.
 Λάγκεια, ἡ πηγὴ ἐν Λακωνίᾳ.
 Λάγκη, ἡ πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας.
 Λάγος, δ' πα. τοῦ βασι. Αἰγ. Πτολεμαίου.
 Λάγουσα, ἡ νῆσις Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων.
 Λαγυνίων, -ωνος, δ' κωμ. ἄν. παρασίτ.
 Λαγύρα, ἡ πόλ. Ταυρικῆς Ξερσωνῆς.
 Λάδας, -α, δ' περιφ. ἀθλητῆς.
 Λάδη, ἡ νῆσις Αἰγαίου ἐν ἀντι. Μιλήτου.
 Λαδίκη, ἡ θυγ. Βάττου, οὗς βασι. Αἰγύπτου Ἀμᾶσιος.
 Λάδοκος, δ' υἱ. Ἐχέμου ἐξ Ἀρκαδίας.
 Λάδων, -ωνος, δ' δ' ἄρκαων τῶν μήλων τῶν Ἐσπερίδων| ποτ. Ἀρκαδίας| υἱ. Ὁκτανοῦ κ. Τηθύος.
 Λαέρκης, -ους, δ' ἑπαρχ. Ἀχιλλεύς ἐπὶ τῶν Μυρμιδ. | τεχνίτης ἐξ Ἰθάκ.
 Λαέρτη, ἡ φρούρ. Κιλικίας.
 Λαέρτης, -ου, δ' πα. Ὀδυσσεύς.
 Λαερτιάδης, δ' υἱ. Λαέρτου, Ὀδυσσεύς.
 Λαέρτης, δ' = Λαέρτης.
 Λαζοί, οἱ· Ἀσιατ. ἔθνος ἐν Κολχίδι.
 Λαδρία, ἡ θυγ. Θεραάδρου.
 Λαιοίσι, οἱ· Μακεδονικὸν ἔθνος.
 Λαιανδρίαι, -ίδος, ἡ· οὗς βασι. Σπάρτης Ἀναξάνδρου.

Λαίας, -α, δ' ἀπόλ. Τιταμενοῦ, ἐκ Σπάρτ.
 Λαίλας, -α, δ' υἱ. καὶ διαδ. τοῦ βασι. Ἡλίδος Ὁξέλου, ἀδελ. Αἰτωλοῦ.
 Λαιβίνος, δ' ἄν. ἐπίσ. Ρωμαίων.
 Λαίλιος, δ' ἄν. γενεᾶς ἐπίσ. Ρωμαίων.
 Λαίσιος, δ' υἱ. Λαβδάκου, βασι. Θηβῶν, πα. Οἰζίποδος.
 Λαῖς, -ίδος, ἡ· ἄν. δύο περιφ. ἑταιρῶν.
 Λαιοποδίας, -ου, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Λαιστρυγόνες, οἱ· ἔθν. ἀνθρωποφάγ.
 Λαῖτος, δ' ἄν. ἐπίσ. Ρωμαίων.
 Λάκαινα, ἡ· ἠθλ. τοῦ Λάκων.
 Λακεδαίμονιος, δ' υἱ. Κίμωνος, ναύαρχος Ἀθηναίων.
 Λακεδαίμων, -ωνος, δ' υἱ. Διός κ. τῆς νύμφης Ταυγέτης.
 Λακεδαίμων, -ωνος, ἡ· ἐπαρχ. Πελοπ. | πρωτ. Λακων., ἡ ἄλλως Σπάρτη.
 Λακέρεια, ἡ πόλ. Θεσσαλ. Μαγνησίας.
 Λακιάδαι, οἱ (κ. Λακκ-)· ἄν. μ. Ἀττικῆς.
 Λακιδούργιον, τό· πόλ. Γερμανίας.
 Λακίνιον, τό· ἄκρωτ. Ἰταλίας.
 Λακίνιος, δ' ληστής ἐν Ἰταλίᾳ.
 Λάκιος, δ' ἦρωας Ἀττικῆς.
 Λάκιμος, -ου, δ' (κ. Λάκιμων, -ωνος, δ)· τό βόρ. τμήμα ὄροσειρῶν Πίνδου.
 Λάκιμων, -ωνος, δ' βλ. Λάκιμος.
 Λακρότης, -ους, δ' Ὀλυμπιον Σπαρτ. | Αἰτωλὸς στρατηγός.
 Λακρατίδης, -α, δ' ἑπαρχ. Σπάρτης.
 Λακρατίδης, -ου, δ' Ἀθ. Μαραθωνομάχ.
 Λακρίνης, -ου, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Λάκριτος, -ου, δ' σοφιστ. ἐκ Φασήλιδος.
 Λακτάντιος, δ' Ρωμ. συγγραφεύς.
 Λακῶδης, -ου, ἐ· φίλος. ἐκ Κυρήνης, διαδ. Ἀρκεσίδαου.
 Λάκων, -ωνος, δ' Πλαταιεὺς τις| Πυθαγόρειος τις| κ. ἄ.
 Λακωνία, ἡ (κ. -νική)· ἐπαρχ. Πελοπ.
 Λακωνικός κόλπος, δ' ἐν Πελοποννήσῳ, μεταξὺ Μαλάας κ. Ταϊνάρου.
 Λάμαχος, δ' στρατ. Ἀθην., υἱ. Ξενοφ.
 Λαμαχίππιον, τό· κωμ. πλασθ. λέξις.
 Λαμέδων, -οντες, δ' βασι. Σικυωνος.
 Λαμία, ἡ θυγ. Ποσειδ. | θυγ. Βήλου| ἄν. ἀθλητριάς| πόλ. Φθιώτιδος.
 Λαμίας, -ου, δ' κωμ. πλαστόν κυρ. ἄν.
 Λάμιος, δ' υἱ. Ἡρακλ., ἔβρ. Λαμίας.
 Λάμιος, -ίδος, δ' Μεγαρεὺς τις.
 Λαμίοκος, δ' Πυθαγόρειος φιλόσοφος.
 Λάμνιος, Λάμνιος κλπ.· ἀντί Λημν.
 Λάμος, δ' βασι. Λαιστρυγόνων| ποτ. Βοιωτ. | ποτ. κ. πόλ. Κιλικίας.
 Λάμπεια, ἡ· ἄν. Ἀρκαδίας.
 Λαμπέτεια, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Λαμπετιδῶς, δ' υἱ. Λάμπου, δ' Δόλοφ.
 Λαμπετιή, ἡ θυγ. Ἠλλίου κ. νύμφη Νεαίρας, ἀδελ. Φαεθούσης.
 Λαμπεύς, -έως, δ' ἐπίθ. Πανός.
 Λάμπη, ἡ πόλ. Κρήτης.
 Λαμπιδῶ, -οῦς, ἡ· οὗς, τοῦ βασι. Σπάρτης Ἀρχιτάμου κ. μὴ. Ἄγιδος.
 Λάμπης, -ίδος, δ' πλοῦς. αὐκλήρης ἐξ Αἰγίνης| κ. ἄ.
 Λαμπιτῶ, -οῦς, ἡ· Σπαρτιάτης τις| ἄν. ἑταιρας ἐκ Σάμου.
 Λάμπιχος, δ' τύρ. Σικελ. Γέλας.
 Λάμπιος, δ' υἱ. βασι. Τροίας Λαομέδοντος| υἱ. Αἰγύπτ. κ. Γοργόνης| κ. ἄ.
 Λαμπρά, ἡ· ἄν. = Λαμπραί.
 Λαμπρίας, -ου, δ' ἀδελ. κ. υἱ. Πλούτ. | κ. ἄ.
 Λαμπροκλῆς, -έους, δ' υἱ. Σωκρ. | μουσικός τις κ. διθυραμβοποιός.
 Λαμπρόμαχος, δ' Ἰσθμίων. ἐξ Ὀποῦντ.
 Λάμπρος, δ' διδάσκ. μουσικῆς ἐν Ἀθ.
 Λαμπτήρ, -ῆρος, δ' ἐπίθ. Βακχίου.
 Λαμπτραί, αἱ· ὄμιλος Ἀττικῆς.

Λάμπων, -ωνος, δ' υἱ. Λαομέδ. | Αἰγίν., πα. Πυθαί. | ἑρ. κ. μάντ. ἐν Ἀθ. | κ. ἄ.
 Λαμπώνιον, τό· τὸ δλ. Τρωάδος.
 Λαμύνδιος, δ' λυρ. ποι. ἐκ Μιλήτου.
 Λάμφιλος, δ' (κ. Λάφ-)· τῶν Ακαθ. τις.
 Λάμφιακος, ἡ πόλ. Μυσίας.
 Λάμψος, δ' χωρ. πλῆρ. Κλαζομενῶν.
 Λάνασσα, ἡ θυγ. τυρ. Συρακ. Ἀγαθοκλ.
 Λανίκη, ἡ μὴ. Πρωτῆως.
 Λανούκιον, τό· πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλ.
 Λαόνονος, δ' υἱ. Ἀνήτορος, τῶν ἐπίσ. Τρώων τις| υἱ. Βιαντός, ἐκ Τροίας.
 Λαογόρας, -α, δ' βασι. Δρυοπίων.
 Λαογόρη, ἡ θυγ. Κινύρα.
 Λαοδόμας, -αντος, δ' υἱ. Ἀντήνορος| υἱ. βασι. Φαιάκων Ἀντιόου| κ. ἄ.
 Λαοδέμεια, ἡ θυγ. Βελλεροφόντ. | οὗς. Πρωτεσίλαου| οὗς. Θυόστου| κ. ἄ.
 Λαοδίκεια, ἡ· ἄν. πόλ. Φρυγίας, Συρίας, Μηθιάς| κ. ἄ.
 Λαοδίκη, ἡ· Νόμφ. μὴ. Νιόβης| θυγ. Πριάμου| θυγ. Ἀγαμέμν. | κ. ἄ.
 Λαοδόκιος, τό· πελὼν κ. κῶ. Ἀρκαδ.
 Λαοδόκος, δ' υἱ. Ἀντήνορος, Τρώς| υἱ. Πριάμου| υἱ. Βιαντός| κ. ἄ.
 Λαοδόρη, ἡ μία τῶν Θεοπειδῶν| μὴ. Λυκάωνος| μὴ. Ἐχέονος| κ. ἄ.
 Λαοδόρης, -ου, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Θεοπειδῶς Ἀντιδός.
 Λαοκόων, -ωντος (οντος)· δ' υἱ. Πορθῶν. | ἑρ. Ποσειδ. ἐν Τροίᾳ| κ. ἄ.
 Λαοκόωσα, ἡ θυγ. Ἀφαρέμ. Λυγκείας.
 Λαομέδεια, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
 Λαομεδοντιάδης, δ' υἱ. Λαομέδοντος| δ' Πριάμος ἢ δ' Λάμπου.
 Λαομέδων, -ωντος, δ' υἱ. Ἰλίου, βασι. Τρωάδος, πα. Πριάμου| κ. ἄ.
 Λαομένης, -ους, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. μιμῆς τῶν Θεοπειδῶν. [κ. ἄ.]
 Λαομήδης, -ους, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Ὀμφά.
 Λαονόμη, ἡ θυγ. Γουένως, μὴ. Ἀμφιτέρωνος| θυγ. Ἀμφίτρ., οὗς. Πολυφύμου| θυγ. Πηλέως| κ. ἄ.
 Λάος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Λαοοῖνία, ἡ θυγ. βασι. Λατίν., οὗς. Αἰνεί.
 Λαοοῖνισηγνή, ἡ· χῶρα Καππαδοκίας.
 Λαοοῖνιον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
 Λαοφόντη, ἡ θυγ. Πλευρώδων κ. Ξανθίππης, οὗς. Θεστίου.
 Λάπαθος, ἡ πόλ. κ. λιμ. Κύπρου.
 Λοπέροσι, οἱ· ἑπὶ τῶν Αἰσακούρων Καστορέων κ. Πολυδευκῶν.
 Λαπίαι, οἱ (γεν. Λαπίδων κ. -θῶν)· Θεσσαλ. ἔθνος, συγγ. τῶν Κενταύρ.
 Λαπίδιοι, τό· κῶ· Λακωνίας.
 Λαπίδη, ἡ πόλ. Θεσσαλίας.
 Λαπίδης, -ου, δ' ἦρωας Σπάρτ., πα. Διομήδης| υἱ. Ἀπόλλ., ἀδελ. Κενταύρου, ἦγ. Θεσσαλ. | κ. ἄ.
 Λάπιδος, δ' ἄν. Ἀρκαδίας.
 Λάρα, ἡ· ῥωμα. ὄνομα.
 Λαράνδα, τὰ· πόλ. Λυκαονίας.
 Λαρεντία, ἡ· ἄν. Ρωμ. θεοποιῶν.
 Λαρήνσιος, δ' Ρωμ. ὄνομα.
 Λαρινάτις, -ίδος, ἡ· χῶ. Ἰταλίας.
 Λαρίων, τό· πόλ. Ἰταλίας.
 Λάριος λιμνη, ἡ· λιμνη Ἰταλίας.
 Λάριος, ἡ (κ. Λάρισσα)· θυγ. Πελασγοῦ| ἀκρόπ. Ἄργους| πόλ. Θεσσαλ. Πελασγιώτ. | πόλ. Φθιώτ. | πόλ. Τρωϊκ. κ. ἄ.
 Λάριος, δ' ἄν. Λάρισσος.
 Λάρισσος, δ' ποτ. Ἡλίδος.
 Λάριχος, δ' Μυτιλην. τις| ἀδελ. Σαφφ.
 Λάρολον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
 Λαρτιάδης, δ' ἀντί Λαερτιάδης.
 Λάρπιος, δ' ἀντί Λαέρτιος.
 Λάρυμνα, ἡ πόλ. Βοιωτ. | πόλ. Δοκρεῖδ.

Λῆς, δ (γεν. Πλῆ)· οἰκιστής χωρίου Ἄρατον, κληρ. Σπάρτης.
 Λῆς λῆος, ἡ· πόλ. Λακωνίας.
 Λαοδέντις, -ους, δ' ἠθιαθῆς τις | Ὀλύμπιος | κ. ἄ.
 Λαοδενία, ἡ· ἑστία ἐκ Μαντινίας.
 Λάσιος, δ' ἐπὶ τῶν μνηστ. Ἰπποδαμίας.
 Λάσιον, -ωνος, δ' πόλ. Ἡλιδος.
 Λασόνιοι, αἱ· Ἀσιατικὸν ἔθνος.
 Λάσος, δ' υἱ. Χαρίνου, ποιητῆς ἐξ Ἐρμιόνης. [Λατος].
 Λαστρατίδας, -α, δ' Ὀλυμπιον., Ἡ-
 Λασύρτας, -α, δ' Λασιωνίδης τις.
 Λατίνη, ἡ· ἡχώ. τῶν Λατινῶν, τὸ Λατίον.
 Λατίων, δ' υἱ. Ὀδύσσο. κ. Κίρκης | βας. Λατίου | κ. ἄ.
 Λάτιον, τὸ ἑπαρχ. Ἰταλίας.
 Λάτμος, δ' ὄρ. Καρίας | πόλ. Καρίας | Λατοῖδος, δ' ἀντι Λητοῖδος. [κ. ἄ.
 Λατός, ἡ· πόλ. Κρήτης.
 Λάτραμος, -υος, δ' υἱ. Διον. κ. Ἀριάδν.
 Λάτυμος, δ' ὄρ. Ἰταλ. Βρεττίας.
 Λατώ, ἡ· ἀντι Λητώ.
 Λαύρενον, τὸ πόλ. Λατίου.
 Λαύρη, ἡ· ὄν. Ρωμ. γυν. Ἰσλ. Ἰταλίας.
 Λαυριακόν, τὸ πόλ. Γερμανίας.
 Λαύριον, τὸ ὄρ. Ἀττικῆς.
 Λαφάης, -ους, δ' τύρ. Ἄργους | γλύπτῃς ἐκ Φλιοθῶτος.
 Λαφάνης, -ους, δ' υἱ. Ἐφοριωνός, Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῶν μνηστῆρ. Ἀγαρίστ. | κ. ἄ.
 Λαφώνη, -οντος, δ' Ἰθαγάορ. ἐκ Μεταποντίου.
 Λάφιλος, δ' ἑλ. Λάμφιλος.
 Λαφρία, ἡ· ἐπιθ. Ἀρτέμιδ κ. Ἀθηνᾶς.
 Λάφριος, δ' ἐπιθ. Ἐρμού | υἱ. Κασταλίου.
 Λαφύσιον, τὸ ὄρ. Βοιωτίας.
 Λαφύσιος, δ' ἐπιθ. Διός.
 Λαχάρης, -ους, δ' τύρ. Ἀθηνῶν.
 Λάχεσις, -εως, ἡ· ματῶν νηστῶν Μοισ. ὄν.
 Λάχηρ, -ητος, δ' στρατ. Ἀθηναίος.
 Λάων, -ωνος, δ' κωμ. ποιητῆς.
 Λέαγρος, δ' στρατ. Ἀθην. υἱ. Γλαύκων.
 Λεάθης, -ους, δ' υἱ. Ἀσταχοῦ.
 Λεάινα, ἡ· Ἀθηναία ἑστία.
 Λεάνδρος, δ' ἑραστής Ἡρόδ. ἐξ Ἀβύδου | κ. ἄ.
 Λεάνειρα, ἡ θυγ. τοῦ Ἀμύκλα.
 Λεάρχος, δ' υἱ. Ἀθάμαντος κ. Ἰνοῦς | γλύπτῃς ἐκ Φηγιου | κ. ἄ.
 Λεβάδεια, ἡ· (κ. -ία) πόλ. Βοιωτίας.
 Λεβαιο, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
 Λέβεδος, ἡ· πόλ. Μ. Ἀσίας.
 Λεθίν, -ήνος, δ' (κ. -θίνα) πόλ. Κρήτ.
 Λεθίνδος, ἡ· νῆσοι Αἰγ., μία Σποράδων.
 Λέδων, -οντος, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
 Λεισγόρη, ἡ· θυγ. Νηρέως.
 Λεϊθήδρον, τὸ (κ. -θρα, τὰ) χωρ. Πιερίας, πατρὶς Ὀρφῆος | ὄρ. Βοιωτ.
 Λεϊγμόρ, -ηρος, δ' ποτ. Κελτικῆς.
 Λειμῶνη, ἡ· βλ. Ἡλώνη.
 Λειπεφιλή, ἡ· θυγ. Ἰολάου, αὐξ. Φύλαντ.
 Λειπόδαις, -ίος, δ' υἱ. βασιλ. Σκυθῶν Ταργιτάου.
 Λεῖρις, -ίος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Λεῖρας, δ' = Λίρας.
 Λειψύδιον, τὸ χωρ. Ἀττικ. ἀνυδρον.
 Λειώθης, -ους, δ' υἱ. Οἰνοκοῦ, εἰς τῶν μνηστ. Πηνελόπης.
 Λεῖοκρίτος, δ' υἱ. Ἀριστοῦ | εἰς τῶν μνηστ. Πηνελόπης.
 Λέκτον, τὸ ἀκρωτ. Τρωάδος.
 Λέλεγος, αἱ· πανάρχ. Ἑλλην. ἔθνος, ἐλθόν ἐκ Καρίας κ. Τρωάδος.
 Λέλεξ, -εγος, δ' βασιλ. Μεγαρέων, υἱ. Ποσειδ. | βασιλ. Δακεδαίμ. πα. Ἐδρώτα.
 Λεμάνη, ἡ· λίμνη Βελγ. Γαλλίας.

Λέμβιον, ἡ· ὄν. ἑστίαρας.
 Λεμοθίκες, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.
 Λέντουλος, δ' ὄν. ἐπιτ. Ρωμ. κ. διπάτων.
 Λεοννάτος, δ' (κ. Λεόνων κ. Λεοντότος) στρατ. Μ. Ἀλεξ., κ. ἡγ. Φρυγίας.
 Λεοντεύς, -έως, δ' υἱ. Κορωνοῦ, εἰς τῶν μνηστ. Ἐλάνης | μαθ. Ἐπικουρίου.
 Λεοντιάδης, -ου, δ' στρατ. Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις | πολέμαρχος Θηβ.
 Λεοντίνοι, οἱ· πόλ. Σικελίας.
 Λεόντιον, ἡ· ὄν. ἑστίαρας | πόλ. Ἀχατίας | κ. ἄ.
 Λεοντίς, -ίδος, ἡ· μία τῶν δέκα φυλῶν Ἀττικῆς.
 Λεοντίσκος, δ' Μεσσήν. Ὀλυμπιον. | υἱ. Πτολεμαίου | κ. ἄ.
 Λεοντίσιος, δ' Ἀθην. τριήραρχος.
 Λεοντομένης, -ους, δ' υἱ. Τισαμενοῦ.
 Λεοντόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
 Λέοντος κώμη, ἡ· κώμη Φρυγίας.
 Λεόντων πόλις, ἡ· πόλ. Φοινίκης.
 Λέπιδος, δ' ὄν. ἐπιτ. Ρωμαίου.
 Λεπόντιοι, οἱ· ἔθνος Ραιτίας.
 Λεπρέας, δ' = Λέπρεος.
 Λέπρειον, τὸ (κ. -ρεον) πόλ. Ἡλιδος.
 Λέπρεος, δ' υἱ. Πυργάω, ἰδρ. Λεπρείου.
 Λεπρέυς, -έως, δ' υἱ. Καύκωνος κ. Ἀστυδαμείας.
 Λεπρίνα, ἡ· πόλ. Ἡλιδος.
 Λεπτή ὄκηρα, ἡ· ἀκρωτ. Παφλαγονίας.
 Λεπτήνης, -ου, δ' τῶν ἐπιτ. Ἀθηναίων τις | ἀδελ. τυρ. Συρακ. Διονυσίου.
 Λέπτις, -εως, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς | κ. ἄ.
 Λερία, ἡ· = Λέρος.
 Λέρνα, ἡ (κ. -η) λίμ. ποτ. πόλ. Ἀργολίδ.
 Λέρος, ἡ· νῆσος Αἰγ. ματῶν Σποράδων.
 Λεοδόδεμεις, -ίδος, δ' γλύπτῃς ἐκ Μυτιλήνης.
 Λεσοβελίης, -έους, δ' συγγρ. ἐκ Μυτιλ.
 Λεσόβος, δ' υἱ. Λαπίθου.
 Λεσόβος, ἡ· νῆσος Αἰγαίου πελάγους.
 Λεσβώνας, -ακτος, δ' υἱ. Ποτάμωνος ἐκ Λέσβου, σοφιστῆς κ. ῥήτωρ.
 Λεοχεινάρους, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Λεοχτής, -εως, δ' κωμικὸς ποτ. ἐκ Μυτιλ.
 Λετρεύς, -έως, δ' υἱ. Πέλοπος.
 Λέτρινα, ἡ (κ. -ῖνοι, οἱ) πολ. Ἡλιδος.
 Λευκά, τὰ πόλ. Καλαβρίας ἐν Ἰταλ. | ὄρ. Κρήτης | θῆσις Κιρίας.
 Λευκαδία, ἡ· ἡ νῆσος Λευκάδας.
 Λευκάδιος, δ' υἱ. Ἰκαρίου, ἀδελ. Πηνελόπης | ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Λευκαί, αἱ· πόλ. Ἰωνίας.
 Λευκαί Στήλαι, αἱ· χῶμ. Φρυγίας.
 Λευκανία, ἡ· χῶμ. Ἰταλίας.
 Λευκανοί, οἱ· κάτ. τῆς Λευκανίας.
 Λευκάριστος, ἡ· πόλ. Γερμανίας.
 Λευκάς, ὁδος, ἡ· πόλ. τῆς ἑμνοῦμ. νήσου Λευκάδος | Λευκάς πέτρις = ἐραχὸς τῶν ἡπειρωτ. παραλίων.
 Λευκασία, ἡ· ποτ. Ἀρκαδίας.
 Λευκάσιον, τὸ κώμη Ἀρκαδίας.
 Λευκάσις, -ίδος, ἡ· λιμὴν Ἀφρικῆς.
 Λευκάτας, -α, δ' ἀκρ. νῆσι. Λευκαδίας.
 Λευκή, ἡ· νῆσ. Εἰξ. Πόντου | πόλ. Λακων.
 Λευκή ἀκτὴ, ἡ· κώμ. Θράκ. | ἀκρωτ. Εἰξ.
 Λευκή κώμη, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
 Λευκίμμη, ἡ· ἀκρωτ. Κερκύρας.
 Λευκίος, δ' ὄν. Ρωμαίων.
 Λευκίππη, ἡ· μία τῶν Ἑκατοντίων | θυγ. Μινῶος ἐξ Ὀρχοῦ | μ. ἡ. Πριάμου | κ. ἄ.
 Λευκιπίδες, αἱ· θυγ. Δευκίππου.
 Λευκίππος, δ' υἱ. Περσῆρος, ἀδελ. Τυνδάρεω | φιλόσ. Ἐλεάτης | κ. ἄ.
 Λευκοδέα, ἡ· θυγ. Κάλμου, ἡ· Ἰνῶ | νησίς Ἰταλίας.
 Λεῦκοι, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.

Λεύκολλα, ἡ· λιμὴν Κύπρου.
 Λεύκολλος, δ' (κ. Λούκ-) ὄν. Ρωμαίων.
 Λευκολόφος, α, δ' ὄν. μαλαθακ. νέου Ἀθ.
 Λευκολοφίδης, -ου, δ' πατὴρ τοῦ Ἀθ. στρατ. Ἀδειμάντου.
 Λευκὸν ὄρος, τὸ = Λευκὰ ὄρη | Λευκὸν πεδῖον, τὸ = Λευκὴ Ἀκτὴ.
 Λευκὸν τεῖχος, τὸ· Φερούριον τῆς Μάμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ.
 Λευκονοεύς, ἔως, δ' ὄν. κάτ. τῆς Λευκονόης, δῆμου Ἀττικῆς.
 Λευκονόη, ἡ (κ. -κόνιον, τὸ) θυγ. Μινῶα | δῆμ. Ἀττικῆς.
 Λευκοπέτρα, ἡ· ἀκρωτ. Ἰταλίας.
 Λεύκος, δ' εἰς τῶν συντρέφων Ὀδύσσο. | ποτ. Μακεδονίας.
 Λευκόουροι, οἱ· ἔθνος Καππαδοκίας.
 Λεύκοφρυς, -υος, ἡ· πόλ. Μ. Ἀσίας | παλαιότ. ὄν. τῆς Τενδόου.
 Λεῦκτρα, τὰ· χῶμ. Βοιωτίας | κῶμ. Λακων. | πόλ. Ἀρκαδ. | κ. ἄ.
 Λεῦκτρον, τὸ = Λεῦκτρον.
 Λευκυανίας, -ου, δ' ποτ. Ἡλιδ. κ. Ἀρκ.
 Λεύκων, -ωνος, δ' υἱ. Ἀθάμαντος κ. Θεμιστ. ἡγ. τμήμ. Ταυρ. ἰδρ. χωρ. Κυρήνης.
 Λευκῶνης, -ου, δ' υἱ. Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Αἰακρηίδος.
 Λευκωνία, ἡ· = Λευκόνιον.
 Λευκωνίδαί, οἱ· ἀπότ. τυρ. Δεύκωνος.
 Λευκόνιον, τὸ πόλ. νῆσο. Χίου.
 Λευκοπέυς, -έως, δ' υἱ. Πορθάωνος κ. Εὐρύπιδος, ἀδελ. Οἰνέως.
 Λευκωσία, ἡ· μία τῶν Σαιρήνων | νῆσος τῆς Τυρρην. θαλάσσης.
 Λευτυχιδής, -εως, δ' ἀντι Λευτυχιδῆς.
 Λέχαιον, τὸ λιμὴν Κορίνθου.
 Λεχεάτης, -ου, δ' ἐπιθ. Διός ἐν Ἀρκαδίᾳ.
 Λέχηρ, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Περσῆνης.
 Λεωκάτης, -ου, δ' βασιλ. Σπάρτ., ἀνεψ. Λυκούργου.
 Λεωγόρας, -ου, δ' πατ. τοῦ ῥήτορ. Ἀνδοκίδου | κ. ἄ.
 Λεωγόρας, -ου, δ' βασιλ. Σάμου.
 Λεωδόμας, -αντος, δ' ῥήτ. κ. δημαγ. Ἀθην. | ναύαρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
 Λεωδόκος, δ' υἱ. Βίαντος | εἰς Ἀργοναυ.
 Λεωκήδης, -ους, δ' υἱ. Φαίδωνος, τυράννου τοῦ Ἀργους.
 Λεωκόριον, τὸ (κ. -ειον) ἡ ῥηθὸν τῶν θυγ. τοῦ Λέω ἐν Ἀθῆναις.
 Λεωκράτης, -ους, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Λεωκρίτος, δ' βλ. Λεωκρίτος. [τίου].
 Λεωκώδης, δ' Ἰθαγάορ. τριεὶς ἐκ Μεταποντίων, -οντος, δ' υἱ. Λυκάων. ἐξ Ἀρκαδ. | βασιλ. Σπάρτης | στρατ. Ἀθην. | κ. ἄ. | κώμη Σικελίας | ποτ. Φοινίκης.
 Λεωνίκη, ἡ· πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας.
 Λεωνίδας, δ' ὄν. βασιλεὺς Σπάρτης | φίλος ἐκ Ρόδου | στρατ. Βυζαντιῶν.
 Λεωνίδης, -εως, δ' ἀτράς ἐξ Ἀλεξανδρείας | Γραμματ. τις.
 Λεωνύμοι, δ' Κροτωνιάτης τις.
 Λεωπρέπης, -ους, δ' πα. Σιμωνίδου τοῦ Κείου ποιητοῦ.
 Λέως, -ω δ' ἦρος Ἀττικῆς.
 Λεωσθένης, -ους, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Λεωτροφίδης, δ' Ἀθην. λυρ. ποιητῆς.
 Λεωτυχίδης, -ου, δ' βασιλ. Σπάρτης | υἱ. βασιλ. Σπάρτης Ἀγίδος.
 Λεωχόρης, -ους, δ' Ἀθην. γλύπτῃς.
 Λήγαι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
 Λήδα, ἡ· θυγ. Θεστίου, αὐξ. Τυνδάρεω.
 Ληδαίος, δ' ποτ. Κρήτης | ποτ. Μ. Ἀσίας.
 Ληθάνων πεδῖον, τὸ πεδ. Δαδαβίας.
 Ληθῶ, ἡ· ποτ. Ἄδου | ποτ. Δυστανίας | κρήνη Βοιωτίας.
 Λῆθος, δ' βασιλ. Πελασγῶν Δαρρίσης.

Λήδων, -ωνος, δ' ποτ. Λιθύης.
 Λήιτος, δ' υί. Ἀλέκτορος, Βοιωτός |
 εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.
 Ληκυθίων, -ωνος, δ' ὄνομα δούλου.
 Ληκυθός, ἡ φρούρ. Μακεδονίας.
 Λήλαντον πεδίον, τό πεδιάς Εὐβοίας.
 Λήλαντος, δ' ποτ. Εὐβοίας.
 Λήμνος, ἡ νῆσος Διγαίου.
 Λήναιον, τό ν.α. Διονύσου | ἴθ. ἐν Ἀθῆν.
 Λήναιος, δ(κ. - νας) ἐπίθ. Διονύσου.
 Ληξόδοιοι, οἱ ἔθνος τῆς Λουγδου. Γαλ-
 ληπόντιοι, οἱ ἔθνος Ραιτίας. [λίτας.
 Λήρων, -ωνος, ἡ νῆσος ἐναντι Γαλλ. πα-
 λήσσα, ἡ κώ. πηλο. Ἐπιδαύρου. [ραλί.
 Λητογένεια, ἡ θυγ. Αἰητοῦς, Ἄρτεμις.
 Λητοίδης, δ' υί. Αἰητοῦς, δ' Ἀπόλλων.
 Λητοῦλοιοι, -εως, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Λητώ, -ους, ἡ θυγ. Τιτάν. Κόλου κ. Φοί-
 θης, μῆ. Ἀπόλλ. κ. Ἄρτεμις. (ἐκ Διός.).
 Λητωιάς, -άδος, ἡ(κ. - λς, -ίδος) ἡ Ἄρ-
 τεμις, ὡς θυγ. Αἰητοῦς.
 Λιβάνιος, δ' ὄρ. Συρίας κ. Φοινίκης.
 Λιβηθρα, τό = Λειβηθρα.
 Λιβία, ἡ ὄν. Ρωμαίων Δεσποινῶν | οὐς.
 Ἀγύπτου | κ. ἄ.
 Λίβιος, δ' τίτος Λίβιος Ρωμ. ἱστοριογρ.
 Λιβοφόνικες, οἱ Φοινικεῶς ἀποικησάν-
 τες εἰς Λιθύην.
 Λιβύη, ἡ θυγ. Ἐπάφου κ. Μάμφιδος | χῶ.
 Ἀφρικῆς.
 Λιβυκός, ἡ ὄν. || Λιβυκὸν πέλαγος |
 Λιβυκὸν ὄρος.
 Λιβυρνικός παράλιος, δ' ἡ παρα-
 λία τῆς χῶ. τῶν Λιβυρνών.
 Λιβυρνίς, -ίδος, ἡ χῶ. τῶν Λιβυρνών
 | Λιβυρνίδες, αἱ = 40 νῆσοι καίμε-
 ναί περιετῆς χῶ. τῶν Λιβυρνών.
 Λίβυς, -ους, δ(πληθ). Λίβυες, οἱ = οἱ κ. τ.
 τῆς Λιβύης | Λίβυς, ἄδελ. Αὐσανδρ.
 Λίβυσα, ἡ ἡ κ. τ. Λιβύης | πόλ. Βιθυν.
 Λιβυστικός, ἡ ὄν. ἀντι Λιβυκός.
 Λιβυστίνοι, οἱ ἔθνος τῆς Κολχίδας.
 Λιβυστίνες, ἡ ἀντι Λιβυκῆς.
 Λιβυφοίνικες, οἱ = Λιβοφόνικες.
 Λίβων, -ωνος, δ' Ἡλείος ἀρχιτέκτων.
 Λίγγονες, οἱ (κ. -ωνες) ἔθνος τῆς
 Λουδοβουικῆς Γαλλίας.
 Λίγεια, ἡ μία τῶν Σαιρήνων.
 Λίγηρ, -ηρος, δ(κ. - λγερ) ποτ. Γαλλί-
 ας. Λίγηρ, ἡ = Λιγυστική. [ας.
 Λίγυς, -ους, δ' κάτ. τῆς Λιγυστικῆς.
 Λιγυστιάς, -άδος, ἡ ἀντι Λιγυστική.
 Λιγυστικός, ἡ ὄν. τῆς Λιγυρίας | Λι-
 γυστική χώρα = ἔπαρχ. βορ. Ἰταλ.
 Λιγυστινός, δ' = Λίγυς.
 Λιγυστίς, -ίδος, ἡ = Λιγυστική.
 Λίδη, ἡ ὄρ. Καρίας.
 Λιδάγος, δ' Πυθαγόρειός τις.
 Λιδοτομία, αἱ βραχέως τῶς πηλο-
 σίον Συρακουσῶν (κ. Λατομία).
 Λιδρος, δ' ὄρ. μεταξὺ Πόντ. κ. Ἀρμενίας.
 Λικάττιοι, οἱ ἔθνος Οὐδέλικίας.
 Λικύμνα, ἡ ἀρχέπολις Τίρυνθος.
 Λικύμνιος, δ' υί. Ἡλεκτρώωνος | ἡ τῶν
 ἐκ Σικελίας | λυρ. ποτ. ἐκ Χίου.
 Λιλαια, ἡ μία τῶν Ναϊάδων, θυγ. Κηφι-
 σοῦ | πόλ. Φωκίδος.
 Λιλαντον, τό βλ. Λήλαντον.
 Λιλυθαῖον, τό ἀκρωτ. κ. πόλ. Σικελίας.
 Λιλυθή, ἡ ἀντι Λιλυθαῖον. [θαίου.
 Λιλυθῆς ἄκρα, ἡ τὸ ἀκρωτ. τοῦ Λιλυ-
 θαιαίας, δ' = Λήδωνος ποταμός.
 Λιμενήιον, τό (κ. Λιμενίων) χωρ.
 παρά τὴν Μίλητον.
 Λιμενία, ἡ πόλ. Κύπρου.
 Λιμνάδες, αἱ νύμφ. ἑφοροῦ τῶν Λιμνῶν.

Λίμναι, αἱ τοποθεσ. Ἀθῆν. πληθ. Ἄκρο-
 πόλ. | προάστ. Σπάρτης | χωρ. μεταξὺ
 Μεσηνίας κ. Λακωνίας | κ. ἄ.
 Λιμναία, ἡ κώμη Ἀκαρνανίας.
 Λιμναίος, δ' τῶν Μακεδόνων τις.
 Λιμνος, δ' Μακεδὼν τριεὶ Χυλαίστρας.
 Λιμνώρεια, ἡ θυγ. Νηρέως κ. Δωρίδος.
 Λιμυρα, τό πόλ. Αὐκίας.
 Λιμυρός, δ' ποτ. Αὐκίας.
 Λινδία, ἡ ἐπίθ. Ἀθηναῶς.
 Λινδιοί, οἱ χωρ. Σικελίας.
 Λινδόδιον, τό πόλ. Βρετανίας.
 Λινδός, δ' εἰς τῶν υί. Κερκάρου κ.
 Κυδίππη.
 Λινδός, ἡ πόλ. Ρόδου.
 Λίνον, τό πόλις Τρωάδος.
 Λίνος, δ' ἦθ. μουσ. κ. ραψωδός | εἰς
 τῶν υί. Λυκάωνος, εἰς Ἀρκαδίας.
 Λίξια, ἡ πόλ. Λιθύης.
 Λίξος, δ' υί. Αἰγύπτου | ποτ. Λιθύης.
 Λίπαξος, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
 Λιπάρα, ἡ νῆσ. Αἰόλου κ. πόλ. ἐπ' αὐ-
 τῆς | Λιπάραι (νῆσοι), αἱ νῆσοι Αἰόλ.
 Λίπαρος, δ' υί. Αἰόλων, πένθος Αἰόλ.
 Λιπόδειξ, -ίος, δ' τῶν Σκυθῶν τις.
 Λιριμυρίς, -ίδος, ἡ πόλ. Γερμανίας.
 Λισ(σ)οί, αἱ πόλ. Μακεδονίας.
 Λισσος, δ' ποτ. Θράκης.
 Λισσός, ἡ (δ) πόλ. Δαλματίας.
 Λιταί, αἱ θαλασπ. θυγ. Διός, χυλαί.
 Λιτυέρης, -ου, δ' ἄδελ. Μίδα.
 Λιχάδες, αἱ τρεῖς νησίδες Εὐβοίας.
 Λίχας, -α, δ(κ. - λειχας) ἄνηρ. Ἡρακλ.
 | τῶν Σπαρτιατῶν τις | κ. ἄ.
 Λιχινδός, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Λόδων, -ωνος, δ' Ἀργεῖος συγγραφ.
 Λογγίνος, δ' περίφ. ρήτωρ κ. φιλόσ.
 Λόγγος, δ' Ἑλλην. μυθιστοριογράφος
 | ποτ. Σκωτίας.
 Λοίμιος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Λόκρας, ἡ ποτ. Κορινθίας.
 Λοκρίς, -ίδος, ἡ ἔπαρχία Ἑλλάδος
 | ἔπαρχ. Κάτω Ἰταλίας.
 Λοκροί, οἱ οἱ πρότερον Ἀλέγες, δια-
 ροῦμενοι εἰς Ἐπικνημιδίους, Ὁ-
 πουντιούς, Ὀζόλας καὶ Ἐπιεφυ-
 ροῦς | πόλ. Ἰταλίας.
 Λοκρός, δ' βασι. Λοκρίδος | γλύπτης.
 Λόλλιος, δ' ὄν. Ρωμαίων.
 Λόξας, -α, δ' ποτ. Σκωτίας.
 Λοξίος, -ου, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Λοξώ, -ους, ἡ θυγ. Βορέου.
 Λοπάδιον, ἡ ὄν. ἑταιρεία | πόλ. Βιθυν.
 Λοπάδουσα, ἡ (κ. - οὔσα) νῆσ. πα-
 ρα τῶν Καρχηδόνας.
 Λόρδων, -ωνος, δ' κωμ. θεός.
 Λόρυμα βλ. τὸ ὄρθ. Λώρυμα.
 Λούγδουον, τό (κ. - οὔνον) πόλ. Γαλλ.
 Λούγδουονος, ἡ πόλ. Γαλλίας.
 Λούγδουονος, δ' ὄρ. Γαλλίας.
 Λούγδοον, τό πόλ. Γαλλίας.
 Λουδίας, δ' βλ. Λυδίας.
 Λουέριος, δ(κ. - ἔρινος) Γαλάτης τις.
 Λούσιοι, οἱ ἔθνος Γερμανικόν.
 Λούκα, ἡ πόλ. Τυρρηνας.
 Λουκερία, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Λουκιανός, δ' συγγραφεὺς ἐκ Συρίας,
 τοπάρχης Αἰγύπτου | κ. ἄ.
 Λουκίλλα, ἡ ὄν. Ρωμ. γυναικῶν.
 Λουκίλλιος, δ' Ρωμ. σατυρ. ποιητής.
 Λούκιος, δ' βλ. Λεύκιος.
 Λουκοτοκία, ἡ ἡ πόλ. τῶν Παρσιῶν.
 Λούκουλλος, δ' Ρωμ. στρατηγός.
 Λουκρητία, ἡ ὄν. Ρωμαίων Δεσποινῶν.
 Λουκρήτιος, δ' ὄν. Ρωμαίων.
 Τυρρηνας.
 Λουπερκάλια, τὰ ἑορτῆ Πανός ἐν Ρώμ.

Λουπ(α)ί, αἱ πόλ. Ἰταλίας.
 Λουπίας, δ' ποτ. Γερμανίας.
 Λουσηίς, -ίδος, ἡ ἡ τῶν Λουσηῶν ἐν
 Ἀρκαδίᾳ.
 Λουσιό, ἡ ὄνομα Ἀττικῆς.
 Λουσία, ἡ ἐπίθ. Δημήτρος.
 Λουσιός, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Λουσιανός, ἡ = Λουσιανία.
 Λουσιανία, ἡ = Λουσιανία.
 Λουσοί, οἱ (κ. - σοοί) πόλ. Ἀρκαδίας.
 Λούσωνες, οἱ Κελτικῆς ἔθνος.
 Λουτάτιος, δ' ὄν. Ρωμαίων.
 Λούφης, -ίος, δ' ποτ. Βοιωτίας.
 Λοχαῖος, δ' πα. ὀλνίκου Ἀνδροσθέν.
 Λυαῖος, δ' ἐπίθ. Βάχου.
 Λύβας, -αντος, δ' δαίμων Τεμεσση.
 Λυγαῖος, δ' πα. Πολυκάστης.
 Λύγδαμις, -ιδος, δ' βασι. Σκυθῶν τῶν.
 Νάξου | κ. ἄ.
 Λυγκεύς, -έως, δ' υί. Ἀφάρως | υί.
 Αἰγύπτου | κ. ἄ.
 Λυγκητοί, οἱ Μακεδονικὸν ἔθνος.
 Λυγκητός, ἴδος, ἡ ἔπαρχ. Μακεδον.
 Λύγκος, ἡ πρ. π. Λυγκησιῶδες.
 Λύδδα, ἡ πόλ. Παλαιστίνης.
 Λύδη, ἡ ἑρωμένη ποτ. Ἀντιμάχου.
 Λυδία, ἡ ἔπαρχ. Μ. Ἀσίας.
 Λυδιάδης, δ' στρατ. Ἀχαιῶν Συμπολ.
 Λυδίας, δ' ποτ. Μακεδονίας.
 Λυδός, δ' υί. βασιλ. Λυδίας Ἄστως.
 Λυκαθηττός, δ(κ. - τός) ἄδελ. Ἀθῆν.
 Λυκαίνιον, ἡ (κ. - νίς) ὄν. γυναικῶν.
 Λύκαιον, τό δ' ὄν. Ἀρκαδίας.
 Λυκαῖος, δ(κ. Λύκ.) δ' Ἀπόλλ. ἐν Σι-
 κωῶνι | ἐπίθ. Διός | ἐπίθ. Πανός.
 Λυκάμβας, -α, δ(κ. - θης) ἠθεαῖος.
 Λυκαμβιάδες, αἱ θυγ. τοῦ Λυκάμβα.
 Λύκανδος, δ' Ἀθηναῖός τις.
 Λυκάνονες, οἱ κάτ. Λυκαονίας.
 Λυκαονία, ἡ ἔπαρχ. Μ. Ἀσίας.
 Λυκαονίδης, δ' υί. ἡ ἀπόγ. Λυκαονος.
 Λυκάρητος, δ' ἐκ Σάμου, ἄδελ. Τυράνν.
 Λυκάριος, δ' εἰς τῶν Ἐφορών Σπάρτης.
 Λυκάστης, -ου, δ' υί. Μίνως Δ'
 Λυκαστία, ἡ πόλ. Πόντου.
 Λύκαστος, ἡ (κ. δ) πόλ. Κρήτης | κ. ἄ.
 Λυκάων, -ονος, δ' υί. Πελασγοῦ, βασι.
 Ἀρκαδίας | πα. Πανδάρου | υί. Πριά-
 μου | κ. ἄ.
 Λυκέας, δ' συγγραφ. εἰς Αἰγύπτου.
 Λύκειον, τό (κ. - εἶον) γυμνάσιον ἐν
 Ἀθήναις.
 Λύκειος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Λυκηγενής, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Λυκία, ἡ ἔπαρχ. Μ. Ἀσίας.
 Λυκίδια, -α, δ' Κένταυρός τις | βουκολ.
 ποιητής | κ. ἄ.
 Λυκίδης, δ' Ἀθηναῖός τις.
 Λύκιον, τό τὸ ἐν Ἀθ. ἠέρον τοῦ Λύκου.
 Λύκιος, δ' υί. Λυκαονος | γλύπτης | κ. ἄ.
 Λύκιος, -ίδος, δ' κωμ. ποιητής.
 Λυκίσκος, δ' ἐπὶ ὄν. ἄρχ. Ἀθ. | Μεσσηνίας.
 Λυκό, ἡ πόλ. Ἀρκαδ. πληθ. Μαινάλου.
 Λυκομήδης, -ους, δ' υί. Ἀπόλλ. κ.
 Παρθενόνης | βασι. Σκύρου | κ. ἄ.
 Λυκομηδῆς, ἡ θυγ. Λυκομηδ. Δηιδάμεια.
 Λυκόμων, -ωνος, δ' ὄν. Ρωμαίων.
 Λυκόμμος, -α, δ' ποτ. Αἰτωλίας.
 Λυκόρτας, -α, δ' πα. Πολυβίου, στρατ.
 Ἀχαιῶν.
 Λύκος, δ' υί. Ποσειδ. | υί. Αἰγύπτου |
 κ. ἄ. | ὄν. πολλῶν ποταμῶν.
 Λούνα, ἡ = δ' Σελήνης λιμήν, πόλ.
 Λούσουρα, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Λυκούργεια, τὰ ἑορτῆ ἐν Σπάρτῃ
 πρὸς τιμὴν τοῦ Λυκοῦργου.
 Λυκοῦργος, δ' δ' περίφρη. νομοθέτης
 Σπάρτης | κ. ἄ.

Λυκουρία, ή χωρ. Ἀρχαδίας.
 Λυκοφώντης, δ' ἑλ. Πολυφώντης.
 Λυκοφρών, -ονος, δ' υἱ. τυρ. Κορίνθ.
 Περιάνδρ.ι.τύρ. Φερών Θεσσαλ. | κ. ἄ.
 Λύκτιος, δ' Κρής, πενθερός Μίνως.
 Λύκτος, δ' υἱ. Λυκάονος.
 Λύκτος, ή πόλ. Κρήτης.
 Λύκων, -ωνος, δ' Σπαρτ., υἱ. Ἰπποκώωντος | δ' κατήγ. τοῦ Σωκρ. | κ. ἄ.
 Λυκώνη, ή δρ. Ἀργολ. | πόλ. Θράκης.
 Λύκων πόλις, ή δ' ν. δύο πόλ. Αἰγύπτου.
 Λυκωπεύς, -έως, δ' υἱ. Ἀγρίου κ. θεῖος τοῦ Τυθέως | κ. ἄ.
 Λυκώπη, ή πόλ. Αἰτωλίας.
 Λυκώπης, δ' Λακεδαίμ. θράσας ἐν Σάμω.
 Λυκώρεια, ή ἀκρωρείαι κ. πόλ. Παρνασσ.
 Λυκωρέας, -έως, δ' υἱ. Ἀπόλλων. κ. νύμφ. Κωρυκίας.
 Λύρα, ή κώ. Βιβιν. | ἑταίρα τις.
 Λύρβα, ή πόλ. Πισιδίας.
 Λυρκεία, ή χωρ. Ἀργολίδος.
 Λύρκειον, τό δρ. Ἀργολίδος.
 Λύρκος, δ' υἱ. Φορωνέως | υἱ. Ἄδαντος.
 Λύρνα, ή δ' υἱ. Λυρνησός.
 Λυρνατία, ή χω. Μυσίας.
 Λυρνησ(σ)ός, ή δν. πόλ. Μυσίας, Παμφυλ.
 Λύρνος, δ' υἱ. Ἀγχιῶ κ. Ἀφροδ.
 Λυσαγόρας, δ' Πάριος, υἱ. Τίστου.
 Λυσάνδρα, ή θυγ. βασ. Αἰγ. Πτολεμαί.
 Λυσάνδρια, τά ἑορτή Σάμου πρὸς τιμὴν τοῦ Λυσάνδρου.
 Λυσανδρίδας, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Λύσανδρος, δ' περιφ. στρ. Σπαρτ. | κ. ἄ.
 Λυσανία, ή δν. ἑταίρας.
 Λυσανίας, δ' ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | πα. Αἰχλίου | κ. ἄ.
 Λύση, ή μία τῶν Θεσπιᾶδων.
 Λυσιάνασσα, ή μία τῶν Νηρηίδων | κ. ἄ.
 Λυσιὰς, δ' υἱ. Κεφάλου, ρήτωρ ἐν Ἀθήναις | κ. ἄ.
 Λυσιὰς, -άδος, ή πόλ. Φρυγίας | πολ. Συρίας.
 Λυσιβίος, δ' Πυθαγόρ. τις ἐκ Τάραντος.
 Λυσιδική, ή θυγ. Πέλοπος, οὐς. Μήτορος | μία τῶν Θεσπιᾶδων | κ. ἄ.
 Λυσιδιδής, -ος, δ' υἱ. Λυσιθέου, Ἀθην.
 Λυσιθεός, δ' ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθην.
 Λυσιθίος, δ' νόθος υἱ. Πριάμου.
 Λυσικλής, -έους, δ' δημαγ. Ἀθην. | κ. ἄ.
 Λυσικράτης, -ους, δ' ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | στρατ. Ἀθην. | κ. ἄ.
 Λυσιμάχεια, ή (κ. -ία) πόλ. καὶ λιμ. Αἰτωλ. | πόλ. Θράκης.
 Λυσιμάχη, ή θυγ. Ἄδαντος, μή. Ἀδράστου | θυγ. Πριάμου.
 Λυσιμάχος, δ' πα. κ. υἱ. Ἀριστέλ. | στρατ. Μεγ. Ἀλεξ. | γραμματ. ἐξ Ἀλεξ. | κ. ἄ.
 Λυσιμέλεια, ή γλυμνη Σικελίας.
 Λυσιμένης, -ους, δ' Σικυωνίης τις.
 Λυσιόνιος, δ' υἱ. Ἠλεκτρύωνος κ. Ἄναξοῦς.
 Λυσιόπη, ή Θεσπιᾶς, μή. Ἐρασιόπ. | κ. ἄ.
 Λύσιππος, δ' περιφ. γλύπτ. Σικυών. | κ. ἄ.
 Λύσις, -ιδ(ος), δ (κ. Λύσις) Ἀθην. (τίτλος διαλόγου Πλάτωνος) | Πυθαγ. φιλόσ. ἐκ Τάραντος | κ. ἄ.
 Λυσιστράτη, ή τίτλ. κωμῶδ. Ἀριστοφ.
 Λυσιστρατός, δ' Ἀθην. χρησμολόγος | ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | γλύπτης | κ. ἄ.
 Λυσιτανία, ή (κ. -τάνεια) ἐπαρχ. Ἰσπανίας.
 Λύσος, δ' γλύπτης ἐκ Μακεδονίας.
 Λύσων -ωνος, δ' γλύπτης | κ. ἄ.
 Λυταία, δ' θυγ. Ἰακίνθου.
 Λυτάσιος, δ' δν. Ρωμαίων.
 Λυτήριος, δ' ἐπιθ. Πανός.

Λυτιέρας, δ' υἱ. βασ. Φρυγ. Μίδα.
 Λύττος, ή = Λύκτος.
 Λυχνιδός, ή λι. κ. πόλ. Μακεδ. Ἰλλυρ.
 Λώρυμα, τά πόλ. Καρίας.
 Λωτοφάγοι, οἱ ἔθνος Ἀφρικῆς.

M

Μα, Μῶς, ή θράσπεινα Ρέας | ἐπιθ. Ρέας.
 Μαάρβας, -α, δ' Καρχηδονίης τις.
 Μασοράρης, δ' ποτ. Βαβυλωνίας.
 Μάγαρα, τά (κ. -σός) κ. κ. λι. Κιλικ.
 Μάγας, -α, δ' ἀδελ. Πτολ. Φιλαδέλφου, ή γμ. Κυρήνης.
 Μάγδολος, ή (κ. -ωλος) πόλ. Αἰγύπτ.
 Μαγία, ή πόλ. Ραιτίας ἐν Ἐλβετιᾶ.
 Μάγνα, ή νῆος Αἰθύης.
 Μάγνης, -ητος, δ' υἱ. Αἰόλου κ. Ἐναρέτης | υἱ. Ἀργου κ. Περιμήλης | κωμ. ποιητής | κ. ἄ.
 Μαγνησία, ή ἐπαρχία κ. πόλ. Θεσσαλ. | πόλ. Λυδίας | κ. ἄ.
 Μαγνόπολις, -εως, ή ἡ πρότερον Εὐπαταρία, πόλ. Πόντου.
 Μάγοι, οἱ ἱερατ. γένος παρὰ Μήδοις.
 Μάγων, -ωνος, δ' ἑν. δύο Καρχηδ. στρατ.
 Μαδάτας, -α, δ' Πέρσης τις.
 Μαδία, ή πόλ. Κολχίδος.
 Μαδύης, δ (κ. Μάδυσ-υος) βασ. Σκυθ.
 Μάδυτος, ή πόλ. Θρακ. Χερσονήσου.
 Μαζαία, ή θυγ. βασ. Βοσπόρου Ασκάνορος.
 Μαζαίος, δ' Πέρσης τις.
 Μάζακα, τά πόλ. Καππαδοκίας.
 Μαζάκης, δ' Πέρσης αατρ. Αἰγύπτου.
 Μαζάρης, δ' Πέρσης τις.
 Μάζαρος, δ' Μυκωνίης τις.
 Μάζυες, οἱ λα. Ἀφρικαν. Μαυριτανίας.
 Μάδως, -ω, δ' Αἰθίς τις.
 Μάδα, ή θυγ. Ἀτλαντος κ. Πλεισθόνης, μή. Ἐρμού | κ. ἄ.
 Μαιάδης, δ' υἱ. Μαίας, δ' Ἐρμῆς.
 Μαιάνδριος, δ' τύραννος Σάμου.
 Μαιάνδρος, δ' ποτ. Μ. Ἀσίας | κ. ἄ.
 Μαιάνδρου πεδῖον, τό πεδιάς μεταξύ Καρίας κ. Λυδίας.
 Μαιανδρούπολις, -εως, ή πόλ. Ἰωνίας.
 Μαιάς, -άδος, ή = Μαία.
 Μαιδοβιδυνοί, οἱ Μαίδοι ή Βρύγες μεταοικήσαντες εἰς Ἀσίαν ἐξ Εὐρώπης.
 Μαίδοι, οἱ ἔθνος Θράκης.
 Μαιήτης, δ' ἰων. ἀντι Μαιώτης.
 Μαιήτις, -ιδος, ή ἰων. ἀντι Μαιώτις.
 Μαικήνας, -α, δ' ἐπίο. Ρωμαίος.
 Μαιμακτήρια, τά ἑορτή ἐν Ἀθην. πρὸς τιμὴν Μαιμάκτου Αἰδός.
 Μαιμακτηριών, -ώνος, δ' Ἄττ. μῆν.
 Μαιμαλίδης, δ' υἱ. Μαιμάλ. Πείσανδρος.
 Μαινόδες, αἱ ἱερατεῖ τοῦ Διονύσου.
 Μαινακα, ή πόλ. Βαϊτικῆς Ἰσπανίας.
 Μαιναλον, τό δρ. Ἀρχαδίας.
 Μαιναλος, δ' υἱ. Λυκάονος.
 Μαιναλος, ή πόλ. Ἀρχαδίας.
 Μαινοβα, ή πόλ. Βαϊτικῆς Ἰσπανίας.
 Μαιονία, ή ἡ Λυδία.
 Μαιονίδης, δ' υἱ. Μαίανος, ή γεννηθεὶς ἐν Μαιονία, δ' Ὀμηρος.
 Μαιόνιος, δ' ἑ τῆς Μαιονίας, Αὐδικός.
 Μαίπρα, ή μία Νηρηίδων | θυγ. Προίτου | θυγ. Ἀτλαντος | κ. ἄ.
 Μαισιά, -ας, ή μή. αὐτοκρ. Βηλογαθάλ.
 Μαισάδης, δ' πα. Σουμ. βασ. Θράκης.
 Μαισων, -ωνος, δ' κωμ. δημοκρ. ἐκ Σικελ.
 Μαιών, -ονος, δ' υἱ. Αἰμονος ἐκ Θηβ. | κ. ἄ.
 Μαιώτις, ή γλυμνη (νῦν Ἀζοφ. θάλασσα).
 Μάκαι, οἱ (κ. Μακαιοί) ἔθνος Αἰθιων. | ἔθν. μεταξύ Καρμανίας κ. Ἀραβίας.

Μάκαρ, -αρος, δ' υἱ. Ἠλίου κ. Ρόδου | υἱ. Αἰόλου, βασ. Λέσβου.
 Μακαρέαι, αἱ πόλ. Ἀρχαδίας.
 Μακαρέως, -έως, δ' υἱ. Λυκάονος | υἱ. Αἰόλ. | υἱ. Ἰάσονος κ. Μητίεως | κ. ἄ.
 Μακαρία, ή θυγ. Ἡρακλ. κ. Διαναίρας | πηγή ἐν Μαραθῶνι λιχῶ. Μεσοητίας | πόλ. Ἀρχαδίας.
 Μακάριος, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Μακάρων νῆσοι, αἱ μυθ. νῆσοι τῶν περὰ τοῦ Ἄκεαν. | βασ. Αἰθύης.
 Μακεδνοί, οἱ (κ. δ' ν. δ' ἔθν.) λα. Πίνδ.
 Μακεδόνες, δ' εἰς τῶν παίδων Λυκάονος.
 Μακεδόνες, οἱ οἱ κάτ. Μακεδονίας.
 Μακεδονία, ή ἐπαρχ. Εὐρώπης.
 Μακεδών, -όνος, δ' υἱ. Ὑστίριος | κ. ἄ.
 Μάκελλα, ή πόλ. κ. φρούρ. Σικελίας.
 Μάκεστος, δ' ποτ. Μυσίας.
 Μακίτης, δ' ἀντι Μακεδών.
 Μακινή, ή χω. Ἀραβίας.
 Μακιοτεύς, δ' ἀντι Μηκιοτεύς.
 Μακιστία, ή ἡ περὶ τὸν Μάκιστον χῶ.
 Μακιστιος, δ' βλ. Μασιστιος.
 Μακιστός, δ' υἱ. Ἀθάμαν. | πόλ. Ἡλιδ.
 Μακκώ, -οῦς, ή δ' ν. γυν. παρ' Ἀριστοφ.
 Μάκνα, ή πόλ. Πετραίας Ἀραβίας.
 Μάκοδαμα, τά πόλ. Ἀφρικῆς.
 Μάκρα, ή νῆσ. παρὰ τὴν Λυκίαν.
 Μακρά πέτραι, αἱ βράχος κάτωθι Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν.
 Μακρά τείχη, τά τὰ ἐνοῦντα Ἀθήνας κ. Πετραία.
 Μάκρας, -α, δ (κ. Μάκρα πεδίον, τό) πεδιάς Κολχῆς Συρίας.
 Μάκρης, δ' χωρ. μετ. Ἐτροπ. κ. Αἰγυορ.
 Μακρία, ή ἀκρωτ. Ἰωνίας.
 Μακριεῖς, οἱ ἔθνος Εὐξείνου Πόντου.
 Μακρινός, δ' αὐτοκρ. Ρωμαίων.
 Μάκρινος, -ιδος, ή θυγ. Ἀριστέλου | ή νῆσος Εὐβοία. [θηοπίας]
 Μακρόβιοι, οἱ ἔθν. δημοκρ. ἰων. ἐν Αἰ-Μακρόβιος, δ' συγγραφεὺς 4ου αἱ. μ. Χ.
 ΜακρόΚάμποι, οἱ πεδιάς βορ. Ἰταλίας.
 Μακροπύγωνες, οἱ ἔθν. πηλοσ. Πόντου.
 Μάκρωνες, οἱ λα. Πόντου, οἱ βασι Σάν-Μακτιώνων, τό πόλ. Σικελίας. [νῆσ.]
 Μακυνία, ή (κ. -ύνεια, κ. -υνος) πόλ. Αἰτωλίας.
 Μαλαιώτης, δ' ἀρχ. Τυρρην. Πελασγῶν.
 Μάλακ, ή πόλ. Βαϊτικῆς Ἰσπανίας.
 Μάλακος, δ' συγγραφεὺς τις.
 Μάλαγς, -ιδος, δ' τῶν Βοιωτῶν ἄρχ. τις.
 Μάλας ἄκρα, ή (κ. Μάλεια, κ. Μάλεσι, αἱ) ἀκρωτ. τῆς Πελοπον. | ἀκρωτ. Λέσβου | κώ. Ἀρχαδίας.
 Μαλεάτης, δ' ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Μαλήνη, ή κώ. Μ. Ἀσίας.
 Μάλην, -ου, δ' Αἰτωλός τις.
 Μαλθάκη, ή δν. ἑταίρας.
 Μαλία, ή πόλ. Φθιώτ. | πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας | ἀπρ. Λέσβου.
 Μαλιακός κόλπος, δ' δ' παρὰ τὰς θερμοπύλας.
 Μαλιεύς, -έως, δ' δ' κάτ. τῆς Μαλίδος χῶ. | = Μαλιακός.
 Μάλιος, δ' δ' παρὰ Ρωμ. Manlius.
 Μαλλόεις, -εντος, δ' = Μαλόεις.
 Μαλλοί, οἱ ἔθνος Ἰνδικῆς.
 Μαλλός, ή πόλ. Κιλικίας.
 Μαλόεις, -εντος, δ' πόλ. κ. λιμ. Λέσβου.
 Μαλοί, οἱ = Μαλλοί.
 Μαλοίτας, -α, δ' ποτ. Ἀρχαδίας.
 Μαλοός, -οῦντος, δ' χωρ. Τρυφάδος | ποτ. Ἀρχαδίας.
 Μαλχων, -ωνος, δ' Σύρος τις.
 Μάλακ, δ' σοφιστῆς τις.
 Μάμαος, δ' ποτ. Ἡλιδος.

Μάρμερκος, δ' τύρ. Κατάνης.
Μαμέρτιον, τό πόλ. Ἰταλίας.
Μαμμαία, ἡ μῆ. αὐτοκρ. Σεβήρου.
Μαμμάκιδος, δ' πλαστόν βν. εὐήθους.
Μαμούριος, δ' βν. Ρωμαίου.
Μαναβία, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
Μανδάνη, ἡ θυγ. βασ. Μηθίας Ἀστυά-
γους, μῆ. Κύρου τοῦ Μεγάλου.
Μάνδανις, -ιος, δ' τῶν Βραχμάνων τις.
Μανδ. ὄβιοι, οἱ ἔθνος Γαλλίας.
Μανδράβουλος, δ' τῶν Σαρίων τις.
Μανδροκλής, δ' Σάμιος ἀρχιτέκτων.
Μανέδων, -ωνος, δ' (κ. Μανεδῶς, -ῶ)
Αἴγυπ. ἱερεὺς κ. συγγραφεύς.
Μανέρως, δ' υἱ. τοῦ πρώτου βασ. τῆς
Αἴγυπτος | θρηνητ. ἄσμα.
Μάνης, -ου, δ' ἐν Φρυγ. ἡ Παφλαγ.
βν. δούλων | ποτ. Λοκρίδος | κ. ἄ.
Μανθυρέα, ἡ κώ. Ἀρχαδίας.
Μανία, ἡ ἐν Φρυγ. βν. δούλ. γυναικ. ἰούζ.
Ζήνιος, σατρ. Δαρδανίας | κ. ἄ.
Μανόβωρος, δ' βν. δούλ. παρ' Ἀριστοφ.
Μαντιανή λίμνη, ἡ λίμνη Ἀρμενίας.
Μαντίθεος, δ' Ἄθην. στρατηγός.
Μαντίνεια, ἡ (κ. -νέη) πόλ. Ἀρχαδίας.
Μαντινεύς, -έως, δ' υἱ. Λυκάων. | κ. ἄ.
Μάντις, δ' υἱ. Μελάμπου.
Μάντουα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
Μαντώ, -οῦς, ἡ θυγ. Τειρεσίου, πε-
ρίφ. μάντισα | κ. ἄ.
Μαξήρα, ἡ ποτ. Ἰσπανίας.
Μαξήριον, οἱ λα. Ἰσπανίας.
Μαξιμίος, δ' Ρωμα. αυτοκράτωρ.
Μάξιμος, δ' Νεοπλατ. φιλόσοφ., ἐκ Τύ-
ρου | ἀστρολόγος | κ. ἄ.
Μάξιος, οἱ ἔθνος Λιβύης.
Μάπην, δ' υἱ. Σιρώμου, Τύριος.
Μάραγδος, δ' Ἄραφ. τις.
Μάραθα, τὰ χωρ. Ἀρχαδίας.
Μαραθσίον, τό πόλ. Καρίας.
Μάραδος, δ' κώ. Φωκ. ἡ Μόρ. πόλ. Συρ.
Μαραθούσα, ἡ νῆσ. Αἰγαίου.
Μαραθών, -ώνος, δ' υἱ. Ἐποπέως, ἐκ
Σικυωνος | ἡ περίφ. κώμη Ἀττικῆς.
Μαρακανδα, τὰ πόλ. Σογδιαν. ἐν Ἀσίᾳ.
Μαρακόδρα, ἡ πόλ. Βακτριανῆς.
Μαροκοί, οἱ ἔθνος Αἰθιοπίας.
Μαράφιοι, οἱ ἔθνος Περαϊκόν.
Μαράφιος, δ' (κ. Μάραφης, -ιος) βασ.
Περσῶν.
Μάργαλα, τὰ (κ. Μαργάλοι, αἱ), καὶ
Μάργανα, τὰ πόλ. Ἠλίας.
Μαργιανή, ἡ ἐπαρχ. Ἀσίας.
Μαργιδουνον, τό πόλ. νῆσ. Βρετταν.
Μαργίτης, δ' τίτλος κωμ. ποιητῆ. Ὀμήρ.
Μάργος, δ' ποτ. Μαργιανῆς | ποτ. Ἰλ-
λυρίας ἡ Μοισίας.
Μάρδοι, οἱ (κ. Ἀμαρδοί) ἔθν. Ἀσίας.
Μαρδόνιος, δ' υἱ. Γωδρούου, γαμβρ. Δαρ.
Μαρδόνητος, -ου, δ' ἀρχηγ. τῶν ἐκ τῆς
Ἐρυθρ. θαλ. στρατιῶν Ξέρξου.
Μάρδος, δ' (κ. Ἀμαρδος) ποτ. Μηθίας.
Μαρδυνοί, οἱ ἔθν. Σογδιανῆς ἐν Ἀσίᾳ.
Μάρδων, -ωνος, δ' στρατ. τῶν Λυδῶν.
Μάρεϊα, ἡ (κ. Μάρεϊα) πόλ. Αἰγύπτου.
Μάρεϊα κ. Μαρεῶτις λίμνη, ἡ μὲγ.
λίμνη παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
Μάρης, οἱ Ἄσασ. ἔθνος.
Μάρης, -ου, δ' ἀρχ. Ἰταλός, γενάρχ.
Ἀδύζων.
Μαρία λίμνη, ἡ = Μάρεϊα.
Μαρίαβα, ἡ πόλ. Σαβηλίων.
Μαριάμμη, ἡ (κ. -μμία) πόλ. Κοιλ. Συρ.
Μαριανδουνοί, οἱ ἔθνος Βιθυνίας.
Μαριανδονός, δ' υἱ. Φινέως ἡ Φριέσου.
Μαριθῆ, ἡ φρούρ. Μεσοποταμίας.
Μαρικῆς, ἡ, δ' τίτλ. κωμ. ἐδ. πόλιδος.

Μαριλάδης, δ' κωμ. πλαστόν βν. ἀν-
θρακίως ἐξ Ἀχαρνῶν.
Μαρτίος, δ' Ἰσχυρῶς. ἐκ Τύρ. | ιατρ. | κ. ἄ.
Μάριον, τό πόλ. Κύπρου (ἡ Ἀρσινόη).
Μάρις, -ιος, δ' υἱ. βασ. Αὐκίας Ἀμι-
σώδρου | ποτ. Σκυθίας.
Μάριος, δ' ποτ. Δακίας.
Μαρίων, -ωνος, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Ἀλεξ.
Μαριωνίς, -ίδος, ἡ βν. δούλ. πόλ. Γερμαν.
Μάρκελλος, δ' Ρωμα. στρατ. | κ. ἄ.
Μαρκελλίνος, δ' βιογράφ. Θεοκ. | κ. ἄ.
Μαρκιανός, δ' Γεωγρ. ἐκ Ποντογρ. | κ. ἄ.
Μάρκινα, ἡ πόλ. Σαμνιτικῆς Καμπανίας.
Μαρκόμαν(ος), ἡ πόλ. οἱ ἔθνος Γερμανίας.
Μάρκος, δ' βν. ἀνδρῶν παρὰ Ρωμαίους.
Μάρμαξ, -ακος, δ' εἰς τῶν μνηστ. Ἰπποδ.
Μαρμαρίδοι, οἱ κατ. τῆς Μαρμαρικής.
Μαρμαρική, ἡ ἐπαρχία Αἰθιοπίας.
Μαρμάριον, τό πόλ. Εὐβοίας.
Μαρμωλίτις, -ίδος, ἡ γῶ. Παφλαγον.
Μαρδόβουδον, τό πόλ. Γερμανίας.
Μαροβοθδος, δ' βασ. τῶν Μαρκομάνων.
Μαροῦτιον, τό πόλ. Σαμνιτικῆς Ἰταλίας.
Μαρουκίνοι, οἱ Ἰταλικὸν ἔθνος.
Μάρπησσα, ἡ θυγ. βασ. Αἰτωλ. Εὐ-
ήνου | = Μάρπησος.
Μάρπησος, ἡ πόλ. Τρωάδος.
Μάρπησος, δ' βν. Πάρου.
Μάρση, ἡ μία τῶν Θεσπιῶδων.
Μάρσοι, οἱ ἔθνος Ἰταλ. ἔθνος Γερμαν.
Μαρούσας, -ου, δ' υἱ. Ὀλύμπου, ἐκ τοῦ
γένους τῶν Σατύρων | ποτ. Φρυγίας |
ποτ. Συρίας.
Μαρτυρούπολις, εως, ἡ πόλ. Ἀρμεν.
Μαρφαδάτης, δ' Καππαδόκης τις.
Μαρψίας, -ου, δ' Ἄθην. δημαγωγός.
Μάρων, -ωνος, δ' υἱ. Εὐάνθου, Θραξ |
εἰς τῶν 300 τοῦ Λεωνίδα ἐν Θερμο-
πύλαις | κ. ἄ.
Μαρώνας, ἡ πόλ. Κικόνων ἐν Θρωάκῃ.
Μασαϊούλιοι, οἱ ἔθνος Νουμιδίας.
Μάσηρ, -ητος, δ' πόλ. Ἀργολίδος.
Μασινίσας, -α, δ' βασ. τῶν Μασαίου-
λίων ἐν Λιβύῃ.
Μάσιονδρος, τὸ σὺνέχεια τοῦ Ταύρου.
Μασίονης, -ου, δ' υἱ. Δαρείου, στρατ.
Περσῶν.
Μασίστιος, δ' στρατ. Ἰππικῶν Περσῶν.
Μασίονης, -ου, δ' Πέρσης σατραπείης.
Μασκάμης, δ' Πέρσης σατρ. ἐν Δουρσκφ.
Μασκάς, -ᾶ, δ' ποτ. Μεσοποταμίας.
Μάσπιοι, οἱ Περσικὸν ἔθνος.
Μασσαβατική, ἡ γῶ. Μηθίας.
Μάσσογα, τὰ πόλ. Ἰνδικῆς.
Μασσαγέται, οἱ Σκυθικὸν ἔθνος.
Μασσόγης, -ου, δ' στρατ. Αἰθίων.
Μασσαλία, ἡ πόλ. κ. λιμ. Ναρβων. Γαλλ.
Μασσανάσηος, δ' = Μασινίσας.
Μάσσοικος, δ' βν. Καμπανίας.
Μασσίκυτος, δ' βν. Αὐκίας.
Μασσουεῖς, οἱ (κ. Μάσσουλοι) ἔθνος
Νουμιδίας.
Μάστουρα, ἡ πόλ. Καρίας ἡ Λυδίας.
Μάστειρα, ἡ οὖζ. βασ. Κιμμερ. Βοσπό-
ρου Λευκάνορος | χωρ. Θρακίας | κ. ἄ.
Μαστία, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
Μαστουσία, ἡ ἀκρωτ. Θρακ. Χερσον.
Μάστωρ, -ορος, δ' πα. Λυκάφρονος,
Κυθῆριος ἐξ Ἰθάκ. πα. Ἀλιθέρσου.
Μασυεῖς, οἱ (κ. Μάσσουλοι) = Μασσου-
λεῖς.
Μασυντίας, -ου, δ' δούλοισι παρ' Ἀ-
ριστοφάνει.
Μασχάνη, ἡ πόλ. Ἀραβίας.
Μάταλλος, δ' Πέρσης στρατηγός.
Μάταυρος, δ' = Μέταυρος.
Μάτερνος, δ' βν. Ρωμαίων.

Μαγιανή, ἡ ἐπαρχ. Μηθίας.
Ματιανοί, οἱ ἔθνος Μηθίας | λαός Καπ-
παδοκίας.
Ματράς, -ου, δ' λαοκλάνος τις ἐξ Ἀ-
λεξανδρείας.
Ματρίνος, δ' ποτ. Πικεντίνων κ. λιμ.
ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.
Μάτρης, -ίδος, ἡ (κ. Μάτρις) Ἄθην.
συγγραφ. | βιογράφος Θηβ. | κ. ἄ.
Μάτρων, -ωνος, δ' παρφοδός ἐκ Πιτάνης.
Μαυάκης, δ' ἀρχηγός Σκυθῶν.
Μαυρητανία, ἡ (κ. Μαυριτ-) = Μαυ-
ρουσία.
Μαύρος, δ' = Μαυρούσιος.
Μαυρουσία, ἡ (κ. -οίς) ἐπαρχ. Ἀφρικ.
Μαυρούσιος, δ' κατ. τῆς Μαυρουσίας.
Μαυσάκας, -α, δ' Μαυρούσιος τις.
Μαυσώλειον, τό δ' τάφος τοῦ Μουσώ-
λου ἐν Ἀλικαρνασσφ.
Μαύσωλος, δ' βν. δύο βασ. Καρίας.
Μαχαιρεύς, -έως, δ' κατ. Δελφῶν.
Μαχαιρούς, -οῦντος, δ' πόλ. Παλαιστ.
Μαχάνιδας, -ᾶ, δ' τύρ. Δακεδαίμονος.
Μαχάρης, -ους, δ' υἱ. Μιθριδάτου.
Μαχάτας, -α, δ' Ἀχαιοί τις | πα. Ἀρ-
πάλου | κ. ἄ.
Μαχών, -ωνος, δ' υἱ. Ἀσκληπιοῦ, ἡγ.
τιμῆ. Θεσσαλ. περίφ. Ιατρ. | κ. ἄ.
Μάχιμος, δ' εἰς τῶν κωδῶν Ἀκταίωνος.
Μαχλαίοι, οἱ ἔθνος Ἰνδικῆς.
Μάχλυες, οἱ ἔθν. Αἰθιοπίας ἔθν. Σκυθικόν.
Μαχλυῖνη, ἡ γῶ. Μαχλύων. [αδ.
Μαχούριβοι, οἱ λα. Ἀφρικ. Γαιτουλί-
Μάχων, -ωνος, δ' κωμ. ποι. ἐκ Κορ. ἡ Σι-
Μεγαβάδης, -ου, δ' Πέρσης στρατ. [κω.
Μεγαβάτης, -ου, δ' ἀρχηγ. Περσ. στό-
λου, συγγ. Δαρείου | κ. ἄ.
Μεγάβυζος, δ' βν. Αἰτωλ. Περσῶν | ἀρχιερ.
τῆς ἐν Ἐφέσφ Ἀρτέμιδος.
Μεγαδότης, -ου, δ' Πέρσης, πα. Μισακά-
Μεγαίνοτες, δ' Ἀθηναῖοι τινες. [μου.
Μεγαιρα, ἡ μία τῶν 3 Ἐρινύων.
Μεγακλειδης, -ου, δ' συγγραφεύς τις.
Μεγακλῆς, -έους, δ' βν. ἀποτ. Ρωμαίων.
Μεγακλῆς, -οντος, δ' Ἄδθηρῆς τινος.
Μεγαλάγυρος, δ' τυραννόφρ. Λέσβιος.
Μεγάλα πεδία, τὰ πεδία Ἀφρικῆς.
Μεγάλαρτος, ἡ ἐπιθ. Διμήτρος.
Μεγάλαρτος, δ' ἥρωσ Βωτιτίας.
Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ ἡ Κάτω Ἰταλία.
Μεγάλη πόλις, ἡ βλ. Μεγαλόπολις.
Μέγαλλος, δ' Σικελός τις ἡ Ἀθηναῖος.
Μεγαλόβυζοι, οἱ (κ. Μεγάβυζοί) εὐ-
νοῦχοι ἱερ. τῆς ἐν Ἐφέσφ Ἀρτέμιδος.
Μεγαλόμαχος, δ' = Μεγάλαρτος.
Μεγαλόπολις, -εως, ἡ πόλ. Ἀρχαδίας.
Μεγαλοστράτη, ἡ ποιήτρια, ἐρωμένη
Ἀλκμήωνος.
Μεγαλοφάνης, δ' διδάσκ. Φιλοσοφίαν.
Μεγαμήδη, ἡ θυγ. Ἀραλίου, οὖς, Θεοτί-
Μεγαμηθίδης, -ου, δ' υἱ. Μεγαμήδου.
[ου.
Μεγάνειρος, ἡ θυγ. Κρότωνος, οὖς, Ἀρ-
κάδος | οὖς. Νηλέως.
Μεγανίτας, -α, δ' ποτ. Ἀχατίας.
Μεγάπανος, δ' στρατ. Ἰσπανῶν.
Μεγαπένδης, -ους, δ' υἱ. Προίτου | υἱ.
Μεναλάου | κ. ἄ.
Μεγάρα, ἡ θυγ. βασ. Θηβῶν Κρέοντος.
Μέγαρος, τὰ πόλ. Μεγαρτῶ. | πόλ. Σικελ.
Μεγαρός, -έως, δ' υἱ. Ἰπποκλήωνος κ.
Οἰνόπης | υἱ. Κρέοντος | κ. ἄ.
Μεγαρίς, -ίδος, ἡ ἡ περίφ. Μεγαράων κ.
Μέγαρος, δ' υἱ. Διός κ. Νύμφης.
Μέγας, -α, δ' υἱ. Αἰγινήτης, πα. Ἀσμεῖος | κ. ἄ.
Μεγασθένης, δ' ἱστοριογρ. τις | κ. ἄ.

Μεγαφέρνης, -ους, δ' Πέρσης τις. Μεγεσσάρης, α, δ' πα. τῆς Φαρνάκης, πάππ. τοῦ Κινύρα.
 Μέγης, -ητος, δ' υἱ. Ἀγέλου (ἡ Φυλέως), εἰς τὸν μνηστῆρων Ἑλένης.
 Μεγίλιος, δ' τῶν Σπαρτιατῶν τις.
 Μέγιλλα, ἡ δ'ν. ἑταίρας.
 Μέγιλλος, δ' Ἀακθαίμ. | Κορίνθ. | κ. ἄ.
 Μεγιστεύς, δ' γενεάς, φιλ. Ἀνακρόντ.
 Μεγιστή, ἡ δ'ν. πλῆθ. Ρόδου.
 Μεγιστίας, δ' περὶ φ. μάντις, Ἀακθαίμ.
 Μεγιστόνη, δ' θεός βασι. Κλισομένων.
 Μεγιστώ, -οῦς, ἡ δ'ν. Πελάγοντος.
 Μεδεών, -ώνος, δ' υἱ. Πυλάδου. ἡ ἑλκτρας | δ'ν. πόλ. Βοιωτ. Φωκ., Ἀχαρν.
 Μεδιόλανα, τὰ (κ. -λανον, τό) πόλ. Γαλλίας | πέλ. Ἰταλίας.
 Μεδιοματρικοί, οἱ λα. Βελγ. Γαλλίας.
 Μεδίων, -ώνος, δ' = Μεδεών.
 Μεδσοκοί, οἱ ἔθνος βορ. Ἰταλίας.
 Μεδσοκοί, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Μέδοισα, ἡ δ'ν. ἀντι Μεδούσα.
 Μεδοντιάς, -άδος, ἡ (κ. -ίς, -ίδος) ἑταίρας Ἐδούου, ἐρωμένη Ἀλκιβιάδου.
 Μεδούλι(λοι), οἱ ἔθνος Γαλλίας.
 Μέδουσα, ἡ μία τῶν Γοργῶν | θυγ. Πριάμου | κ. ἄ.
 Μέδων, -οντος, δ' υἱ. Ὀϊλέως, ἀδελφ. Αἰάντος | κ. Κόζρου | κ. ἄ.
 Μέδωνα, ἡ (κ. -ώνη) φρούρ. ἐπὶ ὄμων. ἀκρωτ. μετ. Ἐπιδαύρ. κ. Τροίης ἡνος.
 Μέδραπος, δ' Ἀθην. Ἱστορικός.
 Μεδάρμη, ἡ θυγ. Πυγμαλ., οὗς Κινύρα.
 Μεδουριάδης, αἱ (κ. -ίδης) νησίδας πλῆθ. Μεγάρων.
 Μεδύδριον, τό πόλ. Ἀρκαδίας.
 Μέδυμα, ἡ βλ. Μηθύμα.
 Μεδώνη, ἡ δ'ν. πόλ. Ἀργολ., Μεσσην., Μαγνησ., Μακεδ., κ. ἄ.
 Μειδίας, -ου, δ' Ἀθην. ὀρυζοτρόφος | τῶν ἐπιστ. Ἀθηναίων τις | κ. ἄ.
 Μειδύλιος, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Μειδύλος, δ' πα. Βακχυλίδου.
 Μεικιάδης, -ου, δ' ναύαρχ. Κερκυραίων.
 Μειλανίων, -ωνος, δ' υἱ. Ἀμφιδάμαντος, πα. Παρθενοπαίου | κ. ἄ.
 Μελάγγρα, τὰ (κ. -άγγρα) χωρ. Ἄρκ. Μελανίος, -ος, δ' Ἀακθαίμ. ναύαρχος.
 Μελάγγλασιοί, οἱ Σκυθ. ἔθνος Ἀσίας.
 Μέλαγχρος, δ' τύραν. Μυτιλήνης.
 Μέλαινα, ἡ θυγ. Κηφισοῦ, μῆ. Δελφοῦ.
 Μέλαινα ἄκρα, ἡ ἀκρωτ. Βιθυν., Λυδίας | κ. ἄ.
 Μελαινοί, αἱ δῆμ. Ἀττικῆς.
 Μελαινεαί, αἱ κώ. Ἀρκαδίας.
 Μελαινεύς, -έως, δ' υἱ. Λυκάονος.
 Μελαινίς, -ίδος, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Μελατοί, οἱ ἔθνος Ἰταλίας.
 Μελάμβριον, τό χωρ. Θεσσαλίας.
 Μελαμνίδας, -α, δ' Μακεδῶν τις.
 Μελάμπεια, ἡ πόλ. Λυδίας.
 Μελάμποδες, οἱ οἱ Αἰγύπτιοι.
 Μελαμποδίδης, δ' υἱ. Μελάμποδος, δ' Θεοκλύμενος.
 Μελάμπος, -ου, δ' (κ. Μελάμπος, -οδος) ἱατρ. κ. μάντ. ἀδελ. Βιαντ. | κ. ἄ.
 Μελάμπυκος, δ' ἐπιθ. Ἡρακλ. | Μελάμλιδος = βράχος τοῦ δρ. Ἄνοπαλας.
 Μελάμφυλλος, ἡ ἀρχαιότ. δ'ν. Σάμου.
 Μελανίγιος, -ίδος, δ' ἐπιθ. Βακχίου.
 Μελανδῆπται, οἱ (κ. -δῆπται) ἄρμα. ἔθν.
 Μελανεύς, -έως, δ' υἱ. Ἀπόλλ., βασι. Δρυόπων | κ. ἄ.
 Μελανθεύς, -έως, δ' ἐπιστάτης τῶν αἰγοβοσκῶν Ὀδυσσεύς.
 Μελάνθιος, δ' στρατ. Ἀθην. | τραγ. ποι. γιγίς | κ. ἄ.

Μελανθός, δ' υἱ Νηλέως, βασι. Ἡλιδος | κ. ἄ.
 Μελανθῶ, -οῦς, ἡ ἀδελ. Μελανθίου, ἀμφίπολος Πηνελόπης.
 Μελάνια, τὰ (κ. -ία) χωρ. Κιλικίας.
 Μελανίπεια, ἡ μία τῶν Χελιδον. νῆσ.
 Μελανίππη, ἡ θυγ. Χείρωνος, μάντις | βασιλ. Ἀμαζῶνων | κ. ἄ.
 Μελανίππιδης, -ου, δ' υἱ. Μελανίππου, διθυραμβοποιός ἐκ Μήλου.
 Μελάνιππος, δ' υἱ. Ἀστακοῦ, υἱ. Θησέως | υἱ. Πριάμου ἔθν. | κ. ἄ.
 Μελανίων, -ωνος, δ' βλ. Μειλανίων.
 Μέλανος, δ' ἀκρωτ. Κυζίκου.
 Μελανόουροι, οἱ οἱ πέραν τοῦ Ταύρου Σύροι.
 Μελάνοψ, -οπος, δ' = Μελάνωπος.
 Μελάντας, -α, δ' πα. Θεωρράστου.
 Μελάντης, -ου, δ' Ἀθηναίος τις.
 Μελάντιοι πέτραι, (ἡ δειραί), αἰσκόπελο: πλῆθ. Θήρας.
 Μέλαντος, δ' χαμερπῆς κόλαξ.
 Μελάνωπος, δ' Ἀθην., πα. Λάχηςτος | υἱ. Λάχηςτος, δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
 Μέλας, -ανος, δ' υἱ. Φρίξου κ. Χαλικιόπης | κ. ἄ.
 Μέλας, δ' δ'ν. ποτ. Φθιώτ., Θρῆκης, Βοιωτ. κ. ἄ.
 Μέλας κόλπος, δ' κόλπος Θρακ. Ξερσον.
 Μέλδοι, οἱ ἔθνος Λουγδον. Γαλλίας.
 Μελεαγρίς, -ίδος, ἡ ἡ τοῦ Μελεάγρου | Μελ- νῆσοι νησίδας Πάδου.
 Μελεάγρος, δ' υἱ. Οἰνέως κ. Ἀλθαίας | στρατ. Μ. Ἀλεξ. ἐπιγραμματ. | κ. ἄ.
 Μελέας, -α, δ' Ἀακθαίμ. τις.
 Μελέδημος, δ' Ἀθηναίος τις.
 Μελέτη, ἡ μία τῶν τριῶν ἀρχ. Μουσῶν.
 Μέλης, -ης, δ' κωμωδ. πα. Κινησία | ποτ. Ἰωνίας | ποτάμ. Θεός.
 Μελησαγόρας, δ' Χίος ἱστοριογράφ.
 Μελησανδρός, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Μελησίος, δ' Ὀλυμπ. ἐξ Αἰγίνης | υἱ. Θουκυδ. ἀντιπάλου Περικλέους.
 Μελησιγενής, δ' Ὀμηρ. ὡς γεννηθεὶς παρὰ τὸν ποτ. Μέλητα.
 Μελησίππος, δ' εἰς τῶν ἐπιστ. Σπαρτ.
 Μελία, ἡ θυγ. Ψακ., οὗς Ἰνάχου | κ. ἄ.
 Μελῆλαι, αἱ Νύμφαι, θυγ. Γῆς κ. Οὐρανοῦ.
 Μελίβοια, ἡ μία τῶν Ψευανίδων | θυγ. Νιόβης | πόλ. Θεσσαλίας.
 Μελιγουνίς, -ίδος, ἡ νῆσ. Λιπάρα.
 Μελίη, ἡ θυγ. Νηρ. κ. Δωροῦ. | = Μελία, Μελικέρτης, -ου, δ' υἱ. Ἀθάμ. κ. Ἰουδ.
 Μελίη, ἡ μία τῶν Θεσιπιδῶν, μῆ. Δασομόδοντος.
 Μελιννώ, -οῦς, ἡ ποιήτρια.
 Μελίνος, δ' λιμὴν Ἀραβ. κόλπου.
 Μελίξω, -οῦς, ἡ ἀλητρίς τις.
 Μελίσανδρος, δ' ποιητῆς ἐκ Μιλῆτου.
 Μελισίος, δ' Πυθαγόρειός τις.
 Μέλισσα, ἡ οὗς Περσῶν κ. Φρυγίας | κ. ἄ.
 Μέλισσαι, αἱ Νύμφαι, θυγ. βασι. Κρήτης Μελισσέως | ἱέρεια Ἀθην. κ. Ἀρτάμιδ.
 Μελισσεύς, δ' βασι. Κρήτης.
 Μέλισσος, δ' Θηβ. Νεμεσικῆς | φιλόσοφ. κ. πολιτ. ἐκ Σάμου.
 Μελιστήχην, ἡ δ'ν. γυναικ. παρ' Ἀριστοφ.
 Μελίταια, ἡ (κ. Μελίτ-) ἡ πρότερον Πύρρα, πόλ. Φθιώτιδος.
 Μελίταια, ἡ θυγ. Λυκομήδους | θυγ. Φιλομήδους, Κρήσσα | = Μελίταια.
 Μελιτεύς, -έως, δ' υἱ. Διός κ. Νύμφης Ὀρθήιδος.
 Μελίτη, ἡ θυγ. Νηρῶος κ. Δωροῦ | νῆσ. Ἄδρ. θαλ. | νῆσ. Μεσ. θαλ. | δῆμ. Ἀττ.
 Μελιτηνή, ἡ ἑπάρχ. κ. πόλ. Κίππαδοκ.

Μελιπίδης, δ' κωμ. πλαστ. δ'ν. θλακός.
 Μελίτιος, δ' τραγ. ποι. κατῆγ. Σωκράτ.
 Μελίτου(α), ἡ πόλ. Ἰλλυρίας.
 Μέλιττα, ἡ βλ. Μέλισσα.
 Μελλάρια, ἡ πόλ. Βαιτικῆς Ἰσπαν.
 Μέλλων, -ωνος, δ' Θηβαίος τις.
 Πέλπεια, ἡ χωρ. Ἀρκαδίας.
 Μέλπις, -ίδος, δ' ποτ. Λατίου.
 Μελομένη, ἡ μία τῶν 9 Μουσῶν.
 Μέλσος, δ' ποτ. Ἀσσυρίας.
 Μέλτας, -α, δ' υἱ. Ἀακθίου, βασι. Ἀργου.
 Μέλων, -ωνος, δ' ἀρχ. τῶν Σιγᾶμῶν | Βοιωτός τις.
 Μεμβλίανος, δ' υἱ. Ποικίλου | νῆσ. πλῆθον Θήρας.
 Μεμνόνειον, τό ἀκρόπ. Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν | ἀκρόπ. Σούσων.
 Μεμνόνια, τὰ (ἐνν. Βασίλεια) ἀκρόπ. Σούσων.
 Μέμνων, -ονος, δ' βασι. Αἰθιοπῶν, | στρατ. Λυδίας, Ρόδιος | κ. ἄ.
 Μένδω, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
 Μένδης, -ητος, δ' θεός Αἰγυπτ., δ' Πάν.
 Μένδης, -ητος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Μενεδαίος, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Μενέδημος, δ' φίλος, μασθητ. Πλάτ. | στρατ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου | κ. ἄ.
 Μενεκλείδης, δ' Θηβ. δημαγωγός.
 Μενεκλῆς, -έους, δ' Ἀθ. ῥητωρ | συγγρ.
 Μενεκράτης, -ους, δ' ἱατρός Συρακ. | γωγρ. ἐξ Ἑλλάδας | κ. ἄ.
 Μενέκωλος, δ' Συρακοῦσιός τις.
 Μενελαΐα, τό ἑορτὴ πρὸς τιμὴν Μενηλάου ἐν Θερσίπην Λακωνίας.
 Μενελάϊον ὄρος, τό πλῆθ. Σπάρτ.
 Μενελάϊος λιμὴν, δ' ἐν Κυρήνη.
 Μενελαΐς, -ίδος, ἡ πηγή Ἀρκαδίας.
 Μενελάος, δ' υἱ. Ἀτρέως, ἀδελ. Ἄγαμέμν. | πα. Ἀμύνται, ἄστρον. μαθ. | κ. ἄ.
 Μενέξενος, δ' τίτλος διαλόγου Πλάτ.
 Μενεπτόλεμος, δ' υἱ. βασι. Θεσσαλ. Ἰφίχλου | Ὀλυμπιον. ἐξ Ἀπολλωνίας.
 Μενεσαίχιμος, δ' Ἀθην., κατῆγορος ῥήτορος Λυκούργου.
 Μενεσεύς, -έως, δ' υἱ. βασι. Ἀθην. Πετσοῦ | υἱ. Ἰφικράτους.
 Μενεσθεύς λιμὴν, δ' λιμὴν Ἰσπαν.
 Μενεσθίδης, δ' εἰς τῶν Ἱστορ. Ἑλλ. | κ. ἄ.
 Μενεσθίος, δ' υἱ. Ἀρηιθίου, βασι. Βοιωτ. Ἀρνης | ἔγγον. Πηλέως.
 Μενεσθῶ, -οῦς, ἡ μία τῶν Ψευανίδ.
 Μενεσθῶν, -ορος, δ' Πυθαγόρ. τις ἐκ Συδάσεως.
 Μενετήρις, -ίδος, ἡ θυγ. Μενέτου, ἡ Ἀντιάνετρα.
 Μενέτωρ, -ορος, δ' συγγραφεύς τις.
 Μένης, -ητος, δ' στρατ. Μεγ. Ἀλεξ.
 Μένιος, δ' Σπαρτ., πα. Εὐρυδάμης, οὗς βασι. Δεωτυχίου.
 Μενίππη, ἡ μία Νηρηίδων | θυγ. Ὀβριανός κ. ἀδελ. Ἀστυόχης.
 Μενίππιδης, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. μῆδ. Θεσπ.
 Μενίππος, δ' τύρ. Ὄρεσθικων. φιλ. | κ. ἄ.
 Μενοικεύς, -έως, δ' πα. κ. υἱ. Κρέοντος.
 Μενοιτιάδης, δ' υἱ. Μενοίτ., δ' Πάτρων. κ. ἄ.
 Μενοίτιος, δ' υἱ. Ἰαπετοῦ, ἀδελ. Προμηθεύς | ἀδελ. Αἰακοῦ, πα. Πατρόκλ. | κ. ἄ.
 Μενουθιάς, -άδος, ἡ νῆσ. Ἰνδ. Ψευαν.
 Μενουθίς, ἡ κώ. Αἰγύπτου.
 Μενουθίος, δ' πα. τῆς οὗς τοῦ βασι. τῶν Ἰλλυριῶν Τευθίωνος.
 Μέντης, -ου, δ' υἱ. Ἀγγιλίου, βασι. Ταρῶν | ἡγ. Κικόνων.
 Μέντωρ, -ορος, δ' τῶν Τρώων τις | υἱ. Εὐρυσεύς | κ. ἄ.
 Μένων, -ωνος, δ' ἐπὶ ἄρχ. Ἀθην. | εἰς τῶν στρατ. τῶν Μυρίων | κ. ἄ.

Μέρδης, -ιος, δ' = Σμέροδης, βασ. Περα.
 Μερμερέυς, -έως, δ' υι. 'Ιάσον. κ. Μηθ.
 Μέρμερος, δ' τῶν ἐν Τροάδι Μυσῶν τις |
 υι. 'Ιάσον. κ. Μηθίας | κ. ἄ.
 Μερμησσός, ἡ κώ. Φρυγίας.
 Μερμόδας, -α, δ' ποτ. 'Ασία. 'Αλεξανίας.
 Μερμυνάδι, οἱ ὄνομαστ. οἶκος ἐν Αὐδία.
 Μέρμων, -ωνος, δ' ὄν. βουκόλου.
 Μερρόνη, ἡ νῆσ. Αἰθιοπ. κ. πόλ. ἐπ' αὐτῆς.
 Μέρορες, οἱ κἀτ. τῆς νῆσ. Κῶ, μὴ, ἔθν.
 Μερρόπη, ἡ θυγ. 'Ατλαντος, οὗς. Σισύφ.,
 μῆ. Γλαύκου | θυγ. βασ. 'Αρκαδίας
 Κυφέλου | κ. ἄ.
 Μεροπῆς νῆσος, ἡ = Κῶς.
 Μεροπίς, γῆ, ἡ μὴ θύδ. κώ. Μερρόπων.
 Μέροπις, -οπος, δ' βασ. νῆσ. Κῶ | ἡ γημ.
 πόλ. Περεκώτης | κ. ἄ.
 Μεσαθατική, ἡ (κ. Μασσαθ-) ἑπαρχ.
 Περασία.
 Μεσαμβρία, ἡ ὄν. 2 πόλ. Θρακίας.
 Μεσάτι, ἡ ἀκρωτ. Ἰωνίας ἐν Μ. 'Ασία.
 Μεσάτις, -ιδος, ἡ (κ.-εως) πόλ. 'Αχαΐ.
 Μεσαύλιος, δ' δοῦλος τις τοῦ Ὄδου.
 Μεσημ, -όρια, ἡ = Μεσαμβρία.
 Μεσήνη, ἡ κώ. Βαθυλωνίας.
 Μεσόη, -ης, -ους, δ' υι. Πυλαίμενους,
 ἡγ. Μαϊόνων.
 Μεσόα, ἡ κωρ. Λακωνικής.
 Μεσόβοα, -ων, τὰ κωρ. 'Αρκαδίας.
 Μεσοποταμία, ἡ κώ. μεταξὺ Τίγρι-
 δος κ. Εὐφράτου.
 Μέσπιλα, ἡ πόλ. 'Ασσυρίας.
 Μέσσα, ἡ = Μέσση.
 Μεσσαβάται, οἱ κἀτ. Μεσσαβατικής.
 Μεσσάνα, Μεσσάνιος = Μεσσήν-
 Μεσσαπέαι, αἱ κωρ. Λακωνικής.
 Μεσσαπία, ἡ κωρ. Ἰταλίας.
 Μεσσαπίων, τὸ ὄρ. Βοιωτίας.
 Μεσσαπος, δ' Βοιωτὸς τις.
 Μέσση, ἡ κώ. Λακωνικής.
 Μεσσηνίς, -ιδος, ἡ πηγὴ Φερεῶν θησαυρ.
 Μεσσηνική, ἡ θυγ. Τριπόπος | = Μεσση-
 νία | πόλ. Μεσσηνίας κ. Σικελίας.
 Μεσσηνία, ἡ ἑπαρχ. Πελοποννήσου.
 Μεσσηνίς γῆ, ἡ = Μεσσηνία.
 Μεσσάα, ἡ = Μεσσάα | φυλὴ Σπάρτ.
 Μεσσόλα, ἡ κώ. Λακωνικής.
 Μεσσωγίς, -ιδος, ἡ ὄρ. Λυδίας.
 Μέταβον, τὸ = Μεταπόντιον.
 Μέταβος, δ' υι. Σισύφου.
 Μεταγένης, -ους, δ' Λακεδαιμ. τις
 | κωμ. ποιητῆς | κ. ἄ.
 Μεταγώνια, τὰ παραλία Λιθύης.
 Μεταγώνιον, τὸ ἀκρωτ. Μαυριτανίας.
 Μεταγωνίτις, -ιδος, ἡ = Μεταγώνια.
 Μετόλκης, -ους, δ' υι. Αἰγύπτου.
 Μέταλλον, τὸ κώ. Κρήτης.
 Μετάνειρα, ἡ οὗς. Κελεοῦ, μῆ. Τρι-
 πτολέμου | κ. ἄ.
 Μέταπα, ἡ πόλ. Αἰτωλίας.
 Μεταπόντιον, τὸ πόλ. Ἰταλίας.
 Μέταυρος, δ' ὄν. 2 ποτ. Ἰταλίας.
 Μετόχριον, τὸ φρούρ. Βοιωτίας.
 Μέτηλις, -ιδος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Μέτοπος, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Συδάρεως.
 Μέτουλον, τὸ πόλ. Ἰλλυρίας.
 Μέτων, -ωνος, δ' υι. Παιουσανίου, Ἰθην.
 ἀστρόνομος | κ. ἄ.
 Μετώπη, ἡ θυγ. ποτ. Αἰθιοπίας οὗς, ποτ.
 Σαγγαρίου | ποτ. 'Αρκαδίας.
 Μέτωπος, δ' = Μέτοπος.
 Μεχερίνος, δ' = Μυκερίνος.
 Μήδα, ἡ θυγ. βασ. Θρακῶν Κοθήλα.
 Μήδεια, ἡ θυγ. βασ. Κολχίδος Αἰθήτου
 | πόλ. 'Ασίας | κ. ἄ.
 Μήδειος, δ' υι. 'Ιάσονος κ. Μηθίας.
 Μηδεσκάστη, ἡ θυγ. Πριάμου.

Μηθία, ἡ ἑπαρχ. 'Ασίας.
 Μηθίος, δ' Λαρισσαίος, φιλ. Μ. 'Αλεξ.
 Μηθίς, -ιδος, ἡ = Μηθική | Μηθίς γῆ
 = Μηθία.
 Μηθόκος, δ' βασ. Ὀδρυσῶν Θρακίας.
 Μηθός, δ' υι. Αἰγέως κ. Μηθίας | βασ.
 Παρσῶν | ποτ. Περασίας | κ. ἄ.
 Μηθοσάδης, -ου, δ' πρέσβυς τοῦ ἡγμ.
 Θρακῶν Σεύθου.
 Μηθων, -ωνος, δ' εἰς βασιλ. 'Αργου.
 Μηθύμνα, ἡ θυγ. Μακαραν. | πόλ. Δεσβου.
 Μηθώνη, ἡ ἀντι Μεθώνη.
 Μηθονες, οἱ ἀντι Μήονες.
 Μηκιστεύς, -έως, δ' υι. Ταλασῶ, ἄ-
 δελ. 'Αδράστου | υι. Λυκάονος | κ. ἄ.
 Μηκιστιάδης, δ' οἱ Εὐρύαλος (ὡς υι.
 Μηκιστεύς).
 Μηκύβερα, ἡ πόλ. Μακεδ. Παλλήνης.
 Μηκώνη, ἡ ἡ Σικυωνία.
 Μήλης, -ου, δ' βασ. Λυδίας.
 Μηλιακός, δ' = Μαλιακός.
 Μηλιάς, -όδος, δ' = Μαλιάς.
 Μηλιεύς, -έως, δ' = Μαλιεύς.
 Μηλόβιος, δ' εἰς τῶν 30 Τυρ. ἐν 'Αθῆν.
 Μηλόβοις, -ιος, ἡ μία τῶν Ὠκεαν.
 Μήλος, ἡ νῆσ. Αἰγαίου, μία Κυκλάδ.
 Μήν, Μήνος, δ' πρῶτος βασ. Αἰγύπτου.
 Μήν, Μηνός, δ' ἡ Σελήνη ὡς θεότης
 Φρυγίας.
 Μηνᾶς, -ᾶ, δ' Λακεδαιμ. τις | κ. ἄ.
 Μήνιγξ, -ιγίγος, ἡ πόλ. κ. νῆσ. 'Αφρικ.
 Μήνιος, δ' ποτ. Ἡλιδος.
 Μηνογένης, δ' Γραμματικὸς τις.
 Μηνόδοτος, δ' ἰατρός ἐκ Νικομηδείας
 | γλύπτης 'Αθηνῶν.
 Μηνόδωρος, δ' ἰατρός τις | γλύπτ. 'Αθ.
 Μηνοφάνης, -ους, δ' στρατ. Μιθριδάτ.
 Μηνόφιλος, δ' ποιητῆς ἐκ Διαμακοῦ.
 Μηνονίς, -ιδος, ἡ ἀντι Μαιονίς.
 Μηουανία, ἡ πόλ. Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλ.
 Μηριόνης, -ου, δ' υι. Μόλοισκ. Κρήτης |
 πζ. Διομήδους | κ. ἄ.
 Μηρόν, τὸ ὄρ. Ἰνδιῶν.
 Μηστρα, ἡ θυγ. 'Ερυσίχθονος.
 Μηστωρ, -ορος, δ' υι. Περσέως κ. 'Αν-
 δρομέδης | νθ. υι. Πριάμου | κ. ἄ.
 Μῆτα, ἡ θυγ. Ὀπλιτος, οὗς Αἰγέως.
 Μητιάδουσα, ἡ οὗς. Κέκροπος.
 Μητιονίδης, δ' υι. ἡ ἀπόγ. Μητιονος.
 Μητιόχος, δ' υι. Μιλτιάδου.
 Μήτις, -ιδος (-ιος), ἡ θυγ. Ὠκεανοῦ
 κ. Τηθύος, πρῶτῆ οὗς. Διός.
 Μητίχη, ἡ 'Αθην. ἐταίρα.
 Μήτιχος, δ' = Μητιόχος | 'Αθην. ἀρχι-
 τέκτων.
 Μητίων, -ωνος, δ' υι. Ἐρεχθέως, πάπ.
 Δαιδάλου.
 Μῆτρα, ἡ = Μήστρα.
 Μητραγάδης, -ου, δ' Πέρσης τις.
 Μήτρας, -α, δ' (κ.-τρᾶς) Χιός τις.
 Μητροβάτης, -ου, δ' Πέρσης τις.
 Μητρόβιος, δ' ὄν. ποιητῆς.
 Μητρόδωρος, δ' ἡγ. Προκωννήσου | ὄν.
 φιλοσόφων | κ. ἄ.
 Μητροκλής, -έους, δ' κυν. φιλόσοφος.
 Μητρόπολις, -εως, ἡ κώ. 'Ακαρναν. |
 πόλ. Θεσσαλ. | πόλ. Φρυγίας | κ. ἄ.
 Μίγδων, -ωνος, δ' στρατ. Σπαρτιατῶν.
 Μίγχιος, δ' πόλ. Ἰταλίας.
 Μιγώνιον, τὸ κωρ. νῆσου Κρανάης.
 Μιγωνίτις, -ιδος, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Μιδάειον, τὸ πόλ. Φρυγ. ἐπὶ Σαγγαρίου.
 Μίδαμος, δ' εἰς τῶν υι. Αἰγύπτου.
 Μίδας, -α, δ' υι. Ἰορδίου, βασ. Βρυγῶν
 | ὄν. Φρυγῶν βασιλέων | κ. ἄ.
 Μίδεια, ἡ πόλ. Βοιωτίας.
 Μιδέα, ἡ πόλ. Ἀργολίδος.

Μίδεια, ἡ θυγ. Φύλαντος | = Μιδέα
 Μίδου κρήνη, ἡ πηγὴ ἐν Φρυγία.
 Μιδυλίδα, οἱ ἐπιθ. οἶκος. Αἰγίνης.
 Μίδακος, δ' συγγραμ. περὶ μαγερικῆς.
 Μιδραδάτης, -ου, δ' ἀντι Μιδριδάτης.
 Μιδραός, -α (-ου), δ' θεός. Περα. δ' Ἡλίου.
 Μιδραύστις, -ου, δ' ἡγ. Ἀρμενίας.
 Μιδριδάτης, -ου, δ' οατρ. Λυκαονίας κ.
 Καπαδ. | ὄν. διαφ. βασ. Πόντου | κ. ἄ.
 Μιδριδάτιον, τὸ κώ. Γαλατίας.
 Μιδρίνης, δ' Πέρσης, οατρ. Καπαδ.
 Μιδροβαρζάνης, -ους, δ' Πέρσης. Μάγος.
 Μίκα, ἡ ὄν. κορασίδος παρ' Ἀριστοφάν.
 Μικίψας, -α, δ' υι. κ. διὰ β. Μαιονίσα.
 Μικίων, -ωνος, δ' = Μικκίων.
 Μικκα, ἡ = Μίκα.
 Μικκίων, -ωνος, δ' ζωγράφος Ἀθην.
 Μικκος, δ' σοφιστῆς οὗ γῆρ. Σωκράτ.
 Μικυθος, δ' ὄπηρ. Ἀναξιλάου, τυραν.
 τοῦ Ρηγίου | κ. ἄ.
 Μικυλλος, δ' ὄπηρ. παρὰ Δουκιαν.
 Μικυλος, δ' ὄν. ποιητῆς τινος.
 Μίκων, -ωνος, δ' περίφ. ζωγρ. κ. γλύ-
 πτης | ἐπών. ἀρχ. ἐν 'Αθῆν. | κ. ἄ.
 Μίλατος, ἡ ἀντι Μίλητος.
 Μιλητόπολις, -εως, ἡ πόλ. Μυσίας.
 Μίλητος, ἡ πόλ. Ἰωνίας Μ. 'Ασίας |
 πόλ. βορ. Κρήτης | κ. ἄ.
 Μίλητος, δ' υι. Ἀπόλλ. κ. Ἀρείας, ἔγ-
 γον. Μίνως.
 Μίλτας, -α, δ' ἑσσαλός τις. μαθ. Πλάτ.
 Μιλτιάδης, -ου, δ' υι. Κυφέλου, ἡγ. θ. ζ.
 κησὶς | περίφ. στρατ. ἐν Μαραθῶν. | κ. ἄ.
 Μιλτιάδεια, τὰ φορτῆ Θρακῶν πρὸς τι-
 μὴν Μιλτιάδου.
 Μιλτοκώδης, -ου, δ' ὄν. Θρακός τινος.
 Μιλτώ, -οῦς, ἡ ἡ ναυτέρα Ἀσπασία.
 Μιλύσι, οἱ κἀτ. τῆς Λυκίας.
 Μιλύας, -ος, δ' ἀπελευθερὸς τις τοῦ
 Δημοσθένους.
 Μιλύας, -άδος, ἡ ἡ Λυκία.
 Μίλων, -ωνος, δ' ἀθλητῆς ἐκ Κρότω-
 νος | κ. ἄ.
 Μίμωσ, -αντος, δ' υι. Αἰόλου | εἰς τῶν
 Κενταύρων | εἰς τῶν Γιγάντων | κ. ἄ.
 Μίμνερος, δ' αὐτῆς οἰκ. κ. ποιητῆς ἐκ
 Κολοφώνος.
 Μιμνομάχος, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Τάραντος.
 Μιναία, ἡ κώ. Εὐδαίμ. Ἀραβίας.
 Μιναῖοι, οἱ ἔθνος Ἀραβίας.
 Μίνδαρος, δ' ναύαρχος Σπαρτιατῶν.
 Μίνδης ὄρος, τὸ ὄρ. Ἡλιδος.
 Μίνιος, δ' ποτ. Λυσιτανίας.
 Μιναῖοι, οἱ = Μιναῖοι.
 Μιντούρραι, αἱ πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλ.
 Μινύσι, οἱ ἔθνος Αἰολίδος ἐν Βοιωτία
 | οἱ Ἀργοναῖται.
 Μινύσας, -ου, δ' υι. Χρύσου, ἔγγον. Πο-
 σεῖδ., πα. Ὀρχομενοῦ, γενάρχ. τῶν
 Μινυῶν.
 Μινυάς, -άδος, ἡ θυγ. Μινύου | ἡ Μι-
 νυάς γῆ = ἡ χώρα τῶν Μινυῶν.
 Μινυέιος, δ' (κ. Μινυήιος) δ' τοῦ Μιν. |
 Μιν. Ὀρχομενός (ὁ ἐν Βοιωτία) |
 ποτ. Ἡλιδ. | ποτ. Θεσσαλ.
 Μινυήτης, -ιδος, ἡ θυγ. Μιν. ἡ Κλυμένη.
 Μινύτος, δ' εἰς τῶν παιδῶν Ἀμφιλόκος
 κ. Νιδδης.
 Μινύα, ἡ (κ. ὦη) ἀκρωτ. κ. φρούρ. τῆς
 Μεγαρίδος | νησίς πλησ. Νισαίας |
 πόλ. Κρήτης | κ. ἄ.
 Μινυῶδες νῆσοι, αἱ τινὲς τῶν Κυκλάδ.
 Μίνως, -ως, δ' υι. Διός κ. Εὐρύπης, βασ.
 Κρήτης υι. Λυκάστου, ἔγγον. προ-
 γγ., βασ. Κρήτης.
 Μινώταυρος, δ' τερατόμορφος υι. Πα-
 σιφῆς (οὗς. Μίνως).

Μισγολοῖτις, -α, δ' Ἐπικρατίας τις.
 Μισγολοῖτις, -α, δ' Ἀθην., υἱ. Ναυσικράτ.
 Μισγομεναί, αἱ πόλ. Θεσσαλίας.
 Μισηρόν, τό (κ. Μίσ-) ἄκρωτ. καὶ
 πόλ. Ἰταλικῆς Καμπανίας.
 Μισηρός, δ (κ. -νόξ) σύντροφος Ὀ-
 δυσ. | κηραλιούχος νῆος Αἰναιόου.
 Μίτρος, ἡ ἠοιρανία Ἄφροδ. παρὰ Πέτρο.
 Μιτροδάτης, -ου, δ' = Μιτροδάτης |
 ποιητὴν Ἀστυάγου.
 Μιτροβάς, δ' Πέτρος τις.
 Μιτροδάτης, -ου, δ' σατρ. Βιθυνίας.
 Μιτυλήνη, ἡ ἄλ. ἐξ ὄψε Μιτυλήνη.
 Μίτυς, -ου, δ' Ἀργεῖος τις ποτ. Μακεδ.
 Μνασάλκας, δ' ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ
 Σικυωνῶν.
 Μνασέας, -ου, δ' Ἀργεῖος, πράκτωρ
 Φιλίππου | στρατ. Φοικῶν | κ. ἄ.
 Μνασιγείτων, -ονος, δ' Ἀθην. συγγρ.
 Μνάσιονος, δ (κ. -σίνης) υἱ Πολυδεύκ.
 Μνάσιππος, δ' στρατ. Λακεδαιμονίων.
 Μνασίων, -ωνος, δ' ραφιδός τις.
 Μνασκίρης, -ου, δ' ἔσκα. Πάρθων.
 Μνασύριον, τό πόλ. Ρόδου.
 Μνάσιων, -ωνος, δ' ἡγ. Ἐλατίας Φωκ.
 Μνεῖσις, -ιος, δ' ταυροειδῆς θεὸς Αἰγύπτ.
 Μνημοσύνη, ἡ θυγ. Ὀυρανῶ κ. Γῆς,
 μία τῶν Τιτανίδων.
 Μνήμων, -ονος, δ' ἱατρὸς ἐκ Σίδης.
 Μνησαόρας, -ου, δ' συγγραφεὺς τις.
 Μνησορέττ, ἡ ἔν. τῆς ἑταίρας Φρύνης.
 Μνησορχίδης, δ' υἱ. Μνησαρχοῦ, δ
 Πυθαγόρας.
 Μνησαρχος, δ' πα. τοῦ Πυθαγόρου,
 ἐκ Σπάρου | πα. Εὐριπίδου | κ. ἄ.
 Μνησιδίμων, δ' ἐπών. ἄρχων Ἀθήων.
 Μνησιδεΐδης, -ου, ἔ' υἱ. Μνησιθέου |
 ἐπών. ἄρχ. Ἀθ. | εἰς τῶν θοτόκ. ἐν Ἀθ.
 Μνησιθεός, δ' ἱατρ. κ. κωμ. ποι. ἐν
 Ἀθήναις | κ. ἄ.
 Μνησικλῆς, -έους, δ' περιθ. συκοφ. |
 ἀρχιτέκτων Προπυλαίων | κ. ἄ.
 Μνησιόλεως, -ω, δ' υἱ. Πολυδεύκωνος
 κ. Φοιβῆς.
 Μνησιόλοχος, δ' εἰς τῶν 30 τυρ. ἐν
 Ἀθήναις | κωμ. ποι. | κ. ἄ.
 Μνησιμάχος, ἡ θυγ. Δεξαμενοῦ.
 Μνησιμαχός, δ' κωμ. ποι. | ἱστοριογρ.
 Μνησιπτόλεμος, δ' ἱστοριογρ. παρ'
 Ἀντιόχφ.
 Μνησιφιλοῦς, δ' εἰς τῶν ἐν Ἀθῆν. ἀρ-
 χόντων | ἱστοριογρ. | κ. ἄ.
 Μνηστρα, ἡ μία τῶν Δαναῶνων.
 Μοαγέτης, δ' τύραν. ἐν Κιθύροις.
 Μοδιανὰ, ἡ πόλ. Εὐθ. Ἀραβίας.
 Μοδόγουλλα, τὰ πόλ. Ἰωδίων.
 Μοδόκασι, οἱ λα. Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Μόδονας, δ' ποτ. νῆσ. Ἰέρνης.
 Μόδορα, τὰ πόλ. Φρυγίας.
 Μόδων, -ωνος, δ' ἐπών. τῆς Μοδῶν. | κ. ἄ.
 Μοδώνη, ἡ θυγ. Οὐανῶς | = Μεδώνη.
 Μοῖνος, δ' ποτ. Γερμανίας.
 Μοιραγέτης, δ' ἐπιθ. Διός.
 Μοῖροι, αἱ θυγ. Νυκτός, Κλωθῶ, Λά-
 χεσις, Ἄφροδος.
 Μοιριδίης, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Μοῖρις, -ιδος (κ. -ιος), δ' βασι. Αἰγύπτου
 | Γραμματικὸς | κ. ἄ.
 Μοῖριχος, δ' Κορινθίος τις.
 Μοιροκλῆς, -έους, δ' τῶν Ἀθ. θρητ. τις.
 Μοῖρώ, -οῦς, ἡ βλ. Μωρώ.
 Μοισάτος, δ' ἀνελ. Μουσοῖος.
 Μοισία, ἡ (κ. Μοισία) ἔπαρχ. Εὐρώπης.
 Μοισοί, οἱ (κ. Μυσοί) οἱ κάτ. τῆς
 ἑπαρχ. Μοισίας.
 Μολίνη, ἡ = Μολιόνη.
 Μολιόνες, οἱ υἱ. Μολιόνης κ. Ἄκτορος.

Μολιόνη, ἡ αὐξ. Ἄκτορος.
 Μολιονίδαι, οἱ = Μολιόνες.
 Μολίων, -ωνος, δ' ἡνίοχος θυμβρατοῦ
 | υἱ. Εὐρύτου.
 Μόλοβρος, δ' πα. στρατηγ. Ἐπιτάδα.
 Μολόβεις, -εντος, δ' ποτ. Βοιωτίας.
 Μόλορχος, δ (κ. -κος) πένης κάτ. Κλε-
 ωνῶν.
 Μόλος, δ' υἱ. Ἄραως, ἀδελ. Θεοτίδου υἱ.
 Δευκαλίων., ἔγγον. Μίνωος | κ. ἄ.
 Μολοσαία, ἡ (κ. -ττία) ἔπαρχ. Ἡπειροῦ.
 Μολοσσός, δ (κ. -ττός) υἱ. Πύρρου κ.
 Ἄνδρομάχ., βασι. Μολοσσίας Ἰσπρατ.
 Ἀθηναίων. | κ. ἄ.
 Μολουρίς (-ιδος) πέτρα, ἡ θράχος ἐν
 Μεγαρίδι.
 Μολπαδία, ἡ μία τῶν Ἀμαζόνων
 θυγ. Σταφύλου.
 Μολπία, ἡ θυγ. Σκαδάσου.
 Μόλπις, -ιδος, ἡ συγγραφεὺς τις.
 Μολύκρη(α), ἡ (κ. -ε(ι)ον) πόλ. κ.
 λιμ. Αἰτωλίας.
 Μόλων, -ωνος, δ' ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀ-
 θήναις | τραγ. ὑποκριτής.
 Μονάχη, ἡ νῆσος Ἰνδιῶν.
 Μονήσιοι, οἱ ἔθνος Γαλλίας.
 Μονή(τ)ιον, τό πόλ. Ἰαπόδων Ἰλλυρ.
 Μονίμη, ἡ αὐξ. Μιθριδάτου, ἐκ Μιλῆτ.
 Μόνιμος, δ' Λακεδαιμονίος τις | Συρακ.
 φιλόσοφος.
 Μόνοιος, ἡ (κ. Μονοίου λιμῆν, δ)
 πόλ. Αἰγυπτιακῆς ἐν Ἰταλίᾳ.
 Μόνος, δ' τῶν δειπνοσοφιστῶν τις.
 Μοργαντίνη, ἡ = Μοργάντιον.
 Μοργάντιον, τό πόλ. Σικελίας | πόλ.
 Ἰταλίας.
 Μοργέντιον, τό = Μοργάντιον.
 Μόργητες, οἱ Ἰταλ. ἔθνος.
 Μορζεύς, -έως, δ' βασι. Καππαδοκίας.
 Μοριμνίη, ἡ ἔπαρχ. Καππαδοκίας.
 Μοροίσι, οἱ ἔθνος Βελγ. Γαλλίας
 Μόριχος, δ' ἔν. ποιμένος.
 Μόρομιος, δ' τραγ. ποιητής.
 Μόρωων, -ωνος, δ' ἔν. βουκόλου.
 Μόρυς, -ου, δ' υἱ. Ἰπποτίωνος ἐκ Φρυγ.
 Μόρυχος, δ' τραγ. ποιητής.
 Μορφεύς, -έως, δ' υἱ. Ἰπνου, θεὸς
 ὄνειρων.
 Μορφῶ, -οῦς, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Μόρων, -ωνος, δ' πόλ. Λυσιτανίας.
 Μόσουνοι, οἱ (κ. Μοσουνοί) ἔθν. Πόν-
 τος | ἡ Ἀθην. ποιήτρια. | του.
 Μοσχίων, -ωνος, δ' τραγ. ποι. | ἱερόδ.
 Μόχοι, οἱ ἔθνος Ἀσίας.
 Μόσχος, δ' ποι. εἰδ. υἱ. ἀστρολόγος | κ. ἄ.
 Μοτίνη, ἡ = Μουτίνη. | λίας.
 Μοτύρη, ἡ ἔν. γυναικ. | πόλ. κ. λιμ. Σικε-
 μοῦς, -οῦς, -ιδος, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Μούλιος, δ' αὐξ. Ἀγαμέμνης, θυγ. Αὐγεί.
 Μοῦμιος, δ' Ρώμ. διατορ. ἐν Ρωμαίων.
 Μοῦνδα, ἡ πόλ. Βαυτικῆς Ἰσπανίας.
 Μοῦνδος, δ' ποτ. Λυσιτανίας.
 Μουνιχία, ἡ (κ. -υχία) εἰς τῶν λιμ. Παι-
 μουργιόκη, ἡ φρεοφ. Θράκης. | ραιωθ.
 Μουρυχίδης, δ' Ἑλλησπόντιος τις.
 Μουσαι, αἱ αἰθ. θυγ. Διός κ. Μνημοσύνης.
 Μουσαῖος, δ' εἰς τῶν Ἰγάντων | μυθολο-
 γογ. ποι. υἱ. Εὐμόλου | κ. ἄ.
 Μουσαῖον, τό ἔν. ἑταίρας.
 Μουσειόν, τό να. Μουσῶν | οἰκοδόμη-
 μα πλῆθ. Ἀκροπόλ. | κωμ. Μακεδόν.
 Μουσικανός, δ' βασι. Ἰνδιῶν.
 Μούσος, δ' γλύπτης τις.
 Μουσώνιος, δ' φιλόσοφ. ἐκ Τυρρην. | κ. ἄ.
 Μουτίνη, ἡ πόλ. Ἰταλίας | πόλ. Ἰβηρίας.
 Μουτίνης, δ' στρατ. Καρχηδονίων.
 Μόψιον, τό λόφ. κ. πόλ. Θεσσαλίας.

Μοψοπία, ἡ ἔν. Ἀττικῆς.
 Μόψοπος, δ' βασι. Ἀττικῆς.
 Μόψος, δ' μάντις Θεσσαλός | κ. ἄ.
 Μόψου ἐστία (ἡ πόλις), ἡ πόλ. Κιλικ.
 Μυθονία, ἡ ἔπαρχ. Μακεδ. | χῶ. Φρυ-
 γίας | τμήμα Μεσοποταμίας.
 Μύθων, -ωνος, δ (κ. -ών, -ώνος) βασι.
 Βεθρῶων | βασι. Φρυγίας | κ. ἄ.
 Μύδων, -ωνος, δ' Τρωαδῆς | πα. φι-
 λολόφ. Ἀρχελαῶν | κ. ἄ.
 Μυέκφορις, -ιος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Μύης, δ' Πυθαγόρειος τις.
 Μυθός, δ' κήπος ἐν Σικελίᾳ.
 Μυία, ἡ θυγ. Πυθαγόρου | κ. ἄ.
 Μυκάλη, ἡ ἔν. κ. λόφος Ἰωνίας.
 Μυκαλησοῦς, ἡ (κ. -ττός) πόλ. κ. ἔρ.
 Βοιωτίας.
 Μυκερῖνος, δ' υἱ. Σάοπος, βασι. Αἰγύπτ.
 Μυκήναι, αἱ πόλ. Ἀργολ., ἔσκα Ἀγαμέ.
 Μυκηνεύς, δ' υἱ. Σπάρτωνος, ἔγγονος
 Φωρονέως.
 Μυκήνη, ἡ θυγ. Ἰνάχου, αὐξ. Ἀκαστο-
 ρος | πόλ. Ἀργολίδος.
 Μύκοι, οἱ Περισκίον ἔθνος.
 Μύκονος, ἡ (κ. -ωνος) μία τῶν Κυκλάδ.
 Μυλιά, αἱ πόλ. κ. λιμ. Σικελίας.
 Μύλασσα, αἱ πόλ. Κάριας.
 Μυλλίων, -οντος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
 Μύλης, -ητος, δ' υἱ. Ἀλέξου.
 Μυλητίδαι, οἱ πατρία Συρακοσῶν.
 Μύλινας, δ' Ἰγίας ἐν Κρήτῳ.
 Μύλιπτα, ἡ ἡ Ἀφροδ. παρ' Ἀσσυρίους.
 Μυλλίας, δ' μαθ. Πυθαγόρου, Κροτωνιά-
 μύνης, ἡ πόλ. Κάριας. | της.
 Μύνης, -ητος, δ' αὐξ. Βρισηίδος, ἐκ Λυρ-
 νησοῦ.
 Μυόν (ν)ησος, ἡ πόλ. κ. ἄκρωτ. Ἰωνίας
 | νησί παραλίω Θεσσαλίας.
 Μυονία, ἡ πόλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν.
 Μυδός, δ' ἔν. ἡ πόλ. Ἄφροδ. ὄρμος,
 ἐπὶ τοῦ Ἀραβ. κόλπου.
 Μυοῦς, -οῦντος, ἡ πόλ. Κάριας | κ. ἄ.
 Μύρα, τὰ πόλ. Λυκίας.
 Μυριανδόνος, ἡ πόλ. Συρίας.
 Μυρίκη, ἡ νῆσ. Ἐρυθρῆς θαλάσσης.
 Μυρικοῦς, -οῦντος, δ' πόλ. Τρωάδος.
 Μύρινα, ἡ (κ. -ίννα) θυγ. Τεύκρου, αὐξ.
 Δαρδανίου | μετ' Ἀμαζόνων | κ. ἄ. |
 πόλ. Λήμνου | κ. ἄ.
 Μύρκιον, ἡ χῶ. κ. πόλ. Θράκης.
 Μύρλεια, ἡ πόλ. Βιθυνίας.
 Μυρμηκίδης, δ' γλύπτης ἐκ Μιλῆτου.
 Μυρμηκίον, τό πόλ. Σκυθίας.
 Μυρμηξ-ηκος, δ' σκόπελος Αἰγ. πελάγ.
 Μυρμιδόνες, οἱ παλ. Αἰγίνηται μετοι-
 κήσαντες εἰς Φθιώτιδα.
 Μυρμιδόνη, ἡ μία τῶν 50 Δαναῶνων.
 Μυρμιδῶν, -όνων, δ' υἱ. Διός κ. Εὐρυμ-
 δούσης | κ. ἄ.
 Μύρος, δ' ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
 Μύρρα, ἡ θυγ. Κινύρα, ἡ Ἀδωνίδος.
 Μυρρίνη, ἡ θυγ. Καλλίου, αὐξ. τυρ. Ἰπ-
 πία (υἱ. τοῦ Παιστιστρ.) | ἔν. ἑταίρ. κ. ἄ.
 Μυρρινίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ Μυρρίνης.
 Μυρρινόυς, -οῦντος, δ' δῆμ. Ἀττικῆς.
 Μυρρινός, δ' ὄβσα. Αὐθῶν Κανθαύλης |
 τύρ. Μυτιλήνης | κ. ἄ.
 Μύριονος, ἡ = Μυρτοῦντιον, πόλ.
 Ἡλίδος.
 Μύρορος, δ' βασι. Αὐθῶν, πα. Κανθαύλ. | κ. ἄ.
 Μύρωων, -ωνος, δ' ἔν. ποιμένος.
 Μυρτάλη, ἡ ἔν. ἑταίρας | κ. ἄ.
 Μυρτία, ἡ ἔν. Ἀθηναίων.
 Μυρτίος, δ' υἱ. Ἐρωκίης, Κλεοβούλης,
 ἡνίοχος βασι. Ἡλίδος Οἰνομάου | κωμ.
 ποιητ. | κ. ἄ.
 Μύρτιον, ἡ ἔν. ἑταίρας.

Μύρτιον, τό' χωρ. Θρακ. Χερσονήσου (λεγόμ. κ. Μυρτώνιον).
 Μύρτις, -ιος, δ' Ἀργεῖος τις.
 Μύρτις, -ιος, ἡ' δν. ποιητρίδας.
 Μυρτώεσσα, ἡ' μία τῶν Νυμφ. Ἀρκαδ.
 Μύρτος, ἡ' νησίς Αἰγαίου πελάγους.
 Μυρτούντιον, τό' πόλ. Ἡλιδος | κ.δ.
 Μύρτου(α)σ(α), ἡ' δρ. Λιθύης.
 Μυρτώ-οὐς, ἡ' δν. γυναικός | τευτέρα οὐς. Σωκράτους | κ. δ.
 Μυρτώιον, τό' = Μύρτιον.
 Μυρτώιον πέλαγος, τό' μεταξύ Κρήτης κ. Εὐβοίας.
 Μυρτώσιον αἶπος, τό' = Μύρτουσα.
 Μυρῶ-οὐς, ἡ' ποιήτρ. ἐκ Βυζαντ. | κ.δ.
 Μύρων, -ωνος, δ' περὶ φ. γλύπτης | τύρ. Σικυθῶνος | κ. δ.
 Μυρωνιανός, δ' συγγραφεὸς τις.
 Μυρωνίδης, δ' στρατ. Ἀθην. | κ.δ.
 Μῦς, Μυός, δ' ἐπίθ. τις ἐκ Καραίας | κ.δ.
 Μυσία, ἡ' ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας | = Μοισία | θέσις Ἀργολ. | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Μύσιος, δ' Ἀργεῖος τις φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα | ποτ. Μυσίας | κ. δ.
 Μυσις(-ιδος) σία, ἡ' = Μυσία
 Μύσκελλος, δ' υἱ. Ἄκμων. Ἀργεῖος.
 Μύσκων, -ωνος, δ' στρατ. Συρακοῦς.
 Μυσός, δ' κάτ. Μυσίας | ἀδελ. Κάρως κ. Λυδοῦ | ποτ. Μυσίας.
 Μυστιχίδης, δ' ἐπὶ ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
 Μύσων, -ωνος, δ' εἰς 7 σοφῶν, Χηνηεύς.
 Μυτιλήνη, ἡ' θυγ. Μακαρέως ἢ Πέλοπος | πόλ. Λέσβου.
 Μύτων, -ωνος, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Μυτιλήν.
 Μύτων, δ' λιμ. Φωκίδος.
 Μῶλος, δ' = Μόλος.
 Μώμεμφις, -ιδος, ἡ' πόλ. Αἰγύπτου.
 Μῶφι, τό' δρ. Αἰγύπτου.
 Μωφίς, -ιδος, δ' ποτ. Ἰνδιῶν.

N

Νάνα, ἡ' πόλ. Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Νάρβα, ἡ' πόλ. Μεσοποταμίας.
 Νάρβαρις, -ιδος, ἡ' πόλ. Ἀριαν. ἐν Ἀσίᾳ.
 Ναρβαρζάνης, δ' Πέρσ. στρατ. Δαρείου.
 Νασαταῖοι, οἱ ἔθνος Πιεραιῶν Ἀραβίας.
 Ναθιανοί, οἱ ἔθνος Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Νάβις, -ιδος, δ' βασι. ἢ τύρ. Σπάρτης.
 Ναβουκοδρόσορος, δ' βασι. Ἀσσυρίων,
 ἡ' Ναβουχοδονόσορ τῆς Γραφῆς.
 Ναβουριανός, δ' Χαλδαῖος μαθηματ.
 Ναγδόσιδα, ἡ' (κ. -δινα) πόλ. κ. νῆσ. τῆς Ἰνδικῆς Ταπροδάνης.
 Νάγαρα, ἡ' πόλ. Ἰνδιῶν (λεγόμ. ἄλλως Διονυσόπολις κ. Νύσσα).
 Νάγιδος, ἡ' πόλ. μετ. Κιλικ. κ. Παμφυλ.
 Νάζαδα, ἡ' πόλ. Μηδίας.
 Ναζιανζός, ἡ' πόλ. Καππαδ. (ἢ πρῶτ. Διοκαίσαρεια).
 Ναδῶ, ἡ' νομός Πτολεμαίου.
 Ναῖς, -ιδος, ἡ' νύμφ. ἑδάτων, Ναῖς | θυγ. Ζήθου | μία Νικεϊδῶν | κ. δ.
 Ναϊσός, ἡ' (κ. Νάισος) πόλ. Μοισίας.
 Νακόλεια, ἡ' πόλ. Φρυγίας.
 Νάλιφος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
 Νάμαδος, δ' ποτ. Ἰνδιῶν.
 Ναννίταιοι, οἱ ἔθν. Λουγδουν. Γαλλίας.
 Νάννακος, δ' βασι. Φρυγίας. [νύ.
 Ναννάριον τό' (κ. Νάννιον) ἕποκ. Ναννανών, οὐς, ἡ' αὐλ. ἡγ. φιλ. Μιμνέριμ.
 Νάνος, δ' (κ. Νάνος κ. Νάννος) βασι. Γαλατῶν.
 Νάξιος, δ' υἱ. Πολέμωνος, βασι. Κερκῶν.
 Νάξος, δ' υἱ. Ἐνδυμνίως.
 Νάξος, ἡ' μία Κυκλαδ. | πόλ. Σικελίας.
 Νάοκλος, δ' εἰς τῶν υἱῶν Κόδρου.

Νάπαρις, -ιος, δ' ποτ. Σκυθίας.
 Νάρ, Νάρδος, δ' (κ. Νάρνος) ποτ. Ὀμβρικής ἐν Ἰταλίᾳ.
 Ναρράγα, τό' πόλ. Ἀφρικῆς.
 Ναρβῶν, -ώνος, ἡ' (κ. Νάρβων) πόλ. Ναρθωνικής Γαλλίας.
 Ναρβωνίτις, -ιδος, ἡ' ἐπαρχ. Γαλλίας.
 Ναρθάκιον ἕρος, τό' ἄρ. κ. πόλ. Φθιώτ.
 Ναρθηκίς, -ιδος, ἡ' νῆσις πλῆθ. Σάμου.
 Ναρκαίος, δ' υἱ. Βάκχου, κτίτωρ ναοῦ Ἀθηνᾶς ἐν Ἡλίδι.
 Νάρκισσος, δ' υἱ. Κηφισοῦ κ. νύμφης Λειριόπης.
 Ναρνία, ἡ' ἢ περὶ τὸν Νάρνον Ὀμβρική.
 Νάρνος, δ' = Νάρ.
 Νάρουκ, ἡ' (κ. Νάρουκος κ. Νάρουξ) πόλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν.
 Ναρυκίδας, δ' υἱ. Δαμαρέτου.
 Νάρων, -ωνος, δ' ποτ. Δαλματίας.
 Νάσσα, ἡ' νῆσ. Ἐρυθρ. Θαλάσσης.
 Νασάμων, -ωνος, δ' υἱ. Ἀμφιθέμιδος κ. Τριτανίδος.
 Νασαμώνες, οἱ ἔθνος Ἀφρικῆς.
 Νασικᾶς, -ᾶ, δ' δν. Ρωμαίων.
 Νάσος, ἡ' = Νήσος | νῆσ. Ὀρτυγία, ἐν Συρακοῦσαις.
 Νάστας, -α, δ' Πυθαγόρειός τις.
 Νάστης, -ου, δ' υἱ. Νερμίονος, ἀρχ. τῶν ἐν Τροίᾳ Κερκῶν.
 Νατίσιων, -ωνος, δ' ποτ. Ἀκυληίας.
 Ναύαρις, ἡ' πόλ. Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Ναύβαρον, τό' πόλ. Ἐρυθρ. Σαρματίας.
 Ναυβολεῖς, οἱ κώ. Φωκίδος.
 Ναυβολίδης, δ' υἱ. Ναυδῶλ., δ' Ἰφίτ. | κ.δ.
 Ναύβολος, δ' βασι. Φωκίδος, πα. Ἀργον. Ἰφίτου | κ. δ.
 Ναυκλειδᾶς, -α, δ' εἰς τῶν Ἐφόρων Σπάρτης | Πλαταιεύς τις | κ. δ.
 Ναυκλῆς, -έους, δ' στρατ. Λακεδαιμ.
 Ναυκλος, δ' εἰς τῶν υἱ. Κόδρου.
 Ναυκράτης, -ους, δ' υἱ. Δαμοτίμου, ἐκ Σικυθῶνος.
 Ναυκράτις, -εως (κ. -ιος), ἡ' πόλ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα Αἰγύπτου.
 Ναυκλίδης, -ους, δ' περὶ φ. γλύπτης ἐξ Ἀργους, ἀδελ. Πολυκλείτου.
 Ναύλοχος, δ' πόλ. Θράκης | λιμ. Σικελ.
 Νούπακος, ἡ' πόλ. κ. λιμ. Λοκρ. Ὀζολ.
 Ναυπλία, ἡ' πόλ. κ. λιμ. Ἀργολ. κόλπου.
 Νουπλιόδη, -ου, δ' υἱ. Ναυπλ., δ' Πραξίτ.
 Ναυπλιος, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Δαναίδος Ἀμμωνῆς | κ. δ.
 Ναυπορτον, τό' πόλ. Παννονίας.
 Ναυσιγένης, -ους, δ' ἐπὶ ἄρχ. ἐν Ἀθ.
 Ναυσιδόη, ἡ' μία τῶν Νηρηίδων.
 Ναυσιδοός, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Περιβοίας, βασι. Φαίακων | υἱ. Ὀδυσ. κ. Καλυψ.
 Ναυοικᾶς, ἡ' θυγ. βασι. Φαίακων Ἀλκινόου κ. Ἀρήτης.
 Ναυοικλειδῆς, -ου, δ' ποιητῆς.
 Ναυοικλῆς, -έους, δ' στρατ. Ἀθην.
 Ναυοικράτης, -ους, δ' ῥήτωρ τις ἐξ Εὐβοίας | ἄποκρ. κωμικῶν | κ.δ.
 Ναυοικίδης, -ους, δ' ἀλφειοπώλης τις ἐξ Ἀθηνῶν.
 Ναυσιμάχη, ἡ' πλαστ. δν. παρ' Ἀριστοφ.
 Ναυσιμόχος, δ' ἐπὶ ἄρχ. ἐν Ἀθην.
 Ναυσιμέδων, -οντος, δ' υἱ. Ναυπλίου, ἀδελ. Παλαμῆδους.
 Ναυοίνικος, δ' ἐπὶ ἄρχ. ἐν Ἀθην.
 Ναυοίνιος, δ' υἱ. Ὀδυσ. κ. Καλυψοῦς ἢ Κίρκης, ἀδελ. Ναυσιθέου.
 Ναυοισταβριος, δ' (κ. Ναυοισταθριος, τό' ὄρη τῆριον Κυρηναικῆς ἐν Αἰθιῶν.
 Ναύτακα, τό' πόλ. Σογδιανῆς.
 Ναυτεῦς, δ' εἰς τῶν Φαίακων.
 Νέα, ἡ' (κ. Νεαί, αἰ) νῆσ. παρά τὴν

Λήμνον | φρούρ. Μυσίας.
 Νεαῖδος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Νεάρις, ἡ' νύμφη τις | θυγ. Πηρέως | θυγ. Στετυμόνος | θυγ. Νιόστης | κ.δ.
 Νεάριχος, δ' ἐπὶ ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
 Νεάνδρεια, ἡ' (κ. -ια, κ. Νεάνδριον, τό) κώ. Αἰολίδος.
 Νεάνδης, -ους, δ' ῥήτ. ἐκ Κυζίκου.
 Νεάνδρος, δ' υἱ. Πιττακοῦ, ἐκ Λέσβου.
 Νεόπολις, -εως, ἡ' πόλ. Ἰταλ. | πόλ. κ. λιμ. Μακεδ. | πόλ. Κολχίδος | κ.δ.
 Νεάρχος, δ' ναύαρχος Μ. Ἀλεξ. | τύρ. Ἡλιδος | κ.δ.
 Νεβρίς, -ιδος, ἡ' δν. Βούλης.
 Νέβρισα, ἡ' (κ. Νάβρι-) πόλ. Βατικῆς Ἰσπανίας.
 Νεβροφόνη, ἡ' νύμφη, σύντροφ. Ἀρτέμ.
 Νεβροφόνος, δ' υἱ. Ἰάσ. κ. Ὑψιπόλης.
 Νέδσα, ἡ' νύμφη, θυγ. Ὠκε. | ποτ. Μεσογ.
 Νεδουσία, ἡ' ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
 Νέδων, -οντος, δ' ποτ. κ. πόλ. Μεσογ.
 Νειλεῦς, δ' βλ. Νηλεῦς.
 Νειλόπολις, -εως, ἡ' πόλ. Αἰγύπτου.
 Νεῖλος, δ' περὶ φ. ποτ. Αἰγύπτου.
 Νειτήτις, -ιδος, ἡ' θυγ. ἑασι. Αἰγύπτου Ἀπρίου.
 Νεκρόπολις, -εως, ἡ' προάστειον Ἀλεξανδρείας.
 Νεκτανόβις, -ιδος, δ' (κ. Νεκτανεβός) βασι. Αἰγύπτου.
 Νεκώς, -ῶ, δ' πα. κ. υἱ. Φαμητ. -χου. βασι. Αἰγύπτου.
 Νελαΐδας, -α, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Ἡλιδος.
 Νέμσος, ἡ' πόλ. Ναρθων. Γαλλίας.
 Νεμέα, ἡ' χωρ. Ἀργολίδος.
 Νέμεα, τὰ (κ. -εἰα) ἄορται κ. ἀγῶνες ἐν Νεμέᾳ.
 Νεμεός, -όδος, ἡ' δν. ἀταλας ἐν Ἀθην. | δν. ἀθητρίδας | κ.δ.
 Νέμειον, τό' να. Νεμαίου ἀδός ἐν Λοκρίδ.
 Νεμεσιανός, δ' Καρχηδόνης ποιητῆς.
 Νεμέσιος, δ' ἐπίσκοπος Ἐφέσου.
 Νέμεσις, -εως, ἡ' (ἄλλως Ἀδρόστειος) θυγ. Νυκτός κ. Ἐρέδου.
 Νεσοβόλη, ἡ' θυγ. Λυκάμμου, μνηστὴ Ἀρχιλόχου.
 Νεοκαιοῦρεια, ἡ' πόλ. ἐπαρχ. Πόντου.
 Νεοκλειδῆς, -ου, δ' Ἀθην. ῥήτωρ | μαθηματικός τις.
 Νεοκλῆς, -έους, δ' πα. Θεμιστοκλέους | Βοιωτάρχος | κ.δ.
 Νεόκορις, -εως, δ' Πυθαγόρειός τις Ἀθην.
 Νεολαΐδας, -α, δ' (κ. -φῶς) υἱ. Προξένου, Ἀρκάς.
 Νεόμηρις, -εως, ἡ' μία τῶν Νηρηίδων.
 Νέον τεῖχος, τό' πόλ. Αζολέων ἐν Μυσία | φρούρ. Θράκης.
 Νεοπολιεῖς, τὰ ἄορτ. Δελφῶν πρὸς ἑπιτην Νεοπολιέμου.
 Νεοπολιέμος, δ' (ἄλλως Πύρρος) υἱ. Ἀγυλλέως κ. Δηδάμεως | βασι. Μολλοσῶν | στρατ. Μ. Ἀλεξ. | κ.δ.
 Νεόχαις, -ιος, δ' πα. τοῦ βασι. Αἰγύπτου Βοκχόριτος.
 Νέπετα, ἡ' (κ. Νέπιτα) πόλ. Τυρρηνίας.
 Νέριον, τό' ἀκρωτ. Ταρρακων. Ἰσπαν.
 Νερουῖοι, οἱ ἔθνος Βελγ. Γαλλίας.
 Νέρων, -ωνος, δ' Ρωμ. αυτοκράτωρ.
 Νέσος, δ' = Νέσος.
 Νέσος, δ' εἰς τῶν Κενταύρ. | = Νέστος.
 Νέσων, -ωνος, δ' υἱ. Θεσσαλέου.
 Νεσωνίς, -ιδος, ἡ' δν. Θεσσαλίας | Νεσο-Λίμνη πλησίον Ακρυσσης.
 Νεστοίον, οἱ ἔθνος Ἰλλυρίας.
 Νεστοάνη, ἡ' κώμη Ἀρκαδίας.
 Νέστοιοι, οἱ οἰκοῦντες περὶ τὴν Νέστον.
 Νεστοριδῆς, δ' υἱ. Νέστορ., Ἀντιλόχου.

Νέστος, δ (κ.Νέσσοσ)· υί. Ξωκανού κ. Τηθύος | ποτ. Θρακῆς.
 Νέστωρ, -ορος, δ' υί. Νηλέως, βασιλ. Πύλοιο | ποιητής ἐκ Αἰτίας | κ. ἀ.
 Νευρίδ, -ίδος, ἡ χῶ. Νευρῶν ἐν Σκυθία.
 Νευροί, οί· Σκυθικὸν ἔθνος.
 Νευροῦδη ὄρη, τὰ ὄρ. Σικελίας.
 Νεφάλλων, -ωνος, δ' υί. Μίλωνος.
 Νεφέλη, ἡ· οὐς. Ἀθάμαντος, μῆ. Φρίξου κ. Ἐλλάδος | μῆ. Κενταύρων | χωρ. Πηλίου | κ. ἀ.
 Νέφδυς, -ου, ἡ· θυγ. Διός κ. Ἡρας ἢ Ρέας, θεῶν Αἰγυπτίων.
 Νέφος, δ' υί. Ἡρακλ. κ. Θεσπιῶνος Πραξιθέας.
 Νεχροίτοι, οί· ἔθνος Ἰνδιῶν.
 Νέων, -ωνος, δ' στρατ. τῶν Μυρίων, Λακεδαιμόν. | Μεσοῦ, πρᾶκτωρ Φιλίππου.
 Νέων, -ωνος, ἡ (κ. Νέωνες, οί) πόλ. Φωκίδος.
 Νηαιδός, δ' ἀντί Νεαιδός.
 Νηΐδη, ἡ· ἡ Ἀθηνᾶ παρ' Αἰγυπτίους.
 Νήσιον, τό ὄρ. Ἰθάκης.
 Νηίς, -ίδος, ἡ· ἀντί Ναίς.
 Νήϊτος, η, ον· δ' τῆς Νηϊδος | Νήϊται Πύλοι = μία τῶν 7 πυλῶν ἐν Θήβαις.
 Νηλεΐδης, -ου, δ' υί. ἢ ἀπότ. Νηλεως.
 Νηλεὺς, -έως, δ' υί. Ποσειδ. κ. Τηροῦς, ἀδελφ. Πηλίου υί. Κόδρου | φίλος. | κ. ἀ. | ποτ. Ἐβόλειος.
 Νηληιάδης, δ' = Νηλεΐδης.
 Νηληϊός, -ίδος, ἡ· θυγ. Νηλεως, ἡ Πηρώ.
 Νηλοία, ἡ· πόλ. Θεσσαλομαγνησίας.
 Νηλώ, -ου, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
 Νημερτής, -ου, ἡ· μία τῶν Νημερίδων.
 Νηρηΐς, -ίδος, ἡ· βλ. Νηρηΐς.
 Νηρεὺς, -έως, δ' υί. Πόντου κ. Τῆς, πα. 50 θυγατέρων, τῶν Νηρηίδων.
 Νηρηΐς, -ίδος, ἡ· θυγ. Νηρέως κ. Δωριδοῦ | Νηρηίδες, αἱ 50 θυγ. Νηρέως.
 Νηρικός, ἡ· πόλ. Λευκάδος.
 Νηριός, -ίδος, ἡ· κώ. Ἀργολ. ἢ Μεσσην.
 Νηρίτων, τό ὄρ. Ἰθάκης.
 Νηρίτιος, δ' υί. Πτερωτάου, οἰκιστῆς Ἰθάκης.
 Νηροσία, ἡ = Νηροσία.
 Νηροσία, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
 Νηρωΐτης, δ' δ' γλυπτὴς Κριτίας.
 Νηροῦς, -ου, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
 Νηφαλίων, -ωνος, δ' = Νεφαλίων.
 Νήφος, δ' = Νέφος.
 Νίβαρος, δ' ὄρ. Ἀρμενίας.
 Νίγειρι, -ειρος, δ' ποτ. Ἀφρικῆς.
 Νίγειρα μητρόπολις, ἡ· πόλ. Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ.
 Νίγηρτες, οί (κ. Νιγηρίται) ἔθνος Ἀφρ.
 Νιγηρίνος, δ' ρωμαϊκὸν ὄνομα.
 Νίγηρος, δ' ἀρχιστρατήγος Ρωμαίων.
 Νικαγόρα, ἡ· οὐς. Ἐγετίμου, μῆ. Ἀγασικλέους, ἐκ Σικυθῶνος.
 Νικαγόρας, -ου, δ' Μεσοῦ ἡ τῆς Γραμματεὺς κ. σοφιστῆς Ἀθην. | κ. ἀ.
 Νίκαια, ἡ· θυγ. Ἀντιπάτρου | δν. διαφ. πόλ. (Βιθυν. Αἰγυρίας. Ἰνδιῶν κλπ.) | φροῦρ. πλοῖον Θεσσαλονικῶν.
 Νικαινετός, δ' ἐπιγραμματο. ἐξ Ἀθῆν.
 Νικάνδρα, ἡ· ἴερα τοῦ ἐν Δωδωνῇ μανταίου | κ. ἀ.
 Νικάνδρος, δ' υί. βασιλ. Σπάρτης Χαριλάου | ἱατρός, Γραμματικὸς | κ. ἀ.
 Νικάνωρ, -ορος, δ' στρατ. Χαλκιδῶν | στρατ. Μ. Ἀλεξ. | Γραμματ. κ. ἀ.
 Νικαρέτη, ἡ· δν. διαφ. γυναικῶν.
 Νικαρχός, δ' Ἀθην. σοκοφάντης | Ἀρκάσιος | κ. ἀ.
 Νικασπολίς, -ίδος, ἡ· μία τῶν οὐς. Φι-

λίπ. τοῦ Ἀμύντου, μῆ. Θεσσαλονικ.
 Νίκασος, δ' τῶν Μεγαρέων τις.
 Νικόδουλος, δ' Ὀλυμπιονικ. ἐκ Ρόδου.
 Νικοτόριον, τό ὄρ. Ἀσουρίας.
 Νικότωρ, -ορος, δ' δ' βασιλ. Σάλευκος.
 Νίκη, ἡ· θυγ. Στυγός κ. Πάλλαντος | μία τῶν Θεσπιῶνων.
 Νικήροτος, δ' παρ. τοῦ στρατ. Νικίου | υί. Νικίου | ἐπών. ἀρχων Ἀθην. | κ. ἀ.
 Νικήτης, δ' ἀντί Νικήτας, ἱατρός τις.
 Νικήφορος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
 Νικήφοριον, τό πόλ. κ. φροῦρ. Μεσοποτ., ἡ ὑστερον Λεοντόπολις.
 Νικήφοριος, δ' ἐπίθ. Διός.
 Νικιάδης, δ' υί. Νικίου, Ἀθηναίος.
 Νικίας, -ίου, δ' υί. Νικηράτου, ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθ. | ζωγράφος Ἀθην. | κ. ἀ.
 Νικίππη, ἡ· μία τῶν Θεσπιῶνων. | θυγ. Πέλοπος, μῆ. Ἐδρουσθέως | κ. ἀ.
 Νικίππος, δ' τύρ. τῆς νήσου Κῶ | κ. ἀ.
 Νικοβούλη, ἡ· ψευδῶν συγγραφ. τινός.
 Νικόδομος, δ' γλυπτὴς τῆς ἐκ Μαυινάου.
 Νικόζημος, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | κ. ἀ.
 Νικοδική, ἡ· δν. Ἀθηναίος.
 Νικόδρομος, δ' υί. Ἡρακλ. κ. Θεσπιῶν.
 Νίκης, ἡ Αἰγυπτίης τις | κ. ἀ.
 Νικόδωρος, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθ. | πύκτης ἐκ Μαντινίας.
 Νικοδόμη, ἡ· μία τῶν Ἀρπυϊῶν.
 Νικοκλῆς, -έως, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | τύρ. Κύπρου | τύρ. Σικυθῶνος | κ. ἀ.
 Νικοκράτης, -ους, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην.
 Νικοκρέων, δ' βασιλ. Σαλαμίνος Κύπρου.
 Νικολάδος, -α, δ' υί. Νικολάου, Πυθιονίκης ἐκ Κορίνθου.
 Νικολάδης, -α, δ' Ταραντίνος τις.
 Νικόλαος, δ (κ. Νικόλεως, κ. -λαος) πα. κ. υί. Σπαρτιάτου Βουδύδος.
 Νικόλοχος, δ' ναύαρχ. Σπαρτιατῶν.
 Νικομαχίδης, -ου, δ' Ἀθηναίος τις, υί. Νικομάχου.
 Νικόμαχος, δ' υί. Μαχάονος, ἱατρός βασιλ. Φερωνῶν ἐπών. ἀρχ. Ἀθ. | ζωγράφ. | κ. ἀ.
 Νικομήδεια, ἡ· πόλ. Βιθυνίας.
 Νικομήδης, -ους, δ' υί. βασιλ. Σπάρτ. Κλεομбрότ. | πα. Ἀριστομ. Ἰδν. βασιλέων Βιθυνίας | κ. ἀ.
 Νικόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Ἡπείρου κ. Ἀκαρν. | πόλ. Ἀρμεν. πόλ. Αἰγ. | κ. ἀ.
 Νικοστράτη, ἡ· μῆ. Εὐάνδρου | ἐπών. Ἀθην. | κ. ἀ.
 Νικόστρατος, δ' υί. Μενελ. κ. Ἐλένης | στρατ. Ἀθην. | ἐπών. ἀρχ. | ζωγράφ. | κ. ἀ.
 Νικοτέλεια, ἡ· μῆ. Ἀριστομένους.
 Νικοτέλης, -ους, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | διαβ. οἰνοπότης ἐκ Κορίνθου | κ. ἀ.
 Νικοφάνης, δ' Ἀρκάσιος τις ἐκ Μεγαλοπ.
 Νικόφημος, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | κ. ἀ.
 Νικοφῶν, -ώντος, δ' κωμ. ποι. | κ. ἀ.
 Νικύλλα, ἡ· δν. γυναικός.
 Νικῶ, -οῦς, ἡ· διαβ. ἑταῖρα ἐκ Σάμου.
 Νικων, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | θεοπάτης.
 Νικωνία, ἡ (κ. Νικωνιον, τό) πόλ. Ἐδρουπ. Σαρματίας.
 Νικωνίδης, -α, δ' Θεσσαλός τις.
 Νινευή, ἡ· βλ. Νίνος.
 Νινία, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
 Νίνος, δ' υί. Βήλου, βασιλ. Ἀσουρίων.
 Νίνος, ἡ πόλ. Ἀσουρίας | πόλ. Βαβυλων.
 Νινύσιος, δ' υί. Νίνου κ. Σεμιράμιδος, βασιλ. Ἀσουρίας. [ρυνέως].
 Νιόδη, ἡ· θυγ. Ταντάλου κ. Δίας | θυγ. Φοβηρέως, -έως, δ' υί. Χάρποκος. Ἀγλαίας, ἐκ Σύμης.
 Νίσσα, ἡ (κ. Νίσσα) πόλ. Βοιωτίας.
 Νισσαία, ἡ (κ. -αία) πόλ. Μεγαρίδος | χῶ. Μαργαριανῆς.

Νισσιον πεδίον, τό· πεδιάς Μηδίας.
 Νισσίας, δ' τύρρανος, διαβ. οἰνοπότης.
 Νισίδης, -εως, ἡ· πόλ. Μυθονίας.
 Νίσος, δ' υί. βασιλ. Ἀττικ. Πανδίνου, πα. Σκύλλας, βασιλ. Μεγαρέων.
 Νίσσα, ἡ = Νίσσα.
 Νισυρέως, -έως, δ' ἐπίθ. Προσειδῶνος.
 Νισυρῶν, δ' νῆσος Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων | πόλ. νήσου Καρπάθου.
 Νίτητις, -εως, ἡ· θυγ. βασιλ. Αἰγύ. Ἀπέρου.
 Νιτιόθριες, οί· ἔθνος Γαλλίας.
 Νιτρία, ἡ (κ. -αία, αἱ) πόλ. Αἰγύπτου.
 Νιτωρκίς, -ιος, ἡ· οὐς. Ναβουχοδονόσορος | βασιλ. Αἰγύπτου.
 Νικράτιος, δ' στρατ. Παρθῶν ὄρ. Ἀρμεν.
 Νίψα, ἡ· πόλ. Θρακῆς.
 Νίψατοι, οί· ἔθνος Θρακῆς.
 Νόραρος, δ' ποτ. Γερμανίας.
 Νορήμιον, -ονος, δ' υί. Φρονίμου ἐξ Ἰθάκης | κ. ἀ.
 Νόρης, -ου, δ' ποτ. Θρακῆς.
 Νόδων, -ωνος, δ' Ἐρατριεύς τις, πα. Αἰολίου.
 Νόγλα, ἡ· πόλ. Ἰσπανίας.
 Νομάδες, οί· οἱ μὴ ἔχοντες μόνιμον διαμονὴν βοσκοὶ ποιμνίων | οἱ κατ. Νομιδίας.
 Νομαδική, ἡ· ἡ Νομιδία.
 Νομαία, ἡ· δν. ποιμενίδος.
 Νομαντία, ἡ· πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας.
 Νομάς, -όδος, δ' δ' κατ. Νομιδίας.
 Νομάς, -α, δ' = Νομάς.
 Νομήτωρ, -ορος, δ' = Νομήτωρ.
 Νομία, ἡ· νύμφη Ἀρκαδίας.
 Νόμια ὄρη, τὰ ἐν Ἀρκαδία.
 Νόμιος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλ. | ἐπίθ. Ἐρμῆος.
 Νομιστήριον, τό πόλ. Γερμανίας.
 Νομίλων, -ονος, δ' πα. Ἀρμαμάχου.
 Νόννος, δ' Αἰγύπτιος ποιητής.
 Νοσοίς, -ίδος, ἡ· ποιητρία ἐκ Λακεδων.
 Νόσιον, τό πόλ. κ. ἀκρωτ. Αἰολίδος.
 Νότος, δ' υί. Ἀστραίου κ. Ἠοῦς.
 Νότου κέρας, τό· ἀκρωτ. Ἀφρικῆς.
 Νούβαι, οί· λα. Ἀφρικῆς.
 Νούδιον, τό πόλ. Ἡλίδος.
 Νουκερία, ἡ· δν. δύο πόλ. Ἰταλίας.
 Νουμίας Πομπήλιος, δ' βασιλ. Ρώμης.
 Νουμήνιος, δ' συγγρ. ἐξ Ἡρακλείας.
 Νουμήτωρ, -ορος, δ' υί. βασιλ. Ἀλβας Πρώτα.
 Νουμίδια, ἡ· ἐπαρχ. Ἀφρικῆς.
 Νουρσία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
 Νούς, -οῦ, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
 Νουτρία, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
 Νυκτεύς, -έως, δ' υί. Ἰρῆως, πα. Ἀντιόπης | πα. Καλλιτοῦς.
 Νυκτής, -ίδος, ἡ· θυγ. Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη | κ. ἀ.
 Νύκτιος, δ' υί. κ. διαδ. Λυκάονος, βασιλ. Ἀρκαδίας.
 Νύμβαιον, τό· λίμνη Λακωνίας.
 Νύμφα, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
 Νύμφαι, αἱ· κατώτερα θεότητες.
 Νύμφαλη, ἡ· νῆσος Καλυψίδος.
 Νύμφαιον, τό (κ. -σιον) ἱερὸν Νυμφῶν | πόλ. κ. λιμ. Ταυρίδος | κ. ἀ.
 Νυμφάτος, δ' μουσικὸς ἐκ Κρήτης.
 Νυμφάτος, -όδος, ἡ· χωρ. Ἀρκαδίας.
 Νυμφασία, ἡ· πηγὴ Ἀρκαδίας.
 Νύμφης, -ίδος, δ' συγγρ. ἐκ Ποντογρακλ.
 Νυμφόδωρος, δ' υί. Πύθου, Ἀθῆν. | κ. ἀ.
 Νύξ, Νυκτός, ἡ· θεότης, θυγ. Σάου, ἀδελφ. Ἐρέβους.
 Νύσσα, ἡ· θυγ. Ἀρισταίου, τροφός Διονύσου. | δν. διαφ. πόλ. (Ἰνδιῶν, Αἰθιοπ., Βοιωτ., Ἐβδ. κλπ.) | δν. ὄρεων.
 Νυσσής, -ίδος, ἡ· Νυσηίδης νύμφαι,

αὶ θράψασαι τὸν Διόνυσον.
 Νύσος, δ' ὁ ἀναθράψας τὸν Διόνυσον.
 Νύσσα, ἡ ἀδελφὴ Μιθριδάτου.
 Νυχεία, ἡ Νύμφη τις | πηγὴ ἐν Τάφρ.
 Νῶλα, ἡ (κ. Νῶλη) πόλ. Ἰταλίας.
 Νῦμεντον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Νῦνωκριάτης, δ' ἐπιθ. Ἑρμού.
 Νῦνωκρίς, -ίος, ἡ σύζ. Λυκάονος |
 πόλ. Ἀρκαδίας.
 Νῦρα, τὰ (κ. ἡ) πόλ. Σαρδιν. | κ. κ. Καππ.
 Νῦραξ, -ακος, δ' υἱ. Ἑρμούκ. Ἑρυθείας.
 Νῦρεια, ἡ (κ. -φεία) μητρόπολ. Νυρ-
 κῶν Γερμανίας.
 Νυρικοί, οἱ ἔθνος Γερμανίας.
 Νυρικόων, τό χθ. Γερμανίας.

Ξάνθη, ἡ μία τῶν Ὀκεανίδων.
 Ξάνθης, -ου, δ' στρατ. Μάρδων.
 Ξανθίας, -ου, δ' ἄν. δούλου παρ' Ἀρι-
 στοφ. | διδάσκ. ἀθλητικῆς. Ἀθην.
 Ξανδικλῆς, -έου, δ' στρατ. Μυρίων.
 Ξάνδιοι, οἱ ἔθνος Ἰγκανίας.
 Ξάνδιον πεδίον, τό πεδιάς Λυκίας.
 Ξανδίπη, ἡ θυγ. Λάβρου | σύζ. Σωκρά-
 τος | θυγ. Περίανδρου | κ. ἄ.
 Ξάνδιππος, δ' υἱ. Μέλαντος | πα. κ. υἱ.
 Ξανθιλέους | στρατ. Λακεδ. | κ. ἄ.
 Ξανθίς, -ίδος, ἡ μία τῶν Θεσπιάδων.
 Ξάνθος, δ' βασιλ. Τροίης ἦνος | βασιλ. Θηβῶν |
 κ. ἄ. ἰδ. διαφ. ποτ. (Τροίας, Λυκίας).
 Ξανθῶ, -οῦς, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Ξειναγόρης, δ' = Ξεναγόρας.
 Ξεινοφάνης, δ' = Ξενοφῶν.
 Ξειναγόρας, -α, δ' περιθ. οἰνοπότης. ἐκ Ρό-
 νου.
 Ξειναίετος, δ' ἐπίθ. ἄρχ. Ἀθην. | βου.
 Ξεινάρης, -οῦς, δ' ἐπίθ. ἑστῶν Ἐφόρ. Σπάρτ.
 Ξεινάριος, -οῦς, δ' πα. Ἀριστοτ. | Αἰγίν.
 Ξεινάριος, δ' κωμ. ποιητῆς | περιπατ.
 φίλος. | κ. ἄ.
 Ξεινάς, ἡ ἄν. ποιμενίδος.
 Ξεινάδης, δ' Κορίνθιος φίλος. | κ. ἄ.
 Ξεινάς, -ου, δ' στρατ. τῶν Μυρίων, Ἀρ-
 κίας | πλούσιος Ἡλείος.
 Ξεινάς, δ' ἐπιθ. Διός.
 Ξεινάς, -ίδος, ἡ ἄν. δούλης.
 Ξεινόδοκος, δ' υἱ. Μενάλ. | Ὀλυμπιον.
 ἐξ Ἀντικυρίας | λυρ. ποι. Κυθήριος.
 Ξεινοδική, ἡ θυγ. Σουλῆς | θυγ. Μίν. | κ. ἄ.
 Ξεινόδοκος, δ' Μίσην. Ὀλυμπιονίκης.
 Ξεινόκλεια, ἡ ἱέρεια Δελφικ. μαντεύου.
 Ξεινοκλείδης, δ' ναύαρχ. Κορινθ. | κ. ἄ.
 Ξεινοκλῆς, -έου, δ' στρατ. Λακεδαιμ. |
 τραγ. ποι. | πατ. κ. υἱ. Κρατίδου | κ. ἄ.
 Ξεινοκράτης, -οῦς, δ' φίλος. ἐκ Χαλκιδ.
 | ἀδελ. Θήρωνος | κ. ἄ.
 Ξεινοκρίτη, ἡ ἄν. γυναικός.
 Ξεινοκρίτος, δ' λυρ. ποι. | θηβ. γλύπτης.
 Ξεινοφάνης, -οῦς, δ' πα. στρατ. Δαμά-
 χου | φίλος. ἐκ Κολοφῶνος | κ. ἄ.
 Ξεινοφάντης, -ου, δ' Πυθαγόρ. ἐξ Ἰταλ.
 Ξεινοφαντίδης, -α, δ' Λακεδαιμόν. τις.
 Ξεινοφαντος, δ' Ἀθ. διθυραμβοποιός.
 Ξεινόφιλος, δ' Πυθαγόρ. φίλος. ἐκ Θράκ.
 Ξεινόφρων, -ωνος, δ' υἱ. Φαιδίμου | κ. ἄ.
 Ξεινόφρων, -ωντος, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ Κο-
 ρίνθ. | στρατ. Ἀθην. | ὁπερ. στρατ.,
 φίλος. κ. Ιστοριόγρ. | κ. ἄ.
 Ξεινούλλα, ἡ ἄν. γυναικός παρ' Ἀριστοφ.
 Ξένων, -ωνος, δ' ἀρχηγ. Θηβαίων | ιστο-
 ριόγρ. | τῦρ. Ἑρμιόνης | κ. ἄ.
 Ξερσηνή, ἡ ἐπαρχία Ἀρμενίας.
 Ξέρσης, -ου, δ' υἱ. Δαρείου Ἰστάτου.
 βασιλ. Περσῶν υἱ. Ἀρταξέρξου Ἀ' | κ. ἄ.
 Ξιμνή, ἡ ἐπαρχία Πόντου.
 Ξιφωσία, ἡ πόλ. Σικελίας.

Ξόις, -εως (-ιος), ἡ πόλ. τοῦ Δέλτα Αἰγύ.
 Ξοῖδος, δ' υἱ. Ἑλληνος κ. νυμφ. Ὀρησί-
 δος | Ἀθην. τραπεζίτης.
 Ξυλόπολις, -εως, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
 Ξυνία, ἡ πόλ. Θεσσαλίας.
 Ξυνοικία, τὰ = Ξυνοικιστορτή ἐν Ἀθ.
 εἰς ἀνάμν. τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθ.
 Ξυπέτη, ἡ ἄν. ἡμ. Ἀττικῆς.

Ὅα, ἡ ἄν. ἡμ. Ἀττικῆς.
 Ὅανοι, οἱ λα. νῆσ. Ταπροβάνης.
 Ὅαξος, ἡ πόλ. Κρήτης.
 Ὅαρος, δ' ποτ. Σκυθίας.
 Ὅασις, -εως, ἡ = Αἰθίσις (Αἰγυπτ.
 λέξις), θασίς ἐν μέσῳ ἐρήμου.
 Ὅβαντα, ἡ (κ. Ὅβ-) πόλ. Ἀσσυρίας.
 Ὅβόκος, -α, δ' ποτ. Ἰρλανδίας.
 Ὅβόλκων, -ωνος, ἡ πόλ. Βαιτ. Ἰσπαν.
 Ὅβριάρεως, δ' = Βριάρεως.
 Ὅβριμος, δ' εἰς τῶν 50 υἱ. Αἰγυπτ. | κ. ἄ.
 Ὅγκος, ἡ (κ. Ὅγγος) ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτ.
 Ὅγκετον, τό (κ. Ὅγκιον) κώ. Ἀρκαδ.
 Ὅγκος, δ' υἱ. Απόλλ. ἡγ. Ἀρκαδίας.
 Ὅγμιος, δ' δ' Ἡρακλ. παρὰ Γαλάταις.
 Ὅγρύλη, ἡ = Ἀγρύλη, κώ. Σαρδινίας.
 Ὅγχημος, δ' λυμ. Θεσπρωτίας.
 Ὅγχητός, δ' υἱ. Ποσειδ. ἡ Βοιωτοῦ
 | υἱ. Ἀγρίου.
 Ὅγχητός, ἡ πόλ. Βοιωτ. | πόλ. Θεσσαλ.
 Ὅδησοός, ἡ πόλ. Θράκ. ἐπὶ Εἰξ. Πόντ.
 Ὅδιος, δ' ἡγ. Ἀλιζάνων Βιθυνίας | κ. ἄ.
 Ὅδιούπολις, -εως, ἡ κώ. Ποντοηρακλ.
 Ὅδοιδόκος, δ' υἱ. Ὀποβντος, πα. Ὀί-
 λέας.
 Ὅδομαντική, ἡ χθ. Ὀδομάντων.
 Ὅδομαντοί, οἱ (κ. -ες) ἔθνος Θρακίας.
 Ὅδρῦσαι, οἱ ἔθνος Θρακίας.
 Ὅδρῦσις, ἡ χθ. τῶν Ὀδρῦσῶν Θρακίας.
 Ὅδρῦσεια, ἡ τό πόλημα τοῦ Ὀμή-
 ρου | πόλ. Βαιτικῆς Ἰσπανίας.
 Ὅδρῦσεύς, -έως, δ' υἱ. Λαέρτου, δ'
 περιφημος Ὀμηρικὸς ἦρως.
 Ὄζόλοι, οἱ λα. Λοκρίδος.
 Ὄη, ἡ (κ. Οἰή) ἡμ. Ἀττικῆς.
 Ὄρηις, -ίδος, ἡ Νύμφη, ἡ Μελιτώς.
 Ὄδρυάδης, -οῦς, δ' ἄν. ἐπίσ. Σπαρτ. τις.
 Ὄδρυνεύς, -έως, δ' ἐκ Καθησοῦ,
 σὺμμαχος Τρώων.
 Ὄδρυς, -υος, ἡ ἄν. Θεσσαλίας.
 Ὄια, ἡ ἄν. ἐπὶ τῆς κώ. νῆσ. Θήρας.
 Ὄιαγρος, δ' βασιλ. Θρακ. | ἰσοκρ. τραγῶδ.
 Ὄιάνθεια, ἡ (κ. -θη) πόλ. Ὀζολῶν Λοκρ.
 Ὄιαξ, -ακος, δ' υἱ. Ναυπλοῦκ. Κλυμέν.
 Ὄιαξίς, -ίδος, δ' = Ὄαξος.
 Ὄιβαλος, δ' υἱ. Περιήρους ἡ βασιλ. Σπάρ-
 τῆς Κυνόρτα.
 Ὄιβάρης, -οῦς, δ' υἱ. Μεγαβύζου | σα-
 τράπης Βιθυνίας.
 Ὄιβάτας, -α, δ' Ἀχαιός Ὀλυμπιον.
 Ὄιδάνης, -οῦ, δ' ποτ. Ἰνδικῆς.
 Ὄιδίπους, -οδος, δ' υἱ. βασιλ. Θηβῶν
 Λαίου κ. Ἰοκάστης.
 Ὄιη, ἡ = Ὄη, ἡμ. Ἀττ. | κώ. Αἰγίνης.
 Οἰκλείδης, δ' ἀντι. Ὀϊκλείδης, υἱ. Ὀϊ-
 κλέους.
 Ὀϊκλῆς, -έου, δ' υἱ. Ἀντιφάτου, πα.
 Ἀμφιάρου.
 Ὀϊλεύς, -έως, δ' υἱ. Λεωδόκου, βασιλ.
 Λοκρῶν | κ. ἄ.
 Ὀϊλιάδης, -οῦ, δ' υἱ. Ὀϊλέως, βασιλ. δ'
 Λοκρῶν.
 Ὀϊμη, ἡ μία τῶν Δαναίδων.
 Ὀϊνεΐδαι, οἱ πόλ. Θεσσαλίας.
 Ὀϊνεΐας, -άδος, ἡ ἡμ. περὶ τοὺς Ὀϊνεΐα χθ.
 Ὀϊνεΐδης, -οῦ, δ' υἱ. Οἰνέως, δ' Τυ-

δαῖς κ. Μελέαγρος.
 Οἰνεΐας, -έως, δ' υἱ. Πορθάονος, βασιλ.
 Καλυδωνοῦ | εἰς τῶν ἠρώων Ἀττ. | κ. ἄ.
 Οἰνεΐων, -ώνος, δ' κώ. Ὀζολῶν Λοκρῶν.
 Οἰνιάδα, οἱ πόλ. Ἀκαρναντίας.
 Οἰνιάδα, τὰ πόλ. Λυκίας.
 Οἰνόβιος, δ' τῶν ἐπίσ. Ἀθηναίων τις.
 Οἰνόη, ἡ νύμφη Ἀρκαδίας | φρούρ. κ.
 ἡμ. Ἀττικ. | πόλ. Ἡλίδος | κ. ἄ.
 Οἰνοήγης = Οἰνόη | ἡ νῆσ. Σικανίας | κ. ἄ.
 Οἰνόμοσος, δ' περιφ. ἦρως Ἡλίδος
 | κυν. φιλόσοφος | κ. ἄ.
 Οἰνοπάρης, -α, δ' ποτ. Συρίας.
 Οἰνοπία, ἡ ἄν. νῆσ. Αἰγίνης.
 Οἰνοπίδης, δ' υἱ. Οἰνοπος, δ' Ἐλευσίν.
 | Σίος Μαθηματικός.
 Οἰνοπίων, -ωνος, δ' υἱ. Βάκχου, βασιλ.
 Σίου | κ. ἄ.
 Οἰνοῦς, -οῦτος, δ' ποτ. κ. χθ. Λακων.
 Οἰνοῦσσαι, αἱ νησίδες Αἰγαίου | νησ.
 Μεσσην. κόλπου.
 Οἰνώφυτα, τὰ πόλ. ἡ τόπος Βοιωτίας.
 Οἰνωφ, -οπος, δ' πα. Λεωδ. πα. Ἰσπερβ.
 Οἰνωάτις, -ίδος, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Οἰνώνη, ἡ ἄν. ἡμ. Αἰγίνα | νύμφη,
 Τρωάδος | κ. ἄ.
 Οἰνωτρία, ἡ τμήμα τῆς κάτω Ἰταλ.
 | ὄλη ἡ Ἰταλία.
 Οἰνωτρίδες, αἱ νησίδες Ἰταλίας.
 Οἰνωτροί, οἱ κώ. Οἰνωτρία ἐν Ἰταλία.
 Οἰνωτρος, δ' υἱ. βασιλ. Ἀρκαδ. Λυκάονος.
 Οἰόβζος, δ' τῶν Περσῶν τις.
 Οἰόκλος, -οῦ, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Ἀσκηρ.
 Οἰόλοκος, δ' υἱ. Θήρα ἐκ Σπάρτης
 | Θεσσαλός τις.
 Οἶον τὸ Δεκελεικόν ἡμ. Ἀττικῆς
 | Οἶον τὸ Κεραμεϊκόν ἔσπερος ἡμ.
 Ἀττικῆς | κ. ἄ.
 Οἰόρπατα Σκυθ. ἄν. Ἀμαζόν., ἀνδρο-
 κτόνοι.
 Οἰστρέθης, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Θεσπι-
 αδος Ἡουλίας.
 Οἰσμή, ἡ πόλ. Θρακίας.
 Οἶτα, ἡ = Οἶτη.
 Οἶταίος, δ' ἐπιθ. Ἡρακλέους.
 Οἶτη, ἡ ἄρσοισιρ Θεσσαλίας.
 Οἶτόλιος, δ' ζῆμα ἐπὶ θανάτῳ Πίνου.
 Οἶτόσυρος, δ' ἄν. Ἀπόλλ. παρὰ Σκυθίας.
 Οἶτυλος, δ' Ἀργεῖος ἦρως | πόλ. Λακων.
 Οἶχαλία, ἡ ἄν. πόλ. Θεσσαλ. Μεσσην.,
 Αἰτωλίας, Ἐθότας.
 Οἰχάρδης, δ' ποτ. Συρικῆς ἐν Ἀσία.
 Οἰώνιος, δ' τῶν Ἀθηναίων τις.
 Οἰώνος, δ' υἱ. Λικυμνίου ἐξ Ἀργο-
 λίδος, Ὀλυμπιονίκης.
 Ὀκράκλοι, οἱ (κ. Ὀκρίκοι, ἡ) πόλ.
 Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλία.
 Ὀκταβία, ἡ ἄν. Ρωμ. Δεσποινῶν.
 Ὀκτάσιος, δ' ἄν. ἐπίσ. Ρωμαίων.
 Ὀκτομασάδης, -οῦ, δ' ἀδελ. Σκύλου,
 βασιλ. Σκυθῶν.
 Ὀλανή, ἡ φρούρ. Ἀρμενίας.
 Ὀλθα, ἡ (κ. -η) πόλ. Κιλικ. ἡ Παμφυλ.
 Ὀλθία, ἡ πόλ. Εὐρωπ. Σαρματίας,
 Βιθυν., Παμφυλ. κ. ἄ. | Ὀλθία πόλις,
 ἡ πόλ. Σαρδινίας.
 Ὀλθιδάδης, -οῦ, δ' περιφ. Ἀθην. ἡ γορ.
 Ὀλθιδόπολις, ἡ = Ὀλθία,
 Ὀλθίος, δ' = Ἀρσάνιος, ποτ. Ἀρκαδ.
 Ὀλγασσος, ἡ ἄν. Παφλαγονίας.
 Ὀλέαστρον, δ' πόλ. Ἰθρίας.
 Ὀλίατος, δ' ἡγ. Μυλάσων, ἐν Καρία.
 Ὀλιγασιδίαι, οἱ ἐπίσ. οἰκογ. ἐν Κορινθ.
 Ὀλιών, -ώνος, ἡ πόλ. Θεσσαλίας.
 Ὀλίσπιον, τό πόλ. Λυσιταν. ἐν Ἰσπαν.
 Ὀλκάδες, οἱ πόλ. Ταρρακων. Ἰσπαν.
 Ὀλμειός, δ' ποτ. Βοιωτίας.

Όλμιαί, οί' άκρωτ. Φρυγίας.
 Όλμοι, οί' πόλ. Φρυγίας|πόλ. Κιλικ.
 Όλμωνες, -ων, οί' κώ. Βοιωτίας.
 Όλυμθεύς, -έως, δ' Λακεδαιμόν. τις.
 Όλοσών, -ώνος, ή' πόλ. Θεσσαλίας.
 Όλορος, δ' βασι. θρακωνίπα. Θουκυζίδ.
 Όλουρις, ή' = Όλουρος.
 Όλουρος, δ' φρούρ. Δαχάτζικώ. Μεσα.
 Όλους, -ούτων, ή' πόλ. Κρήτης.
 Όλοφέρνης, ους, δ' κ. Όλ. κ. Όροφ. |
 δν. Περσών στρατ. βασι. Καππ. | κ. α.
 Όλόφυξος, ή' πόλ. Θρακίας ή' Μακεδ.
 Όλπαι, αί (κ. Όλπη, ή') φρούρ. Ή-
 παύρου | πόλ. Λοκρίδος.
 Όλπις, -ιος, δ' δν. άλιείας.
 Όλυμπηνή, ή' πόλ. Μυσίας.
 Όλυμπία, ή' έπίθ. Είλειθυσίας.
 Όλυμπια, ή' τόπος | Ηλιθ. έν Πελοπον.
 Όλύμπια, τά' οί' Όλυμπιακοί άγώνες.
 Όλυμπιαός, άδος, ή' θυγ. Νεοπολέμου,
 μή. Μ. Άλεξ. | χρον. διάστ. έτέτων κ. α.
 Όλυμπιεύον, τό (κ. -ίειον) ναός Ό-
 λυμπ. Διός | κώ. Σικελίας.
 Όλυμπιηνοί, οί' = Όλυμπηνή.
 Όλυμπιάδουρος, δ' έπίθ. άρχ. έν Ή-
 θήν. | δν. φιλοσόφων.
 Όλυμπιον, τό = Όλυμπιεύον.
 Όλυμπιοθένης, ους, δ' γλύπτης τις.
 Όλυμπος, δ' άλητής έν Φρυγ. | υί.
 Ήρακλ. κ. θεσιπάδος Εύδοίας | δν.
 γλύπτου, φιλοσόφου.
 Όλυμπος, δ' δν. όρέων (Θεσσαλ., Μυ-
 σίας, Λυκίας, Λακων., Κύπρου κ. α.).
 Όλύμπουσα, ή' μία τών θεσιπάδων.
 Όλυνθός, δ' υί. βασι. Θρακίας Στρουβ-
 νος | υί. Ήρακλέους κ. α.
 Όλυνδος, ή' πόλ. Μακεδονίας.
 Όμαγύριος, δ' έπίθ. Διός.
 Όμάριον, τό ναός Όμαγυρίου Διός
 πηλιαν Αίγίου.
 Όμβρική, ή' χών. Ήταλίας.
 Όμβρος, ή' πόλ. Αιγύπτου.
 Όμβρωνες, οί' έθνος Εύρωπ. Σαρματ.
 Όμβριδοί, οί' γενεά ραφιδών έν Χίω.
 Όμηρος, δ' δ περίφ. έπικ. ποιητής |
 τραγ. ποιητής έξ Αθηνών.
 Όμόλη, ή' δρ. Φθιώτιδος.
 Όμόλιον, τό = Όμόλη | πόλ. Μαγνησ.
 Όμόλιππος, δ' υί. Ήρακλ. κ. θεσιπά-
 δος Ξανθίδος.
 Όμολος, ή' = Όμόλη.
 Όμολοίς, -ίδος, ή' (κ. -λωίς) μία τών
 θυγ. Νιόβης | Όμολοίδες πύλαί
 μία τών έν Θήβαις πυλών.
 Όμφάλη, ή' θυγ. βασι. Αυτών Ήραδά-
 νου, σός. Τρωάλου.
 Όμφάλιον, τό πόλ. Κρήτης
 Όναϊδος, δ' γλύπτης, άδελ. Φυλάκου.
 Όναρος, δ' Ιερεύς Βίχχου έν Νάξω.
 Όνασίας, -ου, δ' ζωγράφος τις.
 Όνασιμίδης, -ους, δ' γλύπτης τις.
 Όνατάς, -ά, δ' γλύπτης έξ Αιγίνης.
 Όνατος, δ' Πυθαγόρειος έκ Κρότωνος.
 Όνεάται, οί' φατριά τις έν Σικυώνι.
 Όνεισόρη, τά' όροσειρά Μεγαρίδος.
 Όνειον, τό δρ. Κορινθίας.
 Όνείτης, -ου, δ' υί. Ήρακλ. κ. δητα-
 νείρας, άδελ. Όλλου.
 Όνήσανδρος, δ' συγγραφ. κ. Πλατω-
 νικός φιλόσοφος.
 Όνηρικριτος, δ' άρχικυβερν. Μ. Άλεξ.
 | κυνικός φιλόσοφος.
 Όνήσιος, δ' υί. Χέρριος, άδελ. τοῦ
 βασι. Σαλακωνος Κύπρου Όργου.
 Όνήσιμος, δ' Σικυωνίος τις.
 Όνήσιππος, δ' υί. Ήρακλ. κ. θεσιπά-
 δος Χρυσήδος.

Όνήτωρ, -ορος, δ' Ιερ. Διός Ήθης | κ. α.
 Όνοβα, ή' πόλ. Βαϊτικής Ήσπυκίας.
 Όνόκαροις, -έως, ή' χωρίον Θρακίας.
 Όνομακλής, -έους, δ' στρατ. Αθην. |
 εις τών Έφόρων Σπάρτης.
 Όνομάκριτος, δ' ποι. κ. μάντις Αθην.
 Όνομάντιος, δ' εις τών Έφόρ. Σπάρτ.
 Όνομαρχος, δ' στρατ. Φωκίων.
 Όνόμας, -αντος, δ' Σπαρτιάτης.
 Όνόμαστος, δ' υί. Αιγαίου, Ήλειος |
 Όλυμπιον. άκ Σμύρνης.
 Όνόσανδρος, δ' = Όνήσανδρος.
 Όνοσκελέαι, αί' πλαστόν δν. θαλασσο-
 γυναικίδων.
 Όνου γνάθος, ή' άκρ. Λακωνίας.
 Όνουφιος, -ιος, δ' εις τών τριών Ιερών
 ταύρων έν Αιγύπτω.
 Όνουφιος, -ιος, ή' πόλ. Αιγύπτου.
 Όνόχωνος, δ' ποτ. Θεσσαλίας.
 Όξεφαι, αί' έρμημόνησοι παραλ. Ακαρ-
 νανίας.
 Όξυόδρος, -ου, δ' Πέρσης τις, άδελ.
 Δαρειου.
 Όξυάρτης, -ου, δ' Πέρσης, πα. Ρωξά-
 νης, ους. Μ. Άλεξάνδρου.
 Όξύθιοι, οί' έθνος Ήταλ. Αιγουρίας.
 Όξυδερκά, -ούς, ή' έπίθ. Αθηνών.
 Όξυδρόκαι, οί' έθνος Ίνδιων.
 Όξυλος, δ' υί. Αρσως κ. Πρωτογενεάς
 | υί. Αίμωνος, βασι. Ηλιός.
 Όξύνεια, ή' πόλ. Θεσσαλίας.
 Όξύνιος, δ' υί. Έκτορος.
 Όξύνιης, -ου, δ' πα. Θυμαίου.
 Όξύπορος, δ' υί. Κινύρα, άδελ. Αδά-
 νιδος.
 Όξύρμηχος, ή' πόλ. Αιγύπτου.
 Όπικία, ή' χών. Ήταλίας.
 Όπικίοι, οί' λα. Ήταλίας, οί Αόσωνος ή'
 Όσκοι.
 Όπλεός, -έως, δ' Λαπίθης τις | υίος
 Ποσειδ. | υί. Λυκάονος, έξ Αρκαδίας.
 Όπλης, -ητος, δ' υί. Ίωνος, πενθερός
 βασι. Αθηνών Αιγίως.
 Όπλητες, οί' μία τών 4 άρχ. φυλών
 Αττικής.
 Όπλις, δ' (κ. Όπλιτης) ποτ. πηλοπον
 Αλιάρτου.
 Όπλόδαμος, δ' εις τών Γιγάντων.
 Όπόεις, -εντος, δ' άντι Όπους.
 Όποίη, ή' σός. τοῦ βασι. Σκυθών Σκύλου.
 Όπούς, -ούτων, δ' υί. Διός κ. Πρωτο-
 γενεάς, βασι. Έπειτών | υί. Λοκρού |
 πόλ. Όποντών Λοκρ. πόλ. Ηλιθ.
 Όππιανός, δ' ποιητής έκ Κιλικίας.
 Όπώρα, ή' δν. άταίρας.
 Όράτιος, δ' περίφ. Ρωμ. λυρ. ποιητής.
 Όρβηλός, δ' όροσειρά μεταξύ Μακε-
 δον. κ. Θρακίας.
 Όργάς, -ά, δ' ποτ. Φρυγίας.
 Όργασοί, οί' έθνος Ασιατ. Σκυθίας.
 Όργης, -ους, δ' πα. Αντιπάτρ., Θάσιος.
 Όργομεναί, αί' πόλ. Ήλυρίας.
 Όρδάνης, -ους, δ' Πέρσης τις.
 Όρδησός, δ' ποτ. Σκυθίας.
 Όρδοϋίκες, οί' λα. Ρωμ. Βρεττανίας.
 Όρειάδες Νύμφαι, αί' αί τών όρέων.
 Όρειβάσιος, δ' ιατρος έκ Περγάμου.
 Όρειή, ή' μία τών θεσιπάδων | δρ. Αιτω-
 Όρειος, δ' εις τών Κενταύρων. [λιας].
 Όρέσανδρος, δ' Πυθαγόρειός τις έκ
 Λευκαλίας.
 Όρέσθιος, δ' πλούσιος Βοιωτός.
 Όρεσθάσιον, τό (κ. -έσθειον) πόλ.
 Αρκαδίας.
 Όρεσθεύς, -έως, δ' υί. Λυκάονος | υί.
 Δευκαλίωνος, βασι. Λοκρών Όζολών.
 Όρεσθίς, -ίδος, ή' χών. Αρκαδίας.

Όρέσται, οί' έθνος μεταξύ Ήπείρου κ
 Ήλυρίας.
 Όρέστειον, τό πόλ. Αρκαδίας.
 Όρέστης, -ου, δ' υί. Αγαμέμν. κ. Κλυ-
 ταίμητρας | υί. Αχαιφού κ. Περιμή-
 θης | κ. α.
 Όρεστία, ή' ή' περί τ' Όρέστειον χώρα.
 Όρεστίας, -άδος, ή' (κ. -οτίς, -ίδος) |
 χώρα Όρεστών.
 Όρεστόριος, δ' άρχηγός Γαλατών.
 Όρέται, οί' (κ. Τορ-) έθνος Ασιατ Σαρ-
 ματίας.
 Όρδαγόρας, -α, δ' θηβαίος άλητής
 [τῶρ. Σικυωνίων] | Κορίνθ. Ιατρος | κ. α.
 Όρδαία, ή' μία τών θυγ. Τακίνθου.
 Όρδάνης, -ους, δ' θεότης όμοία προς
 Πρίπτον, λατρευομένη όμοι μετά
 τής Αφροδίτης.
 Όρδη, ή' πόλ. Θεσσαλίας
 Όρδία, ή' έπίθ. Αρτέμ. έν Λακωνία.
 Όρδοκορυθάντιοι, οί' λα. Μηδίας.
 Όρδρος, δ' δικέφαλος κύων, γέννημά
 Τυφώνος κ. Έχιδνης.
 Όρδων, -ωνος, δ' Συρακούσιός τις.
 Όρδωσία, ή' έπίθ. Αρτέμ. | πόλ. Καρ-
 ρίας | κ. α.
 Όρδωσιός, -ίδος, ή' πόλ. Συρίας.
 Όριβάσιος, δ' άντι Όρειβάσιος.
 Όρικαδμος, δ' δν. άλητης τῶν τινοσ.
 Όρικος, δ' υί. Αραπειθούς, βασι. Σκυθ.
 Όρμενίδης, δ' υί. Όρμέν., δ' Αμύντωρ.
 Όρμένιον, τό πόλ. Θεσσαλίας.
 Όρμενος, δ' υί. Κερκαφου | κ. α.
 Όρμιαί, οί = Φορμιαί.
 Όρνεσί, αί (κ. -ειαί) πόλ. Αργολίδος
 | κώ. μεταξύ Κορίνθ. κ. Σικυωνος.
 Όρνεύς, -έως, δ' υί. Ερμού, πα. Πεισοῦ.
 Όρνέων όκρα, ή' άκρ. νήσ. Ταπροβάν.
 Όρνέων νήσος, ή' νήσος Ίνδικής.
 Όρνιθων πόλις, ή' πόλ. Φοινίκης.
 Όρνυτιδης, δ' υί. Όρνύτ., δ Ναυόολος.
 Όρνυτιων, -ωνος, δ' υί. Εύφω. πα. Φών.
 Όρνυτος, δ' κ. Ναυδόλου | κ. α.
 Όροάτης, δ' (κ. -άτις, -ιος) ποτ. Περσο.
 Όρόβα, ή' πόλ. Ασσυρίας.
 Όρόβατις, -ιος, ή' πόλ. Ίνδικής.
 Όροβιαί, αί' πόλ. Εύδοίας.
 Όρόθιος, δ' Ρωμ. στρατηγός.
 Όροθίς, -ιος, δ' (κ. Όροθίς) ποτ. Γαλλ.
 Όροιβάντιος, δ' ποιητ. έκ Τριζήνος.
 Όροίδος, δ' βασι. Παραυαίων Ήπείρ.
 Όροίτης, δ' Πέρσης στρατ. Σάρδεων.
 Όρνάντης, -ου, δ' (κ. -ης) ή' γ. Περσών |
 στρατ. Αρμενίας | στρατ. Μυσίας | ποτ.
 Συρίας | δρ. Μηδίας.
 Όρος, δ' υί. Λυκάσος.
 Όρόπεδα, τά' όρος Ήθρίας.
 Όροφέρνης, -ους, δ' (κ. Όροφρ-) νόθ.
 υί. βασι. Καππαδ. Αρταξάθου.
 Όροεδίκη, ή' θυγ. Κινύρα κ. Μεθάρμη.
 Όροπίς, -ίδος, ή' νύμφη, σός. Έλλην,
 μή. Δώρου, Ξούθου, Αιδού.
 Όρορηή, ή' επαρχία Αρμενίας.
 Όροσίλοχος, δ' υί. Αλφειού, ή' γ. Φερών |
 στρατ. Μεσογην. έν Τροία | κ. α.
 Όρινόμη, ή' θυγ. Εύρου σός. Λαπίθου.
 Όρσιππος, δ' Λακεδαιμόνιός τις.
 Όρτήσιος, δ' δν. Ρωμαίων.
 Όρτίλοχος, δ' = Όροσίλοχος.
 Όρτιππος, δ' = Όρσιππος.
 Όρτόσπανα, τά' πόλ. Περσίας.
 Όρτυγία, ή' δν. Αήλου ή' Ρηνείας |
 νησίς Συρακουσών.
 Όρτων, -ωνος, δ' πόλ. κ. λιμ. Ήταλίας.
 Όρυξ, -υγος, ή' πόλ. Αρκαδίας.
 Όρφέυς, -έως, δ' άρχαίος ποι. κ. μου-

αϊκός κ. πολιτικός ἀναμορφωτής.
 *Ὄρφνη, ἡ ὑποχθόν. νόμφη, μή. Ἀ-
 σκαλάφου.
 *Ὄρφώνδας, -α, δ' ἠθδ. ἀρματοδρόμος.
 *Ὄρχηνοι, οἱ φιλῆ Χαλδαίων.
 *Ὄρχη, ἡ πόλ. Βαυλιωνίας.
 *Ὄρχαμενός, δ' υἱ. Διός κ. Ἡσιόνης,
 ἰβρ. Βοιωτ. Ὄρχαμ. | υἱ. Λυκάων,
 ἰβρ. Ἀρκαδ. Ὄρχομ. | υἱ. πόλεωσ
 Βοιωτίας, Ἀρκαδίας, Ἐθδοίας.
 *Ὄσικα, ἡ πόλ. Ἀσιατ. Ἀλθβανίας.
 *Ὄσιρκ, -ιδος, δ' βασι. Αἰγύπτου λα-
 τρευθεὶς μετὰ θάνατον ὡς θεός.
 *Ὄσκιος, δ' ποτ. Θράκης.
 *Ὄσοκο, οἱ (ἄλλ. Ὀπικολί) λκ. Ἴταλ.
 *Ὄσορηγή, ἡ χῶ. Μεσοποταμίας.
 *Ὄσορηγι, οἱ κἀτ. τῆς προηγ. χῶρ.
 *Ὄσορῆς, -ου, δ' ἡγ. Ἀράβων, ἄλλ.
 *Ὄσυρῶς.
 *Ὄσσα, ἡ ἄρ. Θεσσαλ. | ἄρ. Ἡλιδος.
 *Ὄσαάσιοι, οἱ ἔθνος Ἰνδικῆς.
 *Ὄσθόβαρα, ἡ πόλ. Βακτριανῆς.
 *Ὄστρακίνα, ἡ ἄρ. Ἀρκαδίας.
 *Ὄστρακίνη, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 *Ὄτάνης, -ου, δ' ἄν. ἑπίο. Περσῶν.
 *Ὄτάσσης, -ου, δ' στρατ. Χαλδαίων.
 *Ὄτρεύς, -έως, δ' βασι. Φρυγῶν.
 *Ὄτρηρη, ἡ βασίλισσα Ἀμαζόνων.
 *Ὄτροίος, ἡ κῶ. Βιθυνίας.
 *Ὄτρυνεῖς, οἱ ἄθμος Ἀττικῆς.
 *Ὄτρυντείδης, δ' υἱ. Ὄτρυντέ. Ἰφικίων.
 *Ὄτρυντεύς, -έως, δ' πα. Ἰφικίων. Αὐδός.
 *Ὄτυς, -υος, δ' βασι. Παπυγονίας.
 Οὐάδμων, -ονος, ἡ λίμνη Ἐτρουρίας.
 Οὐάκαιοι, οἱ ἔθν. Ταρρακ. Ἰσπανίας.
 Οὐάκοῦα, ἡ πόλ. Λυστανίας.
 Οὐάλεντία, ἡ πόλ. Ταρρακ. Ἰσπαν.
 Οὐάλερτα, ἡ ἄν. Ρωμ. γυν. πόλ. Ἴταλ.
 Οὐάλλης, -εντος, δ' Ρωμ. ἀυτοκράτωρ.
 Οὐάπανες, οἱ πόλ. Κοροκίης.
 Οὐάρα, ἡ πόλ. Βαϊτικῆς Ἰσπανίας.
 Οὐάρος, δ' δν. Ρωμαίων | ποτ. Ναρ-
 εων. Γαλλίας.
 Οὐάρρων, -ωνος, δ' ἄν. ἀνδρ. παρὰ Ρωμ.
 Οὐάσκονες, οἱ (κ. -ωνες) ἔθν. Ταρ-
 ρακων. Ἰσπανίας.
 Οὐάβιοι, οἱ ἔθνος Γερμανίας.
 Οὐάδαος, δ' εἰς τῶν ἠθδ. Σπαρτῶν.
 Οὐέλια=Ἐλέα.
 Οὐέλιτρα, αἱ πόλ. Λατίου.
 Οὐένάφριον, τό πόλ. Σαμνιτῶν Ἴταλ.
 Οὐένετοι, οἱ=Ἐνετοί | ἔθνος Δου-
 γδων. Γαλλίας.
 Οὐένουσία, ἡ πόλ. Σαμνιτῶν Ἴταλίας.
 Οὐέρα, τὰ κῶ. Μῆτιας.
 Οὐερβανός, ἡ λίμνη ἄνω Ἴταλίας.
 Οὐεργίλιος, δ' περίφ. Ρωμ. ἐπ. ποιητ.
 Οὐέρεσις, -ιος, δ' πόλ. Λατίου.
 Οὐέρητον, τό πόλ. Ἴταλίας.
 Οὐέρκελλοι, οἱ πόλ. ἄνω Ἴταλίας.
 Οὐεσοῦτιον, τό (κ. -ιος, δ) ἄρ. Κάτ. Ἴταλ.
 Οὐετοαυλίων, τό πόλ. Τυρρηνίας.
 Οὐζιτα, τὰ πόλ. Νουμιδίας.
 Οὐήσιοι, οἱ πόλ. Τυρρηνίας.
 Οὐήνασα, τὰ χωρ. Καππαδοκίας.
 Οὐήρων, -ωνος, ἡ πόλ. ἄνω Ἴταλίας.
 Οὐήστινοι, οἱ λα. Σαμνιτῶν ἐν Ἴταλ.
 Οὐήφανα, -ης, ἡ πόλ. Ναρβων. Γαλλ.
 Οὐίμινάλιος λόφος, δ' εἰς τῶν 7
 λόφων Ρώμης.
 Οὐίνδαλος, δ' πόλ. Ναρβων. Γαλλίας.
 Οὐίνδελικοί, οἱ Γερμανικὸν ἔθνος.
 Οὐίργιλιος, δ'=Οὐεργίλιος.
 Οὐκάλέγγων, -οντος, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Οὐλάθυρος, δ' βλ. Οὐλοθύρονος.
 Οὐάλας, -ου, δ' πα. Θεαίου, Ἀργεῖος.
 Οὐλυμπος, δ' βλ. Ὀλυμπος.

Οὐνοί, οἱ Ἀσιατ. ἔθνος, οἱ νῦν Μογ-
 γόλοι ἢ Καλμοῦκοι.
 Οὐξιοί, οἱ Περσικὸν ἔθνος.
 Οὐξιόσμη, ἡ νῆσ. τῶν παραλ. Γαλλίας.
 Οὐολατέρραι, αἱ πόλ. Ἐτρουρίας.
 Οὐολόγεσος, δ' βασι. Πάρθων.
 Οὐολόουσκοι, οἱ βλ. Οὐόλοσκοι.
 Οὐολοσίνοι, οἱ πόλ. Τυρρηνίας.
 Οὐόλοκοι, οἱ λα. Λατίου.
 Οὐόλοθρονος, δ' ποτ. Ἴταλίας.
 Οὐόπις, -ιδος, δ' ἐπίθ. Ἀρτέμ. | ἐπίθ.
 Νεμέσως | κ. ἄ.
 Οὐρανία, ἡ ἐπίθ. Ἀφροδ. | μία Μου-
 σῶν | μία Ὁκεανίδων | κ. ἄ.
 Οὐρανίδης, δ' υἱ. Οὐρανῶν, δ' Κρόνου |
 Οὐρανίδαι, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ θεοὶ ἐν
 ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Καταχθονίους.
 Οὐρανίων, -ωνος, δ' υἱ. ἡ ἀπέγ. Οὐ-
 ρανῶδ' | Οὐρανίωνες, οἱ Τίτᾶνες, ἡ
 οἱ Ὀλύμπιοι θεοί.
 Οὐρανός, δ' υἱ. Ἐρέβους κ. Γῆς.
 Οὐρειον, τό πόλ. Ἴταλ. Ἀπουλίας.
 Οὐρείος, δ' εἰς τῶν Κενταύρων.
 Οὐρία, ἡ λί. Ἀκαρν. | πόλ. Καλαβρίας
 (Γράτα).
 Οὐρίων, -ωνος, δ'=Ὀρίων.
 Οὐροτόλ, δ' δ' Διόνυσος ἐν Ἀραβίᾳ.
 Οὐρρων, -ωνος, δ' πόλ. Ἰσπανίας.
 Οὐτίοι, οἱ λαός Περσίας.
 Οὐτίς, δ' (κ. Οὐτίς) πλαστ. δν. Ὄζυσο.
 Ὀφελέστις, -ου, δ' ἐκ τῶν ἐπίο. Τρώων.
 Ὀφέλας, -α, δ' βασι. Θεσσαλ. ἡγ. Κ ρῆν.
 Ὀφέλιος, δ' υἱ. Αὐκούργ. | υἱ. Πηνέ. κ. ἄ.
 Ὀφέλιος, δ' Τρωαδῆτις | εἰς τῶν ἐν
 Τρωά. Ἑλλήνων.
 Ὀφιεῖς, οἱ (κ. Ὀφιονεῖς) λα. Αἰτωλ.
 Ὀφιονεύς, -έως, δ' τυφλὸς μάντ. Μεσο.
 Ὀφιοῦσα, ἡ πόλ. Εὐρωπ. Σκυθ. | μία τῶν
 Πιτυουσῶν νήσων τῆς Μεσογείου.
 Ὀφισ, -εως, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
 Ὀφίων, -ωνος, δ' εἰς τῶν Τίτᾶνων βα-
 σιλεύσας ἐν τῷ Οὐρανῷ πρὸ τοῦ
 Κρόνου | κ. ἄ.
 Ὀφλιμος, δ' ἄρ. Πόντου.
 Ὀφρύν(ε)ιον, τό πόλ. Τρωάδος.
 Ὀχη, ἡ ἄρ. Ἐθδοίας | ἡ Ἐθδοία.
 Ὀχιμος, δ' υἱ. Ἠλίου, πα. Κυβέπης.
 Ὀχηνη, ἡ θυγ. Κολωνοῦ, ἐκ Τανάγρας.
 Ὀψιμος, δ' Πυθαγόρειός τις.

Π

Πάβιοι, οἱ λαός Ἀσίας.
 Παγαί, αἱ=Πηγαί.
 Παγασαί, αἱ πόλ. Θεσσαλίας.
 παγασσός, δ' τῶν Παγα. | ἐπίθ. Ἀπόλ.
 Παγασήιος, α,ον=Παγασσός. |ος.
 Παγασίης, -ιδος, ἡ ἠθλ. τοῦ Παγασίη.
 Παγασητικός, ἡ ὄν | Παγασ- κὸλ-
 πος, δ' τοῦ Βόλου.
 Παγασος, δ' ἀντί Πήγασος.
 Παγασον, τό ἄρ. Μακεδονίας.
 Παγκάστη, ἡ=Πακάτη.
 Παγκράτης, -ους, δ' Αἰγύπτιος μά-
 γος | Ἀρκαδ. συγγραφ. | κ. ἄ.
 Παγκρέων, -οντος, δ' υἱ. τοῦ Βυζαν-
 τίου Ἀλέντος, μαθ. Ἀριστοτέλους.
 Πάγος, δ' ἄρ. πῆνα. Σμύρνης.
 Πάγραι, αἱ πόλ. Συρίας.
 Πάγρσασ, τὰ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Παγχαία, ἡ μυθ. νῆσ. Ἐρμυθ. θαλάσ.
 Παγώνδας, -α, δ' Βοιωταρχός τις |
 ἠθδ. ἀρματοδρόμος.
 Πάδαγρος, δ' ποτ. Περσίδος.
 Παδαῖοι, οἱ νομαδικὸν ἔθνος Ἰνδιῶν.
 Παδόα, ἡ βραχὺν ποτ. Παδῶν.
 Πάδος, δ' ποτ. Ἴταλίας.

Παδῦανδος, ἡ πόλ. Καππαδοκίας.
 Παδυμίας, -ου, δ' περίφ. Αἰγύπτου ἄφαντ
 Παιάν, -άνος, δ' βλ. Παιήων.
 Παιανία, ἡ ἄν. δύο δήμων Ἀττικῆς.
 Παιάνιον, τό πόλ. Ἀκαρνανίας.
 Παιδάρτος, δ' (κ. -ρητος) ἰστρ. Λακεδ.
 Παιήων, -ονος, δ' (κ. Παιάν, κ. Παιών)
 ἰατρ. Θεῶν | Ἀπόλ. | ἐπίθ. ἄλλ. Θεῶν.
 Παιονία, ἡ ἀπαρχ. Μακεδ. | = Παννονία.
 Παιονίδοι, οἱ ἄθμος Ἀττικῆς.
 Παιονίδης, -ου, δ' υἱ. Παίων. Ἀγαστροφ.
 Παιονική (γῆ), ἡ ἡ Παιονία.
 Παιόπαι, αἱ λαός τῶν Παννον.
 Πάφος, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Παιόσκοι, αἱ λαός Περσίας.
 Παισός, ἡ πόλ. Μυατῆς (ἄλλ. Ἀπαισός).
 Παῖτοι, οἱ λαός Θράκης.
 Πάτων, -ονος, δ' υἱ. Ἐνδυμίωνος | υἱ.
 Ἀντιλόχου.
 Παῖων, -ωνος, δ'=Παιήων.
 Παιωνάτος, δ' εἰς τῶν Κουρήτων.
 Παιωνία, ἡ ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
 Παιώνιος, δ' γυν. ἐκ Μένουθης Θράκης.
 Πακάτη, ἡ ἑταῖρα ἐκ Δαρλίσης.
 Πάκορος, δ' ἡγ. Πάρθων.
 Πακτιών, -ωνος, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Τάραντ.
 Πάκτυες, οἱ κἀτ. Πακτυκῆς χώρας.
 Πακτύη, ἡ κῶ. Θρακ. χειρωνακίος.
 Πακτύης, -ου, δ' Αὐδός τις | ἄρ. Ἰωνίας.
 Πακτυκὴ, ἡ ἀπαρχ. Ἰνδιῶν.
 Πακτωλός, δ' ποτ. Αὐδίας.
 Πάκωρος, δ' βασι. Αἰγύπτου.
 Παλαία κώμη, ἡ κῶ. Λακωνίας.
 Παλαία πόλις, ἡ ἡ τῶν Ἐμποριτῶν
 ἐπὶ τινος νηπέδος.
 Παλαίθυβλος, ἡ ἡ παλ. Βυβλ. ἐν Φοινίκ.
 Παλαιγάμβριον, τό πόλ. Αἰολίδος ἐν
 Μ. Ἀσίᾳ.
 Παλαιμόνιος, δ' υἱ. Λέρνου, Αἰτωλός,
 εἰς Ἀργοναυτῶν.
 Παλαίμων, -ονος, δ' δ' Μαλικέρτης |
 υἱ. Ἡφαίστου ἡ Αἰτωλῶδ' | κ. ἄ.
 Παλαίπαφος, ἡ ἡ παλ. Παφροῦ κήπου.
 Παλαίπερκώτη, ἡ βλ. Περκώτη.
 Παλαίρη, ἡ πόλ. Ἀκαρνανίας.
 Παλαίσκηψις, -εως, ἡ ἡ παλ. Σκῆψις.
 Παλαισιός, -ου, δ' ἐπίθ. Διός.
 Παλαισιτίνη, ἡ χώρα Ἀσίας.
 Παλαιστινός, δ' (κ. -ίνος) υἱ. Πο-
 σεῖδ., βασι. Θρακῶν.
 Παλοίτυρος, ἡ ἡ Παλαῖτι Τύρος.
 Παλαίφατος, δ' ἡ ἑλλην. συγγραφεύς.
 Παλαίχθων, -ονος, δ' πα. Πελασγοῦ.
 Παλάκιον, τό πόλ. Ταυρικῆς χειρ. σον.
 Παλασκοί, δ' υἱ. Σκυλοῦρου, Σκύθης.
 Παλαμηδής, -ους, δ' υἱ. βασι. Ἐθδοίας
 Ναυπλοῦ | Δειπνοσοφιστής | κ. ἄ.
 Παλάνθης, -α, δ' ποτ. Ἰνδιῶν.
 Πάλοντα, τὰ πόλ. Κοροκίης.
 Παλόντιον, τό βλ. Παλλάντιον.
 Παλάτιον, τό εἰς τῶν 7 λόφων Ρώμης
 Παλεῖς, οἱ (κ. -λής) κἀτ. τῆς ἐν Κε-
 φελλῆν. Πάλης.
 Παλεύς, -έως, δ' υἱ. Κεφαλοῦ, Ἰδρυτῆς
 πόλ. Πάλης.
 Πάλη, ἡ πόλ. Κεφαλληνίας.
 Παλιβόδρα, τὰ βλ. Παλιμβόδρα.
 Παλική, ἡ πόλ. Σικελίας.
 Παλικοί, οἱ παῖδες Διός κ. νύμφης Θα-
 λίας | λίμνη ἐν Σικελίᾳ.
 Παλιμβόδρα, τὰ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Παλινδρομος ἄκρω, ἡ ἄκρωτ. Ἀραβ.
 Πάλινδος, δ' τό μαυρωλεῖον Δαναοῦ
 ἐν Ἀργεῖ.
 Παλινοῦρος, δ' (κ. -οῦριον, τό) ἄκρωτ.
 Κάτω Ἴταλίας.
 Πάλιον, τό ἀντί Πήλιον.

Παιριείς, οἶντι Παιριείς (βλ. Πα-
λαιρός).
Παλλάδος, -ος, δ (κ. ἄδος) ἐπιγραμ-
ματοποιὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας | κ. ἄ.
Παλλάδιον, τό ἀγαλμα Ἀθηνᾶς | δι-
καστήριον ἐν Ἀθήναις.
Παλλάδιος, δ' ἱατρός ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Παλλαντία, ἡ πόλ. Ἰθρήρας.
Παλλαντίδης, δ' υἱ. Παλλαντος | Παλ-
λαντίδαι, ἀπόγ. Παλλαντος ἐν Ἀθ.
Παλλάντιον, τό πόλ. Ἀρχαδίας | =
Παλάτιον.
Παλλάντιος λόφος, δ' ἐν Ρώμῃ.
Παλλάς, -άδος, ἡ ἐπιθ. Ἀθηνᾶς | θυγ.
Τρίτωνος | Παλλάδος πέτρα, ἡ δρ.
Τροϊζηνίας.
Πάλλας, -αντος, δ' πα. Σελήνης | εἰς
Τιτάνων | εἰς Γυγάντων | υἱ. Πανδίο-
νος | υἱ. Λυκάονος | κ. ἄ.
Παλλήνη, ἡ Ξερσόν. Μακεδ. | πόλ. Μα-
κεδ. | θῆμος Ἀττικῆς | κ. ἄ.
Πάλμο, ἡ πόλ. Βαλαριδίων νήσων.
Πάλμυρα, ἡ (κ. ὕρα) πόλ. Συρίας.
Παλμυρηνή, ἡ ἐπαρχ. Συρίας.
Πάλμος, -ουτος, δ' υἱ. Ἰπποτίωνος, Τρώς.
Παλοῦς, -ουτος, δ' = Πάλη.
Πάλτος, ἡ πόλ. Συρίας.
Παμβωτάδαι, -ών, οἶ θῆμ. Ἀττικῆς.
Παμβωτάδης, δ' ἐκ Παμβωταδῶν.
Παμμένης, -ους, δ' ἠθελός τις.
Πάμιλος, δ' βλ. Πάμιλλος.
Πάμισος, δ' ὄν. ποτ. Φθιώτιδος, Μεσ-
σηνίας, Ἡλιότος κ. ἄ.
Παμμένης, -ους, δ' Ἀθηναίος | Θη-
βαίος | κ. ἄ.
Πάμιλλος, -ου, δ' Μεγαρεύς, οἰκιστής
Σελινοῦντος.
Πάμμων, -ονος, δ' υἱ. Πριάμου | Σκύ-
ριός τις.
Παμφάης, -ους, δ' Ἀργεῖος Ξενίας
Διοσκουρούς | κ. ἄ.
Παμφία, ἡ (κ. -ιον, τό) πόλ. Αἰτωλ.
Παμφίλη, ἡ συγγραφ. ἐξ Ἐπιθ. ἡ Αἰ-
γύπτου | ὄν. ἐταίρας | κ. ἄ.
Πάμφιλος, δ' εἰς τῶν 80 υἱ. Αἰγύπτου |
στρατ. Ἀθ. | ζωγράφ. | ποιητής | κ. ἄ.
Παμφύλη, ἡ θυγ. Ραχίου κ. Μαντοῦς.
Παμφυλία, ἡ ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Πάμφυλοι, οἶ κάτ. Παμφυλλίας | φυλὴ
Σικυθῶνος.
Πάμφυλος, δ' υἱ. Αἰγυμίου, ἀδελ. Δύ-
μαντος, βασιλ. Δωριέων Πίνδου.
Πάμφως, -ω, δ (κ. -φώς) Ἀθην. ποιη-
τῆς παλαιότερος Ὀμήρου.
Πάν, Πανός, δ' θεός ποιμένων ἐν Ἀρ-
καδίᾳ.
Παναθήναια, τὰ ἑορτῆ ἐν Ἀθήναις
εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.
Πάναινος, δ' ζωγράφος, ἀδελ. Φειδίου.
Πανοσοί, οἶ λα. Θρακίας.
Πάναιρος, δ' Θεσσαλός τις.
Παναίτιος, δ' ὄν. δύο στωικ. φιλοσ. ἐκ
Ρόδου | κ. ἄ.
Παναϊώλιον, τό ἡ συνέλευσις λαῶν
Αἰτωλίας.
Πανάκεια, ἡ θυγ. Ἀσκληπιοῦ.
Πάνακρα, τὰ δρ. Κρήτης.
Πάνακρον, τό πόλ. Κύπρου.
Πάνακρον, τό φροδρ. Ἀττικῆς.
Πανάρετος, δ' φιλόσ., μαθ. Ἀρκεσι-
λάου.
Παναχία, ἡ ἐπιθ. Δήμητρος.
Παναχαίς, -ίδος, ἡ ὄλη ἡ Ἀχαταί | ἐπιθ.
Ἀθηνᾶς.
Παναχαιοί, οἶ οἱ Πανέλληνες.
Πανδαία, ἡ θυγ. Ἡρακλέους.
Πανδάρους, -ου, δ (κ. -εως, -ω) υἱ.

Μέροπος ἐκ Μιλήτου | Ἐφέσιός τις
Πάνδαρος, δ' υἱ. Λυκάονος, περίφ.
τοῦ ὄτης.
Πανδατερία, ἡ (κ. -τωρία) νῆσ. Ἰταλ.
Πανδέλετος, δ' Ἀθην. συκοφάντης.
Πάνδημος, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
Πάνδια, τὰ ἑορτῆ ἐν Ἀθην. πρὸς τι-
μὴν Διός.
Πανδίη, ἡ θυγ. Διός κ. Σελήνης.
Πανδιονίδης, δ' υἱ. Πανδίωνος, δ' Αἰγύς.
Πανδιονίς, -ίδος, ἡ θυγ. Πανδίωνος,
ἡ Πρὸκνη | μα τῶν 10 φυ. Ἀττικῆς.
Πανδίων, -ονος, δ' υἱ. Ἐριχθονίου πα.
Ἐραχθέως, βασιλ. Ἀθ. | υἱ. Κέκροπος,
βασιλ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Πάνδοκος, δ' εἰς τῶν Τρώων.
Πανδοσία, ἡ πόλ. Θεσπρωτ. | πόλ. Ἰταλ.
Πανδρόσειον, τό ἱερὸν Πανδρόσου
ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνῶν.
Πανδρόσοι, ἡ θυγ. βασιλ. Κέκροπος κ.
Ἀγλαύρου.
Πανδώρα, ἡ ἡ πρώτη γυνὴ σταλεῖσα
ὕπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους
πρὸς τιμωρίαν τῶν θεῶν βρασάν.
Πάνδωρος, δ' υἱ. Ἐραχθέως, ἀδελ. Παν-
δίωνος.
Πανεάς, -άδος, ἡ κώ. Φοινίκης.
Πανεῖος, α, ον δ' τοῦ Πανός | Πανεῖον,
τό = τό ἱερὸν τοῦ Πανός Πανεῖο
(ἐνν. δειμάτα) = οἱ Πανικοί φόβοι.
Πανελληνες, οἶ ἅπαντες οἱ Ἕλληνες.
Πανελλήνιον, τό δρ. Αἰγίνης, ἐπὶ τοῦ
δουλοῦ ἦτο δ' καὶ τὸ Πανελληνίου
Διός.
Πάνεμος, ἡ δ' παρ' Ἀθην. Μεταγει-
τινῶν.
Πανήγορος, δ' Μακεδῶν τις.
Πανθαλίς, -ίδος, ἡ ἑραπειν. Ἐλένης.
Πάνθεια, ἡ οὐξ. Ἀδραδάτου | οὐξ. ἀ-
τοκρ. Μάρκου Ἀντωνίου.
Πανθηλαῖοι, οἶ φυλὴ ἐν Περσίᾳ.
Πανθίας, -ου, δ' γλύπτης ἐκ Χίου.
Πανθοῖδας, -α, δ' θηλάσκ. φιλοσόφου
Λύκωνος.
Πανθοῖδης, -ου, δ' υἱ. Πανθού, δ' Πο-
λυδάμας.
Πάνθοος, δ (κ. συνηρ. -θους) υἱ. Ὀρ-
θά, ἱερῆς Ἀπόλλωνος.
Πανιαρδία, -ίδος, ἡ πόλ. Ἀσιατ. Σαρ-
ματίας.
Πανιάς, -άδος, ἡ ἡ τοῦ Πανός.
Πάνιον, τό λόφος Παλαιστίνης.
Πανίοκος, δ' μικρὸς Πάν.
Πανίτης, -ου, δ' Μεσσηνίος τις.
Πανίωες, οἶ = ἅπαντες οἱ Ἴωνες.
Πανιώνια, τὰ ἑορτῆ Ἴωνων πρὸς τιμὴν
Ποσειδῶνος.
Πανιώνιον, τό ἱερὸν ἄλσος Ποσειδ. ἐπὶ
τοῦ δρ. Μυκάλης.
Πανιώνιος, δ' Χίος σωματέμπορος.
Παννονία, ἡ χῶ. Ἐδρῶνης.
Παννουχίς, -ίδος, ἡ ὄν. ἐταίρας.
Πανόλβιος, δ' ποιητῆς τις.
Πανοπέυς, -έως, δ' υἱ. Φώκου, πα. Ἐ-
πειοῦ | πόλ. Φωκίδος.
Πανόπη, ἡ μεταΝηρηίδ. | μαθεσπιάδων.
Πανοπηίδης, δ' υἱ. Πανοπέ., δ' Ἐπειός.
Πανόπολις, -εως, ἡ βλ. Πανός πόλις.
Πάνοπος, δ' πόλ. Σικελ. | λιμ. Ἡπείρου
| λιμ. Ἀχατίας | κ. ἄ.
Πανός δρος, τό δρ. Ἀττικῆς.
Πανός πόλις, ἡ πόλ. Αἰγυπτ. Θηβαίδ.
Παντάγνωτος, δ' ἀδελ. τυράν. Σάμου
Πολυκράτους.
Παντακίος, δ' βλ. Παντακίας.
Παντακίης, -έους, δ' Ἀθην. τις | ἑφο-
ρος Σπάρτης.

Παντακίας, -ου, δ' ποτ. Σικελίας.
Πανταλέων, -οντος, δ' ἀδελ. βασιλ. Λυ-
δῶν Κροίσου | βασιλ. Ἐλεατῶν | κ. ἄ.
Παντάρης, -ους, δ' πα. τυρ. Ἐλάς | Ἰππο-
κράτους.
Παντάρκης, -ους, δ' Ὀλυμπιονίκ. ἐξ Ἡ-
Πανταυχος, -ου, δ' Μακεδ. τις. [λαίας.
Παντεύς, -έως, δ' τῶν Σπαρτιατῶν τις.
Παντελίδας, -α, δ' Λακεδαιμόνιος τις.
Παντίκα, ἡ Κυπρία τις ἐν τῇ αὐτῇ τῆς
Ὀλυμπιάδος.
Παντικῆσιον, τό πόλ. κ. λιμ. Ταυρίδ.
Παντικῆρης, -ου, δ' ποτ. Ἐδρῶν. Σαρμα-
Παντίμαδοι, οἶ Ἀσιατ. λαός. [τίας.
Παντίτης, -ου, δ' Σπαρτιατῆς | θεοσθεῖς
ἐκ τῆς ἐν Θεσπρωτίας μάχης.
Πανύσσις, -ίδος, δ' ποι. συγγ. Ἡρόδοτ.
Πάνυσος, δ' ποτ. Μοισίας.
Πανύων πόλις, ἡ = Πανός πόλις.
Πάξαμος, δ' συγγρ. «Ὀψαρτυτικῶν».
Πάξουγούστα, ἡ πόλ. Καλιτ. Ἰθρήρας.
Πάξοι, οἶ δύο νησίδ. Ἴονίου Πελάγους.
Πάος, ἡ κώ. Ἀρχαδίας.
Παπίος, δ' δ' Ζεὺς παρὰ Σκυθίας.
Πάππος, δ' συγγρ. «Ὀνειροκριτικῶν», ἐξ
Ἀλεξανδρείας.
Πάπρημις, -ιος, ἡ πόλ. ἐπὶ Ἄβελτα Αἰγύπτ.
Παραβάλλων, -οντος, δ' πα. Δαστρα-
τίδου, Ἡλείας.
Παράβουτον, τό δ' δικαστήριον ἐν Ἀθην.
Παρόδεισος, δ' πόλ. Συρίας | πόλ. Σικελ.
Παραδειμίδας, -α, δ' Λακεδαιμόνιος τις.
Παραβίσιον, τό μνημεῖον ἐν Ἀρχαδίᾳ.
Παραβίτης, -ου, δ' τῶν Σπαρτιατ. τις.
Παραβίσιος, δ' θεράπ. βασιλ. Θρακίας.
Παραίτακοι, οἶ = Παιραιτακῶν.
Παιραιτακηνή, ἡ ἐπαρχ. Περσίδος.
Παιραιτακηνοί, οἶ νομάδες οἰκοῦντες
τὴν προηγ. χώραν.
Παιραπόντιον, τό πόλ. κ. λιμ. Αἰγύπτου.
Παραλάται, οἶ Σκυθικὸν ἔθνος.
Παραλία, ἡ = Πάραλος.
Παράλιος, οἶ οἱ κάτ. τῆς ἐν Ἀττ. Παρά-
λου | οἱ κάτ. τῆς Θεσσαλ. Μαλίδος.
Πάραλος, οἶ = Παράλιος | οἱ ναῦται
τῆς τρίτους Παράλου.
Πάραλος, ἡ ἡ ἀπὸ Σουνίου μέχρι Ἀθην.
δυτ. παραλ. | πόλ. Μακεδ. | ἱερὰ τρίτη.
Πάραλος, δ' υἱ. Περικλ. | υἱ. Δημηδοῦκου.
Παραπίτα, ἡ οὐξ. Φαρναβάζου.
Παραποταμία, ἡ (κ. -άμιοι, οἶ) πόλ.
Φωκίδος.
Παρασωπία, ἡ ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χῶ.
τῆς Φθιώτιδος.
Παρασωπιάς, ἄδος, ἡ = Παρασωπία.
Παρασωπιοί, οἶ λα. Θεσπρωτίας.
Παραχελωῖται, οἶ (κ. -ωῖται) κάτ. τῆς
παρὰ τὸν Ἀχελφὸν χώρας.
Παραχόδρος, δ' δρ. Μηθίας.
Παρδόκας, -α, δ' δουλός τις παρ' Ἀρι-
πάρεια, ἡ νύμφ. οὐξ. Μίνωος. [στοφ.
Παρεσιόδης, δ' τύρ. Ταυρικῆς Ξερσον.
Παρέστιον, τό πόλ. κ. λιμ. Ἰστρίας.
Παρδάων, δ' βλ. Παρδάων.
Παρδένοι, οἶ λαός Ἰλλυρίας.
Παρθενία, ἡ ἐπιθ. Ἡρας | ἡ ἡ Σάμος.
Παρθενίας, δ' ποτ. Ἡλίδος.
Παρθενίον, τό πόλ. Μυσίας | πόλ. κ.
ἀκρ. Ταυρίδος | πόλ. Ἐθβολίας | δρ.
Ἀργολίδος — Ἀρχαδίας.
Παρθενίος, δ' συγγρ. ἐκ Νικαίας | Γραμ-
ματ. | ἐπικ. ποιητ. ποτ. Παφλαγον.
Παρθενίς, -ίδος, ἡ ὄν. ἐταίρας.
Παρθενόπαια, ἡ = Παρθενόνη.
Παρθενόπαιος, δ' εἰς τῶν ἐπὶ τῇ ἠ-
θας | υἱ. Ταλαοῦ, ἀδελ. Ἀδραστ. | κ. ἄ.
Παρθενόνη, ἡ θυγ. Στυμφάλης | θυγ. Ἀλ-

καίου|μιατώνΣειρήνων|ή πόλ. Νέα-πολις 'Ιταλίας.
 Παρθενόπολις, -ως, ή πόλ. Μακεδον.
 Παρθένος, ή έπιθ. 'Αθηνάς | θυγ. 'Α-πόλλωνος κ. Χρυσοθέμειδος.
 Παρθενών, -ώνος, δ' έπερ.φ. ναός 'Α-θηνάς έν 'Ακροπόλει.
 Παρθηνοί, οί' = Παρθενοί.
 Παρθία, ή' έπαρχ. 'Ασίας.
 Παρθίνοι, οί' = Παρθενοί.
 Παρθίς, -ίδος, ή' = Παρθία.
 Πάρδος, ή' πόλ. 'Ιλλυρίας.
 Παρθυσία, ή' = Παρθία.
 Παρθυσιοί, οί' = Πάρδοι.
 Παρικάνη, ή' πόλ. Περούας.
 Παρικάνιοι, οί' κάτ. Παρικάνης έν Περ-σία | Σκυθ. έθνος.
 Πάριον, τό' πόλ. κ. λιμ. Μυσίας.
 Πάρις, -ίδος, δ' υί. Πριάμου κ. 'Εκάθης, άπαγωγεύς 'Ελένης.
 Παρισιάδης, δ' = Παρισιάδης.
 Παρίσιοι, οί' λα. Λουγδουν. Γαλλίας.
 Πάρμα, ή' πόλ. 'Ιταλίας.
 Παρμενίδης, δ' φίλος, έξ' 'Ελέας | κ.ά.
 Παρμενίων, -ωνος, δ' στρατ. Φιλίππου κ. Μεγ. 'Αλεξάνδρου | κ. έ.
 Παρμένων, -ωνος (κ. -οντος), δ' Βυ-ζαντιός τις | μίμης τις.
 Παρμιός, δ' ποτ. Θεσσαλίας.
 Πάρμυς, -υος, ή' σύζ. Δαρειού 'Υστάσπ.
 Πάρμυσοις, -ίδος, ή' ή περί τόν Παρ-νασσόν χώρα.
 Παρνα(σ)ός, δ' υί. Ποσειδ. | δρ. Φωκί-δος—Λοκρίθ. | κώ. Καππαδοκίας.
 Πάρνης, -ηδος, ή(κ.δ.) δρ. 'Αττικής.
 Παρνηρός, δ' δρ. Μηθίδας.
 Πάρνοι, οί' = 'Απαρνοί.
 Πάρνων, -ωνος, δ' δρ. Λακων. - 'Αργολ.
 Παροπαισιάδαι, οί' 'Ασιαι. έθνος.
 Παροπαισιός, δ(κ. -ον, τό) δρ. 'Ασίας.
 Πάρος, ή' νήσ. Αιγαίου, μια τών Κυκλαδ.
 Παρπαισι(σ)ός, δ(κ. -νισ(σ)ός) = Παροπαισιός.
 Παρρασία, ή' πόλ. 'Αρκαδίας.
 Παρράσιοι, οί' λα. 'Αρκαδίας.
 Παρράσιον θρος, τό' δρ. 'Αρκαδίας.
 Παρράσιος, δ' έπιθ. 'Απόλλ. έν 'Αρκαδ. | υί. Λυκάονος | ζωγράφ. | κ. έ.
 Παρρησιόδης, δ' πλαστοδόν, παρ' Αλευ-Παρυάδης, -ου, δ' δρ. Μ. 'Ασ. | κιανφ.
 Παρύσσις, -ίδος, ή' θυγ. 'Αρταξ. Α' κ. σύζ. Δαρειού τού 'Ωχου, μή, 'Αρταξ. Β' κ. Κύρου τού νεωτέρου.
 Πάρφορος, δ' Κολοφώνιός τις.
 Παρωρεάται, οί' κάτ. Παρωρείας.
 Παρωρεία, ή(κ. -εία, κ. -ία) πόλ. 'Αρκαδ. | χώ. 'Ηπείρου.
 Παρωρεύς, -έως, δ' υί. Τρικόλωνου.
 Πασαργάδαι, οί' Περσικοί λαός.
 Πασαργάδης, αί' πόλ. Περσίδος.
 Πασέας, -ου, δ' 'Αθηναίός τις | πα. 'Αβαντιδών, τυρ. Σικυθίωνος.
 Πασίας, -ου, δ' τοκιστής τις έν 'Αθήν.
 Πασιδέα, ή' μία Χαρίτωνία Νηρηίδ.
 Πασιδεμής, -ίδος, δ' Ιατρός τις.
 Πασιδόη, ή' μία τών 'Ωκεανίδων.
 Πασικλής, -έους, δ' πα. 'Φιλίστου, 'Α-θην. | νόθ. υί. Πασίωνος | κ.ά.
 Πασικυρος, δ' βασι. Κύπρου.
 Πασίμαχος, δ' Λακεδαιμόνιός τις.
 Πασίμηλος, δ' Κορίνθιός τις.
 Πασιππίδας, -α, δ' Λακεδαιμόνιός τις.
 Πασιτελίδας, αί' δ' στρατ. Λακεδαιμ.
 Πασιτίγρης, -ητος, δ(κ. -τίγρης, -ίδος) ποτ. Σουσιανής έν Περσία.
 Πασιφάη, ή' θυγ. 'Ελλοι κ. Περσηίδος, άδελ. Κίρκης, σύζ. Μίνωος | κ.ά.

Πασίων, -ωνος, δ' στρατ. Μυρών, έκ Μεγάρων | = Πασσιών.
 Πασσορών, -ώνος, δ' πόλ. Μολοσσών.
 Πασσιών, -ωνος, δ' 'Αθηναίός τις.
 Πατάβιον, τό' = Παταούιον.
 Πατακίων, -ωνος, δ' 'Αθηναίός τις.
 Πάταικοι, οί(κ. -αίκοί) πυγμαίοι θε-οί τών Φοινικίων.
 Παταικός, δ(κ. Πάτακος) Σικελός τις | 'Ολυμπιον. εκάδμης 'Αχαΐας.
 Πάταλα, τά(κ. -άλη, ή) πόλ. 'Ινδιών.
 Παταούιον, τό' πόλ. 'Ιταλίας.
 Πάταρα, τά' πόλ. Λυκίας.
 Πατάροθμις, -ιος, δ' θεράπων βασι. Αιγύπτου 'Απρίου.
 Πατησιόδης, δ' ές τών 'Εφόρ. Σπάρτης.
 Πατιζείδης, -ους, δ' ές τών έν Περ-σίβι μάγων.
 Πατιράμωφης, -ους, δ' ήνλοχος Ξέρξου.
 Πάτμος, ή' νήσ. Αιγαίου, μια Σποράδων.
 Πάτομμος, ή' πόλ. Αιγύπτου.
 Πάτραι, αί' πόλ. 'Αχαΐας.
 Πατρακεύς, -έως, δ' κώ. Κίμμερ. Βοσπό.
 Πατρέυς, -έως, δ' υί. Προυγένου, έγ-γον. 'Αγήνορος.
 Πατρόκλεια, ή' τίτλος 16ης ραφιδί-ας τής 'Ιλιάδος τού 'Ομήρου.
 Πατροκλείδης, -ου, δ' θημαγ. έν 'Αθήν.
 Πατροκλής, -έους, δ' φίλ. άργ. 'Αθην. | ναύαρχ. Νικάνορος | γλύπτης | κ.ά.
 Πάτροκλος, -ου, δ' υί. Μενoitου, φίλος 'Αχιλλ. | ναύαρχ. Πτολεμαίου | κ.ά.
 Πατρόκλου νήσος, ή' νησι. πλ. Σουνίου.
 Πατρώ, -οός, ή' μία τών Θεοπιδών.
 Πατρώα, ή' έπιθ. 'Αρτέμιδος.
 Πάταλλα, τά' = Πάταλα.
 Παύλος, δ' ρωμ. έν. (Paulus) | Ιατρός έξ Αιγίνης | άστρονόμος | κ.ά.
 Παισανίας, δ' υί. Κλαυμύροτου, δ περ-φ. στρατ. Λακεδ. έν Πλαταιαίς | υί. Πλειστοτών., βασι. Σπάρτης | περηγ.
 Παισιός, -ου, δ' ζωγρ. έν Σικυών. | κ.ά.
 Παισιμαχος, δ' γεωγράφος έν Σάμου.
 Παισιππος, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Παισιρις, -ιος, δ' βασι. Αιγύπτου.
 Παιύων, -ωνος, δ' παράσιτος 'Αθην. | 'Αθην. ζωγράφος.
 Παφία, ή' έπιθ. 'Αφροδίτης.
 Παφλαγονία, ή' έπαρχ. Μ. 'Ασίας.
 Πάφος, ή' έν. δύο πόλ. Κύπρου, ή Πα-λαιά Πάφος κ. ή Νέα Πάφος.
 Πάφος, δ' υί. βασι. Κύπρου Κινύρα.
 Πάχης, -ητος, δ' στρατ. 'Αθηναίων.
 Πάχυνος, δ(ή) άκρωτ. Σικελίας.
 Πηγκόλας, -α, δ' ποτ. Φρυγίας.
 Πεδιάτος, δ' ποτ. Κύπρου.
 Πεδιάς, -άδος, ή' θυγ. Μήνωος έν Λα-κεδαίμ. | δήμ. κ. τμήμα 'Αττικής.
 Πεδιέες, οί(κ. Πεδιέτι) πόλ. Φωκίδος.
 Πεδνηλισσός, ή(κ. Πεδνιλ-) πόλ. Πιτσι.
 Πειδαγόρας, -ου, δ' μάγης τις | τυρ. Σελινοθιτος.
 Πειδιάς, -ου, δ' Κερκυρατός τις.
 Πειδώ, -οός, ή' μια τών 'Ωκεανίδων | θεά τής παιθοός κ. ευλγωτίας.
 Πειθων, -ωνος, δ' μαθ. Πλάτωνος | σατρ. μέφους 'Ινδιών | κ.ά.
 Πειραί, αί' κώ. 'Αχαΐας.
 Πειρασιόδης, δ' υί. Πειραιού, Έβρυμάδων.
 Πειραιεύς, -έως, δ' έ λιμ. 'Αθηνών.
 Πειραιον, τό' λιμ. κ. φρούρ. Κορίνθου.
 Πειραιός, δ' υί. Κλυτίου, 'Ιθακήσιος.
 Πειραιός, δ' λιμ. μετ. Καρίνθ. κ. 'Επιδαύ.
 Πειράνα, ή' άντι Πειρήνη.
 Πειρανθος, δ' υί. 'Αργου κ. Εθάδης.
 Πειρασία, ή(κ. Πειρεσιαί, αί) πόλ. Θεσσαλ. Μαγνησίας.

Πειρήν, -ήνος, δ' πα. 'Ιούβ, δ' 'Ιναχος | υί. Γλαύκου, άδελ. Βελλεροφόντου.
 Πειρήνη, ή' θυγ. 'Αχελφού | μία τών Δαναδών | πηγή έν Κορίνθω.
 Πειρίδιος, δ(κ. -θους) υί. Διός ή 'Ι-ξίανος κ. Δίας, βασι. Λαπιθών.
 Πείροος, δ(κ. Πείρωος) υί. 'Ιμβρά-σου, έξ Αίνου.
 Πείρος, δ' ποτ. 'Αχαΐας.
 Πειροῦσαι, οί' λα. 'Ιλλυρίας.
 Πείρωος, -ω, δ' έλ. Πείροος.
 Πειρωσός, δ' ποτ. Μυσίας.
 Πείσανδρος, δ' υί. Αντιμάχου, έν Τροί-ας | ές μνηστήρ. Πηλεόκ. | έπών. άρχ. έν 'Αθ. | ποιητ. | κ.ά.
 Πεισηνοριδης, δ' υί. Παισηνορος, πα. Βύρρακλας.
 Πεισηνώρ, -έρος, δ' τών Τρώων τις | κήρυξ έν 'Ιθάκη | κ.ά.
 Πεισοθέταφορ, δ' πλαστ. έν. παρ' 'Α-ριστοφ.
 Πεισιός, -ου, δ' 'Αργαίός τις | γλύπτης.
 Πεισιδαί, οί' έλ. Πισίδαί.
 Πεισιζίκη, ή' θυγ. Αίόλου κ. 'Εναρέτης | θυγ. Παλλίου | θυγ. Νέστορος.
 Πεισιδωρος, δ' 'Ολυμπιονίκης τις.
 Πεισικράτης, δ' Πυθαγόρ. έν Τάραντος.
 Πεισιπροτιδης, δ' υί. Παισιστράτου.
 Πεισιστρατος, δ' υί. Νέστορος | τυρ. 'Αθην., πα. 'Ιππάρχου κ. 'Ιππίου.
 Πείσος, δ' υί. 'Αφάρως, άδελ. Λυγκάως.
 Πείσων, -ωνος, δ' ές τών 30 τυρ. έν 'Αθην. | έν. Ρωμαίων.
 Πελαγονία, ή' έπαρχ. Μακεδονίας.
 Πελάγων, -οντος, δ' έν Πύλου, υπο-στράτ. Νέστορος | τών Λυκίων τις, σύντροφ. Ξαρπηδόνης | κ.ά.
 Πελάργη, ή' θυγ. Ποτεινάς, εισαγα-γοῦσα τά μυστήρια τών Καβειρών.
 Πελαργοί, οί' έλ. Πελαργοί.
 Πελασγία, ή' ή χώ. τών Πελασγών (ή δλη 'Ελλάς, ή ή Πελοπόν., ή τό 'Αργος, ή 'Αρκαδία).
 Πελασγίος, -άδος, ή' = Πελασγία.
 Πελασγικόν 'Αργος, τό' τό έν Θεσα-λία | Πελασγικός Ζεύς, δ' έν Δω-δώνη | Πελασγικόν Τείχος, τό' τό προς Β' 'Ακροπόλεως.
 Πελασγίς, -ίδος, ή' έπιθ. 'Ηρας.
 Πελασγιώτης, -ίδος, ή' έπαρχ. Θεσσαλ.
 Πελασγοί, οί' άρχαίοι. κάτ. Θεσσαλ. κ. 'Ηπείρου.
 Πελασγός, δ' υί. Διός κ. Νιδίως, βασι. 'Αργους | πα. Αίμωνος | κ.ά.
 Πελεδρόνιον, τό' πόλ. ή τόπος Θεσσαλ.
 Πελειάδες, αί' Ιβραίι μαντείο Δω-δώνης | = Πλειάδες.
 Πελεκάς, -άντος, δ' δρ. Μ. 'Ασίας.
 Πελία, ή' θυγ. Πύλαντος, έν Μεγάρων.
 Πελιάδες, αί' θυγατέρες Πελίου.
 Πελιάς, -ου, δ' υί. Ποσειδ. κ. Τυροῦς, άδελ. Νηλέως, βασι. 'Ιωλκούς.
 Πελλίνας, -α, δ' μάγιστρος 'Ολυμπιά-δος καί Μ. 'Αλεξάνδρου.
 Πελλίνοί, οί' 'Ιταλικόν έθνος.
 Πελλίνασ, τό' δρ. Χίου.
 Πέλινας, ή(κ. Πελλινάσων, τό) πόλ. 'Εσθιαιώτιδος Θεσσαλίας.
 Πέλλα, ή' πόλ. Μακεδονίας.
 Πελλάνα, ή' άντι Πελλάνη, πόλ. Λα-κωνίας. [λήνης].
 Πελλανίς, -ίδος, ή' πηγή πηλο. Πελ-λόλλη, -ηνος, δ' υί. Φόρβαντος.
 Πελλίνασων, τό' = Πελλίνασων.
 Πελλήνη, ή' πόλ. 'Αχαΐας.
 Πέλληγ, -ου, δ' πα. 'Υπεραίοι, πάπ 'Αστειροῦ.

Πέλλιννα, ή = Πέλινα.
 Πέλλιχος, δ' πα. στρατ. Ἀριστέως, Κορινθίος. [Πελοπία.
 Πελόπειο, ή μία τῶν θυγ. Πελοῦ | = Πελόπη, ή κόμη Αὐτιάς.
 Πελοπηίδης, δ' ἀντι Πελοπίδης.
 Πελοπίης, ο, αν' ἀντι Πελόπιος.
 Πελοπίο, ή μη. Κύκνου|μία τῶν Νισιδίων|θυγ. Θυσίου. μη. Αἰγισθου|κ.ά.
 Πελοπίδας, -ου, δ' περίφ. στρατ. Θηβ.
 Πελοπίδης, δ' υἱ. ή ἀπόγ. Πέλοπος.
 Πελόπιος, ο, αν' δ' τοῦ Πέλοπος.
 Πελοπόννησος, -ου, ή ή χερσάν. τῆς Πελοποννήσου.
 Πέλοψ, -οπος, δ' υἱ. βασ. Φρυγ. Ταντάλου | κ.ά.
 Πέλται, αἱ πόλ. Φρυγίας.
 Πέλωρ, -ωρος, δ' εἰς τῶν Σπαρτῶν, ἐν Θήβαις. [καλιας.
 Πελωρίας, -άδος, ή (κ. -ίς) ἀκρωτ. Σιπέλωρος, δ' = Πέλωρ | κυβερνήτης τῆς ναυαρχίδος τοῦ Ἀντίπα.
 Περμφηδῶ, -οῦς, ή μία τῶν Γραιῶν.
 Πενελόπη, ή ἀντι Πηνελόπη.
 Πενέσται, οἱ' οἱ δούλοι Θεσσαλ. λαός Ἰλλυρίας.
 Πενθεσίλεια, ή βασιλισσα Ἀμαζόνων.
 Πενθεύς, -έως, δ' υἱ. Ἐχίονος κ. Ἀγαυῆς, θυγ. Κάδμου, βασ. Θηβῶν.
 Πενθίλος, δ' υἱ. Ὀρσάτου κ. Ἐργιῶνης Πενθύλος, δ' στρατ. Παρίων. [κ.ά.
 Πεντάπολις, -εως, ή χῶ. Μ. Ἀσίας | ή Κυρηναϊκή Λιθύης.
 Πεντέλη, ή χῶ. κ.δῆμ. Ἀττικῆς | Πεντελικὸν ὄρος, τό ὄρ. Ἀττικῆς.
 Πεπαρθίδος, ή νῆσ. Αἰγαίου (ή Σκόπελος).
 Περαία, ή ή τῶν Ροδίων, μέρος Κασίας | μέρος Παλαιστίνης.
 Περαιδία, Περαιδοί' βλ. Περραιβοί.
 Περαιθίς, -ίδος, ή χῶ. Ἀρκαδίας.
 Πέραιδος, δ' υἱ. Λυκάονος, ιδρυτῆς προφητοῦ, κόμης.
 Πέρατος, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Καλχίνιας, βασ. Σικυῶνος.
 Περγαία, ή ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Πέργαμο, τά βλ. Πέργαμον.
 Περγαμινός, ή, ὄν' δ' τῆς Περγάμου.
 Περγαμίδης, δ' δ' κάτ. Περγάμου, δ' Ἀπομίδης.
 Πέργαμον, (τό κ. γαμο, τά κ. γαμοσ, ή) ἀκρόπ. Τροίας πόλ. (πρωτ.) Μυσ.
 Πέργαμος, δ' υἱ. Πύρρου κ. Ἀνδρομάχ.
 Πέργαμος, ή = Πέργαμον | φρούρ. Μακεδ. Πιερίας.
 Περγασί(ο)ή, ή κῶ κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
 Περγασίδης, δ' δ' Δηκίων, υἱ. Περγά.
 Πέργασος, δ' πα. Δηκίωντος. [σοῦ.
 Πέρρη, ή πόλ. Παμφυλίας.
 Περδικκας, -ου, δ' δν. 3 βασ. Μακεδον. | στρατ. Μ. Ἀλεξάνδρου.
 Περδιξ, -ικος, ή ἀδελφῆ Δαυδάλου.
 Περειγίνος, δ' δ' ἐπιλεγάμ. Πρωτύς, Κυνικός φίλος. ἐκ Παρίου.
 Πέρεις, -έως, δ' υἱ. Ἐλάτου κ. Λαοδίκης, ἀδελ. Στυφάλου.
 Περίαλλα, ή ἱέρεια Μαντιοῦ ἀελφῶν.
 Περιάνδρος, δ' υἱ. Κυφέλου τύρανν. Κορίνθου | τῆρ. Ἀμβρακίας.
 Περίαπις, -ίδος, ή θυγ. Φέρητος κ. μη. Πατρῶλου.
 Περιάς, -άδος, ή πόλ. Εὐβοίας.
 Περίοβια, ή θυγ. Ἀκασαμενοῦ θυγ. Εὐρυμέδοντος | σὺς. βασ. Κορίνθ. Πολύδου | κ.ά.
 Περιγένης, -αῦς, δ' στρατ. Ἀντιόχου.
 Περιγούνη, ή θυγ. λησατοῦ Ζηνίτος.

Περικῆρης, -ους, δ' υἱ. Αἰόλου, βασ. Μεσσην. ἠγήτορος βασ. Μενονικῆς | κ.ά.
 Περιδοδαί, οἱ' δῆμος Ἀττικῆς.
 Περιδοος, δ' = Πειρίδοος.
 Περικλείδης, -ους, δ' Λακεδαιμόν. τις.
 Περικλῆς, -έως, δ' περίφ. πολιτ. κ. στρατ. Ἀθην., υἱ. Σαυθίπτου κ. Ἀγαρίστης | νόθ. υἱ. προηγ., στρατ. Ἀθην.
 Περικλυμένη, ή θυγ. Μίνως, μη. Ἀδμήτου' θυγ. Μινίου, μη. Ἰφίχλου.
 Περικλύμενος, δ' υἱ. Νηλέως κ. Χλωρίδος, εἰς Ἀργοναυτῶν|υἱ. Ποσειδ., ἔγγον. Τριτάτου | κ.ά.
 Περικτιόνη, ή θυγ. Κριτίου, μη. Πλάτωνος | Πυθαγορεῖα τις.
 Περίλαος, δ' (κ. -λεως) υἱ. Ἰκαρίου κ. Περυβοιάς | στρατ. Ἑλλήνων ἐν Μυκάλη | τῆρ. Ἀργούς | κ.ά.
 Περίλεως, δ' = Περίλαος.
 Πέριλλος, δ' ἀγαλματοποιός ἐκ Ἀκράγαντος | κ.ά.
 Περιμήδη, ή θυγ. Αἰόλου κ. Ἐναρέτης | θυγ. Εὐρύσταθους | θυγ. Ἀδμήτου κ.ά.
 Περιμήδης, -ους, δ' ἑταῖρος Ὀδυσσ. | εἰς τῶν Κενταύρων.
 Περιμήλη, ή θυγ. Ἀμυθάδος | θυγ. Ἰπποδάμου | κ.ά.
 Πέριμος, δ' υἱ. Μήνητος, εἰς τῶν ἑπισ. Τρώων.
 Περικη, ή θυγ. Ἰππομάχου, μη. Ἰπέρινδος, ή πόλ. Θρακῆς. [φίτου.
 Πέρινδος, δ' Ἐπιθαυρίος τις, ἑταῖρος Ὀδυσσ. |
 Περιπατος, δ' ή Σχολή τοῦ Ἀριστοτέλ.
 Περιπόλιον, τό φρούρ. Ἰταλίας.
 Περιπόλας, -αδ' ἀδ' ἀντι γὰρ Θεσσαλίας.
 Περισοθένης, -ους, δ' υἱ. Αἰγύπτου κ. Καλιάνθης.
 Περιφας, -αντος, δ' υἱ. Αἰγ. κ. Γόργης. | υἱ. Οἰνέως | βασ. Ἄττ. | κ.ά.
 Περιφημος, δ' ήρως Σαλαμίνος.
 Περιφῆτης, -ου, δ' υἱ. Ἐφαιστου κ. Ἀντικλίας, ληστής | υἱ. Κοπρέως | κ.ά.
 Πέρκαλος, ή σὺς. βασ. Σπάρτ. Δημαράτ.
 Περκώπη, ή = Περκώπη.
 Περκώτη, ή πόλ. Μυσίας.
 Περμη(σ)ός, δ' ποτ. Βοιωτίας.
 Πέρρη, ή πόλ. Θρακῆς.
 Περριδός, δ' ἀρχηγ. ἱππικῶ Μ. Ἀλεξ.
 Περρούα, ή πόλ. Ἰταλίας.
 Περπερηνή, ή πόλ. Μυσίας.
 Περραιβία, ή ἑπαρχ. Θεσσαλίας.
 Περραιβί, οἱ' λαός Θεσσαλίας.
 Περριδοί, οἱ' δῆμος Ἀττικῆς.
 Πέρσαι, οἱ' εἰκάτ. τῆς Περιοδῶν Ἀσίας.
 Περσαίος, δ' φίλος. Κύπρ. | = Πέρροης.
 Περσαίπολις, ή = Περσέπολις.
 Περσεία, ή πηγή ἐν Μυκῆναις.
 Περσείδης, δ' υἱ. ἠαπόγ. Περσεύς | Περσεϊδοί = οἱ Ἀχαμενίδαι Περσείας.
 Περσεόπολις, -εως, ή πρωτ. Περσικῶ Βασιλείου.
 Περσέπολις, -ίδος, δ' υἱ. Τηλεμάχου κ. Πολυκάστης.
 Περσεύς, -έως, δ' υἱ. Διόσκ. Δανάης | υἱ. Νέστορος | βασ. Μακεδ. | κ.ά.
 Περσέφασσα, ή = Περσεφόνη.
 Περσοή, ή μία Ὀκεανίδων.
 Περσηιάδης, δ' = Περσεϊδης.
 Περσηίς, -ίδος, ή θυγ. Πέρρου, Ἐκάτη | θυγ. Περσέως, Ἀλκυμήνη | κ.ά.
 Πέρροης, -ου, δ' υἱ. Τιτάν. Κρίου κ. Εὐρύστους | υἱ. Περσέως κ. Ἀνδρομέδας | ἀδελ. Ἡσιόδου | κ.ά.
 Πέρροισ, δ' Ρωμα. σατυρ. ποιητής.
 Περσίς, -ίδος, ή = ή Περσική χώρα.

Περτίναξ, -ακος, δ' Ρωμα. αὐτοκράτωρ.
 Περφερές, οἱ' = Θεωροί, οἱ ἀποσταλμένοι τῶν ὑπερβόρειων. [νοῦς.
 Περσινόεις, -εντος, δ' ἀντι Περσινόου, -οῦντος, δ' (ή) πόλ. Ἀσίας. Γαλατίας.
 Πέσιον, -ώνος, δ' πόλ. Εὐρωπ. Σαρματίας.
 Πετολία, ή νησί (ή νησίδες) ἐν τῇ στομίφ Εὐρῆπου (νῦν ἐΠετολίοι).
 Πετών, -ώνος, δ' κῶ Βοιωτίας.
 Πετεύς, -ῶ, δ' υἱ. Ὀρνέου, πα. Μανουθέτληγία, ή πόλ. Β. εἰτῶν Ἰταλ. [ως.
 Πέτιος, -ιος, δ' ἑπαρχος Αἰγύπτου.
 Πετόσιρις, -ίδος, δ' φίλος. κ. ἀστρολόγος ἐξ Αἰγύπτου.
 Πέτρα, ή χωρ. πλῆθ. Κορίνθ. [κῶ. Ἡλιθ. | πρωτ. Περ. Ἀραβίας | κ.ά.
 Πετραία, ή μία τῶν Ὀκεανίδων.
 Πετραίος, δ' ἐπίθ. Ποσειδ. | εἰς τῶν Κενταύρων.
 Πετραχός, δ' κρημν. πλῆθ. Χαίρωνείας.
 Πετροκόριοι, οἱ' λαός Γαλλίας.
 Πετροσόκα, ή χωρ. Ἀρκαδίας.
 Πέττα, ή θυγ. βασ. Μασσαλίας Νάνου.
 Πευκανέες, οἱ' ἔθνος Ἰνδιῶν.
 Πευκίδης, δ' υἱ. Πευκέως, εἰς Κενταύρ.
 Πεύκελα, τά πόλ. Ἰνδιῶν.
 Πευκελεύτις, ή χῶ. Ἰνδιῶν.
 Πευκεντινός, η, ὄν' = Πικεντινός.
 Πευκέστης, -ου, δ' υἱ. Μακαράτου, Μακ. Πευκετία, ή χῶ. Ἰταλίας. [καδῶν.
 Πευκέτιοι, οἱ' κάτ. τῆς Ἰταλ. Πευκετίας.
 Πευκέτιος, δ' υἱ. βασ. Ἀρκαδ. Λυκάονος.
 Πεύκη, ή νῆσ. ἐπί τῶν ἀπέθ. Δουναδῶνος.
 Πευκολοί, -ίδος, ή πόλ. κ. χῶ. Ἰνδι.
 Πέφυος, ή πόλ. κ. νῆσ. παραλ. Λακων.
 Περφρηδῶ, -οῦς, ή = Παιμφρηδῶ.
 Πηγαί, αἱ πόλ. κ. λιμ. Μεγάρων.
 Πηγαία, ή νύμφη Ἀρκαδίας.
 Πηγαίος, δ' ὄπις τῶν ὄρις Βελλεροφόντου | Βοιωτός τις | κ.ά.
 Πηδαίον, τό χωρ. Τρωάδος.
 Πηδαίος, δ' υἱ. Ἀντιφωρος.
 Πηδάλιον, τό ἀκρωτ. Κύπρου.
 Πηδασο, τά πόλ. Κασίας.
 Πηδασον, τό = Πηδασο.
 Πηδασος, δ' υἱ. Βουκολωνος, Τρώς | εἰς ἱππῶν Ἡετιῶνος.
 Πηδασος, ή πόλ. Ἀλαβῶν ἐν Τροία | πόλ. Μεσσηνιας.
 Πηλαγονία, ή = Πελαγονία.
 Πηλεγίων, -όνος, δ' υἱ. Ἀχιλλεύ. Περειδοί.
 Πηλειδῆς, δ' υἱ. Πηλέως, δ' Ἀχιλλ. [ας.
 Πηλεύς, -έως, δ' υἱ. Δακτοῦ κ. Ἐνθηίδος, θυγ. Χειρῶνος, πα. Ἀχιλλεύς.
 Πήλη, ή νησί παραλίω Μ. Ἀσίας.
 Πηληϊδῆς, -εως, δ' = Πηλειδῆς.
 Πηληϊες, οἱ' δῆμ. Ἀττικῆς.
 Πηλιάς, -άδος, ή ἑκ τοῦ Πηλείου ὄρους.
 Πήλιον, τό ὄρ. Θεσσαλίας.
 Πηλοῦσιον, τό πόλ. κ. φρούρ. Αἰγύπτου.
 Πηλεῖδος, δ' ποτ. Θεσσαλ. | ποτ. Ἡλιδος.
 Πηνέλεως, -ῶ, δ' υἱ. Αἰετοῦ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν κ. μνηστῆρ. Ἐλένης.
 Πηνελόπεια, ή = Πηνελόπη.
 Πηνελόπη, ή θυγ. Ἰκαρίου, σὺς. Ὀδυσσεύς | κ.ά.
 Πήρεια, ή χῶ. Θεσσαλίας.
 Πηρώ, -οῦς, ή θυγ. Νηρ. κ. Χλωρίθ. | κ.ά.
 Πήροης, -ητος, δ' Παίων τις | ναύαρχ. Κερῶν | κ.ά.
 Πίδοκος, δ' Ἀθηναίος τις.
 Πιδύτης, δ' εἰς τῶν ἑπισ. Τρώων.
 Πιέλος, δ' υἱ. Πύρρου κ. Ἀνδρομάχης.
 Πίερεια, ή νύμφη, σὺς. Δαναῶν.
 Πίερες, οἱ' λαός Θρακῆς.

Περία, ή (κ.-ρίς, -ίδος) ἑπαρχ. Μακεδονίας | ἑπαρχ. Συρίας.
 Περιίδες, αἱ ἑπίθ. τῶν Μουσῶν.
 Πέρορος, δ' υἱ. Μάγνητος, πα. Ἰακίνθου | βασ. Ἡμαθίας | κ. ἄ. | δρ. Θεσσαλ.
 Πιερώτης, -ου δ' κάτ. Πιερίας.
 Πιθηκοῦσαι, αἱ ἕξονησθ. παραλ. Ἰταλ.
 Πικεντία, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Πικεντίνη, ἡ ἑπαρχ. Ἰταλίας.
 Πικεντῖνοι, οἱ λα. Ἰταλίας.
 Πίκτονες, οἱ λα. Γαλλίας.
 Πικτώνιον, τό ἄκρωτ. Γαλλίας.
 Πίλωρος, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
 Πίμπλα, ἡ (κ. Πίμπλεια) κώ. κ. δρ. Μακεδ. Πιερίας.
 Πίναρα, τὰ πόλ. Λυκίας.
 Πίναρος, δ' ποτ. Κιλικίας.
 Πινδάρους, δ' ἐπερφ. λυρ. ποιητῆς ἐκ Θηβῶν | τῦρ. Ἐφέσου.
 Πινδάρους, δ' δρ. πλῆθ. Ἐπιδαύ. | δρ. Μουσ.
 Πινδένισσος, ἡ φρούρ. Κιλικίας.
 Πινδός, δ(ἡ) ποτ. Λοκρίδος | ποτ. Δωριδος | δρ. Θεσσαλίας.
 Πίνα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Πιντία, ἡ πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας.
 Πιξώδαρος, δ' υἱ. Ἐκατόμου, βασ. Καρ.
 Πίρωμις, -ιος, δ' Αἴγυπτ. ἡ Κοπτική λέξ. (= ἥρως).
 Πίσσα, ἡ πόλ. Ἡλιδος | πόλ. Ἰταλίας.
 Πισάτις, -ίδος, ἡ χῶ. Ἡλιδος.
 Πισιδία, ἡ ἑπαρχ. Μ. Ἀσίας.
 Πισίλις, -έως, ἡ πόλ. Καρίας.
 Πισίνδα, ἡ πόλ. Πισιδίας.
 Πίσσος, δ' υἱ. Περγήρους.
 Πισσοῦδης, δ' υἱ. Ἰσάδοκ. σατρ. Σάρθ.
 Πίστιρον, τό = Πίστιυρος.
 Πιστοκράτης, -ους, δ' πα. φίλος. Πύρ.
 Πιστορυς, ἡ πόλ. Θρακίας. [ρωνος].
 Πίστων, -ωνος, δ' γλύπτης τις | κ. ἄ.
 Πίσων, -ωνος, δ' δν. ἐπίσ. Ρωμαίων.
 Πιτάνη, ἡ θυγ. ποτ. Εἰρώτα | πόλ. Λακωνίας | πόλ. κ. λιμ. Αἰολίδος.
 Πιτανάτης, δ' κάτ. Πιτάνης.
 Πιτανάτις, -ίδος, ἡ ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
 Πιτθείδης, δ' υἱ. Πιτθέως.
 Πιτθεύς, -έως, δ' υἱ. Πέλοπ. βασ. Τροίξ.
 Πιτθός, δ' κώ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
 Πιτίας, -ου, δ' εἰς τῶν Ἐφορών Σπάρτης.
 Πιττακός, δ' εἰς τῶν Ἐφορῶν Ἄρχ. Ἑλλάδος | βασ. Ἡθωνῶν.
 Πιττάλακος, δ' Ἀθηναίος τις.
 Πιττάλος, δ' ἱατρός ἐν Ἀθήναις.
 Πιτύα, ἡ (κ. Πιτύεια) πόλ. Μυσίας | νῆσ. Ἀδριατικῆς Θαλάσσης.
 Πιτυκομήπις, -ου, δ' ἐλγιστῆς Σίνις.
 Πιτυοῦς, -οῦντος, δ' πόλ. Κολχίδος | χῶ. Μυσίας.
 Πιτυοῦσα, ἡ νῆσ. Ἀργολ. κώλπ. | νησιδοῦς Ἰσπαν. παραλίω | κ. ἄ.
 Πίτυς, -υος, ἡ νύμφη, ἐρωμένη Πανός.
 Πίτων, -ονος, δ' δρ. πλῆθ. Ἐφέσου.
 Πλαγγῶν, -όνος, ἡ δν. σταίρας.
 Πλάγγων, -ονος, δ(κ.-ών) μωροφύοις.
 Πλαγκταί πέτραι, αἱ νῆσοι Σικελ. πορθοῦ | = Κυδναίαι.
 Πλαδάνη, ἡ δν. δούλης.
 Πλακεντία, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Πλακία, ἡ θυγ. Ἀτρέως, συζ. βασ. Τροίας Ἴλου | πόλ. Μυσίας.
 Πλάκος, ἡ δρ. Μυσίας.
 Πλανησία, ἡ νῆσ. Ἰσπανίας.
 Πλάταια, ἡ θυγ. Ἄσωποθ | πόλ. Βοιωτ. (κ. Πλαταιαί, αἱ).
 Πλαταιαί, αἱ = Πλάταια, πόλ. περὶ διὰ τὴν παραῦτην ἠκινθῶν Ἑλλάδων.
 Πλαταιεῖς, οἱ κάτ. Πλαταιῶν | τάξις δούλων ἐν Ἀθήναις.

Πλαταιεῖς, -ίδος, ἡ χῶ. τῶν Πλαταιῶν.
 Πλαταμώδης, -ους, δ' ἄκρωτ. Μεσσην.
 Πλατάνιος, δ' ποτ. Βοιωτίας.
 Πλατανίστιος, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Πλατανιστοῦς, -οῦντος, δ' πόλ. Ἡλιδος | ἄκρωτ. Λακωνίας.
 Πλαγανιστών, -ώνος, δ' ποτ. Ἀρκαδ.
 Πλάτανος, ἡ χῶ. Φοινίκης.
 Πλάτεια, ἡ (κ. Πλατεῖα) νῆσ. παραλίω Κυρηναϊκῆς.
 Πλάτων, -ωνος, δ' εἰς τῶν υἱ. Λυκάων. | δ' περὶ φιλία, υἱ. Ἀριστονοκ. Περικτιόνης | κωμ. ποι. | δν. ἄλλων φίλος. | κ. ἄ.
 Πλαῦτος, δ' κωμ. κ. σατυρ. Ρωμ. ποιητ.
 Πλειάδες, αἱ αἰ. 7 θυγ. Ἀτλ. κ. Πλειόνης.
 Πλειοθένης, -ους, δ' υἱ. Ἀτρέως, πα. Ἀγαμέμν. κ. Μενέλαος.
 Πλειοθηνίδαι, οἱ υἱ. Πλειοθέου, δ' Ἀγαμέμνων κ. Μενέλαος.
 Πλεισταίνεος, δ' Ἀθην. ζυγράφος, ἀδελ. Φειδίου. | δάμου.
 Πλεισταινοῦς, δ' υἱ. στρατ. Αἰτωλ. Εἰρώ.
 Πλεισταρχος, δ' υἱ. περὶ φ. Λαωνίδα, ἀνεψ. Παισων. | ἀδελ. Κασσάνδρου.
 Πλειστοάναξ, -ακτος, δ' υἱ. τοῦ στρατ. Σπάρτ. Παυσαν., πα. βασ. Παυσανίου.
 Πλειστόλας, -α, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Πλειστός, δ' ποτ. Φωκίδος.
 Πλειστονάξ, δ' = Πλειστοάναξ.
 Πλειστοωρος, δ' θεός Θρακῶν.
 Πλευράτος, δ' Ἰλλυρίας τις.
 Πλευρών, -ώνος, δ' υἱ. Αἰτωλοῦκ. Προνόης, ἀδελ. Καλυθῶνος.
 Πλευρών, -ώνος, ἡ πόλ. Αἰτωλίας.
 Πληγάδες, αἱ = Συμπληγάδες.
 Πληιάδες, αἱ = Πλειάδες.
 Πληϊόνη, ἡ θυγ. Ὁκεανῶν, μῆ. Πλειάδ.
 Πλημύριον, δ' ἄκρωτ. Σικελίας.
 Πλημυσίος, δ' υἱ. Περγάτου ἐκ Κορίνθου.
 Πληξάουρη, ἡ μία Ὁκεανῶν. | μία Νηρηϊδ.
 Πληξίππος, δ' υἱ. Θεσπίου. Εἰρώθεμιδ. | υἱ. Φινέως κ. Κλεοπάτρ. | εἰς τῶν παιδῶν Αἰγύπτου | κ. ἄ.
 Πλινδίνη, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Πλινδινήτης, δ' κάτ. πόλ. Πλινθίνης.
 Πλίνιος, δ' περὶ φ. Ρωμ. φυσικοῦκ. ἀρχαιολόγος | ἀνεψίος τοῦ προηγουμ.
 Πλουμβάρια, ἡ νῆσ. Ἰβηρίας.
 Πλούταρχος, δ' περὶ φ. ἱστοριογ. κ. φιλόσοφ. ἐκ Χαιρών. | τῦρ. Ἐρετρίας | κ. ἄ.
 Πλουτεύς, -έως, δ' = Πλούτων.
 Πλουτιάδης, -ου, δ' φίλος. ἐκ Ταρσοῦ.
 Πλουῦτος, δ' υἱ. Ἰασόνος κ. Δήμητρος, θεός πλούτου.
 Πλουτώ, -οῦς, ἡ μία τῶν Ὁκεανίδων.
 Πλούτων, -ωνος, δ' υἱ. Κρόνου κ. Ρέας, θεός Ἄδου.
 Πλυνός, δ' λιμὴν Αἰθῆς.
 Πλυντήρια, τὰ (ἐνν. ἐπαρ.) ἔσορ. ἐν Ἀθῆν.
 Πλωθεΐα, ἡ (κ. εἰαί, αἱ) δῆμος Ἀττικῆς.
 Πλωταί, αἱ αἰσιστερον Στροφοῦδας νῆσοι.
 Πλωτίνος, δ' Ἀλεξανδρινός φίλος.
 Πλωτινούπολις, -έως, ἡ πόλ. Θρακίας.
 Πνύξ, Πνυκός, ἡ λόφος ἐν Ἀθήναις.
 Πνυταγόρας, -ου, δ' βασ. Κύπρου.
 Ποδαλείριος, δ' υἱ. Ἀσκληπιοῦ, ἀδελ. Μαχάονος, βασ. Τρίκκης.
 Ποδάμεμος, δ' Φλιαδίας τις.
 Ποδάργη, ἡ μία τῶν Ἀρπυιδῶν.
 Ποδάργος, δ' εἰς τῶν Ἰκπων Ἐκτορος κ. Μενελάου.
 Ποδάρης, -ους, δ' τῶν Μαντινέων τις.
 Ποδάρηκ, ἡ μία τῶν Δαναίδων.
 Ποδάρκης, -ους, δ' δν. Πριάμου υἱ. Ἰφίκλου, ἀδελ. Πρωτεσιλάου | κ. ἄ.
 Ποδῆς, -οῦς, δ' υἱ. Ἡετιανός, Τρώες.

Ποδοῦκή, ἡ πόλ. νῆσ. Ταπροβάνης.
 Ποίαις, -αντος, δ' υἱ. Θαυμαίου, πα. Φιλοκλήτου | κ. ἄ.
 Ποιήεσσα, ἡ πόλ. Λακων. | πόλ. τῆς Κέου.
 Ποικίλη, ἡ (ἐνν. στοά) περὶ φ. οἰκοδόμημα Ἀθηνῶν.
 Ποικίλον, τό δρ. Ἀττικῆς.
 Ποιμανδρία, ἡ ἀρχ. ν.ν. Ταναῶνας.
 Ποίνων, τό (κ.-νος, δ) δρ. Ἰταλίας.
 Ποῖον, τό τμήμα τοῦ δρ. Πίνδου.
 Πόλα, ἡ (κ. Πόλαι, αἱ) πόλ. Ἰταλ. Ἰστρίας.
 Πολέμαρχος, δ' ναύαρχ. Λακεδ. | ἀδελ. ρήτορος Λυσίου | κ. ἄ.
 Πολεμοκράτης, -ους, δ' υἱ. Μαχάονος, ἱατρός | Μακεδῶν τις.
 Πολέμων, -ωνος, δ' Ἀθην. φίλος. | περιηγητ. κ. στωικ. φιλόσοφιστ. | κ. ἄ.
 Πολεμῶνιον, τό πόλ. κ. λιμ. Πόντου.
 Πολιάγρος, δ' Ἀθηναίος τις.
 Πολίαρχος, δ' Ἀθην., τύπος ἐκφύλου.
 Πολιάς, -άδος, ἡ ἐπίθ. Ἀθηναῖς.
 Πολιεύς, -έως, ἡ ἐπίθ. Διός.
 Πόλιον, τό πόλ. Τρωάδος.
 Πόλιος, δ(κ. Πόλλ.) εἰδος οἴνου.
 Πολίοχος, δ' κωμ. ποιητῆς.
 Πόλις, -εύς, ἡ κώ. Αἰγύπτ. | πόλ. Λοκρίδ.
 Πολισμα, τό = Πόλιον.
 Πολίτης, -ου, δ' υἱ. Πριάμου κ. Ἐκάβης | εἱρατός Ὁδυσσ. | Ὀλυμπιον. ἐκ Καρίας | κ. ἄ.
 Πολίχνα, ἡ (κ.-χνη) χωρ. Λακων. | κώ. Τρωάδος | πόλ. Κρήτης | κ. ἄ.
 Πόλιχος, δ' εἰς τῶν υἱ. Λυκάωνος.
 Πολλεντία, ἡ πόλ. ἐπὶ μίᾳ τῶν Βαλεαρίδων νήσων.
 Πόλλης, -ητος, δ' βασ. Ὀδομάντ. Θρακ.
 Πόλλιος, δ' βλ. Πόλιος.
 Πόλλιος, -ιος, δ' Ἀργεῖός τις | ναύαρχ. Λακεδ. | τῦρ. Συρακοῦσων | κ. ἄ.
 Πόλλιχος, δ' Συρακοῦσιός τις.
 Πολυάνδρια, ἡ πόλ. Θρακ. (ἡ Αἶνος).
 Πόλυτις, -υος, δ' υἱ. Πισσιδ., βασ. Αἰτωλ. ἀδελ. Σαρπηθῶνος.
 Πολυανιδίας, -α, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Πολύαινος, -ου, δ' Συγγραφεὺς ἐκ Μακεδ. | Μαθηματ. ἐκ Λαμφάκου.
 Πολυάνδης, -ους, δ' στρατ. Κορινθίων.
 Πολύαρχος, δ' στρατ. Αἰτωλῶν.
 Πολύσας, -ου, δ' κῆρυξ Ἑλλήνων ἐν Ἀρτεμισίῳ, εἰς Ἀντικύρας.
 Πολυσιδίδης, -ου, δ' στρατ. Σπαρτιατ.
 Πολύβιος, δ' περὶ φ. ἱστοριογ. ἐκ Μεγαλοπόλεως.
 Πολύβοια, ἡ ἀδελ. Ἰακίνθου.
 Πόλυβος, δ' βασ. Κορίνθ. υἱ. Ἀντήνορ., Τρώες | εἰς μνηστῆρ. Πηνελόπης | κ. ἄ.
 Πολυβώτης, -ου, δ' εἰς Γιγάντων.
 Πολύγνωτος, -ου, δ' περὶ φ. ζωγράφος.
 Πολύγονος, δ' υἱ. Πρωτέως.
 Πολυδάμας, -αντος, δ' υἱ. Πανθόου, μάντις υἱ. Νικίου, ἀθλητῆς, Θεσσαλός | κ. ἄ.
 Πολυδαμίδας, -α, δ' Λακεδαιμόν. τις.
 Πολύδαμνα, ἡ οὖς τοῦ Αἰγυπτ. Θεῶνος.
 Πολυδέκτης, -ου, δ' υἱ. Μάγνητος, βασ. Σερφίπου βασ. Σπάρτης, ἀδελ. νομοθ. Αὐκούργου | ἐπίθ. Ἄδου.
 Πολυδεύκεια, ἡ πηγὴ ἐν Θεράπναις Λακωνίας.
 Πολυδεύκης, -ους, δ' ἐπικροτῶν ἀποσκευῶν, ἀδελ. Κάστορος κ. Ἑλένης | Γραμματ. ἐκ Ναυκράτιος | κ. ἄ.
 Πολυδώρα, ἡ μία Ὁκεανίδων θυγ. Πηλέως | θυγ. Μελεάγρου, συζ. Πρωτεσιλάου | κ. ἄ.
 Πολυδωρος, δ' υἱ. Πριάμου υἱ. Κάδμου,

βασ. Θηδών | βασ. Σπάρτης | κ.δ.
 Πολυειδής, -ους, δ' ὄν. ἀνδρός.
 Πολύευκτος, δ' Ἀθηναίος ρήτωρ.
 Πολύζηλος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθῆν. |
 κωμ. ποιητής | κ.δ.
 Πολυθεραπειδής, δ' υἱ. Πολυθέραου,
 Κτήσιππος.
 Πολύτιδος, δ' περιφ. μάντις ἐκ Κορίνθ.
 | υἱ. Ἐδρυδάμαντος, ἐκ Τροίας.
 Πολυκάστη, ἡ θυγ. Νέστορ. | μ. Ἡ. / ελ.
 Πολυκάων, -ονος, δ' υἱ. Ἀλέατος, ἱδρ.
 βασιλείου Μεσσηνιαῖος.
 Πολύκλεια, ἡ' ὄν. ἑταίρα.
 Πολύκλειτος, δ' περιφ. γλύπτης κ. ἀρ-
 χιτέκτων | ἱστοριογράφος | κ.δ.
 Πολυκλήης, -έους, δ' ψευδών. ἀρχ. ἐν
 Ἀθ. | Ὀλυμπιον. ἐκ Κυρηνής | κ.δ.
 Πολυκράτης, -ους, δ' τύρανν. Σάμου |
 Ἀθην. ρήτωρ | κ.δ.
 Πολύκριτος, δ' υἱ. Κρίου, ἐξ Αἰγίνης,
 ἀριστεύσας ἐν Σαλαμῖνι | κ.δ.
 Πολυκτοριδής, δ' ὁ Πείσανδρος, υἱὸς
 Πολυκτορος.
 Πολύκτωρ, -ορος, δ' εἰς υἱ. Αἰγύπτου
 | υἱ. Πιπρελάου | κ.δ.
 Πολύλαος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Θεσπιάδος
 Ἐδρυθίας.
 Πολυμέδων, -οντος, δ' νόθ. υἱ. Πριάμ.
 Πολυμήδη, ἡ' θυγ. Αὐτολύκου, μ. ἡ.
 Ἰάσονος.
 Πολυμήδης, -ους, δ' Θεσσαλός τις | Ἐ-
 πικουρέας φίλος.
 Πολυμήλη, ἡ' θυγ. Φύλαντος | θυγ. Πη-
 λέως, μ. ἡ. Πατρόκλου | κ.δ.
 Πολυμήτωρ, -ορος, δ' βασ. Θρακῶν
 | βασ. Ἀρκαδίας.
 Πολύμητος, δ' ἐκ Θήρας, οἰκιστὴς
 Κυρηνής | ποιητ. ἐκ Κολοφώνος | κ.δ.
 Πολύμνια, ἡ' μία τῶν Μουσῶν.
 Πόλυμνις, -ιδος, δ' πα. Ἐκαμεινῶνδου.
 Πολυνεικής, -ους, δ' υἱ. Οἰδιπόδος κ.
 Ἰοκάστης | κ.δ.
 Πολύν(ε)μος, δ' Λακεδαιμονίος τις.
 Πολυνόη, ἡ' (κ. νόμη) μία τῶν Νηρηίδ.
 Πολυξένη, ἡ' θυγ. Πρωμοῦ κ. Ἐκάδης
 | μία τῶν Δαναίδων.
 Πολυξενίδας, δ' Ρόδιος τις.
 Πολυξενος, δ' ἴγ. Ἐλευσίνορος | βασ. Ἡ-
 λιδ. | υἱ. Ἀγαθένορος | υἱ. Ἰάσον. | κ.δ.
 Πολυξήν, -ούς, ἡ' Νύμφη τις | μ. ἡ. Ἀν-
 τιόπης | κ.δ.
 Πολυπαίδης, -ου, δ' φίλ. ποι. Θεόγνιδος.
 Πολυπειδής, -ους, δ' Ὀλυμπιον. Λακεδ.
 Πολυπέρχων, -οντος, δ' = Πολυοσπ.
 Πολυπημονίδης, -ου, δ' υἱ. Παλυπήμ.
 Πολυπήμων, -ονος, δ' πα. ληστ. Σίνιδος
 | ληστ. πλῆρ. Ἐλευσ. (ὁ Προκρούστης).
 Πολυποίτης, -ου, δ' υἱ. βασ. Λαπιθῶν
 Πειριόου | κ.δ.
 Πολυπρέπων, -οντος, δ' περιφ. ἀθλητ.
 Πολυρρηγία, ἡ' πόλις Κρήτης.
 Πολυσηθένης, -ους, δ' ἕξνος πολιτογρα-
 φηθεὶς ἐν Ἀθ. ἐνεργετικὴ Τιμοθέου.
 Πολυσπέρχων, -οντος, δ' Αἰτωλός,
 στρατ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
 Πολύστρατος, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Πολύτεκνος, δ' τύραννος Χίου.
 Πολυτίτροπος, δ' ποτ. Σογδιανῆς.
 Πολύτροπος, δ' στρατ. Λακεδαιμόν.
 Πολυφειδής, -ους, δ' υἱ. Μαντίου, μάντ.
 Πολύφημος, δ' υἱ. Ποσει. κ. νύμφ. Φωῶσα,
 εἰς Κυκλάδ. | υἱ. Ἐλάτου, Λαπιθήης.
 Πολυφούτης, -ου, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Πολυφόντης, -ου, δ' υἱ. Αὐτοφόντου |
 κήρ. Λατοῦ | κ.δ.
 Πολυφράδμων, -ονος, δ' πα. τραγ.
 ποι. Φρονίου.

Πολύφρων, -ονος, δ' ἄδελ. ἡ θεός τυρ.
 Φερῶν Ἰάσονος | στρατ. Αἰτωλῶν.
 Πολυχάρης, -ους, δ' Μεσσηνιαστικῆς
 ἀγῶνα σταδίου | εἰς 30 τυρ. Ἀθ. | κ.δ.
 Πολυχαρίδας, -α, δ' ἑραυός τις ἐν Ἀθῆν.
 Πολύχαρμος, δ' ἑπάρχος Λακεδαιμόν.
 Πομπέτα, ἡ' = Πομπηία.
 Πομπηία, ἡ' (κ. -ήιοι, εἰ) πόλ. Ἰταλίας.
 Πομπήσιος, δ' ὄν. ὁπάτ. κ.δ. ἐπιστ. Ρωμ.
 Πομπηίουπολις, -έως, ἡ' πόλ. Παφλα-
 γονίας | πόλ. Κιλικίας.
 Πομπήλιος, δ' ὄν. Ρωμαίων.
 Πόμπος, δ' βασ. Ἀρκαδίας.
 Πομπώνιος, δ' ὄν. Ρωμαίων.
 Ποντία, ἡ' ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Ποντικός, δ' ὄρ. κ. ποτ. Ἀργολίδος.
 Ποντομέδουσα, ἡ' μία τῶν Νηρηίδων.
 Ποντόνοος, δ' κήρυξ βασ. Φαιάκων
 Ἀλκινόου.
 Ποντοπείρα, ἡ' μία τῶν Νηρηίδων.
 Πόντος, δ' υἱ. Ἰῆς, πα. Νηρέως | δεῦξαι-
 νος Πόντος | ἐπάρχ. Μ. Ἀσίας.
 Ποπλικόλας, -α, δ' Ρωμ. ὑπατος.
 Πορθασινίδης, -ου, δ' υἱ. Πορθάσιος.
 Πορθάων, -ονος, δ' (κ. Πορθεύς, -έως)
 υἱ. Ἀγῆνορος, βασ. Καλυθῶνος.
 Πορθεύς, -έως, δ' = Πορθάων.
 Πορθμός, δ' λιμ. Ἐρετριῶς ἐν Εὐβοίᾳ.
 Πορκία, ἡ' μία τῶν ἐπιστ. γενεῶν Ρώ-
 μης | ὄν. Ρωμαίων γυναικῶν.
 Πόρκιος, δ' ὄν. Ρωμαίων.
 Πόρος, δ' δῆμ. Ἀττικῆς.
 Ποροσελήνη, ἡ' νηοίσις. Ἐσθ. κ. Μυσ.
 Πόρπαξ, -ακος, δ' ποτ. Σικελίας.
 Ποροήνας, -α, εἰ (κ. -νός) βασ. Τυρ-
 ρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
 Πορφυρίς, -ιδος, ἡ' ἡ νῆσ. Νίσυρος.
 Πορφυρίων, -ονος, δ' εἰς τῶν Γιγάν-
 των | βασ. Ἀττικῆς.
 Ποσειδῶν, -ωνος, δ' = Ποσειδῶν.
 Ποσειδειον, τό (κ. -δήιον, κ. -διον) να.
 Ποσειδ. | πόλ. Μ. Ἀσ. | ἀρχ. Βιθ. | κ.δ.
 Ποσειδιππος, δ' κωμ. ποιητής | ἐπι-
 γραμματοποιός ἐκ Σικελίας.
 Ποσειδῶν, -ωνος, δ' θεός, υἱ. Κρό-
 νου κ. Ρέας, ἄδελ. Διός.
 Ποσειδωνία, ἡ' πόλ. Λευκανίας.
 Ποσειδωνιάς, -άδος, ἡ' πόλ. πλῆρ.
 Τροιζήνης.
 Ποσειδωνίων, τό ἱερὸν Ποσειδῶνος
 | χωρ. Ἰταλ. Βρετανίας.
 Ποσειδώνιος, δ' φίλος, γεωγρ., ἱ-
 στορ. ἐκ Συρίας | κ.δ.
 Ποσιδήιον, τό ἐντὶ Ποσειδειον.
 Πόσις, -ιδος, δ' συγγρ. ἐκ Μαγνησίας.
 Πόταμις, -ιδος, δ' στρατ. Συρακοῦς.
 Ποταμός, δ' κώ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
 Ποτῶμων, -ωνος, δ' εἰς υἱ. Αἰγύπτου |
 φίλος, ἐξ Ἀλεξάνδρ. | κ.δ.
 Ποτηντία, ἡ' πόλ. Πικεντίας ἐν Ἰταλ.
 Ποτέολοι, οἱ ἡ πόλ. Δικαιαρχία.
 Ποτίδαια, ἡ' πόλ. Μακεδονίας.
 Ποτιδανία, ἡ' κώ. Ὀζωλῶν Λοκρῶν.
 Ποτίολοι, οἱ = Ποτέολοι.
 Ποτηνίς, -έως, δ' πα. Πελαγονθ.
 Ποτνιαί, αἱ κώ. Βοιωτίας.
 Πότνια Θεαί, αἱ ἡ Δημήτρα κ. Περσεφ.
 Πουλυδάμας, -αντος, δ' = Πολυδάμ.
 Πραίνεστος, δ' υἱ. Λατίνου, ἔκγονος
 Ὀδυσσεὺς κ. Κίρκης.
 Πραίνεστος, ἡ' πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλ.
 Πραίσος, ἡ' πόλ. Κρήτης.
 Πραιπειανή, ἡ' κώ. Ἰταλίας.
 Πράκτιος, δ' ποτ. Τρωάδος.
 Πράμνη, ἡ' ὄρ. νῆσ. Ἰκαρίας.
 Πράνιχος, δ' ποιητής τις.
 Πραξαγόρα, ἡ' ὄν. γυναικῶς.

Πραξαγόρας, δ' πα. Θεοκρίτου | πα-
 ρίτ. Ἰατρ. ἐκ Κῶ.
 Πράξανδρος, δ' ἱδρ. Λακαπῆ ἐν Κύπρῳ.
 Πραξιόδης, -ου, δ' πα. Ἀναξιμανδρου.
 Πραξίας, -ου, δ' Ἀθην. γλύπτης.
 Πραξιβούλος, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην.
 Πραξιδάμας, -αντος, δ' πάπ. Ἀλκι-
 μίδου ἐξ Αἰγίνης.
 Πραξιδική, ἡ' θεὰ λατρουμένη ἐν Ἀ-
 θῆν., ἄδελ. Ὀμονόης κ. Ἀρετῆς.
 Πραξίεργος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθῆν.
 Πραξιθεά, ἡ' μία τῶν Θεσπιάδων | θυγ.
 Φρασίνου, οὗς. Ἐρεσθῶς | κ.δ.
 Πραξιλέως, -ω, δ' πα. Ξαναγόρου.
 Πραξιλλα, ἡ' ὄν. ποιητριάς.
 Πραξινόη, ἡ' ὄν. γυναικῶς.
 Πραξίνος, δ' ναύαρχος ἐκ Τροιζήνης.
 Πράξις, -έως, δ' πλοῦσιός τις ἐκ Μυτιλ.
 Πράξις, -έως, ἡ' ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Πραξιτίας, -α, δ' Λακεδαιμονίος τις
 Πραξιτέλης, -ους, δ' περιφ. γλύπτης
 Ἀθην. | ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθ. | κ.δ.
 Πράξ, αντός (κ. Πράξ) πόλ. Παρραίας.
 Πρασιαί, οἱ (κ. -λαί) κώ. κ. δῆμ. Ἀτ-
 τικῆς | πόλ. Λακωνίας.
 Πρασιαί, -άδος, ἡ' λίμνη Θρακῆς.
 Πράσιαι, οἱ ἔθνος Ἰνδιῶν.
 Πράσον, τό ἀκρωτ. Ἀφρικῆς.
 Πρατίνος, δ' σατυρ. ποι. ἐκ Φλιουῆτος.
 Πραυλός, δ' φίλος. κ. Ἐρωάδος.
 Πρεπέσινδος, ἡ' νηοίς Αἰγαίου.
 Πρέπις, -ιδος, δ' μαλθακός τις Ἀθην.
 Πρέσβων, -ωνος, δ' υἱ. Φρίξου κ. Χελ-
 κίπτης.
 Πρευγένης, -ους, δ' υἱ. Ἀγῆνορος,
 πα. Πατρέως.
 Πρήμνις, -ιδος, ἡ' πόλ. Αἰθιοπίας.
 Πρηξαγόρης, δ' ἐντὶ Πραξαγόρας.
 Πρηξάσπη, -ους, δ' εἰς τῶν ἐπιστ. Παρρ.
 Πρηξίνος, δ' ἐντὶ Πραξίνος.
 Πριαμιδής, -ου, δ' υἱ. Πριάμου.
 Πριαμος, δ' υἱ. Λαομέδοντος, βασ. Τροίας.
 Πριαπος, δ' υἱ. Αἰονύσου κ. Ἀφροδίτης.
 Πρίαπος, ἡ' πόλ. Μυσίας κ. Προποντιδ.
 Πρίας, -αντος, δ' εἰς τῶν μνηστῆρων
 Ἰπποδαμείας.
 Πριασος, δ' υἱ. Καίνεως εἰς Ἀργοναυτ.
 Πρήνη, ἡ' πόλ. Καρίας.
 Πρήσιος, δ' ἐντὶ Πρίαπος.
 Πριόλας, -α, δ' υἱ. Δακτύλου, ἄδελ. Λύκ.
 Πριούερνος, ἡ' (κ. Πρίφερνον, τό)
 πόλ. Λατίου Ἰταλίας.
 Πρίων, -ωνος, δ' χωρ. Ἀφρικῆς.
 Πρόαινος, δ' ναύαρχος Κορινθίων.
 Προβάλλινδος, δ' δῆμος Ἀττικῆς.
 Πρόδικος, δ' σοφιστής Κεῖος | ποιη-
 τῆς ἐκ Φωκίας.
 Πρόδερνα, ἡ' πόλ. Φθιώτιδος.
 Προδιώνωρ, -ορος, δ' υἱ. Ἀρεσιόκου,
 εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Βοιωτῶν ἀρχηγῶν.
 Πρόδοος, δ' υἱ. Ἀγρίου | υἱ. Λυκάο-
 νος | υἱ. Θεσπιῶν | κ.δ.
 Προδῶων, -ωνος, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Προικόννησος, δ' = Προκόννησος.
 Προπίδης, δ' υἱ. Προίτου, Μεγαπένθης.
 Προπίς, -ιδος, ἡ' ἡ τοῦ Προίτου | Προί-
 τίδες πύλαι (μία τῶν ἐν Θήβαις πυ-
 λῶν) | Προπίδες κόραι (αἱ θυγ. τοῦ
 Προίτου).
 Προίτος, δ' υἱ. Ἀδαντος, βασ. Τίρυνθος |
 υἱ. Θεραάνδρου | κ.δ.
 Πρόκλεια, ἡ' θυγ. Κλυτίου.
 Πρακλήης, -έους, δ' υἱ. Ἀριστοδήμου,
 ἄδελ. Ἐδρυσεθῶς | ἡγ. Ἐπιδάουρου |
 στρατ. Ἀθην. | κ.δ.
 Πρόκλος, δ' ὄν. ἐπιστ. Ρωμαίων.
 Πρόκνη, ἡ' θυγ. βασ. Ἀττ. Πανδίου | κ.δ.

Προκόννησος, ἡ νῆσ. Προποντίδος.
 Πρόκρις, -ίδος, ἡ μίαιθεσπιπιδων|θυγ.
 Ἐρεχθέως.
 Προκοροσση, -ου, δ' ὁ περίφ. ληστής
 Δαμάσσης ἡ Πολυπύμων.
 Πρόλαος, δ' πα. Δάμπου, Ἡλσιος.
 Πρόλοχος, δ' εἰς τῶν Λαπιθῶν.
 Προμαθεύς, δ' ἀντι Προμηθεύς.
 Προμαθίδας, -α, δ' Ἰραμματ. κ.ποιητ.
 εἰς Ἡρακλείας.
 Προμαθίων, -ωνος, δ' ἱστοριογράφος.
 Πρόμαχος, δ' υἱ. Παρθενοπαίου | υἱ.
 Αἰζονος, ἀδελ. Ἰζονος | κ.ἀ.
 Προμηνεία, ἡ ἰέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ
 μαντείου.
 Προμεύς, -έως, δ' εἰς τῶν Δολιόνων.
 Προμηθεύς, -έως, δ' υἱ. Τιτάνοσ' Ἰα-
 πατοῦ, πα. Δευκαλίωνος, δημαγ. Θεο-
 σαλίας | κ.ἀ.
 Πρόμηθος, δ' υἱ. Κόδρου, Ἀθηναίος.
 Πρόναϊα, ἡ ἐπιθ. Ἀθηνᾶς.
 Πρόναος, δ' ἐπιθ. Ἐρμού.
 Πρόνησος, ἡ πόλ. Κεφαλληνίας.
 Πρόνοη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων | θυγ.
 Φόρατος, οὗς. Αἰτωλοῦ.
 Πρόνομος, δ' ἀλλήτης ἐκ Θεβῶν.
 Πρόνοσος, δ' υἱ. Φηγέως, ἀδελ. Ἀγί-
 νορος | εἰς τῶν ἑπίο. Τρώων.
 Προξενίδας, -α, δ' πλοῦσιος Ἀθηναίος
 | ζυιτητής τῶν ἐν Ἡλιδι ἀνῶνων.
 Πρόξενος, δ' Ἀοκρός Ἰταλίας|Βοιωτός
 τις | Συρακοῦς. | Τεγεάτης | κ. ἀ.
 Πρόρπις, -ιος, δ' κίθαροφθός ἐκ Ρόδου.
 Προπόδας, -α, δ' υἱ. Δαμοφώντος, ἐκ
 Κορίνθου.
 Προποντίς, -ίδος, ἡ ἡ μεταξὺ Ἑλλησ-
 πόντου κ. Θρακ. Βοσπόρου θάλασσαν.
 Προπούλαια, τὰ ἤσιτοδος Ἀκροπόλεως.
 Προπούλαιος, δ' ἐπιθ. Ἐρμού.
 Προοάκτιος, δ' ποτ. Μυσίας.
 Προσηλύστιος, δ' ἐπιθ. Ποσειδῶνος.
 Πρόσπατα, τὰ κώ. κ. δημ. Ἀττικῆς.
 Πρόσυμνα, ἡ θυγ. ποτ. Ἀστεριῶνος |
 πόλ. Ἀργολίδος.
 Πρόσχιον, τό πόλ. Αἰτωλίας.
 Προσωπίς, -ίδος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Προσωπίτης, -ίδος, ἡ νῆσ. Αἰγύπτου.
 Προσμιν, -ίδος, δ' πα. Βάκχιδος, ἐκ
 Κορίνθου.
 Προῦσια, ἡ πόλ. Βιθυνίας.
 Προῦσια, -άδος, ἡ πόλ. Βιθυνίας, ἡ
 πρότερον Κίος.
 Προῦσιας, -ου, δ' υἱ. Ζήλου, βασι. Βι-
 θυνίας | υἱ. κ. διὰδ. προηγουμ.
 Προχύτη, ἡ νῆσ. Σικελίας.
 Προμνησία, ἡ(κ.-σ(σ)ός) πόλ. Καρίας.
 Προμνέως, -έως, δ' εἰς τῶν Φαιάκων.
 Προμνός, -οῦς, ἡ μία τῶν Ὀικανίδων.
 Πρύτανις, -ίδος, δ' εἰς τῶν ἐπίο. Λυκίων
 | υἱ. Εὐρυφάντος, βασι. Σπάρτης.
 Πρώμνη, ἡ οὗς. Βουράγου.
 Πρών, -ωνός (κ. -ῶνος), δ' ὄρ. Κορίνθ.
 Πρώναξ, -ακτος, δ' υἱ. Ταλαοῦ κ. Λυ-
 σισμάχης, πα. Λυκούργ. κ. Ἀμφιθέας.
 Πρώνιος, ἡ =Πρόννοι.
 Πρωρεύς, -έως, δ' εἰς τῶν Φαιάκων.
 Πρώρος, δ' Κυρηναίος, ὄλυμπιον. | κ.ἀ.
 Πρωταγόρας, -ου, δ' περίφ. σοφιστής,
 Ἀβηρῆτης | κ.ἀ.
 Πρωταγορίδας, -α, δ' συγγ. ἐκ Κυζίκ.
 Πρωταρχος, -ου, δ' φιλόσοφ. ἐκ Καρίας |
 πα. Ἀθην. Δευκρίτου.
 Πρωτέας, -ου, δ' υἱ. Ἐπικλέους, ναύαρχ.
 Ἀθην. | υἱ. Ἐλλανίκης, τροφῶς Μ.
 Ἀλεξάνδρου | κ.ἀ.
 Πρωτεόλαος, δ' υἱ. Ἰφίκλου, ἡγ. τῶν
 ἐν Τροίᾳ Θεσσαλῶν.

Πρωτεύς, -έως, δ' θαλάσσιος θεός | υἱός
 Αἰγύπτου κ. Ἀργυφίας | κ.ἀ.
 Πρώτη, ἡ (κ. Πρωτή) νῆσ. Μεσοσην. |
 νῆσ. Προποντίδος.
 Πρωτιάδαι, οἱ ἄποφ. τοῦ Πρώτου ἐν
 Μασσαλίᾳ.
 Πρωτογένεια, ἡ θυγ. Δευκαλίωνος κ.
 Πύρρας | θυγ. Καλυδῶνος.
 Πρωτογένης, -ους, δ' ζωγράφος ἐκ
 Ρόδου | κ.ἀ.
 Πρωτοθύς, δ' Σκύθης τις.
 Πρωτόλαος, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ Μαντι-
 Πρωτόμαχος, δ' στρατ. Ἀθην. [νείας.
 Πρωτομέδεια, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Πρωτομέδουσα, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Πρώτος, δ' υἱ. Εὐξάνου κ. Ἀριστοφάνης.
 Πρωτοφάνης, -ους, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ
 Μαγνησίας.
 Πρωτώ, -οῦς, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Πτελέα, ἡ χωρ. κ. δημ. Ἀττικῆς | πρό-
 τερον ἡ Ἐφεσος | κ.ἀ.
 Πτελεόν, τό πόλ. Ἡλιδος | πόλ. κ. λιμ.
 Θεσσαλ. | πόλ. Θράκης.
 Πτελέων, -οντος, δ' ἐραστής τῆς Πρῶ-
 κριδος.
 Πτερέλαος, δ(κ.-λας) υἱ. Ταφίου, βασι.
 νήσου Τάφου | κ.ἀ.
 Πτερία, ἡ μητρόπολις ἀπαρχ. Καππαδοκ.
 Πτοιόδωρος, δ' Κορίνθ. Ἰσθμιοῦν. | κ.ἀ.
 Πτολέδερμα, τὰ κώ. Ἀρκαδίας.
 Πτολεμαῖον, τό Ἰνυμάσιον ἐν Ἀθήναις.
 Πτολεμαῖος, δ' ἐν δέκα κ. πλεονόβασ. Αἰ-
 γύπτου | ἱστοριογρ. | φιλόσοφ. | κ.ἀ.
 Πτολεμαῖς, -ίδος, ἡ πόλ. Φοινίκ. | πόλ.
 Κυρηνίας | πόλ. Αἰγύπτου | κ. ἀ.
 Πτολιπόρδης, δ' υἱ. Ὀδυσσο κ. Πηνελόπ.
 Πτόλιχος, δ' γλύπτ. ἐξ Αἰγίνης (γλύπτη
 ἐκ Κερκύρας.
 Πτυχία, ἡ νῆσ. πηλο. Κερκύρας.
 Πτώων, τό ὄρ. Βοιωτίας.
 Πτώος, δ' υἱ. Ἀθάμαντος κ. Θεμιστοῦς
 | ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.
 Πυανέψια, τὰ ἔορτῃ Ἀθηναίων πρός τι-
 μὴν Θεσῶς.
 Πύγελα, ἡ πόλ. κ. λιμ. Ἰωνίας.
 Πυγμαῖοι, οἱ ἔθνος Ἀφρικῆς.
 Πυγμαλίων, -ωνος, δ' βασι. Κύπρου | βασι.
 Ἰύρου, ἀδελ. Διόδου.
 Πύδιος, δ' ποτ. Μ. Ἀσίας.
 Πύδνα, ἡ πόλ. Μακεδ. Πιερίας.
 Πυθαγγελοσ, δ' τραγ. ποι. | Βοιωτός τις.
 Πυθαγόρας, -ου, δ' ὁ περίφ. φιλόσοφος |
 ναύαρχ. Λακκεδ. | γλύπτης | κ. ἀ.
 Πυθαίνετος, δ' ἱστοριογράφος τις.
 Πυθάρετος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθην. | κ.ἀ.
 Πυθάρχος, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ Μαντινείας.
 Πυθέας, -ου, δ' Νεμεσίου. ἐξ Αἰγίνης. ἐπών.
 ἀρχ. ἐν Ἀθ. | γεωγρ. ἐκ Μασσαλ. | κ.ἀ.
 Πύδερμος, -ου, δ' ἱστοριογρ. ἐξ Ἐφέσου
 | ποιητ. ἐκ Τέω | κ.ἀ.
 Πυθεύς, -έως, δ' = Πύδιος, ἐπιθ. Ἀπόλλ.
 Πυθῆν, -ῆνος, δ' ναύαρχ. Κορίνθων.
 Πύθης, -εω, δ' υἱ. Ἰαχονοῦ ἐξ Αἰγίνης |
 = Πυθέας | κ. ἀ.
 Πυθία, ἡ ἰέρεια Ἀπόλλ. ἐν Δελφοῖς.
 Πύθια, τὰ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες πρός τιμὴν
 τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος.
 Πυθιάς, -άδος, ἡ ἡ μεταξὺ δὺο Πυθ. ἀγῶ.
 μεσολαβ. τετραετία | ἐν. ἀταίρας | ἐν.
 δδοῦ | κ. ἀ.
 Πύθιον, τό ναυ. Πυθού Ἀπόλλ. | πόλ. Μα-
 κεδ., Θεσσαλ. κ. ἀ.
 Πυθιονίκη, ἡ ὄν. ἀταίρας.
 Πύθιος, δ' ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλων | ἐν.
 Αὐδοῦ τινοσ | κ. ἀ.
 Πυθογένης, δ' ἀδελ. Σκύθου, ἐκ Σικελ.
 Πυθόδημος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις

Πυθόδοτος, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | κ. ἀ.
 Πυθοδώρις, -ίδος, ἡ θυγ. Πυθοδώρου, ἐκ
 Τράλλεων.
 Πυθόδωρος, δ' Ἀθην., υἱ. Ἰσολόχ. | γλύ-
 πτης ἐκ Θεβ. | φιλόσοφ. ἐκ Κυζίκου | κ. ἀ.
 Πυθοκλείδης, -ου, δ' σοφιστής ἐκ Κέας.
 Πυθοκλής, -έως, δ' πα. Φαίβρου, Ἀθην.
 | ρήτ. κ. δημαγ. Ἀθην. | κ. ἀ.
 Πυθόκριτος, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | ἀ-
 λητής ἐκ Σικυθῶνος.
 Πυθόλαος, δ' ὄφρονος ἀστ. τόν τῦρ. Φερῶν
 Ἀλεξάνδρον.
 Πυθόνικος, δ' συγγραφ. Ἀθηναίος.
 Πυθόπολις, -εως, ἡ πόλ. Καρίας | πόλ.
 Πυθόστρατος, δ' Ἀθηναίος τις | Βίβου.
 Πυθοφάνης, -ους, δ' Μακεδῶν τις.
 Πυθῶ, -οῦς, ἡ(κ. Πυθῶν, -ῶνος) ἡ πόλ.
 τῶν Δελφῶν. ἡ περὶ αὐτὴν χώρα.
 Πύθων, -ωνος, δ' ὄφροδ. δρᾶκ. φρονεῦθ. ὀπό
 Ἀπόλλ. | ρήτ. Βυζ. | στρατ. Μ. Ἀλεξ.
 Πυθῶναξ, -ακτος, δ' πα. Ἀρβιου, ἐκ
 Ζελείας.
 Πυλάδης, -ου, δ' υἱ. Στροφιου, φίλ. Ὀρέ-
 στου | ὀποκριτῆς τραγῶδ. | κ.ἀ.
 Πύλαια, αἱ αἰθερροπόλ. | αἰτῆς Βαβυλων.
 | αἰτῆς Κιλικίας | αἰτῆς Συρίας | κ.ἀ.
 Πυλαιμώνης, -ους, δ' βασι. Παφλαγῶν.
 Πύλαιος, δ' υἱ. Λήθου, ἡγ. Πελαγονῶν.
 Πυλάργη, ἡ μία τῶν Δαναίδων.
 Πυλάρτης, -ου, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Πύλας, -α, δ' βασι. Μεγαρόων, υἱ. Κτήσω-
 νος, ἀπόφ. τοῦ Ἀλέεγος.
 Πυλάων, -ωνος, δ' υἱ. Νηλεῖ. κ. Χλωρίδ.
 Πυλήνη, ἡ πόλ. Αἰτωλίας.
 Πύλος, δ' υἱ. Ἀρε. κ. Δημόνικ. ἀδελ. Θεστ.
 Πύλος, ἡ ὄν. ἢ πόλ. Πελοπον. (Ἡλιδ.,
 Τριφυλ., Μεσοσηνίας).
 Πύξα, ἡ κώ. νήσος Κῶ.
 Πυξοῦς, -οῦντος, δ' ποτ. κ. πόλ. Ἰταλ.
 Πυραλχημης, δ' στρατ. Παϊώνων ἐν Τροίᾳ.
 Πυραλλίς, -ίδος, ἡ ὄν. ἀταίρας.
 Πύραρος, δ' ἐραστ. Θισθης, Βαθυλῶν. |
 ποτ. Κιλικίας.
 Πύρασος, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Πύρασος, ἡ πόλ. Φθιώτιδος.
 Πυργίαν, δ' συγγραφεύς τις.
 Πύργος, δ' (ἡ) κ. Πύργοι, οἱ πόλ. Ἡλιδος.
 Πυργῶ, -οῦς, ἡ οὗς. Ἀλακθῶου.
 Πυρετός, δ' ποτ. Σκυθίας.
 Πυρηναία, ἡ ἐπιθ. Ἀφροδίτης.
 Πυρηναῖα, τὰ ὄρ. μεταξ. Ἰοπάν. κ. Γαλλ.
 Πυρηνη, ἡ νύμφη τῆς μητ. Κύνκου | θυγ.
 Βέδρυκος | πόλ. Κελτῶν | κ. ἀ.
 Πύρρης, -ητος, δ' ποιητής ἐκ Μιλήτου.
 Πυριλάμπης, -ους, δ' θαλασ. Χαρμίδου,
 Ἀθ. | Ὀλυμπιον. Ἐφεσ. | γλύπτ. Μεσσο.
 Πυρίπνοος, δ' εἰς τῶν Ἰγάντων.
 Πυρίππη, ἡ μία τῶν Θεσπιάδων.
 Πυριπλεγέδων, -οντος, δ' ποτ. Ἄβου.
 Πύρρα, ἡ θυγ. Ἐπιμηθ. κ. Πανδῶρ. | θυγ.
 Κρέοντ. | πόλ. κ. λιμ. Ἀδούου | ἀκρωτ.
 Φθιώτιδος | πόλ. Καρίας.
 Πύρρανδρος, δ' Ἀθηναίος συκοφάντ.
 Πυρρίας, -ου, δ' Ἀρκας τις | στρατ. Αἰτω-
 λῶν | κ. ἀ.
 Πύρριχος, δ' πα. Ἀριστῶνος, Κορίνθιος |
 Κρήσεινος ἡσαστής ἡ νεοπλοδῶρ ἡσιν
 | κώ. Λακωνίας.
 Πυρρίων, -ωνος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθην.
 Πυρρόλοχος, δ' Ἀργεῖός τις.
 Πύρρος, δ' υἱ. Ἀχιλλ. κ. Δηλιαμείας,
 ἀλλ. Νεοπτόλεμος | βασι. Ἡπείρου
 | ποιητής ἐκ Δέσου.
 Πύρρων, -ωνος, δ' φιλόσοφ. ἐξ Ἡλιδος |
 Πυθαγόρ. ἐκ Μεταποντίου.
 Πυστίλος, δ' ἴβρ. Ἀκράγαντος.
 Πύτνα, ἡ ἴσος Κρήτης.

Πύγων, -ωνος, δ' λιμ. Τροϊζήνος.
 Πωλλινός, δ' ποιητής τις.
 Πώλος, δ' σοφιστής ἐξ Ἀκράγαντος |
 Ἄθην. ὑποκριτῆς τραγῳδ. | κ.δ.
 Πωμέτιον, τό· πόλ. Λατίου Ἰταλίας.
 Πῦρος, δ' βασι. Ἰνδιῶν.
 Πωταχίδιοι, οἱ πατριὰ τις ἐν Τεγέφ.

Ρ

Ῥάβεννα, -ης, ἡ πόλ. κ.λιμ. Ἰταλίας.
 Ῥάγα, ἡ=Ῥάγεια.
 Ῥάγαι, αἱ πόλ. Μηδίας.
 Ῥάγεια, ἡ πόλ. Μηδίας.
 Ῥαγιανή, ἡ ἐπαρχία Μηδίας.
 Ῥαδάμανθους, -ους, δ' υἱ. Διός, ἀδελ.
 Μίνως, βασι. νῆσ. Αἰγαίου.
 Ῥαδινή, ἡ γυνὴ ἐκ Σάμου.
 Ῥάδιος, δ' υἱ. Νηλέως κ. Χλωρίδος.
 Ῥαδηνός, δ' ἀνὴρ ἐκ Σιδηρῆς Πόντου.
 Ῥαδίνης, -ου, δ' στρατ. Φαρναβάζου.
 Ῥαϊδεστόν, τό· πόλ. Θράκης, ἡ Βισάνθη.
 Ῥαιτιά, αἱ χωρ. Ἀρκαδίας.
 Ῥαιτία, ἡ χω. Εὐρώπης, ἀπὸ Δουνά-
 βως μέχρι Ρήνου.
 Ῥαβδόκας, -α, δ' τῶν ἐπισ. Μήδων τις.
 Ῥαμβακία, ἡ χω. Λυδίας.
 Ῥαμουός, -οῦντος, δ' κ.κ.δ.μ. Ἄττ.
 Ῥαμουσία, ἡ ἐπίθ. Νεμέσεως.
 Ῥαμουσία, κ.-οἶς=Ῥαμουσία.
 Ῥαμφίας, -ου, δ' πα Κλεάρχου, Λακεδ.
 Ῥαμφίντιος, δ' βασι. Αἰγύπτου.
 Ῥαούεννα, ἡ=Ῥάβεννα.
 Ῥαπτόν ἄκρον, τό· ἀκρωτ. Αἰθῆς.
 Ῥάφα, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Ῥαριάς, -όδος, ἡ ἐπίθ. Δήμητρος.
 Ῥαρίον, πεδῖον, τό· ἡ πεδιάς Ἐλευσίν.
 Ῥάρος, δ' υἱ. Κραναοῦ, πα. Τριπτο-
 λέμου, Ἐλευσίνιος.
 Ῥατίστον, τό· πόλ. Γαλλίας.
 Ῥέα, ἡ θυγ. Οὐρανοῦ κ. Γῆς, οὐκ. Κρό-
 νου, κόλ. Διός, Πλούτων., Ποσειδ.
 Ῥέας κόλπος, δ' δ' Ἀδριατικὸς ἢ δ'
 Ἀμβρακικὸς κόλπος.
 Ῥεάτιον, τό (κ. Ρεάτον) πόλ. Σαβίνων.
 Ῥεῖδρον, τό· λιμ. Ἰθάκης.
 Ῥεῖτοι, οἱ μικραὶ ἄλμυραὶ λίμναι με-
 ταξὺ Ἐλευσίνος κ. Ἀθηνῶν.
 Ῥεῖτος, δ' ῥυάξ πλησ. Σολυγίας ἐν
 Κορινθῷ.
 Ῥηβαῖος, δ'=Ῥήβας.
 Ῥήβας, -α, δ' ποτ. Βιθυνίας.
 Ῥηγία, ἡ πόλ. νῆσ. Ἰέρνης.
 Ῥηγίλλα, ἡ οὐκ. Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου.
 Ῥηγίλλον, τό· πόλ. Σαβίνων Ἰταλίας.
 Ῥηγίνα, ἡ ποτ. Θράκης (δ' Εριγών).
 Ῥηγίνον, τό· πόλ. Οὐνιδελτικής.
 Ῥηγίον, τό· ἀκρωτ. κ. πόλ. Ἰταλίας.
 Ῥηγινδίας, -α, δ' υἱ. Φάλλκου, ἔγγον.
 Τημένου.
 Ῥηγοῦλος, δ' Ρωμαῖκος κ. ναυάρχος.
 Ῥήμοι, οἱ λα. Βελγικῆς Γαλλίας.
 Ῥήναια, ἡ (κ. -αία)=Ῥήνεια.
 Ῥήνεια, ἡ νῆσις Αἰγαίου.
 Ῥήνη, ἡ νῆπιος τις, οὐκ. Οὐλέως.
 Ῥήνος, δ' ποτ. Γερμανίας.
 Ῥηξήνωρ, -ορος, δ' υἱ. Ναυσιθόου, ἀ-
 δελ. βασι. Φαιάκων Ἀλκινόου | κ.δ.
 Ῥηξήνας, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Ὀπουντος |
 Πυθαγόρ. ἐκ Μεταποντίου.
 Ῥήρος, δ' βασι. Θρακῶν | υἱ. Ὁκ. κ. Τη-
 θύος | ποτ. Τρωάδος | κ.δ.
 Ῥιονός, δ' ποιητής ἐκ Κρήτης.
 Ῥίγμος, δ' υἱ. Πείρου, ἡγ. Θρακῶν.
 Ῥιζόος, -οῦντος, δ' πόλ. Θεσσαλ. |
 πόλ. κ. λιμ. Πόντου.
 Ῥιζών, -ωνος (κ.-ονος), δ' πόλ. Δαλμ.

Ῥίνδων, -ωνος, δ' τραγ. ποι. Συρακοῦς.
 Ῥινοκόλουρα, τὰ (κ. -όρουρα) πόλ.
 Αἰγύπτου τῆς Συρίας.
 Ῥίον, τό· ἀκρ. Ἀχατίας | ἀκρ. Αἰτω-
 λίας | πόλ. Μεσσηνίας.
 Ῥιποῖα ὄρη, τὰ· δρ. μυθ. βορ. Οἰκουμένη.
 Ῥίπη, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Ῥόδανος, δ' ποτ. Γαλλίας.
 Ῥοδανουσία, ἡ ἡ περὶ τὰς ἐκβολὰς
 τοῦ Ροδανοῦ χώρα.
 Ῥοδόσπης, -ους, δ' ἐστὼν υἱ. Φραάτου.
 Ῥόδεια, ἡ μία τῶν Ὁκεανίδων.
 Ῥόδη, ἡ θυγ. Ποσειδ. κ. Ἀμφιτρίτ. | μία
 τῶν Δαναῶν κ. πόλ. Ἰσπανίας.
 Ῥοδία, ἡ=Ῥοδεια | θυγ. Δαναοῦ | πόλ.
 Λυκίας.
 Ῥοδῖος, δ' ποτ. Τρωάδος.
 Ῥοδίπη, ἡ γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφ.
 Ῥοδίππος, δ' Πυθαγ. τις ἐκ Κρότωνος.
 Ῥοδογούνη, ἡ οὐκ. Δαρείου Ἰσάστ.,
 μὴ. Ξέρξου | θυγ. Ἀρταξέρξ. | κ.δ.
 Ῥοδόκλεια, ἡ χορεύτρια.
 Ῥοδόπη, ἡ μία τῶν Ὁκεανίδων | θυγ.
 Πόντου | δρ. Θράκης.
 Ῥόζος, ἡ νῆπιος, θυγ. Ἀφροδ. | νῆσος
 Καρπαθίου πελάγους.
 Ῥοδουντία, ἡ ἄκρωτ. πλησ. Θερμοπυλ.
 Ῥόδων, -ωνος, δ' ἱατρός τις.
 Ῥοδῶπις, -ίδος, ἡ ὄν. ἐταίρων.
 Ῥοῖκος, δ' ἐστὼν Ἰκνεταῖρ. | γλύπτης.
 Ῥοιμητόλας, -ου, δ' βασι. Θράκης.
 Ῥοῖτειον, τό· ἀκρωτ. κ. πόλ. Τρωάδος.
 Ῥομβίτης, -ου, δ' λιμ. Μαϊωτίας.
 Ῥόπαλος, δ' υἱ. Ἡρακλ. | υἱ. Φαίστου.
 Ῥουβικων, -ωνος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Ῥοῦβων, -ωνος, δ' ποτ. Εὐρώπ. Σαρματ.
 Ῥοῦς, δ' κ.δ. Μεγαρίδος.
 Ῥουσκίνων, -ωνος, δ' ποτ. Ναρβων.
 Γαλλίας | πόλ. Γαλλίας.
 Ῥουτινοί, οἱ λα. Ἀκούιταν. Γαλλίας.
 Ῥουτιλλία, ἡ γένος ἐπίσ. Ρωμαίων.
 Ῥούτουλοι, οἱ λα. Λατίου.
 Ῥοφίνος, δ' ὄν. ἐπίσ. Ρωμαίων.
 Ῥοῦφος, δ' ἱατρός ἐξ Ἐφέσου.
 Ῥύμμος, δ' ποτ. Ἀσιατ. Σκυθίας.
 Ῥύνδακος, δ' ποτ. Μ. Ἀσίας.
 Ῥύπαι, αἱ (κ. Ρύπες) πόλ. Ἀχατίας.
 Ῥύτιον, τό· πόλ. Κρήτης.
 Ῥώμη, ἡ μητρόπ. Ρωμαϊκοῦ Βασιλείου.
 Ῥώμος, δ' ἀδελ. Ρωμύλου.
 Ῥωμυλία, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Ῥωμύλος, δ' υἱ. Ρέας Σιλβίας, θυγ. Νου-
 μήτορος, ἀδελ. Ῥώμου.
 Ῥωξάνη, ἡ θυγ. Πέρσου Ὀξυάρτου, οὐκ.
 Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
 Ῥωξολανοί, οἱ ἔθνη Εὐρωπ. Σαρματίας.
 Ῥωπάρος, -α, δ' Πέρσ. σατρ. Βαθυλῶνος.
 Ῥώσος, ἡ (κ. Ρωσός) πόλ. Συρίας.

Σ

Σαθά, ἡ (κ. Σαθαί) πόλ. Εὐθ. Ἀραβ.
 Σαδάρκιος, δ' θεός τῶν Φρυγῶν κ. θρακ-
 κῶν, υἱ. Κυβέλης.
 Σαθαί, αἱ=Σαθά.
 Σαθάκτης, -ου, δ' κακοποιὸς δαίμων.
 Σαθακώς, -ῶ, δ' (κ. -θακῶν, -ωνος)
 βασι. Αἰθιοπίας.
 Σαθόρα, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Σαθόρα, ἡ λιμνη Ἐτρουζίας.
 Σάθρη, ἡ θυγ. Βηρώσου, Σιβύλλα Βα-
 βυλωνίων κ. Αἰγυπτίων.
 Σαθίκτας, -α, δ' σατρ. Μεγ. Ἀλεξάνδρ.
 ἐν Καππαδοκίᾳ.
 Σαθίνα, ἡ ὄν. Ρωμ. Διοποινῶν.
 Σαθῖνοι, οἱ ἔθνη Ἰταλίας.
 Σαθίνος, δ' Γραμμικτ. κ. ποιητής.

Σάβις, δ' ποτ. Βελγ. Γαλλίας.
 Σάβος, δ' βασι. Ἰνδιῶν | βασι. Ἀραβίας.
 Σαβυλίνδος, δ' στρατ. Μολοσσῶν.
 Σάβυλλος, δ' ἐκ Ἰβίας τῆς Σικελίας.
 Σαγαλασσός, ἡ πόλ. Πισιδίας.
 Σαγαπολα, τὰ ὄρη Γαιτουλίας ἐν Ἀφρ.
 Σαγαρτία, ἡ χερσόνη. Κασπίας θαλάσ.
 Σάγγαλα, τὰ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Σαγγάριος, δ' ποτ. Βιθυνίας.
 Σάχουρτον, τό· πόλ. Ταρρακ. Ἰσπαν.
 Σάγρος, -α, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Σαγύλιον, τό· ὄχυρ. πόλ. ἐπαρχ. Πόντου.
 Σαχωνιδῶν, -ωνος, δ' ἱστοριογρ.
 ἐκ Φοινίκης.
 Σάδα, ἡ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Σαδόκυρα, τὰ πόλ. Καππαδοκίας.
 Σαδόκος, δ' υἱ. Σιτάλλου, βασι. Θρακ.
 Σαδρόκαι, αἱ ἔδρα Δαρείου τοῦ Ἰσά-
 σπου ἐν Ἀσσυρίᾳ.
 Σαδούαττης, -ου, δ' υἱ. Ἄρθου, βασι.
 Λυδῶν.
 Σαϊδήνη, ἡ (κ.-ρηνη) δρ. Διολίδος.
 Σάιοι, οἱ λαὸς Θράκης.
 Σάϊς, -ιος (κ.-εως), ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Σαιοάρα, ἡ θυγ. Κελσῶ.
 Σαϊκόκον, τό· ἐν τῶν στομιῶν Νεῖλου.
 Σακόδας, -α, δ' λυρ. ποιητής κ. κιθα-
 ριστής, ἐξ Ἀργούς.
 Σάκι, οἱ οἱ Σκύθαι παρὰ Πέρσας.
 Σάκος, -α, δ' γυν. Σκυθῆς, ἡ δούρα, οἰνο-
 χόος βασι. Ἀστυάγου | ἐπίθ. τραγ.
 ποιητοῦ Ἀκίστορος.
 Σακοσηνή, ἡ ἐπαρχ. Ἀρμενίας.
 Σακατία, ἡ πόλ. Εὐδαίμ. Ἀραβίας.
 Σακεσίνοι, οἱ ἔθνη Ἀσίας.
 Σάκων, -ωνος, δ' κάτ. Σικελ. Ζάγκλης.
 Σάλα, ἡ πόλ. Ἀρμενίας | ποτ. Μαυριταν.
 Σαλογασσός, ἡ=Σαγαλασσός.
 Σαλογκῶν, -ῶνος, δ' ποτ. Ἰλλυρίας.
 Σάλογος, δ' υἱ. Οἰονοπίου.
 Σάλαϊδος, δ' Ἀακεδαίμων. ἰομοθέτης
 Κροτωνιάτῶν.
 Σαλαμίς (κ.-μῖν), -ινος, ἡ θυγ. Ἀσω-
 ποῦ, νῆσ. Σαρων. κόλπ. | πόλ. Κύπρου.
 Σάλας, α, δ' ποτ. Γερμανίας.
 Σαλασοί, οἱ λα. Κελτικὸς ἐν Ἰταλίᾳ.
 Σαλανεύς, -έως, δ' κ.δ. Βοιωτίας.
 Σαλεντινοί, οἱ λα. Ἰταλ. Καλαβρίας.
 Σάλερνον, τό· πόλ. Πικεντίνων Ἰταλ.
 Σάλη, ἡ πόλ. Θράκης.
 Σαλῖναι, αἱ ἄλυκα ἐν Δακίᾳ.
 Σαλμακίς, -ίδος, ἡ πηγὴ ἐν Καρίᾳ |
 φρούρ. ἐπὶ δρ. πλησ. Ἀλικαρνασσοῦ.
 Σαλμαντική, ἡ πόλ. Λυσιτανίας.
 Σαλμυδησσός, δ' (κ.-σός) πόλ. κ. λιμ.
 Θρακίας.
 Σαλμωνεύς, -έως, δ' υἱ. Αἰόλου, βασι.
 Θεσσαλίας.
 Σαλμῶνη, ἡ πόλ. Ἡλίδος | = Σαλμῶ-
 Σαλμῶνιον, τό· ἀκρωτ. Κρήτης [νιον.
 Σαλμωνίς, -ίδος, ἡ (ἄκρα) = Σαλμῶ-
 Σαλόη, ἡ λιμνη παρὰ τὸ Σίπυλον.
 Σάλη, ἡ Ἀσθία τις.
 Σάλπιγξ, -ιγγος, ἡ ἐπίθ. Ἀθηνας.
 Σάλυες, οἱ ἔθνη Ναρβων. Γαλλίας.
 Σαλύθιος, δ' βασι. Ἀγρῶν Ἀκαρναν.
 Σαλώμη, ἡ ἀδελφὴ Ἡρώδου.
 Σάλων, -ωνος, ἡ (κ.-λῶναι, αἱ) πόλ.
 Δαλματίας | πόλ. Βιθυνίας.
 Σαμῳρεία, ἡ πόλ. κ. ἐπαρχ. Παλαιστίν.
 Σαμαριανή, ἡ πόλ. Ἰρκατίας.
 Σαμάται, οἱ=Σαμαῖται.
 Σάιθαν, τὰ πόλ. Ἀσσυρίας.
 Σάμβας, -α, δ' ἀλλήτης τις.
 Σαμβούλας, -α, δ' ἀλλήτης τις.
 Σάμβος, δ' σατρ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
 Σάμη, ἡ νῆσ. Ἰον. πελ. | πόλ. Κεφαλλην.

Σαμία, ἡ ἑπιθ. Ἡρακλ. θυγ. Ματιάνδρου | πόλ. Σάμου | πόλ. Ἡλίδος.
 Σαμικόν, τό κώμ. κ. φρούρ. Ἡλίδος.
 Σάμιος, ἡ πόλ. Πελοποννήσου.
 Σάμιος, δ' Λακεδαίμονός τις.
 Σάμιπος, δ' Ἀρκάς τις.
 Σαμνίται, οἱ ἔθνος Ἰταλίας.
 Σαμοθήρη, ἡ νῆσ. Αἰγαίου πελάγους.
 Σαμόθραξ, -ακος, δ' ἀκτ. Σαμοθ. φκης.
 Σαμόλας, -α, δ' Ἀθηναϊός τις.
 Σάμος, δ' ἀντι Σῆμος, Ἀρκάς τις.
 Σάμος, ἡ νῆσ. Ἰκαρίου πελ. | = Σάμη | = Σαμοθραξ.
 Σάμοσαστα, τό πόλ. Συρίας.
 Σαμώνιον, τό = Σαλμώνιον | πεδιάς παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
 Σαναχάριδος, δ' βασιλ. Ἀραβ. κ. Ἀσσυρ.
 Σάνδακος, δ' υἱ. Ἀστυνδού, ἀπόγονος Τίθωνος.
 Σανδάλιον, τό φρούρ. Πισιδίας.
 Σάνδος, -ου, δ' φίλος ἐκλαμπάκου.
 Σάνδιος λόφος, δ' πλησίον Μυρσίντος ἐν Ἰωνία.
 Σανδρόκοττος, δ' βασιλ. Παλιθόθρων Ἰνδιάν.
 Σανδῶκης, -ου, δ' υἱ. Θυμασίου ἐξ Αἰολίδος.
 Σάνδων, -ωνος, δ' πα. φίλος. Ἀθηνοδόρου, Ταρσεύς.
 Σάνη, ἡ πόλ. Χερσον. Παλλήνης | πόλ. Θράκης.
 Σαννίται, οἱ = Σαμνίται.
 Σαννίλων, -ωνος, δ' Ἀθηναϊός τις | τραγ. ὑποκριτής.
 Σάννοι, οἱ νομαδικὸν ἔθνος Πόντου.
 Σαννυρίων, -ωνος, δ' κωμ. ποι. κωμ. πρόσωπον κωμωδῶν.
 Σάντωνες, οἱ (κ. -ονοί, κ. -ωνες) λα. Γαλλίας.
 Σαξιτανία, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
 Σαοκόρας, -α, δ' ποτ. Μεσοποταμίας.
 Σάος, δ' ποτ. Παννονίας.
 Σάπαι, οἱ λαός Θράκης.
 Σάπαισι, οἱ = Σάπαι.
 Σάπειρος, οἱ = Σάπειρος.
 Σάπις, δ' πόλ. Ἰταλίας.
 Σάπρδα, τό πόλ. Πισιδίας.
 Σάπρος, ἡ νῆσ. Μυσίας | λίμ. Ταυρίδος.
 Σαπυσελάτων, -ωνος, δ' ἄρ. Ἀργολίδ.
 Σαπφώ, -οῦς, ἡ περίφ. λυρ. ποιήτρια ἐκ Μυτιλήνης | ἑταίρα τις.
 Σαράγγαι, οἱ ἔθνος Ἰνδιάν.
 Σάρακα, τό πόλ. Εὐδαίμ. Ἀραβίας.
 Σαράκη, ἡ πόλ. Κολχίδος.
 Σάραμβος, δ' οἰνοπώλης ἐν Ἀθήναις.
 Σαροπανά, τό φρούρ. Κολχίδος.
 Σαραπάροι, οἱ ἔθνος Θρακικόν.
 Σαρπείδων, τό (κ. -ιείων) να. Σαράπειδ.
 Σάραπις, -ιδος, δ' θεός Αἰγυπτίων.
 Σαργεύς, -έως, δ' στρατ. Σικυωνίων.
 Σαρδανάπαλος, δ' (κ. -αλλος) βασιλ. Ἀσσυρίων.
 Σάρδεις, -εων, αἱ (κ. -ιες) πρῶτ. Λυδίας.
 Σάρδος, ἡ πόλ. Ἰλλυρίας.
 Σαρδός, -οῦς, ἡ (κ. -ών, -όνος) νῆσ. Μεσογείου θαλάσσης.
 Σάρισσος, τό πόλ. Μεσοποταμίας.
 Σαρμάντι, οἱ κἀτ. Σαρματίας.
 Σαρματία, ἡ μέγα μέρ. Βορ. Ἐξέρωπης.
 Σάρνος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Σάρος, δ' ποτ. Μ. Ἀσίας.
 Σαρπηδονία, ἡ ἑπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Σαρπηδών, -όνος, δ' υἱ. Αἰδός κ. Εὐρώπης, ἀδελ. Μίνωρος | βασιλ. Λυκίας | κ. ἄ.
 Σάρινα, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Σάρτη, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
 Σάρων, -ωνος, δ' βασιλ. Τρεϊζίνος.

Σαρωνία, ἡ ἑπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Σαρωνικός κόλπος, δ' μεταξὺ Ἀττικῆς κ. Ἀργολίδος.
 Σαρωνίς, -ίδος, ἡ = Σαρωνία | ἢ Σαρωνίς θάλα., δ' Σαρῶν. κόλπος.
 Σάσπειρες, οἱ ἔθνος Ἀρμενίας.
 Σάσων, -ωνος, ἡ νῆσις παραλ. Ἠπειρ.
 Σάταλα, τό πόλ. Ἀρμενίας.
 Σατάσπη, οὐς, δ' Πέρσων. Ἀχαιμηνίδης.
 Σατίων, -ωνος, δ' πόλ. Ἰλλυρίας.
 Σατινίεις, -εντος, δ' χεῖμαρρ. Μυσίας.
 Σατορνίους, δ' ἄρ. Ρωμαίων | φίλος μαθ. Σέξτου Ἐμπειρικῶ.
 Σάτραι, οἱ λα. Θράκης.
 Σατρόκις, δ' ἀρχηγός τις Σκυθῶν.
 Σατταγύδαι, οἱ ἔθνος Ἰνδιάν.
 Σατύρα, ἡ ἄρ. ἑταίρα.
 Σατυρίδες, αἱ νῆσ. ἐξ ἰ. Ἡρακλ. Σηθλ.
 Σατυρίων, -ωνος, δ' φίλος. | γελωτοπ.
 Σάτροι, οἱ τραγόμορφοι δαίμονες, δ' παδοί Διονύσου.
 Σάτυρος, δ' εἰς τῶν ἄθουρ. Ἀθην. | τραγ. ὑποκρ. Ἀθην. υἱ. Θεογένους | φίλος. | τύρ. Ἡρακλ. Πόντ. κωμ. ποι. | κ. ἄ.
 Σατύρων, -ωνος, δ' = Σατυρίων.
 Σατύρων νῆσοι αἱ νῆσ. παραλ. Ἰνδιάν.
 Σαύλιος, δ' βασιλ. Σκυθῶν.
 Σαυνίται, Σαυνίτις, = Σαμνίται, Σαμνίτις.
 Σαυρομάται, οἱ παλ. κἀτ. Σαρματίας.
 Σάω, -οῦς, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
 Σάων, -ωνος, δ' υἱ. Αἰδός, οἰκιστής Σαμοθράκης | κ. ἄ.
 Σεβάστεια, ἡ (κ. -στή) πόλ. Πόντου. πρῶτ. Ἀρμενίας.
 Σεβαστόπολις, -εως, ἡ = Σεβάστεια | = Διοσκουριάς.
 Σεβαστός, δ' ὁ τῶν Ρωμ. Augustus Κεῖσαρ.
 Σεβέννυτος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
 Σεβηριανός, δ' τῶν Ρωμ. Severianus Σεβήρος, δ' ὁ τῶν Ρωμ. Severus.
 Σεβρός, δ' υἱ. Ἰπποκώωντος, ἡρ. Λακων.
 Σεγέστη, ἡ = Ἐγέστη.
 Σεγόδουον, τό πόλ. Γαλλίας.
 Σεγουβία, ἡ πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας.
 Σεγουσιανοί, οἱ λα. Γαλλίας | λα. Ἰταλ.
 Σεγούσιον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Σεδῶν, -ῶνος, δ' ἑρμῆς Ἡφαίστου, βασιλ. Τάντιος Αἰγύπτου.
 Σειλίγη, ἡ ἄρ. γυναικός.
 Σειληγός, δ' βασιλ. Νύσης ἐν Λιβύῃ, τροφός κ. διδάσκ. Διονύσου.
 Σειμήδης, -οῦς, δ' ἀντι Θεομήδης.
 Σείμποπος, δ' ἀντι Θεόποπος.
 Σειρήν, -ῆνος, ἡ | πληθ. Σειρήνες, πτερωταὶ παρθένοι. παραλ. Ἰταλ. κ. νῆσ.
 Σειρηνίς πέτρα, ἡ ἀκρωτ. Σειρηνίου.
 Σειρηνουσία, αἱ τρεῖς νησίδ. τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας.
 Σειρηνουσιὸν ἀκρωτήριον, τό (κ. ἄλλ. Ἀθηναίων) ἀκρ. Ἰταλίας.
 Σειρτίτις, -ίδος, ἡ = Σιρτίτις.
 Σείτιμος, δ' ἀντι Θεότιμος.
 Σεκοῦνδος, δ' = Ρωμ. Secundus, ποιητ.
 Σελάνα, ἡ (κ. -αία) = Σελήνη.
 Σελάρτιος, δ' κωμ. πλαστ. ἄρ.
 Σελασία, ἡ = Σελλασία.
 Σέλγη, ἡ πόλ. Πισιδίας.
 Σελγησσός, ἡ = Σαγαλασσός.
 Σέλδωμος, δ' τῶν Καρῶν τις.
 Σελεάδας, -α, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ Λακεδ.
 Σελεούκεια, ἡ πόλ. Βαβυλῶν. | πόλ. Συρ. | πόλ. Κιλικίας | κ. ἄ.
 Σελευκίς, -ίδος, ἡ ἑπαρχ. Συρίας.
 Σελευκόδηλος, ἡ = Σελεύκεια ἡ πρὸς τῷ Βήλφ.

Σέλευκος, δ' ἄρ. διαφ. στρατ. κ. βασιλ. Συρίας | κ. ἄ.
 Σεληνάια, ἡ = Σελήνη.
 Σελήνη, ἡ θυγ. Ἰπερίωνος, ἀδελ. Ἐλένης.
 Σελήνης λιμήν, δ' λιμὴν Τυρρητίας.
 Σελήνης ὕδωρ, τό ἱερὰ πηγὴ πληθ. θαλαμῶν.
 Σεληνόυς, -οὔντος, δ' = Σελινοῦς.
 Σελησιάδης, -ου, δ' υἱ. Σεληπίου, δ' ἔθνος.
 Σελινοῦς, -οὔντος, δ' πόλ. Σικελ. | ποτ. Ἡλιδ. | ποτ. Ἀχαΐ. | ποτ. Κιλικ. | κ. ἄ.
 Σελλασία, ἡ πόλ. Λακωνίας.
 Σελληγίος, -εντος, δ' ποτ. Ἡλιδ. | ποτ. Τρωάδος.
 Σελλοί, οἱ εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖ. Σέλλος, δ' υἱ. Αἰσχίν. Ἀθηναίος. | ποτ.
 Σέλουρος, δ' ληστὴς ἐν Σικελία.
 Σεμέλη, ἡ θυγ. Κρόνου. Ἀρμονίας.
 Σεμύραμις, -ιδος, ἡ βασίλισσα Ἀσσυρίων | βασίλισσα Βαβυλῶνος.
 Σενέκας, -α, δ' Ρωμ. φίλος. κ. ποιητής.
 Σέν(ν)ιονες, οἱ λα. Λουγδουν. Γαλλίας.
 Σενίτιον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Σένωνες, οἱ = Σένονες.
 Σεραπίων, -ωνος, δ' ποιητής τις.
 Σερωβανίς, -ίδος, ἡ λῆ. μεταξὺ Παλαστίνης κ. Αἰγύπτου.
 Σέριφος, ἡ νῆσ. Αἰγ. πελ., μία Κυκλάδ.
 Σερωύλη, ἡ πόλ. Χαλκιδικῆς.
 Σερρ(ε)ιον, τό ἀκρωτ. κ. φρούρ. Θράκ.
 Σεσάρηδος, ἡ πόλ. Ταυρακτ. Ἠπειρῶν.
 Σεσωστρίς, -ιος, δ' βασιλ. Αἰγύπτου.
 Σευάκκης, -ου, δ' Πέρσης στρατηγός.
 Σευδής, -ου, δ' ἄρ. ἄρ. Ὀβ. υ. Θράκ.
 Σηκοάνας, -α, δ' ποτ. Γαλλίας.
 Σηκοασοί, οἱ ἔθνος Γαλλίας.
 Σηλυ(μ)βρία, ἡ πόλ. κ. λιμ. Θράκης.
 Σημαχίδαι, οἱ δῆμ. Ἀττικῆς.
 Σήμος, δ' (κ. Σῶμος) = Σῶμος | Δηλιος ποιητής.
 Σήνα, ἡ (κ. -η κ. Σηνογαλλία) πόλ. Ἰτ.
 Σήνωνες, οἱ = Σένονες.
 Σήπεια, ἡ χωρ. Ἀργολίδος.
 Σήπια, ἡ ἄρ. Ἀρκαδίας.
 Σηπιάς, -άδος, ἡ ἀκρωτ. κ. πόλ. Θεσσαλ.
 Σηπίδος, -οὔντος, δ' ὁ βασιλ. Σιπιδός.
 Σήρ, Σηρός, δ' ποτ. Ἐρυθρ. θαλ. | Σήρες, οἱ ἔθνος μεγάλης Ἀσίας.
 Σήραμβος, δ' γλύπτης ἐξ Αἰγύπτου.
 Σήρια, ἡ νῆσ. Ἐρυθρ. θαλάσσης.
 Σησάμης, δ' (κ. -ας) τῶν Μυσῶν τις.
 Σήσαμον, τό (κ. -ος, ἡ) πόλ. Παφλαγ.
 Σηστός, ἡ πόλ. Θράκ. γερσονήσου.
 Σητία, ἡ πόλ. Αἰτίας.
 Σθεινώ, ἡ ἀντι Σθενώ.
 Σθενέβοια, ἡ θυγ. βασιλ. Λυκίας Ἰοβάτου, οὗς. Πρωτού.
 Σθενελαΐδας, -ο, δ' εἰς τῶν γεροῦσιαστῶν Σπάρτης.
 Σθενέλαος, δ' υἱ. Ἰθαμίνους | Λακεδ.
 Σθενέλας, δ' = Σθενέλαος.
 Σθενέλη, ἡ μία τῶν Ἀνακίων | θυγ. Ἀκάστου, μῆ. Πατρόκλου.
 Σθενέλος, δ' υἱ. Αἰγύπτου | υἱ. Κανανέως | υἱ. Περσέως | κ. ἄ.
 Σθένεις, -ίδος, δ' γλύπτης τις.
 Σθενώ, -οῦς, ἡ μία τῶν Γοργῶνων.
 Σθενωνίδας, -α, δ' Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν.
 Σίβα, οἱ ἔθνος Ἰνδιάν.
 Σίβυλλα, ἡ (= Θεοβούλη) γυνὴ προφήτης | ἡ Διευκὴ ἡ Τρωικὴ | ἡ Ἐρυθραία | ἡ Κυμαία | κ. ἄ.
 Σιβύριος, δ' πα. Κλεισθένης | σατρ. Καρμ.
 Σίγωνα, τό πόλ. Ἀραχωτίας ἐν Ἀσίᾳ.
 Σίγγος, ἡ πόλ. Μακεδονίας.

Ζιγείας ἄκρο, ἡ δλ. Σίγειον.
 Σίγειον, τό ἄκρ. κ. πόλ. Τρωάδος.
 Σιγή, ἡ δν. ἑταίρας.
 Σιγμανίς, δ ποτ. Γαλλίας.
 Σιγνία, ἡ πόλ. Ἀπτιού Ἰταλίας.
 Σιγρίον, τό ἄκρωτ. κ. λιμ. Λέσβου.
 Σιγύνναι, οί (κ. Σίγυνοι) λ. Θρακίας.
 Σιγύννοι, οί (= Σιγύνναι).
 Σιδαι, αἱ χωρ. Βοιωτίας.
 Σιδη, ἡ σύζ. Ὠρίωνος | μία Δαναΐδ. | πόλ.
 Λακωνίας | πόλ. Παμφυλίας | κ.δ.
 Σιδηνή, ἡ χῶ. Μ. Ἀσίας | πόλ. Τρωάδος.
 Σιδηρώ, -οῦς, ἡ σύζ. Σαλμωνέως.
 Σιδικηνοί, οἱ λα. Ἰταλ. Ἀυσονίας.
 Σιδόεις, -εντος, δ (κ. -δοῦς) φρούρ.
 Κορίνθου.
 Σιδούσσα, ἡ φρούρ. Ἰωνίας.
 Σιδών, -ωνος, ἡ πόλ. Φοινίκης.
 Σιδνίδες, αἱ νύμφαι Μεγαρίδος.
 Σιδων, -ωνος, δ υἱ. Ποσειδ. κ. Ὀσση, βασ. Θράκης.
 Σιδωνία, ἡ ἐπαρχ. Θράκης κ. Μακεδ.
 Σικανία, ἡ ἡ Σικελία.
 Σικανοί, οἱ οἱ κάτ. Σικελίας.
 Σικανός, δ ποτ. Ἰθρίδας | στρατ. Συρακ.
 Σικελα, ἡ νῆσ. Μεσογ. θαλάσσης.
 Σικηρος, ἡ (κ. Σικηρα, τὰ) πόλ. Παλαιστινῆς ἢ Ἀραβίας.
 Σικιννος, δ δούλος κ. παιδαγ. τέκνων Θεμιστοκλέους.
 Σίκινος, δ υἱ. Θόαντος κ. τινος νύμφης.
 Σικινός, ἡ ἡ πρότ. Οἰνότη, νῆσ. Αἰγαίου.
 Σικκα, ἡ πόλ. Νουμιδίας.
 Σικυών, -ωνος, δ υἱ. Μαραθῶνος (ἢ Μητιώνος ἢ Ἐρεχθέως ἢ Πέλοπος).
 Σικυών, -ωνος, ἡ (δ) πόλ. Πελοπον.
 Σικυωνία, ἡ ἐπαρχ. Πελοποννήσου.
 Σίκων, -ωνος, δ δν. δούλων.
 Σιλανίων, -ωνος, δ Ἄθην. γλύπτης.
 Σιλανός, δ = Σιληνός | μάντις Ἀμβρακικῆς | Ἡλείος | Ἰστοριγρ. | κ.δ.
 Σιλαρις, -ιδος, δ (κ. -ος, ἡ) ποτ. Ἰταλ. Λυκαονίας.
 Σιλθανός, δ ἄγροτ. θεός Ἰταλίας.
 Σιληνός, δ = Σειληνός.
 Σιλουανός, δ = Σιλθανός.
 Σιμάγγελος, δ Βοιωτάρχος τις.
 Σιμαίδα, ἡ ἑταίρα ἐκ Μεγαρέων | Σικελῆ τις.
 Σιμαίδος, δ Σύμαϊδος.
 Σιμάροτος, δ Γραμματικὸς τις.
 Σιμίχη, ἡ δούλη, μῆ. βασ. Μακεδον.
 Ἀρχαλοῦ | ἑταίρα τις.
 Σιμιχίδης, -α, δ υἱ. Σιμίχου.
 Σιμίχος, δ ὑποκορ. τοῦ Σίμος.
 Σιμίμας, -ου, δ ἑθελός φιλόσ. | ποι. κ. Γραμματ. ἐκ Ρόδου | γλύπτης | κ.δ.
 Σιμίχη, ἡ = Σιμίχη.
 Σιμόεις, -εντος, δ ποτ. Τρωάδος.
 Σιμοείσιος, δ εἰς τὸν Τρώων.
 Σίμος, δ Σικελιώτης, ἰδρ. Ἰμέρας | ἱατρ. | φιλόσ. || ποιητ. | βασ. Ἀραβ. | κ.δ.
 Σιμούς, -οῦντος, δ Σιμόεις.
 Σιμπάκιος, δ φιλόσ. ἐκ Κιλικίας.
 Σιμύλος, δ ὑποκρ. τραγῶδ. Ἀθην. | κωμ. ποιητής.
 Σιμυρα, τὰ (κ. -ρος, ἡ) πόλ. Συρίας.
 Σιμων, -ωνος, δ Ἄθην. σοφιστῆς | συγγρ. | γλύπτης ἐξ Αἰγίνης | κ.δ.
 Σιμωνακτίδης, δ συγγρ. ἐκ Χίου.
 Σιμωνίδης, -ου, δ περίφ. λυρ. ποιητῆς ἐκ Κέου | ἔλεγ. ποιητ. ἐξ Ἀμοργῶδ | στρατ. Ἀθην. | κ.δ.
 Σίται, οἱ ἔθνος Ἀσίας.
 Σίταρος, δ ποτ. Κιλικίας.
 Σίνδα, τὰ πόλ. Πισιδ. | κ.δ. Ἀσιατ. Σαρμ.
 Σινδοί, οἱ κάτ. Εὐρώπ. Σαρματίας.

Σινδόμανα, τὰ πόλ. Ἰνδικῆς.
 Σίνδος, ἡ (κ. Σίνδ), πόλ. Μακεδ. Μυθρον.
 Σίνις, -ιδος, δ περίφ. ληστής (δ Πιτυοκάμπτης).
 Σινόεσσα, ἡ πόλ. κ. λιμ. Λατίου.
 Σινὴ, ἡ νύμφη ἀναθρήφασα Πάνα.
 Σιντήρις, -ιδος, ἡ ἡ νῆσος Λήμνος.
 Σιντία, ἡ πόλ. Μακεδονίας.
 Σιντιες, οἱ οἱ κάτ. Λήμνου, πειραταί.
 Σίντοι, οἱ ἔθνος Μακεδονίας.
 Σινώπη, ἡ θυγ. Ἀσωποῦ κ. Μεθώνης | δν. ἑταίρας | πόλ. Παφλαγονίας.
 Σιοῦφ, ἡ πόλ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα Νεῖλου.
 Σιπούς, -οῦντος, δ πόλ. Ἰταλίας.
 Σιπυληνῆ, ἡ ἐπιθ. Ρέας.
 Σίπυλος, δ ἄρ. Μ. Ἀσίας | πόλ. Λυδίας | εἰς τὸν Νιοβιδίω.
 Σίρακες, οἱ ἔθνος μεταξὺ Μαιώτιδος κ. Κασπίας.
 Σιρακηνῆ, ἡ ἡ χῶ. τῶν Συράκων.
 Σίρβων, ἡ (κ. -νίς) βλ. Σερβωνίς.
 Σίρις, -ιος, δ (κ. Σίρις) = Σείρις, ποτ. Ἰταλ. Λευκαονίας.
 Σίρις, ἡ πόλ. Λευκαονίας | πόλ. Θράκης.
 Σίρμιον, τό πόλ. Παννονίας.
 Σιρομίττης, -ου, δ Πέρσης τις.
 Σιροπίονες, οἱ κάτ. τῆς ἐν Παιονίᾳ Σίριος.
 Σίρωμος, δ υἱ. Εὐθέλθωνος, βασ. Κύπρου.
 Σισάμνης, -ου, δ Πέρσης, πα. Ὀτάνου.
 Σισάπων, -ωνος, ἡ ἡ δὸ κώμα Ἰσπαν.
 Σισιακῆς, -ου, δ στρατ. Περσῶν.
 Σισίν(η)ς, -ου, δ Σκύθης τις | Πέρσης τις | ἀρχηγ. Καππαδοκῶν.
 Σισκία, ἡ πόλ. Παννονίας.
 Σισυφίδης, -ου, δ υἱ. ἡ ἀπόγ. Σισούφου, δ Ὀδυσσεύς.
 Σισούφος, δ υἱ. Αἰόλου κ. Ἐναρτέης, ἰδρ. κ. βασ. Κορίνθου.
 Σιτ(τ)άκη, ἡ πόλ. Βαβυλωνίας | πόλ. Ἀσσυρίας.
 Σίτακος, δ ποτ. Περσίδος.
 Σιτάκης, -ου, δ δν. δύο βασ. Ὀδρουσῶν Θράκης | κ.δ.
 Σίττα, ἡ = Σιτάκη.
 Σιτακηνῆ, ἡ = Σιτακηνῆ.
 Σίττιος, δ διαβ. λάγνος Ρωματος.
 Σιττόκατις, δ ποτ. Ἰνδιῶν.
 Σιτώ, -οῦς, ἡ ἡ Δήμετρα παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.
 Σίφαι, αἱ πόλ. κ. λιμ. Βοιωτίας.
 Σίφνος, ἡ νῆσ. Αἰγαίου, μία Κυκλάδων.
 Σκία, ἡ θυγ. Δαναοῦ κ. Εδρώπης.
 Σκιαί πύλαι, αἱ μία τῶν Πυλῶν τῶν Θηβῶν.
 Σκιάλας, -α, δ δ παρὰ Ρωμ. Scaenola, ἐπίσ. Ρωματος.
 Σκίφος, δ υἱ. Ἰπποκρόντος.
 Σκαλοδικός, ἡ ἐπίσ. πόλ. Λυσιτανίας.
 Σκαμόνδριος, δ υἱ. Ἐκτορος, δ ἄλλ. Ἀστυνάξ | υἱ. Σεροφίου, εἰς τῶν ἐπίσ. Τρώων.
 Σκάμανδρος, δ ποτ. Τρωάδος.
 Σκαμανδρύνυμος, δ πα. τῆς Σαπφούς, ἐκ Λέσβου.
 Σκαμβωνίδα, οἱ ἄθμος Ἀττικῆς.
 Σκάμων, -ωνος, δ συγγρ. ἐκ Μυτιλ.
 Σκανδαρία, ἡ (κ. -άριον, τό) ἄκρωτ. νῆσου Κῶ.
 Σκάνδεια, ἡ πόλ. νῆσ. Κυθέρων.
 Σκαπητούλη, ἡ (κ. Σκαπητὴ ὕλη) πόλ. Θράκης.
 Σκάρδων, -ωνος, ἡ πόλ. Ἰταλ. Λιθουρίας.
 Σκάρφεια, ἡ πολίχνη τῶν Ἐπικνημιδ. Λοκρῶν.
 Σκάρφη, ἡ = Σκάρφεια | πόλ. Βοιωτί-

ας, ἡ Ἐτωναῦς (παρ' Ὀμήρω).
 Σκεβίλας, -α, δ δν. δούλου. | ρος.
 Σκερίφται, Σκείφος = Σκερίφται, ΣΚΪ-
 Σκείρων, -ωνος, δ = περίφ. ληστής θρῶν
 περὶ τὰς Σκείρωνίδας Πέτρας.
 Σκελλίλας, δ (κ. Σκέλλιός) πα. Ἀριστοκράτους, Ἀθηναίος.
 Σκεροδίθας, δ στρατηγός τις.
 Σκέφρος, δ υἱ. Τεγεάτου.
 Σκηπίων, -ωνος, δ = Σκιπίων.
 Σκήψις, -εως, ἡ πόλ. Τρωάδος.
 Σκία, ἡ πόλ. Βοιωτίας | χωρ. Ἀρκαδίας.
 Σκιάθις, δ ἄρ. Ἀρκαδίας.
 Σκίδοος, ἡ νῆσος Αἰγαίου.
 Σκιάς, -άδος, ἡ = Σκία.
 Σκίδρος, ἡ πόλ. Ἰταλίας.
 Σκίλλοι, -οῦντος, δ πόλ. Τριφυλίας.
 Σκίλλουρος, δ ἀρχηγ. Σκυθῶν Ταυρίδος.
 Σκιπίων, -ωνος, δ δν. ἐπίσ. Ρωμαίων (δπάτων κ. στρατηγῶν).
 Σκίρα, τὰ (κ. Σκίρον, τό) χωρ. Ἀττικ.
 Σκισάδιον, τό ἄκρωτ. Ἀττικῆς.
 Σκίριος, -άδος, ἡ ἐπιθ. Ἀθηνας | ἡ νῆσος Σαλαμῆς.
 Σκισίφται, οἱ λόχος Σπαρτιατῶν.
 Σκισίφτις, -ιδος, ἡ χῶ. Ἀρκαδίας.
 Σκίρον, τό = Σκίρα.
 Σκίρος, δ ἦρος Σαλαμῆν. | μάντι. Δωδών.
 Σκίριος, δ ποτ. Μεσοποταμίας.
 Σκισρώνιον, τό πόλ. Ἀρκαδίας.
 Σκίρων, κλπ. βλ. Σκείρων κλπ.
 Σκισρώνδας, -α, δ Βοιωτάρχος τις.
 Σκισρώνιδης, -ου, δ στρατ. Ἀθηναίων.
 Σκίταλοι, οἱ ἀσκλητῆς δαίμονες.
 Σκίτων, -ωνος, δ τύπος ἀκολάστου | δηρῆτης ἱατροῦ Δημοκλήδου.
 Σκίωνη, ἡ κῶ. Χαλκιδικῆς | ἑταίρα τις.
 Σκληρίος, δ κωμ. ποιητ. ἐκ Ἐφραντος.
 Σκόδρα, ἡ πόλ. Δαλματίας.
 Σκόλλις, ἡ δρ. Ἡλίδος κ. Ἀχατίας.
 Σκολοπίεις, -εντος, δ ποτ. Μ. Ἀσίας.
 Σκόλοτοι, οἱ οἱ Σκυθαί.
 Σκομβρορία, ἡ ἡ ἄλλ. Ἡρακλέους νῆσος παρὰ τὴν Ἰσπανίαν.
 Σκόμβρον, τό (κ. Σκόμιον) δρ. Θράκης.
 Σκοπάδοι, οἱ οἱ ἀπόγ. τοῦ Σκόπα, ἐπίσ. οἴκος Θεσσαλίας.
 Σκόπος, -α, δ τύρανν. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν | περίφ. γλύπτης | κ.δ.
 Σκόπαις, δ βασ. τῶν Σκυθῶν.
 Σκόπελος, ἡ νῆσος Αἰγαίου.
 Σκόπιον, τό χωρ. παρὰ τὰς Βοιωτ. Θήβ.
 Σκορδίσκοι, οἱ Κελτικὸν ἔθνος ἐν Παν-
 Σκοτόνη, ἡ χῶρ. Ἀρκαδίας. | νονία.
 Σκοτοῦσσα, ἡ (κ. Σκότ-) πόλ. Θεσσαλ. Πελαγονιώτιδος.
 Σκυθαινα, ἡ δν. δούλης.
 Σκύθης, -ου, δ υἱ. Ἡρακλ. γενάρχ. Σκυθῶν | βασ. Ζαγκλαίων ἐν Σικελ. | κ.δ.
 Σκυθία, ἡ χῶ. Σκυθῶν.
 Σκυθίνος, δ ἄλλην ἐπιγραμματοποιός.
 Σκυθόπολις, -εως, ἡ πόλ. Γαλιλαίας.
 Σκυλάκη, ἡ πόλ. Πελαγονίας Μουσίας.
 Σκυλάκιον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 Σκύλαξ, -ακος, δ δν. δύο Γεωγράφων ἐκ Καρίας | ποτ. Πόντου.
 Σκύλλης, -ου, δ βασ. Σκυθῶν.
 Σκύλλα, ἡ τερατόμορφος θυγ. νύμφ. Κραταιίδος ἡ τοῦ Φόρκουος κ. Ἐκάτης | θυγ. βασ. Μεγαρ. Νίσου.
 Σκύλλαιον, τό ἄκρωτ. Ἀργολίδος | ἄκρωτ. κ. πόλ. Ἰταλίας.
 Σκυλλήτιον, τό = Σκυλάκιον.
 Σκυλλίλας, -ου, δ (κ. -νίς) περίφ. κολυμβητῆς ἐκ Σικυθῶν.
 Σκύλλης, -ιδος, δ γλύπτης, υἱ. Δαϊδάλου ἐκ Κρήτης.

Σκύλλος, δ' = Σκυλλίας κ. Σκύλλης.
 Σκύμνος, δ' Γεωγράφ. ἐκ Χίου | θαυμα-
 ποιοῦς, σύγρ. Μ. Ἀλεξάνδρου.
 Σκύππιον, τό κώ. πληθ. Κολοφώνος
 Σκύρας, -α, δ' ποτ. Λακωνίας.
 Σκύριος, δ' πα. βασι. Ἄττικ. Αἰγίως.
 Σκυριμάδα, οἱ' β. λα. Θρᾶκης.
 Σκύρος, δ' ποτ. Ἀχαΐας.
 Σκύρος, ἡ νῆσο. Αἰγαίου, μία Κυκλάδων.
 Σκῶλος, δ' κώ. Βοιωτ. | πόλ. Χαλκ. Θρᾶκ.
 Σκώπαισι, -ιος, δ' βασι. Σκυθῶν.
 Σμάραχος, δ' θουρωδῶτης θαίμων.
 Σμερδίης, δ' ἄριστος εναΐας, προσφιλεῖς
 τυρ. Πολυκράτους.
 Σμερδίας, -ιος, δ' υἱ. Μεγ. Κύρου | περίφ.
 Πέρσης μάγος | κ. ἄ.
 Σμερδομένης, -ους, δ' Πέρσης στρατ.
 Σμηῆνος, δ' ποτ. Λακωνίας.
 Σμικροῦς, -ητος, δ' στρατ. Ἀρχαῶν.
 Σμικρίων, -ωνος, δ' Ἀθηναίος τις.
 Σμικυθῆς, δ' τυραννικός τις ἐν Θρᾶκῃ.
 Σμικυθίων, -ωνος, δ' Ἀθηναίος τις.
 Σμικυθός, δ' υἱ. Χοίρου, Αἰγινήτης | κ. ἄ.
 Σμίλα, ἡ' πόλ. Μακεδονίας.
 Σμίλις, -ιδος, δ' γλύπτης ἐξ Αἰγίνης.
 Σμινδυρίδης, δ' Σουβαρίτης, εἰς μνηστή-
 ρων Ἀγαρόστου.
 Σμινθέυς, -έως, δ' ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Σμίνθη, ἡ' πολιτικὴ Τρωάδος.
 Σμίνθιον, τό να. Σμινθέως | = Σμίνθη.
 Σμύρνα, ἡ' (κ. Μύρρα) θυγ. θεάεντος, μῆ.
 Ἀδωνίδος | μία Ἀμαζόνων.
 Σμύρνα, ἡ' (κ. Σμύρνη) πόλ. Ἰωνίας.
 Σόανδος, ἡ' πόλ. Καππαδοκίας.
 Σόανος, οἱ' ἔθνος Κολχίδος.
 Σόατρα, τὰ πόλ. Λυκαονίας.
 Σογδιανή, ἡ' ἐπαρχία Ἀσίας.
 Σόγδοι, οἱ' λα. Ἰνδιῶν | = Σογδιανή.
 Σόδομα, τὰ πόλ. Ἰουδαίας.
 Σόηδοι, οἱ' = Σουήθοι.
 Σοῖδα, -α, δ' γλύπτ. τις ἐκ Ναυπάκτου.
 Σοκκοί, οἱ' = Σουαχοί.
 Σόλλιον, τό πόλ. Ἀκαρνανίας.
 Σολμισός, δ' ὄρ. πληθ. Ἐφέσου.
 Σολδεις, -εντος, δ' ἄκρωτ. Μαυριταν.
 ἐν Ἀφρικῇ | πόλ. Σικελίας.
 Σόλοι, οἱ' πόλ. Κύπρου | πόλ. Κιλικίας.
 Σολοῦς, -οῦντος, δ' = Σολόεις.
 Σολυγεία, ἡ' κώ. ὄχυρ. Κορινθίας.
 Σόλυμα, τὰ' = Ἰερσόλυμα.
 Σόλυμοι, οἱ' κάτ. Λυκίας.
 Σόλων, -ωνος, δ' περίφ. νομοθ. Ἀθην.
 Σόλος, Σόος, δ' βασι. Σπάρτ. υἱ. Ἀριστοῦ.
 Σοσσινάται, οἱ' ἔθνος Σαρματίας.
 Σουάγελα, τὰ πόλ. Καρίας.
 Σούγαμβροι, οἱ' ἔθνος Γερμανίας.
 Σουγιάδης, -άδος, ἡ' = Σογδιανή.
 Σουεσσ(ο), ἡ' πόλ. Λατίου.
 Σουεσσουλα, ἡ' πόλ. Ἰταλίας.
 Σουηθίνος, δ' Γραμματ. κ. ρῆτ. Ρώμης.
 Σουίθας, -α, δ' Λεξιτογράφος.
 Σούκρων, -ωνος, δ' πόλ. Παρνακ. Ἰσπα.
 Σούλας, -α, δ' ποτ. Γαλλίας.
 Σούλμων, τό πόλ. Γαλλίας.
 Σουαχοί, οἱ' πόλ. Σαρδινίας.
 Σουμάτειον, τό χωρ. Ἀρκαδίας.
 Σουματεύς, -έως, δ' υἱ. Λυκά. ἐν Ἀρχαθ.
 Σουματία, ἡ' (κ. -μητία) = Σουμάτειον.
 Σουινάθων, -ωνος, δ' = Σαγχωνιάθων.
 Σουινάρατος, δ' ἐπίθ. Προσεθῶνος.
 Σουινιά, -άδος, ἡ' ἡ τοῦ Σουινίου, ἐπίθ.
 Ἀθηναῖς | Σουινιάς ἄκρα, ἡ' = Σού-
 νιον.
 Σούνιον, τό ἄκρωτ. Ἀττικής | κώ. κ.
 ἑήμους Ἀττικής.
 Σούρα, τὰ πόλ. Συρίας.

Σουρασηνοί, οἱ' ἔθνος Ἰνδιῶν.
 Σοῦς, δ' = Σόος.
 Σούσα, ὠν, τὰ πόλ. πρωτ. Σουσιανῆς.
 Σουσαρίων, -ωνος, δ' κωμ. ποι. ἐκ Μεγά-
 Σούσας, -α, δ' Πέρσο. στρατηγός. | ρων.
 Σουσία, ἡ' πόλ. Ἀριανῆς ἐν Παρθία.
 Σουσιανή, ἡ' ἐπαρχ. Παρσίας.
 Σουσιός, -άδος, ἡ' = Σουσιανή.
 Σουσιοκάνης, -ους, δ' στρατ. Αἰγυπτί-
 Σούτριον, τό πόλ. Τυρρηνίας. | ὠν.
 Σούχος, δ' δ' ἐπεροκροκόδειλος ἐν Ἀρσι-
 νόῃ Αἰγύπτου.
 Σοφαίνετος, δ' εἰς τῶν στρατ. τῶν Μυ-
 ρίων, Στυμφάλιος.
 Σόφιλος, δ' πα. Σοφοκλ. | τραγ. ποιητ.
 ἐκ Θηβῶν ἡ Σικυθῶνος.
 Σόφιος, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ Μεσοσηνίας.
 Σοφοκλῆς, -έους, δ' ἐπιρῶφ. τραγ. ποιη-
 τῆς | στρατ. Ἀθην. | Γραμματ. | κ. ἄ.
 Σόφων, -ωνος, δ' συγγραφεύς τις.
 Σπάδα, τὰ κώ. Παρσίας.
 Σπαλάθρα, ἡ' πόλ. Θεσσαλίας.
 Σπαράδοκος, δ' πα. Σαῦθ. βασι. Θρᾶκης.
 Σπαράμειζος, δ' ἐνόυχ. τις Σαρδαναπ.
 Σπαργασίδης, -ους, δ' βασι. Σκυθῶν.
 Σπαργασίος, -ους, δ' υἱ. τῆς βασι. Τομύρι-
 Σπάρδοκος, δ' = Σπαράδοκος. | ἰδος.
 Σπάρτακος, δ' περίφ. μονομάχος Ρώμης
 κ. ἀρχηγ. πάσεως τῶν δούλων | κ. ἄ.
 Σπάρτη, ἡ' ἡ πόλ. πρωτ. Λακαδαίμων.
 Σπάρτωλος, δ' (κ. -λός) ποτ. Μακεδον.
 Σπάτων, -ωνος, δ' υἱ. Φορωνέως, πα.
 Μυκηνῶος | υἱ. Τριταμένου.
 Σπασίνης, -ους, δ' βασι. Χάρακος (ἐπί Ἀ-
 ραβ. κόλπου).
 Σπαῦτα, ἡ' λίμνη Ἀτροπατηνῆς.
 Σπειώ, -οῦς, ἡ' μία Νηρηίδων.
 Σπερθίας, -ους, δ' υἱ. Ἀνερίστ. ἐκ Σπάρτ.
 Σπερχειός, δ' ποτ. Θεσσαλ. | ποτ. Θεός.
 Σπερχίς, δ' = Σπερθίας.
 Σπεύσιππος, δ' Ἀθην. φιλόσ. μαθ. Πλάτ.
 Σπιθιδάτης, -ους, δ' Πέρσο. στρατ. | στρατ.
 Ἰωνίας κ. Αὐλίας.
 Σπίνα, ἡ' πόλ. τῆς ἐντεῦθ. Πάδου Γαλατ.
 Σπίνδρος, δ' φιλόσ. ἐκ Τάραντ. | τραγ.
 ποιητῆς | ἀρχιτέκτων | κ. ἄ.
 Σπιταμένης, -ους, δ' Πέρσης στρατ.
 Σπίπταλος, δ' ἱερέος ἐν Ἀθήναις.
 Σπολήτιον, τό πόλ. Ἰταλ. Ὀμβρικῆς.
 Σποράδες, αἱ νῆσοι Αἰγ. ἐκτός Κυκλ.
 Σπόργιλος, δ' κούραυς ἐν Ἀθ. | β. Ἄττ.
 Στάγ(ε)ῖρα, τὰ (κ. -ρος ἡ) πόλ. Μα-
 κεδον., πα. Ἀριστοτέλους.
 Στάγης, δ' Πέρσης τις.
 Σταγόσιον, ἡ' ὄν. γυναικός.
 Σταδία, ἡ' ἡ Ρόδος.
 Σταδιδεύς, -έως, δ' γλύπτης Ἀθην.
 Σταθμοί, οἱ' χωρ. Λακωνίας.
 Στάλκος, -α, δ' Ἡλείος τις.
 Σταμένης, -ους, δ' στρατ. Βαβυλωνίας.
 Σταμνίας, -ους, δ' κωμ. πλαστόν ὄν.
 Στασάνωρ, -ορος, δ' στρατ. Μεγ. Ἀλεξ.
 Στασέας, -ους, δ' φιλόσ. ἐκ Νεαπόλεως.
 Στασίνοος, δ' ποιητῆς ἐκ Κύπρου.
 Στασίχορος, δ' ἀντί Στησίχορος.
 Στάφυλος, δ' υἱ. Αἰωνίου, εἰς Ἀρ-
 γοναυτῶν | ιστορικῶν. ἐκ Ναυκράτειος.
 Στειριά, ἡ' κώ. κ. Θῆμ. Ἀττικής.
 Στειρίς, -ίδος, ἡ' = Στίρις.
 Στεντορίς, -ίδος, ἡ' λίμνη Θρᾶκης.
 Στέντωρ, -ορος, δ' κήρυξ τῶν Ἑλλή-
 νων ἐν Τροία.
 Στενύκλαρος, ἡ' πόλ. Μεσοσηνίας.
 Στέρνοψ, δ' (κ. -ροψ) υἱ. Μέλανος ἐξ
 Αἰτωλίας.
 Στερόπη, ἡ' θυγ. Ἀτλαντος, μία τῶν
 Πλειάδων | θυγ. Πλευρώνος | κ. ἄ.

Στερόρης, -ου, δ' εἰς τῶν Κυκλάδων
 Στεφάνη, ἡ' πόλ. Παφλαγ. | πόλ. Φωκί.
 Στέφανος, δ' υἱ. Θουκυδ., Ἀθην. | κω-
 ποιητ. | συγγραφ. τις | Γραμματ.
 ἐκ Βυζαντίου | κ. ἄ.
 Στήλαι, αἱ αἱ Ἡράκλ. Στήλαι (ἐκα-
 τέρωθεν στενοῦ Γιβραλτάρ) | Ἰνδι-
 και Στήλαι (ὄρη Ἰνδιῶν).
 Στήσαγδρας, -ου, δ' πα. κ. υἱ. Κίμω-
 νος | κ. ἄ.
 Στήσανδρος, δ' Σάμιος κιθαρωδός.
 Στήσηνωρ, -ορος, δ' τυρ. Κουρίου
 ἐν Κύπρῳ.
 Στησικλῆς, -έους, δ' ναυαρχ. Ἀθην.
 Στήσιλος, δ' στρατ. Ἀθην. ἐν Μα-
 ραθῶνι | κ. ἄ.
 Στήσιμβροτος, δ' ραφωδός ἐκ Θάσου
 | συγγραφ. τις.
 Στήσιχορος, δ' περίφ. λυρικός ποιητῆς
 ἐκ Σικελίας | κ. ἄ.
 Στίλβη, ἡ' θυγ. Πηνέως κ. Νύμφ. Κρε-
 ούσης, μῆ. Αἰκίππου κ. Κενταύρου.
 Στιλβίδης, -ου, δ' περίφ. μάντις Ἀθην.
 Στιλβωνίδης, -ου, δ' πλαστ. κωμ. ὄν.
 Στίλπων, -ωνος, δ' φιλόσ. ἐκ Μεγαρῶν.
 Στίρις, -εως, (ιδος), ἡ' πόλ. Φωκίδος.
 Στίρανη, ἡ' λίμνη Πόντου.
 Στιχίος, δ' στρατ. κτῆ ἐν Τροία Ἀθην.
 Στοβάσιος, δ' κάτ. τῶν ἐν Μακεδ. πόλ.
 Στόβων | ἰωάννης δ' Στοβάσιος, Ἑλ-
 λην. Συγγραφεύς.
 Στόβοι, -ων, οἱ' πόλ. Μακεδονίας.
 Στοιχάδες, αἱ νῆσοι Μεσογ. θαλά. με-
 ταξὺ Μεσσαλίας κ. Αἰγυρίας.
 Στόμιος, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Ἡλιδ. | γλύπτ.
 Στόνοι, οἱ' ἔθνος τῶν Ἀπαιων.
 Στόρας, -α, δ' πόλ. Ἰταλίας.
 Στράβος, -ακος, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Στράβων, -ωνος, δ' περίφ. Γεωγράφ.
 ἐκ Πόντου.
 Στρατάρχας, -α, δ' ἀθελ. Αγαῶτα,
 προπάππου τοῦ Στράβωνος.
 Στρατίς, -ίδος, ἡ' πόλ. Ἀρκαδίας.
 Στράτιον, τό πόλ. Ἀκαρνανίας.
 Στρατίος, δ' υἱ. Νέστορος κ. Ἀναξί-
 βιας | υἱ. Κλυμένου | κ. ἄ.
 Στράτιχος, δ' βλ. Στράνιος.
 Στρατοβάτης, -ου, δ' υἱ. Ἠλεκτρώω-
 νος κ. Ἀναξοῦς.
 Στρατόδημος, δ' Λακαδαίμων. τις.
 Στρατοκλῆς, -έους, δ' εἰς τῶν στρατ.
 τῶν μετὰ Κύρου Μυρίων | φιλόσ.
 ἐκ Ρόδου | κ. ἄ.
 Στρατόλας, -α, δ' Ἡλείος τις.
 Στρατονίκεια, ἡ' πόλ. Καρίας.
 Στρατονίκη, ἡ' θυγ. Πλευρώνος | μία
 τῶν Θεοσιδῶν | ἀθελ. Παρθία | κ.
 ἄ. | πόλ. Μακεδ. = Στρατονίκεια.
 Στρατόνικος, δ' Ἀθην. κιθαρωδός.
 Στράτος, δ' πόλ. Ἀκαρν. πόλ. Ἀχαΐας.
 Στράτις, -ίδος, δ' τυρ. Χίου | κωμ.
 ποιητ. Ἀθην. | συγγραφ. ἐξ Ὀλύμπου.
 Στράτων, -ωνος, δ' Ἀθην. | δύο βασι.
 Σιδῶνος | φιλόσ. | κ. ἄ.
 Στράτωνος νῆσος, ἡ' νῆσο. Ἀραβ. κόλπ.
 Στράτωνος Πύργος, δ' πόλ. Παλαιστ.
 Στρέψα, ἡ' πόλ. Μακεδονίας.
 Στρεψιάδης, -ου, δ' Ἰσομονίτικος | κ. ἄ.
 Στρογγύλη, ἡ' μία τῶν νήσων Αἰό-
 λου Σικελίας.
 Στρογγυλίων, -ωνος, δ' γλύπτης τις.
 Στροπίδος, δ' Ἀθην. πα. Λεωκράτους.
 Στρομβιχίδης, -ου, δ' ναυαρχ. Ἀθην.
 Στρομβιχος, δ' πα. Ἀθην. Διοτίμου.
 Στρούδας, -α, δ' Πέρσης τις.
 Στρούδας, -ου, δ' ὄν. παρασίτου
 Στρουθοῦς, -οῦντος, δ' ἀκρ. Ἀργολίδ.

Στρούχατες, οί' ἔθνος Μηθίας.
 Στροφάδες, οί' νησιδες Ἰονίου πελ.
 Στρόφακος, δ' ἑσσσαλός τις.
 Στροφίη, ἡ' πηγὴ παρὰ τὰς Θήβας.
 Στροφίος, δ' πα. Σκαμανδρείου, τῶν ἐπιτο. Τρώων | βασ. Φωκίας.
 Στροβίλη, ἡ' ὄν. γυναικός.
 Στρώμη, ἡ' πόλ. Θεσίων ἐν Θράκη.
 Στρυμόδωρος, δ' Ἀχαρνέος τις.
 Στρυμονίας, -ου, δ' ὄν. ἀνέμου ἐν Θράκη.
 Στρυμώ, -οῦς, ἡ' θυγ. Σκαμανδρείου, οὗς. Ασαμίδοντος.
 Στρυμῶν, -όνος, δ' ποτ. Θράκης.
 Στυβέρρα, ἡ' πόλ. Μακεδονίας.
 Στύγνη, ἡ' μία τῶν Δαναΐδων.
 Στύμβαρα, τὰς=Στυβέρρα.
 Στυμφαλίας, -ιδος, ἡ' | Στυμφ- λίμνη (ἐν Ἀρκαδίᾳ) | Στυμφαλ- ὄρνιδες (σαρκοκόρα ὄρνεα).
 Στύμφαλος, ὁ βασι. Ἀρκαδίας, υἱ. Ἐλάτου κ. Λαοδίκης | υἱ. Λυκάονος | ὄρ. Ἀρκαδίας | ποτ. Ἀρκαδίας.
 Στύμφαλος, ἡ' (δ) πόλ. Ἀρκαδίας.
 Στύμφη, ἡ' ὄρ. Ἠπειρώ.
 Στύξ, -υγός, ἡ' μία Ὠκεανίδ. | ὄρ. ἠθόν. ποτ. | πηγὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ | κ.ἀ.
 Στύρα, τὰ πόλ. Εὐβοίας.
 Στύφων, -ωνος, δ' Λακεδαιμ. τις.
 Στύρατος, -ιδος, δ' ἀρχ. ποιητής, οὐγγρ. Ὀρφέως κ. Μουσαίου | κ.ἀ.
 Συάδρος, -α, δ' γλύπτης ἐκ Σπάρτης.
 Συβαριόδης, -ου, δ' Ὀλυμπιονίκης ἐκ Σπάρτης.
 Συβαρις -ιδος (-εως), ἡ' πόλ. Ἰταλίας | ποτ. Δευκανίας.
 Σύβοτα, τὰ νησίς παρὰ τὴν Κέρκυραν | λιμὴν Ἠπειρώ.
 Συβριδοί, οί' ἔθνος Ἀττικῆς.
 Σύεδρα, τὰ κώ. Κιλικίας.
 Σύνεδρος, -ιος, δ' ὄν. βασιλέων Κιλικίας.
 Σύνεσσα, ἡ' = Σούεσσα. | κίας.
 Σύνηνη, ἡ' πόλ. Αἰγύπτου.
 Σύνθος, -α, δ' ποτ. Ἀχαιας.
 Συκέα, ἡ' πόλ. Κιλικίας.
 Συκῆ, ἡ' φρούρ. Σικελίας.
 Συκούριον, τό πόλ. Θεσσαλίας.
 Συλέα, ἡ' θυγ. Κορινθίου, μή. ληζιτοῦ
 Σύλκοι, οί' = Σολχοί. | Σλίσιος
 Σύλλαος, -α, δ' περὶ φ. στρατ. Ρώμης.
 Σύλλιον, τό πόλ. Παμφυλίας. | κεδρ.-
 Σύλοσων, -ώντος, δ' ἀδελ. τυρ. Σάμου Πολυκράτους.
 Σύμοιδοι, δ' ποτ. Σικελίας.
 Συμβύκη, ἡ' πόλ. Ἀρμενίας.
 Σύμβολα, τὰ χωρ. Ἀρκαδίας.
 Συμβόλων λιμὴν, δ' λιμ. Ταυρίδος.
 Σύμη, ἡ' νήσος τις, μή. Χθονίου | μία τῶν Σποράδων νήσων | κ.ἀ.
 Σύμμαχος, δ' ὄν. παλαιστοῦ.
 Συμπληγάδες, αἱ νηοί (ἄλλως Συνδρομάδες κ. Κυάνας).
 Σύνναδα, τὰ πόλ. Φρυγίας.
 Σύννοων, -ώντος, δ' γλύπτης, ἐξ Αἰγίν.
 Σύντριψ, -ιβος, δ' ὄν. κακοποιῶ δαίμονος συντρίβαντος τὰς χύτρας.
 Συναληττός, δ' ἔθνος Ἀττικῆς.
 Σύρα, ἡ' = Σύρος | ἡ' κάτ. Συρίας | ὄν. δούλης.
 Συράκοσοι, αἱ (κ. -οσοί, κ. -οσοί) πόλ. Σικελίας.
 Σύργης, -ιος, δ' ποτ. Εὐρώπ. Σαρματίας.
 Συρία, ἡ' ἀπαρχ. Ἀσίας.
 Σύρμος, δ' βασι. Τριβαλλῶν.
 Σύρος, ἡ' νήσος Αἰγαίου πελάγους.

Σύρος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. κ. Σινώπης | ὄν. δούλων | δ' κάτ. Συρίας.
 Σύρρενον, τό (κ. -εντόν) πόλ. Ἰταλίας.
 Σύρτις, -εως, ἡ' (-ιος, -ιδος) τεναχάδες μέρος τῶν βορ. παραλίων Ἀφρικῆς.
 Σύρφαξ, -ακος, δ' Ἐφέσιος τις.
 Σύς, Σύος, δ' ποτ. Μακεδονίας.
 Σφαγία, ἡ' = Σφακτηρία.
 Σφαιρία, ἡ' νησίς παραλ. Ἀργολίδος.
 Σφαίρος, δ' φίλος. ἐκ Βοσπόρου | κ.ἀ.
 Σφακτηρία, ἡ' νῆσ. παραλ. Μεσοητίας.
 Σφενδόλη, ἡ' κώμ. κ. δήμ. Ἀττικῆς.
 Σφήκεια, ἡ' ἀρχαίότ. ἡ' Κύπρος | πόλ. Εὐβοίας.
 Σφήλος, δ' υἱ. Βουκόλου, πα. Ἰάσου, Σφηττός, δ' κώ. κ. δήμ. Ἀττικ. | Ἀθην.
 Σφήπτος, δ' υἱ. Τροϊζήνος, ἰδρυτῆς τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σφηττοῦ.
 Σφίγξ, -ιγγός, ἡ' φοβερὸν μυθολ. τέρας.
 Σφοδρίας, -α, δ' στρατ. Σπαρτιατῆς | κ.ἀ.
 Σφραγίδες Νύμφαι, αἱ αἱ τιμώμεναι περὶ τὸ Σφραγίδιον ἄντρον τοῦ Κιθαριῶνος.
 Σφυρόμαχος, δ' θυμαγ. ἐν Ἀθῆν. | κ.ἀ.
 Σφύρος, δ' υἱ. Μαχάονος.
 Σχεδία, ἡ' πόλις Αἰγύπτου πλησίον Ἀλεξανδρείας.
 Σχεδίου, δ' υἱ. Ἰφίτου κ. Ἰππολύτης | Σχερία, ἡ' ἡ νῆσος Φαιάκων. | κ.ἀ.
 Σχοινοῦς, -έως, δ' υἱ. Ἀθάμαντος κ. Θεμιστοῦς, πα. Ἀταλάντης.
 Σχοίνος, δ' πόλ. Βοιωτ. πλησ. Θηβῶν.
 Σχοινοῦς, -οῦντος, δ' λιμ. Κορινθίας | κ.ἀ. Ἀρκαδίας | ποτ. Βοιωτ. | κ.ἀ.
 Σωγένης, -ους, δ' Νημεονίκης ἐξ Αἰγίν.
 Σώγχις, -ιδος, δ' Αἰγύπτιος ἱερεῦς.
 Σωδόμας, -αντος, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Ἀσσοῦ | κ.ἀ.
 Σώδομος, δ' υἱ. Ἐπιδόρου, ἐκ Τηγέας.
 Σωζομένος, δ' Βυζαντ. ἱστοριογράφ.
 Σωκλειδης, -ου, δ' υἱ. Σωκλέους | Αἰγινήτης | Σπαρτιατῆς.
 Σωκλῆς, -έους, δ' υἱ. Λυκάονος, ἐξ Ἀρκαδίας.
 Σώκος, δ' υἱ. Ἰππασίου, τῶν ἐπιτο. Τρώων.
 Σωκράτης, -ους, δ' ὄν. ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος Ἀθην., υἱ. Σωφρονίσκου κ. Φαιναρέτης | γ. ἀπαρχ. Ἀθην. | στρατ. τῶν Μυρῶν | κ.ἀ.
 Σωκρατίδης, -ου, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην.
 Σώμις, -ιδος, δ' γλύπτης.
 Σώπατρος, δ' παραβόλος ἐκ Πάφου.
 Σωπειδης, -ους, δ' βασι. Ἰνδιῶν.
 Σώπολις, -ιδος, δ' υἱός Ἐρμούδωρου, στρατ. ἱππικοῦ Μ. Ἀλεξ. | κ.ἀ.
 Σώρος, ἡ' πόλ. Οὐόλοκων Λατίου.
 Σώρακτον, τό ὄρ. Ἰταλίας.
 Σωρανός, δ' ἱατρ. ἐξ Ἐφέσου | κ.ἀ.
 Σωσάνδρα, ἡ' ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.
 Σωσθένης, -ους, δ' ἡγ. ἱππικοῦ Περσῶν.
 Σωσίας, -ου, δ' υἱ. Φιλοκλέωνος, Ἀθην. | κ.ἀ.
 Σωσιβίος, δ' ὄν. ποιεῖ τὸ βασ. Αἰγύπτ. Πτολεμαίου | τραγ. ποιητ. | Γραμματ. | κ.ἀ.
 Σωσιγέννης, -ους, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | Φιλόσ. | ρήτωρ | κ.ἀ.
 Σωσιθεός, δ' τραγ. ποιητ. ἐκ Συρακοῦς.
 Σωσικλῆς, -έους, δ' τραγ. ποι. Συρακ. | κ.ἀ.
 Σωσικράτης, -ους, δ' κώμ. ποι. | Γραμματ. ἐκ Ρόδου | ἀστρονόμ. | κ.ἀ.
 Σώσιλος, δ' συγγραψ. ἐξ Ἰλίου, διδάσκ. Ἀννίβα.
 Σωσιμέννης, -ους, δ' πα. Τηγνίου Παναιτ.
 Σωσιμους, δ' Ἀθην. τραπεζίτης.
 Σωσιόνομος, δ' υἱ. Νεάρχου, Ἀθην.

Σωσιόπατρος, δ' κώμ. ποιητής | κ.ἀ.
 Σώσις, -ιδος (-ιος), δ' Συρακοῦσίδης τις τῶν ἐπισήμων.
 Σωιστράτος, δ' Εὐβοεύς, πρᾶκτωρ Φιλίππου.
 Σωισφάνης, -ους, δ' ποιητής τις.
 Σώσος, δ' φίλος, γλύπτης | κ.ἀ.
 Σωστράτη, ἡ' ὄν. γυναικ. παρ' Ἀριστοφ.
 Σωστρατίδης, -α, δ' υἱ. Σωστράτ. | Ἐρωρ. Σπάρτ. | πα. στρατ. Σωφοκλέους.
 Σωστράτιος, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Σικυωνίας.
 Σώστρατος, δ' πα. Ἀγησία, ἐκ Συρακ. | υἱ. Λαοδάμαντος, Αἰγινήτ. | ἀρχιτέκτ. | γλύπτης | κ.ἀ.
 Σωσώ, -οῦς, ἡ' ὄν. γυναικός.
 Σωτάδης, -ου, δ' κώμ. ποι. | φίλος. | κ.ἀ.
 Σώττειρος, ἡ' πόλ. Ἀριανῆς.
 Σωτήρ, -ῆρος, δ' ἐπιθ. Διός.
 Σωτηρίδης, -α, δ' Σικυωνίος τις.
 Σωτήριχος, δ' ποιητής τις.
 Σωτίων, -ωνος, δ' φίλος. ἐξ Ἀλεξανδρ.
 Σωφάνης, -ους, δ' στρατ. Ἀθ. ἐν Πλάτ.
 Σωφηνή, ἡ' ἀπαρχ. Ἀρμενίας.
 Σώφιλος, δ' Παγκρατιστής Ἀθην.
 Σωφρονόκος, δ' πα. κ. υἱ. Σωκράτους.
 Σώφρων, -ονος, δ' μιμογράφ. ἐκ Συρακ.
 Σώχη, τὰ (κ. Σώχοι, οί') πόλ. Συρίας.

T

Τάβαι, αἱ πόλ. Καρίας | πόλ. Πελοπίδος.
 Τάβαλος, δ' Πέρσης, σατρ. Σάρδεων.
 Τάβαι, αἱ πόλ. Φρυγίας.
 Τασιανή, ἡ' νῆσ. Περσικοῦ κόλπου.
 Τασινήνη, ἡ' ἀπαρχ. Παρθίας.
 Τασιούλης, -ου, δ' Πέρσης τις.
 Ταγαί, αἱ πόλ. Παρθίας.
 Τάγης, -ου, δ' ὄν. ποστ. στρατ. Τισσαφέρους.
 Τάγος, δ' ποτ. Ἰσπανίας.
 Τάγδαοι, οί' ἔθνος Σκωτίας.
 Ταίναρον, τό ἀρχ. κ. πόλ. Λακωνίας.
 Ταίναρος, ἡ' (δ) = Ταίναρον | Ταίν-, δ' υἱ. Ἐλάτου κ. Εὐρύμαδας.
 Τάκτιος, δ' Ρωμ. ἱστοριογράφος.
 Τάκομπος, ἡ' = Ταχομψῶ.
 Τολαβρόκη, ἡ' πόλ. Ἰρκατίας.
 Ταλα(ι)ονίδης, δ' υἱ. Ταλαοῦ, Ἀθαστ.
 Ταλαός, δ' υἱ. Βιαντ. βασι. Ἀργουσι. | κ.ἀ.
 Ταλαρία, ἡ' πόλ. Σικελίας.
 Ταλετόν, τό ἀκρωτήρ Ταυγέτου.
 Ταλδουβιάδης, δ' υἱ. ἡ ἀπόγ. Γαλθουβίου.
 Ταλδουβίος, δ' κήρυξ Ἀγαμέμνονος.
 Τάλμυνα, τὰ λιμὴν Ἰνδιῶν.
 Τάλως, -ω, δ' ἀνεψ. Δαειλάου | ἀνήρ ἐκ γαλκοῦ, ἔργον Ἠφαίστου | κ.ἀ.
 Τάμαρος, δ' ἀρχ. Ἰνδικῆς ποτ. Β. ετταν.
 Τάμαρος, ἡ' (κ. -σοός) πόλ. Κύπρου.
 Ταμιάδης, -εως, ἡ' πόλ. Αἰγύπτου.
 Τάμυνα, ἡ' (κ. -ύνη, αἱ) πόλ. Εὐβοίας.
 Ταμυράκη, ἡ' ἀρχ. παραλ. Εὐξ. Πόντου.
 Ταμύρας, -α, δ' ποτ. Φοινίκης.
 Ταμωνίτης, -ιδος, ἡ' ἀπαρχ. Συρίας.
 Ταμῶς, -ῶ, δ' Αἰγύπτιος σατρ. Ἰωνίας, ἀπαρχ. Κύρου τοῦ νεωτέρου.
 Τάναγρος, ἡ' πόλ. Βοιωτίας.
 Τάναϊς, -ιδος, δ' ποτ. Εὐρώπ. Σαρματίας | = Ἰαξάρτης.
 Τάναϊς, -ιδος, ἡ' πόλ. Ἀσιατ. Σαρματ.
 Ταναοξάρης, -ους, δ' υἱ. Μσγ. Κύρου.
 Ταναός, δ' Τάντος.
 Τάνητον, τό = Τάννητος.
 Τάνις, -εως, (κ. -ιος), ἡ' πόλ. Αἰγύπτ.
 Τάννητος κώμη, ἡ' κώ. Ἰταλίας.
 Τάνος, δ' ποτ. Ἀργολίδος.
 Τανταλίδης, -ου, δ' υἱ. ἀπόγ. Ταντάλ.
 Τανταλίας, -ιδος, ἡ' θυγ. Ταντάλου.
 Τάνταλος, δ' υἱ. Διός, βασι. Φρυγίας, πα.

Πέλοπ.κ.Νιόβης | υί.Θυέστου | κ.ἄ.
 Τανυοξάρης, δ' = Τανυοξάρης,
 Τάξικις, δ' βασι. Σκυθῶν.
 Τάξιλα, τὰ πόλ. Ἰνδιῶν.
 Ταξίλιος, -ου, δ' βασι. Ἰνδιῶν.
 Τάξιλος, δ' στρατ. Μιθριδάτου.
 Τασούφα, ἡ πόλ. Γαλιτίας.
 Τάσοχοι, οἱ λα. Ἀσίας.
 Τάπη, ἡ πόλ. Ὑρκανίας.
 Ταπόσειρις, -ιδος, ἡ ὄν. δύο πόλ. Αἰγύπτου.
 Τάπουροι, οἱ = Τάπουροι.
 Ταπροβάνη, ἡ νῆσ. Ὠκεανοῦ ἐναντι
 παραλ. Ἰνδιῶν.
 Ταπίριοι, οἱ (κ. Τάπουροι) νομαδ. λα.
 Μηθίας.
 Ἰσρακίνη, ἡ = Ταρρακωνία.
 Ταρακῶν, -ῶνος, ἡ = Ταρρακῶν.
 Ταράχιππος, δ' εἶδος βωμοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ,
 προκαλοῦντ. ταραχὴν εἰς ἵππους.
 Τάρας, -αντος, δ' ἡ πόλ. κ. λιμ. Ἰταλ.
 Ταράσκων, -ωνος, ἡ πόλ. Γαλλίας.
 Ταρβασός, ἡ πόλ. Πισιδίας.
 Τάρβελλοι, οἱ λα. Γαλλίας.
 Ταροῦτσος, δ' υί. Διόσκ. μιᾶς τῶν θυγατέ-
 ρων Βορυσθένοιο.
 Τσολιχάι, α(κ. -χελιά, ἡ) πόλ. Παλαιστ.
 Ταρκυνία, ἡ πόλ. Ἰσθλ. Τυρρηνίας.
 Ταρκύνιος, δ' υί. Κορινθ. Δημηάρτου, δν.
 δύο βασι. Ρωμαίων.
 Τάρνη, ἡ πόλ. Λυδίας.
 Ταρόδωνος, τὸ πόλ. Γερμανίας.
 Ταρπηλαί, ἡ θυγ. Σαβίνου Τραπήλιου.
 Τάρπητες, οἱ λα. Σκυθίας.
 Τάραρα, ἡ πόλ. Κρήτης | πόλ. Λυδ. | κ. ἄ.
 Ταρρακίνα, ἡ πόλ. Ὀδόλοκων Ἰταλίας.
 Ταρράκων, -ωνος, ἡ πόλ. Ἰσπανίας.
 Ταροῦσιον, τὸ πόλ. Ἰσπαν. ἢ Ἀφρικῆς.
 Τάροισ, δ' ποτ. Μυσίας.
 Ταροσός, ἡ (κ. Ταροσί, οἱ) πόλ. Κιλικίας
 | πόλ. Βιθυν. | ὄθμ. Ἀττικῆς.
 Ταρτησός, -ιδος, ἡ χῶ. Ἰσπανίας.
 Ταρτησός, δ' (ἡ) πόλ. κ. ποτ. Ἰσπαν.
 Τάρφαρα, τὰ πόλ. Εὐδάμ. Ἀραβίας.
 Τάρφη, ἡ πόλ. Λοκρίδος.
 Τάσιος, δ' ἀρχηγ. Ρωξολανῶν κατὰ Μι-
 τάττα, ἡ λίμνη Λυκαονίας. [θριδ.]
 Ταυγέτη, ἡ θυγ. Ἀτλαντ., μιὰ Πηνελόπ.
 Ταυγετον, τὸ (κ. -γέτος, δ, κ. -γεται, τὰ)
 δρ. Λακωνίας.
 Ταυλάντιοι, οἱ λα. Ἰλλυρίας.
 Ταυρέας, -ου, δ' Ἀθην. διατηρῶν Πα-
 ταύρη, ἡ = Ταυρικὴ. [λαστραν]
 Ταυρίανον, τὸ δρ. Βρυτινίων.
 Ταυρικὴ, ἡ ἢ χῶ. τῶν Ταυρῶν. Ταυ-
 ρίς (Κριματία) Ταυρ-ὄρη (δρ. Κρι-
 ματίας).
 Ταυρίνοι, οἱ (κ. -ρίσκοι) ἔθνος τῆς ἐν-
 τεθῆκε τῶν Ἀλπεων Γαλλίας.
 Ταυρίνος, δ' Μακεδῶντις | Ἰραμματικ.
 Ταυρίων, -ωνος, δ' στρατ. Ἀχαιῶν.
 Ταυροβόλος, ἡ ἐπιθ. Ἀθηνᾶς, ἐν Ἀνδρ.
 Ταυροί, οἱ κατ. τῆς Ταυρικῆς.
 Ταυροκέφαλος, δ' ἐπιθ. Διονύσου.
 Ταυρομένιον, τὸ πόλ. Σικελίας.
 Ταυροπαρθένης, ἡ ἐπιθ. Εὐρώπης.
 Ταυροπόλιον, τὸ ἱερὸν τῆς Ταυροπό-
 λου Ἀρτέμιδος ἐν Ἰκαρίᾳ.
 Ταυρόπολις, -ιδος, δ' υί. Βάκχου κ. Ἀ-
 ριζίνης.
 Ταυροπόλος, ἡ κ. πόλη ἐπιθ. Ἀρτέμ.
 Ταυρός, δ' = Τάλως, φύλ. Κρήτ. | υί. Νη-
 λέ. κ. Χάωρος, | δρ. Ἀσ. | ἀκρωτ. Σικελ.
 Ταυροσθένειος, -ους, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Αἰ-
 ταυροσκόου, οἱ ἔθν. Σκυθικόν. [γίν.]
 Ταυροφάγος, δ' ἐπιθ. Βάκχου.
 Ταυροφόνος, δ' ἐπιθ. Ἡρακλέους.
 Ταυχεῖρα, τὰ πόλ. Κυρηναικ. ἐν Λιβύᾳ.

Ταφιασσός, δ' δρ. Καλυδωνίας χώρας.
 Τάφιοι, οἱ ἔθν. Ἀκαρναν. οἱ ἄλλ. Τηλεβό-
 Τάφιος, δ' υί. Προσειδ. κ. Ἰπποθόης. [αι.]
 Τάφιοσσα, ἡ (κ. Τάφος) νῆσ. μεταξὺ
 Ἀκαρναν. κ. Λευκαδίας.
 Ταφόσειρις, -ιδος, ἡ = Ταπόσειρις.
 Τάφριοι, αἱ πόλ. Ταυρικῆς Ξερσονήσου.
 Τάφρη, ἡ = Τάφροι.
 Τάφριοι, οἱ λα. Εὐρώπ. Σκυθίας.
 Τοχημψύ, -οῦς, ἡ (κ. -χομψύ) νῆ. Ἀφρ.
 Τάχως, -ῶ, δ' βασι. Αἰγύπτου.
 Τάχανον, τὸ (κ. -νόν) πόλ. Ἰταλ. Ἀπου-
 λίας | πόλ. Καμπανίας.
 Τέαρως, δ' ποτ. Θρακίας.
 Τέασπις, -ιος, δ' Πέριος τις.
 Τεατέα, ἡ πόλ. Σαμνιτῶν Ἰταλίας.
 Τέβερις, δ' = Τίβερις.
 Τέβρος, δ' εἰς υί. Ἰπποκόωντος.
 Τέγθα, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Τεγεάτης, -ου, δ' κατ. Τεγέας | εἰς υί.
 Λυκίανος.
 Τεγεδτις, -ιδος, ἡ ἢ περὶ τῆν Τεγ. χῶρα.
 Τεγεστρα, ἡ = Τεργέστη.
 Τέγυρα, ἡ πόλ. Βοιωτίας.
 Τεγύριος, δ' βασι. Θρακίας.
 Τεδρώνιον, τὸ πολίτην Φωκίδος.
 Τειθράσιος, δ' = Τιδράσιος.
 Τειρασίος, -ου, δ' περιφ. μάντ. Θηβαίος.
 Τειραμενός, δ' = Τιραμενός.
 Τεισηγός, -ου, δ' υί. Μεγ. Κύρου.
 Τειχιόεις, -εντος, δ' = Τειχιόεις.
 Τειχίον, τὸ (κ. -Τεῖχ.) πολίτην Αἰτωλ.
 Τειχιόεις, -οῦντος, δ' φρούρ. Θεσσαλίας.
 Τειχιόσσα, ἡ φρούρ. Μ. Ἀσίας.
 Τεῖχος, -ους, τὸ φρούρ. Πελοποννήσου.
 Τέμηρσα, ἡ θυγ. Τελεούταντος ἐκ Φρυγ.
 Τέκμων, -ωνος, ἡ πόλ. Ἠπείρου.
 Τεκτόσαγες, οἱ λα. Γαλλίας.
 Τελαμών, -ῶνος, δ' υί. Αἰακοῦ, ἀδελ.
 Πηλέως | πόλ. κ. λιμ. Τυρρηνίας.
 Τελαμωνιάδης, -ου, δ' υί. Τελαμώνος, δ.
 Αἴας.
 Τελαμώνιος, δ' υί. Τελαμώνος, δ Αἴας.
 Τελέας, -ου, δ' Ἀθην. ἀζηπάγος | Κο-
 ρίνθ. πα. Χρυσόλλης.
 Τελέδαμος, δ' Ἀργεῖος, πρᾶκτ. Φιλίπ.
 Τελέδριον, τὸ δρ. Εὐβοίας. [που]
 Τελένικος, δ' ποιητὴς ἐκ Βυζαντίου.
 Τελέοντες, οἱ μάλιστα ἀρχαῖοι. ἢ φυ-
 λῶ. Ἀττικῆς.
 Τελέσαρχος, δ' Σάμιος τις | Αἰγινῆτης
 | κ. ἄ.
 Τελέσας, -αντος, δ' Ἀθην. ρήτωρ.
 Τελεσάδω, -οῦς, ἡ μίαν τῶν Ὠκεανίδων.
 Τελεσιάδης, -α, δ' Θηβαίος τις.
 Τελεσίος, -ου, δ' τῶν ἐπιθ. Θηβαίων τις.
 Τελεσικράτης, -ους, δ' Πυθιονίκης ἐκ
 Κρήνης.
 Τελέσιλλα, ἡ ποιήτρια ἐξ Ἀργους.
 Τελεσίνοκος, δ' Κορίνθιος.
 Τελεσταγόρας, δ' πλούσιος ἐκ Νάξου.
 Τελεστάς, -α, δ' νόθος. Πριάμου | λυρ.
 ποιητ. ἐκ Σελινόωντος | κ. ἄ.
 Τελεσφόρος, δ' ἑπαρχος Λυσιμάχου.
 Τελευταγόρος, -α, δ' υί. Ζήνωνος Ἐ-
 λεάτου | κ. ἄ.
 Τελεύτας, -αντος, δ' πα. Τεκμηρήσης.
 Τελευτίας, -ιδος, δ' στρατ. Ἀγησιόλου,
 στρατ. Λακεδαιμονίων.
 Τελέων, -αντος, δ' πα. ἄργων. Ἐριθῶ-
 τος | κ. ἄ.
 Τέλης, -ου, δ' υί. Ἡρακλ. κ. Θεσπ. Λυσιδί-
 Τέλης, -ητος, δ' φιλόσοφος τις. [κης].
 Τέλλην, -ητος, δ' ἀλλήτης.
 Τελλήνοι, οἱ (κ. -ήνη) πόλ. Αττ. Ἰταλ.
 Τελλιάδης, -ου, δ' υί. ἡ ἀπέγ. Τελλίου |
 Τελλιάδαι, οἱ ὄικοι μάντ. ἐν Ἠλίδ.

Τελλίος, -ου, δ' μάντις ἐξ Ἠλίδ. | στρατ.
 Συρακουσίων.
 Τέλλιος, -ιδος, δ' πα. Βρασιόλου | υί. Τι-
 σαμηνόου | κ. ἄ. [νος].
 Τέλλιος, δ' Ἀθην. μακρὸς ἐξ ὀμ. ἐπὶ Σόλων.
 Τελμισιάς, -άδος, ἡ ἀκρωτ. Λυδίας.
 Τελμισσός, ἡ = Τελμησσός πόλ. Λυ-
 κίας | πόλ. Πισιδίας | κ. ἄ.
 Τελμισσός, δ' υί. Ἀπόλλ. κ. Θεμιστοῦς |
 δρ. Λυδίας | ποτ. Σικελίας.
 Τελφῆσιον, τὸ = Τιλφούσιον,
 Τελφούσσα, ἡ = Τιλφούσα.
 Τέλφουσσα, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
 Τελχίν, -ίνος, δ' οἱ Εβροπος | πα. Ἀ-
 πίας, βασι. Σικυωνίων.
 Τελχίνες, οἱ κατ. Ρόδου.
 Τελχινία, ἡ ἢ Κρήτη.
 Τελχίνος, -ιδος, ἡ ἢ Ρόδος.
 Τελχιών, -ωνος, δ' οἰκιστὴς Σάμου.
 Τέμβρος, δ' πόλ. Κύπρου.
 Τεμένεια, ἡ πόλ. Φρυγίας.
 Τεμενίτης, -ου, δ' κ. -τις, ἡ ἀκρωτ. Σικελ.
 Τεμεόνη, (κ. Τεμεσσα) πόλ. Κύπρου
 (ἄλλ. Τάμισος) πόλ. Ἰταλ. (Τέμψο).
 Τέμπεια, οἱ ἀρχ. κατ. Βοιωτίας.
 Τέμπεια, τὰ (κ. Τέμπε) κοιλίαι Θεσσαλ.
 Τέμπεια, ἡ = Τεμεόνη.
 Τεμάγων, -οντος, δ' Βάκτριος τις.
 Τέναρος, δ' Συγγραφεὺς τις.
 Τενέα, ἡ κατ. Κορινθίας.
 Τενέας, -ου, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Τένεδος, ἡ νῆσ. Αἰγ. πελάγους.
 Τενεταί, αἱ πηγαὶ Ἀρκαδίας.
 Τένης, -ου, δ' (κ. Τέννης) υί. Κύνου,
 βασι. Κολωνων Τρωάδος.
 Τέντυρα, τὰ (κ. -υρίς, ἡ) πόλ. Αἰγυπτ.
 Θηβαίος.
 Τεργέσται, αἱ (κ. -τη, ἡ, κ. -τον, τὸ)
 πόλ. Ἰστρίας ἐπὶ Ἀδρ. θαλάσσης.
 Τέρινα, ἡ = Τέρινα.
 Τερέντιος, δ' κωμ. ποιητ. Ρωμαίων.
 Τεροθίων, -όνος, ἡ πόλ. Βαθυλων. |
 ἀλλήτρεις ἐν Ἀθήναις.
 Τέρινα, ἡ πόλ. Ἰταλ. Βρεττίας.
 Τέρμερα, τὰ πόλ. Μ. Ἀσίας.
 Τερμέριον, τὸ ἀκρωτ. Καρίας.
 Τέρμερος, δ' ληστὴς Θεσσαλίας.
 Τερμησσός, ἡ πόλ. Πισιδίας.
 Τερμηλαί, οἱ λα. Κρήτης.
 Τερμησσός, ἡ = Τερμησσός.
 Τέρμος, δ' ποτ. Σαρδηνίας.
 Τέρμων, -ονος, δ' θεὸς τῶν Ρωμαίων.
 Τέρπανδρος, δ' λυρ. ποιητ. ἐκ Λέσβου.
 Τερπιάδης, -ου, δ' υί. Τερπίου, Φημίος.
 Τερψίος, -ου, δ' Ἰσθμίων, ἐκ Κορινθ.
 Τερψικλῆς, -έους, δ' συγγραφεὺς τις.
 Τερψικράτης, ἡ μίαν τῶν Θεσπιᾶδων.
 μη. Εὐρύποπος.
 Τερψιχόρη, ἡ μίαν τῶν Μουσῶν.
 Τερψίων, -ωνος, δ' μαθ. Σωκρ., Μεγα-
 ρεύς | κ. ἄ.
 Τετραμήνητος, δ' ναύαρχ. Περσικοῦ
 στόλου, Σιδωνίος.
 Τετραπόλις, -εως, ἡ τμήμα Ἀττικῆς
 | τμήμα Ἀκρίδος | τμήμα Συρίας.
 Τετραπυργία, ἡ πόλ. Καππαδοκίας
 | χωρ. Κυρηναικῆς.
 Τεύλουσα, ἡ = Τεύλουσα.
 Τευέσα, ἡ κατ. Ἠλίδος.
 Τευθέας, -ου, δ' ποτ. Ἠλίδος.
 Τευθίς, -ιδος, ἡ = Τευθέα.
 Τευθρανία, ἡ πόλ. Μυσίας κ. ἡ πε-
 ρὶ αὐτὴν χώρα.
 Τευθρανίδης, δ' υί. Τευθραντος, δ' Ἀ-
 βυλός.
 Τεύθρας, -αντος, δ' βασι. Μυσίας Ἐλ-
 λην ἐκ Μαγνητίας.

Τευθρώνη, ἡ πόλ. Λακωνίας.
 Τευκρίς, -ίδος, ἡ ἢ Τρωάς.
 Τευκροί, οἱ· οἱ κάτ. Τευκρίδος.
 Τεύκρος, δ' υἱ. Σιαμαίνδρου, βασιλ. Τρωά-
 δος | υἱ. Τελαμ., ἀδελ. Διάντος | κ. ἀ.
 Τευμρα(σ)ός, ἡ πόλ. κ. ὄρ. Βοιωτίας.
 Τευρισκοί, οἱ· λα. Δακίας.
 Τεῦτα, ἡ βασίλισσα Ἰλλυρίας.
 Τευταμίας, -ου, δ' βασιλ. Λακωνίας.
 Τευταμίδης, δ' υἱ. Τευταμίτου, δ' Ἀθήνας.
 Τευτάμος, δ' πα. Βιάντος, Πριηνεύς |
 ἀρχηγ. ἀργυρασιδίων ἐν Μακείδον.
 Τευτίσπλος, δ' τῶν ἐπιτο. Ἠλείων τις.
 Τεύτλοσσα, ἡ νησίς παρὰ τὴν Ρόδον.
 Τεύτονες, οἱ· ἔθνος Γερμανίας.
 Τέχωνας, -ωνος, δ' ἀρχ. ἀλλητής.
 Τέως, -ω, ἡ πόλ. Ἰωνίας, παρ' Ἐκαταί-
 ου, Ἀνακρόντος κ. ἀ.
 Τηδύς, -ύος, ἡ θυγ. Οὐρανοῦ κ. Γῆς,
 οὐς. Ὄκεανοῦ.
 Τηλεδοαί, οἱ (κ. -δοί)· ἔθν. Ἀκαρναν.,
 οἱ ὑπερον Τάφιοι.
 Τηλεδόας, -α, δ' ἀπόγ. Ἀλέγος | εἰς
 υἰῶν Λυκάονος | ποτ. Ἀρμενίας.
 Τηλεβοΐς, -ίδος, ἡ μέρος Ἀκαρν. ἐν
 θαλάσσῃ οὐκ ἐπὶ Τηλεδοαί.
 Τηλεβώνη, ἡ θυγ. Φάριος, ἔγγ. Ἐρμού.
 Τηλέγονος, δ' εἰς υἱ. Πρωτάγιστος βασιλ. Αἰ-
 γυπτου | υἱ. Ὀδυσ. κ. Κίρκης | κ. ἀ.
 Τηλέδομος, δ' υἱ. Κασσάνδρας.
 Τηλεκλειδής, δ' κωμ. ποιητής.
 Τηλεκλῆς, -έους, δ' εἰς Δολιόνων |
 Σάμιος τις | Φωκεὺς τις.
 Τηλεκλος, δ' υἱ. Ἀρχαίου, βασιλ. Σπάρτ.
 Τηλέμαχος, δ' υἱ. Ὀδυσσ. κ. Πηνελό-
 πης | Ὀλυμπιον. Ἠλείος | κ. ἀ.
 Τηλέμος, δ' περίφ. μάντις, υἱ. Εὐρύμου.
 Τηλέπυλος, ἡ πόλ. Λαιστρυγόνων.
 Τηλεφάνης, -ους, δ' δύο ἀλληταί | κ. ἀ.
 Τηλεφάσσα, ἡ πόλ. Ἀγίνωρος, μὴ
 Κάδμου | κ. ἀ.
 Τηλεφίδης, δ' υἱ. Τηλέφου, δ' Εὐρύπου.
 Τηλέφωρος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Αὔγησι Μακείδ.
 τις | Γραμμάτ. ἐκ Περσῶν | κ. ἀ.
 Τηλίνης, -ους, δ' ἱερεὺς χθονίων θεῶν
 ἐν Σικελίᾳ.
 Τήλος, ἡ νησίς Αἰγαίου.
 Τήλυς, -υος, δ' ἡγεμὼν Συθάρων.
 Τημενίδαι, οἱ· ἀπόγ. τοῦ Ἰημένου, μετ-
 οικήσαντες ἐξ Ἀργους εἰς Ἴλλυρ.
 Τημενίον, τό κώ. Ἀργολίδος.
 Τήμενος, δ' υἱ. Ἀριστομάχου, εἰς Ἡ-
 ρακλειδῶν.
 Τῆμνον, τό ὄρ. Μυσίας.
 Τῆμνος, ἡ πόλ. Αἰολίδος Μ. Ἀσίας.
 Τήνερος, δ' υἱ. Ἀπόλλ., μάντις.
 Τήνησ, ἡ νῆσ. Αἰγαίου, μετακλειδῶν
 Τήραιοι, δ' βασιλ. Χάρακος, ἐν τῷ Ἀραβ.
 κόλπῳ.
 Τήρεια, ἡ βασίλισσα κ. πόλ. Μυσίας.
 Τηρεΐς, -έως, δ' βασιλ. Θράκης, υἱ. Ἀ-
 ραῖος | κ. ἀ.
 Τήρης, -ους (-εως), δ' ὄν. δύο βασιλ. Ὀ-
 θρουσίων Θρακίας.
 Τηρίας, -ου, δ' ποτ. Σικελίας.
 Τηρίβας, δ' Πέρσης σατρ. Ἀρμενίας.
 Τηριδία, ἡ δούλη Μενελάου, μὴ. Με-
 γαπένθους.
 Τηριδάτης, δ' εὐνοχός Κύρου νεωτ.
 Τηρίλλος, δ' τύρ. Σικελ. Ἰμέρας.
 Τηρύγετον, τό· ἀντί Ταύγετον.
 Τησαντίς, δ' ποτ. Σκυθίας.
 Τίσαα, ἡ θυγ. Εὐρώτα.
 Τίσαρηνα, ἡ (κ. -νίς) ἡ πόλ. Τίβαρηνῶν.
 Τίβαρηνοί, οἱ· λα. παραλ. Εὐξ. Πόντου.
 Τιβεριάς, -ίδος, ἡ πόλ. Γαλιλαίας.
 Τιβερρόπολις, -έως, ἡ πόλ. Φρυγίας.

Τιβέριος, δ' βασιλ. Ρώμης, θετός υἱ. κ.
 διὰ τὸν Ἀγούστου.
 Τίβερις, -εως (κ. -ιδος), δ' ποτ. Ἑλλάδ.
 Τιβία, ἡ ἢ Φρυγία.
 Τιβιον, τό· ἄρ. Φρυγίας.
 Τιβίσιος, δ' ὄν. Φρυγ. δούλ. παρ' Ἑλλήσιν.
 Τιβίσιος, -ιος, δ' ποτ. Θράκης.
 Τιβισκος, δ' ποτ. Δακίας.
 Τιβουρα, τὰ (κ. Τιβυρίς, ἡ) πόλ. Λατίου.
 Τίγαις, -ίδος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Θεσι-
 άδος Φυλγίδος.
 Τίγγις, -ιος (κ. -έως), ἡ πόλ. Ἀφρικ.
 Τίγρανής, -ου, δ' στρατ. Μήδων | ὄν.
 διαφ. βασιλ. Ἀρμενίων | κ. ἀ.
 Τίγρηνος, τὰ πόλ. Ἀρμενίας.
 Τίγρης, -ήτος, δ' (κ. -ίς, -ίδος) ποτ.
 Ἀσίας | ποτ. Πελοποννήσου.
 Τίγρις, -ίδος, δ' = Τίγρης.
 Τίγυρνηοί, οἱ· ἔθνος ἀρχ. Ἑλθετίας.
 Τίειον, τό· = Τίον.
 Τιδαίος, δ' στρατ. Περσῶν, υἱ. Δάτιδος.
 Τιδορδία, ἡ (κ. -δα) πόλ. Φωκίδος |
 κορυφή Πηρῶνασσος.
 Τίδρας, -αντος, δ' ὄντος Ἀττικῆς.
 Τιδραύστης, -ου, δ' Πέρσης, σατρ. Λυθ.
 Τιθωνός, δ' υἱ. Λαοκόμοιο κ. Στρυμόν.
 Τίκινον, τό (κ. -νομ, ἡ) πόλ. τῆς ἐπι-
 θεν τοῦ Πάβου Γαλατίας.
 Τίκινος, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Τιλαταίοι, οἱ· λα. Θράκης.
 Τιλλίθωρος, δ' κωμ. ποιητής.
 Τιλοφύσιος, ἡ νῆσος Βοιωτίας | πηγή
 πλησίον Ἀλιάρτου.
 Τιλοφούσιον, τό (κ. -σιον) ὄρ. κ. πόλ.
 Βοιωτίας.
 Τιμαγένης, -ους, δ' ἱστοριογρ. κ. ρητ.
 ἐξ Ἀλεξανδρείας.
 Τιμαγόρης, δ' ὄν. ἀνδρός.
 Τιμαγόρας, -ου, δ' Τραπέτης τις | κ. ἀ.
 Τιμόα, ἡ· πόλ. βασιλ. Σπάρτ. Ἀγίδος.
 Τιμοαΐδης, -ους, ἡ θυγ. Ἀριστοδίκης.
 Τιμαίνετος, δ' περίφ. ζωγράφος | ἀ-
 θλητῆς ἐκ Φλιουτῶν.
 Τιμαίος, δ' Πυθαγόρ. φιλόσοφ. ἱστοριογρ.
 ἐκ Σικελίας | σοφιστῆς | κ. ἀ.
 Τιμαλκος, δ' υἱ. Μεγαρέως, σύμμαχος
 Διοσκουδῶν κατὰ Ἀφιδνῶν | κ. ἀ.
 Τιμάνδρα, ἡ θυγ. Τυνδαρέως, οὐς. Ἐχέ-
 μου | μὴ. Λαίδος.
 Τιμανδρίδας, -α, δ' Λακεδαιμόν. τις.
 Τιμανδρός, δ' Μακεδῶν τις.
 Τιμάνδης, -ους, δ' Κορινθίος τις | Ὀ-
 λυμπιον. ἐκ Κλειωνῶν.
 Τιμανορίδας, -α, δ' Κορινθίος τις.
 Τιμάνωρ, -ορος, δ' υἱ. Τιμανθούς, γαμ-
 αρχός Κορινθίων.
 Τιμάρατος, δ' Πυθαγόρ. νομοθέτ. Λο-
 Τιμαρέτεια, ἡ = Τιμαρέτη. [κρῶν
 Τιμαρέτη, ἡ ἱερεὶς τοῦ ἐν Ἀθῶνῶν
 μαντείου.
 Τιμαρῆς, -ους, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Λοκρῶν.
 Τιμαρχίδης, -ου, δ' ἐπὶ ἄνω ἀρχ. Ἀθην. |
 γλύπτης | κ. ἀ.
 Τιμαρχος, δ' ὄντος Ἀθην. | Ἐπικουρ.
 φιλόσοφ. | κ. ἀ.
 Τιμασάρχος, δ' υἱ. Τιμοκρίτου, Ἀγινῆ.
 Τιμασίδης, δ' Κροτωνιάτης τις.
 Τιμασίων, -ωνος, δ' εἰς στρατ. Μυρίων.
 Τιμασος, τό· ἡ πόλ. τοῦ Διομήδους.
 Τιμαυος, δ' ποτ. Ἰστρίας.
 Τιμαχίδας, -α, δ' συγγραφ. ἐκ Ρόδου.
 Τιμέας, -ου, δ' υἱ. Πολυεταίου, εἰς
 Ἐπιγόνων.
 Τιμηγετιδής, -έως, δ' Ἑθναίος, σύμβου-
 λος Μαρδονίου.
 Τιμησιάνης, -ατος, δ' Πυθαγόρειος
 ἐκ Πάριου.

Τιμησιός, -ου, δ' = Τιμησιος.
 Τιμησίδης, δ' ἐκ Ἀθην., συννομήτης
 Κύλωνος | τραγ. ποιητής | κ. ἀ.
 Τιμησιός, δ' Κλαζομένιος, οἰκιστῆς
 Ἀδελφῶν.
 Τιμνής, -έως, δ' τῶν ἐπιτο. Σκυθῶν τις.
 Τιμόδημος, δ' Ἀθην., Νημοσύνης βασιλ.
 Τιμόλεοντος, Κορινθ. | κ. ἀ.
 Τιμόδεος, δ' πα. κ. υἱ. Κόνονος | τραγ.
 κ. λυρ. ποι. ἐκ Μιλήτ. ἀλλητής | κ. ἀ.
 Τιμόκλειος, ἡ ἢ Θεσσαλ. τις | Ἑθναίος | κ. ἀ.
 Τιμοκλῆς, -έους, δ' ἐπὶ ἄνω ἀρχ. Ἀθην.
 | κωμ. ποι. | γλύπτης | φιλόσοφ. | κ. ἀ.
 Τιμοκράτης, -ους, δ' ἐπὶ ἄνω ἀρχ. Ἀθην.
 | στρατ. Λακεδ. εἰς τῶν κατηγόρων
 τῶν 10 στρατ. ἐν Ἀργινοῦσιν κ. ἀ.
 Τιμοκρέων, -οντος, δ' κωμ. ποι. ἐκ
 Ρόδου, φίλ. Σιμωνίδου.
 Τιμόκριτος, δ' ὄν. ἀνδρῶν.
 Τιμόκροτος, δ' (κ. -λας)· Κορινθίος | ρητ.
 κ. ποι. ἐκ Λακωνίας | Ἑθναίος | κ. ἀ.
 Τιμολέων, -οντος, δ' περίφ. στρατ. κ.
 πολιετῆς Κορινθίου | κ. ἀ.
 Τιμόμαχος, δ' στρατ. Ἀθην. | περίφ.
 ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου.
 Τιμονόβη, ἡ θυγ. γυναικός, θυγ. Τιμοθίου.
 Τιμόθεος, δ' στρατ. Σικωνναίων | στρατ.
 Κορινθ. | στρατ. Ἀχαιῶν.
 Τιμόπολις, -ίδος, ἡ ἢ Ἠλείος, υἱ. Λαμ-
 πιδος.
 Τιμοσθένης, -ους, δ' Ὀλυμπιονίκης ἐξ
 Ἀγινῶν ἐπὶ ἄνω ἀρχ. Ἀθην. | ναυάρχ.
 Πτολεμαίου Β' | κ. ἀ.
 Τιμόστρατος, δ' κωμ. ποιητής | κ. ἀ.
 Τιμοσθένης, -ους, δ' Κορινθ. ἀδελφ.
 Τιμοσθέντος | κ. ἀ.
 Τιμόχαρος, -ίδος, δ' ἀστρολόγος.
 Τιμόχρα, ἡ ἢ Πυθαγορείος ἐκ Λακεδαιμ.
 Τιμῶ, -οῦ, ἡ ἢ ἱερεὶς τις ἐκ Πάριου.
 Τιμῶν, -ωνος, δ' ἐπὶ ἄνω ἀρχ. Ἀθην. |
 υἱ. Ἐγκαράτιδου, ἐπικληθεὶς Μισάν-
 θρωπος | φιλόσοφ. | κ. ἀ.
 Τιμῶνας, -ατος, δ' εἰς τῶν ναυαρχ.
 Περσικῶν Στόλων κατὰ τὰ Μηδικὰ,
 Κύπριος.
 Τιμῶνιον, τό· φρούρ. Παφλαγονίας.
 Τιμῶσιος, ἡ· οὐς. Ὀεζυρῶν.
 Τιῶν, τό (κ. ἢ Τίος) πόλ. Βιθυνίας.
 Τίρεως, -ω, δ' εὐνοχός τις Δαρείου.
 Τίριδας, δ' = Τηρίβας.
 Τίρις, -έως, δ' ἀκρωτ. Θράκης.
 Τίρισσιος, -έως, ἡ πόλ. Θράκης.
 Τίρυν, -υνδος, ἡ πόλ. Ἀργολίδος.
 Τίρυνς, -υνδος, δ' υἱ. Ἀργου. ἱερ. τῆς
 ἑορτῆς τοῦ πόλεως.
 Τισαγόρας, -α, δ' γλύπτης τις.
 Τισαι, αἱ = Τίση.
 Τισαῖον ὄρος, τό (κ. -σαῖον ὄρη, ἡ)
 ὄρ. κ. ἀκρωτ. Θεσσαλίας.
 Τισαμένιος, δ' υἱ. Ὀρέστου κ. Ἐρμιόνης.
 βασιλ. Ἀργους βασιλ. Ἑθναίων | Ἠλείος
 μάντις | κ. ἀ.
 Τισανδρός, δ' υἱ. Ἰσάωνος κ. Μηθῆς
 | Αἰτωλός | Ἀθην. | Νάξιος | κ. ἀ.
 Τισιάδης, -ους, δ' εἰς τῶν Ἠλιαστῶν ἐν
 Ἀθῆναις.
 Τισίας, -ου, δ' ρητορ. διδάσκαλος ἐκ
 Συρακῶν. | στρατ. Ἀθην. | κ. ἀ.
 Τισικράτης, -ους, δ' Ὀλυμπιονίκης ἐκ
 Κρότωνος.
 Τισιμαχος, δ' Ἀθην. πα. στρατ. Τισίου.
 Τισιφώνη, ἡ μία Ἐριννῶν | θυγ. Ἀλ-
 κίμαντος κ. Μαντοῦ.
 Τισιοφών, δ' τύρ. Πέρσης Θεσσαλίας.
 Τισιοφρόνης, -ους, δ' Πέρσης, σατρ.
 Μ. Ἀσίας.
 Τίση, ἡ πόλ. Σικελίας.

Τιτακίδοι, οί' δὴμ. Ἀττικῆς.
 Τιτακος, δ' Ἀθηνατος ἀποκαλύψας εἰς
 Διοσκουρούς τὴν ἀρπαγὴν Ἑλένης.
 Τιτάν, -ανος, δ' | πληθ. Τιτάνες, οί'
 υἱοὶ Ὀθρανοῦ κ. Γῆς.
 Τίβανα, τὰ=Τιτάνη, κώ. Σικουνας.
 Τιτάνος, -α, δ' εἰς υἱὸν Λυκάωνος.
 Τιτάνη, ἡ' δν. γυν. | κώ. Σικουνας.
 Τιτανίς, -ίδος, ἡ' | πληθ. Τιτανίδες, αἱ'
 θυγ. Ὀθρανοῦ κ. Γῆς, ἀ' ελ. Τιτάνων.
 Τίτανος, δ' δρ. Θεσσαλίας.
 Τιταρήσιος, δ' ποτ. Θεσσαλ. | ἐπιθ.
 Λαπίθου Μόφου.
 Τίταρον, τὸ (κ. -ρών, -ώνος, ἡ') πόλ.
 κ. δρ. Θεσσαλίας.
 Τίτην, Τιτηνίς = Τιτάν, Τιτανίς.
 Τίτορμος, δ' θουκόλος ἐς Αἰτωλίας.
 Τίτος, δ' δν. ἐπισ. Ρωμαί. | αὐτοκρ. Ρώμ.
 Τιτύος, δ' υἱ. Γῆς, φόβερὸς Γίγας.
 Τίτυρος, δ' ἀντι. Σάτυρος | βουκόλος τις.
 Τίφα, ἡ' ἀντι. Σίφα.
 Τίφους, -υος, δ' υἱ. Ἄγνιου, κυβερνή. Ἀργ.
 Τίφωση, ἡ' μία τῶν Θεσπιᾶδων.
 Τλαπόλεμος, δ' ἀντι. Τληπόλεμος.
 Τλημονίδας, -α, δ' Λακεδαιμ., ἡγ.
 Πελτασῶν.
 Τληπόλεμος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Ἀστυό-
 χης | στρατ. Ἀθην. | ἐπών. ἄρχ.
 Ἀθην. | στρατ. Μ. Ἀλεξ. | κ. ἄ.
 Τλησίος, -ου, δ' ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθην.
 Τλώς, -ῶ, ἡ' πόλ. Λυκίας ἢ Πισιδίας.
 Τμόρος, δ' = Τόμαρος.
 Τμῶλος, δ' υἱ. Ἀρσῶς κ. Θεογόνης,
 βασι. Λυδίας | δρ. Λυδίας.
 Τνέφαχος, δ' πα. Βοχόρ, βασι. Αἰγύπ.
 Τολιατοδόγιοι, οί' μία τῶν τριῶν φυ-
 λῶν τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ Γαλατῶν.
 Τόλμαιοι, δ' Ἀθ., πα. στρατ. Τολμίδου.
 Τολμίδης, -ου, δ' στρατ. Ἀθην., υἱ.
 Τολμίδου | κήρ. νωστ. Κύρου | κ. ἄ.
 Τόλοφος, δ' Αἰτωλός τις.
 Τολφῶν, -ώνος, ἡ' πόλ. Λοκρῶν
 Ὀζολῶν.
 Τολῶσσα, ἡ' πόλ. Γαλλίας.
 Τομαῖον ἄρος, τὸ = Τομεύς.
 Τομαριάς, -άδος, ἡ' ἡ (ἐκ) τοῦ δρῶς
 Τομάριου.
 Τόμαρος, δ' δρ. Θεσπρωτ. ἐν Ἡπείρῳ.
 Τομεύς, -έως, δ' ὄρεινόν τιμημα Μεσ-
 σηνιας | = Τόμοι.
 Τόμοι, οί' πόλ. Μοισίας ἐπὶ Εὐξ. Πόντου.
 Τομοῦροι, αἱ' αἱ μαντεῖαι τοῦ ἐν Δω-
 δωνῆν μαντείου.
 Τομοῦροι, οί' ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδ. μαντ.
 Τόμυρις, -ιος, ἡ' βασιλ. Μασσαγετῶν
 ἐν Σκυθίᾳ.
 Τόξαρης, -ίδος, δ' Σκυθῆς τις | κ. ἄ.
 Τοξεύς, -έως, δ' υἱ. Οὐνέως κ. Ἀλθαίας.
 Τοξικράτη, ἡ' μία τῶν Θεσπιᾶδων.
 Τόξιλοι, οί' λα. Ἰνδιῶν.
 Τορεᾶται, οί' λα. Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Τόρος, δ' δρ. Σικελίας.
 Τορύλαος, δ' Θεσσαλός τις.
 Τορωνατος, α, ον' δ' τῆς Τορώνης |
 Τορ-κόλπος (ἐν Μακεδονίᾳ) | Τορ-
 ἄκηρ (τὸ ἄκρωτ.).
 Τορώνη, ἡ' πόλ. Μακεδονίας.
 Τουδῶ, -οῦς, ἡ' σύξ. Κανθαῶλου
 Τοῦκις, -ίδος, ἡ' πόλ. Ἰσπανίας.
 Τουλλάια, ἡ' γενεὰ ἐπὶ Ρωμαίων | δν.
 Ρώμ. Δεσποινῶν.
 Τούλλιος, δ' βασι. Ρώμησιόν. Ρωμαίων.
 Τουρδιτανία, ἡ' ἐπαρχ. Ἰσπανίας.
 Τουρδιτανοί, οί' ἔθνος Ἰσπανίας.
 Τουρδούλοι, οί' ἔθν. Ἰσπ. Λουσιτανίας
 Τοῦσκλον, τὸ (κ. Τοῦσκουλον) πόλ.
 Λατίου.

Τόχαροι, οί' ἔθνος Βακτριανῆς.
 Τραγαία, ἡ' = Τραγέαι.
 Τραγασαί, αἱ' χωρ. Τρωπῆδος
 Τραγέαι, αἱ (κ. -ία, ἡ') νησίς παρὰ
 τὴν Σάμον | πόλ. Νάξου.
 Τράγιον, τὸ πόλ. Λακωνίας.
 Τράγος, δ' ποτ. Ἀρκαδίας.
 Τραγούριον, τὸ (κ. -ύριον) πόλ. κ.
 λιμ. Δαλματίας.
 Τραϊανός, δ' Ρώμ. αὐτοκράτωρ.
 Τραϊανούπολις, -εως, ἡ' πόλ. Κιλι-
 κίας | πόλ. Θρᾶκης.
 Τράλλεις, -εων, αἱ' πόλ. Λυδίας.
 Τραλλία, ἡ' ἐπαρχ. Ἰλλυρίας.
 Τρανίψαι, οί' λα. Θρᾶκης.
 Τράπεζα, ἡ' πόλ. Ἀρκαδίας.
 Τραπεζόπολις, -εως, ἡ' πόλ. Φρυγίας
 ἢ Καρίας.
 Τραπεζοῦς, -οῦντος, ἡ (δ) πόλ. Ἀρ-
 καδίας | πόλ. Πόντου.
 Τραπεζοῦς, -οῦντος, δ' δρ. Ταυριδος.
 Τραπεζών, -ώνος, δ' λόφος παρὰ τὴν
 Ἄντιόχειαν.
 Τράριον, τὸ κώ. Αἰολίδος.
 Τρασιμένη, ἡ' λίμνη Τυρρηνίας.
 Τράσπιες, οί' ἔθνος Σκυθικόν.
 Τρασιμένη, ἡ' Τρασιμένη.
 Τραῦδος, δ' ποτ. Θρᾶκης.
 Τραυσοί, οί' ἔθνος Θρᾶκης.
 Τραχεαί, ἡ' τόπος τις πληθ. Ἐφέσου.
 Τραχειώτης, -ου, ἡ' κατ. Τραχειας.
 Τραχίν, -ίνος, ἡ' = Τραχίς.
 Τραχίνη, ἡ' ἢ Ταρρακινή ἐν Ἰταλίᾳ.
 Τραχίνια πέτραι, αἱ' τὰ περιβάλλοντα
 τὴν Τραχίνα ὄρη.
 Τραχίς, -ίνος, ἡ' πόλ. τῆς ἐν Φθιώ-
 τιδι Τραχινίας κώ. Φωκίδος.
 Τραχύ, τὸ δρ. Ἀρκαδίας.
 Τράχωνες, οί' ἔθνος δρη παρὰ τὴν Δαμα-
 τρεβίαν, δ' ποτ. Ἰταλίας. | σκέν.
 Τρεῖς Κεφαλαί, αἱ' = Δρυός Κεφαλαί.
 Τρεμιθούς, -οῦντος, δ' κώ. Κύπρου.
 Τρήθηροι, οί' βλ. Τρηθούρηι.
 Τρηθούλα, ἡ' πόλ. Σαβίνων.
 Τρηθούρηι, οί (κ. Τρηθούρη) λα. τῆς
 Βελγικῆς Γαλλίας.
 Τρήρες, οί' λα. Θρᾶκης.
 Τρήρος, δ' κώ. Θρᾶκης | ποτ. Λατίου.
 Τρήτα, ἡ' πόλ. Κύπρου.
 Τρητόν, τὸ δρ. Ἀργολίδος.
 Τρηχίν, Τρηχίνιος, βλ. Τραχίν, Τρα-
 χίνιος.
 Τρηχος, δ' τῶν Αἰτωλῶν τις.
 Τριβαλλοί, οί' ἔθνος Θρᾶκης.
 Τριδεντινοί, οί' λα. Ραιτίας.
 Τριεφῶν, -ώντος, δ' πλαστὸν δν. πα-
 ρὰ Λουκιανῶ.
 Τριήρης, -ους, ἡ' φρουρ. Φοινίκης.
 Τρίκαλα, τὰ (κ. -λον, τὸ) φρουρ.
 Σικελίας.
 Τρικάρανα, τὰ (κ. -νον, τὸ) ὄχ. χωρ.
 Φλιασίας ἐν Πελοπον.
 Τρίκ(κ)η, ἡ' πόλ. Θεσσαλ., πατρὶς
 Ἀσκληπιοῦ.
 Τρικόλωνοι, οί' πόλ. Ἀρκαδίας.
 Τρικόλωνος, δ' υἱ. Λυκάωνος, Ἀρκαδ.
 Τρικόριοι, οί' λα. Ναρβῶν. Γαλλίας.
 Τρικόρουθον, τὸ (κ. -θος, ἡ') χῶ. κ. δῆμ.
 τῆς ἐν Ἀττ. Τετραπόλεως.
 Τρίκρανα, τὰ χωρ. Ἀρκαδίας.
 Τρικωνιεύς, δ' = Τριχωνιεύς.
 Τριμηθούς, -οῦντος, ἡ' = Τρεμιθούς.
 Τρινακία, ἡ' (ἀντι. Τρινακρία) ἢ Σικελία.
 Τρίνασος, ἡ' λιμ. Ἰυθίου Λακωνίας.
 Τρινέμεθα, ἡ' (κ. Τρινεμετς, οί) δῆμ.
 Ἀττικῆς.
 Τρίκαλα, τὰ = Τρίκαλα.

Τριόπας, -α, δ' (κ. -όπης, -ου) υἱ. Ποσειδ.
 κ. Κανάκης | πα. ἡυἱ. Φόρβαντος | κ. ἄ.
 Τριοπίδης, -ου, δ' υἱ. Τριόπα | κατ. Τριο-
 πίου.
 Τριόπιον, τὸ ἄκρωτ. κ. πόλ. τῆς ἐν Καρίᾳ
 Κνιδίας.
 Τρίοπος, ἡ' πόλ. τῆς νήσου Κῶ.
 Τρίοψ, -οπος, δ' = Τριόπας.
 Τρίποδες, οί' μάτια ἐν Ἀθήναις ὁδῶν.
 Τριποδίσκιον, τὸ (κ. -ίσκοι, οί, κ. -ίσκος,
 δ, κ. -ίσκη, ἡ') κώ. Μαγαρίδος.
 Τρίπολις, -εως, ἡ' χῶ. Ἀρκαδίας | πόλ.
 Φοινίκ. | πόλ. Φρυγίας | κ. ἄ.
 Τριπολίτης, -ίδος, ἡ' χῶ. Μακεδ., ἢ ἄλλ.
 Πελαγονία.
 Τριπτόλεμος, δ' υἱ. βασι. Ἐλευσ. Κελσού.
 Τριπυργία, ἡ' χωρ. Αἰγίνης.
 Τρίτσια, ἡ' πόλ. Ἀχαΐας.
 Τριτανταίχημος, -ου, δ' αατρ. κ. στρατ.
 Περσῶν.
 Τριτέαι, αἱ (κ. Τρίτειαι) πόλ. Φωκί.
 Τριτογενεῖα, ἡ' (κ. -γενής, -οῦς) ἐπιθ.
 Ἀθηνᾶς.
 Τριτώ, -οῦς, ἡ' = Τριτογενεῖα.
 Τρίτων, -ωνος, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Ἄμφι-
 τρίτης | Τρίτωνες, οί' υἱ. Τρίτωνος |
 χεῖμαρ. Λιθύης | Νεῖλος | ποτ. Βοιωτ.
 Τριτωνιάς, -άδος, ἡ' (κ. -νίς, -ίδος) λι-
 μὴν ἐν Ἰνδοῦ. Λιβ. | ἐπιθ. Ἀθηνᾶς | κ. ἄ.
 Τριφάλης, -ητος, δ' κομωθ. Ἀριστοφ.
 Τριφυλία, ἡ' ἐπαρχ. Ἠλείδος.
 Τριφυλις, -ίδος, ἡ' = Τριφυλία.
 Τρίφυλος, δ' υἱ. Ἀρκαδ. κ. Λαοδαμείας.
 Τριχώνιος, τὸ πόλ. Αἰτωλίας.
 Τριωνίς, -ίδος, ἡ' λίμνη Αἰτωλίας.
 Τροία, ἡ' (κ. Τρωάς) χῶ. Μ. Ἀσίας | = Ἰ-
 λιον, πόλ. κ. πρωτ. Τροίας.
 Τροϊζήν, ἡ' πόλ. Ἀργολίδος.
 Τροϊζήν, -ήνος, δ' υἱ. Πέλοπος, ἰδρ. πόλ.
 Τροϊζήνος.
 Τροϊζήνος, δ' υἱ. Κέαντος, πα. Εὐφήμου.
 Τρόκιμοι, οί' λα. Γαλατίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ.
 Τρόμης, -ητος, δ' πα. Αἰσχίνου.
 Τρόπαια, τὰ χωρ. Ἀρκαδίας.
 Τρουεντίνος, δ' ποτ. Ἰταλ. Πικεντίνης
 | -ντίνη, ἡ' πόλ. Ἰταλίας.
 Τροφώνια, τὰ ἄσπρη ἐν Λεσβαδαίᾳ πρὸς
 τιμὴν Τροφώνου Διός.
 Τροφώνιος, δ' υἱ. Ἐργίλου ἐξ Ὀρχομε-
 νοῦ Βοιωτίας.
 Τροχιλος, δ' υἱ. Καλλιθέας, ἰσρ. ἐν Ἀργ.
 Τροχοειδής, ἡ' (κ. Τροχόεσσα) λίμνη
 ἐν Δήλῳ.
 Τρουγῆτος, δ' πλαστὸν δν. ἀμπελοουργοῦ.
 Τρύφαινα, ἡ' ἐταῖρα Ἀθηνῶν.
 Τρυφερα, ἡ' δν. γυναικός.
 Τρυφιόδωρος, δ' ποτ. ἡ' τῆς ἐξ Αἰγύπτου.
 Τρύφων, -ωνος, δ' ἐπών. βασι. Αἰγύπτου
 Πτολεμ. Δ' | Ἰραμιατ. Ἀλεξ. | κ. ἄ.
 Τρωαί, αἱ (κ. Τρωαί) = Τρωάδες.
 Τρωάς, -άδος, ἡ' γυνή ἐκ Τροίας | ἡ' χῶ.
 τῆς Τροίας.
 Τρωγίλια, ἡ' (κ. -λίον, τὸ) ἄκρωτ. Ἰωνί-
 τρώγιλος, δ' λιμὴν Ὑρακουσῶν. | ας.
 Τρωγίτις, -ίδος, ἡ' λίμνη Λυκαονίας.
 Τρωγλοδότης, οί (κ. -ῶται) οἱ οἰκόντες
 εἰς σπήλαια Ἀραβ. κόππου.
 Τρωγλοδοτική, ἡ' ἡ' χῶ. τρωγλοδ. Αἰθίο.
 Τρωιάς, -άδος, ἡ' ἀντι. Τρωική.
 Τρωίλος, δ' υἱ. Πριάμου. Ἐκβάτης.
 Τρώς, Τρώος, δ' υἱ. Ἐρχθονίου κ. Ἀ-
 στούχης | υἱ. Ἀλάστωρος | κ. ἄ. | ἡ' ἔθνος
 ἐθνικόν, δ' κατ. Τροίας.
 Τρώπιλον, τὸ ἀντι. Τρώγιλος.
 Τύανα, τὰ πόλ. Καππαδοκίας.
 Τυανίτικ, -ίδος, ἡ' ἡ περὶ τὰ Τύανα
 χῶ. Καππαδοκίας.

Τύδας, -α, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Κρότωνος.
 Τυδεΐδης, -ου, δ' υἱ. Τυδάως, δάτομηθης.
 Τυδεύς, -έως, δ' υἱ. βασι. Καλυθῶνος
 Οἰνέως κ. Περσίδας, πα. Διομήδους.
 Τύκα, ἡ = Τύχη.
 Τύλλιος, δ' = Τούλλιος.
 Τύλος, ἡ = Οἴτλος | ἡσ. Περσ. κόλπ.
 Τύμνης -εω, δ' πα. Ἰστιάου | ποιητής.
 Τυμφαία, ἡ ἡχώ. Ἡπειρου.
 Τυμφη, ἡ δρ. κ. πόλ. Ἡπειρου.
 Τυμφορτόν, τό δρ. Θεσσαλίας.
 Τυνδάρως, -εω, δ (κ. -ρεος) υἱ. βασι.
 Σπάρτη. Οἰθάλου κ. νόμφ. Βατείας.
 Τυνδορέωνη, ἡ θυγ. Τυνδάρ. ἡ Ἐλένη.
 Τυνδαρίδης, -ου, δ' υἱ. Τυνδάρω, Πο-
 λυδακίης.
 Τυνδαρίων, τό = Τυνδαρίς, πόλ. Σικελ.
 Τυνδαρίς, -ίδος, ἡ θυγ. Τυνδάρου, ἡ
 Ἐλένη | πόλ. Σικελίας.
 Τυνδόριχος, δ' ποιητής τις.
 Τύνης, -ήτος, δ (ἡ), κ. Τύνκις, -ίδος,
 ἡ πόλ. Ἀφρικῆς.
 Τύννιχος, δ' Εὐδοκῆς τις ἐκ Χαλκιδίδος.
 Τυννώδας, -α, δ' Εὐδοκῆς τις.
 Τύπαιον, τό δρ. Τριφυλίας.
 Τυπάναια, ἡ (κ. -νέα, κ. -νέαι, αἱ) πόλ.
 Ἡλίδος.
 Τυραγέται, οἱ = Τυριγέται.
 Τυράμνη, ἡ πόλ. Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Τυραννίον, -ωνος, δ' Γραμματ. ἐξ
 Ἀμισοῦ.
 Τύραννος, δ' εἰς τῶν υἱ. Πιπεραλάου.
 Τύρας, -α, δ' ποτ. Εὐρωπ. Σαρματίας.
 Τυρέθια, ἡ ἡ = Τυρόδιζα.
 Τυρία, ἡ μία γυναικῶν Αἰγύπτου.
 Τυριατόν, τό πόλ. Λυκαονίας.
 Τυριάση, ἡ πόλ. Ἐπέρσης σατρέπης.
 Τυριγέται, αἱ (κ. Τυρίται) οἱ περὶ τὸ
 ποτ. Τύραν Γέται.
 Τυρμιδαί, οἱ (κ. -εἶδαί) ὄμη. Ἀττικῆς.
 Τύρνος, δ' βασι. Ρουτοῦλων Ἰταλίας.
 Τυρόδιζα, ἡ πόλ. Θρακίας.
 Τύρος, ἡ πόλ. Φοινίκης.
 Τυρρηγία, ἡ ἄπαρχ. Ἰταλίας.
 Τυρρηγός, δ' υἱ. βασι. Λυδίας Ἄττος,
 οἰκιστῆς Τυρρηγίας | υἱ. Ἡρακλ. κ.
 Ὀμικλῆς.
 Τυρρηγία, Τυρρηγικός κλπ. ἀντὶ Τυρ-
 ρηγία, Τυρρηγικός.
 Τύροητα, τὰ (κ. ἡ) πόλ. Σαρμητιῶν Ἰ-
 ταλίας.
 Τυρταίος, δ' Ἀθην. ἡ Μίλησ. ποιητής.
 Τύρταμος, δ' δ' φιλόσ. Θεόφραστος.
 Τυρώ, -οῦς, ἡ θυγ. Σαλμωνῆως, σὺς
 Κρητέως.
 Τύσκλον, ἡ (κ. Τύσκλανον, τό) =
 Τούσκλον.
 Τυφαόνιος, α, ον = Τυφώνιος | Τυ-
 φαόν-δρος (δρος μεταξὺ Ὀλύμπου κ.
 ο. θηρῶν παρ' Ἡσιόδῳ).
 Τυφωεύς, -έως, δ' = Τυφών.
 Τυφών, -ώνος, δ' εἰς τῶν Ἰγάντων ἕ-
 χων 100 κεφαλῆς | ἀδελφ. Ἰσδάος κ.
 Ὀσίριδος παρ' Αἰγυπτίους.
 Τυφώς, -ῶ, δ' = Τυφών.
 Τύχη, ἡ μία Νηρηίδων μία Ὀκεανίδων
 | θεὰ τῆς Τύχης.
 Τυχήδης, -ου, δ' υἱ. Τύχλου.
 Τυχίος, δ' σκυτοτόμος ἐξ Ἰγής.
 Τύχων, -ωνος, δ' θεός Τύχης | δαδλος
 Πλάτωνος κ. Ἀριστοτέλους.
 Τύμυρις, -ίδος, ἡ = Τάμυρις.

Υάδες, αἱ ἑπτὰ ἀστέρες ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ταύρου.
 Υαία, ἡ κώ. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν.
 Υακινθίδης, -ίδος, ἡ ἑταίρα τις Ὑακιν-
 θίδης, αἱ αἱ θυγ. τοῦ Ὑακίνθου.
 Ὑακίνθος, δ' υἱ. Ἀμύκλα, ἐκ Σπάρτης,
 περὶ φ. διὰ τὸ κάλλος [κ. δ].
 Ὑάμεια, ἡ πόλ. Μεσσηνίας.
 Ὑάμεια, ἡ κρυφή Παρνασσῶ.
 Ὑάμπολις, -εως, ἡ πόλ. Φωκίδος |
 πόλ. Βιωτίας.
 Ὑανθίδης, -α, δ' υἱ. Προπόδα.
 Ὑαντες, οἱ οἱ πρῶτοι κατ. Βιωτίας.
 Ὑαντίς, -ίδος, ἡ = Αἰτωλία.
 Ὑας, -αντος, δ' υἱ. Ἀτλαντος κ. Πλη-
 Ὑαί, οἱ ἀρχ. φυλῆ Σικυωνῶν. [όνης].
 Ὑαθ, ἡ (κ. Ὑάθαι, οἱ) ὄμη. Ἀττικῆς.
 Ὑβλα, ἡ (κ. -λη) τρεῖς πόλ. Σικελίας.
 Ὑβλων, -ωνος, δ' βασι. Σικελίας.
 Ὑβρέας, -ου, δ' ῥήτωρ κ. πολιτ. ἐκ Μυ-
 λίαςων.
 Ὑβρία, -ου, δ' ποιητής ἐκ Κύπρου.
 Ὑβρίστης, -ου, δ' ποτ. Καυκάσου.
 Ὑγενεῖς, οἱ λα. Μ. Ἀσίας.
 Ὑγίεια, ἡ θυγ. Ἀσκληπιοῦ ἐπιθ. Ἀθη-
 Ὑγίνο, δ' Ρωμ. μυθολόγος. [νάς].
 Ὑδαοσι, τὰ κώ. Ἀμυκλῶν.
 Ὑδάρνης, -ου(ς), δ' εὐ. ἐνὶ Πέρσης |
 στρατ. Ἀθανάτων τοῦ Ξέρξου; κ. δ.
 Ὑδάσπη, -ου(ς), δ (κ. Ὑδάσπις, -εως)
 ποτ. Ἰνδῶν.
 Ὑδη, ἡ πόλ. Λυδίας; πόλ. Λυκαονίας.
 Ὑδισσα, ἡ (κ. -ισσός) πόλ. Καρίας.
 Ὑδρο, ἡ ἕρμακον ἐνναεκάκεφαλος | λίμνη
 Αἰτωλίας.
 Ὑδροάτης, -ου, δ' ποτ. Ἰνδικῆς.
 Ὑδρέα, ἡ νῆσ. Ἀργολικοῦ κάλπου.
 Ὑδροῦς, -οῦντος, δ' πόλ. κ. λιμ. Κα-
 λαυρίας ἐν Ἰταλίᾳ.
 Ὑδροῦσσα, ἡ νῆσις Σαρωνικοῦ Ἰνῆσ.
 Ἰνῆσος | νῆσος Ἄνδρος.
 Ὑέλη, ἡ = Ἐέα.
 Ὑερίς, -ίδος, ἡ πηγή παρὰ τὴν Μίλη-
 Ὑης, -ου, δ' ἐπιθ. Βάχου. [τον].
 Ὑηττός, ἡ κώ. Βιωτίας.
 Ὑκκαρα, τὰ (κ. Ὑκκαρον, τό) πολί-
 χνη Σικελίας.
 Ὑλοι, αἱ = Ὑλη.
 Ὑλαίη, ἡ ἑπαρχ. Σκυθίας.
 Ὑλαίος, δ' εἰς τῶν Κενταύρων.
 Ὑλακίδης, -ου, δ' υἱ. Ὑλάκου, πλαστ.
 δν. Ὀδυσσεύς.
 Ὑλας, -α, δ' υἱ. Θεοτάμαντος κ. Κυή-
 κης | κ. δ.
 Ὑλεύς, -έως, δ' ἦρωσ μετασχὼν τῆς
 θήρας Καλυθῶνιο κάπρου.
 Ὑλη, ἡ πόλ. Βιωτίας | πόλ. Κερίας
 | πόλ. Κύπρου.
 Ὑλιος, -ου, δ' ποτ. Ἰταλίας.
 Ὑλικός, δ' ποτ. Ἀργολίδος.
 Ὑλική, ἡ λίμνη Βιωτίας.
 Ὑλλαϊκός, δ' λίμνη Κερκυρας.
 Ὑλλιοι, οἱ (κ. Ὑλλεῖς) μία τῶν ἀρχ.
 τριῶν φυλῶν Σικυωνῶν; οἱ κατ. τῆς
 χερσ. Ἰλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ.
 Ὑλλιος, -ίδος, ἡ χερσὸν τῆς Ἰλλυρίας
 ἐπὶ τῆς Ἀθριατ. θαλάσσης.
 Ὑλλος, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. Διαναείρας |
 κ. δ. | ποτ. Ἰωνίας.
 Ὑμέης, -ου, δ' στρατ. Περσῶν.
 Ὑμήν, -ένος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. κ. Μούσης
 Καλλιόπης.
 Ὑμησοός δ (κ. -πτός) δρ. Ἀττικῆς.
 Ὑμηττός, δ' = Ὑμησοός.
 Ὑμηττεῖος, α, ον ἐπιθ. Διός.
 Ὑμνία, ἡ ἐπιθ. Ἀρτέμιδος.
 Ὑμνίς, -ίδος, ἡ δν. ἑταίρας.

Υπαίπα, τὰ πόλ. Λυδίας.
 Ὑπάκουρις, -ιος, δ' ποτ. Εὐρωπ. Σαρματ.
 Ὑπάνα, ἡ (κ. Ὑπανα, τὰ) πόλ. Τριφυλ.
 Ὑπανίς, -ιος, δ' ποτ. Εὐρωπ. Σαρμα-
 τίας | ποτ. Ἀσιατ. Σαρματ. | πόλ. Ἰνδι-
 Ὑπαρνα, τὰ φρούρ. Καρίας. [ῶν].
 Ὑπατα, τὰ (κ. Ὑπατή) πόλ. Θεσσαλ.
 Ὑπάτης, -ου, δ' ἠθηδαίος τις.
 Ὑπατία, ἡ θυγ. Μαθηματ. Θεωνος ἐξ
 Ἀλεξανδρείας.
 Ὑπατόδωρος, δ' ἠθηδαίος τις.
 Ὑπατον, τό (κ. -ος, δ) δρ. Βιωτίας.
 Ὑπειροχίδης, -ου, δ' υἱ. Ὑπειρόχου,
 Ἰτυμονεύς.
 Ὑπειροχος, δ' εἰς τῶν ἐπιθ. Τρώων.
 Ὑπειρών, -ονος, δ' εἰς τῶν Τρώων.
 Ὑπεράνης, -ους, δ' υἱ. Δαρείου, πε-
 σῶν ἐν Θερμοπύλαις.
 Ὑπεράσιος, δ' πα. ἀργοναύτου Ἀστε-
 ρίου, ἐκ Παλλήνης.
 Ὑπερβερεταίος, δ' μὴν τοῦ Μακεδόν.
 ἔτους.
 Ὑπέριος, δ' εἰς πάλιν Αἰγύπτου | υἱ
 Οἰνοπος, ἡ ἡσ. ἠθηδαίος.
 Ὑπέροβλος, δ' Ἀθην. Δημαγωγός αὐλ.
 φθός ἐκ Κυζίκου.
 Ὑπερβόρειοι, οἱ μυθ. ἔθνος οἰκοῦν
 τοὺς πέτραν τοῦ Βορρᾶ ἀγνώστους
 τούτους | οἱ πέτραν τοῦ Ἰστρού Σκυ-
 θαί ἡ γαίτωνος ἑως.
 Ὑπέρεια, ἡ πηγή Θεσσαλίας | ἀρχ.
 κατοικία τῶν Φαίακων ἐν Σικελ.
 Ὑπεριδης, -ου, δ' = Ὑπεριδης.
 Ὑπερχίδης, -ου, δ' Ἀθην. πα. Κωλλίου.
 Ὑπερῆς, -ίδος, ἡ = Ὑπέρεια.
 Ὑπερήνωρ, -ορος, δ' υἱ. Πανθόου | υἱ.
 Ἀπόλλ. κ. Αἰθούσης | υἱ. Ποσειδ.
 κ. Ἀλκυόνης | κ. δ.
 Ὑπέρης, -ήτος, δ' υἱ. Ποσειδ., βασι.
 Τροίχηνος.
 Ὑπερσίη, ἡ πόλ. Ἀχατίας.
 Ὑπερίδης, -ου, δ' περὶ φ. ρή. κ. δη-
 μαγ. ἐν Ἀθῆναις.
 Ὑπεριονίδης, -ου, δ' υἱ. Ὑπεριονος,
 δ' Ἡλίου.
 Ὑπερίππη, ἡ θυγ. Ἀρκάδος, σὺς.
 Ἐνδυμῆνος | μετὰ Δαναῶν.
 Ὑπερίων, -ονος, δ' εἰς τῶν Τιτάνων,
 υἱ. Ὀυρανῶ κ. Γῆς | = Ἡλίου.
 Ὑπερμένης, -ους, δ' Λακεδαιμόν. τις.
 Ὑπερμνήστρα, ἡ μία ἀδελφῶν | θυγ.
 Θεσπίου, μῆ. Ἀμφιάρω.
 Ὑπερόχη, ἡ μία τῶν Ὑπερβορείων
 Παρθένων.
 Ὑπεροχίδης, δ' = Ὑπειροχίδης | δν.
 Ἀθην. τινός.
 Ὑπέροχος, δ' συγγρ. ἐκ Κύμης.
 Ὑπέροφος, -αντος, δ' πα. Εὐρυγαντίας,
 δευτέρως σὺς. Οἰδιπόδος.
 Ὑπίος, δ' ποτ. Βιθυνίας.
 Ὑποδῆσαι, αἱ πόλ. Βιωτίας, αἱ ὑ-
 στερρον Ποτειά.
 Ὑπονήσιος, δ (ἡ) ἐπιθ. Ἰθίνης (ἐ καί-
 μενος ὑπὸ τὸ δρ. Νήιον).
 Ὑποπλάκιος, α, ον ἐπιθ. τῶν ἐν Τρω-
 ἀδι θηρῶν (δ καίμενος ὑπὸ τὸ δρ.
 Πλάκον τῆς Μυσίας).
 Ὑργίς, -ιος, δ' ποτ. Σκυθίας.
 Ὑρία, ἡ κώ. Βιωτίας | πόλ. Ἰαπυ-
 ρίας ἐν Ἰταλίᾳ.
 Ὑριεύς, -έως, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Ἀλ-
 κυόνης.
 Ὑριον, τό πόλ. Ἀπουλίας ἐν Ἰταλ.
 Ὑρκανία, ἡ ἑπαρχ. Περσίας ἐν Ἀσια.
 Ὑρμίνη, ἡ θυγ. Νηλέως, μῆ. Ἀγαιέου
 | πόλ. Ἡλίδος | ἀκρωτ. Ἡλίδος.
 Ὑρνήθιον, τό χωρ. πηλοσ. Ἐπιδαύρου.

Υ

-γαγνίς, -ίδος, δ' πα. τοῦ Φρυγῶς Μαρ-
 σίου, ἐπινοήσας τὴν ἀλφειαν.

Ἵγνηθῶ, -οῦς, ἡ' θυγ. Τημένου, οὐς. Δημόφλου.
 Ἵγροδίδος, δ' πα. Πιττακοῦ, Θραξ.
 Ἵγρτακίδης, -ου, δ' υἱ. Ἵγρτάκου, δ' Ἄσιος.
 Ἵγρτακος, δ' Τρωπαδίτης, πα. Ἄσιου.
 Ἵγρτιος, δ' ἡγ. Μουσῶν, υἱ. Γυρτίου.
 Ἵγσια, ἡ (κ. Ἵγσια, αἰ) πόλ. Βοιωτ. | κῶ. Ἀργολ. | δῆμ. Ἀττικῆς.
 Ἵγσκαν, τὰ πόλ. Ἰλλυρίας.
 Ἵγμων, -ωνος, δ' Ὀλυμπιον. Ἡλιδος.
 Ἵγσάλμας, -α, δ' στρατ. Περασθῶν.
 Ἵγτάνης, -ου, δ' Πέρσης τις.
 Ἵγτάσσης, -ου(ς), δ' υἱ. Ἀχαιμένου, πα. Δαρειῶν Α' | υἱ. Δαρείου, ἡγ. Βακτρῶν.
 Ἵγφάντειον, τό δρ. Φωκίδος.
 Ἵγφασίς, -ιος, δ' = Ἵγφασίς.
 Ἵγφῆς, -έως, δ' υἱ. Πηνειοῦ κ. νύμφ. Κρεούσης, βασι. Λαπιθῶν.
 Ἵγφῆς, -ιδος, ἡ θυγ. Ἵφῆως, ἡ Κυρήνη.
 Ἵγφῆλις, -ιος, ἡ κώμη Αἰγύπτου.
 Ἵγφῆνωρ, -ορος, δ' εἰς ἔπιο. Τρώων | υἱ. Ἰππάσου, ἑταῖρος Ἀντιλόχου ἐν Τροίᾳ.
 Ἵγφῆλιδος, -α, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Ἵγφικλῆς, -έους, δ' Σικυώνιος ἀθλητῆς | ἄστρονόμος κ. μαθηματικός, εἰς Ἀλεξανδρίας.
 Ἵγφικράτης, -ους, δ' ἱστοριογρ. εἰς Ἀμμοῦ τοῦ Πόντου.
 Ἵγφιπύλεια, ἡ = Ἵγφιπύλη.
 Ἵγφιπύλη, ἡ θυγ. βασι. Ἀθηνῶν Θόαντος.
 Ἵγφισοί πύλαι, αἰ' μία τῶν Πυλῶν τῶν Θηβῶν.
 Ἵγφῶεις, -εντος, δ' πόλ. Ἡλιδος.
 Ἵγφῶς, -οῦντος, δ' πόλ. Ἀρκαδίας.

Φ

Φάβιος, δ' ὄν. ἔπιο. Ρωμαίων.
 Φάβρα, ἡ νησίς παραλίω Ἀττικ.
 Φαβρατερία, ἡ πόλ. Λατίου.
 Φαβωρίνος, δ' περίφ. ρήτ. κ. φιλόσ. εἰς Ἀρλεων Γαλλίας.
 Φάγρηξ, -ητος, δ' φρούρ. Μακεδονίας.
 Φάγρος, δ' υἱ. Ἀπόλλ. κ. νύμφ. Ὀρθηλίδος.
 Φαέδουσα, ἡ θυγ. Ἡλίου κ. Νεαίρας.
 Φαέδων, -οντος, δ' υἱ. Κεφάλου κ. Ἡοῦς | υἱ. Ἡλίου κ. νύμφ. Κλυμένης | ἐπιθ. Ἀφύρτου | εἰς τῶν ἱππῶν Ἡοῦς.
 Φαιεῖς, -ιδος, ἡ ἴερ. Ἡρας ἐν Ἀργεῖ.
 Φαιεννά, -κά, ἡ μία τῶν δύο Χαρίτων παρά Λακεδαιμονίους.
 Φαζημῶν, -ῶνος, δ' κῶ. Πόντου.
 Φαζημωνίτις, -ιδος, ἡ ἑπαρχ. Πόντου.
 Φαλακας, οἰ' οἰ κάτ. τῆς Φαιακίας.
 Φαιακία, ἡ (κ. -κίς, -ίδος) νῆσ. Φαιακῶν (ἡ Κέρκυρα).
 Φαίαξ, -ακος, δ' υἱ. Ποσειδῶ, πα. Ἀλκινόου κ. Λοκροῦ | στρατ. Ἀθην.
 Φαιδίμη, ἡ Περαίας τις, οὐς. Κραμβύσου.
 Φαιδίμος, δ' βασι. Σιδωνίων | εἰς τῶν Νηριδῶν, εἰς 30 τυρ. ἐν Ἀθην. | κ. ἄ.
 Φαιδρα, ἡ θυγ. βασι. Κρήτης Μίνωος Β'.
 Φαιδρία, ἡ κῶ. Ἀρκαδίας.
 Φαιδρίας, -ου, δ' εἰς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθ.
 Φαιδριον, τό θεραπευτικῆς Ἐπικούρου.
 Φαιδρός, δ' Ἀθην., μαθ. Σωκρ. | στρατ. Ἀθην. | ποιητῆς μύθων | κ. ἄ.
 Φαδύμη, ἡ = Φαιδίμη.
 Φαίδων, -ωνος, δ' Ἡλιδος, μαθ. Σωκρ. | ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθην. | κ. ἄ.
 Φαιδῶνδας, αἰ' δ' μαθ. Σωκρ. ἐκ Κυρήνης ἢ Θηβῶν.

Φαιναγόρη, ἡ' = Φαναγορία.
 Φαιναρέτη, ἡ' μῆ. Σωκράτους.
 Φαινέας, δ' ἀρχηγός τις Αἰτωλῶν.
 Φαίνιππος, δ' Ἀθηναίος τις | ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθηναις.
 Φαίνοψ, -οπος, δ' υἱ. Ἀσίου ἐν Ἀδύδου.
 Φαινώ, -οῦς, ἡ' νύμφη τις, σύντροφος Περσεφόνης.
 Φαισάνα, ἡ' πόλ. Ἀρκαδίας.
 Φαισοῦλαι, αἰ (κ. Φαίσο, κ. ὄλα, ἡ, κ. Φαίσολα, τὰ) πόλ. Τυρρην. ἐν Ἰταλ.
 Φαίτοτος, δ' υἱ. Βώρου, ἐκ Λυδίας βασι.
 Φαικῶνος, υἱ. Ροπάλου | κ. ἄ.
 Φαιστός, ἡ' πόλ. Θεσσαλ. Ἐσθιαιώτιδος | πόλ. Κρήτης.
 Φαίτος, δ' συγγραφ. παρ' Ἀθηναίω.
 Φαίτων, -ωνος, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην.
 Φάκων, τό πόλ. Θεσσαλ. Ἐσθιαιώτιδος.
 Φακοῦσσα, ἡ' πόλ. Αἰγύπτου.
 Φάλοικος, δ' στρατ. Φωκῶν | τύρ. Ἀμβρακίας | κ. ἄ.
 Φαλαίσια, ἡ (κ. -λαί, αἰ) κῶ. Ἀρκαδίας.
 Φάλακρα, τὰ (κ. -άκρα, αἰ) πόλ. Κυρήνης.
 Φαλακρόν, τό ἀκρωτ. Κερκύρας.
 Φάλανδον, τό δρ. Ἀρκαδίας.
 Φάλανθος, δ' υἱ. Ἀράκου, Λακεδ., οἰκιστῆς Τάραντος | ἰθρ. ἔπομ. πόλ.
 Φάλανθος, ἡ' πόλ. Ἀρκαδίας.
 Φάλανα, ἡ' θυγ. Τύου | πόλ. Θεσσαλ.
 Φάλανον, τό = Φάλανα (πόλ. Θεσσαλ.).
 Φάλαρα, τὰ κῶ. κ. λιμ. Θεσσαλίας.
 Φάλαρις, -ιδος (-ιος), δ' τύρ. Ἀκράγαντ.
 Φάλαρος, δ' ὄν. βουκόλου | ποτ. Βοιωτ.
 Φαλάσσηρα, ἡ (τὰ) πόλ. κ. λιμ. Κρήτης.
 Φαλέριον, τό = Φαλίσκον.
 Φάληρον, τό (κ. -ος, δ) δῆμ. κ. λιμ. Ἀθ.
 Φάληρος, δ' Λαπιθῆς τις | Ἀθην., εἰς Ἀργοναυτῶν.
 Φαλίς, -ου, δ' υἱ. Ἡρακλ. κ. μιᾶς Θεσπ.
 Φαλίνας, δ' διδάσκαλος πολεμικῆς.
 Φάλιος, δ' Κορινθίος, ἰθρ. Ἐπιθάμου.
 Φαλίσκον, τό (κ. -κος, ἡ) πόλ. Τυρρην.
 Φάλκηξ, -ου, δ' εἰς τῶν ἔπιο. Τρώων | υἱ. βασι. Ἀργους Τημένου.
 Φαλώρη, ἡ (κ. -ρία) πόλ. Θεσσαλ. Ἐσθιαιώτιδος.
 Φαναγόρας, -α, δ' Παίων τις | ἰθρ. Φαναγορίας.
 Φαναγόρεια, ἡ (τὰ) = Φαναγορία.
 Φαναγορία, ἡ πόλ. Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Φαναί, αἰ' ἀκρωτ. κ. λιμ. Χίου | κωμ. πλαστόν ὄν. πόλ.
 Φαναροῖα, ἡ' εὐφορος χῶ. Πόντου.
 Φάνης, -ητος, δ' θεός τις ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῦ Ὀρφῆως | Ἀλικαρν. τις.
 Φανίας, -ου, δ' φιλόσ. ἐκ Λέσβου | Ἀθην. εἰς Ἀφιδῶν | κ. ἄ.
 Φανόδημος, -ου, δ' συγγραφ. τις.
 Φανοκλῆς, -έους, δ' ποι. ἄλεγεινῶν.
 Φανόκριτος, δ' συγγραφῆς τις.
 Φανόμαχος, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
 Φανός, δ' πλαστόν ὄν. Γραμματέως τοῦ δημαγ. Κλέωνος.
 Φάνος, δ' υἱ. Διονύσου, εἰς Ἀργοναυτῶν.
 Φανοσθένης, -ους, δ' στρατ. Ἀθην., Ἀνθριος.
 Φανοστράτη, ἡ περίφ. ἑταίρα ἐν Ἀθην.
 Φανόστρατος, δ' πα. Δημητρίου τοῦ Φαληρέως | ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθηναις.
 Φανοτεύς, -έως, δ' πόλ. Φωκίδος.
 Φανωτίς, -ιδος, ἡ' χῶ. Φωκίδος.
 Φαντήης, -ου, δ' εἰς τῶν Αἰγύπτου.
 Φάντων, -ωνος, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Φιλιδῶν.
 Φανῶ, -οῦς, ἡ' θυγ. Νεαίρας ἐν Ἀθην.
 Φαραί, αἰ' πόλ. Ἀχαΐας | πόλ. Μεσσην. | πόλ. Λακωνίας | πόλ. Κρήτης.
 Φαρανδάκης, -ους, δ' Πέρσης τις.

Φαρανδάτης, -ους, δ' ἡγ. Κόλχων κατὰ τὰ Μηδικά.
 Φάραξ, -ακος, δ' ναύαρχ. Λακεδ. | κ. ἄ.
 Φαρασμένης, -ους, δ' βασι. Χωρασμένων ἐν Ἀσίᾳ.
 Φάρβατος, ἡ (κ. Φάρβητος) πόλ. Αἰγύπτου.
 Φάρις, -ιος, ἡ' πόλ. Λακωνίας.
 Φάρις, -εως, δ' υἱ. Ἐρμού κ. Φιλοδαμείας, ἰθρ. Φερῶν Μεσσην.
 Φαρισμάνης, δ' = Φαρασμάνης.
 Φα. καθῶν, -όνος, ἡ (κ. -κηδῶν) πόλ. Θεσσαλ. Ἐσθιαιώτιδος.
 Φαρμάκεια, ἡ' νύμφη κρήνης παρά τὸν Ἰλιόσαν.
 Φαρμακοῦσσα, αἰ' νησίδης μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμίνος.
 Φαρνάβατος, δ' Πέρσης σατραπῆς | σατρ. Φρυγίας | κ. ἄ.
 Φαρναδόρηος, δ' ἡγ. τῶν μετὰ Σέρξου Ἰνδιῶν.
 Φαρνάκη, ἡ θυγ. Μεγασσάρ. μῆ. Κινύρ.
 Φαρνάκης, -ου, δ' σατρ. Μυσίας | ὄν. δύο βασι. Πόντου | κ. ἄ.
 Φαρνακία, ἡ' πόλ. Πόντου.
 Φαρναπάτης, δ' στρατ. Πέρθων.
 Φαρνάσσης, -ου, δ' πενθερός Κύρου τοῦ Μεγ.
 Φαρνοῦχης, δ' (κ. -χος) ἀρχ. ἱπτικῶ ἐπὶ Σέρξου | διερχομένης Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἐκ Λυκίας.
 Φάρος, ἡ' νησίς πλεον. Ἀλεξανδρ. | νησίς παραλίω Δαλματίας.
 Φαρσαλία, ἡ ὄρησις ἐκ Θεσσαλίας.
 Φάραλος, ἡ' πόλ. Θεσσαλίας.
 Φάραλος, δ' υἱ. Ἀκρίτου.
 Φάρτη, ἡ (κ. Φάρη) μία τῶν Δαναῶν.
 Φαρύγαι, αἰ' πόλ. Λοκρίδος.
 Φαρύγιον, τό ἀκρωτ. Φωκίδος.
 Φαρυκαδῶν, -όνος, ἡ' πόλ. Θεσσαλ.
 Φάσηλις, -ιδος, ἡ (κ. -λίς) πόλ. Πικρῶν.
 Φασιανῆ, ἡ' θεὰ τις ἐν Κολχίδι.
 Φάσις, -ιδος, δ' ποτ. κ. πόλ. Κολχίδος.
 Φάσσος, δ' εἰς παιζῶν Λυκίωνος.
 Φάσων, -ωνος, δ' Ἀθηναίος τις.
 Φάυλλος, δ' Πυθιονίκης ἐκ Κρότωνος | στρατ. Φωκῶν.
 Φαύρα, ἡ' = Φάθρα.
 Φάων, -ωνος, δ' νεανίας ἐκ Μυτιλήν, ἐρωμένος Σαπφῶς | Πυθαγόρ. τις.
 Φεά, ἡ (κ. Φειά) πόλ. Ἡλιδος.
 Φεΐδας, -αντος, δ' ἡγ. τῶν ἐν Τροίᾳ Βωιωτῶν.
 Φεΐδιος, -ου, δ' δ' περίφ. γλύπτης, υἱ. Φαρμίδα | κ. ἄ.
 Φεΐδιππίδης, -ου, δ' Ἀθην. ἡμεροδρόμος | κ. ἄ.
 Φεΐδιππος, δ' υἱ. Θεσσαλοῦ, εἰς τῶν μνηστήρων Ἐλένης | κ. ἄ.
 Φεΐδοστρατος, δ' Γραμματικῶς Ἀθην.
 Φεΐδῶλας, -α, δ' Κορινθίος τις.
 Φεΐδων, -ωνος, δ' βασι. Θεσπρωτῶν | βασι. Ἀργους | εἰς τῶν 30 τυρ. Ἀθην.
 Φελλεύς, -έως, δ' ἄρεινός τόπος Ἀθην.
 Φελλίος, -ου, δ' ποτ. Λακωνίας.
 Φελλίη, ἡ' κώμη Ἀχαΐας.
 Φελλός, ἡ' πόλ. Λυκαονίας.
 Φέλλων, -ωνος, δ' ποτ. Τριφυλίας.
 Φενεδός (κ. Φενεός), δ' ἡ ποτ. Ἀζανίας ἐν Ἀρκαδίᾳ.
 Φεραί, αἰ' πόλ. Θεσσαλίας | = Φεραί (Μεσσηνίας).
 Φερακλῆς, -έους, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην.
 Φερούλλος, -α, δ' Πέρσης τις.
 Φέρεκλος, -ου, δ' υἱ. Ἀρμονίου, ἐκ Τροίας, ναυπηγός.
 Φερεκράτης, -ους, δ' κωμ. ποιητῆς.

Φερεικῶδες, -ους, δ' φίλος. ἐκ Συρίας, διδάσκαλος Πυθαγόρα | ἱστοριογρ.
Φερενδάτης, -ου, δ' στρατ. τῶν μετὰ Ξέρξου Περσῶν.
Φερενίκη, ἡ θυγ. Διαγόρου τοῦ Ροδίου.
Φερένιος, δ' ποιητ. | Ἡλέτος Ὀλυμπιον.
Φερέντιον, τὸ (κ. -ντινόν) πόλ. Λα-
Φερεσσεύης, -ου, δ' Πέρσης τις. [τίου.
Φερετιάδης, -ου, δ' υἱ. Φέρητος, Εὐ-
μηλός. [του Γ'.
Φερετήμη, ἡ σύξ. βασιλ. Κυρήνης Βάτ-
Φερέως, -έως, δ' υἱ. Οἰνώτος κ. Ἀλθαίας.
Φέρης, -ητος, δ' υἱ. Κρηθῆας, ἱερῆτης
Φερῶν | υἱ. Ἰάσωνος κ. Μήδειας.
Φερητιάδης, δ' = Φερετιάδης.
Φερίας, -ου, δ' Ὀλυμπιον. ἐξ Αἰγίνης.
Φέροσα, ἡ μία Νηρῆίδων.
Φερρέφασσα, ἡ (κ. -ττα) = Φερεφ-
φόνη = Περσεφόνη.
Φερεσφόνη, ἡ = Περσεφόνη.
Φερών, δ' υἱ. Σωσώστρου, βασιλ. Αἰγύπτου.
Φερωνία, ἡ πόλ. Τυρραηνίας.
Φηγαία, ἡ δύο δήμοι Ἀττικῆς.
Φηγιαί, ἡ (κ. -ια) ἡ Ψωφίς ἢ Ἡέρυ-
μανθός ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Φηγεύς, -έως, δ' υἱ. Ἀρήτορος, ἱερέως
τοῦ ἐν Τροίᾳ ναυτοῦ Ἡφαίστου | βασιλ.
Ψωφίδος, πα. Ἀγῆνορος.
Φηγός, -οῦντος, δ' δήμος Ἀττικῆς.
Φημιος, δ' ὁ περὶ φ. αἰθῆρας Ἰθάκης.
Φημονόη, ἡ ἱέρεια τοῦ Δελφικοῦ μαν-
τείου, θυγ. Ἀπόλλωνος.
Φηνώ, -οῦς, ἡ θυγ. Κλυτίου, ἐξ Ἀθην.
Φηροί, αἱ = Φαροί, πόλ. Μεσσηνίας κ. Βοι-
Φηροία, ἡ πόλ. Ἀρκαδ. [ωτίας.
Φηρητιάδης, δ' = Φερετιάδης.
Φηριανός, ὁ δ' περὶ φ. Καρίας.
Φθία, ἡ μία τῶν θυγ. Νιόβης | σοῦ. Ἀ-
μύντορος μῆ. Δωροῦ | πόλ. Θεσσαλίας,
πα. Ἀχιλλ., καὶ ἡ περίε γῆρα.
Φθιάς, δ' υἱ. Προσίδου κ. Ααρτήσης, ἱδρ.
Φθιάς | υἱ. Δουκάνου, Ἀρκαδ. | κ. ἄ.
Φθιώτης, ὁ δ' κάτ. Φθιώτιδος.
Φθιώτης, -ιδος, ἡ τμήμα Θεσσαλίας.
Φιάλεια, ἡ (κ. -λία) = Φιγαλία.
Φιάλος, δ' υἱ. Βουκολίωνος.
Φιάλις, -έως, δ' χωρ. Ἀττικῆς.
Φιγαλία, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
Φίγαλος, δ' υἱ. τῶν υἱ. Δουκάνου.
Φιδήναι, αἱ (κ. -ήνη, ἡ) πόλ. Σχυμι-
τῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
Φικ(ε)ιον, τὸ (ἄλλως Σφιγγειον) ὄρος
Βοιωτίας.
Φίλα, ἡ δν. ἑταίρας | οὔς. Φιλίππου τοῦ
Ἀμύντου | πόλ. Μακεδ. Πιερίας.
Φιλάγριος, δ' ῥήτ. ἐκ Ρόδου | στρατ. τις.
Φιλαδέλφεια, ἡ (κ. -ία) πόλ. Κιλικίας
| πόλ. Αὐδίας | πόλ. Κοίλης Συρίας.
Φίλαϊ, αἱ πόλ. Αἰγύπτου.
Φιλοῖδος, οἱ ὄθμος Ἀττικῆς.
Φιλοῖμων, -ονος, δ' εἰς υἱὸν Περσίου.
Φιλαινέτη, ἡ δν. γυναικός.
Φιλαίνης, -ιδος, ἡ δν. Ἀευκαδία συγγρ. |
δν. ἑταίρας.
Φιλαίνων θυμοί, οἱ λιμὴν Ἀφρικῆς.
Φιλάτος, δ' υἱ. Διαντος, πρόβ. Μιλιτιάδ.
Φιλαλήδης, -ου, δ' πατήρ ἱατροῦ
Ἀλεξάνδρου.
Φιλαμμονίδης, -α, δ' υἱ. Φιλάμμωνος,
δ' ἑθνομολγός.
Φιλάμμων, -ονος, δ' (κ. -ωνος), δ'
μουσ. κ. κίθαριστης ἐκ Θράκης | κ. ἄ.
Φιλανόριον, τὸ χωρ. Ἀργολίδος.
Φιλάνων, -ονος, δ' υἱ. Χέρουτος, ἀδελ.
βασιλ. Κύπρου Γόργου.
Φιλέας, -ου, δ' Σάμιος, πα. Ροίκου | ἄ-
κρωτ. κ. χωρ. Θράκης.

Φιλέραιτος, δ' υἱ. ὀρχηστρίδος τινός |
κωμ. ποιητῆς, υἱ. τοῦ Ἀριστοφ. | κ. ἄ.
Φιλέσιος, δ' πένθος τις Ἀθηναίος.
Φίληθος, δ' τίτλος διαλόγου τοῦ Πλά-
Φιλημάτιον, ἡ δν. ἑταίρας. | τανος.
Φιλήμων, -ονος, δ' πα. Ἀμεινιάδ. | κωμ.
ποι. ἐκ Κιλικ. | τραυματ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Φιληρατίς, -ιδος, ἡ δν. γυναικός.
Φιλήσιος, δ' εἰς τῶν στρατ. τῶν μετὰ
Κύρου Μυρτών.
Φιλήτας, -α, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ Σουδάρεως.
Φιλητῆς, -ᾶ, δ' Γραμματ. κ. ποιητ. ἐκ Κῶ.
Φιλητορίδης, δ' υἱ. Φιλήτορος, δ' Δη-
φιλάδου, δ' τύρ. Μεσσηνίας. | μούχος.
Φιλίνη, ἡ μή. ποι. Θεοκρίτου.
Φιλίνα, ἡ δν. γυναικός.
Φιλίνιον, ἡ ὀπισθοκρ. τοῦ προηγουμένου.
Φιλίνος, δ' πλούσιος Ἀθην. | ἱστοριογρ.
ἐξ Ἀκράγαντος | Ὀλυμπιον. | κ. ἄ.
Φιλιππίδης, -ου, δ' Ἀθην. μισθ. Πρω-
αγόρου | κωμ. ποιητ. | κ. ἄ.
Φιλιπποί, οἱ πόλ. Μακεδονίας.
Φίλιππος, δ' ἄν. βασιλεὺς Μακεδον. | κ. ἄ.
Φιλιπποῦ (ὑπο)λις, -έως, ἡ πόλ. Θράκης |
= Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαί).
Φιλίσκος, δ' ἑπὶ ἄρχ. Ἀθην. | κωμ. ποι. |
τραγ. ποι. | κωνικ. φίλσα. | κ. ἄ.
Φιλίστα, ἡ σύξ. Πόρρωνος.
Φιλισταῖοι, οἱ κάτ. Παλαιστίνης.
Φιλιστῆς, δ' υἱ. Φιλίστου | τύρ. Βῆδο-
κοῦ Ἄρεως.
Φιλιστῶν, -ωνος, δ' Συρακοῦς. θαυμα-
τοποιός | κωμ. ποιητ. | κ. ἄ.
Φιλιστος, -ου, δ' δύο ἱστοριογρ. ἐκ Συρα-
κουσῶν | κ. ἄ.
Φίλιτις, -ιος, δ' Αἰγύπτου ποιητῆς.
Φιλύριδος, -α, δ' βλ. Φιλυρίδης.
Φιλογένης, -ους, δ' Ἀθην., ἱδρ. Φωκαί.
Φιλοδάμεια, ἡ θυγ. Δαναοῦ, μή. Φάρε-
ως, ἱδρ. Φερῶν.
Φιλοδημος, δ' ἑπικούρ. φίλσα. κ. ποιη-
τῆς ἐκ Γαβάρων Συρίας.
Φιλοδίκη, ἡ θυγ. Ἰνάχου.
Φιλοῖτιος, δ' ποιητῆς Ὀδυσσεύς.
Φιλοκλέων, -ωνος, δ' πλαστονέτης παρ'
Ἀριστοφάνει.
Φιλοκλής, -έως, δ' τραγ. ποιητ. | ἐπὶ ἄν.
ἐπὶ Ἀθην. | ναύαρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Φιλοκόμοδος, -ου, δ' δοῦλος αὐτοκρ.
Κομηδίου.
Φιλοκράτης, -ους, δ' στρατ. Ἀθην. |
ἐπὶ ἄν. ἄρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Φιλοκρήτης, -ου, δ' υἱ. Πολύαντος, «τί-
τος τραγῶδ. Σοφοκλέους».
Φιλόκυρος, δ' τύρ. Σαλαμίν. Κύπρου.
Φιλοκύων, -ονος, δ' Σπαρτιάτης ἀν-
δραγαθῆσας ἐν Πλαταιαίς.
Φιλόλαος, δ' υἱ. Μίνωος κ. νόμφ. Παρσί-
ας | Πυθαγόρ. ἐκ Κρότωνος.
Φιλομάχη, ἡ θυγ. Ἀμφίου, οὔς. Πελλίου.
Φιλομέδουσα, ἡ σύξ. Ἀρηιόθου, βασι-
λέως Βοιωτ. Ἄρνης.
Φιλομήλας, ἡ (κ. -μήλεια) θυγ. βασιλ.
Ἀττ. Πανδίωνος | = Πολυμήλη, μή.
Πατρόκλου.
Φιλομηλείδης, -ου, δ' υἱ. Φιλομήλης, δ'
Πάτροκλος | βασιλ. Αἰθίου.
Φιλομήλιον, τὸ πόλ. Φρυγίας.
Φιλόμηλος, δ' Ἀθην., ἐκ Παιανίας |
στρατ. Φωκῶν | κ. ἄ.
Φιλόμνητος, δ' συγγραφεὺς τις.
Φιλόνη(ε)ικος, δ' Ἀθηναίος τις | φιλόσ.
ἐκ Μεγάρων.
Φιλονόη, ἡ θυγ. Τυνδαροῦ. Δήβας | οὔς.
Βελλεροφόντι. (ἄλλως Ἄντικλειος).
Φιλονόμη, ἡ θυγ. Νουκτίμου. Ἀρκαδί-
ας, σύντροφος Ἀρτέμιδος.

Φιλόνομος, δ' υἱ. Ἡλεκτρώωνος.
Φιλοξένη, ἡ δν. ἑταίρας.
Φιλοξένος, δ' ποιητ. ἐκ Κυθήρων | τρα-
ματ. ἐξ Ἀλεξανδρ. | κ. ἄ.
Φιλοπολίμην, -ενος, δ' περιφ. στρατ. Ἀ-
χαιῶν | κ. ἄ.
Φιλόπολιος, δ' Γραμματικός τις.
Φιλοστέφανος, δ' κωμ. ποιητ. | ἱστο-
ριογρ. ἐκ Κυρήνης.
Φιλοστοργίος, δ' συγγραφεὺς τις.
Φιλόστρατος, δ' ῥήτωρ Ἀθην. | πα. φι-
λος. Πολέμωνος | συγγραφ. «Εἰκό-
νων» κλπ., ἐκ Λήμνου | κ. ἄ.
Φιλοστρία, ἡ πόλ. Παλαιστίνης.
Φιλότιμος, δ' γλύπτης ἐξ Αἰγίνης | κ. ἄ.
Φιλοφάνης, δ' ἱατρὸς τις.
Φιλοφάνης, -ους, δ' σοφιστῆς τις.
Φιλοχάρης, -ους, δ' Ἀθην., ἀδελ. ῥήτ.
Δισχίνου.
Φιλοχορίδας, -α, δ' Λακεδαιμονίος τις.
Φιλοχορος, δ' Ἀθην., Γραμματ. κ. ἱστο-
Φιλόλλιος, δ' κωμ. ποιητῆς. [ριογρ.
Φιλόρα, ἡ θυγ. Ψεκανθοῦ, μή. Κενταύ-
ρου Χείρωνος | ἡ ἄλλ. Κλυμένη,
οὔς. Ναυπλίου | κ. ἄ.
Φίλυρος, οἱ ἔθνος παραλ. Εὐξ. Πόντου.
Φιλυρῆς, -ιδος, ἡ πόλ. Φιλύρας | νη-
σίς παραλ. Εὐξ. Πόντου.
Φιλυρῆς, -ου, δ' υἱ. Φιλύρας, δ' Κέν-
ταυρος Χείρωνος.
Φιλώ, -οῦς, ἡ δν. γυναικός.
Φίλων, -ωνος, δ' Ὀλυμπιον. ἐκ Κερ-
κύρας | Φιλῶς, διδάσκ. Κικάρωνος
| γεωγράφος μαθηματ. κ. μηχαν. | κ. ἄ.
Φιλώνδας, -α, δ' ἄν. βουκόλου.
Φιλωνίδης, -ου, δ' πλούσιος Ἀθην. ἡ
Μιλήσιος | κωμ. ποιητῆς | κ. ἄ.
Φιλωνίς, -ιδος, ἡ μή. Κήβκος | κ. ἄ.
Φιλωνος κώμη, ἡ κώ. Αἰγύπτου.
Φιλώτας, -α, δ' υἱ. Παρμενίωνος, στρατ.
Μεγ. Ἀλεξ. | κ. ἄ.
Φιλώτερος, ἡ ἀδελφή Πτολεμαίου Β'
| λιμὴν Αἰγύπτου.
Φιλωτέρης, -ιδος, ἡ = Φιλωτέρω.
Φινειδης, -ου, δ' υἱ. Φινέως.
Φίνειον, τὸ = Φινόπολις.
Φινεύς, -έως, δ' υἱ. Βήλου κ. Ἀγχι-
νόνης | υἱ. βασιλ. Αἰγῆνορος | κ. ἄ.
Φινόπολις, -έως, ἡ πόλ. Θράκης.
Φιντίας, -ου, δ' Πυθαγόρ., φίλος Δάμ.
Φιντίας, -ιος, δ' ἰνίοχος τις ἐκ Συρακ.
Φιντύλος, δ' ἄν. ἀνδρός.
Φιξ, ἰκός, ἡ ἀντί Σφιγξ.
Φλαγ, ἡ νῆσος τῆς ἐν Βοιωτίᾳ λίμνης
Τριτωνίδος.
Φλάβιος, δ' (κ. Φλασούσιος), Φλαμ(μ)ί-
νιος, δ' ὀνόματα Ρωμαίων.
Φλέγρᾳ, ἡ (κ. -οι, αἱ) τὸ καὶ Φλε-
γρᾶιον πεδῖον ἢ πεδία τῆς Γα-
γαυτομαχίας.
Φλεγύς, ἡ πόλ. Βοιωτίας.
Φλεγύσαι, αἱ ἡστρονομ. λα. Βοιωτίας.
Φλεγυσαντίς, -ιδος, ἡ χῶ. Φλεγυσῶν
ἐν Βοιωτίᾳ.
Φλεγύσας, -ου, δ' υἱ. Ἄρεως κ. Χρύ-
σης, βασιλ. Λακωνίδων.
Φλεγυών, -ωνος, δ' ἐπιθ. Διονύσου.
Φλιαί, αἱ = Φλιούς.
Φλιάς, -αντος, δ' υἱ. Διονύσου κ. Χθο-
νοφύλης, εἰς Ἀργοναυτῶν.
Φλιασία, ἡ (κ. Φλιουντίς, -ιδος) ἡ
περὶ τὸν Φλιούνα χῶ.
Φλιούς, -οῦντος, δ' πόλ. Σικυωνίας
ἐν Πελοπον.

Φλογίδας, -α, δ' Σπαρτιάτης τις.
 Φλύα, ή (κ. Φλυεΐς, οί) δ' ήμ. 'Αττικ.
 Φόβη, ή: μία τών 'Αμαζόνων.
 Φόβος, δ' υί. 'Αρωσ κ. 'Αφροδίτης,
 θεός Φόβου.
 Φοιβαία λίμνη, ή: ή ύστερον Σαρωνίς.
 Φοίβη, ή: θυγ. Ούρανοῦ κ. Γῆς | θυγ.
 Λευκίππου | θυγ. Τυνδάραω, ἀδελ.
 Κλυταίμηςτρας | κ. ἀ.
 Φοιβίδας, -α, δ' στρατ. Λακεδαιμον.
 Φοίβις, -ίδος, ή: δν. έταίρας.
 Φοΐδος, δ' έπίθ. 'Απόλλωνος.
 Φοίνικες, οί: κάτ. Φοινίκης | οί Καρ-
 χηδόνιοι.
 Φοινικων όρος, τό δρ. Βοιωτίας.
 Φοινίκη, ή: χώ. 'Ασίας, μετ. Συρίας
 κ. Αιγύπτ. | πόλ. Χαονίας έν 'Ηπειρώ.
 Φοινικικός, ή, όν: δ τών Φοινίκων |
 Καρχηδονικός.
 Φοινικίς, -ίδος, ή: πόλ. Βοιωτίας.
 Φοινικους, -ουόντος, δ' πόλ. κ. λιμ.
 Κρήτης | λιμ. Μεσοσηνας | λιμ. Κυ-
 θήρων | λιμ. Σικελίας | λιμ. Λυ-
 κίας | κ. ἀ.
 Φοινικουσσα, ή: μία τών νήσων Αϊό-
 λου | πόλ. Συρίας.
 Φοινικοουσαι, αί: νησοι παραλ. Αϊθίως.
 Φοινίξ, -ικος, δ' (κ. Φοινίξις) ἀδελ.
 Κάδμου | υί. 'Αμύντορος, πειθαγ.
 'Αχιλλέως | κ. ἀ. | ποτ. Λοκρίδος,
 'Αχαΐας κ. ἀ.
 Φοινισσα, ή: ή κάτ. τῆς Φοινίκης.
 Φοιτεΐαι, αί: πόλ. 'Ακρνανίας.
 Φοΐτειον, τό: κώ. Αϊτωλλίας.
 Φοΐτις, δ' υί. 'Αλκμέων, έδρ. Φοιτειών.
 Φολέγανδρος, ή: νῆσ. Αϊγαίου, μία
 τών Σποράδων.
 Φολόη, ή: δρ. Πελοποννήσου μετ' έξ
 'Ηλιδος κ. 'Αρκαδίας.
 Φόλος, δ' εἰς Κενταύρων, υί. Σιληνοῦ κ.
 νύμφ. Μέλας.
 Φόρβος, -αντος, δ' βασι. Λέσβου | βασι.
 'Αργους | υί. Λαπίθου κ. 'Ερμιόν. | κ. ἀ.
 Φόρβος, δ' πα. Προνόγης, πενθ. Αϊτωλοῦ.
 Φορκίδες, αἱ: θυγ. Φόρκυος κ. Κητοῦς,
 αἱ Γραΐα κ. αἱ Γοργόνες.
 Φόρκος, δ' (κ. Φόρκυν) = Φόρκυς.
 Φόρκυνος λιμήν, δ' λιμήν 'Ιθάκης.
 Φόρκυς, -υνος (-ουος), δ' υί. Πόντου κ.
 Γῆς | ήγ. Φρυγών.
 Φορμιαί, αἱ: απρότ. 'Ορμιαί πόλ. Λατι-
 νόρου, -ιος, δ' στρατ. Συρακουσ. | ου.
 Φορμισιος, δ' 'Αθην. πωγωνοφόρος.
 Φορμίων, -ωνος, δ' στρατ. 'Αθην. | έπίων.
 ἄρχ. 'Αθηναίων | υποκρ. τραγωδίων
 | φιλόσ. | κ. ἀ.
 Φόρμος, δ' = Φόρμη | ναύαρχ. 'Αθην.
 Φορωνεΐδαι, οί: υίοί Φορωνέως, δ' Αμ-
 φιάραος κ. 'Αθραστος.
 Φορωνεύς, -έως, δ' υί. 'Ινάχου κ. 'Ωκεα-
 νίδος Μέλας, βασι. 'Αργους.
 Φορωνίς, -ίδος, ή: θυγ. Φορωνέως | τι-
 τλος ποιήματ. τοῦ 'Ελληνικού.
 Φοῦνθα, ή: πόλ. Λατίου.
 Φράδοπα, τά (κ. Φράοται): πόλ. τῆς έν
 Μηθιά 'Αεροπατηνῆς.
 Φραδίτης, -ου, δ' δν. βασιλέων Πάρθων.
 Φράδορτων, -ονος, δ' γλῆπτ. έξ 'Αργους.
 Φραόρτης, δ' πα. κ. υί. βασι. Μηθιάς Διγί-
 Φρασίας, -ου, δ' 'Αθηναίος τις. | κόου.
 Φρασιόδομος, -ου, δ' Κφόρ τις.
 Φρασικλειδης, -ου, δ' έπίων. ἄρχ. 'Αθην.
 Φράσιμος, δ' πα. Πραξιθέ. πενθ. 'Ερεχθέ.
 Φρασίος, δ' Κύπριος μάντις.
 Φράσιωρ, -ορος, δ' δν. 'Ολυμπιονίκου.
 Φραταγούνη, ή: οἴξ. Δαρειού 'Υστάσπ.
 Φραταφέρνης, -ους, δ' Πέρσης τις.

Φρέαρροι, οί: δῆμος 'Αττικής.
 Φρέγελλα, ή (κ. -λλαι, αἱ) πόλ. Λατίου.
 Φρεγηνία, ή: πόλ. Τυρρηνίας.
 Φρεντανή, ή: χώ. τών Φρεντανών.
 Φρέντανοι, οί: λα. 'Ιταλίας.
 Φρικίας, -ου, δ' 'Ολυμπιον. έκ Θεσσαλ.
 Φρίκιον, τό: δρ. Λοκρίδος.
 Φρίκιος, δ' εἰς τών Κενταύρων.
 Φρίκων, -ωνος, δ' δν. άνδρός.
 Φρικωνεύς, -έως, δ' κάτ. τῆς έν Αϊολίδι
 Κύμης (= Φρικωνόσης).
 Φρικωνίς, -ίδος, ή (κ. -νίτις, -ίδος) ή έν
 Αϊολίδι Κύμη | ή έν Μυσία Λάρισα.
 Φρίσα, ή (κ. -ξαι, αἱ) πόλ. Τριφυλίας.
 Φρίξος, δ' υί. βασι. Βοιωτ. 'Αθάμζντος κ.
 Νεφέλης | ποτ. 'Αργολίδος.
 Φρίξου λιμήν, δ' λιμήν Χαλκηθόνος έν
 'Ελλησπόντῳ.
 Φρίξου πόλις, ή: πόλ. τῆς 'Ασ. 'Ιθρηίας.
 Φρονίμη, ή: θυγ. τοῦ βασι. Κρήτ. 'Ετιάρχ.
 Φροντίδος, -α, δ' Πυθαγόρ. έκ Τάραντ.
 Φρόντις, -ίδος, δ' εἰς τών υί. Φρίξου κ.
 Χαλκίοτης | υί. 'Ονήτορος, κυβερ-
 νήτης νῆος Μεναλδου.
 Φρόντις, ή: οἴξ. Πανόδου, μή. Εὐφόρβου.
 Φρόντων, -ωνος, δ' δν. Ρωμαίων.
 Φρουραρχίδας, -α, δ' Λάκων τις.
 Φρούριο, οί: λα. 'Ασίας.
 Φρύγες, οί: κάτ. Φρυγίας.
 Φρυγία, ή: έπαρχ. Μ. 'Ασίας | χωρ. πλῆθ.
 Θεσσαλ. 'Οίτης | δν. Ζούλης.
 Φρύγιος, -α, ον: Φρυγία δαίμων (ή Κυ-
 βέλη) | Φρύγιος λίθος (έ κ. Συννα-
 δικός, εἶδος μαρμάρου) | Φρύγιον
 ἔστυ (ή Τροία).
 Φρύνη, ή: περιφ. έταίρα 'Αθηνών.
 Φρύνης, -ίδος, δ' κισσροφθός εκ Μυτιλή-
 νης | Λακεδαιμονίος τις.
 Φρυνίος, δ' εἰς τών στρατ. Μυρίων.
 Φρύνιχος, δ' τραγ. ποι. | κομ. ποι. | στρατ.
 'Αθηναίων | Γραμματ. | κ. ἀ.
 Φρύων, -ωνος, δ' 'Ολυμπιον., στρατ.
 'Αθην. | πράκτωρ Φιλίππου, 'Αθην.
 Φρυωνίδας, -α, δ' μοχθηρός 'Αθηναίος.
 Φρύξ, -υγός, δ' δικάτ. Φρυγίας | δν. δου-
 λου παρ' 'Αριστοφάνει.
 Φρύξος, δ' ποτ. 'Αργολίδος.
 Φύη, ή: 'Αθηναία, εἰς αἰσιου άναστήματ.,
 ὑποδοθαία έν 'Αθηνών.
 Φυκιδάδας, -α, δ' Πυθαγόρ. εκ Κρότωνος.
 Φυκοῦς, -ουόντος, δ' άκρωτ. κ. πόλ. Κυ-
 ρηναϊκής.
 Φυλακεΐς, οί: φυλή έν Τεγέφα.
 Φυλάκη, ή: πόλ. Φθιώτιδος | κώ. 'Αρκα-
 δίας | δύο χωρ.
 Φυλακής, -ίδος, ή: θυγ. Φυλάκου, ή: 'Αλ-
 κιμήζη.
 Φυλακίδης, δ' υί. Φυλάκου, δ' 'Ιφικλος |
 Ισθμιοτικός έξ Αιγίνης.
 Φυλάκιος, δ' κάτ. τῆς Φυλάκης.
 Φύλακος, -ου, δ' υί. Δηλίωος κ. Διομή-
 θης, εἰς 'Αργοναυτ. | ἦρωδ. Δελφών.
 Φυλακτρίς, -ίδος, ή: δρ. 'Αρκυδίας.
 Φύλαρχος, δ' ιστοριογρ. 'Αθην. ή Σικυώ.
 Φύλας, -αντος, δ' βασι. τῆς έν Θεσπρωτία
 'Εφύρας, πα. Πολυμήληρ κ. 'Αστυόχ. |
 υί. Αντιόχου, βασι. Δρυεπίων.
 Φυλειδης, -ου, δ' υί. Φυλέως, δ' Μέγης |
 πα. Πυθαγόρ. ου, θεσπιας.
 Φυλεύς, -έως, δ' υί. βασι. 'Ηλιδ. Αῦγείου,
 πα. Μέγης | στρατ. Μεσσην. | κ. ἀ.
 Φυλή, ή: δῆμος κ. φρούρ. 'Αττικής.
 Φυληίς, -ίδος, ή: μία τών Θεσπιδων.
 Φυλλάτος, δ' έπίθ. 'Απόλλωνος: έν Φύλ-
 λῳ τῆς Θεσσαλίας.
 Φυλλήιον, όρος, τό: δρ. Θεσσαλίας παρα
 τῆν πόλ. Φύλλον.

Φυλλήϊς, -ίδος, ή: ή τοῦ ποτ. Φυλλίδα
 έν Βιθυνία.
 Φυλλίδας, δ' = Φυλλειδης | θηβαϊ. τις.
 Φύλλης, -ιος, δ' συγγραφ. περι Μουσικ.
 Φύλλης, -ίδος, ή: θυγ. βασι. Θεφάκης Σι-
 θωνος | χώ. Θεφάκης | ποτ. Βιθυνίας.
 Φύλλος, δ' (ή) πόλ. Φθιώτιδος.
 Φυλόμαχος, δ' 'Ελλην γλύπτης.
 Φυλώ, -οος, ή: μια τών θεσπιαίνων
 'Ελώνης. [προσν.
 Φύρκος, δ' φρούρ. 'Ηλιδος παρα τό Δέλα
 Φυρόμαχος, δ' γλύπτης | διαβ. πολυ-
 φάγος | κ. ἀ.
 Φυσάδεια, ή: μία τών Δαναώνων | πηγῆ
 παρα τό 'Αργος.
 Φύσιος, δ' εἰς τών παιδων Λυκάονος.
 Φύσκα, ή: πόλ. Μακεδονίας.
 Φύσκος, δ' δρ. 'Ιταλίας | ποτ. 'Ασσυρίας.
 Φύταιον, τό: = Φοίτειον.
 Φυταλίδαι, οί: οί απόγ. τοῦ Φυτάλου,
 πατριά τις έν 'Αθήναις.
 Φύταλος, δ' άρχ. κάτ. τῆς 'Αττικής,
 φιλοξενήσας τῆν Δήμητρα.
 Φύτειον, τό: πόλ. 'Ηλιδος, από τινος
 Φυτια, ή: = Φοιτεΐαι. [Φυτέως.
 Φύκασις, ή: πόλ. 'Ιωνίας με δύο λιμέ-
 νας, πρὸς Β. 'Ερμιου.
 Φωκαίς, -ίδος, ή (κ. -καΐς) ή κάτ. τῆς
 Φωκαίας | ή έρωμένη Κύρου τοῦ νε-
 ωτέρου, ή Μιλτώ.
 Φωκατῆς, -ου, δ' τῆς Φωκαίας | Φωκ-
 στατήρ (χρυσοδν νόμισμα τών Φω-
 κάων).
 Φωκέαι, αἱ: φρούριον τών Λεοντίων έν
 Σελινόβντι.
 Φωκέας, -έως, δ' δ κάτ. Φωκίδος.
 Φωκίδης, -ου, δ' 'Αθηναίος τις.
 Φωκικόν, τό: τό οικοδόμημα επί τῆς
 ὁδοῦ από Δελφῶν εἰς Αεουλίδα.
 Φωκίς, -ίδος, ή: έπαρχ. 'Ελλάδος.
 Φωκίων, -ωνος, δ' περιφ. στρατ. κ. πο-
 λιτικός έν 'Αθηναις.
 Φώκος, δ' υί. Αϊακοῦ κ. νύμφ. Ψαμμά-
 θης, ἀδελ. Πηλέως | υί. 'Ορνυτιανος
 ή Ποσειδώνος.
 Φώκριτος, δ' Βυζάντιος τις.
 Φωκυλίδης, -ου, δ' φιλόσ. κ. ποιητής
 εκ Μιλήτου.
 Φωρών λιμήν, δ' λιμήν 'Αττικής ὑπὸ
 τό όρος Κορυθαλόν.
 Φώτιος, δ' Χάων τις έξ 'Ηπείρου.

X

Χάα, ή: πόλ. 'Ηλιδος έν Τριφυλία.
 Χάσακα, τά: φρούρ. Σιθηνῆς έν Πόντῳ.
 Χάστρος, δ' ποτ. 'Ινδιών.
 Χαθλόσαιο, οί: λαός 'Αραβίας.
 Χαθρίας, δ' έπίων. άρχ. 'Αθην. | στρατ.
 'Αθηναίων.
 χαθροίον κώμη, ή: χωρ. επί τοῦ Δέλατ
 Αϊγύπτου.
 Χαθροίον χάραξ, δ' χωρ. Αιγύπτου.
 Χαθώρας, -α, δ' ποτ. Μεσοποταμίας.
 Χαθρία, ή (κ. Χαθιο-) πόλ. Πόντου.
 Χαθρίασις, α, ον: δ' εκ τῆς Χαθρίας,
 έπίων. 'Αμαζόνων.
 Χαθρίασις, δ' ποτ. έπαρχ. Πόντου.
 Χαϊρέας, -ου, δ' υί. 'Αρχιστρατ. ναύ-
 αρχ. 'Αθην. | ιστοριογρ. | πυγμαχος
 Σικυωνίος.
 Χαϊρέδημος, δ' πα. Πατρόκλου | ἀδελ.
 'Επικούρου.
 Χαϊρεκράτης, -ους, δ' 'Αθην., ἀδελ.
 Χαϊρεφώντος, οπαδός Σωκράτους.
 Χαϊρέλεως, -ω, δ' εἰς τών 30 τυρ. έν
 Χαϊρεστράτη, ή: μή. 'Επικούρου. ['Αθ.

Χαιρέστρατος, δ' ὄν. διαφ. Ἀθηναίων.
Χαιρεφάνης, -ους, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην.
Χαιρέφιλος, δ' ταρχιστώλης ἐν Ἀθίν.
Χαιρεφών, -ώντος, δ' Ἀθ., πλ. Σπάρτ.
Χαιρήμων, -ονος, δ' τραγ. ποιητ. | Αἰ-
γύπτ. ἱστοριογράφος | στρωτ. φιλόσ.
ἔξ Ἀλεξανδρείας.
Χαιρησίλειος, δ' υἱ. Ἰασίου, πα. Παι-
μάνδρου. [φόρων.
Χαιρίδας, -α, δ' εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐ-
Χαίρις, -ιδος, δ' ἀδέξιος; ἀγλήτ. ἐν Ἀθ.
Χαίρων, -ωνος, δ' υἱ. Ἀπόλλ., ἐπών.
Χαιρωνείας | Ἀθην. Πολέμαρχος, |
τύραννος Παλλήνης.
Χαιρώνδας, -α, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην.
Χαιρώνεια, ἡ' πόλ. Βιωτίας.
Χαιρωνίδης, δ' = Χαιρώνδας.
Χαίτος, δ' εἰς τῶν παίδων Αἰγύπτου.
Χάλαιον, τό' πόλ. Λοκρῶν Ὀζολῶν.
Χαλάστρα, ἡ' πόλ. Μακεδονίας.
Χάληθς, -ου, δ' κήρυξ Βουσιρίδης ἐν
Αἰγύπτῳ.
Χαλδοσία, ἡ' τμήμα Βαβυλωνίας.
Χαλδοῖοι, οἱ' οἰκία. Χαλδοαῖοι | ἄλλ.
Χάλυδες | τρατ. φυλ. Βαβυλωνίων.
Χαλέστρη, ἡ' = Χαλάστρα.
Χαλεύς, -ῶ, δ' = Χάλαιον.
Χάλκκι, αἱ (κ. Χόλκεια, ἡ') = Χόλκη.
Χόλκη, ἡ' νῆσ. Καραπθίου πελάγους.
Χαλκηδών, -όνος, ἡ' πόλ. Βιθυνίας.
Χαλκία, ἡ' = Χόλκη | = Χαλκίς.
Χαλκιδεύς, -έως, δ' ναύαρχ. Λακεδαίμ.
Χαλκιδίκη, ἡ' ἐπαρχ. Μακεδον. | ἐπαρχ.
Συρίας.
Χαλκιδίκων, τό' ὄρ. Σικελ.
Χαλκίοκος, ἡ' ἐπιθ. Ἀθηναῖς ἐν Σπάρτ.
Χαλκίοπη, ἡ' θυγ. βασ. Κολχίδος Αἰγί-
του, σύζ. Φρίξου | θυγ. βασ. τῆς Κῶ
Εὐρυπύλου | κ. ἀ.
Χαλκίς, -ιδος, ἡ' μία τῶν 12 θυγ. Ἀ-
σσοπού κ. Μεθώνης | πόλ. Εὐβοίας
| πόλ. Αἰτωλ. | πόλ. Μακεδ. | κ. ἀ.
Χαλκίτις, -ιδος, ἡ' νῆσ. Προποντιδῶς
| ἐπαρχ. Ἰνδίων.
Χαλκιδόνιον, τό' ὄρ. Θεσσαλίας.
Χαλκιδοντιδῶς, δ' υἱ. ἡ' ἀπόγ. Χελκ-
ιδόντες | πληθ. -άδοι, οἱ' = οἱ Εὐ-
βοεῖς.
Χαλκιδῶν, -ωνος, δ' Μυρμιδῶν τις, πα.
Βαθυκλέους | = Χαλκιδῶν.
Χάλος, -ου, δ' ποτ. Συρίας.
Χάλυβες, οἱ' λα. ἐπαρχ. Πόντου | ἔ-
θνος Ἀρμενίας.
Χαλύβη, ἡ' πόλ. ἐπαρχ. Πόντου.
Χάλυβοι, οἱ' = Χάλυβες.
Χαλυβῶν, -ωνος, δ' πόλ. ἐπαρχ. Χα-
λυβωνίδος ἐν Συρίᾳ.
Χαλυβῆτις, -ιδος, ἡ' ἐπαρχ. Ἀσσυρ.
Χαμυαίων, -οντος, δ' συγγραφ. ἐξ
Ἡρακλείας τοῦ Πόντου.
Χαμωρνή, ἡ' ἐπαρχ. Καππαδοκίας
Χαμύνη, ἡ' ἐπιθ. Δημητρός ἐν Ἡλίδι.
Χάνης, δ' ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.
Χάον, τό' ὄρ. Ἀργολίδος.
Χασοία, ἡ' ἐπαρχ. Ἡπείρου.
Χαράδρα, ἡ' πόλ. Φωκίδος | ποτ. Μεσ-
σηνίας | πόλ. Χαονίας.
Χάροδρος, δ' χεῖμαρρος ἐν Ἀργολίᾳ
| πόλ. Φωκίδος | πόλ. Ἀχαΐας.
Χαρακηνή, ἡ' χώρα Βαβυλωνίας.
Χαρακηνός, δ' κάτ. τοῦ Χάρκαος.
Χάροξ, -ακος, δ' ἱστοριογ. ἐκ Παρ-
γάμου | πόλ. Ταυρίδος | πόλ. Χα-
ρακηνῆς ἐν Βαβυλωνίας | κ. ἀ.

Χάροξος, δ' υἱ. Σκαμανδρονόμου,
ἀδελ. Σαυφούς.
Χόρης, ἦτος, δ' Ἀθην. | ἐπών. ἀρχ.
ἐν Ἀθην. | στρατ. Ἀθην. | γλύπτ.
ἐκ Ρόδου | ἱστοριογ. Μεγ. Ἀλεξ.,
ἐκ Μιλήτου | κ. ἀ.
Χαριάδης, -ου, δ' παρασίτος τις | Χα-
ριάδοι, οἱ' ἐπίο. γενεά ἐξ Αἰγίνης.
Χαρίδαμος, δ' = Χαρίδημος.
Χαρίδας, -α, δ' Κυρηναῖός τις.
Χαρίδημος, -ου, δ' στρατ. Ἀθηναίων.
Χορικήα, ἡ' σύζ. Ἐφρασίω τινός.
Χορικήλεις, -ου, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν
Ἀθηνῶν | κωμ. ποιητής.
Χορικήης, -έους, δ' εἰς τῶν 80 τυρ. ἐν
Ἀθην. | υἱ. Ἀπολλοδώρου, ναύαρ.
Ἀθην. | κ. ἀ.
Χορική, -οῦς, ἡ' Νύμφη τις, μή. μάν-
τειος Τειρασίω | τέτρα νύμφη, σύζ.
Κενταύρου Χείρωνος | θυγ. βασ.
Σκλαμίνος | Κυζέως, σύζ. Σκίρωνος.
Χορίλαος, δ' (κ. -λαος, κ. -λεως, κ. Χά-
ριλλος) υἱ. ἡ' διαδ. βασ. Σπάρτης
Πολυδέκτου υἱ. ἀδ. ἀθηφάγος | κ. ἀ.
Χορινάδης, -ου, δ' Ἀθην., παροιμιώ-
δης διὰ τὴν θραυκινησίαν του.
Χορίνος, δ' ἐπών. ἀρχ. Ἀθην. | πα.
Αἰσχίνου | Ἡλείος Ὀλυμπιον. | κ. ἀ.
Χορῖνοι, δ' Σικυωνίός τις.
Χορῖνῆ, ἡ' Ἀθηναία διαβ. διὰ τὴν
ἡλιθιότητα της.
Χόριπος, δ' Ἀθηναῖός τις | περ. β.
ἀθηφάγος.
Χάρις, -ιτος, ἡ' | πληθ. Χάριτες, αἱ
τρεῖς θυγ. Διός, ἀκόλουθοι Ἀφροδ.
Χορῖσανδρος, δ' ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθίν.
Χορῖσία, ἡ' χωρ. Ἀρκαδίας.
Χορῖσιόδης, δ' Ἡλείος τις.
Χορῖσοί, αἱ' = Χορῖσία.
Χορῖσιος, δ' εἰς τῶν υἱ. Λυκάονος.
Χά. ιτος, δ' ποτ. Κολχίδος.
Χοριτιμίδης, -ου, δ' ἀρχηγός τῶν εἰς
Αἰγύπτου σταλόντων Ἀθην.
Χοριτῶ, -οῦς, ἡ' ὄν. γυναικός.
Χορίτων, -ωνος, δ' ὄρ. Λιβύης.
Χορίτων, -ωνος, δ' Ἀκραγαντινός |
συγγραφῆς τις.
Χορμόνδη, ἡ' πόλ. Μεσοποταμίας.
Χορμαντίδης, -ου, δ' Ἀθην., μαθ.
σοφιστῶ Ἰθραουμάχου.
Χορμίδης, -ου, δ' Ἀθην., υἱ. Γλαύ-
κωνος, θεῖος πλάτωνος | Ἡλείος
Ὀλυμπιονίκης πα. Φειδίου.
Χορμίνος, δ' ναύαρχος Ἀθην. | Λα-
κεδαιμόνιός τις.
Χορμιον, ἡ' (κ. Χορμίνην) θεραπευ-
νὴς Κλεοπάτρας.
Χορμῖνος, δ' Στωικός φιλόσ. ἐκ Μεγάρ.
Χόρμις, -ιδος, δ' υἱ. Διοφάντος.
Χόρμις, -ιδος, ἡ' πόλ. Σαρδηνίας.
Χορμόδας, -α, δ' πόλ. κ. λιμ. Ἀραβ.
κόλπου.
Χορμόλαος, δ' (κ. -λεως) νεανίας ἐκ
Μεγάρων περιφ. κάλλους | κ. ἀ.
Χόρμος, δ' Ἀρκάς τις.
Χοροῖδης, -ου, δ' συστράτ. Λαχνητός.
Χοροπίνος, δ' ἀδελ. Ἀρισταγόρου,
ἐκ Μιλήτου.
Χόροπος, δ' βασ. Σύμης, πα. Νηρέως
| Ἡλείος τις | κ. ἀ.
Χόροψ, -οπος, δ' = Χόροπος | Αἰγι-
νήτης τις | κ. ἀ.
Χόρτας, -α, δ' γλύπτης ἐκ Σπάρτης.
Χόρυβις, -εως (-ιος), ἡ' θαλάσσιον
τέρας Σικελ. κορμιού (δηλ. βρά-
χος), ἐναντι Σκύλλης | βάρβαρον
πληθ. Ἀντιοχείας.

Χόρων, -ωνος, δ' υἱ. Ἐσέδους κ. Νυ-
κτός | Θηβαῖος, φίλος Πελοπίδα |
ἱστοριογ. ἐκ Λαμφάκου | κ. ἀ.
Χορώνδας, -α, δ' νομοθ. κ. φιλόσ. ἐκ
Κατάνης τῆς Σικελίας.
Χορώνειος, -α, οὐ' δ' τοῦ Χάρκωνος.
Χοτραμῖς, -ιδος, ἡ' = τῆς ἐπομένης.
Χοτραμωτίτις, -ιδος, ἡ' ἐπαρχ. Εὐ-
δαίμ. Ἀραβίας.
Χάττιοι, οἱ' ἔθνος Γερμανίας.
Χαττούριοι, οἱ' ἔθνος Γερμανίας.
Χαυκίς, ἴδος, ἡ' χῶ. Γερμανίας.
Χαῦκοι, οἱ' ἔθνος Γερμανικόν.
Χαῦκων, -ονος, ἡ' πόλ. Μηθίας.
Χείλων, -ωνος, δ' = Χίλων.
Χειλωνίς, -ιδος, ἡ' θυγ. Χειλωνος | κ. ἀ.
Χειμάρρος, δ' ποτ. Ἀργολίδος.
Χειμέριον, τό' ἀκρ. κ. λιμ. Θεσπρωτ.
Χειμών, -ωνος, δ' Ὀλυμπιον. ἔξ Ἀργ.
Χειρίσοφος, δ' Λακεδαίμ., εἰς τῶν
στρατ. τῶν μετὰ Κύρου Μυρτίων |
γλύπτης ἐκ Κρήτης.
Χειρήμαχος, δ' (κ. Χειρήμ-) υἱ. Ἡ-
λέκτρου κ. Ἀναξού.
Χείρων, -ωνος, δ' περὶ φ. Κένταυρος,
υἱ. Κρόνου κ. Φιλύρας.
Χειρώνης, -ιδος, ἡ' τῆς τοῦ Χείρωνος |
«Χειρώνιδος ἄκρα», τὸ Πήλιον.
Χελιδόνει, (κ. Χελιδόνια) νῆσοι,
αἱ' νησιδέες ἐναντι τοῦ προηγ. ἀκρ.
Χελιδόνια ἄκρα, ἡ' ἀκρ. Λυκίας.
Χελιδόνιον, ἡ' ὄν. ἑταίρας.
Χελιδόνιος, -ιδος, ἡ' = Χειλωνίς,
Χελυδόρεα, τὴ' ὄρ. Ἀρκαδίας.
Χελωνάτας, -α, δ' ἀκρωτ. Ἡλίδος.
Χελώνη, ἡ' ἀκρωτ. νῆσ. Κῶ.
Χελωνίτις, -ιδος, ἡ' νῆσ. Ἐρυθρ. θαλάσ.
Χελωνόφαγοι, οἱ' λα. Αἰθιοπίας.
Χέμβις, -ιδος, ἡ' = Χέμμις.
Χέμμις, -εως (-ιος), ἡ' πόλ. Θηβαῖος
ἐν Αἰγύπτῳ | πλωτὴ νῆσ. ἐν τῶν Βου-
τικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ.
Χέου, -οπος, δ' βασ. Αἰγύπτου.
Χερρόνησος, ἡ' = χερσονήσος.
Χερρόνης, -ου, δ' ἐποποιός ἐξ Ὀρχομενοῦ.
Χεροῖδμος, -αντος, δ' υἱ. Πριάμου |
εἰς τῶν υἱ. Πτερολάου.
Χεροκράτης, -ους, δ' εἰς τῶν Ἡρα-
κλειδῶν, οἰκιστῆς Κερκύρας.
Χέρσις, -ιος, δ' πα. Ὀνησιου, βασ.
Σκλαμίνος Κύπρου.
χεροῖφρων, -ονος, δ' περὶ φ. Ἀρχιτέκτ.
Χερρόνησος, ἡ' ἠθρακ. Χερρ. | ἡ' Ταυρ.
Χερρόν. (ἡ' Σικυθική) | ἡ' Τραχέα ἡ' μι-
κρά | ἡ' Καρικὴ | κ. ἀ. | ἀκρωτ. Ἀργολίδ.
Χηλαί, αἱ' χωρ. Θράκης | χωρ. Βιθυν.
Χήνη, -ηνός, ἡ' χωρ. Λακων. ἡ' Θεσσαλ.
Χηνίτας, -α, δ' ὄν. ἀνδρός παρά Λουκίαν.
Χηνοβοσκία, ἡ' πόλ. Αἰγύπτου.
Χηροβόκοι, οἱ' Ἐρμανικόν ἔθνος.
Χήσιον, τό' ἀκρωτ. Σάμου.
Χήσιος, δ' ποτ. Σάμου.
Χθόνιος, δ' εἰς τῶν υἱ. Αἰγύπτου | εἰς
τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτιῶν υἱ. Ποσειδ.,
οἰκιστῆς νῆσ. Σύμητος | ἡ' χθονία θυγ.
Φορμίνης | θυγ. Ἐρεχθίδος | κ. ἀ.
χθονοφύλη, ἡ' θυγ. τοῦ Σικυθῶνος, σύζ.
Φιλαντος.
Χίλος, -ος, δ' Πυθαγόρ. ἐκ Μεταποντίου.
Χίλος, δ' Τραχενίτης τις.
Χιλιόκωμον, τό' πεδιάς μετὰ 1000 κώ-
μας περὶ τὴν Ἀμάσειαν.
Χίλων, -ωνος, δ' εἰς τῶν 7 Σοφῶν ἀρχ.
Ἐλλάδος | Λακεδαίμ., υἱ. βασ. Σπάρ-
της Ἀρχιτάμου.
Χίμαιρα, ἡ' τερατόμορφον θηρίον ἐν
Λυκίᾳ ὄρ. Λυκίας ἡ' Κιλικίας | κ. ἀ.

Χιόνη, ή' θυγ. Βαρέου κ. Ψρευθείας.
 Χιονίς, -ίδος, δ' Αλακεδαμονίος τις | Δοκρός τις | γλύπτης εκ Κορίνθου.
 Χιός, ή' νήσ. Αίγαιου κ. πόλις.
 Χιτώνη, ή' επίθ. Ἀρτέμιδος ἐν Ἀττικῇ καὶ Συρακοῦσαις.
 Χίων, -ωνος, δ' ἐπών. ἔρχ. ἐν Ἀθῆν. | υἱ. Μάτριδος ἐξ Ἑρακλείας.
 Χλόη, ή' ἐπίθ. Δημήτρος | δν. γυναικός.
 Χλώρις, -ιδος, ή' (κ. Χλωρίς, -ίδος) | θυγ. βασ. Θηβών Ἀμφίλοος κ. Νιόβης.
 Χοάδρας, -α, δ' βασ. Μηδίας.
 Χόανα, τὰ πόλ. Μηδίας.
 Χοαρηνή, ή' = Χωαρηνή.
 Χοάοπις, -ου, δ' (κ. Χάσοπις, -ιδος) | ποτ. Ἰνδιῶν | ποτ. Σουσιανῆς.
 Χοιράδες, αἱ νηοίδαι πληθ. Τράντας | = Φαρνακία (πόλις).
 Χοιρέαι, αἱ' χωρ. Εὐβοίας.
 Χοιρίλος, δ' κωμ. ποιητ. Ἀθηναίος.
 Χολαργία, ή' (κ. Χόλαρχος, δ, κ. -γοί, οἱ) δῆμος Ἀττικῆς.
 Χολλεῖται, οἱ (κ. -ίδαι) δῆμ. Ἀττικῆς.
 Χολοσύνης, -ου, δ' κωμ. ἐπών. Δημοσθ.
 Χομαροί, οἱ' λα. Βακτριαν. ἐν Ἀσίᾳ.
 Χορασμία, ή' = Χωρασμία.
 Χορζηνή, ή' χῶ. Ἀρμενίας.
 Χοριήνης, -ου, δ' Παραιτακηνός τις.
 Χρέμης, -ητος, δ' (κ. Χρεμύλος) κωμ. ὄνομ. γερόντων.
 Χρέμων, -ωνος, δ' εἰς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθῆναις.
 Χρεμωνίδης, -ου, δ' Στωικός φιλόσ.
 Χρητοδόμος, -ου, δ' Συγγραφεύς τις.
 Χρήστας, -ου, δ' υἱ. βασ. Βιθυνίας Ν: κοδῆμος Β'.
 Χριστόδωρος, δ' ποιητής τις. [νος.
 Χρομία, ή' θυγ. Ἰτωνοῦ, οὗς. Ἐνδυμνω-
 Χρομῖος, δ' εἰς τῶν υἱ. Πριάμου | εἰς τῶν υἱ. Νηλέως κ. Χλωρίδος | εἰς τῶν υἱ. Πτερελάου | κ. ἄ.
 Χρόμις, -ιος, δ' = Χρομῖος, | υἱ. Μηθου-
 νος, ήγ. τῶν ἐπικουρῶν τοῦ Πριάμου Μυσῶν | κ. ἄ.
 Χρόμων, -ωνος, δ' Μεσσηνίος τις.
 Χρόσα, ή' πόλ. Τρωάδος.
 Χρουσανδῖς, -ίδος, ή' Ἀργεῖα τις.
 Χρουσάντας, -α, δ' εἰς τῶν ἐπίσ. Περσῶν.
 Χρουσόρις, -ίδος, ή' πόλ. Καρίας | ή' ὑπερον Στρατονίκεια.
 Χρουσάριον, ή' ἑταῖρα τις.
 Χρούσας, -α, δ' ποτ. Σικελίας.
 Χρουσάωρ, -ορος, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Μεδοῦσης.
 Χρούσερμος, δ' Συγγραφεύς τις.
 Χρουσεύς, -εύς, δ' Πέρσης τις.
 Χρούση, ή' ἀδελ. Ξενοποιθείας εκ Σπάρτης | θυγ. Ἄλμου (γαστρ.) πόλ. Τρωάδος | νηοίς παρὰ τὴν Ἀθῆμον.
 Χρουσηῖς, -ίδος, ή' ή' ἄλλ. Ἀστυνόμη, θυγ. ἱερ. Χρύσου | μία Νηρηίδων | μία τῶν Θεοστιάδων.
 Χρούσης, -ου, δ' ἱερεύς Ἀπόλλ. ἐν Τρωάδι | υἱ. Μίνωος κ. νύμφ. Πάρατας | κ. ἄ.
 Χρούσιλλα, ή' Κορίνθ. θυγ. Τελείαντος.
 Χρουσιππη, ή' μία Δαναίδων.
 Χρούσιππος, δ' υἱ. Πέλοπος κ. Ἀστυόχης | εἰς υἱ. Αἰγύπ. | Στωικ. φιλόσ. | κ. ἄ.
 Χρούσις, -ιδος, δ' Κορίνθ. πα. Εὐμάχου.

Χρυσόαντας, -α, δ' ποτ. Ἰνδιῶν.
 Χρυσογένεια, ή' θυγ. Ἄλμωνος, μη. Χρύσου.
 Χρυσογόνη, ή' δν. γυναικός.
 Χρυσόγονος, δ' δοῦλος τις Σύλλα | αὐλητῆς τις.
 Χρυσόδεμις, -ιδος, ή' θυγ. Ἀγαμέμνονος κ. Κλυταίμνηστρας.
 Χρυσοπέλεια, ή' μία τῶν Ἀμαθρουάδων.
 Χρυσόπολις, -ευς, ή' πόλ. Βιθυνίας.
 Χρυσόρθη, ή' θυγ. Ὀρθοπόλιδος, μη. Κορωνοῦ.
 Χρυσορ(ρ)δας, -ου, δ' ποτ. Ἀργολίδος | ποτ. Συρίας.
 Χρύσας, δ' δοῦλος τις.
 Χρυσόστομος, -ου, δ' ἐπών. φιλόσ. Αἰώνος.
 Χυρετίαι, αἱ' πόλ. Ἑστιάτω. ἐν Θασσαλ.
 Χύτριον, τό χωρ. Ἰωνίας, ἔνθα αἱ Κλαζομαναί.
 Χύτροι, οἱ (κ. -οί) ἱερὰ πηγῆ' παρὰ τὰς Θερμοπύλας | = Χύτρος.
 Χύτρος, ή' πόλ. Κύπρου.
 Χωαρηνή, ή' ἐπαρχ. Παρθίας.
 Χώνες, οἱ' κάτ. τῆς Χωνίας ἐν Ἰταλίᾳ.
 Χώνη, ή' πόλ. Ἰταλ. Δευκανίας.
 Χωνία, ή' χῶ. Σογδιανῆς.
 Χωράσμοι, οἱ' λα. Περσίας.
 Χωρηνή, ή' = Χωαρηνή.

Ψ

Ψάκον, τό ἄκρωτ. Κρήτης.
 Ψαλυχίδαι, οἱ' γναεά ἐπίσ. Αἰγίνης.
 Ψαμάθαι, ή' (κ. -άθη) μία τῶν Νηρηίδων | οὗς. θυγ. Ἀργους Κροτόπου.
 Ψαμαθοῦς, -οντος, δ' (κ. Ψαμμαθ-) πόλ. κ. λιμ. Δακωνίας.
 Ψαμμήνιχος, δ' = Ψαμμίτιχος.
 Ψάμμις, -ιος, δ' υἱ. κ. διὰδοχ. τοῦ βασ. Αἰγύπτου Νεχθ.
 Ψαμμίτιχος, δ' υἱ. Νεχθ. εἰς τῶν 12 ήγμ. Αἰγύπτου | πα. Αἰγυπτ. Ἰνάρου.
 Ψάμμις, -ιος, δ' υἱ. Ἀκρων. εκ Καμαρίν.
 Ψαφίς, -ίδος, ή' χωρ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
 Ψευδοπενίας, -άδος, ή' ἄκρωτ. Λιθύτης.
 Ψευδοφιλιππος, δ' δοῦλος τις ὀνόματι Ἀδρίακος.
 Ψήσσιοι, οἱ (κ. Ψησοοί) λα. Ἀσ. Σαρματ.
 Ψιλ(λ)ίς, -ίδος, δ' ποτ. Βιθυνίας.
 Ψιλολώθης, -ου, δ' πλαστ. δν. παρασίτ.
 Ψύλλοι, οἱ' λα. Κυρηναικῆς.
 Ψύρα, τὰ (κ. Ψυρή, ή) νηοίς Αἰγαίου.
 Ψυττάλεια, ή' (κ. Ψυτάλη, κ. Ψυταλία) νηοίς Σαρωνικοῦ.
 Ψύχιον, τό χωρ. κ. λιμ. Κρήτης.
 Ψύχος, δ' ποτ. Κολχίδος.
 Ψωφίς, -ίδος (κ. -ίδος), ή' θυγ. Ξάνθου | πόλ. Ἀρκαδίας.

Ω

᾽Ωανίς, -ιος, δ' ποτ. Σικελίας.
 ᾽Ωαρίων, -ωνος, δ' = ᾽Ωρίων.
 ᾽Ωδαρηνοί, οἱ' λα. Ἀρμενίας.
 ᾽Ωγενός, δ' (κ. ᾽Ωγήν, -ήνος) = ᾽Ωκεανός.
 ᾽Ωγυγία, ή' ή' Βοιωτ. | νῆσ. Μεσογ. θαλ. | μία τῶν Νισιδίων.

᾽Ωγυγος, δ' ἀρχαιότ. βασ. Ἀττικῆς βασ. Ἀχαΐας.
 ᾽Ωγυρίς, -ίδος, ή' νῆσ. ἔναντι παραλ. Καρμανίας.
 ᾽Ωερρή, ή' ποτ. Βοιωτ. | θυγ. Ἀσαποῦ.
 ᾽Ωκαέα, ή' (κ. -λέη, κ. -λέαι, αἱ) κώ. Βοιωτίας.
 ᾽Ωκόλεια, ή' θυγ. Μαντινέως, οὗς. Ἀθαντος, μη. Προίτου κ. Ἀκρισίου.
 ᾽Ωκεανίη, ή' (κ. -ίς) θυγ. ᾽Ωκεανοῦ κ. Τηθύος.
 ᾽Ωκεανός, δ' υἱ. Οὐρανοῦ κ. Γῆς, δ' πρσ-σούτερος τῶν Τιτάνων.
 ᾽Ωκελλον, τό πόλ. Ἰταλίας.
 ᾽Ωκελλος, δ' Πυθαγόρ. φιλόσ. | κ. ἄ.
 ᾽Ωκιμον, ή' δν. ἑταῖρας.
 ᾽Ωκύσολος, δ' εἰς τῶν ἐπίσ. Φαιάκων.
 ᾽Ωκυθόη, ή' μία τῶν Ἀρπυιῶν.
 ᾽Ωκυλλός, δ' (κ. -λλός) = ᾽Ωκελλος.
 ᾽Ωκυπέτη, ή' μία τῶν Ἀρπυιῶν | μία τῶν Δαναίδων.
 ᾽Ωκυρόη, ή' (κ. -ρόη) μία τῶν ᾽Ωκεανίδ. | θυγ. Ξεῖρωνος κ. Χαριτιλοῦς.
 ᾽Ωκυτος, δ' Κορίνθιος τις.
 ᾽Ωλέαρος, ή' = ᾽Ωλιαρος.
 ᾽Ωλενία, ή' ή' αἰξ ή' θηλάσασα τὸν Δία.
 ᾽Ωλενία πέτρα, ή' ή' κορυφή τοῦ ὄρ. Σκόλλεως.
 ᾽Ωλενίας, δ' (κ. ᾽Ωλενίος) υἱ. Οἰνέως, ἀδελ. Τυδάδος.
 ᾽Ωλενος, ή' (δ) πόλ. Αἰτωλίας | μία τῶν 12 πόλ. Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας.
 ᾽Ωλήν, -ήνος, δ' αἰοῖδος εκ Λυκίας.
 ᾽Ωλιαρος, ή' νηοίς παρὰ τὴν Πάρον.
 ᾽Ωμάρης, -ους, δ' στρατ. Ἐλλήν. μισθοφ.
 ᾽Ωξος, δ' ποτ. Ἀσίας.
 ᾽Ωπις, -ιδος, δ' = Οὐπίς.
 ᾽Ωπις, -ιδος, ή' πόλ. Ἀσσυρίας.
 ᾽Ωρα, τὰ πόλ. Ἰνδιῶν.
 ᾽Ωραι, αἱ' θυγατέρες Διός κ. Θέμιδος.
 ᾽Ωράτιος, δ' = ᾽Οράτιος, Ρωμ. λυρ. ποι.
 ᾽Ωρεθίως, ή' θυγ. βασ. Ἀττ. Ἐρεχθίδος.
 ᾽Ωρογενεῖα, ή' μία τῶν Νηρηίδων.
 ᾽Ωρείτης, -ου, δ' κάτ. ᾽Ωρεοῦ Εὐβοίας.
 ᾽Ωρεός, δ' (ή) πόλ. Εὐβοίας.
 ᾽Ωρητανία, ή' ἐπαρχ. Ταρρακ. Ἰσπανί.
 ᾽Ωρητανοί, οἱ' λα. Ταρρακ. Ἰσπανίας.
 ᾽Ωρια, ή' ή' περὶ τὸν ᾽Ωρεῶν χῶρα.
 ᾽Ωρικόν, τό (κ. ᾽Ωρικός, δ) πόλ. κ. λιμ. Ἡπείρου.
 ᾽Ωρίται, οἱ' λα. Ἰνδιῶν.
 ᾽Ωρίτις, -ιδος, ή' χῶ. ᾽Ωριτών ἐν Ἰνδιῇ.
 ᾽Ωρίων, -ωνος, δ' υἱ. Ἰφιέως ή' Ποσειδ. κ. Εὐρυάλης.
 ᾽Ωρομάξις, -ου, δ' (κ. -άσσης) Πέρσης, πα. Ζωροάστρου.
 ᾽Ωρομέδων, -οντος, δ' ὄρ. νήσου Κῶ | πα. Ξενοκράτους.
 ᾽Ωρος, δ' υἱ. ᾽Οσείδ. κ. Ἰσιδος, λατρευο-
 μένος ὡς δ' Ἡλ. | συγγραφ. τις Αἰγύπτ.
 ᾽Ωρωπίς, ή' ή' περὶ τὸν ᾽Ωρεῶν χῶρα.
 ᾽Ωρωπός, δ' πόλ. Βοιωτίας.
 ᾽Ωστία, ή' (κ. ᾽Ωστια, τὰ) πόλ. Λατίου.
 ᾽Ωτος, δ' υἱ. Ποσειδ. κ. Ἰφιθαμείας, ἀδελφ. Ἐφιάλτου.
 ᾽Ωχος, δ' ἐπών. Ἀρταξέρξου Γ' | ποτ. Βακτριανῆς.
 ᾽Ωψ, ᾽Ωπός, δ' υἱ. Πεισῆνορος, πα. Εὐρυκλείας.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β'

Η ΠΡΟΣΩΔΙΑ

(ἦτοι ἡ χρονικὴ ποσότης τῶν συλλαβῶν τῶν λέξεων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς)
παρεχομένη εἰς 6 πίνακας τοῦ Franz Passow *

ΠΙΝΑΞ ΠΡΩΤΟΣ

Γενικοὶ κανόνες.

1. Ἡ διδασκαλία περὶ τῆς χρονικῆς ποσότητος, τῆς *προσωδιακῆς* (ἐνν. *τέχνης*) ἢ καὶ ἀπλῶς *προσωδίας* καλουμένης, καθιστᾷ γνωστὴν τὴν χρονικὴν ποσότητα (τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐκφορᾶς) τῶν μεμονωμένων συλλαβῶν, ἦτοι τοὺς κανόνας, οἵτινες διέπουν ταύτην καὶ τὴν αὐξομοιωσίν της.
2. Ἡ διδασκαλία περὶ τῆς *προσωδίας* τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς δέχεται δύο μόνον *χρόνους*, πᾶσα δὲ συλλαβὴ ἔν τινι δεδομένῃ περιπτώσει δᾶ ἀνήκει εἴτε εἰς τὸν ἕνα ἢ ἐκ τούτων εἴτε εἰς τὸν ἄλλον.
3. Οἱ δύο οὗτοι *χρόνοι*, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων μετροῦνται αἱ συλλαβαὶ τῆς Ἑλληνικῆς, εἶναι οἱ : *χρόνος βραχύς* καὶ *χρόνος μακρὸς* (λατ. *tempus breve* καὶ *tempus longum*), ἔχοντες μεταξὺ τῶν τὴν ἀναλογίαν 1 : 2 (τ. ἔ. ὁ βραχύς εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ μακροῦ, ἢ ὁ μακρὸς εἶναι διπλάσιος τοῦ βραχείου).
4. Πᾶσα ἐπομένως συλλαβὴ τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι ἢ *συλλαβὴ βραχεῖα* (*syllaba brevis*), ἢ *συλλαβὴ μακρὰ* (*syllaba longa*), διὰ τὸν λόγον δ' αὐτὸν ἐκάστη συλλαβὴ κατὰ τὴν προφορὰν της ἢ προφέρεται ἐν συντομωτέρῳ χρόνῳ (*συστέλλεται*, λατ. *corripitur*), ἢ προφέρεται ἐν παρατεταμένῳ χρόνῳ (*ἐκτείνεται*, λατ. *producitur*).
Σημ. : Ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν καθιερώθησαν ὡς σύμβολα διὰ τὴν βραχεῖαν μὲν συλλαβὴν τὸ κάτω ἠμικύκλιον μικροῦ κύκλου (τὸ ἀνοικτὸν πρὸς τὰ ἄνω), εἶδος τυποποιημένου ἀνοικτοῦ *ψιλοῦ* (~), *ψιλοῦ* καὶ ὑπ' αὐτῶν (τῶν Γραμμ.) καλούμενον, λατ. *virgula*, διὰ τὴν μακρὰν δὲ συλλαβὴν μικρὰ ὀριζοντίᾳ γραμμὴ (ἰσομήκης —), *κεραία* καλουμένη ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν, λατ. *linea*.
5. Ἄλλ' ἐκτός τῶν συλλαβῶν αὐτῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶναι ἐν ἑκ τῶν δύο, ἢ βραχεῖα ἢ μακρὰ, ὑπάρχει καὶ πλήθος συλλαβῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων δύναται ὡς ἐκ τῆς φύσεως της νὰ εἶναι ἄλλοτε βραχεῖα καὶ ἄλλοτε μακρὰ· εἶναι ἢ διπλῆ ἢ δίχρονος τρόπον τινὰ συλλαβὴ, ἢ *συλλαβὴ κοινή* ἢ *συλλαβὴ ἀμφίδοξος*, ὅπως ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ἐκαλεῖτο (λατ. *syllaba communis* ἢ *syllaba anceps*)· ἐξυπακούεται βεβαίως, ὅτι ἐκάστη κοινὴ συλλαβὴ ἐν τῇ πραγματικότητι (ἐν τοῖς κειμένοις δηλ. τῶν Συγγραφέων) μόνον τὴν ἑτέραν ἐκ τῶν δύο προσωδιακῶν ἰδιοτήτων της δύναται νὰ ἔχη ἐν ὀρισμένῳ τινὶ χωρίῳ. ἐν αὐτῷ δηλ. δύναται νὰ εἶναι μόνον βραχεῖα ἢ μόνον μακρὰ (ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμφότερα), ἐν ᾧ ἢ αὐτὴ συλλαβὴ τῆς αὐτῆς λέξεως ἐν ἄλλῳ χωρίῳ δύναται νὰ εἶναι τὸ ἀντίθετον.
6. Ἡ προσωδία ἐκάστης συλλαβῆς ρυθμίζεται εἴτε ἐκ τῆς φυσικῆς ποιότητος (ἐκ τοῦ φυσικοῦ δηλ. χρόνου) τοῦ φωνηέντος της, εἴτε ἐκ τοῦ συμπλέγματος τοῦ δημιουργουμένου ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ φωνήεντος τῆς συλλαβῆς μετ' ἐνόος ἢ περισσοτέρων συμφώνων, εἴτε σπανιότερον ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ φωνήεντος τῆς συλλαβῆς μετ' ἄλλων φωνηέντων. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἡ συλλαβὴ εἶναι *φύσει* (λατ. *naturā*) *βραχεῖα* ἢ *μακρὰ*· εἰς τὴν δευτέραν καὶ τρίτην εἶναι *θεσει* (*positione*) *βραχεῖα* ἢ *μακρὰ*.
7. Ἐχομεν ἐπομένως νὰ καθορίσωμεν κανόνας τῶν βραχειῶν συλλαβῶν, κανόνας τῶν μακρῶν συλλαβῶν, καὶ κανόνας τῶν δίχρονων συλλαβῶν· ἔχομεν πρὸς τούτους νὰ καθορίσωμεν ἐπακριβῶς τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὅποιαν ἄσκει ἐπὶ τῆς φυσικῆς ποιότητος τοῦ φωνήεντος μιᾶς συλλαβῆς ἢ συνένωσις του μετ' ἄλλων φθόγγων εἰς ἐνιαίον σύμπλεγμα.

Α'. Ἡ βραχεῖα συλλαβὴ.

I. Ἡ φύσει βραχεῖα.

Ἐκ τῶν φωνηέντων δύο εἶναι τὰ φύσει βραχεῖα, τὰ *ε* καὶ *ο*· ἐπομένως καὶ αἱ συλλαβαὶ αἱ περιέχουσαι ἐν ἑκ τούτων εἶναι καὶ αὐταὶ φύσει βραχεῖαι (ἐφ' ὅσον δὲν ἐμπήπτουσιν εἰς μίαν τῶν ἐν Β' II μνημονευομένων περιπτώσεων μετατροπῆς τῶν φύσει βραχειῶν συλλαβῶν εἰς θέσει μακράς) : *ἐκ*, *ἐν*, *λέγε*, *λόγος*, *δοσος*, *δλοός*, *ἔλεος*.

II Ἡ θέσει βραχεῖα συλλαβὴ

(ἢ ἡ βράχυνσις φύσει μακρᾶς συλλαβῆς)

1. Πᾶσα φύσει μακρὰ συλλαβὴ (ἔχουσα δηλ. μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον) δύναται νὰ λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Ποιητῶν ὡς βραχεῖα, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι ἡ συλλαβὴ αὕτη πρέπει νὰ τελειῶν εἰς φωνῆεν καὶ οὐχὶ εἰς σύμφωνον, ἢ δὲ ἐπομένῃ συλλαβῇ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν με φωνῆεν καὶ ὄχι με σύμφωνον· ἐπὶ πλεόν τοῦ ὄρου αὐτοῦ, διὰ νὰ εἶναι δυνατόν ἡ συλλαβὴ αὕτη νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς θέσει βραχεῖα, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ πῆτη ἐπὶ ἄρσεως τοῦ μετρικοῦ ποδός (ἐπὶ βραχείου δηλ. χρόνου τοῦ ποδός). Ἡ τοιαύτη *θέσει* βραχεῖα συλλαβὴ καλεῖται *συλλαβὴ κοινή*.
α) Συχνότατα (παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς δὲ κατὰ κανόνα) ἡ τοιαύτη βράχυνσις τῆς φύσει μακρᾶς συλλαβῆς λαμβάνει χώραν ἐπὶ τῆς τελικῆς συλλαβῆς τῆς λέξεως : *ἡμέτη ἐν βένθεσσι* — *ἄμφω δὲ μῶς* — *δέχθαι ἄποινα* — *αἰοὶ γὰρ τοὶ ἐργ* — *Ἐπιμήδου* *Ἀπόλλωνος*.

* Die Lehre vom Zeitmaasse der Griechischen Sprache auf sechs Tafeln dargestellt, von Franz Passow. Οἱ πίνακες οὗτοι, προσηρημένοι ἐν τέλει τοῦ Handwörterbuch der Griechischen Sprache, 1831 (τοῦ αὐτοῦ Συγγραφέως), θεωροῦνται καὶ σήμερα ἐτι θεμελιώδεις.

- Σημ. 1.** Ἄλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἑλεγειακοῖς καὶ παρὰ τοῖς Λυρικοῖς Ποιηταῖς ἡ τοιαύτη βράχυνος δὲν εἶναι σπάνια ἀντιθέτως δὲ οὐδόλως σχεδὸν ἀπαντᾷ εἰς ἱαμβικά καὶ τροχαϊκὰ μέτρα.
- β)** Ὀλιγώτερον συχνὴ εἶναι ἡ τοιαύτη βράχυνος φύσει μακροῦ φωνήεντος ἢ διφθόγγου (λόγῳ ἀμέσῳ ἐπακολουθήσεως φωνήεντος) ἐν τῷ μέσῳ λέξεως.

Σημ. 1. Παρ' Ὀμήρῳ ἡ τοιαύτη (ἐν β') βράχυνσις παρατηρεῖται ἐπὶ τῆς παραληγούσης τῶν λέξεων *οἶος, ἑυός, ἐπειή, ἔμπαιος*, ἐν τῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ τέλους συλλαβῆ τῆς λ. *χαμαιευνάδες*, ἐν τῇ γεν. *ἤρωος* καὶ ἐν τῇ ὑποτ. *βέβληται*.

Σημ. 2. Παλὺ συχνότερα ἐμφανίζεται ἡ χρῆσις τῆς ποιητικῆς αὐτῆς ἀδείας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ποιηταῖς, καὶ δὴ παρὰ τοῖς Κωμικοῖς. κατὰ προτίμησιν βραχύνουσι οὗτοι τὴν διφθόγγον *οι* τῶν λέξεων *οἶος, ποῖος, τοῖσθε, τοιοῦτος, ποιεῖν* καὶ τῆς λ. *οἶει* (β' ἐν τοῦ *οἶομαι*)· διὸ καὶ ἐκδῶται τινὲς ἔγραψαν *ποιεῖν* ἀντὶ *ποιεῖν*, χωρὶς ὁμῶς νὰ δύνανται νὰ ἐξοικονομήσωσι καθ' ὁμοίον τρόπον τὰ πράγματα καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων λέξεων.—Σπανιωτέρα εἶναι ἡ βράχυνσις τῆς διφθόγγου *αι*, περιοριζομένη σχεδὸν ἐπὶ ἐπιθέτων τινῶν, οἷα τὰ: *γεραῖός, παλαιός, θεῖλαιος, κρυφαῖος*. Ἐπὶ πλὴν οἱ Ἀττικοὶ χρησιμοποιοῦσι ὡς βραχεῖαν πάντοτε τὴν παραλήγουσαν τῶν ἰδιορρυθμῶν ἀντωνυμικῶν τύπων *τουτοῦ, αὐταῖ* κλπ.

Σημ. 3. Οἱ Βουκολικοὶ ἐν τῷ σημειῷ τούτῳ ἀκολουθοῦσι κατὰ τὸ πλεῖστον τὰς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ποιηταῖς χρήσεις, ἐν ᾧ οἱ Ἐπιγραμματοποιοὶ ἐπεκτείνουσι τὴν ποιητικὴν αὐτὴν ἀδειαν καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων λέξεων. Τὰ πρωτεῖα πάντως εἰς τὴν δυνατότητα τῆς ποιητικῆς αὐτῆς ἀδείας τῆς βραχύνσεως φύσει μακρῶν συλλαβῶν διατηροῦν πάντοτε αἱ προθέσεις *αι* καὶ *οι* (πρβλ. Γ. Ι. 1, ἔξαιρ. 1).

- 2.** Ἡ ἄλως διόλου αὐθαίρετος βράχυνσις ἐνός φύσει μακροῦ φωνήεντος ἢ μῖδς (φύσει μακρᾶς θεβαίως) διφθόγγου πρὸ ἐνός συμφώνου ἀπαντᾷ μόνον παρὰ πολλῶν μεταγενεστέρων Ποιηταῖς, οἵτινες ἑστεροῦντο βαθείας γνώσεως τῶν περὶ τὴν προσφθίαν, ἢ καὶ ἠδιαφόρου δι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς μόνον ἴσως ἐπὶ τῆς διφθόγγου *ου* τῶν κυρίων ὀνομάτων, ὁσάκις αὐτὴ προήρχετο ἐκ τοῦ βραχεῖος λατιν. *υ*, π.χ. ἐν τῷ *Πόστουμος*.

Β' Ἡ μακρὰ συλλαβή.

Ι. Ἡ φύσει μακρὰ.

Φύσει μακρὰ εἶναι:

1. Τὰ δύο φωνήεντα *η* καὶ *ω*.
2. Ἄπασαι αἱ διφθόγγοι *αι, αυ, ει, ευ, ηυ, οι, ου, ωυ*, ὡς καὶ αἱ καταχρηστικαὶ *α, η, φ*.
3. Τὰ δίχρονα, ὁσάκις εἶναι προϊόντα συγχωνεύσεως δύο φωνηέντων, π.χ. τὸ δίχρονον *α* ἐν τῇ λέξει *ἀργός* ἀντὶ *ἀεργός*, τὸ δίχρονον *ε* ἐν τῇ λέξει *ἰρός* ἀντὶ *ἰερός*.
4. Τὰ δίχρονα, ὁσάκις τονιζόμενα περιορῶνται: *δραῖμα, πᾶσα, κνῖσα, ἴνες, ῥῦμα, ὕλα*. Φύσει μακρὰ εἶναι ἐπομένως πᾶσα συλλαβὴ περιέχουσα ἐν ἑκ τῶν ἀνωτέρω, καὶ χρησιμοποιοῦνται αὗται πάντοτε ὡς μακροὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐπεμβαίνει καμμία ἐκ τῶν συνθηκῶν, αἵτινες ἐπιφέρουσι τὴν βράχυνσιν τῆς φύσει μακρᾶς συλλαβῆς, καὶ τὰς ὁποίας εἶδομεν ἐν Δ. ΙΙ. 1.

ΙΙ. Ἡ θέσει μακρὰ συλλαβή

(ἢ ἡ χρονικὴ ἕκτασις φύσει βραχείας εἰς μακράν).

1. Πᾶσα φύσει βραχεῖα (ὡς βραχὺ φωνήεν περιέχουσα) συλλαβὴ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆται ὡς μακρὰ, ὁσάκις ἀμέσως μετὰ τὸ βραχὺ φωνήεν τῆς ἀκολουθοῦσι δύο ἢ περισσότερα σύμφωνα. Ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῶν συμφώνων τούτων διακρίνομεν τὰς ἀκολουθοῦσας τρεῖς περιπτώσεις:
 - α) Τὰ σύμφωνα ἀνήκουσι εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, εἰς ἣν καὶ τὸ βραχὺ φωνήεν: *Ἕλληγ, ἔσπερος, ἐσθλός, ῥμμα, δλβιος, ὄστρακον*.
 - β) Μόνον τὸ πρῶτον συμφώνον ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, ἐν ᾧ τὸ δεύτερον (ἢ τὰ ὑπόλοιπα) εἰς τὴν ἐπομένην λέξιν: *τῶν ἀμόθε γε—θεὰ θύγατε ρ Διδός—οἶδν θή νυ θεοῦς—γῆμ' ἀλοχῶν μνηστήν*.
 - γ) Καὶ τὰ δύο (ἢ περισσότερα) σύμφωνα ἀνήκουσι εἰς τὴν ἐπομένην λέξιν: *μητε μνάσθε—γένετὸ θνητῶν—ἀνδρᾶ θνητῶν ἰδόντα—σταθμῶ ἐνὶ βρομέωσι*.

Σημ. Εἰς τὰς περιπτώσεις β καὶ γ ἐξυπακούεται θεβαίως, ὅτι ἀμφότεραι αἱ λέξεις ἀνήκουσι εἰς ἓνα στίχον.

Ἐξαιρέσεις.

1. Ἡ χρονικὴ αὐτὴ ἕκτασις τῆς φύσει βραχείας συλλαβῆς, τῆς κειμένης πρὸ δύο συμφώνων, δὲν πραγματοποιεῖται (παραλείπεται), ὁσάκις ἐκ τῶν δύο ἀκολουθούτων συμφώνων τὸ πρῶτον εἶναι *ἄφωνον* καὶ τὸ δεύτερον *ὑγρὸν* (*muta cum liquida*). Ἡ παράλειψις αὕτη τῆς ἕκτάσεως παρατηρεῖται κατὰ κανόνα μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ποιηταῖς, οὐχὶ δὲ σπάνιως παρὰ τοῖς ἄλλοις. Ἀπαραίτητος ὁμῶς πρὸς τοῦτο ὁρος εἶναι, ἀμφοτέρω τὰ σύμφωνα νὰ ἀνήκωσι εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συλλαβὴν μῖδς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως. Ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου ἦδη ἡ φύσει βραχεῖα παραμένει τοιαύτη (καὶ δὲν γίνεται θέσει μακρὰ) κυρίως πρὸ τῶν: *βε, δε, θε, κε, πε, τε, φε, χε, κλ, πλ, τλ, χλ*. καταφαίνεται δ' ἐκ τούτου ὅτι τὰ ὑγρά ρ, λ διηκόλυνον ἐξαιρετικὰ τὴν βράχυνσιν. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἑλεγειακοῖς τοῖς Ἐπιγραμματοποιοῖς καὶ τοῖς Βουκολικοῖς, ἡ χρονικὴ ἕκτασις τῆς φύσει βραχείας παραλείπεται καὶ ὁσάκις τὸ δεύτερον ἐκ τῶν συμφώνων εἶναι ἔνρινον ἤτοι πρὸ τῶν: *θμ, κμ, τμ, κν, φν, χν*. Παραδείγματα (ἀμφοτέρων τῶν περιπτώσεων): *νεβρός, ἔδρα, σιλέθρον, νεκρός, λεπρός, πέτρα, νεφρός, λέχριος, δουλάω, ὄπλον, ὄτλος, ὄχλος*, καὶ *ἀριθμός, ἀκμη, τέκνον, πότμος, ἄφρον, τέχνη*.
2. Ἐν τούτοις ἡ φύσει βραχεῖα συλλαβὴ ἐκτείνεται εἰς θέσει μακράν (καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ δεύτερον ἐκ τῶν συμφώνων εἶναι ὑγρὸν ἢ ἔνρινον) εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις:
 - α) Πάντοτε καὶ ἀνεξαιρέτως, ὅταν τὰ δύο σύμφωνα ἀνήκωσι εἰς δύο λέξεις καὶ οὐχὶ εἰς μίαν, π.χ. *ἐκ λεχέων*, ἢ καὶ ὅταν ἀκόμη ἀνήκωσι (φαινομενικῶς μόνον) εἰς μίαν λέξιν σύνδετον, ἀποτελοῦντα τὸ τέλος τοῦ πρώτου συνθετικοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου: *ἐκ-λεῖω, ἐκ-λαμβάνω, ἐκ-νομος, ἐκ-ριν*.
 - β) Πάντοτε καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως, ὁσάκις τὸ ὑγρὸν προηγείται τοῦ ἀφώνου: *ἐλπεις, ἐμπεις, πόντος, ἔνδον, ἔλκω, ἔρχομαι*.

- γ) Πάντοτε και άνευ εξαιρέσεως, οσάκις ἀμφότερα τὰ ἐπακολουθοῦντα σύμφωνα εἶναι ὑγρά ἢ ἔνρινα, ἀσχετῶς πρὸς τὸ ἂν εἶναι τὰ αὐτὰ ἢ διάφορα: *Ἐλλην, πολλά, βλέμμα, ὄμμα, δένυος, κόκνος, στερεός, ὄρος, ἔλιμνος, ὄλιμος, βλέμμον, ὄμνυμι, ἔρμα, ὄρμη, στέργον, ὄρις.*
Σημ. Μόνον πρὸ τοῦ *μν* παραμένει ἐνίοτε βραχεῖα ἢ φύσει βραχεῖα συλλαβή, κατὰ τινὰς δὲ τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐνίοτε και πρὸ τῶν συμπλεγμάτων *μβ* καὶ *μφ*.
- δ) Παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς συνθήσας πρὸ τῶν *βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν* (media ante liquidam), ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ ἐξαιρέσεων τοῦτο.
2. Τὴν αὐτὴν ἐκτακτικὴν δύναμιν πρὸς τὰ δύο ἢ πλεονα σύμφωνα ἔχουσι καὶ τὰ τρία διπλά *ζ, ξ, ψ*: *τράπεζα, ἔρεξα, ἔρεψα, ὄζος, λῶξος, ἐπόψ, ἀκόμη* καὶ ὅταν τὸ διπλοῦν σύμφωνον εἶναι ἀρχικόν τῆς ἐπομένης λέξεως: *ἀδύσαδ Ζεῦ, χαῖρε Ξεῖνε, ἦν τε ψυχῆν.*
Ἐξαιρέσεις: Παρ' Ὀμήρῳ τὸ *ζ* χάνει ἐνίοτε τὴν ἐκτακτικὴν αὐτὴν δύναμιν τοῦ διπλοῦ συμφώνου, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει μόνον ἐπικυρίων ὀνομάτων, τὰ ὅποια μετρικῶς δὲν οἰκονομοῦνται ἐν τῷ στίχῳ, ὅσα εἶναι τὰ *Ζάκυνθος* καὶ *Ζίλεια*. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἡ φύσει βραχεῖα δὲν ἐκτείνεται παρ' Ὀμήρῳ εἰς θέσει μακρὰν καὶ πρὸ τοῦ *σκ* τῶν λέξεων *Σκάμανδρος* καὶ *σκέπαρον*. Μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ τινες (πλὴν τῶν Ἀττικῶν) ἔχουσι ἀπομιμηθῆ τοῦτο καὶ ἐπὶ ἄλλων λέξεων, καὶ ἔχουσι ἐπεκτείνει τὴν ποιητικὴν αὐτὴν ἀδειαν καὶ πρὸ τοῦ *σμ*.
3. Ἀκόμη καὶ ἐν ἑκάστον ἐκ τῶν τεσσάρων ὑγρῶν ἢ ἐνρίνων *λ, μ, ν, ρ*, καὶ ἴδια τὸ τελευταῖον, ἔχει τὴν δύναμιν, ὥστε εὐρισκόμενον ἐν ἀρχῇ λέξεως νὰ καθιστᾷ θέσει μακρὰν τὴν εἰς φύσει βραχὺ φωνῆν ἀπολήγουσαν βραχεῖαν συλλαβὴν τῆς προηγούμενης λέξεως· τοῦτο συμβαίνει συχνά παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον τὸ *ρ* ἔχει τὴν δύναμιν ταύτην. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον ἢ ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἐπεκτεινομένη συλλαβὴ νὰ πίπτῃ ἐπὶ *θέσεως* ποδός (ἐπὶ μακροῦ δηλ. μετρικοῦ χρόνου) καὶ οὐχὶ ἐπὶ *ἄρσεως*.
4. Σπανιώτερον (παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὐδέποτε), καὶ ὡσαύτως μόνον ἐπὶ τῆς *θέσεως* ποδός, τὴν δύναμιν αὐτὴν τῆς χρονικῆς ἐκτάσεως τῆς εἰς βραχὺ φωνῆν ἀποληγουσας φύσει βραχεῖας συλλαβῆς τῆς προηγούμενης λέξεως ἔχει καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπομένης λέξεως ὑπάρχον συριστικόν *σίγμα* (*σ*).
5. Ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας (ὡς αὐτὰ διεγράφησαν ἀνωτέρω ἐν 3 καὶ 4) καὶ ἄλλα σύμφωνα ἔχουσι τὴν δύναμιν αὐτὴν νὰ καθιστᾷ θέσει μακρὰν μίαν φύσει βραχεῖαν συλλαβὴν, καὶ ἴδια, συχνότατα μάλιστα, τὸ *θ* τῆς λέξεως *δῆν* καὶ τῶν μίαν οἰκονομειαν ἀποτελουσῶν λέξεων *δέος, δεῖδω, δεῖνός* κλπ., ὁπινώτατα δὲ τὰ δασέα *χ, φ, θ*.
Σημ. Εἶναι αὐτονόητον βεβαίως ὅτι εἰς ὄλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις ἢ βραχεῖα συλλαβὴ ὡς σύνολον ἐκτείνεται εἰς (θέσει) μακρὰν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ βραχὺ φωνῆν, τὸ ὅποιον *πάντοτε* καὶ ὑπὸ *οἰασθήποτε συνθήκας* παραμένει βραχὺ.

Γ' Τὰ διχρονα.

Τὰ τρία φωνήεντα *α, ε, υ*, καλοῦνται διχρονα, δύνανται τ.ε. νὰ εἶναι καθ' ἑαυτὰ καὶ μακρὰ καὶ βραχεῖα (ἄλλοτε μακρὰ καὶ ἄλλοτε βραχεῖα). Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐν ἐκάστη ὠρισμένη περιπτώσει δύνανται νὰ λαμβάνωνται ἀδιαφόρως, ἄλλοτε ὡς μακρὰ καὶ ἄλλοτε ὡς βραχεῖα. Ἀντιθέτως, ἡ χρονικὴ ποσότης ἐκάστου διχρόνου ἐν ἐκάστη δεδομένη χρήσει τοῦ διέπεται ὑπὸ αὐστηρῶς καθωρισμένων κανόνων, καὶ μόνον εἰς ἐλαχίστας περιπτώσεις ἡ χρονικὴ των ποσότης εἶναι ἀδιάφορος. Καὶ οἱ κανόνες αὗτοι εἶναι ἐν μέρει μὲν γενικοὶ, ἰσχυρόντες ἐξ ἴσου καὶ διὰ τὰ τρία διχρονα, ἐν μέρει δὲ εἰδικοί ἀφορῶντες εἰς ἕν ἑκαστον ἐκ τῶν διχρόνων.

1. Γενικοί κανόνες περὶ διχρόνων.

1. *Τὸ διχρονον εἶναι βραχὺ:*
- α) Ὅσάκις κεῖται ἐν τῇ ληγοῦσῃ τρισυλλάβῳ ἢ πολυσυλλάβῳ, προπροξυτόνδ δὲ λέξεων: *Κέκυρα, τρῆλαινα, Ἰσημῆ, ἑοδόπηχης.*
- β) Ὅσάκις κεῖται ἐν τῇ ληγοῦσῃ δισυλλάβῳ ἢ πολυσυλλάβῳ, προπερισπωμένης δὲ λέξεως: *Μοῦσα, πρᾶγμα, ἦρ, κλυθί, θῆλυς.*
Σημ. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχει ἐπὶ τοῦ τονισμοῦ ἢ χρονικῆς ἐκτάσεως τῆς συλλαβῆς «λόγῳ θέσεως»: δι' ἄλλων λέξεων δηλ. ἢ «θέσει μακρὰ» συλλαβὴ κατὰ τὸν τονισμόν λαμβάνεται ὡς βραχεῖα: *αἴλαξ, ἐριβῶλαξ, κατάρυξ, κρατερῶνυξ, πλειστοῶναξ* κ. ἄ. Αἱ λέξεις αὗται δηλ. καὶ αἱ ὁμοίαι των διατηροῦσι τὴν περιπωμένην, διότι διὰ τῆς προσθήκης *ξ* καθίσταται μὲν «θέσει μακρὰ» ἢ συλλαβὴ, τὸ φωνῆν ὅμως τῆς συλλαβῆς παραμένει βραχὺ (πρβλ. *Β. II. 5, Σημ*).

Ἐξαιρέσεις.

1. Ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δύο κανόνες, καὶ δι' ὡς πρὸς τὸν τονισμόν, ὡς βραχεῖα φωνήεντα λαμβάνονται κατ' ἐξαιρέσιν καὶ αἱ δύο δίφθογγοι *αι, οι* ἐν τέλει τῶν λέξεων (ἄνευ τελικοῦ συμφώνου), καὶ ὅτω αἱ λέξεις, αἵτινες περιέχουσι ταύτας, διατηροῦσι τὴν ὄξειαν ἐπὶ τῆς προπαραληγοῦσης καὶ τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγοῦσης των: *τύπτομαι, ἀνθρώποι, ἀρνόμενοι, Μοῦσαι, πᾶλοι.*
 Ἐπανερχεται ἐν τούτοις ἡ ἰσχύς τῶν βασικῶν κανόνων τοῦ τονισμοῦ, αἰρομένης τῆς μνημονευθείσης ἐξαιρέσεως, εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας τρεῖς περιπτώσεις:
- α) Ἐπὶ τῶν δίφθ. *αι, οι* τῶν ρηματ. τύπων τοῦ *Υ'* προσ. τῆς Εὐκτικῆς: *φεύγοι, ποιήσαι.*
- β) Ἐπὶ τῆς δίφθ. *οι* τοῦ ἔπιρρ. *οἴκοι.*
- γ) Ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίφθ. *ο* τῶν συνδέτων μετὰ ἐγκλιτικῶν μορίων: *οἴμοι, ἦτοι* κ.τ.ό.
2. Ὁ τονισμὸς τῆς προπαραληγοῦσης παραμένει ἀνεκτός καὶ ἐπὶ τῶν τύπων τῆς λεγομένης «Ἀττικῆς κλίσεως», τῶν περιεχόντων *ω* ἐν τῇ ληγοῦσῃ των: *Μενέλαος, Ἰλέως.*
3. Τὸν τονισμόν τῆς προπαραληγοῦσης ἀνέχεται ἐπίσης καὶ τὸ *ω* τῆς καταλήξ. τῆς ἴων. γενικῆς τῆς πρώτης κλίσεως: *θεσπέτω.*
2. *Τὸ διχρονον εἶναι μακρὸν:*
- α) Ὅσάκις τονιζόμενον περιπίπτει: *δραμα, πρᾶγμα, πᾶσα* (βλ. *Β. I. 4*).
- β) Ὅσάκις κεῖται ἐν τῇ ληγοῦσῃ μῆδς τρισυλλάβῳ ἢ πολυσυλλάβῳ λέξεως, ἀλλ' ἢ παραλήγουσα τονίζεται δι' ὄξεϊας: *ἰδαῖα, παιδεία, φιλλῖα, πελλῖα, μακρόβρι, ἐπιδείνυθς.*
- γ) Ὅσάκις κεῖται ἐν τῇ ληγοῦσῃ δισυλλάβῳ λέξεως, τῆς ὁποίας ἢ παραλήγουσα εἶναι φύσει μακρὰ καὶ ὅμως δέχεται ὄξειαν καὶ οὐκ ἰσοπρωμένην: *λεῖα, κνήσι* (δοτ.), *κῶμυθς.*

ΠΙΝΑΞ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Οἱ εἰδικοί κανόνες τῆς προσφῶδιας ἐκάστου τῶν διχρόνων.

Α'. Ἐν ταῖς πτωτικαῖς καταλήξεσιν.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

Ἄλφα (α).

- Ι. α) Διὰ τὰς καταλήξεις τῆς ὀνομ., αἰτ. καὶ κλητ. ἐν. ἀριθ. θηλ. γέν. (-α, -αν καὶ -α), αἰτινες ἔχουσι τὴν αὐτὴν πάντοτε χρονικὴν ποσότητα, ἰσχύουσι γενικῶς οἱ ἐπόμενοι δύο κανόνες: 1. τὸ α εἶναι βραχύ, ὁσάκις ἡ λέξις εἶναι ἢ προπερισπωμένη ἢ προπαροξύτονος. 2. τὸ α εἶναι μακρόν, ὁσάκις δέχεται ἐφ' ἑαυτοῦ εἴτε περισπωμένην εἴτε ὀξεῖαν, ἢ ὁσάκις ἡ φύσει μακρὰ παραλήγουσα τονιζομένη ὀξύνεται. Κατωτέρω παρέχομεν εἰδικωτέρους κανόνας ἀναλυτικούς τῶν δύο τούτων γενικῶν κανόνων:
- Ι. α) **Τὸ α εἶναι βραχύ:**
 α) Εἰς πάντα τὰ δισύλλαβα οὐσιαστικά τὰ λήγοντα εἰς -αιᾶ (: γαιᾶ, αἰᾶ, γραιᾶ, μαῖᾶ), καὶ εἰς τινα πολυσύλλαβα ὀνόματα πόλεων καὶ χωρῶν: *Λίλαιᾶ, Πλάταιᾶ Φώκαιᾶ, Ἰστίαιᾶ.*
Σημ. Τὸ παρά Θεοκρίτῳ γραιᾶ εἶναι δηλ. τοῦ γραιῶς.
 β) Εἰς πολλὰ ὀνόματα λήγοντα εἰς -εῖᾶ, καὶ δὴ:
 α' Εἰς τρισύλλαβα ἢ πολυσύλλαβα ριζικά οὐσιαστικά προπαροξύτονα: *κράνειᾶ, κώδειᾶ, πῖλειᾶ τρυφάειᾶ.*
 β' Εἰς τρισύλλαβα καὶ πολυσύλλαβα δηλικά κύρια ὀνόματα γυναικῶν καὶ τόπων, τῶν ὁποίων ἡ κατάλ. -εῖα ἐσχηματίσθη ἐκ τινος βραχυτέρου τύπου καταλήξεως εἰς -η: *Μήδειᾶ, Μίδειᾶ, Πιμπλειᾶ Ῥόδειᾶ, Κορώνειᾶ, Μαντινείᾶ, Καλλιόπειᾶ, Κασσιόπειᾶ, Περασφόνειᾶ, Πηνελόπειᾶ, Τερψιχόρεια.*
 γ' Εἰς τὰ οὐσιαστικά τὰ σχηματιζόμενα ἐξ οὐδέτερον εἰς -ος: *ἀκρώρειᾶ, πρυμνώρειᾶ, μισγάκειᾶ, πανάκειᾶ* (ἐκ τῶν οὐδ. *ἄκρος, ἄγκος, ἄκος*), ὡς καὶ εἰς τὰ καθ' ἑμῶν τρόπον σχηματιζόμενα δηλικά κύρια ὀνόματα: *Ἀριστοκράτειᾶ, Ἐριγένειᾶ, Ἰφιγένειᾶ, Κυπρογένειᾶ, Τριτογένειᾶ* (ἐκ τῶν οὐδ. *κράτος, γένος*).
 δ' Εἰς τὰ οὐσιαστικά τὰ παραγόμενα ἐκ ρημάτων εἰς -εύω, ἢ ὀρθότερον ἐξ ἀρσενικῶν εἰς -εύς προσώπου δηλωτικῶν: *βασιλείᾶ, ἰέρειᾶ, πανδόκειᾶ.*
 ε' Εἰς τὰ ἀφρημένα οὐσιαστικά τὰ παραγόμενα ἐξ ἐπιθέτων εἰς -ης: *ἀλήθειᾶ, ὑγιειᾶ, ἀσέβειᾶ, δυσσέβειᾶ, εὐσέβειᾶ, εὐκλειᾶ, εὐμάθειᾶ, συνήθειᾶ, φιλοκέρδειᾶ.* Ἀπαντῶσιν ἐν τούτοις καὶ τὰ: *εὐκλειᾶ* παρ' Αἰσχύλου, *ὑγειᾶ* παρ' Ἀριστοφ. κ. ἄ., παρ' Ὀμηρῶν δὲ εἶναι συνήθης ἢ κατάλ. -εῖη.
 ς' Εἰς τὰ σύνθετα ποιητικά ἐπίθετα, ὅτινα μόνον ὡς δηλικά ἀπαντῶσιν, ὅπως π.χ. εἰς τὰ Ὀμηρικά *εὐπατέρειᾶ* καὶ *δυσαριστοτόκειᾶ*, εἰς τὰ *ἠδυπέπειᾶ, θεσπιπέπειᾶ, καλλιτόκειᾶ* κ.τ.δ.
 ζ' Εἰς τὰς καταλήξεις τοῦ δηλικοῦ τῶν εἰς -υς ἐπιθέτων: *βαθεῖᾶ, γλυκεῖᾶ, ἠδειᾶ, ἡμίσειᾶ, θήλειᾶ, λίγειᾶ* (μτγν. *λιγειᾶ*), *ὀξεῖᾶ, ὠκειᾶ.*
Σημ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ὄνομα Μούσης *Θάλεια* ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ ἐπιθ. τύπου *θάλεια* (δηλ. τοῦ ἀρχ. *θάλυς*), ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ *Θαλίᾶ* (ὄνομα μιᾶς τῶν Χαρίτων) καὶ πρὸς τὸ προσηγορ. *θαλίᾶ*.
 γ) Ἐκ τῶν λέξεων τῶν ληγουσῶν εἰς -ια εἰς τὰς ἀκολουθοῦς μόνον περιπτώσεις:
 α' Εἰς τὰ δισύλλαβα ἐπίθετα *διᾶ, ἱᾶ* καὶ *μιᾶ* (*σοῦδεμιᾶ, μαρδεμιᾶ*), εἰς τὰ δύο τρισύλλαβα ἐπίθετα *δμπνιᾶ* καὶ *πότνιᾶ*, ὡς καὶ εἰς τὰ δύο κύρια ὀνόματα *Λάμιᾶ* καὶ *Πολύμνιᾶ*. Καὶ εἰσήγαγον μὲν μεγαγενεστέρως οἱ Ποιηταὶ καὶ ἄλλας παρομοίας βραχύνσεις τοῦ τελικοῦ α, οὐδεμία δμως ἐξ αὐτῶν ἐπεκράτησε τελικῶς.
 β' Εἰς τὰ τρισύλλαβα καὶ πολυσύλλαβα δηλικά οὐσιαστικά εἰς -τριᾶ, τὰ παραγόμενα ἐξ ἄρσεν εἰς -τηρ: *αὐλήτριᾶ, δρηστήριᾶ, ψάλτριᾶ, τυμπανίστριᾶ.*
 δ) Εἰς τὰ τρισύλλαβα καὶ πολυσύλλαβα ὀνόματα εἰς -οῖᾶ, τὰ ὅποια σχηματίζονται ἐκ τῶν *βοῦς, νοῦς, πλοῦς, πνοῦς* καὶ τοῦ ἀρχ. *χρῶς* (*χρῶς*): *Εὐβοῖᾶ, Μελίβοῖᾶ, Περίβοῖᾶ, ἄνοιᾶ, εὐνοιᾶ, ἀγλίνοιᾶ, ἄπλοιᾶ, εὐπλοιᾶ, εὐπνοιᾶ, εὐχροῖᾶ.* Οὐχὶ σπανίως ἐν τούτοις παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς τὰ παράγωγα τῶν *νοῦς, πλοῦς* καὶ *χρῶς* ἔχουσι τὴν λήγουσαν μακράν, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δὲ Ποιηταῖς ἀπαντᾷ *ἀνοιᾶ, ἀγνοιᾶ*, τὰ ὅποια εἶναι τῆς παλαιότερας Ἀττικῆς διαλέκτου.
 ε) Εἰς τινα ὀνόματα εἰς -υῖᾶ, τὰ ὅποια βεβαίως εἶναι ἢ προπερισπώμενα ἢ προπαροξύτονα: *μυῖᾶ, κυνάμυιᾶ, αἰθυῖᾶ, Εἰλείθυιᾶ, Ὠρείθυιᾶ.* Ἀνεξαιρέτως δὲ εἰς πάντας τοὺς δηλικοὺς τύπους τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητ. παρακειμένου: *εἰδυῖᾶ, λελανυῖᾶ, βεβανυῖᾶ.*
 ς) Εἰς τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -θᾶ καὶ -θᾶ, ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι κύρια ὀνόματα, προηγεῖται δὲ τοῦ θ ἢ θ ἐν ἀκόμῃ σύμφωνον: *ἄρθᾶ, μάλθᾶ, μίνθᾶ, τάφθᾶ, ἄκανθᾶ, κολόκυνθᾶ.*
 ζ) Εἰς τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -λά:
 α' Ὅσκις τῆς καταλήξ. -λα προηγείται ἡ διφθ. *αυ*: *ναῦλᾶ, παῦλᾶ, ἀνάπαυλᾶ.*
 β' Ὅσκις τὸ λάμβδα εἶναι διπλοῦν (λλ): *βδέλλᾶ, Σκύλλᾶ, ψύλλᾶ, ἄελλα, ἄμαλλα, δίκελλα, θύελλα, Χρῦσιλλα* κ. ἄ. δηλικά κύρια ὀνόματα.
 γ' Ὅσκις προηγείται τοῦ λ ἕτερον σύμφωνον: *τρίγλᾶ*.— ἐν τῷ αὐτῇ ὁμοίᾳ περιπτώσει οἱ Γραμματικοὶ προτιμῶσι κατάλ. εἰς -η.
 η) Εἰς τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -μα, ὁσάκις τοῦ μ προηγείται ἄλλο σύμφωνον: *θέρμᾶ, τόλμᾶ, τόρμᾶ.*
 θ) Εἰς τὰ λήγοντα εἰς -νᾶ, καὶ δὴ:
 α' Ὅσκις τοῦ ν προηγείται φωνῆν *ι*, ἢ *υ*, ἢ μία τῶν διφθόγγων *αι*, *ει*, *ευ*, *οι*: *Αἰγινᾶ, ἄμνᾶ, σίγνᾶ, Δάκναιᾶ, μύραινᾶ, βούπεινᾶ, τέρεινᾶ, ἔρυνᾶ, δέσπεινᾶ*.— Ἐν τούτοις ἐπὶ τῶν ληγόντων εἰς -ινα προτιμᾶται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ κατάλ. εἰς -η.
 β' Ὅσκις τοῦ ν προηγείται ἐν ἀκόμῃ ν ἢ ἄλλο τι τῶν ὑγρῶν καὶ ἐνρίνων: *γέννᾶ, Δίκτυνᾶ, Ἡρινᾶ, Κέρικυνᾶ, Φιλίνᾶ* (κ. ἄ. κύρ. ὄνομ. γυναικῶν), *περύνᾶ, μέρικυνᾶ, Μήθυμνᾶ, Σμύρνᾶ.*

- γ' 'Οσάκις του ν προηγείται δ: Πύδνα, ἔχιδνα.—'Οπου προηγείται ἄλλο τι τῶν συμφώνων, προτιμᾶται ἢ κατάλ. εἰς -η.
- ε) Εἰς τὰς λέξεις τὰς ληγουσας εἰς -ρα, καὶ δὴ:
- α' 'Οσάκις τοῦ ρ προηγείται ἢ δίφθ. αι: σφαῖρα, Μαῖρα, μάχαιρα, νέαιρα, Ἰοχέαιρα.
- β' 'Οσάκις τοῦ ρ προηγείται ἢ δίφθ. ει, καὶ δὴ:
- α' Εἰς τῖνα διουλλάβα ἢ τριουλλάβα ριζικά οὐσιαστικά: πεῖρα, σπεῖρα, στείρα, ἔθειρα, τὰ ὅποια καθίστανται εὐδιάκριτα διὰ τῆς περισπωμένης ἐπὶ τῆς παραληγούσης ἢ ὄξειας ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.—(ἀπαντᾷ ἐν τούτοις καὶ σπεῖρα ἐνλίτε ἀντὶ τοῦ σπεῖρα).
- β' Εἰς πάντας τοὺς εἰς -ερα δηλυκοὺς ἐπίδ. τύπους, οἵτινες σχηματίζονται ἐξ ἄρσεν. εἰς -ηρ (: κρᾶντεῖρα, πείρα, τινάκτεῖρα, τοξέντεῖρα, προηγῆτεῖρα), ἴδια δὲ εἰς τὰ ἐπίδ.ετα καὶ εἰς τὰ δηλυκὰ κύρια ὀνόματα, τὰ παραγόμενα ἐκ τοῦ ἀνήρ: ἀντιάνερα, βωτιάνερα, κυδιάνερα, Δηιάνερα, Ἰάνερα, Μετάνερα.
- γ' 'Οσάκις τοῦ ρ προηγείται ἢ δίφθ. οι: μύρα (τὸ μοναδικὸν παρᾶδ. τῆς περιπτώσεως αὐτῆς).
- δ' 'Οσάκις τοῦ ρ τριουλλάβων ἢ πολυσυλλάβων λέξεων προηγείται ἢ δίφθ. ου: ἄρουρα, κυνόσουρα, ὡς καὶ ἐν τῷ τοπωνυμῷ Βοῦρα.
- ε' 'Οσάκις τοῦ ρ προηγείται μακρόν ν: σφῦρα, ἀγκυρα, γέφυρα, Κέρκυρα, δλῦρα.—(Μόνον τὸ κολλῦρα ἔχει καὶ τὰς δύο τελευταίας συλλαβάς μακράς, διὰ τοῦτο δὲ καὶ παροξύνεται).
- ς' Εἰς τὰ κύρια ὀνόματα τὰ ἔχοντα διπλοῦν ρ (-ρρ-): Κίρρα, Μύρρα, Πύρρα.
Σημ. Περὶ τῶν Τάναγρα καὶ σκολόπενδρα βλ. I. α. 2. ν. 5. σημ.
- κ) Εἰς τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -σα καὶ -σοῦ: αἰσα, κνῖσα, Μοῦσα, Πῖσα, Ἀρέθουσα, θῆσοῦ, Κρησοῦ, δοσα, πῖσοῦ, βύσοῦ: ὡσαύτως εἰς τὰ δηλυκὰ τῶν εἰς -εἰς ἐπίδ.ετων: δακρυόσοῦ, λαχνησοῦ, ψολόσοῦ, καὶ εἰς πάντα τὰ εἰς -σα λήγοντα δηλυκὰ τῶν μετοχῶν: φέρουσα, μεδιόσα, ἀνύσοῦ, βληθεῖσα.—[Ἀντιδέτως πάντα τὰ δηλυκὰ τῶν εἰς -σοῦ καὶ -σοῦ ἐπίδ.ετων λήγουσιν εἰς -η (: μέση, δισσῆ, λισσῆ), ὅπως ἐπίσης εἰς -η λήγουσιν κατὰ προτίμησιν καὶ τὰ ὀνόματα εἰς τὰ ὅποια πρὸ τοῦ σ ὑπάρχει ρ: ἔρση, ἔέρση, κόρση].
- λ) Εἰς τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -ζᾶ, -ξᾶ καὶ -ψᾶ, διότι εἰς πάντα ταῦτα τοῦ α προηγείται σ ἐνυπαρχον εἰς τὸ διπλοῦν σύμφωνον: πέζᾶ, κόρυξᾶ, μύξᾶ, ἄμαξᾶ, δίψᾶ.
- μ) Εἰς τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -τᾶ καὶ -τᾶ (: δῖαιτᾶ, νῆτᾶ, ψῆτᾶ), καὶ ἐπομένως πανταχοῦ ἔπου οἱ Ἄττικοὶ μετατρέπουσι τὴν κατάλ. -σα εἰς -τα, ὡς ἐν τῷ θάλατᾶ.
[Σημ. Ἡ ἀρχαιότατη ἐπική ποιησις, τὴν ὅποیان ἐν προκειμένῳ μιμοῦνται καὶ μεταγενέστεροι Ποιηταί, συχνὰ τὸ κατά τοὺς ἀνωτέρω κανόνας βραχῶ α τῆς Ὄνομ., Αἰτ. καὶ Κλητ. τὸ ἐκτείνει εἰς μακρόν διὰ μετατροπῆς του εἰς η (πρὸλ. I. α. 1. β. ε. καὶ δ). Ἀντιδέτως οἱ Δωριεῖς μετατρέπουσιν τὴν κατάλ. η εἰς μακρόν α].
2. Τὸ α εἶναι μακρόν:
- α) Εἰς τὰ ὀλίγα ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -αᾶ: ἐλάᾶ, Νανυσιαᾶ, Ἀθηνᾶᾶ.
- β) Εἰς τὰς τριουλλάβους καὶ πολυσυλλάβους λέξεις, τὰς ληγουσας εἰς -αιᾶ, αἵτινες εἶναι ἢ ἐκτεταμένοι τύποι ὀνομάτων εἰς -η: ἀλκαῖᾶ, γαληναῖᾶ, Ἀθηναῖᾶ (ἐκ τῶν ἀλκή, γαλήνη, Ἀθήνη), ἢ δηλυκὰ ἐπίδ.ετων εἰς -αιος: γραῖᾶ, δικαῖᾶ, δευλαῖᾶ. Μόνον τὸ δηλ. Ἀντιπέραιᾶ (ἀπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν Ποιητῶν καὶ ἐφεξῆς) ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν.
- γ) Εἰς πάντα τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -εᾶ, τὰ ὅποια συνήθως εἶναι παροξύτονα καὶ σπανίως ὀξύτονα (: Πέᾶ, πετεῖᾶ, αἰγανῆᾶ, γενεῖᾶ, θεῖᾶ), ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ δηλυκὰ τῶν εἰς -εος ἐπίδ.ετων: χρυσῆᾶ, λευγαῖᾶ, φοιταῖᾶ.
- δ) Εἰς τῖνα ὀνόματα λήγοντα εἰς -εῖᾶ, καὶ δὴ:
- α' Εἰς τῖνα διουλλάβα ριζικά ὀνόματα: θεῖᾶ, λειῖᾶ, μνηῖᾶ, χρεῖᾶ, Ρεῖᾶ,
- β' Εἰς πάντα τὰ εἰς -εῖᾶ ὀξύτονα ὀνόματα: ζεῖᾶ, παρσιᾶ, φορβεῖᾶ.
- γ' Εἰς τῖνα εἰς -εῖᾶ οὐσιαστικά σχηματισθέντα κατὰ Ἰωνικὴν ἐπέκτασιν ἐξ οὐδετέρων εἰς -ος: ἔγχεῖᾶ, ἔλαγγεῖᾶ, ὀνειδεῖᾶ, ἐκ τῶν ἔγχος, ἔλαγχος, ὀνειδος.—Εἰς αὐτὰ ἐν τούτοις ὁ ἰωνικός τύπος εἰς -εῖᾶ εἶναι πολὺ εὐχρηστότερος.
- δ' Εἰς τὰ ἀφηρημένα οὐσιαστικά τὰ παραγόμενα ἐκ ρημάτων εἰς -εῦᾶ: ἀγνεῖᾶ, βασιλεῖᾶ, λατρεῖᾶ, πορσεῖᾶ.
- ε' Ἰδια εἰς τὰ θηλυκὰ πάντων τῶν εἰς -εῖος ἐπίδ.ετων: βοσιᾶ, βροτσιᾶ, ἀνθρεῖᾶ, Γορρεῖᾶ.
- ς) Εἰς πάσας σχεδὸν τὰς λέξεις τὰς ληγουσας εἰς -εῖᾶ (ἐκ τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι εἶναι παροξύτονοι καὶ αἱ ὀλιγώτεροι ὀξύτονοι), εἴτε οὐσιαστικά ὀξύτονα αὐτὰ (: σοφῖᾶ, κονῖᾶ, ἀτιμιᾶ, σποδιᾶ, καλιᾶ, αἰμασιᾶ), εἴτε δηλυκὰ ἐπίδ.ετα ἐξ ἄρσενικῶν εἰς -εῖος (: ἀλιᾶ, πολιᾶ).
- ζ) Εἰς τῖνα οὐσιαστικά εἰς -οᾶ (ἄλλα παροξύτονα καὶ ἄλλα ὀξύτονα): πόᾶ, χροᾶ, ῥοᾶ, στοᾶ.
- η) Εἰς τὰ διουλλάβα ριζικά ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -οῖᾶ (: Τροῖᾶ, πνοῖᾶ, ῥοῖᾶ, χροῖᾶ), ὡς καὶ εἰς τὰ δηλυκὰ πάντων τῶν εἰς -οῖος ἐπίδ.ετων: οἰᾶ, ποῖᾶ, τοῖᾶ, ἀλλοῖᾶ.
- θ) Εἰς ὀλιγόριθμα οὐσιαστικά λήγοντα εἰς -υᾶ: γυᾶ, καρῦᾶ, οἰσῦᾶ, σικῦᾶ.
- ι) Εἰς τὰ οὐσιαστικά τὰ λήγοντα εἰς -υῖᾶ, ἀλλὰ μόνον ὅταν ταῦτα εἶναι ὀξύτονα: μητρεῖᾶ, ἀγγυῖᾶ, ὄργυῖᾶ (εἰς τὰς δύο τελευταίας ὁμοῦ λέξεις τῶν ὀνομαστικῶν ὅσον καὶ ἡ προσῳδία κυμαίνονται μεταξύ τῶν τύπων ἀγγυῖᾶ καὶ ἀγγυῖᾶ, ὄργυῖᾶ καὶ ὄργυῖᾶ).
- κ) Εἰς ὀλίγα τῖνα οὐσιαστικά λήγοντα εἰς -ωᾶ: ὠᾶ, ἄλωᾶ.
- λ) Εἰς τὰ δηλυκὰ κύρια ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -δᾶ καὶ -θᾶ: Αἰδᾶ, Γανυμήδᾶ, Ἀνδρομέδᾶ, Κισσαίθᾶ, Σιμαίθᾶ, Μάρθᾶ.
- μ) Εἰς ὀλιγόριθμα δηλυκὰ κύρια ὀνόματα λήγοντα εἰς -λᾶ (: Γέλᾶ, Φιλομήλᾶ), ὡς καὶ εἰς τὰ δύο οὐσιαστικά ἀλαλᾶ καὶ σκανδάλᾶ.
- ν) Εἰς ὀλίγα δηλυκὰ κύρια ὀνόματα λήγοντα εἰς -μᾶ: Διοτιμᾶ.
- ξ) Εἰς τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -ραᾶ, καὶ δὴ:
- α' 'Οσάκις τοῦ ρ προηγείται ἢ ε, ἢ βραχῶ α, ἢ βραχῶ ν: ἡμέρα, ἀρά, χαρά, κισθᾶ, θύρα, λύρα, πορφύρα, φιλυρά (διὸ τὸ κολλῦρα πρὸλ. I. α. 1. ε').
- β' 'Οσάκις τοῦ ρ προηγείται ἢ ἢ ω: Ἡρα, πῆρα, χώρα, ὀπώρα.
- γ' 'Οσάκις τοῦ ρ προηγείται ἢ δίφθ. αι, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν λέξιν εταῖρα, ἥτις κεῖται πιδανῶς ἀντὶ τοῦ εταρα τοῦ εταρος (διότι ἄλλως τὸ α τῆς ληγούσης τῶν τοιοῦτων εἶναι βραχῶ, πρὸλ. I. α. 1. ε. α').
- δ' 'Οσάκις τοῦ ρ προηγείται ἢ δίφθ. αυ: αὔρα, λαύρα, σαύρα.
- ε' 'Οσάκις τοῦ ρ διουλλάβων οὐσιαστικῶν προηγείται μία τῶν διφθόγγων ει, ευ ἢ ου: δεῖρα, σεῖρα, νεῖρα, πλεῖρα, οὔρα. Κατὰ κανόνα βεβαίως τὰ τοιαῦτα εἶναι ὀξύτονα.

ζ' Ὅσακις τοῦ ρ προηγείται ἐν ἡ πλείονα σύμφωνα (: *μίτρα, πέτρα, ὕδρα, Αἴθρα, Ἡλέκτρα, Φαίδρα*), ἴδια δὲ εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἀνήρ παραγόμενα δηλικά κύρια ὀνόματα : *Ἀνάνδρα, Εὐάνδρα, Κασσάνδρα*.

Σημ. Μόνον εἰς τὰ ὀνόματα *Τάναγρα* καὶ *σκολόπενδρα* ἡ λήγουσα εἶναι βραχεῖα. Μεταγενέτεροι Ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἐνίοτε μὲ βραχεῖαν λήγουσαν καὶ τὴν λέξιν *πάτρα*.

ζ' Εἰς τὰ δηλικά πάντων τῶν εἰς -ρος ἐπιδέτων, ἀδιαφόρως τοῦ ἀν ταῦτα εἰς τὴν ἄρσενικὴν ὀνομαστικὴν φέρουσι τὸν τόνον ἐπὶ τῆς ληγούσης ἢ ἐπὶ τῆς παραληγούσης : *ἄκρα, ἐτέρᾳ, φοβερά, φλαυρά, μοχθηρά, πονηρά*.

I. β) Κατάληξις τῆς ἐνικῆς ὀνομαστ. τῶν ἄρσενικῶν :

1. Τὸ α τῶν ληγόντων εἰς -ας ἄρσενικῶν εἶναι πάντοτε μακρόν : *Ὑλᾶς, Βορέας, νεανίας, Ἑρμείας*. (Μόνον παρὰ τῶν ἀν μεταγενεστέροις Ποιηταῖς, ὅσος ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ἀπαντᾷ ἐνίοτε ὡς βραχὺ τὸ -ας τῆς γεν. τῶν κυρίων ὀνομάτων).
2. Ἡ παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς κατάλ. -α εἶναι πάντοτε βραχεῖα (-ᾶ) : *ἱππότᾶ, Θυεσσᾶ, ἀνάκτᾶ, εὐρύοπᾶ, μητιετᾶ, κνανοχαῖτᾶ, γαφελγηγερετᾶ*. ὁσακίς δὲ ἀπαντᾷ ὡς μακρὰ πρόκειται περὶ «δέσει μακροῦ α». Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ -α τῆς Κλητικῆς.

II. Κατάληξις τῆς Γενικῆς τοῦ ἐνικοῦ :

1. Ἡ κατάλ. -ας τῆς γεν. τῶν δηλικῶν ἔχει τὸ α πάντοτε μακρόν.
2. Ἡ παλαιὰ Δωρικὴ—ποιητικὴ κατάλ. -αο τῶν ἄρσενικῶν ἔχει τὸ α μακρόν πάντοτε, εἴτε εἰς -ας εἴτε εἰς -ης λήγουσι ταῦτα ἐν τῇ ὀνομαστικῇ : *Βορέαο, Ἀτρεΐδαο, Ὀρέσσαιο*. Τὸ αὐτὸ φυσικὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς Δωρικ. κατάλ. τῆς γεν. -ᾶ, τῆς προελθούσης ἐκ συγχωνεύσεως τῆς καταλ. -αο : *Ἀτρεΐδᾶ, ὀρηθοθήρᾶ*.

III. Κατάληξις τῆς Δοτικῆς τοῦ ἐνικοῦ :

Ἡ κατάλ. α εἶναι πάντοτε καὶ ἀνεξαίρετως μακρὰ, ὅπως δεῖκνυεῖ τὸ ὑπογεγραμμένον ἴωτα.

IV. Κατάληξις τῆς Αἰτιατικῆς τοῦ ἐνικοῦ.

1. Ἡ προσφθία τοῦ α τῆς δηλικῆς καταλ. -αν ρυθμίζεται ἀπολύτως ἐκ τῆς προσφθίας τοῦ -α τῆς ὀνομαστικῆς ὁσακίς δηλ. τὸ -α τῆς ὀνομ. εἶναι βραχὺ, ὁμοίως βραχὺ εἶναι καὶ τὸ -α τῆς αἰτ. -αν, ὡς καὶ τάνοπιον.
2. Ἀντιθέτως ἡ κατάλ. -αν τῶν ἄρσενικῶν ἔχει τὸ -α- μακρόν πάντοτε (-ᾶν).

V. Κατάληξις τῆς Κλητικῆς τοῦ ἐνικοῦ :

1. Ἐν τοῖς δηλικοῖς ἡ χρονικὴ ποσότης τοῦ -α τῆς καταλ. ἐν τῇ Κλητικῇ ἀκολουθεῖ τὴν χρον. ποσότητα τοῦ -α τῆς ὀνομαστικῆς εἶναι δηλ. ὅ,τι καὶ ἐκεῖνο.— (Μόνον τὸ *νύμφη* ἔχει παρ' Ὀμήρῳ βραχεῖαν τὴν κατάληξιν τῆς Κλητικῆς, *νύμφῃ* ὡς. δὲ καὶ παρ' Ἀλεξανδρινοῖς ἀπαντᾷ Κλητικὴ *κοῦρᾶ*, Δωρ. *κῶρᾶ*, ἀντὶ τοῦ ἰων. *κοῦρη* καὶ τοῦ ἄπτ. *κόρη*).
2. Ἐν τοῖς ἄρσενικοῖς τὸ -α τῆς Κλητικῆς εἶναι πάντοτε μακρόν, ὁσακίς ἢ ὀνομαστικὴ λήγει εἰς -ας. Ἀντιθέτως τὸ -α τῆς Κλητικῆς τῶν ληγόντων εἰς -ης εἶναι κατὰ κανόνα βραχὺ, καὶ μόνον παρὰ μεταγεν. Ποιηταῖς ἀπαντᾷ ἐνίοτε ὡς μακρόν ἢ ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ η.

VI. Εἰς τὴν κατάληξιν τῆς ὀνομαστ., τῆς Αἰτιατ. καὶ τῆς Κλητ. τοῦ Δυϊκοῦ τὸ -α εἶναι πάντοτε μακρόν (-ᾶ).

VII. Ἐν τῇ Γενικῇ τοῦ Πληθυντικοῦ τὸ α τῆς παλαιᾶς Δωρικῆς-ποιητικῆς καταλ. -ᾶων εἶναι πάντοτε μακρόν : *θεᾶων, ὀδυνᾶων, μελισσᾶων, ἀδινᾶων, ἀσπιστᾶων*. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει βεβαίως καὶ περὶ τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τῆς -ᾶων προερχομένης καταλ. -ᾶν, τῆς ὁποίας τὸ -α- εἶναι ἐπίσης πάντοτε μακρόν, ὅπως ἄλλως τε μαρτυρεῖ καὶ ἡ περισιωμένη, τὴν ὁποῖαν λαμβάνει : *μοιρᾶν, Μοισᾶν, Ἀτρεΐδᾶν*.

VIII. Ἐν τῇ Αἰτιατικῇ τοῦ Πληθυντικοῦ ἡ κατάλ. -ας ἔχει τὸ -α- πάντοτε μακρόν (-ᾶς). Μόνον παρὰ τοῖς Δωρικοῖς Ποιηταῖς ἀπαντᾷ τοῦτο καὶ ὡς βραχὺ, πάντως ὅμως καὶ παρ' αὐτοῖς ἢ βραχὺ-της τοῦ α ἀπαντᾷ πολὺ συχνότερον εἰς τὰ δηλικά παρὰ εἰς τὰ ἄρσενικά.

Ἰῶτα (ι)

Ἐν ταῖς καταλήξεσι τῆς πρώτης κλίσεως τὸ ἰῶτα ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας δύο περιπτώσεις : 1) Εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς κατάλ. τῆς Γεν. καὶ Δοτ. ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ -ηφι' καὶ -ηφι', καὶ 2) εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην κατάλ. τῆς Δοτικῆς πληθυντικῆς εἰς-ησι(ν) ἢ -αισι(ν). Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις εἶναι πάντοτε βραχὺ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ

Ἄλφα (α)

Ἐν τῇ δευτέρῃ κλίσει τὸ α ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰς καταλ. τῆς πληθυντικῆς ὀνομ., Αἰτ. καὶ Κλητ. τῶν οὐδετέρων, εἶναι δὲ ἀεὶποτε βραχὺ. (Διότι εἰς ὀνόματα ὅποια τὰ : *καγᾶ, δασᾶ, ἀπλᾶ* ἢ μακρότης τῆς ληγούσης εἶναι φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐκ συναιρέσεως προελεύσεως τοῦ α : *κάνεα, δασέα, ἀπλόα*).

Σημ. Διὰ τὴν σπανίαν κατάλ. τῆς πληθ. δηλ. γεν. εἰς -ᾶων πρβλ. τὰ ἐν τῇ Πρώτῃ κλίσει (VII).

Ἰῶτα (ι)

Ἐν ταῖς καταλήξεσι τῆς δευτέρας κλίσεως τὸ ἰῶτα ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας τρεῖς περιπτώσεις : 1) Εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς ἐκτεταμένην κατάλ. τῆς Γεν. καὶ Δοτ. Δυϊκοῦ -οιῖν' καὶ 2) εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς ἐπίσης κατάλ. τῆς Γεν. καὶ Δοτ. ἐνικ. καὶ πληθ. εἰς -οφι(ν)' καὶ 3) εἰς τὰς ἀρχαιοτάτας καταλ. τῆς Δοτ. πληθ. -οισι(ν). Καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς περιπτώσεις τὸ -ι εἶναι βραχὺ.

ΠΙΝΑΞ ΤΡΙΤΟΣ

Οἱ εἰδικοὶ κανόνες τῆς προσφῶδιας ἐκάστου τῶν διχρόνων.

Α'. Ἐν ταῖς πτωτικαῖς καταλήξεσιν.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

Ἄλφα (α)

I. Ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τοῦ ἐνικοῦ:

1. Ἡ κατάλ. -ᾶ (ἢ ἀνήκουσα ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ οὐδέτερα, καὶ δὴ εἰς τὴν Ὀνομ., Αἰτ. καὶ Κλητ.) εἶναι πάντοτε βραχεῖα: *μέγᾶ, σὺμᾶ, πρᾶγμᾶ, μίμημᾶ*.
Ἐξαιρέτ. Ἐξαιρεῖται μόνον τὸ ἀπτ. *κάρᾶ* ἔχον μακρὰν τὴν λήγουσαν.
2. Ἡ κατάλ. -αν διέπεται ὑπὸ τῶν ἐπομένων κανόνων:
 - α) Τὸ -α- τῆς κατάλ. τῶν ἄρσενικῶν εἰς -άν, γεν. -ᾶνος εἶναι πάντοτε μακρόν: *Πάν, παϊάν, Τιτάν, Διδιάν*. Μακρόν ὤσ. εἶναι τὸ -α- καὶ τῶν συνδέτων εἰς -αν: *Ἐρμόπειαν, εὐπαιῖαν*.
 - β) Εἰς τὰ οὐδέτερα τῶν ἐπιθέτων, τῶν ληγόντων εἰς -ᾶς, γεν. -ᾶνος, ἢ κατάλ. -ᾶν ἔχει τὸ α βραχὺ ἐν τῇ Ὀνομ. Αἰτ. καὶ Κλητ.: *μέλᾶν, τάλᾶν*.
 - γ) Ὁσαύτως καὶ εἰς τὰ οὐδέτερα τῶν Μετοχῶν, τῶν ληγουσῶν εἰς -ᾶς, γεν. -αντος, ἢ κατάλ. -ᾶν εἶναι πάντοτε βραχεῖα: *φιλήσᾶν, λαλήσᾶν, ἰσάν, βάν*.
Σημ. Ἐν τῷ οὐδ. *πάν*, γεν. *παντός*, τὸ -α- τῆς καταλ. -αν εἶναι θεβαίως μακρόν, ὅπως μαρτυρεῖ καὶ ἡ περισπωμένη: ἐν τούτοις εἰς τὰς λέξεις, τὰς συνδέτους ἐκ τοῦ *πάν* ὡς β' συνθετικοῦ, κατὰ κανόνα τὸ -α- λαμβάνεται ὡς βραχὺ: *ἀπάν, πάμπαν, σύμπαν, πρόπαν, παράπαν, ἐπίπαν*. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ σύνδετα ἐκ τοῦ *πάν* ὡς α' συνθετικοῦ: *πάνάξις, πανάριστος*. (ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἢ λ. *πανάπαλος* ἔχει τὴν ἄρχικὴν συλλαβὴν μακρὰν διὰ δύο λόγους: πρῶτον διότι αὐτὴ πίπτει ἐπὶ τῆς μακρᾶς θέσεως τοῦ δακτύλου, καὶ δεύτερον διότι ἄσκει ποῖαν τινα ἐπίδρασιν τὸ ἀκολουθοῦν ἐνρινόν.
3. Ἡ κατάληξις -αρ. Ἡ προσφῶδια ταύτης ρυθμίζεται κατὰ τοὺς ἐπομένους κανόνας.
 - α) Εἰς τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, τὰ λήγοντα εἰς -αρ, τὸ -α- εἶναι πάντοτε μακρόν (: *Κάρ, ψάρ*), μακρόν δ' ὡσαύτως διατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς ὑπολοίπους πτωτικούς τύπους.
 - β) Εἰς τὰ δισύλλαβα καὶ πολυσύλλαβα ὀνόματα καὶ τῶν τριῶν γενῶν ἢ κατάλ. -ᾶρ εἶναι πάντοτε βραχεῖα (*Ἰλλᾶρ, δάμᾶρ, ἔαρ, ἡμᾶρ, ἡπᾶρ, μάμᾶρ, γέκτᾶρ*), παραμένει δέ τοιαύτη καὶ εἰς τοὺς τύπους τῶν ὑπολοίπων πτώσεων.
Ἐξαιρέτ. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁμοῦς ἢ λήγουσα τῶν δύο λέξεων *στῆᾶρ, φρέᾶρ*, κεῖται ὡς μακρά.
4. Τῆς καταλ. -ας ἢ προσφῶδια διέπεται ὑπὸ τῶν ἐπομένων κανόνων:
 - α) Τὸ -α- τῆς καταλ. τῶν ἄρσενικῶν, τῶν ληγόντων εἰς -ᾶς, γεν. -αντος, εἶναι πάντοτε μακρόν, εἴτε ὀξέτονα εἴτε παροξέτονα εἶναι τὰ ἄρσενικά ταῦτα: *Αἰᾶς, Ἀτλᾶς, γίγᾶς, ἐλέφᾶς, ἀνδριάς, ἱμάς*.—Μακρόν ὡσαύτως εἶναι καὶ τὸ -α- τῶν ἄρσενικῶν τῶν Μετοχῶν τῶν ληγουσῶν εἰς -ᾶς, γεν. -αντος: *τύπᾶς, φιλήσᾶς, παραστᾶς*, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ ἐπιθ. *πᾶς*, γεν. *παντός*, καὶ τῶν ὀλίγων ὀνομάτων τῶν ληγόντων εἰς -ᾶς, γεν. -ᾶνος (: *Γλισσᾶς*), καὶ τοῦ *λαῖς*, τοῦ προελθόντος κατὰ σωμαίρειον ἐκ τοῦ *λαῖας*.—Περαιτέρω, μακρόν εἶναι τὸ -α- ἐν τῷ οὐσ. *κράς*, γεν. *κράτος* καὶ ἐν ταῖς ἐκ τοῦ *κράννυμι* σχηματιζομέναις λέξεσιν: *ἀλικράς, μελικράς, χαλκόνκράς* (γεν. ὄλων εἰς -ᾶτος) καὶ τέλος μακρόν εἶναι τὸ -α- τῶν ὀνομ. εἰς -ᾶς τῶν δύο ἐπιθ. *μέλᾶς, ᾶνος* καὶ *τάλᾶς*, -ᾶνος (μόνον ἐν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ τὸ *τάλας* ἐχρησιμοποιεῖτο ἐνίοτε μετὰ βραχεῖας τῆς ληγούσης: *τάλᾶς*).
 - β) Εἰς τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -ᾶς, γεν. -ᾶδος (γέν. ἄρσεν. ἢ δηλ. ἢ καὶ ἀμφοτέρων) τὸ -α- εἶναι βραχὺ: *Ἀρκᾶς, ἐθάς, Ἑλλάς, λαμπᾶς, μυριάς, φυγάς* βραχὺ διατηρεῖται τὸ -α- καὶ εἰς τοὺς τύπους τῶν ὑπολοίπων πτώσεων.
 - γ) Βραχὺ εἶναι ἐπίσης πάντοτε καὶ τὸ -α- τῆς καταλ. τῶν οὐδετ. εἰς -ᾶς, γεν. ᾄτος ἢ ᾄως (: *δέπᾶς, δέρᾶς, κέρᾶς, σέλᾶς, τέρᾶς*) ὅσον ἐν τῇ ὀνομ. ὅσον καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν.
 - δ) Βραχὺ τέλος εἶναι τὸ -α- τῆς καταλ. -ᾶς τῶν δύο ἀνωμάτων ἄρσενικῶν *λαῖς* καὶ *μέγᾶς*.

II. Ἐν τῇ δοτικῇ τοῦ ἐνικοῦ τὸ -α- ἀπαντᾷ μόνον εἰς τινὰς μεμονωμένους συνηρημένους τύπους (: *γῆρᾶ, δέπᾶ, σέλᾶ*), ἀντὶ *γῆραῖ, δέπᾶϊ, σέλαϊ* καὶ εἶναι θεβαίως ἐν πᾶσι τούτοις μακρόν.

III. Ἐν τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἐνικοῦ τὸ -α- τῆς καταλ. τῶν μὲν ἄρσενικῶν καὶ δηλ. εἶναι συνήθως βραχὺ, τῶν δὲ οὐδετέρων πάντοτε βραχὺ.—Βραχὺ ὡσαύτως διατηροῦσι τὸ -α- καὶ εἰς τὴν αἰτιατικὴν τῶν εἰς -ᾶν τὰ δύο ἀνώματα *λαῖς* καὶ *μέγᾶς* (πρβλ. I. 4. δ).

Ἐξαιρέσεις.

1. Μακρόν εἶναι τὸ -α- τῆς αἰτ. τῶν εἰς -ούς (: *βασιλέᾶ, ἱππεᾶ, ἱερέᾶ, φονεᾶ, χοᾶ*), ἀλλὰ μόνον παρ' Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ἐξ ἀντιθέτου οἱ Ἴωνες βραχύνουσι συνήθως τὴν λήγουσαν καὶ ἐκτείνουσι τὴν παραλήγουσαν: *Βασιλήᾶ, Ἀχιλλήᾶ*. Ἐν τούτοις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ *φονεᾶ* μετὰ βραχεῖας ληγούσης, ἐπίσης δὲ καὶ οἱ Ἐπικοὶ μεταχειρίζονται ἐνίοτε τὸ α ὡς βραχὺ, ὁσάκις προηγεῖται τούτου βραχὺ φωνῆν, καίτοι ἡ συναίρεσις τῶν δύο τελικῶν συλλαβῶν -σα εἰς μίαν μακρὰν εἶναι συνηθετέρα.
2. Μακρόν κατ' ἐξαιρέσειν εἶναι καὶ τὸ -α τῆς Αἰτιατ. (λόγῳ συναίρεσεως) ἐπὶ τῶν ἐπομένων δύο περιπτώσεων:
 - α) Εἰς τὰ ἐκ τοῦ κλίσεως παραγόμενα κύρια ὀνόματα εἰς -ης: *Ἐτεοκλέᾶ, Ἡρακλέᾶ, Περικλέᾶ*. Οἱ ἐπικοὶ Ποιηταὶ προτιμῶσι μὲν τὴν κατάλ. -ῆᾶ, ἐν τούτοις ἐνίοτε χρησιμοποιοῦσι τὸ -α ὡς βραχὺ καὶ ὅταν ἀκόμη προηγῆται τούτου βραχὺ φωνῆν.

β) Εἰς τὰ ἐπίθετα τὰ λήγοντα εἰς *-ης*, παραγόμενα δὲ ἐκ τοῦ *δέος*, *κλέος*, *χρέος* καὶ ἄλλων ὁμοίων οὐσιαστικῶν: *ἐνδεᾶ*, *ὑπερδεᾶ*, *ἀκλεᾶ*, *δυσκλεᾶ*, *εὐκλεᾶ*, *ἀχρεᾶ*, *εὐφρεᾶ*. Οἱ Ἄττικαί ἐν τούτοις καὶ οἱ μεταγεν. ἐπικοὶ Πτολεμαῖοι βραχύνουσι καὶ τῶν λέξεων τούτων τὸ *-α* τῆς αἰτιατ., ἀκολουθῶν δὲ μεταβάλλουσι καὶ τὸν τονισμόν.

IV. Ἐν τῇ *Κλητικῇ* τοῦ Ἑνικοῦ ἡ προσφῶδια τοῦ *-α* διέπεται ὑπὸ τῶν ἐπομένων κανόνων:

1. Ἡ κατάλ. *-α* τῆς Κλητικῆς εἶναι πάντοτε βραχεῖα, ἀλλ' ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰ οὐδέτερα.

2. Ὡς πρὸς τὴν κατάλ. τῆς Κλητικῆς *-αν* ἰσχύουσι τὰ ἀκόλουθα:

α) εἶναι μακρὰ (*-ᾶν*) εἰς τὰ ὀνόματα, τὰ ὅποια καὶ ἐν τῇ Ὄνομ. λήγουσι εἰς *-ᾶν* καὶ εἶναι δεξύτονα, καθὼς καὶ ἐν τοῖς μετ' αὐτῶν συνδέτοις (περὶ ὧν βλ. ἐν I. 2. α).

β) εἶναι δὲ βραχεῖα ἢ κατάλ. *-ᾷν* τῆς Κλητικῆς τῶν ἄρσενικῶν τῶν ληγόντων εἰς *-ᾶς*, γεν. *-αντος* (: *Αἰᾶν*, *γίγᾶν*), ὡς καὶ αἱ δύο κλητικαὶ *μέλᾶν*, καὶ *τάλᾶν* (τῶν ἐπίθ. *μέλας*, *τάλας*) καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν σύνδετα (πρβλ. I. 4. α.).

V. Ἐν τῇ Ὄνομαστικῇ τοῦ Πληθυντικοῦ *-α* ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰ οὐδέτερα (τὸ αὐτὸ ἄλλως τε ἰσχύει καὶ διὰ τὸ *-α* τῆς Αἰτ. καὶ Κλητ.), καὶ εἶναι βραχύ: *στήθεᾶ*, *στόματᾶ*, *ἄσταᾶ*, *πώεᾶ*. Βραχύ ἐπίσης εἶναι πορὰ τοῖς Ἐπικοῖς καὶ τὸ *α* τῶν συντετμημένων τύπων *δοῦρᾶ*, *κέρᾶ*, *κρεᾶ* (ἀντὶ *δοῦρατα*, *κέρρατα*, *κρεάτα*).

Ἐξαιρέσεις.

- Ἐξαιρεῖται καὶ εἶναι μακρὸν παρ' Ἀττικοῖς τὸ *α* τῆς Ὄνομ., Αἰτ. καὶ Κλητ. Πληθυντικοῦ τῶν εἰς *-εος* οὐδετέρων (ὅποια εἶναι τὰ: *δέος*, *κλέος*, *σπέος*, *χρέος*) ὡς προερχόμενον ἐκ συναιρέσεως: *δέᾶ*, *κλεᾶ* κ.λ.π. (ἐκ τῶν *δέεα*, *κλέεα* κ.λ.π.). Ἀντιθέτως παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς οὐχὶ σπανίως καὶ ἐν τοῖς τύποις αὐτοῖς τὸ *α* εἶναι βραχύ.
- Ἐξαιρεῖται ὡσαύτως καὶ εἶναι μακρὸν (ὡς προερχόμενον ἐπίσης ἐκ συναιρέσεως) τὸ *α* τῆς Ὄνομ., Αἰτ., καὶ Κλητ. Πληθυντικοῦ τῶν οὐδετέρων εἰς *-ᾶς* γεν. *-ας* ἢ *-ατος* (οἷα εἶναι τὰ: *γέρεᾶς*, *δέπᾶς*, *κέρᾶς*, *κρεᾶς*, *σέλᾶς* κ.δ.), ἥτοι *γέρεᾶ*, *κέρᾶ*, *κρεᾶ* κ.λ.π. Παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς ἐμφανίζεται ἐνίοτε βράχυνσις τοῦ *α* καὶ ἐπὶ τῶν τύπων τούτων.

VI. Ἐν τῇ Αἰτιατικῇ τοῦ Πληθυντικοῦ τὸ *-ᾶς* τῆς καταλ. τῶν ἄρσενικῶν καὶ θυλικῶν εἶναι κατὰ κανόνα βραχύ, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἰωνικὴν κατάλ. *-ᾶς*, ἥτις προήλθεν ἐξ ἀναλύσεως τῆς καταλ. *-εις*: *πόλιᾶς*, *Σάρδιᾶς*.

Ἐξαιρέσεις.

- Ἐξαιρεῖται καὶ εἶναι μακρὰ ἢ κατάλ. *-ᾶς* τῆς Αἰτιατ. τῶν ληγόντων εἰς *-εύς*: *Ιερᾶς*, *Ιεπέᾶς*, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον· διότι οἱ Ἴωνες ἐκτείνουσι τὴν παραλήγουσαν καὶ βραχύνουσι τὴν λήγουσαν (: *Ιερῆᾶς*, *Ιεπεῆᾶς*), καίτοι ἐνίοτε κείται παρ' αὐτοῖς βραχύ *-α*, ἂν καὶ προηγείται αὐτοῦ βραχύ φωνῆεν (πρβλ. καὶ III. 2. α.).
- Ὡς μακρὸν ἐπίσης μᾶς ἐμφανίζεται κατ' ἐξαιρέσιν καὶ τὸ *-ᾶς* τῆς αἰτιατ. πληθυντ. τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν (*ἡμᾶς*, *ὑμᾶς*, *σφᾶς*) ἥδη διὰ τῆς περισημμένης του. Ἐν τούτοις προσφῶδια καὶ τονισμὸς ὑπόκεινται εἰς ἀλλοίωσιν κατὰ τὰς διαφόρους περιπτώσεις ἐγκλίσεως τόνου (: *ἡμᾶς*, *ὑμᾶς*, *σφᾶς*), ἐκτός δ' αὐτῶν οἱ Ποιηταὶ χρησιμοποιοῦσι καὶ τοὺς τύπους *ἡμᾶς*, *ὑμᾶς*, *σφᾶς* μετὰ βραχέος *α*.

Ἰῶτα.

I. Ἐν τῇ Ὄνομαστικῇ τοῦ Ἑνικοῦ:

1. Ἡ κατάλ. *-ι* ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ οὐδέτερα, εἰς τὰς ὀλίγας δὲ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀπαντᾷ ἐν ταῖς καταλήξεσι τῆς Ὄνομ. Αἰτ. καὶ Κλητ., ἔχει τὸ *ἰῶτα* πάντοτε βραχύ: *μέλι*, *σίναπλ*.—Βραχύ εἶναι ὡσαύτως εἰς τὰ οὐδέτερα τῶν ἐπίθετων (: *ἰδρῖ*, *ἀχαρῖ*) καὶ εἰς τὰς ἀντων. *τί* καὶ *τι* καὶ τὰ μετ' αὐτῶν σύνδετα *οὐτί*, *μήτι* κ.ο.κ.

Ἐξαίρετ. Ἐξαιρεῖται καὶ εἶναι μακρὸν τὸ *ἰῶτα* μόνον εἰς τὰς ὀνομασίας τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφάβητου (: *ξῖ*, *πῖ*, *φῖ*, *χῖ*, *ψῖ*) καὶ εἰς τὸ ἐκ συντήσεως προελθόν *κρῖ*.

2. Ἡ κατάλ. *-ιν*, γεν. *-ίνος*, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἀπαντᾷ συχνότερον ἢ κατάλ. *-ις*, ἔχει τὸ *ἰῶτα* μακρὸν: *γλωκίν*, *δελφίν*, *Τελκίν*.

3. Ἡ κατάλ. *-ις* παρουσιάζει τὰ ἀκόλουθα φαινόμενα:

α) Εἰς τὰ μονοσύλλαβα *κῖς* καὶ *λῖς*, ὡς καὶ εἰς τὸ ἐπίθ. *λῖς*, τὸ *ἰῶτα* εἶναι μακρὸν (διὸ καὶ τινες τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἔγραφον τὸ οὐσ. *λῖς* καὶ ὡς *λῖς*).

β) Εἰς τὰ ριζικὰ ὀνόματα, ὅτινα λήγουσι εἰς *-ις*, γεν. *-ίνος* καὶ εἶναι δεξύτονα, τὸ *ἰῶτα* εἶναι μακρὸν (: *ἶς*, *θῖς*, *βῖς*, *ἀκτίς*, *γλωκίς*, *δελφίς*, *ὠδίς*), διατηρεῖται δὲ τοιοῦτον καθ' ὅλας τὰς πτώσεις.—Μακρὸν ὡσαύτως εἶναι τὸ *ἰῶτα* καὶ εἰς πάντα τὰ ἐπίθετα, τὰ ὅποια εἶναι συντεθειμένα μετὰ τοιούτων οὐσιαστικῶν καὶ εἶναι παροξύτονα: *εὐρίς*, *χρυσάκτις*, *ἀριστόδιδις*. Ἐξαιροῦνται ἢ ἐρητημ. ἀντων. *τίς*, *τίνος* καὶ ἡ ὄρ. *τίς*, *τινός*, τῶν ὁποίων τὸ *ἰῶτα* εἶναι πάντοτε βραχύ.

γ) Εἰς τὰ διούλλαθα οὐσιαστικά, τὰ λήγοντα εἰς *-ις*, *-ίδος*, καὶ ὄντα δεξύτονα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀρχικὴ συλλαβὴ εἶναι φύσει ἢ θέσει μακρὰ, τὸ *ἰῶτα* τῆς καταλ. εἶναι συνήθως μακρὸν εἰς ὅλας τὰς πτώσεις: *ἀψίς*, *βαλβίς*, *κνημίς*, *σφραγίς*, *ψηφίς*. Μακρὸν εἶναι ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ δεξύτονα τρισύλλαθα οὐσιαστικά *βατραχίς*, *βλεφαρίς*, *κανονίς*, *κεραμίς*, *πλοκαμίς*, *ἄφανίς*, ὡς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐπίθετα τὰ μετὰ τοιούτων οὐσιαστικῶν συντεθειμένα.—Ἐν τούτοις εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἢ ἀλλοίωσις τῆς προσφώδιας τοῦ *ἰῶτα* εἶναι τι λίαν συχνόν, τῶσον ὥστε κατοντᾶ εἰς τὸ τέλος ζήτημα χρήσεως καὶ ἀτομικῆς προτιμήσεως ἐκάστου συγγραφέως.

δ) Εἰς τὰ ριζικὰ οὐσιαστικά τὰ λήγοντα εἰς *-ις*, γεν. *-ίνος* καὶ παροξυόμενα γὰρ *ἰῶτα* εἶναι μακρὸν καθ' ὅλας τὰς πτώσεις: *ἄλλις*, *δέλλις*, *μέρμις*, *θρηγίς*. (τοῦ *θρηγίς* ἐν τούτοις τὸ *ἰῶτα* παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τοῖς μετγεν. Ἐπικοῖς οὐχὶ σπανίως εἶναι βραχύ).

ε) Εἰς πάντα τὰ διούλλαθα καὶ πολυσύλλαθα ὀνόματα, τὰ λήγοντα εἰς *-ις*, καὶ τῶν ὁποίων ἡ γεν. λήγει ἀπ. μὲν εἰς *-εως*, ἰων. δὲ εἰς *-ιος*, τὸ *ἰῶτα* εἶναι βραχύ: *μάντις*, *πόλις*, *πόσις*, *Νέμεσις*, *ἰδρῖς*.

- στ) Εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ριζικῶν ὀνομάτων, ὅτινα λήγουσιν εἰς -*ης*, γεν. -*ίδος* (ἐφ' ὅσον δὲν ἀνήκουσιν ἐν *3. γ.*, ἀνωτέρω), καὶ -*ιτος*, τὸ *ἰῶτα* εἶναι δι' ὄλων τῶν πτώσεων βραχύ, ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐπὶ τίνος συλλαβῆς πίπτει ὁ τόνος: *ἔρῃς*, *Πάρις*, *χάρις*.— Ἄνευ ἐξαιρέσεως ἰσχύει τοῦτο ἐπὶ τῶν δηλικῶν εἰς -*ις*, γεν. -*ιδος*, ὅσα παράγονται ἐξ ὀνόματος πρωτοκλίτου, ἢ ἐκ τίνος ἀρσενικοῦ ὀνόματος, καὶ εἶναι ὀξύτονα: *ἄρισ*, *βολίς*, *τυραννίς*, *στρατηγίς*, *Ἑλληνίς*. Ὡσαύτως ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν ὀξύτων δηλικῶν κυρίων ὀνομάτων, ἐπὶ τῶν πατρωνυμικῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ἄλλων τύπων παραχθέντων δηλικῶν ἐπιθέτων (: *Δαίς*, *Φυλλίς*, *Ἀτλαντίς*, *Πελοπίς*, *Τανταλίς*, *Φοιβηίς*, *Ἡελιώτις*), ὡς καὶ ἐπὶ δικατολήκτων ἢ μονοκατολήκτων εἰς -*ις* (γεν. -*ιδος* καὶ -*ιτος*) ἐπιθέτων: *ἀνακλίς*, *εὐχαρίς*, *δίκλις*.
- II. Ἐν τῇ *Δοτικῇ* τοῦ Ἑνικοῦ τὸ *ἰῶτα* εἶναι πάντοτε βραχύ: *ἀνδρί*, *γυναικί*, *παιδί*, *αἰῶνι*, *δαίμονι*. Ἐξαιρουμένης αἱ ὀλίγαι περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ἐν τέλει τῆς δοτικῆς *ἰῶτα* προέρχεται ἐκ συναίρεσεως διπλοῦ *ἰῶτα*: *κνήσῃ* ἀντὶ *κνήσει*, *μήτῃ* ἀντὶ *μήτει*, *Θέτῃ* ἀντὶ *Θέτι* κ. ο. κ.— Ἐπίσης καὶ ἐν τῇ ὄρω. ἐνικ. δοτ. τῶν ἀντωνυμιῶν πρώτου καὶ δευτέρου προσ. *ἐμίν*, *τίν*, καὶ *τεῖν*, τὸ *ἰῶτα* εἶναι πάντοτε μακρόν, καίτοι κατὰ τινος ἐν *τεῖν* ἐχρησιμοποιήθη τοῦτο καὶ ὡς βραχύ. Ἀντιθέτως εἶναι βραχύς παρὰ Πινδάρῳ ὁ σπάνιος ὄρω. τύπος τῆς ἀντωνυμ. τρίτου προσ. *ἔν* (οὐχὶ *ἔν*) (πρὸλ. καὶ VII σημ.).
- III. Ἐν τῇ *Αἰτιατικῇ* τοῦ Ἑνικοῦ ἡ κατάληξις -*ιν* εἶναι πάντοτε βραχέα (: *κόλιν*, *μάστιν*, *πόλιν*, *φύσιν*), ὡσαύτως δὲ βραχύ εἶναι τὸ *ἰῶτα* τοῦ -*ιν* καὶ εἰς τοῦς ποιητικῶς τύπους τῆς ἀντωνυμίας γ' προσώπου *μῖν* καὶ *νῖν*.— Ἀντιθέτως τὸ *ἰῶτα* τῶν δύο μονοσυλλαβῶν αἰτιατικῶν *κῖν* καὶ *λῖν* εἶναι μακρόν. (Διὰ τὴν αἰτίαν. τῶν οὐδ. εἰς -*ι* βλ. I. 1).
- IV. Ἐν τῇ *Κλητικῇ* τοῦ Ἑνικοῦ τὸ *ἰῶτα* εἶναι πάντοτε βραχύ: *μάντι*, *νεάνι*, *φάτι*, *Ἄδωνι*, *Δάφνι*, *Δύσπαρι*, *Κύπρι*, *Νέμεσι*.
- V. Ἐν τῇ παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς ἀσυναίρετῳ καταλήξει τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς τοῦ Δυϊκοῦ -*οῖν* ἀντὶ -*οιν* (*ποδοῖν*) τὸ *ἰῶτα* εἶναι πάντοτε βραχύ, ὡς καὶ ἐν τῇ δευτέρῳ κλίσει. Σημ. Τὸ *ἰῶτα* εἶναι πάντοτε βραχύ ὡσαύτως καὶ εἰς τοῦς τύπους τοῦ Δυϊκοῦ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν *νῶν*(*ν*), *σφῶν*(*ν*).
- VI. Ἐν τῇ Ὀνομαστικῇ τοῦ πληθυντικοῦ τὸ *ἰῶτα* ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν ἐκ τῆς καταλ. -*ιες* κατὰ συναίρεσιν προερχομένην κατάλ. -*ις*, ὅπου εἶναι θεβαίως μακρόν: *δρῆις*, *σφῆις*, *πόλις*. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν κατάλ. τῆς αἰτιατ. -*ις*, προελθοῦσαν ἐκ τῆς -*ιας* κατὰ συναίρεσιν.
- VII. Ἐν τῇ *Δοτικῇ* τοῦ Πληθυντικοῦ τὸ *ἰῶτα* εἶναι πάντοτε βραχύ: *ἀνδράσι*, *γυναιξίν*(*ν*), *παισίν*(*ν*), *αἰῶσίν*(*ν*), *δαίμοσίν*(*ν*). Σημ. Ἐν τῇ δοτικῇ πληθύντ. τῶν προσωπικῶν ἀντων. α' καὶ β' προσ. *ἡμῖν* καὶ *ὑμῖν* τὸ *ἰῶτα* κατ' ἀρχὴν εἶναι μακρόν. Ὅπου ὅμως αἱ Δοτικαὶ αὐταὶ εἶναι ἐγκλιτικά, ἐκεῖ παρὰ τοῦς τύπους *ἡμῖν* καὶ *ὑμῖν* ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς καὶ Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ οἱ τύποι *ἡμῖν* καὶ *ὑμῖν* (μετὰ βραχέος *ἰῶτα*).—Βραχύ ὡσαύτως εἶναι πάντοτε τὸ *ἰῶτα* εἰς τοῦς ὄρω. τύπους *ἡμῖν* καὶ *ὑμῖν*, ὡς καὶ εἰς τοῦς αἰολ. τύπους *ἄμμι*(*ν*), *ὑμμι*(*ν*).—Βραχύ ἐπίσης ἔχουσι πάντοτε τὸ *ἰῶτα* καὶ οἱ τύποι τῆς τριτοπροσώπου προσωπ. ἀντων. *σφίσι*(*ν*), *σφίν*.
- VIII. Διὰ τὴν συνηρημένην κατάλ. αἰτ. πληθύντ. -*ις* βλ. ἐν VI.

Υ φιλόν.

- I. Ἐν τῇ Ὀνομαστικῇ τοῦ Ἑνικοῦ:
1. Ἡ κατάλ. *ν*, ἥτις ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ οὐδέτερα, εἶναι πάντοτε βραχέα (τόσον ἐν τῇ Ὀνομ. ὅσον ἐν τῇ Αἰτιατ. καὶ Κλητικῇ): *ἄσπν*, *γόνπ*, *παῦπ*. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν οὐδέτ. τῶν εἰς -*υς* ἐπίδ. (: *βαθύ*, *ἡθύ*, *θηλύ*, *ἡμισύ*), ὡς καὶ περὶ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας β' προσ. *σύ*, ὄρω. *σύ*. Ἐξαιρέσεις: Τὸ *π* φιλόν εἶναι μακρόν κατ' ἐξαιρέσιν εἰς τὸ ἀκλίτον *γρπ*, τὸ ὅποιον ὅμως δύναται νὰ εἶναι ἐπίρω. καὶ εἰς τὰ εἰς -*ν* λήγοντα ὀνόματα τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαθῆ του *μπ*, *νπ*, *π* φιλόν.
 2. Ἡ κατάλ. -*νν* ρυθμίζεται ὡς πρὸς τὴν προσφῆδιαν κατὰ τοῦς ἀκολουθούσους κανόνας:
 - α) Ἡ κατάλ. τῶν ὀνομάτων εἰς -*πν* (γεν. -*πνος*) ἔχει τὸ *π* φιλόν μακρόν κατὰ τὴν γνώμην τῶν περισσότερων ἐν τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν: *Γόρππν*, *μόσππν*, *πόλππν*, *Φόρππν*. Κατὰ τὸν Ἡρωδ. διανόν ὅμως τοῦτο εἶναι βραχύ μὲν ἐν τῇ Ὀνομ. μακρόν δὲ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν.
 - β) Ἡ κατάλ. -*πν*, γεν. -*πνος* τοῦ οὐδ. τῆς μετοχῆς τῶν ρημ. εἰς -*νμι* ἔχει τὸ *π* φιλόν βραχύ: *δεικνπν*, *ζευκνπν*.
 3. Ἡ κατάλ. -*πρ* φαίνεται ὅτι κατὰ κανόνα ἔχει τὸ *π* φιλόν βραχύ, ἀλλ' ὅμως εἶναι πολὺ ὀλίγα τὰ εἰς αὐτὴν λήγοντα ὀνόματα: *μάρππρ*, *ψίππρ*. Ἐξαιρέσεις: Μόνον ἢ λ. *ππρ* ἔχει (ὡς καὶ ἡ περιωπυμένη μαρτυρεῖ) τὸ *π* φιλόν μακρόν ἐν τῇ Ὀνομ., Αἰτ. καὶ Κλητ.—Μακρόν φαίνεται νὰ εἶναι ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ λέξει *Κέρππρ*.
 4. Ἡ κατάληξις -*υς* διέπεται ὑπὸ τῶν ἐπομένων κανόνων:
 - α) Εἰς τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα *δρπς*, *μπς*, *σπς*, τὸ *π* φιλόν εἶναι μακρόν (ὅπως ἄλλως τε φαίνεται καὶ ἐκ τῆς περιωπυμένης, συνάγεται δ' ὡσαύτως καὶ ἐκ τῶν ὑποκοριστικῶν εἰς -*πς*, ὡς *ἀπρπς* καὶ *Διονπς*). Τὸ μακρόν ὅμως *π* φιλόν τῆς ὀνομ. μετατρέπεται εἰς βραχύ εἰς τοῦς τύπους τῶν ἄλλων πτώσεων, οἵτινες ἔχουσι μίαν συλλαβὴν περισσότεραν ἀπὸ τὸν τύπον τῆς ὀνομ.: *δρπός*, *μπες*, (ἀλλ' ὅμως πάλιν *δρπν*, *μπν*).— (ἐν τούτοις παρ' Ἡαιόδω ἀπαντᾷ ἐν ἀρχῇ στίχου *δρπός*, παρόμοιοι δὲ ἐξαιρέσεις ἀπαντῶσι καὶ βραδύτερον).
 - β) Τὰ εἰς -*πς* (γεν. -*πνος*) λήγοντα διούλλαβα καὶ πολυσύλλαβα ριζικὰ ὀνόματα, ὀξύτονα δὲ, ἔχουσι μακρόν τὸ *π* φιλόν ἐν τῇ Ὀνομ. καὶ Αἰτ. (πς, πν): *ἀχλύς*, *ἰθύς*, *ἰχθύς*, *κλιτύς*, *λιγγύς*, *νηθύς*, *σφρπς*, *έδηπς*, *Ἐρινπς*, ἐν ᾧ εἰς πάσας τὰς ἄλλας διούλλαβους καταλήξεις τὸ *ν* εἶναι βραχύ. Ἐν τούτοις ἢ ποιητικῇ χρῆσις ἐπὶ τινῶν ἐκ τῶν λέξεων τούτων (*ἀχλύς*,

- κλιτύς, νηθύς) παρουσιάζει βράχυνον τῆς ληγούσης.— Ἡ βράχυνσις αὕτη τῆς ληγούσης εἶναι πάντως κατὰ πολὺ συχνότερα ἐπὶ τῶν μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων συνθέτων ἐπιθέτων.
- γ) Ἡ κατάλ. -ῆς (γεν. -ντος) τοῦ ἄρσεν. τῶν μετοχῶν τῶν εἰς -υμι ρημάτων ἔχει τὸ ὄ ψιλὸν μακρόν ἐν τῇ ὀνομ.: *δεικνύς, ἄλλύς, καταδύς*.
- δ) Ἡ κατάλ. τῶν εἰς -ῆς (γεν. -ῆος) ληγόντων ὀνομάτων, τῶν ὁποίων ἡ λήγουσα παραμένει ἄτονος, ἔχει τὸ ὄ ψιλὸν βραχὺ εἰς ὅλας τὰς πτώσεις: *γένῆς, γῆρῆς, στάχῆς, πέλεκῆς*.
- ε) Πάντα τὰ οὐσιαστικά τὰ λήγοντα εἰς -ῆς ἐν τῇ ὀνομ., ἔχοντα δὲ ἐν τῇ καταλ. τῆς γενικῆς μὴ καθαρὸν -ος (τ. Ἐ. μετὰ συμφώνου πρὸ αὐτοῦ), ἔχουσι τὸ ὄ ψιλὸν βραχὺ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις: *μάρεῆς (-ῆρος), πηλαμῆς (-ῆδος), χλαμῆς (-ῆδος), κόρεῆς (-ῆθος)*.
- Ἐξαιρέσεις: Ἐξαιροῦνται τὰ δύο οὐσιαστ. *δαγῆς (-ῆδος)* καὶ *κώμης (-ῆθος)*, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ ὄ ψιλὸν μακρόν εἰς ὅλας τὰς πτώσεις.
- ς) Ἐν τῇ καταλήξει τοῦ ἄρσεν. τῶν εἰς -ῆς, -εια, -ῆ ἐπιθέτων τὸ ὄ ψιλὸν εἶναι πάντοτε βραχὺ: *βαθύς, ἡθύς, θῆλύς*.

II. Ἐν τῇ Δοτικῇ τοῦ Ἐνικοῦ δὲν ἀπαντᾷ ὄ ψιλόν.

III. Ἐν τῇ Αἰτιατικῇ τοῦ Ἐνικοῦ:

1. Ἡ κατάλ. -ῆν εἶναι μακρὰ εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις:
- α) Εἰς τὰς μονοσύλλαβους αἰτιατικὰς *θεῖν, μῦν, σὺν* (ὅπως δεῖκνυεῖ καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν περισπωμένη, πρβλ. I. 4. α.).
- β) Εἰς τὰ διούλλαθα καὶ πολυσύλλαθα ριζικὰ ὀνόματα εἰς -ῆς (γεν. -ῆος) ὀξύτονα (πρβλ. I. 4. β.). — Ἐν τούτοις ἡ παρὰ ποιηταῖς χρῆσις κἀνεῖ ἐνίοτε ἐξαιρέσειν ἐπὶ τιῶν καὶ βραχύνει τὸ ὄ ψιλόν: *ιχθύν, ἀχλύν, νηθύν* (μετὰ ῆ).
2. Ἡ κατάλ. -ῆν εἶναι βραχεῖα εἰς τὰς ἐπομένους κατηγορίας:
- α) Εἰς πάντα τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς -ῆς, τῶν ὁποίων ἡ λήγουσα εἶναι ἄτονος: *κόρεῆν, πῆχῆν, στάχῆν, πέλεκῆν* (πρβλ. I. 4. δ.).
- β) Ἐν τῷ ἄρσενικῷ πάντων τῶν εἰς -υς ἐπιθέτων: *βαθύν, ἡθύν, θῆλύν, ἡμισὺν, εὐσταχύν, λεύκοφρεῆν* (πρβλ. I. 4. στ.).
- Ἡ προσφῶδια τοῦ ν τῆς Αἰτιατικῆς ἐπομένως ρυθμίζεται συμφώνως πρὸς τὴν τοῦ τῆς Ὀνομαστικῆς.
- Διὰ τὸ ν τῆς αἰτιατικῆς τῶν οὐδετέρων πρβλ. I. 1.

IV. Ἐν τῇ Κλητικῇ τοῦ Ἐνικοῦ ἡ σπανίως ἄλλως τε ἀπαντῶσα κατάλ. -υ ἀκολουθεῖ τὴν προσφῶδιαν τῆς Ὀνομαστικῆς: ὄθεν *ιχθύ* μετὰ μακρᾶς τῆς ληγούσης, ἐν ᾧ *βότερῦ, πρέσβῦ, στάχῦ, πολύσταχῦ* κ.τ.δ. μετὰ βραχείας ληγούσης.

V. Ἐν τῇ Ὀνομαστικῇ τοῦ Πληθυντικοῦ τὸ ὄ ψιλὸν ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν κατάλ. -υς, τὴν προερχομένην ἐκ τῆς καταλ. -υς διὰ συγχωνεύσεως, καὶ εἶναι ἐπομένως μακρόν: *κλιτύς, ὄφρῦς, γένῦς*.— Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἰσχύει καὶ διὰ τὴν κατάλ. τῆς αἰτ. -ῆς, τὴν προερχομένην κατὰ συναίρεσιν ἐκ τῆς καταλ. -υας.

VI. Διὰ τὴν ἐκ συναίρεσεως προερχομένην κατάλ. -ῆς βλ. V.

ΠΙΝΑΞ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Εἰδικὸι κανόνες τῆς προσφῶδιαις ἐκάστου τῶν διχρόνων.

A'. Ἐν ταῖς πτωτικαῖς καταλήξεισι τῶν οὐσιαστικῶν.— Ἐν πάσαις ταῖς καταλήξεισι τῶν ἄλλων πτώσεων τῆς τρίτης κλίσεως, αἰτίνες, ἐκ τῆς καταλήξεως τῆς ἐνικῆς Γενικῆς ὀρμώμεναι, διατηροῦσι τὸ ὀνομαστικὸν τῆς θέμα καὶ τὴν προσφῶδιαν τῆς.

Ἄλφα.

- I. Γεν. εἰς -αβος ἐξ ὀνομ. εἰς -αψ ἔχει τὸ -α- βραχὺ πανταχοῦ: *φάψ, φαῖβος, Ἄραψ, -αβος* κ.λ.π.
- II. Γεν. εἰς -αγος ἐξ ὀνομ. εἰς -αξ ἔχει:
1. α μακρόν εἰς τὰ ὄρσεν. γένους μονοσύλλαθα οὐσιαστικά: *ῥάξ, ῥαγός*.
2. α βραχὺ εἰς τὰς ἐπομένους δύο περιπτώσεις:
- α' Εἰς τὰ δηλκ. γένους μονοσύλλαθα οὐσιαστικά: *σταξ* (δχρ. ἐν τῇ ὀνομ.), γεν. *σταγός*.
- β' Εἰς τὰ διούλλαθα καὶ πολυσύλλαθα ὀνόματα: *ἄρπαξ (ἄρπαγος), λάλαξ, λάταξ, τέτραξ*.
- III. Γεν. εἰς -αδος ἐξ ὀνομ. εἰς -ᾶς, δηλ γένους (πρβλ. Πίν. Ἄλφα, I. 4. β.), ἔχει τὸ α πάντοτε βραχὺ: *Ἑλλάς, φυγάς, ἄδος*.
- IV. Γεν. εἰς -ακος ἐξ ὀνομ. εἰς -αξ ἔχει:
1. α μακρόν εἰς τὰς ἐπομένους τρεῖς περιπτώσεις:
- α' Εἰς τὰ μονοσύλλαθα ἄρσενικῶ γένους οὐσιαστικά: *βλάξ, βλακός, πτάξ, πτανός*. (Τὸ παρ' Αἰσχύλῳ ἀπαντῶν *πτάνα* μετὰ βραχέος τοῦ α τῆς παραληγ. εἶναι αἰτιατ. ἐκ *πτάξ* δηλικοῦ γένους).
- β' Εἰς τὰ πλεῖστα τῶν διούλλαθων ἄρσενικῶν ὀνομάτων, ἴδια ὅταν εἶναι ἐπίσης φύσει ἢ θέσει μακρὰ καὶ ἡ συλλαβὴ τῆς ρίζης: *βώμαξ, θώραξ, κνώδαξ, κόνδαξ, κόρδαξ, κρώμαξ, λάβραξ, νόσσαξ, οἶαξ, πήλαξ, πλούταξ, πόρπαξ, στόμφαξ, σύρφαξ, Φαίλαξ, φόρταξ*. Ἐπίσης μακρόν εἶναι τὸ α τῆς καταλ. εἰς τὰ μετὰ τῶν οὐσ. τούτων σύνθετα ἐπίθετα (: *λινοθώραξ*), εἰς τὸ σύνθετον *ἱραξ*, καὶ εἰς τὰ ὀρσενικὰ *μέρμαξ* καὶ *δρπαξ*, οὐχὶ σπανίως ὁμοῦ καὶ εἰς τὰ ἔχοντα βραχεῖαν τὴν συλλαβὴν τῆς ρίζης (τ. Ἐ. τὴν παραληγ.): *βάβαξ, νέαξ, ῥύαξ, στάλαξ, φέναξ*,

φλύαξ (γεν. -ἄκος).— Τοῦ οὐσιαστ. *καύαξ* ἢ *κάβαξ* τὸ α εἶναι ἄλλοτε βραχὺ καὶ ἄλλοτε μακρόν, καίτοι παρά Ποιηταῖς ἐπικρατεῖ τὸ μακρόν α.

Ἐξαιρέσεις: Ἐξαιροῦνται καὶ ἔχουσι βραχὺ τὸ -α- τὰ *κλώναξ*, *λεῖμαξ*, *μείραξ*, *σαῦσαξ*, ἢ *σαῦταξ* (-ἄκος), διὰ καὶ προπερισπῶνται.

γ' Εἰς ὀλίγα τινὰ τρισύλλαβα καὶ πολυσύλλαβα ὀνόματα: *ιέραξ*, *νεόσσαξ*, *θρηθίαξ*, *Ἐπιθαύραξ* (-ἄκος).

2. α βραχὺ εἰς τὰς ἀκολουθούσας περιπτώσεις:

α' Εἰς τὰ μονοσύλλαβα δηληκὰ οὐσιαστικά: *δράξ*, *κλάξ*, *πλάξ*, *σπάξ* (-ἄκος).

β' Εἰς τὰ δισύλλαβα δηληκὰ παράγωγα ἢ ὑποκοριστικά, τῶν ὁποίων ἡ συλλαβὴ τῆς ρίζης (ἢ παραλήγ.) εἶναι φύσει μακρά (: *αὔλαξ*, *βῶλαξ*, *θρηθίαξ*, *θρηθίαξ*, *κλιμαξ*, *μίλαξ*, *πίδαξ*, *ομιλαξ*), ὡς καὶ εἰς τὰ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων σύνδετα ἐπίθετα: *εβριβῶλαξ*, *κλαυσιβῶλαξ*, *πολυπίδαξ* (-ἄκος).

γ' Εἰς τὰ δισύλλαβα ριζικά καὶ ὑποκοριστικά ὀνόματα ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, τῶν ὁποίων ἡ συλλαβὴ τῆς ρίζης (δηλ. ἢ παραλήγ.) εἶναι βραχεῖα ἢ τὸ πολὺ «θέσει μακρά» [: *ἄβαξ*, *ἀνθραξ*, *δίφραξ*, *δόναξ*, *κάμαξ*, *κόλαξ*, *κόραξ*, *λάρναξ*, *λίθαξ*, *μάσταξ*, *μύλαξ*, *μύσταξ*, *ὄμφαξ*, *πίναξ*, *πύνδαξ*, *σκόλαξ*, *σπάλαξ* (ὄμοι μετὰ τοῦ τρισυλλάβου *ἀσπάλαξ*), *ύσσαξ*, *φύλαξ*, *χάραξ*], ὡς καὶ εἰς τὰ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων σύνδετα ἐπίθετα.

Σημ. Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι σχετικῶς πρὸς τὴν προσφῶδιαν τῆς καταλ. -ακος δὲν ἔχει κατορθωθῆ ἡ διατύπωσις κανόνων ἀπλῶν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πλήρων, ἐξαντλούντων πάσας τὰς περιπτώσεις, καὶ εἶναι ἐπομένως ἀναγκαῖον νὰ ἐμπιστευθῆσθε καὶ νὰ στηριζώμεθα εἰς τὴν μνήμην μας δι' ἐκάστην περίπτωση ἐπὶ μέρους οὐσιαστικοῦ.

V. Ἡ γενική εἰς -ατος ὀλοκοῦδαι τοὺς ἐπομένους κανόνας:

1. Ἐξ ὀνομ. εἰς -ἄν ὄρσεν. οὐσιαστικῶν (*Πίν. 3*, *Ἄλφα I. 2. α.*) ἢ γεν. -ατος ἔχει μακρόν τὸ -ἄ-: *Πάν*, *παιάν*, *Τιτάν* (-ἄτος).

2. Τῶν δύο ἐπιθ. *μέλαξ* καὶ *τάλαξ* ἢ γεν. -ατος ἔχει βραχὺ α εἰς τὰς τρισυλλάβους πτώσεις: *μέλα-νος* κ.λ.π. (*πρβλ. Πίν. 3*, *Ἄλφα I. 4. α.*).

VI. Ἡ γενική εἰς -αος τῶν εἰς -ἄς οὐδετέρων (*Πίν. 3*, *Ἄλφα, I. 4. γ.*) ἔχει τὸ -α- πάντοτε βραχὺ: *κέραξ*, *σέλαξ* (-ἄος).

Μόνον τῶν λίαν μεταγεν. Ποιητῶν τις δὲ ἀπετόλμα *κέρᾱα* (πρβλ. κατωτ. IX σημ. α).

VII. Ἡ γενική εἰς -απος ἔξ ὀνομ. εἰς -αψ ἔχει κατὰ κανόνα βραχὺ τὸ -α-: *θέρᾱψ*, *λαῖλαψ*, *πλινθοβᾱψ* (-ἄπος).

Ἐξαιρέσεις: μακρόν ἔχουσι τὸ -α- μόνον τὸ *δράψ*, *δρεῖπός* καὶ τὸ τῶν Ταραντίνων *λάψ*.

VIII. Ἡ γενική εἰς -αρος ἔξ ὀνομ. εἰς -αρ (*Πίν. 3*, *Ἄλφα, I. 3*) ἔχει:

1. α μακρόν εἰς τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα: *πᾶρ*, *κᾶρ* (-ᾶρος).— (Παρά μεταγεν. Ποιηταῖς εἰς τὰς ἐκ τοῦ *κᾶρ* πολυσυλλ. πτώσεις, ὅπως π. χ. εἰς τὸ *κᾶεῖρα*, τὸ α εἶναι βραχὺ. Διὰ τὴν γεν. *κᾶρός* τοῦ *κᾶρ* βλ. Λεξικόν ἐν λ.).

2. α βραχὺ εἰς τὰ δισύλλαβα καὶ πολυσύλλαβα ὀνόματα: *ἐαρ*, *μάναρ*, *νέκταρ* (-ᾶρος).

Σημ. Διὰ τὸ *στέαρ* βλ. κατωτ. IX σημ. γ. καὶ *Πίν. 3*, *Ἄλφα, I. 3. σημ.*

IX. Ἡ γενική εἰς -ατος ἔξ οὐδετέρων εἰς -ᾶ καὶ -ᾷς (*Πίν. 3*, *Ἄλφα, I. 1. καὶ 4. γ.*) ἔχει τὸ α πάντοτε βραχὺ: *δῶμα*, *ὄμμα*, *πρᾶγμα*, *στόμα* (-ᾶτος). Κατ' ἀναλογίαν πρὸς αὐτὰ σχηματίζονται καὶ ἀνώμαλοι τύποι (ὅπως *δνειράτα* κ.δ.), ὡς καὶ οἱ τρισύλλαβοι τύποι τῶν πτώσεων τῶν *στέαρ*, *ᾄτος*, καὶ *φρέαρ* (*φρεῖταρ*), *ᾄτος*.

Σημ. α. Τοῦ *κέρᾱς*, *ᾄτος* ἀπαντῶσι παρ' Ἀνακρέοντι καὶ Εὐριπίδῃ οἱ τύποι *κέρᾱτα*, *κέρᾱτε* μετὰ μακροῦ α, καὶ παρ' Ἀριστοφ. τὸ σύνδετον *ὕμικέρᾱτα*. Ἐντεῦθεν ἐρμηνεύονται καὶ οἱ ἐπικ. ἔκτετ. τύποι *κερᾶατα* (παρ' Ἀράτω κ.δ.) καὶ *τερᾶατα* παρὰ Κοῖν. Συμωναίω, ὡς καὶ ἡ παρ' Ὀμήρῳ γεν. *κρᾶτός*, καὶ κατὰ μετρ. ἐπέκτασιν *κρᾶατος*, *δοτ. κρᾶατι* (ἔξ ὄχρ. ὀνομ. *κρᾶς*).

Σημ. β. Εἰς τὰς ἐκ τοῦ *κρᾶάννυμι* σχηματιζόμενας λέξεις τὸ α εἶναι μακρόν: *μελί-κρᾶς*, *ᾄτος* (βλ. *Πίν. 3*, *Ἄλφα, I. 4. α.*).

Σημ. γ. Παρ' Ἀττικῶς τὸ α τῆς ἀνωμάλου Γενικῆς *φρεᾶατος* (τοῦ *φρέαρ*) εἶναι συνήθως μακρόν.

X. Ἡ Δοτική πληθυντικὴ εἰς -ᾄσι ἔχει τὸ -α- βραχὺ.

Ἐξαιρέσεις: Μακρόν εἶναι τὸ α ἐν τῇ Δοτ. πληθ. πασῶν τῶν λέξεων τῶν ληγουσῶν εἰς -ἄν γεν. -ἄτος, -ἄν γεν. -ἄτος, -ᾷς γεν. -ἄτος, καὶ ἄς γεν. -ᾄτος: *παιᾷσι*, *φιλήσᾄσι*, *γίγᾄσι*, *ἱμᾷσι*, *μελίκρᾄσι*.

Ἰῶτα.

I. Ἡ γενική εἰς -ιβος ἔξ ὀνομ. εἰς -ιψ ἔχει τὸ *ἰῶτα* κατὰ κανόνα βραχὺ: *λίψ* *λίβός*, *χέρηνψ*, *εὔτριψ*, *οἰκότριψ*, *παιδότριψ* (-ἰβος) κ.δ.

II. Ἡ γενική εἰς -ιγος ἔξ ὀνομ. εἰς -ιξ ἔχει:

1. Μακρόν τὸ *ἰῶτα* εἰς τὰ δισύλλαβα οὐσιαστικά, τῶν ὁποίων ἡ συλλαβὴ τῆς ρίζης (ἢ παραλήγ.) εἶναι ἐπίσης μακρά (φύσει ἢ θέσει): *μάστιξ*, *πέμφιξ*, *τέττιξ* (-ιγος).

2. Βραχὺ *ἰῶτα* εἰς τὰ μονοσύλλαβα ἑκεῖνα, ἐν οἷς τοῦ φωνήεντος προηγούνται δύο σύμφωνα (: *πνίξ*, *πνίγός*), ὡς καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ βραχέος δέματος σχηματιζόμενα σύνδετα: *σύμμιξ*, *-ιγος*.

III. Ἡ γενική εἰς -ιδος ἔξ ὀνομ. εἰς -ις ἔχει:

1. Μακρόν τὸ *ἰῶτα* εἰς πάντα τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐν τῇ ὀνομ. ἔχουσι μακρόν τὸ *ἰῶτα* (βλ. *Πίν. 3*, *Ἰῶτα, I. 3. γ.*).

2. Βραχὺ *ἰῶτα* εἰς τὰ ἐπιπολυαριθμότερα ὀνόματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐν τῇ ὀνομ. ἔχουσι τὸ *ἰῶτα* βραχὺ (βλ. *Πίν. 3*, *Ἰῶτα, I. 3. στ.*).

- IV.** Ἡ Γενική εἰς *-ιθος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-ις* ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε μακρόν (βλ. Πίν. 3, Ἰῶτα, I. 3. δ.).
- V.** Ἡ Γενική εἰς *-ικος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-ιξ* ἔχει:
1. Μακρόν τὸ ἰῶτα εἰς τὰς ἐπομένους δύο περιπτώσεις:
 α' Πάντοτε μακρόν εἰς τὰ μονοσύλλαβα, ἐν οἷς προηγείται τοῦ ἰῶτα ἓν μόνον φωνήεν ἢ οὐδέν· *ἱξ, φῖξ (-ἱκός)*, καὶ κατ' ἐξαιρέσειν εἰς τὸ *φρῖξ, φρῖκός*.
 β' Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρόν εἰς τὰ δισύλλαβα, ἐν οἷς ἡ συλλαβὴ τῆς ρίζης (ἢ παραλήγ.) εἶναι μακρὰ φύσει ἢ θέσει [· *διῖξ, βέμβιξ, πέριδιξ, σκάνδιξ, σπάδιξ, φοίνιξ (-ἱκος)*], καθὼς καὶ εἰς τὰ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων σύνθετα ἐπίθετα· *πολυάιξ, τριγῶιξ (-ἱκος)*.
Ἐξαιρέσεις: Τὸ *χοῖνιξ* ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχύ. Τὸ δὲ *θρηῖξ* ἔχει τὸ ἰῶτα βραχύ μὲν πάντοτε παρ' Ὀμήρῳ, ἀδιάφορον δὲ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον (δηλ. ἄλλοτε βραχύ κα' ἄλλοτε μακρόν).
 2. Βραχύ τὸ ἰῶτα εἰς τὰ ὀνόματα ἐν οἷς τοῦ ἰῶτα προηγείται λάμβδα· *ἡλιξ, Κίλιξ, κύλιξ, στάλιξ (-ἱκος)*.
Ἐξαιρέσεις: μακρόν εἶναι τὸ ἰῶτα εἰς τὸ *ἀλλιξ, -ἱκος* παρὰ τῷ Εὐφορίωνι (ἀκολουθεῖ ἐπομένως τὰ ἀνωτέρω ἐν 1. β.).
- VI.** Ἡ Γενική εἰς *-ινος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-ιν* καὶ *-ις* ἔχει τὸ ἰῶτα μακρόν πάντοτε (βλ. Πίν. 3, Ἰῶτα, I. 2 καὶ 3. β.).
Ἐξαιρέσεις: Παρ' Ὀμήρῳ (ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ) κεῖται ἡ δοτ. *σταμίνεσσι* μετὰ βραχέος τοῦ ἰῶτα διὰ μετρικοῦς λόγους.
- VII.** Ἡ Γενική εἰς *-ιος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-ις* ἔχει τὸ ἰῶτα βραχύ πάντοτε· *ἔχις, ἰδρις, μῆτις (-ἱος)*.
Σημ. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ δισύλλαβοι πτώσεις τῶν *κίς* καὶ *λίς* ἔχουσι καὶ αὐτὰ τὸ ἰῶτα μακρόν ὅπως ἡ ὄνομ., εἰς δὲ ἐν τούτοις τὰ ὑπάρχοντα ποιητικὰ χωρία, ἐν οἷς ἀπαντῶσι δισύλλαβοι τύποι τούτων, τὸ ἰῶτα εἶναι βραχύ (πρβλ. καὶ ὁ *ψιλὸν* VI).
- VIII.** Ἡ Γενική εἰς *-ιπος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-ιψ* ἔχει:
1. Μακρόν τὸ ἰῶτα εἰς τὰ μονοσύλλαβα· *ἱψ, θρῖψ, κνίψ, ξιψ (-ἱπός)*.
 2. Βραχύ τὸ ἰῶτα εἰς τὰ πολυσύλλαβα· *ἡλιψ, -ἱπος*.
- IX.** Ἡ Γενική εἰς *-ιτος* ἐξ ὀνομ. εἰς *-ι* ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχύ· *μέλι, μέλιτος*.
- X.** Ἡ Γενική εἰς *-ιφος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-ιψ* ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχύ· *νιψ* (ἄχρ. ἐν ὄνομ.), γεν. *νιφός, κατηῖψ, -ἱφος*.
- XI.** Ἡ Γενική εἰς *-ιχος*, ἐξ ὄνομ. εἰς *-ιξ* ἔχει:
1. Μακρόν τὸ ἰῶτα εἰς τὰς ἐπομένους δύο περιπτώσεις:
 α' Εἰς τὰ μονοσύλλαβα, ἐν οἷς μόνον ἓν σύμφωνον προηγείται τοῦ φωνήεντος· *ψίξ, ψιχός* (ἐνθα τὸ *ψ* δὲν ἰσχύει ὡς διπλοῦν).
 β' Εἰς τὰ δισύλλαβα, ἐν οἷς καὶ ἡ συλλαβὴ τῆς ρίζης (τ. ἐ. ἢ παραλήγ.) εἶναι μακρὰ (φύσει ἢ θέσει)· *δρῖξ, -ἱχος*.
 2. Βραχύ τὸ ἰῶτα εἰς τὰ μονοσύλλαβα, ἐν οἷς τοῦ φωνήεντος προηγούνται δύο σύμφωνα, ὡς καὶ εἰς τὰ μετὰ τοιοῦτων οὐσιαστικῶν σύνθετα ἐπίθετα· *θρῖξ, τερχός* (καὶ *καλλιθριξ, -τερχος*), *σιξ* (ἄχρ. ἐν τῇ ὄνομ.), γεν. *σιχός*.

*Υ ψιλόν

- I.** Ἡ Γενική εἰς *-υγός* ἐξ ὄνομ. εἰς *-υξ* ἔχει κατὰ κανόνα τὸ ὕ ψιλόν βραχύ (: *Στιξ Στιγός, Φρὺξ -ῦγός, ἄντυξ -ῦγος, δρτυξ -ῦγος, πτερυξ -ῦγος*), ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ *ζεύγνυμι* ἐοχηματισμένα ἐπίθ. *ἄξυξ, δίξυξ (-ῦγος)* κ. ἄ.
Ἐξαιρέσεις: Μόνον τοῦ *κόκκυξ*, ἢ Γενική ἐἴναι *κόκκυγος*. Κατὰ τοὺς παλαιούς Γραμματικούς τὸ ὕ ψιλόν ἐν τῇ λέξει ταύτῃ ἦτο δίχρονον.
- II.** Ἡ Γενική εἰς *-υδος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-υξ* ἔχει τὸ ὕ ψιλόν κατὰ κανόνα βραχύ· *πηλαμύξ, χλαμύξ, (-ύδος)*.
Ἐξαιρέσεις: Μόνον τὸ *δαγύξ* *δαγῦδος* ἔχει κατ' ἐξαιρέσειν τὸ ὕ ψιλόν μακρόν καθ' ὅλας τὰς πτώσεις.
- III.** Ἡ Γενική εἰς *-υθος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-υξ* ἔχει τὸ ὕ ψιλόν κατὰ κανόνα βραχύ· *κόρυξ, κόρυθος*.
Ἐξαιρέσεις: Μόνον τὸ *κώμυξ, -ῦθος* ἔχει τὸ ὕ ψιλόν μακρόν εἰς ὅλας τὰς πτώσεις.
- IV.** Ἡ Γενική εἰς *-υκος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-υξ* ἔχει:
1. μακρόν τὸ ὕ ψιλόν εἰς τὰ δισύλλαβα, τῶν ὁποίων ἢ ριζικὴ συλλαβὴ (ἢ παραλήγ.) εἶναι φύσει (καὶ οὐχὶ θέσει) μακρὰ· *δοίδυξ, κήρυξ, κήυξ (-ῦκος)*. — Κατ' ἐξαιρέσειν ἐκ τῶν ἐχόντων θέσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν τὸ μὲν *βέμβυξ, -ῦκος* ἔχει πάντοτε μακρόν *υ*, τὰ δὲ *ἀνδύξ, -υκος* καὶ *Βέβρυξ, -υκος*, ἔχουσι τοῦτο ἄλλοτε βραχύ καὶ ἄλλοτε μακρόν.
 2. βραχύ τὸ ὕ ψιλόν εἰς τὰς ἀκολουθούσους δύο περιπτώσεις:
 α' Εἰς τὰ μονοσύλλαβα· *πνύξ, πνῦκός*.
 β' Εἰς τὰ δισύλλαβα, τῶν ὁποίων ἢ συλλαβὴ τῆς ρίζης (ἢ παραλήγ.) εἶναι ἢ βραχεῖα ἢ μόνον θέσει μακρὰ· *ἀμπυξ, Ἐρυξ, κάλυξ (-ῦκος)*.
- V.** Ἡ Γενική εἰς *-υνος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-υν* ἔχει τὸ ὕ ψιλόν πάντοτε μακρόν· *μόσυυν, Φόρ-κυν (-ῦνος)*.
Ἀντιθέτως ἢ γεν. *κυνός* (τοῦ *κύων*) ἔχει τὸ ὕ ψιλόν βραχύ.
- VI.** Ἡ Γενική εἰς *-υος* ἐξ ὄνομ. εἰς *-υ* καὶ *-υξ* ἔχει τὸ ὕ ψιλόν πάντοτε βραχύ, τόσον εἰς τὰς μονοσύλλαβους λέξεις *δρῦξ, μῦξ, σῦξ*, ὅσον καὶ εἰς τὰς δισύλλαβους καὶ ἄλλας λέξεις (: *ῥάπυ, ἀχλύξ, ἰχθύξ, γένυξ, γῆρυξ*, γεν. *-ῦος* ἐπὶ δλων), ἀδιαφόρως τοῦ ἂν τὸ ὕ ψιλόν ἐν τῇ ὄνομ. εἶναι μακρόν ἢ βραχύ (πρβλ. Πίν. 3, ὕ ψιλόν, 4. ἀ. β. δ.).

- VII. Ἡ Γενική εἰς *-υπος* ἐξ Ὄνομ. εἰς *-υψ* ἔχει τὸ *ῥ ψιλόν* μακρόν: *γρῦψ γρῦπος, γῦψ γῦπος*.
- VIII. Ἡ Γενική εἰς *-υρος* ἐξ Ὄνομ. εἰς *-υρ* ἔχει τὸ *ῥ ψιλόν* κατὰ κανόνα βραχύ: *πῦρ πῦρος, μάρτυρ -ῦρος, ψίθυρ -ῦρος*, ἀσχέτως πρὸς τὸ ἂν τὸ *ῥ ψιλόν* εἶναι ἐν τῇ Ὄνομαστικῇ μακρόν ἢ βραχύ.
Ἐξαιρέσεις: Τὸ *Κέρκυρ*, *-ῦρος* φαίνεται ὅτι εἶχε μακρόν τὸ *ῥ ψιλόν*.
- IX. Ἡ Γενική *-υχος* ἐξ Ὄνομ. εἰς *-υξ* ἔχει τὸ *ῥ ψιλόν* πάντοτε βραχύ: *πτύξ, δυνξ, στόνυξ, (-ῦχος)*.

Β'. Ἐν ταῖς καταλήξεσι τῶν ἐπιθέτων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν.

Ἄλφα.

- I. Τὸ *ἄλφα* τῆς καταλ. τῶν ὑπερθετικῶν *-ἄτος, -ἄτη, -ἄτον* εἶναι πάντοτε βραχύ: *πιστότατος, σοφώτατος, λαλιώτατος* κ.τ.δ.
- II. Τὸ *ἄλφα* τῆς ριζικῆς συλλαβῆς τοῦ δηλ. *πᾶ α* εἶναι μακρόν πάντοτε. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς καταλήξ. τοῦ δηλυκοῦ ὄλων τῶν Μετοχῶν τῶν ληγουσῶν εἰς *-ας*: *φωνήσασα, γελᾶσασα, βάσασα, σᾶσασα*.

Ἰῶτα.

- I. Τὸ *ἰῶτα* τῶν καταλήξεων συγκριτ. βαθμοῦ *-ίων, οὔδ. -ιον, γεν. -ιονος* εἶναι:
1. Βραχύ πάντοτε παρ' Ὀμήρω καὶ τοῖς παλαιότεροις Ἐπικοῖς γενικῶς: *γλυκίων, κανίων, αἰσχίον, ἄλγιον, κέρδιον, δίγιον*. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι οἱ Ποιηταὶ οὗτοι συνήθως μεταχειρίζονται τὰ οὐδέτερα μόνον.
 2. Διχρονον ἐν τῇ κυριολεξίᾳ του (δηλ. ἄλλοτε μακρόν καὶ ἄλλοτε βραχύ) παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπικοῖς, τοῖς Ἐλεγειακοῖς καὶ τοῖς Ἐπιγραμματοποιοῖς.
 3. Μακρόν κατὰ κανόνα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς: *κακίων, καλλίων, ἥδιον*. Αὐτὴ ἐπομένως ἢ προσφθία πρέπει νὰ θεωρητῆ ὡς ἡ ἐπικρατετέρα ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ.
Ἀπαντῶσιν ἐν τούτοις μεμονωμένοι τινὲς ἐξαιρέσεις παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, ὅπως π.χ ἥδιον (κατὰ τὴν ἐπικήν χρῆσιν) παρ' Εὐριπίδῃ.
- II. Ἐν τοῖς ἀντωνυμικοῖς ἐπιθέτοις Δυϊκοῦ ἀριθμοῦ τὸ *ἰῶτα* εἶναι βραχύ: *νωίτερος, σφωίτερος*.

Υ ψιλόν.

- I. Τὸ *ῥ ψιλόν* τῶν συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν καταλήξεων εἰς *-ῥτερος, -ῥτατος* εἶναι πάντοτε βραχύ: *βραχύτερος, γλυκύτερος, πρηνύτερος, ταχύτατος* κ.λ.π.

Γ'. Ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς.

Ἄλφα.

- I. Τὸ ἀκλίτον *ἄλφα* τῆς ληγούσης τῶν ἀριθμητικῶν ἀπολύτων εἶναι πάντοτε βραχύ: *ἑπτὰ, ἑννέα, δέκα, δώδεκα, πενήκοντα* κ.λ.π.
- II. Εἰς τὴν προπαραληγούσαν τῶν δεκάδων τὸ *ἄλφα* εἶναι εἰς μὲν τὸ ἀπόλυτον *τριάκοντα* καὶ εἰς τὸ τακτικὸν *τριάκοντός* καὶ εἰς τὰ μετ' αὐτοῦ σύνδετα (π.χ. *τριάκοντάζυγος*) μακρόν· εἰς δὲ τὸ ἀπόλ. *τεσσαράκοντα* καὶ τὸ τακτικὸν *τεσσαράκοντός* βραχύ. Αἱ ὑπόλοιποι δεκάδες ἔχουσιν ἠ ἀντὶ α (*πεντήκοντα* (κ.λ.π.).
Ἐξαιρέσεις: Μεταγεν. ὁμως Ποιηταὶ ἔχουσι τὸ *τριάκοντα* καὶ μετὰ βραχέος τοῦ *ἄλφα* τῆς προπαραληγούσης.
- III. Εἰς τὴν τετάρτην ἀπὸ τοῦ τέλους συλλαβῆν τῶν ἑκατοντάδων τὸ *ἄλφα* τοῦ μὲν *διακόσιοι, τριάκόσιοι* εἶναι μακρόν, τῶν δὲ ὑπολοίπων *τετρακόσιοι, πεντᾶκόσιοι* κλπ. εἶναι βραχύ. Τὰ τακτικά δὲ καὶ ἐν τούτῳ παρακολουθοῦσι τὰ ἀπόλυτα (*τριάκοντιστός, τετρακοντιστός*).
- IV. Βραχύ εἶναι πάντοτε τὸ *ἄλφα* εἰς τὴν κατάλ. *-ατος* τῶν τακτικῶν (*ἑνᾶτος, δέκατος*), εἰς τὴν κατάλ. *-πλάσιος* τῶν πολλαπλασιαστικῶν ἐπιθέτων (*διπλάσιος, τριπλάσιος*), καὶ εἰς τὰς Δωρικὰς καταλήξεις *-ᾶτι* καὶ *-ᾶτιοι* (*εἰκᾶτι, διακᾶτιοι*).

Ἰῶτα.

Ἐν τῇ καταλήξει τῶν ἀριθμητικῶν ἐπιρρημάτων *-ῖς* καὶ *-κῖς*, καὶ συντετμ. *-κῖ*, τὸ *ἄλφα* εἶναι πάντοτε βραχύ: *δῖς, τρῖς, τετράκῖς, χιλιάκῖς, τετράκῖ, ἐξάκῖ* κ.τ.δ.
Ἐξαιρέσεις: Παρ' Ἡσόδῳ κεῖται τὸ *τρῖς* καὶ μετὰ μακροῦ τοῦ *ἰῶτα* ἐν μακρῷ θέσει μετρικοῦ ποδός.

Δ'. Ἐν ἀκλίτοις λέξεσιν ἢ μορίοις.

Ἄλφα.

- I. Τὸ *ἄλφα* ὡς ἐπιρρηματικὴ κατάληξις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχύ: *θά, αἰψᾶ, ἀλλά, ἀμᾶ, ἀρᾶ, λίγᾶ, μάλᾶ, ἑῖᾶ, τάχᾶ, μάλιστᾶ, καναχηθᾶ* κ. δ. Βραχύ ὡσαύτως εἶναι καὶ εἰς τὰ συσχετικά μόρια (*ἐνθᾶ, ἠνικᾶ, πηνικᾶ* κ.δ.), ὡς καὶ εἰς τὰς προδέσεις: *ἀνά, διά, μετά, κατά, παρὰ, ἐνεκᾶ*.

Ἐξαιρέσεις.

1. Μακρόν εἶναι τὸ *ἄλφα* ἐν τῇ ληγούσῃ τῶν δοτικοφανῶν λεγομένων ἐπιρρημάτων: *ἰδίε*, *δημοσίε* κ.τ.δ.

2. Μακρόν εἶναι τὸ ἄλφα ἐν τῇ ληγοῦσῃ τῶν ἐπιρρημάτων, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχικός τύπος ἔληγεν εἰς -η: *κρυφᾶ, λάθρᾶ, πέρᾶ, οὐδαμᾶ, μηδαμᾶ*.
Σημ. Ἀπαντῶν ἐν τούτοις καὶ μετὰ βραχέος τοῦ ἐν τῇ ληγοῦσῃ ἄλφα ἐπιρρηματ. τύποι *κρυφᾶ, λάθρᾶ, οὐδαμᾶ* καὶ *μηδαμᾶ* (ὡσεὶ οὐδέτερα πληθ. ἀριθ.).
3. Μακρόν εἶναι τὸ ἄλφα καὶ ἐν τοῖς Δωρ. τύποις τῶν ἐπιρρ. *ἀμᾶ, κρυφᾶ, παντᾶ*, ἐπίσης δὲ καὶ ἐν τῷ Δωρ. *κᾶ* ἀντὶ *κε*, ὡς καὶ ἐν τοῖς συνδέτοις *αἰκᾶ*, καὶ *δικᾶ*.
Σημ. Ἀντιθέτως παραμένει βραχὺ τὸ ἄλφα ἐν τοῖς *πόκᾶ, δειπόκᾶ, ἄλλοκᾶ* (ἀντὶ *πότε, δειπότε, ἄλλοτε*) καὶ ἐν τῷ *γᾶ* (ἀντὶ *γε*).

II. Τὸ -αν ὡς κατάληξις μορίων ἔχει:

1. Μακρόν τὸ ἄλφα εἰς τὰ ἐπιρρ. *ἄγᾶν, λίᾶν, πέρᾶν*, εἰς τὸ Δωρ. *πράν*, καὶ εἰς ὄλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια φαίνεται ὅτι ἀρχικῶς ἦσαν αἰτιατικοὶ θηλυκοῦ γένους! *μακρᾶν* κ. τ. δ.
2. Βραχὺ τὸ ἄλφα εἰς τὸ μόριον *ἄν*, ὡς καὶ εἰς τὰ μετ' αὐτοῦ σύνδετα *δῆᾶν, δπότᾶν* κ.ο.κ., εἰς τὸ *ἔᾶν* καὶ εἰς τὸ ἐπιρρ. *πάμπᾶν*.
Μόνον τοῦ *δῆᾶν* ἡ λήγουσα ἀπαντᾷ ἴσως παρὰ μεταγεν. Ποιηταῖς καὶ ὡς μακρά.
3. Ἀδιάφορον τὸ ἄλφα (τ. ἔ. δίχρονον, ἄλλοτε μακρόν καὶ ἄλλοτε βραχὺ) εἶναι εἰς τὸ *ἄν* ((*ἔᾶν* διὰ συγχωνεύσεως), καίτοι ἐν αὐτῷ εἶναι κατὰ πολὺ συχνότερα ἡ ἰσχύς τοῦ ἄλφα ὡς μακροῦ, ὑπὸ τινων μάλιστα Κριτικῶν δὲν γίνεται κἄν δεκτὴ ἡ βραχύτης του.

III. Τὸ -αο ὡς κατάληξις μορίων ἔχει τὸ ἄλφα πάντοτε βραχὺ: *γάρ, ἀτάρ, αὐτάρ, ἀφάρ, εἰδᾶο, αὐτῆμᾶο, ἐνητῆμᾶο, παντῆμᾶο*.

IV. Τὸ -ας ὡς κατάληξις ἐπιρρημάτων ἔχει τὸ ἄλφα βραχὺ: *ἀγκᾶς, ἀνθρακᾶς, ἀτρέμᾶς, πέλᾶς*.— Μόνον τὸ ἐπιρρ. *πέρᾶς* ἔχει τὸ ἄλφα μακρόν.

V. Τὸ -ᾶκις (καὶ συντετμ. -ᾶκι), ὡς κατάλ. τῶν πολλαπλασιαστικῶν ἀριθμητ. ἐπιρρημάτων, ἔχει τὸ ἄλφα πάντοτε βραχὺ: *τετραῖκις, χιλιᾶκις, πολλαῖκις, ποσαῖκις*.— Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ ἄλφα τῶν καταλήξεων τῶν τοπικῶν ἐπιρρ. εἰς -ᾶχου καὶ -ᾶχη (: *παντᾶχου, πολλαῶχου, ἀλλᾶχη*), ὡς καὶ περὶ τοῦ ἄλφα τῶν καταλ. τῶν ἀρνητικῶν ἐπιρρ. *οὐδᾶμῶς, οὐδᾶμου, οὐδᾶμόθεν, οὐδᾶμῆ, μηδᾶμῶς* κ.ο.κ.

Ἰῶτα

1. Μακρόν πάντοτε εἶναι τὸ ἰῶτα τὸ ἐν τέλει τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν (*οὗτοσί, αὐτῆί, τουτί, δδῆ, ἐκεινοσί* κ.λ.π.), ὡς καὶ τὸ ἐν τέλει τῶν ἐπιρρ. *οὗτωσί, τυννί καὶ δευρῆ*.— Μακρόν ὡσαύτως εἶναι καὶ τὸ ἰῶτα τῶν *τουτογί, οὗτοσί, τουτουσί, οὐτωσί*.
2. Βραχὺ πάντοτε εἶναι τὸ ἰῶτα εἰς τὰς ἀκολουθούσας ἕξ περιπτώσεις:
- α' Εἰς τὰ διασπασθὰ μόρια *ἔτι, ἴφι, γαίχι, οὐχι, ὑψί*.
- β' Εἰς τοὺς συντετμ. τύπους *ἄχελ, μέχελ, χῶρελ, νόσφελ, πᾶλλ, τετράκελ, πολλακελ, ποσακελ* κ. τ. δ (ἀντὶ -*εν* καὶ -*ες* θλ. κατωτ. III καὶ ἀνωτέρω Γ, ἰῶτα).
- γ' Εἰς τὰ τοπικὰ ἐπιρρημάτα τὰ λήγοντα εἰς -*θι*: *κεῖθελ, αὐτόθελ, οἰκοθελ, Κορινθόθελ* κ.τ.δ.
- δ' Εἰς τὰ ἐπιρρημάτα τὰ παραγόμενα ἐκ ρημάτων εἰς -*ζω* καὶ τονιζόμενα ἐπὶ τῆς ληγοῦσης: *Διολιστί, Ἰαστί, Δωριστί, μελεῖστί, δνομαστί* κ.τ.δ.
- ε' Εἰς τὰ ἐπιρρημάτα τὰ ἐπεκταθέντα ἕξ ἐπιρρ. εἰς -*ως* καὶ λήγοντα εἰς -*οσί*: *νεωσι, μεγαλωσι, ἱερωσι*.

Κατὰ τοὺς παλαιούς Γραμματικούς τὸ ἰῶτα τῶν τελευταίων τούτων ἦτο ἄλλοτε μακρόν καὶ ἄλλοτε βραχὺ.

3. Δίχρονον (τ. ἔ. ἄλλοτε μακρόν καὶ ἄλλοτε βραχὺ) εἶναι τὸ ἰῶτα εἰς τὰ ἐπιρρημάτα, τὰ παραγόμενα ἕξ ἐπιθ. καὶ λήγοντα εἰς -*τι*, -*κι* καὶ -*οσι*: *ἀκακητί, ἀκλαυτί, ἀμογητί, ἀνατί, ἐγερετί, ἀστακτί, ἀστενακτί, ἀνωιστί*. Ὁσαῖκις ἐν τούτοις τὸ ἰῶτα εἶναι μακρόν, οὐχὶ σπανάως εἰς τίνα ἐκ τῶν ἐπιρρημάτων αὐτῶν μετατρέπεται εἰς -*τι*.

II. Τὸ -εν ἐν τέλει ἀκλίτου λέξεως ἢ μορίου ἔχει τὸ ἰῶτα:

1. Μακρόν εἰς τὴν ἀκλίτον προσρητημένην εἰς τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας συλλαβὴν -*εν*, ὁσαῖκις προηγείται ταύτης σ: *οὗτωσιν, ἐκεινοσιν, τουτουσιν*, ὡς καὶ εἰς τὸ ἐπιρρ. *οὗτωσιν* (πρβλ. καὶ I. 1.).
2. Βραχὺ εἰς τὸ τέρμα τῶν ἐπιρρ. *πρίν, νόσφιν, πᾶλλιν*.
Ἐν τούτοις παρὰ τοῖς παλαιότεροις Ἐπικοῖς τὸ *πρίν* ἀπαντᾷ καὶ μετὰ μακροῦ ἰῶτα, ἀκόμη καὶ ἐν ἄρσει (βραχεῖα χώρᾳ) ποδός.

III. Τὸ -εις ὡς κατάληξις ἐπιρρημάτων ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχὺ: *ἄλλεις, ἀμυδίεις, λίκριφεις, ἀχρεῖς, μέχρεῖς, πολλακῆεις* κλπ. (πρβλ. ἀνωτ. Γ. ἰῶτα).

Ψιλόν.

I. Τὸ *ψιλόν* ὡς κατάληξις ἐπιρρημάτων εἶναι πάντοτε βραχὺ: *νύ, εὐθύ, πείγχε, πᾶνϋ, πρόχονϋ, μεταξύ*.
Μόνον ἐν τῷ *ἀντικρου* τὸ *υ* εἶναι δίχρονον.

II. Τὸ -υν ἔχει:

1. Μακρόν τὸ *ψιλόν* ἐν τῷ ἐπιρρ. *νύν* καὶ ἐν τῷ *νῦνί*.
2. Βραχὺ τὸ *ψιλόν* ἐν τῇ προδ. *σύν* (ξύν) καὶ ἐν τῷ ἐγκλιτικῷ *νύν* (ὡς. δὲ καὶ ἐν τῷ *τοῖνύν*).

III. Τὸ -υς ὡς κατάλ. ἐπιρρημάτων ἔχει τὸ *ψιλόν* κατὰ κανόνα βραχὺ: *ἐγγύς, εὐθύς*.
Μόνον ἐν τῷ *ἀντικρου* τὸ *υ* εἶναι δίχρονον.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΜΠΤΟΣ

Εἰδικοὶ κανόνες τῆς προσφθίας ἐκάστου τῶν διχρόνων.

Ε'. Ἐν τοῖς ῥήμασιν.

Ε'. α'. Ἐν ταῖς καταλήξεσι πάντων τῶν προσώπων τῶν διαφόρων χρόνων.

Ἄλφα.

- I. Τὸ ἄλφα εἶναι βραχὺ ἐν εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις:
1. Ἡ κατόληξις *-α* ἔχει:
 - α' Βραχὺ ἄλφα ὡς κατάλ. ἀμφοτέρων τῶν ἐνεργ. παρακ. (α' καὶ β') καὶ τοῦ ἐνεργητ. ἄορ. α': *πέφυκᾶ, τέθεικᾶ, λέληθᾶ, ἔτυψᾶ, ἐφίλησᾶ, ἔδωκᾶ, ἀφήκᾶ.*
 - β' Βραχὺ ἄλφα ὡς κατάλ. τοῦ α' πληθ. προσ. τοῦ μεσοπαθητ. ἐνεστώτος εἰς *-μεθᾶ*, ποιητ. καὶ ἰων. *-μεσθᾶ: τυπτόμεθᾶ, τεταρτώμεσθᾶ.*
 - γ' Βραχὺ ἄλφα ἐν τῇ ποιητ. καὶ ἰων. προσηρητημένῃ συλλ. *-σθα* τοῦ β' προσ. ἐνεργ. ἐνεστ.: *ἐθέλησθᾶ, κλαίεισθᾶ, οἴσθᾶ.*
 - δ' Βραχὺ ἄλφα ὡς κατάλ. τοῦ γ' προσ. τοῦ ἐπικ. συγκεκομ. ἐνεργ. ἄορ.: *ἔκτα, οὐτᾶ.*
 2. ἄθι, ἢ κατάλ. τοῦ β' ἐνικ. προσ. τῆς προστακτ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ ἴστημι καὶ τοῦ τέλειμεν, ἔχει βραχὺ τὸ ἄλφα: *ἴσταθι, τέλειθι.*
 3. Αἱ καταλ. *-ἄμαι, -ἄμεν, -ἄμεναι, -ἄμην, -ἄμεθον, -ἄμεθα, -ἄμενος, -ἄμενη, -ἄμενον*, ἔχουσι τὸ ἄλφα βραχὺ.
 4. Ἡ κατάλ. *-ἄν* ἔχει τὸ ἄλφα βραχὺ πανταχοῦ ὅπου ἀπαντᾷ. *Ἐξαιρεῖται* βεβαίως καὶ ἔχει μακρόν τὸ ἄλφα ἢ ἐκ συναιρέσεως προελθοῦσα κατάλ. *-ἄν* τοῦ ἀπαρεμφ. τῶν εἰς *-αω* ρημάτων: *γελᾶν, τιμᾶν* κ.τ.δ. (οὐχὶ *γελᾶν, τιμᾶν!*), ὡς καὶ οἱ κατὰ ἐπικὴν ἐπέκτασιν τύποι ἀπαρεμφάτων *ἀντιᾶν, ναιετᾶν, δράᾶν.*
 5. *-ἄναι*, ἢ κατάλ. ἀπαρεμφ. τοῦ ἐνεστώτος τῶν εἰς *-ημι* ρημάτων καὶ τιων ἀνωμάτων παρακειμ., ἔχει τὸ ἄλφα βραχὺ: *ἴσταναι, τεθνᾶναι.*
Μόνον παρ' Αἰσχύλῳ ἀπαντᾷ ἅπαξ τὸ ἀπαρεμφ. *τεθνᾶναι* μετὰ μακροῦ τοῦ ἄλφα.
 6. ἄο, ἢ κατάλ. τοῦ β' ἐνικ. προσ. τοῦ μέσου ἄορ α', ἔχει τὸ ἄλφα βραχὺ: *ἐτύψᾶο, ἐμήνᾶο.*
 7. *-ᾶς*, ἢ κατάλ. τοῦ β' ἐνικ. προσ. ἀμφοτέρων τῶν παρακειμένων (α' καὶ β') καὶ τοῦ ἐνεργ. ἄορ. α' ἐν τῇ Ὀριστικῇ, ἔχει τὸ ἄλφα βραχὺ.
Ἐξαιροῦνται βεβαίως (καὶ ἔχουν μακρόν τὸ ἄλφα) αἱ διὰ συναιρέσεως σχηματιζομένης καταλήξεις *-ας* καὶ *-ας* τοῦ β' ἐνικ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τῶν εἰς *-αω* ρημάτων: *φυσᾶς, ἐφύσας*: ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς ἐπικῶς ἐπεκτεταμένους τύπους *δράᾶς* κ.τ.δ.
 8. *-ᾶσ* *ι*, *-ᾶσαν* καὶ *-ᾶσο*, αἱ καταλ. τῶν ρημάτων εἰς *-ημι* ἔχουσι τὸ ἄλφα βραχὺ (ἢ δευτέρα μάλιστα εἰς ἀμφοτέρας τὰς συλλαβάς).
 9. Αἱ καταλ. *-ἄται, -ἄτε, -ἄτην, -ἄτο, -ἄτων, -ἄτω, -ἄτωσαν*, ἔχουσι τὸ ἄλφα βραχὺ.
Ἐξαιροῦνται βεβαίως αἱ ἐκ συναιρέσεως προερχόμεναι ὁμοιοι καταλήξεις τῶν ρημάτων τῶν συννημένων εἰς *-άω*: *τιμᾶται, γελᾶτε* κ.ο.κ.
Σημ. 1. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὁ ἀκόλουθος κανὼν: τὸ βραχὺ ἄλφα τῆς ληγοῦσας καὶ παραληγοῦσας τῶν ἱστορικῶν χρόνων διατηρεῖ τὴν προσφθίαν του καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς τύπους, ἐνθα καταλαμβάνει τὴν θέσιν τῆς παραληγοῦσας ἢ προπαραληγοῦσας, παραμένει δὲ βραχὺ καὶ ὁσάκις εὐρεθῆ πρό ὄμο συμφώνων, ὅπως εἰς τὰς καταλήξεις *-ασθην, -ασθον, -αντο.*
Σημ. 2. Εἰς τοὺς ἐπικούς τύπους, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ μακρόν *α* ἐπεκτείνεται εἰς *-ᾶ* (βλ. **II. 1. β. καὶ I. 4. καὶ 7 ἐξαιρ.**), τὸ πρῶτον *α* εἶναι πάντοτε βραχὺ, ἐν ᾧ τὸ δεύτερον διατηρεῖ τὴν μακρότητά του.
- II. Τὸ ἄλφα εἶναι μακρόν εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις:
1. Ἡ κατάλ. *-α* ἔχει:
 - α' Μακρόν ἄλφα ὡς κατάλ. β' ἐνικ. προσ. τῆς Προστακτικῆς τοῦ β' ἐνεργ. ἄορ. εἰς τοὺς συνδῆτους τύπους τῶν *βαίγω* καὶ ἴστημι: *κατάβα, πρόβα, ἀνάστα, παράστα.*
 - β' Μακρόν *α* καὶ *α* εἰς πάσας τὰς καταλήξεις τῶν ρημάτων εἰς *-αω*. τὰς προερχόμενας διὰ συναιρέσεως ἐκ τῶν *-αε* καὶ *-άει*: *βοᾶ, βόᾶ, ἐβόᾶ*: ὡσαύτως εἰς τὰς ἐπικὰς ἐπεκτάσεις *-αᾶ* καὶ *-αᾶ*: *βοᾶαν, ἀσχαλάα* κ.τ.δ. (πρβλ. **I. 4. καὶ 7. σημ.**).
 - γ' Μακρόν ἄλφα ἐν τῇ δωρ-ποιητ. καταλ. *-α* τοῦ β' ἐνικ. προσ. τοῦ μέσ. ἄορ. α', ἣτις προέρχεται ἐκ συναιρέσεως τῆς ὁμαλῆς καταλ. *-αο*: *ἐπάξα* διὰ συναιρ. ἐκ τοῦ *ἐπήξαο* ἄπτ. *ἐπήξαο*.
 2. *-ᾶς*, ἢ ἄρσεν. κατάλ. τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργ. ἄορ. α' καὶ τῆς μτχ. τῶν εἰς *-ημι* ρημάτων, ἔχει τὸ ἄλφα μακρόν (πρβλ. **Πίν. 3, ἄλφα I. 4. α**).
 3. *-ᾶσᾶ*, ἢ κατάλ. τῆς δηλκ. μτχ. τοῦ ἐνεργ. ἄορ. α' καὶ τῆς μτχ. τῶν *-ημι* ρημάτων, ἔχει τὸ *α* τῆς παραληγ. μακρόν καὶ τὸ *α* τῆς ληγοῦσας βραχὺ: *γελᾶσασᾶ, σπᾶσᾶ.*
 4. *-ᾶσι*, ἢ κατάλ. τοῦ γ' πληθ. προσ. τοῦ ἐνεργ. παρακειμένου, ὡς καὶ τοῦ ἐνεστώτος τῶν εἰς *-μι* ρημάτων, ἔχει τὸ ἄλφα μακρόν: *εἰθῆᾶσι, ἴσᾶσι, δεικνύᾶσι, διδῶᾶσι.*
Ἐν τούτοις παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ἐνίοις μτγν. κεῖται τὸ ἄλφα τοῦτο καὶ ὡς βραχὺ ὀλλοτε μάλισα καὶ ἐν Ὀδῷ. Η 114 καὶ Λ 304 ἀνεγίνωσκον *πεφύκᾶσι* καὶ *λελόγγᾶσι*.

Ἰώτα.

Ἡ κατάλ. τῶν ρηματικῶν τύπων *-ι* (καὶ *-ιν*) ἔχει πάντοτε τὸ ἰώτα βραχὺ, ὄχι μόνον εἰς τὸ γ, πληθ. πρόσ. ἐνεστ., παρακ. καὶ ἐνεργ. μέλλ. (: *λέγουσι, πεφρίκασι, φιλῆσουσι, κτεριοῦσιν*), ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ α' πρόσ. ἐνεργ. ἐνεστ. τῶν εἰς *-μι* ρημάτων (: *τίθημι* κ.λ.π.), εἰς τὸ γ' ἐν. πρόσ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῶν εἰς *-μι* ρημάτων (: *τίθησιν, ἐστί, φησὶ* κ.λ.π.), εἰς τὴν ποιητικὴν προσηρητημένην συλλαθὴν *-σι* (*παμφαίησιν* κ.τ.δ.), καὶ τέλος εἰς πάντας τοὺς τύπους τῆς Προστικτικῆς, τοὺς λήγοντας εἰς *-θι* καὶ *-τι*: *ἴσταθι, σπῆθι, φάγηθι, κέκλυθι, τύφθηθι*.

Ὕ ψιλόν.

- I. Βραχὺ εἶναι τὸ Ὕ ψιλόν εἰς τὰς ἀκολούθους περιπτώσεις :
1. -ῥᾶσι, ἢ κατάλ. τοῦ γ' πληθ. προσ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχει τὸ Ὕ ψιλόν βραχύ: *δεικνύσιν*.
 2. -ῦθι, ἢ κατάλ. τοῦ β' ἐν. προσ. τῆς Προστ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχει τὸ Ὕ ψιλόν βραχύ.
 3. -ῦμαι, -ῦμεν, -ῦμεται, -ῦμην, -ῦμεθον, -ῦμεθα, -ῦμενος, -ῦμενη, -ῦμενον, πᾶσαι καταλήξεις τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχουσι τὸ Ὕ ψιλόν βραχύ.
 4. -ῦν, ἢ κατάλ. τοῦ οὐδέτ. τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος ἢ τοῦ ἐνεργ. ἄορ. β' τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχει τὸ Ὕ ψιλόν βραχύ: *δεικνύν, φύν*.
 5. -ῦναι, ἢ κατάλ. τοῦ ἀπαρεμφάτου τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχει βραχύ τὸ Ὕ ψιλόν: *δεικνύναι*.
 6. -ῦσαι, -ῦσαν καὶ -ῦσο, αἱ καταλ. τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχουσι τὸ Ὕ ψιλόν βραχύ.
 7. -ῦται, -ῦτε, -ῦτην, -ῦτο, -ῦτον, -ῦτω, -ῦτωσαν, αἱ καταλ. τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχουσι τὸ Ὕ ψιλόν βραχύ.

- II. Μακρὸν εἶναι τὸ Ὕ ψιλόν εἰς τὰς ἐπομένους περιπτώσεις :
1. Εἰς τὴν κατάλ. τοῦ β' ἐν. προσ. τῆς Προστακτικῆς τοῦ ἐνεστ., ὡς καὶ τοῦ γ' ἐνικ. προσ. τοῦ παρατατ. καὶ τοῦ ἐνεργητ. ἄορ. β' τῶν ρημάτων εἰς -υμι: *δεικνῦθ, ἐδεικνῦθ, ἔδῃ, ἐφῷ* (καὶ ἐπικ. *δῦ, φῷ*).
 2. -ῦμι, ἢ κατάλ. τοῦ α' προσ. ἐνεργ. ἐνεστ., ἔχει τὸ Ὕ ψιλόν μακρὸν: *δεικνῦμι*.
 3. -ῦν, ἢ κατάλ. τοῦ α' ἐνικ. προσ. τοῦ ἐνεργητ. παρατ. τῶν εἰς -υμι ρημάτων ἔχει τὸ Ὕ ψιλόν μακρὸν: *ἐδεικνῦν* ὁμοίως ἔχει μακρὸν τὸ Ὕ ψιλόν καὶ ἡ κατάλ. -ῦν τοῦ α' ἐνικ. προσ. καὶ τοῦ συγκέκομένου γ' πληθ. τοῦ ἄορ. β': *ἐφῶν*.
 4. -ῦς, ἢ κατάλ. τοῦ β' ἐνικ. προσ. τῶν ἐνεστ., παρατ. καὶ ἄορ. β', ὡς καὶ τοῦ ἄρσεν. τῆς μετοχῆς, τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχει τὸ Ὕ ψιλόν μακρὸν.
 5. -ῦσα, ἢ κατάλ. τοῦ δηλ. τῆς μετοχῆς τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχει τὸ Ὕ ψιλόν μακρὸν: *δεικνῦσα*.
 6. -ῦσαι, ἢ κατάλ. τοῦ γ' ἐν. προσ. τοῦ ἐνεργητ. ἐνεστ. τῶν εἰς -υμι ρημάτων, ἔχει τὸ Ὕ ψιλόν μακρὸν: *δεικνῦσαι*.

Ε'. β'. Ἐν τοῖς θεματικοῖς φωνήεσι τῶν ῥημάτων.

I. Κατὰλήξεις τοῦ Ἐνεστώτος καὶ τοῦ Παρατακτοῦ.

"Ἄλφα.

Εἰς τὴν κατάλ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. -αω, τοῦ μέσ. καὶ παθητ. ἐνεστ. -ομαι, τοῦ ἐνεργ. παρατ. -αον, τοῦ μέσο-παθητ. παρατατ. -όμεν, τὸ θεματικόν (συνδετικόν) φωνήεν α εἶναι κατὰ κανόνα βραχύ.

Ἐξαιρέσεις.

α'. Οἱ διούλλαβοι ἄττικοί τύποι *κᾶω* καὶ *κλαῖω* (ἀντὶ *καῖω* καὶ *κλαῖω*) ἔχουσι πάντοτε μακρὸν τὸ α, κατ' ἀναλογίαν δὲ πρὸς αὐτὰ φαίνεται ὅτι ἐχρησιμοποίηθη μετὰ μακροῦ α ὑπὸ μεταγεν. Ἐπικῶν καὶ τῶ *νάω*.— Τὸ *λάωμαι* ἔχει πάντοτε μακρὸν τὸ α.

β'. Καὶ εἰς τὰ ἄλλα δὲ ῥήματα, τὰ ἔχοντα τὸ α βραχύ, ἐνίοτε τὸ α χρησιμοποιεῖται ὡς μακρὸν ὁσάκις τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη τοῦ μέτρου, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι τὸ ἄλφα κεῖται ἐν τῷ μέσῳ δύο μακρῶν συλλαβῶν (: *διπᾶω, διπῶντα, πεινᾶω, ἡγᾶσθε, ἀναμαιμᾶει, ὑπεμῖθασθε, μενοιθᾶα*), ὁ κανὼν δ' οὗτος ἰσχύει ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ προηγουμένη τοῦ α μακρὰ συλλ. ἀνήκει εἰς ἄλλην (προηγουμένην) λέξιν: *μήτε μῖθασθαι ἀποιεῖν* (Ὀδυσ. I 39), καὶ *ἄτιμον ἔδεις, μῖθᾶ δὲ γυναικᾶ* (Ὀδυσ. XVII 431).

Εἶναι αὐτόνοητον θεβαίως ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἐξαιρέσεις αὗται ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς Ἐπικούς, τοὺς Ἐλεγεακοὺς καὶ τοὺς Λυρικοὺς, διότι οἱ Ἄττικοι χρησιμοποιοῦσι πάντοτε τοὺς συνηρημένους τύπους.

Ἰῶτα.

Διὰ τὰς καταλ. -ιω τοῦ ἐνεργητ. ἐνεστ., -ιομαι τοῦ μέσ. καὶ παθητ. ἐνεστ., -ιον τοῦ ἐνεργητ. παρατ., -όμεν τοῦ μέσ. καὶ παθητ. παρατ., δὲν ὑπάρχει σταθερὸς κανὼν ρυθμῶν τὴν προσῶδιον τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος ι. Γενικῶς δύνανται τις νὰ εἴπῃ τόσα μόνον:

1. Εἰς τοὺς διουλλάθους ρηματικούς τύπους τὸ *ἰῶτα* εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον διχρόνον, ἢ δὲ προσφῶδια του ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκάστοτε ἀνάγκης τοῦ μέτρου.
 2. α' Βραχύ εἶναι πάντοτε τὸ *ἰῶτα* παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ *δίω*, παρ' Ἀττικοῖς δὲ ἐν τοῖς *τίω* καὶ *φθίω*.
β' Μακρὸν εἶναι συνήθως ἐν τοῖς *πρίω* καὶ *χρίω*.
- Εἰς τοὺς τρισυλλάθους καὶ πολυσυλλάθους ρηματικούς τύπους τὸ *ἰῶτα* εἶναι κατὰ κανόνα μακρὸν: *δηρίω, ἰδίω, κονίω, κυλίω, μηνίω*.

Ἐξαιρέσεις.

α' Βραχύ εἶναι πάντοτε τὸ *ἰῶτα* ἐν τῷ *ἐσθίω* καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασι, τὰ ὅποια εἶναι παράλληλοι τύποι ρημάτων εἰς -ίζω, ὅπως π.χ. τὸ *ἀτίω* εἶναι παράλληλος τύπος τοῦ *ἀτίζω* καὶ τὸ *μαστίω* τοῦ *μαστίζω*.

β' Διχρόνον εἶναι τὸ *ἰῶτα* ἐν τῷ *αἰώ* καὶ *δίω*, καίτοι συνήθως εἶναι βραχύ μὲν ἐν τῷ *αἰώ*, μακρὸν δὲ ἐν τῷ *δίω*, τὸ δὲ *κηλίω* ἔχει τὸ *ἰῶτα* βραχύ μὲν παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς, μακρὸν δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ὡσαύτως ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ καὶ *ἐμνήγιε* καὶ *ἰδῶν* (τὸ πρῶτον μόλιστα καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς ἀκόμη), μετὰ βραχέος δηλ. τοῦ *ἰῶτα*, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον πάντοτε ὅτι καὶ ἡ μετὰ τὸ *ἰῶτα* ἀκολουθοῦσα συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα.

3. Εἰς τὰς καταλ. -*ιαω*, -*ιαομαι* τὸ *ἰῶτα* εἶναι πάντοτε βραχύϊ *ἀντιῶω*, *κυδίῶω*, *φυσίῶω*, *οκίῶω*, *δηγίῶομαι*.
Μόνον ἐν τοῖς *ἀνιῶω* καὶ *ἰῶομαι* εἶναι μακρόν τὸ *ἰῶτα*, παρὰ μγν. Δὲ Ποιηταῖς τὸ τοῦ *ἀνιῶω* εἶναι διχρονον.

Υ φιλόν.

Διὰ τὰς καταλ. -*υω* τοῦ ἐνεργ. ἔνεστ., -*υομαι* τοῦ μέσ. καὶ παθητ. ἔνεστ., -*υον* τοῦ ἐνεργ. παρατ., -*υομην* τοῦ μέσ. καὶ παθητ. παρατ., δὲν ὑπάρχει σταθερὸς κανὼν ρυθμιζῶν τὴν προσωδίαν τοῦ θεματικοῦ (συνδετικοῦ) φωνήεντος ὃ *ψιλῶ* δύνανται μόνον νὰ παρατηρηθῶσι τὰ ἐπόμενα:

1. Εἰς τοὺς διουλλάθους ρηματικούς τύπους τὸ ὃ *ψιλῶν* εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διχρονον, ὡς π.χ. ἐν τοῖς *βλύω*, *βύω*, *θύω* (=θυσιάζω), *λύω*, *μύω*, *πτύω*, *φλύω*, *φύω*, ὡς καὶ ἐν τῷ μέσ. *ξύομαι* (ἐν τῷ *πτύω* ὅμως τὸ *υ* εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον μακρόν).
- α' Βραχύ πάντοτε εἶναι τὸ *υ* ἐν τοῖς *βρύω* καὶ *κλύω*.
- β' Μακρόν πάντοτε εἶναι τὸ *υ* ἐν τοῖς *θύω* (=ὄρμῳ), *ξύω*, *ερύω*, *θω*.
2. Εἰς τοὺς τριουλλάθους καὶ πολυουλλάθους ρηματικούς τύπους:
 - α' Τὸ ὃ *ψιλῶν* εἶναι διχρονον, ὡσάκεις ἢ πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴ εἶναι μακρὰ (εἴτε φύσει εἴτε δέσει): *ἀπύω*, *γρηύω*, *εἰλύω*, *εἰλινύω*, *ἐρητύω*, *ἡμύω*, *ἰθύω*, *κωλύω*, *κωκύω*, *μηνύω*, *μηρύω*, *πληθύω*, *πιδύω*, *ποιπνύω*, *ἄρῦομαι*, *ἄχλύω*, *δακρύω*, *ἰδρύω*, *ὀξύω*.

Ἐξαιρέσεις.

α' Πολλὰ ρήματα, τὰ ὅποια ἐν τῇ πρὸ τοῦ *υ* συλλαβῇ ἔχουσι βραχύ *α* ἢ *ε* καταστάντα «δέσει μακρὰ», παρὰ τοῖς παλαιότεροις Ἐπικοῖς ἔχουσι τὸ ὃ *ψιλῶν* πάντοτε βραχύ: *ἄρτύω*, *ἐντύω*, *ἐκλύω*.

β' Τὸ ρῆμα *ισχύω* ἔχει τὸ ὃ *ψιλῶν* πάντοτε μακρόν.

- β' Τὸ ὃ *ψιλῶν* εἶναι βραχύ, ὡσάκεις ἢ πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα (ἢ *ἀνύω*, *ἀρύω*, *ἀφύω*, *ἐρύω*, *μεθύω*, *σταχύω*, *τανύω*): βραχύ δ' ἐπίσης εἶναι καὶ εἰς πάντα τὰ ρήματα ὅσα λήγουσι μὲν εἰς -*υω*, ἔχουσιν ὅμως καὶ ἐκ παραλλήλου τύπους εἰς -*υμι*, ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὠρμήθησαν: *δεικνύω* (*δείκνυμι*), *μειγνύω* (*μειγνυμι*), *δῆλύω* (*δῆλυμι*), *δμνύω* (*δμνυμι*).
Μόνον ἐν τῷ *ἄλύω* εἶναι διχρονον τὸ ὃ *ψιλῶν*.

II. Κατάληξις τοῦ μέλλοντος α' καὶ τοῦ ὀριστοῦ α'.

Ἄλφα.

Ἐν ταῖς καταλήξεσιν -*ασω* τοῦ ἐνεργ. μέλλ. α', -*ασομαι* τοῦ μέσου καὶ παθητ. μέλλ., -*ασα* τοῦ ἐνεργ. ὀρ. α', καὶ -*ασάμην* τοῦ μέσ. ὀρ. α', τὰ ἄλφα εἶναι:

1. α μακρόν, ὅταν προηγῶνται αὐτοῦ ἀμέσως (ἄνευ μεσολαθήσεως συμφώνου τινός) τὰ *ε*, *σ*, *ο*, ἢ *ρ*: *εἴσω*, *ἐρυνθριῶσω*, *ἐστιῶσω*, *μειδιῶσω*, *ἀλοῶσω*, *βοῶσω*, *μακκοῶσω*, *ἀκροῶσομαι*, *γρηῶσω*, *δρεῶσω*, *φωρῶσω*, *εἴωσα*, *ἡκροῶσάμην*.

Ἐξαιρέσεις.

α' Ἐκ τῶν ρημάτων τῶν ἐχόντων *ε* πρὸ τοῦ α μόνον ὁ τύπος *ἀντιῶσω* ἐξαιρεῖται καὶ ἔχει τὸ ἄλφα βραχύ.

β' Ἐκ τῶν ρημάτων τῶν ἐχόντων *ρ* πρὸ τοῦ α ἔχουσι κατ' ἐξαιρέσιν τὸ ἄλφα βραχύ οἱ τύποι *κρηῶσω*, ὁ μῦθος *περηῶσω* (τοῦ *περάω*-*πιπεράσκω* = *πωλῶ*), καὶ *εργῶσομαι*.

γ' Ἐπιπροσθέτως μεταγεν. Ποιητὰ συχνὰ παραβιάζουσι τὸν ἀνωτέρω (ἄρ. 1.) κανόνα ἐπὶ μεμονωμένων περιπτώσεων: *εἴωσα* ἀντὶ *εἴωσα* κ. ἄ.

2. α βραχύ ἔχουσιν αἱ αὐτὰ καταλήξεις εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις:
 - α' Ὅσάκεις ἀμέσως πρὸ τοῦ ἄλφα ὑπάρχει σύμφωνον (πλὴν τοῦ *ρ*) καὶ κυρίως τὸ *λ* ἢ *μ*: *εἰλάσω*, *θλάσω*, *κλάσω*, *χαλάσω*, *γυλάσομαι*, *ἰλάσω*, *δαμάσω*, *κρεμάσω*, *σμεδάσω*, *πετάσω*, *σπάσω*, *ἀγάσομαι*.
 - β' Ὅσάκεις ἢ τοῦ μέλλ. κατάλ. -*ασω* προέρχεται ἐξ ἔνεστ. εἰς -*αζω*: *ἀτιμάσω* (*ἀτιμάζω*), *βαστάσω*, *βράσω*, *δικάσω*, *φράσω*.
 - γ' Ὅσάκεις ἢ τοῦ μέλλ. κατάλ. -*ασω* προέρχεται ἐξ ἔνεστ. εἰς -*ασσω* (ἄπ. -*αττω*): *ἰμάσω*, *πάσω*, *πλάσω* (ἐξ ἔνεστ. *ἰμάσσω*, *πάσσω*, *πλάσσω*).

Ἰῶτα.

1. Ἐν ταῖς καταλήξεσιν -*ισω* τοῦ ἐνεργ. μέλλ. α', -*ισομαι* τοῦ μέσ. καὶ παθ. μέλλ., -*ισα* τοῦ ἐνεργ. ὀρ. α', καὶ -*ισάμην* τοῦ μέσ. ὀρ. α', ἡ προσωδία τοῦ θεματικοῦ (συνδετικοῦ) φωνήεντος *ἰῶτα* ἀκολουθεῖ κατὰ κανόνα τὴν προσωδίαν τοῦ *ἰῶτα* ἐν τῷ ἔνεστῳ καὶ συμφωνεῖ ἀπολύτως πρὸς αὐτήν. Γενικὸς ὅμως ἐπικρατεῖ μία τάσις πρὸς τὴν μακρότητα τοῦ *ἰῶτα*, οὕτω δὲ τὸ διχρονον *ἰῶτα* τοῦ ἔνεστ. (περὶ οὗ βλ. ἐν I, *ἰῶτα*, 1. 2. *ἐξαίρ.* β') ἐν τῷ μέλλ. καὶ ὀρ. α' μεταπίπτει ἀποφασιστικῶς εἰς μακρόν *ἰῶτα*: ἐνίοτε δὲ συμβαίνει τοῦτο καὶ ὡσάκεις τὸ *ἰῶτα* τοῦ ἔνεστ. εἶναι βραχύ, ὅπως π.χ. ἐν τοῖς *τίσω* καὶ *φθίσω* (καίτοι ἐν τῷ δευτέρῳ οἱ Ἀττικοὶ διατηροῦσι τὸ *ἰῶτα* βραχύ).
2. Ἀντιθέτως τὸ *ἰῶτα* εἶναι ἀνεξαίρετως βραχύ:
 - α' Ὅσάκεις ἢ τοῦ μέλλ. κατάλ. -*ισω* προέρχεται ἐξ ἔνεστῶτος εἰς -*ιζω*: *ἐρίσω*, *κομίσω*, *νομίσω*, *ὕβριζω*.
 - β' Ὅσάκεις ἢ τοῦ μέλλ. κατάλ. -*ισω* προέρχεται ἐξ ἔνεστ. εἰς -*ισσω* (ἄπ. -*ιττω* ἢ -*ιζω*): *βλίσω*, *καθίλω*, *πίσω*.
 - γ' Ἐν τῷ καλουμένῳ ἄπ. μέλλ. εἰς -*ιω* καὶ μέσ. εἰς -*ιουμαι*: *κομίῶ*, *κομιῶμαι*.

Υ φιλόν.

1. Ἐν ταῖς καταλήξεσιν -*υσω* τοῦ ἐνεργ. μέλλ. α', -*υσομαι* τοῦ μέσ. καὶ παθ. μέλλ., -*υσα* τοῦ ἐνεργ. ὀρ. α', καὶ *υσάμην* τοῦ μέσ. ὀρ. α', ἡ προσωδία τοῦ θεματικοῦ (συνδετικοῦ) φωνήεντος

τος υ συμφωνεῖ κατὰ κανόνα πρὸς τὴν προσωπίαν τοῦ υ ἐν τῷ ἐνεστώτῳ. Γενικῶς ὁμως κυριαρχεῖ τάσις πρὸς ἐπιμήκυνσιν, εἰς τρόπον ὥστε, ὡσάκις τὸ υ εἶναι διχρονον ἐν τῷ ἐνεστώτῳ (πρβλ. I, ὃ ψιλόν, 1. 2. α.), ἐνταῦθα μεταπίπτει ἀποφασιστικῶς εἰς μακρόν ὃ ψιλόν. Διὰ τοῦτο τὸ υ εἶναι μακρόν ὄχι μόνον ἐν τοῖς ζύσω, τρύσω κ. τ. ὁ., ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς βύσω, δύσω, λύσω, φλύσω, φύσω κ.τ.ὁ.

2. Βραχὺ ἀντιθέτως εἶναι τὸ ὃ ψιλόν :
- α' Ἐν τοῖς βλύσω, κύσω, (τοῦ κυνέω), πτύσω.
- β' Εἰς τοὺς τριουλλάθους καὶ πολυσυλλάθους ρηματικούς τύπους, ἐν οἷς ἡ πρό τοῦ υ συλλαθὴ εἶναι βραχεῖα (βλ. I, ὃ ψιλόν, 2. β.).
- γ' Ὅσάκις ἡ τοῦ μέλλ. κατάλ. -ωσω προέρχεται ἐξ ἐνεστ. εἰς -υζω : κλύσω (τοῦ κλύζω).

III. Κατάληξις τῶν ἐνεργητικῶ α' παρακειμ. καὶ ὑπερσυντελ.

Ἄλφα.

Ἐν ταῖς κατάληξισι τῶν ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερο. α' -αα, -ακειν ἡ προσωπία τοῦ δεματ. (συνδεδ.) φωνήεντος α συμφωνεῖ πάντοτε καὶ ἀπολύτως πρὸς τὴν τοῦ α ἐν τῷ μέλλ. α', καὶ εἶναι ἐπομένως μακρόν ἢ βραχὺ τὸ α ἐνταῦθα ὡσάκις εἶναι καὶ ἐκεῖ. Ὅθεν :

1. Μακρόν εἶναι τὸ α ἐν τοῖς ἤρυθρίαινα, εἰσιτάινα, δέδραῖνα, πεφώραῖνα, ἐώραῖνα (βλ. II, Ἄλφα, 1.).
2. Βραχὺ εἶναι τὸ α εἰς τὰς ἐπομένας περιπτώσεις :
- α' Ὅσάκις τοῦ α προηγεῖται ἀμέσως οἰονόηποτε σύμφωνον (πλήν τοῦ ρ) : ἐλλήλαινα, ἑσπάαινα.
- β' Ὅσάκις ὁ ἐνεστώς λήγει εἰς -αζω.
- γ' Ὅσάκις ὁ ἐνεστώς λήγει εἰς -ασσω, ἄττ. -αττω.
- δ' Εἰς τοὺς ἐπικούς καὶ ἰωνικούς τύπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει ἐκπέσει ὁ χρονικός χαρακτήρ -κ- : βέβαια, γέγαι, δέδαα, μέμια.
- Ἐξαιρέσεις : Ὁ ὄνυμ. μέλλ. κερῖσω ἔχει παρακ. κέρραῖνα, καὶ ὁ περῖσω, πέπραῖνα (πρβλ. II, Ἄλφα, 1. ἐξαιρ. β.).
2. Εἰς τὰ βαρύτενα ῥήματα ἡ προσωπία τοῦ ἄλφα τῶν ρηματικῶν τύπων τῶν χρόνων τούτων ἀκολουθεῖ τὴν προσωπίαν τοῦ δεματικού φωνήεντος τοῦ ἐνεστώτος : γέγραφα τοῦ γράφω.

Ἰῶτα.

Ἡ προσωπία τοῦ ἰῶτα τῶν καταλ. -ιαι, -ικειν τῶν ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερο. ἀκολουθεῖ τὴν προσωπίαν τοῦ ἰῶτα τῆς καταλ. τοῦ μέλλοντος ὄθεν :

1. Τὸ ἰῶτα εἶναι μακρόν, ὡσάκις ὑπῆρξε μακρόν καὶ εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα ἔπισης, τείνουσιν πρὸς τὴν μακρότητα τοῦ ἰῶτα καὶ οἱ τύποι τῶν ῥημάτων, τῶν ὁποίων ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλων ἔχουσιν διχρονον τὸ ἰῶτα.
2. Βραχὺ εἶναι τὸ ἰῶτα εἰς τὰς ἐπομένας περιπτώσεις :
- α' Ὅσάκις ὁ ἐνεστώς λήγει εἰς -ιζω.
- β' Ὅσάκις ὁ ἐνεστώς λήγει εἰς -ισσω (ἄττ. -ιττω).
- γ' Εἰς τοὺς ἐπικούς καὶ ἰωνικούς τύπους, ἀπὸ τοῦς ὁποίους ἔχει ἐκπέσει ὁ χρονικός χαρακτήρ -κ- : π. χ. δεῖδα.
- δ' Ὅσάκις ὁ ρηματικός τύπος ἔχει τὸν λεγόμενον Ἄττικόν ἀναδιπλασιασμόν : π. χ. ἀλλήλα τοῦ ἀλείφω.
2. Διὰ τὰ βαρύτενα ῥήματα δὲν ὑπάρχει κανὼν σταθερός. Καὶ ἀκολουθεῖ μὲν συχνὰ ἡ προσωπία τοῦ ἰῶτα τοῦ παρακ. τὴν τοῦ ἐνεστώτος (π.χ. ἔπειρα τοῦ πείρω), δὲν λείπουν ὁμως καὶ οἱ ἐξαιρέσεις (π.χ. ἔρηρα τοῦ ῥίπτω).

Υ ψιλόν.

Ἐν ταῖς καταλ. -υαι, -υκειν τῶν ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερο. ἡ προσωπία τοῦ υ ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν τοῦ ἐνεργ. μέλλοντος ὄθεν :

1. Μακρόν εἶναι συνήθως τὸ ὃ ψιλόν, ὡσάκις εἶναι μακρόν καὶ εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα ὡσάκις ὁμως ἐν τῷ ἐνεστ. τοῦτο εἶναι διχρονον, μεταπίπτει εἰς βραχὺ ἐν τῷ παρακειμένῳ (: λέλυκα, τέθηκα, κέχκα), ἐν ᾧ τὸ υ τῶν διδύκα, μέμυκα (τοῦ μύω), πέφυκα παραμένει μακρόν.
2. Βραχὺ δὲ εἶναι τὸ ὃ ψιλόν εἰς τὰς ἀκολουθούσας περιπτώσεις :
- α' Ὅσάκις ὁ ἐνεστώς λήγει εἰς -υζω.
- β' Εἰς τοὺς ἐπικούς καὶ ἰωνικούς τύπους, ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει ἐκπέσει ὁ χρονικός χαρακτήρ -κ- π.χ. πέφυκα.
- γ' Ὅσάκις ὁ ρηματ. τύπος τοῦ παρακειμένου ἔχει τὸν λεγόμενον Ἄττικόν ἀναδιπλασιασμόν : ὀρεθῆκα τοῦ ὀρύσσω.
3. Διὰ τοὺς τύπους τῶν βαρυτόνων δὲν ὑπάρχει σταθερός κανὼν οὔτω τοῦ κούπτω ὁ παρακειμ. εἶναι κέκθηκα, ἐν ᾧ ἀντιθέτως τοῦ κούπτω εἶναι κέθηκα καὶ τοῦ βρύχω βέβρυχα.

IV. Κατάληξις τῶν παθητ. παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικῶ.

Ἄλφα.

Ἐν ταῖς καταλ. -αμαι, -αμην τῶν παθητ. παρακ. καὶ ὑπερο. τὸ δεματ. (συνδεδ.) φωνήεν α εἶναι κατὰ κανόνα μακρόν : δέδραμαι, πέπραμαι, πεφώραμαι, ἐώραμαι. Διότι ὡσάκις τὸ α εἶναι βραχὺ καθ' ἑαυτὸ ὁ παθητ. παρακειμ. λήγει συνήθως εἰς -αμαι, -αμαι, -αμαι (καὶ δὲν λήγει εἰς -αμαι) : κέκλαμαι, κέκαμαι, ἑσπασμαι, κέκαμαι, πέπραμαι, τέθηραμαι, τέτραμαι, ἑστραμαι. Ὅσάκις ὁμως τὸ σύμφωνον δὲν διπλασιάζεται, τὸ βραχὺ α τοῦ ἐνεργητ. παρακειμ. ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τοῦ παθητ. παρακειμ. : ἐλλήλαμαι λόγῳ τοῦ ἐλλήλαινα, τέταμαι λόγῳ τοῦ τέτανα. Βραχὺ ὡσαύτως εἶναι τὸ α καὶ τῶν ὀλιγοριθμῶν ἐνεστωτικῶν τύπων εἰς -αμαι : δύνάμαι, μέγαμαι, πέταμαι.

Ἴωτα.

Ἐν ταῖς καταλήξ. *-μαι, -ιμην* τῶν παθητ. παρακειμ. καὶ ὑπερσ. τὸ θεματ. (συνδεδ.) φωνῆεν *ἰῶτα* εἶναι κατὰ κανόνα μακρόν: *τέττιμαι*. Συχνότερος ἐν τούτοις εἶναι ὁ διπλασιασμός τοῦ συμφώνου: *τέτριμμαι, γενόμισμαι, ἐπιτισμαι*. Ἀπαντᾷ ὁμως καὶ ἡ βράχυνσις τοῦ *ἰῶτα*: *ἐφθίμαι* (βλ. II, *ἰῶτα*, 1.).

Υ ψιλόν.

Ἐν ταῖς καταλήξεσιν *-υμαι, -υμην* τῶν παρακ. καὶ ὑπερσυντελ. τὸ φωνῆεν *υ* εἶναι κατὰ κανόνα μακρόν: *τέτρῦμαι, πέπνῦμαι*. Συχνότερος ὁμως εἶναι ὁ διπλασιασμός τοῦ συμφώνου: *κέκουμαι*. Ἀπαντᾷ ὁμως καὶ ἡ βράχυνσις τοῦ *υ*: *λέλυμαι, κέχυμαι* λόγω τῶν *λέλυκα, κέχυκα, ἰδρῦμαι* κ.τ.δ.

V. Κατάληξις τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου α'.**Ἄλφα.**

Τὸ *α* τῆς καταλ. τοῦ παθητ. ἀορ. *-αθην* εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρόν: *ἐδραῖθην, ἐφοραῖθην*. Ἀντιθέτως τὰ ρήματα, ἐν οἷς κυριαρχεῖ ἡ βραχύτης τοῦ ἄλφα, σχηματίζουσι κατὰ κανόνα παθητ. ἀορ. εἰς *-ασθην*. Μόνον τῶν εἰς *-νω* ρημάτων τὸ *α* τοῦ παθητ. ἀορ. εἶναι πάντοτε βραχύ: *ἐλαῖθην, ἐκαῖθην, ἐταῖθην* (πρβλ. κατωτ. VIII, 3.).

Ἴωτα.

Τὸ *ι* τῆς καταλ. τοῦ παθητ. ἀορ. *-ιθην* εἶναι κατὰ κανόνα βραχύ, ἀλλ' εἰς *-ιθην* λήγουσι μόνον τὰ εἰς *-ινω* ρήματα: *ἐκλίθην, ἐκρέθην*. Τὰ ἄλλα σχηματίζουσι συνήθως παθητ. ἀορ. εἰς *-ινθην* καὶ *-ισθην*.

Υ ψιλόν.

Τὸ *υ* τῆς καταλ. παθητ. ἀορ. *-υθην* εἶναι κατὰ κανόνα βραχύ: *ἐλυθην, ἐχυθην, ἰδρυθην*.

VI.

Ἐν ταῖς καταλήξεσι τοῦ ἐνεργητ. μέλλοντος β' (τοῦ ἄττικου), τοῦ μέσου ἀορίστου β', καὶ τοῦ παθητ. ἀορίστου β' τὸ διχρόνον πάντοτε βραχύνεται:

Οὕτω τὸ ἄλφα εἶναι βραχύ ἐν τοῖς τύποις: *βἄλω, πιᾶρῶ, ἐκράωγον, ἐπιᾶρον, ἐγοράωην, ἐκάην, ἐπλάωην* κλπ.

Τὸ *ἰῶτα* εἶναι βραχύ ἐν τοῖς: *κλίνω, κρινῶ, ἔλιπον, ἐπίον, ἐτρέβην, ἐκλίθην* κλπ.

Τὸ *υ* ψιλόν εἶναι βραχύ ἐν τοῖς: *ἀμύνῶ, ἐφῦγον, ἐύχον, ἐψῶγην, ἐκροῦβην* κλπ.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ παράγωγα: π.χ. *διατρέβῃ, διαφύγῃ, παραψύχῃ* κλπ.

VII. Κατάληξις τοῦ β' παρακειμένου.

Τὸ ἄλφα τῆς παραληγούσης τοῦ τέρματος τοῦ δευτέρου παρακειμένου εἶναι γενικῶς μακρόν: *ἐᾶγα, ἐᾶδα, κέκρωγα, ἄρωρα*.

Τὸ *ἰῶτα* τῆς παραληγούσης τοῦ τέρματος τοῦ δευτέρου παρακειμένου γενικῶς εἶναι μακρόν: *ἐρρίγα, τέτριγα, πέφρικα*.

Τὸ *υ* ψιλόν τῆς παραληγούσης τοῦ τέρματος τοῦ δευτέρου παρακειμένου γενικῶς εἶναι μακρόν *μέμῦκα* (τοῦ *μυκάσαι*) κ. ἄ.

VIII.

Σχετικῶς πρὸς τὴν προσωδίαν τῶν διχρόνων τῶν ρημάτων, τῶν ἐχόντων θεματικὸν χαρακτῆρα ἐν τῶν ἡμιφώνων *λ, ν, ρ* πρέπει νὰ σημειωθῶσι καὶ τὰ ἄκόλουθα:

1. Ταῦτα σχεδὸν κατὰ κανόνα σχηματίζουσι μέλλοντα β' (τὸν ἄττικὸν ἄλλ. λεγόμενον): τὸ διχρόνον φωνῆεν τῆς παραληγούσης τοῦ μέλλοντος τούτου εἶναι πάντοτε βραχύ: *ψᾶλώ, φᾶνώ, πιᾶρῶ, τιλῶ, κρινῶ, ἀμύνῶ, κῦρῶ, φῦρῶ*. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν προσωδίαν τοῦ διχρόνου φωνῆεντος ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ.
2. Ἐν τῷ ἐνεργητ. καὶ μέσῳ ἀορίστῳ α' τὸ διχρόνον φωνῆεν, τὸ πρὸ τῶν *λ, ν ἢ ρ*, εἶναι πάντοτε μακρόν: *ἐμῶρανα, ἐπίᾶνα, ἐκέρδᾶνα, ἐχθᾶρα, ἦρα*, ἄρρη. *ἄραι, ἠλάμην*, ἄρρη. *ἄλασθαι, ἐτίλα, ἐκρίνα, ὠρίνα, ἐπλύνα, ἐβράδῦνα, ἐφῦρα*.
3. Τὸ διχρόνον φωνῆεν τοῦ ἐνεργητ. καὶ παθητ. παρακειμένου καὶ τοῦ παθητ. ἀορ. α' εἶναι πάντοτε βραχύ: *τέτακα, τέταμαι, ἐτάθην, κέκρικα, κέκρῖμαι, ἐκρέθην, πέπλυκα, πέπλυμαι, ἐπλήθην*.

ΠΙΝΑΞ ΕΚΤΟΣ

Εἰδικὸι κανόνες τῆς προσωδίας ἐκάστου τῶν διχρόνων εἰς τὰς συνθεστέρας ἐκ τῶν καταλήξεων τῶν παραγῶγων.

Α'. Εἰς τὰς παραγωγικὰς καταλήξεις τῶν οὐσιαστικῶν, τῶν ἐπίδεδτων καὶ τῶν ἐπιρρημάτων.

Ἄλφα.

1. *-αα*, ἢ αἰολ. καὶ ἄττ. κατάλ. οὐσιαστικῶν, ἀντὶ *-αα*, ἔχει καὶ τὰ δύο ἄλφα μακρά: *ἐλάᾶ, Ἀθηνᾶᾶ, Ἀχᾶᾶ* (ἀντὶ *ἐλαία, Ἀθηναία, Ἀχαία*). Μακρόν παραμένει ὡσαύτως τὸ *α* καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα (: π.χ. *Ἀχᾶϊκός*), ὡς καὶ εἰς τὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματιζόμενα αἰολ. οὐσιαστικά (π.χ. *Ἀλκαός* ἀντὶ *Ἀλκαίος*) καὶ ἐπίδετα (π.χ. *ἀρχᾶος* ἀντὶ *ἀρχαίος*).

- Σημ.** Τοῦ *Ναυσικᾶ* τὸ *α* τῆς παραληγ. εἶναι βραχύ, διότι δὲν ὑπόκειται τύπος *Ναυσικαία*.
2. -*αδην*, ἡ ἐπιρρημ. κατάλ., ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *ἐπιστροφᾶδην, προτροπᾶδην* (πρβλ. 6.).
3. -*αδης*, ἡ κατάλ. τῶν πατρωνυμ., ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *Ἀλκιβιάδης, Βορεάδης, Λαερτιάδης, Μενουτιάδης, Οἰλιάδης, Τελαμωνιάδης*.
Μόνον τὸ *αὐθάδης* ἔχει τὸ *α* μακρόν.
4. -*αδιον*, ἡ ὑποκοριστικὴ κατάλ., ἔχει τὸ *α* κατὰ κανόνα βραχύ: *λαμπᾶδιον*.
Ἐξαιροῦνται ὀλίγα τινὰ οὐσιαστικά, παραγόμενα ὅπ' εὐθείας ἐκ μακρῶν θεμάτων: *ἐλάδιον*.
5. -*αδιος, -αδια, -αδιον*, ἡ ἐπίθετικὴ κατάλ., ἔχει τὸ *α* βραχύ: *διχθάδιος, μινυνθάδιος, ὀρθθάδιος*.
6. -*αδον*, ἡ ἐπιρρημ. κατάλ., ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *ἀνασᾶδόν, κατωμᾶδόν, ὀμιλᾶδόν* (πρβλ. 2.).
7. -*αδος*, ἡ κατάλ. οὐσιαστικῶν, ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *κέλαδος, κινᾶδος, ὄμαδος*. Βραχύ παραμένει τὸ *α* καὶ εἰς πάντα τὰ παράγωγα τῶν: *κελάδεω, εὐκέλαδος* κ.τ.δ.
8. -*αεύς*, ἡ κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει τὸ *α* μακρόν πάντοτε: *πυροκᾶεύς, Νικᾶεύς* (πρβλ. 9. καὶ 12.).
9. -*αης*, ἡ ἐπίθετ. κατάλ. ἐκ ρημάτων εἰς -*αω* καὶ κυρ. ἐκ τῶν ρημάτων *ἄω, ἄημι*: π. χ. *ἀλιᾶης, ὀνοσᾶης, πολυᾶης* κ.τ.δ., ἔχει τὸ *α* μακρόν πάντοτε· μακρόν ὡσαύτως εἶναι καὶ τὸ *α* τῶν *ζᾶης, ἀκρᾶης, εὐκρᾶης, ἀκρᾶης*.
10. -*αθος* καὶ -*αθων*, καταλήξεις ὀνομάτων, ἔχουσι τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *κάλᾶθος, κῦᾶθος, ψάμᾶθος, Μαρθᾶθών*.
11. -*αῖκος, -αῖκη, -αῖκον*, κατάλ. ἐπίθετων, ἔχει τὸ *α* μακρόν: *Ἀχᾶϊκός, Πλατᾶϊκός* (πρβλ. 1.).
12. -*αῖς*, κατάλ. θηλυκ. ὀνομάτων, ἔχει τὸ *α* μακρόν: *Θαῖς, Αἰῖς, Ναῖς, Ἀχᾶϊς, Κυτᾶϊς*.
Ἐντιθέτως τὸ ἄρσεν. Κύριον ὄνομα *Καλαῖς* ἔχει τὸ *α* βραχύ.
13. -*ακιον*, ἡ ὑποκοριστικὴ κατάλ., ἔχει τὸ *α* βραχύ: *πινᾶκιον, ῥάκιον*.
Ἐξαιροῦνται αἱ λέξεις αἱ παραγόμεναι ὅπ' εὐθείας ἐκ τινος μακροῦ θέματος: *Θωῖρακιον*.
14. -*ακίς*, ἡ ἐπιρρημ. κατάλ., ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *πολλάκις, διςσάκις*.
15. -*ακος, -ακη, -ακον*, ἡ ἐπίθετ. κατάλ., ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *μαλάκος, βιβλιακός, θηριᾶκός*.
Βραχύ ἐπίσης εἶναι πάντοτε καὶ τὸ *α* τῆς καταλ. -*ακος* τῶν οὐσιαστικῶν: *θύλακος*.
16. -*αλεος, -αλεα, -αλεον*, ἡ ἐπίθετ. κατάλ., ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *δαιδᾶλεός, δειμᾶλεός, σιγᾶλεός, ταρβᾶλεός*.
Ἀμφίβολον παραμένει εἰσέτι, ὃν τὸ *φοιταλέος* ἔσχε ποτὲ τὸ *α* μακρόν εἰς τὰ χορικά τῶν τραγικῶν.
17. -*αλις*, ὑποκορ. κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *τροφαλῖς*.
18. -*αλος*, κατάλ. οὐσ. καὶ -*αλος, -αλη, -αλον*, ἐπίθετ. κατάλ., ἔχουσι τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *πάσσαλος, Θεσσαῖός, Τάνταλος, ἀπᾶλός, δαιδᾶλος, χθαμᾶλός*. Βραχύ ὡσαύτως εἶναι τὸ *α* καὶ ἐν ταῖς καταλήξεσι τῶν οὐσιαστικῶν -*αλη* καὶ -*αλον*: *σκυτάλη, σπατάλη, κύμβᾶλον, πέταλον, σάνεᾶλον*.
Ἐξαιρέσεις: Μακρόν εἶναι τὸ *α* ἐν τοῖς *κόβαλος, Στύμφαλος* καὶ *Φεσσαῖος*, ὡς καὶ ἐν τῷ διουλλάθῳ *δᾶλός*.
19. -*αμα*, κατάλ. οὐσιαστικῶν παραγομένων ἐκ ρημάτων εἰς -*αω*, ἔχει τὸ *α* τῆς παραληγοῦσης πάντοτε μακρόν: *δραῖμα, νᾶμα, θείμα, θυμῖμα, δρεῖμα, φερῖμα*.
20. -*αμῖς*, ὑποκορ. κατάλ. οὐσιαστικῶν, ἔχει τὸ *α* βραχύ: *πλοκαῖμῖς, πυθαῖμῖς*.
21. -*αμος, -αμη, -αμον*, ἡ ἐπίθετ. κατάλ., καὶ -*αμος* κατάλ. παραγῶγων οὐσιαστικῶν, ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *ἰτάμος, κἀλάμος, πλόκαμος, ποτάμος*.
22. -*αμων*, κατάλ. παραγῶγων οὐσιαστ., ἔχει τὸ *α* βραχύ: *πλατᾶμών, τελαμών*.
Ἐξαιρέσεις: Τῶν ἐπιθέτων εἰς -*αμων*, -*αμον*, γεν. -*αμονος*, παραγομένων ἐκ ρημάτων εἰς -*αω* καὶ παροξυτόνων, τὸ *α* εἶναι πάντοτε μακρόν: *θεᾶμων*.
23. -*ανη*, κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει τὸ *α* βραχύ: *βοτάνη, λεκάνη, ὀρνάνη, στεφάνη*.
24. -*ανος*, κατάλ. οὐσιαστ., καὶ -*ανος, -ανη, -ανον*, κατάλ. ἐπιθέτων, παρέχουσι τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις προσφθίας τοῦ *α*:
α' Μακρόν ἔχουσι τὸ *α* εἰς τὰ Ἑθνικά, ἐν οἷς τοῦ *α* προηγείται ἐν ἰῶτα (: *Ἀσιανός, Κιᾶνός, Καριᾶνός*), ὡς καὶ εἰς τὰ ἄρσεν. κύρια ὀνόματα, ἐν οἷς τοῦ *α* προηγείται ἐν ἰῶτα: *Εὐτυχιανός, Ἑρωδιανός, Λουκιᾶνός, Μαρκιᾶνός*.
Ἐν τούτοις μεταγενέστεροι ποιητὰ χρησιμοποιοῦσι τὰ τριαῦτα κύρια ὀνόματα καὶ μετὰ βραχέος τοῦ *α*, ὁσάκις ἐπιβάλλει τοῦτο ἡ ἀνάγκη τοῦ μέτρου: *Ἰουλιανός, Ἰουστινιανός, Ὀππιανός*, ἰδίως ὁσάκις διὰ τῆς βραχυνοσεως ταύτης ἐπιτυγχάνεται δάκτυλος.
- β' Διχρονον ἔχουσι τὸ *α* τὰ Ἑθνικά, ἐν οἷς τοῦ *α* προηγείται σύμφωνον: *Ἀλβανός, Ἀλανός, Βρετανός, Γερμανός*. Ἐν τούτοις καὶ ἐν αὐτοῖς τὸ μακρόν *α* εἶναι πολὺ συχνότερον τοῦ βραχέος.
Ἐξαιρ. βραχύ εἶναι τὸ *α* ἐν τοῖς *Δαρθᾶνος, Σικᾶνός, Ἀπιδᾶνός, Ἡριδᾶνός*.
Σημ. Ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω Ἑθνικῶν παραγομένων κυρίων ὀνομάτων καὶ ἐπιθέτων εἰς -*ανια, -ανιος, -ανικος* (ὅπως π.χ. *Βρετανία, Γερμανία, Γερμανικός, Δαρδᾶνιος, Σικάνιος*) ἡ προσφθία τοῦ *α* ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν τοῦ *α* ἐν τῇ ριζικῇ λέξει.
- γ' Βραχύ ἔχουσι τὸ *α* τὰ προσηγορικά οὐσιαστικά καὶ τὰ ἐπίθετα: *βάλανος, κοῖρανός, οὐρανός, ἰκάνός, μηκεδᾶνός, πιθᾶνός*. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν εἰς -*ανον*: *δρέπανον, λειψᾶνον, ξόανον*.
25. -*αος*, κατάλ. οὐσ. καὶ ἐπίθ., ἔχει συνήθως τὸ *α* βραχύ: *Δανᾶός, Οἰνῶμος, ἀγ' ἄος*.
Ἐξαιρ.: Μακρόν εἶναι κατ' ἐξαιρέσειν τὸ *α* εἰς τινὰ σύνθετα, κυρ. μετὰ τοῦ *λαός*: (*Μενελάος, Ἀρχελάος*), εἰς τὰ *Ἀμφιᾶρᾶος, ἄνᾶος* κ.τ.δ., πλὴν δὲ τούτων εἰς τὸ αἰολ. -*αος* ἀντὶ -*αιος*: π.χ. *Ἀλκᾶος* (πρβλ. ἄνωτ. 1).
26. -*αριον*, ὑποκορ. κατάλ. οὐσ., ἔχει τὸ *α* βραχύ: *ἀνθρωπᾶριον, παιδᾶριον*.
Ἐξαιρ.: Παρὰ μτγν. ὅμως Ποιηταῖς ταῦτα ἀπαντῶσιν ἐνίοτε καὶ μετὰ μακροῦ τοῦ *α*, κατὰ τὸ Λατικόν ὑπόδειγμα: *κελλᾶριον, σουδᾶριον*.
27. -*αρος*, κατάλ. οὐσ. καὶ ἐπίθ., ἔχει τὸ *α* κατὰ κανόνα βραχύ: *βάρβαρος, κόμαρος, μάραρος, ἰλᾶρός, καθᾶρός, ψάφαρός*.
Ἐξαιρ.: Μακρόν εἶναι τὸ *α* ἐν τοῖς *ἀνιᾶρός, φάλαρος, φλύᾶρος*.
28. -*ασις*, κατάλ. οὐσ. ὀχηματισθεῖσα ἐκ ρημάτων εἰς -*αω* (ἐχόντων *α* μακρόν ἐν τῷ μέλλ.), ἔχει ὡσαύτως *α* μακρόν: *δραῖσις, ἰᾶσις, πείρασις, φύρασις*. Μακρόν εἶναι ὡσαύτως καὶ τὸ *α* τῶν ἄρσεν. κυρίων ὀνομάτων: *Ἀμᾶσις*.
Ἐντιθέτως τὸ *δύνᾶσις* ἔχει τὸ *α* βραχύ, ὡς ἐκ τοῦ *δύνᾶμαι* παραγόμενον.
29. -*ασος*, κατάλ. ὄνομ., ἔχει τὸ *α* μακρόν: *Ἀλιναρῆσός, Παρῆσός*. Ὡσαύτως μακρόν παραμένει τὸ *α* καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα: *Παρῆσιός*.

30. -ατης, κατάλ. ὄρσεν. ὀνομάτων, -ατις, κατάλ. δηλ., ἔχουσι:
- α' Μακρόν τὸ α εἰς τὰ Ἑθνικά, ἐν οἷς τοῦ α προηγείται φωνήεν: *Ἀσιάτης, Σπαρτιάτης, Τρυφάτης*, δηλ. *Ἀσιᾶτις* κλπ.: μακρόν ὡσαύτως εἶναι καὶ τὸ α οὐσιαστικῶν δηλούντων πρόσωπα καὶ παραγομένων ἐκ ρημάτων ληγόντων εἰς -αω: *ἀκροῦατής, θεῶατής, περῶατής*.
- β' Βραχὺ τὸ α εἰς τὰ Ἑθνικά καὶ τὰ κύρια ὀνόματα, ἐν οἷς τοῦ α προηγείται σύμφωνον: *Γαλάτης, Δαλιμάτης, Σαρμάτης, Σαυρομάτης, Ἀντιφάτης, Σωκράτης*: βραχὺ ὡσαύτως εἶναι καὶ τὸ α τῶν οὐσιαστικῶν τῶν παραγομένων ἐκ τῶν ρημάτων *βαίνω* καὶ *ἴστημι*: *ἀθροβάτης, ἰχνοβάτης, δρειβάτης, παραστάτης*, δηλ. *δρειβάτις, παραστάτις* κλπ.
Κατ' ἐξαιρέσειν ἔχουσι μακρόν τὸ α τὰ κύρια ὀνόματα *Ἀχάτης, Εὐφράτης, Δευκάτης, Νιφάτης*.
31. -ατιον, ὑποκορ. κατάλ., ἔχει τὸ α κατὰ κανόνα βραχὺ: *δομάτιον, ἱμάτιον, κρουμάτιον*. Κατ' ἐξαιρέσειν ὅμως ἔχουσι τὸ α μακρόν αἱ λέξεις αἱ παραγόμεναι ἐκ μακροῦ δέματος.
32. -ατις, βλ. ἐν -ατης (ἀριθ. 30. α'. β').
33. -ατος, -ατη, -ατον, κατάλ. ἐπίδ., ἔχει:
- α' Μακρόν τὸ α εἰς τὰ ἐπίθετα τὰ παραγόμενα ἐκ ρημάτων εἰς -αω ἐχόντων α μακρόν καὶ ἐν τῷ παρακειμένῳ: *ἀρεᾶτος, θηρεᾶτος, ἱατός, δρεᾶτος, φωρεᾶτος*. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ ὄλων τῶν παραγῶγων καὶ συνδέτων τύπων: *θηρεᾶτος, ἱατέος, θηρασίμος, ἰασίμος, θηρατικός, φωρεᾶτικός, πολυᾶρεᾶτος, εὐθήρεᾶτος, Ἀρεᾶτος, Δημάρεᾶτος*, καὶ ἰδίως ἐπὶ πασῶν τῶν λέξεων τῶν σχηματιζομένων ἐκ τῆς ρίζης τοῦ ῥήμ. *κρεᾶννυμι*: *ἀρεᾶτος, εὐκρεᾶτος, μελίκρεᾶτος, ἀκρεᾶσία, εὐκρεᾶσία, κρεᾶτηρ* κ.τ.δ.
- β' Βραχὺ εἶναι τὸ α εἰς τὰ ἐπίθετα τὰ παραγόμενα ἐκ ρημάτων ἀναγομένων εἰς βραχὺ α: *δυνατός, ἐράτός, σάτός, βᾶτός*, ὡς καὶ εἰς τὰ ἐπίθετα τὰ μὴ παραγόμενα ἐκ ῥήματος (π. χ. *ὑπάτος, πύματος*). Βραχὺ ὡσαύτως εἶναι τὸ α καὶ ὄλων τῶν παραγῶγων καὶ συνδέτων τύπων (ἰ *βᾶτέος, τάτεος, πολυᾶρεᾶτος, Νικηᾶτος, ἡμάτιος, ὑστάτιος, δραματικός, κληματικός, μαθηματικός*), καὶ κυρίως τῶν παραγομένων ἐκ τῶν ρημάτων *βαίνω, ἴστημι* καὶ *τείνω*: *δυσβάτος, συστάτος, παρατάτιος* κ.τ.δ.
34. -αφος καὶ -αχος, καταλ. οὐσιαστ., ἔχουσι βραχὺ τὸ α: *ἐδάφος, κρόταφος, φιλήαφος, οὐρίαχος*.
35. -άων, κατάλ. οὐσιαστ. καὶ ἰδίως ὄρσεν. κυρ. ὀνομάτων, ἔχει μακρόν τὸ α (ἰ *διδυμάων, Ἀλκυμάων, Ἀρετάων, Ἐρμάων, Δυκαίων, Ποσειδάων, Τυφάων*), ὡς καὶ τῶν ἐκ τούτων παραγομένων πατρώνυμικῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιδέτων: *Ἀλκυμαονίδης, Δυκαονία, Τυφᾶονιος*.

Ἰῶτα.

1. -ια, κατάλ. οὐσ. α' κλίσ. καὶ δηλ. ἐπίδ., ἔχει τὸ ἰῶτα κατὰ κανόνα βραχὺ. Ἀσφαλέστατα ἐν τούτοις βραχὺ εἶναι τοῦτο μόνον εἰς τὰς λέξεις, ἐν αἷς καὶ ἡ πρό τοῦ ἰῶτα συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα (*σοφία, φιλία, σκοπέα*), ὡς καὶ εἰς τὰς λέξεις αἰτινες ἔχουσι καὶ τὴν λήγουσαν βραχεῖαν (π.χ. *ποιήτρια*, πρβλ. Πίν. δεύτερον, I. I. γ. α'), καὶ εἰς τὰ δισύλλαβα *ἴα* καὶ *μία*.
- Ἐξαιρέσεις.**
- α' Ὡς μακρόν γενικῶς λαμβάνεται τὸ ἰῶτα εἰς τὰς τρεῖς λέξεις: *άνια, καλιᾶ, κενία*. Ἀπαντῶν ἐν τούτοις καὶ αὐταί, καὶ κυρ. ἢ πρώτη, μετὰ βραχέος τοῦ ἰῶτα.
- β' Μακρόν πάντοτε εἶναι τὸ ἰῶτα τῶν δισυλλάβων λέξεων, τῶν ἀρχομένων ἀπὸ δύο συμφῶνων: *θρία, στία, Φθρία, φλιά*.
- γ' Μακρόν πάντοτε εἶναι τὸ ἰῶτα ἐν τῷ δηλ. ἐπίδ. *δία* ὡς προελθόντι ἐκ τοῦ *δία* κατὰ συναίρεσιν.
- δ' Πρὸς τούτοις οἱ Ποιηταί, καὶ ἴδια οἱ Ἐπικοί, κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν χρησιμοποιοῦσι κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ μέτρου μετὰ μακρόν ἰῶτα καὶ ἐκεῖνας τὰς λέξεις, ἐν αἷς τοῦτο εἶναι ἀποδεδειγμένως βραχὺ. Ἀποκλειστικῶς δὲ φαίνεται ὅτι συμβαίνει τοῦτο ὅπου τὸ ἰῶτα εὐρίσκεται ἐν μέσῳ δύο μακρῶν συλλαβῶν: *Ἀκαδημία, ἀτιμία, δρυιά*.
2. -ιαθης, πατρωνυμ. κατάλ., ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχὺ: *Ἀλκυβιάθης, Δασυτιάθης*.
3. -ιατης, δηλ. -ιατις, κατάλ. Ἑθνικῶν, ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχὺ: *Σπαρτιάτης* (πρβλ. ἀρ. 8).
4. -ιδεύς, ὑποκορ. κατάλ., ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχὺ: *ἀθηονιδεύς, λυκιδεύς*.
5. -ιδης, πατρωνυμ. κατάλ., ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχὺ: *Δευκαλιδης, Εὐρυπιδης, Θουκυδιδης, Περσιδης*.
Σημ.: Ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀπαντῶν τύπος *Δαγιδης* (μετὰ μακροῦ ἰῶτα) κεῖται ἀναμφιβόλως ἀντὶ τοῦ ὀρθοτέρου *Δαγιάδης*.
6. -ιδιον, ὑποκορ. κατάλ., ἔχει:
- α' Βραχὺ ἰῶτα, ὁσάκις τῆς ὑποκορ. καταλήξεως προηγείται σύμφωνον ἢ φωνήεν: *ξυφιδιον, φυκιδιον, χοιριδιον, γηιδιον, βοιδιον*.
- β' Μακρόν ἰῶτα, ὁσάκις τοῦτο ἔχει προέλθῃ ἐκ διπλοῦ *ιι* κατὰ συναίρεσιν: *ἱματιδιον, οἰκτιδιον*.
7. -ιδιος, -ιδια, -ιδιον, κατάλ. ἐπίδ., ἔχει βραχὺ τὸ ἰῶτα: *γενεθλιδιος, λαθηριδιος, μοιριδιος*.
8. -ιητης, -ιητις, καταλ. οὐσ., ἔχουσι τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχὺ: *πολλήτης, πολλήτις* (πρβλ. 3).
9. -ικος, -ικη, -ικον, κατάλ. ἐπίδ., ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχὺ: *Ἀττικός, κωμικός, τραγικός, νυμφικός, τηλικός*.
Ἐξαιρέσεις: Μακρόν εἶναι τὸ ἰῶτα τῆς καταλ. ταύτης μόνον εἰς τινὰ κύρια ὀνόματα (ἰ *Γράνικος, Καϊκός*), ὡς καὶ εἰς πάντα τὰ οὐνδετα τὰ ἔχοντα ὡς θ' συνδετικὸν τὴν λ. *νίκη*: *καλλίνικος, Ἀνθρόνικος, Βερενίκη, Εὐνίκη, Φερένικος*.
10. -ιλος, κατάλ. οὐσιαστ., καὶ -ιλος, -ιλη, -λον, κατάλ. ἐπίδ., ἔχουσιν:
- α' Μακρόν ἰῶτα εἰς τὰ προπαροξύτονα οὐσιαστικά: *ἀργίλος, ὄμιλος, στρόβιλος*. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς οὐσιαστ. καταλ. -ιλον: *πέδιλον*. Μακρόν ἔχουσι τὸ ἰῶτα καὶ τὰ *χιλός, ψιλός*.
- β' βραχὺ ἰῶτα ἔχουσι τὰ παροξύτονα οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα: *Ζωίλος, ναυτίλος, κωτίλος, ποικίλος, πομπίλος*.
11. -ιμα, κατάλ. οὐσιαστ. παραγομένων ἐκ ρημάτων εἰς -ινω, ἔχει συνήθως τὸ ἰῶτα βραχὺ: *κλίμα, κρέμα*.
Ἐν τούτοις παρ' Αἰσχύλῳ ἀπαντᾷ καὶ *κρέμα*, διττογραφεῖται δὲ καὶ τὸ *κλίμα* (*κλίμα*).
12. -ιμος, -ιμη, -ιμον, κατάλ. ἐπίδ., ἔχει τὸ ἰῶτα πάντοτε βραχὺ: *ἀνθίμος, κάρπιμος, νόστιμος, ὄμβριμος, χρῆσιμος*.

Σημ. Αἱ λέξεις *λίμος, σίμος, ἄτιμος, Διότιμος, βούλιμος, ἴφθιμος* (πᾶσαι μετὰ μακροῦ τοῦ *ἰῶτα*), δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐξαιρέσεις, διότι ἐν αὐταῖς τὸ *ἰῶτα* ἀνήκει εἰς τὸ θέμα καὶ οὐχὶ εἰς τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν.

13. -*ια*, κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει μακρὸν τὸ *ἰῶτα* εἰς τὰ δηλυκὰ κύρια ὀνόματα, τὸ προερχόμενα ἐκ τῆς Λατινικῆς (: *Ἰουστῖνα, Σαβῖνα* κλπ.), ὡς καὶ εἰς τὰ καθ' ὅμοιον τρόπον ἐσχηματισμένο τῆς Ἑλληνικῆς: *Αἰγῖνα, Καμάρινα*.
14. -*ιερς, -ιευα, -ιευον*, κατάλ. ἐπιθ., ἔχει τὸ *ἰῶτα* βραχὺ πάντοτε: *ἰοτῖνος, λαῖνος*.
15. -*ινη*, κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει μακρὸν τὸ *ἰῶτα* εἰς τὰ πολυσύλλαβα δηλυκὰ οὐσιαστικά καὶ κύρια ὀνόματα (: *ἀγχιστῖνη, ἐργαστῖνη, ἠρωῖνη, ἰατρῖνη, Ἀθητῖνη, Ἀθητῖνη, Νηρητῖνη, Ὠκεανῖνη*), ὡς καὶ εἰς τὰ πλεῖστα τρισύλλαβα (: *ἀξῖνη, δωτῖνη, πυτῖνη, ὑσμῖνη, Μυρῖνη*), καὶ εἰς τὸ δισύλλαβα *δῖνη* καὶ *κλίνη*.
Ἐξαιρέσεις: Βραχὺ εἶναι τὸ *ἰῶτα* εἰς τὸ ὄνομο πόλεως *Μολυβδῖνη*, ὡς καὶ εἰς τὰ: *εἰλαπῖνη, Ἀσίνη, μυρσίνη* καὶ *σατῖνη*, διχρονον δὲ ἐν τῷ *μυρτῖνη*.
16. -*ινης*, κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει τὸ *ἰῶτα* βραχὺ εἰς τὰ ἄρσεν. κύρια ὀνόματα: *Αἰσχῖνης, Λεπτῖνης*. Τὰ μετὰ μακροῦ *ἰῶτα βαθυδῖνης, ἐριδῖνης*, καὶ ἄλλα σύνδετα ἐκ τοῦ *δῖνη* ὡς ὅ' συνδετ., δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἐξαιρέσεις, διότι ἐν αὐτοῖς τὸ *ἰῶτα* ἀνήκει εἰς τὴν συλλαβὴν τοῦ θέματος καὶ οὐχὶ εἰς τὴν κατάληξιν.
17. -*ιως*, κατάλ. οὐσ., καὶ -*ιως, -ινη, -ιων*, κατάλ. ἐπιθ., ἔχουσιν:
α' Μακρὸν τὸ *ἰῶτα* εἰς τὰ Ἑθνικά καὶ εἰς τὰ ἄρσεν. κύρια ὀνόματα: *Λατῖνος, Μαρμαρῖνος, Ἀρχῖνος, Ἐργῖνος, Καλλῖνος, Φιλῖνος*, ὡς καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα (: *Λατῖνιάς*)· ἐπίσης μακρὸν εἶναι τὸ *ἰῶτα* τῆς καταλ. ταύτης εἰς τὰ προσηγορικά τὰ τονιζόμενα ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς (: *γυρῖνος, ἐρυθῖνος, ἐχῖνος, ἰκτῖνος, κορακῖνος*), ὡς καὶ εἰς μερικά ὀξύτονα (π.χ. *ἐρῖνός* καὶ *χαλῖνός*) καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα (*ἀρχαλῖνος, χαλτωνῆριον* κ.τ.δ.).
Σημ. 1. Ὅσα ἐκ τῶν εἰς -*ιως* καὶ -*ιων* οὐσιαστικῶν εἶναι προπαροξύτονα ἔχουσι κατὰ κανόνα βραχὺ τὸ *ἰῶτα*· ἀπαντῶσιν ἐν τούτοις καὶ τούτου τοῦ κανόνος ἐξαιρέσεις, καὶ ἰδίᾳ τὰ: *κἀμῖνος, κνυκλάμῖνος* ἢ *κνυκλάμῖνον, κῦμῖνον, ὕμῖνος, σέλινον*.
Σημ. 2. Κατ' ἐξαιρέσειν βραχὺ εἶναι τὸ *ἰῶτα* τῆς λ. *καρκῖνος*, καίτοι καὶ τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν χειρογράφῳ τοῦ Ἀριστοτέλους ὡς προπερισπώμενον.
- β' Βραχὺ τὸ *ἰῶτα* εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιθέτων: *βύσσῖνος, δάφνῖνος, ἐλάτῖνος, ὑακινθῖνος, δειλίθῖνος, εἰαργῖνός, ἐσπερῖνός, ἐωθῖνός, γυκτεργῖνός, ἀληθῖνός, θαμῖνός, ταχῖνός*.
Σημ. Ἦδη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀπαντῶσι μετὰ μακροῦ *ἰῶτα* τὰ: *μοσημβεργῖνός, δρεθρεῖνός, δωπεργῖνός, καὶ μετοπεργῖνός*· ἐν αὐτοῖς ὁμοῦς τὸ *ἰῶτα* φαίνεται ὅτι εἶναι μᾶλλον διχρονον παρὰ μακρὸν.
18. -*ιονίδης*, πατρωνυμ. κατάλ. ἔχει τὸ ἐν ἀρχῇ *ἰῶτα* πάντοτε μακρὸν: *Ἰαπετιονίδης, Ταλαιονίδης, Ἐλατιονίδης* (πρβλ. 28).
19. -*ιρις*, κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει μακρὸν πάντοτε τὸ ἀρχικὸν *ἰῶτα*, ἀλλ' ἀπαντᾷ μόνον εἰς κύρια ὀνόματα: *Ἴρις* (ἀπαντῶν καὶ ὡς προσηγορ.), *Σῖρις, Βούσιρις, Ὀσίρις*.
20. -*ισις*, κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει βραχὺ τὸ ἀρχικὸν *ἰῶτα*: *ἰσις, φθῖσις, δπλίσις*. Μόνον τὸ *Ἴσις* ἔχει τὸ *ἰῶτα* μακρὸν.
21. -*ισος*, κατάλ. οὐσ., ἔχει μακρὸν τὸ *ἰῶτα*: *Ἀμνῖτός, Κηφῖτός, Παροπαμῖτός*· μακρὸν ὡσαύτως εἶναι τὸ *ἰῶτα* καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα: *Ἀμνῖσις, Κηφῖσις*, ὡς καὶ εἰς τὴν κατάλ. -*ισης*: *Ἀγχῖσις*.
22. -*ιτρος*, ἀντωνυμ. κατάλ. ἐπιθ., ἔχει τὸ *ἰῶτα* βραχὺ: *νωῖτρος*.
23. -*ιτη*, κατάλ. οὐσιαστ., ἔχει μακρὸν τὸ *ἰῶτα* εἰς τὰ δηλυκὰ κύρια ὀνόματα *Ἀμφιτρετῖνη, Ἀφροδίτη*. Διχρονον εἶναι τὸ *ἰῶτα* ἐν λ. *Μελίτη*.
24. -*ιτης*, κατάλ. ἄρσεν. ὄνομ. (δηλ. -*ιτις*), ἔχει μακρὸν τὸ *ἰῶτα*, τόσον εἰς τὰ ἔθνικα καὶ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα ὄσον καὶ εἰς τὸ ὄνομα τὸ δηλοῦντο πρόσωπα: *Συβαρῖτης, Χερρονῖτης, Θεροῖτης, ἄττης, ὀδίτης, δπλίτης, ζεφυρῖτις, λητῖτις, λιμενῖτις, ὠκεανῖτις*.
Ἐξαιρέσεις: Μόνον τὰ *κρετῖς* καὶ *κρετῖς* ἔχουσι βραχὺ τὸ *ἰῶτα*, καὶ τοῦτο φυσικὰ διότι τὸ *ἰῶτα* ἀνήκει εἰς τὸ θέμα, ὅπερ ἐν αὐτοῖς εἶναι βραχὺ.
25. -*ιτις* (βλ. ἐν -*ιτης*, ἀρ. 24).
26. -*ιτος*, -*ιτη*, -*ιτον*, κατάλ. ἐπιθ., ἔχει τὸ *ἰῶτα* κατὰ κανόνα βραχὺ, καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ δισύλλαβα τὰ σχηματιζόμενα ἐκ ρημάτων (: *κρετῖς*), ὡς καὶ εἰς τὰ σύνδετα *δύσκριτος, Δημόκριτος, λυρόκριτος, παλλῖνῖτος* κ.τ.δ.
Ἐξαιρέσεις α'. Μακρὸν εἶναι τὸ *ἰῶτα* μόνον εἰς τινα ἐξαιρετικῶς πολυσύλλαβα παραγόμενα ἐκ ρημάτων εἰς -*ιω*: π.χ. *πολυδῆριτος*.
Ἐξαιρέσεις β'. Μακρὸν εἶναι ὡσαύτως τὸ *ἰῶτα* ἐν τῷ ἐπιθ. *λίτῖς* καὶ ἐν τῷ οὐσ. *ἀκόνιτον*.
27. -*ιχος*, ὑποκορ. κατάλ. οὐσ. καὶ κατάλ. ἐπιθ., ἔχει τὸ *ἰῶτα* πάντοτε βραχὺ *ἄρριχος, ὀρετάλιχος, Θυώνλιχος, Τύννλιχος, δολλιχος, μεῖλιχος*.
Μόνον τὸ οὐσ. *τάριχος* ἔχει τὸ *ἰῶτα* μακρὸν.
28. -*ιων*, κατάλ. οὐσ., συνηθεστάτῃ ἰδίᾳ εἰς κύρια ὀνόματα, ἔχει:
α' Μακρὸν *ἰῶτα* εἰς τὰ κύρια ὀνόματα τὰ ἐν τῇ Γενικῇ λήγοντα εἰς -*ιωνος* (: *Ἀμφῖων, Ἀρῖων, Δολῖων, Ἰξῖων, Πανδῖων*, γεν. *Ἀμφῖονος, Ἀρῖονος* κ.λ.π.), ὡς καὶ εἰς τὰ παράγωγά των (: *Ἰξῖονίδης, Πανδῖονίδης, Πανδῖονίος* κ.τ.δ.), ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὰ δισύλλαβα καὶ τρισύλλαβα προσηγορικά, τὰ βραχύνοντα ἐν τῇ Γενικῇ τὸ *ω* (λήγοντο δηλ. εἰς *ονος*): *κῖων, πῖων, περῖων, βραχῖων*, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα.
Ἐξαιρέ. 1. Διχρονον εἶναι τὸ *ἰῶτα* ἐν τῇ λ. *Κρονῖων*, γεν. *Κρονῖονος* καὶ *Κρονῖωνος*. Ὅσαύτως καὶ ἐν τῇ λ. *Ὠρῖων*, -*ιωνος* οἱ Ἐπικοί χρησιμοποιοῦσι τὸ *ἰῶτα* ὡς μακρὸν κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Βραχὺ πάντοτε εἶναι τὸ *ἰῶτα* ἐν τῇ λ. *Βαρίων* -*ιωνος*.
Ἐξαιρέ. 2. Ἡ λ. *ἧλων*, γεν. *ἧλωνος* ἔχει τὸ *ἰῶτα* πάντοτε βραχὺ, ἐν ᾧ ἐν τῇ λ. *χιών*, γεν. *χιώνος* ἔχει τοῦτο κατὰ τὸ πλεῖστον βραχὺ.
- β' Βραχὺ *ἰῶτα* ἔχει ἡ κατάλ. -*ιων* εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, τὰ ὅποια διατηροῦσι τὸ *ω* καὶ ἐν τῇ Γενικῇ: *Βῖων* (γεν. *Βῖωνος*), *Βουκολῖων* -*ιωνος*, *Δευκαλῖων* -*ιωνος*, *Ἡετῖων* -*ιωνος*, *Οἰνοπῖων* -*ιωνος*· διατηρεῖται δὲ βραχὺ τὸ *ἰῶτα* καὶ εἰς τὰ παράγωγα τῶν λέξεων τούτων.
29. -*ιωνη*, πατρωνυμ. κατάλ. δηλυκῶν, ἔχει τὸ *ἰῶτα* βραχὺ: *Διῶνη, Ἀκρισιῶνη, Ἰναχῖῶνη*.

Υ ψιλόν.

1. -**υα**, κατάλ. ούσιαστ., φαίνεται ὅτι κατὰ κανόνα εἶχε τὸ *ῥ* ψιλόν μακρόν. π.χ. *ἰγνύα*. Ἡ κατέληξις πάντως αὕτη ἀπαντᾷ πολὺ σπανίως.
Βραχὺ ἐν τούτοις εἶναι τὸ *ῥ* ψιλόν ἐν λ. *καρύα*.
2. -**υη**, *υων*, καταλ. ούσιαστ., συνήθως ἔχουσι τὸ *ῥ* ψιλόν μακρόν: *ἀμαρτυγή*, *ἰθυή*, *ὀλολυγή*, *πῦγή*, *ᾠρηγή*, *ὀλολυγών*.
Μόνον ἡ λ. *μαρμαρυγή* ἔχει βραχὺ τὸ *ῥ* ψιλόν.
3. -**υδιον**, ὑποκορ. κατάλ., ἔχει:
α' Βραχὺ τὸ *ῥ* ψιλόν, ὁσάκις τὸ θέμα τῆς λέξεως λήγει εἰς βραχὺ *υ*: *βοτρυδιον*.
β' Μακρόν τὸ *ῥ* ψιλόν, ὁσάκις τὸ θέμα τῆς λέξεως λήγει εἰς μακρόν *υ*: *ὑδιον*, *ἰχθυδιον*.
4. -**υδον**, ἐπιρρημ. κατάλ., ἔχει τὸ *ῥ* ψιλόν κατὰ κανόνα μακρόν: *βοτρυδόν*, *ᾠρηδόν*.
5. -**υκος**, κατάλ. ούσα., ἔχει συνήθως βραχὺ τὸ *ῥ* ψιλόν: *Ἀμύκος*, *Ἰβύκος*, *Κώρυκος*. Πάντοτε βραχὺ ἔχει τὸ *ῥ* ψιλόν ἢ ἐπιθετικῇ κατάλ. -*υκος*, -*υκη*, -*υκον*: π.χ. *Διβύκος*.
Σημ. Τὰ *Ἀμυκος* καὶ *Κώρυκος* ὅμως ἀπαντῶσι καὶ μετὰ μακρὸν *θ*.
6. -**ύλη**, κατάλ. ούσιαστ., συνήθως ἔχει τὸ *ῥ* ψιλόν βραχὺ: *ἀρβύλη*, *κοτύλη*, *σταφυλή*.
Ἐξαιρέσεις: Μόνον τὰ *ύλη*, *φύλη* καὶ *σπονδύλη* ἔχουσι μακρόν τὸ *ῥ* ψιλόν.
7. -**υλις**, ὑποκορ. θηλ. κατάλ. ούσα., ἔχει τὸ *ῥ* ψιλόν βραχὺ πάντοτε: *Θεστυλίς*, *θηγηλίς*, *πηγηλίς*.
Μόνον τὸ *Παμφυλίς* ἔχει μακρόν τὸ *ῥ* ψιλόν ὡς σύνθετον τῆς λ. *φύλον*.
8. -**υλος**, κατάλ. ούσα., συχνὰ ὑποκορ., καὶ -*υλος*, -*ύλη*, -*ύλον*, κατάλ. ἐπιθετ., κατὰ κανόνα ἔχουσι τὸ *ῥ* βραχὺ: *αἰθύλος*, *αἰμύλος*, *βράβυλος*, *δάκτυλος*, *καμπύλος*, *πίτυλος*, καὶ *ἔρωτύλος*, *μικκύλος*, *Δισχύλος*, *Βακχύλος*, *Ἡθύλος*, *Σιμύλος*.
Ἐν λ. *σκύλον* (ἢ *σκύλον*) τὸ *υ* εἶναι δίχρονον ἐν λ. *χῦλος* τὸ *υ* εἶναι μακρόν.
9. -**υμα**, κατάλ. ούσιαστικὸν παραγομένον ἐκ ρημάτων εἰς -*υα* καὶ -*υα*, ἔχει:
α' Μακρόν τὸ *υ* εἰς τὰς λέξ. *θύμα*, *κῦμα*, *λῦμα*, *ῥύμα* (τοῦ *ῥύω*=*ἔρω*), *φῦμα*, *ἴδρυμα*, *φίτυμα*, καὶ εἰς τὰ πλεῖστα τῶν παραγῶγων ἐκ ρημ. εἰς -*υα*.
β' Βραχὺ τὸ *υ* εἰς τὰς λέξεις *πλύμα*, *ῥύμα* (τοῦ *ῥέω*), *χύμα*, καὶ εἰς τὰ πλεῖστα τῶν παραγῶγων ἐκ ρημ. εἰς -*υα*.
10. -**υμος**, -*υμη*, -*υμον*, κατάλ. ἐπιθ. καὶ -*υμος*, κατάλ. ούσιαστ., ἔχουσι τὸ *ῥ* ψιλόν πάντοτε βραχὺ εἰς τὰς τρισυλλάβους καὶ πολυσυλλάβους λέξεις: *δίθυμος*, *ἐθύμος*, *νήθυμος*, *εὐθύμος*, *φερώνθυμος*.—Ἀντιθέτως εἶναι μακρόν τὸ *ῥ* ψιλόν εἰς τὰς λέξεις *θυμός*, *ῥθμός*, *χῦμός*.
Τὰ σύνθετα τοῦ *θυμός* (*ἄθυμος*, *εὐθυμός* κ.ο.κ.) ἔχουσι φυσικὰ τὸ *υ* μακρόν, διότι τοῦτε καὶ ἐν τῇ συλλαβῇ τῆς ρίζης εἶναι μακρόν.
11. -**υνα**, κατάλ. ούσιαστ., ἐκ ρημάτων εἰς -*υνα*, ἔχει μακρόν τὸ *ῥ* ψιλόν: *ἀμῦνα*.
12. -**υνη**, κατάλ. ούσιαστ., ἔχει:
α' Μακρόν τὸ *ῥ* ψιλόν εἰς τὰ πλεῖστα τῶν τρισυλλάβων ούσιαστικῶν: *αἰσχύνη*, *δελφύνη*, *εὐθύνη*, *χελύνη*. Εἰς πολλὰ ἐν τούτοις ἐξ αὐτῶν ἢ προσφῶδια δὲν εἶναι σταθερὰ ἀλλὰ κυμαίνεταί, ἀνεγνωρισμένως δὲ δίχρονον εἶναι τὸ *ῥ* ψιλόν τῶν λέξεων *κορύνη*, *οιγύνη*, *ταμύνη*, *ταρύνη*. Παρὰ τῆς Ἐπικοῖς ἐπικρατεῖ ἡ βράχυνσις τοῦ *υ*, παρ' Ἄττ. δ' ἀντιθέτως ἡ μακρότης του. **Ἐξαιρέσεις:** Πάντοτε βραχὺ εἶναι τὸ *ῥ* ψιλόν ἐν λ. *ὀδύνη*, διότι προέρχεται ἐκ βραχέος θέματος.
β' Βραχὺ τὸ *ῥ* ψιλόν εἰς τὰ πολυσύλλαβα ἀφηρημένα ούσιαστικά εἰς -*ύνη*: *δεσπούνη*, *δουλούνη*, *κερδούνη*, *μεθημοσύνη* κ.τ.δ., ἀνεξαιρέτως δὲ.
13. -**υνος**, κατάλ. ούσα., καὶ -*υνος*, -*υνη*, -*υνον*, κατάλ. ἐπιθ., ἔχουσιν:
α' Μακρόν τὸ *ῥ* ψιλόν εἰς τὰ πλεῖστα τῶν τρισυλλάβων ὀνομάτων ὁσάκις τοῦ *υ* δὲν προηγέται *αἶγμα* (: *Βιθύνης*, *βόθύνης*, *εὐθύνης*, *κίνθύνης*, *αἰγύνης*, μετὰ τῶν παραγῶγων τῶν) μακρόν ὡσαύτως εἶναι τὸ *ῥ* ψιλόν καὶ ἐν τῷ *ξῦνος*.
Σημ. 1: Παρὰ μτγν. ὅμως Ποιηταῖς ἀπαντῶσιν αὐθαίρετοί τινες ἀποκλίσεις ἀπὸ τοῦ κανόνος τούτου, ἰδίᾳ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα: π.χ. *Βιθύνης* παρὰ τῷ *Βιθύνης*, *Παχύνος* παρὰ τῷ *Παχύνος*, *Ἀκίνθονος* (ὡς ὀνόματα ἀνδρῶν) κ.δ.
Σημ. 2: Εἰς πάντα τὰ παράγωγα τῆς λ. *γῦνή* (π.χ. *ἀγῦνος*, *ἀνδρόγῦνος* κ.λ.π.) τὸ βραχὺ *υ* τοῦ θέματος παραμένει φυσικὰ βραχὺ.
β' Βραχὺ τὸ *ῥ* ψιλόν εἰς τὰ ἐπιθετὰ τὰ λήγοντα εἰς -*υνος*: *δεσπόυνος*, *θιρόυνος*, *πίσῦνος* κ.τ.δ., ἀνεξαιρέτως τινος.
14. -**υρα**, κατάλ. ούσιαστ., ἔχει:
α' μακρόν τὸ *ῥ* ψιλόν εἰς τὰς λέξεις, αἵτινες ἔχουσι τὴν λήγουσαν βραχέϊαν καὶ εἶναι ἐπομένως προπορεύονται: *ἀγκύρα*, *γέφυρα*, *Θομίσκυρα*, *Κέρκυρα*, *δῖπυρα*, *πλήμμυρα*.
Παρὰ μεταγεν. Ποιηταῖς ἀπαντῶσιν ἐξαιρέσεις τινές: π.χ. *γέφυρα*.
β' Βραχὺ τὸ *ῥ* ψιλόν εἰς τὰς λέξεις, αἵτινες ἔχουσι τὴν λήγουσαν μακράν καὶ εἶναι ἐπομένως παραϋτόνοι: *θύρα*, *λύρα*, *πορφύρα*, *φιλύρα*.
Ἐξαιρέσεις: Μόνον τὸ *κολλύρα* ἔχει τὸ *ῥ* ψιλόν πάντοτε μακρόν.
15. -**υριον**, ὑποκορ. κατάλ. ούσιαστ., ἔχει τὸ *ῥ* ψιλόν κατὰ κανόνα βραχὺ: *ἀργύριον*, *μαρτύριον*, ἐξαιρουμένων τῶν λέξεων τῶν προερχομένων ἐξ ἄλλων, ὅπου τὸ *υ* εἶναι μακρόν: *λεπθύριον* ἐκ τοῦ *λέπυρον*.
16. -**υρον** καὶ -*υρος*, καταλ. ούσα. καὶ ἐπιθ., ἔχουσι τὸ *ῥ* ψιλόν κατὰ κανόνα βραχὺ: *ἀργύρος*, *μάρετύρος*, *Ζεφύρος*, *Σάτυρος*, *καπύρος*, *λιγύρος*, *δρυός*, *ἀχύρον*, *ἐνέχυρον*.

Ἐξαιρέσεις.

Μακρόν εἶναι τὸ *υ* τῶν ούσιαστ. *πυρός* καὶ *τερός*, τῶν οὐδέτ. *λάφυρον*, *λέπυρον*, *πίθυρον*, καὶ τοῦ *Νίσυρος* μακρόν ὡσαύτως εἶναι τὸ *υ* εἰς τὰ ἐπιθετὰ, τῶν ὁποίων μακρὰ εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ πρό τοῦ *υ* συλλαβῆ: *ἰσχυρός*, *οἰζυρός* δίχρονον δὲ τέλος εἶναι τὸ *υ* τῶν λέξ. *ἀναγυρός*, *πάπυρος* καὶ *ἀλμυρός* (βραχὺ παρὰ τοῖς ἐπικοῖς, μακρόν παρὰ τοῖς ἄττικοις).

17. -**υσιος**, -*υσια*, -*υσιον*, κατάλ. ἐπιθ., ἔχει βραχὺ τὸ *ῥ* ψιλόν: *Ἠλύσιος*, *τηθύσιος* (πρὸλ. ὁμοῦ ἀρ. 19).
18. -**υσις**, κατάλ. ούσα., ἔχει τὸ *υ* βραχὺ: *δύσις*, *λύσις*, *φύσις*, *ἀνθύσις*.
Δίχρονον εἶναι τὸ *υ* ἐν λ. *ἴδρυσις*.
19. -**υσος**, κατάλ. ούσιαστ., ἔχει τὸ *υ* μακρόν: *χερσός*, *Ἀμφερσός*, *Διόνυσος*, *Ἰηλθός*, *Μῦσός*,

Ἰσαύτως μακρόν εἶναι τὸ *υ* εἰς τὰ ἐκ τούτων παράγωγα: *Θαλίσιος, Θαλισιάδης*, καὶ εἰς τὴν κατάλ. *-υσης: Καμβύσης*.

Ἐναντιότως γὰρ τὸ *υ* τοῦ προσηγορ. *μύσσης* εἶναι πάντοτε βραχύ.

20. *-υης*, κατάλ. οὐσ., ἔχει:

α' Μακρόν τὸ *υ* *ψιλόν* εἰς τὰ ἄρσεν. κύρια ὀνόματα καὶ εἰς τὰ ἄρσεν. προσηγορικά τὰ δηλοῦντα ἰδιότη-
τας καὶ χαρακτηρισμοὺς ἀνδρῶν, ὡς καὶ εἰς τὸ δηλ. *-υεις: Ἀρχυτης, Περσούθης, Περσούτης*.

Ἐξαιρέσεις: Βραχύ ἔχει τὸ *υ* ἢ λ. *θύτης*.

β' Βραχύ εἶναι τὸ *υ* *ψιλόν* εἰς πάντα ἀνεξαίρετως τὰ δηλυκὰ ἀρηρημένα οὐσιαστικά τῆς τρίτης κλίσεως, τὰ παραγόμενα ἐξ ἐπίθετων εἰς *-υς: βραδύτης, δξύτης, ταχύτης* (καὶ *βραδύτης, ταχύ-
της, -ήτος*) κ.τ.δ.

21. *-υεις* (βλ. ἐν *-υης*, ἀριθ. 20).

22. *-υτος*, κατάλ. οὐσ., καὶ *-υτος, -υτη, -υτον*, κατάλ. ἐπίθετων παραγομένων ἐκ ρημ. εἰς *-υω*, ἔχουσιν:
α' Μακρόν τὸ *υ* *ψιλόν* εἰς τὸ μονοσύλλαβον οὐσ. *σκῦτος*, εἰς τὰ τρισύλλαβα οὐσιαστικά, τὰ ἔχοντα μακράν καὶ τὴν πρό τοῦ *υ* συλλαβὴν (: *Βηροῦτος, γωροῦτος, κωκυτός*), ὡς καὶ εἰς τὰ ἐπίθετα τὰ παραγόμενα ἐκ ρημάτων εἰς *-υω*, καὶ ὁρμηθέντα ἐξ ἐνός μακροῦ *υ* τοῦ παρακειμένου: *δακρυτός, ἰδρυτός, τρυτός*.

Τὸ αὐτὸ ἴσχυει καὶ ἐπὶ ὄλων τῶν παραγῶγων καὶ τῶν συνδέτων: *ιδρυτέος, ιδρυσιμος, ἀδάκρυτος, ἀτρυτος, ἀλίετροτός, Ἀτρυτώνη* κ.τ.δ.

β' Βραχύ τὸ *υ* *ψιλόν* εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, τὰ παραγόμενα ἐξ ἐπίθετων εἰς *-υς* (: *Αἰπύτος, Εὐρύ-
τος*), εἰς τὰ οὐσιαστικά τὰ ἔχοντα τὴν πρό τοῦ *υ* συλλαβὴν βραχεῖαν (π.χ. *φορῦτος*), εἰς τὰ ὀξύτονα ἐπίθετα (*πινυτός*), καὶ εἰς τὰ ρηματικά ἐπίθετα ρημάτων ἐχόντων βραχύ *υ* ἐν τῷ παρακειμένῳ (: *λύτος, πλύτος, ἔτυτος*), ὁμοῦ μετὰ τῶν παραγῶγων καὶ τῶν συνδέτων τῶν: *λύτέος, ἔτυκέος, λυτικός, δύσλυτος, καταρῦτος, χρυσόρῦτος, ἄδῦτος*.

23. *-υφος, -υχος, -υχον*, κατάλ. οὐσ. καὶ ἐπίθ., ἔχουσι τὸ *υ* *ψιλόν* βραχύ (: *ἀργύφος, κόσσοφος, ἡσῦ-
χος, βόσσοφος*), βραχύ δ' εἶναι τοῦτο καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐκτεταμένους τύπους (: *ἀργύ-
φους, ἡσυχία* κ.τ.δ.). Μόνον τὸ *κῦφος* καὶ *κέλυφος* ἔχουσι τὸ *υ* *ψιλόν* μακρόν.

24. *-υων*, κατάλ. οὐσ., συνήθως διατηρεῖ τὸ *ω* καὶ ἐν τῇ γενικῇ, καὶ ἔχει ἐπομένως τὸ *υ* *ψιλόν* βραχύ: *Ἀμφικρυτών, Ἑλεκρυτών* (πρβλ. *Ἰῶτα 28. β.*). Ἄλλα καὶ ὅσα βραχύνουσι τὸ *ω* ἐν τῇ γενικῇ (λήγοντα εἰς *-ονος*) ἔχουσι καὶ αὐτὰ κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ *υ* βραχύ: π.χ. *ἀλεκρυτών, ἀλεκρυτόνος*.

Μόνον τοῦ *Ἑλεκρυτών* ἀπαντᾷ καὶ παράλληλος τύπος μετὰ γεν εἰς *-ονος* καὶ μακροῦ *υ*.

Β'. Ἐν ταῖς παραγωγικαῖς καταλήξεσι τῶν ρημάτων.

Ἄλφα.

1. *-αζω* ἔχει τὸ *α* φύσει βραχύ· ἐπομένως μόνον λόγω τῆς θέσεως τοῦ *α* πρό τοῦ διπλοῦ συμφῶ-
νου *ζ* γίνεται ἢ περιέχουσα αὐτὸ συλλαβὴ «θέσει μακρά».

Ἐξαιρέσεις: Φύσει μακρόν εἶναι κατ' ἐξαιρέσιν τὸ *α* μόνον εἰς τὰ τρία ῥήματα *ματάζω, σφαδάζω, τεράζω* ὡς προῖδν συναίρεσεως ἐκ τῶν *ματαιίζω, σφαδαίζω, τεραίζω* κατὰ τινὰς τὸ αὐτὸ φαίνεται νὰ ἔχη συμβῆ καὶ ἐν τῷ *κράζω*.

2. *-αθω* ἔχει τὸ *α* πάντοτε βραχύ: *διωκάθω, εἰργάθω, ἐργάθω*.

3. *-ανω* ἔχει τὸ *α* βραχύ: *βλωστάνω, κυδάνω, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω, οἰδάνω, τυγχάνω*.

Ἐξαιρέσεις.

α' Μακρόν εἶναι πάντοτε τὸ *α* τοῦ ῥήμ. *ἐκάνω*.

β' Μακρόν παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς, ἀλλὰ βραχύ παρ' Ἀττικοῖς, εἶναι τὸ *α* τῶν *κιχάνω* καὶ *φθάνω*. Ἐναντιότως τὸ *ἰῶτα* τοῦ *κιχάνω* εἶναι βραχύ παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς καὶ μακρόν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἰῶτα.

1. *-ιζω* ἔχει τὸ *ἰῶτα* φύσει βραχύ· ἐπομένως μόνον λόγω τῆς θέσεως τοῦ *ἰῶτα* πρό τοῦ διπλοῦ *ζ* γίνεται ἢ συλλαβὴ του «θέσει μακρά».

Μόνον τὸ *εῖζω* φαίνεται ὅτι εἶχε τὸ *ἰῶτα* φύσει μακρόν.

2. *-ινω* ἔχει τὸ *ἰῶτα* μακρόν: *κλίνω, κρίνω, ὄρινω, πίνω, ὠδίνω*.

Ἐξαιρέσεις: Μόνον τὰ ῥήμ. *τίνω* καὶ *φθίνω* (ἅτινα παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς ἔχουσι τὸ *ἰῶτα* κανονικῶς βραχύ) ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς (καὶ πρότερον παρὰ τοῖς Ἐλεγεῖακοῖς) μετὰ βρα-
χέος τοῦ *ἰῶτα*.

Υ ψιλόν.

1. *-ύζω* ἔχει τὸ *υ* φύσει βραχύ· μόνον ἐπομένως λόγω τῆς θέσεως του πρό τοῦ διπλοῦ *ζ* γίνεται ἢ συλλαβὴ «θέσει μακρά».

Μόνον τὸ *εῤύζω* φαίνεται ὅτι εἶχε τὸ *υ* φύσει μακρόν.

2. *-υθω* ἔχει τὸ *υ* πάντοτε βραχύ: *φθινύθω*.

3. *-υνω* ἔχει τὸ *υ* μακρόν πάντοτε: *αἰσχύνω, βραδύνω, δηθύνω, ἐντύνω, μηκύνω, παχύνω, φορύνω*,

4. *-υρω* ἔχει τὸ *υ* πάντοτε μακρόν: *ἀθύρω, κύρω, μορμύρω, πορφυρω, σύρω, φύρω*, καὶ εἰς τοὺς μέσοις τύπους *κινύρομαι, μινύρομαι, μαρτύρομαι, μύρομαι, δύρομαι* κ.τ.δ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ'

ΠΙΝΑΚΕΣ:

1. Πίναξ Α': 'Αριθμητικά συστήματα.
2. Πίναξ Β': Μήνες και ημέραι παρ' 'Αττικοίς.
3. Πίναξ Γ': 'Ολυμπιάδες.
4. Πίναξ Δ': 'Εορταί.
5. Πίναξ Ε': Μέτρα μήκους και έπιφανείας.
6. Πίναξ ΣΤ': Μέτρα χωρητικότητος υγρών και στερεών.
7. Πίναξ Ζ': 'Αττικά Νομίσματα.

ΠΙΝΑΞ Α'

'Αριθμητικά συστήματα τών 'Αρχαίων 'Ελλήνων.

Μονάδες			'Εκατοντάδες		
I	α'	1	H	ρ'	100
II	β'	2	HH	σ'	200
III	γ'	3	HHH	τ'	300
IIII	δ'	4	HHHH	υ'	400
Γ	ε'	5	Γ _H	φ'	500
ΓI	ς'	6	Γ _H H	χ'	600
ΓII	ζ'	7	Γ _H HH	ψ'	700
ΓIII	η'	8	Γ _H HHH	ω'	800
ΓIIII	θ'	9	Γ _H HHHH	ω'	900
Δεκάδες			Χιλιάδες		
Δ	α'	10			
ΔI	ια'	11	X	,α	1000
ΔII	ιβ'	12	XX	,β	2000
ΔIII	ιγ'	13	XXX	,γ	3000
ΔIIII	ιδ'	14	XXXX	,δ	4000
ΔΓ	ιε'	15			
ΔΓI	ισ'	16	Γ _X	,ε	5000
ΔΓII	ις'	17	Γ _X X	,ς	6000
ΔΓIII	ιη'	18	Γ _X XX	,ζ	7000
ΔΓIIII	ιθ'	19	Γ _X XXX	,η	8000
ΔΔ	κ'	20	Γ _X XXXX	,θ	9000
ΔΔΔ	λ'	30			
ΔΔΔΔ	μ'	40	M	,ι	10000
Γ _Δ	ν'	50	MM	,κ	20000
Γ _Δ Δ	ξ'	60			
Γ _Δ ΔΔ	ο'	70	κ.ο.κ.	κ.ο.κ.	
Γ _Δ ΔΔΔ	π'	80			
Γ _Δ ΔΔΔΔ	η'	90			

Τό έν τῆ πρώτη στήλῃ σύστημα ἀριθμογραφίας ἀπαντᾷ κυρίως ἐν ἐπιγραφαῖς, καί ἦτο ἐν χρῆσει παρ' Ἀττικοῖς. Ὡς βᾶσιν ἔχει τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ὀνομάτων ἀριθμῶν βασικῶν ἀριθμῶν τὸ II (ἐν παλαιότερῳ σχῆματι Γ) τοῦ ΠΕΝΤΕ, τὸ Δ τοῦ ΔΕΚΑ, τὸ Η τοῦ ΗΕΚΑΤΟΝ, τὸ Μ τοῦ ΜΥΡΙΑΙ. Ἀκόμη καί ἡ κάθετος γραμμὴ τοῦ ἀρ. I εἶναι τὸ ἀρχικόν τῆς λ. ΙΟΣ (Ιος = ἄνός, εἰς). Ἐξόδητοι ἐπομένως εἶναι οἱ συνδυασμοὶ Γ_Δ = πεντάκις δέκα = πενήκοντα, Γ_H = πεντάκις ἑκατόν = πεντακόσιοι, Γ_X = πεντάκις χίλιοι = πεντακισχίλιοι, Γ_M = πεντάκις μύριοι = πενήκοντα χιλιάδες, ὡς καί τὰ σπανιώτερα συμπλέγματα Δ_M = δεκάκις μύριοι = ἑκατόν χιλιάδες, καί Γ_M = ἑκατοντάκις μύριοι = ἐν ἑκατομμύριον.

Μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐχρησιμοποίηθη διὰ πρώτην φοράν καί καθιερώθη ἔκτοτε τὸ ἀριθμητικόν σύστημα τῆς δευτέρας στήλης. Τοῦτο συνίσταται εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου ἀφωδιασμένων διὰ μίαν μὲν ὀξείαν δεξιόθεν, προκειμένου νὰ σημάνωσιν μονάδας, δεκάδας καί ἑκατοντάδας, δι' ἑνὸς δὲ εἰδους τόνου κάτωθεν ἀριστερὰ, προκειμένου νὰ σημάνωσι τὰς χιλιάδας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπῆρκον τὰ 24 γράμματα, ἐπηύξησαν ταῦτα εἰς 27 προσέσαντες ἄλλα τρία σημεῖα: πρῶτον τὸ ς (καλούμενον «ἐπίσημον» ἢ «ἐπίσημον βαῦ» ἢ «στίγμα»), τὸ ἔθρ. ἢ Φοιν. «Βαῦ», ταυτιζόμενον πρὸς τὸ αἰολ. F (δίγαμμα) καί τὸ λατ. f· τοῦτο τὸ παρενέβαλον μεταξύ τῶν ε καί ζ πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀριθ. 6. — δεῦτερον τὸ η, καλούμενον κόππεα (τὸ ἔθρ. ἢ φοινικ. «κοφ», λατ. q), τὸ ὁποῖον παρενέβαλον μεταξύ τῶν π καί ρ πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀριθ. 90. — καί τρίτον τὸ ρ, καλούμενον λόγφ τοῦ σχήματος τοῦ «σαμπ» (διότι ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ συγχώνευσιν τοῦ σάν ἢ σῆγμα καί τοῦ πῆ), τὸ ὁποῖον ἔθεσαν μετὰ τὸ ω' πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀριθ. 900. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν 27 αὐτῶν συμβόλων ἠρίθμουν ἀπὸ τῆς μονάδος (1) μέχρι τοῦ 999.999. Ἐστῶσαν παραδείγματα τινά: κγ' = 23, ρα' = 101, ρι' = 110, ρις' = 116, ρη' = 990, ρηθ' = 999, α.η = 1090, ρη.θ.ρ.ηθ' = 999.999. Συνήθως ἠρίθμουν μέχρι τοῦ ρ = 100.000, διὰ τοὺς περαιτέρω δὲ ἀριθμοὺς μεταχειρίζοντο τὸ ἐπίθετον μύριοι ἠνωμένον μετὰ τῶν ἀπαιρημ. δεκάκις, εἰκοσάκις κλπ. (π.χ. δεκάκις μύριοι = 100.000, ἑκατοντάκις μύριοι = ἑκατομμύριον, χιλιάκις μύριοι = δέκα ἑκατομμύρια, μυριάκις μύριοι = ἑκατόν ἑκατομμύρια. Διὰ τὸ ἑκατομμύριον ἐχρησιμοποιοῦν ἐνίοτε καί τὸ ῥ ἢ τὸ ρ^P (δπου P = 100.000 καί M = 10.000).

ΠΙΝΑΞ Β'. Μήνες και ημέραι παρ' Ἀττικοίς.

Οἱ Μήνες τοῦ ἔτους				
1	Ἐκατομβαιῶν	30	περίπου 15 Ἰουλ.—15 Αὐγ.	} Θερινοὶ μῆνες
2	Μεταγεινιῶν	29	» 15 Αὐγ.—15 Σεπτεμβρ.	
3	Βοηδρομιῶν	30	» 15 Σεπτεμβρ.—15 Ὀκτωβρ.	
4	Πυανειψίων	29	» 15 Ὀκτωβρ.—15 Νοεμβρ.	} Φθινοπωρινοὶ μῆνες
5	Μαιμακτηριῶν	30	» 15 Νοεμβρ.—15 Δεκεμβρ.	
6α	Ποσειδεῶν Α'	29	» 15 Δεκεμβρ.—15 Ἰανουαρ.	} ἔμβολιμος μῆν
6β	Ποσειδεῶν Β' (ἢ δευτέρες ἢ ὑστερος)	30	»	
7	Γαμηλιῶν	30	» 15 Ἰανουαρ.—15 Φεβρουαρ.	} Χειμερινοὶ μῆνες
8	Ἄνθεστηριῶν	29	» 15 Φεβρουαρ.—15 Μαρτίου	
9	Ἐλαφηβολιῶν	30	» 15 Μαρτ.—15 Ἀπριλ.	
10	Μουνυχιῶν	29	» 15 Ἀπριλ.—15 Μαΐου	} Ἴαρινοι μῆνες
11	Θαργηλιῶν	30	» 15 Μαΐου—15 Ἰουνίου	
12	Σκίροφοριῶν	29	» 15 Ἰουν.—15 Ἰουλ.	

Αἱ ἡμέραι τοῦ Ἀττικοῦ μηνός.

Αδ. ἀριθ. ἡμερῶν	ἀριθ. δεκάθων	ἡμέραι δεκάθου	Ὀνομασία ἡμερῶν ἐκάστης δεκάδος	
1		1	νομηγία [μηνός] Ἰσταμένου (ἢ ἀρχομένου)	
2		2	δευτέρα	»
3		3	τρίτη	»
4		4	τετάρτη	»
5	I	5	πέμπτη	»
6		6	ἕκτη	»
7		7	ἑβδόμη	»
8		8	ὀγδόη	»
9		9	ἐνάτη	»
10		10	δεκάτη	» (ἢ προτέρα)
11		1	πρώτη ἐπὶ δέκα (ἢ πρώτη μηνός μεσοῦτος)	
12		2	δευτέρα	» » δευτέρα » »
13		3	τρίτη	» » τρίτη » »
14		4	τετάρτη	» » τετάρτη » »
15	II	5	πέμπτη	» » πέμπτη » » (διχομηγία)
16		6	ἕκτη	» » ἕκτη » »
17		7	ἑβδόμη	» » ἑβδόμη » »
18		8	ὀγδόη	» » ὀγδόη » »
19		9	ἐνάτη	» » ἐνάτη » »
20		10	εἰκός	» » δεκάτη » »
21		1	δεκάτη φθίνοντος (ἢ ὑστερά)	Ἐν τοῖς μετ' Ἀλέξανδρον χρόνοις
22	III	2	ἐνάτη	πρώτη μετ' εἰκάδα (ἢ ἐπὶ εἰκάδι)
23		3	ὀγδόη	δευτέρα » » » » »
24		4	ἑβδόμη	τρίτη » » » » »
25		5	ἕκτη	τετάρτη » » » » »
26		6	πέμπτη	πέμπτη » » » » »
27		7	τετάρτη	ἕκτη » » » » »
28		8	τρίτη	ἑβδόμη » » » » »
29		9	δευτέρα *	ὀγδόη » » » » »
30		10	ἔνη καὶ νέα ** (ἢ τριακάς)	ἐνάτη * » » » » »
				ἔνη καὶ νέα ** (ἢ τριακάς)

Οἱ μῆνες παρ' Ἀρχαίοις ἦσαν οὐληνιακοί, ὑπολογιζόμενοι ἐπὶ τῇ βίᾳ τῆς ἀλλαγῆς τῆς οὐλήνης. Ὡς πρώτη τοῦ μηνός (νομηγία) ἐλαμβάνετο ἡ ἡμέρα, εἰς τὸ λυκόφωσ τῆς ὁποίας ἔκαμνε τὴν ἐμφάνισίν του τὸ λεπτόν δρέπανον τῆς νέας οὐλήνης, καὶ ἀπηκολούθουν αἱ ὑπόλοιποι ἡμέραι τοῦ μηνός μέχρι τῆς ἐπανεμφανίσεως τοῦ ἰδίου δρεπάνου τῆς ἐπομένης νέας οὐλήνης. Ἡ πανοὐληνης ἐπομένης (ἢ διχομηγία) ἐπιπτεν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ τῶν δύο ἐμφανίσεων χρονικοῦ διαστήματος.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ οὐτος καθοριζόμενος οὐληνιακός αὐτός μῆν ἠρίθμηται 29 ἡμέρας καὶ 13 περίπου ὄρας, διὰ πρακτικῶς καθαρῶς λόγους καθώρισαν τοὺς μῆνας ἀναλλάξαι 29 ἡμερῶν καὶ ἐκ 30 ἡμερῶν, καὶ τοὺς μὲν δευτέρους τοὺς ἀνόμαζον *εἰρήρεις* τοὺς δὲ πρώτους *κοίλωτος*. Ἐν τῇ καθημερινῇ ζωῇ ὁμοίως οἱ οἱ μῆνες ὑπολογίζοντο γενικῶς ὡς διαρκείας 30 ἡμερῶν ἕκαστος.

Ἐπειδὴ δὲ ἔγινεν ἀμείσως αἰσθητόν, ὅτι ἡ τροχία δώδεκα οὐληνιακῶν μηνῶν ἐπανεφάρην εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, ὑπελογίσθη τὸ ἔτος ὡς ἀποτελούμενον ἐκ δώδεκα μηνῶν. Μετὰ πάροδον ὁμοῦ ὀλίγων ἐτῶν ἀντελήφθησαν, ὅτι εἶχε σημειωθῆ ἰσημερινὴ διαφορά ἐπὶ ἑλαττοῦ καὶ μετὰ προσεκτικῶς ὑπολογισμοὺς εὐρήθη, ὅτι ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν ἰσημερινὴ διαφορά κατὰ τι μεγαλύτερα τοῦ μηνός. Πρὸς ἀπόσβεσιν τῆς διαφορᾶς αὐτῆς καθιερώθη ἡ κατὰ ὠριμότητας χρονικὰς περιόδους προσθήκη ἐνὸς 13ου μηνός, ὅστις ἐκαλεῖτο *ἐμβόλιμος* ἢ *ἐμβολιμαῖος*, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἀντίστοιχον ἔτος ἀνήρχετο εἰς 384 ἢ 388 ἡμέρας ἀντὶ τῶν 384. Τὰ κατὰ τὸν ἐμβόλιμον μῆνα ἐρρυθμίσθησαν ἀπακριβῶς ἀπὸ τοῦ Σόλωνος καὶ ἐφεξῆς. διὰ πρακτικῶς πάντως λόγους ὑπολογίζετο καὶ τὸ ἔτος ὡς κατὰ μέσον ὄρον ἐκ 360 ἡμερῶν ἀποτελούμενον.

* Αἱ ἡμέραι αὐταὶ δὲν ὑπάρχον βεβαίως εἰς τοὺς μῆνας τοὺς ἀποτελουμένους 29 ἡμερῶν.

** Ἐνη καὶ νέα = ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός ἐν ᾗ τελειώνει ἡ παλαιὰ οὐλήνη καὶ ἀρχίζει ἡ νέα (πρῶτ. καὶ νομηγία = νέα μῆνη = νέα οὐλήνη = ἡ πρῆτη ἐκάστου μηνός).

Π Ι Ν Α Ξ Γ'
Χρονολογικός πίναξ τῶν Ὀλυμπιάδων

ἴ.Ολ.	κ. ἴ.Ρ.	π. Χ.	ἴ.Ολ.	κ. ἴ.Ρ.	π. Χ.	ἴ.Ολ.	κ. ἴ.Ρ.	π. Χ.	ἴ.Ολ.	κ. ἴ.Ρ.	π. Χ.	ἴ.Ολ.	κ. ἴ.Ρ.	π. Χ.
1.1	—	776	40.1	134	620	80.1	294	460	120.1	454	300	158.1	606	148
2.1	—	772	41.1	138	616	81.1	298	456	121.1	458	296	159.1	610	144
3.1	—	768	42.1	142	612	82.1	302	452	122.1	462	292	160.1	614	140
4.1	—	764	43.1	146	608	83.1	306	448	123.1	466	288	161.1	618	136
5.1	—	760	44.1	150	604	84.1	310	444	124.1	470	284	162.1	622	132
6.1	—	756	45.1	154	600	85.1	314	440	125.1	474	280	163.1	626	128
6.4	1	753	46.1	158	596	86.1	318	436	126.1	478	276	164.1	630	124
7.1	2	752	47.1	162	592	87.1	322	432	127.1	482	272	165.1	634	120
8.1	6	748	48.1	166	588	88.1	326	428	128.1	486	268	166.1	638	116
9.1	10	744	49.1	170	584	89.1	330	424	129.1	490	264	167.1	642	112
10.1	14	740	50.1	174	580	90.1	334	420	130.1	494	260	168.1	646	108
11.1	18	736	51.1	178	576	91.1	338	416	131.1	498	256	169.1	650	104
12.1	22	732	52.1	182	572	92.1	342	412	132.1	502	252	170.1	654	100
13.1	26	728	53.1	186	568	93.1	346	408	133.1	506	248	171.1	658	96
14.1	30	724	54.1	190	564	94.1	350	404	134.1	510	244	172.1	662	92
15.1	34	720	55.1	194	560	95.1	354	400	135.1	514	240	173.1	666	88
16.1	38	716	56.1	198	556	96.1	358	396	136.1	518	236	174.1	670	84
17.1	42	712	57.1	202	552	97.1	362	392	137.1	522	232	175.1	674	80
18.1	46	708	58.1	206	548	98.1	366	388	138.1	526	228	176.1	678	76
19.1	50	704	59.1	210	544	99.1	370	384	139.1	530	224	177.1	682	72
20.1	54	700	60.1	214	540	100.1	374	380	140.1	534	220	178.1	686	68
21.1	58	696	61.1	218	536	101.1	378	376	141.1	538	216	179.1	690	64
22.1	62	692	62.1	222	532	102.1	382	372	142.1	542	212	180.1	694	60
23.1	66	688	63.1	226	528	103.1	386	368	143.1	546	208	181.1	698	56
24.1	70	684	64.1	230	524	104.1	390	364	144.1	550	204	182.1	702	52
25.1	74	680	65.1	234	520	105.1	394	360	145.1	554	200	183.1	706	48
26.1	78	676	66.1	238	516	106.1	398	356	146.1	558	196	184.1	710	44
27.1	82	672	67.1	242	512	107.1	402	352	147.1	562	192	185.1	714	40
28.1	86	668	68.1	246	508	108.1	406	348	148.1	566	188	186.1	718	36
29.1	90	664	69.1	250	504	109.1	410	344	149.1	570	184	187.1	722	32
30.1	94	660	70.1	254	500	110.1	414	340	150.1	574	180	188.1	726	28
31.1	98	656	71.1	258	496	111.1	418	336	151.1	578	176	189.1	730	24
32.1	102	652	72.1	262	492	112.1	422	332	152.1	582	172	190.1	734	20
33.1	106	648	73.1	266	488	113.1	426	328	153.1	586	168	191.1	738	16
34.1	110	644	74.1	270	484	114.1	430	324	154.1	590	164	192.1	742	12
35.1	114	640	75.1	274	480	115.1	434	320	155.1	594	160	193.1	746	8
36.1	118	636	76.1	278	476	116.1	438	316	156.1	598	156	194.1	750	4
37.1	122	632	77.1	282	472	117.1	442	312	157.1	602	152	194.4	753	1
38.1	126	628	78.1	286	468	118.1	446	308						
39.1	130	624	79.1	290	464	119.1	450	304						

Υπόμνημα :

1) Ὅπως φαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν χρονολογιῶν (ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως), ἑκάστη τῶν ὁποίων διαφέρει τῆς τε προηγούμενης καὶ τῆς ἐπομένης κατὰ 4 ἔτη, ἐν τῷ πίνακι σημειοῦται μόνον τὸ πρῶτον ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, παραλείπονται δὲ τὰ ἄλλα τρία.

2) Ἀρχικῶς οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐχρονολογοῦν ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ καταλόγου τῶν ἐπισημῶν Ἀρχόντων, οἱ δὲ Σπαρτιῆται ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ὀνομάτων τῶν πρώτων (καὶ κυριωτέρων) Ἐφόρων, καὶ ἄλλοι ἀλλαχοῦ ἄλλως. Ἡ ἐπὶ τοιούτων ὁμοῦ βάσεων χρονολογήσεις δὲν ἱκανοποιεῖ, καὶ ἐχρειάζετο κατὰ τὸ γενικῶς ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἀνεγνωρισμὸν καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὰς τοπικὰς συνθήκας. Οὕτω ἡ κατὰ Ὀλυμπιάδας χρονολογία καθιερώθη ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος (1, 1) συμπίπτει πρὸς τὸ ἔτος 776 π.Χ.

3) Διὰ τὴν μετατροπὴν χρονολογίας τῶν Ὀλυμπιάδων εἰς χρονολογίαν βασιζομένην ἐπὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τανάπαλιν ἔστω τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα: ὡς ἔτος τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας μᾶς παρεδόθη ἡ 75, 1 Ὀλυμπιάς· τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ναυμαχία συνέβη κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 75ης Ὀλυμπιάδος· ὅτι ἐπομένης εἶχον παρῆλθαι 74 πλήρεις Ὀλυμπιάδες καὶ 1 ἔτος τῆς 75ης. Πρέπει ἐπομένως νὰ πολλαπλασιασώμεν τὸν ἀριθμ. $74 \times 4 = 296$, εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸ 1 ἔτος τῆς ἐπομένης Ὀλυμπιάδος (75ης), δηλ. 297, καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον νὰ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸν ἀριθμ. 777 (ἄφ' οὗ, ὅπως εἴπομεν, τὸ πρῶτον ἔτος τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος συμπίπτει πρὸς τὸ 776 π.Χ.) ἐπομένως $777 - 297 = 480$ π.Χ.

Ἄν τώρα δοθῇ ἀντιθέτως ἡ χρονολογία τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ ζητηθῇ ἡ ἀναγωγή τῆς εἰς τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων, θὰ πρῆψῃ νὰ ἀφαιρέσωμεν τὸν ἀρ. 480 ἀπὸ τὸν 777 ($777 - 480 = 297$) καὶ τὸ ὑπόλοιπον 297 νὰ διαιρέσωμεν διὰ τοῦ 4 ($297 : 4 = 74$ καὶ ὑπόλ. 1), ἰ.ε. ἔχομεν 74 πλήρεις τετραετίας (Ὀλυμπιάδας) καὶ μετὰ τοῦ ἐνός περισεύοντος ἔτους φθάνομεν τὴν 75, 1 Ὀλυμπιάδα.

ΠΙΝΑΞ Δ'

Αί κυριώτεροι έορταί τών αρχαίων Έλλήνων.

<p>I. Έκατομβαιών (Ίούλ — Αύγ.). 8. Θηροετα. 11.—16. Όλύμπια. 12. Θερινά Νέμεα. Κρόνια 16. Συνοικία. 24.—29. Μεγάλα Παναθήναια. 28.—29. Μικρά Παναθήναια. Έκατόμβαια (;) Θερινά Ίσθμια. Ύακίνθια. Γυμνοπαίδαι.</p>	<p>10.—14. Θεσμοφόρια. 27.—29. Άπατούρια. 30. Χαλκετα.</p>	<p>X. Μουνοχιών Άπρ.—Μάτ.). 1. (7) Πύθια. 6. Δελφίτια. 16. Μουνούχια και έπινίκιος έορτή τής περιτήν έν Κύπρω Σαλαμίνα μάχης. 19. Διάσια ή Όλυμπια. Άδώνια. Κυβερνήσια (ή 6. Πυανεψ.). Έαρινά Ίσθμια(ή τόν έπόμενον μήνα).</p>
<p>II. Μεταγεινιών (Αύγ.—Σεπτ.). 7. Κάρνεια. Μεταγείνια.</p>	<p>V.Μαιμακτηριών (Νοέμβρ.—Δεκ.) 20. Μαιμακτήρια.</p>	<p>XI. Θαργηλιών (Μάτιος—Ίούν.). 6.—7.Θαργήλεια καιΧλόεια 7. Δαφνηφορία. 19. Καλλυντήρια. 20. Βενδιδεια. 25. Πλυντήρια. Μικρά Δήλια.</p>
<p>III.Βοηδρομιών (Σεπτ.—Όκτώβρ.). 3. Έλευθέρια. 5. Γενέσια. 6. Μαραθώνια. Βοηδρόμια. 12. Χαριστήρια. 16.—25. Μεγάλα Έλευσίτια μυστήρια. Άγλαύρια.</p>	<p>VI. Ποσειδεών. (Δεκ.—Ίαν.). (6). Μικρά Διονύσια Ποσειδώνια</p>	<p>XII. Σκιροφοριών (Ίούν.—Ίούλ.). 12. Σκιροφόρια. 13. Άρρηφόρια. 14. Βουφόνιακαι Διτίπλια 28. Έράκλεια.</p>
<p>IV. Πυανεψιών (Όκτ.—Νοέμβρ.). 6. Κυβερνήσια. 7. Πυανέψια και Όσχοφόρια. 5. 6. 8. Θηροετα.</p>	<p>VII. Γαμηλιών (Ίαν.—Φεβρ.). 8.—11. Λήναια. 12. Χειμερινά Νέμεα. 27. Γαμήλια.</p>	
	<p>VIII. Άνδεστριών (Φεβρ.—Μαρτ.). 1. Υδροφόρια. 11.—13. Άνδεστήρια. (11. Πιθοιγία, 12. Χόες, 13. Χύτροι). 19.—21. Μικρά Έλευσίτια μυστήρια. 23. Διάσια.</p>	
	<p>IX. Έλαφβολιών (Μάρτ.—Άπρ.). 8. Άσκληπίεια. 8.—13. Μεγάλα Διονύσια. 14. Πάνδια.</p>	

ΠΙΝΑΞ Ε'

Πίνακες μέτρων έπιφανείας και μήκους.

Έλληνικά μέτρα έπιφανειών							Τετραγωνικά μέτρα
Πους						0,0950
36	Έξαπόδης						3,420
100	$2\frac{7}{9}$	Άκαινα					9,504
$833\frac{1}{3}$	$23\frac{4}{27}$	$8\frac{1}{3}$	Ήμικτος				79,200
$1666\frac{2}{3}$	$46\frac{8}{27}$	$16\frac{2}{3}$	2	Έκτος			158,400
2500	$69\frac{4}{9}$	25	3	$1\frac{1}{2}$	Άρουρα		240
10000	$277\frac{7}{9}$	100	12	6	4	Πλέθρον	950

ΠΙΝΑΞ Γ' (συνέχεια)

Έλληνικά μέτρα μήκους											Χιλιοστά του μέτρου		
Δάκτυλος											09,3		
2	Κόνδυλος										38,5		
4	2	Παλαιστή, Δῶρον, Δοχμή Δακτυλοδοχμή									77,1		
8	4	2	Διχάς ἢ Ἡμιπόδιον								154,1		
10	5	$2\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{4}$	Διχάς							192,7		
11	$5\frac{1}{2}$	$2\frac{3}{4}$	$1\frac{3}{8}$	$1\frac{1}{10}$	'Ορθόδορον						211,9		
12	6	3	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{5}$	$1\frac{1}{11}$	Σπιθαμή					231,2		
16	8	4	2	$1\frac{3}{5}$	$1\frac{5}{11}$	$1\frac{1}{3}$	Πούς				308,3		
18	9	$4\frac{1}{2}$	$2\frac{1}{4}$	$1\frac{4}{5}$	$1\frac{7}{11}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{8}$	Πυγμή			346,8		
20	10	5	$2\frac{1}{2}$	2	$1\frac{9}{11}$	$1\frac{2}{3}$	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{9}$	Πυγών		385,3		
24	12	6	3	$2\frac{2}{5}$	$2\frac{2}{11}$	2	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{8}$	$1\frac{1}{5}$	Πήχυς	462,4		
72	36	18	9	$7\frac{1}{5}$	$2\frac{6}{11}$	6	$4\frac{1}{2}$	4	$3\frac{3}{5}$	3	Ξόλον	1390=1 μ,39	
96	48	24	12	$9\frac{3}{5}$	$8\frac{3}{11}$	8	6	$5\frac{1}{3}$	$4\frac{4}{5}$	4	$1\frac{1}{3}$	'Οργυιά	1850=1 μ,85

Μεγαλύτερα Έλληνικά μέτρα μήκους											Μέτρα
Πούς											0,308
$1\frac{1}{2}$	Πήχυς										0,462
$2\frac{1}{2}$	$1\frac{2}{3}$	Βήμα									0,77
6	4	$2\frac{2}{5}$	'Οργυιά								1,83
10	$6\frac{2}{3}$	4	$1\frac{2}{3}$	Κάλαμος, *Ακαινα ἢ Δεκάπους							3,08
60	40	24	10	6	*Άμμα						18,48
100	$66\frac{2}{3}$	40	$16\frac{2}{3}$	10	$1\frac{2}{3}$	Πλέθρον					30,83
600	400	240	100	60	10	6	Στάδιον 'Ολυμπιακόν ἢ Στάδιος				184,97=0,025 μλ.
1200	800	480	200	120	20	12	2	Δίαιλος			369,94=0,050
2400	1600	960	400	240	40	24	4	2	'Ιππικόν		739,87=0,100
7200	4800	2800	1200	720	120	72	12	6	3	Δόλιχος	2219=0,300

ΠΙΝΑΞ ΣΤ'

Πίνακες μέτρων χωρητικότητας υγρών και στερεών.

Ἑλληνικά μέτρα χωρητικότητας										Ἄττινὰ μέτρα υγρῶν		Δίτρα:										
Κοχλιάριον												0,0046										
2	Χήμη											0,0091										
$2\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{4}$	Μύστρον											0,0114									
5	$2\frac{1}{2}$	2	Κόγχη											0,0228								
10	5	4	$1\frac{1}{2}$	Κύαθος											0,0456							
15	$7\frac{1}{2}$	6	4	2	Ὁξύβαφον											0,0684						
30	15	12	6	3	2	Τέταρτον											0,137					
60	30	24	12	6	4	2	Κοτύλη, Τρουβλίον, ἢ Ἡμίνα											0,274				
120	60	48	24	12	8	4	2	Ξέστης											0,547			
720	360	288	144	72	48	24	12	6	Χοῦς											3,283		
5760	2280	2304	1152	576	384	192	96	48	8	Κεράμιον											26,26	
8640	4320	3456	1728	864	576	288	144	72	12	$1\frac{1}{2}$	Ἀμφορεύς, Μετροπή											39,39

Ἑλληνικά μέτρα διὰ ξηρὰ ἀντικείμενα										Δίτρα:							
Κοχλιάριον										0,0046							
10	ΚΥΑΘΟΣ									0,0456							
15	$1\frac{1}{2}$	Ὁξύβαφον									0,0684						
60	6	4	ΚΟΤΥΛΗ ἢ Ἡμίνα									0,274					
120	12	8	2	ΞΕΣΤΗΣ (Sextarius)									0,274				
240	24	16	4	2	ΧΟΙΝΙΕ									1,094			
960	96	64	16	8	4	Ἡμίεκτον									4,377		
1920	192	128	32	16	8	2	Ἐκτεὺς (Modius)									8,754	
11520	1152	768	192	96	48	12	6	ΜΕΔΙΜΝΟΣ									52,53

ΠΙΝΑΞ ΣΤ' (συνέχεια)

Ἑλληνικά σταθμά: 1) Σχέσεις τῶν τριῶν κυρίων συστημάτων				
Αἰγινητικόν : Εὐβοϊκόν ἢ Ἀρχαῖον Ἀττικόν = 6 : 5.				
» Σολώνιον ἢ μεταγενέστερον Ἀττικόν = 5 : 3.				
Εὐβοϊκόν : Σολώνιον = 25 : 18.				
1 Αἰγινητικόν τάλαντον = 6000 Αἰγινητικαὶ δραχ. = 7200 Εὐβ. = 10000 Σολώνια.				
1 Εὐβοϊκόν τάλαντον = 5000 Αἰγινητικαὶ δραχ. = 6000 Εὐβ. = 8333 1/3 Σολώνια.				
1 Σολώνιον τάλαντον = 3600 Αἰγινητικαὶ δραχ. = 4320 Εὐβ. = 6000 Σολώνια.				
2) Αἰγινητικά σταθμά, Ἀττικά καὶ Εὐβοϊκά ἐμπορικά σταθμά. Ἀττικά σταθμά τοῦ ἀργύρου				Γραμμάρια
Χαλκοῦς				0,091
8	Ὅβολος			0,728
48	6	Δραχμὴ		4,366
4800	600	100	Μνᾶ (Mina)	436,6
288000	36000	6000	60	Τάλαντον (Talentum)
				26196,2 ^{νε χιλιογρ.} = 26,20

ΠΙΝΑΞ Ζ'
Πίναξ Ἀττικῶν νομισμάτων.

Ἀττικά χαλκᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα												Χρυσαὶ δραχμαὶ (περίπλον)	
Λεπτόν												0,0029	
7	Χαλκοῦς											0,0206	
14	2	Δίχαλκον										0,041	
28	4	2	Ἡμιωβόλιον									0,082	
56	8	4	2	Ὅβολος								0,16	
112	16	8	4	2	Διῶβολον							0,32	
168	24	12	6	3	1 1/2	Τριῶβολον						0,48	
224	32	16	8	4	2	1 1/3	Τετρώβολον					0,65	
336	48	24	12	6	3	2	1 1/2	Δραχμὴ				0,97	
672	96	48	24	12	6	4	3	2	Δίδραχμον			1,94	
1344	192	96	48	24	12	8	6	4	2	Τετράδραχμον		3,88	
33600	4800	2400	1200	600	300	200	150	100	50	25	Μνᾶ	97,07	
2016000	288000	144000	72000	36000	18000	12000	9000	6000	3000	1500	60	Τάλαντον	5823,33

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ ΡΗΤΩΝ, ΓΝΩΜΙΚΩΝ, ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΩΝ ΦΡΑΣΕΩΝ

Α'. Ἐκ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς

1. ἀγαθῆς γυναικός ἐστιν μὴ κρείττονα εἶναι τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ὑπήκοον· γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα κακὸν ἐστι μέγα.

Καλὴ σύζυγος εἶναι ἐκείνη ποῦ εἶναι ὑπήκοος τοῦ ἀνδρός καὶ ὄχι ἐκείνη ποῦ ἐξουσιάζει τὸν ἄνδρα· αὐτὴ εἶναι μέγα κακὸν.

Φιλῆμονος ἀδήλων, ἀπόσπ. 44 (Meineke).

2. ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.

Μὲ τὸν καιρὸ φωτίζεται ἡ ἀλήθεια.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι, Ἀπόσπ. 256 (Koerte).

3. ἀεὶ νομίζονθ' οἱ πένητες τῶν θεῶν.

Ἀνέκαθεν οἱ πτωχοὶ θεωροῦνται προστατευόμενοι τῶν θεῶν.

Μενάνδρος.

4. ἀθάνατον ἐστὶ κακὸν ἀναγκαῖον γυνή.

Ἡ γυνὴ εἶναι τὸ αἰώνιον ἀναγκαῖον κακὸν.

Φιλῆμονος ἀδήλων, ἀπόσπ. 103 (Meineke).

5. αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν ἀγάλματα ἀγορᾶς εἰσιν.

Ἀνθρώποι, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ σάρκες χωρὶς μυαλό, δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἀνδριάντας ποῦ εἶναι στημένοι στὴν ἀγορά.

Εὐριπίδου Ἡλέκτρα 387.

6. αἱ δευτέραι φροντίδες σοφώτεραι.

Ὅτι τὸ κάθε τι πρέπει νὰ τὸ βασανίζωμεν εἰς τὴν σκέψιν μας καὶ νὰ μὴ ἐνεργῶμεν ὡσάν αὐτόματα.

Εὐριπίδου Ἰππόλ. 436.

7. αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ· ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Τὸ νὰ δείχνεσαι ἐντροπαλὸς ἀνάμεσα σὲ κακοὺς δὲν ὠφελεῖ καθόλου, διότι ἡ σιωπὴ ἡ δικὴ σου ἀποβαίνει σύμμαχος τοῦ φλυαροῦντος κακοῦ.

Σοφοκλέους ἀπόσπ. 667.

8. αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Πάντοτε νὰ ἀριστεύης καὶ νὰ διακρίνεσαι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὁμήρου Ἰλ. VI 208.

9. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ.

(Ἐπὶ ἐπιχειροῦντων πράγματα ἀκατόρθωτα).

Λουκιανῶ, Πρὸς ἀπαιδεύτον 28.

10. Αἰθίωψ οὐ λευκαίνεται.

Βλ. ἀρ. 9.

Ἀποστόλιος, Παροιμίαι, I 68.

11. αἰσχρὸν νῆα γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Νεαρὰ σύζυγος αἰσθάνεται πάντοτε ἀηδίαν καὶ ἐντροπήν διὰ τὸν γέροντα σύζυγον.

Ἀριστοφάνους ἀπόσπ. 497.

12. αἰσχρόνομαί πλουτοῦντι δωρεῖσθαι φίλῳ, μὴ μ' ἄφρονα κρίνῃ καὶ διδοῦς αἰτεῖν δοκῶ.

Ἐντρέπομαι νὰ κάνω δῶρα εἰς φίλον μου πλούσιον, καὶ φοβοῦμαι μήπως μὲ περάση γιὰ ἄφρονα, κινδυνεύω δὲ ἐνῶ δίδω νὰ θεωρηθῶ ὡς ζητῶν.

Σύγκρισις Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος σ. 358.

13. ἄκουε πολλά, λάλει καιρία.

Ἦμπορεῖς νὰ ἀκούης ὅσονδὴποτε πολλά, ἀλλὰ ὅ,τι λέγεις πρέπει νὰ λέγεται «στὴν ὥρα του».

Βίας I σ. 65, 7 (Diels-Kranz).

14. ἀληθὴς ὁ λόγος, ὡς δις καὶ γέρον.

Εἶναι ἀληθινή ἡ παροιμία, ὅτι ὁ γέρονς εἶναι δύο φορές παιδί.

Κρατίνου Ἀπόσπ. 24 (Edmonds).

15. ἄλλων ἱατρὸς αὐτὸς ἔλκεσι βρῶν.

Κάνει τὸ γιατρὸ σ' ἄλλους, τὴ στιγμὴ ποῦ εἶναι ὁ ἴδιος γεμᾶτος ἀπὸ πληγῆς.

Εὐριπίδου ἀπόσπ. 1071.

16. ἄλωτὰ γίγνεται ἐπιμελείη καὶ πόνος ἅπαντα.

Μὲ ἀδιάκοπον φροντίδα καὶ συνεχῆ μόχθον ὅλα κατορθώνονται.

Μενάνδρου Δύσκολος 862.

17. ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή.

Τὴν ὥρα ποῦ γδύνεται μιὰ γυναίκα μπρὸς σὲ ἄλλον ἄνδρα, ἐκείνη τὴν ὥρα πετάει ἀπὸ πάνω της καὶ κάθε τσίπα.

Ἡροδότου I 8.

18. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.

Ἡ ἀμάθεια κάμνει τὸν ἄνθρωπον τολμηρὸν μέχρι θρασύτητος, ἐνῶ ἡ περίσκεψις τὸν κάνει διστακτικόν.

Θουκυδίδου II 40, 3.

19. ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

Μὲ τὴν ἀνάγκην δὲν τὰ βάνουν οὔτε οἱ θεοί. (Πρβλ. ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται).

Σιμωνίδης Κεῖος, 4, 21.

20. ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον.

Ἡ ἀνάγκη ἔχει τὴν μεγαλύτεραν ἰσχύν ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα.

Εὐριπίδου Ἑλ. 514.

21. ἀναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἐστὶ κακόν.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλο κακὸ ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν.

Σοφοκλέους Ἀντιγόνη 672.

22. ἀνάσχω πάσχων· δρῶν γὰρ ἔχαιρες.

Ὅταν πάσχης νὰ κάνῃς ὑπομονήν· ἔτσι πάλι ἦσουν στὶς χαρὲς σου, ὅταν σὺ ἔδρας καὶ ἄλλοι ἐπάσχων ἐξ αἰτίας σου.

Εὐριπίδου ἀπόσπ. 1075.

23. ἀναφαίρετον κτήμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.

Ἡ παιδεία εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸ μόνον κτήμα ποῦ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ κανεὶς.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 2.

24. ἀναφαίρετον ἔπλον ἀρετῆ.
Ἄντισθένης—Διογ. Λαέρτιος VI 2,5,12
25. ἂν δ' ὁ γέρον χορευῆ, τρίχας γέρον μὲν ἔστιν,
τάς δὲ φρένας νεάζει.
Ἄν δὲ ὁ γέρος χορευῆ, θά πῃ πῶς τὰ μαλλιά
τοῦ εἶναι γέρικα, ἐνὼ τὰ μυαλά του νεάζουν
Ἄνακρέων.
26. ἄνδρες γὰρ πόλις καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀν-
δρῶν κεναί.
Τὸ ἔμψυχον ὑλικόν (οἱ πολεμισταί) κάνουν τὴν
πόλιν (τὴν πατρίδα, τὸ κράτος), καὶ ὄχι τὰ ἄδεια
τείχη ἢ τὰ ἄδεια καράβια.
Θουκυδίδου VII 77, 7.
27. ἄνδρες πόλης πύργοι ἀρήιοι.
Ἄμυντικοὶ πύργοι μιᾶς πόλεως εἶναι οἱ γενναῖοι
ἄνδρες τῆς.
Ἄλκαϊος
28. ἀνδρῆιος οὐχὶ ὁ τῶν πολεμίων κρατέων μόνον,
ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἡδονέων κρέσσω.
Ἄνδρῆιος δὲν εἶναι μόνον ὁποῖος νικᾷ τοὺς ἐχθροὺς
τῆς πατρίδος, ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ κυριαρχούμενος ἀπὸ
τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας.
Δημοκρίτου ἀπόσπ. 214 (Diels-Kronz).
29. ἀνδρὶ μελετητέον οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν,
ἀλλὰ τὸ εἶναι, καὶ ἴδια καὶ δημοσία.
Ὁ ἀνθρώπος πρέπει κυρίως νὰ φροντίζῃ ὄχι νὰ
φαίνεται καλός, ἀλλὰ νὰ εἶναι πραγματικά, καὶ εἰς
τὸν οἶκόν του καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.
Πλάτωνος Γοργίας 527 B.
30. ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγγχον οὐ μαλάσσεται.
Τὰ σπλάγγχα τοῦ κακοῦ δὲν μαλάσσονται.
Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 31.
31. ἀνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ὁ χαρακτήρ ἐνὸς ἀνθρώπου διαγιγνώσκεται ἀπὸ
τὸν τρόπον ποῦ συζητεῖ
Μενάνδρου Ἄπόσπ. 66 (Körte).
32. ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος.
Τῶν διασημῶν ἀνδρῶν τάφος εἶναι ὅλη ἡ γῆ.
Θουκυδίδου II 43, 3.
33. ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν, ἀλλ' ὅστις
ἀδικεῖν δυνάμενος οὐ βούλεται.
Δίκαιος δὲν εἶναι ὁποῖος δὲν κάμνει ἀδικίαν, ἀλλὰ
ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὴν κάμῃ ἀλλὰ δὲν θέλει.
Φιλήμωνος ἀδήλων ἀπόσπ. 10 (Meineke).
34. ἀνθρωπὸς εἰμι, ἥμαρτον.
Σὰν ἀνθρώπος ποῦ εἰμαι ἡμάρτησα.
Ἡρώδου Μιμίαμβοι V 27.
35. ἀνθρώπος ὧν γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν,
Εἶσαι ἀνθρώπος καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς πῶς νὰ συγ-
κρατῆς τὴν ὀργὴν σου.
Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 20.
36. ἂν καλὸν ἔχη τις σῶμα καὶ ψυχὴν κακὴν, κα-
λὴν ἔχει ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν.
Ὡραῖον σῶμα μὲ κακὴν ψυχὴν εἶναι ὥρατο κα-
ράβι μὲ ἀνίκανον κυβερνήτην.
Σύγκρισις Μενάνδρ. καὶ Φιλιστ. σ. 366.
37. ἀντὶ γὰρ πυρὸς πῦρ ἄλλο μείζον ἢδὲ δυσμαχώ-
τερον ἐβλάστον αἱ γυναῖκες.
Στὸν κόσμον αὐτὸ τὸ πῖθ ἡριότερο καὶ πῖθ δυσ-
κολοκαταμάχητο κακὸ ἀπὸ τῆ φωτιά εἶναι αἱ γυ-
ναῖκες.
Εὐριπίδου ἀπόσπ. 544.
38. ἄπανθ' ὁ τοῦ ζητούντος ἐδρίσκει πόνος.
Ὁ κόπος καὶ ὁ μῆχος τοῦ ἀναζητούντος τὰ ἀν-
εὔρισκε ὅλα.
(Meineke) ἀπόσπ. ἀνωδύμων κωμικῶν 343, B.

39. ἄπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν ὅταν λιπὼν
τις ὄρᾳ τὰ μὴ προσεικότα.

Ὅλα εἶναι δύσκολα, ὅταν κανεὶς ἀπομακρύνεται
«ἀπὸ τὸ φυσικό του» καὶ κάμνει πράγματα ποῦ δὲν
τοῦ ταιριάζουν.

Σοφοκλέους Φιλοκτ. 902.

40. ἄπαντα τίκει χθών, πάλιν τε λαμβάνει.

Ὅλα τὰ γεννᾷ ἡ γῆ καὶ ὅλα αὐτῇ τὰ παίρνει
πάλι πίσω.

Εὐριπίδου ἀπόσπ. 195.

41. ἄπαντας αὐτῶν κρείσσονας ἀνάγκη ποιεῖ.

Ὅλους ἡ ἀνάγκη τοὺς κάνει νὰ κάμνουν πρά-
γματα ἀνώτερα τῶν δυνάμεών των.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 22.

42. ἄπαντας ἡ παιδείους ἡμέρους τελεῖ.

Ὅλους τοὺς ἐξημερώνουν τὰ γράμματα.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 41.

43. ἄπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί, αὐτοὶ δ'
ὅταν σφαλῶμεν, οὐ γιγνώσκομεν.

Ὅλοι εἴμαστε σοφοὶ εἰς τὸ νὰ νουθετοῦμε τοὺς
ἄλλους, ὅταν ὁμως οἱ ἴδιοι πέσωμεν εἰς σφάλμα δὲν
τὸ καταλαβαίνομε.

Εὐριπίδου ἀπόσπ. 1042.

44. ἄπαν τὸ κέρδος ἕδικον ὃν φέρει βλάβην.

Τὰ ἄδικο κέρδη εἶναι πάντοτε ἐπιβλαβῆ.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 6.

45. ἄπας ἐρυθρίων χρηστὸς εἶναι μοι δοκεῖ.

Ὅλοι ὅσοι ἐρυθριοῦν μοῦ φαίνονται ὅτι εἶναι
χρηστοί.

Μενάνδρου ὁμοπατριοί, Ἄπόσπ. 301 (Körte).

46. ἄπας μὲν λόγος, ἂν ἀπόντ' ἔργ' ἔχη, μάταιον τι
φαίνεται καὶ κενόν.

Κάθε λόγος ποῦ δὲν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἔργα
ἀποδεικνύεται πρᾶγμα μάταιον καὶ ἀνευ περιεχο-
μένου.

Δημοσθένους Ὀλυμπ. II 12.

47. ἂ πάσχοντες ὄφ' ἑτέρων ὀργίζεσθε, ταῦτα τοὺς
ἄλλους μὴ ποιεῖτε.

Μὴν κάνετε στοὺς ἄλλους ὅ,τι σᾶς ἐξοργίζει ὅταν
τὸ παθαίνετε ἀπὸ ἄλλους.

Ἰσοκράτους Νικοκλής 61.

48. ἂ πενία τέχνας ἐγειρεῖ.

Ἡ πενία εἶναι ἡ μήτηρ τῶν τεχνῶν.

Θεοκρίτου εἰδύλλια XXI 1.

49. ἀπιστοῦνται δ' οἱ λάλοι κἂν ἀληθεύωσιν.

Δὲν πιστεύονται δὲ οἱ φλύασοι κι ὅταν ἀκόμη
λέγουν τὴν ἀλήθειαν.

Πλουτάρχου περὶ ἀδολεσχίας 503 D.

50. ἀπλοὺς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔσθ.

Ἡ ἀλήθεια λέγεται μὲ ἀπλά λόγια.

Εὐριπίδου Φοίνισσαι, 469.

51. ἂ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἰ-
ναὶ καλόν.

Ὅσα εἶναι ντροπῆ νὰ τὰ κάνῃς δὲν πρέπει οὔτε
καὶ νὰ τὰ λέξ.

Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον 15.

52. ἀπορία ψαλτοῦ βῆξ.

(Ὅτι ὁ ψάλτης βῆχει διὰ νὰ κρύψῃ τὴν παρα-
φωνίαν του).

53. ἀπ' οὐρᾶς τὴν ἐγχελυν ἔχεις.

Κρατεῖς τὸ χέλυ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς ἐν μτφρ. ἐνν. με-
γάλο μπελά ἔβαλες στὸ κεφάλι σου.

Ἔρραμος.

54. ἀργός μὴ ἴσθι... ἀνιαρὸν ἀργία.

Νὰ μὴ μένης χωρὶς δουλειά .. ἡ ἀργία εἶναι ἀνιαρά.
Θαλῆς I 64,7 (Diels-Kranz).

55. ἄρχειν οὐδενὶ προσήκει, δεῖ οὐ κρείσσων ἐστὶ τῶν ἀρχομένων.

Εἶν' ἀταίριαστο νὰ ἀρχῆ ὅποιος δὲν εἶν' ἀνώτερος τῶν ἀρχομένων.

Κῦρος.

56. ἄρχεσθαι μαθὼν ἄρχειν ἐπιστήση.

*Ὅταν μάθης νὰ εἶσαι ἀρχόμενος (ὑπήκοος), τότε θὰ μάθης νὰ εἶσαι ἀρχων.

Σόλων I 63, 18-19 (Diels-Kranz).

57. ἀρχὴ ἄνδρα δεῖξει.

Τὸ ἀξίωμα θὰ δεῖξῃ τὸν ἄνθρωπον· ὅτι δηλ. ὁ χαρακτήρ ἐνὸς ἀνθρώπου ἐμφανίζεται κυρίως κατὰ τὴν διαχείρισιν ἀξιομάτων.

*Ἀριστοτ. Ἡθ. Νικομάχ. V 1, 16.

58. ἀρχὴ ἦμισυ παντός.

(*Ὅτι ὅταν ἓνα πρᾶγμα ἀρχίσῃ καλά, πῆς πῶς εἶναι καὶ μισοκάμωμένο).

*Ἀριστοτέλους Ἡθ. Νικομ. 1098 b 7.

59. ἢ ψέγομεν ἡμεῖς, ταῦτα μὴ μιμώμεθα.

Νὰ μὴ μιμούμεθα ὅσα κατηγοροῦμεν οἱ ἴδιοι, ὅταν τὰ κάνουν ἄλλοι.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 5.

60. βασιλικὸν ἐστὶν εὖ ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν.

Εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ βασιλέως καὶ εὐεργετῶν ἀκόμη νὰ κακολογῆται.

Πλουτάρχου Ἀλεξάνδρου Ἀποφθέγμ. 32.

61. βέλτιον ὄψιμαθῆ καλεῖσθαι ἢ ἀμαθῆ.

Πρὸ καλὰ νὰ σέ λένε ὄψιμαθῆ παρὰ ἀμαθῆ.

Φιλιστίων-Ἰω. Δαμασκηνός II 13, 14.

62. βέλτιόν ἐστιν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ αἰεὶ προσδοκᾶν.

Προτιμότερο νὰ πεθάνῃς μιὰ φορὰ παρὰ νὰ περιμένῃς τὸ θάνατο ὅσο ζῆς· πρβλ. καὶ ἐπόμενον.

Πλουτάρχου Καῖσαρ LVII 4.

63. βέλτιον θανεῖν ἅπαξ ἢ διὰ βίον τρέμειν (βλ. καὶ προηγούμενον).

Προτιμότερο νὰ πεθάνῃς μιὰ φορὰ παρὰ νὰ τρέμῃς κάθε μέρα γιὰ τὴ ζωὴ σου.

Ἀἰσώπος.

64. βέλτιον ὕφ' ἐτέρου ἢ ὕφ' ἑαυτοῦ ἐπαινεῖσθαι.

Προτιμότερον νὰ ἐπαινεῖσαι ἀπὸ ἄλλον παρὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου.

Δημοκρίτου Ἀπόσπ. 114 (Diels-Kranz).

65. βίον καλὸν ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ ἔχῃς.

Καλὴ ζωὴ περνᾷς, ἂν μείνης ἀνύπανδρος.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 78.

66. βίος ἀνεόρταστος μακρῆ δόδος ἀπανδόκευτος.

Ζωὴ χωρὶς ἐορτᾶς καὶ πανηγύρεις ὁμοιάζει πρὸς μακρὰν ὁδοπορίαν χωρὶς κανένα πανδοχεῖον κατὰ τὴν διαδρομὴν.

Δημοκρίτου Ἀπόσπ. 230 (Diels-Kranz).

67. βιοῦν ἀλόπως θνητῶν ὄντ' οὐ ῥάδιον.

Δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ζήσης χωρὶς λῦπες τῆ σιμῆ πού εἶσαι θνητός.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 58.

68. βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα.

Βραδέως μὲν νὰ σκέπτεσαι, νὰ ἐκτελῆς ὁμως ταχέως τὰς ἀποφάσεις πού θὰ καταλήξῃς.

*Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον 34.

69. βούλου γονεῖς πρὸ παντός ἐν τιμαῖς ἔχειν.

Πρὸ παντός τοὺς γονεῖς σου νὰ τιμᾷς πάντοτε καὶ προθύμως.

Φιλήμων.

70. βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι μὴ σαυτῷ μόνον.

Πρέπει νὰ θέλῃς νὰ ἀρέσκῃς εἰς ὄλους καὶ ὄχι μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν σου.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 76.

71. βοῦς ἐπὶ γλώσση.

(*Ἐπὶ δωροδοκούμενων διὰ τὰ τρηθῆσιν σιγῆν· ὡσεὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης των ἐτοποθετεῖτο βαρὺ νόμισμα μὲ εἰκόνα βοός).

Ἀισχύλου Ἄγαμ. 36.

72. βραδέως ἐγχείρει· δ' δ' ἂν ἄρξῃ, διαβεβαιοῦ.

Νὰ μὴ βιάζεσαι νὰ ἀρχίσῃς κάτι· ἀλλ' ὅταν τὸ ἀρχίσῃς, καταπιᾶσου μαζί του στὰ γεμᾶτα.

Βίας

73. βραδέως μὲν φίλος γίνου, γινόμενος δὲ πειρῶ διαμένειν· ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδὲνα φίλον ἔχειν καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν.

(Νὰ μὴ σπεύδῃς νὰ γίνεσαι φίλος μὲ κάποιον, ὅταν ὁμως γίνῃς, νὰ προσπαθήσῃς νὰ εἶσαι σταθερός· διότι εἶναι ἐξ ἴσου ἀσχημὸν τὸ νὰ μὴν ἔχῃς κανένα φίλον ὅπως καὶ τὸ νὰ ἀλλάζῃς συχνὰ φίλους).

*Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον 24.

74. βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.

Τέρψις προερχομένη ἀπὸ ἀνήθικον ἡδονὴν ποτὲ δὲν διαρκεῖ πολὺ.

Εὐριπίδου Ἀπόσπ. 362, 23.

75. βραχὺς ὁ βίος ἀνθρώπων εὖ πράσσοντι, δυστυχοῦντι δὲ μακρός.

*Ἡ ζωὴ εἰς μὲν τὸν εὐτυχοῦντα φαίνεται πῶς διαρκεῖ ὄχι πολὺ, εἰς δὲ τὸν δυστυχοῦντα ἀπειναντίας φαίνεται ἀτελειώτη.

*Ἀπολλώνιος-Στοβαῖος, Ἀνθολόγ. CXXI 34.(Meineke)

76. βροτοῖς πέφυκε τὸν πεσόντα λακτίσαι.

Εἶναι στὴ φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ὅποιος σκοντάπη στὴ ζωὴ νὰ τοῦ δίνουν μιὰ κλωτσιά.

Ἀισχύλου Ἄγαμ. 885.

77. γάμει δὲ μὴ τὴν προῖκα, ἀλλὰ τὴν γυναῖκα.

(Νὰ νυμφεύεσαι δὲ ὄχι τὴν προῖκα, ἀλλὰ τὴν γυναῖκα).

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 98.

78. γαμῆν ἐκ τῶν ὁμοίων· ἔαν γὰρ ἐκ τῶν κρειτόνων, δεσπότης, οὐ συγγενεῖς, κτήση.

(Νὰ παίρῃ κανεὶς γυναῖκα τῆς σειρᾶς του· γιὰτὶ ἂν πάρῃ ἀπὸ καλύτερο σοῖ, ἀποκτᾷ ἀσυνετικά καὶ ὄχι συγγενεῖς).

Κλεόβουλος I 63, 9-10 (Diels-Kranz).

79. γαμῆν ὁ μέλλων εἰς μετόνιον ἔρχεται.

*Ὁ σκεπτόμενος νὰ νυμφευθῆ ἔχει κι ὄλας πάρῃ τὸ δρόμο τῆς μετανοίας.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 91.

80. γαστρός δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν.

Προσπάθει δὲ νὰ χαλιναγωγῆς τὴν γαστέρα σου.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 81.

81. γέρον γενόμενος μὴ φρόνει νεώτερα, μηδ' εἰς δυνεῖδος ἔλκε τὴν σεμνὴν πολιάν.

Κι ὅταν γεράσῃς, νὰ μὴν κάνῃς νιοῦ καμώματα, κι οὔτε νὰ λερῶνῃς τ' ἄσπρα σου μαλλιὰ.

Σύγκρισις Μενάνδρ. καὶ Φιλιστ. σ. 366.

82. γῆ πάντα τίκτει καὶ πάλιν κομίζεται.

*Ὅλα ἀπὸ τῆ γῆ γεννιοῦνται καὶ σ' αὐτὴν ξαναγεννοῦν.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 89.

83. γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.
Προχωρῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου γήρατος εἰς τὸ βρα-
θὺ διδάσκουμαι πάντοτε πολλὰ.
Σόλωνος ἀποσπ. 22, 7.
84. γλώσσης κρατεῖν, καὶ μάλιστα ἐν συμποσίῳ.
Νὰ συγκρατῆς τὴν γλώσσάν σου καὶ πρὸ πάν-
των κατὰ τὴν διάρκειαν συμποσίου.
Χίλων—Διογ. Λαέρτιος I 69.
85. γνῶθι σαυτὸν.
Γνώρισε τὸν ἑαυτὸν σου.
Χίλων I 63, 25 (Diels-Kranz).
86. γύμναζε σεαυτὸν πόνοις ἑκουσίοις, ὅπως ἂν δύ-
νη καὶ τοὺς ἄκουσίους ὑπομένειν.
Νὰ ἐκγυμνάζῃς εἰς τοὺς ἑκουσίους κόπους διὰ τὰ
ἢ μπερῆς νὰ ὑπομένῃς καὶ τοὺς ἄκουσίους.
Ἴσοκράτους πρὸς Δημόν. 21.
87. γυμνοὶ γὰρ ἤλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ καὶ ἀπ-
ελευσόμεθα.
Γυμνοὶ ἤλθομεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον (γυμνοὶ ἐγεν-
νήθημεν) καὶ γυμνοὶ θὰ ἀπέλθωμεν τοῦ κόσμου τούτου.
Αἰσώπου μῦθοι CDX
88. γυναῖκες, ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμχανώταται, κακῶν δὲ
πάντων τέκτονες σοφώτατοι.
Οἱ γυναῖκες εἶναι τὰ πρὸ ἀνίκανα πλάσματα γιὰ τὸ
κολό. ἐν ᾧ γιὰ ὅλα τὰ κακὰ εἶναι τὰ πρὸ ἰκανὰ καὶ
σοφά.
Εὐριπίδου Μήδεια 408.
89. γυναίξει κόσμον ἢ σιγῇ φέρει.
Ἡ σιγῇ εἶναι στολιδί διὰ τὰς γυναῖκας.
Σοφοκλέους Αἴας 293.
90. γυνὴ δὲ χρηστὴ πηδάλιον ἔστ' οἰκίας.
Χρηστὴ σύζυγος εἶναι τὸ τιμόνι τοῦ σπιτιοῦ.
Μενάνδρου Γυνῶμαι Μονόστιχοι 99.
91. δεῖ δὲ χρημάτων καὶ ἀνευ τούτων οὐδὲν ἔστι
γενέσθαι τῶν δεόντων.
Χρειάζονται χρήματα· χωρὶς αὐτὰ δὲν γίνεται τί-
ποτε ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα.
Δημοσθένους Ὀλυμπ. I 20
92. δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι καὶ θαρρεῖν περὶ
τῶν μελλόντων.
Πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς ὑπομονὴν δι' ὅσα κακὰ τοῦ
συμβαίνουν καὶ νὰ αἰσιοδοξῇ διὰ τὸ μέλλον.
Ἴσοκράτους Ἀρχίδαμος 48.
93. δεινὸν οἱ πολλοί, κακοῦργους ὅταν ἔχωσι προ-
στάτας.
Εἶναι τρομερὸς ὁ ὄχλος, ὅταν παρασύρεται ἀπὸ κα-
κοῦς δημαγωγούς.
Εὐριπίδου Ὀρέστης 772.
94. δεῖ τὸ βέλτιστον αἰεὶ, μὴ τὸ ῥᾶστον ἅπαντας
λέγειν.
Οἱ πάντες πρέπει πάντοτε νὰ λέγωμεν ὅ,τι εἶναι
ἄριστον κοί ὄχι ὅ,τι εἶναι εὐκολώτατον.
Δημοσθένους περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ 72.
95. δεῖ τοὺς πολλοῖς τὸν τύραννον ἀνδάνειν.
Ὁ ἡγεμὼν πρέπει νὰ εἶναι εὐχάριστος εἰς τὸν λαόν.
Εὐριπίδου ἀπόσπ. 171.
96. δεσπότης δούλου δεῖται καὶ δούλος δεσπότην.
Ὁ οἰκοδεσπότης ἔχει τὴν ἀνάγκην τοῦ δούλου του
καὶ ὁ δούλος τὴν ἀνάγκην τοῦ οἰκοδεσπότην.
Ἀριστοτέλους Ἠθ. Εὐδῆμια VII 5,4.
97. διὰ γυναικῶν ἴβρεις πολλαὶ τυραννίδες ἀπολώ-
λασιν.
Ἐξ αἰτίας τῆς ἀκολασίας καὶ αὐθαδείας γυναικῶν
ἔχουν ἀφανισθῆ πολλαὶ τυραννίδες.
Ἀριστοτέλης

98. διὰ τοῦτο δύο ὄτα ἔχομεν στόμα δὲ ἓν, ἵνα πλείω
μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν.
Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἔχομεν δύο αὐτιά ἀλλὰ ἓν
στόμα· διὰ τὰ ἀκούωμεν μὲν περισσότερα, νὰ λέγω-
μεν δὲ ὀλιγώτερα.
Ζήνων—Διογένης Λαέρτιος VII 23.
99. δίκαια δράσας συμμάχους ἔξεις θεοῦς.
Ἄν αἱ πράξεις σου εἶναι δίκαιαι, θὰ ἔχῃς συμμάχους
σου τοὺς θεοῦς.
Μενάνδρου Γυνῶμαι Μονόστιχοι 126.
100. δις παῖδες οἱ γέροντες.
Οἱ γέροντες εἶναι δυὸ φορές παιδιὰ.
Πλάτωνος Νόμοι I 646 A.
101. δις πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχροὺν προσκρούειν λίθον.
Εἶναι ἐντροπὴ νὰ σκουτάφῃ κανεὶς δυὸ φορές ἐπά-
νω στὴν ἴδια πέτρα.
Ζηρόδοτος Ἐρασμος, Chiliades Adag. ἰteratus error,
102. δόξα καὶ πλοῦτος ἀνευ συνέσεως οὐκ ἀσφαλῆ
κτῆματα.
Ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος, ὅταν ἐν συνοδεύωνται ἀπὸ
σύνεσιν, ἐν εἶναι ἀσφαλῆ ἀποκτήματα.
Δημοκρίτου ἀπόσπ. 77 (Diels-Kranz).
103. δός μοι ποῦ στῶ καὶ τὴν γῆν κινήσω.
Δός μου ἓνα σημεῖον (ἐξω τῆς γῆς) νὰ σταθῶ καὶ
ἢ μπερῶ νὰ σοῦ κινήσω τὴν γῆν (ἀνακάλυψις τοῦ
μοχλοῦ).
Ἀρχιμήδης.
104. δράσαντι γὰρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.
Ὅποιος κάνει κακὸν εἰς ἄλλους θὰ πάθῃ καὶ ὁ ἴδιος
κατ' ἀνάγκην κακὰ ἀπὸ ἄλλους.
Αἰσχύλου ἀπόσπ. 282 (Dindorf).
105. δρυὸς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Ὅταν πέσῃ ἡ δρυς, ὅλοι γίνονται ξυλοκόποι ἐπάνω
τῆς (ὅτι ὅταν κανεὶς δυστυχῆσῃ, ὅλοι κυττάζουν νὰ
ὄφελθῶν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν του).
Μενάνδρου Γυνῶμαι Μονόστιχοι 123.
106. δύο ἡμέραι γυναικὸς εἰσιν ἥδιστα, ὅταν γαμῆ
τις κάκφερῃ τεθνηκυῖαν.
Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς δύο ἡμέραι εἶναι αἱ
πλέον γλυκεῖαι διὰ τὸν σύζυγον, ὅταν τὴν ὑπαν-
δρεῖται καὶ ὅταν τὴν κηδεύῃ.
Ἴππώναξ, ἀπόσπ. 29 (Bergk).
107. δῶρα πείθειν καὶ θεοῦς λόγος.
Κάποια παροιμία λέγει, πῶς τὰ δῶρα ἔχουν τὴν δύ-
ναμιν νὰ πείθουν καὶ τοὺς θεοῦς ἀκόμη.
Εὐριπίδου Μήδεια 964.
108. ἐὰν ἔχομεν χρήματα, ἔξομεν φίλους.
Ἐὰν ἔχομεν χρήματα, θὰ ἀποκτήσωμεν φίλους.
Μενάνδρος.
109. ἐὰν ἦς φιλομαθῆς, ἔσει πολυμαθῆς.
Ἄν ἀγαπᾷς τὴν μάθησιν (καὶ εἶσαι μελετηρὸς), σύν-
τομα θὰ μάθῃς πολλὰ.
Ἴσοκράτους πρὸς Δημόνικον 18.
110. εἴπερ ἴσῃν ῥόμην γνώμη, Δημόσθενες, εἶχες
οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδῶν.
Ἄν εἶχες σωματικὴν δύναμιν ἴσῃν πρὸς τὴν δύνα-
μιν τῆς ψυχῆς σου, ποτὲ δὲν θὰ ἐκυριάρχουν τῶν
Ἑλλήνων οἱ Μακεδόνες.
Πλουτάρχου Δημο-θηνῆς XXX.
111. εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρησ.
Ὁ καλλίτερος οἰωνὸς διὰ τὸν πολεμιστὴν εἶναι νὰ
μάχεται ὑπὲρ τῆς πατρίδος του (ἀπάντησις τοῦ Ἑ-
κτορος, ὅταν τοῦ εἶπον ὅτι οἱ οἰωνοὶ ἦσαν δυσμενεῖς).
Ὁμήρου Ἰλιάδος M 243.

112. ἐκ τοῦ ὄραν γίγνεται τὸ ἐρᾶν.

(Ὅτι, ὅταν συχνεβλέπωνται ὁ νέος καὶ ἡ νέα, ἐρωτεύεται συχνὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον).

113. ἔλεφαντα ἐκ μυίας ποιεῖς.

(Ἐπὶ τερατολόγων).

Διογενιανὸς II 67 (Corp. Paroem. Gr., E. L. A. LEUTSCH).

114. ἐμοῦ θανόντος γαῖα μειχθῆτω πυρὶ· οὐδὲν μέλει μοι· τὰμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

Μετὰ τὸν θάνατόν μου ἄς μὴ μείνη πέτρα ἐπὶ πέτρας· δὲ δίνω δεκάρα· τὰ δικά μου μιά φορά εἶναι ἐν τάξει.

Τραγικῶν ἀδέσπ. 513.

115. ἔνα... ἀλλὰ λέοντα.

(Πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι κάποιο μοναδικὸν ἔμφυχον ἢ ἄψυχον προῖον εἶναι ὑπερφυσικῆς ἀξίας).

Αἰσώπου μῦθοι 167 I 2 (Hauszath).

116. ἔνεστι γὰρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναί.

Εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο ἔμφυτο νόσημα τοῦ τυράννου, νὰ μὴ ἐμπιστεύεται τοὺς φίλους του.

Αἰσχύλου Προμηθ. Δεσμώτης 224.

117. ἐξ ὄνου τὸν λέοντα.

(Ὅτι καὶ ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα διαγιγνώσκεται ἡ ταυτότης ἐνὸς προσώπου, ζῶου κλπ.).

Ἄλκαϊος—Πλούταρχος, περὶ τῶν ἐκλειοπέτων χρηστηρίων III.

118. ἐπεὰν ἡμίονοι τέκωσι.

Ὅταν γεννήσουν τὰ μουλάρια (δηλ. ποτέ).

119. ἐπὶ δυοῖν ὄρμειν.

Ἐχω ρίξη καὶ τὶς δύο ἄγκυρες τοῦ πλοίου· ἔχω ἀγκυροβολήση καὶ μὲ τὶς δύο ἄγκυρες (ἔχω δηλ. λάβη ὅλα τὰ μέτρα πρὸς ἀντιμετώπισιν δυσκόλων καταστάσεων).

120. ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμής.

Στέκεται ἐπάνω στὴν κόψιν τοῦ ξυραφιοῦ (ὅτι κατὰ εὐρίσκεται εἰς κρισιμωτάτην θέσιν).

Ὁμήρου Ἰλιάδος K 173.

121. ἐπτά πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίξαν Ὁμήρου· Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμίς, Ἴος, Ἄργος, Ἀθήναι.

Ἐπτά πόλεις φιλονικοῦν διὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ Ὁμήρου.

A. Gellius N.A. III 11.

122. ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος.

Ἡ δουλειὰ ἐν εἶναι ντροπὴ· ντροπὴ εἶναι νὰ κάθῃσαι καὶ νὰ μὴν κάνης τίποτε.

Ἡσιόδου Ἔργα κλπ. 311.

123. ἔργον εὐρεῖν συγγενῆ πένητός ἐστιν· οὐδεὶς γὰρ ὁμολογεῖ ἑαυτῷ προσήκειν τὸν βοηθείας τινὸς δεόμενον· αἰτεῖσθαι γὰρ ἅμα τι προσδοκᾷ.

Εἶναι δύσκολον νὰ εὕρῃς συγγενῆ πτωχοῦ· διότι κανεὶς δὲν ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι συγγενῆς του ἀνθρώπος ἔχων ἀνάγκην βοηθείας· διότι μόλις τὸ ὁμολογήσῃ περιμένει νὰ τοῦ ζητηθῇ καὶ βοήθεια.

Μενάνδρου Ἀδελφοὶ β', Ἀπόσπ. 6 (Körte).

124. ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν.

Ἐρωτα σὺ ἀκαταμάχητε...

Σοφοκλέους Ἀντιγ. 781.

125. ἐσμὲν οἰὸν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν, γυναῖκες.

Εἶμαστε αὐτὸ πού εἶμαστε—δὲν θὰ πῶ τί εἶδους κακόν—εἶμαστε γυναῖκες.

Εὐριπίδου Μήδεια 889.

126. ἔσσετ' ἡμαρ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος Ἰρή

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, πού θὰ ἀφανισθῇ κάποτε καὶ ἡ ἱερὰ πόλις τοῦ Ἰλίου.

Ὁμήρου Ἰλιάδος Δ 164· Z 448.

127. ἔστ' ἔλλις ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Τοὺς περισσοτέρους θνητοὺς τοὺς βοσκᾷ (τοὺς τρέφει) ἡ ἔλλιδα.

Σοφοκλέους ἀπόσπ. 862.

128. ἔστι δ' οὐ σιγῆ λόγου κρείσσων γένοιτ' ἄν. ἔστι δ' οὐ σιγῆς λόγος.

Κάποτε—κάποτε ἡ σιγὴ θὰ μπορούσε νὰ ἀποδειχθῇ προτιμωτέρα ἀπὸ τὸν λόγον· ἀλλὰ κάποτε ὁ λόγος ἀπὸ τὴν σιγὴν.

Εὐριπίδου Ὀρέστης 638.

129. ἔστι δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός· ἡ μὲν γὰρ ἑαυτῆς οἶδεν υἱόν, ὁ δὲ οἶεται.

Ἡ μητέρα ἀγαπᾷ τὰ τέκνα περισσότερο ἀπὸ τὸν πατέρα· διότι αὐτὴ μὲν γνωρίζει ὅτι εἶναι ἰδικὰ τῆς, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀπλῶς τὸ νομίζει.

Μενάνδρου ἀδῆλων ἀπόσπ. 112 (Meineke).

130. ἐς τὸν τῶν Δαναίδων πίθον ὕδροφορεῖν μοι δοκᾷ. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ καταφέρω ἀπολύτως τίποτε (ἐπὶ ματαιοπονοῦντων).

Λουκιζινοῦ Τίμων, 18.

131. ἐχθροῖς ἀπιστῶν οὐποτ' ἄν πάθοις βλάβην.

Δυσπιστῶν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς σου δὲν θέλεις ποτέ ὑποστῆ βλάβην.

Μενάνδρου Γυνῶμαι Μονόστιχοι 164.

132. ἔως κόρακες λευκοὶ γένωνται.

Ἐως ὅτου νὰ ἀσπρίσουν τὰ κοράκια· δηλ. ποτέ.

133. Ζεὺς γὰρ μεγάλῃς γλώσσης κόμπους ὑπερ-εχθαίρει

Ὁ θεὸς μισεῖ καὶ ἀπεχθάνεται τὰς μεγαλαυχίας τῶν ἀλαζόνων.

Σοφοκλέους Ἀντιγόνη, 128.

134. ζῆλωτός ὄστις ἠτύχησεν εἰς τέκνα.

Εἶναι ἀξιοζήλευτος ὁποῖος ὑπῆρξεν εὐτυχῆς στὰ παιδιὰ του.

Εὐριπίδου Ὀρέστης, 542.

135. ζῆ χύτρα, ζῆ φιλία.

Ὅσο ἔχεις καὶ κρατιέσαι ἀπὸ παράδες ἔχεις καὶ φίλους.

136. ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν.

Ἡ ἄμαξα σύρει τὸν βουὸν πρβλ. βάζοντας τὸ κάρο μπρὸς ἀπὸ τὸ ἄλογο!

Λουκιανοῦ Νεκρικοὶ διάλογοι VI 2.

137. ἡ ἀρχὴ ἡμισυ τοῦ παντός.

Ἐνα καλὸ ἀρχίνισμα μιᾶς ἐργασίας ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἡμισυ τῆς ὅλης ἐργασίας (βλ. καὶ ἀριθ. 140).

Ἀριστοτέλους Ἠθ. Νικομ. 1098 b 7.

138. ἡ γὰρ Κύπρις ἐπέρυκε τῷ σκότῳ φίλῃ· τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθεισι σωφρονεῖν

Ἡ Ἀφροδίτη καὶ τὰ ἀφροδίσια ἀγαποῦν τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἐν ᾧ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐξαναγκάζει πρὸς σωφροσύνην.

Εὐριπίδου Ἀπόσπ. 524.

139. ἡ γλώσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.

Πολλοὺς τοὺς κατέστρεψε ἡ γλώσσα τους.

Μενάνδρου Γυνῶμαι Μονόστιχοι 205.

140. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμισυ εἶναι παντός.

Λέγεται δὲ ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου· βλ. καὶ ἀρ. 137.

141. ἠδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις.

Μὲ καλωσύνην μὲν νὰ φέρεσαι πρὸς ὅλους, νὰ συναστρέφῃσαι ὁμως τοὺς ἀρίστους.

Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον, 20.

142. ἠδιστον ἄκουσμα ἔπαινος.

Τὸ πλέον γλυκὺ ἄκουσμα εἶναι τὸ ἄκουσμα τοῦ ἐπαινοῦ.

Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα, II 1,31.

143. ἦθος δὲ βᾶσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.
Τὸ ἦθος ἐνὸς ἀνθρώπου ἐλέγχεται μὲ τὴν πάροδον
τοῦ χρόνου.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 219.

144. ἡ κόμη τοὺς μὲν καλοὺς εὐπρεπεστέρους ἴδρα-
σθαι ποιεῖ, τοὺς δὲ αἰσχροὺς φοβερωτέρους.

Ἡ κόμη (τὰ μαλλιά) τοὺς ὠραίους τοὺς κάνει νὰ
φαίνωνται ὠραιότεροι, ἐν ᾧ τοὺς ἀσχημοὺς τοὺς ἀσχη-
μίζει πρὸς πολὺ.

Πλουτάρχου Λύσανδρος, 1 2.

145. ἠλιξ ἠλικα τέρπει.

Πρβλ. γέρων γέροντι γλῶτταν ἠδίστην ἔχει, παῖς
παιδί.

Πλάτωνος Φαίδρος, 240 c.

146. ἡ μὲν γὰρ φύσις ἀνευ μαθήσεως τυφλόν, ἡ δὲ
μάθησις δίχα φύσεως ἐλλιπές, ἡ δ' ἀσκησις χωρὶς ἀμ-
φοῖν ἀτελές.

Διότι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου, ἀν δὲν οὐνοδευεταί
ἀπὸ μάθησιν εἶναι κἀτὶ τὸ τυφλόν· ἀλλὰ καὶ ἡ μάθη-
σις χωρὶς φύσιν ἐπιδεκτικὴν μαθήσεως εἶναι κἀτὶ τὸ
ἐλλιπές· ἡ δὲ ἀσκησις χωρὶς τὰ δύο ἄλλα, δηλ. χω-
ρὶς φύσιν καὶ μάθησιν, εἶναι κἀτὶ τὸ ἀτελές.

Πλούταρχος, Περὶ παιδῶν ἀγωγῆς IV.

147. ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς
ψυχῆς βῶμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν.

Ἡ μὲν ἀντοχὴ τοῦ σώματος φθίνει κατὰ μικρόν, ἐν
ᾧ ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς τῶν γενηαίων δὲν γηράσκει
ἐφ' ὄρου ζωῆς.

Ξενοφῶντος Ἀγησίλαος, XI 14.

148. ἡ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλέστερον.

Εἰς ὅλα τὰ πράγματα ἡ μέση δὸς εἶναι ἡ ἀσφα-
λεστέρα (ὅτι αἱ ἀκρότητες, αἱ ὑπερβολαί, πρέπει νὰ
ἀποφεύγονται).

Μένανδρος.

149. ἡ πόλις ἡμῶν τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποιήκε
μηκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι.

Ἡ πόλις μας ἔχει καταστήσει τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλή-
νων νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι ὄνομα ὄχι πλέον τοῦ γέ-
νους ἀλλὰ τῆς διανοίας.

Ἴσοκράτους Πανηγυρικός, 51.

150. ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς = ἡ ταύταν ἢ ἐπὶ ταύτας.

Ἡ θὰ γυρίσης ἀπὸ τὸν πόλεμον φέρων τὴν ἀσπί-
δα σου ἢ νὰ σὲ φέρουν ἐξαπλωτόν (νεκρὸν) ἐπάνω
εἰς αὐτήν.

Πλουτάρχου Λακαινῶν ἀποφθέγματα, 16.

151. ἡ τέχνη μιμεῖται τὴν φύσιν.

Ἡ τέχνη ἀπομιμεῖται τὴν φύσιν· παίρνει ὡς μον-
τέλλο τῆς τὴν φύσιν.

Ἀριστοτέλους Φυσικά II 194a, 21.

152. ἡ τέχνη τέλειος, ἡνίκ' ἂν φύσις εἶναι δοκῆ.

Ἡ τέχνη τότε εἶναι τέλεια, ὅταν φαίνεται ὅτι εἶ-
ναι πραγματικὴ φύσις.

Λογγίνος, Περὶ ὕψους XXII 2.

153. ἠῦχετο δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀπλῶς τάγαθὰ δι-
δόναι, ὡς τοὺς θεοὺς κάλλιστα εἰδότες ὅποια ἀγαθὰ ἐστί.

ἠῦχετο εἰς τοὺς θεοὺς ἀπλῶς νὰ παρέχουν τὰ ἀγα-
θὰ, διότι ἐπίστευεν, ὅτι οἱ θεοὶ γνωρίζουν ποῖα εἶναι
ἀγαθὰ καὶ ποῖα δὲν εἶναι.

Ξενοφῶντος Ἀπομν. I 3, 2.

154. ἡ φιλορημοσύνη μῆτηρ κακότητος ἀπάσης.

Ἡ ἀγάπη τοῦ χρήματος γεννᾷ ὅλα τὰ κακά.
Ψευδο-Φωκυλίδου Γνώμαι 42.

155. θανάτω πάντες ὀφειλόμεθα

Ἄ ὁ θάνατος εἶναι τὸ χρέος πού πρέπει νὰ πληρώσω-
με ὅλοι μας.

156. θανεῖν βροτοῖσι πημάτων ἀπαλλαγῆ.

Ἄ ὁ θάνατος γιὰ τοὺς θνητοὺς εἶναι ἀπαλλαγὴ ἀπὸ
τὰς συμφορὰς των.

Ἀισχύλου Π.Δ., 754.

157. θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρονῶν πίθον.

Πρὸ καλῆ μὲν στάλα τύχης ἀπὸ ἑνα πιθάρι μυαλά.
Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 240.

158. θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥηπὸς πλείους.

Ἄ ὅταν εἶναι θέλημα θεοῦ μπορεῖς καὶ σ' ἑνα ἄχυρο
ἐπάνω νὰ ταξιθεύσης.

Εὐριπίδου Θυέστης, Ἀπόσπ. 397.

159. Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

(Ἡ ἔκβασις μιᾶς προσπάθειας κ. τ. ὁ. εὐρίσκεται εἰς
χεῖρας τῶν θεῶν· ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ).
Ἄ Ὀμήρου Ἰλιάδος P 514.

160. ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφορὰς.

Τὰς συμφορὰς τῶν φίλων νὰ τὰς θεωρῆς ἰδικὰς σου.
Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 263.

161. ἵππου μὲν ἀρετὴν ἐν πολέμῳ, φίλου δὲ πίστιν
ἐν ἀτυχίᾳ κρίνομεν.

Τοῦ ἀλόγου τὴν γενναϊότητα τὴν κρίνομεν εἰς τὸν
πόλεμον, τοῦ δὲ φίλου τὴν πίστιν τὴν κρίνομεν εἰς
τὴν δυστυχίαν.

Ἀποστόλιος, Παροιμίαι, IX 10.

162. ἴσον ἐστὶν ὄργῃ καὶ θάλασσα καὶ γυνή.

Θάλασσα καὶ γυναίκα μοιάζουν στὸ θυμό.
Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 264.

163. ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστίν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.

Ἄ ὄχλος ἔχει ἰσχύν, ἀλλὰ δὲν ἔχει νοῦν.
Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 265.

164. ἰσχὺς καὶ τεῖχος καὶ ὄπλον σοφοῦ ἢ φρόνησις.

Ἡ φρόνησις τοῦ σοφοῦ εἶναι ἡ ἰσχὺς του καὶ τὸ
τεῖχός του καὶ τὸ ὄπλον του.

Πυθαγόρας-Στοβαῖος, Ἀνθολογ. III 24.

165. ἰχθὺν νήχεσθαι διδάσκεις.

Δασκαλεύεις τὸ ψάρι νὰ κολυμβᾷ (εἰρωνικῶς ἐπὶ
τῶν λεγόντων πράγματα πασιγνωστά καὶ νομιζόντων
πὼς κἀτὶ κάνουν).

Μακάριος, Παροιμίαι, IV 83.

166. Καδμεία νίκη

Νίκη πού ἐστοίχισε περισσότερα ἀπὸ τὰ κέρδη
πού προσεπόρισε· πρβλ. Πύρρειος Νίκη.
Ἡροδότου I 166.

167. καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτωνι τέκτων.

Ἄ κεραμεὺς μισεῖ τὸν κεραμέα καὶ ὁ τεκτων τὸν τέ-
κτονα (ὅτι οἱ ὁμότεχνοι ποτὲ δὲν τὰ πηγαίνουν καλά).
Ἡσιόδου Ἔργα κλπ., 25.

168. κακοῖς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήση κακός.

Ἄ ἐὰν συναναστρέφῃς κακοὺς, θὰ γίνῃς καὶ σὺ κα-
κός.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 274.

169. κρεῖττον τοῖς ποσὶν ὀλισθεῖν ἢ τῇ γλώσσῃ.

Εἶναι προτιμότερο νὰ γλιστρήσουν τὰ πόδια σου
παρὰ ἢ γλῶσσά σου.

Ζήνων-Διογ. Λαέρτιος, VII 26.

170. κρεῖττον εἰς κόρακας ἢ εἰς κόλακας ἐμπεσῖν·
οἱ μὲν γὰρ νεκροὺς, οἱ δὲ ζῶντας ἐσθίουσιν.

Προτιμότερο νὰ πέσης σὲ κοράκια παρὰ σὲ κόλα-
κες· γιὰτὶ οἱ κόρακες τρῶνε πτώματα, ἐνῶ οἱ κόλακες
ζωντανούς.

Ἀντισθένης-Διογ. Λαέρτιος VI 4.

171. Κρήτες αἰεὶ ψεύσται.

Καλλιμάχος, Ὕμνος πρὸς Δία, 8.

171. κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
 Ὅπως ἡ γνησιότης τοῦ χρυσοῦ ἐλέγχεται μὲ τὸ πῦρ, ἔτσι καὶ τοὺς πιστοὺς φίλους τοὺς δοκιμάζομεν εἰς τὸς δυστυχίας.
 Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 276.

173. λάθε βιώσας.
 Φρόντισε νὰ περάσης τὴν ζωὴν σου ὅσον τὸ δυνατὸν πρὸ ἀθόρυβα· χωρὶς ἐπιδείξεις κλπ.
 Δημοκρίτου—Μακάριος, Παροιμ. V 47.

174. λαθὸ μὴ πίστευε· πολὺτροπὸς ἔστιν ὄμιλος· λαὸς τοῖ καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.
 Καμμιά ἐμπιστοσύνη νὰ μὴν ἔχης στὸ λαό· ὁ ὄχλος εἶναι εὐμετάβλητος. Λαὸς καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ εἶναι καὶ τὰ τρία στοιχεῖα ποὺ κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀναχαιτίσῃ.
 Ψευδο—Φωκυλίδου Γνώμαι, 95-96.

175. λύκης δὲ πάσης γίνετ' ἱατρὸς χρόνος.
 Ὁ χρόνος θεραπεύει πᾶσαν λύπην.
 Διφίλου ἀδήλων, ἀπόσπ. 36 (Meineke).

176. μέγα βιβλίον μέγα κακόν.
 Τὸ ὀγκῶδες βιβλίον εἶναι μεγάλη συμφορά.
 Καλλιμαχος, ἀπόσπ. 465 (Pteiffer).

177. μέγας δὲ πλευρὰ βοῆς ὑπὸ σμικρᾶς ὄμως μᾶστι- γος ὀρθὸς εἰς ὀδὸν πορεύεται.
 Καὶ τὸ βῶδι εἶναι μεγαλόσωμο κι ὄμως μὲ ἓνα μικρὸ ραβδί τὸ πηγαίνομε κεῖ ποὺ θέλομε.
 Σοφοκλ. Αἴας, 1253.

178. μείζον' ὄστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νο- μίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 Θεωρῶ τιποτένιον ὅποιον ἀγαπᾷ ἓνα φίλο του περισσότερο ἀπὸ τὴν πατρίδα του.
 Σοφοκλέους Ἀντιγόνη, 182.

179. μέτρον ἄριστον.
 Ἡ μετριότης εἶναι τὸ ἄριστον· ἡ μέση ὁδὸς εἶναι ἡ ἀσφαλεστάτη.
 Κλεόβουλος I 63, 2 (Diels-Kranz).

180. μηδὲ δίκην δικάσης πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀ- κούσης.
 Ποτέ μὴ βγάλῃς ἀπόφασιν πρὶν ἀκούσης καὶ τὰ δύο μέρη.
 Φωκυλίδου Γνώμαι, 87.

181. μηδὲν ἄγαν.
 Τίποτε εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν.
 Χίλων ἢ Σόλων ἢ Θαλῆς κλπ.—Θεόγν. 335.

182. μηδένα φίλον ποιού, πρὶν ἂν ἐξετάσης πῶς κέ- ρηται τοῖς πρότερον φίλοις.
 Κανένα νὰ μὴ κάνῃς φίλον προτοῦ ἐξετάσης, πῶς φέρθηκε στοὺς φίλους του ὡς τώρα.
 Ἰσοκράτους Πρὸς Δημόνικον, 24.

183. μηδέποτε δοῦλον ἠδονῆς σαυτὸν ποιεῖ· λάγνης γυναικὸς ἔστιν οὐκ ἄνδρός τόδε.
 Μὴν ἀφίνεις τὸν ἑαυτὸν σου νὰ γίνεται δοῦλος τῆ ἠδονῆς· αὐτὸ εἶναι ἴδιον λάγνης γυναικὸς καὶ οὐχ ἀνδρός.
 Ἀναξανδρίδου ἀδήλων, ἀπόσπ. 9 (Meineke).

184. μηδέποτε μηδὲν αἰσχροὺ ποιήσας ἔλιπε λή- σαι· καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθης, σεαυτῷ γε συνει- δήσει.

Μὴ ἐλπίσης ποτέ σου, ὅτι κάνοντας κάτι αἰσχρὸ θὰ διαφύγῃς τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων· γιατί καὶ ἂν ὄλους τοὺς ξεγελάσης, ἡ συνείδησίς σου βεβαίως δὲν ξεγελοῖται καὶ θὰ σὲ ἐλέγξῃ.
 Ἰσοκράτους Πρὸς Δημόν. 16.

185. μὴ εἰς τὴν αἴριον ἀναβάλλου· ἡ γὰρ αἴριον οὐδέ ποτε λαμβάνει τέλος.
 Νὰ μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αἴριον· διότι αὐτὴ ἡ

αἴριον δὲν τελειώνει ποτέ· (ὅτι δηλ. ὁ ἀναβλητικὸς οὐδέποτε πραγματοποιεῖ τι).

Ἄγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.
186. μὴ ἐν πολλοῖς ὀλίγα λέγε, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις πολλὰ.
 Μὴ λέγε ὀλίγα μὲ πολλὰ λόγια, ἀλλὰ πολλὰ μὲ λίγα λόγια.
 Πυθαγ.—Στοβαῖος, Ἀνθολόγ. XXXV 8.

187. μὴ νοθεύει γέρονθ' ἁμαρτάνοντά τι· δένδρον παλαιὸν μεταφυτεύειν δύσκολον.
 Μὴ χάνεις τὸν καιρὸν σου νοθεύων γέροντα, ὅταν πέφτῃ ἔξω σὲ κάτι· εἶναι δύσκολον πρᾶγμα νὰ μεταφυτεύσης ἓνα γέρικο δένδρο.
 Φιλήμονος ἀδήλων, ἀπόσπ. 54 (Meineke).

188. νεκρὸν ἱατρεύειν καὶ γέροντα νοθευεῖν ταῦτόν.
 Τὸ νὰ προσπαθῆς νὰ νοθεύῃς γέροντα εἶναι τὸ ἴδιο ὡσάν νὰ προσπαθῆς νὰ θεραπεύσης νεκρὸν.

189. νέους τὸ σιγᾶν κρείττον' ἔστι τοῦ λαλεῖν.
 Διὰ τοὺς νέους εἶναι προτιμότερον νὰ σιωποῦν παρά νὰ ὀμιλοῦν.

190. νόμιζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων βέλαιον οὕτω γὰρ οὐτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρῆς. οὕτε δυστυχῶν περιλυπος.
 Οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων νὰ θεωρῆς ἐξησφαλισμέ- νον· διότι τοιοῦτοτρόπως καὶ ὅταν εὐτυχῆς δὲν θὰ χαίρῃσαι ὑπερβολικά, καὶ ὅταν δυστυχῆς δὲν θὰ γίνῃσαι περιλυπος.

Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον 42.
91. ξίφος πληγὴ κουφοτέρα γλώσσης· τὸ μὲν γὰρ σῶμα, ἡ δὲ τὴν ψυχὴν τιτρώσκει.

Ἡ γλώσσα πληγώνει πρὸ βλαβῆς ἀπὸ τὸ ξίφος· δ ἐτι ἐκεῖνο πληγώνει τὸ σῶμα, ἐνῶ αὐτὴ πληγώνει τὴν ψυχὴν.
 Πυθαγόρας.

192. ὁ γέρον δις παῖς.
 Ὁ γέρον εἶναι δύο φορές παιδί.
 Πλάτωνος Νόμοι, I 646 A.

193. ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπον.
 Ὁ ἀγράμματος ἄνθρωπος δὲν βλέπει κι ἂς ἔχει μάτια
 Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι, 438.

194. ὁ δὲ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἱατρὸς κακός, πάν- τας βλέποντας παραλαβὼν τυφλοὺς ποιεῖ.
 Ὁ δὲ πλοῦτος μᾶς παραλαμβάνει ὄλους βλέπον- τας καὶ σάν κακὸς ἱατρός μᾶς κάνει ὄλους τυφλοὺς.
 Ἀντιφάνους ἀδήλων, ἀπόσπ. 61 A, B (Meineke).

195. οἶα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει!
 Τί κρίμα! τόσο ὠραῖο κεφάλι καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κουκκούτσι μυαλὸ μέσα.
 Αἰσώπου Μῦθοι, 27 I 3 (Hauszsch).

196. οἱ αὐτοὶ περὶ τῶν αὐτῶν τοῖς αὐτοῖς τὰ αὐτὰ.
 Τὰ αὐτὰ πρόσωπα λέγοντα τὰ ἴδια πράγματα πρὸς τὰ ἴδια πάντοτε πρόσωπα περὶ τῶν ἰδίων πραγμάτων (περὶ κουραστικῆς ἐπαναλήψεως).

197. οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασι μοι γυναῖκες, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες.
 Οἱ ἄνδρες ἀπὸ δειλία ἀποδείχτηκαν γυναῖκες, καὶ οἱ γυναῖκες ἔδειξαν ἀνδρεία σάν ἄνδρες.
 Ἡροδότου VIII, 88.

198. οἱ μὲν ζῶσιν, ἴν' ἐσθίωσιν, αὐτὸς δ' ἐσθίει, ἴνα ζῆ.
 Ἐκεῖνοι μὲν ζοῦν διὰ νὰ τρῶνε, αὐτὸς δὲ τρώγει διὰ νὰ ζῆ.
 Ἀθηναίου IV 158 f.

199. οἱ μὲν λοιποὶ ζῶσιν, ἴν' ἐσθίωσιν, αὐτὸς δὲ ἐσθίω ἴνα ζῶ.
 Οἱ ἄλλοι ζοῦν διὰ νὰ τρώγουν, ἐνῶ ἐγὼ τρώγω διὰ νὰ διατηροῦμαι εἰς τὴν ζωὴν.
 Σωκράτης—Στοβαῖος, Ἀνθολόγ. VII 21

- 200. ὁ κόσμος σκηνή, ὁ βίος πάροδος.**
Ὁ κόσμος εἶναι μία σκηνή θεάτρου, ἡ ζωὴ δὲ εἶναι
μια πράξις τοῦ δράματος.
Ἄποστολῖος, Παροιμίαι, XII 58.
- 201. ὁ κόσμος σκηνή, ὁ βίος πάροδος· ἤλθες, εἶδες,
ἀπῆλθες.**
Ὁ κόσμος εἶναι μία σκηνή θεάτρου, ὅπου ἡ ζωὴ
τοῦ ἀτόμου εἶναι μία πράξις δράματος· ἤλθες, εἶδες,
ἀπῆλθες.
Δημέτριος II 165, 7 (Diels-Kranz).
- 202. ὁ λύκος τὴν τρίχα οὐ τὴν γνώμην ἀλλάττει.**
Ὁ λύκος ἀλλάζει τρίχα ἀλλὰ δὲν ἀλλάζει γνώμην.
Ἄποστολῖος, Παροιμίαι, XII 66.
- 203. ὁ μὴ δαρεῖς οὐ παιδεύεται.**
Ὅποιος δὲ φάη ξύλο δὲν γίνεται ἄνθρωπος.
Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 422.
- 204. ὄν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος.**
Ὅποιον ἀγαποῦν οἱ θεοὶ πεθαίνει νέος.
Μενάνδρου ἀπόσπ. 111 (Körte).
- 205. ὄν οὐ τύπει λόγος οὐδὲ βάρδος.**
Ὅποιος εἶν' ἀναίσθητος εἰς πλῆγμα λόγου, αὐτὸς
δὲν αἰσθάνεται οὔτε τὸ κτύπημα βάρδου.
Ἄποστολῖος, Παροιμίαι, XII 77.
- 206. ὅπου γυναῖκες εἰσὶ, πάντ' ἐκεῖ κακά.**
Ὅπου ὑπάρχουν γυναῖκες, ἐκεῖ ὅλα εἶναι κακά.
Μενάνδρου Supplementum Γνωμ. Μονοστ. 57.
- 207. ὄρατ' ἔπιστον ὡς γυναικεῖον γένος.**
Κυττάξτε πόσο ἄπιστο εἶναι τὸ γυναικεῖο φύλο.
Εὐριπίδου I. T. 1298.
- 208. ὄρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.**
Τοὺς ὄρκους τῆς γυναικὸς τοὺς γράφω στὸ νερό·
δηλ. τοὺς θεωρῶ ὡς ἀνυπάρκτους.
Σοφοκλέους ἀπόσπ. 742.
- 209. οὐδὲ γὰρ ἄνευ σμικρῶν τοὺς μεγάλους φασὶν
οἱ λιθολόγοι λίθους εὐ κεῖσθαι.**
Οἱ λιθολόγοι λέγουν πὼς χωρὶς τοὺς μικροὺς λί-
θους οὔτε οἱ μεγάλοι στέκονται καλά.
Πλάτωνος Νόμοι, X 902 E.
- 210. οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.**
Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ εἶναι ὁ ἴδιος σοφὸς
σ' ὅλα.
Θεόγνιδος 902.
- 211. οὐδὲν ἄλυστελέστερόν ἐστι φιλοδοξίας.**
Δὲν ὑπάρχει πράγμα περισσότερο ἀνωφελὲς ἀπὸ
τὴν φιλοδοξίαν
Θεόφραστος—Διογένης Λαέρτιος V 2, 41.
- 212. οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νό-
μισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τὸδ' ἄνδρας ἐξα-
νίστησι δόμων· τὸδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστάς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν.**
Δὲν καθιερώθη ποτὲ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο γένος πιὸ
ὀλέθριο ἔθιμο ἀπὸ τὸν ἄργυρον (ἀπὸ τὸ χρῆμα) αὐτὸ
ἐκπορθεῖ πόλεις· αὐτὸ ξεσηκώνει ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ
σπίτια τους· αὐτὸ παρασύρει καὶ διαστρέφοντας τὰ
καλὰ μυαλά τὰ σπρώχνει πρὸς αἰσχροὺς πράξεις.
Σοφοκλέους Ἀντιγόνη, 295.
- 213. οὐδὲν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον.**
Δὲν ὑπάρχει θηρίον πιὸ ἀκαταμάχητο ἀπὸ τὴν
γυναῖκα.
Ἄριστοφάνους Λυσιστράτη, 1014.
- 214. οὐδὲν οὕτω δεινόν, ὡς γυνή, κακόν.**
Οὐδὲν κακὸν εἶναι τόσον τρομερὸν ὅσον ἡ γυνή.
Εὐριπίδου ἀπόσπ.
- 215. οὐδὲν οὕτω παίνει τὸν ἵππον ὡς βασιλεὺς
ὀφθαλμὸς.**
Τίποτε δὲν παχαίνει τὸ ἄλογο τόσο, ὅσον τὸ μά-

τι τοῦ βασιλιᾶ (ἡ ματιὰ, ἡ προσωπικὴ περιποίη-
σις τοῦ κυρίου του).

Ἰλιουτάρχου Περὶ Παιδῶν Ἀγωγῆς, XIII 9 D.

216. οὐδὲν σιωπῆς ἔστι χρησιμώτερον.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε περισσότερο χρησίμου ἀπὸ
τὴν σιωπὴν.

Μενάνδρου Ἀπόσπ. 288 (Meineke).

**217. οὐδέποτε ἄθουμειν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ, τὰ
βελτίω δὲ προσδοκᾶν ἀεὶ.**

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύεται ὁ δυστυχῶν,
ἀλλὰ προεπεί πάντα νὰ προσδοκᾷ καλλίτερες ἡμέρες.

Ἀπολλοδώρου Παιδίον, ἀπόσπ. 9 (Edmonds).

218. οὐδέποτε ἄν θείης λειὸν τὸν τραχὺν ἐχίνον.

Τὸν ἀχινὸ δὲν θὰ μπορέσης ποτὲ νὰ τὸν λειάνης.

Ἄριστοφάνους Εἰρήνη, 1086.

**219. οὐδὲ σ' ἀρέσκει τὸ παρόν, τὸ δ' ἀπὸν φίλτερον
ἦγεῖ.**

Καὶ δὲν σοῦ ἀρέσει τὸ παρὸν (ὁ,τι δηλ. ἔχεις),
ἀλλὰ ὁ,τι σοῦ λείπει (ὁ,τι δὲν ἔχεις) τὸ νομίζεις ἀ-
γαπητότερον.

Εὐριπίδου Ἰππὸλ. 184.

220. οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.

Δὲν ἔμπορεῖ ὁ καθένας νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὴν Κό-
ρινθον.

Ζηρόβιος, Παροιμίαι, V 37 (Wachsmuth-Hense).

**221. οὔτε παρὰ νεκροῦ ὀμιλίαν, οὔτε παρὰ φιλαργύρου
χάριν δεῖ ζητεῖν.**

Ὅπως ἀπὸ νεκρῶν δὲν πρέπει νὰ ἀπαιτῆς νὰ σοῦ
μιλήσῃ, ἔτσι καὶ ἀπὸ φιλαργύρου δὲν πρέπει νὰ ζη-
τᾷς νὰ σοῦ κόμη χάριν.

Σωκράτης—Στοβ., Ἄνθολ. X 55 (Wachsmuth-Hense).

**222. ὄχλος ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων
καὶ ἀσυνετώτατον.**

Ὁ ὄχλος εἶναι τὸ πιὸ ἀστάθμητο καὶ πιὸ ἀσύνε-
το πρᾶγμα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

Δημοσθένους XIX 136.

223. ὁ χοῖρος ἦδετα κόπροις καὶ βορβόρω.

Ὅπως ὁ χοῖρος χαίρεται σὰν κυλιέται στὶς κο-
πριές καὶ στὸ βόρβορο, ἔτσι καὶ ὁ... κάθε βρωμάν-
θρωπος χαίρεται στὶς παλιανθρωπιές.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς

**224. πάντων δ' ὄσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει
γυναῖκες ἔσμεν ἀθλιώτατον φυτῶν.**

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἔμψυχα καὶ μὲ σκέψι πλάσματα οἱ
γυναῖκες εἴμαστε τὸ πιὸ ἄθλιο πλάσμα.

Εὐριπίδου Μήδεια, 230.

225. παρέρχεται ὡς ἄναρ ἦβη.

Ἡ περίοδος τῆς ἦβης περνάει σὰν ὄνειρο.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια XXVII 8.

**226. πενία καθ' αὐτὴν ἐστὶν ἰσχυρὰ νόσος· ἔρωτα
προσλαβοῦσα δύο νόσους νοσεῖς.**

Ἡ πενία καθ' ἑαυτὴν εἶναι τρομερὰ νόσος· ἂν μά-
λιστα προστεθῇ σ' αὐτὴν καὶ ὁ ἔρωτας, τότε ἔχεις
δύο ἀρρώστειες.

Φιλιστίων, Μεν. καὶ Φιλιστ. Γνώμαι, 53

**227. περὶ πλείονος ποιοῦ δόξαν καλὴν ἢ πλοῦτον μέ-
γαν τοῖς παισὶ καταλιπεῖν.**

Νὰ θεωρῆς ὅτι εἶναι προτιμώτερον νὰ ἀφήσης εἰς
τὰ παιδιά σου καλὴν φήμην παρὰ μ γαν πλοῦτον.

Ἰσοκράτους πρὸς Νικλοκλέα, 32.

228. πίθηκος ὁ πίθηκος κᾶν χρυσᾶ ἔχη σάνδαλα.

Ὁ πίθηκος εἶναι πίθηκος ἔστω καὶ ἂν φορέσῃ χρυ-
σᾶ σανδάλια.

Μακάριος, Παροιμίαι, VII 12.

229. πικρὸν νέψι γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Γιὰ τὴ νεαρὴ γυναικὶ εἶναι πικρὸ πρᾶγμα ὁ ἡ-
λικιωμένος σύζυγος.

Εὐριπίδου Φοῖνιξ, ἀπόσπ. 807.

230. πλοῦτος ἀλόγιστος προσλαβὼν ἐξουσίαν καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας ἀνοήτους ποιεῖ.

Πλοῦτος χωρὶς σύνεσιν, ὅταν ἀποκτᾷ καὶ ἐξουσίαν, καθιστᾷ ἀνοήτους καὶ ἐκείνους ποὺ ἐθεωροῦντο μυαλωμένοι.

Μενάνδρου ἀδῆλων ἀπόσπ. 119 (Meineke).

231. πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν θηρίων μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή.

Πολλὰ εἶναι τὰ θηρία ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, τὸ πιὸ τρομερὸ ὅμως ἀπὸ ὅλα εἶναι ἡ γυναῖκα.

Μενάνδρου Ἀπόσπ. 422 (Körte).

232. πολυλογία πολλὰ σφάλματα ἔχει, τὸ δὲ σιγᾶν ἀσφαλές.

Ἡ πολυλογία εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς πολλὰ σφάλματα, ἐνῶ ἡ σιγὴ ἐξασφαλίζει.

Ἀπολλωνίος—Στοβ., Ἀνθολογ. XXXVI 28.

233. πολυμαθὴ νὸν οὐ διδάσκει.

Ἡ πολυμαθεῖα δὲν ὀξύνει τὴν διανόησιν.

Ἡράκλειτος I 160, 3 (Diels-Kranz).

234. πονηρὰ φύσις μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβομένη δημοσίας ἀπεργάζεται συμφοράς.

Ὁ πονηρὸς (κακὸς) ἄνθρωπος, ὅταν ἀποκτήσῃ μεγάλην ἐξουσίαν, προκαλεῖ κοινωνικὸς συμφοράς.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφ. 147.

235. πρὶν ἂν ἀμοφοῖν μῦθον ἀκούσης, οὐκ ἂν δικάσῃς.

Πρὶν ἀκούσης καὶ τὰ δύο μέρη, δὲν ἔμπορεῖς νὰ βγάλῃς ἀπόφασιν.

Ἀριστοφάνους Σφήκες, 725.

236. προπέτεια πολλοὶς ἐστὶν αἰτία κακῶν.

Ἡ αὐθάδης προπέτεια εἶναι αἰτία πολλῶν κακῶν.

Μενάνδρου Supplementum Γνωμ. Μονοστ. 69.

237. πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν ἕκαστον τῶν πρὶν ὑπαρξάντων κρίνεται.

Ἐκαστον ἐκ τῶν προὑπαρξάντων κρίνεται σύμφωνα μὲ τὴν τελευταίαν ἐκβασιν.

Δημοσθένους Ὀλυμπιακὸς I 11.

238. ῥόμη δὲ μετὰ φρονήσεως ἀφέλησεν ἄνευ δὲ ταύτης πλείον τούς ἔχοντας ἔβλαψεν.

Ἡ δὲ σωματικὴ δύναμις ὅταν μὲν συνοδεύεται ἀπὸ φρόνησιν ὠφελεῖ, ἐνῶ χωρὶς αὐτὴν μᾶλλον βλάπτει τοὺς ἔχοντας αὐτήν.

Ἰσοκράτους πρὸς Δημόν. 6.

239. σιγᾶν τὴν ἀλήθειαν χρυσόν ἐστι θάπτειν.

Τὸ νὰ ἀποσιωπᾶς τὴν ἀλήθειαν εἶναι ὡσάν νὰ θάπτῃς χρυσόν.

Πυθαγόρας.

240. σπεῦδε βραδέως.

Σπεῦδε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεώς σου, ἀλλ' ἀφ' οὗ πρῶτα μελετήσῃς τὸ πρᾶγμα μὲ περίσκεψιν προτοῦ πάρης ἀπόφασιν.

241. στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

Οὐδεὶς ἀγαπᾷ τὸν ἀναγγέλλοντα δυσάρεστα πράγματα.

Σοφοκλέους Ἀντιγ. 277.

242. τὴν γυναῖκα τὴν σάφρονα οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν.

Ἡ μυαλωμένη γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ βάφῃ τὰ μαλλιά της ξανθὰ.

Μενάνδρου ἀδῆλων Ἀπόσπ. 679 (Körte).

243. τὴν δὲ μάλιστα γαμείν, ἦτις σέθεν ἔγγιστα ναιεῖ.

Νὰ παντρεύῃσαι γυναῖκα ἀπὸ τὸν τόπο σου (πρβλ. παπούτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου κι ἄς εἶν' καὶ μπαλωμένο).

Ἡσιόδου Ἔργα κλπ., 700.

244. τὴν φιλαργυρίαν εἶπε μητρόπολιν πάντων τῶν κακῶν.

Τὴν φιλαργυρίαν τὴν ἀπεκάλεσε μητρόπολιν πάντων τῶν κακῶν.

Διογένης—Διογένης Λαέρτιος VI 50.

245. τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρώτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθικαν ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν.

Οἱ ἀθάνατοι θεοὶ προϋπέθεσιν τῆς ἀρετῆς ἔταξαν τὸν ἰδρῶτα, μακρὸς δὲ καὶ ἀνηφορικὸς εἶναι ὁ ὄρθμος ὁ ὀδηγῶν εἰς αὐτήν.

Ἡσιόδου Ἔργα κλπ., 289.

246. τῆς παιδείας τὴν μὲν ρίζαν εἶναι πικράν, τὸν δὲ καρπὸν γλυκὴν (φασίν).

Τῆς παιδείας λέγουσιν ὅτι ἡ μὲν ρίζα εἶναι πικρὰ ὁ δὲ καρπὸς γλυκός.

Ἰσοκράτους ἀπόσπ. 19 (IV Budé).

247. τὸ γαμείν, ἐάν τις τὴν ἀλήθειαν σκοπῇ, κακὸν μὲν ἐστὶν, ἀλλ' ἀναγκαῖον κακόν.

Ἡ παντριὰ, ἂν θέλῃ κανεῖς νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι κακόν, ἀλλ' ἀναγκαῖον κακόν.

Μενάνδρου ἀπόσπ. 578 (Körte).

248. τὸ γὰρ ἄκαιρον πανταχοῦ λυπηρόν.

Διότι τὸ ἄκαιρον (δηλ. τὸ κάθε τι ποὺ δὲν γίνεται στὸν καιρὸ του) εἶναι παντοῦ καὶ πάντοτε πρόξενον λύπης.

Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον 31.

249. τοιοῦτος γίγνου περι τοὺς γονεῖς, οἶους ἂν εὐξαιο περι σεαυτὸν γενέσθαι τοὺς σεαυτοῦ παῖδας.

Πρὸς τοὺς γονεῖς σου νὰ φέρεσαι ὅπως θὰ ἠύχεσο νὰ φέρωνται καὶ τὰ παιδιὰ σου πρὸς σέ.

Ἰσοκράτους Πρὸς Δημόνικον 14

250. τὸν φθόνον ἔνιοι τῷ καπνῷ παρεϊκάουσι· πολὺς γὰρ ἐν τοῖς ἀρχομένοις διὰ τὸ φλέγεσθαι, προεκπίπτων, ὅταν ἐκλάμψωσιν, ἀφανίζεται.

Μερικοὶ τὸν φθόνον τὸν παρομοιάζουσι πρὸς τὸν καπνόν, ποὺ στὴν ἀρχὴ βγαίνει πολὺς καὶ πυκνός, καὶ μόλις φουρντώσουσι οἱ φλόγες, αὐτὸς ἀφανίζεται.

Πλουτάρχου, εἰ περσεβυτέρω πολιτευτέον 787 C.

251. τρία κάππα κάκιστα· Κρήτες, Καππαδόκες, Κίλικες.

Σουΐδας

252. φησὶν ἡ παροιμία καλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

Ἡ παροιμία λέγει πὼς οἱ γέροντες γίνονται παλίμπαιδες.

Λουκιανοῦ τὰ πρὸς Κρόνον 9.

253. φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον.

Εἶναι δύσκολον τὸν ἐκ φύσεως κακὸν νὰ τὸν ἀλλάξῃς καὶ νὰ τὸν κάμῃς καλόν.

Μενάνδρου Γνώμαι Μονόστιχοι 531.

254. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

Διότι οἱ ἐπισπεύδοντες τὴν λῆψιν ἀποφάσεως δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς (συχνὰ σφάλονται).

Σοφοκλέους Ο. Τ. 617.

255. ὦδινεν ὄρος, Ζεὺς δ' ἔφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτεκε μὲν..

Κοιλοπονούσε τὸ βουνὸ καὶ συνεκλονίζετο ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὰ χεῖριάσθηκε ὁ Ζεὺς· μὰ κείνο ἐγέννησε ἕνα ποντικόν. (Ἐπὶ τῶν φαπλατάδων καὶ μπλοφαδόρων).

Ἀποστόλιος, Παροιμίαι XV III 57.

B'. Ἐκ τῆς Λατινικῆς

1. ab hoc et ab hac
(ἀσκόπως, ἀρρητ' ἀθέμιτα, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων)
2. ab imo pectore
(ἐκ βάθους καρδίας, ὀλοφύχως)
3. ab irato
(ἐξ ὀργῆς, ἐν ἐξάψει ὀργῆς, πένω στὸ θυμὸ)
4. ab origine
(ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς)
5. ab uno disce omnes
(ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὡς ἀπὸ παραδείγματος δύνασαι νὰ μάθῃς ὅλους τοὺς ἄλλους) (πρβλ. ἐξ ὄνουχου τὸν λέοντα)
6. ab urbe condita
(ἀπὸ κτίσεως Ρώμης)
7. abusus non tollit usum
(ἡ κατάχρησις δὲν αἰρεῖ (δὲν καταργεῖ) τὴν χρῆσιν)
8. ad hoc
(δι' αὐτὸ τοῦτο, διὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀκριβῶς, ἐπὶ τούτῳ, ἐπίτηδες)
9. ad libitum
(κατὰ βούλησιν, κατ' ἐκλογὴν)
10. ad referendum
(ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἀναφέρῃς τ. ἔ. μετ' ἐπιφυλάξεως)
11. ad rem
(εἰς τὸ πρᾶγμα, εἰς τὸ θέμα) τ. ἔ. καταλλήλως
12. ad unum
(μέχρις ἑνός, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου)
13. ad usum
(συμφώνως πρὸς τὴν χρῆσιν, κατὰ τὸ ἔθιμον)
14. ad vitam aeternam
(εἰς αἰώνιαν ζωὴν γιὰ πάντοτε διὰ παντός αἰώνως)
15. aequo animo
(μὲ ἀτάραχον ψυχὴν, ἐν γαλήνῃ ψυχῆς, μὲ ἀπάθειαν, μὲ σταθερότητα)
16. aeternum vale
(ἀντίο γιὰ πάντα, ὑγίαινε διὰ παντός, χαῖρε εἰς αἰῶνας αἰώνων)
17. agitato
(ζωηρῶς, μετὰ πάθους)
18. alea jacta est (καὶ alea jacta esto)
(ἐρρίφθη ὁ κύβος) (καὶ ἐρρίφθη ὁ κύβος).
19. alma mater
(ἡ τροφὸς μήτηρ)
20. alter ego
(ὁ ἄλλος ἑαυτός μου· ἕτερος ἐγώ· πανομοιότυπὸν μου· ὁ Σωσίας μου· ἀχώριστός μου φίλος)
21. audi et alteram partem
(ἀκούσον καὶ τὴν ἑτέραν πλευράν)· πρβλ. μηδενὶ δίκην δικάσης πρὶν ἀμφοῖν τὸν μῦθον ἀκούσης
22. aurea mediocritas
(ἡ χρυσοῦ μετριότης, μεσότης)· πρβλ. μέτρον ἄριστον
23. Ave Caesar, morituri te salutant
(χαῖρε, Καῖσαρ, οἱ μελλοθάνατοι σὲ χαιρετίζου)
24. beati pauperes spiritu
(μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι)
25. beati possidentes
(μακάριοι οἱ κατέχοντες)
26. bis dat qui cito dat
(δὶς δίδει ὁ ταχέως δίδων)
27. bona fide
(καλῇ τῇ πίστει)
28. casus belli
(αἰτία, ἀφορμὴ, πολέμου)
29. caveant consules
(νὰ λάβουν τὰ μέτρα των, νὰ φροντίσουν, νὰ μεριμνήσουν, οἱ ὑπατοὶ· ἄς φυλαχθῶσιν οἱ ὑπατοὶ.)
30. cogito, ergo sum
(σκέπτομαι, ἄρα ὑπάρχω)
31. contraria contrariis curantur
(τὰ ἐναντία θεραπεύονται διὰ τῶν ἐναντιῶν)· πρβλ. ἀριθ. 165 similia similibus curantur.
32. cuique suum
(ἐκάστῳ τὸ ἑαυτοῦ)
33. curriculum vitae
(αὐτοβιογραφία· βιογραφικὸν σημείωμα)
34. de facto (ἀντίθ. de jure)
(ἔργῳ, ἐμπράκτως, πράγματι· ἀντίθ. κατὰ τὸν νόμον, κατὰ τὸ δίκαιον, αὐτοδικαίως)
35. de gustibus non disputandum
(περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος, οὐδεμία χωρεῖ συζήτησις)· ὅτι ἕκαστος εἶναι ἐλεύθερος νὰ σκέπτεται ὅπως τοῦ ἀρέσει
36. de jure (βλ. de facto)
37. delenda Carthago
(ἡ Καρχηδὼν πρέπει νὰ καταστραφῇ, νὰ ἀφανισθῇ)· οἱ λόγοι δι' ὧν ὁ Κάτων ἐπεράτῳε κάθε ἀγόρευσιν του ἐν τῇ Συγκλήτῳ: ceterum censeo, Carthaginem esse delendam.
38. deo ignoto
(τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ)· λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κηρύσσοντος τὸν Θεὸν ἐν Ἀθήναις
39. deo juvante
(θεοῦ εὐδοκοῦντος)
40. de profundis
(ἐκ βαθέων, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου)
41. deus ex machina
(ἀπὸ μηχανῆς θεός)· ἐπὶ ἀπροσδοκῆτου βοηθείας
42. divide ut regnes (ut imperes)· διαίρει ἵνα βασιλεύῃς (ἵνα ἐξουσιάζῃς)· ἐντεῦθεν divide et impera (διαίρει καὶ κυβέρνη)
43. doctus cum libro
(σοφός, πεπαιδευμένος, τῇ βοηθείᾳ τοῦ βιβλίου)
44. dominus vobiscum
(ὁ θεὸς μεθ' ὑμῶν· ὁ θεὸς μαζὶ σας)
45. dulce et decorum est pro patria mori
(γλυκὺ καὶ ὠραῖον τὸ ὑπὲρ πατρίδος θνήσκειν)
46. dura lex, sed lex
(σκληρὸς (ἄδικος) ὁ νόμος, ἀλλὰ εἶναι νόμος)
47. ecce homo
(ἴδου ὁ ἄνθρωπος)
48. errare humanum est
(τὸ πλανᾶσθαι ἀνθρώπινον)
49. est modus in rebus
(ἔστι μέτρον ἐν πᾶσι τοῖς πράγμασιν)· πρβλ. πᾶν μέτρον ἄριστον
50. et in Arcadia ego!
(καὶ ἐγὼ ἔζησα ἐν Ἀρκαδίᾳ!)· ὅτι καὶ ἐγὼ κάποτε ἐπῆρξα εὐτυχῆς
51. ex (ab) abrupto
(ἐκ τοῦ προχειροῦ, ἀνευ προπαρασκευῆς)
52. ex aequo
(ἐξ ἴσου, ἀπὸ τοῦ ἴσου, ἐξ ἡμισείας)
53. ex cathedra
(ἀπὸ τῆς ἑδρας, ὡς ἀπὸ τρίποδος, αὐθεντικῶς, κατηγορηματικῶς)
54. exceptis excipiendis
(ἐξαιρουμένων τῶν ἐξαιρετέων)
55. exempli gratia (et verbi gratia)
(παραδείγματος χάριν)
56. ex nihilo nihil
(ἐκ τοῦ οὐδενὸς οὐδὲν γίνεταί)

57. ex professo
(ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐξ ἐπίτηδες, ἀναφανδόν)
58. extra muros
(ἐξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως)
59. ex ungue leonem
(ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα)
60. favete linguis
(εὐφημεῖτε· σιγᾶτε, σιωπᾶτε)
61. gloria victis—vae victis
(δόξα τοῖς ἡττηθεῖσιν—οὐαί τοῖς ἡττημένοις)
62. graecum est, non legitur
(ἐλληνικόν ἐστί, δὲν ἀναγινώσκεται)
63. gratis pro deo
(δωρεᾶν δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ)
64. grosso modo
(περιληπτικῶς, κεφαλαιωδῶς, προχειρῶς καὶ ἀτελῶς, ἀκατέργαστα)
65. habeas corpus
(δύνασαι νὰ ἔχῃς τὸ σῶμά σου· δύνασαι νὰ εἶσαι ἐλεύθερος ἐπὶ ἐγγυήσει)
66. Hannibal ad (vel ante) portas
(ὁ Ἀννίβας πρὸ τῶν πυλῶν)
67. hic est nunc
(ἐδῶ καὶ εὐθύς ἀμέσως)
68. hic jacet.
(ἐνθάδε κεῖται)
69. hic jacet lepus
(ἐνθάδε κεῖται ὁ λαγῶς) δηλ. ἐδῶ εἶν' ὁ κόμπος (ἡ δυσκολία)
70. hodie mihi, cras tibi
(σήμερον ἐμοί, αὔριον σοί)
71. homo homini lupus
(ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ λύκος)
72. homo sum; humani nihila a me alienum puto
(ἄνθρωπός εἰμι· οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων θεωρῶ ὅτι εἶναι ξένον πρὸς ἐμέ)
73. honoris causa
(τιμῆς ἕνεκεν)
74. honor alit artes
(ἡ τιμὴ τρέφει τὰς τέχνας)
75. hospes, hostis
(πάς ξένος εἶναι ἐχθρός)
76. in abstracto
(θεωρητικῶς, ἐν τῇ θεωρίᾳ)
77. in aeternum
(διὰ παντός, αἰωνίως, εἰς τὴν αἰωνιότητα)
78. in extenso
(ἐκτενῶς, ἐν ἐκτάσει, ὀλοσχερῶς, τελειῶς)
79. in extremis
(κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἐν ὥρᾳ θανάτου)
80. in globo
(ἐν σφαίρᾳ, συλλήβδην, ἐν ὅλῳ, ὀλοσχερῶς)
81. in manus (tuas)
(ἐν χερσὶν ὑμῶν, εἰς χεῖράς σας)
82. in medias res
(εἰς τὸ μέσον τῶν πραγμάτων, ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ· ἄνευ περιστροφῶν)
83. in saecula saeculorum
(εἰς αἰῶνας αἰώνων, εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα)
84. in situ
(ἐν θέσει, ὅπου εὗρισκοντο)
85. in vitro
(ἐν ὑάλινῳ σωλῆνι)
86. in vivo
(ἐν ζωῇ· ἐν καταστάσει ζωῆς)
87. jure et facto
(δικαίῳ καὶ πράγματι· καὶ ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων)
88. jus est ars boni et aequi
(δίκαιον εἶναι ἡ τέχνη τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἴσου)
89. jus privatum
(ιδιωτικὸν δίκαιον ἢ πολιτικὸν δίκαιον)
90. jus publicum
(δημόσιον δίκαιον)
91. lapsus calami
(παραδρομὴ καλάμου, τῆς πέννας· γραφικὸν λάθος)
92. lapsus linguae
(παραδρομὴ γλώσσης· γλωσσικὸν λάθος)
93. latet anguis in herba
(ὁ ὄφις κρύπτεται εἰς τὴν χλόην)
94. Margaritas ante porcos
(μαργαρίτας πρὸ τῶν χοίρων, ἐνν. μὴ ρίπτετε)
95. mens sana in corpore sano
(νοῦς ὑγιής ἐν σώματι ὑγιεῖ)
96. mirabile visu
(θαῦμα νὰ τὸ βλέπῃ τις)
97. modus vivendi
(τρόπος τοῦ ζῆν)
98. more majorum
(κατὰ τὸ ἔθος τῶν προγόνων)
99. mutatis mutandis
(μεταβληθέντων τῶν μεταβλητέων· μεταβληθείσας τῆς εἰμαρμένης)
100. mutato nomine
(μεταβληθέντος τοῦ ὀνόματος, ὑπὸ ἄλλο ὄνομα)
101. nascuntur poetae, fiunt oratores
(γεννῶνται οἱ ποιηταί, γίνονται οἱ ῥήτορες)
102. natura non facit saltus
(ἡ φύσις δὲν κάμνει ἄλματα)
103. nil medium est
(δὲν ὑπάρχει μέσος ὁρος)
104. nil novi sub sole
(οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον)
105. non his in idem
(οὐχὶ δις διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα)
106. non multa sed multum
(οὐχὶ πολλὰ ἀριθμητικῶς ἀλλὰ πολὺ ποιοτικῶς)
107. non omnia possumus omnes
(δὲν δυνάμεθα οἱ πάντες τὰ πάντα)
108. non possumus
(δὲν δυνάμεθα)
109. nosce te ipsum
(γινῶθι σαυτὸν)
110. obscurum per obscurius
(τὸ σκοτεινὸν διὰ τοῦ περισσώτερον σκοτεινοῦ)
111. omne ignotum pro magnifico
(κάθε ἀγνωστον λογίζεται μεγαλειῶδες)
112. omnia mecum porto
(τὰ πάντα φέρω μαζί μου· πρβλ. ὅτι ἔχω τὸ φορῶ καὶ κλέφτη δὲ φοβοῦμαι)
113. omnia vincit amor
(τὰ πάντα νικᾷ ὁ ἔρω)
114. onus probandi
(τὸ βᾶρος, ἡ ὑποχρέωσις, τῆς ἀποδείξεως)
115. ore rotundo
(μὲ τὸ στόμα στρογγύλον, τ. ἔ. μὲ στόμφον, μὲ μεγαληγορίαν)
116. o sancta simplicitas!
(ὦ ἅγια ἀπλότης, εὐλικρίνεια!)
117. os homini sublime dedit (Deus)
(ἔδωκεν (ὁ θεός) εἰς τὸν ἄνθρωπον πρόσωπον ἑστραμμένον πρὸς τὸν οὐρανόν)

118. o tempora! o mores!
(ὦ καιροί, ὦ ἤθη!)
119. o terque quaterque beati!
(ὦ τρεῖς καὶ τετράκις μακάριοι, εὐτυχισμένοι!)
120. otium cum dignitate
(ἀνάπαυσις μετὰ ἀξιοπρεπειας)
121. o ubi campi!
(ὦ ποῦ εἶναι οἱ ἀγροί! πόσον ποθητὸς εἶναι ὁ ἀγρο-
τικὸς βίος!)
122. panem et circenses
(ἄρτος καὶ παρυστάσεις ἵπποδρομίου)
123. parcere subjectis et debellare superbos
(νὰ φείδεσθε τῶν ταπεινῶν καὶ νὰ καταπολεμῆτε τοὺς
δλαζόνους)
124. parturiunt montes; nascetur ridiculus mus
(ὠδίνουσι (κοιλοπονοῦσι) τὰ ὄρη· θὰ γεννηθῆ γελιοῦς
μῦς)· πβλ. ὠδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν
125. patere quam ipse fecisti legem
(νὰ ὑπομῆνης τὸν νόμον, τὸν ὁποῖον ἔθεσες ὁ ἴδιος)
126. pauca, sed bona
(ὀλίγα μὲν ἀλλὰ καλὰ)
127. per fas et nefas
(διὰ δικαίου καὶ ἀδίκου, δι' ὅλων τῶν μέσων)
128. per jocum!
(χαρὶν παιδιᾶς, γιὰ ἀστεῖο)
129. personā grata
(πρόσωπον εὐχάριστον, ἀρεστὸν)
130. piscem natate doces
(τὸν ἰχθύν διδάσκεις νὰ κολυμβᾷ)
131. post hoc, ergo propter hoc
(μετὰ τοῦτο, ἄρα ἐξ αἰτίας τούτου)
132. post mortem nihil est
(μετὰ θάνατον οὐδὲν ἐστίν)
133. potius mori quam faedari
(προτιμότερον τὸ θνήσκειν τοῦ ζῆν αἰσχροῶς)
134. primo mihi
(ἐμοὶ πρώτων)· τὸ δόγμα τοῦ φιλαύτου καὶ ἐγωιστοῦ)
135. primum vivere, deinde philosophari
(πρώτον ζῆν καὶ εἶτα φιλοσοφεῖν)
136. primus inter pares
(πρώτος μεταξὺ ἴσων, μεταξὺ ὁμοίων)
137. pro aris et focis
(ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν)
138. pro domo sua
(ὑπὲρ τοῦ οἴκου του, ὑπὲρ ἑαυτοῦ)
139. pulsate et aperietur vobis
(κρούετε καὶ ἀνοιγῆσεται ὑμῖν)
140. qualis pater, talis filius
(οἶος ὁ πατήρ, τοιοῦτος καὶ ὁ υἱός)
141. qui bene amat, bene castigat
(ὅστις ἀγαπᾷ καλῶς, τιμωρεῖ καλῶς)
142. quid novi?
(τί νέον; τί νέα ὑπάρχουν;)
143. quieta non movere
(μὴ κίνηι τὰ ἀκίνητοῦντα)
144. qui habet aures audiendi, audiat
(ὁ ἔχων ὤτα ἀκούειν ἀκούετω)
145. qui scribit, bis legit
(ὁ γράφων ἀναγινώσκει δις)
146. quod scripsi, scripsi
(ὅ γέγραφα, γέγραφα)
147. quos vult jupiter perdere, dementat prius
(=μωραίνει Κύριος ὃν βούλεται ἀπολέσαι)
148. quot capita, tot sensus
(ὅσα πρόσωπα, τόσαι γνώμαι)
149. quousque tandem?
(ἕως πότε τέλος;)
150. redde Caesari quae sunt Caesaris, et quae sunt
dei deo
(ἀπόδος τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ
τῷ Θεῷ)
151. regis ad exemplar
(κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ βασιλέως)
152. requiescat in pace
(ἄς ἀναπαύεται ἐν εἰρήνῃ)
153. res angusta domi
(ἰσχυροὶ χρηματικοὶ πόροι ἐν τῇ πατρίδι)
154. res judicata pro veritate habetur
(τὸ δεδικασμένον λογίζεται ὡς ἀλήθεια)
155. res, non verba
(ἔργα, οὐχὶ λόγους)
156. res nullius
(τὸ οὐδενὸς πράγμα, τὸ εἰς οὐδένα ἀνήκον πρᾶγμα)
157. res perit domino
(τὸ πρᾶγμα ἀπόλλυται διὰ λογαριασμόν τοῦ Κυρίου)
158. res sacra miser
(ἱερὸν πρᾶγμα ὁ δυστυχῆς)
159. rule, Britannia
(κυβέρνα, βρεταννία)
160. salus populi suprema lex esto
(ἡ σωτηρία τοῦ λαοῦ ἔστω ὁ ὑπέρτατος νόμος)
161. sanctum sanctorum
(τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων)
162. scribitur ad narrandum non ad probandum
(γράφεται πρὸς διήγησιν, οὐχὶ πρὸς ἀπόδειξιν)
164. sic transit gloria mundi
(οὕτω παρέρχεται ἡ δόξα τοῦ κόσμου)
165. similia similibus curantur (cf. ἀρ. 31 contraria
contrariis curantur)
166. sine ira et studio.
(ἀνευ ἠργῆς καὶ σπουδῆς)
167. (contitio) sine qua non
(ὄρος ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ)
168. sit tibi terra levis
(γαίαν ἔχου ἐλαφρὰν)
169. si vis pacem, para bellum
(ἂν θέλῃς εἰρήνην, παρασκευάζε πόλεμον)
170. sol lucet omnibus
(ὁ ἥλιος φέγγει δι' ὅλους)
171. sponte sua
(ἐξ οικείας προαιρέσεως, αὐθορμήτως, αὐτοπρο-
αιρέτως)
172. stans pede in uno
(ὀρθιος ἐπὶ ἐνὸς ποδός)
173. statu quo
(ἐν ἡ καταστάσει πραγμάτων)
174. sub jove
(ὑπὸ τὸν Δία' ὑπὸ τὸν οὐρανόν' ἐν ὑπαίθρῳ)
175. sui generis
(τοῦ ἰδικοῦ του γένους, τοῦ ἰδιοῦ ἑαυτοῦ χαρακτηῆρος·
ιδιόρρυθμος' ιδιότροπος)
176. Summum jus, summa injuria
(ἄκρα δικαιοσύνη, ἄκρα ἀδικία)
177. Sunt lacrimae rerum
(ὑπάρχουσι δάκρυα τῶν πραγμάτων)
178. Suo tempore
(κατὰ τὴν ἐποχὴν του, στὸν καιρὸ του)
179. supremum vale
(ὑστατον χαῖρε)
180. tenere lupum auri bus
(κρατεῖν τὸν λύκον ἀπὸ τῶν ὠτων· εὐρίσκεισθαι εἰς
τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀμηχανίας)

181. tempus edax rerum
(χρόνος ὁ πικροχρῶς τῶν πραγμάτων)
182. terminus ad quem
(τὸ ὄριον πρὸς ὃ τὸ τέλος)
183. terminus a quo
(τὸ ὄριον ἀπὸ τοῦ ὁποῦ· ἢ ἀφετηρία)
184. testis unus, testis nullus
(εἷς μάρτυς, οὐδεὶς μάρτυς).
185. tibi gratias ago
(χαίρειτας ὁμολογῶ σοι, ὀφείλω σοι)
186. timeo Danaos et dona ferentes
(φοβοῦμαι τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας)
187. timeo hominem unius libri
(φοβοῦμαι τὸν ἄνθρωπον τοῦ ἐνὸς βιβλίου)
188. 189. totus in illis
(ὀλόκληρος εἰς τὰ πράγματα ἐκεῖνα, δηλ. βυθισμένος)
189. ubi bene, ibi patria
(ὅπου εἶναι καλὰ διὰ τινά, ἐκεῖ εἶναι ἡ πατρίς του)
190. ubi solitudinem faciunt, pacem appellant
(ὅπου δημιουργοῦν ἐρημίαν, τὴν ὀνομάζουν εἰρήνην)
191. una salus victis, nullam sperare salutem
(μία σωτηρία ὑπάρχει διὰ τοὺς ἠττημένους, νὰ μὴ ἐλπίζουσαν καμμίαν σωτηρίαν)
192. unguibus et rostro
(διὰ τῶν ὀνύχων καὶ τοῦ ράμφους· τ. ἔ. ἐρωμένως)
193. unum et idem
(ἐν καὶ τὸ αὐτὸ)
194. urbi et orbi (cf. per mare per terras, vel terra marique)
(ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τῇ οἰκουμένῃ· παντοῦ)
195. ut fata trahunt
(ὅπως ὀδηγοῦν τὰ πεπρωμένα)
196. uti, non abuti
(χρῆσις, ὄχι κατάχρησις)
197. ut supra (cf. vide supra)
(ὡς ἄνωτέρω)
198. vade in pace
(πορεύου ἐν εἰρήνῃ)
199. vade retro, Sathana
(ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανᾶ)
200. vae soli!
(οὐαὶ καὶ ἀλλοιμονον τῷ μόνῳ)
201. vae victis
(οὐαὶ τοῖς ἠττημένοις)
202. vanitas vanitatum, et omnia vanitas.
(ματαιότης, ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης)
203. variorum (sc. cum notis variorum scriptorum)
(διαφόρων σχολιαστῶν σημειώσεις)
204. velut aegri somnia
(ὅπως τὰ δνεῖρα τοῦ ἀρρώστου)
205. veni, vidi, vici
(ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα)
206. verba volant, scripta manent
(οἱ λόγοι ἵπτανται, τὰ γραπτὰ μένουσιν)
207. victis honos
(τοῖς ἠττημένοις ἡ τιμὴ)
208. vide supra
(βλέπε ἄνωτέρω· πρβλ. ἀριθ. 197)
209. vivere parvo
(ζῆν ἐν ὀλίγῳ· λιτωῶς)
210. vive valeque
(ζῆθι καὶ ὑγιαίνε)
211. volenti non fit injuria
(τῷ θέλοντι δὲν προσγίνεται ἀδικία)
212. vox clamantis in deserto
(φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ)
213. vox populi, vox dei
(λαοῦ φωνή, θεοῦ φωνή)

